Giới thiệu

Giữa lòng Hồng Kông những năm 80, một thời kỳ hoàng kim của điện ảnh và quyền lực kim tiền, A Kiệt, một trợ lý đắc lực, đang đau đầu tìm kiếm một người phụ tá hoàn hảo cho ông chủ bí ẩn của mình, Lâm Hựu Luân.

Cuộc tuyển chọn cuối cùng quy tụ hai ứng viên sáng giá: Đặng Văn Địch, một nữ thạc sĩ sắc sảo từ Yale với tham vọng không che giấu, và Lâm Chí Linh, một cô sinh viên nghệ thuật sở hữu vẻ đẹp thanh tú, chiều cao ấn tượng và chất giọng "búp bê" đặc trưng.

Bằng sự thông minh và câu trả lời sắc bén về "sự phù hợp quan trọng hơn sự hoàn hảo", Lâm Chí Linh đã chinh phục được A Kiệt.

Nhưng khi hồ sơ của hai người được trình lên, Lâm Hựu Luân, người đứng sau tập đoàn Gia Nghị khổng lồ, lại có một phản ứng kỳ lạ.

Anh ta không quan tâm đến năng lực, mà chỉ tra hỏi cặn kẽ về quá trình tuyển chọn, như thể sự xuất hiện của hai người phụ nữ này không phải là ngẫu nhiên, mà là một sự sắp đặt trêu ngươi của số phận.

Đây chính là khởi đầu cho câu chuyện về Lâm Hựu Luân – một linh hồn đến từ tương lai, mang trong mình ký ức về một thế giới giải trí huy hoàng và cả những bi kịch chưa xảy ra, nay đang ẩn mình trong vỏ bọc một thanh niên bình thường.

Câu chuyện quay ngược về quá khứ không xa, khi Lâm Hựu Luân vẫn chỉ là một nhân viên quèn trong một rạp chiếu phim cũ kỹ, chuyên chiếu những bộ phim hạng ba rẻ tiền.

Trong những ngày tháng nhàm chán, anh đã tiện tay viết lại kịch

bản của một bộ phim Hollywood kinh điển trong ký ức của mình - *Ở nhà một mình* - lên mặt sau của những tấm vé xem phim.

Định mệnh run rủi, những tấm vé này lại rơi vào tay Vương Tinh, một gã đạo diễn mập mạp, tuy có tài nhưng đang chật vật tìm kiếm một kịch bản đột phá.

Say mê trước cốt truyện độc đáo, Vương Tinh tìm mọi cách để có được kịch bản hoàn chỉnh.

Lâm Hựu Luân, với sự tự tin của một người biết trước tương lai, đã từ chối mọi lời đề nghị tiền bạc và đưa ra một ván cược táo bạo: anh sẽ không lấy một đồng nào nếu doanh thu bộ phim dưới một con số nhất định, nhưng sẽ nhận phần trăm hoa hồng nếu nó trở thành bom tấn.

Từ đây, Lâm Hựu Luân bắt đầu vai trò "đạo diễn sau lưng đạo diễn".

Anh không chỉ cung cấp một kịch bản chi tiết đến từng phân cảnh, mà còn chỉ định những diễn viên mà không ai ngờ tới.

Hai vai diễn bộ đôi đạo chích ngốc nghếch được trao cho Chu Tinh Trì và Ngô Mạnh Đạt, hai diễn viên vô danh đang chật vật chạy vai quần chúng.

Vai chính, cậu bé Kevin, được giao cho Tạ Đình Phong, lúc đó mới chỉ là một cậu nhóc ba tuổi.

Dưới sự sắp đặt tài tình của Lâm Hựu Luân và tài đạo diễn của Vương Tinh, *Bảo bối trí đa tinh* (*Ở nhà một mình*) ra đời và càn quét mọi phòng vé, phá vỡ mọi kỷ lục doanh thu của điện ảnh Hồng Kông, thu về hơn 40 triệu đô la Hồng Kông.

Bộ phim không chỉ mang lại cho Lâm Hựu Luân khoản lợi nhuận khổng lồ đầu tiên mà còn biến những cái tên vô danh trở thành ngôi

sao chỉ sau một đêm, đồng thời khẳng định vị thế "bàn tay vàng" bí ẩn của anh trong giới.

Không chỉ dừng lại ở màn ảnh rộng, Lâm Hựu Luân tiếp tục vươn tay sang lĩnh vực truyền hình.

Anh sáng tác bộ tiểu thuyết võ hiệp *Thiết Huyết Thiên Kiêu*, mang đậm phong cách Kim Dung, và bán bản quyền chuyển thể cho TVB, đài truyền hình lớn nhất lúc bấy giờ thuộc đế chế Thiệu Thị của Thiệu Dật Phu.

Anh đưa ra một yêu cầu casting gây chấn động: vai nam chính phải do Lương Triều Vỹ đảm nhận, thay vì Thang Trấn Nghiệp như dự tính ban đầu của đạo diễn Vương Thiên Lâm (cha của Vương Tinh).

Đằng sau quyết định này là một bí mật động trời: Lâm Hựu Luân đang cố gắng thay đổi quỹ đạo số phận, ngăn chặn bi kịch tình yêu có thật giữa Thang Trấn Nghiệp và nữ diễn viên Ông Mỹ Linh, người được chọn vào vai nữ chính.

Bên cạnh sự nghiệp đang lên như diều gặp gió, thế giới tình cảm của Lâm Hựu Luân cũng bắt đầu gợn sóng.

Anh gặp lại Chu Tuệ Mẫn, cô bạn hàng xóm thanh mai trúc mã với ước mơ trở thành ca sĩ.

Bằng kiến thức từ tương lai, anh đã viết nên ca khúc bất hủ *Thiên thiên khuyết ca* và giúp cô giành quán quân trong một cuộc thi âm nhạc lớn, mở ra con đường trở thành "ngọc nữ" hàng đầu.

Cùng lúc đó, một cuộc gặp gỡ tình cờ đã đưa anh đến với Chung Sở Hồng, một trong những nữ diễn viên quyến rũ nhất thời đại, và một cuộc chạm trán dở khóc dở cười trong nhà vệ sinh nam lại khiến anh quen biết Vương Tổ Hiền, mỹ nhân tuyệt sắc vừa từ Đài Loan đến Hồng Kông.

Trong khi đó, Chu Nhuận Phát, một tượng đài đang ở giai đoạn tăm tối nhất sự nghiệp với biệt danh "thuốc độc phòng vé", cũng vô tình bước vào cuộc đời Lâm Hựu Luân.

Nhận ra cơ hội, Lâm Hựu Luân ngay lập tức viết kịch bản *Đổ Thần* và chỉ định Chu Nhuận Phát vào vai chính Cao Tiến, cùng với Lưu Đức Hoa, một ngôi sao trẻ đang bị TVB đóng băng hoạt động.

Một lần nữa, Lâm Hựu Luân lại chứng tỏ nhãn quan phi thường của mình khi biến một đề tài cũ kỹ và một dàn diễn viên bị nghi ngờ thành một siêu phẩm, tạo nên một cơn sốt phim về cờ bạc và đưa sự nghiệp của Chu Nhuận Phát trở lại đỉnh cao.

Từ một nhân viên rạp chiếu phim vô danh, Lâm Hựu Luân đã trở thành một thế lực ngầm khuynh đảo cả nền giải trí Hồng Kông.

Anh là người tạo ra những bom tấn phòng vé, là người nâng đỡ những siêu sao tương lai, và cũng là người âm thầm thay đổi những bi kịch định mệnh.

Các ông trùm của những đế chế điện ảnh lớn nhất như Gia Hòa và Thiệu Thị đều tìm mọi cách để lôi kéo anh, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn giữ một thái độ bí ẩn, tiếp tục che giấu thân phận và những kế hoạch lớn lao hơn.

Câu chuyện chỉ mới bắt đầu, và bàn cờ danh vọng của Hồng Kông đang chờ đợi những nước đi tiếp theo từ người đàn ông đến từ tương lai này.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1

Nhìn bóng lưng Đặng Văn Địch xách túi rời đi, A Kiệt bỗng nhiên cảm thấy việc mình tiến cử người phụ nữ này cho Lâm Hựu Luân làm trợ lý chưa chắc đã là chuyện tốt, đương nhiên đây chỉ là một cảm giác.

Lý trí mách bảo A Kiệt, Đặng Văn Địch là người có năng lực nổi bật nhất trong số tất cả các ứng viên phỏng vấn mà cậu tiếp xúc hiện tại, cậu không tìm được bất kỳ lý do gì để không tiến cử Đặng Văn Địch cho Lâm Hựu Luân.

Sau khi cố gắng gạt bỏ cảm giác kỳ lạ đó ra khỏi đầu, A Kiệt lật xem tài liệu của ứng viên tiếp theo. 'Đang học ngành Lịch sử Mỹ thuật phương Tây tại Đại học Toronto, Canada, đồng thời còn học thêm Kinh tế học… Sao lại là một sinh viên đang học nữa?' Trong lòng A Kiệt có một cảm giác kỳ quái khó tả, Đặng Văn Địch được vào vòng phỏng vấn thì cũng thôi đi, người ta dù sao cũng là thạc sĩ đang học tại Trường Kinh doanh Yale, bây giờ đến cả sinh viên đại học đang học cũng xuất hiện, vị giám khảo chịu trách nhiệm tuyển chọn vòng trước đúng là quá vô trách nhiệm rồi. 'Xin hỏi anh là giám khảo phỏng vấn cuối cùng cho vị trí văn thư của Gia Nghị Khống Cổ phải không?' Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên, cắt ngang suy nghĩ của A Kiệt.

Ngẩng phắt đầu lên, một gương mặt mộc thanh lệ, trang nhã đập vào mắt, kết hợp với nụ cười ngọt ngào, thoáng nhìn qua đã khiến người ta khó quên.

A Kiệt lật sang trang thứ hai của tài liệu trên tay, cẩn thận so sánh với bức ảnh phía trên, xác nhận mỹ nữ đứng trước mặt chính là ứng viên cuối cùng mà cậu đã hẹn gặp hôm nay. 'Cô tên là…' A Kiệt đang

định tìm tên đối phương trên tài liệu, nhưng đối phương đã chủ động cho cậu câu trả lời. 'Lâm Trí Linh.' A Kiệt xác nhận cái tên này không sai, lúc này mới khép tài liệu lại, sau đó đứng dậy khỏi chỗ ngồi. 'Cô Lâm, rất vui được gặp cô!' Khi bắt tay, A Kiệt chú ý thấy chiều cao của ứng viên này vậy mà lại ngang ngửa với mình, nhìn đôi giày đế bằng cô ấy đang mang, trong lòng cậu lập tức kết luận rằng chiều cao thực của đối phương ít nhất cũng phải trên 1m7. 'Bình thường cô Lâm có thích đi giày cao gót không?

Gót cao nhất là bao nhiêu?' Câu hỏi của A Kiệt khiến Lâm Trí Linh ngẩn người, sau đó cô ấy cẩn thận hỏi: 'Đây là câu hỏi bắt buộc phải trả lời trong buổi phỏng vấn sao?' A Kiệt gật đầu.

Lâm Trí Linh đặt đầu ngón tay lên cằm suy nghĩ một lát, 'Tôi thường xuyên đi giày cao gót 5cm, cao nhất là 10cm, cao hơn nữa thì chưa thử bao giờ… Tiện thể hỏi một câu, các anh tuyển văn thư còn có yêu cầu về chiều cao sao?' 'Công việc văn thư này khá đặc thù, quả thật có một vài yêu cầu về chiều cao.

Đến khi cô Lâm chính thức nhận được công việc này thì tự nhiên sẽ hiểu ý của tôi, còn bây giờ tôi chưa tiện tiết lộ những chuyện này.' A Kiệt tiếc nuối nhún vai.

Lâm Trí Linh đi giày cao gót 5cm, ước chừng chiều cao sẽ vượt quá 1m8, mà Lâm Hựu Luân cao 1m78, chắc khó mà chấp nhận một trợ lý chỉ cần đi giày cao gót bình thường đã cao hơn mình, đổi lại là ông chủ khác e rằng cũng khó chấp nhận.

Khá may mắn là chiều cao của Lâm Trí Linh thuộc loại vừa vặn ở mức giới hạn, nếu cô ấy cao hơn một chút nữa, e rằng A Kiệt sẽ trực tiếp loại cô ấy.

Đương nhiên, mặt khác, vẻ ngoài trang nhã và thái độ khiêm tốn, ôn hòa của cô ấy đều giúp cô ấy ghi được không ít điểm cộng.

Câu trả lời của A Kiệt không khiến Lâm Trí Linh quá lo lắng, cô ấy biết nhiều công ty lớn đều có yêu cầu về dung mạo, phong thái của nhân viên, nên cũng không quá để tâm đến chuyện này. 'Còn nữa, giọng nói của cô Lâm, dùng tiếng Đài Loan mà nói thì có cảm giác hơi nũng nịu một chút, đây là cô cố ý thích dùng ngữ điệu này để phát âm, hay bình thường nói chuyện cô vẫn như vậy?' 'Từ nhỏ giọng tôi đã như vậy rồi, nếu công ty có yêu cầu đặc biệt gì, không thể nói như thế này, vậy thì tôi sẽ cố gắng sửa đổi.' Bị hỏi vấn đề này, phản ứng của Lâm Trí Linh hơi lúng túng, bởi vì từ sau khi lên đại học, bạn bè vẫn luôn không ngừng hỏi về 'giọng nói trẻ con' của cô ấy, vì thế cô ấy đã từng khổ não một thời gian dài.

A Kiệt thấy vậy cũng không tiếp tục đào sâu vấn đề này, sau đó lại nói đến học vấn của Lâm Trí Linh. 'Đại học Toronto có tổng cộng ba khu học xá, cô Lâm theo học chắc là khu Mississauga, khu học xá được thành lập muộn nhất và xa trung tâm nhất.

Tôi nghe nói ngưỡng đầu vào của khu học xá đó không quá cao, hơn nữa chuyên ngành chính của cô Lâm là Lịch sử Mỹ thuật phương Tây và Kinh tế học đều không phải là chuyên ngành mạnh của Đại học Toronto.

Hiện tại những người cùng cô cạnh tranh vị trí này đều là sinh viên ưu tú của các trường danh tiếng, trong đó không thiếu các nghiên cứu sinh từ những trường đại học hàng đầu của Mỹ như Trường Kinh doanh Yale, Đại học Harvard.

Cô thấy ưu thế lớn nhất của mình khi cạnh tranh vị trí này là gì?' 'Người sáng lập quý công ty, ông Lâm Hựu Luân, thậm chí còn chưa từng học đại học, nhưng điều đó không ngăn cản ông ấy đạt được thành công trong sự nghiệp.

Vì vậy, đôi khi học vấn không đại diện cho năng lực và sự nỗ lực.

Ý tôi không phải nói những người có học vấn ưu tú hơn tôi thì năng lực sẽ kém hơn tôi, chỉ là quý công ty tuyển dụng không phải CEO mà là văn thư cao cấp.

Những người có năng lực mạnh hơn tôi, học vấn cao hơn tôi, chưa chắc ở vị trí này có thể làm tốt hơn tôi.

Nói cách khác, tốt nhất không phải là phù hợp nhất, đối với vị trí này, tôi không phải là ứng viên tốt nhất, nhưng tôi tin mình có thể là ứng viên phù hợp nhất!' Câu trả lời của Lâm Trí Linh mang ý nghĩa được ăn cả ngã về không, không ngờ hiệu quả của việc này lại rất tốt.

A Kiệt nghe xong liền chìm vào suy tư, mặc dù không đưa ra bất kỳ đánh giá nào, nhưng Lâm Trí Linh cảm thấy mình chắc hẳn đã vượt qua vòng này. 'Được rồi, cô Lâm, tôi thừa nhận lời nói của cô đã lay động tôi, chúc mừng cô đã vượt qua!' Lời của A Kiệt khiến Lâm Trí Linh kích động, đang định ăn mừng thì A Kiệt lại dội cho cô ấy một gáo nước lạnh. 'Cô Lâm đừng vội kích động, vòng này không phải vòng phỏng vấn cuối cùng, hơn nữa người vượt qua vòng của tôi cũng không chỉ có một mình cô, vì vậy cuối cùng ai có thể giành được vị trí này sẽ do ông chủ của tôi đích thân quyết định.' 'Có phải tất cả nhân viên của quý công ty đều phải trải qua phỏng vấn trực tiếp với ông Lâm rồi mới được tuyển chọn không?' Vấn đề này đã nằm trong lòng Lâm Trí Linh rất lâu, lúc này cô ấy cuối cùng không nhịn được mà hỏi ra.

A Kiệt mỉm cười bí ẩn. 'Cô Lâm nghĩ một vị trí văn thư bình thường, lại có thể thu hút nhiều sinh viên ưu tú của các trường đại học kinh tế nổi tiếng đến tranh giành sao?

Câu trả lời tôi hiện tại vẫn chưa thể nói cho cô biết, nhưng thực ra cô có thể tự mình đoán được.' Nói xong, A Kiệt đứng dậy rời đi, dặn Lâm Trí Linh hai ngày này chú ý điện thoại, bên cậu có tin tức gì sẽ

lập tức thông báo cho cô ấy, sau đó lúc đi cậu tiện thể thanh toán luôn hóa đơn.

Lâm Trí Linh ở lại chỗ ngồi suy nghĩ rất lâu, nhưng vẫn không thể tìm ra manh mối, chỉ đành bất lực nhún vai, muốn biết câu trả lời, có lẽ thật sự chỉ có thể chờ đợi vòng phỏng vấn cuối cùng.

Đêm đó, A Kiệt cùng Lâm Hựu Luân tham gia xong một buổi xã giao thương mại, rồi cùng nhau đi thang máy xuống lầu. 'Gì cơ, người đã chọn xong rồi sao?' Nếu không phải A Kiệt chủ động nhắc đến, Lâm Hựu Luân đã suýt quên mất chuyện này. 'Điều kiện của hai ứng viên lọt vào vòng trong đều không tệ, chắc chắn sẽ có một người khiến ông chủ hài lòng.' 'Cậu ra tay cũng nhanh thật đấy nhỉ!' Cửa thang máy mở ra, Lâm Hựu Luân liếc nhìn A Kiệt một cái, rồi đi trước ra ngoài.

A Kiệt vội vàng chạy theo, 'Ông chủ, ông không nỡ xa tôi à, thật ra tôi rất vui được ở lại!' Lâm Hựu Luân bực mình quay đầu lại, chữ 'cút' còn chưa kịp nói ra thì A Kiệt đã lấy ra tài liệu chi tiết của hai ứng viên lọt vào vòng trong, hai tay đưa đến trước mặt anh.

Lâm Hựu Luân không vội đưa tay ra nhận, mà trước tiên nhắc nhở A Kiệt: 'Nếu cả hai người này đều không thể khiến tôi hài lòng, hậu quả sẽ do cậu gánh chịu toàn bộ đấy, vậy nên cậu thực sự đã nghĩ kỹ muốn tiến cử hai người này cho tôi rồi chứ?' 'Ông chủ, nhiều năm như vậy rồi, ông vẫn không yên tâm về cách tôi làm việc sao?' A Kiệt tỏ vẻ rất tự tin, không khỏi khiến Lâm Hựu Luân sinh ra vài phần hứng thú với hai người mà cậu ta tiến cử.

Anh nhận lấy tập tài liệu A Kiệt đưa, ngồi vào xe liền bắt đầu lật xem.

A Kiệt ngồi vào ghế phụ lái, nhưng lại ra hiệu cho tài xế không vội lái xe, đợi Lâm Hựu Luân xem hết tài liệu trước.

Tài liệu của Đặng Văn Địch và Lâm Trí Linh gộp lại cũng chỉ mười mấy trang, A Kiệt áng chừng Lâm Hựu Luân nhiều nhất mười phút là có thể xem xong toàn bộ, nhưng không ngờ đã hơn nửa tiếng trôi qua, Lâm Hựu Luân vẫn chưa xem xong, hơn nữa nhìn dáng vẻ cau mày của anh, dường như đã gặp phải chuyện gì phiền phức.

Bất đắc dĩ, A Kiệt đành lên tiếng nhắc nhở. 'Ông chủ, chúng ta có thể xuất phát chưa?' 'A Khải, cậu xuống xe trước đi, tôi và A Kiệt có vài lời muốn nói!' Lâm Hựu Luân ra lệnh tài xế xuống xe, A Kiệt lập tức căng thẳng, trong lòng cố gắng suy nghĩ xem mình có làm sai chỗ nào không.

Cửa xe 'rầm' một tiếng đóng lại, A Kiệt cũng hoàn hồn từ những suy nghĩ lung tung, chỉ thấy ánh mắt Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm vào mặt cậu, vẻ mặt trông rất nghiêm túc. 'A Kiệt, cậu hãy kể lại toàn bộ quá trình tuyển chọn hai người này cho tôi nghe một lần, không được có bất kỳ che giấu hay bỏ sót nào!' A Kiệt liền kể lại toàn bộ sự việc một cách rành mạch, trong lòng lại càng thêm bất an, không hiểu rốt cuộc mình đã làm sai ở đâu.

Nghe xong lời kể của A Kiệt, Lâm Hựu Luân trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên chỉ là một sự trùng hợp! 'Hai người này cậu đều đích thân gặp qua rồi sao?' Cảm nhận thấy ngữ khí của Lâm Hựu Luân không còn nghiêm túc như trước, A Kiệt vội vàng gật đầu, trong lòng lại không khỏi nghi hoặc, lẽ nào Lâm Hựu Luân trước đây đã biết hai người này rồi.

Đương nhiên, ý nghĩ này cậu chỉ dám nghĩ trong lòng, tuyệt đối sẽ không hỏi ra. 'Hai mươi ứng viên lọt vào vòng phỏng vấn cuối cùng tôi đều đích thân gặp qua rồi, biểu hiện của hai người họ là tốt nhất.' A Kiệt vừa cẩn thận trả lời, vừa lén lút quan sát sự thay đổi biểu cảm

của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nghe xong trầm mặc một lúc, sau đó khẽ thở dài. 'A Kiệt, lần này cậu đúng là đã cho tôi một nan đề không nhỏ đấy!'Thoáng cái, Lâm Hựu Luân đã làm việc ở phòng chiếu phim hơn một tuần rồi.

Ông chủ Chu Bỉnh Đức mỗi ngày đều đến kiểm tra sổ sách một lần, sau đó mang số tiền thu được đi, thời gian còn lại căn bản không thấy bóng dáng đâu.

Ban ngày phòng chiếu phim cũng chiếu một số bộ phim mới đang hot, nhưng cơ bản không có mấy khách.

Mỗi ngày vào lúc này Lâm Hựu Luân đều rất rảnh, thứ duy nhất có thể giết thời gian là xem những tờ báo cũ mà chú Lục đã giữ lại.

Một tách trà, một tờ báo, một buổi sáng cứ thế trôi qua lúc nào không hay.

Buổi chiều Lâm Hựu Luân không nằm dài trên bàn ngủ gật thì cũng là ngồi viết lung tung gì đó.

Đến tối Lâm Hựu Luân mới bắt đầu bận rộn, suất chiếu đêm của phòng chiếu phim kéo dài đến 2 giờ sáng, chiếu toàn là những bộ phim 'không mặc quần áo'.

Loại phim này thường có giá vé không đắt, rất được giới dân thường ở Hong Kong ưa chuộng.

Ngày trước, trước khi phim bắt đầu là lúc Lâm Hựu Luân bận rộn nhất, nhưng hôm nay ngồi sau quầy bán vé lại là chú Lục.

Tối nay suất chiếu đầu tiên là một bộ phim do đạo diễn lừng danh Lý Hãn Tường quay 6 năm trước, cảnh 'ân ái trên giường' kéo dài mười phút giữa nữ chính Dư Sa Lỵ và Nhạc Hoa được mệnh danh là màn trình diễn cảnh nóng bùng nổ nhất Hong Kong thập niên 70.

Khi Lâm Hựu Luân mới đến, chú Lục đã tiến cử bộ phim này cho anh, mấy hôm nay chú Lục vẫn luôn lải nhải bên tai Lâm Hựu Luân rằng bộ phim này hay đến mức nào, khiến Lâm Hựu Luân cũng không khỏi muốn đi xem để chiêm ngưỡng phong thái của ngôi sao gợi cảm nổi tiếng nhất Hong Kong cuối thập niên 70.

Phim còn chưa bắt đầu, chú Lục đã đến thay ca cho Lâm Hựu Luân, nói thế nào cũng phải để Lâm Hựu Luân vào xem bộ phim mà ông ấy cực lực tiến cử này.

Sau khi Lâm Hựu Luân đi, chú Lục bưng một tách trà, nhắm mắt hát khe khẽ, đột nhiên có người gõ vào tấm kính bên ngoài, khiến ông giật mình.

Trước quầy bán vé xuất hiện một khuôn mặt tròn vo, thịt thà chen vào, chú Lục bực mình vẫy tay, nói: 'Phim đã bắt đầu rồi, muốn xem suất tiếp theo thì nửa tiếng sau hãy quay lại.' Nói xong ông 'cạch' một tiếng đóng cửa sổ lại, suýt nữa thì đập vào mũi đối phương.

Gã béo đến mua vé rất tức giận, hắn dùng sức đập vào ô cửa kính, nửa ngày không thấy phản ứng, chỉ đành hét lớn qua khung cửa sổ: 'Chết tiệt, cái rạp chiếu phim chó má gì thế này, một thằng bán vé cũng kiêu căng đến vậy sao?

Hôm nay tao cứ xem suất này, mày không bán vé thì tao tự mình đi vào!' Ô cửa kính lại lần nữa mở ra, chú Lục mặt không biểu cảm thò tay ra: 'Chỉ nhận tiền lẻ, mỗi người mười tệ!' 'Chết tiệt, mày mở quán cắt cổ người ta à, đây là phim cũ từ bao nhiêu năm trước rồi mà dám bán đắt thế sao?' Gã béo không ngốc, đương nhiên không chịu bị chặt chém, theo hắn thấy, loại phim cũ này giá vé bán đến 5 tệ là đã cao lắm rồi.

Chú Lục hùng hồn đáp lại một câu: 'Thích xem thì xem, không xem thì cút!' Gã béo chửi bới ném tiền trước mặt chú Lục, chú Lục thản

nhiên xé một tấm vé, ném ra ngoài. 'Vào cửa rẽ trái, tự tìm chỗ mà ngồi.' Gã béo cầm vé đến phòng chiếu, vừa vào cửa đã ngửi thấy một mùi lạ, bên trong khói mù mịt.

Gã béo bịt mũi tìm một chỗ ngồi, mông còn chưa yên vị, tay đã chạm phải một vũng chất lỏng nhầy nhụa ghê tởm, lập tức mất hết hứng thú xem phim.

Hắn tức giận quay lại tìm chú Lục bán vé để tranh cãi, chú Lục đã sớm quen với chuyện này, cũng lười biện bạch, trực tiếp chỉ cho hắn một lối đi. 'Nhà vệ sinh ra khỏi cửa rẽ phải, đi thong thả không tiễn.' Gã béo cũng không còn cách nào với lão già cứng đầu này, đành tự nhận xui xẻo, đi vào nhà vệ sinh rửa tay.

Khi ra khỏi cửa, hắn lấy ra tấm vé xem phim còn chưa kịp ấm lên, đang định tiện tay vứt vào thùng rác, chợt mấy dòng chữ nhỏ phía sau tấm vé đã thu hút sự chú ý của hắn.

Đây là một đoạn truyện rời rạc, không có mở đầu, kết thúc, người không để tâm căn bản không thể nhìn ra điều gì.

Trùng hợp thay, gã béo này là một đạo diễn có chút tiếng tăm, hắn theo bản năng cảm thấy đây sẽ là một kịch bản điện ảnh không tồi.

Chú Lục tưởng gã béo đã bị đuổi đi rồi, không ngờ mấy phút sau, tên này lại cười tủm tỉm xuất hiện trước mặt mình. 'Mày sao lại quay lại rồi?' Chú Lục đau đầu hỏi.

Gã béo lấy ra một trăm tệ, lớn tiếng nói: 'Mua vé, cho tôi mười tấm nữa!' 'Mày mua nhiều vé thế làm gì?' Chú Lục chỉ hỏi bằng miệng thôi, còn động tác thu tiền đưa vé thì không hề chậm trễ. 'Tôi đột nhiên muốn đi đại tiện, nhưng trong nhà vệ sinh hết giấy rồi, tấm vé này không tệ, vừa hay dùng để chùi mông.' Gã béo giả vờ đếm vé, lén lút nhìn phía sau mỗi tấm vé, quả nhiên đều có mấy dòng chữ.

Chương 2

Chú Lục bực mình lườm hắn một cái, đe dọa: 'Mày có tin tao phun một ngụm nước trà chết mày không?' 'Cho tôi mười tấm nữa!' Gã béo lại lấy ra một trăm tệ, chú Lục lập tức ngớ người. 'Mông mày bị dính cứt à, mua nhiều vé thế để chùi mông sao?' 'Tôi vui, tôi thích!' Gã béo cố ý tỏ ra bộ dạng cà lơ phất phơ, còn đắc ý huýt sáo.

Chú Lục nhận ra gã béo này cố ý trêu mình, lập tức xé mười tấm vé, vẻ thách thức ném ra ngoài. 'Có giỏi thì mày mua tiếp đi!' Gã béo cầm lấy xấp vé, phát hiện mấy tấm phía sau đều không có chữ, cũng không còn tâm trí tiếp tục trêu chọc lão già này nữa, 'Mày tưởng tao ngốc à?

Mày muốn tao mua, tao lại không mua, tức chết cái lão già khốn nạn nhà mày đi!' Chưa kịp đợi chú Lục hắt nước trà đang sôi sùng sục từ ô cửa ra, gã béo đã ba chân bốn cẳng chạy mất dạng.

Mãi đến khi bộ phim kết thúc, chú Lục vẫn còn đang nguyền rủa cái gã béo khốn nạn đó.

Lúc Lâm Hựu Luân quay lại thì thấy ông ấy đang ngồi đó hậm hực. 'Ồ, ai đã chọc ông giận đến thế?' 'Một gã béo đến mua vé, bị tôi mắng cho chạy mất rồi.' Dù sao cũng không phải chuyện vẻ vang gì, chú Lục cũng không nói chi tiết, liền chuyển đề tài hỏi Lâm Hựu Luân bộ phim vừa xem thế nào. 'Cũng được.' Lâm Hựu Luân miệng thì đáp qua loa một câu, trong lòng lại có chút không đồng tình.

Mặc dù bộ phim này của Lý Hãn Tường đã mạnh dạn thách thức mức độ cảnh nóng, quay nhiều cảnh ân ái trên giường của nam nữ chính, nhưng phim nóng của Hong Kong lúc bấy giờ vẫn còn kém xa so với Âu Mỹ, Nhật Bản.

Cảnh ân ái nam nữ đều chỉ dừng lại ở mức điểm xuyết, không dám chạm đến những bộ phận nhạy cảm và quan trọng.

Theo cái nhìn của Lâm Hựu Luân đến từ tương lai, thì vẫn còn khá bảo thủ.

Chú Lục gật đầu, đang bưng tách trà chuẩn bị ra ngoài thì Lâm Hựu Luân đột nhiên phát hiện xấp vé xem phim trên bàn dường như đã thiếu đi một ít.

Anh hỏi về chuyện này, chú Lục vỗ trán một cái, 'Cậu xem tôi tức đến hồ đồ rồi, quên mất không nói với cậu, vừa nãy có người một hơi mua hơn hai mươi tấm vé, tiền đều ở trong ngăn kéo, cậu kiểm tra xem.' Lâm Hựu Luân không quan tâm đến chuyện tiền bạc, ban ngày anh rảnh rỗi vô vị, nhắm mắt xem lại vài đoạn ký ức trước khi xuyên không, trong đó có một đoạn ký ức là anh đang xem một bộ phim Mỹ.

Anh tiện tay chép câu chuyện đó vào mặt sau của tấm vé xem phim, còn định ngày mai tìm một tờ giấy để chép lại, sau đó bổ sung nốt phần còn lại, không ngờ những tấm vé này đều đã bị chú Lục bán đi rồi. 'Đúng rồi, ban ngày tôi thấy cậu viết viết vẽ vẽ trên mấy tấm vé này, cậu có ghi chép gì quan trọng trên đó không?' Lâm Hựu Luân chưa nói, chú Lục đã tự mình nhớ ra chuyện này. 'Chỉ là câu chuyện do tôi tự bịa, phác thảo trên đó thôi, không phải chuyện gì quan trọng, mất rồi thì thôi.' Thấy Lâm Hựu Luân không để chuyện này vào đâu, chú Lục cũng không hỏi nhiều.

Cả hai đều không để chuyện này trong lòng, nhưng gã béo đã mua số vé xem phim đó thì đêm đó lại mất ngủ.

Đầu tiên hắn rất uất ức, bởi vì câu chuyện trên vé xem phim chỉ viết được một nửa, hơn nữa ở giữa còn bỏ qua một số tình tiết.

Nhưng ngay cả như vậy, kịch tính mà câu chuyện này thể hiện vẫn khiến hắn vô cùng phấn khích, nếu có thể quay thành phim, doanh

thu phòng vé tuyệt đối sẽ bán chạy như tôm tươi.

Tiếp đó hắn lại có chút sốt ruột, mặc dù những tấm vé này đều do hắn bỏ tiền ra mua, nhưng lão già bán vé kia hiển nhiên không biết phía sau tấm vé còn viết một câu chuyện đặc sắc như vậy.

Tác giả của câu chuyện này có lẽ quen biết lão già đó, hôm nay hắn đã đắc tội với lão già rồi, muốn hỏi tin tức tác giả từ miệng lão già thì không hề dễ dàng.

Tệ hơn nữa là, hắn đã mua hết sạch tất cả vé xem phim trong một hơi, tác giả phát hiện ra mà không nghi ngờ mới là lạ.

Ngay cả khi tìm được tác giả, việc giải thích với đối phương thế nào lại là một chuyện đau đầu khác.

Gã béo trằn trọc trên giường, mãi đến khi trời sáng mới nghĩ ra một bộ lời nói hoàn chỉnh.Vì biết trước Lâm Hựu Luân là người phỏng vấn chính lần này, nên Đặng Văn Địch đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng trước khi đến.

Trước khi đến Hong Kong ứng tuyển, Đặng Văn Địch đã nghiên cứu rất nhiều về phương diện phát triển ngành công nghiệp văn hóa.

Hai ngày nay, cô ấy kết hợp tình hình phát triển của một vài công ty chính dưới trướng Lâm Hựu Luân hiện tại, trong đầu đã hình thành một bản kế hoạch phát triển ngành công nghiệp rất chi tiết.

Cô ấy tin rằng với bản báo cáo này, chắc chắn có thể lay động Lâm Hựu Luân.

Đương nhiên, ngoài việc khổ luyện 'nội công', Đặng Văn Địch cũng không bỏ qua việc chăm chút ngoại hình.

Trước buổi phỏng vấn, cô ấy đặc biệt nhờ người trang điểm nhẹ nhàng theo phong cách dịu dàng, rồi đứng trước gương soi toàn thân thay chiếc váy hai dây dài đã chuẩn bị sẵn.

Đây không phải là trang phục phù hợp cho buổi phỏng vấn chính thức, nhưng Đặng Văn Địch lại rất tự tin với bộ trang phục này, bởi vì cô ấy biết Lâm Hựu Luân cũng không phải là một giám khảo bình thường.

Đặng Văn Địch rất rõ ràng rằng nhan sắc của mình trong mắt Lâm Hựu Luân có lẽ còn chẳng tính là bình thường, nên cô ấy cố ý mặc đồ gợi cảm như vậy, mục đích chính là để khoe ra vóc dáng quyến rũ của mình.

Nhìn mình trong gương, Đặng Văn Địch hít một hơi thật sâu, sau đó cầm túi xách thản nhiên rời khỏi phòng khách sạn.

Đi taxi đến tòa nhà chính của Gia Nghị, cùng lúc bước lên bậc thang, Đặng Văn Địch phát hiện lại có một chiếc taxi khác dừng lại bên lề đường.

Một cô gái mặc trang phục công sở tiêu chuẩn đẩy cửa xe bước xuống.

Người còn chưa lộ diện, đôi chân quyến rũ được bọc trong quần tất trong suốt đã thu hút sự chú ý.

Vóc dáng cao ráo, gương mặt thanh tú, ngay cả khi trên mặt đeo một cặp kính gọng đen hơi có vẻ cổ điển, cũng không che giấu được sức hút của cô ấy.

Một động tác đơn giản như đưa tay lên trán che nắng cũng có thể toát lên một khí chất gợi cảm đặc biệt, dáng vẻ quyến rũ lòng người.

Là phụ nữ, Đặng Văn Địch cũng không nhịn được nhìn thêm vài lần vào cô gái ăn mặc kiểu công sở này, càng không cần nói đến các nhân viên bước vào tòa nhà tổng bộ Gia Nghị, hầu như tất cả đàn ông khi đi ngang qua đây đều hướng ánh mắt tò mò về phía cô gái lạ mặt đó.

Vào khoảnh khắc đó, trong lòng Đặng Văn Địch đột nhiên dâng lên một nỗi ghen tỵ khó hiểu, cảm giác như thể hào quang vốn dĩ thuộc về mình đã bị đối phương cướp mất.

Vì tò mò về thân phận của cô gái, Đặng Văn Địch bước tới. 'Tiểu thư, xin hỏi cô là nhân viên của công ty Gia Nghị sao?' 'Xin lỗi, cô có thể tìm nhầm người rồi, tôi đến đây để ứng tuyển.' Lâm Trí Linh đẩy gọng kính đen của mình, mắt cô ấy không hề bị cận, nhưng để mình trông trưởng thành và chững chạc hơn một chút, cô ấy đặc biệt đeo cặp kính này.

Đặng Văn Địch cũng chú ý thấy kính của Lâm Trí Linh không có độ, chỉ là một vật trang sức, nhưng cô ấy càng hứng thú hơn với những lời Lâm Trí Linh vừa nói.

Lâm Trí Linh nhắc đến việc mình đến ứng tuyển, tức là cô ấy chính là đối thủ cạnh tranh của mình hôm nay sao?

Cùng lúc cảnh giác tăng cao, Đặng Văn Địch lại càng nhiệt tình bắt chuyện với Lâm Trí Linh hơn. 'Thật trùng hợp, tôi cũng đến ứng tuyển.' Là phụ nữ, điều đầu tiên Lâm Trí Linh chú ý đến chính là trang phục của Đặng Văn Địch, bởi vì chiếc váy hai dây dài màu đen trên người Đặng Văn Địch thực sự rất đẹp, nhưng mặc như vậy khi phỏng vấn thì cũng hơi tùy tiện quá rồi phải không?

Đặng Văn Địch dường như nhìn ra sự nghi ngờ trong lòng Lâm Trí Linh, tự tin che miệng cười. 'Giám khảo phỏng vấn hôm nay không phải là người bình thường, nên ông ấy cũng sẽ không dùng ánh mắt của người bình thường để đánh giá ứng viên đâu.' Lời này hiển nhiên mang theo chút ý vị khiêu khích, tất cả những ấn tượng tốt ban đầu của Lâm Trí Linh về Đặng Văn Địch đều tan biến hết, cô ấy chỉ nhàn nhạt đáp một câu: 'Cũng có thể.' Đặng Văn Địch lại không dừng lại ở đó, nhân cơ hội cùng Lâm Trí Linh đi thang máy, cô ấy lại hỏi thăm về

học vấn của Lâm Trí Linh.

Nghe nói đối phương đến từ Đại học Toronto, Canada, trong lòng thầm mừng rỡ, không nhịn được khoe khoang học vấn của mình. 'Khi tôi đang học nghiên cứu sinh ở Yale, đã từng may mắn được nghe một bài giảng của Giáo sư Mark tại Trường Kinh doanh Toronto.

Ông ấy quả thực là một học giả uyên bác và có sự hiểu biết sâu sắc về kinh tế học, không biết cô Lâm đã từng nghe lớp của ông ấy chưa?' 'Giáo sư Mark chỉ dạy ở khu học xá St.

George, mà khu học xá của tôi cách đó rất xa!' Nghe xong câu trả lời của Lâm Trí Linh, Đặng Văn Địch cố tình kinh ngạc che miệng: 'Vậy cô Lâm học chuyên ngành gì ở đại học?' 'Lịch sử Mỹ thuật phương Tây.' Lâm Trí Linh vốn dĩ còn muốn nói thêm một câu là cô ấy còn học thêm kinh tế học, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thôi, bởi vì cô ấy đã không còn ý định tiếp tục nói chuyện với Đặng Văn Địch nữa.

Đặng Văn Địch cũng không ngờ chuyên ngành của Lâm Trí Linh lại lạnh nhạt đến mức này, nhất thời không tìm được lời nào thích hợp để nói.

Cửa thang máy mở ra, xem như tạm thời giải tỏa được cục diện im lặng khó xử của hai người.

Đặng Văn Địch bước ra trước, trong đầu đã bắt đầu tính toán làm thế nào để thể hiện tốt hơn trước mặt Lâm Hựu Luân.

Lâm Trí Linh chậm hơn một bước, sau khi bước ra khỏi thang máy, cô ấy nhìn bóng lưng Đặng Văn Địch với ánh mắt phức tạp.

Đặng Văn Địch có học vấn xuất sắc, hơn nữa lại thể hiện rất tự tin, vô hình trung quả thật đã mang lại áp lực không nhỏ cho Lâm Trí Linh.

A Kiệt nhận được thông báo từ quầy lễ tân liền nhanh chóng chạy

đến, nhìn thấy Đặng Văn Địch và Lâm Trí Linh hai người, ánh mắt cậu ta hơi dừng lại vài giây trên người Đặng Văn Địch, cuối cùng vẫn rơi vào người Lâm Trí Linh.

Chương 3

'Hai vị xin mời đi theo tôi.' A Kiệt dẫn Đặng Văn Địch và Lâm Trí Linh đến ngoài cửa văn phòng Lâm Hựu Luân, đẩy cánh cửa gỗ rắn chắc vô cùng khí phái đó ra, làm một động tác mời vào bên trong.

Lâm Trí Linh đang định đi vào, lại nghe Đặng Văn Địch hơi do dự hỏi A Kiệt: 'Trợ lý Trần, buổi phỏng vấn có phải là hai người cùng tiến hành không?' A Kiệt khẽ mỉm cười, thái độ bề ngoài không thể chê vào đâu được. 'Sao vậy, cô Đặng có thắc mắc gì sao?' 'Không có, tôi thấy thế này càng tốt.' Đặng Văn Địch lập tức điều chỉnh trạng thái, tự tin nói.

Lâm Trí Linh nghe ra lời này hiển nhiên là nói nhắm vào mình, trong lòng hơi bực bội, cũng không nhìn về phía Đặng Văn Địch nữa, đi thẳng vào văn phòng.

Đây là một văn phòng có tầm nhìn rộng rãi và tràn đầy hơi thở hiện đại, tiên phong.

Sofa màu xám và bàn trà kim loại ở khu vực nghỉ ngơi đều rất sang trọng, bàn làm việc rộng lớn, nặng nề toát lên khí thế ngút trời.

Hai bên là những kệ sách cao lớn chứa đầy các loại sách, tập tài liệu.

Một cánh cửa kính của kệ sách còn đang mở, trên giá sách tầng ba rõ ràng trống một vị trí của một cuốn sách, hiển nhiên là đã bị người ta lấy đi.

Từ chi tiết nhỏ bé này cũng có thể thấy, sách trong hai kệ sách không phải là vật trang trí của chủ nhân, mà là những cuốn sách thường xuyên được lật xem.

Phía sau chiếc bàn làm việc khổng lồ là một cửa sổ kính lớn sát đất, kéo rèm lên có thể nhìn thấy những tòa nhà cao tầng san sát bên ngoài, cùng với cảng Victoria xa hơn nữa, nơi tàu thuyền qua lại tấp nập.

Lâm Trí Linh và Đặng Văn Địch đi vào mới phát hiện Lâm Hựu Luân không có trong văn phòng, cả hai cùng quay đầu lại, nhìn về phía A Kiệt đứng phía sau, ánh mắt đều mang ý thăm dò. 'Ông Lâm đang họp, hai cô có thể làm quen với căn phòng này trước, bởi vì trong một thời gian dài sắp tới, hai cô sẽ thường xuyên ra vào đây.' Đặng Văn Địch vừa nghe đã biết A Kiệt có ý gì, nhưng Lâm Trí Linh vẫn chưa rõ vị trí mình đang ứng tuyển thực chất là trợ lý của Lâm Hựu Luân.

Cô ấy muốn mở miệng hỏi, nhưng lại ngại Đặng Văn Địch cũng có mặt ở đó, nên đành tạm thời nén lại sự nghi ngờ trong lòng.

Khoảng hơn mười phút sau, bên ngoài cửa văn phòng cuối cùng cũng truyền đến tiếng bước chân.

Lâm Hựu Luân vừa bước vào văn phòng liền theo thói quen cởi áo khoác vest ném sang một bên, tiện tay còn tháo cà vạt, chuẩn bị để cổ được thông thoáng.

Lúc này A Kiệt lại ho khan một tiếng bên cạnh, dùng ánh mắt nhắc nhở Lâm Hựu Luân rằng trong văn phòng còn có người khác.

Lâm Hựu Luân lúc này mới nhớ ra, hôm nay đã hẹn phỏng vấn Đặng Văn Địch và Lâm Trí Linh.

Anh đi đến ngồi sau chiếc bàn làm việc rộng lớn, Lâm Hựu Luân hướng ánh mắt về phía Đặng Văn Địch và Lâm Trí Linh đang đứng dậy từ ghế sofa.

Cảm nhận ánh mắt Lâm Hựu Luân nhìn tới, Đặng Văn Địch cố ý ưỡn ngực, ánh mắt cũng mạnh dạn đối diện về phía đó, còn Lâm Trí

Linh thì hơi căng thẳng khép chân lại, hai tay nắm chặt vào nhau, biểu cảm có chút gượng gạo. 'Cô Đặng, tôi nghĩ chắc chắn có rất nhiều người nước ngoài khen cô có vóc dáng đẹp và rất xinh xắn!' Đặng Văn Địch còn chưa kịp hoàn hồn khỏi niềm vui vì Lâm Hựu Luân là người đầu tiên nói chuyện với mình, liền phát hiện điều kiện tiên quyết trong lời nói của Lâm Hựu Luân có chút không đúng.

Cái gì mà người nước ngoài khen cô ấy xinh đẹp, lẽ nào trong mắt người trong nước cô ấy rất xấu sao? 'Cho đến nay, những nữ diễn viên có thể chinh phục được châu Á vẫn còn rất ít.

Có thể nhận được lời đánh giá như vậy từ ông Lâm, thực sự khiến tôi cảm thấy vô cùng vinh dự.' Mặc dù trong lòng đã có một chút bất an mơ hồ, nhưng Đặng Văn Địch trên mặt vẫn giữ nụ cười, đối đáp với câu hỏi của Lâm Hựu Luân cũng rất lịch sự.

Chỉ xét từ góc độ ứng tuyển, Đặng Văn Địch quả thực đã làm không chê vào đâu được.

Khóe miệng Lâm Hựu Luân hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười dễ bị người khác nhận ra. 'A Kiệt nói với tôi, cô Đặng là một người phụ nữ có tầm nhìn xa trông rộng và khả năng phán đoán rất tốt, vậy nên tôi nghĩ hôm nay cô đến, chắc chắn đã chuẩn bị rất nhiều ý tưởng muốn chia sẻ với tôi phải không?' Đặng Văn Địch không ngờ Lâm Hựu Luân lại trực tiếp đến vậy, nhưng cô ấy cũng biết đây chính là cơ hội tốt nhất để mình thể hiện.

Sơ qua sắp xếp lại suy nghĩ, Đặng Văn Địch đang chuẩn bị mở lời, thì Lâm Hựu Luân lại làm một cử chỉ ra hiệu cô ấy đợi một lát. 'Để không bỏ lỡ những luận điểm xuất sắc của cô Đặng, tôi còn cần một người giúp ghi lại những điểm chính.' Ánh mắt Lâm Hựu Luân sau đó rơi vào người Lâm Trí Linh, 'Cô Lâm có thể giúp tôi được không?' Lâm Trí Linh buồn bã gật đầu, đối thủ cạnh tranh đang thoải

mái bày tỏ quan điểm của mình ở đằng kia, còn cô ấy lại phải giúp đối phương ghi lại những điểm chính.

Buổi phỏng vấn còn chưa chính thức bắt đầu, cô ấy đã cảm thấy mình thất bại rồi.

Bị Lâm Hựu Luân coi trọng như vậy, Đặng Văn Địch nghĩ mình đáng lẽ phải cảm thấy vui mừng, nhưng không hiểu sao, cô ấy luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua, Đặng Văn Địch rất nhanh sắp xếp lại suy nghĩ, bắt đầu nói.

Cô ấy bắt đầu nói từ hiện trạng của ngành điện ảnh Hong Kong, phân tích cách điện ảnh châu Á có thể đứng vững tốt hơn ở Hollywood, sau đó lại quay về Hong Kong, nói về những vấn đề hiện tại của tập đoàn 《Minh Báo》 và đài truyền hình TVB, cuối cùng bàn đến một số ý tưởng về cách để tiếp tục mở rộng bố cục trong ngành công nghiệp văn hóa Hong Kong.

Trước mặt Lâm Hựu Luân với tầm nhìn vượt trước hơn hai mươi năm, những quan điểm này của Đặng Văn Địch không hề tỏ ra quá có tính tiên đoán.

Tuy nhiên, việc Đặng Văn Địch chỉ từ hiện trạng mà phân tích ra được những điều này, năng lực của cô ấy quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Một đêm không ngủ, gã mập không hề mệt mỏi, trái lại còn rất hưng phấn.

Hắn dùng nước lạnh rửa mặt, ngay cả bữa sáng cũng không kịp ăn đã vội vàng ra khỏi nhà.

Hắn xách theo bao lớn bao nhỏ lễ vật đến phòng chiếu phim, nhưng lại phát hiện phía sau quầy bán vé là một người trẻ tuổi.

Đứng ở cửa ngóng trông hồi lâu, lão già hôm qua vẫn không thấy ra, gã mập cuối cùng cũng không đợi được nữa, liền xách đồ đi thẳng vào trong.

Khi đi ngang qua quầy bán vé, hắn bị Lâm Hựu Luân đang dọn dẹp gọi lại: "Ê, nói anh đó, sao lại không đầu không đuôi xông thẳng vào vậy?" "Muốn mua vé chứ gì?" Gã mập móc mười đồng từ túi ra ném vào, không thèm quay đầu lại mà đi vào.

Lâm Hựu Luân mở cửa đuổi theo, gã mập khó chịu dừng bước: "Vé tôi cũng mua rồi, anh còn muốn gì nữa?" "Buổi sáng không chiếu phim, bảng hiệu ở cửa viết rất rõ ràng, đừng nói là anh không biết chữ nhé." Lâm Hựu Luân đánh giá gã mập này một lượt, thấy hắn ta xách một đống lễ vật trên tay, hỏi: "Anh đến tìm ai à?" "Tôi tìm lão bá bán vé hôm qua, anh chắc biết ông ấy chứ?" "Anh nói Lục bá à?" Lâm Hựu Luân không nhịn được nhìn thêm mấy lần vào mặt gã mập: "Anh là người thân của ông ấy sao?" Giọng gã mập có chút cộc cằn: "Anh quản nhiều làm gì, tôi xách một đống đồ đến đây thì chắc chắn không phải đến đòi nợ rồi chứ?" "Mẹ kiếp, tôi hỏi rõ mới tiện giúp anh đi gọi người chứ!

Lòng tốt lại bị xem như lòng lang dạ sói.

Đi thẳng lên lầu, rẽ trái căn thứ hai là đến." Lâm Hựu Luân lười nói nhảm với gã mập này nữa, trực tiếp chỉ đường cho hắn, rồi tự mình quay lại dọn dẹp.

Vài phút sau, Lâm Hựu Luân nghe thấy trên lầu có một trận ồn ào.

Hắn vừa thò đầu ra ngoài cửa sổ, liền thấy gã mập ban nãy đang chật vật chạy xuống lầu.

Lục bá chỉ mặc quần đùi áo ba lỗ, tay vung vẩy một cái chổi, dép tuột chân vẫn đuổi theo sau gã mập, vừa đuổi vừa đánh.

“Lão bá, ông nghe tôi giải thích… Ai da, đừng đánh nữa, tôi nhận sai rồi được không?” Gã mập vừa ôm đầu chạy trốn, vừa la lớn.

“Đánh chính là đồ khốn nạn nhà mày, dám giở trò với lão tử!” Lục bá vừa đuổi vừa mắng, hoàn toàn không có ý định buông tha gã mập.

Lâm Hựu Luân vội vàng rụt đầu lại.

Hắn vốn không muốn xen vào chuyện bao đồng này, nhưng lúc nãy vào, hắn quên đóng cửa.

Gã mập bị Lục bá đuổi đánh đến đường cùng, thấy cửa phòng không đóng, không nghĩ ngợi gì liền chui vào.

Lâm Hựu Luân không kịp ngăn cản, Lục bá cũng xách chổi đuổi theo vào.

Căn phòng bán vé này không gian nhỏ, gã mập trốn sau lưng Lâm Hựu Luân, chết sống không chịu đối mặt trực tiếp với Lục bá.

Vết thương trên đầu Lâm Hựu Luân còn chưa lành hẳn, làm sao có thể lại làm bia đỡ đạn cho gã mập chứ?

Hắn vội vàng lùi ra, mặc cho cái chổi của Lục bá giáng xuống người gã mập, bản thân thì khoanh tay đứng một bên xem náo nhiệt.

Gã mập liên tiếp ăn mấy phát, cái chổi đánh vào người tuy không đau, nhưng cũng khiến hắn ta mặt mày xám xịt.

“Ai da, đừng đánh nữa!

Tôi thật sự không lừa ông, tôi là người quay phim, ông là người chiếu phim, chúng ta cũng coi như nửa đồng nghiệp, không thể nói chuyện đàng hoàng được sao?” Lục bá cũng đánh mệt, vừa hay dừng lại nghỉ một lát.

Ông ấy dùng chổi chỉ vào gã mập: “Hôm qua mày nói mua vé để chùi đít, hôm nay mày lại nói mày là đạo diễn, toàn lời dối trá ai mà tin

chứ?" Lâm Hựu Luân đang đứng xem kịch bên cạnh không nhịn được xen vào một câu: "Anh thật sự là đạo diễn à?" Thấy có người giúp mình nói chuyện, gã mập lập tức làm ra vẻ đáng thương, mắt long lanh nhìn Lâm Hựu Luân, nói: "Tôi thật sự là đạo diễn, phim tôi quay nói không chừng chỗ các anh còn chiếu qua nữa." Gã mập không giải thích thì thôi, vừa giải thích Lục bá càng thêm tức giận: "Xì!

Chương 4

Nếu phim chiếu ở đây mà đúng là phim mày quay, thì lão tử càng phải đánh chết mày cái đồ chó chết này.

Mày không quay mấy phim kiếm tiền khác, toàn quay mấy thứ hạ đẳng, ba mày không quản mày, tao thay ông ấy quản mày!" Gã mập thật sự muốn tự cho mình một cái tát.

Hắn quên mất đây là phòng chiếu phim khiêu dâm, nói vậy chẳng khác nào tự bôi bùn vàng vào quần, không phải phân cũng thành phân.

Lâm Hựu Luân chặn Lục bá lại, bảo ông ấy bình tĩnh trước.

Sau đó mới nói: "Gã mập này tôi nhìn có vẻ quen mặt, biết đâu hắn ta thật sự là đạo diễn." Gã mập cảm kích nhìn Lâm Hựu Luân một cái, cười xu nịnh nói: "Vẫn là tiểu huynh đệ cậu là người hiểu chuyện, cái loại phim lão bá nói tôi thật sự chưa quay bao giờ.

Tôi tên Vương Tinh, ba tôi là Vương Thiên Lâm của Thiệu Thị, các anh không tin tôi thì ba tôi các anh không thể nghi ngờ được chứ?" Gã mập tự xưng gia thế, Lục bá liền thấy khó xử.

Cái tên Vương Tinh ông ấy mơ hồ nghe qua, dường như thật sự đã quay mấy bộ phim.

Đắc tội với tên này thì không sao, Lục bá lo nhất là đánh thằng nhỏ lại chọc tới ông già.

Vương Thiên Lâm không phải dạng vừa, gần đây vừa quay xong bộ 《Xạ Điêu Anh Hùng Truyện》, nổi như cồn trên TV.

Một người dân bình thường như ông ấy thật sự không chọc nổi.

Suy nghĩ của Lâm Hựu Luân lúc này lại hoàn toàn trái ngược với Lục bá.

Hắn chỉ biết Vương Thiên Lâm là đạo diễn của 《Xạ Điêu Anh Hùng Truyện》 bản 83, có một đồ đệ tên Đỗ Kỳ Phong.

Ở đời sau, nhắc đến Vương Thiên Lâm, mọi người đều chỉ nói ông ấy là ba của Vương Tinh, chứ không như bây giờ, Vương Tinh xưng tên mình chẳng có tác dụng, còn phải lôi ba ra mới giữ được thể diện.

"Anh thật sự là Vương Tinh sao?" Lâm Hựu Luân nhìn gã mập mạp trắng trẻo trước mặt, tóc bôi keo, bị đánh mà không đánh trả, thật sự có chút không dám tin hắn chính là đạo diễn phim thương mại nổi tiếng Hong Kong ở đời sau, người đã từng ôm vô số cô gái quyến rũ như nước chảy, và sản xuất vô số phim cấp ba (phim 18+).

Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, Vương Tinh phải trông vừa thô tục vừa hèn mọn, rồi khi thấy gái đẹp thì bày ra vẻ mặt háo sắc, sao bây giờ nhìn lại có mấy phần phong thái lịch lãm chứ?

"Chứ còn gì nữa, nếu không thì sao tôi lại nói đây là một sự hiểu lầm?" Vương Tinh đưa tay phủi bụi trên bộ vest, vẻ mặt đầy uất ức.

"Chẳng lẽ mình thật sự nhầm rồi?" Lục bá đương nhiên không thể hạ mình xin lỗi Vương Tinh.

Nếu làm vậy, cái mặt già này của ông ấy biết giấu vào đâu.

Nhưng ông ấy lại không muốn đắc tội với Vương Tinh, vậy nên giả vờ hồ đồ.

"Tôi tốt bụng xách quà đến xin lỗi ông, cuối cùng lại bị đánh một trận, tôi đã chọc giận ai chứ?" Vương Tinh bắt đầu than thở, nhưng Lâm Hựu Luân lại không cảm thấy hắn ta có bao nhiêu uất ức.

Tên này sau này đâu có ít quay cái loại phim "hạ đẳng" kia, cú đánh của Lục bá nếu là vài năm sau, hoàn toàn có thể tự tin mà đánh.

"Ông đừng để thằng nhóc này lừa, nó làm gì có lòng tốt mà đến

xin lỗi ông?" Lâm Hựu Luân đột nhiên thốt ra một câu như vậy, Vương Tinh và Lục bá đều ngớ người ra.

Lục bá trong lòng sốt ruột giậm chân, thầm mắng Lâm Hựu Luân rảnh rỗi sinh chuyện, đây chẳng phải tự rước phiền toái vào mình sao?

Vương Tinh cũng có chút không hiểu, thằng nhóc này vừa nãy còn giúp mình nói chuyện, sao đột nhiên lại đổi giọng rồi.

Sau đó hắn đột nhiên tỉnh ngộ, kinh ngạc nhìn Lâm Hựu Luân: "Là cậu viết câu chuyện đó ra sau vé xem phim sao?" Thấy sắc mặt Lục bá không tốt, Vương Tinh vội vàng bịt miệng lại.

Vừa rồi không cẩn thận, hắn đã lỡ lời.

"Nếu nó là đến tìm cậu, thì chuyện này tôi không quản nữa." Lục bá đẩy phiền phức cho Lâm Hựu Luân, rồi tự mình khoanh tay bỏ đi.

Vương Tinh rất e dè cây chổi trong tay Lục bá, cũng không dám hỏi mấy món lễ vật mình để lại trong phòng ông ấy thì sao.

Trong đó có vài món quý giá, Vương Tinh vốn định tặng cho Lâm Hựu Luân.

Quay đầu nghĩ lại, Vương Tinh thật sự cảm thấy mình rất ngu ngốc.

Sao lại không nghĩ đến việc trước tiên thăm dò thông tin từ miệng Lâm Hựu Luân.

Vào đó không nói bị Lục bá đánh một trận, còn để Lâm Hựu Luân trực tiếp nhìn thấu tâm tư của mình.

Nhưng thằng nhóc này cũng giấu kỹ thật, lúc đầu khoanh tay đứng cạnh xem náo nhiệt, Vương Tinh căn bản không hề nghĩ rằng hắn chính là tác giả của câu chuyện đó.

Trong phòng không có thêm cốc nào, Lâm Hựu Luân chỉ rót cho

mình một tách trà.

Đang chuẩn bị uống, ánh mắt liếc thấy Vương Tinh bên kia chớp chớp đôi môi khô khốc, trông vẻ đáng thương tội nghiệp.

Lâm Hựu Luân đành đưa cốc của mình qua: "Cốc này là của tôi, trà chưa uống qua, anh không ngại chứ?" Vương Tinh nhận lấy cốc, cũng không để ý nhiều, ực ực rót vào miệng.

Từ lúc ngủ dậy đến giờ, hắn ta chưa uống một ngụm nước nào, vừa rồi lại bị Lục bá đuổi cho toát mồ hôi, thật sự khát khô cổ họng.

Khi cốc trở về tay Lâm Hựu Luân, bên trong chỉ còn lại mấy lá trà.

Hắn cũng không vội thêm nước, hắn kéo một cái ghế cho Vương Tinh ngồi, bản thân dựa vào cửa sổ, hỏi: "Anh thật sự đến tìm tôi sao?" Vương Tinh nhổ ra một lá trà vừa uống vào miệng, ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân: "Đương nhiên là đến tìm cậu rồi, nếu không tôi xách bao nhiêu đồ đến tặng một lão già thối tha, tôi bị bệnh à?" Lâm Hựu Luân hơi nghiêng người về phía trước: "Thế nào, câu chuyện đó được chứ?" "Sao cậu biết tôi để ý câu chuyện này?" Vương Tinh nheo mắt lại, nói chuyện với Lâm Hựu Luân, hắn cảm thấy mình như đang giao thiệp với mấy con hồ ly già, không thể không cẩn thận đối phó.

"Anh không phải đạo diễn sao?

Nếu ngay cả một câu chuyện hay dở thế nào cũng không nhìn ra được, thì mười mấy năm anh sống nhiều hơn tôi chẳng phải đều sống vào thân heo rồi sao?" Lâm Hựu Luân khoanh tay, chờ xem Vương Tinh trả lời thế nào.

"Mẹ kiếp, tôi tuy mập nhưng cậu cũng không cần nói móc tôi như vậy chứ?" Vương Tinh khoa trương trêu chọc một câu, nhìn ánh mắt Lâm Hựu Luân lại thay đổi: "Nói thật, câu chuyện của cậu viết không

tệ, tôi muốn quay nó thành phim." "Nhưng tại sao tôi phải đồng ý với anh?" Lâm Hựu Luân không vội vàng bày tỏ thái độ.

"Chẳng lẽ cậu muốn cả đời ru rú ở cái nơi quỷ quái này?

Chẳng lẽ cậu không muốn làm nên sự nghiệp sao?" Vương Tinh nói chuyện với tốc độ rất nhanh, ước chừng là muốn che giấu tật nói lắp của mình, tuy nhiên những lời này của hắn lại khiến Lâm Hựu Luân suy nghĩ sâu xa.

"Tôi trả cậu mười vạn tệ, cậu viết xong câu chuyện rồi giao cho tôi, giao dịch này đủ hời chứ?" Vừa thấy có hy vọng, Vương Tinh lập tức đưa ra một mức giá hậu hĩnh.

Lâm Hựu Luân ngẩng đầu, trợn mắt nhìn Vương Tinh: "Anh chắc không phải đang đùa với tôi chứ?

Thật sự là mười vạn tệ sao?" "Chắc chắn là thật, thật hơn kim cương!" Vương Tinh mắt sáng rỡ, trong lòng mừng rỡ khôn xiết, không ngờ chỉ mười vạn tệ đã có thể giải quyết thằng nhóc ngốc này.

Lâm Hựu Luân liền mở cửa, chỉ ra ngoài: "Anh đi đi!" "Vậy tôi chờ tin tốt của cậu nhé!" Vương Tinh hớn hở đứng dậy, đi đến cửa mới phát hiện vẻ mặt Lâm Hựu Luân không đúng.

Vừa chuẩn bị hỏi Lâm Hựu Luân bao giờ thì viết xong kịch bản, thì cánh cửa "ầm" một tiếng đóng lại, nếu không phải hắn phản ứng nhanh, thì mặt đã bị đập vào cửa rồi.

"Ê, tôi nói sao cậu lại đóng cửa rồi, chuyện còn chưa nói xong mà." Vương Tinh dùng sức đập cửa, nửa ngày không thấy phản ứng, đành phải vòng qua quầy bán vé, trực tiếp thò đầu qua ô cửa sổ: "Cậu vừa viết xong kịch bản, tôi lập tức mang tiền đến, muốn tiền mặt hay séc?" Lâm Hựu Luân lắc lắc cốc, đổ nước xuống đất, lại từ ngăn kéo lấy một ít lá trà bỏ vào, pha một cốc trà, rồi vắt chéo chân ngồi xuống

ghế, lúc này mới thong thả nói: “Tôi có nói sẽ bán câu chuyện này cho anh sao?” Vương Tinh lập tức sốt ruột: “Vừa nãy chúng ta đã nói chuyện rõ ràng rồi, sao cậu đột nhiên lại đổi ý?” “Tôi đã đồng ý với anh sao?” Lâm Hựu Luân lộ vẻ nghi hoặc.

“Không phải đã nói mười vạn tệ sao?

Cậu còn hỏi tôi có thật lòng không mà.” Lâm Hựu Luân thổi thổi hơi nóng bốc ra từ miệng cốc trà, hùng hồn nói: “Cho nên à, tôi mở cửa bảo anh cút đi rồi đó.” “Cậu…” Vương Tinh lập tức ngây người.

Bản thân từ đầu đến cuối đều bị thằng nhóc này dắt mũi không nói, cuối cùng còn bị thằng nhóc này chơi xỏ, trong lòng uất ức đến cực điểm.

“Tôi cái gì mà tôi?” Lâm Hựu Luân không kiên nhẫn vẫy tay: “Sang một bên mà đứng, đừng cản tôi bán vé.” “Đừng mà, nếu cậu chê tiền ít, chúng ta có thể thương lượng lại!” Vương Tinh mặt đỏ tía tai mặc cả với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân cũng lười nói nhảm với hắn: “Nói đi, anh có thể trả tối đa bao nhiêu?” “Hai mươi vạn… không, hai mươi lăm vạn!” Thấy Lâm Hựu Luân không lay chuyển, Vương Tinh nghiến răng: “Ba mươi vạn!

Không thể cao hơn nữa, tôi quay một bộ phim cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy!” Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tinh một cái: “Anh chắc chắn đây là giá cao nhất?” “Giá này đã không thấp rồi, cậu ở đây bán vé, ước chừng cả đời cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy đâu.” Vương Tinh tận tình khuyên nhủ.

Lâm Hựu Luân vừa nghe lời này liền tức giận: “Bán vé thì sao?

Khinh thường người bán vé thì đừng đến cầu xin tôi chứ!” “Tôi khinh thường cậu à?

Chương 5

Khinh thường cậu mà lại đưa ra mức giá này sao?

Cậu ra ngoài mà hỏi thăm xem, Hong Kong có mấy biên kịch có thể bán kịch bản được ba mươi vạn?" Vương Tinh cũng không vui rồi.

"Biên kịch Hong Kong quả thực không kiếm được bao nhiêu tiền, đó là vì những biên kịch kiếm được tiền đều đã chuyển sang làm đạo diễn rồi.

Kịch bản người khác viết bán được bao nhiêu tiền tôi không biết, tôi chỉ biết câu chuyện này chỉ cần quay thành phim, doanh thu phòng vé mà ít hơn mười triệu, thì đạo diễn đó chính là một con heo." Vương Tinh trợn tròn mắt nhìn Lâm Hựu Luân, hắn cảm thấy thằng nhóc này điên rồi: "Tôi không nghe lầm chứ?

Cậu nói thật sự là mười triệu sao?" "Không tin à?" Lâm Hựu Luân cười lạnh trong lòng một tiếng.

Bộ phim được quay từ câu chuyện này khi chiếu ở Mỹ đã càn quét hàng trăm triệu đô la Mỹ.

Xét đến sự khác biệt thị trường giữa Mỹ và Hong Kong, doanh thu mười triệu đô la Hong Kong đã là ước tính thận trọng nhất rồi.

Vương Tinh chắc chắn không tin.

Phải biết rằng tác phẩm khai sơn của Tân Nghệ Thành năm ngoái là 《Tuyệt Đỉnh Đối Tác》 cũng chỉ đạt doanh thu hơn 26 triệu, lúc đó đã là một sự kiện lớn gây chấn động làng điện ảnh Hong Kong.

Bây giờ một thằng nhóc vô danh tiểu tốt lại dám nói kịch bản mình viết ít nhất có thể đạt 10 triệu doanh thu phòng vé, Vương Tinh thật

sự nghi ngờ đầu óc Lâm Hựu Luân có vấn đề hay không.

"Dám cá với tôi một ván không?" Lâm Hựu Luân cũng không tranh cãi: "Tôi có thể đưa kịch bản trước cho anh, nhưng tôi viết thế nào thì anh phải quay y như vậy.

Đợi anh quay xong phim, sau khi chiếu rạp mà doanh thu thấp hơn mười triệu, tôi sẽ không lấy một đồng nào." "Vậy chẳng phải cậu rất thiệt thòi sao?" Giao thiệp với Lâm Hựu Luân nửa ngày, Vương Tinh cũng học được khôn ra.

"Doanh thu phòng vé vượt quá mười triệu tôi sẽ chia hoa hồng theo tỷ lệ, mười triệu tôi lấy năm phần trăm, hai mươi triệu mười phần trăm, ba mươi triệu mười lăm phần trăm, nếu đạt bốn mươi triệu…" "Vượt quá bốn mươi triệu, ngay cả phần của tôi cũng tính cho cậu!" Vương Tinh trực tiếp cắt lời Lâm Hựu Luân, quả quyết nói.

"Anh tự nguyện đấy nhé, tôi đâu có ép anh." Lâm Hựu Luân nhún vai: "Nhớ viết các điều khoản này vào hợp đồng, giấy trắng mực đen anh mới không chối cãi được." "Ai sợ ai chứ?" Vương Tinh không quan tâm bĩu môi: "Về tôi sẽ tìm người soạn hợp đồng, ba ngày sau ký!" Hai ngày tiếp theo, Lâm Hựu Luân rảnh rỗi lại cầm giấy bút vẽ vời.

Hắn dùng tay chống đầu, lúc thì nhắm mắt như đang ngủ gật, lúc lại đột nhiên mở mắt, cầm bút nhanh chóng ghi lại một vài thứ.

Lục bá từng xem những thứ Lâm Hựu Luân viết, ông ấy hoàn toàn không hiểu những câu văn với các ký hiệu đó đang nói gì, cũng không rõ tại sao phía sau những câu đó còn phải chú thích các từ ngữ như viễn cảnh, trung cảnh, cận cảnh, toàn cảnh.

Lục bá thầm nghĩ chuyện này có lẽ liên quan đến gã mập Vương Tinh, cụ thể thế nào, Lâm Hựu Luân không nói, ông ấy cũng không chủ động hỏi.

Lâm Hựu Luân hai ngày nay vẫn luôn làm chuyện này.

Hắn muốn chuyển thể câu chuyện mình viết sau vé xem phim thành kịch bản.

Trước khi xuyên việt, Lâm Hựu Luân từng có hứng thú sâu sắc với việc sản xuất phim ảnh ở đại học.

Có một hai học kỳ đều vùi mình trong thư viện, đọc toàn sách về lĩnh vực này, cũng tự mình viết mấy kịch bản, nhưng sau khi gửi đi thì đều bặt vô âm tín.

Dần dần, ý định phát triển theo hướng này của hắn cũng phai nhạt.

Không ngờ sau khi xuyên việt, kinh nghiệm này lại phát huy tác dụng lớn.

Đối với Lâm Hựu Luân, việc dựa vào bộ phim trong ký ức để viết kịch bản không phải là chuyện khó.

Ban đầu hắn quả thực đã dựa theo cách viết kịch bản thông thường để tái hiện bộ phim trong ký ức, nhưng sau đó hắn phát hiện việc chuyển đổi các cảnh quay thành ngôn ngữ văn tự quá tốn công, hắn cũng không viết kịch bản nữa, mà trực tiếp làm ra kịch bản phân cảnh của bộ phim.

"Kịch bản phân cảnh" còn được gọi là "kịch bản đạo diễn", nói trắng ra, đó là bản thiết kế thi công mà đạo diễn chuẩn bị cho bộ phim.

Sau khi nhận kịch bản, đạo diễn sẽ dựa vào ý tưởng của mình, chia toàn bộ bộ phim thành một loạt các cảnh quay có thể thực hiện được, tiến hành tái sáng tạo ngôn ngữ điện ảnh.

Mặc dù kịch bản phân cảnh cũng được viết bằng văn tự, nhưng nó rất gần với hình ảnh, hay nói cách khác, đó là những hình ảnh có thể "chiếu" ra trong đầu, đã đạt được hiệu quả trực quan ở một mức độ

nào đó.

Thông thường, việc quay phim điện ảnh đều là biên kịch cung cấp kịch bản trước, đạo diễn sáng tạo ra kịch bản phân cảnh, cuối cùng quay thành một bộ phim hoàn chỉnh.

Còn việc Lâm Hựu Luân phải làm lại hoàn toàn ngược lại.

Hắn có sẵn những hình ảnh bộ phim trong đầu, nhưng lại phải chuyển hóa chúng thành kịch bản.

Cả hai đều phải trải qua bước trung gian là kịch bản phân cảnh.

Lâm Hựu Luân trực tiếp viết kịch bản phân cảnh tuy có chút xảo quyệt, nhưng hắn càng sợ Vương Tinh cầm kịch bản mà không nghiêm túc lên ý tưởng, quay bừa bãi, làm hỏng một kịch bản hay như vậy.

Dù sao thì hai người đã quy định trong vụ cá cược, Lâm Hựu Luân viết thế nào, Vương Tinh phải quay y như vậy.

Lâm Hựu Luân viết ra kịch bản phân cảnh, thì không cần lo lắng gã mập Vương Tinh sẽ quay hỏng bộ phim này.

Lâm Hựu Luân bận rộn viết kịch bản, Lục bá rảnh rỗi thì kê ghế ngồi ở cửa phòng chiếu phim, vừa phơi nắng vừa uống trà, thật là thoải mái.

Trưa hôm đó, Lục bá phơi nắng đủ rồi, vừa chuẩn bị thu ghế vào, thì ở cửa lại có một cô bé nói muốn tìm Lâm Hựu Luân.

Cô bé trông chừng mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt trái xoan hồng hào, ngũ quan như được điêu khắc tinh xảo, vô cùng thanh tú.

Đôi mắt phượng dài mang theo vẻ non nớt, dịu dàng và tĩnh lặng, kết hợp với hàng lông mày đen và hàng mi dài, toát lên vẻ đẹp tự nhiên, không hề có chút dấu vết trang điểm nào.

Lục bá nhìn chằm chằm cô bé hồi lâu, chỉ khiến đối phương đỏ mặt, lúc này mới nhớ ra cô bé là đến tìm người.

"Cháu thật sự là đến tìm thằng nhóc A Luân sao?" Lục bá trong lòng hiếu kỳ, cô bé trước mặt xinh đẹp như minh tinh điện ảnh vậy, ông ấy chưa từng nghe Lâm Hựu Luân nhắc đến.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy cũng phải, quen biết cô gái thanh thuần xinh đẹp như vậy, thảo nào thằng nhóc kia lại không thèm để ý đến mấy cô gái quyến rũ trong phim.

"Ông chủ nhà hàng chỗ anh ấy làm trước đây nói với cháu, anh ấy đang làm việc ở chỗ các ông…" Cô bé rụt rè giải thích.

"Đúng đúng, nó làm ở đây bán vé, tôi với nó quen lắm, tôi đưa cháu vào." Lục bá cũng không hỏi cô bé này có quan hệ gì với Lâm Hựu Luân, trực tiếp dẫn cô bé vào.

Lâm Hựu Luân đang vùi đầu viết kịch bản, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, ngẩng đầu nhìn, bên cạnh Lục bá đang có một cô bé cười tủm tỉm đứng đó.

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đó, những ký ức thuộc về cơ thể cũ này lập tức ùa về, Lâm Hựu Luân ngây người mất mười mấy giây, lúc này mới mở miệng nói: "A Mẫn, em sao lại đến đây?" "Mợ mấy hôm trước gọi điện đến nhà hàng chỗ anh làm, ông chủ nói anh đã nghỉ việc rồi, còn nói anh đang làm ở đây.

Mợ ở tiệm giặt ủi làm từ sáng đến tối, không có thời gian đến thăm anh, vừa hay có một đứa bé học đàn piano với em sống gần đây, em đến dạy học, tiện thể ghé qua thăm anh." Cô gái tên A Mẫn này và Lâm Hựu Luân lớn lên cùng nhau từ nhỏ, cả hai đều là gia đình đơn thân, nhà lại ở sát bên nhau, quan hệ vẫn luôn rất tốt.

A Mẫn là đứa con gái không có cha (con gái góa phụ), mẹ cô sinh

cô khi đã lớn tuổi.

Khi ở nhà trẻ, mẹ cô phát hiện thiên phú âm nhạc của A Mẫn, liền ra ngoài làm thêm nhiều công việc, mua một cây đàn piano cho cô bé học, nhưng không đủ khả năng thuê giáo viên piano đến dạy.

A Mẫn liền tự học, đến thời trung học đã có thể làm gia sư piano, kiếm tiền sinh hoạt.

"Mẹ tôi vẫn làm ở tiệm giặt ủi sao?" Lâm Hựu Luân nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ có nên tìm thời gian về nhà một chuyến không.

Bất kể hắn có phải Lâm Hựu Luân trước đây hay không, vì không thể cắt đứt, nên có những thứ luôn phải đối mặt, ví dụ như tình thân.

Lâm Hựu Luân trong lòng nghĩ chuyện này, khi rót nước thì mất tập trung, nước trong cốc tràn ra ngoài sau khi đổ đầy, không cẩn thận làm bỏng tay.

Hắn vừa vẩy tay, vừa đưa cốc cho A Mẫn: "Cẩn thận bỏng!" A Mẫn nhận lấy cốc rồi lập tức đặt lên bàn, tiến lên kéo bàn tay Lâm Hựu Luân giấu sau lưng ra, cẩn thận kiểm tra tay hắn có bị bỏng không.

Nếu là Lâm Hựu Luân trước đây, bị A Mẫn nắm tay như vậy, trong lòng căn bản sẽ không có cảm giác khác thường gì.

Nhưng Lâm Hựu Luân bây giờ thì khác, trong cơ thể hắn chứa một linh hồn đến từ đời sau.

A Mẫn trong mắt hắn đã không còn đơn thuần là cô bạn thanh mai trúc mã nhà bên nữa.

Nếu Lâm Hựu Luân không nhầm người, thì trong tương lai không xa, cô gái đang đứng trước mặt hắn sẽ trở thành đệ nhất Ngọc nữ chưởng môn của làng giải trí Hong Kong, vô số người từng bị nụ cười ngọt ngào của cô làm say đắm.

Chương 6

Nhưng lúc này, cô vẫn chỉ là một thiếu nữ với tâm tư đơn thuần, tuổi xuân mộng mơ.

Thấy tay Lâm Hựu Luân chỉ bị bỏng đỏ một mảng, không nổi mụn nước, Chu Tuệ Mẫn mới yên tâm.

“Chỗ anh có dầu mè không?

Bôi một chút chắc là không sao đâu.” “Dầu mè à, trong phòng tôi có, tôi đi lấy!” Lục bá nói là đi lấy dầu mè, thật ra là không muốn tiếp tục ở đây làm phiền hai người trẻ tuổi.

Chu Tuệ Mẫn thật ra khá hứng thú với phòng chiếu phim nơi Lâm Hựu Luân làm việc.

Vừa nãy có người ngoài ở đó, cô vẫn không tiện nhìn ngó lung tung.

Lục bá vừa đi, cô lập tức hoạt bát hẳn lên.

Căn phòng nhỏ bán vé của Lâm Hựu Luân chỉ có một cái bàn và một cái ghế, rất nhanh, ánh mắt Chu Tuệ Mẫn bị thu hút bởi một xấp giấy nháp hắn đặt trên bàn.

Chu Tuệ Mẫn không nhịn được cầm lên lật xem mấy trang, kịch bản phân cảnh trên giấy nháp cô bé cũng không hiểu lắm, chỉ biết đây đại khái là kể một câu chuyện.

“A Luân, mấy cái này đều là anh viết sao?” “Đúng vậy, đây là một kịch bản phim, anh rảnh rỗi thì viết chơi thôi.” Lâm Hựu Luân nửa đùa nửa thật nói.

“Kịch bản phim sao?” Chu Tuệ Mẫn kinh ngạc mở to mắt: “Anh đi học thì sợ viết lách nhất, sao bây giờ lại đột nhiên nghĩ đến viết kịch

bản vậy?" Lâm Hựu Luân cố làm ra vẻ thần bí nói: "Em đừng xem thường mấy tờ giấy này nhé, anh là định nhờ chúng mà phát tài đó!" Chu Tuệ Mẫn bật cười một tiếng.

Khuôn mặt bầu bĩnh của cô vẫn còn một chút nét trẻ thơ, khi cười rộ lên trông như một đóa hoa đào đang nở rộ.

Chu Tuệ Mẫn chỉ coi Lâm Hựu Luân là đang trêu mình vui, đặt bản nháp xuống, cũng không để chuyện này trong lòng.

Hôm nay cô chỉ là tiện đường đi qua, hoàn thành việc Lâm mụ mụ dặn dò, cô liền chuẩn bị về.

Lâm Hựu Luân thầm thở phào một hơi.

Hắn lo nhất là Chu Tuệ Mẫn nhất thời hứng thú lại đề nghị muốn xem một bộ phim ở đây, như vậy thì mọi chuyện sẽ hỏng bét.

"Chỗ này hơi nhỏ, môi trường cũng không tốt lắm, hôm khác nếu em có thời gian chúng ta đi chỗ khác xem phim." "Được thôi, vậy quyết định vậy nhé, anh mời xem phim, sau đó em mời ăn cơm." Chu Tuệ Mẫn không nghĩ ngợi gì liền đồng ý, lại khiến Lâm Hựu Luân có chút bất ngờ.

Trong chớp mắt, trong đầu hắn lại có ý tưởng mới.

Nếu bên Vương Tinh tốc độ không chậm, nhận kịch bản xong chắc sẽ nhanh chóng quay thành phim.

Đến lúc đó từ chỗ gã mập Vương Tinh mà kiếm hai vé chiếu ra mắt, dù sao Lâm Hựu Luân bản thân cũng muốn xem bộ phim cuối cùng quay ra sẽ có hiệu quả thế nào, dẫn Chu Tuệ Mẫn cùng đi xem, vừa hay vẹn cả đôi đường.

Lâm Hựu Luân tiễn Chu Tuệ Mẫn đến tận trạm xe buýt, chỉ nói hai ngày nữa sẽ về nhà, bảo cô bé chuyển lời cho mẹ mình đừng lo lắng.

Ngày hôm sau, Lâm Hựu Luân nhờ Lục bá trực ca hộ nửa ngày, lại hỏi ông ấy mượn ba trăm tệ.

Trên đường mua một ít yến sào, chuẩn bị mang về tẩm bổ cho mẹ.

Nhà Lâm Hựu Luân ở "Ốc Thôn" của Sa Điền.

Cái gọi là "Ốc Thôn", thực chất là do mấy tòa chung cư siêu lớn và mười mấy cái tứ hợp viện siêu lớn ghép lại, bên trong toàn là dân nghèo tầng lớp dưới của Hong Kong.

Mặt đường ẩm ướt thô ráp, hẻm nhỏ chật chội, nhà lụp xụp đổ nát, quảng cáo đủ màu đủ kiểu, dây điện chằng chịt… Bước vào đây, trong đầu Lâm Hựu Luân không tự chủ được hiện lên hình ảnh một cậu bé ngày ngày xuyên qua những con hẻm sâu ngoằn ngoèo, giao đồ ăn nhanh cho đủ loại người.

Những ký ức từ thời thơ ấu, từng giờ từng khắc đều nhắc nhở Lâm Hựu Luân rằng, đây chính là nơi hắn lớn lên.

Trong một tiệm giặt ủi bên cạnh một con phố, Lâm Hựu Luân nhìn thấy mẹ mình.

So với lần gặp trước, tóc bạc của bà lại nhiều thêm một chút, cũng mất đi vẻ bóng mượt.

Bọng mắt hơi sưng, đốt ngón tay gầy gò và nếp nhăn trên trán hằn sâu dấu vết của sự lao động vất vả lâu ngày.

Rõ ràng cơ thể này do linh hồn từ đời sau làm chủ, nhưng không hiểu vì sao, nhìn thấy bóng dáng mẹ bận rộn, mũi Lâm Hựu Luân cay cay, mắt lại có chút ướt át.

"Mẹ…" Hắn khẽ gọi một tiếng, giọng nói không kìm được run rẩy.

Trần Huệ Tình ngẩng đầu, phát hiện con trai mình đang đứng ở

cửa tiệm giặt ủi, ban đầu còn tưởng mình nhìn lầm.

"A Luân, con sao đột nhiên lại về vậy?

Con cái này, về cũng không báo trước một tiếng, đã đến còn mua nhiều đồ như vậy." Trần Huệ Tình ban đầu rất vui, nhưng thấy Lâm Hựu Luân tay vẫn xách đồ, lại không kìm được cằn nhằn hắn vài câu.

Một người đàn ông hói đầu thò đầu ra từ phòng trong: "Ôi, A Luân về rồi à?" Ông ấy là ông chủ tiệm giặt ủi này, Lâm Hựu Luân trước đây đều gọi ông ấy là Quý thúc.

"Huệ Tình, A Luân khó khăn lắm mới về một chuyến, hôm nay bà nghỉ ngơi đi." Quý thúc trước đây cũng sống ở Ốc Thôn, đối xử với mọi người khá tử tế.

"Nghỉ cái gì mà nghỉ?

Con trai về thì ghê gớm lắm à!

Trong tiệm bao nhiêu việc, nó đi rồi, ông muốn làm chết bà đây sao?" Một người phụ nữ tóc cuốn mấy cái lô, mặt đầy vẻ hung dữ bước ra.

Quý thúc lập tức rụt đầu lại, trên con phố này, ông ấy sợ vợ là nổi tiếng rồi.

Bà chủ tiệm giặt ủi miệng lưỡi sắc như dao, nói chuyện vừa chua ngoa vừa cay độc.

Bà ta liếc nhìn Lâm Hựu Luân một cái, thấy yến sào hắn xách trên tay, môi trên nhếch lên, ánh mắt và lông mày lộ vẻ khinh thường.

"Ôi, đây chẳng phải A Luân sao?

Nghe nói mày ra ngoài làm ăn phát đạt, còn được ăn yến sào nữa cơ đấy." Lâm Hựu Luân nhìn bà ta một cái, ánh mắt trầm mặc đó khiến bà chủ nảy sinh sự ngạc nhiên.

Sau khi bị Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm một cái, bà ta đột nhiên nhận ra thằng nhóc này dường như không giống trước đây.

"A Luân, hay là con về nhà trước đi, mẹ làm xong việc ở tiệm rồi về nấu đồ ăn cho con." Trần Huệ Tình nói nhỏ bên cạnh con trai.

Bà trước đây không ít lần chịu đựng bà ta, không muốn con trai mình cũng phải ở đây mà nhìn sắc mặt đối phương.

Lâm Hựu Luân bước lên một bước, cũng không thèm để ý bà chủ đang đứng trước mặt mình, trực tiếp gọi vào trong phòng: "Quý thúc, ông ra đây một lát, cháu có chuyện muốn thương lượng với ông." Quý thúc lề mề từ trong phòng bước ra, cũng không dám nhìn vợ mình, chỉ hỏi Lâm Hựu Luân có chuyện gì: "Mẹ cháu chuẩn bị nghỉ việc ở tiệm giặt ủi rồi, phiền ông tính lương tháng này cho bà ấy." "Không được!

Bà ta muốn lấy lương thì phải ngoan ngoãn làm hết tháng này cho tôi; không làm hết tháng này, một đồng lương cũng không có!

Mày thật sự coi đây là nhà mình à, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?" Quý thúc còn chưa kịp phản ứng, vợ ông ấy đã nhảy dựng lên.

Bà ta một tay chống nạnh, một tay chỉ vào hai mẹ con Trần Huệ Tình và Lâm Hựu Luân, bày ra vẻ mắng chửi như một bà đanh chua, lập tức thu hút sự chú ý của không ít hàng xóm láng giềng.

Trần Huệ Tình cũng không ngờ con trai đột ngột đề nghị mình nghỉ việc như vậy.

Bà lo lắng bà chủ tiệm giặt ủi sẽ xông lên túm lấy Lâm Hựu Luân không buông, vội vàng chắn trước mặt con trai.

Lâm Hựu Luân bước ra từ phía sau mẹ, khinh bỉ liếc nhìn bà chủ tiệm giặt ủi một cái, ánh mắt lạnh lùng thấu suốt, dường như có thể xuyên thấu linh hồn người khác.

Bà chủ tiệm giặt ủi bị Lâm Hựu Luân nhìn đến có chút khó chịu, cố làm ra vẻ hung dữ mà nhướng mày, kết hợp với cái mũi nhọn hoắt, tạo thành một khuôn mặt vô cùng đáng ghét.

Lâm Hựu Luân từ đầu đến cuối chỉ nhìn thẳng bà ta hai lần, cả hai lần đều để lại cho bà ta ấn tượng sâu sắc.

"Mẹ, chúng ta đi!" Lâm Hựu Luân không phí lời với người phụ nữ này nữa, kéo mẹ mình đi thẳng không quay đầu lại.

Chương 7

Những người xung quanh xem náo nhiệt lập tức tan rã, chỉ còn lại bà chủ tiệm giặt ủi đứng đó, trông có vẻ như bà ta đã thắng, nhưng phản ứng bình tĩnh của Lâm Hựu Luân lại khiến bà ta cảm thấy như mình đấm vào bông, trong lòng có một sự ấm ức không nói nên lời.

Trần Huệ Tình lặng lẽ đi theo sau con trai.

Lần này Lâm Hựu Luân trở về, bà phát hiện con trai thật sự khác trước rất nhiều.

Hai người đi qua các con phố ngõ hẻm, thỉnh thoảng có người quen chào hỏi hai mẹ con.

Sống ở khu dân nghèo cũng có cái lợi của sống ở khu dân nghèo, những hàng xóm cũ rõ ràng gắn bó hơn, giao lưu mật thiết hơn, cũng nặng tình người hơn.

Nhà Lâm Hựu Luân là một căn phòng đơn chưa đầy 40 mét vuông, ở giữa dùng ván gỗ ngăn thành hai phòng, Lâm Hựu Luân vẫn luôn ở căn phòng bên ngoài.

Trần Huệ Tình bảo con trai vào phòng nghỉ ngơi, bà đi chuẩn bị đồ ăn.

Các gia đình sống trong tòa nhà này đều không có phòng bếp riêng, mỗi phòng đều đặt một cái bàn trước cửa, để một cái bếp dầu hỏa lên, xoong nồi bát đũa thì nhét vào ngăn kéo là được.

Mẹ ở ngoài nấu cơm, Lâm Hựu Luân nằm trên giường trong phòng mình, mắt nhìn chằm chằm trần nhà, trong lòng đang nghĩ một số chuyện.

Lâm Hựu Luân chỉ là linh hồn xuyên không, tình cảm tự phát của

cơ thể này căn bản không bị hắn khống chế.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy mẹ, Lâm Hựu Luân mới coi như thật sự hòa nhập vào thân phận của mình, Dương Sâm đã trở thành quá khứ, bây giờ hắn chính là Lâm Hựu Luân.

Hai món rau đơn giản với một quả trứng, nhưng Lâm Hựu Luân lại ăn rất ngon lành.

Trần Huệ Tình hỏi hắn chuyện đổi công việc, Lâm Hựu Luân chỉ nói công việc hiện tại rất nhàn, lương cũng khá, bảo mẹ đừng lo lắng cho hắn.

Vì đã nói với Lục bá chỉ trực hộ nửa ngày, nên ăn xong Lâm Hựu Luân phải đi.

Trước khi đi, hắn nhét tất cả tiền trên người vào tay mẹ, bản thân chỉ giữ lại tiền lộ phí về.

Hôm nay Lâm Hựu Luân còn hẹn ký hợp đồng với Vương Tinh, cho nên hắn không về thẳng phòng chiếu phim, mà ngồi xe đến một quán trà ở Sa Chử Đạo.

Lên quán trà ăn điểm tâm, người Hong Kong gọi đó là "ẩm trà", nhưng "ẩm trà" không chỉ là uống trà, còn có thể thưởng thức các món ăn vặt đặc sắc như há cảo, xíu mại, tràng phấn, xá xíu bao, sườn hấp.

Khi Lâm Hựu Luân đến, Vương Tinh đang say sưa chén sạch một bàn mỹ vị.

Lâm Hựu Luân kéo ghế ngồi xuống đối diện hắn.

Vương Tinh ngẩng đầu, chỉ nói bảo Lâm Hựu Luân cứ tự nhiên, sau đó lại cúi đầu ăn tiếp.

Đợi đến khi hắn ăn no, mới phát hiện đôi đũa trước mặt Lâm Hựu Luân căn bản không hề động tới.

“Cậu sao không ăn?” “Tôi không thích ăn đồ thừa của người khác.” “Mẹ kiếp, cậu xem đã mấy giờ rồi, đợi cậu đến thì tôi đã chết đói rồi sao?” Vương Tinh miệng lẩm bẩm oán trách hai câu, sau đó đưa thực đơn qua: “Muốn ăn gì tự mình gọi!” Lâm Hựu Luân lắc đầu: “Thôi, tôi vừa ăn xong rồi.” Vương Tinh khinh thường giơ ngón giữa về phía Lâm Hựu Luân.

Hắn biết mình lại bị thằng nhóc này chơi xỏ rồi.

“Hợp đồng tôi đã soạn xong rồi, cậu xem không có vấn đề gì thì ký tên vào đi!” Vương Tinh đưa tập tài liệu để bên cạnh qua, sau đó hỏi về chuyện kịch bản.

Lâm Hựu Luân đọc kỹ các điều khoản hợp đồng.

Thỏa thuận cá cược của hắn và Vương Tinh đều được viết rõ ràng trên giấy trắng mực đen.

Vương Tinh chưa từng nghĩ mình sẽ thua, nên căn bản không nghĩ đến việc giở trò trên hợp đồng.

Lâm Hựu Luân ký tên vào cả hai bản hợp đồng, từ trong túi quần móc ra một xấp giấy nháp nhăn nheo, cùng với một bản hợp đồng đưa cho Vương Tinh.

Vương Tinh lật xấp giấy nháp ra, chỉ nhìn hai cái đã ngớ người: “Đại ca, cậu không phải đang chơi tôi đấy chứ?” “Cứ theo kịch bản mà quay là được, nói nhiều làm gì?” Hợp đồng đã ký rồi, Lâm Hựu Luân căn bản không lo Vương Tinh sẽ đổi ý.

Hắn ung dung ngồi đó uống trà ngắm cảnh, Vương Tinh thì không chịu được nữa: “Cái tôi muốn là kịch bản phim, không phải kịch bản phân cảnh, cậu viết hết cái này rồi, tôi làm đạo diễn còn có ý nghĩa gì nữa chứ?” “Vậy anh làm đạo diễn là vì cái gì?” “Kiếm tiền chứ sao!” Vương Tinh tuy vẻ mặt uất ức, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời câu hỏi

của Lâm Hựu Luân: "Ba tôi từ trước đến nay đều nói, nói chuyện nghệ thuật đều là giả dối, quay phim chính là phải kiếm được tiền lớn." Lâm Hựu Luân đập tay một cái: "Thế là xong rồi, anh quản đây là kịch bản hay kịch bản phân cảnh làm gì, tôi viết thế nào anh quay thế đó, cuối cùng kiếm được tiền là được!" Vương Tinh không nói một tiếng, cầm xấp giấy nháp lên xem tiếp.

Mới xem được một nửa, hắn đã không nhịn được đặt bản nháp xuống.

Khi nhìn Lâm Hựu Luân lần nữa, ánh mắt nghi ngờ đều biến thành kinh ngạc.

Hắn biết câu chuyện này rất hài hước, nhưng không ngờ quay theo ý tưởng của Lâm Hựu Luân lại thú vị đến vậy.

Quan trọng là những phân cảnh này như đã được cắt ghép sẵn, kết hợp lại với nhau chính là một bộ phim hoàn chỉnh và trôi chảy.

Việc cắt giảm như vậy nhìn thì đơn giản, nhưng lại đòi hỏi kỹ năng của đạo diễn cực kỳ cao.

Bản thân Vương Tinh không làm được, đạo diễn hắn quen cũng không mấy ai làm được.

Có kịch bản phân cảnh như vậy, khi quay phim giai đoạn đầu sẽ không phát sinh cảnh quay thừa, chi phí quay phim có thể ép xuống thấp nhất, quay ra trực tiếp là một bộ phim hoàn chỉnh, hậu kỳ không cần cắt ghép, càng có thể rút ngắn chu kỳ quay phim.

Tiết kiệm thời gian, tiết kiệm sức lực, tiết kiệm tiền, còn có thể quay ra một bộ phim hay, Vương Tinh đột nhiên phát hiện mình đã nhặt được một món hời lớn.

"Tôi thật sự thấy cậu có thể trực tiếp đi làm đạo diễn được rồi." Vương Tinh lần này nói thật lòng, nhưng Lâm Hựu Luân lại lắc đầu

nói: “Làm đạo diễn mệt lắm, tôi thấy bán vé dễ chịu hơn.” Vương Tinh cười mắng: “Nếu người bán vé đều như cậu, thì chúng tôi những người làm đạo diễn này còn sống sao được?” Lâm Hựu Luân khinh bỉ nhìn hắn một cái, gã mập này rõ ràng là được hời còn ra vẻ ta đây.

Vương Tinh cười hì hì, cúi đầu tiếp tục xem kịch bản.

Chuyện chính đã bàn xong, Lâm Hựu Luân thấy cũng không còn sớm, nói với Vương Tinh một tiếng, rồi tự mình đi trước.

Quay lại phòng vé, Lâm Hựu Luân phát hiện trong căn phòng nhỏ bán vé của mình có thêm một chiếc TV.

Anh hỏi chú Lục mới biết chiếc TV này là do ông chủ Chu Bỉnh Đức đánh mạt chược thắng được.

Nghe nói đánh mạt chược còn có phần thưởng như vậy, Lâm Hựu Luân cũng muốn thử vận may, nhưng chú Lục đã nói một câu khiến anh hoàn toàn dập tắt ý niệm đó: “Không biết tên xui xẻo nào, đánh mạt chược thua tiền, đành phải mang TV ở nhà ra cấn nợ, đúng là nghiệp chướng mà!” Chu Bỉnh Đức ham mê cờ bạc, gần như ngày nào cũng đấu mạt chược bên ngoài với người khác.

Lần này thắng được một chiếc TV, trong nhà không có chỗ chứa nên đành phải mang đến đây để tạm.

Có chiếc TV này, ban ngày Lâm Hựu Luân sẽ không còn buồn chán như trước nữa.

Gần đây bộ phim 《Xạ Điêu Anh Hùng Truyện》 do cha của Vương Tinh quay đã chiếu đến phần cuối cùng là 《Hoa Sơn Luận Kiếm》 trên TV.

Ca khúc chủ đề 《Thế Gian Thủy Chung Ngươi Tốt》 thậm chí còn nổi tiếng đến mức nhà nhà người người đều biết, mấy diễn viên chính cũng nổi như cồn.

Vì bộ phim này vừa quay vừa chiếu, một tuần không phát được mấy tập, dưới yêu cầu mạnh mẽ của khán giả, các tập phim trước lại bắt đầu chiếu lại.

Lâm Hựu Luân xem vào ban ngày vừa hay kịp xem lại, chú Lục cũng bê ghế đến phòng này xem cùng anh.

Phải nói, bộ 《Xạ Điêu》 năm 1983 này từ nhân vật đến cốt truyện đều rất kinh điển, chỉ là Lâm Hựu Luân đã quen với kỹ xảo võ thuật của hậu thế nên luôn cảm thấy những pha đánh đấm trong phim không có gì đáng xem.

Đương nhiên, đây là vấn đề về thị hiếu cá nhân của anh, còn chú Lục thì xem rất say sưa.

Người khác xem bộ phim truyền hình này đều chỉ chăm chú vào mấy nhân vật chính, nhưng Lâm Hựu Luân lại hứng thú với mấy kẻ chạy cờ (vai quần chúng) trong phim.

Ngoài dàn diễn viên chính không thể chê vào đâu được, nhiều siêu sao chưa nổi tiếng cũng đóng vai quần chúng trong phim.

Ngay từ tập đầu tiên, Lâm Hựu Luân đã phát hiện ra một gương mặt quen thuộc.

Gương mặt này xuất hiện tổng cộng hai lần trong tập phim, đều đóng vai một lính canh.

Lần đầu tiên là trên đường phố truy bắt Khâu Xử Cơ, đụng phải Quách Hiểu Thiên và Dương Thiết Tâm, có mấy câu thoại, còn cướp bạc của hai người.

Lần thứ hai là đến Ngưu Gia Thôn bắt người, kết quả bị hai người Quách Dương giết chết.

Chương 8

Sau đó ở tập bảy, người này lại xuất hiện một lần nữa, thậm chí còn không có lời thoại nào, trực tiếp bị Mai Siêu Phong một chưởng đánh chết.

Chạy cờ đã đành, còn là vai quần chúng chết sớm.

Đang xem đến đoạn gay cấn, điện thoại bên ngoài reo lên leng keng.

Chú Lục ngồi trước TV không chịu nhúc nhích, Lâm Hựu Luân đành phải ra ngoài nghe điện thoại.

"Alo, anh tìm ai?" "Còn tìm ai nữa, tìm anh chứ ai!" Vừa nghe giọng nói, không cần đoán cũng biết là gã mập Vương Tinh.

"Có gì thì nói mau!" Lâm Hựu Luân không vui mắng một câu.

"Hai tên ăn trộm ngốc nghếch mà anh nói diễn đó tôi đã đi tìm rồi, làm sao anh quen bọn họ vậy?" Đầu dây bên kia, Vương Tinh tỏ vẻ rất khó hiểu.

Lâm Hựu Luân ngạc nhiên, "Không quen, ai nói tôi quen bọn họ?" Vương Tinh không nhịn được chửi thề: "Khỉ thật, không quen mà anh còn nói với tôi, bảo bọn họ đến đóng bộ phim này đảm bảo sẽ nổi tiếng?" "Anh không tin ánh mắt của tôi, ánh mắt của cha anh sẽ không sai chứ?" "Chuyện này làm sao lại liên quan đến cha tôi nữa?" "Tôi nghi ngờ anh có phải con trai của Vương Thiên Lâm không vậy?

Anh có biết gần đây có một bộ phim truyền hình rất nổi tiếng tên là《Xạ Điêu Anh Hùng Truyện》 không?" "Anh nói hai người bọn họ đều là diễn viên của《Xạ Điêu》 à?" Vương Tinh cũng mơ hồ, hắn chỉ tiện tay hỏi thăm tên của hai người đó, sau đó nghe nói một số

chuyện, còn lại hắn thật sự chưa điều tra kỹ.

"Trong phim có nhiều nhân vật như vậy, làm sao tôi biết bọn họ đóng vai gì?" "Thật ra tôi cũng xem 《Xạ Điêu》 do cha anh quay mới phát hiện ra hai người này.

Trong phim, một người đóng vai trưởng lão Cái Bang, người kia còn lợi hại hơn, tập đầu tiên hắn đã xuất hiện rồi." Vương Tinh nghe Lâm Hựu Luân nói kỳ lạ như vậy, tò mò hỏi: "Vậy hắn đóng vai gì?" "Lính canh B, chết ngay trong tập đầu tiên." Đầu dây bên kia truyền đến một trận ho khan dữ dội, Vương Tinh như thể đã phun ra thứ gì đó, sau nửa ngày mới nói: "Ông anh, anh tha cho tôi đi!" Lâm Hựu Luân lại không vui, "Đừng có giả vờ non nớt trước mặt tôi, anh hơn tôi mười mấy tuổi, gọi tôi là 'anh' (ca) sao tôi lại cảm thấy như anh đang mắng tôi vậy?" "Vậy tôi gọi anh là tổ tông được không?

Anh có biết lai lịch của hai người này không?" Vương Tinh dừng lại một chút, "Cái tên Ngô Mộng Đạt đó, năm xưa cùng Châu Nhuận Phát tham gia lớp đào tạo diễn viên đài Vô Tuyến.

Vì gã này nghiện cờ bạc, thua bạc nên Châu Nhuận Phát không chịu cho hắn vay tiền, hai người suýt nữa tuyệt giao.

Nghe nói mấy năm trước hắn nợ không ít tiền, bị chủ nợ ép đến suýt tự sát, hai năm nay nghe nói đã cải tà quy chính một chút, nhưng dùng hắn quay bộ phim này tôi thật sự không yên tâm.

Còn có cái tên Châu Tinh Trì chạy cờ mà anh nói, cũng xuất thân từ lớp đào tạo diễn viên đài Vô Tuyến, nhiều học viên cùng khóa với hắn đã đóng chính mấy bộ phim rồi, hắn vẫn chỉ là một kẻ chạy cờ, anh nói người như vậy tôi dám dùng sao?" Lâm Hựu Luân trầm mặc một lúc, nói: "Anh đừng quên, tôi cũng chỉ là một người bán vé.

Nếu hôm đó anh không đột nhiên nổi hứng chạy đến chỗ chúng tôi xem phim, kịch bản tôi khẳng định vẫn sẽ viết, nhưng tuyệt đối sẽ

không tìm anh để quay." "Cái này tôi biết, nhưng tình huống của anh và bọn họ khác nhau…" Vương Tinh vội vàng phân trần, hắn không muốn gây hiểu lầm cho Lâm Hựu Luân.

"Người ta ai cũng có lúc không như ý, không cho họ một cơ hội, làm sao anh biết họ không được?

Cho họ một cơ hội, thật ra cũng là cho chính anh một cơ hội.

Nếu sau này họ thành đại minh tinh, trong lòng sẽ không cảm ơn những người dùng rất nhiều tiền mời họ đóng phim, mà là người đã đưa tay giúp đỡ họ lúc khó khăn nhất." Vương Tinh nghe Lâm Hựu Luân nói xong suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng chỉ nói mình sẽ cân nhắc thêm.

Lâm Hựu Luân cũng không khuyên nữa, những gì cần nói anh đã nói rồi.

Tặng Vương Tinh ân huệ này, thật ra cũng là muốn chỉ đường cho hai diễn viên đó trước, cuối cùng có thành công được không thì đó là chuyện ông trời phải lo rồi. —— Vương Tinh nghiêm túc suy nghĩ xong, vẫn quyết định nghe theo đề nghị của Lâm Hựu Luân, nhưng khi hắn đi tìm hai diễn viên này để nói chuyện thì lại xảy ra một chút bất ngờ.

Ngô Mộng Đạt vẫn còn mang nợ cờ bạc chưa trả hết, chỉ cần có phim là chịu đóng, bất kể vai diễn gì cũng bằng lòng.

Vương Tinh thông qua quan hệ của cha mình là Vương Thiên Lâm để tìm đến, ông ta rất sảng khoái đồng ý.

Bất ngờ lại xảy ra với cái tên Châu Tinh Trì này, nghe nói là đóng một vai phản diện hài hước, hắn lúc đầu còn có chút không muốn.

Lúc này Châu Tinh Trì vẫn còn mơ mộng có thể như người bạn tốt Lương Triều Vỹ, xuất đạo với hình tượng tiểu sinh trắng trẻo, đẹp

trai phong độ.

Cuối cùng, chính những lời của Vương Tinh đã khiến hắn từ bỏ ảo tưởng không thực tế này: "Tôi nghe nói khi cậu quay phim trong đoàn 《Xạ Điêu》, từng thương lượng với phó đạo diễn xem có thể cho cậu thêm một động tác không, để cậu có thể có thêm một cảnh quay lộ mặt, nhưng cuối cùng phó đạo diễn đã không đồng ý, cậu biết tại sao không?

Vì cậu chỉ là một kẻ chạy cờ, bất kể cậu diễn xuất sắc đến đâu, khán giả vĩnh viễn chỉ nhớ mấy nhân vật chính, người ta tại sao phải lãng phí công sức vào cậu?

Ai cũng nói diễn viên là nghề dựa vào mặt mũi để kiếm cơm, nhưng thật sự có mấy người có thể kiếm no bụng hoàn toàn dựa vào mặt mũi?

Những cái khác tôi không dám đảm bảo, nhưng đóng bộ phim này của tôi, ít nhất khán giả sẽ nhớ mặt cậu, còn việc có nổi tiếng được không thì phải xem cậu có số phận đó không!" Giải quyết xong Ngô Mộng Đạt và Châu Tinh Trì, nhưng "đối thủ" của hai "tên ăn trộm ngốc" này trong phim lại mãi không tìm được người thích hợp.

Lâm Hựu Luân đã đưa ra một bài toán khó cho Vương Tinh, theo yêu cầu trong kịch bản của anh, cậu bé đóng vai chính trong phim phải lanh lợi, hơn nữa tuổi không được quá 6 tuổi.

Tuổi quá nhỏ thì không biết diễn, tuổi lớn hơn một chút lại không phù hợp yêu cầu, Vương Tinh đã phỏng vấn hàng chục đứa trẻ, chỉ còn thiếu nước trực tiếp ra đường chiêu mộ người.

Vương Tinh đã phiền lòng vì chuyện này mấy ngày, mỗi lần gọi điện cho Lâm Hựu Luân đều than khổ.

Lâm Hựu Luân trong lòng cũng không có ứng cử viên thích hợp

nào, chuyện tìm diễn viên đành phải để Vương Tinh tự mình đau đầu.

Hôm đó, Lâm Hựu Luân một mình trong phòng xem TV, một cây gậy gỗ đột nhiên thò vào từ cửa sổ bán vé, trên đầu gậy dùng sợi dây mảnh buộc một tờ 10 đô la Hồng Kông, lủng lẳng đưa đến trước mặt Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vừa chạm vào sợi dây trên cây gậy, bên ngoài lập tức truyền đến một tràng reo hò.

"Cắn câu rồi, cắn câu rồi, cá cắn câu rồi!" Giọng trẻ con non nớt kèm tiếng cười khúc khích nhanh chóng chạy xa, Lâm Hựu Luân nhìn ra ngoài cửa sổ, không thấy ai, khi mở cửa thì thằng nhóc đó đã chạy mất tăm.

Thằng nhóc con nào mà lại chạy đến đây nghịch ngợm vậy chứ?

Lâm Hựu Luân bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ xem đây là trò đùa của đứa trẻ nhà nào đó gần đây.

Nhưng chưa đầy mấy phút, thằng nhóc đó lại đến, lần này nó lén lút trốn dưới cửa sổ bán vé, cứ nghĩ Lâm Hựu Luân không nhìn thấy mình.

Lâm Hựu Luân đột nhiên mở cửa, làm thằng nhóc giật mình một cái.

Thằng bé này trông chừng ba bốn tuổi, nhưng lại không hề sợ người lạ.

Thấy Lâm Hựu Luân, nó cũng không chạy, chỉ ngồi xổm ở góc tường.

Dưới hàng lông mày rậm là một đôi mắt to tròn, tròng đen đen láy đảo đi đảo lại, cái mũi hếch và đôi môi nhỏ chúm chím, khuôn mặt tròn trịa đầy vẻ tinh nghịch vô bờ bến.

Lâm Hựu Luân đi đến trước mặt thằng bé ngồi xổm xuống, xoa đầu nó, dịu dàng hỏi: "Cháu ơi, bố mẹ cháu đâu?" Thằng bé lắc đầu, giọng sữa hỏi: "Tại sao cháu phải nói cho chú biết?" Lâm Hựu Luân cố ý dọa nó: "Nếu bố mẹ cháu không có ở đây, chú sẽ để đại Hôi Lang ăn thịt cháu." Thằng bé lại không mắc lừa, "Chú lừa cháu, ngoài kia không có đại Hôi Lang, chỉ có trong sở thú thôi.

Bố cháu còn nói, bên ngoài chỉ có đại sắc lang!" Lâm Hựu Luân sững sờ, bố thằng bé này cũng quá ghê gớm, lại còn kể cho nó chuyện này nữa.

Lâm Hựu Luân đành phải đổi cách hỏi: "Vậy cháu đến đây làm gì vậy?" "Xem phim!" Lâm Hựu Luân mục trừng khẩu ngốc, "Cái này cũng là bố cháu nói cho cháu biết à?" "Là chú Béo nói cho cháu biết." Thằng bé lần này lại rất thành thật.

Lâm Hựu Luân liếc nhìn thấy một bóng người lén lút ở cửa, đang thập thò đầu ra, cố ý nói lớn: "Chú Béo đó có phải bụng to béo, rồi mặt trông rất giống đầu heo không?" Vương Tinh vẫn luôn trốn ở cửa xem kịch, nghe Lâm Hựu Luân nói tổn thương mình như vậy, cuối cùng không nhịn được nhảy ra: "Con mắt nào của anh thấy tôi trông giống heo vậy?" Vương Tinh vừa xuất hiện, cậu bé đang ngồi xổm cạnh Lâm Hựu Luân lập tức đứng dậy, nhảy nhảy nhót nhót chạy đến sau lưng Vương Tinh, thò đầu ra, lè lưỡi với Lâm Hựu Luân.

"Anh tìm đâu ra đứa bé này vậy?" Lâm Hựu Luân tò mò hỏi.

Vương Tinh bế cậu bé lên, đắc ý nói: "Tôi còn tưởng anh sẽ hỏi nó có phải con trai tôi không chứ." "Cái này còn phải hỏi sao, với cái kiểu của anh thì có thể sinh ra đứa bé xinh xắn như vậy à?" Lâm Hựu Luân một câu nói đã đả kích Vương Tinh không ít, nhưng Vương Tinh lại không thể phản bác.

"Mũ, mũ!" Cậu bé trong vòng tay Vương Tinh cũng không yên

phận, cứ tìm vào túi hắn.

"Được rồi, đội mũ cho cháu!" Vương Tinh như làm ảo thuật từ trong túi lấy ra một chiếc mũ nhỏ màu xanh lá cây, đội lên đầu thằng nhóc này.

Vương Tinh quay đầu hỏi Lâm Hựu Luân: "Anh đoán xem nó là con nhà ai?" Gương mặt thằng bé này trông thật sự có chút quen thuộc, nhưng tiếc là tuổi quá nhỏ, Lâm Hựu Luân nhất thời không thể ghép nó với bố mẹ nó.

Vương Tinh có chút bất ngờ, đứa bé này trông rất giống bố nó, mà bố nó lại là một đại minh tinh đang rất nổi tiếng, lẽ ra Lâm Hựu Luân phải dễ dàng đoán ra chứ.

"Thôi, không úp mở với anh nữa, nó là con của Tứ Ca, năm nay vừa tròn 3 tuổi." Lâm Hựu Luân mơ hồ, "Tứ Ca nào, tôi làm sao chưa từng nghe nói?" Vương Tinh trợn mắt, "Ngay cả Tạ Hiền mà anh cũng không biết sao?" Lâm Hựu Luân nhướng mày, vẻ mặt không thể tin được nhìn Vương Tinh đang bế đứa bé, "Nó là Tạ Đình Phong?" Vương Tinh tưởng mình lại bị Lâm Hựu Luân trêu chọc, "Khỉ thật, anh ngay cả tên nó cũng biết, vậy mà lại nói với tôi anh không biết bố nó sao?" Lâm Hựu Luân không giải thích với Vương Tinh, chỉ nghiêm túc nhìn lại một lần nữa đứa bé đang trốn trong vòng tay hắn làm mặt quỷ với mình, lặp lại câu hỏi: "Nó thật sự là Tạ Đình Phong?" Vương Tinh lườm một cái, "Tôi có cần phải lừa anh không?

Hơn nữa anh nhìn mặt nó xem, chỗ nào không giống bố nó?" "Anh đưa nó đến làm gì?" Lâm Hựu Luân nhất thời có chút không hiểu.

"Quay phim chứ!

Khoảng thời gian này tôi vẫn luôn phỏng vấn diễn viên nhí, nhưng vẫn không tìm được người thích hợp, lần trước gặp Tạ Tứ Ca, tôi nói chuyện phiếm với ông ấy có nhắc đến mấy câu.

Chương 9

Tứ Ca nghe xong yêu cầu của tôi, nói chuyện này cứ giao cho ông ấy, hai ngày sau liền dẫn thằng nhóc này đến." Nghe Vương Tinh giải thích như vậy, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng phản ứng lại, "Anh định cho nó đóng phim sao?" "Anh đừng nhìn thằng nhóc này mới ba tuổi, nó rất thông minh, dạy cái gì cũng học được, hơn nữa đối diện ống kính cũng không căng thẳng, tôi quyết định dùng nó." Lâm Hựu Luân không lo lắng cho Tạ Đình Phong, thằng nhóc này sau này danh tiếng còn lớn hơn cả cha nó nhiều.

Hiện tại tuy tuổi còn nhỏ, nhưng có gen của bố mẹ nó ở đó, quay phim chắc là không thành vấn đề.

Lâm Hựu Luân thật sự lo lắng là, Vương Tinh có thật sự có khả năng quản lý tốt thằng nhóc này, khiến nó ngoan ngoãn hợp tác quay phim không?

Vương Tinh cũng đang đau đầu vì chuyện này, thằng nhóc này cái gì cũng tốt, chỉ là quá nghịch ngợm, chuyện gì cũng phải theo ý nó, không thì lập tức khóc òa lên.

Vương Tinh mới tiếp xúc với nó mấy ngày đã bị nó làm cho đau đầu, đành phải mang thằng nhóc này đến hỏi ý Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân suy nghĩ một chút, hỏi: "Anh trả cho thằng nhóc này bao nhiêu cát-xê?" Vương Tinh giơ một bàn tay lên, "Giá hữu nghị năm vạn." Lâm Hựu Luân rất dứt khoát lắc đầu, "Quá thấp!" "Không thấp đâu, những diễn viên hạng hai không nổi tiếng cũng chỉ có cát-xê này thôi." Vương Tinh đưa cho Lâm Hựu Luân một thông tin tham khảo, cát-xê của Tạ Hiền lúc này cũng chỉ hơn mười vạn một chút.

"Ít nhất là mười vạn, năm vạn tính là cát-xê của thằng nhóc này,

năm vạn còn lại đưa cho Địch Pha Lạp, tiện thể cho cô ấy một danh phận trong đoàn làm phim, để cô ấy giúp anh quản lý thằng nhóc này." Lâm Hựu Luân đưa cho Vương Tinh một ý kiến.

"Đúng vậy!" Vương Tinh vỗ đùi, "Sao tôi lại không nghĩ ra chứ?

Để mẹ nó trông chừng nó, khi thằng nhóc này không nghe lời thì để mẹ nó quản!" "Nếu tôi là anh, thì nên nhân cơ hội này mà làm thân với cô Lạp.

Bộ phim này quay xong nếu không nổi cũng thôi đi, nếu nổi tiếng, thằng nhóc này sau này có thể là một cây hái ra tiền đó." Lâm Hựu Luân nhớ rất rõ, sau khi bộ phim này công chiếu ở Mỹ, diễn viên nhí đóng vai chính trong phim đã trở thành sao nhí hot nhất Hollywood chỉ sau một đêm, sau đó còn liên tục nhận quay phần tiếp theo của phim và nhiều bộ phim cùng thể loại khác, cát-xê đuổi kịp các minh tinh hạng nhất Hollywood.

Hiện tại Lâm Hựu Luân đã đưa bộ phim này về Hồng Kông trước thời hạn, chỉ cần bộ phim có thể nổi tiếng vang dội, Tạ Đình Phong mới ba tuổi chắc chắn sẽ trở thành miếng mồi ngon trong mắt các nhà làm phim lớn, Lâm Hựu Luân muốn Vương Tinh sớm làm thân với gia đình Tạ Đình Phong, cũng là để tính toán cho phần tiếp theo của phim. —— Bộ phim khai máy, Vương Tinh bị những chuyện lớn nhỏ trong đoàn làm phim quấn lấy không thoát thân được, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng có một khoảng thời gian yên tĩnh.

Bộ phim 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 (còn gọi là 《Tiểu Quỷ Đương Gia》) chủ yếu liên quan đến bối cảnh quay là một ngôi nhà lớn, có kịch bản phân cảnh do Lâm Hựu Luân cung cấp, tốc độ quay của Vương Tinh muốn chậm cũng không được.

Địch Pha Lạp ngồi trấn giữ ở phim trường, Tạ Đình Phong ngoài những lúc thỉnh thoảng giở trò mè nheo, còn lại đều ngoan ngoãn hợp

tác quay phim.

Nó tuổi còn quá nhỏ, chỉ xem quay phim là trò chơi, sự ngây thơ tự nhiên bộc lộ, ngược lại khiến bộ phim đạt được hiệu quả ngoài mong đợi.

Đây là bản năng của trẻ con, không liên quan đến diễn xuất, điều thực sự khiến Vương Tinh sáng mắt lại chính là biểu hiện của Châu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt.

Hai người này trong các bộ phim khác biểu hiện bình thường, nhưng hễ đóng phim hài là như biến thành một người khác, từ động tác biểu cảm đến khả năng nắm bắt sâu sắc toàn bộ nhân vật, đều được thể hiện vô cùng chính xác.

Châu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt thực ra đã quen biết nhau từ lâu, hai người sống cùng trên một con phố, thường xuyên ăn cơm cùng nhau, hợp tác ăn ý trong phim, như thể là một cặp trời sinh.

Đương nhiên, ngoài niềm vui ra, Vương Tinh cũng không ít lần phiền não, vấn đề lại xảy ra chính trên người Châu Tinh Trì mà hắn kỳ vọng nhất.

Thằng nhóc này trời sinh là để đóng hài, Vương Tinh đã sớm tin chắc điều này, nhưng thằng nhóc này lại quá nhiều ý tưởng, đôi khi đối với đạo diễn lại không phải là chuyện tốt.

"Cắt!" Vương Tinh tức giận đứng dậy từ màn hình giám sát, chỉ vào Châu Tinh Trì mắng lớn: "Cậu làm cái quái gì vậy, tôi vừa nói cho cậu biết phải làm động tác gì rồi, ai cho cậu tự tiện sửa đổi?" "Nhưng đạo diễn, chẳng lẽ ông không thấy sau khi thêm động tác này vào, diễn xuất của tôi càng hài hước hơn sao?" Đây là một cảnh mà Châu Tinh Trì diễn nhập tâm nhất kể từ khi nhận bộ phim này, hắn vốn tưởng rằng đạo diễn xem xong động tác mình ngẫu hứng thêm vào sẽ vỗ tay tán thưởng, không ngờ lại bị Vương Tinh mắng té tát, trong lòng nhất

thời cảm thấy có chút ấm ức.

"Rốt cuộc cậu là đạo diễn hay tôi là đạo diễn?" Vương Tinh tức giận tự nhiên có lý do, trong hợp đồng hắn ký với Lâm Hựu Luân đã ghi rất rõ ràng, nếu Châu Tinh Trì không diễn theo kịch bản, Vương Tinh sẽ không thể giải thích với Lâm Hựu Luân.

Chuyện kịch bản phân cảnh trong đoàn làm phim chỉ có mình Vương Tinh biết, bề ngoài hắn cũng là để duy trì quyền uy của mình với tư cách là đạo diễn, nên cả đoàn làm phim đều không thấy việc hắn nổi giận lúc này có gì sai.

Huống hồ Châu Tinh Trì chỉ là một diễn viên vô danh, trước mặt Vương Tinh hắn căn bản không có tư cách để cãi lại.

Châu Tinh Trì trẻ tuổi khí thế còn có chút không phục, Ngô Mộng Đạt đứng bên cạnh vội vàng ra mặt giảng hòa, ông ta vừa thay Châu Tinh Trì xin lỗi Vương Tinh, vừa không ngừng nháy mắt ra hiệu cho thằng nhóc này im miệng.

"Vương đạo, thằng nhóc này là người mới không hiểu chuyện lắm, anh đừng chấp nó!" Ngô Mộng Đạt khác với Châu Tinh Trì, ông ta tốt nghiệp lớp diễn xuất của đài Vô Tuyến cũng từng có một thời gian phong quang, nếu không phải tự mình không biết phấn đấu, bây giờ cũng phải là một đại minh tinh có tiếng tăm rồi.

Dựa vào kinh nghiệm đó, Ngô Mộng Đạt vẫn còn giữ được chút thể diện trước mặt Vương Tinh, ông ta mở lời cầu xin, Vương Tinh cũng không tiếp tục mắng chửi Châu Tinh Trì nữa, chỉ trừng mắt nhìn tên cứng đầu không nghe lời này một cái thật hung dữ, ánh mắt cảnh cáo vô cùng rõ ràng.

"Ngày mai cảnh này quay lại!" Vương Tinh nói xong câu đó, tức giận bỏ đi.

Những người xung quanh cũng tản ra, chỉ có Châu Tinh Trì vẫn ấm ức đứng tại chỗ.

Ngô Mộng Đạt nhìn hắn một cái, không nhịn được lắc đầu, nói: "Năm xưa tôi đóng phim cũng tự ý làm theo ý mình như cậu, sau đó đắc tội không ít người, cậu ngàn vạn lần đừng học tôi, nếu không sẽ có lúc cậu gặp xui xẻo đó." Châu Tinh Trì không để tâm bĩu môi, "Cùng lắm thì quay lại chạy cờ, tôi không tin mình sau này không có cơ hội…" Chưa đợi Châu Tinh Trì nói hết, Ngô Mộng Đạt vội vàng ra hiệu im lặng cho hắn, sau đó nhìn quanh, xác định không có ai nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi của họ, lúc này mới kéo Châu Tinh Trì sang một bên: "Cậu nói nhỏ thôi, nếu những lời này truyền đến tai đạo diễn, cậu sẽ thật sự phải cuốn gói cút đi đó!

Người viết kịch bản này chắc chắn là một cao thủ, người ta đã lo liệu mọi mặt rồi, cậu tự tiện sửa đổi tình tiết, đạo diễn sao có thể không tức giận?" "Tôi phục người viết kịch bản, nhưng không phục đạo diễn!" Châu Tinh Trì đột nhiên buột ra một câu, làm Ngô Mộng Đạt giật mình.

"Trong lòng cậu nghĩ gì tôi không quản, nhưng ngàn vạn lần đừng nói ra cho người khác nghe, nể tình giao tình trước đây tôi mới giúp cậu nói đỡ, cậu tự mình đừng có không biết điều!" Ngô Mộng Đạt cảnh cáo Châu Tinh Trì một hồi, bảo hắn quản chặt miệng mình đừng nói linh tinh. —— Vương Tinh quay đầu liền gọi phó đạo diễn đến, nói rằng cảnh quay hôm nay không quay nữa, cho đoàn làm phim tan sở sớm.

Hắn đang phân vân không biết nên đối xử với Châu Tinh Trì như thế nào, đành phải chạy đến hỏi ý Lâm Hựu Luân.

Vẫn là ở quán trà đó, Lâm Hựu Luân nghe Vương Tinh than thở nửa ngày.

Gã mập này bề ngoài là phàn nàn Châu Tinh Trì không nghe lời, nhưng thực tế lại là chê điều khoản hợp đồng quản lý quá nghiêm ngặt, hắn làm đạo diễn cũng cảm thấy có chút bó tay bó chân, diễn viên thì càng không có nhiều không gian để tự do phát huy.

"Hắn có cách hiểu riêng về kịch bản, chỉ cần không quá vô lý thì cứ để hắn làm đi." Lâm Hựu Luân nâng tách trà lên nhấp một ngụm, "Còn anh thì cứ thành thật quay theo kịch bản là được, cũng không cần anh động não quá nhiều, dù sao cuối cùng nếu quay hỏng thì người thiệt hại lớn nhất là tôi." Vương Tinh bị Lâm Hựu Luân nói những lời này đả kích không ít, vẻ mặt càng thêm buồn bực.

"Anh thà tin một kẻ chạy cờ còn không chịu tin tôi sao?

Uổng công bình thường tôi tin tưởng anh như vậy, xem ra người bạn như anh tôi đã kết giao vô ích rồi!" Lâm Hựu Luân cười bất khả tri, ở hậu thế có không ít người đều cho rằng Vương Tinh đã làm nên vị thế "Vua hài kịch" của Châu Tinh Trì, bởi vì đầu những năm 90 khi "Tinh gia" nổi đình nổi đám nhất cũng từng hợp tác với các đạo diễn khác, nhưng nói về sự yêu thích của khán giả và doanh thu phòng vé, thì vẫn là mấy tác phẩm do hắn và Vương Tinh hợp tác sản xuất là tốt nhất.

Mà Vương Tinh và Châu Tinh Trì đều là nhân vật tiêu biểu của hài vô lý đầu hậu hiện đại ở Hồng Kông, khó tránh khỏi việc người ta sẽ đồng nhất hai người.

Đã từng có lúc, sự kết hợp giữa Vương Tinh và Châu Tinh Trì chính là biểu tượng của hài vô lý đầu và doanh thu phòng vé cao ngất ngưởng, chỉ tiếc là sau khi không có Châu Tinh Trì, các tác phẩm của Vương Tinh đã không còn phong quang như trước, ngược lại là Châu Tinh Trì vừa là biên kịch vừa là đạo diễn vẫn huy hoàng như cũ, từ điểm này có thể thấy được sự khác biệt giữa hai người.

Trước mặt Vương Tinh, Lâm Hựu Luân đương nhiên không thể nói "sau này anh thật sự không bằng kẻ chạy cờ đó", như vậy quá làm tổn thương lòng tự trọng.

"Vì anh là đạo diễn mà!" Lâm Hựu Luân nhấc ấm trà rót đầy nước vào ly của Vương Tinh, bảo hắn uống chút nước cho dịu họng, rồi mới nói tiếp: "Tôi biết anh quay phim là để kiếm tiền, nhưng anh có từng nghĩ mình còn có thể danh lợi song thu không?" Vương Tinh nhịn không mở lời, sợ Lâm Hựu Luân lần này lại đào hố cho hắn nhảy vào.

"Trong bộ phim này anh để Châu Tinh Trì tự do phát huy, nếu hắn một phát thành công vang dội, mọi người sẽ đều cho rằng là đạo diễn Vương vĩ đại như anh đã tạo cơ hội cho hắn; nhưng nếu trong bộ phim này biểu hiện của Châu Tinh Trì chỉ ở mức bình thường, sau này đóng các phim khác mà nổi tiếng, mọi người sẽ chỉ nói là anh đã chôn vùi hắn." Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Tôi nói những điều này đều là vì tốt cho anh, còn nghe hay không thì tùy anh." Vương Tinh ngồi đó suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên không nói gì liền đứng dậy bỏ đi, chỉ nghe Lâm Hựu Luân gọi với theo từ phía sau.

"Đã nói là anh mời khách, ra cửa đừng quên thanh toán đó!" Sáng hôm sau, Vương Tinh vừa đến phim trường đã cho người đi gọi Châu Tinh Trì đến.

Không ít người trong đoàn làm phim đều nghĩ rằng lần này Vương Tinh chuẩn bị ra tay thật sự, nhưng lại không có ai thông cảm cho Châu Tinh Trì, thằng nhóc này bình thường quan hệ đã không tốt, lúc này càng không có ai đứng ra nói đỡ cho hắn.

Sau khi Châu Tinh Trì bị gọi đi, mọi người túm tụm lại với nhau, đều đang bàn tán chuyện này, thậm chí có người còn lấy việc Châu Tinh Trì có bị đạo diễn đuổi khỏi đoàn làm phim hay không làm một cuộc cá cược, thu hút không ít người đặt cược.

Ngô Mộng Đạt đến hơi muộn, thấy một đám người vây quanh ở đó, không nhịn được hỏi người ghi hình đứng cạnh: "Hôm nay sao mà náo nhiệt vậy, nhiều người tụ tập lại, có chuyện gì tốt sao?" Người ghi hình này biết Ngô Mộng Đạt và Châu Tinh Trì có quan hệ khá tốt, ghé tai Ngô Mộng Đạt kể lại chuyện Châu Tinh Trì bị đạo diễn gọi đi một lượt, cuối cùng vỗ vai Ngô Mộng Đạt: "Đạt ca, chuyện này tôi khuyên anh đừng quản nữa, phỏng chừng đạo diễn lần này thật sự quyết tâm muốn chỉnh đốn thằng nhóc đó, anh đi cũng chỉ tự chuốc lấy thất bại thôi.

Hơn nữa bình thường anh cũng không ít lần nói đỡ cho thằng nhóc đó, nhưng có mấy lần nó thật sự biết ơn anh?" Ngô Mộng Đạt trong lòng tràn đầy mâu thuẫn, ông ta đang cân nhắc một vấn đề đơn giản mà phức tạp: mình có nên đi tìm đạo diễn nói đỡ cho Châu Tinh Trì không?

Vấn đề này, ông ta đã nghĩ rất lâu, nhưng vẫn không quyết định được.

Không đi thì tỏ ra mình không trượng nghĩa, nhưng đi rồi cũng chưa chắc đã nói được lời nào.

Nếu đúng như lời người ghi hình nói, thì ông ta đi không những không giúp được Châu Tinh Trì, mà không chừng đạo diễn cũng sẽ có ý kiến về ông ta.

Đúng lúc Ngô Mộng Đạt đang do dự không quyết, Châu Tinh Trì đã đến cửa văn phòng của Vương Tinh.

Trên đường đi hắn đã nghe được một số tin đồn, biết lần này lành ít dữ nhiều, ngược lại hắn lại nghĩ thông suốt.

Cùng lắm thì quay lại tiếp tục làm người dẫn chương trình thiếu nhi, tiếp tục chạy cờ, hắn không tin mình vĩnh viễn không có ngày được xuất đầu lộ diện.

Vương Tinh ngồi vào ghế mây, dựa sát vào lưng ghế, hai tay đặt trên tay vịn, hai chân dang rộng, rất giống một đại ca xã hội đen trong các bộ phim trước đây của hắn.

Châu Tinh Trì có chút lo lắng đứng trước mặt Vương Tinh, chờ đợi Vương Tinh tuyên án "tử hình" hắn.

Vương Tinh chỉ vào chiếc ghế gấp đối diện, "Đứng làm gì, ngồi đi!" Châu Tinh Trì quả thực không dám tin vào tai mình, nhìn biểu cảm của Vương Tinh, rồi nghe ngữ khí của hắn, dường như không giống như muốn đuổi mình ra khỏi đoàn làm phim.

Chương 10

Châu Tinh Trì vốn đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhưng thái độ lúc này của Vương Tinh lại khiến hắn bắt đầu lo được lo mất.

Hắn chỉ dám ngồi nửa mông trên ghế, sau đó cẩn thận hỏi: "Đạo diễn, ngài tìm tôi có việc gì?" "Về vai diễn của cậu…" Vương Tinh vừa mở lời, trong lòng Châu Tinh Trì đột nhiên trùng xuống, nghĩ rằng cái gì đến cuối cùng cũng đến, nhưng lời tiếp theo của Vương Tinh lại khiến hắn trợn tròn mắt.

"Tôi muốn nghe ý kiến của cậu." Trong lòng Châu Tinh Trì giống như đi tàu lượn siêu tốc, vừa mới rơi xuống đáy vực, giờ khắc này lại vọt lên mây xanh, khiến hắn không khỏi có chút hoảng hốt.

Vương Tinh đang hỏi ý kiến của hắn về vai diễn, mình có phải nghe nhầm rồi không?

Thấy Châu Tinh Trì vẻ mặt ngây ngốc, Vương Tinh không khỏi có chút nghi ngờ, quyết định nghe theo Lâm Hựu Luân của mình liệu có đúng không?

Vương Tinh ho khan mạnh hai tiếng, lúc này mới đánh thức Châu Tinh Trì khỏi trạng thái "mộng du".

"Nói đi, cậu không phải là rất nhiều ý tưởng sao?" Châu Tinh Trì không hiểu tại sao Vương Tinh lại đột nhiên thay đổi thái độ đối với mình, nhưng hắn biết đây là một cơ hội tốt ngàn năm có một, suy nghĩ một chút liền thao thao bất tuyệt kể ra những hiểu biết của mình về vai diễn này.

Lúc đầu Vương Tinh chỉ gật đầu khi Châu Tinh Trì dừng lại, biểu thị mình đang nghe, nhưng Châu Tinh Trì lại càng nói càng hăng, hắn kết hợp những gì mình học được ở lớp đào tạo diễn viên với cảm

nhận của bản thân để giải thích, dần dần đã có một số thứ riêng của mình.

Vương Tinh thỉnh thoảng xen vào một hai câu, trong lòng thực ra đã bắt đầu hứng thú với cách làm của Châu Tinh Trì.

Lâm Hựu Luân đã sớm nhận định hai người họ có cùng sở thích về phim hài vô lý đầu, vì vậy mới khuyên Vương Tinh và Châu Tinh Trì nên giao lưu nhiều hơn.

Châu Tinh Trì lúc này tuy chưa có tài năng bậc thầy như ở hậu thế, nhưng những gì hắn nói ra lại không ít điều phù hợp với sở thích của Vương Tinh.

Hai người tuy không nói là "tâm đầu ý hợp" ngay lập tức, nhưng cả hai đều đã có sự hiểu biết sâu sắc hơn về nhau.

"Những điều cậu nói tôi thấy có thể thử một chút." Lời này của Vương Tinh khiến Châu Tinh Trì vui mừng khôn xiết, nhưng Vương Tinh tiếp theo lại "tiêm vắc-xin" cho hắn.

"Nhưng lời xấu nói trước, tôi để cậu tự do phát huy, nếu diễn hỏng, cậu tự mình thu dọn đồ đạc mà đi!" Châu Tinh Trì kích động đến mức đứng dậy khỏi ghế, không ngừng bày tỏ lòng cảm ơn với Vương Tinh, đủ mọi lời lẽ tốt đẹp, cuối cùng nói đến mức Vương Tinh cũng có chút không chịu nổi.

"Được rồi được rồi, cậu đi chuẩn bị đi!" Vương Tinh bực bội vẫy tay, bảo Châu Tinh Trì nhanh chóng đi khỏi.

Châu Tinh Trì với vẻ mặt tươi cười phấn khởi đụng phải phó đạo diễn đang cầm kịch bản ở cửa, bị đối phương mắng một trận.

Nếu là trước đây, Châu Tinh Trì có lẽ đã cãi lại phó đạo diễn, nhưng hôm nay tâm trạng hắn thực sự quá tốt, lại không hề tức giận một chút nào, cười tủm tỉm bỏ đi.

Phó đạo diễn lắc đầu, trong lòng càng thêm kỳ lạ: "Thằng nhóc này chắc không phải bị đạo diễn mắng cho ngốc rồi chứ?" Ngay sau đó phó đạo diễn liền bỏ qua chuyện này, hắn vào cửa câu đầu tiên liền hỏi Vương Tinh cảnh quay hôm qua khi nào thì quay lại.

"Cảnh quay hôm qua đã xong rồi, chuẩn bị cảnh tiếp theo đi." Thái độ của Vương Tinh và hôm qua đã thay đổi một trăm tám mươi độ, điều này khiến phó đạo diễn nhất thời không phản ứng kịp.

"Không quay nữa?" Vương Tinh lườm hắn một cái, "Chẳng lẽ anh muốn quay lại?" "Không phải không phải." Phó đạo diễn vội vàng xua tay, hắn cảm thấy hôm nay thật sự là xui xẻo, Châu Tinh Trì không bình thường đã đành, sao ngay cả Vương Tinh cũng theo đó mà phát điên vậy? —— "Anh mới phát điên ấy!" Châu Tinh Trì đẩy tay Ngô Mộng Đạt đang ấn trên trán mình ra, Ngô Mộng Đạt sau đó lại sờ sờ trán mình, rồi tự lẩm bẩm: "Cũng không sốt, sao lại toàn nói lời hồ đồ vậy?" "Tôi nói thật đó, đạo diễn đã đồng ý những ý tưởng đó của tôi rồi!" Ngô Mộng Đạt sững lại, "Cậu thật sự không lừa tôi chứ?" Châu Tinh Trì cười ha hả: "Có cần thiết sao?" "Quá tốt rồi!" Ngô Mộng Đạt lập tức kích động nhảy dựng lên, đầu tiên là đập tay chúc mừng Châu Tinh Trì, sau đó lại nói một tràng lời chúc mừng, vẻ mặt hớn hở, trông còn vui hơn cả Châu Tinh Trì.

"Này, đạo diễn là công nhận tôi, anh vui như vậy làm gì?" Châu Tinh Trì cuối cùng cũng phát hiện gã này có chút không bình thường.

Ngô Mộng Đạt hớn hở nói: "A Thành mở cuộc cá cược, trong đoàn làm phim nhiều người như vậy, chỉ có tôi đặt cược là cậu sẽ không sao, lần này tôi kiếm lớn rồi!" Châu Tinh Trì không vui nhìn gã này, "Tôi nhớ anh nói mình sẽ không bao giờ cờ bạc nữa." Ngô Mộng Đạt vỗ vai Châu Tinh Trì, nói: "Yên tâm, tôi chỉ đặt có hai trăm đô la Hồng Kông, cờ bạc nhỏ là vui vẻ mà!" "Vậy tại sao anh không đặt thêm chút nữa?" Châu Tinh Trì đẩy tay Ngô Mộng Đạt ra khỏi vai

mình, "Còn nói là bạn tốt, rõ ràng là không tin tưởng tôi mà!" Ngô Mộng Đạt hừ hừ hai tiếng, "Ai biết thằng nhóc cậu đột nhiên gặp vận chó má chứ, lần này những người khác trong đoàn làm phim đều sẽ thất vọng rồi." Châu Tinh Trì nắm chặt tay nói: "Tôi biết mà, đã là vàng thì nhất định sẽ phát sáng, ngày này cuối cùng cũng được tôi chờ đợi rồi!" Miệng Ngô Mộng Đạt động đậy, nhưng thấy Châu Tinh Trì một bộ dạng hùng tâm tráng chí, cuối cùng ông ta vẫn nhịn không mở lời.

Thái độ của Vương Tinh hôm qua và hôm nay thay đổi lớn như vậy, người sáng mắt một cái là biết trong đó không đơn giản như vậy, Ngô Mộng Đạt rất nghi ngờ Châu Tinh Trì lần này có thể chuyển nguy thành an, đằng sau tuyệt đối là có quý nhân phù trợ.

Nhưng người này là ai đây?

Vương Tinh nới lỏng hạn chế diễn xuất cho Chu Tinh Trì, gã này khi quay phim lập tức như cá gặp nước.

Nhiều lúc ngay cả Vương Tinh cũng phải thừa nhận, Chu Tinh Trì quả thực có tiềm năng trở thành bậc thầy hài kịch.

Những bậc thầy hài kịch thực sự đều lấy bản thân làm trung tâm, như Chaplin thời phim câm, hay Roman Atkinson (người đóng Mr.

Bean) của Anh Quốc ngày nay.

Chỉ cần họ diễn, những người khác đều trở thành vai phụ, hoàn toàn đi theo tiết tấu của họ.

Chu Tinh Trì lúc này đã bắt đầu dần phát triển theo hướng đó.

Vốn dĩ trong bộ phim này, Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt đóng một cặp trộm ngốc.

Ngô Mộng Đạt đóng vai cầm đầu, Chu Tinh Trì đóng vai đàn em.

Nhưng trong quá trình diễn xuất thực tế, Ngô Mộng Đạt vẫn diễn đúng kịch bản, còn Chu Tinh Trì lại không bị giới hạn bởi kịch bản, thường xuyên có những biểu hiện sáng tạo hoặc câu thoại bất ngờ khiến người ta phải trầm trồ.

Trong phim, Ngô Mộng Đạt lại trở thành người làm nền cho anh ta.

Nếu là người khác, việc thường xuyên bị Chu Tinh Trì "cướp diễn" chắc chắn sẽ có ý kiến, nhưng Ngô Mộng Đạt lại rất thoáng.

Sau khi vực dậy từ vũng lầy cờ bạc, anh ấy bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu diễn xuất, anh tin rằng vai phụ diễn tốt cũng có thể có tiền đồ lớn.

Lần này Vương Tinh thực sự đã phục, đương nhiên là phục nhãn quan nhìn người của Lâm Hựu Luân.

Không chỉ một cái nhìn đã nhận ra Chu Tinh Trì có thiên phú diễn hài, lại còn tìm được Ngô Mộng Đạt, một diễn viên cam tâm làm "lá xanh" để phối hợp.

Tổ hợp như vậy quả là tuyệt vời!

Hơn 6 năm vào nghề, đây là lần Vương Tinh làm đạo diễn thoải mái nhất.

Ở phim trường, anh ta căn bản không cần động não, cứ vứt kịch bản cho diễn viên, bố trí vị trí máy quay, nói cho quay phim biết cách quay, rồi ung dung ngồi sau màn hình giám sát uống trà.

Cùng lắm là Tạ Đình Phong thỉnh thoảng giở tính trẻ con không chịu hợp tác, Vương Tinh phải tốn chút tâm tư dỗ dành cậu nhóc vui vẻ, đôi khi còn phải mua đồ chơi tặng cậu bé.

Cốt truyện của bộ phim này cũng rất đơn giản: cặp cha mẹ bất cẩn đi du lịch bỏ quên cậu con trai nhỏ ở nhà.

Cậu bé một mình ở nhà, gặp phải hai tên trộm ngốc đột nhập, rồi một chuỗi chuyện dở khóc dở cười xảy ra.

Lâm Hựu Luân đã sửa đổi nguyên kịch nhiều chỗ, khiến nó trông giống một bộ phim Hong Kong hơn.

Có sẵn kịch bản phân cảnh, Vương Tinh lại quen làm "phim ăn nhanh" nên việc quay bộ phim này có thể nói là thần tốc, chưa đầy một tháng đã đóng máy.

Bên đầu tư bộ phim này Vương Tinh tìm là Gia Hòa, còn cha anh ta là Vương Thiên Lâm vẫn luôn là tướng tài đắc lực của Thiệu Thị.

Không phải nói Vương Tinh là kẻ phản cốt, cố tình đối đầu với cha mình, mà là từ năm ngoái (1982), ngành điện ảnh Hong Kong đã xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ: Thiệu Thị và Gia Hòa, vốn đối đầu nhau hơn mười năm, đột nhiên liên thủ hợp tác, hai công ty lớn luân phiên cung cấp phim, chiếu song song tại các rạp chiếu phim thuộc quyền của họ.

Từ thập niên 80, chế độ rạp chiếu đã trở thành trụ cột kinh tế của ngành điện ảnh Hong Kong.

Ngoại trừ Thiệu Thị và Gia Hòa có thể tự sản xuất tự tiêu thụ, các công ty sản xuất độc lập khác chỉ có thể bị hai hệ thống rạp Thiệu Thị và Gia Hòa "chiêu an", dựa vào nguồn vốn họ cung cấp để quay phim.

Cần biết rằng, nếu không có sự hỗ trợ của hệ thống rạp chiếu, không sắp xếp được lịch chiếu tốt nhất thì dù phim hay đến mấy cũng khó bán vé.

Vốn dĩ thị trường điện ảnh Hong Kong vẫn duy trì cục diện Thiệu Thị và Gia Hòa song hùng tranh bá, ai ngờ giữa đường lại xuất hiện một Tân Nghệ Thành.

Tết năm 1982, với bộ "Tối Giai Phách Đương", doanh thu đạt 26

triệu đô la Hong Kong, phá vỡ kỷ lục doanh thu cao nhất của Hong Kong.

Sau đó, nhiều bộ phim khác được ra mắt cũng bán vé chạy, thế lực của họ hiển nhiên đã tạo thành thế chân vạc với Thiệu Thị và Gia Hòa.

Dù là Thiệu Dật Phu hay Trâu Văn Hoài, trong lòng họ đều rất rõ ràng, đối thủ thực sự của họ không phải là Tân Nghệ Thành, mà là hệ thống rạp Kim Công Chúa đứng sau hỗ trợ Tân Nghệ Thành.

Cái gọi là Thiệu Thị, Gia Hòa và Tân Nghệ Thành tạo thành thế chân vạc chỉ là bề ngoài, thực chất là ba hệ thống rạp Kim Công Chúa, Gia Hòa, Thiệu Thị đang ngầm cạnh tranh. "Song tuyến liên ánh" (chiếu song song) chính là biện pháp cụ thể Thiệu Thị và Gia Hòa liên thủ để trấn áp Kim Công Chúa.

Chương 11

"Kẻ thù" trước đây tạm thời trở thành "bạn bè", vậy nên lúc này Vương Tinh quay phim cho Gia Hòa, không ai nói anh ta là sai.

Gạt bỏ mối quan hệ của cha mình và Thiệu Thị sang một bên, thực ra Vương Tinh càng muốn hợp tác với Gia Hòa.

Điều này liên quan đến chế độ đại xưởng phim mà Thiệu Thị vẫn luôn theo đuổi.

Thiệu Thị không chỉ yêu cầu diễn viên và đạo diễn ký "hợp đồng bao thân" từ một đến vài năm với công ty, trong thời gian đó không được nhận phim bên ngoài, mà còn hạn chế mức lương của đạo diễn, quyền sáng tạo và quay phim cũng chủ yếu tập trung trong tay một số ít cấp cao.

Còn Gia Hòa thì thực hiện chế độ sản xuất độc lập, chuyển quan hệ thuê mướn với đạo diễn, diễn viên thành quan hệ hợp tác, lợi nhuận phim cũng được chia.

Hơn nữa, Gia Hòa còn thành lập các công ty vệ tinh dưới dạng chế độ thuê ngoài, tài trợ cho những nhà làm phim có đảm bảo doanh thu để mở công ty.

Những công ty này trở thành công ty con của Gia Hòa, đồng thời có toàn quyền quyết định và hưởng sự tự do sáng tạo rất lớn. "Hiệp Hòa" của Lý Tiểu Long, "Hứa Thị" của Hứa Quán Văn đều là những công ty con có tính chất tương tự dưới trướng Gia Hòa.

Vương Tinh cũng muốn tự mình thành lập một công ty điện ảnh, Gia Hòa đương nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Bản dựng thô của phim nhanh chóng được gửi đến Gia Hòa.

Nhưng điều Vương Tinh không ngờ tới là bộ phim này được tầng tầng lớp lớp đề cử, cuối cùng lại xuất hiện trên bàn làm việc của ông chủ lớn Trâu Văn Hoài. "Bộ phim này rất khá, nhưng phong cách lại khác biệt lớn so với các tác phẩm trước đây của Vương Tinh." Hà Quán Xương là người cũ từng theo Trâu Văn Hoài "ra khỏi" Thiệu Thị năm xưa, luôn được Trâu Văn Hoài tin tưởng và có tiếng nói lớn trong nội bộ Gia Hòa.

Anh ta nói vậy, những người khác trong văn phòng đều không đưa ra ý kiến phản đối, ngay cả Trâu Văn Hoài cũng gật đầu. "Con trai của Vương Thiên Lâm thì rất có thể làm đủ trò, nhưng bộ phim này quả thực không giống phong cách của anh ta.

Tôi nghe nói Vương Thiên Lâm còn có một đồ đệ tên Đỗ Kỳ Phong, liệu có phải anh ta quay thay Vương Tinh không?" Thái Vĩnh Xương, quản lý bộ phát hành, đưa ra một khả năng, nhưng ngay lập tức bị Trâu Văn Hoài phủ định. "Trong đoàn phim có người của công ty, bộ phim này quả thực là do Vương Tinh quay." Hà Quán Xương và Thái Vĩnh Xương nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ.

Trâu Văn Hoài nhắm mắt trầm tư một lát, rồi thong thả phun ra hai chữ: "Kịch bản!" Hà Quán Xương và Thái Vĩnh Xương chợt bừng tỉnh, họ vẫn luôn tập trung vào đạo diễn mà bỏ qua biên kịch của bộ phim này.

Thái Vĩnh Xương vội vàng kiểm tra tài liệu của bộ phim, phát hiện ở cột biên kịch ghi một cái tên rất lạ: Lâm Hựu Luân.

Hà Quán Xương nhíu mày, "Chưa từng nghe đến người này, xem ra là một tay mơ." "Cứ cho người đi điều tra, nhất định phải tìm được tài liệu chi tiết về người này." Lời nói của Trâu Văn Hoài có thể khiến người ta cảm nhận rõ ràng rằng ông ấy có quyết tâm rất lớn đối với chuyện này.

Hà Quán Xương không nói gì, nhưng trong lòng Thái Vĩnh Xương lại có chút nghi hoặc.

Anh ta thừa nhận bộ phim này quay không tệ, nhưng một kịch bản như vậy các biên kịch trong công ty cũng có thể viết ra được, ông chủ lớn lại coi trọng đến mức này, có phải hơi làm quá rồi không?

Đương nhiên Thái Vĩnh Xương không nói ra sự nghi hoặc của mình, anh ta rất rõ tính cách của Trâu Văn Hoài, một khi đối phương đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi.

Thái Vĩnh Xương chỉ đành giấu sự tò mò trong lòng, anh ta muốn xem rốt cuộc cái tên Lâm Hựu Luân này là thần thánh phương nào.

Vương Tinh gọi điện báo cho Lâm Hựu Luân biết "Bảo Bối Trí Đa Tinh" đã được xếp lịch chiếu khá tốt tại hệ thống rạp Gia Hòa.

Lâm Hựu Luân vẫn chưa hay biết mình đã bị một số người để mắt tới.

Anh ấy xin Vương Tinh hai vé suất chiếu ra mắt, và hẹn Chu Tuệ Mẫn đến lúc đó cùng đi xem.

Ngày công chiếu phim, Lâm Hựu Luân xin ông chủ nghỉ phép, sớm đã đến trạm xe buýt đã hẹn.

Đợi hơn mười phút, cuối cùng anh cũng thấy bóng dáng Chu Tuệ Mẫn trong đám đông người xuống xe.

Hôm nay Chu Tuệ Mẫn ra ngoài đã cố ý thay quần áo.

Áo sơ mi lụa trắng đỏ kẻ sọc khoác ngoài chiếc áo len cardigan màu tím nhạt, bên dưới mặc một chiếc váy dạ mỏng màu nhạt. chen chúc trong đám đông ồn ào, càng làm nổi bật khí chất dịu dàng, tú mỹ của cô. "A Mẫn, bên này!" Lâm Hựu Luân mặc một bộ vest đứng đắn, vóc dáng cao lớn rất nổi bật trong đám đông.

Chu Tuệ Mẫn lần đầu thấy Lâm Hựu Luân mặc trang trọng như vậy, trong lòng không khỏi có chút tò mò. "Sao vậy, anh thắt cà vạt sai à, hay là cái cúc nào chưa cài?" Lâm Hựu Luân đưa tay tự kiểm tra một lượt, không phát hiện vấn đề gì.

Chu Tuệ Mẫn bị hành động của anh chọc cười, cô đưa tay giúp Lâm Hựu Luân chỉnh lại chiếc cà vạt hơi lệch, cười nói: "Lần đầu thấy anh mặc trang phục chính thức như vậy, em hơi không quen." Lâm Hựu Luân khá tự luyến tạo dáng, "Sao nào, có phải em thấy anh rất đẹp trai không?" "Bớt tự luyến đi!" Chu Tuệ Mẫn không vui trừng mắt nhìn anh, đôi mắt to long lanh như biết nói mỗi lần chớp, hàng mi dài cong vút lại lung linh chớp động lên xuống.

Lâm Hựu Luân cố ý làm ra vẻ rất thất vọng, thở dài nói: "Haizz, bộ đồ này là anh thuê bằng nửa tháng lương đấy, còn tưởng có thể thay đổi hình tượng chút, xem ra công sức của anh đều phí hoài rồi." "Ố, đắt thế!" Chu Tuệ Mẫn giật mình vì tiền thuê quần áo đắt đỏ, vội vàng đổi giọng nói: "Không có đâu, A Luân, thật ra hôm nay anh rất đẹp trai, nhưng anh thật sự không cần phải..." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Không còn cách nào khác, đi hẹn hò với con gái thì cũng phải ăn mặc chỉnh tề một chút chứ." Vừa nghe đến hai chữ "hẹn hò", Chu Tuệ Mẫn lập tức đỏ bừng mặt, xấu hổ nói: "Anh đừng nói lung tung, ai đồng ý hẹn hò với anh lúc nào?" "Ối chà, vậy là anh nhầm à?" Lâm Hựu Luân gãi đầu, cố ý giả vờ ngây ngô, "Ai đó rõ ràng đã đồng ý đi xem phim với anh, không phải hẹn hò thì là gì chứ?" "Anh..." Khuôn mặt Chu Tuệ Mẫn đỏ bừng như đóa hồng mềm mại, "Anh mà còn nói lung tung như vậy, em sẽ giận rồi không thèm nói chuyện với anh nữa!" Thấy cô ấy thật sự giận, Lâm Hựu Luân vội vàng "giơ tay đầu hàng". "Được rồi, anh đùa em thôi mà!" Lồng ngực Chu Tuệ Mẫn đập loạn xạ như nai con, nếu Lâm Hựu Luân thật sự tỏ tình với cô, cô còn không biết phải trả lời thế nào.

Để phạt Lâm Hựu Luân đã trêu chọc mình, Chu Tuệ Mẫn yêu cầu anh thành thật trả lời một câu hỏi của cô. "Bộ phim hôm nay chúng ta đi xem thật sự là do anh viết sao?" Lâm Hựu Luân giơ tay thề: "Anh trước mặt phụ nữ chưa bao giờ nói dối." "Vậy anh vừa rồi còn lừa em..." Chu Tuệ Mẫn đột nhiên bịt miệng lại, cô phát hiện mình không cẩn thận lại rơi vào "bẫy" của Lâm Hựu Luân.

Nếu Lâm Hựu Luân thật sự không nói dối phụ nữ, vậy thì chuyện anh vừa nói muốn hẹn hò với cô chẳng phải đã thành sự thật rồi sao?

Lâm Hựu Luân định mở miệng giải thích, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình.

Chu Tuệ Mẫn cũng tạm thời quên truy cứu lời nói vừa rồi của Lâm Hựu Luân, tò mò ngẩng đầu nhìn.

Một chiếc xe con màu xám dừng bên đường, một gã mập thò đầu ra khỏi xe, đang hết sức vẫy tay về phía này. "Đó là bạn anh à?" Chu Tuệ Mẫn hỏi.

Vương Tinh "nhiệt tình" gọi tên mình trên đường lớn như vậy, khiến Lâm Hựu Luân cũng ngại không dám nói mình không quen gã này. "Em đợi ở đây một lát, anh qua chào hỏi anh ta." Lâm Hựu Luân không chịu đưa Chu Tuệ Mẫn đi cùng, chủ yếu vẫn là lo lắng cái đôi "mắt trộm" của Vương Tinh.

Tục ngữ nói "không sợ trộm lấy, chỉ sợ trộm nhớ", nếu để Vương Tinh thấy Chu Tuệ Mẫn, có khi gã sẽ mặt dày mày dạn lôi kéo Chu Tuệ Mẫn đi đóng phim.

Mặc dù Vương Tinh lúc này vẫn chưa dính dáng đến phim cấp ba, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn không thể không đề phòng gã này trước. "Cô bé đằng kia là bạn gái cậu à?" Rõ ràng đang nói chuyện với Lâm Hựu Luân, nhưng mắt Vương Tinh lại không kìm được liếc nhìn phía sau Lâm Hựu Luân. "Tôi cảnh cáo anh, đừng có ý đồ gì với cô ấy,

không thì sau này chúng ta đến bạn bè cũng không làm được đâu." Sợ Vương Tinh không từ bỏ ý định, Lâm Hựu Luân còn đặc biệt nhấn mạnh ngữ khí. "Tôi đã có vợ rồi, sẽ không tùy tiện tìm phụ nữ bên ngoài đâu, cậu đừng có nghĩ linh tinh." Vương Tinh tưởng Lâm Hựu Luân hiểu lầm ý mình, vội vàng giải thích: "Tôi thấy điều kiện ngoại hình của cô ấy không tệ, rất hợp làm diễn viên, nên muốn hỏi xem cô ấy có ý định phát triển theo hướng này không." "Cô ấy không có hứng thú với mấy thứ này." Lâm Hựu Luân không nghĩ ngợi gì đã thay Chu Tuệ Mẫn từ chối.

Bị từ chối thẳng thừng, Vương Tinh cũng không nản lòng, tiếp tục hỏi: "Vậy hai người đây là muốn đi rạp chiếu phim à?" Lần này Lâm Hựu Luân không nói gì, xem như ngầm đồng ý.

Vương Tinh chỉ vào ghế trống phía sau, "Tiện đường, lên xe tôi đưa hai người đi." "Không cần đâu, chúng tôi lát nữa sẽ bắt taxi đi." Vương Tinh vốn định nhân cơ hội này nói chuyện vài câu với Chu Tuệ Mẫn, không ngờ Lâm Hựu Luân chỉ vài câu đã trực tiếp chặn đường.

Vương Tinh cứ lề mề không chịu đi, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng hết kiên nhẫn, "Tôi nói anh dù sao cũng là người làm đạo diễn, sao lại không có chút mắt nhìn nào?

Mau đi đi, đừng làm phiền tôi hẹn hò." Anh vẫy tay, như xua đuổi ruồi nhặng vậy. "Chết tiệt, trọng sắc khinh bạn." Vương Tinh lẩm bẩm chửi rủa rụt đầu lại, lái xe đi.

Lâm Hựu Luân đuổi Vương Tinh đi, tưởng chuyện cứ thế kết thúc, ai ngờ ở cửa rạp chiếu phim lại gặp lại gã mập này.

Vương Tinh thấy Lâm Hựu Luân mặt mày âm trầm, biết anh hiểu lầm mình, vội vàng lấy ra một bộ vé phòng riêng nhét vào tay anh, giải thích: "Đây là ông Trâu của Gia Hòa đặc biệt dặn quản lý rạp chiếu

giữ lại cho cậu, tôi chỉ có nhiệm vụ chuyển giao thôi." Lâm Hựu Luân bị làm cho mơ hồ, Chu Tuệ Mẫn càng trừng lớn mắt.

Chương 12

Vương Tinh gật đầu với Chu Tuệ Mẫn xem như chào hỏi, rồi lại nói với Lâm Hựu Luân: "Tôi cũng không biết chuyện này là sao, dù sao thì cậu cứ cầm vé vào xem đi.

Hôm nay là suất chiếu ra mắt, phim chiếu xong tôi còn phải cùng diễn viên lên sân khấu cảm ơn, lát nữa sẽ nói chuyện kỹ với cậu." Nói xong anh ta bỏ đi.

Một lúc sau, Chu Tuệ Mẫn mới cẩn thận hỏi: "A Luân, vị ông Trâu kia là ai vậy?" Lâm Hựu Luân nhìn tấm vé trong tay, mặt không cảm xúc trả lời: "Ông chủ lớn của công ty điện ảnh Gia Hòa." "A!" Chu Tuệ Mẫn kinh ngạc bịt miệng lại, cô không thể nào ngờ Lâm Hựu Luân lại có quen biết với nhân vật lớn như vậy. "Tôi và ông ấy không hề quen biết, tôi cũng không biết tại sao ông ấy lại tặng vé phim cho tôi." Lâm Hựu Luân tiện miệng giải thích một câu.

Chu Tuệ Mẫn lập tức do dự, "Vậy bây giờ chúng ta làm sao đây?" "Đương nhiên là vào xem phim chứ." Lâm Hựu Luân giơ giơ bộ vé phòng riêng trong tay, "Chúng ta đã đến cửa rạp rồi, lẽ nào lại phụ lòng tốt của đối phương sao?" Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn bước vào phòng riêng ở tầng hai, mới phát hiện nơi này còn sang trọng hơn họ tưởng tượng.

Nhìn xuống dưới lầu toàn là những cái đầu người lố nhố.

Gia Hòa đã rất đầu tư vào việc tuyên truyền bộ phim này, suất chiếu ra mắt có tỉ lệ lấp đầy ghế rất cao, đương nhiên trong đó phần lớn vé là tặng cho các nhà phê bình phim và phóng viên.

Tiếng nhạc vang lên, toàn bộ đèn trong rạp tối sầm.

Màn nhung xanh đậm từ từ kéo sang hai bên, màn ảnh bạc lớn

dưới những chùm ánh sáng mạnh trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Sau phần mở đầu của công ty điện ảnh Gia Hòa, danh sách những người làm phim chính dần xuất hiện dưới dạng chữ chạy, tên của Lâm Hựu Luân cũng nổi bật trong đó.

Cốt truyện bắt đầu từ một căn nhà lớn được trang trí đèn màu lộng lẫy.

Khán giả đầu tiên nghe thấy một tràng tiếng ồn ào lộn xộn, rồi camera chuyển cảnh, khung hình đến bên trong ngôi nhà, những đứa trẻ lớn nhỏ đi đi lại lại trong phòng, không ngừng cãi vã, đùa nghịch.

Một cảnh sát đứng ở cầu thang, cố gắng gọi một người lại hỏi chuyện, nhưng không ai để ý đến anh ta.

Gia đình này dường như sắp đi xa, nữ chủ nhân trong phòng ngủ vừa dọn hành lý vừa gọi điện thoại, lúc này cậu con trai út chạy vào.

Cậu nhóc này vừa xuất hiện, những người đã chú ý đến poster quảng cáo phim trước đó lập tức nhận ra cậu bé chính là nhân vật chính của bộ phim này.

Ngay lập tức camera đặc tả cậu bé.

Cậu nhóc có đôi mắt to tinh nghịch, tròng mắt lấp lánh như hai viên đá quý đen láy, trong suốt.

Bất kể là chiếc mũi nhỏ hơi hếch lên, hay đôi môi mỏng, hoặc chóp mũi hơi cong, đều khiến người ta cảm thấy ngây thơ đáng yêu.

Khi cậu bé nũng nịu với mẹ mình, phàn nàn chú không cho xem băng video, toàn bộ khán giả trong rạp đều bị màn biểu diễn của cậu chọc cười. "Nếu chú không cho con xem, thì chắc chắn đó là một bộ phim dở." Câu trả lời tiếp theo của người mẹ cũng rất hài hước, trong rạp bắt đầu có tiếng cười vang lên.

Cảnh quay lại trở về cầu thang, Ngô Mộng Đạt đóng vai cảnh sát đứng nửa ngày, dù có chặn bất kỳ đứa trẻ nào, câu trả lời nhận được đều là dở khóc dở cười.

Cuối cùng anh ta tức giận, rút súng bắn một phát lên trần nhà.

Tất cả mọi người đều bị tiếng súng dọa sợ.

Ngô Mộng Đạt rất hài lòng với hiệu quả này, nhưng sau vài giây ngừng lại, mọi người vẫn tiếp tục làm việc của mình, Ngô Mộng Đạt lại một lần nữa bị phớt lờ một cách hoa mỹ.

Đoạn này vốn không có trong nguyên tác, Lâm Hựu Luân thêm vào để bộ phim có phong cách hài kịch vô lý kiểu Hong Kong hơn.

Nhìn từ tiếng cười của khán giả tại chỗ, hiệu quả khá tốt.

Ban đầu khán giả đều nghĩ Ngô Mộng Đạt là một cảnh sát thật, nhưng theo diễn biến của cốt truyện, mọi người mới phát hiện ra gã này thực chất là một tên trộm, gã giả làm cảnh sát là để tiện điều tra các gia đình giàu có.

Khi Ngô Mộng Đạt mỉm cười bắt tay chào tạm biệt chủ nhà, trong miệng để lộ ra một chiếc răng vàng sáng lấp lánh.

Những khán giả tinh mắt đã sớm nhận ra anh ta chính là một trong hai tên trộm ngốc trên poster.

Còn nhân vật chính nhỏ tuổi của bộ phim thì vì nghịch ngợm trên bàn ăn mà bị gia đình nhốt vào phòng riêng.

Ngày hôm sau cả nhà ngủ quên, vội vàng chạy ra sân bay, khi lên xe điểm danh số người, lại quên mất cậu nhóc này.

Cả nhà đã lên chuyến bay đi Pháp, cậu nhóc tỉnh dậy sau một giấc ngủ và phát hiện trong nhà chỉ còn lại một mình cậu.

Lúc này tất cả khán giả đều bị cốt truyện cuốn hút, không ít người

bắt đầu lo lắng một đứa trẻ ba tuổi bị cha mẹ bất cẩn bỏ quên ở nhà, ai sẽ chăm sóc cuộc sống của cậu bé? "Cậu bé sẽ không sao chứ?" Chu Tuệ Mẫn cũng chìm đắm trong cốt truyện, không tự chủ siết chặt vạt áo của mình.

Chưa đợi Lâm Hựu Luân đưa ra câu trả lời, biểu hiện của cậu nhóc trên màn ảnh lớn đã khiến tất cả mọi người ngạc nhiên.

Cậu bé phấn khích chạy loạn khắp nhà, miệng phát ra từng trận hoan hô.

Không có cha mẹ quản thúc, cậu nhóc bắt đầu làm mọi điều mình muốn trong nhà.

Cậu bé chạy vào phòng anh trai, vẽ vòng tròn lên những tấm poster người nổi tiếng mà anh trai cất giữ, còn lật ra những cuốn tạp chí "màu vàng" (khiêu dâm) mà anh trai giấu dưới gầm giường.

Cậu bé lấy kem mà mẹ không bao giờ cho ăn nhiều từ tủ lạnh trong bếp, ngồi trên ghế sofa, bật băng video mà chú không cho xem.

Khán giả trẻ tuổi chỉ thấy phản ứng của cậu nhóc này rất thú vị.

Còn những khán giả lớn tuổi hơn một chút, lại có thể thấy bóng dáng của chính con cái nhà mình trong cậu bé nghịch ngợm này.

Bất kỳ đứa trẻ nào khi còn nhỏ cũng có một mặt nghịch ngợm, chính là nắm bắt được điểm này, cốt truyện của bộ phim này mới được triển khai, và đã gây ra sự đồng cảm không ít từ khán giả.

Cốt truyện tiếp theo vẫn là những tình tiết gây cười không ngừng.

Đứa trẻ ba tuổi lấy tiền tiêu vặt của chị gái đi mua đồ ở cửa hàng, dùng âm thanh phim chiến tranh dọa chú giao hàng bỏ chạy.

Những trò nghịch ngợm liên tiếp, khiến tiếng cười đã nhịn được một lúc lại bắt đầu rải rác bật ra từ cổ họng khán giả.

Tên trộm ngốc do Ngô Mộng Đạt đóng lại xuất hiện, lần này phía sau anh ta còn có thêm một tên đàn em.

Ban đầu khán giả không mấy để ý đến gã này, cho đến khi hai người ăn trộm xong một nhà, trước khi đi gã này lại dùng son môi trộm được viết lên tường phòng khách nhà chủ nhân dòng chữ "Chu Tinh Tinh đến đây một chuyến", viết xong hai tay chống nạnh cười lớn một cách phóng túng.

Tiếng cười vừa bẩn vừa nhảm nhí đó lập tức khiến khán giả nhớ mặt gã, đồng thời cũng nhớ cái tên Chu Tinh Tinh.

Lâm Hựu Luân chăm chú nhìn màn ảnh lớn, kịch bản anh viết không hề sắp xếp cảnh Chu Tinh Trì cười lớn này, rõ ràng đây là màn ứng biến ngẫu hứng của Chu Tinh Trì khi biểu diễn.

Tuy nhiên, tiếng cười này thực sự khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy vô cùng, vô cùng quen thuộc, thậm chí khiến anh có cảm giác như cách một thế hệ.

Chu Tuệ Mẫn vẫn luôn dán mắt vào màn ảnh lớn, không hề nhận ra sự khác thường của Lâm Hựu Luân.

Lúc này, cốt truyện phim đã dần đi vào cao trào.

Ngô Mộng Đạt và Chu Tinh Trì, cặp đôi trộm ngốc, đang lên kế hoạch đột nhập nhà nhân vật chính nhỏ tuổi.

Còn nhân vật chính ba tuổi, sau khi nghe lén cuộc nói chuyện của hai người, đã bố trí một loạt bẫy và cơ quan trong nhà.

Một cuộc đối đầu gay cấn và vô cùng hài hước chính thức bắt đầu.

Đoạn phim này, Lâm Hựu Luân trong khi vẫn giữ tinh hoa của nguyên tác, đã thêm vào không ít tình tiết gây cười mới, và những tình tiết trong nguyên tác không phù hợp với tình hình Hong Kong đương

thời cũng được anh sửa đổi.

Câu chuyện trong phim diễn ra vào Lễ Giáng Sinh.

Chịu ảnh hưởng của thời kỳ thuộc địa Anh, người Hong Kong cũng rất yêu thích đón Giáng Sinh.

Chương 13

Tuy nhiên, Hong Kong quanh năm không có tuyết, đoạn phim trong nguyên tác về việc nhân vật chính nhỏ tuổi đổ nước lên cầu thang trước cửa và cầu thang tầng hầm để đóng băng chắc chắn không thể sử dụng, vì vậy Lâm Hựu Luân đã đổi thành đổ dầu.

Thấy Ngô Mộng Đạt và Chu Tinh Trì trượt ngã trên cầu thang, té ngửa té nhào một cách xui xẻo, tiếng cười không kìm được của khán giả như sóng biển vỗ vào ghềnh đá bắn tung tóe khắp nơi.

Hàng trăm khuôn miệng gần như đồng thời há ra, ha ha cười lớn.

Chu Tuệ Mẫn cười đến không thở nổi, nằm phục trên ghế sofa không ngừng kêu "ái da", nhưng mắt cô vẫn không ngừng dán chặt vào màn ảnh, sợ bỏ lỡ nội dung hấp dẫn phía dưới.

Chờ khi Chu Tinh Trì trên màn ảnh bò dậy, lấy dụng cụ bắt đầu phá khóa, tiếng cười trong rạp mới dần lắng xuống.

Nhưng rất nhanh sau đó, mọi người lại không nhịn được.

Gã Chu Tinh Trì này dùng sức cạy khóa nửa ngày không mở được cửa, cuối cùng lại phát hiện cánh cửa này căn bản không hề khóa.

Sau khi bước vào tầng hầm, anh ta vốn định kéo dây đèn, nhưng không ngờ một chiếc bàn là điện từ trên trời rơi xuống, trực tiếp đập vào mặt anh ta.

Rạp chiếu lại một lần nữa bùng nổ tiếng cười như thủy triều.

Mắt Chu Tuệ Mẫn híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, tay chỉ vào khuôn mặt bị bàn là điện làm bỏng của Chu Tinh Trì trên màn ảnh, cười đến nỗi không nói nên lời.

Bên này còn chưa kết thúc, bên kia Ngô Mộng Đạt liên tiếp ngã hai

lần ở cửa chính cuối cùng cũng vịn vào lan can đi đến cửa.

Nhân vật chính nhỏ tuổi đã treo một chiếc mỏ hàn điện vào tay nắm cửa bên trong, toàn bộ tay nắm cửa đã cháy đỏ.

Tay Ngô Mộng Đạt vừa chạm vào, lập tức bị bỏng đến bốc khói trắng.

Khán giả trước màn ảnh đã cười đến nghiêng ngả, nhưng những hành động hài hước của Ngô Mộng Đạt và Chu Tinh Trì vẫn tiếp tục.

Đứa trẻ của Chu Tinh Trì bị keo dán dính chặt xuống sàn nhà, chân trần lại giẫm phải đinh.

Ngô Mộng Đạt vừa vào cửa đã bị bình phun lửa đốt cháy tóc, phải nhúng đầu vào bể cá mới dập được lửa, sau đó biến thành một cái đầu ngốc nghếch.

Không ít khán giả cười đến ôm bụng, nước mắt gần như muốn chảy ra, trân trân nhìn Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt hội hợp ở cầu thang, lại bị một đống bi thủy tinh trên sàn làm trượt chân ngã.

Lúc này mọi người đều đã cười đến gần như kiệt sức, nhưng bộ phim vẫn không có ý định dừng lại ở đó.

Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt tranh nhau lên cầu thang, bị thùng sơn treo bằng dây thừng lần lượt đập xuống lầu.

Khó khăn lắm mới bò lên được tầng trên, lại đụng phải dây điện trần, bị điện giật đến cháy đầu sém trán.

Trong rạp chiếu chỉ nghe thấy tiếng cười vang dội như pháo nổ.

Rất nhiều khán giả đã cười đến không đứng thẳng được lưng, chỉ có thể dùng tay vịn vào lưng ghế phía trước.

Nhiều người hơn nữa đã cười đến không còn sức lực, thở hổn hển dựa nghiêng vào ghế, thở dốc từng hơi lớn.

Mặc dù phim vẫn chưa chiếu xong, nhưng nhìn từ "hiệu ứng cười" tại buổi chiếu, bộ phim này đã thành công rồi.

Vương Tinh không ngừng nhúc nhích mông trên ghế.

Lúc này, phim đã gần kết thúc, tiếng cười trên hàng ghế khán giả trở nên thưa thớt, hay nói cách khác là mọi người đều đã cười đến không còn sức để cười nữa.

Hai tên trộm ngốc bị đứa trẻ ba tuổi trêu chọc đến mức sống dở chết dở, còn bị cảnh sát đến kịp bắt quả tang.

Gia đình cậu bé kịp thời quay về, hai tên trộm ngốc bị đưa lên xe cảnh sát, cảnh phim dừng lại ở đó.

Sau khi phim kết thúc, Vương Tinh là người đầu tiên đứng dậy, những người làm phim chính khác cũng theo sau rời ghế.

Khi họ đứng thành một hàng ở phía trước sân khấu, ngay lập tức có vài chùm đèn rọi xuống, chiếu sáng vị trí của họ.

Khán giả phía dưới sân khấu lúc đầu không có phản ứng gì, nhiều người vẫn còn đắm chìm trong cốt truyện hài hước, nhiều người hơn nữa là vì vừa nãy cười quá dữ dội, nhất thời chưa hoàn hồn lại.

Vương Tinh nắm chặt một vốc mồ hôi trong lòng bàn tay, chỉ chờ đợi khoảnh khắc quyết định sống chết của bộ phim.

Mãi một lúc lâu, phía dưới sân khấu cuối cùng cũng bùng nổ tràng pháo tay vang dội, kéo dài không dứt như sấm.

Vương Tinh thở phào một hơi dài, rút khăn tay ra, lau những giọt mồ hôi li ti thấm ra trên trán và thái dương.

Anh ta nhìn thoáng qua một phòng riêng ở tầng hai, phát hiện người mình muốn tìm đã rời đi, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Lúc này, các phóng viên đổ xô lên vây quanh, Địch Pha Lạp đang ôm Tạ Đình Phong cùng hai diễn viên đóng vai tên trộm ngốc là Ngô Mộng Đạt và Chu Tinh Trì đều đứng cùng Vương Tinh, bắt đầu trả lời phỏng vấn của phóng viên. "Đạo diễn Vương, anh dự đoán phim sau khi công chiếu có thể đạt được doanh thu phòng vé bao nhiêu?" "Doanh thu phòng vé đương nhiên là càng nhiều càng tốt." Vương Tinh đây đã không phải lần đầu đối phó với phóng viên, trước câu hỏi của phóng viên, câu trả lời của anh ta có thể nói là kín kẽ không sơ hở.

Vị phóng viên kia không cam lòng, tiếp tục hỏi: "Bộ phim có doanh thu cao nhất năm nay là 'Tối Giai Phách Đương Đại Hiển Thần Thông', anh có ý định vượt qua kỷ lục doanh thu của bộ phim này không?" Vương Tinh bĩu môi, "Bộ phim này chỉ cần kiếm được tiền là được, bao nhiêu thực ra không quan trọng." Miệng Vương Tinh quá kín, các phóng viên đành phải chuyển mục tiêu. "Bà Tạ, có tiện tiết lộ cát-xê của con trai bà trong bộ phim này không?" Địch Pha Lạp dùng tay che nửa mặt con trai, không muốn tiết lộ quá nhiều về vấn đề này, chỉ nói lần này con trai nhận cát-xê hữu nghị.

Dưới sự truy vấn của phóng viên, Vương Tinh cũng đích thân thừa nhận điều này. "Bà và Tứ ca sẽ tiếp tục cho con trai đóng phim chứ?" Địch Pha Lạp đeo kính râm, mặt không cảm xúc nói: "Vấn đề này chúng tôi tạm thời vẫn chưa suy nghĩ kỹ, dù sao thì đứa bé còn quá nhỏ, quan trọng là sau này có thể gặp được vai diễn thích hợp hay không." "Nếu quay phần tiếp theo của bộ phim này, bà có cho con trai tiếp tục đóng không?" "Vấn đề này anh nên đi hỏi đạo diễn." Nói rồi Địch Pha Lạp lại đẩy bóng về phía Vương Tinh. "Quay phần tiếp theo chắc chắn chỉ tìm con trai của Lạp Cô để đóng, cái này thì không cần nói rồi." Vương Tinh trả lời lấp lửng, đối với cát-xê có thể trả cho Tạ Đình Phong trong bộ phim tiếp theo thì hoàn toàn không nhắc đến.

Các phóng viên truy hỏi hai người một đống câu hỏi, sau đó mới

chuyển sự chú ý sang Ngô Mộng Đạt và Chu Tinh Trì. "Tôi rất cảm ơn sự bồi dưỡng lớn của đạo diễn, nếu lần tới còn có cơ hội hợp tác, tôi nhất định sẽ cố gắng hơn nữa." Chu Tinh Trì khi trả lời phỏng vấn của một phóng viên, đã thể hiện mong muốn rất mạnh mẽ được tiếp tục đóng phim.

Ngô Mộng Đạt thì khoác vai Chu Tinh Trì, vui vẻ nói: "Hồi đó hai chúng ta ở đỉnh Thái Bình Sơn uống rượu ngắm cảnh đêm, từng thề sau này thành danh sẽ cùng nhau hợp tác đóng phim.

Không ngờ nguyện vọng nhanh như vậy đã thành hiện thực, hy vọng sau này vẫn có thể thường xuyên hợp tác như vậy." Khi cuộc phỏng vấn sắp kết thúc, cuối cùng cũng có phóng viên phát hiện trong số các nhân viên chủ chốt tại đó dường như thiếu mất một người. "Biên kịch hôm nay không được khỏe, sau này có cơ hội nhất định sẽ giới thiệu mọi người làm quen." Vương Tinh vội vàng tìm một cái cớ, liền lấp liếm cho qua chuyện này. "Bảo Bối Trí Đa Tinh" ngay trong ngày công chiếu đã đạt doanh thu gần một triệu đô la Hong Kong.

Những tình tiết hài hước bùng nổ của phim, sau khi được truyền thông lan truyền và khán giả truyền miệng, đã thu hút ngày càng nhiều người đến rạp chiếu.

Chỉ trong vỏn vẹn một tuần, "Bảo Bối Trí Đa Tinh" đã với tư thái hắc mã bất ngờ, giành được doanh thu 10 triệu đô la Hong Kong.

Trước cửa các rạp chiếu phim thuộc Gia Hòa bắt đầu xếp hàng dài, khán giả mua vé vào xem không ngớt.

Cuối cùng, quản lý hệ thống rạp của Thiệu Thị không thể ngồi yên, anh ta lấy danh nghĩa "song tuyến liên ánh" yêu cầu Gia Hòa chiếu bộ phim này đồng thời tại hệ thống rạp Thiệu Thị.

Hiện tại, tất cả người dân Hong Kong đều biết rằng các rạp chiếu phim đang chiếu một bộ phim rất vui nhộn và hài hước.

Cứ đến cuối tuần, rất nhiều người đều mua vé trước, rồi cả gia đình cùng nhau đi xem.

Ngay cả phòng thu băng mà Lâm Hựu Luân làm việc, mấy ngày nay cũng liên tục có người đến hỏi có chiếu bộ phim này không.

Lâm Hựu Luân không chịu nổi sự phiền phức, đành phải dán một tờ thông báo ở cửa, chuyện này mới coi như lắng xuống.

Ông chủ Chu Bỉnh Đức hai ngày nay mỗi lần đi ngang qua cửa, ánh mắt đều dừng lại một lúc trên tờ thông báo Lâm Hựu Luân dán.

Sau này có một ngày ông ấy cuối cùng cũng không nhịn được mà nói chuyện này với Lâm Hựu Luân.

Chương 14

"Bộ phim đó thật sự hay như người ta nói à?" "Bộ phim đó là do hai diễn viên quần chúng và một đứa trẻ ngay cả ăn cơm còn phải mẹ đút cùng đóng, chỉ là tình tiết hài hước một chút, không khoa trương như những người khác nói đâu." Lâm Hựu Luân không ngờ ông chủ lại hỏi câu hỏi như vậy.

Trong phòng thu băng không ai biết anh chính là biên kịch của bộ phim đó, nên anh cũng không cần phải tự khen mình, đánh giá khá khách quan.

Chu Bỉnh Đức vuốt râu trên cằm, "Nhưng sao tôi nghe nói những người đi xem bộ phim đó đều là đứng vào, cuối cùng cười đến không còn sức lực chỉ có thể vịn tường mà ra?" "Cái này không thể nào chứ?" Lâm Hựu Luân vẫn là lần đầu tiên nghe thấy lời nói như vậy, tin đồn này cũng truyền bá quá mức rồi.

Chu Bỉnh Đức miệng không nói, nhưng trong lòng lại suy tính khi nào mình cũng mua vé đi xem xem rốt cuộc là thế nào.

Thực ra, không ít người Hong Kong cũng có tâm tư giống như Chu Bỉnh Đức.

Họ đều nghe người khác nói về bộ phim này, rồi với thái độ xem thử đã bước vào rạp chiếu phim. "Bảo Bối Trí Đa Tinh" được chiếu song song tại các rạp chiếu phim thuộc Gia Hòa và Thiệu Thị, doanh thu phòng vé lập tức tăng vọt.

Chỉ sau mười ngày công chiếu, phim đã phá vỡ kỷ lục doanh thu hàng năm 23 triệu đô la Hong Kong của "Tối Giai Phách Đương Đại Hiển Thần Uy", và đang hướng thẳng đến kỷ lục doanh thu lịch sử 26 triệu đô la Hong Kong do "Tối Giai Phách Đương" lập nên năm ngoái.

Bộ phim này từ một hắc mã phòng vé ban đầu, một bước trở thành con cá mập hút tiền không thể ngăn cản trên thị trường điện ảnh Hong Kong.

Truyền thông Hong Kong gần như ngày nào cũng bàn tán về những chủ đề liên quan đến bộ phim này.

Đương nhiên cũng có người không quá quan tâm đến tin tức mới nhất về "Bảo Bối Trí Đa Tinh".

Với tư cách là biên kịch của bộ phim, Lâm Hựu Luân trong khoảng thời gian này đang bận rộn với những việc khác, suýt chút nữa đã quên bẵng chuyện này.

Trưa hôm đó, Lâm Hựu Luân đang ngồi trong quầy bán vé xem TV, Vương Tinh đột nhiên xông vào một cách vội vàng.

Lâm Hựu Luân còn chưa kịp hỏi anh ta làm sao, Vương Tinh vừa vào cửa đã bê cốc trà trên bàn đưa lên miệng, vừa uống được một ngụm nhỏ đã phun ra hết. "Trà này mới đun sôi à?" Miệng và lưỡi cùng bị bỏng, Vương Tinh hít hà từng ngụm khí lạnh, nói chuyện càng thêm khó khăn.

Lâm Hựu Luân không vui nói: "Ai bảo anh uống vội thế?" "Tôi có thể không vội sao?" Vương Tinh đặt cốc trà xuống bàn, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, "Bộ phim của chúng ta, cậu biết doanh thu phòng vé hiện tại là bao nhiêu rồi không?" Lâm Hựu Luân cố gắng nghĩ một lát, "Nghe nói sắp hơn hai mươi triệu rồi." Vương Tinh trừng lớn mắt, "Cậu xem tin tức từ đâu ra?" Lâm Hựu Luân chỉ vào đống báo phía sau cửa, "Vừa xem trên đó." Vương Tinh cầm tờ báo trên cùng lên, phát hiện ngày xuất bản đã là một tuần trước, lập tức có cảm giác muốn phát điên, "Đây là báo từ đời nào rồi?" "Rốt cuộc anh muốn nói với tôi điều gì?" "Doanh thu phòng vé của bộ phim của chúng ta đã vượt qua 30 triệu đô la Hong Kong rồi!" Tiếng Vương Tinh gần như

là gào lên, có thể thấy anh ta đang xúc động đến mức nào, nhưng Lâm Hựu Luân nghe tin này lại không có phản ứng gì lớn. "Kêu to thế làm gì?

Tai tôi có điếc đâu." Vương Tinh căn bản không tin Lâm Hựu Luân lại bình tĩnh như vậy, nên anh ta lập tức nghĩ đến một khả năng khác: "Cậu lại lừa tôi, cậu đã biết tin này từ trước rồi, đúng không?" Lâm Hựu Luân xoa xoa thái dương hơi căng, "Rồi sao?" Vương Tinh lúc này càng thêm uất ức, "Chúng ta liên thủ làm ra bộ phim ăn khách nhất Hong Kong, lẽ nào cậu chỉ có phản ứng như vậy?" "Vậy anh muốn tôi thế nào?

Vui mừng đến mức nhảy tưng tưng, hay là chạy ra đường lớn, gặp ai cũng khoe tôi là biên kịch của bộ phim ăn khách nhất Hong Kong?" Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Vương Tinh câm nín một lúc lâu. "Nhưng cậu ít nhất cũng phải tỏ ra vui vẻ một chút chứ?" Lâm Hựu Luân khoanh tay dựa vào lưng ghế, "Tôi có vui hay không là chuyện của tôi, nhưng tôi không hiểu anh có gì mà phải vui mừng?

Nếu là tôi, bây giờ anh nên cầu nguyện doanh thu của bộ phim này đừng vượt quá 40 triệu, nếu không anh có thể sẽ không nhận được một xu nào đâu." Sắc mặt Vương Tinh lập tức trở nên rất khó coi.

Trước đó anh ta chỉ mải vui mừng vì thành tích phòng vé phá kỷ lục, lại quên béng mất chuyện này.

Bộ phim 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 đã vượt qua nhiều bộ phim bom tấn cùng thời, phá kỷ lục doanh thu phòng vé của Hong Kong, gây chấn động giới điện ảnh xứ Cảng Thơm.

Các bộ phim mà Gia Hòa và Thiệu Thị ban đầu dự định chiếu cùng thời điểm đều phải hoãn lại vì doanh thu phòng vé mạnh mẽ của 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》, và các suất chiếu bị trống lại tiếp tục bị 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 chiếm giữ.

Bộ phim bắt đầu chiếu từ giữa tháng 11, đến gần cuối năm vẫn vững vàng chiếm giữ một phần suất chiếu của hai hệ thống rạp lớn, doanh thu đã tích lũy đạt 36 triệu.

Doanh thu phòng vé ngoài sức tưởng tượng của bộ phim khiến các công ty điện ảnh ngoài Gia Hòa cảm thấy áp lực lớn.

Tân Nghệ Thành liên tiếp tung ra hai bộ phim, muốn vớt vát lại chút thể diện vào cuối năm, nhưng xét về quy mô hệ thống rạp không thể sánh bằng sự liên kết mạnh mẽ của Gia Hòa và Thiệu Thị, cộng thêm phần lớn khán giả đều bị 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 thu hút, nên doanh thu sau khi chiếu đều không mấy khả quan.

Thị trường điện ảnh Hong Kong vào cuối năm xuất hiện cục diện một mình bá chủ, áp đảo quần hùng, điều này nằm ngoài dự đoán của nhiều người.

Lâm Hựu Luân không quá quan tâm đến những điều này, hiện tại hắn vẫn chỉ đọc những tờ báo cũ mà Lục Bá mang đến, toàn là tin cũ.

Chẳng hạn như hắn vừa đọc được tin Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt hợp tác đóng phim mới trên một tờ báo, nhưng thực tế bộ phim này đã khởi quay từ một tuần trước rồi; còn trên một tờ báo khác có tin nói Tạ Đình Phong, mới ba tuổi, hiện tại thân giá đã tăng lên 300 ngàn đô la Hong Kong, nhưng chỉ mới hôm qua, cặp vợ chồng Địch Ba Lạp và Tạ Hiền đồng loạt tuyên bố, con trai nhận phim ít hơn 500 ngàn thì miễn đàm phán.

Những chuyện này đều nằm trong dự đoán của Lâm Hựu Luân, sự xuất hiện của hắn vốn đã thay đổi quỹ đạo số phận của nhiều người, đương nhiên trong đó có tốt có xấu, người bi kịch nhất chắc hẳn là Vương Tinh.

Thấy doanh thu phòng vé của 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 sắp chạm mốc 40 triệu, tim Vương Tinh không ngừng thắt lại, mỗi ngày ở nhà

đốt hương bái Phật, cầu xin chư vị thần tiên phù hộ.

Mỗi khi nhìn thấy tin tức trên báo, tim hắn lại lạnh đi một khúc.

Khi còn chưa đầy ba ngày nữa là đến Tết Dương lịch, hệ thống rạp Gia Hòa chính thức tuyên bố, doanh thu phòng vé của 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 đã vượt mốc 40 triệu đô la Hong Kong, không chỉ thành công phá vỡ kỷ lục doanh thu phòng vé cao nhất Hong Kong trước đó là 26 triệu đô la Hong Kong do 《Tối Giai Phách Đương》 tạo ra, mà còn nâng kỷ lục này lên 14 triệu đô la Hong Kong.

Và thành tích bán ra ở nước ngoài của bộ phim cũng gây sốc, tại Đài Loan thu về 80 triệu Đài tệ, phá kỷ lục lịch sử chiếu phim Hong Kong tại Đài Loan, tổng doanh thu phòng vé ở Nhật Bản và Hàn Quốc đạt 130 triệu đô la Hong Kong, các nước Đông Nam Á cộng lại cũng gần 100 triệu đô la Hong Kong.

Chỉ tính riêng khoản doanh thu chia sẻ phòng vé này, Gia Hòa đã thu về 100 triệu đô la Hong Kong.

Một bộ phim hài với kinh phí đầu tư chưa đến 500 ngàn đô la Hong Kong, một đường thế không thể cản phá, "cười" đến cuối cùng lại trở thành người thắng cuộc lớn nhất trên thị trường điện ảnh châu Á.

Truyền thông kinh hô, 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 không còn là một bộ phim, mà là một cỗ máy in tiền sống sờ sờ!

Người Hong Kong ai cũng biết quay phim kiếm tiền, nhưng không ngờ quay phim lại kiếm được nhiều tiền đến thế.

Với tư cách là đạo diễn của bộ phim này, nhà Vương Tinh trong hai ngày nay đã nhận được không dưới mười tờ séc trắng, tất cả đều mời hắn đi quay phim, chỉ cần hắn đồng ý, số tiền trên tờ séc tùy hắn điền. —— Bốp!

Một tiếng tát giòn tan vang lên trên mặt Vương Tinh, Vương Thiên Lâm chỉ vào khuôn mặt ngơ ngác của con trai, chửi đổng: "Đồ hỗn xược, tao còn chưa chết, mày bày ra cái bộ mặt như người chết cho ai xem?" "Bốn triệu đô la Hong Kong cứ thế mà mất đi, con sống còn có ý nghĩa gì nữa?" Mấy ngày nay, Vương Tinh ủ rũ, hơn nữa còn gầy đi, hốc mắt trũng xuống, thêm một quầng thâm, thịt dưới mắt chảy xệ như hai cái túi nhỏ.

Vương Thiên Lâm tỏ vẻ giận dữ, hận không thể biến sắt thành thép mà mắng: "Mày tự mình nghĩ kỹ xem, bốn triệu đó mày cầm không thấy lương tâm cắn rứt sao?" Vương Tinh rất ít khi cãi lời cha, nhưng lần này hắn lại không chịu, "Phim là con quay, con tại sao phải lương tâm cắn rứt?" "Mày có mấy cân mấy lạng, lão tử tao còn không rõ sao?" Vương Thiên Lâm hừ một tiếng, "Một bộ phim quay ra mà không có lấy một cảnh quay thừa, nói ra quỷ mới tin.

Nếu không phải có người ở phía sau chỉ điểm, tao mới không tin mày có thể quay ra bộ phim như vậy." Vương Tinh lập tức mất hết khí thế, nửa ngày sau mới lắp bắp nói: "Con bây giờ coi như đã hiểu rồi, từ đầu đến cuối thằng nhóc đó đều lợi dụng con, uổng công con vẫn luôn xem hắn là bạn." "Người ta cầm súng ép mày ký tên trên giấy à?" "Cái này thì không có…" Vương Tinh liếm môi khô khốc, cười khổ nói: "Ban đầu là con chủ động đề xuất thêm điều khoản đó vào." "Mày…" Vương Thiên Lâm trợn mắt tròn xoe, giơ tay định đánh, Vương Tinh vội vàng tránh đi.

"Mày đúng là thằng phá gia chi tử!" Vương Tinh đầy vẻ ấm ức.

Năm ngoái Tân Nghệ Thành đã tập trung toàn bộ tài lực, nhân lực của công ty mới quay ra một bộ 《Tối Giai Phách Đương》, bộ phim đó dù là chi phí sản xuất hay dàn diễn viên đều bỏ xa 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 mấy con phố, vậy mà doanh thu phòng vé của 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 lại có thể bỏ xa 《Tối Giai Phách Đương》 mấy con

phố, Vương Tinh trong lòng cũng mơ hồ, không hiểu vì sao bộ phim này lại có thể đạt được doanh thu phòng vé kinh người như vậy.

"Mày mà nghĩ thông được, bốn triệu kiếm được đã không phải trắng tay dâng cho người khác rồi!" Vương Thiên Lâm vẫn còn đang giận, Vương Tinh không dám hé răng.

"Mày lập tức đi tìm thằng nhóc đó, nói gì cũng phải để hắn tiếp tục giúp mày viết kịch bản." "Con không đi." Vương Tinh chỉ vào đống séc trên bàn, "Nhiều phim như vậy đang chờ con quay, không có thời gian để ý đến hắn!" "Tiền chưa kiếm được cũng đành, cả danh tiếng khó khăn lắm mới có được mày cũng không cần sao?" Vương Thiên Lâm hận không thể tát Vương Tinh thêm một cái, "Những người đó vì sao lại tìm mày quay phim, chẳng phải vì thấy bộ phim kia kiếm bộn tiền, muốn mày giúp họ hốt tiền, nhưng mày có cái bản lĩnh đó sao?

Phim quay ra mà kiếm được tiền thì còn tạm, kiếm không được tiền thì danh tiếng của mày coi như vứt đi!" "Cứ theo mô típ mà sửa kịch bản, một bộ không kiếm được nhiều thì con quay mười bộ!" Vương Tinh trong lòng vẫn còn ấm ức, tự nhiên không nghe lọt lời khuyên của Vương Thiên Lâm.

Vương Thiên Lâm cười lạnh một tiếng, "Mày chỉ biết sao chép, mày sao chép được, người khác lại không sao chép được sao?" Vương Tinh vừa rồi chỉ là nói lời giận dỗi, bình tĩnh lại suy nghĩ, cảm thấy cha mình nói rất có lý.

Điện ảnh Hong Kong thích nhất là chạy theo xu hướng, thường là một đề tài hot lên, ngay lập tức sẽ xuất hiện một loạt các tác phẩm ăn theo, trong đó phần lớn là phim dở tệ để lấp chỗ trống, chỉ muốn ăn theo kiếm tiền, vì vậy thường thì một đề tài phim hot lên được một hai năm sau đó sẽ biến mất tăm.

“Con bây giờ đi tìm hắn, có mất mặt lắm không?” “Bốn triệu đô la Hong Kong mày còn nhường cho hắn rồi, số tiền đó còn không đủ lớn bằng mặt mũi của mày sao?” Vương Thiên Lâm vừa nguôi giận, lại bị lời nói của Vương Tinh chọc tức, “Gia Hòa dựa vào bộ phim này mà kiếm được nhiều tiền như vậy, nhưng vì sao Trâu Văn Hoài không đến tìm mày?

Phim mày quay kiếm được nhiều tiền như thế, vì sao Tân Nghệ Thành, Thiệu Thị không đến tìm mày?

Trong số những công ty điện ảnh chủ động đến mời mày quay phim, có bao nhiêu cái tên mày từng nghe nói đến?” Vương Tinh bị những lời này hỏi đến ngớ người, chưa kịp nghĩ thông, Vương Thiên Lâm đã trực tiếp cho hắn câu trả lời.

“Vấn đề tao có thể nhìn ra, mày nghĩ người khác không nhìn ra được sao?

Mày mà không đi tìm thằng nhóc đó, chắc là ngay cả chút nước canh còn sót lại cũng không được uống đâu.” Thái Vĩnh Xương mặc bộ vest xám đứng bên lề đường, dưới cánh tay kẹp một chiếc cặp tài liệu màu đen, bên trong trống rỗng, chỉ có một tờ séc tám chữ số.

Trước mặt hắn là một tiệm cho thuê băng đĩa phim nằm khuất trong góc phố, trông có vẻ không nổi bật chút nào, thậm chí người qua đường còn lười liếc nhìn.

Nhớ lại lời dặn dò của Trâu Văn Hoài trước khi đi, trong lòng Thái Vĩnh Xương không khỏi cảm khái.

Chương 15

Ai có thể ngờ rằng, biên kịch của bộ phim bán chạy nhất trong lịch sử Hong Kong, lại đang trú ngụ trong một tiệm cho thuê băng đĩa như vậy để làm nhân viên bán vé?

Lâm Hựu Luân đang viết thứ gì đó, nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, hắn còn lười ngẩng đầu lên.

"Ban ngày không chiếu phim, xem phim tối hãy đến." "Tôi không xem phim, tôi đến tìm người." Lâm Hựu Luân dừng việc đang làm, ngẩng đầu nhìn đối phương một cái.

"Xin hỏi, có việc gì?" Thái Vĩnh Xương sững người, "Sao anh biết tôi đến tìm anh?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Tôi đoán thôi." Thái Vĩnh Xương cảm thấy người thanh niên trước mắt rất thú vị, "Tôi là Thái Vĩnh Xương, đây là danh thiếp của tôi." Lâm Hựu Luân nhận danh thiếp xem một cái, "Tấm vé xem phim hôm đó, phiền anh Thái giúp tôi chuyển lời cảm ơn đến ông Trâu." "Lời này tôi nhất định sẽ chuyển đến." Thái Vĩnh Xương vừa nói vừa lấy tờ séc mười triệu trong cặp tài liệu ra, đưa vào quầy bán vé, "Đây là thù lao của anh Lâm, hy vọng anh hài lòng." Lâm Hựu Luân nhìn số tiền trên tờ séc, "Gia Hòa ra tay quả nhiên hào phóng!" Thái Vĩnh Xương cười cười không bình luận, "Thực ra lần này tôi đến, chủ yếu là muốn nói chuyện hợp tác tiếp tục với anh Lâm." "Anh Thái cũng thấy rồi đấy, tôi gần đây đang viết một bộ tiểu thuyết, tạm thời không có thời gian để suy nghĩ đến chuyện khác." Lâm Hựu Luân đặt bút xuống, "Nếu là chuyện liên quan đến kịch bản mới, xin thứ lỗi tôi đành bó tay." Thái Vĩnh Xương không ngờ Lâm Hựu Luân lại từ chối dứt khoát như vậy, nếu cứ thế này mà quay về, hắn không thể nào ăn nói được với ông chủ lớn.

Tuy nhiên Lâm Hựu Luân lại tiếp tục bổ sung: “Anh Thái cứ yên tâm, nếu tôi có viết kịch bản nữa, chắc chắn sẽ ưu tiên cân nhắc hợp tác với Gia Hòa.” Có lời hứa này của Lâm Hựu Luân, Thái Vĩnh Xương mới cảm thấy mình cuối cùng cũng không uổng công chuyến này. —— Thấy Thái Vĩnh Xương bước ra khỏi tiệm băng đĩa, Vương Tinh vừa đi đến đầu phố vội vàng quay lưng lại, xe của Thái Vĩnh Xương chạy ngang qua hắn, may mà không bị đối phương nhận ra.

Vương Tinh lau mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ thầm thật hiểm, suýt chút nữa thì đụng phải rồi.

Người của Gia Hòa vượt qua mình trực tiếp tìm đến Lâm Hựu Luân, điều này khiến Vương Tinh đột nhiên có chút căng thẳng, nếu Lâm Hựu Luân thật sự chọn hợp tác với Gia Hòa, mình sẽ phải đứng sang một bên rồi.

Vương Tinh càng nghĩ càng sốt ruột, bất chấp tất cả xông thẳng vào tiệm băng đĩa, muốn tìm Lâm Hựu Luân để làm rõ.

“Hôm nay thật là náo nhiệt, các anh hẹn nhau đến cùng lúc à?” Lâm Hựu Luân ngẩng đầu liếc Vương Tinh một cái, Vương Tinh bị hắn nhìn đến có chút chột dạ, lời đã chuẩn bị sẵn trong đầu bỗng nhiên quên hết.

“Còn có người khác đến tìm anh à?” Vương Tinh cố ý giả vờ ngơ ngác, nhưng Lâm Hựu Luân không thèm để tâm đến hắn.

“Đừng có giả vờ nữa, người đó vừa đi, anh dám nói mình không nhìn thấy sao?” Bút trong tay Lâm Hựu Luân vẫn không ngừng, cũng lười ngẩng đầu nhìn vẻ mặt Vương Tinh, “Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?” Vương Tinh bĩu môi, “Anh và bên Gia Hòa đã đàm phán xong rồi, tôi còn có gì để nói nữa chứ?” “Vậy thôi, đi thong thả không tiễn.” Lâm Hựu Luân bỏ lại một câu như vậy, Vương Tinh lúng túng đứng đó, đi không được, ở cũng không xong.

Hơn mười phút sau, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng viết mệt, hắn đặt bút xuống, vừa định vươn vai, lại thấy Vương Tinh vẫn đứng trước quầy không chịu đi.

"Gần đây người tìm anh quay phim không phải rất nhiều sao?

Sao anh còn rảnh rỗi thế?" "Cái đó…" Vương Tinh ấp úng nửa ngày, hắn đã nghĩ ra vô số cách mở lời, nhưng cuối cùng chẳng dùng được cách nào.

"Thôi được rồi, anh không phải đang đợi cái này sao." Lâm Hựu Luân kéo ngăn kéo ra, lấy ra một kịch bản ném ra.

Vương Tinh mở ra xem hai cái, mạnh bạo hôn lên bìa kịch bản, nhưng trong lòng lại có một thắc mắc.

"Anh không bán kịch bản này cho Gia Hòa à?" Lâm Hựu Luân lườm hắn một cái không vui, "Anh nói xem?" "Anh quả nhiên thú vị!" Vương Tinh mặt đầy phấn khích, Lâm Hựu Luân lại nhắc nhở: "Cách giải thích với bên Gia Hòa, không cần tôi phải dạy anh nữa chứ?" Vương Tinh cười hiểu ý, "Tôi sẽ nói với họ là hai kịch bản này anh viết cùng lúc." Lâm Hựu Luân hài lòng gật đầu, tên mập này cuối cùng cũng có chút giác ngộ.

"Phim quay ra, chúng ta vẫn chia tiền theo quy tắc cũ chứ?" Lâm Hựu Luân móc ra tờ séc mười triệu trong túi, tự mình dùng bút sửa số đầu tiên thành "2", sau đó đưa tờ séc đã bị sửa đó cho Vương Tinh, "Lần này không cần phiền phức thế nữa, anh cứ bảo ông Trâu viết lại một tờ khác theo số này cho tôi là được!" Vương Tinh nhìn một dãy số 0 trên tờ séc, không khỏi tặc lưỡi.

Lâm Hựu Luân mở miệng là đòi thêm mười triệu, đối với người khác thì đó là chuyện không dám tưởng tượng, nhưng đặt vào trường hợp của hắn, Vương Tinh lại không thấy có gì là không ổn. 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 chỉ riêng thu nhập ở nước ngoài đã gấp ba lần

doanh thu nội địa, nếu Trâu Văn Hoài tiếc tiền không chịu chi mười triệu này, công ty điện ảnh Gia Hòa cũng sẽ không thể lớn mạnh như ngày hôm nay.

Xong xuôi chính sự, Vương Tinh lại cứ chây ì không chịu đi, gã này mặt dày, Lâm Hựu Luân có đuổi cũng vô ích.

"Anh đang viết gì thế, kịch bản mới à?" Vương Tinh tinh mắt, thấy trên bàn Lâm Hựu Luân còn để một chồng giấy bản thảo.

Lâm Hựu Luân ngẩng đầu, "Quả nhiên để anh đoán đúng rồi, nhưng bộ phim này anh không quay được đâu." Vương Tinh nghe vậy liền không vui, chỉ cần kiếm được tiền, phim gì hắn mà không quay được?

Hắn hơi nhích người muốn xem kịch bản, Lâm Hựu Luân lại đột nhiên hỏi chuyện khác, "À phải rồi, cha anh gần đây có rảnh không?" "Anh hỏi cái đó làm gì?" "Tôi muốn nhờ cha anh giúp một tay." Lâm Hựu Luân lần này không giấu nữa, "Tôi đang viết một bộ tiểu thuyết võ hiệp, tiện thể tôi cũng đã chuyển thể nó thành kịch bản phim truyền hình rồi." Vương Tinh chợt hiểu ra, "Vậy là anh định để cha tôi quay à?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Nếu không thì tôi làm sao có tâm trạng tốt mà nói chuyện với anh?" Lời này khiến Vương Tinh rất cạn lời, nhưng hắn đồng ý giúp Lâm Hựu Luân chuyển kịch bản, chỉ có điều nói trước: "Anh đừng thấy cha tôi là giám chế vàng của Vô Tuyến, trước mặt người ngoài thì rất phong quang, nhưng quyền lực trong tay thực ra không lớn lắm, kịch bản này có quay được hay không, cuối cùng vẫn phải xem ý của chú Lục." Thiệu Dật Phu độc quyền nắm giữ quyền lực ở Vô Tuyến, chuyện này vốn đã không còn là tin tức gì mới, nếu Vương Tinh ôm đồm hết mọi việc, Lâm Hựu Luân ngược lại sẽ không yên tâm giao kịch bản cho hắn.

"Anh từ chối lời mời của Gia Hòa, nhưng lại viết kịch bản cho Vô

Tuyến, không lo ông Trâu sẽ có ý kiến sao?" Vương Tinh nhịn không được hỏi thêm một câu.

Lâm Hựu Luân căn bản không lo chuyện này, "Kịch bản chỉ là tôi viết tiện tay khi viết tiểu thuyết thôi, tôi không hề qua loa với Gia Hòa, gần đây thật sự không có thời gian." "Vậy sao anh không trực tiếp gửi tiểu thuyết cho báo chí?" "Tiểu thuyết và phim truyền hình đồng thời đăng tải và phát sóng, kết hợp tuyên truyền tạo hiệu ứng chẳng phải tốt hơn sao?" Ý tưởng của Lâm Hựu Luân khiến Vương Tinh sáng mắt, hắn cảm thấy cha mình tám chín phần mười sẽ bị ý tưởng sáng tạo này thuyết phục.

Vương Thiên Lâm ngồi trên một chiếc ghế mây cạnh cửa sổ, bất động như một bức tượng.

Ông đã đọc kịch bản 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 do Lâm Hựu Luân viết một lúc lâu, bây giờ trời tối dần, ông liền đặt kịch bản sang một bên, dựa vào ghế mây nhắm mắt dưỡng thần.

Cốt truyện của kịch bản không phức tạp, câu chuyện lấy tình yêu giữa một thiếu niên ngốc nghếch và một cô gái ngang ngược làm tuyến chính, xen kẽ đó còn có những câu chuyện anh hùng hiệp nghĩa, vì nước vì dân.

Nội dung câu chuyện này rất giống với 《Xạ Điêu Anh Hùng Truyện》 mà Vương Thiên Lâm vừa quay xong, nhưng bối cảnh lại xảy ra cùng thời đại với một tiểu thuyết khác của Kim Dung là 《Thần Điêu Hiệp Lữ》, kể về cuối thời Nam Tống, quân Mông Cổ vừa kết thúc chinh phạt phương Tây đã gần như chinh phục toàn bộ châu Âu, sau đó bắt đầu cuộc nam chinh lần thứ hai.

Thiếu niên Lương Văn Tĩnh cùng cha Lương Thiên Đức để tránh binh dịch của Mông Cổ đã vào Tứ Xuyên lánh nạn, trên đường gặp đốc sư Hoài An Vương của triều đình Nam Tống bị ám sát.

Mưu sĩ Bạch Phác của vương phủ phát hiện Lương Văn Tĩnh có tướng mạo giống Hoài An Vương, liền muốn lợi dụng hắn để thoát khỏi nguy nan.

Lương Văn Tĩnh không muốn giả mạo Hoài An Vương, đêm đó bỏ trốn, gặp được cô gái Mông Cổ Tiêu Ngọc Linh và thư sinh nghèo Công Dương Vũ.

Công Dương Vũ và sư phụ của Tiêu Ngọc Linh là Tiêu Thiên Tuyệt là kẻ thù cũ, ông ta truyền thụ cho Lương Văn Tĩnh "Tam Tài Quy Nguyên Chưởng", khắc chế võ công phái Hắc Thủy của Tiêu Ngọc Linh.

Ai ngờ Lương Văn Tĩnh và Tiêu Ngọc Linh sau một phen tranh đấu, lại nảy sinh tình cảm.

Sư huynh của Tiêu Ngọc Linh là Tiêu Lãnh chính là hung thủ ám sát Hoài An Vương, hắn muốn giết Lương Văn Tĩnh, nhưng bị Tiêu Ngọc Linh bày kế ngăn cản.

Lương Văn Tĩnh khó khăn lắm mới thoát chết, lại bị ép đến Hợp Châu, buộc phải giả mạo Hoài An Vương, để cổ vũ sĩ khí quân Tống ở tiền tuyến.

Lúc này quân Mông Cổ áp sát biên giới, chiến tranh liên miên, Lương Thiên Đức tử trận sa trường, Bạch Phác bị nội gián ám hại, trong tình cảnh nội ưu ngoại loạn, Lương Văn Tĩnh cuối cùng đã khắc phục bản tính yếu đuối, trước hết đánh bại Tiêu Lãnh, sau đó giết chết Đại Hãn Mông Cổ, giải nguy Hợp Châu, rồi từ quan mà đi, cùng Tiêu Ngọc Linh kết thành tri kỷ.

Nếu không phải trên kịch bản này có ghi tên Lâm Hựu Luân, Vương Thiên Lâm suýt chút nữa đã nghĩ đây là tác phẩm của Kim Dung chưa từng được biết đến.

Vương Tinh lấp ló ở cửa phòng sách một lúc lâu, Vương Thiên Lâm ho khan một tiếng, bảo hắn vào nói chuyện.

Lời đầu tiên Vương Thiên Lâm nói là: "Con có chắc kịch bản này đúng là do thằng nhóc đó viết không?" Điều này Vương Tinh rất khẳng định, vì hắn tận mắt đã xem qua bản thảo tiểu thuyết của Lâm Hựu Luân.

Biết được Lâm Hựu Luân vừa viết tiểu thuyết vừa chuyển thể câu chuyện thành kịch bản phim truyền hình, trong lòng Vương Thiên Lâm vẫn có chút không tin, mãi đến khi nghe Vương Tinh kể về dự định của Lâm Hựu Luân, Vương Thiên Lâm mới không khỏi lắc đầu: "Tiểu thuyết đăng nhiều kỳ và phim truyền hình đồng bộ, khéo hắn ta lại nghĩ ra được ý tưởng như vậy." "Ông thấy cách này không tốt sao?" Vương Tinh có chút khó hiểu.

"Tốt thì tốt, chỉ là lợi cho thằng nhóc đó không công thôi." Vương Thiên Lâm liếc nhìn kịch bản đặt bên tay, "Phim truyền hình dù sao cũng có sức ảnh hưởng hơn báo chí, chỉ cần phim truyền hình chiếu, bộ tiểu thuyết này của hắn muốn không nổi cũng khó." Vương Tinh khẽ hỏi: "Vậy kịch bản này…" Vương Thiên Lâm trong lòng đã có chủ ý, chỉ nói: "Ngày mai cha sẽ tiến cử với chú Lục xem sao, chuyện này con không cần bận tâm." —— Lợi dụng cơn sốt rating do 《Xạ Điêu》 gây ra, Vương Thiên Lâm thực sự có ý định quay thêm vài bộ phim võ hiệp, ý tưởng này cũng được Thiệu Dật Phu hết sức ủng hộ.

Vương Thiên Lâm ban đầu định tìm một tác phẩm còn lại của Kim Dung để chuyển thể và quay, nhưng kịch bản của Lâm Hựu Luân đã cho ông một ý tưởng mới.

Tác phẩm hùng vĩ, mang phong thái Kim Dung, hơn nữa đồng thời kết hợp tinh hoa cốt truyện của 《Xạ Điêu Anh Hùng Truyện》 và 《Thần Điêu Hiệp Lữ》, điều tiếc nuối duy nhất là câu chuyện hơi

ngắn, tính toán hết cũng chỉ quay được 8 tập.

Vương Thiên Lâm đọc xong kịch bản liền quyết định sẽ quay nó thành phim truyền hình, ông không nói chuyện này cho Vương Tinh, một là không muốn thằng nhóc Lâm Hựu Luân biết được sẽ quá đắc ý, hai là muốn cố gắng hạ giá kịch bản xuống thấp nhất có thể.

Lâm Hựu Luân một kịch bản phim điện ảnh đã dám bán cho Gia Hòa mười triệu, Trâu Văn Hoài ngay ngày hôm sau đã cho người mang séc viết lại đến tay hắn, chuyện này tuy không công khai, nhưng tin tức vẫn lan ra.

Vương Thiên Lâm trong lòng vẫn chưa quyết định, tin tức không biết bằng cách nào đã truyền đến tai Thiệu Dật Phu.

Chiều tối hôm đó, Thiệu Dật Phu lặng lẽ ngồi trên ghế sofa cạnh cửa sổ kính, nhìn ánh hoàng hôn dần chìm vào những gợn sóng lấp lánh của cảng Victoria, trong lòng không khỏi có chút ưu sầu "hoàng hôn đẹp vô hạn, chỉ tiếc đã gần về chiều".

Mặc dù trước mặt công chúng và truyền thông ông luôn thể hiện phong thái mạnh mẽ, nhưng tuổi tác càng cao, một số việc ông đã cảm thấy lực bất tòng tâm.

Hiện tại chiến lược "chiếu đồng thời hai rạp" của Thiệu Thị liên kết với Gia Hòa để đàn áp Kim Công Chúa dường như thành công, nhưng thực tế lại tiềm ẩn nhiều nguy cơ.

Phim điện ảnh Thiệu Thị mấy chục năm nay đều sản xuất theo dây chuyền, chất lượng không đồng đều, kết quả của việc chiếu đồng thời hai rạp thường là phim Gia Hòa được sản xuất tinh xảo thu về lợi nhuận lớn.

Bộ phim 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 gây chấn động toàn Hong Kong có thể đạt kỷ lục doanh thu 41 triệu, riêng hệ thống rạp Thiệu Thị đã

đóng góp gần 40% thu nhập phòng vé.

Ban đầu là muốn đàn áp đối thủ chung, không ngờ lại để Gia Hòa chiếm hết lợi thế, Thiệu Thị thu lợi ít, lại mất mặt, khoảng thời gian này tâm trạng của Thiệu Dật Phu tự nhiên không thể tốt lên được.

Mãi đến khi ngoài cửa sổ đèn hoa đã lên, Thiệu Dật Phu mới run rẩy đứng dậy, Phương Dật Hoa vẫn luôn đứng sau liền vội vàng tiến lên đỡ ông, nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Cứ ngồi mãi như vậy không tốt, cẩn thận thân thể bị nhiễm lạnh." Thiệu Dật Phu vỗ vỗ tay cô, ý bảo mình không sao.

"A Hoa, chuyện đó điều tra đến đâu rồi?" "Vương Thiên Lâm quả thực có một kịch bản do Lâm Hựu Luân viết, nhưng đó là kịch bản phim truyền hình, không phải kịch bản điện ảnh." "Ra vậy." Thiệu Dật Phu không khỏi có chút thất vọng, rồi lại hỏi: "Cô nói xem hắn có chịu giúp Thiệu Thị viết một kịch bản nữa không?" "Gia Hòa đã đẩy giá lên cao như vậy, chúng ta chẳng lẽ cũng phải trả giá cao để mua một kịch bản từ tay hắn sao?" Phương Dật Hoa không khỏi nhíu mày, trong thời kỳ hoàng kim của Thiệu Thị ảnh nghiệp, chính cô đã nhạy bén nhận ra điện ảnh bị truyền hình thách thức và đe dọa, mới đề nghị Thiệu Dật Phu đấu thầu Vô Tuyến Điện Thị.

Hai năm nay Thiệu Thị đã bộc lộ rõ sự suy thoái, TVB lại càng ngày càng mạnh, Phương Dật Hoa vẫn luôn có ý định khuyên Thiệu Dật Phu từ bỏ điện ảnh chuyên tâm vào truyền hình, tự nhiên không hy vọng chuyện này lại sinh thêm rắc rối.

Chương 16

"Trâu Văn Hoài là vì có doanh thu phòng vé của bộ phim trước đó làm đảm bảo, nên mới không sợ hãi, còn chúng ta làm như vậy có quá mạo hiểm không?" Thiệu Dật Phu suy nghĩ một chút, cảm thấy cô nói có lý, đành phải từ bỏ ý định này.

Phương Dật Hoa biết Thiệu Dật Phu gần đây vì Thiệu Thị bị Gia Hòa vượt mặt mà mất mặt, nên khuyên nhủ: "Thực ra chúng ta có thể thử hợp tác với Lâm Hựu Luân ở mảng truyền hình một lần, Trâu Văn Hoài ra giá cao nhất để mua kịch bản điện ảnh của hắn, chúng ta thì sẽ ra giá cao nhất để mua kịch bản phim truyền hình của hắn." "Vậy cô thấy ra giá bao nhiêu là hợp lý?" Thiệu Dật Phu rất hứng thú với đề nghị này.

"Một tập mười vạn." Phương Dật Hoa nói rất chắc chắn, nhưng để xác định con số này, sau lưng cô đã tốn không ít công sức.

Vô Tuyến quay 《Xạ Điêu》, phí bản quyền trả cho Kim Dung cũng chỉ hơn một triệu, giá trả cho Lâm Hựu Luân mà cao hơn con số này, thì không cách nào ăn nói được với Kim Dung, mà trả thấp quá lại không thể hiện được thành ý của Vô Tuyến.

Phương Dật Hoa rất khó khăn mới nghĩ ra tiêu chuẩn "định giá theo tập" này, kịch bản của Lâm Hựu Luân chỉ có 8 tập, như vậy tổng giá trị kịch bản sẽ không vượt quá Kim Dung, nhưng giá mỗi tập lại là cao nhất, mọi phương diện đều có thể được dung hòa.

Thiệu Dật Phu gật đầu, mọi chuyện cứ thế được quyết định.

Ngày hôm sau, Vương Thiên Lâm vừa đến công ty liền bị gọi vào văn phòng của Thiệu Dật Phu.

Thiệu Dật Phu ngồi trên chiếc ghế da lớn sau bàn làm việc, trông

ông tinh thần phấn chấn, giọng nói sang sảng… Ai có thể tin rằng ông đã là một lão già 77 tuổi?

"Thiên Lâm đến rồi, mau ngồi đi." Thiệu Dật Phu phong độ chỉ vào chiếc ghế sofa đối diện.

Phương Dật Hoa đứng cạnh Thiệu Dật Phu đi đến rót cho Vương Thiên Lâm một ly nước, Vương Thiên Lâm không dám tỏ vẻ lớn lối, vội vàng đứng dậy khỏi sofa hai tay đón lấy.

Vị này tuy đã đăng ký thân phận thiếp thất của Thiệu Dật Phu, nhưng người vợ cả của Thiệu Dật Phu vẫn đang ở Mỹ, vì vậy tất cả nhân viên trong công ty đều chỉ gọi cô là cô Phương.

Bộ vest trắng cao quý kết hợp với mái tóc ngắn gọn gàng, khiến Phương Dật Hoa trông tao nhã và quý phái, nhưng Vương Thiên Lâm đã từng chứng kiến thủ đoạn của người phụ nữ này.

Phương Dật Hoa hành sự quả quyết dứt khoát, làm việc từ trước đến nay chỉ nhìn kết quả, không nói bất cứ nhân tình nào.

Nhưng đồng thời cô cũng rất thông minh, ở vị trí cao nhưng không có ý định độc chiếm quyền lực, vì vậy Thiệu Dật Phu vẫn luôn rất yên tâm về cô – ông đã già rồi, cũng cần một người phụ nữ tinh anh, tháo vát để quản lý công ty cho mình.

Phương Dật Hoa có văn phòng riêng, việc cô xuất hiện ở văn phòng của Thiệu Dật Phu lúc này, trong lòng Vương Thiên Lâm khó tránh khỏi có những suy nghĩ khác lạ, quả nhiên Thiệu Dật Phu vừa mở lời, ông đã biết có chuyện không ổn.

"Thiên Lâm à, tôi nghe nói con trai ông và thằng nhóc tên Lâm Hựu Luân kia quan hệ không tệ?" Vương Thiên Lâm lập tức căng thẳng, dốc hết mười hai phần tinh thần, cẩn thận trả lời: "Bọn họ chỉ là bạn bè bình thường… không nói là giao tình sâu sắc gì." "Vậy sao trong

tay ông lại có kịch bản do Lâm Hựu Luân viết?" Thiệu Dật Phu nở nụ cười đầy ẩn ý, khiến Vương Thiên Lâm vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, chuyện đến nước này ông cũng không có gì để giấu giếm, nhân tiện giải thích rõ ràng mọi chuyện trước mặt Thiệu Dật Phu.

"Kịch bản đúng là do con trai tôi mang đến, tôi cũng đã xem rồi, câu chuyện viết thật sự rất hay.

Chỉ là tôi lo Lâm Hựu Luân đòi giá quá cao, trong lòng vẫn chưa quyết định được, nên chưa nói chuyện này cho ông biết." Thiệu Dật Phu mừng như điên, "Vậy là kịch bản thật sự nằm trong tay ông?" Vương Thiên Lâm bị làm cho mịt mờ, nhất thời không hiểu rốt cuộc Thiệu Dật Phu có thái độ thế nào, ngược lại Phương Dật Hoa cười tủm tỉm nói: "Vương giám chế, lần này ông đã lập công lớn cho công ty rồi!" Phương Dật Hoa nói vậy, Vương Thiên Lâm cuối cùng cũng hiểu ra chút ít, Thiệu Dật Phu và Phương Dật Hoa thực sự quan tâm không phải kịch bản trong tay ông, mà là người đã viết kịch bản đó.

Thiệu Dật Phu lập tức quyết định, giao cho Vương Thiên Lâm đại diện Vô Tuyến đi đàm phán hợp tác với Lâm Hựu Luân, hơn nữa vừa mở lời đã ra giá cao 100 ngàn cho mỗi tập kịch bản của Lâm Hựu Luân.

Thiệu Dật Phu nói chuyện này với vẻ hào hứng, ánh mắt Vương Thiên Lâm lại không tự chủ nhìn về phía Phương Dật Hoa.

Dù là Thiệu Thị hay Vô Tuyến, đều tuân thủ chế độ đại xưởng phim, quản lý tài chính quay phim luôn rất nghiêm ngặt.

Đạo diễn Lý Hàn Tường, người từng là trụ cột của Thiệu Thị, muốn xin thêm kinh phí quay ngoại cảnh cho phim 《Võ Tòng》, đã bị Phương Dật Hoa lạnh lùng từ chối với lý do kiểm soát chi phí, và bị điều đi quay phim phong nguyệt (phim cấp 3) có doanh thu tốt nhất.

Thiệu Dật Phu hào phóng chi tiền như vậy, Phương Dật Hoa lại

không phản đối, điểm này khiến Vương Thiên Lâm rất lấy làm lạ.

Vương Thiên Lâm vẫn luôn lo Vô Tuyến sẽ không đàm phán được giá kịch bản với Lâm Hựu Luân, nhưng không ngờ chuyến này đến đây, mọi chuyện lại được giải quyết dễ dàng như vậy. —— Khi ra khỏi văn phòng của Thiệu Dật Phu, Vương Thiên Lâm trước tiên gọi điện thoại cho Vương Tinh, bảo Vương Tinh thăm dò thái độ của Lâm Hựu Luân trước, nếu không mình trực tiếp đến tìm mà bị Lâm Hựu Luân từ chối thẳng thừng, thì cái mặt già này của ông không biết giấu vào đâu.

Vương Thiên Lâm vừa đặt điện thoại xuống, đệ tử Đỗ Kỳ Phong liền đẩy cửa bước vào.

"Sư phụ, người tìm con có việc gì ạ?" Vương Thiên Lâm lấy ra một kịch bản từ ngăn kéo đã khóa, vẫy tay với Đỗ Kỳ Phong, "Kịch bản này con mang về nghiền ngẫm kỹ đi, sau này sẽ do con làm đạo diễn bộ phim này." Thông thường với các kịch bản, Vương Thiên Lâm đều hỏi ý kiến của Đỗ Kỳ Phong trước, nhưng lần này, ông trực tiếp chỉ định Đỗ Kỳ Phong quay bộ phim này.

Đỗ Kỳ Phong nhất thời không nắm bắt được ý định của Vương Thiên Lâm, cầm kịch bản mà có chút bối rối.

Vương Thiên Lâm vỗ vai Đỗ Kỳ Phong, "Bộ phim này chú Lục rất coi trọng, cô Phương cũng sẽ hết sức ủng hộ, tôi cũng không tạo áp lực gì cho con, hãy chuẩn bị thật tốt, đến lúc đó đừng để tôi mất mặt!" Vẻ mặt Đỗ Kỳ Phong từ hoài nghi chuyển sang biết ơn, cậu ta mạnh mẽ gật đầu, "Ông cứ yên tâm, con sẽ trân trọng cơ hội này." Vương Thiên Lâm còn định dặn dò Đỗ Kỳ Phong vài câu nữa, nhưng điện thoại trên bàn lại reo lên.

Vương Thiên Lâm cầm ống nghe lên, ý bảo Đỗ Kỳ Phong đợi ông nghe điện thoại trước rồi nói tiếp.

“Ai đấy?” “Ba, chuyện ba giao cho con đã xong rồi.” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói nũng nịu của Vương Tinh.

Vương Thiên Lâm ghét nhất là Vương Tinh nói chuyện cợt nhả với mình như vậy, ông ho mạnh một tiếng biểu lộ sự không hài lòng, sau đó mới hỏi: “Giá kịch bản hắn đồng ý rồi à?” Vương Tinh khoác lác: “Ba cũng không xem là ai ra tay, con vừa nói với hắn, hắn lập tức đồng ý rồi.” “Vậy hắn có đề xuất yêu cầu gì khác không?” “Chuyện tiền bạc thì nhỏ thôi, nhưng nhân vật chính của bộ phim truyền hình này phải do hắn quyết định…” “Hồ đồ!” Vương Thiên Lâm tức đến mức suýt chút nữa ném thẳng ống nghe đi, “Khi con quay 《Xạ Điêu》, Kim Dung còn chưa từng đưa ra yêu cầu như vậy, hắn ta nghĩ hắn là ai chứ?” “Ba cứ nghe con nói hết đã, thực ra con thấy yêu cầu của hắn không hề quá đáng chút nào…” “Con trực tiếp nói với hắn, chuyện này không có gì để bàn!” Vương Thiên Lâm ‘rầm’ một tiếng cúp điện thoại, căn bản không cho Vương Tinh cơ hội giải thích.

Điện thoại lại reo một lần nữa, suy nghĩ nửa ngày, Vương Thiên Lâm không muốn nghe, liền bảo Đỗ Kỳ Phong thay ông nghe.

Đỗ Kỳ Phong bị đẩy vào thế khó, cầm ống nghe nửa ngày không nói được lời nào, Vương Tinh còn tưởng mình gọi nhầm số, cúp máy xong lại gọi lại, phát hiện vẫn là cái gã không nói tiếng nào đó.

“Con cứ nói với hắn, chuyện này không có gì để bàn!” Vương Thiên Lâm bảo Đỗ Kỳ Phong nói thế nào, Đỗ Kỳ Phong liền lặp lại y nguyên cho Vương Tinh.

Vương Tinh chỉ nói với Đỗ Kỳ Phong hai tên diễn viên, Đỗ Kỳ Phong sợ quên liền lấy bút ghi lại trên giấy.

Vương Thiên Lâm liếc nhìn tờ giấy đó, vẻ mặt đột nhiên trở nên do dự.

Sau khi Đỗ Kỳ Phong cúp điện thoại, Vương Thiên Lâm liền hỏi:

“Hắn ta nói với con thật sự là hai người này sao?” Sau khi Đỗ Kỳ Phong tự mình xác nhận, Vương Thiên Lâm không nói gì nữa, ông vuốt cằm béo của mình, nội tâm tràn đầy mâu thuẫn.

Với thái độ phản ứng vừa rồi của ông, hai nhân vật mà Lâm Hựu Luân đề xuất ông tuyệt đối sẽ không cân nhắc, nhưng vừa nhìn thấy hai cái tên “Ông Mỹ Linh, Lương Triều Vỹ”, ông lại không khỏi chần chừ.

Cái tên Lâm Hựu Luân này, quả nhiên biết cách làm khó người khác!

Trong các tiểu thuyết của Kim Dung, tác phẩm được công nhận là xuất sắc nhất là “Thiên Long Bát Bộ”, còn trong các phim truyền hình chuyển thể từ tiểu thuyết Kim Dung, bản được công nhận nhiều nhất là “Xạ Điêu” bản năm 83.

Bộ phim này của Vương Thiên Lâm đã đưa Ông Mỹ Linh và Miêu Kiều Vĩ, hai diễn viên trẻ, vụt sáng thành sao.

Ông Mỹ Linh từ một diễn viên vô danh đã một bước trở thành hoa đán hạng A của TVB, sánh ngang với Uông Minh Thuyên, Triệu Nhã Chi, Hoàng Thục Nghi.

Nhưng ban đầu, vai Hoàng Dung do Ông Mỹ Linh thể hiện thực ra không được mọi người đánh giá cao.

Khi đó, Ông Mỹ Linh vẫn là diễn viên mới ở TVB, công việc duy nhất của cô chỉ là làm một trong những MC khách mời của chương trình “Phụ Nữ Tân Tư”.

Cô đã vượt qua hơn 1000 thí sinh khác để giành chiến thắng.

Để tạo sự long trọng, cuộc tuyển chọn “Hoàng Dung lý tưởng” cuối cùng còn tổ chức một buổi gặp gỡ báo chí và khán giả hoành tráng, nhưng Ông Mỹ Linh vẫn không gây được sự chú ý của giới báo

chí và công chúng Hong Kong.

Tình thế bị động này kéo dài cho đến giữa năm 1983, khi bộ phim "Đông Tà Tây Độc" bắt đầu phát sóng, toàn bộ rating đã gây ra một cơn sốt khắp Hong Kong, Ông Mỹ Linh mới lập tức vụt sáng trở thành nhân vật được mọi người chú ý.

Vì là vừa quay vừa chiếu, đạo diễn Vương Thiên Lâm và toàn bộ ê-kíp sản xuất đã cho Ông Mỹ Linh nhiều cơ hội thể hiện hơn theo mong muốn của khán giả.

Ngay khi nhìn thấy vai Tiêu Ngọc Linh trong kịch bản, điều đầu tiên hiện lên trong đầu Vương Thiên Lâm chính là Ông Mỹ Linh.

Trong "Xạ Điêu", Ông Mỹ Linh với vẻ đáng yêu, ngây thơ, lanh lợi, tinh tế đặc trưng của mình, đã thể hiện một cách trọn vẹn sự thông minh tuyệt đỉnh, ngang bướng tùy hứng, cùng tình cảm sâu sắc dành cho "Tĩnh ca ca" của Hoàng Dung, đúng chuẩn Hoàng Dung bước ra từ trang sách của Kim Dung.

Đôi mắt to trong veo tinh anh và hàm răng thỏ trắng muốt đáng yêu đó đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng vô số khán giả.

Tiêu Ngọc Linh dưới ngòi bút của Lâm Hựu Luân thực chất là một phiên bản của Hoàng Dung, về lựa chọn nữ nhân vật chính, anh và Vương Thiên Lâm có cùng suy nghĩ.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa hai người vẫn là ở nhân vật nam chính.

Với vai Lương Văn Tĩnh thư sinh ngốc nghếch, Vương Thiên Lâm chủ trương để Thang Chấn Nghiệp đóng, vì Thang Chấn Nghiệp từng đóng vai Đoàn Dự trong "Thiên Long Bát Bộ", đó cũng là một hình tượng thư sinh ngốc nghếch.

Hơn nữa, trong kế hoạch làm phim mới của TVB, Thang Chấn

Nghiệp và Ông Mỹ Linh đều là những diễn viên được đài chuẩn bị lăng xê mạnh mẽ.

Một bộ phim truyền hình do Ông Mỹ Linh đóng nữ chính, Vương Thiên Lâm còn đích thân đạo diễn.

Vì vậy, để hai người họ đóng cặp trong "Thiết Huyết Thiên Kiêu" cũng tiện thể để ông quan sát diễn xuất của cả hai.

Chương 17

Còn Lâm Hựu Luân lại trực tiếp chỉ đích danh muốn Lương Triều Vỹ đóng, chỉ nói là hình tượng và khí chất của anh ta rất phù hợp với vai diễn này, không đưa ra thêm bất kỳ lời giải thích nào.

Vương Thiên Lâm vẫn chưa nói chuyện rõ ràng với Lâm Hựu Luân, nhưng Thiệu Dật Phu thì cứ dăm ba bữa lại gọi Vương Thiên Lâm đến văn phòng hỏi về tiến độ mới nhất của bộ phim.

Vương Thiên Lâm không dám nói với Thiệu Dật Phu về "điều kiện khắc nghiệt" mà Lâm Hựu Luân đưa ra.

Nếu ngay cả chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được, Vương Thiên Lâm lo rằng Thiệu Dật Phu sẽ mất niềm tin vào ông từ nay về sau.

Vương Thiên Lâm còn một mối lo khác đến từ Phương Dật Hoa.

Người phụ nữ quanh năm ở bên cạnh Thiệu Đại Hanh này là một nhân vật có tiếng tăm.

Hồi đó, những cánh tay đắc lực theo bà vào Thiệu Thị, cũng là những người bạn thân giao nhiều năm của bà, một là MC của đài TVB Chiêm Hiểu Bình, một là người phụ trách công ty băng đĩa Bách Đại ở Hong Kong Uông Thục Vi, đều đã bị Phương Dật Hoa âm thầm cho nghỉ việc khỏi Thiệu Thị chỉ vì làm hỏng công việc.

Vương Thiên Lâm không muốn vì chuyện này mà làm hỏng chén cơm của mình, tranh cãi không lại, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp với Lâm Hựu Luân.

Kẻ nhỏ bị sai khiến xoay vòng, người già cũng bị dắt mũi, Vương Thiên Lâm không khỏi nghi ngờ, lẽ nào Lâm Hựu Luân thật sự là khắc

tinh của cha con họ? — Trong quán lẩu nghi ngút khói. — "Ngay cả bố tôi mà cậu cũng lo liệu được, lần này tôi thật sự phục cậu rồi." Vương Tinh giơ ngón cái lên, một cốc bia lớn xuống bụng, vừa nói vừa ợ hơi.

"Tôi làm bố anh đắc tội thảm hại đấy chứ có tốt đẹp gì đâu?" Lâm Hựu Luân đưa đũa vào nồi lẩu, gắp một miếng thịt cho vào miệng nhai.

Theo lý mà nói, yêu cầu lần này của anh quả thực có hơi quá đáng, nhưng anh lại có nỗi khổ tâm không thể nói.

Lâm Hựu Luân hiểu rất rõ, lần này có thể ép Vương Thiên Lâm thỏa hiệp là chủ yếu vì Thiệu Đại Hanh muốn nhân cơ hội này để cạnh tranh với đối thủ lâu năm là Gia Hòa.

Cô Phương, người hiểu rõ tâm ý của ông, lại nhân đà đó, hướng sự chú ý của ông sang mảng phim truyền hình, mới xúc tiến được hợp tác lần này.

Thực ra, chỉ cần TVB chịu đầu tư quay bộ phim này, mục đích Lâm Hựu Luân mượn phim truyền hình để quảng bá tiểu thuyết đã đạt được rồi.

Anh kiên quyết muốn Vương Thiên Lâm dùng diễn viên mình đề cử đóng vai chính, chủ yếu vẫn là muốn thử ảnh hưởng, thậm chí thay đổi quỹ đạo vận mệnh của một người.

Lúc này, không ai ngờ rằng, "tiểu Hoàng Dung" thông minh tuyệt đỉnh nhưng lại ngang bướng tùy hứng trên màn ảnh kia, sẽ tự sát vì vướng mắc tình cảm một năm sau đó.

Mặc dù sự ra đi của Ông Mỹ Linh đã ban tặng cho tác phẩm kinh điển "Xạ Điêu" một dấu ấn vĩnh cửu không phai mờ, nhưng so với một bộ phim truyền hình kinh điển, một sinh mệnh sống rõ ràng đáng

được tôn trọng và trân quý hơn.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung tính cách khác biệt, nhưng lại là một cặp trời sinh.

Vì vậy, nhiều lúc Lâm Hựu Luân vẫn nghĩ, nếu Ông Mỹ Linh gặp được "Tĩnh ca ca" của đời mình, không biết mọi chuyện có khác đi không.

Đáng tiếc, Ông Mỹ Linh lại gặp phải Đoàn Dự phong lưu đa tình.

Khi Ông Mỹ Linh gặp Thang Chấn Nghiệp, người sau vừa đóng vai Đoàn Dự trong "Thiên Long Bát Bộ" rất được khen ngợi, đang là một ngôi sao lớn được công ty lăng xê mạnh mẽ.

Thang Chấn Nghiệp anh tuấn nhã nhặn, lại dịu dàng thân thiện, chăm sóc con gái vô cùng chu đáo.

Vì vậy, Ông Mỹ Linh, một diễn viên mới, rất sẵn lòng thân thiết với anh ta.

Tình cảm của hai người bắt đầu từ đoàn làm phim "Thập Tam Muội".

Lúc đó, Ông Mỹ Linh không có nhiều cảnh quay, rảnh rỗi là cô lại mang canh về công ty mời mấy đồng nghiệp trong đoàn uống.

Ban đầu thì ai thấy cũng có phần, nhưng lâu dần, món canh của Ông Mỹ Linh bắt đầu trở thành vật "độc quyền" của Thang Chấn Nghiệp.

Trong quá trình quay "Xạ Điêu", một lần Ông Mỹ Linh vô tình bị thương ở mắt khi quay cảnh võ thuật.

Thang Chấn Nghiệp ngày ngày mang canh đến bệnh viện bầu bạn với cô.

Ông Mỹ Linh tự nhiên bị tấm chân tình của anh ta cảm động,

nhưng nào biết tử thần đã dần tiến đến gần cô.

Lâm Hựu Luân từng nghĩ đến việc cứu lấy sinh mạng Ông Mỹ Linh, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ rằng đợi đến ngày Ông Mỹ Linh tự sát rồi trực tiếp xông vào nhà đối phương là có thể cứu được cô ấy.

Ông Mỹ Linh chết vì tình.

Chỉ có cắt đứt mối tình này, bi kịch của cô ấy mới có thể tránh được.

Lâm Hựu Luân không thể ngăn cản Ông Mỹ Linh và Thang Chấn Nghiệp đến với nhau, nhưng anh có thể ngăn cản hai người họ diễn chung phim, tranh thủ lúc Ông Mỹ Linh chưa lún quá sâu vào tình cảm, muốn cô ấy nhìn rõ bản tính phong lưu của "anh Thang".

Còn Lương Triều Vỹ lần này thì coi như là "nằm không cũng trúng đạn".

Ban đầu Lâm Hựu Luân đề xuất để anh ấy đóng vai nam chính, chẳng qua chỉ là muốn thăm dò thái độ của Vương Thiên Lâm, hoặc nói đúng hơn là muốn moi ra từ miệng ông ấy lựa chọn nam chính.

Nghe nói nam chính mà Vương Thiên Lâm ưng ý là Thang Chấn Nghiệp, Lâm Hựu Luân lập tức thay đổi thái độ, trực tiếp nói với Vương Thiên Lâm rằng, nam chính không thể là ai khác ngoài Lương Triều Vỹ.

Điều Lâm Hựu Luân không ngờ tới là, hành động vô ý của anh lại mang đến rắc rối cho Lương Triều Vỹ.

"A Thang, tôi đã hỏi giúp cậu rồi, chú Thiên Lâm ban đầu đúng là có ý muốn cậu và A Ông đóng cặp trong bộ phim đó, nhưng sau này không hiểu vì lý do gì mà ông ấy lại đổi ý." Trong điện thoại truyền đến giọng nói trầm khàn của một người đàn ông.

Thang Chấn Nghiệp trong lòng vẫn còn một tia may mắn, "Thế còn A Ông..." "Vai của A Ông không đổi, nam chính là Lương Triều Vỹ." Đối phương an ủi Thang Chấn Nghiệp vài câu, rồi nhanh chóng cúp điện thoại.

Thang Chấn Nghiệp không thể bình tĩnh được nữa.

Anh ta đặt ống nghe xuống, đi đi lại lại trong phòng, sắc mặt từ tái nhợt chuyển sang xanh mét, một ngọn lửa giận dữ không thể kiềm chế bùng cháy trong lồng ngực.

Anh ta không phục, dựa vào đâu mà Lương Triều Vỹ có thể cướp mất vai diễn của anh ta?

Thang Chấn Nghiệp càng nghĩ càng tức giận, anh ta vớ lấy áo khoác, ra cửa đón một chiếc taxi, thẳng tiến đến phim trường Thanh Thủy Loan của Thiệu Thị.

Đến phim trường, Thang Chấn Nghiệp nhanh chóng hỏi được Lương Triều Vỹ đang quay ở đoàn nào.

Anh ta hằm hằm xông đến, nhưng lại bị nhân viên của đoàn làm phim chặn lại ở cửa.

"Bên trong đang quay phim, anh không được vào." Thang Chấn Nghiệp liếc ngang một cái, "Anh là người mới à?

Không biết tôi là ai sao?" Thang Chấn Nghiệp nghĩ rằng chỉ cần nói ra danh tiếng của mình thì người kia sẽ không dám cản nữa, nhưng trớ trêu thay, đối phương lại không hề nao núng, mặt không cảm xúc nói: "Tôi mặc kệ anh là ai, đã nói không được vào là không được vào!" Thang Chấn Nghiệp nổi giận, xô mạnh người kia ra, bất chấp tất cả xông thẳng vào trong. — Cảnh Lương Triều Vỹ đang quay là cảnh cãi nhau với bạn gái.

Người đóng vai bạn gái anh ấy trong phim là Trương Mạn Ngọc,

cũng là diễn viên mới của TVB.

Cảnh quay này ban đầu diễn ra rất suôn sẻ, nhưng đến giữa chừng Trương Mạn Ngọc đột nhiên dừng lại.

Lương Triều Vỹ thấy biểu cảm của cô ấy có chút kỳ lạ, trong lòng đang thắc mắc thì bất ngờ phía sau xông ra một người, lập tức xô anh ngã xuống đất.

Tất cả diễn ra quá đột ngột, ngay cả đạo diễn Chiêu Chấn Cường cũng ngớ người một lúc, cuối cùng mới phản ứng lại, hét lớn một tiếng: "Cắt!" Mặt Lương Triều Vỹ bị người kia đè chặt xuống đất.

Đến lúc này anh mới nhìn rõ khuôn mặt kẻ đã "tấn công" mình.

Lương Triều Vỹ đã ở TVB hơn hai năm, anh không thể nhầm lẫn khuôn mặt của Thang Chấn Nghiệp được.

"Anh làm gì vậy?" Lương Triều Vỹ vừa giãy giụa vừa hét lên một tiếng.

Lúc này Thang Chấn Nghiệp đã bị cơn giận làm cho mụ mị đầu óc.

Chương 18

Anh ta cười lạnh một tiếng: “Không phục à?

Để tôi dạy dỗ thằng nhóc không biết trời cao đất dày như cậu một bài học!” Vừa nói, anh ta vừa đấm một quyền vào mặt Lương Triều Vỹ.

Cú đấm này trúng ngay mũi Lương Triều Vỹ.

Anh đau đến mức suýt ngất xỉu.

Thang Chấn Nghiệp cưỡi lên người anh, giơ nắm đấm lên còn định đánh tiếp, Trương Mạn Ngọc đột nhiên lao tới, hai tay ôm lấy đầu Lương Triều Vỹ, dùng thân mình che chắn cho anh.

Những người khác trong đoàn làm phim lúc này mới hoàn hồn, mọi người xông lên, Thang Chấn Nghiệp nhanh chóng bị kéo ra.

Lương Triều Vỹ đứng dậy dưới sự đỡ của Trương Mạn Ngọc.

Mũi anh vẫn không ngừng chảy máu, khóe miệng còn bị rách một chút da.

Cảnh phim hôm nay rõ ràng là không thể quay tiếp được nữa.

Một nhóm người đưa Lương Triều Vỹ đến bệnh viện.

Chiêu Chấn Cường quay lại, tức giận chỉ vào mặt Thang Chấn Nghiệp, mắng xối xả: “Anh điên rồi sao?” Tay chân Thang Chấn Nghiệp đều bị người ta giữ chặt, đầu óc cuối cùng cũng tỉnh táo hơn một chút.

Bị Chiêu Chấn Cường mắng một trận, anh ta mới ý thức được hậu quả nghiêm trọng của việc mình gây rối trên phim trường.

Anh ta vừa định mở miệng giải thích, Chiêu Chấn Cường đã xua

tay, “Không cần nói gì hết!

Hôm nay diễn viên của tôi bị anh đánh, phim cũng bị anh làm hỏng, tôi muốn xem công ty còn có quy củ hay không!” Chiêu Chấn Cường không chịu bỏ qua, trái tim Thang Chấn Nghiệp lập tức chìm xuống đáy vực.

Lồng ngực vừa rồi còn hừng hực lửa giận, giờ đây lại lạnh như băng, tay chân mềm nhũn, ngay cả sức lực để nói chuyện cũng không còn. — “Đơn giản là hồ đồ!” Thiệu Dật Phu tức giận đập bàn.

Vương Thiên Lâm và Chiêu Chấn Cường đang đứng trước bàn làm việc đều sợ hãi run rẩy.

“Trong phim trường Thiệu Thị lại xảy ra chuyện như thế này, nếu truyền ra ngoài, các anh bảo tôi biết giấu mặt vào đâu?” Thiệu Dật Phu càng nói càng tức giận, cầm gạt tàn thuốc trên bàn ném mạnh xuống đất, làm Phương Dật Hoa vừa bước vào cửa giật mình.

Ánh mắt Thiệu Dật Phu sau đó dừng lại trên người Phương Dật Hoa, “Mọi chuyện đã hỏi rõ chưa?

Rốt cuộc là thế nào?” “Tôi đã hỏi cả hai diễn viên rồi.

Thang Chấn Nghiệp vì Lương Triều Vỹ đã cướp vai diễn của anh ta, nên nhất thời xung động muốn dạy cho Lương Triều Vỹ một bài học.

Còn Lương Triều Vỹ đến giờ vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra, tôi nghĩ chắc là có hiểu lầm gì đó.” Phương Dật Hoa nói lại mọi chuyện một cách nhẹ nhàng bâng quơ, lời lẽ không hề thiên vị bên nào.

“Thang Chấn Nghiệp này gan thật lớn!

Nếu anh ta không hài lòng với sự sắp xếp của công ty, vậy thì sau này khỏi cần cho anh ta đóng phim nữa!” Thiệu Dật Phu ghét cay ghét

đắng loại diễn viên không phục tùng quản lý này, trực tiếp định cho Thang Chấn Nghiệp vào "lãnh cung".

Vương Thiên Lâm, người vẫn im lặng nãy giờ, bỗng nhiên xen vào một câu: "Chú Sáu, chuyện này thực ra tôi cũng có trách nhiệm." Thiệu Dật Phu hừ một tiếng, nói: "Công ty có quy củ của công ty, chuyện này ai cầu tình cũng vô dụng!" "Chú Sáu, chú hiểu lầm ý của tôi rồi." Vương Thiên Lâm lắc đầu, "Chuyện này tôi phải giải thích rõ với chú.

Thang Chấn Nghiệp và Lương Triều Vỹ tranh giành vai nam chính của "Thiết Huyết Thiên Kiêu".

Vai diễn đó ban đầu tôi định để Thang Chấn Nghiệp đóng, nhưng khi đàm phán với Lâm Hựu Luân, cậu ấy nhất định muốn Lương Triều Vỹ đóng vai này, sau đó tôi không còn kiên trì nữa." Vừa nhắc đến Lâm Hựu Luân, thái độ của Thiệu Dật Phu lập tức có chút thay đổi vi diệu.

Vương Thiên Lâm thở phào nhẹ nhõm, ông biết lần này mình đã cược đúng rồi.

Phương Dật Hoa cũng kịp thời khuyên giải: "Chuyện Thang Chấn Nghiệp động tay đánh người nhất định phải xử lý nghiêm túc, nhưng nếu cứ thế mà 'đóng băng' anh ta, những diễn viên có quan hệ tốt với Thang Chấn Nghiệp chắc chắn sẽ có thái độ bất mãn.

Truyền ra ngoài, truyền thông cũng sẽ nói chúng ta 'chim hết cung cất', ngược lại sẽ khiến người khác chê cười chúng ta." Bà vừa nói vậy, Thiệu Dật Phu cũng bình tĩnh lại.

Tình huống của Thang Chấn Nghiệp khác với loại diễn viên không phục tùng sự sắp xếp của công ty.

Chuyện này nói trắng ra thực chất chỉ là mâu thuẫn giữa các diễn

viên.

Nếu thật sự dùng "một gậy đánh chết" Thang Chấn Nghiệp, quả thực sẽ khiến một số người nản lòng.

"A Cường, anh thấy sao?" Thiệu Dật Phu liếc nhìn Chiêu Chấn Cường đang đứng như khúc gỗ ở đó.

Mặc dù Chiêu Chấn Cường rất bất bình với Thang Chấn Nghiệp, nhưng lúc này lại không thể không thuận theo ý của Thiệu Dật Phu, cho Thiệu Đại Hanh một đường lui thể diện.

"Người trẻ tuổi tính tình luôn có chút bốc đồng, khó tránh khỏi làm chuyện sai.

Chỉ cần thái độ nhận lỗi của anh ta thành khẩn, tôi nghĩ có thể cho anh ta một cơ hội sửa chữa." "Vậy thì tập hợp tất cả diễn viên trong công ty, để Thang Chấn Nghiệp công khai bồi lỗi và xin lỗi Lương Triều Vỹ, rồi phạt anh ta nửa năm tiền cát-sê.

Đối với Lương Triều Vỹ, công ty cũng phải hết sức an ủi, đừng để anh ấy cảm thấy mình bị ấm ức.

Vì Lâm Hựu Luân đã chỉ đích danh anh ấy làm nam chính của "Thiết Huyết Thiên Kiêu", vậy thì hãy để anh ấy thể hiện thật tốt." Thiệu Dật Phu mở lời, Thang Chấn Nghiệp cuối cùng cũng thoát nạn.

Vương Tinh báo tin Lương Triều Vỹ bị đánh cho Lâm Hựu Luân, Lâm Hựu Luân khá bất ngờ, đặt đũa xuống.

"Anh có biết Lương Triều Vỹ nằm viện nào không?" "Nhiều đồ ăn ngon thế này, đừng lãng phí chứ." Vương Tinh chỉ vào nồi lẩu, "Ăn xong đã rồi tôi đưa cậu đi thăm anh ấy." Lâm Hựu Luân rút một tờ giấy lau miệng, "Tôi ăn xong rồi." Vương Tinh lập tức phản đối: "Ông chủ đâu thiếu bữa ăn, nhưng cậu cũng phải đợi tôi ăn no bụng đã chứ." "Vậy thì cứ coi như anh đang giảm cân đi." Lâm Hựu Luân

vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, bảo cô ấy mang hóa đơn ra.

Vương Tinh luyến tiếc nhìn món ngon đang sôi sùng sục trong nồi lẩu, mãi mới rời mắt khỏi đó, rất miễn cưỡng đi theo Lâm Hựu Luân rời khỏi chỗ ngồi.

Ra khỏi quán lẩu, hai người mua ít hoa quả ở lề đường, rồi bắt taxi thẳng đến bệnh viện mà Lương Triều Vỹ đang nằm.

Ở cửa phòng bệnh, họ gặp Trương Mạn Ngọc đang cầm bình nước nóng chuẩn bị đi lấy nước.

Lâm Hựu Luân chỉ thấy khuôn mặt này có chút quen, còn Vương Tinh thì lớn tiếng kêu lên: "A Ngọc, sao cô lại ở đây?" Trên khuôn mặt trắng nõn, tinh xảo, trong suốt như ngọc của Trương Mạn Ngọc bỗng ửng lên từng đóa hồng.

Ánh mắt cô cụp xuống, hai tay nắm chặt bình nước, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Vỹ tử nằm viện, tôi qua thăm anh ấy." "Tôi nghe bố tôi nhắc tới, gần đây hai người đang quay một bộ phim thanh xuân, hình như tên là "Tân Trác Sư Huynh" gì đó, sắp quay xong chưa?" Vương Tinh đánh giá Trương Mạn Ngọc từ trên xuống dưới, có đánh chết anh ta cũng không tin Trương Mạn Ngọc chỉ tình cờ đến thăm Lương Triều Vỹ, chắc là hai hôm nay cô ấy vẫn luôn ở đây bầu bạn rồi.

Nghe thấy "Tân Trác Sư Huynh", Lâm Hựu Luân chợt bừng tỉnh.

Cặp đôi màn ảnh kinh điển Lương Triều Vỹ và Trương Mạn Ngọc không phải chính là quen nhau trong bộ phim truyền hình này sao?

Trong ký ức kiếp trước của Lâm Hựu Luân, sau khi "Tân Trác Sư Huynh" được phát sóng đã gây ra một tiếng vang không nhỏ ở Hong Kong.

Cộng thêm trước đó Lương Triều Vỹ còn đóng "Lộc Đỉnh Ký", khắp nơi trên đường phố đã bắt đầu lan truyền câu nói "Không ai không biết Vi Tiểu Bảo, ai ai cũng yêu Trương Vỹ Kiệt".

Vương Tinh nói bộ phim này sắp quay xong rồi, xem ra Lương Triều Vỹ sắp nổi tiếng rồi. — Lương Triều Vỹ trong phòng bệnh lúc đầu không biết có hai "vị khách không mời" đến ngoài cửa.

Anh ngồi trên giường bệnh, mũi dán hai miếng băng keo, tay cầm một tờ báo, nhưng trong lòng lại không biết đang nghĩ gì.

Từ nhỏ đến lớn, Lương Triều Vỹ luôn là một người hướng nội.

Trong mắt nhiều người, anh thậm chí là một người đàn ông tự kỷ (khép kín).

Anh không giỏi ăn nói, càng không thích giao du với người lạ.

Bạn bè bên cạnh không nhiều, Châu Tinh Trì là một trong số đó, nhưng gã đó gần đây phát đạt rồi, đóng một bộ phim rất ăn khách, bây giờ bận túi bụi.

Lương Triều Vỹ thực ra là một người rất lười biếng.

Chương 19

Anh không mấy sẵn lòng tìm hiểu tâm tư của người khác.

Lòng người là phức tạp nhất, bạn sẽ không bao giờ đoán được khi nào người khác chân thành, khi nào là giả dối.

Trong xã hội mà ngay cả cuộc sống cũng cần đến diễn xuất này, khuôn mặt của nhiều người đã trở nên mờ nhạt không rõ ràng.

Mỗi lần gặp những người có khuôn mặt mờ nhạt như vậy, Lương Triều Vỹ đều không muốn nói chuyện với họ, chỉ lặng lẽ đứng một bên, chỉ dùng đôi mắt của mình để nhìn, để cảm nhận.

Rất nhanh sau đó, có người chú ý đến đôi mắt của Lương Triều Vỹ.

Mọi người đều nhận xét về ánh mắt anh, nói rằng trong mắt anh ẩn chứa sự u sầu sâu thẳm.

Khi nghe những nhận xét này, Lương Triều Vỹ đều không nhịn được muốn cười.

Thực ra anh không hề có ánh mắt sâu sắc hay u sầu nào cả, chỉ sở hữu một đôi mắt tĩnh lặng mà thôi.

Anh quen với việc đứng ngoài cuộc, dùng đôi mắt để quan sát người và việc xung quanh.

Cửa phòng bệnh khép hờ, cuộc trò chuyện của người bên ngoài tự nhiên cũng lọt vào tai Lương Triều Vỹ.

Cái tên Lâm Hựu Luân khiến anh cảm thấy có chút quen thuộc.

Hôm qua Châu Tinh Trì đến thăm anh, cũng từng nhắc đến cái tên này.

Lương Triều Vỹ chưa bao giờ thấy Châu Tinh Trì ngưỡng mộ một người đến vậy, nên anh lặng lẽ ghi nhớ cái tên đó.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Trương Mạn Ngọc dẫn hai người đi vào.

Ánh mắt Lương Triều Vỹ lại chỉ dừng lại trên khuôn mặt của người thanh niên xa lạ kia, nói chính xác hơn, anh đang nhìn vào đôi mắt của đối phương.

Mãi đến giây phút này, Lương Triều Vỹ mới chợt hiểu ra, hóa ra trên thế giới này vẫn còn có người giống anh.

Dưới ánh mắt cười như không cười của đối phương, ẩn chứa một đôi mắt còn tĩnh lặng hơn cả anh.

Trông có vẻ như anh ta tràn đầy hứng thú với mọi thứ xung quanh, nhưng thực tế lại chẳng bận tâm điều gì.

Cái tâm thái siêu thoát khỏi thế tục, tiêu dao tự tại đó được đối phương che giấu rất tốt dưới vẻ bề ngoài.

Có thể lừa được người khác, nhưng không lừa được Lương Triều Vỹ.

Bởi vì đôi mắt không biết nói dối.

Lương Triều Vỹ đang quan sát Lâm Hựu Luân, Lâm Hựu Luân cũng đang nhìn Lương Triều Vỹ.

Không đợi Trương Mạn Ngọc giới thiệu hai bên, Lâm Hựu Luân đột nhiên mở miệng nói: "Cậu có biết vì sao mình bị đánh không?" Bầu không khí trong phòng bệnh lập tức trở nên có chút kỳ lạ.

Lương Triều Vỹ vừa rồi còn thắc mắc vì sao Lâm Hựu Luân lại đến thăm mình, giờ phút này trong lòng anh bỗng có một sự giác ngộ.

"Vậy là anh đến rồi." Vương Tinh và Trương Mạn Ngọc đều nghe

mà mơ hồ, nhưng Lâm Hựu Luân lại gật đầu, “Xem ra tôi không chọn nhầm người.” Lương Triều Vỹ truy hỏi một câu: “Tại sao lại là tôi?” Lâm Hựu Luân nhún vai, “Trên đời này nhiều chuyện không cần lý do.

Tôi chỉ thấy cậu hợp, không có bất kỳ lý do nào cả.” “Anh không lo tôi diễn hỏng sao?” “Cậu đang nghi ngờ ánh mắt của tôi hay đang lo lắng về năng lực của chính mình?” Lương Triều Vỹ không nói gì nữa.

Mãi nửa ngày sau, Trương Mạn Ngọc mới do dự mở miệng: “Hai người quen nhau từ trước rồi à?” “Lần đầu gặp mặt.” Biết Lương Triều Vỹ không thích nói chuyện, Lâm Hựu Luân đành tự mình trả lời.

“Vậy hai người đây là...” Trương Mạn Ngọc cũng không biết nên nói tiếp thế nào.

“Thay Thang Chấn Nghiệp là ý của tôi.” “Anh là biên kịch của “Thiết Huyết Thiên Kiêu” sao?” Trương Mạn Ngọc kinh ngạc che miệng.

Cô cảm thấy Lâm Hựu Luân quá trẻ, hoàn toàn không giống với những biên kịch ba bốn mươi tuổi mới nổi tiếng trong công ty.

Bị “nữ hoàng điện ảnh” tương lai nhìn bằng ánh mắt sùng bái, Lâm Hựu Luân vẫn tỏ ra khá điềm tĩnh, “Chắc là tôi rồi.” “Vỹ tử, cậu phải quản A Ngọc đi, không thì cô ấy bị người ta dụ dỗ bỏ trốn mất!” Nỗi oán giận vì chưa được ăn no của Vương Tinh cuối cùng cũng bùng phát.

Một câu nói đùa khiến Lương Triều Vỹ và Trương Mạn Ngọc không khỏi ngượng ngùng.

Ánh mắt Lương Triều Vỹ và Trương Mạn Ngọc chạm nhau, rồi lại hoảng loạn rời đi.

“Chuyện không như anh nghĩ đâu mà!” Trương Mạn Ngọc giận

dỗi lườm "Vương béo" một cái, trong lòng thầm trách anh ta lắm mồm.

Lương Triều Vỹ nhìn Lâm Hựu Luân đang khoanh tay đứng một bên xem kịch vui, bất đắc dĩ nói: "Chúng tôi thật sự chỉ là bạn tốt." "Đâu có ai ép hai người nhất định phải thừa nhận đâu?" Lâm Hựu Luân xòe tay ra, "Nếu trong lòng không có gì khuất tất, thì chính là hai người tự suy diễn rồi." Dưới ánh mắt "u oán" của Lương Triều Vỹ, Lâm Hựu Luân đặt một túi hoa quả lớn lên đầu giường anh.

Thấy Vương Tinh đứng yên không động đậy, Lâm Hựu Luân không vui liếc anh ta một cái: "Còn không đi, định ở đây làm bóng đèn à?" Con "rồng lớn" trên bàn cờ đen đã bị "đồ sát", không còn hy vọng thắng, Kim Dung đành bỏ quân chấp nhận thua cuộc.

Thẩm Bảo Tân đặt quân cờ trắng đang kẹp trên tay trở lại hộp.

Ông biết Kim Dung đang có chuyện trong lòng, ván cờ này ông thắng rất may mắn.

"Chuyến đi đại lục lần này có cảm xúc gì?" "Thay đổi rất lớn, nhiều điều để cảm khái." Đầu năm, Kim Dung nhận lời mời của Bắc Kinh, một lần nữa đến thăm đại lục.

Sau khi thấy kinh tế và đời sống dân sinh ở đại lục đều đã cải thiện đáng kể, "Minh Báo" do ông làm chủ biên bắt đầu chuyển từ thái độ đối lập sang hữu hảo với đại lục.

Với tư cách là cổ đông lớn thứ hai của "Minh Báo", Thẩm Bảo Tân rất quan tâm đến chuyện này.

Kim Dung khẽ thở dài một tiếng, "Hong Kong trở về đại lục đã thành định cục.

Bên Bắc Kinh hy vọng tôi tham gia soạn thảo Luật Cơ Bản Hong Kong." Thẩm Bảo Tân khá ngạc nhiên, "Anh định ra làm chính trị

sao?" Kim Dung, với tư cách là một đại tông sư trong lĩnh vực tiểu thuyết võ hiệp, có thể nói là danh tiếng vang dội khắp Việt Nam, được đông đảo độc giả yêu thích.

Nhưng với tư cách là một đại nhà báo, ông lại ít được người ta biết đến.

Thực ra, trong mắt Kim Dung, "Minh Báo" mới là sự nghiệp và danh dự cả đời của ông.

"Tôi đến Hong Kong năm 1948, thân không một xu dính túi.

Sau đó tôi lập gia đình, lập nghiệp ở đây, trải qua mấy chục năm cuộc sống tự do tự tại.

Hong Kong đã ban tặng cho tôi quá nhiều.

Tôi được yêu mến và tôn kính trong xã hội Hong Kong, có một cuộc sống vật chất khá giả, trong lòng thường cảm thấy biết ơn.

Chỉ cảm thấy tôi nhận được nhiều hơn người khác, mà báo đáp chưa đủ.

Lần này có cơ hội làm một việc quan trọng cho Hong Kong, rồi sau đó nghỉ hưu, trong lòng sẽ cảm thấy an ủi." Thấy bạn già đã quyết tâm, Thẩm Bảo Tân không khỏi nghĩ, sau Kim Dung, ai sẽ là người kế nhiệm chức tổng biên tập của "Minh Báo"?

Mặc dù còn hơn một năm nữa Ủy ban soạn thảo Luật Cơ Bản Hong Kong mới chính thức thành lập, nhưng đối với "Minh Báo" mà nói, tìm được một người kế nhiệm đủ tiêu chuẩn trong khoảng thời gian ngắn như vậy không phải là chuyện dễ dàng.

"Cách đây không lâu, tòa soạn nhận được một bản thảo tiểu thuyết.

Lão Đổng sau khi đọc xong đã hết lời khen ngợi, cực lực tiến cử

với tôi, nói rằng văn này có dư phong của tôi, lại tự thành một phong cách riêng, văn phong và tình tiết đều có sự đổi mới, mang khí tượng của bậc khai tông lập phái.

Trong thời gian thăm đại lục, tôi đã đọc kỹ bộ tiểu thuyết này, cảm thấy lời Lão Đổng nói không sai.

Sau tôi, tiểu thuyết võ hiệp Hong Kong phải kể đến người này." Lão Đổng mà Kim Dung nhắc đến chính là Phó tổng biên tập Đổng Thiên Sơn của "Minh Báo", đồng thời cũng là một nhà văn nổi tiếng.

Văn phong của ông giản dị mà mạnh mẽ, khả năng tổ chức câu chữ lại cao.

Có thể nhận được đánh giá cao như vậy từ ông và Kim Dung, chắc hẳn tác giả đó thực sự có bản lĩnh.

Chương 20

Thẩm Bảo Tân tò mò hỏi một câu: "So với Nghê Cuống thì sao?" Trong thời gian "Thiên Long Bát Bộ" được đăng dài kỳ, Kim Dung nhận lời mời đến Luân Đôn tham dự hội nghị do Hiệp hội Báo chí Quốc tế tổ chức, và dự định có một chuyến du lịch dài ngày ở châu Âu.

Tiểu thuyết lại không thể tạm ngừng dài ngày, Kim Dung đã tìm đến Nghê Cuống viết thay, có thể thấy Kim Dung rất tin tưởng vào văn phong của Nghê Cuống.

"Thằng nhóc này mà sinh sớm 20 năm, Nghê Cuống chắc chắn không bằng nó." Kim Dung nói rất khéo, nhưng ý dưới lời là trình độ của người đó không kém Nghê Cuống.

"Người đó tên gì?" "Ông đợi tôi xem một chút." Kim Dung vào thư phòng tìm ra bản thảo, "Tên là...

Lâm Hựu Luân." Thẩm Bảo Tân ngớ người một lát, "Thật sự là Lâm Hựu Luân sao?" Kim Dung thấy vẻ mặt Thẩm Bảo Tân có chút khác lạ, trong lòng không khỏi tò mò, "Sao vậy, ông quen người này sao?" "Tôi nghe nói TVB đã mua một kịch bản võ hiệp do cậu ta viết với giá cao 10 vạn một tập, không lẽ chính là bộ tiểu thuyết trên tay ông chuyển thể thành sao?" Thẩm Bảo Tân kể lại chi tiết sự tình.

Kim Dung nghe xong vỗ tay cười lớn, "Có thể nghĩ ra ý này, thằng nhóc này quả là một người kỳ diệu!" — "Vậy là Trà lão tiên sinh đã đồng ý rồi sao?" Lâm Hựu Luân và Phó tổng biên tập Đổng Thiên Sơn của "Minh Báo" vẫn gặp nhau ở một quán trà, chỉ có điều lần này thật sự chỉ là uống trà.

"Tiểu thuyết có thể đăng dài kỳ song song với phim truyền hình,

thực ra là chúng tôi được lợi.

Nếu tòa soạn có thể nhân cơ hội này mở rộng lượng phát hành, chúng tôi mừng còn không hết, sao lại từ chối chứ?" Đổng Thiên Sơn tuy là Phó tổng biên tập của "Minh Báo", nhưng vẫn luôn giữ phong thái học giả, lưng thẳng tắp, phía sau cặp kính gọng vàng là đôi mắt ẩn chứa nụ cười, tóc chải rất gọn gàng.

Áo sơ mi trắng tinh, giày da đen bóng, một bộ đồ Tôn Trung Sơn màu xám nhạt đứng đắn.

Giao thiệp với một văn nhân chất phác như vậy, Lâm Hựu Luân nói chuyện cũng không cần vòng vo tam quốc.

"Không biết "Minh Báo" định trả tôi bao nhiêu tiền nhuận bút?" Đổng Thiên Sơn không ngờ Lâm Hựu Luân lại trực tiếp hỏi chuyện này.

"Minh Báo" không thể giàu có như Gia Hòa hay TVB. 5 tệ một chữ đã là nhuận bút cao không thể cao hơn nữa rồi.

"Thiết Huyết Thiên Kiêu" tổng cộng hơn hai mươi vạn chữ, "Minh Báo" sẽ phải chi gần một triệu đô la Hong Kong.

Đổng Thiên Sơn không dám chắc giá này có khiến Lâm Hựu Luân hài lòng hay không, không dám đường đột mở lời, chỉ đành không ngừng nâng chén trà lên uống, che giấu sự bất an trong lòng.

"Tiền nhuận bút này cao quá." Lâm Hựu Luân lắc đầu.

Đổng Thiên Sơn kinh ngạc đứng đực ra như khúc gỗ.

"Lâm tiên sinh không phải đang đùa với tôi đấy chứ?" "Đổng lão không cần nghi ngờ, tôi nói thật lòng.

Nếu chỉ vì tiền, tôi căn bản không cần tốn công sức như vậy để viết tiểu thuyết." Để xóa tan nghi ngờ của Đổng Thiên Sơn, Lâm Hựu

Luân tiếp lời giải thích: "Bộ tiểu thuyết võ hiệp mà tôi thích nhất chính là "Xạ Điêu Tam Bộ Khúc" của Kim Dung tiên sinh.

Với tư cách là một độc giả lớn lên cùng tiểu thuyết Kim Dung, cuốn "Thiết Huyết Thiên Kiêu" này có thể nói là để bày tỏ lòng kính trọng với thần tượng." Đổng Thiên Sơn như đột nhiên nắm bắt được điều gì đó.

"Xạ Điêu Tam Bộ Khúc" của Kim Dung đã tái hiện ba thời kỳ lịch sử Tống, Minh, Nguyên.

Nghe ý lời của Lâm Hựu Luân, lẽ nào anh ấy cũng muốn tạo ra một lịch sử thế giới võ hiệp khác?

"Đổng lão chắc cũng nhìn ra rồi.

Câu chuyện của "Thiết Huyết Thiên Kiêu" rất ngắn, vì đây chỉ là một tiền truyện.

Câu chuyện sau đó đại khái còn cả triệu chữ.

Đến lúc đó, "Minh Báo" còn có thể tiếp tục chi trả cho tôi số tiền nhuận bút cao như vậy không?" Lâm Hựu Luân nói thẳng thừng.

Anh không tin "Minh Báo" có thể bỏ ra thêm 5 triệu tiền nhuận bút nữa.

Chuyện nhuận bút quả thực khiến Đổng Thiên Sơn khó xử, nhưng bản tính của một văn nhân lại khiến ông càng muốn biết Lâm Hựu Luân còn ẩn chứa một câu chuyện xuất sắc nào đằng sau "Thiết Huyết Thiên Kiêu".

"Câu chuyện sau đó sẽ lấy con trai của Lương Văn Tĩnh và Tiêu Ngọc Linh làm nhân vật chính.

Rất nhiều câu chuyện đằng sau các nhân vật trong "Thiết Huyết Thiên Kiêu" đều sẽ được tiết lộ.

Trong câu chuyện này, tôi sẽ thử viết về một số kiến thức không mấy được coi trọng trong các học phái cổ đại, ví dụ như toán học, thương đạo, âm nhạc, và tất cả những tạp học mà chính thống khinh thường.

So với đạo Khổng Mạnh, tôi cảm thấy những kiến thức này có tính hiện đại mạnh hơn, và cũng thú vị hơn." Ý tưởng của Lâm Hựu Luân khiến Đổng Thiên Sơn mắt sáng rỡ.

Đây là một lĩnh vực mà ngay cả Kim Dung cũng chưa từng thử.

Hơn nữa, ông có một dự cảm mạnh mẽ rằng, nếu Lâm Hựu Luân thực sự viết theo hướng tư duy này, rất có thể sẽ mở ra một con đường mới cho tiểu thuyết võ hiệp vốn đã bắt đầu cạn kiệt về cách viết và ý tưởng.

Lúc này, Đổng Thiên Sơn lại cảm thấy, việc Kim Dung định giá nhuận bút 5 tệ một chữ cho Lâm Hựu Luân là hoàn toàn không quá đáng.

"Minh Báo" dù có phải bỏ ra thêm 5 triệu nữa, nếu có thể thúc đẩy sự phát triển mới của toàn bộ tiểu thuyết võ hiệp, thì thương vụ này cũng không hề lỗ!

Lâm Hựu Luân đồng ý chủ động hạ thấp tiêu chuẩn thù lao kịch bản, là muốn thiết lập mối quan hệ hợp tác lâu dài với 《Minh Báo》.

Anh dự định các tác phẩm tương lai của mình đều sẽ được đăng tải trước trên báo chí để tạo danh tiếng, sau đó mới tập hợp xuất bản thành sách.

Sau hai lần đàm phán, anh và 《Minh Báo》 cuối cùng đã chốt mức thù lao 3 tệ một chữ, tòa soạn đã chi trả một lần 600.000 đô la Hồng Kông.

Phía TVB, 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 đã bước vào giai đoạn

chuẩn bị quay phim căng thẳng.

Về việc tuyển chọn diễn viên, các nhân vật chính Lương Văn Tĩnh, Tiêu Ngọc Linh đều do các tiểu sinh, hoa đán đang nổi của TVB đảm nhận.

Nam chính là Lương Triều Vỹ, người đóng vai chính trong bộ phim truyền hình thanh xuân ý chí 《Tân Trát Sư Huynh》 đang hot gần đây.

Nữ chính là "Tiếu Hoàng Dung" Ông Mỹ Linh, người đã nổi tiếng trong 《Xạ Điêu》.

Còn vai Tiêu Lãnh thì được giao cho Miêu Kiều Vỹ với vẻ ngoài tuấn tú.

Hai vai diễn rất quan trọng Lương Thiên Đức và Công Dương Vũ còn mời hai ngôi sao đang nổi là Tạ Hiền và Tăng Giang.

Có thể nói bộ phim này cơ bản là kế thừa dàn diễn viên của 《Xạ Điêu》.

Miêu Kiều Vỹ trong 《Xạ Điêu》 đóng vai Dương Khang, Tạ Hiền đóng vai cha Dương Thiết Tâm của anh ta, đều có màn trình diễn không tồi.

Còn Đông Tà Hoàng Dược Sư do Tăng Giang thủ vai, vừa xuất hiện đã khí thế bức người, áo xanh tóc trắng, tay cầm ngọc tiêu, giữa lông mày tự nhiên toát lên vẻ ngạo nghễ, kiêu ngạo, tính cách ngông cuồng coi trời bằng vung, trực tiếp làm sống dậy nhân vật này.

Công Dương Vũ trong 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 cũng là một nho sĩ kiêu ngạo.

TVB mời Tăng Giang đóng vai Công Dương Vũ, ngoài việc tạo hình cổ trang của anh rất thanh nho tuấn nhã, thì chủ yếu hơn là vì khí chất cô lãnh tự nhiên của anh rất phù hợp với đặc điểm tính cách của

Công Dương Vũ.

Lúc này, làn sóng phim truyền hình võ hiệp do 《Xạ Điêu》khởi xướng vẫn đang tiếp diễn.

Chỉ riêng dàn diễn viên này thôi đã khiến bộ phim truyền hình chưa chiếu đã hot, chương trình giới thiệu vừa phát sóng đã có khán giả gọi điện đến hỏi khi nào phim sẽ bắt đầu chiếu.

So với sự nổi bật và náo nhiệt của phim truyền hình, tập truyện đầu tiên của 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》trên 《Minh Báo》lại khá trầm lắng.

Kim Dung đích thân viết bài bình luận sách cho 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》, thu hút sự chú ý của không ít người trong ngành, nhưng độc giả thông thường khi cầm tờ 《Minh Báo》kỳ này lại không mấy để ý đến những điều đó, điều đầu tiên họ quan tâm vẫn là tin tức trên báo.

Chiều tối hôm đó, đúng lúc giờ tan tầm cao điểm, một thanh niên mặc vest, cặp táp kẹp dưới nách, chen chúc lên xe buýt.

Vừa lên xe, anh ta liền dựa vào cửa sổ, mở tờ báo trong tay ra, chăm chú đọc.

Đèn đường xiên xiên chiếu vào trong xe, rọi lên mặt anh, nhưng anh ta không rời mắt khỏi tờ báo.

Đôi khi nếu đèn hơi tối, anh sẽ đứng dậy, dựa vào ghế, cố gắng dịch lại gần ánh đèn để tiện nhìn rõ chữ trên báo.

Chương 21

Một người đàn ông gầy gò, đeo kính ở bên cạnh thấy thanh niên đọc say mê như vậy, liền theo bản năng liếc nhìn tờ báo, phát hiện đối phương đang đọc tiểu thuyết đăng nhiều kỳ trên phụ trương của báo.

Thời gian trên xe rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, anh ta liền nghiêng đầu cùng thanh niên kia đọc.

"Đại Ba sơn mạch, phía tây tiếp Tần Lĩnh, phía đông nối Vu Hạp, hùng vĩ hiểm trở, nổi tiếng thiên hạ… Một trận gió núi gào thét thổi qua, lộ ra ba chữ lớn màu đỏ sẫm loang lổ: Thần Tiên Độ." Một dòng chữ đầu tiên đập vào mắt lập tức thu hút ánh mắt của người đàn ông đeo kính, rất nhanh anh ta phát hiện mình không thể rời mắt khỏi tờ báo nữa.

Một người đàn ông béo ở phía trước quay đầu lại, phát hiện hai gã phía sau mình chăm chú nhìn tờ báo trong tay một người, mắt còn lười chớp một cái, anh ta không nhịn được tò mò, cũng ghé đầu qua.

Cuốn tiểu thuyết trên báo nhanh chóng khiến anh ta không thể dừng lại.

Theo thân xe chao đảo, ba người họ thậm chí còn đồng bộ lắc lư thân thể, cảnh tượng này thu hút ánh mắt ngạc nhiên của các hành khách xung quanh.

Có người nhận ra người thanh niên kia đang cầm tờ 《Minh Báo》, lẽ nào trên báo lại bắt đầu đăng một cuốn tiểu thuyết thú vị nào đó?

Những người đã đọc tờ báo kỳ này, rất nhanh nhớ ra bài bình luận sách của Kim Dung.

Lúc đó họ không hề xem phụ trương, bây giờ báo không còn trong tay lại cảm thấy có chút hối tiếc, trong lòng nghĩ ngày mai nhất định phải tìm tờ báo đó về xem thật kỹ.

Còn những hành khách chưa mua tờ 《Minh Báo》 kỳ này, trong lòng lại nghĩ sau khi xuống xe nhất định phải đến sạp báo mua một tờ, xem rốt cuộc nội dung gì mà có thể khiến ba gã này mê mẩn đến vậy.

Người thanh niên cầm tờ báo cuối cùng cũng đọc xong nội dung đăng nhiều kỳ trên báo, anh ta ngẩng đầu lên, vẫn còn tiếc nuối, nhưng lại phát hiện bên cạnh mình đã vây quanh không ít người, mọi người đều dán mắt vào tờ báo trong tay anh ta.

Anh ta muốn cuộn tờ báo lại, nhưng lại sợ gây ra sự bất mãn của mọi người, đành phải cứ giữ nguyên như vậy.

"Xin hỏi, xe buýt bây giờ đến trạm nào rồi?" Anh ta dùng cánh tay khẽ huých huých người đàn ông đeo kính bên cạnh, đối phương vẻ mặt ngơ ngác ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, sau đó đột nhiên hét lớn một tiếng: "Chết rồi, tôi ngồi quá trạm rồi!" Tiếng kinh hô của người đàn ông đeo kính khiến tất cả những người đang đọc báo xung quanh đều ngẩng đầu lên, rồi trong khoang xe buýt lập tức ồn ào cãi vã.

"Trời ơi, tôi đáng lẽ phải xuống ở hai trạm trước rồi!" "Khốn kiếp, đây sắp đến Nguyên Lãng rồi, tôi phải đi Sa Điền mà!" Nhóm người này oán trách một lúc, rồi tất cả đều xuống xe ở trạm kế tiếp.

Sau khi xuống xe, trong lòng họ vẫn còn vương vấn câu chuyện chưa đọc xong vừa nãy.

Lúc này họ mới phát hiện, người thanh niên cầm tờ báo kia không xuống xe cùng họ.

Họ không vội vã quay về, mà lại đồng loạt đi đến sạp báo ven

đường, khi rời đi mỗi người đều cầm trên tay một tờ báo.

Họ vừa rời đi không lâu, lại có một nhóm người khác từ các chuyến xe buýt khác xuống, chen chúc đến bên sạp báo, đều là đến mua tờ 《Minh Báo》 xuất bản ngày hôm nay.

Đáng tiếc, sạp báo này chỉ còn lại ba tờ báo chưa bán được, nhóm người này tranh giành nhau trả tiền, ông chủ cũng không biết nên bán cho ai.

Cuối cùng ba gã cầm được báo vui mừng khôn xiết rời đi, những người khác thì vẻ mặt ủ rũ, không ít người còn chuẩn bị đi các sạp báo khác thử vận may.

Những cảnh tượng tương tự liên tục diễn ra tại các sạp báo trên khắp đường lớn ngõ nhỏ của Hồng Kông, cuối cùng rất nhiều người đều thất vọng ra về. 《Minh Báo》 kỳ này tổng cộng in 20 vạn bản, trong ngày hôm đó đã bán hết sạch.

Tòa soạn khẩn cấp liên hệ xưởng in để in thêm 10 vạn bản, ngày hôm sau những tờ báo xuất bản bình thường còn chưa bán hết, thì số báo của ngày hôm trước lại bị độc giả tranh mua hết sạch.

Lượng tiêu thụ này khiến tòa soạn vô cùng ngạc nhiên, điều khiến họ không ngờ hơn nữa là, không chỉ tờ 《Minh Báo》 kỳ này khó tìm trên thị trường, mà mấy kỳ báo tiếp theo cũng bán chạy bất thường.

Nhưng khi độc giả mua hết kỳ này đến kỳ khác, lại phát hiện trên báo mãi không thấy các chương tiếp theo của 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》, điện thoại của ban biên tập 《Minh Báo》 gần như bị đánh sập, mỗi ngày đều có độc giả khiếu nại, yêu cầu 《Minh Báo》 tiếp tục đăng nhiều kỳ bộ tiểu thuyết này.

Cuối cùng 《Minh Báo》 không thể không đăng thông báo, giải thích rằng bộ tiểu thuyết này phải phối hợp với bộ phim truyền hình

chuyển thể để đồng bộ đăng nhiều kỳ, khi đó các khiếu nại của độc giả mới giảm đi rất nhiều, nhiều người hơn nữa lại chuyển sự chú ý sang bộ phim truyền hình chuyển thể từ bộ tiểu thuyết này, tiến độ quay phim của 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 lập tức trở thành tâm điểm chú ý của truyền thông và công chúng.

Chu Tuệ Mẫn năm ngoái mới cùng mẹ chuyển vào nhà mới.

Căn phòng cô ở là loại căn hộ đơn nguyên một phòng một bộ.

Gần cửa sổ đặt chiếc bàn học mặt đá cẩm thạch gỗ cứng do cha cô để lại khi còn sống, sát tường là một chiếc đàn piano tủ.

Một tấm bình phong vẽ hoa che khuất giường cô, phía ngoài bình phong đặt hai chiếc ghế sofa nhỏ đơn, ở giữa là một chiếc bàn tròn nhỏ, trên bàn tròn nhỏ đặt một chiếc đèn đứng lớn, chao đèn màu vàng hạnh nhân hơi cong lên ở mép, ánh đèn dịu nhẹ khiến căn phòng trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Chu Tuệ Mẫn nằm bò trên bàn tròn nhỏ, cánh tay đè lên một tờ báo, chỉ lộ ra hai chữ lớn "Minh Báo" nổi bật trên trang đầu.

Tờ báo này là do cô khó khăn lắm mới xin được từ chú Lưu hàng xóm, ở sạp báo đã sớm không mua được tờ này nữa rồi.

Chu Tuệ Mẫn cũng là sau này mới biết trên tờ báo này có đăng truyện của Lâm Hựu Luân.

Hàng xóm láng giềng có không ít người đã đọc tờ báo này, nhưng không ai liên hệ tác giả tiểu thuyết với Lâm Hựu Luân, mọi người đều cho rằng đó là trùng tên, ai có thể ngờ được thiếu niên quật cường gia cảnh khốn khó năm xưa, giờ đã trở thành một người mà rất nhiều người phải ngưỡng mộ.

Cửa phòng khẽ mở, mẹ Chu bước vào, thấy con gái nằm bò ở đó ngây người xuất thần, liền nhẹ nhàng gọi cô một tiếng: "A Mẫn, sao

hôm nay con không luyện đàn?" Chu Tuệ Mẫn ngẩng đầu lên vẻ mặt ngơ ngác, "À, đến giờ luyện đàn rồi ạ?" Mẹ Chu đặt tay lên trán con gái, không thấy có dấu hiệu sốt, "Có phải hôm nay con đi dạy thêm mệt quá không, sao trông con ủ rũ thế?" Chu Tuệ Mẫn đành phải đứng dậy xoay một vòng trước mặt mẹ, rồi kéo tay mẹ nói: "Mẹ xem, con vẫn khỏe mà?" Mẹ Chu lúc này mới yên tâm, "Vậy con đi luyện đàn đi, mẹ ra ngoài đây." Chu Tuệ Mẫn chắp tay sau lưng, nhìn mẹ ra khỏi phòng, đợi đến khi cánh cửa khép lại với tiếng "cạch", cô mới thở phào một hơi dài.

Đứng trước gương, Chu Tuệ Mẫn vỗ vỗ má mình, cố gắng gạt hết những chuyện liên quan đến Lâm Hựu Luân ra khỏi đầu óc.

Khó khăn lắm mới tĩnh tâm lại, ngồi xuống trước đàn piano, vừa mới mở nắp đàn ra, mẹ cô lại đột nhiên quay lại.

"Mẹ quên nói với con, vừa nãy A Luân gọi điện thoại nói bọn họ sắp chuyển nhà mới.

Mai con qua xem có thể giúp dì Trần việc gì không, nhớ mua ít trái cây trên đường đi, đừng đi tay không để người ta thấy mình không biết lễ phép." Mẹ Chu dặn dò vài câu rồi đi.

Chu Tuệ Mẫn ngồi trước đàn piano, vừa nghĩ đến việc ngày mai sẽ gặp Lâm Hựu Luân, trái tim cô lại bắt đầu đập thình thịch.

Lâm Hựu Luân lúc đầu giấu chuyện mua nhà với mẹ mình, sau này mẹ hỏi tiền mua nhà từ đâu ra, anh mới kể sơ qua một số việc mình đã làm trong thời gian này.

Cuốn tiểu thuyết đăng trên báo chí quả thực mang tên Lâm Hựu Luân, mẹ anh cuối cùng cũng không hỏi thêm nữa.

Vương Tinh không biết nghe ngóng được tin Lâm Hựu Luân chuẩn bị chuyển nhà từ đâu, chủ động chạy đến góp vui.

Gã này gần ba mươi tuổi mà vẫn giả vờ trẻ con, một câu "dì" một câu "dì" gọi Trần Huệ Tình, người chỉ lớn hơn anh ta mười mấy tuổi, khiến bà có chút ngại ngùng.

Nói là chuyển nhà, thực ra căn nhà này cũng chẳng có gì đáng để chuyển.

Hai chiếc giường gỗ đều được Lâm Hựu Luân tặng cho hàng xóm, bát đũa nồi niêu xoong chảo nhà nào dùng được thì cứ lấy đi.

Hàng xóm láng giềng được lợi, đều vây quanh Trần Huệ Tình, không ngớt lời khen bà đã nuôi được một người con trai thành đạt.

Vương Tinh đứng một bên rất bất mãn, nếu những người này biết Lâm Hựu Luân thật sự thành đạt đến mức nào, chẳng phải sẽ ghen tị đến chết sao?

Trong lúc Lâm Hựu Luân đang bận rộn đối phó với những người hàng xóm cũ này, ánh mắt anh ta bắt đầu lướt khắp đám đông, rất nhanh đã phát hiện ra mục tiêu.

Chu Tuệ Mẫn hôm nay mặc một chiếc áo khoác ngắn bằng len mỏng và váy dài cùng màu, cổ cao, eo thon, là kiểu dáng thịnh hành mấy năm trước.

Cô trang điểm nhẹ nhàng, đứng giữa đám đông trông vô cùng nổi bật.

Vương Tinh vẫy tay chào Chu Tuệ Mẫn, nhưng Chu Tuệ Mẫn lại nhíu mày, vẻ mặt có vẻ không muốn để ý đến anh ta.

"Sao vậy, em không nhớ anh sao?

Lần trước ở rạp chiếu phim, chính là anh đưa vé xem phim cho mấy đứa đó." Vương Tinh như một cục kẹo mạch nha không tài nào gỡ ra được, dính lấy cô, chủ động bắt chuyện với Chu Tuệ Mẫn.

“Là anh?” Chu Tuệ Mẫn cố gắng nhớ lại, cuối cùng cũng nhớ ra thân phận của Vương Tinh, “Anh là đạo diễn đó hả?” Vương Tinh vui mừng quá đỗi gật đầu.

Anh ta vừa mới lấy danh thiếp ra, còn chưa kịp đưa cho Chu Tuệ Mẫn, thì đã bị Lâm Hựu Luân đi tới chặn ngang.

“Anh còn dám dán vàng lên mặt mình nữa sao.” Lâm Hựu Luân liếc nhìn một chuỗi chức danh hoa mỹ trên danh thiếp, khẽ hừ một tiếng, tiện tay vứt tấm danh thiếp vào thùng rác.

Anh quay sang Chu Tuệ Mẫn cười nói, “Đừng để ý tên mập này, hắn ta không phải người tốt đâu.” Chu Tuệ Mẫn bật cười khúc khích, khiến Vương Tinh tức đến mũi lệch.

Chương 22

"A Mẫn đến rồi, mau qua đây để dì xem nào!" Trần Huệ Tình lúc này cũng chú ý đến Chu Tuệ Mẫn, bà gọi Chu Tuệ Mẫn đến bên cạnh, kéo tay Chu Tuệ Mẫn, nhìn từ trên xuống dưới, tấm tắc khen ngợi: "Đúng là con gái lớn mười tám tuổi khác thật, càng ngày càng xinh đẹp." "Dì Trần…" Chu Tuệ Mẫn bị khen đến có chút ngượng ngùng, đỏ mặt không dám ngẩng đầu, nói chuyện cũng nhỏ nhẹ.

Lâm Hựu Luân xách hai chiếc vali đã dọn dẹp xong từ trong nhà ra, nhét vào cốp ô tô, phủi bụi trên tay, ra hiệu mọi người có thể đi rồi.

Trần Huệ Tình vỗ vỗ tay Chu Tuệ Mẫn, nói: "Đến nhà mới của dì chơi nhé, sau này cũng thường xuyên qua chơi." Chu Tuệ Mẫn khẽ "ừ" một tiếng.

Trần Huệ Tình kéo cô lên xe.

Vương Tinh cũng muốn theo lên xe, nhưng bị Lâm Hựu Luân chặn lại.

"Anh ngồi xe phía sau với tôi." Mong muốn của Vương Tinh là mượn cơ hội này để bắt chuyện với Chu Tuệ Mẫn một lần nữa tan vỡ.

Lâm Hựu Luân mua một căn hộ đơn nguyên ba phòng ngủ.

Sát cửa là bếp và nhà vệ sinh, hai phòng nhỏ dùng làm phòng ngủ, một phòng chính có ban công dùng để tiếp khách.

Nội thất dù không rộng rãi nhưng được sắp xếp gọn gàng, sạch sẽ.

Trần nhà lớn không có trang trí gì ngoài vài chiếc đèn treo.

Bề mặt trắng tinh kéo dài ra bốn phía, cùng với những bức tường

trắng tinh cũng trở thành một phần của nó.

Phòng ngủ và phòng khách đều được trang trí hết sức có thể, trông như mới tinh; sảnh cũng đã được lau chùi sạch sẽ, bậc cầu thang và lan can đều được lau sáng bóng như gương.

Trong phòng ăn, những chiếc đĩa trong tủ chén bát sáng choang; ban công rất rộng rãi, treo vài chậu hoa cây cảnh, đỏ xanh xen kẽ, sắp xếp tinh tế, nhìn rất đẹp mắt.

Trần Huệ Tình dẫn Chu Tuệ Mẫn vừa tham quan, vừa chỉ huy công nhân đặt những đồ nội thất mới của Lâm Hựu Luân vào các phòng, còn Vương Tinh và Lâm Hựu Luân thì đứng trên ban công nói chuyện.

"Tôi dám chắc, số tiền anh bỏ ra cho căn nhà này không quá một triệu đô la Hồng Kông.

Nếu tài khoản ngân hàng của tôi có nhiều tiền như anh, tôi chắc chắn sẽ mua cho mình một căn biệt thự sang trọng trước." Lâm Hựu Luân vẻ mặt không tỏ thái độ gì.

Tài khoản ngân hàng của anh quả thực vẫn còn hơn hai mươi triệu, nhưng số tiền này anh còn có việc lớn cần dùng sau này.

"Trước đây tôi luôn mơ ước một ngày nào đó có thể sống trong một căn nhà như thế này, nên bây giờ tôi rất hài lòng." "Xì, lời này quỷ mới tin." Vương Tinh đảo mắt, "Anh có phải có đường làm giàu nào đó không?

Chúng ta giao tình tốt như vậy, có chuyện tốt như thế anh không thể quên tôi được." "Phí vào cửa một ngàn vạn, đợi anh đủ số tiền đó rồi hãy đến tìm tôi!" "Khốn kiếp, tôi bán cả nhà cũng không đủ một ngàn vạn, anh lừa tôi thì cứ nói thẳng, đừng vòng vo tam quốc như vậy." Vương Tinh từ chối thẳng thừng.

Lâm Hựu Luân nhún vai, “Không tin thì thôi.” Lâm Hựu Luân và Vương Tinh nói chuyện thêm một lúc trên ban công.

Vương Tinh đang có ý định tự mình mở một công ty điện ảnh, nhân cơ hội này liền thăm dò ý kiến của Lâm Hựu Luân.

“Mở công ty điện ảnh?” Lâm Hựu Luân lắc đầu, “Tạm thời tôi vẫn chưa có ý định đó.” Lâm Hựu Luân không nói dứt khoát, Vương Tinh liền nảy sinh ý tưởng.

“Anh lo về rạp chiếu phim hay vốn?” “Tôi không lo gì cả, chỉ là thấy không có ý nghĩa.” Vương Tinh trừng mắt, một lần nữa cảm thấy không nói nên lời trước thái độ của Lâm Hựu Luân.

“Tự mình làm ông chủ mà không có ý nghĩa, lẽ nào đi làm thuê cho người khác lại có ý nghĩa lắm sao?” “Trước tiên anh phải làm rõ một điểm!” Lâm Hựu Luân quay đầu lại, nhìn Vương Tinh với vẻ mặt nghiêm túc, “Bây giờ là người khác cầm séc đến cầu xin tôi viết kịch bản, nhưng nếu tôi tự làm ông chủ công ty điện ảnh, thì lại là tôi cầm kịch bản đi cầu xin người khác.

Thị trường điện ảnh Hồng Kông bị ba hệ thống rạp Thiệu thị, Gia Hòa và Kim Công Chúa kiểm soát chặt chẽ.

Anh tự mở một công ty điện ảnh, cuối cùng chẳng phải vẫn phải nhìn sắc mặt các rạp chiếu sao?

Ông chủ kiểu đó ai thích làm thì làm, dù sao tôi không có hứng thú.” “Vậy tôi cũng nói thật với anh!” Vương Tinh quyết tâm, “Ông chủ Lôi của Kim Công Chúa đã từng tìm tôi nói chuyện riêng.

Tân Nghệ Thành do Mạch Gia, Hoàng Bách Minh hợp sức thành lập, đằng sau chính là người này thúc đẩy.

Chỉ cần anh và tôi liên thủ, có Kim Công Chúa chống lưng, việc vượt qua Tân Nghệ Thành tuyệt đối không khó, đến lúc đó chúng ta và

Thiệu thị, Gia Hòa sẽ tạo thành thế chân vạc, anh có nghĩ xem đó sẽ là chuyện vinh quang đến mức nào không?" "Vậy nhỡ sau này chúng ta và Kim Công Chúa phát sinh mâu thuẫn thì sao?

Lôi Giác Khôn có thể ủng hộ chúng ta để đàn áp Tân Nghệ Thành, thì cũng có thể ủng hộ người khác để đàn áp chúng ta, đến lúc đó chúng ta phải làm sao?" Lâm Hựu Luân hỏi một câu khiến Vương Tinh á khẩu không nói nên lời.

Anh ta luôn nghĩ vấn đề quá đơn giản, chỉ nghĩ rằng công ty làm phim miễn là kiếm được tiền, Kim Công Chúa sẽ không từ bỏ sự ủng hộ của họ.

Nhưng nhỡ phim thất bại, hoặc phim của người khác kiếm tiền nhiều hơn, đến lúc đó Kim Công Chúa đá họ ra, họ còn không tìm được chỗ mà khóc. 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 ra đời, trực tiếp kéo Tân Nghệ Thành đang nổi đình nổi đám xuống ngựa.

Sau đó thái độ của Lôi Giác Khôn đã nói lên tất cả.

Vương Tinh cũng không dám đảm bảo công ty của mình sẽ không trở thành Tân Nghệ Thành tiếp theo.

Lâm Hựu Luân thở dài thườn thượt, "Vậy nên hệ thống rạp chiếu mới là then chốt!" Thấy Lâm Hựu Luân có vẻ mặt thất vọng, trong lòng Vương Tinh đột nhiên nảy ra một ý nghĩ táo bạo, lẽ nào gã này muốn tự mình thu mua hệ thống rạp chiếu phim?

Mặc dù không được Lâm Hựu Luân xác nhận, nhưng Vương Tinh vẫn không khỏi phấn khích.

Vừa nãy Lâm Hựu Luân nói anh ta muốn làm một chuyện lớn, chẳng lẽ chính là chuyện này?

Nhưng ngay lập tức Vương Tinh lại phủ nhận ý nghĩ đó, bởi vì điều đó quá viển vông.

Thu mua một hệ thống rạp chiếu không phải chuyện đùa, động một cái là cần hàng trăm triệu vốn.

Số tiền Lâm Hựu Luân có trong ngân hàng, e rằng ngay cả một gợn sóng cũng không tạo ra được.

Hơn nữa, ngay cả khi Lâm Hựu Luân có đủ vốn, cũng cần có người chịu bán.

Bây giờ thị trường điện ảnh Hồng Kông đang tốt, hệ thống rạp chiếu lại quan trọng đến vậy đối với một công ty điện ảnh, ai lại rảnh rỗi mà bán đi hệ thống rạp chiếu mình đang nắm giữ?

Ngay lúc Vương Tinh đã chuẩn bị từ bỏ ý nghĩ đó, Lâm Hựu Luân lại tự mình thừa nhận điều này.

"Tôi thực sự định mua một hệ thống rạp chiếu, nhưng không phải bây giờ." Vương Tinh xua tay, "Tôi khuyên anh đừng nghĩ nữa, dù anh có đủ tiền đi chăng nữa, ai chịu bán hệ thống rạp chiếu cho anh?" Lâm Hựu Luân lại đột nhiên thốt ra một câu, "Anh không thấy Thiệu thị sắp không trụ nổi nữa sao?" Vương Tinh dứt khoát lắc đầu.

Cái gọi là "lạc đà gầy còn hơn ngựa béo," Thiệu thị tuy hai năm nay làm ăn không tốt, không làm ra được bộ phim bom tấn nào, nhưng vẫn vững vàng giữ vị thế ông lớn trong ngành điện ảnh Hồng Kông.

Hơn nữa, Thiệu Dật Phu đã dồn bao nhiêu tâm huyết vào Thiệu thị, sao có thể dễ dàng từ bỏ được?

Nhưng Lâm Hựu Luân không nghĩ vậy.

Bước vào thập niên 80, Thiệu thị chỉ có thể đưa ra được các bộ phim hài hiện đại của Vương Tinh và các phim hài đời sống của Trương Kiện Đình.

Các nhà làm phim khác chủ yếu là các sản phẩm quy mô nhỏ, chi phí thấp, trở nên tầm thường.

Ngay cả Trương Triệt, Sở Nguyên, Lưu Gia Lương cũng không còn khả năng tạo ra những kỷ lục phòng vé.

Việc liên thủ với Gia Hòa để đàn áp tuyến chiếu đôi của Kim Công Chúa lại khiến Gia Hòa hưởng lợi hoàn toàn.

Thiệu thị thu lợi ít, lại mất mặt, tiếp tục như vậy tuyệt đối không phải là kế sách lâu dài.

"Lục thúc luôn suy tính sâu xa, không thể không nhìn ra điểm này.

Ông ấy thấy đế chế điện ảnh mà mình khổ tâm gây dựng dần suy tàn, nhưng lại không có biện pháp nào để cứu vãn tình thế, ngược lại còn dồn sức phát triển sự nghiệp truyền hình, anh thấy điều đó nói lên điều gì?" Vương Tinh không nói một tiếng nào.

Anh ta có tình cảm rất phức tạp với Thiệu thị, nên nhất thời không biết nên nói gì.

"Lục thúc đã già rồi, dù ông ấy có lòng muốn chấn hưng giang sơn, e rằng cũng lực bất tòng tâm!" Là một nhân vật mang tính biểu tượng trong ngành điện ảnh Hồng Kông, Lâm Hựu Luân trong lòng vẫn rất kính trọng Thiệu Dật Phu.

Nhưng đối với kết quả này, Vương Tinh vẫn có chút khó chấp nhận, "Anh nghĩ Thiệu thị sắp tiêu rồi sao?" Lâm Hựu Luân rất chắc chắn nói: "Chỉ trong một hai năm tới, Thiệu thị chắc chắn sẽ ngừng sản xuất, hệ thống rạp chiếu hoặc bán hoặc cho thuê, chỉ có thể là kết cục đó." Vương Tinh cuối cùng cũng hiểu rõ chuyện này, nhưng anh ta vẫn còn một thắc mắc: "Đến lúc đó anh muốn tiếp quản sao?" "Tôi tốn nhiều công sức viết kịch bản phim truyền hình, chính là để bắt mối với Thiệu thị trước." Lâm Hựu Luân gật đầu.

Chương 23

Chuyện đã nói đến nước này, anh cũng không có gì phải giấu giếm, "Bây giờ hợp tác vui vẻ, sau này mới có thể ngồi xuống mà đàm phán." Vương Tinh cười phá lên, "Lục thúc mà biết anh đang nhắm vào hệ thống rạp chiếu của Thiệu thị, chắc phải tức chết mất, chẳng lẽ anh không sợ tôi đi tố cáo sao?" "Nếu tôi là một con sói mắt trắng không bao giờ no, thì anh và bố anh chính là kẻ trộm dẫn sói vào nhà, tôi xui xẻo thì hai cha con anh cũng chẳng tốt đẹp gì." Lâm Hựu Luân cười bất cần, "Đương nhiên không thể nói khó nghe như vậy, Thiệu thị không sụp đổ thì tôi có lòng cũng không có sức; Thiệu thị mà sụp đổ, thì tôi chính là giúp Lục thúc ông cụ giải tỏa nỗi ưu phiền." "Nhưng anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?" Lâm Hựu Luân tạm thời vẫn chưa nghĩ ra cách nào kiếm tiền nhanh hơn, chỉ đành từng bước tích lũy thực lực.

"Năm nay tôi sẽ viết thêm vài kịch bản, nếu anh thực sự muốn mở công ty, thì tôi có vài kịch bản không tồi có thể đưa cho anh, đảm bảo anh chắc chắn kiếm lời không lỗ, hơn nữa giá cả tuyệt đối công bằng." "Nhưng anh có bán mười kịch bản một năm cũng không đủ đâu." Vương Tinh tính toán một chút, cho dù kịch bản của Lâm Hựu Luân mỗi cái đều có thể bán được với giá trên trời là mười triệu, thì một năm cũng chỉ được một trăm triệu đô la Hồng Kông, để thu mua hệ thống rạp chiếu của Thiệu thị thì số tiền này không đủ.

"Vậy nên năm sau tôi sẽ làm một chuyện lớn, có kiếm được khoản tiền lớn đầu tiên hay không thì phải xem chuyện đó có thành công không." "Anh không định đi đầu cơ chứng khoán đó chứ?" Lâm Hựu Luân cười một cách bí ẩn, "Câu trả lời rất gần rồi, nhưng không phải đầu cơ chứng khoán.

Cụ thể làm gì thì đến lúc đó anh sẽ biết.” Trong lúc Lâm Hựu Luân và Vương Tinh đang nói chuyện, mẹ Lâm đã làm xong một bàn cơm.

Chu Tuệ Mẫn vẫn luôn giúp việc trong bếp, lúc này đang bận lấy bát đũa.

“Hai đứa nói chuyện xong chưa, ra rửa tay ăn cơm đi!” Giọng mẹ Lâm vọng ra từ bếp.

Vừa nghe đến ăn, Vương Tinh lập tức không nhịn được nữa.

Anh ta sốt ruột ngồi xuống bàn ăn, ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng từ bếp tỏa ra, không khỏi thực chỉ đại động.

Món ăn lần lượt được bưng lên, chiếc bàn vuông rộng rãi bày đầy ắp.

Về món mặn, gà, vịt, cá, thịt đều có; về món chay, ớt xanh, tỏi, cà chua đều đủ.

Trong chốc lát, không biết mẹ Lâm đã nấu được nhiều món như vậy bằng cách nào.

Con cá vàng chiên giòn rụm, ngẩng đầu uốn đuôi, như đang bơi lội trong nước sốt; con gà vịt quay vàng óng ánh, cuộn tròn trong đĩa sứ trắng, lấp lánh như hổ phách.

Vương Tinh trải khăn ăn lên đầu gối, xoa xoa tay chuẩn bị ăn.

“Mau ăn đi, lát nữa thức ăn nguội hết.” Mẹ Lâm vừa nói, Vương Tinh lập tức gắp một cái đùi gà vào bát của mình, hoàn toàn không coi mình là người ngoài.

Mẹ Lâm cũng không bận tâm, chỉ liên tục gắp thức ăn vào bát của Chu Tuệ Mẫn, tiện thể hỏi han về dự định tương lai của Chu Tuệ Mẫn.

“A Mẫn, dì nhớ con kém A Luân một tuổi, năm nay 17 tuổi phải

không?" Chu Tuệ Mẫn dùng đũa gắp một cọng rau xanh trong bát, đưa vào miệng nhai kỹ, trong lòng nặng trĩu gật đầu.

Mẹ Lâm lại gắp cho cô một miếng sườn, "Dì trước đây nghe mẹ con nói, con không định học tiếp lên nữa phải không?" "Sau này con định làm ca sĩ ạ." "Vậy à." Mẹ Lâm dừng đũa, có chút lo lắng nói: "Dì nghe nói làm ca sĩ rất vất vả, con gái một mình có chịu nổi không?" "Anh A Luân mười bốn tuổi đã ra ngoài làm công rồi, anh ấy lúc đó còn có thể kiên trì được, con cũng nhất định có thể làm được." Chu Tuệ Mẫn ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy kiên định.

Đừng thấy Vương Tinh vẫn luôn bận ăn, thực ra anh ta vẫn luôn chú ý đến cuộc trò chuyện giữa mẹ Lâm và Chu Tuệ Mẫn.

Lúc này, anh ta cuối cùng cũng tìm được cơ hội, liền lập tức nói ra ý nghĩ của mình.

"Thực ra điều kiện ngoại hình của em càng thích hợp làm diễn viên.

Nếu em thích hát, có thể đóng phim trước, đợi khi nổi tiếng rồi tự nhiên sẽ có công ty tranh giành giúp em thu âm đĩa.

Anh quen nhiều ca sĩ nổi tiếng đều như vậy, bây giờ phát triển đa ngành nghề rất được ưa chuộng." Vương Tinh chưa nói xong, Lâm Hựu Luân đột nhiên gắp một miếng thịt nhét vào miệng anh ta, chặn hết những lời tiếp theo của anh ta lại.

Vương Tinh nhai miếng thịt trong miệng, cảm thấy nhiều mỡ và rất thơm, nuốt chửng xuống, còn liếm liếm môi, rồi mới hỏi: "Anh vừa cho tôi ăn cái gì thế?" "Ăn cơm cũng không bịt được miệng anh, hương vị đùi gà thế nào?" Mẹ Lâm và Chu Tuệ Mẫn đều che miệng cười khúc khích, làm Vương Tinh xấu hổ vô cùng.

Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn Chu Tuệ Mẫn, nghiêm nghị hỏi: "A

Mẫn, em thật sự muốn làm ca sĩ à?" Chu Tuệ Mẫn khẽ cắn môi, rất nghiêm túc gật đầu.

Lâm Hựu Luân tiếp tục hỏi: "Vậy em có nghĩ đến việc mình sẽ trở thành ca sĩ bằng cách nào chưa?" Chu Tuệ Mẫn lắc đầu, điều này cô thật sự chưa từng nghĩ kỹ.

"Để trở thành ca sĩ chỉ có hai con đường, một là trực tiếp ký hợp đồng với công ty thu âm để phát hành đĩa, hai là tham gia các cuộc thi ca hát, nếu đạt giải cuối cùng có thể ký hợp đồng với công ty thu âm.

Con đường thứ nhất rất khó đi, cơ hội như vậy thường chỉ dành cho các nghệ sĩ mới được công ty thu âm tự mình bồi dưỡng; con đường thứ hai thì em có thể thử, biết đâu anh còn có thể giúp được một chút." "Đúng vậy, em có thể tham gia các cuộc thi ca hát, cuộc thi nào có tầm ảnh hưởng càng lớn thì càng dễ nổi tiếng." Vương Tinh cũng không nhịn được xen vào một câu.

"Nhưng sự cạnh tranh cũng rất khốc liệt." Lâm Hựu Luân như cố ý muốn đối đầu với Vương Tinh, tiếp tục bổ sung một câu.

Chu Tuệ Mẫn nhất thời có chút do dự.

Vương Tinh nhân cơ hội này giới thiệu cho cô cuộc thi ca hát Tân Tú của TVB.

Cuộc thi này do Đài truyền hình Vô tuyến Hồng Kông và Hoa Tinh Xướng Phiến đồng tổ chức, hiện đã tổ chức được 2 lần, chỉ chấp nhận thí sinh đến từ Hồng Kông.

"Em biết Mai Diễm Phương không?

Cô ấy chính là quán quân đầu tiên của cuộc thi ca hát Tân Tú.

Tham gia cuộc thi này, chỉ cần đoạt giải là có thể nhận được hợp đồng ca sĩ của Hoa Tinh Xướng Phiến.

Anh nghĩ em có thể thử xem.” Chu Tuệ Mẫn liếc nhìn Lâm Hựu Luân, vẫn hy vọng anh sẽ giúp cô quyết định.

Lâm Hựu Luân nhớ rằng Chu Tuệ Mẫn phải đến năm sau mới tham gia cuộc thi ca hát Tân Tú của TVB, không ngờ sự xuất hiện của mình lại khiến cô nảy sinh ý định này sớm hơn.

Chu Tuệ Mẫn trước đây chưa từng được đào tạo ca hát bài bản, muốn vượt qua cuộc thi có nhiều cao thủ thực sự rất khó khăn.

Lâm Hựu Luân cũng không dám đảm bảo rằng Chu Tuệ Mẫn tham gia sớm hơn một năm thì nhất định sẽ vào được top ba để giành giải.

“Thực ra việc giành giải cũng không khó như các anh nghĩ đâu.” Vương Tinh ném một hạt đậu phộng vào miệng, vừa nhai vừa nói: “Chỉ cần có sự chuẩn bị đầy đủ trước cuộc thi, việc vào top ba là chắc chắn chín phần mười.” Lâm Hựu Luân khó chịu ngắt lời anh ta, “Đừng nói những điều vô ích đó nữa, cụ thể phải làm thế nào?” “Chuẩn bị một ca khúc đảm bảo sẽ nổi tiếng, sau đó trải qua một thời gian luyện thanh nhạc.

Khi thi đấu thì trực tiếp áp đảo các thí sinh khác, đơn giản vậy thôi.” Vương Tinh nói rất nhẹ nhàng, nhưng Lâm Hựu Luân biết mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Nếu có một bài hát đảm bảo sẽ nổi tiếng, thì cứ ký hợp đồng trực tiếp với công ty thu âm là xong, phí sức đi tham gia cuộc thi ca hát Tân Tú làm gì?

Lâm Hựu Luân đang đau đầu vì chuyện ca khúc, còn Chu Tuệ Mẫn thì lo lắng về việc đào tạo thanh nhạc.

Điều kiện kinh tế gia đình cô rất bình thường, bản thân cô cũng không thể bỏ ra nhiều tiền để thuê người chuyên nghiệp đào tạo.

“Chuyện này cứ để tôi lo, chỉ cần em đồng ý sau này đóng cho tôi

một bộ phim, tất cả chi phí đào tạo của em tôi sẽ bao trọn!" Vương Tinh vỗ ngực cam đoan.

Ánh mắt Lâm Hựu Luân sắc lạnh như dao nhìn sang, Vương Tinh lập tức biết mình đã lỡ lời, vội vàng giơ tay đầu hàng nói: "Được rồi, coi như tôi chưa nói gì, tôi im lặng ăn cơm." "A Mẫn, chuyện đào tạo em không cần lo, số tiền này anh sẽ giúp em chi trả." Lâm Hựu Luân trong lòng đã có tính toán, nhưng Chu Tuệ Mẫn lại lắc đầu, vẻ mặt buồn bã nói: "Số tiền này không thể để anh chi trả, chuyện thi đấu này con xem hay là thôi vậy." "Cô bé ngốc, số tiền này chỉ là tạm thời cho em mượn, sau này đợi em phát hành đĩa rồi trả lại anh không phải là giống nhau sao?" Lâm Hựu Luân biết Chu Tuệ Mẫn tính tình kiên cường, đành phải đổi cách nói.

"Nhưng mà…" Chu Tuệ Mẫn vẫn còn chút do dự.

"Thôi được rồi, đừng 'nhưng mà' nữa, cứ quyết định vậy đi.

Trước khi thi đấu anh sẽ tặng em một bài hát." "Anh còn biết sáng tác nhạc sao?" Chu Tuệ Mẫn tròn xoe mắt, cảm thấy có chút khó tin.

"Không phải sáng tác nhạc, em biết đó, anh mù tịt về âm nhạc.

Nhưng đặt lời cho một giai điệu thì không làm khó được anh." Lâm Hựu Luân tự tin cười nói: "Bài 《Tịch Dương Chi Ca》 của ca sĩ Nhật Bản Kondō Masahiko rất hay, anh định mua bản quyền cải biên bài hát đó, sau đó viết lời mới cho em hát, tên bài hát anh cũng đã nghĩ xong rồi, chính là 《Thiên Thiên Khuyết Ca》." Sau bữa tối, Vương Tinh trở thành tài xế miễn phí cho Lâm Hựu Luân, lái xe đưa Chu Tuệ Mẫn về nhà.

Lâm Hựu Luân hạ kính xe vẫy tay với Chu Tuệ Mẫn: "Anh không lên đâu, cho anh gửi lời hỏi thăm đến bác gái nhé." Chiếc xe đổi hướng.

Khi đi, Vương Tinh nhìn qua gương chiếu hậu thấy Chu Tuệ Mẫn vẫn đứng dưới lầu, liền hỏi Lâm Hựu Luân: "Anh thật sự không định lên cùng cô ấy à?

Bây giờ hối hận vẫn còn kịp đấy." Lâm Hựu Luân hai tay gối sau đầu, dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần: "Tập trung lái xe của anh đi, ít đánh chủ ý lên người cô ấy thôi." Vương Tinh tự thấy mất hứng, suốt đường không nói chuyện với Lâm Hựu Luân nữa.

Anh ta đưa Lâm Hựu Luân đến cửa nhà, phát hiện tên này lại ngủ gục trên xe rồi.

Lâm Hựu Luân dụi dụi mắt, ngáp một cái nhìn ra ngoài xe: "Đến rồi à?" Vương Tinh bực mình hỏi: "Anh còn ngồi đấy không chịu đi à?

Định cho tôi tiền bo sao?" Lâm Hựu Luân thật sự móc từ túi ra một tờ 10 đô la Hồng Kông bỏ lên ghế, lúc xuống xe đi luôn, lười đến nỗi không thèm quay đầu lại, chỉ giơ tay vẫy vẫy về phía sau coi như tạm biệt Vương Tinh.Thang máy lên lầu đợi mãi mới xuống, cửa thang máy vừa mở, Lâm Hựu Luân đã ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc.

Hai người phụ nữ, một trái một phải, dìu một người đàn ông say xỉn bước ra khỏi thang máy.

Bị gió lạnh bên ngoài thang máy thổi qua, người đàn ông "oa" một tiếng, tất cả những thứ chưa được nôn sạch trong dạ dày đều trào ra ngoài, không tránh không né mà phun thẳng vào người Lâm Hựu Luân.

Chương 24

"Đối với anh xin lỗi, đối với anh xin lỗi, bạn tôi uống say rồi, thật ngại quá!" Một trong số những người phụ nữ vội vàng buông tên say rượu ra, luống cuống tiến lên, lấy khăn giấy trong túi xách của mình ra lau vết bẩn trên người Lâm Hựu Luân.

Trong khoảnh khắc đối phương cúi đầu, Lâm Hựu Luân thoáng thấy khuôn mặt tinh xảo dưới cặp kính râm của người phụ nữ này.

Chính cái nhìn thoáng qua đó đã khiến Lâm Hựu Luân sững sờ.

Người phụ nữ trời sinh lệ chất này mang một vẻ đẹp mộc mạc, tự nhiên, khuôn mặt không trang điểm, mái tóc xoăn dài lại toát lên vẻ quyến rũ mê hoặc.

Lâm Hựu Luân hồi tưởng một lát, đột nhiên nhớ ra tên cô ấy.

Lâm Hựu Luân buột miệng: "Cô là Chung Sở Hồng?" Chung Sở Hồng ngẩn ra một chút, sau đó rất hào phóng tháo kính râm xuống, nở một nụ cười tươi tắn đặc trưng, tò mò nhìn Lâm Hựu Luân: "Anh quen tôi sao?"Quan sát kỹ hơn, Lâm Hựu Luân mới phát hiện, vẻ đẹp của Chung Sở Hồng không kinh diễm chói mắt như tưởng tượng, nhưng lại thắng ở sự thanh tân, trong thái độ thoải mái tự nhiên, toát ra một vẻ gợi cảm từ mọi nơi, không hề giả tạo chút nào.

Nếu chụp ảnh, thoáng nhìn qua sẽ thấy cô ấy như phiên bản Marylin Monroe phương Đông.

Mà trong phim, vai diễn của cô lại giống như một quả lựu đỏ mọng nhiều nước, khiến người ta không kìm được muốn hôn. "Tôi từng xem bộ phim em đóng..." Lâm Hựu Luân nhất thời kích động, suýt chút nữa đã nói ra 《Thu Thiên Lý Đích Đồng Thoại》, may mà anh phản ứng đủ nhanh, lời đến miệng liền sửa thành 《Hồ Việt Đích

Cố Sự》.

Trong bộ phim này, Chung Sở Hồng đóng vai một thiếu nữ Việt Nam tên Thẩm Thanh, nhờ bộ phim này mà cô bắt đầu thu hút sự chú ý của giới điện ảnh, dần trở nên có chút tiếng tăm. "Bạn em gần đây tâm trạng rất tệ, đến nhà em chơi không chú ý nên uống hơi nhiều, làm bẩn quần áo của anh, thật sự rất xin lỗi." Chung Sở Hồng chỉ coi Lâm Hựu Luân là một người hâm mộ bình thường, tay cầm khăn giấy, tiếp tục giúp anh lau những thứ bẩn thỉu trên quần áo.

Lâm Hựu Luân có chút không quen, chủ động đề nghị: "Hay là để tôi tự làm đi." "Anh đừng động, để tôi làm là được rồi." Chung Sở Hồng kiên trì muốn giúp Lâm Hựu Luân lau sạch quần áo.

Lâm Hựu Luân cảm thấy như đang mơ vậy, ngây ngốc đứng đó, mãi đến khi Chung Sở Hồng nói "được rồi", anh mới hoàn hồn.

Những thứ bẩn trên bề mặt quần áo đã được làm sạch, nhưng đáng tiếc chiếc áo sơ mi trắng vẫn còn vết bẩn không thể lau đi được.

Chung Sở Hồng đầy vẻ áy náy giải thích với Lâm Hựu Luân: "Những vết bẩn còn lại này phải dùng nước mới giặt sạch được.

Tôi ở ngay tòa nhà này, anh cởi áo ra tôi mang về giặt giúp anh, phơi khô xong tôi sẽ mang qua cho anh." "Thật sự không cần đâu, tôi tự về giặt một chút là được rồi!" Lâm Hựu Luân vội vàng xua tay, sau đó lại chỉ ra phía sau: "Bạn cô uống nhiều quá rồi, có cần tôi giúp không?" Chung Sở Hồng quay đầu nhìn người đàn ông say xỉn đang ngồi bệt dưới đất, kéo thế nào cũng không chịu dậy, rồi lại nhìn người bạn gái đứng cạnh cô với vẻ mặt bất lực.

Người phụ nữ đeo kính râm lắc đầu với Chung Sở Hồng.

Chung Sở Hồng quay lại, hơi áy náy giải thích với Lâm Hựu Luân: "Không cần đâu, tôi ra ngoài gọi xe, bảo tài xế đưa anh ấy về là được

rồi." Lâm Hựu Luân lúc này mới có dịp nhìn kỹ khuôn mặt người đàn ông say rượu đó, liền nhận ra thân phận của đối phương, trong miệng không tự chủ được thốt ra một câu: "Hứa Văn Cường say rồi sao?"Chung Sở Hồng và người phụ nữ đeo kính râm đều sững lại một chút, sau đó đồng loạt phản ứng.

Chung Sở Hồng chỉ hơi tò mò, tại sao Lâm Hựu Luân lại nhận ra Chu Nhuận Phát ngay lập tức, còn Trần Ngọc Liên đeo kính râm lại dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Lâm Hựu Luân hồi lâu, sau đó mới nửa tin nửa ngờ hỏi: "Anh thật sự không phải phóng viên chứ?" Lâm Hựu Luân bất lực giải thích: "Đừng hiểu lầm, tôi cũng ở tòa nhà này.

Tình cờ tôi xem phim của chị Hồng và anh Phát đóng, nên mới nhận ra họ thôi." Trần Ngọc Liên vẫn còn do dự không biết có nên nhờ Lâm Hựu Luân giúp không, Chung Sở Hồng đã mở lời: "Anh có thể giúp chúng tôi đỡ anh ấy dậy không?" Lâm Hựu Luân đi tới, nắm lấy một cánh tay của Chu Nhuận Phát vắt lên vai mình, phải tốn rất nhiều sức mới đỡ anh ta dậy được.

Chu Nhuận Phát xem ra thật sự đã uống quá chén, bọt trắng ở khóe miệng lau đi lại trào ra, miệng không ngừng thở ra hơi, mùi rượu khiến người ta buồn nôn.

Lâm Hựu Luân nhíu mày: "Sao các cô lại để anh ấy uống nhiều vậy?" Trần Ngọc Liên hôm nay chạy đến nhà Chung Sở Hồng cãi nhau một trận lớn với Chu Nhuận Phát, vốn dĩ tâm trạng đã không tốt, Lâm Hựu Luân chỉ hỏi thêm một câu liền khiến cô ta không vui. "Nhờ anh giúp một tay thôi, hỏi nhiều làm gì?

Chẳng phải chỉ là làm bẩn một chiếc áo của anh sao?

Tôi đưa tiền cho anh tự mang đi tiệm giặt là được rồi." Chung Sở Hồng tính tình thẳng thắn, không dung được hạt cát trong mắt, lời nói của Trần Ngọc Liên lập tức khiến cô tức giận. "A Liên, người ta có

lòng tốt giúp đỡ, sao cô lại có thể nói chuyện như vậy?" "Tôi nói chuyện như vậy thì sao?" Trần Ngọc Liên cũng không vui, tại chỗ cãi nhau với Chung Sở Hồng: "Nếu không phải vì cô, anh ấy có uống nhiều rượu như vậy không?" "Chuyện này sao lại đổ lỗi lên đầu tôi?" Chung Sở Hồng cảm thấy Trần Ngọc Liên lúc này thật sự không thể nói lý lẽ, "Anh Phát và tôi chỉ là bạn tốt, gần đây anh ấy tâm trạng không tốt, đến tìm tôi để tâm sự, cô lại chạy đến cãi nhau với anh ấy, nên anh ấy mới tự chuốc rượu nhiều như vậy." "Cô là ghét tôi đến phá hỏng chuyện tốt giữa cô và anh ấy đúng không?" "Cô..." Chung Sở Hồng bị Trần Ngọc Liên chọc tức đến mức hồ đồ, trực tiếp không biết phải nói gì. "Đủ rồi!

Tất cả im miệng cho tôi!" Lâm Hựu Luân đang đỡ Chu Nhuận Phát đứng một bên cuối cùng cũng không chịu nổi nữa: "Nếu cứ cãi nhau thế này, các cô có muốn ngày mai cùng nhau lên trang nhất báo không?"Chuyện cũ của Chu Nhuận Phát và Trần Ngọc Liên, Lâm Hựu Luân cũng từng nghe nói qua.

Trần Ngọc Liên là mối tình đầu của Chu Nhuận Phát, cũng là "Liên muội" đầu tiên của anh ấy.

Hai người nảy sinh tình cảm khi quay 《Đại Hanh》.

Có một lần, một công tử nhà giàu tặng Trần Ngọc Liên một món quà quý giá, Chu Nhuận Phát biết chuyện liền ghen tuông dữ dội, tối hôm đó liền mua một bó hoa hồng tặng Trần Ngọc Liên.

Trần Ngọc Liên chớm nở tình yêu bị anh Phát làm cảm động, từ đó xác lập mối quan hệ yêu đương công khai.

Vì mối tình thuần khiết này, Trần Ngọc Liên gần như cố tình rút lui khỏi làng giải trí, một lòng muốn làm cô gái ngoan của Chu Nhuận Phát.

Hai năm trước, trên trang bìa tạp chí ngôi sao truyền hình thường

xuyên có thể thấy ảnh thân mật của hai người, trước truyền thông họ cũng không hề né tránh tình cảm của mình.

Đáng tiếc mối tình cay đắng 5 năm cuối cùng lại kết thúc thảm hại bằng một lần tự sát không thành của "anh Phát" — Chu Nhuận Phát đã uống một chai nước tẩy rửa gia dụng trước mặt Trần Ngọc Liên.

May mắn thay, bác sĩ cấp cứu kịp thời, anh Phát mới giữ được mạng sống.

Khoảng thời gian đó, Trần Ngọc Liên luôn ở bệnh viện chăm sóc anh ấy, đợi đến khi anh Phát bình phục, "Liên muội" mới lặng lẽ rời đi.

Chu Nhuận Phát và Dư An An kết hôn chớp nhoáng rồi ly dị, sau đó lại vương vấn tình cũ với Trần Ngọc Liên.

Trần Ngọc Liên từng bị mối tình này tổn thương sâu sắc một lần, đối với anh Phát không còn tin tưởng như trước nữa.

Hai người thường xuyên cãi vã vì những chuyện nhỏ nhặt.

Mà sau khi quay xong 《Thượng Hải Than》, sự nghiệp của Chu Nhuận Phát cũng rơi vào bế tắc, liên tiếp đóng mấy bộ phim đều lỗ vốn, bị gọi là "thuốc độc phòng vé", hầu như không có công ty điện ảnh nào dám mời anh đóng phim.

Chu Nhuận Phát tâm trạng u uất lại không tìm được người để tâm sự, tự nhiên liền nghĩ đến chị Hồng, người có quan hệ tốt nhất trong giới bạn bè.

Anh ấy đi tìm Chung Sở Hồng chỉ muốn tìm người để trò chuyện, không ngờ Trần Ngọc Liên lại hiểu lầm rằng anh ấy lén lút hẹn hò với Chung Sở Hồng, liền trực tiếp tìm đến tận nơi cãi nhau một trận lớn với anh Phát.

Mặc dù cuối cùng mọi chuyện đã được giải thích rõ ràng, nhưng

Chu Nhuận Phát trong lòng lại càng thêm phiền muộn, ở nhà Chung Sở Hồng hết ly này đến ly khác uống rượu, cuối cùng tự chuốc say mèm, trên đường xuống lầu thì xảy ra cảnh gặp Lâm Hựu Luân.

Nhìn theo chiếc xe nhỏ của Chu Nhuận Phát và Trần Ngọc Liên dần dần khuất xa, Chung Sở Hồng và Lâm Hựu Luân đứng cạnh nhau trên bậc thềm cửa tòa nhà: "Thật ra A Liên cũng là một người phụ nữ khổ mệnh, gần đây cô ấy tâm trạng không tốt, lời nói có hơi xúc phạm, anh đừng chấp nhặt với cô ấy." "Bảo sao cô ấy đóng phim truyền hình lại được yêu thích như vậy, tính cách lạnh lùng này hầu như giống hệt Tiểu Long Nữ dưới ngòi bút của Kim Dung." Lâm Hựu Luân đối với Trần Ngọc Liên vẫn luôn dừng lại ở ấn tượng về bộ phim 《Thần Điêu Hiệp Lữ》 mà cô đóng cùng Lưu Đức Hoa, không thể nói là thích hay ghét bản thân cô ấy, chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc.

Chung Sở Hồng mắt ánh lên nụ cười ngọt ngào, chắp tay sau lưng nhìn Lâm Hựu Luân: "Vậy còn em thì sao?" Lâm Hựu Luân nhất thời không phản ứng kịp: "Em gì?" "Anh luôn thích gộp diễn viên và vai diễn vào nói.

Anh Phát thì anh bảo là Hứa Văn Cường, A Liên thì anh gọi là Tiểu Long Nữ, vậy còn em thì sao?" Chung Sở Hồng rất muốn nghe Lâm Hựu Luân nhận xét về mình. "Em trên phim và ngoài đời là hai người khác nhau." Lời nói này của Lâm Hựu Luân lập tức chạm đến đáy lòng Chung Sở Hồng.

Cô cảm thấy khi diễn phim thì luôn đóng vai người khác, nên khi không diễn phim thì phải là chính mình.

Chung Sở Hồng đột nhiên phát hiện, người thanh niên trước mắt này dường như có sự thấu hiểu rất sâu sắc về cô.

Rõ ràng mới quen chưa đến nửa tiếng, nhưng Lâm Hựu Luân lại

cho cô cảm giác như một người bạn cũ đã quen biết nhiều năm.

Cảm giác này rất kỳ lạ, nhưng Chung Sở Hồng không nói ra, cô lo lắng lời này vừa nói ra, hai người sẽ không còn tìm được sự "ăn ý" quen thuộc đó nữa. "Anh quen em, nhưng đến giờ em vẫn chưa biết tên anh." Đôi mắt đen láy của Chung Sở Hồng lộ ra ánh lửa nhiệt tình.

Những người quen cô đều biết, cô có tính cách khá thẳng thắn và sảng khoái, hơn nữa không bao giờ cố ý che giấu bản thân, đối với người mình thích sẽ chủ động tiếp cận, bằng không cô sẽ giữ im lặng và tránh xa.

Lâm Hựu Luân liên tục xin lỗi, khiến Chung Sở Hồng rất lạ. "Chủ động hỏi tên một quý cô là điều rất bất lịch sự, mà chủ động để quý cô hỏi tên mình cũng thất lễ không kém." Lâm Hựu Luân cười giải thích.

Chung Sở Hồng thầm nhẩm ba chữ "Lâm Hựu Luân" trong lòng, cảm thấy mình hình như đã từng nghe ở đâu đó rồi.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

Chương 25

Khi vào thang máy, Chung Sở Hồng hỏi về công việc của Lâm Hựu Luân. "Tôi làm ở một phòng ghi hình, em thì đóng phim, tôi thì chiếu phim, nói ra cũng coi như nửa đồng nghiệp rồi." Vương Tinh trước đây cũng từng nói lời tương tự, bây giờ bị Lâm Hựu Luân sửa đổi một chút rồi dùng thẳng.

Chung Sở Hồng chỉ thấy lời này rất thú vị, không nghĩ thêm nhiều.

Lâm Hựu Luân ở tầng 7, Chung Sở Hồng ở tầng 9.

Khi thang máy đến tầng 7, Chung Sở Hồng lại nhất định bắt Lâm Hựu Luân cởi quần áo bẩn ra, để cô ấy mang về giặt.

Lâm Hựu Luân từ chối không được, đành phải theo Chung Sở Hồng về nhà.

Chung Sở Hồng vừa vào cửa đã bảo Lâm Hựu Luân cởi áo khoác và sơ mi ra, rồi lấy từ phòng ngủ ra một bộ áo choàng tắm chưa từng mặc, nhét vào tay anh: "Nhà em không có chuẩn bị quần áo nam, đành phải tạm để anh mặc cái này vậy." Lâm Hựu Luân định đợi Chung Sở Hồng giặt sạch quần áo rồi mang về nhà mình phơi khô, liền mặc chiếc áo choàng tắm mà Chung Sở Hồng đưa cho xuống lầu về nhà thay quần áo.

Mẹ anh thấy anh quấn một chiếc áo choàng tắm bước vào nhà thì hỏi có chuyện gì xảy ra.

Lâm Hựu Luân chỉ nói là gặp một người bạn của hàng xóm trên lầu uống say, đối phương không cẩn thận làm bẩn quần áo của anh, người hàng xóm đó nhất định phải giúp anh giặt sạch quần áo.

Trần Huệ Tình chú ý thấy Lâm Hựu Luân mặc một chiếc áo

choàng tắm nữ, liền để tâm hơn, truy hỏi đối phương có phải là nữ không. "Đương nhiên là nữ, nếu không thì một người đàn ông giúp con giặt quần áo sao?" Lâm Hựu Luân cũng không giấu giếm, nói thật.

Trần Huệ Tình hỏi một tràng như điều tra hộ khẩu, cuối cùng Lâm Hựu Luân hết cách. "Đối phương trông thế nào?

Có lớn tuổi không?

Có bạn trai chưa?" "Con với cô ấy mới quen chưa đầy một tiếng, làm sao con biết mấy chuyện đó được?" Trần Huệ Tình thẳng thắn đáp: "Con đã 18 tuổi rồi, chuyện này mẹ không lo thì ai lo?" Lâm Hựu Luân không kìm được phàn nàn: "Nhưng nghe giọng mẹ, con cảm thấy mình sắp 28 rồi.

Bây giờ con gái tốt nhiều lắm, mẹ cứ để con từ từ chọn, chuyện này hai năm nữa rồi nói được không?" Trần Huệ Tình thấy Lâm Hựu Luân đã thay quần áo xong định đi ra ngoài, vội vàng gọi anh lại: "Áo choàng tắm của người ta là đồ mới, con định cứ thế mang về à?" Lâm Hựu Luân hơi do dự: "Bộ quần áo này con mới mặc có một lúc, cũng đâu có làm bẩn." Trần Huệ Tình trừng mắt nhìn anh: "Không làm bẩn cũng phải cởi ra cho mẹ, giặt sạch sẽ rồi mới trả lại cho người ta!" Lâm Hựu Luân khó xử nói: "Nhưng con chỉ xin ông chủ nghỉ phép một ngày, sáng mai đã phải quay lại rồi." "Chuyện này không đơn giản sao?

Giặt sạch sẽ rồi mẹ giúp con trả lại cho người ta." Chiếc áo choàng tắm trong tay bị mẹ anh không nói lý lẽ gì mà cầm lấy, Lâm Hựu Luân không còn kiên trì nữa, nhưng luôn cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng.Lâm Hựu Luân mang quần áo đã giặt sạch từ nhà Chung Sở Hồng về.

Anh chỉ nói là sẽ giặt sạch chiếc áo choàng tắm mà anh đã mặc đi rồi trả lại Chung Sở Hồng.

Chung Sở Hồng ngại không nói cho Lâm Hựu Luân biết, chiếc áo choàng tắm đó thật ra là cô ấy đã mặc rồi.

Cô lo Lâm Hựu Luân trần truồng sẽ bị cảm lạnh, mà nhà thì lại thật sự không có quần áo phù hợp cho đàn ông mặc, nên mới nói dối.

Trên chiếc áo choàng tắm có một mùi nước hoa thoang thoảng.

Khi Lâm Hựu Luân mặc không để ý, nhưng mẹ anh, Trần Huệ Tình, lại phát hiện ra vấn đề này, trong lòng càng thêm khẳng định phán đoán của mình.

Lâm Hựu Luân không ngờ mẹ lại có thể từ một chiếc áo choàng tắm mà liên tưởng ra nhiều chuyện đến vậy.

Sáng hôm sau, anh trực tiếp quay lại phòng ghi hình.

Khi đang dọn dẹp vệ sinh, anh thấy trên bàn có một tờ báo, ngày xuất bản khá gần, ba ngày trước.

Mặc dù các tin tức trên đó đều đã lỗi thời, nhưng vẫn có một thông tin thu hút sự chú ý của Lâm Hựu Luân.

Đây là một đoạn thông báo phát sóng chương trình truyền hình, giới thiệu về lễ khai mạc của 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》.

Đây là chương trình mà Vô Tuyến đặc biệt chuẩn bị để nâng cao độ nổi tiếng của bộ phim truyền hình.

Ngày phát sóng ghi là tối qua, nhưng sáng nay sẽ có một lần phát lại.

Lâm Hựu Luân nhìn đồng hồ thấy vừa đúng lúc, liền bật tivi, chương trình vừa mới bắt đầu.

Tiểu thuyết đăng nhiều kỳ trên 《Minh Báo》 đã gây ra tiếng vang lớn, tiến độ quay bộ phim truyền hình này tự nhiên cũng nhận được sự quan tâm đặc biệt.

Chương trình này đã mời tất cả các diễn viên chính của 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 đến trường quay.

Người dẫn chương trình để làm không khí thêm sôi nổi đã hỏi không ít câu hỏi.

Lương Triều Vỹ vẫn là một người trầm tính, các diễn viên chính khác đều nói rất nhiều, chỉ mình anh ấy nói xong chỉ với vài câu.

Trên chương trình, Ông Mỹ Linh mang đến một cảm giác gượng cười.

Lâm Hựu Luân cũng không chắc chuyện kia rốt cuộc đã ảnh hưởng đến cô ấy lớn đến mức nào.

Vì "sự kiện đánh người ở trường quay", Thang Chấn Nghiệp gần đây đã kín tiếng hơn rất nhiều, trên báo chí không còn thấy tin tức liên quan đến anh ta và Ông Mỹ Linh nữa.

Lâm Hựu Luân tập trung hoàn toàn vào màn hình tivi.

Lục Bá bưng cốc trà vào rót nước, anh cũng chỉ gật đầu với đối phương, coi như đã chào hỏi.

Lục Bá nhắc chiếc ấm nước lên thấy bên trong rỗng, liền bảo Lâm Hựu Luân đừng xem tivi nữa, ra ngoài đun một ấm nước nóng trước đi.

Lâm Hựu Luân xách ấm nước ra ngoài.

Lục Bá xem tivi một lát, đột nhiên nhớ ra một bài tiểu thuyết mà tối qua anh ta đã đọc trên 《Minh Báo》.

Tờ báo đó là Lục Bá tranh thủ lúc Phì Tử, ông chủ quán trà đối diện, không chú ý mà lén lút lấy trộm.

Anh ta phát hiện tác giả của tiểu thuyết đó trùng tên trùng họ với Lâm Hựu Luân, còn định hôm nay nói chuyện này với Lâm Hựu Luân,

nhưng vừa nãy vào cửa thì anh ta lại quên mất.

Lâm Hựu Luân ra ngoài đun nước nóng về, lại thấy trước cửa phòng ghi hình có không ít người vây quanh, mọi người đều rướn cổ, như thể đang xem trò vui gì đó.

Trong đám đông có người nhận ra Lâm Hựu Luân, vội vàng nói cho anh biết, Lục Bá và Phì Tử, ông chủ quán trà đối diện, suýt nữa thì đánh nhau bên trong, bảo Lâm Hựu Luân nhanh chóng vào can ngăn.

Lâm Hựu Luân chen qua đám đông, thấy Phì Tử đang tức giận nói gì đó, bọt mép bay tứ tung, ngón tay suýt nữa thì chọc vào mặt Lục Bá.

Lâm Hựu Luân vội vàng chạy tới kéo hai người ra, vừa la vừa hét đuổi hết những người đang xem náo nhiệt xung quanh đi, rồi mới hỏi hai người tại sao lại cãi nhau.

Nguyên nhân của sự việc vẫn là vì tờ báo đăng nhiều kỳ tiểu thuyết 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》.

Hiện tại trên thị trường căn bản không mua được, mà các kỳ tiếp theo cũng chưa ra, những người từng mua tờ báo này đều cẩn thận cất giữ, căn bản không nỡ vứt bỏ như báo cũ.

Phì Tử một mực khẳng định là Lục Bá đã lấy trộm tờ báo của mình.

Lục Bá miệng không chịu thừa nhận, nhưng trong lòng lại cảm thấy Phì Tử quá nhỏ nhen, chẳng phải chỉ là một tờ báo rách nát sao, đáng để trân trọng như vậy ư?

Lâm Hựu Luân thầm nghĩ tờ báo này tám chín phần là bị Lục Bá lấy rồi, nhưng trước mặt người ngoài, anh vẫn phải giữ thể diện cho Lục Bá, nên liền khuyên Phì Tử rằng, bộ phim truyền hình chuyển thể

từ tiểu thuyết đó sắp phát sóng rồi, không có báo thì vẫn có thể xem tivi, hơn nữa 《Minh Báo》 cũng sẽ sớm ra kỳ tiếp theo, không cần vì chuyện nhỏ này mà làm mất mặt tất cả mọi người.

Lâm Hựu Luân nói mãi mới thuyết phục được Phì Tử bỏ đi, nhưng khi đi, anh ta đã thả lời rằng sau này sẽ không bao giờ cho Lục Bá đến quán của anh ta lấy báo nữa.

Lục Bá bất bình nói: "Không đi thì không đi, anh ta tưởng tôi thèm mấy tờ báo rách nát đó chắc?" Lâm Hựu Luân đổ đầy nước vào cốc trà của Lục Bá, khi đưa cho anh ta thì hỏi: "Tờ báo đó là ông lấy đúng không?" Lục Bá thò đầu nhìn ra ngoài cửa, đóng cửa lại mới thừa nhận chuyện này: "Tôi cũng không ngờ lại xảy ra chuyện vớ vẩn này, hôm nay đúng là xui xẻo đến tận cùng." Lục Bá lắc đầu: "À đúng rồi, nói đến tờ báo đó, tôi thấy có một tác giả tên y hệt cậu." Lâm Hựu Luân thầm nghĩ giấu lâu như vậy cuối cùng vẫn bị lộ, đang định thừa nhận, lại phát hiện Lục Bá căn bản không coi chuyện này là chuyện gì to tát, chỉ coi đó là một câu chuyện cười kể cho anh nghe, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Hựu Luân nghĩ rằng buổi sáng ồn ào này cuối cùng có thể kết thúc, nhưng không ngờ Lục Bá vừa đi, Vương Tinh đã tìm đến tận nơi.

Hôm qua thấy tên này vẫn còn khỏe mạnh, hôm nay nhìn anh ta lại có vẻ mặt hoảng hốt mất mát, vội vàng chạy đến, hơi nóng bốc ra trên đầu đã kết thành mồ hôi.

Biết tên này gặp chuyện gấp, Lâm Hựu Luân cũng không đùa với anh ta, chỉ bảo anh ta ngồi xuống nói từ từ.

Chương 26

Vương Tinh ực ực uống hết một cốc trà, cuối cùng cũng thở phào một hơi: "A Luân, chúng ta có tính là bạn tốt không?" Lâm Hựu Luân không đoán được tên này rốt cuộc đang giấu thuốc gì trong bình, suy nghĩ một lát rồi nói: "Cái này phải xem tình hình." "Nếu tôi bị người ta dùng súng ép đóng phim, anh có chịu giúp tôi không?" Lâm Hựu Luân nghe tin này phản ứng đầu tiên không phải là cho rằng Vương Tinh đang nói dối, mà là cảm thấy anh ta nói hơi khoa trương.

Việc xã hội đen Hồng Kông đầu tư phim để rửa tiền từ lâu đã là bí mật công khai, nhưng Vương Tinh dù sao cũng là một đạo diễn có chút tiếng tăm ở Hồng Kông.

Những đại lão đủ tư cách mời anh ta quay phim, căn bản không cần dùng đến thủ đoạn uy hiếp kém cỏi như vậy.

Vương Tinh cũng không hy vọng chuyện này có thể lừa được Lâm Hựu Luân, chỉ muốn phóng đại sự thật một chút để kiếm thêm chút điểm đồng tình.

Thấy hiệu quả đã đạt được, anh ta lập tức dừng lại đúng lúc, thành thật khai báo: "Là công ty điện ảnh Vĩnh Thịnh tìm tôi, muốn tôi giúp họ quay một bộ phim." Lâm Hựu Luân nghe xong không phản ứng gì: "Vậy anh cứ giúp họ quay thôi." Ông chủ của Vĩnh Thịnh là huynh đệ Hướng thị lừng lẫy.

Bỏ qua thân phận, bối cảnh và đánh giá xã hội của họ, huynh đệ Hướng thị, đặc biệt là Hướng Hoa Cường, hơn 10 năm sau, khi điện ảnh Hong Kong đang trên đà suy yếu, đã cùng vợ thành lập Vĩnh Thịnh Giải Trí, sau đó là tập đoàn Âu Lạc Tinh, một mình gánh vác đại nghiệp điện ảnh Hong Kong, năng lực và thủ đoạn của họ không thể

xem thường.

Vĩnh Thịnh tuy có bối cảnh xã hội đen, nhưng danh tiếng vẫn luôn tốt, sao có thể dùng súng ép Vương Tinh đi quay phim được? "Họ đưa tôi một tấm séc 5 triệu đô la Hồng Kông, nói đây chỉ là thù lao, kinh phí quay phim tính riêng." Vương Tinh vừa vội nói liền cà lăm: "Nhưng số tiền này tôi có dám nhận không?

Đừng nói là phim quay hỏng, chỉ cần phim ra rạp doanh thu dưới 20 triệu thì số tiền này tôi nhận cũng không yên." Lâm Hựu Luân biết Vương Tinh vòng vo nói nhiều như vậy, chính là muốn anh giúp viết kịch bản, nên cũng không khách khí, trực tiếp nói: "Nếu anh lo số tiền này không dễ nhận, vậy thì cứ trả lại tấm séc đó, đổi lấy phần trăm doanh thu phòng vé." "Vậy anh nghĩ chúng ta nên lấy bao nhiêu là hợp lý?" Lâm Hựu Luân suy nghĩ một lát: "5 triệu, khoảng 15% cũng gần đủ rồi." Vương Tinh nghe xong liền sững sờ.

Nghe ý của Lâm Hựu Luân, bộ phim này doanh thu phòng vé ít nhất cũng có thể đạt 40 triệu đô la Hồng Kông.

Vừa mới quay một bộ phim có doanh thu 40 triệu, tiếp đó lại muốn quay thêm một bộ nữa, tên nhóc này không phải bị điên rồi chứ?Đuổi Vương Tinh đi rồi, Lâm Hựu Luân bắt đầu suy nghĩ về chuyện này.

Vì là hợp tác với Vĩnh Thịnh, trong lòng Lâm Hựu Luân đương nhiên đã nghĩ ra một kịch bản phù hợp.

Anh lấy một xấp giấy nháp từ ngăn kéo ra, trong đầu không nghĩ đến cốt truyện phim mà đang cân nhắc xem mình có nên đổi sang máy đánh chữ khác không.

Đối với người khác mà nói, viết lách là một công việc trí óc, nhưng đối với Lâm Hựu Luân, đây lại càng giống một công việc thể lực.

Câu chuyện anh định viết kể về Thần Bài nổi tiếng thế giới Cao Tiến nhận lời mời của một băng xã hội đen bản địa, đối đầu với Vua Bài Singapore Trần Kim Thành trên bàn bài.

Đêm trước trận quyết chiến, Cao Tiến trong một tai nạn đã ngã xuống sườn núi và mất trí nhớ, được tên lưu manh Đao Tử cưu mang.

Bạn gái của Đao Tử là A Trân chăm sóc Cao Tiến rất chu đáo, còn Đao Tử thì vừa được lợi từ tài đánh bài của Cao Tiến mất trí nhớ lại vừa gặp không ít rắc rối.

Em họ của Cao Tiến là Cao Nghĩa đã lỡ tay sát hại bạn gái của Cao Tiến là Trân Ny, còn phái người ám sát Cao Tiến, may mắn nhờ vệ sĩ Long Ngũ xuất hiện kịp thời.

Khi thoát hiểm, Cao Tiến bị ô tô đâm trúng, nhưng lại gặp họa được phúc, khôi phục trí nhớ.

Thời gian Cao Tiến và Trần Kim Thành quyết chiến cuối cùng cũng đến, Cao Tiến tài cao một bậc, lợi dụng ký hiệu của đối phương trên quân bài, tương kế tựu kế đánh bại Trần Kim Thành, đồng thời cũng vạch trần bộ mặt xấu xa của Cao Nghĩa.

Chỉ có thể viết tay, tốc độ đương nhiên không nhanh được.

Bận rộn cả buổi sáng, Lâm Hựu Luân mới viết xong phần mở đầu.

Xoa xoa cổ tay mỏi nhức, vừa định đi ăn cơm thì chiếc điện thoại treo bên ngoài đột nhiên reo lên.

Lục Bá vừa hay đi ngang qua đó, nhấc điện thoại chưa nói được hai câu đã đưa ống nghe từ ô bán vé vào. "Tìm tôi à?" Lâm Hựu Luân bán tín bán nghi nhận lấy ống nghe, "alo" một tiếng, sau đó rất bất ngờ khi nghe thấy giọng nói của mẹ Trần Huệ Tình. "A Luân, con nghe mẹ nói không?" Lâm Hựu Luân "ừm" một tiếng.

Anh chỉ nhớ mình từng cho mẹ số điện thoại của phòng ghi hình, nhưng nhà mới vừa chuyển đến, chưa kịp lắp điện thoại, sao mẹ lại nhớ ra gọi điện cho anh lúc này? "Mẹ đang làm khách ở nhà cô Chung, vừa hay cô ấy có chuyện tìm con, nên mẹ mới gọi điện cho con.

À mà, con ăn cơm chưa?" "Con đang định ăn..." Lâm Hựu Luân nhất thời không kịp phản ứng, "Cô Chung" này là ai? "Hôm qua người ta vừa giúp con giặt quần áo, nhanh vậy đã không nhớ rồi sao?" Mẹ anh trong điện thoại hơi oán trách Lâm Hựu Luân: "Mẹ nói cho con biết nhé, cô Chung người rất tốt, còn nói tối qua con đã giúp cô ấy và bạn cô ấy, hôm nay cô ấy muốn mời con đi ăn cơm." Lâm Hựu Luân chợt hiểu ra, nhưng lại càng cảm thấy đau đầu.

Sao mẹ mình lại chạy đến nhà Chung Sở Hồng?

Trong điện thoại, mẹ anh nghi hoặc hỏi: "Không phải con bảo mẹ trả áo choàng tắm cho cô Chung sao?" Lâm Hựu Luân mạnh mẽ vỗ trán.

Vừa bận rộn như vậy, anh lại quên mất chuyện cái áo choàng tắm. "Hôm qua con vừa xin nghỉ phép, hai ngày nay e là không được." "Con đừng cúp máy, mẹ bảo cô Chung nói chuyện với con." Mẹ anh đưa ống nghe cho Chung Sở Hồng, Lâm Hựu Luân đành phải cứng họng chào hỏi Chung Sở Hồng qua điện thoại. "Hai ngày nay anh thật sự có việc không thể sắp xếp được sao?" Giọng nói của Chung Sở Hồng dịu dàng, thiết tha, giống như làn gió ấm áp, mang theo hương hoa cỏ trong mùa xuân, cách điện thoại cũng có thể khiến người ta cảm nhận được sự chân thành của cô ấy. "Buổi tối tôi không thể đi được, buổi trưa thì sao?" Chung Sở Hồng giải thích: "Hôm nay anh Phát sau khi tỉnh rượu đã gọi điện cho em, hỏi về chuyện tối qua.

Biết mình đã nôn vào người anh, anh ấy cảm thấy rất áy náy, nên muốn mời anh ăn một bữa cơm." Trong kịch bản của Lâm Hựu Luân

đang viết về Cao Tiến, người đóng vai Cao Tiến lại tự mình đến tận cửa, sau đó anh như bị ma xui quỷ khiến mà hỏi một câu: "Em cũng đi à?" Chung Sở Hồng trả lời thận trọng: "Anh Phát chỉ nói mời anh, em đi không được hay sao?" Lâm Hựu Luân dứt khoát nói: "Tôi định gọi thêm một người bạn, đến lúc đó em cũng đi cùng nhé." Chung Sở Hồng tay nắm chặt ống nghe, trong lòng vẫn còn do dự không biết có nên đồng ý với Lâm Hựu Luân không, nhưng đầu bên kia điện thoại đã truyền đến tiếng tút tút bận, Lâm Hựu Luân đã cúp máy trước rồi.

Trần Huệ Tình cảm thấy bất bình cho Chung Sở Hồng, muốn gọi điện lại cho Lâm Hựu Luân, nhưng bị Chung Sở Hồng ngăn lại. "Dì Trần, chuyện này để cháu suy nghĩ kỹ lại đã." Trần Huệ Tình vỗ vỗ tay Chung Sở Hồng: "Cháu đừng lo, nếu thằng nhóc đó không chịu nghe lời cháu, dì nhất định sẽ gọi điện mắng cho nó một trận!" — Cúp điện thoại, Lâm Hựu Luân hắt hơi liên tục mấy cái.

Muốn ăn cơm với Chu Nhuận Phát, Lâm Hựu Luân còn phải gọi Vương Tinh, nên anh liền gọi điện đến nhà Vương Tinh.

Vương Tinh không có nhà, người nghe điện thoại là bố anh ta.

Lâm Hựu Luân vừa nghe thấy giọng Vương Thiên Lâm, lập tức cúp máy.

Lần trước vụ nam diễn viên chính phim truyền hình, Lâm Hựu Luân có thể nói là đã đắc tội Vương Thiên Lâm thảm hại, nên bây giờ anh vừa nghe thấy giọng Vương Thiên Lâm liền hơi chột dạ.

Lâm Hựu Luân đổi thời gian gọi lại, vận may của anh hôm nay vẫn hơi kém, người nghe điện thoại vẫn là Vương Thiên Lâm.

Lâm Hựu Luân vội vàng cúp điện thoại, thầm mừng vì điện thoại thời này không có chức năng hiển thị số gọi đến.

Gần tối, Lâm Hựu Luân gọi điện lại, Vương Thiên Lâm nhấc ống

nghe lên liền chửi rủa ầm ĩ: "Thằng rụt đầu rùa, có gan thì mày nói với tao một tiếng xem nào!" Lâm Hựu Luân đành phải cứng họng đáp: "Chú Thiên Lâm, cháu là Lâm Hựu Luân." Vương Thiên Lâm vừa nghe thấy giọng nói rất lạ trong điện thoại, đang định nổi giận, nhưng vừa nghe thấy ba chữ "Lâm Hựu Luân", ông lại dẹp yên lửa giận.

Hai người đều im lặng trong điện thoại, không khí dường như rất căng thẳng.

Cuối cùng, Vương Thiên Lâm ho khan một tiếng: "Nói đi, có chuyện gì?" Lâm Hựu Luân ấp úng mở lời, nói là muốn tìm Vương Tinh.

Vương Thiên Lâm không chút quan tâm đáp: "Thằng nhóc đó ra ngoài làm việc chưa về, có chuyện gì cậu cứ nói với tôi đi." Lâm Hựu Luân cũng dứt khoát: "Vậy cháu sẽ gọi điện cho anh ấy sau vậy." "Khoan đã!" Vương Thiên Lâm gọi Lâm Hựu Luân đang chuẩn bị cúp điện thoại lại: "Hôm nay cậu phải nói rõ ràng ra, nếu không hai cuộc điện thoại trước cậu coi tôi như khỉ trêu đùa sao?" Lâm Hựu Luân vội vàng giải thích: "Hiểu lầm, đó tuyệt đối là một sự hiểu lầm!

Ban đầu cháu không nghe ra là giọng chú Thiên Lâm đó sao, còn tưởng điện thoại bị nhiễu sóng." Vương Thiên Lâm không ăn cái bộ đó: "Thằng nhóc con, đừng có giở trò khôn lỏi với tao." Lâm Hựu Luân bất lực: "Thật ra cũng không có gì, ngày mai cháu có một bữa cơm, muốn rủ Vương Tinh đi cùng." Vương Thiên Lâm không tin: "Thật sự chỉ là ăn cơm thôi sao, đáng để cậu gọi ba cuộc điện thoại liên tiếp đến vậy à?" "Anh ấy gần đây không phải muốn giúp Vĩnh Thịnh quay một bộ phim sao?

Cháu hẹn anh ấy đi gặp nam diễn viên chính đó." Lâm Hựu Luân dứt khoát nói hết, tưởng rằng như vậy Vương Thiên Lâm sẽ không hỏi nữa, không ngờ lần này Vương Thiên Lâm lại muốn hỏi đến cùng.

"Cậu sẽ không phải là đang đánh chủ ý vào diễn viên của Thiệu thị chúng tôi chứ?" Lâm Hựu Luân lập tức đảm bảo: "Chú cứ yên tâm, lần này tuyệt đối sẽ không tranh người với chú." Vương Thiên Lâm đột nhiên đổi giọng: "Nói vậy là cậu ngầm thừa nhận rồi sao?

Thằng nhóc con, nếu cậu có thời gian giúp Vĩnh Thịnh viết kịch bản, vậy cũng giúp Thiệu thị viết một cái thì sao?

Cậu yên tâm, đây không phải ý của tôi, mà là ý của chú Lục.

Chỉ cần cậu đồng ý, lần này dù cậu muốn tìm diễn viên nào đóng phim, Thiệu thị cũng sẽ toàn lực phối hợp với cậu." Lâm Hựu Luân cười tự giễu: "Cháu còn có lựa chọn sao?" Vương Thiên Lâm cười mắng một tiếng: "Coi như thằng nhóc cậu thức thời!" Đến gần trưa ngày thứ hai, ngoài cửa rạp chiếu phim vang lên tiếng còi xe.

Lâm Hựu Luân khóa kịch bản chưa viết xong vào ngăn kéo, lấy áo khoác trên ghế, bước tới chào Lục Bá một tiếng, nhờ ông ấy trông chừng chỗ này.

Xe con của Vương Tinh đậu bên đường, Lâm Hựu Luân không ngồi ghế phụ lái, mà trực tiếp kéo cửa sau ngồi vào, sau đó vỗ vỗ lưng ghế lái, “Trước tiên đến nhà tôi một chuyến.” Vương Tinh nhìn vào gương chiếu hậu một cái, bất mãn nói: “Khốn kiếp, thật sự coi tôi là tài xế của cậu sao?” “Bảo cậu đi thì đi, nói nhiều lời thừa thãi làm gì?” Lâm Hựu Luân không để ý đến lời càu nhàu của Vương Tinh, liên tục thúc giục anh ta nhanh chóng lái xe.

Vương Tinh vừa vặn chìa khóa khởi động xe, vừa hỏi: “Không phải nói hôm nay có người mời khách sao?” Lâm Hựu Luân bị hỏi đến không còn cách nào khác, chỉ đành đáp: “Tôi phải đến đó đón một người trước.” Vương Tinh tự cho là thông minh hỏi: “Dì Trần cũng đi, cậu và người mời khách đó có quan hệ gì?” Lâm Hựu Luân đành phải kiên nhẫn giải thích: “Không phải mẹ tôi, là một người bạn tôi

mới quen, cô ấy ở tầng trên nhà chúng ta." Vương Tinh vừa xoay vô lăng lùi xe, vừa nói: "Nhắc đến tòa nhà nhà cậu, hôm đó tôi quên nói với cậu, cô Hồng cũng ở đó!" Lâm Hựu Luân mặt không biểu cảm hỏi một câu: "Hai người quen nhau sao?" "Nếu tôi quen cô ấy thì tốt rồi." Vương Tinh tiếc nuối bĩu môi.

Chương 27

Chung Sở Hồng tuy là diễn viên của Thiệu thị, nhưng lại chủ yếu đóng phim nghệ thuật, nên đương nhiên không có nhiều giao thiệp với một đạo diễn phim thương mại như Vương Tinh.

“Hiện tại rất nhiều đạo diễn lớn đều thích tìm cô ấy đóng phim, hơn nữa cô ấy có mối quan hệ rất tốt trong giới, nếu không cũng sẽ không có biệt danh 'cô Hồng' đầy thân thiện như vậy.” Trên đường lái xe đến nhà Lâm Hựu Luân, Vương Tinh đã kể rất nhiều chuyện về Chung Sở Hồng.

Nữ minh tinh Hong Kong rất hiếm khi không có scandal, nhưng Chung Sở Hồng lại là một trường hợp đặc biệt.

Kể từ khi đóng phim nổi tiếng, không ít công tử hào môn và phú hào quyền quý muốn quy phục trước vẻ đẹp của Chung Sở Hồng, nhưng Chung Sở Hồng chưa bao giờ cố ý dựa dẫm, cũng không hề có scandal nào lan truyền.

Nữ minh tinh Hong Kong đều thịnh hành chụp ảnh nóng.

Đối với những nữ minh tinh xinh đẹp, chụp ảnh nóng vừa có thể nổi danh lại vừa mang lại thu nhập không nhỏ, có thể nói là danh lợi song thu.

Không ít nhà xuất bản nhìn trúng danh tiếng và sắc đẹp của Chung Sở Hồng, ra giá cao muốn mời cô chụp ảnh nóng, đồng thời chỉ yêu cầu mặc đồ bơi là được, không chụp bất kỳ cảnh lộ điểm nào, nhưng Chung Sở Hồng vẫn không chịu đồng ý.

Vương Tinh cuối cùng đùa nói: “Nếu bây giờ tôi không có vợ, liều mạng cũng phải theo đuổi cô ấy cho bằng được.” “Lời này cậu dám nói thẳng với người ta không?” Lâm Hựu Luân cố ý khiêu khích

Vương Tinh.

Gã này không hề phòng bị, không cẩn thận đã rơi vào cái bẫy Lâm Hựu Luân đã giăng sẵn.

“Có gì mà không dám, nếu có thể gặp cô Hồng, tôi sẽ nói cho cậu xem ngay tại chỗ.” “Nếu cậu không dám nói thì sao?” Ánh mắt Lâm Hựu Luân rõ ràng là không tin.

Vương Tinh liền đề nghị cá cược với anh, người thua phải đồng ý một việc cho đối phương.

Mỗi lần cá cược với Lâm Hựu Luân, Vương Tinh căn bản chưa từng nghĩ mình sẽ thua, nhưng mỗi lần kết quả đều nằm ngoài dự liệu của anh ta.

Xe còn chưa đến dưới lầu nhà Lâm Hựu Luân, Vương Tinh đã nhìn thấy từ xa một người phụ nữ phong tư yểu điệu đứng trên bậc thềm trước cửa.

Cô ấy mặc áo khoác dạ ngắn màu vàng hạnh, váy len dài đến đầu gối và một đôi giày cao gót màu kem trang nhã, tất da chân màu da thịt ôm lấy đôi chân cân đối đầy đặn.

Mái tóc dài xoăn tự nhiên thoải mái buông phía sau, trên cổ quàng một chiếc khăn lụa trắng như tuyết, khiến người ta liên tưởng đến bộ lông trước ngực chim én, làm nổi bật đôi mắt và mái tóc đen hơn cả màn đêm.

Ô tô dừng lại trên mặt đường dưới bậc thềm, nhìn rõ mặt đối phương, lòng Vương Tinh như bị nghẹn một tảng đá, thẳng thừng dâng lên, cổ họng nghẹt thở, khó chịu vô cùng.

Vương Tinh cảm thấy vận may của mình hôm nay thật sự quá xui xẻo, vừa cá cược với Lâm Hựu Luân xong, lập tức gặp Chung Sở Hồng ngay trước cửa.

Đây không phải là cố ý muốn anh ta bẽ mặt sao?

Lâm Hựu Luân mở cửa bên trái xuống xe, Vương Tinh đang ngồi ở ghế lái bên phải, trong lòng không ngừng cầu nguyện: "Tuyệt đối đừng để thằng nhóc này nhận ra người đứng trên bậc thềm là cô Hồng, nếu không hôm nay tôi sẽ gặp rắc rối lớn rồi." Cảnh tượng tiếp theo xảy ra hoàn toàn làm đảo lộn nhận thức của Vương Tinh.

Chung Sở Hồng nhanh chóng bước xuống bậc thềm, với những bước đi uyển chuyển, thanh nhã, đi thẳng về phía này.

Lâm Hựu Luân đi nửa vòng xe, kịp lúc Chung Sở Hồng bước tới, kéo mở cửa xe bên phải, làm một cử chỉ mời vào.

Vương Tinh ôm đầu, thở dài một tiếng, uể oải đổ rạp vào lưng ghế xe như một con búp bê cao su bị xì hơi.

Anh ta nằm mơ cũng không ngờ tới, người Lâm Hựu Luân muốn đón lại chính là Chung Sở Hồng.

Chung Sở Hồng cúi người lên xe, Lâm Hựu Luân tận chức tận trách đóng cửa xe cho cô, sau đó lại đi vòng về, lên xe từ cửa bên trái.

Chờ Lâm Hựu Luân đóng cửa xe, Chung Sở Hồng đột nhiên "a" lên một tiếng, cô ấy cảm thấy người tài xế mập mạp ở ghế trước có chút quen mắt.

Nếu Vương Tinh lúc này biết suy nghĩ trong lòng Chung Sở Hồng, nhất định sẽ lấy đầu đập vào cửa kính xe.

Một đạo diễn lừng lẫy, lại bị cô Hồng coi là tài xế, chuyện này mà truyền ra ngoài, danh tiếng của anh ta coi như hủy hoại hết.

"Anh Phát đã đợi ở nhà hàng rồi, chúng ta còn phải đi đón người bạn kia của anh nữa sao?" Giọng Chung Sở Hồng không lớn, nhưng lời nói đó lại lọt vào tai Vương Tinh không sót một chữ.

Một người sống sờ sờ như anh ta, cứ thế bị Chung Sở Hồng coi như không khí một cách hoa lệ.

Trong lòng trăm mối ngổn ngang, Vương Tinh lập tức có một cảm giác muốn khóc.

Lâm Hựu Luân nghiêng đầu ghé sát tai Chung Sở Hồng, hạ giọng nói: "Người lái xe này chính là bạn tôi, thực ra, em nên biết anh ấy." Chung Sở Hồng hơi nghiêng người về phía giữa, cuối cùng cũng nhìn rõ khuôn mặt nghiêng của người tài xế mập mạp kia.

Khoảnh khắc đó, Chung Sở Hồng trừng mắt nhìn chằm chằm Vương Tinh, trên mặt lộ ra vẻ không hiểu gì.

Cô ấy cảm thấy sự xuất hiện của Vương Tinh thật sự quá bất ngờ.

Thà nói là chưa có sự chuẩn bị tinh thần, chi bằng nói giống như đang hăm hở bước về phía trước thì đột nhiên bị một cánh cửa chặn lối, vì vậy mà hoang mang không biết phải làm sao.

"Đạo diễn Vương, sao lại là anh?" Vương Tinh trong lòng cười khổ: "Tôi vẫn luôn ở đây, chỉ là cô không thấy đó thôi?" Miệng thì cười hề hề nói: "Cô Hồng, trùng hợp quá nhỉ." "Sao, hai người quen nhau từ trước sao?" Chung Sở Hồng đầy vẻ nghi hoặc nhìn hai người đàn ông trong xe.

Một người là nhân viên bán vé rạp chiếu phim, một người là đạo diễn tạo ra kỷ lục doanh thu điện ảnh Hong Kong.

Hai người có cuộc sống căn bản không thể có bất kỳ giao thoa nào, sao có thể là bạn bè?

"Nửa năm trước anh ấy đến rạp chiếu phim nơi tôi làm việc để xem phim, trong lúc đó xảy ra một số hiểu lầm, sau đó chúng tôi quen nhau." Lâm Hựu Luân ở bên cạnh giải thích.

Vương Tinh cũng gật đầu, thừa nhận cách nói này.

Nhưng Chung Sở Hồng lại cảm thấy Lâm Hựu Luân chưa nói hoàn toàn sự thật, hoặc là đã giấu đi một số chi tiết quan trọng.

Nếu anh ấy và Vương Tinh chỉ là vô tình quen biết, sao Vương Tinh có thể lái xe cho anh ấy như một tài xế được?

Khóe miệng Lâm Hựu Luân treo nụ cười thâm thúy khó lường, khiến người ta không thể đoán được.

Vương Tinh rầu rĩ cúi đầu, biểu hiện còn khiến người ta kỳ lạ hơn.

Nhìn thần thái và biểu cảm của hai người, Chung Sở Hồng liền cảm thấy chuyện chắc chắn không đơn giản như Lâm Hựu Luân nói.

"Vậy hai người quen nhau như thế nào?" Vương Tinh cuối cùng cũng hoàn hồn từ nỗi bực bội vì thua cược.

Anh ta quay đầu lại, lưng đối diện vô lăng, nhìn hai người ngồi ở ghế sau, "Còn nữa, anh Phát lại là chuyện gì?" Chung Sở Hồng kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối một lượt.

Vương Tinh lúc này mới biết sau khi đưa Lâm Hựu Luân về nhà tối hôm đó còn xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Biết hôm nay là anh Phát mời khách, anh ta đột nhiên có chút hối hận không nên chen chân vào chuyện này.

Vương Tinh biết Lâm Hựu Luân chắc chắn đã giăng bẫy, chỉ chờ anh ta nhảy vào.

"Người khác mời ăn cơm mà anh ấy cũng gọi anh theo, bình thường quan hệ của hai người nhất định rất tốt." Chung Sở Hồng không biết trong lòng Vương Tinh đã bắt đầu muốn thoái thác rồi, chỉ cảm thấy mối quan hệ giữa anh ấy và Lâm Hựu Luân thật sự rất kỳ

lạ.

“Tốt cái gì mà tốt, nếu không phải...” Vương Tinh nhất thời không giữ được miệng, bị Lâm Hựu Luân trừng mắt một cái thật mạnh, lập tức lắp bắp.

Chung Sở Hồng không thích ép người khác làm khó, cười lắc đầu: “Không tiện nói thì thôi.” Vương Tinh có chuyện trong lòng không nói ra thì không thoải mái, chỉ đưa mắt nhìn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân thầm nghĩ những chuyện này Chung Sở Hồng sớm muộn gì cũng sẽ biết, thà nhân tiện mượn miệng Vương Tinh kể cho cô ấy nghe, thế là anh gật đầu.

“Chuyện là thế này...” Lời giải thích của Vương Tinh và lời Lâm Hựu Luân nói trước đó đại khái là giống nhau, nhưng từ miệng anh ta nói ra, toàn bộ bản chất của sự việc đã hoàn toàn thay đổi.

Chung Sở Hồng nhắm mắt lại, muốn làm dịu những suy nghĩ đột ngột ùa đến, xua tan tiếng sấm cuồn cuộn trong đầu.

Cô ấy không tin đây là thật, mở mắt ra, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vương Tinh, cô ấy cuối cùng cũng tin.

Hình tượng của Lâm Hựu Luân bỗng nhiên trở nên mơ hồ trong lòng Chung Sở Hồng.

Biên kịch của bộ phim doanh thu cao nhất, tác giả tiểu thuyết võ hiệp bán chạy đang đăng nhiều kỳ, nhân viên bán vé rạp chiếu phim...

Chương 28

Những thân phận này chồng chất lên nhau, khiến Chung Sở Hồng nhất thời khó mà phân biệt được ai mới là Lâm Hựu Luân mà cô ấy quen biết.

"Trong mắt người khác, đó đều là tôi, nhưng trong mắt chính tôi, đó đều không phải là tôi." Lâm Hựu Luân nói một câu rất khó hiểu.

Chung Sở Hồng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu ý của anh.

Trong mắt người khác, Lâm Hựu Luân có thể có những thân phận khác nhau, nhưng bỏ qua những thân phận đó, anh ấy vẫn là anh ấy.

Khi Chung Sở Hồng quen biết Lâm Hựu Luân, cô ấy không hề biết thân phận của anh.

Vì vậy, cái cô ấy nhìn thấy chính là Lâm Hựu Luân chân thật nhất.

Lâm Hựu Luân nhìn Chung Sở Hồng: "Em sẽ không trách anh cố ý giấu em những chuyện này chứ?" Chung Sở Hồng mỉm cười: "Em trông giống người phụ nữ nhỏ nhen như vậy sao?" Lâm Hựu Luân cũng cười: "Nếu không thì sao em lại là cô Hồng thấu hiểu lòng người nhất chứ?" "Anh bớt khen em đi, có khen em hôm nay cũng không giúp anh nói đỡ đâu." Chung Sở Hồng tinh nghịch chớp mắt, "Chúng ta đã chậm trễ lâu như vậy, anh Phát ở nhà hàng chắc chắn đã đợi đến phát cáu rồi.

Đến lúc đó em không lo đâu, tự anh đi mà giải thích với anh ấy." Lâm Hựu Luân bĩu môi về phía Vương Tinh đang ngồi lái xe phía trước: "Đây chính là lời giải thích của tôi dành cho anh Phát." Vương Tinh chuyên tâm lái xe, không nhìn thấy động tác nhỏ của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng trò chuyện không cố ý hạ giọng.

Vương Tinh ở phía trước càng nghe càng cảm thấy mối quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng không tầm thường, nhưng lời nói và hành động của hai người lại không khiến người ta thấy có vấn đề gì, điều này càng khiến anh ta trong lòng thêm nghi hoặc, rốt cuộc hai người này có quan hệ gì? —— Tại nhà hàng đã hẹn gặp, Chu Nhuận Phát cầm thực đơn, thỉnh thoảng lại đưa tay xem đồng hồ.

Nhân viên phục vụ đã đến hỏi mấy lần xem có thể gọi món chưa, nhưng trước cửa vẫn không thấy bóng người.

Nếu người đến theo lời mời chỉ có thằng nhóc bị mình nôn trúng người đêm đó, mà lại còn bày đặt làm màu rồi đến muộn như vậy, Chu Nhuận Phát có lẽ đã sớm phẩy áo bỏ đi rồi.

Nhưng Chung Sở Hồng cũng nói sẽ đến, Chu Nhuận Phát đành phải nể mặt cô Hồng.

Thấy thời gian đã hẹn đã trôi qua gần nửa tiếng, dưới ánh mắt "trông ngóng" của anh Phát, Chung Sở Hồng và một người trẻ tuổi xa lạ vai kề vai bước vào nhà hàng này.

"Cô Hồng, cuối cùng cô cũng đến rồi." Chu Nhuận Phát đón lại, cười chào Chung Sở Hồng, nhưng lại cố ý bỏ qua Lâm Hựu Luân đang đứng cạnh Chung Sở Hồng.

Chung Sở Hồng liên tục nói xin lỗi, còn đổ hết nguyên nhân đến muộn lên đầu mình, sắc mặt anh Phát cuối cùng cũng tốt hơn một chút, kèm theo đó nhìn Lâm Hựu Luân cũng thuận mắt hơn nhiều.

"Vị này là ai?" Bị lạnh nhạt nửa buổi, cuối cùng cũng được chủ nhân nhớ tới, Lâm Hựu Luân không biết mình nên vui hay nên buồn.

"Anh ấy chính là người tốt bụng đã giúp chúng ta đưa anh lên xe

đêm hôm đó.

Anh còn nôn vào người ta nữa đó, nhanh vậy đã quên rồi sao?" Chung Sở Hồng giả vờ giận dỗi trách móc Chu Nhuận Phát vài câu, Chu Nhuận Phát cười ngượng nghịu, nhưng không coi đó là chuyện gì.

Anh ta và Lâm Hựu Luân bắt tay, cũng không hỏi tên Lâm Hựu Luân, tiếp đó liền hỏi: "Tôi nghe cô Hồng nói, hôm nay anh còn dẫn một người bạn đến, anh ấy đến chưa?" Lâm Hựu Luân vẫn chưa tự đại đến mức cho rằng bất kỳ ai nhìn thấy mình cũng phải cung kính gọi một tiếng "anh Lâm", vì vậy không quan tâm Chu Nhuận Phát lúc này có thái độ gì.

"Anh ấy đi vệ sinh rồi." "Vậy chúng ta cứ vào trước đợi anh ấy đi." Chu Nhuận Phát vội vàng muốn ăn xong bữa này thật nhanh, Chung Sở Hồng lại có chút thầm lo lắng.

Cô ấy biết Lâm Hựu Luân gọi Vương Tinh đến, chắc chắn không phải vì hai người có quan hệ tốt nên cùng đến ăn bữa này.

Chu Nhuận Phát không biết người bạn Lâm Hựu Luân mang đến là ai, nhưng với tư cách là bạn tốt, Chung Sở Hồng không thể trơ mắt nhìn anh ta bỏ lỡ cơ hội làm quen với Vương Tinh.

"Tôi nghĩ vẫn nên đợi một chút, anh ấy vào đó cũng khá lâu rồi, chắc cũng sắp ra rồi." Chung Sở Hồng đã mở miệng, Chu Nhuận Phát và Lâm Hựu Luân đều không tiện nói thêm gì nữa.

Vương Tinh đi vệ sinh xong ra ngoài, phát hiện những người khác đều đang đợi anh ta ở bên ngoài, nhất thời có chút không hiểu tình hình.

Chu Nhuận Phát cũng ngây người, anh ta nằm mơ cũng không ngờ, người trẻ tuổi mà mình còn chưa hỏi tên, lại chính là bạn của Vương

Tinh.

“Mấy người đang xếp hàng chào đón tôi sao?” Vương Tinh nói đùa, nhưng phát hiện ngoài anh ta ra không ai cười.

“Đạo diễn Vương, sao anh lại đến... cũng không nói trước một tiếng.

Anh xem tôi ngay cả một chút chuẩn bị cũng không có.” Nụ cười trên mặt Chu Nhuận Phát có chút cứng nhắc. 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 với doanh thu 42 triệu đã trở thành bộ phim ăn khách nhất trong lịch sử Hong Kong.

Những người không biết chuyện đều cho rằng đây là bản lĩnh của Vương Tinh, đến nỗi bây giờ rất nhiều người đều nghĩ, chỉ cần Vương Tinh làm đạo diễn, phim quay ra chắc chắn sẽ bán chạy.

Trong khi đó, doanh thu phim của Chu Nhuận Phát trong hai năm gần đây thảm hại không nỡ nhìn, khiến anh ta mang danh xấu “thuốc độc phòng vé”.

Anh ta đã cố gắng hết sức đóng phim để thoát khỏi cái danh này, nhưng cùng với việc những bộ phim do anh ta đóng chính liên tiếp thua lỗ, hiện tại gần như không ai dám mời anh ta đóng phim, khoảng thời gian này anh ta sa sút tinh thần, ngoài chuyện tình cảm gặp trắc trở, sự nghiệp phát triển rơi vào đáy cũng là một nguyên nhân quan trọng.

Gặp Vương Tinh, Chu Nhuận Phát cảm thấy cơ hội “cá mặn trở mình” của mình cuối cùng cũng đến rồi, vì vậy khi nói chuyện với Vương Tinh cũng đặc biệt khách khí.

Anh Phát đột nhiên trở nên nhiệt tình như vậy, ngược lại khiến Vương Tinh có chút khó thích nghi.

Anh ta liên tục ra hiệu bằng mắt về phía Lâm Hựu Luân bên cạnh,

nhưng Lâm Hựu Luân đã quyết định khoanh tay đứng xem trò vui, căn bản không để ý đến ám hiệu của Vương Tinh.

Vương Tinh khách sáo với anh Phát vài câu, mắt lại cứ liếc về phía Lâm Hựu Luân.

Chu Nhuận Phát cũng để ý, anh ta đột nhiên nhận ra mình đã nhầm nhân vật chính ngay từ đầu.

Vương Tinh thấy Lâm Hựu Luân không có phản ứng gì, liền tự ý nói: "Bụng đói rồi, ăn cơm trước đi." "Đúng, đúng, ăn cơm trước đi." Chu Nhuận Phát liên tục đồng ý, nhìn ánh mắt của Lâm Hựu Luân lại có chút khác so với vừa nãy.

Nhân viên phục vụ đi trước dẫn đường, Vương Tinh và Lâm Hựu Luân đi trước.

Chu Nhuận Phát lại cố ý đi chậm lại, đợi khi đã tạo một khoảng cách nhất định với hai người phía trước, anh ta liền hạ giọng hỏi Chung Sở Hồng bên cạnh: "Cô Hồng, chuyện này là sao?" Chung Sở Hồng bất đắc dĩ nhìn anh Phát: "Anh ấy đến đón em là do Vương Tinh lái xe, lên xe rồi em mới biết anh ấy và Vương Tinh hóa ra là bạn tốt." Hình tượng của Lâm Hựu Luân trong lòng Chu Nhuận Phát bỗng nhiên trở nên khó lường.

Anh Phát khó hiểu hỏi: "Người bạn này của em không phải là nhân viên bán vé ở rạp chiếu phim sao?" Hàm ý là, sao Vương Tinh lại lái xe cho anh ta?

"Anh ấy nói công việc ở rạp chiếu phim khá nhàn rỗi, nên kiêm thêm việc viết kịch bản và tiểu thuyết." Chung Sở Hồng dừng một chút, "Nói ra có lẽ anh không tin, kịch bản của phim 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 và một bộ tiểu thuyết rất nổi tiếng đang đăng nhiều kỳ trên 《Minh Báo》 đều do anh ấy viết.

Bộ tiểu thuyết đó còn chưa xuất bản đã được Vô tuyến mua bản quyền để quay thành phim truyền hình rồi, gần đây sắp chiếu rồi." Chu Nhuận Phát bỗng nhiên hiểu ra.

Anh ta gần đây nghe một người bạn làm đạo diễn nói, Hong Kong có một biên kịch rất lợi hại.

Mấy công ty điện ảnh lớn đều ra giá cao để mua kịch bản của anh ta.

Không ngờ người thật lại đứng ngay trước mặt mình, mà anh ta lại không nhận ra.

"Vừa rồi tôi đối xử như vậy, anh ấy có giận không nhỉ?" Chu Nhuận Phát lúc này bắt đầu lo được lo mất.

"Không sao đâu anh, anh ấy không phải loại người như vậy đâu." Chung Sở Hồng liếc nhìn Lâm Hựu Luân đang đi phía trước, còn một câu cô ấy chưa nói.

Lâm Hựu Luân biết là Chu Nhuận Phát mời khách mà lại gọi Vương Tinh đến, chắc chắn không phải để khoe khoang cho mình, mà tất nhiên còn có mục đích khác.

Vào phòng riêng, Chu Nhuận Phát nhiệt tình mời mọi người vào chỗ, và giành lấy ấm trà từ tay nhân viên phục vụ, lần lượt rót nước cho mọi người.

Khi rót trà cho Lâm Hựu Luân, anh Phát tỏ ra đặc biệt khách khí, Lâm Hựu Luân cũng luôn mỉm cười, hai người còn tiện thể trò chuyện vài câu.

Rót xong một lượt trà, quay về chỗ ngồi của mình, Chu Nhuận Phát cuối cùng cũng yên tâm hơn nhiều.

Món ăn được dọn lên bàn, Lâm Hựu Luân liếc một cái đã biết là Chu Nhuận Phát đã lén lút đổi thực đơn.

Những món lớn như tôm hùm, hải sâm đều đầy đủ, các món nhỏ cũng rất tinh tế, mỗi người còn có một bát súp vi cá.

Xem ra bữa này anh Phát định chi tiêu không ít.

Chương 29

Món chân giò hầm mềm mại béo ngậy được dọn lên, Vương Tinh liền lén lút nuốt nước bọt, cũng không màng gì nữa, tự mình liền háu ăn như hổ đói.

Lâm Hựu Luân không vội động đũa, mà trước tiên dùng đũa của Chung Sở Hồng gắp cho cô ấy một con cua.

Anh ăn cua rất giỏi, cứ như thể quen thuộc với giải phẫu học của cua vậy, có thể gỡ sạch thịt ở những góc khuất, khó nhất của con cua, vỏ cua sạch bong như vừa rửa nước.

Nhìn một đống thịt cua trắng nõn trong bát, Chung Sở Hồng ngoài ngạc nhiên còn nảy sinh một cảm xúc khác lạ trong lòng, hóa ra cảm giác được người khác chăm sóc lại ngọt ngào đến vậy.

Lâm Hựu Luân cầm đũa của mình, gắp một miếng thịt cua nhỏ từ bát Chung Sở Hồng, chấm vào bát giấm có gừng băm tươi, cho vào miệng, cái vị tươi ngon đó khiến anh khá tận hưởng, nhắm mắt lại từ từ thưởng thức.

Vương Tinh đã nhận ra mối quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng không tầm thường từ trên xe, lúc này chỉ giả vờ không nhìn thấy.

Chu Nhuận Phát lại không bình tĩnh như Vương Tinh, anh ta ngạc nhiên trợn tròn mắt, há hốc miệng, ngơ ngác ngẩng đầu, đũa trên tay cứ thế bất động hồi lâu.

Lâm Hựu Luân mở mắt, thấy Chu Nhuận Phát đang ngây người bất động, chỉ đành nhắc anh ta một tiếng.

Chu Nhuận Phát lúc này mới hoàn hồn, ý vị thâm trường nhìn

Chung Sở Hồng một cái.

Gò má Chung Sở Hồng hơi nóng lên, cô ấy đành cúi đầu ăn để che giấu sự ngượng ngùng.

Trên bàn ăn chỉ nghe thấy tiếng động đũa và tiếng môi mấp máy khi húp canh.

Trong khoảng thời gian này tuy cũng có những cuộc đối thoại giữa chủ và khách, nhưng đều rất ngắn gọn: "Mời!", "Được!", "Ăn thêm chút nữa!".

Thực tế chỉ đơn điệu như vậy.

Cuộc trò chuyện thật sự chỉ bắt đầu khi thức ăn trên bàn gần hết.

Chu Nhuận Phát hỏi Vương Tinh gần đây đang bận gì, Vương Tinh nói đang chuẩn bị một bộ phim mới.

Chu Nhuận Phát tưởng Vương Tinh nói là phần tiếp theo của《Bảo Bối Trí Đa Tinh》, nhưng không ngờ Vương Tinh tự mình đã phủ nhận trước.

"Kịch bản viết xong Gia Hòa đã muốn quay ngay lập tức, nhưng mấy diễn viên chính đều đang quay phim khác, lại không thể đổi diễn viên, nên chỉ đành gác lại đã." Mắt Chu Nhuận Phát sáng lên, tiếp đó liền bắt đầu hỏi thăm về bộ phim mới trong miệng Vương Tinh.

"Diễn viên chưa định, kịch bản tạm thời chưa có, tôi bây giờ trong tay chỉ có tiền." Vương Tinh nói một cách khá đắc ý.

Người khác đều là phải viết xong kịch bản mới có thể đi tìm đầu tư, còn anh ta chỉ cần vẽ một cái bánh lớn ra là có thể giữ tiền trong tay.

Chỉ có người thật sự hiểu nội tình mới biết, thực ra Lâm Hựu Luân mới là người "làm bánh", anh em Hướng thị cũng là vì điểm này

mới tìm đến Vương Tinh.

Chu Nhuận Phát nghe mà vô cùng ghen tị.

Anh ta cũng hy vọng có một ngày người khác đều ôm tiền đến mời mình đóng phim, đáng tiếc là mang biệt danh "Phát độc dược", căn bản không ai dám tìm anh ta đóng phim.

Nghĩ đến đây, Chu Nhuận Phát không khỏi có chút chán nản.

Nửa ly rượu không nhìn cũng uống cạn một hơi, sặc đến ho sặc sụa, lồng ngực như bốc hỏa, lại như bị xé thành mấy mảnh, nóng rát khó chịu.

Chung Sở Hồng tốt bụng khuyên một câu, Chu Nhuận Phát lại lắc đầu, còn chuẩn bị rót thêm rượu vào ly của mình.

Hôm nay anh ta nếu không uống thêm chút nữa, thì làm sao có thể hạ mình xin vai diễn từ Vương Tinh?

"Anh Phát trông có vẻ có tâm sự nhỉ?" Lâm Hựu Luân lúc này đột nhiên mở miệng.

Không chỉ Chu Nhuận Phát dừng động tác trong tay, ngay cả Vương Tinh cũng đặt đũa xuống, vẻ mặt kinh ngạc nhìn gã này.

Trên đường đến đây, Vương Tinh đã đoán được ý đồ của Lâm Hựu Luân.

Trước mặt mọi người anh ta không tiện ngăn cản, đột nhiên ôm bụng khuỵu xuống.

"Ôi, bụng tôi đau quá." Biến cố đột ngột này, lập tức khiến những người khác đều ngớ người ra.

Chu Nhuận Phát vội vàng đứng dậy, hỏi Vương Tinh có nghiêm trọng không.

Chung Sở Hồng cũng đầy vẻ lo lắng.

Chỉ có Lâm Hựu Luân nhìn thấu trò mèo của Vương Tinh, anh cũng không vạch trần, cứ xem cái gã mập chết tiệt này diễn tiếp thế nào.

“Không sao, mấy hôm nay dạ dày không tốt, có thể là hơi bị tiêu chảy.” Vương Tinh giơ tay lên, bảo Chu Nhuận Phát và Chung Sở Hồng ngồi xuống trước.

Tiếp đó anh ta lại kêu đau một tiếng, miệng nói luôn: “Không được rồi, không được rồi, tôi phải đi vệ sinh một chuyến.

A Luân, cậu dìu tôi đi đi.” Gã này diễn kịch thật không tồi, trong chốc lát, không chỉ mặt tím tái như gan heo, trên trán còn bị anh ta gắng sức nặn ra mấy giọt mồ hôi.

Lâm Hựu Luân nói xin lỗi cô Hồng và anh Phát một tiếng, còn từ chối sự giúp đỡ của anh Phát, dìu Vương Tinh ra khỏi phòng riêng.

Vừa vào nhà vệ sinh, Vương Tinh lập tức cất đi vẻ mặt đau khổ, tựa lưng vào cửa, thở dài một hơi: “Diễn kịch đúng là mệt thật!” Lâm Hựu Luân khoanh tay đứng bên bồn rửa mặt, cũng không nói gì, chỉ đợi Vương Tinh cho anh một lời giải thích.

Vương Tinh vừa mở miệng đã hỏi: “Bộ phim đó cậu thật sự định để anh Phát đóng sao?” Lâm Hựu Luân gật đầu, Vương Tinh lại sốt ruột: “Cậu có biết biệt danh của anh Phát bây giờ là gì không?

Anh ấy không còn là Hứa Văn Cường được mọi người yêu mến như hai năm trước nữa rồi.

Hai năm nay phim anh ấy đóng không bộ nào không lỗ, mọi người ngầm gọi anh ấy là 'Phát độc dược', diễn viên Hong Kong nhiều như vậy, chúng ta đâu cần thiết phải tìm anh ấy để rước họa vào thân chứ?” Lâm Hựu Luân từ trước đến nay đều khinh thường những cách nói như “thuốc độc phòng vé”, “thuốc tiên phòng vé”.

Bộ lý luận của Vương Tinh đương nhiên không thể thuyết phục được anh: “Trước hết cậu phải hiểu, diễn xuất của anh Phát tuyệt đối không có vấn đề.

Hiện tại chỉ là tạm thời gặp khó khăn, đưa than giữa trời tuyết thì luôn đáng quý hơn thêu hoa trên gấm.

Thứ hai, cát-xê của anh Phát bây giờ rất thấp, đây chính là thời cơ tốt nhất để 'bắt đáy', mời anh ấy đóng phim có thể giúp cậu tiết kiệm một khoản tiền lớn.

Cuối cùng, vai diễn Cao Tiến trong kịch bản vốn dĩ được đo ni đóng giày cho anh Phát.

Tôi tin Đỗ Thần Cao Tiến nhất định có thể thay thế Hứa Văn Cường trong 《Bến Thượng Hải》, trở thành đại diện mới của anh Phát.” “Lần trước cậu kiên trì dùng Chu Tinh Trì, Ngô Mộng Đạt tôi không nói gì.

Đó là vì danh tiếng hai người họ không lớn, nhưng có khả năng thay thế cao.

Nhưng lần này cậu nói để anh Phát đóng Cao Tiến, tôi thật sự không thể chấp nhận được.” Vương Tinh rất hiếm khi kiên trì như vậy trước mặt Lâm Hựu Luân, có thể thấy anh ta thật sự không đánh giá cao Chu Nhuận Phát.

“Xem ra chúng ta không thể thống nhất ý kiến rồi.” Lâm Hựu Luân như đã hạ quyết tâm nào đó, “Còn nhớ vụ cá cược trước khi gặp cô Hồng không?

Cậu cũng thừa nhận mình thua rồi, vậy thì đồng ý với tôi một việc đi.” Vương Tinh ngẩn người: “Cậu thật sự đã nghĩ kỹ rồi sao?” Lâm Hựu Luân trịnh trọng gật đầu, Vương Tinh cũng không thể phản đối được nữa.

“Anh Phát thì anh Phát vậy, cùng lắm thì xui xẻo với cậu một lần thôi.” —— Trong phòng riêng, Chu Nhuận Phát thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, tỏ vẻ rất sốt ruột.

“Họ đã đi hơn hai mươi phút rồi, không xảy ra chuyện gì chứ?” Chung Sở Hồng vẫn luôn nghi ngờ Vương Tinh giả vờ đau bụng, nhưng cô ấy không tiện nói ra, chỉ đành khuyên anh Phát kiên nhẫn đợi thêm.

“Thật ngại quá, gần đây bụng tôi không khỏe, bữa khác thật sự phải đi bệnh viện khám mới được.” Vương Tinh đẩy cửa bước vào, sắc mặt đã tốt hơn nhiều, “Hôm nay người bị tiêu chảy nhiều thật, đi vệ sinh cũng phải xếp hàng, may mà tôi chen được vào, nếu không thì đã ị ra quần rồi.” Quay quen phim hài “phân, tiểu, rắm”, Vương Tinh khi nói đùa với người khác cũng thích dùng những thứ này để nói chuyện.

Lâm Hựu Luân đi theo sau Vương Tinh bước vào, ngồi xuống lần nữa, anh liền tiếp nối chủ đề vừa rồi, hỏi Chu Nhuận Phát gần đây có nhận được lời mời đóng phim nào không.

“Bây giờ mọi người trốn tôi còn không kịp, làm gì có ai chịu tìm tôi đóng phim nữa chứ?” Chu Nhuận Phát cười khổ một tiếng, lại nâng ly rượu lên, ngửa đầu uống cạn một hơi.

Chung Sở Hồng vừa định khuyên anh Phát bớt uống chút rượu, Lâm Hựu Luân đã cầm chai rượu rót đầy cho Chu Nhuận Phát: “Mọi người đều nói rượu không giải được sầu thật, nhưng cạn chén rượu này của tôi, anh Phát sau này sẽ không còn phải lo lắng nữa.” “Nhờ lời vàng ý ngọc của anh!” Chu Nhuận Phát uống cạn ly rượu đó, mặt đỏ như gấc.

Uống xong rượu anh ta mới phản ứng lại, Lâm Hựu Luân vừa rồi dường như có ý trong lời nói.

Chương 30

Chu Nhuận Phát liếc nhìn Vương Tinh, người từ khi trở về không nói nhiều.

Trong lòng lại có chút không chắc chắn về phán đoán của mình.

Lâm Hựu Luân còn định rót rượu cho Chu Nhuận Phát, Chung Sở Hồng vội vàng giữ chai rượu lại, lắc đầu với anh: "Đừng rót nữa, uống nữa anh Phát sẽ say đấy." Lâm Hựu Luân đưa cho Chung Sở Hồng một ánh mắt trấn an, cầm chai rượu lên, rót đầy một ly nữa cho anh Phát.

"Anh Phát, ly rượu này anh đừng vội uống, tôi có một chuyện muốn bàn với anh." Chu Nhuận Phát hơi ngà ngà say, tò mò nheo mắt lại: "Nếu thật sự là chuyện tốt, tôi sẽ uống cạn luôn ly này." "Tôi đang viết một kịch bản, vai nam chính trong đó tôi thấy rất hợp với anh Phát để đóng..." Lâm Hựu Luân còn chưa nói hết lời, Chu Nhuận Phát như lò xo bỗng nhiên bật khỏi áp lực nặng nề, đứng phắt dậy, ly rượu trong tay cũng "choang" một tiếng rơi xuống đất vỡ tan.

"Anh không đùa với tôi chứ?

Hay là tôi đã say rồi?" "Anh Phát, anh đừng vội kích động, nghe tôi nói hết đã." Lâm Hựu Luân không ngờ Chu Nhuận Phát lại có phản ứng lớn như vậy.

Anh bảo nhân viên phục vụ vào đổi cho Chu Nhuận Phát một cái ly khác, sau đó lại rót đầy rượu vào đó.

"Hôm nay tôi gọi gã Vương mập đến cùng, thực ra chính là vì chuyện này.

Kịch bản còn phải đợi hai ngày nữa mới viết xong, đến lúc đó anh

có thể xem kịch bản rồi quyết định sau...” Chu Nhuận Phát nâng ly rượu đứng dậy, vỗ ngực nói: “Nếu anh Lâm đã tin tưởng tôi như vậy, kịch bản còn gì mà phải xem nữa?

Tôi chỉ cần một nửa cát-xê bình thường, nếu diễn hỏng tôi sẽ lại mở tiệc rượu tạ tội với anh Lâm và đạo diễn Vương.” Lâm Hựu Luân và Vương Tinh đều đứng dậy, Chung Sở Hồng cũng không tiện ngồi nữa, cô ấy cũng nâng ly rượu lên, nhưng trong lòng thật sự vui mừng cho Chu Nhuận Phát.

“Phim còn chưa bấm máy, bây giờ không thể nói những lời xui xẻo như vậy được.

Anh Phát, anh tự phạt một ly đi.” Lúc này Lâm Hựu Luân đột nhiên ghé sát tai Chung Sở Hồng, nhỏ giọng nói: “Uống nữa thì anh Phát sẽ say thật đấy.” “Vui thì không say đâu.” Chung Sở Hồng không biết lấy đâu ra cái lý lẽ cùn, không nghĩ ngợi gì liền đáp lại một câu.

Hai người thì thầm thân mật như vậy, khiến Chu Nhuận Phát và Vương Tinh trong lòng đều có chút uất ức.

Rõ ràng hai người họ không có quan hệ gì, tại sao lại có thể thân mật đến thế?

“Họ nói lời tình tự của họ, chúng ta uống rượu của chúng ta!” Vương Tinh bình thường không đụng đến rượu, lần này lại hiếm khi hào sảng, đương nhiên phần lớn là bị hành động thân mật của Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng kích thích, vậy mà ngửa đầu uống cạn cả một ly rượu.

Ly rượu trắng này đổ xuống, Vương Tinh cảm thấy thực quản nóng rát, như thể bị một cây que sắt nung đỏ chọc vào.

Vội vàng nâng cốc trà uống hai ngụm, lúc này mới đỡ hơn.

Chung Sở Hồng chỉ khẽ nhấp một ngụm nhỏ, trên mặt liền ửng

hồng, nhưng không biết là do ngại ngùng hay do tác dụng của rượu.

Lâm Hựu Luân thì mặt không đổi sắc uống cạn ly rượu này.

Còn Chu Nhuận Phát sau khi uống xong còn úp ngược ly ngụ ý một chút, sau đó đặt ly xuống bàn thật mạnh.

Ly rượu này uống cạn, Chu Nhuận Phát thật sự có chút say rồi, nhưng trong lòng anh ta lại rất vui, bởi vì cuối cùng cũng có người chịu mời anh ta đóng phim.

Anh ta ợ một cái, nhiệt tình khoác vai Lâm Hựu Luân, muốn cùng Lâm Hựu Luân cạn thêm một ly nữa.

Rượu còn chưa uống, anh Phát đã trút hết lời thật trong lòng ra trước: "Anh Lâm, thực ra tôi có một vấn đề vẫn luôn muốn hỏi.

Anh chắc hẳn biết biệt danh của tôi bây giờ là 'Phát độc dược' phải không?

Vậy tại sao anh còn muốn tìm tôi đóng phim?" Khi hai người chạm ly, Lâm Hựu Luân giải thích: "Nguyên lý thực ra rất đơn giản, hiện tại người khác nhìn anh thế nào không quan trọng, quan trọng là sau này người khác sẽ nhìn anh thế nào.

Tôi cảm thấy sau này anh chắc chắn có thể trở thành đại minh tinh, vì vậy bây giờ tôi cứ coi anh là đại minh tinh vậy." Chu Nhuận Phát trưa hôm đó thật sự say mèm, cuối cùng là Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng cùng nhau đưa anh về nhà.

Chung Sở Hồng và Chu Nhuận Phát bình thường không hề có bất kỳ scandal nào, nhưng hai người thường xuyên đóng phim cùng nhau, trong phim lẫn ngoài đời khó tránh khỏi có vài lời đồn đại.

Mẹ của Phát ca thấy Chung Sở Hồng đến nhà, lúc đầu còn hơi không vui, đặc biệt là khi con trai mình còn say đến nông nỗi này.

May mà Chung Sở Hồng không đến một mình, thấy Lâm Hựu Luân, sắc mặt mẹ của Phát ca cuối cùng cũng tốt hơn một chút, nhưng cũng không giữ hai người ở lại lâu.

Chu Nhuận Phát sau khi tỉnh rượu hỏi mẹ chuyện này, trực tiếp oán trách bà nghe gió thành mưa, nếu chỉ có Chung Sở Hồng thì không sao, Hồng cô cũng sẽ không để bụng chuyện này, nhưng Lâm Hựu Luân lại là "quý nhân" có thể giúp anh chuyển vận, mẹ đối xử lạnh nhạt với người ta như vậy, Chu Nhuận Phát trong lòng cảm thấy rất bất an.

Anh gọi điện thoại cho Chung Sở Hồng, Hồng cô lại nói với anh rằng Lâm Hựu Luân lúc đó còn có việc khác, vốn dĩ cũng không định ở lại nhà họ Chu lâu, Chu Nhuận Phát lúc này mới yên tâm.Vừa đặt điện thoại xuống, chuông cửa lại reo.

"Hoa Tử?" Chu Nhuận Phát nhìn người thanh niên mặt mày ủ rũ ngoài cửa, không ngờ cậu ta lại tìm đến vào lúc này.

"Phát ca, có một chuyện… tôi muốn bàn bạc với anh." Lưu Đức Hoa ấp úng mở lời, vì lần đến thăm này, cậu ta đã suy nghĩ ròng rã hai đêm.

"Vào đi." Chu Nhuận Phát nhìn ra ngoài cửa, thấy không có ai khác thì gọi Lưu Đức Hoa vào nhà nói chuyện.

Hai người ngồi đối diện nhau trước một chiếc bàn vuông, như thể có một đám mây đen nặng trĩu bao phủ trên đầu, giống như đội một chiếc ô vậy.

Trước mặt Lưu Đức Hoa đặt một ly nước, cậu ta cúi đầu, mắt nhìn chằm chằm vào ly nước, không biết nên mở lời thế nào.Vào cái thời Chu Nhuận Phát nổi tiếng khắp nửa bầu trời, Lưu Đức Hoa vẫn chỉ là một diễn viên phụ chạy bàn.

Khi cậu ta nhận được thông báo có thể đóng vai một sát thủ trong bộ phim 《Ngạc Ngư Đàm》 do Chu Nhuận Phát đóng chính, tâm trạng cũng không có mấy dao động, một vai nhỏ như vậy cậu ta đã đóng quá nhiều, sớm đã không còn cảm giác gì nữa.

Không ngờ đây lại là khởi đầu cho sự quen biết giữa hai người.

Hôm đó vừa quay xong một cảnh đánh nhau, Lưu Đức Hoa một mình ngồi ở góc nghỉ ngơi, Chu Nhuận Phát lại chủ động đến nói chuyện với cậu, khen ngợi thân thủ của cậu không tệ, còn khuyến khích cậu cố gắng làm tốt.

Vài cảnh quay trôi qua, hai người đều cảm thấy tâm đầu ý hợp, trò chuyện cũng sâu sắc hơn.

Có một lần Lưu Đức Hoa đã kể cho Chu Nhuận Phát nghe về nỗi khổ ôm tài không gặp thời của mình.

Chu Nhuận Phát kéo tay áo lên, cho Lưu Đức Hoa xem chiếc đồng hồ Rolex vàng trên cổ tay: "Mọi việc đều có một quá trình.

Làm người quan trọng nhất, thứ nhất là phải tự tin vào bản thân; thứ hai là phải nỗ lực.

Chỉ cần cậu nỗ lực, sẽ có một ngày, cậu cũng sẽ có đồng hồ Rolex, cậu cũng sẽ có tất cả mọi thứ."Rất nhanh sau đó, Chu Nhuận Phát đã tiến cử Lưu Đức Hoa đóng bộ phim 《Đầu Bôn Nộ Hải》 của đạo diễn Hứa An Hoa, bộ phim này dù về doanh thu phòng vé hay đánh giá phê bình đều gặt hái thành công lớn, Lưu Đức Hoa cũng từ đó nảy sinh ý định tiến quân vào giới điện ảnh.

Chu Nhuận Phát có ơn tri ngộ với Lưu Đức Hoa, Lưu Đức Hoa cũng luôn coi anh là mục tiêu và tấm gương để mình nỗ lực, lần này Lưu Đức Hoa gặp khó khăn, người đầu tiên cậu ta nghĩ đến vẫn là Chu Nhuận Phát.

“Cậu đã nghĩ đến hậu quả của việc này chưa?” Vẫn là Chu Nhuận Phát mở lời trước phá vỡ sự im lặng.

“Cùng lắm thì năm nay không có thu nhập, không được đóng phim, tôi vẫn có thể đổi nghề đi làm ca sĩ, dù sao cũng không đến nỗi chết đói.” Lưu Đức Hoa cốt cách có một sự bướng bỉnh không chịu thua, lời nói ra không tránh khỏi có chút trẻ người non dạ.

Chu Nhuận Phát lắc đầu, “Mọi việc không dễ như cậu nghĩ đâu.”“Nhưng tôi cảm thấy nếu tôi tiếp tục ở lại Vô tuyến, căn bản chỉ là lãng phí thời gian.

Cho dù có thành trụ cột của đài thì sao chứ, chẳng phải vẫn phải cần cù làm việc ‘sáng chín tối năm’, thành thật đi làm một công việc, sau đó như một con rối, ăn mặc ở đi lại thậm chí cả vui buồn hỉ nộ đều do công ty thao túng, đó không phải là cuộc sống tôi muốn.” Trước mặt Chu Nhuận Phát, Lưu Đức Hoa không bao giờ che giấu dã tâm của mình.

Nếu nói Hồng Kông thập niên 80 có chút giống Hollywood những năm 20, 30 của thế kỷ 20, thì đài truyền hình Vô tuyến không nghi ngờ gì chính là một cơ chế tạo giấc mơ chín muồi, rất nhiều những đứa trẻ cần cù và xuất thân bình thường đã nhờ cơ chế tạo giấc mơ này mà giành được cơ hội, trở thành thần tượng được vạn người ngưỡng mộ.

Lưu Đức Hoa cùng Hoàng Nhật Hoa, Lương Triều Vỹ, Miêu Kiều Vỹ, Thang Chấn Nghiệp được mệnh danh là “Ngũ hổ tướng Vô tuyến”, đại diện cho thành công của lần tập thể tạo sao đầu tiên của Vô tuyến, công ty đã bỏ ra rất nhiều công sức cho năm người trẻ tuổi này, tự nhiên hy vọng có thể giữ họ lại lâu dài.

Vào đầu năm nay, Vô tuyến muốn Lưu Đức Hoa ký hợp đồng 5 năm, Lưu Đức Hoa không đồng ý.

Các nghệ sĩ của Vô tuyến đã phẫn nộ với đủ loại điều khoản bất công của công ty từ lâu, và Lưu Đức Hoa đã trở thành điểm bùng nổ của làn sóng phẫn nộ này.

Trong "Ngũ hổ tướng Vô tuyến", vài người khác đều dùng cách của mình để ủng hộ Lưu Đức Hoa đang trong thời kỳ thấp điểm, Hoàng Nhật Hoa chỉ đồng ý ký hợp đồng theo từng bộ phim, chứ không chịu ký hợp đồng dài hạn, Miêu Kiều Vỹ cũng công khai đứng ra ủng hộ.

Kẻ đi đầu thường bị đánh, Vô tuyến liền xếp Lưu Đức Hoa và Trương Mạn Ngọc, người cũng phản kháng quyết liệt, vào danh sách đối tượng trừng phạt trọng điểm.Chu Nhuận Phát nghiêm túc khuyên nhủ: "Trực tiếp đối đầu với công ty, người chịu thiệt thòi chắc chắn là cậu.

Nếu thật sự bị công ty đóng băng, một năm sau cậu nghĩ còn bao nhiêu khán giả có thể nhớ đến cậu?

Cậu đổi nghề làm ca sĩ, nếu không thành công thì sao?

Đến lúc đó trở về một cách thảm hại, e rằng công ty cũng sẽ không cho cậu sắc mặt tốt đẹp gì nữa." "Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?" Lưu Đức Hoa nắm chặt hai tay, cổ họng như bị một cục đá cứng chẹn lại, cảm giác vừa cứng vừa nghẹn.

Chương 31

Chu Nhuận Phát dựa theo kinh nghiệm của mình, đưa ra một lời khuyên cho Lưu Đức Hoa: "Cậu có thể thử thương lượng với công ty, xem có thể ký hợp đồng khoảng 2 năm không, sau khi hết hạn thì đổi thành hợp đồng theo bộ phim sẽ dễ hơn nhiều." Lưu Đức Hoa đau khổ ôm mặt, "Lần này chuyện làm lớn quá, công ty sẽ không dễ dàng bỏ qua, trừ khi có người giúp tôi nói chuyện.""Vậy nên cậu tìm tôi?" Chu Nhuận Phát bất lực lắc đầu, "Hoa Tử à, không phải lần này tôi không chịu giúp cậu, mà thực sự là tôi không có mặt mũi đó, không thể thuyết phục được cấp cao của công ty tha cho cậu một lần." Lời của Chu Nhuận Phát hoàn toàn dập tắt hy vọng cuối cùng của Lưu Đức Hoa, mặt cậu ta tái mét như quét một lớp vôi trắng, môi run rẩy.

Dường như còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng nói ra được lời nào.

Lâu sau, Lưu Đức Hoa lặng lẽ đứng dậy, cáo từ rời đi.

Khi tiễn cậu ta ra cửa, Chu Nhuận Phát chợt nhớ ra một người.

"Hoa Tử, tôi biết một người, có lẽ anh ấy có thể giúp cậu việc này." Bước ngoặt đột ngột này khiến Lưu Đức Hoa kích động đến mức thở dốc, tim đập thình thịch như có người đang vỗ trống, nhưng rất nhanh sau đó lại buộc mình phải bình tĩnh lại.

Cậu ta biết mọi chuyện không đơn giản như vậy, nếu không Chu Nhuận Phát đã không nhịn đến bây giờ mới mở lời.

"Người đó hẹn tôi đến nhà anh ấy làm khách vào ngày mốt, đến lúc đó cậu đi cùng tôi, tôi sẽ giúp cậu cầu tình với anh ấy, nhưng tôi không đảm bảo người đó nhất định sẽ đồng ý, vì ngay cả bản thân tôi cũng còn đang nợ ân tình của đối phương."Hôm đó khi đến, Chu

Nhuận Phát thấy trên tay Lưu Đức Hoa còn xách theo quà cáp lớn nhỏ, thầm nghĩ thằng nhóc này cũng biết cách đối nhân xử thế đấy chứ, không ngờ đến trước cửa nhà Lâm Hựu Luân lại bị người ta chặn lại.

Người mở cửa là Chung Sở Hồng, Chu Nhuận Phát lúc đầu còn tưởng mình gõ nhầm cửa, ngẩng đầu nhìn biển số nhà trên tường, cuối cùng cũng xác định đây chính là nhà của Lâm Hựu Luân.

"Hồng cô, sao cô cũng ở đây?" Chu Nhuận Phát dùng ánh mắt kỳ lạ đánh giá Chung Sở Hồng từ trên xuống dưới, không khỏi tặc lưỡi, "Mấy người phát triển nhanh quá đấy nhỉ." Chung Sở Hồng vội vàng giải thích: "Anh đừng hiểu lầm, hôm nay em là khách của mẹ Lâm." Không ngờ Chu Nhuận Phát lại giơ ngón cái về phía cô, "Đến cả mẹ của A Luân cũng bị em chinh phục rồi, xem ra em định đi theo con đường 'lấy lòng mẹ chồng' rồi, có tầm nhìn xa đấy!" Hai người thường xuyên đùa giỡn như vậy, Chung Sở Hồng đương nhiên không giận, cô tiếp tục đấu khẩu với Chu Nhuận Phát vài câu, lúc này mới chú ý đến người thanh niên đang đứng sau lưng Chu Nhuận Phát.

"Đây là ai?" Chung Sở Hồng cảm thấy người thanh niên trước mặt có chút quen mặt, nhưng nhất thời không nhớ ra tên.

Lưu Đức Hoa tự giới thiệu, Chung Sở Hồng chợt hiểu ra, "Năm ngoái cậu có theo đuổi A Liên, lúc đó cô ấy còn kể với tôi về cậu."Chu Nhuận Phát nghe thấy "A Liên", trong mắt lóe lên một tia đau khổ, Lưu Đức Hoa càng ngượng ngùng đứng đó, Chung Sở Hồng lúc này mới nhận ra mình đã lỡ lời.

Mối "tình" chưa bao giờ bắt đầu của Lưu Đức Hoa và Trần Ngọc Liên bắt đầu từ năm 1983 khi hai người hợp tác trong bộ phim《Thần Điêu》, lúc đó Lưu Đức Hoa nhập vai quá sâu, không thể cứu vãn mà rơi vào mối tình thầm với "Liên muội", thực sự cảm thấy Trần Ngọc Liên chính là bạn gái của mình, sau khi quay phim xong,

mọi người ai về nhà nấy, cậu ta vẫn còn lo lắng cho cô, nhớ nhung cô, sau này đóng phim 《Chí Tôn Vô Thượng》, Trần Ngọc Liên đóng vai bạn gái của Đàm Vịnh Lân, Lưu Đức Hoa thậm chí còn ngầm cảm thấy không vui.

Mãi đến khi biết Trần Ngọc Liên và Chu Nhuận Phát tình cũ chưa dứt, Lưu Đức Hoa lúc này mới chủ động từ bỏ.

"A Hồng, con đứng ở cửa lâu như vậy, có khách đến sao?" Mẹ Lâm tay bưng một bát trứng chưa đánh đều, từ phòng bếp đi ra, nhìn ra phía cửa.

Chung Sở Hồng quay đầu đáp một tiếng, vội vàng tránh sang một bên, để Chu Nhuận Phát và Lưu Đức Hoa vào nhà.

"Các cậu đều là bạn của A Luân, đến nhà ăn cơm còn mang quà cáp." Mẹ Lâm đặt bát xuống bàn bên cạnh, trách Chu Nhuận Phát và Lưu Đức Hoa khách sáo quá, "Lần sau nếu còn như vậy, đừng trách mẹ không cho các cậu vào nhà đấy nhé!"Chu Nhuận Phát và Lưu Đức Hoa đều nói sẽ không có lần sau, Mẹ Lâm lúc này mới mời họ ngồi xuống phòng khách, sau đó hướng ra ban công gọi một tiếng: "A Luân, có khách đến rồi." "Biết rồi ạ." Phía ban công truyền đến giọng một người trẻ tuổi, đối phương chỉ đáp một tiếng như vậy, sau đó không có động tĩnh gì, nửa ngày cũng không thấy ai đi ra.

Chung Sở Hồng khẽ nói với hai người rằng Lâm Hựu Luân và Vương Tinh đang bàn bạc công việc bên trong, chắc phải đợi một lúc nữa mới ra được.

Thấy Chung Sở Hồng vẻ mặt ngập ngừng, Lưu Đức Hoa biết cô có lời muốn nói riêng với Chu Nhuận Phát, rất chủ động đứng dậy, hỏi nhà vệ sinh ở đâu.

Chung Sở Hồng chỉ đường cho cậu ta, Lưu Đức Hoa đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, trong phòng khách chỉ còn lại Chung Sở Hồng và Chu

Nhuận Phát.

Chung Sở Hồng khẽ thở dài, "Chuyện của A Liên em có nghe nói rồi."Trần Ngọc Liên sau khi chia tay với Chu Nhuận Phát, được chị Phì giới thiệu quen với Trần Triều Vũ, người kinh doanh sòng bạc ở Mỹ, hai người không lâu trước đã đăng ký kết hôn.

Chu Nhuận Phát vẫn luôn day dứt vì chuyện này, trong lòng vô cùng tự trách, "Là tôi đã phụ bạc cô ấy." Chung Sở Hồng khuyên Chu Nhuận Phát nên nghĩ thoáng hơn một chút, "Cô ấy lấy người khác, đối với anh mà nói chưa hẳn không phải là một sự giải thoát." "Trong thế giới tình yêu, không có ai có lỗi với ai, chỉ có ai không biết trân trọng ai mà thôi." Lâm Hựu Luân giơ ly thủy tinh trong tay lên, ý nói mình chỉ vào lấy nước uống, vô tình nghe được cuộc trò chuyện của hai người.

"Anh đi lại sao không có tiếng động gì cả, làm em giật mình." Chung Sở Hồng khẽ ôm ngực, oán trách nói.

Lâm Hựu Luân nhún vai, điều này chỉ có thể trách anh đi giày đế quá mềm, đi lại căn bản không nghe thấy tiếng.

Chu Nhuận Phát vẫn còn đang suy nghĩ về lời Lâm Hựu Luân vừa nói, Lâm Hựu Luân đã lấy xong nước, bưng ly lại đi mất.Trên ban công đặt hai chiếc ghế mây và một chiếc bàn tròn kính nhỏ, Vương Tinh nói là đi nhà vệ sinh, nhưng khi Lâm Hựu Luân quay lại thì không thấy bóng dáng anh ta đâu.

Khi Vương Tinh quay lại thì bên cạnh còn có một người đi cùng, Lâm Hựu Luân nhất thời có chút không phản ứng kịp, người này từ đâu chui ra vậy?

"Từ nhà vệ sinh nhà anh chui ra đấy." Vương Tinh khá hài lòng với màn "biến người sống" mà mình đạo diễn, vỗ tay cười lớn nói: "Cái này anh chắc chắn không ngờ tới phải không?" Lưu Đức Hoa

đứng sau lưng Vương Tinh, vẻ mặt bình thản ban đầu bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Vừa nãy Vương Tinh đi nhà vệ sinh, Lưu Đức Hoa vừa hay từ trong đó bước ra, hai người đụng nhau ở cửa, rồi nhận ra đối phương.

Vương Tinh đánh giá Lưu Đức Hoa một lúc lâu, không nói gì, chỉ bảo cậu ta đi theo mình.

Lâm Hựu Luân quả thực rất bất ngờ, anh đặt ly nước xuống đứng dậy, cách bàn tròn mà bắt tay với Lưu Đức Hoa, quay đầu hơi xin lỗi nói với Vương Tinh: "Ở đây chỉ có hai chỗ ngồi, đành phải làm phiền anh đứng một lát vậy."Lưu Đức Hoa nghe Lâm Hựu Luân muốn Vương Tinh nhường chỗ cho mình thì vội nói không cần, cậu ta đứng là được rồi.

Trong lòng Vương Tinh vẫn rất hài lòng với biểu hiện của Lưu Đức Hoa, nhưng Lâm Hựu Luân đã mở lời bảo Lưu Đức Hoa ngồi, Vương Tinh đương nhiên phải nể mặt Lâm Hựu Luân.

Thấy Vương Tinh đứng yên không nói gì, Lưu Đức Hoa đành cứng đầu ngồi xuống.

Khi Lâm Hựu Luân vừa vào phòng khách đã thấy một đống quà cáp để ở góc tường, lúc đầu còn hơi lạ, nhưng khi thấy Lưu Đức Hoa thì liền chợt hiểu ra.

"Hoa Tử đi cùng Phát ca đến phải không?" Tâm trạng và cơ thể của Lưu Đức Hoa vốn đang căng thẳng, nghe Lâm Hựu Luân nói xong thì không khỏi thả lỏng.

Cậu ta đã buông bàn tay nắm chặt ra, trong lòng bàn tay thì toát mồ hôi.

"Là tôi mặt dày cầu Phát ca dẫn tôi đến, mạo muội ghé thăm mong Lâm tiên sinh thứ lỗi." Lưu Đức Hoa không đẩy hết mọi chuyện lên

đầu Chu Nhuận Phát, điểm này khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy cậu ta không tệ.

Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tinh một cái, "Anh thấy sao?" Vừa nãy trong nhà vệ sinh, Vương Tinh đã nhìn trúng Lưu Đức Hoa, muốn cậu ta đóng vai Đao Tử, tên lưu manh nhỏ cứu Cao Tiến trong bộ phim 《Đổ Thần》.

Lâm Hựu Luân nhận ra ý định của Vương Tinh, nên mới hỏi ý kiến anh ta trước.

Vương Tinh nhún vai, "Nếu không thì tôi dẫn Hoa Tử đến gặp anh làm gì?"Lưu Đức Hoa bị cuộc đối thoại như đố chữ của hai người làm cho ngơ ngác, còn chưa kịp hiểu rõ, Lâm Hựu Luân lại tiếp tục hỏi cậu ta một chuyện khác: "Một thời gian trước tôi vẫn thường xuyên thấy cậu trên TV, gần đây sao không thấy cậu đóng phim nữa?" Lưu Đức Hoa nét mặt trầm xuống, "Tôi và công ty nảy sinh mâu thuẫn vì vấn đề hợp đồng, bây giờ đã bị công ty đóng băng rồi." Lâm Hựu Luân khá bất ngờ ngẩng đầu nhìn Vương Tinh, Vương Tinh lắc đầu, nói rằng mình cũng không rõ chuyện này.

Lưu Đức Hoa vẻ mặt mong đợi, Lâm Hựu Luân đột nhiên cảm thấy hơi đau đầu.Cái thứ "duyên mắt" này thật sự rất kỳ lạ, Vương Tinh trước đây cũng quen biết Lưu Đức Hoa, nhưng chưa bao giờ cảm thấy cậu ta lại hợp gu mình đến vậy.

"Hay là tôi đi tìm bố tôi, xem ông ấy có thể giúp nghĩ cách được không." Lưu Đức Hoa vẫn ngồi đó nghe hai người nói chuyện không khỏi kích động đứng lên, Vương Thiên Lâm ở Thiệu thị địa vị không hề thấp, nếu ông ấy chịu ra mặt giúp đỡ, chuyện này hẳn sẽ có bước ngoặt.

"Bố anh mà quản chuyện này, người khác sẽ nói ông ấy nhúng tay quá sâu, không khéo đến cả Lục thúc cũng sẽ có ý kiến với ông ấy."

Vương Thiên Lâm là giám chế của Vô tuyến, không phải tổng thanh tra nghệ sĩ, Lâm Hựu Luân không tin Vương Thiên Lâm sẽ mạo hiểm đắc tội cấp cao để nói giúp Lưu Đức Hoa.

Hơn nữa tình cảnh của Lưu Đức Hoa hiện tại rất không ổn, vì cậu ta phản kháng không phải một cấp cao nào đó, mà là toàn bộ chế độ nghệ sĩ của Vô tuyến.

Mặc dù chế độ nghệ sĩ của Vô tuyến vẫn luôn bị giới bên ngoài chỉ trích, hợp đồng nghệ sĩ còn bị gọi là "khế ước bán thân", nhưng chính nhờ chế độ này đã đảm bảo sự hưng thịnh không ngừng của Vô tuyến trong những năm gần đây.

Và nghệ sĩ Vô tuyến thời điểm này, đa số vẫn giữ thái độ của một bên B run sợ, ngay cả khi đã trở thành trụ cột của đài và hoa đán, cũng chẳng qua là thành thật đi làm một công việc.

Vô tuyến đã quen với việc kiểm soát nghệ sĩ một cách tối cao, đột nhiên xuất hiện một kẻ cứng đầu như Lưu Đức Hoa, nếu không đóng băng phong sát cậu ta, những người khác rất nhanh sẽ học theo, đến lúc đó lòng người sẽ tan rã, đội ngũ sẽ khó mà dẫn dắt được."Muốn rời khỏi Vô tuyến, một năm ngồi ghế lạnh này Hoa Tử dù sao cũng không tránh khỏi." Lưu Đức Hoa nghe những lời này gần như tuyệt vọng, nhưng sau đó Lâm Hựu Luân lại đổi giọng, "Nhưng ngồi ghế lạnh một năm này có thể ngồi như thế nào thì lại có cách." Mắt Vương Tinh cũng sáng lên, Lâm Hựu Luân hứa sẽ viết một kịch bản cho Thiệu thị, đổi lại, sau này anh muốn mời bất kỳ diễn viên nào của Thiệu thị đóng phim, Thiệu thị cũng sẽ không ngăn cản.

Lâm Hựu Luân muốn mời Lưu Đức Hoa đóng phim điện ảnh, Thiệu thị không đồng ý cũng phải đồng ý.

Nghe xong lời giải thích của hai người, sắc mặt u ám của Lưu Đức Hoa dường như bị từng đợt gió nhẹ thổi tan mây mù, dần trở nên

tươi sáng.

"Phần còn lại không có việc của tôi nữa." Lâm Hựu Luân đứng dậy nhường chỗ cho Vương Tinh, "Hai người cứ tiếp tục đi, tôi ra ngoài đây."Lâm Hựu Luân từ ban công trở lại phòng khách, ngay cửa vừa hay gặp Phát ca, Phát ca kéo anh lại hỏi: "Lâm tiên sinh, người bạn đi cùng tôi hôm nay biến đâu mất rồi, anh có thấy cậu ấy không?" Lúc này Chung Sở Hồng cũng từ nhà vệ sinh bước ra, tiếc nuối lắc đầu với Chu Nhuận Phát, "Bên trong không có ai." "Hai người đang tìm Hoa Tử à?" Chung Sở Hồng và Chu Nhuận Phát nhìn nhau, họ cũng vừa mới phát hiện Lưu Đức Hoa không thấy đâu, Lâm Hựu Luân làm sao mà biết được?

Lâm Hựu Luân chỉ tay về phía sau, "Hoa Tử đang ở trên ban công, tôi tưởng cậu ấy đã nói với hai người rồi chứ." Chung Sở Hồng và Chu Nhuận Phát đồng thanh hỏi: "Anh và Hoa Tử trước đây quen biết nhau sao?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Tôi quen cậu ấy, nhưng cậu ấy không quen tôi." Chung Sở Hồng nét mặt nghi ngờ, "Vậy cậu ấy và hai người là thế nào?" "Vương Tinh cảm thấy Hoa Tử rất hợp đóng vai Đao Tử, nên đã kéo cậu ấy đến gặp tôi." Lâm Hựu Luân đơn giản kể lại sự việc, "Hoa Tử nói cậu ấy gần đây gặp một chút rắc rối, sau đó tôi đã giúp cậu ấy đưa ra một ý kiến, bây giờ họ vẫn đang ở trên ban công bàn bạc về vai diễn đó." Chu Nhuận Phát không ngờ mọi chuyện lại diễn biến như vậy, trước đó anh vẫn luôn suy nghĩ làm sao để mở lời với Lâm Hựu Luân, thậm chí còn định nhờ Hồng cô giúp nói hộ, không ngờ Lưu Đức Hoa lại vô tình gặp may, tai họa biến thành phúc, còn được một vai diễn trong phim của Vương Tinh.

Chu Nhuận Phát thật lòng cảm thấy vui mừng cho Lưu Đức Hoa, "Hoa Tử là một người Hồng Kông điển hình, rất khổ, phải trải qua gian nan mới thành công, vì vậy cậu ấy sẽ nắm bắt mọi cơ hội.

Tôi tin cậu ấy nhất định sẽ không làm Lâm tiên sinh thất vọng

đâu.”Vương Tinh tưởng Lâm Hựu Luân sẽ lập tức đề xuất với Thiệu thị chuyện mời Lưu Đức Hoa đóng phim, nhưng Lâm Hựu Luân lại nói với anh ta rằng thời cơ còn chưa chín muồi.

Lúc đầu Vương Tinh còn không hiểu “thời cơ” mà Lâm Hựu Luân nói rốt cuộc là gì, nhưng rất nhanh sau đó anh ta đã hiểu ra. 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 sau khi đăng liên tục hai kỳ trên 《Minh Báo》, Vô tuyến cuối cùng cũng phát sóng tập đầu tiên của bộ phim truyền hình chuyển thể.

Để kịp quay xong bộ phim này, đoàn làm phim của Đỗ Kỳ Phong phải hoàn thành ba tuần quay trong mười ngày, trong thời gian quay gấp rút ngày đêm, mấy diễn viên chính hầu như không có thời gian ngủ, đương nhiên cũng không có khái niệm ăn uống hay nghỉ ngơi, còn việc bị thương thì là chuyện thường ngày.

Lương Triều Vỹ không cẩn thận bị trẹo eo, thường xuyên phải từ chỗ trị liệu sư chạy đến trường quay; Miêu Kiều Vỹ trong một cảnh đánh nhau bị đạo cụ đập trúng, cánh tay phải khâu sáu mũi, ngày hôm sau vẫn quay phim bình thường; Ông Mỹ Linh lần này thì không bị thương, nhưng thường xuyên chỉ cần đạo diễn hô cắt là hai mí mắt cô ấy lập tức không thể mở ra được, dựa vào bất cứ thứ gì cũng có thể ngủ gục.

Ưu điểm duy nhất là, mấy diễn viên trẻ chính đều có sức trẻ dồi dào không hết, hơn nữa còn có một khí phách không sợ hãi, cũng chính là sự lao động vất vả như vậy, mới đổi lại thành công chưa từng có.Vào đêm phát sóng đầu tiên, hơn 40 vạn người Hồng Kông đã xem tập đầu tiên của 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 qua TV, sau 《Xạ Điêu》, một lần nữa gây ra cơn sốt rating toàn Hồng Kông, đủ loại đề tài xoay quanh bộ phim truyền hình này cũng trở thành tâm điểm bàn tán sôi nổi của truyền thông và công chúng vào ngày hôm sau.

Trên đường phố hoặc bến xe buýt, mọi người gặp người quen, không còn bàn về thời tiết hay tình hình chứng khoán mới nhất, không phải thảo luận diễn biến cốt truyện, thì cũng là đoán vận mệnh nhân vật trong phim, còn không ít người quan tâm 《Minh Báo》 kỳ tiếp theo sẽ đăng tiểu thuyết lúc nào.

Thành tích rating và ảnh hưởng xã hội như vậy không chỉ khiến đối thủ cạnh tranh nảy sinh cảm giác thất bại vô lực, mà Vô tuyến cũng nếm được không ít quả ngọt từ đó.

Chương 32

Quyết sách của Phương tiểu thư lúc bấy giờ giờ đây trông có vẻ vô cùng chính xác, không chỉ toàn bộ những tiếng nói phản đối mua kịch bản với giá cao trong nội bộ công ty biến mất, Thiệu Dật Phu thậm chí còn giao bộ phận quản lý nghệ sĩ quan trọng nhất của Vô tuyến cho cô ấy quản lý.

Mặc dù phim truyền hình chỉ mới phát sóng một tập, nhưng dù là đánh giá của khán giả hay nhận định của giới chuyên môn đều phản hồi tốt.

Công ty cũng có ý định đẩy rating của bộ phim này lên cao hơn nữa, vì vậy trong chương trình tạp kỹ 《Tinh Quang Dập Dập Kình Tranh Huy》 được phát sóng sau đó, các diễn viên chính Lương Triều Vỹ, Ông Mỹ Linh cùng xuất hiện, vừa tiết lộ những câu chuyện hậu trường thú vị vừa biểu diễn các tiết mục tạp kỹ, thông qua một loạt các thủ đoạn tuyên truyền, cố gắng mở rộng hơn nữa đối tượng khán giả của bộ phim này.Bộ phim truyền hình này ba ngày phát sóng một tập, mỗi tập phát sóng đầu tiên hầu như đều có thể tái hiện lại cảnh tượng rating vang dội "vạn người vắng nhà" như khi 《Xạ Điêu》 được chiếu, và Vô tuyến không biết từ đâu biết được rằng 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 chỉ là một phần tiền truyện, Lâm Hựu Luân còn có một bộ tiểu thuyết khác dài hơn trăm vạn chữ, tiếp nối câu chuyện của 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》.

Sau khi xác nhận thông tin này, Phương Dật Hoa lập tức quyết đoán, quyết định vẫn sẽ mua bản quyền chuyển thể tiểu thuyết này với giá mười vạn mỗi tập, Lâm Hựu Luân không lập tức đồng ý, chỉ nói cần suy nghĩ thêm.

Lâm Hựu Luân thể hiện một thái độ làm cao, Vô tuyến thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng để bị "chặt chém", nhưng cuối cùng, yêu cầu mà Lâm Hựu Luân đưa ra lại khiến họ sững sờ."Anh ta chỉ đích danh muốn mời Lưu Đức Hoa đóng phim điện ảnh." Phương tiểu thư nhíu chặt mày, sắc mặt lúc sáng lúc tối, trợ lý báo cáo chuyện này đứng một bên, không dám thở mạnh.

"Đồng ý đi!" Phương tiểu thư xoa xoa thái dương hơi nhức, thấy trợ lý vẫn đứng yên không động, trong lòng liền có chút không vui.

"Phương tiểu thư, chuyện này có nên bàn bạc với Lục thúc một chút không?" Vị trợ lý này lấy hết dũng khí, thậm chí đã nghĩ sẵn những lời muốn nói với Phương Dật Hoa.

Nhưng vừa mở lời đã thấy ánh mắt của Phương Dật Hoa dần trở nên lạnh lẽo, dũng khí của anh ta bắt đầu dần biến mất.

Anh ta do dự một lúc, mới lấy hết dũng khí còn lại nói: "Dù sao chuyện đóng băng Lưu Đức Hoa, lúc đầu là Lục thúc đích thân quyết định.

Bây giờ chúng ta cho cậu ấy ra ngoài đóng phim, chẳng phải có nghĩa là công ty đang thỏa hiệp với nghệ sĩ sao?

Mở cái tiền lệ này ra, tôi lo rằng các nghệ sĩ khác cũng sẽ theo đó mà trở nên bất an, không còn an phận nữa." "Đủ rồi!" Bàn tay đập mạnh xuống bàn, Phương tiểu thư đột ngột đứng dậy, nghiến răng cắn chặt môi dưới mỏng, giận dữ nhìn vị trợ lý không nghe lời này, "Những điều anh nói chẳng lẽ tôi không hiểu sao?

Lâm Hựu Luân đợi đến lúc này mới đưa ra yêu cầu, đã xem như là đã cho chúng ta đủ mặt mũi rồi.

Lúc đầu đã có lời nói trước, anh ta viết một kịch bản cho Thiệu thị, sau này anh ta muốn mời bất kỳ diễn viên nào của Thiệu thị đóng

phim, công ty đều không được ngăn cản.

Hợp đồng của Lưu Đức Hoa còn một năm nữa là hết hạn, đã là người quyết ý muốn rời đi, thì nên vắt kiệt mọi giá trị trên người cậu ta.

Tôi muốn xem xem, chỉ đóng một bộ phim, cậu ta có thể gây ra sóng gió lớn đến mức nào." Một khi đã tiếp quản bộ phận nghệ sĩ, dưới tay quản lý nhiều minh tinh như vậy, Phương Dật Hoa đương nhiên phải thể hiện khí thế quyết đoán, mạnh mẽ.

Vị trợ lý kia không dám nói thêm gì, thành thật làm theo lời cô ấy dặn dò.Vương Tinh đặt điện thoại xuống, Lưu Đức Hoa đang lo lắng bất an đứng một bên liền lập tức đứng dậy.

"Xong rồi!" Vương Tinh vỗ vai Lưu Đức Hoa, Lưu Đức Hoa lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Cậu ta mừng phát điên rồi, sau khi hoàn hồn thì ngượng ngùng cúi đầu, trong lòng thì phấn khích như ngọn lửa của lò rèn được nhóm lên.

"Cậu đừng vui mừng quá sớm, Thiệu thị chỉ đồng ý cho cậu đóng bộ phim này, cậu mà muốn nhận phim khác thì không có cửa đâu, vì vậy, diễn tốt bộ phim này mới là chìa khóa để cậu lật mình đấy." Vương Tinh nhét kịch bản đã chuẩn bị sẵn vào tay Lưu Đức Hoa, bảo cậu ta về xem kỹ kịch bản và nghiền ngẫm vai diễn.

Lưu Đức Hoa lần này là đóng cặp với Chu Nhuận Phát, về mặt ăn ý chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, điều duy nhất Vương Tinh lo lắng là diễn xuất của Lưu Đức Hoa còn chưa đủ trưởng thành, ánh hào quang dễ bị Phát ca lấn át, đến lúc đó khán giả xem phim xong chỉ nhớ Cao Tiến mà quên mất Đao Tử, thì Lưu Đức Hoa thật sự sẽ thành bi kịch.Lưu Đức Hoa bây giờ còn chưa nghĩ nhiều đến vậy, trong đầu cậu ta chỉ nghĩ đến việc mình làm sao để nổi danh, trở thành siêu sao

điện ảnh, trong lòng vui sướng muốn bay lên, những phiền não vặt vãnh này cũng bị quét sạch.

Trong mắt cậu ta, tương lai nên là những áng mây trên bầu trời xanh thẳm, vừa không có bão tố, càng không có những lúc âm u nhất thời.

Nỗi vui sướng khó kìm nén này, Lưu Đức Hoa nóng lòng muốn chia sẻ với người khác, và lúc này những người có mối quan hệ tốt nhất với cậu ta, không ai khác ngoài các thành viên còn lại của "Ngũ hổ tướng Vô tuyến".

Vì "sự kiện đánh người", mối quan hệ giữa Thang Chấn Nghiệp và Lương Triều Vỹ trong "Ngũ hổ tướng" đã trở nên như người xa lạ, bây giờ Lương Triều Vỹ nhờ sự nổi tiếng của 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 mà thanh thế lập tức lấn át những người khác, còn Thang Chấn Nghiệp gần đây chỉ đóng những vai diễn không quan trọng, so sánh giữa hai người, càng làm lộ rõ sự khác biệt.

Sự nghiệp của Thang Chấn Nghiệp không thuận lợi, tình cảm cũng gặp khủng hoảng.

Sau khi 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 phát sóng, Lương Triều Vỹ và Ông Mỹ Linh lập tức trở thành cặp đôi vàng trong mắt mọi người, Vô tuyến định hình hai người là cặp tình nhân màn ảnh, đo ni đóng giày mấy bộ phim truyền hình để lăng xê.

Mối quan hệ trong phim lẫn ngoài đời của Lương Triều Vỹ và Ông Mỹ Linh bắt đầu lan truyền đủ loại phiên bản, giữa lúc đó lại có tin đồn Thang Chấn Nghiệp vướng vào một nữ diễn viên khác, khiến báo chí giải trí gần đây náo nhiệt một phen.

Lương Triều Vỹ gần đây đều bận quay phim, hơn nữa tính cách hướng nội, mối quan hệ với các thành viên khác trong "Ngũ hổ tướng" đều rất bình thường, vì vậy Lưu Đức Hoa đã gọi điện thoại

cho Thang Chấn Nghiệp trước.

Thang Chấn Nghiệp tâm trạng không tốt, chẳng nghĩ ngợi gì đã từ chối lời mời tụ họp của Lưu Đức Hoa.

Lưu Đức Hoa đành phải gọi điện thoại cho Lương Triều Vỹ, Vỹ Tử vốn trầm mặc ít nói nghe điện thoại xong cũng chỉ "ừ" một tiếng, sau đó lại đồng ý.Lưu Đức Hoa đã đặt bàn ở một quán thịt nướng gia đình, một chiếc bàn vuông vừa vặn cho bốn người.

Trên bàn ăn không biết ai đã hồi tưởng lại những kỷ niệm phấn đấu của "Ngũ hổ tướng" trước khi nổi danh, nhất thời mọi người đều có chút bùi ngùi.

Trong số bốn người có mặt, Hoàng Nhật Hoa thành danh sớm nhất, anh ấy đã thành công khắc họa hình tượng một sát thủ trẻ tuổi có chút tự ti và khép kín trong bộ phim 《Quá Khách》 phát sóng năm 1981, nhận được nhiều lời khen ngợi; Lưu Đức Hoa theo sát phía sau, vào năm 1982 đã đóng vai cảnh sát chìm Uông Đại Vệ trong 《Liệp Ưng》, bộ ảnh định trang áo cảnh phục đen sơ mi trắng, ít nói ít cười đã trở thành poster minh tinh được yêu thích nhất năm đó; năm 1983, phong thủy luân chuyển, đến lượt Miêu Kiều Vỹ, vai Dương Khang trong 《Xạ Điêu》 được anh ấy diễn xuất tinh tế, nắm bắt vừa vặn, khiến người ta vỗ tay tán thưởng; Lương Triều Vỹ đứng cuối cùng, đầu tiên là trong 《Tân Trát Sư Huynh》 đã khắc họa cảnh sát Trương Vỹ Kiệt sống động như thật, còn trong 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 lại diễn giải sự ngốc nghếch thư sinh của Lương Văn Tĩnh một cách vô cùng chân thực, câu nói "Ai ai cũng biết Vi Tiểu Bảo, ai ai cũng yêu Trương Vỹ Kiệt" trước đây cũng đã thay đổi thành "Ai ai cũng biết Lương Văn Tĩnh, ai ai cũng yêu Trương Vỹ Kiệt."Lưu Đức Hoa tâm trạng rất tốt, liền gọi mấy chai bia, Hoàng Nhật Hoa và Miêu Kiều Vỹ đều là những người uống giỏi, ngay cả Lương Triều Vỹ cũng bị ép uống cạn một chai.

Mọi người uống đến cao hứng, Lưu Đức Hoa cũng nói nhiều hơn.

“Hoa Tử, Phương tiểu thư thật sự đồng ý cho cậu đi đóng phim điện ảnh sao?” Miêu Kiều Vỹ tin tức nhanh nhạy, đã sớm biết chuyện này.

“Đương nhiên không đơn giản như vậy…” Lưu Đức Hoa ợ một cái, nghiêng đầu về phía Miêu Kiều Vỹ, nồng nặc mùi rượu nói: “Lần này tôi có quý nhân giúp đỡ, công ty bây giờ có việc cầu người đó, nên người đó mới có thể giúp tôi cầu tình này.

Thực ra cũng không hẳn là cầu tình gì, chẳng qua chỉ là những giao dịch mà chúng ta không nhìn thấy được, nếu công ty không nhận đủ lợi ích, làm sao có thể để tôi ra ngoài.” “Cậu còn may, vượt qua năm nay là coi như hoàn toàn giải thoát rồi, còn mấy anh em chúng ta thì không có vận may như cậu.” Miêu Kiều Vỹ có chút tự ti, cũng có chút ngưỡng mộ.

Lưu Đức Hoa đặt hai tay lên vai Miêu Kiều Vỹ và Hoàng Nhật Hoa, nhìn Lương Triều Vỹ ngồi đối diện mình nói: “Mọi người đều là anh em tốt, sau này chỉ cần gặp khó khăn gì cứ mở miệng, chỉ cần tôi có thể làm được, nhất định sẽ không từ chối.” “Vì câu nói này của cậu, cạn ly!” Theo lời đề nghị của Hoàng Nhật Hoa, bốn ly rượu chạm vào nhau, ba người kia đồng thời uống cạn một hơi, Lương Triều Vỹ thì uống rất vất vả, mãi không dễ dàng uống xong, nhưng anh lại cảm thấy mình không thể uống thêm nữa.Lương Triều Vỹ lảo đảo đứng dậy, “Tôi còn có việc, đi trước đây.” Đặt ly rượu xuống, liền cáo từ rời đi.

Lưu Đức Hoa cầm nửa ly rượu trong tay lắc lư, nhìn bóng lưng Lương Triều Vỹ rời đi, nói một câu: “Tôi cảm thấy cậu ấy có tâm sự.” Miêu Kiều Vỹ nghiêng đầu về phía trước, hạ giọng nói: “Nói cho các cậu một bí mật, Vỹ Tử và cô hoa hậu Trương Mạn Ngọc từ Anh

Quốc về vẫn luôn qua lại, lần này Hoa Tử được quý nhân giúp đỡ thoát được một kiếp, nhưng bạn gái của Vỹ Tử thì lại không có vận may như vậy rồi." "Vỹ Tử gặp chuyện gì cũng thích tự mình giữ trong lòng, chúng ta đừng đoán mò nữa, nào, uống tiếp đi!" Hoàng Nhật Hoa không thích bàn tán sau lưng người khác, dứt khoát chuyển đề tài, kéo hai người tiếp tục chạm ly.

Tại một sạp báo bên đường, Lương Triều Vĩ mua ba tờ báo, trên mỗi tờ đều nhắc đến chuyện đó.

Anh bỗng có cảm giác muốn vò nát mấy tờ báo này vứt vào thùng rác, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Lưu Đức Hoa đoán không sai, gần đây Lương Triều Vĩ quả thật gặp phải một chuyện phiền lòng, nhưng không liên quan đến Trương Mạn Ngọc.

Người gặp chuyện là Chu Tinh Trì, bạn thân của Lương Triều Vĩ.

Nửa năm trước, Lương Triều Vĩ vẫn còn ghen tị với vận may của Chu Tinh Trì, nhưng bây giờ những gì xảy ra với Chu Tinh Trì lại khiến Lương Triều Vĩ nhìn rõ hiện thực và sự tàn khốc của giới giải trí.

Khi bộ phim anh đóng nổi tiếng, giúp công ty điện ảnh kiếm được tiền, dù anh diễn tệ đến đâu, cũng sẽ có rất nhiều người nói anh diễn hay; nhưng khi bộ phim anh đóng thất bại, khiến công ty điện ảnh thua lỗ, dù trong cả bộ phim chỉ có mình anh diễn nghiêm túc, cũng sẽ có người đổ mọi lỗi lầm lên đầu anh.

Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt, cặp đôi vàng này, sau khi đóng xong 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》, từng được không ít công ty điện ảnh săn đón.

Các công ty này đều nghĩ, chỉ cần có Chu Tinh Trì và Ngô Mộng

Đạt tham gia, bộ phim làm ra nhất định sẽ thành công lớn như 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》.

Từ một diễn viên quần chúng vô danh bỗng chốc trở thành ngôi sao lớn được trọng vọng, sự thay đổi thân phận đột ngột này khiến phần kiêu ngạo trong tính cách của Chu Tinh Trì nhanh chóng bành trướng.

Anh không nghe theo sự sắp xếp của đạo diễn, diễn trò ngôi sao trên phim trường, phàn nàn về việc đầu tư phim quá ít, chỉ trích kịch bản quá tệ… Những chuyện mà Lương Triều Vĩ lúc này còn chưa dám nghĩ đến, đã thực sự xảy ra với Chu Tinh Trì.

Đương nhiên, những tật xấu này đều không phải là khuyết điểm không thể dung thứ, chỉ cần bộ phim quay ra kiếm được tiền thì sẽ không ai để ý đến những chuyện này.

Nhưng trớ trêu thay, bộ phim đầu tiên Chu Tinh Trì đóng sau 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 lại khiến công ty đầu tư lỗ nặng.

Khán giả vốn đi xem vì hai tên trộm ngốc nghếch thú vị trong 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》, nhưng lại thấy một bộ phim không hiểu đầu cua tai nheo gì, liền cảm thấy mình bị lừa gạt, nhao nhao yêu cầu rạp chiếu phim trả lại vé.

Truyền thông lại ở phía sau đổ thêm dầu vào lửa, nói những lời châm chọc.

Đối mặt với những lời chê bai như thủy triều, công ty điện ảnh mới thành lập không lâu đó trực tiếp phá sản, đóng cửa.

Đạo diễn phụ trách quay phim để chuyển hướng sự chú ý của truyền thông, liền kể hết những "tội trạng" của Chu Tinh Trì trên phim trường.

Công ty mắng anh, đạo diễn mắng anh, khán giả mắng anh, truyền

thông cũng mắng anh.

Trong chốc lát, Chu Tinh Trì rơi vào cảnh tứ bề thọ địch.

Không chỉ tất cả các hợp đồng phim đã nhận đều bị hủy bỏ, mà cả tiền cát-sê đã ứng trước cũng bị đòi lại hết.

Chu Tinh Trì mới mua một căn nhà cách đây không lâu, giờ lại buộc phải bán nhà để trả nợ, cả gia đình anh lại chuyển về căn nhà nhỏ tồi tàn cạnh nhà Lương Triều Vĩ.

Lương Triều Vĩ cũng từng nghĩ đến việc khuyên nhủ Chu Tinh Trì, để anh ấy vực dậy tinh thần, nhưng cuối cùng lại từ bỏ ý định này.

Chương 33

Bởi vì Lương Triều Vĩ biết, Chu Tinh Trì không còn là Chu Tinh Trì ngày xưa, chính mình cũng không còn là Lương Triều Vĩ của ngày trước, cả hai đều đang trưởng thành và thay đổi, nên không thể trở lại mối quan hệ thân mật không lời nào không nói như trước kia.

Lương Triều Vĩ bây giờ mà đi tìm Chu Tinh Trì, Chu Tinh Trì nhất định sẽ nghĩ Lương Triều Vĩ đang khoe khoang với mình, cũng giống như khi Lương Triều Vĩ bị đánh nhập viện, Chu Tinh Trì đến thăm anh vậy.

Quan trọng hơn, Lương Triều Vĩ là một người đàn ông không thích mở miệng giải thích, anh thà bị người khác hiểu lầm còn hơn nói nhiều, mặc dù điều này sẽ gây ra nhiều hiểu lầm, nhưng cũng giúp anh kết giao được những người bạn chân thành nhất.

Đầu óc say sưa của Lương Triều Vĩ bị làn gió lạnh trên đường thổi qua, lập tức tỉnh táo không ít.

Anh nhớ đến vị quý nhân mà Lưu Đức Hoa đã nhắc đến trên bàn ăn.

Lưu Đức Hoa không nói người đó là ai, nhưng Lương Triều Vĩ lại mơ hồ cảm thấy, người đó có lẽ anh cũng quen biết.

Không hiểu sao, Lương Triều Vĩ đột nhiên nghĩ đến đôi mắt còn tĩnh lặng hơn cả mình, người đàn ông cô độc như tuyết ẩn mình sau vẻ ngoài phù hoa đó. — "Anh đúng là khách quý." Lâm Hựu Luân nhấc ấm nước nóng pha cho Lương Triều Vĩ một tách trà, khi đưa cho anh, anh nói.

Lương Triều Vĩ lại tò mò đánh giá môi trường làm việc của Lâm Hựu Luân, không đáp lời.

Bố trí trong phòng rất đơn giản, một cái bàn, một cái ghế, một chiếc tivi.

Nếu không phải trên bàn còn có một chồng bản thảo dày đặc chữ viết, Lương Triều Vĩ thật sự sẽ nghĩ người đàn ông đang mỉm cười này chỉ là một người bán vé.

Lâm Hựu Luân đã sớm biết tính cách trầm lặng của Lương Triều Vĩ, nên cũng không bận tâm anh đang nghĩ gì lúc này, tự mình nói: "Anh cũng thấy rồi đấy, tôi rất bận, tìm tôi có chuyện gì không?" "Tinh… Tinh Tử hắn…" Lương Triều Vĩ không biết phải mở lời nhờ vả thế nào, lời nói vừa thốt ra nửa chừng đã không còn vế sau.

"Chu Tinh Trì gần đây không phải rất bận sao?" Lâm Hựu Luân chỉ biết sau khi Chu Tinh Trì nổi tiếng đã nhận rất nhiều phim, phần tiếp theo của 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 mãi không thấy khởi quay, Vương Tinh đã chạy sang Vĩnh Thịnh quay 《Đổ Thần》, chỉ vì các diễn viên không thể sắp xếp lịch trình cùng nhau.

Khi Lương Triều Vĩ gọi điện cho Vương Tinh hỏi địa chỉ của Lâm Hựu Luân, Vương Tinh từng nói với anh rằng Lâm Hựu Luân có một thói quen kỳ lạ, chỉ đọc báo đã quá hạn.

Lương Triều Vĩ lúc đầu không tin, nhưng bây giờ anh tin rồi.

Lương Triều Vĩ lấy ba tờ báo chưa kịp vứt ra khỏi túi, đưa cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân cầm lấy báo, nhanh chóng đọc lướt qua một lượt, cuối cùng cũng hiểu rõ mục đích Lương Triều Vĩ đến tìm mình.

Khi Lâm Hựu Luân đọc báo, Lương Triều Vĩ vẫn luôn quan sát biểu cảm trong mắt anh.

Lương Triều Vĩ nhận thấy, Lâm Hựu Luân không hề cảm thấy bất ngờ hay tò mò về chuyện này.

“Anh đã sớm biết sẽ có kết quả này?” Lương Triều Vĩ hỏi vậy, Lâm Hựu Luân đành phải gấp báo lại trước, “Xin lỗi, tôi đâu phải thần tiên.” “Anh có thể giúp tôi đi khuyên hắn không?” Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại: “Tại sao chính anh không đi?” Lương Triều Vĩ cười khổ sở, “Bạn bè của tôi vốn đã không nhiều, không muốn từ nay lại mất đi một người.” “Anh lo lắng hắn nhìn thấy người bạn tốt của mình ngày xưa giờ đã thành công, còn mình lại trở nên thảm hại như vậy sẽ rất tổn thương, trong lòng sẽ không chịu đựng nổi, nên anh bảo tôi đi?” “Hắn vẫn luôn rất nể phục anh, tôi nghĩ lời anh nói, hắn nhất định sẽ nghe lọt tai.” “Nhưng tôi không muốn đi, hoặc nói đúng hơn là tại sao tôi phải đi?” Lâm Hựu Luân ném tờ báo trên tay sang một bên, “Đây là lựa chọn của chính hắn, không ai ép buộc hắn cả.” Lương Triều Vĩ với vẻ mặt bình tĩnh nói: “Ban đầu là anh đã nâng hắn lên, bây giờ hắn ngã xuống, anh phải chịu trách nhiệm cho hắn.” Lâm Hựu Luân lúc này mới phát hiện, Lương Triều Vĩ hóa ra cũng có lúc không nói lý lẽ.

Lương Triều Vĩ nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân, nhìn cho đến khi Lâm Hựu Luân cảm thấy chột dạ.

“Tôi biết hắn khiến anh rất thất vọng, nhưng bây giờ hắn trở thành bộ dạng này, chẳng lẽ anh không thấy đáng tiếc sao?” Lâm Hựu Luân lúc đầu chỉ muốn Chu Tinh Trì phát đạt sớm hơn, chứ không hề nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra sau khi nâng đỡ anh ta nổi tiếng.

Cứ như một người ăn mày không đủ ăn bỗng chốc trở thành triệu phú, anh ta không biết cách sử dụng số tài sản này, không biết cách biến số tiền này thành nhiều tiền hơn, chỉ biết tiêu xài hoang phí, cuối cùng rồi sẽ lại trở thành ăn mày.

Nếu Chu Tinh Trì từ nay một mực không thể vực dậy, thì “Tinh gia” của hậu thế cũng sẽ không tồn tại.

Nếu đúng là như vậy, việc Lâm Hựu Luân nâng đỡ Chu Tinh Trì sớm hơn không những không giúp được anh ta, mà ngược lại còn hại anh ta.

Khi Lương Triều Vĩ ra về đã cho Lâm Hựu Luân địa chỉ nhà mình.

Căn nhà đó Lương Triều Vĩ hiện tại rất ít khi về, nhưng Chu Tinh Trì vẫn đang sống ở nhà bên cạnh.

Lâm Hựu Luân theo địa chỉ tìm đến, người mở cửa cho anh là một phụ nữ trung niên, nhìn tuổi tác và dáng vẻ, chắc hẳn là mẹ của Chu Tinh Trì.

Thấy Lâm Hựu Luân ăn mặc bình thường, mẹ Chu cũng không coi anh là khách quý gì, sau khi mời Lâm Hựu Luân vào nhà thì chỉ rót cho anh một ly nước, sau đó liền không hỏi han gì nữa.

Chu Tinh Trì được mẹ gọi ra khỏi phòng, dáng vẻ tiều tụy của anh khiến Lâm Hựu Luân giật mình.

Mái tóc bù xù, gò má hốc hác; tinh thần rất tĩnh lặng, hay đúng hơn là suy sụp; đôi mắt trũng sâu làm nổi bật xương gò má hai bên, đôi mắt dưới hàng lông mày vừa đậm vừa đen cũng đã mất đi vẻ tinh anh.

Chu Tinh Trì nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân một lúc, cuối cùng kết luận: "Tôi không quen anh." Biểu cảm, giọng điệu của anh, cứ như một ông lão tám chín mươi tuổi đã nhìn thấu sự đời, cái giọng thờ ơ, chẳng bận tâm đến điều gì đó, hoàn toàn không thấy chút sức sống nào mà một thanh niên hai mươi mấy tuổi đáng lẽ phải có.

Lâm Hựu Luân vẫn ngồi yên, "Lúc cậu sửa kịch bản của tôi lung tung, sao không nói câu này?" Chu Tinh Trì từ từ ngẩng đầu lên, mắt mở to, anh đã đoán được thân phận của Lâm Hựu Luân.

"Tôi…" Cổ họng Chu Tinh Trì như bị thứ gì đó chặn lại, nhất thời không thể nói nên lời.

“Không cần nói gì cả, cậu tìm cho tôi một cái gương trước đã.” Chu Tinh Trì không biết Lâm Hựu Luân muốn gương làm gì, nhưng vẫn theo yêu cầu tìm đồ đến.

Lâm Hựu Luân cầm gương đối diện với mặt Chu Tinh Trì, rồi hỏi Chu Tinh Trì nhìn thấy gì.

Chu Tinh Trì rất ngạc nhiên, mình soi gương, đương nhiên nhìn thấy chính mình.

Lâm Hựu Luân tiếp tục hỏi: “Vậy cậu có biết tôi nhìn thấy gì trong gương không?” Chu Tinh Trì lắc đầu.

Giọng Lâm Hựu Luân bỗng trở nên nghiêm khắc, “Tôi nhìn thấy trong chiếc gương này một người đàn ông tương lai sẽ trở thành Vua Hài Kịch, nhưng bây giờ anh ta lại chán nản, chuẩn bị từ bỏ rồi.

Cậu hỏi hộ tôi, anh ta còn nhớ lý tưởng hào hùng ngày xưa không?” Trong lòng Chu Tinh Trì đột nhiên cảm thấy một trận ấm áp, hai hàng nước mắt nóng hổi không ngừng chảy xuống.

Lâm Hựu Luân chỉ vào chỗ trống trên ghế sofa đối diện, bảo Chu Tinh Trì ngồi xuống trước, sau đó anh bắt đầu kể cho Chu Tinh Trì một câu chuyện.

“Có một cậu bé, gia đình rất nghèo.

Các bạn học khác sau giờ học có thể dẫn bạn gái mình đi dạo Vượng Giác Trung Hoàn, đi uống Coca, đi rạp chiếu phim xem phim kungfu của Lý Tiểu Long, nhưng cậu bé ấy sau giờ học lại phải đến phố Bát Lan giúp bà nội bày hàng bán rong.” “Bày hàng bán rong cũng không đơn giản, cậu bé phải nghĩ mọi cách để chứng minh đồ trên sạp của mình tốt hơn của người khác, thậm chí phải mất hơn nửa tiếng đồng hồ để thuyết phục người khác đến mua hàng.

Khi đó, bà nội đã nói với cậu bé: ‘Đừng để ý người khác nói gì về

cháu, cũng đừng bận tâm người khác nhìn cháu thế nào.

Nếu cháu muốn sống tốt trong xã hội này, thì đừng quá quan tâm đến cách nhìn của người khác về cháu.'" "Cậu bé dần lớn lên.

Một ngày nọ, cậu bé hàng xóm rủ cậu đi tham gia lớp đào tạo của đài truyền hình.

Lúc đầu cậu bé không muốn đi lắm, cậu cần kiếm tiền nuôi sống bản thân, có lẽ cần một công việc thực tế hơn, nhưng cậu bé hàng xóm lại nói với cậu: 'Làm diễn viên sau này có thể kiếm được rất nhiều tiền.' Thế là cậu bé quyết định đi, vì tiền cũng nên đi." "Học một năm lớp đào tạo, cậu bé mơ mơ hồ hồ trở thành diễn viên hợp đồng của Vô Tuyến.

Đương nhiên, diễn viên chỉ là cách cậu tự giới thiệu mình với người ngoài, thực tế cậu chỉ là một diễn viên quần chúng, đôi khi vận may không tốt, thậm chí còn không có cả vai quần chúng.

Còn cậu bé hàng xóm lại may mắn hơn cậu rất nhiều, anh ta cũng là diễn viên hợp đồng của Vô Tuyến, nhưng có thể đóng vai chính, nói rất nhiều lời thoại, loại người liên tục xuất hiện trước ống kính." "Người bạn tốt ngày xưa đã trở thành ngôi sao lớn, dần dần đã kéo giãn khoảng cách với cậu bé.

Cậu bé vừa mừng cho bạn, đồng thời cũng rất thất vọng.

Những diễn viên quần chúng vô danh như cậu rất nhiều, không ai quan tâm đến cảm xúc của họ." "Sau đó, cậu bé đi làm người dẫn chương trình cho một chương trình thiếu nhi.

Khả năng nói chuyện mà cậu đã rèn luyện khi bán hàng rong ngày xưa cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Nhưng đài Vô Tuyến đột nhiên lại bắt cậu quay về đóng phim, mặc dù vẫn là diễn viên quần chúng, nhưng cuối cùng cũng có thể nói

được vài câu thoại.

Cũng vào thời gian này, cậu bé quen biết Ngô Mộng Đạt, người cũng nói lời thoại và đóng vai quần chúng giống mình." "Ngô Mộng Đạt giống như một đứa trẻ lớn không chịu trưởng thành, cả ngày lải nhải bên tai cậu bé, nói rằng anh ta từng là bạn tốt với Phát ca, Phát ca không giữ nghĩa khí, không chịu cho anh ta vay tiền lúc khó khăn, lần đó anh ta suýt chút nữa bị ép nhảy lầu.

Mặc dù Ngô Mộng Đạt cứ lải nhải như vậy, nhưng cậu bé lại rất thích anh ta, bởi vì trên người Ngô Mộng Đạt, cậu có thể nhìn thấy cái bóng của tương lai mình.

Sự khác biệt giữa Ngô Mộng Đạt và Phát ca, giống như sự khác biệt giữa cậu bé và cậu bé hàng xóm vậy.

Hai người cùng chung số phận cứ thế trở thành bạn tốt." "Một cơ hội ngẫu nhiên, cậu bé đột nhiên phát đạt.

Cậu và Ngô Mộng Đạt cùng được một đạo diễn nào đó để mắt đến, đóng một bộ phim rất nổi tiếng, sau đó rất nhiều người tìm họ để quay phim.

Chương 34

Hồi xưa, hai người từng nói chuyện trên đỉnh Thái Bình Sơn rằng sẽ cùng nhau đóng thật nhiều phim, không ngờ ước mơ lại nhanh chóng trở thành hiện thực như vậy.

Cả hai cùng nhận rất nhiều hợp đồng phim.

Cậu bé lúc này mới phát hiện ra, năm xưa cậu bé hàng xóm không lừa mình, làm diễn viên thật sự có thể kiếm được rất nhiều tiền, rất rất nhiều tiền." "Cậu bé từ nhỏ đã sợ nghèo, nên sau khi thành danh liền bắt đầu điên cuồng nhận phim.

Chỉ cần đối phương trả tiền, cậu ấy căn bản không quan tâm đóng vai gì, chỉ nghĩ đến việc liều mạng kiếm tiền, mua một căn nhà lớn cho gia đình, để mẹ không còn phải vất vả như bây giờ." "Căn nhà lớn đã mua được, nhưng bộ phim của cậu bé lại thất bại.

Những người từng vẫy chi phiếu đến tìm cậu đóng phim, bỗng chốc trở thành chủ nợ.

Những thứ cậu bé vừa mới có được, trong chớp mắt đã trở thành hư không.

Cậu tự nhốt mình trong phòng, không chịu gặp ai, cho rằng đời mình đã bị hủy hoại." Chu Tinh Trì ngây người nghe xong câu chuyện này, trong lòng như dao cắt, không kìm được mà òa khóc nức nở.

Cậu bé trong câu chuyện của Lâm Hựu Luân không phải ai khác, chính là những trải nghiệm từ nhỏ đến lớn của Chu Tinh Trì.

"Là một người kể chuyện, tôi hy vọng cái kết của câu chuyện là cậu bé cuối cùng trở thành một ngôi sao lớn có thể kiếm được rất nhiều tiền, cậu ta có thể dẫn cô gái mình thích đến nhà hàng sang trọng

nhất ở Vượng Giác Trung Hoàn để ăn tối, bao trọn cả rạp chiếu phim để xem phim của Lý Tiểu Long, mời bạn bè uống những loại rượu ngoại đắt tiền nhất thế giới.

Mặc dù bà nội đã không còn nhìn thấy tất cả những điều này, nhưng nếu bà có thể nhìn thấy cậu bé trở thành như vậy, bà nhất định sẽ cười tít mắt." Chu Tinh Trì ngẩng khuôn mặt ướt đẫm lên, đôi mắt đỏ ngầu, đẫm lệ nhìn Lâm Hựu Luân, kiên định gật đầu.

"Nghĩ kỹ lại khoảng thời gian này mình rốt cuộc đã làm những gì, sau khi nghĩ thông suốt thì tự chỉnh đốn bản thân cho gọn gàng, ít nhất là khi tôi gặp lại cậu, phải thấy được dáng vẻ của một con người!" Lâm Hựu Luân để lại câu nói này khi ra về, chuẩn bị cho Chu Tinh Trì thêm một cơ hội.

Nếu tên tiểu tử này còn không biết phấn đấu, vậy thì đáng đời số phận như vậy rồi.

Lâm Hựu Luân từ nhà Chu Tinh Trì bước ra, không vội vàng quay về công ty điện ảnh, hôm nay anh còn hứa sẽ đi đăng ký cùng Chu Tuệ Mẫn.

Hai người hẹn gặp nhau ở cửa một hiệu sách, khi Lâm Hựu Luân đến, Chu Tuệ Mẫn đã đứng đợi ở đó rồi.

Cô mặc một chiếc áo sơ mi nền đen họa tiết hoa nhỏ màu đỏ, một chiếc váy xếp ly trắng, trên mặt chỉ thoa một lớp phấn mỏng, đứng đó, thướt tha mềm mại, thanh nhã và xinh đẹp.

Gió nhẹ thổi tung mái tóc của cô, vài sợi tóc mái không biết sao lại vương trên mặt, khiến khuôn mặt cô thêm vài phần quyến rũ phóng khoáng.

Sợi tóc trên chóp mũi phập phồng theo hơi thở, Lâm Hựu Luân nhìn đến ngứa mặt, liền đưa tay vén tóc giúp cô.

Một cảm giác gần như mơ hồ xuyên qua trái tim Chu Tuệ Mẫn, giống như người không uống được rượu lại uống vài ngụm, cảm thấy toàn thân mềm nhũn kỳ lạ.

Khi đầu ngón tay Lâm Hựu Luân chạm vào làn da ẩm mát, căng mịn, đang thở của cô, cô mới bừng tỉnh, lấy lại tinh thần.

Một luồng hơi nóng trộn lẫn giữa sự kỳ diệu, sợ hãi, hưng phấn, ngượng ngùng nhanh chóng chạy khắp cơ thể cô, cô bối rối cúi đầu xuống.

Vẻ mặt Chu Tuệ Mẫn khi ngượng ngùng giống hệt một quả táo đỏ chín mọng, Lâm Hựu Luân không kìm được dùng ngón tay nhẹ nhàng gãi nhẹ lên chóp mũi cô, trêu chọc nói: "Tiểu cô nương cuối cùng cũng lớn rồi!" "Anh chỉ lớn hơn em một tuổi thôi đấy nhé." Chu Tuệ Mẫn khẽ phản bác một câu.

"Anh không đến muộn chứ?" Lâm Hựu Luân thu lại vẻ mặt đùa cợt, nói chuyện cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Chu Tuệ Mẫn sắp xếp lại tâm trạng, ngẩng đầu lên, không nhịn được oán trách: "Anh còn có ý nói sao, rõ ràng đã hẹn hai rưỡi, anh xem bây giờ mấy giờ rồi?" Lâm Hựu Luân nhìn đồng hồ, đã gần ba giờ rồi, để Chu Tuệ Mẫn đợi anh nửa tiếng ở đây, quả thật có chút "tội lỗi chồng chất".

"Để đền bù, lần sau anh sẽ mời em ăn cơm." "Thôi được rồi, chúng ta mau đi thôi!" Chu Tuệ Mẫn kéo tay Lâm Hựu Luân đi ra vệ đường, đưa tay vẫy một chiếc taxi.

Ngồi lên xe Chu Tuệ Mẫn mới hỏi nguyên nhân Lâm Hựu Luân đến muộn, Lâm Hựu Luân kể sơ qua chuyện của Chu Tinh Trì, rồi hỏi: "A Mẫn, em nghĩ anh có nên cho hắn cơ hội này không?" "Cái này em thật sự không dám nói." Chu Tuệ Mẫn lắc đầu mạnh, "Em chỉ nghĩ, đã từ trước anh rất coi trọng hắn, thì bây giờ dù chỉ để chứng

minh rằng tầm nhìn của anh trước đây là đúng, anh cũng nên cho hắn thêm một cơ hội nữa." Lâm Hựu Luân nghe xong, trầm ngâm gật đầu. — Hồng Kông Quảng Bá Đạo Nhân Vân Tập là tên gọi chung của khu vực tập trung Đài Phát thanh Hồng Kông, Đài Thương nghiệp, Đài Truyền hình Á Châu, Đài Truyền hình Vô Tuyến (TVB) và Đài Truyền hình Giai Nghệ, nên được mệnh danh là "Ngũ Đài Sơn".

Taxi dừng trước cổng tòa nhà Đài Truyền hình Vô Tuyến, Lâm Hựu Luân tranh trả tiền xe, Chu Tuệ Mẫn xuống xe liền phản đối Lâm Hựu Luân.

"Đã nói là em trả tiền rồi, anh mà còn như vậy, sau này em không thèm nói chuyện với anh nữa đâu." "Anh không vì người khác mà suy nghĩ, cũng phải vì chính mình mà suy nghĩ chứ, đây không phải là đạo lý em vừa dạy anh sao?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Cho nên anh đã tự suy nghĩ cho mình.

Nếu để em trả tiền xe, tài xế sẽ nghĩ anh là thằng tiểu bạch kiểm ăn bám, sau đó anh sẽ bị hắn khinh thường.

Anh không muốn bị hắn khinh thường, nên tiền xe đành phải do anh trả thôi." Chu Tuệ Mẫn khẽ cắn môi, tức giận nói: "Anh ngụy biện!" Nhìn đôi mắt cô ấy như chực khóc, Lâm Hựu Luân đành phải giơ tay đầu hàng, "Được rồi, anh nhận lỗi không được sao?" Anh nhìn thấy thời gian cũng không còn sớm, liền thúc giục Chu Tuệ Mẫn nhanh chóng vào đăng ký.

Sau khi hai người đi vào, một bóng người từ phía sau cây cột bước ra, nhìn bóng lưng Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn đi xa, trầm ngâm suy nghĩ.

"Cô chắc chắn đó là Lâm Hựu Luân?" Đôi kính mỏng của Phương Dật Hoa lóe lên ánh sáng khác thường.

Nghe xong báo cáo của cấp dưới, cô ta nóng lòng muốn xác nhận,

cô gái bên cạnh Lâm Hựu Luân có thật sự đến đăng ký tham gia Cuộc thi Ca hát Tân Tú của TVB không.

Người đã nhận ra Lâm Hựu Luân ở dưới lầu giải thích: "Cuộc thi Ca hát Tân Tú khi đăng ký phải trải qua một vòng tuyển chọn sơ bộ.

Tôi thấy cô gái đó có điều kiện ngoại hình rất tốt, chỉ không biết hát hò thế nào." Phương Dật Hoa hơi trầm ngâm, "Nếu cô ấy hát rất bình thường, thì sẽ như thế nào?" "Vòng đầu không qua, trực tiếp không có tư cách tham gia." Phương Dật Hoa quả quyết, "Anh lập tức đi điều tra rõ thông tin của cô gái này, cô ấy cuối cùng có thể vào vòng trong hay đoạt giải tôi không quản, nhưng tôi phải đảm bảo cô ấy nhất định có thể vào chung kết.

Hơn nữa, bất kể anh dùng cách nào, nhất định phải khiến cô ấy ký hợp đồng với Thiệu Thị trước khi cuộc thi diễn ra." Người đó có chút khó xử, "Thành tích cuộc thi là do ban giám khảo do Hoa Tinh mời đến đánh giá, đài truyền hình bên này không tiện can thiệp trực tiếp." "Vậy anh cứ trực tiếp đi chào hỏi các vị giám khảo đó, cứ nói là tôi nói, cô gái này là nhân tài mới mà công ty đang chuẩn bị ra sức nâng đỡ, hy vọng họ khi chấm điểm thì cố gắng cho điểm cao, tệ nhất cũng phải nương tay." Phương Dật Hoa nhanh nhạy nhận ra mối quan hệ giữa cô gái này và Lâm Hựu Luân không tầm thường.

Nếu Thiệu Thị có được cô ấy trong tay, thì chẳng khác nào nắm được một điểm yếu của Lâm Hựu Luân, sau này sẽ không sợ tên tiểu tử này đưa ra những yêu cầu quá đáng.

Chuyện này không thể chậm trễ, Phương Dật Hoa bảo người đó lập tức đi làm.

Người đó còn chưa đi, thư ký đã dẫn một người đàn ông hơn 40 tuổi đẩy cửa bước vào.

"Phúc Vinh anh đến thật đúng lúc, có một việc cần anh và A Hào

phối hợp một chút." Trong lòng Phương Dật Hoa, giữ được cô gái bên cạnh Lâm Hựu Luân mới là ưu tiên hàng đầu của công ty hiện tại, nên cô ta không hỏi đối phương đến làm gì, mà trực tiếp phân phó.

Từ Phúc Vinh là người phụ trách Cuộc thi Ca hát Tân Tú của TVB, anh ta vội vã đến là để báo cho Phương Dật Hoa một tin tốt.

"Phương tiểu thư, tôi vừa phát hiện một hạt giống ca hát rất tốt." "Chuyện này tôi biết rồi." Phương Dật Hoa phất tay, phản ứng không hề bất ngờ như Từ Phúc Vinh dự đoán, "Anh và A Hào đi làm tốt việc tôi đã phân phó trước đi, hôm nay tôi muốn có kết quả." Từ Phúc Vinh bối rối rời khỏi văn phòng của Phương Dật Hoa, kéo A Hào lại hỏi: "Rốt cuộc chuyện này là sao?" A Hào, Từ Phúc Vinh chỉ biết anh ta là người bên cạnh Phương Dật Hoa, bình thường trong công ty mang danh trợ lý, làm việc thần thần bí bí.

"Có một người rất quan trọng đối với công ty, một người bạn của anh ấy chuẩn bị tham gia Cuộc thi Ca hát Tân Tú năm nay.

Phương tiểu thư muốn chúng ta đảm bảo người bạn này của anh ấy nhất định có thể vào top 10." Từ Phúc Vinh nghe chuyện này liền nhíu mày, anh ta rất ghét kiểu người đi cửa sau, nhưng trớ trêu thay chuyện lại do Phương tiểu thư giao xuống, anh ta căn bản không thể từ chối.

"Anh nói cho tôi tên người này, tôi sẽ nghĩ cách thuyết phục ban giám khảo." A Hào không biết tên Chu Tuệ Mẫn, liền mô tả đại khái dung mạo của cô ấy, hơn nữa lại nhấn mạnh, người phía sau cô ấy rất quan trọng đối với công ty.

Biểu cảm trên mặt Từ Phúc Vinh rất kỳ lạ, A Hào đợi đến sốt ruột, liền thúc giục anh ta nhanh đi.

Từ Phúc Vinh đứng yên không nhúc nhích, lại rút ra một tờ đơn đăng ký từ trong túi, đưa cho A Hào.

“Anh muốn tìm là cô ấy sao?” “Tôi biết hôm nay ông làm giám khảo mệt mỏi cả ngày rồi, trước tiên hãy tắm nước nóng, xông hơi sauna, sau đó tôi tìm một cô gái massage chuyên nghiệp xoa bóp cho ông, đảm bảo ông sẽ tận hưởng!” Cố Giai Huy và Hoàng Chiêm khoác vai nhau bước vào một phòng tắm riêng, cả hai đều trần truồng, chỉ quấn một chiếc khăn tắm quanh eo.

Người Hồng Kông rất thích xông hơi sauna, từ các ông trùm kinh doanh đến người dân thường, vào thời gian rảnh rỗi luôn tìm một nơi nào đó để xông hơi.

“Mấy cô gái ở đây chất lượng lắm đó!” Trước khi xuống bể tắm, Hoàng Chiêm nháy mắt với Cố Giai Huy.

“Ông già dê này!” Cố Giai Huy cười mắng một câu, biết Hoàng Chiêm đang nói về dịch vụ đặc biệt ở đây.

Hoàng Chiêm hừ nhẹ hai tiếng, “Đời người là để sống phóng khoáng vui vẻ, chúng ta vì danh vì lợi đã tự hành hạ mình rất khổ rồi, nếu ngay cả chút hưởng thụ này cũng phải từ bỏ, sống còn có ý nghĩa gì nữa?” “Được rồi, vậy tôi chúc ông dưới hoa mẫu đơn mà chết, làm quỷ cũng phong lưu!” Cố Giai Huy nhúng cả người xuống nước nóng, chỉ để lộ mỗi cái đầu.

Tắm rửa đối với người đã mệt mỏi cả ngày quả thật là cách thư giãn tốt nhất.

Hoàng Chiêm vừa dùng khăn nóng lau người vừa nói: “Cuộc thi Ca hát Tân Tú năm nay, tôi chỉ coi trọng Trương Vệ Kiện, những người khác đều không có gì đáng xem.

Tiếc là không có mỹ nữ, nếu không tôi cũng chen vào làm giám khảo để hóng hớt cho vui.” “Ai nói không có mỹ nữ, hôm nay tôi vừa gặp một người.” Cố Giai Huy chỉ tùy tiện nhắc đến một câu, Hoàng Chiêm lại lập tức hứng thú.

“Nếu thật sự là mỹ nữ, tôi cũng phải mặt dày mày dạn đến hỏi Lục thúc xin làm giám khảo.

Ông mau kể tôi nghe, cô ấy trông như thế nào, tôi xem có phải kiểu tôi thích không.” Cố Giai Huy cảm thấy mình đúng là đàn gảy tai trâu, tên Hoàng Chiêm này vừa nghe đến mỹ nữ là quên hết chính sự.

“Cô ấy hát một bài hát, khúc nhạc là do ca sĩ gốc sáng tác, nhưng lời bài hát lại được người khác viết lại hoàn toàn.” Hoàng Chiêm sợ nhất hai điều: yêu văn chương và mê sắc đẹp.

Chương 35

Viết lời bài hát đối với Hoàng Chiêm là một trò chơi chữ khá thành thạo, còn bình phẩm mỹ nữ lại là bản tính phong lưu của các tài tử.

Tên này mê sắc nhưng không né tránh, từng tập hợp những câu chuyện tiếu lâm tục tĩu mà mình đã kể từ thời trẻ thành sách, đặt tên là 《Bất Văn Tập》, tái bản nhiều lần, đến nay vẫn là cuốn sách bán chạy nhất ở Hồng Kông.

Nghe nói là lời mới, Hoàng Chiêm lập tức ngồi dậy từ trong bể tắm, bảo Cố Giai Huy kể lời bài hát cho mình nghe.

Cố Giai Huy có trí nhớ cực tốt, bài từ đó lại dễ đọc dễ thuộc, chỉ cần hồi tưởng một chút, liền nhẹ nhàng ngân nga toàn bộ lời bài hát.

Tiếng hát như đang than thở một đoạn quá khứ bi ai, âm thanh trên mặt nước bể tắm dập dờn, chìm xuống rồi lại nổi lên, tan ra rồi lại ngưng tụ.

Bài hát này kể về ca sĩ sắp phải chia tay, mọi lời muốn nói cũng không biết bắt đầu từ đâu, chỉ đành dựa vào ký ức mà hát.

Giọng hát của Cố Giai Huy ngày càng vang, tình cảm tích tụ trong tiếng hát cũng ngày càng mãnh liệt, dư vị ngày càng sâu lắng, như niềm vui vô hạn, như nỗi oán hận rực rỡ, lại như một nỗi buồn đã biến đổi.

Hoàng Chiêm nhắm mắt, từ từ thưởng thức cảnh giới trong lời bài hát, ngón tay còn không quên gõ nhẹ theo nhịp điệu bài hát trên thành bể tắm.

Hát xong một khúc, Hoàng Chiêm đột ngột mở mắt, vỗ tay tán thưởng: "Quả nhiên là lời hay!" "Trương Vệ Kiện mà ông nói cũng

không tệ, cho nên cuộc thi năm nay, ai có thể giành quán quân vẫn là một ẩn số." Hoàng Chiêm lúc này đã sớm quên Trương Vệ Kiện đi đâu mất, lời hay lại thêm mỹ nữ, sự kết hợp tuyệt vời như vậy có sức hấp dẫn chí mạng đối với anh ta.

Nhìn vẻ mặt mong chờ của Hoàng Chiêm, Cố Giai Huy biết tên này bệnh mê sắc đẹp cũ lại tái phát, không kìm được đả kích anh ta nói: "Người ta là một cô bé 17 tuổi, làm sao có thể để mắt đến ông già bốn mươi mấy tuổi như ông?

Tôi khuyên ông tốt nhất đừng có ý đồ xấu xa gì nữa, vì có người đã nhanh chân hơn rồi." Hoàng Chiêm lập tức cảm thấy bất bình, "Ra tay còn nhanh hơn tôi, tên đó là ai?" "Là người đã điền lời bài hát cho cô ấy." Hoàng Chiêm không bận tâm phất tay, khí phách bỗng trỗi dậy, "So về viết lời, tôi chưa bao giờ sợ ai cả." Cố Giai Huy lắc đầu, "Chỉ xét về viết lời, người đó chắc chưa có công lực sâu sắc như ông, nhưng viết lời là sở trường của ông, người ta thì chỉ là làm chơi thôi, ông có ngại khi so sánh cái này không?" "Được hay không, so rồi mới biết, ông mau nói cho tôi tên người đó, ngày mai tôi sẽ hẹn đấu trên báo!" "Tên người sáng tác lời này ông chắc chắn đã nghe qua, nhưng ông tuyệt đối không ngờ lời này lại là do anh ta viết." Cố Giai Huy cố ý ra vẻ bí hiểm, Hoàng Chiêm liền đoán hết lượt những người viết lời mà mình biết ở Hồng Kông, nhưng Cố Giai Huy chỉ lắc đầu.

Hoàng Chiêm tức giận, nói không thèm đoán nữa.

"Nhanh vậy đã chịu thua rồi sao?" Cố Giai Huy cười ha hả, "Thật ra ông ngoài tuổi tác lớn hơn người ta, những thứ khác thật sự không dễ mà so với người ta đâu." Hoàng Chiêm vừa định phản bác, nhưng lại nghĩ đây có lẽ là kế khích tướng của Cố Giai Huy, liền im miệng không nói gì.

"Hay là chúng ta đánh cược đi, tôi nói ra tên người đó, nếu ông

thật sự cảm thấy mình giỏi hơn anh ta, tôi coi như thua." Cố Giai Huy nói đến nước này, Hoàng Chiêm đâu có lý do gì mà không cược, còn không hỏi cược cái gì đã trực tiếp đồng ý.

"Gần đây bộ 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 đang đăng nhiều kỳ trên 《Minh Báo》 ông đã đọc chưa?" "Ông nói Lâm Hựu Luân?" Hoàng Chiêm lập tức phản ứng lại, Lâm Hựu Luân trong mắt người dân Hồng Kông bình thường còn chưa nổi tiếng lắm, nhưng trong giới, vì bài bình luận sách của Kim Dung và doanh số tăng vọt gần đây của 《Minh Báo》, hầu như tất cả mọi người đều biết cái tên này.

"Anh ta là người viết tiểu thuyết, ông lấy sở trường nhất của anh ta để so với tôi, như vậy không công bằng!" Hoàng Chiêm ngụy biện.

Cố Giai Huy bình tĩnh nói: "Vậy ông cũng từng viết kịch bản phim rồi đúng không?

Người ta một kịch bản dám bán mười triệu, ông làm được không?" Hoàng Chiêm lười biếng nói: "Đó là chia lợi nhuận phòng vé, không phải giá khởi điểm của kịch bản." "Vậy Vô Tuyến trả cho anh ta mười vạn một tập phí biên kịch, ông lại nói sao?" Hoàng Chiêm lần này không có lời nào để nói, nhưng anh ta vẫn không chịu nhận thua, "Tôi vừa nói sai rồi, biên kịch mới là sở trường của tên tiểu tử đó, viết tiểu thuyết không tính." Luận về lươn lẹo, hai Cố Giai Huy cộng lại cũng không bằng Hoàng Chiêm.

"Hai người mỗi người một sở trường đều không thể lấy ra so sánh, vậy thì so tính cách." Cố Giai Huy không chịu bỏ cuộc, "Ông có cá tính hơn anh ta không?" Hoàng Chiêm thường xuyên nói những lời gây sốc, gặp chuyện gì khiến mình tức giận, anh ta cũng luôn nói thẳng, miệng không kiêng dè.

Nhưng người được mệnh danh là học giả thô tục này lại đi dạy kinh thánh ở trường Thiên Chúa giáo; anh ta từng là thầy giáo, nhưng

lại viết ra những tác phẩm hoang đường như 《Bất Văn Tập》.

Nói ra thì Hoàng Chiêm cũng là một người đầy cá tính.

"Ông rất hiểu anh ta sao?" Hoàng Chiêm có ấn tượng rất mơ hồ về Lâm Hựu Luân, hay nói đúng hơn, rất nhiều người biết cái tên này đều đang đoán già đoán non, rốt cuộc tên này là loại người gì.

"Không hẳn là hiểu, chỉ là tình cờ biết một vài chuyện về anh ta." Cố Giai Huy dừng lại một chút, "Nghe nói 《Minh Báo》 lúc đầu ra giá một chữ 5 tệ cho Lâm Hựu Luân, sau đó lại bị Lâm Hựu Luân từ chối, ông biết tại sao không?" Hoàng Chiêm bĩu môi, giọng điệu lại có chút chua chát, "Kim Dung viết tiểu thuyết cũng chỉ giá đó, tên tiểu tử kia còn biết tự lượng sức mình." Cố Giai Huy lại lắc đầu, "《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 chỉ là một phần tiền truyện, Lâm Hựu Luân còn có một tác phẩm triệu chữ trong tay, anh ta lo ngại 《Minh Báo》 nhất thời không thể trả đủ tiền nhuận bút cho mình, lại muốn tiểu thuyết tiếp tục đăng nhiều kỳ trên 《Minh Báo》, nên mới chủ động hạ thấp giá trị bản thân." "Chỉ có thể nói tên tiểu tử này không tham tiền, hoặc nói đúng hơn là anh ta không bận tâm đến chút tiền nhỏ này." Hoàng Chiêm cảm thấy cái này không thể nói là cá tính hay không cá tính.

"Vậy ông có biết trước đây anh ta làm công việc gì không?" Cố Giai Huy cười bí hiểm, "Anh ta làm người bán vé ở một phòng chiếu băng đĩa phim cấp ba, mà bây giờ anh ta vẫn tiếp tục làm công việc đó." "Mẹ kiếp, tôi cứ nghĩ Nghê Cuống ở nhà sưu tầm một bức tường băng đĩa phim cấp ba đã rất ghê gớm rồi, không ngờ tên tiểu tử này còn đáng sợ hơn, trực tiếp vùi mình trong phòng chiếu băng đĩa không chịu ra!" Hoàng Chiêm lần này coi như đã được mở mang tầm mắt, "Điểm này tôi không bằng anh ta, tôi nhận thua!" "Ôi, rau cải trắng tốt thế này mà để heo ủi hết rồi!" Hoàng Triêm nhìn màn hình TV mà thở dài thườn thượt, Lâm Hựu Luân đang ngồi trước TV cũng không nhịn được mà hắt hơi một cái.

Trên TV đang phát sóng một trận thi đấu của cuộc thi Tuyển chọn Tài năng Ca hát Mới của TVB, Chu Tuệ Mẫn mặc một chiếc váy dài thanh nhã, xuất hiện với hình tượng thuần khiết ngọt ngào, hát một bài hát cũ, các giám khảo phía dưới đều chấm điểm rất cao.

Phương Dật Hoa cũng đang xem trận đấu này, vừa bất ngờ vừa có chút cảm khái.

Ban đầu bà chỉ muốn nhanh chóng tìm được người, nhưng không ngờ người mà bà muốn Từ Phúc Vinh tìm và người mà Từ Phúc Vinh định tiến cử cho bà lại là cùng một người, đúng là "đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu".

Lâm Hựu Luân lại càng không ngờ, mình chỉ là viết cho Chu Tuệ Mẫn một bài hát mà lại thu hút sự chú ý của nhiều người đến vậy.

Lúc này anh còn chưa nghĩ nhiều đến thế, chỉ chuyên tâm nhìn chằm chằm vào TV.

Trên màn hình TV, khuôn mặt của Chu Tuệ Mẫn như được điêu khắc tinh xảo từ bạch ngọc, trắng nõn, mịn màng, trong suốt, toát ra một vẻ rạng rỡ thu hút lòng người.

Từ ngữ duy nhất mà Lâm Hựu Luân có thể nghĩ đến là "nhan như ngọc".

Người có suy nghĩ này không chỉ riêng Lâm Hựu Luân, khán giả xem chương trình kỳ này về cơ bản đều có cảm nhận tương tự, sau khi chương trình phát sóng, khán giả đã gọi điện đến đài truyền hình hỏi tên Chu Tuệ Mẫn, danh xưng "Ngọc nữ" nhanh chóng không mời mà đến, và tỷ suất người xem của cuộc thi Tài năng Ca hát Mới cũng theo đó mà tăng vọt.Ngày công bố danh sách thí sinh vào vòng chung kết của giải đấu, Lâm Hựu Luân lần đầu tiên mua một tờ báo trong ngày, tên của Chu Tuệ Mẫn quả nhiên không ngoài dự đoán đã xuất hiện trong danh sách lọt vào vòng trong, nhưng điều thực sự khiến

Lâm Hựu Luân bất ngờ lại là cuộc điện thoại sau đó của Chu Tuệ Mẫn. "Hoa Tinh đã ký hợp đồng với em rồi à?" Phản ứng đầu tiên trong đầu Lâm Hựu Luân là Hoa Tinh Xướng Phiến hành động quá nhanh, nhưng anh vẫn chưa liên tưởng quá nhiều đến bản thân mình. "Họ còn muốn ký hợp đồng nghệ sĩ với em, em muốn hỏi ý kiến anh, nên tạm thời chưa đồng ý." Chu Tuệ Mẫn nói rất nhỏ, nghe ra cô ấy cũng không bài xích việc làm diễn viên, chỉ là vừa nghĩ đến phản ứng của Lâm Hựu Luân khi Vương Tinh mời cô đóng phim trước đây, trong lòng cô lại có chút thấp thỏm, không biết Lâm Hựu Luân có trách cô không. "Họ muốn ký hợp đồng dài hạn hay hợp đồng theo bộ phim với em?" "Có thể ký hợp đồng dài hạn 2 năm, cũng có thể chỉ ký hợp đồng 10 bộ phim." Chu Tuệ Mẫn chờ một lúc ở đầu dây bên kia, không thấy Lâm Hựu Luân trả lời, trong lòng càng thêm căng thẳng.

Cô cứ nghĩ là hợp đồng mà Vô tuyến đưa ra quá hà khắc, nên Lâm Hựu Luân mới không nói gì.

Còn Lâm Hựu Luân lúc này lại nghĩ hoàn toàn trái ngược với Chu Tuệ Mẫn, anh chưa từng nghe nói Vô tuyến lại có hợp đồng khoan dung như vậy với bất kỳ nghệ sĩ nào, huống hồ Chu Tuệ Mẫn vẫn chỉ là người mới, nếu nói trong chuyện này không có nguyên nhân khác, đánh chết Lâm Hựu Luân cũng không tin. "A Luân, anh có nghe không?" Chu Tuệ Mẫn cuối cùng cũng sốt ruột.

Lâm Hựu Luân trầm mặc một lát, trong lòng đã có tính toán. "Hai hợp đồng này đều không tệ, em muốn ký cái nào cũng được." Chu Tuệ Mẫn lập tức vui mừng, nhưng lại cẩn thận hỏi một câu: "Anh thật sự không phản đối em làm diễn viên chứ?" Lâm Hựu Luân không khỏi bật cười, "Sao anh phải phản đối?

Sau này em thành đại minh tinh, anh cũng rất vui mà." Vệt hồng trên mặt Chu Tuệ Mẫn lan đến tận sau gáy, "Đáng ghét, không cho anh vui đâu!" Lâm Hựu Luân trêu chọc nói: "Anh đoán bây giờ em nhất

định đỏ mặt rồi." Chu Tuệ Mẫn ôm lấy đôi má đang nóng bừng, chối bay chối biến, sau đó Lâm Hựu Luân liền cười ha ha trong điện thoại. "Thôi được rồi, không trêu em nữa." Lâm Hựu Luân dừng đùa, "Còn chuyện gì nữa không?" "Ngày mốt là chung kết rồi, em hơi lo lắng, đến lúc đó anh có thể đi cùng em không?" Khi Chu Tuệ Mẫn nói câu này, mặt cô càng đỏ hơn một chút, cái màu đỏ ấy ví như quả táo thì thiếu đi vài phần linh hoạt; ví như ráng chiều thì lại không đọng lại như vậy; thật sự là một màu sắc độc đáo chỉ thiếu nữ mới có.Cuộc thi Tuyển chọn Tài năng Ca hát Mới của TVB năm nay, vì xuất hiện Chu Tuệ Mẫn "ngoài ý muốn" này, mức độ chú ý thậm chí còn vượt qua kỳ đầu tiên Mai Diễm Phương tham gia giành giải, đài truyền hình Vô tuyến cũng đặc biệt coi trọng cuộc thi này hơn bao giờ hết.

Để tỏ rõ sự long trọng, vòng chung kết sẽ có không ít lãnh đạo cấp cao đến dự, nghe nói Lục thúc đã lâu không xuất hiện cũng sẽ đích thân đến.

Lâm Hựu Luân đang dồn hết tâm trí muốn mưu đoạt hệ thống rạp chiếu phim Thiệu thị, lúc này mà gặp Thiệu đại hanh trực tiếp sẽ rất áp lực, nhưng lời thỉnh cầu của Chu Tuệ Mẫn lại không thể từ chối, thật khiến người ta khó xử.

Lâm Hựu Luân cầm điện thoại tựa lưng vào tường, khóe mắt liếc qua cửa phòng thu âm một cái, mơ hồ thấy một bóng người.

Người kia đứng ngược sáng, Lâm Hựu Luân không nhìn rõ dáng vẻ đối phương, nhưng nhờ có khách đến, anh cuối cùng cũng không cần phải lập tức trả lời Chu Tuệ Mẫn trong điện thoại.

Lâm Hựu Luân giải thích vài câu với Chu Tuệ Mẫn, sau đó vội vàng cúp điện thoại, cuối cùng cũng không nói mình có đi hay không.

Đợi nhìn rõ mặt người đến, anh đầu tiên ngớ người, rồi sau đó thoải mái.

Người đến là A Hào, người Lâm Hựu Luân đã gặp vài lần, cậu ta mang đến cho Lâm Hựu Luân một tấm thiệp mời in chữ vàng.

Lâm Hựu Luân không lập tức đưa tay ra nhận, chỉ hỏi: "Đây là ý của cô Phương?" A Hào lắc đầu, "Là Lục thúc muốn gặp anh." Nghe lời này, Lâm Hựu Luân lập tức cảm thấy tấm thiệp mời này có chút "nóng tay".

Thiệu Nghị Phu mượn cơ hội này hẹn gặp mình, rốt cuộc là có dụng ý gì, Lâm Hựu Luân thực sự không có ý định nào trong lòng. "Lục thúc vẫn luôn rất thưởng thức tài hoa của anh Lâm, vô duyên không được gặp, trong lòng luôn tiếc nuối.

Lần này mời anh Lâm làm khách mời đặc biệt của vòng chung kết, Lục thúc cũng muốn nhân cơ hội này gặp gỡ và kết giao bạn bè với anh Lâm." A Hào nói chuyện rất khách khí, nhưng trong giọng điệu lại chắc chắn Lâm Hựu Luân sẽ không từ chối lời mời, điều này khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy rất kỳ lạ. "Hôm anh Lâm cùng cô Chu đến Vô tuyến đăng ký, thật ra chúng tôi đã gặp mặt rồi." A Hào trả lời rất hàm ý.

Cậu ta nói như vậy, những chuyện trước đây Lâm Hựu Luân chưa nghĩ ra, giờ khắc này đều có đáp án, vì sao Hoa Tinh lại nhanh chóng tìm Chu Tuệ Mẫn ký hợp đồng, vì sao Vô tuyến lại đưa cho Chu Tuệ Mẫn hợp đồng nghệ sĩ khoan dung đến thế, tất cả hóa ra đều là nhắm vào mình. "Các cậu mời tôi làm khách mời đặc biệt này, sẽ không chỉ là ngồi một bên vỗ tay thôi chứ?" A Hào không ngờ Lâm Hựu Luân lại nhanh chóng hỏi chuyện này, nhưng nghe giọng điệu của Lâm Hựu Luân, rất khó đoán được thái độ trong lòng anh là gì, đành phải thành thật trả lời: "Lần này chúng tôi đã sửa đổi quy tắc thi đấu, các thí sinh vào vòng chung kết sẽ được chia thành hai nhóm thi đấu trước, mỗi nhóm chọn ra hai thí sinh thắng cuộc, hai thí sinh đạt giải nhất nhóm sẽ thi đấu để chọn ra giải vàng và giải bạc, hai thí sinh đạt giải nhì

nhóm thì trực tiếp tranh giải đồng.

Hai nhóm tham gia vòng chung kết sẽ có mỗi nhóm một khách mời đặc biệt làm đội trưởng, khi thí sinh thi đấu họ sẽ cổ vũ cho thí sinh, đến phần đánh giá của ban giám khảo họ còn phải tùy tài thuyết phục ban giám khảo chấm điểm cao cho thí sinh của mình." A Hào giải thích rất rõ ràng, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn có chỗ chưa hiểu rõ, "Các cậu mời tôi làm khách mời đặc biệt cho vòng chung kết, chẳng lẽ lại chắc chắn đến thế là Mẫn nhất định sẽ thắng trong vòng đấu nhóm sao?" "Tất cả điều này hoàn toàn phụ thuộc vào thái độ của anh Lâm." Nghe xong câu trả lời của A Hào, Lâm Hựu Luân trong lòng đã rõ.

Các thí sinh vào vòng chung kết đều có thực lực ca hát không tệ, ai đoạt giải ai không đoạt giải, nói trắng ra vẫn là một cuộc giao dịch, cuối cùng chỉ xem ai đưa ra cái giá khiến người ta động lòng hơn.Vì là thi đấu theo hai nhóm, khách mời đặc biệt đương nhiên không chỉ có một mình Lâm Hựu Luân, đài truyền hình Vô tuyến còn tìm cho anh một đối thủ có địa vị tương đương.

Chương 36

Khi biết khách mời đặc biệt còn lại là Hoàng Triêm, Lâm Hựu Luân liền biết lần này mình đã gặp phải đối thủ khó nhằn.

Công phu "ăn nói" của chú Triêm còn giỏi hơn cả tài viết lách ba phần, sau này ông ấy từng hợp tác với Thái Lan và Nghê Cuống dẫn chương trình người lớn 《Kim Dạ Bất Thiết Phòng》, chương trình này có lời lẽ phóng khoáng, thẳng thắn, từ trên xuống dưới, không gì là không nói, khi đề cập đến các chủ đề người lớn, chú Triêm càng tài hoa xuất chúng, thể hiện rõ bản sắc tài tử phong lưu.

Lâm Hựu Luân đang đau đầu vì chuyện này, thì Hoàng Triêm lại vô cùng phấn khích.

Hoàng Triêm đã sớm muốn thử tài Lâm Hựu Luân, nhưng mãi không có cơ hội, lần này vừa hay có thể thử xem Lâm Hựu Luân "sâu cạn" đến đâu.

Nếu Lâm Hựu Luân quả thực có vài phần tài học, Hoàng Triêm lại muốn kết bạn với anh; nếu Lâm Hựu Luân chỉ có hư danh, Hoàng Triêm cũng nhân cơ hội này làm giảm đi sự ngạo mạn của thằng nhóc này; còn về thắng thua, Hoàng Triêm tự tin với tài ăn nói của mình, chưa từng nghĩ mình sẽ chịu thiệt trong tay Lâm Hựu Luân.

Theo yêu cầu của Lâm Hựu Luân, Vô tuyến không quảng bá rầm rộ chuyện này trước trận đấu, khách mời đặc biệt chỉ nhắc đến Hoàng Triêm, tên của Lâm Hựu Luân không xuất hiện trên báo chí.

Chương trình TV hiện nay mời một hai người nổi tiếng làm khách mời đặc biệt không còn là thủ đoạn gì mới mẻ, nên ban đầu mọi người đều không coi trọng chuyện này.—— Trong phòng trang điểm hậu trường, Chu Tuệ Mẫn lòng dạ sôi trào, ôm ấp hy vọng lớn lao,

trong lòng như có một chú thỏ con đang "phanh phanh" nhảy loạn xạ.

Trong gương, khuôn mặt cô như một bức phù điêu bằng đá cẩm thạch, tĩnh mịch, dịu dàng, mái tóc đen ngắn mềm mại buông trên khuôn mặt trắng nõn đầy đặn, toát lên vẻ đẹp đoan trang thuần khiết.

Chu Tuệ Mẫn soi gương trái phải, xác nhận lớp trang điểm trên mặt không có vấn đề gì, lúc đó mới theo nhân viên công tác đi về phía sân khấu.

Trên đường đi, cô vẫn còn nghĩ, Lâm Hựu Luân đã hứa nhất định sẽ đến hiện trường cổ vũ cho cô thi đấu, cũng không biết tên gia hỏa này có quên chuyện đó không.

Chu Tuệ Mẫn nấp sau tấm màn lén lút nhìn xuống khán đài một cái, không thấy bóng dáng Lâm Hựu Luân, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Dưới khán đài có không ít lãnh đạo cấp cao của đài truyền hình Vô tuyến, mọi người như "chúng tinh củng nguyệt" vây quanh một lão nhân, ngay cả người dẫn chương trình cũng đã đổi thành "đại tỷ" Uông Minh Thuyên, đủ thấy Vô tuyến coi trọng cuộc thi lần này đến mức nào.

Chu Tuệ Mẫn lúc này vẫn chưa biết lão nhân gầy gò, quắc thước kia chính là Thiệu Lục thúc, cô chìm đắm trong nỗi thất vọng vì Lâm Hựu Luân "thất hứa", mãi đến khi nhân viên công tác bên cạnh nhắc nhở mới nhận ra đã đến lúc mình lên sân khấu.

Chu Tuệ Mẫn vừa xuất hiện, lập tức trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Ấn tượng rực rỡ này đến từ bộ trang phục chói mắt trên người Chu Tuệ Mẫn: chiếc váy sa nhăn màu xanh da trời có nền vải được đính dày đặc những hạt sequin lấp lánh màu vàng và tím oải hương.

Mái tóc được tạo kiểu tỉ mỉ bằng cách soi hai tấm gương, phía trước búi cao thành một cuộn, phía sau uốn thành từng lọn tóc dài mảnh, buông xuống cổ và vai.

Bộ trang phục rực rỡ và bắt mắt đó ôm sát vòng eo thon của Chu Tuệ Mẫn, rồi nhẹ nhàng và bay bổng phủ xuống đôi chân cân đối đang mang giày cao gót trắng thanh lịch của cô. "Hôm nay em mang đến cho mọi người một bài hát 《Thiên Thiên Khuyết Ca》, hy vọng mọi người sẽ thích!" Chu Tuệ Mẫn dồn toàn bộ sự chú ý vào mấy vị giám khảo hàng đầu, mà không hề để ý rằng phía sau sân khấu còn dựng lên hai bục, trên mỗi bục có một người đang ngồi.

Giai điệu nhạc đệm vang lên, Chu Tuệ Mẫn bắt đầu hát, giọng cô vô cùng mềm mại, như làn gió mát trên mặt hồ đêm hè, nhẹ nhàng lướt qua tai mọi người.

Âm sắc tuyệt đẹp, như một dòng nước trong vắt, từ từ chảy vào lòng người nghe. "Từ từ hồi vọng, từng thuộc về đêm của đôi ta ~ Hồng hồng vẫn là em, tặng anh vầng dương rực rỡ trong lòng ~ Như lệ chảy dài, hy vọng có thể thông cảm và lượng thứ ~ Sáng mai biệt ly em, đường có lẽ cô đơn và dài ~ Một khoảnh khắc, có quá nhiều điều muốn nói ~ Đáng tiếc sắp mỗi người một nơi ~ Chỉ đành sâu sắc giữ lại khoảnh khắc này mãi mãi ~" Chu Tuệ Mẫn thành thạo kiểm soát sự thay đổi về âm sắc và cường độ, ban đầu hát uyển chuyển si tình, đến đoạn cao trào âm sắc đột ngột nâng cao: "Rồi mai dù là ngàn vạn khúc ca khuyết ~ Phiêu trên đường xa của tôi!

Rồi mai dù là ngàn vạn vì sao đêm ~ Sáng hơn vầng trăng đêm nay ~ Đều không sánh bằng vẻ đẹp đêm nay ~ Cũng tuyệt không thể khiến tôi thưởng thức hơn ~ AH… vì đêm nay có em cùng tôi hát" Giọng hát trầm trước, bổng sau, khiến sự tương phản giữa phần đầu và phần cuối bài hát vô cùng rõ rệt, từ tiếng hát đầy chân thành, ẩn chứa sức hút vô hạn của Chu Tuệ Mẫn, khán giả tại trường đều có thể cảm

nhận được một sức mạnh lay động lòng người trong giọng ca của cô.

Tiếng hát tuyệt vời vang vọng trong đại sảnh, như một dòng suối ngọt, thấm sâu vào tận đáy lòng người nghe, khiến mọi người bất giác bị cuốn vào cảnh giới của tiếng hát.

Một khúc hát kết thúc, trong đại sảnh lập tức vang lên những tràng pháo tay nhiệt liệt, tuy phần trình diễn rất thành công, nhưng Chu Tuệ Mẫn vẫn căng thẳng đứng đó, chờ đợi giám khảo chấm điểm.

Uông Minh Thuyên, trong bộ lễ phục thanh lịch, từ tốn bước lên sân khấu, hỏi hai người đang ngồi trên bục phía sau sân khấu: "Hai vị có điều gì muốn nói không?" Chu Tuệ Mẫn cũng quay đầu lại, nhìn thấy người đang ngồi trên bục bên trái, cô lập tức ngây người.

Lâm Hựu Luân cũng đang nhìn Chu Tuệ Mẫn, trong mắt như có rất nhiều điều muốn nói.

Tim Chu Tuệ Mẫn đập thình thịch, vô tình chạm phải ánh mắt của Lâm Hựu Luân, tim cô liền căng thẳng, không biết phải làm sao.

Cô mơ hồ cảm thấy sự xuất hiện của Lâm Hựu Luân lúc nào cũng kéo căng thần kinh cô, khiến cô vừa phấn khích vui mừng, lại vừa sợ hãi lo lắng.

Cô bị một cảm xúc không tên thôi thúc, kích động.

Khi Lâm Hựu Luân lên sân khấu, Uông Minh Thuyên đã đặc biệt giới thiệu thân phận của anh.

Mọi người có mặt tại đó, bao gồm cả khán giả trước màn hình TV, về cơ bản đều đã xem qua tác phẩm của Lâm Hựu Luân, hoặc là phim điện ảnh, hoặc là tiểu thuyết.

Mọi người đều kinh ngạc trước sự trẻ tuổi của Lâm Hựu Luân, nhưng sao cũng không ngờ anh lại là tác giả lời của bài 《Thiên Thiên Khuyết Ca》.

Hoàng Triêm lại chẳng kiêng kỵ gì, vừa mở miệng đã tiết lộ chuyện này, lấy lý do lỗi chữ trong tên bài hát, trực tiếp chĩa mũi dùi vào Lâm Hựu Luân. "Tôi thấy chữ 'khuyết' trong tên bài hát là một lượng từ, có nghĩa là 'khúc', vậy thì chữ này nên viết là 'khúc' chứ.

Đây hẳn là một lỗi sai cơ bản phải không?" Mọi người đều không ngờ Hoàng Triêm lại đột nhiên gây khó dễ ngay tại chỗ, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ chữ này thật sự dùng sai rồi sao?

Lâm Hựu Luân trên mặt vẫn là vẻ phong khinh vân đạm, người khác có lẽ không rõ, nhưng Chu Tuệ Mẫn lại quen với vẻ mặt thản nhiên ấy của anh, rõ ràng biết tên gia hỏa này có thể thong dong ứng phó, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được mà lo lắng cho anh. "Chữ 'khuyết' này không phải là lượng từ, trong nghĩa cổ chữ này có nghĩa là 'tàn khuyết' (thiếu sót, không trọn vẹn), chia ly thì luôn đầy tiếc nuối, tiếc nuối chính là tàn khuyết, cho nên 'khuyết ca' cũng có thể hiểu rộng ra là 'bài ca chia ly'.

Trong lời bài hát có câu 'Rồi mai dù là ngàn vạn khúc ca khuyết, phiêu trên đường xa của tôi, rồi mai dù là ngàn vạn vì sao đêm, sáng hơn vầng trăng đêm nay, đều không rửa trôi được những gì tôi nghĩ đêm nay, vì không biết khi nào mới có thể cùng em hát', đoạn này có nghĩa là, trong những ngày tháng sau này, dù có nghe lại rất nhiều bài hát chia ly như hôm nay, dù sau này tất cả sao đêm đều rực rỡ hơn vầng trăng đêm nay, tôi cũng sẽ không quên đoạn ký ức đêm nay, bởi vì, sau khi chia ly thì không biết khi nào mới có cơ hội cùng em tay trong tay." Lâm Hựu Luân giải thích như vậy, Hoàng Triêm cũng không thể nói là không đúng.

Đến khi nhìn thấy nụ cười như có như không trên khóe miệng Lâm Hựu Luân, Hoàng Triêm mới chợt bừng tỉnh, hóa ra mình đã bị thằng nhóc này chơi một vố.

Chữ 'khuyết' đó thật ra là dùng sai, thằng nhóc này trong lòng cũng rõ, nhưng vừa rồi nó lại cố chấp nói cái sai thành cái đúng, mình vậy mà còn giúp nó "lấp liếm" cái hoang đường này.Hoàng Triêm uất ức đến tột cùng, nhưng chỉ có thể thầm mắng Lâm Hựu Luân xảo quyệt trong lòng.

Cố Giai Huy đang ngồi trên ghế giám khảo là lần đầu tiên thấy Hoàng Triêm "đấu võ mồm" lại chịu thiệt thòi như vậy, nhưng Lâm Hựu Luân sau đó lại không nói gì nữa, Hoàng Triêm muốn tìm cơ hội phản công cũng không được, nhìn tình hình này, Cố Giai Huy thầm nghĩ lần này Hoàng Triêm đã gặp phải đối thủ rồi.

Chu Tuệ Mẫn trước đó vẫn luôn lo lắng cho Lâm Hựu Luân, mãi mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi bước vào phần giám khảo đặt câu hỏi, cô lại bắt đầu căng thẳng.

Dưới ánh đèn rực rỡ, khuôn mặt cô như trái hạnh nhân, trắng mịn trong suốt như bạch ngọc, cảm nhận được một ánh mắt tĩnh lặng đang dõi theo mình từ phía sau, dây thần kinh căng thẳng của cô dần thả lỏng, nụ cười ngọt ngào lại quay trở về trên môi.

Các giám khảo khác đều đặt những câu hỏi rất đơn giản, Cố Giai Huy biết rõ điều này, nên cũng biết câu hỏi của mình không thể quá khó.

Đến lượt ông ấy đặt câu hỏi, ông không hỏi gì khác, chỉ hỏi Chu Tuệ Mẫn vì sao lại muốn hát ca khúc tiếng Quảng. "Vì tiếng phổ thông của em không được tốt lắm ạ." Khuôn mặt Chu Tuệ Mẫn nổi lên một vệt hồng mỏng, tiếp đó lại lộ ra nụ cười rất ôn hòa, trên hai má lúm đồng tiền nhỏ xinh xuất hiện.

Cố Giai Huy ngây người, các thí sinh khác đều sẽ hỏi thăm trước sở thích của ban giám khảo, đoán xem giám khảo có thể đặt câu hỏi gì, sau đó khi trả lời thì "chiều lòng" họ, không ngờ Chu Tuệ Mẫn lại trả

lời thành thật đến vậy, đơn giản đến mức không thể tìm ra lỗi sai nào.

Cố Giai Huy đặt câu hỏi này, vì bản thân ông chính là người khai phá ca khúc tiếng Quảng.

Bắt đầu từ lần đầu tiên thử nghiệm ca khúc tiếng Quảng hợp tác với Hoàng Triêm trong 《Gia Biến》, Cố Giai Huy vẫn luôn đứng sau sản xuất các ca khúc chủ đề cho phim truyền hình dài tập của Hong Kong, chính dưới sự dẫn dắt của ông, các ca khúc chủ đề phim truyền hình Hong Kong mới tìm được đặc điểm và phong cách riêng của mình.

Các tác phẩm của Cố Giai Huy đã làm nổi danh những ca sĩ hàng đầu của nhạc pop Hong Kong, có thể nói một mình ông đã định hình nền nhạc pop chủ lưu của Hong Kong trong suốt mười mấy năm.

Sự đơn giản và thật thà của Chu Tuệ Mẫn đã khơi dậy lòng "yêu tài" của Cố Giai Huy, ông đã tại chỗ bình luận những điểm thiếu sót trong kỹ năng ca hát của Chu Tuệ Mẫn, và còn đưa ra những ý kiến cải thiện dựa trên đặc điểm của cô.

Đến đây, Hoàng Triêm đang ngồi trên bục phải "chậc chậc" khen ngợi, ông ấy hợp tác với Cố Giai Huy nhiều nhất, hiểu rõ nhất, nhưng ông chưa từng thấy Cố Giai Huy lại kiên nhẫn với một ca sĩ mới đến vậy.

Hoàng Triêm vô thức liếc nhìn Lâm Hựu Luân đang ngồi đối diện mình, trong lòng không khỏi nghĩ, sao những người dính dáng đến thằng nhóc này, vận may đều tốt đến thế?

Phản ứng của Cố Giai Huy cũng khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy rất bất ngờ, nhưng hiện tại anh lại đang đau đầu vì một chuyện khác.

Chu Tuệ Mẫn tham gia cuộc thi sớm một năm, với hình tượng ngọc nữ thuần khiết và bài hát 《Thiên Thiên Khuyết Ca》, cô đã trở

thành thí sinh có tiếng nói và độ nổi tiếng cao nhất trong cuộc thi Tuyển chọn Tài năng Ca hát Mới, cộng thêm việc Vô tuyến để lấy lòng Lâm Hựu Luân, còn âm thầm sắp xếp một số việc, quán quân năm nay rất có khả năng sẽ thuộc về Chu Tuệ Mẫn.

Còn người đáng lẽ ra sẽ giành quán quân năm nay, cũng là một "người quen" của Lâm Hựu Luân.

Đã quen với hình tượng đầu trọc của Trương Vệ Kiến ở kiếp sau, khi thấy Trương Vệ Kiến tóc dài hát trước mặt mình, Lâm Hựu Luân ban đầu còn có chút không thích ứng.

Đừng thấy Trương Vệ Kiến trình diễn trước ban giám khảo và ống kính máy quay đầy nhập tâm như vậy, thật ra trong lòng anh ta còn uất ức hơn cả Lâm Hựu Luân.

Chương 37

Trương Vệ Kiến ban đầu khi bước chân vào làng giải trí mục tiêu là trở thành ca sĩ, trong một lần tình cờ anh ta có được số điện thoại của Trương Quốc Vinh, gọi mấy tháng trời, cuối cùng cũng gọi được, và trình bày tình hình của mình với "ca ca", "ca ca" đã lắng nghe nghiêm túc, và hẹn gặp Trương Vệ Kiến để giúp đỡ anh ta.

Năm 1982, Trương Vệ Kiến tham gia cuộc thi Tài năng Ca hát Mới kỳ đầu tiên, dưới sự giúp đỡ của "ca ca" đã lọt vào top ba mươi, năm thứ hai anh ta lại quay trở lại nhưng chỉ dừng lại ở vòng chung kết.

Năm nay khó khăn lắm mới lọt vào vòng chung kết, ánh hào quang lại bị Chu Tuệ Mẫn bất ngờ xuất hiện hoàn toàn che lấp.

Từ phản ứng của khán giả dưới khán đài và biểu cảm của vài vị giám khảo, Trương Vệ Kiến đã nhận ra rất nhiều điều.

Mặc dù Hoàng Triêm không ngừng nỗ lực nói rất nhiều lời động viên, nhưng anh ta vẫn có vẻ hơi thất vọng.

Lúc này, Lâm Hựu Luân, người vẫn im lặng nãy giờ, đột nhiên mở miệng: "Thật ra cậu phù hợp hơn để làm một diễn viên." Ngay vừa rồi, Lâm Hựu Luân đã nghĩ thông suốt, việc không giành được quán quân đối với Trương Vệ Kiến có lẽ không phải là chuyện xấu.

Kiếp sau, Trương Vệ Kiến tuy như ý nguyện giành được quán quân, nhưng công ty đĩa hát cũng không phát hành album cho anh ta.

Mặc dù anh ta vẫn luôn không từ bỏ nỗ lực trở thành ca sĩ, nhưng cuối cùng lại nổi tiếng với thân phận diễn viên.

Trương Vệ Kiến không nói gì, Hoàng Triêm lại sốt ruột nhảy ra, bắt đầu "hát đối đài" với Lâm Hựu Luân. "Với chiều cao và khuôn

mặt 'baby' của cậu ta, đóng phim cũng chỉ có thể diễn mấy vai nhỏ gây cười thôi, chẳng lẽ cậu cho rằng cậu ta làm diễn viên quần chúng cả đời sẽ có tiền đồ hơn ca hát sao?" Hoàng Triêm nói chuyện vốn không kiêng nể gì, lúc này càng không nghĩ đến việc lời bình luận này sẽ ảnh hưởng gì đến Trương Vệ Kiến, chỉ muốn giành lại một ván từ tay Lâm Hựu Luân. "Chú Triêm mà nói như vậy, thì những người ngoại hình không đạt tiêu chuẩn đều nên sớm từ bỏ ý định đó, sau này đừng nghĩ đến chuyện đi đóng phim nữa ư?" Lâm Hựu Luân vươn dài cổ nhìn xuống khán đài, "May mà hôm nay chị Phì không đến, nếu không chú có mà thảm rồi!" Dưới khán đài vang lên một tràng cười ồ, còn có không ít người vỗ tay cho Lâm Hựu Luân, cảm thấy lời anh nói quả thực có lý. "Tôi thấy đóng phim quan trọng nhất là diễn xuất, ngược lại ca hát lại có yêu cầu cao hơn về ngoại hình.

Tôi chưa từng nghe nói có ca sĩ nổi tiếng nào mà ngoại hình không đạt tiêu chuẩn cả, chú Triêm có nghe chưa?" Hàm ý trêu chọc trong lời nói của Lâm Hựu Luân càng lúc càng rõ ràng, dưới khán đài tiếng cười lại vang lên.

Hoàng Triêm hừ lạnh một tiếng, nhưng không trả lời.

Lâm Hựu Luân đáng lẽ phải thừa thắng xông lên lại không tiếp tục trêu chọc Hoàng Triêm nữa, anh thu lại vẻ mặt đùa cợt, nghiêm túc nói với Trương Vệ Kiến: "Vừa rồi tôi và chú Triêm nói những lời đó đều là đùa thôi, cậu đừng có coi là thật.

Tôi biết cậu đã bỏ ra rất nhiều nỗ lực để trở thành một ca sĩ, đây là ước mơ bấy lâu nay của cậu, nhưng rất nhiều chuyện thành công đều cần duyên và may mắn.

Ngày nào đó nếu cậu gặp khó khăn trên con đường ca hát, không ngại thì hãy xem xét lời đề nghị trước đó của tôi." Lâm Hựu Luân nói như vậy không chỉ để an ủi Trương Vệ Kiến, mà thực ra còn là để

cho Hoàng Triêm một cái "bậc thang" giữ thể diện. "Cậu đừng bị thằng nhóc này làm phiền, kết quả thi đấu còn chưa ra, biết đâu cậu lại là quán quân thì sao?" Lời của Hoàng Triêm nói ra ít nhiều có chút "tâm khẩu bất nhất", thực tế ông ấy cũng không mấy tin Trương Vệ Kiến có thể giành quán quân.

Cuộc thi tiến triển đến bước này, kết quả đã không còn quá nhiều điều để hồi hộp.

Khi người dẫn chương trình tuyên bố Chu Tuệ Mẫn giành quán quân, Chu Tuệ Mẫn đứng giữa sân khấu vén mái tóc dài đang buông xõa bên má ra sau vai, nghiêng đầu nhìn Lâm Hựu Luân, trong mắt cô lấp lánh một thứ gì đó, không phải nước mắt, mà là một thứ ánh sáng kích động.

Chu Tuệ Mẫn ngẩn người đứng đó, đây là lần đầu tiên trong đời cô, trong lòng tràn ngập cảm xúc vui sướng, hạnh phúc, kích động, cô thậm chí không biết mình đã nhận cúp từ tay Lục thúc như thế nào, rồi nói gì với ống kính và khán giả dưới khán đài, cả đầu óc trống rỗng, tất cả đều được lấp đầy bởi niềm vui chiến thắng, không còn chỗ cho những thứ khác nữa.Bên cạnh Chu Tuệ Mẫn vây kín những người đến chúc mừng, Lâm Hựu Luân không lên "hóng chuyện", chỉ khoanh tay đứng một bên. "Tôi còn tưởng thằng nhóc cậu đã lẻn đi trước rồi, hóa ra là trốn ở đây." Hoàng Triêm không biết từ đâu xông ra, vỗ vai Lâm Hựu Luân một cái, khiến anh giật mình.

Cùng với Hoàng Triêm đến còn có Cố Giai Huy, khi gặp mặt Lâm Hựu Luân gọi một tiếng "Huy ca", nhưng Hoàng Triêm lại không vui. "Ông ấy hơn tôi tám tuổi, cậu gọi ông ấy là Huy ca mà lại gọi tôi là chú Triêm, tôi già như cậu nói sao?" "Bất kể là viết văn hay điền từ, chú đều là tiền bối, tôi kính trọng chú nên mới gọi chú một tiếng chú Triêm được không?" Lâm Hựu Luân bực mình đáp.

Hoàng Triêm tiếp lời: "Vậy tôi cầu xin cậu, sau này đừng 'tôn kính' tôi như vậy nữa, cậu cứ một tiếng chú Triêm một tiếng chú Triêm gọi, mọi người đều sẽ nghĩ tôi già rồi, thực ra năm nay tôi mới 43 tuổi được không?" Lâm Hựu Luân lập tức đáp lại một câu: "Chú lớn hơn tôi hơn hai mươi tuổi, gọi chú là anh Triêm người khác sẽ nghĩ tôi cũng già rồi." Cố Giai Huy cười tủm tỉm đứng một bên, xem hai đại tài tử Lâm Hựu Luân và Hoàng Triêm "đấu võ mồm", lại có một niềm vui riêng.

Hoàng Triêm nói không lại Lâm Hựu Luân, nhưng không chịu dễ dàng nhận thua, nhất quyết kéo Lâm Hựu Luân ra bàn rượu để phân thắng bại.

Cố Giai Huy nhận ra Lâm Hựu Luân đang đợi Chu Tuệ Mẫn, liền khuyên Hoàng Triêm: "Cậu xem A Luân bây giờ đang thất thần thế kia, cậu có thắng rượu cũng chẳng thể hiện được tài năng gì.

Tôi thấy bữa rượu này để hôm khác hẵng uống." Hoàng Triêm thấy Cố Giai Huy nói có lý, liền hẹn Lâm Hựu Luân một thời gian khác.

Hoàng Triêm lớn tiếng tuyên bố sẽ chuốc say Lâm Hựu Luân trên bàn rượu, rồi mới cùng Cố Giai Huy đi trước.

Hai người vừa đi, A Hào dưới trướng Phương Dật Hoa liền xuất hiện.

Cậu ta tiến đến gần Lâm Hựu Luân, cúi đầu nói nhỏ: "Anh Lâm, có tiện cho tôi mượn một bước nói chuyện không?" Lâm Hựu Luân liếc nhìn lên sân khấu một cái, phát hiện trong đám đông đã không còn bóng dáng các lãnh đạo cấp cao của Vô tuyến và Thiệu Nghị Phu.

A Hào dẫn Lâm Hựu Luân đến một phòng nghỉ ở hậu trường, Thiệu đại hanh đang đợi ở đó, bên cạnh chỉ có một mình Phương Dật Hoa bầu bạn.

Thiệu Nghị Phu là một lão nhân cao gầy, râu tóc đều bạc trắng, còn đeo kính, dáng vẻ không khác nhiều so với những gì Lâm Hựu Luân đã thấy trên ảnh.

Lục thúc năm nay đã 77 tuổi, nhưng tinh thần vẫn quắc thước, khí sắc rất tốt, nắm chặt tay Lâm Hựu Luân, trông ông luôn mỉm cười thân thiện. "Ông Lâm, cuối cùng chúng ta cũng gặp mặt rồi." Thiệu Nghị Phu tỏ ra rất thân thiết và hòa nhã, nhưng thái độ của Lâm Hựu Luân lại vô cùng cung kính. "Cháu chỉ là một thằng hậu sinh bán vé ở phòng thu âm, có thể lọt vào mắt xanh của Lục thúc đã là vạn phần vinh hạnh, hôm nay cháu đặc biệt đến để lắng nghe Lục thúc chỉ bảo." Thiệu Nghị Phu xua tay, "Người trẻ tuổi đừng có tự ti, ở tuổi của cháu, ta còn không một xu dính túi theo huynh trưởng đi Singapore khai thác thị trường điện ảnh, còn cháu bây giờ đã gây dựng được hàng ngàn vạn gia sản, Hong Kong có mấy người trẻ tuổi dám nói mình mạnh hơn cháu?" Lâm Hựu Luân khiêm tốn vài câu, Thiệu Nghị Phu tiếp lời: "Ông Lâm là người làm việc lớn, nếu Thiệu thị có được nhân tài như cháu, cũng sẽ không đến nỗi để kẻ tiểu nhân hoành hành!" Ý Thiệu Nghị Phu muốn chiêu mộ Lâm Hựu Luân đã vô cùng rõ ràng, Lâm Hựu Luân mà còn giả vờ hồ đồ thì có vẻ hơi quá đáng rồi. "Lục thúc không sợ cháu sẽ trở thành Trâu Văn Hoài thứ hai sao?" Thiệu Nghị Phu nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân nửa ngày, lúc này mới bất lực lắc đầu, "Cháu có dã tâm hơn Trâu Văn Hoài, nhưng Trâu Văn Hoài lại không thẳng thắn như cháu, ngược lại là ta đã xem thường cháu rồi." Lâm Hựu Luân lại trở về với vẻ hậu bối cung kính như trước, "Lục thúc quá khen rồi." "Về sau là thiên hạ của các cháu, một lão già như ta nói những điều này với cháu quả thực không có gì hấp dẫn, vậy thì nói chuyện khác đi." Thiệu Nghị Phu có chút chán nản, "Cháu có cái nhìn gì về cuộc thi Tuyển chọn Tài năng Ca hát Mới?" "Điểm yếu lớn nhất của cuộc thi này là khả năng tạo sao không đủ, tính ngẫu nhiên trong việc lăng xê ca sĩ quá lớn, Mai Diễm

Phương của kỳ đầu tiên và Lữ Phương của kỳ thứ hai là một ví dụ so sánh rất tốt, Mai Diễm Phương rất thành công, nhưng Lữ Phương lại kém hơn không chỉ một bậc." Lời nói của Lâm Hựu Luân thì Thiệu Nghị Phu lại là lần đầu tiên nghe thấy, lập tức có vài phần hứng thú, "Vậy cháu có cách giải quyết nào không?" "Thay đổi thiết lập lịch trình thi đấu, thu hút nhiều người tham gia và chú ý hơn; thay đổi phương thức giám khảo, đưa thị trường và khán giả vào cùng tham gia chấm điểm." Lâm Hựu Luân dựa trên kinh nghiệm của một số chương trình thi hát tuyển chọn tài năng ở kiếp sau, chỉ ra hai điểm thiếu sót lớn nhất của cuộc thi Tài năng Ca hát Mới.

Thiệu Nghị Phu vẫn đang nghiêm túc cân nhắc lời của Lâm Hựu Luân, nhưng Phương Dật Hoa bên cạnh lại không nhịn được mở miệng hỏi: "Ông Lâm có phương án giải quyết cụ thể hơn không?" Thấy Thiệu Nghị Phu cũng ngẩng đầu nhìn sang, Lâm Hựu Luân liền tóm tắt những quy trình của một số chương trình thi hát tuyển chọn tài năng ở kiếp sau một cách súc tích: "Hong Kong lớn như vậy, trước hết hãy chia khu vực để thi đấu, quán quân và á quân của từng khu vực sau đó sẽ tập trung lại để thi đấu vòng chung kết toàn quốc, vì vậy lịch trình thi đấu tốt nhất nên được thiết lập thành hai phần: 'vòng tuyển chọn khu vực' và 'vòng chung kết năm'." "Vòng tuyển chọn khu vực được chia thành vòng sơ khảo, vòng phỏng vấn và vòng thăng cấp.

Ngưỡng cửa sơ khảo nhất định phải thấp, chỉ cần là người có nguyện vọng ca hát đều có thể tham gia.

Cho phép những người này tham gia không phải là hy vọng có thể tìm được những ca sĩ tiềm năng trong số họ, mà là thông qua sự tham gia của họ để thu hút nhiều người hơn chú ý đến cuộc thi này.

Vòng phỏng vấn là quan trọng nhất, nhất định phải chọn được những ca sĩ tiềm năng và cả những người không có nhiều tiềm năng

nhưng có màn trình diễn độc đáo, có thể thu hút sự chú ý của khán giả, người trước là vì chất lượng của cuộc thi ca hát, người sau thì có thể nâng cao tỷ suất người xem của cuộc thi ca hát.

Vòng thăng cấp cuối cùng sẽ chọn ra những ca sĩ thực sự có thực lực, tham gia vòng chung kết năm." "Các cuộc thi ca hát truyền thống, thành tích của thí sinh đều do ban giám khảo quyết định, nhưng sự lựa chọn của ban giám khảo chuyên nghiệp không thể hoàn toàn đại diện cho sở thích của thị trường và khán giả, có rất nhiều ví dụ về ca sĩ hát rất hay nhưng mãi không nổi tiếng, vì vậy ban giám khảo không thể chỉ do các nhạc sĩ chuyên nghiệp đảm nhiệm, bộ phận marketing của các công ty đĩa hát cũng phải tham gia vào, như vậy mới có thể đánh giá được thực lực tổng hợp của một ca sĩ.

Một điểm nữa là đưa cơ chế khán giả bình chọn vào, trong vòng chung kết có thể in một số phiếu bầu trên báo, để người dân cắt ra và bỏ phiếu cho thí sinh mình yêu thích, coi số phiếu nhận được ngoài sân khấu của ca sĩ cũng là một phần để đánh giá thành tích, sự ủng hộ của dân ý cộng với ý kiến đánh giá của chuyên gia, ca sĩ được chọn ra như vậy mới là người phù hợp nhất với nhu cầu thị trường." Lâm Hựu Luân nói rất chi tiết, gần như giải thích toàn bộ quá trình "vận hành" của cuộc thi, Thiệu Nghị Phu và Phương Dật Hoa đều lắng nghe rất chăm chú, Thiệu đại hanh không ngừng gật đầu, trong mắt cô Phương càng liên tục lóe lên những tia sáng lạ thường.

Điểm sáng lớn nhất trong phương án Lâm Hựu Luân đưa ra nằm ở chỗ anh kết hợp chặt chẽ cuộc thi ca hát với tỷ suất người xem của đài truyền hình, việc tổ chức cuộc thi ca hát không còn đơn thuần là để các công ty đĩa hát tuyển chọn ca sĩ, đồng thời còn có thể thúc đẩy tỷ suất người xem của đài truyền hình.

Vô tuyến đã cung cấp cho Chu Tuệ Mẫn một hợp đồng nghệ sĩ khoan dung, Lâm Hựu Luân liền "đầu đào báo lý", tặng món quà lớn

này, cũng coi như đặt nền móng cho sự hợp tác sâu rộng hơn giữa hai bên sau này.

Ngồi lên xe, Chu Tuệ Mẫn vẫn còn chìm đắm trong niềm vui chiến thắng giải thưởng.

Trước mắt em vẫn như lướt qua những ánh mắt kinh ngạc, ngưỡng mộ, bên tai cũng như còn vang vọng những lời khen ngợi động viên, tán thưởng.

Lòng Chu Tuệ Mẫn tựa như con sóng cuộn trào, con sóng đó hóa thành làn sương mỏng như lụa, bao bọc lấy em, khiến em mơ hồ cảm thấy cơ thể mình đang bay bổng trong làn sương mộng ảo này.Một cái búng nhẹ vào trán khiến Chu Tuệ Mẫn chợt bừng tỉnh, nhận ra đó là trò đùa của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân cười hì hì hỏi: "Em tỉnh mộng chưa?".

Chu Tuệ Mẫn vung nắm đấm nhỏ, định đánh anh thì đột nhiên nhớ ra phía trước còn có tài xế và quản lý do công ty sắp xếp cho mình.

Em đành phải quay lại dáng vẻ thục nữ, nhân lúc không ai chú ý, đưa tay nhéo một cái vào cánh tay Lâm Hựu Luân.Lâm Tiểu Mạn từ kính chiếu hậu nhìn thấy hành động nhỏ của Chu Tuệ Mẫn, cau mày, vẻ mặt có chút kỳ lạ.

Lâm Tiểu Mạn là quản lý do công ty Hoa Tinh Xướng Phiến sắp xếp cho Chu Tuệ Mẫn, cô rất lạc quan về tương lai của Chu Tuệ Mẫn.

Đương nhiên không chỉ riêng cô, hiện tại toàn bộ Hoa Tinh Xướng Phiến đều đặt nhiều kỳ vọng vào Chu Tuệ Mẫn.

Công ty đã thiết kế riêng cho Chu Tuệ Mẫn lộ trình phát triển "ngọc nữ ca sĩ", ngoài album mới đang gấp rút chuẩn bị, còn có một loạt kế hoạch quảng bá.

Vốn dĩ kế hoạch tiến triển rất thuận lợi, Chu Tuệ Mẫn đã giành được quán quân cuộc thi ca hát tân tú, tương lai tiền đồ vô hạn, nhưng lúc này Lâm Tiểu Mạn lại nhìn thấy một biến số. "Sau khi cuộc thi kết thúc em không thấy anh đâu, đừng nói là đi vệ sinh nhé, em không tin anh có thể ở trong nhà vệ sinh hơn nửa tiếng đâu." Chu Tuệ Mẫn cuối cùng cũng nhớ ra để hỏi chuyện này.

Lâm Hựu Luân chỉ nói mình đi gặp một người, trong lời nói không tiết lộ quá nhiều nội dung.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Chương 38

Lâm Tiểu Mạn ngồi ở ghế phụ vô tình nghe được lời này, trong lòng đột nhiên giật thót.

Cô sớm đã nghe nói ông trùm Thiệu Dật Phu rất coi trọng Lâm Hựu Luân, cực lực muốn lôi kéo anh về, nếu tin đồn này là thật, mọi chuyện sẽ trở nên hơi khó xử.

Hoa Tinh chỉ là một công ty con của Vô tuyến, Lâm Hựu Luân và ông trùm Thiệu giao hảo, Hoa Tinh khi xử lý mối quan hệ giữa anh và Chu Tuệ Mẫn, nhất định phải cẩn thận hơn.Lâm Tiểu Mạn nghĩ đến chuyện này nên phía sau không còn chú ý nghe Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn nói gì nữa.Đưa Chu Tuệ Mẫn về đến nhà, mẹ Chu nhất quyết ép Lâm Hựu Luân uống hết một bát canh cá mập vây do bà tự tay hầm, sau đó mới cho anh rời đi.Lâm Hựu Luân vừa ra cửa, Lâm Tiểu Mạn đã lén lút đi theo sau. "Anh Lâm, tôi có thể nói chuyện với anh không?" "Nói chuyện gì?" Lâm Hựu Luân không ngạc nhiên khi Lâm Tiểu Mạn đột nhiên tìm mình, "Cô có phải muốn tôi sau này giữ khoảng cách với A Mẫn, không thể thân mật như bây giờ đúng không?".

Đôi mắt Lâm Hựu Luân luôn được bao phủ bởi một tầng sương khiến người khác khó nhìn thấu, nhưng khi anh ngẩng mặt lên, đôi mắt đó lại đen láy sáng ngời, ánh mắt sắc bén, tựa như có thể nhìn thấu mọi sự vật.

Dưới ánh nhìn đó, Lâm Tiểu Mạn cảm thấy mọi suy nghĩ trong lòng mình đều bị nhìn thấu. "Tôi cũng là vì A Mẫn tốt, hy vọng anh Lâm có thể thông cảm." "Các cô muốn A Mẫn giữ hình tượng 'thanh thuần ngọc nữ' trước công chúng, điều này tôi có thể hiểu được,

nhưng tôi hy vọng sau này các cô đưa ra bất kỳ quyết định nào, đều phải hỏi ý kiến của A Mẫn trước.

Tôi vì A Mẫn tốt, là hy vọng em ấy làm những gì mình thích có thể vui vẻ hạnh phúc, chứ không phải bị người khác thao túng, biến thành một cỗ máy chỉ biết kiếm tiền.

Nếu cô hoặc Hoa Tinh Xướng Phiến không làm được điều này, vậy thì tôi sẽ cân nhắc giúp A Mẫn đổi một người quản lý hoặc đổi một công ty khác." Người khác nói lời này, Lâm Tiểu Mạn có lẽ còn có thể phản bác vài câu, nhưng đối với Lâm Hựu Luân, cô thật sự cảm thấy mình không có nhiều tự tin, cô tin Lâm Hựu Luân không phải đang đùa giỡn với mình. "Tuy công ty đều có những cân nhắc riêng, nhưng điểm xuất phát đều là vì ca sĩ, cá nhân tôi cũng hy vọng hợp tác vui vẻ với A Mẫn, vì vậy anh Lâm có thể yên tâm, tình huống anh lo lắng sẽ không xảy ra." "Mối quan hệ giữa tôi và A Mẫn còn chưa phát triển đến mức các cô tưởng tượng, nên những lo lắng trước đây của cô là thừa thãi." Thần kinh căng thẳng của Lâm Tiểu Mạn vừa mới thả lỏng, Lâm Hựu Luân tiếp tục nói một câu khiến cô rất cạn lời. "Đương nhiên, nếu tôi và A Mẫn thật sự đi đến bước đó, các cô có lo lắng thế nào cũng vô ích.

Dù sao cũng chỉ là làm điều thừa, nên tôi khuyên các cô đừng quản chuyện này nữa, cứ như cách tôi đối xử với tình cảm vậy, thuận theo tự nhiên là được."——Trở lại phòng thu, ở cửa gặp chú Lục, Lâm Hựu Luân phát hiện ánh mắt đối phương nhìn mình có chút không đúng.

Chú Lục thò đầu ra nhìn trái phải bên ngoài cửa, thấy không có ai mới kéo Lâm Hựu Luân sang một bên, "A Luân, cuốn tiểu thuyết trên báo thật sự là do chú mày viết sao?".

Lâm Hựu Luân cảm thấy hơi kỳ lạ, cuộc thi ca hát tân tú không

phải là phát sóng trực tiếp, chương trình còn chưa lên TV, sao chú Lục lại biết rồi. "Chú sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?" "Hôm nay chú dọn dẹp phòng chú mày, ở dưới bàn nhặt được một tờ giấy nháp, những thứ chú mày viết trên đó còn chưa gạch đi, chú đọc loáng qua hai dòng, thấy hơi quen mắt, lát sau lật báo ra mới phát hiện y hệt như trên báo." Chú Lục không còn tin lời nói dối nào là trùng tên trùng họ nữa, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp đến thế.

Lâm Hựu Luân cũng không có gì phải giấu giếm, thừa nhận: "Tiểu thuyết là do cháu viết, nhưng chuyện này chú phải giữ bí mật cho cháu đấy ạ." "Sao, nghe giọng chú mày, còn định tiếp tục ở lại đây à?" Chú Lục mắt đảo một vòng, lập tức đoán ra ý định của Lâm Hựu Luân, chỉ là chú không thể hiểu nổi, Lâm Hựu Luân đã viết tiểu thuyết phát đạt rồi, còn ở cái nơi quỷ quái này làm gì? "Cháu ở đây quen rồi, công việc nhẹ nhàng, còn có thể xem phim miễn phí, cứ thế mà đi, cháu thật sự có chút không nỡ." "Chú biết, chú mày muốn tìm cảm hứng ở đây đúng không?" Chú Lục lại không chịu tin những gì Lâm Hựu Luân nói, "Chú nghe nói những nhà văn nổi tiếng đó, những thứ trong đầu họ nghĩ khác người bình thường, mỗi người đều có một vài sở thích kỳ lạ, không thì ham rượu cũng thì ham sắc, sở thích của chú mày còn đặc biệt hơn một chút, thích giả vờ làm người bình thường, trong kịch nói đó gọi là đắm chìm hồng trần, dạo chơi nhân gian, chú nói có đúng không?".

Lâm Hựu Luân cười khổ nói: "Người ta thường nói người sợ nổi danh, heo sợ mập, thật ra cháu chỉ là lười biếng một chút, thích tìm một góc yên tĩnh không người để ở thôi." Chú Lục miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích này, chú vỗ vỗ vai Lâm Hựu Luân, "Chú mày yên tâm, miệng chú kín lắm, một ngày nửa bao thuốc là có thể giải quyết được." Lâm Hựu Luân vào phòng, từ ngăn kéo có khóa lấy ra một cây thuốc Marlboro, nhét vào tay chú Lục, "Điếu thuốc này mua về đã lâu

muốn đưa cho chú rồi, có đủ dùng một tháng không ạ?".

Thuốc này tuy không đắt, nhưng cũng không phải loại thuốc lá vỉa hè chú Lục hút trước đây có thể sánh được, chú Lục ôm đồ trong lòng như bảo bối, cười nói: "Thằng nhóc chú mày quả nhiên thú vị, chuyện này chú nhất định sẽ giữ bí mật cho chú mày, nếu người khác hỏi thì chú sẽ nói là trùng tên trùng họ." Lâm Hựu Luân hài lòng gật đầu, chú Lục quả nhiên là người đã làm việc với anh lâu như vậy, nói chuyện rất ăn ý, chỉ cần nhắc một chút là hiểu.《Bảo bối Trí Đa Tinh》bán chạy phòng vé, Vương Tinh cũng trở thành đạo diễn được chú ý nhất Hong Kong, động thái lớn như vậy khi phim mới bắt đầu bấm máy, tự nhiên không thể giấu được truyền thông.

Việc phần tiếp theo của 《Bảo bối Trí Đa Tinh》bị trì hoãn sản xuất khiến không ít khán giả tiếc nuối.

Phim mới của Vương Tinh không quay thể loại hài sở trường nhất, mà lại muốn quay một bộ phim cờ bạc, mọi người cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng điều bất ngờ nhất là, bộ phim mới tên là 《Đổ Thần》này, nam chính lại là Chu Nhuận Phát, người có biệt danh là "Phát độc dược".Là một trong hai biến thể lớn của phim xã hội đen, phim cờ bạc Hong Kong vẫn luôn thể hiện lối làm phim cũ kỹ, thường lấy báo thù làm chủ đề, nhiều cảnh hành động thương chiến xen lẫn trong các ván bài, nhịp điệu chậm chạp và tình tiết cũ rích khiến khán giả buồn ngủ.

Một đề tài không được đánh giá cao cộng thêm nam chính cũng không được đánh giá cao, bộ phim 《Đổ Thần》từ đầu đã không được mọi người kỳ vọng.

Không ít người trong giới đều cảm thấy Vương Tinh sau khi quay một bộ phim bom tấn phòng vé thì trở nên tự tin thái quá, cho rằng mình là một vị thần toàn năng, bộ phim này trong tay anh ta chắc chắn

sẽ không làm nên trò trống gì.Sau khi 《Đổ Thần》 khai máy, đoàn làm phim đã bước vào trạng thái quay kín, không còn tin tức nào được truyền ra, nhưng mấy ngày nay trên báo chí vẫn đang bàn luận về chuyện này.

Trên bàn làm việc của Trâu Văn Hoài đang đặt một tờ báo như vậy.

Dù phiền muộn, nhưng thần thái của Trâu Văn Hoài vẫn rất ôn hòa, hai hàng lông mày dày hơi nhíu lại, đây là biểu tượng cho việc ông thường suy nghĩ nhiều. "Vương Tinh rốt cuộc muốn làm gì?" Lời này Trâu Văn Hoài hỏi Hà Quan Xương, đồng thời cũng là hỏi chính mình.

Hà Quan Xương cũng luôn thắc mắc về chuyện này, "Vương Tinh là một nhà làm phim thương mại đích thực, cái gọi là nghệ thuật điện ảnh trong mắt anh ta chỉ là rác rưởi, mục tiêu của anh ta chỉ là kiếm tiền.

Anh ta chắc chắn không phải là đạo diễn hạng nhất ở Hong Kong, nhưng khả năng nhạy bén trong kinh doanh thì không ai sánh bằng.

Tôi không nghĩ anh ta sẽ đi quay một bộ phim lỗ vốn, huống hồ bộ phim này lại là quay cho anh em nhà họ Hướng." "Quay phim cờ bạc cho Vĩnh Thịnh, quả thật có chút thú vị." Lông mày nhíu chặt của Trâu Văn Hoài cuối cùng cũng giãn ra đôi chút. "Tôi nghe nói Hướng Hoa Cường sau khi xem kịch bản, còn có ý muốn tự mình đóng một vai trong bộ phim này, vai diễn đó nghe nói còn có khá nhiều đất diễn." Hà Quan Xương kể một giai thoại, tin tức này chỉ lưu truyền âm thầm trong giới, đến nay vẫn chưa được báo chí đưa tin. "Lại là kịch bản!" Một ý niệm bất chợt như móc câu, bám chặt lấy trái tim Trâu Văn Hoài.

Hà Quan Xương cũng lập tức phản ứng lại, dù là quay phim cờ

bạc hay tìm Chu Nhuận Phát đóng vai chính, đằng sau một loạt những điều bất thường này, vấn đề mấu chốt vẫn nằm ở kịch bản. "Lâm Hựu Luân đã hứa với chúng ta, khi viết kịch bản mới sẽ ưu tiên cân nhắc Gia Hòa." Trâu Văn Hoài nhíu chặt mày, gân xanh trên trán khẽ giật giật. "Anh ấy đã đưa ra kịch bản phần tiếp theo của 《Bảo bối Trí Đa Tinh》, nếu không phải vì diễn viên bị đoàn làm phim khác giành mất, Vương Tinh bây giờ đáng lẽ phải quay bộ phim đó." Nghe Hà Quan Xương giải thích xong, sắc mặt âm trầm của Trâu Văn Hoài cuối cùng cũng dịu đi đôi chút. "Tôi nghe nói Thiệu Dật Phu đã lôi kéo được thằng nhóc đó rồi, anh nói vì sao nó không đồng ý?" "Tôi cảm thấy anh ấy và ông là cùng một loại người, chú Lục đương nhiên sẽ không hoàn toàn yên tâm về anh ấy.

Thiệu thị hai năm nay đã không còn được như trước, chú Lục cũng đã có tuổi, không chịu nổi sự giày vò nữa rồi." "Nếu Gia Hòa đưa ra điều kiện ưu đãi hơn, anh nghĩ anh ấy có động lòng không?" Trâu Văn Hoài tự tin rằng mình giỏi nhìn người và dùng người hơn Thiệu Dật Phu không ít, nhân tài mà Thiệu Dật Phu không lôi kéo được, ông lại quyết tâm chiêu mộ về dưới trướng mình.

Hà Quan Xương hiểu biết rất ít về Lâm Hựu Luân, không dám đưa ra kết luận vội vàng, nhưng ông luôn cảm thấy, mọi chuyện không đơn giản như Trâu Văn Hoài nghĩ.——Lâm Hựu Luân bị mẹ gọi điện thoại về nhà, nhưng lại phát hiện Chung Sở Hồng cũng ở đó. "A Hồng hầm canh cá mập vây, đặc biệt chuẩn bị cho con đó." Trần Huệ Tình quay người đi vào bếp lấy bát, phòng khách chỉ còn lại Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng.

Lâm Hựu Luân nôn nóng mở nắp, hít mạnh một hơi hương thơm, chép miệng nói: "Ngửi mùi này đã biết là rất ngon rồi." "Vậy anh cứ uống thêm hai bát đi, dù sao canh cũng nhiều như vậy, uống không hết cũng là lãng phí." Trên má Chung Sở Hồng ửng hồng, hiện lên nụ

cười tươi tắn.

Trong lòng Lâm Hựu Luân đột nhiên nảy ra một ý niệm, giả như ai đó áp mặt vào đó, thì đó sẽ là giấc mơ hạnh phúc và rạng rỡ đến nhường nào. "Sao tự nhiên lại muốn hầm canh cho anh?" Lâm Hựu Luân đậy hộp giữ nhiệt lại, tò mò hỏi. "Anh đừng nghĩ lung tung, bát canh này là em hầm cho mình, nhiều quá uống không hết nên mới nghĩ đến anh thôi." Lâm Hựu Luân cố ý làm ra vẻ rất chán nản, "Em ít nhất cũng phải bịa ra một lý do nghe lọt tai một chút, lừa gạt anh cũng được mà." Chung Sở Hồng mở to đôi mắt long lanh như hồ nước xanh biếc.

Em lườm Lâm Hựu Luân một cái thật đáng yêu, "Anh cái tên này ngay cả Huỳnh Triêm cũng bị anh chơi cho xoay mòng mòng, em có nói dối cũng không lừa được anh đâu." "Anh sẽ giả vờ bị em lừa." "Tìm chết à!" Chung Sở Hồng giơ tay định đánh Lâm Hựu Luân, tay còn chưa hạ xuống thì động tác lại đột nhiên cứng đờ.

Trần Huệ Tình đang bưng một chồng bát, biểu cảm kỳ lạ đứng ở cửa phòng khách.

Mọi hành động trước đó của Chung Sở Hồng và Lâm Hựu Luân đều lọt vào mắt bà.

Chung Sở Hồng vốn luôn lạc quan đại trượng phu nay lại đỏ mặt, sắc hồng lan từ má em đến tận khóe mắt, đuôi mày, đỏ tươi như quả anh đào chín mọng, rất đẹp.

Lâm Hựu Luân ho khan một tiếng, mượn cớ đó phá vỡ bầu không khí gượng gạo trong phòng khách.

Anh tiến lên nhận lấy bát từ tay mẹ, mở hộp giữ nhiệt bắt đầu chia canh.

Trần Huệ Tình có thể giả vờ như không nhìn thấy gì, nhưng

Chung Sở Hồng thì cứ bồn chồn không yên, khi bưng bát canh uống cũng cúi đầu, như một đứa trẻ làm sai chuyện, không dám đối mặt với ánh mắt người lớn. "Bát canh này hình như thiếu chút muối, hai đứa cứ uống trước đi, mẹ vào bếp lấy." Trần Huệ Tình viện cớ rời đi, Chung Sở Hồng lập tức véo thật mạnh vào cánh tay Lâm Hựu Luân. "Tất cả là tại anh, nếu không cũng sẽ không để dì Trần nhìn thấy chuyện cười." Lâm Hựu Luân đau đến toét miệng, trong lòng lại không nói nên lời uất ức, rõ ràng là Chung Sở Hồng tự mình không cẩn thận để mẹ nhìn thấy, chuyện này sao có thể đổ lên đầu anh?

Hơn nữa hai người vốn dĩ cũng đâu làm gì, Chung Sở Hồng có gì mà phải chột dạ?

Cuối cùng Lâm Hựu Luân đúc kết ra kết luận, phụ nữ quả nhiên là không thể lý luận được.Chung Sở Hồng lại không có ý định bỏ qua cho Lâm Hựu Luân, "Để trừng phạt anh, ngày mai anh phải xin nghỉ phép đi thăm đoàn làm phim với em." "Đoàn làm phim nào, thăm ai?" Lâm Hựu Luân mù mịt.

Chung Sở Hồng mở to mắt, "Anh không xem báo sao?

Phim mới của đạo diễn Vương Tinh, hình như anh còn là biên kịch nữa đó!" Lâm Hựu Luân chợt hiểu ra, "Em định đi thăm anh Phát sao?".

Chung Sở Hồng gật đầu, "Báo chí viết nhiều điều không hay, anh Phát gần đây áp lực rất lớn, nên em muốn đến thăm anh ấy." Lâm Hựu Luân yếu ớt hỏi một câu: "Anh có thể nói không được không?" Câu trả lời của Chung Sở Hồng rất kiên quyết: "Không được!".Ngày hôm sau, Chung Sở Hồng tự mình quấn kín mít, đeo kính râm, sau đó mới cùng Lâm Hựu Luân ra ngoài.

Chung Sở Hồng có xe riêng, nhưng lại muốn bắt taxi đến trường quay, Lâm Hựu Luân cảm thấy rất khó hiểu, "Tại sao em không lái

xe?" Chung Sở Hồng giải thích: "Gần trường quay thường có phóng viên ở đó, xe của em nhiều người đều nhận ra, nếu trực tiếp lái xe đến, ngày mai trên báo lại sẽ loạn truyền tin đồn giữa em và anh Phát mất." Lâm Hựu Luân nói đùa: "Vậy em đi cùng anh, không sợ truyền tin đồn với anh sao?" Chung Sở Hồng bực mình nói: "Em cũng muốn lắm chứ, nhưng mấu chốt là bây giờ ở Hong Kong còn mấy ai nhận ra anh đâu, không tin lên xe anh hỏi tài xế taxi xem, người ta có nhận ra anh không?".

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Nhận ra hay không nhận ra anh không quan trọng, ngày mai trên báo sẽ viết 'Hồng Cô hẹn hò trường quay cùng người đàn ông bí ẩn, nghi vấn tình yêu ngầm bị phanh phui', chỉ cần em xuất hiện, để phóng viên bịa chuyện còn không đơn giản sao?".

Chương 39

Lâm Hựu Luân tuy đã lên TV một lần, nhưng biểu hiện trước ống kính rất khiêm tốn, chỉ nhỏ nhoi lộ mặt một lần khi trêu chọc Huỳnh Triêm, trong số những người dân Hong Kong bình thường, số người có thể liên hệ cái tên Lâm Hựu Luân với chính bản thân anh thật sự không nhiều.

Nhưng Chung Sở Hồng thì không giống, em bây giờ đã là đại minh tinh mà ai ai cũng biết, ra đường không hóa trang, cải trang, chắc chắn sẽ bị người ta nhận ra.

Chung Sở Hồng không bị dọa sợ, trả đũa lại một câu: "Hình như đây là chuyện mà một kẻ sợ nổi tiếng nào đó nên lo lắng thì hơn, dù sao phóng viên không có bằng chứng, đối với em không có bất kỳ ảnh hưởng nào." "Vậy nếu họ có bằng chứng thì sao?" Lợi dụng lúc Chung Sở Hồng còn chưa kịp phản ứng, Lâm Hựu Luân đột nhiên ghé sát mặt vào Chung Sở Hồng, làm ra vẻ muốn hôn lên má em.

Chung Sở Hồng sợ hãi lùi lại một bước, đợi đến khi nhìn thấy vẻ mặt trêu chọc của Lâm Hựu Luân, mới biết mình bị tên này lừa.

Trò đùa ác thành công, Lâm Hựu Luân còn chưa kịp vui mừng, một miếng thịt trên cánh tay đã bị Chung Sở Hồng véo chặt cứng, mãi đến khi anh đau đớn cầu xin tha thứ, Chung Sở Hồng mới buông tha cho anh.Khi hai người đang đùa giỡn, bên đường đã có một chiếc taxi dừng lại.

Ngồi lên xe, Chung Sở Hồng vừa tháo kính râm ra, tài xế taxi lập tức la hét ầm ĩ. "Hồng Cô, cô là Hồng Cô!" Gã này kích động đến mức nói năng lộn xộn, Lâm Hựu Luân đành phải gõ gõ vào ghế phụ, nhắc nhở đối phương tập trung lái xe.

Trong các bộ phim Hong Kong, tài xế taxi là nhân vật thường xuyên xuất hiện, nhiệm vụ của họ thường là chở những cô gái say xỉn về đêm, đôi khi còn bị bọn tội phạm đang chạy trốn hoặc cảnh sát đang truy đuổi tạm thời trưng dụng.

Họ có thể bị ném ra khỏi xe, cũng có thể bị súng chĩa vào đầu, ngoan ngoãn lái xe theo lệnh của bọn tội phạm.

Loại vai diễn đơn giản này, tùy tiện tìm một tài xế taxi trên đường cũng có thể đóng vai quần chúng.

Lúc này Lâm Hựu Luân thật sự hận không có một khẩu súng trong tay, để có thể chĩa vào đầu tài xế, bắt gã ta ngoan ngoãn im miệng.

Tên này từ khi nhận ra Chung Sở Hồng, cứ thao thao bất tuyệt nói về những bộ phim Chung Sở Hồng từng đóng, yêu thích diễn xuất của em ấy đến nhường nào, miệng không ngừng nghỉ từ khi Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng lên xe.

Đáng giận hơn là, tên này còn là một kẻ tự nhiên tự tiện, nói chuyện với Chung Sở Hồng vài câu đã gọi là "Hồng Cô", "Hồng Cô", một chút cũng không coi mình là người ngoài. "Hồng Cô, anh ta là bạn trai của cô à?" Chung Sở Hồng còn chưa kịp phủ nhận, Lâm Hựu Luân đã ôm chầm lấy em vào lòng, sau đó với vẻ mặt sốt ruột nhìn tài xế taxi, lớn tiếng nói: "Cô ấy là bạn gái tôi đấy, tập trung lái xe của anh đi, lắm lời thế?".

Trên gương mặt xinh đẹp như mèo con của Chung Sở Hồng, hiện lên vẻ ửng hồng ngượng ngùng, đôi mắt to tròn tràn ngập kinh hoàng, tựa như một chú nai con bị giật mình, cơ thể cứng đờ tựa vào ngực Lâm Hựu Luân, nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ, nhất thời lòng hoang mang rối loạn. "Anh... anh!" Tài xế taxi ngạc nhiên đến mức há hốc mồm nhưng không nói nên lời, mắt trợn tròn như quả óc chó. "Tôi cái gì tôi, chưa thấy tình nhân hẹn hò bao giờ à?" Bị Lâm Hựu Luân

quát mắng một trận, người đó cuối cùng cũng hoàn hồn, nhưng lại như mất hồn mất vía, cả người trông vô hồn, cũng không còn nhìn về phía sau thêm một lần nào nữa.

Chung Sở Hồng thoát khỏi vòng tay Lâm Hựu Luân, đôi mắt sáng lấp lánh như đang nung nấu điều gì đó, để lộ hàm răng trắng muốt cười khô khốc, hàm răng đều tăm tắp kia dường như có thể cắn người.

Lâm Hựu Luân không nhịn được rùng mình, anh thật không ngờ Chung Sở Hồng dịu dàng đáng yêu khi giận dỗi lại đáng sợ đến thế.

Chung Sở Hồng mỉm cười khoác tay Lâm Hựu Luân, nhưng Lâm Hựu Luân lại hít một hơi khí lạnh, tim đập dữ dội, bắt đầu nghiến răng chịu đựng cơn đau buốt "dịu dàng" trên cánh tay.

Đợi đến khi Chung Sở Hồng hết giận, miếng thịt trên cánh tay Lâm Hựu Luân đã bị véo sưng lên một cục.Đến nơi, Lâm Hựu Luân với vẻ mặt đau khổ đi theo Chung Sở Hồng xuống xe, quay đầu lại nhìn thấy nụ cười hả hê của tài xế taxi, trong lòng không khỏi uất ức.

Có người trong đoàn làm phim nhận ra Lâm Hựu Luân, đều không cần Chung Sở Hồng phải lộ diện, hai người đã thuận lợi đi vào trường quay.

Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng cùng nhau đến thăm đoàn, Vương Tinh lại không hề cảm thấy bất ngờ chút nào, theo lời anh ta nói, nếu Hồng Cô không đến, có lẽ sau khi quay xong bộ phim Lâm Hựu Luân cũng sẽ không xuất hiện ở trường quay lần nào.

Chung Sở Hồng đi tìm anh Phát nói chuyện, Vương Tinh ghé đến bên Lâm Hựu Luân, lại thấy Lâm Hựu Luân vẻ mặt đầy uất ức. "Này, này, tôi nói anh có thể đừng trưng cái bản mặt khổ sở ra được không, không phải bảo anh mời tôi ăn một bữa, mà đến nỗi đau lòng thành ra cái bộ dạng này sao?".

Lâm Hựu Luân bất mãn dùng đũa gõ gõ vào đĩa thức ăn.

Vương Tinh gắp một miếng thịt kho tàu bỏ vào miệng, nhai thế nào cũng cảm thấy không có mùi vị, đối mặt với một bàn mỹ vị, anh ta lại lười biếng không muốn động đũa nữa. "Tiền quay phim không đủ dùng à?" Vừa nghe tin này, Lâm Hựu Luân không khỏi bất ngờ.

Ban đầu Vĩnh Thịnh đưa cho Vương Tinh một tấm séc 5 triệu tệ mời anh ta quay phim, Vương Tinh nghe theo lời khuyên của Lâm Hựu Luân, trả tấm séc lại cho anh em nhà họ Hướng, tiền thù lao sẽ được tính theo tỷ lệ phần trăm doanh thu phòng vé, Vương Tinh làm đạo diễn lấy 8%, Lâm Hựu Luân cung cấp kịch bản lấy 7%.

Kịch bản 《Đổ Thần》 rất hợp khẩu vị của anh em nhà họ Hướng, tấm séc 5 triệu tệ đó cuối cùng vẫn không được trả lại, Hướng Hoa Cường vung tay một cái, số tiền này liền trở thành kinh phí quay phim. 5 triệu tệ để quay một bộ phim, vào thời điểm này ở Hong Kong đã được coi là một tác phẩm lớn rồi.

Hai nam chính Lâm Hựu Luân tìm cho Vương Tinh là Chu Nhuận Phát và Lưu Đức Hoa, anh Phát tự giảm thù lao, Lưu Đức Hoa là diễn viên mới, tổng tiền thù lao của hai người cũng chỉ khoảng 500 nghìn tệ, số tiền còn lại đều dành cho Vương Tinh quay phim, thế mà tên này vẫn còn chê không đủ. "Tôi cũng bị ép mà." Vương Tinh thở dài một tiếng bất lực.

Việc anh ta quay 《Đổ Thần》 trong mắt người khác là một việc rất mạo hiểm, truyền thông càng không ngừng nghi ngờ.

Vương Tinh trong lòng nghẹn một cục tức, thầm nghĩ nhất định phải quay ra một bộ phim khiến mọi người phải trầm trồ.

Kịch bản là do Lâm Hựu Luân viết sẵn, Vương Tinh thật sự không nghĩ ra còn chỗ nào cần cải tiến, nên anh ta đã dành hết công sức vào các chi tiết quay phim.

Kết quả là, các loại đạo cụ, bối cảnh, chi phí thuê địa điểm đều tăng theo, đoàn làm phim chi tiền như nước chảy, phim mới khai máy chưa đầy một tuần, tiền đã tiêu hết hơn một nửa.

Vương Tinh không dám mở miệng xin Vĩnh Thịnh thêm tiền, lại không nỡ tự mình bỏ tiền túi vào, thế nên mới sầu não vì chuyện tiền bạc. "Thiếu hụt bao nhiêu vốn?" "Hai triệu tệ." Vì hai triệu tệ này, Vương Tinh gần đây ăn không ngon ngủ không yên, người gầy đi trông thấy.

Lâm Hựu Luân suy nghĩ một chút, nói chuyện này anh có cách, Vương Tinh tưởng Lâm Hựu Luân muốn tự mình bỏ số tiền này ra, vội vàng xua tay: "Thật sự không được thì tôi sẽ cắt bớt một số chi tiết quay phim phía sau, bộ phim này quay ra nếu thật sự được như anh nói là có 40 triệu phòng vé, tiền thù lao chúng ta nhận được cũng chỉ có 5 triệu, nếu lại tự mình bỏ tiền vào, đó chẳng phải là làm công không sao?".

Chẳng trách người khác nói Vương Tinh là một thương nhân triệt để, tên này trong mắt chỉ có tiền, điện ảnh chẳng qua chỉ là một công cụ để kiếm tiền của anh ta.

Lần trước quay 《Bảo bối Trí Đa Tinh》đánh cược thua Lâm Hựu Luân, anh ta đã làm công không một lần, lần này nói gì cũng không chịu chịu thiệt nữa. "Ai nói tôi muốn tự mình bỏ số tiền này ra?" Lâm Hựu Luân còn chưa nói số tiền này đến từ đâu, Vương Tinh đã lắc đầu lia lịa như trống bỏi, "Anh tìm người khác bỏ số tiền này ra, chẳng khác nào để người khác tham gia vào bộ phim này, chưa nói đến việc bên Vĩnh Thịnh có đồng ý hay không, đến lúc phim quay ra kiếm được tiền, lại phải chia chác thế nào?". "Nếu đối phương không cần một đồng nào thì sao?" Vương Tinh vẫn không tin, "Trừ phi người đó là đồ ngốc!".

Lâm Hựu Luân cười bí hiểm, "Anh đừng nói, trên đời này thật sự có loại ngốc tử như anh nói đó."——Lưu Khôn chính là "ngốc tử" mà Lâm Hựu Luân nói, một nhà sản xuất sô cô la Đài Loan.

Ông ta cam tâm tình nguyện bỏ ra 2 triệu tệ tài trợ Vương Tinh quay phim, nhưng lại không đòi hỏi bất kỳ khoản thù lao nào.

Những người nghe chuyện này đều cảm thấy ông ta bị điên, nhưng thực tế ông ta còn thông minh hơn bất kỳ ai khác.

Quảng cáo nhúng sản phẩm trong các bộ phim ở thế hệ sau đã trở thành một kênh hiệu quả để gây quỹ sản xuất, nhưng vào thời điểm này vẫn là một khái niệm rất mới mẻ, Lưu Khôn chỉ là người đầu tiên dám "ăn cua" mà thôi.Trong 《Đổ Thần》, nhân vật Đổ Thần Cao Tiến do Chu Nhuận Phát thủ vai, ngoại hình anh tuấn, kỹ thuật cờ bạc xuất thần nhập hóa.

Sau khi mất trí nhớ, anh ta trải qua một loạt những cuộc gặp gỡ kỳ lạ, điều thần kỳ nhất là gọt sô cô la có thể giúp mình khôi phục kỹ năng cờ bạc.

Thế là vừa chơi bài vừa gọt sô cô la cũng trở thành động tác đặc trưng của Đổ Thần.

Nếu bộ phim sau khi công chiếu đạt được thành công như Lâm Hựu Luân dự đoán, vậy thì chắc chắn sẽ có rất nhiều người bắt chước hành vi của Cao Tiến.

Mặc dù mọi người đều biết ăn sô cô la để khôi phục kỹ năng cờ bạc là giả, nhưng tình tiết phim lại có thể tạo cho khán giả một gợi ý mạnh mẽ, ăn sô cô la có thể mang lại may mắn, có thể thắng tiền trên bàn cờ bạc.

Trong đó ẩn chứa cơ hội quảng cáo khổng lồ, nếu trong phim Cao Tiến chỉ ăn một loại sô cô la của một nhãn hiệu cụ thể nào đó mới có

thể khôi phục kỹ năng cờ bạc, mọi người sẽ dồn hết sự chú ý vào nhãn hiệu sô cô la đó.

Điều này tương đương với việc nói cho khán giả biết, không phải ăn sô cô la nào cũng có thể thắng tiền, muốn mang lại may mắn thì phải ăn sô cô la của nhãn hiệu này.

Đến lúc đó chỉ cần vài cảnh quay đặc tả Cao Tiến ăn sô cô la, khán giả sẽ ghi nhớ chắc chắn nhãn hiệu đó, quảng bá sản phẩm mà không để lộ dấu vết, hiệu quả này không phải quảng cáo thông thường nào cũng làm được.Lâm Hựu Luân đưa ra khái niệm quảng cáo nhúng sản phẩm, Vương Tinh quả thật đã mở rộng tầm mắt, điện ảnh hóa ra còn có thể quảng cáo, điều này trước đây anh ta chưa từng dám nghĩ tới.

Sau khi phương án thao tác cụ thể được định ra, Vương Tinh lập tức liên hệ với tất cả các thương nhân sô cô la mang nhãn hiệu trên thị trường Hong Kong, gửi fax phương án qua.

Việc nhúng sản phẩm quảng cáo vào phim, ý tưởng mới mẻ này đã thu hút không ít thương nhân, nhưng cái giá Vương Tinh đưa ra quá cao, anh ta cứ khăng khăng đòi 2 triệu tệ không chịu nhượng bộ, mấy thương nhân có ý định đều đã chùn bước.

Chương 40

Lúc này mọi người nhận thức về quảng cáo nhúng sản phẩm trong phim còn chưa đủ, cũng không rõ loại quảng cáo này rốt cuộc có thể phát huy tác dụng lớn đến đâu.

Tuy nhiên theo lời Lâm Hựu Luân, nếu không phải vì truyền thông thời gian này thổi phồng, khiến nhiều người không lạc quan về triển vọng phim mới của Vương Tinh, 2 triệu tệ chỉ là giá khởi điểm.Để thuyết phục thương nhân Đài Loan Lưu Khôn bỏ ra 2 triệu tệ này, Lâm Hựu Luân đã yêu cầu Vương Tinh ký kết một thỏa thuận với ông ta, lấy doanh thu phòng vé của bộ phim làm thước đo hiệu quả quảng cáo.

Nếu doanh thu phòng vé của 《Đổ Thần》 thấp hơn 30 triệu tệ, khoản phí tài trợ quảng cáo này sẽ được hoàn trả một phần.

Tương đương với việc khoản phí quảng cáo này hiện tại chỉ là ứng trước cho đoàn làm phim, nếu không đạt được hiệu quả tuyên truyền như mong đợi, đoàn làm phim còn phải bỏ ra một phần tiền để bồi thường cho Lưu Khôn.

Lâm Hựu Luân chỉ cần nói vài câu đã lo xong 2 triệu tệ này, Vương Tinh nếm được vị ngọt của quảng cáo nhúng sản phẩm, thầm nghĩ sau này lại có thêm một thủ đoạn kiếm tiền.

Thấy gã mập này nảy sinh ý niệm khác thường, Lâm Hựu Luân sợ anh ta đi vào lối mòn, liền cảnh cáo: "Quảng cáo nhúng sản phẩm trong điện ảnh là một con dao hai lưỡi, dùng tốt thì mọi người đều vui vẻ, dùng không tốt thì lại tan tành, rốt cuộc khán giả mua vé vào rạp là để xem phim, không phải để xem quảng cáo, đạo lý quá mức thì thành ra không tốt không cần tôi phải nói nhiều với anh, quay phim tốt mới

là chính đạo." Vấn đề nhân sự và tiền bạc đã được giải quyết, 《Đổ Thần》 cuối cùng cũng chính thức đi vào quỹ đạo quay phim.

Vương Tinh trước đây từng hô hào khẩu hiệu "7 ngày quay xong một bộ phim", có thể thấy tốc độ ra phim của hắn nhanh đến mức nào.

Tuy nhiên, tốc độ làm phim siêu nhanh tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến chất lượng phim.

Vấn đề logic có thể được kịch bản của Lâm Hựu Luân đảm bảo, nhưng vấn đề diễn xuất hời hợt của diễn viên thì khó tránh khỏi.

Lâm Hựu Luân cũng biết vấn đề này, nhưng không khuyên Vương Tinh điêu khắc tỉ mỉ, vì việc thể hiện nội dung sâu sắc không phải là sở trường của Vương Tinh, người đã quen với việc sáng tác những bộ phim hài hước nông cạn.

Mà phần lớn những người thích phim của Vương Tinh đều là tầng lớp bình dân, khán giả vào rạp với mục đích giải trí, tiêu khiển sẽ không để ý những điều này.

Lâm Hựu Luân dự đoán bộ phim này trong tay Vương Tinh tuyệt đối sẽ không quay quá một tháng, và trên thực tế Vương Tinh chỉ dùng 23 ngày đã hoàn tất.

Vĩnh Thịnh sau khi xem bản nháp rất hài lòng, chỉ chờ thương lượng lịch chiếu với các rạp.

Trong khoảng thời gian này, tiểu thuyết 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 đã kết thúc đăng nhiều kỳ trên 《Minh Báo》, phim truyền hình cũng đã chiếu tập cuối.

Tiểu thuyết 20 vạn chữ căn bản không đủ đọc, phim truyền hình ban đầu dự định 8 tập cuối cùng mở rộng đến 12 tập vẫn không đủ xem.

Độc giả và khán giả liên tục gọi điện đến tòa soạn báo và đài truyền hình, hỏi rằng câu chuyện còn có phần tiếp theo hay không. 《Minh Báo》 và đài truyền hình Vô Tuyến đều không đưa ra câu trả lời rõ ràng, nhưng bản in riêng của 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 đã xuất hiện trên quầy sách của các hiệu sách lớn ở Hong Kong, lặng lẽ bán được hơn 20 vạn bản.

Sau đó nhiều người mới biết, bản in riêng của 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 đã đặt vào phần mở đầu của câu chuyện tiếp theo trong lời bạt.

Trong lời bạt có nói rõ, 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 thực ra chỉ là phần tiền truyện của câu chuyện này.

Bộ tiểu thuyết tên là 《Côn Luân》 này, nội dung câu chuyện tiếp nối 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》.

Độc giả tinh ý đã từ vài nghìn chữ mở đầu mà phát hiện nhân vật chính của tiểu thuyết đã trở thành con trai của Lương Văn Tĩnh và Tiêu Ngọc Linh.

Mối quan hệ giữa hai bộ tiểu thuyết giống như 《Xạ Điêu Anh Hùng Truyện》 và 《Thần Điêu Hiệp Lữ》 của Kim Dung, tình tiết câu chuyện có sự hô ứng trước sau.

Tin tức vừa truyền ra, những độc giả đã xem bản đăng nhiều kỳ trên báo nên không muốn mua bản in riêng liền chạy ngay đến hiệu sách, nhưng lại phát hiện cuốn sách này trên kệ đã bán hết từ lâu.

Dưới yêu cầu mạnh mẽ của độc giả, nhà xuất bản không thể không đàm phán với Lâm Hựu Luân, in thêm 20 vạn bản trên cơ sở 30 vạn bản ban đầu, để đáp ứng nhu cầu của độc giả.

Chỉ riêng ở Hong Kong, bản in riêng của 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 đã mang lại cho Lâm Hựu Luân gần 300 vạn đô la Hong Kong

tiền bản quyền.

Thương gia sách Đài Loan nghe tin vừa đến đã mua bản quyền xuất bản 30 vạn bản với giá 200 vạn đô la Hong Kong.

Các nhà xuất bản Singapore, Malaysia và các nơi khác liên tục mua 50 vạn bản.

Tổng cộng doanh thu từ việc bán ở nước ngoài cuối cùng cũng đạt 400 vạn đô la Hong Kong.

Mà lúc này, Lâm Hựu Luân đã hoàn thành hơn 110 vạn chữ của《Côn Luân》, kịch bản truyền hình 50 tập đã bán cho đài truyền hình Vô Tuyến.

Tiểu thuyết vẫn đang đăng nhiều kỳ trên 《Minh Báo》.

Tổng cộng phí chuyển thể kịch bản và nhuận bút lại có thêm gần 800 vạn đô la Hong Kong thu nhập.

Hai kịch bản một tiểu thuyết, trong thời gian chưa đầy một năm, Lâm Hựu Luân đã sở hữu khối tài sản gần 4000 vạn đô la Hong Kong.

Tốc độ kiếm tiền mà người khác có mơ cũng không có được, trong mắt Lâm Hựu Luân vẫn quá chậm.

Đối với việc hắn sắp làm, số tiền này vẫn chưa đủ. – "Anh phải nghĩ kỹ đấy, bài bình luận này mà đăng ra thì thằng nhóc đó muốn không nổi tiếng cũng không được!" Thẩm Bảo Tân cầm một bản báo mẫu chưa xuất bản, bước vào văn phòng của Kim Dung.

Kim Dung không vội giải thích, chỉ gọi Thẩm Bảo Tân ngồi xuống trước, "Tôi cũng đang định tìm anh nói chuyện này, bây giờ thì tốt rồi, anh tự mình đến tận nơi." Kim Dung lấy từ giá sách ra bản thảo 《Côn Luân》 đã đọc xong, tùy tiện lật vài trang, cầm trong tay không nỡ đặt xuống.

Cuốn sách này lấy bối cảnh cuối thời Tống đầu thời Nguyên, dài hàng triệu chữ, liên quan đến nhiều khía cạnh như thiên văn địa lý, cơ quan số thuật, bài binh bố trận, tình tiết thăng trầm, hoành tráng, với hàng trăm nhân vật xuất hiện, mỗi người đều sống động, thần thái đầy đặn.

Điều đáng quý hơn nữa là trong tiểu thuyết có nhiều suy tư sâu sắc về lịch sử, hiệp nghĩa, chủ yếu lấy sự đổi thay của thời thế làm chủ đạo, đồng thời dung hòa giữa hiệp nghĩa và nhu tình.

Trong thời đại mọi người đều chạy theo danh lợi, ồn ào phù hoa này, không khỏi khiến người ta phải sáng mắt ra.

Kim Dung cảm thấy 《Côn Luân》 là một tác phẩm võ hiệp xuất sắc hiếm có, liền đặc biệt viết một bài bình luận sách.

Bài viết tràn ngập những lời ca ngợi đẹp đẽ, và nói rằng sau mình, chính cuốn sách này sẽ dẫn dắt trào lưu phát triển võ hiệp mới.

Trong mắt người khác, bài bình luận sách của Kim Dung chẳng qua là để nâng đỡ hậu bối, nhưng Thẩm Bảo Tân đã quen biết Kim Dung nhiều năm, cũng có thể đoán được tám chín phần suy nghĩ trong lòng người bạn già.

Theo ông, sự hâm mộ của Kim Dung đối với Lâm Hựu Luân không chỉ giới hạn ở tiểu thuyết.

Ông ấy hẳn là muốn lấy bài viết này làm cơ hội để thuyết phục Lâm Hựu Luân gia nhập 《Minh Báo》, sau này thậm chí có thể nhường vị trí chủ biên cho chàng thanh niên đó, như vậy ông ấy mới có thể hoàn toàn buông bỏ công việc ở 《Minh Báo》 để chuyên tâm tham gia soạn thảo Luật Cơ Bản Hong Kong.

Thẩm Bảo Tân lắc đầu nói: "Thằng nhóc đó dính líu quá sâu vào giới giải trí, chưa chắc đã chịu đến 《Minh Báo》 làm việc." "Nhưng

tôi lại nghe nói, cậu ấy thà ở lại phòng thu làm nhân viên bán vé, cũng không chịu nhận lời mời của Thiệu Thị hay Gia Hòa.

Chắc hẳn danh lợi không có sức hấp dẫn lớn đối với cậu ấy.

Nếu không cầu danh lợi, 《Minh Báo》 lại là một lựa chọn không tồi cho cậu ấy." Suốt bao năm qua, Kim Dung chỉ gặp được Lâm Hựu Luân là tác giả tự giảm nhuận bút, vì vậy mới nhìn cậu ấy bằng con mắt khác. "Cậu ta còn chưa đến hai mươi tuổi, anh nói cậu ta xem nhẹ danh lợi, tôi thì không tin đâu." Đánh giá của Thẩm Bảo Tân về Lâm Hựu Luân hoàn toàn trái ngược với Kim Dung, "Thằng nhóc này hẳn là có dã tâm lớn, hoài bão lớn, cho nên mới không chịu nhận lời mời của người khác." "Nếu cậu ấy là người như vậy, anh càng nên ủng hộ mới đúng chứ." Kim Dung những năm này đã nhìn thấu thế sự, Thẩm Bảo Tân có suy nghĩ gì ông ấy đều hiểu rõ trong lòng.

Ở Hong Kong, nơi "tin tức giật gân" và bán "ba điều tục" (thô tục, dung tục, tục tĩu) thịnh hành, trong số ít tờ báo tồn tại, chỉ có 《Minh Báo》 do ông chủ trì là đi theo con đường ổn định, vững chắc, lấy thái độ khách quan và trung thực làm nguyên tắc làm báo.

Việc làm này tuy đã giành được đánh giá cao của xã hội, nhưng đồng thời cũng đánh mất không ít độc giả.

Mà Thẩm Bảo Tân những năm này vẫn luôn tích cực tìm cách đưa 《Minh Báo》 lên sàn chứng khoán, và giữa ông với Kim Dung cũng dần xuất hiện một số khác biệt về quan điểm phát triển tờ báo, "Tôi biết mấy năm nay anh miệng không nói nhưng trong lòng thật ra vẫn cảm thấy tôi kinh doanh 《Minh Báo》 quá bảo thủ.

Nếu đổi một người có dã tâm và hoài bão lớn đến làm, sự phát triển của 《Minh Báo》 trong tương lai hẳn sẽ đáng để anh mong đợi hơn." "Anh cứ yên tâm giao tòa soạn cho một thằng nhóc miệng còn hôi sữa sao?" Thẩm Bảo Tân vẫn cảm thấy Lâm Hựu Luân không

phải là ứng cử viên thích hợp nhất.

Kim Dung nghe vậy lại cười, "Người ta thường nói thà bắt nạt ông già tóc bạc chứ đừng bắt nạt thiếu niên nghèo, huống hồ cậu ấy bây giờ đâu có nghèo chút nào.

Nếu cậu ấy miệng còn hôi sữa, chẳng lẽ chúng ta những người tuổi tác lớn như vậy đều sống uổng nửa đời người sao?" Kim Dung đang mưu tính thuyết phục Lâm Hựu Luân gia nhập 《Minh Báo》, nhưng một sự việc đột ngột xảy ra đã làm gián đoạn kế hoạch của ông.

Hôm đó Kim Dung hẹn vài người bạn thân đang chơi bài, Phó chủ biên 《Minh Báo》 Đổng Thiên Sơn hoảng hốt đẩy cửa xông vào, vừa thấy Kim Dung liền nói: "Tòa soạn xảy ra chuyện rồi!" Thấy Đổng Thiên Sơn mồ hôi đầm đìa, Kim Dung vội vàng bảo người rót cho anh ta một ly nước, gọi anh ta ngồi xuống nói từ từ. "Ở cửa tòa soạn có độc giả tụ tập lại biểu tình, khuyên thế nào cũng không chịu đi." Uống một ngụm nước, đợi hô hấp ổn định một chút, Đổng Thiên Sơn liền kể tỉ mỉ nguyên nhân sự việc cho Kim Dung.

Phía tòa soạn Đổng Thiên Sơn vẫn cử người theo dõi, anh ta vội vàng chạy đến nhà Kim Dung để xin ý kiến. "Hoang đường!" Kim Dung đập bàn đứng dậy, cũng không còn tâm trạng chơi bài nữa.

Chương 41

Trong 《Côn Luân》, nhân vật Kim Dung thích nhất là nam chính Lương Tiêu.

Người này cả đời đầy mâu thuẫn, gặp tình yêu mà không được, gặp người thân mà không cứu, làm việc theo cảm tính, nhưng lại là một nhân vật mâu thuẫn mà chân thực.

Nhân vật Lương Tiêu này có tính cách tương tự với Dương Quá, nhân vật chính trong tiểu thuyết 《Thần Điêu Hiệp Lữ》 của Kim Dung, kinh nghiệm trưởng thành cũng rất giống.

Nhưng bi khổ trong cuộc đời Lương Tiêu lại vượt xa Dương Quá.

Dương Quá một lòng chỉ yêu Tiểu Long Nữ, cuối cùng đôi tình nhân cũng thành vợ chồng.

Nhưng hai người phụ nữ mà Lương Tiêu yêu lại một người chết, một người chia ly.

Cuối cùng tuy có hồng nhan thanh mai trúc mã bầu bạn, nhưng rốt cuộc sự tiếc nuối vẫn lớn hơn sự viên mãn.

Cái chết của phụ thân Lương Văn Tĩnh là khởi nguồn bi khổ cả đời của Lương Tiêu.

Nếu vì yêu cầu của một bộ phận độc giả mà tùy tiện thay đổi tình tiết, thì các tình tiết sau này cũng sẽ không thể triển khai được.

Bộ tiểu thuyết này nếu rời xa tuyến bi khổ nhân sinh làm chủ đạo, ngược lại sẽ trở thành tầm thường. "Trong chuyện này, tòa soạn nên thái độ rõ ràng ủng hộ tác giả, đối với yêu cầu vô lý của số ít độc giả, thì không cần phải để ý!" Thái độ của Kim Dung rất kiên quyết, nhưng Đổng Thiên Sơn lại lo lắng nếu để mặc sự việc lan rộng, cuối

cùng sẽ khó mà kết thúc. "Ngày xưa tôi viết Tiêu Phong chết trong trận đại chiến Nhạn Môn Quan của 《Thiên Long Bát Bộ》, cũng có độc giả biểu tình như vậy, không cần lo lắng." Kim Dung cảm thấy những độc giả đó sẽ tự giải tán sau một hồi làm loạn, cho nên không để tâm đến chuyện này.

Ngày hôm sau, những độc giả biểu tình ở cửa tòa soạn quả nhiên đã đi, nhưng ai cũng không ngờ, chuyện này lại tiếp tục gây ồn ào trên các phương tiện truyền thông.

Nguyên nhân sự việc là có người nghi ngờ 《Côn Luân》 không phải do tác giả gốc viết, mà là do 《Minh Báo》 thuê người viết thay.

Lý do đối phương nghi ngờ lại là ngày xưa Kim Dung viết 《Thiên Long Bát Bộ》, từng thuê Nghê Cuống viết thay.

Nghê Cuống tài hoa xuất chúng, xét về số lượng bài viết, ở Hong Kong không ai có thể sánh kịp.

Năm đó khi 《Ỷ Thiên Đồ Long Ký》 vừa kết thúc đăng nhiều kỳ, một ông chủ báo ở Singapore từng yêu cầu Kim Dung viết tiếp 《Ỷ Thiên Đồ Long Ký》.

Nhưng Kim Dung lúc đó đã bắt tay viết 《Thiên Long Bát Bộ》, không thể viết cùng lúc hai bộ tiểu thuyết, bèn giới thiệu Nghê Cuống cho ông chủ này, muốn Nghê Cuống viết phần tiếp theo của 《Ỷ Thiên Đồ Long Ký》.

Nhưng Nghê Cuống lại lấy lý do "trên đời không ai có thể viết tiếp tiểu thuyết của Kim Dung" mà khéo léo từ chối.

Sau này Kim Dung phải đi công tác châu Âu, liền giao tiểu thuyết cho Nghê Cuống viết thay.

Ông cũng sợ Nghê Cuống viết lạc đề, còn đặc biệt mời thêm một tác giả khác ở bên cạnh "hỗ trợ".

Nhưng đợi đến khi Kim Dung đi châu Âu về, vừa gặp mặt Nghê Cuống đã nói với Kim Dung rằng anh ta đã làm cho A Tử bị mù!

Hóa ra, Nghê Cuống ghét A Tử trong 《Thiên Long Bát Bộ》, thế là trong cơn tức giận, cố ý viết cho cô ta bị mù.

Bản đăng nhiều kỳ trên báo đã xuất bản, Kim Dung bất đắc dĩ, chỉ đành tự mình an tâm viết xong 《Thiên Long Bát Bộ》, đối với đôi mắt mù của A Tử, cũng đã xử lý một cách độc đáo, cuối cùng cũng đã kết thúc được câu chuyện.

Vụ án cũ này bị người ta lật lại, có người liền nói rằng tác giả gốc của 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 không có ý định viết tiếp, nhưng 《Minh Báo》 thấy 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 mang lại lượng phát hành báo chí bùng nổ như vậy, liền thuê Nghê Cuống viết tiếp câu chuyện này.

Chuyện này được nói một cách chắc chắn, rất nhiều độc giả cũng bắt đầu tin là như vậy.

Bởi vì Kim Dung ban đầu không quá coi trọng chuyện này, 《Minh Báo》 cũng không kịp thời ra mặt làm rõ, cho nên các bài báo liên quan đã được đăng trên các tờ báo khác, 《Minh Báo》 lập tức rơi vào thế bị động.

Lâm Hựu Luân vô duyên vô cớ "bị viết thay" mà chính mình lại không hề hay biết.

Lục Bá thì đã lải nhải bên tai hắn mấy lần, oán trách hắn không nên viết chết Lương Văn Tĩnh, nhưng đều bị hắn lấy lý do tình tiết cần thiết mà qua loa cho qua.

Nhưng nhân vật chính khác của sự kiện viết thay là Nghê Cuống thì không chịu được nữa, anh ta trong chuyên mục của mình lớn tiếng mắng những kẻ gây rối, và tuyên bố rằng việc viết thay 《Thiên Long

Bát Bộ》 cho Kim Dung năm đó là do tình bạn, sau khi Kim Dung phong bút, ở Hong Kong không còn ai có tư cách để anh ta viết thay nữa.

Bây giờ anh ta viết tác phẩm của mình còn không kịp, làm sao có thể đi giúp một người tuổi tác gần bằng con trai mình viết thay tiểu thuyết được.

Tác phẩm của Nghê Cuống rất nhiều, nhưng chất lượng lại không đồng đều, cho nên có kẻ hóng chuyện hỏi anh ta rằng, tác giả của《Thiết Huyết Thiên Kiêu》ở《Minh Báo》nhận nhuận bút ba đồng một chữ, anh ta ở《Minh Báo》có từng nhận được nhuận bút cao như vậy không.

Ai cũng biết, Kim Dung không trả nhuận bút cao cho tác giả.

Lâm Yến Ny được mệnh danh là nhà văn tản văn hay nhất toàn Hong Kong, ngày xưa soạn bản thảo cho《Minh Báo》, yêu cầu Kim Dung tăng nhuận bút, Kim Dung lại nói cô ấy thích tiêu tiền, có tăng cũng tiêu hết, cho nên không tăng cho cô ấy.

Sau này Diệc Thư cũng yêu cầu Kim Dung tăng nhuận bút, Kim Dung nói cô ấy không thích tiêu tiền, có tăng nhuận bút cũng chẳng có tác dụng gì, vẫn không tăng cho cô ấy.

Bị hỏi về chuyện nhuận bút, Nghê Cuống lập tức không giữ nổi mặt mũi.

Anh ta viết chuyên mục thì có từng nhận nhuận bút cao như vậy, nhưng bài chuyên mục chỉ khoảng một hai nghìn chữ, không thể so sánh với tiểu thuyết dài hàng chục vạn chữ được.

Chuyện này lan truyền ra, liền có người lấy ra trêu chọc Nghê Cuống, nói anh ta ngay cả một tác giả tuổi tác gần bằng con trai mình cũng không bằng, còn dám tuyên bố mình không thèm viết thay cho

người khác.

Lời này lẽ ra phải nói ngược lại, là người ta không thèm nhờ anh ta viết thay mới đúng.

Sự việc phát triển đến bước này, Kim Dung không thể không đứng ra, dùng danh dự của mình đảm bảo 《Côn Luân》 tuyệt đối không phải do người khác viết thay, lại còn nói nhiều lời tốt đẹp giúp Nghê Cuống, tranh cãi về chuyện này mới tạm lắng xuống.

Sự việc ồn ào như vậy, lượng phát hành của 《Minh Báo》 mấy số gần đây không những không bị ảnh hưởng, ngược lại còn bán được nhiều hơn trước. 《Côn Luân》 tiếp tục đăng nhiều kỳ trên báo, cùng với việc tình tiết lấy Lương Tiêu làm nhân vật chính dần dần triển khai, độc giả bị câu chuyện mới hấp dẫn, thuyết viết thay cũng dần mất đi thị trường.

Lâm Hựu Luân từ đầu đến cuối không tham gia vào chuyện này, nhưng Nghê Cuống lại ghi hận Lâm Hựu Luân.

Anh ta riêng tư nói với người khác rằng Lâm Hựu Luân đã lợi dụng anh ta để PR cho sách mới của mình, còn mình thì bị người khác lợi dụng. "Cậu chọc gì Nghê Cuống vậy, gã này vậy mà trong chuyên mục lại nói 《Đổ Thần》 là phim dở, kêu gọi mọi người đừng đi xem." Vương Tinh tựa vào ghế sau ô tô, miệng cắn một điếu thuốc, ánh lửa chập chờn, cuồn cuộn từng trận khói thuốc.

Lâm Hựu Luân gấp tờ báo lại quăng sang một bên, tay đặt trên cửa xe nói: "Miệng mọc trên người anh ta, tôi đâu thể lấy băng keo bịt lại được." "Cũng không biết nếu bộ phim dở trong miệng anh ta cuối cùng mà doanh thu vượt quá 4000 vạn, anh ta sẽ có biểu cảm gì nhỉ?" Vương Tinh cười hắc hắc, đắc ý nhả ra một vòng khói thuốc. 《Đổ Thần》 ra mắt vào tháng 4, chưa đầy một tuần, doanh thu phòng vé dễ dàng vượt mốc 1000 vạn, giới truyền thông Hong Kong đồng loạt im

lặng.

Bộ phim này thực sự đã lật đổ suy nghĩ của nhiều người.

Khán giả vào rạp kinh ngạc phát hiện, những kẻ cờ bạc trước đây luôn xuất hiện với hình ảnh tiêu cực trong phim, thì trong phim này lại được xây dựng thành những nhân vật anh hùng rạng rỡ, tích cực.

Những hành vi gian lận đáng xấu hổ trong tay họ lại biến thành những kỹ xảo ảo diệu, tinh tế và duyên dáng.

Điều khiến người ta càng bất ngờ hơn là diễn xuất của Châu Nhuận Phát trong phim.

Hình tượng Đổ Thần do anh ấy thủ vai, vô cùng mang phong thái vương giả tối cao.

Sau khi mất trí nhớ, sự ngây thơ, ngốc nghếch như trẻ con lại hoàn toàn tương phản với khí chất vương giả của Đổ Thần, nhưng lại bổ trợ cho nhau một cách hoàn hảo, thực sự không thể tả xiết.

Châu Nhuận Phát trên nhân vật Cao Tiến này đã tìm lại được sự tự tin năm xưa khi thủ vai Hứa Văn Cường trong 《Bến Thượng Hải》.

Trải qua mấy năm tôi luyện, kỹ năng diễn xuất của anh ấy ngày càng thành thục.

Bất kể là người ngốc nghếch nhưng vẫn đại trí nhược ngu lại nặng tình cảm thích ăn sô cô la, hay là Đổ Thần Cao Tiến tóc vuốt gel bóng loáng mặc áo khoác gió đen bước đi, đều để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng khán giả.

Kỹ năng diễn xuất của Châu Nhuận Phát bùng nổ, Lưu Đức Hoa vừa mới ra mắt liền hoàn toàn trở thành người làm nền, trong phim chỉ có thể "ăn mày sắc đẹp", nhờ vào ngoại hình không tồi và những câu thoại hài hước, cuối cùng cũng không bị khán giả hoàn toàn bỏ

qua.

Doanh thu phòng vé của phim đại thắng, Vĩnh Thịnh tổ chức tiệc mừng công lớn.

Chương 42

Anh em họ Hướng cảm thấy lần này mình nở mày nở mặt, đã mời rất nhiều khách quý.

Vương Tinh và Lâm Hựu Luân đều nhận được lời mời với tư cách khách quý, khi đến dự tiệc còn có xe riêng đưa đón.

Vương Tinh hút thuốc trên xe, Lâm Hựu Luân thì quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Ở cửa một cửa hàng thực phẩm ven đường, rất nhiều người đang xếp hàng ở đó, Lâm Hựu Luân cảm thấy rất lạ, liền hỏi Vương Tinh những người này đang mua gì.

Vương Tinh cũng không rõ, liền bảo tài xế dừng xe bên đường.

Hắn xuống xe một lát, xếp hàng nửa ngày, cuối cùng xách về một túi lớn sô cô la. "Sớm biết đã phải vặt nặng tên Đài Loan đó một khoản, 200 vạn tiền tài trợ thật quá rẻ." Vương Tinh mặt đầy buồn bực.

Hắn vừa rồi hỏi nhân viên cửa hàng, mấy ngày gần đây, loại sô cô la này đã bán hết hàng mấy lần rồi.

Rất nhiều người đều xem phim xong liền đến mua, nghe nói bây giờ nếu đánh bài mà không ăn một miếng sô cô la thì còn ngại ngùng không dám ngồi vào bàn. "Đó gọi là người gan lớn thì chết no, người gan nhỏ thì chết đói." Lâm Hựu Luân xé một miếng sô cô la nhét vào miệng, "Nhưng chuyện này hối hận cũng không đến lượt anh đâu, mấy thương gia sô cô la khác chắc là ruột gan đã hối hận xanh cả rồi." Hai người vừa nói chuyện, ô tô đã chạy vào bãi đỗ xe khách sạn.

Lâm Hựu Luân từ trong túi lấy ra một chiếc kính râm đeo vào.

Khi vào thang máy, Vương Tinh còn cười hắn làm thừa, nhưng đến tầng sảnh tiệc, cửa thang máy vừa mở ra, đèn flash chói lóa lập tức làm Vương Tinh choáng váng.

Các phóng viên nghe tin vội vàng đến đã bị chặn lại ở tiền sảnh.

Vương Tinh vừa xuất hiện, lập tức trở thành đối tượng được máy ảnh đặc biệt chú ý.

Vương Tinh còn chưa kịp phản ứng, đã có phóng viên bắt đầu đặt câu hỏi. "Anh Lâm, trước đây truyền thông có nhiều tranh cãi về bộ phim 《Đổ Thần》, với tư cách là biên kịch của bộ phim, bây giờ anh có điều gì muốn nói với mọi người không?" Phóng viên đặt câu hỏi đầu tiên, vậy mà lại nhằm vào Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân rất đỗi ngạc nhiên, đeo kính râm mà vẫn bị nhận ra, mình nổi tiếng từ bao giờ vậy? "Tôi là phóng viên của 《Minh Báo Chu San》, anh Lâm có thể trả lời câu hỏi của tôi không?" Đối phương tự giới thiệu, Lâm Hựu Luân lúc này mới chợt hiểu ra, hóa ra là người quen.

Hắn hơi suy nghĩ một chút, nắm tay trước miệng ho nhẹ một tiếng, "Bộ phim này không bị quay hỏng, liệu có làm nhiều người thất vọng không?" Khi hắn nói những lời này, trên mặt mang theo nụ cười trêu chọc.

Vị phóng viên của 《Minh Báo Chu San》 cúi đầu soạt soạt dùng bút ghi lại câu nói đó vào sổ.

Các phóng viên khác lúc này mới phản ứng kịp, người thanh niên đeo kính râm đứng cạnh Vương Tinh, vậy mà lại là nhân vật chính của sự kiện "viết thay" đang ồn ào gần đây.

Ban đầu Nghê Cuống nói Lâm Hựu Luân tuổi tác gần bằng con trai mình, rất nhiều người còn tưởng đây là Nghê Cuống cố ý hạ thấp

Lâm Hựu Luân.

Bây giờ gặp được Lâm Hựu Luân ngoài đời, các phóng viên mới phát hiện, hóa ra Lâm Hựu Luân còn trẻ hơn họ tưởng tượng.

Đáng tiếc Lâm Hựu Luân không cho các phóng viên khác cơ hội đặt câu hỏi.

Hắn kéo Vương Tinh qua làm bia đỡ đạn, bảo mọi người có vấn đề gì cứ hỏi Vương Tinh, còn mình thì tranh thủ chuồn đi.

Vương Tinh bị phóng viên vây chặt, trong lòng chửi thầm Lâm Hựu Luân không nghĩa khí, trên mặt lại vẫn phải bày ra vẻ mặt tươi cười, bắt đầu ứng phó với đủ loại câu hỏi. "Anh Vương, có người nói khi anh quay 《Đổ Thần》 từng vì áp lực quá lớn mà gầy đi một vòng, chuyện này có đúng không?" "Quá trình quay 《Đổ Thần》 rất thoải mái.

Mặc dù lúc đó mọi người đều không mấy lạc quan, nhưng đối với tôi thì không hề có chút áp lực nào, bởi vì tôi từ trước đến nay không bao giờ nghĩ trước khi quay phim rằng bộ phim này phải đạt đến tầm cao nào.

Thật ra bộ phim đầu tiên tôi quay đã có yếu tố phim cờ bạc, có màn lừa đảo và cả kungfu, đương nhiên còn có yếu tố hài hước. 《Đổ Thần》 đạt được chút thành công cũng chỉ là phát triển những yếu tố đó phong phú hơn một chút mà thôi." Doanh thu phòng vé của phim đại thắng, những chuyện đã qua đương nhiên Vương Tinh sẽ không thừa nhận. "Vậy tại sao anh lại nghĩ đến việc để Châu Nhuận Phát đóng vai chính, chẳng lẽ anh không lo lắng anh ấy làm hỏng bộ phim này sao?" Lại có phóng viên hỏi. "Một điểm mà tôi khá đắc ý là tôi có thể phát hiện tiềm năng của một diễn viên.

Tôi không phủ nhận ánh mắt của mình có chỗ độc đáo." Vương Tinh biết Lâm Hựu Luân không quan tâm đến những hư danh này, tự

nhiên vui vẻ nhận hết công lao về mình, "Có người nói Châu Nhuận Phát đã qua thời kỳ đỉnh cao nhất, Lưu Đức Hoa là một tân binh vừa ra mắt, sự kết hợp như vậy không có sức hấp dẫn.

Nhưng anh có thấy không, Phát ca có chút thông minh mang đậm chất thôn quê, Hoa Tử vẫn giữ được sự ngây thơ.

Khí chất độc đáo trên người họ đều được tôi dùng để thể hiện trong phim, kết quả các anh cũng thấy rồi đấy, tôi thu hoạch được một bộ phim thành công, họ cũng nhận được sự công nhận của khán giả." Vương Tinh vừa nói xong, lập tức có phóng viên hỏi tiếp: "Có người nói anh quay phim chỉ vì tiền, mà anh bây giờ đã là đạo diễn kiếm tiền giỏi nhất Hong Kong, sau này còn định tiếp tục quay loại phim này nữa không?" "Đối với tôi, quay phim chỉ là nghiêm túc hoàn thành một công việc.

Quay phim mà kiếm được tiền, sẽ có người tiếp tục đầu tư cho anh, sau đó tôi có thể từ đó mà tìm ra một bộ quy luật kinh doanh.

Bất kể là phim điện ảnh hay phim truyền hình, tôi đều sẽ làm theo quy luật này.

Phim của tôi có thể bị gọi là phim dở, không đạt được giải thưởng lớn nào, nhưng dù sao đi nữa, đây chính là phong cách của tôi, tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc thay đổi, nếu không thì đến cả phong cách cũng không còn." Vương Tinh đã trả lời một loạt câu hỏi, cuối cùng cũng có người hỏi về việc quay phần tiếp theo của 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》. "Bộ phim sẽ sử dụng dàn diễn viên cũ, bao gồm cả Châu Tinh Trì." Vương Tinh đưa ra câu trả lời rất khẳng định về vấn đề này: "Tôi biết gần đây anh ấy có trạng thái rất tệ, nhưng tôi sẽ cho anh ấy một cơ hội nữa." Vương Tinh khó khăn lắm mới thoát khỏi đám phóng viên đó, nhưng khi bước vào đại sảnh thì đã không còn thấy bóng dáng Lâm Hựu Luân đâu nữa.

Hắn đứng ở cửa đại sảnh nhìn quanh một lát, liền thấy một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn, mặt mày hồng hào, bước đi mạnh mẽ, cười toe toét đi về phía hắn. "Ông chủ Hướng, thực sự xin lỗi, vừa nãy ở cửa bị phóng viên chặn lại nên đến trễ." Vương Tinh mặt tươi rói đón lấy, vừa gặp mặt liền chắp tay xin lỗi. "Ôi, anh nói gì vậy chứ, hôm nay vốn dĩ là tiệc mừng công cho đoàn làm phim, nhân vật chính như anh mà không đến thì buổi tiệc này làm sao mà bắt đầu được." Hướng Hoa Cường cười ha hả.

Khi ở đoàn làm phim, anh ta đã từng tiếp xúc với Vương Tinh, cả hai đều không xa lạ gì nhau.

Hai người vừa nói vừa cười đi vào trong, giữa đường còn gặp em trai của Hướng Hoa Cường là Hướng Hoa Thắng.

Vĩnh Thịnh trên danh nghĩa là do anh em họ Hướng cùng nhau sáng lập, nhưng công việc của công ty đều do Hướng Hoa Thắng quản lý, Hướng Hoa Cường phần lớn thời gian chỉ làm ông chủ rảnh rỗi.

Nét mặt Hướng Hoa Cường cứng rắn, rãnh sâu ở giữa lông mày, như thể hai hàng lông mày rậm rịt bị khóa chặt lại với nhau, mang một vẻ nghiêm trang oai vệ, khí phách thâm trầm, rộng lượng.

Hướng Hoa Thắng có khuôn mặt thiên về ôn hòa, còn đeo một cặp kính, khí thế không sắc bén như anh trai, nhìn qua là biết người có nhiều tâm tư.

Hướng Hoa Thắng vừa mới nâng ly mời rượu một bàn khách xong, quay người lại thì gặp Hướng Hoa Cường và Vương Tinh. "Đạo diễn Vương, sao chỉ có một mình anh đến vậy?" Hướng Hoa Thắng không thấy người mình muốn tìm bên cạnh Vương Tinh, không khỏi có chút thất vọng.

Sau khi Hướng Hoa Thắng nhắc nhở như vậy, Hướng Hoa Cường lúc này mới nhớ ra hôm nay còn mời một vị khách khác.

Ban đầu hai anh em họ tìm Vương Tinh quay phim, phần lớn là vì mối quan hệ tốt giữa Vương Tinh và người kia.

Đối phương chịu giúp Vương Tinh viết kịch bản nên họ mới đầu tư tiền. "Chẳng lẽ Lâm tiên sinh đến chút mặt mũi này cũng không chịu cho?" Sắc mặt Hướng Hoa Cường lập tức trở nên u ám.

Vương Tinh mặt đầy nghi hoặc hỏi ngược lại: "Các anh không thấy cậu ấy sao?" Anh em họ Hướng nhìn nhau, Hướng Hoa Cường khó hiểu hỏi: "Các anh không phải đi cùng nhau sao?" "Nhưng cậu ấy vừa nãy đã bỏ tôi lại một mình mà vào trước, tôi còn tưởng các anh đã gặp mặt rồi." Dưới lời giải thích của Vương Tinh, anh em họ Hướng mới biết đây là một sự hiểu lầm.

Hướng Hoa Thắng gật đầu, "Anh Mười, anh dẫn đạo diễn Vương vào trước, em đi tìm khắp nơi xem sao." "Hay là chúng ta chia nhau ra tìm, như vậy sẽ nhanh hơn một chút." Vương Tinh đề nghị.

Hướng Hoa Cường cũng thấy Vương Tinh nói có lý.

Hướng Hoa Thắng đi tìm một mình, biết đâu lại lỡ mất người ở chỗ nào đó.

Ba người thương lượng xong xuôi, liền chia nhau ra đi tìm người.

Chương 43

– Lâm Hựu Luân bước vào đại sảnh, vừa tháo kính râm xuống, liền nghe thấy bên cạnh có người gọi mình một tiếng.

Quay đầu nhìn lại, lại là một người đàn ông trung niên chưa từng gặp mặt.

Người này trông khoảng hơn năm mươi tuổi, gò má cao, sống mũi thấp, trong mắt ẩn chứa ý cười, trông rất hòa nhã. "Tôi là Hà Quán Xương, nói ra thì cũng coi như là bạn cũ với Lâm tiên sinh." "Cửu ngưỡng đại danh của Hà tiên sinh, không ngờ hôm nay lại có thể gặp ở đây." Lâm Hựu Luân nghiêm túc đánh giá đối phương một lượt.

Không ngờ ở đây cũng có thể gặp người của Gia Hòa, hơn nữa còn là một nhân vật tầm cỡ như vậy.

Hà Quán Xương năm đó đã giúp Gia Hòa lôi kéo Lý Tiểu Long, cuối thập niên 70 lại mang về Thành Long cho Gia Hòa.

Việc Gia Hòa có thể vươn lên sau này, áp đảo Thiệu Thị, Hà Quán Xương có công lớn nhất.

Việc anh ta đại diện Gia Hòa tham dự tiệc mừng công của Vĩnh Thịnh không có gì lạ, điều lạ là anh ta lại có thể gặp Lâm Hựu Luân ngay ở cửa, điều này không thể giải thích bằng sự trùng hợp được. "Lâm tiên sinh lại viết ra một kịch bản ăn khách, tôi cũng chỉ là đến ké chút may mắn thôi." Hà Quán Xương nói chuyện rất khách sáo, còn nhiệt tình mời Lâm Hựu Luân qua ngồi cùng, Lâm Hựu Luân không tiện từ chối, đành đi theo Hà Quán Xương đến bàn của anh ta.

Ngồi cùng bàn còn có Thái Vĩnh Xương, người đã từng gặp Lâm Hựu Luân hai lần.

Anh ta thấy Lâm Hựu Luân đi tới, biểu cảm lập tức có chút không tự nhiên.

Lâm Hựu Luân ban đầu đã hứa với Thái Vĩnh Xương rằng sẽ ưu tiên Gia Hòa khi viết kịch bản mới.

Mặc dù hắn thực sự đã viết kịch bản phần tiếp theo của 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 cho Gia Hòa trước, nhưng bộ phim đó đến bây giờ vẫn chưa quay.

Ngược lại, kịch bản hắn giúp Vĩnh Thịnh viết lại đại thắng.

Ông chủ lớn Trâu Văn Hoài rất không hài lòng về chuyện này, ẩn ý còn có chút trách móc Thái Vĩnh Xương làm việc không hiệu quả.

Hà Quán Xương đích thân ra mặt, đến tiệc mừng công của Vĩnh Thịnh để "chặn" Lâm Hựu Luân, điều này tự nó đã nói lên rất nhiều vấn đề.

Thái Vĩnh Xương trong lòng tuy có chút khó chịu, lúc này lại không thể không nở nụ cười đứng dậy, bày tỏ sự hoan nghênh đối với sự có mặt của Lâm Hựu Luân. "Anh Lâm, chúng ta lại gặp nhau rồi." "Giám đốc Thái, vẫn khỏe chứ." Lâm Hựu Luân gật đầu với Thái Vĩnh Xương, cả hai đều không có ý định nói chuyện sâu hơn, ngồi xuống liền không nói gì nữa.

Hà Quán Xương thì lại quen thuộc trò chuyện với Lâm Hựu Luân. "Trước mặt người hiểu chuyện không nói lời vòng vo, Lâm tiên sinh thật sự không nghĩ rằng tôi đến đây là để tham gia tiệc mừng công của Vĩnh Thịnh đấy chứ?" Hà Quán Xương nói chuyện khá thẳng thắn, bày tỏ rõ ràng với Lâm Hựu Luân rằng mình đến là vì hắn. "Anh Hà nói quá rồi, tôi đâu có tài đức gì mà dám nhận sự yêu mến như vậy của anh." Lâm Hựu Luân miệng khiêm tốn, nhưng lại không chịu bày tỏ thái độ. "Không chỉ tôi, ông Trâu cũng rất thưởng thức Lâm tiên sinh, hôm khác còn định mời anh ra gặp mặt.

Hai người đều là những người rất có ý tưởng về điện ảnh, chắc chắn sẽ có nhiều đề tài chung để nói." Hà Quán Xương cũng không vội, chỉ muốn từ từ khai thác Lâm Hựu Luân. "Gia Hòa trước có Lý Tiểu Long, nay lại có Thành Long gánh vác nửa giang sơn, trong giới điện ảnh Hong Kong muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, không biết ông Trâu còn muốn nói chuyện gì với tôi?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại.

Hà Quán Xương nghe vậy ngẩn người, sau đó cười ha hả, "Lâm tiên sinh đây không phải là cố tình hỏi ư?" "Tôi thật lòng muốn thỉnh giáo, rốt cuộc tôi có điểm gì mà ông Trâu lại coi trọng đến vậy?" Thấy Lâm Hựu Luân vẻ mặt nghiêm túc, Hà Quán Xương thu lại nụ cười, gật đầu nói: "Nếu chỉ xét thị trường Hong Kong, Lâm tiên sinh đối với Gia Hòa cũng chỉ là thêm hoa trên gấm.

Nhưng nếu mục tiêu của Gia Hòa không chỉ là Hong Kong thì sao?

Sau khi Lý Tiểu Long qua đời, chỉ có bộ phim 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 do Lâm tiên sinh viết đã mang lại cho Gia Hòa hàng trăm triệu doanh thu từ nước ngoài.

Chỉ riêng điểm này, Lâm tiên sinh chính là người mà Gia Hòa chúng tôi nhất định phải tranh giành." Ban đầu Gia Hòa nhờ Lý Tiểu Long mà thuận lợi mở cửa thị trường quốc tế, ba bộ phim 《Đường Sơn Đại Huynh》, 《Mãnh Long Quá Giang》, 《Tinh Võ Môn》 đã tạo ra doanh thu ngoại hối kinh ngạc.

Đáng tiếc Lý Tiểu Long mất sớm, con đường Gia Hòa tiến vào thị trường quốc tế buộc phải bị gián đoạn.

Năm 1980, Trâu Văn Hoài với dã tâm tái khởi bắt đầu quảng bá thế hệ siêu sao hành động mới là Thành Long, đặt làm riêng cho anh ấy bộ phim hành động 《Sát Thủ Hào》 phù hợp với khẩu vị khán giả phương Tây, nhưng đáng tiếc phản ứng thị trường lại nhạt nhẽo.

Năm thứ hai Gia Hòa lại tiếp tục tấn công, sản xuất bộ phim hành động đua xe 《Pháo Đạn Phi Xa》.

Bộ phim này quy tụ một lượng lớn ngôi sao Âu Mỹ, lại là Thành Long và Hứa Quán Văn cùng nhau đóng chính.

Bộ phim này thì rất được hoan nghênh, doanh thu phòng vé toàn cầu đạt đỉnh, mang lại cho Gia Hòa gần trăm triệu lợi nhuận khổng lồ.

Đáng tiếc doanh thu phòng vé của phần tiếp theo bộ phim này lại không được như ý.

Mà Thành Long, diễn viên chính của 《Sát Thủ Hào》 và hai bộ 《Pháo Đạn Phi Xa》 vẫn chưa được khán giả Âu Mỹ công nhận.

Ngay lúc Gia Hòa chuẩn bị thu cờ rút trống, một bộ phim kinh phí thấp là 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 lại càn quét hàng trăm triệu doanh thu phòng vé ở thị trường nước ngoài.

Dã tâm tiến quân thị trường quốc tế của Trâu Văn Hoài lại một lần nữa bị thổi bùng lên, và lần này ông ấy đã khóa mục tiêu vào Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân còn chưa kịp mở lời, phía sau đã truyền đến một giọng nói: "Ông Hà, Lâm tiên sinh hôm nay là quý khách của Vĩnh Thịnh chúng tôi, sao lại bị kéo sang bàn của ông vậy?" Hướng Hoa Thắng nghe cấp dưới nói bàn Gia Hòa có một người trẻ tuổi lạ mặt, ông ta vừa đi tìm Lâm Hựu Luân vừa tiện thể ghé qua xem thử, không ngờ hai việc lại giải quyết cùng lúc.

Hướng Hoa Thắng những năm 90, khi điện ảnh Hong Kong suy thoái, liền rút khỏi giới điện ảnh, giao lại thương hiệu Vĩnh Thịnh cho anh trai Hướng Hoa Cường để thành lập "Vĩnh Thịnh Giải Trí".

Vì vậy, ấn tượng của Lâm Hựu Luân về ông ta ở kiếp trước không sâu đậm bằng Hướng Hoa Cường, chỉ biết sau này ông ta

chuyên tâm đầu cơ chứng khoán và tiến quân vào ngành cờ bạc Macau, tiền tài tăng vọt.

Hà Quán Xương đầu tiên gọi lớn "ông chủ Hướng", Lâm Hựu Luân lúc này mới nhận ra thân phận của Hướng Hoa Thắng.

Anh cũng cùng Hà Quán Xương đứng dậy, nâng ly rượu chuẩn bị mời rượu Hướng Hoa Thắng.

Hướng Hoa Thắng chỉ chạm ly với Hà Quán Xương, sau đó vòng tay qua vai Lâm Hựu Luân, nói với Hà Quán Xương: "Lâm tiên sinh hôm nay là nhân vật chính của tiệc mừng công, mọi người bên kia vẫn đang chờ, nên không thể tiếp tục ở đây bầu bạn với ông Hà nữa.

Tôi cạn ly rượu này, xem như thay Lâm tiên sinh tạ lỗi với ông Hà." Từ những lời Hà Quán Xương nói hôm nay, Lâm Hựu Luân nhận ra Gia Hòa có dã tâm không nhỏ, nhưng anh không muốn đáp lời Gia Hòa nhanh như vậy.

Đang lúc không biết mở miệng thế nào, Hướng Hoa Thắng đột nhiên xuất hiện đã giúp anh thoát khỏi tình thế khó xử.

"Khi khác có thời gian, tôi nhất định sẽ đến thăm ông Trâu.

Hôm nay quả thật như ông chủ Hướng nói, bên kia còn rất nhiều người đang chờ, tôi sẽ không ở lại tiếp tục trò chuyện với ông Hà nữa." Lâm Hựu Luân nâng ly về phía Hà Quán Xương, nói lời cáo lỗi rồi chuẩn bị rời đi.

Hà Quán Xương cũng không tiện giữ lại, chỉ đành trơ mắt nhìn Lâm Hựu Luân và Hướng Hoa Thắng cùng nhau rời đi.

Chờ Lâm Hựu Luân đi rồi, Thái Vĩnh Xương mới bực tức mở miệng: "Chúng ta đã nói chuyện đến nước này, ý định đã đủ rõ ràng, chẳng lẽ cứ để hắn đi như vậy mà không nói một lời nào sao?" Hà Quán Xương nhìn theo bóng lưng Lâm Hựu Luân khuất xa, trong lòng

đầy sự bất lực.

Hôm nay là trên địa bàn của Vĩnh Thịnh, hơn nữa lại trước mặt Hướng Hoa Thắng, ông ta có tài giỏi đến mấy cũng không thể giữ người lại.

Ông ta khẽ thở dài: "Trâu tiên sinh nói không sai, nếu người này không thể trở thành bạn của Gia Hòa, chắc chắn sẽ trở thành kẻ thù lớn nhất của chúng ta." Thái Vĩnh Xương trong lòng không cho là đúng, chỉ cảm thấy Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương đã quá đề cao Lâm Hựu Luân, tên nhóc này chưa chắc đã lợi hại như họ nghĩ.

Hà Quán Xương cũng không nghĩ đến việc phải thuyết phục Thái Vĩnh Xương vào lúc này, có lẽ không bao lâu nữa, Thái Vĩnh Xương sẽ tự mình nhìn rõ vấn đề này, chỉ có điều, lúc đó Lâm Hựu Luân và Gia Hòa là địch hay bạn thì khó mà nói được. —— "Lâm tiên sinh sao lại chạy sang ngồi chung bàn với bọn người Gia Hòa vậy?

Chẳng lẽ là chê Vĩnh Thịnh chúng tôi hôm nay tiếp đãi không chu đáo sao?" Hướng Hoa Thắng tìm Lâm Hựu Luân mãi mới thấy, vừa rời khỏi bàn của Hà Quán Xương liền càu nhàu.

"Ông chủ Hướng nói đùa rồi.

Tôi vào đây thì tình cờ gặp ông Hà, được ông ấy mời nên mới sang ngồi.

Tôi là người không thích náo nhiệt lắm, mấy chuyện trên bàn tiệc cứ để Vương mập đi ứng phó, ông chủ Hướng cứ việc đi tiếp đón những khách khác, sắp xếp cho tôi một cái bàn yên tĩnh ngồi là được rồi." Lâm Hựu Luân giải thích đơn giản hai câu.

Hướng Hoa Thắng lại nắm lấy cánh tay anh không buông: "Ai, sao có thể như vậy được, anh là quý khách của Vĩnh Thịnh, đương nhiên phải ngồi bàn chủ.

Chương 44

Anh mười của tôi cũng đang chờ bên đó, lần này anh giúp anh ấy thiết kế nhân vật trong phim, anh ấy diễn rất đã, nói hôm nay nhất định phải tự mình mời rượu anh." Lâm Hựu Luân đành bất đắc dĩ đi theo Hướng Hoa Thắng về phía bàn chủ náo nhiệt nhất.

Hướng Hoa Cường từ xa đã thấy người trẻ tuổi bên cạnh em trai mình, đột nhiên đứng dậy.

Những người khác trên bàn không hiểu lý do, đều cho rằng ông ta muốn mời rượu, cũng đứng theo.

Không ngờ Hướng Hoa Cường nâng ly rượu lại rời khỏi chỗ ngồi, khiến mọi người ngơ ngác.

"Lâm tiên sinh, cuối cùng anh cũng đến rồi." Hướng Hoa Cường và Lâm Hựu Luân chưa từng gặp mặt, nhưng vừa nhìn đã nhận định anh là người mình muốn tìm.

Vừa gặp mặt đã nói Lâm Hựu Luân đến muộn, bắt anh phải uống một ly phạt.

Lâm Hựu Luân thầm cười khổ, đại lão vẫn là đại lão, vừa gặp mặt đã bắt anh uống rượu phạt.

Anh không xa lạ gì với Hướng Hoa Cường, nhưng khi tận mắt thấy người thật, chỉ cảm thấy Hướng Hoa Cường rất có phong thái, rất uy quyền.

Lâm Hựu Luân cạn một ly rượu, Hướng Hoa Cường lúc này mới kéo anh cùng nhập tiệc.

Lúc này những người khác mới biết thân phận của Lâm Hựu Luân, nhìn anh với ánh mắt không khỏi có chút ngưỡng mộ.

Hướng Hoa Cường, Hướng Hoa Thắng ngồi hai bên trái phải, bầu bạn với một người trẻ tuổi.

Cảnh tượng này tại bàn chủ bị rất nhiều người trong đại sảnh nhìn thấy, nhất thời rất nhiều người đều đi hỏi thăm người trẻ tuổi này là ai.

Hà Quán Xương nhìn tất cả những điều này, nỗi lo trong mắt càng sâu sắc hơn.

Vốn dĩ chỉ có Gia Hòa và Thiệu Thị tranh giành Lâm Hựu Luân, giờ đây Vĩnh Thịnh cũng chạy đến chen chân vào.

Thái độ của Lâm Hựu Luân lại mơ hồ không rõ, Hà Quán Xương cũng không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Lâm Hựu Luân, chỉ còn cách án binh bất động.

Nếu nói sự nổi tiếng của 《Bảo bối trí đa tinh》 có thể coi là may mắn, thì thành tích phòng vé kinh người của 《Đổ Thần》 đã không thể nào dùng may mắn để giải thích được nữa.

Cả hai bộ phim này đều do đạo diễn Vương Kinh chỉ đạo, mà giới điện ảnh Hong Kong từ trước đến nay không mấy coi trọng biên kịch, nên nhiều người đều cho rằng thành công của phim là công lao của Vương mập.

Nhưng hôm nay, từ thái độ và phản ứng của anh em nhà họ Hướng, có người lại nhận ra một ý nghĩa khác.

Người trẻ tuổi không lộ vẻ gì đặc biệt này, liên tục viết ra hai kịch bản bán chạy phòng vé lớn.

Liên hệ với thái độ của bên Vĩnh Thịnh, rất nhiều người lúc này mới nhận ra, hóa ra Lâm Hựu Luân mới là nhân vật chính của buổi tiệc mừng công hôm nay.

Vương Kinh dẫn theo nhóm tám người trong đoàn làm phim và

mấy diễn viên chính, trên sân khấu giữa đại sảnh vừa khui sâm panh vừa đốt pháo hoa.

Chỉ là đa số khách dưới đài không mấy bận tâm đến mấy tiết mục này, người cầm ly rượu đến bàn chủ mời rượu thì tấp nập không dứt.

Lúc đầu có người đến mời rượu, khi Lâm Hựu Luân đặt ly xuống, rượu vẫn còn vơi đi một ít.

Sau này, người đến mời rượu ngày càng nhiều, mỗi lần anh nâng ly chỉ khẽ chạm môi vào ly.

Chỉ khi Hà Quán Xương đến mời rượu, anh mới uống cạn ly rượu trong tay.

Anh em nhà họ Hướng đi mời rượu các bàn khác trở về, thấy cảnh này, Hướng Hoa Thắng liền kéo nhẹ Hướng Hoa Cường, thì thầm với anh trai: "Vừa nãy tên nhóc đó bị bên Gia Hòa kéo đi nói chuyện nửa ngày đó, Trâu Văn Hoài chắc cũng muốn lôi kéo tên nhóc đó." Các điều kiện của Gia Hòa đều mạnh hơn Vĩnh Thịnh, Hướng Hoa Thắng lo lắng Lâm Hựu Luân bị Gia Hòa lôi kéo, sau này sẽ không chịu hợp tác với Vĩnh Thịnh nữa.

"Anh cứ yên tâm, tên nhóc này là người hiểu chuyện.

Vĩnh Thịnh tuy không bằng Gia Hòa, nhưng có vài chuyện Gia Hòa không làm được, chúng ta lại có thể.

Trừ phi sau này nó không có việc gì cầu đến chúng ta, nếu không dù nó có thật sự ngả về Gia Hòa, cũng sẽ không cắt đứt quan hệ với chúng ta." Sự tự tin của Hướng Hoa Cường đến từ một thân phận khác của mình, hơn nữa ông ta còn nhìn ra một điểm yếu trên người Lâm Hựu Luân.

"Danh vọng và lợi ích đối với tên nhóc này đều không hấp dẫn lắm, nhưng nó rất coi trọng bạn bè.

Chỉ cần quan hệ của nó với Vương Kinh không thay đổi, chúng ta lôi kéo được Vương mập, thì coi như đã trói nửa chân nó ở Vĩnh Thịnh này rồi, sau này cơ hội hợp tác còn nhiều." Vĩnh Thịnh hôm nay chỉ mời những đồng nghiệp trong ngành, mà Hà Quán Xương với tư cách là nhân vật số hai của Gia Hòa, mỗi lời nói hành động của ông ta đều được chú ý.

Việc ông ta đích thân đến mời rượu Lâm Hựu Luân, trong mắt người khác rất dễ dẫn đến nhiều liên tưởng và suy đoán.

Thiệu Thị hôm nay cũng nhận lời tham dự, nhưng Thiệu Dật Phu sau khi có tuổi thì rất ít tham gia các hoạt động như thế này.

Người đại diện Thiệu Thị tham dự tiệc rượu là Phương Dật Hoa.

Nhìn thấy Hà Quán Xương mời rượu ở bàn đó, bà ta trong lòng chỉ khẽ cười lạnh.

Lâm Hựu Luân trước mặt Thiệu Dật Phu đã không hề che giấu dã tâm bừng bừng của mình, vậy thì sao lại dễ dàng chấp nhận thiện ý chiêu mộ của Gia Hòa?

Trâu Văn Hoài tự hào là người biết nhìn người, nhưng lần này lại nhìn lầm rồi.

Thiệu Thị và Gia Hòa bề ngoài hòa thuận, nhưng thực chất ngấm ngầm vẫn luôn đối đầu.

Bị người của Gia Hòa giành trước, Phương Dật Hoa liền không muốn tiếp tục chen vào cái náo nhiệt này nữa.

Tên nhóc này hôm nay đã đủ gây chú ý rồi, bà ta mà lại đến nữa, thì thật sự là đã nâng Lâm Hựu Luân lên tận trời rồi.

Phương Dật Hoa cân nhắc rất kỹ lưỡng, bà ta biết với tính cách vốn dĩ kín đáo của Lâm Hựu Luân, chưa chắc anh sẽ cảm kích thịnh tình của mình, trong lòng khó nói còn cảm thấy bà ta xen vào việc của

người khác.

Có chuyện gì thì đợi sau đó đi tìm tên nhóc này nói chuyện sẽ thích hợp hơn.

Tuy nhiên, đã đến rồi mà không chào hỏi thì cũng không hợp lý.

Phương Dật Hoa ngả người ra sau, A Hào đang đứng sau lưng bà ta liền cúi thấp người, Phương Dật Hoa nghiêng đầu thì thầm hai câu với anh ta.

Sau đó A Hào, cầm một ly rượu, đi về phía bàn của Lâm Hựu Luân.

Vừa lúc Vương Kinh dẫn theo Chu Nhuận Phát và Lưu Đức Hoa đến mời rượu, A Hào đành phải đứng sang một bên trước.

Là nhân vật chính trên danh nghĩa của tiệc mừng công hôm nay, Vương Kinh mỗi khi đến một bàn đều bị người ta mời rượu.

Lúc này ông ta đã uống không ít, khi nói chuyện với Lâm Hựu Luân, lưỡi đã hơi líu lại.

Lâm Hựu Luân đi cùng Vương Kinh, nếu Vương Kinh say, Lâm Hựu Luân còn phải chịu trách nhiệm đưa ông ta về.

Vương Kinh cứ khăng khăng muốn cạn ly với Lâm Hựu Luân, nhưng Lâm Hựu Luân lại một mực từ chối.

Vương Kinh không xuống nước được, đành vòng tay qua vai Lâm Hựu Luân, kéo anh sang một bên, cúi đầu nói nhỏ: "Làm ơn đi, trước mặt nhiều người như vậy, anh cũng phải giữ thể diện cho tôi một chút chứ?" Lâm Hựu Luân ghét cái tên mập này nói chuyện toàn mùi rượu, gạt tay ông ta đang đặt trên vai mình ra, nói: "Chỉ cần anh uống say mà tự bò về được, tôi sẽ uống cùng anh." Vương Kinh ợ một hơi rượu, vỗ vai Lâm Hựu Luân: "Anh em tốt, đủ nghĩa khí!" Quay người lại, Vương Kinh lập tức tuyên bố với những người khác: "A Luân nói

rồi, uống rượu vang không đã, uống bia mới sảng khoái, tất cả đổi sang ly lớn, mọi người cạn ly!" Vương Kinh nói vậy, những người sau đó đến mời rượu đều đổi sang bia.

Mặc dù Lâm Hựu Luân chỉ dùng một ly nhỏ, nhưng uống một vòng với những người trong đoàn làm phim, anh vẫn bị chuốc không ít rượu.

Lâm Hựu Luân lần này đã giúp Lưu Đức Hoa rất nhiều.

Khi tên nhóc này đến mời rượu, chẳng nói gì, tự mình cạn ba ly trước, khiến Lâm Hựu Luân không uống cũng cảm thấy ngại.

Còn đến lượt Chu Nhuận Phát mời rượu thì Phát ca đã say trước rồi.

Ông ta cầm ly rượu loạng choạng đứng trước mặt Lâm Hựu Luân, người cũng không đứng vững, nhưng vẫn muốn kéo Lâm Hựu Luân cùng cạn một ly.

Chu Nhuận Phát thật lòng cảm ơn Lâm Hựu Luân.

Nếu không phải Lâm Hựu Luân đã cho ông ta cơ hội lần này, ông ta cũng không biết mình phải đợi đến bao giờ mới có cơ hội xoay chuyển tình thế.

Chương 45

Một số người có mặt hôm nay, trong khoảng thời gian Chu Nhuận Phát thất thế đã không ít lần nói lời cay nghiệt.

Giờ đây Chu Nhuận Phát khí thế ngất trời đứng trước mặt họ, trong lòng hả hê, rượu tự nhiên càng uống càng vui.

Lâm Hựu Luân ghé sát tai Chu Nhuận Phát, khuyên ông ta uống ít đi hai ly, nhưng Phát ca lại xua tay, nói hôm nay nhất định phải uống nhiều.

Lâm Hựu Luân đành bất đắc dĩ lại cạn một ly với ông ta.

Tiễn nhóm tám người của đoàn làm phim đi, Lâm Hựu Luân còn chưa kịp nghỉ ngơi lấy hơi, A Hào đã cầm ly rượu đi tới.

"Lâm tiên sinh, chúc mừng anh." A Hào tự mình cạn ly rượu này, nhưng để Lâm Hựu Luân tùy ý.

A Hào tuy làm việc ở Thiệu Thị, nhưng đa phần thời gian chỉ làm việc cho một mình Phương Dật Hoa, người biết anh ta không nhiều, khi đến mời rượu cũng không gây chú ý quá lớn.

Lâm Hựu Luân lại biết thân phận của A Hào.

Uống rượu xong, anh liền hỏi: "Phương tiểu thư cũng đến rồi sao?" "Việc ở đây xong xuôi, Phương tiểu thư còn muốn mời Lâm tiên sinh ra ngoài ngồi riêng, nên bây giờ không tiện qua làm phiền." A Hào không phủ nhận, chỉ thuật lại ý của Phương Dật Hoa.

Phương Dật Hoa lúc này hẹn mình gặp mặt muốn nói chuyện gì, Lâm Hựu Luân đại khái cũng đoán được một phần.

Anh đã sớm chuẩn bị cho việc này, nên liền không từ chối.

Thấy A Hào và Lâm Hựu Luân nói chưa được mấy câu đã quay về, Phương Dật Hoa còn tưởng Lâm Hựu Luân đã từ chối lời mời của mình, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn.

Bà ta không muốn để bọn người Gia Hòa chê cười, nên chuẩn bị đợi A Hào quay lại thì đi thẳng.

Đã quyết định sẽ đi, Phương Dật Hoa vẫn nhìn quanh, lúc này mới phát hiện bàn của họ thiếu một người.

"Tiểu Hiền đâu rồi?" "Cô ấy đi vệ sinh rồi, chắc sắp quay lại ngay thôi." Người nói là một người đàn ông trông rất "đẹp" ngồi bên cạnh Phương Dật Hoa.

Người này nhìn chừng hơn bốn mươi tuổi, đường nét khuôn mặt hơi mềm mại, làn da trắng nõn mềm mại như phụ nữ, một đôi mắt rất linh khí cùng với cặp lông mày kiếm khiến vẻ anh tuấn của ông ta mang theo vài phần mị lực.

Người này ở Hong Kong không mấy danh tiếng, nhưng lại là "danh nhân" của Đài Bắc.

Ông ta từng viết nhiều tản văn nhỏ được yêu thích dưới bút danh "Liễu Thượng Huệ" trên 《Hoa Báo》 Đài Bắc, còn là bạn thân của nhà văn võ hiệp lừng danh Đài Loan Cổ Long.

Nhân vật Mã Phương Trung trong tiểu thuyết 《Lưu Tinh · Hồ Vũ Điệp · Kiếm》 của Cổ Long, chính là lấy từ âm đọc gần giống tên ông ta.

Còn tên thật của ông ta là Mã Phương Tung, hiện là giám đốc chi nhánh Đài Loan của Thiệu Thị.

Các tiểu thuyết sau này của Cổ Long giao cho Thiệu Thị chuyển thể, đều do Mã Phương Tung đứng sau ra sức, vì vậy Thiệu Dật Phu vẫn luôn yên tâm giao các công việc của chi nhánh Đài Loan cho ông

ta quản lý.

Năm nay Đài Loan chiếu một bộ phim nghệ thuật 《Đêm Nay Bên Hồ Sẽ Rất Lạnh》, nữ nhân vật chính trong phim thanh lệ thoát tục, khiến Mã Phương Tung kinh ngạc như gặp tiên nữ.

Sau đó ông ta vẫn nhớ mãi nữ diễn viên này, hỏi thăm mới biết cô ấy năm nay mới 17 tuổi, là lần đầu đóng phim.

Mã Phương Tung nảy sinh lòng yêu tài, liền luôn chú ý đến động thái của cô ấy.

Trong thời gian này, Phương Dật Hoa có việc sang Đài Loan một chuyến, Mã Phương Tung liền hết sức tiến cử cô ấy với Phương Dật Hoa.

Phương Dật Hoa cũng rất thích cô bé này, liền dùng 28 vạn đô la Hong Kong mua lại hợp đồng cô ấy đã ký với công ty Đài Loan, đưa cô ấy đến Hong Kong phát triển.

Mã Phương Tung đến Hong Kong công tác, gặp phải tiệc mừng công do Vĩnh Thịnh tổ chức.

Phương Dật Hoa liền bảo Mã Phương Tung đưa cô ấy theo, nói là để cô ấy đến xem tận mắt.

Phương Dật Hoa vốn định đi trước, để Mã Phương Tung ở lại chờ người, nhưng A Hào lại mang về tin tức Lâm Hựu Luân đã đồng ý hẹn gặp, Phương Dật Hoa đột nhiên lại đổi ý không đi nữa.

"Phương Tung, tôi nghe nói anh vẫn luôn muốn gặp tác giả của 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》?" "Ông ấy hôm nay cũng đến sao?" Mã Phương Tung lộ vẻ kinh ngạc mừng rỡ.

Bạn thân Cổ Long của ông ta đánh giá rất cao bộ tiểu thuyết này, kéo theo ông ta cũng nảy sinh hứng thú với tác giả tiểu thuyết.

Tuy nhiên, Mã Phương Tung biết rất ít về các sự việc ở Hong Kong, nên không biết rằng người trẻ tuổi được mọi người săn đón tại buổi tiệc hôm nay chính là người ông ta vẫn luôn muốn gặp.

Phương Dật Hoa nhìn về phía bàn của Lâm Hựu Luân, Mã Phương Tung lúc này mới chợt nhận ra rằng mình suýt chút nữa đã bỏ lỡ cơ hội làm quen với đối phương.

Ông ta vội vàng nâng ly rượu, định đứng dậy, nhưng lại bị Phương Dật Hoa ngăn lại.

"Đừng vội, tôi đã bảo A Hào hẹn gặp anh ấy rồi.

Đến lúc đó anh cứ dẫn Tiểu Hiền và đi cùng tôi đến buổi hẹn." Lâm Hựu Luân đã uống không ít bia, say thì không say, chỉ là muốn đi vệ sinh.

Anh kéo một người phục vụ hỏi rõ vị trí nhà vệ sinh.

Khi tìm đến nơi còn đặc biệt nhìn bảng hiệu ở cửa, xác nhận mình không đi nhầm.

Trong nhà vệ sinh tổng cộng có sáu buồng, ba buồng ở giữa treo bảng hiệu "khóa đã hỏng", hai buồng trong cùng có người đều khóa cửa.

Lâm Hựu Luân đi một vòng, chỉ phát hiện có một buồng hình như cửa đang mở.

Lâm Hựu Luân lúc này thật sự đang rất gấp, vừa thấy cửa không khóa, chẳng nghĩ ngợi gì liền kéo mạnh ra, cúi đầu kéo khóa quần đến nửa chừng mới nhớ ra nhìn vào bên trong một cái.

Anh vừa nhìn, không hề tầm thường, giống như bị điểm huyệt, lập tức trợn mắt há mồm, miệng tròn xoe vì kinh ngạc, như một con cá đang há miệng hớp nước.

Cô gái mặc váy tím đang trốn trong buồng vội vàng bịt miệng Lâm Hựu Luân.

Nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, cô ấy vội vàng khóa lại cửa buồng.

"Anh hứa với tôi là không la lớn, tôi mới bỏ tay ra." Sợ người bên ngoài nghe thấy, cô gái váy tím hạ giọng rất thấp, Lâm Hựu Luân hoàn toàn phải nhìn khẩu hình mới đoán được cô ấy đang nói gì.

Lâm Hựu Luân gật đầu mạnh.

Cô gái váy tím bỏ tay ra, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng nhìn rõ khuôn mặt cô ấy.

Đây là một khuôn mặt trắng trẻo mà xinh đẹp, một nửa như được hơ nóng, một nửa như thoa phấn má hồng, tạo nên đôi gò má ửng đỏ.

Làn da mềm mại đến mức có thể véo ra nước.

Đôi mày vẽ cong cong, kéo dài đến thái dương, lông mi dài và mềm mại, làm nổi bật đôi mắt to tròn long lanh nước.

"Em..." Trong lòng Lâm Hựu Luân chợt bật ra một cái tên, chưa kịp mở lời, cô gái váy tím lại lần nữa đưa tay bịt kín miệng anh.

Cô gái váy tím nửa giận nửa hờn trừng mắt nhìn anh một cái, Lâm Hựu Luân lúc này mới nhớ ra mình đã hứa với người ta không nói to, vừa nãy anh kích động quá lại quên mất chuyện này.

Lâm Hựu Luân chỉ vào miệng mình, sau đó lại vẫy tay.

Cô gái váy tím lúc này mới bán tín bán nghi bỏ tay ra.

"Em có thể quay lưng lại không?" Lâm Hựu Luân không phát ra âm thanh, chỉ dùng khẩu hình để nói.

Cô gái váy tím cảnh giác hỏi anh muốn làm gì, Lâm Hựu Luân tỏ vẻ lúng túng, cố nén buồn tiểu chỉ vào bồn cầu.

Cô gái váy tím vặn mặt, ngượng ngùng vô cùng, vội vàng quay lưng lại.

Nghe tiếng nước xả không ngớt phía sau, vệt hồng trên mặt cô ấy càng thêm tươi tắn, lan dần đến sau tai và cổ, dường như mùi hương ngọt ngào, mềm mại của da thịt đang bốc hơi.

Chương 46

Khoảng một phút sau, Lâm Hựu Luân kéo khóa quần lên, thở phào một hơi dài.

Nghe tiếng nước xả bồn cầu, cô gái váy tím quay người lại, trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân đầy giận dỗi.

Lâm Hựu Luân vô tội nhún vai, dùng khẩu hình ra hiệu nói: "Đây là nhà vệ sinh nam." Cô gái váy tím đương nhiên biết đây là nhà vệ sinh nam, chỉ là nhà vệ sinh nữ đều đã đầy, bên ngoài còn có mấy người đang xếp hàng.

Cô ấy đã uống hai ly nước giải khát ở tiệc, khi đến nhà vệ sinh thì đã không nhịn được nữa rồi.

Cô ấy thấy nhà vệ sinh nam bên cạnh nửa ngày không có ai ra vào, liền bất chấp xông vào, chiếm một buồng.

Khi cô ấy vào thì không có ai, nhưng khi muốn ra ngoài thì người vào vệ sinh đột nhiên tăng lên.

Ngoài cửa buồng liên tiếp vang lên tiếng bước chân, khiến cô ấy sợ đến mức căn bản không dám ra ngoài.

Chờ đợi một lúc, cô gái váy tím khó khăn lắm mới lấy hết dũng khí mở hé một khe cửa, muốn xem bên ngoài còn có ai không.

Nhưng lại gặp phải Lâm Hựu Luân, tên cuồng vội này, bất chấp kéo cửa ra, tiếp đó liền xảy ra cảnh tượng vừa nãy.

Lâm Hựu Luân tiếp tục dùng khẩu hình, hỏi cô gái váy tím định ra ngoài bằng cách nào.

Cô gái váy tím đang khổ não vì chuyện này khi Lâm Hựu Luân nói anh có một ý kiến, nhưng nó sẽ làm cô ấy chịu chút uất ức.

Cô gái váy tím lúc đầu còn đầy hy vọng, tưởng mình gặp được người tốt.

Nhưng nghe xong lời giải thích của Lâm Hựu Luân, cô ấy chỉ hận không thể một cước đá Lâm Hựu Luân xuống bồn cầu.

Anh ta muốn cô giả làm bạn gái anh ta, hai người giả vờ trốn trong buồng hẹn hò, đây là ý tưởng tệ hại gì chứ.

"Vậy em tự tìm cách khác mà ra đi, tôi phải đi rồi." Lâm Hựu Luân muốn mở cửa đi ra, nhưng cô gái váy tím lại ấn giữ khóa cửa không cho anh đi.

"Không đồng ý cách của tôi, lại không cho tôi đi, rốt cuộc em muốn thế nào?" Cô gái váy tím nghĩ bụng mình đã ra ngoài lâu như vậy, người bên ngoài chắc đang sốt ruột rồi.

Cô ấy nghiến răng, gật đầu đồng ý làm theo cách Lâm Hựu Luân nói.

Tuy nhiên lại cảnh cáo Lâm Hựu Luân, không được thừa cơ chiếm tiện nghi của cô ấy.

Lâm Hựu Luân hít sâu một hơi, nghĩ bụng khoảnh khắc thử thách kỹ năng diễn xuất của mình cuối cùng cũng đến rồi.

Đẩy cửa buồng ra, phát hiện trong nhà vệ sinh không có ai, cả hai đều thở phào một hơi dài.

Khi đi bộ, Lâm Hựu Luân không dám dán sát vào người cô gái váy tím, chỉ hơi ôm nhẹ eo cô ấy, đi một cách cứng nhắc.

Đi được vài bước, liền dẫm phải giày cao gót của cô ấy, đành liên tục nói xin lỗi.

Trong lòng cô gái váy tím cũng rất bồn chồn, khi đi ngang qua bồn rửa mặt, cô ấy đột nhiên chú ý trong gương thấy sắc mặt mình đỏ

ửng, trong mắt lấp lánh thứ ánh sáng dị thường như thể đã say.

Một luồng xấu hổ dâng lên trong lòng, ánh mắt lập tức tránh khỏi tấm gương.

Nhìn thấy sắp đến cửa rồi, bên ngoài đột nhiên bước vào một người đàn ông trung niên bụng phệ.

Ông ta đầu tiên nhìn thấy Lâm Hựu Luân, sau đó mới nhìn thấy cô gái váy tím bên cạnh Lâm Hựu Luân, người đang đi giày cao gót và chỉ thấp hơn anh ta một chút.

Mắt ông ta trợn tròn, như thể có thứ gì đó nghẹn ở cổ họng, cảm thấy có rất nhiều điều muốn nói, nhưng nhất thời lại không thốt nên lời.

Lâm Hựu Luân phản ứng cực nhanh, lập tức ôm chặt cô gái váy tím, sau đó rất kiêu ngạo liếc nhìn người đàn ông kia một cái.

"Mỹ nhân của tôi rất xinh đẹp phải không?

Còn nhìn nữa cẩn thận tôi móc mắt ông ra!" Người đàn ông trung niên lập tức đỏ mặt, trong lòng thầm mắng cặp nam nữ chó má vô liêm sỉ này, lại chạy vào nhà vệ sinh hú hí, bị người ta bắt gặp còn kiêu ngạo đến vậy.

Ông ta đang định nổi giận, nhưng lại nhớ ra công ty điện ảnh Vĩnh Thịnh đang tổ chức tiệc mừng công ở đây, khách mời không chỉ có người trong giới điện ảnh, mà còn không ít bạn bè giang hồ đến ủng hộ.

Vạn nhất tên nhóc này có chút thế lực, chọc phải thì phiền phức rồi.

Thấy đối phương lộ vẻ do dự, Lâm Hựu Luân biết mình đã dọa được ông ta.

Lâm Hựu Luân muốn chính là hiệu quả này.

Cảm thấy cô gái váy tím trong lòng mình rõ ràng giãy dụa một cái, Lâm Hựu Luân biết điểm dừng, trừng mắt nhìn người đàn ông trung niên kia một cái, trước khi đi còn không quên cảnh cáo ông ta: "Đừng để tôi gặp lại ông nữa, nếu không hậu quả ông tự biết đấy." Vừa ra khỏi cửa, cô gái váy tím lập tức thoát khỏi vòng tay Lâm Hựu Luân.

Vừa nãy thấy tên này mặt đỏ tim đập thình thịch, còn tưởng anh ta là người tốt, không ngờ vừa gặp người, tên này liền lộ nguyên hình, nói rõ là không được chiếm tiện nghi của cô ấy, nhưng cuối cùng vẫn bị tên này chiếm tiện nghi.

"Đồ khốn, chúng ta hòa rồi!" Cô gái váy tím tức giận dậm chân một cái, quay đầu bỏ đi.

Chưa đi được bao xa, lời nói của Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng bay vào tai cô ấy từ phía sau: "Em còn nợ tôi một lời cảm ơn, tôi sẽ luôn ghi nhớ đó." Cô gái váy tím chính là "Tiểu Hiền" mà Phương Dật Hoa và Mã Phương Tung nhắc đến.

Khi cô ấy đi, không nói cho Lâm Hựu Luân biết tên mình, nhưng Lâm Hựu Luân lại biết cô ấy tên là Vương Tổ Hiền.

Ở thế hệ sau, cô ấy cùng Chung Sở Hồng, Trương Mạn Ngọc, Quan Chi Lâm được mệnh danh là "Tứ Đại Đán" của điện ảnh Hong Kong đầu những năm 90.

Nhan sắc khuynh đảo cả Hàn và Nhật, trở thành một trong những nữ thần và nữ minh tinh có nhân khí cao nhất thời đại đó.

Ngay cả danh xưng "Đôi chân đẹp nhất châu Á" cũng ra đời nhờ đôi chân tuyệt đẹp của cô ấy.

Lúc này Vương Tổ Hiền vẫn còn ở trạng thái thiếu nữ tự nhiên, cởi mở hoạt bát, xinh đẹp như vậy mà không hề giả tạo, dường như

mãi mãi đang tiến gần về phía anh, nhưng lại là đối tượng chỉ có thể nhìn từ xa chứ không thể mạo phạm.

Lâm Hựu Luân chưa từng nghĩ lần đầu gặp Vương Tổ Hiền lại "thú vị" đến thế, trong lòng không khỏi có chút mong chờ lần gặp gỡ tiếp theo của hai người.

"Sao đi vệ sinh lâu thế?" Vương Tổ Hiền vừa ngồi xuống, Mã Phương Tung đã trách cứ.

"Trong nhà vệ sinh hơi đông người." Vương Tổ Hiền cúi đầu, mặt đỏ bừng, đôi tay giấu dưới bàn không biết đặt ở đâu cho phải.

Cô ấy chỉ hy vọng suốt đời không bao giờ gặp lại Lâm Hựu Luân nữa, như vậy sẽ không bao giờ có ai biết chuyện xấu hổ cô ấy đã chạy vào nhà vệ sinh nam.

Mã Phương Tung còn muốn trách mắng Vương Tổ Hiền vài câu nữa, nhưng Phương Dật Hoa ngồi bên cạnh lại vẫy tay gọi Vương Tổ Hiền, bảo người đang ngồi bên trái mình đổi chỗ cho Vương Tổ Hiền.

"Tiểu Hiền, đến Hong Kong em còn quen không?" Phương Dật Hoa chủ động hỏi về cuộc sống của Vương Tổ Hiền sau khi đến Hong Kong, khiến Mã Phương Tung ngồi bên cạnh khá bất ngờ.

Dù là với nhân viên cấp dưới hay nghệ sĩ của công ty, Phương Dật Hoa luôn nổi tiếng là nghiêm khắc, rất ít khi thấy bà ta biểu hiện hòa nhã thân thiết như vậy.

Trong lòng Vương Tổ Hiền cũng có chút hoảng sợ.

Cô ấy đến Hong Kong cùng mẹ, công ty đặc biệt thuê nhà cho hai mẹ con ở bên ngoài.

Chế độ đãi ngộ như vậy có thể nói là cực kỳ tốt trong số các nghệ sĩ của Thiệu Thị.

“Hong Kong và Đài Loan không giống nhau lắm, em thích ứng được là tốt rồi.

Tiếp theo công ty sẽ xem xét sắp xếp một vai diễn cho em.

Em muốn đóng phim điện ảnh hay phim truyền hình?” Phương Dật Hoa đối xử với Vương Tổ Hiền cực kỳ tốt, ngay cả việc diễn vai gì cũng hỏi ý kiến cô ấy trước.

Chế độ đãi ngộ như vậy người khác có muốn cũng không được.

Trong lòng Vương Tổ Hiền cũng có chút do dự.

Chương 47

Đến Hong Kong, cô ấy đương nhiên hy vọng được đóng phim điện ảnh, nhưng Thiệu Thị hiện nay trong giới điện ảnh sức ảnh hưởng không còn như trước.

Hai năm nay cả sản lượng và chất lượng phim điện ảnh đều giảm sút nghiêm trọng, ngược lại phim truyền hình của TVB (Vô Tuyến) lại càng quay càng hot, lăng xê thành công không ít minh tinh.

Nếu có vai diễn phim truyền hình phù hợp, cũng không phải là không thể cân nhắc.

"TVB (Vô Tuyến) gần đây muốn quay một bộ phim võ hiệp, chỉ là việc tuyển chọn diễn viên cho bộ phim này cần có sự gật đầu đồng ý của tác giả nguyên tác mới tính.

Vừa hay hôm nay tôi sẽ gặp đối phương, em đi cùng tôi, tôi sẽ đích thân tiến cử em đóng vai nữ chính, anh ấy chắc sẽ không từ chối đâu." Phương Dật Hoa nói ra kế hoạch của mình.

Mã Phương Tung không kìm được chen vào một câu: "《Côn Luân》 nhanh như vậy đã được chuyển thể thành phim truyền hình rồi sao?" "Ban đầu 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 là vừa liên tục đăng tải vừa quay phim.

Bây giờ 《Côn Luân》 ở 《Minh Báo》 cũng sắp đăng tải xong một tập rồi, phim truyền hình mới bắt đầu chuẩn bị, tiến độ như vậy thực ra không tính là nhanh." Phương Dật Hoa không mở lời, nhưng lại để A Hào giải thích chuyện này, có thể thấy trong lòng bà ta không hài lòng với tiến độ chuẩn bị của phim truyền hình.

Mã Phương Tung không ngờ đằng sau sự việc còn có nhiều khúc mắc đến vậy.

Điều làm ông ta ngạc nhiên nhất là TVB (Vô Tuyến) lại giao quyền quyết định lựa chọn diễn viên cho Lâm Hựu Luân.

Chế độ đãi ngộ như vậy chỉ có Kim Dung mới được hưởng, Cổ Long thực ra cũng có thể, nhưng tên này mỗi ngày không bận uống rượu thì cũng bị nhà xuất bản thúc giục bản thảo, căn bản không có thời gian quản mấy chuyện này.

Vương Tổ Hiền không mấy hiểu về những chuyện này, nghe Phương Dật Hoa và Mã Phương Tung đối thoại, chỉ cảm thấy tác giả đó hình như rất lợi hại.

Lâm Hựu Luân quay lại đại sảnh thì bàn của Thiệu Thị đã không còn ai.

Nghe nói Lâm Hựu Luân muốn đi, anh em nhà họ Hướng kiên quyết phải phái xe đưa anh về.

Lâm Hựu Luân từ chối không được, khi ra cửa liền có một tài xế do Vĩnh Thịnh sắp xếp đi theo.

Anh em nhà họ Hướng chơi chiêu này, trực tiếp khiến kế hoạch chặn người ở bãi đậu xe của Gia Hòa phá sản.

Hà Quán Xương và những người khác ngồi trong xe, trơ mắt nhìn Lâm Hựu Luân lên xe rời đi, trong lòng quả thật có chút bất lực.

Thái Vĩnh Xương bên cạnh khẽ mắng một câu: "Thằng nhóc này quá xảo quyệt." Hà Quán Xương thở dài: "Anh em nhà họ Hướng cũng không phải dạng vừa, bọn họ cố ý muốn khuấy đục nước." Thái Vĩnh Xương lo lắng cứ thế này quay về sẽ khó ăn nói với đại lão bản.

Hà Quán Xương cảm thấy lúc này ép Lâm Hựu Luân quá mức, ngược lại sẽ khiến đối thủ của Gia Hòa có cơ hội lợi dụng, từ từ mưu đồ mới là thượng sách.

Thấy Thái Vĩnh Xương có chút nản lòng, ông ta liền an ủi: "Lịch

trình của diễn viên 《Bảo bối trí đa tinh》 đã được sắp xếp xong hết rồi, Vương Kinh không có lý do gì để trì hoãn việc quay phim nữa.

Sau này chúng ta còn nhiều cơ hội giao thiệp với Lâm Hựu Luân, không cần vội vàng nhất thời." Ở một bên khác của bãi đậu xe, A Hào cũng rất buồn bực vì sự sắp xếp của anh em nhà họ Hướng.

Phương Dật Hoa bảo anh ta ở lại đợi Lâm Hựu Luân, bây giờ Lâm Hựu Luân đã đi bằng xe của Vĩnh Thịnh, khiến anh ta đợi trong bãi đậu xe nửa tiếng đồng hồ vô ích.

Lâm Hựu Luân không biết, việc anh lên xe của Vĩnh Thịnh sẽ khiến nhiều người thất vọng đến vậy.

Chiếc ô tô rời khỏi khách sạn, tài xế liền hỏi anh muốn đi đâu.

Lâm Hựu Luân nghĩ một lát, nói ra một địa điểm.

Nơi đó cách nhà hàng Tây anh đã hẹn gặp Phương Dật Hoa không xa, lại không khiến người ta trực tiếp liên tưởng đến việc anh sắp gặp người khác.

Đến nơi, Lâm Hựu Luân đưa cho tài xế một trăm tệ tiền boa để anh ta đi, rồi đi bộ đến nhà hàng Tây đó.

Người phục vụ dẫn anh lên khu VIP tầng hai.

Tại một bàn bốn người, Lâm Hựu Luân đến nơi mới phát hiện trước bàn chỉ còn lại một chỗ trống.

Phương Dật Hoa hẹn Lâm Hựu Luân gặp mặt, nhưng không nói còn có người khác.

Người đàn ông kia Lâm Hựu Luân không nhận ra, nhưng Vương Tổ Hiền ngồi bên cạnh Phương Dật Hoa thì anh vừa nhìn đã nhận ra rồi.

Trên đường đến đây, Lâm Hựu Luân còn đang nghĩ, Vương Tổ

Hiền có phải là do Phương Dật Hoa đưa đến tham dự tiệc mừng công của Vĩnh Thịnh hay không, không ngờ suy đoán của anh nhanh như vậy đã được chứng thực.

Vương Tổ Hiền kinh ngạc đến trợn tròn mắt, cô ấy không thể nào nghĩ tới, cái tên bị mình mắng là đồ khốn đó, lại là khách mời của Phương Dật Hoa.

Vừa nghĩ đến chuyện xảy ra trong nhà vệ sinh, Vương Tổ Hiền chỉ hận không thể có một cái khe trên mặt đất để cô ấy lập tức chui vào.

Phương Dật Hoa cười gật đầu với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân cũng khách khí gọi một tiếng "Phương tiểu thư".

Mã Phương Tung đứng dậy đánh giá Lâm Hựu Luân từ trên xuống dưới một lượt.

Ông ta đã sớm nghe nói tác giả của 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 là một người trẻ tuổi, gặp mặt mới phát hiện, Lâm Hựu Luân còn trẻ hơn ông ta tưởng tượng.

Mã Phương Tung mở miệng câu đầu tiên đã hỏi Lâm Hựu Luân tửu lượng thế nào, khiến Lâm Hựu Luân bối rối.

Mã Phương Tung vỗ vai Lâm Hựu Luân, cười giải thích: "Khi nào có dịp đến Đài Loan, tôi sẽ dẫn anh đi tìm Cổ Long.

Gã đó đã sớm muốn quen anh rồi, nhưng ông ta là một con ma men, gặp mặt chắc chắn sẽ kéo anh uống rượu!" Mã Phương Tung đứng nói chuyện với Lâm Hựu Luân vài câu, lúc này mới nhớ mời anh ngồi xuống.

Chỗ ngồi của Lâm Hựu Luân vừa khéo đối diện Vương Tổ Hiền, nhưng sau khi ngồi xuống, anh lại cố ý giả vờ không quen biết cô. "Vị này là?" Vương Tổ Hiền trong lòng vừa thấy buồn cười vừa giận,

nhưng vẫn phải phối hợp với Lâm Hựu Luân, giả vờ tò mò dùng đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân, chỉ là trong đầu cô, không biết đang nghĩ tới chuyện gì cách xa vạn dặm. "Tôi quên giới thiệu với anh Lâm, đây là cô Vương Tổ Hiền, cô ấy là người Đài Loan, hiện đang là nghệ sĩ ký hợp đồng của Thiệu thị chúng tôi." Từ khi Lâm Hựu Luân ngồi xuống, Phương Dật Hoa vẫn luôn quan sát biểu cảm của Vương Tổ Hiền.

Ban đầu, bà đã bị vẻ đẹp tự nhiên như sen nở của Vương Tổ Hiền trong tác phẩm điện ảnh đầu tay của cô ấy làm cho kinh ngạc, nên mới chấp nhận đề nghị của Mã Phương Tung, ký hợp đồng với Vương Tổ Hiền và đưa cô đến Hong Kong phát triển.

Rất nhiều người khi lần đầu gặp Vương Tổ Hiền đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng Phương Dật Hoa lại không thấy biểu cảm đó trong mắt Lâm Hựu Luân, điều này khiến bà đột nhiên nghi ngờ, liệu suy nghĩ trước đây của mình có phải là hơi đơn phương hay không.

Ý niệm này chỉ thoáng qua, Phương Dật Hoa nhanh chóng ổn định lại tinh thần, trước tiên hỏi về một chuyện khác. "Anh Lâm, kịch bản điện ảnh anh hứa viết cho Thiệu thị, không biết hiện tại đã tiến triển đến bước nào rồi?" Bộ phim 《Đổ Thần》 mà Lâm Hựu Luân giúp Vĩnh Thịnh viết đã đạt doanh thu phòng vé lớn, Thiệu Dật Phu cuối cùng cũng không thể ngồi yên, Phương Dật Hoa hôm nay nói trắng ra là đến để hỏi kịch bản từ Lâm Hựu Luân. "Kịch bản đã viết xong rồi, nhưng muốn đảm bảo doanh thu phòng vé lớn, thì còn phải đợi thêm một thời gian nữa." Lâm Hựu Luân trả lời. "Tại sao lại thế?

Chẳng lẽ anh Lâm cho rằng với thực lực của Thiệu thị, có kịch bản rồi mà vẫn lo không quay được phim hay sao?" Nếu không phải có chút hiểu biết về Lâm Hựu Luân, Phương Dật Hoa thật sự sẽ nghĩ Lâm Hựu Luân đang cố ý trêu chọc mình. "Tôi chuẩn bị cho Thiệu thị cũng là một bộ phim cờ bạc, tên là 《Đổ Thánh》, nhưng đi theo

hướng hài kịch, hoàn toàn khác phong cách với 《Đổ Thần》.

Thứ lỗi cho tôi nói thẳng, Thiệu thị tuy tài năng đông đảo, nhưng người thật sự có thể quay tốt bộ phim này chỉ có Vương Tinh." Trong lời nói của Lâm Hựu Luân còn một ý tứ không nói rõ, đó là Thiệu thị bây giờ người già thì lỗi thời, người trẻ lại chưa trưởng thành, nhìn thì có vẻ không thiếu người, nhưng thực tế lại không có mấy người thật sự tài giỏi.

Phương Dật Hoa là nhân vật thông minh nhường nào, những lời Lâm Hựu Luân muốn nói mà chưa nói, bà đều hiểu rõ như ban ngày.

Thay vào người khác có lẽ sẽ không tin, công ty điện ảnh và truyền hình Thiệu thị từng hùng bá làng điện ảnh Hong Kong, bây giờ lại đã đến tình cảnh không có người kế tục, không có người để dùng.

Phương Dật Hoa không phải người tự lừa dối mình, tình hình hiện tại của Thiệu thị bà rất rõ, nên bà mới luôn chủ trương từ bỏ sản xuất phim điện ảnh, chuyên tâm vào truyền hình.

Chỉ là Thiệu Dật Phu vẫn ôm ý định đánh một trận cuối cùng, điều duy nhất Phương Dật Hoa có thể làm là cố gắng giúp ông thực hiện nguyện vọng này.

Suy nghĩ của Lâm Hựu Luân không chỉ dừng lại ở đó, anh hy vọng Ngô Mộng Đạt và Chu Tinh Trì sẽ đảm nhiệm vai chính của 《Đổ Thánh》, đạo diễn và diễn viên đều giữ nguyên đội hình của 《Bảo bối trí đa tinh》.

Lý do của anh cũng rất đơn giản, Vương Tinh cùng Chu Tinh Trì, Ngô Mộng Đạt là tổ hợp điện ảnh hài có doanh thu phòng vé đảm bảo nhất hiện tại ở Hong Kong, Phương Dật Hoa từ đó căn bản không thể tìm ra điểm sai nào, chứ đừng nói đến việc phản đối.

Chương 48

Về sau, bộ phim 《Đổ Thánh》 là tác phẩm tiêu biểu của thể loại phim "vô li đầu" của Chu Tinh Trì, đạo diễn không phải Vương Tinh, nhưng thường xuyên bị nhầm là tác phẩm của Vương Tinh.

Ngoài việc Vương Tinh sau đó đã làm một bộ phim tương tự gây nhầm lẫn cho mọi người, thì phong cách của bộ phim này rất giống phim của Vương Tinh cũng là một nguyên nhân quan trọng.

Lưu Trấn Vĩ, người đạo diễn bộ phim này, lúc bấy giờ vẫn còn chuyên tâm làm biên kịch, Lâm Hựu Luân dù là thuyết phục Thiệu thị hay thuyết phục Lưu Trấn Vĩ, đều thiếu lý do thuyết phục, nên anh mới chọn Vương Tinh. 《Đổ Thánh》 kể về thanh niên đại lục A Tinh đến Hong Kong nương tựa người thân là Đạt Thúc.

A Tinh có khả năng đặc dị, có thể nhìn xuyên bài của người khác.

Hai chú cháu liền nghĩ đến việc kiếm một khoản tiền trong sòng bạc, nhưng lại vô tình vướng vào cuộc tranh đấu của các trùm cờ bạc xã hội đen.

Khi bỏ trốn, A Tinh cướp một chiếc xe đua, gặp nữ chính Khỉ Mộng, và yêu cô từ cái nhìn đầu tiên.

Thân phận của Khỉ Mộng cũng không hề đơn giản, bề ngoài cô là nữ sát thủ dưới trướng đại lão xã hội đen Hồng Gia, nhưng thực chất lại là nội gián được bang chủ Trần Tùng của Đài Loan phái đến.

Khỉ Mộng và sát thủ số một của Hồng Gia là Bi Lợi nảy sinh tình cảm.

Để tranh giành danh hiệu Vua Cờ Bạc Thế giới, Hồng Gia và Trần Tùng đều tranh giành muốn A Tinh đại diện xuất chiến.

Khi thân phận của Khỉ Mộng bị bại lộ, Hồng Gia hạ lệnh truy sát, Bi Lợi vì tình cũ, đã giấu Khỉ Mộng đi, nói dối rằng đã giết cô.

A Tinh vì lo lắng cho Khỉ Mộng, trở nên ngây ngốc, không còn tâm trí thi đấu cờ bạc.

Mọi người liền tìm một cô gái A Bình giống Khỉ Mộng, nhưng đến trận chung kết, A Tinh lại phát hiện A Bình không phải Khỉ Mộng, khả năng đặc dị suy giảm đáng kể.

Cuối cùng Khỉ Mộng xuất hiện, A Tinh dùng kiểu đánh cược liều mạng, cuối cùng chiến thắng Hồng Gia.

Có thể dự kiến, 《Đổ Thần》 doanh thu phòng vé lớn, sẽ tạo nên một làn sóng phim cờ bạc ở Hong Kong, và với tư cách là người dẫn dắt làn sóng này, việc Lâm Hựu Luân đưa ra 《Đổ Thánh》 càng cho thấy sự thành ý vẹn toàn.

Trên nền tảng của 《Đổ Thần》, 《Đổ Thánh》 tiếp tục thần thánh hóa yếu tố 'cờ bạc', phim cờ bạc có khả năng đặc dị là một sự phát huy sáng tạo khác sau 《Đổ Thần》.

Phát tài nhờ cờ bạc, làm giàu nhờ cờ bạc là giấc mơ của tầng lớp thị dân không có vốn liếng.

Đánh bài, mua xí ngầu, cá ngựa, đây đều là những trò cờ bạc được tầng lớp thị dân bình dân Hong Kong yêu thích.

Và câu chuyện của 《Đổ Thánh》 được kể từ góc nhìn độc đáo, phát huy cách vận dụng tốt nhất của khả năng đặc dị trong cuộc sống của những người dân thường.

Mặc dù cuối cùng, cách A Tinh chiến thắng là một thủ đoạn nhàm chán hết sức bình thường, nhưng toàn bộ câu chuyện đã giành được sự ủng hộ của khán giả, những tình tiết khác đều không còn quan trọng nữa. 《Đổ Thần》 tập trung vào việc bố trí các ván bài và tâm lý

của người chơi cờ bạc, trong 《Đổ Thánh》, Lâm Hựu Luân lại từ bỏ thiết kế các ván bài, mà thay vào đó tập trung miêu tả những nhân vật nhỏ.

A Tinh, người có khả năng đặc dị, thực chất là một sự châm biếm tinh tế đối với tâm lý chuộng lợi của người Hong Kong, hơn nữa anh còn đưa yếu tố tình yêu vào câu chuyện, so với mối quan hệ tình cảm hời hợt trong 《Đổ Thần》, việc khắc họa nhân vật càng thêm sâu sắc.

Kịch bản này đáp ứng mọi mặt nhu cầu của Thiệu thị, nếu Lâm Hựu Luân chỉ làm qua loa thì căn bản không cần phải bỏ nhiều tâm tư suy nghĩ những vấn đề này.

Nghe xong lời giải thích của Lâm Hựu Luân, Phương Dật Hoa trong lòng vô cùng hài lòng, nhưng không vội biểu lộ ra, ngược lại Mã Phương Tung vỗ tay tán thưởng, dù là từ thiết kế cốt truyện, hay việc nắm bắt tâm lý khán giả, biên kịch công lực mà Lâm Hựu Luân thể hiện đều khiến người ta phải thán phục. "Nếu bây giờ thanh niên ai cũng giỏi giang như cậu, chúng tôi những người này sau này còn mặt mũi nào mà làm ăn nữa." Vương Tổ Hiền không mấy hứng thú với chuyện họ đang nói, vừa nghịch tóc dài vừa ngẩn ngơ.

Nghe thấy lời cảm thán của Mã Phương Tung, cô nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân một cái, trong lòng không khỏi có chút hoài nghi, tên này thật sự lợi hại như Mã Phương Tung nói sao?

Vương Tổ Hiền đang định cúi đầu tiếp tục ngẩn ngơ, thì phát hiện những người khác đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn mình.

Vương Tổ Hiền gan dạ, nhưng lại khá ngại ngùng, đôi mắt to tròn chợt đầy vẻ hoảng sợ, như một chú nai con bị giật mình, cô cúi đầu xuống, tóc dài che khuất khuôn mặt, ngay cả Lâm Hựu Luân ngồi đối diện cô cũng chỉ có thể nhìn thấy đường rẽ ngôi tóc của cô. "Mấy

người nhìn tôi làm gì?" Vương Tổ Hiền hai má nóng bừng, giọng nói nhỏ đến mức không ai nghe rõ.

Hiếm khi thấy Vương Tổ Hiền thẹn thùng như vậy, Phương Dật Hoa quay đầu cười tươi nhìn Lâm Hựu Luân, "Anh Lâm, anh thấy thế nào?" Lâm Hựu Luân lại không vội biểu lộ thái độ, "Tôi nghe nói cô Vương trước đây từng chơi bóng rổ một thời gian phải không?" Phương Dật Hoa và Mã Phương Tung nhìn nhau, đều thấy sự ngạc nhiên trong mắt đối phương.

Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền mới lần đầu gặp mặt, chuyện liên quan đến Vương Tổ Hiền, tại sao anh lại biết rõ đến vậy?

Đừng tưởng Vương Tổ Hiền vẫn luôn không dám ngẩng đầu, thực ra cô vẫn luôn lắng tai nghe mọi người nói chuyện, nghe thấy lời của Lâm Hựu Luân, trong lòng cô giật thót một cái, cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Vương Tổ Hiền từ nhỏ đã nổi bật về chiều cao, thời trung học để tránh việc học hành nặng nề, cô đã chuyển từ trường nữ Trùng Quang sang trường trung học Hoài Sinh và gia nhập đội bóng rổ của trường.

Vì vẻ ngoài xinh đẹp, cô thường xuyên trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Những chuyện này Mã Phương Tung và Phương Dật Hoa đều là sau này mới biết, bây giờ Lâm Hựu Luân đột nhiên hỏi đến, Mã Phương Tung liền đích thân xác nhận điều này. "Cha của tiểu Hiền là cầu thủ bóng rổ quốc gia Đài Loan, cô bé đúng là từng chơi bóng rổ một thời gian, năm 15 tuổi còn giúp một thương hiệu thể thao đóng quảng cáo." Phương Dật Hoa suy nghĩ nhiều hơn Mã Phương Tung một chút, bà cảm thấy Lâm Hựu Luân sẽ không vô cớ nhắc đến chuyện Vương Tổ Hiền chơi bóng rổ, lẽ nào anh chê Vương Tổ Hiền quá cao, không phù hợp với vai cổ trang?

Phương Dật Hoa càng nghĩ càng thấy có khả năng này, trong lòng không khỏi thêm một tầng lo lắng, không biết Lâm Hựu Luân trong lòng lại đang nghĩ chuyện khác.

Điện ảnh Hong Kong sắp bước vào thời kỳ huy hoàng nhất, Vương Tổ Hiền trong số các nữ minh tinh cùng thế hệ của cô ấy là người trẻ nhất, và về danh tiếng thì lại là người lớn nhất, rộng nhất, độ nổi tiếng cao nhất.

Nếu không phải năm 26 tuổi đã sớm giải nghệ, thành tựu và địa vị của Vương Tổ Hiền trong làng giải trí lẽ ra có thể sánh ngang Trương Mạn Ngọc và Củng Lợi, ít nhất trong thập niên 90, cô là nữ minh tinh điện ảnh Hong Kong và Đài Loan duy nhất có thị trường ở nước ngoài.

Cô từng liên tục gần 10 năm được bình chọn là một trong mười nữ minh tinh nước ngoài được yêu thích nhất ở Nhật Bản và Hàn Quốc, và nhiều lần đứng ở vị trí số một.

Phương Dật Hoa lại giới thiệu Vương Tổ Hiền đóng nữ chính của《Côn Luân》, điều này thật sự khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy quá bất ngờ.

Đương nhiên sự lo lắng của Phương Dật Hoa cũng không phải hoàn toàn vô lý, Vương Tổ Hiền quá cao, vẻ ngoài quá rạng rỡ, quá hiện đại, ai có thể tưởng tượng được sau này cô ấy sẽ khiến thế gian kinh ngạc với tạo hình cổ trang, đạt đến phong thái của một tuyệt thế danh linh.

Người khác đều mong có cơ hội tham gia bộ phim truyền hình này, nhưng Vương Tổ Hiền từ khi biết Lâm Hựu Luân là tác giả của tiểu thuyết chuyển thể thành phim, trong lòng đã thầm cầu nguyện rằng, ngàn vạn lần đừng để anh ta nhìn trúng.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Hựu Luân, Vương Tổ Hiền

liền không tự chủ được mà nhớ lại cảnh tượng xấu hổ xảy ra trong nhà vệ sinh nam, Vương Tổ Hiền không muốn sống dưới cái bóng của chuyện này, càng không muốn mãi mãi bị Lâm Hựu Luân coi là trò cười.

Đáng tiếc, câu trả lời của Lâm Hựu Luân đã phá vỡ ảo tưởng không thực tế của cô. "Điều kiện ngoại hình của cô Vương không tệ, có thể đi thử vai xem sao." Phương Dật Hoa và Vương Tổ Hiền đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Vương Tổ Hiền nghĩ rằng Lâm Hựu Luân không trực tiếp đồng ý, đến lúc thử vai thì thể hiện kém một chút, chưa biết chừng có thể thoát khỏi kiếp này; Phương Dật Hoa thì hài lòng với thái độ của Lâm Hựu Luân, trong mắt bà, chỉ cần Lâm Hựu Luân gật đầu, việc thử vai chẳng qua chỉ là hình thức, chỉ không biết Lâm Hựu Luân sẽ sắp xếp cho Vương Tổ Hiền vai diễn như thế nào.

Bộ phim 《Côn Luân》 trước và sau tổng cộng có bốn nữ chính, trong đó A Tuyết sớm qua đời, Phong Liên xuất hiện ở giai đoạn sau, cảnh quay đều khá ít, nói nghiêm túc thì chỉ có Hoa Hiểu Sương và Liễu Oanh Oanh.

Hoa Hiểu Sương từ nhỏ mắc bệnh nan y, cơ thể yếu ớt, tâm địa lương thiện, bên ngoài nhu mềm nhưng bên trong kiên cường, cùng Lương Tiêu trải qua nhiều hợp tan, cuối cùng thành đôi; Liễu Oanh Oanh tính cách mạnh mẽ bốc đồng, là mối tình đầu của Lương Tiêu, sau đó vì thành toàn cho Lương Tiêu và Hoa Hiểu Sương mà âm thầm rời đi. "Tôi thấy vai Liễu Oanh Oanh thì tốt đấy." Mã Phương Tung đã xem truyện dài kỳ 《Côn Luân》, có ấn tượng sâu sắc với nhân vật Liễu Oanh Oanh, mấu chốt là bà cảm thấy tính cách của Vương Tổ Hiền rất giống Liễu Oanh Oanh, có thể giảm độ khó khi diễn.

Phương Dật Hoa cũng có cùng suy nghĩ, bà đã xem kịch bản hoàn

chỉnh, có nhận thức rõ ràng hơn về mạch phát triển của toàn bộ câu chuyện.

Ban đầu bà còn lo lắng vai Liễu Oanh Oanh này không tìm được người thích hợp trong số các diễn viên của Thiệu thị để đóng, Vương Tổ Hiền vừa hay có thể lấp đầy vị trí trống này.

Lâm Hựu Luân và suy nghĩ của hai người họ không hẹn mà gặp, nhưng khi anh kể chi tiết câu chuyện về vai diễn này cho Vương Tổ Hiền, cô lại không nhịn được mà than vãn một câu: "Rõ ràng là người đàn ông mình thích, tại sao lại phải nhường cho người phụ nữ khác, nếu là tôi, nhất định sẽ không nhường người mình yêu cho người khác!" Về sau người ta từng nghe nói Vương Tổ Hiền rất cố chấp trong tình cảm, thế giới tình cảm của cô còn trắc trở hơn nhiều so với sự nghiệp diễn xuất.

Vướng víu vào hết cuộc tình này đến cuộc tình khác, khiến cô mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, cũng sớm chấm dứt những thành tựu đáng chú ý có thể tạo ra trong sự nghiệp diễn xuất.

Chẳng trách có người dùng câu "Tâm cao hơn trời, mệnh như giấy bạc" để hình dung về chuyện tình cảm của cô, hồng nhan bạc phận đại khái là như vậy.

Mã Phương Tung nghe xong câu chuyện của Liễu Oanh Oanh cũng không khỏi cảm thấy tiếc nuối, nói rằng cuộc đời Lương Tiêu quá bi khổ, tình cảm cũng không thể viên mãn, đừng nói độc giả không dễ chấp nhận, ngay cả bà cũng cảm thấy trong lòng có chút nghẹn ngào, và cực lực khuyên Lâm Hựu Luân nhân lúc tiểu thuyết trên báo chưa đăng đến đoạn này, sửa lại tình tiết này. "Người có hợp tan, trăng có tròn khuyết, chuyện này từ xưa khó vẹn toàn!" Lâm Hựu Luân dùng câu từ của Tô Thức để đáp lại, từ chối đề nghị của Mã Phương Tung.

Bốn người ngồi đó mỗi người một suy nghĩ, người cảm xúc sâu

sắc nhất lại là Phương Dật Hoa.

Chương 49

Năm đó bà chỉ là một con chim hoàng yến được Thiệu Dật Phu nuôi dưỡng ở Nam Dương, sau khi trở về Hong Kong lại bằng một trái tim kiên cường, từ một thiếp thất phải chiều chuộng nhưng không có danh phận, trở thành một đại tướng không rời Thiệu Dật Phu, tự mình biến chồng thành ông chủ, dùng tài năng đổi lấy địa vị như ngày nay.

Có lẽ ngay cả Thiệu Dật Phu cũng chưa từng nghĩ, khi xưa ông không đối xử với Phương Dật Hoa bằng trái tim của một người đối với tiểu thiếp, mà ngược lại với sự rộng lượng của một đại phú hào, để bà có một thế giới riêng, một ngày nào đó bà lại xuất hiện với tư cách người kế nhiệm của ông.

Từ ca nữ đến ca sĩ rồi đến việc trở thành người phụ nữ quan trọng nhất bên cạnh Thiệu Dật Phu, Phương Dật Hoa đã mất cả mấy chục năm.

Có lẽ cũng là nhìn thấy bóng dáng mình thời trẻ trên người Vương Tổ Hiền, Phương Dật Hoa mới đối xử tốt với cô như vậy, nỗi chua xót và quanh co trong đó, thật không thể kể cho người ngoài. "Cô Phương đối xử với cô ấy cực kỳ tốt, cách đây không lâu còn đưa cô ấy đi dự một buổi tiệc.

Tôi nghe nói những người tham gia buổi tiệc đó đều là những ngôi sao và đạo diễn nổi tiếng nhất Hong Kong, cô Phương công khai giới thiệu cô ấy, nên cô ấy ngay lập tức nổi tiếng trong giới." Trong phòng hóa trang, chuyên gia trang điểm A Hồng vừa kẻ lông mày cho Chu Tuệ Mẫn vừa kể những tin đồn mà cô nghe được trong công ty thời gian gần đây. "Vị cô Vương đó thật sự đẹp như chị nói sao?" Chu Tuệ

Mẫn tò mò hỏi. "Nghe nói khi đi học cô ấy đã là một mỹ nữ nổi tiếng ở Đài Bắc, trong trường còn là hoa khôi được công nhận, cô ấy đi đến đâu là con trai nhìn theo đến đó, khi đóng bộ phim đầu tiên ở Đài Loan còn dính tin đồn tình cảm với nam chính.

Không biết có phải do lần xuất hiện tại buổi tiệc đó quá ấn tượng không, bây giờ trong công ty tôi thường xuyên nghe nói người này người kia đang theo đuổi cô ấy." A Hồng từng trang điểm cho Vương Tổ Hiền một lần, cô nói rằng khuôn mặt Vương Tổ Hiền có nền tảng cực kỳ tốt, sau khi trang điểm cũng đẹp đến kinh ngạc, "Cô ấy có lông mi cực kỳ cong vút, làn da trắng như sữa, nếu chỉ xét về ngoại hình, trong số rất nhiều nữ nghệ sĩ của công ty, tôi nghĩ chỉ có A Mẫn em là có thể so sánh với cô ấy." "Chị đừng trêu em nữa, cô ấy là tân binh được công ty lăng xê mạnh, em chỉ là một ca sĩ mới vào nghề, lấy gì mà so với người ta chứ?" Chu Tuệ Mẫn miệng không thừa nhận, nhưng thực ra trong lòng vẫn không nhịn được mà so sánh Vương Tổ Hiền với mình một phen. "Bây giờ em có rất nhiều fan hâm mộ, chưa chắc đã kém hơn cô ấy đâu!" Kẻ xong lông mày bên trái, A Hồng lại chuyển sang bên phải của Chu Tuệ Mẫn, "Tuy nhiên công ty quả thực đang chuẩn bị dốc sức lăng xê cô ấy, nếu không thì cũng sẽ không sắp xếp cô ấy đóng nữ chính 《Côn Luân》, nghe nói tác giả Lâm gì đó Luân cũng vừa gặp đã yêu cô ấy." Thời gian này Chu Tuệ Mẫn vẫn luôn bận rộn thu âm đĩa nhạc, đã hơn nửa tháng không liên lạc với Lâm Hựu Luân.

Đột nhiên từ miệng A Hồng nghe được tên Lâm Hựu Luân, lại còn là tin tức liên quan đến anh và một người phụ nữ khác, Chu Tuệ Mẫn trong lòng đột nhiên cảm thấy trống rỗng, hai tay siết chặt trên ngực, nhưng làm sao cũng không thể kìm nén được cảm xúc thất vọng khó tả đó.

Rõ ràng biết những lời đồn này không đáng tin, nhưng càng nghĩ

trong lòng càng rối bời, cả người bỗng trở nên trầm buồn rất nhiều.

Nhẹ nhàng tô son và đánh phấn, trong gương hiện ra một khuôn mặt trắng bệch, sợ hãi, và bất lực.

Dù là bộ quần áo màu đỏ sẫm với viền vàng lấp lánh, cũng không thể che giấu được nỗi buồn man mác trên đôi mắt và khóe môi.

A Hồng nhìn thấy sắc mặt Chu Tuệ Mẫn có vẻ khác thường trong gương, liền hỏi cô có phải không khỏe hay không.

Chu Tuệ Mẫn lắc đầu, cố gắng gượng tinh thần, nỗ lực muốn đuổi những lời A Hồng vừa nói ra khỏi đầu, nhưng cô nhanh chóng nhận ra mọi nỗ lực đều vô ích, tin tức về Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền ở bên nhau giống như một hạt giống, đã bén rễ nảy mầm trong lòng cô, dù thế nào cũng không thể thoát ra được.

Suốt cả buổi chiều, Chu Tuệ Mẫn đều tỏ ra buồn bã, khi thu âm thì không khớp nhạc hoặc hát sai lời, một bài hát lặp đi lặp lại bảy tám lần vẫn chưa qua.

Lâm Tiểu Mạn nhìn ra Chu Tuệ Mẫn có tâm sự, tiếp tục thu âm cũng vô ích, liền bàn bạc với kỹ sư thu âm, trực tiếp hủy bỏ buổi thu âm hôm nay. "A Mẫn, trạng thái của em hôm nay rất tệ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, có thể nói với chị không?" Trên đường đưa Chu Tuệ Mẫn về, Lâm Tiểu Mạn hỏi về chuyện này.

Tâm tư của Chu Tuệ Mẫn giống như mưa phùn dai dẳng của mùa thu, mãi không thể vui lên được.

Lâm Tiểu Mạn liên tục gặng hỏi, nhưng cô chỉ lắc đầu, không chịu nói bất cứ điều gì. "Có phải liên quan đến Lâm Hựu Luân không?" Lâm Tiểu Mạn tinh tế nắm bắt được tâm tư nhạy cảm của Chu Tuệ Mẫn, cô thật sự không thể nghĩ ra, ngoài Lâm Hựu Luân ra, còn có điều gì có thể khiến Chu Tuệ Mẫn phiền muộn đến thế.

Vừa thấy biểu cảm hoảng loạn mất mát của Chu Tuệ Mẫn, Lâm Tiểu Mạn càng thêm khẳng định phán đoán của mình, giọng nói đột nhiên trở nên nghiêm khắc: "Có phải có ai đó đã nói lung tung trước mặt em không?" Gần đây Lâm Tiểu Mạn cũng nghe được một số tin đồn về Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền, nhưng đó đều là những chuyện hư ảo, căn bản không thể coi là thật.

Vương Tổ Hiền là người được cô Phương coi trọng, cây to đón gió, trong công ty có đủ loại tin đồn về cô ấy cũng không lạ, điều lạ là Chu Tuệ Mẫn lại tin vào những tin đồn đó. "Không liên quan đến anh ấy!" Chu Tuệ Mẫn nói đến đây, một nỗi buồn lớn hơn lại ập đến, cô cảm thấy có thứ gì đó như sóng triều từ đáy lòng dâng lên, vô số lời đến cổ họng lại bị cô nuốt xuống, miệng cô dường như bị thứ gì đó chặn lại.

Tìm được vấn đề cốt lõi, Lâm Tiểu Mạn lại không vội ép Chu Tuệ Mẫn nói thật, rất kiên nhẫn khuyên nhủ: "Những tin đồn trong công ty, riêng chị đã nghe được bảy tám phiên bản rồi, hơn nữa nam chính cũng không chỉ có một mình Lâm Hựu Luân, những chuyện này tám chín phần là giả, nếu em vẫn không yên tâm, chị có một ý này." Chu Tuệ Mẫn trong lòng dường như mắc kẹt điều gì đó, theo bản năng muốn mở miệng hỏi, nhưng lại đột nhiên dừng lại, tuy nhiên ánh mắt tò mò rạng rỡ của cô không thể qua mắt được Lâm Tiểu Mạn.

Vương Tổ Hiền vì đóng vai Liễu Oanh Oanh trong 《Côn Luân》 mới dẫn đến nhiều tin đồn với Lâm Hựu Luân, theo ý Lâm Tiểu Mạn, nếu Chu Tuệ Mẫn không tin lời người khác, hoàn toàn có thể tự mình đi kiểm chứng chuyện này. "Em sẽ không gọi điện thoại cho anh ấy đâu, nếu gọi thì phải là anh ấy gọi cho em mới đúng chứ." Chu Tuệ Mẫn tính cách quật cường, không đồng ý.

Tuy nhiên lần này cô lại hiểu lầm ý của Lâm Tiểu Mạn. "Em đừng quên, nữ chính của bộ phim truyền hình 《Côn Luân》 vẫn chưa

được quyết định, Vương Tổ Hiền có thể đóng, tại sao em không thể đóng?" Chu Tuệ Mẫn hoàn toàn không ngờ Lâm Tiểu Mạn lại nói ra lời giải thích như vậy, cô trừng mắt: "Ý chị là, để em đi tranh nữ chính với cô ấy sao?

Không được không được, em hát thì được, đóng phim thì hoàn toàn không biết gì." "Không phải để em đi tranh cùng một vai với cô ấy, mà là đóng cùng cô ấy." Lâm Tiểu Mạn phát hiện Chu Tuệ Mẫn lại hiểu lầm ý của mình, "Bộ phim truyền hình này không phải có hai nữ chính sao?

Vương Tổ Hiền đã nhận một vai, vai còn lại Hoa Hiểu Sương vẫn chưa tìm được người thích hợp đúng không?

Chị đã đọc tiểu thuyết của Lâm Hựu Luân viết, vai Hoa Hiểu Sương này chị thấy rất giống tính cách của em, tại sao không thử đi tranh thủ xem sao?" Hát hay thì diễn, diễn hay thì hát, việc phát triển đa lĩnh vực vào thời điểm này trong làng giải trí Hong Kong rất phổ biến, đối với tân binh mà nói, kiêm nhiệm nhiều thân phận như diễn viên, ca sĩ càng là con đường hiệu quả để nổi tiếng.

Lâm Tiểu Mạn khuyến khích Chu Tuệ Mẫn đi tranh giành vai nữ chính của 《Côn Luân》, công ty thu âm không những sẽ không phản đối, mà còn sẽ ủng hộ mạnh mẽ.

Hơn nữa, Hoa Tinh Xướng Phiến vốn dĩ là công ty con của Vô Tuyến, và Chu Tuệ Mẫn đồng thời cũng là nghệ sĩ ký hợp đồng của Thiệu thị, thân phận của cả hai bên đã quyết định chuyện này sẽ không gặp bất kỳ trở ngại nào. "Thật ra em có thấy không, trên người Hoa Hiểu Sương có rất nhiều bóng dáng của em?" Lâm Tiểu Mạn thấy Chu Tuệ Mẫn đã động lòng, liền tiếp tục phân tích: "Mối quan hệ của em và Lâm Hựu Luân, mối quan hệ của Hoa Hiểu Sương và Lương Tiêu, đều là thanh mai trúc mã, hơn nữa tính cách của em và

Hoa Hiểu Sương lại rất giống nhau, vẻ ngoài mềm yếu, nội tâm lại rất kiên cường.

Nói Lâm Hựu Luân khi viết tiểu thuyết không tham khảo hình tượng của em, chị làm sao cũng không tin được." Lời nói này của Lâm Tiểu Mạn, trở thành cọng rơm cuối cùng đè bẹp ý chí của Chu Tuệ Mẫn, cô quyết định đi thử một lần. "Em nói cái gì, A Mẫn cũng đi tham gia thử vai sao?" Lâm Hựu Luân từ Đỗ Kỳ Phong biết được tin tức này, ngây người hồi lâu không nói gì, trong lòng chỉ có một sự nghi ngờ, đây thật sự là chủ ý của Chu Tuệ Mẫn sao?

Anh nhất thời có chút không nắm bắt được, Đỗ Kỳ Phong ở đầu dây bên kia biết mối quan hệ của anh và Chu Tuệ Mẫn không tầm thường, càng không tiện nói nhiều. "Anh thấy A Mẫn thế nào?" Đúng là sợ cái gì thì cái đó đến, Lâm Hựu Luân lại trực tiếp hỏi Đỗ Kỳ Phong ý kiến qua điện thoại, Đỗ Kỳ Phong lập tức cảm thấy đau cả đầu. "Tạo hình cổ trang của cô Chu rất ăn ảnh, cho đến nay, trong số tất cả các diễn viên đến thử vai, tôi thấy cô ấy là người phù hợp nhất." Đỗ Kỳ Phong coi như liều rồi, cũng không sợ làm Lâm Hựu Luân không vui, trong lòng nghĩ sao thì nói vậy.

Đầu dây bên kia trầm mặc một lát, sau đó anh nghe thấy Lâm Hựu Luân đơn giản trả lời hai chữ: "Được." Vậy là đồng ý rồi?

Đỗ Kỳ Phong vừa thở phào nhẹ nhõm lại vừa có chút thắc mắc, anh đến giờ vẫn chưa hiểu rõ, rốt cuộc Lâm Hựu Luân gật đầu là vì đánh giá của anh về Chu Tuệ Mẫn, hay là vì mối quan hệ không tệ với Chu Tuệ Mẫn.

Không nghĩ ra, Đỗ Kỳ Phong dứt khoát không nghĩ nữa, trực tiếp nói với Lâm Hựu Luân về một chuyện khác.

Về nam chính của 《Côn Luân》, Đỗ Kỳ Phong vẫn luôn cho rằng Lương Triều Vỹ một mình đóng hai vai là phù hợp nhất, Lương Văn

Tĩnh và Lương Tiêu vốn dĩ là cha con, lại có 《Thiết huyết thiên kiêu》 làm nền tảng, khán giả về mặt tình cảm sẽ dễ chấp nhận hơn.

Lâm Hựu Luân cũng đồng ý với quan điểm của Đỗ Kỳ Phong, nhưng Lương Triều Vỹ lại không muốn đóng xong vai cha rồi lại đóng vai con, anh hiện tại thích những vai diễn có tính thử thách và có thể mài giũa kỹ năng diễn xuất hơn, hơn nữa lịch quay các bộ phim truyền hình mà Vô Tuyến đã lên kế hoạch đã lấp đầy lịch trình của anh, có thể dành thời gian đóng vai Lương Văn Tĩnh trong 《Côn Luân》 đã là rất tốt rồi, tiếp tục làm nhân vật chính thì là điều không thể.

Trong Ngũ Hổ Tướng của Vô Tuyến, Lưu Đức Hoa bị hợp đồng ràng buộc chỉ có thể đóng phim điện ảnh do Lâm Hựu Luân viết, Lương Triều Vỹ không có thời gian và không chịu đóng, còn lại Hoàng Nhật Hoa, Miêu Kiều Vỹ và Thang Trấn Nghiệp đều không nằm trong phạm vi cân nhắc của Lâm Hựu Luân, nam chính của bộ phim truyền hình này cũng vì thế mà vẫn chưa tìm được người thích hợp. "Hãy mở rộng phạm vi thử vai, không nhất thiết phải tìm diễn viên nam đã nổi tiếng, chỉ cần phù hợp với đặc điểm tính cách của Lương Tiêu, diễn xuất đạt yêu cầu, anh tìm một diễn viên quần chúng đến đóng tôi cũng không có ý kiến." Lâm Hựu Luân rất thiếu trách nhiệm nói một câu, Đỗ Kỳ Phong lại có nỗi khổ không thể nói ra.

Nếu Lâm Hựu Luân thật sự dễ nói chuyện như vậy, Đỗ Kỳ Phong cũng không cần vì chuyện nam chính mà đau đầu cả ngày.

Đặt điện thoại xuống, Đỗ Kỳ Phong xoa xoa thái dương hơi nhức, đẩy cửa rời khỏi văn phòng. — Sau khi quay xong cảnh cuối cùng này, Lưu Thanh Vân thậm chí còn chưa kịp cởi trang phục, đã kéo một nhân viên đoàn phim quen thuộc lại, "Tuyền Ca, hôm nay sao không thấy A Vũ đâu?" "Không biết, chắc lại chạy đi đứng ở thang máy rồi." Tuyền Ca nhún vai, cầm đồ trên tay bỏ đi.

Lưu Thanh Vân đứng tại chỗ, lẩm bẩm một mình: "Thằng nhóc này vẫn không từ bỏ sao?" A Vũ mà anh nhắc đến tên là Ngô Chấn Vũ, cùng anh là học viên khóa 12 của lớp đào tạo diễn viên Vô Tuyến.

Hai người từng cùng nhau bán sức lao động ở phim trường, hồi đó giá diễn viên quần chúng là 60 đô la Hong Kong một ngày, khi diễn phải không ngừng thay quần áo, đổi kiểu tóc, bôi máu giả lên mặt.

Bên này vừa quay một vòng ngã xuống chết, bên kia lại phải lập tức "hồi sinh" sang phe đối địch đóng vai một tên lính vô danh tiểu tốt, bị đạo diễn la hét chỉ trỏ, không có tên riêng, gọi chung là "diễn viên quần chúng".

Lưu Thanh Vân may mắn hơn, vừa tốt nghiệp đã tham gia nhiều bộ phim truyền hình, lại còn tạo dựng hình tượng "lạnh lùng" với vai "Fit Lão" trong 《Tân trát sư huynh》, từ đó dần dần bộc lộ tài năng.

Còn Ngô Chấn Vũ vẫn luôn không nhận được vai diễn nào ra hồn, ròng rã hơn nửa năm, từng có lúc muốn từ bỏ ý định làm diễn viên.

Vô Tuyến lúc bấy giờ đang là thời kỳ Ngũ Hổ Tướng tung hoành, khó có tân binh nào có thể nổi bật, những kẻ như Ngô Chấn Vũ với khuôn mặt trời sinh đã trông như kẻ xấu, căn bản không có đạo diễn nào muốn tìm anh ta.

Nhưng Ngô Chấn Vũ lại không tin điều đó, cho rằng mình có thể nổi bật nhờ kỹ năng diễn xuất.

Chương 50

Anh ta không biết nghe ai kể về chuyện năm xưa của Châu Nhuận Phát, lại còn bắt chước, áp dụng chiêu trò của Châu Nhuận Phát lên chính mình.

Trước khi thành danh, Châu Nhuận Phát cũng từng làm "diễn viên quần chúng" với giá 25 đô la Hong Kong một ngày.

Trong khoảng thời gian vô danh đó, khi không có việc làm, Châu Nhuận Phát cũng thường xuyên quay lại công ty, đứng bên cạnh thang máy chờ đợi, đó là nơi có nhiều người nhất.

Đứng suốt ba năm, các cấp lãnh đạo công ty mới chú ý đến một nam diễn viên cao lớn đẹp trai như vậy, và cho anh cơ hội tham gia quay phim quảng cáo của Hong Kong.

Ngô Chấn Vũ cũng học theo Châu Nhuận Phát chạy đến cửa thang máy của công ty, hy vọng một ngày nào đó có thể gặp may mắn như Châu Nhuận Phát.

Rất nhiều bạn bè, bao gồm cả Lưu Thanh Vân, đều khuyên anh ta đừng ngây thơ như vậy, nhiều người khác thì trực tiếp chế giễu anh ta mơ mộng hão huyền, nhưng Ngô Chấn Vũ vẫn không hề lay chuyển, khi không đóng phim thì mỗi ngày đều chạy đến cửa thang máy đứng, lâu dần, mọi người đều biết trong công ty có một người kỳ quái như vậy, nhưng vẫn không ai tìm anh ta đóng phim.

Từ những ánh mắt kỳ dị chỉ trỏ ban đầu, đến bây giờ tất cả mọi người đều đã quen mắt và phớt lờ, lòng Ngô Chấn Vũ cũng dần dần chùng xuống. "Đạo diễn Trần, tôi là A Vũ đây, anh không nhớ tôi sao, lần trước đóng vai đàn em phản diện trong phim của anh, anh còn khen tôi diễn tốt..." Ngô Chấn Vũ đi theo sau một đạo diễn nói hồi lâu,

đối phương khi vào thang máy còn không quay đầu nhìn anh ta một cái.

Cửa thang máy đóng lại, Ngô Chấn Vũ cúi đầu chán nản đi về vị trí cũ, anh ta đã không nhớ nổi đây là lần thứ mấy mình bị người ta từ chối rồi, ban đầu những người đó còn đối phó với anh ta một hai câu, bây giờ thì đến cả công sức nói vài lời tốt đẹp để lừa anh ta cũng tiết kiệm luôn rồi.

Ngô Chấn Vũ không hề hay biết, có một người đàn ông đeo kính đứng sau cây cột trong đại sảnh, đã quan sát anh ta hồi lâu. "Anh là học viên của lớp đào tạo nghệ sĩ?" Ngô Chấn Vũ ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông có chút quen mặt trước mặt, chỉ vào mình, "Anh đang nói chuyện với tôi sao?" Người đàn ông đeo kính mỉm cười, "Chẳng lẽ ở đây còn có người khác sao?" Ngô Chấn Vũ cố gắng suy nghĩ, cuối cùng cũng nhớ ra thân phận của người đàn ông trước mặt, "Anh là Đỗ Kỳ Phong?" "Nếu anh nói là Đỗ Kỳ Phong đạo diễn, thì chắc là tôi rồi." Người đàn ông cười trả lời.

Não Ngô Chấn Vũ đầu tiên trống rỗng, sau đó một làn chấn động như điện lưu truyền khắp toàn thân, anh ta cảm thấy chưa bao giờ hưng phấn đến vậy, cũng chưa bao giờ tỉnh táo đến vậy; mức độ hưng phấn và tỉnh táo đó không thể diễn tả bằng ngôn ngữ văn tự, ngoài cảm nhận của bản thân, không còn cách nào khác để lĩnh hội được sự sâu sắc của nó.

Đỗ Kỳ Phong đạo diễn 《Thiết huyết thiên kiêu》, đối phương vậy mà chủ động nói chuyện với mình, trong đầu Ngô Chấn Vũ lóe lên hàng ngàn ý niệm, cuối cùng nghĩ đến một khả năng. "Không sai, tôi thật sự có một vai có thể cho anh thử, nhưng anh đừng vội kích động, vì có dùng anh hay không thì tôi không có quyền quyết định, ngày mai anh theo tôi đi gặp một người, nếu anh ta thấy anh được, vậy thì mọi chuyện ổn thỏa!" Lời của Đỗ Kỳ Phong cứ thế đập vào

lòng Ngô Chấn Vũ, như một trận mưa xuân rắc xuống cánh đồng đã hạn hán lâu ngày, một lần nữa thắp lên hy vọng cho anh.

Trên đường về, Ngô Chấn Vũ cảm thấy đôi chân mình như dẫm trên mây, phấn khích đến mức có chút không tìm thấy phương hướng.

Về đến căn nhà nhỏ đang trọ, Ngô Chấn Vũ hưng phấn lăn một vòng trên giường.

Bỗng nhiên, anh lại nhớ ra ngày mai còn phải thử vai, thế là vội vàng nhảy xuống giường, chạy đến trước gương, cầm lược bắt đầu chải kiểu tóc.

Ngô Chấn Vũ đứng thẳng trước gương, khẽ cúi đầu mỉm cười với người trong gương, tạo một dáng mà anh cho là rất ngầu, cứ như thể đang tung hoành ngang dọc, vẫy tay tiễn đưa phong vân.

Anh xoay người nhìn sang trái, sang phải một lúc, nụ cười đắc ý không kìm được hiện lên khóe mắt. "Có soi gương mãi thì vẫn là cái mặt của kẻ xấu thôi, đừng có ở đó mà tự mãn nữa." Lưu Thanh Vân đặt túi cơm hộp lên bàn, anh kéo một cái ghế ra ngồi đối diện, hai tay chống lên lưng ghế, trêu chọc nói.

Ngô Chấn Vũ bị Lưu Thanh Vân làm cho giật mình, la toáng lên: "Sao anh vào được đây?" "Mấy người không khóa cửa." Lưu Thanh Vân nhún vai nói.

Ngô Chấn Vũ ngửi thấy mùi thơm thức ăn từ cơm hộp tỏa ra, dạ dày lập tức sôi sục, lúc này mới nhớ ra mình vẫn còn đang đói bụng.

Anh cũng không khách khí với Lưu Thanh Vân, vồ lấy hộp cơm, mở ra thì phát hiện bên trong còn có một cái đùi gà thơm phức. "Hoàng tử hắc mã, đúng là anh hào phóng!" Ngô Chấn Vũ vừa ăn ngấu nghiến cơm hộp, vừa nói.

Lưu Thanh Vân vì da ngăm đen, nên hồi học lớp đào tạo đã có biệt

danh "Hoàng tử hắc mã".

Lông mày đen rậm, môi dày, ánh mắt ngơ ngác khiến người ta có cảm giác anh ta rất chất phác.

Tuy Lưu Thanh Vân trông có vẻ ngốc nghếch, nhưng ai coi anh ta là đồ ngốc thì người đó mới là đồ ngốc.

Lưu Thanh Vân thấy khi Ngô Chấn Vũ ăn cơm, trên mặt vẫn còn vẻ hớn hở, liền biết tám phần là anh ta gặp chuyện vui gì đó. "Hôm nay tôi gặp Đỗ Kỳ Phong, anh ấy chủ động nói chuyện với tôi, còn nói trên tay có một vai diễn hợp với tôi, bảo tôi ngày mai đi thử vai." Ngô Chấn Vũ dùng miệng xé một miếng thịt trên đùi gà, ăn đến mức miệng đầy dầu mỡ. "Không phải là cho anh đóng vai phản diện nào đó chứ?" Lưu Thanh Vân không giống Ngô Chấn Vũ bị phấn khích làm cho choáng váng, nói chuyện rất bình tĩnh. "Đỗ Kỳ Phong nói vai diễn này đến anh ấy cũng không làm chủ được, bất kể là phản diện hay chính diện, tóm lại là một vai rất quan trọng.

Miêu Kiều Vi có thể nổi tiếng nhờ đóng Dương Khang, tôi Ngô Chấn Vũ lẽ nào lại không thể dựa vào vai phản diện mà nổi danh lập vạn?" Ngô Chấn Vũ nói lời này đầy khí phách, cứ như thể anh ta sắp nổi tiếng ngay lập tức vậy. "Tôi có xem tiểu thuyết đang đăng trên báo, bất kể là chính diện hay phản diện, hình như cũng không có vai nào hợp với anh." Lưu Thanh Vân khoanh tay, có chút không hiểu chuyện này. "Có lẽ vai diễn đó còn chưa xuất hiện trong tiểu thuyết." Ngô Chấn Vũ đặt hộp cơm xuống, lúc này mới bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ lời Lưu Thanh Vân vừa nói. "Tiểu thuyết đã đăng trên báo đến quyển thứ ba rồi, lúc này còn chưa xuất hiện thì còn có thể tính là vai diễn có trọng lượng gì chứ?" Câu hỏi ngược lại của Lưu Thanh Vân khiến Ngô Chấn Vũ trầm tư, sau đó trong đầu anh ta đột nhiên nảy ra một ý nghĩ rất táo bạo: "Trừ khi..." Lưu Thanh Vân còn chưa nghĩ xong, Ngô Chấn Vũ đã thúc giục anh ta nhanh chóng nói. "Trừ khi Đỗ

Kỳ Phong định để anh đóng nam chính!" Ngô Chấn Vũ lập tức ngớ người ra, mất nửa ngày mới lắp bắp mở miệng: "Anh nghĩ thật sự có khả năng này sao?" Trừ khả năng này ra, Lưu Thanh Vân cũng không thể nghĩ ra bất kỳ khả năng nào khác để giải thích chuyện này, mặc dù từ tận đáy lòng anh ta không tin Đỗ Kỳ Phong sẽ tìm Ngô Chấn Vũ đóng nam chính, nhưng nếu phỏng đoán của anh ta là thật, lần này Ngô Chấn Vũ đúng là gặp vận may lớn rồi. "Dương Quá của Kim Dung cũng đủ tà khí rồi đúng không?

Nhận Tây Độc Âu Dương Phong làm nghĩa phụ, cưới sư phụ mình làm vợ, nhưng Lương Tiêu trong 《Côn Luân》 còn tà hơn Dương Quá, hắn ta làm việc hoàn toàn theo sở thích cá nhân, vì chút oán tư mà giúp Nguyên Quân diệt Đại Tống, nếu ở trong các tiểu thuyết khác, hắn tuyệt đối là một đại phản diện không hơn không kém, Đỗ Kỳ Phong tìm anh đóng, chắc cũng là thấy anh có đủ tà khí, rất phù hợp với đặc điểm của vai diễn này." Ngô Chấn Vũ vừa nghe xong liền hoảng hồn, anh ta căn bản chưa từng đọc 《Côn Luân》, nếu khi thử vai mà hỏi ba câu không biết, chẳng phải sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt ngàn năm có một này sao?

Nghĩ đến đây, Ngô Chấn Vũ không nói không rằng kéo Lưu Thanh Vân đi ra ngoài, la hét đòi đến nhà Lưu Thanh Vân lục hết báo có đăng 《Côn Luân》, còn muốn Lưu Thanh Vân giúp anh ta "làm bài tập". — Tại nhà Lưu Thanh Vân thức trắng nửa đêm đọc xong phần 《Côn Luân》 đăng trên báo, sáng hôm sau Ngô Chấn Vũ vẫn tinh thần sảng khoái đến tòa nhà hành chính Vô Tuyến, Đỗ Kỳ Phong đã hẹn anh ta đến văn phòng của mình để nói chuyện.

Lâm Hựu Luân cũng được Đỗ Kỳ Phong mời đến, nói là đã tìm được người ứng cử nam chính.

Lâm Hựu Luân không ngờ một câu nói đùa của mình qua điện thoại, Đỗ Kỳ Phong lại thực sự tìm cho anh một diễn viên vô danh,

quả không hổ là kẻ sau này phì phèo xì gà lập nên Ngân Hà Ảnh Tượng, đổi thành người khác thật sự không có cái dũng khí bứt phá như vậy.

Lần này Đỗ Kỳ Phong thực sự đã bứt phá rồi.

Công ty cứ ba hôm hai bữa lại thúc giục anh ta đẩy nhanh tiến độ chuẩn bị bộ phim này, ngay cả cô Phương cũng đích thân gọi điện hai lần để hỏi về chuyện này.

Tất cả nam diễn viên có chút tiếng tăm dưới trướng Vô Tuyến anh ta đều đã giới thiệu cho Lâm Hựu Luân, nhưng không ai khiến Lâm Hựu Luân hài lòng, thực sự hết cách rồi, đành phải kéo một người mới đến thử vận may, may mắn là thằng nhóc Ngô Chấn Vũ này trông rất có nét đặc biệt, chỉ có thể coi là cờ đến tay ai người nấy phất thôi.

Ngô Chấn Vũ gõ cửa bước vào, phát hiện người ngồi sau bàn làm việc là một thanh niên lạ mặt, Đỗ Kỳ Phong ngược lại đứng ở một bên.

Thấy tình hình này, Ngô Chấn Vũ lập tức phản ứng lại, người thanh niên trước mắt chính là tác giả của《Côn Luân》.

Ở nhà Lưu Thanh Vân, Ngô Chấn Vũ đã nghe không ít tin đồn về Lâm Hựu Luân, vì vậy trong lòng không hề dám coi thường người thanh niên tuổi còn nhỏ hơn mình này.

Anh ta kính cẩn gọi một tiếng "anh Lâm", "đạo diễn Đỗ", Lâm Hựu Luân mỉm cười gật đầu với anh ta, Đỗ Kỳ Phong thì chỉ vào chiếc ghế sofa đối diện, bảo anh ta ngồi xuống nói chuyện.

Ngô Chấn Vũ thấy Đỗ Kỳ Phong còn đang đứng, mình cũng không chịu ngồi, Đỗ Kỳ Phong cũng không ép buộc nữa.

Điều Ngô Chấn Vũ không ngờ là câu hỏi đầu tiên Lâm Hựu Luân hỏi, lại chẳng liên quan gì đến tiểu thuyết hay phim truyền hình. "Anh

có từng nghĩ, ngay cả khi anh đóng vai chính bộ phim này, sau này vẫn chỉ có thể đóng một số vai phản diện, vai kẻ xấu, đến lúc đó có cảm thấy rất thất vọng không?" "Tôi chỉ biết mình nên nắm bắt cơ hội trước mắt, chuyện tương lai quá xa vời, tôi tạm thời chưa nghĩ nhiều đến vậy." Ngô Chấn Vũ rất thành thật trả lời.

Lâm Hựu Luân gật đầu, sau đó nhún vai với Đỗ Kỳ Phong, "Tôi không có vấn đề gì nữa." Nếu bình chọn nghệ sĩ phái thực lực cá tính nhất làng điện ảnh Hồng Kông, Lâm Hựu Luân nhất định sẽ không chút do dự bỏ phiếu cho Ngô Chấn Vũ.

Độc đáo, đa diện, sắc sảo, si cuồng, lão luyện đều là những dấu ấn của anh ta.

Giọng nói khàn trầm, biểu cảm và ánh mắt kiểm soát tài tình, khí chất phóng khoáng và trầm ổn tỏa ra, diễn xuất của Ngô Chấn Vũ luôn có thể tự do tự tại đứng ở phía đối lập của vai diễn, khiến khán giả từ tận đáy lòng ngấm ngầm khen ngợi.

Ngô Chấn Vũ ở thế hệ sau bắt đầu nổi danh từ các vai phản diện, sau này gần như trở thành danh từ đồng nghĩa với kẻ xấu và vai ác, đặc điểm nổi bật nhất của những vai phản diện mà anh ta thể hiện chính là sự khoa trương và một chút thần kinh, cá tính và đặc điểm cực kỳ rõ ràng.

Ký ức sâu sắc nhất của Lâm Hựu Luân chính là vai Tịnh Khôn trong《Cổ Hoặc Tử》, cái giọng khàn khàn đó, ánh mắt mơ hồ tà khí, toát lên một chút thần kinh, khiến người xem lạnh sống lưng, cùng với câu thoại "Ra xã hội mà, nói giết cả nhà là giết cả nhà" kia.

Lúc này Ngô Chấn Vũ vẫn chưa mài giũa được kỹ năng diễn xuất tinh tế như thế hệ sau, nhưng ngoại hình và khí chất lại rất phù hợp với đặc điểm của nhân vật "Lương Tiêu", nói là tùy ý phóng túng cũng được, nói là tà khí cũng được, dù sao vai diễn này không phải người

bình thường có thể diễn tốt.

Chương 51

Hai nữ chính Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đều có dáng người cao ráo, đóng cặp với Ngô Chấn Vũ cao một mét tám là vừa vặn.

Ngô Chấn Vũ thức đêm chuẩn bị đều không dùng đến, Lâm Hựu Luân và Đỗ Kỳ Phong ba câu hai lời đã chốt anh ta làm nam chính của 《Côn Luân》, bước ra khỏi văn phòng của Đỗ Kỳ Phong, anh ta cảm thấy tất cả như đang nằm mơ.

Anh ta tát mạnh vào mặt mình một cái, xác định đây không phải là mơ, Ngô Chấn Vũ vẫn còn chút hoảng hốt, trên mặt lại không kìm được vẻ vui mừng khôn xiết, biểu cảm trông rất kỳ lạ.

Anh ta cứ đi thẳng về phía trước, tâm trí lại không đặt vào việc đi đường, ở cửa thang máy, bất ngờ va phải một người.

Người kia đang vội, mắng vài câu rồi đi luôn, Ngô Chấn Vũ đứng ngây ra đó chừng nửa phút, mới nhớ ra gã mập vừa nãy mắng anh ta đi đường không nhìn, hình như đã gặp ở đâu đó rồi.

Vương Tinh hùng hổ xông vào văn phòng của Đỗ Kỳ Phong, nhưng không ngờ Lâm Hựu Luân cũng ở đó.

Vương Tinh phản ứng rất nhanh, lập tức nói mình đi nhầm cửa, bỏ lại một câu "Xin lỗi, hai người cứ tiếp tục nói chuyện", rồi quay người bỏ đi.

Đỗ Kỳ Phong ban đầu thật sự tưởng Vương Tinh đi nhầm cửa, nhưng không ngờ gã mập này ra ngoài chưa đầy nửa phút lại đột nhiên quay trở lại.

Lâm Hựu Luân sớm đã nhìn ra Vương Tinh có tật giật mình khi thấy mình, thấy anh ta quay lại cũng không lên tiếng, cứ xem anh ta có

gì muốn nói.

Vương Tinh có chút ngượng ngùng nhìn Đỗ Kỳ Phong một cái, Đỗ Kỳ Phong biết anh ta có chuyện muốn nói riêng với Lâm Hựu Luân, đành phải viện cớ mình có việc, nhường văn phòng của mình lại cho hai người này.

Khi ra khỏi cửa, Đỗ Kỳ Phong trong lòng vẫn còn ấm ức, rốt cuộc Vương Tinh này đến tìm ai?

Thực ra ban đầu Vương Tinh đến tìm Đỗ Kỳ Phong, nhưng thấy Lâm Hựu Luân, anh ta lại tạm thời thay đổi ý định. "Nói đi, có chuyện gì cần tôi giúp?" Lâm Hựu Luân mở lời trước, khiến Vương Tinh rất bất ngờ. "Sao anh biết tôi muốn tìm anh giúp?" "Trừ chuyện này ra, tôi thật sự không nghĩ ra anh còn tìm tôi có chuyện gì khác." Vương Tinh không thể phản bác, "Được rồi, tối nay cùng đi hộp đêm uống rượu, giới thiệu cho anh một người." "Không phải là người phụ nữ anh lén lút bao nuôi bên ngoài chứ?" Tâm sự của Vương Tinh bị Lâm Hựu Luân nhìn thấu, giống như đang ăn trộm đồ bị người khác nắm chặt tay, vẻ mặt cực kỳ lúng túng. "Đừng nói bao nuôi khó nghe như vậy được không, tôi với cô ấy chỉ là bạn bè thôi." Lâm Hựu Luân lại không tin, lạnh lùng hừ một tiếng: "Nếu chỉ là bạn bè, anh có cần phải vừa thấy tôi đã như thấy ma mà tránh đi không?" Vương Tinh ngượng đến mức nửa ngày không nói được lời nào, Lâm Hựu Luân lại không muốn quản chuyện này, "Tôi gọi Đỗ Kỳ Phong quay lại, bữa rượu này anh cứ mời anh ấy đi." Vương Tinh cuống quýt, anh ta khó khăn lắm mới hạ mình nói ra sự thật với Lâm Hựu Luân, cái anh ta muốn không phải là kết quả này, "Chuyện này anh nói có trọng lượng hơn anh ấy!" "Anh rốt cuộc muốn làm gì?" "Cô ấy bây giờ còn quá trẻ để đóng phim điện ảnh, tôi muốn sắp xếp cho cô ấy một vai trong 《Côn Luân》 trước, vốn định tìm Đỗ Kỳ Phong nói chuyện này, nhưng gặp được anh thì mọi việc đơn giản rồi." Vương Tinh bày ra vẻ mặt muốn ỷ lại

vào Lâm Hựu Luân, khiến Lâm Hựu Luân khá đau đầu: "Anh cứ chắc chắn tôi nhất định sẽ giúp anh sao?" "Thế nên tôi mới hẹn anh tối nay cùng đi ra ngoài, gặp được người rồi, anh sẽ không thấy tôi làm khó anh nữa đâu." — Các hộp đêm sang trọng ở Hồng Kông chủ yếu tập trung ở phía Đông Tiêm Sa Chủy, ở đó tiêu vài tiếng đồng hồ phải tốn cả ngàn, thậm chí cả vạn cũng không lạ.

Vương Tinh lúc này tuy có chút gia sản, nhưng chưa đến mức vung tiền như rác, đương nhiên sẽ không mời Lâm Hựu Luân đến những hộp đêm cao cấp như vậy.

Anh ta chọn Lan Quế Phường nổi tiếng nhất Trung Hoàn, nơi nhỏ bé nằm giữa Vỹ Lĩnh Đốn và Vân Hoặc Nhai này, ban ngày giống như các khu thương mại khác ở Trung Hoàn, nhưng đến tối sẽ trở nên náo nhiệt, là một địa điểm ăn chơi nổi tiếng ở Hồng Kông. "Tôi biết không ít ngôi sao thích đến đây chơi, các tiểu thư vũ công ở đây nhan sắc đều không tệ, chỉ cần thỏa thuận được giá cả, có thể trực tiếp đưa ra ngoài mở phòng." Vương Tinh là khách quen của hộp đêm này, tình hình bên trong anh ta nắm rõ như lòng bàn tay.

Người phục vụ dẫn đường giúp hai người đẩy cửa, trong phòng riêng đã có hai tiểu thư vũ công trang điểm đậm, nhan sắc quả đúng như Vương Tinh nói, đều là lựa chọn hạng trung trở lên.

Ở Hồng Kông, làm vũ nữ hộp đêm là hợp pháp, tuy không ít người vì cuộc sống mưu sinh, nhưng trong thời đại mà chỉ cần ngả lưng xuống là có thể kiếm được tiền mua nhà mua xe, dì lao công hộp đêm thu tiền boa cũng có thể bội thu, thì càng nhiều cô gái tham hư vinh không chịu được cám dỗ, tự nguyện đến làm nghề này.

Lâm Hựu Luân đối với các tiểu thư vũ công không có định kiến, nhưng cũng thực sự không có hứng thú nhiều hơn, Vương Tinh thấy vẻ mặt anh sốt ruột, liền nháy mắt ra hiệu cho hai vũ nữ trong phòng

riêng bảo họ rời đi.

Sau khi hai vũ nữ rời đi, Lâm Hựu Luân mới chú ý đến một cô gái đang ngồi trên ghế sofa ở góc phòng riêng. "Đậu Đậu, đây là người bạn tốt của anh, A Luân, bộ phim truyền hình mà anh định giới thiệu em đi đóng, chính là do anh ấy viết." Vương Tinh vẫy tay gọi cô gái kia, cái tên "Đậu Đậu" lại khiến Lâm Hựu Luân chợt nhớ ra một người, chỉ là ánh đèn trong phòng riêng hơi tối, cô gái lại ngồi ở góc, nên anh không nhìn rõ mặt đối phương.

Đến khi đối phương đi đến gần Lâm Hựu Luân mới phát hiện, cô gái có gương mặt ngọt ngào đáng yêu này, chính là bạn gái tin đồn của Vương Tinh ở thế hệ sau.

Điều khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy khó hiểu là, lúc này cô gái còn chưa tham gia cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông, sao đã quen Vương Tinh rồi?

Vương Tinh thấy Lâm Hựu Luân khẽ nhíu mày, còn tưởng anh không hài lòng về cô gái, vội vàng nháy mắt ra hiệu cho cô gái, bảo cô ấy nhanh chóng nói chuyện với Lâm Hựu Luân.

Khâu Thục Trân nhìn người thanh niên đứng bên cạnh Vương Tinh, trong lòng đột nhiên có cảm giác bị lừa gạt.

Vương Tinh qua điện thoại nói muốn đưa cô đi gặp một vị khách quan trọng, cô mới đồng ý đến nơi này, không ngờ Vương Tinh lại đưa một người thanh niên không lớn hơn cô là bao đến, còn lừa cô nói đối phương là biên kịch gì đó.

Thấy Khâu Thục Trân giận dỗi không chịu nói chuyện, Vương Tinh cảm thấy có chuyện không hay rồi, vội vàng dùng ánh mắt cầu xin nhìn Khâu Thục Trân, trong lòng không ngừng cầu nguyện: "Tiểu thư à, em mau nói gì đi chứ!" Khâu Thục Trân lại giả vờ không nhìn thấy, vẻ mặt dỗi hờn, cái miệng nhỏ chu ra vô cùng đáng yêu, không

khỏi khiến Lâm Hựu Luân nhớ đến nàng Kiến Ninh công chúa ngang ngược tùy hứng trong 《Tân Lộc Đỉnh Ký》 ở thế hệ sau, còn nhớ rõ biểu cảm kinh ngạc của cô ấy khi bắt được Vi Tiểu Bảo tư thông trong phim, có thể nói là thần thái vô cùng. "Cái cằm của cô Khâu..." Lâm Hựu Luân sờ sờ cằm mình, sau đó đầy ý vị thâm trường chậc chậc miệng, nửa câu sau lại không nói ra.

Khâu Thục Trân trong lòng thót một cái, cái cằm nhọn của cô là do phẫu thuật thẩm mỹ độn lên, chuyện này ngay cả Vương Tinh cũng không biết, nhưng ý tứ sâu xa trong lời nói của người thanh niên trước mắt, dường như có hiểu biết về chuyện này, chẳng lẽ...

Trong khoảnh khắc, hàng trăm ý niệm lóe lên trong đầu Khâu Thục Trân, hình tượng Lâm Hựu Luân trong lòng cô lập tức trở nên cao thâm khó lường. "Cằm của Đậu Đậu rất nhọn, đúng là một gương mặt mỹ nhân." Vương Tinh thấy Khâu Thục Trân còn đang do dự không chịu nói chuyện, sợ không khí im lặng, liền xen vào một câu.

Khâu Thục Trân sở dĩ tạo cảm giác "quyến rũ", cái cằm nhọn nhỏ nhắn này có công không nhỏ, nhưng cũng chính vì điểm này mà năm 1987 cô đã bị đối thủ nắm được nhược điểm trong cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông, tạo ra một "scandal phẫu thuật thẩm mỹ".

Khâu Thục Trân bản thân không thừa nhận phẫu thuật thẩm mỹ, chỉ nói là do hồi nhỏ bị té ngã sửa cằm mà thành, Lâm Hựu Luân đối với chuyện này vẫn luôn có chút tò mò, cố ý nói lời thăm dò, từ phản ứng của Khâu Thục Trân lúc này mà xem, khả năng cô ấy có ý định chỉnh sửa cằm là lớn hơn.

So với việc phẫu thuật thẩm mỹ cắt gọt xương hàm, căng da mặt của thế hệ sau, việc Khâu Thục Trân hơi độn cằm thật sự chẳng là gì, điều khiến Lâm Hựu Luân cảm thán thực sự vẫn là vận may của cô ấy.

Vì bị vướng "scandal" trong cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông, lúc đó cả Hồng Kông đều bàn tán về việc "Khâu Thục Trân là mỹ nhân nhân tạo", cuối cùng Khâu Thục Trân vì áp lực đành phải tuyên bố rút khỏi cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông trước vòng chung kết, tuy nhiên việc rút lui lại khiến Khâu Thục Trân trở thành nhân vật nổi tiếng, Vô Tuyến cũng nhân cơ hội ký hợp đồng với cô ấy và ra sức lăng xê, khiến cô ấy nhanh chóng trở thành tiểu hoa đán chủ chốt của Vô Tuyến.

Và sau khi gặp được "bá nhạc" Vương Tinh này, Khâu Thục Trân mạnh dạn chuyển đổi phong cách diễn, mặc dù các tác phẩm của cô ấy chủ yếu là phim cấp ba, nhưng lại không mang lại cho cô ấy những danh xưng tiêu cực, ngược lại sự nổi tiếng tăng vọt, từng một thời trở thành biểu tượng của sự quyến rũ.

Ở Hồng Kông có rất nhiều diễn viên thoát y, nhưng chỉ có sự quyến rũ và gợi cảm của Khâu Thục Trân là bẩm sinh và tự nhiên, từ bên trong tỏa ra, cộng thêm cô ấy trông thông minh đáng yêu, do đó càng khiến người ta mê mẩn.

Bây giờ Khâu Thục Trân và Vương Tinh đã quen biết sớm hơn, mọi thứ đều bị xáo trộn, Lâm Hựu Luân cũng không biết Khâu Thục Trân còn có thể có được vận may tốt như vậy nữa không.

Tuy nhiên lúc này Khâu Thục Trân trước mắt lại có một lựa chọn tốt hơn, Vương Tinh muốn giúp cô ấy tranh thủ một vai diễn trong 《Côn Luân》, chỉ cần vai diễn này có đủ trọng lượng, danh tiếng mang lại chưa chắc đã thua kém việc tham gia cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông.

Cả ba ngồi xuống, Vương Tinh gọi hai chai rượu tây, và cùng Lâm Hựu Luân uống.

Khâu Thục Trân không còn giận dỗi nữa, còn chủ động rót rượu cho Lâm Hựu Luân, Vương Tinh thấy cô ấy ngoan ngoãn như vậy,

trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền nói chuyện chính sự với Lâm Hựu Luân. "Tôi quen cô ấy qua quảng cáo mà Đậu Đậu đóng, cô ấy bây giờ là người mẫu, nhưng cảm giác ống kính rất mạnh.

Chỉ cần chỉ dẫn một chút, diễn xuất không có vấn đề gì, điểm này tôi có thể bảo đảm với anh.

Hôm nay anh đã đồng ý đi uống rượu với tôi, không thể để tôi thất vọng trở về chứ?" Trong nhiều bộ phim hợp tác với Vương Tinh ở thế hệ sau, Khâu Thục Trân đa số xuất hiện với hình tượng mỹ nhân gợi cảm nóng bỏng, nhưng giai đoạn đầu cô ấy lại xuất hiện trước khán giả với hình tượng dịu dàng đáng yêu, bất kể là Kiến Ninh công chúa trong 《Lộc Đỉnh Ký》 hay Tiểu Chiêu trong 《Ỷ Thiên Đồ Long Ký》, cô ấy đều phát huy đặc điểm đáng yêu đến cực điểm, nếu Khâu Thục Trân đi theo con đường đáng yêu, thì trong 《Côn Luân》 lại vừa có một vai rất phù hợp với cô ấy. "Anh nói A Tuyết à?" Vương Tinh rất quan tâm đến chuyện của Khâu Thục Trân, trước đó đã làm bài tập kỹ lưỡng, Lâm Hựu Luân vừa nói ra ý nghĩ của mình, anh ta đã đoán được vai diễn này.

Lâm Hựu Luân gật đầu, "A Tuyết lương thiện chất phác, tính cách tuy có hơi ngốc nghếch, nhưng đối với Lương Tiêu lại tình sâu nghĩa nặng, cuối cùng nhận được tình yêu của Lương Tiêu, nhưng vì cái chết mà không thể ở bên nhau." Lúc này trên báo vẫn chưa đăng đến chương A Tuyết chết, Khâu Thục Trân khi đọc tiểu thuyết rất thích nhân vật A Tuyết, nghe nói cô ấy chết, nhất thời có chút không chấp nhận được. "Không được, không được, một cô gái tốt như A Tuyết, sao anh lại có thể viết cho cô ấy chết chứ?" Vương Tinh vội vàng dùng ánh mắt ngăn cản lời nói của Khâu Thục Trân, Khâu Thục Trân bĩu môi, cảm thấy có chút tủi thân, nhưng trong lòng vẫn tiếc nuối cho số phận của A Tuyết. "Hồi xưa anh viết Lương Văn Tĩnh chết, đã có

độc giả đến trước cổng báo xã phản đối, nếu anh lại viết cho A Tuyết mà mọi người yêu thích cũng chết, chẳng lẽ không lo độc giả lại gây thêm sóng gió sao?" Vương Tinh thiện ý nhắc nhở. "Thiết kế cốt truyện tiểu thuyết không thể khiến tất cả độc giả đều hài lòng, hơn nữa tiểu thuyết đã viết xong rồi, thay đổi nữa là không thể." Lâm Hựu Luân không lo lắng về vấn đề này.

Chuyện vai diễn đã được thỏa thuận, Vương Tinh tâm trạng thoải mái, hai chai rượu tây nhanh chóng cạn đáy.

Lâm Hựu Luân không uống nhiều, Vương Tinh thì đã say vài phần.

Vương Tinh còn định tiếp tục gọi rượu, Khâu Thục Trân lại cảm thấy ngồi trong phòng riêng chỉ uống rượu rất buồn chán, đề nghị cùng đi quán bar ngồi một lát.

Lâm Hựu Luân ban đầu không muốn đi, nhưng không thể chịu được sự thuyết phục luân phiên của Vương Tinh và Khâu Thục Trân, đành đi theo hai người bắt taxi đến Đồng La Loan của Loan Tử, nơi đây có rất nhiều quán bar bình dân, quầy rượu và hộp đêm, không cần tốn hàng đống tiền như hộp đêm, lượng khách tự nhiên cao hơn hộp đêm rất nhiều.

Khâu Thục Trân tuổi không lớn, nhưng kinh nghiệm đi bar lại rất nhiều, thản nhiên dẫn Lâm Hựu Luân và Vương Tinh vào một quán bar, tìm được vài chỗ trống bên quầy bar.

Lâm Hựu Luân giơ tay búng tay, hỏi nhân viên phục vụ ba ly bia, động tác vô cùng thuần thục, khiến Vương Tinh đứng bên cạnh trợn mắt há mồm. "Không phải anh nói mình không bao giờ đi bar sao?" Kiếp trước Lâm Hựu Luân là khách quen của quán bar, rất quen thuộc với mọi thứ trong quán bar, nhưng khi Vương Tinh hỏi anh lại không thể lấy lý do đó, đành viện cớ mình học được từ trong phim.

Chương 52

Vương Tinh bán tín bán nghi uống một ngụm bia, rất nhanh liền quên mất chuyện này.

Quán bar có ca sĩ hát live đang biểu diễn, thu hút không ít sự chú ý của mọi người, Lâm Hựu Luân liếc mắt nhìn quanh một lượt, đột nhiên ở khu ghế ngồi riêng phát hiện một bóng dáng quen thuộc. "Này, anh nhầm rồi, đây không phải rượu tôi gọi." Một thanh niên để kiểu tóc giống hệt Châu Nhuận Phát trong 《Đổ Thần》 gọi người phục vụ đang bưng rượu đến, vầng trán vuông vức, sáng bóng như một tấm gương, tạo cho người ta cảm giác ăn diện chải chuốt.

Anh ta tên là Lưu Kiệt Huy, chú của anh ta giữ chức vụ cấp cao ở Vô Tuyến, người bình thường nể mặt chú anh ta, đều khách khí gọi anh ta một tiếng "công tử Lưu".

Gã này không có việc gì là lại thích lái xe thể thao dạo quanh gần phim trường, ngẫu nhiên một lần gặp Vương Tổ Hiền, mê mẩn vẻ đẹp thanh lệ thoát tục của cô ấy không thôi, liền cùng bạn bè đánh cược, trong vòng nửa năm nhất định phải theo đuổi được Vương Tổ Hiền.

Tham gia hàng ngũ những người theo đuổi Vương Tổ Hiền, Lưu Kiệt Huy mỗi ngày thay đổi đủ kiểu tặng hoa cho Vương Tổ Hiền, Vương Tổ Hiền không chịu nổi sự phiền phức, liền đồng ý cùng Lưu Kiệt Huy ra ngoài ngồi nói chuyện một lát, nhưng yêu cầu gặp mặt ở nơi công cộng, không cho Lưu Kiệt Huy có cơ hội ở riêng với cô ấy. "Rượu này là vị tiên sinh ở quầy bar kia trả tiền nhờ mang đến." Người phục vụ chỉ về phía Lâm Hựu Luân đang ngồi, Vương Tổ Hiền đang xem biểu diễn trên sân khấu cũng nhìn theo hướng đó.

Vương Tổ Hiền hôm nay mặc một chiếc áo khoác hoa màu tím, cổ áo để lộ một chiếc áo len màu xanh lá cây, quần bò thông thường ở dưới, rất tôn lên vòng eo thon thả của cô ấy.

Tai cô đeo hai chiếc khuyên tai to tròn bằng bạc, lắc lư rung rinh, trông rất tinh nghịch và quyến rũ.

Thấy Vương Tổ Hiền nhìn sang, Lâm Hựu Luân nâng ly rượu, mỉm cười chào cô ấy.

Vương Tổ Hiền quay đầu sang một bên, cố ý giả vờ không nhận ra Lâm Hựu Luân. "Tiểu Hiền, cô quen gã đó à?" Lưu Kiệt Huy có chút khó chịu nhìn Lâm Hựu Luân. "Không quen." Vương Tổ Hiền bực tức bỏ lại một câu, rồi tiếp tục xem biểu diễn, ngay cả Lưu Kiệt Huy cũng không thèm để ý nữa.

Lưu Kiệt Huy không hiểu Vương Tổ Hiền đang phát dỗi cái quái gì, vô duyên vô cớ anh ta cũng bị vạ lây, trong lòng đối với Lâm Hựu Luân càng thêm ba phần hận ý.

Mãi đến khi buổi biểu diễn trên sân khấu kết thúc, Vương Tổ Hiền mới thu ánh mắt lại, Lưu Kiệt Huy lại bắt đầu một tiếng "Tiểu Hiền" một tiếng "Tiểu Hiền" mà gọi, quấn lấy cô ấy nói chuyện.

Vương Tổ Hiền trong lòng hoàn toàn không có cảm tình với Lưu Kiệt Huy, lúc mới đến quán bar còn có chút cảm giác mới lạ với môi trường náo nhiệt xung quanh, nên vẫn kiên nhẫn nghe anh ta nói chuyện, lúc này bị sự xuất hiện bất ngờ của Lâm Hựu Luân làm cho xáo trộn tâm tư, Vương Tổ Hiền thực sự không thể chịu đựng thêm nữa.

Cô ấy vốn định đi thẳng, nhưng ánh mắt lướt qua quầy bar, trong lòng đột nhiên lại có một ý tưởng mới.

Lưu Kiệt Huy vẫn thao thao bất tuyệt kể về những chuyện mình

đã làm khi du học ở Anh, hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt sốt ruột của Vương Tổ Hiền. "Đủ rồi!" Vương Tổ Hiền đột nhiên đứng bật dậy, cầm ly rượu lên, hắt rượu thẳng vào mặt Lưu Kiệt Huy, "Nói với anh bao nhiêu lần rồi, xin anh hãy tôn trọng một chút, Tiểu Hiền là tên anh có thể gọi sao?" Lưu Kiệt Huy bị sự việc đột ngột này làm cho ngớ người, bị nước rượu lạnh lẽo kích thích, lúc này mới phản ứng lại.

Anh ta giận đỏ mặt, đột ngột đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Tổ Hiền: "Đồ đĩ thối, cô dám hắt rượu vào mặt tôi!" Vương Tổ Hiền vốn dĩ muốn làm cho mọi chuyện lớn chuyện, nghe thấy Lưu Kiệt Huy chửi bậy, liền trực tiếp giơ tay tát cho anh ta một cái, còn không buông tha mà nói: "Hắt rượu vào mặt anh thì sao, bạn trai tôi ngay đây, anh dám động vào tôi một cái thử xem?" Trên mặt Lưu Kiệt Huy in rõ một vết tát đỏ ửng, trong mắt những người xung quanh đầy vẻ chế giễu, trong lòng anh ta như bị đổ một thùng dầu, lửa giận bỗng nhiên bùng lên.

Anh ta nhấc chân, đá đổ chiếc bàn trước mặt.

Chai rượu ly rượu đều loảng xoảng rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Động tĩnh này không nhỏ, ánh mắt của tất cả mọi người trong quán bar đều bị thu hút.

Nhìn gương mặt dữ tợn của Lưu Kiệt Huy, Vương Tổ Hiền trong lòng đột nhiên có chút sợ hãi, vô thức lùi lại một bước, không ngờ lại va vào vòng tay của ai đó.

Lâm Hựu Luân sớm đã bị sự náo nhiệt ở bên này thu hút, thấy Vương Tổ Hiền một mình cãi nhau với người đàn ông cùng bàn, anh liền đi qua xem tình hình, không ngờ mọi chuyện đã trở nên có chút không thể kiểm soát. "Có chuyện gì vậy?" Anh đỡ lấy Vương Tổ Hiền đang hoảng loạn lùi lại, trầm giọng hỏi.

Vương Tổ Hiền vừa thấy Lâm Hựu Luân đến, trong lòng lập tức có chỗ dựa, cô nắm lấy cánh tay Lâm Hựu Luân trốn ra sau lưng anh, chỉ vào Lưu Kiệt Huy, nói một câu khiến tất cả mọi người có mặt tại đó đều trợn mắt há mồm. "Chồng ơi, hắn trêu ghẹo em!" Vương Tổ Hiền xinh đẹp thoát tục, vốn dĩ đã thu hút không ít ánh mắt, lúc này một tiếng "chồng ơi" ngọt ngào mềm mại thốt ra, những người đàn ông xung quanh lập tức cảm thấy xương cốt trên người đều nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Mặt Lưu Kiệt Huy đỏ bừng như gan heo, trong mắt toàn là ánh sáng đỏ, nhìn Lâm Hựu Luân, như muốn nuốt sống anh. "Anh là bạn trai cô ta?" Lâm Hựu Luân lắc đầu, khóe miệng Lưu Kiệt Huy lộ ra một nụ cười nanh ác, "Coi như thằng nhóc mày biết điều, tao trước giờ chưa từng nghe nói cô ta có bạn trai, tưởng bừa một người là có thể dọa được tao, coi tao là đồ dễ bắt nạt sao?" Lâm Hựu Luân vẫn đứng chắn trước Vương Tổ Hiền không động đậy, Lưu Kiệt Huy liền mở miệng đe dọa nói: "Nếu mày với cô ta không có quan hệ gì, thì đừng có xen vào chuyện bao đồng, muốn anh hùng cứu mỹ nhân, cũng phải tự mình cân nhắc xem có đủ tư cách không đã!" "Vừa rồi tai anh bị điếc hay sao vậy?

Ai nói tôi và cô ấy không có quan hệ, không nghe cô ấy vừa gọi tôi là chồng sao?" Biểu cảm của Lưu Kiệt Huy lập tức cứng đờ tại chỗ, Vương Tổ Hiền trốn sau lưng Lâm Hựu Luân cũng tức giận giậm chân, trong lòng thầm hận, lại để tên này chiếm tiện nghi rồi. "Nói như vậy là anh nhất định muốn quản chuyện này, đã nghĩ kỹ hậu quả chưa?" Lồng ngực Lưu Kiệt Huy tràn đầy tức giận, như một quả mìn đã rút chốt sắp nổ tung. "Ôi chao, tôi nói là ai đây, không phải công tử Lưu sao?" Vương Tinh uống đến nửa say cũng chạy đến góp vui, anh ta liếc nhìn Lưu Kiệt Huy một cái, trong mắt đầy vẻ chế giễu khinh thường. "Anh làm sao mà ra nông nỗi này, ai chọc anh mà giận đến

vậy?" Lưu Kiệt Huy nhìn thấy Vương Tinh đến, trong lòng lập tức lạnh đi một nửa, anh ta vừa rồi không chú ý đến Vương Tinh, nhưng không có nghĩa là anh ta ngốc đến mức cho rằng Vương Tinh đột nhiên xuất hiện lại là một sự trùng hợp. "Nể mặt chú tôi, đạo diễn Vương vẫn là đừng quản chuyện này thì hơn." Lưu Kiệt Huy dùng lời này thăm dò thái độ của Vương Tinh, Vương Tinh lại lười biếng đến mức không thèm để ý đến anh ta một cái, quay đầu lại nói với Lâm Hựu Luân: "Nể mặt chú của cậu ta, tôi không thể không cầu xin anh chuyện này, chuyện này dù sao cô Vương cũng không thiệt thòi gì, tôi thấy cứ thế bỏ qua đi." Lưu Kiệt Huy bị Vương Tinh bỏ qua, suýt nữa thì tức đến ngất đi, lửa giận trong lòng "phừng" một tiếng bốc lên đến đỉnh đầu, bất chấp tất cả mà chỉ vào Vương Tinh chửi mắng: "Vương mập, đừng có được đằng chân lân đằng đầu." Lâm Hựu Luân và Khâu Thục Trân đều đứng bên cạnh xem, Vương Tinh lại còn uống rượu, giữa thanh thiên bạch nhật bị người khác chỉ vào mũi đe dọa, lập tức nổi giận, giơ tay tát một cái, trực tiếp tát Lưu Kiệt Huy ngã lăn ra đất.

Đánh xong còn cảm thấy chưa hả dạ, miệng hậm hực chửi rủa: "Mày biết mình đã chọc vào ai không?

Ông đây giúp mày mà mày còn không biết điều, có giỏi thì gọi chú mày đến, xem ông ta giúp mày hay đánh mày!" Lưu Kiệt Huy ôm mặt đứng dậy, định xông đến liều mạng với Vương Tinh, nhưng bên cạnh lại có hai tên tay sai bảo vệ quán bar đứng ra, giữ chặt anh ta lại. "Chuyện gì xảy ra ở đây?" Người quản lý quán bar nghe tin vội vã chạy đến, vừa nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt lập tức trở nên u ám.

Vương Tinh nhanh chóng mở lời: "Xảy ra chút hiểu lầm, tất cả tổn thất chúng tôi đều sẽ bồi thường theo giá." Ánh mắt của vị quản lý này lướt qua Vương Tinh, trực tiếp dừng lại trên người Lâm Hựu Luân đứng sau lưng Vương Tinh.

Gây rối trong quán bar có người quản lý, có tiền cũng chưa chắc đã giải quyết êm đẹp được, nhưng phản ứng tiếp theo của vị quản lý này lại khiến những người xung quanh kinh ngạc vô cùng. "Anh Lâm, anh đến cũng không nói trước một tiếng, nếu đại ca biết anh bị người khác quấy rầy ở chỗ của tôi, thì tôi gặp rắc rối rồi." Đối phương mặt khổ sở, lại tỏ vẻ oan ức với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm anh ta nửa ngày, đầy vẻ nghi hoặc: "Chúng ta đã gặp nhau rồi sao?" "Anh Lâm thật sự là quý nhân hay quên, lần trước khi kết thúc tiệc mừng công, đại ca bảo tôi lái xe đưa anh về, đến nơi anh còn cho tôi 100 đô la Hồng Kông tiền boa." "Anh là tài xế đó sao?" Lâm Hựu Luân trợn tròn mắt. "Xem ra chuyện hôm nay thật sự là một hiểu lầm, mấy người đưa vị tiên sinh này ra ngoài, rồi đổi cho anh Lâm một bàn tốt hơn, tất cả rượu đều miễn phí!" Vị quản lý đó vẫy tay, Lưu Kiệt Huy liền bị hai tên tay sai ném ra khỏi quán bar, anh ta gây rối làm hỏng không ít đồ đạc, nhưng vị quản lý đó lại hoàn toàn không nhắc đến chuyện bồi thường.

Người của Tân Nghĩa An sắp xếp lại một cái bàn, mời Lâm Hựu Luân và mọi người ngồi xuống.

Vị người có tiếng nói đó cùng uống hai ly rượu, rồi mới xin lỗi cáo từ.

“Không ngờ đây là địa bàn của Tân Nghĩa An, Lưu Kiệt Huy đúng là quá xui xẻo.” Vương Tinh uống nhiều rượu, nói chuyện không còn kiêng kỵ gì.

“May mà anh Lâm quen biết người ở đây.” Khâu Thục Trân lòng còn sợ hãi ôm ngực, sau chuyện vừa rồi, hình tượng của Lâm Hựu Luân trong mắt cô càng trở nên bí ẩn hơn.

Vương Tổ Hiền cũng không ngờ mọi chuyện lại náo loạn đến mức này, lúc đầu cô chỉ muốn gây chút phiền phức cho Lâm Hựu

Luân, sau đó tức giận quá mà tát thẳng Lưu Kiệt Huy một cái, sau đó mới lo lắng sẽ bị chú của Lưu Kiệt Huy trả thù.

"Em lại nợ tôi một tiếng cảm ơn, cộng lại là hai lần rồi đấy!" Lâm Hựu Luân cười đầy ẩn ý nhìn Vương Tổ Hiền, cô bực mình trừng mắt nhìn anh, "Anh lại chiếm tiện nghi của em một lần, chúng ta hòa rồi." Vương Tinh khá bất ngờ nhìn hai người họ, "Hai người quen nhau từ trước sao?" Vương Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân đều quay đầu sang một bên, trông y hệt một cặp tình nhân nhỏ đang giận dỗi, không ai đáp lời.

Vương Tinh xoa xoa cằm béo, vẻ mặt vừa khó hiểu vừa khó chịu.

Từ Chu Tuệ Mẫn đến Chung Sở Hồng, rồi bây giờ là Vương Tổ Hiền, sao mà những người phụ nữ xinh đẹp đều dính líu đến Lâm Hựu Luân vậy nhỉ?

Nhìn Khâu Thục Trân đang ngồi bên cạnh mình, Vương Tinh mới cảm thấy tâm lý cân bằng lại một chút.

Mối quan hệ của hai người thật ra không thân thiết như Lâm Hựu Luân nghĩ.

Đối với Khâu Thục Trân, Vương Tinh bây giờ phần lớn vẫn là sự thưởng thức.

Khâu Thục Trân lại rất ngưỡng mộ Vương Tổ Hiền, không chỉ vì cô ấy có thể đóng vai nữ chính trong 《Côn Luân》, mà còn vì mối quan hệ của cô ấy với Lâm Hựu Luân, trông có vẻ xa cách, nhưng lại thân mật khác thường, điều này có lẽ ngay cả Vương Tổ Hiền cũng chưa từng nhận ra.

Có hai mỹ nữ như hoa như ngọc làm bạn, tửu hứng của Vương Tinh càng tăng, Khâu Thục Trân cũng không khuyên anh uống ít lại, mọi người đều không để ý, gã này uống rượu rồi gục xuống bàn, đến

khi bị phát hiện thì đã say đến bất tỉnh nhân sự.

Biết Khâu Thục Trân sẽ đóng vai A Tuyết trong 《Côn Luân》, Vương Tổ Hiền liền bắt Lâm Hựu Luân đổi chỗ với Khâu Thục Trân.

Hai cô gái ngồi xích lại gần nhau trò chuyện, Lâm Hựu Luân nghe loáng thoáng nội dung họ nói, toàn là những chuyện phụ nữ, sau đó liền mất hứng thú.

Chương 53

Vương Tinh say rượu ngủ gáy khò khò ở một bên, Lâm Hựu Luân liền bảo phục vụ mang một chiếc chăn đến đắp cho anh ta.

Lâm Hựu Luân không tìm được ai để nói chuyện, một mình uống rượu cũng vô vị, dứt khoát quay người xem buổi biểu diễn trên sân khấu.

Một cô gái yêu kiều mặc sườn xám vừa hát xong ca khúc 《Ngọt Ngào》 của Đặng Lệ Quân, tiếp theo lên sân khấu là một gã đeo kính râm hình ngôi sao, tạo hình rất khoa trương, hát ca khúc 《Tình yêu giao thoa》 của Trương Quốc Vinh.

Vừa bắt đầu hát, Lâm Hựu Luân đã cảm thấy giọng hát này hơi quen thuộc, đến khi gần kết thúc bài hát, anh cuối cùng cũng nhớ ra đây là giọng của Trương Vệ Kiện.

Chung kết cuộc thi Ca hát Tài năng mới, bài hát cuối cùng Trương Vệ Kiện hát chính là bài này.

"Bốp!" một tiếng giòn tan, lời bài hát Trương Vệ Kiện đang hát bị cắt ngang.

Một vị khách say rượu ném chai rượu lên sân khấu, tuy không trúng ai nhưng vẫn làm mọi người giật mình.

Trương Vệ Kiện đã quen với loại chuyện này, sau một thoáng sững sờ liền tiếp tục hát, những tay bảo kê đứng gần đó cũng không phản ứng gì, hiển nhiên tình huống như vậy thường xuyên xảy ra, chỉ cần khách không gây rối thì họ cũng lười quản.

Giọng hát của Trương Vệ Kiện không tệ, nếu không thì không thể dựa vào thực lực của bản thân mà lọt vào vòng chung kết cuộc thi Ca

hát Tài năng mới.

Nhưng Hoa Tinh Xướng Phiến lại không cho Trương Vệ Kiện cơ hội ra album cá nhân, chỉ để cậu ấy hát hai bài trong một album tổng hợp, sau đó liền điều cậu ấy đến Vô tuyến để đóng phim.

Bị hạn chế bởi khuôn mặt trẻ con và chiều cao, Trương Vệ Kiện chỉ có thể đóng những vai nhỏ hài hước.

Vì mưu sinh, Trương Vệ Kiện đành phải đến các phòng trà, quán bar làm ca sĩ hát chính.

Những vị khách đó căn bản không phải đến để nghe nhạc, khiến cậu ấy vừa hát vừa phải đề phòng những cốc trà, gạt tàn thuốc có thể bay lên sân khấu bất cứ lúc nào.

Khoảng thời gian này, mỗi ngày cậu ấy bắt đầu quay phim lúc chín giờ sáng, hoàn thành công việc lúc bảy giờ tối rồi lại bắt taxi đến quán bar hát chính, bận tới bận lui, nhưng thù lao nhận được lại ít đến đáng thương.

Trương Vệ Kiện hát xong một bài, quán bar vang lên những tràng vỗ tay lác đác, trong đó Lâm Hựu Luân là người vỗ tay lâu nhất.

Một tay bảo kê nhanh nhẹn bên cạnh đã được người có tiếng nói dặn dò từ trước, vẫn luôn để ý động tĩnh ở bàn này, thấy Lâm Hựu Luân có hứng thú với ca sĩ hát chính trên sân khấu, liền lập tức xun xoe nói: "Anh Lâm, có cần tôi gọi cậu ta xuống uống cùng anh mấy ly không?" Lâm Hựu Luân đang định mời Trương Vệ Kiện qua đây ngồi, không ngờ mình vừa ngáp một cái đã có người đưa gối tới.

Nghe nói phải đi tiếp rượu, Trương Vệ Kiện ban đầu còn rất vui vẻ.

Cậu ấy hát chính ở quán bar, hát một bài được 70 đô la Hong Kong, thời gian tiếp rượu đó cậu ấy hoàn toàn có thể hát thêm hai bài,

hơn nữa ca sĩ hát chính đâu phải tiếp rượu nữ lang, sự tôn nghiêm này cậu ấy vẫn rất coi trọng.

Tay bảo kê đến gọi Trương Vệ Kiện cũng lười nói nhiều, trực tiếp đe dọa cậu ấy rằng, nếu không đi thì sau này đừng hòng lên sân khấu ở bất kỳ quán bar nào trong khu vực này.

Trương Vệ Kiện biết bối cảnh của quán bar này, bị ép buộc không còn cách nào khác, đành phải đi theo tay bảo kê, thầm nghĩ cứ ứng phó qua loa rồi về.

Tay bảo kê chạy đến trước mặt khách hàng để 'dâng bảo bối', đối phương hào phóng cho 300 đô la Hong Kong tiền boa, khi ngẩng đầu lên, Trương Vệ Kiện đi phía sau tay bảo kê liền sững sờ.

Gặp Lâm Hựu Luân, trong lòng Trương Vệ Kiện lập tức dâng lên một cảm xúc phức tạp khó tả.

Sau cuộc thi cậu ấy mới biết, Lâm Hựu Luân chính là tác giả lời bài hát 《Thiên thiên khuyết ca》, và Chu Tuệ Mẫn chính là nhờ bài hát này mà đánh bại cậu ấy giành chức quán quân.

Lúc đó Lâm Hựu Luân từng nói cậu ấy không phù hợp để hát, Trương Vệ Kiện trong lòng vẫn rất bất phục, nhưng sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, cậu ấy cuối cùng cũng hiểu ra một đạo lý: sự thành công của một diễn viên hay ca sĩ, bề ngoài trông cậy vào thực lực, nhưng thực ra phía sau lại có rất nhiều bàn tay vô hình nâng đỡ, chống lưng.

Trương Vệ Kiện tự nhận mình không thiếu thực lực và sự nỗ lực, chỉ là không có ai nguyện ý ủng hộ phía sau, cho nên vẫn luôn không được như ý.

Sự tôn nghiêm trong nội tâm khiến Trương Vệ Kiện rất muốn quay đầu bỏ đi, cậu ấy cảm thấy Lâm Hựu Luân gọi mình đến là để

chế giễu mình.

Nhưng nếu cứ thế mà bỏ đi, không nói đến việc đắc tội hoàn toàn với Lâm Hựu Luân, sau này cũng đừng hòng tiếp tục hát chính ở các quán bar khu vực này nữa.

Sau một hồi giằng co nội tâm kịch liệt, lý trí cuối cùng đã chiếm ưu thế.

Cậu ấy vừa ngồi xuống, mới phát hiện bên cạnh Lâm Hựu Luân còn gục một gã mập đang ngủ say sưa, bên cạnh đó hai mỹ nữ đang thì thầm to nhỏ, xem ra đúng là đi uống rượu cùng bạn bè, chứ không phải cố ý đến xem trò cười của cậu ấy.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trương Vệ Kiện lập tức thoải mái hơn nhiều.

"Cậu vừa đóng phim vừa hát như thế này, vất vả cả ngày mà thu nhập cũng không bằng một phần ba ca sĩ bình thường phải không?" Lâm Hựu Luân vừa mở miệng đã hỏi một vấn đề khiến Trương Vệ Kiện khó mà nói ra.

"Dù cho cả Hong Kong đều biết tôi thì sao chứ, cũng có thể không thèm để ý, cái gọi là 'cây cao đón gió' mà!

Huống hồ tôi vốn không phải một cái cây thật sự khỏe mạnh trưởng thành, tôi vốn là một cây non, nhưng bị buộc phải lớn lên chỉ sau một đêm, không có thời gian bình thường để tôi từng bước trưởng thành, đương nhiên rất dễ dàng bị quật ngã ngay lập tức." Trương Vệ Kiện hoàn toàn không khách quan như những gì cậu ấy nói về danh lợi, Lâm Hựu Luân có thể nhận ra, cậu ấy chỉ là mất đi sự tự tin, chứ chưa hề từ bỏ.

"Tôi tình cờ có một vai diễn, nhưng là vai hòa thượng, phải cạo trọc đầu ấy, cậu có hứng thú không?" Đối mặt với lời mời của Lâm

Hựu Luân, một sự do dự khó quyết định ngày càng đậm nét trong mắt Trương Vệ Kiện, cậu ấy đưa tay sờ cằm, lông mày nhướng lên, dường như muốn mở miệng, nhưng bàn tay đang sờ cằm lại siết chặt hơn vài phần, vẫn không nói gì.

Bộ phim Lâm Hựu Luân nói đến, chính là bộ phim truyền hình võ hiệp 《Côn Luân》 mà Vô tuyến trên dưới đều rất coi trọng.

Rất nhiều diễn viên Trương Vệ Kiện quen biết đều vắt óc suy nghĩ muốn kiếm một vai trong đó, tiếc là ngay cả vai quần chúng cũng chưa chắc đến lượt.

Bây giờ một vai diễn quan trọng lại bày ra trước mặt Trương Vệ Kiện như vậy, ai cũng sẽ động lòng.

Điều thật sự khiến Trương Vệ Kiện do dự là chuyện cạo đầu, cạo đầu rồi, trước khi đóng xong bộ phim này, cậu ấy không thể ra ngoài hát nữa, điều này cũng có nghĩa là cậu ấy buộc phải tạm thời từ bỏ những nỗ lực theo hướng ca sĩ.

Không có thời gian chờ Trương Vệ Kiện trả lời trực tiếp, Lâm Hựu Luân liền để lại số điện thoại của Đỗ Kỳ Phong cho Trương Vệ Kiện, bảo cậu ấy suy nghĩ kỹ rồi trực tiếp đến gặp đạo diễn để nói chuyện, lại một lần nữa làm ông chủ bỏ mặc mọi việc.

Lúc về, Lâm Hựu Luân cùng Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đỡ Vương Tinh đang say rượu đứng dậy, lập tức có hai tay bảo kê đến giúp, khi ra cửa còn giúp Lâm Hựu Luân gọi một chiếc taxi.

Mãi mới nhét Vương Tinh vào xe, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân cũng ngồi vào, ghế sau lập tức chật cứng.

Lâm Hựu Luân từ ghế phụ lái quay đầu lại, hỏi rõ địa chỉ của hai cô gái, dựa theo lộ trình xa gần, quyết định đưa Vương Tổ Hiền về trước, sau đó là Vương Tinh, cuối cùng mới là Khâu Thục Trân.

Xe đến nơi Vương Tổ Hiền ở, khi xuống xe Vương Tổ Hiền chỉ chào tạm biệt Khâu Thục Trân, nhưng cố ý không để ý đến Lâm Hựu Luân đang ngồi ở ghế phụ lái.

"Thay tôi chào hỏi bác gái nhé." Giọng Lâm Hựu Luân lười nhác lại một lần nữa bay đến từ phía sau, Vương Tổ Hiền tức đến mức suýt chút nữa muốn cởi giày cao gót ra ném tới, nhưng tiếc là khi cô quay đầu lại, chiếc taxi đã đi xa rồi.

"Anh Lâm và cô Vương thật ra quan hệ rất tốt mà, sao hai người cứ thích cố ý chọc tức đối phương vậy?" Trên đường, Khâu Thục Trân khó hiểu hỏi.

Lâm Hựu Luân nhún vai, nói đùa: "Có lẽ kiếp trước tôi và cô ấy là oan gia." Khâu Thục Trân lại lắc đầu, "Theo lời Phật gia, anh và cô Vương không biết phải tu bao nhiêu kiếp, mới đổi lấy được duyên phận kiếp này." "Tôi với em cũng rất có duyên, chẳng lẽ chúng ta trước kia cũng tu rất nhiều kiếp rồi sao?" Lâm Hựu Luân không cảm mạo với thuyết luân hồi của Phật gia, nhưng không ngờ câu nói đùa này lại vô tình chạm đến trái tim Khâu Thục Trân, cô nhìn Vương Tinh đang say như bùn bên cạnh, lại nhìn Lâm Hựu Luân đang ngồi phía trước, không nói gì cả, chỉ khẽ thở dài.

Đến dưới lầu nhà Vương Tinh, một mình Lâm Hựu Luân hơi không đỡ nổi Vương Tinh, Khâu Thục Trân đành phải xuống xe giúp đỡ, hai người hợp sức mới đưa Vương Tinh vào thang máy.

Trước khi đóng cửa thang máy, Lâm Hựu Luân đặc biệt hỏi Khâu Thục Trân một câu: "Cô chắc chắn thật sự muốn lên không?" "Em và anh ấy (Vương Tinh) không phải như anh nghĩ đâu." Khâu Thục Trân cúi đầu, đáp rất khẽ.

Cửa thang máy từ từ khép lại, suốt quãng đường lên lầu, hai người đều không nói gì thêm.

Sau khi nhấn chuông cửa, là vợ Vương Tinh ra mở cửa, ánh mắt nghi hoặc của cô ấy đầu tiên quét qua Khâu Thục Trân, sau đó mới chú ý đến Lâm Hựu Luân đang đỡ Vương Tinh đứng cạnh.

Vợ Vương Tinh có khuôn mặt giống như tính cách của cô ấy, không diễm lệ lộng lẫy nhưng đoan trang thanh tú, toát lên một vẻ dịu dàng dễ nhận thấy.

Thấy chồng say rượu đến mức này, không khỏi có chút xót xa, vội vàng nhường cửa, để Lâm Hựu Luân đỡ Vương Tinh vào nhà.

Vợ Vương Tinh chăm sóc Vương Tinh nằm xuống, rồi mới từ phòng ngủ đi ra, rót cho Lâm Hựu Luân và Khâu Thục Trân mỗi người một cốc trà nóng.

Con gái của Vương Tinh nghe thấy tiếng động ở phòng khách, ôm một con gấu bông, mặc đồ ngủ màu hồng đi ra từ phòng mình, dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, hỏi bằng giọng nũng nịu: "Mẹ ơi, bố về rồi ạ?" "Bảo bối, bố ngủ rồi, tối nay không thể kể chuyện cổ tích cho con được." Vợ Vương Tinh mãi mới dỗ được con gái về ngủ, khi quay lại liền liên tục xin lỗi.

"Chồng tôi thường nhắc đến anh Lâm, không ngờ anh Lâm lại trẻ như vậy." "Chẳng trách dạo này tôi cứ hắt xì liên tục, anh ấy (Vương Tinh) nhất định không ít lần nói xấu tôi." Lâm Hựu Luân bĩu môi, nói đùa.

"Anh ấy (Vương Tinh) thường nói với tôi, anh Lâm rất có bản lĩnh, tương lai là người làm việc lớn." Vợ Vương Tinh cười giải thích vài câu, ánh mắt nhìn Khâu Thục Trân hai cái, hỏi: "Vị tiểu thư này là bạn gái của anh Lâm đúng không?" Trong đầu Lâm Hựu Luân từng tưởng tượng rất nhiều tình huống có thể xảy ra khi Khâu Thục Trân gặp vợ Vương Tinh, duy chỉ thiếu đi khả năng này.

Thấy vẻ mặt tò mò của vợ Vương Tinh, Lâm Hựu Luân chỉ cảm

thấy da đầu tê dại, thầm nghĩ sự hiểu lầm này hơi bị lớn rồi.

Anh ho khan một tiếng ngượng ngùng, miệng nói lấp lửng: "Chỉ là bạn bè." Khâu Thục Trân ánh mắt mê ly nhìn Lâm Hựu Luân, nghe thấy câu trả lời của anh, một vệt hồng ửng nhanh chóng từ giữa má trắng nõn hiện ra, rất nhanh lan đến khóe mắt và giữa trán.

Chương 54

Lâm Hựu Luân cảm thấy nếu cứ ngồi đây, mình đúng là phải gánh tiếng xấu thay Vương Tinh rồi.

Anh lấy lý do đã muộn, đứng dậy cáo từ.

Khâu Thục Trân cũng đi theo anh ra về, vì sự "hiểu lầm" của vợ Vương Tinh, khi xuống lầu hai người đều cảm thấy có chút ngượng nghịu.

Trước khi xuống xe, Lâm Hựu Luân đã trả đủ tiền boa cho tài xế, chiếc taxi đưa họ đến vẫn đang đợi dưới lầu.

Nơi Khâu Thục Trân ở không xa nhà Vương Tinh, chỉ mất khoảng năm, sáu phút đi xe.

Đến nơi, Khâu Thục Trân sợ cầu thang tối, không dám một mình lên, Lâm Hựu Luân đành phải đưa cô lên lầu.

Đến cửa nhà, Khâu Thục Trân hào phóng mời Lâm Hựu Luân vào nhà ngồi chơi một lát.

Lâm Hựu Luân vốn định từ chối, nhưng nhìn thấy đôi mắt sáng lấp lánh của Khâu Thục Trân đang nhìn mình, vô cùng động lòng thương xót, lòng mềm nhũn, liền đồng ý.

Nhà Khâu Thục Trân cũng giống như cô ấy, được bố trí rất tinh tế, một ngọn đèn bạch ngọc mờ ảo chiếu sáng căn phòng.

Khi bước vào, Lâm Hựu Luân đã ngửi thấy một mùi hương đặc biệt, không phải loại hương liệu rẻ tiền bán ngoài phố, mà thơm như hương hoa nhài thoang thoảng.

Khâu Thục Trân bận rộn trong bếp một lúc, bưng ra hai ly cà phê đã pha sẵn, một ly đặt trước mặt Lâm Hựu Luân, ly còn lại cô tự cầm,

ngồi xuống ghế sofa ngay bên cạnh Lâm Hựu Luân.

Trong mắt Khâu Thục Trân sóng nước dâng trào, tràn đầy phong tình, đôi môi mỏng manh rất hợp với chiếc cằm nhọn, vô cùng quyến rũ.

Lâm Hựu Luân không kìm được đưa tay chạm vào má cô một cái.

Khâu Thục Trân theo bản năng nghiêng đầu né tránh một chút, trong lòng vừa mới khó khăn lấy hết dũng khí muốn mặc kệ cho anh vuốt ve, Lâm Hựu Luân đã đứng dậy khỏi ghế sofa: "Vương Tinh tuy đôi khi rất phiền phức, nhưng tôi thật sự coi anh ấy là bạn.

Trước khi giữa hai người không có một kết quả rõ ràng, tôi không thể làm chuyện có lỗi với bạn bè." Khâu Thục Trân ngẩng đầu lên, lệ tràn khóe mắt thê thiết nói: "Anh ấy có vợ có con gái, em không muốn làm người phụ nữ xấu xa phá hoại gia đình người khác." Lâm Hựu Luân nhìn cô với vẻ đồng cảm, "Bây giờ cô vẫn chưa trở nên xấu xa, cho nên mọi thứ vẫn còn kịp." Khâu Thục Trân lặng lẽ đứng dậy, tiễn Lâm Hựu Luân ra về.

Khi đóng cửa lại, nước mắt cô mới tuôn ra như nước vỡ đê.

Lâm Hựu Luân về nhà rất muộn, ngày hôm sau ngủ đến hơn 9 giờ mới dậy.

Anh xuống lầu chuẩn bị quay về Sảnh Lục Tượng, nhưng lại gặp một người ở cửa khiến anh vô cùng bất ngờ.

"Anh Lâm, chúng ta lại gặp nhau rồi." Thấy Hà Quán Xương đưa tay ra, Lâm Hựu Luân đành bước nhanh đến, khi bắt tay nói: "Ông Hà, ông sẽ không phải là đã đợi tôi trước cửa nhà từ sáng sớm đó chứ?" "Anh Lâm hiểu lầm rồi, hôm nay người muốn gặp anh không phải là tôi." Hà Quán Xương tránh sang một bên, Lâm Hựu Luân lúc này mới phát hiện bên đường đậu một chiếc xe sedan màu đen.

Có thể khiến Hà Quán Xương đứng ngoài làm tiền trạm, thân phận của người trong xe đã hiển nhiên rồi.

Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Làm phiền ông Trâu đích thân đến, trong lòng tôi thật sự hoảng sợ a." Hà Quán Xương cười ha ha: "Ông Trâu nói rồi, Lưu Bị còn có thể ba lần đến lều tranh, nếu có thể có được đại tài như anh Lâm, ông ấy tự mình chạy một chuyến thì tính là gì?" Lâm Hựu Luân chắp tay hướng về phía chiếc xe nhỏ, khách khí nói: "Được ông Trâu yêu mến rồi." Hà Quán Xương làm một động tác mời về phía sau, "Ông Trâu vẫn đang đợi trong xe, chúng ta qua đó thôi." —— Trên ghế sau ô tô ngồi một người đàn ông lớn tuổi, khuôn mặt dài, làn da trắng hồng nhuận, đường nét khuôn mặt cương nghị nhưng mềm mại, hai hàng lông mày cao vút phía dưới là đôi mắt dài sáng ngời, chỉ cần nhìn là biết đây là một người cực kỳ tự phụ.

Lâm Hựu Luân đã nghe danh Trâu Văn Hoài từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên gặp bản thân ông ấy.

Trâu Văn Hoài cũng đang quan sát người trẻ tuổi trước mặt này, anh ta còn rất trẻ, đại khái không quá hai mươi tuổi, mặc áo sơ mi trắng, ống tay áo tùy tiện xắn lên, không thắt cà vạt, cổ áo rộng mở, còn có một mái tóc dày bù xù, trông như vừa mới ngủ dậy, chỉ có đôi mắt sắc sảo và trong veo kia, lóe lên ánh sáng, bên trong ẩn chứa những suy nghĩ đương nhiên sẽ không tầm thường.

"Anh Lâm, cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau rồi." Trâu Văn Hoài phong độ ngời ngời mời Lâm Hựu Luân vào xe ngồi cùng.

Lâm Hựu Luân khom người lên xe, vừa gặp mặt liền chắp tay xin lỗi Trâu Văn Hoài: "Đã sớm muốn gặp ông Trâu, tiếc là vẫn chưa có cơ hội thích hợp." Hai người ngầm hiểu nhìn nhau cười một tiếng, có vài chuyện mọi người trong lòng đều rõ, nói ra thì mất đi ý nghĩa.

Hà Quán Xương cũng lên xe theo, Trâu Văn Hoài muốn nói chuyện

với Lâm Hựu Luân ngay trên xe, nên tài xế liền chở họ lòng vòng quanh đó.

Trâu Văn Hoài mở lời thẳng thắn hỏi: "Chuyện lần trước ông Hà nói, không biết anh Lâm đã suy nghĩ thế nào rồi?" "Ông Trâu thật sự định tiến quân vào thị trường quốc tế sao?" "Tôi nghe nói người Nhật Bản cũng đang ôm dã tâm chuẩn bị thu mua một công ty điện ảnh Hollywood.

Thị trường điện ảnh Hong Kong thậm chí còn không bằng Nhật Bản, muốn có sự phát triển lớn hơn thì bắt buộc phải mở rộng ra bên ngoài.

Khí hậu điện ảnh Hollywood đang dần hình thành, nếu chúng ta cứ mãi ngồi yên một chỗ, đừng nói là đi ra ngoài chiếm lĩnh thị trường nước ngoài, ngay cả thị trường của chính chúng ta cũng sẽ bị người ta chiếm lĩnh.

Gia Hòa đi ra bên ngoài, không chỉ muốn tìm cho mình một con đường sống, mà còn muốn tìm cho điện ảnh Hong Kong một con đường sống." Lúc này điện ảnh Hong Kong vẫn chưa chào đón kỷ nguyên hoàng kim thực sự, Trâu Văn Hoài đã có thể nhìn thấu sự hạn chế cố hữu của điện ảnh Hong Kong, và cố gắng tìm kiếm đột phá.

Sự quyết tâm và khí phách này thực sự khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy khâm phục, nhưng Lâm Hựu Luân đã sống hai đời người, sẽ không dễ dàng bị lay động bởi vài lời lẽ hùng hồn của Trâu Văn Hoài.

"Gia Hòa có ông Trâu nắm giữ tay lái, sự phát triển trong tương lai thật sự khiến người ta mong chờ." Lâm Hựu Luân khách sáo nịnh bợ vài câu, không ngờ lại bị Trâu Văn Hoài nắm lấy chủ đề, "Anh Lâm đã xem trọng sự phát triển của Gia Hòa, vậy sao không cùng tôi hợp tác tạo dựng sự nghiệp lớn?" "Ông Trâu thật sự quá coi trọng tôi rồi." Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Cá nhân tôi chỉ là may mắn, lại được mọi

người coi trọng, mới có được thành tích ngày hôm nay, thật sự không dám nhận sự coi trọng như vậy của ông Trâu." "Tôi nhìn người trước nay rất chuẩn, ý của anh Lâm, chẳng lẽ là nói tôi đã nhìn lầm sao?" Trâu Văn Hoài phản công một đòn, Lâm Hựu Luân lập tức cảm thấy đau đầu.

Anh vẫn chưa nghĩ ra nên trả lời thế nào, Trâu Văn Hoài lại đột nhiên nhắc đến một chuyện khác: "Công ty điện ảnh 20th Century Fox của Mỹ đã cử người chuyên trách đến Hong Kong đàm phán với Gia Hòa, muốn mua bản quyền chuyển thể 《Bảo bối trí đa tinh》, kịch bản này là do anh Lâm viết, tôi muốn hỏi anh có suy nghĩ gì về chuyện này?" Gia Hòa đã mua kịch bản 《Bảo bối trí đa tinh》 cùng với bản quyền, chuyện này Trâu Văn Hoài căn bản không cần hỏi ý kiến Lâm Hựu Luân, ông ấy hỏi như vậy chủ yếu là muốn thăm dò thái độ của Lâm Hựu Luân.

"Tại sao không thử đưa bộ phim này đến Mỹ công chiếu?" Suy nghĩ của Lâm Hựu Luân và Trâu Văn Hoài không hẹn mà gặp, Trâu Văn Hoài không nói gì, nhưng Hà Quán Xương ngồi ghế trước đã quay đầu lại giải thích với Lâm Hựu Luân: "Chúng tôi đã thử liên hệ với các nhà làm phim Mỹ, nguyên nhân không thành công là vì họ đều cảm thấy bộ phim này quay rất thú vị, nhưng diễn viên chính đều là người Hong Kong, lo lắng khán giả Mỹ khó chấp nhận." Lâm Hựu Luân phát hiện mọi việc không đơn giản như mình nghĩ, "Chẳng lẽ không có công ty nào chịu thử một lần sao?" Hà Quán Xương cười khổ một tiếng, "Nếu là phim võ thuật, thì việc tiến vào thị trường Mỹ còn tương đối dễ dàng hơn một chút, nhưng phim tình cảm thì không dễ như vậy.

Khán giả Mỹ đều tương đối tự đại, phim võ thuật cũng chỉ là công cụ để một số khán giả thỏa mãn tâm lý hiếu kỳ của mình, về cơ bản, họ vẫn coi thường phim nước ngoài." Trâu Văn Hoài cũng thở dài,

“Nói cho cùng vẫn là chúng ta có quá ít thứ có thể lấy ra, ở bên ngoài mới bị người khác coi thường.” Hà Quán Xương và Trâu Văn Hoài đều nhìn rõ vấn đề này, nhưng bất lực vì trong tay chỉ có mỗi quân bài này, cho nên mới dốc hết tâm sức muốn nâng đỡ Thành Long lên.

Cho đến khi Lâm Hựu Luân xuất hiện, Trâu Văn Hoài mới nhìn thấy khả năng mới, và sự hứng thú mãnh liệt mà các nhà làm phim Hollywood thể hiện đối với bản quyền chuyển thể 《Bảo bối trí đa tinh》 càng khiến ông ấy củng cố phán đoán của mình.

Những điều Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương suy tư, ở thế hệ sau đều đã lần lượt ứng nghiệm, ngay cả Thành Long, Lý Liên Kiệt đều đã “đánh” được một mảnh trời ở Hollywood, nhưng phim võ thuật cuối cùng vẫn không trở thành dòng chính, sự khác biệt văn hóa không phải dựa vào một hai ngôi sao, một hai bộ phim thành công mà có thể thay đổi được.

Sự mạnh mẽ của văn hóa Mỹ là do địa vị kinh tế của họ quyết định, các quốc gia yếu thế về văn hóa muốn cạnh tranh với Hollywood trên thị trường điện ảnh, con đường đó gian nan biết bao.

Gia Hòa có thể áp đảo Thiệu Thị, giành được vị thế bá chủ trên điện ảnh Hong Kong, Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương đều không phải những nhân vật đơn giản.

“Hollywood những năm này dựa vào thị trường Bắc Mỹ, việc sản xuất phim đã bắt đầu phát triển theo hướng các bộ phim bom tấn, mà cả Đông Nam Á cộng lại, thị trường điện ảnh cũng không thể sánh bằng Bắc Mỹ.

Tôi chỉ có thể nói, ông Trâu đã chọn cho Gia Hòa một con đường vô cùng khó đi.” “Đường tuy hiểm trở, nhưng có những phong cảnh mà nơi khác không thấy được.” Trâu Văn Hoài trong lòng hào khí bừng bừng, “Trong mắt tôi, anh Lâm chính là người có thể giúp Gia

Hòa xông pha trận mạc!" Thấy Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương đều nhìn mình với ánh mắt mong đợi, Lâm Hựu Luân cũng không tiện giấu giếm nữa.

Tuy anh không định đầu quân cho Gia Hòa, nhưng có một ý tưởng có thể đưa cho Gia Hòa thử một chút.

"Tôi nghe nói công ty Bảo Hòa đang quay một bộ phim cương thi, bộ phim này do Gia Hòa đầu tư phải không?" Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương nhìn nhau, đều không hiểu vì sao Lâm Hựu Luân đột nhiên hỏi chuyện này.

Trước những năm 80, phim kinh dị ma quái ở Hong Kong không nhiều, phim cương thi càng là đề tài bị lãng quên, thỉnh thoảng có vài bộ, cũng chỉ là những tác phẩm thô sơ mô phỏng phim ma cà rồng phương Tây, không gây được tiếng vang lớn.

Ngay cả công ty điện ảnh Thiệu Thị đang rất nổi tiếng 10 năm trước cũng từng thất bại với phim cương thi.

Năm đó Thiệu Nghị Phu cũng từng ôm dã tâm muốn tiến vào thị trường nước ngoài, công ty điện ảnh Thiệu Thị đã mời đạo diễn người Anh, quay một bộ phim kết hợp ma cà rồng phương Tây và truyền thuyết "Cương thi Tương Tây" tên là 《Thất kim thi》.

Thiệu Thị đã triển khai chiến dịch quảng bá mạnh mẽ, nhưng vì phong cách phim kỳ dị, nội dung tạp nham, cả khán giả Đông và Tây đều không thể chấp nhận, doanh thu phòng vé cuối cùng thảm bại, dẫn đến mười năm sau đó, không ai ở Hong Kong dám động đến phim cương thi.

Bước sang thập niên 80, điện ảnh Tân Lãng Triều phát triển mạnh mẽ, công ty Bảo Hòa dưới trướng Hồng Kình Bảo kết hợp yếu tố hài kịch võ thuật và ma quái đã cho ra mắt loạt phim 《Quỷ đả quỷ》 với doanh thu phòng vé thành công lớn, sau đó khai sáng trào lưu "phim võ

thuật linh dị".

Loại "phim võ thuật linh dị" chi phí thấp này đã giúp Bảo Hòa nếm trải vị ngọt, tiếp đó Hồng Kình Bảo lại thử nghiệm muốn đưa phim cương thi vào "phim võ thuật linh dị", từ đó mới có sự hợp tác lần này với Gia Hòa.

"Bộ phim này tên là 《Cương thi tiên sinh》, đạo diễn là Lưu Quan Vi, trước đây làm về nhiếp ảnh, sau này được Hồng Kình Bảo phát hiện và đề bạt làm đạo diễn, hai bộ phim trước quay phản hồi đều bình thường.

Lần này Hồng Kình Bảo mang kịch bản đến tìm tôi, nói muốn quay một bộ phim ma khác biệt, nể mặt anh ấy, tôi mới đồng ý đầu tư.

Bộ phim này ban đầu chi phí là 450 vạn, quay ngắt quãng hơn ba tháng, trong quá trình đó không ngừng tăng thêm đầu tư, quay đến bây giờ gần như đã tốn 850 vạn, nhưng tôi dự đoán bộ phim này có thể đạt doanh thu 600 vạn đã là rất tốt rồi, ít nhất cũng phải lỗ 200 vạn." Hà Quán Xương rõ ràng không mấy tin tưởng vào đề tài cương thi thuộc truyền thuyết dân gian địa phương, không mấy lạc quan về triển vọng doanh thu phòng vé của bộ phim này.

"Tôi nói, bộ phim này ít nhất có thể đạt doanh thu 2000 vạn." Lâm Hựu Luân thốt ra câu nói kinh người, bởi vì trong ký ức của anh, bộ phim 《Cương thi tiên sinh》 này công chiếu vào cuối năm 1985, khán giả ùn ùn kéo đến, đứng vị trí thứ năm trong mười bộ phim ăn khách nhất năm đó, sau đó phim cương thi mới bắt đầu tràn lan thành tai họa.

Người khác nói câu này, Hà Quán Xương chỉ coi như trò đùa mà nghe, nhưng Lâm Hựu Luân nói vậy, vẻ mặt ông ấy liền trở nên nghiêm trọng, thầm nghĩ bộ phim này có lẽ đã bị mình đánh giá thấp quá rồi.

Trâu Văn Hoài cũng đang suy nghĩ về lời nói của Lâm Hựu Luân, nhưng ông ấy lại nghĩ đến một chuyện khác.

Và trong mắt Trâu Văn Hoài, bộ phim này chỉ là sự tái sinh của phim võ thuật, rất nhiều yếu tố phổ biến nhất trong phim võ thuật, như bối cảnh đầu Dân Quốc, quan hệ thầy trò, đấu thú… đều bị biên kịch trực tiếp đưa vào bộ phim này.

Tạo hình cương thi thì lấy cảm hứng từ truyền thuyết dân gian, thiết kế thành hình ảnh mặc quan phục nhà Thanh, hai tay duỗi thẳng, hai chân khép lại nhảy nhót, nhưng thiết kế người bị cắn trúng biến thành cương thi lại tham khảo phim ma cà rồng phương Tây.

Lâm Hựu Luân sẽ không vô duyên vô cớ nhắc đến bộ phim 《Cương thi tiên sinh》, chẳng lẽ anh ấy muốn dùng phim cương thi làm "hòn đá lót đường" cho Gia Hòa tiến vào thị trường nước ngoài?

Chương 55

Trâu Văn Hoài càng nghĩ càng thấy có khả năng này, lông mày ông ấy cũng nhíu lại.

Con đường này đã được Thiệu Thị chứng minh là không thể đi, đến tay Lâm Hựu Luân, chẳng lẽ còn có thể chơi ra nhiều chiêu trò hơn sao?

"Dùng gạo nếp, chỉ mực, kiếm gỗ đào, bùa giấy vàng để hàng phục cương thi, khán giả nước ngoài chắc chắn là không hiểu được, nhưng nếu thay những thứ này bằng vũ khí hiện đại hơn thì sao?" Lâm Hựu Luân không nhanh không chậm giải thích: "Muốn thâm nhập thị trường nước ngoài, thì phải dựa vào khẩu vị xem phim của khán giả nước ngoài, đương nhiên tiền đề là không được đánh mất nét đặc sắc của chúng ta.

Ít nhất trong mắt tôi, phim cương thi và phim ma cà rồng phương Tây có rất nhiều điểm chung, ví dụ như cương thi và ma cà rồng đều sợ ánh nắng mặt trời, người bị cắn đều sẽ bị lây nhiễm, những thiết lập này đều tương đối dễ được khán giả nước ngoài chấp nhận.

Hồng Kình Bảo là mượn vỏ phim cương thi để quay phim võ thuật, còn tôi thì chuẩn bị mượn vỏ phim cương thi để quay phim hành động chiến tranh súng đạn." "Đạn dược dường như không có tác dụng với sự tồn tại siêu nhiên như cương thi đúng không?" Hà Quán Xương không nhịn được xen vào một câu.

"Đây chính là sự thông minh của các biên kịch phim cương thi Hong Kong, họ thường đặt bối cảnh câu chuyện vào đầu thời Dân Quốc, lúc đó vũ khí còn lạc hậu, đối phó cương thi đương nhiên chỉ có thể dựa vào Mao Sơn đạo thuật.

Thực ra trong phim, diệt cương thi không cần phải tốn sức như vậy, bối cảnh cũng có thể rất hiện đại, chỉ cần làm một chút thay đổi trên đạn dược là được." Quan điểm của Lâm Hựu Luân rất mới lạ, Trâu Văn Hoài cũng không khỏi cảm thấy hứng thú.

"Người nước ngoài cảm thấy pháp thuật không có cơ sở khoa học nên không thể chấp nhận được, vậy thì chúng ta cứ chơi với họ bằng khoa học!

Cương thi không sợ ánh nắng mặt trời sao?

Đối phó cương thi có thể dùng đạn tử ngoại tuyến chuyên dụng, rồi lấy những gì của phim ma cà rồng phương Tây mà có chọn lọc áp dụng vào, tôi không tin như vậy còn không thể mở được cánh cửa thị trường điện ảnh phương Tây!" Hà Quán Xương lúc này cuối cùng cũng nghe ra được một số điều, "Ý của anh Lâm chẳng khác nào việc sản xuất đồ điện tử, chúng ta lấy linh kiện cốt lõi của người khác về, dùng vỏ bọc của mình, rồi lại bán cho đối phương." Lâm Hựu Luân gật đầu, "Ví dụ của ông Hà rất hình tượng, nhưng vẫn chưa đủ chính xác.

Trong điện ảnh chúng ta lấy những gì của người nước ngoài về dùng, nhưng lại không cần trả bất kỳ phí bản quyền nào." "Tôi hiểu rồi, đây gọi là 'học kỹ năng của kẻ địch để chế ngự kẻ địch' sao?" Hà Quán Xương lại đổi một cách nói khác.

"Quan trọng vẫn là phải có một kịch bản câu chuyện hay." Ánh mắt thâm trầm của Trâu Văn Hoài nhìn đến, như thể có thể xuyên thấu lòng người, "Anh Lâm nói với chúng tôi nhiều như vậy, sẽ không chỉ là nói suông đó chứ?" "Ông Trâu yên tâm, kịch bản tôi đã chuẩn bị sẵn rồi." "Tôi còn có một thỉnh cầu không mời mà đến." Trâu Văn Hoài sắc mặt nghiêm chỉnh nói: "Tôi muốn mời anh Lâm đảm nhiệm vai trò giám chế của bộ phim này." Lời này vừa nói ra, không chỉ Lâm

Hựu Luân vô cùng bất ngờ, ngay cả Hà Quán Xương cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Giám chế và nhà sản xuất trong điện ảnh Hong Kong có tính chất tương tự nhau, nhưng cụ thể trên từng người lại có sự khác biệt rất lớn.

Ví dụ như các bộ phim do Vĩnh Thịnh sản xuất, giám chế, nhà sản xuất thường là tên của hai anh em họ Hướng, nhưng hai anh em họ Hướng chỉ treo tên, cụ thể không can thiệp vào việc quay phim.

Còn có những giám chế lại khác, việc phim quay như thế nào hoàn toàn do họ quyết định, trong đó nổi tiếng nhất phải kể đến Từ Khắc của thế hệ sau. 《Thiện nữ u hồn》, 《Tiếu ngạo giang hồ》 là những tác phẩm tiêu biểu được công nhận của Từ Khắc, nhưng đạo diễn lại không phải Từ Khắc.

Và hai bộ phim này sở dĩ mang đậm "phong cách Từ Thị", là vì đạo diễn Trình Hiểu Đông chỉ phụ trách quay phim, quyền cắt dựng cuối cùng lại nằm trong tay giám chế Từ Khắc.

Trâu Văn Hoài muốn Lâm Hựu Luân đảm nhiệm giám chế, đương nhiên sẽ trao cho anh quyền lực lớn nhất, phim quay như thế nào, đạo diễn nói không có tác dụng, bắt buộc anh phải gật đầu mới được.

"Vậy, bây giờ tôi nên gọi anh là Lâm Đại Giám Chế sao?" Chung Sở Hồng kéo gọng kính râm xuống, đôi mắt to lấp lánh như đá quý đen, tràn đầy vẻ cổ vũ.

Lâm Hựu Luân hẹn cô đến quán trà Hồng Kông này uống trà chiều, nhưng lại chọn một chỗ ngồi ngoài trời.

Trên phố đi bộ bên cạnh người qua lại tấp nập, Chung Sở Hồng đành phải đeo kính râm để tránh bị nhận ra.

Quán trà Hồng Kông là một phát minh độc đáo của người Hồng

Kông, pha trộn cả đặc sắc Trung Hoa và phương Tây, tốc độ nhanh, đa dạng món ăn, lại còn giá cả phải chăng, rất được người dân bình thường yêu thích.

Chính vì đông người như vậy, những ngôi sao lớn như Chung Sở Hồng lại không thường xuyên đến những nơi như thế này để uống trà.

"Bây giờ tôi chỉ là một kẻ tay trắng thôi." Lâm Hựu Luân cầm tách cà phê, vắt chéo chân, thoải mái tựa vào ghế.

Chung Sở Hồng có chút ngạc nhiên: "Gia Hòa không sắp xếp nhân sự cho anh à?" Lâm Hựu Luân bất lực nhún vai: "Đúng vậy, nếu không thì sao tôi lại nói bây giờ mình 'nghèo' đến nỗi chỉ còn mỗi tiền thôi chứ." Chung Sở Hồng qua lớp kính râm, liếc Lâm Hựu Luân một cái đầy bực bội, đây đâu phải là than thở, rõ ràng là khoe khoang mà!

"Thành thật khai báo đi, rốt cuộc Gia Hòa đã cho anh bao nhiêu tiền?" Lâm Hựu Luân xòe bàn tay ra ra hiệu, Chung Sở Hồng ban đầu đoán năm triệu, anh lắc đầu, bảo cô đoán lại.

"Chỉ có năm mươi vạn thôi sao, Gia Hòa cũng keo kiệt quá nhỉ?" Chung Sở Hồng bất bình nói.

Lâm Hựu Luân nghe vậy, suýt chút nữa làm đổ cà phê lên người mình: "Là năm mươi triệu, được không?" "Năm mươi triệu…" Chung Sở Hồng hít một hơi khí lạnh, doanh thu phòng vé cao nhất Hồng Kông cũng chưa từng đạt đến con số này, Gia Hòa lại một hơi lấy ra nhiều tiền như vậy, chỉ để quay một bộ phim.

Lâm Hựu Luân đặt ngón tay lên môi làm động tác giữ im lặng: "Chuyện này hiện tại chỉ có một mình em biết, em phải tạm thời giúp anh giữ bí mật!" Chung Sở Hồng vẫn hơi khó chấp nhận sự thật năm mươi triệu để quay một bộ phim, điều này đối với cô là không thể tin được: "Là anh điên rồi, hay Gia Hòa điên rồi?" Lâm Hựu Luân đột nhiên buông một câu: "Vậy em có muốn điên cùng anh không?" Khuôn

mặt tươi tắn rạng rỡ của Chung Sở Hồng đột nhiên thu lại nụ cười, lộ ra vẻ ngượng ngùng khó hiểu, má có chút nóng bừng.

Để che giấu sự ngượng ngùng vô cớ của mình, cô cố ý hỏi: "Tìm tôi làm gì, sao không đi tìm em Mẫn nhà anh với cô Vương từ Đài Loan kia cùng điên với anh?" Lâm Hựu Luân ghé sát mặt Chung Sở Hồng qua bàn: "Ghen à?" Trên mặt Chung Sở Hồng lập tức đỏ ửng một tầng, mỗi lần cô có tình huống ngượng ngùng như vậy, trái tim Lâm Hựu Luân cứ như bị người ta ném vào tuyết lạnh, đông cứng lại.

Mãi đến khi cánh tay đau nhói, anh mới hoàn hồn.

Véo mạnh vào cánh tay Lâm Hựu Luân một vòng, Chung Sở Hồng vẫn cảm thấy chưa hả giận, giả vờ tức giận quay đầu đi chỗ khác, không nói chuyện với Lâm Hựu Luân nữa.

Lâm Hựu Luân xoa chỗ đau, than vãn: "Phát ca đúng là không có ý tứ, lại kể mấy chuyện này cho em hết, sau này tôi sẽ không mời anh ấy đóng phim nữa đâu." Chung Sở Hồng vừa nghe đã cuống quýt, để làm rõ rằng chuyện này không liên quan đến Phát ca, cô cũng không còn giận dỗi Lâm Hựu Luân nữa, vội vàng giải thích: "Anh đừng hiểu lầm, chuyện này không liên quan gì đến Phát ca cả." "Vậy là em không giận nữa rồi?" Lâm Hựu Luân lập tức lại khôi phục dáng vẻ cười cợt vừa rồi, Chung Sở Hồng lúc này mới phát hiện mình lại bị gã này lừa rồi, anh ta căn bản biết Phát ca sẽ không nói với cô những chuyện này, nên cố ý trêu chọc cô.

Chung Sở Hồng tức đến nghiến răng nghiến lợi, Lâm Hựu Luân lại thu lại vẻ mặt đùa giỡn, nghiêm túc nói: "Thôi được rồi, không đùa với em nữa.

Hôm nay anh hẹn em ra đây, thật sự có chuyện quan trọng muốn bàn." Chung Sở Hồng đe dọa: "Anh mà còn nói linh tinh nữa, sau này tôi sẽ không thèm nói chuyện với anh đâu!" "Em hãy làm nữ nhân vật

chính của bộ phim này đi!" Chung Sở Hồng đầu tiên ngây người, sau đó giận dữ đứng dậy, cầm túi xách chuẩn bị bỏ đi.

Lâm Hựu Luân vội vàng giữ cô lại, giơ tay thề thốt: "Anh nghiêm túc đấy." Chung Sở Hồng nét mặt dịu đi một chút, nhưng vẫn giữ vẻ căng thẳng trên mặt: "Chuyện này anh nên đi tìm công ty quản lý của tôi mà bàn." "Nhưng anh muốn nghe ý kiến của em trước đã." Lâm Hựu Luân nét mặt thành khẩn.

Chung Sở Hồng lập tức do dự, cắn môi hỏi: "Anh chắc chắn đến thế là có thể thuyết phục được công ty quản lý của tôi sao?" Lâm Hựu Luân vịn vai Chung Sở Hồng, nhẹ nhàng ấn cô trở lại chỗ ngồi: "Thật ra anh còn tự tin thuyết phục em hơn." Chung Sở Hồng cảm thấy lòng ấm áp, nhưng bề ngoài vẫn không chịu nhượng bộ: "Một mình tôi không thể nào đồng ý với anh được." "Phí đóng phim hai triệu đô la Hồng Kông, lý do này có thể thuyết phục được công ty quản lý của em không?" Mắt Chung Sở Hồng trợn tròn, phí đóng phim cao nhất cô từng nhận cho một bộ phim chỉ là bốn mươi vạn đô la Hồng Kông, Lâm Hựu Luân vừa mở miệng đã tăng lên gấp mấy lần, cô thật sự không thể nghĩ ra công ty quản lý có lý do gì để từ chối.

"Cái này không phải là hơi nhiều rồi sao?" Chung Sở Hồng nói lời thật lòng.

"Nếu bộ phim này có thể thành công thâm nhập thị trường Âu Mỹ, chỉ trả em hai triệu anh còn thấy là quá ít ấy chứ." Lâm Hựu Luân bĩu môi, anh đồng ý giúp Gia Hòa giám chế bộ phim này, Gia Hòa hứa chia cho anh 5% lợi nhuận, tỷ lệ chia lợi nhuận không cao, nhưng cơ số được tính bằng tổng doanh thu phòng vé toàn cầu, hai triệu đô la Hồng Kông trong mắt anh thật sự không tính là nhiều.

"Đương nhiên hai triệu đô la Hồng Kông này không dễ kiếm như vậy, bộ phim này sẽ do nữ nhân vật chính gánh vác vai trò chính, khi

quay sẽ có rất nhiều cảnh đánh nhau và đấu súng, không chỉ vất vả mà còn có nguy hiểm nhất định." Lâm Hựu Luân giải thích như vậy, Chung Sở Hồng miễn cưỡng chấp nhận được một phần, nhưng trong lòng vẫn còn không ít nghi ngờ.

"Anh còn chưa xác định đạo diễn, đã đến tìm tôi làm nữ nhân vật chính, mối quan hệ này có phải là ngược rồi không?" "Anh không muốn hạn chế quá nhiều sự phát huy của đạo diễn, cho nên việc quay phim đại khái vẫn là đạo diễn quyết định, nhưng anh lại rất muốn em làm nữ nhân vật chính của bộ phim này, nên đành phải đến tìm em trước, sau đó mới tìm đạo diễn phù hợp.

Đảo ngược thứ tự như vậy, bất kỳ ai muốn làm đạo diễn bộ phim này, đều phải đồng ý để em làm nữ nhân vật chính trước, nếu không thì miễn bàn." "Tôi trong lòng anh thật sự quan trọng đến vậy sao?" Đôi mắt to dưới hàng mi dài của Chung Sở Hồng, trong suốt như suối núi nhìn về phía Lâm Hựu Luân.

"Nếu không em đào nó ra xem thử đi?" Lâm Hựu Luân chỉ vào ngực mình, khiến Chung Sở Hồng lườm một cái đầy duyên dáng.

Mặc dù biết gã này đang dỗ mình vui, nhưng Chung Sở Hồng trong lòng vẫn có một vị ngọt ngào khó tả.

"Quên nói với em, trong phim này em sẽ đóng một nữ cương thi, hơn nữa còn là một nữ cương thi vô cùng xinh đẹp." Lâm Hựu Luân tiếp lời.

"Áo bào quan nhà Thanh khó coi lắm, vả lại tôi mới không thèm thè lưỡi nhảy tưng tưng đi bộ, xấu xí chết đi được!" Chung Sở Hồng lập tức phản đối.

Lâm Hựu Luân lại cố ý giữ bí mật: "Vai diễn này tuyệt đối không như em nghĩ đâu, anh đảm bảo em nhất định sẽ thích." Vương Tinh ngày thứ hai tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm trên giường trong

phòng ngủ ở nhà, chỉ nghĩ là Lâm Hựu Luân đã đưa anh về, cũng không nghĩ nhiều.

Mấy ngày sau, tin tức Lâm Hựu Luân đồng ý giúp Gia Hòa giám chế một bộ phim truyền ra, chỉ riêng kinh phí quay bộ phim đó đã khiến Vương Tinh vô cùng ghen tị.

Tối hôm đó anh ta ngồi ăn cơm với vợ trên bàn, Vương thái thái liền nhắc đến Khâu Thục Trân, người đã cùng Lâm Hựu Luân đưa Vương Tinh về hôm đó.

Vừa nghe tin này, sống lưng Vương Tinh đột nhiên lạnh toát, mặt trắng bệch như giấy.

Anh ta có chút chột dạ nhìn vợ một cái, thấy biểu cảm của cô ấy không có gì bất thường, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

"Bạn gái của Lâm tiên sinh tôi đã gặp rồi, xinh đẹp lắm." Lời của vợ Vương Tinh vang vọng trong tai anh ta, anh ta như mất khả năng suy nghĩ, nửa ngày không phản ứng lại.

"Ai nói với em đó là bạn gái anh ấy?" Vương Tinh vội vàng hỏi một câu.

"Hai người họ lúc đó không tiện công khai quan hệ, là tôi tự mình nhìn ra thôi." Vương thái thái thong thả ăn cơm, vừa ăn vừa gắp thức ăn vào bát cơm của Vương Tinh.

Sự hiểu lầm này khiến Vương Tinh toát mồ hôi lạnh trên trán, anh ta vừa định nói với vợ rằng Khâu Thục Trân không phải bạn gái của Lâm Hựu Luân, nhưng lời đến miệng lại đột nhiên dừng lại.

Vương Tinh vừa chuyển ý nghĩ, cảm thấy vợ mình hiểu lầm mối quan hệ của Lâm Hựu Luân và Khâu Thục Trân, đối với anh ta không phải là chuyện xấu, cái "vạ lây" này cứ để Lâm Hựu Luân gánh giúp anh ta.

Sau này anh ta và Khâu Thục Trân có mối quan hệ tiến xa hơn, nếu để vợ phát hiện ra điều gì, hoàn toàn có thể đổ lên đầu Lâm Hựu Luân.

Nghĩ đến đây, Vương Tinh liền cười hắc hắc: "Thật ra cũng không thể trách thằng nhóc đó không thừa nhận, bên cạnh nó có bao nhiêu là cô gái xinh đẹp, chắc là đến cả nó cũng không biết nên tìm ai làm bạn gái nữa." Đàn ông lăng nhăng là chuyện quá đỗi bình thường, Vương thái thái sau khi kết hôn với Vương Tinh, ít nhiều cũng biết một số chuyện trong giới, tai nghe mắt thấy như vậy, cũng không cảm thấy có gì lạ.

Chương 56

Vương Tinh ăn xong liền chuẩn bị gọi điện cho Lâm Hựu Luân, nhưng nhìn thời điểm này, đúng lúc phòng thu đang làm ăn phát đạt, bên kia chắc không tiện nghe điện thoại, nghĩ thầm mình vẫn nên tự mình chạy một chuyến vào ngày mai, để hai người trao đổi kịch bản, tránh sau này để lộ sơ hở.

Ngày hôm sau khi Vương Tinh đến phòng thu, Lâm Hựu Luân đang viết kịch bản.

Vương Tinh chỉ nghe nói Lâm Hựu Luân muốn giúp Gia Hòa giám chế một bộ phim, còn chưa biết là thể loại gì, liền tò mò ghé qua, muốn xem Lâm Hựu Luân viết nội dung gì.

Lâm Hựu Luân ném tập bản thảo đã viết xong đang đè dưới tay cho Vương Tinh, bảo anh ta cầm lấy rồi ra một bên đọc, đừng ở đây làm phiền mạch suy nghĩ của mình.

Trong phòng bán vé nhỏ không có ghế dư, Vương Tinh chỉ có thể dựa vào tường, trải bản thảo ra đọc.

Câu chuyện trong kịch bản kể về thế giới ngầm ít người biết đến ở Hồng Kông, nơi hoạt động của hai tộc cương thi đối địch: Tướng Thần tộc có khí chất quý tộc, bí ẩn khó nắm bắt, và Hạn Bạt tộc tính cách hung tàn man rợ.

Để giành quyền thống trị thế giới ngầm Hồng Kông, họ đã tranh đấu gần một thế kỷ.

Đối với người thường, họ chỉ là những truyền thuyết ma quỷ trên phố phường ngõ hẻm, nhưng thực tế, sự đối đầu gay gắt giữa hai bên chưa bao giờ ngừng nghỉ, họ giao chiến suốt đời, thề không dừng lại cho đến khi một bên ngã xuống.

Trong cuộc chiến tranh giành không ngừng, Tướng Thần tộc dần chiếm ưu thế, họ mạnh mẽ và có tổ chức hơn, cư trú trong một biệt thự được canh gác nghiêm ngặt, nhưng sự tồn tại của Hạn Bạt tộc vẫn đe dọa địa vị cao quý của họ.

Vì vậy, họ thành lập một đội "Thợ Săn" gồm các sát thủ tinh nhuệ của Tướng Thần tộc, bắt đầu hành động tiêu diệt Hạn Bạt tộc quy mô lớn.

Hạn Bạt tộc là một đám lưu manh lang thang trên các con phố và ngõ hẻm, nơi trú ẩn của họ là một nhà kho bỏ hoang dưới lòng đất.

Mặc dù từng người đều hung hãn cường tráng, nhưng họ lại thiếu tổ chức và quy mô, khiến họ ở thế yếu trong cuộc chiến với Tướng Thần tộc.

Vào một đêm mưa gió sấm sét, nữ sát thủ Tướng Thần tộc A Hồng trong quá trình truy đuổi Hạn Bạt tộc, phát hiện Hạn Bạt tộc đang chuẩn bị bắt cóc bác sĩ nhân loại Vương Quốc Hào.

A Hồng nhận ra Hạn Bạt tộc đang âm mưu một kế hoạch lớn, quyết định một mình điều tra, không ngờ lại bị Hạn Bạt tộc trọng thương.

May mắn thay, cô được Vương Quốc Hào cứu thoát.

A Hồng đưa Vương Quốc Hào trở về lãnh địa Tướng Thần tộc, không ngờ những người Tướng Thần tộc khác phát hiện Vương Quốc Hào đã bị Hạn Bạt tộc cắn.

Vương Quốc Hào trốn thoát khỏi biệt thự của Tướng Thần tộc, thoát khỏi nguy hiểm, nhưng lại rơi vào tay Hạn Bạt tộc.

Kịch bản trong tay Vương Tinh chỉ viết đến đây thì hết, anh ta bị câu chuyện này cuốn hút sâu sắc, đến nỗi chân đứng tê dại cũng không nhận ra.

“Cương thi trong câu chuyện của anh hình như hơi khác so với cương thi trong các bộ phim khác, chúng không phải là xác chết biến thành sao?” Sau khi đọc xong phần đầu câu chuyện, Vương Tinh trong lòng có thắc mắc như vậy.

Lâm Hựu Luân vừa dừng bút nghỉ ngơi, liền giải thích với anh ta: “Vào thời thượng cổ, trên Trái Đất ngoài loài người, còn có các chủng tộc trí tuệ khác, họ sở hữu năng lực mạnh mẽ mà loài người không thể sánh bằng, nhưng trong một lần đại kiếp, đã biến mất một cách bí ẩn như khủng long.

Bàn Cổ tộc là một trong những nhánh mạnh nhất trong số đó, họ sở hữu năng lực trường sinh bất lão.

Chỉ có một người Bàn Cổ tộc sống sót sau đại kiếp, anh ta kết hợp với một nữ nhân loại, sinh ra hai đứa con, họ chính là tổ tiên của Tướng Thần và Hạn Bạt hai tộc.

Vì huyết nhục của nhân loại có giới hạn chịu đựng, không chịu nổi sức mạnh cường đại của huyết mạch Bàn Cổ mà phát sinh dị biến, hai người họ liền biến thành ‘cương thi’, sức mạnh của họ kém xa Bàn Cổ tộc, và cái giá của việc bất lão bất tử chính là sống bằng máu.” Lâm Hựu Luân lấy cốt truyện của bộ phim ma cà rồng kinh điển hậu thế 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 làm khung, nhưng lại điền vào đó nội dung thiết lập của bộ phim truyền hình Hồng Kông 《Tôi Và Cương Thi Có Một Cuộc Hẹn》.

“Cương thi không có khả năng sinh sản hậu duệ, cho nên chỉ có thể thông qua cắn người để nhân giống thế hệ sau, cương thi đời đầu chính là Tướng Thần và Hạn Bạt, họ là tổ tiên của tất cả cương thi trên Trái Đất.

Cương thi đời hai là những người bị cương thi đời đầu cắn rồi biến thành, họ bình thường không khác gì người thường, khi biến thân

đồng tử sẽ biến thành màu xanh lục.

Nữ nhân vật chính A Hồng là cương thi đời ba, khi còn thiếu nữ bị thủ lĩnh cương thi đời hai của Tướng Thần tộc cắn rồi nhận nuôi, khi biến thân đồng tử có màu cam.

Trong phim còn sẽ có cương thi đời bốn xuất hiện, khi biến thân đồng tử của họ có màu xám.

Năng lực của cương thi đời đầu là mạnh nhất, đời hai, đời ba yếu dần, đến đời bốn, huyết mạch Bàn Cổ trong cơ thể đã rất mỏng manh, năng lực của họ cũng không mạnh, cơ bản là đóng vai trò pháo hôi." Vương Tinh chỉ mới xem đến nửa chừng cốt truyện, liền hỏi: "Vậy Hạn Bạt tộc tại sao lại muốn bắt Vương Quốc Hào?" "Máu của Vương Quốc Hào có thể khiến huyết mạch của Hạn Bạt tộc và Tướng Thần tộc hai loại sinh vật hòa hợp, sở hữu loại huyết thống hỗn hợp này, liền có thể đạt được năng lực sánh ngang với Bàn Cổ tộc.

Thủ lĩnh Hạn Bạt tộc sau khi biết được bí mật này, đã điên cuồng truy đuổi anh ta, muốn tiêm máu của anh ta và máu của trưởng lão Tướng Thần tộc vào cơ thể mình để có được sức mạnh cường đại." Lâm Hựu Luân giải thích xong, Vương Tinh tặc lưỡi, anh ta bây giờ cuối cùng đã biết tại sao Gia Hòa lại chịu bỏ ra nhiều tiền như vậy để quay bộ phim này.

Hoàn toàn theo ý tưởng của Lâm Hựu Luân để quay, kinh phí quay 50 triệu đô la Hồng Kông chỉ là con số ban đầu, trong quá trình quay thiết lập còn phải tiếp tục đổ thêm tiền vào.

Vương Tinh đếm ngón tay tính toán, chi phí sản xuất bộ phim này ước chừng đủ để anh ta quay mười mấy bộ phim rồi, xem ra dã tâm của Gia Hòa lần này không hề nhỏ.

"Phim cương thi, Trâu Văn Hoài xem ra vẫn chưa từ bỏ ý định."

Thiệu Nghị Phu đặt chén trà xuống, biểu cảm lại có chút nặng nề.

Lâm Hựu Luân tuy chưa hoàn toàn về phe Gia Hòa, nhưng việc anh ta đồng ý làm giám chế phim, đối với Thiệu thị mà nói không phải là tin tốt lành gì.

Năm đó Thiệu thị thảm bại với 《Thất Kim Thi》, Thiệu Nghị Phu vẫn luôn cảm thấy tiềm năng của đề tài này vẫn chưa được khai thác hết, khác với những người khác lạnh lùng đứng ngoài xem náo nhiệt, Thiệu Nghị Phu rất coi trọng hành động lần này của Gia Hòa.

Ông luôn cảm thấy chuyện gì đã dính dáng đến Lâm Hựu Luân thì sẽ không đơn giản như vậy.

Phương Dật Hoa từ tay người hầu nhận lấy tấm chăn, đắp lên chân Thiệu Nghị Phu, nhẹ giọng nói: "Nếu ông thật sự quan tâm, chi bằng bảo Vương Thiên Lâm gọi Vương Tinh đến, anh ta hẳn biết một số suy nghĩ của Lâm Hựu Luân." Thiệu Nghị Phu lại cảm thấy không ổn.

Vương Tinh trong một năm qua có hai bộ phim ăn khách đều là do Lâm Hựu Luân chắp bút, hai người không chỉ là bạn tốt, mà còn có mối quan hệ lợi ích rất sâu đậm.

Vương Tinh mà không được Lâm Hựu Luân cho phép, tuyệt đối sẽ không tiết lộ thêm nội tình.

Cho dù tìm Vương Tinh đến, anh ta cũng hoàn toàn có thể thoái thác là mình không biết chuyện này, người khác căn bản không làm gì được anh ta.

"Cứ chờ xem sao." Thiệu Nghị Phu xua tay, đột nhiên có chút mất hứng.

Gia Hòa dã tâm bừng bừng chuẩn bị phát triển lớn mạnh, Thiệu thị lại đang trong thời kỳ suy tàn, không còn dũng mãnh như xưa, lẽ nào

thật sự đã đến lúc mình nên từ bỏ?

Thiệu Nghị Phu trong lòng đã nảy ra ý định đình chỉ sản xuất phim của Thiệu thị, hoàn toàn từ bỏ điện ảnh, còn về phía Gia Hòa, Hà Quán Xương lại đang thảo luận với Lâm Hựu Luân về ý tưởng quay 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 phiên bản Hồng Kông. 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 sử dụng không ít cảnh quay kỹ xảo, cộng thêm hiệu ứng hóa trang gây chấn động thị giác, khiến bộ phim tràn đầy không khí kỳ ảo kinh dị, từ đó giúp bộ phim đạt được thành công thương mại lớn ở hậu thế.

Bộ phim này ra đời 20 năm sau, khi kỹ thuật kỹ xảo số đã khá hoàn thiện ở Hollywood.

Mặc dù Lâm Hựu Luân đã sửa đổi nhiều chỗ trong kịch bản, loại bỏ yếu tố người sói biến hình cần dùng kỹ xảo máy tính để sản xuất, nhưng để quay ra hiệu ứng gần giống với bản gốc, những khó khăn gặp phải vẫn khiến người ta đau đầu không thôi.

"Đội ngũ kỹ xảo phụ trách 《Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao》 đã đồng ý đảm nhận phần kỹ xảo cho bộ phim này, chuyên viên hóa trang cũng được mời từ Anh Quốc sang, nhưng chỉ riêng hai khoản chi phí này đã tốn gần 30 triệu đô la Hồng Kông." Hà Quán Xương báo ra từng con số, chính ông ta nghe cũng thấy xót xa, nhưng trên mặt Lâm Hựu Luân lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Năm ngoái Gia Hòa đầu tư cho Từ Khắc quay 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 cũng là mời tổ kỹ xảo của 《Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao》 làm kỹ xảo.

Mặc dù bộ phim này có hiệu ứng thị giác nổi bật, tạo hình mỹ thuật và diễn xuất của diễn viên đều phi phàm, nhưng đối với Gia Hòa mà nói chỉ là buôn bán thua lỗ, sau khi phim công chiếu doanh thu phòng vé bình thường, cuối cùng thậm chí còn không thu hồi được chi

phí.

Ngược lại, những bộ phim hành động do Hồng Kim Bảo và Thành Long sản xuất lại kiếm được doanh thu phòng vé cao với chi phí thấp, khiến toàn bộ công ty Gia Hòa đều không mấy thiện cảm với kỹ thuật kỹ xảo.

Nếu không phải vì Lâm Hựu Luân, Gia Hòa cũng không dám đổ một khoản tiền lớn vào đây.

Hiện tại bộ phim này ngay cả đạo diễn còn chưa xác định, tiền đã tiêu hết phân nửa, Hà Quán Xương trong lòng có chút sốt ruột. 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 đối với Gia Hòa vẫn là tổn thất có thể chấp nhận được, nhưng 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 mà quay hỏng, đối với Gia Hòa có thể là một đòn giáng mạnh vào tận xương tủy.

"Số tiền này không đủ đâu!" Lâm Hựu Luân trầm mặc hồi lâu mới nói ra câu này, suýt nữa khiến Hà Quán Xương uất ức đến thổ huyết.

Thấy Hà Quán Xương vẻ mặt muốn khóc không ra nước mắt, Lâm Hựu Luân cũng biết rất khó để Gia Hòa đầu tư thêm, liền đưa ra một ý kiến.

"Cá nhân tôi sẽ bỏ ra 30 triệu làm khoản đầu tư bổ sung, nhưng tỷ lệ chia lợi nhuận phải tăng lên 10%, không biết Hà tiên sinh thấy thế nào?" Hà Quán Xương không nhịn được hỏi: "Lâm sinh, anh có nghĩ quay bộ phim này thật sự cần nhiều tiền đến vậy sao?" "80 triệu đô la Hồng Kông, đổi ra đô la Mỹ cũng chỉ khoảng 10 triệu, ở Hollywood chỉ là mức trung bình kém thôi." Lâm Hựu Luân tính toán một khoản cho Hà Quán Xương trên giấy, sau đó ném bút xuống, nói: "Đương nhiên, Hà tiên sinh nếu cảm thấy chỉ dựa vào một hai ngôi sao võ thuật, quay vài bộ phim nhảy nhót cho người nước ngoài xem như trò hề là có thể kiếm tiền từ khán giả nước ngoài, vậy thì cứ xem như tôi chưa nói gì đi. 50 triệu tiết kiệm một chút cũng có thể quay được bộ

phim này, hơn nữa tôi đảm bảo Gia Hòa sẽ không lỗ vốn, chỉ là bộ phim này rất khó trở thành tinh phẩm.

Ném một viên gạch và một quả bom xuống nước, sóng nước tạo ra hoàn toàn là hai đẳng cấp khác nhau." Hà Quán Xương cổ họng khó khăn nuốt xuống, những lý lẽ đó ông ta đều hiểu, nhưng khi thật sự đối mặt với lựa chọn như vậy, ông ta vẫn có chút do dự.

Điện ảnh Hồng Kông trong những năm này kiếm tiền quá dễ dàng, cho nên tầm nhìn của rất nhiều nhà làm phim đều bị hạn chế, ngay cả Hà Quán Xương cũng vậy, không khỏi khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy có chút bi ai.

Chương 57

"Các nhà làm phim Hồng Kông luôn ôm tâm lý cờ bạc lấy nhỏ đổi lớn, vừa muốn kiếm tiền lại không nỡ tiêu tiền, cho nên luôn dừng lại ở những trò nhỏ nhặt, còn tưởng rằng đã tìm được đường tắt, nhưng không biết đường tắt lại là con đường xa nhất trên đời này." Lời của Lâm Hựu Luân khiến Hà Quán Xương có chút hổ thẹn, điện ảnh Hồng Kông những năm này sản xuất tuy nhiều, nhưng những tác phẩm thật sự có tâm huyết lại không tìm được mấy bộ, danh hiệu "Hollywood phương Đông" thật sự có chút hữu danh vô thực.

"Tâm huyết có thể là ý tưởng kịch bản, cũng có thể là ý tưởng quay phim, nhưng trực tiếp nhất lại là cái này!" Lâm Hựu Luân làm động tác đếm tiền, "Hollywood có thị trường Bắc Mỹ làm hậu thuẫn, có thể đổ rất nhiều tiền vào phim, đây chỉ là biểu hiện bình thường của việc tư bản tìm kiếm lợi nhuận; còn điện ảnh Hồng Kông không có thị trường khổng lồ như vậy, mọi người đều nghĩ cách kiểm soát chi phí, không có động lực lợi ích để tăng đầu tư vào phim, muốn đuổi kịp Hollywood, chỉ có thể dựa vào tầm nhìn và quyết đoán của chính công ty điện ảnh.

Đây cũng là một cuộc cá cược, chắc chắn sẽ có rủi ro thua cuộc, nhưng nếu không cá cược, muốn dựa vào phát triển tự nhiên để bắt kịp bước chân Hollywood, chẳng khác nào kẻ si tình nói mộng." Hà Quán Xương dập tắt điếu thuốc trong tay, trong mắt đột nhiên bùng lên một tia sáng kiên quyết dữ dội: "Lâm sinh đã sẵn lòng tự mình tham gia vào ván cược này, vậy Gia Hòa có lý do gì mà không đồng hành đến cùng chứ?" 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 còn chưa khai máy, khoản đầu tư đã tăng lên 80 triệu đô la Hồng Kông.

Tin tức vừa lan ra, giới điện ảnh chấn động, từ giới giải trí đến

truyền thông, tất cả đều bị choáng váng bởi sự hào phóng và quyết đoán lần này của Gia Hòa.

Rất nhiều người trong ngành đều có một nghi vấn, bộ phim như vậy sau khi quay xong cần bao nhiêu doanh thu phòng vé mới có thể thu hồi chi phí?

Một trăm triệu hay hai trăm triệu?

Hay là nhiều hơn nữa?

Tất cả người Hồng Kông đều chen chúc vào rạp chiếu phim, e rằng cũng không thể tạo ra doanh thu phòng vé cao đến mức đó.

Và kể từ khi tin tức Chung Sở Hồng nhận phí đóng phim hai triệu để đóng vai nữ nhân vật chính được tiết lộ, truyền thông luôn chú ý theo dõi, rốt cuộc Gia Hòa sẽ tìm ai làm đạo diễn cho bộ phim này.

Nhất thời, các loại tin đồn tràn ngập khắp nơi, nhưng công ty Gia Hòa lại không có động tĩnh gì, ngược lại, một bộ phim tên là 《Cương Thi Tiên Sinh》, né tránh tầm mắt của truyền thông, lặng lẽ công chiếu tại các rạp của Gia Hòa.

Chiếc xe limousine màu đen vừa dừng trước cổng tòa nhà công ty điện ảnh Gia Hòa, cửa xe vừa mở ra, các phóng viên báo chí đã chờ đợi từ lâu ùa tới như ong vỡ tổ, nếu không phải nhân viên bảo vệ công ty đứng chắn phía trước, Hà Quán Xương khi xuống xe còn không tìm được chỗ để đặt chân.

Hà Quán Xương vừa xuất hiện, đèn flash máy ảnh đã liên tục nháy lên, các phóng viên càng vây kín ông ta, đủ loại câu hỏi ập đến như thủy triều.

"Hà tiên sinh, 《Cương Thi Tiên Sinh》 công chiếu tuần đầu tiên doanh thu phòng vé đã vượt 8 triệu đô la Hồng Kông, ông nghĩ bộ phim này cuối cùng có thể đạt được bao nhiêu doanh thu phòng vé?"

“Công ty Gia Hòa trước đây đã tuyên bố rầm rộ đầu tư lớn để quay phim mới, có cùng đề tài với 《Cương Thi Tiên Sinh》 không?” “Rất nhiều người nghi ngờ Gia Hòa cố tình tung tin tức giả về phim mới, mục đích lại là để quảng bá 《Cương Thi Tiên Sinh》, Hà tiên sinh có thể giải thích một chút không?”… Hà Quán Xương bị kẹp giữa đám phóng viên, bất kể phóng viên hỏi câu hỏi gì ông ta đều im lặng không trả lời, cho đến khi nhân viên bảo vệ kiểm soát được tình hình, đẩy lùi các phóng viên ra, ông ta mới mở miệng đáp lời: “《Cương Thi Tiên Sinh》 là do công ty Bảo Hòa sản xuất, Gia Hòa chỉ là nhà đầu tư, nhiều thông tin hơn về bộ phim này, các vị nên đi phỏng vấn Hồng Kim Bảo.

Còn về những tin đồn bên ngoài, tôi thấy rất buồn cười, thành tích bao năm nay của Gia Hòa chưa bao giờ dựa vào việc quảng bá mà có được, phim mới của Gia Hòa vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị, bây giờ tôi nói nhiều quá, các vị lại sẽ nói tôi đang quảng cáo, cho nên nói nhiều cũng vô ích, cứ đợi phim quay xong, mọi người ra rạp xem rồi sẽ biết!” Hà Quán Xương nói xong liền vào trong tòa nhà, các phóng viên đều bị chặn ngoài cửa.

Trâu Văn Hoài từ cửa sổ văn phòng nhìn thấy cảnh tượng vừa xảy ra dưới lầu, trong lòng cảm xúc dâng trào.

Nếu không phải Lâm Hựu Luân nhắc đến 《Cương Thi Tiên Sinh》, ông ta căn bản sẽ không để ý đến bộ phim này, và lời Lâm Hựu Luân nói bộ phim này ít nhất 20 triệu doanh thu phòng vé, lúc đầu cũng chỉ được ông ta coi là một câu nói đùa.

Không ngờ bộ phim này sau khi công chiếu lại có biểu hiện tốt ngoài dự đoán, bên rạp chiếu vừa báo tin, doanh thu phòng vé của bộ phim đã vượt mốc 10 triệu.

“Cái Lâm Hựu Luân này, chuyện gì cũng đều để cậu ta đoán

trúng.” Khi Hà Quán Xương đẩy cửa bước vào, Trâu Văn Hoài vẫn đứng bên cửa sổ, nghe tiếng bước chân mới quay người lại: “Ông nói cậu ta thật sự không thể vì ta mà làm việc sao?” “Rất khó!” Hà Quán Xương vẫn luôn không thể nhìn thấu Lâm Hựu Luân, nhưng có một điều ông ta có thể khẳng định, Lâm Hựu Luân sẽ không gia nhập Gia Hòa, càng không gia nhập bất kỳ công ty điện ảnh nào khác.

Trâu Văn Hoài không nhắc lại chuyện này, chỉ hỏi về ứng cử viên đạo diễn cho bộ phim: “Bên cậu ta có tin tức gì chưa?” “Nghe nói cậu ta chuẩn bị đi Đài Loan một chuyến.” Hà Quán Xương trả lời.

Trâu Văn Hoài không nói gì, khoanh tay suy tư, đột nhiên một ý niệm lóe lên trong đầu như tia chớp trong đêm mưa bão.

“Cậu ta đi Đài Loan, lẽ nào là đi tìm người đó?” —— Chuyến bay từ Hồng Kông đến Đài Bắc vẫn chưa cất cánh, Lâm Hựu Luân ngồi ở một vị trí cạnh cửa sổ, trong tay đang mở một tờ báo.

Nữ hành khách vừa lên máy bay bên cạnh mang theo một chiếc vali khá nặng, một mình cô ấy không thể nhấc lên, Lâm Hựu Luân liền đặt báo xuống, đứng dậy giúp cô ấy đặt vali vào khoang hành lý.

Nữ hành khách quay đầu lại định cảm ơn, nhưng đột nhiên đứng sững ở đó.

Lâm Hựu Luân cũng kéo kính râm xuống một chút, lộ ra nửa con mắt, xác nhận mình không nhìn nhầm.

“Sao lại là anh/cô?” Hai người đồng thanh nói.

Vương Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân mắt đối mắt nhìn nhau chừng nửa phút, cuối cùng đành phải chấp nhận sự thật là hai người đi cùng một chuyến bay, hơn nữa chỗ ngồi còn sát cạnh nhau.

“Xin lỗi, cô à, máy bay đã đầy chỗ rồi, chúng tôi không thể sắp xếp chỗ ngồi khác cho cô, xin thông cảm.” Vương Tổ Hiền yêu cầu

nữ tiếp viên đi ngang qua đổi chỗ, nhưng câu trả lời nhận được lại khiến cô thất vọng.

Lâm Hựu Luân giơ báo che nửa mặt, từ khi Vương Tổ Hiền ngồi xuống đã không nói chuyện với cô; Vương Tổ Hiền cũng không muốn đáp lời Lâm Hựu Luân, quay mặt về phía lối đi.

Máy bay trong tiếng rung lắc nhẹ nhàng chui vào tầng mây, khi cất cánh sắc mặt Vương Tổ Hiền đã có chút tái mét, lúc này ôm lấy lồng ngực khó chịu, đột nhiên cảm thấy một trận choáng váng, cảm giác như một con thuyền quá tải đang quay vòng trên mặt nước.

Khi Lâm Hựu Luân lật báo, ánh mắt liếc thấy cử chỉ của Vương Tổ Hiền có chút bất thường, nhìn lại sắc mặt cô ấy, liền biết cô ấy bị say máy bay.

Anh hỏi tiếp viên lấy một chiếc túi giấy, nhét vào tay Vương Tổ Hiền.

Vương Tổ Hiền còn chưa kịp nói lời cảm ơn, liền cúi gằm đầu xuống, đối mặt với chiếc túi giấy mà nôn ọe liên tục.

Các hành khách xung quanh đều nhìn về phía này, thấy Lâm Hựu Luân ngồi một bên không động đậy gì, liền nhao nhao đưa mắt trách móc, cặp vợ chồng ngồi phía sau anh ta thậm chí còn thì thầm bàn tán.

"Người bạn trai này làm ăn thật không ra gì, cô gái nôn mửa ở đó mà anh ta còn tâm trạng đọc báo." "Suỵt, anh nhỏ tiếng một chút, để người ta nghe thấy không hay đâu!" "Nghe thấy thì nghe thấy, ai bảo đàn ông các anh đều vô lương tâm như vậy?" Lâm Hựu Luân trong lòng uất ức, không phải chỉ là giúp cô ấy cất hành lý một lần thôi sao, sao mình lại thành bạn trai của Vương Tổ Hiền rồi?

Bị áp lực từ ánh mắt của những người xung quanh, Lâm Hựu Luân đành phải đặt báo xuống, đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng Vương Tổ

Hiền, còn lấy giấy đưa cho cô lau miệng.

Nôn xong, sắc mặt Vương Tổ Hiền cuối cùng cũng hồng hào trở lại một chút, nhưng đầu óc vẫn cảm thấy choáng váng, toàn thân không còn chút sức lực nào.

"Có cần anh cho em mượn bờ vai không?" Lâm Hựu Luân nửa đùa nửa thật hỏi.

"Vậy thì tôi sẽ không khách sáo đâu." Vương Tổ Hiền thật sự tựa đầu vào, Lâm Hựu Luân cũng không tránh ra, anh lặng lẽ nhìn vào đôi mắt mơ màng của cô, không đoán ra cô muốn làm gì.

Đầu gối trên vai Lâm Hựu Luân, trong lòng Vương Tổ Hiền tràn ngập một cảm xúc yếu đuối đến tột cùng, không thể vùng vẫy, cô nhẹ giọng nói: "Trước đây tôi cũng bị say máy bay, nhưng chưa bao giờ khó chịu đến thế này, cảm giác mình suýt chút nữa thì chết đi được." Mái tóc của Vương Tổ Hiền che kín cả khuôn mặt, chỉ lộ ra một đoạn cổ trắng nõn, tạo cảm giác vô cùng mềm mại.

Ngay cả khi trong lòng bị sự yếu đuối tuyệt mỹ của Vương Tổ Hiền làm cảm động, Lâm Hựu Luân cũng không ra tay khi cô ấy yếu ớt và bất lực nhất, làm như vậy thì thật quá thiếu tế nhị.

Vương Tổ Hiền nhắm mắt lại, bóng tối của hàng mi dài nhẹ nhàng rung động: "Sao lần nào tôi gặp anh cũng có chuyện xui xẻo xảy ra vậy?" Lâm Hựu Luân tỏ vẻ bất lực, nói: "Nhưng sao tôi lại thấy lần nào người chịu thiệt cũng là tôi chứ?" Nghĩ kỹ lại, Vương Tổ Hiền thấy lời Lâm Hựu Luân nói cũng có vài phần đúng.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau, Lâm Hựu Luân giúp cô giải quyết vấn đề làm sao thoát ra khỏi nhà vệ sinh nam, nhưng lại bị người ta nhận nhầm là kẻ vô sỉ đang vụng trộm trong nhà vệ sinh; lần thứ hai giả làm bạn trai cô, đuổi kẻ theo đuổi đáng ghét đi, nhưng lại vô cớ đắc tội một vị cao tầng của đài Vô Tuyến; lần này tình cờ gặp

trên máy bay, anh giúp mình cất hành lý, lại còn tốt bụng hỏi tiếp viên lấy túi giấy, nhưng lại bị những người xung quanh hiểu lầm thành người đàn ông tồi tệ không quan tâm bạn gái.

“Anh không được nói tôi lại nợ anh một lời cảm ơn đâu nhé, tôi dựa vào anh lâu như vậy, anh cũng được lợi rồi, cho nên chúng ta coi như hòa nhau!” Vương Tổ Hiền nói xong câu này, mới tựa vào vai Lâm Hựu Luân mơ màng ngủ thiếp đi.

Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tổ Hiền đang ngủ say, trong lòng bất lực thở dài, quả nhiên không phải oan gia thì không gặp gỡ.

Trong một căn phòng riêng của nhà hàng kiểu Nhật, trên chiếu tatami phía sau tấm bình phong, hai người đàn ông đang ngồi đối diện nhau.

Chiếc quạt trần lớn kêu ro ro trên mái nhà thổi đến từng đợt gió mát, nhưng không thể xua tan nỗi buồn trong lòng Ngô Vũ Sâm.

Anh ta cầm ly thủy tinh trong suốt, rượu gạo trắng tinh, sóng sánh mềm mại bên trong.

Ngồi đối diện Ngô Vũ Sâm là Từ Khắc, râu dê của anh ta khá phong độ.

Anh ta vừa mới đóng vai khách mời một ông lão nhà giàu trong bộ phim mới 《Lưỡng Chiếc Lão Hổ》 của Ngô Vũ Sâm, sau khi quay phim xong thì rủ Ngô Vũ Sâm ra uống rượu.

Nửa ly rượu vào bụng, Ngô Vũ Sâm ho sặc sụa, lồng ngực như bị đốt cháy, lại như bị xé thành từng mảnh, nóng rát khó chịu.

Vừa ho anh ta vừa đưa tay tìm bình rượu gạo, Từ Khắc giơ tay cản lại: "Uống từ từ thôi, không thì lát nữa anh say mất." "Tôi lại mong say bất tỉnh nhân sự, từ đó về sau không còn phiền não nữa." Ngô Vũ Sâm nở một nụ cười cay đắng.Năm đó, khi anh ta nhờ các bộ

phim hài như 《Phát Tiền Hàn》, 《Tiền Tác Quái》 mà được công ty điện ảnh Gia Hòa trọng dụng, Từ Khắc vẫn chỉ là một đạo diễn dòng phim mới nổi, liên tiếp quay ba bộ phim lỗ vốn.

Giờ đây, Từ Khắc đã tự thành lập xưởng phim riêng, trở thành nhân vật được ba công ty điện ảnh lớn tranh giành chiêu mộ, còn bản thân Ngô Vũ Sâm lại chỉ có thể rúc ở Đài Loan quay phim hài.

Thế sự biến ảo, thật khó lường.

Khi Tân Nghệ Thành mới thành lập, Mạch Gia, Thạch Điền, Hoàng Bạch Minh từng đến tìm Ngô Vũ Sâm, cầu xin anh ta giúp đỡ đạo diễn bộ phim khai nghiệp sau khi công ty tái tổ chức.

Ngô Vũ Sâm vốn rất trọng tình nghĩa bạn bè, nhưng lại vướng hợp đồng với Gia Hòa, đành phải lấy nghệ danh "Ngô Thượng Phi" giúp Tân Nghệ Thành quay bộ phim hài 《Hoạt Kê Thời Đại》.

Bộ phim này sau khi công chiếu đã đạt doanh thu phòng vé đáng mừng, mang về thùng vàng đầu tiên cho Tân Nghệ Thành.

Đối mặt với lời mời của Tân Nghệ Thành, Ngô Vũ Sâm vì hợp đồng với Gia Hòa chưa hết hạn, không thể gia nhập, liền tiến cử Từ Khắc cho Mạch Gia.

Mạch Gia với thái độ thử xem sao đã trọng dụng Từ Khắc, không ngờ Từ Khắc lại quay được bộ phim hài hiện đại 《Quỷ Mã Trí Đa Tinh》 vừa được khen vừa ăn khách, lập tức xoay chuyển tình thế.

Chương 58

Vì Tân Nghệ Thành chuyên về phim hài, không thể đáp ứng được ý niệm điện ảnh cầu tân cầu biến của Từ Khắc, nên cuối năm 1982, Từ Khắc liền bắt tay quay 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 cho Gia Hòa, và sau khi quay xong 《Tối Giai Phách Đương Chi Nữ Hoàng Mật Lệnh》 cho Tân Nghệ Thành, anh ta cùng vợ là Thi Nam Sanh đã thành lập xưởng phim.

Giới bên ngoài vẫn luôn suy đoán không ngừng về công ty điện ảnh nào đã tài trợ cho xưởng phim của Từ Khắc, nhưng không ai ngờ rằng người đứng sau hỗ trợ Từ Khắc lại là "Kim Công Chúa", chủ quản của Tân Nghệ Thành.

Từ Khắc gặt hái thành công lớn, vận may liên tiếp, còn Ngô Vũ Sâm lại bắt đầu gặp vận rủi.

Hết hạn hợp đồng với Gia Hòa, anh ta liền tìm đến Tân Nghệ Thành, nơi có nhiều bạn bè, đáng tiếc lúc này Tân Nghệ Thành đã có rất nhiều nhân tài, mãnh tướng như mây, Ngô Vũ Sâm không tranh được chỗ đứng, liền bị công ty điều sang Đài Loan gây dựng sự nghiệp.

Ngô Vũ Sâm quay phim hài chỉ là để mưu sinh, điều anh ta thực sự muốn quay là phim anh hùng xạ chiến, nhưng đáng tiếc vẫn luôn không có ai cho anh ta cơ hội.

Ở Đài Loan, anh ta liên tiếp quay mấy bộ phim hài nhưng doanh thu phòng vé đều không khởi sắc, mọi người đều cảm thấy phim hài của anh ta đã lỗi thời, ngay cả Ngô Vũ Sâm tự mình cũng nghĩ như vậy.

Trong lúc buồn bực, anh ta thậm chí đã nghĩ đến việc chuyển

nghề.Từ Khắc tự rót đầy rượu vào ly của mình, khuyên Ngô Vũ Sâm: "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, làm sao anh biết mình không có cơ hội đông sơn tái khởi?" Ngô Vũ Sâm lắc đầu, chỉ nói rằng anh ta ghen tị với vận may của Từ Khắc, còn về dự định trong lĩnh vực điện ảnh thì không nhắc một lời. "Gia Hòa gần đây tuyên bố đầu tư 80 triệu đô la Hong Kong để quay một bộ phim, tin tức này anh đã nghe chưa?" Từ Khắc đột nhiên nhắc đến một chuyện khác.

Ngô Vũ Sâm đến Đài Loan vẫn luôn chán nản, cũng không mấy chú ý đến tin tức trên truyền thông.

Chuyện này tuy truyền thông Đài Loan có đưa tin, nhưng Ngô Vũ Sâm vẫn là lần đầu tiên nghe nói. "80 triệu, tôi không nghe nhầm đấy chứ?" Ngô Vũ Sâm cố sức vỗ vỗ đầu, xác nhận mình vẫn còn tỉnh táo. "Ngạc nhiên lắm phải không?" Từ Khắc cầm ly rượu trong tay mân mê, cười nói: "Tuy tôi cũng thấy không thể tin nổi, nhưng Gia Hòa không có lý do gì để nói đùa về chuyện này." Nghe nói ông chủ cũ giờ đây oai phong lẫm liệt như vậy, trong lòng Ngô Vũ Sâm càng thêm khó chịu.

Từ Khắc không để ý đến vẻ mặt thất vọng của Ngô Vũ Sâm, tặc lưỡi rồi nói tiếp: "Bộ phim 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 mà Gia Hòa quay năm ngoái đã kiếm được ít nhất 100 triệu đô la Hong Kong ở nước ngoài, năm nay có động thái lớn như vậy cũng không có gì lạ.

Điều kỳ lạ là bộ phim này đến giờ vẫn chưa xác định được đạo diễn, hơn nữa anh đoán xem nhà sản xuất của bộ phim này là ai?" Ngô Vũ Sâm cũng bị câu nói này khơi dậy hứng thú, truy hỏi người này là ai.

Từ Khắc đưa ly rượu lên môi nhấp một ngụm nhỏ, tặc lưỡi: "Người đó xuất hiện như từ trên trời rơi xuống một năm trước, nhưng danh tiếng đã vượt qua rất nhiều người.

Nếu nói công ty điện ảnh Hong Kong muốn hợp tác với ai nhất, thì người này đứng đầu bảng." "Anh nói là Lâm Hựu Luân?" Ngô Vũ Sâm đã nghiên cứu kỹ bộ phim 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》, đương nhiên không xa lạ gì với biên kịch của bộ phim đó. "Người này đúng là một kỳ tài, vừa viết tiểu thuyết vừa viết kịch bản, hơn nữa cả hai thứ đều làm rất xuất sắc." "Không chỉ xuất sắc sao?" Từ Khắc thở dài, ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ, "Hai bộ phim duy nhất ở Hong Kong có doanh thu phòng vé vượt quá 40 triệu đều do anh ta chấp bút.

Gia Hòa, Thiệu Thị và cả Kim Công Chúa đều đang tìm mọi cách để lôi kéo anh ta.

Ông Trâu lần này đã dốc hết vốn liếng, kịch bản của bộ phim mới của Gia Hòa chính là do anh ta chấp bút." Ngô Vũ Sâm cuối cùng cũng đã hiểu ra một vài điều từ lời nói của Từ Khắc: "Sao, chẳng lẽ anh có hứng thú với đạo diễn của bộ phim này?" "Tôi chỉ tò mò, 80 triệu đô la Hong Kong rốt cuộc có thể quay ra một bộ phim như thế nào." Từ Khắc không nói thẳng, nhưng không động lòng thì chắc chắn là nói dối. "Gia Hòa đầu tư lớn như vậy, mục tiêu chắc chắn không chỉ là thị trường Hong Kong, muốn thâm nhập thị trường quốc tế, bộ phim này chắc chắn sẽ tập trung nhiều vào kỹ xảo đặc biệt và hiệu ứng." Phán đoán của Ngô Vũ Sâm về cơ bản nhất quán với Từ Khắc, đây cũng là lý do Từ Khắc rất hứng thú với bộ phim này. "Nếu đã hợp khẩu vị của anh, tại sao không đi tìm anh ta nói chuyện một chút?" Từ Khắc đã sớm đoán được Ngô Vũ Sâm sẽ hỏi câu này, liền nói tiếp: "Người làm phim Hong Kong luôn nghĩ rằng kỹ xảo đặc biệt là thứ của người nước ngoài, làm ra lại tốn tiền, rất ít người chịu bỏ công sức ra nghiên cứu những thứ này.

Những gì tôi dùng trong 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 chỉ là chút da lông, e rằng người ta sẽ không coi trọng.

Hơn nữa, Gia Hòa bên kia chắc cũng không muốn thấy tôi làm đạo

diễn bộ phim này, tôi hà tất phải tự chuốc lấy thất vọng chứ?" Ngô Vũ Sâm khẽ thở dài, "Ngay cả anh còn nói như vậy, ở Hong Kong còn ai có thể quay bộ phim này?" "Tôi thì không hy vọng gì nhiều, nhưng anh thì có thể thử xem sao." Từ Khắc đột nhiên đổi giọng, Ngô Vũ Sâm lập tức sững người. "Tôi ư?" Ngô Vũ Sâm chỉ tay vào mình, sau đó cười lắc đầu, "Anh đừng đùa với tôi nữa, Lâm Hựu Luân nếu thật sự trẻ như anh nói, e rằng ngay cả tên tôi anh ta cũng chưa từng nghe qua." Từ Khắc cười một cách bí ẩn, "Anh nghĩ tôi chạy xa đến Đài Loan, chỉ để tìm anh uống rượu thôi sao?" "Được thôi, cuối cùng anh cũng nói thật rồi, tôi biết anh chẳng có ý tốt như vậy, hóa ra là có mục đích khác." Ngô Vũ Sâm nghe vậy rất bực mình, ban đầu cũng không nghĩ sâu xa.

Từ Khắc cười mà không nói, Ngô Vũ Sâm liền phản ứng lại, cả người anh ta như một cây khô nhận được mưa phùn, đột nhiên có tinh thần. "Chẳng lẽ anh nghe được tin tức gì?" Từ Khắc đắc ý vuốt vuốt bộ râu nhỏ của mình, "Người đó đã đến Đài Loan rồi, anh nói anh ta đến tìm ai?"Trong bộ phim hài khoa học viễn tưởng 《Tinh Tế Độn Thai》 do Thiệu Thị sản xuất, Từ Khắc từng đóng vai khách mời một phóng viên.

Trong thời gian đó, hai bên đã có liên hệ.

Lần này Lâm Hựu Luân đến Đài Loan, Phương Dật Hoa cố ý thông qua vợ của Từ Khắc là Thi Nam Sanh để tung tin tức ra ngoài, chính là muốn Từ Khắc khuấy động vũng nước này.

Lâm Hựu Luân mời Ngô Vũ Sâm đến quay bộ phim này, nếu thất bại thì cũng thôi, còn nếu thành công lớn, Ngô Vũ Sâm chắc chắn sẽ trở thành đối tượng được các bên tranh giành lôi kéo.

Xưởng phim của Từ Khắc lôi kéo Ngô Vũ Sâm trước thì vẫn tốt hơn là để Gia Hòa lôi kéo sau này.

Mọi người đều nghĩ rằng Lâm Hựu Luân sau khi đến Đài Loan sẽ đi tìm Ngô Vũ Sâm, nhưng Lâm Hựu Luân lại dường như quên béng chuyện này, cả ngày kéo Vương Tổ Hiền đi tham quan du lịch khắp nơi. "Anh đến Đài Loan không phải để tìm người sao?" Vương Tổ Hiền đội một chiếc mũ rộng vành che nắng, đi theo sau Lâm Hựu Luân.

Tuy là tiết trời đầu xuân, núi Dương Minh Sơn đã xanh tươi ngập tràn sức sống, những cây thông xanh biếc, trúc xanh tươi, cỏ xanh mướt, tất cả đều đang thể hiện sức sống vô hạn.

Khắp núi rừng, hoa đỗ quyên và hoa anh đào nở rộ, từng cụm rực rỡ như gấm vóc, cùng những loài hoa dại khác tranh nhau khoe sắc, hòa mình vào đó, như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh. "Em đã sớm nghe nói 'Cỏ Sơn Chi Xuân' của Dương Minh Sơn là một trong những thắng cảnh lớn của Đài Bắc, khó khăn lắm mới đến đây một lần, làm sao có thể dễ dàng bỏ lỡ được?" Lâm Hựu Luân hít một hơi thật sâu không khí trong lành giữa núi rừng, nhắm mắt lại với vẻ mặt say đắm.

Vương Tổ Hiền trước đây thường đến Dương Minh Sơn du ngoạn, đã quen thuộc với phong cảnh nơi đây.

Cảnh sắc trước mắt tuy đẹp, nhưng tâm tư của cô ấy lại không đặt vào đó.

Lần này cô ấy đến Đài Loan chỉ có thể ở lại ba ngày, vốn định đoàn tụ với gia đình thật tốt một chút, đợi Lâm Hựu Luân giải quyết xong việc thì cùng anh ta trở về Hong Kong.

Giờ thì thời gian đã trôi qua hai ngày, Lâm Hựu Luân chỉ mải mê du sơn ngoạn thủy, lại quên mất "chuyện chính".

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Chuyện này em hiểu lầm rồi, mục đích chính anh đến Đài Loan là để du lịch, tiện thể mới là tìm người." Vương Tổ Hiền đành bó tay với tên lười biếng này, đành phải uy

hiếp: "Em không có thời gian để tiếp tục đi dạo cùng anh nữa đâu, ngày mai em phải về Hong Kong rồi." Lâm Hựu Luân đặt chiếc máy ảnh trong tay xuống, "Vội thế sao?" "Anh nghĩ ai cũng nhàn rỗi như anh sao?" Vương Tổ Hiền không hề nể nang Lâm Hựu Luân chút nào, vừa có cơ hội là châm chọc anh ta. "Chuyện này có người còn vội hơn anh, anh việc gì phải vội?" Lâm Hựu Luân ban đầu quả thực định sau khi đến Đài Bắc sẽ trực tiếp đi tìm Ngô Vũ Sâm.

Nhưng khi xuống máy bay, đi theo Vương Tổ Hiền về nhà cô ấy ăn cơm, Mã Phương Tung, quản lý chi nhánh công ty Thiệu Thị tại Đài Loan, đột nhiên gọi điện thoại cho Vương Tổ Hiền, nói rằng Lâm Hựu Luân cũng đã đến Đài Loan, bảo cô ấy có thời gian thì liên hệ nhiều với Lâm Hựu Luân, xem có thể hỏi thăm được hành tung của Lâm Hựu Luân ở Đài Bắc không.

Khi Vương Tổ Hiền nghe điện thoại thì Lâm Hựu Luân đang ở bên cạnh.

Vương Tổ Hiền bịt ống nghe lại nói nhỏ cho Lâm Hựu Luân nghe nguyên văn lời của Mã Phương Tung.

Lâm Hựu Luân lúc này mới biết hành tung của mình đã bị bại lộ.

Lúc đó Lâm Hựu Luân thầm nghĩ, những người đó đã có thể dò la được tin tức mình đến Đài Loan, vậy thì mục đích mình đến Đài Loan chắc hẳn cũng đã bị họ đoán ra.

Không chừng có người đã báo tin trước cho Ngô Vũ Sâm rồi.

Ngô Vũ Sâm không biết chuyện này thì không sao, nhưng nếu biết, chắc chắn sẽ còn vội vàng hơn cả mình.

Lúc này có rất nhiều người đang chờ Lâm Hựu Luân đi tìm Ngô Vũ Sâm, nhưng Lâm Hựu Luân lại cố tình không đi, chỉ chờ Ngô Vũ Sâm tự mình tìm đến tận nơi.Vương Tổ Hiền một tay vuốt mái tóc bị

gió thổi rối, một tay nhấc vạt váy, cẩn thận từng bước đi trên con đường đá nhỏ mọc đầy rêu xanh.

Cô ấy vừa định hỏi Lâm Hựu Luân, nếu Ngô Vũ Sâm không nghe được tin tức hoặc không đến thì phải làm sao, thì chân chợt mất tập trung giẫm phải một viên đá.

Lâm Hựu Luân nghe thấy tiếng "ai nha" phía sau, vội vàng quay người lại, nhưng thấy Vương Tổ Hiền vẫn đứng yên đó, không chịu bước tiếp, trong mắt không khỏi có chút nghi hoặc. "Sao vậy em?" Vương Tổ Hiền nhấc chân trái lên, Lâm Hựu Luân lúc này mới để ý thấy gót giày của cô ấy đã bị hỏng, đi khập khiễng không thể bước đi được.

Thấy Vương Tổ Hiền đang giữ vạt váy, không tiện cúi xuống, Lâm Hựu Luân liền đi đến trước mặt cô ấy, ngồi xổm xuống, giúp cô ấy cởi giày.

Thấy gót giày đã gãy, anh ngẩng đầu hỏi chân cô ấy có sao không.

Mặt Vương Tổ Hiền hơi ửng hồng, ngượng ngùng, muốn rụt chân lại, nhưng mắt cá chân lại bị tay Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng giữ lấy, như bị điểm huyệt định thân.

Dưới ánh mắt bối rối của Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân giúp cô ấy bẻ gãy hoàn toàn phần gót giày bị đứt, giúp cô ấy đi vào, rồi lại bảo cô ấy cởi chiếc giày còn lại.

Vương Tổ Hiền chuyển trọng tâm cơ thể sang chân trái, để mặc Lâm Hựu Luân cởi chiếc giày cao gót ở chân phải của cô ấy.

Trong lòng cô ấy đầy nghi hoặc, nhưng không mở miệng hỏi Lâm Hựu Luân định làm gì.

Chương 59

Chờ đến khi Lâm Hựu Luân dùng sức bẻ gãy gót giày còn lại, Vương Tổ Hiền mới kinh ngạc kêu lên một tiếng. "Giày tốt thế này, anh làm hỏng nó làm gì?" "Nếu không thì làm sao em đi giày được?" Lâm Hựu Luân vỗ vỗ tay đứng dậy, trong lòng vẫn còn lưu luyến cảm giác mềm mại đàn hồi của đôi chân đẹp của Vương Tổ Hiền.

Vương Tổ Hiền lúc này mới nhận ra mình đã hiểu lầm Lâm Hựu Luân, trong lòng có chút áy náy, nhưng miệng lại không chịu nhượng bộ, "Em không cần biết, dù sao anh đã làm hỏng giày của em rồi." Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Vậy anh về mua đôi khác đền em là được." Giày cao gót biến thành giày bệt, bước chân của Vương Tổ Hiền lập tức trở nên nhẹ nhàng.

Cô ấy đi được mấy bước đã bỏ Lâm Hựu Luân, người đang đi chậm rãi và mải mê chụp ảnh, lại phía sau.

Lúc này, ánh nắng vừa vặn xuyên qua kẽ lá cây ven đường, từng mảng lớn nhỏ rải rác trên mặt đường.

Vương Tổ Hiền đi xuyên qua những mảng sáng tối lốm đốm ấy, vạt áo hơi bay, vạt váy khẽ lay động, duyên dáng như người bước ra từ bức tranh.

Và ống kính máy ảnh của Lâm Hựu Luân, vừa kịp ghi lại khoảnh khắc tuyệt đẹp này. "Đây là anh nói đó nha, về anh phải đi mua cùng em đó." Vương Tổ Hiền cười duyên dáng quay đầu lại, Lâm Hựu Luân vẫn còn đang trầm trồ trước khoảnh khắc tuyệt đẹp mà máy ảnh vừa bắt được, lơ mơ đồng ý.Sau khi xuống núi Dương Minh Sơn, đi dạo phố cả ngày cùng Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân mới nhận ra quyết định ban đầu của mình sai lầm đến mức nào.

Trên tay anh là túi lớn túi nhỏ, một lọn tóc rũ xuống vầng trán lấm tấm mồ hôi, chân vẫn không được nghỉ ngơi.

Đi dạo mấy con phố, Lâm Hựu Luân cảm thấy còn mệt hơn cả leo núi Dương Minh Sơn.

Gọi taxi về khách sạn, Lâm Hựu Luân thấy Vương Tổ Hiền cũng xuống xe theo, liền hỏi: "Em không về nhà thẳng sao?" "Em tìm chỗ nghỉ chân một chút không được à, anh chột dạ gì vậy, có phải trong phòng khách sạn còn giấu phụ nữ khác, sợ bị em bắt gặp không?" Vương Tổ Hiền liếc mắt, trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân, như thể muốn nhìn thấu tâm tư anh ta.

Lâm Hựu Luân không cách nào từ chối, đành phải lấy đống quần áo lớn nhỏ của Vương Tổ Hiền từ trên xe xuống, nhờ nhân viên phục vụ giúp mang đến phòng cô ấy trước, còn anh ta và Vương Tổ Hiền thì đi thang máy khác lên lầu.

Đến nơi, Lâm Hựu Luân mở cửa phòng, vừa định hỏi Vương Tổ Hiền định ở bao lâu, thì thấy Vương Tổ Hiền đá văng đôi giày cao gót mới mua, chân trần chạy vào phòng.

Anh ta đi theo vào, thấy Vương Tổ Hiền cả người đổ ập xuống giường anh ta, không chịu đứng dậy. "Làm ơn, đây là giường của anh mà, được không hả?" "Em chỉ mượn giường anh nằm một chút, chứ có ở qua đêm đâu mà anh kích động thế?" Vương Tổ Hiền lật người lại, cứ thế nằm lì trên giường không chịu dậy, còn giả vờ đáng thương nói: "Đi cả ngày mệt chết rồi, anh cho em nằm một lát đi mà."Vương Tổ Hiền nằm lì trên giường không chịu đi, Lâm Hựu Luân cũng ngồi phịch xuống giường, nói: "Em thích dậy hay không thì tùy, dù sao em ngủ giường anh thì anh cũng không thiệt thòi gì, cùng lắm thì chúng ta ngủ chung.

Nhưng trai đơn gái chiếc ở cùng một phòng, em không sợ anh làm

gì em sao?" Vương Tổ Hiền như một con mèo rừng bị giật mình, lập tức bật dậy ngồi, ánh mắt cảnh giác nhìn Lâm Hựu Luân, "Anh đừng có làm bậy, không thì em sẽ la lên đó!" Lâm Hựu Luân bất chấp nằm xuống bên cạnh cô ấy, còn lấy một chiếc gối, hai tay gối sau đầu, làm ra vẻ lưu manh trêu chọc Vương Tổ Hiền: "Cứ la thoải mái đi, phòng này cách âm tốt lắm, anh đoán em có kêu khản cả cổ cũng không ai để ý đâu." Vương Tổ Hiền vừa thẹn vừa giận, chụp lấy chiếc gối khác ném về phía Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân giơ tay cản lại, chiếc gối rơi sang một bên.

Vương Tổ Hiền tức tối ngồi trên giường, chỉ lấy mắt trừng Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vùi đầu vào chiếc gối mềm mại thoải mái, lười nhác nói: "Hôm nay anh thực sự rất mệt, em đừng gây rắc rối nữa...

Giường của anh có thể cho em nằm một lát, em nằm bên cạnh đi, anh đảm bảo không động tay động chân đâu." Vương Tổ Hiền còn chưa kịp phản bác thì tiếng chuông cửa đã vang lên. "Quần áo của em được mang lên rồi, tự đi lấy đi." Lâm Hựu Luân nằm lì trên giường không chịu động, bảo Vương Tổ Hiền đi mở cửa.

Vương Tổ Hiền sau một hồi đùa giỡn với Lâm Hựu Luân trên giường, không khỏi đỏ mặt, thở hổn hển.

Mái tóc búi cũng bung ra, mái tóc dài như tơ tùy ý xõa tung.

Cô ấy mở cửa ra, phát hiện bên ngoài không phải là nhân viên phục vụ khách sạn, mà là hai người đàn ông chưa từng gặp mặt, lập tức sững sờ.

Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm nhìn nhau, đều thấy sự ngạc nhiên trong mắt đối phương.

Trước khi lên lầu, Từ Khắc còn cố ý hỏi lễ tân, xác nhận Lâm

Hựu Luân ở phòng này.

Nhưng tại sao người mở cửa lại là một cô gái cao ráo xinh đẹp?

Vương Tổ Hiền nhìn chằm chằm Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm hai lần, "Các anh tìm ai?" "Xin lỗi, chúng tôi tìm nhầm phòng rồi." Ngô Vũ Sâm vội vàng xin lỗi, tiện thể còn kéo kéo vạt áo của Từ Khắc, bảo anh ta đừng đứng như pho tượng trước cửa nữa, kẻo gây hiểu lầm.

Vương Tổ Hiền đang định đóng cửa thì Từ Khắc đột nhiên lên tiếng: "Xin hỏi anh Lâm Hựu Luân có ở phòng này không?" Thấy vẻ mặt Vương Tổ Hiền thay đổi, Từ Khắc biết mình đã đoán đúng rồi. "Mời vào." Vương Tổ Hiền né người sang một bên, nhưng không hỏi thân phận của Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm.

Thấy Ngô Vũ Sâm vẫn còn ngây ra đó, Từ Khắc vội vàng nháy mắt với anh ta, bất kể trong lòng có bao nhiêu nghi vấn, cứ gặp được người trước đã.

Hai người theo Vương Tổ Hiền vào phòng, thì thấy một người đàn ông trẻ tuổi nằm úp sấp trên giường như một con cá chết.

Nghe thấy tiếng bước chân, anh ta lười đến mức không thèm ngẩng đầu lên, nhắm mắt nói: "Sao đi lâu thế?

Em mà không về thì cái giường này là của anh đấy." Mặt Vương Tổ Hiền lập tức đỏ bừng, cô ấy dẫn Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm vào mà không nói tiếng nào, chính là muốn Lâm Hựu Luân mất mặt trước hai người.

Không ngờ Lâm Hựu Luân lại thốt ra câu nói không đầu không cuối khiến người ta liên tưởng lung tung như vậy.

Nhìn ánh mắt kỳ lạ của Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm, vầng hồng màu hồng trà dâng lên cổ và mặt cô ấy.

Cô ấy miễn cưỡng nặn ra một nụ cười ngượng nghịu. "Hai anh cứ nói chuyện, em đi vào nhà vệ sinh." Vương Tổ Hiền nói lắp bắp, vẻ mặt hoảng loạn.

Nhìn biểu cảm cô ấy khi bỏ chạy, kẻ ngốc cũng có thể nhận ra có vấn đề gì đó.

Ngô Vũ Sâm và Từ Khắc nhìn nhau, đều cảm thấy mình đến không đúng lúc.

Khi Vương Tổ Hiền nói chuyện, Lâm Hựu Luân đã cảm thấy có điều gì đó không đúng, liền đột nhiên lật người ngồi dậy.

Thấy trong phòng có hai người đàn ông lạ mặt, nhất thời anh ta cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng.

Anh ta khoanh chân ngồi trên giường, ôm tay, trong đầu đột nhiên hiện ra hai cái tên.

Ngô Vũ Sâm và Từ Khắc thấy Lâm Hựu Luân lộ vẻ nghi hoặc, đang định tự giới thiệu, không ngờ Lâm Hựu Luân lại nói trước. "Ông Ngô và ông Từ hẹn nhau cùng đến à?" Ngô Vũ Sâm và Từ Khắc đồng thời sững sờ.

Họ chưa từng gặp Lâm Hựu Luân bao giờ, sao Lâm Hựu Luân lại biết tên họ?

Từ Khắc phản ứng nhanh hơn, cố gắng nén sự nghi hoặc trong lòng, mỉm cười hơi áy náy với Lâm Hựu Luân: "Sáng nay chúng tôi đã đến một lần, không may anh Lâm lại ra ngoài, nên mới đổi thời gian sang buổi chiều.

Không ngờ lại làm phiền anh Lâm nghỉ ngơi." "Tôi đi dạo phố cả ngày với một người bạn, cơ thể có chút mệt mỏi, vừa rồi đã để hai vị phải chê cười rồi." Lâm Hựu Luân mời Ngô Vũ Sâm và Từ Khắc ngồi xuống ghế sofa, còn mình thì không có ý định đứng dậy, chỉ hét vào

nhà vệ sinh một tiếng: "Tiểu Hiền, pha cho hai vị khách một ly trà." Vương Tổ Hiền đang trốn trong nhà vệ sinh biết rõ đây là Lâm Hựu Luân cố ý trả đũa, trong lòng có một trăm cái không muốn, nhưng lúc này lại không thể không nhượng bộ, thầm nghĩ đợi qua được cửa ải này rồi sẽ tìm Lâm Hựu Luân tính sổ.Vương Tổ Hiền giả vờ ngoan ngoãn ngồi đó, nhưng ánh mắt vẫn luôn chú ý đến ly trà trong tay Lâm Hựu Luân.

Điều khiến cô ấy thất vọng là, Lâm Hựu Luân mấy lần nâng ly trà lên, miệng lại đột nhiên thốt ra vài câu, cắt ngang động tác uống trà. "Thông tin của ông Từ thật là linh thông!" Lâm Hựu Luân khoanh chân ngồi trên giường, nửa cười nửa không nhìn Từ Khắc.

Vừa đến đã bị nhìn thấu tâm tư, Từ Khắc không khỏi có chút ngượng ngùng.

Việc anh ta giành trước Lâm Hựu Luân kéo Ngô Vũ Sâm về xưởng phim, trong mắt người khác quả thực có chút "hái đào". "Gần đây tôi đang giúp Gia Hòa sản xuất một bộ phim, vốn dĩ còn muốn mời ông Ngô làm đạo diễn, không ngờ ông Từ lại đi trước một bước..." Lâm Hựu Luân thở dài đầy tiếc nuối, sau đó lại không nói gì nữa.

Từ Khắc vẫn có thể giữ được bình tĩnh, nhưng Ngô Vũ Sâm lại tỏ ra vô cùng buồn bã.

Hy vọng giống như bong bóng xà phòng ngũ sắc rực rỡ, đột nhiên tan biến trước mắt, anh ta cảm thấy một dòng nước đắng thất vọng nhấn chìm mọi kỳ vọng.

Không ngờ chuyện này lại thành ra phản tác dụng, Từ Khắc trong lòng cảm thấy rất có lỗi với Ngô Vũ Sâm.

Anh ta im lặng một lát, đột nhiên ngẩng đầu lên, như thể đã đưa ra một quyết định nào đó, "Anh Lâm yên tâm, lần này tôi đến chỉ với tư

cách một người bạn, Vũ Sâm vẫn chưa đồng ý gia nhập xưởng phim!" Ngô Vũ Sâm mặt đầy kinh ngạc, nhưng Từ Khắc lại tỏ ra rất điềm tĩnh.

Anh ta tự biết mình không có cơ hội trở thành đạo diễn của bộ phim này, cũng không muốn Ngô Vũ Sâm vì gia nhập xưởng phim mà mất đi cơ hội ngàn năm có một này.

Chương 60

Nửa năm trước, Ngô Vũ Sâm tham gia một buổi tụ họp của giới làm phim, thấy những người khác đều sự nghiệp thuận lợi, nói cười vui vẻ, còn anh ta ngay cả phim cũng không có để quay, nỗi buồn bực dâng lên.

Anh ta ngồi một mình trong góc hút thuốc uống rượu, trong lúc tinh thần hoảng hốt, suýt chút nữa đã nhầm tay một phụ nữ thành gạt tàn thuốc!

Mà vị phụ nữ này không ai khác, chính là phu nhân Thi Nam Nhuy của Từ Khắc.

Từ đó đã dẫn đến một cuộc trò chuyện giữa Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm.

Ý tưởng của Ngô Vũ Sâm muốn quay phim anh hùng xạ chiến trùng hợp với một câu chuyện mà Từ Khắc đang thai nghén.

Ngay cả khi không có Lâm Hựu Luân sản xuất bộ phim mới này, Từ Khắc cũng đã định mời Ngô Vũ Sâm gia nhập xưởng phim để quay bộ phim mà hai người đang ấp ủ.

Ngô Vũ Sâm tâm đầu bách vị tạp trần, Từ Khắc tìm đến anh ta vào lúc anh ta cần sự khẳng định nhất, cần bạn bè nhất, giờ lại vì anh ta có cơ hội phát triển tốt hơn mà kiên quyết "từ bỏ" anh ta.

Sự trọng nghĩa khí như vậy khiến anh ta vô cùng cảm động.

Sau khoảnh khắc ngạc nhiên ngắn ngủi, ánh mắt Ngô Vũ Sâm trở nên kiên định hơn.

Anh ta cảm thấy mình không thể phụ lòng tấm lòng của Từ Khắc.

Thấy Ngô, Từ hai người đã đạt được sự ăn ý trong thời gian ngắn

như vậy, Lâm Hựu Luân trong lòng cũng cảm khái sâu sắc.

Người ta nói nơi nào có giang hồ, nơi đó có ân oán truyền thuyết.

Hậu thế, Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm, cặp bạn thân giỏi nhất trong việc quay phim "giang hồ", sau khi đường ai nấy đi vào cuối những năm 80, câu chuyện tình cừu giữa hai người vẫn không ngừng được truyền tai.

Các phiên bản tin đồn khác nhau xuất hiện, hai người trong cuộc lại không đứng ra làm rõ.

Lâu dần, những lời đồn đại về việc trở mặt thành thù, coi nhau như người lạ, đã trở thành một câu chuyện ân oán rất nổi tiếng trong giới điện ảnh Hong Kong.

Lúc này xem ra, Từ Khắc rất trọng nghĩa khí, Ngô Vũ Sâm cũng là một người trọng tình cảm.

Những ân ân oán oán của hai bên ở hậu thế, phần lớn có lẽ là do sự bất đồng trong ý niệm điện ảnh.

Ngô Vũ Sâm trở lại thân phận tự do, Lâm Hựu Luân liền có thể ăn nói với Gia Hòa.

Anh ta lấy ra kịch bản đã chuẩn bị sẵn, một bản đưa cho Ngô Vũ Sâm, bản còn lại đưa cho Từ Khắc. "Tôi cũng có ư?" Từ Khắc bị hành động của Lâm Hựu Luân làm cho lúng túng. "Tôi tin tưởng vào nhân cách của ông Từ, đồng thời cũng muốn mời ông đưa ra ý kiến cho kịch bản này." Xưởng phim của Từ Khắc chủ động hủy hợp đồng với Ngô Vũ Sâm, giúp Lâm Hựu Luân đỡ phiền phức tìm đạo diễn khác.

Để đáp lại, Lâm Hựu Luân cho Từ Khắc xem kịch bản cũng không có gì đáng kể.

Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm cắm cúi đọc kịch bản, Lâm Hựu Luân

lại lần nữa nâng ly trà lên, thấy Vương Tổ Hiền mắt sáng rực nhìn mình, không khỏi có chút kỳ lạ.

Anh ta liếc nhìn nước trà trong ly, trong lòng đột nhiên có tính toán. "Hôm nay em đi dạo phố cả ngày, ly trà này vẫn là em uống đi." Nhìn ly trà Lâm Hựu Luân đưa tới, Vương Tổ Hiền trong lòng thầm bực bội.

Tên này những lúc khác không nghĩ đến việc quan tâm người khác, lại chuyên chọn lúc này để tỏ vẻ ân cần, lẽ nào anh ta đã nhìn ra nước trà này có vấn đề?

Suy nghĩ một lát, Vương Tổ Hiền lại cảm thấy khả năng này không lớn.

Nước mà cô ấy dùng để pha trà cho Lâm Hựu Luân là lấy từ bồn cầu, nhưng sau khi đun sôi thì nó cũng giống như nước uống bình thường, chỉ nhìn mà không uống thì căn bản không thể phát hiện ra vấn đề.

Vương Tổ Hiền thực sự không nghĩ ra Lâm Hựu Luân sẽ có lý do gì để nghi ngờ cô ấy đã động tay động chân vào nước trà.

Nhưng lúc này Lâm Hựu Luân lại muốn nhường ly trà cho cô ấy uống, bất kể tên này có dụng tâm gì, nếu không nhận, anh ta có lẽ sẽ thực sự nghi ngờ.

Vương Tổ Hiền đưa tay ra nhận ly trà, nhưng cố ý giả vờ trượt tay, lập tức làm rơi ly xuống đất.

Miệng cô ấy liên tục nói "xin lỗi", nhưng trên mặt lại không có chút biểu cảm tiếc nuối nào.

Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm đồng loạt ngẩng đầu lên, vẻ mặt bối rối nhìn sang. "Tiểu Hiền không cẩn thận làm vỡ ly rồi, trà đổ vào quần áo, anh đi giúp em ấy xử lý một chút." Lâm Hựu Luân cười nói một

tiếng thất lễ, kéo tay Vương Tổ Hiền đi vào nhà vệ sinh.

Vừa vào nhà vệ sinh, Vương Tổ Hiền lập tức giằng tay ra.

Nhìn cổ tay trắng nõn như ngọc bị Lâm Hựu Luân nắm thành mấy vết đỏ, cô ấy không khỏi oán trách: "Anh làm em đau đấy!" Lâm Hựu Luân không nói lời nào liền hỏi: "Thành thật khai báo đi, ly trà kia có vấn đề không?" Vương Tổ Hiền có chút chột dạ không dám nhìn vào mắt Lâm Hựu Luân, nhưng trên mặt lại không hề tỏ ra sợ sệt, cố ý bĩu môi làm ra vẻ ủy khuất: "Em có lòng tốt pha trà cho anh, không cảm kích thì thôi, còn nghi ngờ em như vậy.

Sau này anh có khát chết em cũng không thèm rót nước cho anh nữa!" Lâm Hựu Luân nắm lấy một tay của Vương Tổ Hiền, "Đừng nói chuyện sau này xa xôi như vậy, tôi bây giờ chỉ hỏi em, ly trà của anh có vấn đề thôi, hay là tất cả đều bị em động tay động chân?" "Em phải nói thế nào anh mới chịu tin đây?" Vương Tổ Hiền làm ra vẻ bướng bỉnh, lập tức trở nên lý lẽ hùng hồn.

Thấy vậy, giọng điệu Lâm Hựu Luân lại dịu xuống, "Em đùa với anh không sao, nhưng không thể đùa kiểu này với khách được." Vương Tổ Hiền bĩu môi, "Em có ngây thơ như anh nói đâu?" "Vậy là em thừa nhận ly trà của anh có vấn đề rồi à?" Lâm Hựu Luân đột nhiên cười rộ lên.

Vương Tổ Hiền phát hiện mình bị lừa, tức đến giậm chân, ngang ngược nói: "Đúng vậy, em chính là đã động tay động chân vào ly trà của anh đó, làm sao nào?" Lời cô ấy vừa dứt, liền cảm thấy mông bị vỗ nhẹ một cái.

Mông của Vương Tổ Hiền mềm mại đầy đặn, cảm giác chạm vào cực kỳ tuyệt vời, Lâm Hựu Luân vỗ một cái, còn có chút không nỡ rời tay. "Anh..." Vương Tổ Hiền bị hành động mạo phạm đột ngột của Lâm Hựu Luân làm cho tức đến hồ đồ, nhất thời không nói nên lời.

Lâm Hựu Luân lại nhún vai vẻ mặt không quan tâm: "Em động tay động chân vào ly trà của anh, anh vỗ mông em một cái, vậy là chúng ta huề rồi!" Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền từ phòng rửa tay đi ra, Ngô Vũ Sâm và Từ Khắc đều đã đọc xong kịch bản.

“Hai vị có suy nghĩ gì không?” Lâm Hựu Luân trong tay đổi một ly khác, vừa uống trà vừa hỏi.

“Muốn hoàn toàn thực hiện ý tưởng trong kịch bản của anh Lâm, 80 triệu đô la Hồng Kông e rằng không đủ.” Từ Khắc đứng ở góc độ người ngoài cuộc, nói chuyện cũng không kiêng dè gì.

“Đây không chỉ là vấn đề tiền bạc, kỹ thuật quay phim cũng sẽ hạn chế nhất định sự triển khai của kịch bản, ngay cả ở Hollywood với kỹ thuật tiên tiến, cũng chưa chắc đã có thể hoàn toàn thỏa mãn ý tưởng của anh Lâm trong kịch bản.” Ngô Vũ Sâm đã vô thức tự đưa mình vào vai trò đạo diễn, những vấn đề anh ấy đưa ra cũng thực tế hơn.

Lâm Hựu Luân gật đầu, “Những vấn đề các anh nói tôi đều biết, nhưng khoản đầu tư cho bộ phim này không thể tăng thêm được nữa.

Những khó khăn về mặt kỹ xảo, có thể kết hợp thủ đoạn hóa trang và kỹ xảo quay phim truyền thống để tìm cách giải quyết, tôi càng hy vọng đạo diễn Ngô có thể đổi mới về kỹ thuật quay phim và ý tưởng phong cách trong bộ phim này.” Từ Khắc lộ vẻ suy tư, còn Ngô Vũ Sâm lại đầy vẻ nghi hoặc.

Lâm Hựu Luân biết phong cách điện ảnh bạo lực mỹ học của Ngô Vũ Sâm lúc này vẫn còn ở giai đoạn nhen nhóm, phải tìm cách khơi gợi cho anh ấy một chút.

Anh ấy ôm cằm suy nghĩ một lúc, rồi hỏi: “Đạo diễn Ngô hình như đã quay một bộ phim chiến tranh thương mại cho Gia Hòa?” “Anh Lâm đã xem bộ phim đó rồi sao?” Ngô Vũ Sâm đầu tiên là vui

mừng, sau đó nụ cười lại biến thành chua chát.

Hồi đó anh ấy giúp Gia Hòa quay bộ phim này, nhưng cấp cao của Gia Hòa không ai coi trọng, phim quay xong liền bị cất kho, ngay cả cơ hội chiếu rạp cũng không có.

"Dùng kỹ thuật quay chậm để thể hiện chiến tranh thương mại, tôi thấy ý tưởng này rất sáng tạo." Lâm Hựu Luân thật ra chưa từng xem bộ phim đó, anh ấy chỉ biết sau này khi Ngô Vũ Sâm quay 《Bản Sắc Anh Hùng》 đại thắng, Gia Hòa từng lấy một bộ phim chiến tranh thương mại cũ của Ngô Vũ Sâm ra chiếu lại.

Lúc này 《Bản Sắc Anh Hùng》 vẫn chỉ là một ý tưởng trong lòng hai người Ngô, Từ, Lâm Hựu Luân không thể trích dẫn, đành phải lấy tác phẩm cũ bị Gia Hòa cất kho của Ngô Vũ Sâm ra nói.

Với mối quan hệ hiện tại của Lâm Hựu Luân và Gia Hòa, việc tìm tác phẩm cũ của Ngô Vũ Sâm trong kho phim Gia Hòa không khó.

Ngô Vũ Sâm cũng không nghi ngờ gì, thật sự cho rằng Lâm Hựu Luân đã xem bộ phim đó.

Việc Ngô Vũ Sâm sử dụng kỹ thuật quay chậm, trong bộ phim đó thật ra chỉ thể hiện một dạng sơ khai, phong cách bạo lực mỹ học của Ngô chính thức thành hình, phải kể đến 《Điệp Huyết Song Hùng》 năm 1989.

Trong bộ phim này, Ngô Vũ Sâm đã dùng thủ pháp cực kỳ tự tin để thế giới bạo lực tràn ngập một sự lãng mạn khó tả, những cảnh quay hoa lệ và được kiểm soát điêu luyện, lời thoại nhân vật tinh tế và những pha đấu súng như vũ đạo đều khiến người ta say mê.

Đặc biệt là trận chiến sinh tử cuối phim trong nhà thờ, có thể nói là tinh túy của bạo lực mỹ học: tượng Thánh Mẫu phản chiếu trong ánh nến, những chú bồ câu trắng lướt qua trong nền, sự hấp dẫn giữa

những người đàn ông, hai khẩu súng chĩa vào nhau, đây đều là những "thương hiệu" phổ biến nhất trong phim của Ngô Vũ Sâm.

Sau đó Ngô Vũ Sâm đã quay nhiều bộ phim, phong cách dần trở nên trưởng thành, cảnh Chu Nhuận Phát ngồi trên xe lăn khiêu vũ cùng Chung Sở Hồng trong 《Tung Hoành Tứ Hải》, thần thái bay bổng, khiến người ta vỗ bàn tán thưởng, còn 《Lạt Thủ Thần Thám》, bộ phim mở đường cho Ngô Vũ Sâm tiến vào Hollywood, cảnh mở màn là trận đấu súng trong quán trà, trong vòng mười phút đã có hơn ba mươi người bị bắn chết.

Chương 61

Ngô Vũ Sâm đã dùng kỹ thuật quay dài để thể hiện quá trình đấu súng, cháy nổ và máu me trong hai ba phút, cảnh Chu Nhuận Phát cầm súng càn quét trong kỹ thuật quay chậm, có thể nói là kinh điển.

Hollywood lúc đầu rất coi thường kỹ thuật quay chậm trong phim kiểu này, cho rằng nó trông rất ngốc nghếch, nhưng khi Ngô Vũ Sâm mang những thứ này đến Mỹ, người Mỹ đã phát hiện ra ưu điểm của loại hiệu ứng này, sau này rất nhiều bộ phim kinh phí lớn đều đã sử dụng thủ pháp tương tự, không thể không nói là chịu ảnh hưởng từ Ngô Vũ Sâm.

Nhắc đến kỹ thuật quay chậm, Lâm Hựu Luân ấn tượng sâu sắc nhất không phải là phim hành động của Ngô Vũ Sâm, mà là "thời gian đạn đạo" trong phim khoa học viễn tưởng 《Ma Trận》, còn trong 《Truyền Thuyết Bóng Đêm》, nhân vật nữ chính có không ít động tác bay lượn bắn súng, Lâm Hựu Luân thầm nghĩ có lẽ có thể lồng ghép "thời gian đạn đạo" vào đó, sau đó thể hiện bằng phong cách quay đầy tính tả ý của Ngô Vũ Sâm, hiệu quả chắc hẳn sẽ không tồi.

Thật ra "thời gian đạn đạo" không phải do 《Ma Trận》 độc quyền sáng tạo, thời gian phát minh của nó thậm chí còn sớm hơn cả sự xuất hiện của điện ảnh, mục đích ban đầu lại là để giải quyết một cuộc tranh cãi về việc liệu "động vật bốn chân có thể đồng thời rời khỏi mặt đất hay không".

Người thiết kế đã chụp ảnh một con ngựa đang chạy trên đường đua, mỗi máy ảnh được điều khiển bởi một sợi dây căng ngang đường đua, khi ngựa chạy qua thì màn trập máy ảnh sẽ được kích hoạt, sau này ông ta đặt những bức ảnh này lên một đĩa thủy tinh quay trước

nguồn sáng, tạo thành kính vạn hoa động vật, ở một mức độ nhất định đã cung cấp cảm hứng cho sự phát minh của điện ảnh.

Trước khi kỹ thuật này có thể được áp dụng vào quay phim thực tế, "thời gian đạn đạo" đã trở thành một khái niệm phổ biến trong phim hoạt hình, ví dụ như trong loạt phim hoạt hình 《Mach GoGoGo》 cuối thập niên 60, khi nhân vật chính nhảy khỏi xe đua, cảnh quay đã tạo hiệu ứng chuyển đổi góc nhìn hình vòng cung từ chính diện sang mặt bên.

Sau khi 《Ma Trận》 ra mắt, "thời gian đạn đạo" ngay lập tức trở thành thương hiệu của bộ phim này, mọi người khi nhắc đến 《Ma Trận》, lập tức sẽ nghĩ đến "thời gian đạn đạo", kỹ xảo này cũng trở thành một trong những kỹ xảo điện ảnh được bắt chước nhiều nhất sau này.

Khi quay cảnh "thời gian đạn đạo" trong 《Ma Trận》, người ta đã đặt chính xác 120 máy ảnh trên một tuyến đường được hệ thống theo dõi máy tính thiết lập, sau đó cho màn trập của các máy ảnh này bắt đầu chụp theo thứ tự và khoảng thời gian đã được lập trình sẵn bằng máy tính, sau đó tất cả các bức ảnh được chụp từ các góc độ khác nhau đều được quét vào máy tính, như vậy có thể thu được hành động liên tục, mượt mà của đối tượng được quay dưới góc nhìn 360 độ.

Lâm Hựu Luân đã trao đổi ý tưởng này với đội ngũ kỹ xảo đến từ Hollywood, đối phương cho rằng hiệu ứng quay 360 độ rất khó thực hiện với trình độ kỹ thuật hiện tại, nhưng hiệu ứng góc nhìn hình vòng cung nhỏ thì có thể thử nghiệm, họ có thể thiết kế chương trình chuyên biệt để điều khiển máy ảnh quay, kỹ thuật tổng hợp cũng có thể khắc phục được, vấn đề duy nhất là quỹ đạo đặt máy ảnh không thể được thiết lập bằng chương trình, mà chỉ có thể dựa vào việc mò mẫm thủ công.

Theo họ, đây là việc mà ngay cả máy tính cũng không thể làm được, dựa vào con người chắc chắn cũng không thành công.

Lâm Hựu Luân lại không muốn từ bỏ, anh ấy đặt hết hy vọng vào Ngô Vũ Sâm.

Với nghiên cứu của Ngô Vũ Sâm về kỹ thuật quay chậm, có lẽ anh ấy có thể tìm ra cách giải quyết.

Nghe Lâm Hựu Luân giải thích về "thời gian đạn đạo", Ngô Vũ Sâm và Từ Khắc đều sáng mắt, nhưng khi nghe nói Lâm Hựu Luân giao phần khó nhất cho mình, Ngô Vũ Sâm lập tức cảm thấy áp lực trên vai vô cùng nặng nề.

"Sau này tôi sẽ đầu tư thành lập một công ty chuyên trách sản xuất kỹ xảo điện ảnh, lần này coi như là một lần thử nghiệm mò mẫm, thành công thì tốt nhất, không thành công thì sau này tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu." Ngô Vũ Sâm bị sự tự tin của Lâm Hựu Luân làm cảm động, không còn do dự nữa, hứa sẽ cố gắng hết sức để làm việc này.

Ra khỏi tòa nhà khách sạn, Từ Khắc quay đầu nhìn lại, anh ấy biết sau một ô cửa sổ nào đó ở tầng 18, chắc chắn có một đôi mắt đang nhìn họ rời đi.

Ngô Vũ Sâm vẫn đang chìm đắm trong ảo mộng về bản đồ kỹ thuật tuyệt vời mà Lâm Hựu Luân đã vẽ ra cho anh ấy, nhưng lại nghe Từ Khắc bên cạnh thở dài một tiếng, vẻ mặt đầy sự thất vọng.

"Từ Khắc, lần này thật sự rất cảm ơn anh." Ngô Vũ Sâm thậm chí không biết phải dùng lời lẽ nào để bày tỏ lòng biết ơn trong lòng.

Từ Khắc trong lòng có nỗi khổ không thể nói ra, "kế sách hay" mà anh ấy tự cho là cuối cùng lại thành ra tự mình vả mặt, mất cả chì lẫn chài.

Lúc này Ngô Vũ Sâm tâm trạng đang tốt, Từ Khắc chỉ có thể cười

nhạt, cố làm ra vẻ phóng khoáng nói: "Có thể gặp được Lâm Hựu Luân bản thân, lại còn được xem kịch bản 《Truyền Thuyết Bóng Đêm》, biết được bộ phim 80 triệu đô la Hồng Kông này trông như thế nào, chuyến đi này nói ra cũng không uổng." Từ Khắc lần này còn nhìn rõ một điều, Lâm Hựu Luân là một người rất có dã tâm, điều này có thể thấy từ những ý tưởng khác nhau của anh ấy về 《Truyền Thuyết Bóng Đêm》.

Nếu nói thiết lập "chủng tộc cương thi" còn có thể nói là học hỏi từ phim ma cà rồng phương Tây, thì sự hiểu biết và sáng tạo thủ pháp của anh ấy về ứng dụng kỹ xảo điện ảnh ít nhất cũng đi trước Hollywood mười năm.

"Hồng Kông đã có một Từ lão quái thích chơi kỹ xảo, bây giờ lại xuất hiện một Lâm Hựu Luân với ý tưởng lớn hơn và lối đi hoang dã hơn, anh có cảm khái 'đã có cá diếc, sao còn có cá chạch' không?" Ngô Vũ Sâm cười nói đùa.

Từ Khắc cười mà không phủ nhận, nói: "Sóng sau xô sóng trước, núi này cao còn có núi khác cao hơn.

Lâm Hựu Luân có thể mở đường cho phim kỹ xảo, tôi cũng có thể ăn theo chút tiếng tăm, biết đâu sẽ có công ty nào đó sẵn sàng bỏ tiền để tôi được thỏa mãn cơn nghiện phim kỹ thuật.

Đầu tư và kịch bản đều phải vượt qua anh một đầu, đến lúc đó cũng để anh nếm thử mùi vị ghen tị." Ngô Vũ Sâm cười khổ một tiếng, "Anh đừng tạo áp lực lớn thế cho tôi, phim 80 triệu mà quay hỏng, tôi làm đạo diễn chắc phải chuyển nghề luôn quá." Từ Khắc biết Ngô Vũ Sâm không đùa, bộ phim này thực sự rất quan trọng đối với Ngô Vũ Sâm.

Anh ấy hiện tại về cơ bản là đang trong tình trạng không có phim để quay, nếu một bộ phim bình thường mà quay hỏng thì tình hình

cũng sẽ không tệ hơn bây giờ, nhưng nếu một bộ phim được các công ty điện ảnh, truyền thông, cho đến khán giả, công chúng đều đặc biệt quan tâm mà anh ấy quay hỏng, thì Ngô Vũ Sâm trong ngành đạo diễn sau này thật sự không thể tiếp tục lăn lộn được nữa.

"Có kịch bản làm nền, nghĩ là thành tích phòng vé của bộ phim này sẽ không quá tệ, ít nhất đầu tư sẽ không bị lỗ." Từ Khắc vuốt râu dê phân tích.

"Việc quay phim tôi không lo lắng, chỉ lo kỹ thuật hiệu ứng không làm tốt, đây mới là điểm yếu chết người của phim." Trước mặt Từ Khắc, Ngô Vũ Sâm không che giấu lo lắng của mình.

"Đội ngũ kỹ xảo mà Gia Hòa lần này mời, tên các thành viên đều rất lạ, không phải những người đã làm việc với tôi khi quay 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》, việc giao tiếp và phối hợp với họ chỉ có thể dựa vào chính anh, và cả các chuyên gia hóa trang đến từ Anh, cần đặc biệt chú ý.

Trong tình huống kỹ thuật tổng hợp hiệu ứng chưa hoàn toàn đáng tin cậy, muốn đạt được hiệu quả tốt hơn, tất cả đều phụ thuộc vào tài năng của chuyên gia hóa trang." Từ Khắc kết hợp một số kinh nghiệm khi quay 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》, đưa ra hai lời khuyên cho Ngô Vũ Sâm.

Ngô Vũ Sâm cau mày, một tay ôm cằm, nói: "Chỉ có cảnh Vương Quốc Hào biến thành cương thi trong kịch bản là khó làm, chỉ hóa trang thôi không đủ, còn phải dùng đến mô hình, anh có biết ở Hồng Kông có ai giỏi về mặt này không?" "Cái này anh hỏi đúng người rồi, tôi biết một gã biệt danh là 'Chuột', tên thật là Lam Nãi Tài, theo học nhiếp ảnh gia nổi tiếng Tây Bản Chính của Nhật Bản, là một nhiếp ảnh gia không tồi, hơn nữa anh ta làm kỹ xảo rất giỏi.

Những năm tháng huy hoàng của Thiệu thị, anh ta từng hợp tác với

Hồ Kim Thuyên, Lý Hàn Tường, giỏi nhất là kết hợp thủ pháp phim khoa học viễn tưởng bằng âm thanh, ánh sáng, điện với các thủ đoạn nhiếp ảnh đặc biệt hiện đại, có lẽ anh ta có thể giúp một tay." Từ Khắc và Lam Nãi Tài có chung chí hướng, vì vậy đã hết sức tiến cử với Ngô Vũ Sâm.

Ngô Vũ Sâm đang nghĩ có nên bàn bạc việc này với Lâm Hựu Luân trước không, Từ Khắc lại xua tay, "Lúc chúng ta rời đi Lâm Hựu Luân đã nói rồi, mọi việc trong đoàn làm phim anh quyết định, gặp khó khăn mới đi tìm anh ấy.

Việc nhỏ như tìm Lam Nãi Tài, anh tự mình quyết định là được rồi." Từ Khắc coi như đã hiểu rõ, Lâm Hựu Luân không hứng thú với việc quay bộ phim này, mà là những kỹ thuật hiệu ứng đặc biệt được sử dụng trong bộ phim này, điều này có thể thấy rõ từ việc Lâm Hựu Luân chuẩn bị thành lập một công ty chuyên sản xuất kỹ xảo.

Lâm Hựu Luân đã quyết tâm làm một ông chủ khoán trắng, chỉ nói Ngô Vũ Sâm muốn quay thế nào thì quay thế đó, tiền đề là không được vượt quá kịch bản, dù sao quyền cắt dựng cuối cùng của bộ phim nằm trong tay Lâm Hựu Luân, Ngô Vũ Sâm làm không tốt, Lâm Hựu Luân vẫn có thể tìm người khác đến cắt dựng.

"Nếu anh đã nói vậy, vậy thì dành thời gian giúp tôi giới thiệu vị tiên sinh Lam đó đi." Ngô Vũ Sâm suy nghĩ một lúc, liền đồng ý.

Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền đi cùng chuyến bay về Hồng Kông, nhưng ra khỏi sân bay thì mỗi người một ngả.

Lâm Hựu Luân gọi điện báo bình an cho mẹ xong, bắt taxi thẳng đến tiệm băng đĩa.

Anh ấy đã nghĩ kỹ rồi, sẽ từ chức ở tiệm băng đĩa, lần này trở về là để nói chuyện này với ông chủ.

Taxi rẽ vào ngã tư, tài xế "ứ" một tiếng, giọng rất ngạc nhiên, "Tiệm băng đĩa đó làm ăn tốt thật, ngay cả cổng cũng có nhiều người vây quanh vậy." Lâm Hựu Luân nhìn theo hướng ngón tay tài xế chỉ ra phía sau kính chắn gió, cổng tiệm băng đĩa quả thật đang vây kín một đám người, mọi người đều ngẩng đầu lên, chỉ trỏ nhìn lên nóc nhà.

"Ôi!

Có người trên lầu, sẽ không phải là muốn nhảy lầu chứ?" Phát hiện mới này khiến tài xế không khỏi kinh hô.

Lâm Hựu Luân lại nhận ra gã đang đứng trên nóc nhà điên điên khùng khùng kia, không đợi taxi dừng hẳn lại bên đường, anh ấy đã mở cửa xe nhảy xuống.

Tài xế taxi đơ người ba giây, rồi mới phản ứng lại, thò đầu ra sau hét lớn: "Ê, anh còn chưa trả tiền!" Trả lời anh ta không phải Lâm Hựu Luân, mà là một chai rượu từ trên lầu lao xuống vun vút.

May mà tài xế rụt đầu nhanh, chai rượu sượt qua nóc xe, rơi xuống đất vỡ tan tành.

"Tiền cái lờ gì mày, ông đây không có tiền, chỉ có một cái mạng này thôi, muốn thì lấy đi!" Người định nhảy lầu tưởng tài xế taxi cũng là đến đòi nợ, tức giận quá, trực tiếp ném chai rượu trong tay xuống.

Lâm Hựu Luân luồn lách qua đám đông, nhìn thấy mảnh thủy tinh vỡ đầy đất, có chút đồng tình nhìn vị tài xế vẫn còn hoảng hồn, rút 50 đô la Hồng Kông đưa cho anh ta, nói "Không cần thối lại", sau đó lại chui vào đám đông biến mất.

Bị chai rượu vừa rồi dọa cho một phen, tài xế taxi không còn tâm trạng xem trò vui nữa, cũng không thèm quan tâm gã trên lầu có nhảy xuống hay không, trực tiếp khởi động xe rời đi.

Lâm Hựu Luân chen đến cổng tiệm băng đĩa, ngẩng đầu nhìn Chu

Bỉnh Đức đang ngồi trên nóc nhà điên điên khùng khùng, vừa khóc vừa cười, thầm nghĩ: Đây là muốn làm gì đây?

Ông chủ tiệm băng đĩa Chu Bỉnh Đức muốn nhảy lầu, hai bên vỉa hè chật kín người xem trò vui, như dựng lên từng lớp tường người, Lâm Hựu Luân di chuyển một bước cũng vô cùng khó khăn.

Lâm Hựu Luân đến giờ vẫn chưa hiểu rõ tại sao Chu Bỉnh Đức lại muốn nhảy lầu, nhưng những người vây xem thì không quan tâm điều đó, họ chỉ quan tâm gã trên nóc nhà có thật sự nhảy không.

Lâm Hựu Luân cũng không thật sự quan tâm sống chết của Chu Bỉnh Đức, chỉ là trong túi anh ấy còn đựng lá đơn từ chức đã viết sẵn gửi cho Chu Bỉnh Đức, nếu Chu Bỉnh Đức thật sự nhảy lầu, thì lá đơn từ chức này còn phải đi đốt tiền giấy cho anh ta.

Với thái độ "ít chuyện hơn thì tốt hơn", Lâm Hựu Luân mới cố sức chen vào bên trong, chen vào được rồi mới phát hiện, cổng tiệm băng đĩa còn để trống một khoảng đất.

Trong đầu Lâm Hựu Luân đột nhiên hiện lên một cảnh tượng như thế này: cổng tiệm băng đĩa kéo dây phong tỏa, trên mặt đất vẽ một hình người, có mấy cảnh sát đang ở hiện trường đối chiếu chụp ảnh.

Quay đầu nhìn lại, Lâm Hựu Luân không khỏi bội phục đám "khán giả" phía sau mình thật sự rất chuyên nghiệp, ngay cả chỗ để Chu Bỉnh Đức nằm làm thi thể cũng đã chừa sẵn.

Không có thời gian để cảm khái, Lâm Hựu Luân liền bị tiếng cãi vã kịch liệt từ căn phòng nhỏ bán vé thu hút sự chú ý.

Một tiếng "thông" trầm đục vang lên, giống như tiếng dao phay chém vào mặt bàn.

Lòng Lâm Hựu Luân thót một cái, đau lòng không phải cái bàn, mà là những tờ giấy bản thảo chưa dùng đến trong ngăn kéo.

Bên ngoài căn phòng chật kín người, Lâm Hựu Luân suýt nữa không chen chân vào được, khi vào được thì thấy bốn ngăn kéo bị khóa đều đã bị người ta cạy ra, những tờ giấy bản thảo mua về rơi vãi khắp sàn, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối.

Chương 62

Bên tường đứng một người phụ nữ trung niên đang khóc lóc, hai tên đầu gấu để lộ hình xăm trên cánh tay đứng hai bên, Lục Bá và hai nhân viên chiếu phim run rẩy đứng một bên, cúi gằm mặt, không dám thở mạnh.

Trên chiếc ghế duy nhất trong phòng ngồi một người đàn ông trung niên đang vắt chéo chân, miệng ngậm tăm xỉa răng, gã này có khuôn mặt như cà chua, trán và cằm chìa ra phía trước, sống mũi và môi trên lõm vào, bảy phần giống con khỉ, nên trên giang hồ có biệt danh là "Khỉ Gầy".

Vừa thấy Lâm Hựu Luân bước vào, Khỉ Gầy liền dùng ánh mắt đánh giá anh, "Mày là ai?" "Anh đang ngồi ghế của tôi, còn hỏi tôi làm gì?" Lâm Hựu Luân vẻ mặt vô tội.

"Mày nghĩ mày là ai, dám nói chuyện như vậy với đại ca của chúng tao?" Khỉ Gầy còn chưa có biểu hiện gì, một tên đàn em nóng tính đã đứng ra chất vấn.

"Hiểu lầm rồi, cậu ấy là nhân viên bán vé của tiệm băng đĩa chúng tôi, hàng xóm xung quanh đều có thể làm chứng." Lục Bá đã sớm thấy Lâm Hựu Luân bước vào, thấy anh ấy ăn nói bất cẩn, nghĩ đến mấy điếu thuốc ngon hồi trước, đành cứng họng đứng ra giải thích giúp anh ấy.

"Mẹ nó, một thằng bán vé mà cũng kiêu ngạo thế, đại ca anh nói một tiếng, em lập tức lên chém chết nó!" Vẫn là tên đàn em vừa nãy, thấy Lâm Hựu Luân trông như thư sinh trong phim, trong lòng liền muốn đánh anh một trận.

"Chém người!

Mày mẹ nó chỉ biết chém người, không biết động não à?" Khỉ Gầy một tát vỗ mạnh vào mặt bàn, con dao phay trước đó hắn cắm trên bàn bị chấn động mà rung lắc không ngừng.

Mắng nhiếc đàn em một trận, Khỉ Gầy mới quay đầu lại, liếc nhìn Lâm Hựu Luân, căn bản không để Lâm Hựu Luân vào mắt.

"Tao đến tìm ông chủ của chúng mày để đòi nợ, không có chuyện của mày, ngoan ngoãn đứng yên một bên không được đi đâu.

Hôm nay Chu Bỉnh Đức hoặc là trả tiền, hoặc là tự nhảy xuống từ trên lầu này cho tao, chúng mày ở lại mà thu xác cho nó!" "Nhà cửa cũng đã cầm cố cho các anh rồi, đồ đạc có giá trị trong nhà cũng đã để các anh mang đi hết rồi, vẫn chưa đủ sao?" Vợ Chu Bỉnh Đức che mặt khóc òa lên, tên đàn em bên cạnh thấy phiền, giơ tay lên định tát cô ấy một cái.

Lâm Hựu Luân vừa bị Lục Bá kéo sang một bên, liền thấy cảnh này, lập tức hô lớn một tiếng: "Dừng tay!" Tay của tên đàn em định đánh người thì dừng lại, nhưng sắc mặt của Khỉ Gầy ngồi phía trước lại có chút khó coi, hắn quay đầu nhổ tăm xỉa răng ra, nói một cách khàn khàn: "Thằng nhóc, mày muốn xen vào chuyện bao đồng à?" Lâm Hựu Luân liếc nhìn hắn một cái, lạnh lùng hỏi: "Ông ta còn thiếu anh bao nhiêu?" Khỉ Gầy giơ một bàn tay ra, mở miệng nói là năm mươi vạn, lấy được tiền hắn lập tức rời đi.

"Số tiền này tôi sẽ trả." Lâm Hựu Luân xé một tờ séc từ trong túi ra, dùng cây bút mà anh ấy vẫn dùng để viết bản thảo, điền một dãy số lên tờ séc, sau đó đưa cho Khỉ Gầy.

Khỉ Gầy nhận ra séc của ngân hàng HSBC, vừa nhìn thấy séc không giả, lại nhìn thấy chữ ký của Lâm Hựu Luân trên séc, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một người.

Trước đó Khỉ Gầy còn thắc mắc, một nhân viên bán vé của tiệm

băng đĩa rách nát mà không chớp mắt cái đã có thể lấy ra năm mươi vạn, chắc chắn có vấn đề, bây giờ hắn cuối cùng đã tìm được câu trả lời.

Tên đàn em vừa bị mắng nịnh nọt xáp lại gần, mách nước cho Khỉ Gầy nói: "Đại ca, theo em thì tờ séc này chắc chắn là giả, anh đừng để thằng nhóc đó lừa." Hắn còn chưa nói xong, đầu đã bị Khỉ Gầy vỗ mạnh một cái, "Não mày là não heo à, ông đây có cho mày nói không?" Tên đàn em ôm đầu đầy ủy khuất, nhưng lại thấy Khỉ Gầy mặt đầy tươi cười lễ phép chắp tay chào người thanh niên kia, những lời hắn nói ra càng làm hắn giật mình.

"Anh Lâm thông cảm nhiều, người dưới tay không hiểu chuyện, để anh Lâm chê cười rồi." Vừa nhìn thấy thái độ của Khỉ Gầy, Lâm Hựu Luân lập tức đoán ra hắn và anh em họ Hướng chắc chắn có quan hệ gì đó, mặc dù đã vài lần đụng phải loại người này, nhưng Lâm Hựu Luân từ trong xương cốt không muốn qua lại nhiều với nhân vật giới xã hội đen, vì vậy chỉ gật đầu.

Khỉ Gầy còn định giải thích với Lâm Hựu Luân về chuyện Chu Bỉnh Đức nợ tiền hắn, nhưng Lâm Hựu Luân không còn kiên nhẫn nghe tiếp, chỉ nói nợ nần trả tiền là lẽ đương nhiên, vì hai bên nợ nần đã được giải quyết, hắn có thể đưa những người này đi rồi.

Chu Bỉnh Đức đứng trên nóc nhà chuẩn bị nhảy lầu nhìn thấy Khỉ Gầy dẫn người đi, lập tức thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ hôm nay cuối cùng cũng vượt qua được cửa ải này.

Chân tay mềm nhũn từ sân thượng đi xuống, đúng lúc gặp vợ mình, Chu Bỉnh Đức vội vàng hỏi cô ấy chuyện gì đã xảy ra.

Nghe nói Lâm Hựu Luân đã giúp mình trả nợ, trên mặt Chu Bỉnh Đức lập tức lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Sự thật bày ra trước mắt, Chu Bỉnh Đức không thể không tin, nghe

vợ kể chi tiết sự việc xong, Chu Bỉnh Đức mới liên hệ cậu thiếu niên rửa bát mình tự tay chiêu mộ vào tiệm băng đĩa năm xưa, với Lâm Hựu Luân, người đã gây dựng nên danh tiếng lớn trong giới giải trí.

Trong tiệm băng đĩa của mình lại ẩn chứa một con rồng lớn, mà ông chủ như mình lại hoàn toàn không biết gì, không thể không nói đó là một thất bại.

Khi gặp lại Lâm Hựu Luân, Chu Bỉnh Đức vô thức muốn vỗ vai anh như trước, nhưng vừa nghĩ đến thân phận hai bên đã khác, đành ngượng nghịu thu tay lại.

"Tiệm băng đĩa này thật sự không đáng giá năm mươi vạn, A Luân anh thật sự muốn mua sao?" Nghĩ đến chuyện đã thương lượng trước đó, Chu Bỉnh Đức do dự hỏi một câu.

Lâm Hựu Luân đề xuất cách lấy tài sản trừ nợ không phải là nhất thời bốc đồng, anh ấy vẫn luôn có kế hoạch dùng mười năm để tích hợp và thống nhất các rạp chiếu phim ở Hồng Kông, đúng lúc gặp Chu Bỉnh Đức gặp nạn, tiếp quản tiệm băng đĩa này, chỉ là bước đi đầu tiên mà Lâm Hựu Luân chính thức thực hiện hướng tới mục tiêu.

"Chuyện này tôi đã có tính toán rồi, Đức thúc chỉ cần đừng cảm thấy tôi đang nhân lúc cháy nhà mà hôi của là được." Lâm Hựu Luân đã nói đến nước này, Chu Bỉnh Đức cũng không còn gì để nói, liền cầm bút ký tên vào hợp đồng chuyển nhượng.

Lâm Hựu Luân trở thành ông chủ tiệm băng đĩa, và việc đầu tiên anh ấy làm là cho hai nhân viên chiếu phim không mấy thân thiết với mình nghỉ việc, trả thêm một tháng lương, nhân viên cũ của tiệm băng đĩa chỉ còn lại Lục Bá.

Thấy Lâm Hựu Luân đại đao khoát phủ chỉnh đốn tiệm băng đĩa, Chu Bỉnh Đức cảm thấy mình tiếp tục ở lại đây cũng không còn ý nghĩa gì lớn, thu dọn đồ đạc của mình, gọi vợ chuẩn bị rời đi.

“Đức thúc, sau này có dự định gì không?” Lâm Hựu Luân tiễn Chu Bỉnh Đức ra cửa, tiện miệng hỏi một câu.

Chu Bỉnh Đức thở dài một tiếng, trong mắt đầy vẻ mờ mịt, với tình hình hiện tại của ông ấy, chỉ có thể đến nương tựa người thân trước, sau đó mới tính đến những con đường khác.

“Đức thúc có nghĩ đến việc tiếp tục ở lại không?” Lâm Hựu Luân nói câu này với vẻ mặt rất nghiêm túc, nhưng Chu Bỉnh Đức lại cho rằng anh ấy đang đùa.

“Lục Bá là người cũ ở đây, mọi việc trong tiệm băng đĩa ông ấy đều hiểu.

Có ông ấy giúp anh, lại sắp xếp tốt các mối quan hệ với bên ngoài và trên giang hồ, kinh doanh tiệm băng đĩa này thực ra rất đơn giản.” “Lục Bá già rồi, trông cửa thì được, trông cậy ông ấy giúp tôi quản lý tốt tiệm băng đĩa này...” Lâm Hựu Luân nói rồi lắc đầu.

“Anh chỉ cần giống như tôi, tìm một người đáng tin cậy làm nhân viên bán vé, định kỳ đến kiểm tra sổ sách.” Vừa nghĩ đến mình đã không còn là ông chủ ở đây, trong lời nói của Chu Bỉnh Đức vô thức thêm vài phần u uất, “Thật ra làm ông chủ rất nhẹ nhàng.” “Tôi dự định sẽ nói chuyện với vài công ty rạp chiếu phim lớn, đưa những bộ phim sắp hạ màn của họ về đây tiếp tục chiếu thêm một thời gian, giá vé sẽ không quá đắt, những người muốn xem phim mà lại thấy giá vé quá cao, sau này có thể có thêm một lựa chọn.” Lâm Hựu Luân kể đơn giản ý tưởng của mình cho Chu Bỉnh Đức nghe.

Kể từ khi anh ấy tiếp quản tiệm băng đĩa này, sau này ở đây sẽ không còn chiếu những loại phim như vậy nữa.

Chu Bỉnh Đức cũng thấy ý tưởng của Lâm Hựu Luân không tồi, nếu thật sự có thể đàm phán thành công với các rạp chiếu phim, thì quả thật có tương lai hơn nhiều so với việc chiếu băng đĩa “đen”.

Điểm yếu duy nhất là Lâm Hựu Luân không thể như Chu Bỉnh Đức trước đây làm ông chủ khoán trắng, Lục Bá giúp đỡ việc nhỏ thì được, việc lớn thì không thể trông cậy vào ông ấy nhiều, vẫn phải dựa vào chính Lâm Hựu Luân.

Những vấn đề mà Chu Bỉnh Đức có thể nghĩ đến, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không bỏ qua, hơn nữa anh ấy đã sớm nghĩ ra cách rồi.

"Tôi muốn mời Đức thúc ở lại, đảm nhiệm vị trí quản lý tiệm băng đĩa.

Tôi không trả lương cho anh, chỉ chia lợi nhuận, thấy sao?" Quản lý và ông chủ làm những việc giống nhau, nhưng ý nghĩa lại khác nhau trời vực, điều thực sự khiến Chu Bỉnh Đức động lòng chính là phương án chia lợi nhuận của Lâm Hựu Luân.

Chu Bỉnh Đức không vội trả lời, Lâm Hựu Luân thấy thời cơ đã chín muồi, tiếp tục nói: "Sau khi tôi đi, vị trí nhân viên bán vé sẽ trống, nếu thím không cảm thấy rảnh rỗi, thì có thể đến nhận công việc nhàn nhã này, lương tôi sẽ không thiếu một xu nào, vẫn trả đủ cho thím." "Như vậy không hay lắm chứ?" Chu Bỉnh Đức dò hỏi một câu, thấy Lâm Hựu Luân kiên trì, ông ấy mới nửa đẩy nửa thuận đồng ý công việc cho vợ mình.

"Trong tiệm băng đĩa còn có phòng trống, Đức thúc và thím chỉ đành tạm thời chịu khó ở đây một chút, đợi sau này điều kiện tốt hơn, sẽ thuê phòng bên ngoài cho hai người." Lâm Hựu Luân chỉ bằng vài câu đã xác định xong chuyện Chu Bỉnh Đức làm quản lý, còn trả lại cho hai vợ chồng ông ấy chiếc tivi mà Chu Bỉnh Đức thắng được từ trò mạt chược, ngụ ý là muốn cảnh cáo Chu Bỉnh Đức, sau này đừng có cờ bạc tự hại mình nữa.

"Anh nói anh đi là đi, cái tiệm băng đĩa rách nát đó có gì mà luyến

tiếc, vậy mà còn bỏ ra 50 vạn mua lại?" Vương Tinh dùng miếng bánh bao chấm trà tính toán cho Lâm Hựu Luân một khoản, tức thì các công ty rạp chiếu lớn có đồng ý chuyển những bộ phim sắp hạ màn sang tiệm băng đĩa này tiếp tục chiếu, thì cuối cùng số tiền kiếm được cũng sẽ không quá nhiều, thu hồi chi phí còn phải đợi đến khi nào.

Ý tưởng của Lâm Hựu Luân lại hoàn toàn trái ngược với Vương Tinh, anh ấy nhận thức được rằng người dân tầng lớp dưới ở Hồng Kông cũng có mong muốn mạnh mẽ được tiêu thụ phim ảnh, và phim Hồng Kông cũng rất vui vẻ khi thể hiện cuộc sống của người dân tầng lớp dưới, thêm vào đó là sức hấp dẫn của giá vé thấp, hẳn sẽ có thị trường rất lớn.

Anh ấy dự định trước tiên sẽ dùng tiệm băng đĩa này của mình để thử nghiệm, sau đó dần dần mua lại các tiệm băng đĩa cùng quy mô và đẳng cấp khác để mở rộng, cuối cùng sẽ có thể bao phủ hoàn toàn đối tượng tiêu dùng cấp thấp ở Hồng Kông.

Vương Tinh không mấy lạc quan về khả năng tiêu thụ của người dân tầng lớp dưới ở Hồng Kông, anh ấy đến tìm Lâm Hựu Luân là vì Thiệu thị gần đây có một số động thái kỳ lạ, "Tôi có thể rõ ràng cảm nhận được, Thiệu thị đã bắt đầu cắt giảm sản lượng phim, xem ra Lục thúc thật sự như anh nói năm ngoái, chuẩn bị từ bỏ điện ảnh để chuyên tâm vào truyền hình rồi." Tập hợp lại đội ngũ cũ, lại có kịch bản của Lâm Hựu Luân làm bảo chứng, tốc độ quay 《Bảo Bối Trí Đa Tinh 2》 khiến Gia Hòa vô cùng hài lòng, bản nháp vừa được gửi đến Gia Hòa, Vương Tinh lại không ngừng nghỉ dẫn Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt chuẩn bị cho bộ phim mới 《Đổ Thánh》 của Thiệu thị.

Thiệu thị lần này lại làm trái thường lệ, bật đèn xanh lớn, dành cho Vương Tinh sự hỗ trợ tối đa, Phương Dật Hoa còn đích thân ra mặt đàm phán với Vương Tinh về việc quay phim, tin tức Thiệu thị

giảm sản lượng phim chính là từ miệng bà ấy tiết lộ ra.

"Bây giờ không chỉ có mình anh đang nhắm vào hệ thống rạp chiếu của Thiệu thị đâu, công ty Đức Bảo của Hồng Kình Bảo, Sầm Kiến Huân năm nay đã bị một ông chủ lớn tên Phan Địch Sinh mua lại, nghe nói vị ông chủ Phan này cũng rất hứng thú với hệ thống rạp chiếu của Thiệu thị, đã liên hệ với Thiệu thị và đưa ra giá không hề thấp." Vương Tinh hạ giọng, kể cho Lâm Hựu Luân một tin tức nặng ký.

Lâm Hựu Luân không xa lạ gì với Phan Địch Sinh, vị "Vua thương hiệu" nổi tiếng ở Hồng Kông này, ông ấy khởi nghiệp từ kinh doanh trang sức, đồng hồ, là thương nhân đầu tiên ở Hồng Kông đề xuất khái niệm "tiêu thụ thương hiệu".

Trong thời gian đàm phán giữa Trung - Anh về vấn đề Hồng Kông, Hồng Kông từng trải qua một "làn sóng di dân", kinh tế có dấu hiệu suy thoái, nhưng Phan Địch Sinh lại được khai sáng từ sự phát triển mạnh mẽ của ngành điện ảnh trong cuộc Đại Suy Thoái kinh tế thế giới thập niên 30, việc ông ấy đầu tư vào điện ảnh hoàn toàn không phải là nhất thời bốc đồng, mà là nhận thấy điện ảnh là một loại hình giải trí đại chúng, ngay cả khi kinh tế suy thoái, sức tiêu thụ giảm sút cũng không bị ảnh hưởng.

Lâm Hựu Luân hoàn toàn không nghĩ rằng, việc Phan Địch Sinh đầu tư vào điện ảnh lại còn chịu ảnh hưởng từ anh ấy.

Thủ pháp quảng cáo lồng ghép thông qua việc áp dụng thành công trong 《Thần Bài》, không chỉ gây chú ý cao độ trong giới quảng cáo, mà ngay cả Mỹ, Anh cũng có các học giả quảng cáo đưa nó vào các trường hợp giảng dạy của mình, đánh giá đều rất cao.

Thương nhân Đài Loan tài trợ tiền quay phim đã bán sô cô la kiếm được rất nhiều tiền, chuyện này đã trở thành một giai thoại trong giới

kinh doanh, Phan Địch Sinh trong một buổi tiệc nghe có người nhắc đến chuyện này, cảm thấy rất được khơi gợi, ông ấy muốn thông qua trang phục, hóa trang của các ngôi sao trong phim, để tích hợp và quảng bá các thương hiệu nổi tiếng thế giới mà công ty mình đang đại diện, đạt được hiệu quả quảng cáo gián tiếp.

Một phi vụ kinh doanh vừa lợi cả đôi đường như vậy, Phan Địch Sinh tự nhiên không tiếc tiền chi mạnh tay, ông ấy trước tiên đã bỏ ra 15 triệu đô la Hồng Kông mời "biểu tượng mặt lạnh" Hứa Quán Văn quay ba bộ phim cho công ty, lại mời nhiều diễn viên nổi tiếng với mức lương cao, khiến công ty Đức Bảo tăng cường sức mạnh đáng kể.

Trước đây, các bộ phim do Đức Bảo sản xuất vẫn luôn chiếu tại hệ thống rạp của Gia Hòa, nhưng sau nhiều lần các suất chiếu và thời gian vàng bị "sản phẩm chính thống của Gia Hòa" chèn ép, Phan Địch Sinh cuối cùng đã hạ quyết tâm muốn xây dựng hệ thống rạp chiếu phim của riêng mình.

Bên Thiệu thị vừa có tin tức lộ ra, Phan Địch Sinh liền như một con kền kền ngửi thấy mùi máu mà xáp lại.

Vương Tinh vẫn hy vọng Lâm Hựu Luân sẽ tiếp quản hệ thống rạp chiếu của Thiệu thị, để sau này anh ấy thành lập công ty điện ảnh, sẽ không bị người ta chèn ép khi phim được chiếu.

Chương 63

Lúc này Phan Địch Sinh chen ngang một phát, lại khiến Vương Tinh nảy sinh sự cảnh giác sâu sắc, đã báo tin cho Lâm Hựu Luân ngay lập tức.

Mối quan hệ giữa Vương Tinh và Thiệu thị phi thường, Phương Dật Hoa thậm chí còn nói cho anh ta biết giới hạn của Thiệu Dật Phu: "Chỉ cho thuê chứ không bán, đó là giới hạn của Lục thúc." "Nói gì mà trọng tình cảm, lưu luyến cái cũ đều là nói nhảm, nói cho cùng, Thiệu Lục thúc vẫn không cam lòng mà." Lâm Hựu Luân bĩu môi.

Đời sau, Thiệu thị cho Đức Bảo Điện ảnh công ty thuê lại các rạp chiếu phim, sau đó tuyên bố ngừng sản xuất.

Lúc đó nhiều người đều cho rằng sự nghiệp điện ảnh của Thiệu thị đã chấm dứt, nhưng chỉ một năm sau, Thiệu thị hợp tác với Vô Tuyến do Thiệu Dật Phu kiểm soát để thành lập "Đại Đô Hội", thực tế là Thiệu thị mượn xác trọng sinh.

"Đại Đô Hội" ban đầu chỉ là quy mô nhỏ, nhưng đến những năm 90, Tân Nghệ Thành giải thể, Đức Bảo ngừng sản xuất, khi làng điện ảnh Hương Cảng chỉ còn Gia Hòa một mình độc bá, "Đại Đô Hội" cuối cùng cũng bắt đầu tung hoành.

Đầu tiên là mời Vương Tinh quay bộ phim 《Đổ Thành Đại Hanh》 với dàn diễn viên hùng hậu, sau đó lại bỏ tiền lớn mời Thiên vương hài kịch Chu Tinh Trì quay phim, nhất thời không ai sánh kịp.

Đến giữa những năm 90, điện ảnh Hương Cảng rơi vào suy thoái, Thiệu Dật Phu một lần nữa giương cao ngọn cờ "Thiệu Thị Điện Ảnh Công Ty", làm lại nhiều bộ phim kinh điển cũ, hy vọng có thể đi ngược dòng, tạo ra một con đường máu trong thị trường ảm đạm,

nhưng tiếc là không như mong muốn, cuối cùng kết thúc thảm hại.

Thiệu Dật Phu chỉ coi việc độc quyền truyền hình là hướng đi chính, nhưng chưa bao giờ từ bỏ ý định trở lại thị trường điện ảnh.

Việc Thiệu thị chỉ cho thuê rạp chiếu phim mà không bán chính là bằng chứng cho sự không cam lòng của ông ta.

Điều này lại là một tin tốt đối với Lâm Hựu Luân, anh không có nhiều tiền để nuốt chửng ngay hệ thống rạp chiếu của Thiệu thị, nên việc thuê trước để sử dụng cũng không phải là ý tồi.

Nếu Lâm Hựu Luân không đầu tư 30 triệu tệ vào việc quay phim《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, cộng thêm 10 triệu còn lại trong ngân hàng, và hứa hẹn thêm một số điều kiện cho Thiệu thị, chưa chắc đã thua Phan Địch Sinh giàu có.

Bây giờ 30 triệu đã không còn, Vương Tinh đương nhiên bắt đầu lo lắng.

Anh ấy và Lâm Hựu Luân đã lên kế hoạch lâu như vậy, cuối cùng nếu bị Phan Địch Sinh hớt tay trên, không chỉ là công dã tràng xe cát, mà nghĩ đến đã thấy buồn bực rồi.

Điều Lâm Hựu Luân cần nhất bây giờ là thời gian, điều anh thiếu nhất cũng là thời gian.《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 nhanh nhất cũng phải đợi đến năm sau mới có thể công chiếu.

Bộ phim đó chỉ cần thuận lợi thâm nhập thị trường Âu Mỹ, Lâm Hựu Luân ít nhất có thể thu về 30 triệu đô la Mỹ tiền chia cổ tức.

Sau đó lại mượn "chuyện kia" kiếm thêm một khoản kha khá, việc nuốt chửng toàn bộ hệ thống rạp Thiệu thị cũng không phải là khó.

Theo ký ức đời sau của Lâm Hựu Luân, phải đến năm sau Thiệu thị mới cho Đức Bảo thuê rạp.

Nhưng do ảnh hưởng của Lâm Hựu Luân, con bướm nhỏ này, Phan Địch Sinh đã sớm nảy sinh hứng thú với hệ thống rạp, khiến thời gian dành cho Lâm Hựu Luân trở nên rất eo hẹp.

"Bây giờ chỉ có một cách, đó là trì hoãn nó!" Lâm Hựu Luân khoanh tay trầm tư một lát, cuối cùng nhìn Vương Tinh: "Việc này vẫn phải nhờ vào anh." Vương Tinh cảm thấy lần này Lâm Hựu Luân thật sự coi trọng mình, nhưng anh ta đến đây không phải để nghe Lâm Hựu Luân giấu diếm, liền thúc giục liên tục, bảo Lâm Hựu Luân nhanh chóng nói ra phương pháp cụ thể.

"Doanh thu phòng vé của 《Đổ Thần》 chẳng phải đã hơn 40 triệu rồi sao?

Anh về nói với cô Phương, 《Đổ Hiệp》 nếu quay tốt cũng sẽ đạt con số này, thậm chí còn có thể cao hơn, khó nói là không thể trở thành kỷ lục phòng vé mới kể từ khi Hương Cảng mở cửa.

Hy vọng Thiệu thị sẽ toàn lực ủng hộ." Lâm Hựu Luân nói xong, Vương Tinh nửa hiểu nửa không gật đầu, "Ý anh là vẽ một cái bánh lớn, trước tiên câu lấy sự thèm muốn của họ?" Khoảnh khắc đó Lâm Hựu Luân rất vui mừng, thậm chí cảm động, Vương Tinh cuối cùng cũng có lúc khai sáng.

"Vẽ bánh để lấp bụng chỉ là kế sách tạm thời, muốn Thiệu thị nhượng bộ, nhất định phải đưa ra những thứ thực tế, ví dụ như doanh thu phòng vé của phim. 《Đổ Hiệp》 quay xong, những cái khác tôi không dám đảm bảo, nhưng vượt qua 《Đổ Thần》 vẫn rất có hy vọng.

Doanh thu phòng vé của phim càng tốt, phản ứng thị trường càng nhiệt liệt, trong lòng Lục thúc sẽ càng do dự, hệ thống rạp của Thiệu thị sẽ không dễ dàng cho thuê như vậy." "Ý này không hay." Vương Tinh lắc đầu nói: "Chúng ta đang cố tình gây khó khăn cho đối thủ,

đồng thời cũng tăng thêm độ khó cho chính mình.

Lục thúc thấy thị trường điện ảnh tốt như vậy, liền đổi ý không cho thuê rạp nữa, đến lúc đó chúng ta và Phan Địch Sinh cùng ôm đầu khóc à?" "Có câu nói là hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn." Lâm Hựu Luân trong lòng đã có tính toán từ sớm.

"Vấn đề của Thiệu thị không phải là một hai bộ phim ăn khách là có thể giải quyết được.

Tiếp tục chế độ đại xưởng phim, việc Thiệu thị ngừng sản xuất vẫn là chuyện sớm muộn.

Chúng ta cần làm chỉ là làm cho quá trình này hơi trì hoãn một chút, để chúng ta có đủ thời gian chuẩn bị hơn." Vương Tinh bị Lâm Hựu Luân làm cho hồ đồ, "《Đổ Thánh》 sắp khởi quay rồi, theo cách anh nói, rốt cuộc tôi nên quay chậm để kéo dài thời gian, hay là quay nhanh rồi chiếu thẳng?" "Anh này là một tay dao kéo nhanh nổi tiếng, quay phim lề mề chẳng lẽ tưởng người khác đều là đồ ngốc à?" Lâm Hựu Luân vừa mới thấy Vương Tinh có vẻ sáng ra, sao giờ lại ngốc nghếch thế này.

"Cứ quay theo tốc độ bình thường của anh là được, những chuyện khác không cần lo, đợi sau khi doanh thu phòng vé của phim ra mắt, Lục thúc tự nhiên sẽ có tính toán." "Nói đi nói lại, chúng ta vẫn chẳng cần làm gì cả, vậy đây tính là ý gì?" Vương Tinh buồn bực.

"Nếu ngay từ đầu tôi đã nói cứ ngồi yên chờ xem, không phân tích đạo lý cho anh, anh có chịu đồng ý không?" Lâm Hựu Luân nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Thôi được rồi, nói gì anh cũng có lý." Vương Tinh liếm liếm môi khô khốc, "Tôi nói không lại anh, vậy thì cứ làm theo lời anh nói là được chứ gì?" Lâm Hựu Luân liền chuyển sang một chủ đề khác, nói chuyện với Vương Tinh về bộ phim 《Côn Luân》 sắp khởi quay.

Lâm Hựu Luân bắt đầu nói từ nhân vật nam chính Ngô Chấn Vũ, giữa chừng lại nhắc đến Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, còn nói về chuyện Trương Vệ Kiện cạo trọc đầu đóng vai hòa thượng, cuối cùng mới là Khâu Thục Trân.

"Anh rốt cuộc định đối với cô ấy thế nào?" Vừa nghĩ đến sự mập mờ đêm đó ở nhà Khâu Thục Trân, Lâm Hựu Luân liền cảm thấy tốt hơn nên hỏi rõ chuyện này sớm, tránh sau này xảy ra hiểu lầm lớn hơn.

"Tôi và cô ấy thật sự chỉ là bạn bè." Vừa nhắc đến chuyện này Vương Tinh đã thấy đau đầu, anh ta và Khâu Thục Trân vốn dĩ chẳng có gì, giờ lại thành ra như thể hai người có một chân vậy.

Vương Thiên Lâm nghe Đỗ Kỳ Phong nói Vương Tinh thông qua quan hệ của Lâm Hựu Luân đã nhét một người phụ nữ vào đoàn phim, còn cố ý gọi Vương Tinh đến mắng một trận, cảnh cáo anh ta đừng làm chuyện có lỗi với vợ con mình.

Vương Tinh bây giờ ngay cả hứng thú giải thích chuyện này cũng không có, liền hỏi Lâm Hựu Luân có tin hay không.

Lâm Hựu Luân gật đầu, Vương Tinh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, vỗ vai Lâm Hựu Luân nói: "Sau này có ai hỏi chuyện này, tôi cứ đổ hết cho anh đấy nhé!

Dù sao anh đây là cao thủ vạn hoa tùng không dính chút lá, có thêm một đối tượng tin đồn cũng chẳng sao, cứ coi như giúp anh em một tay, ân tình này tôi sẽ luôn nhớ." Vừa tiễn Vương Tinh đi, chuông cửa lại reo.

Lâm Hựu Luân đã đi đến cửa phòng sách lại quay lại, mở cửa ra thì thấy vẫn là gã mập Vương Tinh.

Vương Tinh vẻ mặt áy náy: "Xin lỗi, quên lấy túi." Lâm Hựu Luân

ngại chạy đi chạy lại, để Vương Tinh tự mình vào, anh đứng ở cửa chờ tiễn người.

Vương Tinh lấy túi ra, chào Lâm Hựu Luân rồi đi.

Lâm Hựu Luân đóng cửa lại, pha một cốc trà nóng rồi bưng vào phòng sách.

Phòng sách này được cải tạo từ phòng khách, tường dán giấy dán tường màu trắng, trên giấy lại in một số họa tiết màu bạc.

Một bên bàn sách bày một gốc cây san hô cao ba thước, bên dưới đặt một bình hoa cổ bằng sứ, bên trên đặt một chiếc TV.

Hai kệ sách cũng màu trắng, trên đó đầy ắp các loại sách.

Trên kệ sách đặt một chậu Thiên Đông Thảo, cây đã dài hơn ba thước, rủ xuống như dây leo, những chiếc lá xanh nhỏ ẩn hiện che khuất một số cuốn sách.

Lâm Hựu Luân kéo ghế ngồi xuống trước bàn sách, mông còn chưa ấm chỗ thì chuông cửa lại reo.

Lâm Hựu Luân vẻ mặt sốt ruột đi ra mở cửa, cứ tưởng lại là gã mập Vương Tinh kia, mở cửa ra còn chưa kịp nhìn đối phương là ai đã càu nhàu một câu: "Sao anh lại đến nữa rồi?" Chu Tuệ Mẫn đứng ngoài cửa bị vẻ mặt sốt ruột của Lâm Hựu Luân làm cho kinh ngạc.

Khoảnh khắc này, nỗi buồn sâu sắc bao trùm lấy lòng cô, trái tim như lạnh đi vì run rẩy.

Cô cố kìm nén cơn khóc, quay mặt đi, những vệt lệ trong suốt đã chảy dài trên gò má hồng hào.

Lâm Hựu Luân vừa thấy tình hình này liền hoảng hồn, vội vàng giải thích với Chu Tuệ Mẫn: "Mẫn, vừa nãy lời đó không phải nói với em, Vương Tinh vừa đến nhà anh, anh ấy tưởng anh ấy đi rồi lại quay

lại, nên...” Lâm Hựu Luân đưa tay qua, thấy Chu Tuệ Mẫn không tránh né, liền nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, dùng ngón cái lau đi những vệt lệ trên má, dịu dàng nói: “Đừng khóc nữa, khóc nữa là thành mèo con đấy.” Gò má trắng nõn của Chu Tuệ Mẫn mịn màng như lụa, đôi mắt đen sâu, mơ màng, phủ một lớp sương mỏng.

Cô nhớ rõ, hồi nhỏ khi cô khóc, Lâm Hựu Luân luôn thích nói câu này, luôn lau nước mắt cho cô như vậy.

Lúc đó cô còn chê tay Lâm Hựu Luân bẩn, không chịu cho anh chạm vào mặt mình, giờ đây mới nhận ra, hóa ra lòng bàn tay Lâm Hựu Luân lại ấm áp đến thế.

Luồng hơi ấm này xuyên thẳng vào tim, những tủi thân, khó hiểu, mờ mịt trước đó đều tan biến, nụ cười dịu dàng ngọt ngào lại xuất hiện trên mặt cô.

Chu Tuệ Mẫn mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt và váy tròn màu xanh đậm, mái tóc dài buông xõa mềm mại phủ hai bên cổ.

Thoạt nhìn, cô thật giống một đóa hoa xanh nhỏ đáng yêu vô cùng.

Chương 64

Lâm Hựu Luân rụt tay về, đặt xuống mũi ngửi, giữa các ngón tay vẫn còn lưu lại một mùi hương nhẹ nhàng.

Thấy hành động đó của Lâm Hựu Luân, trên mặt Chu Tuệ Mẫn đầu tiên hiện lên một vệt hồng mỏng, sau đó lại nở một nụ cười rất dịu dàng, hai bên má hơi hiện ra hai lúm đồng tiền.

"May mà mẹ anh ra ngoài mua đồ ăn chưa về, nếu để mẹ biết anh làm em khóc..." Lâm Hựu Luân tặc lưỡi, ý là mẹ sẽ rất tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Chu Tuệ Mẫn đi theo Lâm Hựu Luân vào phòng khách, Lâm Hựu Luân quay đầu hỏi cô muốn uống gì.

Không đợi Chu Tuệ Mẫn trả lời, Lâm Hựu Luân đã tự mình quyết định thay cô: "Hồi nhỏ em thích uống trà chanh nhất, vừa hay trong tủ lạnh có chanh tươi, em đợi một lát nhé." Lâm Hựu Luân nhìn ra cửa sổ nhà bếp xuống dưới lầu một cái, phát hiện chiếc xe bảo mẫu mà Hoa Tinh Xướng Phiến sắp xếp cho Chu Tuệ Mẫn đang đậu ở dưới, trong lòng có chút không đoán được Chu Tuệ Mẫn đến tìm anh lúc này là có chuyện gì.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, anh vội vàng thu ánh mắt lại, quay người đúng lúc thấy Chu Tuệ Mẫn bưng hai cốc trà nóng đi vào.

"Nước đã sôi rồi, trà em cũng pha xong rồi, chỗ này có cần em giúp gì không?" "Chỉ còn thiếu cái này thôi!" Lâm Hựu Luân cầm hai lát chanh đã thái sẵn, đang định cho vào nước trà thì bị Chu Tuệ Mẫn ngăn lại, "Chanh không thể cho vào lúc nóng, phải đợi nước không còn quá nóng mới cho vào, nếu không chất dinh dưỡng sẽ bị hỏng mất." Lâm Hựu Luân đành lấy một cái đĩa nhỏ, cho những lát chanh

đã thái sẵn vào, cùng với trà đen đã pha bưng vào phòng khách.

Chu Tuệ Mẫn kéo váy xuống, khép gối ngồi xuống, hai tay nắm chặt đặt trên đùi, mắt nhìn chằm chằm vào hơi nóng bốc lên từ cốc thủy tinh, vẻ mặt như muốn nói rồi lại thôi.

Lâm Hựu Luân ngồi trên ghế sofa, nhưng người lại hơi nghiêng về phía trước, hai tay đan chéo vào nhau, khuỷu tay đặt trên đầu gối, ngẩng đầu nhìn Chu Tuệ Mẫn, "Em có chuyện gì muốn nói với anh phải không?" "Thứ Sáu này anh có rảnh không?" Chu Tuệ Mẫn cúi đầu, mặt đỏ bừng, giọng nói càng lúc càng nhỏ: "Công ty em muốn tổ chức một buổi tiệc, em muốn mời anh làm bạn nhảy nam của em." Lâm Hựu Luân cau mày, môi mím chặt, dường như đang suy nghĩ sâu xa về vấn đề gì đó.

"Nếu anh có việc khác, thì thôi vậy." Chu Tuệ Mẫn ngập ngừng nói một câu.

Lâm Hựu Luân không trả lời, trên mặt anh hiện lên vẻ khó xử, anh cúi nhìn xuống sàn, như thể cố ý tránh ánh mắt của Chu Tuệ Mẫn.

Mãi một lúc sau anh mới ngẩng đầu lên, nhìn Chu Tuệ Mẫn bằng ánh mắt bất đắc dĩ và xin lỗi, giải thích: "Mẫn, Thứ Sáu này anh cũng có một buổi tiệc phải tham gia..." Ý niệm thất vọng đâm vào tim Chu Tuệ Mẫn một nhát, cô cảm thấy đau khổ tột cùng, nhưng bề ngoài vẫn phải giả vờ như không có chuyện gì.

"Không sao, đến lúc đó em tự mình đi vậy." "Nhưng anh vẫn thiếu một bạn nhảy nữ." Lâm Hựu Luân đau đầu nói.

Chu Tuệ Mẫn ngơ ngác ngồi đó, trong lòng trào dâng ngàn vạn lời muốn nói, nhưng lại không thốt ra được câu nào.

Không biết là do hơi nóng trắng xóa bốc lên từ cốc thủy tinh trước mặt hun nóng, hay là do sự vui mừng chưa từng có từ sâu thẳm trái

tim, trên mặt cô hiện lên một vệt hồng ửng đáng yêu, toát ra vẻ xuân sắc rạng rỡ.

Vô Tuyến tổ chức tiệc chiêu đãi khách, Lâm Hựu Luân đương nhiên là khách quý.

Chu Tuệ Mẫn vì quá quan tâm nên rối trí, lúc đầu không hề nghĩ đến tầng ý nghĩa này, nên mới sinh ra hiểu lầm.

Lâm Hựu Luân cũng không vạch trần, mà lại tự nhận hết trách nhiệm về mình, "Anh cũng đang định hẹn em, không ngờ em đến cũng là để nói chuyện này.

Mẹ anh thường nói với con gái phải chủ động một chút, nên lần này anh nhất định phải chủ động mời em làm bạn nhảy nữ của anh." "Đại nam tử chủ nghĩa!" Chu Tuệ Mẫn bĩu môi, nhưng trong lòng lại ngọt ngào.

"Em nói vậy anh coi như em đồng ý rồi nhé." Lâm Hựu Luân cười nói.

Nghĩ đến những chuyện cãi cọ thú vị của hai người trước đây, Chu Tuệ Mẫn không khỏi bật cười, đang định đáp lại vài câu thì chiếc điện thoại đặt bên cạnh đột nhiên reo lên.

Lâm Hựu Luân áy náy nhún vai với Chu Tuệ Mẫn, làm một động tác chờ một lát, rồi mới nhấc điện thoại lên.

"Thứ Sáu này công ty có một buổi tiệc, phiền phức quá, anh đi cùng em được không?" Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói ngái ngủ của Vương Tổ Hiền, cô bị điện thoại của công ty đánh thức khi đang ngủ nướng, lúc gọi điện cho Lâm Hựu Luân vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ.

"Xin lỗi, hôm đó anh có hẹn rồi." Lâm Hựu Luân vốn định giải thích thêm vài câu, nhưng bên phía Vương Tổ Hiền đã giận dỗi cúp

điện thoại.

Lâm Hựu Luân đặt điện thoại xuống, biết tâm tư thiếu nữ của Chu Tuệ Mẫn rất nhạy cảm, nên không nói điện thoại là của Vương Tổ Hiền gọi đến.

Đã chọc giận một người rồi, nếu lại làm giận thêm một người nữa, thì trong buổi tiệc anh thật sự sẽ thành "người cô độc" mất.

"À phải rồi, lễ phục em mặc đi tiệc đã chuẩn bị xong chưa?" "Lễ phục là do công ty thuê đồng loạt về." Chu Tuệ Mẫn nói rất nhỏ, cô không dám nói cho Lâm Hựu Luân biết, những bộ đẹp đã bị người khác chọn hết rồi, cô chỉ lấy được một bộ màu xanh, mà tà váy còn hơi ngắn.

Lâm Hựu Luân thì không nghĩ đến phương diện này, anh chỉ biết Chu Tuệ Mẫn từ nhỏ đã có thói quen tiết kiệm, ngay cả bây giờ đã ra mắt làm ca sĩ, nhiều lúc vẫn kiên trì tự mình trang điểm, cách đây không lâu còn từng bị phóng viên chế giễu vì ăn mặc quá giản dị.

Lâm Hựu Luân vừa hay đọc được tin tức này, nên vẫn luôn để chuyện này trong lòng.

"Vừa hay anh có một món quà tặng em." Lâm Hựu Luân xé một tờ giấy nhớ, dùng bút viết một địa chỉ lên đó, đưa cho Chu Tuệ Mẫn: "Đây là một cửa hàng may đo lễ phục thủ công của người Anh mở, anh đã trao đổi ý tưởng với nhà thiết kế của họ rồi.

Kiểu dáng lễ phục đã được thiết kế xong, chỉ chờ em qua đó đo kích thước thôi." Những bộ lễ phục may đo thủ công kiểu này giá cả đều đắt đến kinh người, Chu Tuệ Mẫn có chút do dự không biết mình có nên chấp nhận hay không, nhưng Lâm Hựu Luân lại không nói gì, nhét tờ giấy vào tay cô.

"Anh muốn bạn nhảy nữ của anh trở thành người phụ nữ đẹp

nhất trong buổi tiệc, không được từ chối!" — Vương Tổ Hiền cúp điện thoại, tức giận vớ lấy gối ném về phía cửa sổ, sau đó lại dùng chăn trùm kín đầu, giận dỗi một hồi lâu.

Đến khi mẹ gõ cửa gọi ăn trưa, Vương Tổ Hiền vẫn còn đang giận Lâm Hựu Luân.

Lúc đi ra cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng có thể dùng làm đồ ngủ, dù vạt áo che được mông, nhưng đôi chân dài thon gọn cân đối lại lộ ra hoàn toàn, trắng tuyết săn chắc, chỉ cần nhìn bằng mắt cũng có thể cảm nhận được cảm giác mềm mại và đàn hồi khiến người ta rung động.

Mẹ Vương bưng hai bát cơm đầy ra, thấy con gái ăn mặc như vậy không khỏi cau mày.

"Nếu trong nhà có khách, con ra ngoài thế này, chẳng phải làm mất mặt chết người ta sao?" Vương Tổ Hiền không chịu nổi lời cằn nhằn của mẹ, quay về phòng thay quần jean.

Khi ngồi xuống ăn cơm, đũa cô cứ khuấy khuấy trong bát, món ăn mẹ gắp vào bát cô cũng không động đũa lấy một miếng.

Mẹ Vương cũng nhận thấy con gái hôm nay ăn cơm có vẻ không tập trung, quan tâm hỏi: "Có tâm sự gì à?" "Đều là tại bị một tên khốn nạn chọc tức." Vương Tổ Hiền trong lòng đã chửi Lâm Hựu Luân không biết bao nhiêu lần rồi.

"Cái tên khốn nạn con nói là cậu thanh niên lần trước đi Đài Loan cùng con rồi về à?" Mẹ Vương ở Hương Cảng cùng con gái, khó tránh khỏi việc thường xuyên gọi điện về nhà ở Đài Loan, những chuyện này đều nghe chồng kể.

"Chính là anh ta đấy, bây giờ con hận chết cái tên này rồi, sau này cũng không muốn gặp lại anh ta nữa!" Vương Tổ Hiền tức tối nói.

“Hai đứa đang yêu nhau à?” Vương Tổ Hiền vừa mới chửi Lâm Hựu Luân là tên khốn nạn, lúc này chắc chắn sẽ không thừa nhận.

Nhưng mẹ Vương là người từng trải, sớm đã nhìn ra manh mối từ vẻ tình tứ con gái vô thức thể hiện qua ánh mắt.

“Anh ta đối với con thế nào?” Đây lại là một câu hỏi mà Vương Tổ Hiền không biết phải trả lời thế nào.

Nếu nói Lâm Hựu Luân đối với cô không tốt, thì mấy lần gặp gỡ đều là Lâm Hựu Luân giúp đỡ cô, hơn nữa sự dịu dàng mà tên này vô tình bộc lộ ra có sức hấp dẫn chết người đối với tất cả phụ nữ; còn nếu nói Lâm Hựu Luân đối với cô tốt, thì hai người mỗi lần gặp mặt đều cãi nhau, cứ như kiếp trước hai người thật sự là oan gia vậy.

Cảm giác mâu thuẫn phức tạp này, Vương Tổ Hiền tự mình cũng không nói rõ được, đành dùng những chuyện khác để đánh lạc hướng mẹ mình.

Ăn cơm xong, Vương Tổ Hiền giúp mẹ dọn bát đũa, trở về phòng mình, trong lòng lại đang do dự không biết có nên gọi điện cho Lâm Hựu Luân giải thích một chút hay không, thì lúc này điện thoại lại đột nhiên reo lên.

“Tốt nhất là cuộc điện thoại này là anh gọi tới, nếu không sau này em sẽ không nói chuyện với anh nữa!” Vương Tổ Hiền hạ quyết tâm, đợi điện thoại reo vài tiếng, lúc này mới nhấc ống nghe lên, trong lòng vô cùng mong chờ có thể nghe thấy giọng của Lâm Hựu Luân.

“Alo, xin hỏi đây có phải nhà cô Vương Tổ Hiền không ạ?” Trong điện thoại là giọng một người đàn ông trầm thấp khàn khàn đang nói, Vương Tổ Hiền lười hỏi lại, trực tiếp cúp điện thoại.

Vương Tổ Hiền ngồi xếp bằng trên giường, tay ôm gối, đôi mắt to đẹp phát ra một tia u buồn.

Dường như có thứ gì đó đang lay động trong mắt cô.

Vẻ hoạt bát thường ngày của cô đã biến mất, nét mặt trầm tư, u ám thể hiện sự đấu tranh nội tâm.

Đinh linh linh!

Điện thoại lại một lần nữa reo lên, Vương Tổ Hiền nhấc ống nghe, nhưng trong lòng lại không còn sự mong chờ rộn ràng như vừa nãy.

"Tại sao lại cúp điện thoại của tôi?" Điều khiến Vương Tổ Hiền mừng rỡ không ngờ là, trong điện thoại truyền đến lại chính là giọng nói của cái tên "khốn nạn" Lâm Hựu Luân.

Vương Tổ Hiền rõ ràng rất vui, nhưng lại cố tình giả vờ nói với giọng lạnh lùng: "Anh đã từ chối em rồi, còn muốn em thế nào nữa?" "Anh nói là vừa nãy..." Trong điện thoại đột nhiên biến thành giọng người đàn ông lạ mặt vừa nãy, "Nghe ra chưa?" "Anh..." Vương Tổ Hiền nhất thời nghẹn lời.

"Thôi được rồi, đừng giận nữa, lần này thật sự là có người hẹn anh trước rồi." Giọng Lâm Hựu Luân lại trở lại.

"Em gái Mẫn của anh à?" Vương Tổ Hiền hỏi với giọng chua loét.

"Em bằng tuổi cô ấy, nói vậy em chính là em gái Hiền của anh rồi?" Lâm Hựu Luân lảng tránh câu hỏi, trả lời.

Chương 65

Vương Tổ Hiền khẽ hừ một tiếng, "Ai là em gái anh." Lâm Hựu Luân cười ha hả: "Không làm em gái ruột, làm em gái tình cũng được mà." Vương Tổ Hiền nói không lại anh, đành lấy việc cúp điện thoại ra để uy hiếp, Lâm Hựu Luân lúc này mới nghiêm túc trở lại, sau đó liền hỏi cô đã nghĩ ra sẽ mặc lễ phục gì đi tiệc chưa.

Vương Tổ Hiền vừa quấn mái tóc dài vào ngón tay, vừa nói: "Tại sao những chuyện anh nhắc đến chẳng có chuyện nào làm em vui cả, anh có phải cố tình chọc tức em không?" "Đi tìm giấy bút đi, anh sẽ để lại địa chỉ một cửa hàng lễ phục cho em.

Kiểu dáng quần áo anh đã bàn bạc với nhà thiết kế rồi, ngày mốt nhớ qua đó đo kích thước." Bởi vì là cùng một cửa hàng, Lâm Hựu Luân còn đặc biệt sắp xếp thời gian đo kích thước của Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền lệch nhau.

"Tên này sao đột nhiên tốt bụng thế?" "Cứ coi như là quà tạ lỗi vì lần này không thể đi tiệc cùng em được không?" Vương Tổ Hiền lại không mắc mưu, truy hỏi: "Có phải em gái Mẫn của anh cũng có một phần không?" Lâm Hựu Luân đứng hình trong điện thoại nửa ngày không nói được lời nào, Vương Tổ Hiền biết anh chột dạ, không vui hừ một tiếng, "Lễ phục của cô ấy không được đẹp hơn của em." "Của em là màu đen, của cô ấy là màu trắng, màu sắc và kiểu dáng đều không giống nhau, không cần phải so sánh." Lâm Hựu Luân cứng họng giải thích một câu.

"Vậy kiểu dáng lễ phục thật sự là do anh thiết kế à?" Vương Tổ Hiền không tiếp tục dây dưa về chuyện "lễ phục của ai đẹp hơn", Lâm Hựu Luân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Anh chỉ phác thảo đại khái một bản nháp, còn các chi tiết đều dùng lời nói để miêu tả với nhà thiết kế, đối phương thiết kế ra mẫu, sau đó anh lại đưa ra ý kiến chỉnh sửa.” Lâm Hựu Luân thích xem các loại lễ trao giải thảm đỏ, trong đầu anh có không ít ký ức về các kiểu dáng lễ phục.

Tuy anh không hiểu thiết kế trang phục, nhưng có thể tìm nhà thiết kế chuyên nghiệp, để họ thiết kế theo ý tưởng của anh.

Việc chuyên môn nên giao cho người chuyên nghiệp làm, điều này cũng giống như việc Lâm Hựu Luân viết kịch bản nhưng không tự làm đạo diễn vậy.

Vương Tổ Hiền không biết những chuyện này, nghe nói lễ phục thật sự là do Lâm Hựu Luân thiết kế theo ý tưởng của anh, cô đột nhiên có chút lo lắng, liệu bộ lễ phục đó mặc lên người có rất xấu không?

Vương Tổ Hiền đứng trước gương thử đồ, nâng váy lên ngắm nghía, nhìn đi nhìn lại thế nào cũng không thấy chán.

Chiếc váy dài thướt tha quý phái và gợi cảm như nữ thần, đường nét đơn giản, bộ lễ phục một vai tinh xảo kết hợp với vóc dáng mảnh mai của cô thật sự rất hài hòa.

Bộ lễ phục màu đen này kết hợp với mái tóc búi cao khiến Vương Tổ Hiền trông đặc biệt cao ráo và quyến rũ.

Thiết kế của bộ lễ phục màu đen ở phần ngực, lưng và tà váy đều rất tinh tế.

Phần đuôi váy được làm từ vải voan đen xếp lớp hình lá sen.

Thiết kế áo ngực kiểu ballet tinh xảo đã khéo léo khắc phục nhược điểm vòng một hơi nhỏ của Vương Tổ Hiền.

Phần lưng bằng ren đen vô cùng táo bạo và thời thượng, làn da

trắng tuyết ẩn hiện, mang đến một vẻ đẹp mờ ảo.

Một nữ nhân viên cửa hàng đang cùng Vương Tổ Hiền thử đồ, cô ấy không ngừng khen ngợi tạo hình của Vương Tổ Hiền trong gương, còn giúp Vương Tổ Hiền đưa ra ý kiến, nói rằng để tránh bộ lễ phục màu đen quá nặng nề và đơn điệu, nhất định phải kết hợp với một đôi giày tinh xảo, kiểu dáng tốt nhất nên nhấn mạnh sự thanh mảnh và ấn tượng xa hoa lộng lẫy, màu sắc nên là tím, xanh lam và vàng kim.

Vương Tổ Hiền nhớ lần trước ở Đài Loan khi Lâm Hựu Luân đi cùng cô mua giày, anh đã thấy một đôi giày cao gót màu vàng kim nạm đá lấp lánh và hết sức đề nghị cô mua, nhưng cô lại thấy đôi giày này màu sắc quá chói mắt nên cuối cùng đã không mua.

Lúc này Vương Tổ Hiền mới cảm thấy hối hận, nếu khi đó mua đôi giày đó, bây giờ đã không cần phải lo lắng về chuyện giày dép rồi.

"À phải rồi, lần trước khi anh Lâm đến có để lại một cái hộp, nói là đợi cô Vương qua thử đồ thì đưa cho cô, tôi đi tìm một chút." Nữ nhân viên đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội vàng đi ra một lát, ôm về một cái hộp giấy lớn.

Vương Tổ Hiền mở hộp giấy, bên trong lại có hai cái hộp khác.

Cái hộp giấy màu nâu phẳng ở trên đựng một đôi găng tay đen, đây là kiểu phối đồ thịnh hành nhất cho lễ phục nữ thời đó, cũng là biểu tượng của sự thanh lịch.

Lâm Hựu Luân đã cung cấp ý tưởng cho nhà thiết kế, thiết kế bộ lễ phục này cho Vương Tổ Hiền, việc để lại một đôi găng tay đen để phối cùng cũng không có gì lạ.

Điều thực sự khiến Vương Tổ Hiền bất ngờ là cái hộp bên dưới, bên trong đựng chính là đôi giày cao gót màu vàng kim mà cô vừa nghĩ đến.

Vương Tổ Hiền bị sự bất ngờ mà Lâm Hựu Luân để lại làm cho cảm động đến ngớ người.

Còn Chu Tuệ Mẫn đứng trong một phòng thử đồ khác lại có vẻ ngượng ngùng, dáng vẻ vặn vẹo, tỏ ra rất không quen.

Bộ lễ phục dạ hội màu trắng bạc tinh xảo lấp lánh mặc trên người Chu Tuệ Mẫn trông cao quý và lộng lẫy, bờ vai phồng cổ điển càng tăng thêm vẻ sang trọng, tinh khiết và xinh đẹp như công chúa ánh trăng.

Kết hợp với lớp trang điểm nhẹ nhàng, ngoài vẻ đẹp ra còn đặc biệt để lại ấn tượng về sự thanh lịch và cao quý.

Bộ lễ phục màu trắng bạc của Chu Tuệ Mẫn lấy chữ "nhu" (mềm mại) làm trọng tâm, kết hợp với kiểu tóc búi thấp nhẹ nhàng và tà váy đuôi cá, cô đứng đó mỉm cười, hệt như nàng tiên cá trong truyện cổ tích.

"Bộ lễ phục đuôi cá này thật sự rất đẹp, ngay cả Lâm Tiểu Mạn, người quản lý đi cùng Chu Tuệ Mẫn thử đồ, trong mắt cũng tràn đầy vẻ ngưỡng mộ.

Nhưng Chu Tuệ Mẫn lại lo lắng liệu mặc như vậy có quá hở hang không, ngực và lưng đều lộ ra một khoảng nhỏ chưa kể, hai cánh tay trắng nõn từ vai trở xuống không hề che đậy, liệu mặc ra ngoài có bị người ta chỉ trích là làm tổn hại phong hóa không.

"Bây giờ tuyển Hoa hậu Hương Cảng còn phải mặc đồ bơi trực tiếp lên hình, em mặc như vậy đã rất kín đáo rồi.

Hơn nữa bộ lễ phục này thật sự rất hợp với khí chất của em, giống như một đóa sen tuyết chỉ có thể ngắm từ xa chứ không thể chạm vào." Lâm Tiểu Mạn lại không hề lo lắng, "Ai dám nói này nói nọ về bộ lễ phục dạ hội của em, chị sẽ xé nát miệng người đó đầu

tiên.” Chu Tuệ Mẫn tinh nghịch thè lưỡi, cẩn thận tháo lễ phục ra, giao cho nhân viên cửa hàng bên cạnh để đóng gói.

Khoảng mười mấy phút sau, nhân viên cửa hàng mang chiếc hộp lễ phục đã được đóng gói cẩn thận đến.

Chu Tuệ Mẫn và Lâm Tiểu Mạn cùng bước ra từ phòng thử đồ, không may lại gặp Vương Tổ Hiền cũng đang xách đồ ra.

Lâm Hựu Luân đã sắp xếp hai cô gái đo kích thước vào những thời điểm khác nhau, nhưng không ngờ cửa hàng trang phục lại để hai người cùng đến lấy đồ, mọi công sức đều đổ sông đổ biển.

Hai cô gái nhìn nhau, cả hai đều nhận ra đối phương, bởi vì dấu hiệu rõ ràng nhất là trên tay họ đều có một chiếc hộp đóng gói giống hệt nhau.

Chu Tuệ Mẫn luôn mím môi, vẻ mặt Vương Tổ Hiền cũng rất phức tạp, khi gặp mặt cả hai đều không nói lời nào.

Lâm Tiểu Mạn cố ý tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn Vương Tổ Hiền một cái, “Đây chẳng phải cô Vương sao?

Cô cũng đến cửa hàng này thử đồ à?” Vương Tổ Hiền khách sáo nói vài câu với Lâm Tiểu Mạn, ánh mắt cuối cùng lại dừng trên chiếc hộp đựng lễ phục trong tay Chu Tuệ Mẫn.

Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền, hai người vốn không nói gì, lại làm cùng một hành động.

Trong lòng cô cũng rất tò mò, rốt cuộc Lâm Hựu Luân đã thiết kế bộ lễ phục như thế nào cho Vương Tổ Hiền.

Ánh mắt hai người bình tĩnh đối diện nhau trong cửa hàng, không hề bùng lên tia lửa như tưởng tượng, nhưng không khí lại có chút gượng gạo.

“Em có thể xem quần áo của chị không?” Chu Tuệ Mẫn rụt rè hỏi, ánh mắt cô như thể đang lo lắng Vương Tổ Hiền sẽ không đồng ý vậy.

Phản ứng của Chu Tuệ Mẫn hoàn toàn không giống như Vương Tổ Hiền tưởng tượng là hống hách hay trăm bề gây khó dễ.

Điều này khiến cô đột nhiên cảm thấy có chút ngại, lắp bắp trả lời: “Đương nhiên rồi, nhưng em cũng có thể xem của chị không?” Chu Tuệ Mẫn gật đầu, nhìn vẻ dịu dàng đáng yêu của cô ấy, Vương Tổ Hiền đột nhiên cảm thấy hình như mình đã quá thô lỗ khi ở bên Lâm Hựu Luân.

Vương Tổ Hiền đang ngưỡng mộ vẻ dịu dàng đáng yêu của Chu Tuệ Mẫn, còn Chu Tuệ Mẫn lại cảm thấy Vương Tổ Hiền quả thực rất đẹp, dáng người cao ráo lại có khí chất, bắt đầu có chút tự ti về bản thân.

Hai người phụ nữ đáng lẽ phải đứng ở vị trí đối lập ngay từ đầu, lúc này lại có thể bất ngờ chung sống hòa bình.

Lâm Tiểu Mạn đứng bên cạnh nơm nớp lo sợ, trong lòng đã thầm cảm ơn khắp chư Phật.

Đồng thời oán hận sự đào hoa của Lâm Hựu Luân, nhưng lại không thể không thừa nhận vận may của tên này thật sự tốt đến kinh người, thế mà cũng được.

Hai cô gái chỉ đơn thuần có ý so sánh và tò mò, chứ không phải thực sự đã bắt tay giảng hòa.

Trở lại phòng thử đồ, họ đều lấy quần áo ra.

Vương Tổ Hiền cũng rất thích màu trắng, nhưng không thể không thừa nhận bộ lễ phục đuôi cá này chỉ có Chu Tuệ Mẫn mới có thể mặc lên toát ra cảm giác công chúa cổ tích.

Còn Chu Tuệ Mẫn cũng rất thích chiếc váy dài lụa đen thướt tha của Vương Tổ Hiền, nhưng màu đen lại không hợp với hình tượng và khí chất của cô, rất khó mặc lên được vẻ cao quý gợi cảm như Vương Tổ Hiền.

Sau một hồi so sánh, cả hai cô gái đều miệng nói quần áo của đối phương đẹp hơn, nhưng thực ra trong lòng rất khó quyết định.

Chỉ có thể nói mỗi người một vẻ đẹp riêng, nhưng thế nào cũng không phân biệt được hơn kém.

Lâm Hựu Luân đã tặng Vương Tổ Hiền đôi găng tay dài vô giá, còn Chu Tuệ Mẫn cũng nhận được một chiếc khăn choàng lông.

So đi so lại cũng chỉ là hòa, cả hai cô gái đều cảm thấy vô vị.

Chương 66

Khi chia tay ở cửa hàng, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đều nhìn đối phương một cái đầy ẩn ý.

Trong lòng hai người đều rõ, cuộc đối đầu thực sự chỉ mới bắt đầu.

Vô Tuyến tổ chức buổi tiệc này để quảng bá cho bộ phim 《Côn Luân》 sắp bấm máy, không chỉ mời rộng rãi các nhân vật nổi tiếng trong giới mà truyền thông đến dự cũng không ít.

Thảm đỏ đón khách trải dài từ cửa khách sạn đến lề đường, phóng viên đứng hai bên chụp ảnh, những chiếc xe nhỏ chở khách nối tiếp nhau.

Hầu hết khách mời bước lên thảm đỏ đều vội vã, ít giao lưu với truyền thông hai bên, chỉ có những ngôi sao đang nổi như Chu Nhuận Phát, Uông Minh Thuyên mới dừng lại hợp tác chụp ảnh, sau đó trả lời đơn giản một hai câu hỏi.

Khi Vương Tinh dẫn Khâu Thục Trân trong chiếc váy dạ hội đỏ rực bước lên thảm đỏ, các phóng viên tại hiện trường lập tức phấn khích, ống kính đều chĩa về phía hai người, đèn flash nháy liên tục thành một dải.

Khâu Thục Trân từng làm người mẫu nên không hề run sợ trước ống kính máy ảnh, nhưng Vương Tinh không ngờ cửa khách sạn lại có một trận địa truyền thông lớn đến vậy, trong lòng chợt có chút hối hận.

Chuyện lên báo thì nhỏ, nhưng truyền đến tai vợ lại phải tốn công giải thích. "Đạo diễn Vương, phim mới của Gia Hòa do Lâm Hựu Luân giám chế, nhưng anh ấy lại không tìm anh làm đạo diễn.

Dư luận đồn rằng hai người đã cãi vã, anh có điều gì muốn nói về chuyện này không?" Vương Tinh đang nghĩ tối nay về nhà sẽ giải thích với vợ thế nào, thì bên cạnh bỗng có phóng viên nhắc đến Lâm Hựu Luân.

Vương Tinh chợt lóe lên một ý, trong lòng đã có chủ ý. "Cô Khâu Thục Trân đang đứng cạnh tôi đây chính là một trong những nữ nhân vật chính do A Luân đích thân chọn cho bộ phim truyền hình 《Côn Luân》.

Nếu tôi và cậu ấy cãi vã, làm sao tôi có thể mời cô Khâu làm bạn đồng hành của mình chứ?" Vương Tinh mượn cơ hội giới thiệu Khâu Thục Trân với truyền thông, cố ý liên hệ cô với Lâm Hựu Luân, nhằm đánh lạc hướng tầm nhìn của truyền thông. "Tôi và A Luân là bạn tốt, nhưng không nhất thiết phải hợp tác trong mọi bộ phim.

Mọi người đều biết tôi khá giỏi quay phim hài, 《Đổ Thần》 đã là bộ phim nghiêm túc nhất mà tôi từng quay rồi.

Các anh nói thể loại phim đó không phải sở trường của tôi, A Luân tìm người khác quay cũng là chuyện rất bình thường.

Hơn nữa, hiện tại tôi còn có một bộ 《Đổ Thánh》 đang chuẩn bị bấm máy, kịch bản cũng là do A Luân viết.

Bộ phim đó dù có là tìm tôi quay thật thì tôi cũng không có thời gian đâu." Lời Vương Tinh nói nửa thật nửa giả, lập tức có phóng viên đứng ra phản bác: "Nữ nhân vật chính của 《Côn Luân》 chẳng phải là hai gương mặt mới được Thiệu thị hết lòng lăng xê là Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền sao?

Cô Khâu đây trước giờ hình như chưa từng nghe nói đến." "Anh có nghiêm túc đọc tiểu thuyết 《Côn Luân》 không, không biết trong đó còn có một nữ nhân vật chính tên A Tuyết à?

Chính là sau này c*t..." Vương Tinh đột nhiên im bặt, nhưng các phóng viên xung quanh đều nghe rõ chữ "ch*t" từ miệng anh ta thốt ra, lập tức xôn xao.

Tiểu thuyết 《Côn Luân》 vẫn chưa đăng đến chương A Tuyết chết, độc giả và truyền thông đều đang đoán về số phận của các nhân vật trong truyện.

Thông tin lộ ra từ miệng Vương Tinh chẳng khác nào một tiếng sét đánh ngang tai.

Sau phút chốc ngỡ ngàng, các phóng viên như được tiêm thuốc kích thích, vây lấy Vương Tinh truy vấn dồn dập.

Nói nhiều ắt sai, Vương Tinh đã từng ăn một vố vì chuyện này, đương nhiên sẽ không trả lời câu hỏi của phóng viên nữa.

Nhưng các phóng viên lại không chịu dễ dàng bỏ qua, có người trực tiếp vượt qua hàng rào, đuổi lên thảm đỏ để đặt câu hỏi, cảnh tượng nhất thời mất kiểm soát.

Vương Tinh bị phóng viên vây giữa, bất đắc dĩ đành tung hỏa mù: "Bộ tiểu thuyết này còn rất nhiều tình tiết mà mọi người không ngờ tới, tôi chỉ có thể nói cho mọi người biết câu chuyện sau này vô cùng đặc sắc, những chuyện khác không tiện nói thêm." Nhân viên an ninh khách sạn kịp thời có mặt, giải tán phóng viên.

Vương Tinh và Khâu Thục Trân vừa vào sảnh khách sạn, đã nghe phía sau lại có một trận ồn ào, động tĩnh còn lớn hơn lúc nãy.

Vương Tinh nghĩ bụng chẳng lẽ Lâm Hựu Luân lại đen đủi như vậy, đi sau anh ta đến khách sạn, trực tiếp đụng phải ổ phóng viên sao?

Quay đầu nhìn lại, thân thể như đột nhiên bị đóng băng, lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Vương Tổ Hiền mặc một chiếc đầm dài đuôi cá màu đen, đi đôi giày cao gót vàng, xuất hiện đầy chấn động, lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Lớp trang điểm môi đỏ rực không hề khiến cô nhiễm phong trần, mà ngược lại càng tôn lên vẻ cao quý quyến rũ, hệt như nữ thần giáng trần, một mình bước đi trên thảm đỏ, khí thế đã lấn át tất cả các ngôi sao trước đó.

Mọi cử chỉ, ánh mắt, nụ cười đều toát lên khí chất siêu phàm thoát tục, khiến Vương Tinh gần như không dám tin đây vẫn là Vương Tổ Hiền, người mới chỉ đóng một bộ phim văn nghệ Đài Loan, là tân binh mới toanh trong giới điện ảnh Hong Kong sao? "Chiếc váy đẹp quá." Khâu Thục Trân tấm tắc khen ngợi đến nín thở, chỉ khẽ thốt lên một tiếng cảm thán như trẻ con.

Vương Tinh nghe thấy vậy mới phản ứng lại, Vương Tổ Hiền tất nhiên đẹp, nhưng chiếc váy dạ hội dài màu đen cô đang mặc mới là nguyên nhân chính thu hút sự chú ý của mọi người.

Kiểu váy dạ hội này là lần đầu tiên xuất hiện, vóc dáng của Vương Tổ Hiền lại thuộc kiểu trời sinh để mặc đồ đẹp, hai yếu tố này bổ trợ cho nhau, dễ dàng khiến mọi người chấp nhận thiết kế tiên phong này.

Nhất thời, mọi người đều đoán chiếc váy dạ hội này là của nhà thiết kế thời trang nào, nhưng trong số đó chỉ có Vương Tinh đoán ra được đáp án.

Vừa nhìn thấy chiếc váy dạ hội dài này, Vương Tinh đã biết chuyện này không thể thoát khỏi liên quan đến Lâm Hựu Luân.

Tuy nhiên, lần này anh ta đã đánh giá quá cao tài năng của Lâm Hựu Luân.

Ý tưởng thiết kế chiếc váy là do Lâm Hựu Luân đưa ra, nhưng người thực sự hiện thực hóa những ý tưởng đó vẫn là các nhà thiết kế thời trang chuyên nghiệp.

Mắt Khâu Thục Trân sáng lấp lánh, ngắm nhìn xuất thần, trong lòng đầy vẻ ngưỡng mộ.

Cô khát khao biết bao nhiêu được sở hữu một chiếc váy như vậy, để có thể giống như Vương Tổ Hiền, chiếm hết mọi sự chú ý trên thảm đỏ.

Các phóng viên hai bên thảm đỏ không tiếc cuộn phim, tiếng "tách tách" liên tục bấm máy, đèn flash nhấp nháy không ngừng. "Cô Vương, chiếc váy dạ hội dài này đẹp quá, có phải được đặt may riêng cho buổi tiệc này không?" "Cô Vương có biết nhà thiết kế của chiếc váy dạ hội dài này không?

Đối phương là nam hay nữ, hai người có quan hệ gì?" Có quá nhiều câu hỏi liên quan đến chiếc váy dạ hội dài, Vương Tổ Hiền không biết nên trả lời câu nào trước, đành chọn ra một vài câu tiêu biểu để trả lời, nhưng trong câu trả lời không tiết lộ tên nhà thiết kế. "Cô Vương, có tin đồn nói cô và Lâm Hựu Luân tiên sinh đang hẹn hò, còn có truyền thông chụp được ảnh hai người đi dạo Đài Bắc, chiếc váy này có phải là tín vật định tình Lâm sinh tặng cô không?" Phóng viên đặt câu hỏi này dường như biết không ít chuyện nội bộ.

Câu hỏi này vừa ra, các phóng viên xung quanh đều đồng loạt ngừng hỏi, đều tỏ ra hứng thú nồng hậu với chuyện này.

Khuôn mặt đang mỉm cười của Vương Tổ Hiền lập tức lạnh lại.

Câu hỏi này thực sự đã chọc giận cô, cô liền phát tác ngay tại chỗ: "Váy mặc trên người tôi, ai tặng thì liên quan gì đến anh?" Vị phóng viên kia cũng không tức giận, tiếp tục đọc ra một loạt tên những người đàn ông gần đây có tin đồn với Vương Tổ Hiền, truy vấn

Vương Tổ Hiền chiếc váy có phải là do một trong số những người đó tặng hay không.

Vương Tổ Hiền tức giận quay đầu đi, không trả lời câu hỏi nữa, nhấc tà váy trực tiếp bước lên bậc thang trước cửa khách sạn.

Phóng viên còn muốn đuổi theo hỏi, nhân viên an ninh khách sạn vội vàng ngăn họ lại.

Nỗi bất an, lo lắng như sợi tơ, nhẹ nhàng bám víu và quấn chặt lấy trái tim Chu Tuệ Mẫn, cô không biết phải diễn tả tâm trạng mình lúc này như thế nào?

Căng thẳng, kích động, hạnh phúc, sợ hãi.

Cô tự nhủ: đừng hoảng, nhưng trong lòng lại như có một chú thỏ trắng nhỏ, đập loạn xạ.

Cô ngồi trên xe, lúc thì kéo kéo vạt váy, lúc thì chỉnh lại tà váy, hai tay không biết phải đặt đâu cho phải.

Lâm Hựu Luân nhận ra sự căng thẳng của Chu Tuệ Mẫn lúc này, liền đặt bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của cô vào lòng bàn tay mình, như hồi nhỏ hai người chơi trò chơi, dùng ngón tay nhẹ nhàng cù vào lòng bàn tay cô.

Lòng bàn tay Chu Tuệ Mẫn đã không còn sợ nhột nữa, nhưng khi Lâm Hựu Luân nắm lấy tay cô, cô có thể cảm nhận được một cảm giác đáng tin cậy, ấm áp, khiến tâm trạng hỗn loạn cũng bình tĩnh lại rất nhiều. "Sau này em tổ chức concert, đối mặt với hàng vạn khán giả, lúc đó căng thẳng thì sao đây?" Thấy Lâm Hựu Luân với ánh mắt hàm tiếu nhìn mình, Chu Tuệ Mẫn có chút khó xử cúi đầu, khẽ nói: "Gặp anh, em sẽ không căng thẳng nữa." "Vậy là sau này mỗi concert của em, anh đều phải có mặt à?" "Đây là anh tự nói đó nha, không được nuốt lời!" Chu Tuệ Mẫn đột nhiên ngẩng đầu, trên khuôn mặt

dịu dàng mỉm cười lộ ra hai lúm đồng tiền nông.

Lâm Hựu Luân không kìm được đưa tay khẽ véo mũi cô, trêu chọc cô phản kháng.

Chương 67

Lâm Hựu Luân tựa đầu vào ghế sau xe, nghiêng mặt nhìn Chu Tuệ Mẫn, như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật. "Thích chiếc váy này không?" Chu Tuệ Mẫn gật đầu, rồi khẽ thở dài: "Tiếc là chỉ mặc được một lần." Lâm Hựu Luân nhún vai không cho là đúng: "Như vậy không tốt sao?

Anh nhớ hồi nhỏ em luôn ước có váy mặc không hết, anh thấy ước muốn của em sắp thành hiện thực rồi." "Hồi trước anh muốn mở nhà hàng, mỗi ngày có đùi gà ăn không hết.

Hiện tại anh không mở nhà hàng cũng có đùi gà ăn không hết, ước muốn của anh chẳng phải cũng thành hiện thực sao?" Nhắc đến những chuyện thú vị hồi nhỏ của hai người, Chu Tuệ Mẫn trong vô thức đã thả lỏng tâm trạng.

Trong lúc hai người nói chuyện, chiếc xe của họ đã ổn định dừng lại trước cửa khách sạn.

Chu Tuệ Mẫn vốn đã không còn căng thẳng, nhưng nhìn ra ngoài xe một cái, cái nhìn này lại khiến tim cô càng hoảng loạn.

Nhiều phóng viên như vậy, nhiều ống kính đèn flash như vậy, hai tay cô không biết phải đặt đâu, mắt cũng không biết phải nhìn đi đâu. "Kẻ ngẩn người phải là họ chứ không phải em, đi thôi!" Lâm Hựu Luân nâng cánh tay lên, ý bảo Chu Tuệ Mẫn khoác tay anh.

Làn da trắng nõn nà như cẩm thạch, kết hợp với váy đuôi cá sequin bạc, khi Chu Tuệ Mẫn vừa bước lên thảm đỏ, không khí xung quanh dường như ngưng đọng lại, tất cả mọi người nín thở, tất cả đều bị vẻ đẹp tuyệt thế của cô hớp hồn, trong nhất thời không thể tìm được từ ngữ miêu tả thích hợp.

Chiếc váy đuôi cá thiết kế ôm sát tôn lên vóc dáng tuyệt đẹp của Chu Tuệ Mẫn, còn Lâm Hựu Luân bước đi bên cạnh cô thì hoàn toàn lu mờ, trở thành một nhân vật như người qua đường.

Mười mấy giây sau, mọi người cuối cùng cũng hoàn hồn từ tạo hình váy tiên cá lộng lẫy đầy kinh diễm của Chu Tuệ Mẫn.

Các phóng viên điên cuồng bấm nút chụp, đèn flash nhấp nháy không ngừng như những vì sao trên bầu trời đêm.

Vương Tổ Hiền mặc một chiếc váy dạ hội dài chưa từng thấy đã khiến người ta chấn động, giờ Chu Tuệ Mẫn lại xuất hiện với một chiếc váy dạ hội dài có kiểu dáng mới lạ độc đáo, sự tò mò trong lòng các phóng viên lập tức bùng cháy.

Không ít người đã âm thầm so sánh hai cô gái, nhưng cuối cùng lại bất lực nhận ra rằng, Vương Tổ Hiền thanh lệ thoát tục, Chu Tuệ Mẫn cao quý tao nhã, trên thảm đỏ đều thu hút ánh nhìn như nhau, đúng là bất phân thắng bại, mỗi người một vẻ.

Xuất xứ của hai chiếc váy dạ hội lập tức trở thành điều mà tất cả phóng viên tại hiện trường đều muốn biết.

Vô số câu hỏi liên quan cũng ồ ạt kéo đến, và không giống như đối tượng thường xuyên được ống kính và đèn flash chiếu vào, hỏa lực câu hỏi lại chĩa thẳng vào Lâm Hựu Luân. "Lâm tiên sinh, chiếc váy của cô Chu Tuệ Mẫn hôm nay thật siêu đẳng, là anh tặng cô ấy phải không?" Người đầu tiên nắm bắt cơ hội đặt câu hỏi lại chính là phóng viên trước đó đã chọc giận Vương Tổ Hiền.

Hắn hỏi một câu vẫn chưa đã, tiếp tục hỏi: "Cô Vương Tổ Hiền hôm nay cũng mặc một chiếc váy dài đặc biệt đẹp, cũng là Lâm tiên sinh tặng sao?" "Có lẽ là làm ở cùng một cửa hàng, nhưng chuyện đó liên quan gì đến tôi?" Người sáng suốt đều biết chuyện này không thể thoát khỏi liên quan đến Lâm Hựu Luân, nhưng Lâm Hựu Luân cứ giả

vờ như không biết gì, các phóng viên xung quanh đều bó tay. "Trước đây có tin đồn Lâm tiên sinh đang hẹn hò với cô Vương, hôm nay cô ấy một mình tham gia tiệc, còn Lâm tiên sinh lại dẫn cô Chu đến, đây có ẩn tình gì khác, hay là hai người đã chia tay?" "Yêu đương là các anh nói, chia tay cũng là các anh nói, tôi còn có thể nói gì nữa?" Câu hỏi ngược của Lâm Hựu Luân khiến vị phóng viên kia vô cùng xấu hổ.

Các phóng viên khác thấy không thể moi tin từ miệng Lâm Hựu Luân về Vương Tổ Hiền, liền lập tức thay đổi hướng, hỏi về chuyện giữa Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn. "Lâm tiên sinh, hiện tại giới giải trí đều đồn rằng nhân vật Hoa Hiểu Sương trong 《Côn Luân》 được viết dựa trên nguyên mẫu cô Chu, cách nói này là thật sao?" "Mỗi độc giả đều có Hoa Hiểu Sương trong lòng mình, còn Tuệ Mẫn chính là Hoa Hiểu Sương trong lòng tôi, điều này tôi không phủ nhận." Lời Lâm Hựu Luân vừa thốt ra, không chỉ các phóng viên đối diện xôn xao, mà Chu Tuệ Mẫn đứng cạnh anh cũng sững sờ.

Ban đầu Lâm Tiểu Mạn cũng dùng lý do này để thuyết phục cô diễn Hoa Hiểu Sương, nay đích thân nghe Lâm Hựu Luân thừa nhận điều này, khuôn mặt rạng rỡ của cô đột nhiên ánh lên vẻ mơ mộng, dường như trong lòng đang trải nghiệm một cuộc sống tươi đẹp của tương lai xa xôi. "Lâm tiên sinh có từng nghĩ đến việc mời cô Chu làm bạn gái của mình không?" Chu Tuệ Mẫn chợt tỉnh khỏi cảnh đẹp, đột nhiên trở nên căng thẳng, chỉ sợ nghe câu trả lời phủ định từ Lâm Hựu Luân. "Chuyện này tôi nói không được, các anh phải hỏi fan của Tuệ Mẫn có đồng ý không." Lâm Hựu Luân không trực tiếp trả lời, Chu Tuệ Mẫn thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng lại lo lắng không yên.

Cô mất tập trung, không nhớ phóng viên sau đó đã hỏi những câu hỏi gì, chỉ nhớ cùng Lâm Hựu Luân đi đi dừng dừng, đợi đến khi vào

sảnh khách sạn, trước mắt không còn những đèn flash chói mắt nữa, Chu Tuệ Mẫn mới tỉnh lại từ trạng thái như mộng như ảo đó.

Thiệu Dật Phu ngồi trong xe nhìn bóng dáng Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn bước vào khách sạn, cảm thán nói một tiếng: "Đúng là trai tài gái sắc, một cặp trời sinh!" Phương Dật Hoa cười nhạt: "Tôi thấy Tiểu Hiền và Lâm Hựu Luân cũng rất đẹp đôi." Thiệu Dật Phu biết cô ấy cố ý thiên vị, cũng không vạch trần, chỉ bảo tài xế lái xe thẳng vào bãi đỗ xe.

Ông đã lớn tuổi rồi, không muốn ra thảm đỏ tranh giành sự chú ý với người trẻ nữa.

Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn vừa bước vào buổi tiệc, lập tức trở thành tâm điểm chú ý của mọi phía.

Đa số mọi người bị thu hút bởi chiếc váy đuôi cá thanh tân tao nhã của Chu Tuệ Mẫn, nhưng những người thật sự có địa vị, ánh mắt lại đều đổ dồn vào Lâm Hựu Luân.

Trong số những văn nhân "làm giàu bằng văn chương" ở Hong Kong, Kim Dung, Nghê Khoáng đều là những nhân vật kiệt xuất.

Nhưng một người như Lâm Hựu Luân, chưa đầy hai mươi tuổi mà đã sở hữu hàng chục triệu tài sản thì vô cùng hiếm thấy.

Tiểu thuyết viết ra bán hơn 2 triệu bản ở nước ngoài, kịch bản như tùy tay viết ra đều đạt doanh thu phòng vé bùng nổ, chỉ với hai điểm này thôi, Lâm Hựu Luân đã củng cố vững chắc danh tiếng "tài tử" của mình.

Vị trí biên kịch trong giới điện ảnh Hong Kong từ trước đến nay rất thấp, kịch bản cũng rất ít khi bán được giá cao.

Nhưng kể từ khi Lâm Hựu Luân có danh hiệu "biên kịch vạn triệu", giá trị của các biên kịch khác cũng tăng theo.

Thực tế kịch bản của Lâm Hựu Luân từ trước đến nay không phải là "bán", mà là lấy kịch bản "góp vốn", cuối cùng nhận tiền chia doanh thu phòng vé.

Chuyện này người trong giới đa số đều biết rõ, nhưng người dân thường lại không nghĩ vậy.

Chuyện "biên kịch vạn triệu" sau khi được truyền miệng và báo lá cải thêu dệt, cuối cùng câu chuyện một kịch bản bán 10 triệu lại trở thành sự thật hiển nhiên, khiến người ta dở khóc dở cười.

Biên kịch ở Hong Kong chỉ cần nổi tiếng, đa số đều sẽ chuyển sang tự làm đạo diễn, nhưng Lâm Hựu Luân lại không có ý định này, luôn giữ mối quan hệ nửa vời với giới giải trí.

Vì vậy, đa số mọi người vẫn coi anh là một văn nhân.

Kim Dung, người được mời tham dự buổi tiệc, cũng có quan điểm như vậy.

Thẩm Bảo Tân không tìm ra lý do gì để phản bác, chỉ có thể đồng tình với cách nói này, nhưng trong lòng vẫn có chút nghi ngờ về quyết định của Kim Dung.

Kim Dung lại có niềm tin rất lớn vào chuyến đi này.

Ông đứng từ xa quan sát một lúc, đợi Lâm Hựu Luân chào hỏi bạn bè và ứng phó xong với những người muốn bắt chuyện, ông liền cầm ly rượu đi tới.

Chu Tuệ Mẫn đi cùng quản lý Lâm Tiểu Mạn đến chỗ khác, Vương Tổ Hiền bận xã giao ở buổi tiệc còn nhiều hơn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân không tìm được ai để nói chuyện, đang định tìm một góc yên tĩnh ngồi một mình, quay người lại thì thấy một ông lão hiền từ, thân thiện, dưới sự tô điểm của khí chất nho nhã, toát lên một

thân phận không cần nói cũng rõ. "Hậu bối văn sinh, xin diện kiến Kim Đại Hiệp!" Lâm Hựu Luân chắp tay hành lễ với Kim Dung, cách gặp mặt độc đáo khiến Kim Dung không khỏi mỉm cười, phẩy tay nói: "Hôm nay đâu phải đại hội anh hùng, trò này của cậu tôi không chịu nổi đâu.

Ở đây cũng không có người ngoài, chúng ta cứ giao hảo bình thường đi." "Tra lão tiên sinh là minh chủ văn đàn Hong Kong, huống hồ sau này tôi còn mong được tiếp tục viết tiểu thuyết kiếm tiền trên《Minh Báo》, ông nói vậy là làm khó tôi rồi." Lâm Hựu Luân nói vậy không phải cố ý nịnh hót.

Ít nhiều gì văn nhân Hong Kong cũng có liên hệ với《Minh Báo》, nên Kim Dung có địa vị "minh chủ" trong giới văn hóa và xuất bản Hong Kong.

Lâm Sơn Mộc, nhân vật cha đẻ của kinh tế học Hong Kong, từng làm tư liệu viên ở phòng tư liệu《Minh Báo》, được Kim Dung thưởng thức, cử đi Anh học kinh tế, sau tự lập nghiệp, sáng lập《Tín Báo》.

Nhà văn Trương Quân Mặc nổi tiếng với tản văn từng là phóng viên của《Minh Báo》.

Tiểu thuyết gia Giang Chi Nam từng là biên tập viên của《Minh Báo》.

Nữ tác gia Diệc Thư cũng từng làm phóng viên giải trí cho《Minh Báo》.

Chuyên mục của《Minh Báo》trong giới văn hóa Hong Kong có vị thế "giang hồ" đặc biệt.

Báo lớn thù lao thấp, nhưng người vẫn đổ xô đến.

Có chuyên mục trên《Minh Báo》đã trở thành biểu tượng địa vị

của văn nhân Hong Kong.

Kim Dung cười ha ha: "Tôi khó khăn lắm mới để Quách Tĩnh giữ được Tương Dương, nhưng cậu thì hay rồi, trực tiếp để Lương Tiêu dẫn quân Nguyên đánh xuyên Nam Tống.

Kể cả chúng ta đã từng giao đấu một lần rồi, cậu còn gì phải lo lắng chứ?" "Tôi đoán ông đến tìm tôi, chắc chắn không phải để bàn chuyện tiểu thuyết." Lâm Hựu Luân không kiên trì nữa, nhưng ngữ khí vẫn cung kính. "Lâm sinh có nhận định gì về tình hình đại lục hiện nay?" Kim Dung hỏi, ý muốn khảo nghiệm Lâm Hựu Luân.

Chương 68

Lâm Hựu Luân không trực tiếp đưa ra quan điểm nào, mà kể cho Kim Dung một câu chuyện cười: "Có lần Liên Hiệp Quốc tổ chức hội nghị, nguyên thủ các nước châu Âu, Mỹ và Liên Xô đều đi xe đến hội trường.

Ba chiếc xe hành trình đến một ngã ba chữ T, người Mỹ rẽ trái, người Liên Xô rẽ phải.

Tài xế hỏi vị thủ trưởng phía sau đi đường nào, thủ trưởng nói: 'Bật xi nhan phải, rẽ trái!'" Kim Dung nghe xong câu trả lời của vị thủ trưởng đó liền bật cười, nhưng rất nhanh sau đó ông ngừng cười, suy ngẫm kỹ ý nghĩa sâu xa của câu chuyện, dần dần nét mặt trở nên nghiêm túc. 《Minh Báo》vào thập niên 60 từng mở chuyên mục "Bắc Vọng Thần Châu", mỗi ngày đăng tin tức về đại lục, đáp ứng nhu cầu của người Hong Kong vốn không biết gì về đại lục.

Từ đó 《Minh Báo》 với hình ảnh "lập trường độc lập" trở thành cơ quan có thẩm quyền đưa tin về châu Âu và đại lục.

Mặc dù lập trường của 《Minh Báo》và Kim Dung về vấn đề châu Âu thường bị người ta chê cười là "kẻ cơ hội" và "cỏ đầu tường" gió chiều nào xoay chiều đó, nhưng bước sang thập niên 80, 《Minh Báo》đã phát triển thành một tờ báo tri thức có phong cách độc lập, có sức ảnh hưởng rộng rãi.

Xã luận của 《Minh Báo》luôn có ảnh hưởng lớn đến xã hội Hong Kong, không chỉ được chính quyền cảng Anh chú ý, mà còn được nội địa và Đài Loan coi trọng.

Kim Dung luôn quan tâm đến cải cách mở cửa của đại lục.

Giống như nhiều người Hong Kong, Kim Dung nghi ngờ liệu

chính sách này có duy trì lâu dài được không.

Nhưng qua ý nghĩa câu chuyện cười của Lâm Hựu Luân, ông lại có vẻ rất tin tưởng vào cải cách mở cửa của đại lục.

Chuyện này ngoài việc chờ thời gian kiểm chứng, không ai dám kết luận vội vàng.

Kim Dung ban đầu chỉ muốn thăm dò thái độ của Lâm Hựu Luân, không ngờ lại nghe được một câu trả lời thú vị. "Tôi nghe nói Tra lão tiên sinh đã đồng ý tham gia Ủy ban soạn thảo Luật Cơ bản Hong Kong, ở đây tôi có một thỉnh cầu." Lâm Hựu Luân bỏ vẻ đùa cợt, nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Tôi biết việc xây dựng Luật Cơ bản là để đảm bảo sau khi trở về đại lục, Hong Kong sẽ duy trì vị thế độc lập tương đối dưới thể chế của đại lục, nhưng tôi hy vọng Tra lão tiên sinh khi soạn thảo Luật Cơ bản, cũng phải xem xét vấn đề giao tiếp và hòa nhập giữa Hong Kong và đại lục sau khi trở về, đừng để mười, hai mươi năm sau, người Hong Kong vẫn chỉ cảm thấy mình là người Hong Kong mà không phải người châu Âu." Nghĩ đến việc sau này Hong Kong trở về hơn chục năm, người dân cảng vẫn có nhiều sự bài xích đại lục, Lâm Hựu Luân cảm thấy có chút bi ai.

Thấy Kim Dung lộ vẻ không hiểu, anh tiếp tục giải thích: "Nguyên tắc cơ bản 'Người cảng tự trị' không sai, nhưng Luật Cơ bản nên là một cây cầu chứ không phải một bức tường.

Nếu chính sách cải cách mở cửa của đại lục có thể tiếp tục, ít nhất trong hai, ba mươi năm tới vẫn có thể duy trì tăng trưởng kinh tế mạnh mẽ, và địa vị địa lý của Hong Kong đã định rồi, sau khi trở về sự phụ thuộc vào đại lục sẽ ngày càng mạnh.

Nếu trong lòng không có cảm giác thuộc về quốc gia này, sau khi trở về người cảng sẽ tự xử lý ra sao?" Lời nói của Lâm Hựu Luân khiến Kim Dung suy tư.

Lúc này Thẩm Bảo Tân cũng cầm ly rượu đi tới. "Hai vị đại tài tử, thấy hai người nói chuyện vui vẻ thế, đến cả tôi, một thương nhân đầy mùi tiền này cũng không kìm được mà muốn đến góp vui, không không hoan nghênh chứ?" Người bình thường nhắc đến 《Minh Báo》chỉ biết Kim Dung.

Thực tế, trong giai đoạn đầu thành lập 《Minh Báo》, ngoài việc dựa vào tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung để thu hút độc giả, thủ đoạn kinh doanh của Thẩm Bảo Tân cũng có công không nhỏ.

Chỉ là Thẩm Bảo Tân có ít cổ phần ở 《Minh Báo》, và dù ở ủy ban biên tập hay ủy ban hành chính, Kim Dung, người giữ vai trò chủ tịch lâu năm, luôn là người đưa ra quyết sách cao nhất.

Vì vậy, không nhiều người biết tên Thẩm Bảo Tân.

Qua giới thiệu của Kim Dung, Lâm Hựu Luân mới biết thân phận của Thẩm Bảo Tân, nói "hân hạnh", nhưng không đoán được ý đồ của Thẩm Bảo Tân.

Thẩm Bảo Tân nâng ly chúc Lâm Hựu Luân: "Nghe nói không ít chuyện về Lâm sinh, trong lòng tò mò không chịu nổi, đặc biệt đến gặp vị cao nhân ẩn mình trong phòng thu băng đĩa mà sáng tác này, mong Lâm sinh đừng trách." "Thẩm tiên sinh nói đùa rồi!" Lâm Hựu Luân nâng ly rượu, coi đó là lời chào hỏi xã giao của Thẩm Bảo Tân. "Nhưng gần đây tôi lại nghe nói một chuyện, Lâm sinh dường như đã không còn làm việc ở phòng thu băng đĩa đó nữa, không biết bây giờ đang làm ở đâu?" Thẩm Bảo Tân hỏi tiếp. "Thất nghiệp ở nhà, tạm thời vẫn chưa nghĩ ra muốn làm gì, Thẩm tiên sinh lẽ nào có công việc tốt muốn giới thiệu cho tôi?" Lâm Hựu Luân đã cảm nhận được điều gì đó trong lời Thẩm Bảo Tân, nhưng không chắc chắn lắm. "Phó chủ biên 《Minh Báo》, Lâm sinh có hứng thú không?" Đây là quyết định mà Kim Dung và Thẩm Bảo Tân đã bàn bạc từ trước.

Thẩm Bảo Tân giành nói trước Kim Dung là muốn tạo mối quan hệ với Lâm Hựu Luân trước, sau này nếu Kim Dung thật sự chuyển giao 《Minh Báo》 cho Lâm Hựu Luân, có mối quan hệ giới thiệu này, Thẩm Bảo Tân cũng sẽ không chịu thiệt nhiều.

Thái độ của Thẩm Bảo Tân thay đổi nhanh đến nỗi Kim Dung cũng không kịp trở tay.

Nhưng nghĩ lại, ông hiểu Thẩm Bảo Tân đang để lại đường lui cho tương lai, đó là lẽ thường tình, Kim Dung cũng không tiện nói gì, huống hồ Thẩm Bảo Tân mời Lâm Hựu Luân gia nhập 《Minh Báo》, Kim Dung vốn cũng có ý đó.

Lâm Hựu Luân thực sự rất bất ngờ.

Vô Tuyến, Gia Hòa kéo anh thì còn hiểu được, sao 《Minh Báo》 cũng đột nhiên hứng thú với anh? "Vì đã đồng ý gia nhập Ủy ban soạn thảo Luật Cơ bản, tôi không thể phân tâm làm hai việc được.

Không thì tôi sẽ từ chức chủ biên 《Minh Báo》, nhưng công việc của tòa soạn luôn cần giao cho một người đáng tin cậy để quản lý." Kim Dung nhìn Lâm Hựu Luân, ý người ông muốn chọn đã rõ ràng.

Lâm Hựu Luân lắc đầu: "Tôi là người rất lười, để tôi viết lách thì được, quản lý một tòa soạn báo e là lực bất tòng tâm." Kim Dung mời Lâm Hựu Luân gia nhập 《Minh Báo》, hứa cho vị trí phó chủ biên, ban đầu không kỳ vọng Lâm Hựu Luân có thể trực tiếp quản lý, chỉ muốn anh hiểu biết về 《Minh Báo》, và Kim Dung cũng cần thời gian để khảo sát năng lực của anh, để xác định liệu anh có thể trở thành người kế nhiệm của mình hay không.

Kim Dung và vợ có hai con trai và hai con gái.

Con trai cả được đặt nhiều kỳ vọng lại tự sát ở Mỹ, trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng ông.

Con trai thứ lại chuyên tâm vào đánh giá ẩm thực, làm kế toán nhiều năm ở tòa soạn, sau chuyển sang công ty xuất bản, nhưng vẫn không quên ăn uống, tự hào là "đệ tử bát đại", theo học nhà ẩm thực Thái Lan, viết bài đánh giá ẩm thực cho nhiều báo và tạp chí.

Con gái lớn sau khi kết hôn thì chuyên tâm chăm sóc chồng con.

Con gái út 12 tuổi bái sư họa sĩ thủy mặc Đinh Diễn Dung, mê mẩn vẽ tranh.

Cả ba người con đều không có ý định kế thừa sự nghiệp của Kim Dung.

Khi tuổi tác ngày càng cao, Kim Dung không thể không bắt đầu xem xét vấn đề người kế nhiệm. 《Minh Báo》là kết tinh tâm huyết cả đời của Kim Dung.

Dù có ý định chuyển nhượng cổ phần, ông cũng phải cẩn thận khảo sát người được chọn.

Lâm Hựu Luân phù hợp với yêu cầu của ông về mọi mặt, chỉ thiếu sự hiểu biết về 《Minh Báo》.

Để anh bắt đầu từ vị trí phó chủ biên, dần dần tìm hiểu mọi khía cạnh của 《Minh Báo》, sau này Kim Dung mới yên tâm giao phó 《Minh Báo》cho anh.

Trong tương lai, Kim Dung sẽ chuyển nhượng cổ phần 《Minh Báo》cho doanh nhân Vu Bình Hải vào năm 1992, khi 《Minh Báo》đang ở thời kỳ đỉnh cao nhất.

Kim Dung lúc này bày tỏ ý định, Lâm Hựu Luân ngạc nhiên, nghĩ Kim Đại Hiệp đúng là coi trọng mình.

Để mua lại 《Minh Báo》, trong 4, 5 năm phải có ít nhất vài trăm triệu tài sản, đối với người khác thì đây là chuyện không dám mơ tới.

Cành ô liu bất ngờ từ 《Minh Báo》 lại khiến Lâm Hựu Luân thêm phần kỳ vọng vào tương lai.

Kiếm tiền trong giới giải trí bằng phim ảnh, tạo danh tiếng trong giới văn hóa bằng báo chí, chuyện danh lợi song thu như vậy Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không từ chối.

Lâm Hựu Luân đồng ý gia nhập 《Minh Báo》.

Kim Dung còn có những mối xã giao khác trong tiệc, thấy mục đích đã đạt được, hẹn gặp lại để nói chuyện chi tiết hơn, liền hài lòng cùng Thẩm Bảo Tân cáo từ.

Lâm Hựu Luân cầm ly rượu, đang cúi đầu suy nghĩ chuyện làm việc ở 《Minh Báo》, phía sau bỗng có người khẽ gọi "Lâm tiên sinh".

Quay đầu nhìn, anh thấy Khâu Thục Trân đứng sau mình. "Gã mập đó đâu rồi?" Lâm Hựu Luân vô thức hỏi một câu, thấy nụ cười trên mặt Khâu Thục Trân cứng lại, mới nhận ra mình không nên hỏi trực tiếp như vậy.

Nhất thời không nghĩ ra chủ đề thích hợp khác, Lâm Hựu Luân liền khen trang phục của Khâu Thục Trân: "Chiếc váy đỏ này rất hợp với vóc dáng của cô." "Tôi mặc đại thôi, sao đẹp bằng váy Lâm tiên sinh tặng cô Chu và cô Vương được." Khâu Thục Trân thở dài, giọng có chút tự ti.

Lâm Hựu Luân nhún vai không cho là đúng: "Mặc đại thôi mà cũng đẹp thế này, cô Khâu có tư chất hơn người, sau này còn lo không có váy đẹp mà mặc sao?" Lời này cuối cùng cũng khiến Khâu Thục Trân vui vẻ trở lại, rồi cô kể chuyện Vương Tinh sắp xếp cô làm nữ chính trong 《Đổ Thánh》.

Vì là kịch bản của Lâm Hựu Luân, Khâu Thục Trân muốn hỏi ý

kiến anh.

Chương 69

Lâm Hựu Luân uống một ngụm rượu đỏ, đặt ly xuống rồi gật đầu nói: "Tôi thấy cô rất phù hợp, hơn nữa đây là một cơ hội không tồi, biết đâu đóng xong bộ phim này cô lại thành đại minh tinh." Vương Tinh làm phim, những mặt khác có thể không đáng tin cậy, nhưng ánh mắt chọn nữ chính của anh ta chắc chắn không sai.

Mặc dù các nữ chính trong phim của anh ta đa số đều xuất hiện với hình ảnh bình hoa di động, nhưng những bình hoa này đều rất gợi cảm, rất đáng yêu.

Vương Tổ Hiền sau khi ứng phó xong với đám phóng viên cuồng nhiệt, vừa hay đi ngang qua đây, thấy Lâm Hựu Luân và Khâu Thục Trân đang đứng nói chuyện, liền đi tới hỏi: "Hai người đang nói gì vậy?" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Đương nhiên là nói về em." Vương Tổ Hiền nhìn Lâm Hựu Luân và Khâu Thục Trân với vẻ nghi ngờ, trong lòng không tin có chuyện trùng hợp như vậy. "Nói chiếc váy cô Vương hôm nay mặc rất đẹp." Khâu Thục Trân cũng phản ứng nhanh, lập tức tiếp lời Lâm Hựu Luân.

Vương Tổ Hiền lộ vẻ buồn bã, thở dài nói: "Đâu phải chỉ mình tôi có." Lâm Hựu Luân nghe Vương Tổ Hiền nói với giọng điệu buồn bã, không khỏi cảm thấy thương tiếc, dỗ dành cô: "Lần sau nhất định anh sẽ tặng em một món quà độc nhất vô nhị." Vương Tổ Hiền lúc này mới vui vẻ trở lại, nhưng lại nói với Khâu Thục Trân: "A Trân, em đừng để tên này dùng lời ngon tiếng ngọt mà lừa gạt nhé, đàn ông ai cũng nói một đằng làm một nẻo, lúc này anh ta dỗ dành em, trong lòng lại không biết đang nghĩ đến ai đâu." “Có phải tôi đã bỏ lỡ điều gì không?” Chu Tuệ Mẫn từ khay của tiếp tân lấy một ly champagne, thướt tha đi tới, dưới vẻ ngoài yếu ớt lại ẩn chứa khí chất kiên cường

không chịu thua.

Vương Tổ Hiền thầm nghĩ đúng là nói Tào Tháo Tào Tháo đến, trên mặt vẫn tươi cười đáp: "Cô Chu đã kết thúc xã giao rồi sao?" "Cô Vương chẳng phải cũng xong việc rồi sao?" Chu Tuệ Mẫn ngầm hiểu mà đáp lại.

Hai cô gái vốn đã là tâm điểm của buổi tiệc, lúc này tụ lại một chỗ, ánh mắt của đa số mọi người trong buổi tiệc đều bị thu hút.

Đáng tiếc Lâm Hựu Luân lại không có phúc hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, anh giờ đây một đầu hai lớn, không biết phải làm sao để khuyên Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn tách ra.

Những người khác trong buổi tiệc lại không nghĩ như vậy, họ chỉ thấy Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đứng hai bên Lâm Hựu Luân, bên cạnh còn có một cô gái nhỏ nhắn mặc váy đỏ, đúng là diễm phúc không nhỏ.

Thế nhưng đối với cảnh tượng này, không có nhiều người cảm thấy bất ngờ, Lâm Hựu Luân trẻ tuổi giàu có, lại mang danh "tài tử", sao có thể không gắn với cái mác "phong lưu"?

Vì mọi người đều cho rằng tài tử thì phải phong lưu, vậy nên việc Lâm Hựu Luân lúc này được chúng mỹ nhân vây quanh cũng không tổn hại hình tượng, truyền ra ngoài thậm chí còn là một chuyện tốt đẹp.

Nhưng thật không may, có người lại không vừa mắt, lén lút hừ lạnh một tiếng.

"Ba người phụ nữ đó không phải hạng hiền lành gì, đừng thấy thằng nhóc đó bây giờ đắc ý, sau này ai chơi ai còn chưa biết đâu." Phan Địch Sinh đợi hồi lâu, thấy không ai bên cạnh hưởng ứng, đành ho khan che giấu sự ngượng ngùng.

“Phan thiếu, Lâm Hựu Luân này là người mà cả Gia Hòa lẫn Thiệu thị đều tranh nhau lôi kéo, không thể coi thường anh ta được.” Hồng Kình Bảo tốt bụng khuyên một câu.

Gia Hòa vốn luôn ủng hộ các nhà làm phim có thực lực tự mình thành lập công ty vệ tinh, chỉ đầu tư chứ không can thiệp vào sản xuất, mà Trâu Văn Hoài đối với hành động tự ý ra ngoài quay phim của các đạo diễn dưới trướng cũng mắt nhắm mắt mở.

Hồng Kình Bảo ngoài việc điều hành công ty Bảo Hòa của mình, lại dưới sự tài trợ của thương gia đá quý Phan Địch Sinh, cùng với quái kiệt giới điện ảnh Thẩm Kiến Huân thành lập một công ty Đức Bảo.

Phan Địch Sinh nắm giữ 60% cổ phần của công ty Đức Bảo, trên danh nghĩa liền là ông chủ lớn của công ty.

Nếu không phải coi trọng việc gã này chịu chi tiền quay phim, Hồng Kình Bảo căn bản sẽ không có thời gian rảnh để đi cùng vị công tử bột này tham gia buổi tiệc của Vô tuyến.

Phan Địch Sinh kẹp điếu xì gà trong tay, thờ ơ nói: “Không phải chỉ là một kịch bản bán được một ngàn vạn sao?

Anh qua đó nói với anh ta, Đức Bảo cũng sẽ trả một ngàn vạn, mua của anh ta một kịch bản!” Phan Địch Sinh quả thật rất trọng thể diện, nhưng anh ta không hề ngốc. 《Bảo bối trí đa tinh》 của Gia Hòa và 《Đổ thần》 của Vĩnh Thịnh đều kiếm được bộn tiền, riêng thu nhập bán bản quyền đã gấp mấy lần doanh thu phòng vé trong nước.

Một ngàn vạn mua một kịch bản nghe có vẻ hoang đường, nhưng các công ty điện ảnh đằng sau thực ra kiếm được còn nhiều hơn, nếu không thì tại sao nhiều người lại săn đón kịch bản của Lâm Hựu Luân đến vậy.

Doanh thu bán bản quyền của 《Đổ thần》 không cao bằng 《Bảo bối trí đa tinh》, nhưng phần trăm chia cho Lâm Hựu Luân và Vương Tinh của Vĩnh Thịnh cộng lại ít nhất cũng có 800 vạn.

Phan Địch Sinh đầy tham vọng muốn gây dựng sự nghiệp lớn trong giới điện ảnh, việc cấp bách trước mắt không phải là sở hữu rạp chiếu phim của riêng mình, mà là phải tìm cách làm nổi tiếng công ty trước.

Phan Địch Sinh, người am hiểu nghệ thuật quảng cáo, đương nhiên sẽ không làm ăn thua lỗ, trong lòng anh ta sớm đã có tính toán đâu ra đấy.

Lâm Hựu Luân hiện đang nổi như cồn, Đức Bảo mua một kịch bản từ tay anh, sau đó tiết lộ thông tin cho truyền thông, đến lúc đó một phen tuyên truyền rầm rộ, Đức Bảo còn sợ không có danh tiếng sao?

Tuy nhiên, ý định thực sự, Phan Địch Sinh sẽ không nói cho Hồng Kình Bảo biết, anh ta chỉ muốn tỏ ra phong thái đại gia ném tiền như rác, để Hồng Kình Bảo sau này một lòng một dạ theo anh ta làm việc.

Mặc dù Hồng Kình Bảo trong thâm tâm coi thường những công tử nhà giàu như Phan Địch Sinh, nhưng tuyệt đối sẽ không cãi lời tiền bạc.

Phan Địch Sinh muốn ông ta qua đó nói chuyện với Lâm Hựu Luân, ông ta cũng chính hy vọng nhân cơ hội này kết chút giao tình với Lâm Hựu Luân, tự nhiên liền đồng ý ngay.

Thân hình mập mạp của Hồng Kình Bảo chen đến bên cạnh Lâm Hựu Luân, quả thật có chút phá hỏng phong cảnh.

Một cảnh tượng tài tử hí giai nhân đẹp đẽ cứ thế bị phá hỏng, mọi người đều mất hứng, ai cũng nghĩ Lâm Hựu Luân là "tài tử", khẳng

định sẽ không coi trọng một "kẻ vũ phu thô lỗ" như Hồng Kình Bảo, Hồng Kình Bảo lúc này chen tới chỉ tự rước lấy nhục.

Thế nhưng không ngờ phản ứng tiếp theo của Lâm Hựu Luân lại khiến mọi người kinh ngạc.

"Anh Tam Mao, sao anh lại đến đây?" Lâm Hựu Luân làm ra vẻ rất thân với Hồng Kình Bảo, nhiệt tình đi lên chào hỏi ông ta, nhưng trong bóng tối lại không ngừng ra hiệu bằng mắt cho Hồng Kình Bảo.

Nếu Hồng Kình Bảo không đến, Lâm Hựu Luân thật sự không biết phải làm sao để thoát khỏi Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền.

Hồng Kình Bảo phản ứng cũng đủ nhanh, sau khi hiểu ra lập tức vỗ vai Lâm Hựu Luân, khách sáo xưng anh xưng em một phen.

Hai người diễn xuất ăn ý, Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn không hề nhìn ra sơ hở.

Hai cô gái đều tưởng Lâm Hựu Luân và Hồng Kình Bảo đã quen biết từ lâu, Hồng Kình Bảo lúc này đến tìm Lâm Hựu Luân chắc chắn có chuyện chính sự, vì vậy cả hai đều rất hiểu chuyện mà không tiếp tục quấn lấy Lâm Hựu Luân.

Vương Tổ Hiền kéo Khâu Thục Trân cùng đi, Chu Tuệ Mẫn tuy ở lại, nhưng cũng ngoan ngoãn đứng một bên, không quấy rầy Lâm Hựu Luân và Hồng Kình Bảo nói chuyện.

Hồng Kình Bảo tặc lưỡi, giơ ngón cái khen: "Lâm lão đệ, đúng là phúc khí tốt đó." Lâm Hựu Luân cười khổ lắc đầu, "Anh Tam Mao, anh đừng cười nhạo tôi nữa, nếu phúc tề nhân thật sự dễ hưởng như vậy, tôi còn cần phải chật vật như bây giờ sao?" Vở kịch đã diễn xong, Hồng Kình Bảo không tiện tiếp tục gọi "lão đệ", liền đổi giọng gọi "Lâm tiên sinh", sau đó thuật lại ý muốn Phan Địch Sinh mời Lâm Hựu Luân viết một kịch bản cho công ty Đức Bảo.

“Chúng tôi Đức Bảo sẵn sàng ra giá một ngàn vạn, mời Lâm tiên sinh giúp viết một kịch bản.” Lời gốc của Phan Địch Sinh là “bảo” Lâm Hựu Luân viết kịch bản, nhưng qua lời Hồng Kình Bảo lại biến thành “mời”, một chữ khác biệt, lại càng thể hiện sự thành ý.

Lâm Hựu Luân nhất thời không nắm rõ ý đồ của Phan Địch Sinh, liền đưa mắt nhìn về phía Hồng Kình Bảo.

Phan Địch Sinh đang ngồi trên sofa, thoải mái rít một hơi xì gà, thấy Lâm Hựu Luân đưa mắt nhìn về phía này, chỉ giơ ly lên, coi như là đã chào hỏi.

Theo Phan Địch Sinh thấy, mức giá một ngàn vạn Lâm Hựu Luân căn bản không thể từ chối, mình cũng không cần thiết phải giả vờ lịch sự hạ mình.

Lâm Hựu Luân đối với Phan Địch Sinh không có ác cảm, chỉ là hai bên chắc chắn sẽ vì tranh giành hệ thống rạp Thiệu thị mà trở thành kẻ thù, lúc này thấy Phan Địch Sinh với vẻ mặt chắc mẩm mình sẽ thắng, trong lòng anh đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười.

“Anh Tam Mao, không phải tôi không nể mặt anh, thực sự là gần đây có quá nhiều việc phải làm, thật sự không thể sắp xếp thời gian viết kịch bản, mong anh và ông chủ Phan thông cảm nhiều.” Phan Địch Sinh tự tin như vậy, nếu không để anh ta thất vọng một lần, Lâm Hựu Luân chính mình cũng cảm thấy không đành lòng. 【Cầu sưu tầm, đề cử】 (Lần cuối cùng khẩn cầu phiếu Tam Giang, tuy hy vọng hạng nhất không lớn, nhưng số phiếu đạt đến mức hứa hẹn tăng thêm chương nhất định sẽ có, cảm ơn mọi người!) “Cái gì, một ngàn vạn mà anh ta từ chối ư?” Tin tức Hồng Kình Bảo mang về khiến Phan Địch Sinh suýt nữa tưởng mình nghe nhầm, anh ta bật dậy, như một con bò tót bị kích động, mắt tròn xoe, cánh mũi phập phồng, gân xanh nổi đầy cổ, răng nghiến ken két.

“Tại sao?” Ba chữ này hoàn toàn được rặn ra từ kẽ răng.

“Anh ta nói gần đây không có thời gian viết kịch bản.” Hồng Kình Bảo cũng không hiểu tại sao Lâm Hựu Luân lại từ chối, chỉ thuật lại nguyên văn lời của Lâm Hựu Luân.

Phan Địch Sinh tức đến nghiến răng ken két, tức nổ phổi!

Anh ta cười vì quá tức giận, liên tục nói ba chữ “Được!”, dập tắt điếu xì gà trong ly rượu, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Hồng Kình Bảo.

“Tôi thấy hai người vừa nãy khoác vai bá cổ, có vẻ rất thân thiết, chuyện này anh giải thích thế nào?” Hồng Kình Bảo không ngờ Phan Địch Sinh lại đột nhiên hỏi chuyện này, nhưng không thể nói là Lâm Hựu Luân kẹt giữa hai người phụ nữ không thoát thân được, chính mình cũng bị anh ta lợi dụng làm bia đỡ đạn một lần.

Chỉ có thể đánh liều nói mình và Lâm Hựu Luân như bạn cũ vừa gặp đã thân.

Lý do gượng ép này đánh chết Phan Địch Sinh cũng không tin, ban đầu anh ta nghi ngờ Hồng Kình Bảo giở trò quỷ, nhưng suy nghĩ lại thì thấy Hồng Kình Bảo hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy.

Phan Địch Sinh miệng không tiếp tục truy vấn chuyện này, nhưng trong lòng lại có một nghi vấn.

Nhìn Lâm Hựu Luân bên kia nói cười vui vẻ, anh ta hằn học bỏ lại một câu “cứ chờ xem”, sắc mặt tái mét gọi Hồng Kình Bảo rồi bỏ đi.

Sau khi Phan Địch Sinh đi, Vương Tinh, người luôn vắng mặt trong buổi tiệc, cuối cùng cũng xuất hiện.

Anh ta cầm một ly rượu, vui trên nỗi đau của người khác mà trêu chọc Lâm Hựu Luân: “Nếu tôi là anh, tôi sẽ viết bừa một kịch bản cho anh ta, dù sao tiền này không kiếm thì phí.

Đến lúc tranh giành hệ thống rạp Thiệu thị, anh cứ ra giá cao hơn anh ta một ngàn vạn, dùng tiền của anh ta đánh bại anh ta, như vậy mới thú vị." Lâm Hựu Luân liếc Vương Tinh một cái không thiện cảm, "Đắc tội chết Phan Địch Sinh, có lợi gì cho tôi?" "Hôm nay anh phải cảm ơn ông chủ Phan, nếu không phải anh ta bảo Hồng Kình Bảo qua, hai vị tiểu thư đó sẽ dễ dàng bỏ qua cho anh sao?" Vương Tinh vuốt cằm, "Tôi cứ thắc mắc, tại sao mỗi lần vận may của anh đều tốt như vậy?" Lâm Hựu Luân nghiêm mặt hỏi ngược lại: "Tôi còn muốn hỏi anh đấy, bình thường thì nói mình rất trượng nghĩa, sao lúc tôi gặp nạn lại không thấy anh ra giúp tôi giải vây?" Vương Tinh sững sờ một chút, vội vàng cười xòa nói: "Họ biết tôi và anh thân thiết, tôi qua đó họ cũng đoán được tôi đang giúp anh che chắn, chỉ càng làm mọi chuyện thêm rắc rối." Giải thích này Lâm Hựu Luân miễn cưỡng có thể chấp nhận, liền không truy cứu chuyện Vương Tinh trốn một bên xem mình làm trò cười nữa, sau đó nói đến chuyện của Khâu Thục Trân.

Chương 70

“Anh tìm cô ấy quay phim tôi không quản được, nhưng anh cũng không cần thiết phải công khai đưa cô ấy ra như vậy chứ?

Nhiều phóng viên ở đó, anh không sợ chuyện truyền đến tai vợ anh sao?” Vương Tinh không dám nói với Lâm Hựu Luân rằng mình đã đổ hết mọi chuyện lên đầu anh Luân, chỉ nói rằng mình ngươi ngay không sợ bóng tà.

Dù sao vợ anh ta đã hiểu lầm Khâu Thục Trân là bạn gái của Lâm Hựu Luân, vậy thì cứ để cô ấy hiểu lầm mãi đi.

Bây giờ chỉ riêng Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đã khiến Lâm Hựu Luân rất đau đầu rồi, tự nhiên không có thời gian để suy nghĩ thêm về vấn đề của Khâu Thục Trân, anh thầm nghĩ đợi một thời gian nữa Vương Tinh tự mình chán, sau đó sẽ khuyên Khâu Thục Trân, mối nợ lằng nhằng của hai người này liền có thể kết thúc.

Thiệu Dật Phu chỉ thoáng xuất hiện trong buổi tiệc rồi rời đi trước, những chuyện xảy ra sau đó đều là do Phương Dật Hoa về kể lại cho ông.

Biết Kim Dung và Lâm Hựu Luân đã từng gặp nhau, hơn nữa hai bên nói chuyện rất vui vẻ, Thiệu Dật Phu không khỏi thở dài.

“Người ta nói văn nhân thường coi thường nhau, nhưng hai người họ lại trở thành bạn vong niên.” “E rằng mục đích của Tra Lương Dung tìm Lâm Hựu Luân không đơn giản như vậy, tôi nghe nói ông ấy chuẩn bị từ chức chủ nhiệm tòa soạn 《Minh Báo》 sau một thời gian nữa, ai sẽ tiếp quản thì chưa ai nhắc đến, ông nói liệu có phải…” Phương Dật Hoa nhẹ nhàng đấm bóp chân cho Thiệu Dật Phu, chuyện này bà nghĩ còn phức tạp hơn một chút.

Thiệu Dật Phu cũng không đoán ra được ý định của Kim Dung, nhưng chuyện này cũng không liên quan nhiều đến Thiệu thị, ông liền không để tâm.

Tiếp đó Phương Dật Hoa lại nói đến chuyện Phan Địch Sinh sau khi bảo Hồng Kình Bảo tìm Lâm Hựu Luân liền giận dỗi bỏ đi, đôi mắt đang nhắm hờ của Thiệu Dật Phu đột nhiên mở ra, ông bản năng nhận ra chuyện này có thể có vấn đề.

"Phan Địch Sinh làm ăn rất có bài bản, nhưng kinh doanh công ty điện ảnh lại là một người ngoại đạo.

Một người tinh ranh như Hồng Kình Bảo, nếu không coi Phan Địch Sinh là mạnh thường quân, căn bản không thể hợp tác với anh ta.

Ngược lại, thái độ của Lâm Hựu Luân lại khiến tôi rất bất ngờ, tại sao anh ta lại từ chối Đức Bảo?" "Có lẽ Phan Địch Sinh ra giá quá thấp." Phương Dật Hoa suy nghĩ một lát rồi nói.

Thiệu Dật Phu lại lắc đầu, "Phan Địch Sinh có ý muốn phát triển Đức Bảo lớn mạnh, cách tốt nhất chính là mượn danh tiếng của Lâm Hựu Luân để mở ra cục diện.

Chỉ cần quay được một bộ phim như《Bảo bối trí đa tinh》hoặc《Đổ thánh》, đều có thể khiến Đức Bảo nổi tiếng như Tân Nghệ Thành năm xưa, đạo lý này anh ta chắc chắn hiểu, chi tiền nhất định sẽ không nhỏ mọn." "Phan Địch Sinh xuất thân giàu có, trên người khó tránh có chút tính khí công tử bột, có phải là anh ta đã làm phật ý Lâm Hựu Luân ở đâu đó, nên Lâm Hựu Luân mới không nể mặt anh ta?" Phương Dật Hoa lại nghĩ đến một khả năng khác.

Giải thích này nghe có vẻ hợp lý, nhưng Thiệu Dật Phu lại cảm thấy bất kể là Phan Địch Sinh hay Lâm Hựu Luân, đều không phải loại người hành động bốc đồng.

Trừ khi hai người có mâu thuẫn không thể hòa giải hoặc xung đột lợi ích rất trực tiếp, nếu không thì không cần thiết phải trực tiếp trở mặt như vậy.

"Lâm Hựu Luân và Phan Địch Sinh trước đây không có giao thiệp, không thể có mâu thuẫn gì.

Còn xung đột lợi ích thì càng không cần nói, hai người họ một người là văn nhân một người là thương nhân, sẽ có xung đột lợi ích gì chứ?" Phương Dật Hoa không hiểu hỏi.

Thiệu Dật Phu trong lòng cũng đang nghĩ chuyện này, đột nhiên một ý nghĩ bám chặt lấy tâm trí ông.

"Đức Bảo bị Gia Hòa chèn ép, Phan Địch Sinh mới có hứng thú với hệ thống rạp Thiệu thị; còn Lâm Hựu Luân không chấp nhận sự chiêu mộ của bất kỳ công ty điện ảnh nào, bà nói liệu thằng nhóc này có phải cũng đang nhắm vào hệ thống rạp Thiệu thị không?" Phương Dật Hoa dừng tay, suy nghĩ nghiêm túc một lúc, cảm thấy đúng là có khả năng này.

Thiệu Dật Phu thở dài, "Thằng nhóc này e rằng ngay từ khi đồng ý giúp Thiệu thị viết kịch bản, đã bắt đầu lên kế hoạch cho chuyện này rồi." "Nói vậy kịch bản mà anh ta đưa cho chúng ta có vấn đề sao?" Phương Dật Hoa có chút không dám tin.

Thiệu Dật Phu lắc đầu, "Nếu tôi không đoán sai, kịch bản này quay ra chắc chắn sẽ bán rất chạy." Phương Dật Hoa càng lúc càng hồ đồ, nếu Lâm Hựu Luân đang nhắm vào hệ thống rạp Thiệu thị, tại sao lại phải viết kịch bản bán chạy cho Thiệu thị, đây chẳng phải là tự mình rước họa vào thân sao?

"Anh ta muốn tôi nhìn rõ hiện thực, sau đó ép tôi đưa ra quyết định." Thiệu Dật Phu đã đoán ra được tám chín phần ý nghĩ của Lâm Hựu Luân, "Tham vọng của thằng nhóc này còn lớn hơn tôi tưởng, chỉ

là không biết anh ta sẽ lấy gì để tranh giành với Phan Địch Sinh." Phương Dật Hoa cũng không đoán ra được Lâm Hựu Luân lấy đâu ra sự tự tin đó, đợi thêm hai ba năm nữa Lâm Hựu Luân có thể sẽ có thực lực để tranh giành với Phan Địch Sinh, nhưng Thiệu thị lại không thể đợi lâu như vậy. 【Cầu sưu tầm, đề cử】 (Đây là chương tăng thêm theo lời hứa phiếu Tam Giang, hôm nay còn ba chương nữa, cảm ơn mọi người!) Buổi tiệc còn chưa kết thúc, Lâm Hựu Luân liền tìm một lý do, cùng Chu Tuệ Mẫn rời đi.

Vương Tổ Hiền vốn muốn đi cùng Lâm Hựu Luân, nhưng lại bị Vương Tinh chặn lại, kề tai nói mấy câu, cô mới dẹp bỏ ý định rời đi.

Lâm Hựu Luân trước tiên đưa Chu Tuệ Mẫn về nhà, sau đó dưới sự nhiệt tình giữ lại của mẹ Chu, ngồi lại uống trà một lúc, cuối cùng lại vội vã quay lại khách sạn trước khi buổi tiệc kết thúc, đưa Vương Tổ Hiền về nhà, nhiệm vụ coi như kết thúc.

Lâm Hựu Luân kéo lê thân thể mệt mỏi về nhà, tắm rửa xong đi ra, mẹ anh nói Chung Sở Hồng vừa mới đến.

"A Hồng tìm con có việc, nghe nói con đang tắm nên không vào nhà, chỉ nói con tắm xong thì qua nhà cô ấy một chuyến." Lâm Hựu Luân "à" một tiếng, vơ đại một chiếc áo sơ mi mặc vào, mang dép lê liền chuẩn bị ra khỏi cửa, cuối cùng lại bị mẹ anh chặn lại.

"Con mặc bộ này đến nhà người ta à?" Trần Huệ Tình đánh giá từ trên xuống dưới cách ăn mặc của con trai, bảo anh nhanh chóng thay dép, rồi tìm một bộ quần áo tươm tất mặc vào.

"Đến đó rồi cũng phải thay, quần áo đến đó cũng phải cởi, có mấy bước chân lên xuống lầu thôi, cô Hồng cũng không phải người ngoài, mặc trang trọng như vậy không thấy rườm rà sao?" Lâm Hựu Luân miệng oán trách, nhưng vẫn dưới sự giám sát của mẹ mà thay dép và quần áo.

Đến cửa nhà Chung Sở Hồng, Lâm Hựu Luân nhấn chuông liền nghe thấy tiếng bước chân vang lên bên trong, nhưng đợi nửa ngày cửa mới mở, Chung Sở Hồng đi ra thì đã thay một bộ đồ thường ngày – quần jean bó sát màu xanh đậm, bốt cổ cao màu đỏ sẫm, áo khoác trắng tinh, đều là những kiểu dáng thời thượng nhất lúc bấy giờ.

Lâm Hựu Luân đứng ở cửa đánh giá kỹ Chung Sở Hồng một lượt, nghi hoặc hỏi: "Em bình thường ở nhà đều mặc trang trọng như vậy sao?" Chung Sở Hồng liếc xéo anh một cái đầy quyến rũ, không chút khách khí phản bác: "Vậy anh đây vừa mặc vest vừa thắt cà vạt, rốt cuộc là đến nhà hàng xóm chơi hay tham gia buổi tiệc vậy?" "Anh cũng muốn mặc thoải mái một chút, nhưng mẹ anh ép anh phải thay." Lâm Hựu Luân tựa vào khung cửa, nhìn gương mặt hồng hào của Chung Sở Hồng, giống như một quả táo đỏ ngon lành, khiến người ta rất muốn cắn một miếng.

"Ngược lại là em, sẽ không phải là lúc anh gõ cửa em mới thay bộ quần áo này đó chứ?" "Đâu có!" Chung Sở Hồng miệng không thừa nhận, nhưng ánh mắt hoảng loạn đã bán đứng cô.

Vừa nãy lúc Lâm Hựu Luân đến gõ cửa, cô thật sự chỉ mặc đồ ngủ, mừng rỡ chạy ra định mở cửa, lại đột nhiên nhận ra mặc như vậy gặp người có chút không hợp, vội vàng thay quần áo.

"Dù sao chúng ta cũng đã thay xong quần áo rồi, em lại đứng ở cửa không cho anh vào, chi bằng chúng ta cùng ra ngoài ăn khuya đi." Lâm Hựu Luân đề nghị.

Không đợi Chung Sở Hồng trả lời, Lâm Hựu Luân liền kéo tay cô ra khỏi cửa, tiện tay còn giúp cô đóng cửa lại.

Chung Sở Hồng trừng Lâm Hựu Luân một cái, nhưng tay bị Lâm Hựu Luân nắm, lời từ chối thế nào cũng không nói ra được, trong lúc cấp bách liền nói một câu: "Ví tiền của em vẫn còn trong nhà!" "Đi ăn

cùng anh, lẽ nào còn cần em trả tiền sao?" Lâm Hựu Luân rất đại trượng phu nói một câu, chọc cho Chung Sở Hồng liếc xéo liên tục phản đối.

"Hơn nữa, lúc em vội vàng thay quần áo, chắc không mang chìa khóa đúng không?" Nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ mặt cười gian xảo, Chung Sở Hồng đột nhiên "á" một tiếng che miệng, tức giận sốt ruột trừng mắt nhìn tên gia hỏa này, chỉ hận không thể dùng gót giày đạp mạnh anh một cái.

"Đều tại anh, bây giờ em ngay cả nhà cũng không về được rồi!" Lâm Hựu Luân nhún vai, với vẻ mặt vô tội nói: "Giờ này thợ sửa khóa chắc đã tan làm rồi, ăn khuya xong thì đến nhà anh đi!" Chung Sở Hồng mặt đỏ bừng lên, tức đến giậm chân, "Ai muốn đến nhà anh!" Lâm Hựu Luân lần này nhận ra lời nói của mình có chút ẩn ý, vội vàng giải thích: "Em đừng hiểu lầm, ý anh là, em đến nhà anh ở lại một đêm với mẹ anh, sáng mai rồi tìm thợ đến mở khóa." Chung Sở Hồng cắn răng do dự một hồi, ví tiền cũng không mang theo, cô muốn ra ngoài ở khách sạn cũng không được, chỉ có thể làm theo cách Lâm Hựu Luân nói.

Thuyết phục được Chung Sở Hồng, trong lòng Lâm Hựu Luân liền chỉ còn lại suy nghĩ về việc ăn uống.

"Đi thôi, đi ăn khuya!" Người Hồng Kông thích ăn khuya, các quán ăn vỉa hè đủ loại món ăn vặt, cá viên, lòng bò, mì hoành thánh, lạp xưởng nướng, bánh kếp bơ đậu phộng, mùi vị các món ăn vặt tỏa ra khắp đường phố, rất ít người có thể cưỡng lại sự cám dỗ của ẩm thực.

Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng tìm một quán lẩu vỉa hè ngồi xuống, Chung Sở Hồng biến tất cả sự uất ức suốt buổi tối thành sức ăn, vẻ mặt thả lỏng mà ăn uống ngon lành, khiến Lâm Hựu Luân

không khỏi lo lắng, liệu cô cứ ăn như vậy thì thân hình có bị biến dạng không.

“À đúng rồi, hôm nay em tìm anh có chuyện gì sao?” Ăn khuya được một nửa, Lâm Hựu Luân mới nhớ ra hỏi Chung Sở Hồng chuyện này.

“Anh không phải đi tham gia buổi tiệc của Vô tuyến sao?

Em chỉ muốn hỏi anh buổi tiệc có chuyện gì hay ho xảy ra không.” Chung Sở Hồng cũng nhận được lời mời, nhưng vì có việc nên không đi được.

Lâm Hựu Luân thầm nghĩ buôn chuyện đúng là bản tính của phụ nữ, ngay cả Chung Sở Hồng cũng không tránh khỏi.

“Anh còn tưởng Chu muội muội của ai đó và vị tiểu thư Vương ở Đài Loan sẽ đánh nhau tại buổi tiệc.” Chung Sở Hồng cố ý than thở tiếc nuối, nhưng vị chua chát trong lòng thì chỉ có cô mới biết.

Để che giấu cảm xúc này, không đợi Lâm Hựu Luân mở miệng, cô liền tiếp tục hỏi: “Nghe nói anh còn tặng cho mỗi người một chiếc váy dạ hội dài, lẽ nào như vậy là họ đã bị anh mua chuộc rồi sao?” “Thật ra cũng có một phần của em, đáng tiếc tối nay em không đi.” Lời nói của Lâm Hựu Luân khiến Chung Sở Hồng tim khẽ đập mạnh, nhưng suy nghĩ lại liền phát hiện mình suýt nữa bị anh lừa, anh thậm chí còn không biết số đo quần áo của cô, cũng không bảo cô đến cửa hàng nào để đo, loại váy dạ hội đặt may riêng này có thể tùy tiện mua về mà tặng người sao?

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, Lâm Hựu Luân nghe thấy một tiếng thở dài thườn thượt của Chung Sở Hồng.

“Anh này, muốn dỗ người cũng phải tìm một lý do hay hơn chứ, nói vậy thì có ý nghĩa gì?” Lâm Hựu Luân nhìn Chung Sở Hồng đột

nhiên trở nên tâm trạng xuống dốc, trong lòng không kìm được dâng lên một trận yêu thương, dịu dàng nói: "Bộ váy đó vẫn ở nhà anh, vốn định dành cho em một bất ngờ." Chung Sở Hồng lần này thì thật sự tin rồi, trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, nhưng miệng vẫn oán trách: "Còn không biết người ta mặc số mấy mà đã tùy tiện mua quần áo, thật sự cho rằng em dễ lừa như vậy sao?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Số đo quần áo đã được đo từ trước rồi, cho nên anh mới bảo em ăn ít thôi, ăn no bụng quá, về nhà quần áo không vừa thì đừng trách anh." Chung Sở Hồng hoàn toàn ngây người.

Cô đột nhiên nhớ lại trước khi vào đoàn làm phim 《Hắc dạ truyền thuyết》, đạo diễn từng cử người đến đo số đo quần áo cho cô, vì trong bộ phim này, quần áo của các nhân vật nữ chính đều phải được đặt may riêng.

Lâm Hựu Luân là nhà sản xuất của bộ phim, vậy thì chuyện này chắc chắn là qua sự chỉ đạo của anh, mà mình lại ngay từ đầu đã hiểu lầm anh. 【Cầu sưu tầm, đề cử】 Ăn xong bữa khuya, Chung Sở Hồng nhất định đòi Lâm Hựu Luân đưa cô về bằng xe buýt.

Lâm Hựu Luân ban đầu không đồng ý, nhưng không chịu nổi ánh mắt khẩn cầu của Chung Sở Hồng, đành cùng cô ra trạm chờ xe.

"Muộn thế này rồi, tài xế xe buýt chắc đã tan ca từ lâu rồi chứ?" Đợi hơn nửa tiếng đồng hồ, không thấy xe đến, trong lòng Lâm Hựu Luân liền bắt đầu nhũn chân.

"Nhất định sẽ đến mà." Không biết vì lý do gì, Chung Sở Hồng cứ cố chấp chờ đợi chuyến xe đó.

Trong lúc tiếp tục chờ xe, Chung Sở Hồng đột nhiên cảm khái: "Anh có thấy không, thực ra tình yêu giống như chờ xe buýt vậy, đôi khi anh thấy chuyến xe này cũ quá, không chịu lên; đôi khi anh lại thấy chuyến xe này sao không có điều hòa vậy?

Lại không chịu lên; đôi khi, anh lại thấy, ôi!

Chương 71

Đông người quá, thế là lại không lên.

Chờ mãi, chờ mãi, trời lại tối rồi, lòng cũng sốt ruột, vừa thấy xe buýt đến, liền nhảy lên!

Tiêu rồi, đi nhầm xe rồi… Anh lãng phí thời gian lại lãng phí tiền, hơn nữa anh không biết chuyến xe buýt tiếp theo khi nào mới đến." "Bây giờ em rất vội lên xe sao?" Lâm Hựu Luân hỏi.

"Không, em đang chờ." Mắt Chung Sở Hồng lấp lánh trong đêm tối.

"Nhưng nếu chuyến xe buýt này vĩnh viễn không đến thì sao?" Lâm Hựu Luân lại hỏi.

Lông mi dài của Chung Sở Hồng chớp nhẹ mơ màng, trong mắt lộ ra vẻ bối rối, trong lòng thầm nghĩ, đúng vậy, nếu xe không đến thì phải làm sao?

"Nếu là anh thì anh sẽ làm thế nào?" Cô hỏi.

"Rất đơn giản." Lâm Hựu Luân đưa tay ra, chặn một chiếc taxi đang chạy qua, "Đợi không được xe buýt, vậy thì bắt taxi thôi." Chung Sở Hồng chợt giật mình nhận ra, nhưng Lâm Hựu Luân đã kéo cửa xe, không nói nhiều lời liền kéo cô ngồi vào.

"Nếu sau này chuyến xe buýt của em không đến, có thể cân nhắc chiếc taxi này của anh không?" Lúc đóng cửa xe, Lâm Hựu Luân kề tai Chung Sở Hồng thì thầm một câu.

Lâm Hựu Luân lộ ra vẻ mặt kiên quyết, cắn chặt răng, chuẩn bị tinh thần bị cô véo một mảng thịt trên cánh tay, nhưng đợi nửa ngày lại không thấy động tĩnh gì, nhìn trộm Chung Sở Hồng thì mới phát

hiện cô vẫn đang đứng ngây người ở đó.

Tài xế quay đầu lại hỏi họ muốn đi đâu, Chung Sở Hồng mới nhận ra sự mất bình tĩnh của mình, hai phiến hồng triều dâng lên trên má, ngượng ngùng tức giận trừng Lâm Hựu Luân một cái.

Trước mặt tài xế, Chung Sở Hồng không tiện véo cánh tay Lâm Hựu Luân, khiến anh may mắn thoát được một kiếp.

Lâm Hựu Luân gõ cửa nửa ngày, không thấy mẹ anh ra mở cửa, vẫn là Chung Sở Hồng mắt tinh, nhìn thấy dưới khe cửa có nhét một tờ giấy, cúi người nhặt lên.

Lâm Hựu Luân ghé đầu qua nhìn, tờ giấy là do Trần Huệ Tình để lại cho anh, đại ý là nói, dì Từ hàng xóm đột nhiên phát bệnh, con cái đều không ở bên cạnh, bà giúp đi bệnh viện chăm sóc một chút, khoảng trưa mai mới về, chìa khóa cửa bà đã để sẵn trong túi áo Lâm Hựu Luân mặc, bảo Lâm Hựu Luân về nhà tự mở cửa, bữa sáng ngày mai cũng phải tự lo liệu.

Lâm Hựu Luân sờ túi, chìa khóa thật sự ở trong đó, anh mở cửa thay dép, nhưng lại thấy Chung Sở Hồng vẫn đứng ngoài cửa, do dự không chịu vào.

"Phòng khách nhà anh có thể khóa trái bên trong, như vậy em yên tâm rồi chứ?" "Bác gái không ở nhà, em vẫn nên ra ngoài ở khách sạn đi." Chung Sở Hồng vẫn đứng im không chịu nhúc nhích, cô cảm thấy trai đơn gái chiếc ở cùng một chỗ, nếu bị hàng xóm nhìn thấy sẽ ảnh hưởng không tốt.

Lâm Hựu Luân đi ra kéo tay Chung Sở Hồng, "Nửa đêm rồi ai biết em và anh ở cùng một chỗ chứ?" "Anh mau buông tay!" Chung Sở Hồng sốt ruột đến sắp khóc, nếu lúc này có hàng xóm đi ra, nhìn thấy cô và Lâm Hựu Luân như vậy, nhất định sẽ hiểu lầm.

Lâm Hựu Luân thái độ lại rất kiên quyết, "Em đồng ý vào anh mới buông tay." Chung Sở Hồng bất đắc dĩ, đành đi theo Lâm Hựu Luân vào nhà.

Đóng cửa lại, Lâm Hựu Luân nắm tay Chung Sở Hồng nhưng không có ý định buông ra, "Nhắm mắt lại, anh đưa em đi xem quần áo!" Chung Sở Hồng trong lòng vừa ngượng vừa tức, nhưng chỉ có thể nửa tin nửa ngờ mà nhắm mắt lại, mặc cho Lâm Hựu Luân dắt tay cô vào một căn phòng.

Lâm Hựu Luân buông tay, Chung Sở Hồng trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Hựu Luân đi vòng ra sau Chung Sở Hồng, vịn vai cô, dịu dàng nói nhỏ bên tai cô: "Bây giờ em có thể mở mắt ra rồi." Một chiếc váy xanh lá lộng lẫy với hoa văn phù điêu nằm yên tĩnh trên giường, Chung Sở Hồng vừa nhìn thấy đã yêu thích không rời tay, ngồi xuống mép giường, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trên đó, tựa như chạm vào gò má người yêu vậy dịu dàng.

"Em có thể mặc thử trước." Lâm Hựu Luân đi ra ngoài không quên đóng cửa giúp Chung Sở Hồng.

Chung Sở Hồng chạy qua khóa trái cửa lại, lúc này mới bắt đầu thay quần áo.

Chiếc váy dạ hội dài này vốn là được may đo riêng cho Chung Sở Hồng, chất liệu lụa mềm mại ôm sát cơ thể khiến thân hình cô gợi cảm quyến rũ.

Mặc xong váy, cô giơ tay xoay một vòng, Chung Sở Hồng mới phát hiện trong phòng này không có gương.

Ngay lúc này, cửa phòng đột nhiên "rầm rầm" vang lên, Lâm Hựu Luân vừa gõ cửa vừa nói lớn: "Em mặc xong chưa?" Chung Sở Hồng

vội vàng chạy qua kiểm tra khóa cửa, xác định Lâm Hựu Luân không vào được, lúc này mới cách cửa nói với Lâm Hựu Luân: "Quần áo em đã thử rồi, rất vừa người.

Cũng không còn sớm nữa, anh ngủ sớm đi." Lâm Hựu Luân qua đây chính là muốn nhìn một lần Chung Sở Hồng mặc váy dạ hội trông thế nào, không đạt được mục đích khẳng định sẽ không bỏ qua, hơn nữa anh đã sớm nghĩ ra cách vào phòng.

"Anh mang cho em một cái gương, em thử quần áo có thể dùng đến." Đợi một lát, cửa phòng cuối cùng cũng mở một khe nhỏ, Chung Sở Hồng thấy Lâm Hựu Luân thật sự mang đến một chiếc gương soi toàn thân, lúc này mới yên tâm mở cửa.

Lâm Hựu Luân mang gương vào phòng, làm một động tác mời về phía trước gương, rồi tự mình lùi sang một bên.

Chung Sở Hồng đứng trước gương soi toàn thân, ngũ quan sâu sắc quyến rũ, nụ cười duyên dáng, khí chất mê hoặc vẫn khiến người ta không khỏi xao xuyến.

Chiếc váy dạ hội này mọi thứ đều tốt, chỉ là cổ áo trước ngực mở hơi sâu, Chung Sở Hồng không thể không đưa tay giữ chặt ngực, để tránh cảnh tượng bên trong bị Lâm Hựu Luân nhìn thấy, để anh ta chiếm tiện nghi vô ích.

"Thích không?" Lâm Hựu Luân thần không biết quỷ không hay xuất hiện phía sau Chung Sở Hồng, người gần như chạm vào lưng Chung Sở Hồng.

Chung Sở Hồng trong lòng dâng lên chút cảm giác tê dại, lại không tiện bảo Lâm Hựu Luân tránh ra.

Cơ thể cô ấy như bị điện giật mà thẳng tắp, cảm giác tê dại lan khắp toàn thân, không tự giác mà đắm chìm trong một loại hưởng thụ

khó nói.

Lâm Hựu Luân không kìm được đưa tay vịn lấy vòng eo thon gọn của Chung Sở Hồng, hai tay trượt xuống theo vùng bụng phẳng của cô, Chung Sở Hồng chợt giật mình tỉnh lại, nắm chặt tay Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân từ trong ánh mắt của Chung Sở Hồng đọc ra kinh hoảng, ngạc nhiên, ngượng ngùng, xấu hổ và nhiều cảm xúc phức tạp khác, càng có một thái độ kiên quyết, đành phải hậm hực rút tay về.

Không khí trong phòng trở nên rất kỳ lạ, một rào cản vô hình ngăn cách giữa Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng, mỗi khi nói một câu, trong lòng thường đều đập mạnh; đồng thời hơi thở dồn dập, ánh mắt không tự nhiên, thậm chí hai tay cũng không biết đặt vào đâu, dáng đứng thế nào cũng thấy không thoải mái.

Chung Sở Hồng âm thầm tiễn Lâm Hựu Luân ra cửa, đêm đó, cô và Lâm Hựu Luân cùng nhau mất ngủ. 【Cầu sưu tầm, đề cử】 Sáng sớm hôm sau, Chung Sở Hồng đã làm bữa sáng cho Lâm Hựu Luân, lúc rời đi chỉ mang theo bộ lễ phục mà anh tặng.

Lâm Hựu Luân sau đó gọi điện cho Chung Sở Hồng, xác nhận cô đã gọi thợ sửa khóa cửa nhà.

Cả hai đều cảm thấy sẽ rất ngượng ngùng nếu gặp mặt trong thời gian ngắn, nên thống nhất chỉ liên hệ qua điện thoại trong thời gian tới.Hai ngày sau, Lâm Hựu Luân chính thức đi làm tại Minh Báo, anh mới phát hiện công việc này còn nhẹ nhàng hơn nhiều so với tưởng tượng.

Các việc như duyệt bản thảo, hiệu đính, duyệt bài cuối cùng đều có người chuyên trách.

Anh chỉ cần tìm hiểu cách vận hành của cả tòa soạn, chứ không

cần tham gia cụ thể vào từng khâu.

Buổi sáng đầu tiên, trên bàn làm việc của Lâm Hựu Luân chỉ có một tờ ghi chú do Kim Dung gửi đến.

Kim Dung không phải là người ba hoa, nói không ngừng nghỉ, điều này đối lập hoàn toàn với khả năng viết lách của ông.

Dù quản lý một tập đoàn Minh Báo lớn như vậy, nhưng ông lại không thích nói chuyện nhiều.

Khi cần giao việc cho nhân viên, đưa ra chỉ thị hay ý kiến, hoặc trao đổi với tác giả, ông đều thích dùng bút thay lời nói, viết ghi chú hoặc thư.

Các tờ ghi chú của ông thường được viết trên giấy nhớ có in tiêu đề "Minh Báo Hữu Hạn Công Ty", với một định dạng cố định: phía trên ghi "Thưa ông/anh [Tên]", sau đó liệt kê các việc cần làm hoặc giải thích, các mục đều được đánh số và trình bày chi tiết từng hạng mục, cuối cùng thường ký chữ "Tra".

Ngữ điệu tuy khách sáo nhưng là một giọng điệu không thể thương lượng, mang tính mệnh lệnh.Ngày đầu tiên Lâm Hựu Luân đến tòa soạn, Kim Dung cũng không sắp xếp quá nhiều công việc cho anh.

Trên tờ ghi chú, ông gọi anh là "Hựu Luân tiểu hữu", nhưng chỉ viết hai câu: "Mới đến tòa soạn, chưa có nhiệm vụ cụ thể.

Có thể viết một bài bình luận.

Sau khi hoàn thành, xin Fax cho tôi xem.

Trong công việc, nếu gặp điều gì không hiểu, có thể hỏi lão Đổng, hoặc tìm tôi nói chuyện trực tiếp." Lão Đổng chính là Đổng Thiên Lý.

Ban đầu, bản thảo cuốn "Thiết Huyết Thiên Kiêu" là do ông ấy

giới thiệu với Kim Dung, sau khi Kim Dung quyết định thì ông ấy lại chịu trách nhiệm tìm Lâm Hựu Luân để thương lượng tiền nhuận bút.

Hai người đã gặp nhau vài lần, coi như người quen cũ.

Bên Đổng Thiên Lý cũng nhận được ghi chú của Kim Dung, nên đặc biệt qua chào hỏi Lâm Hựu Luân một tiếng, nhưng vì có nhiều việc bận nên ông ấy chỉ nói vài câu rồi rời đi.Lâm Hựu Luân lục lọi ký ức trong đầu, sắp xếp lại những sự kiện lớn có thể xảy ra gần đây trong nước và quốc tế.

Anh cầm bút viết một bài báo về dự đoán xu hướng kinh tế quốc tế.

Trong bài, anh nhấn mạnh khả năng Mỹ sẽ thông qua việc phá giá đồng đô la để tăng sức cạnh tranh xuất khẩu sản phẩm, nhằm cải thiện tình trạng mất cân bằng thu chi quốc tế, đồng thời dự đoán tiền tệ của Nhật Bản và Tây Đức có khả năng tăng giá mạnh.

Chương 72

Bài báo viết xong, anh sửa lại vài chỗ về nội dung và cách diễn đạt, kiểm tra lỗi chính tả xong xuôi.

Lâm Hựu Luân đang chuẩn bị Fax bản thảo cho Kim Dung thì bên ngoài cửa truyền đến một trận ồn ào.

Trong đó có giọng của Tiểu Dương, thư ký của Kim Dung: "Hoàng tiên sinh, Tổng biên tập thật sự không có ở đây, ông ngày khác quay lại được không ạ?" "Tôi đã đến tìm Tổng biên tập Tra hai lần rồi, lần nào cô cũng nói ông ấy không có ở đây.

Hôm nay dù thế nào tôi cũng phải gặp Tổng biên tập Tra, nếu cô còn cản tôi nữa thì tôi sẽ xông vào đấy!" Cửa phòng làm việc của Lâm Hựu Luân đối diện với phía đó, anh không nhìn rõ mặt người bị Tiểu Dương ngăn lại không cho vào, nhưng đại khái có thể hình dung ra: đối phương thân hình trung bình, khuôn mặt chữ điền, là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi.

Người đó đeo một cặp kính gọng đen, đôi mắt và cặp lông mày cau chặt cho thấy vừa rồi anh ta đã gặp phải chuyện bực mình và rất tức giận.

Thấy anh ta mất bình tĩnh, sắp sửa xảy ra xô xát với Tiểu Dương, Lâm Hựu Luân nhét bản thảo vào ngăn kéo, vội vàng chạy ra hỏi chuyện gì đang xảy ra.

Tiểu Dương với vẻ mặt đầy ấm ức giải thích: "Phó tổng biên tập Lâm, vị Hoàng tiên sinh này kiên trì muốn gặp Tổng biên tập, tôi không sao cản được." Nghe nói người trẻ tuổi trước mặt là phó tổng biên tập của tòa soạn, vị Hoàng tiên sinh kia mới bắt đầu cẩn thận đánh giá Lâm Hựu Luân.

Phản ứng đầu tiên của ông ấy là rất ngạc nhiên, chưa từng nghe nói tòa soạn nào lại có phó tổng biên tập trẻ tuổi như vậy, sau đó trong lòng liền có chút nghi ngờ, người trẻ tuổi này thật sự có thể giải quyết được việc ư?Lâm Hựu Luân gật đầu, ra hiệu Tiểu Dương đừng vội, cứ để anh xử lý chuyện này. "Tổng biên tập thực sự đã ra ngoài từ sáng sớm rồi, Hoàng tiên sinh hà tất phải làm khó người dưới quyền như vậy?

Nếu anh có chuyện gì gấp, có thể nói với tôi, đợi Tổng biên tập về tôi nhất định sẽ chuyển lời giúp anh." Vị Hoàng tiên sinh kia lại không để tâm đến lời Lâm Hựu Luân, nói rằng chuyện này chỉ có Kim Dung mới có thể quyết định.

Lâm Hựu Luân tiếc nuối nhún vai: "Chúng tôi cũng không biết Tổng biên tập khi nào sẽ về.

Thực sự không tiện, hay Hoàng tiên sinh cứ vào phòng làm việc của tôi uống chén trà, ngồi chờ từ từ?" Vị Hoàng tiên sinh thấy các phòng làm việc xung quanh hoặc người ra người vào, hoặc cửa đóng kín, muốn ở lại chờ thì không có lựa chọn nào khác, đành phải đi theo vào phòng làm việc của Lâm Hựu Luân. "Chưa hỏi tên Hoàng tiên sinh." "Hoàng Chấn Long." Lâm Hựu Luân đang rót trà vào cốc, khi nghe thấy cái tên này thì tay khựng lại một chút.

Cái tên Hoàng Chấn Long không nhiều người biết, nhưng nếu đổi thành bút danh Hoàng Ngọc Lang, thì bất kỳ người trẻ tuổi nào trên đường phố Hong Kong cũng có lẽ đã từng đọc truyện tranh của ông ấy.

Bộ truyện "Tiểu Lưu Manh" của Hoàng Ngọc Lang, sau này đổi tên thành "Long Hổ Môn", là bộ truyện tranh được yêu thích nhất Hong Kong những năm 70.

Khi đó, kinh tế Hong Kong bắt đầu phát triển, sức tiêu dùng của

người dân được nâng cao, và những bộ phim của siêu sao võ thuật Lý Tiểu Long đã ảnh hưởng sâu sắc đến Hong Kong, gián tiếp kích thích doanh số của "Tiểu Lưu Manh".

Lúc bấy giờ, kỷ lục doanh số cao nhất của truyện tranh khổ số 2 là 25.000 bản, cuối cùng đã bị "Tiểu Lưu Manh" phá vỡ.

Bước sang những năm 80, Hoàng Ngọc Lang bắt đầu nỗ lực cải cách lớn trong lĩnh vực sản xuất truyện tranh.

Đầu tiên, ông thành lập các bộ phận cần thiết cho ngành xuất bản như in ấn, phân màu, sắp chữ, đóng gáy, mua sắm máy in và máy phân màu kiểu mới, nâng cao đáng kể chất lượng in ấn của truyện tranh.

Tiếp theo, ông chia quá trình sản xuất truyện tranh thành các công đoạn như phác thảo, vẽ nét, tạo hình, tô màu.

Sau này, các họa sĩ truyện tranh Hong Kong khi kể về kinh nghiệm vào nghề của mình đều nói rằng họ "phụ trách vẽ nét trong bộ truyện tranh này" hoặc "phụ trách tạo hình trong bộ truyện tranh kia".

Hoàng Ngọc Lang lúc này đã là một nhân vật cha đỡ đầu trong giới truyện tranh Hong Kong.

Truyện tranh của ông tuy không có ảnh hưởng sâu rộng như tiểu thuyết của Kim Dung, nhưng danh tiếng của ông ở Hong Kong thực sự không thua kém Kim Dung.

Nghe giọng điệu của Hoàng Ngọc Lang vừa rồi, việc ông ấy đến tìm Kim Dung đã không phải một hai lần, lần nào cũng ăn "cửa đóng then cài", trách sao trong lòng ông ấy không bực bội.Lâm Hựu Luân bưng tách trà đã pha sẵn đi tới, nói: "À, ra là Hoàng tiên sinh, thất kính!

Thất kính!" Hoàng Ngọc Lang rất tò mò về việc Lâm Hựu Luân còn trẻ tuổi như vậy đã có thể trở thành phó tổng biên tập của Minh

Báo.

Từ lúc bước vào phòng làm việc, ông ấy đã bắt đầu đoán thân phận của Lâm Hựu Luân.

Sau khi nhận trà, ông liền hỏi: "Phó tổng biên tập Lâm còn trẻ như vậy, trước đây không biết đã làm việc ở đâu?" "Hoàng tiên sinh hỏi về công việc trước đây của tôi ư?" Lâm Hựu Luân dựa nửa người vào cạnh bàn làm việc, khoanh tay nói: "Tôi từng làm nhân viên bán vé ở một phòng băng đĩa.

Sau này ông chủ đổi người, công việc đó cũng không làm tiếp được nữa, đành phải đến Minh Báo kiếm miếng cơm ăn." Hoàng Ngọc Lang suýt nữa thì phun ngụm trà vừa uống vào miệng.

Minh Báo từ bao giờ lại trở thành nơi "kiếm miếng cơm ăn" vậy?

Lúc đầu ông ấy còn tưởng Lâm Hựu Luân đang đùa, nhưng khi nhận lấy danh thiếp Lâm Hựu Luân đưa cho, nụ cười trên mặt ông ấy chợt đông cứng.

Nhìn thấy ba chữ "Lâm Hựu Luân", Hoàng Ngọc Lang mới nhận ra mình vừa nãy đã sai lầm đến mức nào.Hoàng Ngọc Lang kinh ngạc đứng đơ ra như khúc gỗ.

Lâm Hựu Luân không khỏi cảm thán trong lòng, phát một tấm danh thiếp mà cũng khiến người khác bất ngờ đến vậy, xem ra mình thật sự đã trở thành người nổi tiếng ở Hong Kong rồi.

Bản thân Lâm Hựu Luân vẫn còn hơi chưa thích nghi với thân phận sau khi nổi tiếng này.

Hoàng Ngọc Lang đã đặt cốc trà xuống, đứng dậy, hai tay nắm chặt tay Lâm Hựu Luân, xúc động nói: "Thì ra là Lâm tiên sinh, thất kính!

Thất kính!

Tiểu thuyết của anh tôi đã đọc đi đọc lại mấy lần rồi, một số tình tiết trong đó đã khơi gợi cho tôi rất nhiều điều, còn định tìm cơ hội đích thân thỉnh giáo Lâm tiên sinh, không ngờ gặp được người thật rồi mà vẫn ngơ ngác không biết.

Vừa nãy ở ngoài tôi hơi xúc động, đã để Lâm tiên sinh chê cười rồi." "Hoàng tiên sinh dựa vào tinh thần kiên trì bất khuất và ngòi bút tài hoa, trải qua bao nhiêu gian truân, bao nhiêu phấn đấu, chính là tấm gương để thế hệ chúng tôi học hỏi." Lâm Hựu Luân chắp tay cung kính với Hoàng Ngọc Lang, khách khí nói: "Tác phẩm của tôi được Hoàng tiên sinh coi trọng, đó là vinh dự của tôi!" "Lâm tiên sinh khiêm tốn quá rồi. "Thiết Huyết Thiên Kiêu" đã in hơn 3 triệu bản, trong giới xuất bản, ngoài Kim Dung và Cổ Long ra, còn ai có thể sánh bằng anh?

Lâm tiên sinh còn trẻ như vậy, theo thời gian, thành tựu chắc chắn sẽ không thể đong đếm được." Lời này của Hoàng Ngọc Lang không hoàn toàn là khách sáo.

Không chỉ có một mình ông ấy nhìn thấy tiềm năng của Lâm Hựu Luân.

Nếu không phải Minh Báo đã nhanh chân giành được lợi thế, toàn quyền phụ trách việc xuất bản các tác phẩm của Lâm Hựu Luân, thì các nhà xuất bản khác ở Hong Kong e rằng đã tranh giành đến sứt đầu mẻ trán rồi.

Lâm Hựu Luân mỉm cười không nói gì, trong lòng thầm đoán mục đích Hoàng Ngọc Lang đến tìm Kim Dung.Kể từ khi Công ty TNHH Ngọc Lang Quốc Tế chính thức thành lập, Hoàng Ngọc Lang liền bắt đầu chiêu binh mãi mã khắp nơi, muốn độc chiếm toàn bộ thị trường truyện tranh Hong Kong.

Từ khi câu chuyện "Long Hổ Môn" tách khỏi "Công Tử Báo" để

xuất bản độc lập, Hoàng Ngọc Lang đã điều chỉnh hướng đọc truyện tranh trở lại "trực hướng", và cố định ra mắt dưới hình thức tuần san, mỗi kỳ 34 trang toàn bộ là trang màu, vẫn duy trì cho đến nay.

Vì mọi sự chú ý đều tập trung vào "Long Hổ Môn", các tác phẩm khác do Hoàng Ngọc Lang sáng tác đều trở nên ảm đạm.

Hoàng Ngọc Lang biết rõ rằng muốn thống nhất thị trường truyện tranh Hong Kong, chỉ dựa vào "Long Hổ Môn" là không đủ, nhất định phải có các tác phẩm khác để chiếm lĩnh thị trường. "Long Hổ Môn" có thể được ưa chuộng rộng rãi vào những năm 70 hoàn toàn là do ảnh hưởng của làn sóng phim võ thuật do Lý Tiểu Long khởi xướng lúc bấy giờ.

Lý Tiểu Long qua đời khi còn trẻ, làn sóng phim võ thuật thoái trào, "Long Hổ Môn" cũng không còn giữ được phong độ như trước.

Hoàng Ngọc Lang suy nghĩ lung tung, nhưng lại được gợi cảm hứng từ làn sóng phim truyền hình võ hiệp hiện tại.

Vô Tuyến (TVB) có thể bá chủ màn ảnh truyền hình nhờ phim võ hiệp, Ngọc Lang Quốc Tế cũng có thể nương theo làn sóng phim truyền hình võ hiệp này mà cho ra mắt truyện tranh chuyển thể từ tiểu thuyết võ hiệp.

Tiểu thuyết võ hiệp chuyển thể thành truyện tranh, lựa chọn hàng đầu đương nhiên là các tác phẩm của Kim Dung.

Hoàng Ngọc Lang ba lần đến tận nhà thăm viếng, thành ý mười phần, nhưng Kim Dung lại tránh mặt không gặp.

Lý do trong đó quả thật có chút đáng để suy ngẫm.Lâm Hựu Luân không thể đoán được suy nghĩ của Kim Dung, nhưng Hoàng Ngọc Lang thì đại khái hiểu ý ông.

Ngành truyện tranh từ trước đến nay có địa vị rất thấp trong giới

xuất bản.

Nhiều văn nhân sĩ tử đều cho rằng truyện tranh là để chiều theo thị hiếu thấp kém của tầng lớp dân chúng, nội dung đầy rẫy yếu tố tình dục, bạo lực, thực sự khó mà sánh với dòng văn học tao nhã, và thường có ý coi thường, hạ thấp các tác giả truyện tranh.

Năm đó, "Long Hổ Môn" của Hoàng Ngọc Lang đã cạnh tranh gay gắt với "Lý Tiểu Long" của Thượng Quan Tiểu Bảo, một tác giả truyện tranh khác ở Hong Kong.

Hai họa sĩ lớn càng vẽ càng phấn khích, dần dần vượt quá giới hạn, vẽ cảnh đánh đấm đầu rơi máu chảy, gây chú ý cho xã hội.

Chính phủ Hong Kong ngay lập tức ban hành "Pháp lệnh về ấn phẩm không lành mạnh", cảnh sát cử người đến các quầy sách báo thu giữ, bắt người, với ý định quét sạch truyện tranh.

Trong tình cảnh đường cùng, Hoàng Ngọc Lang đành phải mời đồng nghiệp cùng nhau bàn bạc đối sách.

Chương 73

Ngoài việc phát động phong trào tự kiểm soát, ngừng xuất bản sách báo có nội dung khiêu dâm, tổ chức họp báo để hỏi chính phủ về "mức độ" của "ấn phẩm không lành mạnh", ông còn đổi mới hình thức, xuất bản một ấn phẩm dạng báo chí, nhờ đó mới thoát khỏi sự truy xét của chính phủ.

Minh Báo dưới sự quản lý của Kim Dung ngay từ đầu đã có thái độ rõ ràng ủng hộ chính phủ xử lý các ấn phẩm không lành mạnh.

Kim Dung thậm chí còn tự mình viết xã luận, chỉ trích một số người trong ngành thiếu đạo đức, làm hư hỏng không khí của ngành.

Tuy không chỉ đích danh, nhưng thực tế là đang nói về Hoàng Ngọc Lang.

Sau vụ việc này, ngành truyện tranh đã có sự tiết chế đáng kể, nhưng ấn tượng của Kim Dung về Hoàng Ngọc Lang vẫn không thay đổi nhiều.

Hoàng Ngọc Lang muốn chuyển thể tiểu thuyết võ hiệp của ông, Kim Dung không tiện từ chối thẳng thừng, đành phải tránh mặt không gặp, để Hoàng Ngọc Lang tự biết khó mà rút lui.Lâm Hựu Luân tổng cộng chỉ có hai tác phẩm "Thiết Huyết Thiên Kiêu" và "Côn Luân" ra mắt.

Số lượng tuy không bằng Kim Dung, nhưng sức ảnh hưởng của tác phẩm lại không thua kém bậc tiền bối.

Đặc biệt, trong tác phẩm của anh có rất nhiều yếu tố mang tính hiện đại mạnh mẽ như toán học, thương nghiệp, càng dễ được độc giả trẻ tuổi chấp nhận.

Kim Dung không có ý định hợp tác với Hoàng Ngọc Lang, vậy Lâm Hựu Luân chính là lựa chọn không thể tốt hơn.

Hoàng Ngọc Lang cũng không che giấu, kể hết suy nghĩ của mình cho Lâm Hựu Luân.

Hoàng Ngọc Lang cho rằng Lâm Hựu Luân là người trẻ tuổi, đối với truyện tranh chắc hẳn sẽ không có sự bài xích như các văn nhân khác, song phương hợp tác thì trở ngại sẽ ít hơn nhiều.

Nào ngờ, Lâm Hựu Luân nghe ông ấy nói xong, liền thẳng thừng buông một câu: "Tôi cảm thấy phong cách vẽ của Hoàng tiên sinh không thích hợp để vẽ truyện tranh chuyển thể từ tiểu thuyết võ hiệp." Câu nói này giống như gáo nước lạnh dội thẳng vào tim Hoàng Ngọc Lang.

Trước đó ông ấy đã nghĩ đến vô số khả năng, duy chỉ không nghĩ đến việc Lâm Hựu Luân sẽ từ chối với lý do này.

Lâm Hựu Luân lại như không nhìn thấy vẻ thất vọng của Hoàng Ngọc Lang, tiếp tục nói: "Phong cách vẽ của Hoàng tiên sinh thiên về cứng rắn, sức biểu đạt qua hình ảnh rất mạnh, nhưng lại hơi thiếu sót về mặt ý cảnh.

Mà tiểu thuyết võ hiệp muốn chuyển thể thành truyện tranh, cá nhân tôi lại thiên về phong cách thủy mặc họa hơn." Hoàng Ngọc Lang lộ vẻ trầm tư suy nghĩ, hai hàng lông mày rậm cau lại thành hình chữ "xuyên" không ngừng rung động, rõ ràng như được khắc bằng dao.

Lúc này, Lâm Hựu Luân đột nhiên buột miệng nói: "Nếu tôi không nhầm, bộ truyện tranh "Việt Nam Anh Hùng" là do quý công ty xuất bản phải không?" Câu nói này như một tia sét đánh xuống từ không trung, chợt lóe sáng mở rộng tầm nhìn của Hoàng Ngọc Lang.

Ông ấy bỗng nhiên tỉnh ngộ, Lâm Hựu Luân không phải là không muốn hợp tác với ông, mà là về việc lựa chọn họa sĩ truyện tranh cụ thể, anh có ý kiến riêng của mình. "Ý của Lâm tiên sinh là muốn để Mã Tử vẽ?" "Mã Tử" trong lời Hoàng Ngọc Lang chính là Mã Vinh Thành, tác giả của bộ truyện tranh "Việt Nam Anh Hùng" mà Lâm Hựu Luân vừa nhắc đến.

Lâm Hựu Luân nhắc đến Mã Vinh Thành, Hoàng Ngọc Lang cũng không cảm thấy kỳ lạ. "Việt Nam Anh Hùng" bắt đầu đăng dài kỳ từ năm 1982, đến năm 1983 đã là bộ truyện tranh bán chạy nhất toàn Hong Kong.

Mã Vinh Thành có thể đạt được thành công như vậy, không thể tách rời sự ủng hộ của Hoàng Ngọc Lang. "Việt Nam Anh Hùng" lúc đầu chính là do Hoàng Ngọc Lang cố tình sáng tạo dựa trên điều kiện sáng tác và phong cách cá nhân của Mã Vinh Thành.

Và Mã Vinh Thành cũng không phụ sự kỳ vọng, với "Việt Nam Anh Hùng", anh đã một lần vang danh, tỏa sáng rực rỡ trong giới họa sĩ.

Phong cách của Mã Vinh Thành tả thực, nét bút tỉ mỉ, hơn nữa cách biểu đạt hình ảnh giàu tính điện ảnh.

Nếu muốn chuyển thể "Thiết Huyết Thiên Kiêu" và "Côn Luân" thành truyện tranh, Mã Vinh Thành mới là lựa chọn phù hợp nhất trong lòng Lâm Hựu Luân.Sự việc đột ngột thay đổi, khiến Hoàng Ngọc Lang trăm mối cảm xúc lẫn lộn.

Ông sớm đã biết Mã Vinh Thành là một người trẻ tuổi đầy triển vọng, và việc Lâm Hựu Luân coi trọng Mã Vinh Thành như vậy, tuy chứng minh nhãn quan của Hoàng Ngọc Lang ngày trước không tệ, nhưng cũng khiến ông ấy trong lòng có chút không vui.

Khi mới bước vào ngành truyện tranh, Mã Vinh Thành từng dùng

bút danh "Mã Vân Long".

Có người giải thích "Mã Vân Long" có nghĩa là "gặp phong vân liền hóa rồng".

Sau khi đứng vững bằng bộ truyện tranh "Việt Nam Anh Hùng", Mã Vinh Thành dần dần có xu hướng thay thế Hoàng Ngọc Lang, trở thành người dẫn đầu giới truyện tranh Hong Kong.

Trên thế giới có hai loại người: một loại chuyên đi tìm những điểm thua kém mình ở những người mà họ ghen tị để so sánh, nhằm an ủi bản thân; một loại khác lại chuyên đi tìm những điểm mạnh hơn mình ở những người mà họ ghen tị để so sánh, không ngừng tự dằn vặt mình.

Hoàng Ngọc Lang rõ ràng thuộc loại thứ hai.

Hôm nay, sự quan tâm sâu sắc mà Lâm Hựu Luân dành cho Mã Vinh Thành càng khiến ông ấy hiểu ra một điều, mình thật sự đã bắt đầu ghen tị với Mã Vinh Thành rồi.

Lý trí mách bảo Hoàng Ngọc Lang, ông ấy nên cố gắng kiềm chế cảm xúc ghen tị của mình, đưa ra những điều kiện ưu đãi hơn để lôi kéo Mã Vinh Thành.

Thế nhưng, khi hình ảnh vẻ mặt đắc ý, rạng rỡ của Mã Vinh Thành thoáng qua trước mắt, còn bản thân mình chỉ có thể lặng lẽ lùi về hậu trường nhìn người khác tỏa sáng, trái tim ông ấy lại không kìm được mà bị sự không cam tâm và ghen tị kìm kẹp.

Mã Vinh Thành hiện tại đã có chút kiêu ngạo, nếu lại giao tiểu thuyết võ hiệp của Lâm Hựu Luân cho anh ta chuyển thể, thì tương lai giới truyện tranh Hong Kong còn ai có thể cạnh tranh với Mã Vinh Thành nữa?

Hoàng Ngọc Lang coi trọng Mã Vinh Thành, nhưng lại không

muốn nuôi hổ gây họa, tạo ra một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ cho mình sau này."Vậy thì cứ đợi Mã Vinh Thành rèn luyện thêm hai năm dưới trướng Hoàng tiên sinh, sau khi phong cách vẽ đã thành thục thì hãy bàn lại chuyện này.

Biết đâu lúc đó tôi còn có thể thuyết phục Tổng biên tập Tra, cùng với tôi thúc đẩy đoạn giai thoại này." Dù sao Lâm Hựu Luân cũng không vội vàng chuyện chuyển thể tiểu thuyết thành truyện tranh, liền nhẹ nhàng bỏ qua chuyện này.

Lúc này Hoàng Ngọc Lang mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, trong lòng thầm mắng mình hồ đồ.

Lâm Hựu Luân không bảo thủ truyền thống như Kim Dung.

Anh ấy đã tán thành ý tưởng chuyển thể tiểu thuyết thành truyện tranh, chỉ cần anh ấy tung tin ra, tự nhiên sẽ có các công ty truyện tranh chủ động đến cầu xin hợp tác.

Huống hồ với địa vị của Minh Báo trong giới xuất bản, việc chiêu mộ nhân tài để tự mình thành lập một công ty truyện tranh cũng không phải chuyện khó.

Với đề tài tiểu thuyết võ hiệp của Lâm Hựu Luân và Kim Dung làm bảo chứng, sẽ dễ dàng chiếm được một vị trí trong thị trường truyện tranh Hong Kong.

Nghĩ đến đây, Hoàng Ngọc Lang hối hận không ngớt, vắt óc tìm cách cứu vãn.

Nhưng Lâm Hựu Luân dường như đã mất hứng thú với chuyện này, liền chuyển sang nói chuyện khác với Hoàng Ngọc Lang."Tôi vừa nói phong cách vẽ của Hoàng tiên sinh không thích hợp với truyện tranh đề tài võ hiệp truyền thống, không phải có ý coi thường Hoàng tiên sinh.

Hoàng tiên sinh sau "Long Hổ Môn" không có thêm tác phẩm xuất sắc nào ra mắt, lẽ nào thật sự như lời đồn bên ngoài là tài năng đã cạn kiệt rồi?" Lời nói của Lâm Hựu Luân mang ngữ khí khẩn thiết, không hề mỉa mai, mà chất chứa nhiều sự tiếc nuối.

Hoàng Ngọc Lang ngẩn người ngồi đó, chỉ cảm thấy mặt nóng ran, nóng từ mặt xuống cổ, ngay cả lông mày cũng tê dại.

Chuyện này Hoàng Ngọc Lang quả thực có nỗi khổ khó nói.

Một mặt, sau khi công ty thành lập, những vấn đề quản lý đã chiếm quá nhiều tinh lực của ông; mặt khác cũng là do chủ đề truyện tranh bị bó hẹp, nếu không thì ông ấy cũng sẽ không nảy sinh ý định chuyển thể tiểu thuyết võ hiệp.Lâm Hựu Luân trong lòng đột nhiên nghĩ ra một ý. "Trong tay tôi có một câu chuyện, chỉ là nội dung và tình tiết của nó quá đỗi bay bổng, đã vượt xa phạm trù của tiểu thuyết võ hiệp.

Tôi chưa đưa ra đăng dài kỳ trên báo là vì lo ngại phong cách chuyển đổi quá nhanh, độc giả nhất thời sẽ không tiếp nhận được.

Hoàng tiên sinh nếu có hứng thú, tôi có thể trước tiên trao quyền cho anh chuyển thể câu chuyện này thành truyện tranh." Lâm Hựu Luân đồng ý trao quyền, Hoàng Ngọc Lang lẽ ra phải mừng rỡ khôn xiết, nhưng vừa nghe nói đó là một tác phẩm chưa từng công bố, thậm chí ngay cả Lâm Hựu Luân cũng không chắc độc giả có chấp nhận hay không, trong lòng Hoàng Ngọc Lang không khỏi bắt đầu do dự.

Lâm Hựu Luân thấy Hoàng Ngọc Lang vẻ mặt ngập ngừng, liền cố ý dùng lời lẽ khích ông ấy: "Nếu Hoàng tiên sinh cảm thấy khó xử thì thôi vậy." "Lâm tiên sinh nói gì lạ vậy, đã vậy anh coi trọng Hoàng mỗ tôi như thế, chuyện này không cần bàn thêm nữa, cứ thế mà định." Hoàng Ngọc Lang dứt khoát quyết tâm đánh cược một ván."Hoàng

tiên sinh ngồi chờ một lát.

Bản thảo cuốn sách đó tôi không mang theo người, nhưng chương mở đầu thì có thể chép lại ngay được.

Anh xem qua câu chuyện rồi quyết định cũng chưa muộn!" Lâm Hựu Luân tự tin ngồi vào bàn làm việc, trải giấy bút ra, gần như không cần suy nghĩ, cầm bút viết thoăn thoắt.

Hoàng Ngọc Lang trước đây từng nghe nói Nghê Khuông có thể viết 4500 chữ trong một giờ, từng không tin, nhưng hôm nay tận mắt thấy Lâm Hựu Luân viết không ngừng nghỉ hơn nửa tiếng, viết gần ba nghìn chữ liền mạch, ông ấy suýt nữa thì trợn tròn mắt.

Điều càng khiến Hoàng Ngọc Lang tấm tắc khen ngợi là câu chuyện mà Lâm Hựu Luân viết.

Đoạn mở đầu miêu tả sự thay đổi đột ngột của thời tiết biển vào buổi trưa đã dễ dàng thu hút sự chú ý của ông ấy.

Người đàn ông trung niên xuất hiện đầu tiên dùng kính viễn vọng tìm kiếm mục tiêu, cậu thiếu niên nóng lòng hỏi han, chỉ vài nét bút đã khắc họa rõ mồn một tính cách nhân vật.

Chương 74

Hoàng Ngọc Lang có ấn tượng rất tốt về câu chuyện này, chỉ là cảm thấy tình tiết dường như không bay bổng như Lâm Hựu Luân nói, mà giống như một khởi đầu của một tiểu thuyết võ hiệp khá hay, với cách đặt nút thắt đầy hấp dẫn.

Đến khi ông ấy đọc đến đoạn "quái vật xanh dài hơn bốn trượng phá sóng biển vọt lên, khiến cảnh tượng trường kêu gọi", ông ấy mới tin rằng câu chuyện này thực sự đã thoát khỏi phạm trù võ hiệp.

Cách miêu tả quái vật trong văn khiến Hoàng Ngọc Lang lòng trào dâng, trong đầu vô thức nghĩ xem cảnh này sẽ được bố cục như thế nào khi chuyển thành truyện tranh.

Đến khi đọc thấy trong đoạn đối thoại nhân vật nhắc đến con quái vật này lại là một trong mười hung thú lớn của Đại Hoang, đi đến đâu cũng có tai ương đổ máu, đầu óc ông ấy lại có chút mơ hồ, "Đại Hoang" này rốt cuộc là gì?

Khi đọc đến đoạn tình tiết người trung niên xuất hiện đầu tiên kinh hãi khổ chiến với hung thú, Hoàng Ngọc Lang đã đại khái hiểu được vì sao Lâm Hựu Luân lại nói câu chuyện này đã thoát ly phạm trù tiểu thuyết võ hiệp.

Bởi vì cách miêu tả võ công trong văn đã gần như là thủ đoạn của tiên thuật đạo pháp, đây căn bản là một câu chuyện thần thoại được viết theo thủ pháp tiểu thuyết võ hiệp.

Đoạn mở đầu này kết thúc bằng việc hung thú bị đánh chết, nhưng điểm gở mà sự xuất hiện của hung thú đại diện lại trở thành nghi vấn nặng trĩu trong lòng độc giả.Trên mặt Hoàng Ngọc Lang hiện lên vẻ phấn khích đầy tò mò, trong ánh mắt trong trẻo lộ ra sự cuồng nhiệt

hưng phấn.

Mọi lo lắng trước đó đã bị ông ấy vứt bỏ sang một bên.

Lúc này, trong lòng ông ấy chỉ có một ý niệm duy nhất: nhất định phải vẽ câu chuyện này ra!"Nhân vật chính không phải là thiếu niên cùng bố cậu ta ra biển gặp 'Liệt Vân Cuồng Long' trong phần mở đầu sao?" Cậu bạn mập bên cạnh cũng đang cầm một cuốn tạp chí y hệt, nhưng cuốn của cậu ta chỉ mới mở ra, chưa đọc được mấy trang.Ông chủ sạp sách đưa tay vuốt cằm, nhìn hai cậu học sinh đang ghé đầu vào nhau bàn tán trước mặt, ánh mắt dần lộ vẻ sốt ruột: "Này, tôi nói hai cậu rốt cuộc có mua hay không?

Tạp chí để đây không phải để hai cậu đọc chùa đâu, sách bị các cậu giở cũ hết rồi, tôi bán làm sao được nữa?" Hai cậu nhóc này thường xuyên đến sạp sách để "đọc chùa".

Lâu dần, ông chủ sạp cũng học được cách khôn ngoan hơn, thấy hai cậu đến là chỉ cho họ mở ra xem một hai trang, nếu không mua thì không cho xem tiếp. "Cuốn tạp chí này tôi lấy!" Cậu đeo kính móc một nắm tiền lẻ từ túi ra, đếm vừa đủ. "Tôi cũng lấy!" Cậu bạn mập cũng lục túi lấy tiền ra, và một hơi mua liền hai cuốn.

Ông chủ sạp sách lập tức ngớ người, hai cậu nhóc này trước giờ chưa từng mua sách ở sạp của ông, hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi sao?

Cậu đeo kính và cậu bạn mập vừa đi vừa tranh cãi xem ai là nhân vật chính của bộ truyện tranh.

Ông chủ sạp sách trong lòng thắc mắc, liền cầm một cuốn tạp chí y hệt mở ra, xem phần giới thiệu trên đó mới vỡ lẽ.

Hóa ra là Hoàng Ngọc Lang ra truyện tranh mới.

Ông chủ sạp sách đã ngoài bốn mươi, đã qua cái tuổi mê đọc

truyện tranh từ lâu, cuốn tạp chí trong tay ông ấy cũng chỉ định xem qua loa rồi đặt xuống.

Thế nhưng, ánh mắt ông ấy lại bị dòng chữ lớn "Tác phẩm của Lâm Hựu Luân" ở đầu trang truyện tranh thu hút.

Ông chủ sạp sách không thích đọc truyện tranh, nhưng lại là một fan võ hiệp chính hiệu.

Từ "Thiết Huyết Thiên Kiêu" trở đi, ông ấy vẫn luôn theo dõi tiểu thuyết của Lâm Hựu Luân.

Ông ấy không như những người khác ngày ngày đi mua Minh Báo, cảm thấy việc theo dõi truyện dài kỳ trên báo quá mệt mỏi, nên đợi tiểu thuyết đăng dài kỳ xong xuôi, tập hợp xuất bản thành sách, mua một lần đọc cho đã.

Trong ấn tượng của ông, tác phẩm mới "Côn Luân" của Lâm Hựu Luân vẫn đang đăng dài kỳ trên Minh Báo, vậy bộ truyện tranh đột nhiên xuất hiện này là sao?

Tò mò nổi lên, ông chủ sạp sách liền mở tạp chí ra đọc tiếp, bất tri bất giác đã bị nội dung bộ truyện tranh có tên "Sưu Thần Ký" này cuốn hút.

Đọc xong phần đăng dài kỳ trên tạp chí, ngẩng đầu lên mới phát hiện, trước sạp sách có năm người đang đứng, mỗi người đều cầm một cuốn tạp chí y hệt, đang đọc rất say sưa.

Ông chủ sạp sách lập tức sốt ruột, giật phắt những cuốn tạp chí từ tay mấy người kia lại, không mua thì không cho xem.

Mấy độc giả này đều đang đọc đến đoạn gay cấn, trong lòng thầm mắng ông chủ sạp sách keo kiệt, nhưng lại không cưỡng lại được sức hấp dẫn của câu chuyện truyện tranh đó, đành phải móc tiền mua tạp chí.

Thoáng chốc, cuốn tạp chí đã bán hết, chỉ còn lại một cuốn trong tay ông chủ sạp sách.Những độc giả mua được tạp chí đều mãn nguyện rời đi, nhưng trước sạp sách vẫn còn một người đứng đó, mắt ngước nhìn cuốn tạp chí trong tay ông chủ sạp. "Cuốn này tôi đã giở qua rồi, anh chắc chắn vẫn muốn mua chứ?" "Mới cũ không quan trọng, đọc được là được rồi." Người đó đặt tiền xuống, cầm tạp chí đi.

Thấy doanh số tốt như vậy, ông chủ sạp sách trong lòng lại hối hận vô cùng, sớm biết bộ truyện tranh này là câu chuyện do Lâm Hựu Luân viết thì đã phải nhập thêm vài chục cuốn để bán rồi.

Ông vội vàng gọi điện thoại đến nhà xuất bản tạp chí truyện tranh này, yêu cầu đặt thêm một lô nữa, nhưng lại được thông báo rằng số tạp chí đã in kỳ này đã hết sạch.

Nhà xuất bản đang liên hệ với xưởng in để in thêm, tạp chí mới in sớm nhất phải đến ngày kia mới có thể giao hàng. "Liên hệ thêm một xưởng in nữa, sáng mai phải gấp rút in ra 50.000 bản!" Trong phòng làm việc, Hoàng Ngọc Lang đang ngồi chỉ đạo, ông ấy sốt ruột hơn ai hết.

Điện thoại từ các tiệm sách liên tục gọi đến công ty, chỉ một lát sau đã tăng thêm mấy ngàn bản đặt trước.

Lần in đầu 100.000 cuốn, Hoàng Ngọc Lang cứ nghĩ đã đủ đáp ứng nhu cầu của độc giả.

Nào ngờ chỉ trong hai ngày, tạp chí đã bán hết sạch.

Ngoài việc liên hệ với xưởng in để in thêm, Hoàng Ngọc Lang đã bắt đầu cân nhắc xem có nên trực tiếp xuất bản bản lẻ hay không.Bên Hoàng Ngọc Lang đang bận túi bụi, còn Lâm Hựu Luân, người đã làm việc ở Minh Báo hơn nửa tháng, lại đang nhàn nhã thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tan sở ra về. "Phó tổng biên tập Lâm, Tổng biên tập mời anh

qua một chút." Tiểu Dương, thư ký của Kim Dung, đột nhiên thò đầu vào phòng làm việc.

Lâm Hựu Luân đầy vẻ nghi hoặc đi theo Tiểu Dương đến phòng làm việc của Kim Dung, phát hiện Đổng Thiên Lý cũng ở đó.

Nhìn thấy trên bàn của Kim Dung có đặt một cuốn tạp chí truyện tranh, trong lòng anh chợt hiểu ra mọi chuyện. "Hựu Luân, hôm đó Hoàng Ngọc Lang đến tìm tôi, là cậu tiếp đón cậu ta sao?" Kim Dung ra hiệu Lâm Hựu Luân ngồi xuống, vừa mở lời đã hỏi chuyện này.

Lâm Hựu Luân không phủ nhận, còn trực tiếp kể lại chuyện mình hợp tác với Hoàng Ngọc Lang. "Không bàn đến phẩm cách, Hoàng Ngọc Lang trong giới xuất bản cũng là người có nghị lực hiếm thấy, trải qua bao nhiêu khó khăn vẫn có thể 'đông sơn tái khởi'.

Cậu hợp tác với anh ta cũng không tính là chọn sai người, chỉ là tôi và lão Đổng có một chuyện không rõ, đã tranh luận nửa ngày mà không có kết quả, đành phải mời cậu, tác giả gốc, đến giúp giải đáp thắc mắc." Nghe ngữ khí của Kim Dung, việc mời Lâm Hựu Luân đến đây lại không liên quan nhiều đến Hoàng Ngọc Lang.

Kim Dung nói vậy, ngược lại khiến Lâm Hựu Luân có chút tò mò, liền hỏi hai người vì chuyện gì mà tranh cãi không dứt.Kim Dung nói chậm, để tiết kiệm thời gian, liền để Đổng Thiên Lý giải thích cho Lâm Hựu Luân. "Truyện tranh của Hoàng Ngọc Lang từ trước đến nay đều 'hữu hình vô thần', nhưng lần này lại có thể 'thần hình kiêm bị'.

Bộ truyện tranh này ghi tên cậu là nguyên tác, hẳn là cậu đã viết xong tiểu thuyết rồi mới để Hoàng Ngọc Lang dựa vào đó mà chuyển thể, nội dung phần chữ trong truyện tranh hẳn không ít là sao chép trực tiếp từ nguyên văn của cậu.

Tổng biên tập Tra và tôi đều đã xem một số nội dung của bộ

truyện tranh.

Tôi thì cho rằng cậu lấy bối cảnh thần thoại để viết võ hiệp, còn Tổng biên tập Tra lại cho rằng cậu dùng phương pháp võ hiệp để viết thần thoại.

Vậy thì câu chuyện này rốt cuộc thuộc về võ hiệp hay thần thoại?" Câu chuyện "Sưu Thần Ký" lấy thời đại hồng hoang làm bối cảnh, khởi nguồn từ nền văn minh dân tộc Việt Nam Hạ trong "Sơn Hải Kinh", pha trộn thần thoại, ma huyễn, võ hiệp, địa lý, nhân văn và lịch sử thượng cổ, tái tạo nên một thần thoại Việt Nam tráng lệ hùng vĩ.

Đổng Thiên Lý và Kim Dung sau khi xem truyện tranh đều tấm tắc khen ngợi, có ý muốn xin bản thảo tiểu thuyết của Lâm Hựu Luân để đọc trước cho thỏa mãn.

Không ngờ lại vì việc phân loại thể loại của bộ tiểu thuyết này mà nảy sinh tranh chấp, nên mới cần Lâm Hựu Luân đến để phân xử."Câu chuyện này về bản chất nên thuộc về tiểu thuyết kỳ ảo (fantasy).

Nói như vậy có vẻ phạm vi hơi rộng, nhưng việc phân loại nó vào võ hiệp hay thần thoại đều không hoàn toàn thích hợp.

Phương Tây có tiểu thuyết kỳ huyễn (fantasy) xây dựng trên nền tảng thế giới ma pháp, còn câu chuyện này xây dựng trên các yếu tố phương Đông, kể về một câu chuyện thần thoại huyền diệu, tôi thấy gọi là tiểu thuyết huyền huyễn thì hợp lý hơn." Kim Dung và Đổng Thiên Lý đều là lần đầu tiên nghe thấy cách nói "huyền huyễn".

Suy nghĩ kỹ càng, họ cũng thấy cái tên này vô cùng thỏa đáng.

Bắt đầu từ 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》, Kim Dung và Đổng Thiên Lý đã luôn cảm thấy Lâm Hựu Luân có thể khai sáng một trường phái mới trong tiểu thuyết võ hiệp, không ngờ Lâm Hựu Luân lại trực tiếp

nhảy ra khỏi phạm trù võ hiệp, viết ra một bộ tiểu thuyết huyền huyễn chưa từng nghe thấy.

Nhìn lại đánh giá về Lâm Hựu Luân lúc ban đầu, quả thật đã đánh giá thấp trí tưởng tượng vô bờ và tư duy sáng tạo bay bổng như thiên mã của người trẻ tuổi. "Vì truyện tranh đã bắt đầu đăng nhiều kỳ rồi, tôi thấy tiểu thuyết không cần phải đăng trên báo nữa, cứ trực tiếp xuất bản là được." Ý của Kim Dung là, bản quyền truyện tranh đã cho Hoàng Ngọc Lang, thì bản quyền xuất bản tiểu thuyết nên giao cho《Minh Báo》, cái này gọi là của tốt không để lọt ra ngoài.

Chương 75

Lâm Hựu Luân không thể từ chối, thế là bản thảo 《Sưu Thần Ký》 bị Kim Dung và Đổng Thiên Lý mỗi người lấy đi một bản. 《Sưu Thần Ký》 phiên bản truyện tranh qua tay Hoàng Ngọc Lang biên soạn lại, kỳ đầu tiên đã bán được 180 nghìn bản, đối với một tạp chí tuần san mà nói, đây đã là một con số vô cùng đáng nể.

Hoàng Ngọc Lang dựa vào tác phẩm này đã có một cú lội ngược dòng ngoạn mục, từ đây không còn ai nghi ngờ tài năng của ông đã cạn kiệt.

Thành tích tiêu thụ của truyện tranh tuy rất bắt mắt, nhưng người tinh tường đều có thể nhìn ra, lần này Hoàng Ngọc Lang có thể thành công lớn, phần lớn là nhờ "ăn may", đối thủ cạnh tranh của ông ta thậm chí còn công khai tuyên bố, họ không thua Hoàng Ngọc Lang, mà là thua Lâm Hựu Luân.

Câu chuyện của 《Sưu Thần Ký》 xảy ra vào thời đại hoang sơ của Viêm Đế và Hoàng Đế, đa số độc giả đều bị thu hút bởi thế giới thần thoại cổ đại đầy mộng ảo với núi sông kỳ vĩ, chim quý thú lạ, thần công pháp thuật, yêu hận tình thù.

Hơn nữa, các nhân vật thần thoại trong truyền thuyết lần lượt xuất hiện càng khiến người ta phải trầm trồ khen ngợi.

Một tuần sau, Kim Dung đăng bài bình luận sách trên 《Minh Báo》, khen ngợi cuốn sách này đã dùng bút pháp sử thi tái hiện lại thời đại hồng hoang khởi nguồn của văn minh, còn học hỏi từ nhiều tác phẩm kinh điển, từ anh hùng du hiệp, yêu nữ linh thú, kỳ môn dị thuật, đến tình thân, tình bạn, tình yêu và những trận chiến hoành tráng đều không thua kém các bậc thầy xưa nay, khiến người ta không thể

không thán phục sự bác đại tinh thâm của văn hóa.

Tác giả tự nhận đây là tiểu thuyết huyền huyễn, nhưng thực chất đã khai sáng một trường phái hoàn toàn mới trong dòng văn học kỳ ảo.

Có bài bình luận này của Kim Dung, Lâm Hựu Luân xem như đã ngồi vững danh hiệu "tổ sư khai phái của tiểu thuyết huyền huyễn". 《Minh Báo》 ngay sau đó liền đăng thông báo, tác phẩm này sẽ không đăng nhiều kỳ trên báo, chỉ chờ tập hợp để xuất bản.

Những độc giả tò mò đều đổ dồn sự chú ý vào bộ truyện tranh chuyển thể, một lần nữa đẩy doanh số của truyện tranh lên cao.

Lâm Hựu Luân lúc này đã là một tài tử văn đàn nổi danh khắp Hong Kong, cộng thêm sự tiến cử hết mình của tông sư võ hiệp Kim Dung, 《Sưu Thần Ký》 vừa ra mắt đã gây chú ý từ mọi phía.

Các đồng nghiệp trong ngành xuất bản chỉ có thể ngưỡng mộ ghen tị, bởi vì miếng thịt béo bở này đã bị 《Minh Báo》 của Kim Dung và Ngọc Lang Quốc Tế của Hoàng Ngọc Lang chia nhau mất rồi.

Đài Loan, Singapore, Malaysia và các nơi khác đều giành được quyền xuất bản và phân phối truyện tranh 《Sưu Thần Ký》.

Mặc dù phần lớn phí bản quyền đều chảy vào túi Lâm Hựu Luân, nhưng phần còn lại vẫn đủ khiến người ta động lòng.

Giới xuất bản chỉ còn biết đứng nhìn thèm thuồng, trong khi giới giải trí điện ảnh lại tranh giành quyền chuyển thể thành phim của bộ tiểu thuyết này đến mức không thể hòa giải.

Gia Hòa có ý định chuyển thể tiểu thuyết thành phim điện ảnh, còn Vô Tuyến lại quyết tâm phải có được bản quyền truyền hình của bộ phim này.

Lâm Hựu Luân, người vừa biến mất khỏi tầm mắt mọi người không bao lâu, lại một lần nữa bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió của làng

giải trí.

Trên tầng mười tám của tòa nhà đài Á Thị ở đường Broadcast Drive có một văn phòng vô cùng bề thế.

Thảm Thổ Nhĩ Kỳ, tường ốp gỗ hồ đào, sofa, bàn trà, gạt tàn pha lê và cây phát tài ở góc phòng, tất cả đều thể hiện sự xa hoa của chủ nhân văn phòng.

Một chiếc bàn làm việc lớn bằng gỗ mun đặt ở chính giữa phòng, trên ghế ông chủ là một ông lão mặt tròn đầy tinh thần, tuổi khoảng sáu mươi, mái tóc đen được chăm sóc rất tốt, chỉ có bộ râu đã hoa râm.

Ông lão chính là "chưởng môn nhân" của Á Thị, Khâu Đức Căn.

Hai năm trước, ông đã đầu tư 100 triệu đô la Hong Kong, mua lại 50% cổ phần của đài truyền hình "Lệ Đích", đổi tên thành "Đài truyền hình Á Châu", và tái cơ cấu tổ chức, tự mình đảm nhiệm chức chủ tịch hội đồng quản trị.

Ngồi trước bàn làm việc của Khâu Đức Căn là hai người đàn ông trung niên, một người là tổng thanh tra chế tác của Á Thị, Lý Trang Liệt, người còn lại là giám đốc chương trình Từ Hiểu Minh.

Khi mua lại Á Thị, Khâu Đức Căn biết rằng, để phát triển đài truyền hình, không chỉ cần vốn, mà còn cần nhân tài và kịch bản hay.

Vì vậy, ông đã mời hai người Lý, Từ từ giới điện ảnh về, coi họ như cánh tay đắc lực, phụ trách mảng sản xuất của "Á Thị".

Từ Hiểu Minh và Lý Trang Liệt không phụ lòng mong đợi, với chiêu bài "trung hiếu nhân nghĩa", họ đã lần lượt cho ra mắt các bộ phim võ thuật cổ trang như 《Hoắc Nguyên Giáp》, 《Trần Chân》, 《Hoắc Đông Các》.

Ba bộ phim truyền hình này vừa phát sóng đã lập tức gây chấn động Hong Kong, rating của Á Thị tăng vọt.

Tiếp đó, Á Thị lại cho ra mắt bộ phim cổ trang lớn 《Võ Tắc Thiên》, bộ phim này không chỉ có rating cực cao ở Hong Kong mà còn được phát sóng ở nước ngoài, xuất hiện dày đặc trên màn ảnh truyền hình của các quốc gia như Malaysia, Singapore, Thái Lan, Anh, Pháp với nhiều ngôn ngữ khác nhau.

Thấy đà phát triển của Á Thị mạnh mẽ, tài chính từ lỗ chuyển sang lãi, Khâu Đức Căn liền có ý định "so kè" với Thiệu đại hanh của Vô Tuyến.

Sự phát triển vũ bão của Đài truyền hình Á Châu đã khiến Đài truyền hình Vô Tuyến hoảng sợ, hai bên từ đó bắt đầu một cuộc cạnh tranh khốc liệt.

Vô Tuyến nhờ vào việc chuyển thể các tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung và Lâm Hựu Luân thành phim truyền hình, luôn chiếm thế thượng phong trong cuộc chiến rating này.

Khâu Đức Căn dĩ nhiên không cam tâm, trong lòng đang tích cực lên kế hoạch tổ chức một cuộc thi sắc đẹp tương tự "Hoa hậu Hong Kong" vào năm sau để mở rộng ảnh hưởng của Á Thị, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, trước mắt vẫn phải dựa vào phim truyền hình để tranh giành khán giả với Vô Tuyến.

Hôm nay Khâu Đức Căn triệu Lý Trang Liệt và Từ Hiểu Minh đến là để bàn bạc đối sách, nhưng ban đầu ông lại không đề cập đến chuyện này, mà lại nói về logo mới của Á Thị.

Khâu Đức Căn đã đổi logo của Á Thị thành hình đồng tiền giống như logo của tập đoàn Viễn Đông mà ông sở hữu.

Logo "đồng tiền" tượng trưng cho tài phú, và Khâu Đức Căn là ông chủ duy nhất kinh doanh Á Thị có lãi, nên dù logo "đồng tiền" của ông bị chê là quê mùa, nó lại thể hiện rõ thành tích kinh doanh Á Thị của ông.

Đổi logo xong, Khâu Đức Căn vẫn thấy chưa đủ, lần này ông còn muốn đổi cả tên các kênh của Á Thị.

Tên các kênh của Á Thị trước đây vẫn gọi là "Kênh tiếng Trung", "Kênh tiếng Anh".

Để thể hiện quyết tâm cạnh tranh với Vô Tuyến, Khâu Đức Căn có ý định đổi "Kênh tiếng Trung" và "Kênh tiếng Anh" thành "Kênh Hoàng Kim" và "Kênh Kim Cương", vì "hoàng kim", "kim cương" đều là bảo vật, vừa tương xứng với logo của Á Thị, lại vừa đối chọi trực tiếp với "Kênh Phỉ Thúy" và "Kênh Minh Châu" của Vô Tuyến.

Lý Trang Liệt và Từ Hiểu Minh nhìn nhau, đều cảm thấy hai cái tên kênh này cũng quê mùa y như logo, nhưng đây là ý của Khâu Đức Căn, hai người họ cũng không tiện nói nhiều.

Hai người không lên tiếng, Khâu Đức Căn coi như họ không có ý kiến, chuyện đổi tên kênh cứ thế được quyết định.

Tiếp theo, Khâu Đức Căn mới nói đến chuyện phim truyền hình. "Quyền chuyển thể phim truyền hình võ hiệp đã bị Vô Tuyến nhanh chân chiếm mất rồi, lần này bản quyền truyền hình của 《Sưu Thần Ký》, Á Thị nhất định phải giành được!" Lời của Khâu Đức Căn không hề có ý thương lượng, mà là một mệnh lệnh trực tiếp.

Lý Trang Liệt và Từ Hiểu Minh đều lộ vẻ khó xử, hai người trao đổi bằng ánh mắt, Lý Trang Liệt mở lời trước: "Chú Căn, chuyện này thật sự rất khó, không phải chúng tôi không muốn tranh thủ, mà là Vô Tuyến có lợi thế quá lớn." Từ Hiểu Minh cũng khuyên can: "Thiệu Nghị Phu cũng quyết tâm phải có được bộ phim này, Vô Tuyến và Lâm Hựu Luân quan hệ lại rất thân thiết.

Cho dù chúng ta ra giá cao hơn Vô Tuyến, cũng chưa chắc đã thành công." Hai vị tướng tài dưới trướng đều nói vậy, Khâu Đức Căn không khỏi có chút nản lòng, nhưng đồng thời lại rất không cam tâm:

"Chẳng lẽ chúng ta không có một chút cơ hội thắng nào sao?" Lý Trang Liệt và Từ Hiểu Minh đều không đáp lời, trong lòng họ đều cho rằng Á Thị không thể tranh lại Vô Tuyến. "Nếu Vô Tuyến thật sự có lợi thế lớn như các cậu nói, tại sao đến giờ vẫn chưa đạt được thỏa thuận với Lâm Hựu Luân?" Khâu Đức Căn khó hiểu hỏi.

Lý Trang Liệt và Từ Hiểu Minh nhìn nhau, đây cũng là điều mà họ cảm thấy nghi hoặc.

Theo lẽ thường, Lâm Hựu Luân và Vô Tuyến đáng lẽ đã ký hợp đồng từ lâu, nhưng lại trì trệ không thấy động tĩnh gì, khiến người ta rất khó hiểu. "Lần trước tôi gặp Hoàng Ngọc Lang, có nghe anh ta nhắc qua, Lâm Hựu Luân đưa tiểu thuyết cho anh ta chuyển thể thành truyện tranh trước, chứ không phải quay thành phim truyền hình như 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 và 《Côn Luân》, là vì kỹ xảo điện ảnh hiện tại có hạn, không thể quay ra được hiệu quả như trong tiểu thuyết miêu tả." Á Thị từng chuyển thể truyện tranh 《Túy Quyền》 của Hoàng Ngọc Lang thành phim truyền hình 《Túy Quyền Vương Vô Kỵ》, Lý Trang Liệt và Hoàng Ngọc Lang đã có vài lần tiếp xúc, câu hỏi của Khâu Đức Căn khiến Lý Trang Liệt nhớ lại chuyện này.

Từ Hiểu Minh ngay lập tức nghĩ đến một khả năng: "Vô Tuyến khi mua bản quyền chuyển thể phim truyền hình ra tay luôn rất hào phóng, nhưng kinh phí dành cho việc quay và sản xuất phim lại vô cùng hạn hẹp, hơn nữa chế độ dùng người lại cứng nhắc.

Quay 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 và 《Côn Luân》, diễn viên phần lớn đều do Lâm Hựu Luân chỉ định, người ngoài không thể xen vào, nghe nói chuyện này khiến ban lãnh đạo cấp cao của Vô Tuyến rất có ý kiến.

Lần này có phải là Lâm Hựu Luân có ý tưởng riêng về việc quay 《Sưu Thần Ký》, nhưng Vô Tuyến lại không đồng ý, nên hai bên

vẫn chưa đàm phán xong?" Lý Trang Liệt lập tức phấn chấn hẳn lên: "Nếu thật sự là vậy, chúng ta có cơ hội rồi!" "Lập tức cử người đi liên lạc với Lâm Hựu Luân... không được, Trang Liệt, chuyện này tôi thấy vẫn là cậu phải đích thân ra mặt, như vậy mới thể hiện được thành ý của chúng ta." Khâu Đức Căn trầm ngâm một lát, "Còn một câu nữa cậu giúp tôi chuyển lời tới Lâm Hựu Luân, chỉ cần cậu ta đồng ý bán bản quyền chuyển thể cho chúng ta, bộ phim này quay thế nào hoàn toàn do cậu ta quyết định, cần tiền có tiền, cần người có người!" "Khâu Đức Căn thật quá đáng!" Thiệu Nghị Phu tức giận, toàn thân run lên, đùi va mạnh vào mép bàn.

Xoảng một tiếng, bộ ấm chén trà văng lên cao, trà đổ lênh láng trên bàn.

Người giúp việc vội vàng tiến lên dọn dẹp, Phương Dật Hoa đỡ Thiệu Nghị Phu đứng dậy, nhỏ nhẹ khuyên nhủ: "Ông đừng vội tức giận, Lâm Hựu Luân bán bản quyền chuyển thể 《Sưu Thần Ký》 cho Á Thị, đối với Vô Tuyến chưa hẳn đã là chuyện xấu." Thiệu Nghị Phu dừng lại, quay đầu nhìn Phương Dật Hoa với vẻ mặt nghiêm túc: "Sao cả bà cũng nói giúp người ngoài vậy?" Phương Dật Hoa cảm thấy có chút tủi thân.

Thiệu Nghị Phu thấy vành mắt bà đỏ lên, lúc này mới nhận ra giọng điệu của mình vừa rồi có phần quá đáng, ông cũng vì chuyện này mà tức đến hồ đồ, mới nổi trận lôi đình như vậy.

Thiệu Nghị Phu vẫn luôn coi bản quyền chuyển thể truyền hình của 《Sưu Thần Ký》 là vật trong túi của Vô Tuyến, không ngờ Á Thị lại có thể cướp mồi từ miệng cọp.

Xét về quan hệ, Lâm Hựu Luân và Vô Tuyến có mối liên hệ mật thiết hơn; xét về phí chuyển thể, Vô Tuyến ra giá cũng không thấp hơn Á Thị; xét về thực lực, Vô Tuyến cũng luôn đè bẹp Á Thị.

Chương 76

Một cuộc tranh giành tưởng chừng không có gì gay cấn, người thắng cuối cùng lại là Á Thị, Thiệu Nghị Phu dù thế nào cũng không thể chấp nhận kết quả này, nên mới có cơn giận dữ vừa rồi.

Lâm Hựu Luân không yêu cầu quá cao về phí chuyển thể 《Sưu Thần Ký》, mức giá 100 nghìn một tập như của 《Côn Luân》 là đủ rồi, nhưng anh lại đưa ra một điều kiện mà Vô Tuyến cho là vô cùng hà khắc: yêu cầu kinh phí quay bộ phim này không được dưới 20 triệu.

Lâm Hựu Luân biết rõ lúc này không thể kỳ vọng quá nhiều vào kỹ xảo điện ảnh Hong Kong, nhưng cũng không thể quá tùy tiện.

Đây là phim thần thoại chứ không phải phim võ hiệp, không mong kỹ xảo làm tốt đến đâu, nhưng những thứ như ánh sáng, khói mù, mô hình bối cảnh phải được đầu tư đúng mức. 20 triệu cũng chỉ đủ để Từ Khắc làm ra một bộ 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》, với một bộ phim truyền hình chuyển thể từ 《Sưu Thần Ký》 dài ít nhất 60 tập, số tiền này thật sự không nhiều.

Nhưng Vô Tuyến lại không nghĩ vậy, 20 triệu để quay một bộ phim truyền hình, chuyện này ở Hong Kong chưa từng nghe thấy.

Vô Tuyến vốn tuân thủ chế độ trường quay lớn, luôn kiểm soát chi phí quay phim rất nghiêm ngặt, điều kiện như vậy Vô Tuyến không thể nào chấp nhận được.

Lâm Hựu Luân nghĩ bụng Vô Tuyến không đồng ý thì thôi, 《Sưu Thần Ký》 để vài năm nữa hãy quay thành phim truyền hình cũng không sao.

Nhưng đúng lúc này, Lý Trang Liệt đại diện cho Á Thị đã tìm đến

anh.

Nghe điều kiện Lâm Hựu Luân đưa ra, Khâu Đức Căn không nghĩ ngợi gì mà đồng ý ngay lập tức.

Cứ như vậy, bản quyền chuyển thể truyền hình của 《Sưu Thần Ký》 đã về tay Á Thị. "Vừa rồi là tôi không phải, nói chuyện giọng hơi nặng lời." Thiệu Nghị Phu bình tĩnh lại, bảo Phương Dật Hoa nói tiếp. "20 triệu không phải là con số nhỏ.

Á Thị bỏ ra số tiền này để quay 《Sưu Thần Ký》, kinh phí quay các bộ phim truyền hình khác sẽ bị chiếm dụng.

Cách làm được ăn cả ngã về không này cực kỳ không ổn thỏa, một bước sơ sẩy là cả bàn cờ đều thua.

Việc Á Thị lỗ hay lãi không ảnh hưởng đến gốc rễ của Khâu Đức Căn, nên ông ta dám cược, nhưng chúng ta thì không.

Một khi xảy ra vấn đề, các cổ đông khác sẽ nhảy ra gây sự.

Vô Tuyến đối phó với Á Thị, vẫn nên lấy sự ổn định làm đầu.

Nếu 《Sưu Thần Ký》 quay thành công, một bộ phim truyền hình cũng không gây áp lực quá lớn cho chúng ta, cùng lắm là tạm thời bị đối phương lấn át một thời gian.

Hơn nữa, sau này Lâm Hựu Luân sẽ còn có nhiều tác phẩm hơn, lần này thua Á Thị, sau này vẫn còn nhiều cơ hội để thắng lại.

Nếu bộ phim này quay hỏng, Á Thị dù không đến mức tổn thương gân cốt, cũng phải lột một lớp da, đối với chúng ta càng là chuyện tốt." Lời của Phương Dật Hoa quả thực có lý, cơn giận trong lòng Thiệu Nghị Phu cũng nguôi đi nhiều.

Chỉ là trong lòng ông vẫn mơ hồ cảm thấy, để Á Thị và Lâm Hựu Luân kết nối với nhau, cậu nhóc này hai bên đều có lợi, sau này muốn

hợp tác với cậu ta e rằng phải trả giá nhiều hơn.

Chuyện này không chỉ Thiệu Nghị Phu đang suy ngẫm, mà mấy ngày nay Lâm Hựu Luân cũng đang nghiền ngẫm.

Hạn chế về kỹ xảo giống như một tấm trần nhà trong suốt, phần lớn các nhà làm phim Hong Kong lúc này vẫn chưa chạm tới tầng lớp này, nên không cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Từ 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 đến 《Sưu Thần Ký》, Lâm Hựu Luân lại cảm nhận được sự tồn tại của nó một cách rõ rệt.

Xem ra đã đến lúc nên cân nhắc thành lập một công ty sản xuất kỹ xảo.

Đúng lúc Ngô Vũ Sâm gọi điện thoại tới, hẹn Lâm Hựu Luân buổi chiều đi uống trà.

Nam chính của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 sau nhiều trắc trở cuối cùng cũng đã tìm được người phù hợp.

Vốn dĩ Lâm Hựu Luân đã nói rằng việc chọn nam chính không cần hỏi ý kiến anh, nhưng Ngô Vũ Sâm hẹn Lâm Hựu Luân ra ngoài cũng là vì chuyện này.

Lâm Hựu Luân đến quán cà phê sớm hơn nửa tiếng, vốn định hỏi Ngô Vũ Sâm về tiến triển mới nhất của việc thử nghiệm kỹ xảo "thời gian viên đạn", không ngờ Từ Khắc cũng ở đó.

Ngô Vũ Sâm trở về Hong Kong hơn một tháng nay đều ở cùng tổ kỹ xảo, thử nghiệm đã có một số tiến triển, nhưng Ngô Vũ Sâm tính cách cẩn trọng, trước khi có kết quả cuối cùng, ông không khoe khoang trước mặt Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nói về ý định muốn thành lập một công ty kỹ xảo ở Hong Kong, Từ Khắc tỏ ra khá hứng thú.

Sau 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》, ông đã có ý định thành lập một xưởng kỹ xảo, chỉ là điện ảnh Hong Kong hiện tại dùng đến kỹ xảo còn ít, không có công ty điện ảnh nào hứng thú với ý tưởng của ông.

Lâm Hựu Luân nhắc đến chuyện này, trong lòng ông liền có ý muốn hợp tác với Lâm Hựu Luân.

Tuy nhiên, để thành lập công ty kỹ xảo, Từ Khắc cảm thấy thời cơ hiện tại vẫn chưa chín muồi.

Ít nhất cũng phải đợi 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 ra mắt, để các nhà làm phim Hong Kong có một nhận thức hoàn toàn mới về kỹ xảo, lúc đó hãy đề cập đến chuyện này sẽ thích hợp hơn.

Lâm Hựu Luân và Từ Khắc đang hào hứng thảo luận về sự phát triển của kỹ xảo, bất ngờ bên cạnh vang lên một giọng nói không mấy hòa hợp. "Kỹ xảo của người nước ngoài toàn là thứ màu mè, làm sao so được với công phu thật của người Âu Lạc chúng ta?" Người thanh niên nói chuyện có đôi mắt sáng, mặc áo sơ mi lụa trắng, quần tây màu xám nhạt, trên tay cầm một chiếc áo khoác vải xanh kiểu jacket, trên cổ áo còn treo một cặp kính râm, trông rất thời thượng.

Anh ta vừa mở miệng nói một câu, đã bị người đàn ông trung niên mặc đồ thoải mái bên cạnh lớn tiếng quát ngưng: "Danny, im miệng!" "Đại Nhãn, đây là đệ tử mới thu của anh à?" Từ Khắc quen biết người đàn ông trung niên, cười đứng dậy, lúc bắt tay đối phương, mắt lại không ngừng đánh giá người thanh niên "ăn nói xấc xược" kia.

Mũ bóng chày, áo thun đen, quần jean, giày thể thao, bộ trang phục này của Viên Hòa Bình rất dễ nhận ra, Lâm Hựu Luân liếc mắt một cái đã nhận ra vị "Viên Bát gia" nổi danh lừng lẫy đời sau này.

Còn người thanh niên đứng bên cạnh Viên Hòa Bình, lúc đầu Lâm Hựu Luân vẫn chưa nhận ra, nghe Từ Khắc nói là đệ tử mới của Viên

Hòa Bình, nhìn kỹ lại dung mạo đối phương, mới phát hiện mình suýt nữa đã nhìn nhầm, ngay cả siêu sao công phu đời sau Chân Tử Đan cũng không nhận ra.

Chân Tử Đan lúc này mới ngoài hai mươi tuổi, vừa đến Hong Kong không lâu, cũng không quen thuộc với tình hình ở đây.

Thấy một người trẻ tuổi trạc tuổi mình và một người đàn ông trung niên râu dê ngồi đó bàn luận sôi nổi về kỹ xảo Hollywood, nhất thời không nhịn được đã xen vào một câu.

Bị Viên Hòa Bình ra lệnh im miệng, Chân Tử Đan lại không cảm thấy mình nói sai.

Anh sinh ra trong gia đình võ thuật, từ nhỏ đã coi Lý Tiểu Long là thần tượng, sùng bái loại công phu thực chiến.

Mà lúc này kỹ xảo Hollywood vẫn chưa phát triển đến mức thật giả khó phân, đáng kinh ngạc, cho nên trong mắt Chân Tử Đan, kỹ xảo mà Lâm Hựu Luân và Từ Khắc đặc biệt coi trọng cũng không lợi hại như hai người nói.

Ngô Vũ Sâm, Lâm Hựu Luân cũng đứng dậy cùng Từ Khắc.

Ngô Vũ Sâm giới thiệu hai bên, Viên Hòa Bình bước lên một bước, đưa hai tay ra, nắm lấy một tay của Lâm Hựu Luân, miệng liên tục nói "hân hạnh", thái độ rất khách sáo.

Biểu cảm trên mặt Chân Tử Đan đứng bên cạnh lập tức trở nên rất kỳ quái.

Từ Khắc, Ngô Vũ Sâm đứng một bên, thấy phản ứng của Viên Hòa Bình, trên mặt đều là vẻ dĩ nhiên.

Lúc này Chân Tử Đan mới ý thức được, thân phận của người trẻ tuổi trước mắt không đơn giản như anh nghĩ.

Lâm Hựu Luân khiêm tốn mỉm cười, mời Viên Hòa Bình và Chân Tử Đan cùng ngồi xuống.

Viên Hòa Bình nghiện thuốc lá nặng, ngồi xuống liền hỏi nữ phục vụ bên cạnh ở đây có được hút thuốc không, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định liền châm một điếu, đây là biểu hiện có chút căng thẳng của ông.

Lần này Viên Hòa Bình khó khăn lắm mới thông qua quan hệ của Từ Khắc liên lạc được với Ngô Vũ Sâm, tiến cử Chân Tử Đan đóng vai nam chính của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》.

Ngô Vũ Sâm cũng cảm thấy hình tượng khí chất của Chân Tử Đan không tệ, liền bảo ông dẫn người đến để Lâm Hựu Luân xem qua, nếu không có vấn đề gì, vai nam chính có thể cứ thế mà quyết định.

Không ngờ cậu nhóc Chân Tử Đan này lại không nên thân như vậy, vừa gặp mặt đã chọc giận Lâm Hựu Luân, chuyện vốn dĩ đã chắc như đinh đóng cột lại một lần nữa trở nên khó đoán.

Chân Tử Đan ngồi trên sofa, trong lòng rối như tơ vò, nhìn Ngô Vũ Sâm ghé vào tai Lâm Hựu Luân nói nhỏ mấy câu, sau đó ánh mắt của Lâm Hựu Luân quét qua người anh một vòng, trong lòng thầm nghĩ phen này tiêu rồi, mình vừa rồi ăn nói hỗn xược, chắc chắn đã để lại ấn tượng không tốt cho đối phương, nếu vì vậy mà mất đi cơ hội đóng vai nam chính 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, vậy thì đúng là được không bù mất.

Hai thầy trò đều đang lo lắng chuyện này, nhưng Lâm Hựu Luân mở miệng lại không đề cập đến việc quay 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, chỉ hỏi Viên Hòa Bình nhìn nhận thế nào về mối quan hệ giữa công phu thật và kỹ xảo.

Chương 77

Viên Hòa Bình thầm nghĩ câu trả lời của Chân Tử Đan vừa rồi đã khiến Lâm Hựu Luân không vui rồi, nên khi trả lời ông dùng từ ngữ hết sức cẩn trọng. "Tôi vẫn thích công phu thật hơn, nhưng quay phim phải tùy theo nhu cầu.

Lấy một ví dụ thô thiển nhất, chúng ta muốn thể hiện một người nhảy từ trên cao xuống, nếu không nhờ đến kỹ xảo, diễn viên đó chết chắc.

Kỹ xảo đóng vai trò phụ trợ và tô điểm, điều này có thể làm cho bộ phim hay hơn." Nói đến việc tiếp xúc và vận dụng kỹ xảo điện ảnh, Viên Hòa Bình, người thích quay công phu thật, không phải như nhiều người nghĩ là bắt đầu từ 《Ma Trận》.

Thực tế, Viên Hòa Bình đã bắt đầu kết hợp quyền cước công phu với kỹ xảo điện ảnh từ hai năm trước, tạo ra một thể loại độc đáo của phim Hong Kong – "phim công phu linh dị".

Tuy nhiên, Bát gia năm đó chơi không phải là kỹ xảo máy tính, mà là các kỹ xảo thô sơ của Hong Kong bao gồm khói, dây cáp, ảo thuật, tạp kỹ.

Lấy cảm hứng từ 《Quỷ Đả Quỷ》 của Hồng Kim Bảo, Viên Hòa Bình vào năm 1982 đã đạo diễn bộ phim công phu linh dị 《Kỳ Môn Độn Giáp》.

Ông đã dồn rất nhiều tâm huyết vào bộ phim này, không chỉ thiết kế những động tác hình thể siêu phàm kiểu tạp kỹ, mà còn vận dụng rất nhiều thủ pháp ảo thuật truyền thống, khiến cho tạo hình nhân vật, đạo cụ, bối cảnh và các cảnh đấu võ của 《Kỳ Môn Độn Giáp》 thể hiện một phong cách vừa kinh dị vừa hài hước quái dị.

Dịch dung giết người, địa phủ báo thù, hô phong hoán vũ, cắt giấy hóa bướm, những tình tiết siêu thực và những màn đấu pháp thần kỳ, trong điện ảnh Hong Kong cũng được coi là độc nhất vô nhị.

Lâm Hựu Luân nghe xong gật gật đầu, nhưng không đưa ra bất kỳ ý kiến nào, chỉ ghé vào tai Ngô Vũ Sâm nói mấy câu.

Thấy Ngô Vũ Sâm lộ vẻ suy tư, trái tim của Viên Hòa Bình và Chân Tử Đan cũng thắt lại theo. "Để tôi làm chỉ đạo võ thuật?" Viên Hòa Bình không ngờ Ngô Vũ Sâm mở miệng lại đưa ra một yêu cầu như vậy, nhất thời đầu óc có chút không phản ứng kịp.

Ngô Vũ Sâm cười ha hả giải thích: "Anh Lâm đã đồng ý để Tử Đan đóng vai nam chính rồi, anh giao đệ tử cho tôi, rồi phủi mông định đi luôn à?" Viên Hòa Bình và Chân Tử Đan cùng sững sờ, sau đó trên mặt đều lộ ra vẻ phấn khích.

Chân Tử Đan càng khó che giấu cảm xúc kích động, mặt đỏ bừng từ cổ lên, gân xanh trên thái dương nổi lên to như hạt đậu.

Hai thầy trò đều không ngờ, sự việc lại diễn ra dễ dàng hơn họ tưởng tượng.

Ngô Vũ Sâm lại giải thích thêm một phen, nhưng lần này lời của ông lại như dội một gáo nước lạnh vào hai thầy trò Viên Hòa Bình, Chân Tử Đan đang kích động. "Tình tiết của bộ phim 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 được triển khai theo góc nhìn của nữ chính, nam chính trong bộ phim này có cảm giác tồn tại rất yếu, nên ngay từ đầu tôi đã không có ý định mời minh tinh lớn đóng vai này.

Và nói một cách nghiêm túc, đặc điểm của Tử Đan không nổi bật lắm.

Hong Kong có rất nhiều ngôi sao võ thuật, xét về công phu, cậu ấy không bằng Lý Tiểu Long; xét về sự thân thiện, lại không bằng Thành

Long.

So với hai người trên, Tử Đan gần như không có gì vượt trội.

Ngoài ngoại hình khá ngầu, động tác khá bắt mắt ra, không tìm thấy điểm nào đáng khen ngợi nữa." Chân Tử Đan muốn phản bác, nhưng bị Viên Hòa Bình dùng ánh mắt nghiêm khắc ngăn lại. "Anh Lâm và đạo diễn Ngô coi trọng Tử Đan, chắc hẳn cậu ấy cũng có một số ưu điểm." Viên Hòa Bình không hổ là cáo già giang hồ, nói chuyện thật lão luyện. "Quá trình trưởng thành của Tử Đan khiến tôi rất hứng thú.

Cậu ấy có thể nói tiếng Anh và tiếng Hán lưu loát, sinh ra ở châu Âu, thời niên thiếu ở Boston, bây giờ lại ở Hong Kong.

Việc sống ở nước ngoài quá lâu một mặt hạn chế sự diễn giải và thể hiện của cậu ấy đối với văn hóa võ thuật truyền thống châu Âu, mặt khác lại khiến cậu ấy có tiềm năng vượt qua ranh giới giữa điện ảnh Hong Kong và Hollywood.

Từ góc độ này mà xem, Tử Đan lại là người phù hợp nhất." Ngô Vũ Sâm giải thích lý do chọn Chân Tử Đan làm nam chính, nhưng không nói tại sao lại mời Viên Hòa Bình làm chỉ đạo võ thuật. "Tôi đã xem màn trình diễn của Danny trong 《Tiếu Thái Cực》, điều gây ấn tượng sâu sắc nhất cho tôi chính là thể chất của Danny.

Công phu của cậu ấy rất có tốc độ, sức bật cực mạnh." Đây là lần thứ hai Lâm Hựu Luân lên tiếng.

Trong ấn tượng của anh, phim hành động của Chân Tử Đan đời sau luôn mang lại cảm giác ngầu và sắc bén.

Đặc biệt là cú đá của anh ta khiến người ta ấn tượng sâu sắc, đá vừa cao vừa chuẩn, lại đầy sức bật, và có thể tung đòn từ mọi hướng, thể hiện tốc độ, sức mạnh và khả năng kiểm soát đáng kinh ngạc.

Lúc này phong cách hành động của Chân Tử Đan vẫn chưa thành hình, nhưng về khả năng phối hợp của cơ thể đã thể hiện sự vượt trội.

Trong 《Tiếu Thái Cực》 do Viên Hòa Bình đạo diễn, anh ta còn thể hiện thể năng siêu cấp như "người lò xo". "Kết hợp với đặc điểm của Danny, tôi nghĩ có thể cho cậu ấy nhiều cơ hội thể hiện hơn trong phim.

Mời Viên tiên sinh làm chỉ đạo võ thuật, thực ra là muốn ông phụ trách thiết kế động tác cho Danny.

Thầy trò các vị hiểu nhau hơn, làm việc cũng dễ dàng hơn người khác." Về mặt thể loại phim, phim công phu hiện đại quả thực có thể phát huy tốt hơn sự sắc bén và năng động của Chân Tử Đan, điều này có liên quan đến khí chất hiện đại mạnh mẽ của anh ta.

Ý tưởng của Lâm Hựu Luân lại trùng hợp với Viên Hòa Bình. "Không phải Danny cảm thấy kỹ xảo không bằng công phu thật sao?

Vậy thì tôi sẽ cho cậu một cơ hội thể hiện công phu thật.

Trong bộ phim này sẽ có rất nhiều kỹ xảo mới lạ, và phần lớn tập trung vào nữ chính.

Kỹ xảo và công phu thật ai mạnh ai yếu, so tài một phen là biết ngay thôi?" Chân Tử Đan lộ vẻ mặt hăng hái, muốn thử sức ngay lập tức, rõ ràng rất hứng thú với đề nghị này của Lâm Hựu Luân, nhưng Viên Hòa Bình lại không vội vàng bày tỏ thái độ.

Năm đó 《Kỳ Môn Độn Giáp》 thành công rực rỡ, khiến Viên Hòa Bình và Viên Gia Ban vô cùng phấn khởi, ngay sau đó lại quay 《Thiên Sư Chàng Tà》, 《Cương Thi Phạ Phạ》, 《Âm Dương Kỳ Binh》 và các phim công phu linh dị khác, tiếp tục dồn sức vào việc thiết kế các đoạn động tác thần kỳ, kỳ lạ.

Đáng tiếc, mấy bộ phim này chỉ chú trọng vào tiết tấu và sự kỳ quái để thu hút khán giả, còn nội dung tình tiết lại đơn giản, thô thiển, cuối cùng trở thành những tác phẩm theo chủ nghĩa hình thức, phản hồi rất kém, doanh thu phòng vé cũng ngày càng tệ.

Thấy "phim công phu linh dị" không còn huy hoàng, mà bộ phim quay về hài kịch công phu thời dân quốc 《Tiếu Thái Cực》 cũng chỉ tạm chấp nhận được.

So sánh ra, thiết kế hành động của Viên Hòa Bình không phải là không tốt, chỉ là chất lượng tổng thể của các bộ phim mà ông tham gia quá tầm thường, lãng phí tài năng của ông.

Dù làm chỉ đạo hành động hay đạo diễn, Viên Hòa Bình đều thiếu một đối tác có thể nâng tầm bộ phim từ hình thức đến nội dung một cách toàn diện.

Và 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 chính là cơ hội hiếm có như vậy.

Đặc biệt là kinh phí đầu tư của bộ phim này rất lớn, nguồn vốn dồi dào có thể giúp Viên Hòa Bình thực hiện nhiều ý tưởng hơn.

Lâm Hựu Luân lại một lần nữa lên tiếng mời, thành ý tràn đầy, Viên Hòa Bình không thể từ chối, mọi chuyện cứ thế được quyết định.

Chân Tử Đan cần một thời gian để tiêu hóa niềm vui khi trở thành nam chính của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, Viên Hòa Bình cũng phải trở về để bắt đầu chuẩn bị nghiêm túc.

Hai thầy trò đều không có ý định ngồi lâu, công việc bàn xong liền đứng dậy cáo từ. "Tôi còn tưởng anh Lâm không hứng thú với công phu chứ, không ngờ anh chỉ vài câu nhẹ nhàng đã thu phục cả Viên Hòa Bình và đệ tử của ông ta vào túi." Từ Khắc giơ ngón tay cái lên, nói hai tiếng "bái phục".

Lâm Hựu Luân cười không để tâm: "Anh nói vậy thật oan cho tôi quá, tôi chưa bao giờ nói xem thường phim công phu cả." Là đạo diễn của bộ phim, Ngô Vũ Sâm lại không thể thoải mái đùa cợt như Lâm Hựu Luân và Từ Khắc. "Vừa công phu vừa đấu súng, như vậy có bị lộn xộn không?" Lo lắng của Ngô Vũ Sâm không phải không có lý, Từ Khắc cũng thu lại vẻ đùa giỡn, chỉ có Lâm Hựu Luân vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên. "Bộ phim này cần sự thể hiện hành động chân thực, hoang dã, sắc bén, chứ không phải những màn múa may, đi bài quyền hoa mỹ.

Điểm này anh phải trao đổi trước với Viên Hòa Bình.

Không phải Chân Tử Đan xuất thân từ võ tự do sao?

Cứ để Viên Hòa Bình dựa vào đặc điểm này mà thiết kế động tác, chỉ cần có thể làm nổi bật cảm giác chân thực của trận đấu, sẽ không ảnh hưởng đến phong cách tổng thể của bộ phim." Từ Khắc cũng vỗ vai Ngô Vũ Sâm nói: "Điểm nhấn của bộ phim này đều nằm ở Hồng cô, có bộ đồ da đen bóng đầy vẻ hiện đại do anh Lâm thiết kế, lại cộng thêm bao nhiêu kỹ xảo tốn tiền, nếu còn để cậu nhóc Chân Tử Đan kia chiếm hết sự chú ý, anh làm đạo diễn cũng có chút không nói được đâu." Nhắc đến Chung Sở Hồng, Ngô Vũ Sâm đột nhiên có cảm xúc, gạt sang một bên chủ đề đang thảo luận, nói về một chuyện khác. "Giải Kim Tượng năm nay, Hồng cô thật đáng tiếc." "Đúng vậy, năm ngoái cô ấy đã được đề cử Nữ chính xuất sắc nhất, năm nay lại không giành được..." Từ Khắc lắc đầu, nhưng lại nhìn Lâm Hựu Luân.

Chương 78

Ngô Vũ Sâm cũng có phản ứng giống Từ Khắc, khiến Lâm Hựu Luân dở khóc dở cười: "Hai người nhìn tôi làm gì, tôi đâu phải là chủ tịch giải Kim Tượng." Giải Kim Tượng Hong Kong lần thứ ba năm nay là một kỳ giải khá huyền thoại.

Lưu Hiểu Cầm của 《Thùy Liêm Thính Chính》, Lâm Thanh Hà của 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》, những nữ minh tinh hàng đầu của Đại lục và Đài Loan, đều chọn năm nay để đổ bộ Hong Kong. 《Thùy Liêm Thính Chính》 được quay thực cảnh trong Cố Cung, đạo cụ đều là văn vật cấp quốc bảo của Tử Cấm Thành; còn 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 thì huy động đội ngũ kỹ xảo của 《Chiến tranh giữa các vì sao》.

Hai tác phẩm chế tác lớn vô cùng xa xỉ này cùng được đề cử Kim Tượng đã gây ra một chấn động không nhỏ.

Lưu Hiểu Cầm, người vào cuối những năm 70 đã đóng vai chính trong "phim thần tượng thanh xuân" đầu tiên của Đại lục 《Tiểu Hoa》, nhờ vào diễn xuất xuất sắc trong phim đó đã được Lý Hàn Tường, người đang lên phía bắc hợp tác quay phim với nội địa, ưu ái, chỉ định bà đóng vai Từ Hi trong 《Hỏa Thiêu Viên Minh Viên》 và phần tiếp theo 《Thùy Liêm Thính Chính》.

Còn Lâm Thanh Hà trong 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 với tư thái tiên nữ Dao Trì đổ bộ làng điện ảnh Hong Kong, nói một cách nghiêm túc thì đây không phải là lần đầu tiên bà đến Hong Kong quay phim.

Trước đây, bà chủ yếu tập trung phát triển ở Đài Loan, nhưng giờ đây lại nhắm đến thị trường Hong Kong.

Cuộc đua giành giải Nữ chính xuất sắc nhất của Kim Tượng lập tức trở nên khốc liệt.

Đại lục và Đài Loan đều có "mãnh long quá giang", nhưng ở Hong Kong, người được ủng hộ nhất lại là Chung Sở Hồng nổi tiếng với vẻ quyến rũ.

Đương nhiên, một ứng cử viên khác là Diệp Đồng thực lực cũng không hề thua kém, lúc này cô vẫn chưa đóng vai Hứa Tiên trong 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》, tuổi nhỏ hơn Lưu Hiểu Cầm hơn một giáp, nhưng diễn xuất lại không thua kém ba ứng cử viên còn lại.

Năm ngoái, Chung Sở Hồng đã được đề cử Nữ chính xuất sắc nhất với vai diễn trong 《Hồ Việt Đích Cố Sự》 đóng cùng Phát ca, nhưng cuối cùng chỉ nhận được giải Nữ diễn viên được yêu thích nhất.

Năm nay trở lại, tiếng tăm giành giải cũng cao nhất.

Hai minh tinh lớn từ Đại lục và Đài Loan, cộng thêm nữ diễn viên được yêu thích nhất Hong Kong, cuối cùng lại đều thua Diệp Đồng với bộ phim 《Biểu Thác Thất Nhật Tình》.

Kết quả này nằm ngoài dự đoán của mọi người, nhưng lại hợp tình hợp lý.

Lưu Hiểu Cầm vì thân phận diễn viên Đại lục quá nhạy cảm, Kim Tượng không muốn gây rắc rối.

Còn Lâm Thanh Hà và Chung Sở Hồng đều vì bộ phim được đề cử dù được đánh giá cao nhưng không ăn khách.

Trong khi đó, 《Biểu Thác Thất Nhật Tình》 không chỉ có danh tiếng tốt, mà doanh thu phòng vé còn lọt vào top 10 năm 83, Diệp Đồng giành giải cũng là điều thuận lý thành chương.

Từ Khắc cười đầy ẩn ý: "Anh Lâm mời Hồng cô đóng 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, chẳng lẽ không có chút tư tâm nào sao?" Ngô Vũ Sâm cũng làm mặt khổ trêu chọc: "Lần này áp lực của tôi càng lớn hơn, nếu năm sau Hồng cô vẫn không giành được giải Nữ chính xuất sắc nhất, chẳng phải tôi sẽ bị anh Lâm đá về Đài Loan tiếp tục quay phim hài sao?" Cả Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm đều cảm thấy, Chung Sở Hồng hai lần được đề cử hai lần trượt giải, đều thua ở điểm yếu là doanh thu phòng vé không tốt.

Và 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 chính là bộ phim mà Lâm Hựu Luân đo ni đóng giày cho Chung Sở Hồng, nếu không thì cách làm của Lâm Hựu Luân là chọn nữ chính trước rồi mới tìm đạo diễn sẽ không thể giải thích được.

Câu chuyện về tài tử và giai nhân, hai người Từ, Ngô đã nghe quá nhiều, không còn thấy mới mẻ nữa.

Nếu Lâm Hựu Luân có thể đưa tất cả các nữ diễn viên từng hợp tác với anh lên ngôi Ảnh hậu Kim Tượng, đó mới thật sự là một giai thoại huyền thoại của làng điện ảnh.

Lâm Hựu Luân lúc này vẫn chưa có tham vọng lớn như vậy, nhưng Từ Khắc lại không nghĩ thế, ngay cả danh hiệu sau này của những nữ diễn viên này ông cũng đã nghĩ giúp Lâm Hựu Luân rồi, cứ gọi là "Lâm nữ lang".

Nơi Ngô Vũ Sâm hẹn Lâm Hựu Luân uống trà chiều không xa tòa soạn.

Khi Lâm Hựu Luân trở về, anh phát hiện cửa văn phòng mình có khá nhiều người vây quanh.

Lâm Hựu Luân giữ chức Phó chủ biên tại 《Minh Báo》, nhưng lại không quản lý bất kỳ công việc cụ thể nào, nên bình thường văn phòng của anh rất vắng vẻ.

Hôm nay không biết có chuyện gì mà đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Những người này đều là nhân viên của tòa soạn, nhưng Lâm Hựu Luân cơ bản không gọi được tên họ.

Họ chen chúc nhau thành một đống ở cửa, những người phía trước thì thì thầm to nhỏ, còn những người phía sau thì kiễng chân vươn cổ nhìn vào bên trong. "Mọi người chen chúc ở cửa, nhìn vào trong làm gì thế?" Cửa văn phòng bị chen kín mít, Lâm Hựu Luân thậm chí không chen nổi một chân vào, đành vỗ vai người đang chắn trước mặt mình, hỏi.

Người kia không quay đầu lại mà nói một câu: "Xem mỹ nữ chứ gì!" Lâm Hựu Luân ngớ người, "Chủ nhân của văn phòng này không phải đàn ông sao?" Người kia bực bội quay đầu lại, vừa định giải thích cặn kẽ với Lâm Hựu Luân, miệng đã há ra nhưng không nói nên lời, mắt trợn tròn như quả óc chó, ngây người đứng đó.

Sau vài giây dừng lại, hắn mới lắp bắp nói: "Phó chủ biên Lâm, anh... anh về rồi ạ?" Lâm Hựu Luân nhìn người kia, "Bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết chuyện này là sao rồi chứ?" "Tôi..." Đối phương ấp úng mãi, đột nhiên hét lớn về phía sau: "Phó chủ biên Lâm về rồi, mọi người còn không mau tránh ra!" Đáng tiếc, chiêu chuyển hướng sự chú ý này không hiệu quả, vì trước đó đã có người dùng chiêu này, lừa những người phía trước tránh ra để mình chen vào, nên ai cũng không muốn bị lừa lần nữa. "Tôi hỏi cậu chuyện, cậu la hét cái gì?" Lâm Hựu Luân lập tức sa sầm mặt.

Bình thường anh đối xử với mọi người hòa nhã, nhưng điều đó không có nghĩa là anh không có cáu giận. "Hoa Hiểu Sương... không đúng, là tiểu thư Chu Tuệ Mẫn đang ở trong văn phòng của anh, mọi người nghe tin thì đều chạy đến xem..." Bị dồn hỏi đến không còn cách nào, người kia đành phải thành thật khai báo. "Xem mỹ nữ phải

không?" Lâm Hựu Luân nói tiếp lời hắn.

Đối phương ngượng ngùng đứng đó, không dám nói gì.

Lâm Hựu Luân cũng không có ý định bắt bẻ hắn, chỉ bảo hắn tìm người có chức vụ cao nhất trong đám đông phía trước.

Người kia vất vả chen qua đám đông, kéo mạnh một gã đeo kính ra.

Đối phương lúc đầu còn có chút không vui, nhưng vừa nhìn thấy Lâm Hựu Luân, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. "Phó chủ biên Lâm, anh về rồi ạ?" Lâm Hựu Luân thầm nghĩ, đây chẳng phải nói thừa sao?

Anh sa sầm mặt hỏi: "Mọi người rảnh rỗi thế này, hôm nay không ai phải tăng ca sao?" Người này đẩy đẩy kính, trán lại lấm tấm mồ hôi, không biết phải trả lời thế nào.

Lúc này đã có người chú ý đến tình hình bên này, những người lanh lợi đều chuẩn bị tìm cơ hội lén lút chuồn đi, chỉ có mấy kẻ đang chặn ở cửa vẫn còn ngớ người. "Chưa xem đủ à?

Giải tán hết cho tôi!" Gã đeo kính đi qua mắng một tràng, những người đang vây quanh cửa văn phòng Lâm Hựu Luân xem náo nhiệt lập tức tan tác như chim.

Những người khác đều đi rồi, còn gã đeo kính thì chỉ đành cúi đầu ủ rũ quay về bên cạnh Lâm Hựu Luân, chờ đợi sự phân xử.

Lâm Hựu Luân lười hỏi tên hắn, vẫy vẫy tay bảo người đó đi.

Bước vào văn phòng, Chu Tuệ Mẫn đang chán chường lật xem một quyển tạp chí.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô ngẩng đầu lên thấy Lâm Hựu Luân đi vào, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo sơ mi cộc tay màu vàng nhạt, bên dưới là một chiếc váy dài màu trơn.

Trên mặt chỉ trang điểm nhẹ, chỉ có đôi môi mỏng được tô điểm tinh xảo, hồng hào mọng nước.

Lâm Hựu Luân rót một cốc nước cho Chu Tuệ Mẫn, đặt lên bàn trà trước mặt cô, "Đến lâu chưa em?" "Cũng sắp một tiếng rồi." Chu Tuệ Mẫn gấp quyển tạp chí lại, mắt sáng ngời nhìn Lâm Hựu Luân, "Anh quên hôm nay là ngày gì rồi sao?" "Gần đây nhiều việc quá, em để anh nghĩ xem." Lâm Hựu Luân ôm đầu, nhưng mãi không nhớ ra hôm nay là ngày gì đặc biệt.

Cuối cùng, anh nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Thật sự không nhớ ra, em gợi ý chút được không?" "Hôm nay 《Bảo Bối Trí Đa Tinh 2》 công chiếu, lúc trước chúng ta đã hứa sẽ cùng nhau đi xem bộ phim này mà." Lâm Hựu Luân chợt hiểu ra, sau đó trên mặt lộ vẻ hối hận, "Chết rồi, quên mất không xin vé xem phim của Gia Hòa." Chu Tuệ Mẫn lấy ra hai tấm vé xem phim, đắc ý vẫy vẫy trước mặt Lâm Hựu Luân nói: "Em biết ngay là anh sẽ quên chuyện này mà, may mà em đã chuẩn bị trước rồi." Lâm Hựu Luân trở về là để chuẩn bị thu dọn đồ đạc tan làm, nhìn đồng hồ thấy cũng sắp đến giờ, anh liền gật đầu, "Vậy chúng ta còn đợi gì nữa?

Đi thôi!" Chu Tuệ Mẫn đứng dậy chỉnh lại váy, Lâm Hựu Luân không biết tìm đâu ra một chiếc kính râm, bảo cô đeo vào. "Đây là kính nam mà, đeo vào xấu chết đi được." "Em không thấy phản ứng của đám người ngoài cửa lúc nãy sao?

Ra ngoài không đeo kính râm, trên đường chắc chắn sẽ bị người ta nhận ra, rồi ngày mai hai chúng ta cùng lên trang nhất báo à?" Lâm Hựu Luân vẻ mặt bất đắc dĩ.

Chu Tuệ Mẫn tinh nghịch lè lưỡi, hai tay chắp sau lưng, ngoan

ngoãn để Lâm Hựu Luân đeo kính râm cho mình.

Chương 79

Thấy Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn cùng nhau đi ra, những cái đầu ló ra từ các văn phòng xung quanh lập tức rụt lại, nhưng vừa đợi hai người đi khuất, những cái đầu đó lại thò ra ngay.

May mà phóng viên giải trí của 《Minh Báo Chu San》 không làm việc ở đây, nếu không Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn đã sớm bị người ta chặn lại phỏng vấn rồi.

Chu Tuệ Mẫn vốn định bắt taxi đến rạp chiếu phim, nhưng vừa thấy tình hình ở tòa soạn như vậy, cô liền từ bỏ ý định.

Hai người bắt taxi đến rạp chiếu phim, còn hơn nửa tiếng nữa mới đến giờ chiếu, nên quyết định tìm một chỗ gần đó ngồi uống nước trước.

Vừa đến cửa một quán trà ăn nhanh, họ lại gặp hai người quen. "Một thời gian không gặp, cậu nhóc giờ càng ngày càng phong quang nhỉ, thảo nào không thèm tìm chúng tôi uống rượu, có phải đã coi thường mấy lão bạn già này rồi không?" Hoàng Triêm cái miệng sắc sảo đó, vừa gặp mặt đã châm chọc người khác.

Lâm Hựu Luân cũng không khách khí phản bác: "Chú Triêm nói thế oan cho cháu quá, ai mà chẳng biết chú giờ lại mở công ty quảng cáo rồi lại mở công ty điện ảnh, bận rộn cả ngày không thấy mặt người, cháu tìm chú uống rượu chú có thời gian sao?" "Cậu đừng nhắc chuyện công ty điện ảnh được không?" Hoàng Triêm lập tức biến sắc, suýt chút nữa thì quay đầu bỏ đi.

Hắn lúc đó chỉ thấy Lâm Hựu Luân viết kịch bản mà kiếm được nhiều tiền như vậy, lại thấy thị trường điện ảnh Hồng Kông đang tốt, liền mở một công ty điện ảnh.

Không ngờ, quay được hai bộ phim mà đến rạp chiếu cũng không xếp được lịch, cuối cùng lỗ sạch bách, nợ một đống tiền chưa trả hết.

Cố Giai Huy biết Hoàng Triêm gần đây tâm trạng không tốt, nên mới kéo hắn ra ngoài xem phim.

Bộ phim được chọn chính là 《Bảo Bối Trí Đa Tinh 2》, nói là để lấy chút may mắn, nhưng còn chưa đến rạp chiếu phim đã gặp Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân trong lòng cũng đang thắc mắc, hai người đàn ông lớn tuổi cùng nhau đi xem phim, cảm giác lúc nào cũng kỳ lạ.

Nghe Cố Giai Huy giải thích, anh mới biết Hoàng Triêm gần đây đang gặp vận xui, liền không trêu chọc hắn nữa.

Hoàng Triêm liếc nhìn Chu Tuệ Mẫn đang tươi cười đứng bên cạnh Lâm Hựu Luân, giọng điệu chua loét nói: "Cậu nhóc đúng là 'kẻ no bụng không biết nỗi khổ của kẻ đói' mà!" Lâm Hựu Luân cũng không chấp nhặt với hắn, chỉ nói còn sớm mới đến giờ chiếu phim, chi bằng mọi người cùng vào quán trà ăn nhanh ngồi một lát. "Chọn ngày không bằng gặp ngày, cậu nhóc đã muốn mời khách thì bao luôn bữa tối hôm nay đi." Hoàng Triêm cũng không khách khí, bày ra vẻ muốn thống trị Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân hơi áy náy nhìn Chu Tuệ Mẫn một cái.

Vốn dĩ hai người đã hẹn xem phim xong sẽ cùng đi ăn đồ Tây, nhưng tiếc là kế hoạch không theo kịp thay đổi.

Hoàng Triêm đã nói đến mức này rồi, nếu Lâm Hựu Luân từ chối thì sẽ bị người ta coi thường. "Nói trước nhé, trên bàn ăn tôi phải có rượu mới vui!" Hoàng Triêm trong lòng vẫn còn nhớ món nợ rượu lần trước, lần này nói gì cũng sẽ không bỏ qua.

Cố Giai Huy bất đắc dĩ mỉm cười với Lâm Hựu Luân, ánh mắt lộ

ra ý tứ muốn Lâm Hựu Luân thông cảm, đừng chấp nhặt với Hoàng Triêm.

Lâm Hựu Luân đồng ý mời cơm, Hoàng Triêm lúc này mới đi cùng họ vào quán trà ăn nhanh.

Ngồi xuống xong liền im lặng không nói gì nữa, vẻ mặt ủ rũ không vui.

Cố Giai Huy hiểu rõ tính khí của Hoàng Triêm, bảo Lâm Hựu Luân đừng để ý đến hắn, sau đó liền hỏi về album mới của Chu Tuệ Mẫn. "Vốn dĩ đã thu âm xong rồi, nhưng công ty lại tạm thời quyết định thêm một bài hát tiếng phổ thông vào album, nên còn phải đợi thêm chút nữa." Bởi vì đóng vai Hoa Hiểu Sương trong 《Côn Luân》, Chu Tuệ Mẫn hiện tại đã có chút danh tiếng ở Đài Loan.

Hoa Tinh Xướng Phiến đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này để tiến vào thị trường Đài Loan.

Cố Giai Huy có nghe phong thanh về chuyện này, cũng không thấy lạ, chỉ hỏi Chu Tuệ Mẫn đã chọn bài hát nào. "Khoảng thời gian này em vẫn luôn luyện phát âm tiếng phổ thông, còn chưa kịp chọn bài." Lâm Hựu Luân nghe Chu Tuệ Mẫn nói vậy, ánh mắt lướt qua bó hoa hồng cắm trong bình hoa trên bệ cửa sổ, trong lòng chợt nảy ra một ý niệm. "Nhắc đến bài hát tiếng phổ thông, anh chợt nghĩ ra mấy câu lời bài hát sẵn có, chỉ không biết có phổ nhạc thành bài hát được không." Sáng tác nhạc là sở trường của Cố Giai Huy, vừa nghe có lời hay, ông lập tức nổi hứng thú, bảo Lâm Hựu Luân mau nói thử xem. "Đóa hoa hồng lặng lẽ nở, từ từ khoe sắc tình cảm anh dành cho em, bàn tay mùa xuân lật giở sự đợi chờ của nó, anh âm thầm suy nghĩ có nên nhẹ nhàng hái nó chăng." Khi Lâm Hựu Luân ngâm nga lời bài hát, ngữ điệu lên bổng xuống trầm đã ẩn chứa một nhịp điệu nào đó, Cố Giai Huy vừa nghe vừa gõ nhịp bên cạnh.

Ngay cả Hoàng Triêm ở bên cạnh cũng cảm thấy hứng thú, tạm thời quên đi sự u uất trong lòng, dựng tai lắng nghe chăm chú.

Khi Lâm Hựu Luân đọc đến câu "Làm sao nỡ lòng chấp nhận tình yêu của em như vậy, từ trước đến nay thích rồi sẽ thành bi ai, làm sao nỡ lòng ôm em vào lòng như vậy, khi anh càng yêu sâu sắc thì tính tình càng trở nên tệ bạc", Hoàng Triêm không kìm được mà lớn tiếng khen hay.

Không ngờ lại cắt ngang cảm giác nhịp điệu đang dần vào guồng của Cố Giai Huy, khiến ông bị đối phương trách mắng một trận.

Chu Tuệ Mẫn ngồi một bên, lắng nghe lời bài hát Lâm Hựu Luân đọc ra, trong lòng lại có một cảm nhận khác.

Cô lờ mờ cảm thấy, "đóa hoa hồng lặng lẽ nở" trong lời bài hát của Lâm Hựu Luân chính là chỉ mình, và Lâm Hựu Luân bề ngoài nói là lời bài hát, nhưng thực chất là đang bày tỏ một tâm ý nào đó với cô.

Hai má Chu Tuệ Mẫn rạng rỡ như đóa anh đào nở rộ giữa mùa xuân, trong lòng tràn đầy vị ngọt ngào, nghe mãi nghe mãi, bất giác có chút ngây ngất.

Hoàng Triêm, Cố Giai Huy và Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn xem cùng một suất chiếu phim, nhưng chỗ ngồi không cạnh nhau.

Hai bên hẹn gặp nhau ở cửa sau khi phim kết thúc, rồi ai nấy tự đi tìm chỗ ngồi.

Chỗ ngồi của Hoàng Triêm và Cố Giai Huy ở phía sau, nhìn ra phía trước toàn là đầu người đen nghịt, hầu như không thấy chỗ trống.

Đúng là "người với người so sánh, tức chết người", Lâm Hựu Luân tùy tiện viết một kịch bản ra quay thành phim mà cũng bán chạy như vậy, cũng là tài tử nổi danh Hồng Kông, nhưng Hoàng Triêm chơi điện ảnh lại lỗ sạch bách.

Hoàng Triêm đột nhiên nhận ra hôm nay mình không nên đến rạp chiếu phim.

Người khác đến xem phim là để giải trí thư giãn, còn hắn thì lại đến để chịu đả kích.

Hoàng Triêm ngồi trên ghế thở ngắn than dài hồi lâu, không thấy Cố Giai Huy nói lời an ủi nào, thầm nghĩ sao ngay cả Cố Giai Huy cũng trở nên không có nghĩa khí như vậy, trong lòng càng thêm chán nản.

Nếu Cố Giai Huy biết được suy nghĩ của Hoàng Triêm lúc này, chắc chắn sẽ kêu oan ức lớn.

Hiện tại trong đầu ông toàn nghĩ đến chuyện phổ nhạc cho bài《Đóa Hoa Hồng Lặng Lẽ Nở》, những lời than phiền của Hoàng Triêm vừa rồi, ông đều nghe tai này lọt tai kia, căn bản không để tâm. "Lời bài hát đó thật sự là anh nghĩ ra tức thì sao?" Ánh mắt Chu Tuệ Mẫn biến đổi, dịu dàng và cuốn hút.

Bài hát đó quả thật là do anh bất chợt nảy ra ý tưởng, nhưng thật sự không phải là "nghĩ" ra.

Lâm Hựu Luân cũng không biết phải giải thích thế nào với Chu Tuệ Mẫn, liền đưa túi bắp rang bơ đựng giấy sang, hỏi Chu Tuệ Mẫn có ăn không.

Chu Tuệ Mẫn lo lắng ăn đồ ngọt sẽ béo, liền trả lại bắp rang bơ cho Lâm Hựu Luân.

Chỗ ngồi của cô và Lâm Hựu Luân gần hơn một chút, bên cạnh là một cặp tình nhân.

Hai người đó tình tứ trên ghế, khiến Chu Tuệ Mẫn mặt đỏ tai hồng, đành quay đầu nghiêng về phía Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân thấy tình cảnh này, trong lòng không khỏi cảm

thán, cô bé nhà bên từng thanh thuần như nước đó, cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi. "Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em mà." Chu Tuệ Mẫn không ngừng truy vấn.

Lâm Hựu Luân miệng đầy bắp rang bơ, ậm ừ "ừ", "à" hai tiếng không rõ ràng.

Đáng tiếc xung quanh hơi ồn ào, đủ các loại tiếng nói chuyện, tiếng cười của phụ nữ, tiếng khóc của trẻ con, tiếng của Lâm Hựu Luân liền bị át đi.

Chu Tuệ Mẫn vừa định truy hỏi, thì đèn trần vụt tắt, bóng tối bao trùm, rạp chiếu phim nhanh chóng trở nên yên tĩnh.

Trên màn hình bắt đầu xuất hiện chữ viết, ánh mắt mọi người đều bị thu hút, Chu Tuệ Mẫn chăm chú nhìn màn hình, rất nhanh đã quên mất chuyện này.

Sau khi logo hình chong chóng khối vuông của Gia Hòa hiện lên, tên Lâm Hựu Luân, Vương Tinh lần lượt xuất hiện.

Cảnh đầu tiên của bộ phim, tòa biệt thự xa hoa đèn đóm rực rỡ vừa xuất hiện, liền gợi lại ký ức chung của khán giả về bộ phim trước.

Chương 80

Lại là một mùa Giáng sinh, vẫn là gia đình bận rộn đó, không biết lần này lại có chuyện vui vẻ gì xảy ra. "Vẫn là chiêu cũ, không thể có chút gì mới mẻ sao?" Hoàng Triêm lẩm bẩm nhỏ một câu, phát hiện những người xung quanh đều nhìn mình bằng ánh mắt không mấy thiện cảm, lúc này mới im miệng.

Cốt truyện diễn ra, nhưng cũng gần giống như Hoàng Triêm dự đoán.

Lần này gia đình nhân vật chính lại đi Malaysia nghỉ mát, trong nhà lại bận rộn một mớ hỗn độn.

Lớn thêm một tuổi, Tạ Đình Phong chỉ là cao lên một chút, dưới đôi lông mày rậm là đôi mắt to, tròng đen láo liên như hạt bàn tính, vẻ lanh lợi đó vẫn khiến người ta yêu thích. "Tiểu Văn, con phải thắt cà vạt cho cẩn thận!" "Cà vạt của con ở trong phòng tắm, nhưng con không thể vào được, vì chú Gia Hào đang tắm ở trong đó.

Chú ấy nói nếu con nhìn thấy chú ấy khỏa thân, con sẽ không bao giờ cảm thấy mình là một người đàn ông thực thụ." Rất nhiều khán giả lúc đầu không hiểu đoạn đối thoại giữa hai cha con này, nhưng đối với Hoàng Triêm, người từng viết 《Bất Văn Tập》, những câu chuyện cười dành cho người lớn như vậy thật sự là chuyện nhỏ.

Hắn không cần nghĩ cũng có thể nghe ra chú Gia Hào đó đang khoe khoang sự hùng vĩ của "vốn liếng đàn ông" dưới quần mình.

Những câu chuyện đùa tục tĩu kiểu này Hoàng Triêm có rất nhiều trong đầu, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng khi nói ra từ miệng một đứa trẻ lại có "hiệu ứng" mạnh mẽ đến vậy, mà lại không hề khiến người ta cảm thấy thô tục.

Cốt truyện phim tiến triển rất nhanh, đoạn đối thoại này cũng chỉ thoáng qua, nên đa số khán giả không kịp phản ứng.

Ngược lại, chi tiết chú Gia Hào hát trong phòng tắm bị nhân vật chính nhỏ tuổi ghi âm lại đã gây ra tiếng cười đầu tiên kể từ khi bộ phim bắt đầu.

Đến đây, Chu Tuệ Mẫn cũng không nhịn được khẽ hỏi Lâm Hựu Luân, "Lần này cậu bé có bị bỏ quên ở nhà nữa không?" Lâm Hựu Luân cười không nói gì, ghé sát tai Chu Tuệ Mẫn thì thầm: "Biết trước cốt truyện thì phim sẽ không hay nữa đâu." Quả nhiên, cốt truyện tiếp theo đã có nhiều điểm khác biệt so với phần trước.

Lần trước cậu bé bị nhốt trên gác mái vì tranh giành pizza với anh trai; lần này thì anh trai nghịch phá trong dàn hợp xướng nhà thờ, lại tranh cãi với cậu bé.

Người anh giả vờ nhận lỗi, nhưng cậu bé từ chối nhận lỗi, nên lại một lần nữa bị nhốt trên gác mái.

Cảnh phim chuyển ra ngoài căn nhà, gió lạnh cuốn một tờ báo, dán lên cánh cửa lớn.

Sau đó máy quay đặc tả tờ báo này, trên mặt báo in hình Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt, chữ chạy trên màn hình giải thích đây là tin tức về hai tên trộm ngốc vượt ngục.

Rất nhiều khán giả mua vé vào rạp là để xem màn trình diễn hài hước của Chu Tinh Trì, Ngô Mộng Đạt.

Thấy hai người xuất hiện theo cách này, cảm giác rất thú vị.

Cha mẹ lại một lần nữa ngủ quên, cả nhà lại vội vã chạy ra sân bay.

Khi ngồi lên xe và phát vé máy bay, người mẹ bắt đầu đếm số người. "Xem kìa, lần này chắc chắn lại vì lý do ngớ ngẩn nào đó, rồi

cậu bé lại bị bỏ quên ở nhà thôi." Hoàng Triêm lại không nhịn được bình luận một câu.

Lời hắn vừa dứt, máy quay trên màn ảnh chợt chuyển cảnh, cậu bé đột nhiên thò đầu ra từ ghế trước của xe, giật lấy tấm vé máy bay của mình.

Cảm thấy những người xung quanh đều nhìn mình bằng ánh mắt chế giễu, Hoàng Triêm lập tức cảm thấy mất mặt.

Cảm giác đó giống như bị người ta tát một cái giữa chốn đông người, mặt nóng bừng bừng.

Cách sắp xếp cốt truyện như vậy quả thật nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Đến khi thấy ở sân bay, cậu bé đi nhầm máy bay theo một người đàn ông mặc quần áo giống cha mình, mọi người mới chợt vỡ lẽ, hóa ra câu chuyện còn có thể như thế này.

Ý đồ của Gia Hòa với bộ phim này là nhắm vào thị trường nước ngoài rất rõ ràng, nên lần này cậu bé đi nhầm máy bay, đến Tokyo, Nhật Bản.

Hoàng Triêm trong lòng vẫn không phục.

Theo hắn, câu chuyện này chỉ là thay đổi bối cảnh, nội dung vẫn như cũ, nhưng những khán giả khác thì không nghĩ vậy.

Những người lúc đầu còn lo lắng cốt truyện phần tiếp theo vẫn là chiêu cũ, lúc này cuối cùng cũng hoàn toàn yên tâm, bắt đầu tận hưởng trọn vẹn cảm giác vui vẻ mà bộ phim này mang lại.

Cậu bé một mình đến Tokyo, còn hai tên trộm ngốc do Chu Tinh Trì, Ngô Mộng Đạt đóng sau khi vượt ngục cũng trốn sang Nhật Bản.

Hai người chui ra từ một chiếc xe tải chở cá đông lạnh. "Chúng ta

đến rồi, đây chính là Tokyo, nơi đầy rẫy cơ hội!" Ngô Mộng Đạt hít sâu một hơi, sau đó hỏi Chu Tinh Trì, "Mày ngửi thấy gì không?" Chu Tinh Trì gật đầu, trên mặt vẻ hiểu biết.

Ngô Mộng Đạt quay đầu hỏi: "Là cái gì?" "Mùi cá ươn!" Chu Tinh Trì còn chưa nói hết lời, gáy đã bị Ngô Mộng Đạt vỗ mạnh một cái. "Là tự do!" Ngô Mộng Đạt vẻ mặt nghiêm túc đầy khao khát, phối hợp với thần thái biểu cảm của hắn lúc này, lại thật sự khôi hài đến khó tả.

Lúc này đã có khán giả không nhịn được cười thành tiếng. "Đây chính là mùi cá ươn." Khi Chu Tinh Trì xuống xe, hắn lẩm bẩm nhỏ một câu, vẻ mặt tủi thân đó lập tức chọc cười tất cả khán giả.

Hắn vừa đi vừa thò tay vào bát của người ăn mày ven đường, trên găng tay có keo dán, dính ra một nắm tiền xu lớn, bị Ngô Mộng Đạt mắng té tát là không có chí khí.

Ngô Mộng Đạt vừa mắng xong, tay Chu Tinh Trì lại dính vào túi xách của một quý bà, khó khăn lắm mới gỡ ra được, nhưng lại bị đối phương tát một cái.

Tiếng cười vui vẻ tràn ngập cả rạp chiếu phim, Hoàng Triêm bĩu môi không nói gì.

Cố Giai Huy vẫn luôn không tập trung vào bộ phim, lúc này bị tiếng cười ngắt mạch suy nghĩ, không khỏi nhíu mày.

Cậu bé dùng thẻ tín dụng của cha mình vào ở khách sạn xa hoa nhất Tokyo, nhưng lại bị quản gia khách sạn có ý đồ xấu để mắt tới.

Cậu bé trước hết dùng phương pháp lừa hai tên trộm ngốc trong phần trước, dùng người giả lừa tên quản gia xấu xa lẻn vào phòng dò xét.

Ngày hôm sau đi chơi lại oan gia ngõ hẹp gặp Ngô Mộng Đạt và

Chu Tinh Trì, khó khăn lắm mới cắt đuôi được hai tên đó, nhưng lại gặp tên quản gia xấu xa dẫn người đến gõ cửa kiểm tra.

Lặp lại chiêu cũ, cậu bé dùng đoạn đối thoại trong băng ghi hình dọa cho những kẻ đến kiểm tra bỏ chạy.

Những tình tiết quen thuộc này được diễn giải theo một cách khác, tuy lặp lại nhưng khán giả không hề cảm thấy nhàm chán, vẫn xem rất say mê.

Thấy tên quản gia và đám người của hắn bị dọa sợ đến mức bò ra khỏi phòng, những khách trọ khác mở cửa ra đều vẻ mặt ngạc nhiên, nhìn bọn họ như nhìn thấy một đám thần kinh, càng khiến không ít khán giả bật cười.

Cậu bé chạy ra khỏi khách sạn, nhưng không may lại rơi vào tay cặp trộm ngốc Ngô Mộng Đạt và Chu Tinh Trì.

Khán giả đã không còn căng thẳng như phần trước nữa, ngược lại còn cảm thấy hai tên trộm ngốc này lại sắp gặp xui xẻo rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi cậu bé băng qua đường, lợi dụng lúc hai tên trộm ngốc không chú ý, lén lút véo mông một cô gái mặc váy ngắn phía trước.

Cô gái tức giận quay người lại, Chu Tinh Trì còn đang cười ngây ngô với cô ta, liền bị đối phương đấm một cú ngã vật xuống đất.

Ngô Mộng Đạt còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, cô gái đánh ngã Chu Tinh Trì liền coi hắn là đồng bọn biến thái, cũng đánh hắn một trận tơi bời, cậu bé thì nhân cơ hội chuồn mất.

Theo địa chỉ trong sổ ghi chép trong ví của cha, cậu bé tìm đến nhà người thân, nhưng lại phát hiện căn nhà này đã bị bỏ hoang từ lâu.

Hai tên trộm ngốc bám theo đến nơi, lại là một màn kịch náo nhiệt vui vẻ, hai tên trộm ngốc bị hành hạ còn thảm hơn lần trước.

Trong suốt thời gian đó, tiếng cười trong rạp chiếu phim không ngừng vang lên.

Cố Giai Huy cười phá lên, cúi gập người, một tay ôm bụng một tay không ngừng vỗ đùi.

Ông cười một lúc, đột nhiên thấy không đúng.

Sao tay mình vỗ lên đùi mà không có chút phản ứng nào, trong lòng đang thắc mắc thì nghe Hoàng Triêm bên cạnh không vui nói một câu.

Chương 81

"Xin lỗi, ông đang vỗ vào đùi tôi đấy, nhẹ tay một chút được không?" Cố Giai Huy và Hoàng Triêm bước ra khỏi rạp chiếu phim, cả hai quầy bán vé vẫn còn xếp hàng dài, khán giả mua vé vào rạp tấp nập không ngừng.

Hoàng Triêm mắt tinh, thấy bên ngoài có hai gã trông giống phóng viên đang cầm máy ảnh chụp lia lịa, vội vàng gọi Cố Giai Huy lại.

Hai người trà trộn vào đám đông, đi vòng qua một bên.

Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn ra chậm một bước, vừa vặn đụng phải hai phóng viên kia.

Hai phóng viên cũng không cần biết ba bảy hai mươi mốt, giơ máy ảnh lên chụp lia lịa.

Lâm Hựu Luân thầm nghĩ, lúc này mà ra tay ngăn cản thì ngược lại sẽ khiến người ta cảm thấy không đủ quang minh lỗi lạc, liền nắm tay Chu Tuệ Mẫn, đàng hoàng bước ra.

Chu Tuệ Mẫn lúc đầu thấy phóng viên còn hơi hoảng, nhưng lúc này tay được Lâm Hựu Luân nắm lấy, sự sợ hãi, sự hoảng loạn của cô lập tức tan biến hết. "Thưa anh Lâm, anh và cô Chu đang hẹn hò phải không?" Một trong số các phóng viên hạ máy ảnh xuống, lấy giấy bút ra bắt đầu đặt câu hỏi. "Chỉ là cùng nhau xem một bộ phim thôi, đừng có nghĩ lung tung." Lâm Hựu Luân vẻ mặt như bị oan ức, khiến phóng viên đặt câu hỏi rất bất lực.

Hai người tay còn nắm lấy nhau mà lại không thừa nhận, đây chẳng phải là nói dối trắng trợn sao?

Nhưng không có cách nào khác, Lâm Hựu Luân hiện tại là Phó chủ

biên của 《Minh Báo》, không có bằng chứng xác thực, những câu hỏi quá đáng thật sự không thể hỏi ra. "Thưa anh Lâm, anh đã dùng Ngô Vũ Sâm làm đạo diễn cho 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, nghe nói phía Gia Hòa rất không vui.

Hôm nay anh không tham dự buổi chiếu ra mắt của Gia Hòa, có phải vì lý do này không?" "Tôi nghĩ không có buổi chiếu ra mắt của công ty điện ảnh nào quy định biên kịch nhất định phải có mặt chứ?

Còn về lời đồn mà cậu nói, tôi không phải người của công ty Gia Hòa, làm sao biết họ vui hay không vui.

Câu hỏi này cậu nên đi hỏi người của công ty Gia Hòa mới phải." Rõ ràng biết câu trả lời của Lâm Hựu Luân đều là "đánh thái cực quyền" (né tránh), nhưng phóng viên đặt câu hỏi lại không có cách nào với anh. "Thưa cô Chu, hôm nay thấy cô vui vẻ như vậy, chắc bộ phim rất hay phải không?" "Đương nhiên rồi, đây là một bộ phim rất thú vị, có thời gian anh cũng có thể mua vé vào xem." Phóng viên hỏi chuyện này, Chu Tuệ Mẫn cũng không ngại quảng cáo cho bộ phim, hơn nữa cô nói đều là sự thật. "Cô và anh Lâm trước đây cũng thường xuyên cùng nhau xem phim sao?" Làm suy yếu sự đề phòng của Chu Tuệ Mẫn, phóng viên liền bắt đầu gài bẫy trong câu hỏi. "Chúng tôi là bạn tốt, chỉ cần là phim anh ấy viết kịch bản thì tôi đều xem, nhưng không nhất thiết phải đi xem cùng anh ấy.

Tôi và anh ấy bây giờ đều rất bận, làm gì có nhiều thời gian mà cả ngày ở bên nhau xem phim chứ?" Chu Tuệ Mẫn đã từng đối phó với phóng viên vài lần, nên giờ đây ứng phó cũng không còn bỡ ngỡ như trước.

Lâm Hựu Luân không cho phóng viên cơ hội tiếp tục đặt câu hỏi, kéo Chu Tuệ Mẫn lên một chiếc taxi đang đậu bên đường.

Hoàng Triêm đang núp một bên xem náo nhiệt vội vàng gọi Cố

Giai Huy, chạy ra ven đường chặn một chiếc taxi, lên xe liền bảo tài xế nhanh chóng bám theo chiếc taxi phía trước còn chưa đi xa. "Không phải đã nói là đợi chú Hoàng và chú Cố cùng nhau ăn cơm sao?" Vừa ngồi lên xe, Chu Tuệ Mẫn liền hỏi. "Em yên tâm đi, họ sẽ đuổi kịp thôi." Lâm Hựu Luân nhìn vào gương chiếu hậu một cái, quả nhiên có một chiếc taxi từ phía sau đuổi kịp, liền bảo tài xế không cần đi lòng vòng gần đây nữa, trực tiếp đến một nhà hàng cao cấp gần đó.

Đến nơi, hai chiếc taxi lại cùng lúc dừng lại, Hoàng Triêm xuống xe liền chất vấn Lâm Hựu Luân: "Cậu nhóc chạy nhanh vậy, rốt cuộc là trốn phóng viên hay trốn tôi hả?" Lâm Hựu Luân vốn nghĩ Hoàng Triêm xem phim xong tâm trạng sẽ tốt hơn, không ngờ tính khí lại còn quái đản hơn trước, trong lòng không khỏi khó hiểu. "Thấy phim của cậu thành công như vậy, bị kích thích rồi đấy, đừng chấp nhặt với hắn." Cố Giai Huy thì thầm giải thích hai câu bên tai Lâm Hựu Luân, khi nói chuyện lớn tiếng thì lại tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện này, coi như là giữ thể diện đầy đủ cho bạn già.

Đến bàn ăn, vài chén rượu vào bụng, Hoàng Triêm liền mở hộp thoại, bình phẩm về bộ phim 《Bảo Bối Trí Đa Tinh 2: Lạc Lối Tokyo》, mà lại không hề nể nang Lâm Hựu Luân chút nào. "Vẫn là việc bị cha mẹ bất cẩn bỏ rơi, chỉ là lần này đi nhầm máy bay đến Tokyo, địa điểm đấu pháp với hai tên trộm ngu ngốc từ Hồng Kông chuyển sang Nhật Bản.

Cốt truyện có nhiều điểm tương đồng với phần trước.

Thủ đoạn như vậy một hai lần khán giả còn có thể chấp nhận, nhiều lần thì sẽ nhàm chán." Lời này tuy có chút không khách khí, nhưng đánh giá vẫn tương đối công bằng, hơn nữa xuất phát điểm của Hoàng Triêm cũng là tốt.

Hắn cảm thấy nếu Lâm Hựu Luân cứ tiếp tục viết phần tiếp theo,

khán giả chưa chắc đã ủng hộ.

Với tài hoa và danh tiếng của Lâm Hựu Luân, thật sự không cần thiết phải "treo cổ trên một cái cây này" (chỉ việc cứ mãi theo đuổi một hướng). "Tôi lại cảm thấy không khí ấm áp của mùa Giáng sinh trong 《Lạc Lối Tokyo》 đậm đà hơn phần một.

Bất kể là dàn nhân vật hay tầng lớp cảm xúc mà bộ phim thể hiện đều rất phong phú, có một tinh thần độc lập rất ấm áp, khán giả nước ngoài, đặc biệt là châu Âu và Mỹ chắc hẳn sẽ rất thích bộ phim này." Tuy Cố Giai Huy chỉ xem một phần của bộ phim này, nhưng việc ông nói như vậy không phải là để giữ thể diện và cảm xúc cho Lâm Hựu Luân, mà đó chính là cảm nhận thật sự trong lòng ông.

Nhìn chung cả hai phần phim, thiết kế cốt truyện của Lâm Hựu Luân quả thật có nhiều chỗ tương đồng, nhưng nếu vì thế mà cho rằng anh "ăn theo thành công cũ", thì chưa chắc đã đúng.

Lâm Hựu Luân có thể trở thành biên kịch nổi tiếng nhất Hồng Kông, không phải hoàn toàn dựa vào 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》. 《Đổ Thần》 chẳng phải cũng dễ dàng đạt doanh thu phòng vé gần 40 triệu sao, nên thành công của anh tuyệt đối không phải là may mắn.

Cố Giai Huy vẫn luôn cảm thấy, sở dĩ Lâm Hựu Luân là Lâm Hựu Luân, chính là vì anh có thể tìm được sự cân bằng giữa "linh hoạt thay đổi" và "kiên định giữ vững".

Vừa có thể giữ được nét đặc sắc của riêng mình, lại luôn tìm tòi cái mới, không ngừng thay đổi.

Đây chính là lý do Lâm Hựu Luân có thể tự do đi lại giữa hai thân phận tác giả tiểu thuyết và biên kịch.

Hoàng Triêm miệng thì không phục, nhưng trong lòng thực ra cũng ngưỡng mộ Lâm Hựu Luân giống như Cố Giai Huy.

Bất kể là tài khí hay sự phong lưu, lão tiền bối như hắn đều kém Lâm Hựu Luân một bậc.

Cơ duyên của cậu nhóc này thật sự là điều mà người khác có muốn ghen tị cũng không ghen tị nổi.

Nói là muốn đọ rượu với Lâm Hựu Luân, nhưng Hoàng Triêm trong lòng u uất, uống rượu như uống nước, chẳng mấy chốc đã tự mình chuốc say.

Cố Giai Huy đành phải đưa Hoàng Triêm về sớm, khi đi thì dặn Chu Tuệ Mẫn hai hôm nữa đến tìm ông lấy bản nhạc phổ của 《Đóa Hoa Hồng Lặng Lẽ Nở》.

Doanh thu phòng vé của 《Bảo Bối Trí Đa Tinh 2: Lạc Lối Tokyo》 sau khi công chiếu đúng như "người ngoài ngành" Cố Giai Huy đã nói.

Sau một tháng công chiếu, doanh thu phòng vé tại Hồng Kông tuy vượt mốc 40 triệu, nhưng cuối cùng lại không thể phá vỡ kỷ lục doanh thu cao nhất mà phần một đã tạo ra.

Ngược lại, doanh thu bán bản quyền lại lập kỷ lục mới, doanh thu phòng vé ở Đông Nam Á, Nhật Bản, Hàn Quốc đều đạt mức cao nhất từ trước đến nay, chỉ có doanh thu phòng vé ở Đài Loan là cơ bản giữ nguyên so với phần trước.

Bộ phim thậm chí còn được công chiếu ở một số quốc gia châu Âu, thành tích phòng vé cũng không tệ, tiếc nuối duy nhất là không thể thâm nhập thị trường Bắc Mỹ.

Cuối cùng, bộ phim này đã mang lại cho Gia Hòa hơn 200 triệu đô la Hồng Kông doanh thu.

Quyết định đầu tư 50 triệu để quay 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 trong nội bộ công ty không còn ai nghi ngờ nữa.

Trâu Văn Hoài càng thêm tự tin, quyết tâm tiến quân ra thị trường nước ngoài cũng càng kiên định.

Ngay khi Gia Hòa đang đầy tham vọng chuẩn bị triển khai kế hoạch lớn, một biến cố bất ngờ lại làm đảo lộn hoàn toàn kế hoạch của Trâu Văn Hoài. "A Long bị thương rồi?" Trâu Văn Hoài sắc mặt âm trầm, cau đôi lông mày rậm rạp, chỉ hận không thể đập nát chiếc điện thoại trong tay. "Đoàn phim của các người làm ăn kiểu gì vậy, trước đó không biết áp dụng một số biện pháp bảo vệ sao?" "Đại ca liều mạng muốn đóng những cảnh quay nguy hiểm này, chúng tôi khuyên không nổi.

Còn gọi điện cho vị ở Đài Loan kia, nhờ người ấy cũng giúp khuyên một lần, nhưng đại ca vẫn không nghe..." Giọng nói đầu dây bên kia cũng rất bất lực. "Được rồi, bây giờ đừng nói nhiều nữa, A Long bị thương có nghiêm trọng không?" Trâu Văn Hoài bực bội cắt ngang lời giải thích của đối phương, điều ông quan tâm nhất lúc này chính là vết thương của Thành Long. "Chẩn đoán chưa có kết quả, anh Hà đang đợi ở bệnh viện.

Bác sĩ nói có thể sẽ..." Nghe thấy từ "tàn phế", gân xanh trên trán Trâu Văn Hoài nổi phồng, tim ông thắt lại một cái.

Chương 82

Gia Hòa đã tốn công sức lớn để lăng xê Thành Long, lần này lại càng bỏ ra rất nhiều tiền để ủng hộ anh quay 《Câu Chuyện Cảnh Sát》.

Nếu Thành Long sau này thật sự không thể đóng phim được nữa, tất cả khoản đầu tư của Gia Hòa vào anh sẽ đổ sông đổ biển. "Có tin tức gì lập tức gọi điện cho tôi!" Trâu Văn Hoài đặt điện thoại xuống, trong lòng lại bị mây sầu vô tận bao phủ.

Hà Quán Xương đứng bên ngoài phòng cấp cứu, đi đi lại lại đầy sốt ruột và bất an, không ngừng siết chặt rồi lại buông lỏng nắm đấm, cho thấy ông cần giải tỏa sự phẫn nộ hoặc chán nản tích tụ trong người.

Ông lúc thì nhìn đồng hồ, lúc thì nhìn ráng chiều rực rỡ ngoài cửa sổ, vẻ mặt sa sầm, mắt đỏ hoe, không nói một lời, như một con sư tử đang đi lại bên lồng, không giận mà vẫn toát ra uy.

Những người dưới quyền đều đứng xa tít, không ai muốn đến chọc giận ông lúc này.

Khoảng hơn nửa tiếng sau, cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra.

Ba vị bác sĩ chính tháo khẩu trang bước ra, Hà Quán Xương lập tức nhanh bước nghênh đón. "Bác sĩ, A Long cậu ấy không sao chứ?" "Xương sống đốt 6-8 bị sai khớp, xương chậu trật khớp, tình hình khá nghiêm trọng." Vị bác sĩ dẫn đầu nói với giọng nặng nề.

Hà Quán Xương lo lắng hỏi: "Có hồi phục được không?" "Điều này còn tùy thuộc vào hiệu quả điều trị và phục hồi, nhưng nói chung sẽ không có vấn đề lớn." Một vị bác sĩ đeo ống nghe ở cổ bên cạnh trả

lời.

Hà Quán Xương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, "Vậy thì xin nhờ các vị hết lòng!" Ba vị bác sĩ đều cho biết sẽ cố gắng hết sức chữa trị, Hà Quán Xương liên tục bày tỏ lòng cảm ơn.

Thành Long nằm trên giường bệnh được y tá đẩy ra từ phòng cấp cứu.

Lúc này anh đã tỉnh lại từ cơn hôn mê, nhìn rõ người đứng trước mặt mình là Hà Quán Xương, anh liền cố gắng nặn ra một nụ cười trên mặt. "Ba nuôi, con..." "A Long, con đừng nói gì cả.

Bây giờ điều duy nhất con cần làm là yên tâm dưỡng thương, những chuyện khác không cần nghĩ tới." Hà Quán Xương nắm chặt tay Thành Long, an ủi. "Nhưng con không cam lòng!" Không có ánh mắt bi thương, không có tiếng thở dài đau khổ, trong mắt Thành Long chỉ có một tia sáng kiên quyết đang lấp lánh. "Ba biết." Hà Quán Xương gật đầu, "Đợi con dưỡng thương xong, ba sẽ đưa con đi gặp một người.

Dù có phải bỏ cái thể diện già này đi, ba cũng sẽ giúp con lấy được một kịch bản từ tay hắn!" Tin tức Trình Long bị thương phải nhập viện không cánh mà bay, nhưng Gia Hòa lại luôn phong tỏa thông tin, chỉ nói rằng Trình Long đã qua cơn nguy kịch, tình hình sức khỏe ổn định, hy vọng mọi người cho anh một môi trường yên tĩnh để dưỡng thương.

Thế nhưng, giới truyền thông đổ xô tới lại không chịu bỏ cuộc, ngày nào cũng có phóng viên tìm mọi cách trà trộn vào bệnh viện để tìm hiểu sự thật về vết thương của Trình Long.

Trong thời gian này, Hồng Kim Bảo đã dẫn theo mấy người anh em trong "Thất Tiểu Phúc" đến thăm, một nữ diễn viên Đài Loan họ Lâm đã giải nghệ nhiều năm cũng từng xuất hiện tại bệnh viện vào

đêm khuya cùng một cậu bé không rõ thân phận.

Những chuyện này đều bị giới truyền thông phanh phui từng chút một, các phiên bản tin đồn nối tiếp nhau lan truyền, trong đó khoa trương nhất phải kể đến lời đồn Trình Long bị liệt nửa người, từ nay không thể đóng phim được nữa. "Anh ta cũng là bị ép, hơn nữa là bị cậu ép đấy." Vương Tinh kéo ghế về phía trước, nhoài người trên bàn làm việc, hứng thú nhìn Lâm Hựu Luân đang ngồi đối diện. "Thân thì thân, nhưng nếu anh nói bậy, tôi vẫn sẽ kiện anh tội phỉ báng đấy." Lâm Hựu Luân bực bội liếc Vương Tinh một cái, gã này biến mất hơn một tháng không thấy tăm hơi, hôm nay lại đột nhiên chạy đến văn phòng của mình, động cơ chắc chắn không đơn giản. "Anh ta hiện là ngôi sao hành động nổi tiếng nhất châu Á, các bộ phim anh ta đóng gộp lại cũng kiếm được không ít tiền, nhưng chưa có một bộ phim nào của riêng anh ta từng đoạt ngôi quán quân phòng vé, trong lòng chắc chắn không phục rồi." Trình Long nổi danh vào cuối những năm 70, lúc đó đã được ca ngợi là một siêu sao võ thuật nữa sau Lý Tiểu Long, được Gia Hòa thành tâm mời về, càng thêm tham vọng muốn tạo ra một thời đại phim hành động của riêng mình.

Đáng tiếc khi bước vào những năm 80, làng điện ảnh Hong Kong lại thay đổi khôn lường, trước có Tân Nghệ Thành với 《Tối Giai Phách Đương》 bất ngờ nổi lên, phá vỡ kỷ lục phòng vé cao nhất từ trước đến nay của Hong Kong, sau đó lại gặp phải sự xuất hiện của 《Bảo bối trí đa tinh》 và 《Đổ thần》.

Hai bộ phim này gần như đều bỏ xa phim xếp thứ hai đến mười triệu doanh thu phòng vé.

Mấy tác phẩm của Trình Long tuy có thành tích phòng vé không tệ, nhưng so với những bộ phim ăn khách này thì vẫn tỏ ra kém sắc hơn nhiều.

Sự thành công của 《Bảo bối trí đa tinh》 và 《Đổ thần》 tuy Lâm Hựu Luân là người đóng góp nhiều nhất ở phía sau, nhưng đạo diễn đứng tên lại là Vương Tinh.

Lúc này Vương Tinh nhắc đến những chuyện đó trước mặt Lâm Hựu Luân, khiến anh bất giác nhíu mày. "Sao tôi cứ cảm thấy anh đang vòng vo tự khen mình thế nhỉ?" Bị nói trúng tim đen, Vương Tinh cười gượng.

Lâm Hựu Luân đã sớm lĩnh giáo độ dày da mặt của gã mập này, đang định châm chọc thêm vài câu thì điện thoại trên bàn đột nhiên reo lên.

Ban đầu Vương Tinh không định nghe lén Lâm Hựu Luân nói chuyện điện thoại, nhưng khi nghe Lâm Hựu Luân khách sáo gọi một tiếng "ông Trâu" vào ống nghe, tai hắn lập tức vểnh lên.

Điều khiến hắn thất vọng là, phần lớn thời gian của cuộc gọi này đều là Trâu Văn Hoài nói, Lâm Hựu Luân chẳng mấy khi lên tiếng, chỉ nói một tiếng "được" ở cuối cùng rồi cúp máy.

Lâm Hựu Luân ngồi thẳng người lại, tuyệt nhiên không nhắc đến cuộc điện thoại vừa rồi, chỉ nhìn Vương Tinh. "Anh tìm tôi có việc gì không?" Vương Tinh rất tò mò Trâu Văn Hoài đã nói gì với Lâm Hựu Luân, nhưng hắn đến tìm Lâm Hựu Luân quả thực có mục đích khác, vẫn phân biệt được nặng nhẹ phải trái. "Gần đây Thiệu thị muốn lăng xê một nữ diễn viên, cô Phương liền đến tìm tôi thương lượng, nói xem có thể để cô ấy đóng vai nữ chính trong 《Đổ thánh》 được không.

Mặt mũi cô Phương không thể không nể, nhưng trước đó tôi lại đã hứa với A Trân để cô ấy đóng nữ chính, bây giờ bị kẹt ở giữa khó xử quá, đành phải nhờ cậu giúp thôi." Vương Tinh có mối quan hệ đặc biệt với Thiệu thị, không tiện từ chối thẳng thừng, nên muốn nhờ Lâm

Hựu Luân ra mặt, chỉ định Khâu Thục Trân làm nữ chính của 《Đổ thánh》.

Lâm Hựu Luân lại cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Trước đây Thiệu thị đối với việc Vương Tinh quay 《Đổ thánh》 luôn ở trong trạng thái "mặc kệ", lúc này đột nhiên nhúng tay vào, không khỏi khiến người ta nghi ngờ.

Vương Tinh cũng biến sắc theo, "Ý của cậu là, Lục thúc đã nhìn thấu kế hoạch của cậu rồi?" Lâm Hựu Luân khoanh tay suy nghĩ một lúc, cuối cùng gật đầu chắc nịch.

Vương Tinh lập tức rối loạn, lo lắng hỏi: "Vậy chúng ta phải làm sao?" Với kế hoạch thâu tóm chuỗi rạp chiếu phim của Thiệu thị, Lâm Hựu Luân ngay từ đầu đã không hy vọng có thể hoàn toàn qua mắt được Thiệu Nghị Phu, chỉ là không ngờ lại bị phát hiện nhanh như vậy. "Tiếc là bây giờ vẫn chưa phải lúc để ngửa bài." Anh có chút tiếc nuối thở dài. "Chúng ta có nên lùi một bước trước không?" Vương Tinh đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc thí tốt giữ xe, nhưng Lâm Hựu Luân lại lắc đầu. "Lục thúc vẫn đang đoán con bài tẩy trong tay tôi, bước này chỉ là thăm dò.

Nếu chúng ta nhượng bộ, ông ta sẽ biết tôi không có bài lớn, tiếp theo sẽ có thêm nhiều chiêu trò gây khó dễ hơn." Lâm Hựu Luân quyết tâm dùng chuyện chọn Khâu Thục Trân làm nữ chính để thể hiện thái độ với Thiệu thị, Vương Tinh cũng đành phải cùng anh cứng rắn đến cùng. —— Phòng chiếu phim nội bộ của công ty Gia Hòa có kích thước tương đương với phòng chiếu băng mà Lâm Hựu Luân từng làm việc trước đây, nhưng môi trường và thiết bị chiếu phim lại tốt hơn gấp mấy lần.

Chỉ là một phòng chiếu lớn như vậy lại chỉ có hai người là Trâu Văn Hoài và Lâm Hựu Luân ngồi, không khỏi có chút đơn điệu.

Hình ảnh trên màn chiếu rất rõ nét, nhưng bộ phim được chiếu lại có chút khác biệt so với bình thường.

Bởi vì ngay từ đầu không phải là tình tiết phim, mà là một người đàn ông ngồi trước ống kính nói chuyện.

Anh ta ngồi trên xe lăn, mặc một chiếc áo khoác màu vàng nhạt, bên trong vẫn còn mặc đồ bệnh viện.

Anh ta bắt đầu bằng việc tự giới thiệu, sau đó nói rằng rất vui vì mọi người đến xem phim của mình, còn nói về bộ phim gốc thế nào, bộ phim này ra sao.

Ý chính mà anh ta muốn biểu đạt là, khi quay bộ phim này anh ta đã gặp tai nạn, bị thương rất nặng, suýt nữa mất mạng, giới truyền thông và dư luận rất quan tâm, nên anh ta mới ở đây để chào hỏi mọi người, nói cho mọi người biết anh ta không sao, cảm ơn sự quan tâm của mọi người.

Chiếu xong đoạn tự thuật này, tiếp theo mới là tình tiết của《Cảnh sát cố sự》.

Cảnh sát trong một chiến dịch vây bắt đã bắt giữ trùm ma túy lớn Chu Thao, và cử cảnh sát đặc nhiệm Trần Gia Câu bảo vệ thư ký của hắn là Sa Liên Na, yêu cầu cô ra tòa làm nhân chứng.

Không ngờ chứng cứ buộc tội Chu Thao không đủ, hắn bị thả ngay tại tòa.

Sau khi được thả, Chu Thao căm hận Trần Gia Câu, bèn thiết kế đổ tội cho anh giết đồng nghiệp, khiến anh trở thành tội phạm bị truy nã.

Sa Liên Na biết rõ con người không từ thủ đoạn của Chu Thao, bèn lấy trộm chứng cứ phạm tội của hắn để tự vệ, nhưng ngược lại bị truy sát.

Trần Gia Câu vừa phải trốn tránh sự truy bắt của cảnh sát, vừa phải bảo vệ an toàn cho Sa Liên Na và vật chứng để vạch trần âm mưu của Chu Thao.

Chương 83

Sa Liên Na lẻn vào văn phòng của Chu Thao để lấy chứng cứ thì bị phát hiện, trong lúc nguy cấp được Trần Gia Câu, người đã chờ sẵn ở đó, cứu thoát.

Lực lượng cảnh sát cứu viện đến nơi, Chu Thao sa lưới pháp luật, Trần Gia Câu nhờ sự giúp đỡ của Sa Liên Na đã rửa sạch tội danh giết người.

Lâm Hựu Luân luôn cảm thấy cái tên Trần Gia Câu này hợp với người đàn ông trên màn ảnh hơn là Trình Long.

Xem xong cả bộ phim, trong đầu Lâm Hựu Luân vẫn còn đọng lại cảnh Trần Gia Câu trượt từ trên nóc nhà cao xuống dọc theo một cây cột, xuyên qua những chùm đèn lấp lánh rồi rơi xuống loảng xoảng.

Phân cảnh kỹ xảo này được quay bằng ống kính dài không cắt ghép, và được bổ sung bằng các cảnh quay lặp lại từ các góc độ khác nhau.

Dù đã quen xem các màn trình diễn liều mạng trong các bộ phim của Trình Long đời sau, Lâm Hựu Luân cũng không khỏi thán phục, Trình Long trong bộ phim này thực sự rất liều mạng.

Lúc này, Trình Long dù là về thể trạng hay sáng tác phim đều đang ở đỉnh cao, do đó cả đạo diễn và diễn xuất đều toát lên vẻ trẻ trung, tràn đầy tự tin.

Hai mỹ nhân lớn Lâm Thanh Hà và Trương Mạn Ngọc trong phim mỗi người một vẻ, nhưng đều chỉ đóng vai trò như các "Bond girl" trong loạt phim 007.

Tuy có hơi giống bình hoa di động, nhưng không thể không nói

rằng hai "bình hoa" này đều vô cùng mãn nhãn, đồng thời cũng góp phần không nhỏ cho bộ phim. "Anh Lâm cảm thấy bộ phim này thế nào?" Phim chiếu xong, Trâu Văn Hoài đương nhiên phải hỏi cảm nhận của Lâm Hựu Luân về bộ phim. "Đặng Kính Sinh là một biên kịch giỏi, ông ấy có thể lĩnh hội và đáp ứng được yêu cầu của Trình Long, câu chuyện viết ra quả thực rất hay.

Còn về những cảnh kỹ xảo đó, tôi không nói gì thêm nữa, điều khiến tôi khâm phục nhất không phải là dũng khí của nam chính khi không màng tính mạng lao từ trên cao xuống, mà là cảnh quay sau khi ngã xuống vẫn phải gượng dậy chạy đi.

Sống hay chết, chỉ trong một hơi thở, xem rất đã." Hầu hết các bộ phim hành động đều gặp phải vấn đề này, vì các cảnh hành động chiếm nhiều thời lượng, nên thời lượng để kể chuyện tương ứng sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Nghĩ ra những đoạn đối thoại và tình tiết nhỏ lẻ không khó, cái khó là làm thế nào để tích hợp chúng, làm thế nào để tìm ra một định hướng tinh thần cho chúng, và khi kể chuyện vẫn phải tự nhiên, trôi chảy.

Cốt truyện của 《Cảnh sát cố sự》 rất đơn giản, điều này rất có lợi cho Trình Long, hoặc có thể nói là các bộ phim hành động đều thích cốt truyện đơn giản.

Nhưng khán giả sẽ không hài lòng với những bộ phim đánh đấm chỉ vì đánh đấm, võ thuật chỉ vì võ thuật, nên để một câu chuyện đơn giản trở nên đáng xem, thì phải làm cho nó chặt chẽ, không hời hợt.

Bề ngoài, bộ phim này thể hiện đầy đủ chủ nghĩa anh hùng cá nhân, nhưng thực tế Trần Gia Câu bị dồn vào đường cùng, không thể không dốc toàn lực.

Cuối cùng, anh gần như trở nên hung ác, điều này lập tức loại anh

ra khỏi hàng ngũ anh hùng, mà chỉ thể hiện hình ảnh một người bình thường mang trong lòng oán khí và gánh vác chính nghĩa.

Một câu chuyện hay không nằm ở chỗ tình tiết đơn giản hay phức tạp, mà chỉ xem nó có sức thuyết phục hay không.

Kịch bản của Đặng Kính Sinh từ việc trình bày sự kiện đến thiết kế lời thoại, đều mang đến cho câu chuyện này một tính xác thực rất cao.

Nếu Trình Long chỉ có sự ngoan cường mà không thông minh, chỉ biết liều mạng một cách mù quáng, Lâm Hựu Luân nhiều lắm cũng chỉ khen anh ta gan lớn, nhưng có một kịch bản hay như vậy, liều mạng cũng đáng.

Ở điểm này, Lâm Hựu Luân thật lòng khâm phục dũng khí không chừa đường lui cho mình của Trình Long.

Xem xong bộ phim này, rồi nhìn lại 《Long đích tâm》 và 《Phúc tinh cao chiếu》 đang chiếu ngoài rạp gần đây, sẽ thấy các cảnh hành động trong những phim đó vô cùng bình thường, cứ như thể đánh đấm qua loa là xong.

Không phải là trình độ của những bộ phim đó không đủ, mà chỉ có thể nói rằng thiết kế hành động trong 《Cảnh sát cố sự》 quá táo bạo, giống như câu thoại của Trần Gia Câu trong phim: "Mày nghĩ ai cũng nhảy được à, mày nhảy thử xem?" Rất phù hợp với nhân vật, càng phù hợp với chính bản thân anh ta, loại phim này thật sự chỉ có Trình Long mới dám quay. "A Long nghe anh Lâm khen như vậy, nhất định sẽ rất vui." Lâm Hựu Luân tưởng Trâu Văn Hoài đang nói đùa, liền khách sáo nói mình cũng rất hứng thú với Trình Long, có cơ hội còn muốn làm quen với đối phương. "Thật là trùng hợp, A Long vừa hay đang ở công ty, hay là tôi dẫn anh Lâm đi gặp cậu ấy một chuyến?" Nhìn nụ cười hiền hòa trên mặt Trâu Văn Hoài, Lâm Hựu Luân trong

lòng lại không tin có chuyện trùng hợp như vậy.

Đợi đến khi Hà Quán Xương đẩy Trình Long đang ngồi trên xe lăn vào phòng chiếu, anh càng khẳng định đây là một cuộc gặp mặt đã được Gia Hòa sắp đặt từ trước.

Trình Long cố gắng đứng dậy khỏi xe lăn để bắt tay Lâm Hựu Luân, khiến Hà Quán Xương giật nảy mình.

Bất kể Trình Long là đang làm màu hay thực sự mong chờ cuộc gặp này, Lâm Hựu Luân cũng không thể trơ mắt nhìn anh ta thật sự đứng dậy khỏi xe lăn, vội vàng bước tới nhẹ nhàng giữ anh ta lại. "Anh Trình đừng lấy sức khỏe của mình ra đùa, nếu anh vì thế mà xảy ra chuyện gì, chẳng phải tôi sẽ bị fan của anh dìm chết bằng nước bọt hay sao?" "Thời gian này tôi ở trong phòng bệnh buồn chán muốn chết, may mà có tiểu thuyết của anh Lâm để giải khuây, bây giờ tôi đã trở thành độc giả trung thành của anh rồi, trên báo ba ngày mới cập nhật một chương, lần nào đọc xong cũng thấy chưa đã." Trình Long vừa nói vừa lấy từ dưới ghế xe lăn ra cuốn 《Sưu thần ký》 tập một vừa mới xuất bản, muốn nhờ Lâm Hựu Luân ký tên.

Lúc ký tên cho Trình Long, Lâm Hựu Luân cố ý để ý một chút, phát hiện cuốn sách này căn bản không có dấu vết đã từng bị lật xem, ngẩng đầu nhìn Hà Quán Xương đang đứng cạnh, thầm nghĩ để tạo ra không khí vui vẻ cho cuộc gặp mặt của hai người, vị này quả thật đã tốn không ít tâm tư.

Hà Quán Xương thấy ánh mắt của Lâm Hựu Luân vô tình hay hữu ý lướt qua người mình, lại nhìn nụ cười như có như không trên khóe miệng anh, biết rằng ý đồ để Trình Long giả làm fan của Lâm Hựu Luân đã bị anh nhìn thấu, mặt không khỏi có chút gượng gạo.

Thấy Lâm Hựu Luân cũng không vạch trần, Hà Quán Xương thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trình Long nhận lại cuốn sách có chữ ký từ Lâm Hựu Luân, liền không thể chờ đợi được mà hỏi về cảm nhận của anh đối với 《Cảnh sát cố sự》, hơn nữa còn nhất quyết muốn Lâm Hựu Luân nói xem bộ phim còn có những điểm nào chưa tốt. "Nếu nói chỗ nào không tốt, cũng có một vài điểm.

Ví dụ như ở đầu câu chuyện, tình hình tại hiện trường vụ án được trình bày quá ít.

Đầu tiên là vị trí và kết cấu bên trong của khu dân cư đó, thứ hai là thời gian.

Không phải là phim không nói, mà là nói quá sơ sài.

Vị trí của trung tâm chỉ huy tạm thời của cảnh sát cũng không rõ ràng.

Ở đây việc dựng phim có một chút vấn đề nhỏ, khi tình tiết phát triển đến hơn 1 phút, Trần Gia Câu có một trận đấu với Chu Đan Ni.

Đoạn hành động này bị lặp lại, chỉ khác góc quay.

Nếu là tôi, tôi sẽ cắt đoạn này đi, việc lặp lại như vậy mà không vì hiệu quả đặc biệt nào thì không nên.

Trừ phi là để cố ý kéo dài thời gian đánh đấm, nhằm tạo ra sự trọn vẹn về mặt tiết tấu." Trình Long nghe rất chăm chú, Trâu Văn Hoài vừa cùng Lâm Hựu Luân xem xong bộ phim, trên mặt cũng lộ vẻ đăm chiêu. "Nếu nói còn chỗ nào chưa tốt, có lẽ là những yêu cầu phụ thêm thôi.

Nếu việc chọn bối cảnh và phối hợp dựng phim có thể xuất hiện một số cảnh quay mang tính gợi mở thì có lẽ sẽ tốt hơn.

Bộ phim này cho tôi cảm giác có chút hiện thực, rất trực diện, rất sắc bén, rất có cảm giác hiện trường." "Anh Lâm thấy, bộ phim này mang ra nước ngoài khán giả có chấp nhận không?" Thị trường nước

ngoài mà Trâu Văn Hoài đề cập không phải là "thị trường vé" truyền thống của phim Hong Kong là Đông Nam Á, mà là khu vực Bắc Mỹ. "Phương pháp quay phim phái sinh từ bộ phim này có ý nghĩa tham khảo rất lớn cho các bộ phim hành động sau này, tiếc là điểm chưa hoàn hảo là cốt truyện xảy ra ở Hong Kong, khán giả Âu Mỹ chưa chắc đã chịu mua vé." Lâm Hựu Luân chú ý thấy, khi Trình Long quay bộ phim này đã không còn dùng phương pháp cũ chỉ dựa vào sức của các võ sư, quay phim và dựng phim một cách cứng nhắc, mà đã phân tán trọng lượng tập trung trên người võ sư ra, khiến cho việc quay phim và dựng phim cũng trở nên rất có trọng lượng.

Sau khi phương pháp này ra đời, bất kể biết võ hay không biết võ, đều có thể quay được những bộ phim hành động rất ra dáng.

Rất nhiều phim Hollywood sau này đã nắm vững phương pháp này, mà Trình Long thì mãi về sau mới dần dần ý thức được điều đó.

Trâu Văn Hoài lại nghe ra một tầng ý nghĩa khác trong lời của Lâm Hựu Luân, "Ý của anh Lâm là, nếu chuyển câu chuyện xảy ra ở Hong Kong sang Mỹ, khán giả sẽ dễ chấp nhận hơn một chút?" "Làm như vậy thường sẽ gặp một vấn đề, vai phản diện dùng diễn viên Hong Kong hay diễn viên nước ngoài?

Dùng diễn viên Hong Kong thì chỉ là bình mới rượu cũ; dùng diễn viên nước ngoài lại dễ kích động tâm lý phản kháng dân tộc của khán giả nước ngoài.

Cá nhân tôi đương nhiên nghiêng về mối quan hệ đối đầu Trung - Tây, sau đó người châu Âu chiến thắng, nhưng cụ thể kịch bản nên viết thế nào lại là chuyện cần cân nhắc.

Phải làm thế nào để áp dụng chiến lược tự sự quốc tế hóa, khéo léo lồng ghép hình thức đối kháng Trung - Tây vào đề tài phim, mượn hình tượng anh hùng châu Âu được tạo dựng trên màn bạc để mạnh

mẽ hoằng dương chủ đề dân tộc tự tôn tự cường, đây là vấn đề mà một bộ phim muốn tấn công thị trường nước ngoài nên xem xét đầu tiên." Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương nhìn nhau, hướng suy nghĩ này Lâm Hựu Luân đề xuất, họ đã từng xem xét trước đây, đạo lý nói ra thì rất đơn giản, nhưng cụ thể làm thế nào lại là một vấn đề nan giải.

Hà Quán Xương trầm ngâm một lát, rồi quyết định nói thật với Lâm Hựu Luân. "Anh Lâm, thực ra lần này tôi đưa A Long đến, là muốn nhờ anh giúp viết một kịch bản.

Chuyện này tôi tin người khác không làm được, nhưng anh nhất định có thể." Trình Long cũng háo hức nhìn Lâm Hựu Luân, mãi không thấy anh lên tiếng, liền dùng ánh mắt cầu cứu Trâu Văn Hoài đang đứng bên cạnh.

Bất ngờ là, Trâu Văn Hoài không giúp Hà Quán Xương và Trình Long, lời nói lại có ý muốn từ chối giúp Lâm Hựu Luân. "Tôi thấy chuyện này vẫn là đừng làm khó anh Lâm nữa, viết kịch bản phải có cảm hứng, không phải là chuyện một sớm một chiều có thể quyết định được." Lâm Hựu Luân trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương hôm nay chắc chắn đã hẹn nhau, một người đóng vai ác, một người đóng vai hiền.

Chương 84

Hà Quán Xương thành tâm cầu xin, Trâu Văn Hoài lại dùng "khích tướng pháp", để ép Lâm Hựu Luân "phạm tội", hai người quả thật đã hao tổn tâm sức.

Trâu Văn Hoài, Hà Quán Xương đều đã diễn đến mức này, nếu Lâm Hựu Luân từ chối thì quả là không nể mặt hai vị đại lão này, hơn nữa trong lòng anh quả thực có một kịch bản phù hợp, dù sao cũng là tác phẩm sau này của Trình Long, lấy ra trước còn có thể kiếm được một phần nhân tình.

Thay vì đợi Trình Long ở tuổi bốn mươi "cao niên" mới đích thân ra trận, mặc quần jean đấu trí đấu dũng với xã hội đen Mỹ, chi bằng để Trình Long đang sung sức sớm dựa vào bộ phim này để tấn công thị trường phim ảnh chủ lưu của Mỹ. "Tôi đúng là có một câu chuyện xảy ra ở New York, thân phận của nhân vật chính vẫn là một cảnh sát Hong Kong, nhưng anh ta đến Mỹ không phải để thi hành nhiệm vụ, mà là để tham dự hôn lễ của chú mình, không biết anh Trình có hứng thú không?" Lâm Hựu Luân kể sơ lược lại cốt truyện của bộ phim 《Hồng phiên khu》, cảnh sát Hong Kong Mã Hán Cường chứng kiến Y Lâm, người mua lại siêu thị, bị bọn du côn địa phương bắt nạt, đã ra tay giúp đỡ, nhưng lại bị cuốn vào cuộc đối đầu kịch liệt với băng đảng xã hội đen Mỹ.

Ánh mắt của Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương dần sáng lên, họ phát hiện ra rằng trong cấu trúc tự sự của câu chuyện này, Lâm Hựu Luân đã khéo léo áp dụng nguyên tắc tránh nặng tìm nhẹ, thành công né tránh tình cảm dân tộc hẹp hòi, mà tập trung vào việc thể hiện chính nghĩa không sợ cường quyền, không động chạm đến những đối lập bản chất tiềm ẩn giữa Trung và Tây về dân tộc, lịch sử, chính trị, tôn

giáo, mà tập trung khắc họa tình cảm con người vượt qua địa lý, văn hóa, dân tộc.

Trong câu chuyện chỉ có người tốt đầy chính nghĩa và kẻ xấu hung hăng bắt nạt người khác, khéo léo tránh được bãi mìn của cảm xúc phản kháng dân tộc.

Hà Quán Xương chỉ mới kinh ngạc vì câu chuyện này giống như được đo ni đóng giày cho Trình Long, còn Trâu Văn Hoài trong lòng lại có một cảm giác kỳ lạ, ông luôn cảm thấy Lâm Hựu Luân là xem xong 《Cảnh sát cố sự》 mới nghĩ ra câu chuyện này.

Tài trí nhanh nhạy của Lâm Hựu Luân ông đã sớm lĩnh giáo qua, nhưng buột miệng là ra một kịch bản, điều này có phải hơi quá khoa trương không?

Có được kịch bản 《Hồng phiên khu》, Trình Long liền nóng lòng muốn sang Mỹ đại triển quyền cước.

Hà Quán Xương lấy lý do dưỡng thương, khó khăn lắm mới khuyên được anh ta, Trâu Văn Hoài cũng nói phải đợi 《Cảnh sát cố sự》 ra rạp, xem thành tích phòng vé và phản ứng của khán giả mới có thể quyết định quy mô đầu tư của 《Hồng phiên khu》.

Lâm Hựu Luân chỉ miêu tả bằng lời câu chuyện của 《Hồng phiên khu》, trước khi thấy được kịch bản thật sự, Trâu Văn Hoài trong lòng cũng không chắc lần này nên cẩn thận ném đá dò đường, hay là nên xắn tay áo lên làm một trận lớn.

Trình Long lòng như lửa đốt, bèn hỏi Lâm Hựu Luân khi nào kịch bản có thể viết xong.

Lâm Hựu Luân thấy Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương đều không vội chuyện này, liền nói rằng kịch bản hiện tại chỉ là một ý tưởng, rất nhiều chi tiết cần phải trau chuốt, dù có viết xong cũng là chuyện của

năm sau.

Miệng nói vậy, nhưng sau khi trở về, Lâm Hựu Luân chỉ mất hai ngày đã viết xong kịch bản 《Hồng phiên khu》, rồi ném vào ngăn kéo, chuyện này coi như tạm gác lại.

Đến 《Minh Báo》 làm việc hơn hai tháng, Lâm Hựu Luân đã hiểu gần hết hệ thống vận hành của cả tòa soạn, Kim Dung vẫn chưa sắp xếp công việc cụ thể nào cho anh, ngược lại mấy bài bình luận anh đăng trên 《Minh Báo》 lại gây được không ít sự chú ý.

Khi phân tích tình hình chính trị kinh tế của Hong Kong và thế giới, Lâm Hựu Luân giỏi dùng văn từ đơn giản để miêu tả và phân tích những nguyên lý kinh tế sâu sắc phức tạp, hơn nữa nội dung các bài viết của anh không giới hạn ở chính trị kinh tế, mà còn bao gồm cả kim cổ trong ngoài, các loại sở thích, những điều thấy và nghe, cộng thêm 《Côn Luân》 và 《Sưu thần ký》 lần lượt được tập hợp xuất bản, liền giành được mỹ danh "Hương giang đệ nhất kiện bút".

Đây vốn là một vinh dự, nhưng vì "kiện bút" và "tiện bức" đọc rất gần nhau, khiến Lâm Hựu Luân vô cùng không ưa cái danh hiệu này, thậm chí không cho phép người bên cạnh nhắc đến.

Thấy rằng ở 《Minh Báo》 còn nhàn rỗi hơn cả lúc ở phòng chiếu băng, ngày nào ngồi trong văn phòng cũng không có việc gì làm, Lâm Hựu Luân liền đề xuất muốn làm việc tại nhà, có chuyện gì đều có thể liên lạc qua điện thoại và máy fax.

Kim Dung về phương diện này lại tỏ ra rất rộng lượng, bút vừa vung lên đã đồng ý yêu cầu của Lâm Hựu Luân, mà trong đó ít nhiều cũng là vì ông đã "lừa" Lâm Hựu Luân đến 《Minh Báo》 làm phó tổng biên tập lâu như vậy mà một đồng lương cũng chưa trả cho anh.

Theo lời của Kim Dung, trả lương cho Lâm Hựu Luân quá thấp thì không xứng với danh "tài tử" của anh, trả lương quá cao thì những

người thực sự làm việc trong tòa soạn khó tránh khỏi có ý kiến, nên dứt khoát không trả luôn.

Thực ra đây chỉ là một lời thoái thác, sự "keo kiệt" của Kim Dung trong giới báo chí đã nổi tiếng, không làm gì mà muốn lĩnh không một phần lương từ tay ông, dù là Lâm Hựu Luân cũng không được.

Không phải đi làm từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, cuộc sống của Lâm Hựu Luân ngày càng nhàn nhã, ngủ muộn dậy muộn đã trở thành chuyện thường.

Sáng hôm đó, bị mẹ gõ cửa đánh thức, Lâm Hựu Luân vớ lấy chiếc đồng hồ báo thức đầu giường xem, mới 8 giờ, anh lật người định ngủ tiếp, tiếng gõ cửa cộc cộc lại vang lên.

Lâm Hựu Luân mặc đồ ngủ ra mở cửa, thấy bộ dạng ngáp ngắn ngáp dài của anh, Trần Huệ Tình liền biết tối qua anh lại thức khuya. "Mau rửa mặt nước lạnh cho tỉnh táo đi, canh hầm xong rồi, con phải tranh thủ lúc nóng mang qua đó." Lời của mẹ khiến Lâm Hựu Luân ngơ ngác không hiểu gì, canh gì hầm xong rồi?

Còn phải tranh thủ lúc nóng mang cho ai? "A Hồng chứ ai, gần đây không phải con bé vẫn đang bận đóng phim giúp con sao?

Mẹ biết đóng phim rất vất vả, nên đặc biệt hầm canh cho nó." Người Hong Kong rất thích uống canh, gần như phụ nữ nào cũng rất có nghiên cứu về việc hầm canh.

Khi đi thăm người khác, xách theo một bình canh đã hầm kỹ còn thể hiện sự quan tâm hơn bất kỳ món quà nào khác.

Lâm Hựu Luân ngửi thấy mùi thơm, miệng ngậm bàn chải đánh răng chạy vào bếp.

Anh phát hiện ngoài phần chuẩn bị cho Chung Sở Hồng, trong nồi đất còn có một phần canh vừa mới bắt đầu hầm. "Phần này lại là sao

nữa?" "Nhắc đến A Hồng, mẹ lại nghĩ đến tiểu Mẫn.

Con bé cũng lâu lắm rồi không đến nhà mình chơi, nghe mẹ tiểu Mẫn nói gần đây nó bận việc không dứt ra được, nên mẹ cũng chuẩn bị cho nó một phần.

Sáng mang cho A Hồng, chiều mang cho tiểu Mẫn, mẹ nghĩ chu đáo không?" "Chu đáo lắm, Hồng cô, tiểu Mẫn mẹ đều nghĩ đến, chỉ duy nhất quên mất con trai của mình thôi." Lâm Hựu Luân nói chuyện mà bàn chải trong miệng cứ lúc lắc, Trần Huệ Tình lo anh sẽ phun nước bọt vào nồi canh, liền đuổi thẳng anh ra khỏi bếp.

Trần Huệ Tình chỉ một câu đã khiến Lâm Hựu Luân lập tức thua trận. "Con chỉ cần cưới được một trong hai đứa nó về nhà, sau này ngày nào cũng có canh uống!" —— Lâm Hựu Luân bắt taxi đến phim trường Gia Hòa ở đường Phủ Sơn, nhưng lại bị chặn lại ở cửa.

Lâm Hựu Luân là giám chế của 《Hắc dạ truyền thuyết》, thường xuyên phải ra vào phim trường, công ty Gia Hòa liền làm cho anh một thẻ thông hành, chỉ là lúc đi Lâm Hựu Luân đã để quên ở nhà.

Lâm Hựu Luân nói rõ thân phận với đối phương, nhưng người bảo an chặn anh lại rất cố chấp, chỉ nói không có thẻ thì không được vào. "Tôi quẹt mặt được không?" "Xin lỗi, thưa ông, tôi không biết ông!" Hai người đang giằng co, phía sau đột nhiên có một người đi tới, vỗ vỗ vai người bảo an. "Cậu em, mới đến à?" Người bảo an quay đầu lại, cung kính gọi một tiếng "anh Mạch", nhưng Lâm Hựu Luân lại không nhớ ra mình đã gặp người này ở đâu, trong đầu cũng không có chút ấn tượng nào.

Vị "anh Mạch" này gọi người bảo an sang một bên, nói nhỏ vào tai cậu ta hai câu, người bảo an nhìn Lâm Hựu Luân một cái, vẻ mặt có chút do dự. "Cậu mà còn chặn anh ta không cho vào, sau này hối hận thì đừng trách tôi không nhắc nhở, anh ta muốn đến văn phòng ông

chủ lớn, thư ký của ông chủ còn chưa chắc dám cản, một bảo an nhỏ như cậu ở đây phí sức làm gì?" "Anh Mạch, nhưng trong phim trường có quy định..." "Được rồi, quy định là chết, người là sống, tôi cũng không làm khó cậu nữa, người này coi như là tôi dẫn vào, như vậy được chưa?" Người bảo an cố chấp này cuối cùng cũng bị thuyết phục.

Lâm Hựu Luân tuy không quen vị "anh Mạch" này, nhưng người ta đã giúp mình vào cửa, một tiếng cảm ơn cũng không tiếc.

Anh Mạch kia rất khách sáo đáp lại: "Chuyện này tôi không dám nhận công, chủ yếu là do anh Lâm bình thường quá kín tiếng, nếu chịu lên truyền thông lộ diện nhiều hơn, cũng không đến nỗi xảy ra hiểu lầm như hôm nay." Lâm Hựu Luân nói đùa rằng mỗi lần mình lên báo đều không phải chuyện gì tốt đẹp, nên vẫn là kín tiếng một chút thì hơn.

Anh Mạch nhìn Lâm Hựu Luân xách một chiếc hộp giữ nhiệt, cứ thế nghênh ngang xuất hiện ở phim trường Gia Hòa, thầm nghĩ: anh như vậy mà còn gọi là kín tiếng, coi đám phóng viên giải trí bên ngoài đều là thiểu năng cả sao?

Đương nhiên miệng anh ta sẽ không nói như vậy. "Vẫn chưa thỉnh giáo đại danh của anh Mạch?" Lâm Hựu Luân cảm thấy anh Mạch này không phải là nhân vật đơn giản, chỉ là trong lòng vẫn luôn đoán không ra thân phận của anh ta. "Tại hạ Mạch Đan Hùng, sau này mong anh Lâm chiếu cố nhiều hơn!" Mạch Đan Hùng hiện là ông chủ của một công ty sản xuất phim, nhưng từ lâu trước khi tiến vào giới điện ảnh, ông đã nổi danh lẫy lừng.

Vào cuối những năm 70, trong thời kỳ "Ngũ Đài Sơn đại chiến", Mạch Đan Hùng làm giám chế cho đài Lệ Đích (tiền thân của ATV), các bộ phim như 《Thập Đại Kỳ Án》, 《Thiên Tằm Biến》, 《Đại

Trượng Phu》 đã thành công đánh bại đài Vô Tuyến, khiến tên tuổi ông vang dội.

Tuy nhiên, người ngoài thường gọi ông là "Mạch điên", vì khi quay phim, ông thường hành động bất chấp luật lệ.

Năm đó, khi quay bộ phim truyền hình 《Đại Trượng Phu》, ông không xin phép cảnh sát mà đã cho diễn viên cả người đầy máu chạy loạn trên phố.

Kinh khủng hơn là ông còn lái xe đến đồn cảnh sát Vượng Giác, quay cảnh diễn viên chết trong bãi đậu xe với còi báo động inh ỏi.

Lúc đó, ông dẫn một đám người vào đồn cảnh sát quay phim hơn nửa tiếng, các cảnh sát có mặt đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng không biết nhóm người này có xin phép hay không, hoàn toàn bối rối, cuối cùng ngơ ngác để họ chuồn đi bằng cửa sau.

Khi quay 《Thập Đại Kỳ Án》, để theo đuổi hiệu quả chân thực, ông đã ném một đứa trẻ vào hồ bơi để nó giãy giụa, suýt chút nữa làm đứa bé chết đuối...

Những việc làm như vậy nhiều không kể xiết, nhưng chính sự điên cuồng này đã buộc đài Vô Tuyến phải liên tục thất bại, giúp đài Lệ Đích thời Mạch Đan Hùng một thời độc bá thiên hạ.

Năm 1981, đài Lệ Đích bị một tập đoàn Úc mua lại.

Lúc đó, trào lưu "Làn Sóng Mới" đang nổi lên, nhiều đạo diễn truyền hình đổ xô vào giới điện ảnh, Mạch Đan Hùng cũng tự lập công ty sản xuất phim riêng.

Tuy công ty sản xuất độc lập quy tụ không ít tài năng mới nổi đầy sáng tạo, nhưng lại thiếu phim trường và không có hệ thống rạp phát hành, chỉ có thể tập trung vào sản xuất phim mà không thể lo liệu việc công chiếu, phát hành.

Chương 85

Mạch Đan Hùng suy đi tính lại, cuối cùng chọn hợp tác với Gia Hòa.

Bộ phim mới năm nay, 《Tỉnh Cảng Kỳ Binh》, chính là được hoàn thành dưới sự hỗ trợ của Gia Hòa.

Trong bộ phim này, Mạch Đan Hùng càng đẩy sự "điên cuồng" lên đến đỉnh điểm.

Mấy diễn viên chính chạy loạn trên phố, xả súng bừa bãi khiến người dân vô cùng hoảng sợ.

Khi quay một cảnh đốt xe, Mạch Đan Hùng nói với diễn viên rằng cần phải trói anh ta vào trong xe.

Sau khi được đối phương đồng ý, ông liền cho người sắp đặt xăng, dây điện ở bên ngoài, cả chiếc xe bùng cháy ngay lập tức.

Diễn viên không hề hay biết, sợ đến ngây người, biểu cảm kinh hoàng hoàn toàn chân thực.

Sau khi cảnh quay hoàn thành, diễn viên này suýt bị lửa nướng chín, được nhân viên đoàn phim thả ra liền vác dao đuổi chém Mạch Đan Hùng.

Phim giải trí Hong Kong luôn bị chỉ trích vì cảnh quay quá khoa trương, tình tiết ngây ngô thiếu thực tế, nhưng sở trường của Mạch Đan Hùng lại nằm ở chỗ "diễn giả làm thật".

Tuy thủ đoạn có phần điên cuồng, nhưng thái độ làm phim nghiêm túc của ông lại đáng được khen ngợi.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Hựu Luân khi nghe Mạch Đan Hùng tự giới thiệu là nhìn quanh bốn phía, xác định gần đó không có máy

quay nào đang mai phục, rồi mới nói đùa: "May mà tôi không phải diễn viên, nếu không gặp ông Mạch chắc phải chạy mất dép rồi." "Tôi làm vậy cũng là bất đắc dĩ thôi.

Nếu hôm nào đó anh Lâm chịu đầu tư cho công ty tôi vài chục triệu để làm phim, thì đừng nói là nổ súng đua xe trên phố, mấy trò nhỏ này, mà cả máy bay đại bác tôi cũng có thể kiếm được." Mạch Đan Hùng nhìn Lâm Hựu Luân với ánh mắt trông chờ.

Người khác không biết, chứ ông thừa biết Lâm Hựu Luân đã đầu tư 30 triệu vào 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》. "Với phong cách của ông Mạch, e rằng phim còn chưa quay xong, tôi đã bị cảnh sát Hong Kong bắt giam vì tội chủ mưu khủng bố rồi." Lâm Hựu Luân nói vậy không hoàn toàn là đùa.

Năm ngoái, khi Mạch Đan Hùng quay 《Hủy Diệt Hào Địa Xa》, đoàn phim quay quay dừng dừng trên đường cao tốc cả đêm, cuối cùng gây ra kẹt xe toàn Hong Kong, nhà sản xuất Chung Chẩn bị cảnh sát bắt đi trực tiếp.

Biệt danh "Chẩn nồi" sau này cũng là vì gánh tội thay cho Mạch Đan Hùng mà có.

Mạch Đan Hùng cười ha hả: "Anh Lâm yên tâm, nếu thật sự có ngày chúng ta hợp tác, tôi nhất định sẽ là một công dân tuân thủ pháp luật." Hai người vừa đi vừa nói, đến ngã rẽ mới chia tay, hẹn nhau có cơ hội sẽ nói chuyện kỹ hơn.

Lâm Hựu Luân đến phim trường của đoàn phim 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》.

Lần này, nhân viên ở đây đều nhận ra anh, không còn xảy ra tình trạng bị chặn không cho vào nữa.

Đoàn phim đang quay một cảnh nữ chính phi thân nhảy lên, vừa

nhào lộn trên không vừa bắn chết một cương thi tứ đại của tộc Hạn Bạt. 64 chiếc máy ảnh được bố trí theo một quỹ đạo đã thiết kế trước, toàn bộ quá trình quay đều do một chương trình đặc biệt của nhóm kỹ xảo điều khiển.

Chung Sở Hồng đang được treo trên dây cáp, điều phối viên kỹ xảo đang giải thích cho cô các yếu lĩnh động tác, còn những người xung quanh đều đang bận rộn chuẩn bị, không ai để ý đến sự xuất hiện của Lâm Hựu Luân.

Đây là lần đầu tiên Chung Sở Hồng đóng phim hành động.

Để hoàn thành các cảnh hành động trong phim, cô đã phải trải qua khóa huấn luyện chuyên nghiệp kéo dài vài tuần trước khi phim bấm máy.

Lo lắng cô sẽ bị thương trong quá trình quay, Lâm Hựu Luân đã yêu cầu rất khắt khe về việc đảm bảo an toàn trong các cảnh quay kỹ xảo.

Ngô Vũ Sâm gần như phải chắc chắn vạn phần mới dám để Chung Sở Hồng tự mình thực hiện.

Cảnh quay này đã được thực hiện liên tiếp hai lần nhưng đều không đạt được hiệu quả mà Ngô Vũ Sâm và nhóm kỹ xảo mong muốn.

Chung Sở Hồng đành phải một lần nữa treo mình lên dây cáp để thực hiện lần quay thứ ba. "Chuẩn bị!" Ngô Vũ Sâm đứng trước màn hình giám sát, cầm loa lên.

Diễn viên đã vào vị trí trước ống kính, người phụ trách nhóm kỹ xảo Charlie cũng ra dấu OK. "Action!" Theo hiệu lệnh, thân hình Chung Sở Hồng được dây cáp kéo lên không trung, ngửa người ra sau, thực hiện một động tác nhào lộn 360 độ, khi đầu chúc xuống, cô vung

tay bắn vào bức tường trống không.

Thân hình của Chung Sở Hồng thực sự bốc lửa, bộ đồ da bó sát càng tôn lên những đường cong hoàn hảo của cô.

Vòng eo thon thả uốn cong thành một đường vòng cung duyên dáng trên không, khiến vòng hông vốn đã quyến rũ càng thêm nổi bật.

Gương mặt cô cũng diễm lệ động lòng người, đôi mắt tràn đầy vẻ hoang dã.

Khi nổ súng, khóe miệng còn mang theo một nụ cười lạnh lùng tàn khốc, không còn vẻ thanh lịch thường ngày, nhưng vẫn quyến rũ lạ thường.

Tất cả mọi người tại hiện trường đều nín thở, chỉ nghe thấy tiếng màn trập của máy ảnh vang lên lách cách liên hồi.

Chung Sở Hồng hoàn thành cú nhào lộn, hai chân vững vàng tiếp đất, thuận thế khụy người xuống, hoàn thành toàn bộ động tác một cách an toàn. "CUT!" Ngô Vũ Sâm hét lớn.

Anh thấy Charlie đột nhiên đứng bật dậy, mặt đầy phấn khích giơ ngón tay cái về phía mình, những người khác trong nhóm kỹ xảo cũng vỗ tay ăn mừng.

Anh thở phào nhẹ nhõm, biết rằng mình đã thành công.

Không biết ai khởi xướng, các nhân viên tại hiện trường cũng bất giác vỗ tay theo.

Nét mặt phấn khích không thể kìm nén hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp của Chung Sở Hồng, đôi mắt quyến rũ lấp lánh niềm vui và sự xúc động.

Đôi môi mím chặt không che được hàm răng trắng như ngọc lấp lánh, tựa như có ngàn vạn lời thâm tình đang ngưng đọng ở đó. "Một

màn trình diễn rất xuất sắc!" Một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau.

Chung Sở Hồng vui mừng quay đầu lại, thấy Lâm Hựu Luân đang mỉm cười khoanh tay đứng sau lưng mình, trên mặt cô lập tức hiện lên vẻ khó tin. "Trời ơi, sao anh lại ở đây?" "May mà anh ở đây, nếu không đã bỏ lỡ màn trình diễn tuyệt vời này rồi." Chung Sở Hồng liếc anh một cái đầy quyến rũ. "Anh đứng nói thì không biết đau lưng, anh có biết để làm được động tác này, mỗi ngày em phải treo mình trên dây cáp tập bao lâu không?" "Cho nên, anh mang đồ đến bồi bổ cho em đây." Lâm Hựu Luân giơ chiếc hộp giữ nhiệt trong tay lên. "Không tin anh tốt bụng như vậy đâu." Chung Sở Hồng miệng thì nói thế, nhưng khi nhận lấy hộp giữ nhiệt từ tay Lâm Hựu Luân, trong lòng lại ngọt ngào vô cùng.

Ngô Vũ Sâm đứng đằng xa ho khan hai tiếng, thấy Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng cùng nhìn về phía mình, liền ngượng ngùng hỏi: "Tôi thật sự không cố ý đến làm phiền hai người đâu." Trong lòng Lâm Hựu Luân rất muốn nói: "Anh đã làm phiền chúng tôi rồi đấy!" Nhưng anh chỉ nhún vai và hỏi Ngô Vũ Sâm có chuyện gì.

Ngô Vũ Sâm đến để báo cho Lâm Hựu Luân biết, ý tưởng kỹ xảo "thời gian viên đạn" qua lần quay này đã được chứng minh là thành công bước đầu.

Ngay cả nhóm kỹ xảo được mời từ Mỹ cũng nói rằng đây là một bước đột phá kỹ thuật đáng nể. "Sau khi bộ phim này kết thúc, tôi sẽ thành lập một công ty kỹ xảo.

Anh dành thời gian hỏi giúp tôi xem có ai trong số họ muốn ở lại không.

Về lương bổng, tôi sẽ đưa ra mức đãi ngộ hậu hĩnh hơn ở Mỹ.

Những người có thành tựu kỹ thuật xuất sắc còn được thưởng cổ

phần công ty." Ngô Vũ Sâm gật đầu đồng ý rồi nói đùa: "Anh Lâm nói vậy, tôi cũng hơi động lòng muốn chuyển nghề sang nghiên cứu kỹ xảo rồi đấy." "Anh làm đạo diễn giỏi như vậy, đừng đến tranh chén cơm của chúng tôi nữa." Hai người đang nói chuyện thì bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người.

Người này tỏ ra rất tự nhiên, không đợi Ngô Vũ Sâm giới thiệu đã chủ động bắt tay Lâm Hựu Luân và tự giới thiệu: "Tôi tên Lam Nãi Tài, anh Lâm gọi tôi là 'Lão Thử' cũng được." Lam Nãi Tài là một nhân vật khá bí ẩn trong giới điện ảnh Hong Kong.

Do ông rút khỏi làng giải trí khá sớm, trong ký ức của Lâm Hựu Luân ở kiếp trước không có nhiều thông tin về ông, chỉ biết ông là học trò của một nhiếp ảnh gia nổi tiếng người Nhật.

Đầu những năm 90, ông hợp tác với nhà làm phim nổi tiếng Thái Lan để đạo diễn một loạt phim Cult có phong cách độc đáo, trong đó có một bộ là tác phẩm tiêu biểu của dòng phim bạo lực Hong Kong - 《Lực Vương》.

Chương 86

Công lực đạo diễn của Lam Nãi Tài chỉ ở mức trung bình, nhưng trình độ kỹ xảo lại thuộc hàng đầu Hong Kong.

Lâm Hựu Luân có ý định thành lập công ty sản xuất kỹ xảo, và Lam Nãi Tài chính là một nhân tài bản địa hiếm có.

Lam Nãi Tài xuất thân từ nhiếp ảnh, rất hứng thú với hiệu ứng kỹ xảo.

Lần này, qua sự giới thiệu của Từ Khắc, ông gia nhập đoàn phim 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, được chứng kiến sự đầu tư mạnh tay vào hiệu ứng kỹ xảo của bộ phim này.

Vừa ngưỡng mộ, ông vừa nảy sinh sự quan tâm sâu sắc đối với giám chế của bộ phim, Lâm Hựu Luân.

Lần này vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa Lâm Hựu Luân và Ngô Vũ Sâm, ông liền nảy ra ý định tự tiến cử mình.

Hai bên tâm đầu ý hợp, Lâm Hựu Luân hứa rằng chỉ cần công ty kỹ xảo thành lập, nhất định sẽ mời Lam Nãi Tài gia nhập. "Thơm quá!" Lam Nãi Tài hít hít mũi, phát hiện mùi thơm tỏa ra từ hộp giữ nhiệt mà Chung Sở Hồng vừa mở.

Mắt ông tinh tường, liếc một cái đã thấy thứ bên trong, kinh ngạc reo lên: "Oa, có canh uống!" Trên mặt Chung Sở Hồng ửng lên một vầng mây hồng, rồi cô lại nở nụ cười dịu dàng, hào phóng nói: "Nhiều lắm, mọi người cùng uống đi." Lam Nãi Tài đang định đồng ý thì bị Ngô Vũ Sâm kéo lại: "Chúng tôi còn có việc cần bàn, không làm phiền hai người nói chuyện nữa." Ngô Vũ Sâm quay lưng lại với Chung Sở Hồng và Lâm Hựu Luân, lén nháy mắt với Lam Nãi Tài.

Lam Nãi Tài bừng tỉnh, "À, đúng rồi, không phải anh hỏi tôi mô hình đó làm đến đâu rồi sao, chúng ta vừa đi vừa nói nhé." Nói xong, hai người liền cùng nhau rời đi.

Nhân viên đoàn phim đã được Ngô Vũ Sâm dặn dò nên đều đứng ở xa.

Khi có người, Chung Sở Hồng còn tỏ ra rất tự nhiên, nhưng khi ở một mình với Lâm Hựu Luân, cô lại có chút bối rối. "Lâu rồi không gặp em, trong lòng anh nhớ quá, hay là chúng ta tìm một nơi không có người để nói chuyện?" Thấy Chung Sở Hồng vẫn còn chút e dè, Lâm Hựu Luân liền đề nghị. "Ở đây làm gì có chỗ nào không người?" Chung Sở Hồng hờn dỗi lườm Lâm Hựu Luân một cái.

Mấy ngày nay, trong đầu cô không lúc nào không hiện lên hình ảnh của anh, chỉ khi tập trung quay phim mới có thể quên đi chuyện xảy ra đêm đó.

Lâm Hựu Luân nháy mắt với Chung Sở Hồng: "Anh nghĩ phòng hóa trang giờ này chắc không có ai đâu." Chung Sở Hồng cắn chặt môi do dự một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu.

Khóe miệng Lâm Hựu Luân lộ ra một nụ cười đắc ý, vừa khéo bị Chung Sở Hồng nhìn thấy. "Nói trước nhé, vào trong đó không được động tay động chân đâu đấy." "Anh có xấu xa như em nghĩ không?" Lâm Hựu Luân cười khổ nói.

Đôi mắt Chung Sở Hồng long lanh nhìn Lâm Hựu Luân: "Anh chính là một tên đại xấu xa từ đầu đến chân!" Lâm Hựu Luân giơ hai tay lên: "Nếu em thật sự không yên tâm, thì lấy còng tay còng anh lại đi." Trong 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 có một cảnh Chân Tử Đan bị hai cảnh sát bắt, còng tay vào xe cảnh sát rồi bị thi biến thành tộc Hạn Bạt.

Đoàn phim có sẵn mấy bộ còng tay.

Chung Sở Hồng thật sự muốn còng Lâm Hựu Luân lại, nhưng giữa thanh thiên bạch nhật mà đi lấy còng tay, người khác sẽ nghĩ gì?

Trên đường đến phòng hóa trang, Lâm Hựu Luân ngoan ngoãn đi sau Chung Sở Hồng, nhưng sự chú ý của anh lại bị dáng người gợi cảm của cô thu hút.

Chung Sở Hồng vẫn chưa kịp thay bộ đồ da đen bóng bó sát.

Chiếc quần da có độ co giãn nhẹ ôm chặt lấy vòng hông của cô, khi đi, vòng hông đầy đặn và tròn trịa căng lên, khiến bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng phải xao động.

Từ góc nhìn của Lâm Hựu Luân, anh có thể thấy rõ đường cong mềm mại và đầy đặn từ eo đến hông của Chung Sở Hồng.

Chiếc áo da bó sát nâng cao vòng ngực tròn đầy của cô, thu hẹp lại ở phần eo như hình phễu, rồi lại từ từ đầy đặn trở lại ở phía dưới, sự phồn thực của người phụ nữ trưởng thành khiến người ta say đắm không nguôi.

Chung Sở Hồng mở cửa phòng hóa trang, nhìn vào trong, xác định không có ai mới cho Lâm Hựu Luân vào.

Cô đặt hộp giữ nhiệt lên bàn, thì nghe thấy tiếng khóa cửa cạch một tiếng sau lưng.

Quay đầu lại, cô thấy Lâm Hựu Luân đang cười tủm tỉm nhìn mình. "Như vậy sẽ không có ai đến làm phiền nữa." Lâm Hựu Luân ngồi xuống ghế sofa, thấy Chung Sở Hồng đứng xa xa, liền cười nói: "Thật sự sợ anh ăn thịt em à?" "Ai biết trong lòng anh đang tính toán gì." Khóe miệng Chung Sở Hồng nở một nụ cười nhẹ, đôi mắt ươn ướt nhìn Lâm Hựu Luân.

Phòng hóa trang chỉ bé bằng bàn tay.

Lâm Hựu Luân nhoài người qua, nắm lấy tay Chung Sở Hồng nói:

"Anh có chuyện muốn nói nhỏ với em." Chung Sở Hồng cắn môi do dự, biết rằng Lâm Hựu Luân gọi cô qua không có ý tốt, nhưng tay đã bị anh nắm, cô nửa đẩy nửa theo ngồi xuống.

Lâm Hựu Luân đột nhiên dùng sức, kéo Chung Sở Hồng ngồi lên đùi mình.

Một luồng chấn động như dòng điện chạy qua toàn thân Chung Sở Hồng, cô theo bản năng muốn đứng dậy, nhưng vòng tay của Lâm Hựu Luân đã ôm chặt lấy cô.

Cơ thể Chung Sở Hồng khẽ run rẩy, co lại, ưỡn ra, quằn quại, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh mới mẻ, mãnh liệt trong cơ thể, như vô số con rắn nhỏ, chỉ muốn chui ra ngoài.

Chung Sở Hồng không thể thoát ra được.

Lâm Hựu Luân cũng chỉ ôm cô chứ không có hành động nào quá đáng hơn, cô cũng từ bỏ việc giãy giụa.

Cơn phấn khích trong cơ thể vừa rồi đã rút cạn toàn bộ sức lực của cô.

Dựa vào lòng Lâm Hựu Luân, cô chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không kháng cự, cũng không động đậy. "Anh nhớ em!" Lời thì thầm bên tai, Chung Sở Hồng thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng từ miệng Lâm Hựu Luân phả vào tai mình, khiến lòng cô cũng xao xuyến. "A Luân, đêm đó chỉ là một sự hiểu lầm, chúng ta thật sự…" Giọng Chung Sở Hồng khẽ run, nhưng ba chữ "không hợp nhau" lại không thể nào nói ra được. "Em ngay cả chính mình cũng không lừa được, thì làm sao lừa được anh?" Lâm Hựu Luân khẽ nới lỏng vòng tay đang ôm chặt Chung Sở Hồng.

Cô quay mặt lại, đôi mắt to vừa sâu vừa sáng vừa đẹp như mặt biển dưới ánh trăng, lấp lánh ánh bạc.

Đôi môi gợi cảm run rẩy như cánh hoa.

Một đôi môi đẹp như vậy khiến Lâm Hựu Luân không khỏi liên tưởng đến hình dáng của những cánh hoa hồng mềm mại, tựa như hai cánh hoa hồng nhạt khẽ khép lại.

Anh còn nhớ kiếp sau, khi bình phẩm về phụ nữ, từng có câu nói: "Miệng của Chung Sở Hồng, chân của Vương Tổ Hiền, lần đầu vòng một vẫn là của Ôn Bích Hà là đẹp nhất".

Lâm Hựu Luân trong lòng đã sớm khao khát đôi môi hé mở của Chung Sở Hồng, liền nảy sinh ham muốn để môi mình tiếp xúc thân mật với cô.

Anh một tay ôm lấy thân hình cân đối của Chung Sở Hồng, tay kia nâng cằm cô, cảm nhận sự mềm mại mịn màng từ làn da, rồi áp môi mình lên.

Chỉ còn cách đôi môi đỏ mọng quyến rũ ấy chưa đầy một ngón tay, thì bị Chung Sở Hồng đưa tay ra chặn lại. "Cho em thêm một chút thời gian được không?" Cô khổ sở cầu xin.

Lâm Hựu Luân mỉm cười nhìn cô, mặt đối mặt, cũng không nói gì.

Chung Sở Hồng chưa bao giờ cảm nhận được hơi thở nóng hổi của đàn ông phả vào mặt mình như vậy, khiến cô mê hoặc, khiến cô hoảng loạn.

Cô cảm thấy dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Quả nhiên, Lâm Hựu Luân ôm chặt cô, rồi tiếp tục áp môi xuống.

Chung Sở Hồng kinh ngạc, giơ tay lên định ngăn cản.

Nhưng khi đôi môi nóng rực, run rẩy ấy chạm vào bờ môi ẩm ướt của mình, cô cảm thấy một cơn choáng váng kỳ diệu, mắt nhắm lại, cánh tay giơ ra liền mềm nhũn.

Một cảm giác mơ hồ len lỏi qua trái tim Chung Sở Hồng, giống như người không biết uống rượu uống một hai ngụm, cảm thấy toàn thân mềm mại lạ thường, và sự mềm mại lạ thường ấy chính là cảm giác sung sướng hiếm có thường ngày.

Chung Sở Hồng nằm im bất động, để mình hoàn toàn đắm chìm trong sự hưởng thụ khoái cảm đó.

Chương 87

Lưỡi của Lâm Hựu Luân cạy mở hàm răng ngọc của Chung Sở Hồng, quấn quýt chặt chẽ với chiếc lưỡi thơm tho.

Anh thỏa mãn như một người thợ săn đi săn đã lâu mà không có chiến lợi phẩm đột nhiên tìm thấy một con mồi yêu thích.

Nụ hôn này sâu lắng và nồng nhiệt, như muốn trút hết mọi tình yêu dành cho Chung Sở Hồng trong lòng.

Đang hôn, đầu lưỡi đột nhiên cảm nhận được một vị mặn chát, thì ra là nước mắt từ đôi mắt nhắm nghiền của Chung Sở Hồng, không biết từ lúc nào đã lăn xuống khóe miệng.

Lâm Hựu Luân trong lòng chấn động, lưu luyến rời môi mình ra.

Trên mặt Chung Sở Hồng đẫm lệ, nhưng đôi mắt sau khi được nước mắt gột rửa lại trở nên đặc biệt sáng, đặc biệt sâu thẳm.

Cô không chút e ngại nhìn thẳng vào anh, một lớp ánh sáng nồng nhiệt bao phủ khuôn mặt thanh lệ của cô, khiến cô trông vô cùng xinh đẹp, vô cùng quyến rũ. "Nếu em thật sự không thích, sau này anh tuyệt đối sẽ không ép buộc nữa." Nhìn ánh mắt ảm đạm của Lâm Hựu Luân, Chung Sở Hồng trong lòng như bị kim châm.

Ngay khoảnh khắc này, cô đột nhiên hiểu rõ lòng mình.

Thế là cô không còn tốn công tranh cãi nữa, chỉ dùng hai tay ôm lấy đầu Lâm Hựu Luân, đẩy đầu anh ra sau một chút, rồi áp mặt mình lên, đặt môi mình lên môi Lâm Hựu Luân, cho anh một nụ hôn rất dài, rất dài.

Sự chủ động đột ngột của Chung Sở Hồng khiến Lâm Hựu Luân trở tay không kịp.

Cảm nhận được chiếc lưỡi thơm tho của cô đang nồng nhiệt đáp lại mình, Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy hồn bay phách lạc.

Đúng lúc hai người đang say đắm hôn nhau, ổ khóa cửa phòng hóa trang đột nhiên bị vặn một cái.

Chung Sở Hồng như một con mèo con bị giật mình, lập tức ngồi bật dậy khỏi lòng Lâm Hựu Luân, hoảng hốt lên tiếng: "Ai?" "Chị Hồng à?

Em là Đan Ni, em tìm anh Lâm…" Giọng nói ngoài cửa đột ngột dừng lại, nửa câu sau có lẽ đã bị người đó nuốt vào trong.

Thấy Chung Sở Hồng cuống cả lên, Lâm Hựu Luân lại vỗ vỗ vai cô, ra hiệu cô không cần lo lắng. "Đan Ni đến rồi, cậu đừng đi, tôi ra mở cửa cho cậu ngay đây." Chân Tử Đan phát hiện Chung Sở Hồng và Lâm Hựu Luân ở riêng trong phòng, lại còn khóa cửa, trong lòng lập tức đoán ra hai người có thể đang làm một số việc không muốn bị người khác làm phiền, đang chuẩn bị rời đi thì nghe thấy tiếng Lâm Hựu Luân từ bên trong.

Chân Tử Đan trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ mình nghĩ sai rồi?

Lúc này cửa cạch một tiếng mở ra. "Cậu nhóc này có lộc ăn đấy, vừa hay mẹ tôi hầm canh, vốn chỉ chuẩn bị cho chị Hồng thôi, nhưng đã gặp rồi thì vào uống chung đi." Lâm Hựu Luân đứng ở cửa, trên mặt nở nụ cười như không có chuyện gì xảy ra.

Chân Tử Đan cẩn thận nhìn vào trong trước, thấy Chung Sở Hồng đang múc canh, trông không có gì bất thường.

Vừa mới bước chân định vào, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên mặt Lâm Hựu Luân. "Ôi trời, tôi quên quần áo ở phim trường, đừng để họ dọn mất.

Tôi đi lấy quần áo, canh này nhất định phải để lại cho tôi một

ngụm đấy!" Chân Tử Đan như đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, nói một câu không đầu không cuối rồi quay người bỏ đi.

Lâm Hựu Luân quay người lại, mặt đầy nghi hoặc nhìn Chung Sở Hồng: "Trên mặt anh có gì không ổn à?" Chung Sở Hồng đột nhiên dùng tay che miệng, mắt mở to, chỉ thốt ra một chữ từ kẽ tay: "Môi…" Lâm Hựu Luân đưa tay quệt lên môi, ngón tay dính đầy vết son đỏ, lập tức hiểu ra.

Tính toán kỹ lưỡng, không ngờ lại sơ hở ở chuyện này.

Chân Tử Đan có lẽ đã đoán ra sự thật, nên mới viện cớ rời đi.

Chung Sở Hồng đóng cửa lại, mặt đầy lo lắng đi đến trước mặt Lâm Hựu Luân: "Giờ phải làm sao đây?" "Yên tâm đi, Đan Ni sẽ không nói lung tung đâu!" Lâm Hựu Luân một tay ôm chặt Chung Sở Hồng vào lòng, cười xấu xa nói: "Đan Ni đã đi rồi, chúng ta có nên tiếp tục làm nốt chuyện lúc nãy không?" Nói rồi, đôi môi nóng bỏng của anh liền áp lên môi Chung Sở Hồng, chặn lại tất cả những lời từ chối của cô.

Sau khi rời đi, Chân Tử Đan không đi xa, lượn lờ gần đó khoảng nửa tiếng, lúc quay lại thấy cửa phòng hóa trang đã mở, nghĩ rằng Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng chắc đã dọn dẹp sạch sẽ "vết tích" của cuộc hẹn hò.

Lần này, anh không còn hấp tấp xông vào nữa mà gõ cửa trước, được người bên trong cho phép mới bước vào.

Chân Tử Đan lúc nãy viện cớ quay lại lấy quần áo, nhưng lúc này vào thì hai tay vẫn trống không, tuy nhiên Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng đều ngầm hiểu không nhắc lại chuyện này nữa.

Chân Tử Đan uống xong canh, Chung Sở Hồng xách hộp giữ nhiệt ra ngoài rửa.

Cô vừa đi, bầu không khí kỳ quặc, ngượng ngùng trong phòng liền tan biến.

Lâm Hựu Luân chủ động hỏi về cảm nhận của Chân Tử Đan sau khi vào đoàn phim, Chân Tử Đan cũng đang muốn nói với anh về chuyện này. "Tôi thấy những động tác đó quá đơn giản, như động tác nhào lộn về sau, không cần dây cáp tôi cũng có thể làm được.

Tôi muốn thêm vào một số động tác ngầu hơn, chất hơn, nhưng đạo diễn Ngô lại không đồng ý." "Tôi nghe ra rồi nhé, cậu đang oán giận kịch bản tôi viết đã hạn chế khả năng của cậu, đúng không?" Ý nghĩ bị Lâm Hựu Luân nói trúng, Chân Tử Đan có chút ngượng ngùng, cũng không nói gì, coi như ngầm thừa nhận. "Không phải tôi muốn trói tay trói chân cậu, trong kịch bản, Vương Quốc Hào vốn chỉ là một bác sĩ bình thường, sau khi bị cắn mới biến thành cương thi tam đại của tộc Hạn Bạt, không thể ngay lập tức nắm vững kỹ năng chiến đấu siêu việt, chỉ có thể dựa vào bản năng của cơ thể để chiến đấu với kẻ thù.

Để cậu làm nam chính, chúng tôi coi trọng tố chất thể chất xuất sắc của cậu có thể hoàn thành những động tác mà người khác không thể làm được, chứ không phải là cậu đánh giỏi đến mức nào." Lâm Hựu Luân còn chưa nói xong, Chân Tử Đan đã không nhịn được xen vào một câu. "Nhưng anh đã hứa sẽ cho tôi cơ hội thể hiện công phu thật sự trong bộ phim này." Xét đến việc Chân Tử Đan quả thực rất giỏi võ, điểm này không dùng thì phí, Lâm Hựu Luân liền hứa sẽ thay đổi một chút tình tiết câu chuyện. "Tôi sẽ thêm cho Vương Quốc Hào thân phận là một cao thủ quyền thuật.

Cương thi biết võ công, ai cũng không cản nổi, như vậy cậu đã hài lòng chưa?" Vì Vương Quốc Hào sẽ từ người biến thành cương thi, nên Chân Tử Đan mỗi ngày đều phải chịu đựng việc hóa trang kéo dài 4 tiếng, mỗi tối sau khi tan làm, việc tẩy trang cũng mất một tiếng

rưỡi.

Lâm Hựu Luân hiếm khi đến đoàn phim một lần, Chân Tử Đan liền năn nỉ anh có thể để tạo hình cương thi của mình đơn giản hơn một chút được không. "Cậu trẻ như vậy đã than thở, chú Bưu phải làm sao?" Cùng chịu khổ vì hóa trang còn có diễn viên gạo cội Đổng Bưu đóng vai thủ lĩnh cương thi nhị đại của tộc Tương Thần, lớp hóa trang của ông còn phức tạp hơn của Chân Tử Đan.

Lâm Hựu Luân lấy ông ra làm gương, Chân Tử Đan lúc này mới không còn gì để nói. —— Về nhà ăn cơm trưa xong, Lâm Hựu Luân gọi điện cho Đỗ Kỳ Phong, xác nhận Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đều ở đoàn phim, liền xách hai hộp giữ nhiệt ra ngoài.

Phim trường Thanh Thủy Loan của Thiệu thị tuy không nghiêm ngặt như phim trường Phủ Sơn Đạo của Gia Hòa, nhưng cũng không phải muốn ra vào là được.

Lâm Hựu Luân nhờ Đỗ Kỳ Phong cử người ra đón, nhưng không ngờ lại đến một lúc bốn người.

Thấy Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân và một cô gái xinh đẹp mà mình không quen biết đứng cùng nhau, Lâm Hựu Luân vừa xuống taxi đã ngây người.

Đội hình chào đón này thật sự khiến anh có chút không chịu nổi, đặc biệt là Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền cùng xuất hiện, càng khiến anh đau đầu.

Bề ngoài, bốn cô gái đang nói chuyện rất vui vẻ, nhưng quan sát kỹ sẽ thấy, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân nói chuyện hợp hơn, còn Chu Tuệ Mẫn thì đứng gần cô gái lạ mặt kia hơn một chút.

Lâm Hựu Luân cứng đờ da đầu bước tới, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền gần như cùng lúc bước lên đón.

Khâu Thục Trân vốn cũng muốn đi cùng, nhưng trong lòng do dự một chút, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Cô biết địa vị hiện tại của mình trong lòng Lâm Hựu Luân tạm thời không thể so sánh với Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền.

Lâm Hựu Luân mỗi tay xách một hộp giữ nhiệt, đưa đến trước mặt Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền.

Anh hiểu rất rõ đạo lý "không sợ thiếu mà chỉ sợ không đều", nên hai hộp giữ nhiệt anh cầm hoàn toàn giống hệt nhau, ngay cả lượng canh bên trong cũng như nhau. "Giúp em cảm ơn dì, hôm nào em hầm canh cũng sẽ mang qua cho dì một phần." Chu Tuệ Mẫn ngoan ngoãn nhận lấy hộp giữ nhiệt, liếc nhìn Vương Tổ Hiền một cách thị uy.

Vương Tổ Hiền cũng không chịu thua kém, sau khi nhận hộp giữ nhiệt liền nói: "Em đến Hong Kong lâu như vậy mà vẫn chưa đến nhà anh, lần này uống canh dì hầm, hôm nào đến nhà anh nhất định phải đích thân cảm ơn dì." Trần Huệ Tình từ nhỏ đã nhìn Chu Tuệ Mẫn lớn lên, gần như coi cô như con gái ruột.

Vương Tổ Hiền muốn thông qua việc lấy lòng mẹ Lâm để lấn át Chu Tuệ Mẫn, nhưng Chu Tuệ Mẫn lại không hề lo lắng, trên mặt vẫn giữ nụ cười tươi tắn.

Chương 88

Cô nói với Lâm Hựu Luân: "Cô Vương từ Đài Loan xa xôi đến, không thể tùy tiện đối xử tệ với người ta được.

Lúc cô ấy đến nhà anh nhớ nói với em một tiếng, dì Trần một mình chắc bận không xuể, em đến giúp dì một tay." Vương Tổ Hiền cũng không phải người dễ đối phó, tiếp lời Chu Tuệ Mẫn, nũng nịu nói với Lâm Hựu Luân: "Không cần phiền phức như vậy đâu, đến lúc đó đón dì cùng ra ngoài ăn, nếu cô Chu có hứng thú cũng có thể đi cùng." Hai cô gái bề ngoài hòa thuận, nhưng mỗi câu nói đều giấu kim trong bông.

Mới một lúc mà đã nghe Lâm Hựu Luân tim đập chân run, vội vàng nháy mắt với Khâu Thục Trân, bảo cô đến giải vây.

Khâu Thục Trân thấy đồ Lâm Hựu Luân mang đến, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đều có phần, còn mình thì không có gì, trong lòng vốn đã có chút không vui.

Thấy ánh mắt cầu cứu của Lâm Hựu Luân, cô dứt khoát quay đầu đi, cố ý vờ như không thấy.

Lâm Hựu Luân đã nghĩ hết cách có thể, đúng lúc anh đang khó xử, đau đầu không thôi thì đột nhiên có người vỗ vai anh từ phía sau, tiếp theo là một tràng cười sảng khoái, vang dội. "Chú Lâm, hai chúng ta thật có duyên, không ngờ lại gặp nhau nhanh như vậy!" Lâm Hựu Luân quay đầu lại, thấy Hồng Kình Bảo đang cười tủm tỉm đứng sau lưng anh, trong tay cũng xách một hộp giữ nhiệt, xem ra cũng là đến thăm đoàn phim.

Hồng Kình Bảo vừa xuất hiện, Lâm Hựu Luân không cần phải đứng kẹt giữa Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền nữa, tâm trạng lập

tức tốt hẳn lên: "Anh Hồng, anh hiên ngang đến phim trường Thiệu thị như vậy, không sợ ông Trâu biết sẽ không vui sao?" Thấy Lâm Hựu Luân lén nháy mắt với mình, Hồng Kình Bảo sao có thể không hiểu ý anh.

Đã là diễn thì phải diễn cho trót.

Ông xua tay, thản nhiên nói: "Ông Trâu không phải người nhỏ mọn như vậy, hơn nữa tôi chỉ đến thăm đoàn phim, chứ có làm chuyện gì mờ ám đâu, không cần phải che che giấu giấu.

Ngược lại là chú Lâm nên kín đáo một chút, gần đây thường có phóng viên lượn lờ, bị họ chụp được cảnh chú đi cùng cô Chu, cô Vương thì không hay đâu." Lâm Hựu Luân thầm khen Hồng Kình Bảo biết cách xử sự, vài ba câu đã giải quyết xong vấn đề, còn chuyển hướng sự chú ý của Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền sang chuyện bị phóng viên chụp lén, thành công dời đi tầm mắt của hai cô gái.

Hồng Kình Bảo hai lần "giải vây" đều là tình cờ, nhưng lại khiến Lâm Hựu Luân có thêm không ít thiện cảm với ông.

Hai người vừa nói vừa đi vào trong, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đều rất hiểu chuyện đi theo sau Lâm Hựu Luân, không tiếp tục bám riết nữa.

Khâu Thục Trân và cô gái xinh đẹp lạ mặt kia cùng đi lên.

Cô gái đó nũng nịu gọi Hồng Kình Bảo một tiếng "sư phụ", Lâm Hựu Luân lập tức ngây người.

Trong ấn tượng, anh chỉ nhớ Hồng Kình Bảo có một nữ đồ đệ, chính là hoa hậu Malaysia Dương Tử Quỳnh mà Đức Bảo đang lăng xê trong giai đoạn này.

Lâm Hựu Luân nhận ra Dương Tử Quỳnh, tuyệt đối không phải là mỹ nữ cao ráo mang đặc trưng con lai trước mắt.

Anh lục lọi trong ký ức cũng không thể nhớ ra Hồng Kình Bảo còn có một nữ đồ đệ như vậy, đành phải mở miệng hỏi: "Cô đây là?" "Uổng cho anh còn là một tài tử nổi danh của Hong Kong, vậy mà ngay cả hoa hậu Hong Kong năm nay cũng không nhận ra, thật mất mặt!" Khâu Thục Trân bĩu môi, xen vào một câu.

Dương Tử Quỳnh là hoa hậu Malaysia không sai, nhưng Hồng Kình Bảo từ lúc nào lại nhận một hoa hậu Hong Kong làm đồ đệ?

Lâm Hựu Luân chỉ mơ hồ nhớ rằng người vợ thứ hai của Hồng Kình Bảo là một hoa hậu Hong Kong, lẽ nào...

Ý nghĩ này như một tia chớp, tức thì soi sáng tâm trí Lâm Hựu Luân. "Chú Lâm là người bận rộn, quen biết những đại mỹ nhân như cô Chu, cô Vương, không quan tâm đến cuộc thi hoa hậu Hong Kong cũng là chuyện bình thường." Thấy vẻ mặt nữ đồ đệ có chút ảm đạm, Hồng Kình Bảo vội vàng đứng ra giải thích, và giới thiệu với Lâm Hựu Luân: "Đây là cô Cao Lệ Hồng, anh Lâm có lẽ chưa biết, cô ấy còn đóng một vai trong bộ 《Côn Luân》 mà anh viết đó." Lâm Hựu Luân lập tức hiểu ra mọi chuyện, buột miệng hỏi: "Cô đóng vai Phong Liên?" Cao Lệ Hồng là con lai Trung-Úc, trong 《Côn Luân》 chỉ có nữ đồ đệ Phong Liên mà Lương Tiêu thu nhận ở Tây Vực là phù hợp với hình tượng của cô.

Do nguyên nhân giáo dục gia đình, tiếng Quảng của Cao Lệ Hồng nói không tốt lắm, điều này đã hạn chế sự phát triển của cô trong làng giải trí.

Khác với các hoa hậu khác sau khi đoạt giải liền ký hợp đồng với đài Vô Tuyến, Cao Lệ Hồng sau khi đăng quang ngoài việc thực hiện nghĩa vụ của hoa hậu thì không nhận được hợp đồng nghệ sĩ của Vô Tuyến, điều này liên quan đến trình độ tiếng Quảng và ngoại hình quá Tây của cô.

Cao Lệ Hồng sau khi thoát khỏi hào quang của hoa hậu, phát hiện đãi ngộ của mình thậm chí còn không bằng các thí sinh không đoạt giải khác, trong lòng vô cùng ấm ức.

Thấy lúc này phim võ thuật đang có nhiều tiềm năng, cô liền nảy ra ý định học võ, xin Hồng gia ban của Hồng Kình Bảo nhận cô làm nữ đồ đệ, quyết định trở thành một nữ đả tinh toàn năng.

Lúc này, quan hệ giữa cô và Hồng Kình Bảo chỉ là sư đồ, nhưng nhìn cảnh Hồng Kình Bảo xách canh đến thăm đoàn phim, e rằng ông không chỉ xem cô là một nữ đồ đệ bình thường.

Xem ra hai người lúc này đã âm thầm nảy sinh tình cảm.

Thực ra, Hồng Kình Bảo lúc trẻ chỉ vạm vỡ chứ không béo, nói ông là một anh chàng đẹp trai kiểu mãnh nam cũng không ngoa.

Cao Lệ Hồng nảy sinh tình cảm ngưỡng mộ với ông, Lâm Hựu Luân cũng không thấy có gì kỳ lạ.

Ban đầu, vai diễn Phong Liên này anh cũng không có ứng cử viên phù hợp trong lòng, nên đã giao cho Đỗ Kỳ Phong tự tìm cách.

Không ngờ Vô Tuyến đột nhiên nhớ đến vị hoa hậu không được coi trọng này là Cao Lệ Hồng, để cô đóng vai này quả thực rất phù hợp. "Anh Lâm là tác giả gốc của bộ phim truyền hình này, anh ấy đã nói cô hợp vai thì chắc chắn không có vấn đề gì đâu." Hồng Kình Bảo nói vậy vốn là để dỗ Cao Lệ Hồng vui, nhưng bất giác đã đổi cách xưng hô với Lâm Hựu Luân từ "em Lâm" thành "anh Lâm".

Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đều là những cô gái thông minh, Hồng Kình Bảo sơ hở như vậy, hai cô nàng lập tức nảy sinh nghi ngờ.

Khâu Thục Trân nhìn Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền và Cao Lệ Hồng, ai nấy đều cầm một bình giữ nhiệt, chỉ có mình tay không, trong lòng cảm thấy trống rỗng, ánh mắt nhìn Lâm Hựu Luân càng

thêm oán trách.

Vừa vào phòng chụp ảnh, cả ba cô gái đều không thèm chào hỏi Lâm Hựu Luân, mỗi người tự quay đầu bỏ đi.

Phản ứng của Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền thì Lâm Hựu Luân còn hiểu được, nhưng Khâu Thục Trân lại nổi giận cái gì chứ? "Tôi đã chọc giận họ à?" Lâm Hựu Luân ngơ ngác nhìn Hồng Kình Bảo và Cao Lệ Hồng, hai người chỉ lắc đầu, vẻ mặt bất lực.

Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đều đã đi, Lâm Hựu Luân cũng không tiện tiếp tục ở lại làm bóng đèn trước mặt đôi thầy trò Hồng Kình Bảo và Cao Lệ Hồng.

Anh tùy tiện kiếm một cái cớ rồi rời đi, vốn định tìm Đỗ Kỳ Phong, không ngờ giữa đường lại gặp phải một "cái bóng đèn" thật sự. "Chào anh Lâm!" Trương Vệ Kiến đột nhiên từ bên cạnh xuất hiện, cái đầu cạo trọc lóc, giống như một quả bi-a, phản chiếu ánh sáng như chai rượu.

Lâm Hựu Luân bị Trương Vệ Kiến dọa giật nảy mình, thấy cậu ta thật sự đã cạo đầu trọc, bèn trêu: "Cái bóng đèn trên đầu cậu bao nhiêu oát vậy?" Trương Vệ Kiến mỗi khi ngượng ngùng đều có thói quen gãi gáy, chỉ là bây giờ tóc đã không còn, cậu chỉ đành tiếc nuối xoa xoa cái đầu trọc.

Vai diễn mà Lâm Hựu Luân sắp xếp cho cậu chính là một hòa thượng, sau khi vào đoàn phim không thể không cạo đầu.

So với những vai diễn trộm cắp vặt vãnh trước đây của Trương Vệ Kiến, vai "Hoa Sinh" trong 《Côn Luân》 có trọng lượng không hề nhẹ, cuối cùng cậu cũng thoát khỏi kiếp diễn viên quần chúng, trở thành một diễn viên thực thụ có lời thoại.

Vai hòa thượng Hoa Sinh thật thà, chất phác được cậu thể hiện vô

cùng sinh động, Đỗ Kỳ Phong thấy cậu là một tài năng có thể mài giũa, bèn tiến cử cậu đi diễn các bộ phim truyền hình khác, tuy không phải vai chính nhưng cũng không còn là diễn viên quần chúng nữa. "Không đúng, tôi không nên nói mình là diễn viên quần chúng nữa, tôi nên nói mình là diễn viên phụ." Trương Vệ Kiến cười ha hả, cậu kể cho Lâm Hựu Luân nghe về những trải nghiệm của mình trong thời gian qua, trong lòng lại rất may mắn vì ban đầu mình đã không từ chối Lâm Hựu Luân. "Có một hôm, tôi gặp Trịnh Tắc Sĩ trong phòng quay của Vô tuyến, anh ấy chủ động nói chuyện với tôi, bảo rằng trong số các nghệ sĩ của TVB, người có thể dùng diễn xuất áp đảo được tôi không có mấy ai.

Câu nói đó đã cho tôi sự ủng hộ rất lớn, khiến tôi biết rằng dựa vào diễn xuất cũng có thể thành công.

Rất cảm ơn anh Lâm đã cho tôi cơ hội này, ân tình này cũng không biết có cơ hội báo đáp không, sau này chỉ cần anh Lâm nói một tiếng, việc gì trong khả năng tôi nhất định sẽ không từ chối." Trương Vệ Kiến trong lòng hiểu rất rõ, với thân phận địa vị của Lâm Hựu Luân ngày nay, cơ bản sẽ không có chuyện gì cần nhờ đến một nghệ sĩ bình thường như cậu, cũng có nghĩa là ân tình này rất khó báo đáp, nhưng cậu vẫn phải thể hiện thái độ trước mặt Lâm Hựu Luân, ít nhất cậu phải cho Lâm Hựu Luân biết, mình không phải là kẻ vong ân bội nghĩa.

Lâm Hựu Luân vỗ vỗ vai Trương Vệ Kiến, "Cậu cứ diễn tốt vai của mình, đừng để người ta nói ra nói vào, bảo tôi nhìn người sai là được rồi." "Tài nhìn người của anh Lâm trong giới này nổi tiếng lắm đấy, kẻ nào nói xấu anh chắc chắn là có mắt không tròng." Đỗ Kỳ Phong người chưa đến mà tiếng đã vọng tới. 《Côn Luân》 vẫn áp dụng phương pháp vừa quay vừa phát sóng, hai tập đầu đã được chiếu.

Mặc dù khán giả phổ biến khó chấp nhận việc Lương Triều Vỹ chết, Ông Mỹ Linh bị sư phụ ác nhân bắt đi, nhưng lúc tiểu thuyết còn đăng dài kỳ đã có người làm ầm lên một trận, lúc này mọi người chỉ phàn nàn cho qua chuyện chứ không có hành động quá khích nào nữa.

Giữa những lời phàn nàn của khán giả, tỷ suất người xem hai tập đầu của bộ phim truyền hình này lại lập kỷ lục mới, đây là điều mà ban lãnh đạo Vô tuyến và giới truyền thông đều không ngờ tới.

Lâm Hựu Luân sớm đã nổi danh, bất cứ chuyện gì dính dáng đến anh, mọi người đều không cảm thấy ngạc nhiên, và Đỗ Kỳ Phong đã trở thành người hưởng lợi lớn nhất từ chuyện này.

Hiện giờ anh đã là đạo diễn hot nhất của Vô tuyến, cùng lúc khởi quay ba bộ phim, danh tiếng không ai sánh bằng.

Nếu nói người mà Đỗ Kỳ Phong biết ơn nhất trong lòng, thì Lâm Hựu Luân và Vương Thiên Lâm cũng ngang ngửa nhau.

Vương Thiên Lâm có ơn dìu dắt và dạy dỗ Đỗ Kỳ Phong, còn kịch bản của Lâm Hựu Luân thì đã tạo nên thành tựu ngày hôm nay của anh.

Buổi trưa Đỗ Kỳ Phong nhận được điện thoại của Lâm Hựu Luân liền không dám lơ là.

Chương 89

Vốn dĩ bộ phim truyền hình này đang rất hot, đoàn phim phải liên tục quay gấp những tập tiếp theo, thời gian vô cùng eo hẹp, nhưng Đỗ Kỳ Phong vẫn cắn răng cho đoàn phim nghỉ nửa ngày.

Anh biết rõ Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đều có quan hệ không tầm thường với Lâm Hựu Luân, nên còn đặc biệt sắp xếp cả ba cô cùng ra cổng đón người.

Đỗ Kỳ Phong sắp xếp công phu như vậy, không chỉ để cảm ơn Lâm Hựu Luân, mà trong lòng đương nhiên còn có tính toán khác.

Làn sóng điện ảnh do bộ ba phim có doanh thu phòng vé trên 40 triệu là series 《Bảo bối trí đa tinh》 và 《Đổ thần》 tạo ra đã vượt xa sức ảnh hưởng của "Tân Lãng Triều" năm xưa.

Phim Hong Kong thịnh hành ở Đông Nam Á, doanh thu bán bản quyền vượt xa doanh thu phòng vé bản địa, càng kích thích mạnh mẽ sản lượng phim Hong Kong.

Rất nhiều biên kịch và đạo diễn truyền hình đều chuyển sang làm phim điện ảnh, Đỗ Kỳ Phong cũng có suy nghĩ tương tự.

Năm ngoái, Đỗ Kỳ Phong đã tự mình đạo diễn một bộ phim điện ảnh tên là 《Bích thủy hàn sơn đoạt mệnh kim》, doanh thu phòng vé không mấy khả quan, không còn cách nào khác đành quay về Vô tuyến tiếp tục làm phim truyền hình.

Trong khi đó, Lâm Lệnh Đông, người tốt nghiệp cùng khóa huấn luyện nghệ sĩ Vô tuyến với anh, đã đạo diễn một bộ phim vừa ăn khách vừa được khen ngợi là 《Âm Dương Thác》, danh tiếng vang dội, điều này cũng gây áp lực nhất định cho Đỗ Kỳ Phong.

Một bộ phim hay không chỉ cần có vốn đầu tư, mà quan trọng hơn là phải có một kịch bản tốt, đây là bài học mà Đỗ Kỳ Phong rút ra sau thất bại lần trước.

Mà ở Hong Kong bây giờ, hễ nhắc đến biên kịch, ai cũng sẽ nghĩ đến Lâm Hựu Luân.

Ba công ty điện ảnh lớn của Hong Kong là Thiệu thị, Gia Hòa đều có quan hệ mật thiết với Lâm Hựu Luân, vì vậy ngoại trừ những công ty có bối cảnh đặc biệt như Vĩnh Thịnh, những người khác đều không có tư cách tìm Lâm Hựu Luân viết kịch bản.

Đỗ Kỳ Phong cũng không dám mơ tưởng Lâm Hựu Luân sẽ giúp anh viết kịch bản, chỉ cảm thấy trước tiên phải xây dựng mối quan hệ tốt với anh.

Thấy Đỗ Kỳ Phong và Lâm Hựu Luân có vẻ muốn nói chuyện, Trương Vệ Kiến liền tự giác cáo từ rời đi.

Nhìn bóng lưng Trương Vệ Kiến xa dần, Đỗ Kỳ Phong thật lòng khâm phục con mắt nhìn người của Lâm Hựu Luân.

Nhìn xem Chu Tinh Trì và Chu Nhuận Phát bây giờ nổi tiếng đến mức nào, ai có thể tưởng tượng được một năm trước một người còn đang chạy vai quần chúng, một người mang danh "thuốc độc phòng vé" đến phim cũng không có mà đóng?

Chẳng nói đâu xa, ba nữ chính trong bộ phim 《Côn Luân》 này đều do Lâm Hựu Luân đích thân chỉ định.

Mặc dù trong những tập đã phát sóng, Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân đều chưa xuất hiện, nhưng sau khi quay xong bộ phim này, ai dám đảm bảo ba người họ sẽ không thể nổi tiếng sau một đêm như Ông Mỹ Linh năm ngoái?

Đến lúc đó, e rằng danh hiệu hoa đán hàng đầu của Vô tuyến cũng

phải nhường cho ba người họ.

Lâm Hựu Luân chỉ nói đây là may mắn, Đỗ Kỳ Phong không tin, Lâm Hựu Luân cũng không thể giải thích với anh.

Đoàn phim 《Côn Luân》 cần chụp một bộ ảnh định trang cho mấy diễn viên chính để làm poster, Đỗ Kỳ Phong liền mời Lâm Hựu Luân giúp đưa ra ý kiến tham khảo.

Trước đây Vô tuyến cũng từng làm poster cho phim truyền hình, nhưng những poster đó chỉ dùng để phối hợp tuyên truyền, số lượng in ít, mà chất lượng cũng không được tinh xảo cho lắm.

Lần này không tiếc kinh phí mời nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp đến, tỉ mỉ chụp poster, nói ra chuyện này cũng là do Lâm Hựu Luân khơi nguồn cảm hứng.

Ngành công nghiệp điện ảnh, xuất bản của Hong Kong vẫn chưa hình thành khái niệm "sản phẩm ăn theo".

Khi Lâm Hựu Luân đề nghị Hoàng Ngọc Lang ra mắt các sản phẩm ăn theo như poster bìa cứng, áo thun, văn phòng phẩm của 《Sưu Thần Ký》, Hoàng Ngọc Lang cảm thấy làm mấy thứ này chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, lại tốn công vô ích, nào biết rằng các sản phẩm ăn theo từ truyện tranh của thế hệ sau lại là thứ kiếm tiền nhiều nhất trong tất cả các loại sản phẩm ăn theo.

Lâm Hựu Luân chỉ dùng 200 ngàn đã mua đứt quyền kinh doanh sản phẩm ăn theo của truyện tranh 《Sưu Thần Ký》.

Lúc đó Hoàng Ngọc Lang còn tưởng mình đã hời của Lâm Hựu Luân, còn miễn phí vẽ cho Lâm Hựu Luân một bộ poster nhân vật bìa cứng.

Trước khi các cửa hàng sản phẩm ăn theo ở Hong Kong mở ra, Lâm Hựu Luân đã liên hệ xong với các đối tác ở Đài Loan, Nhật Bản,

Singapore, Malaysia... với phương án phân chia lợi nhuận "anh bảy tôi ba", cố định kênh tiêu thụ sản phẩm ăn theo ở nước ngoài.

Việc nhường ra lợi nhuận lớn như vậy, cố nhiên có cân nhắc đến việc thu hút các đối tác nước ngoài, nhưng phần lớn là để đề phòng hàng giả tràn lan.

Lâm Hựu Luân có thể thông qua các kênh khác nhau để tấn công hàng giả ở Hong Kong, nhưng thị trường nước ngoài thì anh lại lực bất tòng tâm, đành phải lôi kéo những đối tác có thực lực, có thế lực ở địa phương lên thuyền.

Nếu những khu vực này hàng giả tràn lan, người tổn thất lớn nhất chính là họ.

Đụng đến lợi ích bản thân, không cần Lâm Hựu Luân yêu cầu, họ sẽ tự mình bỏ công sức ra để chống hàng giả.

Sự thật chứng minh suy nghĩ của Lâm Hựu Luân rất thành công, sau khi các cửa hàng sản phẩm ăn theo ở Hong Kong mở ra, doanh thu một tháng đã vượt quá 300 ngàn, cộng thêm tiền hoa hồng từ doanh số bán hàng ở nước ngoài, lợi nhuận ròng hơn 500 ngàn.

Lúc này Hoàng Ngọc Lang mới hối hận không kịp, vội vàng sản xuất một lô sản phẩm ăn theo của 《Long Hổ Môn》 và 《Túy Quyền》, học theo mô hình của Lâm Hựu Luân. 《Long Hổ Môn》 và 《Túy Quyền》 đều đã kết thúc, sức ảnh hưởng không thể so sánh với 《Sưu Thần Ký》, dĩ nhiên Hoàng Ngọc Lang cũng không kiếm được nhiều từ sản phẩm ăn theo như Lâm Hựu Luân, nhưng bỗng dưng có thêm một con đường kiếm tiền dễ dàng như vậy, các nhà xuất bản truyện tranh khác tự nhiên cũng nối gót.

Cơn sốt "sản phẩm ăn theo" trong giới truyện tranh nhanh chóng thu hút sự chú ý của giới điện ảnh và truyền hình.

Đài truyền hình Vô tuyến mỗi năm sản xuất rất nhiều bộ phim ăn khách, nhưng từ trên xuống dưới chưa từng có ai nghĩ rằng poster, ảnh phim những thứ này còn có thể đem bán lấy tiền. 《Côn Luân》 là bộ phim có tỷ suất người xem cao nhất hiện tại của Vô tuyến, Thiệu Nghị Phu lập tức quyết định ra mắt các sản phẩm ăn theo của bộ phim này.

Khi Đỗ Kỳ Phong nói về chuyện này, Lâm Hựu Luân thầm nghĩ hành động của Vô tuyến cũng khá nhanh, biết được Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân đều sẽ mặc đồ cổ trang chụp ảnh, anh liền đồng ý lời mời của Đỗ Kỳ Phong, theo qua xem náo nhiệt.

Lúc này, Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân đều đã thay trang phục diễn.

Khi Lâm Hựu Luân và Đỗ Kỳ Phong cùng đi tới, họ đang được trang điểm tại hiện trường.

Vương Tổ Hiền nửa ngày không thấy bóng dáng Lâm Hựu Luân đâu, còn tưởng anh bị mình làm cho tức giận bỏ đi, đang hối hận vì lúc nãy không nên hờn dỗi, lúc này đột nhiên từ trong gương thấy được dáng vẻ cười hì hì của Lâm Hựu Luân, tức thì không chịu nổi, đôi mắt hạnh trợn tròn, tức giận nhìn anh.

Lâm Hựu Luân vuốt cằm, nhìn dáng vẻ của Vương Tổ Hiền trong gương, tặc lưỡi nói: "Nếu lông mày đậm hơn một chút thì tốt rồi." Chuyên viên trang điểm bên cạnh không biết thân phận của Lâm Hựu Luân, nhưng thấy cả đạo diễn Đỗ Kỳ Phong cũng khách khí đi sau người này, liền giải thích: "Người xưa miêu tả mỹ nhân thường dùng đến cụm từ 'lông mày lá liễu', kẻ lông mày của cô Vương mỏng một chút, như vậy sẽ phù hợp hơn với yêu cầu của tạo hình cổ trang." "Phim truyền hình là dành cho khán giả hiện đại, điều chúng ta cần cân nhắc đầu tiên không phải là thẩm mỹ của người xưa, mà là thẩm mỹ

của khán giả.

Khuôn mặt của cô ấy không hợp với lông mày mỏng, kẻ lông mày đậm hơn một chút, cảm giác sẽ tốt hơn." Chuyên viên trang điểm bán tín bán nghi với lời nói của Lâm Hựu Luân, nhưng Đỗ Kỳ Phong lại bảo cô cứ làm theo lời anh.

Hiệu quả vừa ra, lông mày đậm quả nhiên hợp với dáng vẻ của Vương Tổ Hiền hơn, chuyên viên trang điểm khâm phục Lâm Hựu Luân vô cùng, nói một tràng lời nịnh hót, Lâm Hựu Luân bĩu môi, thầm nghĩ ta còn thấy qua tạo hình kinh diễm hơn của cô ấy nữa kìa.

Tiếp đó Lâm Hựu Luân lại đi đến chỗ Chu Tuệ Mẫn, xuất hiện một cách lặng lẽ, làm Chu Tuệ Mẫn đang trang điểm giật nảy mình.

Cô tưởng Lâm Hựu Luân đến để từ biệt mình, liền nói: "Bình giữ nhiệt em đã rửa sạch rồi, nhớ về thay em gửi lời hỏi thăm bác gái." "Anh mới đến em đã vội đuổi anh đi à?" Chu Tuệ Mẫn khẽ "a" một tiếng, vội vàng dùng tay che miệng, dáng vẻ vô cùng dịu dàng đáng yêu, cô nhớ ra lớp trang điểm trên mặt mình vẫn chưa xong, vội che mặt nói: "Không cho xem không cho xem, người ta còn chưa làm xong mà." "Được rồi, vừa rồi anh đã thấy hết rồi, trong lòng anh, em không trang điểm cũng là đẹp nhất." Lâm Hựu Luân cúi người, thì thầm bên tai Chu Tuệ Mẫn.

Chuyên viên trang điểm của Chu Tuệ Mẫn sớm đã nhận được ánh mắt ra hiệu của Đỗ Kỳ Phong, đứng ra xa, nên những lời Lâm Hựu Luân nói với Chu Tuệ Mẫn cũng không sợ bị người khác nghe thấy.

Chu Tuệ Mẫn miệng thì nói "đáng ghét", nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng.

Cô vui vẻ một lúc, rồi sắc mặt lại có chút u sầu, "Câu này chắc anh cũng vừa nói với cô Vương rồi phải không?" "Vẫn còn giận chuyện anh mang canh cho cô ấy à?" Chu Tuệ Mẫn không nói gì,

nhưng biểu cảm rõ ràng là đã ngầm thừa nhận. "Được rồi, canh đó vốn là mẹ anh đặc biệt hầm cho em, sau đó bị anh chia thành hai phần, một phần là dành riêng cho em, phần còn lại vốn định để em chia cho mọi người, ai ngờ em và cô ấy đều ở đó, rồi cô ấy mang đi mất." Chu Tuệ Mẫn chu môi, coi như chấp nhận lời giải thích của Lâm Hựu Luân. "Sau này không được tặng em và cô ấy đồ giống nhau!" Lâm Hựu Luân nhún vai, nói đùa: "Vậy anh tặng chính mình cho em là được chứ gì." Chu Tuệ Mẫn từ trong gương chú ý thấy má mình đỏ ửng, trong lòng vô cùng e thẹn, mắt lập tức tránh khỏi gương.

Thấy Chu Tuệ Mẫn ngượng ngùng như vậy, Lâm Hựu Luân cũng không tiện tiếp tục trêu cô, ra hiệu cho chuyên viên trang điểm lại tiếp tục, anh khoanh tay đứng một bên xem một lúc, đột nhiên nhớ ra hôm nay tâm trạng của Khâu Thục Trân có vẻ không ổn, liền nói với Chu Tuệ Mẫn một tiếng, đi về phía Khâu Thục Trân đang trang điểm.

Khâu Thục Trân đã trang điểm xong, đang một mình ngồi ngẩn ngơ buồn chán, nghe thấy tiếng bước chân ngẩng đầu lên, thấy Lâm Hựu Luân trước tiên là lộ vẻ vui mừng, sau đó lại nhanh chóng ảm đạm đi. "Nói chuyện một chút được không?" Lâm Hựu Luân chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh Khâu Thục Trân, Khâu Thục Trân gật đầu.

Lâm Hựu Luân ngồi xuống câu đầu tiên liền nói: "Quên chúc mừng cô, 《Đổ Thánh》 chắc sắp khởi quay rồi." Anh tưởng nhắc đến chuyện này tâm trạng Khâu Thục Trân sẽ tốt hơn một chút, nhưng có vẻ không có tác dụng lớn. "Anh ta ban đầu nói với tôi nữ chính của bộ phim này có thể sẽ đổi người, sau đó lại nói mọi chuyện anh ta đã giải quyết xong, nữ chính vẫn là tôi." Khâu Thục Trân dường như đang nói một chuyện không liên quan gì đến mình, giọng điệu không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào.

Lâm Hựu Luân biết "anh ta" trong miệng Khâu Thục Trân chính là chỉ Vương Tinh, khẽ nhíu mày, nhưng không nói gì.

Chương 90

Khâu Thục Trân tiếp tục nói một câu, khiến Lâm Hựu Luân vô cùng bất ngờ. "Thật ra tôi biết, nữ chính cuối cùng chọn tôi là ý của anh." "Anh ta đã đến cầu xin tôi vì chuyện này." Lâm Hựu Luân giải thích giúp Vương Tinh một câu. "Kết quả không phải đều như nhau sao?" Khâu Thục Trân ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Lâm Hựu Luân, "Không có anh, tôi sẽ không thể làm nữ chính của bộ phim này." Lâm Hựu Luân rất thẳng thắn nói: "Tôi có cân nhắc của mình, làm vậy không hoàn toàn là vì cô." "Bộ phim này tôi không nhận một đồng cát-xê nào, phim quay xong, tôi và anh ta sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào nữa." Khâu Thục Trân nói vậy khiến Lâm Hựu Luân rất kinh ngạc, "Cô thật sự đã nghĩ kỹ rồi chứ?" Khâu Thục Trân khẽ thở dài, "Thật ra tôi vẫn luôn rất ngưỡng mộ cô Chu và cô Vương." "Chỉ vì trong bộ phim này họ là nhân vật chính còn cô là vai phụ?" Lâm Hựu Luân biết Khâu Thục Trân muốn nói gì, nhưng lại cố ý lảng sang chuyện khác.

Đôi mắt long lanh của Khâu Thục Trân tràn đầy phong tình, đôi môi mỏng, kết hợp với chiếc cằm nhọn, tăng thêm không ít vẻ xinh đẹp, "Bộ phim này còn chưa bắt đầu, sao anh biết tôi sẽ thua họ chứ?" Chu Tuệ Mẫn thanh tú dịu dàng, Vương Tổ Hiền xinh đẹp thoát tục, Khâu Thục Trân đáng yêu tinh nghịch, đứng trước ống kính đều có phong thái riêng, không ai thua kém ai.

Nhiếp ảnh gia ở phía trước chỉ đạo họ tạo dáng, còn Lâm Hựu Luân, Đỗ Kỳ Phong và những người khác trong đoàn phim thì đứng phía sau xem.

Nghe thấy có người phía sau bàn tán nhỏ về việc ai trong ba cô đẹp hơn, Đỗ Kỳ Phong thấy Lâm Hựu Luân khẽ nhíu mày, tưởng anh

không thích nghe những lời bàn tán này, liền quay đầu trừng mắt với mấy kẻ nói năng lung tung, quay lại thì nghe Lâm Hựu Luân hỏi một câu. "Đạo diễn Đỗ, trước đây các anh đều chụp poster như vậy sao?" Đỗ Kỳ Phong nghe mà ngơ ngác, thầm nghĩ poster không chụp như vậy thì chụp thế nào?

Đương nhiên miệng anh ta sẽ không nói vậy, chỉ nói rằng anh ta ở Vô tuyến bao nhiêu năm nay, poster vẫn luôn được chụp như thế. "Chẳng lẽ anh Lâm có ý tưởng nào hay hơn?" Đỗ Kỳ Phong chợt nảy ra ý. "Những nhiếp ảnh gia này đạo diễn Đỗ đều chỉ đạo được chứ?" Lâm Hựu Luân nhướng mày, dường như rất hứng thú với đề nghị của Đỗ Kỳ Phong.

Đỗ Kỳ Phong do dự một lát, cuối cùng gật đầu.

So với kiểu tự chụp "ép ngực, trợn mắt, góc 45 độ" khoa trương của thế hệ sau này trên mạng, tư thế chụp ảnh thời bấy giờ thật sự đơn giản, mộc mạc đến cùng cực.

Đứng trước ống kính, hơi nghiêng người, mỉm cười, mỗi tấm đều chụp chính diện, ngay cả đạo cụ cũng rất ít dùng.

May là các nữ minh tinh thời này có nền tảng rất tốt, ảnh chụp tùy tiện cũng có thể thu hút sự chú ý của mọi người, tự nhiên không ai tốn nhiều tâm tư vào việc trang điểm hay tạo dáng.

Đơn điệu có cái hay của đơn điệu, vì đó là dư vị của một thời đại.

Lâm Hựu Luân vốn không định xen vào, nhưng nếu Đỗ Kỳ Phong đã chủ động đề xuất, trong lòng anh liền nảy ra suy nghĩ khác.

Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân đều là những người nổi bật trong số các nữ minh tinh Hong Kong thời này, với vẻ đẹp của họ kết hợp với cách tạo hình trong nhiếp ảnh của thế hệ sau, rốt cuộc sẽ tạo ra hiệu quả như thế nào?

Với thái độ thử xem, Lâm Hựu Luân bảo Đỗ Kỳ Phong triệu tập mấy vị nhiếp ảnh gia lại.

Anh nghĩ rằng ý tưởng của mình quá tiên tiến, chắc chắn sẽ bị mấy vị nhiếp ảnh gia phản đối, trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng kiên nhẫn thuyết phục, nhưng không ngờ mấy vị nhiếp ảnh gia sau khi nghe xong tuy có chút do dự, nhưng không ai lên tiếng phản đối.

Lúc này Lâm Hựu Luân mới cảm nhận được lợi ích của việc làm người nổi tiếng.

Đỗ Kỳ Phong ngay từ đầu đã giới thiệu thân phận của Lâm Hựu Luân cho mấy vị nhiếp ảnh gia, vừa nghe nói người trẻ tuổi trước mắt chính là tài tử mới nổi của Hong Kong, trong mắt mấy vị nhiếp ảnh gia đều lộ ra vẻ khâm phục và ngưỡng mộ.

Lâm Hựu Luân vừa nói ra yêu cầu, mấy vị nhiếp ảnh gia liền thi nhau tỏ ý sẵn sàng thử.

Ý tưởng của Lâm Hựu Luân chủ yếu là nhấn mạnh vào góc nghiêng và toàn thân.

Anh dựa vào hình tượng nhân vật của Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân trong phim để thiết kế mấy bộ tạo hình.

Anh cho người mang đến cổ cầm và lư hương, để Chu Tuệ Mẫn làm tư thế đốt hương gảy đàn, cúi đầu thì không thấy rõ toàn bộ khuôn mặt, nhưng chính cái vẻ mờ ảo nửa che nửa hở này, kết hợp với tư thế gảy đàn, khiến cả con người Chu Tuệ Mẫn toát lên một vẻ đẹp độc đáo như hoa lan trong cốc vắng.

Một nhiếp ảnh gia phụ trách chụp ảnh, mấy người còn lại đứng bên cạnh, trong lòng họ vẫn chưa chắc chắn phương pháp này có khả thi không, chỉ mơ hồ cảm thấy đây là một hướng đi không tồi.

Vương Tổ Hiền thì không cần dùng đạo cụ, Lâm Hựu Luân chỉ

bảo cô đưa tay nhẹ nhàng vuốt lọn tóc rủ trước ngực, đầu hơi ngẩng lên, biểu cảm như đang ngắm trăng, lại có vẻ đẹp mềm mại như Tây Thi ôm ngực.

Cô vừa tạo dáng này, mọi người đều cảm thấy sáng mắt lên, trong đầu nghĩ ngay đến câu thơ "Phương bắc có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập".

Khâu Thục Trân thì dựa vào lan can ngóng trông, đầu mũi thanh tú hơi hếch lên, ánh mắt mơ màng, biểu cảm nũng nịu đáng yêu không khỏi khiến người ta nảy sinh lòng thương mến.

Sau một loạt tạo hình này, trong mắt mấy vị nhiếp ảnh gia ánh lên vẻ kỳ lạ, biểu cảm như thể vừa phát hiện ra một lục địa mới.

Sự thành kính của Chu Tuệ Mẫn khi nhắm mắt cầu nguyện trước Phật, sự đau lòng và cự tuyệt của Vương Tổ Hiền khi quay đầu nhìn lại trên lưng ngựa, sự khao khát của Khâu Thục Trân khi soi gương trang điểm, mỗi tạo hình Lâm Hựu Luân thiết kế cho ba cô gái đều có một ý cảnh biểu đạt khác nhau, khiến những người xung quanh được mở rộng tầm mắt.

Mọi người đều hứng khởi vây quanh một bên, trong đám đông chỉ có một người biểu cảm ảm đạm, mọi người chỉ mải kinh ngạc tán thưởng vẻ đẹp của Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân, mà quên mất trong bộ phim truyền hình này còn có một nữ chính nữa.

Lâm Hựu Luân vừa chỉ đạo Vương Tổ Hiền tạo xong một dáng, thì thấy Hồng Kình Bảo từ trong đám đông chen vào, vừa gặp mặt đã lớn tiếng phàn nàn. "Anh Lâm, tôi không phải nói anh thiên vị đâu nhé, bộ phim này rõ ràng có bốn nữ chính, sao ở đây lại chỉ thấy có ba người?" Cao Lệ Hồng đứng sau Hồng Kình Bảo, vẻ mặt có chút khó xử, xem ra là bị Hồng Kình Bảo cứng rắn lôi đến. "Là tôi sơ suất quá, xin lỗi!

Xin lỗi!" Thấy Lâm Hựu Luân chủ động nhận hết mọi chuyện về mình, Đỗ Kỳ Phong trong lòng cảm kích, nhưng lại có chút bất mãn với sự "lắm chuyện" của Hồng Kình Bảo.

Bộ poster này vốn dĩ không có sắp xếp cho Cao Lệ Hồng, nhưng khổ nỗi những người có tư cách lên tiếng ở đây, ít nhiều đều phải nể mặt vị "đại ca đại" Hồng Kình Bảo này, Đỗ Kỳ Phong không lên tiếng, mọi người liền ngầm thừa nhận chuyện này.

Nhưng Hồng Kình Bảo lại đưa ra một vấn đề khó cho Lâm Hựu Luân, diện mạo của Cao Lệ Hồng có nét Tây, hoàn toàn không hợp để chụp loại poster mang phong cách cổ điển duy mỹ này.

Lâm Hựu Luân trong lòng suy tính một hồi, nghĩ rằng Cao Lệ Hồng đã theo Hồng Kình Bảo học công phu, liền bảo cô múa thử một hai thế võ.

Động tác của Cao Lệ Hồng cũng rất ra dáng, nhưng Lâm Hựu Luân luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, lại nhìn sang Hồng Kình Bảo đang đứng bên cạnh, anh đột nhiên nảy ra ý. "Anh Hồng, anh qua xem động tác của cô Cao có chuẩn không, không đúng thì sửa giúp cô ấy một chút." Hồng Kình Bảo không biết Lâm Hựu Luân đang định giở trò gì, liền làm theo lời anh, đi một vòng quanh Cao Lệ Hồng, quả thật phát hiện ra mấy chỗ không ổn trong động tác của cô, sau đó liền đưa tay giúp cô sửa lại. "Dừng!" Lâm Hựu Luân hô lên một tiếng, bảo Hồng Kình Bảo cứ giữ nguyên tư thế đó đừng động, sau đó gọi Ngô Trấn Vũ đang đứng một bên xem náo nhiệt lại. "Thấy rõ động tác của anh Hồng chưa?" Ngô Trấn Vũ không đoán được ý đồ của Lâm Hựu Luân, nhưng vẫn gật đầu. "Có thể bắt chước được không?" Lâm Hựu Luân lại hỏi tiếp.

Ngô Trấn Vũ nói không vấn đề gì, Lâm Hựu Luân liền bảo cậu qua thay thế Hồng Kình Bảo, rồi bảo nhiếp ảnh gia cứ theo tạo hình

này mà chụp.

Mấy vị nhiếp ảnh gia đều đang vắt óc suy nghĩ xem tạo hình của Cao Lệ Hồng rốt cuộc thiếu cái gì, cách làm của Lâm Hựu Luân lập tức khiến họ sáng mắt ra.

Động tác trước đó của Cao Lệ Hồng càng giống như đang tạo dáng, nhưng khi thêm vào bối cảnh Ngô Trấn Vũ đưa tay giúp cô sửa lại, cả bức ảnh lập tức trở nên sinh động.

Vai diễn của Cao Lệ Hồng trong phim không nhiều, lại phải đến giai đoạn sau mới xuất hiện, có thể được chụp một hai tấm ảnh như vậy đã là mãn nguyện lắm rồi.

Hồng Kình Bảo thấy mục đích lấy lại thể diện cho nữ đệ tử đã đạt được, liền biết điểm dừng, không yêu cầu thêm nữa.

Lo xong bộ tạo hình poster này, Lâm Hựu Luân cũng cảm thấy gần xong rồi, chuyện còn lại đều giao cho mấy vị nhiếp ảnh gia, đang chuẩn bị đi thì Hồng Kình Bảo từ phía sau đuổi theo. "Anh Hồng có chuyện gì sao?" "Không biết chiều nay anh Lâm có rảnh không, nếu được tôi muốn mời anh uống trà." Lâm Hựu Luân biết Hồng Kình Bảo có chuyện muốn nói với mình, liền không từ chối.

Hai người cùng đến một quán trà không xa phim trường Vịnh Nước Cạn, sau khi trà nước điểm tâm được bưng lên, Lâm Hựu Luân cũng không hỏi Hồng Kình Bảo tìm mình có chuyện gì, thong thả thưởng thức trà, chỉ đợi Hồng Kình Bảo tự mình mở lời.

Hồng Kình Bảo cũng không có thời gian so kiên nhẫn với Lâm Hựu Luân, ông ta đang chuẩn bị mở lời thì chiếc "đại ca đại" đặt bên cạnh đột nhiên vang lên.

Hồng Kình Bảo cười xin lỗi Lâm Hựu Luân, rồi nhận điện thoại ngay trước mặt anh.

Vào đầu những năm 80 của thế kỷ 20, khi danh tiếng của Thành Long chưa hoàn toàn lấn át được vị đại sư huynh Hồng Kình Bảo này, người xuất thân từ giới võ thuật gặp Thành Long thì gọi là "đại ca", gặp Hồng Kình Bảo thì phải thêm một chữ "đại" vào sau chữ "đại ca".

Hồng Kình Bảo là một trong những người đầu tiên ở Hong Kong sử dụng loại điện thoại di động to như cục gạch này, dù không ở phim trường, ông ta cũng thường dùng điện thoại di động để ra lệnh cho đoàn phim, lên báo nhiều lần, cục gạch trong tay vị đại ca đại này liền có thêm biệt danh là "đại ca đại".

Nhận xong một cuộc điện thoại, Hồng Kình Bảo đặt "cục gạch" trong tay xuống, lại một lần nữa xin lỗi Lâm Hựu Luân, và cười nói mình đúng là số khổ, cả ngày có việc bận không hết.

Trong mắt nhiều người, Hồng Kình Bảo chỉ là một võ phu, nhưng Lâm Hựu Luân sẽ không vì thế mà xem thường gã mập trước mặt mình.

Chương 91

Ở thế hệ sau, Hồng Kình Bảo gần như đã một tay tạo ra thế chân vạc giữa Gia Hòa, Tân Nghệ Thành và Đức Bảo trong một thời gian dài của làng điện ảnh Hong Kong.

Với thân phận là trọng thần của Gia Hòa, ông ta đã lôi kéo được chủ soái của Tân Nghệ Thành, đồng thời lại là người sáng lập của Đức Bảo, sức ảnh hưởng sâu rộng của ông ta khiến người ta không khỏi thán phục.

Trong số rất nhiều công ty vệ tinh của Gia Hòa, Bảo Hòa của Hồng Kình Bảo là sản xuất nhiều phim nhất, mà Hồng Kình Bảo lại thuộc loại người có tinh lực dồi dào đến thừa thãi, công ty Đức Bảo cũng được ông ta làm cho ăn nên làm ra.

Nếu không có Lâm Hựu Luân, series phim 《Phúc Tinh》 của Hồng Kình Bảo đã thống trị làng điện ảnh Hong Kong vào thời điểm này, đáng tiếc trước doanh thu phòng vé siêu cao của 《Bảo bối trí đa tinh》 và 《Đổ thần》, thành tích phòng vé hơn 30 triệu của 《Kỳ mưu diệu kế ngũ phúc tinh》 có phần không đáng kể, mà doanh thu bán bản quyền cũng kém xa hai bộ phim kia.

Hồng Kình Bảo trong lòng không cam tâm, suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn tìm đến Lâm Hựu Luân.

"Anh Lâm cứ yên tâm, bộ phim này tôi định dùng danh nghĩa của Bảo Hòa để quay, nên sau này khi công chiếu cũng chỉ sắp xếp ở hệ thống rạp của Gia Hòa." Hồng Kình Bảo vừa đến đã nói rõ bộ phim này không phải quay cho Đức Bảo, chỉ sợ Lâm Hựu Luân hiểu lầm ông ta làm theo chỉ thị của Phan Địch Sinh.

Hồng Kình Bảo đến giờ vẫn không hiểu nổi, giữa Lâm Hựu Luân

và Phan Địch Sinh rốt cuộc có khúc mắc gì.

Phan Địch Sinh đúng là phú nhị đại, nhưng anh ta tuyệt đối không phải là kẻ chỉ biết ăn chơi hưởng lạc, ngược lại còn rất có tầm nhìn và thủ đoạn của một doanh nhân.

Phan Địch Sinh tiến vào làng điện ảnh, rốt cuộc là để thêm một hạng mục phim ảnh vào việc kinh doanh của gia tộc, hay là để theo đuổi Hoa hậu Malaysia Dương Tử Quỳnh, trong giới có nhiều lời đồn đại khác nhau, nhưng với tư cách là một doanh nhân, những khoản tiền Phan Địch Sinh chi cho Đức Bảo đều vô cùng hào phóng.

Tại tiệc rượu, Lâm Hựu Luân thẳng thừng từ chối yêu cầu mua kịch bản với giá trên trời của Phan Địch Sinh, hoàn toàn chặn đứng khả năng hợp tác lần nữa giữa anh và Đức Bảo.

Hồng Kình Bảo tuy tiếc nuối, nhưng không phải là người không biết tùy cơ ứng biến, Đức Bảo chỉ là nghề tay trái ông ta làm thêm khi dư thừa tinh lực, Bảo Hòa mới là cơ nghiệp thực sự.

Muốn vòng qua Phan Địch Sinh để hợp tác với Lâm Hựu Luân, đương nhiên dùng danh nghĩa của Bảo Hòa là thích hợp nhất.

Yêu cầu này lại khiến Lâm Hựu Luân hơi khó xử.

Bất kể là đạo diễn hay diễn viên, thời kỳ huy hoàng nhất trong sự nghiệp điện ảnh của Hồng Kình Bảo chính là giai đoạn này, trong đầu Lâm Hựu Luân nhất thời không nghĩ ra được bộ phim nào phù hợp với phong cách của Hồng Kình Bảo, đành phải thoái thác rằng mình không có kịch bản thích hợp.

Hồng Kình Bảo biết muốn lấy được kịch bản từ tay Lâm Hựu Luân không dễ dàng như vậy.

Ông ta đồng ý giúp Thành Long viết kịch bản 《Hồng Phiên Khu》, phần lớn là vì nể mặt Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương,

nhưng Hồng Kình Bảo không thể nào mời Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương đến nói giúp lần nữa, chuyện này trở nên hơi khó giải quyết.

Hồng Kình Bảo đành phải lùi một bước, xin Lâm Hựu Luân giúp Bảo Hòa viết một kịch bản, ông ta có làm nhân vật chính hay không cũng không sao.

"Anh Hồng có muốn chơi lớn một lần không?" Lâm Hựu Luân biết Hồng Kình Bảo trước nay thích quay những bộ phim kinh phí thấp lấy nhỏ thắng lớn, nên cố ý nói lời thăm dò.

Nghe thấy có hy vọng, Hồng Kình Bảo vừa mừng vừa lo, trong tay ông ta bây giờ nhiều nhất chỉ có thể bỏ ra hai mươi triệu, nếu là một tác phẩm kinh phí lớn như 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 thì ông ta thật sự chơi không nổi.

"Cần đầu tư bao lớn?" Lâm Hựu Luân giơ ba ngón tay, trong lòng Hồng Kình Bảo lập tức có chút nản lòng.

Ông ta đương nhiên không ngây thơ đến mức nghĩ Lâm Hựu Luân nói ba triệu, nhưng vấn đề là trong một chốc lát, mình biết đi đâu tìm ba mươi triệu đây?

Lâm Hựu Luân nhìn ra sự khó xử trong vẻ mặt của Hồng Kình Bảo, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra bình thản nói: "Tôi còn dư hơn mười triệu tiền nhàn rỗi, đang nghĩ tự mình đầu tư một bộ phim chơi chơi, rồi bắt đầu viết kịch bản.

Viết xong kịch bản mới phát hiện chút tiền trong tay này căn bản không đủ dùng, nên mới nghĩ đến việc tìm người hợp tác.

Nếu anh Hồng đã coi trọng tôi như vậy, hay là hai chúng ta hợp tác đi.

Tôi góp mười triệu và kịch bản, anh Hồng góp hai mươi triệu, tiền kiếm được chúng ta chia bốn sáu." Hồng Kình Bảo thầm nghĩ, một

kịch bản của Lâm Hựu Luân ít nhất cũng đáng giá mười triệu, cộng thêm việc Lâm Hựu Luân còn tự bỏ ra mười triệu nữa, nhận bốn phần lợi nhuận cũng không quá đáng.

Điều khiến Hồng Kình Bảo yên tâm nhất là Lâm Hựu Luân cũng tự mình đầu tư vào, chứng tỏ anh rất tin tưởng vào kịch bản, chỉ vì hiện tại không có nhiều tiền nên mới tìm người hợp tác.

Hồng Kình Bảo biết rõ cơ hội như vậy sau này sẽ ngày càng ít, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua?

"Vậy chúng ta quyết định thế nhé!" Hồng Kình Bảo sợ Lâm Hựu Luân đổi ý, liền gọi điện thoại về công ty, bảo họ soạn sẵn hợp đồng rồi lập tức mang qua, hôm nay ông ta phải ký hợp đồng với Lâm Hựu Luân.

Để quay tốt bộ phim này, có hai người rất quan trọng, nếu tìm người khác hợp tác, mọi chuyện còn phải tốn không ít công sức, nhưng giờ có Hồng Kình Bảo tham gia, mọi việc lại trở nên đơn giản hơn nhiều.

Đợi Hồng Kình Bảo đặt điện thoại "cục gạch" xuống, Lâm Hựu Luân liền nói với ông ta về chuyện này.

"Trần Giai Thượng?" Hồng Kình Bảo nghe cái tên này mơ hồ có chút quen tai, nhưng nếu Lâm Hựu Luân không nhắc, có lẽ ông ta cũng không nhớ ra công ty Đức Bảo còn có người này.

"Anh ta ban đầu là một chuyên viên đạo cụ kỹ xảo của Thiệu thị, từng tham gia quay 《Tinh Tế Độn Thai》 của Chương Quốc Minh và 《Viết Kiếp》 của Sở Nguyên, sau đó lại thể hiện tài năng trong 《Vệ Tư Lý Chi Lão Miêu》 và 《Thiên Địa Hùng Tâm》.

Gần đây anh ta chuyển sang làm biên kịch, ở lại phòng làm việc điện ảnh của Từ Khắc một thời gian, mới đây bị Đức Bảo kéo về làm

đạo diễn chấp hành." Hồng Kình Bảo nghe xong lời giới thiệu của Lâm Hựu Luân, câu đầu tiên đã hỏi ngay vào điểm mấu chốt của vấn đề.

"Anh ta trước đây chưa từng làm đạo diễn?" Lâm Hựu Luân gật đầu, không phủ nhận.

Hồng Kình Bảo trong lòng do dự không quyết, một mặt ông ta rất lo khoản đầu tư ba mươi triệu giao cho một đạo diễn mới vào nghề sẽ bị làm hỏng, mặt khác lại cảm thấy Lâm Hựu Luân sẽ không vô cớ chỉ định một người chưa từng gặp mặt làm đạo diễn.

Hồng Kình Bảo đặc biệt chú ý, Trần Giai Thượng xuất thân từ mảng kỹ xảo, liệu có phải vì điểm này mà Lâm Hựu Luân mới chỉ đích danh anh ta làm đạo diễn cho bộ phim này không?

"Trần Giai Thượng ở công ty Đức Bảo vẫn chưa được trọng dụng, anh Hồng mượn anh ta ra quay một bộ phim chắc không khó đâu nhỉ?" Lời này của Lâm Hựu Luân lại nhắc nhở Hồng Kình Bảo, nếu thật sự muốn dùng Trần Giai Thượng làm đạo diễn cho bộ phim này, ông ta phải nghĩ cách đào người từ bên Đức Bảo về trước.

Hồng Kình Bảo lúc này vẫn còn e ngại không thể trở mặt với Phan Địch Sinh, đào một Trần Giai Thượng đi thì là chuyện nhỏ, nhưng Lâm Hựu Luân tiếp theo lại nói ra một cái tên khác, Hồng Kình Bảo nghe xong liền lắc đầu như trống bỏi, nói gì cũng không chịu đồng ý.

Đùa gì thế, bảo ông ta đi mời Dương Tử Quỳnh làm nữ chính cho bộ phim này, Phan Địch Sinh mà đồng ý mới là lạ!

Hồng Kình Bảo ban đầu không định nhận Dương Tử Quỳnh làm đồ đệ, nhưng ai bảo cô là người phụ nữ mà Phan Địch Sinh để mắt tới?

Khi Dương Tử Quỳnh còn trên sân khấu cuộc thi Hoa hậu

Malaysia, Phan Địch Sinh ngồi dưới khán đài đã kinh ngạc trước vẻ đẹp của cô, từ đó ra sức theo đuổi.

Dương Tử Quỳnh vì để thực hiện trách nhiệm của Hoa hậu, đã từ bỏ cơ hội đi Anh du học, Phan Địch Sinh nhất thời cũng không có cách nào tiếp cận, nhưng ngay khi Dương Tử Quỳnh vừa hết nhiệm kỳ, anh ta liền bắt đầu tìm mọi cách để tiếp cận người đẹp.

Phan Địch Sinh trước tiên mời Dương Tử Quỳnh làm người đại diện quảng cáo cho một thương hiệu đồng hồ nổi tiếng mà công ty anh ta phân phối, sau khi trở thành ông chủ lớn của công ty điện ảnh Đức Bảo, anh ta càng trực tiếp mời Dương Tử Quỳnh đóng phim, gần như bao trọn mọi việc của cô ở Hong Kong.

Lâm Hựu Luân không đồng tình, bĩu môi nói: "Dù sao anh Hồng cũng là người sáng lập Đức Bảo, chẳng lẽ Phan Địch Sinh chút mặt mũi này cũng không nể?" Hồng Kình Bảo tự giễu nói: "Tôi ở Đức Bảo chỉ là con trâu khai hoang, quay xong phim là phải bị làm thịt, chỉ là con trâu này hơi cứng đầu, người ta tạm thời chưa làm thịt nổi thôi." Với tư cách là người sáng lập Đức Bảo, bộ phim 《Miêu Đầu Ưng Dữ Tiểu Phi Tượng》 và bộ phim vừa mới công chiếu 《Hoàng Gia Sư Tỷ》 do Hồng Kình Bảo chủ đạo tuy đạt thành tích xuất sắc, nhưng cùng với việc Đức Bảo dần trở thành đối thủ của Gia Hòa, vị thế của Hồng Kình Bảo ngày càng khó xử.

Hơn nữa, phong cách phim hành động mà Hồng Kình Bảo kiên trì cũng xuất hiện mâu thuẫn với định hướng sáng tác của Đức Bảo, hiện tại tuy vẫn duy trì quan hệ hợp tác, nhưng việc đường ai nấy đi chỉ là chuyện sớm muộn.

"Anh Hồng có thể đi tìm trực tiếp cô Dương, cô ấy là đồ đệ của anh, chắc sẽ không đến mức không nể mặt sư phụ chứ?" Ý kiến của Lâm Hựu Luân không tồi, nhưng việc vòng qua Phan Địch Sinh để tìm

thẳng Dương Tử Quỳnh, Hồng Kình Bảo vẫn có chút do dự.

Ban đầu khi Dương Tử Quỳnh theo Hồng Kình Bảo luyện công phu, ông ta không đặt nhiều hy vọng vào cô.

Một tiểu thư nhà giàu xuất thân từ hoa hậu, xuất hiện trong phim võ thuật, hình tượng phù hợp nhất với Dương Tử Quỳnh có lẽ là một bình hoa mỏng manh cần đàn ông bảo vệ, Hồng Kình Bảo không dám trông mong cô có thể chịu được khổ cực khi làm đả nữ.

Nhưng biểu hiện của Dương Tử Quỳnh trong 《Hoàng Gia Sư Tỷ》 lại vượt xa dự đoán của Hồng Kình Bảo.

Ông ta nhận ra Dương Tử Quỳnh quả thực có thiên phú làm đả nữ, liền bắt đầu nghiêm túc dạy cô luyện công phu.

Phải nói rằng quan hệ của hai người không tệ, Hồng Kình Bảo biết mình mở lời, Dương Tử Quỳnh mười phần thì có đến tám chín phần sẽ không từ chối.

Điều Hồng Kình Bảo lo lắng chủ yếu vẫn là Phan Địch Sinh, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ông ta thật sự không muốn trở mặt với đối phương.

Trong tình thế bất đắc dĩ, Lâm Hựu Luân đành phải tiết lộ một phần câu chuyện trong kịch bản cho Hồng Kình Bảo.

Hồng Kình Bảo ngẫm nghĩ, phát hiện nữ chính trong kịch bản quả thật chỉ có Dương Tử Quỳnh mới diễn được.

Ban đầu Hồng Kình Bảo thực ra còn muốn giới thiệu một nữ đồ đệ khác của mình là Cao Lệ Hồng cho Lâm Hựu Luân, nhưng sau khi so sánh hai nữ đồ đệ, ông ta cảm thấy Dương Tử Quỳnh bất luận về ngoại hình hay độ nổi tiếng đều hơn hẳn Cao Lệ Hồng, người từng đoạt giải Hoa hậu Hong Kong nhưng lại bị Vô tuyến trực tiếp bỏ qua.

Ông ta đã đặt cược toàn bộ gia sản vào bộ phim này, tự nhiên sẽ

không hành động theo cảm tính.

Trước mặt Lâm Hựu Luân, Hồng Kình Bảo vẫn không dám nói chắc, chỉ bảo mình sẽ cố gắng thử xem sao. *** Hồng Kình Bảo vừa làm đạo diễn, vừa phải quay phim, đồng thời còn phải lo cho hai công ty Đức Bảo và Bảo Hòa, mỗi tuần chỉ có thể dành ra ba tiếng để dạy Dương Tử Quỳnh luyện công phu.

Chương 92

Trong Hồng Gia Ban nhân tài đông đúc, tùy tiện tìm một võ sư cũng có thể đảm nhận công việc này, chỉ là thân phận của Dương Tử Quỳnh quá đặc biệt, Phan Địch Sinh không yên tâm với người khác, Hồng Kình Bảo đành phải đích thân ra tay chỉ điểm.

Dương Tử Quỳnh lần nào học cũng rất chăm chỉ, mấy tháng trôi qua, thân thủ của cô tiến bộ nhanh như trình độ tiếng Quảng Đông của cô vậy.

Hôm đó, sau khi xem Dương Tử Quỳnh đánh xong một bài quyền, Hồng Kình Bảo vỗ tay nói: "Không tệ, không tệ, cứ kiên trì thêm nửa năm nữa là em có thể xuất sư rồi." Trước kia mỗi khi được khen, Dương Tử Quỳnh đều tỏ ra rất vui vẻ, nhưng lần này trong lòng cô chỉ có một chút hưng phấn nhàn nhạt, nhạt như giọt rượu vang đỏ rơi vào ly nước trong.

Diễn xong 《Hoàng Gia Sư Tỷ》, cô liền mong chờ bộ phim tiếp theo của mình, lần nào gặp Phan Địch Sinh anh ta cũng nói "sắp rồi, sắp rồi", nhưng mãi chẳng thấy động tĩnh gì.

"A Quỳnh?" Hồng Kình Bảo gọi liền hai tiếng, mới kéo Dương Tử Quỳnh ra khỏi dòng suy nghĩ của mình.

Hồng Kình Bảo thấy giữa hai hàng lông mày của Dương Tử Quỳnh dường như có tâm sự, bèn hỏi: "Sao vậy, lại cãi nhau với cậu Phan à?" Dương Tử Quỳnh lắc đầu.

Cô vốn có một đôi mắt to tròn trong veo, nhìn người rất có thần, nhưng bây giờ con ngươi lại rất u ám, cộng thêm việc nhãn cầu ít chuyển động, đã xóa đi vẻ lanh lợi hoạt bát vốn có.

"Hong Kong có nhiều công ty điện ảnh như vậy, tại sao em chỉ có

thể đóng phim cho Đức Bảo?" Hồng Kình Bảo thầm nghĩ, cô nương ơi, trong giới điện ảnh Hong Kong ai mà không biết cô là người phụ nữ cậu Phan để ý, những công ty điện ảnh đủ tư cách mời cô đóng phim thì chưa chắc đã dám có hứng thú với cô, còn những công ty có hứng thú với cô thì lại không đủ thực lực.

"Em trước tiên phải xây dựng nền tảng vững chắc, sau này khi dần có danh tiếng, tự nhiên sẽ có các công ty điện ảnh khác mời em đóng phim." Trong lòng ông ta nghĩ một đằng, miệng lại nói một nẻo.

"Thầy Hồng không phải cũng mở một công ty điện ảnh sao?" Dương Tử Quỳnh nhìn Hồng Kình Bảo, đôi mắt đen và đẹp của cô mông lung, như hai ngôi sao buổi sớm trong sương khói lúc bình minh, "Chỉ cần được diễn, vai diễn nào em cũng sẵn lòng thử." Hồng Kình Bảo đã nhận được kịch bản từ tay Lâm Hựu Luân, nhưng trong lòng vẫn luôn do dự không quyết.

Dương Tử Quỳnh chủ động đề nghị muốn đến công ty của ông ta đóng phim, cuối cùng đã khiến ông ta hạ quyết tâm.

"Thầy vừa hay có một kịch bản, nữ chính đòi hỏi phải rất giỏi đánh đấm, có thể để em thử xem sao, chỉ sợ bên anh Phan…" Hồng Kình Bảo dùng một chút mưu mẹo, ngầm ám chỉ Phan Địch Sinh sẽ là trở ngại lớn nhất trong chuyện này.

"Thầy Hồng và anh Phan không phải là đối tác hợp tác sao?

Thầy mời em đóng phim, tại sao anh Phan lại phải phản đối?" Dương Tử Quỳnh có chút không hiểu.

"Bởi vì biên kịch kiêm nhà đầu tư của bộ phim này có quan hệ hơi căng thẳng với anh Phan, thầy bị kẹt ở giữa rất khó xử, cho nên…" Hồng Kình Bảo ngập ngừng, nhưng Dương Tử Quỳnh đã hiểu ý của ông ta.

“Em có thể xem kịch bản trước được không?” Dương Tử Quỳnh chỉ suy nghĩ một lát rồi đưa ra yêu cầu này, Hồng Kình Bảo lập tức mừng rỡ, sau đó lấy ra kịch bản đã chuẩn bị sẵn.

Dương Tử Quỳnh nhận lấy kịch bản cũng không nghĩ nhiều về việc tại sao Hồng Kình Bảo lại mang theo nó bên mình, bởi vì ngay từ cái nhìn đầu tiên, cô đã bị cái tên kỳ lạ của kịch bản thu hút.

Dương Tử Quỳnh thề đây là cái tên phim kỳ quặc nhất cô từng thấy - 《Ông Lâm Và Bà Lâm》, rất trực diện nhưng lại khiến người ta không đoán được đây rốt cuộc là câu chuyện gì.

Ông Lâm và bà Lâm là một cặp vợ chồng bình thường đáng ngưỡng mộ, từ khi gặp nhau ở Thái Lan năm sáu năm trước, đôi trai tài gái sắc này vẫn luôn sống một cuộc sống bình lặng.

Nhưng cuộc sống có lẽ quá bình lặng, cả hai đều cảm thấy hôn nhân sắp trở thành nấm mồ, đến mức ngay cả bác sĩ tâm lý hôn nhân cũng không thể giải quyết được những rạn nứt giữa họ.

Rất nhanh, vợ chồng nhà Lâm bắt đầu phát hiện ra những đam mê mới trong cuộc sống.

Cả hai bất ngờ liên tục bị sát thủ tấn công, và đều may mắn thoát hiểm.

Hóa ra, hai người luôn tôn trọng nhau lại chưa bao giờ biết bí mật công việc của đối phương, cả hai vợ chồng đều là sát thủ, được huấn luyện bài bản, kỹ năng giết người siêu đẳng, quan trọng là họ còn làm việc cho hai tổ chức đối đầu nhau.

Cả hai cùng nhận nhiệm vụ ám sát cùng một mục tiêu, và chọn cùng một địa điểm để ra tay, nhưng lại âm mưu dương sai, hành động của bên này làm hỏng kế hoạch của bên kia, khiến nhiệm vụ thất bại.

Trong quá trình truy tìm kẻ phá hoại hành động của mình, hai vợ

chồng dần bắt đầu nghi ngờ đối phương.

Mãi cho đến khi người vợ vô tình để lộ thân thủ nhanh nhẹn của mình cho người chồng cũng là sát thủ trong bữa tối, căn biệt thự hai tầng mà hai vợ chồng đã chung sống bảy năm lập tức trở thành chiến trường giết chóc.

Tuy nhiên, tình nghĩa vợ chồng nhiều năm, cộng thêm thân thủ ngang tài ngang sức, vợ chồng nhà Lâm cuối cùng đã chọn buông vũ khí.

Nhưng tổ chức của họ không chịu bỏ qua, để trốn tránh sự truy sát của các sát thủ do chủ thuê của mỗi bên phái tới, hai sát thủ hàng đầu đã hợp tác để hoàn thành nhiệm vụ mà tổ chức giao cho họ, hòng mong tổ chức sẽ không truy sát nữa.

Khi hoàn thành nhiệm vụ, họ mới phát hiện đây là một âm mưu.

Hóa ra mục tiêu cuối cùng của nhiệm vụ lần này chính là bản thân họ.

Cả hai công ty cho rằng việc họ là vợ chồng sẽ gây bất lợi cho cả hai, nên đã liên kết tổ chức nhiệm vụ này để họ tàn sát lẫn nhau.

Khi biết được sự thật, họ đã bị bao vây trong một siêu thị nhỏ, trong tình thế không còn lựa chọn, cả hai đành phải vùng lên chống cự, cuối cùng khéo léo lợi dụng sự giúp đỡ của cảnh sát Hong Kong, tiêu diệt gọn cả hai tổ chức sát thủ.

Thoạt nhìn, kịch bản này tạo cảm giác như một bộ phim hành động đấu súng, nhưng Dương Tử Quỳnh suy nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy nó giống như một câu chuyện ngụ ngôn về hôn nhân hiện đại.

Căn biệt thự sang trọng mà ông Lâm và bà Lâm ở là một ví dụ sống động, nơi đó không chỉ là không gian để ăn ở sinh hoạt, mà còn ẩn chứa những ám chỉ về một mối quan hệ hôn nhân nguy hiểm đến

bờ vực đổ vỡ.

Cuộc sống của vợ chồng nhà Lâm có quá nhiều bí mật, dối trá và mệt mỏi.

Ngôi nhà được thiết kế rất xa hoa, kiểu cách phức tạp và cực kỳ có khái niệm không gian, nhưng lại cứng nhắc thiếu đi sự ấm áp và linh hồn, giống như một sân khấu trình diễn hơn là một mái ấm.

Dù đã sống trong ngôi nhà này sáu năm, nhưng bên trong vẫn có những không gian riêng mà ông Lâm và bà Lâm chưa từng chạm tới.

Những "ngăn tối" bí mật khó phát hiện đó tượng trưng cho thân phận thật sự của những người sống ở đây.

Nhà kho dụng cụ trông có vẻ lộn xộn bình thường của ông Lâm lại có một không gian ẩn lớn bằng cả một hầm trú ẩn, bên trong là hàng đống tiền mặt, ống phóng tên lửa, lựu đạn và các loại súng ngắn; còn chiếc lò nướng cao cấp, vật dụng cần thiết của một bà nội trợ như bà Lâm, thực ra cũng là một kho chứa vũ khí công nghệ cao bí mật… Mãi cho đến khi ông Lâm và bà Lâm thú nhận thân phận thật của mình, ngôi nhà tượng trưng cho mối quan hệ bất hòa này cũng theo đó bị san bằng.

Tình tiết câu chuyện có vẻ như là một trò chơi sinh tử giữa hai sát thủ chuyên nghiệp, nhưng thực ra cuối cùng họ lại phải đối mặt với nhiều vấn đề mà những người đã kết hôn phải đối mặt: tình cảm nồng thắm theo thời gian biến thành sự chán ghét và lừa dối, cùng sống dưới một mái nhà nhưng không còn sự giao lưu tâm hồn.

Ông Lâm và bà Lâm đều sở hữu những kỹ năng siêu phàm mà người thường không thể có được, nhưng điều họ đấu tranh không phải là để giết chết đối phương, mà là làm thế nào để sống cùng một người khác cả đời.

“Đã suy nghĩ kỹ chưa?” Giọng nói của Hồng Kình Bảo lại kéo Dương Tử Quỳnh ra khỏi dòng suy nghĩ.

Phải thừa nhận, kịch bản này viết rất hay, nhưng điều khiến Dương Tử Quỳnh phấn khích nhất chính là những cảnh hành động có độ khó cao được thiết kế cho bà Lâm.

Tưởng tượng những cảnh đó xuất hiện trên màn bạc sẽ như thế nào, trong lòng cô liền có một sự thôi thúc muốn thử sức.

Điều duy nhất khiến cô do dự là tác giả của kịch bản này là Lâm Hựu Luân.

Cô đến Hong Kong hơn nửa năm, đã nghe ngóng được rất nhiều chuyện, và thời gian gần đây nghe nhiều nhất chính là cái tên Lâm Hựu Luân.

Những lời đồn trên báo chí đa phần không đáng tin, nhưng mâu thuẫn giữa Lâm Hựu Luân và Phan Địch Sinh thì Dương Tử Quỳnh lại rất rõ.

Phan Địch Sinh từng phàn nàn trước mặt Dương Tử Quỳnh rằng Lâm Hựu Luân không biết điều, cô luôn cảm thấy quan hệ giữa hai người không đơn giản như lời đồn bên ngoài.

“Nếu em đồng ý, thật sự sẽ không làm khó thầy Hồng chứ?” Dương Tử Quỳnh hỏi như vậy, Hồng Kình Bảo biết trong lòng cô đã đồng ý.

Sự việc đã đến nước này, chút trách nhiệm đó Hồng Kình Bảo vẫn gánh được.

Ông ta vỗ ngực đảm bảo: “Em yên tâm, có chuyện gì xảy ra, mọi trách nhiệm do tôi gánh vác!” *** Sau hơn bốn tháng, tiểu thuyết 《Côn Luôn》 đăng dài kỳ trên báo cuối cùng cũng đi đến hồi kết.

Lương Tiêu được cứu thoát trong trận chiến ở Thiên Cơ Cung,

sống chết không rõ, Hoa Sinh dưới sự điểm hóa của sư phụ đã ngộ ra hồng trần, siêu thoát ra đi.

Kết cục chỉ vỏn vẹn vài dòng, nhưng ý cảnh thê lương lại hiện lên rõ nét, tất cả độc giả đặt tờ báo xuống đều thầm thở dài một tiếng.

Tiểu thuyết tuy đã kết thúc, nhưng nội dung câu chuyện lại để lại rất nhiều tình tiết bỏ ngỏ.

Kết cục của Phong Liên và Hoa Kính Viên ra sao, bí ẩn về sự sống chết của Lương Tiêu, tất cả đều khiến lòng độc giả không yên.

Phòng biên tập của 《Minh Báo》 bây giờ mỗi ngày đều nhận được hàng chục lá thư của độc giả, hai đường dây điện thoại đều bị độc giả gọi cháy máy.

Nhân viên phòng tiếp tân ngày nào cũng đến than khổ, Kim Dung đành phải gửi một bản fax cho Lâm Hựu Luân, yêu cầu anh đăng một thông báo giải thích.

Ngày hôm sau, 《Minh Báo》 đăng một thông báo công khai của Lâm Hựu Luân, chỉ nói rằng những tình tiết bỏ ngỏ trong câu chuyện sẽ được giải đáp lần lượt trong bộ tiểu thuyết tiếp theo, còn về bí ẩn sống chết của nhân vật chính, bộ phim truyền hình do Vô tuyến chuyển thể sẽ đưa ra câu trả lời.

Chương 93

Thông báo này rõ ràng là để quảng cáo cho phim truyền hình 《Côn Luôn》, nhưng lại không thể bắt bẻ được.

Lâm Hựu Luân đã nói rõ trong thông báo, bộ tiểu thuyết tiếp theo phải sang năm mới bắt đầu viết, những độc giả còn đang tiếc nuối đều chuyển sự chú ý sang truyền hình, kéo theo doanh số bán poster phim truyền hình 《Côn Luôn》 cũng tăng vọt.

"Ông chủ, tôi muốn một tấm poster của Chu Tuệ Mẫn, tấm mà cô ấy cúi đầu đánh đàn ấy." "Xin lỗi, tấm đó bán hết rồi, anh có muốn lấy tấm chính diện này không?" "Thôi vậy, tấm này tôi có rồi." Nhìn trân trối bàn tay đang định đưa tiền của khách hàng lại rụt về, ông chủ tiệm này trong lòng thật sự không vui.

Vị khách đó vừa đi, một người khác lại vào tiệm, cũng đến mua poster 《Côn Luôn》.

"Tấm Vương Tổ Hiền cưỡi ngựa à?

Thật xin lỗi, tấm đó hết hàng rồi, anh có muốn lấy tấm này không, mặt chính diện rất rõ nét!" Lời chào hàng nhiệt tình của ông chủ không có tác dụng, đối phương vừa nghe hết hàng liền mất hết hứng thú, không quay đầu lại mà bỏ đi.

Cả ngày hôm đó, những người đến mua poster đa phần đều tìm mua những tấm chụp toàn thân hoặc chỉ lộ một bên mặt, mặc cho ông chủ có nói rách cả mép, những mẫu poster kiểu cũ trước đây vẫn không bán được.

Không chỉ poster ăn theo phim truyền hình bán chạy, khán giả cũng vì các nhân vật nữ trong phim mà chia thành nhiều phe phái.

Trong đó, số lượng khán giả ủng hộ Hoa Hiểu Sương do Chu Tuệ Mẫn đóng và Liễu Oanh Oanh do Vương Tổ Hiền đóng là đông nhất, còn nhân vật A Tuyết do Khâu Thục Trân diễn cũng rất được yêu thích.

Phim truyền hình của Vô tuyến đa phần là vừa quay vừa phát, đội ngũ sản xuất sẽ dựa vào sở thích của khán giả để quyết định đất diễn của một nhân vật nào đó trong các tập sau, đây cũng là vũ khí bí mật giúp Vô tuyến giành giật rating trong nhiều năm qua.

Nhưng chiêu này đến 《Côn Luôn》 thì lại không hiệu quả.

Vì kịch bản do Lâm Hựu Luân viết, đoàn phim chỉ có thể quay theo đúng kịch bản.

Thấy nhân vật của Khâu Thục Trân ngày càng nổi tiếng sắp phải "chết" theo kịch bản, Vô tuyến liền tìm Lâm Hựu Luân thương lượng, xem có thể sửa đổi đoạn kịch bản này không, đừng để A Tuyết chết, cho cô ấy một kết cục tốt hơn.

Vì muốn giữ gìn tinh hoa của nguyên tác, ban đầu Lâm Hựu Luân không đồng ý.

Vì nếu kết cục của A Tuyết thay đổi, vậy kết cục của Liễu Oanh Oanh có thay đổi không?

Ngay lúc Lâm Hựu Luân còn đang do dự, một chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Trưa hôm đó, Đổng Thiên Lý vội vã tìm đến, không nói hai lời đã nhét một cuốn sách vào tay Lâm Hựu Luân.

"Cậu tự xem đi!" Lâm Hựu Luân không hiểu Đổng Thiên Sơn có chuyện gì không thể nói qua điện thoại mà phải chạy đến tận nơi.

Nhìn lại cuốn sách trên tay, bìa sách rõ ràng ghi là 《Côn Luôn》, lúc đầu anh còn tưởng là 《Côn Luôn》 bị in lậu, nhưng sau khi được

Đổng Thiên Sơn nhắc nhở, anh mới chú ý thấy phía trên hai chữ "Côn Luôn" còn có một chữ "Nghịch" màu sắc và phông chữ đều rất không bắt mắt, bất giác không nhịn được cười.

Đã quá quen với những kiểu hàng nhái kỳ quặc như "Khang Sư Phụ" biến thành "Khang Soái Phụ" ở đời sau, Lâm Hựu Luân lập tức có hứng thú với cuốn tiểu thuyết tên là 《Nghịch Côn Luôn》 này.

Anh luôn cảm thấy bộ tiểu thuyết này có liên quan đến 《Côn Luôn》, lướt qua sơ lược, quả nhiên nhìn ra manh mối.

Nội dung sách kể về một người lính đặc công hiện đại ngồi cỗ máy thời gian trở về cuối thời Tống.

Bối cảnh trực tiếp sử dụng thiết lập trong 《Côn Luôn》, nhân vật chính sau khi trở về thời Tống được một cao nhân thế ngoại cứu, truyền cho một thân võ công cao cường, vừa xuất sơn đã gặp vợ chồng Lương Văn Tĩnh.

Nhân vật chính giúp Lương Văn Tĩnh ác đấu với Tiêu Thiên Tuyệt, cuối cùng bản thân bị thương nhưng đã thành công bảo vệ được tính mạng của Lương Văn Tĩnh khỏi tay Tiêu Thiên Tuyệt, và Tiêu Ngọc Linh cũng không bị Tiêu Thiên Tuyệt mang đi.

Từ đây, kịch bản của 《Côn Luôn》 bị thay đổi hoàn toàn.

Lương Tiêu không mất cha mất mẹ, mà bái nhân vật chính làm thầy.

Vợ chồng Lương Văn Tĩnh đưa Lương Tiêu cùng nhân vật chính đến Hàng Châu du ngoạn, trong thời gian đó gặp Tần Bá Phù và Cửu Như của Thiên Cơ Cung tỉ thí, sau đó lại gặp thiếu chủ Thiên Cơ Cung là Hoa Thanh Uyên và đoàn tùy tùng ở Hàng Châu.

Nhân vật chính và em gái của Hoa Thanh Uyên, tức cô của Hoa Hiểu Sương là Hoa Mộ Dung vừa gặp đã yêu, sau đó đưa Lương Tiêu

và Hoa Mộ Dung cùng trở về Thiên Cơ Cung.

Những kỳ ngộ trong nguyên tác vốn thuộc về Lương Tiêu, phần lớn lại rơi vào tay nhân vật chính.

Bộ tiểu thuyết 《Nghịch Côn Luôn》 này chỉ mượn câu chuyện của 《Côn Luôn》 làm khung sườn, sáng tạo ra một câu chuyện hoàn toàn mới.

Điều đáng quý hơn là tác giả cuốn sách này có văn phong, tài hoa đều thuộc hàng thượng thừa, viết mấy chục vạn chữ mà ngay cả Lâm Hựu Luân cũng đọc say mê, nếu không phải Đổng Thiên Sơn mấy lần thúc giục, anh còn có chút không nỡ đặt sách xuống.

"Tác phẩm của mình bị người ta sửa đến tan nát, cậu mà còn có tâm trạng đọc tiếp à?" Đổng Thiên Lý bị phản ứng của Lâm Hựu Luân làm cho tức điên.

Cuốn 《Nghịch Côn Luôn》 này tiện tay thay đổi kết cục của các nhân vật, những người sống sót trong 《Côn Luôn》 lại bị cho "nhận cơm hộp" trong sách này.

Điều kinh ngạc nhất là, trong sách này nhân vật chính để đồ đệ của mình là Lương Tiêu cưới cả Hoa Hiểu Sương, Liễu Oanh Oanh, A Tuyết và Phong Liên về làm vợ, còn nhân vật chính cướp vợ của Vân Thù là Hoa Mộ Dung vẫn chưa đủ, lại cướp luôn người tình của Hoa Thanh Uyên là Hàn Tử Ngưng.

Câu chuyện cực kỳ hoang đường khoa trương, văn phong miêu tả chuyện nam nữ lại quá trần trụi, trong mắt một văn nhân truyền thống thế hệ cũ như Đổng Thiên Lý, viết như vậy là hạ cấp.

Lâm Hựu Luân vốn định nói câu chuyện này cải biên rất hay, nhưng thấy Đổng Thiên Lý mặt mày nghiêm nghị, đành phải đổi giọng hỏi: "Tòa soạn bây giờ định làm thế nào?" Việc xuất bản 《Côn

Luôn》 vẫn luôn do nhà xuất bản của 《Minh Báo》 phụ trách, lúc này đột nhiên xuất hiện một bản "nhái", 《Minh Báo》 đương nhiên không thể ngồi yên.

Ngay trước khi Đổng Thiên Lý đến tìm Lâm Hựu Luân, kẻ in lậu cuốn sách này đã bị cảnh sát Hong Kong khống chế, từ nơi ở của hắn ta đã thu được gần 100.000 cuốn sách lậu.

Theo lời khai của hắn, trước đó cuốn sách này đã lén lút bán ra ở Hong Kong gần 200.000 cuốn, còn ở Đài Loan, Singapore, Malaysia, những khu vực và quốc gia có đông người Hoa sinh sống, tổng cộng đã tiêu thụ được gần 500.000 cuốn.

"Cảnh sát đã đóng băng tài khoản ngân hàng của người đó, trong đó có khoảng 1 triệu, tất cả đều là tiền thu được từ việc xuất bản trái phép.

Cảnh sát sau khi phạt sẽ trả lại cho tòa soạn như một khoản bồi thường vi phạm bản quyền, ý của xã trưởng là số tiền này sẽ chuyển thẳng vào tài khoản của cậu." Khoản "tài sản bất ngờ" này khiến Lâm Hựu Luân có chút ngạc nhiên, nhưng anh quan tâm hơn đến một chuyện khác.

"Đã tìm được tác giả của cuốn sách chưa?" "Kẻ xuất bản đó đã khai hết rồi, bản thảo cuốn sách này là hắn ta bỏ ra một vạn đô la Hong Kong mua lại từ một người tên là Hoàng Tổ Cường.

Người này là sinh viên tốt nghiệp khoa Nghệ thuật của Đại học Trung văn Hong Kong, trong thời gian đi học chuyên nghiên cứu về hội họa truyền thống Âu Lạc, hiện đang là trợ lý giám đốc của Bảo tàng Nghệ thuật Hong Kong.

Ban đầu anh ta cũng chỉ ngứa tay viết bản thảo này, vốn chỉ để tự giải trí, sau đó bản thảo bị nhà xuất bản kia nhìn trúng, bị đối phương mời đi uống rượu một lần, mơ mơ hồ hồ đã bán đi bản thảo…" Đổng

Thiên Lý còn chưa nói xong đã bị Lâm Hựu Luân cắt ngang.

"Ông nói người này tên là Hoàng Tổ Cường?" Đổng Thiên Lý thấy vẻ mặt của Lâm Hựu Luân kỳ lạ, không nhịn được hỏi: "Sao vậy, cậu quen anh ta à?" Lâm Hựu Luân lắc đầu, nhưng trong lòng lại dấy lên một cơn sóng không nhỏ.

Nếu anh nhớ không lầm, gã tên Hoàng Tổ Cường này vài năm nữa sẽ đổi tên thành "Hoàng Dịch", viết rất nhiều bộ tiểu thuyết, cuối cùng trở thành thủy tổ của dòng văn học xuyên không và tiểu thuyết mạng.

Chẳng trách Lâm Hựu Luân thấy văn phong của cuốn 《Nghịch Côn Luôn》 này quen thuộc đến vậy, hóa ra lại là từ bút của Hoàng đại sư.

Hoàng đại sư đã nổi tiếng sớm, nhưng cách nổi tiếng này e rằng ngay cả chính ông ta cũng khó chấp nhận, Lâm Hựu Luân càng dở khóc dở cười.

"Nếu anh Hoàng đó chỉ là vô tình phạm lỗi, và bản thân cũng không kiếm được bao nhiêu tiền từ việc này, tôi thấy chuyện này không cần truy cứu nữa." Quyết định của Lâm Hựu Luân khiến Đổng Thiên Lý vô cùng ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy lời Lâm Hựu Luân nói không phải không có lý.

Kẻ chủ mưu của vụ việc này là tên nhà xuất bản vô lương tâm, nay thủ phạm đã bị trừng trị, nếu Lâm Hựu Luân và 《Minh Báo》 vẫn không chịu bỏ qua, e rằng sẽ khiến người ta cảm thấy không đủ độ lượng.

"Hoàng Tổ Cường này không phải thích cải biên tiểu thuyết sao?

Gần đây Vô tuyến đang thương lượng với tôi về việc sửa đổi kịch bản của 《Côn Luôn》, tôi thật sự không muốn sửa kịch bản, vậy cứ để Hoàng Tổ Cường này giúp tôi sửa đi!" Lâm Hựu Luân không

những không truy cứu lỗi lầm của Hoàng Tổ Cường, mà còn chỉ đích danh anh ta đến cải biên kịch bản phim truyền hình 《Côn Luôn》.

Đổng Thiên Lý ban đầu còn tưởng Lâm Hựu Luân đang nói đùa.

Thấy Lâm Hựu Luân rút che-que ra, vẻ mặt của Đổng Thiên Lý lập tức trở nên kinh ngạc.

"Cậu không phải là nói thật đấy chứ?" "Có thể thấy anh ta viết 《Nghịch Côn Luôn》 cũng đã bỏ ra không ít tâm huyết, văn tài như vậy, ông Đổng không cảm thấy để mai một thì quá đáng tiếc sao?" Lâm Hựu Luân viết một tấm séc 100.000, nhờ Đổng Thiên Lý chuyển cho Hoàng Tổ Cường, nói đây là thù lao cải biên kịch bản, đồng thời còn nhờ Đổng Thiên Lý chuyển giúp vài lời cho Hoàng Tổ Cường.

Lâm Hựu Luân viết những lời muốn nói lên một mảnh giấy, Đổng Thiên Lý lúc ra ngoài không nhịn được mở ra xem, chỉ thấy trên giấy viết: "Trong lòng đã có bút càn khôn, hà tất mượn danh người viết sách?" Nghe Phương Dật Hoa kể lại ngọn nguồn giữa Lâm Hựu Luân và Hoàng Tổ Cường, Thiệu Nghị Phu đặt tờ báo trong tay xuống, nói: "Thằng nhóc Lâm Hựu Luân này quá ranh ma, mấy người đều bị nó lừa rồi!" Phương Dật Hoa đang bưng một bát canh, nghe Thiệu Nghị Phu nói vậy, bà đặt bát canh xuống rồi hỏi: "Trong này cũng có âm mưu quỷ kế gì sao?" "Âm mưu thì không hẳn, chỉ là mấy người đều xem thường Lâm Hựu Luân quá rồi." Dưới đôi lông mày đã điểm sương trắng của Thiệu Nghị Phu, đôi mắt vẫn sáng ngời, "Nó để Hoàng Tổ Cường phụ trách cải biên kịch bản, người khác chỉ khen nó rộng lượng không chấp nhặt chuyện cũ.

Việc thay đổi tuyến truyện chính của tiểu thuyết này rất mạo hiểm, nếu khán giả không chấp nhận, họ sẽ chỉ chửi đài truyền hình và người viết kịch bản, nước bẩn thế nào cũng không thể hắt lên đầu tác giả gốc như nó được.

Còn nếu thành công, thì công lao của tác giả gốc như nó chắc chắn không thể thiếu.

Thằng nhóc này đúng là không chịu thiệt chút nào." Yêu cầu thay đổi kịch bản là do Vô tuyến chủ động đề xuất, dù Thiệu Nghị Phu phân tích có lý đến đâu, Phương Dật Hoa cũng không thể nói Lâm Hựu Luân sai được.

Chương 94

"Cô xem cái này nữa đi." Thiệu Nghị Phu đưa tờ báo trong tay qua, Phương Dật Hoa chỉ liếc qua tiêu đề bài báo đã ngây người. 《Hoa hậu Malaysia "gả" cho Bảo Hòa, sư phụ bỏ rơi đồ đệ!》 Chuyện Phan Địch Sinh theo đuổi Dương Tử Quỳnh cả giới giải trí Hong Kong ai cũng biết.

Bài báo này lại khẳng định Dương Tử Quỳnh đã nhận đóng phim mới của Bảo Hòa mà chưa có sự đồng ý của Phan Địch Sinh, dẫn đến mâu thuẫn giữa hai người.

Thậm chí có phóng viên còn chụp được ảnh Phan Địch Sinh tức giận rời khỏi căn hộ của Dương Tử Quỳnh để làm bằng chứng.

Cộng thêm nội dung bài báo viết như thật, với đủ loại chứng cứ đanh thép, người không biết nội tình rất dễ tin là thật.

Phương Dật Hoa nhanh chóng lướt qua toàn bộ bài viết, buột miệng nói một câu: "Hồng Kình Bảo định trở mặt với Phan Địch Sinh sao?" "Kịch bản phim mới của Bảo Hòa là do Lâm Hựu Luân viết, hơn nữa chính nó còn đầu tư vào đó một chục triệu.

Nếu nói chuyện này không liên quan đến nó, cô có tin không?" Thiệu Nghị Phu tuy đã có tuổi nhưng đầu óc rất minh mẫn, nhìn thấu sự việc, "Phan Địch Sinh kinh doanh rất giỏi, nhưng làm công ty điện ảnh thì là kẻ ngoại đạo.

Đức Bảo có được thanh thế như ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ một văn một võ Sầm Kiến Huân và Hồng Kình Bảo chống đỡ.

Nếu Phan Địch Sinh thật sự trở mặt với Hồng Kình Bảo, Hồng Kình Bảo bỏ đi thì Đức Bảo chẳng khác nào tự chặt một cánh tay." Phương Dật Hoa vẫn có chút không hiểu, "Hồng Kình Bảo chỉ mượn

Dương Tử Quỳnh về công ty mình đóng phim, chứ đâu phải đào người hoàn toàn khỏi Đức Bảo, Phan Địch Sinh có đáng vì chút chuyện này mà trở mặt với ông ta không?" "Một trong những mục đích Phan Địch Sinh góp vốn vào Đức Bảo là để tự tay lăng xê Dương Tử Quỳnh, chứ không phải mượn tay người khác, đặc biệt người đó còn là đối thủ của hắn." Là người từng trải, Thiệu Nghị Phu rất hiểu tâm trạng của Phan Địch Sinh lúc này.

Khi Thiệu Nghị Phu mới quen Phương Dật Hoa, ông chỉ xem bà như một phòng nhì ở Nam Dương.

Sau này khi ông dần có quyền có thế, đế chế Thiệu thị cũng dần thành hình.

Có gì khiến một người giàu có tự hào hơn việc nuôi dưỡng một nữ minh tinh do chính tay mình lăng xê thành công chứ?

Vì vậy, Phương Dật Hoa đã được ông đưa đến Hong Kong, tận tâm sắp đặt để lăng xê bà thành một ca sĩ nổi tiếng.

Thậm chí trong các chương trình thời kỳ đầu của TVB, còn có cả tiết mục ca hát dành riêng cho Phương Dật Hoa.

Đây là kịch bản quen thuộc của các đại gia lăng xê ca nữ, chỉ là câu chuyện sau này không diễn ra theo ý muốn của Thiệu Nghị Phu.

Chuyện Phan Địch Sinh mượn sức Đức Bảo để lăng xê Dương Tử Quỳnh chính là phiên bản của chuyện Thiệu Nghị Phu lăng xê Phương Dật Hoa năm xưa.

Đây đều là những chiêu trò mà Thiệu Nghị Phu đã chơi chán, Phan Địch Sinh nghĩ gì, sao có thể qua mắt được ông.

Bộ phim này Lâm Hựu Luân vừa viết kịch bản vừa đầu tư, những chuyện này Phan Địch Sinh đều có thể nhịn, nhưng Lâm Hựu Luân lại cố tình tìm Lương Triều Vỹ, người có đôi mắt điện làm mê chết

người không đền mạng, làm nam chính.

Người phụ nữ mình còn chưa theo đuổi được đã đóng vai vợ người khác trong phim, Phan Địch Sinh mà nhịn được cơn tức này mới là lạ! "Phan Địch Sinh vốn đã không ưa Lâm Hựu Luân, nên món nợ này hắn sẽ chỉ tính lên đầu Hồng Kình Bảo, người làm trung gian kết nối.

Và đây chính là điều Lâm Hựu Luân muốn thấy nhất." Nghe xong phân tích cặn kẽ của Thiệu Nghị Phu, Phương Dật Hoa không khỏi kinh ngạc, "Làm suy yếu Đức Bảo, đây chính là con bài tẩy mà Lâm Hựu Luân chuẩn bị để mưu đồ thâu tóm hệ thống rạp chiếu Thiệu thị sao?" Thiệu Nghị Phu lắc đầu, "Làm vậy chỉ khiến Phan Địch Sinh tức giận hơn, càng làm hắn quyết tâm chiếm lấy hệ thống rạp chiếu Thiệu thị.

Tôi nghĩ Lâm Hựu Luân sẽ không làm chuyện ngu ngốc lấy đá ghè chân mình, nên nước cờ này chắc hẳn còn có dụng ý sâu xa hơn.

Cứ mặc kệ Lâm Hựu Luân còn con át chủ bài nào trong tay, chúng ta không cần vội, để hai con trai cò đó tranh nhau, chúng ta mới có thể ngư ông đắc lợi." —— "Cậu nói xem tại sao nó cứ nhằm vào tôi thế nhỉ?" Phản ứng của Phan Địch Sinh không hề nổi trận lôi đình như người ngoài dự đoán.

Hắn gọi một vị tướng khác của Đức Bảo là Sầm Kiến Huân vào văn phòng của mình để cùng bàn đối sách. "Anh Phan chắc chắn là trước đây chưa từng có xích mích gì với Lâm Hựu Luân chứ?" Lâm Hựu Luân mới nổi danh trong năm gần đây, trước đó Phan Địch Sinh và Lâm Hựu Luân hoàn toàn là người của hai thế giới khác nhau, ngay cả giao thiệp cũng không thể xảy ra, làm sao có xích mích được?

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn từ Phan Địch Sinh, Sầm Kiến Huân cũng rất băn khoăn, thầm nghĩ liệu đây có phải là một sự

hiểu lầm không?

Phan Địch Sinh hừ một tiếng, "Hiểu lầm lớn đến mấy, đặt một chục triệu trước mặt cậu, cậu có từ chối không?

Tôi sớm đã nhìn ra quan hệ giữa nó và Hồng Kình Bảo không ổn rồi, Hồng Kình Bảo thật sự một lòng với tôi thì đã không giấu tôi làm ra chuyện như vậy." "Nhưng giữa Đức Bảo và cậu ta đâu có xung đột lợi ích trực tiếp nào?" Câu nói này của Sầm Kiến Huân lại nhắc nhở Phan Địch Sinh.

Kể từ lần Lâm Hựu Luân từ chối hắn ở tiệc rượu, trong lòng hắn vẫn luôn suy nghĩ về chuyện này.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn cảm thấy chỉ có một khả năng. "Mỗi kịch bản Lâm Hựu Luân viết ra đều kiếm bộn tiền như vậy, cậu nói xem tại sao nó không tự mở một công ty điện ảnh?" "Lâm Hựu Luân xuôi chèo mát mái giữa Thiệu thị và Gia Hòa chính là vì thân phận tương đối độc lập của cậu ta.

Nếu cậu ta tự mở công ty điện ảnh, tất phải chọn một hệ thống rạp chiếu có thực lực để dựa vào, như vậy chắc chắn sẽ làm mất lòng bên còn lại.

Hơn nữa, từ hành động cậu ta gia nhập 《Minh Báo》, có lẽ cậu ta muốn giữ một khoảng cách nhất định với giới giải trí, không muốn dấn thân quá sâu." Suy nghĩ của Sầm Kiến Huân rất đơn giản, Lâm Hựu Luân bây giờ không cần tự mở công ty điện ảnh vẫn có thể kiếm tiền. 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 cậu ta đầu tư 30 triệu, phim mới của Bảo Hòa gần đây lại đầu tư 10 triệu, áp dụng phương thức hợp tác này lại đỡ tốn công hơn nhiều so với việc trực tiếp mở công ty điện ảnh.

Phan Địch Sinh lại cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.

Hợp tác tất nhiên có cái lợi của hợp tác, nhưng bỏ qua cơ hội kiếm nhiều tiền hơn mà không làm, về mặt động cơ căn bản không thể giải thích được. "Hoặc là thật sự như cậu nói, nó không có nhiều hứng thú với việc mở công ty điện ảnh, hoặc là nó có dã tâm lớn, mở một công ty điện ảnh không thể thỏa mãn nó!" Sầm Kiến Huân cảm thấy lời này có chút khoa trương, mở một công ty điện ảnh còn không thỏa mãn được khẩu vị của Lâm Hựu Luân, chẳng lẽ nó muốn noi gương Thiệu Nghị Phu xây dựng vương quốc điện ảnh của riêng mình? "Năm đó khi Trâu Văn Hoài rời khỏi Thiệu thị, ai có thể tưởng tượng được một ngày Gia Hòa sẽ trở thành ông trùm của điện ảnh Hong Kong?

So với thời của Trâu Văn Hoài, điều kiện của Lâm Hựu Luân tốt hơn rất nhiều.

Nó tự viết được kịch bản, trong tay cũng không thiếu vốn.

Với một bộ phim như 《Bảo bối trí đa tinh》, chỉ cần làm ra một hai bộ, ai dám nói làng điện ảnh Hong Kong không có chỗ đứng cho nó?" Một loạt câu hỏi của Phan Địch Sinh khiến Sầm Kiến Huân choáng váng.

Trong đầu Sầm Kiến Huân đột nhiên nảy ra một ý nghĩ táo bạo, nếu Lâm Hựu Luân thật sự có ý định trở thành Trâu Văn Hoài thứ hai, thì trước mắt đang có một cơ hội tuyệt vời.

Công ty Thiệu thị có ý định rút khỏi mảng kinh doanh rạp chiếu để toàn lực đầu tư vào sự nghiệp truyền hình, nhưng có không ít người đang nhòm ngó hệ thống rạp chiếu của Thiệu thị.

Nếu Lâm Hựu Luân cũng là một trong số đó, thì sự đối đầu vô cớ giữa cậu ta và Đức Bảo hoàn toàn có thể giải thích được.

Tiếp đó, Sầm Kiến Huân lại nghĩ đến một vấn đề: Lâm Hựu Luân muốn thâu tóm hệ thống rạp chiếu Thiệu thị, vốn chắc chắn sẽ là điểm yếu của cậu ta.

Bây giờ cậu ta đã đem hết tiền đi đầu tư làm phim, còn lấy gì để tranh với Đức Bảo? "Tính thời gian, 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 chắc cũng sắp quay xong rồi, nó chắc chắn đang cược rằng bộ phim này sẽ đại thắng phòng vé!" Phan Địch Sinh nói rất chắc chắn, nhưng Sầm Kiến Huân lại có chút không dám tin.

Một bộ phim đầu tư tám mươi triệu, có thể thu hồi vốn đã là rất tốt rồi, Lâm Hựu Luân lại còn trông mong bộ phim này có thể mang lại cho cậu ta nguồn vốn dồi dào hơn, đây không phải là chuyện hoang đường sao?

Khóe miệng Phan Địch Sinh lộ ra một nụ cười đắc ý, "Nó không phải đang trông chờ bộ phim này để lật kèo sao?

Vậy thì tôi sẽ giành lấy hệ thống rạp chiếu Thiệu thị trước khi phim ra mắt.

Món quà lớn này chắc chắn sẽ không làm nó thất vọng!" "Giá vé tăng gấp đôi?" Trâu Văn Hoài kinh ngạc đến hóa đá, nửa ngày trời không nói được câu nào, hai chân như bị chôn chặt tại chỗ.

Lời ông nói ra như thể một quả bom nổ trong văn phòng, sắc mặt của những người có mặt đều biến đổi.

Hà Quán Xương cố gắng nuốt nước bọt, khó khăn nói: "Giá vé cao chỉ đẩy khán giả đi thôi.

Nếu đã không hy vọng bộ phim này có thể thu hồi vốn ngay tại thị trường Hong Kong, làm vậy e rằng sẽ lợi bất cập hại." Lâm Hựu Luân dám đề xuất như vậy, tự nhiên là đã suy nghĩ kỹ càng.

Nhưng lúc này để thuyết phục hai ông Trâu và Hà, vẫn phải tốn không ít nước bọt. "Chính vì bộ phim này không thể thu hồi vốn ở Hong Kong, chúng ta mới nên mạnh dạn thử nghiệm.

Phim đầu tư tám mươi triệu và phim đầu tư tám triệu mà bán cùng

một giá vé thì khán giả sẽ không cảm thấy bộ phim này có gì đặc biệt.

Bỏ ra nhiều tiền như vậy để quay bộ phim này, chắc chắn phải tạo ra sự khác biệt với các bộ phim khác, và giá vé chính là thể hiện trực quan nhất." "Ngay từ đầu chúng ta nên cho khán giả biết, phim đầu tư tám mươi triệu và phim đầu tư tám triệu là khác nhau.

Chương 95

Khi họ mua vé vào rạp xem phim, họ sẽ cảm nhận rõ ràng sự khác biệt đó.

Lúc ấy họ sẽ không cảm thấy giá vé gấp đôi là mình đã tiêu tiền oan, ngược lại sẽ thấy những bộ phim như thế này đáng lẽ phải có giá vé cao hơn các phim khác.

Giống như hàng tiêu dùng có phân khúc cao cấp và bình dân, điện ảnh cũng nên có sự phân chia đẳng cấp khác nhau.

Chúng ta chính là muốn dùng giá vé cao để cho khán giả biết rõ, bộ phim này khác với bất kỳ bộ phim Hong Kong nào trước đây, đây là một bộ phim bom tấn." Lúc này, làn sóng phim bom tấn Hollywood vẫn chưa trỗi dậy, Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương nghe Lâm Hựu Luân nói đến khái niệm "đại phiến" (phim bom tấn), đều cảm thấy rất mới lạ.

Thấy hai người tỏ ra hứng thú, Lâm Hựu Luân liền giải thích thêm về ý nghĩa của "phim bom tấn": kinh phí khổng lồ, bối cảnh hoành tráng, chế tác tinh xảo, dàn diễn viên hạng sang, tập hợp những đặc điểm này thì có thể gọi là "phim bom tấn". "Đối với mỗi bộ phim, khán giả đều có một tiêu chuẩn đánh giá trong lòng, cho nên chúng ta thường nghe khán giả sau khi xem xong một bộ phim nào đó sẽ nói vé đáng tiền, hoặc phàn nàn đã lãng phí bao nhiêu tiền.

Bỏ tiền hai vé để xem một bộ phim, bề ngoài trông rất không có lợi, nhưng giá trị của bộ phim trong lòng khán giả không thể tính bằng công thức 1+1 đơn giản.

Nếu bộ phim này có thể tạo ra hiệu ứng 1+1>2 trong lòng khán giả, thì giá vé cao sẽ không trở thành lý do cản trở khán giả vào rạp,

ngược lại còn là một sự kích thích gián tiếp.

Chỉ cần có khả năng, ai mà không muốn tiêu dùng hàng cao cấp chứ?" Theo Lâm Hựu Luân, việc tăng giá vé tuy có rủi ro, nhưng đối với Gia Hòa cũng là một cơ hội tốt để tạo khoảng cách với các đối thủ cạnh tranh.

Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương đều là những người quyết đoán, sau khi Lâm Hựu Luân nói rõ ý tưởng, trong lòng họ đã có quyết định.

Dưới lầu, tại hội trường đang diễn ra một buổi họp báo.

Ngô Vũ Sâm ngồi ở giữa, Chung Sở Hồng và Chân Tử Đan ngồi hai bên, dưới sân khấu một đám phóng viên đang đặt câu hỏi. "Đạo diễn Ngô, phim cương thi hiện nay đang rất hot, bộ phim này của ông cũng làm về cương thi, mọi người đều nói ông đang chạy theo xu hướng, ông có gì muốn nói về điều này không?" Ngô Vũ Sâm ung dung nhận lấy micro từ người dẫn chương trình, "Về việc chạy theo xu hướng, xin thứ lỗi tôi không thể đồng ý.

Phim cương thi nổi lên là nhờ 《Cương Thi Tiên Sinh》, còn kịch bản và kinh phí của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 đều đã được xác định trước khi bộ phim đó công chiếu.

Tôi có thể nói một cách có trách nhiệm với mọi người rằng, 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 chú trọng hơn vào việc khai thác sâu và đổi mới đề tài cương thi.

Bộ phim này khác với bất kỳ bộ phim cương thi nào hiện nay." "Kinh phí của bộ phim này thật sự là 80 triệu sao?

Sẽ không phải là tung hỏa mù chứ?" "Câu hỏi này nếu tôi trả lời trực diện, chắc chắn sẽ có ý tự tâng bốc.

Sau khi công chiếu, anh có thể đi xem, bộ phim sẽ cho anh câu trả

lời." Vẻ tự tin của Ngô Vũ Sâm khiến các phóng viên có chút không chắc chắn, việc đặt câu hỏi cũng không còn tùy tiện như lúc đầu.

Ngô Vũ Sâm trả lời thêm vài câu hỏi, sau đó micro được chuyền đến tay Chung Sở Hồng. "Trước bộ phim này, khán giả có lẽ sẽ không nghĩ rằng tôi sẽ mặc đồ võ trang đầy đủ và đeo răng nanh cương thi.

Cốt truyện vẫn đang được giữ bí mật, tôi chỉ có thể nói với mọi người đây không phải là một bộ phim kinh dị, trong phim có rất nhiều yếu tố đấu súng và hành động." "Cô Chung có phải vì anh Lâm mà đồng ý tham gia bộ phim này không?" Ai cũng biết, 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 đã xác định nữ chính trước rồi mới xác định đạo diễn.

Nói ra thì Chung Sở Hồng mới là người có thâm niên nhất trong đoàn phim.

Có phóng viên hỏi về chuyện này, Chung Sở Hồng không hề cảm thấy ngạc nhiên. "Tôi và anh ấy ở cùng một tòa nhà, mọi người lại là bạn tốt, anh ấy đến tìm tôi, tôi chắc chắn sẽ không từ chối rồi." Chung Sở Hồng nói thẳng thắn như vậy, khiến không ít phóng viên cảm thấy bất ngờ. "Cô Chung trước đây chưa từng đóng thể loại phim này, cô tin tưởng anh Lâm đến vậy sao?" "Thực ra quan hệ của tôi và anh ấy không khoa trương như mọi người nghĩ đâu.

Ban đầu nghe nói phải đóng vai cương thi, tôi đã nói thẳng với anh ấy ngay tại chỗ là tôi không hứng thú với loại phim này.

Anh ấy kể cho tôi nghe cốt truyện, còn đưa cả bản vẽ tạo hình nhân vật cho tôi xem.

Ý tưởng của anh ấy về cương thi rất thú vị, không phải là tạo hình quan phục nhà Thanh lỗi thời như trước đây.

Bị hình vẽ hấp dẫn, tôi đã đọc kịch bản và phát hiện ra nhân vật của tôi hoàn toàn là một nhân vật có máu có thịt, không phải là loại

cương thi vô thức trong phim kinh dị, sau đó tôi đã đồng ý." Đạo diễn Ngô Vũ Sâm lúc này nhận lấy micro xen vào: "Chị Hồng là bảng hiệu vàng của bộ phim chúng tôi.

Trong phim này có rất nhiều diễn viên lần đầu đóng thể loại này, nhưng khi tôi đến tìm họ bàn bạc, họ đều không do dự mà đồng ý ngay.

Tôi nghĩ đó đều là nhờ sức hút của chị Hồng." "Đâu có đâu, mọi người đều đến vì danh tiếng của đạo diễn Ngô cả.

Được hợp tác với đạo diễn Ngô cũng là vinh hạnh của tôi." Miệng của Chung Sở Hồng có hình bầu dục, cong về phía hai tai tạo thành khóe miệng nhọn, liền với lúm đồng tiền sâu như xoáy nước, khi cười lên trông rất ngọt ngào.

Ngô Vũ Sâm cảm thấy, đối với Chung Sở Hồng, 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 không phải là một bộ phim có thể dễ dàng đối phó.

Vì yêu cầu của kịch bản, cô phải ướt sũng toàn thân, đứng trong gió lạnh cắt da và trên sân thượng tầng 8.

Nhưng Chung Sở Hồng lại không ngớt lời khen ngợi kinh nghiệm quay phim: "Tôi nghĩ đây là trải nghiệm công việc tôi thích nhất cho đến nay.

Mặc dù đu dây thật sự rất vất vả, nhưng có thể bay lượn trên không, tôi cảm thấy rất vui." Hai người nói chuyện một lúc, chủ đề cuối cùng cũng chuyển sang nam chính Chân Tử Đan.

Ngô Vũ Sâm từng xem Chân Tử Đan diễn trong bộ phim công phu thời dân quốc 《Tiếu Thái Cực》, lúc đó ông đã nhắm trúng thân thủ gọn gàng của Chân Tử Đan. "Donnie là cao thủ võ thuật có thể chất tốt nhất mà tôi từng gặp.

Cậu ấy có thể hoàn thành rất nhiều động tác khó trong phim mà

không cần sự trợ giúp của dây cáp hay các phương tiện hỗ trợ khác.

Hơn nữa, tất cả các màn biểu diễn của cậu ấy trong phim này đều là công phu thật, đấm nào ra đấm đó.

Tôi tin rằng sau khi xem xong bộ phim này, mọi người sẽ có một cái nhìn hoàn toàn mới về cậu ấy." Micro được đưa đến tay Chân Tử Đan, anh còn chưa kịp mở miệng, hai cánh cửa lớn phía sau hội trường bị người ta đẩy mạnh ra.

Hà Quán Xương vội vã bước vào.

Các phóng viên dưới sân khấu đều quay đầu nhìn lại, Chân Tử Đan ngược lại bị bỏ quên sang một bên.

Hà Quán Xương đột nhiên xuất hiện tại buổi họp báo với vẻ mặt nghiêm túc, các phóng viên có mặt đều cảm thấy ông có chuyện quan trọng muốn thông báo, ai nấy đều tập trung tinh thần.

Người dẫn chương trình bị Hà Quán Xương gọi qua một bên thì thầm vài câu, sau khi quay lại sân khấu liền thông báo buổi họp báo tạm dừng, rồi mời Hà Quán Xương lên phát biểu. "Rất xin lỗi đã làm gián đoạn sự kiện này, vì tôi có một thông tin quan trọng muốn thông báo đến mọi người.

Công ty Gia Hòa sau khi bàn bạc đã quyết định, giá vé của bộ phim 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 sẽ gấp đôi so với các bộ phim thông thường.

Hy vọng các bạn bè truyền thông có mặt ở đây sẽ giúp chúng tôi lan truyền thông tin này." Khi Hà Quán Xương lên sân khấu, dưới khán đài vẫn còn nghe thấy tiếng xì xào, nhưng khi ông nói xong, cả khán đài lại im phăng phắc.

Không chỉ các phóng viên ngây người, mà ngay cả những người chủ chốt của bộ phim ngồi trên sân khấu cũng bị thông tin đột ngột

này làm cho bất ngờ.

Hà Quán Xương đợi một lúc, thấy các phóng viên dưới sân khấu vẫn chưa hết sốc trước thông tin chấn động này, liền nói đùa: "Mọi người không có gì muốn hỏi sao?" Dưới sân khấu lập tức vỡ chợ, tất cả các phóng viên đều tranh nhau đặt câu hỏi, vô số miệng cùng lúc nói, Hà Quán Xương căn bản không nghe rõ họ đang nói gì.

Người dẫn chương trình phải tốn không ít công sức mới ổn định được cảm xúc của đám phóng viên này.

Phóng viên có được cơ hội hỏi đầu tiên đứng dậy và hỏi ngay: "Công ty Gia Hòa muốn thu hồi vốn làm phim bằng cách này, không sợ khán giả không chấp nhận sao?" Anh ta vốn định hỏi thẳng Gia Hòa có phải nghĩ đến tiền đến phát điên rồi không, nhưng dù sao đây cũng là địa bàn của Gia Hòa, nếu hỏi câu đó, anh ta chắc chắn sẽ bị đuổi thẳng ra ngoài. "Trong làng điện ảnh Hong Kong, quy mô đầu tư của bộ phim này tôi không dám nói là 'chưa từng có sau này', nhưng chắc chắn có thể gọi là 'chưa từng có trước đây'.

Chi phí đầu tư cao, kỹ xảo công nghệ cao, chế tác tiêu chuẩn cao, không phải bộ phim nào cũng có thể đáp ứng những điều kiện này, và một bộ phim như vậy làm ra chắc chắn sẽ khác biệt với các bộ phim khác.

Gia Hòa không trông mong có thể hoàn toàn thu hồi vốn chỉ với thị trường điện ảnh Hong Kong, nhưng chúng tôi hy vọng qua đó sẽ thiết lập một tiêu chuẩn mới cho điện ảnh Hong Kong.

Tăng giá vé chỉ là bước thử nghiệm đầu tiên của chúng tôi.

Bộ phim này dám đưa ra mức giá vé như vậy, có đủ tư cách hay không, mọi người xem xong sẽ biết!" Khác với sự tự tin mà Ngô Vũ Sâm thể hiện trước đó, trong lời nói của Hà Quán Xương trực tiếp toát ra khí phách ngạo nghễ coi trời bằng vung.

Bất kể Hà Quán Xương là đang tỏ ra mạnh mẽ hay thật sự tự tin, tin tức Gia Hòa tăng giá vé là chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa.

Chương 96

Hà Quán Xương nói xong những lời này liền xuống sân khấu rời đi.

Người dẫn chương trình thông báo buổi họp báo tiếp tục, nhưng sau khi xảy ra một tình tiết xen ngang như vậy, các phóng viên dưới sân khấu đều mất hứng thú đặt câu hỏi.

Buổi họp báo bắt đầu sôi nổi, cuối cùng lại kết thúc một cách chóng vánh.

Tin tức Gia Hòa tăng giá vé giống như một quả bom hạng nặng, lập tức gây ra một làn sóng chấn động trong làng điện ảnh Hong Kong.

Tám mươi triệu đầu tư thì đã sao, năm đó 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 cũng được quảng cáo rầm rộ với kỹ xảo công nghệ cao cuối cùng chẳng phải cũng lỗ vốn sao?

Rất nhiều người đều cảm thấy lần này Gia Hòa đã đi vào đường cùng, bị dồn ép quá mới nghĩ ra cách này.

Đối thủ cạnh tranh Kim Công Chúa còn cao giọng tuyên bố, trong thời gian 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 công chiếu, giá vé phim tại các rạp thuộc hệ thống Kim Công Chúa sẽ được giảm toàn bộ, thể hiện rõ thái độ cứng rắn muốn tấn công 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》.

Thiệu Nghị Phu biết rõ đây chắc chắn là ý tưởng của Lâm Hựu Luân đưa cho Trâu Văn Hoài, thầm nghĩ sự việc e rằng không đơn giản như vậy.

Nhưng ông đã quyết định rút khỏi làng điện ảnh, lúc này cũng không định tham gia vào náo nhiệt, vì vậy phía hệ thống rạp chiếu

Thiệu thị vẫn luôn rất yên tĩnh.

Giới chuyên môn và truyền thông đều cho rằng Gia Hòa đã đi một nước cờ dại dột, chỉ có Phan Địch Sinh là ngửi thấy mùi nguy hiểm trong đó.

Hắn được người Hong Kong gọi là "Phan hàng hiệu", rất rành rẽ về cách vận hành thương hiệu.

Từ động thái tăng giá của Gia Hòa, hắn lờ mờ nhận ra một số đường lối của marketing thương hiệu, điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng bất an.

Tệ hơn nữa là, cuộc đàm phán giữa Đức Bảo và hệ thống rạp chiếu Thiệu thị vẫn chưa có tiến triển thực chất nào.

Đến lúc này, Phan Địch Sinh sao còn không nhận ra Thiệu Nghị Phu đang cố tình câu giờ.

Thiệu Nghị Phu đang chờ đợi điều gì, câu trả lời đã quá rõ ràng.

Trước khi một bộ phim Hong Kong ra mắt, thường sẽ mời các nhà phê bình, phóng viên truyền thông và một số ít khán giả xem thử một suất chiếu nhỏ vào lúc nửa đêm.

Những bộ phim được nhóm khán giả này đánh giá cao chưa chắc đã thành công, nhưng những phim bị họ chê là phim dở thì doanh thu phòng vé cơ bản không thể khá hơn được.

Lần này Gia Hòa không tổ chức suất chiếu thử lúc nửa đêm, mà lại tổ chức một buổi lễ ra mắt, khiến giới truyền thông vốn luôn quan tâm đến sự việc này vô cùng ngạc nhiên.

Địa điểm tổ chức buổi lễ ra mắt được chọn tại rạp chiếu phim hàng đầu của hệ thống Gia Hòa.

Nhân viên đã bắt đầu bài trí từ hai ngày trước.

Trước cửa rạp chiếu phim có sức chứa 1000 khán giả, một tấm thảm đỏ dài gần 10 mét được trải ra, các lẵng hoa đủ loại được xếp ngay ngắn hai bên, thu hút không ít người qua đường dừng lại xem. "Nhìn kìa, tên trên mấy lẵng hoa đó có nhiều ngôi sao ghê." "Ngôi sao thì có là gì, đếm tới cái thứ ba từ trên xuống, tôi còn thấy cả tên của Kim Dung nữa kìa." Chuyện này đã gây ra những cuộc bàn tán tò mò của người dân Hong Kong, truyền thông đưa tin, và nhanh chóng lan truyền khắp cảng.

Ban đầu chỉ có vài chục lẵng hoa trước cửa rạp, nhưng sau khi sự việc được đăng báo, số lượng lập tức tăng vọt.

Ngoài các công ty điện ảnh, tất cả đều là của những người nổi tiếng, ngôi sao mà người dân Hong Kong quen mặt gửi tặng.

Gia Hòa làm rầm rộ như vậy, 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 chưa ra mắt đã trở thành tâm điểm bàn tán trên đường phố Hong Kong. "Chỉ là một bộ phim ra mắt thôi mà?

Có cần làm long trọng thế không?" "Tôi nghe nói bộ phim này chỉ riêng chi phí quay và sản xuất đã tốn 80 triệu, được mệnh danh là 'phim bom tấn' đầu tiên của Hong Kong, giá vé lại gấp đôi phim thường!" "Trời, giá vé đắt thế, có ai xem không?" "Dù sao thì bộ phim này cũng được nói rất huyền bí, nếu thật sự như quảng cáo, tôi nghĩ vẫn sẽ có người đi xem, nhưng chắc không nhiều đâu." Bất kể bên ngoài bàn tán thế nào, truyền thông bình luận ra sao, công ty Gia Hòa đều không tiết lộ thêm chi tiết nào về bộ phim.

Người dân Hong Kong và giới truyền thông quan tâm đến sự việc này đành phải chuyển sự chú ý sang buổi lễ ra mắt sắp tới.

Buổi lễ ra mắt lần này của Gia Hòa khác với các buổi ra mắt phim trước đây thường mời các nhà phê bình và phóng viên truyền thông.

Lần này, khách mời đa phần là đồng nghiệp trong ngành.

Thiệu Nghị Phu nghe tin này, liền nói một câu: "Trâu Văn Hoài đây là muốn triệu tập đại hội võ lâm, tự phong mình làm minh chủ à!" Dù Trâu Văn Hoài có dã tâm đó hay không, ý đồ của Gia Hòa muốn nhân buổi ra mắt phim này để phô trương thực lực với các công ty điện ảnh khác là rất rõ ràng.

Đại diện của các công ty điện ảnh lớn nhỏ ở Hong Kong, cùng với các ngôi sao đã hứa sẽ đến ủng hộ, hơn một nghìn vé xem phim của buổi ra mắt được phân phát hết, cuối cùng chỉ còn lại hơn hai trăm vé cho giới truyền thông và các nhà phê bình.

Những tờ báo không nhận được vé chỉ đành cử phóng viên đến hiện trường từ sớm để chầu chực, xem có thể phỏng vấn được một hai vị khách mời nào không. —— Chung Sở Hồng mặc xong lễ phục, đứng trước gương.

Lâm Hựu Luân giúp cô đeo lên một sợi dây chuyền bạch kim đính kim cương.

Nhân cơ hội này, Lâm Hựu Luân ngắm kỹ khuôn mặt của Chung Sở Hồng, đôi má hồng hào, căng mọng, đôi mắt đen dài, đuôi mắt xếch lên.

Sống mũi ngắn và thẳng.

Đôi môi mỏng đỏ, hơi trễ xuống.

Cộng thêm mái tóc dày và bồng bềnh phủ trên trán, toát lên một vẻ đẹp kỳ lạ, đầy bất an. "Nhìn đủ chưa?" Chung Sở Hồng hờn dỗi lườm Lâm Hựu Luân một cái, rồi rút một tờ khăn giấy từ hộp giấy bên cạnh, nhét vào tay anh.

Lâm Hựu Luân tò mò hỏi: "Em đưa anh cái này làm gì?" Đôi mắt đen láy như mặt hồ của Chung Sở Hồng lấp lánh ánh sáng, "Lần trước 'ăn vụng' đã lộ tẩy rồi, lần này còn không nhớ bài học à!" Bị cô

nhắc nhở, Lâm Hựu Luân mới nhận ra dấu son môi lúc hôn vừa rồi còn chưa kịp lau đi, anh cười hì hì nói: "Thế chẳng phải anh thành kẻ xấu ăn xong chùi mép rồi bỏ đi sao?" Chung Sở Hồng vung nắm đấm, ra vẻ muốn đánh.

Lâm Hựu Luân không né không tránh, mặc cho nắm đấm của cô rơi lên người mình, rồi thuận thế kéo cô vào lòng. "Váy mới mặc xong, đừng..." Lời của Chung Sở Hồng còn chưa kịp nói hết, đôi môi đỏ gợi cảm đã bị Lâm Hựu Luân hôn lấy, trong miệng chỉ có thể phát ra tiếng phản kháng ú ớ.

Sau một nụ hôn ướt át, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng buông tha cho Chung Sở Hồng đã mềm nhũn cả người, rồi nhìn đồng hồ. "Chúng ta nên đi rồi!" —— Còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ bắt đầu buổi lễ ra mắt, nhưng trước cửa rạp đã bắt đầu náo nhiệt.

Những lẵng hoa dùng làm quà mừng đã được dọn đi, hai bên thảm đỏ chật kín phóng viên.

Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương cùng xuất hiện, cho thấy sự coi trọng của Gia Hòa đối với buổi lễ ra mắt này.

Sau khi chào hỏi một lượt khách, Hà Quán Xương nhìn đồng hồ, lo lắng nói: "Cậu Lâm sao vẫn chưa đến, không lẽ nhớ nhầm giờ rồi sao?" Trâu Văn Hoài cười nói: "Cậu ta là người sợ phiền phức nhất, chắc chắn sẽ không đến sớm như vậy đâu.

Nếu không, đại diện của các công ty điện ảnh kia chẳng phải sẽ làm phiền cậu ta chết sao?" Hà Quán Xương nghĩ lại cũng thấy đúng.

Có một cơ hội ngàn năm có một như vậy, các công ty điện ảnh khác chắc chắn sẽ tìm mọi cách để tiếp xúc với Lâm Hựu Luân.

Nếu phải đối phó từng người một, e rằng phim chiếu xong Lâm Hựu Luân cũng không thoát thân được.

Hai người đang bàn tán, một chiếc xe Cadillac màu đen từ từ dừng lại trước thảm đỏ.

Bốn vệ sĩ mặc đồ đen từ chiếc xe phía sau nhảy xuống, xua tan đám phóng viên đang vây quanh chụp ảnh.

Vẻ thản nhiên trên mặt Trâu Văn Hoài đột nhiên biến mất, ông vội rút điếu thuốc ra khỏi miệng, ngẩng đầu lên, với ánh mắt thành kính, nhìn người bước xuống xe.

Sắc mặt Hà Quán Xương cũng thay đổi theo, thất thanh nói: "Lôi Giác Côn, ông ta đến đây làm gì?" Gia Hòa và Kim Công Chúa đang đấu đá nhau gay gắt, Trâu Văn Hoài cũng không đoán được Lôi Giác Côn đến vào lúc này rốt cuộc có ý đồ gì, chỉ dặn Hà Quán Xương lát nữa tùy cơ ứng biến. "Ha ha, ông Trâu, nghe nói hôm nay ở đây có nhiều người quen, tôi đến góp vui một chút, chắc không phải là không được chào đón chứ?" Lôi Giác Côn sải bước đi tới, phía sau là hai vệ sĩ, ra dáng một ông lớn thực thụ.

Người ta nói không ai nỡ đánh người mặt cười, Lôi Giác Côn tỏ ra khách sáo như vậy, dù Trâu Văn Hoài trong lòng hận ông ta đến chết, lúc này cũng chỉ có thể mỉm cười nói: "Ông Lôi là khách quý, mời vào trong!" Lôi Giác Côn hôm nay không phải đến để kết giao với Trâu Văn Hoài.

Thấy người mình cần tìm không có ở đây, ông ta khách sáo vài câu với Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương rồi nghênh ngang đi vào.

Chương 97

Quay người lại, nụ cười trên mặt Trâu Văn Hoài lập tức biến thành u ám, "Tìm người theo dõi ông ta, đừng để xảy ra chuyện gì!" Hà Quán Xương lập tức phân phó người đi làm, đúng lúc này bên ngoài đột nhiên có một trận xôn xao.

Trâu Văn Hoài, Hà Quán Xương nhìn theo tiếng động, chỉ thấy Chung Sở Hồng trong chiếc váy dài màu xanh lá cây đang khoác tay Lâm Hựu Luân xuất hiện trên thảm đỏ.

Ánh mắt của tất cả mọi người tại hiện trường đều bị hai người họ thu hút, các phóng viên bắt đầu điên cuồng chụp ảnh.

Chung Sở Hồng thỉnh thoảng mỉm cười chào người hâm mộ hai bên, đôi mắt sáng như một dòng suối xuân trong vắt.

Mái tóc sẫm màu mượt mà như lụa, khi đi lại bồng bềnh đầy sức sống, vô cùng quyến rũ.

Lâm Hựu Luân vừa bước tới, Hà Quán Xương đã không nhịn được phàn nàn: "Cậu và chị Hồng không phải ở cùng nhau sao?

Sao đón người mà lâu thế." Chung Sở Hồng nghĩ đến những "chuyện xấu" Lâm Hựu Luân đã làm với cô trước khi đến, hai má bất giác nóng lên, lại nghe thấy Trâu Văn Hoài bên cạnh cười ha hả: "So với mấy lão già chúng tôi, cậu Lâm đương nhiên thích ở cùng đại mỹ nhân như chị Hồng hơn rồi, tôi nói có đúng không?" Hà Quán Xương, Trâu Văn Hoài kẻ tung người hứng, Lâm Hựu Luân thật sự có chút không đỡ nổi, vội vàng xin tha: "Hai vị đừng đùa tôi nữa, khách khứa đã đến đủ cả chưa ạ?" "Đến một phần rồi, trong đó còn có một vị mà cậu tuyệt đối không ngờ tới." Hà Quán Xương cố tình úp mở. "Không lẽ là chú Sáu, ông ấy đến chứ?" Lâm Hựu Luân thuận miệng đoán.

Anh vừa dứt lời, lại một chiếc xe màu đen nữa dừng trước thảm đỏ.

Chiếc xe này không sang trọng, khí phái như chiếc Rolls-Royce của Lôi Giác Côn trước đó, nhưng biển số xe treo phía trước lại khiến người ta sững sờ.

Một con số "6" cô độc, đại diện cho thân phận độc nhất vô nhị của chủ nhân chiếc xe.

Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương kinh ngạc nhìn nhau, Lâm Hựu Luân càng ngây người tại chỗ.

Anh chỉ nói đùa thôi, không ngờ Thiệu Nghị Phu thật sự đến.

Giới điện ảnh Hong Kong như một giang hồ võ lâm, có giang hồ là có ân oán.

Thiệu thị và Gia Hòa tranh bá trên màn bạc, hai vị chưởng môn Thiệu Nghị Phu và Trâu Văn Hoài có duyên nợ sâu sắc, nhưng lại thế như nước với lửa.

Năm 1970, Trâu Văn Hoài rời bỏ Thiệu thị, tự lập Gia Hòa, một trận chiến giữa chủ mới và chủ cũ biến thành kẻ thù không đội trời chung.

Thời gian trôi qua, mười bốn năm như một cái chớp mắt, giờ đây hai nhân vật chính của đoạn ân oán nổi tiếng này lại tái ngộ, tất cả mọi người có mặt đều không kịp phản ứng.

Thiệu Nghị Phu được Phương Dật Hoa dìu xuống xe, ngẩng đầu thu toàn bộ rạp chiếu phim vào tầm mắt.

Đây là lần đầu tiên ông đặt chân đến hệ thống rạp của Gia Hòa, ánh mắt không khỏi có chút tò mò, cũng có chút mất mát và tiếc nuối.

Trâu Văn Hoài cùng Hà Quán Xương tiến lên đón.

Trâu Văn Hoài đi trước một bước, cung kính gọi một tiếng "ông Thiệu".

Thiệu Nghị Phu cảm khái nói: "Thời gian trôi nhanh thật, chớp mắt đã mười bốn năm rồi!" Trâu Văn Hoài mỉm cười, khách sáo đáp lại: "Ông Thiệu vẫn hùng phong như xưa, cô Phương cũng vẫn xinh đẹp như ngày nào, ngày tháng còn dài!" Cả hai bên đều tỏ ra rất lý trí, đến mức người không biết chuyện nhìn vào sẽ tưởng đây là hai người bạn cũ lâu ngày gặp lại.

Có những thứ chỉ có người trong cuộc mới hiểu, người ngoài chưa chắc đã rõ.

Thiệu Nghị Phu không nói gì thêm, chỉ gật đầu với Hà Quán Xương đang đứng cạnh Trâu Văn Hoài, xem như đã chào hỏi.

Ánh mắt của Thiệu Nghị Phu sau đó rơi vào người Lâm Hựu Luân, "Cậu Lâm rất tự tin vào doanh thu phòng vé của bộ phim này nhỉ!" Lâm Hựu Luân khách sáo chắp tay: "Nhờ lời chúc của chú Sáu ạ!" Thiệu Nghị Phu thầm mắng Lâm Hựu Luân là tiểu hồ ly, nhưng miệng lại cười ha hả nói: "Tôi có nói gì đâu, sao cậu Lâm biết tôi đánh giá cao doanh thu của bộ phim này?" "Aiya, cháu biết rồi, hóa ra chú Sáu không phải đến xem phim, mà là đến xem cháu bị bẽ mặt." Thiệu Nghị Phu bị câu nói này của Lâm Hựu Luân làm cho hết cách, lắc đầu cười khổ nói: "Người trẻ tuổi thông minh quá cũng không tốt...

Nhưng hôm nay tôi đã đến đây rồi, cậu đừng làm tôi thất vọng đấy!" Thân phận của Thiệu Nghị Phu không hề tầm thường, Hà Quán Xương đích thân dẫn đường, đưa ông ta đến phòng VIP. "Lôi Giác Côn cũng đến à?" Nghe tin này từ miệng Trâu Văn Hoài, Lâm Hựu Luân không khỏi thầm nghĩ, sao vị này cũng ngồi không yên rồi?

Việc buổi công chiếu 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 thu hút sự chú ý của các bên đã nằm trong dự liệu của anh, nhưng không ngờ buổi lễ

này lại biến thành võ đài tranh giành của ba hệ thống rạp chiếu lớn nhất Hong Kong.

Nhìn đám phóng viên phía trước ai nấy đều hưng phấn kích động, không biết báo chí ngày mai sẽ náo nhiệt đến mức nào.

Trâu Văn Hoài là người từng trải, nhưng cảnh tượng hôm nay cũng là lần đầu ông thấy.

Trong lòng ông hiểu rõ, dù là Thiệu Nghị Phu hay Lôi Giác Côn, đều là vì người thanh niên bên cạnh mình mà đến.

Lâm Hựu Luân khẽ cười: "Khách quý đầy cửa, kịch hay sắp diễn, chắc hẳn ông Trâu đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa rồi." Trâu Văn Hoài nói đầy ẩn ý: "Sân khấu tôi đã dựng xong rồi, chỉ chờ xem vở kịch mà anh Lâm chuẩn bị có làm người ta hài lòng hay không." Trong lúc hai người nói chuyện, trước cửa rạp lại có khách đến.

Anh em Hướng Hóa Cường, Hướng Hóa Thắng cùng nhau tới.

Thấy Trâu Văn Hoài, họ chỉ khách sáo chắp tay, nhưng lại trò chuyện rất sôi nổi với Lâm Hựu Luân. "Nghe nói lần trước anh Lâm có xung đột với người ta trong quán bar, không biết phiền phức đã giải quyết xong chưa?" Hướng Hóa Cường vẫn giữ phong thái đại ca, ngụ ý rằng nếu Lâm Hựu Luân không giải quyết được thì cứ tìm ông ta ra mặt.

Lưu Kiệt Huy sau khi về nhà đã bị chú mình mắng cho một trận, hành động cũng thu liễm hơn nhiều.

Nếu không phải Hướng Hóa Cường nhắc lại, Lâm Hựu Luân gần như đã quên mất người này. "Chút chuyện nhỏ này mà cũng để anh Hướng bận tâm, nói ra thật là xấu hổ!" "Anh Lâm nói vậy là xem anh em chúng tôi là người ngoài rồi.

Sau này mọi người khó tránh khỏi hợp tác cùng nhau, chuyện của

anh cũng là chuyện của chúng tôi!" Hướng Hóa Thắng lái chủ đề sang việc hợp tác giữa Lâm Hựu Luân và Vĩnh Thịnh, ý muốn kết giao rất rõ ràng.

Lâm Hựu Luân miệng thì nói "nhất định, nhất định", rồi bảo nhân viên rạp chiếu chuẩn bị một phòng VIP cho anh em nhà họ Hướng.

Anh em họ Hướng vừa vào trong, người của công ty Đức Bảo cũng theo sau tới.

Phóng viên có mặt hôm nay đã thấy quá nhiều nhân vật lớn, sự xuất hiện của Phan Địch Sinh không gây ra nhiều bất ngờ.

Ngược lại, Dương Tử Quỳnh trong bộ váy dài màu đỏ lộng lẫy đi sau lưng ông ta lại thu hút không ít ánh đèn flash.

Có phóng viên tinh ý phát hiện, trong ba người đứng đầu của Đức Bảo, Phan Địch Sinh và Sầm Kiện Huân đều đã đến, chỉ thiếu bóng dáng của Hồng Kình Bảo.

Lại nhìn dáng vẻ bằng mặt không bằng lòng của Dương Tử Quỳnh và Phan Địch Sinh, tin đồn hai người chia tay trong giới e rằng là thật.

Phan Địch Sinh không ngờ rằng việc mình dẫn Dương Tử Quỳnh và Sầm Kiện Huân đến hôm nay lại khiến các phóng viên suy đoán nhiều đến vậy.

Ông ta đột nhiên muốn đến tham dự buổi công chiếu của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 là để xem trong hồ lô của Lâm Hựu Luân rốt cuộc bán thuốc gì.

Đức Bảo và hệ thống rạp Gia Hòa hiện vẫn duy trì quan hệ hợp tác, nên khi gặp mặt, Phan Địch Sinh chỉ chào hỏi Trâu Văn Hoài, còn với Lâm Hựu Luân thì lại giả vờ không quen biết.

Sầm Kiện Huân vốn định nói vài câu với Lâm Hựu Luân, nhưng

thấy sắc mặt ông chủ không tốt, đành phải dẹp bỏ ý định này.

Điều bất ngờ là, Dương Tử Quỳnh lại chủ động bắt chuyện với Lâm Hựu Luân trước. "Anh Lâm còn chưa kết hôn, sao lại hiểu rõ chuyện giữa vợ chồng như vậy?" Dương Tử Quỳnh vừa mở lời, Lâm Hựu Luân liền biết cô đang nói về kịch bản 《Lâm Sinh và Lâm Thái》.

Câu chuyện này được phóng tác từ bộ phim nổi tiếng Hollywood sau này là 《Ông bà Smith》, bề ngoài là một bộ phim hành động thương mại, nhưng thực chất lại kể về việc làm thế nào để vợ chồng phá bỏ rào cản và tin tưởng lẫn nhau. "Câu hỏi này của cô Dương đã làm khó tất cả biên kịch ở Hong Kong rồi.

Các vị đều chưa ăn thịt heo, sao biết heo biết chạy chứ?" Lâm Hựu Luân nói đùa.

Dương Tử Quỳnh mặt hơi ửng đỏ, biết mình đã hỏi một câu ngớ ngẩn, nhưng lại không kìm được sự tò mò trong lòng: "Những cảnh hành động được miêu tả trong kịch bản rất đặc sắc, người khác không nghĩ ra được, tại sao anh lại nghĩ ra được?" Lâm Hựu Luân dùng tay xoa xoa mũi: "Cô Dương đang khen tôi một cách gián tiếp đấy à?" "Cô Dương, cô đừng mắc lừa, gã này đang gài cô đấy!" Chung Sở Hồng không hài lòng khi thấy Lâm Hựu Luân cứ gặp gái đẹp là dẻo miệng, liền cố ý lên tiếng nhắc nhở.

Những người vừa nói chuyện với Lâm Hựu Luân đều là các nhân vật có vai vế lớn, Chung Sở Hồng chỉ có thể đứng sau lưng anh làm một người phụ nữ nhỏ bé ngoan ngoãn.

Nhưng lúc này đối mặt với Dương Tử Quỳnh, không có nhiều ràng buộc, cô lại trở về là một Hồng Cô phóng khoáng, cởi mở.

Dương Tử Quỳnh xuất thân từ cuộc thi hoa hậu khen Chung Sở Hồng xinh đẹp, còn Chung Sở Hồng vừa đóng xong một bộ phim hành

động lại ngưỡng mộ thân thủ của Dương Tử Quỳnh.

Chương 98

Hai người phụ nữ trò chuyện với nhau, Lâm Hựu Luân vốn nên là nhân vật chính lại đành phải đứng sang một bên.

Phan Địch Sinh nói chuyện với Trâu Văn Hoài một lúc, rồi gọi Sầm Kiện Huân và Dương Tử Quỳnh cùng rời đi.

Đối với hành động xem Lâm Hựu Luân như không khí, lúc đi ngay cả một lời chào cũng không có của Phan Địch Sinh, Chung Sở Hồng rất bất bình. "Anh và ông Phan có xích mích à?

Em cứ cảm thấy ông ta nhìn anh rất không vừa mắt," cô lo lắng nói. "Đứng cùng em, tất cả đàn ông Hong Kong đều là kẻ thù của anh!" Lâm Hựu Luân nói vào tai Chung Sở Hồng nhưng không cố ý hạ giọng, câu này lại bị Trâu Văn Hoài nghe thấy.

Chung Sở Hồng mặt đỏ tim đập, không dám nhìn xem vẻ mặt của Trâu Văn Hoài lúc này ra sao.

Trâu Văn Hoài đứng im như tượng đất, dường như không nghe thấy gì cả.

Đúng lúc này Chu Nhuận Phát cũng đến.

Gần đến giờ chiếu phim, khách khứa đến dồn dập, anh ta chỉ kịp chào hỏi Lâm Hựu Luân và Trâu Văn Hoài, nói vài lời chúc mừng rồi lại có người khác tới.

Chu Nhuận Phát định đi, Chung Sở Hồng lại nói muốn vào cùng anh, điều này làm Chu Nhuận Phát khó xử. "Cô không ở đây với anh Lâm nữa à?" "Tôi có là gì của anh ấy đâu, tại sao phải đứng đây với anh ấy chứ?" Chung Sở Hồng cảm thấy Trâu Văn Hoài đã nhìn thấu mối quan hệ của cô và Lâm Hựu Luân, tiếp tục ở bên cạnh anh sẽ rất

khó xử, hơn nữa Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền hôm nay cũng sẽ đến, cô không muốn đối mặt trực tiếp với hai người họ, nên mới tìm một cái cớ như vậy.

Chu Nhuận Phát thấy Lâm Hựu Luân không phản đối, mới nói đùa với Chung Sở Hồng: "Tôi còn tưởng cô sẽ trọng sắc khinh bạn, không ngờ trong lòng cô vẫn còn nhớ đến người bạn già này, thật khiến tôi quá cảm động." "Đi thôi, đứng đây chờ phóng viên chụp ảnh à?" Trong lúc hai người nói chuyện, đã có phóng viên chú ý đến bên này.

Chung Sở Hồng không muốn bị chụp ảnh, liền nhắc Chu Nhuận Phát đi nhanh.

Vương Tinh bị đám phóng viên bên ngoài vây quanh, trả lời một đống câu hỏi mới thoát thân được.

Khi anh ta đi tới, Lâm Hựu Luân thấy trán anh ta đầy mồ hôi, liền lấy một tờ khăn giấy đưa cho.

Vương Tinh vừa lau mồ hôi vừa hỏi: "Sao chỉ có một mình anh?" Câu này cũng chính là điều Lâm Hựu Luân muốn hỏi Vương Tinh. "Hôm nay cô ấy hẹn đi cùng cô Vương, nên không đi với tôi." Thấy Vương Tinh có vẻ không muốn nhắc đến Khâu Thục Trân, Lâm Hựu Luân bèn đổi chủ đề, hỏi anh ta về tiến độ của 《Đổ Thánh》. "Khoảng hơn một tuần nữa là quay xong.

Thiệu thị thì hy vọng bộ phim này sớm ra rạp.

Nếu anh không định giá vé của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 cao như vậy, có lẽ còn có thể cạnh tranh phòng vé với bộ phim này." Kịch bản của cả hai bộ phim đều do Lâm Hựu Luân viết, chỉ là quy mô đầu tư chênh lệch một trời một vực.

Hy vọng 《Đổ Thánh》 sau khi ra rạp có thể vượt qua phòng vé của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 là điều quá khó.

Vương Tinh tuy giữ thái độ quan sát đối với việc Lâm Hựu Luân tăng giá vé phim, nhưng trong lòng anh ta vẫn hy vọng Lâm Hựu Luân thành công.

Lâm Hựu Luân và Ngô Vũ Sâm không hề quen biết mà còn dám giao phó bộ phim đầu tư 80 triệu, Vương Tinh cảm thấy mối quan hệ của mình và Lâm Hựu Luân tốt như vậy, sau này nếu anh có kịch bản chế tác lớn phù hợp trong tay, chắc chắn sẽ không thiếu phần của mình.

Lâm Hựu Luân và Vương Tinh đứng một bên nói chuyện, những vị khách khác không tiện tiến lên làm phiền, nhưng cũng có ngoại lệ, ví dụ như Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đi cùng nhau. "Hai người đang nói chuyện gì vậy?" Vương Tổ Hiền ăn mặc thời thượng, chiếc áo sơ mi màu xám bạc viền hai hàng ren hồ điệp trắng tinh, vừa đẹp vừa không dung tục.

Khâu Thục Trân đứng bên cạnh cô mặc một chiếc áo bó sát màu hồng, cổ áo khoét khá sâu, để lộ bờ vai đầy đặn. "Nói về trang phục của hai em hôm nay, rất đẹp!" Lâm Hựu Luân nhìn lướt qua hai cô gái rồi thuận miệng nói một câu.

Không ngờ Vương Tổ Hiền lại kéo Khâu Thục Trân, hỏi một câu khiến anh rất đau đầu. "Vậy hai chúng em, ai đẹp hơn?" Lâm Hựu Luân vội vàng phân bua: "Anh nói là quần áo..." Vương Tổ Hiền không chịu buông tha: "Em hỏi là người cơ!" Thấy Lâm Hựu Luân khó xử, Vương Tinh đành phải đứng ra giải vây giúp: "Được rồi, được rồi, phim sắp chiếu rồi, chúng ta vào trong trước đi!" Khó khăn lắm mới dỗ được Vương Tổ Hiền đi, Lâm Hựu Luân lại bắt đầu bận rộn tiếp đãi những vị khách khác.

Bận rộn một vòng, anh mới chú ý thấy Chu Tuệ Mẫn đang lặng lẽ đứng một bên.

Chu Tuệ Mẫn mặc một chiếc váy liền màu xanh da trời, cổ áo trước sau đều khoét khá sâu, để lộ làn da trắng nõn mịn màng như đá cẩm thạch.

Trước ngực thêu một đóa hoa lan màu xanh đậm, trông vừa thanh tĩnh vừa tao nhã.

Lâm Hựu Luân xin lỗi người trước mặt, rồi nhanh chân bước đến trước Chu Tuệ Mẫn, hỏi: "Đợi lâu chưa em?" Chu Tuệ Mẫn lắc đầu, chỉ nói mình mới đến một lúc, thấy Lâm Hựu Luân bận rộn nên không qua làm phiền.

Lâm Hựu Luân thầm nghĩ chắc là Chu Tuệ Mẫn không muốn vào trong chạm mặt Vương Tổ Hiền, nên mới đứng đây đợi anh mãi.

Gương mặt gần như không trang điểm của Chu Tuệ Mẫn tinh tế và trầm tĩnh, dưới nền váy xanh càng làm nổi bật vẻ thanh tú, ánh mắt lặng lẽ như thể luôn đang thổ lộ điều gì đó không lời.

Nhìn dáng vẻ yếu đuối của cô, trong lòng Lâm Hựu Luân bất giác dâng lên một cảm giác yêu thương. "Anh vào cùng em nhé?" Câu nói này của Lâm Hựu Luân khiến Chu Tuệ Mẫn vừa kinh ngạc vừa vui mừng. "Vậy những vị khách chưa đến thì sao?" cô cẩn thận hỏi. "Ngốc ạ, vì anh vẫn luôn đợi em mà.

Nếu không anh đâu có tâm trạng tốt để tiếp đãi mấy kẻ nhàm chán kia?" Chu Tuệ Mẫn ngây người đứng đó, niềm vui sướng ngây ngất như dòng suối đầy, không kìm được mà tuôn trào ra từ trong tim.

Lâm Hựu Luân nắm lấy tay Chu Tuệ Mẫn, không sợ bị phóng viên chụp được, cứ thế thong thả bước vào rạp chiếu phim.

Màn hình bắt đầu với một đêm mưa đen kịt, một tia chớp ngoằn ngoèo run rẩy hai lần trên bầu trời đen như mực, trong khoảnh khắc đó, khán giả nhận ra đây là tháp chuông của một nhà thờ.

Mưa rơi xối xả, như có ngàn vạn sợi chỉ, khâu chặt trời đất lại với nhau.

Tia chớp không thể xé toạc đám mây đen dày đặc, tiếng sấm rền vang trong tầng mây thấp, phát ra âm thanh trầm đục.

Cảnh quay chuyển vào bên trong tháp chuông, một đàn dơi bị tiếng sấm đánh thức, bay loạn xạ.

Lúc này, giọng nói có phần lạnh lùng của một người phụ nữ vang lên, vừa giống như đang tự thuật, vừa giống như độc thoại nội tâm, dường như đang nói về ân oán giữa hai chủng tộc, nhưng lại không rõ ràng.

Trong lời kể của cô, góc nhìn của khán giả theo cùng khung hình máy quay, những người tinh mắt đã thấy trên lan can đá có một người phụ nữ mặc đồ da đen đang ngồi xổm.

Bộ đồ da bó sát tôn lên vóc dáng yêu kiều của người phụ nữ một cách hoàn hảo, cô ngồi đó bất động, nước mưa làm ướt tóc, rồi lại men theo những ngón tay trắng bệch mà nhỏ giọt.

Máy quay không trực tiếp quay chính diện, nhưng những người ngồi trong rạp đều biết đây chính là Chung Sở Hồng.

Cô ngồi trên đỉnh tháp chuông, gần như hòa vào màn đêm, chỉ có chiếc áo gió bay phần phật mới khiến người ta cảm nhận được sự tồn tại của cô.

Trên sân thượng của một tòa nhà đối diện tháp chuông, một người đàn ông đầu đinh ăn mặc giống hệt Chung Sở Hồng đang ngồi.

Anh ta cầm một chiếc máy ảnh, nhắm vào những người đi đường vội vã che ô dưới phố.

Hai tiếng tách tách của màn trập vang lên, hai người đàn ông có vẻ khả nghi đã bị anh ta chụp lại.

Người đàn ông đầu đinh đặt máy ảnh xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Chung Sở Hồng.

Chung Sở Hồng gật đầu với anh ta, liền thấy anh ta nhảy từ trên sân thượng xuống.

Không ít khán giả trong rạp đã thốt lên kinh ngạc, hành động nhảy lầu của người đàn ông thực sự quá bất ngờ, nhưng đáng tiếc cảnh quay chỉ lướt qua, màn hình lại quay về phía Chung Sở Hồng. "Thổi phồng cho lắm vào, tôi thấy cũng chẳng có gì ghê gớm, chẳng qua chỉ dùng chút kỹ xảo dựng phim, lẽ nào đây chính là kỹ xảo công nghệ cao?" Phan Địch Sinh hừ lạnh một tiếng, Sầm Kiện Huân ngồi bên cạnh ông ta lại không lên tiếng.

Chương 99

Người trong nghề xem kỹ thuật, người ngoài nghề xem náo nhiệt.

Phan Địch Sinh chỉ thấy sự chuyển cảnh nhanh chóng, còn Sầm Kiện Huân lại đang suy ngẫm về kỹ thuật dựng phim sắc bén này.

Phim mới bắt đầu chưa đầy hai phút, kết luận lúc này e là hơi vội vàng.

Phan Địch Sinh vừa nói người đàn ông đầu đinh kia không phải nhảy thật, thì Chung Sở Hồng cũng nhảy từ trên tháp chuông xuống.

Bóng dáng cô vừa biến mất trên đỉnh tháp chuông, khung hình lập tức chuyển sang góc quay ngước lên từ mặt đất, chỉ thấy bóng dáng Chung Sở Hồng từ trên trời rơi thẳng xuống, tiếp đất bằng thế ngồi xổm để giảm lực rơi, sau đó liền bước nhanh về phía trước.

Sầm Kiện Huân biết cảnh quay từ trên trời rơi xuống này chắc chắn là do diễn viên đóng thế thực hiện, nhưng việc chuyển cảnh khéo léo ngay khoảnh khắc tiếp đất đã trực tiếp tạo cho khán giả ảo giác rằng Chung Sở Hồng thật sự nhảy từ trên tháp chuông xuống.

Khán giả trong rạp đều bị sốc bởi phân cảnh hành động mạo hiểm, dứt khoát này, chỉ có một số ít người như Sầm Kiện Huân mới có thể nhìn thấu.

Ngồi bên tay phải Phan Địch Sinh, Dương Tử Quỳnh mắt không chớp nhìn vào màn bạc, trong lòng không ngừng so sánh mình với Chung Sở Hồng.

Khi xem đến cảnh nhảy lầu này, cô đột nhiên có chút chán nản, cô phát hiện dù mình có tưởng tượng thế nào cũng không thể hoàn thành được động tác khó như vậy giống Chung Sở Hồng.

Phan Địch Sinh ban đầu cũng bị dọa choáng, sắc mặt tức thì trở nên khó coi.

Mãi đến khi Sầm Kiện Huân ghé vào tai ông ta nhỏ giọng giải thích nguyên lý quay cảnh này, sắc mặt mới khá hơn một chút.

Lúc này, nam chính Chân Tử Đan xuất hiện.

Anh mặc một chiếc áo mưa, vội vã đi trong đêm mưa.

Hai người đàn ông bị người đầu đinh chụp ảnh lúc trước đang lén lút đi theo sau anh.

Cảnh quay theo chân Chân Tử Đan vào ga tàu điện ngầm, rất nhiều khán giả nhận ra ngay đây là ga Prince Edward được xây dựng và thông xe vào năm 1982, việc quay tại hiện trường thực tế ngay lập tức kéo gần khoảng cách giữa khán giả và bộ phim.

Chung Sở Hồng và Chân Tử Đan lướt qua nhau trên sân ga.

Người đàn ông đầu đinh theo dõi hai kẻ khả nghi kia lọt vào tầm mắt khán giả, nhưng không may bị đối phương phát hiện.

Một trong hai tên đầu trọc đột nhiên rút súng tiểu liên từ trong áo khoác ra xả đạn loạn xạ, hành khách hoảng loạn ôm đầu né tránh.

Người đàn ông đầu đinh chuẩn bị rút súng bắn trả, nhưng đồng bọn của tên đầu trọc đã nổ súng trước.

Chung Sở Hồng nấp sau cây cột, trơ mắt nhìn đồng đội trúng đạn ngã xuống.

Xem đến đây, một số khán giả nảy ra thắc mắc, đây không phải là phim cương thi sao?

Sao lại biến thành phim hành động đấu súng rồi?

Nhưng phần lớn mọi người đều bị tình tiết căng thẳng cuốn hút, chưa kịp suy nghĩ về vấn đề này, thì tất cả đã chứng kiến một cảnh

tượng khó tin: người đàn ông đầu đinh trúng đạn ngã xuống, vết đạn trên cơ thể phát ra ánh sáng xanh kỳ dị, như thể có thứ gì đó đang bùng cháy dữ dội bên trong, cơ thể co giật mạnh, làn da lão hóa nhanh chóng, và trong cái miệng há to đau đớn, khán giả cuối cùng cũng thấy được những chiếc răng nanh nhọn hoắt của cương thi.

Hiệu ứng hình ảnh khó tin này được hoàn thành nhờ sự kết hợp giữa hóa trang và kỹ xảo máy tính.

Hiệu quả thực ra chưa thể nói là đặc biệt chân thực, nhưng đối với khán giả Hong Kong chỉ quen với những hiệu ứng ánh sáng, khói mù đơn giản, cú sốc mà cảnh kỹ xảo này mang lại có thể nói là chưa từng có.

Giây phút này, cả rạp chiếu phim im phăng phắc, có khán giả thậm chí còn che miệng, kinh ngạc đến mức không thể tin nổi.

Sầm Kiện Huân biết rằng kỹ xảo điện ảnh ở mức độ này không hiếm ở Hollywood, nhưng một bộ phim Hong Kong xuất hiện cảnh quay như vậy, tuyệt đối có thể được xem là một tác phẩm đỉnh cao.

Nghĩ đến đây, Sầm Kiện Huân chỉ cảm thấy miệng khô khốc, không nói nên lời.

Sắc mặt của Phan Địch Sinh lại một lần nữa trở nên rất khó coi, tuy ông ta là người ngoại đạo về điện ảnh, nhưng chỉ cần nhìn những gương mặt kinh hoàng, ngây dại của khán giả xung quanh là đủ biết cảnh kỹ xảo này đại diện cho điều gì.

Chưa để mọi người kịp định thần sau cảnh kỹ xảo đó, trên màn bạc Chung Sở Hồng đã rút súng lao ra, tiếng súng đùng đoàng lại kéo khán giả trở về với tình tiết đấu súng căng thẳng, kịch tính.

Sau một màn rượt đuổi gay cấn, một đồng đội khác của Chung Sở Hồng đuổi kịp tên đầu trọc kia.

Hai người vật lộn dữ dội rồi cùng nhau văng ra khỏi cửa sau của toa tàu.

Sau khi ngã lăn xuống đất, khuôn mặt tên đầu trọc đột nhiên lộ vẻ hung bạo, tàn ác.

Hắn xé toạc áo, những thớ cơ cuồn cuộn nổi lên, thân hình đột nhiên cao lớn, xương cốt phát ra tiếng kêu răng rắc như rang đậu, móng vuốt sắc như dao bất ngờ mọc ra từ đầu ngón tay, trong tiếng gầm giận dữ, biểu cảm trên mặt càng thêm hung tợn.

Sự biến thân đột ngột của tên đầu trọc đã dọa sợ rất nhiều khán giả.

Những người còn đang nghi ngờ đây có phải phim cương thi không giờ đã hiểu ra một điều, đây đích thực là một bộ phim cương thi, nhưng cương thi này khác với những cương thi trước đây.

Rất nhiều người kinh ngạc đến mức câm nín như ve sầu mùa đông.

Sau khi xem màn biến thân cương thi được tạo ra bằng kỹ xảo đẹp mắt như vậy, mọi người mới cảm thấy những con cương thi trong các bộ phim kinh dị họ từng xem quả thật quá yếu.

Trong số khán giả có mặt, lại có hai người lòng dạ ngổn ngang trăm mối, đó chính là Lưu Quan Vĩ và Lâm Chính Anh, đại diện cho công ty Bảo Hòa đến xem phim.

Nói ra thì cả hai đều có duyên nợ lớn với phim cương thi.

Năm xưa, nhờ một câu nói của Lâm Hựu Luân, bộ phim 《Cương Thi Tiên Sinh》 của Lưu Quan Vĩ mới được Gia Hòa coi trọng, được ra rạp sớm và đạt thành tích phòng vé đáng kinh ngạc; còn Lâm Chính Anh với tạo hình độc đáo "lông mày ngang, hài hước lạnh lùng, thân thủ nhanh nhẹn, ngay cả vẽ bùa cũng rất có phong thái", luôn là lựa

chọn số một cho vai "Mao Sơn đạo sĩ" trong các phim cương thi.

Khi quảng bá, 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 đã được dán nhãn là phim cương thi, nên Hồng Kình Bảo đã cử Lưu Quan Vĩ và Lâm Chính Anh đến, hy vọng hai chuyên gia phim cương thi này có thể nắm bắt được đường lối của bộ phim, để có thể học hỏi và mô phỏng trong các tác phẩm sau này của Bảo Hòa.

Ai ngờ, 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 lại là một sự lật đổ hoàn toàn khái niệm về phim cương thi.

Cương thi "chết chóc, nặng nề" đã biến thành những mỹ nữ, soái ca bắt mắt hơn, thay thế cho đạo thuật Mao Sơn là các loại vũ khí công nghệ cao, các loại hiệu ứng kỹ xảo xuất hiện liên tục, hoa cả mắt.

Giữa lúc đó, Lưu Quan Vĩ và Lâm Chính Anh phát hiện tư duy của mình đã có chút không theo kịp tiết tấu của bộ phim.

Khi các khán giả khác đã công nhận đây là một bộ phim cương thi, thì trong lòng họ lại đang hoài nghi sâu sắc, liệu đây có thực sự còn được coi là một bộ phim cương thi?

Nếu cảnh biến thân cương thi của tên đầu trọc hoàn toàn dựa vào kỹ xảo, thì loạt cảnh dựng phim nhanh và sắc bén sau đó đã thể hiện công lực của đạo diễn.

Khán giả gần như không thấy được những màn đối đầu trực diện giữa các cương thi, nhưng lại có thể cảm nhận được sự nguy hiểm và thảm khốc của cuộc chiến qua những khung hình lướt qua như bóng ngựa.

Chung Sở Hồng trong lúc truy lùng tàn dư của tộc Hạn Bạt đã vô tình phát hiện ra kho vũ khí mà chúng để lại.

Những vũ khí này sử dụng một loại đạn tử ngoại đặc biệt, chuyên

dùng để khắc chế tộc Tướng Thần.

Chung Sở Hồng mang đạn về tổ trạch của tộc Tướng Thần, nhưng các trưởng lão trong tộc lại không coi trọng việc này, họ cho rằng tộc Hạn Bạt đã bị tiêu diệt sạch sẽ trong đại chiến trăm năm trước, những kẻ may mắn sống sót chỉ là một đám vô dụng tham sống sợ chết.

Những trưởng lão này chỉ biết ngày ngày ăn chơi trác táng với những cô gái yêu kiều mặc sườn xám xẻ cao, trang điểm đậm trong tổ trạch, hoàn toàn không có ý thức về nguy cơ.

Chung Sở Hồng cảm thấy vô cùng thất vọng trước những hành động của họ, quyết định một mình điều tra vụ việc.

Cô phát hiện tộc Hạn Bạt đang theo dõi một bác sĩ loài người do Chân Tử Đan thủ vai.

Cô liền đến nhà Chân Tử Đan vào ban đêm để kiểm tra, không may lại gặp phải tộc Hạn Bạt cũng đến bắt Chân Tử Đan, hai bên bùng nổ giao tranh.

Chân Tử Đan thừa lúc hỗn loạn thoát thân bằng thang máy, còn Chung Sở Hồng lại bị bốn cương thi Hạn Bạt đã biến thân vây công.

Trong tình thế cấp bách, cô xoay người nổ súng bắn xuyên sàn nhà, thoát ra khỏi tầng lầu sụp đổ, cảnh hành động này một lần nữa khiến khán giả phải tròn mắt kinh ngạc.

Chung Sở Hồng kịp thời đến cứu Chân Tử Đan đã bị cắn bị thương khỏi tay thủ lĩnh tộc Hạn Bạt.

Chương 100

Thủ lĩnh Hạn Bạt cởi áo, mọi người đều nghĩ hắn sắp biến thân, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại khiến tất cả phải sững sờ.

Những viên đạn mà Chung Sở Hồng bắn vào cơ thể hắn lần lượt bị đẩy ra khỏi vết thương.

Mọi người chỉ từng nghe trong tiểu thuyết võ hiệp có chuyện dùng nội lực đẩy độc tố ra khỏi cơ thể, chứ việc dựa vào cơ thể cường tráng để đẩy đạn ra ngoài thì đây là lần đầu tiên thấy.

Trong thoáng chốc, sự chấn động và kinh ngạc trong lòng đã đến mức không thể tả nổi.

Mọi người còn chưa kịp định thần sau cảnh tượng gây sốc này, màn hình lại chuyển cảnh, thủ lĩnh Hạn Bạt đã đuổi kịp Chung Sở Hồng và Chân Tử Đan đang lái xe bỏ trốn.

Hắn nhảy lên nóc xe, móng vuốt sắc nhọn mọc ra từ tay, đâm thẳng xuyên qua nóc xe, khiến không ít khán giả phải hít một hơi lạnh.

Thấy vai Chung Sở Hồng bị đâm thương, gương mặt lộ vẻ đau đớn, trái tim của không ít khán giả cũng thắt lại. "Biểu cảm trên mặt cô thật quá, không lẽ đạo diễn thật sự cho người ta đâm một nhát vào vai cô à?" Chu Nhuận Phát xem đến đây, không khỏi quay sang hỏi Chung Sở Hồng đang ngồi bên cạnh. "Làm gì có chuyện khoa trương như vậy." Chung Sở Hồng nhớ lại lúc quay cảnh này, phải quay hỏng (NG) mấy lần mới ra được hiệu quả mà đạo diễn hài lòng, cô vì thế cũng chịu không ít khổ cực.

Chu Nhuận Phát chép miệng: "Tôi nói mà, anh Lâm thương cô như vậy, nếu Ngô Vũ Sâm thật sự để cô bị thương, e là đạo diễn của bộ phim này đã sớm bị thay rồi." Chung Sở Hồng dùng ánh mắt kháng

nghị, nhưng Chu Nhuận Phát không hề nao núng: "Tôi biết bây giờ trong lòng cô chắc chắn vừa hạnh phúc vừa vui vẻ, nên muốn cười thì cứ cười đi, tôi sẽ giả vờ như không thấy gì cả." Trong lúc hai người nói chuyện, nội dung trên màn bạc lại càng thêm đặc sắc và kịch tính.

Chung Sở Hồng lái xe đâm bay thủ lĩnh Hạn Bạt, đưa Chân Tử Đan về tổ trạch của tộc Tướng Thần.

Việc Chân Tử Đan bị tộc Hạn Bạt cắn bị thương bị bại lộ, trong tình thế cấp bách, anh đã tự mình trốn khỏi tổ trạch.

Thủ lĩnh tộc Tướng Thần được phong ấn trong quan tài tỉnh dậy sau giấc ngủ say.

Tạo hình gầy trơ xương đáng sợ của ông hoàn toàn được thực hiện bằng hóa trang.

Đổng Bưu không hổ là diễn viên gạo cội, thủ lĩnh tộc Tướng Thần qua diễn xuất của ông đã toát lên một ham muốn kiểm soát mãnh liệt, ánh mắt âm u càng khiến những khán giả ngồi hàng đầu không khỏi rùng mình.

Vì cương thi không thể tiếp xúc với ánh nắng, nên toàn bộ câu chuyện của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 đều diễn ra vào ban đêm, không khí tổng thể của phim có phần âm u, ngột ngạt, và nhân vật của Chung Sở Hồng đã trở thành tia sáng duy nhất trong phim.

Cô mặc chiếc áo vest da, màn trình diễn thử loại đạn mới tại trường bắn trong nhà đã khiến không ít khán giả nam phải trầm trồ thán phục.

Chung Sở Hồng ngoài vẻ quyến rũ, gợi cảm còn có một nét bi thương, một vẻ đẹp dứt khoát, dường như thoát ly khỏi thế tục.

Trong 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, hình tượng nữ chiến binh tộc Tướng Thần với làn da trắng bệch đã phát huy khí chất lạnh lùng,

quyến rũ này đến cực hạn.

Bộ phim bắt đầu từ việc Chung Sở Hồng truy sát cương thi tộc Hạn Bạt, từng bước một, bóc kén rút tơ, hé lộ minh ước ngầm dưới bề mặt cuộc chiến giữa tộc Tướng Thần và tộc Hạn Bạt.

Thủ lĩnh tộc Hạn Bạt trông có vẻ là nhân vật phản diện, nhưng thực chất lại là sản phẩm hy sinh và là kẻ phản kháng lại sự cố chấp của tộc Tướng Thần trong việc duy trì huyết thống, ngăn cản hôn nhân giữa hai tộc.

Người cha nuôi mà Chung Sở Hồng tin tưởng nhất lại chính là kẻ thù lớn nhất của cô.

Cô chiến đấu cho tộc Tướng Thần nhiều năm, đổi lại chỉ là một sự lừa dối.

Mọi manh mối đều sáng tỏ trong hai mươi phút cuối, ai đúng ai sai đã không còn quan trọng.

Điều khán giả quan tâm nhất là Chung Sở Hồng, người đã phản bội tộc Tướng Thần, sẽ phải làm gì.

Cuối cùng, với một cú nhảy, cô đã chém bay đầu của thủ lĩnh Tướng Thần đời thứ hai, kết thúc ân oán quá khứ.

Nhưng cùng với việc cương thi đời đầu tiên được đánh thức, một câu chuyện mới đã được cài cắm ở cuối phim.

Máu tươi đỏ thẫm từ kẽ sàn nhà thấm vào chiếc quan tài được phong ấn dưới lòng đất, cương thi đang say ngủ bỗng mở bừng mắt, và cảnh phim dừng lại ở đó.

Cốt truyện đầy kịch tính cùng với kỹ xảo xuất sắc đã khiến mọi người quên mất đây là một bộ phim dài hai tiếng đồng hồ.

Khi phim kết thúc, phần lớn khán giả vẫn còn mang vẻ mặt tiếc

nuối, chưa thỏa mãn.

Các diễn viên chính đều có màn thể hiện xuất sắc trong phim.

Chân Tử Đan và thủ lĩnh cương thi Tướng Thần đời thứ hai còn có một trận đấu võ vô cùng đặc sắc ở cuối phim, nhưng tất cả những điều đó đều không thể che lấp được vẻ lộng lẫy, tuyệt vời của Chung Sở Hồng trong bộ phim này.

Mỗi khi nhớ lại bộ phim, trong đầu mọi người sẽ ngay lập tức hiện lên hình ảnh cô trong bộ đồ da bó sát màu đen liền thân.

Tác dụng phản quang của chất liệu da khiến bộ trang phục trông bóng bẩy hơn trên màn ảnh, giống như một lớp da thứ hai, khiến nhân vật trở nên sống động hơn.

Cộng với thân hình ma quỷ và thân thủ nhanh nhẹn của Chung Sở Hồng trong phim, hình ảnh của cô càng trở nên mê người.

Sắc mặt trắng bệch của Chung Sở Hồng trong phim tương phản mạnh mẽ với bộ đồ bó sát màu đen và mái tóc rối, sự kết hợp khéo léo giữa hai màu tương phản nhất là đen và trắng khiến cô trông vừa mạnh mẽ, lại không mất đi vẻ nữ tính.

Những người có mặt hôm nay đa phần là người trong ngành điện ảnh, tạo hình nhân vật của Chung Sở Hồng khiến họ không ngớt lời khen ngợi, khán giả bình thường thì càng không cần phải nói.

Phim vừa chiếu xong, xung quanh đã có người đến chúc mừng Chung Sở Hồng, thậm chí có người trực tiếp đưa ra lời mời đóng phim.

Khi Lâm Hựu Luân tìm đến, cô đang bị một đám người vây quanh, bận đến mức gần như không thể thoát thân.

Lâm Hựu Luân đang định đi qua thì lại tình cờ gặp mấy người quen. "Ông Phan định về rồi sao?" Lâm Hựu Luân nở nụ cười chủ

động chào hỏi.

Phan Địch Sinh trong lòng có khó chịu đến đâu cũng không thể trực tiếp phẩy tay áo bỏ đi. "Anh Lâm có gì chỉ giáo?" Giọng ông ta lạnh lùng, lời lẽ cũng rất cứng nhắc.

Nụ cười trên mặt Lâm Hựu Luân không giảm: "Ông Phan là ông chủ lớn của Đức Bảo, tôi còn muốn nhờ ông cho bộ phim này vài điểm đây." Khóe miệng Phan Địch Sinh bất giác giật giật, ánh mắt âm hiểm, lạnh lùng nói: "Không có gì để nói cả.

Hy vọng anh có thể cứ cười mãi như vậy, đừng có ngày phải khóc!" Sau khi Phan Địch Sinh rời đi, Sầm Kiện Huân tiến đến trước mặt Lâm Hựu Luân, chắp tay nói: "Anh Lâm thủ đoạn cao tay, bản lĩnh thật giỏi, quay được một tác phẩm xuất sắc như vậy quả thật đáng mừng." Lâm Hựu Luân cười đáp lễ: "Được lọt vào mắt xanh của ông Sầm, quả là vinh hạnh của tôi." "Không dám, không dám." Sầm Kiện Huân sợ Phan Địch Sinh hiểu lầm, chỉ qua loa đối phó vài câu với Lâm Hựu Luân rồi cáo từ rời đi.

Dương Tử Quỳnh xem xong phim, trong lòng vốn có nhiều câu hỏi muốn hỏi Lâm Hựu Luân, nhưng Phan Địch Sinh và Sầm Kiện Huân đều đã đi, cô cũng không tiện ở lại lâu, chỉ có thể vội vàng chào tạm biệt Lâm Hựu Luân.

Vương Tinh nhìn theo bóng lưng Dương Tử Quỳnh, trêu chọc Lâm Hựu Luân: "Anh cướp mất hệ thống rạp mà Phan Địch Sinh quyết tâm phải có, rồi lại cuỗm luôn người phụ nữ mà hắn theo đuổi bấy lâu, anh nói xem hắn có tức đến hộc máu không?" Đối với gã mập đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, Lâm Hựu Luân thật sự cạn lời: "Làm ơn đi, hôm nay tôi và cô ấy mới gặp nhau lần đầu được không?" "Nói vậy là anh còn chưa gặp mặt cô ấy mà đã chỉ định cô ấy làm nữ chính rồi à?

Đừng nói với tôi là không có nội tình gì bên trong, nói ra tôi chắc chắn không tin!" "Tiểu Hiền về rồi à?" Lâm Hựu Luân lười giải thích, bèn hỏi chuyện khác.

Vương Tinh nhún vai: "Phim mới chiếu được nửa chừng thì cô ấy đã cùng Đậu Đậu về rồi." "Cô ấy thấy phim không hay à?" "Phụ nữ đến rạp chiếu phim mười người thì hết tám chín người không phải để xem phim.

Anh không đến thì đương nhiên cô ấy về rồi." Vương Tinh thấy Chung Sở Hồng đã tiếp chuyện xong với mọi người, đang thướt tha đi về phía này, vội vàng ghé vào tai Lâm Hựu Luân nói thêm một câu: "Tôi nghĩ cô ấy ghen rồi, mà còn không phải ghen với một người đâu.

Cô Chu và Hồng Cô đều không thoát khỏi, có lẽ cả cô Dương vừa đi cũng có phần." Anh ta vừa nói xong, Chung Sở Hồng đã đi đến gần. "Hai người đang nói chuyện gì vậy?" "Hồng Cô hôm nay đẹp quá!" Vương Tinh giành lời, định chuyển hướng chú ý của Chung Sở Hồng.

Lâm Hựu Luân lập tức chen vào: "Hồng Cô ngày nào chẳng đẹp, được không?" "Nghe sến quá, tôi chịu không nổi." Vương Tinh lặng lẽ ra hiệu cho Lâm Hựu Luân một ánh mắt "anh cứ chống đỡ đi, tôi chuồn trước", rồi bôi dầu vào chân mà chuồn mất.

Lâm Hựu Luân quay đầu lại, nói đùa với Chung Sở Hồng: "Được rồi, những người chướng mắt đều đi cả rồi, chúng ta có nên tìm một căn phòng không người để trao đổi tâm đắc sau khi xem phim không?" "Muốn chết à!" Ánh mắt Chung Sở Hồng trong thoáng chốc trở nên quyến rũ như tơ.

Mặc dù giữa cô và Lâm Hựu Luân vẫn chưa đột phá bước cuối cùng, nhưng mọi bộ phận trên cơ thể cô đều đã được đôi tay của anh khám phá qua.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Lâm Hựu Luân đang dán

chặt vào người mình, cơ thể cô bất giác nóng lên.

Lâm Hựu Luân nhân cơ hội ghé vào tai cô nói nhỏ một câu: "Lúc này trong phòng VIP không có ai!" Chung Sở Hồng do dự một chút, rồi ma xui quỷ khiến thế nào lại gật đầu đồng ý.

Lâm Hựu Luân kéo cô lên phòng VIP trên lầu, vừa đóng cửa lại, Chung Sở Hồng đột nhiên xoay người, vùi đầu vào lòng anh, đưa môi lên, cho anh một nụ hôn dài.

Chương 101

Hai người ôm chặt lấy nhau, đều hận không thể hòa tan đối phương vào cơ thể mình.

Rất lâu, rất lâu sau, cô mới buông anh ra, dịu dàng nói nhỏ: "Đủ rồi, hôm nay không cho phép anh làm bậy nữa!" Lâm Hựu Luân ngồi xuống, vỗ vỗ lên đùi mình, ra hiệu cho Chung Sở Hồng ngồi lên.

Chung Sở Hồng không chịu, anh liền nắm tay kéo cô qua.

Ban đầu, Chung Sở Hồng giữ chặt tay Lâm Hựu Luân, không cho anh sờ soạng lung tung trên người mình, đợi đến khi anh ngoan ngoãn rồi, cô mới tựa vào lòng anh.

Hai người nói chuyện đứt quãng một hồi, Chung Sở Hồng đột nhiên nhớ ra một chuyện. "Anh có quen ông chủ Lôi của hệ thống rạp Kim Công Chúa không?" "Lôi Giác Côn?" Lâm Hựu Luân lộ vẻ suy tư, "Tôi có nghe tên ông ta, nhưng chưa gặp mặt." "Lạ thật, vừa rồi có người đến nói với em, nhờ em mời anh đi ăn tối, nói là ông chủ Lôi làm chủ xị." Chung Sở Hồng được Lâm Hựu Luân ôm chặt, lẩm bẩm nói. "Sau này nếu anh tiếp quản hệ thống rạp Thiệu thị, khó tránh khỏi phải tranh đấu với Kim Công Chúa, bữa cơm này không dễ ăn đâu!" Ý định thâu tóm hệ thống rạp Thiệu thị của Lâm Hựu Luân, bên cạnh chỉ có một mình Vương Tinh biết.

Chung Sở Hồng lần đầu nghe tin này, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc: "Hệ thống rạp Thiệu thị là cơ nghiệp mà Lục thúc vất vả gầy dựng, muốn mua e là không dễ dàng như vậy." "Trước đây em hỏi anh tại sao lại không ưa Phan Địch Sinh, thực ra anh và ông ta không có xích mích gì, chỉ là công ty Đức Bảo cũng muốn tiếp quản hệ thống rạp Thiệu thị.

Mọi người đứng trên lập trường đối thủ cạnh tranh, đã định sẵn không thể trở thành bạn bè." Chung Sở Hồng lo lắng Lâm Hựu Luân không đủ tiền để thâu tóm hệ thống rạp Thiệu thị, liền nói trong tài khoản ngân hàng của mình còn hơn 6 triệu.

Lâm Hựu Luân ôm chặt thân thể Chung Sở Hồng, cằm tựa vào vai cô, khẽ nói bên tai: "Nóng lòng muốn làm bà chủ đến vậy sao?" Chung Sở Hồng vô cùng e thẹn, Lâm Hựu Luân nhân cơ hội hôn lên chiếc cổ trắng ngần của cô. "Em cứ yên tâm đi, sau khi bộ phim này ra rạp, chỉ cần phòng vé không quá tệ, số vốn anh đầu tư vào sẽ thu hồi được.

Đương nhiên bây giờ anh có thể nói một cách tham vọng hơn, thu hồi chi phí còn lâu mới đủ, anh muốn dùng sự thật để nói cho mọi người biết, bộ phim này không chỉ có thể kiếm tiền, mà còn kiếm được đô la Mỹ!" —— "Ông Trâu, tôi đã quyết định rồi, tôi muốn mang bộ phim này đến Mỹ.

Tôi nghĩ khán giả Mỹ chắc chắn sẽ thích nó." Thomas gác một cặp kính gọng vàng không viền, hình bầu dục lên sống mũi, nhưng ông ta lại đeo nó rất thấp, luôn nhìn người khác từ phía trên gọng kính, như thể thứ này là một món đồ trang sức chứ không phải vật dụng cần thiết. "Ông Thomas, tôi có thể hiểu được tâm trạng cấp bách của ông.

Nhưng ông Wade của hệ thống rạp AMC cũng tỏ ra rất hứng thú với bộ phim này.

Ông ấy cho biết có thể cho phim công chiếu đồng thời tại 500 rạp trên toàn nước Mỹ, nếu thành tích phòng vé tốt, số lượng rạp chiếu này còn có thể tăng thêm...

Dựa trên kinh nghiệm hợp tác tốt đẹp trước đây, tôi nghiêng về việc giao bộ phim cho hệ thống rạp Liên Nghệ mà ông Thomas đại diện, nhưng điều kiện mà AMC đưa ra rất hậu hĩnh, nên bây giờ tôi cảm thấy rất khó xử." Thomas đẩy gọng kính: "Ông Trâu, AMC quả

thực có ưu thế hơn Liên Nghệ về số lượng rạp, nhưng chúng tôi lại có thực lực mạnh hơn trong lĩnh vực quan hệ truyền thông.

Đối với khán giả Mỹ, cách duy nhất để thu hút họ đến rạp xem một bộ phim nhập khẩu là thông qua quảng bá truyền thông, điều này cực kỳ quan trọng trong giai đoạn đầu trước khi phim ra mắt.

Trước tiên là tạo dựng danh tiếng cho bộ phim, đợi đến khi thành tích phòng vé có khởi sắc, tôi sẽ thuyết phục công ty mở rộng quy mô chiếu." Trâu Văn Hoài không trả lời, hai hàng lông mày rậm nhíu lại thành một chữ "xuyên" không ngừng rung động, rõ nét như dao khắc. "Lời hứa miệng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Ông Thomas nên cho chúng tôi một lời hứa hẹn rõ ràng, có thể viết vào điều khoản hợp đồng.

Ví dụ như để mở rộng quy mô chiếu thì phòng vé cần đạt bao nhiêu, thời gian chiếu là bao lâu." Lâm Hựu Luân ngồi trên ghế sofa, lưng, đầu và hai tay đều thoải mái tựa vào các bộ phận của ghế, vắt chéo chân, thích thú nhìn Thomas đang ra vẻ nghiêm túc.

Lúc này Thomas mới thực sự chú ý đến người thanh niên đang ngồi trên ghế sofa.

Ông ta đẩy kính lên, nhìn rõ dung mạo của đối phương, chỉ cảm thấy rất xa lạ.

Trâu Văn Hoài giới thiệu với Thomas: "Vị này là biên kịch của《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, anh Lâm Hựu Luân, đồng thời cũng là giám chế của bộ phim." "《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 cũng là tác phẩm của anh Lâm?" Nghe đến tên Lâm Hựu Luân, Thomas lập tức hứng thú.

Năm xưa khi Gia Hòa giới thiệu 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 cho ông, ông đã cảm thấy biên kịch của bộ phim này rất am hiểu điện ảnh

Hollywood, cứ như thể là một "người nhà" đã ngâm mình ở Hollywood nhiều năm.

Còn lần này, 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 hoàn toàn sử dụng phương thức kể chuyện quen thuộc của Hollywood để xây dựng nội dung, nếu không cho ông biết tác giả là ai, ông thậm chí còn nghi ngờ đây là câu chuyện do một người Mỹ viết ra. "Nói vậy ông Thomas chính là ông già người Mỹ cố chấp đã từ chối đưa 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 đến Hollywood?" Thomas không ngờ Lâm Hựu Luân lại nói thẳng như vậy, đành phải dùng hành động uống nước để che giấu sự lúng túng của mình.

Ngẩng đầu lên thấy ánh mắt Lâm Hựu Luân vẫn đang dán chặt vào mình, ông đành giải thích: "Xin thứ lỗi cho tôi nói thẳng, nội dung câu chuyện của bộ phim đó tuy rất Tây hóa, nhưng phong cách phim lại không hợp khẩu vị của khán giả Mỹ, nên tôi mới đề nghị ông Trâu bán bản quyền chuyển thể cho một công ty Mỹ." Lâm Hựu Luân gật đầu, coi như chấp nhận lời giải thích này, rồi hỏi tiếp: "Vậy ông Thomas đã nghiêm túc xem xét đề nghị của tôi lúc nãy chưa?

Tôi biết việc nhập khẩu phim nước ngoài, hệ thống rạp sẽ phải gánh chịu rủi ro rất lớn, nên chia lợi nhuận phòng vé sẽ là phương thức hợp tác lý tưởng nhất." Thomas không nói gì.

Hợp tác theo doanh thu phòng vé quả thực có thể chia sẻ rủi ro cho rạp chiếu, nhưng tỷ lệ phân chia lại là một vấn đề khó xử. "Nếu ông Thomas có thể đàm phán để có được 500 rạp chiếu đồng thời cho bộ phim này, nếu thành tích phòng vé sau khi công chiếu dưới 10 triệu đô la Mỹ, chúng tôi lấy 30% doanh thu; phòng vé từ 10 triệu đến 50 triệu đô la Mỹ, chúng tôi lấy 28%; phòng vé từ 50 triệu đến 100 triệu đô la Mỹ, chúng tôi lấy 25%; nếu phòng vé vượt quá 100 triệu đô la Mỹ, chúng tôi chỉ lấy 20%." Lâm Hựu Luân đề xuất phương án phân chia cụ thể, Thomas gần như không thể tin vào tai mình.

Ông từng nghe đến điều kiện phòng vé càng cao thì đòi hỏi phân chia càng nhiều, chứ chưa bao giờ nghe đến yêu cầu mà thành tích phòng vé càng tốt thì tỷ lệ chia lợi nhuận lại càng giảm. "Tôi không nghe nhầm chứ?" Ông ta hỏi lại một cách không chắc chắn.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định từ miệng Trâu Văn Hoài, Thomas vui mừng đứng dậy khỏi ghế sofa, hai tay nắm chặt vào nhau, phấn khích nói: "Tôi tin rằng đây là một phương án hợp tác rất có thành ý.

Tôi sẽ dựa vào đây để cố gắng hết sức thuyết phục ban lãnh đạo công ty, nhưng việc này cần một chút thời gian." Trâu Văn Hoài nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Lâm Hựu Luân, rồi nói: "Tôi đã hứa với ông Wade ba ngày sau sẽ trả lời ông ấy.

Trước đó, tôi sẽ luôn chờ tin tốt của ông Thomas." Tiễn Thomas đi, Trâu Văn Hoài có chút lo lắng nói với Lâm Hựu Luân: "Anh có nghĩ Liên Nghệ sẽ cam tâm tình nguyện chấp nhận điều kiện của chúng ta không?" "Chỉ cần doanh thu phòng vé Bắc Mỹ của bộ phim có thể vượt 100 triệu đô la Mỹ, chúng ta ít nhất cũng sẽ có 20 triệu đô la Mỹ vào túi.

Muốn có được lợi nhuận cao hơn thì tất nhiên phải chấp nhận rủi ro cao hơn.

Nếu không áp dụng phương pháp phòng vé càng cao, phân chia càng thấp, người Mỹ sẽ không dốc lòng dốc sức quảng bá bộ phim này.

Việc chúng ta cần làm là gắn kết lợi ích của đối phương với chúng ta, hơn nữa tỷ lệ phân chia 20% đối với một bộ phim nhập khẩu đã là không thấp rồi." AMC ra giá 13 triệu đô la Mỹ mua đứt bản quyền chiếu tại Bắc Mỹ.

Cả Lâm Hựu Luân và Trâu Văn Hoài đều cảm thấy quá thấp,

nhưng những người khác trong công ty Gia Hòa lại không nghĩ vậy. 13 triệu đô la Mỹ quy đổi ra tiền Hong Kong là 100 triệu, không chỉ hoàn toàn thu hồi được vốn đầu tư cho bộ phim này, mà còn có lãi 20 triệu.

So sánh với đó, phương án ăn chia lại tồn tại quá nhiều yếu tố không chắc chắn.

Hollywood mỗi năm sản xuất bao nhiêu bộ phim, mà số phim có doanh thu vượt 100 triệu cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Một bộ phim nhập khẩu muốn đạt được thành tích như vậy lại càng khó hơn.

Trâu Văn Hoài chấp nhận đề nghị của Lâm Hựu Luân, nhưng trong nội bộ Gia Hòa lại phải chịu không ít áp lực.

Màn đêm buông xuống, trong phòng bật đèn sáng.

Bóng nghiêng của Chu Tuệ Mẫn hắt lên chiếc đèn bàn, ánh mắt cô nhìn xuống, hàng mi cong như đôi cánh bướm màu gạo, đậu trên gò má trắng nõn, trông toát lên một vẻ dịu dàng, tĩnh lặng.

Chu Tuệ Mẫn khẽ chau mày, tay cầm một tờ báo, mắt dán vào một bài bình luận phim về 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》: "Lại một bộ phim sáo rỗng lấy tình yêu kiểu Romeo và Juliet làm mồi câu.

Mở đầu là cảnh đấu súng, biến một bộ phim ma ảo thành phim hành động một cách gượng ép.

Dù hiệu ứng kỹ xảo trong phim rất thành công, thậm chí có thể nói là khiến người xem phải trầm trồ, nhưng khi theo dõi bộ phim một cách qua loa, cốt truyện chẳng có gì bất ngờ.

Mang danh phim cương thi, nhưng cảm giác chẳng khác gì phim về con người, chỉ cần đổi hai tộc cương thi thành hai gia tộc đối địch của loài người thì bộ phim vẫn có thể tiếp diễn.

Xem xong phim, ngoài những hiệu ứng kỹ xảo đẹp mắt, thứ duy nhất bạn có thể nhớ được là thân hình gợi cảm và gương mặt xinh đẹp của nữ chính." Đọc những dòng chữ này, Chu Tuệ Mẫn mặt mày buồn rười rượi, không kìm được lẩm bẩm: "Chỉ biết nói mồm, giỏi thì tự mình đi mà quay một bộ xem nào." "Con đang nói chuyện với ai vậy?" Mẹ Chu đẩy cửa phòng, nghi ngờ nhìn vào trong. "Không có ạ, mẹ nghe nhầm phải không?" Chu Tuệ Mẫn lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ vừa rồi mình nói to thế sao?

Mẹ Chu cũng không nghĩ rằng con gái mình lại tự nói chuyện một mình với tờ báo, thấy trong phòng không có ai khác, bà thật sự cho rằng mình đã nghe nhầm. "Vé xem phim con đưa mẹ đều tặng người ta theo lời con rồi, nhưng mẹ nghe con trai thứ hai nhà bác Phúc trên lầu nói, vé này có vẻ đắt lắm.

Con xin của A Luân nhiều vé như vậy không hay lắm đâu?" Những vé xem phim này đều là do Chu Tuệ Mẫn tự mua, nhưng cô không dám nói sự thật cho mẹ biết, đành nói là xin của Lâm Hựu Luân.

Ban đầu mẹ Chu cũng không để tâm, sau này nghe nói vé khá đắt, liền cảm thấy việc làm của Chu Tuệ Mẫn có chút không ổn.

Chương 102

Chu Tuệ Mẫn không nói gì, mẹ Chu cằn nhằn cô vài câu rồi đẩy cửa ra ngoài.

Chu Tuệ Mẫn đóng cửa lại, nhưng lại cầm tờ báo lên xem lần nữa, cuối cùng khẽ thở dài.

Cô không nghĩ ra được cách nào để giúp Lâm Hựu Luân, chỉ đành lặng lẽ mua một trăm vé, tặng một ít cho đồng nghiệp trong công ty, số còn lại đều mang về nhà tặng cho hàng xóm xung quanh.

Tiếng chuông cửa "đinh đông" cắt ngang dòng suy nghĩ của Chu Tuệ Mẫn, cô đặt tờ báo xuống, xỏ dép lê vừa đi đến cửa phòng thì nghe thấy giọng nói vui mừng của mẹ. "A Luân đến rồi, sao không gọi điện trước, ăn cơm chưa cháu?" Mẹ Chu nhiệt tình mời Lâm Hựu Luân vào nhà, kéo anh hỏi han ân cần.

Lâm Hựu Luân đặt hộp quà trên tay xuống, mắt nhìn về phía phòng của Chu Tuệ Mẫn, "Em Mẫn không có nhà ạ?" "Lúc nãy mẹ vừa vào phòng nói chuyện với nó, không lẽ ngủ rồi à?" Mẹ Chu bảo Lâm Hựu Luân ngồi trước, bà vào gọi Chu Tuệ Mẫn ra.

Lâm Hựu Luân vội vàng ngăn bà lại, "Dì ơi, em Mẫn ngủ rồi thì thôi ạ, dạo này em ấy đóng phim truyền hình vất vả lắm, cứ để em ấy nghỉ ngơi cho khỏe." Chu Tuệ Mẫn vẫn luôn nấp sau cửa nghe lén, nghe Lâm Hựu Luân định đi, trong lòng sốt ruột liền đẩy cửa ra.

Nghe tiếng cửa, Lâm Hựu Luân quay đầu lại, chỉ thấy Chu Tuệ Mẫn mặc một chiếc váy ngủ màu hồng đứng ở cửa phòng, đôi mắt to long lanh ngấn nước đang nhìn anh chăm chú.

Hai má cô trắng hồng, mịn màng như ngọc, làn da trên cổ non nớt đến mức có thể véo ra nước, Lâm Hựu Luân nhất thời ngây người ra

nhìn. "Con bé này, mau vào mặc quần áo vào đi, trời lạnh dễ cảm lắm đấy." Được mẹ nhắc nhở, Chu Tuệ Mẫn mới nhớ ra mình mặc như thế này ra ngoài không thích hợp lắm, mặt cô lập tức đỏ bừng, như một chú nai con hoảng hốt chạy về phòng, đóng sầm cửa lại. "Con bé này, lớn rồi mà chẳng làm người ta bớt lo." Mẹ Chu cằn nhằn hai câu, dúi một quả táo đã gọt vỏ vào tay Lâm Hựu Luân.

Cảnh tượng vừa rồi quá ngượng ngùng, Chu Tuệ Mẫn thay quần áo xong, lề mề trong phòng một lúc lâu mới do dự bước ra. "Mẹ vào bếp xem nước sôi chưa, hai đứa cứ từ từ nói chuyện nhé." Mẹ Chu kiếm cớ rời đi, trong phòng khách chỉ còn lại Chu Tuệ Mẫn và Lâm Hựu Luân.

Chu Tuệ Mẫn cúi đầu, hai má nóng ran, mí mắt cũng không dám ngẩng lên.

Lâm Hựu Luân hắng giọng, "Anh nghe nói em đã mua rất nhiều vé xem phim tặng người khác, có phần của anh không?" Chu Tuệ Mẫn kinh ngạc đến suýt làm rơi tách trà, lắp bắp nói: "Anh... anh biết cả rồi à?" Đôi mắt sáng rực của Lâm Hựu Luân như hai tấm gương trong vắt, dường như có thể soi thấu tận đáy lòng người khác. "Anh bị một cô ngốc nào đó làm cho cảm động đến ngây người, lại sợ em ấy tiếp tục làm chuyện ngốc nghếch, nên đành phải chạy đến xem sao." Chu Tuệ Mẫn bị nói đến mức có chút ngượng ngùng, gò má bỗng đỏ bừng lên, vội vàng chối: "Em chỉ mua vé tặng mọi người thôi, chứ có phải để giúp anh đâu." "Em có nghe thấy tiếng gì không?" Chu Tuệ Mẫn ngơ ngác ngẩng đầu, không hiểu tại sao Lâm Hựu Luân lại đột nhiên hỏi vậy.

Trong phòng khách ngoài hai người họ ra thì chẳng có ai khác, làm sao có tiếng động gì được.

Lâm Hựu Luân chỉ tay vào ngực mình, "Không tin em lại đây mà

nghe, là tiếng con tim tan nát đó!" Chu Tuệ Mẫn ngẩn ra một lúc, rồi mới nhận ra Lâm Hựu Luân đang đùa với mình, vừa xấu hổ vừa tức giận, cô vớ lấy một chiếc gối ôm định đánh anh. "Thôi thôi, anh đầu hàng!" Lâm Hựu Luân giơ hai tay lên, miệng vẫn đang nhai nửa quả táo còn dang dở.

Chu Tuệ Mẫn hậm hực nói: "Người ta đang lo cho anh, anh còn có tâm trạng đùa cợt ở đây." Lâm Hựu Luân nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của Chu Tuệ Mẫn, cũng không giải thích gì, chỉ áy náy siết chặt tay cô.

Chu Tuệ Mẫn có thể cảm nhận được một luồng hơi ấm từ lòng bàn tay truyền đến trái tim.

Đám mây u ám tích tụ trong lòng cô bấy lâu nay dường như bỗng chốc tan biến, sâu trong nội tâm dâng lên một niềm vui sướng và phấn khích không thể kìm nén.

Một lúc sau, Chu Tuệ Mẫn mới dè dặt hỏi: "Doanh thu phòng vé của bộ phim đó thật sự không sao chứ ạ?" "Em không có lòng tin vào anh đến thế à?

Theo thống kê mới nhất, doanh thu phòng vé của bộ phim này vừa đột phá 60 triệu, với đà này, lúc ngừng chiếu có thể sẽ vượt qua 70 triệu." Vừa nghe được tin này, Chu Tuệ Mẫn kinh ngạc đến tròn mắt, há hốc miệng, ngây người ngẩng đầu, hồi lâu không cử động.

Doanh thu 60 triệu, đó là một con số khủng khiếp đến mức nào? "Thật ra cũng không khoa trương như em nghĩ đâu, vì giá vé của bộ phim này đã tăng gấp đôi, nếu tính theo giá vé thông thường thì cũng chỉ là 30 triệu, số lượng người xem không phá kỷ lục, hay nói đúng hơn là vì giá vé, nên số người đến rạp xem phim này không thể nhiều hơn 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 được." Lâm Hựu Luân nói thì nói vậy, nhưng ngày hôm sau khi Gia Hòa công bố tin tức này, cả Hồng Kông

đều chấn động.

Kỷ lục doanh thu phòng vé cao nhất từ trước đến nay của Hồng Kông lại một lần nữa bị phá vỡ, hơn nữa còn tăng vọt thêm 20 triệu.

Mọi người chỉ chăm chăm vào thành tích 60 triệu, còn việc giá vé tăng gấp đôi lại trở thành yếu tố không quan trọng.

Trong môi trường cạnh tranh khốc liệt của thị trường điện ảnh Hồng Kông, việc tăng giá vé đồng nghĩa với việc mất đi khán giả, các cụm rạp không dám làm vậy, công ty điện ảnh cũng không gánh nổi rủi ro này. 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 có thể đi ngược dòng trong hoàn cảnh như vậy, đạt được thành tích 60 triệu, những bộ phim khác ngay cả tư cách ghen tị cũng không có, chỉ có thể ngước nhìn. "Trước đó thì bảo đây là một bộ phim nhàm chán, giờ thành tích phòng vé vừa ra, lại nói bộ phim này là cột mốc của điện ảnh Hồng Kông, đám truyền thông này đúng là không ngại tự vả vào mặt mình!" Khâu Thục Trân mặc váy ngắn, ngồi khoanh chân trên sofa, tay cầm một tờ báo, miệng lẩm bẩm.

Vương Tổ Hiền đang ôm một chiếc gối tựa xem TV bên cạnh, nghe vậy liền hứng thú, tò mò ghé đầu qua xem.

Khâu Thục Trân lại gập tờ báo lại, cố tình không cho cô xem.

Vương Tổ Hiền giơ nanh múa vuốt đe dọa: "Cậu đưa tớ xem mau, không đưa là tớ giật đấy!" Khâu Thục Trân cầm tờ báo trên tay, cười khanh khách: "Không đưa, cậu lại đây mà giật này!" Vương Tổ Hiền lao tới, Khâu Thục Trân né không kịp, liền bị cô đè ngã xuống sofa.

Vương Tổ Hiền thuận thế ngồi lên người Khâu Thục Trân, tay chống lên ngực cô, phấn khích giật lấy tờ báo.

Khâu Thục Trân giãy giụa một hồi, tờ báo liền bị Vương Tổ Hiền đoạt mất.

Vương Tổ Hiền cũng không khách khí, cứ thế coi Khâu Thục Trân như "đệm thịt" ngồi bên dưới, mở tờ báo ra đọc. "Doanh thu phòng vé 60 triệu không thể làm tôi thỏa mãn, tôi cảm thấy bộ phim này còn có thể tạo ra kỷ lục cao hơn nữa." Vương Tổ Hiền nhái lại giọng điệu của Lâm Hựu Luân trong một cuộc phỏng vấn, bĩu môi nói: "Gã này lần nào cũng may mắn như vậy, thật muốn thấy bộ dạng xui xẻo của hắn một lần!" "Bây giờ thì tỏ vẻ không quan tâm, nhưng lúc trước là ai đã gọi điện cho bạn bè ở Đài Loan, nhờ vả họ nhất định phải đi xem phim này, còn kêu họ vận động mọi người xung quanh đi xem nữa?" Khâu Thục Trân chống khuỷu tay lên sofa, nhổm người dậy, cố ý vạch trần ai đó. "Cô nhóc này, có phải lại ngứa đòn rồi không?" Vương Tổ Hiền ngồi trên người Khâu Thục Trân vung nắm đấm, ra vẻ muốn "dạy dỗ" cô.

Khâu Thục Trân đưa tay ra cù vào nách Vương Tổ Hiền, Vương Tổ Hiền vội vàng ngăn lại, hai cô gái nô đùa ầm ĩ trên sofa, đúng lúc này chuông cửa đột nhiên vang lên.

Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân ngừng đùa giỡn, nhìn nhau, đều thấy được vẻ nghi hoặc trong mắt đối phương.

Vương Tổ Hiền bò dậy khỏi người Khâu Thục Trân ngồi sang một bên, lại bảo Khâu Thục Trân đi mở cửa.

Khâu Thục Trân vẫn chưa hoàn hồn sau trận đùa giỡn vừa rồi, tay chống nửa người dậy, bộ ngực đầy đặn phập phồng, "Đây là nhà cậu, tại sao tớ phải đi mở cửa?" "Bởi vì đây là nhà tớ, nên cậu phải nghe lời tớ!" Vương Tổ Hiền nói một cách ngang ngược.

Khâu Thục Trân bĩu môi, "Lỡ như là anh ta đến thì sao?" Vương Tổ Hiền nghĩ lại cũng thấy có khả năng này, vội cúi đầu tìm dép, đổi ý muốn tự mình đi mở cửa.

Khâu Thục Trân lại cứ thích đối đầu với Vương Tổ Hiền, cũng

vội ngồi dậy đi dép, hai người một trước một sau chạy ra cửa.

Vương Tổ Hiền giành mở cửa, một bó hồng rực rỡ không báo trước thò vào qua khe cửa vừa mở. --- "Nghe nói dạo này rạp chiếu phim đang có một bộ phim rất ngầu, hình như là của người châu Âu quay thì phải?" Chiếc ô tô màu đỏ lao vun vút, tiếng nhạc chát chúa từ dàn âm thanh thậm chí còn át cả tiếng gầm của động cơ, người đàn ông da trắng phải gân cổ lên nói to mới đảm bảo được người bạn ngồi ở ghế phụ có thể nghe thấy.

Người bạn bỏ kính râm xuống, "Đúng là có một bộ phim như vậy, bạn bè tôi đều xem cả rồi, là câu chuyện về cương thi phương Đông, nhưng ai cũng nói nó giống phim ma cà rồng hơn." Chiếc xe dừng lại ở một ngã tư đèn đỏ, người đàn ông da trắng gõ nhẹ ngón tay lên vô lăng, "Nghe có vẻ hay đấy, hay chúng ta cũng đi xem thử?" "Trong phim có rất nhiều câu thoại ngớ ngẩn nhất năm nay." Ở ghế sau, bạn gái của người đàn ông da trắng đột nhiên xen vào một câu. "Im miệng!" Người đàn ông da trắng rất ghét bạn gái phản bác ý kiến của mình trước mặt bạn bè. "Trên tạp chí nói vậy mà." Bạn gái anh ta giơ cuốn tạp chí trong tay lên. "Vậy thì cho tạp chí đi chết đi!

Tôi quyết định, hôm nay chúng ta sẽ đi xem bộ phim này!" Người bạn tỏ vẻ đồng tình, "Tại sao không chứ?" "Nhưng đó là phim hạng B, còn Kate thì sao?" Cô bạn gái chỉ vào cô bé bên cạnh đang say sưa liếm que kem. "Không sao, chúng ta đến thị trấn Winnie, rạp chiếu phim ở đó có các cơ sở giải trí đi kèm, chúng ta có thể tìm được chỗ thích hợp để gửi Kate." Người đàn ông da trắng nhanh chóng nghĩ ra một ý.

Các rạp chiếu phim ở Mỹ phần lớn nằm ở các thị trấn nhỏ giữa các thành phố, ngoài bãi đậu xe khổng lồ, còn được trang bị đầy đủ các cơ sở dịch vụ thương mại.

Một gia đình chỉ cần lái xe đến rạp là có thể thỏa mãn nhu cầu giải trí cả ngày.

Ở đất nước "trên những bánh xe" này, khoảng cách đã bị chinh phục bởi bánh xe, những rạp chiếu phim nằm ở các thị trấn nhỏ, nối liền thành một mạng lưới tỏa ra, cộng với hệ thống đường cao tốc thông suốt, không lo không thu hút được người xem.

Doanh thu phòng vé ở các khu vực phi đô thị rộng lớn của Mỹ luôn là một con số không thể xem thường, và hơn 70% các rạp chiếu phim đa phòng của Liên Nghệ đều phân bố ở những thị trấn nhỏ này.

Chương 103

Người đàn ông da trắng lái xe đến thị trấn Winnie mà anh ta nói, lúc đi mua vé mới phát hiện 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 đang hot đến mức nào, họ đến không phải là muộn, nhưng vé đã bán hết chỉ còn lại suất chiếu nửa đêm. "Chết tiệt, các người không thể mở thêm hai phòng chiếu nữa à?" Người đàn ông da trắng mua vé xong, tức giận phàn nàn.

Nhân viên bán vé rất kiên nhẫn giải thích: "Xin lỗi thưa ngài, việc mở thêm suất chiếu không phải do chúng tôi quyết định, giám đốc rạp đang xin phép trụ sở chính, chúng tôi sẽ giải quyết vấn đề này sớm nhất có thể.

Chúng tôi rất xin lỗi vì đã gây ra phiền phức cho ngài." --- "Tôi không muốn nghe xin lỗi, tại sao các người không dự đoán đầy đủ về tiềm năng phòng vé của bộ phim này?

Bởi vì đây là một bộ phim phương Đông, khán giả chỉ thích xem Lý Tiểu Long?

Đây là lý do chó má gì vậy!" Tại trụ sở chính của công ty Liên Nghệ, tổng tài Nặc Đốn đang gào thét vào điện thoại, "Từ khi bộ phim này công chiếu, trụ sở chính đã nhận được hàng trăm cuộc gọi khiếu nại và hàng chục cuộc gọi từ các giám đốc rạp, đều yêu cầu chúng ta tăng suất chiếu của bộ phim này, tôi muốn hỏi người của bộ phận thị trường các người đều ăn shit cả à?

Tình huống này tôi không hy vọng có lần thứ hai, nếu không thì các người cút hết cho tôi!" Nặc Đốn cúp điện thoại, hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén cảm xúc tức giận, thay một vẻ mặt hòa nhã, quay người nói với Thác Mã Tư đang ngồi trên sofa uống cà phê: "Anh

đã quen với múi giờ chưa?" "May mà có cà phê!" Thác Mã Tư bị trụ sở chính triệu tập khẩn cấp về Mỹ, sau một chuyến đi dài, khuôn mặt không giấu được vẻ mệt mỏi, nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời. "Quán quân phòng vé tuần ở Bắc Mỹ lại là một bộ phim Hồng Kông, chuyện này đã bao nhiêu năm rồi chưa xảy ra nhỉ?" Nặc Đốn lộ vẻ hồi tưởng.

Thác Mã Tư đã chuẩn bị sẵn lời lẽ, lúc này mới từ tốn trả lời: "Thực tế, tình huống này là lần đầu tiên xuất hiện ở Mỹ, ngay cả phim kung fu của Lý Tiểu Long năm đó cũng không được chào đón đến vậy." Phim của Lý Tiểu Long đã tạo ra một lượng fan trung thành với phim kung fu ở Mỹ, và tầm ảnh hưởng của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 tuy không thể vượt qua về chiều sâu, nhưng về độ rộng thì đã vượt qua người tiền nhiệm. "Được chào đón?" Nặc Đốn cười khổ lắc đầu, "Các tờ báo chính thống của Mỹ đều đánh giá không cao bộ phim này, đối với một bộ phim nước ngoài không có tên tuổi thì đây gần như là một đòn chí mạng.

Bộ phim này thành công như vậy, theo tôi thấy quả là một kỳ tích." "Tôi còn tưởng đây là thành quả từ việc quan hệ công chúng của công ty." Lời nói này của Thác Mã Tư khiến Nặc Đốn có chút khó xử.

Nội bộ Liên Nghệ vẫn luôn có tranh cãi về việc có nên triển khai quan hệ công chúng cho bộ phim này hay không, chưa thảo luận ra kết quả thì phim đã được rất nhiều khán giả biết đến, còn giới truyền thông và các nhà phê bình cũng bắt đầu chú ý.

Bộ phim này không đi theo lối mòn của các phim nhập khẩu bị truyền thông đánh giá thấp rồi doanh thu thảm hại, ngược lại nó kế thừa truyền thống của phim thương mại Mỹ chính hiệu, truyền thông và các nhà phê bình càng đánh giá thấp, khán giả xem phim càng đông. "Đây là số liệu thống kê phòng vé vừa nhận được hôm qua!" Nặc Đốn đưa một bản fax cho Thác Mã Tư, con số "5816" được khoanh một vòng đỏ nổi bật. "Chưa đến hai tuần mà?" Thác Mã Tư kinh ngạc

trước thành tích 58 triệu đô la Mỹ sau 10 ngày công chiếu của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》. "Anh xem cái này nữa đi!" Nặc Đốn lại đưa qua một biểu đồ, trên đó hiển thị mức tăng trưởng phòng vé so với cùng kỳ trong 5 ngày gần nhất.

Nhìn đường cong ngày càng dốc đứng trên biểu đồ, Thác Mã Tư nhận ra rằng sự bùng nổ phòng vé của bộ phim này mới chỉ bắt đầu. "Chúng ta đã mở rộng hệ thống rạp chiếu phim này lên 1000 rạp, nhưng theo phản ứng thị trường hiện tại, vẫn có chút cung không đủ cầu." Nặc Đốn nhìn Thác Mã Tư với vẻ mặt nghiêm túc, "Đây là một trong những lý do trụ sở chính triệu tập khẩn cấp anh về.

Theo hợp đồng chúng ta đã ký với công ty Hồng Kông kia, trong khoảng doanh thu từ 50 triệu đến 100 triệu đô la, chúng ta phải trả cho họ 25% tiền chia.

Bây giờ báo cáo phân tích của bộ phận thị trường cho thấy, doanh thu của bộ phim này ít nhất có thể đạt trên 80 triệu đô la, đây còn là ước tính rất thận trọng.

Vậy, anh hiểu ý tôi chứ?" Thác Mã Tư gật đầu.

Nếu doanh thu của bộ phim này dừng ở mức khoảng 90 triệu đô la, Liên Nghệ sẽ phải trả thêm cho Gia Hòa ít nhất 3 triệu đô la tiền hoa hồng, nhưng nếu doanh thu vượt 100 triệu, tỷ lệ chia lợi nhuận giảm xuống 20%, Liên Nghệ có thể tiết kiệm được một khoản tiền lớn. "Ít nhất phải có 1500 rạp chiếu phim đồng thời công chiếu bộ phim này, mới phù hợp nhất với lợi ích của chúng ta." Thác Mã Tư lập tức đề nghị.

Có được sự ủng hộ của Thác Mã Tư, Nặc Đốn càng tự tin hơn trong việc yêu cầu hội đồng quản trị thông qua quyết nghị này, điều này khiến tâm trạng ông ta tốt lên rất nhiều. "Công việc ở Hồng Kông thế nào?" "Rất vui vẻ, một thời gian nữa tôi định đón cả Jenny qua."

"Jenny có một người chồng thật đáng ngưỡng mộ!" Nặc Đốn gật đầu, "Vậy là anh định ở lại Hồng Kông lâu dài?" "Nếu công ty không có sắp xếp mới cho chức vụ của tôi, tôi nghĩ là vậy." "Một thời gian nữa công ty có thể sẽ thành lập một khu vực Đại Việt, tôi định đề cử với công ty để anh đảm nhận vị trí phụ trách khu vực này." Nặc Đốn cười nói với Thác Mã Tư: "Sự thay đổi như vậy, chắc anh sẽ không từ chối chứ?" Trong cuộc cạnh tranh giữa các hệ thống rạp lớn của Mỹ, Liên Nghệ vẫn luôn không có ưu thế nổi bật.

Lần này, doanh thu bùng nổ của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 tại khu vực Bắc Mỹ đã kích thích các lãnh đạo cấp cao của Liên Nghệ.

Họ cho rằng phim nhập khẩu nhờ nội dung mới lạ và văn hóa dị vực, có thể tạo ra một sức hấp dẫn đặc biệt đối với khán giả.

Nếu có thể biến phim nhập khẩu thành một nét đặc sắc của hệ thống rạp Liên Nghệ, họ có thể giành được nhiều ưu thế hơn trong cạnh tranh.

Liên Nghệ lần này triệu tập Thác Mã Tư về, còn có một nguyên nhân quan trọng nữa là muốn thông qua anh để tăng cường hợp tác với các công ty điện ảnh Hồng Kông. "Anh có suy nghĩ gì về ngành công nghiệp điện ảnh Hồng Kông?" "Nếu là trước đây, tôi nhất định sẽ nói với ông, phim Hồng Kông chỉ có thể thỏa mãn khẩu vị của một bộ phận rất nhỏ khán giả Mỹ, nhưng bây giờ tôi tuyệt đối sẽ không nói như vậy nữa.

Tôi từng gặp biên kịch của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, sự hiểu biết của anh ta về điện ảnh và khán giả Mỹ thậm chí còn vượt qua rất nhiều đồng nghiệp của chúng ta trong nước.

Thực tế đã chứng minh, chỉ cần lựa chọn đúng thể loại và đề tài, phim Hồng Kông cũng có thể hoàn toàn thỏa mãn nhu cầu xem phim của khán giả Mỹ." Lời của Thác Mã Tư khiến Nặc Đốn cảm thấy khó

hiểu, "Tôi nhớ trước đây anh từng nói với tôi, phim Hồng Kông bị hạn chế bởi thị trường, bản thân lại cách ly với văn hóa bản địa, triển vọng phát triển không được đánh giá cao." "Vậy thì bây giờ tôi phải rút lại lời nói đó.

Ông còn nhớ anh Lâm mà tôi vừa nhắc đến không?

Tôi cảm thấy anh ta đã bắt đầu tìm tòi một con đường phát triển quốc tế hóa hoàn toàn mới cho điện ảnh Hồng Kông.

Trong 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, vừa có các yếu tố hành động, đấu súng thường thấy ở Hồng Kông, lại có hiệu ứng kỹ xảo máy tính theo kiểu phương Tây, hơn nữa cốt truyện áp dụng một khung tự sự quốc tế hóa, nếu đổi chủng tộc cương thi trong phim thành ma cà rồng và người sói của phương Tây, cốt truyện vẫn có thể diễn ra một cách trôi chảy.

Điều này giúp bộ phim có khả năng thích ứng rất mạnh ở các vùng văn hóa khác nhau.

Nếu anh Lâm này có thể duy trì được tầm ảnh hưởng như vậy đối với điện ảnh Hồng Kông, sự phát triển trong tương lai của phim Hồng Kông rất đáng mong đợi." Nặc Đốn bị kết luận của Thác Mã Tư làm cho kinh ngạc, ngập ngừng hỏi: "Anh cho rằng điện ảnh Hồng Kông có khả năng vượt qua Hollywood?" "Ông đừng quên, thị trường châu Âu và đại lục lớn đến mức nào.

Nếu điện ảnh Hồng Kông đứng vững trên trường quốc tế, lại dựa vào thị trường châu Âu và đại lục, việc vượt qua Hollywood cũng không phải là không có khả năng.

Dĩ nhiên bây giờ nói những điều này còn quá sớm, thị trường châu Âu và đại lục muốn khai thác hoàn toàn không biết phải đợi đến bao giờ, cộng thêm những hạn chế về chính trị, văn hóa, trong vòng hai mươi năm, sự trỗi dậy của điện ảnh Hồng Kông về cơ bản sẽ không

lay chuyển được địa vị của Hollywood, đây chính là không gian để chúng ta hợp tác." Nặc Đốn lo lắng việc Liên Nghệ nhập khẩu ồ ạt phim Hồng Kông sẽ bị dư luận trong nước công kích, thậm chí là áp lực từ phía chính quyền.

Câu trả lời của Thác Mã Tư đã xóa tan nỗi lo cuối cùng trong lòng ông ta. --- "Doanh thu Bắc Mỹ phá 100 triệu?" Vương Tinh kinh ngạc đến há hốc mồm, mắt trừng lớn như quả óc chó, một lúc lâu sau mới mấp máy đôi môi khô khốc nói: "Anh nói là đô la Hồng Kông à?" Lâm Hựu Luân bực mình lườm hắn một cái: "Nói nhảm, tôi nói là đô la Mỹ!" Tròng mắt Vương Tinh suýt nữa thì lồi ra khỏi hốc mắt. 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 ở Hồng Kông vừa đột phá mốc 70 triệu, bên kia lại truyền đến tin doanh thu Bắc Mỹ phá 100 triệu, giới điện ảnh Hồng Kông không biết sẽ nổi sóng gió lớn đến mức nào.

Hắn bắt đầu bẻ ngón tay tính toán, 120 triệu đô la Mỹ, Lâm Hựu Luân có thể nhận được 10%, quy đổi ra đô la Hồng Kông cũng gần 100 triệu.

Tuy Gia Hòa chưa chính thức công bố số liệu doanh thu, nhưng Vương Tinh đã biết trước từ Lâm Hựu Luân, doanh thu từ việc bán bản quyền của bộ phim này ở Đài Loan, Nhật Bản, Hàn Quốc và Đông Nam Á cộng lại cũng gần 600 triệu đô la Hồng Kông.

Đặc biệt là ở Nhật Bản, hiệu ứng kỹ xảo xuất sắc của bộ phim đã khiến người hâm mộ điện ảnh Nhật Bản hết lời khen ngợi.

Dưới đủ loại lời khen và danh tiếng, 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 trực tiếp leo lên ngôi quán quân phòng vé năm, trở thành bộ phim Hồng Kông ăn khách nhất trong lịch sử Nhật Bản, kéo theo nữ chính Chung Sở Hồng cũng trở thành nữ diễn viên nước ngoài được yêu thích nhất trong lòng người hâm mộ Nhật Bản.

Đầu tư 30 triệu, thu về 180 triệu đô la Hồng Kông, không ít công

ty điện ảnh gộp tất cả phim đã quay lại cũng không kiếm được nhiều tiền bằng một bộ phim của Lâm Hựu Luân.

Chuyện này mà truyền ra ngoài, không biết các ông chủ của những công ty điện ảnh kia sẽ nghĩ gì.

Vì chênh lệch quá lớn, trong lòng Vương Tinh ngay cả ý nghĩ ghen tị cũng không có, lập tức nghĩ đến một chuyện khác. "Có số tiền này rồi, anh tranh giành cụm rạp Thiệu thị với Phan Địch Sinh sẽ càng có thêm tự tin!" Lâm Hựu Luân không đáp lời, lại hỏi một chuyện khác. "《Đổ Thánh》 quay đến đâu rồi?" "Quay xong từ hai tuần trước rồi, nhưng doanh thu của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 mạnh quá, Thiệu thị lo 《Đổ Thánh》 sẽ bị ảnh hưởng, nên phải đợi 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 ngừng chiếu thì 《Đổ Thánh》 mới ra rạp." Vương Tinh khẽ thở dài, "Thật ra phim hài còn đỡ, anh không thấy phim cương thi bây giờ sao, trước đây hot đến thế, bao nhiêu công ty điện ảnh chạy theo trào lưu, giờ thì hay rồi, 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 vừa ra mắt, loại phim cương thi kiểu cũ không còn ai xem nữa.

Những phim cương thi mà tôi biết không có bộ nào kiếm được tiền, các công ty đầu tư vào đó lỗ nặng rồi." Chạy theo trào lưu là một khối u ác tính của điện ảnh Hồng Kông, Lâm Hựu Luân hoàn toàn không có chút đồng cảm nào với những công ty điện ảnh bị lỗ lần này.

Ngược lại, anh cảm thấy đây là một chuyện tốt, chỉ khi ngưỡng cửa sản xuất phim được nâng cao, những bộ phim kém chất lượng mới không tràn lan như rác.

Đang nói chuyện thu mua cụm rạp Thiệu thị, Lâm Hựu Luân đột nhiên hỏi một câu, "Lần trước tôi bảo anh chuẩn bị một nghìn vạn, gom đủ chưa?" Vương Tinh mặt mày mờ mịt, Lâm Hựu Luân nhìn bộ dạng này của hắn, liền biết hắn đã sớm quên mất chuyện này, bèn nhắc nhở: "Năm ngoái lúc chuyển nhà, ở trên sân thượng nhà tôi..."

"Tôi nhớ ra rồi, anh nói anh muốn làm một chuyện lớn!" Vương Tinh vỗ đầu một cái, thầm nghĩ sao mình lại quên mất chuyện này, nghe ý của Lâm Hựu Luân, có vẻ như thời cơ làm chuyện lớn đó đã chín muồi. "Số tiền trong tay tôi sẽ đầu tư hết vào đó, anh có thể bỏ ra bao nhiêu thì cứ bỏ, cơ hội kiếm tiền chỉ có trong mấy tháng này, bỏ lỡ không biết phải đợi đến bao giờ mới có cơ hội như vậy nữa." Đôi mắt trên khuôn mặt tròn của Vương Tinh vô cùng lanh lợi, đảo qua đảo lại như bôi dầu, sáng long lanh, nhìn từ xa như hai bóng đèn nhỏ.

Hắn nhoài người về phía trước, nửa thân người gần như bò lên bàn, chỉ dùng tay chống ở mép bàn, "Chuyện làm ăn tốt gì vậy, có thể tiết lộ một chút thông tin được không?" "Đầu cơ ngoại hối!" Nghe ba chữ này, Vương Tinh trong lòng liền do dự.

Đầu cơ ngoại hối rủi ro rất lớn, không biết Lâm Hựu Luân lấy đâu ra sự tự tin như vậy. --- Đồng hồ quả lắc trong phòng khách đã chỉ sang giờ Tý, đèn trong thư phòng vẫn sáng.

Chương 104

Lạc Hữu Mai bưng ly sữa nóng đi vào thư phòng, thấy chồng mình là Lâm Hành Chí không vùi đầu viết lách như mọi khi, mà ngồi bất động như một bức tượng.

Trên bàn làm việc trước mặt ông là một tờ báo, tiêu đề in hai chữ lớn "Minh Báo".

Ở Hồng Kông, hai tờ báo được giới văn hóa, trí thức tôn sùng nhất là《Minh Báo》và《Tín Báo》.

Rất nhiều người biết người sáng lập《Minh Báo》là Kim Dung, còn người sáng lập《Tín Báo》là Lâm Hành Chí thì không nổi tiếng bằng Kim Dung, lại là người kín đáo, nên ngoại giới biết về ông rất ít.

Trên bàn của Lâm Hành Chí có một tờ《Minh Báo》, Lạc Hữu Mai không thấy lạ, vì trước khi thành lập《Tín Báo》, Lâm Hành Chí từng làm việc cho《Minh Báo》một thời gian, và rất được Kim Dung tin tưởng.

Lâm Hành Chí từ Anh du học trở về, Kim Dung liền để ông phụ trách《Minh Báo Vãn Báo》.

Đúng lúc đó là cơn sốt chứng khoán đầu tiên sau chiến tranh ở Hồng Kông, các tờ báo thời đó đều không có trang tài chính.《Minh Báo Vãn Báo》đi một lối riêng, tập trung vào các bài báo tài chính, được đông đảo nhà đầu tư chứng khoán yêu thích, được tôn vinh là "thẩm quyền tài chính".

Sau ba năm làm việc tại《Minh Báo Vãn Báo》, Lâm Hành Chí rời《Minh Báo》, cùng vợ là Lạc Hữu Mai sáng lập《Tín Báo》.

Lâm Hành Chí là một người cuồng công việc điển hình, mỗi ngày

chỉ ngủ bốn tiếng, thường làm việc từ 9 giờ sáng đến tận rạng sáng hôm sau.

Nhờ sự kiên trì bền bỉ đó, 《Tín Báo》 mới vượt qua được giai đoạn khởi nghiệp khó khăn, phát triển đến ngày nay trở thành một tờ báo có ảnh hưởng ở Hồng Kông.

Lạc Hữu Mai đặt ly sữa sang một bên, nhặt chiếc áo khoác trên sofa bên cạnh, khoác lên cho chồng. "Anh mặc ít thế này cẩn thận bị cảm lạnh!" Lâm Hành Chí ngẩng đầu, vỗ vỗ vào tay vợ đặt trên vai mình, "A Mai, em đến xem bài bình luận tài chính này của Lâm Hựu Luân đi." Lạc Hữu Mai nhận lấy tờ báo, nói đùa: "Vị đại tài tử họ Lâm này dạo gần đây không phải đang bận quay phim sao?

Sao lại có hứng viết bình luận nữa vậy?" "Theo tôi thấy, anh ta không chỉ là một tài tử, mà còn là một thần tài!" Lâm Hành Chí cảm khái nói một câu.

Từ khi Lâm Hựu Luân bắt đầu đăng một loạt bài bình luận trên báo, Lâm Hành Chí đã bắt đầu chú ý đến người thanh niên mới nổi ở Hồng Kông này, cũng đã tìm hiểu qua về thân thế của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân bỏ học năm mười bốn tuổi, không có bất kỳ nền tảng giáo dục cao cấp nào.

Đọc qua các bài bình luận thời sự của Lâm Hựu Luân, Lâm Hành Chí cuối cùng cũng tin rằng, trên đời này thật sự có người tự học thành tài.

Lạc Hữu Mai nhanh chóng đọc xong bài bình luận mới nhất của Lâm Hựu Luân đăng trên 《Minh Báo》, nghi ngờ nói: "Dạo gần đây thị trường ngoại hối đúng là có chút biến động, nhưng Mỹ thật sự sẽ liên hợp với các nước khác để đưa ra chính sách can thiệp ngoại hối sao?" Lâm Hành Chí đưa ra một ví dụ: "Năm 77, Bộ trưởng Tài chính của chính phủ Carter là Blumenthal đã lấy thặng dư thương mại của

Nhật Bản và Tây Đức làm lý do, can thiệp bằng lời nói vào thị trường ngoại hối, hy vọng thông qua việc phá giá đồng đô la để kích thích xuất khẩu của Mỹ, giảm thâm hụt thương mại của Mỹ.

Lời nói của ông ta đã khiến các nhà đầu tư điên cuồng bán tháo đô la, đô la giảm giá mạnh so với các đồng tiền của các nước công nghiệp chính.

Sau đó tổng thống Carter phải phát động 'kế hoạch giải cứu đô la', mới tạm thời ổn định được giá đô la." "Từ năm 1980, kinh tế nội địa của Mỹ xuất hiện thâm hụt kép: thâm hụt thương mại và thâm hụt ngân sách chính phủ.

Chính phủ Mỹ chỉ có thể nâng lãi suất cơ bản trong nước để thu hút vốn quốc tế phát triển kinh tế, nhưng lượng lớn vốn nước ngoài đổ vào khiến đô la không ngừng tăng giá, dẫn đến sức cạnh tranh xuất khẩu của Mỹ giảm sút.

Trong tình huống này, Mỹ chắc chắn hy vọng thông qua việc phá giá đô la để tăng sức cạnh tranh xuất khẩu của sản phẩm, nhằm cải thiện tình trạng mất cân bằng thu chi quốc tế của Mỹ.

Chỉ là hành động can thiệp có lớn như Lâm Hựu Luân nói hay không, bây giờ vẫn chưa thể kết luận được." "Vậy là cả tối nay anh đều nghĩ về vấn đề này?" Lạc Hữu Mai không quan tâm lắm đến vấn đề này, điều bà thực sự để ý là áp lực cạnh tranh mà 《Tín Báo》 có thể phải đối mặt sau khi Lâm Hựu Luân gia nhập 《Minh Báo》. "Nếu như bị cậu ta nói trúng thì sao?" Lâm Hành Chí đặt ra một giả thiết như vậy.

Vẻ mặt Lạc Hữu Mai trở nên nghiêm trọng. 《Tín Báo》 đứng vững được nhờ các phân tích tài chính, có thể phát triển lớn mạnh, không thể tách rời khỏi điều kiện lịch sử xã hội của thời kỳ này.

Sau những năm 60, 70, kinh tế xã hội Hồng Kông bắt đầu chuyển

mình sang hiện đại hóa, theo đó cũng sản sinh ra một thế hệ trí thức mới.

Dù là về trình độ học thuật, khí chất hay giá trị quan, họ đều không hợp với tờ 《Minh Báo》 ngày càng bảo thủ, và 《Tín Báo》 tự nhiên trở thành lựa chọn mới của họ.

Hiện tại đã có lời đồn rằng, Kim Dung sẽ chuyển giao 《Minh Báo》 cho Lâm Hựu Luân sau khi ông nghỉ hưu, và việc Lâm Hựu Luân gia nhập 《Minh Báo》 cũng được ngoại giới xem là tín hiệu Kim Dung đang bồi dưỡng người kế nhiệm.

So với một văn nhân phái cũ như Kim Dung, Lâm Hựu Luân rõ ràng mang nhiều khí chất hiện đại hơn. 《Minh Báo》 vào tay anh ta chưa chắc đã mất đi truyền thống cũ, nhưng nhất định sẽ có những thay đổi mới.

Nhìn những thủ đoạn khuấy đảo giới điện ảnh của Lâm Hựu Luân, ai có thể chắc chắn rằng sau khi anh ta nắm quyền 《Minh Báo》, tờ báo này sẽ không trỗi dậy mạnh mẽ?

Đối thủ cạnh tranh chính của 《Minh Báo》 ở Hồng Kông là 《Tinh Đảo Nhật Báo》, nhưng sau khi Lâm Hựu Luân chủ trì 《Minh Báo》, liệu anh ta có thay đổi chiến lược cạnh tranh không?

Liệu có trở thành đối thủ cạnh tranh trực tiếp với 《Tín Báo》 trong mảng tin tức tài chính không?

Những vấn đề này đều khiến Lạc Hữu Mai đau đầu.

Lâm Hựu Luân không biết rằng một bài bình luận của mình lại khiến vợ chồng Lâm Hành Chí có nhiều suy nghĩ đến vậy.

Lợi dụng "Hiệp định Plaza" sắp tới để đầu cơ đồng yên Nhật là chuyện anh đã lên kế hoạch từ lâu.

Đời sau, sau khi "Hiệp định Plaza" được ký kết, trên thị trường

ngoại hối quốc tế xuất hiện làn sóng bán tháo đô la, dẫn đến đô la liên tục giảm giá mạnh.

Đô la so với yên Nhật giảm giá tối đa đến 50%, yên Nhật so với đô la tăng giá gấp đôi.

Lâm Hựu Luân lúc này trong tay có gần 200 triệu đô la Hồng Kông vốn có thể thao tác, cộng thêm Vương Tinh, Chung Sở Hồng cũng đầu tư vào 15 triệu, nếu thao tác tốt, có thể kiếm lời gấp đôi.

Nắm trong tay 400 triệu vốn để tranh giành cụm rạp Thiệu thị với Phan Địch Sinh, cộng thêm một số điều kiện khác, Lâm Hựu Luân có đủ tự tin để thuyết phục Thiệu Dật Phu.

Cuối cùng, 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 đã rời khỏi các rạp chiếu phim ở Hong Kong với doanh thu 72 triệu đô la.

Ở thị trường hải ngoại, nó còn mang về cho Gia Hòa khoản thu nhập hơn 1 tỷ đô la Hong Kong.

Sau khi xem 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, khán giả gần như không còn hứng thú với bất kỳ bộ phim nào khác, khiến thị trường điện ảnh Hong Kong rơi vào một khoảng trống phòng vé kéo dài.

Phải đến đầu năm 1985, ảnh hưởng của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 mới có dấu hiệu lắng xuống, và đây cũng là lúc 《Đổ Thánh》 được công chiếu.

Thiệu thị cũng học theo Gia Hòa, tổ chức một buổi lễ ra mắt hoành tráng.

Mặc dù 《Đổ Thánh》 không gửi đi "anh hùng thiếp" rầm rộ như 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, nhưng thảm đỏ chắc chắn là một bầu trời đầy sao.

Các nghệ sĩ của Thiệu thị đều đến ủng hộ, và đài truyền hình Vô Tuyến lần đầu tiên truyền hình trực tiếp một buổi lễ ra mắt phim.

Ý đồ của Thiệu Nghị Phu rất đơn giản, nếu không thể so sánh về tầm ảnh hưởng thì phải hơn về độ hoành tráng, tóm lại là 《Đổ Thánh》 phải có điểm nào đó vượt qua 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》.

Trong mắt người ngoài, đây là cuộc đối đầu giữa Thiệu thị và Gia Hòa, nhưng đối với Lâm Hựu Luân, nó giống như một cuộc đấu giữa tay trái và tay phải của chính mình.

Ngồi trong chiếc xe Lincoln kéo dài, cả Lâm Hựu Luân và Vương Tinh đều cầm ly rượu.

Điểm khác biệt duy nhất là Vương Tinh ngồi một mình một bên, còn Lâm Hựu Luân thì ngồi cùng Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân ở phía đối diện.

Vương Tinh có chút bất mãn với hành động cố tình tiếp cận Lâm Hựu Luân của Khâu Thục Trân, nhưng không thể trút nỗi ghen tuông và thất vọng lên người Lâm Hựu Luân, đành ngồi một mình uống rượu giải sầu.

Khâu Thục Trân và Vương Tổ Hiền vừa lên xe đã ngồi sát vào nhau, Lâm Hựu Luân cũng không tiện nói gì, chỉ nghĩ bụng sau này sẽ tìm cơ hội giải thích với Vương Tinh sau.

Uống vài ngụm rượu, Vương Tinh biết rằng vẫn còn việc quan trọng hơn trước mắt, liền lấy lại tinh thần hỏi: "Gặp Lục thúc xong, anh thật sự định ngã bài sao?" "Lục thúc chắc vẫn còn kiên nhẫn, chỉ là Phan Địch Sinh đã không đợi được nữa rồi." Rượu vang đỏ khẽ sóng sánh trong ly thủy tinh, mắt Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm vào đó, nhưng đầu óc lại đang nghĩ đến chuyện khác. "Anh ta hẳn là đã biết được qua kênh nào đó rằng tôi đã đổ hết tiền vào thị trường ngoại hối, nên muốn tốc chiến tốc thắng." "Cần tôi làm gì không?" "Tìm cách cầm chân Phan Địch Sinh, để tôi có thể nói riêng vài câu với Lục thúc." —— Hôm nay Chu Tinh Trì vốn không định trả lời phỏng vấn

của phóng viên, nhưng người dẫn chương trình buổi lễ ra mắt này lại là "Phì Phì" Thẩm Điện Hà.

Bà muốn phỏng vấn anh, nên anh đành phải tháo kính râm xuống, nở một nụ cười đặc trưng trước ống kính trực tiếp phía sau lưng bà. "Chào mọi người, tôi là Chu Tinh Trì!" "Tinh Tử, không đúng không đúng, bây giờ phải gọi cậu là Tinh gia rồi.

Chương 105

Nghe nói cát-sê của cậu bây giờ đã tăng lên 2 triệu, có thật không vậy?" Thẩm Điện Hà hỏi với giọng điệu rất khoa trương. "Tinh gia gì chứ, chị Phì đừng trêu chọc một người mới như tôi nữa được không.

Danh tiếng là do khán giả ban tặng, tôi chỉ là một diễn viên, chỉ là may mắn hơn người khác một chút thôi." Chu Tinh Trì tỏ ra rất khiêm tốn. "Tuy tôi không đóng phim, nhưng tôi biết trong giới điện ảnh bây giờ đều nói 'Song Chu nhất Trình'.

Cậu, Phát ca và Thành Long đều là bảo chứng phòng vé.

Thành Long thì dùng võ công, Phát ca thì dựa vào diễn xuất, cậu có bí quyết thành công nào không?" "Có lẽ là tôi giỏi pha trò hơn một chút." Chu Tinh Trì mỉm cười nhìn vào ống kính và nói: "Nếu các bạn sống trong môi trường như tôi, các bạn cũng có thể trở thành Chu Tinh Trì.

Dĩ nhiên, còn cần cả cơ hội nữa.

Đôi khi cơ hội là một thứ rất khó nói, có thể nói là không ai biết khi nào nó sẽ đến, hoặc cái gì mới là cơ hội thực sự, cũng giống như không ai có thể đoán trước được tương lai vậy." Thẩm Điện Hà hỏi tiếp: "Vậy lúc đó cậu đăng ký lớp đào tạo diễn viên của Vô Tuyến có được coi là một cơ hội như vậy không?" "Hồi đó Lương Triều Vỹ rủ tôi đi đăng ký, tôi không biết đó có phải là cơ hội không.

Tôi chỉ biết lúc đó tôi vừa tốt nghiệp trung học, đã tìm rất nhiều việc làm nhưng không có ông chủ nào nhận tôi, nên đành phải chạy đến làm diễn viên." "Vậy cậu cảm thấy cơ hội quan trọng nhất trong đời mình là khi nào?" "Chắc là khoảng thời gian sau khi đóng xong《Bảo bối trí đa tinh》.

Lúc đó tôi bỗng nhiên nổi tiếng, rồi nhận rất nhiều bộ phim không nên nhận, cuối cùng làm hỏng danh tiếng của mình.

Khi ấy tôi rất chán nản, nghĩ rằng cả đời này của mình coi như xong.

Sau đó anh Lâm đã đến tìm tôi một lần, anh ấy rất thất vọng về tôi, nhưng cuối cùng vẫn cho tôi một cơ hội nữa.

Kể từ đó, tôi đã luôn rất nỗ lực, vì tôi không muốn làm anh ấy thất vọng." Sự chân thành trong lời nói của Chu Tinh Trì khiến Thẩm Điện Hà cũng không khỏi xúc động. "Hôm nay anh Lâm cũng sẽ đến, thấy bộ dạng hiện tại của cậu, anh ấy chắc chắn sẽ rất vui." Vừa nói dứt lời trước ống kính máy quay, Thẩm Điện Hà đột nhiên nghe thấy các phóng viên ở phía xa đồng thanh hô lên "Đến rồi", "Đến rồi", tất cả mọi người đều đổ dồn về một hướng.

Chiếc Lincoln kéo dài còn chưa dừng hẳn, hai bên đã bị các phóng viên vây kín.

Vì người quá đông, người phía sau liên tục chen lấn người phía trước, mặt của vài phóng viên đứng đầu bị ép sát vào cửa kính xe, đến nỗi cửa xe cũng không mở ra được, khung cảnh trông rất khoa trương. "Xin mọi người hãy bình tĩnh, đừng chen lấn, từng người một, mọi người đều sẽ có cơ hội đặt câu hỏi!" Lời kêu gọi không có tác dụng, người phụ trách rạp chiếu phim đành phải dẫn theo mười mấy vệ sĩ lao vào đám đông, tốn hết chín trâu hai hổ mới đưa được bốn người Lâm Hựu Luân xuống xe.

Có Lâm Hựu Luân ở phía trước thu hút hỏa lực của phóng viên, Vương Tinh, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đều thuận lợi thoát thân.

Phan Địch Sinh chỉ đến muộn hơn Lâm Hựu Luân vài phút, nhưng so với cảnh Lâm Hựu Luân bị phóng viên vây kín như nêm, phía anh ta

hoàn toàn có thể coi là vắng vẻ, chẳng có phóng viên nào để ý đến sự xuất hiện của anh ta.

Các phóng viên có quá nhiều câu hỏi muốn hỏi Lâm Hựu Luân, tiếc là anh cứ đeo kính râm suốt, không trả lời bất kỳ câu hỏi nào. "Anh Lâm, anh có thể chia sẻ về kế hoạch phim mới sau 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 không?" "Anh Lâm, 《Đổ Thánh》 và 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 đều là tác phẩm của anh, anh hài lòng nhất với bộ nào?" … "Mối tình giữa Phan Địch Sinh và Dương Tử Quỳnh đã tan vỡ, anh Lâm có cân nhắc đóng cặp với cô Dương Tử Quỳnh không?" Nghe thấy câu hỏi này, Lâm Hựu Luân đột nhiên dừng bước, vì anh cảm giác có một ánh mắt từ xa đang nhìn chằm chằm vào mình.

Lâm Hựu Luân đảo mắt, quét nhanh như tia chớp khắp hiện trường, cuối cùng chạm phải ánh mắt sắc lẹm của Phan Địch Sinh.

Ngay lập tức, hai cặp mắt tóe ra những tia lửa tâm lý, trong một khoảnh khắc đã trao đổi ngàn vạn lời.

Hai người nhìn nhau chằm chằm, dường như mỗi người đều muốn khắc ghi khuôn mặt đối phương vào tâm trí, khóa chặt lấy nhau. "Cứ để hắn đắc ý một lúc, chúng ta đi!" Phan Địch Sinh hậm hực buông một câu, gọi Sầm Kiện Huân, vốn định vào trước tìm Thiệu Nghị Phu đàm phán, không ngờ giữa đường lại bị Vương Tinh chặn lại. "Đây không phải là anh Phan sao?

Không ngờ lại gặp được anh ở đây, thật là trùng hợp quá." Ánh mắt Phan Địch Sinh có chút kỳ lạ, trong lòng không đoán được ý đồ của gã mập này, liền giả vờ đối phó: "Đạo diễn Vương có chuyện gì sao?" "Thật ra cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là gặp được anh Phan, lòng sinh ngưỡng mộ, nên đến chào hỏi một tiếng, cũng là muốn làm quen, sau này còn mong anh Phan chiếu cố nhiều hơn." Toàn những lời khách sáo của Vương Tinh càng khiến Phan Địch Sinh thêm nghi

hoặc.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, Vương Tinh lại chuyển ánh mắt sang Sầm Kiện Huân bên cạnh. "Vị này là anh Sầm phải không?

Anh từng đóng vai anh trai của Hồng Cô trong 《Ngũ Phúc Tinh》, tôi nhớ không lầm chứ?" Sầm Kiện Huân cũng không hiểu Vương Tinh định làm gì, đành cười nói: "Vì vai diễn đó cần một người có ngoại hình xấu, đạo diễn thấy tôi đủ xấu nên gọi tôi đến diễn." Vương Tinh nói đông nói tây, lại trò chuyện với Sầm Kiện Huân một hồi lâu.

Phan Địch Sinh đợi đến phát chán, quay đầu nhìn lại, đột nhiên phát hiện cảnh ồn ào các phóng viên vây quanh Lâm Hựu Luân ở cửa đã biến mất.

Trong chốc lát, Phan Địch Sinh kinh ngạc, Lâm Hựu Luân đã biến mất không thấy tăm hơi.

Liên hệ với hành động kỳ quặc của Vương Tinh, anh ta lập tức hiểu ra, mình đã trúng kế! "Đạo diễn Vương không đi làm diễn viên thật là đáng tiếc!" Phan Địch Sinh tức giận, mặt lập tức phủ một lớp sương lạnh, giọng nói ngược lại còn trầm hơn bình thường vài phần, trong lời nói dường như mang theo mũi tên giá lạnh. "Đa tạ anh Phan đã khen, tôi đột nhiên nhớ ra bên kia còn có việc, không làm phiền hai vị nữa, hôm khác rảnh lại nói chuyện!" Vương Tinh thấy Phan Địch Sinh đã nhìn thấu ý đồ của mình, không muốn ở lại tự chuốc lấy bẽ bàng, liền chủ động cáo từ rời đi.

Sầm Kiện Huân đến lúc này vẫn còn ngơ ngác, Phan Địch Sinh giải thích sơ qua, anh ta mới vỡ lẽ. "Lâm Hựu Luân chắc chắn là muốn ngã bài với Thiệu Nghị Phu, chúng ta phải vào ngăn cản anh ta." Phan Địch Sinh không trả lời, mặt anh ta hiện lên một cơn co giật đau đớn, cúi đầu nhìn xuống đất, như thể cố tình né tránh sự chú ý của

người khác.

Một lúc lâu sau, anh ta mới ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt bất lực và tuyệt vọng nhìn Sầm Kiện Huân, miệng yếu ớt nói: "Muộn rồi!" Lâm Hựu Luân quả thực đã nhân cơ hội Phan Địch Sinh bị Vương Tinh cầm chân để đi trước một bước vào rạp chiếu phim.

Nhưng vừa đến cửa, anh đã gặp A Hào đang đợi sẵn ở đó. "Lục thúc bảo cậu đến à?" "Lục thúc nhờ tôi chuyển lời đến anh Lâm, ông ấy đã đợi anh lâu rồi." Cái ý "lâu rồi" trong lời của Thiệu Nghị Phu không chỉ đơn thuần là thời gian ông đợi Lâm Hựu Luân trong rạp chiếu phim, mà thực tế còn có một tầng ý nghĩa khác.

Lâm Hựu Luân lòng biết rõ, cũng không nói nhiều, chỉ để A Hào dẫn đường.

Đến phòng riêng của Thiệu Nghị Phu, A Hào mở cửa mời Lâm Hựu Luân vào, còn mình thì không vào theo mà đứng gác ở cửa.

Thiệu Nghị Phu ngồi một mình trên chiếc sofa rộng rãi, hai tay chống lên một cây gậy kiểu Anh, toát lên một thân phận không nói mà ai cũng hiểu.

Thấy Lâm Hựu Luân bước vào, Thiệu Nghị Phu giơ tay ra hiệu cho anh ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh. "Năm 1924, anh cả của tôi thành lập công ty điện ảnh Thiên Nhất ở Thượng Hải.

Lúc đó anh cả vừa làm nhà sản xuất vừa làm đạo diễn, anh hai viết kịch bản, anh ba quản lý phát hành, còn tôi vừa tốt nghiệp trung học, cũng bị những bộ phim của các anh làm cho lòng ngứa ngáy, liền tìm một chân 'chạy vặt' trong phim trường… Chớp mắt một cái, 60 năm đã trôi qua.

Tôi đã gắn bó với điện ảnh nửa đời người, Thiệu thị càng là tâm huyết cả đời tôi, thật sự có chút không nỡ từ bỏ!" Nghe xong lời tự

thuật đầy hoài niệm của Thiệu Nghị Phu, trong đầu Lâm Hựu Luân đột nhiên nghĩ đến một bài thơ, ai ngờ Thiệu Nghị Phu cũng có cùng suy nghĩ, thậm chí còn khe khẽ ngâm lên. "Thiên hạ phong vân xuất ngã bối, Nhất nhập giang hồ tuế nguyệt thôi.

Hoàng đồ bá nghiệp đàm tiếu trung, Bất thắng nhân sinh nhất trường túy!" "Người già rồi thì hay hoài niệm, nói nhiều như vậy, anh Lâm không thấy phiền chứ?" Thiệu Nghị Phu cười ha hả nhìn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân lộ vẻ ngưỡng mộ, "Nghe Lục thúc nói vậy, chỉ hận mình sinh sau sáu mươi năm, bỏ lỡ thời đại hào hùng tráng lệ ấy." Hai người đối đáp nhịp nhàng, nghe như một bản song ca. "Thời tôi còn trẻ là lúc chiến tranh loạn lạc, nào được như cảnh thái bình phú quý bây giờ.

Tiếc là tôi đã già rồi, muốn tranh cũng không tranh lại nổi đám trẻ các cậu." Thiệu Nghị Phu lắc đầu, giọng điệu có chút buồn bã, mang hương vị "hoàng hôn tuy đẹp, nhưng đã gần tàn".

Lâm Hựu Luân bỗng nhiên im lặng, Thiệu Nghị Phu cũng không nói gì.

Khoảng thời gian này tuy rất ngắn ngủi, nhưng hoạt động nội tâm của cả hai lại vô cùng phức tạp. "Cậu đã sớm nhắm đến hệ thống rạp chiếu phim của Thiệu thị, tôi nói không sai chứ?" Dưới đôi lông mày rậm đen của Thiệu Nghị Phu, một đôi mắt sắc như chim ưng bắn ra ánh sáng rực rỡ, ánh mắt sắc bén như muốn đâm thủng mọi thứ.

Lâm Hựu Luân cười khổ một tiếng, "Biết ngay là không giấu được mắt Lục thúc mà." Thiệu Nghị Phu xua tay, "Thôi được rồi, cậu cũng không cần phải tỏ ra ngoan ngoãn trước mặt lão già này nữa.

Nếu không phải cậu và Phan Địch Sinh vô cớ đấu đá nhau, tôi suýt nữa cũng nhìn lầm.

Nhưng có một số chuyện đã đến lúc phải nói chuyện rõ ràng với cậu rồi!" Lâm Hựu Luân ngồi thẳng lưng, ra vẻ khiêm tốn lắng nghe, "Lục thúc xin cứ nói." "Tôi hỏi cậu trước, nếu cuối cùng rạp chiếu phim Thiệu thị không rơi vào tay cậu, cậu sẽ làm gì?" Thiệu Nghị Phu hỏi.

Chương 106

Lâm Hựu Luân không cần suy nghĩ đáp: "Liên kết với Gia Hòa, trước hết ép chết Kim Công Chúa, sau đó từ từ bào mòn Thiệu thị!" "Ý này cũng không tồi!" Thiệu Nghị Phu hừ lạnh một tiếng, rồi lại hỏi: "Vậy nếu tôi chuyển nhượng rạp Thiệu thị cho cậu, cậu sẽ làm gì?" "Vậy thì tôi sẽ mua luôn cả rạp của Gia Hòa, sau đó ép chết Kim Công Chúa, tích hợp tất cả các rạp chiếu phim ở Hong Kong lại với nhau." Lời này của Lâm Hựu Luân khiến Thiệu Nghị Phu cũng có chút bất ngờ.

Ông cứ ngỡ sau khi tiếp quản rạp Thiệu thị, Lâm Hựu Luân sẽ thành lập công ty điện ảnh, không ngờ tham vọng của anh còn lớn hơn, muốn thâu tóm toàn bộ hệ thống rạp chiếu ở Hong Kong.

Trong khoảnh khắc này, Thiệu Nghị Phu đột nhiên cảm thấy mình thật sự đã già.

Ông tự cho rằng mình nhìn người vô số, nhưng lại không thể nào nhìn thấu được người thanh niên trước mắt. "Nếu Trâu Văn Hoài không đồng ý thì sao?" "Vậy tôi sẽ đi tìm Lôi Giác Côn." "Nếu Lôi Giác Côn cũng không đồng ý…" Nói đến đây, chính Thiệu Nghị Phu cũng lắc đầu.

Ông biết rõ, giữa Trâu Văn Hoài và Lôi Giác Côn chắc chắn sẽ có một người bị Lâm Hựu Luân thuyết phục.

Từ những năm 70, làng điện ảnh Hong Kong đã hình thành thế song hùng đối đầu giữa Thiệu thị và Gia Hòa.

Cả hai công ty đều sở hữu phim trường lớn và hệ thống rạp chiếu phát hành, trong khi các công ty sản xuất độc lập khác chỉ có thể tồn tại trong kẽ hở.

Phim trường Vịnh Nước Trong của Thiệu thị, phim trường đường Phủ Sơn của Gia Hòa, liên tục sản xuất phim như dây chuyền.

Mỗi khi đến mùa vàng, hai hệ thống rạp lớn lại tung ra những bộ phim bom tấn để đối đầu nhau.

Mãi cho đến khi Kim Công Chúa chen chân vào lĩnh vực rạp chiếu, cục diện này mới bị phá vỡ.

Để có được nguồn phim ổn định, rạp Kim Công Chúa chỉ có thể tài trợ cho Tân Nghệ Thành, Vĩnh Giai và Xưởng phim của Từ Khắc.

Ba hệ thống rạp lớn bắt đầu thống trị sự phát triển của ngành điện ảnh Hong Kong.

Cục diện điện ảnh Hong Kong đã định, nhưng lại xuất hiện một kẻ dị biệt như Lâm Hựu Luân, liên tiếp mấy bộ phim, doanh thu bộ sau lại kinh ngạc hơn bộ trước.

Thành công của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 càng khiến khái niệm "phim bom tấn" ăn sâu vào lòng người.

Lẽ ra doanh thu phòng vé cao sẽ thu hút thêm nhiều vốn đầu tư vào ngành điện ảnh để kiếm tiền, nhưng tình hình hiện tại của làng điện ảnh Hong Kong lại hoàn toàn ngược lại, hết công ty điện ảnh này đến công ty khác đóng cửa, vì kiến thức và khẩu vị của khán giả Hong Kong đã được nâng cao, việc làm phim kiếm tiền không còn dễ dàng như trước.

Là kẻ đầu sỏ gây ra cơn sóng gió này, việc làm phim không kiếm được tiền không hề đúng với Lâm Hựu Luân.

Nếu anh tiếp quản rạp Thiệu thị, rồi thuận thế thành lập một công ty điện ảnh, chỉ trong một hai năm là có thể độc chiếm làng điện ảnh Hong Kong.

Con đường sáng lạn như vậy không đi, lại cố tình tốn sức đi tích

hợp các rạp chiếu ở Hong Kong, điểm này khiến Thiệu Nghị Phu không thể hiểu nổi. "Thị trường điện ảnh Hong Kong giống như một chiếc bánh, những người trong ngành bây giờ chỉ nghĩ đến việc làm sao để chia bánh, còn tôi thì lại muốn làm cho chiếc bánh này lớn hơn!

Đây là lý tưởng của tôi, dĩ nhiên cũng có thể gọi là tham vọng, và việc tích hợp các rạp chiếu ở Hong Kong chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch của tôi." Lâm Hựu Luân mỉm cười, đôi mắt sáng như những vì sao bạc vừa mọc trên bầu trời xanh, "Tạm thời chưa xét đến việc làm sao để tranh đoạt thị trường hải ngoại, chỉ nói riêng thị trường Hong Kong, mọi người trong lúc tranh giành bánh đã gây ra sự lãng phí rất lớn.

Lấy một ví dụ đơn giản, hai bộ phim cùng xuất sắc, vì thuộc hai hệ thống rạp khác nhau nên được công chiếu cùng một thời điểm.

Hai bộ phim tranh giành khán giả đến mức một mất một còn, cuối cùng có vẻ như đã phân thắng bại, nhưng thực tế cả hai đều là kẻ thua!" "Lúc đầu tôi dự đoán doanh thu của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 ở Hong Kong có thể sẽ không vượt quá 50 triệu, nhưng kết quả thực tế lại ngoài dự kiến.

Sau này tôi suy nghĩ kỹ mới phát hiện ra là vì trong cùng thời điểm không có bộ phim nào đủ sức đối đầu với nó, nên doanh thu của bộ phim này đã được giải phóng một cách triệt để.

Quay lại ví dụ vừa rồi, hai bộ phim vốn có thể đạt doanh thu trên 20 triệu, trong đó có 10 triệu khán giả thích cả hai bộ, 10 triệu khán giả còn lại sau khi xem một trong hai bộ phim trong cùng thời điểm sẽ không xem bộ còn lại.

Kết quả là vì hai bộ phim này đối đầu nhau, bên thắng đã giành được 5 triệu khán giả từ bên thua, doanh thu của người thắng đạt 20 triệu, người thua chỉ còn 15 triệu.

Nếu hai bộ phim tránh chiếu cùng lúc, tổng doanh thu đáng lẽ phải là 40 triệu, nhưng vì cạnh tranh ác tính, 5 triệu doanh thu cứ thế mà biến mất!" Sau một hồi phân tích, Lâm Hựu Luân đưa ra kết luận: "Muốn giải quyết vấn đề này, thị trường điện ảnh Hong Kong chỉ có thể tồn tại một hệ thống rạp duy nhất!" Thiệu Nghị Phu không hiểu hỏi: "Mỹ cũng có nhiều hệ thống rạp cùng tồn tại, tại sao lại không xảy ra vấn đề mà cậu nói?" "Bởi vì luật chống độc quyền của Mỹ quy định, công ty điện ảnh không thể đồng thời sở hữu rạp chiếu phim.

Mặc dù các hệ thống rạp là đối thủ cạnh tranh, nhưng ngầm đều có thỏa thuận ngầm, những bộ phim có doanh thu lớn thường sẽ được xếp lịch chiếu xen kẽ nhau.

Hong Kong không thể ban hành luật như vậy, hơn nữa thị trường chỉ có bấy nhiêu, một hệ thống rạp là đủ rồi." Theo Lâm Hựu Luân, chế độ rạp chiếu phim ở Hong Kong là một nguyên nhân quan trọng dẫn đến sự suy tàn của phim Hong Kong, nên anh muốn giải quyết vấn đề này từ gốc rễ.

Đời sau, Thiệu thị ngừng sản xuất nhường chỗ cho Đức Bảo, nhưng thị trường điện ảnh Hong Kong vẫn do ba hệ thống rạp lớn thống trị.

Mãi đến năm 1988, lại xuất hiện thêm một hệ thống rạp Tân Bảo, không chỉ phá vỡ cục diện ban đầu mà còn gieo mầm cho sự suy tàn của phim Hong Kong.

Vốn dĩ có thêm một hệ thống rạp, nhu cầu về nguồn phim tăng lên, tổng doanh thu cũng sẽ theo đó mà tăng, nhưng thực tế tiềm năng phòng vé của thị trường điện ảnh Hong Kong đã bị ba hệ thống rạp lớn khai thác hết.

Cái "bánh" mà Lâm Hựu Luân nói không hề lớn hơn, nhưng người chia "bánh" lại nhiều thêm một người.

Mọi người vì muốn ăn thêm một miếng, tự nhiên sẽ nghĩ đủ mọi cách, cạnh tranh ác tính không kiểm soát, hậu quả là "bánh" vô hình trung lại bị nhỏ đi.

Nghiêm trọng hơn, những bộ phim chất lượng thấp, kinh phí nhỏ trước đây không được xếp lịch chiếu cũng có cơ hội công chiếu tại rạp, càng khiến hiện tượng làm phim cẩu thả trở nên nghiêm trọng, trong khi sức tiêu thụ của khán giả lại không theo kịp tốc độ tăng trưởng vũ bão của phim Hong Kong, "bánh" không những không lớn hơn mà còn nhỏ đi.

Đến năm 1993, thị trường điện ảnh Hong Kong xuất hiện cục diện năm hệ thống rạp hỗn chiến, trông có vẻ náo nhiệt, nhưng thực lực thật sự lại bị phân tán.

Thế lực của Hollywood đã thành hình, phim phương Tây đổ bộ, phim Hong Kong không có sức chống đỡ. 《Công viên kỷ Jura》 công chiếu tại Hong Kong đạt doanh thu 60 triệu, một lần phá vỡ thần thoại phim Hong Kong liên tục giữ ngôi quán quân phòng vé bản địa trong mấy chục năm.

Kể từ đó, phim phương Tây năm nào cũng lấn át, phim Hong Kong liên tiếp thất bại.

Thiệu Nghị Phu không biết đến "lịch sử bi thương của phim Hong Kong" đời sau này, Lâm Hựu Luân muốn thuyết phục ông, phải bắt đầu từ việc thay đổi hiện trạng các phe phái trong làng điện ảnh Hong Kong: "Tích hợp tất cả các rạp chiếu thành một, các công ty điện ảnh có thể chuyên tâm vào việc sản xuất phim.

Hệ thống rạp sẽ dựa vào chất lượng của mỗi bộ phim để xếp lịch chiếu, sau đó dựa vào biểu hiện phòng vé sau khi công chiếu để quyết định thời gian chiếu và số suất chiếu.

Ưu thắng liệt thái, bỏ dở lấy hay, điều này dù là đối với các công

ty điện ảnh hay toàn bộ ngành công nghiệp điện ảnh Hong Kong đều có lợi ích rất lớn." Thiệu Nghị Phu hiểu ý của Lâm Hựu Luân.

Trước đây "bánh" đặt ở đó, mọi người tranh giành không theo quy tắc nào, tranh đến đầu rơi máu chảy, rồi "bánh" bị vỡ nát, phần rơi xuống đất thì không ăn được nữa.

Bây giờ có thêm một trọng tài, "bánh" chia thế nào do ông ta quyết định, mọi người ăn nhiều hay ít tùy vào bản lĩnh, như vậy "bánh" sẽ không bị lãng phí trong những cuộc tranh giành vô nghĩa.

Lời nói này của Lâm Hựu Luân lại khiến Thiệu Nghị Phu có một suy nghĩ khác. "Cậu thật sự không định tự mình mở công ty điện ảnh sao?" Lâm Hựu Luân rất chắc chắn gật đầu, "Quy tắc do tôi đặt ra, vậy thì chính tôi không thể đi đầu phá vỡ quy tắc.

Hơn nữa nếu tôi muốn làm phim, không nhất thiết phải thành lập công ty điện ảnh của riêng mình, chỉ cần tìm một công ty điện ảnh hợp tác là được, kiếm tiền không ít hơn mà lại còn đỡ việc." "Rạp chiếu phim tôi có thể chuyển cho cậu, nhưng tôi muốn giữ lại 20% cổ phần trong đó." Thiệu Nghị Phu trực tiếp đưa ra điều kiện.

Lần này đến lượt Lâm Hựu Luân nghi hoặc, "Rạp Thiệu thị không phải là chỉ cho thuê chứ không bán sao?" "Cho cậu thuê mười năm, đợi cậu thâu tóm hết các rạp khác, rạp Thiệu thị rồi sẽ đi về đâu?" Thiệu Nghị Phu lại nghĩ thông suốt rồi.

Thay vì đợi Lâm Hựu Luân sau này ép cung, không bằng mình chủ động lùi một bước, bây giờ bán luôn rạp cho anh.

Nếu Lâm Hựu Luân thật sự có thể tích hợp các rạp ở Hong Kong, lại không có ý định trực tiếp tham gia vào lĩnh vực công ty điện ảnh, thì Thiệu thị sau khi tách khỏi mảng kinh doanh rạp chiếu cũng không cần phải thực sự ngừng sản xuất.

Thiệu Nghị Phu vốn đã định từ bỏ hoàn toàn mảng kinh doanh điện ảnh, nhưng kế hoạch tích hợp rạp chiếu của Lâm Hựu Luân lại khiến tâm tư của ông hoạt động trở lại.

Lâm Hựu Luân đã nói để tất cả các công ty điện ảnh đều dựa vào thực lực để tranh lịch chiếu, tranh phòng vé, mà Thiệu Nghị Phu lại kiểm soát đài truyền hình Vô Tuyến, trong tay có rất nhiều tài nguyên nghệ sĩ, có tiền có người, chẳng lẽ còn sợ không tranh được với các công ty điện ảnh khác?

Theo Thiệu Nghị Phu, hy vọng Thiệu thị có thể vực dậy lại đặt cả vào người Lâm Hựu Luân.

Chi tiết chuyển nhượng rạp chiếu còn chưa bàn xong, bên ngoài phòng riêng đã vang lên một trận ồn ào.

Một trong số đó là giọng của A Hào, thái độ rất kiên quyết: "Anh Phan, anh thật sự không thể vào được." Giọng nói thiếu kiên nhẫn của Phan Địch Sinh lộ ra vẻ bực bội: "Anh tránh ra, hôm nay tôi nhất định phải gặp ông Thiệu!" "Ông chủ của chúng tôi thật sự có việc gấp cần gặp ông Thiệu, anh vào nói với ông Thiệu một tiếng cũng được, không cho vào cửa là sao?" Sầm Kiện Huân cũng tham gia vào việc thuyết phục A Hào.

A Hào không hề lay chuyển, "Ông Thiệu đã dặn, trong lúc tiếp khách không cho ai vào." Lúc đến Phan Địch Sinh đã bị Lâm Hựu Luân chơi một vố, trong lòng vốn đã nén một cục tức, bây giờ lại bị từ chối ngoài cửa, lửa giận "phừng" một tiếng bốc lên đến đỉnh đầu.

Sầm Kiện Huân một bên lý luận với A Hào, một bên không động thanh sắc mà tiến lại gần hắn.

Lúc Phan Địch Sinh đưa tay đẩy cửa, A Hào định ngăn lại, nhưng lại bị Sầm Kiện Huân cản lại.

Chương 107

Phan Địch Sinh đẩy cửa xông vào, A Hào đẩy Sầm Kiện Huân ra, vội vàng đuổi theo, Sầm Kiện Huân sợ Phan Địch Sinh chịu thiệt, cũng theo vào trong phòng.

Ba người cùng lúc xông vào khiến căn phòng vốn rộng rãi bỗng trở nên có chút chật chội.

Nhìn Phan Địch Sinh xông vào, đáy mắt Thiệu Nghị Phu thoáng qua một tia lạnh lẽo, "Anh Phan, chẳng lẽ cha cậu không dạy cậu quy củ sao?" "Thật sự là chuyện gấp, xin Lục thúc lượng thứ!" Phan Địch Sinh nói chuyện, nhưng mắt lại nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân, ánh mắt hung ác và u ám như sói.

Thiệu Nghị Phu vẫy tay, A Hào đi đến trước mặt Sầm Kiện Huân, mặt không biểu cảm làm một động tác mời ra.

Sầm Kiện Huân tự biết cuộc đàm phán ba bên thế này mình chưa đủ tư cách ở lại, liền tự giác đi ra ngoài.

Sau khi A Hào ra ngoài liền đóng cửa lại, Thiệu Nghị Phu ra hiệu cho Phan Địch Sinh ngồi xuống, để xem anh ta giải thích chuyện này thế nào. "Lục thúc, tôi đã suy nghĩ rồi, quyết định tăng tiền thuê rạp lên thêm 30%, ông thấy thế nào?" Phan Địch Sinh vừa mở miệng đã tung ra một điều kiện hấp dẫn, nói xong còn khiêu khích nhìn Lâm Hựu Luân một cái.

Lâm Hựu Luân tiếc nuối nhún vai, vẻ mặt như đang xem kịch vui.

Thiệu Nghị Phu đã quyết, dù Phan Địch Sinh có tăng tiền thuê lên gấp đôi, ông cũng không có hứng thú.

Thời gian trôi qua, lòng Phan Địch Sinh chìm dần xuống.

Cuối cùng Thiệu Nghị Phu cũng mở miệng, nhưng câu trả lời lại khiến anh ta vô cùng thất vọng. "Anh Phan, tôi đã đồng ý chuyển nhượng rạp Thiệu thị cho người khác, chuyện tiền thuê không cần nhắc lại nữa." Phan Địch Sinh lại bị dội một gáo nước lạnh, tức đến ngũ quan lệch vị, "Lục thúc chuyển nhượng rạp cho người khác, mà Đức Bảo trước đó lại không nhận được một chút tin tức nào, có phải là quá đáng lắm không?" Thiệu Nghị Phu không nhanh không chậm nói: "Anh Phan đừng tức giận, chuyện này tôi cũng vừa mới quyết định, bây giờ coi như là chính thức thông báo cho anh." Phan Địch Sinh đột ngột ngẩng đầu, đôi mắt như hai thanh kiếm sắc, đâm thẳng vào tim Lâm Hựu Luân: "Lục thúc đừng để bị lời ngon tiếng ngọt của thằng nhóc này lừa!" Thiệu Nghị Phu lộ vẻ không vui, giọng điệu cũng lạnh đi vài phần, "Anh Phan, nói chuyện tự trọng." "Hắn đã đổ hết tiền vào thị trường ngoại hối, lấy cái gì ra mà mua rạp Thiệu thị?" Phan Địch Sinh bị cơn giận làm cho mờ mắt, giọng có chút cuồng loạn.

Thiệu Nghị Phu kinh ngạc chuyển ánh mắt sang Lâm Hựu Luân, ánh mắt đó như đang hỏi có thật là vậy không. "Lục thúc chắc đã đọc bài bình luận của tôi trên báo rồi, nếu tôi đã nói đồng Yên so với đô la Mỹ sẽ tăng giá mạnh, thì đó không phải là nói đùa." Vốn là đang nói chuyện công việc, nhưng Lâm Hựu Luân lại nói thêm một câu: "Tôi không có ông bố là tỷ phú, mọi thứ chỉ có thể dựa vào chính mình." Ý mỉa mai trong câu nói này đã quá rõ ràng.

Sắc mặt Phan Địch Sinh tái mét, cơ hai bên thái dương run lên, ngón tay ấn sâu vào lớp da mềm của tay vịn sofa.

Thiệu Nghị Phu còn chưa lên tiếng, Phan Địch Sinh nể nang thân phận, nên chỉ có thể cố nén cơn giận trong lòng. "Làm vậy có quá mạo hiểm không?" Thiệu Nghị Phu hỏi một câu suýt làm Phan Địch Sinh hộc máu, mà câu trả lời của Lâm Hựu Luân còn tuyệt hơn. "Đối với

một người nghèo như tôi, còn có rủi ro nào lớn hơn việc cả đời làm người nghèo không?" Thiệu Nghị Phu không khỏi vỗ tay khen ngợi, còn cười hỏi thêm một câu: "Nếu thua sạch thì làm sao?" "Một năm trước lý tưởng đời tôi chỉ là mua một căn nhà lớn một trăm mét vuông, một năm sau chính tôi cũng không ngờ trong tay lại có nhiều tiền như vậy.

Thua sạch thì đã sao, tôi còn trẻ, có rất nhiều cơ hội để làm lại từ đầu!" Năm 1983, Lâm Hựu Luân "xuyên không" đến Hong Kong, lúc đó do ảnh hưởng của yếu tố chính trị, toàn bộ nền kinh tế Hong Kong đều suy thoái.

Mà ông trùm giải trí sau này, ông chủ của công ty Anh Hoàng, Dương Thụ Thành lúc đó đang hô mưa gọi gió trong giới bất động sản, đột nhiên tuyên bố phá sản.

Năm đó ở Hong Kong, số phú hào phá sản không chỉ có mình Dương Thụ Thành.

Những phú hào lớn nhỏ đầu tư vào thị trường bất động sản, chứng khoán đa số đều tổn thất nặng nề, nhưng người cứng cựa như Dương Thụ Thành thì không có mấy ai, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã vực dậy, trở lại hàng ngũ phú hào Hong Kong.

Lâm Hựu Luân không mong mình có thể giàu hơn Lý Gia Thành, nhưng nếu còn thua cả Dương Thụ Thành, thì thật sự là có lỗi với thân phận người xuyên không.

Thiệu Nghị Phu bị khí phách của Lâm Hựu Luân lây nhiễm, liên tiếp nói ba chữ "Tốt".

Mặt Phan Địch Sinh xanh như mai cua, đứng dậy, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân một cái rồi phất tay áo bỏ đi. —— "Phan Địch Sinh bỏ về giữa chừng, xem ra là đã đàm phán thất bại với Thiệu thị." Hà Quán Xương đặt điện thoại xuống, báo cho Trâu Văn Hoài

một tin như vậy. "Thiệu thị chẳng lẽ còn trông cậy vào 《Đổ Thánh》 để hồi quang phản chiếu sao?" Trâu Văn Hoài ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, đây là thói quen của ông khi suy nghĩ. "Thời gian gần đây Lâm Hựu Luân đi lại rất gần với Thiệu Nghị Phu." Hà Quán Xương không nhịn được nhắc một câu.

Trâu Văn Hoài tự lẩm bẩm, "Phan Địch Sinh nhắm vào rạp Thiệu thị, vậy hắn muốn cái gì?" "Liệu hắn có đang nhắm đến rạp Thiệu thị không?" Ý nghĩ này như một tia chớp trong đêm giông bão, lóe lên trong đầu Hà Quán Xương, không nhịn được buột miệng nói ra.

Đây không phải là tin tốt đối với Trâu Văn Hoài.

Nếu Lâm Hựu Luân tiếp quản rạp Thiệu thị, cho dù không trực tiếp thành lập công ty điện ảnh, cũng sẽ tạo ra mối đe dọa cực lớn đối với Gia Hòa.

Trong hơn một năm qua, Lâm Hựu Luân đã lần lượt giúp Gia Hòa làm ba bộ phim 《Bảo bối trí đa tinh》, 《Bảo bối trí đa tinh 2: Lạc lối ở Tokyo》 và 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, mang về lợi nhuận khổng lồ tổng cộng hàng tỷ đô la.

Nếu Trâu Văn Hoài lúc này trở mặt với Lâm Hựu Luân, các đối thủ cạnh tranh của Gia Hòa chắc chắn sẽ ăn mừng như trẩy hội.

Trâu Văn Hoài trước đây đã từng lo lắng về việc "nuôi hổ gây họa", nhưng khi Lâm Hựu Luân thực sự trưởng thành thành một con hổ mà ngay cả ông cũng không dám dễ dàng chọc vào, ông lại có chút không quen. "Thật ra Lâm Hựu Luân tiếp quản rạp Thiệu thị, đối với chúng ta chưa chắc đã là chuyện xấu.

Hồi chèn ép Tân Nghệ Thành, hai nhà chúng ta không phải đã từng hợp tác 'song tuyến liên ánh' sao?

Có lẽ có thể bắt đầu từ phương diện này, thậm chí…" Hơi thở

của Hà Quán Xương đột nhiên có chút gấp gáp, vì ông đã nghĩ đến một khả năng.

Lúc đầu Thiệu thị và Gia Hòa liên thủ là do tình thế bắt buộc, hai công ty thù oán quá sâu, không thể xóa bỏ hận thù.

Nhưng nếu rạp Thiệu thị vào tay Lâm Hựu Luân, hai hệ thống rạp có thể trực tiếp liên thủ, thậm chí hợp nhất thành một công ty mới.

Lúc này Gia Hòa tuy mạnh, nhưng vẫn luôn bị các đối thủ thách thức, nếu rạp Gia Hòa và Thiệu thị hợp nhất, thử hỏi ở Hong Kong còn công ty nào có thể đối đầu được?

Hà Quán Xương càng nghĩ càng kích động, Trâu Văn Hoài càng là hai mắt sáng rực.

Xưng bá làng điện ảnh Hong Kong, để Gia Hòa trở thành một danh từ đồng nghĩa với điện ảnh Hong Kong, đây là tâm nguyện bao năm của Trâu Văn Hoài.

Bây giờ đột nhiên nhìn thấy ánh bình minh của thành công, sao ông có thể không phấn khích cuồng nhiệt cho được? —— "Cục diện làng điện ảnh Hong Kong hiện tại giống như thời Tam Quốc.

Gia Hòa hai năm gần đây liên tiếp có những bộ phim ăn khách, chiếm được thiên thời; tôi hỗ trợ Tân Nghệ Thành trỗi dậy, có được địa lợi; Lâm Hựu Luân tiếp quản rạp Thiệu thị, thì có được nhân hòa.

Trâu Văn Hoài muốn nuốt Thục diệt Ngô, tôi sẽ cho ông ta một vố liên Thục kháng Ngụy." Lôi Giác Côn rảnh rỗi là thích đọc 《Tam Quốc》, phân tích sự việc cũng luôn thích lấy Tam Quốc ra làm ví dụ.

Giám đốc rạp của Kim Công Chúa là Ngô Nhân Thành không khỏi lo lắng nói: "Lâm Hựu Luân đã hợp tác nhiều lần với Gia Hòa, đã có sự ăn ý.

Mà chúng ta trước đây chưa từng giao thiệp với Lâm Hựu Luân,

thậm chí anh ta còn không chịu gặp ông chủ, muốn thuyết phục anh ta e là không dễ." Lôi Giác Côn tuy tự ví mình với Đông Ngô, nhưng không dám thật sự coi Lâm Hựu Luân là nước Thục yếu ớt.

Lâm Hựu Luân có rạp trong tay, cho dù Gia Hòa và Kim Công Chúa liên thủ cũng không áp chế được anh.

Lôi Giác Côn biết rõ mình muốn thuyết phục Lâm Hựu Luân thì phải trả cái giá lớn hơn Gia Hòa.

Vấn đề là bây giờ Lôi Giác Côn không có lựa chọn.

Nếu Lâm Hựu Luân thật sự liên thủ với Gia Hòa, đó sẽ là ngày tàn của Kim Công Chúa.

Nếu có thêm hai bộ phim như 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 ra đời, Lôi Giác Côn có đỡ đầu thêm mười công ty như Tân Nghệ Thành cũng vô dụng. "Anh nghĩ kỹ lại xem, trong số những người làm điện ảnh có giao thiệp với chúng ta, có ai quen thân với Lâm Hựu Luân không?" Lôi Giác Côn ôm đầu, vẻ mặt đau đầu.

Chuyện này làm khó Ngô Nhân Thành rồi.

Lâm Hựu Luân mới nổi danh trong hơn một năm gần đây, những người quen thân với anh đều là người bên Gia Hòa, Thiệu thị.

Mà Kim Công Chúa thời gian này chủ yếu hỗ trợ Tân Nghệ Thành, hai bên hoàn toàn là nước sông không phạm nước giếng.

Tân Nghệ Thành theo nguyên tắc sản xuất "nhóm bảy người", người ngoài rất khó chen chân vào vòng tròn nhỏ của họ để làm phim.

Chương 108

Lại vì lúc đó họ quá nổi bật, quá đắc ý, nên đã đắc tội không ít người, trong làng điện ảnh Hong Kong có phần "cô gia quả nhân", đến nỗi bây giờ Kim Công Chúa muốn tìm một người có thể nói chuyện được với Lâm Hựu Luân cũng phải vắt óc suy nghĩ nửa ngày. "Ngô Vũ Sâm vốn là một lựa chọn không tồi, nhưng hai năm ở Tân Nghệ Thành ông ấy không được như ý.

Làm 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 lại ký hợp đồng với Gia Hòa, chắc sẽ không giúp chúng ta nói chuyện." Ngô Nhân Thành tiếc nuối lắc đầu, nhưng lời này của ông lại nhắc nhở Lôi Giác Côn. "Ngô Vũ Sâm không được, chúng ta có thể đi tìm Từ Khắc!" Lúc đầu khi Tân Nghệ Thành chiêu mộ nhân tài đạo diễn, đối với cái tên Từ Khắc có thể nói là kính nhi viễn chi.

Cuối cùng có người vỗ ngực đảm bảo với họ, Từ Khắc nhất định sẽ làm ra bộ phim vừa hay vừa ăn khách.

Người vỗ ngực đảm bảo cho Từ Khắc chính là Ngô Vũ Sâm.

Tuy Từ Khắc đã rời khỏi Tân Nghệ Thành, nhưng Xưởng phim của ông lại do Kim Công Chúa đứng sau hỗ trợ.

Nhờ ông đi làm thuyết khách, quả thực là không còn ai thích hợp hơn.

Từ Khắc mang theo sự ủy thác trọng trách của Lôi Giác Côn gõ cửa nhà Lâm Hựu Luân.

Câu đầu tiên Lâm Hựu Luân hỏi khi thấy hắn là: "Anh cũng đến làm thuyết khách à?" Từ Khắc chú ý trong lời Lâm Hựu Luân có chữ "cũng", liền tò mò hỏi: "Chẳng lẽ đã có người nhanh chân đến trước rồi?" Lâm Hựu Luân không tỏ thái độ gì, chỉ nhún vai dẫn Từ Khắc

vào phòng khách.

Trên ghế sô pha đã có một người ngồi, đang nhàn nhã bắt chéo chân, tay bưng tách trà.

Thấy Từ Khắc đi vào, người đó tỏ vẻ rất ngạc nhiên. "Sao lại là anh?" Từ Khắc thấy Ngô Vũ Sâm ngồi đó, não bộ đứng hình vài giây. "Anh đừng có cướp thoại của tôi chứ?" Ngô Vũ Sâm bật cười.

Lâm Hựu Luân tiếp quản viện tuyến Thiệu Thị, tin tức này hiện tại mới chỉ là phỏng đoán từ các bên.

Để cho chắc chắn, Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương đã để Ngô Vũ Sâm qua thăm dò ý tứ của Lâm Hựu Luân trước, không ngờ lại gặp Từ Khắc cũng ôm cùng mục đích mà đến.

Ngô Vũ Sâm đại diện Gia Hòa đến thì không lạ, nhưng Từ Khắc sau lưng có Kim Công Chúa, lại khiến Lâm Hựu Luân có chút bất ngờ.

Bên ngoài vẫn luôn đoán già đoán non xem rốt cuộc công ty lớn nào đứng sau ủng hộ phòng làm việc điện ảnh của Từ Khắc quay phim, có người nói Gia Hòa, nhiều người nói Thiệu Thị, lại rất ít người nhắc đến Kim Công Chúa.

Kim Công Chúa là ông chủ đứng sau phòng làm việc điện ảnh đã rất bất ngờ rồi, nhưng tin tức Lôi Giác Côn bảo Từ Khắc mang đến càng khiến Lâm Hựu Luân kinh ngạc hơn.

Lôi Giác Côn đề nghị sáp nhập viện tuyến Kim Công Chúa với viện tuyến Thiệu Thị, viện tuyến mới thành lập ông ta chỉ chiếm bốn phần cổ phần, sáu phần còn lại đều cho Lâm Hựu Luân, điều này đồng nghĩa với việc chắp tay nhường vị trí ông chủ lớn của công ty mới. "Ông chủ Lôi ra tay quả nhiên khí phách, xem ra lần này tôi định trước là phải tay trắng ra về rồi!" Tuy là đến làm thuyết khách cho Gia Hòa, nhưng Ngô Vũ Sâm lại chẳng có chút tự giác nào của một thuyết

khách, ngược lại còn ở bên cạnh nói đùa.

Điều kiện Gia Hòa bảo Ngô Vũ Sâm mang đến là chia năm - năm, nhưng đừng xem thường chênh lệch một phần này.

Trong một công ty có cơ cấu cổ phần hơi phức tạp, nhiều hơn 10% cổ phần này là có thể quyết định quyền phát ngôn thuộc về ai.

Từ Khắc cũng chỉ chịu trách nhiệm chuyển lời, hiện tại lời đã chuyển đến, nhiệm vụ của hắn coi như kết thúc.

Ngô Vũ Sâm, Từ Khắc đều không phải là những thuyết khách xứng chức, Lâm Hựu Luân cũng không có ý định tiết lộ dự định của mình về phương diện viện tuyến, thế nên cuộc nói chuyện tiếp theo của ba người đều không xoay quanh chủ đề này nữa, trái lại trở nên tùy ý hơn nhiều. "Anh còn nhớ không, lần trước tôi nói Lâm tiên sinh tìm Hồng cô đóng 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 là để giúp cô ấy giành một giải Ảnh hậu Kim Tượng đấy." Từ Khắc nhắc lại chuyện xưa, Ngô Vũ Sâm lại cười khổ. "Anh đừng nhắc chuyện này nữa được không?

Nếu Hồng cô không lấy được giải Kim Tượng năm nay, anh muốn tôi tiếp tục về Đài Loan quay phim hài kịch chắc?" Từ Khắc cười nói: "Không sao mà, vừa hay phòng làm việc của tôi đang thiếu người." Ngô Vũ Sâm vẻ mặt bất lực: "Trước mặt Lâm tiên sinh, làm ơn anh đào góc tường cũng hàm súc một chút chứ!" "OK!

OK!" Từ Khắc thu lại vẻ mặt đùa cợt, "Nhưng anh thật sự không cần quá lo lắng việc Hồng cô có đoạt giải hay không đâu, giải Kim Tượng năm nay có tổ chức được tiếp hay không còn là một vấn đề, nếu lễ trao giải bị hủy bỏ, thì giải này cũng chẳng có mà nhận." Từ Khắc nói giải Kim Tượng không tổ chức tiếp được nữa, Lâm Hựu Luân cũng thấy hứng thú.

Hắn nhớ giải Kim Tượng đời sau tổ chức hơn ba mươi khóa, ở

giữa chưa nghe nói khóa nào bị đình chỉ. "Vì báo nghiệp Tinh Đảo rút vốn rồi, chỉ dựa vào chút nhân lực tài lực của 《Điện ảnh Song chu khan》, thực sự không đủ sức độc lập tổ chức một sự kiện điện ảnh lớn, cho nên tiền đồ của giải Kim Tượng năm nay trở nên ngập ngừng nguy nan." Nghe Từ Khắc giải thích, Lâm Hựu Luân mới hiểu chuyện gì xảy ra.

Nói đến giải Kim Tượng Hong Kong, thì không thể không nhắc đến một tạp chí điện ảnh tên là 《Điện ảnh Song chu khan》.

Tạp chí này sáng lập từ năm 1979, hàng năm đều mời người làm phim bình chọn ra mười bộ phim Hoa ngữ hay nhất của năm qua.

Đầu năm 1982, khi ban biên tập đang thảo luận về "Top 10", chủ biên Trần Bách Sâm đột nhiên thốt lên một câu "Chúng ta có thể làm lớn chuyện này lên không", kết quả thảo luận của mọi người là có thể thử xem.

Thế là, giải Kim Tượng Hong Kong lần thứ nhất đã ra đời như vậy.

Giải Kim Tượng lần này rất giản dị, thậm chí có thể nói là hàn vi, hạng mục giải thưởng tổng cộng chỉ có năm cái: Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, Đạo diễn xuất sắc nhất, Biên kịch xuất sắc nhất và Phim hay nhất, hơn nữa tỷ lệ nhận giải là trăm phần trăm.

Khi đó còn chưa có khái niệm ứng cử viên, mọi người trong ban biên tập cùng tính toán, sau đó giải thưởng ra đời.

Giải Kim Tượng đời sau tổ chức hơn ba mươi khóa, rất hiếm khi diễn viên hài kịch có thể đăng quang Ảnh đế, cũng rất hiếm khi diễn viên hành động có thể vinh dự nhận giải Ảnh hậu, thiên nhiên giải Kim Tượng lần thứ nhất lại độc lập đặc hành, Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất trao cho đả nữ, Nam diễn viên xuất sắc nhất trao cho

diễn viên hài.

Vị đả nữ này chính là nữ đệ tử của đạo diễn phim kungfu nổi tiếng Lưu Giai Lương - Huệ Anh Hồng, mà vị diễn viên hài này lai lịch càng lớn, Vua hài kịch trước thời Châu Tinh Trì, Ca thần trước thời Trương Học Hữu - Hứa Quán Văn.

Đến giải Kim Tượng lần thứ hai, 《Điện ảnh Song chu khan》 đã kéo được báo nghiệp Tinh Đảo làm kim chủ hợp tác tổ chức.

Khi đó đúng dịp kỷ niệm 60 năm thành lập báo nghiệp Tinh Đảo, bà chủ Hồ Nhàn muốn làm một hoạt động tuyên truyền, trở thành đơn vị đồng tổ chức lễ trao giải Kim Tượng là một cơ hội tiếp xúc công chúng không tồi, hai bên ăn nhịp với nhau, sự việc cứ thế được quyết định.

Hồ Nhàn là con gái của "Vua dầu gió" Hồ Văn Hổ, kế thừa nghiệp cha, làm báo nghiệp Tinh Đảo rất khởi sắc.

Người giàu ở Hong Kong không thiếu, nhưng luận về làm phô trương thanh thế, e rằng không mấy ai so được với người nhà họ Hồ.

Ở Hong Kong, Phúc Kiến, Singapore đều có một địa điểm du lịch tên là "Biệt thự Hổ Báo", chính là do người nhà họ Hồ xây dựng để tưởng niệm tổ tiên.

Có thể tưởng tượng, giải Kim Tượng lần thứ hai trong tay Hồ Nhàn tự nhiên là được tổ chức khí phái mười phần, hạng mục giải thưởng cũng tăng lên hơn mười cái.

Đáng tiếc Hồ Nhàn làm báo chí là người trong nghề, nhưng tổ chức loại lễ trao giải lớn thế này lại là người ngoài nghề, lại không chịu giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp phụ trách, tiền tiêu không ít, nhưng lại để xảy ra không ít sai sót, cuối cùng cũng chẳng được tiếng tốt.

Đến giải Kim Tượng lần thứ ba, lễ kỷ niệm sáu mươi năm của báo nghiệp Tinh Đảo cũng qua rồi, nên không muốn rót thêm tiền vào nữa, cho nên hiệu quả của lễ trao giải lần này lập tức kém hơn lần thứ hai rất nhiều, dẫn đến sự phê bình rộng rãi.

Hồ Nhàn phát hiện đồng tổ chức giải Kim Tượng là một việc tốn công mà chẳng được lòng, năm nay liền quả quyết rút vốn, cái lễ trao giải này ai thích chơi thì chơi, dù sao bà ta cũng không chơi nữa.

Từ Khắc thấy Lâm Hựu Luân rất quan tâm đến việc này, còn tưởng hắn đang lo Chung Sở Hồng không lấy được Ảnh hậu Kim Tượng, liền nói đùa: "Lâm tiên sinh nếu cảm thấy giải Kim Tượng lần này không tổ chức được thì quá đáng tiếc, có thể giống như Hồ Nhàn đoạt lấy tư cách đồng tổ chức giải Kim Tượng về tay, với sức kêu gọi của anh trong giới điện ảnh, kéo tài trợ từ các công ty điện ảnh chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?" Từ Khắc chỉ coi đây là một câu nói đùa, nhưng Lâm Hựu Luân lại nghiêm túc.

Hắn muốn chỉnh hợp viện tuyến Hong Kong, chẳng qua là vì muốn nắm lấy "túi tiền" của điện ảnh Hong Kong, nếu lại nắm được giải Kim Tượng vào tay, thì "bộ mặt" của điện ảnh Hong Kong cũng là do hắn định đoạt.

Muốn tiền có tiền, muốn mặt mũi có mặt mũi, đây mới là mục tiêu cuối cùng của Lâm Hựu Luân.

Muốn hoàn thành việc "thu biên" đối với giải Kim Tượng, đầu tiên phải giải quyết 《Điện ảnh Song chu khan》, ngặt nỗi tạp chí này rất khó chơi, nếu không cũng sẽ không đình bản ở đời sau.

Theo lời một nhà phát hành phim nói: "Anh không cần đăng quảng cáo trên 《Điện ảnh Song chu khan》, phim hay, anh không tốn tiền nó cũng sẽ nói tốt; phim dở, anh tốn tiền nó cũng nói không tốt." Lâm Hựu Luân rất thích việc tạp chí này có thể luôn tuân thủ nguyên tắc

bình luận phim "khách quan độc lập", cũng cảm thấy việc nó đình bản ở đời sau có chút đáng tiếc, nên nảy sinh ý định thu nạp nó về dưới trướng.

Lâm Hựu Luân ra mặt trực tiếp đi tìm 《Điện ảnh Song chu khan》 khẳng định không thích hợp, nhưng hắn còn treo cái danh hiệu Phó chủ biên 《Minh Báo》, tuy rằng không nhận lương không làm việc, nhưng ai cũng biết sau Kim Dung, 《Minh Báo》 chính là do hắn định đoạt.

Đương nhiên hiện tại Lâm Hựu Luân muốn làm việc này, còn phải thuyết phục Kim Dung trước. "Đứng ra tổ chức lễ trao giải Kim Tượng?" Ngày hôm sau khi Lâm Hựu Luân nói chuyện này với ông tại văn phòng Kim Dung, Kim Dung lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Nhiều năm qua 《Minh Báo》 vẫn luôn tranh đoạt thị trường độc giả Hong Kong với 《Tinh Đảo Nhật Báo》 của Hồ Nhàn và 《Đông Phương Nhật Báo》 của anh em họ Mã.

Chuyện báo nghiệp Tinh Đảo rút khỏi giải Kim Tượng, Kim Dung cũng có nghe qua đôi chút, suy nghĩ của ông về việc này lúc đầu có sự bất đồng với Lâm Hựu Luân.

Chương 109

Kim Dung cảm thấy, loại chịu chi tiền mạnh tay như Hồ Nhàn còn không tổ chức tốt giải Kim Tượng, 《Minh Báo》 tiếp quản cũng chưa chắc đã được tiếng thơm, danh vọng này không dễ kiếm như vậy.

Hơn nữa Kim Dung kinh doanh 《Minh Báo》 vẫn luôn phụng hành truyền thống "cần kiệm trị gia", nói trắng ra là có chút keo kiệt, bảo ông bỏ tiền ra để tổ chức một sự kiện điện ảnh như thế này, ông khẳng định là không đồng ý.

Lâm Hựu Luân vỗ ngực cam đoan nói, chuyện tiền nong hắn giải quyết, không cần 《Minh Báo》 bỏ ra một xu, chỉ cần cho hắn mượn danh hiệu 《Minh Báo》 dùng một chút là được.

Kim Dung vẫn có chút do dự, Lâm Hựu Luân đành phải sử dụng phép khích tướng.

Trong cuộc cạnh tranh giữa 《Minh Báo》 và 《Tinh Đảo Nhật Báo》, Kim Dung vẫn luôn rất tự tin.

Ông thường nói với người khác, Hồ Nhàn thừa kế một khoản di sản lớn, là phú nhị đại tiêu chuẩn, còn ông khi từ Thượng Hải đến Hong Kong là một tên nghèo rớt mồng tơi, một kẻ khố rách áo ôm chính hiệu.

Câu chuyện kẻ khố rách áo ôm nghịch tập phú nhị đại này, Lâm Hựu Luân trước đây nghe không ít lần, lần này liền cố ý lôi phú nhị đại ra để kích thích Kim Dung. "Hồ Nhàn làm không tốt nên xám xịt bỏ đi rồi, nếu 《Minh Báo》 tiếp quản mà tổ chức giải Kim Tượng thật đẹp đẽ, ai có bản lĩnh hơn chẳng phải nhìn một cái là biết ngay sao?" Kim Dung lại không mắc bẫy, bức hỏi Lâm Hựu Luân vì sao lại

nhiệt tình với việc này như thế. "Kỳ thực tôi muốn mua lại tạp chí 《Điện ảnh Song chu khan》 - đơn vị chủ trì giải Kim Tượng.

Thị trường điện ảnh Hong Kong tốt như vậy, độc giả quan tâm đến bình luận phim cũng sẽ rất nhiều, 《Minh Báo》 thu nạp nó về dưới trướng, sẽ rất có ích cho việc mở rộng sức ảnh hưởng của tòa soạn." "Mua lại tạp chí này thì dễ, nhưng cậu định làm thế nào để nó phát triển tốt đây?" Vừa nghe vấn đề này, Lâm Hựu Luân liền biết Kim Dung đang khảo nghiệm mình, sau đó liền nói: "Tạp chí chuyên ngành thì giao cho người trong nghề làm." "Vậy nếu người trong nghề không nghe lời cậu thì sao?

Ví dụ cậu quay một bộ phim, bọn họ cứ khăng khăng nói đó là phim dở, một chút cũng không nể mặt ông chủ là cậu, cậu sẽ làm thế nào?" "Mắng thì cứ để họ mắng, lương công ty vẫn phát cho họ như thường." Kim Dung vừa nghe lời này liền nói được, việc này không thành vấn đề.

Có điều ông ta trước đó lại ước pháp tam chương với Lâm Hựu Luân, nếu giải Kim Tượng lần này Lâm Hựu Luân giương cờ hiệu 《Minh Báo》 mà không làm ra trò trống gì, thì giải Kim Tượng lần sau đừng hòng nhắc lại nữa. *** "Cô ơi, xin hỏi tòa soạn của tạp chí này có phải ở đây không?" Lâm Hựu Luân tay cầm một cuốn tạp chí 《Điện ảnh Song chu khan》, hỏi cô tiếp tân của tòa nhà văn phòng.

Một người đàn ông trung niên xách cặp táp vừa vặn đi ngang qua, tò mò nhìn Lâm Hựu Luân một cái.

Lâm Hựu Luân trên mặt đeo kính râm, cũng không bị nhận ra. "Cậu muốn đến tòa soạn 《Điện ảnh Song chu khan》?" Người đàn ông trung niên thuận miệng hỏi một câu.

Lâm Hựu Luân gật gật đầu, nhưng không nói mình đi làm gì.

Người đàn ông trung niên đánh giá hắn từ trên xuống dưới một

cái, sau đó nói: "Cậu đi theo tôi." Lâm Hựu Luân theo người đàn ông trung niên vào thang máy, phát hiện đối phương tuổi tác nhìn qua không lớn, tóc lại đã hoa râm, đại khái là do lao lực quá độ và lo âu, đôi mắt sâu hoắm có thần, gần như bị cặp lông mày dài màu xám kia che khuất.

Trên gương mặt mệt mỏi khắc đầy những nếp nhăn lo âu, cộng thêm đường nét cá tính kiên nghị kia, nhìn qua là biết ông ta là một văn nhân lao tâm nhiều hơn lao lực.

Hai người trong thang máy không giao lưu quá nhiều, sau khi ra khỏi thang máy, người đàn ông trung niên chỉ về phía văn phòng đầu tiên bên cạnh cửa vào: "Đó là bộ phận tiếp đón độc giả." Nói xong ông ta liền xách cặp táp đi về một hướng khác.

Lâm Hựu Luân rảo bước đuổi theo: "Tiên sinh, ông có biết văn phòng chủ biên là gian nào không?" Người đàn ông trung niên dừng bước, nhìn Lâm Hựu Luân do dự một chút: "Tôi chính là chủ biên tạp chí Trần Bách Sâm, xin hỏi cậu là?" Lâm Hựu Luân không ngờ lại khéo như vậy, cư nhiên giữa đường lại gặp được người mình cần tìm.

Hắn tháo kính râm xuống, đang chuẩn bị tự giới thiệu, Trần Bách Sâm đứng đối diện đột nhiên kêu nhẹ một tiếng. "Cậu là Lâm Hựu Luân?" Lâm Hựu Luân cười đưa tay về phía Trần Bách Sâm, nói đùa: "Không ngờ tôi đã nổi tiếng như vậy rồi." Trần Bách Sâm vội vàng đưa tay ra: "Hóa ra là Lâm tiên sinh, vừa rồi không nhận ra, thất kính thất kính!" 《Điện ảnh Song chu khan》 làm về tạp chí điện ảnh chuyên nghiệp, Trần Bách Sâm nếu ngay cả Lâm Hựu Luân cũng không nhận ra, nói ra ngoài khẳng định sẽ bị người ta chê cười.

Trần Bách Sâm mời Lâm Hựu Luân vào văn phòng mình, pha một tách trà bưng cho Lâm Hựu Luân: "Chỗ này đơn sơ, để Lâm tiên sinh

chê cười rồi." Tiềm lực tài chính của 《Điện ảnh Song chu khan》 có hạn, chỉ có thể thuê nửa tầng tòa nhà văn phòng, tạp chí xã chỉ có Trần Bách Sâm là có văn phòng độc lập, đối với Lâm Hựu Luân - người đã quen nhìn các loại văn phòng hào hoa mà nói, điều kiện làm việc như thế này quả thực có chút đơn sơ.

Lâm Hựu Luân đặt tách trà xuống, trực tiếp nói rõ ý định với Trần Bách Sâm: "Tôi rất hứng thú với tạp chí do Trần chủ biên làm, nếu có thể, tôi muốn mua lại nó." Trần Bách Sâm nghe vậy ngẩn ra, rồi sau đó cười nói: "Lâm tiên sinh đừng nói đùa với tôi, khu khu một cuốn tạp chí bình luận phim, làm sao có thể lọt vào mắt xanh của ngài?" "Trần chủ biên chẳng lẽ không muốn biến tạp chí này thành tạp chí điện ảnh có ảnh hưởng nhất Hong Kong sao?" "Việc này và việc tòa soạn có thuộc về Lâm tiên sinh hay không có quan hệ tất yếu gì sao?" Trần Bách Sâm bày ra bộ dạng khiêm tốn thỉnh giáo, thực tế lại là không tin lời Lâm Hựu Luân nói. "Trần chủ biên cảm thấy, một cuốn tạp chí điện ảnh muốn đạt được sự công nhận của độc giả thì nên làm thế nào?" Lâm Hựu Luân lại đá quả bóng trở lại. "Kiên trì tinh thần bình luận phim độc lập, chứ không phải trở thành loa phóng thanh của công ty điện ảnh!" Trần Bách Sâm nói rất thẳng thắn.

Trần Bách Sâm cảm thấy, sở dĩ Lâm Hựu Luân hứng thú với 《Điện ảnh Song chu khan》 như vậy, chẳng qua là muốn biến tạp chí này thành công cụ tuyên truyền điện ảnh, điểm này là thứ ông ta không thể chấp nhận nhất. "Tôi cảm thấy một cuốn tạp chí có thể thành công, mấu chốt vẫn là đạt được sự cân bằng giữa 'kiên thủ' và 'biến thông'.

Đối với 《Điện ảnh Song chu khan》 mà nói, phong cách bình luận phim độc lập là chiêu bài không thể bỏ, mà muốn hình thành phong cách thì nhất định phải khắc ý, mà động cơ khắc ý thực ra đã là một loại 'kiên thủ' rồi.

Còn cái gọi là 'biến thông', chính là phải chú trọng kỹ xảo.

Nói cho cùng mọi người đều không phải thần tiên không ăn ngũ cốc hoa màu, 《Điện ảnh Song chu khan》 cũng phải dựa vào quảng cáo để duy trì vận hành, người đến tìm tạp chí này đăng quảng cáo chỉ có thể là công ty điện ảnh.

Người ta bỏ tiền là hy vọng có thể thông qua tạp chí để tuyên truyền phim của mình, thu tiền không làm việc, lâu dần ai còn tìm tạp chí này đăng quảng cáo nữa?

Tôi cảm thấy thái độ của một cuốn tạp chí, 'khách quan' quan trọng hơn 'độc lập'.

Cái gọi là khách quan, chính là phải dung nạp những ý kiến khác biệt.

Anh phê bình sự thiếu sót của một bộ phim nào đó, nhưng cũng phải nói cho độc giả biết điểm đáng khen của bộ phim đó, đây mới là sự khách quan mà tôi cho rằng đúng." Lâm Hựu Luân nói ra những lời này, Trần Bách Sâm cũng không thể không thừa nhận hắn nói rất có lý.

Trần Bách Sâm liền có chút mâu thuẫn, từ đáy lòng ông ta muốn 《Điện ảnh Song chu khan》 có thể trở thành một tờ tạp chí tương đối độc lập.

Nhưng phàm sự đều có lợi có hại, tòa soạn bán cho Lâm Hựu Luân, dựa vào sức ảnh hưởng của hắn trong giới điện ảnh, sau này tạp chí muốn có được tin tức phim ảnh trực tiếp hoặc là phỏng vấn ngôi sao diễn viên nào đó sẽ không cần phải tốn công sức như hiện tại nữa, hơn nữa có thể có được nguồn vốn sung túc, chỗ tốt cũng là hiển nhiên dễ thấy.

Lâm Hựu Luân biết Trần Bách Sâm đang lo lắng điều gì, liền lôi

《Minh Báo》 ra, hắn tỏ vẻ sẽ không thu mua 《Điện ảnh Song chu khan》 dưới danh nghĩa cá nhân, mà là muốn sáp nhập tạp chí này vào hệ thống của 《Minh Báo》, hơn nữa sự hợp tác cũng là mở, hai bên đều có thể nắm cổ phần. "Việc này tôi còn cần suy nghĩ thêm một thời gian." Trần Bách Sâm động lòng thì có động lòng, nhưng không lập tức đồng ý. "Tôi nghe nói giải Kim Tượng năm nay hình như gặp phải một chút rắc rối." Lâm Hựu Luân khi bưng ly uống trà, ngước mắt nhìn Trần Bách Sâm, thầm nghĩ chuyện mua tòa soạn ông không vội, chuyện này ông chắc phải vội rồi chứ?

Trần Bách Sâm quả nhiên lộ ra thần sắc lo lắng, ông ta đang phát sầu vì chuyện này, Lâm Hựu Luân lại đưa tới cho ông ta một món quà lớn. "《Minh Báo》 nguyện ý đứng ra tổ chức giải Kim Tượng lần này?" Trần Bách Sâm sau khi nghe được tin này thì vui mừng khôn xiết, tuy rằng trong lòng ông ta cũng hoài nghi, Lâm Hựu Luân sớm không nói muộn không nói, lại cứ nhè vào lúc này nhắc tới chuyện này, liệu tất cả có phải đã có dự mưu từ trước hay không.

Nhưng chuyện giải Kim Tượng đã khiến ông ta sứt đầu mẻ trán, cho dù đây là cái bẫy, ông ta cũng nguyện ý nhảy vào.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lâm Hựu Luân, Trần Bách Sâm vui vẻ một hồi, sau đó đột nhiên xụ mặt xuống, nói chuyện này còn phải tìm một người thương lượng sau đó mới có thể đưa ra quyết định. *** Trần Bách Sâm gọi một cú điện thoại, trên đường mới giải thích chuyện này với Lâm Hựu Luân.

Việc báo nghiệp Tinh Đảo rút lui khiến tiền đồ tổ chức giải Kim Tượng trở nên ngập ngừng nguy nan, nhưng đã có người đi trước Lâm Hựu Luân, nguyện ý giúp Trần Bách Sâm giải quyết rắc rối này.

Lâm Hựu Luân và Trần Bách Sâm đến quán cà phê đã hẹn, Trần Bách Sâm chỉ vào chiếc xe thể thao Porsche đang đậu ở cửa nói: "Cô

ấy đã đến rồi." Chiếc xe thể thao này ít nhất cũng phải cả triệu, Lâm Hựu Luân chỉ nghe chữ "cô ấy" (tha - trong tiếng Trung nói ngôi thứ 3 không phân biệt âm đọc) thành "anh ấy", liền tưởng chủ xe là nam.

Bước vào quán cà phê, liền có bồi bàn tới dẫn đường.

Người đợi trong quán cà phê ngồi quay lưng về phía bọn họ, khi đến gần Lâm Hựu Luân đột nhiên kéo Trần Bách Sâm lại, thì thầm hỏi: "Nam hay nữ?" Trần Bách Sâm lúc đầu chưa phản ứng kịp, tiếp đó biểu tình trở nên rất quái dị.

Chưa đợi ông ta trả lời, người ngồi ở vị trí kia đã đứng dậy, quay mặt lại.

Tóc ngắn, kính gọng đen, âu phục áo sơ mi trắng, bất cứ ai nhìn thấy Du Tranh lần đầu tiên, đều sẽ tưởng cô ta là đàn ông.

Du Tranh chủ động đưa tay ra nói: "Lâm tiên sinh, gặp tôi rất bất ngờ phải không?" Lâm Hựu Luân quả thực rất bất ngờ, hắn không ngờ ở đây có thể gặp được người phụ nữ mạnh mẽ nổi danh Hong Kong.

Lễ trao giải Kình Ca Kim Khúc của TVB, người phụ nữ trông giống đàn ông này một mạch chủ trì ba khóa liền, nếu chỉ coi cô ta là MC kim bài của TVB thì sai quá sai rồi.

Danh hiệu "Đạt Minh Nhất Phái" ở đời sau sớm nhất chính là từ miệng người phụ nữ này nói ra, danh hiệu "Ca Thần" của Trương Học Hữu cũng là do cô ta kim khẩu phong tặng.

Mấy chục năm từ DJ đài phát thanh làm thẳng đến cao tầng truyền thông, được xưng là Nữ hoàng làm công của Hong Kong, nhân mạch và sức ảnh hưởng bao trùm cả giới âm nhạc. "Hóa ra là cô Du!" Lâm Hựu Luân rốt cuộc cũng hiểu tại sao phản ứng của Trần Bách Sâm vừa rồi lại kỳ quái như vậy.

Du Tranh về ngoại hình quả thực rất khó để người ta nhìn ra là nam hay nữ, với tư cách là người nổi tiếng công khai đồng tính trong giới, sao nữ từng có tin đồn với cô ta cũng không ít.

Chương 110

Càng dũng mãnh hơn là, cô ta còn cua đổ cả con gái của trùm sòng bạc Macau, "tình sử" như vậy đủ để vô số tình thánh phải toát mồ hôi, càng khiến người ta không thể không cảm thán một câu: Thời buổi này phụ nữ còn đáng tin hơn đàn ông.

Du Tranh nhận được điện thoại của Trần Bách Sâm cũng cảm thấy rất bất ngờ, nghe nói Lâm Hựu Luân hứng thú với giải Kim Tượng, cô ta lập tức gác lại việc đang làm, chuyên trình chạy tới gặp Lâm Hựu Luân.

Du Tranh lúc đầu khi đồng ý trù bị lễ trao giải Kim Tượng, không nghĩ tới sẽ gặp phải nhiều khó khăn như vậy.

Từ việc kéo tài trợ, mời khách mời đến xác định địa điểm, mỗi một việc đều khiến cô ta rất đau đầu.

Cô ta ở trong vòng tròn quả thực nhân mạch rất rộng, nhưng không phải ai cũng nể mặt cô ta.

Những nhà tài trợ quảng cáo kia đều không coi trọng tương lai của giải Kim Tượng, Du Tranh đến từng nhà tìm, không một ai đưa ra câu trả lời khẳng định; khách mời trao giải đã nói xong, về sau lại đột nhiên gọi điện nói có việc không thể tới, có một số người là do Du Tranh hạ mình khổ sở cầu xin, mới miễn cưỡng đồng ý tham gia.

Du Tranh bề ngoài cắn răng kiên trì, sau lưng lại có nỗi vất vả và áp lực người khác không nhìn thấy. "Nếu giải Kim Tượng thiết lập một chức vị Chủ tịch, tôi nghĩ toàn Hong Kong không ai thích hợp hơn Lâm tiên sinh." Du Tranh nói ra câu này, không chỉ Lâm Hựu Luân cảm thấy bất ngờ, Trần Bách Sâm cũng ngẩn người.

Du Tranh ho khan một tiếng: "Hai người các anh đừng nhìn tôi

như vậy, tôi không có hứng thú với đàn ông đâu." Trần Bách Sâm đã phản ứng lại từ sự kinh ngạc ban đầu, nghe Du Tranh nói vậy chỉ lắc đầu cười khổ, có điều đề nghị vừa rồi của Du Tranh ông ta lại không thể không nghiêm túc suy xét.

Giải Kim Tượng sở dĩ khó tổ chức, không phải vì giải thưởng khó bình chọn, mà là vì sức ảnh hưởng không đủ, công ty điện ảnh và diễn viên đều không coi việc nhận giải ra gì, không kéo được tài trợ không mời được khách mời đều là vì nguyên nhân này.

Vấn đề này người khác gặp phải đều sẽ rất đau đầu, nhưng đối với Lâm Hựu Luân lại chẳng có áp lực gì.

Tuy rằng nghiêm khắc mà nói Lâm Hựu Luân chỉ có thể tính là nửa người làm điện ảnh, nhưng các ông chủ công ty điện ảnh lớn ở Hong Kong đều chịu nể mặt hắn, chỉ cần hắn mở miệng, người và tiền đều có thể nhẹ nhàng giải quyết.

Nếu thực sự thiết lập Chủ tịch giải Kim Tượng, chức vị này phi Lâm Hựu Luân mạc thuộc. "Tổ chức lễ trao giải tôi là người ngoài nghề, đưa ra chút chủ ý còn được.

Cô Du ở phương diện này kinh nghiệm phong phú, cho nên không thể thiếu việc mời cô tiếp tục vất vả rồi.

Tài trợ kéo về cho lễ trao giải lần này, 5% coi như là thù lao của cô Du." Lâm Hựu Luân vừa nói ra lời này, Trần Bách Sâm lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Du Tranh đã làm rất nhiều việc cho khâu chuẩn bị tiền kỳ của giải Kim Tượng, giữ cô ta lại cũng là có một sự giải trình với các bên.

Du Tranh cũng nói đùa: "Lâm tiên sinh không sợ tôi giương cờ hiệu của anh đi lừa đảo khắp nơi sao?" Lâm Hựu Luân nhún vai tỏ vẻ không sao cả, hài hước trả lời: "Vậy thì cô Du phải chuẩn bị sẵn sàng

làm công không công cả đời cho tôi rồi." Du Tranh cười đưa tay ra: "Hợp tác vui vẻ!" "Hợp tác vui vẻ!" Lâm Hựu Luân và Du Tranh ngồi bắt tay, sau đó chủ đề liền chuyển sang việc trù bị giải Kim Tượng.

Lâm Hựu Luân đã có lòng làm lớn giải Kim Tượng lần này, những khách mời mà Du Tranh mời trước đó liền có chút không đủ trọng lượng.

Hắn liệt kê cho Du Tranh một danh sách, chỉ nói những người trên đó chỉ cần nhận được lời mời đều sẽ không từ chối. "Châu Nhuận Phát, Chung Sở Hồng, Châu Tinh Trì, Hồng Kim Bảo, Thành Long..." Nhìn một chuỗi tên người quen thuộc trên giấy, Du Tranh đột nhiên phát hiện mình nên cảm ơn những kẻ đã cho mình leo cây kia, nếu không phải bọn họ lật lọng, vị trí khách mời trao giải cũng sẽ không trống ra nhiều như vậy.

Thế giới này thật sự rất kỳ diệu, một tiếng trước Du Tranh còn đang phát sầu vì không gom đủ khách mời trao giải, hiện tại cô ta lại bắt đầu phiền não vì ứng cử viên quá nhiều.

Cô ta cầm bút khoanh khoanh vẽ vẽ trên tờ giấy nửa ngày, cuối cùng khổ não ngẩng đầu: "Có thể mời tất cả bọn họ tới không?" "Cô định sắp xếp cho mỗi giải thưởng một tổ khách mời trao giải à?" Lâm Hựu Luân nói câu này vốn là để Du Tranh bỏ đi ý nghĩ không thực tế này, nhưng không ngờ ngược lại nhắc nhở Du Tranh. "Ý tưởng này của Lâm tiên sinh quá hay, mỗi giải thưởng chỉ một người lên trao giải thì chán quá, hai khách mời lên cùng hợp tác trao giải, hai bên tương tác một chút còn có thể khuấy động không khí hiện trường.

Ý kiến hay như vậy, sao trước đây tôi không nghĩ ra nhỉ?" Lâm Hựu Luân cảm thấy mình tốt nhất không nên tiếp tục phát biểu ý kiến nữa, tư duy của người phụ nữ này quả nhiên không giống người bình thường.

Du Tranh cúi đầu lại một trận viết viết vẽ vẽ trên tờ giấy kia, số lượng khách mời trao giải đã tăng lên gấp đôi, nhưng trên danh sách vẫn còn lại rất nhiều người. "Chỉ trao giải thì có phải vô vị quá không, đây là một sự kiện trọng đại của giới điện ảnh, ở giữa nên xen kẽ biểu diễn ca vũ.

Người bình thường diễn tiết mục thì không thú vị, chi thù lao thỏa đáng cho khách mời đến dự, để bọn họ lên sân khấu diễn tiết mục!" Du Tranh lại nghĩ ra một ý tưởng, xoát xoát lại gạch thêm vài cái tên.

Thấy Du Tranh vẫn đang trăm phương ngàn kế muốn tiếp tục tăng số lượng khách mời, Lâm Hựu Luân rốt cuộc nhịn không được. "Chừng này là đủ rồi!" Đây đã không phải ngữ khí thương lượng, trực tiếp là ra lệnh.

Du Tranh đành phải thôi, ứng cử viên khách mời toàn bộ được chốt lại, Lâm Hựu Luân tiếp đó liền bàn về việc thiết lập giải thưởng.

Giải Kim Tượng lần thứ hai trên cơ sở năm giải thưởng ban đầu đã tăng thêm Nghệ sĩ mới xuất sắc nhất, Quay phim xuất sắc nhất, Dựng phim xuất sắc nhất, Chỉ đạo mỹ thuật xuất sắc nhất, Chỉ đạo hành động xuất sắc nhất, Nhạc phim xuất sắc nhất, Ca khúc trong phim xuất sắc nhất.

Lâm Hựu Luân trên cơ sở này, yêu cầu tăng thêm một giải Hiệu ứng hình ảnh xuất sắc nhất.

Hong Kong cho đến nay, cũng chỉ có 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 của Từ Khắc và 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 xứng đáng gọi là phim kỹ xảo.

Lâm Hựu Luân thiết lập giải thưởng này, Du Tranh và Trần Bách Sâm đều cảm thấy hắn là để 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 có thể lấy thêm một giải. "Tôi hy vọng giải Kim Tượng sau này có thể phát triển trở thành phong hướng tiêu của điện ảnh Hong Kong, mà thiết lập giải

thưởng này là để khuyến khích nhiều người làm phim đi thử nghiệm chế tác kỹ xảo hơn, tương lai là thời đại của phim kỹ xảo, điện ảnh Hong Kong ở phương diện này thực sự rất lạc hậu.

Nếu chúng ta không đón đầu đuổi kịp, chỉ sẽ bị người khác bỏ lại càng ngày càng xa!" Du Tranh không phải người làm điện ảnh chuyên nghiệp, lời của Lâm Hựu Luân cũng không gây cho cô ta quá nhiều cộng hưởng.

Nhưng Trần Bách Sâm lại xuất thân là nhà phê bình phim chuyên nghiệp, có cơ hội tiếp xúc phim phương Tây nhiều hơn khán giả bình thường, đối với sự phát triển kỹ thuật kỹ xảo của Hollywood cũng có nhận thức nhất định.

Bất kể Lâm Hựu Luân nói lời này có phải xuất phát từ thật lòng hay không, ông ta đều cảm thấy Lâm Hựu Luân nói rất có lý.

Lâm Hựu Luân tiếp đó lại đưa ra một số yêu cầu đối với chi tiết lễ trao giải, đặc biệt là trang phục của khách mời tham gia: "Tất cả mọi người bắt buộc phải mặc lễ phục chính trang xuất hiện, kiểu Đông hay Tây đều được, không cho phép mặc trang phục quá lập dị khác người." Thảm đỏ lễ trao giải Kim Tượng Hong Kong đời sau công nhận là khó xem nhất, nam nữ minh tinh thường xuyên xuất hiện với trang phục tạo hình khoa trương, một màn trình diễn trai xinh gái đẹp đàng hoàng, cuối cùng lại biến thành đài triển lãm hỗn tạp các loại kỳ trang dị phục.

Có cảm giác về điều này, Lâm Hựu Luân mới đưa ra yêu cầu như vậy.

Du Tranh và Trần Bách Sâm đều tưởng Lâm Hựu Luân chỉ muốn làm cho bầu không khí lễ trao giải trở nên trang trọng hơn một chút, cũng không nghĩ nhiều về phương diện khác.

Ra khỏi quán cà phê, Lâm Hựu Luân biết được Du Tranh muốn đi

đài truyền hình Vô Tuyến (TVB) làm việc, liền quyết định đi nhờ xe cô ta cùng đi. "Tôi còn tưởng Lâm tiên sinh sẽ đề xuất muốn sửa đổi chế độ bình thẩm giải thưởng." Vấn đề này Du Tranh thực ra đã sớm muốn hỏi, chỉ là trước đó Trần Bách Sâm vẫn luôn có mặt, cô ta không tiện mở miệng. "Cô cảm thấy tôi giống loại người thích thao túng giải thưởng sao?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại một câu.

Du Tranh cười mà không nói, biểu tình trên mặt rõ ràng đang nói là "phải".

Lâm Hựu Luân hai tay gối sau đầu dựa vào ghế ngồi, nói: "Rất nhiều chuyện thực ra không phức tạp như các người nghĩ đâu, cô đem sự đơn giản đối đãi với thế giới này, thế giới này sẽ trả lại cho cô sự đơn giản." Du Tranh nghe xong lời này, như có điều suy ngẫm, liền không mở miệng nữa. "Cô nói xem tôi kéo Vô Tuyến vào, truyền hình trực tiếp toàn bộ lễ trao giải thì thế nào?" Du Tranh kinh ngạc nhìn Lâm Hựu Luân, thầm nghĩ Lâm Hựu Luân cùng mình qua đây, chẳng lẽ chính là vì chuyện này?

Ngoài dự đoán là, Lâm Hựu Luân lại bảo cô ta đi đàm phán với Vô Tuyến. "Phí bản quyền truyền hình một xu cũng không thể thiếu, cô nói với bọn họ, nếu không đồng ý chúng ta sẽ đi tìm đài Á Thị." Trong lòng Du Tranh cười khổ, rõ ràng là đang thảo luận chính sự, nhưng nghe ngữ khí này của Lâm Hựu Luân, sao giống như đi thu phí bảo kê của Vô Tuyến vậy? *** "Lâm sinh đến rồi, mau ngồi!" Thiệu Nghị Phu mặt mày hớn hở, cả người dường như trẻ ra mười tuổi.

Lâm Hựu Luân ngồi xuống sô pha, tò mò hỏi: "Lục thúc có phải gặp chuyện vui gì rồi không?" "Doanh thu phòng vé của 《Đổ Thánh》 đột phá 43 triệu rồi!" Tâm tình Thiệu Nghị Phu giống như dòng sông trong trẻo, chảy rất thuận, cũng khó trách ông ta vui vẻ như vậy.

Bộ phim này đã phá vỡ kỷ lục số lượng người xem trước đó vẫn luôn do loạt phim 《Bảo bối trí đa tinh》 của Gia Hòa nắm giữ, khiến Thiệu Thị trầm lắng nhiều năm được nở mày nở mặt. "Cháu cũng có một chuyện vui muốn báo cho Lục thúc.

Trước đây cháu hứa với ngài, trong vòng hai năm nhất định sẽ hoàn thành việc chỉnh hợp viện tuyến Hong Kong, hiện tại xem ra, mục tiêu này chắc sắp thực hiện được rồi." Lông mày Thiệu Nghị Phu bỗng nhiên nhíu lại, thần sắc tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Ông ta biết mấy ngày nay Gia Hòa, Kim Công Chúa đều có tiếp xúc với Lâm Hựu Luân, nhưng bất luận Lâm Hựu Luân chọn Gia Hòa hay là Kim Công Chúa, bên còn lại đều không có lý do gì lập tức buông vũ khí đầu hàng. "Gia Hòa, Kim Công Chúa đều hy vọng hợp tác với cháu, cho nên cháu đang nghĩ, tại sao mọi người không thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng chứ?" Thiệu Nghị Phu nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Hựu Luân, lộ ra thần tình làm sao cũng không nắm bắt được yếu lĩnh.

Ông ta cảm thấy quá đỗi bất ngờ với ý tưởng to gan của Lâm Hựu Luân, nói là không có chuẩn bị tư tưởng, chi bằng nói là giống như đang hưng phấn sải bước về phía trước đột nhiên bị một cánh cửa chặn đứt đường đi, cho nên mờ mịt không biết làm sao.

Chương 111

Qua nửa ngày Thiệu Nghị Phu lúc này mới miễn cưỡng phản ứng lại: "Ý của cháu là, viện tuyến Thiệu Thị, Gia Hòa, Kim Công Chúa sáp nhập lại với nhau, tổ hợp thành một công ty mới?" Lâm Hựu Luân nói thẳng không giấu giếm: "Tư lịch của cháu còn nông cạn, cho nên muốn mời Lục thúc đứng ra làm người khởi xướng việc này." *** "Không thể cứ như vậy mà xong được!" Phan Địch Sinh đấm một quyền xuống bàn làm việc, trơ mắt nhìn Lâm Hựu Luân cướp đi viện tuyến Thiệu Thị từ tay mình, trong lòng hắn thế nào cũng không nuốt trôi cục tức này.

Sầm Kiện Huân vốn định mở miệng khuyên vài câu, nhưng thấy Phan Địch Sinh đang cơn nóng giận, cuối cùng vẫn chọn im lặng.

Lúc này thư ký gõ cửa đi vào, thấy ông chủ đang nổi nóng, lập tức sợ đến mức thở mạnh cũng không dám. "Đứng như khúc gỗ ở đó làm gì?

Có chuyện gì mau nói!" Phan Địch Sinh hiện tại nhìn ai cũng không thuận mắt, thấy người là muốn nổi nóng. "Bên ngoài có hai vị tiên sinh, nói là muốn tìm ông chủ..." Thư ký còn chưa nói hết lời, đã bị Phan Địch Sinh mất kiên nhẫn ngắt lời: "Từ bao giờ loại a mèo a chó nào cũng có thể trực tiếp tìm tới cửa rồi, người ở chỗ tiếp tân đều là đồ ăn hại à?

Ngay cả có người đến cũng bắt tôi phải đích thân chiêu đãi, cô đi hỏi xem bọn họ còn muốn làm nữa không?" Thư ký cúi gằm đầu, trong lòng tràn đầy ủy khuất.

Sầm Kiện Huân thực sự nhìn không nổi nữa, liền đứng ra hỏi: "Bọn họ có hẹn trước không?

Hoặc là có nói mình tên gì không?" "Đây là danh thiếp của hai người bọn họ." Thư ký như được đại xá, vội vội vàng vàng đưa hai tấm danh thiếp trong tay qua.

Sầm Kiện Huân nhận lấy nhìn thoáng qua, biểu tình đột nhiên trở nên ngưng trọng, ba bước gộp làm hai đi đến trước mặt Phan Địch Sinh, đưa hai tấm danh thiếp cho Phan Địch Sinh. "Trình Mỹ Vinh, Phùng Tân Trọng, bọn họ không phải là cộng sự của Lôi Giác Côn ở viện tuyến Kim Công Chúa sao?" Phan Địch Sinh rất nhanh bình tĩnh lại từ trong phẫn nộ, hắn trước đây chưa từng giao thiệp với hai người này, trong lòng nghĩ không thông hai người này tới tìm hắn làm gì. "Mời người vào đây!" Thư ký xoay người vừa chuẩn bị đi, Phan Địch Sinh đột nhiên lại đổi ý gọi cô ta lại, hắn quyết định đích thân ra ngoài nghênh đón hai người này.

Phan Địch Sinh đích thân từ văn phòng ra ngoài nghênh đón, lại khiến Trình Mỹ Vinh, Phùng Tân Trọng đang đợi bên ngoài cảm thấy có chút bất ngờ, có điều hai người đều là lão thủ trên thương trường, sẽ không dễ dàng viết cảm nhận nội tâm lên mặt.

Phan Địch Sinh lúc này đã đổi sang một bộ mặt tươi cười: "Trình lão bản, Phùng lão bản, hai vị đúng là khách quý nha." "Mạo muội đến cửa, mong Phan tiên sinh đừng trách." Hai bên khách sáo vài câu, Phan Địch Sinh mời hai người vào văn phòng.

Sau khi an tọa, Trình Mỹ Vinh, Phùng Tân Trọng đều đưa mắt nhìn Sầm Kiện Huân đang đứng bên cạnh Phan Địch Sinh, không nói một tiếng.

Sầm Kiện Huân biết Trình Mỹ Vinh, Phùng Tân Trọng có chuyện muốn nói với Phan Địch Sinh nhưng lại không muốn cho mình nghe thấy, liền rất thức thời cáo từ rời đi.

Khi ra đến cửa trong lòng lại không nhịn được ph đoán, hai người

này tới tìm Phan Địch Sinh làm gì?

Cửa văn phòng "cạch" một tiếng bị khóa lại, Phan Địch Sinh quay đầu nhìn Trình Mỹ Vinh và Phùng Tân Trọng: "Hai vị có gì muốn nói, bây giờ có thể nói được rồi chứ?" Trình Mỹ Vinh và Phùng Tân Trọng nhanh chóng trao đổi ánh mắt, Trình Mỹ Vinh mở lời trước: "Tôi nghe nói ông Phan có ý định thuê lại hệ thống rạp Thiệu thị, nhưng giữa chừng lại bị người khác phá đám?" Phan Địch Sinh sa sầm mặt mày: "Hai vị chẳng lẽ đến đây để xem tôi làm trò cười?" Trình Mỹ Vinh nhìn biểu cảm tức tối của Phan Địch Sinh thì biết chuyến này họ đến đúng rồi.

Trình Mỹ Vinh không giải thích, Phùng Tân Trọng ngồi bên cạnh vội vàng xua tay: "Ông Phan đừng hiểu lầm, thực ra chúng tôi cũng là nạn nhân." Phan Địch Sinh trầm mặt không nói, trong lòng không khỏi bắt đầu nghi ngờ động cơ và ý đồ của hai người này.

Trình Mỹ Vinh vừa lắc đầu vừa thở dài: "Ông Phan có chỗ không biết, tên Lâm Hựu Luân kia trước đó đã cướp mất hệ thống rạp Thiệu thị từ tay ông, bây giờ lại đang mưu tính thôn tính luôn hệ thống rạp Kim Công Chúa.

Ông chủ Lôi cũng lẩm cẩm rồi, thế mà lại đồng ý nhường 60% cổ phần cho Lâm Hựu Luân." Sắc mặt Phan Địch Sinh âm trầm như sắp vắt ra nước.

Lâm Hựu Luân tiếp quản rạp Thiệu thị, Đức Bảo đã rơi vào thế yếu, nếu để hắn nuốt trọn Kim Công Chúa nữa thì càng khó mà kiềm chế. "Hai vị cũng có cổ phần ở Kim Công Chúa, chẳng lẽ không khuyên can ông chủ Lôi sao?" Phan Địch Sinh bất động thanh sắc hỏi.

Phùng Tân Trọng ở bên cạnh than ngắn thở dài: "Lôi Giác Côn nhất quyết muốn xúc tiến việc sáp nhập hệ thống rạp Kim Công Chúa và Thiệu thị.

Ông Phan tưởng hắn không có toan tính riêng sao?

Lôi Giác Côn sớm đã nhìn hai cổ đông chúng tôi không thuận mắt, nếu công ty mới thành lập, cổ phần của tôi và ông Trình chắc chắn sẽ bị pha loãng, cơ bản coi như bị Lôi Giác Côn đá ra khỏi cuộc chơi." Trình Mỹ Vinh cũng hùa theo kể khổ: "Lúc lôi kéo chúng tôi nhập hội thì nói ngon nói ngọt, giờ lại nuốt lời, trở mặt không nhận người, tôi coi như đã nhìn rõ bộ mặt thật của Lôi Giác Côn rồi." Từ màn kẻ tung người hứng kể khổ của hai người, Phan Địch Sinh cuối cùng cũng nghe ra chút mùi vị.

Lôi Giác Côn chủ trương sáp nhập Kim Công Chúa với Thiệu thị, nhưng trong công ty mới lại không có chỗ cho Trình Mỹ Vinh và Phùng Tân Trọng.

Hai người này đương nhiên không chịu, nhưng Lôi Giác Côn là cổ đông lớn, mọi việc trong công ty đều do hắn quyết định.

Trình Mỹ Vinh, Phùng Tân Trọng cùng đường bí lối nên mới đánh chủ ý lên người Đức Bảo. "Tôi và ông chủ Lôi không có giao tình, chẳng lẽ hai vị còn trông mong tôi có thể thuyết phục được ông ấy?" Trình Mỹ Vinh lắc đầu: "Lôi Giác Côn khăng khăng làm theo ý mình, hắn làm mùng một thì đừng trách tôi làm ngày rằm!" Phan Địch Sinh nhướng mày: "Nói vậy là hai vị có toan tính khác?" Phùng Tân Trọng tiếp lời: "Tôi chỉ muốn hỏi ông Phan một câu, chẳng lẽ ông định cứ thế mà bỏ qua sao?" Lông mày Phan Địch Sinh nhíu chặt lại, sắc mặt âm trầm như hoàng hôn, hận hận nói: "Hệ thống rạp Thiệu thị đã rơi vào tay Lâm Hựu Luân, theo lời hai vị thì Kim Công Chúa cũng sắp trở thành vật trong túi hắn.

Công ty Đức Bảo không có hệ thống rạp trong tay, lấy gì để tranh với hắn?" Trình Mỹ Vinh cười bí hiểm: "Ông Phan nghĩ vậy là sai rồi, Hương Cảng đâu chỉ có Kim Công Chúa và Thiệu thị là hai hệ thống

rạp duy nhất." Phan Địch Sinh cười lạnh: "Gia Hòa và Lâm Hựu Luân xưa nay đều cùng một giuộc, trông mong Trâu Văn Hoài đi đối đầu với Lâm Hựu Luân chẳng khác nào kẻ ngốc nói mộng." "Thị trường điện ảnh Hương Cảng đang vượng thế này, ông Phan cảm thấy chỉ ba hệ thống rạp lớn là có thể hoàn toàn đáp ứng nhu cầu thị trường sao?" Phùng Tân Trọng chêm vào một câu đúng lúc.

Phan Địch Sinh chau mày, nghiêm túc suy ngẫm về thâm ý trong lời nói của Phùng Tân Trọng. "Hai vị định thành lập một hệ thống rạp mới bên ngoài ba ông lớn kia?" Trình Mỹ Vinh và Phùng Tân Trọng nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ hài lòng. "Ông Phan quả nhiên là người thông minh, vậy chúng tôi cũng không giấu giếm nữa." Trình Mỹ Vinh nói thẳng: "Tôi và ông Phùng muốn thành lập một hệ thống rạp mới, muốn mời ông Phan nhập hội, mọi người cùng nhau làm nên sự nghiệp lớn." "Hai vị nghĩ đơn giản quá rồi đấy?" Phan Địch Sinh nhíu mày, hai lông mày cong thành hình chữ "bát".

Có được rạp Thiệu thị chỉ làm Lâm Hựu Luân như hổ mọc thêm cánh, nhưng chỗ lợi hại thực sự của hắn không nằm ở việc sở hữu bao nhiêu rạp, mà là khứu giác nhạy bén của hắn đối với thị trường điện ảnh.

Phim qua tay hắn bộ nào cũng ăn khách, đây mới là nguyên nhân khiến Kim Công Chúa và Gia Hòa tìm mọi cách để lôi kéo hắn.

Thành lập một hệ thống rạp mới chính là một sự thách thức đối với cục diện hiện tại, tất nhiên sẽ vấp phải sự phản kích mãnh liệt của các hệ thống rạp khác.

Năm xưa khi Kim Công Chúa mới thành lập liền bị Thiệu thị và Gia Hòa liên thủ chèn ép, nếu không phải Tân Nghệ Thành dị quân đột khởi thì Kim Công Chúa có lẽ đã bị Gia Hòa, Thiệu thị liên thủ tiêu diệt rồi.

Hiện tại cục diện điện ảnh Hương Cảng còn kín kẽ hơn thời Kim Công Chúa thành lập, Lâm Hựu Luân liên thủ với Trâu Văn Hoài, chưa nói đến việc một tay che trời ở Hương Cảng, nhưng để chèn ép một hệ thống rạp mới đến mức không thở nổi thì quá dễ dàng. "Kim Công Chúa phá vây được nhờ Tân Nghệ Thành, thực ra là may mắn nhiều hơn thực lực.

Nhân tài điện ảnh Hương Cảng tuy nhiều, nhưng không quay được bộ phim nào vượt qua tác phẩm của Lâm Hựu Luân thì lấy gì để tranh với hắn?" "Ông Phan nói vậy e là nâng chí khí người khác, diệt uy phong mình rồi." Phùng Tân Trọng không cho là đúng: "《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 chẳng qua cũng chỉ là đại chế tác đầu tư lớn, công ty Đức Bảo của ông Phan không thiếu nhân tài, còn về vấn đề vốn liếng, chúng tôi có thể giúp ông giải quyết." Thấy Phan Địch Sinh không mấy tin tưởng, Trình Mỹ Vinh bèn bổ sung: "Thực ra tôi và ông Phùng chỉ đóng vai trò 'người môi giới', người cung cấp đầu tư là kẻ khác." Thị trường điện ảnh Hương Cảng đang vượng, doanh thu phòng vé nước ngoài vượt xa lợi nhuận bản địa.

Các thương nhân Đài Loan, Đông Nam Á đều có ý nguyện đầu tư phim Hong Kong để kiếm lợi nhuận lớn hơn, nhưng vì ba hệ thống rạp lớn đang thống trị ngành điện ảnh, vốn ngoại tuy thỉnh thoảng cũng đầu tư quay phim Hong Kong nhưng không thể giành được lịch chiếu vàng và các ngôi sao đang nổi đóng chính.

Trình Mỹ Vinh, Phùng Tân Trọng chính là nhắm trúng điểm này mới muốn lôi kéo Phan Địch Sinh cùng tổ chức một hệ thống rạp mới độc lập bên ngoài ba ông lớn, chuyên làm "người môi giới" cho vốn ngoại và các công ty làm phim độc lập bản địa.

Mọi người hợp tác làm phim, phim quay xong không chỉ có thể chiếu ở rạp mới mà nhà đầu tư nước ngoài còn có thể mang phim về thị trường bản địa tiếp tục kiếm lời.

Họ nói như vậy, Phan Địch Sinh cũng có chút động lòng. *** Trên đường ngồi xe đến khách sạn Bán Đảo, Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương tán gẫu về sóng gió thị trường ngoại hối gần đây. "Ông nói xem Lâm Hựu Luân rốt cuộc đã kiếm được bao nhiêu tiền trên thị trường ngoại hối?" "Lợi dụng công cụ đòn bẩy tỷ giá, lợi nhuận từ vài lần đến vài chục lần đều có khả năng.

Tôi nghĩ lần này tiền trong tay cậu ta ít nhất cũng phải tăng gấp đôi!" Hà Quán Xương chỉ có thể đoán đại khái, rốt cuộc kiếm được bao nhiêu thì chỉ có mình Lâm Hựu Luân biết. "Một lần hành động sáp nhập cả ba hệ thống rạp, nếu không phải đã kiếm đủ tư bản trên thị trường ngoại hối thì ông nói xem cậu ta lấy đâu ra tự tin đó?" Mắt Trâu Văn Hoài híp lại thành một đường chỉ nhỏ, khi nói chuyện mặt hơi ngửa lên, lưng thẳng tắp. "Quả thực là đại thủ bút chưa từng có, nếu cậu ta làm thành công thật thì lại rất có lợi cho điện ảnh Hương Cảng!" Hai hàng lông mày Hà Quán Xương vừa đen vừa rậm, ngữ khí lại không giấu được sự hưng phấn.

Gia Hòa làm phim tinh lương, cộng thêm chế độ làm phim độc lập linh hoạt, nếu có thể đồng thời công chiếu trên cả ba hệ thống rạp thì doanh thu phòng vé chắc chắn sẽ lên một tầm cao mới. "Nhưng ông có từng nghĩ, sau khi chúng ta mất đi quyền kiểm soát tuyệt đối với hệ thống rạp, những công ty điện ảnh trước đây dựa vào danh nghĩa Gia Hòa chắc chắn sẽ nảy sinh suy nghĩ khác.

Đến lúc đó họ tìm đầu tư từ nơi khác, phim quay xong vẫn có thể chiếu ở rạp, đối với chúng ta mà nói sẽ là một thách thức nghiêm trọng." "Sau khi thống nhất hệ thống rạp, các công ty làm phim độc lập thực ra còn ít lựa chọn hơn trước.

Trừ phi họ đi được cửa của Lâm Hựu Luân, nhưng Lâm Hựu Luân sẽ không quá hứng thú với những bộ phim đầu tư bình thường, cho nên họ vẫn chỉ có thể tìm đến Gia Hòa, Kim Công Chúa hoặc

Thiệu thị.

Ba nhà chúng ta chiếm cổ phần trong liên minh rạp chiếu, công ty khác muốn xếp được lịch chiếu tốt đâu có dễ dàng vậy?" Gia Hòa đã quyết định chuyển trọng tâm phát triển công ty sang quay các bộ phim lớn, nhắm đến thị trường hải ngoại.

Trước đây ba hệ thống rạp mâu thuẫn chồng chất, bước chân tiến quân quốc tế của Gia Hòa mãi không bước nổi chính là vì bị đối thủ cạnh tranh ngáng chân ngay tại thị trường Hương Cảng.

Lâm Hựu Luân là người hợp tác mà cả ba hệ thống rạp đều có thể chấp nhận, để cậu ta kiểm soát rạp chiếu Hương Cảng cũng đồng nghĩa với việc tạo ra một hậu phương vững chắc cho Gia Hòa.

Gia Hòa thoát khỏi cuộc tranh đoạt kịch liệt ở thị trường nội địa liền có thể thỏa sức vẫy vùng ở thị trường hải ngoại.

Chương 112

Trâu Văn Hoài, Hà Quán Xương hai người xuống xe ở cửa khách sạn.

Xe đưa họ vừa đi, phía sau lại có một chiếc xe khác tới ngay.

Lôi Giác Côn thò đầu ra từ cửa sổ xe, ánh mắt vừa khéo chạm trán Trâu Văn Hoài.

Cửa xe mở ra, Ngô Nhân Thành - giám đốc bộ phận rạp chiếu của Kim Công Chúa cũng theo Lôi Giác Côn xuống xe.

Kim Công Chúa hai năm nay đấu với Gia Hòa tuy ác liệt nhưng đôi bên chưa kết thù oán quá sâu, Lôi Giác Côn và Trâu Văn Hoài gặp mặt cũng không đến nỗi lao vào đánh nhau như kẻ thù.

Lôi Giác Côn cười híp mắt chắp tay: "Ông Trâu, khéo quá nhỉ?" Trâu Văn Hoài khách sáo đáp lễ: "Ông chủ Lôi cũng đến rồi, đã gặp nhau thì hay là cùng vào?" "Mời!" Lôi Giác Côn giơ tay, Trâu Văn Hoài cũng làm động tác tương tự.

Hai người nhìn nhau cười rồi sóng vai bước vào khách sạn.

Biết trên đường đi hai người có chuyện muốn nói, Hà Quán Xương và Ngô Nhân Thành đều bước chậm lại, giữ khoảng cách không xa không gần đi theo. "Không biết ông chủ Lôi có dự tính gì về việc liên kết rạp chiếu chưa?" Trâu Văn Hoài mở lời hỏi trước. "Tôi cũng đang định thỉnh giáo ông Trâu, sau khi rạp chiếu sáp nhập, Gia Hòa định chiếm mấy phần?" Lôi Giác Côn hỏi thẳng hơn. "Số lượng rạp của Gia Hòa và Kim Công Chúa tương đương nhau, ông chủ Lôi muốn mấy phần, Gia Hòa theo mấy phần." Trâu Văn Hoài lại đá quả bóng trở lại. "Ba - ba - ba - một, ý ông Trâu thế nào?" Lôi Giác Côn không nói lấp lửng nữa mà nói toạc ra.

Trâu Văn Hoài hỏi ngược lại một câu: "Hai nhà chúng ta nắm giữ quá bán, ông nghĩ cậu ta sẽ đồng ý sao?" Lôi Giác Côn cười khổ, phương án phân chia lý tưởng của ông ta khoan hãy nói Lâm Hựu Luân không đồng ý, ngay cả Thiệu Nghị Phu cũng chưa chắc chịu gật đầu. "Hai phần (20%) là giới hạn thấp nhất của tôi, nếu thấp hơn nữa thì không cần đàm phán!" Lời này đúng ý Trâu Văn Hoài, ông ta mỉm cười: "Vậy Gia Hòa lần này sẽ cùng tiến lui với ông chủ Lôi!" *** Bên lề đường đối diện khách sạn có một chiếc xe hơi màu xám không bắt mắt đang đậu.

Người đàn ông ngồi ghế lái cầm ống nhòm, vừa quan sát động tĩnh cửa khách sạn vừa nói: "Trước là Thiệu Nghị Phu, tiếp theo lại là Trâu Văn Hoài, Lôi Giác Côn.

Những người này tụ tập lại một chỗ chắc chắn sắp có chuyện lớn xảy ra." Gã đàn ông đeo kính ngồi ghế phụ lái nhắm hờ hai mắt, nghiêng đầu gật gù, lúc ngủ gật tay vẫn nắm chặt máy ảnh.

Thấy gã đeo kính mãi không phản ứng, người đàn ông ghế lái bỏ ống nhòm xuống, nghi hoặc quay đầu lại, phát hiện tên này thế mà đã ngủ mất rồi. "Mau tỉnh dậy!" Gã đeo kính giật mình ngẩng đầu lên, tay theo bản năng giơ máy ảnh, sau đó phát hiện cửa khách sạn chẳng có mục tiêu nào gã cần tìm. "Người đã vào trong rồi?" Gã đeo kính ngơ ngác nhìn người đàn ông ghế lái, sau đó bị đối phương trừng mắt một cái dữ dội. "Tỉnh táo lên cho tôi!" Người đàn ông nói xong lại giơ ống nhòm lên.

Gã đeo kính lầm bầm vài câu trong miệng, buồn chán ngáp một cái. "Đến rồi, đến rồi!" Người đàn ông một tay cầm ống nhòm, tay kia thò sang đẩy gã đeo kính.

Gã đeo kính vội vàng giơ máy ảnh lên, qua ống kính tele nhìn thấy một thanh niên đeo kính râm xuống xe ở cửa khách sạn, vội vã ấn nút

chụp. "Chụp được chưa?" Người đàn ông sốt ruột hỏi.

Gã đeo kính bỏ máy ảnh xuống: "Anh chắc chắn đó là Lâm Hựu Luân?" "Tấm ảnh lần này bán đi, chúng ta chắc chắn kiếm được một món hời!" Người đàn ông hưng phấn nói. "Có lẽ họ chỉ hẹn nhau uống trà chiều..." Gã đeo kính chưa nói hết câu thì đầu đã ăn một cái tát.

Người đàn ông mắng: "Cái đồ ngốc này, Thiệu Nghị Phu, Trâu Văn Hoài xưa nay là tử đối đầu, Lôi Giác Côn và hai người họ càng chẳng có gì hay ho để nói.

Giờ lại thêm một Lâm Hựu Luân vào, họ chắc chắn đang thương lượng đại sự gì đó!" Gã đeo kính xoa đầu, vẻ mặt đầy bất bình: "Chỉ dựa vào mấy tấm ảnh, ai chịu tin lời anh?" "Gần đây có tin vỉa hè nói Thiệu Nghị Phu sẽ bán rạp Thiệu thị cho Lâm Hựu Luân.

Hai hệ thống rạp còn lại của Hong Kong nằm trong tay Trâu Văn Hoài, Lôi Giác Côn.

Họ ở cùng nhau chẳng phải là thương lượng chuyện rạp chiếu sao?" Trong đầu người đàn ông đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo, gã đã nghĩ xong phải viết bài báo này như thế nào rồi. *** Bên chiếc bàn hội nghị bốn phía, Thiệu Nghị Phu, Trâu Văn Hoài, Lôi Giác Côn mỗi người chiếm một phương.

Khi Lâm Hựu Luân đẩy cửa bước vào, chỉ cảm thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía mình.

Lâm Hựu Luân miệng nói "Xin lỗi", lần lượt chào hỏi mọi người rồi mới kéo ghế ngồi xuống. "Người đều đông đủ cả rồi, vậy bắt đầu thôi!" Lôi Giác Côn là người tính nóng vội, trong lòng chỉ muốn mau chóng đàm phán cho xong việc. "Lợi ích của việc sáp nhập hệ thống rạp tôi không nói nhiều nữa, ai có nghi vấn thì đề xuất, tôi chịu trách nhiệm giải đáp." Ánh mắt Lâm Hựu Luân quét qua gương mặt mọi

người có mặt, cuối cùng dừng lại trên người Trâu Văn Hoài. "Sau khi sáp nhập, ai làm chủ đạo?" "Tôi!" Câu trả lời của Lâm Hựu Luân không hề có ý dây dưa dài dòng, ngữ khí chém đinh chặt sắt càng hiển thị quyết tâm của hắn đối với việc này. "Lâm sinh không tệ, người khác tôi đều không yên tâm!" Thiệu Nghị Phu chỉ mở miệng nói một câu, tiếp đó lại không có đoạn sau.

Trâu Văn Hoài tiếp lời: "Con người Lâm sinh tôi tự nhiên là yên tâm, nhưng dưới sự chủ đạo của Lâm sinh, liên minh rạp chiếu sẽ đảm bảo lợi ích của Gia Hòa thế nào, tôi muốn hỏi cho rõ trước." "Một phần ba lịch chiếu của hệ thống rạp sẽ dành cho phim do Gia Hòa sản xuất.

Đương nhiên nguyên tắc kinh doanh của hệ thống rạp là theo đuổi lợi ích tối đa hóa, cho nên tôi chỉ có thể đảm bảo phim Gia Hòa được lên rạp, nếu lên rạp mà biểu hiện không tốt thì phải nhường chỗ cho phim có doanh thu phòng vé tốt hơn." Lâm Hựu Luân ngừng một chút: "Có một điểm mọi người cần phải hiểu rõ, bất luận là phim do công ty nào sản xuất chiếu trên hệ thống rạp, kiếm được tiền đều có một phần của các vị.

Cho nên tôi cảm thấy mọi người nên vứt bỏ định kiến môn hộ, cứ dựa vào thực lực mà nói chuyện!" Trâu Văn Hoài suy tư về lợi hại được mất trong đó, Lôi Thạch Đông (ý chỉ Lôi Giác Côn) tiếp lời hỏi: "Nếu lần này đàm phán thành công, Kim Công Chúa cũng sẽ tự tổ chức công ty điện ảnh, đến lúc đó Lâm sinh sẽ không bên trọng bên khinh chứ?" Lâm Hựu Luân gật đầu. "Cổ quyền công ty, Lâm sinh định phân chia thế nào?" Trâu Văn Hoài vừa hỏi câu này, ánh mắt tất cả mọi người có mặt đều tập trung vào Lâm Hựu Luân, ngay cả Thiệu Nghị Phu nãy giờ vẫn ngồi nhắm mắt dưỡng thần cũng mở mắt ra. "Tôi lấy 45%, Gia Hòa 22.5%, Kim Công Chúa 22.5%, Thiệu thị 10%.

Cổ phần tôi nắm giữ sẽ dùng tiền mặt bồi thường cho các vị

tương ứng." Phương án của Lâm Hựu Luân đã tốn không ít công sức để cân bằng lợi ích các bên.

Cổ phần của ba nhà Gia Hòa, Kim Công Chúa, Thiệu thị cộng hai nhà bất kỳ lại đều không vượt quá 45%, mà khả năng ba nhà đồng thời liên thủ gần như bằng không, cho nên sẽ không ảnh hưởng đến quyền kiểm soát chủ đạo của hắn đối với hệ thống rạp.

Biểu cảm phản ứng trên mặt những người khác đều không giống nhau.

Trâu Văn Hoài hơi nhíu mày, dường như có chút bất mãn với tỷ lệ này; Lôi Giác Côn khoanh tay, trong lòng đang tính toán đủ đường; Thiệu Nghị Phu lại tiếp tục nhắm mắt, kết quả này không nằm ngoài dự liệu của ông, cũng phù hợp với kỳ vọng, cho nên ông là người đầu tiên trong ba người chấp nhận phương án phân chia này.

Lôi Giác Côn cũng theo đó biểu thái: "Chỉ cần lời Lâm sinh vừa nói được tính, tôi liền không có ý kiến gì." Thiệu Nghị Phu và Lôi Giác Côn đều đồng ý rồi, Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương trao đổi ý kiến một chút, cuối cùng cũng không phản đối nữa.

Sau khi đàm phán xong các chi tiết hợp tác, Thiệu Nghị Phu đột nhiên hỏi một chuyện. "Tên của hệ thống rạp mới, Lâm sinh đã nghĩ ra chưa?" "Mục đích ba hệ thống rạp liên hợp lại là để cùng tạo nên huy hoàng, vậy gọi là 'Gia Nghị' đi!" *** Cửa văn phòng bị đẩy ra cái "rầm", Sầm Kiến Huân như con ruồi mất đầu hoảng hốt chạy vào.

Phan Địch Sinh và Trình Mỹ Vinh - người lại đến lần nữa - đang bàn chuyện, thấy dáng vẻ gấp gáp của Sầm Kiến Huân, Phan Địch Sinh bỗng có dự cảm không lành.

Sầm Kiến Huân không nói gì, chỉ đưa một tờ báo cho Phan Địch Sinh.

Phan Địch Sinh chỉ liếc qua tờ báo hai lần, sắc mặt lập tức biến đổi.

Trình Mỹ Vinh dường như biết chuyện gì, không tò mò ghé vào xem mà bưng tách trà nói bâng quơ: "Có phải tin tức về cuộc gặp bí mật giữa Thiệu Nghị Phu, Trâu Văn Hoài, Lôi Giác Côn và Lâm Hựu Luân không?

Tin này hai ngày trước đã đăng trên một tờ báo lá cải, phóng viên còn chụp được ảnh họ vào khách sạn, nói họ âm mưu liên kết tăng giá vé xem phim, thuần túy là nói nhảm!" Phan Địch Sinh ném tờ báo cho Trình Mỹ Vinh: "Ông tự mình xem đi!" Trình Mỹ Vinh phát hiện sự việc có vẻ không giống ông ta nghĩ, vội vàng chộp lấy tờ báo, đập vào mắt là dòng tít chữ đen: 《Ba đại hệ thống rạp tuyên bố sáp nhập, cục diện điện ảnh tái cơ cấu!》 Câu này như con dao đâm phập vào tim Trình Mỹ Vinh, ông ta không kìm được lửa giận bốc lên, trên mặt lập tức phủ một tầng mây đen.

Ông ta đọc nhanh như gió hết cả bài báo, sau đó đập mạnh tờ báo xuống bàn trà cái "bộp", chửi ầm lên: "Lôi Giác Côn ức hiếp người quá đáng!" Sắc mặt Trình Mỹ Vinh chuyển từ trắng sang xanh, gân xanh trên thái dương nổi lên, nộ khí đầy bụng không chỗ trút khiến đôi má khẽ run rẩy.

Phan Địch Sinh mặc kệ ông ta phẫn nộ thế nào, hừ lạnh một tiếng: "Đây chính là cái mà ông Trình nói 'mọi tình huống đều nằm trong tầm kiểm soát' đó hả?" Trình Mỹ Vinh đứng dậy khỏi ghế sofa, châm một điếu thuốc, vừa nghiến răng nghiến lợi rít thuốc, vừa phập phồng ngực đi đi lại lại trong phòng như con thú bị nhốt.

Theo thiết tưởng ban đầu của Trình Mỹ Vinh, sau khi Lâm Hựu Luân liên kết với Kim Công Chúa sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh trực tiếp với Gia Hòa, hai bên chắc chắn có một phen long tranh hổ đấu.

Đợi đến lúc Lâm Hựu Luân và Gia Hòa đấu đến khó phân thắng bại, họ sẽ tuyên bố thành lập hệ thống rạp mới, đánh cho hai nhà một đòn trở tay không kịp.

Chương 113

Nay ba hệ thống rạp lớn đột nhiên sáp nhập, lập tức làm đảo lộn toàn bộ kế hoạch của ông ta.

Phan Địch Sinh cũng bị phẫn nộ làm mụ mẫm đầu óc, giọng nói từ thấp lên cao, dần dần gầm lên: "Các người nói Lâm Hựu Luân sẽ không một tay che trời ở điện ảnh Hương Cảng, nhưng giờ hắn đã một tay che trời rồi!" Nghe những lời mỉa mai này, sắc mặt Trình Mỹ Vinh trở nên rất khó coi, đôi môi dày run run.

Ông ta trầm tư một lát, hai mắt đột nhiên bắn ra tia sáng bức người, nghiến răng nói: "Mối thù này không thể không báo!" "Nhân lúc họ chưa đứng vững chân, đánh cho họ một đòn bất ngờ?" Phan Địch Sinh cười lạnh: "Ông Trình chẳng lẽ còn chưa nhìn rõ tình thế sao?

Đừng nói trong thời gian ngắn các người có thể dựng lên hệ thống rạp mới, cho dù dựng lên được thì lấy gì tranh với Lâm Hựu Luân?

Ông nghĩ những công ty làm phim độc lập kia còn chịu sự lôi kéo của các ông sao?

Trừ khi họ không muốn lăn lộn trong giới điện ảnh Hương Cảng nữa, bằng không chọn bên nào còn cần phải hỏi?" Ánh mắt Trình Mỹ Vinh chớp chớp như đang toan tính điều gì, lộ ra nụ cười gằn nhe hàm răng trắng ởn, hàm răng đều tăm tắp như muốn cắn người: "Ông Phan đừng có mở miệng ra là 'các người', đến nước này ông còn muốn đứng ngoài cuộc sao?" "Nực cười, tôi chưa từng đồng ý bất cứ chuyện gì với các người, ông tưởng ông có tư cách đến uy hiếp tôi sao?" Phan Địch Sinh không ăn chiêu này. "Tôi không phải đang uy hiếp ông Phan, ngược lại tôi đang giúp ông!" Trong mắt Trình Mỹ Vinh nhảy múa ngọn lửa điên cuồng, từng chữ từng câu nói: "Toàn bộ

công ty điện ảnh ở Hương Cảng đều có quyền lựa chọn, duy chỉ có ông Phan là không còn lựa chọn nào khác.

Lúc tranh giành rạp Thiệu thị, ông đã đắc tội chết với Lâm Hựu Luân rồi.

Hiện tại toàn bộ công ty điện ảnh Hương Cảng đều nằm trong tay Lâm Hựu Luân, trừ phi ông rút vốn khỏi công ty Đức Bảo, từ nay không dấn thân vào ngành điện ảnh nữa, bằng không phim Đức Bảo quay ra đừng hòng được công chiếu!

Lối thoát duy nhất của Đức Bảo bây giờ là cùng chúng tôi dựng lên hệ thống rạp mới, các nhà phát hành phim hải ngoại có đầy tiền, hươu chết về tay ai còn chưa biết được." Sắc mặt Phan Địch Sinh âm trầm bất định.

Sầm Kiến Huân lại bị ý tưởng của Trình Mỹ Vinh làm cho kinh hãi, lúc này gã không còn màng đến chuyện tị hiềm, đi đến bên tai Phan Địch Sinh nói nhỏ: "Ông chủ, ông ngàn vạn lần phải suy nghĩ cho kỹ.

Đại ca Hồng (Hồng Kim Bảo) cũng có cổ phần ở Đức Bảo, Lâm Hựu Luân chưa chắc sẽ đuổi cùng giết tận Đức Bảo, nhưng nếu Đức Bảo dính dáng đến chuyện rạp chiếu mới, vậy thì triệt để đắc tội chết với Lâm Hựu Luân.

Hiện tại trong tay hắn tập hợp tài nguyên của cả ba hệ thống rạp, Gia Hòa, Thiệu thị, Kim Công Chúa đều cùng hắn ngồi trên một chiếc thuyền, lại đối địch với hắn là hành động thiếu sáng suốt!" "Đủ rồi!" Trên mặt Phan Địch Sinh phủ một tầng mây đen, lạnh băng nói: "Việc này tôi đã quyết định, cậu không cần nói nhiều nữa!" Trình Mỹ Vinh cả mừng: "Có công ty Đức Bảo gia nhập, hệ thống rạp mới này tôi thấy gọi là 'Tân Bảo' đi!" *** Xuất hiện trên trang bìa tạp chí 《Điện ảnh song chu san》 số mới nhất là một thanh niên, dòng tít nổi bật

nhất ở góc dưới bên trái tạp chí viết: Chúa tể của điện ảnh Hương Cảng! "Lúc đó hắn làm nhân viên bán vé ở một rạp chiếu phim đen (Suỵt!

Chuyện này tôi chỉ lén nói cho các bạn biết, các bạn không được viết vào bài báo, nếu không tôi chết chắc), các bạn chắc chắn không ngờ được kịch bản 《Ở nhà một mình》 (Bảo bối trí đa tinh) lại bị hắn xé thành nhiều đoạn, viết trên từng tấm vé xem phim, mà tôi lại tình cờ mua được một trong số đó (Tôi đi xem phim đen á?

Tuyệt đối không có chuyện đó, lúc ấy bảng chiếu phim trước cửa rạp ghi là một bộ phim rất đứng đắn, tôi bị lừa vào đấy), tôi phát hiện câu chuyện này rất thú vị, sau đó thông qua những tấm vé xem phim mà quen biết hắn.

Sau này hắn viết một bộ tiểu thuyết, nhờ tôi tìm bố tôi quay thành phim truyền hình, bộ phim đó chính là 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》." —— Vương Tinh. "Lúc đó các đạo diễn biết diễn xuất của tôi cũng tạm (cười khiêm tốn), đều thích tìm tôi đóng phim, nhưng không ra được bộ phim nào có doanh thu phòng vé tốt, khiến các ông chủ đầu tư khá đau đầu, bản thân tôi cũng tương đối u sầu (kín tiếng không bàn về chuyện tình cảm giai đoạn đó).

Một lần đến nhà Hồng Cô uống rượu (Lần này tôi không giải thích tôi và cô ấy chỉ là bạn, vì nói ra các bạn cũng không tin), tôi uống say, lúc ra khỏi thang máy thì gặp hắn, không cẩn thận nôn đầy người hắn (Tôi đương nhiên sẽ không nói cho các bạn biết Hồng Cô và hắn quen nhau như thế đâu), sau đó tôi mời hắn ăn cơm, hắn liền hỏi tôi có muốn diễn xuất không, sau đó mọi người liền nhìn thấy Cao Tiến thích ăn sô-cô-la trong 《Thần Bài》." —— Chu Nhuận Phát. "Tôi ở Đài Loan chỉ có thể quay phim hài kịch, thực ra đối với tôi mà nói, quay phim hài kịch chỉ là thủ đoạn mưu sinh, tôi thích quay dòng phim anh hùng đấu súng thiên về kỹ thuật và phong cách cá nhân hơn,

nhưng không có ai cho tôi cơ hội này, về sau ngay cả phim hài tôi quay cũng lỗi thời, tôi thậm chí từng nghĩ đến chuyện đổi nghề.

Vào lúc tôi cần sự khẳng định nhất, cậu ấy đã ra sức ủng hộ tôi quay 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, giúp tôi tìm lại tôn nghiêm trong điện ảnh.

Tôi không tự coi mình là anh hùng, nhưng phàm sự đều phải biết cảm kích." —— Ngô Vũ Sâm. 《Điện ảnh song chu san》 không phỏng vấn được bản thân Lâm Hựu Luân, chỉ có thể thông qua lời kể của vài nhân vật điện ảnh từng hợp tác với Lâm Hựu Luân, miễn cưỡng chắp vá nên một hình dung đại khái về hắn.

Kết thúc bài viết trích dẫn trực tiếp một câu nói của Lâm Hựu Luân khi từ chối phỏng vấn: "Tôi không muốn bị định nghĩa quá sớm, câu chuyện của tôi mới chỉ vừa bắt đầu!" Gập cuốn tạp chí trên tay lại, Du Tranh hơi đau đầu xoa xoa thái dương đang căng lên.

Tin tức ba hệ thống rạp lớn sáp nhập gây ảnh hưởng đến điện ảnh Hương Cảng có thể dùng trực tiếp hình ảnh bom nguyên tử phát nổ để hình dung.

Tất cả sự kinh thàn, kinh ngạc, không hiểu, nghi hoặc đều tan biến trong nháy mắt, còn lại chỉ là sự tĩnh mịch và trầm mặc kéo dài.

Mọi người đều bị tin tức đột ngột này làm cho trở tay không kịp, đến mức căn bản không kịp đưa ra bất kỳ phản ứng nào.

Thiên thiên vào lúc này, 《Điện ảnh song chu san》 bị tờ 《Minh Báo》 thâu tóm, 《Minh Báo》 ngay sau đó tuyên bố sẽ liên thủ với đài truyền hình TVB (Vô Tuyến) tổ chức lễ trao giải Kim Tượng năm nay, mà người đứng tên chủ tịch Kim Tượng lại chính là Lâm Hựu Luân - người một tay đạo diễn vụ sáp nhập ba hệ thống rạp.

Tin tức này vừa truyền ra, người trong giới đều ngồi không yên.

Những người trước đây nhận được lời mời của Du Tranh mà từ chối, lúc này sôi nổi gọi điện thoại đến, uyển chuyển bày tỏ nguyện vọng muốn tham gia lại lễ trao giải, việc này làm khó cho Du Tranh rồi.

Trước đây là cô hy vọng người ta nể mặt cô, giờ ngược lại thành người ta hy vọng cô nể mặt họ.

Khách mời lễ trao giải đã chốt xong hết, Du Tranh hiện tại nhận điện thoại chỉ có thể liên tục nói xin lỗi, làm như chuyện này là lỗi của cô vậy. "Ngại quá, danh sách khách mời năm nay thực sự không nhét thêm người được nữa...

Trời ạ, câu này sắp thành câu cửa miệng nghe điện thoại của tôi rồi!" Du Tranh xem xong tờ 《Điện ảnh song chu san》 mới xuất bản, mới nhớ ra phải gọi điện cho Trần Bách Sâm.

Cô phàn nàn trong điện thoại nửa ngày, cuối cùng mới nhớ ra hỏi Trần Bách Sâm xem danh sách đề cử Kim Tượng đã có chưa. "Tôi nghi ngờ cô có mua đúng tạp chí số mới nhất không đấy?" Đầu dây bên kia Trần Bách Sâm có chút cạn lời.

Du Tranh nhìn ngày xuất bản của tạp chí: "Không sai mà, chính là số có in ảnh Lâm tiên sinh trên bìa." Trong điện thoại truyền đến giọng nói buồn bực của Trần Bách Sâm: "Vậy làm ơn lật tạp chí sang trang 26." Du Tranh rất thiếu thành ý nói một câu xin lỗi, sau đó lật tạp chí ra xem danh sách đề cử, phát hiện giải thưởng lại nhiều thêm hai hạng mục so với trước, lập tức kinh hô: "Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất và Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất là thế nào?" "Ngay khi danh sách đề cử vừa có tôi đã fax cho cô một bản rồi, cô đừng giải thích, tôi biết cô chắc chắn chưa xem." Du Tranh quả thực chưa xem, hai ngày nay cô chỉ lo đối phó với những người chen vỡ đầu muốn tham gia giải Kim Tượng lần này mà làm lỡ việc quan trọng hơn.

Giải vai phụ xuất sắc nhất đối với người làm điện ảnh Hương Cảng là một giải thưởng rất mới mẻ.

Nhìn danh sách đề cử này, Du Tranh thầm nghĩ đúng là náo nhiệt, làm nghề nào cũng nhịn không được muốn nhảy vào góp vui.

Trước nói nam phụ xuất sắc nhất, trong danh sách đề cử có đại đạo diễn Sở Nguyên, tay chơi nhạc Trần Hữu - hai gã "không làm việc đàng hoàng" chạy sang đóng phim.

Nữ phụ xuất sắc nhất có một vị càng ghê gớm hơn, 5-6 tuổi bắt đầu lên sân khấu nuôi gia đình, 19 tuổi tham gia cuộc thi ca hát bị giám khảo khen là thiên nhân (người trời), một trong những giám khảo là Hoàng Triêm đã cho cô điểm tuyệt đối, mà Cố Giai Huy với tư cách chủ tịch giám khảo chỉ có thể lấy lý do nghệ thuật không hoàn mỹ để trừ của cô một điểm. "Mai Diễm Phương cũng được đề cử?" Du Tranh kinh ngạc hỏi.

Lần đầu đóng phim điện ảnh đã được đề cử, ấn tượng của Trần Bách Sâm về Mai Diễm Phương rất tốt, nói cô không chỉ hát hay mà diễn xuất cũng rất được.

Du Tranh không nói gì, xem xong danh sách, cô khổ não hỏi Trần Bách Sâm qua điện thoại: "Anh nói xem tôi có nên mời Lâm tiên sinh làm khách mời trao giải không?" "Tôi cảm thấy Lâm tiên sinh không phải là người thích xuất đầu lộ diện..." Trần Bách Sâm chưa nói hết câu đã bị Du Tranh la lối om sòm ngắt lời: "Anh đang đùa với tôi đấy à?

Giới giải trí Hương Cảng hiện tại ai nổi hơn được cậu ấy?" "Cậu ấy không phải là người thích chủ động xuất đầu lộ diện, nói vậy được rồi chứ?" "Vậy rốt cuộc tôi có nên mời cậu ấy không?" Du Tranh lại quay về vấn đề ban nãy. "Khách mời trao giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất đã chốt chưa?" Trần Bách Sâm hỏi một câu không

đầu không đuôi.

Du Tranh nhìn thấy tên Chung Sở Hồng trong danh sách đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, lập tức phản ứng lại: "À, bị tôi phát hiện rồi nhé, các anh dám thao túng ngầm à, cẩn thận tôi tung tin cho truyền thông đấy!" Trần Bách Sâm bất lực đáp: "Đừng nói khó nghe như vậy được không?

Kết quả giải thưởng còn chưa có, tôi chỉ nhắc nhở cô sẽ có khả năng này thôi." Du Tranh bất bình nói: "Vậy nhỡ người đoạt giải không phải Hồng Cô, chẳng phải tôi bị anh hại chết sao?" "《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 là ứng cử viên nặng ký, Hồng Cô lại liên tiếp ba lần được đề cử Ảnh hậu Kim Tượng, hai cái này cộng lại mà cô còn không dám cược một ván thì tôi cũng bó tay." "Được rồi, tin anh lần này đấy!" *** Lễ trao giải Kim Tượng năm nay chọn tổ chức tại một nhà hát lớn ở Vượng Giác có sức chứa 2000 khán giả.

Truyền thông toàn Hương Cảng đều đang quan tâm đến ngày hội điện ảnh này, trên thảm đỏ càng là tinh quang rực rỡ.

Trừ những ngôi sao được đề cử, đội hình khách mời trao giải nhận lời tham dự cũng hào hoa đến mức khiến người ta chặc lưỡi.

Buổi lễ còn chưa bắt đầu, phóng viên hai bên thảm đỏ đã bắt đầu đoán xem ngôi sao đầu tiên xuất hiện sẽ là ai.

Có người đoán là một tiền bối điện ảnh nào đó, có người bảo là ngôi sao hạng A nào đó, ý kiến không thống nhất.

Chiếc xe đón tiếp đầu tiên dừng trước thảm đỏ, ánh mắt mọi người đều bị thu hút.

Cửa xe mở ra, Chu Tuệ Mẫn mặc lễ phục đuôi dài màu xanh da trời và Vương Tổ Hiền mặc lễ phục hở vai màu tím cùng nhau xuống xe, tất cả mọi người đều sững sờ.

Chu Tuệ Mẫn khí chất đạm nhã, như đóa lan rừng nở rộ trong thung lũng, còn Vương Tổ Hiền thanh lệ thoát tục, như tiên tử lạc vào phàm trần. "Đẹp quá!" Trong đám đông không biết ai thốt lên một câu, phóng viên hai bên thảm đỏ lúc này mới nhao nhao hoàn hồn, tiếng màn trập vang lên tanh tách, đèn flash nháy liên hồi.

Cùng với sự nổi tiếng của 《Côn Luân》, Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn đều có lượng người hâm mộ riêng, album đầu tay của Chu Tuệ Mẫn đạt thành tích tiêu thụ ba đĩa bạch kim tại Hương Cảng, người hâm mộ đến hiện trường ủng hộ cô càng không ít.

Nhất thời tiếng hô "Tiểu Hiền", "Tuệ Mẫn" vang lên không ngớt, thảm đỏ show vừa mở màn đã trở nên náo nhiệt.

Chương 114

Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền tay trong tay đi trên thảm đỏ, thỉnh thoảng mỉm cười vẫy chào khán giả và người hâm mộ hai bên.

Người không biết quan hệ của họ thật sự sẽ tưởng họ là một đôi chị em tốt thân mật khăng khít, nhưng trên đường ngồi xe đến đây, họ lại từ đầu đến cuối không nói với nhau câu nào.

Cuối thảm đỏ có một bức tường chữ ký, mỗi vị khách mời đi qua đây đều phải ký tên và phối hợp chụp ảnh với phóng viên trước đài.

Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền người ký ở góc trái nhất, người ký ở góc phải nhất, người nào tinh ý quan sát một chút thực ra có thể phát hiện quan hệ hai người không hề thân mật như vẻ bề ngoài.

Nhận lấy micro nhân viên công tác đưa tới, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền lại đứng cạnh nhau.

Đối diện trực tiếp với máy quay, mọi người mới vỡ lẽ, hóa ra họ là MC của lễ trao giải hôm nay.

Phóng viên tại hiện trường và không ít khán giả trước màn hình tivi đều rất thắc mắc, tại sao cả hai người dẫn chương trình đều là nữ?

Thông thường các hoạt động khánh điển, nếu không phải đơn dẫn thì thường là nam nữ phối hợp, hai đại mỹ nữ cùng dẫn chương trình tuy bổ mắt thì có bổ mắt, nhưng tổng cảm thấy có chút kỳ quái.

Lúc Trần Bách Sâm tìm được Du Tranh đang phụ trách chỉ huy điều độ tại hiện trường cũng hỏi cô vấn đề này.

Thấy Trần Bách Sâm nhìn mình với vẻ mặt quái gở, Du Tranh tức giận đáp: "Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó được không?

Tôi thích phụ nữ không sai, nhưng người phụ nữ của Lâm tiên sinh tôi dám tùy tiện đụng vào sao?" "Nhưng tôi không định hỏi cô cái đó?" Trần Bách Sâm càng cảm thấy oan uổng: "Tôi nhớ cô nói có bốn MC, sao giờ chỉ đến có hai?" "Danh sách đưa cho Lâm tiên sinh xem qua thì có bốn người, sau đó trả về thì chỉ còn lại hai người." Du Tranh nhún vai: "Hai nam MC kia đều bị gạch tên rồi!" Trên mặt Trần Bách Sâm lộ ra biểu tình "hóa ra là vậy", trong lòng lại nhịn không được suy nghĩ, Lâm Hựu Luân sắp xếp Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền ở cùng nhau e rằng không chỉ đơn giản là để thu hút sự chú ý cho lễ trao giải Kim Tượng.

Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền cầm micro đứng trước máy quay truyền hình trực tiếp, mở màn cho lễ trao giải Kim Tượng lần thứ 4. "Xin chào mọi người, đây là hiện trường lễ trao giải giải thưởng điện ảnh Kim Tượng Hong Kong lần thứ 4, tôi là Chu Tuệ Mẫn!" "Chào mọi người, tôi là Vương Tổ Hiền." "Hiền, em có thấy hôm nay có rất nhiều người đến không?" "Đúng vậy, rất nhiều đại minh tinh, khiến cho người mới như chúng ta cảm thấy thật áp lực." Trên màn hình ti vi, Chu Tuệ Mẫn thể hiện phong thái rất điềm đạm, còn Vương Tổ Hiền thì tỏ ra hoạt bát hơn.

Cả hai đều là lần đầu tiên dẫn chương trình nhưng lại phối hợp vô cùng ăn ý.

Ngồi trên ghế sofa trong phòng nghỉ dành cho khách VIP, Vương Tinh dán mắt vào màn hình ti vi một hồi lâu, rồi quay sang hỏi Lâm Hựu Luân đang ngồi bên cạnh với vẻ nghi hoặc: "Hai cô ấy ở ngoài đời quan hệ cũng tốt như vậy sao?" "Anh nghĩ có khả năng đó không?" Lâm Hựu Luân bất lực nhún vai, "Nếu không thì tôi tốn công sức lớn như vậy sắp xếp cho hai người họ cùng dẫn chương trình làm gì?" "Ý kiến hay, cứ để họ hợp tác thêm vài lần, biết đâu lại trở thành chị em tốt." Vương Tinh không còn nhìn chằm chằm vào màn hình nữa, ngả

người ra sau ghế sofa, gác chân trái lên chân phải rung đùi, vẻ mặt cũng khôi phục lại trạng thái tùy ý thường ngày.

Lâm Hựu Luân đối với chuyện này cũng không ôm quá nhiều hy vọng, chỉ mong đừng xảy ra vấn đề gì lớn là được.

Hình ảnh trực tiếp chuyển về thảm đỏ.

Những người xuất hiện đầu tiên đều là các bậc tiền bối của làng điện ảnh Hong Kong.

Ngôi sao đang nổi đầu tiên xuất hiện lại là Thành Long, người lần đầu lộ diện trước công chúng sau khi bị thương lúc đóng phim.

Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền phỏng vấn những vị khách mời trước đó đều khá khuôn phép, nhưng đến lượt Thành Long, phong cách bỗng nhiên thay đổi. "Anh Thành Long, mọi người đều nói anh bị thương rất nghiêm trọng, hiện giờ đã hoàn toàn bình phục chưa ạ?" Chu Tuệ Mẫn tỏ ra rất quan tâm đến chấn thương của Thành Long. "Cảm ơn mọi người đã quan tâm, vết thương của tôi đã hoàn toàn lành lặn rồi, thời gian qua tôi vẫn luôn tập vật lý trị liệu." Thành Long đứng trước ống kính trực tiếp, mặc bộ vest chỉnh tề.

Tuy anh không thích ăn mặc trang trọng như vậy nhưng ban tổ chức đã yêu cầu rõ ràng, anh cũng không còn cách nào khác. "Để chứng minh anh Thành Long đã khỏe hẳn, anh có thể nhảy vài cái cho mọi người xem được không?" Vương Tổ Hiền đột nhiên thốt ra một câu khiến Thành Long đứng hình.

Ngồi trước ti vi, Lâm Hựu Luân và Vương Tinh cũng nhìn nhau trân trối.

Vương Tinh ngẩn người một lát rồi hỏi Lâm Hựu Luân: "Cậu chắc chắn để hai cô ấy dẫn chương trình sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?" Lâm Hựu Luân chỉ biết cười khổ.

Thành Long ở hiện trường trực tiếp càng thêm khó xử.

Nếu là người dẫn chương trình khác đưa ra "yêu cầu vô lý" như vậy, Thành Long tâm trạng tốt thì sẽ từ chối thẳng, tâm trạng không tốt còn có thể trách đối phương không hiểu quy tắc.

Nhưng yêu cầu này lại do Vương Tổ Hiền đưa ra, vừa nghĩ đến quan hệ của cô với "người nào đó", Thành Long lập tức do dự. "Nghe nói anh Thành Long sắp sang Hollywood sấm vai, khán giả bên đó đều quen xem diễn viên mặc vest lên hình.

Hay là anh Thành Long biểu diễn vài động tác ngay tại đây cho chúng tôi xem thử?" Chu Tuệ Mẫn vội vàng cứu nguy, đưa ra một phương án thỏa đáng hơn.

Thành Long cười cảm kích với Chu Tuệ Mẫn, sau đó liền bày vài thế võ trước ống kính, cuối cùng còn mô phỏng động tác khởi động của môn tự do đối kháng, nhẹ nhàng nhảy hai cái, coi như đồng thời thỏa mãn yêu cầu của Vương Tổ Hiền.

Trần Bách Sâm xem xong đoạn phỏng vấn trực tiếp này, cũng nói đùa với Du Tranh: "Đổi lại là cô, chắc cũng không dám yêu cầu Thành Long như vậy nhỉ?" "Anh tưởng tôi mời họ làm MC chỉ là để lấy lòng 'người nào đó' thôi sao?" Khóe miệng Du Tranh hơi nhếch lên, lộ ra vẻ đắc ý: "Tôi đã nói với hai cô ấy rồi, đối với những khách mời đó có thắc mắc gì cứ việc hỏi, có yêu cầu gì cứ việc đề xuất, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, bởi vì có xảy ra chuyện thì 'người nào đó' cũng chắc chắn sẽ lo liệu được." Trần Bách Sâm vỡ lẽ: "Hóa ra Lâm tiên sinh cũng bị cô tính kế vào trong đó!" Du Tranh nhún vai: "Tôi làm vậy cũng là vì hiệu quả chương trình thôi.

Cứ hỏi mấy câu khô khan đó, khán giả xem có gì thú vị đâu?

Những câu hỏi hóc búa không phải ai cũng dám hỏi, nhưng hai cô ấy có thân phận đặc biệt, trong trường hợp này nói gì cũng sẽ không

đắc tội ai, ngược lại mọi người còn phải cẩn thận ứng phó.

Như vậy lễ trao giải mới đáng xem." Dưới sự cố ý dung túng của Du Tranh, những câu hỏi kỳ quái tầng tầng lớp lớp của Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền không chỉ khiến các khách mời trên thảm đỏ bối rối đỡ đòn, mà họ còn mang phong cách dẫn chương trình táo bạo này vào thẳng hiện trường lễ trao giải.

Lễ trao giải Kim Tượng năm nay mở đầu bằng việc trao ba giải thưởng mới được bổ sung.

Giải Hiệu ứng hình ảnh xuất sắc nhất không chút hồi hộp nào đã trở thành vật trong túi của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》.

Sau khi khách mời công bố kết quả, Lam Nãi Tài lên sân khấu đại diện nhận giải.

Tiếp theo là trao giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Lẽ ra phải công bố danh sách đề cử rồi mời khách mời lên trao giải, nhưng Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn lại đứng trên sân khấu đọc líu lưỡi: "Madonna hẹn Mạch Đương Hùng đến McDonald's ăn da heo hầm đương quy." "Madonna là đại ca sĩ Mỹ, McDonald's thì không ít người từng đến, da heo hầm đương quy chắc chắn là thứ ăn được, vậy Mạch Đương Hùng là cái thứ gì?" Chu Tuệ Mẫn đứng trên đài hỏi. "Mạch Đương Hùng không phải là cái thứ gì cả!" Câu trả lời của Vương Tổ Hiền khiến khán giả dưới đài ngớ người.

Ống kính trực tiếp chiếu cận cảnh Mạch Đương Hùng đang ngồi dưới, vẻ mặt ông cũng đầy kinh ngạc. "Ông ấy là một đạo diễn!" Lời bổ sung của Vương Tổ Hiền khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm, hóa ra chỉ là một câu nói đùa.

Thậm chí có người còn bật cười, nhưng câu nói tiếp theo của Vương Tổ Hiền lại khiến mọi người té ngửa: "Mạch Đương Hùng

làm đạo diễn rất có tài, nhưng ông ấy thực sự 'không phải là thứ tốt lành gì'.

Để quay phim, chuyện gì ông ấy cũng làm được.

Cảnh ném xác xuống đường ray, ông ấy dám ném xác chết giả ra dọa lái tàu khi tàu hỏa đang đến gần, suýt chút nữa làm tàu trật bánh; cảnh chết đuối, ông ấy ném thẳng đứa bé không biết bơi xuống hồ bơi; mượn biệt thự của người ta quay phim, phim quay xong biệt thự đã bị nổ thành bình địa...

Không tin cô cứ hỏi anh Thẩm Uy, một trong những đề cử Nam phụ xuất sắc nhất lần này xem, nghe nói lúc quay phim anh ấy còn từng xách dao truy sát đạo diễn Mạch?" Ống kính chĩa thẳng vào Thẩm Uy đang ngồi dưới khán đài, micro cũng được đưa tới tay anh.

Trong bộ phim được đề cử Kim Tượng lần này, Thẩm Uy có một cảnh quay được người ta khen ngợi hết lời.

Ban giám khảo đều khen biểu cảm cực độ hoảng sợ của anh lúc đó rất chân thực.

Thực tế thì đó không phải là diễn, mà là bị dọa thật. "Lúc đó tôi tưởng chỉ là diễn cảnh bị trói trong xe thôi, không ngờ cả chiếc xe bỗng nhiên bốc cháy, muốn chạy cũng không được, mọi người bảo có sợ không?

Ai cũng nói tôi được đề cử Nam phụ đều là do bị 'dọa' mà ra.

Nếu có thể nhận giải tôi sẽ cảm ơn đạo diễn Mạch, nhưng sau này tôi tuyệt đối không dám tìm ông ấy hợp tác nữa!" "Được rồi, đùa chút thôi.

Đạo diễn Mạch sở trường là giả làm thật, nhưng phim của ông ấy thực sự rất hay.

Ai chưa xem bộ phim này nhớ mua băng video về xem nhé." Chu

Tuệ Mẫn nói xong câu này, mọi người mới xác định đây chỉ là một màn tung hứng của hai nữ MC.

Sắc mặt Mạch Đương Hùng cũng trở lại bình thường, không còn căng thẳng như vừa rồi.

Khách mời trao giải lên sân khấu công bố kết quả, giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất quả nhiên thuộc về Thẩm Uy, dưới khán đài vang lên tràng pháo tay nhiệt liệt.

Chương 115

Sau khi Thẩm Uy nhận giải xuống đài, sân khấu dần tối lại, chỉ để lại một luồng sáng ở trung tâm chiếu vào chiếc micro cô độc trên giá đỡ.

Sau đó, một bàn tay từ trong bóng tối vươn ra, nhẹ nhàng nắm lấy micro.

Giai điệu quen thuộc vang lên, một người đàn ông có tướng mạo tuấn mỹ dần dần hiện ra từ trong bóng tối.

Màn biểu diễn ca vũ đầu tiên của lễ trao giải được thể hiện bởi Trương Quốc Vinh, người đang nổi như cồn trong làng nhạc Hong Kong.

Giọng hát của Trương Quốc Vinh như được đúc bằng bạc ròng, trong trẻo vui tai.

Anh nhắm mắt lại, âm thanh vô cùng nhu mỹ, như dòng suối chảy qua đầm đá nhỏ, gột rửa những nốt nhạc không hài hòa.

Chầm chậm tuôn chảy không chỉ là chất giọng mỹ miều mà còn có một cảm giác không chân thực.

Anh trình bày ca khúc nhạc phim mang tên 《Monica》.

Suốt một năm qua, khắp các hang cùng ngõ hẻm ở Hong Kong đều có thể nghe thấy tiếng hát nhiệt tình của anh. "Thanks, Thanks, Thanks, Thanks, Monica!" Hát xong một khúc, Trương Quốc Vinh cúi người cảm ơn khán giả, rồi lui vào hậu trường trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt.

Đèn sân khấu sáng lên, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền bước ra. "Bây giờ em cuối cùng cũng biết tại sao năm ngoái trong phim, chị Mai

Diễm Phương lại không tranh lại Trương Mạn Ngọc rồi." Vương Tổ Hiền bỏ lửng câu nói.

Chu Tuệ Mẫn tò mò hỏi: "Tại sao vậy?" "Bởi vì trong bộ phim đó Trương Mạn Ngọc tên là Monica.

Người muốn tranh giành Vinh thiếu thì nhiều, nhưng ai tranh lại một người phụ nữ tên là Monica chứ?

Chính là vị được đề cử Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất năm nay, trong phim cũng không tranh lại Monica." Vương Tổ Hiền giải thích.

Chu Tuệ Mẫn gật đầu tán đồng: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chị Mai cũng rất lợi hại, lần đầu tiên nghiêm túc đóng điện ảnh đã được đề cử." Vương Tổ Hiền tiếp đó công bố danh sách đề cử Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Các ứng viên đều có thực lực rất mạnh nên giải thưởng trước khi công bố vẫn còn nhiều sự hồi hộp.

Tuy nhiên, người cuối cùng đột phá vòng vây vẫn là Mai Diễm Phương - người thất ý trên tình trường trong phim nhưng đắc ý trên con đường nghệ thuật ngoài đời.

Khi khách mời công bố kết quả này, đa số người dưới khán đài đều không cảm thấy bất ngờ.

Còn Mai Diễm Phương khi lên nhận giải, câu đầu tiên lại là cảm ơn Trương Quốc Vinh. "Anh ấy lúc đó tự khen mình là phúc tinh, nói rằng nữ diễn viên từng hợp tác với anh ấy đa phần đều vụt sáng lên đỉnh cao, tệ nhất cũng kiếm được cái đề cử Kim Tượng." Lúc Trương Quốc Vinh nói câu này, giải Kim Tượng chưa được chú ý như bây giờ.

Mai Diễm Phương đưa câu nói này vào bài phát biểu nhận giải khiến Trương Quốc Vinh ngồi dưới có chút ngượng ngùng.

Mai Diễm Phương đoạt giải là điều mọi người đều mong đợi, nhưng giải Nhạc phim xuất sắc nhất được trao tiếp theo lại nổ ra một bất ngờ lớn.

Xuất thân và bối cảnh của các ứng viên giải Kim Tượng lần này rất đa dạng, nên việc xuất hiện một người nước ngoài chính hiệu trong danh sách đề cử cũng không có gì lạ.

Nhạc sĩ Nhật Bản Kitaro và tài tử Hong Kong Hoàng Triêm đều là những ứng cử viên sáng giá, ai ngờ cuối cùng chẳng ai được, hai vị tài tử Trung - Nhật cùng thua dưới tay nữ nhạc sĩ nổi tiếng Lâm Mẫn Di.

Các giải thưởng lần lượt được công bố.

Chỉ đạo hành động xuất sắc nhất bị 《Kế hoạch A》 của Thành Long đoạt lấy.

Giải Biên tập xuất sắc nhất thuộc về Lê Tụy Minh của phim 《Đợi chờ bình minh》.

Giải Chỉ đạo mỹ thuật xuất sắc nhất bị Trương Thúc Bình của phim 《Tự thủy lưu niên》 giành được.

Cái tên Trương Thúc Bình mọi người ít ai nghe qua.

Khi khách mời tuyên bố kết quả, dưới khán đài có không ít người hỏi thăm xem đây là thần thánh phương nào.

Đợi đến khi nhìn thấy người lên nhận giải là Trương Thúc Bình, mọi người mới vỡ lẽ. 《Tự thủy lưu niên》 là phim hợp tác giữa Hong Kong và Đại lục.

Ảnh đế Kim Tượng khóa trước là Lương Gia Huy vì tham gia phim hợp tác 《Thùy liêm thính chính》 mà bị chính quyền Đài Loan phong sát, lúc này đã sa cơ đến mức phải bày sạp vỉa hè kiếm sống.

Thị trường Đài Loan đối với người làm điện ảnh Hong Kong là

một miếng bánh rất lớn.

Ít nhất là trước khi Lâm Hựu Luân xuất hiện, kỷ lục doanh thu ngoại tệ cao nhất của điện ảnh Hong Kong vẫn luôn do thị trường Đài Loan nắm giữ. 《Ở nhà một mình》 đại thắng ở Đông Nam Á, 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 càng trực tiếp chạy sang thị trường Bắc Mỹ hốt bạc, nên vị trí của thị trường Đài Loan trong mắt giới điện ảnh Hong Kong mới không còn quan trọng như trước.

Nhưng vào thời điểm đó, cả giới điện ảnh Hong Kong đều sợ đắc tội với Đài Loan mà đứt mạch tài lộc, nên không ai dám mời Lương Gia Huy đóng phim nữa.

Tấm gương Lương Gia Huy biến thành "Ảnh đế vỉa hè" sờ sờ ra đó, nên những người tham gia 《Tự thủy lưu niên》 đều cẩn thận hơn nhiều, xuất hiện trên danh sách diễn viên toàn là tên giả.

Trương Thúc Bình coi như to gan, đường hoàng tham dự lễ trao giải Kim Tượng lần này, hơn nữa còn đích thân lên nhận giải.

Trong bài phát biểu, anh nói: "Tôi thay mặt Chương Thư Bình cảm ơn mọi người!" khiến khán giả cười ồ lên đầy thiện ý. 《Tự thủy lưu niên》 và 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 là hai bộ phim có nhiều đề cử nhất tại giải Kim Tượng lần này, trước lễ trao giải cũng được truyền thông đem ra so sánh kịch liệt.

Lúc đó có báo nói đùa rằng giải Kim Tượng năm nay bị ban tổ chức "thao túng".

Đơn vị sản xuất 《Tự thủy lưu niên》 là công ty điện ảnh Thanh Điểu, mà người sáng lập Thanh Điểu chính là nguyên mẫu của Hoàng Dung, Vương Ngữ Yên, Tiểu Long Nữ, là người tình trong mộng vĩnh viễn trong lòng Kim Dung - Hạ Mộng.

Còn 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 thì khỏi phải nói, chính là tác

phẩm do chủ tịch giải Kim Tượng Lâm Hựu Luân giám chế.

Báo 《Minh Báo》 tổ chức giải Kim Tượng lần này, thế mà hai bộ phim hot nhất lại có quan hệ dây mơ rễ má với xã trưởng và phó chủ biên của 《Minh Báo》, khiến người ta không thể không nghi ngờ liệu có nội tình gì bên trong hay không.

Thực tế, giải Kim Tượng có hệ thống thẩm định độc lập, Lâm Hựu Luân có tâm muốn làm lớn giải thưởng này, tự nhiên sẽ không làm chuyện ngu xuẩn "vừa đá bóng vừa thổi còi", còn Kim Dung thì hoàn toàn là "nằm không cũng trúng đạn", nhưng điều này không ngăn cản mọi người đánh giá cao hai bộ phim này.

Trương Thúc Bình đoạt giải đã đem về thắng lợi mở màn cho 《Tự thủy lưu niên》, nhưng 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 trước đó cũng đã ẵm giải Hiệu ứng hình ảnh, nên hai bên tạm thời hòa nhau.

Nhưng diễn biến tiếp theo lại có chút ngoài dự liệu.

Cái danh chủ tịch giải Kim Tượng dường như không có tác dụng lắm với ban giám khảo, 《Tự thủy lưu niên》 một hơi đoạt luôn giải Diễn viên mới xuất sắc nhất và Biên kịch xuất sắc nhất. 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 chỉ mới có một giải bắt đầu trở nên lúng túng.

Sau khi trao xong các giải phụ, những giải thưởng quan trọng nhất của Kim Tượng cuối cùng cũng mở màn.

Sau khi Chu Tuệ Mẫn công bố danh sách đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, Vương Tổ Hiền liền hỏi Châu Nhuận Phát đang ngồi dưới khán đài xem hôm nay có mang theo sô-cô-la không.

Ống kính trực tiếp chuyển sang Châu Nhuận Phát.

Châu Nhuận Phát giả vờ không nghe thấy, nghiêng đầu đưa tay lên tai, làm động tác "cô nói to lên chút, tôi không nghe thấy", chọc cho mọi người xung quanh cười ha hả.

Micro đưa đến tay Châu Nhuận Phát, anh hài hước nói: "Tôi đâu phải ông chú quái dị đi lừa kẹo bé gái, cô hỏi xin tôi sô-cô-la làm gì?" Vương Tổ Hiền hùng hồn nói: "Cao Tiến ăn sô-cô-la có thể khôi phục kỹ năng bài bạc, anh ăn sô-cô-la xong nhân phẩm đại bạo phát, sau đó có thể đoạt giải rồi." "Đoạt giải còn liên quan đến nhân phẩm nữa hả?" Châu Nhuận Phát sờ sờ mũi cười nói: "Vậy nếu lần này tôi không đoạt giải, có phải chứng tỏ nhân phẩm tôi không đủ tốt không?" "Chuyện đoạt giải này không thể nói nhân phẩm, chỉ có thể nói vận may." Chu Tuệ Mẫn sửa lại lời Vương Tổ Hiền, rồi nhìn sang một ứng viên khác là Hứa Quán Văn hỏi: "Anh Hứa, anh là Ảnh đế Kim Tượng khóa đầu tiên, tôi nói có đúng không?" Hứa Quán Văn nhận lấy micro cười nói: "Câu hỏi này cô tìm sai người rồi.

Khóa tôi đoạt giải chưa có kiểu đề cử ứng viên cho giải thưởng lớn như thế này, cứ trực tiếp thông báo có đoạt giải hay không thôi, không có nhiều nhịp tim và kích thích như bây giờ." "Nhắc đến nhịp tim và kích thích, anh Thành Long quay xong 《Câu chuyện cảnh sát》 chắc có nhiều trải nghiệm lắm nhỉ?" Vương Tổ Hiền nói vậy, ống kính lập tức lại chuyển sang Thành Long, micro cũng được đưa tới. "Chỉ cần khán giả hài lòng là tôi vui rồi." Thành Long sợ nói nhiều lại bị Vương Tổ Hiền bắt thóp được gì đó nên chỉ nói một câu ngắn gọn.

Chương 116

"《Câu chuyện cảnh sát》 vẫn chưa công chiếu, nhưng hôm nay tại hiện trường còn có một vị 'cảnh sát' nữa, đó chính là anh Tu trong 《Công Phó》 (Law with Two Phases).

Chào sếp Lý!" Chu Tuệ Mẫn lại dẫn dắt chủ đề sang một ứng viên khác là Lý Tu Hiền.

Lý Tu Hiền vội xua tay: "Tôi chỉ là đóng vai cảnh sát thôi, cảnh sát thật ngồi bên cạnh tôi này!" Người ngồi cạnh Lý Tu Hiền là Trần Tân Kiện, người được đề cử Biên kịch xuất sắc nhất nhờ phim 《Tỉnh Cảng kỳ binh》.

Tuy lướt qua giải biên kịch lần này, nhưng Trần Tân Kiện là một người rất thú vị.

Chưa đến 30 tuổi anh đã nhờ liên tục phá đại án mà được thăng chức lên Cảnh tư, ai ngờ anh lại vứt bỏ tiền đồ xán lạn trong ngành cảnh sát, từ chức để chuyển sang làng giải trí.

Trần Tân Kiện làm cảnh sát là cao thủ phá án, đến làng giải trí càng lợi hại hơn, trực tiếp trở thành người đa năng.

Giải Kim Tượng lần 1 anh làm MC, lần này anh đổi thân phận biên kịch để vào danh sách đề cử.

Ngoài làm biên kịch, Trần Tân Kiện còn thường xuyên xuất hiện trên phim với thân phận cảnh sát cũ, nên Chu Tuệ Mẫn liền trêu anh có ý định sang năm tranh giải Nam diễn viên xuất sắc nhất không. "Tôi và anh Tu khác nhau.

Anh ấy diễn kiểu cảnh sát cơ sở xông pha trận mạc, còn tôi thì mãi mãi là kiểu cảnh sát cấp cao ngồi văn phòng.

Tuy chức vụ cao hơn anh Tu, nhưng nói về hình tượng thì kém xa sếp Lý cao to chính diện.

Vai tôi thường diễn nếu không phải tham tài thì là sợ chết.

Giải Nam chính thì không dám nghĩ, kiếm được cái giải Nam phụ là mãn nguyện rồi." Vương Tổ Hiền đứng trên sân khấu đột nhiên che miệng: "Thôi chết, chúng ta hình như quên mất một nhân vật 'hạng nặng' rồi." "Em thảm rồi, chị thấy anh Trịnh Tắc Sĩ ở dưới kia đang giận rồi đấy." Chu Tuệ Mẫn vừa nói xong lại đổi giọng: "Đương nhiên rồi, anh Trịnh nổi tiếng tính tình tốt, chắc chắn sẽ không trách em đâu." Trịnh Tắc Sĩ cười ha hả trước ống kính: "Hai cô nhóc các cô chỉ biết bắt nạt người thật thà thôi." "Được rồi, tất cả các ứng viên đã ra mắt mọi người, vậy đã đến lúc công bố đáp án!" "Xin mời khách mời trao giải!" Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền sóng vai xuống đài, tiếp đó một người béo và một người đầu trọc xuất hiện trên sân khấu. "Tên béo chết tiệt, sao lại là ông!" Mạch Gia cười mắng một câu.

Hồng Kim Bảo không khách khí đáp trả: "Tên đầu trọc thối tha, câu này tôi cũng đang muốn hỏi ông đây." Giải Kim Tượng lần 2 đã sinh ra một "quả trứng hai lòng đỏ", Hồng Kim Bảo và Mạch Gia cùng đoạt Ảnh đế.

Trước đó hai người vốn là bạn tốt.

Cách hai năm đứng lại trên sân khấu lễ trao giải, thân phận hai người lại từ người nhận giải biến thành khách mời trao giải.

Hồng Kim Bảo và Mạch Gia chọc ghẹo nhau trên sân khấu khiến khán giả cười không ngớt.

Họ náo loạn một hồi, cuối cùng Hồng Kim Bảo bóc phong bì, để Mạch Gia công bố kết quả. "Thành Long, cậu đừng có trách tôi, muốn trách thì trách sư huynh cậu tay thối quá, lần sau cậu được đề cử tuyệt đối đừng để hắn trao giải!" Mạch Gia đặc biệt thanh minh một câu rồi

mới nói: "Người đoạt giải là Lý Tu Hiền, chúc mừng!" Lý Tu Hiền đứng dậy, chắp tay chào bốn phía rồi mới bước lên đài, nhận cúp từ tay Hồng Kim Bảo, sau đó giơ cao lên.

Cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Lý Tu Hiền vẻ mặt hưng phấn, thớ thịt bên mắt cứ giật giật liên hồi, giọng nói cũng dồn dập hơn bình thường: "Hồi trẻ tôi vốn định làm cảnh sát nhưng đưa đẩy thế nào lại không thành, ngược lại diễn cảnh sát thì được giải.

Cảm ơn giải Kim Tượng đã giúp tôi hoàn thành giấc mộng này!" Cuộc tranh đoạt Ảnh đế hạ màn, chủ nhân của giải Ảnh hậu sắp được công bố càng khiến lòng người thêm hồi hộp.

Chủ nhân Ảnh hậu khóa trước Diệp Đồng lại được đề cử nhờ 《Đợi chờ bình minh》.

Tư Cầm Cao Oa trong 《Tự thủy lưu niên》 trở thành diễn viên Đại lục thứ hai được đề cử Ảnh hậu Kim Tượng.

Diễn viên Đài Loan Trương Ngải Gia không phải gương mặt xa lạ gì, còn Chung Sở Hồng - người liên tiếp ba lần được đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất - là người có tiếng hô và nhân khí cao nhất trong số các ứng viên.

Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền giới thiệu rất chi tiết về các ứng viên khác, nhưng đối với Chung Sở Hồng chỉ nhắc đến một câu đơn giản, sau đó liền mời khách mời trao giải lên sân khấu.

Khách mời trao giải lần này chỉ có một người.

Thấy Lâm Hựu Luân lên đài, dưới khán đài nhất thời trở nên yên tĩnh.

Mọi người dường như đều đoán được kết quả nào đó, nhưng mắt vẫn dán chặt vào phong bì trên tay Lâm Hựu Luân. "Trước khi lên đây

tôi định nói vài câu, nhưng đứng lên đài rồi đột nhiên lại đổi ý.

Người tin tôi thì không cần giải thích, người không tin tôi thì giải thích cũng vô dụng, cho nên tôi trực tiếp công bố kết quả luôn cho rồi." Lâm Hựu Luân nói xong liền xé phong bì, liếc nhìn một cái rồi tuyên bố Chung Sở Hồng đoạt giải.

Ngồi dưới đài, Chung Sở Hồng dùng hai tay che miệng, ngưng vọng nhìn sắc mặt chúc mừng nhiệt tình của Lâm Hựu Luân đang hướng về phía mình.

Nhất thời tai nàng không nghe thấy, đầu không thể động, một câu cũng không nói nên lời.

Bộ ngực đầy đặn vì quá kích động mà phập phồng kịch liệt như sóng biển.

Nếu không phải Châu Nhuận Phát bên cạnh nhắc nhở, Chung Sở Hồng suýt nữa quên cả việc lên đài nhận giải.

Dưới đài tiếng vỗ tay như sấm, cũng không biết là ai khởi xướng, cuối cùng cả hội trường đều đứng dậy, tiếng vỗ tay không ngớt suýt lật tung cả mái rạp hát.

Nhận lấy cúp từ tay Lâm Hựu Luân, trong lòng Chung Sở Hồng vô cùng kích động, kích động như sóng trào mãnh liệt, vạn mã phi nhanh.

Đối diện với nụ cười và tiếng vỗ tay của khán giả, nàng định cười đáp lại, nhưng không hiểu sao sống mũi cay cay, nước mắt trào ra.

Ba năm đề cử, hai năm trượt, giải Kim Tượng nợ nàng một chiếc cúp! ... "Đạo diễn xuất sắc nhất, Phim hay nhất đều bị 《Tự thủy lưu niên》 lấy mất, trong lòng cậu chẳng lẽ không có chút suy nghĩ nào sao?" Vương Tinh cầm chiếc cúp Kim Tượng mà Lam Nãi Tài đưa qua trước khi lên xe, mân mê trên tay. "Muốn doanh thu phòng vé thì đừng nghĩ đến chuyện đoạt giải, nếu không còn bình chọn làm gì, cứ

phim nào doanh thu cao thì phát cho phim đó là được." Lâm Hựu Luân đối với việc 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 có đoạt giải hay không cũng không để ý lắm, Chung Sở Hồng giành được giải Nữ chính xuất sắc nhất là mục đích của hắn đã đạt được rồi.

Vương Tinh thu hồi ánh mắt từ chiếc cúp, tò mò hỏi: "Báo chí đều nói người phụ nữ trên chiếc cúp này ngoài đời có nguyên mẫu, nhưng tôi nhìn chẳng giống cô Chu, cô Vương hay 'cô Hồng' chút nào, chẳng lẽ cậu ở bên ngoài còn có người khác?" Thời kỳ đầu giải Kim Tượng chưa có thiết kế cúp cố định.

Cúp lễ trao giải lần 1 là hình người kim loại đơn giản, lần 2 là người nam giơ cao tinh cầu, lần 3 là khối thủy tinh xanh.

Cúp lễ trao giải năm nay vốn được thiết kế là một người nam cơ bắp vẫy tay chạy về phía trước, để thể hiện động thái nhân vật, tượng có hai cái đầu một trước một sau nối với nhau bằng đường vân mây.

Nhưng phương án thiết kế này đến tay Lâm Hựu Luân lại bị phủ quyết, vì hắn chê cái cúp này tuy có tính nghệ thuật nhưng tạo hình quá quái dị, trông cứ như "quái vật hai đầu".

Kiếp trước, bức tượng "quái vật hai đầu" này từng được dùng làm hình tượng cố định của giải Kim Tượng trong nhiều năm liền, mãi đến năm 1990 mới đổi tạo hình.

Đến tay Lâm Hựu Luân tự nhiên không cần phiền phức như vậy nữa.

Hắn tìm nhà thiết kế của Liên minh Nghệ thuật gia Hong Kong, chỉ dùng chưa đến một tuần đã thiết kế ra chiếc cúp nữ thần cầm tinh cầu, quấn phim nhựa, tư thế tích cực tràn đầy cảm giác hướng về phía trước như hiện tại. "Báo chí nói bậy anh cũng tin à?" "Nếu không thì sao cậu lại chịu chen chúc trên một chiếc xe với tôi để đi dự tiệc tối?" Hai mắt Vương Tinh vốn đã không to, khi híp lại càng thêm nhỏ

tí, như hai hạt đậu đen phát sáng. "Đây gọi là 'một ông sư gánh nước uống, hai ông sư khiêng nước uống, ba ông sư không có nước uống', đạo lý rất đơn giản, nhưng nói anh cũng không hiểu." Chung Sở Hồng cố ý tránh mặt Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền nên sau khi lễ trao giải kết thúc không đến tìm Lâm Hựu Luân; còn Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền là MC, trước khi tiệc tối kết thúc đều không thể một mình thoát thân, cho nên Lâm Hựu Luân liền trở thành "kẻ cô đơn" thực sự.

Tiệc tối được tổ chức tại một khách sạn năm sao.

Lâm Hựu Luân và Vương Tinh xuống xe đang đi vào đại sảnh thì Ngô Vũ Sâm từ phía sau chạy chậm đuổi theo. "Tôi đi vệ sinh một lát, hai người đi trước đi, không cần đợi tôi." Vương Tinh biết Ngô Vũ Sâm có chuyện muốn nói với Lâm Hựu Luân nên kiếm cớ rời đi.

Lâm Hựu Luân và Ngô Vũ Sâm cùng bước vào thang máy.

Chưa đợi Ngô Vũ Sâm mở miệng, Lâm Hựu Luân liền hỏi: "Hôm nay không giành được Đạo diễn xuất sắc nhất và Phim hay nhất có phải hơi tiếc nuối không?" Ngô Vũ Sâm lại suy nghĩ rất thoáng: "Bộ phim này mang lại cho tôi đã rất nhiều rồi, không đoạt giải chỉ có thể nói là cơ duyên chưa tới." "Sắp tới có dự định gì không?" Ngô Vũ Sâm đang định nói chuyện này, không ngờ Lâm Hựu Luân lại chủ động hỏi.

Kết thúc của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 đã hé lộ phim sẽ còn phần tiếp theo.

Chương 117

Gia Hòa (Golden Harvest) thì hy vọng sớm đầu tư quay bộ phim này, nhưng trong lòng Ngô Vũ Sâm lại có tính toán khác. "Năm ngoái lúc Từ Khắc đến Đài Loan tìm tôi uống rượu đã có ý tưởng hợp tác quay một bộ phim, ngay cả câu chuyện cụ thể chúng tôi cũng đã nghĩ xong rồi.

Lúc đó đã nói là do 'Điện ảnh công tác thất' (Film Workshop) quay và sản xuất, tôi và anh ấy ai làm đạo diễn cũng không quan trọng." Lâm Hựu Luân thầm nghĩ Ngô Vũ Sâm chắc là muốn đi quay "bộ phim đó".

Không có 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 thì "bộ phim đó" đáng lẽ mới là tác phẩm đổi đời của Ngô Vũ Sâm. "Nghĩ xong cách thuyết phục Gia Hòa chưa?" Ngô Vũ Sâm cũng đang phiền não vì chuyện này.

Trước khi đạo diễn 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, ông đã ký hợp đồng ba năm với Gia Hòa.

Tuy điều khoản rất nới lỏng, không quy định bắt buộc phải quay bao nhiêu phim, nhưng chỉ cần hợp tác với công ty điện ảnh khác thì coi như vi phạm hợp đồng. "Film Workshop trước đây cũng từng giúp Gia Hòa quay phim, lần này tại sao không thể tìm Gia Hòa đầu tư chứ?" Gia Hòa, Thiệu Thị, Kim Công Chúa hợp nhất thành chuỗi rạp Gia Nghị.

Đối với các công ty chế tác độc lập như Film Workshop mà nói, không cần phải đơn thuần ngả theo một chuỗi rạp nào đó như trước kia nữa, sự lựa chọn cũng nhiều hơn.

Từ Khắc tìm Gia Hòa đầu tư bộ phim này, sau đó để Ngô Vũ Sâm

đảm nhiệm đạo diễn, như vậy sẽ không tính là vi phạm hợp đồng.

Ngô Vũ Sâm không ngờ chuyện khiến mình khổ não suốt thời gian dài lại được Lâm Hựu Luân giải quyết chỉ bằng vài ba câu nói, trong lòng rất khâm phục.

Nhưng Lâm Hựu Luân lại biết, Ngô Vũ Sâm và Từ Khắc đều là "người trong cuộc u mê".

Ba chuỗi rạp lớn hợp nhất là một cuộc thanh lọc lớn đối với tất cả các công ty điện ảnh Hong Kong, ai thích ứng nhanh thì người đó chiếm được tiên cơ.

Ngô Vũ Sâm bước ra khỏi thang máy đi lên, sau đó lại quay người vào thang máy đi xuống.

Một mình Lâm Hựu Luân lại không đi về phía đại sảnh tổ chức tiệc mà đi vào quán cà phê bên cạnh.

Tìm một góc vắng người, vừa gọi một ly cà phê thì trong đại sảnh đã có người tìm tới. "Lâm tiên sinh thật nhàn nhã, lại ngồi uống cà phê một mình ở đây." Mạch Đương Hùng chỉ vào ghế sofa đối diện, "Tôi có thể ngồi xuống không?" Lâm Hựu Luân gật đầu: "Mạch tiên sinh cũng chuyên trình đến đây uống cà phê à?" Mạch Đương Hùng đi thẳng vào vấn đề: "Tôi chuyên môn đến tìm Lâm tiên sinh." Trước đây, theo trào lưu "Làn sóng mới" của điện ảnh Hong Kong, các công ty chế tác độc lập mọc lên như nấm, nhưng do thiếu sự hỗ trợ của các chuỗi rạp chính thống dẫn đến vốn liếng rơi vào vòng tuần hoàn ác tính, các công ty này nhanh chóng suy vong.

Vẫn còn tồn tại và phát triển tốt chỉ có hai nhà Mạch Đương Hùng và Từ Khắc.

Mạch Đương Hùng không có vận may khéo léo đưa đẩy như Từ Khắc.

Công ty chế tác của ông từ 《Tịnh muội tử》 năm 1982 đến 《Tỉnh Cảng kỳ binh》 năm 1984, trong khoảng thời gian đó tung ra gần 10 bộ phim, đều vì không nhận được sự hỗ trợ của chuỗi rạp để có lịch chiếu tốt nhất mà khiến doanh thu bị chiết khấu mạnh.

Lúc đó Mạch Đương Hùng từng thử đánh vào thị trường hải ngoại, chạy vạy khắp nơi, mang phim đến Cannes, Milan và các liên hoan phim châu Á, lại thu được lợi nhuận hải ngoại không tồi.

Chỉ là thị trường hải ngoại tuy có lãi, nhưng điện ảnh Hong Kong ở các khu vực Đài Loan, Nhật Bản, Đông Nam Á đều có doanh thu bản quyền rất khá.

Nhìn người khác kiếm tiền dễ dàng, còn mình bôn ba vất vả ngược xuôi lại không kiếm được nhiều bằng họ, trong lòng Mạch Đương Hùng tự nhiên không cam tâm.

Sau đó công ty chế tác độc lập không có rạp, muốn tấn công thị trường Hong Kong - Đài Loan thì bắt buộc phải giao thiệp chia lợi nhuận với các công ty điện ảnh lớn. 《Tỉnh Cảng kỳ binh》 chính là thành quả hợp tác giữa Mạch Đương Hùng và Gia Hòa.

Bộ phim này doanh thu đại thắng, Mạch Đương Hùng liền quyết định từ bỏ vai trò đạo diễn, chuyên tâm với thân phận giám chế hợp tác làm phim với các công ty lớn.

Ba chuỗi rạp lớn hợp nhất, khi rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng thì Mạch Đương Hùng đã nhìn thấy cơ hội trong đó.

Lâm Hựu Luân với tư cách là người chủ đạo và cổ đông lớn của chuỗi rạp Gia Nghị, đã có thỏa thuận với Gia Hòa, Thiệu Thị, Kim Công Chúa là sẽ không trực tiếp thành lập công ty điện ảnh để cạnh tranh với ba nhà này.

Để sáp nhập ba chuỗi rạp lại với nhau, Lâm Hựu Luân bắt buộc

phải nhượng bộ.

Không thành lập công ty điện ảnh không có nghĩa là không thể đầu tư quay phim.

Mạch Đương Hùng chính là nhìn chuẩn điểm này mới trực tiếp tìm tới cửa.

Ông biết loại chuyện này nhanh tay thì còn, chậm tay thì mất.

Đợi các công ty điện ảnh khác cũng phản ứng lại, phim trong tay Lâm Hựu Luân sớm đã bị Gia Hòa, Thiệu Thị, Kim Công Chúa chia nhau hết, những người khác e rằng đến nước canh cũng không có mà húp. "Tôi nhớ lần trước Mạch tiên sinh nói, chỉ cần quay phim cần thiết, máy bay đại bác ông đều có thể kiếm được, đúng không?" Mạch Đương Hùng nghe vậy sững người.

Lần trước ông đúng là có nói như vậy, nhưng đó chỉ là một câu nói đùa.

Ông vừa định phủ nhận, nhưng suy nghĩ lại, cảm thấy Lâm Hựu Luân sẽ không vô duyên vô cớ nhắc đến chuyện này, chẳng lẽ là đang ám chỉ mình...

Trong đầu Mạch Đương Hùng thoáng qua vô số ý nghĩ, cuối cùng cắn răng: "Câu đó đúng là tôi nói.

Vẫn là câu nói đó, ngoại trừ nổ bom nguyên tử tôi không làm được, còn lại bất kể đại cảnh gì tôi cũng có thể nghĩ cách hoàn thành!" Lâm Hựu Luân nhắm mắt lại, trong đầu bắt đầu lục lọi những ký ức rời rạc về bộ phim đó, từ từ chỉnh lý câu chuyện, thông qua cách kể chuyện thuật lại.

Chu Văn là thành viên bí mật của Tổ chức Cảnh sát Hình sự Quốc tế (Interpol), đang phụ trách điều tra một vụ án tổ chức tội phạm quốc tế lên kế hoạch đánh cắp và vận chuyển 4 quả tên lửa.

Đã từ lâu, Chu Văn vẫn không nói rõ thân phận thực sự của mình với vợ là A Huệ, thân phận bề ngoài của anh là một nhân viên tiếp thị, hai người còn có một cô con gái mười mấy tuổi.

Chu Văn bận rộn công việc, không rảnh lo lắng cho người nhà.

Cuộc sống bình đạm sau hôn nhân và việc nhà phiền phức khiến A Huệ nảy sinh tâm lý chán ghét người chồng của mình.

Cô bắt đầu qua lại với một tay buôn xe cũ tên là Lưu Hoa.

Lưu Hoa tự xưng là cảnh sát hình sự quốc tế, dùng những câu chuyện lãng mạn kích thích bịa đặt ra để khiến A Huệ xao động.

Chu Văn nhạy cảm phát hiện ra sự thay đổi của vợ, bắt đầu theo dõi Lưu Hoa, phát hiện gã chẳng qua chỉ là một tay buôn xe cũ, chỉ lợi dụng tâm lý khát vọng kích thích của một số phụ nữ để quyến rũ họ.

Sau khi làm rõ lai lịch của Lưu Hoa, Chu Văn nhờ cộng sự A Khải giúp đỡ.

Trong một lần A Huệ và Lưu Hoa hẹn hò, anh giả làm đặc cảnh bắt giữ họ, đồng thời vạch trần bộ mặt thật của Lưu Hoa.

Để cho vợ một bất ngờ, Chu Văn tung tin A Huệ đã bị cuốn vào hoạt động của tổ chức tội phạm quốc tế, muốn chuộc tội thì bắt buộc phải làm chỉ điểm cho thuộc hạ của anh, nếu không chồng và con gái cô sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

A Huệ đành phải đồng ý.

Một lần Chu Văn hóa trang thành "cấp trên" chỉ huy A Huệ "hành động", một nhóm tội phạm xông vào và bắt cóc họ làm con tin đưa đến một hòn đảo nhiệt đới ở Philippines.

Hòn đảo nhỏ này là căn cứ của tổ chức tội phạm "Độc Long".

Chính A Tư - thủ lĩnh của tổ chức tội phạm này cùng đồng bọn đã

đánh cắp tên lửa.

Thân phận cảnh sát hình sự quốc tế của Chu Văn bị lộ.

A Tư liền dùng dao nhọn kề cổ A Huệ, uy hiếp Chu Văn phải thừa nhận trước máy quay rằng tổ chức này thực sự nắm giữ tên lửa.

Chu Văn bất đắc dĩ phải nói ra sự thật.

A Tư phát biểu trước máy quay, kêu gào rằng trừ khi Interpol thả anh trai hắn ra khỏi tù, nếu không mỗi tuần sẽ dùng tên lửa tấn công một thành phố lớn, và tuyên bố mục tiêu tấn công đầu tiên chính là Hong Kong.

Mạch Đương Hùng càng nghe càng kinh ngạc, trong lòng không nhịn được nghĩ, nếu thực sự muốn quay bộ phim ra hiệu quả như Lâm Hựu Luân nói, phải ném vào bao nhiêu tiền mới đủ?

Lâm Hựu Luân chém đinh chặt sắt nói: "Tôi chuẩn bị bỏ ra 100 triệu đô la Hong Kong để quay bộ phim này.

Chương 118

Muốn chơi thì phải chơi một vố lớn!" Lời của Lâm Hựu Luân cứ ong ong trong màng nhĩ Mạch Đan Hùng, hắn giống như mất đi khả năng suy nghĩ, trong đầu trống rỗng.

Người phục vụ đi ngang qua trước mặt, đôi nam nữ thì thầm to nhỏ ở bàn bên cạnh, tiếng ồn ào truyền ra từ đại sảnh đối diện, còn có tiếng kèn saxophone du dương trong quán cà phê... tất cả dường như chẳng hề liên quan gì đến hắn. "Anh Mạch?" Lâm Hựu Luân gọi hai tiếng, Mạch Đan Hùng lúc này mới từ trong kinh ngạc hoàn hồn lại, hắn liếm liếm môi có chút khô khốc, không xác định hỏi: "Anh Lâm nói thật sự là 100 triệu đô la Hong Kong?" "Số tiền này có thể vẫn chưa đủ." Lâm Hựu Luân thản nhiên nói một câu, nhưng lời lọt vào tai Mạch Đan Hùng lại chẳng khác gì tiếng sấm nổ, suy nghĩ của hắn giống như nước sôi bắt đầu sục sôi lên.

Lạy chúa tôi, 100 triệu đô la Hong Kong mà còn chưa đủ, đây là quay phim hay là đốt tiền vậy? "Muốn quay ra phim hay, thì phải dám thẳng tay đập tiền vào!" Lâm Hựu Luân tiếp tục kể về các tình tiết điện ảnh trong cấu tưởng của mình, Mạch Đan Hùng cũng rốt cuộc hiểu được cái gọi là "dám đập tiền" mà đối phương nói là chuyện như thế nào.

Bộ phim này có tổng cộng bốn đại cảnh lớn.

Cảnh đánh nhau đầu tiên ở ngay mở màn, nội dung kịch bản chủ yếu là một trận đấu súng kịch liệt.

Mạch Đan Hùng tính toán ở Hong Kong không kiếm đâu ra nhiều vũ khí theo quy chuẩn như vậy, cảnh này có thể sang Thái Lan quay.

Cảnh hành động lớn thứ hai bắt đầu từ một phần ba kịch bản, kể

về nhân vật chính truy bắt đầu sỏ băng nhóm tội phạm, chẳng qua là những màn truy đuổi mới lạ độc đáo, cái này chính là sở trường của điện ảnh Hong Kong, tự nhiên cũng không làm khó được Mạch Đan Hùng.

Duy chỉ có hai cảnh quan trọng nhất nối liền nhau ở cuối phim, nào là phóng tên lửa, lại là máy bay chiến đấu tấn công xe tải trên cầu lớn, còn có trực thăng vũ trang hoành hành trong đô thị.

Mạch Đan Hùng càng nghe càng kinh hãi, đây đâu còn là quay phim, trực tiếp có thể sánh ngang với diễn tập quân sự rồi.

Lâm Hựu Luân bưng cà phê nhấp một ngụm nhỏ, những gì cần nói hắn đều đã nói xong, còn lại là chuyện Mạch Đan Hùng tự mình quyết định.

Mạch Đan Hùng lộ vẻ khó xử: "Những cái khác đều dễ nói, chỉ là hai cảnh quay phía sau quá khó làm." Lâm Hựu Luân đặt tách cà phê xuống, nhìn như tùy ý nói một câu: "Nghe nói quân đội Mỹ đóng tại Nhật Bản gần đây có vẻ gặp không ít rắc rối." Mạch Đan Hùng lập tức sáng mắt lên, hắn ngay tức khắc hiểu được Lâm Hựu Luân đang ám chỉ điều gì.

Các vụ án quân Mỹ đóng tại Nhật xâm phạm phụ nữ địa phương đã xảy ra không chỉ một hai lần, tiếng nói yêu cầu quân Mỹ rút quân của người dân Nhật Bản vẫn chưa từng ngừng lại, khiến cho quân Mỹ tại Nhật vô cùng bị động.

Nếu như có thể giúp họ xây dựng một chút hình tượng chính diện bảo vệ công lý, trấn áp tội phạm trong phim, để họ xuất động vài chiếc máy bay chiến đấu, trực thăng phối hợp quay phim hẳn không phải là chuyện khó.

Mượn tác phẩm điện ảnh để xoay chuyển hình tượng công chúng, cảnh sát Hong Kong chính là một ví dụ điển hình.

Thập niên 70, cái thời đại mà cảnh sát được miêu tả trong 《Tứ Đại Thám Trưởng》 còn đen tối hơn cả xã hội đen vừa mới trôi qua, hình tượng cảnh sát Hong Kong còn kém xa so với bây giờ, mà mục đích ban đầu khi thành lập ICAC (Liêm Chính Công Thử) chính là để trấn áp sự đen tối của giới cảnh sát Hong Kong.

Lý Tu Hiển vừa mới đoạt giải Ảnh đế Kim Tượng, sau khi gia nhập làng điện ảnh liền chuyên quay phim cảnh sát, mà vai cảnh sát hắn đóng, tất cả đều là anh minh thần võ, có tình có nghĩa, hình tượng vô cùng cao lớn, là tiên phong của chính nghĩa, đã đóng góp to lớn vào việc xoay chuyển hình tượng tiêu cực bao năm qua của cảnh sát Hong Kong.

Tuy nhiên, thứ thực sự khiến cơ quan cảnh sát Hong Kong nếm được quả ngọt vẫn là bộ phim truyền hình ăn khách năm 1982 của đài TVB - 《Liệp Ưng》.

Đơn giản chỉ là một bộ cảnh phục đen áo sơ mi trắng khoác lên người Lưu Đức Hoa, một hình tượng cảnh sát kinh điển mang chút khí chất u sầu, không hay cười cứ thế ra đời.

Bộ phim truyền hình này không chỉ là khởi đầu cho sự nổi tiếng của Lưu Đức Hoa, mà sau khi phim phát sóng, số lượng người đăng ký thi vào trường cảnh sát Hong Kong tăng vọt, lập kỷ lục lịch sử.

Cơ quan cảnh sát Hong Kong từ đó bắt đầu sắp xếp nhân viên chuyên môn trong phòng quan hệ công chúng, chịu trách nhiệm hợp tác với các cơ quan điện ảnh truyền hình, tuyên truyền cho lực lượng kỷ luật.

Thập niên 80, thế lớn của Hollywood chưa thành, hình tượng lính Mỹ vẫn chưa ăn sâu vào lòng người trên màn bạc, có được một cơ hội tuyên truyền như vậy, khả năng quân Mỹ đóng tại Nhật đang lún sâu trong tâm bão dư luận từ chối là rất thấp.

Nghĩ thông suốt điểm này, Mạch Đan Hùng liền nhịn không được kích động hẳn lên.

Vấn đề nan giải lớn nhất trong quá trình quay phim đã tìm được phương án giải quyết, mà Lâm Hựu Luân cũng đã xác định ý hướng đầu tư, Mạch Đan Hùng liền quyết định rèn sắt khi còn nóng, trực tiếp xác định luôn ứng viên diễn viên chính. "Tôi cần một người hùng màn bạc thực sự để diễn bộ phim này." Lâm Hựu Luân miêu tả cho Mạch Đan Hùng yêu cầu của hắn đối với nam chính của bộ phim.

Mạch Đan Hùng đương nhiên sẽ không ấu trĩ đến mức cho rằng "người hùng" (ngạnh hán) mà Lâm Hựu Luân nói chỉ cần biết đánh đấm là được.

Thành Long, Hồng Kim Bảo đều rất giỏi đánh đấm, nhưng hai người đều đi theo con đường phim hành động hài hước.

Trong dòng phim võ thuật thực sự, người xứng đáng với hình tượng "người hùng" chỉ có Lý Tiểu Long nổi tiếng với phong cách đánh thật.

Hơn nữa Lâm Hựu Luân cũng nói rồi, bộ phim này đi theo phong cách phim phương Tây, hình tượng nam chính bắt buộc phải cao to uy mãnh.

Mạch Đan Hùng lọc qua một lượt tất cả những ứng viên thích hợp trong đầu, cuối cùng nghĩ đến một người. *** Ngô Vũ Sâm vội vã trở về chỗ ở, đang cùng Từ Khắc thương nghị chuyện quay 《Anh Hùng Bản Sắc》, đột nhiên có một cú điện thoại gọi tới.

Ngô Vũ Sâm cầm điện thoại nghe hai câu liền đưa ống nghe qua, Từ Khắc cảm thấy rất ngạc nhiên. "Tìm tôi à?" Từ Khắc thật sự nghĩ không ra ai có thể gọi điện thoại trực tiếp đến nhà Ngô Vũ Sâm để tìm mình. "Là Địch Long, anh ấy nói có chuyện tìm anh." Ngô Vũ Sâm giải thích.

Từ Khắc nhận lấy ống nghe, nghe mãi nghe mãi thì mày nhíu chặt lại, cuối cùng ông chỉ nói một câu "Tôi biết rồi", sau đó cúp máy.

Địch Long là một trong những nam chính đã được xác định của 《Anh Hùng Bản Sắc》, Ngô Vũ Sâm rất quan tâm đến nội dung cuộc điện thoại này, Từ Khắc vừa buông điện thoại xuống, ông liền vội vàng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?" "Địch Long nói anh ấy nhận được một lời mời đóng phim, lịch quay xung đột với 《Anh Hùng Bản Sắc》, anh ấy đang cân nhắc nên lựa chọn thế nào." Từ Khắc tâm sự nặng nề nói.

Ngô Vũ Sâm vừa nghe lời này liền cuống lên, Địch Long là ứng viên ông ưng ý nhất, ông cho rằng 《Anh Hùng Bản Sắc》 chỉ có Địch Long và Chu Nhuận Phát cùng diễn xuất mới có thể thành công, hai người này thiếu một cũng không được. "Anh đại khái không đoán được là ai tìm Địch Long đâu." Từ Khắc nhíu mày, dường như đang suy tư vấn đề gì đó. "Mạch Đan Hùng?" Ngô Vũ Sâm sau khi biết đáp án từ miệng Từ Khắc cũng đầy vẻ kinh ngạc, "Chẳng lẽ kịch bản trong tay hắn tốt hơn chúng ta?" "Địch Long nói anh ấy vẫn chưa nhìn thấy kịch bản đó, nhưng..." Từ Khắc mím chặt môi, nghĩ rất lâu mới nói tiếp: "Người đầu tư cho Mạch Đan Hùng là anh Lâm." Câu nói này giống như nước lạnh dội vào đầu, làm lạnh buốt trái tim Ngô Vũ Sâm.

Có một lúc lâu ông không thể trả lời lời của Từ Khắc, phảng phất toàn thân đều chìm trong một loại cảm giác vỡ mộng tuyệt vọng.

Nếu đây là ý của Lâm Hựu Luân, 《Anh Hùng Bản Sắc》 hoặc là hoãn lại việc quay phim, hoặc là phải cân nhắc đổi người, trừ cách đó ra không còn lựa chọn nào khác. "Điện thoại là do Mạch Đan Hùng gọi cho Địch Long.

Nghe giọng điệu của Địch Long, Mạch Đan Hùng cũng chưa đưa ra cam kết khẳng định với anh ấy, đây có thể là suy nghĩ cá nhân của

Mạch Đan Hùng, anh Lâm chưa chắc đã biết chuyện." Từ Khắc vừa nói vừa lấy áo khoác của mình trên giá xuống, xem ra là chuẩn bị đi. "Anh định đi thuyết phục Địch Long?" Ngô Vũ Sâm hỏi.

Từ Khắc lại ném luôn áo khoác của Ngô Vũ Sâm qua: "Chuyện này tìm Địch Long vô dụng, tiệc tối lễ trao giải chắc vẫn chưa kết thúc đâu, chúng ta đi gặp anh Lâm!" *** Mạch Đan Hùng ra ngoài gọi một cú điện thoại rồi quay lại, tiếp đó liền nói với Lâm Hựu Luân về dự định của mình.

Dùng Địch Long làm nam chính của phim, Lâm Hựu Luân quả thực có chút bất ngờ.

Vào thời kỳ hưng thịnh nhất của phim võ hiệp tân phái Hong Kong những năm 70 thế kỷ 20, có một công thức vàng tồn tại rất nhiều năm: Sở Nguyên + Cổ Long + Địch Long = Doanh thu phòng vé đại thắng.

Sở Nguyên là đạo diễn đưa tiểu thuyết võ hiệp Cổ Long lên màn ảnh nhiều nhất, mà Địch Long lại là nam tài tử đóng chính nhiều phim của Sở Nguyên nhất.

Địch Long dáng người cao lớn, hình tượng khí chất đều có thể đáp ứng yêu cầu của Lâm Hựu Luân đối với nam chính của phim, điểm yếu duy nhất là tuổi tác hơi lớn.

Lâm Hựu Luân muốn tìm một diễn viên có thể gánh vác hình tượng người hùng màn bạc Hong Kong lâu dài, mà Địch Long ở điểm này lại không phù hợp với yêu cầu của hắn.

Đương nhiên còn một lý do không thể nói ra, đó là Lâm Hựu Luân không muốn Địch Long bỏ lỡ vai Hào ca trong 《Anh Hùng Bản Sắc》.

Ở kiếp sau, Địch Long nhờ vai diễn này mà đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất giải Kim Mã Đài Loan lần thứ 23, mở ra đỉnh

cao thứ hai trong sự nghiệp điện ảnh của mình.

Lâm Hựu Luân đang nghĩ về bộ phim 《Anh Hùng Bản Sắc》 này, thì Ngô Vũ Sâm và Từ Khắc lại đang nóng lòng như lửa đốt.

Họ tìm một vòng ở tiệc tối lễ trao giải, hỏi tất cả mọi người đều nói không thấy Lâm Hựu Luân. "Tôi cùng đi lên với anh Lâm mà, sao lại không tìm thấy người chứ?" Ngô Vũ Sâm gấp đến độ đầy đầu mồ hôi.

Từ Khắc trong lòng cũng rất sốt ruột, nhưng vẫn còn giữ được bình tĩnh: "Liệu có phải cậu ấy về trước rồi không?" "Vậy chúng ta đến nhà cậu ấy đợi?" Ngô Vũ Sâm có bệnh thì vái tứ phương, Từ Khắc lại cảm thấy làm vậy không ổn.

Chương 119

"Sự việc đến nước này, chúng ta gấp gáp cũng vô dụng, bây giờ cứ đi tìm người không manh mối, chi bằng đến quán cà phê bên cạnh ngồi một lát, ngẫm nghĩ kỹ xem còn chủ ý gì khác không." Ngô Vũ Sâm thầm nghĩ hiện tại cũng không còn cách nào tốt hơn, liền gật đầu, đi theo Từ Khắc ra ngoài.

Từ Khắc, Ngô Vũ Sâm đầy bụng tâm sự bước vào quán cà phê, nhìn thấy Lâm Hựu Luân và Mạch Đan Hùng đang ngồi đằng kia uống cà phê nói chuyện phiếm, lập tức cùng sững sờ.

Hai người kinh ngạc nhìn nhau một cái, vốn dĩ bọn họ đều đã có chút tuyệt vọng rồi, nhưng không ngờ sự việc lại vô tình xuất hiện chuyển biến bất ngờ.

Sự xuất hiện của Ngô Vũ Sâm, Từ Khắc không chỉ khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy rất bất ngờ, Mạch Đan Hùng lại càng kinh ngạc đến mức há hốc mồm không nói nên lời, mắt trừng lớn như quả hạch đào.

Hắn mới vừa gọi điện thoại cho Địch Long chưa đến nửa giờ, Từ Khắc, Ngô Vũ Sâm đã tìm tới cửa, tốc độ phản ứng này cũng thật quá nhanh. "Địch Long trước đó đã bàn bạc xong với chúng tôi, anh Mạch bây giờ ép anh ấy đổi ý, có phải là quá đáng lắm không?" Từ Khắc vừa đến đã gây khó dễ cho Mạch Đan Hùng. "Anh Từ nói lời này không đúng rồi, tôi chỉ nói cho Địch Long biết có một cơ hội như vậy, lựa chọn thế nào là quyền của anh ấy, sao có thể nói là tôi ép anh ấy chứ?" Mạch Đan Hùng cũng không cam lòng yếu thế.

Từ Khắc chất vấn: "Anh đều đã khiêng cả anh Lâm ra rồi, Địch Long còn có quyền lựa chọn sao?" Mạch Đan Hùng nhún nhún vai:

"Nói thật mà thôi, chuyện này có lỗi sao?" Từ Khắc, Ngô Vũ Sâm vừa nghe lời này, đồng loạt đưa ánh mắt nhìn về phía Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vẫn luôn trầm mặc, uống từng ngụm nhỏ cà phê.

Từ Khắc, Mạch Đan Hùng thấy hắn im lặng không lên tiếng, cũng đều trầm mặc theo.

Không khí dường như rất căng thẳng, Ngô Vũ Sâm ra sức muốn phá vỡ cục diện trầm mặc này, cố ý muốn tìm chuyện khác để nói, thế nhưng trong lòng càng gấp, chuyện khác càng nghĩ không ra. "Địch Long không thích hợp." Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng mở miệng, Từ Khắc, Ngô Vũ Sâm đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Mạch Đan Hùng vẫn tiếp tục trầm mặc. "Tôi cần một diễn viên mười năm sau vẫn còn có thể đánh đấm nhảy nhót." Lâm Hựu Luân nói xong lý do, Mạch Đan Hùng rốt cuộc nhịn không được mở miệng nói: "Vai diễn như vậy không dễ tìm đâu!

Vừa phải thân hình cao to uy mãnh, lại phải biết diễn xuất, ngoài Địch Long ra, tôi thật sự nghĩ không ra còn ai có thể diễn vai người hùng như vậy." "Cái này cũng chưa chắc." Từ Khắc lúc này đột nhiên xen vào, tạo cho người ta cảm giác giống như chuyên môn đối đầu với Mạch Đan Hùng vậy.

Mạch Đan Hùng sắc mặt âm trầm không tiếp lời, Từ Khắc lại phảng phất như không nhìn thấy ánh mắt nhắc nhở lo lắng của Ngô Vũ Sâm, nói tiếp: "Anh Lâm còn nhớ Đinh Lực trong 《Bến Thượng Hải》 không?" Lời này vừa thốt ra, tay bưng tách cà phê của Lâm Hựu Luân đột nhiên dừng lại, trên mặt Mạch Đan Hùng cũng lộ ra biểu tình thâm tư. "Ý anh Từ là Lữ Lương Vĩ?" Mạch Đan Hùng lập tức hỏi lại một câu.

Từ Khắc gật đầu: "Nói ra thì tôi và cậu ấy cũng coi như đồng hương, lúc tôi quay 《Đệ Nhất Loại Hình Nguy Hiểm》 còn từng tìm

cậu ấy hợp tác, diễn xuất của cậu ấy không thành vấn đề, mấu chốt là điều kiện ngoại hình cũng phù hợp với định vị người hùng." Lâm Hựu Luân lẳng lặng ngước mắt lên, nhìn Mạch Đan Hùng, ánh mắt tựa như trưng cầu ý kiến.

Mạch Đan Hùng giống như đã hạ quyết tâm nào đó, dùng sức gật đầu nói: "Cho cậu ta hai tháng thời gian, nếu cậu ta có thể tăng trọng lượng cơ thể lên trên 90kg, vai diễn này sẽ do cậu ta diễn!" *** Trên ghế sau xe, Lâm Hựu Luân một tay ôm eo nhỏ mềm mại của Chung Sở Hồng, tay kia đặt lên đùi thon săn chắc của cô, hai người ôm chặt lấy nhau, coi như chốn không người mà nói lời tình tứ.

Chu Nhuận Phát đang chuyên tâm lái xe nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, vội vàng thu hồi ánh mắt về.

Anh tay vịn vô lăng, dùng sức ho khan một tiếng: "Hai người các người thật sự coi tôi là tài xế đấy à?" Chung Sở Hồng hai tay câu lấy cổ Lâm Hựu Luân, không chút yếu thế đáp trả một câu: "Anh nếu ghen tị, thì đi Mỹ cướp muội muội Liên của anh về đi." Lâm Hựu Luân đưa tay cạo nhẹ lên mũi Chung Sở Hồng một cái: "Anh Phát bây giờ là người đứt ruột ở chân trời, em đừng có xát muối lên vết thương của anh ấy nữa." Chu Nhuận Phát cũng gật đầu theo: "Em vừa lấy giải Ảnh hậu Kim Tượng, còn anh thì chẳng vớt vát được gì, em nỡ lòng nào đả kích kẻ đáng thương này sao?" Chung Sở Hồng chỉnh lại váy áo, ngồi lại ngay ngắn vào vị trí: "Phim mới của Ngô Vũ Sâm không phải đã tìm anh làm nam chính rồi sao?

Em đây chính là liên tục lọt vào danh sách đề cử ba khóa mới cầm được giải đấy nhé, sang năm anh nhất định vẫn còn cơ hội mà." "Bộ phim đó đầu tư mới chưa đến một nghìn vạn, anh bây giờ thật hy vọng lúc đầu mình diễn trong 《Bến Thượng Hải》 là Đinh Lực chứ không phải Hứa Văn Cường.

Thằng nhóc Lữ Lương Vĩ kia không biết gặp vận may gì, lại có thể được diễn vai chính trong phim điện ảnh chế tác lớn đầu tư hơn trăm triệu." Chu Nhuận Phát vừa lái xe vừa lắc đầu than thở, "Haizz, đúng là cùng người khác mệnh mà!" "Bộ phim đó của Ngô Vũ Sâm rất khá, nếu không có gì bất ngờ, cả về doanh thu phòng vé lẫn giải thưởng đều sẽ có thành tựu." Người khác nói như vậy, Chu Nhuận Phát đều chỉ coi là an ủi, nhưng Lâm Hựu Luân mở miệng, Chu Nhuận Phát liền cảm thấy bộ phim này của Ngô Vũ Sâm thật sự có triển vọng, tâm tình lập tức tốt hơn rất nhiều.

Lâm Hựu Luân trong lòng thầm nói: Lão Ngô à, Địch Long tôi giữ lại cho anh rồi, anh Phát tôi cũng giúp anh ổn định rồi, có thể quay 《Anh Hùng Bản Sắc》 thành một bộ kinh điển hay không, phải xem bản lĩnh của chính anh thôi.

Lâm Hựu Luân trong lòng có lo lắng như vậy cũng không phải không có nguyên nhân, kiếp sau khi 《Anh Hùng Bản Sắc》 bấm máy, mấy nhân viên chủ chốt đều lăn lộn không ra sao: Ngô Vũ Sâm ở Đài Loan ngồi ghế dự bị ba năm, Chu Nhuận Phát đeo cái danh "thuốc độc phòng vé" không ngóc đầu lên nổi, hai người đàn ông thất ý chụm lại với nhau, mới có được tác phẩm kinh điển này.

Kinh điển sở dĩ gọi là kinh điển, chính là vì nó khó sao chép và bắt chước.

Ngô Vũ Sâm hiện nay đã là đạo diễn nổi tiếng nhất Hong Kong, mà Chu Nhuận Phát cũng từ "Phát thuốc độc" biến thành "Phát thần tiên".

Phim khẳng định vẫn là bộ phim đó, nhưng hoàn cảnh, tâm thái của các nhân vật chủ chốt đều đã thay đổi, còn có thể quay ra được loại cảm giác đó hay không, Lâm Hựu Luân cũng không biết được.

Đương nhiên, Lâm Hựu Luân lo lắng cho đạo diễn, lo lắng cho hai

vị nam chính, nhưng lại tính sót mất vị nam chính thứ ba. *** "Bên đó ngược lại thành ý mười phần, nhưng diễn hay không vẫn là do cậu tự mình quyết định." Khi người quản lý gọi điện thoại cho Trương Quốc Vinh, anh đang lật xem kịch bản.

Trương Quốc Vinh đối với vai diễn được sắp xếp cho mình trong kịch bản thật sự không đánh giá cao, phải biết diễn "Tiểu Mã Ca" là Chu Nhuận Phát người người đều yêu, mà Trương Quốc Vinh lại phải làm cái người đi bắt anh ta.

Tìm Trương Quốc Vinh diễn Tống Tử Kiệt không phải chủ ý của Ngô Vũ Sâm, người đưa ra quyết định này là Từ Khắc.

Trương Quốc Vinh trên văn đàn như mặt trời ban trưa, mời vị thần tượng đang hot này gia nhập 《Anh Hùng Bản Sắc》, Từ Khắc chính là đánh chủ ý vào đề tài và doanh thu phòng vé.

Chuyện này cũng giống như kiếp sau 《Hoàng Kim Giáp》 tìm Châu Kiệt Luân, 《Thập Nguyệt Vi Thành》 kinh hiện Xuân Ca là cùng một đạo lý, chẳng qua là muốn mượn sức ảnh hưởng của họ trong giới ca hát để thu hút sự chú ý của khán giả, tạo dư luận bàn tán.

Chính Trương Quốc Vinh cũng biết điểm này, trong điện thoại anh một bên cười hì hì phàn nàn vai diễn này "xui xẻo quá", một bên lại chủ động bày tỏ nguyện vọng mãnh liệt muốn gia nhập bộ phim này. "Phim vui như vậy, nhất định phải cho tôi chơi cùng một vé!" *** Chu Nhuận Phát lái xe đưa Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng đến dưới lầu, lại từ chối đề nghị lên ngồi chơi của Chung Sở Hồng, anh cảm thấy Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng tối nay hẳn là còn rất nhiều chuyện cần "giao lưu", nên không định lên làm bóng đèn.

Bước vào thang máy, Lâm Hựu Luân liền không dằn nổi ôm Chung Sở Hồng vào lòng, hai người môi đối môi sắp hôn nhau, đột nhiên có một cái chân không hề báo trước thò vào, chặn lại cánh cửa

thang máy đang khép.

Cửa thang máy mở ra lần nữa, Lâm Hựu Luân còn đang ôm chặt Chung Sở Hồng, Hồng Kim Bảo thò chân chặn thang máy vừa nhìn tình hình bên trong lập tức trợn tròn mắt.

Chung Sở Hồng đỏ mặt giãy khỏi vòng tay Lâm Hựu Luân, cục súc bất an cúi đầu, không dám nhìn Hồng Kim Bảo đang đứng ngoài thang máy.

Hồng Kim Bảo hiện tại cũng là tiến thoái lưỡng nan, chuyến này anh đến quả thực là tìm Lâm Hựu Luân, nhưng nhìn tình hình hiện tại, dường như đến có chút không đúng lúc.

Lâm Hựu Luân tò mò hỏi: "Anh Hồng ở tòa nhà này cũng có người quen sao?" Hồng Kim Bảo sờ sờ đầu, xấu hổ nói: "Tôi là tới tìm cậu." "Vậy vừa khéo, chúng ta cùng đến nhà em Hồng ngồi một lát." Lâm Hựu Luân tương kế tựu kế, trong lòng Chung Sở Hồng thẹn thùng không thôi, nhưng lại không tiện mở miệng phản đối.

Hồng Kim Bảo vốn định coi như không nhìn thấy gì, trực tiếp rời đi, nhưng Lâm Hựu Luân biểu hiện thản nhiên như vậy, ngược lại làm anh hết lý do từ chối, mà anh hôm nay tới tìm Lâm Hựu Luân quả thực cũng có chuyện quan trọng cần thương lượng.

Về đến nhà, Chung Sở Hồng chỉ bồi Lâm Hựu Luân, Hồng Kim Bảo ngồi một lát, rời khỏi phòng khách không bao lâu, trong phòng tắm liền vang lên tiếng nước chảy ào ào.

Hồng Kim Bảo lúc này lại không có tâm tình lưu ý những thứ này, anh mặt đầy sầu lo nhìn Lâm Hựu Luân, đem những lời Hà Quán Xương tìm anh nói trong tiệc tối hôm nay thuật lại nguyên bản một lần.

Sau khi ba hệ thống rạp lớn sáp nhập, Gia Hòa liền chuyển toàn bộ

trọng tâm công ty sang sản xuất điện ảnh, nhưng hiện tại trong tay họ thiếu hụt những bộ phim đủ phân lượng.

Ngô Vũ Sâm lại không định quay tiếp phần tiếp theo của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 ngay, bộ phim 《Ông Bà Lâm》 còn chưa bấm máy trong tay Hồng Kim Bảo liền lọt vào tầm mắt của Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương.

Vở kịch này vốn là Hồng Kim Bảo và Lâm Hựu Luân hùn vốn cùng quay, Gia Hòa từ trong tay Hồng Kim Bảo đòi xem kịch bản xong, cảm thấy đầu tư 3000 vạn quá ít, bọn họ muốn rót thêm vào bộ phim này 2000 vạn nữa, biến bộ phim này thành một tác phẩm đại chế tác đầu tư 5000 vạn.

Ý tưởng này vốn là tốt, nhưng Hồng Kim Bảo lại có chút không vui, anh cảm thấy Gia Hòa không đầu tư 2000 vạn này, phim quay ra anh có thể được chia một nửa lợi nhuận, chấp nhận Gia Hòa đầu tư, anh cuối cùng chỉ có thể lấy được một phần ba lợi nhuận. "3000 vạn và 5000 vạn, phim quay ra khẳng định là không giống nhau.

Phim 3000 vạn chỉ có thể chiếu rạp với giá vé bình thường, phim 5000 vạn lại có thể theo tiêu chuẩn 'bom tấn' để nâng cao giá vé, hơn nữa doanh thu phòng vé hải ngoại không chỉ có thể làm nên chuyện ở thị trường Đài Loan, Nhật Bản, Đông Nam Á, mà ngay cả thị trường Âu Mỹ cũng có sức đánh cược một lần." Lâm Hựu Luân chỉ đem quan hệ lợi hại giải thích cho Hồng Kim Bảo, lựa chọn như thế nào lại là chuyện của chính Hồng Kim Bảo.

Những lời này quả thực có tác dụng, Hồng Kim Bảo sau khi cân nhắc trái phải, cuối cùng quyết định nghe theo kiến nghị của Lâm Hựu Luân, chấp nhận khoản đầu tư thêm của Gia Hòa.

Khi Chung Sở Hồng tắm xong đi ra, nghe thấy tiếng đóng cửa, còn tưởng rằng Lâm Hựu Luân và Hồng Kim Bảo cùng đi rồi.

Cô nghiêng đầu, vừa dùng khăn khô lau mái tóc ướt sũng, vừa đi về phía phòng ngủ, mới đi đến cửa phòng khách, thân mình bỗng nhiên bị người ta ôm lấy.

Cô vừa chuẩn bị phản kháng hô hoán, lại phát hiện người ôm mình là Lâm Hựu Luân. "Làm em giật cả mình!" Chung Sở Hồng vỗ vỗ ngực, lại không cẩn thận làm vạt áo choàng tắm toạc ra, lộ ra mảng lớn da thịt tuyết trắng mịn màng, Lâm Hựu Luân liếc nhìn một cái liền mất hồn mất vía. "Anh Hồng đã đi rồi?" Chung Sở Hồng bị Lâm Hựu Luân ôm từ phía sau, không phát hiện sự khác thường của hắn.

Lâm Hựu Luân tay ôm eo nhỏ thon thả của Chung Sở Hồng, để cô xoay người lại, chăm chú nhìn cô.

Gương mặt đẹp không gì sánh được của Chung Sở Hồng có lẽ vì vừa tắm xong, hoặc có lẽ là nguyên nhân khác, đôi má ửng hồng.

Đôi mắt long lanh ngấn nước chớp chớp ánh lên tia nhìn mê ly, hàng mi cong dài như cánh quạt khẽ run rẩy.

Chương 120

Cảm nhận được sự đàn hồi kinh người truyền đến từ thân thể đầy đặn của Chung Sở Hồng, Lâm Hựu Luân không kìm được hôn xuống.

Chung Sở Hồng lạc lối trong hơi thở nóng bỏng của Lâm Hựu Luân, mặc cho tay hắn áp vào eo thịt mềm mại của mình trượt xuống, hai tay trực tiếp phủ lên bờ mông đầy đặn đàn hồi. "Đừng bắt nạt em ở đây..." Chung Sở Hồng hai tay rụt về sau lưng, cách lớp áo choàng tắm ấn lấy tay Lâm Hựu Luân, không cho tay hắn tiếp tục du tẩu xuống dưới.

Lâm Hựu Luân ôm Chung Sở Hồng đi về phía phòng, nhẹ nhàng nói bên tai cô: "Đêm nay anh không đi nữa..." *** Một đêm điên cuồng, sáng sớm thức dậy lại không cảm thấy chút mệt mỏi nào.

Chung Sở Hồng giống như con mèo cuộn trong lòng Lâm Hựu Luân, hưởng thụ sự ôn tồn hiếm có này.

Khuôn mặt kiều mỵ bị mái tóc rối che khuất một nửa, đôi mắt đẹp còn mang theo vẻ buồn ngủ sau sự điên cuồng hôm qua, từ trong xương tủy tản mát ra một cỗ phong vận lười biếng kiều nhu mê người.

Lâm Hựu Luân tay vuốt ve bờ mông cong vểnh đầy đặn của cô, nhu giọng nói bên tai: "Bộ phim hôm qua anh Phát nhắc tới, nữ chính còn chưa xác định, em tới diễn được không?" Chung Sở Hồng dùng đôi mắt mị hoặc mê ly như sắp chảy ra nước nhìn Lâm Hựu Luân cười khẽ, sự e thẹn vô cớ dâng lên, hai tay ôm chặt cổ Lâm Hựu Luân, không cho hắn trêu chọc nhìn mình. "Không muốn...

Năm nay em đã nhận mấy bộ phim rồi, lại không cần em kiếm tiền nuôi gia đình, làm gì phải khiến bản thân mệt mỏi như vậy?" Chung

Sở Hồng không đồng ý, Lâm Hựu Luân cũng không miễn cưỡng, người phụ nữ của hắn, chỉ cần làm chuyện mình thích làm là tốt rồi.

Chỉ có điều nữ chính của 《Chân Thực Lời Nói Dối》 lại phải cân nhắc lại nhân tuyển khác, nên tìm ai đây?

Lâm Hựu Luân trong đầu đang nghĩ chuyện này, tay lại hưởng thụ không đủ mà vuốt ve trên thân thể kiều diễm của Chung Sở Hồng, đang định có động tác tiến thêm một bước, điện thoại trong phòng khách lại đột nhiên vang lên.

Chung Sở Hồng giãy giụa ngồi dậy từ trong lòng Lâm Hựu Luân, quấn ga giường chạy đi nghe điện thoại.

Lâm Hựu Luân nằm trên giường vươn vai một cái, chỉ một lát sau, Chung Sở Hồng đã quay trở lại. "Tìm anh à?" Lâm Hựu Luân vò vò mái tóc rối bù trên đầu, trong lòng lại nghĩ không ra, người nào có thể gọi điện thoại trực tiếp đến nhà Chung Sở Hồng tìm hắn. "Điện thoại là anh Hồng gọi tới, anh ấy nói tìm anh có việc gấp." Dưới sự thúc giục của Chung Sở Hồng, Lâm Hựu Luân lúc này mới lề mề ngồi dậy từ trên giường.

Hắn đi tới phòng khách, vừa cầm lấy ống nghe, liền nghe thấy giọng nói lo lắng của Hồng Kim Bảo truyền tới. "Anh Lâm, đại sự không ổn rồi.

Tôi vừa mới nhận được tin tức, Phan Địch Sinh liên hợp với các cổ đông cũ của rạp Kim Công Chúa là Trình Mỹ Vinh, Phùng Tân Trọng, muốn thành lập một hệ thống rạp chiếu mới ở Hong Kong!" Biểu tình của Lâm Hựu Luân lập tức nghiêm túc hẳn lên, trầm giọng hỏi: "Tin tức đáng tin không?" "Tin tức là Sầm Kiến Huân lén lút nói cho tôi biết, nghe nói hôm nay bọn họ liền chuẩn bị tuyên bố chuyện này ra ngoài." Hồng Kim Bảo đem tình huống mình biết nói lại một lần. "Được rồi, chuyện này tôi biết rồi." Hồng Kim Bảo nghe ngữ khí

Lâm Hựu Luân trong điện thoại chỉ kinh ngạc chứ không hoảng loạn, liền yên tâm được một nửa, thầm nghĩ Lâm Hựu Luân hẳn là đã có phương pháp ứng đối. *** Tin tức hệ thống rạp Tân Bảo thành lập rất nhanh liền truyền đến tai Trâu Văn Hoài, Thiệu Nghị Phu và Lôi Giác Côn, buộc họ phải triệu tập hội nghị khẩn cấp, thương thảo đối sách. "Chẳng qua là binh đến tướng chắn nước đến đất ngăn, chẳng lẽ chúng ta hợp sức ba nhà lại, còn sợ bọn họ sao?" Lôi Giác Côn nghe nói việc này xong liền nổi trận lôi đình trong văn phòng, đập không ít đồ đạc, nhưng trên đường tới đây lại nghĩ thông suốt rồi, rạp Tân Bảo cùng lắm chỉ là cạy ra một khe hở từ trong tay bọn họ, cả thị trường điện ảnh Hong Kong vẫn lao lao nắm trong tay Gia Nghị. "Lôi lão bản nói thật nhẹ nhàng, Trình Mỹ Vinh và Phùng Tân Trọng có thể đi cùng một đường với Phan Địch Sinh, còn không phải nhờ ông ban tặng sao." Trâu Văn Hoài sắc mặt sầm sì, mở miệng châm chọc.

Nghe nói rạp Tân Bảo thành lập, trong lòng ông giống như nuốt phải con ruồi khó chịu, Trâu Văn Hoài cũng không lo lắng Tân Bảo sẽ tạo thành uy hiếp quá lớn đối với Gia Nghị, chỉ là đơn thuần không thích loại tình huống không chịu khống chế này xuất hiện. "Được rồi!" Thiệu Nghị Phu đập bàn một cái, cắt ngang sự tranh chấp của hai người, "Các ông có sức lực cãi nhau, chi bằng nghĩ xem đối phó Tân Bảo thế nào." "Trình Mỹ Vinh và Phùng Tân Trọng không đáng sợ, thực sự có uy hiếp với chúng ta vẫn là những nhà buôn phim hải ngoại kia.

Mấy năm nay bọn họ vẫn luôn thèm muốn lợi nhuận phim Hong Kong, hiện tại có đột phá khẩu, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này." Trâu Văn Hoài tuy rằng căm hận Trình Tân Bảo dẫn sói vào nhà, nhưng cũng không thể không thừa nhận, nếu mặc kệ nó lớn mạnh, sẽ tạo thành uy hiếp cực lớn đối với Gia Nghị. "Vậy thì trực tiếp phong sát là được rồi, phàm là công ty điện ảnh cung cấp phim cho rạp Tân

Bảo, rạp Gia Nghị chúng ta nhất luật phong sát; phàm là phim chiếu ở rạp Tân Bảo, các phim khác của ê-kíp làm phim đó cũng không chuẩn thượng chiếu ở rạp Gia Nghị!" Lôi Giác Côn cảm thấy hớt canh ngăn sôi không bằng rút củi dưới đáy nồi.

Nếu nói kiến nghị đầu tiên của ông chỉ là bức bách các công ty điện ảnh Hong Kong chọn phe, vậy thì kiến nghị thứ hai chính là "kế tuyệt hộ" triệt để.

Cái này giống như chính quyền Đài Loan phong sát Lương Giai Huy vậy, mọi người quay phim đều là để kiếm tiền, không cho phim của anh chiếu, anh có là Ảnh đế cũng phải đi bán hàng rong. "Biện pháp này dùng ở đòn cuối cùng rất hữu dụng, hiện tại tung ra lại chưa chắc đã có hiệu quả quá lớn." Trâu Văn Hoài xét việc mà nói, trước khi Gia Nghị chưa đánh bại Tân Bảo trực diện, bất luận là công ty điện ảnh hay là người làm điện ảnh đều sẽ chọn quan vọng.

Trước khi cục diện còn chưa rõ ràng mà đã ép họ lựa chọn, sẽ có một bộ phận người trực tiếp ngả về phía Tân Bảo, ngược lại sẽ khiến Tân Bảo có được cơ hội phát triển.

Lâm Hựu Luân đẩy cửa bước vào, nghe được lời này của Trâu Văn Hoài, không khỏi gật gật đầu: "Ông Trâu nói đúng, hiện tại còn chưa tới lúc phát động đòn chí mạng." "Cậu Lâm đã nghĩ ra cách rồi?" Thiệu Nghị Phu mắt không chớp nhìn Lâm Hựu Luân, dường như đang chờ mong điều gì. "Ưu thế nằm ở phía chúng ta, bọn họ chỉ sẽ gấp hơn chúng ta!" Lâm Hựu Luân có thể tụ tập những người như Trâu Văn Hoài, Thiệu Nghị Phu, Lôi Giác Côn lại một chỗ, ngoài năng lực xuất chúng, đối đãi chân thành ra, chính là hắn có một đôi mắt đặc thù, mẫn cảm mà thâm trầm, nhìn xa, nhìn thấu. "Từ thị trường bên ngoài mà xem, các nhà buôn phim hải ngoại ký thác vào miếng bánh thị trường điện ảnh Hong Kong cũng không phải ngày một ngày hai, cho dù Tân Bảo không dẫn sói vào nhà, sớm muộn cũng sẽ có người

khác đảm đương vai trò như vậy.

Mà xét từ thị trường nội bộ, Hong Kong có nhiều công ty điện ảnh như vậy, mỗi năm sản xuất cả trăm bộ phim, lịch chiếu mà rạp Gia Nghị cung cấp chắc chắn không thể hoàn toàn thỏa mãn nhu cầu, không có rạp Tân Bảo, vẫn sẽ có rạp khác mọc ra...

Nói cho cùng, sau khi ba hệ thống rạp lớn sáp nhập, chúng ta vẫn chưa thu phục được lòng người của giới điện ảnh Hong Kong, cho nên mới xuất hiện tình huống như vậy." "Theo tôi thấy, rạp Tân Bảo thành lập đối với chúng ta chưa chắc đã là chuyện xấu.

Các nhà buôn phim hải ngoại coi Tân Bảo như gạch gõ cửa để cạy mở thị trường Hong Kong, chúng ta cũng có thể biến Tân Bảo thành sợi dây thừng trói chặt dã tâm của các nhà buôn phim hải ngoại; mà phim điện ảnh Hong Kong mỗi năm xuất xưởng số lượng quá nhiều, chất lượng lại vàng thau lẫn lộn, trước kia những phim rác đó còn cần chúng ta tự mình tiêu hóa, hiện tại có thêm rạp Tân Bảo, phim không xếp được lịch chiếu ở Gia Nghị liền có lựa chọn mới.

Gia Nghị có thể kén cá chọn canh với phim lên lịch chiếu, nhưng Tân Bảo không có tư cách này, cho nên vô hình trung bọn họ liền giúp chúng ta tiêu hóa rất nhiều phim rác.

Không cần bao lâu, khán giả sẽ phát hiện chất lượng phim chiếu ở Gia Nghị tốt hơn rõ rệt so với Tân Bảo, khán giả vừa trôi đi, Tân Bảo liền không chống đỡ được bao lâu." "Vậy chúng ta cứ thế không cần làm gì, đợi Tân Bảo tự sinh tự diệt sao?" Lôi Giác Côn nhịn không được mở miệng.

Ông thừa nhận Lâm Hựu Luân phân tích rất có đạo lý, nhưng không muốn dễ dàng bỏ qua cho Tân Bảo như vậy, "Chúng ta tổng cũng nên làm chút gì đó, nếu không người khác còn tưởng chúng ta sợ bọn họ!" Trâu Văn Hoài không nói gì, xem ra lại là ủng hộ đề nghị

của Lôi Giác Côn. "Chúng ta muốn thu phục nhân tâm điện ảnh Hong Kong, vừa khéo có thể lấy Tân Bảo ra khai đao lập uy, ngoài việc dựa vào cạnh tranh rạp chiếu để sàng lọc, chúng ta còn cần tung ra vài bộ phim bom tấn chất lượng thượng thừa, dùng doanh thu phòng vé để nói cho tất cả mọi người biết, ai mới là chúa tể của điện ảnh Hong Kong!" Lâm Hựu Luân ánh mắt kiên định, trong lòng đã có quyết đoán. "Tôi đang có một bộ phim đầu tư hơn trăm triệu, đã giao cho công ty điện ảnh của Mạch Đan Hùng chế tác quay chụp; công ty Bảo Hòa của Hồng Kim Bảo cũng có một bộ phim đầu tư 5000 vạn đang chuẩn bị bấm máy; tôi sẽ đưa thêm cho Gia Hòa, Kim Công Chúa, Thiệu Thị mỗi bên một kịch bản, đầu tư đều sẽ không thấp hơn 5000 vạn, chỉ bộ phim này, liền có thể đè chết Tân Bảo trên doanh thu phòng vé, khiến nó không ngóc đầu lên nổi!" *** Lâm Hựu Luân bên này vừa thương nghị thỏa đáng với Trâu Văn Hoài, Thiệu Nghị Phu, Lôi Giác Côn, bên kia Hồng Kim Bảo lại truyền cho hắn một tin tức tồi tệ.

Phan Địch Sinh không biết dùng cách gì thuyết phục được Dương Tử Quỳnh, bộ phim 《Ông Bà Lâm》, cô ấy cư nhiên từ diễn rồi.

Hồng Kim Bảo nóng lòng như lửa đốt chạy đến nhà Lâm Hựu Luân thương nghị đối sách, vào cửa liền lột cái mũ nỉ đen đội để che mắt người khác xuống, trên đầu liền tỏa ra một tầng nhiệt khí như hấp bánh bao, ba bước thành hai xông lên trước, đoạt lấy cốc nước trong tay Lâm Hựu Luân, ừng ực quán xuống.

Một hơi uống cạn sạch nước trong cốc, anh lúc này mới dùng tay lau mồ hôi ngưng tụ trên trán, mở miệng liền nói: "Đã tra rõ ràng rồi, Phan Địch Sinh chuẩn bị đầu tư 6000 vạn để quay 《Hoàng Gia Sư Tỷ 2》, mà kịch bản phim không ít chỗ đều là bê nguyên xi thiết lập của 《Ông Bà Lâm》, tôi thật sự là mù mắt rồi, phim còn chưa bấm máy đã đưa kịch bản cho Dương Tử Quỳnh, không ngờ lại bị cô ta

chơi một vố." Hồng Kim Bảo ngồi xuống, hô hấp hơi bình thuận lại một chút, nhưng anh vẫn kích động nói, giọng nói vì phẫn nộ và sốt ruột mà run run. "Nói ra thì chuyện này cũng có liên quan đến tôi, nếu không phải lúc đầu tôi kiên trì dùng Dương Tử Quỳnh để diễn, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy." Lâm Hựu Luân ấn tượng ban đầu đối với Dương Tử Quỳnh đều đến từ những bộ phim cô diễn ở kiếp sau, sau này từng gặp Dương Tử Quỳnh hai lần, ấn tượng với cô cũng không tệ, Lâm Hựu Luân cảm thấy chuyện đạo nhái này không có khả năng lớn là chủ ý của Dương Tử Quỳnh, trong đó nghĩ tất còn có ẩn tình gì không ai biết.

Hắn lúc đầu kiên trì muốn Dương Tử Quỳnh làm nữ chính, chủ yếu là nhìn trúng cô rất giỏi đánh đấm, Lâm Hựu Luân khi thiết kế kịch tình có thể thêm vào một chút yếu tố Kungfu, hiện tại cô đột nhiên quyết định không diễn nữa, tư duy của bộ phim này đành phải quay lại đường cũ của nguyên tác 《Mr. & Mrs.

Smith》, sử dụng những cảnh hành động hào nhoáng và đội hình diễn viên chính trai xinh gái đẹp để thu hút khán giả.

Hồng Kim Bảo bị chuyện này làm cho rối loạn trận cước, hiện tại nghe nói kịch bản còn có thể căn cứ theo nữ chính để điều chỉnh, tảng đá treo trong lòng rốt cuộc cũng rơi xuống đất, tiếp đó liền hỏi nữ chính mới nên tìm ai để diễn. "Lần này chọn lại nữ chính, lại không cần yêu cầu đánh đấm giỏi bao nhiêu, chỉ cần diện mạo đủ gợi cảm xinh đẹp là được!" Việc Dương Tử Quỳnh từ diễn khiến Lâm Hựu Luân hạ quyết tâm, hắn muốn mượn bộ phim này, tạo ra một vị "Angelina Jolie" phiên bản phương Đông.

Với việc hệ thống rạp Tân Bảo được thành lập, Phan Địch Sinh và Lâm Hựu Luân đã trở thành đối thủ cạnh tranh trực tiếp.

Kẹt ở giữa hai người, vị trí của Hồng Kình Bảo càng thêm khó

xử.

Trong cuộc giao phong giữa hai hệ thống rạp, chọn phe càng sớm thì lợi ích đạt được càng nhiều.

Hồng Kình Bảo không đánh giá cao sự phát triển của Tân Bảo, cho nên rút lui khỏi Đức Bảo đúng lúc là lựa chọn tốt nhất.

Sự kiện Dương Tử Quỳnh từ diễn trở thành ngòi nổ, Hồng Kình Bảo đề nghị rút vốn, chính thức ân đoạn nghĩa tuyệt với Phan Địch Sinh.

Hồng Kình Bảo vừa đi, những ngày tháng của Sầm Kiến Huân cũng chẳng dễ chịu gì.

Bởi vì ban đầu ông từng khuyên Phan Địch Sinh đừng tham gia tổ chức hệ thống rạp Tân Bảo, nên khi Tân Bảo thành lập, tầng lớp quản lý tự nhiên gạt ông ra ngoài.

Sầm Kiến Huân hiện tại tuy vẫn tiếp tục đảm nhiệm chức Tổng giám đốc công ty điện ảnh Đức Bảo, nhưng Phan Địch Sinh lại không còn tín nhiệm ông như trước nữa.

Chương 121

Sầm Kiến Huân cũng từng cân nhắc rời khỏi Đức Bảo, nhưng ông không giống Hồng Kình Bảo.

Hồng Kình Bảo rời Đức Bảo còn có Bảo Hòa, còn ông lại chẳng có bao nhiêu đường lui.

Trong quán cà phê vang lên một khúc nhạc u sầu, Sầm Kiến Huân ngồi một mình bên cửa sổ, cà phê trôi qua vòm miệng xuống cổ họng, để lại một dư vị đắng chát.

Sầm Kiến Huân vốn định tìm một nơi yên tĩnh để tĩnh tâm, nhưng không ngờ ngồi ở đây cũng tâm phiền ý loạn, hơn nữa càng nghĩ càng phiền, càng nghĩ càng rối, cuối cùng bản thân không biết phải làm sao cho phải, chỉ tổ tăng thêm phiền não. "Anh Sầm nhã hứng quá nhỉ, ngồi uống cà phê một mình ở đây sao?" Sầm Kiến Huân ngẩng đầu lên, Chung Sở Hồng trong bộ trang phục thường ngày tháo kính râm xuống, cười tươi tắn nhìn ông. "Cô Hồng cũng thích đến đây uống cà phê à?" Sầm Kiến Huân có chút bất ngờ.

Ông và Chung Sở Hồng quen biết khi quay bộ phim 《Kỳ mưu diệu kế Ngũ phúc tinh》, trong phim đó ông đóng vai anh trai của Chung Sở Hồng.

Cơ hội ngẫu nhiên này đã đưa Sầm Kiến Huân từ hậu trường bước ra trước màn ảnh, vì mái tóc bù xù lại còn hói đầu nên ông bị mọi người gọi vui là "Đầu sư tử". "Không có, tôi đi cùng người khác đến." Chung Sở Hồng chu môi, rồi nhìn sang bên cạnh.

Sầm Kiến Huân nhìn theo ánh mắt cô, lại thấy một người thanh niên trong mắt chứa ý cười ôn hòa, đang nâng tách cà phê ra hiệu về phía này.

Lúc này nhìn thấy Lâm Hựu Luân, Sầm Kiến Huân cũng không biết mình nên khóc hay nên cười. "Hóa ra cô Hồng đi cùng anh Lâm." "Chúng tôi đến được một lúc rồi, cứ thấy anh Sầm ngồi mãi ở đây, anh không phải đang đợi ai đấy chứ?" Biết Sầm Kiến Huân không đợi ai, Chung Sở Hồng liền nhiệt tình mời ông qua ngồi cùng. "Thôi, tôi không qua làm phiền đâu." Sầm Kiến Huân lắc đầu.

Chung Sở Hồng hết cách, đành phải nói việc mời Sầm Kiến Huân qua là chủ ý của Lâm Hựu Luân.

Sầm Kiến Huân từ chối không được, lúc đi cùng Chung Sở Hồng qua đó, trong lòng không kìm được suy đoán xem Lâm Hựu Luân gọi mình qua sẽ nói chuyện gì.

Ngoài dự đoán của Sầm Kiến Huân, Lâm Hựu Luân không hề nhắc tới bất kỳ chuyện gì liên quan đến hệ thống rạp Tân Bảo với ông, ngược lại lại bàn về quy hoạch điện ảnh. "Thông thường mà nói, là có một ý tưởng trước, sau đó tìm nhà sản xuất.

Nhà sản xuất này có thể là nhà đầu tư, cũng có thể là một trong các cổ đông, cũng có thể không bỏ vốn, nhưng người đó phải chịu trách nhiệm huy động vốn và hạch toán lỗ lãi.

Sau đó mới là tìm người viết kịch bản, làm dự toán, bấm máy, phim đóng máy xong thì đi tham gia tranh giải, tuyên truyền, phát hành..." Nói đến nghề ruột, Sầm Kiến Huân mày phi sắc vũ.

Ông vừa vào nghề đã làm công việc quy hoạch điện ảnh, từ kịch bản đến chế tác, tuyên truyền quảng bá đều theo sát một dây chuyền, diễn xuất chẳng qua chỉ là sở thích nghiệp dư của ông mà thôi. "Vị trí Tổng giám đốc hệ thống rạp Gia Nghị vẫn còn trống, không biết anh Sầm có hứng thú không?" Câu nói này của Lâm Hựu Luân đến quá đột ngột, thật sự như sét đánh giữa trời quang, Sầm Kiến Huân một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có, ông kinh ngạc đến mức miệng há hốc

như quả đu đủ bị bổ ra, hồi lâu không khép lại được. "Anh Lâm đừng đùa với tôi, thân phận hiện tại của tôi đang là đối thủ của Gia Nghị đấy..." "Tôi nghiêm túc đấy.

Tôi biết thời gian này anh Sầm ở Đức Bảo cũng không như ý, đã như vậy, sao không cho mình thêm một cơ hội lựa chọn?" Đôi mắt màu nâu nhạt của Lâm Hựu Luân sáng như mắt nai con, ánh mắt lộ ra vẻ ôn hòa.

Sầm Kiến Huân cười nhạt, làm ra vẻ "nghe cho vui", nhưng sắc thái do dự bất quyết lại phân minh càng lúc càng đậm trong mắt ông.

Ông đưa tay sờ cằm, nhướn mày, dường như muốn mở miệng, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ mâu thuẫn đấu tranh. "Để tôi suy nghĩ thêm đã." *** "Tôi còn đang tính mấy hôm nữa đào anh ta sang Bảo Hòa, không ngờ bị anh Lâm ra tay trước, cũng không biết Phan Địch Sinh nhìn thấy đơn từ chức của Sầm Kiến Huân sẽ có biểu cảm gì nữa." Mắt mày Hồng Kình Bảo nhảy loạn xạ, vẻ đắc ý như đang nhảy múa trên mặt ông. "Sầm Kiến Huân là một nhân tài, Phan Địch Sinh đã không biết dùng người, thì không thể trách tôi ra tay được." Lâm Hựu Luân bĩu môi.

Có qua có lại mới toại lòng nhau, Phan Địch Sinh có thể khiến Dương Tử Quỳnh đổi ý, Lâm Hựu Luân liền đào đi Sầm Kiến Huân.

Hai nhà sáng lập lần lượt ra đi, Đức Bảo chỉ còn lại cái vỏ rỗng.

Hệ thống rạp Tân Bảo thành lập, truyền thông náo nhiệt một hồi, nhưng bên phía Gia Nghị lại mãi không thấy phản ứng gì, Phan Địch Sinh liền cảm giác mình đấm một quyền vào bông gòn, sức lực đều phí công vô ích.

Việc Sầm Kiến Huân rút vốn rời khỏi Đức Bảo chỉ được coi là bước phản kích đầu tiên của Lâm Hựu Luân, có điều chuyện này vẫn chưa công khai, cho nên bên ngoài đều vẫn đang đoán già đoán non

xem Gia Nghị sẽ có động thái gì.

Vương Tổ Hiền không hứng thú với chủ đề Lâm Hựu Luân và Hồng Kình Bảo đang nói, cô ngồi một mình ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Hôm nay là lễ công chiếu bộ phim 《Câu chuyện cảnh sát》, Lâm Hựu Luân nhận lời mời tham dự.

Một trong những nữ chính của bộ phim này cũng là người Đài Loan, nên khi chọn bạn gái đi cùng, Lâm Hựu Luân tự nhiên nghĩ đến Vương Tổ Hiền.

Nhắc đến bộ phim này của Thành Long, điều mà vị "đại ca đại" Hồng Kình Bảo khâm phục nhất không phải là Thành Long liều mạng thế nào trong phim, mà là hâm mộ hai nữ diễn viên anh mời được.

Trong 《Câu chuyện cảnh sát》, hai bình hoa di động cực kỳ xa xỉ, nằm trong nhóm "Hà Ngọc Phương Hồng" nổi tiếng nhất nhì điện ảnh Hồng Kông thời bấy giờ, Thành Long một lần mời được cả hai người trong số họ – Trương Mạn Ngọc và Lâm Thanh Hà.

Trương Mạn Ngọc lúc này vẫn là người mới trong làng điện ảnh, tìm cô đóng phim không khó, nhưng để mời được Lâm Thanh Hà, Thành Long lại tốn không ít công phu. "Tôi nghe người dưới trướng cậu ấy len lén kể lại, lúc trù bị bộ phim này, mấy nhân vật chủ chốt tụ tập lại bàn bạc về ứng viên nữ chính.

Người bên cạnh đề cử cô này thì bị A Long tìm rất nhiều lý do gạt đi, đề cử cô kia lại bị cậu ấy tìm thêm lý do gạt nốt.

Sau khi loại bỏ nhiều ứng viên, mọi người cũng đoán được bảy tám phần tâm tư của A Long, có người bèn đề cử Lâm Thanh Hà, lần này quả nhiên thông qua." Vương Tổ Hiền rất hứng thú với chuyện bát quái mà Hồng Kình Bảo tiết lộ, liền hỏi ngay: "Tại sao anh Thành

Long lại nhất quyết phải tìm Lâm Thanh Hà làm nữ chính vậy ạ?" "Bởi vì A Long trước đây từng theo đuổi Lâm Thanh Hà.

Hồi đó cậu ấy sang Đài Loan quay 《Tân tinh vũ anh hùng》, lần đầu gặp Lâm Thanh Hà đã không thể kiềm chế được.

Cậu ấy ngấm ngầm nghe ngóng biết Lâm Thanh Hà chưa có bạn trai, liền gọi điện cho cô ấy, hy vọng hẹn cô ấy ra ăn cơm.

Lâm Thanh Hà sảng khoái đồng ý nhưng sau đó lại dẫn theo cả một đám bạn cùng đến.

Kết quả đương nhiên có thể tưởng tượng được rồi, A Long tưởng chỉ có Lâm Thanh Hà đến phó ước một mình, kết quả lại đến cả một đám, A Long biết Lâm Thanh Hà dùng cách này để từ chối mình, sau đó hai người cũng không có chuyện gì nữa." Vương Tổ Hiền cảm thán nói: "Anh Thành Long si tình thật, hơn mười năm rồi vẫn nhớ mãi không quên Lâm Thanh Hà." Hồng Kình Bảo lại xì mũi coi thường cách nói này: "Phụ nữ mới có thể nói là si tình, đàn ông chỉ có thể nói là lăng nhăng!" Vương Tổ Hiền đột nhiên quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân, ánh mắt tràn đầy u oán: "Tại sao trong tim phụ nữ chỉ chứa được một người đàn ông, còn trong tim đàn ông lại vĩnh viễn chứa rất nhiều người phụ nữ?" Hồng Kình Bảo chỉ định nói Thành Long lăng nhăng, không ngờ Vương Tổ Hiền lại chĩa mũi dùi vào Lâm Hựu Luân, nhất thời thần sắc ngượng ngùng, dùng ánh mắt liên tục xin lỗi Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân cũng không biết nên trả lời thế nào, chẳng lẽ bảo Vương Tổ Hiền rằng: anh sẽ làm một gã đàn ông lăng nhăng có trách nhiệm?

May mà lúc này xe đã dừng lại trước thảm đỏ trải dài ở cửa rạp chiếu phim, sự chú ý của Vương Tổ Hiền bị cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài thu hút, chuyện này coi như bỏ qua.

Lâm Hựu Luân vừa xuống xe, phóng viên hiện trường lập tức vây lại.

Mặc dù có vệ sĩ chắn xung quanh, Lâm Hựu Luân vẫn che chở cho Vương Tổ Hiền ở bên cạnh trước, sau đó mới nghĩ cách đối mặt với ống kính phóng viên.

Hành động tế nhị này khiến trong lòng Vương Tổ Hiền ấm áp, chút oán khí trên xe lúc nãy cũng tan thành mây khói.

Nhưng câu hỏi của phóng viên lại làm Lâm Hựu Luân rất đau đầu. "Thưa anh Lâm, về việc hệ thống rạp Tân Bảo thành lập, anh có cách nhìn gì?" "Gia Nghị có chuẩn bị biện pháp phản chế nào không?" ...

Hầu như tất cả các câu hỏi đều liên quan đến hệ thống rạp Tân Bảo.

Lâm Hựu Luân vốn không định trả lời những câu này, nhưng bị phóng viên vây quanh nhất thời không thoát thân được, đành phải nói: "Làm ơn đi các vị, tôi và người của Tân Bảo lại không thân, chẳng lẽ hệ thống rạp mới của họ thành lập, tôi còn phải gửi lẵng hoa đến chúc mừng?" Phóng viên xung quanh đồng loạt ngẩn ra, đều không ngờ Lâm Hựu Luân sẽ có câu trả lời như vậy.

Một phóng viên phản ứng nhanh liền hỏi ngay: "Anh Lâm nói vậy tức là không để Tân Bảo vào mắt rồi?" "Tôi sẽ không coi thường bất kỳ đối thủ nào, chỉ hy vọng đối thủ đừng quá yếu." Các phóng viên vây quanh Lâm Hựu Luân ai nấy đều hưng phấn hẳn lên, họ rất ít khi thấy Lâm Hựu Luân trả lời câu hỏi một cách sắc sảo, bộc lộ tài năng như vậy, bèn lấy hết sức bình sinh muốn kéo hận thù lên cao hơn nữa: "Anh Lâm nói vậy là ám chỉ thực lực Tân Bảo không đủ sao?" "Thực lực Tân Bảo rất mạnh sao?" Câu hỏi ngược lại của Lâm Hựu Luân khiến phóng viên kia cứng họng.

Luận quy mô, Tân Bảo không bằng một phần ba Gia Nghị; luận

thực lực, sau lưng Gia Nghị có Gia Hòa, Thiệu thị, Kim Công Chúa, ba công ty điện ảnh này gần như lũng đoạn hơn nửa tài nguyên của ngành điện ảnh Hồng Kông.

Tân Bảo đứng trước mặt Gia Nghị, quả thực yếu ớt đến mức đáng thương.

Thấy các phóng viên khác vẫn còn rục rịch muốn hỏi, Lâm Hựu Luân liền làm động tác bảo họ im lặng: "Tôi có thể nói với mọi người một cách rất có trách nhiệm rằng, Gia Nghị sẽ không chơi trò chiến tranh giá cả với Tân Bảo, cũng sẽ không lợi dụng địa vị trong ngành để chèn ép.

Hồng Kông rốt cuộc có cần thêm một hệ thống rạp mới hay không, hãy để thị trường và khán giả quyết định, đáp án sẽ sớm được phân rõ thôi." Tần Tường Lâm rất ga lăng mở cửa xe, Lâm Thanh Hà trong bộ lễ phục thanh lịch đưa chân ra trước, sau đó cúi người bước xuống xe.

Chương 122

Hai người cùng nhau lộ diện, vốn tưởng sẽ thu hút không ít phóng viên phỏng vấn và chụp ảnh, nhưng không ngờ lại bị phóng viên hiện trường "ghẻ lạnh".

Quen với việc đi đến đâu cũng được phóng viên vây quanh, Tần và Lâm bắt đầu có chút không thích ứng.

Tần Tường Lâm nhìn về phía đám phóng viên đang túm tụm phía trước, nghi hoặc nói: "Bên kia náo nhiệt quá, không phải A Long bị phóng viên vây kín rồi chứ?" "Chắc không phải cậu ấy đâu." Lâm Thanh Hà lắc đầu, trong đôi mắt đẹp cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

Tần Tường Lâm khá tò mò về thân phận của người đang bị phóng viên vây ở giữa kia, anh không nhớ Thành Long có nói với mình hôm nay sẽ có ngôi sao hạng A nào khác đến dự.

Lâm Hựu Luân vất vả lắm mới cùng Vương Tổ Hiền chen ra khỏi vòng vây của phóng viên, Thành Long sải bước nghênh đón.

Thành Long chắp tay với hai người, cười rạng rỡ nói: "Anh Lâm, cô Vương, đa tạ đã nể mặt đến ủng hộ!" Lâm Hựu Luân khách sáo đáp lễ, đồng thời chúc bộ phim mới của Thành Long thắng lớn.

Vốn tưởng Thành Long sẽ nói tiếp một tiếng "Mời", sau đó dẫn đường đưa họ vào trong, không ngờ Thành Long lại đứng yên không động đậy. "Anh Thành vẫn đang đợi người sao?" Nghe câu này Thành Long mới phản ứng lại, lẽ ra nên mời Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền vào trước.

Nhưng đúng lúc này, đám đông phóng viên vừa tản ra lại bắt đầu xôn xao. "Anh Lâm chờ một chút, tôi đợi hai người bạn, mọi người cùng vào luôn." Trong mắt Thành Long lộ ra vẻ mong chờ, dùng giọng

điệu thương lượng giải thích với Lâm Hựu Luân.

Từ lúc xuống xe vẫn luôn tỏ ra ngoan ngoãn, Vương Tổ Hiền lúc này đột nhiên tinh quái thốt lên một câu: "Anh Thành Long không phải đang đợi chị Thanh Hà đấy chứ?" Thành Long dũng mãnh linh hoạt trong phim, lại bị câu hỏi của Vương Tổ Hiền làm cho ngẩn tò te, mặt đỏ bừng lên.

Anh vốn định giải thích vài câu, nhưng thấy khóe miệng Lâm Hựu Luân cũng hiện lên nụ cười đầy ẩn ý, Vương Tổ Hiền lại càng tò mò mở to mắt nhìn mình, chỉ biết nhe răng cười ngô nghê.

Thần thái của anh cực kỳ lúng túng, cái vẻ chọc cười không biết xấu hổ trong phim biến mất tăm. "Tần Tường Lâm là đại ca cũ của tôi, hôm nay anh ấy sẽ đi cùng cô Lâm đến đây, cho nên..." Lâm Thanh Hà là nữ chính của 《Câu chuyện cảnh sát》, nhưng ngoài đời cô còn một thân phận khác: vị hôn thê của tiểu sinh phim văn nghệ Đài Loan "Charlie đào hoa" Tần Tường Lâm.

Mấy năm trước, trong tình cảnh chuyện tình cảm dây dưa nhiều năm không có kết quả với một tiểu sinh văn nghệ Đài Loan khác là Tần Hán, cô vì thất vọng mà chấp nhận lời cầu hôn của Tần Tường Lâm.

Mối quan hệ tình cảm của "Song Tần nhất Lâm" từng gây chấn động Đài Loan một thời, tin tức Lâm Thanh Hà và Tần Tường Lâm đính hôn không đăng trên trang giải trí, mà đăng ngay trang nhất tờ "Trung ương nhật báo" của Đài Loan.

Vương Tổ Hiền lộ vẻ mặt "hóa ra là thế", nhưng lén lút lại lẩm bẩm một mình: "Hóa ra vẫn là đang đợi cô Lâm." Cô nói rất nhỏ, nhưng Thành Long vẫn nghe thấy.

Nhìn biểu cảm dở khóc dở cười của Thành Long, Lâm Hựu Luân đành phải trừng mắt nhìn Vương Tổ Hiền một cái, bảo cô đừng nói

lung tung.

Tần Tường Lâm và Lâm Thanh Hà kết thúc phỏng vấn, khoác tay nhau đi trên thảm đỏ.

Thấy Thành Long đang khách sáo tiếp chuyện với một người thanh niên, Tần Tường Lâm trong lòng khẽ động, người bị phóng viên vây quanh phỏng vấn trước họ, chẳng lẽ chính là người thanh niên này sao?

Tần Tường Lâm không hiểu rõ lắm tình hình bên phía Hồng Kông, nhưng Lâm Thanh Hà lại liếc mắt nhận ra ngay thân phận của người thanh niên kia, thầm nghĩ mặt mũi Thành Long lớn thật, cư nhiên mời được cả anh ta đến. "Cậu ấy chính là tác giả tiểu thuyết viết 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 và 《Côn Luân》 sao?" Tần Tường Lâm nghe Lâm Thanh Hà nói tên người đó, trong lòng bất giác có chút kinh ngạc. "Hai năm nay điện ảnh Hồng Kông nổi nhất chính là cậu ấy.

Những bộ phim như 《Bảo bối trí đa tinh》, 《Đỗ thánh》, 《Đỗ thần》 và 《Hắc dạ truyền thuyết》 đều là tác phẩm từ tay cậu ấy, ba hệ thống rạp lớn của Hồng Kông sáp nhập thành Gia Nghị, và cậu ấy chính là ông chủ lớn của Gia Nghị." Mắt Lâm Thanh Hà lấp lánh, nhắc đến kinh nghiệm của Lâm Hựu Luân, ngay cả cô cũng cảm thấy rất truyền kỳ. 《Tân Thục Sơn kiếm hiệp》 hai năm trước chẳng qua chỉ là tác phẩm thăm dò của Lâm Thanh Hà khi tiến quân vào điện ảnh Hồng Kông, nhưng lúc đó cô chủ yếu vẫn phát triển ở Đài Loan.

Từ khi Thành Long mời cô đảm nhiệm vai nữ chính 《Câu chuyện cảnh sát》, cô mới thực sự quyết định đến Hồng Kông phát triển.

Trong thời gian này nghe nói nhiều nhất chính là những chuyện về Lâm Hựu Luân, chỉ nghe danh không thấy người, trong lòng vẫn luôn tò mò, không ngờ lại có cơ hội gặp mặt tại lễ công chiếu 《Câu chuyện cảnh sát》.

Nếu không nghe Lâm Thanh Hà giới thiệu, Tần Tường Lâm dù thế nào cũng không thể liên hệ người thanh niên trước mắt này với nhân vật đại máu mặt một tay che trời của điện ảnh Hồng Kông.

Ấn tượng duy nhất của anh về Lâm Hựu Luân là trẻ, hơn nữa trẻ đến mức quá đáng.

Thành Long thấy hai người đi tới, liền tươi cười nghênh đón. "Tần Tường Lâm ở Đài Loan không phải rất được hoan nghênh sao?

Sao trông anh có vẻ chẳng chút hưng phấn nào thế?" Lâm Hựu Luân tò mò hỏi.

Vương Tổ Hiền bĩu môi nói: "Đâu phải người Đài Loan nào cũng thích anh ta, người này rõ ràng lăng nhăng kinh khủng, lại cứ thích làm ra vẻ si tình, theo tôi thấy còn không bằng một số người nào đó!" Mí mắt Lâm Hựu Luân giật giật bất an, anh ý thức được "người nào đó" trong lời Vương Tổ Hiền hẳn là ám chỉ mình, vội vàng cắt ngang câu chuyện, không nhắc đến chuyện này nữa.

Chào hỏi xong, Thành Long liền dẫn Tần Tường Lâm, Lâm Thanh Hà qua, giới thiệu Lâm Hựu Luân cho họ làm quen. "Song Tần" của Đài Loan hiện tại rất có danh tiếng, nhưng Lâm Hựu Luân không mấy hứng thú với phim điện ảnh văn nghệ thời kỳ này của Đài Loan, kéo theo đó cũng chẳng mấy mặn mà với Tần Tường Lâm, chỉ gật đầu mỉm cười với đối phương coi như đã chào hỏi.

Ánh mắt chuyển sang Lâm Thanh Hà, Lâm Hựu Luân mới phát hiện đôi mắt cô quá đẹp.

Sự chấn động mà kiếp sau anh cảm nhận được qua phim ảnh chỉ là một phần nhỏ trong sức quyến rũ vô biên của cô, chỉ cần đôi mắt này chớp động, anh căn bản không thể nào chuyển tầm nhìn đi nơi khác được.

Trên gò má Lâm Thanh Hà ửng lên một tầng hồng nhạt, trong đôi mắt to lúc thì nghiêm túc đoan chính, lúc lại lơ đãng kia lấp lánh ánh hào quang đầy sức sống, thân thiết động lòng người.

Cô diễn xong 《Tân Thục Sơn kiếm hiệp》 liền sang Đại học Quốc tế San Diego (Mỹ) để tu nghiệp diễn xuất. 《Hắc dạ truyền thuyết》 là bộ phim Hồng Kông duy nhất cô xem ở Mỹ, bộ phim đoạt quán quân phòng vé Bắc Mỹ năm đó đã để lại cho cô ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Lúc này gặp Lâm Hựu Luân, không có chủ đề nào khác, cô liền nhắc đến bộ phim này, khen ngợi đây là tác phẩm mười năm khó gặp.

Lâm Hựu Luân nghe xong lại lắc đầu, nói bộ phim này chỉ có thể coi là tiêu chuẩn trên trung bình, Hồng Kông sẽ rất nhanh có những bộ phim khác vượt qua kỷ lục mà nó lập ra. "Hiện tại trong tay tôi có một bộ phim đầu tư hơn trăm triệu, có điều nữ chính vẫn chưa tìm được người thích hợp, không biết cô Lâm có hứng thú không?" Nghe thấy đầu tư hơn trăm triệu, đầu óc Lâm Thanh Hà đã choáng váng rồi.

Một bộ phim đầu tư một trăm triệu sẽ có dáng vẻ thế nào, cô căn bản không thể tưởng tượng nổi, trong lòng chỉ cảm thấy chắc chắn sẽ tốt hơn 《Hắc dạ truyền thuyết》.

Và câu nói sau đó của Lâm Hựu Luân càng khiến cô kinh ngạc. "Tìm tôi làm nữ chính...

Anh Lâm không phải đang nói đùa với tôi đấy chứ?" Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Hựu Luân, Lâm Thanh Hà cuối cùng cũng xác định mình không nằm mơ.

Cô nhắm mắt lại một chút, giống như vừa tỉnh dậy từ giấc mộng đẹp, còn muốn níu kéo chút dư vị, biểu cảm trên mặt rất mộng mơ.

Thành Long lúc này cũng ở bên cạnh nói vun vào: "Nếu không phải

bộ phim này đã sớm xác định nam chính, tôi cũng muốn chạy đến cầu xin anh Lâm cho tôi một cơ hội đấy.

Thanh Hà, cô đừng bỏ lỡ nhé!" Tần Tường Lâm đứng một bên, trong lòng rất khó chịu.

Lẽ ra Lâm Thanh Hà có được cơ hội như vậy, anh nên cảm thấy vui mừng cho cô, nhưng tâm trạng Tần Tường Lâm lại chẳng thể nào vui nổi.

Tần Tường Lâm nghĩ ngợi rồi thất thần, mãi đến khi nghe thấy Lâm Thanh Hà gọi tên mình, anh mới thoát ra khỏi dòng suy nghĩ hỗn loạn, nghi hoặc nhìn Lâm Thanh Hà, không biết cô có việc gì. "Anh vừa nãy không nghe chúng tôi nói chuyện à?" Trong mắt Lâm Thanh Hà mang theo chút hờn dỗi. "Anh cứ mải nghĩ xem, một trăm triệu tiền Hồng Kông rốt cuộc có thể quay ra một bộ phim thế nào..." Tần Tường Lâm lộ ra vẻ áy náy, lòng Lâm Thanh Hà liền mềm xuống.

Lâm Thanh Hà nói nhỏ với Tần Tường Lâm: "Anh Lâm chắc chắn có kỳ vọng rất cao vào bộ phim này, em lo mình diễn không tốt." "A Long vừa nói đúng đấy, đây đối với em là cơ hội ngàn năm có một, anh thấy em nên thử xem." Trước mặt Lâm Hựu Luân và Thành Long, Tần Tường Lâm chắc chắn sẽ không khuyên Lâm Thanh Hà từ bỏ, nhưng anh linh cơ nhất động, trong lòng lại nảy ra một ý. "Anh Lâm đầu tư quay bộ phim này, nghe mà tôi cũng nhiệt huyết sôi trào.

Không biết trong phim còn vai diễn nào thích hợp không, tôi cũng muốn mao muội tự đề cử mình!" Tần Tường Lâm đánh chủ ý muốn cùng tiến cùng lui với Lâm Thanh Hà, anh nghĩ Lâm Hựu Luân dù có đồng ý cũng phải do dự một lúc, không ngờ Lâm Hựu Luân lại đồng ý sảng khoái lạ thường.

Trong 《Ông bà Lâm》 (chuyển thể từ True Lies), nhân vật gã buôn xe Simon giả danh đặc vụ quốc tế để tán tỉnh nữ chính vẫn chưa

xác định diễn viên.

Chương 123

Tần Tường Lâm đẹp trai phong độ lại nổi tiếng đào hoa chính là ứng cử viên không thể chê vào đâu được cho vai diễn này.

Một vai phản diện như vậy, nếu là bình thường muốn thuyết phục Tần Tường Lâm diễn còn có chút khó khăn, hiện tại anh ta chủ động đề xuất, Lâm Hựu Luân liền "thuận nước đẩy thuyền" đồng ý luôn.

Tần Tường Lâm nghe xong đất diễn của vai này thì hối hận, nhưng yêu cầu tham gia diễn xuất là do anh chủ động đưa ra, trước mặt Lâm Thanh Hà và bao nhiêu người như vậy, lời nuốt lời thế nào anh cũng không nói ra miệng được.

Anh thật sự cảm thấy lần này mình đã lấy đá ghè chân mình.

Lâm Thanh Hà thì chỉ mải hưng phấn, không chú ý đến biểu cảm buồn bực của Tần Tường Lâm.

Trong đôi mắt đẹp của Lâm Thanh Hà lấp lánh ánh sáng chân thành: "Lần đầu gặp mặt, anh Lâm đã tin tưởng tôi như vậy sao?" Lâm Hựu Luân nhún vai nói: "Hết cách rồi, ai bảo tính cách chúng ta giống nhau, nói không chừng năm trăm năm trước còn là người một nhà ấy chứ!" "Anh Lâm trẻ tuổi như vậy, e là tôi chỉ có thể làm chị của anh thôi." Lâm Thanh Hà tuy vẫn luôn muốn có một đứa em trai, nhưng thân phận của Lâm Hựu Luân khiến cô không thể nảy sinh quá nhiều suy nghĩ, cho nên đây chỉ là một câu nói đùa, không ngờ Lâm Hựu Luân lại coi là thật. "Vậy quyết định thế nhé, sau này tôi sẽ gọi cô là chị Lâm!" *** Lâm Thanh Hà trong lòng rất rõ ràng tiếng gọi "chị" này của Lâm Hựu Luân sẽ mang lại sự thuận tiện lớn thế nào cho cô khi phát triển ở điện ảnh Hồng Kông.

Trên mặt cô mãi vẫn đọng lại vẻ cảm động, đôi mắt to sáng ngời

như biết nói lấp lánh ánh sáng vui vẻ.

Thành Long thấy trò chuyện cũng hòm hòm rồi, liền gọi mọi người cùng vào trong.

Đi đến cửa rạp chiếu, họ gặp Hồng Kình Bảo đã vào trước một bước.

Những người khác đều đang bận chào hỏi, ánh mắt Lâm Hựu Luân lại dừng ở người đang đứng bên cạnh Hồng Kình Bảo.

Người này để ria mép hình chữ bát, trông có vẻ hơi "mày gian mắt chuột", đứng bên cạnh Hồng Kình Bảo to béo vạm vỡ trông có chút nhỏ bé không đáng chú ý, nếu đứng vào góc thêm chút nữa, e là sẽ bị người ta hoàn toàn lờ đi.

Trần Giai Thượng có ấn tượng đầu tiên về Lâm Hựu Luân chính là đôi mắt sắc như chim ưng của anh bắn ra ánh sáng rực rỡ, tạo cho người ta cảm giác tinh anh tài cán.

Anh không ngờ Lâm Hựu Luân lại chú ý đến mình nhanh như vậy, trong lòng đột nhiên có chút thấp thỏm.

Ban đầu Hồng Kình Bảo hứa cho anh cơ hội đạo diễn một bộ phim, anh mới đi theo Hồng Kình Bảo từ Đức Bảo nhảy việc sang Bảo Hòa.

Khi biết bộ phim mình sắp đạo diễn là một tác phẩm lớn đầu tư hơn 30 triệu, anh còn vui mừng khôn xiết, tưởng mình gặp vận đỏ, nhưng không ngờ vị trí đạo diễn này lại là do Lâm Hựu Luân chỉ định anh làm, Hồng Kình Bảo mới đồng ý.

Trần Giai Thượng thực sự nghĩ không ra mình và Lâm Hựu Luân trước đây từng có giao tập gì.

Một bộ phim đầu tư lớn như vậy, Lâm Hựu Luân lại yên tâm giao cho một người mới hoàn toàn vô danh như mình đạo diễn, đây là điều

Trần Giai Thượng nghĩ mãi không thông. "Đạo diễn Trần?" Lâm Hựu Luân ướm hỏi một câu, Trần Giai Thượng lập tức hoàn hồn.

Có lẽ do quá căng thẳng, lúc tiến lên bắt tay Lâm Hựu Luân, lòng bàn tay Trần Giai Thượng thế mà lại toát mồ hôi.

Thành Long, Lâm Thanh Hà là diễn viên chính của phim, buổi công chiếu tự nhiên không thể vắng mặt, còn Lâm Hựu Luân chỉ là khách mời tham dự, không cần lộ diện trước sân khấu.

Nhóm người chia tay ở cầu thang, Lâm Hựu Luân và Hồng Kình Bảo có bao sương đặt trước trên lầu, còn Thành Long, Lâm Thanh Hà, Tần Tường Lâm thì đi về phía sân khấu.

Trên đường đến bao sương, Lâm Hựu Luân và Trần Giai Thượng tiếp tục bàn về bộ phim 《Ông bà Lâm》. "Gia Hòa tham gia vào, vốn đầu tư của bộ phim này đã lên tới 50 triệu, đạo diễn Trần có ý tưởng mới gì về kịch bản không?" Trong mắt người khác, Trần Giai Thượng chỉ là một đạo diễn mới, nhưng Lâm Hựu Luân lại biết Trần Giai Thượng sau này sẽ có thành tựu không tầm thường trên con đường đạo diễn.

Dù xếp hạng tổng hợp không đến mức số một số hai quá khoa trương, nhưng lọt vào top 10 thì không thành vấn đề.

Trần Giai Thượng nổi lên đúng vào thời kỳ điện ảnh Hồng Kông đang hồi quang phản chiếu với trào lưu tranh nhau quay phim ăn theo.

Phim anh quay dù nhiều lúc là "bài văn theo đề bài", nhưng trong trào lưu quay phim tạp nham vẫn có thể tạo ra những nét thú vị và hoa chiêu riêng.

Lúc anh giúp Châu Tinh Trì quay 《Trường học Uy Long》, công ty sản xuất đều cảm thấy khán giả chỉ thích Châu Tinh Trì đóng những vai thằng hề ở vị thế yếu, nhưng Trần Giai Thượng lại gạt bỏ

mọi lời bàn ra tán vào, xây dựng Châu Tinh Trì thành một nhân vật anh hùng.

Phim không chỉ thắng lớn phòng vé, mà còn giúp Châu Tinh Trì mở rộng con đường diễn xuất.

Anh từng đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất và Biên kịch xuất sắc nhất giải Kim Tượng Hồng Kông.

Ở kiếp sau, anh lâm nguy nhận lệnh cứu nguy, giữa đường gia nhập sáng tác 《Họa Bì》, lực vãn cuồng lan đạo diễn bộ phim đó, cuối cùng chỉ riêng ở nội địa đã thu về 230 triệu phòng vé, năng lực đạo diễn rõ như ban ngày. "Kịch bản sau khi sửa chữa tôi đã xem rồi, ý của anh Lâm là sẽ quay bộ phim này thành một phim hành động thương chiến thuần túy, không thêm vào các yếu tố kungfu nữa?" Trần Giai Thượng ngay từ đầu đã cảm thấy thiết kế phong cách bộ phim này theo hướng thực chiến sẽ hiệu quả hơn, nhưng ban đầu nữ chính định là Dương Tử Quỳnh, bắt buộc phải phát huy ưu thế sở trường của cô ấy, nên đành phải thỏa hiệp.

Hiện tại Trần Giai Thượng nhắc lại vấn đề này, lại nhận được sự ủng hộ của Lâm Hựu Luân.

Vui mừng phấn khởi, anh cũng hỏi thăm về ứng viên nữ chính của bộ phim.

Lâm Hựu Luân chuyển ánh mắt sang Hồng Kình Bảo, lại thấy Hồng Kình Bảo tiếc nuối lắc đầu.

Vương Tổ Hiền kéo cánh tay Lâm Hựu Luân, nài nỉ: "Các anh đang nói về bộ phim nào thế, cho em diễn được không?" Vương Tổ Hiền không cảm thấy mình yêu cầu như vậy có gì sai, nhưng nói xong câu đó, cô lại thấy biểu cảm của Trần Giai Thượng và Hồng Kình Bảo đồng loạt trở nên là lạ.

Lâm Hựu Luân liếc nhìn bộ ngực hơi nhô lên như cái bánh bao nhỏ của Vương Tổ Hiền một cái, ý vị thâm trường lắc đầu: "Em bây giờ còn nhỏ, đợi lớn rồi hẵng nói." Vương Tổ Hiền tưởng Lâm Hựu Luân nói về tuổi tác của mình, bất mãn phàn nàn: "Lý do anh tìm có thể dở hơn chút nữa được không?

Em bây giờ đã mười tám tuổi rồi đấy nhé!" Trên mặt Lâm Hựu Luân hiện lên vẻ "vỡ lẽ", quái gở nói: "À, hóa ra em đã mười tám tuổi rồi cơ đấy." Hồng Kình Bảo và Trần Giai Thượng đều biết Lâm Hựu Luân vừa ám chỉ cái gì, muốn cười mà không dám cười, nín đến khổ sở.

Vương Tổ Hiền tức tối dậm chân một cái, xoay người không thèm nói chuyện với Lâm Hựu Luân nữa.

Hồng Kình Bảo thấy thế liền kéo Trần Giai Thượng đi trước, Lâm Hựu Luân ở lại dỗ dành Vương Tổ Hiền hồi lâu, cuối cùng hứa sẽ sắp xếp cho cô một bộ phim khác, Vương Tổ Hiền mới không tiếp tục giận dỗi. *** "Bản kế hoạch này tôi xem xong rồi." Khâu Đức Căn ngẩng đầu lên, dưới đôi lông mày nhiễm sương trắng, đôi mắt vẫn quắc thước hữu thần, giống như đầm nước trong veo mà thâm trầm, "Vô Tuyến tổ chức Hoa hậu Hồng Kông, vậy chúng ta làm Hoa hậu Châu Á.

Đã muốn tranh, thì không thể thua đối phương về mặt khí thế được!" Thấy trong phòng họp không ai đưa ra ý kiến phản đối, Khâu Đức Căn liền tuyên bố tan họp, chỉ giữ lại riêng Từ Hiểu Minh và Lý Trang Liệt. "Chú Căn, ngày chung kết có nên đổi lại một chút không, trùng ngày với chung kết Hoa hậu Hồng Kông, chúng ta sẽ rất thiệt thòi về tỷ suất người xem." Mọi người đi hết rồi, Từ Hiểu Minh mới mở miệng khuyên.

Đài Á Châu (ATV) là kênh thu phí, còn Vô Tuyến (TVB) là kênh

miễn phí.

Hoa hậu Châu Á và Hoa hậu Hồng Kông đều là cùng một loại hình thi sắc đẹp, nếu không có chiêu trò gì đặc biệt hấp dẫn, khán giả xem kênh Vô Tuyến chắc chắn nhiều hơn khán giả xem kênh Á Châu, đây là điều Từ Hiểu Minh lo lắng nhất. "Thảo luận trong cuộc họp vừa nãy các cậu cũng nghe thấy rồi, làm sớm hơn hay lùi lại đều có người phản đối.

Làm sớm thì lo bị Hoa hậu Hồng Kông đi sau vượt lên cướp mất hào quang, lùi lại thì lại lo Hoa hậu Hồng Kông đi trước chiếm mất ưu thế.

Tôi giữ các cậu lại cũng vì chuyện này, các cậu đều nói thử xem, có cách nào để cuộc thi Hoa hậu Châu Á của chúng ta hấp dẫn hơn Hoa hậu Hồng Kông không?" "Thí sinh tham gia thi sắc đẹp chẳng qua cũng chỉ vì danh và lợi, có lẽ chúng ta có thể nghĩ cách ở phương diện này." Lý Trang Liệt đưa ra một ý kiến.

Khâu Đức Căn cầm bản kế hoạch trên bàn lên, lật đến trang biện pháp khen thưởng, nhìn hai lần rồi móc bút vàng từ trong túi ra, sửa tổng giá trị giải thưởng thành 1 triệu.

Vấn đề "Lợi" đã giải quyết xong, nhưng "Danh" lại có chút khó làm.

Hoa hậu Hồng Kông sở dĩ năm nào cũng thu hút nhiều người tham gia như vậy, chủ yếu vẫn là vì đây là con đường tắt để thành danh nhanh chóng.

Hồi đó khi Thiệu Nghị Phu nghĩ ra cái tên "Hoa hậu Hồng Kông" để cạnh tranh, đại khái cũng không ngờ cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông lại có thể phát triển đến mức ảnh hưởng như hiện tại.

Ban đầu ông ta chỉ bê nguyên xi bộ sậu của Hoa hậu Hoàn vũ Mỹ

và Hoa hậu Thế giới Anh về sửa đổi chút đỉnh, đồng thời thông qua truyền thông bắn tin rằng các giai nhân tham gia thi sắc đẹp sẽ mặc áo tắm lộ đùi xuất hiện.

Đây là một chiêu trò ẩn chứa ý vị dụ hoặc, lúc đó Thiệu Nghị Phu vẫn chỉ là một thương nhân, vì tiền bạc, cũng chẳng ngại quay phim phong nguyệt, chơi trò lách luật.

Chỉ là kịch bản về sau không diễn ra theo tưởng tượng của ông ta.

Cuộc thi sắc đẹp này biến thành một sự kiện được toàn thành phố quan tâm, khiến Thiệu Nghị Phu buộc phải nâng tầm hoạt động tuyển tú này thành một điển lễ long trọng đại biểu cho việc phô diễn phong thái của toàn thể phụ nữ Hồng Kông.

Khẩu hiệu "Tài sắc vẹn toàn" cũng bắt đầu vang lên từ đó.

Những năm 70, Hoa hậu Hồng Kông chọn ra là tấm gương của phụ nữ Hồng Kông; những năm 80, Hoa hậu Hồng Kông chọn ra là đại biểu cho mỹ nữ Hồng Kông.

Chương 124

Phong cách thay đổi, điều duy nhất bất biến là sự nhiệt tình của người Hồng Kông đối với giải đấu này.

Mời giám khảo tên tuổi lớn, MC vàng... những phương pháp thu hút tỷ suất người xem này đã bị Hoa hậu Hồng Kông dùng nát rồi, giờ đây đài Á Châu muốn vượt qua sức ảnh hưởng của Hoa hậu Hồng Kông, thì chỉ có thể tìm lối đi riêng. "Bộ tiểu thuyết huyền huyễn của Lâm Hựu Luân mà chúng ta mua bản quyền không phải vẫn chưa bấm máy sao?" Khâu Đức Căn đột nhiên nhớ ra một chuyện, "Chi bằng chúng ta cứ đánh cái biển hiệu tuyển chọn nữ chính cho bộ phim truyền hình này, sau đó mời cả đám tài tử như Hoàng Triêm, Nghê Khuông đến làm giám khảo, diễn một vở 'Đường Bá Hổ điểm Thu Hương' phiên bản hiện đại, các cậu thấy thế nào?" *** Tại một quán trà ở phố Tàu San Francisco, một cô gái gốc Á dùng tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô sở hữu một khuôn mặt rất quyến rũ, giữa những cái liếc mắt đưa tình toát lên vẻ phong tình vạn chủng hồn nhiên thiên thành.

Chiếc áo len lông dê bó sát người căng chặt ở phần ngực, phác họa trọn vẹn thân hình gợi cảm trưởng thành của cô.

Ngồi đối diện cô là một người Mỹ để râu quai nón, đeo kính, ra dáng một học giả. "Nina, em đang nghĩ gì thế?" Smith lần đầu tiên đến phố Tàu, đối với mọi thứ ở đây đều rất tò mò.

Đợi ông quan sát xong hoàn cảnh xung quanh, lại phát hiện cô học trò mời mình đến đây uống trà đang ngồi ngẩn ngơ tại chỗ.

Cô gái tên Nina hoàn hồn, cười xin lỗi với Smith: "Đến nơi này, đột nhiên lại thấy hơi nhớ nhà." Smith gật gật đầu, tỏ vẻ thấu hiểu:

"Còn một năm nữa là việc học của em ở đây kết thúc rồi, tương lai em định ở lại Mỹ hay quay về Hồng Kông?" Nina lắc đầu, ánh mắt lại một lần nữa rơi vào tờ báo tiếng Trung đang bị tay cô đè lên.

Cha mẹ Nina ly dị khi cô còn rất nhỏ, sau đó cô theo cha từ Đại lục di cư sang Hồng Kông.

Mới đến Hồng Kông, vì ngôn ngữ bất đồng, không có bạn bè, trong những tiếng gọi khinh miệt "Con bé Đại lục", Nina một lần nữa cảm nhận được nỗi đau khổ trong sự cô đơn.

Nhưng cô không phải là cô gái tự sa ngã, cô không thỏa mãn với việc làm một nhân viên bán hàng an phận ở cửa hàng nội thất, bèn chạy đến công ty điện ảnh Tân Nghệ Thành đăng ký thử vai.

Tuy nhiên công ty điện ảnh Tân Nghệ Thành lại không coi trọng cô, chê cô quá quê mùa mà gạt cô ra ngoài cửa.

Sau lần thất bại này, cô tạm thời dẹp bỏ ý định phát triển trong làng giải trí.

Sau khi bàn bạc với cha, cô một thân một mình bay sang bên kia bờ đại dương, vừa học vừa làm ngành kinh tế thương mại tại Đại học San Francisco, bắt đầu cuộc sống du học sinh.

Vốn dĩ cô định hoàn thành việc học sẽ ở lại Mỹ làm việc, nhưng vô tình lật tờ báo trên bàn ra, một tin tức nổi bật đập vào mắt: Hồng Kông tổ chức cuộc thi Hoa hậu Châu Á.

Một ý niệm nào đó đã trầm lắng từ lâu trong lòng cô, lại một lần nữa nhảy múa.

Lợi Trí đứng trước cửa sổ căn hộ ở Berkeley, một mình nhìn xuống cảnh đường phố bên dưới, từng màn vãng sự hiện lên trước mắt...

Cha mẹ Lợi Trí đều là sinh viên ưu tú của học viện âm nhạc, dưới

sự hun đúc của môi trường gia đình, từ nhỏ Lợi Trí đã bộc lộ năng khiếu nghệ thuật hơn người.

Khi cô học cấp ba, một trường nghệ thuật quân đội đến trường tuyển sinh.

Lợi Trí chưa đủ tư cách học sinh tốt nghiệp cấp ba nên không thể đăng ký, trong lòng không khỏi buồn bã.

Lúc này, tình cờ một nữ sinh lớp tốt nghiệp sau khi báo danh lại vì lý do riêng mà rút lui.

Lợi Trí vốn giỏi ca múa liền mạo danh đi thi, nào ngờ vừa thử đã tỏa sáng, mỗi cử chỉ đều khiến giám khảo vô cùng tán thưởng.

Dù cuối cùng không thể "mạo danh thay thế" thành công, nhưng chuyện này lại giúp Lợi Trí tăng thêm không ít tự tin vào bản thân.

Kinh nghiệm thất bại khi thử vai ở Tân Nghệ Thành không những không dập tắt hy vọng của Lợi Trí, mà ngược lại còn kích thích ý niệm không chịu thua trong lòng cô.

Tay cô siết chặt tờ báo mang về từ khu phố Tàu, nhưng trái tim đã bay về Hong Kong.

Cứ đến tháng bảy, giới giải trí Hong Kong lại đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Tuần san, báo chí bắt đầu bán chạy, rating truyền hình cũng theo đó tăng vọt.

Nguyên nhân không có gì khác, chỉ vì cuộc thi Hoa hậu Hong Kong sắp bắt đầu.

Lúc này, đám thợ săn ảnh luôn lùng sục kiểu rải thảm những tin tức bên lề của các người đẹp tham gia, đủ loại tin bát quái, những bí mật hậu trường được thêu dệt thành nhiều phiên bản khác nhau khiến

người ta hoa cả mắt, đồng thời cũng thỏa mãn thói tò mò của người dân bình thường.

Năm nay, việc đài Á Thị (ATV) tuyên bố tung ra cuộc thi "Hoa hậu Châu Á" càng đẩy sự náo nhiệt này lên cao trào.

Để tranh giành khán giả, Á Thị và Vô Tuyến (TVB) đều phát sóng trực tiếp hai cuộc thi "Hoa hậu Châu Á" và "Hoa hậu Hong Kong" vào cùng một khung giờ.

Hai bên đều tuyên truyền rầm rộ, nhất thời cả Hong Kong xôn xao, đi đâu cũng thấy bàn tán chuyện này.

Mọi người vừa hưng phấn vừa phàn nàn, chỉ biết liên tục chuyển kênh khi xem. "Hoa hậu Châu Á" lại thế hung hăng, ban tổ chức không chỉ tung ra giải thưởng tiền mặt cao ngất ngưởng để thu hút thí sinh, mà còn giương cao ngọn cờ tuyển chọn nữ chính cho bộ phim truyền hình "Sưu Thần Ký".

Doanh số bản lẻ của tiểu thuyết "Sưu Thần Ký" tại Hong Kong đã đạt mức kỷ lục 80 vạn bản, toàn bộ sáu tập sách lũy kế tiêu thụ hơn 300 vạn bản tại Hong Kong, còn doanh số ở hải ngoại gấp 4 lần Hong Kong.

Dưới sự tác động của doanh số siêu khủng, sức ảnh hưởng của tiểu thuyết đã bao phủ toàn bộ khu vực Hoa ngữ, Hoàng Ngọc Lang - người chuyển thể tiểu thuyết thành truyện tranh - cũng theo đó mà kiếm được một món hời lớn.

Cách đây không lâu, khi trả lời phỏng vấn truyền thông, Lâm Hựu Luân cho biết do hạn chế về kỹ thuật kỹ xảo điện ảnh, tiểu thuyết sẽ không được chuyển thể thành phim điện ảnh trong thời gian ngắn.

Vì vậy, bản phim truyền hình của Á Thị trở thành lựa chọn duy nhất ngoài tiểu thuyết và truyện tranh cho những độc giả yêu thích tác

phẩm này.

Sự thật chứng minh, lựa chọn dùng việc tuyển vai cho "Sưu Thần Ký" làm mánh lới tuyên truyền cho cuộc thi "Hoa hậu Châu Á" của Á Thị là vô cùng thành công.

Hơn nữa, định vị của "Hoa hậu Châu Á" ngay từ đầu đã rất rõ ràng.

Đài Vô Tuyến chọn đi theo con đường đại chúng "Trí tuệ và sắc đẹp cùng coi trọng", thì đài Á Thị trực tiếp tung ra khẩu hiệu bình chọn "Nữ thần trong lòng đàn ông", mời ba vị tài tử Thái Lan (Chua Lam), Hoàng Triêm và Nghê Khuông làm giám khảo.

Ba "lão quái" háo sắc này ngôn luận phóng khoáng thẳng thắn, trên dưới ngang dọc không gì không nói.

Khi đụng đến chủ đề mỹ nữ, họ càng nhả ngọc phun châu, thể hiện hết bản sắc tài tử phong lưu.

Mỗi trận thi đấu đều diễn ra màn kịch đặc sắc "Tài tử bình giai nhân".

So sánh ra thì cuộc thi Hoa hậu Hong Kong của Vô Tuyến có phần nhạt nhẽo vô vị.

Người dẫn chương trình cũng muốn khuấy động không khí hiện trường, nhưng ngặt nỗi giám khảo ngồi dưới đài đa phần là danh lưu xã hội, thân sĩ thái bình hoặc quan chức chính phủ.

Mời họ làm giám khảo nghiêm túc thì được, chứ bảo họ nói chuyện không kiêng kỵ để làm nóng không khí thì không phải sở trường.

Trong cuộc chiến tranh giành rating tuyển mỹ của hai đài truyền hình, Vô Tuyến ngay từ đầu đã rơi xuống thế hạ phong.

Thiệu Dật Phu vì chuyện này mà tức đến sinh bệnh nhẹ.

Lâm Hựu Luân nghe tin liền đến thăm hỏi. "Hoa hậu Hong Kong tổ chức bao nhiêu năm nay, mỗi gương mặt đội vương miện đều có nét gì đó quen thuộc, mọi người nhìn nhiều khó tránh khỏi mỏi mắt.

Đột nhiên có người khác giở trò mới lạ, sự chú ý tất nhiên sẽ bị thu hút qua đó.

Tuy nhiên, những phương pháp này dùng một hai lần thì hiệu quả, dùng nhiều mọi người sẽ không còn hứng thú nữa.

Trào lưu đến rồi đi, kinh điển mới là vĩnh cửu.

Sự tích lũy bao nhiêu năm nay của đài ta, thua ở nhất thời nhưng thắng ở bách thế, chú Lục không cần phải để trong lòng." Thấy Thiệu Dật Phu ngồi trên sô pha, tinh thần khá tốt, Lâm Hựu Luân liền nói những lời an ủi này. "Lâm sinh yên tâm, bộ xương già này của tôi chưa dễ sụp đổ như vậy đâu." Thiệu Dật Phu xua tay, đôi mắt sau cặp kính gọng vàng sáng lấp lánh như minh châu, dường như có thể thấu suốt mọi sự vật.

Chương 125

Người giúp việc bưng trà lên, Phương Dật Hoa nhận lấy rồi đưa cho hai người. "Á Thị chẳng qua là ké chút hào quang của Lâm sinh, mượn da hổ để hư trương thanh thế mà thôi." "Một số cách làm của họ cũng không phải không có chỗ đáng học hỏi.

Ví dụ như giám khảo, chúng ta tìm danh lưu xã hội, họ lại mời danh nhân văn hóa, khán giả chắc chắn thích xem cuộc thi của họ hơn." Thiệu Dật Phu hai ngày nay vẫn luôn suy ngẫm, đợi ông cân nhắc kỹ càng, cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm sau chắc chắn sẽ có cải cách.

Thiệu Dật Phu bưng tách trà lên, trước khi uống lại dừng động tác, như chợt nhớ ra chuyện gì. "Nghe nói Á Thị định mời Lâm sinh làm giám khảo chung thẩm cho đêm chung kết?" "Tôi đã đồng ý rồi." Lâm Hựu Luân không giấu giếm.

Thiệu Dật Phu ngẩn người, cúi đầu uống một ngụm trà, sau đó nhíu mày thật sâu. "Trà này đắng quá!" *** Hoa hậu Hong Kong và Hoa hậu Châu Á chọn cùng một ngày để tổ chức chung kết, lần này truyền thông giải trí được dịp náo nhiệt.

Trước đây vào lúc này, chủ đề của truyền thông luôn xoay quanh 12 người đẹp lọt vào chung kết Hoa hậu Hong Kong, cố gắng khai thác những câu chuyện mới lạ, chủ đề nóng hổi trên người họ.

Nhưng năm nay, mọi sự chú ý đều bị một chú "hắc mã" của Hoa hậu Châu Á chiếm trọn.

Thí sinh này vừa xuất hiện đã khiến các giám khảo kiến thức rộng rãi phải kinh ngạc.

Mày ngài mắt phượng, mũi dọc dừa, miệng anh đào, mặt trái xoan

đã đành, lại còn phối hợp với số đo ba vòng ma quỷ 36/22/36.

Nhất thời, đàn ông toàn Hong Kong đều phát cuồng vì cô, ngay cả Nghê Khuông - người đã nhìn ngắm vô số mỹ nữ - cũng không nhịn được cảm thán: "Mỹ nữ hai mươi năm mới gặp một lần".

Truyền thông rất nhanh đã đào bới ra đủ loại tư liệu về cô: bỏ học tham gia thi hoa hậu, từng làm nhân viên bán hàng trước khi du học, quá trình trưởng thành ở nội địa...

Các phụ trương giải trí của báo chí Hong Kong tràn ngập hình ảnh của cô.

Có lẽ vì cô quá được đàn ông hoan nghênh nên phụ nữ không tránh khỏi ghen tị, thế là họ công kích cô khí chất không tốt, quá mức giả tạo, tiếng Quảng Đông không thạo, thậm chí còn có người lôi thân phận "gái đại lục" của cô ra để nói chuyện.

Tất cả những điều này chỉ đẩy cô vào tâm điểm bàn luận của công chúng chứ không thể ngăn cản cô vượt qua mọi chướng ngại trong cuộc thi, cuối cùng với danh hiệu "Hoa hậu thân thiện" (Miss Peace) tiến vào vòng chung kết.

Ngày 31 tháng 7, tại quảng trường Nữ Hoàng, người đông như nêm.

Cuộc thi còn chưa bắt đầu, trên khán đài đã chật kín khán giả.

So với sự căng thẳng của các người đẹp trong phòng trang điểm, ở phòng nghỉ bên cạnh, Lâm Hựu Luân và Hoàng Triêm đều tỏ ra rất thoải mái.

Hôm nay họ đến làm giám khảo, chuyện trò cũng là những chủ đề liên quan đến cuộc thi tối nay.

Hoàng Triêm đã thoát khỏi ám ảnh phá sản công ty điện ảnh, thời gian này ông mở công ty quảng cáo riêng, còn ra một tờ tạp chí, sa sút

hai năm lại bắt đầu phất lên như diều gặp gió.

Tuy nhiên trước mặt Lâm Hựu Luân, Hoàng Triêm vẫn giữ vẻ mặt "dục cầu bất mãn", nguyên nhân không gì khác là do Lâm Hựu Luân dạo này còn lợi hại hơn ông, lợi hại đến mức ông không còn tâm tư ghen tị, trong lòng chỉ còn lại sự khâm phục. "Tôi nghe nói cậu và Nghê Khuông trước đây có chút xích mích, cẩn thận lão ấy lần này làm khó cậu ngay trên sân khấu chung kết đấy." Hoàng Triêm có ý tốt nhắc nhở, nhưng trên mặt lại là biểu cảm hả hê chờ xem kịch vui.

Sự kiện "Gác bút" đã qua hơn một năm, nhưng mỗi lần Nghê Khuông tranh luận với người khác trên báo, luôn có người nhắc lại chuyện năm xưa, vạch trần "vết sẹo" của ông ta.

Chuyện này trở thành cái gai trong lòng Nghê Khuông.

Với địa vị của Lâm Hựu Luân hiện nay, Nghê Khuông không tiện ra mặt gây rắc rối nữa, chỉ có thể nhân dịp đặc biệt hôm nay, tìm cách trêu chọc Lâm Hựu Luân vài câu cho hả giận.

Năm ngoái tại cuộc thi ca sĩ mới (Tân Tú), Hoàng Triêm cũng mang tâm thái y hệt Nghê Khuông, chỉ có điều cuối cùng cũng chẳng chiếm được tiện nghi gì từ tay Lâm Hựu Luân.

Với cái miệng sắc bén của Hoàng Triêm mà Lâm Hựu Luân còn ung dung ứng phó được, thì Nghê Khuông tuy viết giỏi nhưng tuyệt đối không nói lại Hoàng Triêm, cho nên Lâm Hựu Luân chẳng hề lo lắng việc Nghê Khuông có thể làm khó mình.

Lâm Hựu Luân cầm một cuốn tạp chí giải trí, khi lật đến một tấm ảnh thì bị Hoàng Triêm liếc thấy. "Trong các thí sinh vào chung kết, cô này là 'ngon' nhất đấy, chẳng lẽ Lâm sinh có ý đồ với cô ta?" Hoàng Triêm nháy mắt với Lâm Hựu Luân, làm ra vẻ mặt ám muội mà đàn ông nào cũng hiểu.

Lần này Hoàng Triêm nói trúng phóc, Lâm Hựu Luân quả thực đến vì thí sinh trong ảnh.

Ban đầu khi thấy tin Lợi Trí tham gia thi trên báo, Lâm Hựu Luân rất ngạc nhiên.

Trong ấn tượng của hắn, lẽ ra sang năm Lợi Trí mới tham gia thi Hoa hậu Châu Á.

Ấn tượng của Lâm Hựu Luân về Lợi Trí hầu như đều đến từ những bộ phim cô đóng vai chính, mà những bộ phim này cơ bản đều xoay quanh thân hình ma quỷ của cô.

Động tác thường thấy nhất là cô mặc áo tắm bước lên từ hồ bơi, hất tóc, ánh mắt đưa tình, bộ ngực đầy đặn như muốn nhảy ra ngoài; hoặc là mặc váy khoét sâu, vô tình cúi người, ống kính tất nhiên sẽ quay cận cảnh, nhất thời phong quang trước ngực hiện ra vô hạn.

Câu chuyện ngoài đời của vật báu gợi cảm lừng lẫy một thời này còn đặc sắc hơn.

Năm xưa, hai mối tình của cô với Vua sòng bài Macau và "Vua Kungfu" Lý Liên Kiệt đều ầm ĩ oanh liệt.

Ông trời cũng đặc biệt ưu ái cô, những nữ minh tinh tranh kỳ khoe sắc với cô năm đó, kết cục đều không bằng cô.

Lợi Trí tham gia sớm thì không sao, nhưng Diệp Ngọc Khanh - người lẽ ra năm nay sẽ thành Á hậu 1 - cũng xuất hiện trong danh sách lọt vào vòng trong.

Lần này thì náo nhiệt rồi, hai đời Hoa hậu Châu Á cùng đài tranh tài, sự náo nhiệt này đến cả Lâm Hựu Luân cũng không nhịn được muốn đến xem thử.

Tất nhiên Lâm Hựu Luân còn một mục đích khác, nữ chính của phim "Ông bà Lâm" (Mr. & Mrs.

Smith) vẫn chưa quyết định, hắn đến chuyến này là để khảo sát nhân tuyển.

Sau chung kết Hoa hậu Châu Á, nữ chính bộ phim này coi như có thể chốt hạ.

Để tranh giành rating với Hoa hậu Hong Kong, chung kết Hoa hậu Châu Á vừa mở màn đã là phần thi áo tắm.

Áo tắm thập niên 80 tuy bảo thủ nhưng cũng phải lộ cánh tay, đùi, đồ bơi bó sát vào người, đường cong cơ thể của các người đẹp được phô bày trần trụi, đây là cách thu hút ánh nhìn tốt nhất.

Để tiện cho các người đẹp thể hiện phong thái, ban tổ chức thiết kế một sàn T-walk trước sân khấu, tất cả giám khảo đều ngồi hai bên sàn T, tình hình rất giống các tuần lễ thời trang đời sau.

Ba vị chủ khảo Thái Lan, Hoàng Triêm, Nghê Khuông ngồi ngay trước sàn T.

Ngoài việc chấm điểm, ba người còn thỉnh thoảng chụm đầu trao đổi ý kiến.

Màn hình tivi quét qua ba người, ống kính chĩa vào các giám khảo hai bên sàn T như đang tìm kiếm điều gì.

Không quay trực tiếp người đẹp áo tắm trên sàn T mà lại quét qua đám giám khảo, khán giả trong lòng đang thắc mắc thì hình ảnh trên tivi đột nhiên dừng lại, ống kính bắt trúng một người trẻ tuổi ngồi giữa đám giám khảo.

Tay hắn không cầm máy chấm điểm như người bên cạnh, hai tay trống trơn ngồi đó, nếu không chú ý sẽ bị tưởng nhầm là một khán giả bình thường.

Hai anh em đang ngồi trước tivi xem chung kết, người anh vừa phàn nàn đòi chuyển kênh thì người em liền hét lên kích động: "Mau

xem, mau xem, là Lâm Hựu Luân!" Người anh đặt điều khiển xuống, định thần nhìn kỹ thì đúng là hắn thật, trong lòng không khỏi nghi hoặc: Với thân phận của Lâm Hựu Luân, hoàn toàn có thể ngồi cùng Thái Lan, Hoàng Triêm, Nghê Khuông, chẳng lẽ hắn chỉ đơn thuần đến làm khán giả?

MC khi giới thiệu khách mời, giám khảo mở màn không hề nhắc đến tên Lâm Hựu Luân, nên khán giả tại hiện trường đều không biết hắn ngồi ngay một bên sàn T, còn khán giả truyền hình lại có không ít người nhận ra hắn qua màn hình trực tiếp, chỉ là không hiểu sao hắn lại ngồi đó.

Thái Lan ngồi trên bàn giám khảo cũng đang thắc mắc: "Không phải nói Lâm Hựu Luân là giám khảo chung thẩm tối nay sao?

Sao giờ vẫn chưa thấy người đâu?" Nghê Khuông ngồi bên tay phải Thái Lan bĩu môi, nói: "Người ta giờ thân phận khác rồi, giở thói ngôi sao không đến cũng chẳng ai dám nói gì." "Tôi thấy cậu ta bị ông dọa sợ nên không dám đến đấy!" Hoàng Triêm cười xấu xa với vẻ mặt "sợ thiên hạ chưa đủ loạn".

Trong ba vị giám khảo chỉ mình ông biết Lâm Hựu Luân đã đến, nhưng bí mật này phải giữ đến phút chót mới được tiết lộ.

Chỉ tiếc là không được xem màn Nghê Khuông đại chiến Lâm Hựu Luân, trong lòng cảm thấy hơi tiếc nuối.

Chương 126

Lâm Hựu Luân đâu biết chỉ trong chốc lát mà mình đã bị bao nhiêu người "nhớ thương".

Lẫn trong đám giám khảo, hắn vừa vặn có thể chiêm ngưỡng vóc dáng yêu kiều của các người đẹp ở cự ly gần.

Thí sinh số 16 Diệp Ngọc Khanh vừa đi qua đã gây ra tiếng kinh thán không nhỏ dưới khán đài, dùng lời thoại hay xuất hiện trong phim thì chính là "dáng con nhỏ này rất chuẩn".

Trong tiếng chậc chậc khen ngợi của người xung quanh, điều Lâm Hựu Luân nghĩ đến lại là thân tư mỹ diệu khi trút bỏ xiêm y của Diệp Ngọc Khanh trong những bộ phim cấp ba đời sau.

Đã từng thấy Diệp Ngọc Khanh không mặc quần áo, giờ nhìn lại Diệp Ngọc Khanh mặc quần áo, cảm giác quả thực khác biệt.

Những người đẹp lọt vào chung kết, ai nấy đều không đơn giản.

Luận về vóc dáng, Diệp Ngọc Khanh cũng chỉ gọi là xuất chúng, chưa thể diễm áp quần phương.

Nhưng khi Lợi Trí đăng đàn ngay sau đó, cô thực sự mang lại cảm giác hạc giữa bầy gà, bởi thân hình cô quá bốc lửa.

Bộ đồ bơi chất lượng cực tốt bó chặt lấy người Lợi Trí, khiến bộ ngực kiêu hãnh như muốn nhảy ra ngoài, cặp đùi trắng nõn dưới ánh đèn trần hội trường phản chiếu ánh sáng như bạch ngọc, dường như chỉ cần nhìn bằng mắt cũng cảm nhận được xúc cảm mềm mại đàn hồi khiến người ta kinh tâm động phách.

Lâm Hựu Luân nghe thấy bên cạnh có không ít tiếng nuốt nước miếng.

Trước màn hình tivi, càng không biết có bao nhiêu gã đàn ông đang nhìn chằm chằm màn hình, chảy nước miếng với vẻ háo sắc.

Nếu bà vợ ngồi ngay bên cạnh thì xui xẻo rồi, không bị véo tai cấm nhìn Lợi Trí thì cũng bị giật điều khiển chuyển kênh ngay lập tức.

Lợi Trí vừa xuất hiện đã khiến đàn ông ngẩn ngơ, tất nhiên cũng thành công thu hút sự thù ghét của không ít phụ nữ về phía mình.

Ống kính trực tiếp rời khỏi thân hình gợi cảm của Lợi Trí, lại cho cô một góc quay cận cảnh gương mặt.

Lông mày lá liễu, sống mũi dọc dừa, đều khiến gương mặt sáng ngời như mỡ đông ấy càng thêm sinh động mê người.

Lâm Hựu Luân khoanh tay, nhìn Lợi Trí đi từ xa lại gần, dọc đường thu hút vô số ánh nhìn, trong lòng đang cảm thán sức hút của người đẹp họ Lợi quả nhiên khó cưỡng.

Đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra!

Một nữ khán giả ngồi gần sàn T bỗng đứng dậy, tháo chiếc giày cao gót dưới chân, ném thẳng về phía Lợi Trí trên sàn, miệng còn lớn tiếng mắng: "Cút xuống đi, đồ hồ ly tinh!" Tất cả mọi người đều bị biến cố bất ngờ này làm cho ngơ ngác, bao gồm cả Lợi Trí trên sàn.

Cô chỉ kịp nghiêng người tránh chiếc giày bay tới, ngờ đâu chân trượt một cái, "bộp", mông đập xuống sàn, cả người lăn xuống, ngã đè lên người Lâm Hựu Luân.

Cảnh tượng này được ống kính trực tiếp ghi lại trọn vẹn, khán giả trước tivi đều sững sờ.

Khán giả nữ hả hê nói ngã hay lắm, còn khán giả nam lại hoang tưởng cú ngã này mà rơi trúng người mình thì tuyệt biết bao.

Khán giả tấn công thí sinh, đây quả là chuyện chưa từng có trong lịch sử thi hoa hậu Hong Kong!

Lâm Hựu Luân luống cuống tay chân đỡ Lợi Trí dậy, tay vô tình chạm vào vòng ba tròn trịa, cảm giác đầy đặn, mịn màng, đàn hồi.

Lâm Hựu Luân không thừa cơ chiếm tiện nghi của Lợi Trí, đỡ cô dậy xong liền lập tức thu tay.

Nhưng hắn vừa buông tay, cơ thể Lợi Trí lập tức mềm nhũn muốn ngã xuống.

Lâm Hựu Luân lúc này mới ý thức được cú ngã vừa rồi của Lợi Trí không nhẹ, vội vàng ôm lấy thân hình đầy đặn của cô, không để cô trượt xuống.

Một tay ấn lên đùi trơn mịn như ngọc, một tay ôm lấy vòng ba tròn trịa, sự đầy đặn nặng trĩu cứ thế ép chặt vào cánh tay Lâm Hựu Luân.

Lợi Trí nằm trong lòng Lâm Hựu Luân, đau đến mức hít hà, không nói nên lời.

Nữ khán giả quá khích kia đã bị nhân viên an ninh mời ra ngoài, Lợi Trí được nữ trợ lý dìu vào hậu trường nghỉ ngơi.

Cuộc thi bị gián đoạn hơn mười phút, trong khoảng thời gian này cả trên đài lẫn dưới đài đều rất náo nhiệt.

Lợi Trí bị tấn công ngã xuống đài, người bị đè lại là Lâm Hựu Luân, màn này khiến Thái Lan, Hoàng Triêm, Nghê Khuông nhìn đến trố mắt.

Trong đó người kinh ngạc nhất là Hoàng Triêm, ông thầm nghĩ chuyện này cũng quá trùng hợp rồi, chẳng lẽ đây cũng là do ban tổ chức sắp xếp sẵn?

Nghĩ lại lại thấy không thể nào, gây ra trò cười thế này, dù là với

ban tổ chức hay bản thân Lợi Trí đều chẳng có lợi lộc gì.

Nhớ lại cái ôm kiều diễm vừa rồi, Hoàng Triêm cảm thấy món hời thực sự đều bị gã Lâm Hựu Luân kia chiếm hết, trong lòng bất giác cảm thán, thằng nhóc này vận đào hoa cũng vượng quá rồi, ngồi dưới đài mà cũng có mỹ nữ ngã vào lòng?

Thái Lan lúc này trong lòng cũng nghĩ giống Hoàng Triêm, ngược lại Nghê Khuông sa sầm mặt mày, không biết đang tính toán điều gì.

Cuộc thi bị gián đoạn nhanh chóng được khôi phục, nhưng sau sự cố đó, các người đẹp xuất hiện sau đó khó lòng thu hút sự chú ý của khán giả nữa.

Phần thi áo tắm vừa kết thúc, danh hiệu Hoa hậu ăn ảnh nhất (Miss Photogenic) không chút nghi ngờ rơi vào tay Lợi Trí.

Kết quả này không ngoài dự đoán, điều khán giả quan tâm nhất là Lợi Trí có thể tiếp tục thi đấu hay không.

Trong phần thi trang phục dân tộc tiếp theo, bóng dáng Lợi Trí lại xuất hiện, hiện trường vang lên tràng pháo tay nhiệt liệt, tất nhiên xen lẫn vài tiếng la ó không hài hòa.

Lợi Trí đi một vòng trên sàn T, đôi mắt xinh đẹp lộ vẻ không vui không buồn, chỉ khi đi qua chỗ Lâm Hựu Luân, ánh mắt chuyển một góc, nở nụ cười ngọt ngào.

Các người đẹp trong đủ loại trang phục khoe sắc trên đài, khán giả dưới đài xem đến say mê.

Trên bảng điểm điện tử, số điểm của các thí sinh biến đổi liên tục.

Khoảnh khắc cuối cùng cũng đến, MC trịnh trọng tuyên bố: Số báo danh 35 đoạt quán quân.

Lợi Trí khoác dải băng đỏ "Hoa hậu Châu Á năm 1985", đầu đội

vương miện hoàng hậu tỏa sáng lấp lánh, thần thái tự nhiên bước lên bục nhận giải.

Gương mặt cô bình tĩnh, trong sáng, ngọt ngào, trông như đang cười mãi, đó là một nụ cười ẩn giấu rất sâu.

Lệ châu lăn dài trên má, nhưng cô đang mỉm cười, bên môi cô hiện lên một nụ cười thật đẹp, thật hạnh phúc.

Cùng thời điểm đó, Hoa hậu Hong Kong cũng tìm ra quán quân, Tạ Ninh đến từ nội địa đăng quang.

Cả Hoa hậu Hong Kong và Hoa hậu Châu Á đều có bối cảnh đại lục, truyền thông ngạc nhiên nhưng rồi lại thấy bình thường.

Liên tưởng đến tuyên bố chung Trung - Anh vừa ký kết một năm trước, hai quán quân của hai cuộc thi sắc đẹp này rõ ràng là món quà người Hong Kong gửi đến nội địa.

Càng lớn tuổi, Thiệu Dật Phu càng ít lộ diện trên truyền hình, nhưng mỗi năm vào lễ khánh đài và chung kết Hoa hậu Hong Kong, ông vẫn cố gắng đến dự.

Đây vừa là trách nhiệm, vừa là để lưu giữ một phần tình cảm hoài niệm.

Tiếc là năm nay, Thiệu Dật Phu hiếm hoi lắm mới không trao giải cho Hoa hậu Hong Kong.

Tuy ông tuyên bố ra ngoài là sức khỏe không tốt, nhưng nhiều người đều biết ông đang giận, vì Hoa hậu Hong Kong năm nay xác thực đã thua Hoa hậu Châu Á, lại thêm người phụ trách trao giải cho Hoa hậu Châu Á là Lâm Hựu Luân, ông không muốn đi tranh giành sự nổi bật với người trẻ tuổi.

Trao giải thì trao giải, đằng này Á Thị lần này còn bày ra trò mới.

Họ tìm 8 cô gái có chiều cao tương đương Lợi Trí, để Lợi Trí lẫn vào giữa, tất cả đều mặc y phục giống hệt nhau, đầu trùm khăn voan, đứng thành một hàng trên sân khấu, bắt Lâm Hựu Luân đoán xem ai mới là Lợi Trí thật.

Ban tổ chức đã báo trước với Lâm Hựu Luân rằng khi trao giải sẽ có một trò chơi nhỏ, nhưng không nói cụ thể nội dung.

Chín giai nhân giống hệt nhau đứng cùng một chỗ, đừng nói Lâm Hựu Luân không phân biệt được ai là Lợi Trí, ngay cả Thái Lan, Hoàng Triêm, Nghê Khuông cũng không nhìn ra bất kỳ sơ hở nào. "Nếu trao nhầm giải thì vui phải biết!" Hoàng Triêm cảm thấy trò này rất thú vị, chỉ đợi xem kịch hay của Lâm Hựu Luân.

Chương 127

Thái Lan lắc đầu, cho rằng khả năng trao nhầm rất nhỏ, ban tổ chức chắc chắn đã báo trước cho Lâm Hựu Luân biết ai là Lợi Trí.

Trao giải là chuyện nhỏ, làm mất mặt Lâm Hựu Luân thì được không bù nổi mất.

Nghê Khuông đảo mắt, đột nhiên nảy ra một ý, ông cầm micro lớn tiếng la lên: "Không được, không được, như thế không công bằng!" Không ai ngờ Nghê Khuông lại nhảy ra phá đám vào lúc này, nhất thời mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía ông. *** Thái Lan nhìn Nghê Khuông bước lên sân khấu với vẻ mặt đầy kinh ngạc. "Lão ta muốn làm gì vậy?" Hoàng Triêm cười khổ lắc đầu, thầm nghĩ Nghê Khuông thật biết chọn thời điểm.

Chọn lúc này lên đài gây khó dễ, khán giả không rõ chân tướng sẽ chỉ tưởng ông ta lên góp vui chứ không ai nghĩ là đi gây sự.

Nghê Khuông vừa lên đài đã phát ngôn gây sốc: "Trò chơi này có uẩn khúc, Lâm tiên sinh chắc chắn đã biết trước đáp án rồi!" Vừa nghe tin này, khán giả dưới đài lập tức vỡ tổ.

Trước là Tân Hoa hậu Châu Á Lợi Trí bị khán giả ném giày tấn công trong lúc thi, giờ giám khảo Nghê Khuông lại đột nhiên "trở mặt" vạch trần màn kịch đen tối.

Những tình tiết náo nhiệt của cuộc thi Hoa hậu Châu Á năm nay đúng là hết màn này đến màn khác.

Thấy cảm xúc của khán giả đã bị kích động, Nghê Khuông đột nhiên đổi giọng: "Đương nhiên, đây chỉ là nghi ngờ của cá nhân tôi.

Tôi tin tưởng uy tín của đài truyền hình Á Châu, càng tin tưởng

nhân phẩm của Lâm tiên sinh." Ông ta buông hai câu nhẹ tênh để gỡ mình ra khỏi rắc rối trước, rồi mới nói tiếp: "Để chứng minh sự trong sạch của họ, tôi thấy cần phải sửa đổi trò chơi một chút.

Ví dụ như chúng ta có thể mời ngẫu nhiên vài khán giả lên sân khấu, nhờ họ điều chỉnh vị trí đứng của chín người đẹp hiện tại, sau đó mới để Lâm tiên sinh đoán, như vậy mới công bằng!" Đề nghị của Nghê Khuông nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt từ khán giả tại hiện trường, nhất thời dưới đài đã có cả ngàn cánh tay giơ lên.

MC không còn cách nào khác, đành phải mời ba khán giả lên sân khấu.

Á Thị thiết kế trò chơi phân biệt thật giả này chẳng qua chỉ muốn làm cho phần trao giải thêm phần hấp dẫn.

Khi tuyên bố quy tắc, MC đã lén nhắc Lâm Hựu Luân rằng người thứ ba bên tay trái là Lợi Trí.

Giờ Nghê Khuông lên phá đám, chín Lợi Trí thật giả bị đảo lộn vị trí vài lần, ngay cả MC cũng ngẩn người.

Giờ đến cô ta còn chẳng rõ ai là Lợi Trí thật, nói gì đến việc nhắc bài cho Lâm Hựu Luân.

MC nhanh trí tuyên bố Lâm Hựu Luân có ba cơ hội lựa chọn, thầm nghĩ cứ đoán mò thì xác suất trúng cũng cao hơn một chút.

Nghê Khuông không chịu buông tha, truy hỏi nếu ba lần đều không trúng thì sao?

Khán giả dưới đài cũng hùa theo la ó.

MC đang tình thế tiến thoái lưỡng nan thì Lâm Hựu Luân đứng ra giải vây. "Nghê tiên sinh đã coi trọng tôi như vậy, tôi đương nhiên không thể để ông ấy thất vọng.

Cho nên, một cơ hội là đủ rồi." Lâm Hựu Luân liếc xéo Nghê Khuông một cái, ánh mắt đầy vẻ chế giễu.

Nghê Khuông vừa rồi đã quan sát kỹ, trang phục của chín người đẹp không có bất kỳ ký hiệu nào.

Lúc này nghe giọng điệu khẳng định của Lâm Hựu Luân, trong lòng ông không ngừng cười lạnh: Trừ phi vận khí của cậu bùng nổ, bằng không cửa ải hôm nay không dễ qua đâu.

Lâm Hựu Luân ung dung đi một vòng trước mặt chín người đẹp, cuối cùng dừng lại bên cạnh người thứ tư từ phải sang.

Tiếp theo là khoảnh khắc biết kết quả!

Dù là khán giả tại trường quay hay trước màn hình tivi, tất cả đều nín thở, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào bàn tay đang đưa ra của Lâm Hựu Luân.

MC căng thẳng đến cứng cả cổ, tay toát mồ hôi, trong đầu đã bắt đầu suy tính nhanh xem lát nữa phải chữa cháy thế nào.

Khăn trùm đầu vừa được vén lên, lộ ra một gương mặt tươi cười ửng hồng như say.

Khán giả hiện trường vì ngồi xa nên nhìn chưa rõ lắm, nhưng khán giả truyền hình thì thấy rõ mồn một qua ống kính trực tiếp: Lâm Hựu Luân chọn đúng Lợi Trí rồi!

Mặt Nghê Khuông lập tức trắng bệch như giấy, ngũ quan xô lệch cả đi.

Trên bàn giám khảo, Hoàng Triêm chép miệng kinh thán: "Xác suất một phần chín mà cũng để nó vớ được thật, thằng nhóc này đúng là yêu nghiệt." "Tôi thấy chưa chắc là may mắn!" Dưới đôi lông mày rậm rạp của Thái Lan, đôi mắt sáng như ngọc lấp lánh, "Cậu ta chắc chắn đã tìm ra căn cứ nào đó rồi mới dám khẳng định như vậy." "Thật

không thể tin nổi!" MC hoàn hồn, phấn khích thốt lên một tiếng kinh hô.

Khán giả dưới đài đều cảm thấy chuyện này thật thần kỳ, sau khi phản ứng lại liền đồng loạt đứng dậy vỗ tay cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nhận cúp từ tay lễ tân mặc sườn xám phía sau, trịnh trọng trao vào tay Lợi Trí.

Giấy màu bay đầy trời từ trần nhà xuống, Lợi Trí tay ôm cúp, vô vàn cảm giác bao vây lấy cô, tư vị không nói nên lời khiến cô bối rối.

Khi đối diện với ống kính trực tiếp, trên mặt cô lộ ra một biểu cảm rất kỳ lạ.

Ngày hôm sau khi đăng quang, các phụ trương giải trí của báo chí Hong Kong tràn ngập bức ảnh thần bí với vẻ bình tĩnh đến mê hoặc đó của Lợi Trí.

Phản ứng biểu cảm kỳ lạ này lại một lần nữa gây ra sự bàn tán rộng rãi trong công chúng.

Vẻ đẹp trời phú, xuất thân đại lục của cô đều khiến cô trở thành nhân vật gây tranh cãi nhiều nhất trong lịch sử các cuộc thi sắc đẹp Hong Kong.

Còn quán quân Hoa hậu Hong Kong Tạ Ninh lại chẳng ai ngó ngàng tới.

Truyền thông đều nhao nhao đoán già đoán non xem lúc nhận giải Lợi Trí đang nghĩ gì.

Cách giải thích phổ biến nhất là Lợi Trí không biết Lâm Hựu Luân dùng phương pháp gì để nhận ra mình nên trong lòng cảm thấy rất kinh ngạc.

Việc Lâm Hựu Luân rốt cuộc làm thế nào để dễ dàng tìm ra Lợi

Trí trong chín người đẹp cũng là điều truyền thông hứng thú nhất.

Bố trí ban đầu của Á Thị bị Nghê Khuông làm loạn, nên họ cũng không biết Lâm Hựu Luân làm sao làm được.

Còn Nghê Khuông càng uất ức, ông nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi, đành phải mượn băng ghi hình buổi phát sóng tối đó về, tua đi tua lại đoạn trao giải.

Cuối cùng ông phát hiện khi Lâm Hựu Luân đi qua mỗi người đẹp đều có động tác đưa tay lên dụi mũi.

Mũi!

Trong đầu Nghê Khuông lóe lên một ý niệm, ông cảm thấy mình đã tìm ra mấu chốt vấn đề.

Khi Lợi Trí ngã khỏi sàn T chẳng phải đã đè lên người Lâm Hựu Luân sao?

Lúc đó hai người đã có một màn tiếp xúc rất thân mật, Lâm Hựu Luân chắc chắn nhớ mùi nước hoa trên người Lợi Trí, nên mới tìm ra cô chuẩn xác trong chín người.

Phá giải được chiêu "ngửi hương biết đàn bà" của Lâm Hựu Luân, Nghê Khuông còn chưa kịp vui mừng thì trong phường gian lại bắt đầu lưu truyền một phiên bản khác.

Có người nói Nghê Khuông là "chim mồi" do Lâm Hựu Luân tìm đến, ông ta lên đài quậy phá thực ra là để che mắt thiên hạ, mục đích là để mọi người đều tin rằng Lâm Hựu Luân tìm ra Lợi Trí trong tình huống không biết gì.

Nghê Khuông tức giận công bố cái gọi là "sự thật" của mình ra ngoài, nhưng cả Lâm Hựu Luân và Á Thị đều không đứng ra đính chính giúp.

Chỉ dựa vào một mình Nghê Khuông giải thích, mọi người căn bản không tin.

Chuyện này càng bôi càng đen, đối thủ của Nghê Khuông càng được thể nhảy ra chỉ trích ông "vừa làm điếm vừa lập đền thờ", là tên tiểu nhân đạo đức giả từ đầu đến đuôi.

Chuyện này Nghê Khuông đuối lý trước, Á Thị không tìm ông tính sổ đã là khách sáo lắm rồi, muốn Á Thị giúp làm chứng thì đừng hòng.

Có phóng viên đi phỏng vấn Lâm Hựu Luân, hắn chỉ nói một câu: "Tôi rất cảm ơn Nghê Khuông đã chứng minh sự trong sạch cho tôi!" Câu này hiểu thế nào cũng được, nhưng theo suy nghĩ chủ quan, mọi người đều cho rằng Lâm Hựu Luân đã ngầm thừa nhận chuyện này.

Chương 128

Nghê Khuông có mọc thêm cái miệng cũng giải thích không rõ, đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt. *** Khâu Thục Trân bán khỏa thân đứng trước gương thay đồ, không phải là tự luyến, nhưng bước vào giới giải trí lâu nay, cô đã gặp không biết bao nhiêu phụ nữ xinh đẹp, Khâu Thục Trân cũng chưa từng cảm thấy dung mạo và vóc dáng của mình kém cạnh ai.

Bộ ngực hình búp măng có thể gặp không thể cầu, hai điểm hồng anh đào tươi thắm như muốn nhỏ nước, Khâu Thục Trân nhẹ nhàng vuốt ve ngực mình, oán trách với tấm gương một câu: "Không phải chỉ là ngực to hơn một chút thôi sao, có gì ghê gớm chứ." Khâu Thục Trân nghiêng người, nghiêng đầu ngắm vòng ba cong vút của mình trong gương, nghĩ đến việc dạo này Lâm Hựu Luân căn bản không để ý đến mình, trong lòng lại không khỏi có chút nghi ngờ: "Chẳng lẽ mình thực sự không có sức hấp dẫn với anh ấy?" Khâu Thục Trân lại nghĩ, biết đâu Lâm Hựu Luân đã có người phụ nữ khác nên mới không hứng thú với cô.

Cô càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

Hôm qua cô tình cờ gặp Chung Sở Hồng, thấy vẻ mặt chị ấy hồng hào, dung quang tỏa sáng, chẳng phải là biểu hiện khi được đàn ông tư nhuận sao.

Nghĩ đến đây, Khâu Thục Trân lại không nhịn được cười, mình lại chưa từng trải qua chuyện đó, làm sao biết phụ nữ được tư nhuận có biểu hiện gì, biết đâu người ta gặp chuyện vui gì đó.

Tuy nhiên nếu nói Chung Sở Hồng và Lâm Hựu Luân không có chút quan hệ nào thì Khâu Thục Trân sống chết cũng không tin.

Cô thầm đếm những người phụ nữ có quan hệ với Lâm Hựu Luân: Chung Sở Hồng phong tình quyến rũ, Chu Tuệ Mẫn thanh thuần tố nhã, Vương Tổ Hiền thanh lệ thoát tục...

Mình so với họ rốt cuộc thiếu chút gì đây? "Thay cái áo mà còn đứng trước gương tự sướng cả buổi, coi chừng tôi chụp ảnh khỏa thân cô bán cho đám săn tin đấy!" Vương Tổ Hiền đẩy cửa bước vào, thấy Khâu Thục Trân đang tạo dáng trước gương. "Sao cô vào được đây?" Khâu Thục Trân vội vàng che ngực, cô nhớ lúc vào đã khóa cửa phòng rồi mà.

Vương Tổ Hiền xoay xoay chùm chìa khóa lồng vào ngón tay, "Đây là nhà tôi, phòng nào mà tôi không được vào?" Khâu Thục Trân thấy không có người ngoài liền kéo Vương Tổ Hiền đến trước gương, tay nâng ngực nói với cô nàng: "Cô xem giúp tôi, có phải lại to thêm một chút rồi không?" "Đừng có nằm mơ nữa, với bộ ngực này của cô, có uống thêm một trăm năm canh đu đủ cũng không đạt đến trình độ của con hồ ly tinh kia đâu!" Khâu Thục Trân không nhắc đến chuyện này thì thôi, vừa nhắc đến Vương Tổ Hiền lại thấy bực mình.

Dạo này truyền thông đồn đại Lâm Hựu Luân định mời Lợi Trí đóng phim, Vương Tổ Hiền liên tưởng đến những lời không đầu không đuôi hắn nói với cô trong rạp chiếu phim lần trước, cuối cùng cũng hiểu ra, hóa ra hắn không cho cô đóng phim là chê ngực cô quá nhỏ. "Thế ai ngày nào cũng giành uống canh đu đủ với tôi?" Khâu Thục Trân cười hì hì quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào ngực Vương Tổ Hiền hồi lâu, "Tôi bảo sao mình mãi không lớn, hóa ra tinh hoa trong canh đều bị cô hấp thu hết rồi.

Dạo này to lên không ít nhỉ, khai thật đi, có phải độn đồ bên trong không?" Vương Tổ Hiền đỏ mặt, một mực phủ nhận.

Khâu Thục Trân không tin, đưa tay định chộp lấy ngực Vương Tổ

Hiền.

Vương Tổ Hiền cười duyên né tránh, Khâu Thục Trân giương nanh múa vuốt đuổi theo.

Vương Tổ Hiền nhanh trí chạy đến bên cửa sổ, kéo toạc rèm ra.

Khâu Thục Trân hét lên một tiếng, vội vàng vơ lấy cái áo che thân thể bán khỏa thân.

Bên ngoài tòa nhà họ ở thường xuyên có phóng viên mai phục, lỡ bị chụp trộm thì nguy to.

Vương Tổ Hiền làm mặt quỷ với Khâu Thục Trân, mang theo tràng cười như chuông bạc chạy ra khỏi phòng.

Dưới ánh đèn mờ ảo của quán bar, một đôi nam nữ thanh niên ngồi sát bên nhau. "Lần trước ở rạp chiếu phim là anh nói đùa thôi, em giận thật à?" Lâm Hựu Luân mỉm cười, ghé sát vào Vương Tổ Hiền, mặt đối mặt, khoảng cách rất gần.

Hơi thở nóng hổi của người đàn ông mà Vương Tổ Hiền chưa từng cảm nhận qua bất ngờ phả lên mặt cô, khiến cô vừa mê đắm vừa hoảng loạn.

Vương Tổ Hiền cảm giác như sắp có chuyện gì đó xảy ra, quả nhiên, Lâm Hựu Luân vươn hai tay ôm cô vào lòng, tựa như sợ làm cô tan vỡ, hắn ôm rất nhẹ.

Trong lòng Vương Tổ Hiền như có nai con chạy loạn, đầu cúi thấp xuống, chỉ có thể nhìn thấy đường rẽ ngôi giữa trên mái tóc của hắn.

Tay phải Lâm Hựu Luân nửa ôm vai Vương Tổ Hiền, tay trái nhẹ nhàng đặt lên ngực cô, lập tức cảm nhận được trái tim cô đang đập thình thịch, quả nhiên đập rất mạnh.

Hắn nói vài câu an ủi, lại ôm Vương Tổ Hiền chặt hơn một chút, dùng môi hôn lên trán cô.

Vương Tổ Hiền ngẩng đầu, mắt khép hờ, nhìn Lâm Hựu Luân như kẻ say rượu. "Đừng giận nữa được không?" Vương Tổ Hiền gật gật đầu, vươn tay ôm lấy cổ Lâm Hựu Luân, vùi đầu vào lòng hắn.

Hai người ôm nhau thật chặt, tưởng chừng như sắp quên hết thảy mọi thứ xung quanh thì trong quán bar đột nhiên nổ ra một trận xôn xao. "Pha vào bóng đó rõ ràng là việt vị rồi, mắt trọng tài bị mù à?" "Phạm lỗi!

Đây là phạm lỗi!" Những tiếng chửi rủa liên tiếp vang lên từ đám đông xung quanh, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng chai rượu bị đập vỡ trên sàn.

Lâm Hựu Luân nhớ lần trước mình đến quán bar này là cùng với Vương Tinh và Khâu Thục Trân, giúp Vương Tổ Hiền đuổi đi tên theo đuổi đáng ghét, còn gặp được Trương Vệ Kiện đang làm ca sĩ hát lót ở đây.

Hôm nay sân khấu quán bar không có biểu diễn ca vũ mà đặt một chiếc tivi, trên màn hình đang trực tiếp một trận bóng đá giải Anh.

Bởi vì trọng tài công nhận một bàn thắng việt vị gây tranh cãi là hợp lệ, khiến các cổ động viên tụ tập xem bóng trong quán bất mãn, mới xảy ra cảnh tượng vừa rồi.

Quán bar này là địa bàn do người của Hướng Hoa Cường quản lý, tên đàn em coi quán có quen biết Lâm Hựu Luân, thấy có cổ động viên gây sự bên cạnh liền qua hỏi Lâm Hựu Luân có cần đổi sang một bàn yên tĩnh hơn không.

Lâm Hựu Luân cũng thấy ở đây quá ồn ào, bèn cùng Vương Tổ Hiền lên tầng hai, lúc đi còn đặc biệt dặn dò tên đàn em kia là hôm nay

hắn có hẹn hai người, nếu họ đến thì dẫn lên lầu.

Khoảng mười phút sau, tên đàn em dẫn Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt đi lên.

Ngô Mộng Đạt vừa ngồi xuống đã cảm thán: "Không khí bóng đá ở quán này đậm đà thật đấy." "Đạt thúc cũng thích xem bóng đá à?" Lâm Hựu Luân cầm chai rượu rót cho Ngô Mộng Đạt, Ngô Mộng Đạt không dám tỏ ra bề trên, vội vàng đưa ly ra đón. "Tôi vừa không xem bóng cũng chẳng thích bóng, nhưng tôi thích cá độ bóng đá." Ngô Mộng Đạt vừa dứt lời, Chu Tinh Trì ngồi bên cạnh lập tức bóc mẽ: "Không phải chú nói với tôi là vì chú là fan bóng đá nên mới cá độ sao?" "Thôi được rồi, tôi lừa cậu đấy được chưa, trước mặt Lâm tiên sinh phải nói thật mà!" Ngô Mộng Đạt nói rồi nâng ly rượu, "Tôi biết Lâm tiên sinh hôm nay tìm chúng ta đến chắc chắn là có chuyện tốt, cho nên ly này tôi kính Lâm tiên sinh trước!" Chu Tinh Trì lập tức tranh giành với Ngô Mộng Đạt: "Không được, ly này phải để tôi kính trước." "Tại sao?" "Vì Lâm tiên sinh là đại ân nhân của tôi, tôi còn chưa kịp cảm ơn anh ấy đàng hoàng." "Muốn cảm ơn thì cũng phải là tôi cảm ơn trước mới đúng, không có Lâm tiên sinh, tôi bây giờ vẫn còn đang chạy vai quần chúng." "Vừa rồi lúc bắt tay là chú trước rồi, bây giờ cũng phải đến lượt tôi chứ?" "Chi bằng hai người oẳn tù tì đi." Vương Tổ Hiền thấy hai người họ nói chuyện rất thú vị, liền không nhịn được xen vào một câu.

Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt nhìn nhau, đều thấy ý kiến này không tồi.

Lâm Hựu Luân một tay ôm Vương Tổ Hiền, một tay cầm ly rượu lên: "Được rồi, hai người đừng tranh nữa, hôm nay là tôi tìm hai người đến, cho nên ly này tôi kính hai người trước." Lâm Hựu Luân đã nói vậy, Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Lâm Hựu Luân chỉ nhấp một ngụm nhỏ, nhưng hai người họ lại uống cạn ly rượu.

Đặt ly xuống, Lâm Hựu Luân liền nói về mục đích tìm Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt lần này: "Tôi giúp Thiệu thị viết một kịch bản, muốn tìm hai người đóng." "Không thành vấn đề, phim của Lâm tiên sinh không trả cát-xê tôi cũng diễn!" Thấy Ngô Mộng Đạt tích cực như vậy, Lâm Hựu Luân cố ý trêu: "Vậy tôi không trả cát-xê cho ông thật đấy nhé." "Tôi đùa thôi, Lâm tiên sinh đừng tưởng thật." Ngô Mộng Đạt lấy tay huých Chu Tinh Trì, "A Tinh, cậu nói xem?" Chu Tinh Trì nhìn ông ta với vẻ khinh bỉ: "Đóng phim cho Lâm tiên sinh, chú có bao giờ chịu thiệt chưa?" Thấy cả hai không chút do dự mà đồng ý ngay, Lâm Hựu Luân liền chính thức giới thiệu Vương Tổ Hiền: "Đây là nữ chính của bộ phim, mọi người có thể làm quen trước." Vương Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân có quan hệ gì, Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt liếc mắt là nhìn ra ngay, nhưng lúc này đều ngầm hiểu mà giả vờ như không biết gì, khách sáo chào hỏi Vương Tổ Hiền.

Vương Tổ Hiền cũng học theo Lâm Hựu Luân, gọi Chu Tinh Trì là "A Tinh", gọi Ngô Mộng Đạt là "Đạt thúc", nói chuyện vài câu quan hệ đã dần trở nên thân thiết.

Lâm Hựu Luân cũng không lập tức nói cho họ biết bộ phim này sẽ quay cái gì, trong lúc tán gẫu hắn hỏi Chu Tinh Trì trước đây có phải rất sùng bái Lý Tiểu Long không. "Đúng vậy, tôi rất ngưỡng mộ thân thủ của ông ấy." Chu Tinh Trì cười bẽn lẽn, "Thật ra tôi vẫn luôn muốn diễn một cao thủ kungfu trong phim, chỉ là mọi người đều quen xem tôi diễn các vai hài hước hơn." "Vậy cậu có bao giờ nghĩ đến việc kết hợp hài kịch và kungfu lại với nhau không?" Chu Tinh Trì nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu.

Anh tưởng Lâm Hựu Luân đang nói đến thể loại phim hành động

hài của Thành Long, Hồng Kim Bảo, thú thật anh cảm thấy mình không có nhiều thiên phú diễn phim hành động. "Trong bộ phim tôi tìm cậu đóng lần này, vai diễn của cậu chính là một cao thủ kungfu." Ngô Mộng Đạt nghe vai của Chu Tinh Trì thú vị như vậy, lập tức hứng thú: "Vậy còn tôi, vai của tôi có phải cũng là cao thủ kungfu không?" Lâm Hựu Luân cười nói: "Vừa rồi tôi hỏi Đạt thúc có thích bóng đá không, thật ra trong phim này ông đóng vai một cầu thủ bóng đá đã giải nghệ." "Tại sao lại là giải nghệ chứ, dáng người tôi tuy không chuẩn lắm nhưng lên sân đá một trận vẫn được mà." Ngô Mộng Đạt xắn tay áo lên, làm động tác khoe cơ bắp.

Vương Tổ Hiền phì cười, trêu chọc ông: "Đạt thúc, xin đi, chú bụng phệ thế kia rồi còn muốn lên sân đá bóng, chú tưởng là đá giải hữu nghị người cao tuổi à?" "Vai của Đạt thúc là một cầu thủ tên Minh Phong, người có biệt danh 'Hoàng Kim Hữu Cước' (Chân vàng), trong một trận đấu quan trọng bị đồng đội là Cường Hùng thiết kế hãm hại, đá hỏng một quả phạt đền, không những danh dự quét rác mà còn bị người ta đánh gãy chân phải, từ đó mất hết niềm tin, lưu lạc đầu đường xó chợ." "Thảm quá vậy!" Vương Tổ Hiền lúc này lại không kìm được chút đồng cảm với Ngô Mộng Đạt.

Ngô Mộng Đạt nhún vai: "Sao cũng được, đằng nào trong phim tôi toàn đóng mấy vai xui xẻo đến tận cùng, lần này tương đối mà nói đã tốt lắm rồi." "Hai mươi năm sau, câu chuyện chính thức bắt đầu.

Minh Phong tình cờ quen biết A Tinh, một người sống bằng nghề nhặt ve chai nhưng tính cách lạc quan.

Ông tình cờ phát hiện A Tinh mang trong mình tuyệt kỹ Thiếu Lâm 'Đại lực Kim Cương thối', bằng con mắt chuyên nghiệp, ông nhận định A Tinh có thiên phú bóng đá, do đó thuyết phục A Tinh tham gia giải bóng đá Siêu Cúp, mà A Tinh vì muốn hoằng dương võ công Thiếu Lâm nên đã đồng ý." Chu Tinh Trì nghe nói vai diễn của mình

lợi hại như vậy, trên mặt cũng lộ ra biểu cảm nóng lòng muốn thử. "A Tinh vì muốn tăng cường thực lực đội bóng, bèn đi thuyết phục nhóm sư huynh đệ năm xưa từng tập võ ở Thiếu Lâm Tự, bao gồm Đại sư huynh Thiết Đầu Công, Nhị sư huynh Toàn Phong Thối, Tam sư huynh Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam, Tứ sư huynh Quỷ Ảnh Cầm Nã Thủ, Lục sư đệ Khinh Công Thủy Thượng Phiêu cùng tham gia.

Đáng tiếc mọi người vì mưu sinh mà bỏ bê võ học, hơn nữa hoàn toàn không có ý chí chiến đấu, nhưng vì giải thưởng một triệu đô la, mọi người đều đồng ý tham gia.

Trong trận giao hữu đầu tiên đối mặt với đội Bá Vương nổi tiếng bạo lực, mọi người đều bị đánh đến thừa sống thiếu chết, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, A Tinh đã đánh thức tiềm năng võ công của mọi người.

Trong nháy mắt, các sư huynh đệ tìm lại được tuyệt kỹ của bản thân, hơn nữa còn dung hợp nó vào bóng đá, phát huy uy lực kinh người." Đem công phu Thiếu Lâm và bóng đá dung hợp lại với nhau, ý tưởng này khiến Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt đều sáng mắt lên.

Chương 129

Vương Tổ Hiền càng nóng lòng hỏi: "Còn em thì sao?

Có phải em diễn một nữ hiệp oai phong lẫm liệt không?" "Em diễn một cô gái bán màn thầu tên A Mai." Vương Tổ Hiền thất vọng tràn trề, chu môi nói: "Không chịu đâu, vai này cảm giác quê mùa quá." "Dùng công phu Thái Cực làm màn thầu, đủ ngầu chưa?" Lâm Hựu Luân đưa tay gõ nhẹ lên trán cô, "Màn thầu hoàng hậu Thái Cực thủ A Mai, là bạn tốt của A Tinh, thường xuyên tận tình chăm sóc A Tinh nhưng vì tự ti mà không dám bày tỏ tình cảm." "Đội Thiếu Lâm thuận lợi lọt vào chung kết, đối thủ cuối cùng phải đối mặt lại chính là 'Đội Ma Quỷ' do Cường Hùng, kẻ thù cũ của Minh Phong dẫn dắt.

Đội bóng này được huấn luyện bằng công nghệ cao và sử dụng thuốc cấm, là ma quỷ danh bất hư truyền.

Hơn nữa trong trận đấu, trọng tài cũng bị Cường Hùng mua chuộc, thổi còi đen, khiến trận đấu trở nên cực kỳ bất công.

Các thành viên đội Thiếu Lâm bị những cú sút khủng bố của đội Ma Quỷ đánh trọng thương, từng người một bị khiêng ra khỏi sân, đội bóng nếu không gom đủ bảy người thi đấu sẽ bị xử thua." Nghe đến đoạn kịch tính, Vương Tổ Hiền bất giác nắm chặt cánh tay Lâm Hựu Luân, giục hắn mau kể tiếp. "Vào giây phút quyết định, A Mai đột nhiên xuất hiện.

Cô dùng một chiêu Thái Cực thủ, cộng thêm Kim Cương thối của A Tinh, xoay chuyển cục diện, giúp đội Thiếu Lâm trở thành quán quân Siêu Cúp.

Cường Hùng vì cho đội viên dùng thuốc cấm nên bị phạt tù, đội Ma Quỷ bị hiệp hội bóng đá cấm thi đấu vĩnh viễn, đội Thiếu Lâm

thắng cuộc, toàn Hong Kong dấy lên phong trào tập võ." Trong bộ phim này, Lâm Hựu Luân trực tiếp mượn dùng một câu danh ngôn trong phim của Chu Tinh Trì ở kiếp sau: "Làm người nếu không có ước mơ, thì có khác gì con cá khô đâu?" dùng để A Tinh thuyết phục sáu vị sư huynh đã bị cuộc sống mài mòn ý chí, rằng chỉ cần có lý tưởng, có nghị lực, có niềm tin, cuối cùng đều có thể đứng giữa sân bóng, trở thành người khổng lồ.

Câu nói này lại gây ra sự cộng hưởng mãnh liệt trong lòng Chu Tinh Trì.

Dù là khi anh giúp bà nội bán hàng rong ở phố Bát Lan hay khi chạy vai quần chúng, làm MC chương trình thiếu nhi ở TVB, anh đều chưa từng từ bỏ việc theo đuổi ước mơ.

Chu Tinh Trì cảm giác A Tinh trong bộ phim này nói chính là bản thân mình, trong lòng lúc này liền hạ quyết tâm, nhất định phải diễn thật tốt vai này. "Anh nói cảnh tượng trong bộ phim đó có vẻ rất hoành tráng, kỹ thuật hiện tại có thể quay ra hiệu quả như vậy sao?" Trên đường về, Vương Tổ Hiền không nhịn được hỏi. "Anh đã tham khảo ý kiến của các chuyên gia liên quan, họ nói không thành vấn đề." Ngay từ khi sáp nhập ba chuỗi rạp chiếu phim lớn, Lâm Hựu Luân đã thành lập một công ty kỹ xảo điện ảnh tên là "Cực Quang" ở Hong Kong.

Ngoài việc chiêu binh mãi mã ở châu Á, hắn còn thiết lập phòng nghiên cứu ở Mỹ.

Nghiên cứu kỹ xảo giai đoạn hiện tại chủ yếu vẫn dựa vào sức mạnh kỹ thuật đã trưởng thành ở phía Mỹ.

Kỹ thuật chế tác hiệu ứng đặc biệt của Mỹ những năm gần đây phát triển rất mạnh mẽ, vài năm nữa trong "Kẻ Hủy Diệt 2" sẽ xuất hiện "Người thủy ngân" gây chấn động, mà Lâm Hựu Luân từ các

nguồn tin bên lề biết được kỹ thuật như vậy hiện tại đã xuất hiện, chỉ có điều chi phí chế tạo vô cùng đắt đỏ.

Trong "Đội bóng Thiếu Lâm" tuy có một số cảnh kỹ xảo rất khoa trương, nhưng với trình độ kỹ thuật hiện nay, chẳng qua chỉ là vấn đề chi thêm chút tiền.

Dù sao tiền quay bộ phim này là do Thiệu thị bỏ ra, tiện thể còn có thể để công ty "Cực Quang" luyện tay nghề trước.

Chu Tinh Trì có rất nhiều phim kinh điển, Lâm Hựu Luân chọn "Đội bóng Thiếu Lâm" chủ yếu vẫn là coi trọng kỹ xảo và tiềm năng thị trường của bộ phim này.

Hắn đã đồng ý đưa cho Thiệu thị một bộ phim bom tấn, bộ phim này nếu tiêu ít tiền quá, Thiệu Dật Phu chắc chắn sẽ không vui.

Đương nhiên tiền này cũng không thể tiêu hoang, nếu không có bảo chứng phòng vé, Thiệu Dật Phu chắc chắn sẽ cảm thấy mình bị "hố".

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Hựu Luân cảm thấy chỉ có bộ "Đội bóng Thiếu Lâm" này là thích hợp nhất.

Phim chế tác xong, nhanh nhất cũng phải đợi đến năm sau mới công chiếu, lúc đó vừa vặn đuổi kịp World Cup khai mạc, chủ đề bóng đá sẽ trở thành tâm điểm toàn cầu, bộ phim vừa hay có thể đi nhờ chuyến xe gió này, ít nhất tiền bỏ ra thì doanh thu phòng vé cũng có thể được đảm bảo.

Khi Vương Tổ Hiền đến Hong Kong, đài TVB giúp cô thuê một căn hộ ở đường Quảng Bá, rất nhiều nghệ sĩ TVB đều sống ở đó, gần đấy thường có paparazzi xuất hiện nên an ninh khá nghiêm ngặt.

Lâm Hựu Luân đưa Vương Tổ Hiền đến dưới lầu, một nam thanh niên ăn mặc thời thượng đang tranh cãi với bảo vệ tòa nhà. "Tôi đã nói

với anh rồi, tôi là bạn thân của cô Ông, trước đây anh từng thấy tôi đi cùng cô ấy, tại sao bây giờ không cho tôi vào?" "Trâu tiên sinh, anh có thể gọi điện cho cô Ông, cô ấy xuống đón anh thì anh mới có thể vào." Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền đi ngang qua hai người, người đàn ông họ Trâu kia đột nhiên chỉ vào Lâm Hựu Luân nói: "Sao anh không chặn hắn lại?" Bảo vệ trả lời: "Vương tiểu thư cũng là cư dân ở đây, cô ấy có thể dẫn người vào." Người đàn ông họ Trâu mặt lúc đỏ lúc trắng, thấy Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn mình, liền hung hăng quát: "Thằng mặt trắng, nhìn cái gì mà nhìn?" "Đồ dở hơi!" Vương Tổ Hiền khoác tay Lâm Hựu Luân, "Chúng ta đi, đừng để ý đến tên thần kinh này." Người đàn ông họ Trâu lập tức nổi nóng: "Thần kinh, cô chửi ai đấy?" "Tôi chửi thằng thần kinh!" Bỏ lại một câu, Vương Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân cùng bước vào thang máy, đợi cửa thang máy khép lại, tên họ Trâu kia mới phản ứng lại, muốn chửi lại thì đã không kịp nữa rồi.

Về đến nhà, Vương Tổ Hiền vẫn còn không vui vì chuyện này: "Thật đáng ghét, lúc nào cũng gặp phải loại công tử nhà giàu tự cho mình là đúng này!" "Ái chà, ai lại chọc giận Vương đại tiểu thư không vui thế?

Có phải là tên đại xấu xa Lâm Hựu Luân không?" Khâu Thục Trân nghe tiếng mở cửa, mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa bán trong suốt từ trong phòng đi ra.

Bên trong cô không mặc gì, đôi gò bồng đảo kiêu hãnh và hai điểm hồng in hằn ẩn hiện dưới ánh đèn, đôi chân dài trắng nõn nà lại càng trực tiếp lộ ra ngoài.

Lâm Hựu Luân còn chưa biết Khâu Thục Trân đã chuyển đến sống cùng Vương Tổ Hiền, thấy cô ăn mặc gợi cảm như vậy đi ra, nhất thời trố mắt nhìn.

Khâu Thục Trân đang đắp mặt nạ dưỡng da, chợt nhìn thấy Lâm Hựu Luân, miệng thốt lên một tiếng "A" kinh ngạc, hai tay vội vàng che ngực, có chút thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn Vương Tổ Hiền: "Nửa đêm canh ba dẫn đàn ông về nhà, cô đúng là tịch mịch khó nhịn rồi hả?" Vương Tổ Hiền liếc Khâu Thục Trân một cái, phản bác lại: "Nửa đêm mặc thành thế này còn có mặt mũi nói tôi." Khâu Thục Trân lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo lại, trên người mình chỉ mặc một chiếc váy ngủ rất mỏng, vội vàng xoay người chạy vào phòng mình.

Nhìn bóng lưng cô xoay người với bờ mông tròn trịa, Lâm Hựu Luân chỉ thấy cổ họng khô khốc.

Quay đầu lại thấy ánh mắt u oán của Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân đành phải thu lại những tâm tư không nên có, vội vàng uống nửa ly nước lạnh, cuối cùng cũng đè nén được ngọn lửa trong lòng xuống.

Khâu Thục Trân trốn vào phòng thay quần áo lại đang thầm hưng phấn, cô rất rõ cơ thể này của mình có sức hấp dẫn lớn thế nào đối với đàn ông, Lâm Hựu Luân đã nhìn thấy gần hết rồi, trong lòng hắn không lưu lại chút vương vấn nào mới là lạ.

Khâu Thục Trân mặc xong quần áo đi ra, Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền đang nói về người đàn ông họ Trâu mà họ gặp dưới lầu. "Mọi người nói là Trâu Thế Long à?" Khâu Thục Trân ngồi xuống ghế sofa, lật một cuốn tạp chí giải trí ra nói: "Đó là một tay chơi nổi tiếng đấy, lúc đầu thì cặp kè với Mai Diễm Phương, gần đây đang theo đuổi Ông Mỹ Linh." Vương Tổ Hiền rất hứng thú với mấy tin bát quái trong giới giải trí kiểu này, giật lấy cuốn tạp chí trong tay Khâu Thục Trân xem, quả nhiên có một bài báo nói về việc Ông Mỹ Linh và Trâu Thế Long cùng đi du lịch Ma Cao, ảnh chụp cũng được đăng lên. "Ông Mỹ Linh không phải đang hẹn hò với Thang Chấn Nghiệp sao?" "Thời gian trước có phóng viên chụp được ảnh Thang Chấn Nghiệp, Miêu Kiều Vỹ, Thích Mỹ Trân, Ngô Quân Như đi bơi ở

Vịnh Nước Cạn, chuyện này lúc đó bị truyền thông thổi phồng rất rầm rộ.

Sau đó hai người cãi nhau trong phòng hóa trang của công ty, tin đồn chia tay cũng bắt đầu lan truyền từ lúc đó." Khâu Thục Trân bình thường rảnh rỗi lại thích xem tạp chí bát quái, biết rất nhiều tin vỉa hè.

Bên ngoài ngày càng có nhiều lời đồn đại bất lợi cho quan hệ của hai người, Ông Mỹ Linh thường xuyên chịu áp lực tinh thần cực lớn.

Trước đây cô chưa từng đi vũ trường chơi bời, nay bắt đầu lui tới các hộp đêm, sau đó mới quen biết Trâu Thế Long.

Lúc hai cô gái đang bàn tán chuyện này, Lâm Hựu Luân bỗng ngẩng đầu nhìn lên lịch treo tường, trong ký ức, Ông Mỹ Linh xảy ra chuyện là vào tháng Năm, mà bây giờ đã là tháng Tám rồi, hắn thầm nghĩ chắc sẽ không xảy ra chuyện gì nữa đâu.

Đúng lúc này, Vương Tổ Hiền ngồi gần cửa sổ nhất khịt khịt mũi, nhíu mày nói: "Mọi người có ngửi thấy mùi gì hôi hôi không, khó ngửi quá!" Khâu Thục Trân tiếp đó cũng ngửi thấy mùi này, "Hình như là mùi khí gas, có phải bếp gas trong nhà tắm bị rò rỉ không, để mình đi kiểm tra xem!" Sống lưng Lâm Hựu Luân chợt lạnh toát, trái tim như biến thành tảng đá nặng trịch rơi xuống, hắn bật dậy, lao vào nhà tắm trước Khâu Thục Trân, kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, xác định mùi khí gas không phải phát ra từ đây.

Vương Tổ Hiền bịt mũi đi từ ban công vào, "Có phải bếp gas nhà cô Ông bên cạnh bị rò rỉ không, bên đó mùi nồng lắm!" "Em nói cái gì!" Lâm Hựu Luân như nghe thấy dự báo sắp có động đất, kinh ngạc trợn tròn mắt, "Ông Mỹ Linh sống ngay cạnh nhà em?" "Đúng vậy, chị ấy thuê nhà ở đây từ một năm trước, Thang Chấn Nghiệp thì ở tầng trên.

Đầu năm nay có tin đồn tình cảm hai người bất hòa, sau đó Thang

Chấn Nghiệp dọn đi rồi." Khâu Thục Trân giải thích.

Tâm trạng Lâm Hựu Luân trong nháy mắt rơi xuống đáy vực, hắn không kịp giải thích với Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân, trực tiếp lao ra cửa, chạy sang đập cửa nhà Ông Mỹ Linh bên cạnh.

Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân cũng ý thức được sự việc nghiêm trọng, chạy theo ra ngoài.

Gọi cửa nửa ngày nhà Ông Mỹ Linh vẫn không có phản ứng, Lâm Hựu Luân không đợi được nữa.

Hắn bảo Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân lùi ra, bản thân lùi lại hai bước, bất ngờ tung cước, "Rầm" một tiếng đá vào cửa.

Khung cửa rung lên dữ dội nhưng cửa vẫn không bật mở, Lâm Hựu Luân nghiêng người húc mạnh vào, cuối cùng cánh cửa cũng bị tông ra.

Trong nhà Ông Mỹ Linh, vừa bước vào đã nồng nặc mùi khí gas.

Trong phòng tối om, ba người bịt mũi đi vào, Khâu Thục Trân định bật đèn nhưng bị Lâm Hựu Luân quát dừng lại. "A Trân cô đi mở hết cửa sổ ra, Tiểu Hiền đi xem cô Ông có sao không, tôi vào nhà tắm tắt bếp gas!" Ba người chia nhau hành động, Lâm Hựu Luân vừa tắt bếp gas từ nhà tắm đi ra thì nghe thấy Vương Tổ Hiền hét lên kinh hãi: "Tìm thấy rồi!" Ông Mỹ Linh mặc áo ngủ màu đỏ, ngồi trên ghế sofa, bên tay đặt một chai rượu brandy.

Vương Tổ Hiền lay vai Ông Mỹ Linh gọi mấy tiếng đều không thấy cô có phản ứng gì, tim đập thình thịch, ngồi xuống bên cạnh Ông Mỹ Linh, sờ vào tay cô, lạnh như băng, cái lạnh thấu vào tận tâm can Vương Tổ Hiền.

Vương Tổ Hiền kinh hãi ngồi bật dậy khỏi ghế sofa, trốn vào lòng Lâm Hựu Luân, giọng run rẩy nói: "Cô Ông cô ấy..." Lâm Hựu Luân

vỗ vỗ vai cô, an ủi: "Cô Ông sẽ không sao đâu, anh bế cô ấy ra ngoài, em mau gọi điện gọi xe cấp cứu." ...Hôm qua lúc tan làm, Thang Chấn Nghiệp và Ông Mỹ Linh cãi nhau to ở phim trường.

Nguyên nhân sự việc là do có phóng viên cầm ảnh anh ta đi bơi ở Vịnh Nước Cạn cùng Ngô Quân Như, Miêu Kiều Vỹ, Thích Mỹ Trân đến hỏi Ông Mỹ Linh cảm thấy thế nào.

Ông Mỹ Linh giả vờ không biết, nhưng sau đó lại khóc lóc trước mặt anh ta nói: "Đã như vậy thì chúng ta chia tay đi." Tâm trạng Thang Chấn Nghiệp rất tệ, lúc đó liền nói vài câu giận dỗi.

Ông Mỹ Linh một mình ngồi xe công ty về nhà, sau đó gọi điện cho Thang Chấn Nghiệp nhưng anh ta không trả lời.

Hơn bốn giờ sáng, Thang Chấn Nghiệp còn đang ngủ, máy nhắn tin đột nhiên kêu liên hồi như phát điên.

Chương 130

Thang Chấn Nghiệp tưởng Ông Mỹ Linh lại nổi giận tìm mình, cầm lên xem, cảm giác máu nóng dồn lên não, kinh hoàng bật dậy khỏi giường, mặc áo ba lỗ quần đùi lao như bay ra khỏi nhà.

Thang Chấn Nghiệp đến bệnh viện, cửa phòng cấp cứu đã vây kín một đám người.

Thang Chấn Nghiệp túm lấy Miêu Kiều Vỹ, lo lắng hỏi: "A Ông cô ấy sao rồi?" "Lúc cô ấy được đưa đến tình trạng rất tệ, bây giờ vẫn đang cấp cứu bên trong." Tâm trạng Miêu Kiều Vỹ nặng nề, cũng không còn tâm trí trách cứ Thang Chấn Nghiệp tại sao nhận được tin nhắn lâu như vậy mới đến. "Lẽ ra tôi phải nghĩ đến sớm hơn..." Thang Chấn Nghiệp đau khổ ôm mặt ngồi xổm xuống, nước mắt không ngừng chảy qua kẽ tay, "Cô ấy trước đây từng làm chuyện dại dột rồi, hôm qua lẽ ra tôi nên gọi lại cho cô ấy." Miêu Kiều Vỹ vỗ vai Thang Chấn Nghiệp: "Bây giờ nói những chuyện này cũng vô dụng, chỉ biết cầu nguyện cho cô ấy bình an vô sự thôi." "Rạng sáng hôm nay, tôi quay phim đến bốn năm giờ mới xong việc về nhà ngủ, tám giờ sáng bỗng nhiên bị bà xã gọi dậy, nói A Ông tự sát bị đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Tôi bảo có lầm không đấy, sao lại lấy chuyện này ra đùa!

Cô ấy nói là thật, bảo tôi mau dậy đi.

Cảm giác lúc đó thật sự không nói nên lời, cứ thẫn thờ rất lâu, trong lòng vẫn còn một cảm giác hy vọng đây là báo cáo sai, không tin đây là sự thật.

Nhưng không tin thì không tin, sự thật vẫn đã xảy ra, tôi rất buồn, hy vọng cô ấy sớm khỏe lại." Lưu Đan, người đóng vai Hồng Thất

Công trong "Xạ Điêu Tam Khúc", vừa từ bệnh viện Bác ái bước ra, các phóng viên chờ sẵn bên ngoài liền vây chặt lấy ông.

Cùng đi với Lưu Đan còn có nghệ sĩ TVB Hoàng Doãn Tài, anh cũng tiết lộ với phóng viên: "Một ngày trước khi xảy ra chuyện, lúc tôi đi ngoại cảnh còn gặp A Ông trên xe, cô ấy gầy đi rất nhiều, thần tình tiều tụy ngồi ngẩn ngơ trong xe.

Tôi không kìm được nói, A Ông, sao em gầy thế, phải ăn nhiều vào nhé!

Cô ấy nói, đa tạ anh, em biết rồi.

Tuy thần tình thất lạc nhưng vẫn giữ vẻ đáng yêu.

Nhưng nào ngờ đâu, ngày hôm sau liền truyền ra tin cô ấy tự sát!

May mà cứu được, nếu mất đi nàng Hoàng Dung, thật không biết phải làm sao." Sau khi hai người rời đi, Phùng Mỹ Cát, giám đốc bộ phận nghệ sĩ của TVB cuối cùng cũng lộ diện. "Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến A Ông, qua sự cứu chữa của bác sĩ, cô ấy đã qua cơn nguy kịch, chỉ là người vẫn chưa tỉnh.

Cô ấy hiện tại cần nhất là yên tĩnh, hy vọng mọi người đừng làm phiền cô ấy." Phùng Mỹ Cát chỉ nói đơn giản vài câu, nhân viên bên cạnh ngăn phóng viên ra, bà lên xe rồi chạy thẳng đến dinh thự của Thiệu Dật Phu.

Thiệu Dật Phu nghe tin Ông Mỹ Linh tự sát, phản ứng đầu tiên là ngẩn người ra, tin này quá đột ngột, ông cần chút thời gian để tiêu hóa. "Phùng Mỹ Cát đã đến đó rồi." Phương Dật Hoa do dự một chút mới nói: "Hy vọng không phải là tin xấu." Nghe thấy ba chữ "tin xấu", người Thiệu Dật Phu lảo đảo, tay nắm chặt lấy tay Phương Dật Hoa.

Phương Dật Hoa hoảng hốt vội vàng an ủi: "Cấp cứu lâu như vậy, chắc là cứu được." "Đỡ tôi ngồi xuống." Thiệu Dật Phu nhất

thời cảm thấy cơ thể có chút hư thoát, lời vừa rồi của Phương Dật Hoa quả thực đã kích thích ông rất lớn, cũng phóng đại sự bất an của ông đối với việc này.

Sau khi đỡ Thiệu Dật Phu ngồi xuống, Phương Dật Hoa không dám nói thêm gì nữa.

Thiệu Dật Phu vô lực dựa vào ghế sofa, ngây người nhìn trần nhà, không nói một lời.

Cũng không biết qua bao lâu, bên ngoài có tiếng ô tô chạy vào.

Phùng Mỹ Cát bước vào nhà liền cảm nhận được bầu không khí ngưng trọng, chưa đợi bà mở miệng, Thiệu Dật Phu đã nóng lòng hỏi: "Người không sao chứ?" Cảm giác ánh mắt của Thiệu Dật Phu và Phương Dật Hoa đều dán chặt vào mình, Phùng Mỹ Cát hít sâu một hơi, "Bác sĩ nói may mà đưa đến bệnh viện kịp thời, muộn thêm chút nữa thì..." Nghe đến đây, Thiệu Dật Phu lập tức thở phào nhẹ nhõm, "Không sao là tốt rồi." Phương Dật Hoa vội hỏi tiếp: "Là ai đưa cô ấy đến bệnh viện, đã điều tra rõ chưa?" "Đưa A Ông đến bệnh viện là Lâm tiên sinh, tôi đến muộn một bước, không gặp anh ấy ở bệnh viện." Phùng Mỹ Cát kể lại tình hình mình tìm hiểu được một lượt.

Lúc đầu Thiệu Dật Phu và Phương Dật Hoa đều chưa phản ứng kịp, liền hỏi Phùng Mỹ Cát là Lâm tiên sinh nào.

Nghe nói là Lâm Hựu Luân, biểu cảm của Thiệu Dật Phu và Phương Dật Hoa đều rất kinh ngạc. "Lâm sinh nửa đêm canh ba đến nhà A Ông làm gì?" Câu hỏi này Thiệu Dật Phu muốn hỏi nhưng lại ngại mở miệng, vẫn là Phương Dật Hoa giúp ông hỏi ra. "Nhà công ty thuê cho Vương tiểu thư nằm ngay cạnh nhà A Ông." Vì liên quan đến Lâm Hựu Luân, Phùng Mỹ Cát nói rất ẩn ý.

Thiệu Dật Phu trầm mặc giây lát rồi lên tiếng: "Lâm sinh đã đi sớm, tức là không muốn cho người ta biết chuyện này, cô cũng quản

lý tốt miệng lưỡi nhân viên dưới quyền, đừng để họ ra ngoài nói lung tung." Phùng Mỹ Cát gật đầu, trong lòng lại nghĩ, sau này mình nên thân cận với Vương Tổ Hiền nhiều hơn.

Trâu Văn Hoài đặt tờ báo trong tay xuống, lặng lẽ ngước mắt lên.

Tin tức Ông Mỹ Linh tự sát được đưa vào bệnh viện cấp cứu đang gây xôn xao dư luận, nhưng điều Trâu Văn Hoài quan tâm lại là bộ phim mà Lâm Hựu Luân mới cung cấp cho Thiệu thị, nghe nói chỉ riêng vốn đầu tư cho kỹ xảo đã là 30 triệu.

Lúc đầu Lâm Hựu Luân cam kết cung cấp cho Gia Hòa, Thiệu thị và Kim Công Chúa mỗi bên một kịch bản, nay phía Thiệu thị đã nhận được, Gia Hòa lại vẫn phải tiếp tục đợi. "Phía Mỹ có tin tức gì chưa?" "Công ty truyện tranh Marvel (Kinh Kỳ) kiên quyết muốn để người da đen đóng vai chính bộ phim này, nói là để đảm bảo tinh túy của nguyên tác.

Chúng ta đã nâng giá lên, thái độ của họ đã dịu đi nhưng đàm phán vẫn đang giằng co." Tin tức Hà Quán Xương nói ra khiến người ta bực mình. "Lũ người Mỹ ngoan cố này!" Trâu Văn Hoài hận thù chửi một câu.

Kịch bản Lâm Hựu Luân cung cấp cho Gia Hòa được cải biên từ một bộ truyện tranh rất ăn khách của Mỹ thập niên 70.

Kịch bản đã viết xong từ lâu nhưng chưa lấy được bản quyền từ bên giữ nguyên tác nên Gia Hòa chưa thể bấm máy. "Kịch bản của Lâm sinh chẳng phải đã viết xong rồi sao?

Thật ra chúng ta có thể chuẩn bị hai phương án, một bên thúc giục phía Mỹ đẩy nhanh tiến độ đàm phán, một bên thì bắt đầu trù bị cho bộ phim này." Hollywood hiện tại không mặn mà lắm với phim chuyển thể từ truyện tranh cũng như diễn viên chính da đen.

Gia Hòa quyết tâm phải có được bộ phim này, việc lấy được bản quyền chuyển thể chỉ là vấn đề thời gian, cho nên Hà Quán Xương mới có ý tưởng như vậy.

Trâu Văn Hoài cân nhắc một lát, "Diễn viên chính của bộ phim này, Lâm sinh có đề cử ai không?" Hà Quán Xương cầm lấy tờ báo Trâu Văn Hoài vừa đặt xuống, lật ra sau vài trang rồi đặt lại trước mặt ông.

Trâu Văn Hoài chỉ nhìn lướt qua liền ngẩn người. "Sao lại là cậu ta?" Hà Quán Xương cười khổ lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không rõ Lâm Hựu Luân có dụng ý gì.

Chỉ xét về ngoại hình thì người này quả thực rất phù hợp với yêu cầu của vai diễn, nhưng thân phận hiện tại của cậu ta không phải là diễn viên.

Hai người đang nghi hoặc về chuyện này thì thư ký đột nhiên đẩy cửa bước vào. "Trâu tiên sinh, ngài Thomas của rạp chiếu phim United Artists (Liên Nghệ) bên Mỹ đến rồi ạ." Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương nhìn nhau, đều thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương. "Mời ông ấy vào." Thomas theo thư ký bước vào văn phòng Trâu Văn Hoài, Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương cùng đứng dậy nghênh đón.

Hai bên gặp mặt, tự nhiên không tránh khỏi một hồi hàn huyên. "Trâu tiên sinh, Hà tiên sinh thân mến, chúng ta lại gặp nhau rồi." Thomas dang rộng hai tay, nhiệt tình ôm Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương. "Tiếng Trung của ngài Thomas ngày càng lưu loát đấy!" Trâu Văn Hoài mỉm cười, "Nghe nói ngài Thomas đã vinh thăng Tổng giám đốc khu vực Đại Nguyệt của công ty Liên Nghệ, sau này gặp mặt tôi phải gọi ngài là Tổng giám đốc rồi." Thomas cười cười, khách sáo nói: "Thật ra so với quan hệ chức vụ, tôi coi trọng tình bạn giữa tôi với Trâu tiên sinh và Hà tiên sinh hơn, dùng tiếng Việt của các ngài thì

gọi là giao tình." "Châu Âu chúng tôi còn có câu nói cổ là 'vô sự bất đăng tam bảo điện', ngài Thomas hôm nay đến đây e rằng không chỉ để làm thân với chúng tôi đâu nhỉ?" Hà Quán Xương xen vào một câu.

Thomas lộ ra vẻ bất đắc dĩ, "Hà tiên sinh vẫn thẳng thắn như vậy." Hà Quán Xương nhún vai, "Tôi tưởng người Mỹ đều thích cách đối thoại trực tiếp kiểu này chứ." Thomas cười từ chối cho ý kiến, tròng mắt đảo một vòng, "Tôi nghe nói Gia Hòa gần đây chuẩn bị chuyển thể một bộ truyện tranh của Mỹ thành phim điện ảnh?" Trâu Văn Hoài thầm nghĩ gã người Mỹ này tin tức linh thông thật, ngoài mặt lại bất động thanh sắc, gật đầu nói: "Có chuyện như vậy, chẳng lẽ ngài Thomas có kiến nghị gì hay?" "Tôi có thể giúp các ngài thuyết phục công ty truyện tranh kia, nhưng tôi có một điều kiện." Thomas đẩy gọng kính, "Bộ phim này công chiếu ở Mỹ, vẫn phải giao cho công ty Liên Nghệ chúng tôi vận hành theo phương thức trước đây." Trong phòng tập của một võ quán, một người đàn ông có thân hình vạm vỡ đang đấm vào bao cát.

Chiếc áo ba lỗ bó chặt vào da thịt hắn, đẫm mồ hôi và bụi bẩn, cánh tay ngắn vung chùy vì liên tục bộc phát lực mà trở nên đặc biệt hùng tráng.

Người này dáng vẻ cao lớn, để đầu đinh; trên khuôn mặt chữ điền là đôi mắt to sáng ngời có thần; lông mày rậm đen toát lên vẻ anh khí; đôi môi thường mím chặt để lộ vẻ tự tin; dưới sống mũi thẳng tắp là hai đường rãnh sâu càng làm nổi bật khí khái kiên nghị cường ngạnh.

Đặc biệt là những khối cơ bắp cuồn cuộn trên người hắn, mỗi lần chỉ cần cởi áo trên võ đài là có thể nghe thấy một tràng tiếng hò reo, nhưng cơ bắp này không phải để làm cảnh.

Kinh nghiệm từ Mỹ đánh về Hong Kong, hàng trăm trận đấu chưa từng bị KO đã chứng minh điều đó.

Khi mới đến Hong Kong, hắn còn dấy lên một trào lưu đấm bốc tự do, lúc đó rất nhiều tạp chí thể thao đều đăng ảnh hắn. "Cậu suy nghĩ thế nào rồi?" Trên ghế sofa ở góc phòng tập có một người đàn ông trung niên đang ngồi, mặc áo sơ mi hoa, tay cầm chai rượu, vừa xem người đàn ông kia luyện quyền vừa không ngừng uống rượu.

Động tác ra quyền của người đàn ông kia không dừng lại, miệng hỏi: "Suy nghĩ cái gì thế nào?" "Cậu đã giành chức vô địch đấm bốc tự do hạng dưới nặng thế giới, trở thành quyền vương cấp thế giới rồi, ngoài đấm bốc ra, cậu nên cân nhắc hướng phát triển khác xem." Người đàn ông luyện quyền xong, cầm lấy chiếc khăn bên cạnh quàng lên cổ, vừa lau mồ hôi vừa nói: "Qua một thời gian nữa tôi định mở một võ quán." "Thế thì vẫn liên quan đến đấm bốc." Người đàn ông trung niên ném chai rượu rỗng sang một bên, "Ý tôi là phương diện khác, ví dụ như đóng phim chẳng hạn." "Đóng phim?" Người đàn ông siết chặt chiếc khăn trong tay.

Hắn vất vả đấm bốc cả năm trời, thu nhập thậm chí còn chẳng bằng một số ngôi sao nhận cát-xê một bộ phim, nói không động lòng chắc chắn là nói dối.

Chương 131

Chỉ có điều hắn quen biết một số võ sĩ chuyển nghề đi đóng phim, cơ bản chỉ đóng vai quần chúng.

Nói cho cùng nghề diễn viên này chủ yếu vẫn dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm, mà tướng mạo của hắn lại quá cứng nhắc, e là chẳng có đạo diễn nào để mắt tới. "Tôi trước đây từng làm trong đội võ thuật một thời gian, có chút giao tình với Hồng Kim Bảo.

Gần đây anh ấy nhờ người nhắn với tôi là có bên chế tác phim rất hứng thú với cậu." Nghe xong lời giải thích của người đàn ông trung niên, người đàn ông kia nghĩ mãi không ra, công ty Gia Hòa đại danh đỉnh đỉnh sao lại đột nhiên nhớ tới việc tìm hắn đóng phim?

Ánh đèn trang trí hình chiếc ô rực rỡ lúc sáng lúc tối, tựa như đứa trẻ nghịch ngợm đang chớp mắt, tăng thêm vài phần bí ẩn cho nhà hàng xoay hình vành khuyên.

Lâm Hựu Luân nâng ly rượu vang thủy tinh trong suốt trên tay, chất lỏng bên trong trắng trẻo lại mềm mại sóng sánh qua lại, bề mặt phản quang của ly thủy tinh chiết xạ ra khuôn mặt nghiêm túc nhưng không kém phần hóm hỉnh của Thomas.

Thomas đã thuyết phục được công ty truyện tranh Marvel bán bản quyền chuyển thể điện ảnh bộ "Đao Phong Chiến Sĩ" (Blade) cho Gia Hòa.

Lâm Hựu Luân rất tò mò rốt cuộc anh ta đã làm thế nào. "Bọn họ rất lo lắng bộ phim này khi đến tay công ty điện ảnh Hong Kong sẽ bị sửa đổi đến mức hoàn toàn thay đổi, với tư cách là bên giữ bản quyền, đây là kết quả họ không mong muốn nhất." Thomas nháy mắt với Lâm Hựu Luân, "Và tôi đã nói với họ rằng, người phụ trách

chuyển thể bộ truyện tranh này chính là biên kịch của phim điện ảnh "Hắc Dạ Truyền Thuyết" (Underworld), sau đó họ lập tức đồng ý." Lâm Hựu Luân bật cười: "Hóa ra tôi ở Mỹ đã nổi tiếng đến vậy sao?" Thomas gật đầu rất nghiêm túc: "Bộ phim "Hắc Dạ Truyền Thuyết" được rất nhiều fan cuồng dòng phim Cult sùng bái.

Công ty Marvel thậm chí còn muốn chuyển thể bộ phim này thành truyện tranh, để nhân vật nữ chính trong phim gia nhập vào đội ngũ siêu anh hùng.

Khi biết anh Lâm phụ trách chuyển thể bộ truyện tranh này, yêu cầu duy nhất của họ chính là hy vọng đừng biến ma cà rồng trong truyện thành cương thi nhảy tưng tưng của phương Đông." "Cương thi hút máu trong "Hắc Dạ Truyền Thuyết" thực tế và ma cà rồng chỉ khác nhau ở cái tên gọi, trong bộ phim này cũng vậy, ở khu vực châu Á gọi là cương thi hút máu, ở khu vực Âu Mỹ thì có thể trực tiếp dịch thành ma cà rồng." Thomas và Lâm Hựu Luân ngầm hiểu ý nhau cụng ly, điều này đánh dấu việc bọn họ đã đạt được sự đồng thuận trong vấn đề này.

Tiếp theo, hai người lại trò chuyện về một số chủ đề cùng quan tâm.

Khi nói đến sự phát triển của điện ảnh Hong Kong, Thomas dùng giọng điệu hơi tiếc nuối nói: "Điện ảnh Hong Kong trên thị trường bản địa hữu hạn mà có thể liên tục tạo ra kỳ quan phòng vé, điểm này khiến tôi vô cùng kinh ngạc.

Nhưng tôi cảm thấy sự phát triển của điện ảnh Hong Kong không hoàn thiện, điều khiến tôi nghi hoặc nhất chính là, các trường đại học ở Hong Kong đều có thực lực nghiên cứu khoa học hàng đầu châu Á, nhưng điện ảnh Hong Kong được mệnh danh là 'Hollywood phương Đông' lại không hình thành được một môi trường quay phim khoa học

viễn tưởng." Câu nói này của Thomas khiến Lâm Hựu Luân cảm xúc rất sâu sắc.

Điện ảnh Hong Kong không có phim khoa học viễn tưởng theo đúng nghĩa đen, đầu tiên là do hạn chế về vốn đầu tư.

Lấy bộ "Tinh Tế Độn Thai" do Từ Khắc làm khách mời làm ví dụ, vốn dĩ đạo diễn Chương Quốc Minh của "Làn sóng mới" cũng đầy tham vọng, muốn quay một bộ "Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao" phiên bản Hong Kong.

Nhưng dưới sự can thiệp của chế độ làm phim truyền thống Thiệu thị, "Tinh Tế Độn Thai" cuối cùng trở thành một vở kịch hài nhảm nhí kinh phí thấp ăn theo "Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao".

Kỹ xảo do Thái Lan và Trần Giai Thượng phụ trách, vì trong tay thiếu hụt vốn liếng, chỉ là cắt ghép một phần hình ảnh phim của George Lucas, rồi thêm chút đạo cụ bối cảnh làm nhái, sơ sài thô ráp vô cùng.

Thứ hai chính là thiếu hụt thổ nhưỡng văn hóa cắm rễ cho phim khoa học viễn tưởng.

Lấy nhà văn khoa học viễn tưởng nổi tiếng nhất Hong Kong là Nghê Cuống mà nói, tác phẩm của ông bản thân yếu tố huyền ảo đã lớn hơn khoa học, thiếu đi sự lý tính khoa học chân chính.

Mà bản thân điện ảnh Hong Kong đã tồn tại một loại ý thức "phi lý tính".

Ví dụ như đề tài người ngoài hành tinh thường thấy trong phim khoa học viễn tưởng, các nhà làm phim phương Tây có thể dùng sự biên soạn câu chuyện nghiêm cẩn chặt chẽ để tự bào chữa, còn điện ảnh Hong Kong làm về loại phim này thì đa phần mang màu sắc hồ nháo.

Bộ phim "Quan Công Đại Chiến Người Ngoài Hành Tinh" công chiếu năm 1976 đã để Quan Nhị Gia mà người Hong Kong sùng bái nhất xách một cây Thanh Long Yển Nguyệt Đao, chém người ngoài hành tinh thua tan tác, tính tùy tiện lỏng lẻo có thể thấy rõ.

Ngay cả đến thời đại hậu thế, điện ảnh Hong Kong cũng không sinh ra được một bộ phim khoa học viễn tưởng thuần túy nào, không thể không nói đây là một nỗi bi ai.

Nhắc tới phim khoa học viễn tưởng, Lâm Hựu Luân nhớ năm nay ở Mỹ chắc sẽ công chiếu một bộ phim khoa học viễn tưởng vô cùng kinh điển.

Hắn dò hỏi Thomas về bộ phim này, trong lòng lại nảy sinh ý định tìm nhà sản xuất đàm phán, mang bộ phim đó về Hong Kong công chiếu, xem có thể tạo ra chút gợi mở nào cho điện ảnh khoa học viễn tưởng Hong Kong hay không. "Cỗ máy thời gian gì chứ?

Tôi chưa từng nghe nói về bộ phim này, anh Lâm, có phải anh nhớ nhầm rồi không?" Phản ứng của Thomas khiến Lâm Hựu Luân rất bất ngờ.

Trong ký ức của Lâm Hựu Luân, bộ phim này lẽ ra đã công chiếu từ lâu, nhưng Thomas lại rất khẳng định nói với hắn rằng Mỹ chưa từng chiếu bộ phim này.

Lâm Hựu Luân đối với việc này bán tín bán nghi, bèn nhờ Thomas đến Hiệp hội Biên kịch Mỹ điều tra, xem có kịch bản nào tương tự như cỗ máy thời gian đã đăng ký ở bên đó hay không.

Ba ngày sau, Lâm Hựu Luân nhận được một bản fax.

Động tác của Thomas rất nhanh, một cuộc điện thoại xuyên đại dương gọi sang, bên Mỹ rất nhanh đã truyền tin tức về.

Hồ sơ lưu trữ của Hiệp hội Biên kịch về loại kịch bản cỗ máy

thời gian không nhiều, trừ những kịch bản đã quay thành phim, chỉ còn lại chưa đến 10 kịch bản, không hề tồn tại kịch bản phù hợp với yêu cầu của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm vào bản fax trong tay, trong lòng kinh ngạc, lại càng nảy ra một ý tưởng táo bạo: Bộ phim trong ký ức không tồn tại, mình có thể viết nó ra, quay thành một bộ phim Hong Kong.

Còn chưa đợi Lâm Hựu Luân hạ quyết tâm có nên viết kịch bản này hay không, Lôi Giác Côn lại dẫn theo một ông trọc đầu tìm tới tận cửa.

Ông trọc này không phải ai khác, chính là một trong những người sáng lập Tân Nghệ Thành - Mạch Gia.

Lâm Hựu Luân giúp Thiệu thị viết "Đội Bóng Thiếu Lâm" (Công Phu Túc Cầu), cải biên "Đao Phong Chiến Sĩ" cho Gia Hòa, trước mắt chỉ còn lại bộ phim hứa viết cho Kim Công Chúa là chưa có kết quả.

Lôi Giác Côn gặp mặt chẳng thèm nói nhiều lời thừa thãi, mở miệng liền đòi kịch bản từ Lâm Hựu Luân. "Lúc đầu anh Lâm đã từng nói sẽ không bên trọng bên khinh, nếu kịch bản không hay bằng của Gia Hòa, Thiệu thị, tôi sẽ không chịu đâu đấy." Lôi Giác Côn nói rồi kéo Mạch Gia qua, "Lần này kịch bản cứ giao cho Tân Nghệ Thành quay, tôi chỉ phụ trách bỏ tiền, chuyện kịch bản anh Lâm cứ việc bàn bạc với Mạch Gia." Những lời cần nói đều đã nói, Lôi Giác Côn cảm thấy mình ở lại cũng không có tác dụng gì lớn, vỗ vỗ mông đi thẳng, vị chủ tịch phủi tay này làm còn tiêu sái hơn cả Lâm Hựu Luân.

Mạch Gia ở lại có ấn tượng rất phức tạp về Lâm Hựu Luân, một mặt ông rất khâm phục tài năng của hắn, một mặt lại cảm thấy nếu không có Lâm Hựu Luân xuất hiện, sự phát triển của Tân Nghệ Thành lẽ ra sẽ tốt hơn hiện tại.

Tuy nhiên Mạch Gia là người thông minh, sẽ không nhìn không rõ tình thế.

Lâm Hựu Luân hiện tại nắm trong tay chuỗi rạp Gia Nghị, nếu không phải đột nhiên xuất hiện một Tân Bảo, thì đã độc quyền thị trường rạp chiếu Hong Kong.

Mà phim hắn viết bộ nào bộ nấy đều thắng lớn phòng vé, nếu hỏi người làm điện ảnh Hong Kong muốn hợp tác với ai nhất, đáp án đầu tiên chỉ có thể là Lâm Hựu Luân.

Trong quá trình trò chuyện với Mạch Gia, Lâm Hựu Luân cảm thấy vị "Thần thám trọc đầu" này nói chuyện quả thực rất thú vị. "Có một vị người nước ngoài nói, sinh mệnh của mỗi chúng ta giống như cây nến vậy, khi cháy xuống tất nhiên sẽ có một điểm ánh sáng là đẹp nhất, rực rỡ nhất, mỗi người đều sẽ có.

Dùng lời thầy bói để nói, năm năm vận nhỏ, mười năm đại vận, con người phải nắm bắt được một lần vận may, tiền kiếm được trong một năm bằng tiền kiếm cả đời trước đó cộng lại!

Tôi trước đây cứ tưởng mình đã gặp đại vận, nhưng so với anh Lâm xong mới phát hiện, chút vận may của mình thật sự nhỏ bé không đáng kể." Nói đến vận may, Lâm Hựu Luân quả thực "không tầm thường", cho nên những lời này của Mạch Gia, hắn rất thản nhiên chấp nhận.

Hai người trò chuyện một số chủ đề, Mạch Gia tự nhiên hỏi đến chuyện kịch bản.

Vốn dĩ Lâm Hựu Luân còn chưa quyết định có viết kịch bản này hay không, Lôi Giác Côn tìm Mạch Gia đến, mà Tân Nghệ Thành lại giỏi quay phim phong cách hài kịch, đủ loại trùng hợp chồng chất lên nhau, trong lòng Lâm Hựu Luân liền có quyết đoán. "Anh Mạch có hứng thú với phim khoa học viễn tưởng loại cỗ máy thời gian không?"

"Phim khoa học viễn tưởng?" Mạch Gia xoa xoa cái đầu trọc, thể loại phim này đừng nói ông chưa tiếp xúc, cả giới điện ảnh Hong Kong cũng chẳng có mấy người dám nói mình có thể quay tốt phim khoa học viễn tưởng.

Tuy nhiên càng như vậy, Mạch Gia đối với đề nghị của Lâm Hựu Luân lại càng thêm hứng thú.

Lâm Hựu Luân vừa kể lại cốt truyện cho ông nghe, ông liền vừa bắt đầu cấu tứ xem bộ phim này nên quay thế nào. "A Kiệt là một học sinh cấp ba giỏi trượt ván và thích âm nhạc, cậu ấy và Bác sĩ Khang - người say mê phát minh khoa học - là bạn vong niên.

Đồng thời, cậu còn có một cô bạn gái xinh đẹp đáng yêu tên A Trân.

Nhưng tình trạng gia đình của A Kiệt lại rất tệ.

Mẹ là Hồng Anh bảo thủ cứng nhắc, còn cha là Từ Văn nhu nhược vô năng, thường bị cấp trên Lý Thiên bắt nạt." Lâm Hựu Luân vừa mới bắt đầu nói, Mạch Gia liền chen vào một câu: "Anh Lâm, ông Bác sĩ Khang này có thể là người đầu trọc được không?" Lâm Hựu Luân trước tiên ngẩn ra, tiếp đó liền phản ứng lại, Mạch Gia đây là đang tự ứng cử, chuẩn bị đích thân diễn vai Bác sĩ Khang.

Mạch Gia tiếp đó lại nói: "Cha của A Kiệt cứ để Thạch Thiên diễn, cậu ấy diễn xuất đa dạng, diễn vai này chắc không thành vấn đề." "Vậy thì chỉ đành để anh ấy chịu thiệt chạy vai phụ rồi, vì vai diễn này trong kịch bản đất diễn thực sự không tính là nhiều." Lâm Hựu Luân giải thích nguyên nhân, Mạch Gia cũng không hỏi, ông biết câu chuyện phía sau chắc chắn sẽ giải đáp nghi hoặc của mình. "Bác sĩ Khang phát minh ra cỗ máy thời gian, nhưng không may gặp bọn cướp tập kích, mà A Kiệt ngồi cỗ máy thời gian chạy từ năm 1985 về năm 1955.

Chương 132

Cậu gặp người cha Từ Văn của 30 năm trước và Lý Thiên - kẻ vẫn luôn bắt nạt Từ Văn.

A Kiệt xui xẻo thế nào lại thay thế cha mình là Từ Văn bị xe của cha Hồng Anh tông phải, từ đó gặp gỡ mẹ mình là Hồng Anh thời thiếu nữ và bị cô ấy theo đuổi." Trở thành bạn tốt với bố mình, bị mẹ mình theo đuổi, tình tiết như vậy khiến Mạch Gia vốn to gan cũng không khỏi tặc lưỡi, nhưng tiếp đó Lâm Hựu Luân liền đưa ra sự sắp xếp và giải thích hợp lý: A Kiệt tìm được Bác sĩ Khang của 30 năm trước, hai người cùng nghĩ ra phương pháp lợi dụng năng lượng sấm sét để trở về "tương lai".

Hơn nữa theo lý thuyết xuyên không thời gian, nếu cậu không muốn biến mất, thì phải đưa "lịch sử" bị cậu làm loạn trở về quỹ đạo, cũng tức là cậu phải nghĩ cách để cha mẹ mình quen biết và yêu nhau.

A Kiệt nghĩ trăm phương ngàn kế để Từ Văn và Hồng Anh tiếp cận, nhưng Lý Thiên luôn nhảy ra phá đám.

Mà A Kiệt hết lần này đến lần khác đấu tranh với Lý Thiên ngược lại khiến Hồng Anh càng thêm mê luyến cậu.

A Kiệt không thể không thiết kế để Từ Văn đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng Lý Thiên lại lần nữa phá đám khiến tình huống thay đổi.

Từ Văn đối mặt với tình cảnh Lý Thiên sàm sỡ Hồng Anh, cuối cùng lấy hết dũng khí đối đầu với Lý Thiên, một đấm đánh ngã Lý Thiên, giành được trái tim của Hồng Anh.

Rèm cửa màu xanh nhạt, chao đèn màu xanh nhạt, ga trải giường màu xanh nhạt, trên bàn còn có bó hoa màu xanh tỏa hương thơm nhàn

nhạt đặt nằm ngang.

Chu Tuệ Mẫn buông suối tóc đen dài, mặc chiếc váy voan mỏng màu vàng ngỗng, dùng tay chống cằm, yên lặng nghe Lâm Hựu Luân kể chuyện.

Trên gò má gần như màu ngà của cô, nổi bật đôi mắt to đen láy sâu thẳm, dưới chiếc mũi thẳng tắp là làn môi màu hồng nhạt, đường nét gầy gò, ưu mỹ như một bức tượng điêu khắc không tì vết.

Nghe đến đoạn "A Kiệt lợi dụng năng lượng sấm sét trở về năm 1985, mà Bác sĩ Khang cũng vì đọc bức thư A Kiệt để lại nên đã có biện pháp đề phòng, may mắn thoát nạn dưới súng của bọn cướp", cô tưởng câu chuyện đã kể xong, trong lòng liền có một thắc mắc. "Câu chuyện này kể về việc ngồi cỗ máy thời gian quay về quá khứ, nhưng tại sao tên lại gọi là 'Trở Về Tương Lai'?" "So với quá khứ, hiện tại chính là tương lai." Lâm Hựu Luân phát hiện cách giải thích này rất trúc trắc, sau đó đổi một cách nói khác: "Câu chuyện xảy ra vào năm 1955, nhân vật chính đến từ năm 1985, cũng tức là cậu ấy đến từ tương lai, cuối cùng cậu ấy quay về năm 1985, đương nhiên chính là trở về tương lai rồi.

Vì câu chuyện này vẫn chưa kết thúc, A Kiệt về đến nhà, ngày hôm sau ngủ dậy, kinh ngạc phát hiện mọi thứ trong nhà đều đã thay đổi." "Do nỗ lực của A Kiệt ở năm 1955, khiến ông bố Từ Văn trở thành một người thành công tràn đầy tự tin, còn Lý Thiên thì trở thành kẻ hầu người hạ rửa xe.

A Kiệt trùng phùng với A Trân, nhưng ngay lúc này, Bác sĩ Khang bỗng nhiên từ tương lai chạy về.

Ông nói với A Kiệt và A Trân, con của hai người ở tương lai gặp rắc rối.

A Kiệt còn chưa kịp hoàn hồn sau chuyến du hành thời gian lần

trước, đã lại cùng A Trân bị lôi lên cỗ máy thời gian đã cải tiến bay về tương lai." Chu Tuệ Mẫn đang mong chờ câu chuyện sau khi A Kiệt đến tương lai, Lâm Hựu Luân lại nhún vai nói với cô, tập này đến đây là hết rồi. "Thế nào, nghĩ kỹ chưa?" Lâm Hựu Luân bưng tách trà nóng mẹ Chu vừa mang vào cho hai người, thổi tan hơi nóng trên miệng cốc, vừa uống vừa hỏi: "Các vai diễn trong phim này, em nghĩ kỹ muốn diễn vai nào chưa?" Chu Tuệ Mẫn định liệu trước: "Vậy em diễn A Trân đi." Câu trả lời này khiến Lâm Hựu Luân hơi bất ngờ, hắn đặt tách trà xuống nghiêm túc nói: "Em phải nghĩ cho kỹ, vai A Trân này xuất hiện trong phim không quá 3 lần, ở phần tiếp theo cô ấy mới là nữ chính." "Thời gian gần đây phải đi tổ chức concert, còn phải thu âm đĩa nhạc mới, cho nên..." Lông mi Chu Tuệ Mẫn vừa dài vừa đen, uyển chuyển như được vẽ ra, khi cô rũ mắt xuống, hàng mi đen láy in một lớp bóng râm đậm lên gò má trắng tuyết.

Cô cảm thấy mình phụ lòng tốt của Lâm Hựu Luân, trong lòng liền rất áy náy.

Lâm Hựu Luân cảm thấy là mình sơ suất, thời gian này đều không quan tâm đến chuyện của Chu Tuệ Mẫn, trong lòng dâng lên nỗi áy náy còn nhiều hơn cả cô: "Như vậy có mệt quá không, hay là anh nói với người bên Hoa Tinh một tiếng, bảo họ đừng sắp xếp cho em nhiều công việc như vậy, anh cảm giác dạo này em gầy đi nhiều lắm." Hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve một bên má Chu Tuệ Mẫn, đang định rút tay ra, Chu Tuệ Mẫn đã ấn tay hắn lại, nắm thật chặt, dường như đây chính là lời nói không thanh của cô.

Ánh nắng từ khung cửa sổ mở rộng xuyên vào phòng, chiếu rọi hai người trong ánh sáng, họ cuối cùng quên đi tất cả xung quanh, ánh nắng dường như cách ly họ với thế giới, rất lâu, rất lâu, cô mới buông hắn ra, bị hạnh phúc mê hoặc, tràn đầy nhu tình nói: "Anh đã đi xa như vậy, nếu em không nỗ lực, sau này sẽ không đuổi kịp anh nữa." Sự cố

chấp ngây thơ như trẻ con của Chu Tuệ Mẫn khiến Lâm Hựu Luân bật cười, hắn kéo Chu Tuệ Mẫn đi đến trước cửa sổ, có chút tiếc nuối nói: "Đáng tiếc Hong Kong không có tuyết rơi, nếu không anh đã có thể dắt tay em, đi một mạch đến khi bạc đầu rồi." Mặt Chu Tuệ Mẫn đỏ bừng hoạt bát như một thiếu nữ ngây thơ, trong ánh mắt tràn ngập sự dịu dàng, trên mặt nhưng đọng mãi thần tình cảm động, ánh nắng chiếu vào đôi mắt đen láy của cô, biến thành một tia lửa vui sướng ở đó. "Nghe nói dạo này em học sáng tác với anh Huy, anh kiểm tra thành quả của em một chút thế nào?" Khóe miệng Lâm Hựu Luân mang theo một nụ cười, trong mắt lấp lánh ánh sáng thông minh, giống như hai ngôi sao sáng.

Trong lòng Chu Tuệ Mẫn ngọt ngào xao động, gợn lên từng trận sóng: "Anh lại có lời hay ý đẹp gì rồi?" Lâm Hựu Luân cười mà không nói, đi lại vài bước trong phòng, miệng trầm bổng du dương niệm ra một bài từ: "Ngồi dựa lưng vào nhau trên thảm, nghe nghe nhạc, nói chuyện nguyện vọng.

Em hy vọng anh ngày càng dịu dàng, anh hy vọng em đặt anh ở trong lòng.

Em nói muốn tặng anh một ước mơ lãng mạn, cảm ơn anh đã đưa em tìm đến thiên đường, dù phải dùng cả đời mới có thể hoàn thành, chỉ cần anh nói thì em sẽ nhớ mãi không quên.

Điều lãng mạn nhất mà em có thể nghĩ tới, chính là cùng anh từ từ già đi, trên suốt chặng đường thu thập từng chút từng chút tiếng cười vui, giữ lại về sau ngồi trên ghế bập bênh từ từ kể lại!" Album mới của Chu Tuệ Mẫn có tên là "Tại Sao Hong Kong Không Có Tuyết", bìa đĩa là hình một nam một nữ nắm tay nhau đi trên tuyết, bên cạnh in một dòng chữ: "Nắm tay em, đi một mạch đến khi bạc đầu".

Nếu có người quen thuộc với Lâm Hựu Luân nhìn thấy bìa album

này, liền có thể nhận ra dòng chữ này là bút tích của Lâm Hựu Luân, đương nhiên không cần phiền phức như vậy, ở cột tác giả lời bài hát chủ đề "Điều Lãng Mạn Nhất" (Tối Lãng Mạn Đích Sự) đã điền tên Lâm Hựu Luân.

Hiện giờ khắp hang cùng ngõ hẻm Hong Kong đều đang vang lên bài hát này, trong những quán cà phê phong cách trang nhã kia lại càng không thể thiếu bài tình ca tinh tế, dịu dàng này.

Tiếng nhạc dây và piano dạo đầu lười biếng, dịu dàng, tùy ý mà nhẹ nhàng, giống như ánh nắng ban trưa khiến người ta cảm thấy thoải mái, tản mạn.

Giọng hát của Chu Tuệ Mẫn như tiếng nước róc rách, chảy vào ruộng lòng người nghe.

Lời bài hát của Lâm Hựu Luân dùng một bức tranh rất thực tế, hầu như mọi phụ nữ đều có thể tưởng tượng ra để đưa người nghe vào cái "tiền đề lãng mạn" mà hắn và Chu Tuệ Mẫn cùng tạo ra, khi đi đến cao trào lại thêm vào tiếng đệm guitar gỗ trong trẻo: "Điều lãng mạn nhất mà em có thể nghĩ tới, chính là cùng anh từ từ già đi, cho đến khi chúng ta già đến mức chẳng đi đâu được nữa, anh vẫn coi em là bảo bối trong lòng bàn tay." Vẫn là ước mơ và hiện thực mà người bình thường đều có thể thực hiện, mang theo sự ấm áp và thi vị nồng nàn.

Phùng Mỹ Cát đan mười ngón tay lại, chống dưới cằm, trên mặt là biểu cảm chăm chú say mê.

Khi dư âm bài hát lững lờ tan đi, cô khẽ khen một câu: "Bài hát này anh Lâm viết thật đẹp." Lâm Hựu Luân đặt tách cà phê xuống, lại không nhắc đến chuyện bài hát. "Cô Ông hồi phục thế nào rồi?" Thần sắc Phùng Mỹ Cát tối sầm lại, khẽ thở dài: "A Ông sức khỏe đã bình phục, chỉ có điều trạng thái tinh thần vẫn rất tệ." "Tiếp theo các cô

định làm thế nào?" "Trạng thái hiện tại của A Ông quả thực không thích hợp để tiếp tục đóng phim, công ty quyết định cho cô ấy nghỉ ngơi một thời gian, mà người nhà cô ấy cũng muốn đón cô ấy sang Canada tĩnh dưỡng." Phùng Mỹ Cát nói đơn giản tình hình một chút, Lâm Hựu Luân gật đầu. "Bản thân cô ấy có dự định gì không?" "Cái này cô ấy không nói, nhưng anh Lâm có thể yên tâm, công ty sẽ tôn trọng lựa chọn của chính cô ấy." "Để cô ấy rút khỏi làng giải trí đi, tránh xa chốn danh lợi thị phi này, cô ấy chắc sẽ có thể sống rất vui vẻ." Ông Mỹ Linh hiện tại vẫn còn hợp đồng với TVB, lại là hoa đán trụ cột của đài truyền hình, người khác nói bảo Ông Mỹ Linh rút khỏi làng giải trí, Phùng Mỹ Cát chắc chắn sẽ nhổ vào mặt hắn, nhưng Lâm Hựu Luân nói câu này, cô lại không thể không nghiêm túc cân nhắc.

Lâm Hựu Luân là ân nhân cứu mạng của Ông Mỹ Linh, hơn nữa quan hệ giữa hắn và Thiệu Dật Phu lại không tầm thường, về tình về lý Phùng Mỹ Cát đều khó từ chối, chỉ là cảm thấy khó xử. "Tính cách của cô Ông, ở lại làng giải trí chỉ tổ hại cô ấy; mà đứng ở góc độ của TVB, chẳng lẽ các cô yên tâm để một diễn viên có thể tự sát bất cứ lúc nào khi nghĩ quẩn ở lại trong công ty sao?" Lâm Hựu Luân nói đến đây là hết, quyết định thế nào lại là chuyện của Phùng Mỹ Cát.

Hôm nay hắn hẹn Phùng Mỹ Cát đến, không phải để nghe hát, cũng không phải để chuyên môn thảo luận về Ông Mỹ Linh, mà là đến để "mượn người" từ Phùng Mỹ Cát. "Trong tay tôi có một bộ phim sắp khởi quay, nam chính cần hai người trẻ tuổi đóng, lớp đào tạo nghệ sĩ TVB nhân tài đông đúc, tôi mượn hai người chắc cô Phùng sẽ không từ chối chứ?" Phùng Mỹ Cát nghe tin này xong vui mừng khôn xiết, giới điện ảnh Hong Kong có một luật bất thành văn, chỉ cần diễn viên được Lâm Hựu Luân nhìn trúng, tiền đồ đều không thể hạn lượng, chỉ không biết lần này hai gã nào may mắn như vậy. "Về tôi sẽ

chỉnh lý một bản tư liệu các nam nghệ sĩ có độ tuổi phù hợp yêu cầu gửi đến tay anh Lâm, đảm bảo khiến anh Lâm hài lòng." Lâm Hựu Luân phát hiện Phùng Mỹ Cát hiểu lầm ý mình, vội vàng xua tay nói: "Cô Phùng hiểu lầm rồi, người tôi đã chọn xong rồi, cô chỉ cần thông báo bọn họ đến đoàn phim báo danh đúng giờ là được." Phùng Mỹ Cát hiểu sai ý, đành phải thỉnh thoảng bưng tách cà phê uống một ngụm, dùng cách này để che giấu sự xấu hổ trong lòng.

Lâm Hựu Luân đưa tới một tờ giấy, hai cái tên trên giấy khiến Phùng Mỹ Cát nhìn đến ngẩn người. "Quách Phú Thành, Lê Danh." Phùng Mỹ Cát khẽ đọc tên hai người này, trong đầu lại không có bất kỳ ấn tượng nào về bọn họ.

Quay lại công ty, Phùng Mỹ Cát lập tức sai người đi tìm hai người trên giấy tới, rất nhanh một chàng trai to lớn có ngoại hình sáng sủa đã gõ cửa đi vào, trên tay nắm chặt một tập hồ sơ mỏng manh.

Phùng Mỹ Cát nhận lấy tập hồ sơ từ tay cậu ta, chỉ vào ghế sô pha bảo cậu ngồi xuống nói chuyện.

Chàng trai to lớn lúc đầu không dám ngồi, Phùng Mỹ Cát trừng mắt một cái, cậu ta mới ngồi thẳng lưng trên ghế sô pha. "Quách Phú Thành, nghệ sĩ múa?" Phùng Mỹ Cát lật xem hồ sơ chàng trai mang đến, ấn đường hơi nhíu lại, tìm một người chỉ biết nhảy múa chưa từng đóng phim làm nhân vật chính, chẳng lẽ hắn muốn quay phim ca nhạc?

Hồ sơ của Quách Phú Thành chỉ vỏn vẹn hai tờ giấy, Phùng Mỹ Cát lại xem cả buổi, làm cho Quách Phú Thành ngồi trên ghế sô pha có chút thấp thỏm bất an.

Phùng Mỹ Cát gấp hồ sơ của Quách Phú Thành lại, chỉ nói một câu: "Nhóc con, cậu gặp may rồi!" Quách Phú Thành mù mờ chả hiểu gì, Phùng Mỹ Cát lại không giải thích nhiều với cậu, chỉ bảo cậu có

bộ phim thiếu diễn viên, bảo cậu ba ngày sau đến đoàn phim bên đó báo danh.

Quách Phú Thành từ văn phòng Phùng Mỹ Cát đi ra, trong lòng nghĩ mãi không thông, chẳng phải chỉ là đi chạy vai quần chúng trong phim điện ảnh thôi sao, có đến mức phải hưng sư động chúng gọi mình qua đây như vậy? "Cái gì gọi là hủy bỏ vô cớ?" Nghe xong cấp dưới báo cáo, Phùng Mỹ Cát chỉ hận đến mức hai hàm răng bạc nghiến ken két, phổi cũng sắp nổ tung!

Nếu không phải đi tìm Lê Danh kia, cô cũng không biết lớp đào tạo nghệ sĩ TVB còn có màn đen tối cỡ này.

Lê Danh năm nay thi vào lớp đào tạo nghệ sĩ, thi cử đều qua rồi, lại bị hủy bỏ tư cách vô cớ, thế chỗ cậu ta là người bà con của một vị lãnh đạo cấp cao nào đó.

Hàng năm nhét một hai "hàng riêng" vào lớp đào tạo nghệ sĩ TVB không phải chuyện lớn gì, Phùng Mỹ Cát đối với việc này cũng mắt nhắm mắt mở, nhưng người bị nhét vào lại chiếm mất danh ngạch của học viên bình thường, cách làm này đã chạm đến giới hạn của cô.

Mà nói rộng ra, lớp đào tạo nghệ sĩ là máy tạo máu của TVB, cái máy này mà hỏng, nguy hại chính là cơ nghiệp của cả TVB.

Phùng Mỹ Cát không chịu dĩ hòa vi quý, sự việc liền bị chọc thẳng lên chỗ Thiệu Dật Phu.

Thiệu Dật Phu đối với việc này cũng vô cùng giận dữ, kết quả xử lý sự việc là vị lãnh đạo cấp cao kia ảm đạm rời chức, lớp đào tạo nghệ sĩ một hơi đuổi cổ sáu học viên.

Việc này gây nên sóng to gió lớn trong nội bộ TVB, kẻ khởi xướng lại chẳng hề hay biết, cậu lúc này đang làm nhân viên tiếp thị "Đại ca đại" (điện thoại cục gạch) tại một cửa hàng thiết bị viễn

thông ở Trung Hoàn.

Lê Danh lúc mới đến không thích nói chuyện lắm, hơn nữa đối với khách hàng không hạ mình xuống để năn nỉ ỉ ôi được, là một nhân viên tiếp thị khác tên Tường "tử" đã dạy cậu vài kỹ xảo, quan hệ hai người tự nhiên cũng thân thiết hơn chút.

Lúc vắng khách, bọn họ thường dựa vào quầy hàng tán gẫu, Tường tử cũng dần dần biết được một số chuyện của Lê Danh.

Chương 133

"Cậu nói cậu xem, bỏ con đường dương quang đại đạo du học nước ngoài không đi, cứ đòi chen chúc lên cái cầu độc mộc làm minh tinh, về nhà cúi đầu nhận sai với bố cậu, lập tức lại có thể sống sung sướng thoải mái, hà tất ngày nào cũng làm khổ bản thân như vậy?" Việc Lê Danh bỏ học đăng ký tham gia cuộc thi hát đã vấp phải sự phản đối kịch liệt của gia đình, nhưng cậu vẫn kiên trì tham gia và đoạt giải quán quân cuộc thi Tìm kiếm tài năng mới Bích Tuyền.

Nhưng vinh dự của cuộc thi hát không mang lại sự lượng thứ của gia đình, cha cắt đứt nguồn kinh tế của Lê Danh, hy vọng cậu có thể biết khó mà lui.

Lê Danh mười bốn tuổi đã sống tự lập ở nước ngoài, sau khi trưởng thành càng muốn dựa vào năng lực bản thân để nuôi sống mình, mà chỉ dựa vào lương của công ty thu âm căn bản không đủ, cho nên cậu mới tìm công việc tiếp thị "Đại ca đại" này để duy trì sinh kế.

Hai người đang nói chuyện, trong tiệm đi vào một người phụ nữ đeo kính râm, cô mặc chiếc quần bò bạc màu và một chiếc áo sơ mi trông rất rẻ tiền, trang điểm nhạt nhòa.

Lê Danh đang định nghênh đón, Tường tử lại lén kéo cậu lại, lôi cậu sang một bên hạ thấp giọng nói: "Không cần lãng phí nước bọt, người phụ nữ này toàn thân cộng lại chưa đến 100 đô la Hong Kong, cậu nghĩ cô ta mua nổi điện thoại?" "Xin hỏi, trong tiệm các anh có bán loại điện thoại to như thế này, giống cục gạch không?" Người phụ nữ dùng tay ra hiệu một chút, tiếng Quảng Đông của cô rất cứng ngắc.

Tường tử nhìn Lê Danh một cái, biểu cảm đó như muốn nói: Thấy chưa?

Người phụ nữ này ngay cả tên Đại ca đại cũng không biết, cô ta ước chừng ngay cả thứ này bao nhiêu tiền cũng không biết, chắc không phải tưởng thật sự dùng tiền mua một cục gạch là mua được điện thoại chứ?

Tường tử cảm thấy người phụ nữ này ngay cả tiếng Quảng Đông cũng nói không sõi, trong lòng càng thêm coi thường, nhưng Lê Danh lại nghe ra chút ngữ điệu tiếng Anh từ giọng nói của cô. "Thưa cô, chỗ chúng tôi có ba mẫu điện thoại, đều là loại cô nói, không biết cô muốn mẫu nào ạ?" Lê Danh nhiệt tình đi tới, giới thiệu ưu nhược điểm của ba mẫu điện thoại này cho cô gái đeo kính râm.

Cô gái đeo kính râm cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tôi có thể cầm lấy thử xem được không?" Tường tử cứ nháy mắt với Lê Danh, bảo cậu từ chối yêu cầu của cô gái kính râm, nhưng Lê Danh lại đồng ý, cậu vừa lấy chiếc "Đại ca đại" mẫu mới nhất từ trong quầy ra, ông chủ tiệm đột nhiên từ phòng trong đi ra.

Thấy Lê Danh tùy tiện lấy điện thoại mẫu mới nhất ra cho người khác xem, khuôn mặt tròn béo của ông chủ tiệm giống như kem bơ vừa móc từ tủ lạnh ra, bên trên dính một lớp sương lạnh. "Vị tiểu thư này khéo chọn thật, đây là điện thoại mẫu mới nhất vừa ra mắt của công ty Motorola, giá bán năm vạn tám, cô trả tiền mặt hay là viết séc?" Ông chủ tiệm trước tiên bồi cười, thăm dò xem cô gái kính râm có phản ứng gì.

Trên mặt cô gái kính râm lập tức lộ ra vẻ do dự, cô tưởng hai ba vạn là có thể mua được, không ngờ đắt như vậy. "Chê đắt?" Nụ cười trên mặt ông chủ tiệm trong nháy mắt biến mất, hừ lạnh một tiếng: "Chê đắt thì đừng có đến tiệm tao giả làm đại gia!" Cô gái kính râm

lập tức đỏ bừng mặt, không ngờ mặt ông chủ tiệm này biến đổi còn nhanh hơn lật sách, trên người cô quả thực không mang nhiều tiền như vậy, vừa gấp vừa giận, nước mắt sắp rơi xuống rồi. "Còn cậu nữa, tôi thuê cậu đến giúp tôi bán điện thoại, không phải để cậu đến tán gái, ai cho phép cậu lấy điện thoại mới ra cho người ta xem tùy tiện, nhỡ đâu làm hỏng thì sao?" Ông chủ tiệm tiếp đó liền chĩa mũi dùi vào Lê Danh. "Thứ này chức năng lớn nhất chẳng phải là làm gạch chuyên dụng sao?

Sờ một cái là hỏng, chẳng lẽ điện thoại nhà ông làm bằng đậu phụ?" Một giọng nói chế giễu từ phía cửa truyền tới, tiếp đó liền có một thanh niên phong độ nhẹ nhàng đi vào.

Trên mặt người thanh niên mang theo nụ cười lười biếng tùy ý, tóc tai xem ra không được chải chuốt kỹ càng, nhưng bất luận là lông mày đen nhánh, sống mũi cao cao, hay đôi mắt hai mí to tròn, cùng với hàm răng đều tăm tắp trắng bóng lộ ra khi cười, nhìn vào đều sẽ khiến người ta nảy sinh cảm giác "hình như đã gặp ở đâu đó". "Anh Lâm..." Phản ứng của cô gái kính râm khi nhìn thấy người thanh niên rất kinh ngạc, người thanh niên lại chỉ cười với cô, tiếp đó liền nói với ông chủ tiệm: "Vị tiểu thư này là bạn tôi, cô ấy không mang đủ tiền, cái điện thoại này tôi mua giúp cô ấy!" Ánh mắt ông chủ tiệm quét một vòng trên người thanh niên, bán tín bán nghi hỏi: "Cậu viết séc ngân hàng nào?" Người thanh niên móc tập séc từ trong túi ra, đang định điền con số lên đó, cô gái kính râm vội vàng gọi giật lại: "Anh Lâm, thật sự không cần đâu, thứ này đắt quá, để qua một thời gian nữa tôi mua!" "Thực ra mua điện thoại hay không là chuyện nhỏ, chủ yếu là tôi nhìn không quen thái độ của ông chủ này." Người thanh niên không màng đến khuôn mặt đã biến thành màu gan heo của ông chủ tiệm, trên mặt vẫn cười ha hả nói: "Tôi có người bạn đi dạo cửa hàng xe hơi, nhân viên kinh doanh cửa hàng mỉa mai cậu ấy không có tiền, sau

đó cậu ấy trong cơn tức giận liền mua ngay một chiếc Porsche.

Vốn dĩ tôi định học theo cậu ấy, dạy dỗ một chút mấy gã coi thường người khác, nhưng nghĩ kỹ lại thấy cách làm này rất ngu, tôi có tiền tại sao phải tiêu ở tiệm của hắn, sang tiệm khác mua về làm gạch ném nát cái tiệm này của hắn chẳng phải tốt hơn sao?" Trong lòng cô gái kính râm rất cảm động, chỉ là cảm thấy không cần thiết phải như vậy, nhanh trí liền nói: "Tôi mời anh Lâm uống trà nhé!" "Người đẹp mời khách chắc chắn là phải đi rồi, nhưng mà mua điện thoại trước đã, phía trước có một cửa tiệm, khoản tiền này cô ngàn vạn lần đừng tiết kiệm cho tôi." Người thanh niên đồng ý rất dứt khoát, cô gái kính râm từ chối không được, hai tay xoắn vào nhau, không biết nên nói gì.

Người thanh niên đeo kính râm lên, quay người đưa cho Lê Danh một tấm danh thiếp, "Tôi từng xem băng ghi hình cuộc thi hát của cậu, cầm tấm danh thiếp này đến Tân Nghệ Thành tìm Mạch Gia, ông ấy sẽ cho cậu một bản hợp đồng diễn viên, cái đó còn tốt hơn nhiều so với việc cậu bán điện thoại ở đây!" Người thanh niên gọi cô gái kính râm cùng đi, Lê Danh ngơ ngác cầm tấm danh thiếp trên tay, nhất thời không phản ứng kịp.

Ông chủ tiệm vẫn còn đang sa sầm mặt mày ở kia, Tường tử lại sán đến, vươn dài cổ, nghển đầu nhìn vào tấm danh thiếp một cái, "Ôi đệch, tôi bảo sao người này quen mắt thế, hóa ra anh ta chính là Lâm Hựu Luân!" Trương Mạn Ngọc nhìn hộp điện thoại đặt bên cạnh chỗ ngồi của mình, đứng ngồi không yên nói: "Anh Lâm, về tôi sẽ trả tiền lại cho anh." "Cô Trương đừng hiểu lầm, cái điện thoại này thật sự không phải tôi mua cho cô, là cô tự mua cho chính mình.

Đương nhiên chủ ý tiêu tiền là do tôi đưa ra, cái này tôi thừa nhận." Lâm Hựu Luân nhún vai nói.

Câu nói này làm Trương Mạn Ngọc hồ đồ, rõ ràng là Lâm Hựu Luân ký séc, sao lại thành tiền của mình? "Nói chính xác thì, khoản tiền này được khấu trừ từ khoản cát-xê sắp tới cô Trương nhận được." Lâm Hựu Luân thấy Trương Mạn Ngọc vẫn chưa nghe hiểu, liền nói thẳng: "Trong tay tôi còn một bộ phim đang thiếu nữ chính, tôi cảm thấy cô Trương rất thích hợp, vừa nãy tôi thấy ông chủ kia quá đáng quá, nên tự tác chủ trương giúp cô tiêu trước một ít cát-xê." Phản ứng đầu tiên của Trương Mạn Ngọc khi nghe chuyện này chính là trừng to mắt nhìn Lâm Hựu Luân, "Thế này cũng được sao?" "Bộ phim này tôi định trả cho cô Trương mức cát-xê 30 vạn, vừa nãy chỉ là tiêu mất một chút lẻ tẻ, cho nên không cần xót ruột đâu!" Cách "tiêu tiền" kiểu này của Lâm Hựu Luân, quả thật khiến Trương Mạn Ngọc có chút dở khóc dở cười. "Bọn họ đều mắng tôi diễn xuất rất tệ, anh Lâm còn tìm tôi đóng phim?" Trương Mạn Ngọc không hề nói dối, quay phim với cô tốn cực nhiều công sức, bởi vì cô không nhập tâm vào vai diễn, tuy là quay nghiêm túc, nhưng giống như đang chơi đùa hơn, khi quay "Câu Chuyện Cảnh Sát", Thành Long từng mắng cô không có não.

Đương nhiên định vị của Trương Mạn Ngọc lúc này rất rõ ràng - bình hoa di động, không ai trông mong cô biết diễn xuất, bao gồm cả việc Lâm Hựu Luân lần này mời cô diễn vai Hồng Anh trong "Trở Về Tương Lai", thực tế cũng là một vai bình hoa.

Hết cách, Trương Mạn Ngọc xuất thân thi hoa hậu, tiếng Quảng Đông nói còn không tốt bằng tiếng Anh, trong phim chỉ có thể diễn mấy vai đơn giản, nhưng ai có thể tưởng tượng được tương lai cô sẽ trở thành nữ thần diễn xuất chứ? "Người mắng cô đều là hy vọng cô tốt hơn đấy, nếu không có ai mắng thì mới là hết thuốc chữa." Câu nói này của Lâm Hựu Luân khiến Trương Mạn Ngọc được an ủi lớn, trước mặt Lâm Hựu Luân bắt đầu tỏ vẻ ủy khuất: Cô vào nghề đóng

bộ phim đầu tiên bạn diễn là Trương Quốc Vinh, lúc đó cô đọc kịch bản đều phải đánh dấu phiên âm chuẩn từng chữ ở bên trên, khó khăn lắm mới học thuộc lòng được, căn bản đều không hiểu ý nghĩa gì, mà bạn diễn Trương Quốc Vinh của cô lại là kẻ thích lâm trận phát huy tự nghĩ lời thoại, Trương Quốc Vinh chỉ cần hơi không đi theo kịch bản một chút, cô lập tức ngớ người luôn. "Uổng công cái nhìn đầu tiên thấy anh ta tôi còn khen anh ta đẹp trai, kết quả hợp tác vài ngày xong quả thực hận anh ta đến nghiến răng nghiến lợi." Nhớ lại chuyện cũ, Trương Mạn Ngọc bất bình, xụ mặt phồng má bánh bao lên, lại là một vẻ đẹp khỏe khoắn.

Lâm Hựu Luân hiện tại cuối cùng cũng hiểu, người Hong Kong hậu thế tại sao lại yêu chuộng Trương Mạn Ngọc đến vậy, bởi vì nội tâm không phù phiếm của cô là phẩm chất đẹp khó có được của người Hong Kong thời đại này, kết hợp Trung Tây, gu thẩm mỹ tốt, cộng thêm cần cù nỗ lực, hơn nữa lại khiêm tốn - Trương Mạn Ngọc chính là tấm danh thiếp sinh động nhất của người Hong Kong thời đại này.

Tiền thù lao đã được ứng trước, Trương Mạn Ngọc đành phải nhận lời xuất diễn, vai diễn mà Lâm Hựu Luân sắp xếp cho cô là Hồng Anh.

Lê Minh cầm danh thiếp Lâm Hựu Luân đưa đi tìm Mạch Gia, Mạch Gia thấy ngoại hình cậu ta rất tốt, liền để cậu ta diễn vai Kiệt Tử; còn Quách Phú Thành trông có vẻ thật thà, chậm chạp hơn một chút, Mạch Gia bèn để cậu ta diễn Từ Văn.

Bản thân Mạch Gia vừa làm đạo diễn, vừa đóng vai bác sĩ Khang, còn Chu Tuệ Mẫn chỉ đóng vai khách mời là bạn gái A Trân của Kiệt Tử.

Dàn diễn viên của 《Trở Về Tương Lai》 này nếu đặt ở hậu thế

thì không thể dùng từ "hào hoa" đơn giản để hình dung, nhưng ở thời điểm hiện tại, hai vị Thiên vương mới chỉ vừa chập chững vào nghề, "nữ thần diễn xuất" vẫn còn đang đội cái mác "bình hoa", ngược lại người có danh tiếng nhất lúc này lại là Chu Tuệ Mẫn, cô ca sĩ ngọc nữ nhà nhà đều biết, dù chỉ xuất hiện vài ba cảnh quay.

Truyền thông đưa tin đây là một bộ phim khoa học viễn tưởng, có người lập tức ngồi không yên.

Với tư cách là nhân vật đại diện cho giới nhà văn khoa huyễn Hong Kong, Nghê Khuông lập tức nhảy dựng lên.

Ông ta viết bài trên chuyên mục báo chỉ trích 《Trở Về Tương Lai》 là "treo đầu dê bán thịt chó", không được coi là phim khoa huyễn chân chính, đồng thời tuyên bố phim khoa huyễn Hong Kong đúng nghĩa đến nay vẫn chưa xuất hiện.

Có kẻ hiếu sự liền hỏi Nghê Khuông, vậy khi nào phim khoa huyễn Hong Kong chân chính mới xuất hiện?

Nghê Khuông rất không khiêm tốn biểu thị, những bộ tiểu thuyết như 《Lam Huyết Nhân》, 《Vệ Tư Lý》, 《Nguyên Chấn Hiệp》 của ông ta, tùy tiện chuyển thể một bộ cũng đều có thể coi là điện ảnh khoa huyễn chân chính.

Tuyệt đại bộ phận mọi người nghe xong đều cảm thấy Nghê Khuông đang tự thổi phồng bản thân, nhưng khéo sao lại có người tin là thật. "Các anh muốn chuyển thể tiểu thuyết của Nghê Khuông?" Phan Địch Sinh nheo mắt nhìn Tằng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân, có lẽ do nheo quá hẹp, ánh sáng bắn ra từ đôi mắt ấy đặc biệt tập trung, đặc biệt mãnh liệt và sáng ngời.

Thời gian này Phan Địch Sinh sống cũng không dễ chịu gì, Tân Bảo tuy đã thành lập, nhưng có rạp chiếu thì phải có nguồn phim.

Khi Hồng Kim Bảo, Sầm Kiến Huân lần lượt rời đi, Đức Bảo dưới sự chủ trì của Tiển Kỳ Nhiên chỉ có thể quay những bộ phim hài hước phản ánh đời sống trung lưu, khó làm nên chuyện lớn ở phòng vé.

Đối tượng hợp tác hàng đầu của các công ty điện ảnh khác chắc chắn là hệ thống rạp Gia Nghị, những tác phẩm tốt thường được xếp lịch chiếu bên đó, chỉ những phim Gia Nghị không vừa mắt mới được mang đến Tân Bảo để thử vận may.

Nếu từ chối những công ty này, nguồn phim sau này sẽ ngày càng eo hẹp; mà nhận lời thì toàn là phim chất lượng thấp kém, không thu hút được khán giả.

Hệ thống rạp Tân Bảo thành lập đến nay vẫn chưa thoát khỏi tình cảnh tiến thoái lưỡng nan này.

Tân Bảo có 25 rạp, Gia Nghị có 88 rạp, luận số lượng Tân Bảo cũng bằng một phần ba Gia Nghị, nhưng tổng doanh thu phòng vé Hong Kong hai tháng qua, chín phần đều bị Gia Nghị chiếm mất, Tân Bảo chỉ được một phần.

Phan Địch Sinh biết, cứ tiếp tục thế này, không cần đợi Lâm Hựu Luân ra tay, Tân Bảo sẽ tự sụp đổ trước.

Phải lôi kéo vài công ty điện ảnh có thực lực chuyên cung cấp phim cho Tân Bảo, như vậy mới có thể ngăn chặn đà suy thoái.

Trong các công ty sản xuất độc lập, mạnh nhất là "Điện ảnh công tác thất" của Từ Khắc và công ty của Mạch Đan Hùng, nhưng cả hai đều đã bị Lâm Hựu Luân lôi kéo trước một bước.

Các công ty khác hoặc là thực lực không đủ, hoặc vốn là công ty vệ tinh cũ của Gia Hòa, Tân Bảo đối với họ thực sự thiếu sức hút.

Thế là Phan Địch Sinh nảy ra ý định nâng đỡ những nhà làm phim

có năng lực tự mở công ty, người đầu tiên lọt vào tầm ngắm chính là Tằng Chí Vĩ.

Trước khi ba hệ thống rạp lớn sáp nhập, có hai bộ phim biểu hiện vô cùng nổi bật, một là 《Đỗ Thánh》 của Thiệu thị phá kỷ lục người xem, một bộ tên là 《Tối Giai Phúc Tinh》.

Bộ phim này lai lịch ra sao, chỉ cần nhìn tên là biết —— "Tối Giai" đại diện cho 《Tối Giai Phách Đáng》, "Phúc Tinh" đương nhiên chỉ series 《Phúc Tinh》.

Ngoài series 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 và dòng phim cờ bạc 《Đỗ Thần》, 《Đỗ Thánh》, thì hai series này là kiếm tiền nhất.

Cường cường liên hợp quả nhiên bất phàm, 《Tối Giai Phúc Tinh》 chỉ riêng phòng vé Hong Kong đã đạt 36 triệu, mà đạo diễn bộ phim này chính là Tằng Chí Vĩ.

Nhiều người tưởng rằng Hồng Kim Bảo dùng tình nghĩa thuyết phục Mạch Gia, hai người bắt tay quay 《Tối Giai Phúc Tinh》, thực tế vai trò của Tằng Chí Vĩ trong đó lớn hơn nhiều.

Chương 134

Khi đó anh ta nói với Hồng Kim Bảo và Mạch Gia: Các anh gật đầu thì mỗi người tôi đưa 7 triệu, còn lại tôi làm, hai vị không cần vất vả gì cả, xong xuôi mỗi người ước tính còn được chia thêm 10 triệu.

Làm 《Tối Giai Phúc Tinh》 kiếm bộn tiền, Tằng Chí Vĩ hùng tâm vạn trượng, muốn tách khỏi mấy công ty lớn để làm riêng.

Đúng lúc Phan Địch Sinh muốn nâng đỡ người làm phim cho Tân Bảo, bị Tằng Chí Vĩ thuyết phục thành công, thế là công ty điện ảnh "Hảo Bằng Hữu" ra đời.

Còn về việc Thái Địch La Tân bị Tằng Chí Vĩ lôi kéo, không thể không nhắc đến sự tan rã của bộ ba trùm Tân Nghệ Thành.

Năm xưa Tân Nghệ Thành quật khởi nhanh chóng nhờ công lớn của tập thể sáng tác, với nhóm 7 người gồm Mạch Gia, Thạch Thiên, Hoàng Bách Minh, Từ Khắc, Thi Nam Sinh, Tằng Chí Vĩ, Thái Địch La Tân.

Sự va chạm ý tưởng của họ đã tạo ra vô số tia lửa, những tác phẩm kinh điển thời kỳ đầu của Tân Nghệ Thành hầu như đều là kết quả của việc họ cùng nhau góp sức.

Các thành viên trong nhóm 7 người mỗi người một sở trường: Mạch Gia học kỹ sư điện tử, sau học làm phim ở New York, từng làm phó đạo diễn phim thương mại ở Mỹ, giỏi đưa kỹ xảo vào phim như trong 《Tối Giai Phách Đáng》.

Thạch Thiên là diễn viên hài, giỏi thẩm định kịch bản từ góc độ diễn viên.

Hoàng Bách Minh từng mê kịch nói, giỏi biên kịch.

Từ Khắc là tướng tài toàn năng đạo-biên-diễn, giỏi nắm bắt tổng thể.

Tằng Chí Vĩ ham chơi nhưng kiến thức rộng, hiểu rõ gu thẩm mỹ bình dân Hong Kong - Đài Loan.

Thái Địch La Tân đến từ giới âm nhạc, đạo diễn và diễn xuất đều giỏi.

Quay nhiều phim ăn khách như vậy, Tân Nghệ Thành kiếm cho nhà đầu tư Kim Công Chúa rất nhiều tiền.

Nhưng Tân Nghệ Thành do bộ ba Mạch Gia, Thạch Thiên, Hoàng Bách Minh cầm lái, lợi ích phân chia lại không đều.

Khi đó họ thương lượng với ông chủ Lôi của Kim Công Chúa: Hoàng Bách Minh chiếm 9%, Thạch Thiên 19%, Kim Công Chúa và Mạch Gia chung nhau 72%.

Trong 72% đó, Kim Công Chúa chiếm 37%, Mạch Gia chiếm 35%.

Tức là trong "tam cự đầu", Mạch Gia hưởng phần lớn nhất.

Sáng tác tập thể tuy ưu thế rõ ràng nhưng khó bền lâu.

Rất nhanh ba ông trùm nảy sinh tranh chấp vì chuyện tiền nong.

Đầu tiên Tằng Chí Vĩ rời nhóm, sang Đài Loan đóng phim, sau được Hồng Kim Bảo gọi về giúp Bảo Hòa.

Tiếp đó Từ Khắc cũng bất mãn với tư duy chỉ làm phim hài của ba ông trùm, được Kim Công Chúa ủng hộ lập riêng "Điện ảnh công tác thất", tuy vẫn treo biển Tân Nghệ Thành nhưng có thể vượt mặt ba ông trùm làm việc trực tiếp với ông chủ Lôi, nhận tiền trực tiếp từ Kim Công Chúa, coi như ly khai.

Việc quay 《Tối Giai Phúc Tinh》 trở thành ngòi nổ khiến bộ ba tan rã hẳn.

Thái Địch La Tân rời Tân Nghệ Thành là vì ba ông chủ sắp chia tay, ai cũng muốn lôi kéo anh, nhưng anh thấy theo ai cũng mang tiếng phản bội, nên dứt khoát không theo ai, chạy sang nhập hội với công ty Hảo Bằng Hữu của Tằng Chí Vĩ.

Thái Địch La Tân vẫn luôn ấp ủ ý định chuyển thể 《Vệ Tư Lý》 của Nghê Khuông thành phim, còn Tằng Chí Vĩ biết Phan Địch Sinh cũng muốn làm vài bộ bom tấn để đối đầu Gia Nghị, bèn tiến cử ý tưởng của Thái Địch La Tân.

Đức Bảo đang quay 《Hoàng Gia Sư Tỷ 2》 vì mô phỏng kịch bản 《Ông Bà Lâm》, lại có Dương Tử Quỳnh đóng chính nên Phan Địch Sinh mới dám mạnh tay đầu tư 60 triệu.

Còn quay 《Vệ Tư Lý》 nên đầu tư bao nhiêu, trong lòng ông ta thật không có đáy. "Anh dự tính quay bộ phim này cần bao nhiêu tiền?" Khi Thái Địch La Tân tìm Nghê Khuông, phải cam kết đầu tư không dưới 20 triệu thì Nghê Khuông mới chịu giao bản quyền.

Giờ Phan Địch Sinh hỏi, Thái Địch La Tân bèn nói: "Không dùng kỹ thuật nước ngoài, 20 triệu tôi có thể làm tốt bộ phim này." Phan Địch Sinh đã xem 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, kỹ xảo máy tính trong phim để lại ấn tượng sâu sắc, ông ta biết phim không dùng kỹ xảo máy tính và phim dùng kỹ xảo là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. "Nếu dùng kỹ thuật nước ngoài, anh cần bao nhiêu tiền?" "Ít nhất 60 triệu." Thái Địch La Tân vốn định nói 80 triệu, nhưng chi phí của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 cũng chỉ 80 triệu, anh không dám bảo đảm 《Vệ Tư Lý》 sẽ có doanh thu tốt hơn, nên đành hạ thấp chi phí sản xuất xuống.

Nhưng Phan Địch Sinh vẫn thấy quá nhiều: "Khoản tiền này còn có thể giảm xuống nữa không?" Thái Địch La Tân bất lực nhún vai: "Trừ khi chúng ta hợp tác với công ty kỹ xảo 'Cực Quang', còn nếu

sang Mỹ thuê đội ngũ kỹ thuật khác, chi phí sản xuất ít nhất phải tăng thêm 20%." Gia Nghị viện tuyến còn có các cổ đông lớn khác, nhưng công ty kỹ xảo Cực Quang hoàn toàn là tài sản riêng của Lâm Hựu Luân.

Trừ khi Phan Địch Sinh hỏng não, nếu không đời nào chịu hợp tác với Cực Quang.

Phan Địch Sinh đầu tư phim lớn vốn là để đối đầu với Gia Nghị, nếu hợp tác với Cực Quang thì chẳng khác nào mở toang cửa cho Lâm Hựu Luân nhìn vào.

Đối thủ cạnh tranh biết hết phim quay cái gì, mà còn mong phim đó đánh bại đối phương thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày. "Cho anh 70 triệu, làm bộ phim này đạt hiệu quả như 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, có nắm chắc không?" Khi Phan Địch Sinh nói câu này, dường như đã hạ một quyết tâm nào đó.

Nhập cổ phần rạp Tân Bảo, lại đầu tư 60 triệu vào 《Hoàng Gia Sư Tỷ 2》, vốn liếng trong tay Phan Địch Sinh đã giật gấu vá vai.

Trình Mỹ Vinh, Phùng Tân Trọng thời gian này đang gấp rút liên hệ các nhà phát hành hải ngoại.

Khoản 70 triệu hứa cho Thái Địch La Tân quay phim chỉ có thể huy động từ tay các nhà phát hành hải ngoại, để họ bỏ tiền, cái giá phải trả là toàn bộ lợi nhuận hải ngoại của bộ phim phải nhường cho họ.

Hơn nữa một khi lỗ hổng này bị xé ra, họ có thể đá Tân Bảo bất cứ lúc nào để tìm đối tác mới, Tân Bảo không có bất kỳ biện pháp phản chế nào.

Nhưng hiện tại để đối kháng với Gia Nghị, Phan Địch Sinh đã không còn lo được nhiều như thế. *** Vừa thấy người lạ đến gần,

con chó ngao lập tức hạ thấp người như bị đe dọa, làm tư thế chuẩn bị vồ.

Cái đuôi to màu xanh xám của nó duỗi thẳng ra sau, run lên bần bật, dường như đang tích tụ một phản lực sắp bùng nổ.

Bên cạnh, một con chó đen lớn nghe tiếng chân cũng lập tức chồm lên, sủa điên cuồng về phía kẻ to gan dám xâm phạm nơi ở vốn yên tĩnh của nó, nhe ra hàm răng trắng nhởn sắc nhọn đầy thù địch.

Hai tai dựng đứng như dao nhọn; đôi mắt sáng quắc lóe lên hàn quang, trông hệt như một con sói già hung tàn.

Con chó ngao bị xích vào cột sắt, nhảy lên liền bị dây xích ở cổ giật lại, còn con chó đen lớn bị nhốt trong lồng sắt, chỉ có thể dùng tiếng sủa điên cuồng để bày tỏ sự phẫn nộ.

Ánh mắt Mạch Đan Hùng quét qua lại giữa hai con chó, cuối cùng chỉ vào con chó đen lớn trong lồng sắt: "Chính là nó." Phó đạo diễn do dự nói một câu: "Có cần chào hỏi trước với diễn viên không?" Ánh mắt Mạch Đan Hùng rất trong trẻo nhưng hơi nghiêm khắc, khuôn mặt hình chữ nhật hơi nhọn làm nổi bật đôi môi mỏng với đường nét rõ ràng, khóe miệng bướng bỉnh trễ xuống, lõm vào trong: "Nói trước cho hắn biết thì sẽ không quay được hiệu quả tôi muốn." "Tôi sợ lại xảy ra chuyện như lần trước, cuối cùng sẽ khó thu dọn tàn cuộc." Phó đạo diễn vẫn còn sợ hãi nói.

Năm nay Thẩm Uy, người vừa đoạt giải Nam phụ xuất sắc nhất Kim Tượng, sau khi thoát khỏi chiếc xe bốc cháy trong cảnh quay 《Tỉnh Cảng Kỳ Binh》 đã cầm dao đuổi chém Mạch Đan Hùng, chuyện này không hề ngoa chút nào.

Lúc đó anh ta thực sự có ý định băm vằm Mạch Đan Hùng, nếu không được mọi người can ngăn, Mạch Đan Hùng e là đã ăn vài dao rồi.

Mạch Đan Hùng lại không cho là đúng: "Thẩm Uy ở trong ô tô bốc cháy còn không chết, chẳng lẽ Lữ Lương Vĩ còn có thể bị một con chó cắn chết?" "Con chó này dữ lắm." Phó đạo diễn nhắc lại một câu, nhưng Mạch Đan Hùng đã có chút mất kiên nhẫn.

Ông ta phất tay: "Cứ làm theo lời tôi nói, xảy ra chuyện gì tôi chịu trách nhiệm hoàn toàn." Hôm nay Mạch Đan Hùng muốn quay cảnh mở đầu của 《Lời Nói Dối Chân Thật》, trong đó trường đoạn đấu súng rất nặng, cảnh xuất hiện của nam chính Lữ Lương Vĩ không nhiều nhưng lại rất quan trọng.

Trong quá trình sát xuất trùng vây, cần phải thể hiện được sức mạnh, tốc độ, tài bắn súng, khả năng phán đoán và sự bình tĩnh của nhân vật.

Vì cảnh này đặt ở ngay đầu phim nên là màn chào sân tuyệt vời để phô diễn năng lực nhân vật.

Để có thể đóng vai nam chính bộ phim này, Lữ Lương Vĩ đã dùng hai tháng để tăng cân lên 93kg, luyện được một thân cơ bắp rắn chắc hùng tráng.

Mạch Đan Hùng cao to vạm vỡ, nhưng đứng trước Lữ Lương Vĩ thì hình thể rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều.

Nhìn những khối cơ bắp trên người Lữ Lương Vĩ, cứng như sắt đúc, ngay cả Mạch Đan Hùng cũng thầm kinh ngạc. "Khi diễn quan trọng nhất là phải bình tĩnh, phải thể hiện được sự tự tin kiểm soát mọi cục diện.

Trong đó có một cú máy là cậu đang chạy thì quay đầu lại, dứt khoát chế ngự con ác khuyển đang truy đuổi.

Cậu chỉ cần làm như đã huấn luyện trước đó, rất dễ dàng có thể chế ngự con chó đó." Lữ Lương Vĩ có nghe nói về "tiền án" của Mạch

Đan Hùng, nên cẩn thận hỏi: "Đạo diễn Mạch, lúc quay phim anh sẽ không thả chó ra cắn tôi thật chứ?" "Điểm này cậu cứ yên tâm, con chó đó tuy dáng vẻ rất dữ, nhưng chưa bao giờ cắn người, hơn nữa trước khi quay chúng tôi đã cho nó ăn no rồi, nó sẽ không hứng thú với thịt trên người cậu đâu." Lữ Lương Vĩ lần đầu làm nam chính điện ảnh, đối với lời đạo diễn luôn nghe răm rắp, Mạch Đan Hùng nói vậy, Lữ Lương Vĩ tin là thật.

Lúc này phó đạo diễn đi tới, báo cho Mạch Đan Hùng biết các diễn viên khác đã vào vị trí, chỉ đợi Lữ Lương Vĩ vào chỗ là có thể bấm máy.

Chương 135

Mạch Đan Hùng vỗ vỗ vai Lữ Lương Vĩ: "Nhớ kỹ là phải to gan nhưng cẩn thận, lúc chế ngự con chó động tác nhất định phải đẹp, hơn nữa khi thấy nó đuổi ra, trên mặt tuyệt đối không được có biểu hiện kinh ngạc hay sợ hãi, phải diễn thật nhẹ nhàng tùy ý." Lữ Lương Vĩ gật đầu thật mạnh, nói mình nhất định không phụ kỳ vọng của đạo diễn.

Phó đạo diễn nhìn Lữ Lương Vĩ đang hừng hực khí thế, lắc đầu, không nói gì cả. —— Trước ống kính, Lữ Lương Vĩ bắt đầu chạy thục mạng.

Đúng lúc này, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng gầm gừ như sấm rền, một con chó đen lớn hung mãnh như viên đạn rời nòng, vù vù lao tới truy đuổi theo hướng anh chạy!

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng Lữ Lương Vĩ có chút do dự, nhưng nhớ lại lời Mạch Đan Hùng, anh bèn quẳng mọi nỗi lo ra sau đầu, bình tĩnh ung dung xoay người lại.

Con chó đen lớn đã chồm lên, há cái miệng đỏ lòm như chậu máu, nhe hàm răng trắng nhởn, cái dáng vẻ hung tợn đó thật giống như muốn ăn tươi nuốt sống Lữ Lương Vĩ.

Lữ Lương Vĩ chỉ làm theo động tác đã luyện tập suốt hai tuần qua, tay phải phóng ra như điện, túm chặt lấy cổ nó, trực tiếp ấn con chó từ giữa không trung xuống đất.

Động tác này liền mạch lưu loát, không hề dây dưa, cả khung hình cực kỳ mãn nhãn.

Quay xong đoạn này, Mạch Đan Hùng phía sau màn hình giám sát hưng phấn đứng bật dậy, hô lớn: "Cắt!" Con chó đen bị ấn từ trên

không xuống, đập xuống đất có lẽ bị choáng một lúc.

Lữ Lương Vĩ thấy nó bị mình túm cổ mà không giãy giụa mấy, liền tưởng thật là con chó này không có dã tính, không cắn người, tay vừa buông lỏng liền đứng dậy.

Con chó đen bò dậy, như loài sói thè lưỡi ra, miệng ngoác tới tận mang tai, mãnh liệt gầm lên rồi vồ tới, thoáng cái đã quật ngã Lữ Lương Vĩ đang không kịp đề phòng xuống đất.

Đùi truyền đến cơn đau như dao cắt, Lữ Lương Vĩ mới biết mình bị Mạch Đan Hùng lừa rồi, ai bảo con chó này không cắn người?!

Biến cố bất ngờ này khiến những người khác không kịp phản ứng, may mà chỉ đạo võ thuật đứng bên cạnh phản ứng nhanh, chạy tới sút một cú vào bụng con chó.

Con chó đen bị đau, cuối cùng cũng chịu nhả cái đùi của Lữ Lương Vĩ ra, mọi người thất thủ bát cước xúm lại, mấy người cùng lao vào mới chế ngự được nó.

Lữ Lương Vĩ được người dìu lên xe đưa đi bệnh viện, những người còn lại trong lòng đều rất nghi hoặc, vừa rồi thấy Lữ Lương Vĩ trước ống kính chế ngự con chó đen nhẹ nhàng khoan thai như vậy, sao đạo diễn vừa hô "Cắt", con chó bỗng nhiên lại trở nên hung hãn thế.

Trong lòng Mạch Đan Hùng cũng rất buồn bực, ông ta trước đó đã nghĩ đến nhiều khả năng, trường hợp xấu nhất còn chuẩn bị tâm lý Lữ Lương Vĩ bị chó cắn bị thương ngay, nhưng không ngờ trong phim thì Lữ Lương Vĩ chế ngự được chó, ngoài phim lại để chó cắn, chẳng lẽ đây là quả báo nhãn tiền?

Mạch Đan Hùng lắc đầu, gạt những ý nghĩ vớ vẩn này ra khỏi đầu.

Lữ Lương Vĩ bị chó cắn, chỉ cần không gãy chân thì sẽ không ảnh hưởng quá lớn đến tiến độ quay phim.

Nữ chính Lâm Thanh Hà hai hôm nay cũng xảy ra vấn đề, đó mới là chuyện khiến người ta đau đầu.

Nguyên nhân sự việc là trong phim có một đoạn nữ chính nhảy điệu nhảy gợi cảm, cuối cùng cởi đến mức chỉ còn bikini ba điểm.

Mạch Đan Hùng tốn bao nước bọt mới thuyết phục được Lâm Thanh Hà "cởi" một lần vì nghệ thuật, nhưng Tần Tường Lâm nghe chuyện này xong thì cực độ bất mãn.

Anh ta cho rằng kiểu biểu diễn táo bạo này làm tổn hại đến hình tượng ngọc nữ bấy lâu nay của Lâm Thanh Hà, hơn nữa phong khí bên Đài Loan lại bảo thủ, phim như thế quay ra sẽ bị người ta chửi mắng.

Tần Tường Lâm phản đối, trái tim vốn không kiên định của Lâm Thanh Hà lập tức dao động.

Mạch Đan Hùng thấy sự việc hỏng bét ở chỗ Tần Tường Lâm, nhưng Tần Tường Lâm trong đoàn phim không chỉ là vị hôn phu của Lâm Thanh Hà, mà còn là một trong các diễn viên chính.

Mạch Đan Hùng vốn định quay xong cảnh của Tần Tường Lâm trước để anh ta đi sớm, nhưng quay xong rồi Tần Tường Lâm vẫn cứ ở lại Hong Kong.

Mạch Đan Hùng một kế không thành lại sinh kế khác, ông ta không biết nghe từ đâu chuyện Tần Hán từng chụp cho Lâm Thanh Hà một bộ ảnh bikini gợi cảm, bèn thông qua quan hệ tư nhân lặng lẽ tìm Tần Hán, hy vọng anh ta đến chỉ đạo quay set hình này.

Tần Hán vì muốn vãn hồi tình cảm với Lâm Thanh Hà nên đã đồng ý thỉnh cầu của Mạch Đan Hùng.

Anh ta lặng lẽ đến Hong Kong, dưới sự sắp xếp bí mật của Mạch Đan Hùng đã gặp riêng Lâm Thanh Hà một lần.

Sau lần gặp đó, Lâm Thanh Hà như biến thành một người khác.

Tần Tường Lâm nhận thấy tâm trạng Lâm Thanh Hà không ổn, nhưng hỏi thế nào cô cũng không nói đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng Tần Tường Lâm bị ép đến mức quýnh lên, trực tiếp dùng thân phận vị hôn phu yêu cầu Lâm Thanh Hà nói thật.

Tần Tường Lâm tưởng mình tỏ thái độ cứng rắn một chút thì Lâm Thanh Hà sẽ phục tùng, ngờ đâu Lâm Thanh Hà ngay tại chỗ đề nghị hủy bỏ hôn ước.

Tần Tường Lâm trăm phương nghìn kế níu kéo, nại hà trái tim Lâm Thanh Hà lúc này đã không còn ở nơi anh ta nữa.

Cuối cùng Tần Tường Lâm đồng ý hủy hôn, nhưng điều kiện là Lâm Thanh Hà phải nói cho anh ta biết sự thật.

Nghe nói lại là Mạch Đan Hùng giở trò, Tần Tường Lâm giận dữ tột độ.

Vốn dĩ Tần Tường Lâm định tìm Mạch Đan Hùng trực tiếp lý luận, nhưng bình tĩnh lại nghĩ, lại thấy Mạch Đan Hùng không có bản lĩnh lớn đến thế, tất cả chuyện này khẳng định có người đứng sau chỉ đạo.

Ai lại vì muốn chia rẽ anh ta và Lâm Thanh Hà mà thiết kế cái bẫy này?

Tần Tường Lâm nghĩ đi nghĩ lại, liền nghi ngờ đến Lâm Hựu Luân.

Lâm Thanh Hà và Tần Tường Lâm tuyên bố hủy hôn, chuyện này lập tức gây chấn động làng giải trí, 《Lời Nói Dối Chân Thật》 vừa mới bắt đầu quay đã nổ ra tin lớn như vậy, ngay lập tức thu hút sự

chú ý của truyền thông.

Mạch Đan Hùng vì muốn quay tốt bộ phim này mới gây ra những rắc rối đó, Lâm Hựu Luân sau đó tuy đã mắng ông ta một trận qua điện thoại, nhưng hiện tại lại không thể không ra mặt giúp ông ta chùi đít.

Khi rời Hong Kong, Tần Tường Lâm tuyên bố mình bị tiểu nhân bỉ ổi ám toán.

Mọi người ban đầu tưởng Tần Tường Lâm nói về Tần Hán - người vẫn còn dây dưa không dứt với Lâm Thanh Hà, nhưng nhân viên bên cạnh Thành Long trong một lần say rượu lại tiết lộ chuyện Tần Tường Lâm lúc rời cảng đã tìm Thành Long uống rượu, còn nói trên bàn rượu Tần Tường Lâm cứ chửi mắng Lâm Hựu Luân suốt.

Ân oán tình thù giữa "Nhị Tần nhất Lâm", ba nhân vật chính đều là người Đài Loan, truyền thông Hong Kong ban đầu chỉ ôm tâm lý xem náo nhiệt, kẻ bàng quan chiếm đa số.

Giờ lại thêm vào một Lâm Hựu Luân, các tạp chí bát quái bản địa lập tức ngồi không yên.

Lâm Thanh Hà và Lâm Hựu Luân chênh lệch nhau cả chục tuổi, những lời đồn về mối tình chị em (tỷ đệ luyến) giữa hai người được báo chí thêu dệt như thật, cứ như tận mắt chứng kiến.

Hai đương sự đều không đứng ra đính chính, cuối cùng lại là Thành Long lên tiếng trước.

Anh ta thề thốt với truyền thông rằng Tần Tường Lâm tuyệt đối chưa từng nói xấu gì về Lâm Hựu Luân, lời đồn đại phố phường không thể tin là thật.

Những lời này của Thành Long, tự nhiên là nể mặt Lâm Hựu Luân mới nói ra. *** Ống kính máy ảnh xuyên qua cửa sổ kính phòng tắm,

lờ mờ có thể thấy bên trong treo hai chiếc khăn tắm, một cánh tay ngó sen trắng nõn đột nhiên vươn ra, lấy đi một chiếc.

Tại tòa nhà cao tầng đối diện, tuy trời âm u, các hộ dân san sát nhau vẫn phơi đầy quần áo ngoài ban công, một chiếc máy ảnh ống kính tele đang ẩn nấp trong đống quần áo này.

Kẻ cầm máy ảnh chụp lén là một gã đeo kính, sau cặp kính dày như đít chai, đôi mắt lồi ra không chớp nhìn chằm chằm vào khung ngắm.

Bên cạnh hắn là một gã đàn ông đầu đinh đang ngồi xổm, tay cầm ống nhòm độ phóng đại cao, mục tiêu cũng khóa chặt vào gian phòng tắm ở tầng ba đối diện.

Gã đeo kính có biệt danh "Điền Kê", gã đầu đinh tên là "Điều Ca", trong giới chó săn cũng coi như là nhân vật có tiếng tăm.

Tin giật gân gần đây nhất của hai người là bức ảnh Lâm Hựu Luân gặp gỡ bí mật với Trâu Văn Hoài, Thiệu Dật Phu, Lôi Giác Côn tại khách sạn trước khi ba hệ thống rạp sáp nhập.

Tuy thông tin họ bán cho tạp chí bị sai lệch (ba hệ thống rạp không phải lập liên minh giá cả mà sáp nhập trực tiếp thành một công ty), nhưng manh mối ban đầu của tin tức này quả thực xuất phát từ tay hai người họ.

Sau trận chiến đó, danh tiếng hai người nổi như cồn.

Trước đây chỉ là trộm gà bắt chó, chụp chút chuyện xấu xa của sao hạng ba để kiếm sống, giờ những con "tôm tép" đã không thỏa mãn được khẩu vị của họ, hôm nay mục tiêu họ nhắm đến là một con cá lớn béo bở. "Mẹ kiếp, đợi cả nửa ngày mà chẳng chụp được gì." Điền Kê đặt máy ảnh xuống, cử động cánh tay tê rần.

Điều Ca cầm ống nhòm, bất động nói: "Kiên nhẫn chút đi, mục

tiêu chủ yếu của chúng ta lần này đâu phải để chụp cô ta tắm." "Tao xem băng ghi hình hoa hậu Á Châu rồi, thân hình cô ả đúng là miễn chê, nếu chụp được một hai tấm lộ hàng, chúng ta phát tài rồi." Điền Kê nuốt nước miếng, vẻ mặt dâm đãng.

Chương 136

"Mày tưởng người khác đều là ngốc hả?" Điều Ca bỏ ống nhòm xuống, lườm Điền Kê một cái, "Có gã người Đài Loan ra giá 3 triệu mời cô ta chụp ảnh chân dung, cuối cùng đều bị từ chối, dễ gì mà để mày chụp được ảnh cô ta tắm!" Hắn nói xong lại giơ ống nhòm lên, mới nhìn một cái đã sốt ruột hô: "Nhanh, cô ta tắm xong ra rồi." Điền Kê vội vàng giương máy ảnh lên, nhưng lập tức ảo não chửi thề: "Mẹ nó, vào phòng ngủ không thấy gì nữa rồi." —— Một chiếc giường gỗ hồng mộc sừng sững giữa phòng, trên cột giường to, rủ xuống tấm màn gấm đỏ thẫm.

Trên giường chất vài bộ quần áo, đầu giường có họa báo tạp chí, trước giường có đôi dép lê.

Tấm thảm nhỏ màu đỏ lam, giỏ giấy kiểu đèn cung đình, bàn trà gỗ hồng mộc chạm hoa lớn nhỏ lồng vào nhau.

Trên tường treo một bức tranh màu, vẽ một vũ nữ Tây Ban Nha mặc váy đỏ rực viền lá sen đen, cằm hất cao, ánh mắt vừa quyến rũ vừa khiêu khích, tay cầm quạt vàng múa tung váy.

Lợi Trí một tay chống lên tủ đầu giường, tư thế không được thoải mái lắm.

Cô nghiêng người, lộ ra bộ ngực tròn trịa cao vút, vòng eo thon nhỏ đến mức cường điệu, phần hông nở nang; dưới áo choàng tắm lộ ra hai đôi chân dài thẳng tắp, khép chặt vào nhau không thấy một khe hở, ngón chân xinh xắn sơn móng màu tươi sáng, chân trần nhưng kiệt lực kiễng mũi chân như đang đi giày cao gót.

Cô vừa dùng khăn tắm lau nước trên tóc, tay vừa lật xem một cuốn tạp chí bát quái, đa số các trang cô chỉ liếc qua rồi lật tiếp, mắt

thấy sắp lật hết thì một bài báo về chuyện tình chị em giữa Lâm Thanh Hà và Lâm Hựu Luân đập vào mắt.

Nghiêm túc mà nói đây chẳng còn là tin mới gì, nhưng Lợi Trí lại không lật tiếp mà xem một cách đầy hứng thú.

Sau khi đoạt vương miện Hoa hậu Á Châu, Lợi Trí với tư cách là ứng cử viên chính thức của khu vực Hong Kong đã tham gia cuộc thi "Hoa hậu Châu Á Thái Bình Dương" với 33 quốc gia và vùng lãnh thổ tham dự, vinh dự đoạt ba giải thưởng phụ là "Hoa hậu Hòa bình", "Hoa hậu Ảnh" và "Trang phục dân tộc đẹp nhất".

Rời Hong Kong hơn một tuần, cũng không biết làng giải trí gần đây xảy ra chuyện gì.

Lợi Trí ban đầu bị tiêu đề thu hút, nhưng đọc xong mới phát hiện sự việc không giống mình nghĩ, tin đồn tình cảm giữa Lâm Hựu Luân và Lâm Thanh Hà hóa ra chỉ là một vở hài kịch.

Gập tạp chí lại, Lợi Trí ngồi trên giường ngẩn người, gò má trắng nõn của cô mịn màng như lụa, đôi mắt đen thẫm, mê mông như phủ một lớp sương mỏng.

Ấn tượng của Lợi Trí về Lâm Hựu Luân bắt đầu từ đêm chung kết hoa hậu đó, lúc ấy đầu bị ngã choáng váng, chỉ cảm giác mình được người ta bế lên, nén đau nhưng chưa kịp nhìn rõ mặt đối phương.

Sau này khi tiếp tục thi đấu, cô mới lén quan sát người đó, một người đàn ông khi cười trông rất yên tĩnh nhưng lại khiến người ta không sao nắm bắt được.

Chuyện trên sàn chữ T lần đó nếu tính là ngoài ý muốn, vậy thì những chuyện xảy ra sau đó không thể dùng từ trùng hợp để giải thích nữa.

Lợi Trí đến nay vẫn chưa nghĩ thông, lúc đó Lâm Hựu Luân làm sao có thể trong nháy mắt nhận ra cô giữa chín người đẹp, chẳng lẽ anh ta thực sự có ma thuật?

Đáp án có lẽ chỉ mình anh ta biết thôi nhỉ?

Lợi Trí trong lòng đang nghĩ vậy thì chuông cửa đột nhiên vang lên. —— Lâm Hựu Luân theo địa chỉ đài ATV cung cấp tìm đến tòa nhà Lợi Trí ở.

Cấu trúc trong tòa nhà này như mê cung, nơi Lợi Trí ở lại hơi khuất, Lâm Hựu Luân tốn một phen công phu mới tìm được nơi.

Bấm chuông cửa, hồi lâu mới nghe thấy tiếng bước chân vội vã bên trong.

Thấy Lợi Trí quấn áo choàng tắm, tay nâng mái tóc ướt sũng chạy ra mở cửa, Lâm Hựu Luân cảm thấy mình đến có chút không đúng lúc. "Hay là tôi đổi thời gian khác quay lại?" Anh ướm hỏi. "Không cần, không cần, Lâm tiên sinh có thể vào phòng khách ngồi một lát, tôi sẽ xong nhanh thôi." Lợi Trí sau thoáng ngẩn người liền phản ứng lại, lùi về sau một bước, nhường lối vào.

Lâm Hựu Luân nhìn thấy sườn mặt Lợi Trí khi cô xoay người đi, những đường cong cơ thể nóng bỏng quyến rũ với ngực lớn, mông cong, eo thon, chân dài khiến người ta không tự chủ được mà tưởng tượng thân hình kiều diễm bao bọc dưới lớp áo choàng tắm khi lộ ra hoàn toàn sẽ dụ người đến mức nào.

Lợi Trí đi chân trần trắng nõn, chiếc áo choàng tắm rộng thùng thình cũng không thể che giấu hoàn toàn vóc dáng tuyệt mỹ của cô, bộ ngực đẫy đà kiêu hãnh đẩy lớp áo lên cao, khe ngực sâu hun hút lộ ra nơi cổ áo, lại trắng nõn dị thường, rất dễ khiến người ta liếc qua một cái là mất hồn lạc phách, cặp đùi tròn trịa mà thon dài, cộng thêm vẻ e thẹn trên khuôn mặt đẹp như yêu nghiệt, bất kỳ người đàn ông nào

nhìn thấy cũng sẽ không kìm được mà thần kinh cuồng loạn.

Lợi Trí dẫn Lâm Hựu Luân vào phòng khách, trên đường giải thích: "Tôi vừa đặt hoa ở tiệm, tưởng là họ mang tới nên chưa chuẩn bị gì đã chạy ra mở cửa, để Lâm tiên sinh chê cười rồi." "Nói như vậy tôi đến thật đúng lúc." Lâm Hựu Luân ngồi xuống ghế sofa nhún vai, mắt lại đánh giá căn nhà của Lợi Trí.

Lợi Trí đang ngồi xổm trước tủ thấp lấy cốc, ngẩng khuôn mặt có chút nóng bừng lên, cố ý giả vờ không nghe thấy câu nói đùa vừa rồi của Lâm Hựu Luân, hỏi: "Lâm tiên sinh muốn uống trà hay cà phê?" "Có nước lọc không?

Tốt nhất là loại thêm đá." Hôm nay trời râm, nhiệt độ cũng không cao, Lâm Hựu Luân uống nước đá làm gì?

Nghi hoặc thì nghi hoặc, Lợi Trí vẫn làm theo yêu cầu của Lâm Hựu Luân rót cho anh một ly. "Lâm tiên sinh rất nóng sao?" Lúc bưng nước đá qua, Lợi Trí hỏi một câu.

Lâm Hựu Luân bĩu môi, trả lời: "Người không nóng, nhưng tâm rất nóng, nên cần hạ hỏa trước." Hai má Lợi Trí đỏ bừng, đặt ly nước đá lên bàn trà trước mặt Lâm Hựu Luân, sau đó chạy biến vào phòng ngủ như chạy trốn. —— "Mẹ kiếp, lại vào phòng ngủ rồi." Điền Kê buồn bực hạ máy ảnh xuống, "Đến màn dạo đầu cũng không có, chẳng lẽ bọn họ định lên giường luôn?" "Mày có thể đừng lúc nào đầu óc cũng toàn chuyện đó được không?" Điều Ca vẫn cầm ống nhòm, liên tục quan sát động tĩnh của Lâm Hựu Luân trong phòng khách, từ góc độ của họ chỉ có thể nhìn thấy một phần ba tình hình bên trong. "Lợi Trí về Hong Kong chưa quá ba ngày, mày tính xem đã có bao nhiêu người đến tìm cô ta rồi?

Những kẻ này đến tìm, chẳng phải đều muốn mời cô ta đóng phim sao?" "Lâm Hựu Luân đều đích thân đến rồi, những kẻ khác chắc

chắn không có cửa nữa." Điều Ca liếm môi khô khốc: "Cho nên tao mới bảo mày nhìn cho kỹ, chụp được ảnh hai người trò chuyện thân mật thì tốt quá còn gì." Khóe mắt Điền Kê liếc thấy một chiếc xe con màu trắng dừng dưới lầu, vội vàng nhắc Điều Ca: "Mau nhìn kìa, dưới lầu lại có người đến." Điều Ca chĩa ống nhòm xuống dưới, quả nhiên thấy hai người bước xuống xe, bóng lưng của gã thấp bé trong đó trông hơi quen mắt.

Đầu óc Điều Ca vận chuyển phi tốc, rất nhanh đã xác nhận thân phận người nọ, trong lòng không khỏi nghi hoặc, sao người này cũng đến? —— Trên ghế sofa phòng khách nhà Lợi Trí, Lâm Hựu Luân mông còn chưa ngồi nóng chỗ đã nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Cửa phòng ngủ mở ra một khe nhỏ, Lợi Trí thò đầu ra, có chút áy náy nhìn Lâm Hựu Luân nói: "Lâm tiên sinh, có khả năng là hoa tôi đặt đã đến, tôi đang thay quần áo, anh có thể mở cửa giúp tôi ký nhận một chút được không?

Tiền tôi đã trả rồi, anh chỉ cần bảo họ mang hoa vào phòng khách là được." Lâm Hựu Luân nhận lời ngay, lúc đi ra mở cửa, trong đầu lại mơ màng tưởng tượng cảnh Lợi Trí thay đồ trong phòng ngủ, không biết cô ấy mặc bộ lễ phục xẻ cao trong 《Ông Bà Lâm》 sẽ có cảm giác gì, ngực to cộng chân đẹp, chắc sẽ rất quyến rũ nhỉ?

Trong lòng nghĩ chuyện khác, lúc Lâm Hựu Luân mở cửa cũng liếc qua mắt thần trước, mở cửa ra phát hiện không phải người đưa hoa, theo bản năng ngẩn người.

Biểu cảm trên mặt hai người ngoài cửa còn khoa trương hơn, nhìn thấy Lâm Hựu Luân cứ như gặp ma, mặt trắng bệch. "Là Tằng tiên sinh phải không?

Vừa rồi tôi còn tưởng mình nhìn nhầm, hóa ra quả nhiên là anh!"

Lâm Hựu Luân nhận ra thân phận một người trong đó, người còn lại anh chỉ thấy quen mặt nhưng không nhớ tên.

Tằng Chí Vĩ lập tức nở nụ cười, hai tay cùng vươn ra, nắm lấy tay Lâm Hựu Luân kích động nói: "Chút hư danh cỏn con, không ngờ lại được Lâm tiên sinh nhớ kỹ, thật là vinh hạnh quá!" Lâm Hựu Luân bắt tay Tằng Chí Vĩ xong, ánh mắt chuyển sang người đứng sau lưng Tằng Chí Vĩ. "Vị này là?" "Tôi tên Quan Duy Bằng, nhưng mọi người thích gọi tên tiếng Anh của tôi hơn, Thái Địch La Tân (Teddy Robin)." Sự phồn hoa của phim ảnh Hong Kong thập niên 80 đã tạo nên không ít kỳ nhân du tẩu giữa dòng phim chính thống và phi chính thống, mà Thái Địch La Tân chính là một đại biểu trong số đó.

Gã này là một kỳ tài toàn năng, không chỉ tướng mạo lạ lùng mà phong cách sáng tác cũng quái chiêu.

Phim của gã chưa bao giờ dán nhãn chính thống, nhưng lại có thể duy trì được góc nhìn khác biệt và cảm giác nghệ thuật ngay trong cái vỏ bọc thông tục.

Tại giới điện ảnh Hong Kong, nơi trào lưu ăn theo chụp giật đang thịnh hành, điểm này càng trở nên đáng quý.

Lâm Hựu Luân xuất hiện tại nhà Lợi Trí, lại còn ra mở cửa tự nhiên như chủ nhà, Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân liền biết chuyến này bọn họ coi như đi công cốc rồi.

Tất nhiên trong lòng bọn họ vẫn còn tồn tại một chút ảo tưởng nho nhỏ, dù sao cũng đã đến rồi, không thể cứ thế bỏ đi mà không gặp mặt người ta chứ?

Ôm suy nghĩ đó, Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân đi theo Lâm Hựu Luân vào nhà.

Lợi Trí mặc một chiếc áo mỏng bó sát người, từ phòng ngủ đi ra,

đầu cúi thấp, một tay lôi mớ tóc bị kẹp trong áo ra ngoài, tay kia cầm dây buộc tóc, chuẩn bị búi tóc lên.

Lâm Hựu Luân nhìn thấy thì không cảm thấy có gì kỳ quái, nhưng Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân thì đều trừng lớn mắt.

Lợi Trí mang lại cho bọn họ cảm giác như thể vừa mới mặc quần áo từ trong phòng ngủ đi ra vậy.

Lợi Trí vừa rồi không ra mở cửa, lúc này mới mặc xong quần áo từ phòng ngủ đi ra, vậy trước khi chuông cửa reo, cô và Lâm Hựu Luân đang làm gì?

Là đàn ông thì ai cũng sẽ không nhịn được mà nghĩ theo hướng đó.

Thương nhân buôn phim hải ngoại bỏ vốn 70 triệu để đầu tư quay 《Vệ Tư Lý truyền kỳ》, Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân chuyến này đến để mời Lợi Trí làm nữ chính, nhìn tình hình này, e rằng bọn họ thực sự phải thất vọng ra về rồi.

Lợi Trí tưởng là Lâm Hựu Luân dẫn người đưa hoa vào, ban đầu không chú ý lắm, đợi búi tóc xong ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai người đàn ông lạ mặt đứng đó, phản ứng đầu tiên là che miệng, nuốt ngược tiếng kinh hô vào trong.

Chương 137

Lâm Hựu Luân nói cho Lợi Trí biết thân phận của Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân, Lợi Trí mới ý thức được hai người này cũng đến tìm cô đóng phim, vội vàng chào hỏi bọn họ ngồi xuống, sau đó lại bận rộn đi tìm cốc rót nước.

Lâm Hựu Luân ngồi đối diện Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân, trò chuyện với bọn họ. "Nghe nói anh Tăng gần đây tự mở một công ty điện ảnh?" Lợi Trí đang pha trà bên kia, tai lại vẫn luôn để ý cuộc nói chuyện bên này, nghe thấy câu đó liền dừng tay, tò mò quay đầu lại: "Hóa ra anh Tăng và anh Quan đều là ông chủ công ty điện ảnh sao?" "Tôi là ông chủ nhỏ, Chí Vĩ lớn hơn một chút, ông chủ lớn nhất là Phan..." Thái Địch La Tân chưa nói hết câu thì chân đã bị Tăng Chí Vĩ đạp cho một cái.

Lâm Hựu Luân chỉ cười cười chứ không vạch trần.

Tăng Chí Vĩ biết hắn đã sớm biết rõ lai lịch của công ty điện ảnh "Hảo Hữu", nên cũng không che che giấu giấu nữa, lấy danh thiếp ra đưa cho Lâm Hựu Luân và Lợi Trí mỗi người một tấm.

Theo Tăng Chí Vĩ thấy, Lâm Hựu Luân không vứt danh thiếp đi ngay tại chỗ đã là rất nể mặt rồi, không ngờ Lâm Hựu Luân còn trịnh trọng cất danh thiếp của gã vào túi áo.

Trong lòng gã đột nhiên cảm thấy mình đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, bất giác có chút hổ thẹn. "Anh Lâm cũng ở đây, vậy tôi cũng không vòng vo tam quốc nữa.

Công ty điện ảnh 'Hảo Hữu' của chúng tôi sắp đầu tư quay một bộ phim khoa học viễn tưởng chế tác lớn, vai nữ chính muốn mời cô Lợi Trí đảm nhận." Lợi Trí cắn môi không nói gì, Lâm Hựu Luân lại hỏi

một câu: "Cải biên từ tiểu thuyết của Nghê Khuông?" Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân đều không nói gì, Lâm Hựu Luân coi như bọn họ đã ngầm thừa nhận. "Đầu tư 70 triệu cũng coi như là mạnh tay rồi, có điều quay tiểu thuyết do Nghê Khuông viết thì lại hơi lãng phí." Hắn lắc đầu.

Thái Địch La Tân mở miệng muốn phản bác, lại bị Tăng Chí Vĩ ấn lại. "Anh Lâm cảm thấy tiểu thuyết của Nghê Khuông không hay?" "Không phải không hay, chỉ là cái phong cách khoa học viễn tưởng mềm của ông ấy, ở Hong Kong thì có thị trường, chứ ở hải ngoại thì rất khó nói." Lâm Hựu Luân bày ra vẻ mặt "tin hay không tùy anh", nhưng miệng lại nói: "Đều nói văn nhân tương khinh, mà tôi và Nghê Khuông vốn dĩ đã không hợp nhau, bình thường sẽ chẳng nói tốt về ông ấy đâu, các anh cứ coi như nghe cho vui, đừng để trong lòng." Nếu Lâm Hựu Luân bới ra một đống tật xấu của Nghê Khuông, Tăng Chí Vĩ có khả năng còn sẽ không để chuyện này trong lòng.

Nhưng Lâm Hựu Luân lại không nói thế, Tăng Chí Vĩ trong lòng ngược lại bắt đầu do dự.

Thái Địch La Tân trước khi Lâm Hựu Luân phát biểu ý kiến còn có thể tìm được vài lời phản bác, hiện tại gã lại phát hiện chẳng có gì để phản bác cả.

Nản lòng thì nản lòng, nhưng gã lại không muốn trong cuộc nói chuyện cứ bị Lâm Hựu Luân dắt mũi đi như thế. "Anh Lâm tới tìm cô Lợi Trí cũng là vì chuyện đóng phim sao?" Lâm Hựu Luân từ lúc vào cửa đến giờ, thật sự vẫn chưa nói với Lợi Trí về mục đích của mình.

Lâm Hựu Luân không nói lời nào, Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân đều chuyển ánh mắt sang Lợi Trí đang ngồi bên cạnh. "Chúng tôi..." Lợi Trí mở miệng nhưng không biết nên nói cái gì, dáng vẻ do dự càng khẳng định suy đoán trước đó của Tăng Chí Vĩ và Thái Địch

La Tân, giữa Lợi Trí và Lâm Hựu Luân chắc chắn có vấn đề.

Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân hiện tại đều rất hối hận, bọn họ ngay từ đầu đã nói toạc mục đích ra, vốn là muốn tranh thủ thế chủ động, nhưng không ngờ sự việc phát triển đến bước này, ngược lại khiến bọn họ rơi vào thế bị động.

Phan Địch Sinh đến chế tác hiệu ứng đặc biệt còn không chịu hợp tác với công ty Cực Quang, càng không thể nào dung thứ một người phụ nữ có quan hệ không rõ ràng với Lâm Hựu Luân làm nữ chính của bộ phim này.

Lời mời Lợi Trí tham diễn Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân đã nói ra khỏi miệng, lỡ như Lợi Trí đồng ý, bọn họ thật sự không biết làm sao để xuống đài. "Bộ phim kia vốn đã xác định nữ chính rồi, nhưng đối phương lâm thời đổi ý không diễn nữa, tôi đã sửa lại kịch bản, nhưng vẫn chưa tìm được nữ diễn viên thích hợp.

Ban đầu tôi cũng không biết vai diễn này nên tìm ai diễn, nhưng hôm đó ngồi dưới khán đài chữ T, tôi đột nhiên phát hiện, cô Lợi chính là người tôi vẫn luôn tìm kiếm, cho nên hôm nay tôi tới đây." Lâm Hựu Luân mở lời, Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân đều thở phào nhẹ nhõm.

Lợi Trí thật không biết nên chọn thế nào, đành phải ném ánh mắt cầu cứu về phía Lâm Hựu Luân. "Chỉ nói về thù lao đóng phim, em có thể hợp tác với bọn anh Tăng, bởi vì thù lao anh trả cho em chắc chắn sẽ không cao hơn bọn họ.

Nhưng anh có thể cam đoan, em diễn qua bộ phim này của anh, đến bộ phim tiếp theo, thù lao nhất định sẽ gấp mười lần hiện tại." Lời này nghe có chút ngông cuồng, nhưng ngẫm nghĩ kỹ lại thấy hợp tình hợp lý.

Phàm là diễn viên được Lâm Hựu Luân nâng đỡ, ai nấy đều thân

giá bạo tăng.

Giới điện ảnh từ năm ngoái đã bắt đầu lưu truyền câu nói "Tái hồng hồng bất quá Chung Sở Hồng, tái phát phát bất quá Chu Nhuận Phát".

Chung Sở Hồng diễn xong 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, thù lao khởi điểm đã là 3 triệu; Chu Nhuận Phát nhờ 《Đổ Thần》 biến thành Thần Tiên Phát, tất cả các công ty điện ảnh đều đang tìm anh ta đóng phim, nghe nói hiện tại lịch trình đã xếp đến tận năm sau; còn Chu Tinh Trì từ vai quần chúng không tên tuổi biến thành "Tinh Tử" ai ai cũng biết, rồi từ "Tinh Tử" thăng cấp thành "Tinh Gia" trong miệng truyền thông, tất cả những điều này đều có liên quan đến Lâm Hựu Luân.

Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân hiện tại lại bắt đầu do dự.

Lâm Hựu Luân có thể nói ra câu thù lao tăng gấp mười, nếu không phải tràn đầy tự tin với vai diễn trong kịch bản của mình, thì chính là tràn đầy tự tin với Lợi Trí.

Nếu là vế trước thì còn không sao, nhưng nếu là vế sau, Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân liền cảm thấy bọn họ nên nghĩ cách thuyết phục Lợi Trí đến diễn 《Vệ Tư Lý truyền kỳ》, cho dù việc này sẽ chọc Phan Địch Sinh không vui, cho dù việc này sẽ làm nội dung 《Vệ Tư Lý truyền kỳ》 bị tiết lộ sớm cho Lâm Hựu Luân biết.

Trong lúc Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân còn đang rối rắm có nên mời Lợi Trí làm nữ chính hay không, Lợi Trí đã đưa ra quyết định. "Anh Lâm có thể nói chi tiết với em về vai diễn đó không?" *** "Lại là Lâm Hựu Luân, chẳng lẽ hắn trời sinh sinh ra để đối đầu với tôi sao?" Phan Địch Sinh nổi trận lôi đình trong văn phòng, Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân đứng trước bàn làm việc trố mắt nhìn nhau, đều giả vờ như không nghe thấy lời này. "Hắn tìm Hoa hậu Châu Á làm nữ

chính, chúng ta sẽ tìm Hoa hậu Hong Kong làm nữ chính, nhất định không thể thua hắn!" Phan Địch Sinh quên hết tất cả mà gào thét.

Ánh mắt gã bắn thẳng vào mặt Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân như hai thanh kiếm sắc.

Thái Địch La Tân đành phải kiên trì nhắc nhở: "Hoa hậu Hong Kong ngoại trừ người đã lấy chồng, người đã giải nghệ rút khỏi giới giải trí, số còn lại đều có hợp đồng với TVB, cho dù chúng ta có ý tưởng, TVB cũng chưa chắc chịu đồng ý." Ngọn lửa vừa bùng lên trong lòng Phan Địch Sinh lại bị dập tắt.

Ban đầu tiến quân vào làng điện ảnh, Phan Địch Sinh tưởng trong tay khống chế công ty điện ảnh là đủ; đợi đến khi bị các rạp chiếu phim bóp cổ, gã phát hiện chỉ có công ty điện ảnh thôi là không được, trong tay còn phải có rạp chiếu; hiện tại rạp chiếu cũng có rồi, gã lại phát hiện người làm phim không còn nữa.

Người làm điện ảnh có năng lực có tài hoa đa phần bị Lâm Hựu Luân lôi kéo qua đó; diễn viên có danh tiếng có bảo chứng phòng vé thì sợ đắc tội ba công ty điện ảnh lớn và rạp chiếu phim Gia Nghị, đều không chịu nhận phim bên này.

Phan Địch Sinh dùng bút viết hai chữ "lòng người" lên giấy, càng nhìn càng cảm thấy trong lòng phiền toái, cuối cùng vo tờ giấy thành một cục ném xuống đất, gã lạnh lùng nhìn Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân: "Các người nói xem, bây giờ nên làm thế nào?" "Nghệ sĩ bên TVB chắc chắn là không trông cậy được rồi, chi bằng đến bên đài ATV tuyển thử xem, nói không chừng có thể gặp được người thích hợp." Tăng Chí Vĩ đưa ra một chủ ý.

Phan Địch Sinh cũng không có chủ ý nào khác, chỉ có thể để Tăng Chí Vĩ đi thử xem.

Đài ATV cũng học TVB mở lớp đào tạo nghệ sĩ, nhưng bất luận là

danh tiếng hay sức ảnh hưởng đều không bằng "Thiếu Lâm Tự minh tinh" của TVB.

Tăng Chí Vĩ chỉ ôm tâm lý cầu may, không ngờ bên ATV lại thực sự tiến cử cho gã một người. "Anh không phải muốn tìm một nữ diễn viên có thể so kè với Lợi Trí sao?

Cô ấy hẳn là có thể thỏa mãn yêu cầu của anh." Tại bộ phận quản lý nghệ sĩ của đài ATV, quản lý Trịnh Hán Đông từ trong giá sách chật ních tìm ra một tập hồ sơ nghệ sĩ, đặt trước mặt Tăng Chí Vĩ.

Tăng Chí Vĩ liếc mắt một cái đã bị tấm ảnh trên hồ sơ thu hút.

Nói chính xác thì gã đang nhìn bộ ngực lớn của người phụ nữ trong ảnh, vòng một ngạo nghễ so với Lợi Trí cũng kẻ tám lạng người nửa cân, thậm chí "tư bản" còn hùng hậu hơn một chút, chỉ là đường nét khuôn mặt hơi cứng, nhan sắc kém hơn đôi chút.

Trịnh Hán Đông giới thiệu: "Cô ấy là học viên lớp đào tạo diễn viên khóa 3 của đài ATV chúng tôi, năm nay vừa tốt nghiệp.

Anh nói muốn tìm người ngực bự, tôi liền nghĩ ngay đến cô ấy." Ánh mắt Tăng Chí Vĩ chuyển từ tấm ảnh sang phần tư liệu bên cạnh, chỉ thấy cột tên viết: Diệp Tử My. *** Phòng bệnh rất rộng rãi và yên tĩnh, trần nhà trắng phấn, tường xanh nhạt, bài trí trong phòng cũng rất trang nhã.

Một chiếc bàn ba thế hệ, hai chiếc ghế xoay bọc da, bên cửa sổ đặt chiếc giường lò xo trải chiếu trúc, trên bàn đầu giường cắm đầy một bình hoa tươi.

Rèm cửa màu xanh da trời, ánh nắng bên ngoài chiếu vào khiến cả căn phòng ngập trong sắc xanh dịu mát, trông vô cùng nhã nhặn.

Lâm Hựu Luân bước vào liền bắt đầu quan sát căn phòng bệnh này, thầm nghĩ "công tác hậu mãi" của Mạch Đương Hùng làm cũng

không tệ.

Lữ Lương Vĩ chỉ bị chó cắn vào chân một cái, thế mà lại được sắp xếp ở phòng bệnh tốt thế này.

Cánh cửa đang khép hờ bị người đẩy ra, một người đàn ông mặc áo khoác bò bước vào, tay xách một túi táo lớn.

Gã có khuôn mặt với những đường nét thô kệch, da hơi đen, miệng rộng, cằm vuông kiên nghị.

Từ khóe miệng hơi cong lên, hai nếp nhăn mệt mỏi hằn sâu qua hai má, kéo dài xuống tận hàm dưới.

Nhìn thấy trong phòng bệnh chỉ có một thanh niên cao gầy mặc âu phục đứng đó, người này theo bản năng tưởng mình tìm nhầm phòng, cười gật đầu nhẹ với Lâm Hựu Luân, sau đó liền lui ra ngoài.

Chương 138

Lúc ra cửa, gã đặc biệt nhìn lại số phòng, phát hiện mình tìm đúng căn phòng này. "Xin hỏi Lữ Lương Vĩ có nằm ở phòng này không?" Người đàn ông quay lại, nhìn kỹ Lâm Hựu Luân mới phát hiện người thanh niên này trông rất quen mặt. "Chắc là thế." Lúc Lâm Hựu Luân đến thì trong phòng bệnh không có ai.

Người đàn ông đặt túi táo trong tay lên tủ đầu giường, quay đầu hỏi Lâm Hựu Luân: "Anh cũng đến thăm Lương Vĩ à?" "Đúng vậy, anh là bạn anh ấy?" Lâm Hựu Luân gật đầu. "Tôi và cậu ấy quen nhau khi đóng phim." Người đàn ông đáp một câu. "Tôi đoán anh chắc chắn là đạo diễn." Người đàn ông "A" lên một tiếng, tò mò hỏi: "Sao anh biết hay vậy?" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Bởi vì cái dáng vẻ 'hung thần ác sát' này của anh, nếu mà đi đóng phim thì chắc chắn đã nổi tiếng từ lâu rồi." Người đàn ông cười ha hả: "Người quen tôi đều nói như vậy, nhưng chắc anh không ngờ được đâu, tôi xuất thân từ ngành mỹ thuật và thiết kế thời trang đấy?" "Tôi rất khâm phục dũng khí của anh." "Tôi tên là Hoàng Tự Cường." Người đàn ông chủ động đưa tay ra, "Tôi cảm thấy anh rất quen mắt, chúng ta có phải đã gặp nhau ở đâu rồi không?" Nghe thấy cái tên "Hoàng Tự Cường", Lâm Hựu Luân bỗng nhiên nhớ ra một chuyện. "Bộ 《Hồng vận đương đầu》 năm nay của Tân Nghệ Thành là do anh đạo diễn?" Hoàng Tự Cường cười khổ nói: "Người ta viết sẵn kịch bản, bắt tôi chiếu theo bản mà làm, lại không thể hoàn toàn nắm quyền kiểm soát quay phim, danh nghĩa là đạo diễn nhưng thực chất chỉ là thợ kỹ thuật thôi." "Thảo nào tôi thấy bộ phim này so với hai tác phẩm trước của anh Hoàng kém xa đến thế." "Thực ra năm ngoái tôi nghiêm túc quay là một bộ phim tên là 《Cuồng nhân》, nhưng vì công ty sản xuất phá sản nên không thể

hoàn thành.

Hiện tại bộ 《Hồng vận đương đầu》 này chẳng qua là vì mưu sinh, hơn nữa thành tích cũng không tốt lắm." Nhắc đến tình cảnh hiện tại của mình, Hoàng Tự Cường rất bất lực.

Năm 1981, gã đạo diễn bộ phim đầu tay 《Vũ sảnh》, vận dụng rất tốt kiến thức thời trang và thiết kế mỹ thuật đã học vào trong phim.

Các nhân vật xã hội đen trong phim ăn mặc có gu, thay đổi hẳn phong khí chợ búa rách rưới bẩn thỉu của phim xã hội đen Hong Kong trước đó.

Về bố cục hình ảnh và bối cảnh trang phục đều cao hơn một bậc so với phim cùng thời.

Bộ phim thứ hai 《Đả lôi đài》 có đề tài là "phim khoa học viễn tưởng tận thế" đang hot nhất quốc tế lúc bấy giờ.

Hoàng Tự Cường với sở trường mỹ thuật đã làm bối cảnh phim trở nên tinh mỹ bắt mắt, rất ra chất tàn tích tận thế.

Nhưng nhân vật trong phim một khi gặp nguy hiểm vẫn quay về lối mòn của phim Hong Kong, tay không tấc sắt lao vào đánh nhau, căn bản không thấy sử dụng vũ khí công nghệ cao nào.

Tuy Hoàng Tự Cường đưa sáo lộ của tiểu thuyết võ hiệp vào tình tiết đại chiến chính tà tương lai, được các nhà phê bình ca ngợi là ý tưởng kỳ tuyệt, nhưng thực tế vẫn là do kinh phí quay phim thiếu trước hụt sau, thứ muốn quay căn bản không quay ra được.

Chính trong bộ phim này, Hoàng Tự Cường đã quen biết Lữ Lương Vĩ.

Hoàng Tự Cường đang cảm khái mình thời vận không thông, thì Lữ Lương Vĩ được một cô y tá xinh đẹp dìu bước vào.

Ngẩng đầu thấy Hoàng Tự Cường đứng trong phòng bệnh, Lữ Lương Vĩ lộ vẻ vui mừng: "Anh Cường, sao anh lại tới đây?" Hoàng Tự Cường cười mắng: "Mẹ kiếp, thằng nhóc cậu chỉ bị chó đớp một cái thôi mà?

Có cần làm như bị gãy chân thế không, đi đường còn cần người dìu, có phải tranh thủ chiếm tiện nghi của em gái người ta không đấy?" Cô y tá kia đỏ mặt, buông cánh tay Lữ Lương Vĩ ra, bỏ chạy khỏi phòng bệnh như chạy trốn.

Lữ Lương Vĩ thấy thế, dở khóc dở cười nói: "Thảo nào người ta gọi anh là 'Đạo diễn dã thú', anh xem, người ta bị anh dọa chạy mất rồi." Hoàng Tự Cường có biệt danh này không chỉ vì tướng mạo hung dữ, mà chủ yếu là vì phong cách đạo diễn của gã.

Ngoại trừ giúp Tân Nghệ Thành quay bộ phim hài 《Hồng vận đương đầu》, các phim khác đều là phim hành động bạo lực.

Gã xử lý các cảnh bạo lực cực kỳ khách quan, phong cách dồn dập hào phóng, hơn nữa có thể khiến khán giả lúc nào cũng giữ được cảm giác kích thích mới mẻ.

Hoàng Tự Cường đã quen bị người khác lấy biệt danh này ra đùa, Lữ Lương Vĩ nói vậy gã cũng không giận, chỉ nhìn chằm chằm vào chân Lữ Lương Vĩ. "Đi hai bước tôi xem nào, vết thương trên chân cậu chắc khỏi lâu rồi chứ?" Vết thương trên chân Lữ Lương Vĩ quả thực đã khỏi, chỉ là ở đây thoải mái, đoàn phim bên kia cũng chưa giục, nên anh ta không chủ động đề nghị xuất viện.

Hoàng Tự Cường nháy mắt với Lữ Lương Vĩ: "Cậu không phải là chấm cô em y tá vừa rồi đấy chứ?" "Đi chỗ khác chơi!" Lữ Lương Vĩ giơ chân làm động tác đá người, đột nhiên phát hiện trong phòng còn đứng một người. "Anh Lâm... sao anh lại tới đây?" Lữ Lương Vĩ luống cuống không biết làm sao cho phải, vội vàng thu chân về, đứng

nghiêm chỉnh, muốn mượn cơ hội trấn tĩnh lại, tìm một lý do giải thích, nhưng trong lòng hoảng loạn, chẳng nghĩ ra cách nào.

Lâm Hựu Luân cười rất tùy ý: "Nghe nói anh bị chó cắn bị thương, tôi qua đây xem sao." Hoàng Tự Cường lại ngẩn người, nhìn phản ứng căng thẳng của Lữ Lương Vĩ, gã mới ý thức được người thanh niên vừa trò chuyện với mình thân phận không tầm thường.

Tâm niệm chuyển nhanh, gã chợt nghĩ đến thân phận của đối phương, mắt trừng lớn hết cỡ.

Lữ Lương Vĩ cảm thấy nụ cười của Lâm Hựu Luân đầy thâm ý, không biết Hoàng Tự Cường đã nói gì với Lâm Hựu Luân, không dám mạo muội mở miệng, chỉ nói vết thương của mình đã không còn gì đáng ngại, bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại đoàn phim.

Nói rồi Lữ Lương Vĩ còn xắn ống quần lên, lộ ra vết thương ở bắp chân, quả nhiên miệng vết thương đều đã đóng vảy.

Lâm Hựu Luân không nói gì, chỉ bảo Lữ Lương Vĩ dưỡng thương cho tốt. "Đạo diễn Hoàng hôm nay có rảnh không?" Hoàng Tự Cường còn chưa hoàn hồn sau cú sốc về thân phận của Lâm Hựu Luân, đột nhiên nghe thấy câu này, nửa ngày không có phản ứng.

Lữ Lương Vĩ ở bên cạnh dùng khuỷu tay thúc vào người Hoàng Tự Cường, Hoàng Tự Cường lúc này mới lắp bắp nói: "Anh Lâm là hỏi tôi sao?" "Hôm nay tôi hẹn gặp một người, nếu anh Hoàng có rảnh thì có thể đi cùng tôi, mọi người ngồi lại nói chuyện." Trong lòng Hoàng Tự Cường sôi sục như nước sôi, trái tim đập thình thịch nhảy lên tận cổ họng không sao bình ổn lại được.

Lâm Hựu Luân tìm gã, mục đích chắc chắn không phải chỉ là nói chuyện đơn giản như vậy.

Gã lờ mờ ý thức được, một cơ hội to lớn sắp giáng xuống đầu

mình, trong lòng không kìm nén được sự kích động. *** "Bộ phim này cải biên từ bộ truyện tranh nổi tiếng thập niên 70 của Mỹ 《Blade》 (Đao Phong Chiến Sĩ), câu chuyện bắt đầu từ phòng sinh của bệnh viện mười sáu năm trước..." Lâm Hựu Luân vừa kể về cốt truyện 《Đao Phong Chiến Sĩ》, trong đầu Hoàng Tự Cường tự nhiên hiện ra một bức tranh như thế này: Một thai phụ đang gào thét trên bàn mổ, không chỉ vì cơn đau sắp lâm bồn, mà ở phía trên bên phải cổ cô, hai vết răng đang ồ ạt trào máu tươi, toàn thân như bị tiêm độc tố đang bị xé rách. "Người mẹ bị ma cà rồng cắn bị thương này cuối cùng không giữ được tính mạng, nhưng đứa con của cô lại may mắn sống sót.

Đứa trẻ này sinh ra đã mang gien của ma cà rồng, tương đương với bán yêu sinh ra do sự kết hợp giữa người và yêu quái trong thần thoại phương Đông.

Hắn có tất cả năng lực của ma cà rồng, nhưng lại không sợ ánh mặt trời như ma cà rồng.

Hắn từ nhỏ đã được thợ săn ma cà rồng chuyên chế tạo vũ khí kiểu mới là Whistler nhận nuôi, cưỡi mô tô 'Cánh Bạc', tay cầm súng phun lửa khổng lồ với hỏa lực vô địch, cùng với đao xoáy vô địch và thanh trường kiếm đeo sau lưng, chuyên săn giết những ma cà rồng lẩn trốn trong đám đông, được mọi người gọi là Đao Phong Chiến Sĩ." Cốt truyện của 《Đao Phong Chiến Sĩ》 vô cùng đơn giản, Lâm Hựu Luân chỉ dùng thời gian rất ngắn đã kể lại toàn bộ câu chuyện cho Hoàng Tự Cường nghe một lần. "Đầu tư 90 triệu là kết quả thương nghị sơ bộ giữa tôi và công ty Gia Hòa.

Cốt truyện của phim này tương đối mỏng, cho nên phải bỏ công sức thật nhiều vào phần hình ảnh, mà đây vừa khéo lại là sở trường của đạo diễn Hoàng." Lâm Hựu Luân nói đến đây thì dừng lại một chút, để lại cho Hoàng Tự Cường một chút thời gian suy nghĩ.

Hoàng Tự Cường nghe những lời của Lâm Hựu Luân, cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Gã ngây ngốc ngồi đó, kích động đến mức tay cũng run lên, trong lòng dâng lên ngàn vạn lời nói, nhưng lại chẳng thốt nên lời.

Những bộ phim Hoàng Tự Cường quay trước đây, vừa kiếm được phòng vé cũng thắng được truyền miệng, nhưng thân là đạo diễn, lúc sáng tác lại thường thường thiếu trước hụt sau, khắp nơi chịu hạn chế, thường xuyên phải thỏa hiệp và tranh đấu mới có thể hoàn thành tác phẩm.

Mấy năm nay trải qua nhiều chuyện, có đôi khi gã đều cảm thán, làm phim quá khó.

Hiện tại đột nhiên một cơ hội chưa từng có bày ra trước mặt, vốn quay phim dư dả đến mức khó tin, lại gặp được Lâm Hựu Luân - một giám chế chỉ ràng buộc bằng kịch bản, không can dự vào sự phát huy cá nhân của đạo diễn như thế này, Hoàng Tự Cường thực sự cảm thấy mình may mắn như trúng giải độc đắc vậy.

Lâm Hựu Luân đã nói rất rõ ràng rồi, Hoàng Tự Cường mà còn không hiểu ý hắn, vậy thì đúng là đồ ngốc. "Rất tốt, vậy bắt đầu từ bây giờ, đạo diễn Hoàng nên tiến vào trạng thái rồi.

Bộ phim này công ty Gia Hòa vẫn luôn thúc giục, cho nên thời gian dành cho anh chuẩn bị không nhiều." Lâm Hựu Luân nhìn đồng hồ, "Mười phút nữa, nam chính của phim sẽ đến.

Anh ấy là quyền vương cấp thế giới người Hoa duy nhất tính đến nay, nhưng trước đây chưa từng đóng phim.

Thực ra tôi cũng không chắc chắn liệu anh ấy có phải là ứng cử viên tốt nhất cho bộ phim này hay không, được hay không thì do anh quyết định!" *** Hoàng Tự Cường nhìn người đàn ông to lớn đang đi

tới trước mặt, người này dáng dấp cao to lực lưỡng, vẻ rắn chắc đó cứ như được đúc bằng gang thép vậy.

Bờ vai rộng, dưới lần áo khoác da chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ bó sát, lộ ra lồng ngực đỏ đồng, khuôn mặt vuông vức lởm chởm râu ria, đang mỉm cười mím chặt đôi môi dày, dùng ánh mắt trung hậu thân thiết nhìn về phía này, rồi đưa bàn tay to như kìm sắt ra.

Hoàng Tự Cường tưởng đối phương sẽ bắt tay Lâm Hựu Luân trước, không ngờ gã lại đưa tay thẳng về phía mình, nhất thời có chút luống cuống, thầm nghĩ mình nếu là người đầu tiên bắt tay với đối phương, trước mặt Lâm Hựu Luân sẽ có vẻ hơi lấn lướt chủ nhân.

Chu Bỉ Lợi lại không biết những điều này, gã chỉ thấy Hoàng Tự Cường và Lâm Hựu Luân đứng cùng nhau, tuổi tác Hoàng Tự Cường trông lớn hơn một chút, tự nhiên liền coi gã là người có thân phận quan trọng nhất, cho nên mới nghĩ phải bắt tay với gã trước.

Hoàng Tự Cường đang do dự có nên bắt tay Chu Bỉ Lợi trước hay không, Lâm Hựu Luân đột nhiên ho khan một tiếng bên cạnh.

Hoàng Tự Cường lúc này mới phản ứng lại, Lâm Hựu Luân trước đó nói những lời kia không phải nói đùa với gã, bèn đưa tay ra.

Chương 139

Khi Chu Bỉ Lợi bắt tay với Hoàng Tự Cường, mắt lại tò mò quan sát Lâm Hựu Luân.

Vừa rồi tiếng ho khan của Lâm Hựu Luân có vẻ tùy ý, nhưng Chu Bỉ Lợi lại nhạy bén nhận ra một chút khác thường, trong lòng thầm nghĩ, thân phận của người thanh niên này e rằng không đơn giản như gã nghĩ trước đó.

Hoàng Tự Cường biểu rõ thân phận đạo diễn, Chu Bỉ Lợi lại hồ đồ rồi.

Trong ấn tượng của gã, quay phim là đạo diễn quyết định, những người khác nhắc tới đạo diễn đều chỉ có nước hâm mộ nịnh bợ, nhưng tình hình trước mắt lại khác với suy nghĩ của gã.

Hoàng Tự Cường là đạo diễn, lại còn phải nhìn sắc mặt người thanh niên bên cạnh, chuyện này thật kỳ quái. "Đạo diễn Hoàng, tôi có một vấn đề." Chu Bỉ Lợi trên sàn đấu thích tấn công KO đối thủ, ngoài sàn đấu nói chuyện với người khác cũng quen chủ động mở lời. "Tôi biết diễn viên hành động nhất định phải có thân thủ nhất định, nhưng người thân thủ tốt không nhất định làm được diễn viên hành động, nói trắng ra còn phải có một khuôn mặt được người ta thích nữa." Nói rồi, Chu Bỉ Lợi còn sờ sờ cái cằm đầy râu ria của mình, "Tôi nghe nói Thành Long sau khi xuất đạo một thời gian dài đều không nổi lên được, vì so với Lý Tiểu Long, mọi người đều thấy anh ấy trông rất bình thường.

Tướng mạo của tôi còn không bằng Thành Long, đạo diễn Hoàng không lo để tôi diễn sẽ làm hỏng bộ phim này sao?" Thể hình, thân thủ của Chu Bỉ Lợi đều miễn bàn, nhưng tướng mạo quả thực là một vấn

đề.

Hoàng Tự Cường ban đầu cũng do dự, có điều Chu Bỉ Lợi thẳng thắn thừa nhận mình tướng mạo không đạt chuẩn như vậy, ngược lại khiến Hoàng Tự Cường nhìn gã bằng con mắt khác.

Hoàng Tự Cường lúc học thiết kế thời trang ở nước ngoài cũng vì vấn đề tướng mạo mà bị người khác chế giễu, vào giới điện ảnh lại càng thường xuyên có người lấy cái này ra đùa cợt, bản thân gã đã quen rồi, nhưng nghe thấy người khác vì tướng mạo mà bị kỳ thị, vẫn sẽ dấy lên tâm lý đồng thù địch khái.

Các người không phải nói tôi là "Đạo diễn dã thú" sao?

Vậy tôi sẽ dùng một diễn viên kiểu "dã thú" quay ra một bộ phim khiến tất cả các người đều phải trợn mắt há hốc mồm, đến lúc đó xem ai còn mặt mũi cười nhạo tôi?!

Hoàng Tự Cường hạ quyết tâm, thấy Lâm Hựu Luân không có bất kỳ thái độ gì, liền trực tiếp nói với Chu Bỉ Lợi: "Theo tôi thấy, tướng mạo của anh cho dù không thể so với Lý Tiểu Long, cũng sẽ không kém hơn Thành Long, Hồng Kim Bảo bao nhiêu, hai người bọn họ đều có thể thành công, tại sao anh lại không thể?

Tôi cảm thấy một diễn viên hành động có thể thành công hay không, mấu chốt là phải tìm chuẩn định vị của mình.

Chúng tôi tìm anh quay bộ phim này, yêu cầu đối với diễn xuất rất đơn giản, động tác đủ ngầu, có thể khiến khán giả xem đã nghiền, bộ phim coi như là thành công rồi." Chu Bỉ Lợi nghe xong không nói gì, lại đưa mắt nhìn Lâm Hựu Luân.

Quan sát lâu như vậy, người thực sự nắm quyền quyết định e rằng vẫn là người thanh niên im lặng nãy giờ này.

Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, Chu Bỉ Lợi trong phim Hong

Kong đa phần xuất hiện với tạo hình tay đấm phản diện sắc bén, thường xuyên diễn cảnh đối đầu với Thành Long, Lý Liên Kiệt.

Tuy phần lớn đều là vai phụ rập khuôn, nhưng vì động tác sạch sẽ gọn gàng, vẫn được rất nhiều người hâm mộ điện ảnh biết đến, còn được coi là "người thực chiến đệ nhất ngoài màn bạc" của phim hành động Hoa ngữ.

Mà bộ phim 《Đao Phong Chiến Sĩ》 đời sau, thứ thực sự thu hút khán giả chỉ là những cảnh hành động ngầu lòi kia, đổi một diễn viên chính khác, phim quay ra vẫn là bộ phim đó, cho nên Lâm Hựu Luân ngay từ đầu khi cân nhắc nhân tuyển, đã chọn trúng ngay Chu Bỉ Lợi. "Anh Chu là người Hoa duy nhất từng đoạt đai vô địch quyền vương cấp thế giới, mà bộ phim này của chúng tôi hướng tới khán giả hải ngoại nhiều hơn, đến lúc đó thân phận của anh Chu cũng sẽ trở thành một trong những điểm nhấn tuyên truyền cho bộ phim." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân rất thực tế, cho nên càng khiến người ta tin phục.

Gia Hòa cải biên truyện tranh Mỹ, đầu tư lên tới 90 triệu đô la Hong Kong, vì 《Lời Nói Dối Chân Thật》 không công bố quy mô đầu tư, cho nên trong mắt công chúng và truyền thông, 《Đao Phong Chiến Sĩ》 liền trở thành bộ phim Hong Kong có mức đầu tư cao nhất hiện nay.

Kế hoạch quay phim cải biên tiểu thuyết Nghê Khuông 《Vệ Tư Lý truyền kỳ》 với vốn đầu tư 70 triệu mà công ty điện ảnh Hảo Hữu của Tăng Chí Vĩ tuyên bố ngay sau đó thì không đạt được hiệu quả chấn động như dự tưởng, sự chú ý đều bị 《Đao Phong Chiến Sĩ》 cướp mất, khiến Tăng Chí Vĩ và Phan Địch Sinh đều rất buồn bực.

Truyền thông quan tâm nhiệt thiết đến 《Đao Phong Chiến Sĩ》 như vậy, ngoài mức đầu tư siêu cao của bộ phim, còn vì nhân tuyển đạo diễn và diễn viên chính đều nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Đạo diễn Hoàng Tự Cường mới chỉ quay ba bộ phim, hơn nữa đều không thành công lắm; diễn viên chính Chu Bỉ Lợi tuy là quyền vương thế giới, nhưng hoàn toàn không có kinh nghiệm diễn xuất.

Hoàng Tự Cường bị người ta gọi là "Đạo diễn dã thú", mà Chu Bỉ Lợi có biệt danh là Lão Hổ, cho nên truyền thông liền gọi đùa hai người bọn họ là "Tổ hợp song thú". *** Đằng sau cặp kính dày như kính lúp, đôi mắt lồi của người phỏng vấn nhìn chằm chằm vào bản sơ yếu lý lịch trên tay.

Tư liệu trên sơ yếu lý lịch hiển thị, gã tên Lưu Trấn Vĩ đang đứng trước mặt mình đây, thời trẻ học thiết kế mỹ thuật in ấn bốn năm ở Anh, sau khi về Hong Kong thì làm việc ở công ty quảng cáo, làm chưa được bao lâu thì nhảy việc sang một công ty tài chính, công việc làm đều chẳng liên quan gì đến điện ảnh, thế mà gã lại chạy đến ứng tuyển biên kịch, người này đầu óc không có vấn đề gì chứ? "Anh chưa từng làm việc ở công ty điện ảnh sao?" Người phỏng vấn hỏi theo quy trình, nhưng trong lòng đã gạch một dấu chéo lên tên của người ứng tuyển này. "Công ty trước đây của tôi do mở rộng nghiệp vụ, sau đó đã sáp nhập một công ty điện ảnh, rồi tôi bắt đầu tiếp xúc với công tác chế tác điện ảnh." Lưu Trấn Vĩ cung kính đứng dậy đáp, eo hơi khom xuống.

Khuôn mặt gã trông rất có đặc điểm, hầu như mỗi bộ phận đều là hình tròn, cằm tròn, đầu mũi vuông, mắt tròn, ngay cả hai hàng lông mày cũng cong xuống rất quy tắc, giống như hai đường hồ quang do compa vẽ ra.

Khuôn mặt đó đúng là trong vòng tròn lớn lồng những vòng tròn nhỏ.

Lưu Trấn Vĩ chưa nói được mấy câu đã phải nhìn sắc mặt người phỏng vấn, vừa thấy trên mặt đối phương lộ vẻ không thích nghe, lập

tức đổi sang nói chuyện khác.

Vừa nghe Lưu Trấn Vĩ từng làm ở công ty điện ảnh, vẻ mặt người phỏng vấn lập tức lộ ra biểu cảm hứng thú: "Các công ty điện ảnh lớn nhỏ ở Hong Kong tôi đều biết, anh từng làm ở công ty nào?" Lưu Trấn Vĩ vừa nghe câu này mặt liền lộ vẻ khó xử, qua nửa ngày mới ấp a ấp úng trả lời: "Công ty đó không có danh tiếng gì, hơn nữa hiện tại cũng đã phá sản rồi." Người phỏng vấn đẩy kính, nhìn chằm chằm Lưu Trấn Vĩ hỏi: "Anh nói không phải là công ty điện ảnh 'Thế Kỷ' đấy chứ?" Lưu Trấn Vĩ sững sờ, sau đó cười khổ, gã tìm mọi cách làm mờ điểm này trong sơ yếu lý lịch, không ngờ vẫn bị đoán trúng.

Công ty điện ảnh 'Thế Kỷ' từng chế tác các tác phẩm xuất sắc của Làn Sóng Mới như 《Liệt Hỏa Thanh Xuân》, 《Sát Xuất Tây Doanh Bàn》, 《Hung Bảng》, nhưng lại phá sản do kinh doanh yếu kém.

Những công ty điện ảnh mà Lưu Trấn Vĩ đến trước đó, không có công ty nào chịu mời người của cái công ty điện ảnh đã phá sản này làm việc, nhìn phản ứng biểu cảm của người phỏng vấn, chỗ này phỏng chừng cũng không có hi vọng.

Người phỏng vấn ngược lại không vội từ chối Lưu Trấn Vĩ: "Hóa ra anh là người của 'Thế Kỷ', vậy anh có quen Hoàng Tự Cường không?" Lưu Trấn Vĩ ngẩn ra: "Hoàng Tự Cường, anh ta không phải đã sang Tân Nghệ Thành rồi sao?" Người phỏng vấn nhìn Lưu Trấn Vĩ với ánh mắt cổ quái một hồi lâu: "Gần đây anh không đọc báo sao?" Lưu Trấn Vĩ thời gian này bận rộn đi các công ty điện ảnh ứng tuyển, căn bản không có thời gian đọc báo.

Nghe nói Hoàng Tự Cường hiện tại đang quay phim cho Gia Hòa, hơn nữa vừa ra tay đã là chế tác lớn 90 triệu, sự kinh ngạc trong lòng Lưu Trấn Vĩ có thể tưởng tượng được.

Lưu Trấn Vĩ ngây người nhìn chằm chằm tờ báo người phỏng vấn đưa cho, nửa ngày không chớp mắt, con ngươi của gã cứ như cái đinh tán, không biết chuyển động.

Bộ phim 《Cuồng nhân》 chưa thể quay xong của Hoàng Tự Cường, công ty đầu tư chính là công ty điện ảnh 'Thế Kỷ' nơi Lưu Trấn Vĩ làm việc, hơn nữa Lưu Trấn Vĩ chính là giám chế của bộ phim này.

Công ty phá sản khiến Hoàng Tự Cường vất vả công cốc một tràng, Lưu Trấn Vĩ vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Hoàng Tự Cường, về sau nghe nói anh ta sang Tân Nghệ Thành cũng u uất không đắc chí.

Công ty Thế Kỷ phá sản, Lưu Trấn Vĩ cũng theo đó thất nghiệp, coi như là huynh đệ cùng khổ với Hoàng Tự Cường, không ngờ tên kia đột nhiên thời lai vận chuyển, một bước thành đạo diễn được chú ý nhất Hong Kong.

Trong khi mừng cho Hoàng Tự Cường, trong lòng Lưu Trấn Vĩ lại có nỗi mất mát không nói nên lời.

Khi gã làm giám chế bộ phim 《Cuồng nhân》 ở công ty Thế Kỷ, địa vị còn cao hơn Hoàng Tự Cường một chút, nay gã ngay cả công việc kiếm cơm cũng không tìm được, Hoàng Tự Cường lại đã biến thành đạo diễn của bộ phim đắt đỏ nhất Hong Kong, sự chênh lệch này khiến trong lòng Lưu Trấn Vĩ rất không dễ chịu.

Tin xấu lại cứ đến dồn dập, vị người phỏng vấn kia tiếp đó liền rất tiếc nuối báo cho Lưu Trấn Vĩ biết, gã không phù hợp với yêu cầu tuyển biên kịch của công ty bọn họ.

Thất bại này nối tiếp thất bại khác, như bình cứu hỏa dập tắt ngọn lửa hi vọng trong lòng Lưu Trấn Vĩ, gã thất hồn lạc phách xoay người, người phỏng vấn đứng dậy tiễn gã ra khỏi văn phòng, lúc chia tay thì đưa ra cho Lưu Trấn Vĩ một lời khuyên. "Rất nhiều người đều

hâm mộ vận may của Hoàng Tự Cường, nhưng anh biết vận may này của anh ta là ai cho không?

Anh và Hoàng Tự Cường đã quen biết, tại sao không đi tìm anh ta nhờ dẫn tiến?

Nếu được người kia để mắt tới, vận may của anh có muốn cản cũng không cản được đâu!" Lưu Trấn Vĩ ngồi trước bàn làm việc, cau mày đầy vẻ lo âu, hai hàng lông mày vừa cong vừa mảnh rũ xuống như hình chữ bát.

Kịch bản đã viết xong, tự mình đọc lên cảm thấy rất khá, không tệ hơn những bộ phim đang chiếu ngoài rạp.

Tuy nhiên, khi đọc lại lần nữa và ngẫm nghĩ về dụng ý ban đầu, ông lại cảm thấy kịch bản này chẳng diễn tả được chút nào ý đồ gốc của mình.

Ông tức giận xé nát mấy trang bản thảo.

Hai ngày nay ông cứ lặp đi lặp lại việc sửa chữa kịch bản trong tay, mãi mà chưa chốt được bản thảo.

Ngoài việc bản thân chưa hài lòng, còn một nguyên nhân quan trọng nữa là ông cần làm chút gì đó để chuyển hướng tâm trạng lo âu đầy mâu thuẫn suốt thời gian qua.

Suy nghĩ suốt ba ngày trời, Lưu Trấn Vĩ cuối cùng cũng quyết định gọi cú điện thoại này cho Hoàng Tự Cường.

Dù đã quyết định, nhưng ông vẫn có chút lo sợ thất bại.

Vì thế ông vẫn còn e dè, tay đã chạm vào ống nghe rồi lại rụt về.

Trong đầu rối như tơ vò, lúc thì khổ não, lúc thì phiền muộn.

Ông xoa hai tay vào nhau, đi đi lại lại trước máy điện thoại, cứ như đang đứng trên tấm sắt nung đỏ.

Chương 140

Đi lại mấy vòng, Lưu Trấn Vĩ cuối cùng cũng hạ quyết tâm không do dự nữa, đưa tay định nhấc ống nghe.

Đinh linh linh!

Tiếng chuông điện thoại dồn dập bất ngờ vang lên, Lưu Trấn Vĩ giật mình luống cuống tay chân, ống nghe vừa cầm lên lại trượt khỏi tay.

Đợi ông định thần lại nhấc ống nghe lên thì chỉ nghe thấy tiếng tút tút báo máy bận.

Chết tiệt, sao lại cúp máy rồi!

Lưu Trấn Vĩ dùng sức vỗ vào trán mình, hận không thể đập đầu vào tường.

Đúng lúc này, điện thoại lại reo lên, Lưu Trấn Vĩ lao tới, chộp lấy ống nghe "A lô" một tiếng. "Giám chế Lưu, tôi là Hoàng Tự Cường đây, anh còn nhớ tôi chứ?" Lưu Trấn Vĩ như bị trúng định thân pháp, đứng chôn chân tại chỗ, mắt chữ O mồm chữ A, phảng phất như mất đi tri giác.

Mọi chuyện quả thật khó tin, sao Hoàng Tự Cường biết mình định gọi cho anh ta, hay nói cách khác sao Hoàng Tự Cường lại khéo chọn đúng lúc này mà gọi đến?

Hoàng Tự Cường ở đầu dây bên kia "A lô" mấy tiếng, Lưu Trấn Vĩ mới hoàn hồn.

Ông hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh lại, lúc này mới hỏi Hoàng Tự Cường có việc gì. "Lâm tiên sinh muốn gặp anh!" Tin tức thốt ra từ miệng Hoàng Tự Cường khiến Lưu Trấn Vĩ như bị ngũ lôi oanh

đỉnh, đầu óc ong ong trướng to như cái đấu.

Một trận chấn động như dòng điện chạy qua toàn thân, ông cảm thấy chưa bao giờ hưng phấn như thế, cũng chưa bao giờ tỉnh táo như thế; mức độ hưng phấn và tỉnh táo đó không thể dùng ngôn ngữ văn tự để diễn tả, trừ khi tự mình cảm nhận, chẳng còn cách nào khác để lĩnh hội được nông sâu.

Đôi mắt ông hưng phấn đến đỏ lên, những ngón tay ngắn mập bám vào ống nghe vô thức run rẩy, giọng nói cũng trở nên ngắn hơn bình thường, cứ như không thở ra hơi: "Khi nào...

Khi nào vậy?" "Ngay hôm nay!" "Gấp quá, tôi nhất định... chưa chuẩn bị gì cả." Lưu Trấn Vĩ biết đây là cơ hội ngàn năm có một, nhưng khi hơi bình tĩnh lại, trong đầu liền có vô số câu hỏi xoay quanh: Vì sao Lâm Hựu Luân lại biết tên mình?

Vì sao cậu ta lại hẹn mình gặp mặt? "Còn chuẩn bị gì nữa, mau qua đây đi, Lâm tiên sinh đã ở bên đó đợi anh rồi." Lâm Hựu Luân đột nhiên nhớ tới Lưu Trấn Vĩ hoàn toàn là do một sự cố trước khi bấm máy bộ phim "Thiếu Lâm Túc Cầu".

Đạo diễn mà Thiệu thị thuê để phụ trách bộ phim này bị tai nạn xe hơi, nội bộ Thiệu thị lại có nhiều bất đồng về ứng viên đạo diễn, Thiệu Nghị Phu do dự mãi không quyết được liền đẩy việc này cho Lâm Hựu Luân.

Nghĩ đi nghĩ lại, ánh mắt Lâm Hựu Luân rơi vào Lưu Trấn Vĩ.

Nhắc đến Lưu Trấn Vĩ, Lâm Hựu Luân liền nhớ tới bộ "Đỗ Thánh" mà mình đã "mượn" từ tay ông ấy, lỡ tay làm mất tác phẩm để đời của Lưu Trấn Vĩ nên trong lòng muốn bù đắp cho ông một chút.

Ở kiếp sau, "Thiếu Lâm Túc Cầu" do Châu Tinh Trì tự làm đạo diễn, mà giám chế của bộ phim đó chính là Lưu Trấn Vĩ.

Lúc này Châu Tinh Trì vẫn chưa nghĩ đến việc tự làm đạo diễn, còn Lưu Trấn Vĩ đã làm giám chế điện ảnh được vài năm, để ông ấy đạo diễn bộ phim này là thích hợp nhất.

Lưu Trấn Vĩ lại không biết tâm tư này của Lâm Hựu Luân.

Lúc sắp ra khỏi nhà, ông do dự một chút, cuối cùng vẫn mang theo kịch bản mà mình đang sửa chữa suốt hai ngày nay, thầm nghĩ thành bại ở tại cử chỉ này.

Lưu Trấn Vĩ ngồi taxi đến quán cà phê đã hẹn, Lâm Hựu Luân đã đến trước rồi.

Nhìn thấy Lưu Trấn Vĩ, điều đầu tiên hiện lên trong đầu Lâm Hựu Luân chính là Bồ Đề Lão Tổ với biệt danh "Quả nho thân yêu".

Nhìn tướng mạo Lưu Trấn Vĩ, người ta chỉ thấy ông là một người rất đôn hậu thật thà, nhưng gã này lại chính là "Thần kinh đao khó lường nhất điện ảnh Hong Kong".

Phim của Lưu Trấn Vĩ luôn thích đi đến tận cùng của sự điên rồ và cường điệu, đồng thời lại hấp thụ tinh túy của truyện tranh, dùng cấu trúc giải trí kiểu trêu đùa game, trí tưởng tượng thiên mã hành không và cách giải mã thể loại độc đáo để khiến phim của mình mang một sắc thái riêng biệt.

Khi bắt tay, Lâm Hựu Luân chú ý đến tập kịch bản Lưu Trấn Vĩ đang cầm ở tay kia. "Kịch bản trên tay Lưu tiên sinh là định đưa cho tôi xem sao?" Lưu Trấn Vĩ cũng nhìn thấy kịch bản trên tay Lâm Hựu Luân, nhưng lúc này đành phải nén sự tò mò trong lòng, đưa kịch bản của mình bằng hai tay cho Lâm Hựu Luân. "Tự mình mày mò viết ra một câu chuyện, viết không tốt lắm, còn mong Lâm tiên sinh chỉ điểm nhiều." Lâm Hựu Luân cầm lấy kịch bản, cười nói: "Vừa nãy tôi còn đang nghĩ lúc Lưu tiên sinh xem kịch bản này thì tôi nên làm gì, giờ thì hay rồi, chúng ta vừa khéo có thể đổi cho nhau xem." Lâm Hựu Luân

rất tò mò kịch bản Lưu Trấn Vĩ mang đến viết nội dung gì.

Sau khi đưa kịch bản "Thiếu Lâm Túc Cầu" qua, cậu liền nóng lòng mở kịch bản của Lưu Trấn Vĩ ra xem. "Tây Du Ký hồi thứ 101: Nguyệt Quang Bảo Hạp".

Nhìn cái tên này, Lâm Hựu Luân liền ngẩn người, một cảm giác quen thuộc khó tả dâng lên trong lòng.

Đọc tiếp mở đầu câu chuyện Tôn Ngộ Không đại chiến Quan Âm, Đường Tam Tạng từ bi vi hoài nguyện dùng tính mạng đổi lấy cơ hội trọng sinh cho Tôn Ngộ Không, cậu đã vô cùng khẳng định: Đây chính là bộ phim "Đại thoại Tây Du" sau này được vô số người tôn làm kinh điển.

Kiếp sau, quay xong bộ phim này, cách hơn mười năm, Châu Tinh Trì đến diễn thuyết tại một trường đại học ở Đại lục, ngay cả bản thân anh ta cũng không còn nhớ rõ đoạn tỏ tình đặc sắc của Chí Tôn Bảo, nhưng sinh viên dưới khán đài lại có thể đồng thanh đọc thuộc lòng. "Từng có một tình yêu chân thành đặt trước mặt anh..." Những lời thoại quen thuộc, chuyện cũ như nước lũ cuồn cuộn dâng trào trong đầu, tất cả quá khứ xoay chuyển, lắc lư trước mắt Lâm Hựu Luân.

Những mảnh ký ức vụn vỡ khiến người ta buồn bã, khi Lâm Hựu Luân sắp xếp những mảnh vỡ ấy lại với nhau, tìm kiếm từ trong những sự chia ly tan vỡ ấy những thứ đã biến mất khỏi thế giới này nhưng vẫn tồn tại độc lập trong ký ức, tình cảm của Lâm Hựu Luân lại bị những ký ức đó vây hãm.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Hựu Luân mới thoát khỏi hồi ức chuyện cũ, ngước mắt lên lại thấy gương mặt muốn nói lại thôi của Lưu Trấn Vĩ. "Tôi xem lâu lắm rồi à?" "Sắp hơn ba tiếng rồi." Yết hầu Lưu Trấn Vĩ khó khăn chuyển động một cái.

Ông dùng hơn nửa tiếng để đọc xong kịch bản "Thiếu Lâm Túc Cầu", sau đó cứ trơ mắt nhìn Lâm Hựu Luân ngồi bất động xuất thần ở đó, mấy lần muốn lên tiếng nhắc nhở lại sợ Lâm Hựu Luân đang suy nghĩ vấn đề quan trọng gì nên không dám mở miệng.

Hơn hai tiếng đồng hồ này, Lưu Trấn Vĩ cũng không biết mình đã vượt qua thế nào. "Xem kịch bản này của Lưu tiên sinh, đột nhiên nhớ tới một số chuyện trước kia, bất tri bất giác thất thần." Lâm Hựu Luân cười xin lỗi, bưng ly cà phê lên mới phát hiện đã nguội ngắt.

Không đợi Lâm Hựu Luân mở miệng, Lưu Trấn Vĩ đã gọi phục vụ, bảo mang lên một ly cà phê nóng khác. "Nói về kịch bản trên tay anh trước đi." Lâm Hựu Luân đặt ly cà phê lạnh xuống, nhìn Lưu Trấn Vĩ, "Có ý kiến gì không?" "Bộ phim này yêu cầu về kỹ xảo hơi cao." Lưu Trấn Vĩ nói thật lòng, đây là cảm giác duy nhất của ông sau khi xem kịch bản. "Công nghệ kỹ xảo ứng dụng trong phim này sẽ trưởng thành hơn so với 'Hắc Dạ Truyền Thuyết', cho nên vấn đề này không cần quá lo lắng." Lâm Hựu Luân dùng ánh mắt ra hiệu cho Lưu Trấn Vĩ tiếp tục, nhưng Lưu Trấn Vĩ lại không biết nên nói thế nào nữa. "Nói vậy tức là không có vấn đề gì rồi?" Lâm Hựu Luân gật đầu, tiếp đó liền nói: "Tôi muốn mời Lưu tiên sinh đảm nhận vai trò đạo diễn cho bộ phim này, anh chắc sẽ không từ chối chứ?" Lưu Trấn Vĩ chỉ cảm thấy máu trong người sôi lên sùng sục, tim trong lồng ngực đập thình thịch.

Mặc dù từ lúc Lâm Hựu Luân đưa kịch bản cho xem, ông đã đoán được kết quả này, nhưng khi xác nhận tin tức từ chính miệng Lâm Hựu Luân thì lại là một cảm giác khác.

Môi Lưu Trấn Vĩ mấp máy, ngàn vạn lời nói nghẹn ở cổ họng không thốt nên lời, đỏ mặt tía tai mới nói được ba chữ "Không vấn đề".

Lưu Trấn Vĩ tưởng Lâm Hựu Luân sẽ nói tiếp chuyện về "Thiếu Lâm Túc Cầu", nhưng không ngờ sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Lâm Hựu Luân lập tức đổi chủ đề, nói sang cái kịch bản ông mang tới. "Lưu tiên sinh sao lại nghĩ ra việc viết câu chuyện này?" Lưu Trấn Vĩ còn chưa hoàn hồn sau sự hưng phấn vì được làm đạo diễn "Thiếu Lâm Túc Cầu", đột ngột nghe câu hỏi này, não bộ đình trệ mất nửa phút mới ý thức được Lâm Hựu Luân đang đợi câu trả lời. "Hồi nhỏ khi xem 'Tây Du Ký', tôi cảm thấy Tôn Ngộ Không rất đáng thương vì chưa bao giờ có cơ hội lựa chọn con đường đời cho mình.

Dưới núi Ngũ Hành, Đường Tăng ra điều kiện với hắn, nói nếu ngươi không theo ta đi Tây Thiên thỉnh kinh thì cứ tiếp tục bị đè dưới núi, sau đó Tôn Ngộ Không chỉ đành đi theo thỉnh kinh.

Lúc đó tôi nghĩ, nếu tôi là Tôn Ngộ Không, việc đầu tiên sau khi ra ngoài chắc chắn là giết Đường Tăng, tôi tuyệt đối sẽ không đi lấy kinh mà sẽ bỏ trốn.

Tiếp đó tôi lại nghĩ, nếu Tôn Ngộ Không không phải là người tốt, làm sao để biến hắn thành người tốt hơn?

Cho hắn chút tình cảm và nhân tính, cộng thêm một mối tình.

Đó là cảm giác chân thực của tôi hồi nhỏ khi xem 'Tây Du Ký', tôi viết kịch bản này là muốn dùng hình thức điện ảnh để thực hiện những ước mơ và lý tưởng thời thơ ấu." Lâm Hựu Luân bưng ly cà phê phục vụ mới mang lên, chăm chú nghe hết những lời này của Lưu Trấn Vĩ.

Chương 141

Trong lòng đột nhiên trào dâng một sự thôi thúc mãnh liệt muốn giúp ông thực hiện ước mơ này, nhưng cái tên "Tây Du Ký hồi thứ 101: Nguyệt Quang Bảo Hạp" khiến cậu chần chừ. "Cái tên này dài quá." Biết đây chỉ là cái tên Lưu Trấn Vĩ nghĩ ra tạm thời, cậu liền nói: "Tên này không có gì đặc sắc, khán giả nghe xong sẽ không hứng thú, chi bằng gọi là 'Đại thoại Tây Du' đi." Lưu Trấn Vĩ miệng vâng dạ, thầm cười khổ, ông chủ quả nhiên là ông chủ, mới xem cái mở đầu đã đổi tên kịch bản.

Nhưng qua đó cũng có thể thấy phong cách làm việc của Lâm Hựu Luân: khi giảng giải đạo lý thì rất kiên nhẫn, khi ra quyết định thì rất bá đạo.

Lâm Hựu Luân trong đầu có đầy những bộ phim kiếm ra tiền, cho nên đầu tư cho Lưu Trấn Vĩ quay "Đại thoại Tây Du" không phải vì lợi nhuận. "Hai bộ phim quay cùng lúc sao?" Lưu Trấn Vĩ quả thực không dám tin vào tai mình, nhưng Lâm Hựu Luân ngồi đối diện xác thực đã nói với ông như vậy. "Có bộ phim này rồi, việc quay 'Thiếu Lâm Túc Cầu' có thể hoãn lại một chút, phim đó chỉ cần kịp công chiếu vào dịp World Cup năm sau là được.

Ngược lại 'Đại thoại Tây Du' nhất định phải ra rạp vào dịp Tết Âm lịch năm sau.

Bộ phim này tôi sẽ sắp xếp cho anh một dàn diễn viên lớn, ngay cả vai quần chúng cũng có thể toàn là gương mặt ngôi sao." Lưu Trấn Vĩ nghe lịch chiếu phim thì khổ sở mặt mày, nhưng khi Lâm Hựu Luân nói hết câu sau, ông lập tức hưng phấn trở lại.

Nghe ý tứ của Lâm Hựu Luân là muốn biến "Đại thoại Tây Du"

thành một bộ phim quy tụ dàn sao mừng Tết.

Nếu Lâm Hựu Luân thật sự có dự định như vậy, thì những ngôi sao nể mặt cậu mà đến đóng phim e là thực sự có thể lấp đầy các vai quần chúng.

Vừa nghĩ đến việc mình được chỉ đạo một bộ phim có đội hình hào hoa chưa từng có như vậy, tim Lưu Trấn Vĩ đập mạnh, toàn thân kích động như bốc hỏa. "Tôi cảm giác câu chuyện trong kịch bản vẫn chưa kể hết, hoặc nói đúng hơn là còn thiếu chút gì đó." Lưu Trấn Vĩ còn đang kích động thì Lâm Hựu Luân đột nhiên buông một câu như vậy.

Ở kiếp sau, Lưu Trấn Vĩ mười năm sau khi "Đại thoại Tây Du" công chiếu mới quay tiếp "Tình Điên Đại Thánh".

Theo lời ông trả lời phỏng vấn, "Tình Điên Đại Thánh" đã được nghĩ ra từ lúc quay "Đại thoại Tây Du".

Khi đó ông quay hai phần đầu, dự định nếu doanh thu thành công sẽ quay phần ba.

Kết quả doanh thu không lý tưởng lắm, hai phần cộng lại được 50 triệu HKD, không phải là quá tệ, nhưng lúc đó tổ hợp "Lưu Trấn Vĩ + Châu Tinh Trì" đại biểu cho doanh thu cực khủng, kết quả không đạt kỳ vọng khiến Châu Tinh Trì rất khó chịu, không chấp nhận được, nên phần ba rất khó quay tiếp.

Có lẽ do thời gian cách quá lâu, cũng có lẽ do thiếu Tôn Ngộ Không của Châu Tinh Trì, nên "Tình Điên Đại Thánh" tuy mang danh phần tiếp theo của "Đại thoại Tây Du" nhưng thực tế không liên quan mấy đến hai phần trước, và cũng khó tìm lại được hương vị kinh điển như tác phẩm tiền nhiệm.

Hiện tại Lưu Trấn Vĩ đã viết "Đại thoại Tây Du" sớm hơn mười

năm, câu chuyện phía sau vẫn chưa kịp cấu tứ, nghe Lâm Hựu Luân hỏi vậy tự nhiên không biết trả lời thế nào. "Vừa rồi khi xem kịch bản này tôi nhớ ra một câu chuyện, chi bằng để tôi bổ sung câu chuyện này, làm bộ phim thành một bộ ba phần (trilogy), ý Lưu tiên sinh thế nào?" Lâm Hựu Luân là tài tử danh tiếng lẫy lừng Hương Cảng, lại là biên kịch số một số hai của giới điện ảnh Hong Kong, cậu đề nghị giúp bổ sung câu chuyện, Lưu Trấn Vĩ đương nhiên sẽ không từ chối, chỉ là trong lòng rất tò mò Lâm Hựu Luân rốt cuộc sẽ viết câu chuyện này ra sao. *** Kim Dung tháo kính xuống đặt lên bàn, ngước mắt thấy Đổng Thiên Lý đi tới cửa văn phòng, đang định gõ cửa thì ông liền vẫy tay bảo vào thẳng luôn.

Thấy trước mặt Kim Dung có một tập bản thảo, Đổng Thiên Lý tò mò liếc mắt nhìn, nét chữ rất quen. "Lâm sinh lại có tác phẩm mới ra mắt rồi.

Không được không được, tôi phải tìm cậu ta lý luận.

Đã nói sách mới ra sẽ cho tôi xem trước tiên, sao sách đã đến tay ông mà tôi lại chẳng nghe thấy chút tin tức nào." Đổng Thiên Lý bất bình đòi đi tìm Lâm Hựu Luân tính sổ, đi đến cửa mới nhớ ra mình tìm Kim Dung có việc chính cần bàn, liền quay trở lại. "Ông ấy à, đúng là người nóng tính." Kim Dung mời Đổng Thiên Lý ngồi xuống, lại gọi thư ký mang trà vào cho ông, "Lâm sinh viết sách mới, gửi đến nhờ tôi viết lời tựa, nhưng cái lời tựa này thật sự không dễ viết a!" Đổng Thiên Lý nghe vậy thì lấy làm lạ.

Kim Dung là đại thụ của văn đàn, dưới ngòi bút đã viết không biết bao nhiêu bài bình luận văn chương, vậy mà lại bị lời tựa của một cuốn sách làm khó, điều này khiến ông càng tò mò hơn.

Lâm Hựu Luân phải viết ra loại kỳ văn nào mới có thể khiến Kim Dung khó xử đến thế? "Quả thật bị ông đoán đúng rồi, đây đúng là

một bộ kỳ văn!" Kim Dung lắc đầu than: "Nếu nói sách này viết hay, thì cả bài tràn ngập những suy tư rất lập dị, nếu không nghiêm túc đọc, ông sẽ thấy tác giả cuốn sách này căn bản không biết kể chuyện, không có tuyến chính rõ ràng, nhân vật nói những lời mạc danh kỳ diệu, rồi làm những việc khiến người ta không hiểu nổi.

Nhưng nếu nói viết không hay, thì ở cái tuổi không dễ bị cảm động như tôi khi đọc cuốn sách này, mới có thể cảm nhận được qua từng câu chữ cái loại dũng khí khiến mỗi con người bình phàm và ôn hòa bùng lên sự xé toạc vận mệnh, cũng cuối cùng tin rằng có những con chữ thực sự mang sức cảm nhiễm vĩnh hằng.

Một con khỉ ở tận cùng cô độc vừa hát vừa múa, lại huyên náo hơn cả triệu chúng sinh thế gian này vài phần." Lời nhận xét mâu thuẫn trước sau thốt ra từ miệng Kim Dung khiến ngay cả Đổng Thiên Lý cũng hồ đồ.

Ông nhảy dựng lên từ ghế sofa, chộp lấy cuốn sách trên bàn Kim Dung, đập vào mắt là dòng chữ: *"Ta muốn bầu trời này không che được mắt ta, muốn mặt đất này không chôn được lòng ta, muốn chúng sinh này đều hiểu ý ta, muốn chư Phật kia đều tan thành mây khói!"* Kim Dung tin Phật, nếu người viết sách không phải Lâm Hựu Luân, chỉ cần nhìn câu này, Kim Dung đã có thể ném thẳng sách vào thùng rác.

Cũng may tác giả là Lâm Hựu Luân nên thái độ của Kim Dung ban đầu tuy không vui nhưng vẫn kiên nhẫn đọc hết, đọc xong mới biết thần phật và tôn giáo trong sách không liên quan gì, chỉ là một loại ý nghĩa tượng trưng hư cấu.

Đổng Thiên Lý lướt nhanh qua mấy chương đầu, cảm thấy lời Kim Dung nói không sai.

Đây gọi là tiểu thuyết chi bằng gọi là tản văn, trong văn tràn ngập

không phải tình tiết mà là suy tư.

Ngôn ngữ sử dụng rất nhảy cóc, không chú tâm đọc sẽ thấy như mớ bòng bong.

Nhưng nếu đọc vào được, đều sẽ dẫn đến những suy tư khác lạ.

Người suy nghĩ nông cạn thì mê mẩn sự hoang dã và không câu thúc, người suy nghĩ sâu sắc thì bị sự phản bội và lý tính làm rung động, không thể không nói là một bộ kỳ văn khó hiểu.

Đổng Thiên Lý lo lắng nói: "Cuốn sách này nếu thực sự xuất bản, Lâm sinh sẽ tự biến mình thành cái bia ngắm, e rằng người công kích cậu ta sẽ không ít." "Lời này tôi đã khuyên rồi, nhưng tâm ý cậu ấy đã quyết, nếu không tôi cũng chẳng phải phát sầu vì chuyện lời tựa.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không bị người đố kỵ là kẻ tài hèn, hiện tại không biết bao nhiêu cặp mắt đang chằm chằm vào cậu ấy, chỉ đợi cậu ấy phạm sai lầm.

Đẩy một tác phẩm gây tranh cãi như thế này ra, sự chú ý của mọi người sẽ chuyển sang cuốn sách, chia sẻ bớt không ít áp lực cho cậu ấy.

Hơn nữa, ngay cả tôi và ông đều không dám vọng kết luận về cuốn sách này, người khác nếu thực sự nhảy ra, cái gọi là phê bình đại để đều là mấy luận điệu nông cạn vô tri, không gây tổn hại mấy đến danh dự của cậu ấy.

Mà nay cậu ấy hô mưa gọi gió trong giới điện ảnh, bị người ta mắng vài câu thì có ảnh hưởng gì?" Thấy Kim Dung không lo lắng việc Lâm Hựu Luân gây tranh cãi, chỉ đau đầu chuyện lời tựa, Đổng Thiên Lý liền hiến kế: "Võ Hậu để lại một tấm bia không chữ ở Càn Lăng, chỉ nói công tội ngàn thu để hậu nhân bình xét.

Ông chi bằng bắt chước cách làm của bà ấy, cũng để trống phần

lời tựa, chỉ để lại cái tên, mười năm hai mươi năm sau viết bình luận cũng chưa muộn." Lời này như vén mây thấy mặt trời, Kim Dung nghe xong cả mừng, quyết định làm theo lời Đổng Thiên Lý. "Ngộ Không Truyện" xuất bản, tình hình quả nhiên đúng như lời sấm của Đổng Thiên Lý.

Độc giả mua sách vì cái tên Lâm Hựu Luân, rất nhiều người mở ra đọc nửa ngày chỉ thấy mạc danh kỳ diệu, số người kiên nhẫn đọc hết chỉ là thiểu số.

Rất nhiều người ban đầu thậm chí nghi ngờ mình bị bọn sách lậu vô lương tâm lừa, sau khi xác nhận là sách chính bản, thuyết âm mưu bắt đầu thịnh hành.

Phần lớn độc giả không tin đây là do Lâm Hựu Luân viết, nhưng trang đầu sách với khoảng trắng do Kim Dung để lại hẹn hai mươi năm sau bổ sung lời tựa lại rành rành nói cho mọi người biết: Cuốn sách này chính là tác phẩm của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nổi tiếng chưa lâu, nên vẫn sẽ có người nghi ngờ cậu thuê người viết hộ (ghostwriter), nhưng thanh danh mấy chục năm của Kim Dung thì chắc chắn sẽ không đi viết tựa cho một cuốn sách mạo danh.

Xác định đây đúng là tác phẩm của Lâm Hựu Luân, giới văn hóa Hong Kong lập tức náo nhiệt.

Người khách sáo thì nói sách này tình tiết nhảy cóc, tối nghĩa khó hiểu; người không khách sáo thì gọi tiểu thuyết này là chó má không thông, không biết nói cái gì; thậm chí có kẻ như Nghê Cuống, trực tiếp dìm cuốn sách xuống tận bùn đen. "Tôi rất nghi ngờ cuốn sách này có phải tác giả viết lúc mộng du hay không.

Đọc hết cả cuốn, tôi chẳng biết tác giả muốn kể cho độc giả câu chuyện gì, hay dạy đạo lý gì.

Tôi thấy với thân gia hiện tại của Lâm tiên sinh, hoàn toàn không cần thiết phải lấy cái tác phẩm ngay cả tiêu chuẩn trà trộn vào cho đủ số cũng không đạt này ra để lừa dối độc giả kiếm tiền." Lời này của Nghê Cuống đăng trên báo khiến ngay cả Kim Dung vốn có thái độ khách quan trung lập cũng phải nhíu mày.

Ngược lại, đương sự Lâm Hựu Luân lại vẻ mặt nhẹ nhõm ngồi trong văn phòng Kim Dung thưởng trà trò chuyện, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng bởi những bình luận công kích bên ngoài. "Lâm sinh một chút cũng không tức giận sao?" "Thế gian có người phỉ báng ta, sỉ nhục ta, coi thường ta, cười nhạo ta, khinh rẻ ta, chê bai ta, thì phải xử trí thế nào?" Kim Dung nghiên cứu Phật học rất sâu, tự nhiên biết đây là một câu trong "Hàn Sơn Thập Đắc Nhẫn Nại Ca", là lời Thiền sư Hàn Sơn hỏi Thập Đắc.

Câu trả lời của Thập Đắc là: "Ngươi hãy nhịn hắn, nhường hắn, tránh hắn, chịu hắn, mặc hắn, kính hắn, đừng lý đến hắn, đợi thêm vài năm nữa, ngươi hãy nhìn hắn." Nghe thì như vậy, nhưng Kim Dung lại không cho rằng Lâm Hựu Luân thực sự có tâm thái nhẫn nại như thế.

Cậu ta là vì cuồng và ngạo, những kẻ phê bình cậu ta đều không lọt vào mắt cậu, cho nên cậu không thèm để ý cũng chẳng buồn phản bác.

Động cơ của sự im lặng thực chất chính là một sự phản bác không lời.

Chương 142

Lưu Trấn Vĩ từ sau hôm đó vẫn luôn đợi tin tức của Lâm Hựu Luân, mãi đến khi ông nhìn thấy "Ngộ Không Truyện" mới chợt hiểu ý Lâm Hựu Luân nói "bổ sung câu chuyện" là gì.

Lưu Trấn Vĩ nhìn thấy bóng dáng của rất nhiều nhân vật trong "Đại thoại Tây Du" từ trong "Ngộ Không Truyện", chỉ có điều họ đã đổi hình dạng.

Ông biết đây chính là phần cuối cùng trong Tây Du Tam Bộ Khúc mà Lâm Hựu Luân nói, nhưng ông lại không nắm chắc có thể quay tốt câu chuyện này.

Lưu Trấn Vĩ tự mình không thể, nhưng ông biết có một người có thể. *** Năm giờ sáng, Lâm Hựu Luân bị Chung Sở Hồng đuổi ra khỏi cửa, lưu luyến không rời mà về nhà mình.

Một đêm điên cuồng, Lâm Hựu Luân về đến nhà lăn ra ngủ, đợi khi bị điện thoại đánh thức, nhìn giờ đã hơn tám giờ.

Chung Sở Hồng gọi điện hỏi cậu muốn ăn sáng gì, cậu nằm trên giường quấn chăn tơ nhung, ngáp ngắn ngáp dài nói: "Bánh mì bơ, nui xào giăm bông, cà phê hay trà gì cũng được." Chung Sở Hồng ra ngoài mua bữa sáng về, gọi điện bảo Lâm Hựu Luân lên ăn.

Lâm Hựu Luân vừa vào cửa, người còn chưa kịp ngồi xuống bàn ăn thì chuông cửa đột nhiên vang lên.

Lâm Hựu Luân nghi hoặc nhìn Chung Sở Hồng, sáng sớm tinh mơ ai lại đến tìm cô ấy?

Chung Sở Hồng nhún vai tỏ vẻ mình cũng không rõ, nhưng cô kiên quyết đẩy Lâm Hựu Luân vào phòng ngủ, bắt cậu trốn trong đó một

lát.

Chung Sở Hồng tuy một lòng đặt hết lên người Lâm Hựu Luân nhưng vẫn luôn rất kín tiếng về mối tình này, không muốn cho quá nhiều người biết quan hệ giữa cô và cậu.

Người đến là người ngoài thì gặp Lâm Hựu Luân ở đây không hay chút nào. "A Ngọc, sao cậu lại đến đây?" Chung Sở Hồng mở cửa thấy người đến là Trương Mạn Ngọc, trong lòng rất kỳ quái, nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc mời cô vào nhà.

Nhìn thấy bữa sáng bày trên bàn, Trương Mạn Ngọc reo lên một tiếng.

Đúng lúc cô nàng chưa ăn sáng, cũng chẳng hỏi Chung Sở Hồng có đồng ý hay không, hào không khách khí chiếm lấy một cái ghế, cầm một cái bánh mì bơ nhét vào miệng, hai má phồng lên, cử động rất đáng yêu.

Chung Sở Hồng bó tay với cô bạn thân này, đành kéo ghế ngồi xuống bàn ăn, hai tay đặt trên bàn, cứ thế nhìn Trương Mạn Ngọc đang ăn ngấu nghiến. "Mấy thứ này cậu mua về không phải để mình ăn à?" Trương Mạn Ngọc ngẩng đầu thấy Chung Sở Hồng ngồi bất động, mắt đầy nghi hoặc.

Chung Sở Hồng đương nhiên sẽ không nói cho Trương Mạn Ngọc biết trong nhà mình còn giấu một người, liền nói mình đã ăn no rồi. "Thế mà cậu còn mua nhiều thế này, lãng phí quá." Dạ dày Trương Mạn Ngọc không lớn, ăn hai cái bánh và một phần trứng ốp la xong thì ôm bụng nhỏ kêu no.

Chung Sở Hồng chống tay lên ghế tò mò hỏi: "Dạo này cậu không phải đang giúp Tân Nghệ Thành quay phim mới sao?

Sao lại rảnh rỗi chạy đến chỗ tớ thế này." Trương Mạn Ngọc bĩu

môi, biểu cảm rất dễ thương: "Sao, không hoan nghênh à?" "Đồ ăn đều bị cậu tống vào bụng rồi, tớ có thể không hoan nghênh sao?" Chung Sở Hồng lườm cô một cái, giọng không vui. "Đừng nhắc nữa." Trương Mạn Ngọc khoanh tay ngồi đó, vẻ mặt buồn bực, "Đạo diễn là cái lão đầu trọc Mạch Gia kia, cậu đừng thấy lão trong phim toàn đóng vai hài hước, thực tế mắng người hung dữ lắm.

Còn hai người mới đóng cặp với tớ nữa, căn bản là gà mờ không biết diễn, lúc diễn cứ ngốc nghếch, ngay cả đạo diễn cũng mắng họ là đầu gỗ." "Hồi xưa cậu chẳng phải cũng ngốc nghếch, còn mặt mũi nào nói người ta." Chung Sở Hồng che miệng cười khúc khích, đôi mắt to cười thành hai vầng trăng khuyết cong cong. "Còn không phải tại cậu." Trương Mạn Ngọc lầm bầm: "Không phải vì cậu thì tớ mới không nhận lời Lâm Hựu Luân đi đóng bộ phim đó.

Không đóng phim đó thì giờ đâu có nhiều chuyện phiền lòng thế này." "Nhưng tớ sao lại nghe nói, có người vì ra phố mua điện thoại không mang đủ tiền, rồi được người khác trả giúp, đành phải lấy thù lao đóng phim ra để gạt nợ." Chung Sở Hồng mở to đôi mắt long lanh nhìn chằm chằm vào mặt Trương Mạn Ngọc, ánh mắt đầy vẻ trêu chọc. "Cậu chỉ biết nói đỡ cho tình nhân của mình thôi!" Trương Mạn Ngọc tức tối quay đầu sang một bên, lại thấy cửa phòng ngủ của Chung Sở Hồng hé ra một khe nhỏ, bên trong dường như có bóng người thoáng qua. "Thảo nào cậu lại hồ đồ mua dư một suất ăn sáng, hóa ra trong phòng đang giấu người hả!" Biểu cảm trên mặt Trương Mạn Ngọc lập tức trở nên quái dị.

Chung Sở Hồng đang bưng ly sữa, nghe vậy suýt nữa đánh rơi cái ly xuống đất. "Cậu nói hươu nói vượn cái gì đấy?" Chung Sở Hồng luống cuống tay chân, đành mượn động tác uống sữa để che giấu sự xấu hổ. "Trước mặt tớ còn giả vờ hồ đồ, xem ra không vạch trần cậu là không được!" Trương Mạn Ngọc đứng dậy đi thẳng về phía phòng

ngủ Chung Sở Hồng.

Chung Sở Hồng vội vàng đứng dậy định ngăn cản, nhưng Trương Mạn Ngọc lại tự mình dừng lại.

Trương Mạn Ngọc vừa rồi chỉ mải đùa, chưa nghiêm túc nghĩ xem người trong phòng là ai.

Giờ nghĩ kỹ lại, người trốn trong phòng ngủ Chung Sở Hồng chín phần mười là Lâm Hựu Luân.

Mình cứ thế chạy vào vạch trần "gian tình", Chung Sở Hồng có lẽ chỉ coi là đùa, nhưng Lâm Hựu Luân thì chưa chắc nghĩ vậy. "Hóa ra nhà cậu còn nuôi một con mèo, vừa rồi là tớ nhìn nhầm." Trương Mạn Ngọc tìm đại một lý do sứt sẹo, quay người định quay lại ngồi xuống thì cửa phòng ngủ lại tự mở ra.

Lâm Hựu Luân trốn trong phòng ngủ nghe Chung Sở Hồng và Trương Mạn Ngọc ở bên ngoài thong thả ăn sáng chém gió hết nửa tiếng, chủ đề không biết thế nào lại lái sang mình.

Nghe tiếng bước chân Trương Mạn Ngọc đi về phía phòng ngủ, Lâm Hựu Luân cũng không định trốn nữa, định bụng đợi cô nàng đi đến gần cửa thì bất ngờ mở cửa dọa cho một trận.

Lâm Hựu Luân tính toán thời gian mở cửa, lại không ngờ Trương Mạn Ngọc đi được nửa đường thì đổi ý.

Không dọa được Trương Mạn Ngọc mà lại tự làm lộ bản thân. "Ách..." Lâm Hựu Luân đưa tay gãi đầu, bịa ngay một lý do: "Hồng cô, phòng ngủ tôi giúp cô kiểm tra rồi, bên trong không có chuột." "Đi đi, tôi chẳng nhìn thấy gì cả!" Trương Mạn Ngọc che mắt, vội vàng quay người đi. "Bữa sáng của tôi đâu?" Lâm Hựu Luân cố ý làm như không có chuyện gì xảy ra, đi tới bàn ăn ngồi xuống. "Ai chuẩn bị bữa sáng cho anh chứ." Chung Sở Hồng khẽ mắng yêu, đỏ mặt đi vào bếp,

hâm nóng lại phần ăn sáng còn thừa rồi bưng ra.

Lâm Hựu Luân cắt trứng ốp la trong đĩa, ngẩng đầu nói với Trương Mạn Ngọc: "Đừng đứng đó nữa, qua đây ngồi đi, đúng lúc tôi tìm cô có việc." Trương Mạn Ngọc chạy lại khoác tay Chung Sở Hồng, thề thốt: "Lâm tiên sinh, vừa rồi tôi thật sự không nói xấu anh đâu, không tin anh hỏi Hồng cô xem!" Lâm Hựu Luân đặt nĩa xuống, cười hỏi: "Thế này gọi là không đánh mà tự khai à?" Trương Mạn Ngọc ấp úng.

Lâm Hựu Luân nháy mắt với Chung Sở Hồng, bảo cô an ủi Trương Mạn Ngọc vài câu, đừng để cô nàng này nghi thần nghi quỷ.

Chung Sở Hồng ghé vào tai Trương Mạn Ngọc thì thầm to nhỏ mấy câu, Trương Mạn Ngọc má phấn ửng hồng, bán tín bán nghi ngồi lại vào bàn ăn.

Lâm Hựu Luân vừa ăn sáng vừa nói: "Trương tiểu thư hiện giờ chỉ có bộ 'Trở Về Tương Lai' đang quay, thấy cô rảnh rỗi như vậy, chi bằng giúp tôi quay thêm một bộ nữa đi." "Không có đâu, tôi thực ra bận lắm, hôm nay đoàn phim cho nghỉ nên mới..." Trương Mạn Ngọc giải thích hai câu, Lâm Hựu Luân ngẩng đầu lên, ánh mắt cười như không cười nhìn cô, khiến cô lập tức cứng họng.

Lâm Hựu Luân là biên kịch bộ phim đó, vai diễn của Trương Mạn Ngọc có bao nhiêu đất diễn cậu rõ hơn ai hết, cho nên Trương Mạn Ngọc không thể nói dối trước mặt cậu. "Thù lao giống bộ phim trước, Trương tiểu thư thấy thế nào?" Lâm Hựu Luân lại tung ra một điều kiện hấp dẫn, Trương Mạn Ngọc liền do dự.

Năm 1984, đàm phán Trung - Anh xác định thời gian Hong Kong trao trả, người Hong Kong mới tỉnh mộng khỏi bong bóng hào nhoáng.

Khi đó báo chí tập trung thảo luận việc làm sao mua đất ở Canada, chính sách di dân bên đó có nới lỏng hay không, rất nhiều người nghĩ

cách di dân.

Tương tự cũng có người bắt đầu suy nghĩ làm sao để phát triển vững chắc ngay tại Hong Kong, Trương Mạn Ngọc là một trong số đó.

Từ lúc ấy cô bắt đầu hiểu "ngôi sao chỉ là nhất thời, diễn viên mới là mãi mãi", rồi bắt đầu không ngừng nhận phim để trui rèn diễn xuất.

Chỉ là do xuất thân Hoa hậu, người khác mời cô đóng phim đều chỉ giao cho những vai bình hoa, diễn loại vai này nhiều rồi Trương Mạn Ngọc cũng thấy chán, những vai đơn giản kiểu úp bánh kem lên mặt Thành Long đã không còn thỏa mãn nhu cầu mài giũa diễn xuất của cô nữa. "Vai diễn đó chắc chắn phù hợp với yêu cầu của cô, có cảnh hành động, có cảnh tình cảm, đất diễn rất nhiều, độ khó khi diễn xuất cũng khá cao." Lâm Hựu Luân chỉ nói suông, Trương Mạn Ngọc vẫn có chút không tin, "Tôi diễn vai gì?" "Trong tay tôi có một kịch bản cải biên từ câu chuyện 'Tây Du Ký', kể về việc 500 năm trước Tôn Ngộ Không hộ tống Đường Tam Tạng đi Tây Thiên thỉnh kinh, nửa đường lại hợp mưu với Ngưu Ma Vương định sát hại Đường Tam Tạng và trộm Nguyệt Quang Bảo Hạp.

Quan Âm Đại Sĩ nghe tin đuổi tới, định trừ khử Tôn Ngộ Không để tránh gây hại cho chúng sinh.

Đường Tam Tạng từ bi vi hoài, nguyện lấy mạng đổi mạng, Quan Âm cảm động trước thành ý đó, cho Ngộ Không 500 năm sau đầu thai làm người để chuộc lại tội nghiệt." "Một ngày nọ 500 năm sau, dưới chân núi Ngũ Nhạc đột nhiên xuất hiện một nữ khách kỳ lạ tên là Xuân Tam Thập Nương.

Một đám cường đạo dưới sự dẫn dắt của Nhị đương gia bang Lưỡi Búa định hành hung cướp bóc, ngược lại bị cô ta khống chế.

Tướng cướp Chí Tôn Bảo dẫn chúng đi phục thù thất bại, Xuân

Tam Thập Nương ra lệnh cho đám cướp tìm một người dưới lòng bàn chân có ba nốt ruồi.

Chương 143

Buổi tối Chí Tôn Bảo dùng mê hương hãm hại Xuân Tam Thập Nương, lại khiến cô ta hiện ra chân thân là Yêu Nhện..." Lâm Hựu Luân kể lại câu chuyện "Đại thoại Tây Du" cho Trương Mạn Ngọc nghe một lượt, trọng điểm nói về đất diễn của Xuân Tam Thập Nương.

Nghe nói mình đóng vai Yêu Nhện (Tri Chu Tinh), Trương Mạn Ngọc không những không từ chối mà còn tỏ vẻ nóng lòng muốn thử, có thể thấy cô rất hứng thú với vai diễn này. "Đại thoại Tây Du" ra đời sớm mười năm, mấy nữ chính trong phim gốc đều mới mười mấy tuổi, mời họ diễn phim này chắc chắn không hợp.

Lâm Hựu Luân có tâm muốn biến bộ phim này thành phim Tết quy tụ dàn sao, vai Xuân Tam Thập Nương này cậu nghĩ ngay đến Trương Mạn Ngọc.

Từ bà chủ quán trọ phong tình vũ mị trong "Tân Long Môn Khách Sạn" đến Tiểu Thanh trong "Thanh Xà", Trương Mạn Ngọc diễn loại vai nữ nhân mị hoặc này có thể nói là truyền thần đến cực điểm.

Dưới sự diễn giải của cô, những nhân vật này từ khóe mắt đuôi mày đều toát lên vẻ phong lưu và vũ mị, khiến người ta nhìn qua là khó quên.

Lâm Hựu Luân quay đầu lại, cười nói với Chung Sở Hồng: "Tiếc là em không hợp đóng cổ trang, nếu không cũng sắp xếp cho em một vai." Chung Sở Hồng không tranh giành mấy cái này.

Vừa rồi cô ngồi nghe Lâm Hựu Luân kể chuyện cũng đặc biệt lưu ý một chút, nhân vật nữ xuất hiện tổng cộng có năm người.

Hiện tại Trương Mạn Ngọc chiếm một vai, bốn người còn lại thì

Thiết Phiến công chúa và Ngưu Hương Hương đất diễn không nhiều, nhưng Bạch Tinh Tinh và Tử Hà tiên tử lại là nữ chính của hai phần trước sau, đối với ứng viên cho hai vai diễn này, trong lòng Chung Sở Hồng tò mò vô cùng. "Anh thật sự muốn em đóng Bạch Cốt Tinh sao?" Vương Tổ Hiền co chân ngồi trên ghế sofa, tay cầm kịch bản 《Đại Thoại Tây Du》, miệng lầm bầm.

Lâm Hựu Luân còn chưa kịp mở miệng, Khâu Thục Trân ở bên cạnh đã tranh nói: "Chị không diễn thì nhường cho em diễn, dù sao em cũng không thích vai Ngưu Hương Hương này lắm, vừa khéo chúng ta đổi cho nhau." Vương Tổ Hiền vươn tay giật lại kịch bản trên tay Khâu Thục Trân, thấy bên trong chỉ mỏng manh hai trang giấy, lời thoại nhân vật cộng lại còn chưa đến mười câu, lập tức ném kịch bản trả lại cho Khâu Thục Trân: "Đừng có mơ, cô cứ ngoan ngoãn diễn tốt vai em gái của Ngưu Ma Vương đi, dù sao cuối cùng cũng là số kiếp gả cho Trư Bát Giới thôi." Khâu Thục Trân ném kịch bản xuống, nhe nanh múa vuốt nhào tới.

Vương Tổ Hiền vội vàng nhảy dựng lên từ ghế sofa, trốn ra sau lưng Lâm Hựu Luân, lè lưỡi trêu Khâu Thục Trân.

Khâu Thục Trân không chịu bỏ qua, vung nắm đấm phấn hồng đuổi theo.

Hai cô gái chạy quanh Lâm Hựu Luân đùa giỡn, Lâm Hựu Luân chỉ đành đứng trong phòng khách làm "cọc gỗ", đợi các nàng quậy đủ rồi mới đến lượt hắn mở miệng. "Em Hiền diễn Bạch Tinh Tinh, A Trân diễn Ngưu Hương Hương, không có vấn đề gì thì cứ quyết định như vậy." Việc để Vương Tổ Hiền diễn Bạch Tinh Tinh là linh cảm Lâm Hựu Luân có được từ Trương Mạn Ngọc.

Ở kiếp sau, sự hợp tác giữa Vương Tổ Hiền và Trương Mạn Ngọc trong phim 《Thanh Xà》 của đạo diễn Từ Khắc có thể gọi là

kinh diễm.

Trong bộ phim đó, hình tượng Bạch Tố Trinh do Vương Tổ Hiền xây dựng là vị yêu kiều nhất trong tất cả các phiên bản Bạch Tố Trinh.

Từ tụng kinh, dâng trà, ủi đồ đến mỗi tư thế, bóng lưng khi che ô, đeo kiếm, không gì là không khiến người xem như si như say.

Diễn vai nữ quỷ và yêu tinh xinh đẹp đều là sở trường của Vương Tổ Hiền, nhân tuyển tốt như vậy, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Còn việc để Khâu Thục Trân diễn Ngưu Hương Hương thì hoàn toàn là để "cho đủ số", khán giả sau này khi thưởng thức bộ phim sẽ có thêm một thú vui, đó là đếm các gương mặt minh tinh trong phim.

Tuy chỉ là vai khách mời (cameo), nhưng Khâu Thục Trân lại rất thỏa mãn.

Cô biết địa vị của mình trong lòng Lâm Hựu Luân tạm thời chưa thể so sánh với Vương Tổ Hiền, việc Lâm Hựu Luân chủ động sắp xếp vai diễn cho cô đồng nghĩa với việc quan hệ giữa hai người đã tiến thêm một bước nhỏ. "Em còn tưởng diễn Bạch Tinh Tinh ghê gớm lắm, hóa ra người Chí Tôn Bảo thực sự yêu là Tử Hà tiên tử a." Khâu Thục Trân xem xong kịch bản của Vương Tổ Hiền, trong lòng lập tức cân bằng lại.

Khâu Thục Trân nói vậy làm Vương Tổ Hiền chợt nhớ tới một chuyện.

Cô quay đầu lại, đôi mắt mở to, long lanh như nước mùa thu, u oán nhìn Lâm Hựu Luân: "Tử Hà tiên tử anh định tìm ai diễn?" "Có thể giữ bí mật trước được không?" Lâm Hựu Luân hỏi. "Không được!" Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đồng thanh nói.

Khâu Thục Trân chỉ tò mò, còn Vương Tổ Hiền lại rất lo lắng Lâm Hựu Luân sẽ tìm Chu Tuệ Mẫn diễn Tử Hà tiên tử.

Trong 《Côn Luân》, vai Liễu Oanh Oanh của Vương Tổ Hiền đã thua Hoa Hiểu Sương của Chu Tuệ Mẫn trong việc giành tình cảm của nam chính, lần này cô không muốn lại thua đối phương trên phim ảnh nữa. "Lần này thật đúng là để các em đoán sai rồi." Lâm Hựu Luân tiếc nuối nhún vai, tiếp đó nói ra một cái tên khiến cả Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đều không tưởng tượng nổi.

Tin tức Lâm Thanh Hà và Tần Tường Lâm giải trừ hôn ước đang ầm ĩ ở Đài Loan, nhưng Lâm Thanh Hà lại luôn lấy cớ quay phim để ở lại Hong Kong, cùng thuê một tòa nhà chung cư ở đoạn Sa Điền, đường Đại Bộ với Tần Hàn.

Hôm nay Tần Hàn đến nhà Lâm Thanh Hà làm khách, hai người ngồi trên ghế sofa, cùng xem lại tập ảnh áo tắm mà Tần Hàn đã chụp cho Lâm Thanh Hà tại bãi biển vắng người ở Đại Nhĩ Sơn mùa hè năm nay.

Bộ áo tắm Lâm Thanh Hà mặc trong ảnh có lai lịch rất lớn, chính là bộ bikini của Bo Derek trong phim 《10》, cả thế giới chỉ có 12 bộ.

Năm đó Lâm Thanh Hà xem phim này đã mơ tưởng đến hiệu quả khi mặc bộ áo tắm này lên người mình, không ngờ lại gặp được ở đường phố New York, bèn bỏ 500 đô la Mỹ mua về.

Cô quý bộ áo tắm này vô cùng, chỉ mặc để người mình tin tưởng nhất chụp ảnh một lần, chứ không định mặc đi bơi.

Lâm Thanh Hà dáng người vừa khỏe khoắn vừa đẹp, không biết bao nhiêu người mời cô chụp ảnh áo tắm đều bị cô uyển chuyển từ chối, chỉ có trước mặt Tần Hàn, cô mới có thể mặc áo tắm ung dung đối diện ống kính.

Cũng may nhờ có sự giúp đỡ của Tần Hàn, cảnh múa thoát y trong 《True Lies》 (Lời Nói Dối Chân Thật) mới có thể quay thuận lợi.

Khi quay cảnh đó, Lâm Thanh Hà vô cùng căng thẳng, lòng bàn tay đổ mồ hôi, lúc nắm lấy cột giường thì bị trượt tay, ngã xuống đất ngoài ý muốn.

Đây không phải tình tiết trong kịch bản, nhưng đạo diễn Mạch Đan Hùng đặc biệt thích cảnh quay này nên đã giữ lại.

Nhắc tới cảnh này, Lâm Thanh Hà đến giờ vẫn thấy hơi căng thẳng, đó là cảnh quay táo bạo nhất cô từng thực hiện, sợ khán giả trước đây sẽ không chấp nhận được.

Tần Hàn an ủi cô vài câu thì chuông cửa đột nhiên vang lên.

Lâm Thanh Hà mở cửa, khi nhìn thấy Lâm Hựu Luân thì biểu cảm rất ngạc nhiên. "Lâm tiên sinh, cậu sao lại..." Lâm Thanh Hà vốn định hỏi Lâm Hựu Luân đến làm gì, nhưng lại cảm thấy hỏi vậy rất bất lịch sự, liền trực tiếp mời Lâm Hựu Luân vào nhà.

Đóng cửa lại, Lâm Thanh Hà nhiệt tình hỏi: "Lâm tiên sinh muốn uống chút gì không?

Chị có nước trái cây, xá xị và cả rượu vang." "Đã nói là nhận em làm em trai rồi mà," Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Chị Thanh Hà cứ một câu Lâm tiên sinh hai câu Lâm tiên sinh, không phải là hối hận rồi chứ?" "Vậy chị gọi cậu là A Luân nhé!" Mới đầu xưng hô như vậy với Lâm Hựu Luân, Lâm Thanh Hà thật sự có chút không quen, nhưng nhìn thấy nụ cười chân thành của hắn, áp lực trong lòng cô lập tức giảm đi rất nhiều.

Theo Lâm Thanh Hà đi vào phòng khách, thấy Tần Hàn cũng ở đó, Lâm Hựu Luân bèn nói đùa mình đến sai giờ, xoay người định đi.

Vẫn là Lâm Thanh Hà ấn hắn ngồi xuống ghế sofa, lấy ra uy

nghiêm của người chị "phát hiệu lệnh": "Hôm nay ai cũng không được đi, cùng ở lại ăn cơm!" Lâm Hựu Luân nhận lấy trà từ tay Lâm Thanh Hà, hỏi: "Chị Thanh Hà dạo này quay phim không bận chứ?" Lâm Thanh Hà tức giận trả lời: "Chị ở Hong Kong chỉ nhận một bộ phim, giám chế của bộ phim đó chính là cậu, cậu nói xem chị có bận hay không?" Lâm Hựu Luân lập tức cảm thấy xấu hổ, hắn làm giám chế hoàn toàn là một ông chủ rảnh rỗi, định hướng lớn xong xuôi, quay như thế nào đều là việc của Mạch Đan Hùng.

Chuyện quay phim Lâm Hựu Luân chưa bao giờ chủ động hỏi qua, cảnh quay của Lâm Thanh Hà đã thực hiện được bao nhiêu, Lâm Hựu Luân thật sự không rõ lắm.

Lâm Hựu Luân vẻ mặt ngượng ngùng, nhưng không tiếp tục đề cập chuyện này, khóe mắt liếc thấy cuốn album đặt trên bàn trà, kinh hô một tiếng: "A, chị Thanh Hà mặc áo tắm đẹp quá!" Lâm Thanh Hà đỏ mặt, nhưng được Lâm Hựu Luân khen như vậy, trong lòng vẫn rất vui vẻ.

Lâm Hựu Luân cầm album, hỏi Tần Hàn: "Những tấm ảnh này đều là do anh Tần chụp phải không?" Tần Hàn vốn định thừa nhận, nhưng bị Lâm Thanh Hà trừng mắt một cái, lời muốn nói đều nghẹn lại ở cổ họng, không biết nên thừa nhận hay phủ nhận.

Lâm Hựu Luân chỉ mượn album để chuyển chủ đề, chứ không có ý định đào sâu chuyện này, tiếp đó hắn liền nói: "Em nhớ chị Thanh Hà trong bộ 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 của Từ Khắc có diễn một vai Dao Trì tiên nữ.

Trong tay em vừa khéo có một kịch bản, bên trong có một nhân vật cần một người đóng hai vai, trong đó tên một vai gọi là Thanh Hà, cũng không biết đây có phải là một loại duyên phận hay không." Lâm Thanh Hà phì cười thành tiếng.

Đôi mắt sáng ngời tựa mã não tinh khiết, khi cười cong cong như vầng trăng khuyết, đặc biệt động lòng người. "Theo cách nói của cậu, chỉ cần biên kịch đổi tên nhân vật thành Thanh Hà, thì những bộ phim đó đều có duyên với chị sao?" "Có thể khiến tất cả các bộ phim đều vì chị mà đổi tên, chị Thanh Hà không cảm thấy đây là một chuyện rất ghê gớm sao?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại. "Được rồi, cậu bớt lấy những lời này ra dọa chị, chị không có dã tâm lớn như cậu nói đâu." Lâm Thanh Hà lắc đầu, hỏi về nhân vật mà Lâm Hựu Luân vừa nhắc tới.

Lâm Thanh Hà trong lòng biết Lâm Hựu Luân hôm nay tới cửa chính là vì chuyện này, mà cô đối với thiết lập một người đóng hai vai cũng rất hứng thú. "Thanh Hà và Tử Hà do kiếp trước đấu đá quá lợi hại, cho nên Phật Tổ liền quấn họ lại với nhau biến thành một sợi bấc đèn, muốn họ khổ luyện tu hành hóa giải ân oán này.

Đáng tiếc sự đời trái ngang, dẫn đến hai người đấu đá càng thêm lợi hại.

Hai người họ dùng chung một thân xác, ban ngày là Tử Hà, ban đêm là Thanh Hà.

Chương 144

Tử Hà vì tìm kiếm tình yêu của mình mà bất chấp tất cả trốn xuống trần gian...

Câu chuyện cuối cùng Tử Hà chết, Thanh Hà trở về chỗ Như Lai Phật Tổ tiếp tục làm bấc đèn." Lâm Thanh Hà nghe xong câu chuyện này, trong lòng lại nghĩ đến lời Chí Tôn Bảo hỏi Quan Âm khi đeo vòng Kim Cô: "Hận một người có thể mười năm, năm mươi năm thậm chí năm trăm năm cứ hận như vậy, tại sao cừu hận có thể lớn đến mức độ này?" "Chị Thanh Hà nhanh như vậy đã nhớ kỹ lời thoại, xem ra chị và bộ phim này thật sự rất có duyên." Lâm Hựu Luân cũng không vòng vo nữa, trực tiếp mời Lâm Thanh Hà diễn vai Tử Hà tiên tử trong 《Đại Thoại Tây Du》.

Lâm Thanh Hà bị câu chuyện tình yêu thê lương của Tử Hà làm cảm động, cũng không do dự nhiều liền đồng ý.

Lưu Trấn Vĩ hẹn Vương Giai Vệ ra ngoài, vốn là muốn trò chuyện với hắn, nhưng đến quán cà phê, cả hai lại đều im lặng không nói.

Trước kia hai người đều là biên kịch nghèo, ngồi với nhau không chuyện gì không nói, bây giờ Lưu Trấn Vĩ đột nhiên phát đạt.

Trong tin tức giải trí chấn động Hong Kong ngày hôm qua có tên hắn, nói là Gia Nghị viện tuyến chuẩn bị đầu tư quay một bộ phim chiếu tết, nam chính mời Châu Tinh Trì, Ngô Mạnh Đạt - cặp đôi vàng này thì chưa có gì, nhưng danh sách nữ chính vừa đưa ra, chuỗi tên đó khiến người ta phải tặc lưỡi.

Lâm Thanh Hà, Trương Mạn Ngọc, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân, cộng thêm Chung Sở Hồng sau đó ngẫu hứng đồng ý đóng vai khách mời Thiết Phiến công chúa.

Một bộ phim bày ra đội hình diễn viên hào hoa như thế là lần đầu tiên trong giới điện ảnh Hong Kong, nghe nói rất nhiều vai quần chúng trong phim cũng sẽ do các minh tinh lớn đóng khách mời, bút tích lớn khiến người ta kinh thán.

Trong tình huống này, Lưu Trấn Vĩ có thể nói gì đây?

Hắn cảm thấy mình cái gì cũng không thể nói, cứ im lặng ngồi đó.

Qua vài phút, hai người vẫn không lên tiếng, Vương Giai Vệ cũng vẫn mang tâm trạng buồn bã vô hạn ngồi im lặng.

Cuối cùng vẫn là Lưu Trấn Vĩ mở miệng phá vỡ sự trầm mặc. "Tôi sắp quay phim rồi." "Tôi biết." Vương Giai Vệ nói xong dừng lại vài giây, sau đó mới nói: "Chúc mừng anh!" "Bộ phim này tôi chỉ viết hai tập, có người giúp tôi bổ sung tập thứ ba.

Câu chuyện đó tôi không quay nổi, nhưng tôi cảm thấy anh có thể." Lưu Trấn Vĩ tràn đầy mong đợi nhìn Vương Giai Vệ.

Vương Giai Vệ do dự một chút, biểu cảm rất giằng co: "Tôi chỉ là một biên kịch không tên tuổi." "Trước đây tôi cũng vậy." Vương Giai Vệ ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Lưu Trấn Vĩ: "Anh nói thật chứ?" "Câu chuyện tập ba tên là 《Ngộ Không Truyện》, anh hẳn là đã xem qua cuốn sách đó, anh cứ viết kịch bản trước, tôi dẫn anh đi gặp người đó." Vừa chốt xong dàn diễn viên cho 《Đại Thoại Tây Du》, Lâm Hựu Luân lại nhận được một tin xấu.

Lương Triều Vĩ bị thương khi diễn!

Khi quay cảnh nổ mở màn, chuyên gia cháy nổ tính sai thời gian nên ấn nút sớm, Lương Triều Vĩ bị ngọn lửa khi nổ lan đến gây bỏng, được đưa đi bệnh viện cấp cứu.

Khi Lâm Hựu Luân đến bệnh viện, các phóng viên đang vây quanh Hồng Kình Bảo - người đến trước một bước - để phỏng vấn.

Lâm Hựu Luân vừa xuống xe, đám phóng viên bên này ào một cái vây lại. "Lâm tiên sinh, 《Lâm Sinh và Lâm Thái》 mới khai máy quay cảnh đầu tiên đã xảy ra tai nạn như vậy, với tư cách là giám chế bộ phim, anh có cái nhìn gì về việc này?" "Nghe nói Lương Triều Vĩ bị bỏng hủy dung, tình hình thật sự là vậy sao?" "Diễn viên chính bị thương, 《Lâm Sinh và Lâm Thái》 sẽ ngừng quay hay trực tiếp hủy bỏ?" Vô số câu hỏi như thủy triều ập tới, phóng viên liều mạng chen về phía này.

Tuy có bốn vệ sĩ tạo thành bức tường người che chắn xung quanh, Lâm Hựu Luân vẫn có thể cảm nhận rõ áp lực khi đi giữa đám đông.

Lâm Hựu Luân còn chưa rõ Lương Triều Vĩ bị thương nặng thế nào, đối mặt với câu hỏi của phóng viên vẫn luôn giữ im lặng, chật vật lắm mới đột phá khỏi vòng vây của phóng viên, hắn thở phào một hơi dài.

Hồng Kình Bảo đứng ở đại sảnh đợi Lâm Hựu Luân vào, chỉ cảm thấy nôn nóng khó tả, trong lòng lúc thì như lửa đốt, lúc thì như nước dìm, lúc lại như đá đè, không có lấy một khắc thư thái.

Lâm Hựu Luân vừa vào đại sảnh, Hồng Kình Bảo ba bước thành hai lao lên, trên trán đã toát đầy mồ hôi. "Lâm tiên sinh, sự việc rất gai góc!" Lâm Hựu Luân gật đầu: "Tôi biết cả rồi, lên xem người trước đã rồi nói." Trước cửa phòng cấp cứu, đạo diễn Trần Giai Thượng cuống như kiến bò trên chảo nóng, trước mắt phủ đầy mây sầu, trong lòng như nhét một mớ bòng bong, miệng không ngừng nói: "Làm sao bây giờ?" Ngẩng đầu thấy Lâm Hựu Luân và Hồng Kình Bảo cùng đến, Trần Giai Thượng lập tức đón đầu.

Còn chưa kịp mở miệng giải thích, Hồng Kình Bảo đã mắng té tát: "Cậu làm ăn kiểu gì vậy, uổng công Lâm tiên sinh và tôi tin tưởng cậu như thế, quay phim ngày đầu tiên cậu đã làm ra sự cố như này.

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tôi thấy cái ghế đạo diễn này của cậu ngồi đến đầu rồi!" Hồng Kình Bảo tức giận như vậy không phải không có nguyên nhân. 《Lâm Sinh và Lâm Thái》 từ lúc viết xong kịch bản đến nay đã một năm, đầu tiên là Dương Tử Quỳnh giữa đường đổi ý, buộc phải tìm lại nữ diễn viên; khó khăn lắm mới chốt được Lợi Trí, điện ảnh cuối cùng cũng có thể bấm máy, nam chính lại đột nhiên bị thương, chuyện xui xẻo gì cũng để bộ phim này gặp phải. "Hiện tại không phải lúc truy cứu trách nhiệm, tình hình Lương Triều Vĩ thế nào?" Lâm Hựu Luân trầm giọng hỏi. "Chẩn đoán sơ bộ là bỏng độ hai, vị trí bị thương nghiêm trọng nhất ở lưng và cánh tay.

Khi vụ nổ xảy ra cậu ấy kịp thời dùng tay che mặt, bác sĩ nói mặt không bị bỏng." Trần Giai Thượng cũng không dám kêu oan, nhanh chóng giới thiệu tình hình một lượt.

Nghe nói không có nguy cơ hủy dung, Lâm Hựu Luân lập tức thở phào nhẹ nhõm. "Anh xuống dưới nhà ngay, nói cho đám phóng viên kia biết, giải thích đơn giản tình hình một chút, tránh để tin đồn lan truyền lung tung!

Nhất định phải tỏ rõ thái độ, đoàn làm phim sẽ chịu trách nhiệm với Lương Triều Vĩ đến cùng, dùng biện pháp tốt nhất chữa trị cho cậu ấy, đảm bảo cậu ấy có thể sớm ngày khôi phục." Hồng Kình Bảo biết Lâm Hựu Luân đây là cố ý muốn chi phối Trần Giai Thượng đi, nên không lên tiếng.

Trần Giai Thượng bị Hồng Kình Bảo mắng cho một trận, cũng không muốn ở lại đây thêm, nhận được phân phó của Lâm Hựu Luân liền lập tức xoay người xuống lầu giải thích với đám phóng viên.

Trần Giai Thượng vừa đi, Hồng Kình Bảo liền lo lắng nói: "Chẳng lẽ chúng ta phải đợi Lương Triều Vĩ dưỡng thương xong mới

quay tiếp bộ phim này?" Lâm Hựu Luân lắc đầu: "E là không kịp nữa, 《Hoàng Gia Sư Tỷ 2》 của Đức Bảo đã bấm máy hơn một tuần rồi.

Bộ phim đó mô phỏng cốt truyện của chúng ta, nếu để bọn họ giành chiếu trước, tình thế phòng vé sẽ rất bất lợi cho chúng ta." "Vậy thì trực tiếp đổi nam chính!" Hồng Kình Bảo quyết đoán, lần này ông không còn kiên nhẫn để Lâm Hựu Luân kén cá chọn canh như lần chọn nữ chính trước nữa, sự việc cấp bách, cần phải thương lượng ra kết quả ngay.

Bác sĩ đẩy cửa phòng cấp cứu đi ra, Lâm Hựu Luân và Hồng Kình Bảo đành phải gác chuyện đổi nam chính sang một bên, chặn đối phương lại hỏi thăm thương thế của Lương Triều Vĩ. "Thương thế ở cánh tay cậu ấy còn đỡ, nhưng lưng bị bỏng nghiêm trọng." Vị bác sĩ kia nói với họ, thương thế như vậy muốn hồi phục ít nhất cần nửa năm. "Có thể vào thăm cậu ấy không?" Lâm Hựu Luân hỏi. "Bệnh nhân hiện tại đã tỉnh táo, có thể vào nói vài câu, nhưng thời gian không được quá lâu, cậu ấy hiện tại cần nhất là nghỉ ngơi." "Tôi đợi ở bên ngoài là được rồi." Nghe nói vào phòng cấp cứu còn phải thay quần áo đã khử trùng, Hồng Kình Bảo liền bỏ ý định đi vào.

Lương Triều Vĩ cắm ống thở ở mũi, cả người nằm sấp trên giường bệnh.

Lúc đầu hắn thấy một người mặc áo blouse trắng đeo khẩu trang đi vào còn tưởng là bác sĩ, đợi người đó đến gần mới phát hiện đối phương cư nhiên là người quen của mình.

Thấy Lâm Hựu Luân ngay lập tức đến bệnh viện thăm mình, khóe miệng Lương Triều Vĩ khó khăn nặn ra một nụ cười: "Tôi nhớ lần trước gặp nhau cũng là ở bệnh viện, dường như mỗi lần anh gặp tôi, tôi đều trong bộ dạng rất xui xẻo." Lâm Hựu Luân nhún vai: "Hình như mỗi lần anh xui xẻo đều là vì tôi." "Cho nên anh lại nợ tôi một ân

tình?" Đôi mắt đen láy của Lương Triều Vĩ tuy phủ một tầng sầu muộn nhẹ, nhưng khi hắn ngước mặt lên, trong đôi mắt đen ấy lại nhảy nhót những đốm lửa rực rỡ chỉ có trong ánh mắt ngây thơ của trẻ con.

Thấy Lương Triều Vĩ lúc này còn có tâm trạng nói đùa, Lâm Hựu Luân cảm thấy mình không cần phí lời an ủi hắn thêm nữa. "Dưỡng thương cho tốt, qua một thời gian nữa tôi lại đến thăm anh." Lâm Hựu Luân xoay người, nghe thấy Lương Triều Vĩ ở phía sau hỏi một câu: "Nam chính sẽ đổi người sao?" Lâm Hựu Luân quay đầu lại, tiếc nuối gật đầu với Lương Triều Vĩ.

Trong mắt Lương Triều Vĩ không có sự thất vọng, ngược lại giống như một sự giải thoát.

Ngay từ đầu Lương Triều Vĩ đã cảm thấy vai diễn này không hợp với mình, nhưng dù là vì thù lao hay nể mặt Lâm Hựu Luân, hắn đều không từ chối.

Hiện tại bị thương không cần đóng bộ phim này nữa, Lương Triều Vĩ chỉ cảm thấy mình trút bỏ được một gánh nặng ngàn cân, toàn thân trên dưới nhẹ nhõm không nói nên lời.

Lâm Hựu Luân từ phòng cấp cứu đi ra, không thấy bóng dáng Hồng Kình Bảo ở hành lang, lại tình cờ gặp Lợi Trí.

Lợi Trí trên người vẫn mặc bộ lễ phục gợi cảm màu trắng khi quay phim, ôm tay ngồi trên ghế dài hành lang.

Nghe thấy tiếng bước chân, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm Hựu Luân, trong mắt vẫn còn chưa hết kinh hoàng, thần thái sở dường như rất đáng thương.

Lâm Hựu Luân lúc này mới nhớ ra, cảnh quay cháy nổ xảy ra sự cố đó Lợi Trí cũng có mặt tại hiện trường, nhưng sao cô lại đi theo

đến bệnh viện?

Nhìn thấy ánh mắt yếu đuối vô trợ của Lợi Trí, trong lòng Lâm Hựu Luân mềm nhũn.

Thấy cô ôm hai tay dường như cảm thấy hơi lạnh, hắn liền cởi áo khoác vest của mình khoác lên cho cô. "Lúc nãy bị dọa sợ sao?" Lâm Hựu Luân ngồi xuống bên cạnh Lợi Trí.

Lợi Trí kéo chặt chiếc áo khoác Lâm Hựu Luân khoác lên người mình, vẫn còn sợ hãi gật đầu.

Lâm Hựu Luân vỗ vỗ vai cô, nhẹ giọng an ủi: "Đều đã qua rồi, trong lòng đừng nghĩ gì cả, cũng không cần lo lắng gì hết, về nhà ngủ một giấc thật ngon." Hồng Kình Bảo và Trần Giai Thượng đi tới từ khúc quanh hành lang, vừa khéo nhìn thấy cảnh Lâm Hựu Luân đặt tay lên vai Lợi Trí.

Chương 145

Hồng Kình Bảo phản ứng nhanh nhất, vội vàng kéo Trần Giai Thượng lại, lui về chỗ khuất tầm nhìn của Lâm Hựu Luân rồi đứng lại. "Lợi Trí sao cũng ở đây?" "Lúc nổ cô ấy đứng cách Lương Triều Vĩ chỉ 5 mét, bị dọa không nhẹ, tôi lo xảy ra chuyện gì nên đưa cô ấy cùng đến bệnh viện kiểm tra." "Lâm tiên sinh và Lợi Trí cư nhiên là quan hệ đó...

Cậu nói xem nam chính nên đổi ai thì tốt đây?" Hồng Kình Bảo vẻ mặt khó xử.

Vừa rồi ông đi tìm Trần Giai Thượng bàn bạc chuyện đổi nam chính, vốn dĩ họ đã nghĩ ra vài ứng viên, chỉ đợi Lâm Hựu Luân chọn một người thay thế Lương Triều Vĩ, nhưng hiện tại xem ra tình hình dường như trở nên phức tạp.

Trần Giai Thượng cũng cảm thấy mấy người mà hắn và Hồng Kình Bảo bàn bạc chưa chắc đã hợp ý Lâm Hựu Luân. "Cậu thấy Lâm tiên sinh thế nào?" Trần Giai Thượng lúc đầu chưa phản ứng kịp, nhìn lại biểu cảm của Hồng Kình Bảo, lập tức hiểu ý của ông.

Chỉ là ý tưởng này quá đột ngột, Trần Giai Thượng nhất thời ngẩn người không nói nên lời. "Đợi lát nữa lên xe tùy cơ hành sự, nếu những ứng viên khác cậu ấy đều không đồng ý, thì có thể thử cách này xem sao." Hồng Kình Bảo quyết định xong liền đi ra từ khúc quanh, Trần Giai Thượng trong lòng thầm cười khổ, nhưng chỉ có thể đi theo.

Thấy Hồng Kình Bảo và Trần Giai Thượng cùng đi tới, Lợi Trí và Lâm Hựu Luân đều đứng dậy.

Hồng Kình Bảo hỏi qua tình hình Lương Triều Vĩ, tiếp đó liền nói:

"Bệnh viện bên này tôi đều đã sắp xếp xong rồi, chúng ta về trước đi." Trần Giai Thượng vừa rồi xuống lầu đã giao thiệp với truyền thông báo chí, lúc này phóng viên vây ở cửa bệnh viện đã giải tán một phần, nhưng vẫn còn một bộ phận chờ để phỏng vấn Lâm Hựu Luân.

Để tránh đám phóng viên này, Hồng Kình Bảo trực tiếp cho người lái xe đến cửa bệnh viện, tám vệ sĩ tạo thành tường người ngăn phóng viên bên ngoài.

Hồng Kình Bảo đi đầu, Lâm Hựu Luân che chở Lợi Trí đi ở giữa, Trần Giai Thượng theo sau cùng, bốn người cùng lên xe bảo mẫu.

Cửa xe đóng lại, ống kính và câu hỏi của phóng viên đều bị cách ly bên ngoài.

Hồng Kình Bảo vừa mở miệng đã nói chuyện nhân tuyển nam chính.

Lông mày rậm của Lâm Hựu Luân hơi nhíu lại, trong ánh mắt lộ ra vẻ suy tư, hắn hồi lâu không nói gì, Hồng Kình Bảo và Trần Giai Thượng liền biết những người này hắn đều không hài lòng.

Hồng Kình Bảo ngầm đưa mắt ra hiệu cho Trần Giai Thượng, Trần Giai Thượng do dự một chút, cuối cùng ấp úng mở miệng nói: "Thực ra còn một ứng viên nữa." Lâm Hựu Luân đưa mắt ra hiệu Trần Giai Thượng nói tiếp, Trần Giai Thượng còn chưa mở miệng, Hồng Kình Bảo lại đã không đợi được nữa. "Lâm tiên sinh có từng nghĩ tới việc tự mình diễn vai này không?" Lời này vừa thốt ra, không chỉ Lâm Hựu Luân ngẩn người, ngay cả Lợi Trí ngồi im lặng bên cạnh hắn cũng đột ngột ngẩng đầu, trong mắt ngoài kinh ngạc còn có một loại thần sắc không nói rõ được.

Lâm Hựu Luân ngước mắt, ánh mắt chạm với Hồng Kình Bảo, trong khoảnh khắc đó như đã trao đổi ngàn vạn lời nói.

Lâm Hựu Luân cuối cùng xác định, Hồng Kình Bảo không nói đùa với mình.

Ở Hong Kong, phàm là đạo diễn, biên kịch có chút tên tuổi, ít nhiều đều có chút máu diễn xuất.

Các tác phẩm thời kỳ đầu của Từ Khắc, Ngô Vũ Sâm đều có thể thấy bóng dáng họ đóng vai khách mời, càng không cần nói đến loại đa năng tự biên tự diễn như Mạch Gia, Hoàng Bách Minh, Hứa Quán Văn.

Mà Hồng Kình Bảo càng là đồng thời kiêm nhiệm nhiều chức: đạo diễn, diễn viên, biên kịch, chỉ đạo võ thuật.

Ông đề nghị Lâm Hựu Luân đảm nhiệm vai nam chính phim không phải là ý tưởng bốc đồng.

Tướng mạo của Lâm Hựu Luân không đẹp trai hơn Lương Triều Vĩ, thậm chí cũng không thể so sánh với mấy ứng viên họ đề xuất trước đó, nhưng đối với một diễn viên, ngoài tướng mạo ra thì khí chất quan trọng hơn.

Diễn viên trong khi trau dồi kỹ năng diễn xuất, quan trọng nhất chính là sự trầm lắng của khí chất.

Không có khí chất, thì kỹ năng diễn xuất có tốt đến đâu cũng không phát huy được, hoặc nói là rất khó được khán giả chú ý, đây chính là nguyên nhân khiến một số diễn viên gạo cội diễn xuất tuyệt vời nhưng lại không nổi tiếng.

Mà có những người chỉ cần đứng trước ống kính, không cần quá nhiều ngôn ngữ và động tác, liền có thể để lại ấn tượng sâu sắc cho khán giả, đó chính là khí chất.

Khí chất có thể dựa vào thời gian để bồi đắp, cũng có thể hình thành tự nhiên nhờ địa vị xã hội, trải nghiệm cá nhân, Lâm Hựu Luân

rõ ràng thuộc loại sau.

Lâm Hựu Luân trời sinh đã có một loại khí chất khiến người ta gặp một lần là khó quên, hơn nữa tướng mạo của hắn cho dù không so được với siêu cấp đẹp trai như Lương Triều Vĩ, Lưu Đức Hoa, nhưng so với Thành Long, Hồng Kình Bảo thì lại tốt hơn quá nhiều, hoàn toàn có thể đảm nhiệm phần diễn của nam chính. "Cũng không phải chuyển nghề làm diễn viên chuyên nghiệp, Lâm tiên sinh cứ coi như đây là một lần dạo chơi đi!" Hồng Kình Bảo coi như liều mạng, dù sao cuối cùng phim quay hỏng lỗ vốn thì mọi người đều có phần, còn hơn cứ kéo dài mãi thế này.

Trần Giai Thượng cũng ở bên cạnh phụ họa: "Diễn viên khác và cô Lợi Trí chưa chắc đã có sự ăn ý tốt, Lâm tiên sinh và cô Lợi Trí quen thuộc như vậy, hợp tác chắc chắn là không thành vấn đề." Câu này lại làm Lâm Hựu Luân nghe mà hồ đồ, hắn và Lợi Trí quen biết là thật, nhưng ai nói hắn và Lợi Trí quan hệ rất thân thiết rồi?

Lợi Trí ở bên cạnh nghe họ nói chuyện, phảng phất như đang ngồi trên đệm kim, trong lòng như đang ôm một chú thỏ nhỏ nhảy loạn xạ.

Vô tình chạm phải ánh mắt Lâm Hựu Luân, tim cô liền căng thẳng một hồi, không biết làm sao.

Cô lờ mờ cảm thấy kiến nghị của Hồng Kình Bảo và Trần Giai Thượng đang kéo căng thần kinh của mình, khiến cô vừa hưng phấn vui sướng, lại vừa lo lắng sợ hãi. "Chỉ coi như một lần dạo chơi sao?" Lâm Hựu Luân dựa lưng vào ghế xe, cẩn thận suy nghĩ đề nghị của Hồng Kình Bảo.

Nếu chỉ là chơi đùa, lại được đóng cặp với vưu vật mỹ diễm như Lợi Trí, trải nghiệm kích thích như vậy, đại khái là đàn ông thì sẽ không ai từ chối chứ?

Lương Triều Vĩ bị thương nằm viện, nhân tuyển nam chính của

《Lâm Sinh và Lâm Thái》 liền trở thành tiêu điểm của các bên.

Hồng Kình Bảo hai ngày nay nhiều lần bị phóng viên chụp được cảnh gặp gỡ đàm phán với nhiều nam diễn viên.

Ngay khi truyền thông thi nhau đốn già đoán non, nam chính mới mà đoàn làm phim 《Lâm Sinh và Lâm Thái》 công bố lại khiến tất cả mọi người vô cùng ngạc nhiên. "Trương Trạch Vĩ, người này là ai, sao trước đây chưa từng nghe nói qua?" Phan Địch Sinh đặt tờ báo xuống, suy nghĩ rối như tơ vò.

Hắn tốn bao công sức cũng không tìm ra manh mối, trong đầu dường như bắt được vài dấu vết, nhưng lập tức lại cảm thấy hoàn toàn mờ mịt.

Vu Nhân Thái đứng trước bàn làm việc của Phan Địch Sinh cũng trăm ngàn lần không giải thích được.

Đức Bảo dùng mức lương cao 1 triệu mỗi phim để đào hắn từ Tân Nghệ Thành về, đồng thời giao dự án đầu tư 60 triệu 《Hoàng Gia Sư Tỷ 2》 cho hắn quay, đủ thấy Phan Địch Sinh tin tưởng hắn thế nào.

Vu Nhân Thái lén lút dò la từ sớm, cái tên Trương Trạch Vĩ kia chỉ là một người mới không chút tiếng tăm.

Điều làm Nhân Thái nghĩ mãi không thông là, Hồng Kình Bảo rõ ràng có thể có nhân tuyển tốt hơn, tại sao lại tìm một người mới để diễn? "Sự việc khác thường tất có yêu dị, chuyện này tôi sẽ theo dõi sát sao, xem bọn họ rốt cuộc giở trò gì." Phan Địch Sinh cũng không đoán ra dụng ý của Hồng Kình Bảo, nhưng trong lòng luôn có một nỗi bất an mơ hồ.

Hắn gọi Vu Nhân Thái đến chính là để xác nhận tiến độ quay của 《Hoàng Gia Sư Tỷ 2》, bộ phim này phải tranh thủ chiếu trước 《Lâm Sinh và Lâm Thái》 thì trong lòng hắn mới cảm thấy yên tâm.

"Nếu Phan Địch Sinh biết nam chính thực sự của bộ phim này là cậu, không biết trên mặt sẽ có biểu cảm gì." Hai vị chuyên gia trang điểm vừa ra khỏi cửa, Hồng Kình Bảo liền không kìm được hưng phấn nói về chuyện này.

Lâm Hựu Luân đồng ý diễn xuất trong 《Lâm Sinh và Lâm Thái》, nhưng không muốn vì chuyện này mà thu hút quá nhiều sự chú ý, cho nên Hồng Kình Bảo mới nghĩ ra kế sách man thiên quá hải này, đẩy một người mới ra phía trước làm nhiễu loạn tầm nhìn, thực tế lại là Lâm Hựu Luân đích thân ra trận.

Để đảm bảo kế hoạch thực hiện thuận lợi, trên dưới đoàn làm phim đều ký thỏa thuận bảo mật, hơn nữa bộ phim lần này áp dụng phương thức quay khép kín hoàn toàn, ngoại trừ diễn viên có thể ra ngoài, những người khác đều chỉ có thể ở tại phim trường cho đến khi phim quay xong.

Lâm Hựu Luân vốn là giám chế của bộ phim này, thường xuyên xuất hiện ở phim trường cũng sẽ không gây nghi ngờ cho mọi người.

Hiện tại bên ngoài tuy có nhiều lời đồn đoán, nhưng tạm thời chưa có ai liên hệ Lâm Hựu Luân và nam chính với nhau.

Qua một hồi chỉnh sửa của chuyên gia trang điểm, bộ dạng của Lâm Hựu Luân lại có chút khác biệt so với bình thường.

Một khuôn mặt được ánh đèn gương chiếu sáng lấp lánh, hai mắt phóng điện, thần thái phi dương, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng, toát lên vẻ tuấn tú.

Lâm Hựu Luân soi gương sờ sờ cằm mình: "Tôi nghĩ chuyện này e là không giấu được bao lâu." Truyền thông Hong Kong không phải kẻ ngốc, thời gian dài, người có tâm khẳng định có thể từ đó phát hiện ra một số điểm bất thường, trừ khi trong thời gian này có chuyện khác dời đi tầm mắt của truyền thông.

Hồng Kình Bảo đang nghiền ngẫm chuyện này thì Trần Giai Thượng đẩy cửa bước vào, nói bên hiện trường đều đã chuẩn bị xong.

Mạch suy nghĩ bị cắt ngang, chút manh mối ẩn hiện vừa nảy ra lại tìm không thấy nữa.

Cảnh này quay tại một quán trà, ống kính đầu tiên là Lâm Hựu Luân ngồi bên quầy bar uống rượu đọc tiểu thuyết, đột nhiên có mấy cảnh sát đi vào.

Chương 146

Một tòa nhà gần đó vừa xảy ra vụ án đánh bom, bọn họ đang lục soát dọc đường những kẻ khả nghi.

Một cảnh sát trong đó đi tới hỏi Lâm Hựu Luân có phải đi một mình không, Lâm Hựu Luân trước tiên phải giả vờ không nghe rõ lời đối phương, đợi đối phương lặp lại một lần nữa, hắn mới trả lời ậm ờ để kéo dài thời gian.

Lúc này Lợi Trí cũng đẩy cửa bước vào quán trà, cảnh sát đứng ở cửa cũng hỏi cô câu hỏi tương tự.

Lâm Hựu Luân và Lợi Trí đều chú ý đến nhau, tuy lúc này họ chưa quen biết đối phương, nhưng đều đối mặt với tình cảnh giống nhau: Họ đều cần một người bạn đồng hành để chứng minh mình không đi một mình, qua đó tránh né sự tra hỏi của cảnh sát.

Hai người nhìn nhau một cái, khoảnh khắc này phảng phất như tâm ý tương thông, cả hai đều không hẹn mà cùng đi về phía đối phương.

Đoạn phim này quay đến đây đều không xảy ra vấn đề gì, nhưng tiếp theo khi cần hai người giả làm tình nhân ôm lấy nhau, diễn xuất của Lợi Trí lập tức lộ ra sơ hở.

Tay Lâm Hựu Luân vừa định đặt lên vai Lợi Trí, người Lợi Trí đã nghiêng đi, theo bản năng né tránh một chút. "CUT!" Trần Giai Thượng hô to một tiếng, đi tới hỏi Lợi Trí xem có chuyện gì. "Đạo diễn Trần, xin lỗi, vừa rồi tôi hơi căng thẳng, còn chưa chuẩn bị tốt..." Lợi Trí cúi đầu, nghĩ ngợi rồi lại ngẩng đầu lên, đôi mắt sợ sệt nhìn mặt Trần Giai Thượng.

Trần Giai Thượng biết Lợi Trí lần đầu đóng phim, cũng không quá

hà khắc, nói cô vài câu, tiếp đó liền xoay người chỉ huy các diễn viên khác vào vị trí, chuẩn bị quay lại cảnh này.

Trở lại ngồi trước màn hình giám sát, Trần Giai Thượng đầy mặt nghi hoặc hỏi Hồng Kình Bảo: "Phản ứng của Lợi Trí thật kỳ lạ, cô ấy và Lâm tiên sinh không giống như có quan hệ kia a?" Hồng Kình Bảo đang nghiền ngẫm làm thế nào để giấu kín tin tức Lâm Hựu Luân đóng vai chính lâu hơn, câu nói này của Trần Giai Thượng như một tia chớp đánh tan mớ bòng bong trong đầu Hồng Kình Bảo, ông bỗng nhiên nghĩ ra một cách.

Trước máy quay, chuyên gia trang điểm giúp Lâm Hựu Luân và Lợi Trí dặm lại phấn.

Thấy Lợi Trí tâm trạng sa sút cúi đầu không nói, Lâm Hựu Luân bèn an ủi cô: "Đừng căng thẳng, lần sau nếu lại sai sót, tôi sẽ cố gắng che chắn cho cô, thực sự không được thì cô cứ đổ hết nguyên nhân lên người tôi." Một loại cảm xúc cảm động, kích động, gần như vui sướng lướt qua lòng Lợi Trí, cô kinh hỉ ngẩng đầu lên, trên mặt tràn đầy hào quang, đôi mắt to ngập nước sáng lấp lánh nhìn chằm chằm mặt Lâm Hựu Luân.

Từ góc độ của cô nhìn sang, đường nét khuôn mặt nghiêng của Lâm Hựu Luân rất đẹp, sống mũi thẳng tắp cắt gọt gọn gàng, lông mày rất rậm, rậm đến mức mang theo chút bá khí, nhưng ý cười trong đôi mắt đen láy lại ôn nhu.

Trên mặt Lợi Trí ửng lên ráng hồng e thẹn, trong mắt như uống say ánh lên dị quang, nói nhỏ: "Như vậy không tốt lắm đâu?" "Cô diễn xuất căng thẳng là vì lo lắng sai sót sẽ bị đạo diễn mắng, nếu đạo diễn không mắng cô, cô sẽ không căng thẳng nữa." "Vậy đạo diễn mắng anh thì làm sao?" Lợi Trí nói xong liền hối hận, ngay cả cô cũng cảm thấy hỏi vậy rất ngốc.

Lâm Hựu Luân tuy đồng ý làm nam chính bộ phim này, nhưng đạo diễn thật sự sẽ chỉ coi hắn là diễn viên sao?

Không có đạo diễn nào sẽ thực sự coi Lâm Hựu Luân là một diễn viên, mà Lâm Hựu Luân cũng ôm tâm thái đến chơi đùa để đóng phim.

Khai thông để Lợi Trí bỏ xuống gánh nặng tâm lý, hai người nhập vai đều rất nhẹ nhàng, những cảnh quay tiếp theo không hề NG lần nào nữa.

Lúc nghỉ giải lao giữa giờ, Hồng Kình Bảo tìm đến Lâm Hựu Luân. "Tôi có một cách có thể giấu được tầm mắt truyền thông, chỉ cần nội bộ chúng ta không xảy ra vấn đề, đem chân tướng giấu đến lúc phim công chiếu cũng không thành vấn đề." Hồng Kình Bảo nhìn về phía Lợi Trí đang dặm phấn ở bên cạnh, "Cách này còn cần sự phối hợp của cô Lợi Trí." Hồng Kình Bảo vừa nói chuyện này có liên quan đến Lợi Trí, Lâm Hựu Luân lập tức đoán được dụng ý của ông. "Anh muốn tôi và cô ấy xảy ra tin đồn tình cảm (scandal), sau đó để truyền thông lầm tưởng tôi và cô ấy đang lén lút yêu đương, như vậy có thể giải thích việc ngày nào tôi cũng xuất hiện ở phim trường mà không khiến người khác nghi ngờ phải không?" Hồng Kình Bảo nói là phải trưng cầu ý kiến của Lợi Trí, kỳ thực chủ yếu vẫn là muốn thăm dò thái độ của Lâm Hựu Luân.

Chỉ cần Lâm Hựu Luân đồng ý, thuyết phục Lợi Trí sẽ rất đơn giản.

Huống hồ Hồng Kình Bảo luôn cảm thấy, hứng thú của Lâm Hựu Luân đối với Lợi Trí không chỉ dừng lại ở việc cùng nhau đóng phim đơn giản như vậy.

Chiêu này của ông vừa có thể che mắt thiên hạ, lại có thể để Lâm Hựu Luân danh chính ngôn thuận ôm người đẹp về, khi phim công chiếu còn cho khán giả một bất ngờ, có thể nói là một mũi tên trúng

nhiều đích.

Hồng Kình Bảo thật sự không nghĩ ra Lâm Hựu Luân sẽ có lý do gì để từ chối.

Dưới ánh đèn mờ ảo của quán bar, Lâm Hựu Luân và Lợi Trí nâng ly đối ẩm.

Trong phim 《Ông bà Lâm》 có một cảnh quay cũng diễn ra trong quán bar, tình hình lúc này có vài phần tương tự như lúc quay phim, nhưng hai người không phải đang diễn.

Đương nhiên cũng có thể nói, hai người chính là đang "diễn", chẳng qua khán giả của màn kịch này không phải là máy quay và đạo diễn, mà là những chiếc máy ảnh của cánh săn ảnh đang ẩn nấp trong các góc khuất của quán bar.

Lợi Trí hôm nay búi tóc lỏng, mái tóc đen nhánh che khuất vầng trán, đôi lông mày dài đậm, mí mắt hai mí, khuôn mặt trái xoan ửng hồng.

Đừng nhìn bề ngoài cô tỏ ra trấn định, thực ra trong lòng còn căng thẳng hơn cả lúc quay phim.

Ánh mắt cô âm thầm quét một vòng quanh quán bar, phát hiện mấy kẻ khả nghi vẫn luôn nhìn chằm chằm về phía này.

Lâm Hựu Luân thì tỏ ra rất thư giãn, hẹn Lợi Trí gặp mặt ở quán bar vốn dĩ là để cho cánh săn ảnh chụp cho đã.

Tin đồn giữa hắn và Lợi Trí càng ầm ĩ, người ngoài càng khó đoán được chân tướng sự việc.

Những người phụ nữ khác hắn đều đã đánh tiếng trước, không cần lo lắng họ ghen tuông.

Có được cơ hội "phụng chỉ tán gái" quang minh chính đại như

vậy, Lâm Hựu Luân tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hắn lẳng lặng thưởng thức Lợi Trí đang ngồi đối diện, nhìn ngắm thỏa thích từ đầu đến chân.

Mái tóc đen dày mượt mà, gò má trắng nõn mịn màng như lụa, hàng mi dài đậm làm nền cho đôi mắt sáng long lanh, dáng vẻ lười biếng dựa nghiêng, tư thế gợi cảm yêu kiều khiến người ta dù không thích cô cũng phải nhìn thêm lần nữa.

Lâm Hựu Luân hoàn toàn có thể hiểu được tại sao có những người phụ nữ lại bị dùng từ "yêu tinh" để hình dung như Lợi Trí.

Đàn ông chỉ cần có đủ quyền thế, đại đa số đều sẽ không nhịn được mà muốn chiếm hữu người phụ nữ như vậy làm của riêng.

Bên cạnh Lâm Hựu Luân không thiếu phụ nữ, nhưng hắn là đàn ông, không phải Liễu Hạ Huệ, nhìn thấy mỹ nữ đương nhiên cũng sẽ rung động.

Không biết là do uống rượu hay do bị ánh mắt của Lâm Hựu Luân nhìn đến mức có chút ngượng ngùng, gò má Lợi Trí ửng hồng.

Cô mặc một chiếc váy dài màu hồng phấn, thân hình thành thục mà gợi cảm, lớp vải trước ngực căng chặt, vòng eo lại nhỏ nhắn, tà váy bó sát lấy cặp đùi tròn trịa thon dài.

Lợi Trí cúi đầu, nhấp từng ngụm rượu nhỏ, không nói lời nào, nhưng ánh mắt lại hữu ý vô tình chạm phải ánh mắt của Lâm Hựu Luân, trong đáy mắt luôn ẩn chứa vài tia thẹn thùng, phiếm lên ánh nhìn mê ly. "Ngoài uống rượu ra, chúng ta có phải nên làm chút chuyện khác không?" Lâm Hựu Luân nhấp một ngụm rượu, đặt ly xuống rồi đứng dậy, đưa tay nắm lấy Lợi Trí — không, là nắm lấy bàn tay trắng nõn, mềm mại, mát rượi của cô, kéo cô đi về phía sàn nhảy.

Những ánh mắt đang nấp trong bóng tối quan sát hai người, vào khoảnh khắc này đều sáng rực lên.

Đèn neon xoay tròn phía trên sàn nhảy lúc sáng lúc tối, lúc đỏ lúc xanh, ánh đèn phun trào theo tiếng nhạc Jazz cuồng nhiệt.

Lâm Hựu Luân kéo tay Lợi Trí hòa vào đám đông đang lắc lư nhảy nhót, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của những kẻ đang theo dõi.

Người trong sàn nhảy quá đông, cộng thêm điều kiện ánh sáng đặc thù ở đây, cánh săn ảnh bám theo căn bản không phân biệt được bóng dáng hai người, chỉ đành đứng trong bóng tối mà lo lắng suông. "Giờ thì sẽ không còn ai đến làm phiền chúng ta nữa!" Lâm Hựu Luân nhìn vào đôi mắt trong veo cùng khuôn mặt tinh tế quyến rũ như yêu nghiệt của Lợi Trí, đặt tay lên vòng eo thon đàn hồi đầy sức sống của cô.

Thân hình đang lắc lư theo nhạc của Lợi Trí bỗng cứng lại.

Lâm Hựu Luân nhìn chăm chú vào mắt Lợi Trí, trong đôi mắt sáng ngời đầy mị thái xuân sắc đang nồng, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve vòng eo thon nhỏ của cô, cảm giác mềm mại như lụa là.

Dưới cái vuốt ve của Lâm Hựu Luân, khuôn mặt Lợi Trí nổi lên ráng hồng, hơi thở nóng hổi mà thơm ngát.

Trong lòng Lâm Hựu Luân xao động, ma xui quỷ khiến thế nào lại ôm lấy eo nhỏ của Lợi Trí, kéo cơ thể cô áp sát vào ngực mình.

Nhìn thấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của Lâm Hựu Luân, Lợi Trí có chút ngượng ngùng, uốn éo người một cái, muốn thoát khỏi vòng tay hắn: "Đừng, ở đây đông người." Lâm Hựu Luân một tay đặt lên vòng mông cong vút của Lợi Trí, tay kia nhéo nhéo khuôn mặt đầy đặn của cô: "Em không biết mình mê người đến mức nào đâu." Bị tay hắn chạm vào như vậy, khe rãnh sau lưng Lợi Trí theo bản năng căng cứng, từ đỉnh đầu đến xương cụt, toàn thân trên

dưới đều bị một loại cảm giác mẫn cảm căng thẳng tột độ bủa vây, trong lòng hồi hộp muốn chết.

Nếu Lâm Hựu Luân có hành động tiến thêm một bước, cô cũng không biết mình có thể từ chối hay không.

Lâm Hựu Luân chỉ để Lợi Trí áp sát vào người mình, không có thêm hành động khinh bạc nào nữa.

Lợi Trí thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời trong lòng lại có cảm giác hụt hẫng trống trải.

Từ quán bar trở về, Lợi Trí nằm trên ghế sofa phòng khách, trên người chỉ đắp tùy ý một tấm chăn mỏng, nhưng không che giấu được bộ ngực đầy đặn căng tròn dưới lớp áo nhung bó sát màu đen đang phập phồng chậm rãi theo nhịp thở.

Chương 147

Tối nay uống không ít rượu, lại toát mồ hôi trên sàn nhảy, sau khi tắm xong Lợi Trí cảm thấy cơ thể rã rời, vốn dĩ chỉ định nằm trên sofa chợp mắt một lát, không ngờ lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Trong mơ, cô cảm giác có một đôi bàn tay to lớn nóng hổi luồn vào dưới lớp áo, nắm lấy bầu ngực đẫy đà của mình.

Quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú pha chút tà khí của Lâm Hựu Luân, tim cô đập mạnh một cái, mặt nóng bừng như lửa đốt.

Cô liều mạng thoát khỏi đôi tay to lớn kia, chưa chạy được mấy bước đã bị Lâm Hựu Luân ôm ngang hông, trong cơn choáng váng bị hắn đè chặt dưới thân, không thể cử động, hai chân bị thô bạo tách ra.

Lợi Trí còn đang do dự có nên giãy giụa thêm chút nữa hay không thì thứ cứng ngắc kia đã trực tiếp đỉnh vào nơi tư mật ẩm ướt, khoan thẳng vào trong.

Cơ thể cô như bị điện giật, nháy mắt tê dại, một dòng nhiệt lưu từ bên trong trào ra.

Lợi Trí bật ra một tiếng rên rỉ kiều mị đến xương tủy, mở mắt ra thì người đã tỉnh dậy.

Ánh trăng ngoài cửa sổ xuyên qua tấm rèm mỏng rọi vào.

Cảm giác rõ ràng tuyệt diệu trong giấc mơ vừa rồi vẫn còn dập dờn trong lòng, chỉ là không biết nếu làm chuyện đó thật thì có tuyệt diệu như vậy hay không.

Nghĩ đến đây, Lợi Trí thầm mắng mình không biết xấu hổ, đưa tay xuống dưới chạm thử, quần lót đã ướt đẫm, dính dấp, bèn bò dậy khỏi sofa đi vào phòng tắm.

Lợi Trí cởi bỏ y phục, nhìn cơ thể gợi cảm của mình trong gương, đứng dưới vòi hoa sen, vặn nước, dòng nước ấm áp phun lên bầu ngực trắng nõn cao vút, nhưng trong đầu lại không kìm được mà hồi tưởng lại khoái cảm kỳ diệu khi Lâm Hựu Luân tiến vào cơ thể mình trong giấc mơ vừa rồi.

Tin tức Lâm Hựu Luân và Lợi Trí mật hội ở quán bar ngay ngày hôm sau đã xuất hiện trên khắp các mặt báo giải trí lớn nhỏ ở Hong Kong.

Mấy tấm ảnh mờ ảo chỉ có thể lờ mờ nhận ra hình dáng nhân vật, cộng thêm một đoạn văn tường thuật chắc như đinh đóng cột cứ như người viết tận mắt chứng kiến, lập tức xác thực quan hệ tình cảm giữa Lâm Hựu Luân và Lợi Trí.

Một bên là tài tử phong lưu trẻ tuổi lắm tiền, một bên là hoa hậu tuyển mỹ dung mạo như hoa, ghép lại với nhau tự nhiên có thể tạo ra vô số đề tài.

Lâm Hựu Luân bắt đầu thường xuyên xuất hiện ở phim trường, hơn nữa mỗi lần xuất hiện cùng Lợi Trí đều không tránh né ống kính phóng viên.

Có bài báo nói Lâm Hựu Luân từng lưu lại dưới nhà Lợi Trí mấy tiếng đồng hồ, thậm chí có phóng viên nói Lâm Hựu Luân cả đêm đều ở lại nhà Lợi Trí, nhất thời các loại tin đồn thất thiệt lan truyền ầm ĩ.

Có phóng viên quá đáng hơn, cư nhiên cầm ảnh "thân mật" của Lâm Hựu Luân và Lợi Trí đi hỏi Vương Tổ Hiền có suy nghĩ gì, Vương Tổ Hiền lạnh mặt ngay tại chỗ, trực tiếp quay đầu bỏ đi.

Chu Tuệ Mẫn tự nhiên cũng gặp phải đãi ngộ tương tự, có điều phản ứng của cô không kịch liệt như vậy, chỉ nói mình không biết chuyện này, nhưng lại không chịu nói thêm lời nào khác.

Lâm Hựu Luân không đứng ra đính chính, mấy nữ minh tinh từng có tin đồn với hắn cũng đều tỏ thái độ lạnh nhạt với việc này, vô hình trung đã dung túng cho truyền thông bát quái.

Chỉ cần là bất cứ chuyện nhỏ nhặt nào liên quan đến Lâm Hựu Luân và Lợi Trí đều sẽ bị bọn họ lôi ra thêm mắm dặm muối, tha hồ lợi dụng.

Mục đích dùng scandal để che giấu thân phận nam chính phim điện ảnh của Lâm Hựu Luân đã đạt được, nhưng một nhân vật chính khác của scandal là Lợi Trí lúc này lại xảy ra vấn đề. "CUT!" Trần Giai Thượng tháo tai nghe đứng dậy khỏi màn hình giám sát.

Cảnh quay hôm nay đã là lần NG thứ 5 rồi, Lợi Trí mãi không tìm được trạng thái, không phải ánh mắt lơ đãng thì là nói sai lời thoại.

Cảnh dạo đầu này quay không tốt thì cảnh nóng sau khi hai người kịch liệt đấu súng trong biệt thự tiếp theo sẽ càng khó quay.

Trước mặt Lâm Hựu Luân, Trần Giai Thượng khó khăn lắm mới nhịn không nổi giận, nhưng khi nói chuyện với Lợi Trí ngữ khí vô cùng nghiêm khắc.

Lợi Trí tâm trạng sa sút trở về phòng trang điểm, ngay cả chính cô cũng không rõ mình bị làm sao nữa.

Từ sau lần tiếp xúc thân mật ở quán bar, buổi tối lại mơ thấy giấc mộng xấu hổ kia, lúc diễn xuất cô bắt đầu mất tập trung.

Tình trạng này càng lúc càng nghiêm trọng theo thời gian, đến chính cô cũng không biết phải làm sao.

Lợi Trí ngồi một mình trong phòng trang điểm ngẩn ngơ, căn bản không nhận ra có người đi tới, đến khi Lâm Hựu Luân đưa tay gõ cửa, cô mới kinh hoàng ngẩng đầu lên.

Lâm Hựu Luân xoay người đóng cửa lại, đi tới bên cạnh Lợi Trí

ngồi xuống, một tay nhẹ nhàng đặt lên đùi đang căng cứng của cô, quan tâm hỏi: "Gần đây tâm trạng em không tốt lắm, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Đối diện với ánh mắt của Lâm Hựu Luân, Lợi Trí không động đậy, cũng không nói lời nào, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, hô hấp nặng nề hơn, máu chảy nhanh hơn.

Lâm Hựu Luân đưa tay đặt lên trán Lợi Trí, cảm giác mát lạnh, không giống như bị bệnh phát sốt, trong lòng càng cảm thấy kỳ quái. "Có phải hiềm báo chí gần đây quá ồn ào không?" Lợi Trí lắc đầu, chỉ nói mình không sao, có thể là do hai ngày nay không nghỉ ngơi tốt nên trạng thái hơi tệ.

Lâm Hựu Luân chú ý tới ánh mắt lảng tránh của Lợi Trí, kéo tay cô nói: "Chuyện xảy ra ở quán bar hôm đó, bao gồm cả những lời đồn đại bên ngoài suốt thời gian qua, nếu em thực sự không muốn, anh tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng." "Em..." Lợi Trí tỏ vẻ muốn nói lại thôi, có những lời cô thật sự không biết phải mở miệng thế nào. "Cảnh hôm nay tạm thời không quay nữa, anh nghĩ em cần một khoảng thời gian yên tĩnh để suy nghĩ, về nghỉ ngơi cho khỏe đi." Lâm Hựu Luân buông tay Lợi Trí ra, mở cửa đi ra ngoài.

Lợi Trí từ cửa chầm chậm đi về chỗ ngồi, nhất thời lòng rối như tơ vò.

Cô đã dự cảm được, tất cả những chuyện này mới chỉ là bắt đầu...

Cô có thể nói dối người khác, nhưng không cách nào lừa dối nội tâm chính mình.

Cảm giác tuyệt diệu trong giấc mộng đêm đó khiến cô chìm đắm khó lòng kiềm chế, thứ khoái lạc bùng nổ từ sâu trong linh hồn ấy, chỉ cần nếm thử một miếng liền vĩnh viễn không quên được mùi vị.

Khi Lâm Hựu Luân ôm cô vào lòng trên sàn nhảy, cô đã không dứt khoát từ chối, vậy thì sau này cô lại càng không thể từ chối. "Vậy thì

nhập vai thôi!" Lợi Trí cầm lấy ly nước trên bàn, từ từ đổ lên đầu mình. *** Sáng hôm sau, Lợi Trí đang ngủ ngon thì bị tiếng chuông điện thoại dồn dập đánh thức.

Ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời âm u mờ mịt, giống như sắp mưa. "Ai mà gọi điện sớm thế này?" Lợi Trí mắt nhắm mắt mở, giãy giụa ngồi dậy, mái tóc dài như suối che nửa khuôn mặt, chiếc váy ngủ hai dây trễ xuống làm lộ ra bờ vai tròn trịa trắng như tuyết và mảng lớn da thịt trắng ngần trước ngực.

Tối qua lăn lộn đến nửa đêm, trong phòng khách sạn hiện tại vẫn còn là một bãi chiến trường, khó khăn lắm hôm nay đoàn phim mới cho nghỉ, vốn tưởng có thể ngủ bù cho đã, lại bị điện thoại đánh thức.

Lợi Trí ôm chăn ngồi dậy, cánh tay gác lên chiếc chăn nhung tơ trắng, rướn người cầm lấy điện thoại đặt ở đầu giường.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói khách sáo của Trần Giai Thượng: "Cô Lợi, không làm phiền cô nghỉ ngơi chứ?" Lợi Trí nghe xong không khỏi che miệng cười khẽ hai tiếng.

Trần Giai Thượng trước đây đâu có nói chuyện khách sáo với cô như vậy, nhưng từ khi cô và Lâm Hựu Luân bắt đầu thực sự "nhập vai" trong quá trình diễn xuất, thái độ của Trần Giai Thượng liền thay đổi.

Trước đó có tin đồn Trần Giai Thượng vì để dẹp yên sự phẫn nộ do scandal gây ra đã kiến nghị với Lâm Hựu Luân cắt giảm cảnh thân mật của hai người trong phim.

Nhưng dưới sự kiên trì của Lâm Hựu Luân, cảnh nóng giữa ông bà Lâm sau trận đại chiến ở biệt thự vẫn được giữ lại.

Tuy thời gian quay không quá 5 phút, nhưng biểu hiện của Lợi Trí lại khiến người ta vô cùng kinh thán.

Đâu cần phải quá trần trụi, chỉ cần ánh mắt câu hồn và động tác gợi cảm của Lợi Trí khi liếc mắt đưa tình với Lâm Hựu Luân trong phim cũng đủ dễ dàng khiến người ta tin rằng giữa họ có chuyện thật.

Sự thay đổi thái độ của Trần Giai Thượng khiến Lợi Trí rất hưởng thụ, nhưng cô rất tỉnh táo biết rằng, tất cả những điều này không phải vì kỹ năng diễn xuất tinh trạm của cô khiến đạo diễn khâm phục, mà là vì người đàn ông đang ngủ bên cạnh cô.

Lợi Trí ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, đã hơn mười giờ, cười nhẹ nói: "Đạo diễn Trần có chuyện gì không?" "Là thế này, cảnh quay của đoàn phim ở Bangkok đã kết thúc toàn bộ rồi, tôi phải đưa đoàn làm phim về Hong Kong trước." Trong điện thoại, Trần Giai Thượng đổi sang giọng điệu trưng cầu ý kiến: "Cô Lợi có muốn ở lại đây thêm hai ngày không?" Lợi Trí lắc đầu cười khổ: "Đạo diễn Trần, chuyện sắp xếp hành trình thế này sao anh lại hỏi ý kiến tôi?

Tôi là người trong đoàn, đương nhiên là đi theo đoàn phim rồi." Trần Giai Thượng đương nhiên sẽ không vô cớ gọi điện vào phòng Lợi Trí.

Chuyện này hắn vốn định tìm Lâm Hựu Luân thương lượng, nhưng điện thoại phòng Lâm Hựu Luân căn bản không có người nghe.

Trần Giai Thượng đã hỏi qua lễ tân, xác nhận Lâm Hựu Luân chưa rời khỏi khách sạn, tối qua hắn ngủ ở phòng ai thì trên dưới đoàn phim đều biết tỏng, chỉ là mọi người đều giả câm giả điếc, không vạch trần mà thôi.

Hai người trong điện thoại lại hàn huyên vài câu, Trần Giai Thượng thấy không moi được thông tin gì từ miệng Lợi Trí mới cực chẳng đã cúp điện thoại. "Trần Giai Thượng gọi tới à?" Lúc này Lâm Hựu Luân cũng đã tỉnh, hai tay gối sau đầu, nghiêng đầu nhìn Lợi Trí.

Chương 148

Lợi Trí chui vào lòng Lâm Hựu Luân, lười biếng vươn vai: "Anh ấy biết anh ở chỗ em nên mới gọi điện qua đây hỏi chúng ta khi nào rời Bangkok." "Đến được một tuần rồi, cũng đến lúc phải về thôi." Lâm Hựu Luân luồn tay vào trong váy ngủ của Lợi Trí, bóp lấy bầu ngực trắng nõn đầy đà của cô, không ngừng xoa nắn.

Lợi Trí muốn rụt người lại nhưng bị Lâm Hựu Luân ôm chặt eo.

Cô quay đầu lại nhìn, ánh mắt lúng liếng như tơ: "Anh lúc nào cũng muốn giày vò người ta!" Lâm Hựu Luân vén váy ngủ của Lợi Trí lên, vỗ nhẹ vào cặp mông tròn trịa đầy đặn của cô, lật người đè cô dưới thân, ghé miệng vào tai cô thì thầm: "Chuyện tối qua chưa làm xong, chúng ta tiếp tục làm cho xong nào..." *** Phim 《Ông bà Lâm》 quay ngoại cảnh ở nhiều quốc gia, Lâm Hựu Luân theo đoàn phim chạy đông chạy tây hơn một tháng, khi trở lại Hong Kong thì lễ Giáng Sinh cũng sắp đến.

Lâm Hựu Luân vừa về, Lưu Trấn Vĩ đã chạy tới báo rằng 《Đại Thoại Tây Du》 đã quay xong.

Việc quay bộ phim này không hề thuận buồm xuôi gió như Lâm Hựu Luân tưởng.

Lưu Trấn Vĩ là đạo diễn mới, diễn viên trong phim lại toàn là ngôi sao, những người này đều nể mặt Lâm Hựu Luân mới nhận lời đóng phim, để bọn họ chịu khó phối hợp, Lưu Trấn Vĩ đã tốn không ít tâm tư.

Châu Tinh Trì lúc đầu nghe nói quay 《Tây Du Ký》, lần đầu gặp mặt đã rất vui vẻ hỏi Lưu Trấn Vĩ rằng mình có phải đóng Tôn Ngộ Không hay không.

Lưu Trấn Vĩ nói phải, sau đó kể chuyện cho anh nghe.

Nghe nói đây là một câu chuyện tình yêu, Châu Tinh Trì lập tức có chút không vui, anh cảm thấy hiện tại mình chỉ phụ trách tấu hài, chuyện yêu đương đàm tình không phù hợp với định vị và yêu cầu của anh đối với nhân vật.

Lưu Trấn Vĩ bèn nói với Châu Tinh Trì: "Cậu cứ tấu hài mãi, trong mắt khán giả cậu chỉ là một gã hề.

Nếu cậu muốn phát triển thêm một bước nữa, trong phim của cậu nhất định phải có tình yêu, bởi vì cậu không có khán giả nữ." Châu Tinh Trì cảm thấy Lưu Trấn Vĩ nói có lý, lúc quay bộ phim này đã luôn rất phối hợp.

Để quay tốt bộ phim này, Lưu Trấn Vĩ thậm chí còn cạo trọc đầu, lấy hình tượng đầu trọc để vào vai Bồ Đề lão tổ trong phim.

Cũng không phải vì ông thích diễn xuất, lần này làm diễn viên hoàn toàn là do một sự cố.

Vai Bồ Đề lão tổ trong 《Đại Thoại Tây Du》, Lưu Trấn Vĩ vốn tìm một diễn viên Đài Loan, vì cổ của người này đặc biệt dài, giống như người ngoài hành tinh E.T vậy.

Lưu Trấn Vĩ cảm thấy Bồ Đề lão tổ nên có hình tượng như thế, ông rất thích diễn viên này, cũng rất có niềm tin vào diễn xuất của anh ta, nhưng không ngờ vấn đề lại xuất phát từ Châu Tinh Trì.

Vì diễn viên Đài Loan này nói tiếng Quảng Đông không tốt, mà Châu Tinh Trì nghe không hiểu lắm.

Lúc quay, Châu Tinh Trì cứ nhìn chằm chằm miệng đối phương, căn bản không diễn được, kết quả là cả hai người đều làm không tốt.

Tối hôm đó Châu Tinh Trì tìm đến Lưu Trấn Vĩ, nói: "Làm ơn đi, đổi người khác giùm tôi!" Hôm sau Lưu Trấn Vĩ cạo đầu, biến thành

Bồ Đề lão tổ.

Để có thể hoàn thành việc quay cả hai phần thượng, hạ trong hơn 100 ngày, Lưu Trấn Vĩ chia công việc quay phim làm ba tổ.

Tổ A do Lưu Trấn Vĩ chỉ huy quay cảnh văn, tổ B do chỉ đạo võ thuật Trình Hiểu Đông phụ trách cảnh hành động, tổ C phụ trách quay nội cảnh và chế tác hiệu ứng đặc biệt.

Diễn viên và nhân viên phải chạy sô quay phim, thời gian gấp rút, vất vả vô cùng.

Xét thấy quan hệ giữa Đại lục và Đài Loan lúc bấy giờ, bộ phim này không thể đến Thiểm Tây lấy cảnh như ở kiếp sau.

Để bù đắp nuối tiếc này, Lâm Hựu Luân quyết định đầu tư nhiều công sức vào hiệu ứng đặc biệt của phim.

Hắn đưa cho Lưu Trấn Vĩ 30 triệu, vốn là tiền chuẩn bị để quay hai bộ phim, nhưng thêm khoản chi tiêu ngốn tiền là chế tác hiệu ứng máy tính vào, hai tập phim quay xong tính trước tính sau đã tiêu tốn xấp xỉ 5000 vạn.

Sầm Kiến Huân được Lâm Hựu Luân lôi kéo từ Đức Bảo sang, nắm quyền điều hành chuỗi rạp Gia Nghị.

Lịch chiếu của 《Đại Thoại Tây Du》 là do ông đích thân sắp xếp, nhưng ông có chút lo lắng về triển vọng của bộ phim sau khi công chiếu.

Khi phim còn chưa công chiếu, có những lời Sầm Kiến Huân vốn không muốn nói, nhưng gặp Lâm Hựu Luân ở buổi công chiếu ra mắt, đúng lúc bên cạnh hắn không có người khác, Sầm Kiến Huân liền không nhịn được nói: "Phim chia thành hai tập thượng hạ, tình tiết nhiều vô kể, tôi lo là sẽ khiến khán giả bị ngợp, thở không nổi." Mặc dù quy tụ dàn sao hạng A và nâng cao đáng kể trình độ kỹ xảo, nhưng

Lâm Hựu Luân vẫn không dám bảo đảm 《Đại Thoại Tây Du》 nhất định có thể thu hồi vốn, thậm chí hắn đã chuẩn bị tâm lý phim sẽ lỗ vốn.

Vì vậy buổi công chiếu ra mắt cũng làm rất đơn giản, cánh phóng viên đến dự cảm thấy rất thất vọng, họ vốn tưởng hôm nay sẽ có rất nhiều ngôi sao lớn đến ủng hộ, không ngờ ngay cả diễn viên chính của phim cũng không đến đông đủ.

Lâm Hựu Luân và Sầm Kiến Huân đang thảo luận về doanh thu phòng vé, thì quản lý rạp chiếu phim hốt hoảng chạy tới, ghé vào tai Sầm Kiến Huân nói nhỏ hai câu.

Sầm Kiến Huân quay đầu lại với vẻ mặt kinh ngạc, giải thích với Lâm Hựu Luân: "Chú Lục đến rồi." Tin tức này đến quá đột ngột, ngay cả Lâm Hựu Luân cũng ngẩn người. 《Đại Thoại Tây Du》 tuy lấy danh nghĩa rạp Gia Nghị đầu tư quay, thực tế chỉ là Lâm Hựu Luân cá nhân bỏ vốn, lỗ hay lãi đều là chuyện riêng của Lâm Hựu Luân, theo lý thuyết Thiệu Dật Phu không cần thiết phải đến góp vui.

Đây cũng chính là điểm Sầm Kiến Huân nghĩ không thông: "Chẳng lẽ chú Lục tới còn có mục đích khác?" Lâm Hựu Luân lúc này không kịp nghĩ nhiều, hắn không biết Thiệu Dật Phu đến thì thôi, biết rồi thì phải ra cửa đón tiếp một chút, nếu không sẽ tỏ ra quá thất lễ. "Gặp người rồi sẽ biết thôi." Lâm Hựu Luân và Sầm Kiến Huân vừa ra đến cửa thì thấy Thiệu Dật Phu mặt tươi cười đi vào, vội vàng tiến lên chào hỏi. "Chú Lục đến cũng không báo trước một tiếng, sớm biết chú muốn tới, cháu đã tổ chức buổi công chiếu này náo nhiệt hơn một chút rồi." Thiệu Dật Phu xua tay: "Người già rồi không thích náo nhiệt, không ồn không nháo mới tốt." Sầm Kiến Huân đích thân đi lo liệu chuyện phòng bao, Lâm Hựu Luân tháp tùng Thiệu Dật Phu chậm rãi đi lên lầu, hai người có chuyện muốn nói, những người khác đều đi theo phía sau từ xa. "Nhìn trận thế hôm nay, xem ra cậu Lâm đây có vẻ

không đủ tự tin vào bộ phim này lắm nhỉ." Ánh mắt Thiệu Dật Phu rất lão luyện, liếc qua đã nhìn ra mấu chốt vấn đề.

Lâm Hựu Luân trong lòng cười khổ, cho đến tận bây giờ hắn vẫn cho rằng 《Đại Thoại Tây Du》 sẽ trở thành một tác phẩm kinh điển, chỉ là bộ phim này xuất hiện quá sớm, khán giả chưa chắc đã tiếp nhận được. "Cũng giống như lúc cháu xuất bản cuốn tiểu thuyết kia sao?" Trong mắt Thiệu Dật Phu hiện lên một tia lo lắng.

Thành bại của 《Đại Thoại Tây Du》 không có quan hệ lợi ích trực tiếp với ông, nhưng đạo diễn của bộ phim này, Lưu Trấn Vĩ, đồng thời cũng là đạo diễn của 《Đội bóng Thiếu Lâm》.

Thiệu Dật Phu trước đây chưa từng nghi ngờ con mắt nhìn người của Lâm Hựu Luân, tuy Lưu Trấn Vĩ chưa từng quay bộ phim nào, nhưng Lâm Hựu Luân đã tiến cử người, Thiệu Dật Phu không do dự liền đồng ý.

Sau đó Lâm Hựu Luân tìm Thiệu Dật Phu thương lượng, nói là hoãn 《Đội bóng Thiếu Lâm》 lại một chút, mượn Lưu Trấn Vĩ ba tháng để quay 《Đại Thoại Tây Du》 trước, Thiệu Dật Phu cũng không phản đối.

Chẳng qua, tin tưởng Lâm Hựu Luân và tin tưởng Lưu Trấn Vĩ không phải là một chuyện, Thiệu Dật Phu hôm nay tới chính là muốn xem xem phim Lưu Trấn Vĩ quay rốt cuộc có trình độ thế nào.

Đến hiện trường thấy buổi công chiếu lạnh tanh thế này, tiếp đó lại nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, lòng ông đã lạnh đi một nửa.

Ngay cả Lâm Hựu Luân cũng không coi trọng bộ phim này, vậy việc Lưu Trấn Vĩ có thể đảm nhiệm vai trò đạo diễn 《Đội bóng Thiếu Lâm》 hay không thì còn phải xem xét lại.

Lâm Hựu Luân đưa Thiệu Dật Phu vào phòng bao lầu hai, khi

phim sắp bắt đầu, Sầm Kiến Huân đột nhiên thần sắc vội vã đi vào.

Thấy ánh mắt Sầm Kiến Huân lấp lóe dường như có lời muốn nói, Lâm Hựu Luân đành phải cáo lỗi với Thiệu Dật Phu một tiếng, cùng Sầm Kiến Huân đi ra khỏi phòng bao. "Có người ở dưới nhìn thấy Tăng Chí Vĩ và Vu Nhân Thái, bọn họ cầm vé vào cùng khán giả, người dưới không tiện ngăn cản họ." Sầm Kiến Huân từ Đức Bảo chuyển sang Gia Nghị, trên người không tránh khỏi mang theo dấu ấn của cựu thần Đức Bảo, để tránh hiềm nghi, trong những việc liên quan đến Đức Bảo, lập trường thái độ của ông luôn rất rõ ràng.

Vu Nhân Thái là đạo diễn dưới trướng Phan Địch Sinh, mà công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu của Tăng Chí Vĩ lại có quan hệ hợp tác với rạp Tân Bảo.

Hai người này xuất hiện ở buổi công chiếu 《Đại Thoại Tây Du》, mục đích khẳng định không chỉ đơn giản là xem phim. "Mua vé vào cửa thì chính là khán giả của chúng ta, chỉ cần không quấy rối thì không cần quan tâm." Ánh mắt Lâm Hựu Luân bình tĩnh như một hồ nước trong, không thấy chút gợn sóng nào.

Sầm Kiến Huân thầm nghĩ hai người này mười phần là đến thám thính tình hình, khả năng gây rối không lớn, bèn không nói thêm gì nữa.

Phim đã bắt đầu, khán giả đều tập trung sự chú ý lên màn ảnh rộng, tịnh không ai nhận ra Tăng Chí Vĩ và Vu Nhân Thái. "Lúc đi vào, người của rạp chắc là nhận ra chúng ta rồi." Vu Nhân Thái hạ thấp giọng nói. "Chúng ta mua vé vào, chẳng lẽ bọn họ còn có thể đuổi chúng ta đi sao?" Tăng Chí Vĩ bĩu môi, "Chúng ta như gặp đại địch, người ta nói không chừng căn bản chẳng để chúng ta vào mắt." Tăng Chí Vĩ nói câu này không phải tự giễu, sự thật chính là như vậy.

Nghe nói phim mới công chiếu của Gia Nghị lần này do Lâm Hựu

Luân giám chế, Phan Địch Sinh lập tức căng thẳng không yên, bắt hai người họ phải qua đây thám thính tình hình.

Đối đầu với Lâm Hựu Luân là một chuyện, có được Lâm Hựu Luân coi là đối thủ hay không lại là chuyện khác.

Từ phản ứng của Phan Địch Sinh có thể thấy, chính ông ta cũng không có tự tin có thể trở thành đối thủ của Lâm Hựu Luân.

Trên màn ảnh, logo của rạp Gia Nghị lướt qua, phần mở đầu, danh sách đoàn làm phim gì đó đều chưa hiện lên, mở màn Tôn Ngộ Không đã đại chiến với Quan Âm.

Cảnh đánh nhau này dung hợp không ít kỹ thuật hiệu ứng, hiệu quả hình ảnh còn chấn động hơn cả 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 gây chấn động ảnh đàn 3 năm trước, chỉ là hình tượng Ngộ Không phản nghịch và Đường Tăng nói nhiều quá mức lập dị, khán giả nhất thời có chút không thích ứng kịp.

Chương 149

"Con muốn hả?

Ngộ Không, nếu con muốn thì con cứ nói đi!

Con không nói là con muốn thì làm sao sư phụ biết là con muốn thật?

Tuy con nhìn sư phụ rất thành khẩn, nhưng con vẫn phải nói cho sư phụ biết là con muốn chứ, không thể nào con nói con muốn mà sư phụ không cho, con nói con không muốn sư phụ lại cứ ép con lấy, mọi người phải nói đạo lý mà!

Con thực sự muốn ư?

Vậy thì con cầm lấy đi, con không phải thực sự muốn chứ?

Chẳng lẽ con thực sự muốn sao?" Ngôn ngữ của Đường Tăng trong phim tỏ ra dị thường lải nhải.

Lưu Trấn Vĩ vốn định dùng loại ngôn ngữ nhân vật lằng nhằng xoắn lưỡi này để làm nổi bật hiệu quả hài kịch, nhưng những lời này tịnh không có tác dụng thực chất trong việc thúc đẩy tình tiết.

Đối với những khán giả đã quen xem loại phim hài không cần động não cũng có thể cười ha hả mà nói, quả thực rất khó chấp nhận.

Sự hài hước của 《Đại Thoại Tây Du》 đa phần tập trung vào lời thoại, không xem kỹ phim, không nghe kỹ thoại thì sẽ không cảm nhận được phim buồn cười ở chỗ nào. "Hiệu quả gây cười" trong lúc chiếu phim không tốt như Lưu Trấn Vĩ dự đoán, cá biệt có khán giả cười, nhưng người xung quanh đều không cười, làm cho người cười trông cứ như bị thần kinh.

Dần dần, ngay cả những khán giả hiểu được phim cũng ngại

không dám cười nữa.

Rõ ràng là phim hài, bầu không khí trong rạp lại ngày càng cổ quái trầm muộn. "Làm cái trò gì vậy, nói nhảm nhiều thế!" "Còn bảo là phim hài, cái mở đầu này chẳng buồn cười chút nào!" Tiếng bàn tán nhỏ của khán giả xung quanh truyền đến tai Châu Tinh Trì, khó chịu như dao cứa.

Anh nhìn Lưu Trấn Vĩ, ánh mắt thất vọng đến cực điểm.

Thái độ lạnh lùng này của Châu Tinh Trì như dội một gáo nước lạnh vào đầu Lưu Trấn Vĩ, ông cảm thấy toàn thân lạnh toát như băng.

Vốn dĩ ông định giải thích vài câu, nhưng phản ứng của khán giả quá khác biệt so với tưởng tượng của ông, môi run run, rốt cuộc không nói được lời nào.

Nhân vật chính của phim chuyển từ Tôn Ngộ Không sang Chí Tôn Bảo, tình hình mới khá hơn một chút, ít nhất mọi người lại nhìn thấy Châu Tinh Trì quen thuộc ngày trước, chứ không phải cái mặt khỉ kỳ quái kia.

Nhưng người thực sự khiến khán giả sáng mắt lên lại là Trương Mạn Ngọc, từng cái liếc mắt nụ cười, phong tình quyến rũ trong ánh mắt lưu chuyển, lập tức khiến vai diễn Xuân Tam Thập Nương đi sâu vào lòng người.

Sau đó Vương Tổ Hiền đăng tràng cũng không cam chịu yếu thế, một bộ bạch y u oán, ai diễm, gió thổi tóc xanh, tà áo phiêu nhiên, ánh mắt nhiếp hồn đoạt phách phóng ra sát cơ ẩn hiện, vai Bạch Cốt Tinh lại được cô diễn nhập mộc tam phân.

Diễn xuất của hai nữ diễn viên trong phim quá kinh diễm, hào quang đã lấn át cả Châu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt.

Khán giả bị hai người bọn họ thu hút, càng không để ý đến cốt truyện, rất nhiều tình tiết gây cười cứ thế bị bỏ qua.

Có một hồi lâu, Lưu Trấn Vĩ đều không dám nhìn phản ứng của khán giả xung quanh, toàn thân chìm trong một loại cảm giác tuyệt vọng tan vỡ.

Ông làm sao cũng không ngờ được khi phim công chiếu lại là tình cảnh này.

Hy vọng giống như một bong bóng xà phòng ngũ sắc, đột nhiên vỡ tan trước mắt, khiến ông cảm thấy chán nản vô cùng.

Lúc tan rạp, Châu Tinh Trì không nói một lời bỏ đi, còn Lưu Trấn Vĩ vẫn ngẩn ngơ ngồi tại chỗ, một nỗi bi thương vô tận nhấn chìm ông.

Xem hết cả bộ phim, thứ duy nhất đọng lại trong đầu rất nhiều khán giả chính là Xuân Tam Thập Nương quyến rũ đa tư và Bạch Tinh Tinh yêu kiều gợi cảm, đương nhiên còn có Tử Hà tiên tử kinh hồng nhất miết ở phần kết.

Ngoài ra, ấn tượng của mọi người về bộ phim này chính là "quá ồn ào" hoặc là "không biết nói cái gì".

Người thực sự xem hiểu bộ phim này không nhiều, Tăng Chí Vĩ là một trong số đó.

Khi phim kết thúc, hắn cảm khái nói với Vu Nhân Thái: "Bộ phim này quay thực sự rất tốt, chỉ tiếc sinh bất phùng thời!" Vu Nhân Thái đồng ý với quan điểm của hắn, có điều viễn cảnh phòng vé của bộ phim này ảm đạm, rạp Gia Nghị chịu sự thất bại này, đối với bọn họ mà nói lại là một tin tốt. *** 《Đại Thoại Tây Du chi Nguyệt Quang Bảo Hộp》 công chiếu trước lễ Giáng Sinh năm 1985 ba ngày.

Nhờ vào dàn sao hùng hậu, lúc đầu có không ít khán giả mua vé

vào xem, thành tích phòng vé từng có lúc rất tốt.

Đáng tiếc cái sự "mở hàng may mắn" này không kéo dài được bao lâu, sau đó tổng doanh thu phòng vé lao dốc không phanh.

Theo quy định xếp lịch chiếu dựa trên doanh thu của rạp Gia Nghị, phim chiếu được hai tuần thì bắt đầu cắt giảm suất chiếu để nhường chỗ cho những phim ăn khách hơn.

Doanh thu cuối cùng của bộ phim này tại Hong Kong chỉ có 2500 vạn, thậm chí còn chưa thu hồi được vốn.

Kim thân "phòng vé bất bại" mà Lâm Hựu Luân luôn duy trì đã bị phá vỡ, lập tức gây ra cuộc bàn tán sôi nổi trên truyền thông Hong Kong, ngược lại đạo diễn của bộ phim này là Lưu Trấn Vĩ thì bị người ta triệt để lãng quên.

Làng giải trí hiện thực là như vậy, khi bạn nổi tiếng, nhất định sẽ có rất nhiều người coi bạn là đại sư, còn khi bạn sa cơ lỡ vận, những người này nhất định sẽ bỏ bạn mà đi hết.

Thiệu Thị ngược lại không quên Lưu Trấn Vĩ, còn chuyên gọi một cuộc điện thoại tới, nhưng không phải để an ủi ông, mà là thông báo việc quay 《Đội bóng Thiếu Lâm》 tạm dừng, khi nào khôi phục quay sẽ thông báo sau.

Từ sau khi nghe cú điện thoại này, Lưu Trấn Vĩ liền biến thành một cái xác không hồn, biến thành một đống tro tàn.

Ông nhốt mình cả ngày trong nhà, trà không màng cơm không nghĩ, hồn xiêu phách lạc, cứ như bị trúng tà, sống qua ngày trong sự hồ đồ, lịch của năm mới còn chưa kịp đi mua, đến chính ông cũng không biết ngày tháng trôi qua đến hôm nào, chỉ lờ mờ biết hiện tại vẫn là tháng Giêng.

Mới chưa đầy một tháng, Vương Gia Vệ gặp lại Lưu Trấn Vĩ,

phát hiện ông thay đổi rất nhiều, không chỉ hốc mắt sâu hoắm mà tinh thần cũng suy sụp hơn.

Hai người nói chuyện, Lưu Trấn Vĩ thường xuyên mất tập trung.

Có lúc Vương Gia Vệ gọi, ông sẽ giật mình, như bị đánh thức khỏi giấc mộng, ánh mắt dường như vừa mò mẫm từ nơi xa xôi trở về; có lúc mắt lại xuất thần nhìn chằm chằm về phía trước, trực tiếp bỏ mặc Vương Gia Vệ sang một bên không thèm để ý. "Này, tôi nói rốt cuộc anh có đang nghiêm túc nghe tôi nói không đấy, phim của anh quay thực sự rất tốt, anh không cần thiết phải tiêu trầm như vậy!" Vương Gia Vệ bất mãn gõ bàn.

Hắn hôm nay tới tìm Lưu Trấn Vĩ vốn là muốn báo cho ông một tin tốt, nhưng mình nói nửa ngày, tên này cư nhiên chẳng nghe lọt chữ nào. "Anh thấy tốt thì có tác dụng gì, khán giả lại không mua vé!" Lưu Trấn Vĩ ánh mắt trống rỗng, uể oải trả lời một câu. "Ai nói khán giả không mua vé?" Vương Gia Vệ lấy ra một cuốn băng cassette, "Đây là lúc tôi ở một rạp chiếu phim tại Tây Môn Đinh, Đài Loan xem bộ phim này, phản ứng của khán giả bên trong đấy, anh tự mình nghe thử xem." Lưu Trấn Vĩ tìm cái máy cassette, nhét băng từ vào, ấn nút phát.

Sau tiếng rè rè xì xào, liền là một trận ồn ào hỗn loạn, có tiếng cười, tiếng khóc, tiếng hét, tiếng vỗ tay, nhiều nhất chính là tiếng cảm thán "Oa" và tiếng cười lớn "Ha ha". "Có phải quá vô lý rồi không?" Lưu Trấn Vĩ ngẩng đầu lên, trong mắt đầy vẻ hoài nghi.

Ông cảm thấy cuốn băng này là Vương Gia Vệ làm ra để an ủi mình, những âm thanh này khẳng định đều là giả. *** Khi Lâm Hựu Luân cầm được số liệu phòng vé Đài Loan, lúc đầu cũng cảm thấy khó tin.

Doanh thu phòng vé của 《Đại Thoại Tây Du》 tại Đài Loan quy đổi ra đô la Hong Kong lại có hơn 3500 vạn. 《Đại Thoại Tây Du》

có doanh thu thảm hại ở Hong Kong khi chuyển bản sao sang Đài Loan, các chủ rạp Đài Loan vì thận trọng nên chỉ chiếu thử nghiệm ở một số trường đại học để xem hiệu quả thế nào.

Có lẽ những bộ phim "lập dị" như vậy lại thích hợp nở hoa trên mảnh đất học đường hơn, việc chiếu phim ở các trường đại học Đài Loan lập tức nhận được sự tán thưởng nhiệt liệt.

Thậm chí có người còn chuyên môn nghiên cứu kết cấu vòng lặp của phim, lời thoại đối đáp, giải cấu kinh điển... trên ý nghĩa văn hóa học.

Nhất thời bộ phim này được thổi phồng lên thành cơn sốt, mà người hâm mộ đa phần là sinh viên đại học trẻ tuổi.

Cơn gió "Đại thoại" thổi lên từ các trường học Đài Loan rất nhanh đã lan ra xã hội Đài Loan.

Chương 150

Khán giả ùn ùn kéo đến rạp chiếu phim.

Khán giả Đài Loan vốn xem nhiều phim văn nghệ nên kiên nhẫn hơn khán giả Hong Kong, có thể chấp nhận phong cách hài "vô ly đầu" (hài nhảm) này hơn, nhất thời rất nhiều người đều yêu thích bộ phim này. 《Đại Thoại Tây Du》 đầy kịch tính trở nên "đại nhiệt" tại khu vực Đài Loan, kết quả "trong tường nở hoa ngoài tường thơm" này khiến Lâm Hựu Luân cũng không lường trước được.

Thiệu thị gọi điện thông báo cho Lưu Trấn Vĩ biết, bộ phim "Thiếu Lâm Túc Cầu" được phục hồi quay chụp.

Lưu Trấn Vĩ lúc này mới biết cuộn băng ghi hình mà Vương Giai Vệ mang tới hóa ra là thật. "Đại Thoại Tây Du" tại Đài Loan vừa được tiếng lại vừa được miếng, Lâm Hựu Luân nhân cơ hội thuyết phục Thiệu Nghị Phu, đem "Nguyệt Quang Bảo Hạp" phát sóng trên kênh Vô Tuyến (TVB) vào dịp Tết năm 86.

Bộ phim này tuy bị xếp vào khung giờ không phải giờ vàng, nhưng lại lập nên kỷ lục rating ngang ngửa giờ vàng.

Khán giả Hong Kong xem lại bộ phim này mới phát hiện ra hóa ra mình đã bỏ lỡ biết bao nội dung thú vị, phong cách hài "vô ly đầu" cuối cùng cũng được mọi người chấp nhận.

Trong khi đó, cuốn "Ngộ Không Truyện" vốn nằm phủ bụi trên kệ các nhà sách lớn một thời gian, nay bất tri bất giác đã được mua đi rất nhiều, có nơi thậm chí còn cháy hàng.

Tại Đài Loan, "Ngộ Không Truyện" xuất bản chưa đầy một tháng đã bán được cả triệu bản.

Thái độ của giới văn hóa Đài Loan đối với cuốn sách này hoàn toàn trái ngược với giới văn hóa Hong Kong.

Cổ Long viết lời tựa cho bản "Ngộ Không Truyện" tại Đài Loan, câu mở đầu đã xưng tụng cuốn sách này là: "Một truyền thuyết được viết ra từ trong tâm khảm của một con khỉ, lại đi thẳng vào tâm khảm của hàng ngàn hàng vạn con khỉ khác!" Quỳnh Dao sau đó cũng viết một đoạn trong chuyên mục tùy bút của mình: "Có lẽ vì trời sinh không thích chạy theo phong trào, nên khi 'Ngộ Không Truyện' hot nhất, tôi từng ba lần lật mở trang đầu cuốn sách nhưng không xem vào.

Mãi cho đến một đêm nọ, khi nó không còn là đại danh từ cho tiểu thuyết tân trào nữa, tôi mới bị câu nói được trích dẫn nhiều lần kia làm chấn động.

Có lẽ sự khổ muộn và nhiệt huyết của thanh xuân sẽ vĩnh viễn tồn tại, thế nên 'Ngộ Không Truyện' dù có một ngày bị chôn vùi không ai biết đến, cũng vẫn có thể dễ dàng lay động tâm hồn của các thiếu niên." Cổ Long và Quỳnh Dao đều là những cây đại thụ trong giới tiểu thuyết Đài Loan, lời bình của hai người về "Ngộ Không Truyện" sau khi được truyền thông Hong Kong đăng tải lại, đã khiến các cuộc thảo luận về cuốn sách này một lần nữa trở thành chủ đề nóng hổi của giới văn hóa Hong Kong.

Đúng lúc này, Nghê Cuống ra mắt sách mới.

Một phóng viên hỏi: "Ông có nhận xét gì về việc 'Ngộ Không Truyện' bán chạy thời gian gần đây?" Nghe đến "Ngộ Không Truyện", Nghê Cuống đột nhiên đứng phắt dậy.

Vì đứng lên quá nhanh, chiếc cốc đặt trước mặt ông ta bị hất đổ, rơi xuống đất vỡ tan tành.

Môi trên môi dưới ông ta run rẩy liên hồi, đôi mắt trừng trừng

nhìn gã phóng viên vẫn chưa tắt nụ cười kia, điệu bộ như muốn liều mạng, giọng nói tràn ngập phẫn nộ: "Liên quan gì đến cậu?

Cậu bị bệnh à?" Các phóng viên khác tại hiện trường đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Nghê Cuống, không ai ngờ ông ta lại phản ứng kích động đến vậy.

Nhân viên công tác thấy tình hình không ổn, lập tức ngăn cản truyền thông đặt câu hỏi, gã phóng viên kia cũng bị bảo vệ đuổi ra ngoài.

Việc này vừa truyền ra, lập tức có người lên báo châm chọc Nghê Cuống khí lượng hẹp hòi, càng có người trực tiếp dùng lời Nghê Cuống từng đánh giá "Ngộ Không Truyện" để chế giễu ông ta, nói rằng cuốn sách "viết lúc mộng du" của Lâm Hựu Luân còn bán chạy hơn sách mới của Nghê Cuống, nếu mình là Nghê Cuống thì mua miếng đậu hũ đập đầu chết quách cho rồi. "Rầm" một tiếng, cánh cửa đập mạnh vào khung.

Nghê Cuống mặt đỏ tía tai quay trở lại thư phòng, hai mắt như hai quả cầu lửa phừng phừng nộ khí. "Thì vô anh hùng, toại sử thụ tử thành danh!" (Thời buổi không có anh hùng, mới khiến cho thằng nhãi con nổi danh!) Nghê Cuống đấm mạnh một cú xuống bàn.

Vốn tưởng sông có khúc người có lúc, Lâm Hựu Luân phong quang đắc ý lâu như vậy cũng đến lúc phải đen đủi một lần, không ngờ cục diện tưởng như đã định lại bị hắn nhẹ nhàng xoay chuyển trong khoảnh khắc.

Oán hận nảy sinh trong lòng Nghê Cuống, tức giận khó nhịn, món nợ này nhất định phải đòi lại từ trên người Lâm Hựu Luân. "Không, mình vẫn chưa thua!" Nghê Cuống đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt bùng lên ngọn lửa tàn độc.

Ông ta nhớ đến bộ "Vệ Tư Lý Truyền Kỳ" được Teddy Robin

chuyển thể thành phim, bộ phim khoa học viễn tưởng mà Lâm Hựu Luân giúp Tân Nghệ Thành làm giám chế cũng sẽ công chiếu cùng kỳ.

Ông ta không tin ở đề tài khoa học viễn tưởng sở trường mà mình lại thua Lâm Hựu Luân thêm lần nữa. *** "Tại sao lại như vậy?

Rõ ràng bộ phim đó đã thất bại rồi, tại sao vẫn còn có thể cải tử hoàn sinh?" Phan Địch Sinh hai mắt đỏ ngầu, nổi trận lôi đình, mặt mũi dữ tợn đáng sợ như một con hổ bị nhốt trong lồng sắt, phát ra tiếng gầm tuyệt vọng.

Hắn ôm đầu, thở dài một tiếng, rồi như món đồ chơi cao su bị xì hơi, chán nản ngã ngồi xuống ghế.

Tăng Chí Vĩ và Vu Nhân Thái đứng trước bàn làm việc của Phan Địch Sinh, đều không biết nên mở miệng khuyên giải thế nào. "Đại Thoại Tây Du" trình diễn màn "tuyệt địa phản kích" tại Đài Loan là kết quả mà ngay cả Lâm Hựu Luân cũng không ngờ tới, người ngoài càng không thể nào đoán trước được.

Cũng khó trách Phan Địch Sinh lại chán nản như vậy.

Từ lâu nay, sự uy hiếp của Lâm Hựu Luân giống như một ngọn núi lớn đè nặng trong lòng hắn.

Khó khăn lắm mới thấy Lâm Hựu Luân thất bại một lần, Phan Địch Sinh còn chưa kịp tận hưởng niềm vui sướng thì tình thế đã đột ngột đảo chiều 180 độ. "Không thể để hắn đắc ý mãi như thế được!" Phan Địch Sinh bật dậy, trong đôi mắt tuyệt vọng và bi thương lóe lên ngọn lửa giận dữ không thể kiềm chế, răng nghiến ken két, tựa như một con sư tử bị chọc giận.

Vu Nhân Thái bị ánh mắt băng lãnh của Phan Địch Sinh nhìn chằm chằm, cảm giác như bị nước đá dội vào sống lưng, lạnh thấu xương.

Anh ta biết Phan Địch Sinh muốn hỏi gì, do dự một chút rồi kiên

trì nói: "Phan tiên sinh yên tâm, trong vòng một tháng, tôi nhất định sẽ quay xong bộ phim này." Phan Địch Sinh lại không còn kiên nhẫn chờ đợi: "Tối đa hai tuần, tôi muốn nhìn thấy bộ phim này công chiếu tại Tân Bảo.

Lần này tôi muốn cho hắn nếm thử mùi vị bị chính mình đánh bại!" *** Từ văn phòng Phan Địch Sinh đi ra, Vu Nhân Thái lập tức phàn nàn với Tăng Chí Vĩ: "Vừa rồi sao anh không để tôi nói?

Thời gian hai tuần, bộ phim trong tay tôi căn bản không thể quay tốt được." "Cậu cảm thấy Phan tiên sinh bây giờ có thể nghe lọt tai những lời đó sao?" Tăng Chí Vĩ lắc đầu.

Trạng thái hiện tại của Phan Địch Sinh e rằng ai khuyên cũng vô dụng, Vu Nhân Thái mở miệng lúc này chỉ chuốc lấy sự khó chịu.

Vu Nhân Thái buông thõng hai tay: "Đến lúc đó phim quay không tốt, anh bảo tôi ăn nói với Phan tiên sinh thế nào?" Tăng Chí Vĩ dừng bước, nghiêm túc nhìn Vu Nhân Thái: "Kể cả cho cậu một tháng, cậu có thực sự nắm chắc sẽ quay bộ phim này vượt qua được bộ phim trong tay Lâm Hựu Luân không?" Vu Nhân Thái nhất thời nghẹn lời.

Anh ta biết bộ phim trong tay mình, nói trắng ra chỉ là hàng nhái.

Mà thực lực biên kịch của Lâm Hựu Luân thì ai cũng thấy rõ, cho dù là nhái lại kịch bản của hắn cũng không phải chuyện dễ dàng.

Kịch bản "Hoàng Gia Sư Tỷ 2" tuy qua tay nhiều biên kịch nhưng dấu vết rập khuôn vẫn quá rõ ràng, muốn dựa vào bộ phim này để vượt qua bản gốc, độ khó có thể tưởng tượng được.

Tăng Chí Vĩ vỗ vỗ vai Vu Nhân Thái, nhìn quanh thấy không có ai mới hạ giọng nói: "Cho dù bộ phim này của cậu thành công, cậu nghĩ Phan tiên sinh có thể đánh bại Lâm Hựu Luân sao?" Vu Nhân Thái không lên tiếng, Tăng Chí Vĩ liền nói tiếp: "Phan tiên sinh ban đầu

nhập cổ phần Đức Bảo là vì cái gì?

Làm phim kiếm tiền có thể là một nguyên nhân, nhưng tôi thấy cái chính vẫn là muốn lăng xê cô Dương Tử Quỳnh.

Việc thành lập viện tuyến Tân Bảo là một sai lầm của Phan tiên sinh, đương nhiên cũng có thể do ông ấy bị ép vào thế bất đắc dĩ.

Tuy tôi cũng rất hy vọng Tân Bảo phát triển, nhưng thực tế là viện tuyến Tân Bảo trong tay Phan tiên sinh sẽ không trụ được quá lâu." "Rốt cuộc anh muốn nói gì?" Vu Nhân Thái nhìn Tăng Chí Vĩ, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc. "Phan tiên sinh chưa bao giờ coi điện ảnh là sự nghiệp chính, hiện tại cũng chỉ là tranh một hơi với Lâm Hựu Luân thôi.

Cho dù thua Lâm Hựu Luân, viện tuyến Tân Bảo có sập thì ông ấy vẫn còn những công việc kinh doanh khác.

Nhưng anh và tôi thì khác, chúng ta cả đời này có lẽ đều phải dựa vào điện ảnh mà kiếm cơm, cho nên tầm nhìn phải xa một chút, đừng treo cổ trên một cái cây." Tăng Chí Vĩ nói đến đây thì dừng, suy ngẫm thế nào là chuyện của chính Vu Nhân Thái. *** So với sự vắng vẻ trong buổi công chiếu "Nguyệt Quang Bảo Hạp", không khí khi "Đại Thánh Thú Thân" ra rạp náo nhiệt hơn nhiều.

Không chỉ dàn diễn viên chính của cả hai tập phim đều có mặt đông đủ, mà còn có rất nhiều ngôi sao đến ủng hộ.

Lâm Thanh Hà, Chung Sở Hồng, Trương Mạn Ngọc, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân — năm vị nữ chủ nhân đứng thành một hàng trên thảm đỏ, không biết đã làm tốn bao nhiêu phim của cánh phóng viên.

Châu Tinh Trì và Ngô Mạnh Đạt thì bị báo giới vây kín.

Chương 151

"Nói thật lòng, tôi cũng không ngờ bộ phim này lại hot đến thế.

Có thể vì đây là lần đầu tiên xuất hiện thể loại hài kịch này nên ban đầu mọi người chưa thể chấp nhận.

Lúc trước khi bị đạo diễn thuyết phục, trong lòng tôi thực ra cũng rất do dự.

Tập 1 đạt doanh thu hơn 20 triệu HKD tại Hong Kong thực ra đã rất tốt rồi, nhưng vì mọi người kỳ vọng quá cao nên mới thấy thất vọng.

Tôi tin sau một thời gian, mọi người đã hiểu được những tầng ý nghĩa sâu xa mà bộ phim muốn truyền tải.

Về phương diện này, tôi thực sự rất cảm ơn khán giả và các nhà phê bình phim Đài Loan, họ đã giải mã rất nhiều chi tiết, giúp mọi người hiểu rõ hơn về tác phẩm." "Đại Thoại Tây Du" gây chấn động lớn tại Đài Loan, Châu Tinh Trì lập tức gọi điện cho Lưu Trấn Vĩ, kể lại tình hình bên đó với giọng điệu khác hẳn trước đây.

Lưu Trấn Vĩ đã sớm nhận được điện thoại từ Thiệu thị nên không thấy lạ trước sự thay đổi thái độ của Châu Tinh Trì.

Ông biết khi quay "Thiếu Lâm Túc Cầu", Châu Tinh Trì chắc chắn sẽ là một diễn viên rất ngoan ngoãn.

Ngược lại, cuộc gọi sau đó của Lâm Hựu Luân mới khiến Lưu Trấn Vĩ vô cùng cảm động.

Lâm Hựu Luân cảm thấy khi Thiệu thị quyết định dừng quay "Thiếu Lâm Túc Cầu", hắn đã không kiên quyết phản đối, để Lưu Trấn Vĩ chịu ủy khuất một thời gian.

Tuy hiện tại Thiệu thị đã tin tưởng Lưu Trấn Vĩ trở lại, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn thấy có lỗi, nên hứa rằng đợi Lưu Trấn Vĩ quay xong "Thiếu Lâm Túc Cầu", hắn sẽ đầu tư ủng hộ ông quay một bộ phim mà ông tự mình yêu thích.

Việc tốt như vậy rơi xuống đầu, nhưng người đầu tiên Lưu Trấn Vĩ nghĩ đến lại là người bạn thân Vương Giai Vệ.

Ông chủ động từ bỏ cơ hội Lâm Hựu Luân ban cho, đổi lại việc Lâm Hựu Luân sẽ ủng hộ Vương Giai Vệ đạo diễn "Ngộ Không Truyện".

Kỳ thực, cho dù Lưu Trấn Vĩ không đề nghị, Lâm Hựu Luân cũng định tìm Vương Giai Vệ quay "Ngộ Không Truyện".

Hắn đồng ý với Lưu Trấn Vĩ, đồng thời cũng nói cho ông biết, lời hứa trước đó của hắn vẫn còn hiệu lực. *** "Đại Thánh Thú Thân" công chiếu tại Hong Kong, doanh thu tuần đầu đã phá mốc 20 triệu đô la Hong Kong, quét sạch vẻ ảm đạm trước đó.

Trong nửa tháng, lượng khán giả đến rạp liên tục tăng, có xu hướng phá vỡ kỷ lục người xem tại Hong Kong một lần nữa.

Bộ phim tiếp tục được công chiếu tại Đài Loan.

Lâm Hựu Luân nhận lời mời sang Đài Loan một chuyến, ông chủ bên đó mời hắn đến Tây Môn Đinh (nơi tập trung nhiều rạp chiếu phim).

Nhìn thấy rất nhiều người đang xếp hàng mua vé, khung cảnh vô cùng náo nhiệt. "Chúng ta thế này liệu có bị người ta nhận ra không anh?" Vương Tổ Hiền kéo thấp vành mũ che nắng, đứng bên cạnh Lâm Hựu Luân khẽ hỏi. "Yên tâm, tập này em không phải nhân vật nữ chính, cẩn thận một chút chắc không sao đâu." Lâm Hựu Luân nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Vương Tổ Hiền, khẽ nắn nhẹ

trong lòng bàn tay để trấn an. "Ý anh là em không có sức quyến rũ bằng chị Thanh Hà chứ gì?" Vương Tổ Hiền bĩu môi, giọng chua loét.

Lâm Hựu Luân nhún vai: "Em chỉ cần tháo mũ và kính râm ra, anh đảm bảo chưa đến ba giây sẽ có người nhận ra em ngay." Vương Tổ Hiền dừng bước, hai tay nắm lấy cánh tay Lâm Hựu Luân lắc lắc không ngừng, nũng nịu nói: "Không được đánh trống lảng, mau trả lời câu hỏi của em." "Em nói xem?" Lâm Hựu Luân vòng tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ nhắn của Vương Tổ Hiền, chăm chú nhìn cô.

Cô mặc chiếc áo sơ mi lụa trắng dài tay cổ tròn, váy hoa nhí màu xanh phấn dài đến gối, đi giày cao gót thanh mảnh, trang phục thanh lệ thoát tục.

Sự hờn dỗi của cô hoàn toàn tan biến ngay khoảnh khắc Lâm Hựu Luân đưa tay ôm lấy eo cô.

Tình cảm nồng nàn kìm nén trong ánh mắt càng khiến cô thêm phần vũ mị, dung mạo càng trở nên hoàn mỹ không tì vết, quyến rũ vô cùng.

Phong khí Đài Loan lúc bấy giờ vẫn chưa cởi mở như Hong Kong, việc Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền công khai ôm ấp trước cửa rạp chiếu phim lập tức thu hút ánh nhìn của không ít người.

Bị bao nhiêu đôi mắt cùng lúc nhìn vào, tim Vương Tổ Hiền đập thình thịch như nai con chạy loạn, mặt đỏ hơn cả hoa phượng, vội vàng như chú thỏ con hoảng sợ thoát khỏi vòng tay Lâm Hựu Luân, tiện tay cướp luôn hai tấm vé xem phim trên tay hắn.

Nhân lúc Lâm Hựu Luân còn chưa phản ứng kịp, Vương Tổ Hiền đột nhiên chạy vụt về phía trước.

Mái tóc đen nhánh như mây sau gáy đung đưa theo nhịp bước chân, vừa tú mỹ vừa phiêu dật, chiếc váy voan xanh hồ nước tựa như

làn khói nhẹ vờn quanh.

Chạy được một đoạn, cô mới quay đầu lại, cười lanh lảnh như chuông bạc: "Vé ở trong tay em, muốn xem phim thì đến đuổi theo em đi!" Lâm Hựu Luân sải bước đuổi theo. *** Bốn bề tối om, ánh sáng từ màn bạc chiếu lên những khuôn mặt đủ mọi sắc thái của khán giả.

Vương Tổ Hiền nép nửa người vào lòng Lâm Hựu Luân, nhưng mắt vẫn dán chặt lên màn hình. "Người trong lòng của ta là một bậc cái thế anh hùng, có một ngày chàng sẽ đạp thất sắc tường vân đến cưới ta.

Ta đoán trúng mở đầu, nhưng lại không đoán trúng kết cục này..." Tử Hà Tiên Tử thoi thóp nằm trong lòng Tôn Ngộ Không nói ra câu thoại ấy, cánh tay buông thõng, hương tiêu ngọc tổn.

Xem đến đoạn diễn xuất này của Lâm Thanh Hà, trong đầu Lâm Hựu Luân lại bất giác hiện lên cảnh Đông Phương Bất Bại rơi xuống vực sâu trong "Tiếu Ngạo Giang Hồ" và nói bên tai Lệnh Hồ Xung câu: "Ta muốn ngươi vĩnh viễn nhớ kỹ ta!" Hai bộ phim chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng lời thoại và ý cảnh ở kết cục lại tương đồng đến lạ, khiến Lâm Hựu Luân nảy sinh cảm giác bùi ngùi như đã mấy kiếp trôi qua.

Các khán giả khác thì đơn thuần bị câu chuyện làm cảm động, trong mắt rất nhiều người đều lấp lánh ánh nước.

Tử Hà mang theo niềm nuối tiếc sâu sắc mà ra đi, Ngộ Không ôm thi thể nàng mãi không chịu buông, nhưng vòng kim cô trên đầu lại càng siết càng chặt, đành bất lực buông tay, nhìn Tử Hà bay về phía mặt trời.

Thấy cảnh này, không ít khán giả không kìm được cúi đầu, đưa tay lau đi giọt lệ lăn dài trên má.

Mặc dù trước khi công chiếu Vương Tổ Hiền đã xem bộ phim này rất nhiều lần, nhưng mỗi lần xem đến kết cục, nước mắt cô vẫn như đê vỡ tràn ra khỏi hốc mắt.

Rõ ràng trên tay đang cầm khăn giấy, nhưng cô lại cố chấp dùng áo của Lâm Hựu Luân để lau nước mắt. "Ai bảo bộ phim này là do anh đầu tư quay, hại người ta tốn bao nhiêu nước mắt!" Lý do này khiến Lâm Hựu Luân dở khóc dở cười, đành để mặc Vương Tổ Hiền tiếp tục rúc vào lòng mình thút thít.

Tôn Ngộ Không trút tất cả phẫn nộ lên người Ngưu Ma Vương.

Mỗi một gậy kim cô đập xuống, khán giả đều cảm thấy hả dạ vô cùng.

Tôn Ngộ Không phát cuồng dùng miệng cắn xé từng miếng thịt trên người Ngưu Ma Vương, hình ảnh vốn dĩ có chút máu me tàn nhẫn, nhưng trong rạp lại có khán giả vỗ tay khen hay.

Ngưu Ma Vương cuối cùng bị Tôn Ngộ Không đánh chết, bốn thầy trò Ngộ Không mượn Nguyệt Quang Bảo Hạp rời đi.

Tỉnh lại, Ngộ Không dường như lạc vào một thế giới khác, tất cả người và vật đều đã thay đổi.

Chẳng lẽ đây chỉ là một giấc mơ?

Ngộ Không dường như không thể tin nổi.

Hắn nhìn thấy hóa thân của Bồ Đề chịu ba đao mà kiếp trước hắn nợ, nhìn thấy hóa thân của Xuân Tam Thập Nương và Bạch Tinh Tinh chung sống hòa thuận, nhìn thấy hóa thân của Chí Tôn Bảo và Tử Hà rồi giúp họ ôm chặt lấy nhau.

Tâm sự đã xong, hắn nghĩa vô phản cố bước lên hành trình sang Tây Thiên...

Trong giai điệu thê lương bi tráng của bài "Nhất Sinh Sở Ái", bộ phim hạ màn, nhưng câu chuyện lại in dấu sâu đậm trong lòng khán giả. *** Thù lao Vương Tổ Hiền nhận được khi đóng "Đại Thoại Tây Du" là 1 triệu HKD.

Cô dùng toàn bộ số tiền này để mua nhà mới ở Đài Loan, nằm trong khu dân cư "Chi Viên" ở Thiên Mẫu.

Đó là một căn nhà lầu nhỏ ba tầng tường gạch đỏ có hàng rào sắt đen.

Để tăng thêm không khí ấm cúng gia đình, mẹ của Vương Tổ Hiền đã trồng cây phượng vĩ trong sân, tiếc là hiện tại còn lâu mới đến mùa thu, chưa thấy được cảnh sắc tươi đẹp ấy.

Vương Tổ Hiền là con út trong nhà, trên có hai người anh trai.

Chương 152

Cha cô là tuyển thủ bóng rổ quốc gia, cụ cố Vương Nhân Phong từng là người tiên phong của Đồng Minh Hội.

Vương Tổ Hiền hồi nhỏ tuy không thích đọc sách lắm, nhưng ít nhiều cũng chịu sự thấm nhuần thư hương từ thế hệ ông nội và cụ cố.

Hình tượng thanh lệ thoát tục và tiêu chuẩn chọn phim nghiêm ngặt của cô, ít nhiều cũng là chịu ảnh hưởng từ gia đình và truyền thống.

Tuy đã thành đại minh tinh, nhưng Vương Tổ Hiền về nhà vẫn như một đứa trẻ, vừa vào cửa đã vứt Lâm Hựu Luân sang một bên, lao vào đùa nghịch túi bụi với mấy đứa cháu trai cháu gái. "Tiểu Hiền ở Hong Kong, đa tạ Lâm tiên sinh đã giúp đỡ chiếu cố!" Mẹ Vương mời Lâm Hựu Luân ngồi xuống phòng khách, còn tự tay bưng cho hắn một tách trà nóng.

Bà từng sang Hong Kong ở cùng con gái một thời gian, biết trong giới giải trí có quá nhiều điều bất đắc dĩ.

Con gái bà có thể giữ được tính cách hoạt bát vui vẻ như xưa, không thể không kể đến công lao chăm sóc của Lâm Hựu Luân. "Bác gái khách sáo quá, đây là việc cháu nên làm." Lâm Hựu Luân đứng dậy dùng hai tay đỡ lấy tách trà.

Hành động này lọt vào mắt mẹ Vương, khiến bà càng thêm có thiện cảm với người thanh niên không hề ra vẻ ta đây này.

Mẹ Vương ngồi chuyện trò với Lâm Hựu Luân một lúc, hỏi thăm không ít về gia đình hắn.

Bà đang định hỏi Lâm Hựu Luân có cảm giác gì với con gái mình thì điện thoại bỗng reo vang.

Vương Tổ Hiền chạy vào phòng khách như một cơn gió, trên tay còn cầm con búp bê vải giật được từ tay cô cháu gái nhỏ.

Hai đứa nhóc chạy theo sau cô vào, bi bô đòi cô trả lại búp bê. "Chắc chắn là ba gọi về đấy, để con nghe!" Vương Tổ Hiền tranh nhấc máy trước mẹ, tay bịt ống nghe nói với hai đứa nhỏ bên cạnh: "Không được ồn, nếu không sau này cô út không mua búp bê cho các cháu nữa đâu!" Chiêu này quả nhiên hiệu nghiệm, hai đứa nhỏ lập tức im thin thít.

Vương Tổ Hiền đưa ống nghe lên tai, giọng nói truyền đến từ đầu dây bên kia lại khiến cô có chút bất ngờ. "Giám đốc Mã, sao ông đột nhiên..." Điện thoại là do Mã Phương Tung gọi tới.

Ông ta cũng không vòng vo, nói thẳng: "Tôi gọi đến khách sạn Lâm tiên sinh nghỉ lại nhưng không có người nghe máy, tôi đoán chắc chắn cậu ấy đang ở chỗ cô." Vương Tổ Hiền da mặt mỏng, ấp úng nửa ngày mới nói: "Mẹ tôi muốn cảm ơn anh ấy đã chiếu cố tôi ở Hong Kong nên mời anh ấy đến nhà làm khách..." Câu giải thích này nghe cứ như "lạy ông tôi ở bụi này", Mã Phương Tung cũng không vạch trần cô, chỉ nói tối nay có người bạn muốn mời Lâm Hựu Luân uống rượu, nhờ Vương Tổ Hiền hỏi xem hắn có rảnh không.

Lâm Hựu Luân trong lòng tò mò không biết ai lại nhớ đến mình mà rủ đi uống rượu, bèn nhận lấy ống nghe từ tay Vương Tổ Hiền, dăm ba câu đã hỏi rõ tình hình.

Tin tức Lâm Hựu Luân đến Đài Loan không được công khai, nhưng Mã Phương Tung với tư cách là giám đốc chi nhánh Thiệu thị tại Đài Loan, muốn dò la hành trình của hắn cũng không phải chuyện khó.

Cổ Long đã sớm muốn gặp Lâm Hựu Luân, nghe nói hắn đang ở Đài Loan bèn nhờ Mã Phương Tung gọi cuộc điện thoại này.

Thân phận Lâm Hựu Luân nay đã khác xưa, Mã Phương Tung cũng không dám chắc có mời được hắn hay không.

Không ngờ Lâm Hựu Luân vừa nghe nói là Cổ Long mời uống rượu, không nói hai lời liền đồng ý ngay.

Lâm Hựu Luân không nghĩ tửu lượng của mình có thể hạ gục Cổ Long, chỉ là lần trước "Ngộ Không Truyện" xuất bản tại Đài Loan, Cổ Long đã giúp viết lời tựa, hắn nợ đối phương một ân tình.

Hơn nữa, Lâm Hựu Luân đã ngưỡng mộ Cổ Long từ lâu, có vinh hạnh được gặp gỡ vị đại sư võ hiệp được xưng tụng ngang hàng với Kim Dung này, cơ hội như vậy sao hắn có thể từ chối.

Đặt điện thoại xuống, Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tổ Hiền đầy vẻ áy náy.

Vốn đã hẹn tối nay cùng cô đi dạo phố, xem ra không đi được rồi.

Cô cháu gái năm tuổi mở to đôi mắt đáng yêu nhìn Vương Tổ Hiền: "Cô út, có phải ai bắt nạt cô không, sao cô lại không vui thế?" Thằng cháu ba tuổi cầm súng đồ chơi chỉ vào Lâm Hựu Luân: "Là tên xấu xa kia, hắn chọc cô út không vui đó!" "Không được nói bậy!" Mẹ Vương kéo hai đứa nhỏ ra khỏi phòng khách, để lại không gian riêng cho hai người nói chuyện.

Lâm Hựu Luân ngồi xuống bên cạnh Vương Tổ Hiền.

Cô nàng dỗi hờn xoay người sang hướng khác, Lâm Hựu Luân bèn đứng dậy đi sang đầu kia ghế sofa ngồi xuống, nắm lấy tay cô. "Tối nay em đi cùng anh nhé!" Vương Tổ Hiền quay đầu đi: "Em không đi!" Lâm Hựu Luân làm ra vẻ đáng thương: "Nếu em không đi cùng, lỡ anh bị Cổ Long chuốc say không về được thì làm thế nào?" Vương Tổ

Hiền nghe vậy thì mềm lòng, nhưng miệng vẫn cứng: "Liên quan gì đến em?" Lâm Hựu Luân mếu máo: "Cổ Long kia cũng không phải tay vừa đâu, nếu ông ta ngoài uống rượu còn sắp xếp các tiết mục khác, lỡ đến lúc đó anh không giữ mình được thì sao?" *** Vương Tổ Hiền vốn đã bị Lâm Hựu Luân thuyết phục đi cùng hắn đến cuộc hẹn với Cổ Long, không ngờ cha cô lại gọi điện về, nói tối nay muốn nói chuyện với cô, bảo cô ở nhà không được ra ngoài.

Lâm Hựu Luân một mình rời khỏi nhà Vương Tổ Hiền, theo địa chỉ Mã Phương Tung để lại trong điện thoại, trực tiếp bắt xe đi tới.

Ngồi trên xe, Lâm Hựu Luân dựa vào ghế sau nhắm mắt dưỡng thần.

Tài xế taxi là lão Vương thấy vị khách này không có ý muốn trò chuyện bèn chuyên tâm lái xe.

Đi được nửa đường, lão Vương liếc nhìn qua gương chiếu hậu, chỉ một cái liếc mắt này đã cuốn bay mọi tâm trạng tốt đẹp của bác tài.

Lâm Hựu Luân ở ghế sau trông như gặp phải chuyện gì cực kỳ kinh khủng, mắt trừng lớn, mồ hôi lấm tấm trên trán, sắc mặt trắng bệch dọa người.

Hình ảnh này khiến lão Vương bất giác nhớ tới một cảnh trong bộ phim ma xem tối qua, tim thót lại.

Vừa nãy còn đang yên đang lành, sao giờ lại thành ra thế này?

Người này không phải bị ma nhập đấy chứ?

Lão Vương lắc đầu, xua đi mấy ý nghĩ cổ quái viển vông. "Tiên sinh, sắc mặt cậu không tốt lắm, không sao chứ?" Lâm Hựu Luân không lên tiếng, lão Vương đành phải cao giọng hơn vài phần: "Này, tôi đang nói với cậu đấy, không sao chứ?" "Ưm" một tiếng, Lâm Hựu

Luân đột ngột ngẩng đầu.

Động tác thần kinh chất này làm lão Vương giật mình thon thót.

Tuy nhiên người cũng coi như có phản ứng, lão Vương hơi yên tâm một chút.

Nhưng ngay sau đó, lão Vương lại nghe được một câu hỏi khiến mình vô cùng buồn bực. "Xin hỏi... năm nay là năm nào, tháng mấy, ngày mấy?" Giây phút đó, lão Vương suýt nữa thì đạp phanh gấp cho tên nhóc ngồi sau hôn ghế trước một cái, để hắn tỉnh ra xem mình vừa hỏi câu ngu xuẩn đến mức nào. "Tiên sinh, không đến mức đó chứ!" Mất nửa ngày lão Vương mới điều chỉnh được tâm trạng, lắp bắp nói: "Cậu... cậu thế mà ngay cả hôm nay là năm nào tháng nào ngày nào cũng không biết?" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lâm Hựu Luân, lão Vương cuối cùng đành chịu thua: "Năm 86, ngày 23 tháng 3!" Lâm Hựu Luân đang nhoài người về phía trước liền dựa lưng trở lại ghế, hạ cửa kính xe bên tay phải xuống, mặc cho gió lạnh bên ngoài lùa vào cổ áo đang phanh rộng.

Tiếng gió gào rít kích thích màng nhĩ, cảm giác lạnh lẽo cuối cùng cũng khiến cái đầu đang hỗn loạn cực độ của Lâm Hựu Luân có được một tia tỉnh táo.

Lâm Hựu Luân chưa đến mức hồ đồ không biết ngày tháng, hắn hỏi chỉ là để xác nhận một việc.

Trong ký ức của hắn, Cổ Long qua đời vào tháng 9 năm 1985 do uống rượu quá độ dẫn đến vỡ tĩnh mạch thực quản không qua khỏi.

Hiện tại thời gian đã trôi qua gần nửa năm, kẻ lẽ ra đã là "người chết" lại gọi điện hẹn hắn đi uống rượu.

Bất ngờ nhận ra điều này, tâm lý Lâm Hựu Luân có thể bình tĩnh được mới là lạ.

Ai lại rảnh rỗi đến mức lúc nào cũng nhớ kỹ ngày giờ chết của một người nào đó.

Cái chết của Cổ Long đương nhiên cũng không được Lâm Hựu Luân để tâm kỹ càng, lúc Mã Phương Tung gọi điện tới hắn còn chưa phản ứng kịp, ngồi trên taxi mới đột nhiên nhớ ra chuyện này.

Cổ Long chưa chết là một chuyện đáng mừng, nhưng chuyện rượu và bệnh gan đi đôi với nhau có từ lâu đời.

Chuyến đi này của Lâm Hựu Luân vốn là để đọ rượu với Cổ Long, nhưng giờ trong đầu hắn toàn nghĩ cách làm sao khuyên Cổ Long cai rượu.

Nếu không cai rượu, Cổ Long cho dù mạng lớn hơn trong ký ức của Lâm Hựu Luân, cuối cùng e rằng cũng khó thoát khỏi ách vận. *** Mã Phương Tung đứng trước cửa tửu lầu lo lắng đi đi lại lại, hút thuốc liên tục, chốc chốc lại đưa tay lên xem đồng hồ.

Chương 153

Lâm Hựu Luân vừa bước xuống taxi, Mã Phương Tung lập tức chạy xuống bậc thang đón chào.

Mã Phương Tung trước đây lúc nào cũng giữ vẻ phong thái tiêu sái, nhưng tối nay sắc mặt lại ngưng trọng, khẽ thở dài, Lâm Hựu Luân nhìn qua là biết có chuyện không bình thường. "Lâm tiên sinh, lần này sự tình nghiêm trọng, cậu nhất định phải giúp đỡ.

Cổ Long hiện tại ai nói cũng không nghe, tôi nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có lời của cậu mới có tác dụng..." "Cổ Long làm sao vậy?" Lâm Hựu Luân chỉ biết 5 năm trước, Cổ Long khi uống rượu từng bị người ta chém bị thương, suýt chút nữa mất mạng.

Sau vụ đó, tác phẩm của ông dù là chất lượng hay số lượng đều giảm sút rõ rệt, nhưng lại càng coi rượu như mạng sống.

Hồi đó vụ việc này ầm ĩ khắp Đài Loan, rất nhiều người không rõ chân tướng sự việc đã đưa ra đủ loại suy đoán, càng đồn càng ly kỳ.

Có người nói hung khí là dao, lại có người nói Cổ Long không chịu uống rượu với bạn nên bị bạn trở mặt chém, thậm chí có người còn nhầm cả thời gian địa điểm, đủ kiểu đủ loại.

Người thực sự biết nội tình không nhiều, mà Mã Phương Tung là một trong số đó.

Cổ Long căn bản không phải bị chém khi đang uống rượu, mà là xảy ra xung đột với người ta khi đang đi "phong lưu" bên ngoài, bị đàn em của đối phương đâm bị thương. "Nhà hàng Ngâm Tùng ở Bắc Đầu, đó là chỗ nào?" Thấy Lâm Hựu Luân ngơ ngác nhìn mình, vẻ mặt Mã Phương Tung lập tức có chút lúng túng.

Chuyện này ông ta cũng khó mở miệng, nhưng tình hình trước mắt muốn nhờ Lâm Hựu Luân giúp đỡ thì buộc phải nói rõ đầu đuôi.

Bắc Đầu là một khu "đèn đỏ" ở ngoại ô Đài Bắc, hình thành từ thời Nhật chiếm đóng Đài Loan, là di sản từ hơn 50 năm trước.

Nơi đây có cả ngàn khách sạn suối nước nóng lớn nhỏ, mỗi khách sạn đều thuê các cô gái trẻ để chiêu dụ khách làng chơi đến tắm chung.

Lâm Hựu Luân vỡ lẽ, hóa ra Cổ Long đi chơi gái rồi xảy ra xung đột, chuyện này quả thực chẳng vẻ vang gì, thảo nào Mã Phương Tung nói chuyện úp mở như vậy.

Hắn thầm thắc mắc, Cổ Long chơi chán ở khách sạn, hộp đêm rồi hay sao mà lại phong tao đến mức mò tới khu đèn đỏ Bắc Đầu?

Chẳng lẽ mấy cô ca sĩ, minh tinh không còn cắn câu nữa?

Hay là cơ thể của mấy cô gái phong trần kia có hương vị hơn nữ sinh?

Tất nhiên Lâm Hựu Luân chỉ nghĩ trong lòng chứ không hỏi thẳng mặt Mã Phương Tung, kẻo ông ta lại càng thêm khó xử.

Mã Phương Tung kể lại, hồi đó Cổ Long mở một công ty tên là "Bảo Long Ảnh Nghiệp", ghép tên ông và bạn gái Bảo Châu.

Cổ Long đưa Bảo Châu lên làm chủ tịch hội đồng quản trị, nhưng Bảo Châu chỉ là hư danh, ở nhà chăm con, mọi việc đều do Cổ Long quyết định. "Sở Lưu Hương Truyền Kỳ" là bộ phim đầu tiên công ty Bảo Long bấm máy.

Hôm đó quay xong cảnh cuối cùng, Cổ Long mở tiệc chiêu đãi nhân viên, ăn xong bữa rượu "đóng máy", ông lên xe chuẩn bị về nhà.

Đi được nửa đường, một tên đàn em đi cùng gợi ý: "Nghe nói Bắc

Đầu mới về một đợt em út ngon lắm, hay là đi cho biết?" Cổ Long là khách quen ở Bắc Đầu, thời gian đó lại vừa cãi nhau với Bảo Châu, về nhà cũng chán, nghe vậy liền nổi hứng, lập tức bảo tài xế lái xe đi Bắc Đầu.

Sự đời trùng hợp, khi nhóm Cổ Long vào nhà hàng Ngâm Tùng thì Kha Tuấn Hùng cũng đang ở đó.

Kha Tuấn Hùng là diễn viên thần tượng của Đài Loan thập niên 60-70, từng đoạt giải Ảnh đế Kim Mã, cũng là một nhân vật có bối cảnh phức tạp, ăn cả hai đường hắc bạch tại Đài Loan.

Người này xuất thân từ dân võ, bên cạnh cũng dẫn theo một đám lâu la.

Cổ Long và Kha Tuấn Hùng đều danh tiếng lẫy lừng, lại là khách quen thường đến đây tìm vui, ông chủ không dám tiếp đón chậm trễ.

Hai người sau khi chọn kỹ nữ xong thì lần lượt vào phòng VIP uống rượu.

Đây là màn dạo đầu của cuộc vui, uống rượu trợ hứng trước, rồi tắm chung tán tỉnh, cuối cùng mới tận hưởng giây phút tiêu hồn trong sự hưng phấn tột độ của cả hai bên.

Cách chơi này có tình điệu, có dư vị.

Chứ bỏ tiền ra đánh nhanh rút gọn một phát xong xuôi thì lại thành chuyện đáng tiếc.

Phàm là vào phòng VIP, không phải đại gia thì không vào được.

Đám tùy tùng của Cổ Long và Kha Tuấn Hùng không đủ tiền vào phòng VIP, bèn gọi mấy cô em ngồi uống rượu tán tỉnh ngay tại đại sảnh. "Sự tình hỏng bét chính là tại đám lâu la này!" Mã Phương Tung hận rèn sắt không thành thép nói: "Mỗi lần Cổ Long chịu thiệt thòi, mắc bẫy, ngoài nguyên nhân do chính cậu ấy ra, một nửa là do họa từ

đám bạn bè này gây ra." Xảy ra tình huống này cũng liên quan đến tính cách cá nhân của Cổ Long.

Ông bản tính lười biếng, bình thường lại quá nuông chiều bạn bè.

Bọn họ ngoài việc đi theo ông ăn uống chơi bời thì chỉ biết đưa ra mấy ý kiến tồi tệ.

Một khi gây họa, tất cả đều bỏ chạy như ong vỡ tổ.

Tiền của Cổ Long không tiêu vào việc chính đáng, vệ sĩ thuê về cũng là hàng dởm, đến lúc động thủ thật thì toàn là một lũ thùng cơm.

Đám lâu la này đều ăn cơm của chủ, tự nhiên muốn tranh mặt mũi cho chủ mình.

Trong đám tùy tùng của Kha Tuấn Hùng có kẻ uống say, bèn kêu gào bắt Cổ Long sang kính rượu Kha Tuấn Hùng.

Đàn em của Cổ Long không chịu, bảo xét về danh tiếng Cổ Long lớn hơn Kha Tuấn Hùng, bắt Kha Tuấn Hùng phải qua kính rượu trước.

Hai bên lời qua tiếng lại, cãi nhau ỏm tỏi giữa đại sảnh.

Cổ Long đang triền miên với cô nàng áo tím trong phòng VIP, nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài liền vội vàng bước thấp bước cao đi ra.

Cổ Long tưởng mình ra mặt là có thể dàn xếp êm xuôi, ông đi đến bên cạnh gã đang làm dữ nhất, vỗ vai đối phương một cái đầy vẻ không quan tâm, còn chưa kịp mở miệng thì gã kia tưởng ông định động thủ, rút ngay cây "biển toản" (một loại dao găm ba cạnh) mang theo bên người đâm tới.

Thời đó súng ống chưa tràn lan trong xã hội, xã hội đen Đài Loan đa phần học theo Nhật Bản, dùng kiếm võ sĩ và biển toản làm vũ khí.

Cái gọi là "biển toản" được mài từ dũa hình thoi, ba mặt đều có

lưỡi và rãnh máu, sắc bén vô cùng.

Cổ Long lúc đó đang say rượu, theo bản năng giơ tay phải lên đỡ, động mạch chủ trên cổ tay hứng trọn lưỡi dao sắc lẹm của cây biển toản.

Hổ khẩu rách toạc, máu phun như suối, ông ngã gục ngay tại chỗ.

Gã kia thấy gây họa lớn, vắt chân lên cổ bỏ chạy.

Đám đàn em của Cổ Long căn bản không biết sơ cứu, ngây ra như phỗng một lúc, thấy tình hình không ổn liền mạnh ai nấy chạy như chim vỡ tổ.

Vẫn là người của Kha Tuấn Hùng bình tĩnh hơn, lập tức băng bó vết thương cho Cổ Long rồi vào phòng VIP báo cho đại ca.

Kha Tuấn Hùng vội vàng gọi xe cấp cứu, cùng thủ hạ chân tay luống cuống đưa Cổ Long đến bệnh viện gần đó cấp cứu.

Bác sĩ nói mất máu quá nhiều, có khả năng không cứu được, chỉ có thể cố gắng hết sức.

Một người có 2800cc máu, Cổ Long lại phun mất 2000cc, vết thương vừa sâu vừa dài, máu vẫn chảy không ngừng, huyết áp tụt xuống chỉ còn 80, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc.

Bác sĩ áp dụng biện pháp khẩn cấp, sau khi khâu động mạch chủ cho ông thì lập tức truyền máu.

Nhưng kho máu lúc đó có hạn, chỉ có thể vừa truyền vừa phái người đi khắp nơi thu mua lượng lớn huyết tương cùng nhóm máu.

Mua không được cũng hết cách, lại không thể để Cổ Long chết, Kha Tuấn Hùng đành phải bỏ số tiền lớn ra chợ đen mua máu, cuối cùng cũng giật được Cổ Long từ quỷ môn quan trở về.

Nhưng chuyện bất hạnh vẫn xảy ra.

Chương 154

Sau này bác sĩ phát hiện Cổ Long mắc bệnh gan, hóa ra máu truyền cho ông lúc đó không sạch, kết quả truyền phải máu có chứa virus viêm gan.

Sức khỏe Cổ Long từ đó xuống dốc không phanh, thân hình "đầu to, bụng bự" teo tóp nghiêm trọng, khác hẳn trước kia.

Cộng thêm đầu tư điện ảnh thất bại, hôn nhân không thuận lợi, trong lòng sầu muộn nên ông bắt đầu tự buông thả bản thân, vùi đầu vào rượu.

Bệnh gan tuy không chết người ngay, nhưng bác sĩ dặn không được uống rượu mạnh nữa, uống nữa sẽ hôn mê, nghiêm trọng thì mất mạng.

Mã Phương Tung lấy danh nghĩa uống rượu hẹn Lâm Hựu Luân ra, thực chất là muốn nhờ Lâm Hựu Luân giúp khuyên giải Cổ Long cai rượu, đừng lấy tính mạng ra đùa giỡn nữa.

Thầy của Cổ Long là Gia Cát Thanh Vân từng gọi điện thoại nói chuyện với ông về việc cai rượu, nhưng Cổ Long chẳng nói lời nào.

Người anh em kết nghĩa Cát Hương Đình khuyên giải, bị ông thẳng thừng từ chối.

Ông chủ hãng phim võ hiệp nổi tiếng Vương Tiểu Sinh đứng ra, Cổ Long trước mặt thì nhận lời ngon ngọt, nhưng hôm nay hứa mai lại đổi ý, vẫn cứ uống rượu vô độ, khiến Vương Tiểu Sinh tức giận như sấm, tuyên bố muốn đánh Cổ Long.

Nhiều người như vậy đều không thể khiến Cổ Long thay đổi ý định, Mã Phương Tung liền nghĩ đến Lâm Hựu Luân.

Tính tình Cổ Long phóng khoáng ngông cuồng, những năm gần đây người lọt vào mắt xanh của ông không nhiều, Lâm Hựu Luân lại chính là người ông tán thưởng nhất.

Ông thường nói với mọi người, sau khi Kim Dung gác bút, tiểu thuyết Hong Kong chỉ có "một người rưỡi" là cầm đọc được, Lâm Hựu Luân tính là một người, Nghê Khuông chỉ tính là nửa người.

Cổ Long và Nghê Khuông trước đó là bạn tốt, Cổ Long đến Hong Kong Nghê Khuông chắc chắn sẽ mời rượu, Nghê Khuông đến Đài Loan thì Cổ Long làm chủ xị, nhưng từ khi câu nói này của Cổ Long truyền đến tai Nghê Khuông, Nghê Khuông liền không vui, không còn qua lại với Cổ Long nữa.

Cổ Long coi trọng Lâm Hựu Luân, thậm chí không tiếc trở mặt với bạn cũ, Mã Phương Tung cảm thấy nếu Lâm Hựu Luân đến khuyên Cổ Long, Cổ Long có lẽ sẽ nghe lọt tai được đôi chút.

Lâm Hựu Luân nghe xong đầu đuôi câu chuyện, thầm nghĩ bữa rượu hôm nay quả nhiên không dễ uống chút nào.

Tuy nhiên, thỉnh cầu của Mã Phương Tung và mục đích hắn đến đây hôm nay lại không hẹn mà gặp, hắn tự nhiên nhận lời ngay, nhưng nói trước là sẽ cố gắng khuyên, còn nghe hay không là chuyện của bản thân Cổ Long.

Bao gian Mã Phương Tung đặt ở lầu hai, hai người vừa đi vừa nói chuyện lên lầu.

Khi đến khúc quanh cầu thang, một cô gái đang hốt hoảng chạy xuống đâm sầm vào Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân lùi lại một bước đứng vững, thuận thế đỡ lấy cô gái kia.

Túi xách của cô rơi xuống đất, son môi, lược, gương và những vật

dụng nhỏ khác văng tung tóe khắp nơi. "Xin lỗi, xin lỗi..." Đối phương liên tục xin lỗi, luống cuống ngồi xuống nhặt đồ.

Mái tóc dài che khuất cả khuôn mặt, chỉ lộ ra một đoạn cổ trắng ngần, mang lại cảm giác vô cùng tinh tế.

Cô gái vóc dáng cao ráo, mặc chiếc váy liền màu vàng non, thắt lưng buộc một sợi dây nơ hình bướm, càng tôn lên vòng eo thon thả.

Tuổi tác thoạt nhìn chỉ khoảng mười bảy mười tám, thanh thuần đáng yêu.

Với con mắt nhìn phụ nữ sắc sảo được tôi luyện qua vô số mỹ nhân của Lâm Hựu Luân, đối phương tuyệt đối là một đại mỹ nhân.

Hắn thậm chí còn muốn lùi lại vài bước trên cầu thang, để nhìn rõ xem dưới mái tóc che khuất kia là dung nhan tinh tế không tì vết đến nhường nào.

Đối phương ngẩng đầu lên trước, đôi mắt vô tội lại đầy vẻ áy náy khiến tim Lâm Hựu Luân trong khoảnh khắc đập mạnh một cái.

Ngũ quan tinh tế, đôi mắt đẹp ẩn chứa vẻ kinh hoàng nhàn nhạt đoạt hồn người, dáng vẻ sở dĩ đáng thương, khiến ngay cả Mã Phương Tung đang đứng bên cạnh định lên tiếng quở trách cũng phải ngẩn người.

Tiêu Tường lưu lại trong ký ức Lâm Hựu Luân là một khuôn mặt thành thục diễm lệ, nàng Lâm Thi Âm trong "Tiểu Lý Phi Đao" đã khiến Lâm Hựu Luân khắc sâu dung mạo của "Đệ nhất mỹ nhân Đài Loan" này.

Linh hồn sau khi trải qua bao nhiêu chuyện trở lại thập niên 80, lại bị dung nhan hãy còn nét ngây ngô nhưng đã lộ rõ vẻ khuynh quốc khuynh thành này làm cho tâm thần dao động.

Lâm Hựu Luân không ngờ lại gặp Tiêu Tường trong tình huống

này, nhưng nhìn vẻ hốt hoảng vừa rồi của nàng, có lẽ là đang gặp rắc rối gì đó.

Chưa đợi Lâm Hựu Luân mở miệng hỏi, đã nghe thấy tiếng gầm thét chửi rủa từ phía trước. "Con tiện nhân kia ở đâu, đừng để nó chạy thoát!" Hai gã đàn ông xăm trổ trên cánh tay, vẻ mặt lưu manh bước ra từ một bao gian phía trước.

Thấy Tiêu Tường đang định xuống lầu, chẳng nói chẳng rằng liền lao tới.

Tiêu Tường hôm nay vốn đến tham dự tiệc sinh nhật của bạn, không ngờ lại gặp một nam sinh cùng lớp cũ ở đây.

Tên nam sinh này vì đánh nhau mà bị nhà trường đuổi học, sau khi gia nhập xã đoàn thì suốt ngày lêu lổng gần trường, làm mấy trò tống tiền trấn lột.

Tên này hôm nay đi ăn cùng một vị "đại ca", vị "đại ca" kia nhìn thấy Tiêu Tường thì kinh ngạc như gặp người trời, tên kia vì muốn lấy lòng "đại ca", nhất quyết bắt Tiêu Tường qua kính rượu.

Tiêu Tường lúc đầu không chịu, hắn liền đe dọa sẽ đến trường tìm nàng gây sự.

Tiêu Tường bất đắc dĩ, nghĩ thầm qua đó kính ly rượu rồi sẽ ra được, ai ngờ vào rồi thì không ra được nữa.

Đám đàn em của vị "đại ca" kia luân phiên mời rượu, rõ ràng là muốn chuốc say nàng.

Tiêu Tường thấy tình thế không ổn, bồi tiếp đám người này uống vài ly rồi viện cớ đi vệ sinh để tìm cơ hội thoát thân.

Vị "đại ca" kia cũng rất tinh ranh, lo Tiêu Tường sẽ chạy mất nên sai hai tên đàn em ra ngoài canh chừng.

Tiêu Tường thấy có người đuổi theo, trong lúc hoảng loạn định chạy xuống lầu, không ngờ cánh tay lại bị người ta nắm lấy.

Nàng quay đầu lại, phát hiện người nắm lấy mình là người thanh niên nàng vừa vô ý đâm phải, theo bản năng tưởng rằng hắn và vị "đại ca" kia cùng một bọn, trái tim trong nháy mắt chìm xuống đáy cốc.

Mã Phương Tung thấy Lâm Hựu Luân giữ cô gái kia lại, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là Lâm Hựu Luân thấy cái lạ thì thích, muốn ra mặt giúp cô gái này.

Liên hệ với những tình sử phong lưu trước đây của Lâm Hựu Luân, Mã Phương Tung thật sự cảm thấy có khả năng này. "Thằng nhóc cũng biết điều đấy chứ, không để con nhỏ này chạy thoát, lát nữa anh em mời mày uống một ly!" Hai tên đàn em đuổi tới gần, một tên trong đó vẻ mặt đắc ý đi tới, đưa tay định vỗ vai Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân lạnh lùng liếc hắn một cái: "Thu cái vuốt của mày về, nếu mày không muốn nó bị chặt đứt!" Người nọ bị ánh mắt sâm lạnh của Lâm Hựu Luân trừng, tay thật sự do dự không dám hạ xuống.

Tên đi cùng thấy vậy thì ngứa mắt, hừ lạnh một tiếng: "Dào, còn gặp phải một thằng mặt trắng muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân nữa chứ!" "Tao không rảnh phí lời với đám chó săn, gọi lão đại tụi bây ra đây!" Lâm Hựu Luân căn bản không thèm nhìn tên này một cái, chỉ nói với kẻ ban nãy định vỗ vai mình. "Tôi là Mã Phương Tung, quản lý chi nhánh Đài Loan của Thiệu thị.

Các cậu là thuộc hạ của ai, gọi người có thể làm chủ ra đây nói chuyện!" Mã Phương Tung sợ Lâm Hựu Luân chịu thiệt trong tay hai gã "tép riu" này, bèn trực tiếp tung ra thân phận để đối phương phải kiêng dè đôi chút. "Hai tên hỗn đản không có mắt dưới trướng tôi làm sao đắc tội Mã quản lý thế này?

Nếu bọn nó làm gì sai, lát nữa về tôi nhất định sẽ dạy dỗ lại bọn nó!" Từ trong bao gian ngay sau đó bước ra một người, khuôn mặt vuông vức màu tử tương, lông mày rậm, mắt to, đôi môi mỏng cao ngạo mím chặt, ánh mắt nhìn thẳng vào Mã Phương Tung, tư thái có chút kiêu ngạo ngông cuồng.

Vừa thấy người này xuất hiện, Mã Phương Tung lập tức nhíu mày, thầm nghĩ đúng là oan gia ngõ hẹp, vừa mới nhắc đến Kha Tuấn Hùng, tiếp đó liền đụng mặt hắn ở đây.

Hai tên đàn em ban đầu bị thân phận của Mã Phương Tung trấn áp không dám manh động, Kha Tuấn Hùng vừa xuất hiện, lưng bọn chúng lập tức thẳng lên.

Kha Tuấn Hùng ban đầu tưởng người gây chuyện là Mã Phương Tung, lúc này mới chú ý tới bên cạnh Mã Phương Tung còn đứng một người thanh niên, dáng vẻ trông có chút quen mắt. "Đại ca, thằng nhóc này ăn nói ngông cuồng lắm, vừa tới đã đòi chặt tay em!" Thấy Kha Tuấn Hùng nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân, một trong hai tên đàn em lập tức thêm mắm dặm muối kể lại lời Lâm Hựu Luân vừa nói.

Thấy Lâm Hựu Luân đưa mắt nhàn nhạt nhìn qua, Kha Tuấn Hùng chỉ cảm thấy da đầu tê rần.

Hắn tự nhủ sao hôm nay mí mắt cứ giật liên hồi, hóa ra thật sự có chuyện xui xẻo xảy ra.

Chương 155

Hai thằng ngu xuẩn này, lần này hại chết hắn rồi! "Lâm tiên sinh sao lại có rảnh ghé thăm Đài Loan?" Kha Tuấn Hùng lật mặt còn nhanh hơn lật sách, đám thuộc hạ còn chưa kịp phản ứng, trên mặt mỗi người đã ăn một cái tát. "Còn trơ mắt nhìn tao làm gì, còn không mau nhận lỗi với Lâm tiên sinh, thật sự đợi tay bị chặt xuống hả?" Trước đây Kha Tuấn Hùng thấy hai gã này khá lanh lợi, không ngờ hôm nay lại gây ra họa lớn cho hắn, lúc này hắn hận không thể vác dao chém chết hai tên khốn này.

Hiện tại phim ảnh Hong Kong đang thịnh vượng, các công ty điện ảnh Đài Loan đều trăm phương ngàn kế muốn nhảy vào chia một chén canh.

Công ty Thiên Nguyên do Kha Tuấn Hùng làm chủ cũng muốn đầu tư phim Hong Kong, chỉ khổ nỗi không có cửa.

Tài nguyên của giới điện ảnh Hong Kong phần lớn đều nằm trong tay Lâm Hựu Luân và ba công ty điện ảnh lớn sau lưng hắn, muốn tiến quân vào thị trường phim Hong Kong, cách tốt nhất là đi thông con đường của Lâm Hựu Luân.

Ai ngờ vừa mới gặp mặt, thuộc hạ của mình đã đắc tội với người ta. "Kha tiên sinh đã nhận ra tôi, vậy thì sự việc dễ giải quyết hơn nhiều rồi." Lâm Hựu Luân kéo Tiêu Tường từ sau lưng mình ra, "Cô ấy là bạn của tôi, nếu có chỗ nào đắc tội Kha tiên sinh, mong Kha tiên sinh nể mặt tôi, đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với một cô gái." Nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, Mã Phương Tung thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ông chỉ lo Lâm Hựu Luân cứ một mực cứng đối cứng với Kha

Tuấn Hùng, mà bọn họ lần này đi ra ngoài không mang theo vệ sĩ.

Kha Tuấn Hùng sẽ kiêng nể thân phận của Lâm Hựu Luân, nhưng ai dám đảm bảo đám "tép riu" dưới trướng hắn có nảy nòi ra thêm một kẻ hồ đồ như kẻ đã đâm Cổ Long hay không.

Năm xưa Cổ Long bị đâm trọng thương phải nhập viện, Kha Tuấn Hùng bị cảnh sát giải đi, cuối cùng bất đắc dĩ phải dùng số tiền lớn bảo lãnh tại ngoại chờ triệu tập, còn mấy kẻ gây rối chủ yếu dưới trướng hắn đều bị tạm giam.

Kha Tuấn Hùng muốn xuất cảnh đóng phim, chậm một ngày tổn thất không nhỏ, nhưng cảnh sát lại hạn chế hắn, muốn tra rõ chân tướng, bắt được hung thủ rồi mới phán quyết.

Trong tình huống bất đắc dĩ, Kha Tuấn Hùng đành phải mời các nhân vật có ảnh hưởng ở Đài Bắc đến cầu xin Cổ Long, tốn bao nhiêu công sức mới khiến Cổ Long rút đơn kiện, hai bên đạt được thỏa thuận tư nhân.

Làm bị thương Cổ Long đã khiến Kha Tuấn Hùng đau đầu không thôi, nếu làm bị thương Lâm Hựu Luân, đối với Kha Tuấn Hùng mà nói chẳng khác nào chọc thủng trời.

Kha Tuấn Hùng chủ động hạ thấp tư thái, Lâm Hựu Luân liền cho hắn một bậc thang giữ thể diện, kết quả như vậy không tốt không xấu, nhưng cả hai bên đều có thể chấp nhận.

Kha Tuấn Hùng căn bản không tin Lâm Hựu Luân thật sự quen biết Tiêu Tường, nhưng lúc này đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt nhận chuyện này, còn phải cười làm lành giải thích với Tiêu Tường: "Tiêu tiểu thư, chuyện hôm nay là do người của tôi làm không đúng, tên khốn A Lực kia nếu sau này còn dám lấy danh nghĩa bạn học đi quấy rối cô, tôi nhất định sẽ đánh gãy hai chân nó!" Tiêu Tường là một cô gái cực kỳ thông minh, nàng không vì thân phận Lâm Hựu

Luân có thể áp chế Kha Tuấn Hùng cúi đầu mà sinh ra sự kiêu căng không đáng có.

Lâm Hựu Luân giúp nàng ra mặt, nàng không thể lại gây thêm phiền phức cho Lâm Hựu Luân.

Kha Tuấn Hùng hào sảng vung tay: "Lâm tiên sinh hiếm khi đến Đài Loan một lần, mọi chi phí hôm nay, cứ tính hết vào hóa đơn của tôi!" Mã Phương Tung lại không vui: "Lâm tiên sinh hôm nay là khách do tôi mời, Kha tiên sinh trả tiền, là muốn đánh vào mặt họ Mã này sao?" Kha Tuấn Hùng biết lần này không tranh lại Mã Phương Tung, hơn nữa Lâm Hựu Luân cũng chưa chắc chịu lĩnh tình, nên cũng không kiên trì nữa.

Hắn cáo lỗi với Lâm Hựu Luân một tiếng, lại chắp tay với Mã Phương Tung, nói một câu "hẹn gặp lại", lúc này mới dẫn hai tên đàn em về bao gian của mình.

Đừng nhìn Tiêu Tường đối mặt với Kha Tuấn Hùng với vẻ bình thản tự nhiên, kỳ thực dây thần kinh trong não còn căng hơn cả dây cung bật bông, trong lòng cứ như chuột Mickey đạp bánh xe, mãi không yên ổn được.

Đợi Kha Tuấn Hùng cuối cùng cũng dẫn người đi, nàng mới thở phào một hơi dài nhẹ nhõm.

Nếu không có người ngoài ở đây, e là nàng phải ôm ngực hít sâu mấy hơi mới hoàn hồn được.

Chuyện hôm nay nếu không có Lâm Hựu Luân giúp đỡ ra mặt, Tiêu Tường cũng không biết mình có thể thoát qua kiếp nạn này không, trong lòng tràn đầy cảm kích đối với Lâm Hựu Luân. "Cảm ơn Lâm tiên sinh." Tiêu Tường khi nói chuyện luôn nở nụ cười, cố ý làm sâu thêm lúm đồng tiền trên má, hàng mi vừa dài vừa đen uyển chuyển như được vẽ, đôi gò má ửng hồng, e thẹn cụp mắt xuống, hàng mi

đen nhánh đổ một bóng râm dày đặc lên khuôn mặt trắng như tuyết, tựa như đóa phù dung xuất thủy, đóa hoa đào đẫm mưa.

Lâm Hựu Luân dừng mắt trên khuôn mặt tinh tế của Tiêu Tường vài giây: "Tiêu tiểu thư vẫn còn đi học sao?" Tiêu Tường chợt ngẩng đầu, đôi mắt nhìn Lâm Hựu Luân đầy vẻ kinh ngạc: "Sao Lâm tiên sinh biết?" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Tôi đoán thôi." Mã Phương Tung đứng bên cạnh nhìn một lúc, trong lòng không xác định Lâm Hựu Luân chỉ đơn thuần là chấm Tiêu Tường, hay là muốn đưa nàng vào giới giải trí, hoặc là cả hai.

Dù sao thì Lâm Hựu Luân rất có hứng thú với Tiêu Tường, điểm này chắc chắn không sai. "Lâm tiên sinh và Tiêu tiểu thư đã hợp ý như vậy, chi bằng trao đổi địa chỉ liên lạc, sau này tiện liên hệ." "Tôi có đây..." Tiêu Tường mở túi xách, lục ra một tờ giấy và một cây bút.

Lâm Hựu Luân cũng không ngờ nàng lại chủ động như vậy, hơi sững người một chút rồi mới nhận lấy giấy bút, để lại số liên lạc của mình trên đó. "Lâm tiên sinh có thể ký tặng cho tôi một cái được không?" Tiêu Tường cũng bị hành động to gan vừa rồi của mình dọa giật mình, lúc này đỏ mặt, mí mắt cũng không dám ngước lên.

Mã Phương Tung thấy thế, cười ha hả nói: "Xem ra Lâm tiên sinh lại gặp người hâm mộ rồi." Tiêu Tường cẩn thận gấp tờ giấy có chữ ký và số điện thoại của Lâm Hựu Luân lại, cất vào ngăn trong của túi xách.

Làm xong mới phát hiện mình vẫn chưa cho Lâm Hựu Luân phương thức liên lạc.

Trong túi Tiêu Tường chỉ có mỗi tờ giấy trắng đó, trên đó lại có chữ ký của Lâm Hựu Luân, tiếc không nỡ xé ra, nhất thời không biết lấy gì để ghi số cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân hiểu ý, đưa tay ra nói: "Viết lên tay tôi đi!" Tiêu

Tường do dự một chút, rồi lắc đầu: "Không được, viết lên tay Lâm tiên sinh, vào nhà vệ sinh rửa cái là mất ngay." Lâm Hựu Luân nhún vai: "Vậy sau này đành phải đợi cô gọi điện cho tôi rồi." Tiêu Tường cắn chặt môi do dự.

Mã Phương Tung lại lo Cổ Long trong bao gian đã đợi đến sốt ruột, liền đề nghị: "Tiêu tiểu thư tối nay nếu không có việc gì khác, hay là cùng chúng tôi vào ngồi một lát, như vậy cô và Lâm tiên sinh sẽ có nhiều thời gian giao lưu hơn." "Tôi đi... không tiện lắm đâu nhỉ?" Tiêu Tường thực ra đã động lòng, chỉ là ngại không dám nói thẳng.

Mã Phương Tung với đôi mắt nhìn người vô số, làm sao không nhìn thấu tâm tư của một cô nương nhỏ, "Chắc chắn là không sao rồi, Tiêu tiểu thư cùng đi, có người chắc chắn sẽ vui chết đi được." Tiêu Tường hiểu lầm ý của Mã Phương Tung, tưởng ông đang nói Lâm Hựu Luân, trong lòng đập mạnh thình thịch, đôi mắt sáng long lanh nhìn Lâm Hựu Luân, chỉ đợi hắn mở lời.

Mã Phương Tung đã đề nghị, Tiêu Tường lại có vẻ ưng thuận, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không làm mất hứng. "Vậy thì cùng đi thôi." Ba người vừa đi tới cửa bao gian, đã nghe thấy người bên trong hét lớn một tiếng: "Phục vụ, mang rượu lên!" Mã Phương Tung vội vàng đẩy cửa ra, thấy trên bàn một chai XO đã cạn đáy, Cổ Long nằm rạp một nửa trên bàn, uống đã có chút ngà ngà say. "Diệu Hoa, không thể uống nữa, lời dặn của bác sĩ cậu quên hết rồi sao?" Mã Phương Tung đoạt lấy cái ly của Cổ Long, Cổ Long lại cười cười chẳng hề để tâm, miệng lẩm bẩm nửa hát nửa ngâm một câu: "Mạch thượng hoa phát, khả dĩ hoãn hoãn túy hĩ." (Hoa trên đường ruộng đã nở, có thể từ từ say rồi).

Khuôn mặt Cổ Long đỏ bừng, vài sợi gân xanh bị rượu kích thích đang giật giật.

Dưới hàng lông mày đen rậm như cái chổi quét, đôi mắt mang hình dáng mắt cua trợn to, vằn vện tia máu và sáng quắc lên.

Cái mũi đỏ như quả táo chín, một lọn tóc dày dính bết che khuất một bên mắt của ông.

Hình tượng này, đâu còn bóng dáng đại sư võ hiệp ý khí phong phát năm nào?

Cổ Long cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình, ngẩng đầu lên, thấy ở cửa còn đứng một người thanh niên.

Tuy chưa từng gặp mặt, nhưng ông vẫn liếc mắt một cái là nhận ra ngay thân phận đối phương. "Một người độc ẩm thật vô vị, Lâm tiên sinh đến thật đúng lúc, chúng ta hôm nay không say không về!" Cổ Long đứng dậy, xiêu xiêu vẹo vẹo đi về phía Lâm Hựu Luân.

Đến trước mặt đứng vững xong, tay liền quàng lên vai Lâm Hựu Luân, nhưng mắt lại liếc về phía Tiêu Tường.

Chỉ một cái liếc mắt này, Cổ Long như bị mất hồn, mắt nhìn chằm chằm vào Tiêu Tường không chịu dời đi, đến cả tròng mắt cũng không chuyển động.

Mã Phương Tung thấy tình thế này không ổn, sợ Cổ Long uống say không biết chừng mực, nói ra lời gì khó nghe, làm Tiêu Tường giận thì không sao, nhưng chọc giận Lâm Hựu Luân thì cuộc gặp gỡ ông dày công sắp đặt này coi như hỏng bét. "Diệu Hoa, vị này là Tiêu tiểu thư, cô ấy là bạn tốt của Lâm tiên sinh." Mã Phương Tung nhấn mạnh ba chữ "bạn tốt", chính là muốn nhắc nhở Cổ Long, đó là người phụ nữ của Lâm Hựu Luân, đừng có ý đồ gì không nên có.

Đối với Cổ Long - người từng nói "bạn bè như tay chân, đàn bà như quần áo", Mã Phương Tung vốn không cần lo lắng như vậy, nhưng phản ứng của Cổ Long khi thấy Tiêu Tường quá kỳ lạ, khiến

ông không thể không để tâm.

Cổ Long lại phảng phất như căn bản không nghe thấy lời Mã Phương Tung, mắt không rời Tiêu Tường nửa bước, miệng lẩm bẩm: "Giống quá... thật sự là giống quá!" Tiêu Tường không biết vị Hùng tiên sinh này là ai, nhưng bị ông nhìn chằm chằm như vậy, cảm giác toàn thân không thoải mái.

Nàng ban đầu tưởng đối phương chỉ là một gã say rượu, giờ lại muốn dán thêm cái mác háo sắc cho ông ta.

Tiêu Tường có ấn tượng rất tệ với Cổ Long, nhưng Lâm Hựu Luân lại biết Cổ Long không phải kiểu người thấy mỹ nữ là không bước nổi chân, ông nhìn Tiêu Tường như vậy chắc chắn là có nguyên nhân khác.

Nghe Cổ Long lẩm bẩm, Lâm Hựu Luân tò mò hỏi: "Hùng tiên sinh thấy cô ấy giống ai?" Cổ Long phát hiện Tiêu Tường đang bực bội trừng mình, lúc này mới ngượng ngùng thu hồi ánh mắt, quay đầu nói với Lâm Hựu Luân: "Tôi thấy cô ấy rất giống một nhân vật trong tiểu thuyết của tôi." Người đàn ông say khướt trước mắt này còn viết tiểu thuyết ư?

Tiêu Tường trừng lớn mắt, liên tưởng đến việc người này họ Hùng lại nghiện rượu, trong đầu nàng lập tức hiện ra một cái tên.

Ngay lập tức, cuộc đối thoại giữa Lâm Hựu Luân và gã say kia đã chứng thực suy đoán của nàng.

Chương 156

"Tôi cũng có cảm giác tương tự." "Ồ?" Mắt Cổ Long sáng lên, "Lâm tiên sinh mau nói thử xem." "Lâm Thi Âm trong 'Đa Tình Kiếm Khách Vô Tình Kiếm'." Trong mắt Cổ Long lóe lên ánh sáng như của một kẻ cuồng nhân, trên mặt hiện ra thần sắc như thể mọi dây thần kinh đều bị kích động.

Câu nói này của Lâm Hựu Luân đã đánh trúng vào tâm khảm ông.

Cổ Long vỗ mạnh vào vai Lâm Hựu Luân, cười lớn: "Lâm tiên sinh quả nhiên là tri kỷ của tôi, chỉ vì chuyện này, đáng phải cạn một chén lớn!" Ông kéo tay Lâm Hựu Luân, vui mừng khôn xiết kéo hắn đến bàn ngồi xuống, rồi gọi to ra ngoài cửa: "Phục vụ, rượu của tôi đâu?" Mã Phương Tung đang định lên tiếng can ngăn, Lâm Hựu Luân lại đưa mắt ra hiệu cho ông đừng vội.

Cổ Long lúc này đang cao hứng, Mã Phương Tung khuyên cũng chẳng có tác dụng gì, ngược lại còn làm Cổ Long mất hứng.

Phục vụ bưng lên hai chai XO, Cổ Long tranh lấy định cầm, lại bị Lâm Hựu Luân đứng dậy ngăn lại: "Tôi hôm nay đến muộn, xin tự phạt một ly trước." Câu nói này của Lâm Hựu Luân lại rất hợp tính Cổ Long.

Thấy Lâm Hựu Luân uống cạn ly rượu, ông ở bên cạnh hét lớn một tiếng tốt.

Lâm Hựu Luân đặt ly rượu xuống, nhíu mày nói: "Rượu này mùi vị không đúng." Cổ Long nghe vậy lập tức nổi giận, đập bàn đứng dậy: "Cái tên ông chủ khốn kiếp này, thấy tôi uống một chai, tưởng tôi say rồi không phân biệt được thật giả, nên dám lấy rượu giả ra lừa tôi sao!" Mã Phương Tung trong lòng sinh nghi, tửu lầu này ông

thường đến, chưa từng nghe nói chuyện dùng rượu giả lừa khách, lại nhìn biểu cảm của Lâm Hựu Luân, dường như không phải chuyện như vậy, trong lòng càng thêm khó đoán.

Cổ Long ồn ào đòi đi tìm ông chủ tính sổ, Mã Phương Tung bất động thanh sắc rót một ly rượu, đưa lên mũi ngửi ngửi, rồi nhấp một ngụm nhỏ, chép miệng thưởng thức kỹ càng nơi đầu lưỡi, cảm thấy không có gì khác biệt so với rượu XO chính phẩm ông từng uống. "Lâm tiên sinh có phải uống gấp quá nên chưa nếm ra mùi vị rượu này không?

Tôi nghĩ rượu này chắc không có vấn đề gì đâu." Mã Phương Tung nói vậy, Cổ Long mới nhớ ra rượu thật hay giả, mình chỉ cần nếm một ngụm là biết.

Ông đứng rót cho mình một ly, cũng uống cạn một hơi như Lâm Hựu Luân, cẩn thận hồi vị cảm giác rượu trôi xuống cổ họng, rồi đưa ra kết luận giống hệt Mã Phương Tung.

Cổ Long ngạc nhiên nhìn Lâm Hựu Luân: "Lâm tiên sinh trước đây không hay uống rượu sao?" "Rượu này chắc chắn có vấn đề!" Lâm Hựu Luân khẳng định chắc nịch khiến cả Cổ Long và Mã Phương Tung đều sững sờ. "Mã tiên sinh không uống ra vấn đề trong rượu này là rất bình thường, Hùng tiên sinh không uống ra được thì tôi lại thấy hơi lạ.

Chẳng lẽ anh không thấy rượu này có vị chua sao?" Rượu có vị chua, câu này cả Cổ Long và Mã Phương Tung đều là lần đầu nghe thấy.

Mã Phương Tung không hiểu ra sao, nhưng Cổ Long lại là người cực kỳ thông minh, rất nhanh đã hiểu ra ẩn ý trong lời Lâm Hựu Luân. "Thuốc chữa bệnh giả, rượu giải sầu thật.

Lâm tiên sinh đi một vòng lớn như vậy, chính là muốn nói với tôi

câu này phải không?" Cổ Long vẻ mặt thẫn thờ ngồi phịch xuống ghế.

Lâm Hựu Luân cười không phủ nhận: "Hùng tiên sinh uống rượu là ý khí phong phát, hiện tại uống rượu này lại là ủy mị tiêu trầm, mùi vị của hai loại rượu này chắc chắn là không giống nhau." "Cho nên Lâm tiên sinh hôm nay cũng là đến khuyên tôi cai rượu sao?" Cổ Long chán nản cầm ly rượu lên, "Tôi biết rượu không phải thứ tốt lành gì, nhưng nếu không uống rượu, tôi cảm thấy mình ngay cả cái thứ gì cũng không bằng!" "Diệu Hoa, anh say quá rồi!" Mã Phương Tung thấy Cổ Long càng nói càng bi thương, lên tiếng cắt ngang. "Không, tôi không say!" Cổ Long phắt dậy, cười lớn ngông cuồng: "Cổ Long thật sự đã chết từ 5 năm trước rồi, cho nên cái các người nhìn thấy chỉ là một cái xác không hồn mà thôi!" Cổ Long ủ rũ không thôi, chốc chốc lại thương cảm than thở: "Năm đó vì mất máu quá nhiều, tôi đã bần thần trước quỷ môn quan một lần, suýt chút nữa là bước vào rồi.

Mở mắt ra, phát hiện đang treo thùng truyền máu, máu tươi từng giọt từng giọt thấm vào cơ thể tôi.

Lúc đó, tôi mới biết cái mạng này vẫn là của tôi." "Bảo Châu mang theo con trai bỏ đi rồi, người còn chưa chết mà đã thê ly tử tán, mùi vị lúc đó...

Nghĩ lại những khổ sở mình phải chịu, chưa đến tuổi thành niên đã mất đi tình yêu của cha mẹ, gia đình tan vỡ, lang thang, giãy giụa trong cơn đói khát, bàng hoàng bên bàn viết mười mấy năm trời...

Rồi còn phải như kẻ trộm, cố gắng che giấu những thứ này, nhưng người ta lại cho rằng tôi ngông nghênh, hoang đường lãnh đạm.

Nỗi cay đắng khổ sở của tôi có ai hiểu được?" "Giả như mấy thùng máu đó không cứu được tôi, nỗ lực cả đời tôi sẽ bỏ dở giữa chừng.

Haizz, cuộc đời vinh hoa phú quý, cũng chỉ đến thế mà thôi.

Có người gọi tôi là 'Bá chủ võ hiệp'.

Nhưng một tên lưu manh chỉ cần một con dao cùn cũng có thể tống tôi xuống Uổng Tử Thành.

Làm người nổi tiếng với người phàm trần thì có gì khác biệt?" Những lời này của Cổ Long tựa như sự phẫu thuật cuộc đời, khiến Mã Phương Tung cũng cảm thấy thê lương bội phần: "Diệu Hoa, cậu mới chưa đến năm mươi tuổi, vạn lần đừng có suy nghĩ như vậy." Cổ Long mắt đầy bi thương nói: "Tôi biết các người đều có ý tốt, khuyên tôi cai rượu, muốn tôi sống thêm vài năm.

Nhưng nếu ngay cả chút niềm vui còn sót lại của cuộc đời này cũng bị tước đoạt, tôi sống còn có ý nghĩa gì?" "Nếu cuộc đời anh chỉ còn lại rượu, thế thì còn sống làm gì, chi bằng chết quách cho rồi." Lâm Hựu Luân nâng ly rượu, bực bội uống cạn.

Hắn vốn định dùng lời này kích thích huyết tính trong lòng Cổ Long, không ngờ Cổ Long lại lớn tiếng khen hay: "Người hiểu tôi, chính là Lâm tiên sinh!

Bác sĩ bảo tôi uống rượu sẽ chết, thực tế tôi đã sớm không muốn sống nữa rồi.

Đã muốn chết, thì uống rượu say chết chính là lựa chọn tốt nhất!" Cổ Long rót đầy rượu vào ly của mình, định uống tiếp thì bị Lâm Hựu Luân đưa tay ngăn lại. "Trong lòng anh có nỗi khổ gì cứ nói ra, rượu này tôi uống thay anh!" Cổ Long đặt ly xuống, nhìn Lâm Hựu Luân: "Lời này là thật chứ?" Lâm Hựu Luân gật đầu.

Cổ Long ngồi xuống bắt đầu thao thao bất tuyệt kể lể nỗi khổ trong lòng mình, Lâm Hựu Luân liền từng ly từng ly rót rượu vào bụng.

Rất nhanh trên bàn đã có thêm hai chai rượu rỗng, Cổ Long càng nói càng tỉnh táo, còn Lâm Hựu Luân lại càng uống càng say.

Mã Phương Tung cuối cùng không nhìn nổi nữa, lên tiếng can ngăn: "Diệu Hoa, đủ rồi, Lâm tiên sinh hôm nay đã uống quá nhiều rồi!" Được Lâm Hựu Luân dùng cách này ép hết "nước đắng" trong lòng ra, Cổ Long chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm không nói nên lời, trong lòng lúc này mới hiểu được ý tốt của Lâm Hựu Luân. "Lâm tiên sinh, cảm ơn anh nhé, trong lòng tôi đã dễ chịu hơn nhiều rồi, anh đừng uống nữa..." Cổ Long đặt tay lên vai Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân ngẩng đầu liếc ông một cái.

Đầu óc hắn quay cuồng, trong mắt hắn Cổ Long bỗng biến thành ba bóng người.

Lâm Hựu Luân nhắm mắt lắc đầu thật mạnh, mở mắt ra nhìn lại, chồng ảnh đã biến mất, nhưng đầu óc lại càng thêm mơ hồ. "Anh là ai?" Vừa nói câu này, mọi người đều biết Lâm Hựu Luân đã say rồi. "Tôi là Cổ Long." "Không, anh không phải!" Lâm Hựu Luân gạt tay Cổ Long đang đặt trên vai mình ra, say khướt nhìn ông: "Cổ Long có thể viết ra nhân vật như Hoa Mãn Lâu, liệu có suốt ngày ôm chai rượu chờ chết sao?" Cổ Long và Mã Phương Tung nhìn nhau, có thể nói ra những lời này, Lâm Hựu Luân thật sự đã say rồi sao?

Trong lòng cả hai đều đặt một dấu chấm hỏi. "Hoa Mãn Lâu từ nhỏ hai mắt đã mù, nhưng chưa bao giờ từ bỏ niềm tin vào sinh mệnh, khi trưởng thành lại càng có một tình yêu nhiệt thành vô song với cuộc sống, luôn mỉm cười đối diện với cuộc đời.

Cổ Long mắt còn chưa mù mà đã suốt ngày tự bạo tự khí, ngay cả nhân vật trong sách của chính mình cũng không bằng, còn tư cách gì mà xưng là đại sư?" Những câu chất vấn dồn dập đột ngột này, giống như từng cây gậy giáng mạnh vào người Cổ Long.

Cổ Long mặt đỏ bừng, như thể bị người ta lột trần quần áo.

Ông cúi đầu, trầm mặc, như đang bị thứ gì đó đau khổ đè nén. "Cái ngày hôm nay mà anh đang lãng phí, lại là ngày mai mà người chết hôm qua vô cùng khao khát!

Cái hiện tại mà anh chán ghét, lại là quá khứ mà tương lai anh không thể quay lại được..." Lâm Hựu Luân quả thực đã say rồi, cho nên lời hắn nói ra căn bản không có cảm xúc hỉ nộ, trước sau vẫn dùng một ngữ điệu bình đạm, nhưng những lời này lại gây ra chấn động cực lớn trong lòng Cổ Long.

Cổ Long bưng ly rượu lên uống một ngụm, rượu mạnh trượt qua cổ họng, sặc khiến ông ho sù sụ, lồng ngực như bắt lửa, lại như bị xé thành mấy mảnh, thiêu đốt khó chịu vô cùng.

Lâm Hựu Luân mang theo cơn say trầm trọng gục xuống bàn, Cổ Long vẫn nhìn ly rượu rỗng trên tay ngẩn người.

Giờ khắc này ông đột nhiên rất sợ hãi, nếu ly rượu này uống xuống mà say không tỉnh lại thật, liệu đó có phải là kết quả ông mong đợi không?

Mã Phương Tung thấy Cổ Long có chút xúc động, trong lòng chỉ hy vọng Cổ Long đừng phụ lòng Lâm Hựu Luân đã vì ông mà say một trận này.

Cổ Long đột ngột đứng dậy không hề báo trước, lảo đảo đi về phía cửa. "Diệu Hoa, cậu định đi đâu?" Cổ Long hôm nay cũng uống không ít rượu, Mã Phương Tung thấy bước chân ông hư phù, lo ông đi đứng không vững, liền định tiến lên dìu. "Tôi ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa, xong rồi sẽ tự về nhà, không cần lo cho tôi!" Cổ Long đẩy Mã Phương Tung ra, một mình đi ra ngoài.

Cổ Long hôm nay không chỉ uống rượu, mà tâm trạng cũng không

ổn, để ông đi một mình Mã Phương Tung chắc chắn không yên tâm.

Mà Lâm Hựu Luân cũng say gục rồi, cần phải có người đưa hắn về khách sạn.

Chương 157

Mã Phương Tung một mình phân thân không nổi, nhất thời rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Tình thế cấp bách, Mã Phương Tung nghĩ đến Tiêu Tường. "Để tôi đưa Lâm tiên sinh về khách sạn ư?" Tiêu Tường lộ vẻ khó xử.

Mã Phương Tung lại không quản được nhiều như vậy: "Sự việc cấp bách đành phải tòng quyền, chỉ có thể làm phiền Tiêu tiểu thư rồi!" Mã Phương Tung đưa địa chỉ và số phòng khách sạn của Lâm Hựu Luân cho Tiêu Tường, lo Cổ Long đi xa, vội vàng chộp lấy áo khoác vắt trên ghế rồi đuổi theo.

Tiêu Tường nỗ lực dìu Lâm Hựu Luân đang say bí tỉ không biết gì để hắn không ngã, lục trong túi hắn lấy chìa khóa, mò mẫm mở cửa phòng, nhẹ nhàng đặt Lâm Hựu Luân xuống ghế sofa phòng khách.

Lâm Hựu Luân trông có vẻ gầy gò, nhưng dáng người cao, cân nặng cũng phải hơn bảy mươi cân.

Một người đàn ông say mềm như bún mang lại cảm giác còn nặng hơn nhiều so với vật chết bảy mươi cân.

Để lôi được hắn vào phòng khách, Tiêu Tường mệt đến tim đập thình thịch, tay ôm ngực thở hổn hển nhìn Lâm Hựu Luân bất tỉnh nhân sự, có chút bất lực.

Nhớ lại ánh mắt quái dị của nhân viên lễ tân lúc lấy chìa khóa ở đại sảnh khách sạn ban nãy, Tiêu Tường chỉ hận không tìm được cái lỗ nẻ nào để chui xuống.

Nhất thời chưa có sức dìu Lâm Hựu Luân vào phòng ngủ, Tiêu Tường bèn vào nhà vệ sinh lấy khăn ướt lau mặt cho hắn, chăm chú

nhìn Lâm Hựu Luân đang ngủ say, khuôn mặt góc cạnh đỏ bừng vì men rượu, ngẩn ngơ một lúc.

Đợi nghỉ ngơi đủ rồi, Tiêu Tường mới chuẩn bị dìu Lâm Hựu Luân vào phòng ngủ, nghĩ thầm chỉ cần đưa hắn lên giường nằm, mình có thể rời đi.

Tiêu Tường vừa mới xốc cái thân thể nặng trịch của Lâm Hựu Luân đứng dậy, hầu kết Lâm Hựu Luân đột nhiên chuyển động, "oẹ" một cái, đồ trong bụng đều thốc hết ra. "Á!" Tiêu Tường giật mình, suýt chút nữa tay mềm nhũn ném Lâm Hựu Luân xuống sàn, may mà nàng phản ứng kịp, ôm chặt eo Lâm Hựu Luân không để hắn ngã.

Sàn phòng khách đầy những thứ Lâm Hựu Luân nôn ra, trên váy Tiêu Tường cũng dính một ít.

Trong lòng nàng rối như tơ vò, không biết bộ dạng này về nhà phải giải thích với người nhà thế nào.

Trên đường gặp một tên say rượu nôn đầy người mình?

Lời nói dối kiểu này Tiêu Tường cảm thấy ngay cả mình còn không lừa được, nói gì đến qua mắt cha mẹ.

Cắn môi do dự một hồi, ánh mắt Tiêu Tường cuối cùng dừng lại trên chiếc điện thoại cạnh ghế sofa.

Dù sao cũng bị người ta hiểu lầm rồi, bộ dạng này lại không về nhà được, chi bằng ở lại đây qua đêm, tiện thể giặt váy, phơi một đêm chắc sẽ khô.

Quyết định xong, Tiêu Tường bèn cầm điện thoại, gọi vào số nhà cô bạn thân Tiểu Lan. "Alo, Tiểu Lan hả?

Tớ là Tú Hà, hôm nay có chút chuyện, tối nay tớ có thể phải ở lại bên ngoài...

Nếu ba mẹ tớ gọi điện hỏi cậu, nhớ giúp tớ che giấu nhé!" "Cậu không phải là đi thuê phòng với bạn trai đấy chứ?" Trên mặt Tiêu Tường hiện lên một ráng hồng mỏng manh, khẽ mắng: "Xì, đừng có nói bậy!" "Cậu chắc chắn là xấu hổ rồi!" Tiểu Lan ở đầu dây bên kia lại đoán trúng phóc biểu cảm thần thái của Tiêu Tường, "Nếu không phải ở cùng bạn trai, tại sao đêm rồi không về nhà?

Tớ tò mò lắm nha, rốt cuộc là ai đã lén lút cưa đổ đại mỹ nhân Tiêu của chúng ta mà ngay cả tớ cũng không biết, người đó có đẹp trai không?" "Thôi được rồi, chuyện này sau này rảnh tớ sẽ giải thích với cậu, cậu giúp tớ ứng phó cửa ải này trước đã." Tiêu Tường không cho bạn thân cơ hội tiếp tục tám chuyện, dứt khoát cúp điện thoại.

Tiếp đó Tiêu Tường lại gọi điện về nhà, thuận lợi giải quyết êm thấm cha mẹ mình, lúc này mới thở phào một hơi dài.

Phòng khách đầy mùi hôi thối bốc ra từ bãi nôn, Tiêu Tường bịt mũi kiễng chân đi vào nhà vệ sinh, cởi chiếc váy dính bẩn ra, chỉ mặc đồ lót và áo hai dây thò đầu nhìn vào phòng khách.

Thấy Lâm Hựu Luân không có vẻ gì là sắp tỉnh lại, nàng mới yên tâm, dùng khăn tắm quấn quanh người chạy vào phòng ngủ, tìm một bộ đồ ngủ mặc vào, sau đó cầm khăn ướt ra phòng khách dọn dẹp bãi nôn trên sàn.

Lấy khăn lau sạch vết bẩn trên môi Lâm Hựu Luân, thấy trên áo hắn cũng dính không ít, bèn cởi áo sơ mi của hắn ra, tìm một cái chăn đắp lên người hắn, rồi đem áo sơ mi và váy của mình cùng bỏ vào bồn rửa giặt sạch sẽ, tìm mắc áo phơi lên.

Làm xong những việc này, Tiêu Tường mới nhớ ra phải đưa Lâm Hựu Luân vào phòng ngủ trước.

Nhìn Lâm Hựu Luân cởi trần nằm trên ghế sofa, Tiêu Tường thẹn thùng nhưng cũng thấy buồn cười.

Nàng lấy ngón tay ấn ấn lên bụng hắn, xác định hắn sẽ không vô cớ nôn ra nữa, mới tốn sức bế hắn lên.

Bộ đồ ngủ Tiêu Tường mặc trên người không vừa vặn, cộng thêm sức nàng yếu, chỉ có thể ôm chặt Lâm Hựu Luân lôi vào phòng ngủ, da thịt nửa thân trên lộ ra dán chặt vào người Lâm Hựu Luân, đặc biệt là bộ ngực ép chặt giữa hai người.

Nếu Lâm Hựu Luân lúc này tỉnh táo, chắc chắn không chịu nổi kích thích nhường này.

Lâm Hựu Luân say đến mức không có chút tri giác nào, nhưng sự tiếp xúc cơ thể mật thiết như vậy lại khiến Tiêu Tường cảm nhận được sự khác thường.

Một luồng cảm giác kỳ lạ pha trộn giữa sự kỳ diệu, sợ hãi, hưng phấn và xấu hổ như dòng điện chạy khắp toàn thân nàng, trong lòng tịnh không hoàn toàn kháng cự, thậm chí còn có một loại khát vọng ẩn ẩn.

Tiêu Tường tốn sức chín trâu hai hổ mới kéo được Lâm Hựu Luân vào trong phòng ngủ, mệt đến mức mặt đỏ bừng, thở hổn hển, đầu mũi tú mỹ lấm tấm những giọt mồ hôi li ti.

Ra một thân mồ hôi, người dính dấp rất khó chịu, thấy Lâm Hựu Luân nằm vật ra giường bất tỉnh nhân sự, cũng chẳng có vẻ gì là sắp tỉnh lại, Tiêu Tường cẩn thận đóng cửa, bước nhanh vào phòng tắm.

Cởi bỏ bộ đồ ngủ treo lên tường, lộ ra đôi chân thon dài trắng mịn, chiếc quần lót màu tím trượt xuống từ giữa hai chân, dây áo lót thuận theo bờ vai thơm tho trơn bóng tuột xuống khuỷu tay.

Đôi gò bồng đảo đầy đặn lập tức hoàn toàn lộ ra trong không khí, tròn trịa cao ngất, giống như trái đào mật tươi ngon úp ngược, hình dáng xinh xắn mà kiêu hãnh, động lòng người không sao tả xiết.

Làn da Tiêu Tường dưới ánh đèn tỏa ra thứ ánh sáng như đồ sứ, căng mịn trắng ngần, xương quai xanh thanh mảnh, bụng dưới phẳng lì, tuyệt diệu và gợi cảm.

Tiếng nước chảy rào rào vang lên, trong khi tận hưởng làn nước tắm thoải mái, Tiêu Tường vẫn luôn để ý động tĩnh bên ngoài phòng tắm.

Cô lo Lâm Hựu Luân sẽ đột nhiên tỉnh dậy đi vệ sinh, nếu bị hắn xông vào không đầu không đuôi, nhìn thấy hết cơ thể mình thì xấu hổ chết mất.

Chuyện Tiêu Tường lo lắng đã không xảy ra, cho đến khi cô tắm xong, trong phòng vẫn tĩnh lặng.

Mặc lại quần áo tử tế, cầm khăn khô lau mái tóc dài ướt sũng, mái tóc ướt dính lòa xòa khiến khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng vì nước nóng của Tiêu Tường càng thêm kiều mị.

Trở lại phòng ngủ, thấy Lâm Hựu Luân ngay cả tư thế cũng chưa thay đổi, ngủ say như chết, Tiêu Tường có chút lo lắng hắn xảy ra chuyện, tiên là đưa tay đặt trước mũi hắn, cảm giác hô hấp rất đều đặn, tiếp đó lại sờ vị trí ngực hắn, cảm thấy tim đập coi như bình ổn, lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

Giúp Lâm Hựu Luân đắp chăn kỹ càng, Tiêu Tường ôm một cái chăn mỏng từ trong phòng ngủ đi ra.

Cô cảm thấy tên Lâm Hựu Luân này sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy, bèn cởi bộ đồ ngủ không vừa người ra, quấn chăn dựa vào ghế sofa, lật xem một cuốn tạp chí trên bàn trà.

Có lẽ do quá mệt mỏi, vừa lật xem được vài trang, mí mắt trên đã díp lại muốn sụp xuống.

Tiêu Tường nằm nghiêng xuống sofa, ngủ quen trên giường giờ

ngủ sofa cảm thấy rất không thoải mái, nhưng cũng không thể vào ngủ chung một giường với Lâm Hựu Luân.

Tuy chiếc giường kia thật sự rất lớn, nhưng Tiêu Tường cuối cùng vẫn kìm nén ý nghĩ này, cẩn thận từng li từng tí co người nằm ngủ trên sofa.

Lâm Hựu Luân nửa đêm tỉnh lại, miệng khát muốn chết, không thể không bò dậy ra phòng khách tìm nước uống.

Hắn đi chân trần trên sàn nhà, cũng không phát ra tiếng động quá lớn.

Lúc từ phòng ngủ đi ra cũng không phát hiện trên sofa còn có người nằm, đợi đến khi ừng ực uống cạn một ly nước lạnh lớn, đặt ly xuống mới phát hiện Tiêu Tường giống như một chú mèo nhỏ cuộn mình trên sofa, ngủ rất say.

Tấm chăn quấn chặt trên người có lẽ bị làm loạn lúc trở mình, lộ ra một đoạn bắp chân thon dài, dưới ánh trăng trắng muốt như băng điêu ngọc trác tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Phần ngực cũng không che kín, từ góc độ Lâm Hựu Luân đứng nhìn sang, liếc mắt liền có thể thấy đôi gò bồng đảo tròn trịa như giọt nước rơi xuống của Tiêu Tường, trắng tuyết mịn màng, không quá lớn, vừa vặn một nắm tay, khiến ánh mắt người ta không kìm được mà cứng đờ tại đó.

Lâm Hựu Luân đứng ngây ra đó, nhìn trọn vẹn hơn nửa phút, lúc này mới lưu luyến thu hồi ánh mắt.

Nhìn quang cảnh trước mắt này, trong lòng Lâm Hựu Luân đại khái có thể đoán được sự tình bảy tám phần.

Mình uống say, sau đó Tiêu Tường đưa mình về, không biết vì nguyên nhân gì mà cô ấy không rời đi.

Chương 158

Có lẽ thấy mình say rượu, không ngủ bảy tám tiếng thì không tỉnh lại được, cô ấy mới dám không chút phòng bị mà ngủ ở sofa phòng khách như vậy.

Nhìn bộ đồ ngủ và khăn tắm vứt một bên, trước khi ngủ hẳn là còn tắm rửa một cái.

Tiêu Tường ngủ cũng không ngoan ngoãn, không chỉ lộ ngực, tay và bắp chân đều lộ ra ngoài.

Lâm Hựu Luân lo cô như vậy sẽ bị cảm lạnh, đi tới chuẩn bị giúp cô kéo lại chăn.

Lâm Hựu Luân sợ làm Tiêu Tường tỉnh giấc nên không bật đèn, mò mẫm đi tới, không ngờ chân lại va vào cạnh bàn trà, phát ra một tiếng vang trầm đục.

Tiêu Tường ở trong hoàn cảnh lạ lẫm không dám ngủ quá say, vừa nghe thấy tiếng động liền lập tức mở mắt.

Nhìn thấy trước mặt đứng một bóng đen, cô sợ đến mức bật dậy khỏi sofa.

Không ngờ cú này lại trực tiếp đâm sầm vào lòng Lâm Hựu Luân, tấm chăn Tiêu Tường đang quấn bị va chạm mà tuột xuống.

Tiêu Tường cũng không ngờ Lâm Hựu Luân nửa đêm canh ba lại đột nhiên xuất hiện ở phòng khách, không kịp giữ lấy chăn, thân hình kiều diễm trắng lóa mắt hoàn toàn lộ ra trong không khí, nhất thời khiến Lâm Hựu Luân nhìn đến trố mắt.

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Tường là hai tay che ngực, tiếp theo mới là một tiếng kinh hô. "Anh..." Lâm Hựu Luân giơ giơ ly nước

trong tay, ra hiệu mình chỉ là ra uống nước.

Trong lòng Tiêu Tường tuy tràn đầy nghi ngờ, nhưng lúc này lại không thể không cúi người nhặt chăn trước mặt Lâm Hựu Luân.

Tấm lưng thon trơn bóng như ánh trăng phơi bày trước mắt Lâm Hựu Luân, eo nhỏ thon gọn, xuống chút nữa là đường cong mông đầy đặn có chút khoa trương, cả cơ thể kiều diễm trắng nõn ngoài sức tưởng tượng.

Cũng không màng đến ánh mắt Lâm Hựu Luân đang loạn ngắm trên người mình, Tiêu Tường nhặt chăn lên liền vội vàng che kín cơ thể.

Cô đi chân trần trắng nõn, ngón chân sơn móng màu hồng phấn, đôi chân đẹp thon dài như muốn chọc thẳng vào tim người ta, cộng thêm vẻ thẹn thùng trên khuôn mặt ngây thơ, khiến Lâm Hựu Luân nhìn mà cũng không nhịn được nuốt nước miếng. "Ấm nước ở đằng kia..." Tiêu Tường rụt rè chỉ chỉ hướng sau lưng Lâm Hựu Luân, cảm giác gò má nóng bừng. "Lúc tôi uống nước nhìn thấy chăn của cô bị lệch, cho nên muốn qua đây giúp cô kéo lại một chút." Lâm Hựu Luân cảm giác lời giải thích của mình thuần túy là thừa thãi, bởi vì bất luận hắn nói thế nào, cũng không thể hoàn toàn đánh tan nghi lự của Tiêu Tường.

Ánh trăng ngoài cửa sổ vừa vặn rọi vào mắt Tiêu Tường, con ngươi đen láy, đăm chiêu lặng lẽ lướt qua mặt Lâm Hựu Luân, chỉ là không lên tiếng.

Lâm Hựu Luân đành phải đổi chủ đề. "Là cô đưa tôi về à?" "Mã tiên sinh có việc gấp, cho nên..." Lông mi Tiêu Tường dài và dày, mềm mại phủ lên mí mắt, thỉnh thoảng theo sự đóng mở của mí mắt mà khẽ rung động, khiến người ta cảm thấy một loại vẻ đẹp kiều mị đầy nữ tính và tình ý thầm kín. "Anh về đến khách sạn xong thì nôn một

lần, váy của tôi đều bị làm bẩn, như vậy về nhà không dễ giải thích, cho nên mới ở lại.

Nhưng anh yên tâm, tôi chỉ ở lại một đêm nay, sáng mai váy khô tôi sẽ đi ngay!" Lâm Hựu Luân xoa xoa mũi, hắn hận không thể để Tiêu Tường ở lại đây thêm vài đêm, đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ đơn phương của hắn, trước mặt Tiêu Tường càng sẽ không trực tiếp nói ra.

Tiêu Tường có ấn tượng không tệ với Lâm Hựu Luân, nhưng cô nam quả nữ ở cùng nhau, cô cũng không thể hoàn toàn yên tâm.

Lâm Hựu Luân nhìn thấu suy nghĩ của cô, bèn đề nghị: "Hay là thế này, cô để chăn lại cho tôi, cô vào phòng ngủ mà ngủ.

Cửa phòng ngủ có thể khóa từ bên trong, như vậy cô không cần lo lắng nữa." Ngủ ở phòng khách, Lâm Hựu Luân khát nước dậy uống hay đi vệ sinh đều tiện hơn.

Tiêu Tường hơi do dự một chút liền đồng ý, sự thật là ngủ sofa cô thật sự không quen lắm, hơn nữa cũng không yên tâm.

Cô bảo Lâm Hựu Luân quay người đi, sau đó sột soạt mặc đồ ngủ vào, đưa chăn cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đưa chăn lên sát mặt, bên trên còn vương mùi hương cơ thể sau khi tắm của Tiêu Tường, cảm giác rất dễ chịu.

Hắn tưởng động tác của mình làm rất kín đáo, không ngờ vẫn bị Tiêu Tường nhìn thấy.

Vừa nghĩ đến chiếc chăn đó mình đã dùng sát thân, trong lòng Tiêu Tường lập tức dâng lên một luồng xấu hổ, cô không dám nhìn mặt Lâm Hựu Luân, vội vội vàng vàng chạy vào phòng ngủ. *** Ngủ giường quả nhiên thoải mái hơn ngủ sofa rất nhiều, Tiêu Tường ngủ một giấc tỉnh dậy, thời gian vừa đúng tám giờ rưỡi.

Lâm Hựu Luân đang ngủ ở sofa phòng khách, Tiêu Tường cũng không dám hấp tấp đi ra ngay.

Cô đứng trước gương soi trước ngó sau, đồ ngủ quấn kín mít, không có nguy cơ lộ hàng, lúc này mới rón rén mở cửa phòng ngủ, nhìn ra ngoài một cái.

Tiêu Tường quấn chặt đồ ngủ bước ra, phòng khách tĩnh lặng, trên sofa không thấy bóng dáng Lâm Hựu Luân, chăn vứt sang một bên.

Cô rướn người nhìn vào nhà vệ sinh, phát hiện bên trong cũng không có người, đoán chừng Lâm Hựu Luân đã ra ngoài.

Nhìn thấy váy của mình được gấp gọn gàng đặt trên sofa, Tiêu Tường mới rốt cuộc xác định phán đoán này.

Không ngờ tên này cũng khá chu đáo, lúc tìm quần áo để mặc còn thu dọn cả quần áo của cô để ở đây.

Tiêu Tường cầm váy về phòng ngủ thay, lúc từ phòng ngủ đi ra lại nhìn thấy Lâm Hựu Luân đang vắt chéo chân ngồi trên sofa, tay cầm một tờ báo đang đọc. "A!" Tiêu Tường ở trong phòng ngủ căn bản không nghe thấy bên ngoài có tiếng động, nhìn thấy Lâm Hựu Luân thì giật mình thon thót.

Lâm Hựu Luân hạ tờ báo trong tay xuống thấp một chút, ánh mắt lướt một vòng trên người Tiêu Tường, cuối cùng lại thu về. "Vừa nãy tôi đi ăn sáng, tiện thể mua cho cô một phần, tranh thủ ăn nóng đi." Tiêu Tường lúc này mới chú ý trên bàn trà trước sofa có đặt một cái khay bạc, bên trong có một ly sữa, vài lát bánh mì và một quả trứng gà.

Lâm Hựu Luân đã chuẩn bị xong bữa sáng, Tiêu Tường không tiện nói ngay chuyện mình muốn đi, đành phải ngồi xuống, cầm lấy một lát

bánh mì, xé thành miếng nhỏ đưa lên miệng, nhai rất kỹ, sữa cũng chỉ uống từng ngụm nhỏ, động tác rất e dè.

Lâm Hựu Luân thỉnh thoảng buông báo nhìn sang bên này một cái, thấy Tiêu Tường vẫn chưa ăn xong lại tiếp tục nâng báo lên.

Lần cuối cùng hắn buông báo xuống, thấy Tiêu Tường đã ăn gần xong, liền mở miệng hỏi: "Cô Tiêu có từng nghĩ sau này muốn làm công việc gì không?" Tiêu Tường không ngờ Lâm Hựu Luân sẽ đột nhiên hỏi chuyện này, trong lòng hoàn toàn không chuẩn bị, nhất thời cũng không biết nên trả lời thế nào.

Thấy trên mặt cô lộ vẻ mờ mịt, Lâm Hựu Luân bèn đổi một cách hỏi khác. "Ý tôi là, cô Tiêu có nguyện vọng muốn phát triển sang giới giải trí không?" Tiêu Tường biết thân phận của Lâm Hựu Luân, cho nên hắn hỏi vấn đề này cũng không khiến cô cảm thấy quá bất ngờ.

Năm ngoái đã có công ty quản lý người mẫu liên lạc với Tiêu Tường, hy vọng ký hợp đồng với cô.

Vì hiểu biết về công ty quản lý người mẫu không nhiều, Tiêu Tường không dám mạo muội đồng ý, chuyện này liền cứ thế kéo dài.

Bây giờ Lâm Hựu Luân cũng đề nghị chuyện này, Tiêu Tường đột nhiên phát hiện mình thật sự phải nghiêm túc suy nghĩ lại vấn đề rồi. "Giới giải trí Đài Loan nói thật cũng không có tiền đồ phát triển quá lớn, nếu cô Tiêu thật sự có dự định về phương diện này, có thể trực tiếp đến Hong Kong tìm tôi." Lâm Hựu Luân không trông mong Tiêu Tường trả lời mình ngay, chỉ là tranh thủ nói trước, đề phòng Tiêu Tường bị công ty khác ký mất. *** Lâm Hựu Luân vốn định ở lại Đài Loan thêm hai ngày, nhưng một tin tức đột ngột ập đến khiến hắn không thể không thay đổi hành trình, quay về Hong Kong trước thời hạn.

Hồng Kim Bảo tự mình ra sân bay Khải Đức đón máy bay, sảnh

sân bay người đông mắt tạp, hai người gặp mặt không nói nhiều.

Sau khi lên xe, Hồng Kim Bảo mới mở miệng: "Tai mắt tôi cài bên Đức Bảo truyền tin về, 《Hoàng gia sư tỷ 2》 đã chế tác hoàn thành, 3 ngày sau công chiếu." "Nhanh như vậy?" Lâm Hựu Luân không ngờ Phan Địch Sinh lại cấp thiết như vậy, thậm chí ngay cả thời gian tuyên truyền trước bộ phim cũng không chừa lại, trực tiếp mang ra rạp chiếu. "Chủ yếu là Lâm tiên sinh gây áp lực cho hắn quá lớn, hắn đã ngồi không yên rồi." Hồng Kim Bảo cười khổ, tình hình kinh doanh của chuỗi rạp Tân Bảo xưa nay đều không tốt, Phan Địch Sinh muốn dùng bộ phim chế tác lớn này để lật ngược thế cờ, tâm trạng nóng vội một chút hoàn toàn có thể hiểu được. "Tiến độ bên Trần Giai Thượng thế nào rồi?" "Tuần lễ gần đây, cậu ấy mỗi ngày cơ bản chỉ ngủ hai ba tiếng, cũng không biết thân thể còn chống đỡ nổi hay không." Hồng Kim Bảo lộ vẻ lo lắng, tỷ lệ hao phim của 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 là 10:1, phim Hong Kong kinh phí trung bình thấp thường chỉ có 5:1, phim kinh phí cao cũng chỉ ở mức 8:1.

Tư liệu quay chụp của bộ phim này cần một ngày mới có thể xem hết một lượt, muốn cắt dựng thành một bộ phim 2 tiếng đồng hồ, lượng công việc hậu kỳ biên tập là vô cùng lớn.

Đoàn phim tổng cộng có bốn biên tập viên, cộng thêm đạo diễn Trần Giai Thượng, 24 giờ luân phiên cắt phim, mới miễn cưỡng kịp dựng xong bản nháp trước khi Lâm Hựu Luân về Hong Kong.

Lâm Hựu Luân xuống máy bay xong được Hồng Kim Bảo đón lên xe, ngay lập tức chạy tới công ty Bảo Hòa.

Chương 159

Trần Giai Thượng vừa mới từ phòng biên tập đi ra, gã đã ở trong đó liên tục ba ngày ba đêm, lúc này mới cảm thấy toàn thân vô lực, mệt muốn chết, mi mắt trên không ngừng đánh nhau với mi mắt dưới, ngay cả đi đường cũng có chút không vững, cứ nghiêng đông ngả tây, có hai lần suýt ngã.

Đi tới cạnh sofa ở cửa đại sảnh, gã dứt khoát ngồi phịch xuống.

Lâm Hựu Luân và Hồng Kim Bảo xuống xe đi vào, nhìn thấy bộ dạng của Trần Giai Thượng, cả hai đều giật mình.

Trần Giai Thượng trông mệt mỏi rã rời, yếu ớt vô lực, người ngồi rất thấp, cứ như muốn lún sâu vào trong sofa vậy.

Bộ dạng đó, phảng phất như vừa làm việc nặng liên tục ba ngày ba đêm, không chống đỡ nổi nữa, tê liệt ở chỗ này.

Nhìn thấy Lâm Hựu Luân, Trần Giai Thượng vốn định đứng dậy, nhưng xương cốt toàn thân gã như muốn rã ra, trời đất quay cuồng, thân thể không tự chủ được, choáng váng ngã xuống.

Cú ngất xỉu này của Trần Giai Thượng làm mọi người sợ chết khiếp, chân tay luống cuống khiêng gã lên sofa nằm ngay ngắn, đang định gọi điện thoại kêu xe cấp cứu thì Trần Giai Thượng lại lờ đờ mở mắt.

Hai mắt gã đỏ quạch như quả đào chín nẫu, bên trong vằn vện tơ máu.

Nhìn bộ dạng này, ai có thể nghi ngờ gã không bỏ đủ công sức cho bộ phim này chứ?

Lâm Hựu Luân không thể, Hồng Kim Bảo cũng không thể, cho nên

cả hai người đều chỉ an ủi Trần Giai Thượng.

Phim đã biên tập xong, chuyện phát hành công chiếu còn lại đều không cần Trần Giai Thượng bận tâm, gã cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi tử tế.

Sắp xếp xe đưa Trần Giai Thượng về nhà nghỉ ngơi, Hồng Kim Bảo cùng Lâm Hựu Luân vào phòng chiếu phim.

So với cái phòng chiếu có thể chứa mấy chục người của Gia Hòa, phòng chiếu của công ty Bảo Hòa cùng lắm chỉ có thể coi là một rạp hát gia đình, ngồi được hơn chục người đã là rất khá rồi.

Lúc này trong phòng trừ Lâm Hựu Luân và Hồng Kim Bảo, chỉ có hai nhân viên chiếu phim, cho nên phòng không có vẻ chật chội.

Hình ảnh bộ phim bắt đầu tại phòng khám của một bác sĩ tâm lý, Lâm Hựu Luân và Lợi Trí mỗi người ngồi trên một chiếc ghế sofa, kể lại cho bác sĩ tâm lý nghe những phiền não gặp phải trong cuộc sống hôn nhân của mỗi người.

Bác sĩ tâm lý hỏi họ quen nhau lúc nào, cả hai đồng thanh trả lời: 5 năm trước.

Tiếp đó hình ảnh chuyển đổi, phụ đề hiển thị thời gian câu chuyện xảy ra là 5 năm trước, địa điểm tại Bangkok.

Lâm Hựu Luân và Lợi Trí vì tránh né cảnh sát thẩm vấn mà quen nhau, cả hai bên đều bị sức hấp dẫn trên người đối phương thu hút.

Khi nhìn thấy tình tiết Lợi Trí mặc váy hai dây gợi cảm nhảy điệu nhảy nóng bỏng với Lâm Hựu Luân trong quán bar, Hồng Kim Bảo không nhịn được liếc nhìn mặt Lâm Hựu Luân, thấy biểu cảm hắn không có gì khác lạ, trong lòng tràn đầy ngưỡng mộ.

Quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và Lợi Trí trong đoàn làm phim 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 là một bí mật công khai.

Hồng Kim Bảo ban đầu chỉ muốn hai người diễn màn kịch để di dời tầm mắt của truyền thông, không ngờ Lâm Hựu Luân thật sự cưa đổ Lợi Trí, scandal ầm ĩ bên ngoài ngược lại trở thành vỏ bọc tốt nhất cho quan hệ của hai người.

Nhìn hình ảnh Lâm Hựu Luân và Lợi Trí ôm hôn nồng nhiệt trong mưa, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể nhìn ra quan hệ hai người không bình thường, nhưng truyền thông có hỏi đến, hai người chỉ cần đẩy hết cho việc diễn xuất, ai cũng không bắt bẻ được gì.

Bộ phim tiếp tục, bạn bè xung quanh đều cảm thấy Lâm Hựu Luân và Lợi Trí không quá hợp nhau, nhưng hai người vẫn kết làm vợ chồng.

Sau thời kỳ ngọt ngào của tình yêu, đủ loại vấn đề trong cuộc sống hôn nhân bắt đầu bộc lộ, hai người bắt đầu cầu cứu sự giúp đỡ của bác sĩ tâm lý.

Cấu trúc tự sự kiểu phân đoạn này hoàn toàn được cắt dựng theo yêu cầu kịch bản của Lâm Hựu Luân, giữa mỗi phân đoạn sẽ xen kẽ đối thoại của hai người với bác sĩ tâm lý, sau đó khéo léo xâu chuỗi những đoạn chuyện xưa này lại với nhau, khiến nội dung phim đủ phong phú, đồng thời lại không làm khán giả nảy sinh cảm giác cốt truyện lộn xộn.

Trần Giai Thượng và bốn biên tập viên đã thực thi rất tốt ý tưởng kịch bản của Lâm Hựu Luân.

Hồng Kim Bảo xem đến đây, trong đầu nghĩ đến đã không còn là scandal của Lâm Hựu Luân và Lợi Trí nữa, mà là cấu trúc kể chuyện mới lạ này.

Bộ phim này có 50 triệu tiền đầu tư, Trần Giai Thượng ở các cảnh hành động tự nhiên sẽ không keo kiệt mà chơi lớn.

Cảnh Lợi Trí thực hiện xong nhiệm vụ giết người, bám dây cáp từ tòa nhà cao tầng của khách sạn nhảy xuống, mô phỏng phương thức quay cảnh Chung Sở Hồng nhảy từ tháp đồng hồ xuống trong 《Hắc dạ truyền thuyết》, chẳng qua lần này tầng lầu cao hơn, động tác mạo hiểm hơn, hiệu quả thị giác cũng mãnh liệt hơn.

Đặc biệt là cảnh Lợi Trí từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đường phố người qua kẻ lại, thần sắc thản nhiên để nhân viên phục vụ khách sạn giúp cô mở cửa xe taxi, khiến Hồng Kim Bảo nhìn đến trố mắt.

Trang phục gợi cảm với váy da tất đen này của Lợi Trí lưu lại trong đầu Hồng Kim Bảo trọn vẹn vài giây, đợi đến khi gã hoàn hồn, hình ảnh đã chuyển sang cảnh tiếp theo.

Đang xem đến chỗ gay cấn, cửa phòng chiếu "rầm" một tiếng bị đẩy ra, một nhân viên của Bảo Hòa giống như con ruồi mất đầu hoảng hốt chạy vào. "Một chút quy tắc cũng không hiểu, đi vào không biết gõ cửa trước sao?" Thuộc hạ đường đột xông vào thất lễ như vậy khiến Hồng Kim Bảo cảm thấy rất mất mặt trước Lâm Hựu Luân, chưa đợi đối phương nói rõ mục đích, gã liền mở miệng quát mắng.

Người nọ không giải thích nguyên nhân ngay tại chỗ, mà bước nhanh đến bên cạnh Hồng Kim Bảo, cúi người ghé vào tai gã nói nhỏ hai câu.

Biểu cảm vốn rất thả lỏng của Hồng Kim Bảo bỗng chốc căng thẳng hẳn lên. "Tin này xác thực không?" Hồng Kim Bảo trầm giọng hỏi.

Người nọ dùng sức gật đầu, sắc mặt Hồng Kim Bảo trở nên càng thêm âm trầm.

Gã quay đầu lại, ánh mắt vừa vặn chạm vào Lâm Hựu Luân. "Lâm tiên sinh, xảy ra chuyện rồi!" "Phan Địch Sinh dời lịch chiếu lên sớm

hơn?" Lâm Hựu Luân đầu tiên nghĩ đến chính là chuyện này. "Cái này thì không." Hồng Kim Bảo bất an vặn vẹo thân thể mập mạp trên ghế ngồi, "Bên chúng ta có nội gián, tin tức Lâm tiên sinh là nam chính bộ phim này đã bị truyền thông biết được, muộn nhất là ngày mai, trên báo chắc chắn sẽ đăng tải tin này." "Truyền thông không có tài cán lớn như vậy, chắc chắn có người giở trò sau lưng!" Lâm Hựu Luân chém đinh chặt sắt nói. "Lâm tiên sinh nghi ngờ Phan Địch Sinh..." "Không phải nghi ngờ, mà là khẳng định." Lâm Hựu Luân rất ít khi ngắt lời người khác, nhưng lần này Hồng Kim Bảo còn chưa nói xong hắn đã mở miệng trước, "Trừ Phan Địch Sinh ra, không có ai sẽ đặc biệt quan tâm chuyện này." "Phan Địch Sinh tiết lộ chuyện này cho truyền thông, đối với hắn thì có lợi lộc gì chứ?" Hồng Kim Bảo buồn bực, lúc đầu giúp Lâm Hựu Luân che giấu thân phận nam chính là vì Lâm Hựu Luân không muốn bị chú ý quá mức trong quá trình diễn xuất.

Bây giờ phim quay xong rồi, bộ phim đang chính là lúc cần truyền thông đưa tin, Phan Địch Sinh chọc thủng chuyện này ra, tuy làm bộ phim mất đi một sự hồi hộp rất lớn, nhưng sau khi hình thành chủ đề dư luận, truyền thông bất luận đưa tin thế nào, đều là đang giúp bộ phim quảng cáo miễn phí.

Phan Địch Sinh chắc chắn sẽ không có lòng tốt giúp phim tuyên truyền như vậy, thế thì ý đồ chân thực của hắn càng khiến người ta nghi ngờ. "Nếu tôi đoán không lầm, Phan Địch Sinh muốn dùng chuyện này để sao tác ngược hướng cho phim mới của Đức Bảo." Lâm Hựu Luân mắt trầm như nước, "Phan Địch Sinh rất có khả năng tự biết mình, hắn biết 《Hoàng gia sư tỷ 2》 có tuyên truyền thế nào, độ nổi tiếng cũng không thể vượt qua bộ phim này của chúng ta.

Cho nên hắn ném chủ đề về bộ phim của chúng ta ra trước, thu hút sự chú ý của truyền thông, sau đó lại liên hệ 《Hoàng gia sư tỷ 2》 với bộ phim của chúng ta.

Tình huống có khả năng xuất hiện nhất chính là khơi mào cuộc khẩu chiến giữa hai bộ phim này, mượn danh tiếng phim chúng ta để đánh bóng danh tiếng cho 《Hoàng gia sư tỷ 2》." Hồng Kim Bảo nghĩ thông suốt chuyện này xong thì hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Phan Địch Sinh đây là muốn giẫm lên xương cốt chúng ta để leo lên, may mà Lâm tiên sinh nhìn thấu âm mưu của hắn, nếu không chúng ta thật sự để hắn đắc ý rồi!" "Ngay cả anh cũng nghĩ sự việc đơn giản như vậy, cho nên tôi mới nói Phan Địch Sinh ở một số phương diện quả thực rất lợi hại." Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Phan Địch Sinh chơi chiêu này, tuy thủ đoạn có chút âm hiểm, nhưng toàn bộ bố cục lại là dương mưu đường đường chính chính.

Cho dù chúng ta nhìn thấu kế hoạch của hắn, sự việc vẫn sẽ phát triển theo chiều hướng hắn thiết tưởng.

Ví dụ như hắn lấy kịch bản hai bộ phim ra nói chuyện, vu cho chúng ta đạo văn, chúng ta có đáp trả hay không?

Một khi đáp trả thì rơi vào bẫy của đối phương; không đáp trả lại sẽ đem đến ảnh hưởng tiêu cực bất lợi cho bộ phim." Hồng Kim Bảo cảm thấy trong lòng rất uất ức: "Chẳng lẽ chúng ta cứ thế bị hắn dắt mũi đi sao?" "Việc này để Phan Địch Sinh chiếm tiên cơ, chúng ta xác thực rất bị động.

Nhưng anh đừng quên, một bộ phim bất luận danh tiếng xào nấu vang dội đến đâu, doanh thu phòng vé mới là vương đạo chân chính!" Hai mắt Lâm Hựu Luân đen đến phát sáng, ánh mắt sắc bén phảng phất như muốn đâm thủng thứ gì đó.

Ngay cả Hồng Kim Bảo ngồi bên cạnh hắn cũng không ngờ ánh mắt hắn bỗng chốc trở nên lạnh lẽo như vậy, hàn quang lẫm liệt, giống như bảo kiếm vừa tuốt khỏi vỏ. "Trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu dương mưu đều chỉ là nói suông!

Cứ để hắn đắc ý một lúc đi, tôi ngược lại muốn xem cuối cùng là ai giẫm lên ai!" *** Những cảnh hành động siêu ảo, lượng lớn kỹ xảo, đấu súng, đua xe, cháy nổ, trong đó còn không thiếu yếu tố hài hước đen, màu sắc huyền nghi, tình yêu lãng mạn thậm chí là thảo luận về vấn đề hôn nhân...

Ngay cả những nhà phê bình phim chuyên nghiệp nhất cũng không thể coi thường 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 như một quả bom xịt lòe thiên hạ.

Thế nhưng trong quá trình quay bộ phim này, điều thu hút sự chú ý nhất lại không phải chất lượng bản thân bộ phim, mà là những scandal rợp trời dậy đất và những tin tức bên lề còn có vẻ đặc sắc hơn cả phim.

Nữ chính của phim từng một thời là vật trong túi của Dương Tử Quỳnh.

Lúc đầu khi chọn cô làm nữ chính, tin tức về việc cô và Phan Địch Sinh bất hòa chia tay bị truyền thông xào nấu ầm ĩ; đến khi phim sắp bấm máy, Dương Tử Quỳnh giữa đường đổi ý, diễn một màn "La Sinh Môn" đặc sắc, lại làm truyền thông hưng phấn mất nửa ngày.

Sau đó, tin tức về nữ chính bộ phim này trầm lắng một thời gian, cho đến khi Lợi Trí trở thành tân nữ chính.

Chương 160

Hoa hậu Châu Á đầu tiên, quán quân hoa hậu gây tranh cãi nhất...

Nhà sản xuất khi chọn Lợi Trí làm nữ chính đã cân nhắc đầy đủ đến giá trị truyền thông khổng lồ ẩn sau lưng cô, rất rõ ràng điều này có sự trợ giúp lớn cho việc lăng xê phim, cũng cung cấp không ít đề tài trà dư tửu hậu cho đám phóng viên bát quái, phản ứng của truyền thông sau đó cũng kiểm chứng điểm này.

Mà nam chính của phim cũng một phen lận đận, Lương Triều Vĩ là nam chính được xác định cùng thời kỳ với Dương Tử Quỳnh, cậu ta rút khỏi bộ phim này lại là vì một tai nạn quay phim.

Chấn thương lưng, cánh tay bị bỏng, suýt chút nữa hủy dung...

Những tin tức này một lần nữa đẩy bộ phim 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 lên đầu sóng ngọn gió của dư luận.

Lương Triều Vĩ rút lui, truyền thông vẫn luôn không giảm hứng thú với tân nam chính của phim.

Nhà sản xuất làm trái lẽ thường mà tung ra một người mới đảm nhận vai nam chính, rất nhiều người đều nghi ngờ trong đó có quỷ, chỉ là về sau sự chú ý của mọi người đều bị scandal giữa Lâm Hựu Luân và Lợi Trí thu hút, tạm thời vứt chuyện này sang một bên.

Quay đầu nghĩ lại, rất nhiều người đều cảm thấy thời điểm xuất hiện scandal của Lâm Hựu Luân và Lợi Trí vô cùng "trùng hợp".

Là giám chế và một trong những nhà đầu tư của phim, trước đó căn bản không có ai liên hệ Lâm Hựu Luân và vai nam chính bộ phim này với nhau.

Cho dù là lúc scandal giữa hắn và Lợi Trí ồn ào huyên náo nhất,

cũng không ai nghĩ về phương diện này, mà kết quả sự thật lại bất ngờ như thế.

Khi chân tướng sự thật bị vạch trần, tất cả mọi người đều bị kết quả không ngờ tới này làm cho kinh ngạc.

Tuy từng truyền ra scandal với nhiều nữ minh tinh, sớm đã mang danh phong lưu tài tử, nhưng mọi người ai cũng không ngờ Lâm Hựu Luân sẽ "không làm việc đàng hoàng" mà chạy đi đóng phim.

Phản ứng đầu tiên của rất nhiều người dân Hong Kong khi cầm tờ báo lên đều cho rằng tin tức này là giả, nhưng theo việc ngày càng nhiều bài báo ùa ra, đủ loại bằng chứng nối tiếp nhau bị tiết lộ, mọi người lúc này mới chịu tin tưởng, hóa ra tất cả những điều này đều là thật.

Truyền thông giống như lúc nhà sản xuất tuyển chọn vai diễn ghép đôi đồng thời nhìn thấy vô cùng rõ ràng giá trị phòng vé khổng lồ ẩn sau sự ghép đôi đó, không cần bất kỳ sự nghi ngờ nào cũng hiểu được, Lâm Hựu Luân và Lợi Trí đến với nhau trong điện ảnh sẽ dẫn đến phản ứng hóa học thế nào.

Hai người vốn căn bản không thể đến với nhau, lại không thể chối từ, cứ thế đường hoàng đến với nhau, bọn họ gánh vác doanh số của tạp chí giải trí Hong Kong và tiền thưởng tăng ca của tất cả phóng viên báo lá cải.

Nhất thời, tạp chí bát quái Hong Kong điên cuồng truy đuổi hành tung của Lâm Hựu Luân và Lợi Trí, cứ như một chương trình truyền hình thực tế phát sóng 24/24 không ngừng nghỉ, chỉ có chuyện hợp tan của họ, có biết bao bát quái, biết bao nội tình.

Rất nhiều chuyên gia nhảy ra, xem tướng mạo, xem chòm sao, xem chỉ tay, phân tích vận thế của họ.

Rất nhiều người tự xưng là người quen nhảy ra, kể chuyện cũ, kể tính cách, kể chi tiết, dự đoán tương lai của họ.

Hào quang, tin đồn, bác bỏ tin đồn, một vòng tin đồn mới và một vòng bác bỏ tin đồn mới...

Trong phim họ cứu vãn hôn nhân của chính mình, ngoài đời họ cứu vãn sự nhàm chán của người dân Hong Kong.

Phan Địch Sinh mở công ty điện ảnh là để theo đuổi Dương Tử Quỳnh, chuyện này ở giới giải trí Hong Kong thậm chí không được tính là bí mật gì, nhưng dù sao người trong cuộc chưa từng có ai thừa nhận điểm này, mọi người cũng chỉ đành coi như tin vỉa hè mà truyền bá.

Còn Lâm Hựu Luân lại đích thân ra trận, không chỉ bên ngoài phim scandal không dứt với Lợi Trí, trong phim càng cùng Lợi Trí diễn vợ chồng, khiến cho bây giờ truyền thông cũng không hiểu nổi hai người rốt cuộc là trong phim "phim giả tình thật", hay là ngoài đời "tình thật phim giả", nhưng có một điểm có thể khẳng định, bộ phim này đã thành công khơi dậy sự tò mò của vô số khán giả.

Đúng lúc này, một bát quái lớn hơn nổ ra! 《Hoàng gia sư tỷ 2》 đang chuẩn bị công chiếu tại chuỗi rạp Tân Bảo bị một tờ báo lá cải vạch trần cốt truyện sao chép 《Lâm sinh dữ Lâm thái》.

Tin tức đổ thêm dầu vào lửa này ngay lập tức kéo 《Hoàng gia sư tỷ 2》 vào trong vòng xoáy dư luận.

Lâm Hựu Luân vẫn đánh giá thấp Phan Địch Sinh, ít nhất hắn không ngờ bước đầu tiên mượn cơ hội sao tác 《Hoàng gia sư tỷ 2》 của Phan Địch Sinh, cư nhiên lại bắt đầu từ việc "tự bôi đen".

Sự thực là Phan Địch Sinh đã đưa ra một quyết định rất thông minh, hắn biết nếu trực tiếp vu cáo 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 đạo

văn, kết quả rất có thể là lấy đá ghè chân mình.

Lâm Hựu Luân là biên kịch đỉnh cấp nhất Hong Kong, ít nhất hiện tại còn chưa ai dám nói có thể vượt qua được hắn.

Thời gian lên báo của 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 lại sớm hơn 《Hoàng gia sư tỷ 2》, cắn ngược đối phương đạo văn, khả năng lớn nhất chính là thịt không cắn được, ngược lại làm mẻ răng mình.

Ai sao chép ai trong lòng Phan Địch Sinh rất rõ, đương nhiên sẽ không đi tự rước lấy nhục.

Hắn tung ra tin tức này, ngay từ đầu đã đặt Đức Bảo vào thế yếu và là phía người bị hại, dùng cách này để đánh tráo khái niệm, che giấu chân tướng sự thật.

Mà công chúng luôn có thói quen đồng cảm với phía yếu thế, công ty Bảo Hòa không đứng ra chỉ trích Đức Bảo đạo văn thì thôi, vừa đứng ra nói chuyện, ấn tượng đem lại cho người ta liền là đốt đốt bức người, ngược lại đánh mất điểm đồng cảm.

Hồng Kim Bảo vốn định thuận thế đánh mạnh vào kẻ ngã xuống nước, nhưng dưới sự nhắc nhở của Lâm Hựu Luân, mới biết đây là một cái bẫy, chỉ đành trước tiên ngậm bồ hòn làm ngọt.

Không kéo được thù hận của đối phương lên, nước cờ thứ hai của Phan Địch Sinh ngay sau đó liền giáng xuống.

Công ty Đức Bảo đứng ra phẫn nộ quát mắng báo lá cải đưa tin, đưa ra đủ loại bằng chứng chứng minh 《Hoàng gia sư tỷ 2》 không hề sao chép 《Lâm sinh dữ Lâm thái》, mượn đó tiêm phòng trước cho khán giả.

Sau khi phim công chiếu cho dù có khán giả thật sự cho rằng phim sao chép 《Lâm sinh dữ Lâm thái》, công ty Đức Bảo cũng không đến mức quá bị động, nói trắng ra chính là giả vờ vô tội.

Sự việc phát triển đến bước này, cuối cùng có phóng viên bắt đầu hướng về phía Bảo Hòa cầu chứng chuyện này.

Hồng Kim Bảo cũng không khách sáo nữa, đem chuyện nội tình Dương Tử Quỳnh đổi ý và kịch bản 《Hoàng gia sư tỷ 2》 bị nghi ngờ sao chép dốc hết ra ngoài.

Với sức ảnh hưởng của Hồng Kim Bảo trên văn đàn, lời nói của gã đương nhiên có độ tin cậy rất cao, nhất thời 《Hoàng gia sư tỷ 2》 có đạo văn hay không biến thành tiêu điểm bàn luận sôi nổi của truyền thông.

Mục đích sao tác 《Hoàng gia sư tỷ 2》 của Đức Bảo đã đạt được, sống chết không thừa nhận phim đạo văn, cuộc khẩu chiến vừa nổ ra, áp lực bên phía Lâm Hựu Luân và Lợi Trí lập tức giảm mạnh. *** Mùa du lịch của đảo Phuket vốn kéo dài đến tận cuối tháng Tư, nhưng năm nay mùa mưa ở đây đến đặc biệt sớm, từ tháng Ba bắt đầu đã liên tục có mấy trận bão, du khách ít đi rất nhiều.

Trong hồ bơi khách sạn không có mấy người, cũng không có ai chú ý tới đôi nam nữ đứng ở một góc hồ bơi, chính là nhân vật chính của cơn bão lớn giới giải trí Hong Kong lần này.

Lợi Trí mặc một bộ đồ bơi màu đỏ sẫm, chất vải co giãn mỏng manh bó sát lấy người cô, khiến thân hình gợi cảm hoàn mỹ của cô được hiện ra trọn vẹn.

Hai dây áo bơi lỏng lẻo treo trên bắp tay mát lạnh của cô, trông có chút xiêu vẹo.

Từ xương bả vai trở xuống, cho đến nửa trên bộ ngực, mảng da thịt trắng ngần mịn màng này lấp lánh tỏa sáng dưới ánh đèn trong nhà.

Lợi Trí ngồi bên bờ hồ, thả chân vào trong nước, gò đất mê người

bị vải vóc bó chặt giữa hai chân có hình dáng đầy đặn dụ hoặc.

Lâm Hựu Luân vịn thành hồ đứng trong hồ bơi, nước hồ chỉ ngập qua ngực hắn.

Lợi Trí phát hiện mắt hắn cứ nhìn chằm chằm vào giữa hai chân mình nhìn loạn, trong lòng e thẹn không thôi, cúi người chống hai tay bên bờ hồ, rướn người về phía trước, mắt trừng Lâm Hựu Luân: "Nhìn cái gì thế?" Nhìn đôi gò bồng đảo tròn trịa trắng tuyết kia gần như muốn bung phá áo bơi chen ra ngoài, trong lòng Lâm Hựu Luân rung động, đưa tay nhéo cằm Lợi Trí, vuốt ve cặp đùi trơn mịn như ngọc lại đàn hồi kinh người của cô, ra hiệu cho cô xuống hồ bơi.

Lợi Trí nhìn quanh một lượt, phát hiện người trong hồ bơi so với vừa nãy lại ít đi nhiều, lúc này mới do do dự dự xuống nước.

Chân còn chưa chạm đáy hồ đã bị Lâm Hựu Luân ôm chầm lấy, khiến bộ ngực mềm mại đầy đặn của cô dán chặt vào cơ thể hắn.

Lợi Trí cảm giác được Lâm Hựu Luân cứng như một cây gậy sắt, hờn dỗi nói: "Đáng ghét!" Lâm Hựu Luân ôm lấy vòng eo thon đàn hồi mười phần của Lợi Trí, để hai chân cô mở ra quấn lấy eo mình, gò đất giữa hai chân vừa vặn đỉnh vào bộ vị đang bành trướng cứng ngắc của hắn.

Thấy không có ai chú ý bên này, Lợi Trí liền kẹp chặt hai chân, mà Lâm Hựu Luân trực tiếp đưa tay vào trong áo bơi của cô. "Đừng, chỗ này còn có người!" Lợi Trí nhìn thấy một ông tây tóc nâu bơi tới, vội vàng nhắc nhở Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân từ bỏ ý định trực tiếp xé toạc đáy quần bơi của cô, hai tay tiếp tục xoa nắn trên cặp mông kiều diễm.

Lợi Trí bị những động tác này làm cho mặt đỏ như hoa đào, trong đôi mắt càng là phong tình dụ hoặc.

Lợi Trí vòng hai tay ôm chặt cổ Lâm Hựu Luân, nhiệt tình như lửa rúc người vào lòng Lâm Hựu Luân, ghé miệng vào tai hắn khẽ nói mê sảng: "Phim ngày mai công chiếu rồi, chúng ta không lộ diện ở buổi công chiếu liệu có hơi không tốt lắm không?" "Hiện tại truyền thông theo sát như vậy, nếu không đến Thái Lan, chúng ta sao có thể thoải mái ở cùng nhau thế này?" Lâm Hựu Luân giả bộ rất tủi thân nói. "Anh là lo mấy người phụ nữ kia ghen, cho nên mới kéo em chạy đến đây lánh nạn chứ gì?" Lợi Trí kiều mị trừng Lâm Hựu Luân một cái, nhưng thân thể lại càng dán chặt vào Lâm Hựu Luân.

Cô biết thân thể mình đối với đàn ông có bao nhiêu mê người, mà đây cũng là nguyên nhân Lâm Hựu Luân mê mẩn cô.

Chương 161

Lâm Hựu Luân kéo lệch đáy quần bơi mỏng manh giữa hai chân Lợi Trí sang một bên, đỡ lấy cặp mông kiều diễm của cô, đưa thứ đang ngẩng cao đầu dưới thân thâm nhập thẳng vào trong, cười khẽ nói: "Phụ nữ quá thông minh cũng không tốt đâu nha!" Lợi Trí ôm cổ Lâm Hựu Luân, thì thầm: "Bộ phim mới của Tân Bảo, anh không lo lắng chút nào sao?" "Vấn đề đó lẽ ra Phan Địch Sinh mới là người phải lo lắng." Lâm Hựu Luân đỡ lấy cặp mông đầy đặn của cô, ép cô vào thành bể bơi, khiến Lợi Trí không kìm được bật ra một tiếng rên rỉ. "Em nghe nói bộ phim đó gần đây được truyền thông tung hô rất nhiệt tình, em nghĩ anh vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn." "Hiện tại nâng nó lên càng cao, khi ngã xuống mới càng đau." Lâm Hựu Luân ôm lấy vòng eo thon thả đầy đàn hồi của Lợi Trí, bên dưới vẫn đang gấp gáp phóng túng, nhưng miệng vẫn kiên nhẫn giải thích với cô.

Lợi Trí tình động ôm chặt cổ Lâm Hựu Luân, nửa đùa nửa thật nói: "Sau bộ phim này, trừ phi là anh để em diễn, nếu không em không muốn nhận phim nữa." Lâm Hựu Luân ngẩng đầu lên khỏi đôi gò bồng đảo của Lợi Trí, thản nhiên nhìn vào đôi mắt đang khép hờ của cô, không rõ cô đang toan tính điều gì.

Lợi Trí giọng điệu nghiêm túc nhưng ánh mắt lại mang ý cười: "Ẩn tính mai danh, cam tâm làm tình nhân trong bóng tối của anh, đây chẳng phải là điều anh hy vọng sao?" "Anh trong mắt em lại vô vị đến thế à?

Vì thỏa mãn hư vinh của bản thân mà ép em rút lui khỏi giới giải trí sao?" Lâm Hựu Luân bất lực cười khổ.

Lợi Trí cố ý ưỡn ngực, khơi dậy sự táo động trong cơ thể Lâm

Hựu Luân, sau đó lại rất vô trách nhiệm nói: "Phụ nữ trong giới giải trí muốn nổi danh nhiều vô kể, chẳng lẽ anh còn lo không tìm được đối tượng để ra tay?" "..." Lâm Hựu Luân câm nín, "Anh trong lòng em tệ hại đến thế sao?" "Đàn ông chẳng có ai tốt đẹp cả." Lợi Trí hơi buông tay, cơ thể dựa vào thành bể, nghiêm túc nhìn Lâm Hựu Luân: "Anh sẽ cưới em chứ?" Lâm Hựu Luân nhìn sâu vào đôi mắt mê người của cô: "Anh rất tham lam, ai cũng không nỡ buông bỏ..." Lâm Hựu Luân đẩy nhanh động tác bên dưới, gương mặt Lợi Trí đỏ bừng, mắt phượng khẽ mở, trong giọng nói mang theo mị hoặc tiêu hồn: "Vậy thì hãy để em đi làm những việc mình thích đi." "Không muốn tiếp tục đóng phim, vậy em muốn làm gì?" Lâm Hựu Luân nâng lấy cặp mông phong mãn của Lợi Trí, tiếp tục vận động dưới nước, miệng vẫn không quên bàn chuyện chính sự, "Anh nhớ em từng học kinh tế thương mại ở Mỹ, không phải em định đi làm kinh doanh đấy chứ?" Lợi Trí ôm chặt cổ Lâm Hựu Luân, nương theo nhịp điệu trong nước, tận hưởng khoái cảm tột cùng khi cao trào ập đến, Lâm Hựu Luân cũng trong khoảnh khắc này mà bùng nổ.

Hai người cùng chìm đắm trong niềm hoan lạc nguyên thủy, chủ đề đang thảo luận cũng bị cắt ngang.

Vài phút sau, Lâm Hựu Luân rút người ra khỏi cơ thể Lợi Trí.

Hai người chỉnh trang lại đồ bơi trong bể.

Lợi Trí bị Lâm Hựu Luân làm cho toàn thân vô lực, không leo lên nổi, Lâm Hựu Luân đành phải nâng mông cô, dìu cô ngồi lên thành bể, bản thân cũng theo đó leo lên.

Lợi Trí nhìn thấy đũng quần Lâm Hựu Luân vẫn còn gồ lên cao ngất, không nhịn được bật cười: "Xấu quá!" Thấy Lâm Hựu Luân đưa tay định bắt lấy mình, Lợi Trí cười duyên né tránh, chạy đến ghế nằm bên cạnh lấy một chiếc khăn tắm lớn ném cho hắn.

Lâm Hựu Luân đi thẳng đến ghế dựa bãi biển ngồi xuống, kéo Lợi Trí ngồi cùng, dùng khăn tắm quấn quanh cơ thể cả hai.

Lợi Trí tựa đầu vào vai Lâm Hựu Luân, ôn nhu rúc vào lòng hắn. "Sao anh biết em muốn đi kinh doanh?" Lâm Hựu Luân nhìn biểu cảm vừa mê mang vừa phức tạp trên mặt Lợi Trí, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, "Nói vậy là em thực sự có dự định về phương diện này?" "Em lấy tiền cát-xê anh đưa, cộng thêm tiền thưởng Hoa hậu Châu Á, mua một lô bông từ Đại lục.

Đúng lúc giá bông quốc tế tăng mạnh, em sang tay bán cho một công ty Ý, trận đầu thắng lớn!" Lợi Trí như muốn khoe khoang thành tích với Lâm Hựu Luân.

Trong ký ức của Lâm Hựu Luân, ở kiếp sau, Lợi Trí tuyên bố giải nghệ vào năm 1992 để tiến quân vào bất động sản nội địa.

Đáng tiếc cảnh đẹp không dài, năm 1997 bong bóng bất động sản trong nước vỡ, khiến dự án "Hải Vận bán đảo" ở Yên Đài, Sơn Đông mà cô đầu tư thua lỗ hơn chục triệu USD.

Cô từng phải thế chấp hai căn biệt thự trị giá tám mươi triệu ở Vịnh Repulse cho ngân hàng để xoay vòng vốn.

Vì món nợ khổng lồ này, bạn trai cô khi đó là Lý Liên Kiệt đã không tiếc "bán thân" cho công ty điện ảnh của vợ chồng Hướng Hoa Cường, ký hợp đồng sáu phim trong hai năm với cát-xê 12 triệu một bộ, dùng 72 triệu để giải cứu cô.

Thực ra ngay từ thời kỳ đầu mới nổi tiếng, Lợi Trí đã bắt đầu âm thầm kinh doanh, ban đầu là làm buôn bán hàng dệt may với cha, đến đầu thập niên 90 danh nghĩa đã có 6 công ty.

Cô tự gọi giai đoạn này là "thời kỳ tích lũy nguyên thủy về tư bản và kinh nghiệm", vì làm việc trong im lặng nên ngay cả người Hong

Kong cũng không biết vị "Hoa hậu" phong quang vô hạn này đã bị thương trường làm ướt đôi chân. "Đã biết kiếm tiền như vậy, sau này làm đại quản gia cho anh đi." Lâm Hựu Luân cần một người đáng tin cậy giúp hắn quán xuyến các công việc thương mại, mà Lợi Trí lại có hứng thú về mảng này, hắn liền có ý định nâng đỡ cô trở thành người đại diện của mình trên thương trường.

Lợi Trí cũng rất động lòng trước đề nghị này.

Năm ngoái Lâm Hựu Luân lợi dụng "Thỏa ước Plaza" để kiếm một khoản lớn trên thị trường ngoại hối, không ai biết cụ thể hắn kiếm được bao nhiêu.

Lợi Trí chỉ biết khi ba hệ thống rạp lớn sáp nhập thành Gia Nghị viện tuyến, số tiền Lâm Hựu Luân chi ra để bồi thường cho Thiệu Dật Phu, Trâu Văn Hoài và Lôi Giác Côn nhằm nắm quyền kiểm soát đã không dưới vài trăm triệu.

Sau đó, đầu tư cho mấy bộ phim bom tấn lại tiếp tục ngốn gần hai trăm triệu đô la Hong Kong nữa.

Cô vẫn luôn tò mò, rốt cuộc Lâm Hựu Luân hiện tại có bao nhiêu tài sản.

Lâm Hựu Luân nhún vai: "Khoảng chừng 200 triệu, con số cụ thể anh cũng chưa tính kỹ." "Sao có thể chỉ ít như vậy?" Lợi Trí hoàn toàn không tin, chỉ tính riêng cổ phần của Lâm Hựu Luân tại Gia Nghị viện tuyến, giá trị thị trường đã vượt xa con số này. "Anh đang nói là Đô la Mỹ." Lợi Trí sững người, ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân.

Cô biết gã này rất giàu, nhưng không ngờ lại giàu đến mức đó.

Mới hơn hai mươi tuổi mà đã sở hữu khối tài sản hàng tỷ đô la Hong Kong, người như vậy ở Hong Kong e rằng không tìm ra người thứ hai. "Em đừng nhìn anh bằng ánh mắt đó, thực tế anh đang rất

nghèo." Lâm Hựu Luân không nói đùa với Lợi Trí.

Số tiền đó một nửa dùng để bù vào cổ quyền Gia Nghị viện tuyến, liên tiếp đầu tư quay mấy bộ phim lại tiêu tốn một phần, thành lập công ty kỹ xảo Cực Quang chỉ trong một năm nay đã ném vào đó 300 triệu đô la Hong Kong.

Tuy những khoản đầu tư này sẽ mang lại lợi nhuận cực lớn trong tương lai, nhưng hiện tại tiền mặt trong tay Lâm Hựu Luân quả thực chỉ còn chưa đến 300 triệu đô la Hong Kong, mà năm nay hắn còn kế hoạch đầu tư thêm vài bộ phim lớn nữa, nguồn vốn trong tay thực sự có chút giật gấu vá vai.

Lợi Trí đổi tư thế ngồi thoải mái hơn trong lòng Lâm Hựu Luân.

Khi động đậy mông, cô cảm nhận được "cậu nhỏ" của hắn vẫn chưa hạ nhiệt, có chút ngại ngùng nên không dám lộn xộn nữa, liếc mắt nhìn Lâm Hựu Luân, nũng nịu nói: "Em không biết, tùy tiện đầu tư một hai triệu thì đừng hòng đuổi khéo em." "Cho em một ngàn vạn thử sức trước, qua một thời gian nữa sẽ dẫn em chơi một vố lớn." Bàn tay Lâm Hựu Luân trượt từ eo thon mịn màng của Lợi Trí xuống mông, rồi thuận theo mặt trong đùi mò mẫm vào sâu bên trong.

Cơ thể Lợi Trí cũng theo đó mà phản ứng, vội vàng cầu xin: "Ở đây xấu hổ chết mất, về nhà sẽ cho anh chơi đủ." *** 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 và 《Hoàng gia sư tỷ 2》 công chiếu cùng ngày.

Vì Lâm Hựu Luân và Lợi Trí, hai nhân vật nam nữ chính, đều vắng mặt, nên hào quang buổi lễ ra mắt của 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 lại bị 《Hoàng gia sư tỷ 2》 lấn át.

Giá vé của cả hai phim đều gấp đôi phim thường.

Trong tình huống số suất chiếu và quy mô đều không bằng 《Lâm sinh dữ Lâm thái》, 《Hoàng gia sư tỷ 2》 vẫn thắng trận đầu, ngày

đầu tiên đã thu về hai triệu doanh thu phòng vé, ngang ngửa với đối thủ.

Kết quả này khiến Phan Địch Sinh vui mừng khôn xiết.

Nhưng ông ta còn chưa kịp tận hưởng niềm vui thắng lợi, tình hình doanh thu của hai bộ phim trong những ngày tiếp theo lập tức đảo chiều. 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 sau màn mở đầu khiêm tốn, những scandal ầm ĩ suốt thời gian dài bắt đầu phát huy tác dụng.

Khán giả với tâm lý tò mò ùn ùn kéo đến rạp, ai cũng muốn xem cặp đôi tai tiếng Lâm Hựu Luân và Lợi Trí diễn xuất thế nào trong phim, kéo theo đó là sự bùng nổ doanh thu phòng vé.

Ngược lại, 《Hoàng gia sư tỷ 2》 sau cơn sốt ban đầu, điểm yếu dần lộ rõ.

Những khán giả đã xem 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 cảm thấy hai phim có cốt truyện tương tự nhau nên không mua vé xem tiếp 《Hoàng gia sư tỷ 2》.

Trong khi đó, những người xem 《Hoàng gia sư tỷ 2》 trước lại tò mò muốn biết so với 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 thì phim nào hay hơn.

Điều này dẫn đến lượng khán giả của 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 ngày càng tăng, còn 《Hoàng gia sư tỷ 2》 thì liên tục sụt giảm.

Tình cảnh này rất giống với ví dụ mà Lâm Hựu Luân đã dùng để thuyết phục Thiệu Dật Phu bán rạp chiếu phim trước đây: Hai bộ phim cùng thể loại ra mắt, kết quả cuối cùng chỉ là bên này xới lở bên kia bồi, tổng doanh thu phòng vé lại bị co lại vô hình trung.

Tiếc rằng hai bộ phim là quan hệ cạnh tranh, việc tránh lịch chiếu là điều không thể, cuối cùng chỉ có thể kết thúc bằng đại thắng của một bên và thảm bại của bên còn lại.

Sau khi thống kê doanh thu tuần gần nhất của 《Hoàng gia sư tỷ 2》, thư ký gõ cửa văn phòng Phan Địch Sinh.

Phan Địch Sinh không đưa tay nhận báo cáo mà bảo cô ta đọc thẳng số liệu.

Ban đầu, Phan Địch Sinh chỉ im lặng lắng nghe.

Nhưng một lúc sau, sắc mặt ông ta dần biến đổi.

Ông cảm thấy trong lồng ngực có một dòng dung nham phẫn nộ đang cuộn trào.

Rõ ràng ngày đầu tiên doanh thu rất tốt, tại sao càng về sau càng tệ hại?

Phan Địch Sinh trở nên táo bạo, mắt trợn tròn như một con sư tử nổi giận.

Ông ta nghiến răng, khó khăn rít lên từng chữ: "Câm miệng, đừng đọc nữa!" Thư ký sợ hãi im bặt.

Chương 162

Phan Địch Sinh đứng dậy, bước nhanh tới giật lấy báo cáo.

Khi nhìn thấy con số cuối cùng, ông ta như bị đóng băng, đứng chết trân tại chỗ.

Công chiếu một tuần, bộ phim chỉ thu về vỏn vẹn 700 vạn doanh thu.

Kết quả này khiến ông ta dù thế nào cũng không thể chấp nhận được.

Đạo diễn Vũ Nhân Thái của 《Hoàng gia sư tỷ 2》 cũng đang có mặt trong văn phòng.

Nghe tin này, mặt ông ta như bị quét một lớp vôi trắng bệch.

Môi run rẩy như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại chẳng thốt nên lời.

Ánh mắt Phan Địch Sinh nhìn Vũ Nhân Thái thất vọng tột cùng.

Không cần Phan Địch Sinh mở miệng, Vũ Nhân Thái cũng tự biết những ngày tháng làm phim cho Đức Bảo của mình đã chấm dứt.

Thất hồn lạc phách bước ra khỏi văn phòng Phan Địch Sinh, lòng Vũ Nhân Thái như ngâm trong nước biển mặn chát, máu trong người lạnh lẽo như nước mưa.

Ông ta không biết mình xuống lầu bằng cách nào, chỉ nhớ khi ra cửa đã va phải vai một người đàn ông thấp bé đang vội vã đi tới. "Cái người này làm sao vậy, đi đứng không nhìn đường à?" Tăng Chí Vĩ chỉ mải cúi đầu đi, ngẩng lên mới phát hiện người va vào mình là Vũ Nhân Thái, vội vàng xin lỗi vì lời nói vừa rồi.

Vũ Nhân Thái cười khổ lắc đầu: "Tăng tiên sinh đến tìm Phan tiên sinh sao?" "Bộ 《Vệ Tư Lý truyền kỳ》 của công ty tôi sắp quay xong rồi, định đến bàn với Phan tiên sinh xem xếp lịch chiếu vào lúc nào thì hợp lý." Tăng Chí Vĩ ban đầu còn hớn hở nói về bộ phim mới, nhưng rất nhanh nhận ra biểu cảm của Vũ Nhân Thái không đúng lắm, bèn ướm hỏi: "Doanh thu của 《Hoàng gia sư tỷ 2》 chắc đã có rồi nhỉ?

Tôi nghe nói phim ra mắt ngày đầu đã thắng lớn, còn chưa kịp chúc mừng anh..." "Chúc mừng cái gì, tôi đã giải ước với Đức Bảo rồi." Vũ Nhân Thái chán nản nói. "Giải ước rồi?" Tăng Chí Vĩ ngơ ngác trước tin tức đột ngột này, buột miệng hỏi: "Tại sao?" "《Hoàng gia sư tỷ 2》 công chiếu một tuần doanh thu chỉ có 700 vạn, trong khi bộ 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 chiếu cùng kỳ sắp cán mốc 2000 vạn rồi." Giọng Vũ Nhân Thái đầy chua xót.

Một bộ phim đầu tư quá 3000 vạn thì chỉ dựa vào thị trường Hong Kong căn bản không thể thu hồi vốn.

Tuy nhiên, thị trường Hong Kong là phong vũ biểu rất rõ ràng, phim nào hot ở Hong Kong thì mang ra nước ngoài cơ bản đều được chào đón.

Các nhà phát hành hải ngoại thường lấy doanh thu phòng vé Hong Kong làm thước đo tiềm năng. 《Hoàng gia sư tỷ 2》 thất bại tại sân nhà, bán bản quyền ra ngoài sẽ rất khó có giá tốt, hơn nữa lại có 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 cạnh tranh, các nhà phát hành hải ngoại chắc chắn sẽ ưu tiên chọn bộ phim kia.

Phan Địch Sinh đầu tư 6000 vạn quay 《Hoàng gia sư tỷ 2》, nhìn tình hình hiện tại, muốn thu hồi vốn là điều rất khó, cuối cùng chỉ là vấn đề lỗ nhiều hay lỗ ít.

Ông chủ chịu tổn thất, đạo diễn làm phim tự nhiên cũng xui xẻo theo.

Tăng Chí Vĩ cũng không ngờ kết quả lại như vậy, lúc này không biết an ủi Vũ Nhân Thái thế nào, ngược lại tình cảnh của Vũ Nhân Thái khiến ông nảy sinh cảm giác "thỏ tử hồ bi".

Tệ hơn nữa là khi 《Hoàng gia sư tỷ 2》 thất bại, con bài duy nhất trên tay rạp chiếu phim Tân Bảo có thể thách thức Gia Nghị viện tuyến chỉ còn lại bộ 《Vệ Tư Lý truyền kỳ》 của công ty Tăng Chí Vĩ, vô hình trung tạo ra áp lực cực lớn cho ông.

Đối thủ của 《Vệ Tư Lý truyền kỳ》 ngay từ đầu đã được xác định là bộ 《Hồi đáo tương lai》 mà Tân Nghệ Thành đang quay.

Cả hai phim đều đang trong quá trình sản xuất nhưng cuộc khẩu chiến trên truyền thông đã nổ ra từ lâu.

Cùng mang danh nghĩa phim khoa học viễn tưởng, tác giả nguyên tác của 《Vệ Tư Lý truyền kỳ》 là Nghê Khuông, còn biên kịch của 《Hồi đáo tương lai》 là Lâm Hựu Luân.

Mâu thuẫn giữa hai người này trong giới văn hóa chẳng phải tin mới mẻ gì.

Nghê Khuông đã chịu thiệt dưới tay Lâm Hựu Luân không chỉ một hai lần, lần này càng mạnh miệng tuyên bố muốn lấy lại danh dự.

Còn Lâm Hựu Luân trước những lời khiêu khích của Nghê Khuông chưa bao giờ chủ động đáp trả, hắn thích dùng sự thật để vả vào mặt người khác hơn.

Còn về đạo diễn của hai bộ phim, Tăng Chí Vĩ và Mạch Gia, thời kỳ "Tân Nghệ Thành thất nhân tiểu tổ" từng là những người bạn rất thân thiết.

Nhưng pháo đài kiên cố luôn bị phá vỡ từ bên trong, sự tan rã của nhóm bảy người Tân Nghệ Thành bắt đầu từ việc Tăng Chí Vĩ dứt áo ra đi.

Mặc dù tư giao giữa Mạch Gia và Tăng Chí Vĩ vẫn khá tốt, sau này dưới sự tác hợp của Tăng Chí Vĩ còn hợp tác với Hồng Kim Bảo quay 《Phúc tinh cao chiếu》, nhưng ở nơi công cộng, cái mác "kẻ phản bội Tân Nghệ Thành" trên đầu Tăng Chí Vĩ vẫn chưa được gỡ bỏ, còn Mạch Gia vẫn luôn là trụ cột của Tân Nghệ Thành.

Lập trường thân phận của hai người là đối lập.

Ân oán chồng chất định trước hai bộ phim này không thể chung sống hòa bình, mà Tân Bảo và Gia Nghị lại là đối thủ cạnh tranh trực tiếp.

Trong mắt mọi người, hai bộ phim này tất sẽ có một kết cục tử chiến.

Nhưng đây lại là điều Tăng Chí Vĩ không muốn thấy nhất.

Kết quả cuộc đối đầu trực diện giữa 《Hoàng gia sư tỷ 2》 và 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 đã có, thành công của 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 hoàn toàn giẫm đạp lên thất bại của 《Hoàng gia sư tỷ 2》.

Tăng Chí Vĩ thành lập công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu, đánh cược tất cả vào 《Vệ Tư Lý truyền kỳ》, không muốn cuối cùng lại rơi vào kết cục thê thảm như 《Hoàng gia sư tỷ 2》.

Đứng trên lập trường của mình, Tăng Chí Vĩ không mong muốn 《Vệ Tư Lý truyền kỳ》 trở thành con bài trong cuộc đấu đá giữa Tân Bảo và Gia Nghị, nhưng vốn đầu tư phim là do Tân Bảo kéo về, chỉ có thể chiếu ở rạp Tân Bảo.

Thực tế Tăng Chí Vĩ căn bản không có quyền lựa chọn.

Ông bây giờ chỉ hy vọng Phan Địch Sinh lý trí một chút, có thể tách lịch chiếu của 《Vệ Tư Lý truyền kỳ》 và 《Hồi đáo tương lai》 ra.

Vũ Nhân Thái lại không cho rằng Tăng Chí Vĩ có thể thuyết phục

được Phan Địch Sinh.

Thất bại của 《Hoàng gia sư tỷ 2》 đã khiến Phan Địch Sinh rơi vào trạng thái điên cuồng mất kiểm soát, hiện tại bất kỳ cơ hội nào có thể đánh bại Lâm Hựu Luân, ông ta đều sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Trong khi Tăng Chí Vĩ lo lắng sốt vó, thì Thành Long thời gian này lại đang xuân phong đắc ý. 《Câu chuyện cảnh sát》 là bộ phim bom tấn đầu tiên công chiếu sau khi Gia Nghị viện tuyến thành lập, đạt doanh thu phòng vé ấn tượng 3700 vạn, doanh thu bản quyền cũng rất khả quan.

Đặc biệt bộ phim đã thành công thâm nhập thị trường Bắc Mỹ, tuy doanh thu sau khi công chiếu chỉ hơn 3 triệu nhưng đối với Thành Long lại là sự khích lệ to lớn.

Điều khiến Thành Long bất ngờ hơn cả là trong danh sách đề cử giải Kim Tượng mới nhất, 《Câu chuyện cảnh sát》 lại nhận được tới 6 đề cử quan trọng.

Trước đó, giải Kim Tượng luôn thiên về dòng phim nghệ thuật kén người xem, khi bình giải đa số là người trong nghề tự sướng với nhau, khác xa thị hiếu khán giả đại chúng.

Năm ngoái 《Hắc dạ truyền thuyết》 cũng được đề cử nhiều giải lớn nhưng cuối cùng chỉ ngậm ngùi nhận hai giải thưởng, đó là một minh chứng.

Thành Long hoàn toàn không ngờ bộ phim mình liều mạng chỉ để lấy lòng khán giả bình dân lại có thể giành được sự khẳng định của các chuyên gia khó tính.

Khói lửa cuộc chiến giữa 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 và 《Hoàng gia sư tỷ 2》 còn chưa tan, truyền thông đã chuyển hướng sự chú ý sang lễ trao giải Kim Tượng thường niên.

Sự thành công của lễ trao giải năm ngoái đã cho tờ 《Minh Báo》 đủ tự tin, còn đài Vô Tuyến (TVB) thì trực tiếp mua bản quyền truyền hình trực tiếp lễ trao giải trong mười năm.

Sau bốn năm tìm tòi, giải Kim Tượng cuối cùng cũng tìm được bản sắc riêng.

Trước thềm lễ trao giải, những dự đoán về kết quả luôn là đề tài nóng hổi trên các mặt báo.

Tình hình năm nay rất giống năm ngoái, hai bộ phim được đề cử nhiều nhất, một là 《Câu chuyện cảnh sát》 thắng lớn phòng vé, một là phim nghệ thuật kén khách 《Phi pháp di dân》.

Nữ đạo diễn Trương Uyển Đình của 《Phi pháp di dân》 ban đầu làm phim với mục đích rất đơn giản: cần một tác phẩm tốt nghiệp chuyên ngành điện ảnh Đại học New York.

Khó khăn lắm mới nhờ bạn bè giúp đỡ kiếm được một triệu tiền kinh phí, ai ngờ phim làm ra bán được 500 vạn, lại còn được đề cử nhiều giải thưởng.

Tất nhiên mọi người quan tâm nhất vẫn là liệu 《Phi pháp di dân》 có thể giống như 《Tự thủy lưu niên》 năm ngoái bất ngờ đánh bại 《Hắc dạ truyền thuyết》 để trở thành chú ngựa ô tiếp theo trong lịch sử Kim Tượng hay không.

Chương 163

*** Mặc âu phục trên người, Thành Long không còn cảm giác gượng gạo như năm ngoái.

Tham dự lễ trao giải Kim Tượng bắt buộc phải mặc chính trang, đây không phải luật bất thành văn mà là yêu cầu rõ ràng của ban tổ chức.

Nghệ sĩ Hong Kong thích chơi trội chưa bao giờ thiếu, những quy định thông thường đứng trước họ chỉ là để phá vỡ, nhưng Kim Tượng muốn mở rộng ảnh hưởng, nâng cao tính uy quyền thì bắt buộc phải cứng rắn trong những chi tiết như vậy.

Nhận phỏng vấn của MC trên thảm đỏ, nói về chuyện nhận giải, Thành Long tỏ ra rất bình thản: "Được đề cử nhiều hạng mục như vậy tôi đã thấy rất mãn nguyện rồi. 《Câu chuyện cảnh sát》 đối với tôi có thể là một cột mốc, nhưng 《Hắc dạ truyền thuyết》 năm ngoái lợi hại như thế còn trượt giải, tôi không dám nói 《Câu chuyện cảnh sát》 sẽ may mắn hơn." Giải Kim Tượng năm nay khôi phục truyền thống cũ, MC hiện trường là một nam một nữ: Trần Hân Kiến và Mai Diễm Phương.

Hai người này đều có duyên nợ với Kim Tượng.

Mai Diễm Phương là đại tỷ của làng nhạc, năm ngoái lần đầu đóng phim nghiêm túc đã ẵm giải Nữ phụ xuất sắc nhất, năm nay trực tiếp cầm mic làm MC.

Còn Trần Hân Kiến năm ngoái được đề cử Biên kịch xuất sắc nhất, tuy không đoạt giải nhưng cũng lắc mình biến thành MC.

Phải nói vị "Trần Sir" từ cảnh sát chuyển sang giới giải trí này quả thực đa tài đa nghệ. "Khiêm tốn quá rồi, vai cảnh sát Trần anh đóng

trong phim còn nổi tiếng hơn cả Trần Sir chúng tôi nhiều." Mai Diễm Phương lấy vai diễn của Thành Long ra trêu chọc bạn dẫn.

Trần Hân Kiến cười ha hả tiếp lời: "Tôi có nên nói cho cô biết, bộ phim cảnh sát hình sự đầu tiên của Hong Kong chính là do tôi viết kịch bản không?" "Thật sao?" Mai Diễm Phương làm vẻ mặt không tin lắm.

Trần Hân Kiến đắc ý nói: "Không tin cô đi hỏi Tiêu Phương Phương xem, mười năm trước cô ấy tự biên tự diễn bộ phim 《Khiêu hôi》 nói về cảnh sát chống tội phạm ma túy, kịch bản chính là nhờ tôi viết.

Bộ phim đó khi công chiếu gây chấn động lớn, đứng thứ tư doanh thu năm đó đấy." "Tiêu Phương Phương thì tôi biết, nhưng bộ phim anh nói tôi thật chưa xem, nghe có vẻ lợi hại lắm." Mai Diễm Phương đột nhiên đổi giọng: "Anh nói những chuyện này, có phải muốn ám chỉ 《Câu chuyện cảnh sát》 của Thành Long đều là những thứ anh chơi chán rồi không?" Trần Hân Kiến vội xua tay: "Không có đâu, hồi làm cảnh sát tôi chưa từng thấy ai dám liều mạng như Thành Long, cậu ấy lợi hại như vậy, sao tôi so được." Mai Diễm Phương nói vài câu chúc phúc Thành Long đoạt giải, Thành Long vừa đi khỏi, đầu kia thảm đỏ Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn tay trong tay xuất hiện, lập tức thu hút vô số ánh nhìn.

Mỗi vị khách mời hay người được đề cử đi qua thảm đỏ đều sẽ lưu lại chữ ký trên bức tường danh dự.

Đừng nhìn nhiều người ký tên có vẻ tùy ý, nét chữ hoặc ngoáy hoặc tùy hứng, nhưng thực ra bên trong đều có quy tắc ngầm.

Minh tinh đang nổi sẽ ký vào vị trí dễ thấy nhất, còn người ít danh tiếng thường chỉ chọn góc biên hoặc cạnh bên.

Riêng vị trí dễ thấy nhất ở góc trên bên trái, năm ngoái không ai

dám ký vào đó, năm nay cũng để trống.

Mọi người đều ngầm hiểu chừa vị trí đó cho Lâm Hựu Luân.

Với tư cách chủ tịch giải Kim Tượng, hắn chịu sự ràng buộc bởi quy tắc trò chơi do chính mình đặt ra, không quyết định được giải thưởng thuộc về ai, nhưng lại có thể âm thầm điều khiển trào lưu và nhịp đập của điện ảnh Hong Kong.

Nhìn sâu xa hơn, giải Kim Tượng thực chất chính là bữa tiệc mừng công hắn tự tổ chức cho chính mình.

Chỉ cần Lâm Hựu Luân xuất hiện, hắn chính là "nhân vật chính" độc nhất vô nhị của buổi lễ, không ai có thể cướp đi hào quang của hắn.

Trần Hân Kiến và Mai Diễm Phương đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội phỏng vấn Lâm Hựu Luân, đặc biệt năm nay Lâm Hựu Luân luôn ở trong tâm bão dư luận tình ái, lại còn lộ mặt trong 《Lâm sinh dữ Lâm thái》, hoàn toàn đảo lộn ấn tượng của người Hong Kong về giới tài tử.

Tài tử mọi người biết trước đây tuy tài tình hơn người nhưng tướng mạo thường phổ thông, có người thậm chí khó coi, nhưng Lâm Hựu Luân lại là một ngoại lệ.

Trong giới giải trí đầy rẫy soái ca mỹ nam, tướng mạo Lâm Hựu Luân chỉ tính là bình thường, nhưng khí chất do thân phận mang lại khiến hắn trở nên đặc biệt.

Còn trong giới văn hóa, tướng mạo của hắn đã thuộc hàng thượng thừa.

Trải qua sự tích lũy hoa lệ của thập niên 80, cả xã hội đang trượt dài về phía vật chất hóa, chơi cổ phiếu, buôn bất động sản trở thành chủ đề người Hong Kong nhiệt tình bàn tán nhất.

Trước lợi nhuận điên cuồng, địa vị xã hội của người có tiền cũng khác xưa.

Từ khi bị truyền thông phanh phui sở hữu tài sản hàng trăm triệu, mọi người khi nói về Lâm Hựu Luân đã không còn đơn thuần coi hắn là tài tử hay người nổi tiếng nữa.

Nhắc đến Lâm Hựu Luân, giọng điệu ai nấy ít nhiều đều mang theo sự ngưỡng mộ.

Tài tử phong lưu, niên thiếu đa kim, cho nên dù hắn có quan hệ mập mờ với nhiều nữ minh tinh, mọi người cũng không thấy có vấn đề gì, ngược lại còn coi đó là những giai thoại phong lưu. "Lâm tiên sinh có từng nghĩ đến việc gia nhập Hiệp hội Diễn viên không?" Mai Diễm Phương thực ra muốn hỏi Lâm Hựu Luân có định chuyển nghề làm diễn viên luôn không, nhưng hỏi trực tiếp như vậy sẽ khiến không gian trả lời của hắn bị hạn chế, cô không muốn mới hỏi một hai câu đã dọa Lâm Hựu Luân chạy mất.

Lâm Hựu Luân nhận micro từ tay Trần Hân Kiến, cười hỏi ngược lại: "Chị Mai định làm người giới thiệu cho tôi sao?" "Đùa thôi, thực ra tôi cũng mới gia nhập hiệp hội đó." Mai Diễm Phương biết Lâm Hựu Luân đang nói đùa, bèn lướt qua chủ đề hiệp hội, "Nhưng tôi rất tò mò, Lâm tiên sinh thực sự định chuyển nghề làm diễn viên à?" "Không đâu, thực ra tôi thích làm biên kịch và hậu trường hơn, lần làm diễn viên này thực sự chỉ là tai nạn bất ngờ." Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Bộ phim đó quay được quả thật trải qua rất nhiều trắc trở.

Sau khi Lương Triều Vĩ bị thương, Hồng Kim Bảo đến tìm tôi, anh ấy đã bị bộ phim này hành hạ đến kiệt sức, bèn nhờ tôi diễn nam chính.

Bản thân tôi cũng thích nhân vật trong kịch bản này, nghĩ rằng diễn xuất chắc sẽ thú vị nên nhận lời." "Trải nghiệm diễn xuất lần này

chắc là vui vẻ lắm nhỉ?" Mai Diễm Phương ướm hỏi. "Tệ hại hết chỗ nói!" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Diễn xuất thực ra không thú vị như tôi tưởng tượng.

Mọi người xem phim thấy rất đặc sắc, nhưng đó là tinh hoa còn lại sau khi cắt dựng, những chi tiết vụn vặt đều bị cắt bỏ rồi.

Quá trình quay phim thực ra rất nhàm chán, hơn nữa phim ra mắt xong cũng gây cho tôi rắc rối lớn.

Tôi bình thường không nhận phỏng vấn, không thích tên mình lên báo, mỗi lần lên trang nhất đều rất bất đắc dĩ.

Họ nói tôi là người đặc biệt khiêm tốn, thực ra tôi chỉ là tiếc nuối cuộc sống tự do tự tại ngồi ăn vặt lề đường thôi.

Giờ tôi đi ra ngoài, rất nhiều người nhận ra tôi, không thể nào sống tự do tự tại, tùy tâm sở dục như trước nữa...

Sau này trừ phi là vai diễn cực kỳ thú vị, nếu không tôi sẽ không diễn nữa." "Lâm tiên sinh trong giới biên kịch đã vô địch, giờ lại chạy sang làm diễn viên, các nam diễn viên Hong Kong chắc phải cảm thấy áp lực nặng nề lắm." Trần Hân Kiến pha trò đúng lúc.

Mai Diễm Phương lập tức đả kích: "Có áp lực cũng là Lương Triều Vĩ, Lưu Đức Hoa bọn họ, Trần Sir à, hình tượng của anh hình như còn kém một chút đấy?" Trần Hân Kiến lấy lời Lâm Hựu Luân ra phản bác: "Tướng mạo không đẹp cũng có cái lợi của không đẹp chứ, tôi không tin Lâm tiên sinh có thể giống tôi ngồi ăn vặt lề đường.

Giờ tôi đi ra ngoài chẳng mấy ai nhận ra, hoạt động tự do hoàn toàn không thành vấn đề." "Xùy, anh đây là không ăn được nho thì chê nho chua." Mai Diễm Phương cười mắng. *** Chủ đề này kéo dài đến tận buổi lễ trao giải.

Trần Hân Kiến và Mai Diễm Phương sau màn ca múa mở màn, bắt

đầu thảo luận về những cặp đôi đẹp trong giới ngay trên sân khấu.

Trần Hân Kiến nêu ra một cặp trước - Tần Hàn và Lâm Thanh Hà, không nghi ngờ gì nữa là tổ hợp soái ca mỹ nữ, dưới khán đài không ai phản đối, hiển nhiên cặp đôi này được mọi người công nhận.

Trần Hân Kiến nêu tiếp một cặp - Sầm Kiến Huân và Tạ Ninh.

Còn chưa đợi mọi người lên tiếng, Mai Diễm Phương trên sân khấu đã dẫn dắt đám đông đi chệch hướng: "Suỵt, mau suỵt đi!

Cặp đó không tính, Tạ Ninh là người đẹp, còn Sầm Kiến Huân lại là sư tử!" Dưới khán đài quả nhiên vang lên tiếng la ó.

Tạ Ninh năm ngoái tham gia Hoa hậu Hong Kong đoạt quán quân, tiếc là hào quang lại bị Hoa hậu Châu Á cùng thời là Lợi Trí cướp mất, nhưng điều đó không ngăn cản cô được xưng tụng là "tài sắc vẹn toàn", "Hoa hậu Hong Kong có khí chất ưu nhã nhất".

Ai ngờ một người đẹp như vậy lại có tin đồn tình cảm với Sầm Kiến Huân - gã "đầu sư tử", bị truyền thông ví von là sự kết hợp giữa "Người đẹp và Quái vật".

Trần Hân Kiến bị tiếng la ó dưới đài làm cuống, buột miệng nói ra một cặp nữa - Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn!

Lời vừa ra khỏi miệng, Trần Hân Kiến liền hối hận.

Chuyện tình cảm của Lâm Hựu Luân suốt ngày bị truyền thông lôi ra xào nấu, nhưng người trong giới hầu như sẽ không công khai bàn tán chuyện này.

May mà Mai Diễm Phương phản ứng nhanh, tiếp lời ngay: "Cặp này cũng không tính, Lâm tiên sinh và Chu tiểu thư là 'tri kỷ'.

Anh xem Hong Kong nhiều ca sĩ như vậy, Lâm tiên sinh lại chỉ viết lời bài hát cho Chu tiểu thư, tình nghĩa thanh mai trúc mã bày ra

đó, người khác có muốn ghen tị cũng không được." Bị công khai mối quan hệ giữa chốn đông người, Chu Tuệ Mẫn trong lòng không khỏi thon thót, cúi đầu vô thức nắm chặt tà váy lụa, đỏ mặt không dám nhìn xem biểu cảm của Lâm Hựu Luân thế nào.

Đợi nghe Mai Diễm Phương nói về mình với giọng điệu có phần ngưỡng mộ, tâm trạng lo được lo mất của cô mới vui vẻ trở lại.

Biểu cảm trên mặt Lâm Hựu Luân ngược lại không có biến hóa gì lớn.

Chương 164

Vốn dĩ khi MC trên đài trêu chọc khách mời nào đó, máy quay trực tiếp sẽ cắt một hai hình ảnh về phía đối phương.

Lần này máy quay cũng đã chĩa vào Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn, nhưng đạo diễn phụ trách điều phối trực tiếp tại hiện trường đã quyết đoán bỏ qua, không cho phát sóng cảnh này lên truyền hình.

Tiểu khúc nhạc đệm này rất nhanh qua đi.

Điểm nhấn lớn nhất của giải Kim Tượng năm nay là cuộc "long tranh hổ đấu" giữa tác phẩm nghệ thuật tiêu biểu 《Phi pháp di dân》 và điển phạm phim thương mại 《Câu chuyện cảnh sát》.

Chuyện này đã được truyền thông thổi bùng lên từ trước lễ trao giải.

Khi khách mời công bố 《Câu chuyện cảnh sát》 đoạt giải Chỉ đạo hành động xuất sắc nhất, khán giả đều tưởng kịch hay đã bắt đầu, nhưng không ngờ các giải thưởng tiếp theo lại bất ngờ tuyệt duyên với cả hai bộ phim này.

Giải Mỹ thuật xuất sắc nhất trao cho Lục Thúc Viễn của 《Bình An dạ》, giải Dựng phim xuất sắc nhất thuộc về 《Nữ nhân phong tình họa》, giải Quay phim xuất sắc nhất trao cho Phan Hằng Sinh của 《Sinh tử tuyến》...

Một loạt giải thưởng được trao, 《Câu chuyện cảnh sát》 dù sao cũng còn cái giải Chỉ đạo hành động gỡ gạc thể diện, còn 《Phi pháp di dân》 lại trắng tay, khiến rất nhiều người đánh giá cao bộ phim trước đó phải ngã ngửa.

Điều khiến mọi người bất ngờ hơn nữa là giải Nữ diễn viên chính

xuất sắc nhất lại được trao cho "Quỷ hậu" Vương Hiểu Phượng, người nổi tiếng với các vai trong phim ma, nhưng bộ phim giúp cô đoạt giải - 《Thác điểm uyên ương》 lại là một phim hài.

Vương Hiểu Phượng trước đây là một "tiểu thái muội" chính hiệu, tuổi còn nhỏ đã lăn lộn đầu đường xó chợ, nhưng nhờ sinh ra xinh đẹp lại có dáng người chuẩn nên nhanh chóng được các tay săn ảnh phát hiện đưa vào làng giải trí.

Cô lọt vào mắt xanh của công ty Bảo Hòa do Hồng Kim Bảo làm chủ, từ series "Phúc Tinh" đến series "Cương Thi" đều có bóng dáng cô, nhưng đa phần chỉ là vai phụ "bình hoa". 《Thác điểm uyên ương》 là lần đầu tiên Vương Hiểu Phượng đóng nữ chính.

Người đề cử cô với đạo diễn chính là nam chính của phim - Nhĩ Đông Thăng.

Quay xong phim này, Nhĩ Đông Thăng liền từ bỏ tiền đồ sáng lạn của một tiểu sinh anh tuấn trên màn bạc để chuyển sang làm đạo diễn.

Có lẽ ngay cả anh ta cũng không ngờ hành động vô tình của mình lại thành tựu một vị Ảnh hậu Kim Tượng.

Vương Hiểu Phượng lên nhận giải xúc động đến mức nói năng lộn xộn, lúc xuống đài lại còn để quên cả cúp trên bục nhận giải.

Mai Diễm Phương và Trần Hân Kiến đều đã đứng lên bục rồi, cô nàng mới phản ứng lại, cuối cùng trong tiếng cười thiện ý của mọi người, cô quay lại sân khấu nhận cúp từ tay Trần Hân Kiến, còn bị hai MC trêu chọc một trận. "Anh nói xem tại sao Vương Hiểu Phượng lại quên cúp trên đài?" "Vì nhận giải một lần chưa đã, nên cô ấy muốn nhận hai lần." Mai Diễm Phương và Trần Hân Kiến kẻ tung người hứng khiến dưới khán đài cười nghiêng ngả.

Mai Diễm Phương tiếp đó lại lái câu chuyện từ Vương Hiểu

Phượng sang bức tượng Kim Tượng: "Tôi nhớ giải Kim Tượng lần trước, truyền thông đã đoán già đoán non xem người phụ nữ trên tượng là ai.

Năm ngoái lúc tôi nhận giải cũng nghĩ đến vấn đề này.

Vừa rồi tôi lại nhìn kỹ chiếc cúp Vương Hiểu Phượng để lại trên đài, phát hiện ra một bí mật lớn!" Trần Hân Kiến biết Mai Diễm Phương sẽ không bắn tên không đích, bèn giục cô mau tiết lộ.

Mai Diễm Phương thong thả nói: "Anh có phát hiện ra không, trong năm người được đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay, có một người dáng dấp rất giống bức tượng Kim Tượng." Lời vừa thốt ra, dưới đài lập tức vang lên tiếng bàn tán xôn xao.

Rất nhanh, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Trịnh Văn Nhã, một trong những ứng cử viên cho ngôi vị Ảnh hậu.

Trịnh Văn Nhã xuất hiện tại lễ trao giải Kim Tượng.

Dù là bản thân cô hay ban tổ chức Kim Tượng đều phải chịu áp lực rất lớn, nguyên nhân là do năm nay Trịnh Văn Nhã đã chụp một bộ sách ảnh khỏa thân hoàn toàn.

Tên thì văn tĩnh nhưng cá tính của Trịnh Văn Nhã lại khá độc đáo, không chỉ tư tưởng phóng khoáng mà còn dám nghĩ dám làm.

Năm nay, nhận lời mời của tạp chí Playboy phân xã Hồng Kông, cô đã "trút bỏ xiêm y" trên một hòn đảo có phong cảnh tú lệ gần Hồng Kông, trở thành nữ nghệ sĩ đầu tiên trong lịch sử Hồng Kông chụp ảnh khỏa thân.

Thân hình quyến rũ của Trịnh Văn Nhã phối hợp với phong cảnh hải đảo ưu mỹ khiến bộ sách ảnh này có giá trị thưởng thức rất cao.

Cộng thêm việc cô là Hoa hậu Hồng Kông năm 1979, sách ảnh vừa ra mắt đã đạt doanh số bạch kim, đương nhiên kéo theo đó là "mưa

bom bão đạn" từ dư luận.

Chuyện này nếu đặt ở đời sau cũng là tin tức bùng nổ, chứ đừng nói là ở Hồng Kông những năm 80.

Việc làm của Trịnh Văn Nhã gây ra tranh cãi rất lớn, ngay cả hội đồng giám khảo Kim Tượng khi cân nhắc danh sách đề cử cũng từng đắn đo xem có nên đưa cô vào hay không.

Sau đó, chủ tịch hội đồng giám khảo Lý Hàn Tường đã lấy lý do "nghệ thuật cao hơn thiên kiến", gạt bỏ mọi lời bàn tán để đưa Trịnh Văn Nhã vào danh sách.

Vì thời gian này Trịnh Văn Nhã rất ít lộ diện trước truyền thông, bên ngoài vẫn luôn đoán già đoán non xem cô có đến dự lễ trao giải hay không.

Không ngờ cô chẳng những đến mà còn xuất hiện một cách đường hoàng trên thảm đỏ, đối mặt với phỏng vấn của phóng viên lại càng bình thản: thái độ với dư luận là "tôi sẽ không quá để tâm", còn cách nói về bộ ảnh là "lưu lại một hồi ức đẹp đều tốt".

Tuy được đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, nhưng Trịnh Văn Nhã cũng tự biết khả năng mình đoạt giải không lớn, nên khi trượt giải cũng không thất vọng như mấy vị đề cử khác.

Giải thưởng đã trao xong, nhưng Mai Diễm Phương lại dẫn đề tài về phía cô.

Thấy ánh mắt mọi người xung quanh đều đổ dồn vào mình, trong lòng Trịnh Văn Nhã cũng mơ hồ. "Tạo hình nữ tính của cúp Kim Tượng thật sự rất giống Trịnh Văn Nhã, đặc biệt là vóc dáng." Câu nói này của Mai Diễm Phương đã giải khai nghi hoặc trong lòng tất cả mọi người.

Không ít người đoạt giải đều cầm cúp lên xem, rồi so sánh với bộ

ảnh của Trịnh Văn Nhã, cảm thấy quả thực có bảy tám phần tương tự.

Phát hiện này vốn chẳng có gì, nhưng nghe nói tạo hình nữ thần dùng hai tay nâng tinh cầu này là xuất phát từ thủ bút của Lâm Hựu Luân, liên tưởng từ đó mới khiến người ta phải suy ngẫm.

Lâm Hựu Luân lại có khổ mà không nói nên lời.

Năm ngoái hắn muốn bớt việc, trực tiếp lấy tạo hình cúp Kim Tượng của đời sau ra, mà cái cúp này quả thực được thiết kế dựa trên nguyên mẫu là Trịnh Văn Nhã.

Người thiết kế cúp ở đời sau lấy cảm hứng từ bộ sách ảnh của Trịnh Văn Nhã, nhưng hiện tại tạo hình cúp Kim Tượng lại ra đời sớm hơn cả bộ ảnh đó, cộng thêm danh tiếng "phong lưu" của Lâm Hựu Luân đã sớm đồn xa, mọi người không nghi ngờ mới là lạ.

Sự việc trùng hợp như vậy, ngay cả cô gái huệ chất lan tâm như Chu Tuệ Mẫn, trong lòng cũng không nhịn được có chút nghi ngờ.

Quan hệ mật thiết giữa Lâm Hựu Luân và mấy người phụ nữ kia, trong lòng Chu Tuệ Mẫn đại khái đều biết, chỉ là Lâm Hựu Luân đối đãi với cô cực tốt, mà cô cũng chìm đắm trong cảm giác khi ở bên cạnh hắn, không cách nào dứt ra được.

Hiện tại đột nhiên lại lòi ra một Trịnh Văn Nhã, lòng Chu Tuệ Mẫn hoàn toàn rối loạn.

Mai Diễm Phương nhắc tới chuyện này, bản ý là để dẫn dắt tới giải thưởng Nam diễn viên chính xuất sắc nhất sắp được trao.

Trịnh Văn Nhã dựa vào 《Hà tất hữu ngã》 để được đề cử Nữ chính xuất sắc nhất, mà bạn trai của cô trong bộ phim này là Châu Nhuận Phát.

Phát Ca năm nay lại một lần nữa được đề cử Nam chính xuất sắc

nhất, nhưng bộ phim giúp anh nhận được đề cử Ảnh đế Kim Tượng lại là một tác phẩm khác - 《Nữ nhân tâm》.

Người thực sự dựa vào 《Hà tất hữu ngã》 để đoạt đề cử Ảnh đế là "Mèo Mập" Trịnh Tắc Sĩ.

Trong phim anh là người thiểu năng trí tuệ bị ức hiếp, nhưng ngoài đời anh lại là đạo diễn nói một không hai của bộ phim này.

Vốn dĩ trong danh sách đề cử Đạo diễn xuất sắc nhất cũng nên có tên anh, chỉ là quy tắc chấm giải Kim Tượng không cho phép hạng mục biểu diễn và hạng mục kỹ thuật cùng lúc được đề cử cho một người.

Hồng Kông có quá nhiều nhân tài kiêm nhiệm biên kịch và đạo diễn, nếu không đặt ra quy tắc hạn chế như vậy, vào những năm mà các phim đề cử khác không mạnh, hoặc có một bộ phim nào đó quá xuất sắc, sẽ xuất hiện cục diện một người ôm hết giải thưởng.

Mà Kim Tượng mỗi năm nói trắng ra chính là một lần chia bánh, bánh kem nếu bị một người lấy đi, không chỉ những người được đề cử khác có ý kiến, mà khán giả cũng sẽ nghi ngờ tính khách quan của việc chấm giải, cho nên quy tắc đảm bảo có thể "công bằng" chia bánh trở nên rất quan trọng.

Các giám khảo đứng đầu là Lý Hàn Tường chịu sự hạn chế của quy tắc, đành phải kiến nghị với Lâm Hựu Luân tăng thêm một giải thưởng lớn của Hội đồng giám khảo.

Giải thưởng này không công bố danh sách đề cử mà trực tiếp tuyên bố tại lễ trao giải, nói trắng ra là để bù đắp cho Trịnh Tắc Sĩ.

Cộng thêm hai vị đề cử khác là Thành Long và Hứa Quán Văn - bốn vị năm ngoái thua Lý Tu Hiền trong cuộc đua Nam chính xuất sắc nhất Kim Tượng, năm nay lại tề tựu đông đủ, chuẩn bị phân cao thấp

lần nữa.

Khách mời trao giải là Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn.

Chương 165

Vốn dĩ Lâm Hựu Luân định nắm tay Chu Tuệ Mẫn lên sân khấu, lại bị cô vùng ra.

Lâm Hựu Luân biết Chu Tuệ Mẫn đang giận vì chuyện của Trịnh Văn Nhã, cho nên việc đầu tiên hắn làm khi đứng trước bục trao giải là cầm chiếc cúp lên, nghiêm túc giải thích: "Rất nhiều người đều đang nghi ngờ, liệu tạo hình chiếc cúp này có phải được thiết kế dựa trên nguyên mẫu là cô Trịnh Văn Nhã hay không?

Vậy thì tôi xin nói rõ ràng với mọi người, tạo hình chiếc cúp quả thực được thiết kế căn cứ theo vóc dáng của cô Trịnh Văn Nhã." Trong tình huống tất cả mọi người đều nghĩ Lâm Hựu Luân sẽ không thừa nhận chuyện này, hắn lại thực sự thừa nhận.

Thân mình Chu Tuệ Mẫn loạng choạng, ngơ ngác đứng đó như mất hồn, trong mắt mê mê mông mông như có một tầng sương.

Trịnh Văn Nhã ngồi dưới khán đài cũng trừng lớn mắt, Lâm Hựu Luân thiết kế cúp Kim Tượng lấy cô làm nguyên mẫu, chuyện này ngay cả chính cô cũng không biết, trong lòng ngoại trừ kinh ngạc vẫn là kinh ngạc.

Lâm Hựu Luân lại không màng đến cảm xúc của Chu Tuệ Mẫn và biểu cảm kinh ngạc của mọi người dưới đài, tiếp tục nói: "Sách ảnh năm nay cô Trịnh xuất bản tôi cũng đã mua một cuốn.

Điều khiến tôi cảm thấy an ủi là, hơn 6 năm trôi qua, vóc dáng cô ấy vẫn giữ được tốt như vậy.

Nếu có thể, tôi kiến nghị cô Trịnh sau này nên ra một cuốn sách, chuyên giới thiệu bí quyết giữ dáng không đổi của mình." Trịnh Văn Nhã ngồi dưới đài hoàn toàn mù tịt, nhưng có người đã nhận ra chút

mùi vị từ lời nói của Lâm Hựu Luân. "Được rồi, chủ đề dường như hơi đi xa quá, quay lại chuyện thiết kế cúp.

Tại đây, tôi phải xin lỗi cô Trịnh trước, bởi vì lúc đầu khi cân nhắc thay đổi tạo hình cúp tôi cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ cảm thấy nên tìm một người có vóc dáng đẹp và có thể đại diện cho đặc trưng phụ nữ Hồng Kông để làm nguyên mẫu, mà phụ nữ như vậy tự nhiên chỉ có thể tìm trong các Hoa hậu Hồng Kông.

Xem xong băng ghi hình phần thi áo tắm của các Hoa hậu qua từng năm, tôi cảm thấy cô Trịnh là người thích hợp nhất, sau đó liền thiết kế tạo hình chiếc cúp này mà chưa được sự đồng ý của cô ấy." Lời này của Lâm Hựu Luân không chỉ giải thích nguồn gốc tạo hình cúp Kim Tượng, đồng thời cũng làm rõ quan hệ giữa hắn và Trịnh Văn Nhã.

Chu Tuệ Mẫn nhẹ nhàng nghiền ngẫm những lời Lâm Hựu Luân vừa nói, giống như thưởng thức một ly rượu thuần, đôi mắt gợn lên tầng sóng nước.

Ngoài mặt cô giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, trong lòng lại nhẹ nhõm lạ thường.

Lúc này Lâm Hựu Luân quay đầu lại, nhìn gò má ửng hồng như say và đôi mắt long lanh như mộng của cô, mỉm cười, dùng ánh mắt nhắc nhở cô đã đến lúc công bố kết quả.

Chu Tuệ Mẫn tâm mãn ý túc xé phong bì.

Lâm Hựu Luân tranh thủ liếc nhìn kết quả trước khi cô công bố, sau đó làm một biểu cảm rất tiếc nuối về phía Châu Nhuận Phát và Thành Long đang ngồi dưới đài.

Hai lần đề cử, hai lần trượt giải, Châu Nhuận Phát và Thành Long lúc này thật sự trở thành một đôi huynh đệ gặp nạn, đại khái ngay cả

tâm trạng thất vọng cũng y hệt nhau.

Còn lại Hứa Quán Văn và Trịnh Tắc Sĩ đều vô cùng căng thẳng.

Tay Hứa Quán Văn không tự chủ được mà run rẩy trên tay vịn ghế, giống như ngón tay nhạc sĩ đang lướt trên phím đàn, động tác thần kinh căng thẳng này để lộ tâm trạng lo lắng bất an của ông; trong lòng Trịnh Tắc Sĩ cũng như bị mèo cào, tròng mắt dán chặt vào phong bì trên tay Chu Tuệ Mẫn, nửa ngày cũng không thấy chuyển động.

Lời Chu Tuệ Mẫn nói khi công bố kết quả, từng chữ từng chữ rơi vào tai Trịnh Tắc Sĩ vô cùng rõ ràng.

Mặt anh đột nhiên nóng bừng, trong lòng dâng lên một cảm xúc kỳ lạ, ngay cả chính anh cũng không phân biệt được trong lòng rốt cuộc là bi hay hỉ, là ưu hay sầu, chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều đang đảo lộn.

Cả người anh bị bao bọc bởi một loại cảm xúc hưng phấn, vịn ghế đứng dậy, bước lên đài nhận lấy cúp từ tay Lâm Hựu Luân, miệng không ngừng nói cảm ơn, cảm giác lại giống như đang nằm mơ.

Trịnh Tắc Sĩ phát biểu cảm nghĩ trên đài, Thành Long ngồi dưới đài tâm trạng chán nản không nói nên lời.

Năm ngoái 《Hắc dạ truyền thuyết》 dù sao cũng ẵm được giải Nữ chính xuất sắc nhất, nhưng 《Câu chuyện cảnh sát》 đến hiện tại chỉ nhận được một giải Chỉ đạo hành động đầy gượng gạo, hơn nữa còn là nhận giải dưới danh nghĩa Thành Gia Ban, cũng không tính là vinh dự cá nhân của Thành Long.

Tuy nhiên tâm trạng thất vọng này không kéo dài quá lâu.

Giải Đạo diễn xuất sắc nhất được trao ngay sau đó lại khiến Thành Long căng thẳng trở lại.

Nhưng khi nghe khách mời tuyên bố người đoạt giải là Trương Uyển Đình, ngọn lửa vừa nhen nhóm trong lòng anh lại bị dập tắt.

Bóng đen thất vọng nhất thời phủ lên lòng Thành Long, anh cảm thấy lần Kim Tượng này 《Câu chuyện cảnh sát》 đã hoàn toàn hết hy vọng.

Người có suy nghĩ này không chỉ mình Thành Long, giải Đạo diễn xuất sắc nhất xưa nay đều là cột chỉ hướng cho giải Phim hay nhất, về cơ bản phim nào đoạt giải Đạo diễn thì cuối cùng đều sẽ ẵm giải Phim hay nhất. "Bộ phim này có thể quay được, thật sự rất cảm ơn cô Phương.

Tôi về Mỹ gửi tư liệu phim cho cô ấy xem, sau đó cô ấy rất nghiêm túc gửi 10 vạn, rồi 20 vạn vào tài khoản của tôi.

Đây là sự tin tưởng rất lớn đối với tôi, vì tôi vẫn chỉ là một sinh viên, hoàn toàn có thể cầm một trăm vạn rồi bỏ chạy.

Khi tôi về Mỹ, tất cả bạn học đều ra sân bay đón tôi, nói 'Mời tôi đóng phim đi, chỉ cần bao cơm là được rồi'..." Trương Uyển Đình đứng trên đài kể lại câu chuyện phía sau quá trình quay 《Phi pháp di dân》.

Rất nhiều người dưới đài đều cảm thấy cuộc so găng giữa 《Phi pháp di dân》 và 《Câu chuyện cảnh sát》 đã phân thắng bại, nhưng kết quả giải Phim hay nhất được công bố tiếp theo khiến mọi người đều ngớ người.

Phim đoạt giải Phim hay nhất lại không phải 《Phi pháp di dân》, mà là 《Câu chuyện cảnh sát》 của Thành Long! *** "《Câu chuyện cảnh sát》 cũng từng chiếu ở Mỹ một thời gian, tôi đã xem bộ phim này.

Phải thừa nhận diễn xuất của Jackie Chan trong phim thực sự rất

liều mạng, nhưng đứng ở góc độ nghệ thuật điện ảnh, tôi cảm thấy 《Phi pháp di dân》 xứng đáng đoạt giải Phim hay nhất hơn.

Kết quả hiện tại hẳn là do Lâm tiên sinh cố ý an bài phải không?" Thomas nheo đôi mắt tinh anh lấp lánh sau tròng kính.

Là gương mặt phương Tây đầu tiên xuất hiện trên thảm đỏ Kim Tượng, truyền thông Hồng Kông không quá chú ý đến ông, nhờ vậy mà ông có thể thuận lợi tránh né tai mắt phóng viên sau khi lễ trao giải kết thúc để đi nhờ "xe gió" của Lâm Hựu Luân. "Ông Thomas đánh giá quá cao bản lĩnh của tôi rồi, tuy tôi là chủ tịch Kim Tượng nhưng lại không thể chi phối ý kiến của hội đồng giám khảo." Lâm Hựu Luân nói vậy nhưng Thomas chỉ cười cười, trong lòng ông ta đời nào tin quá trình chấm giải Kim Tượng lần này không có chút mờ ám nào.

Chiêu trò "chia bánh" được vận dụng thuần thục nhất không ai khác chính là Oscar, hai năm nay Liên hoan phim Cannes cũng bắt đầu học theo bài này.

Giờ đây giải Kim Tượng Hồng Kông cũng xuất hiện tình huống tương tự, đây là một sự thỏa hiệp giữa nghệ thuật và thương mại.

Càng hiểu rõ Lâm Hựu Luân, Thomas càng cảm thấy dã tâm của hắn rất lớn.

Khả năng kiểm soát điện ảnh Hồng Kông của Lâm Hựu Luân đã bắt đầu chuyển từ việc đơn thuần khống chế hệ thống rạp chiếu sang hướng dẫn phát triển ở tầng sâu hơn.

Năm ngoái Lâm Hựu Luân không ra tay can thiệp việc chấm giải Kim Tượng, một là để tránh hiềm nghi, hai là vì hắn mới vừa hoàn thành việc chỉnh hợp các rạp chiếu cũ ở Hồng Kông, lại phải đối mặt với sự cạnh tranh của hệ thống rạp Tân Bảo mới thành lập, tạm thời không rảnh tay.

Nay Tân Bảo bị ép đến không thở nổi, địa vị của Lâm Hựu Luân trong giới điện ảnh Hồng Kông ngày càng vững chắc, việc 《Câu chuyện cảnh sát》 đoạt giải Phim hay nhất chính là một tín hiệu chuyển biến rõ ràng của Kim Tượng.

Sự thay đổi này mà bảo không liên quan chút nào đến Lâm Hựu Luân thì Thomas có đánh chết cũng không tin.

Vừa nghĩ tới người thanh niên ngồi đối diện mình trong tương lai có thể thấy trước sẽ trở thành nhân vật cấp "Bố già" của giới điện ảnh Hồng Kông, Thomas liền cảm thấy nếu có thể đạt được tình bạn với đối phương thì sẽ giúp ích rất lớn cho sự nghiệp sau này.

Đương nhiên hôm nay Thomas chủ động tìm Lâm Hựu Luân không chỉ để làm quen.

Lần trước Lâm Hựu Luân nhờ ông đến Hiệp hội biên kịch Mỹ tra cứu kịch bản về cỗ máy thời gian, ông liền đoán Lâm Hựu Luân hẳn là đang ấp ủ một kịch bản về phương diện này.

Sau đó Lâm Hựu Luân quả nhiên viết một kịch bản như vậy, nhưng lại giao cho công ty điện ảnh Tân Nghệ Thành quay.

Ban đầu Thomas không tin Hồng Kông có thể quay được một bộ phim khoa học viễn tưởng vừa chặt chẽ vừa thú vị, cho dù biên kịch là Lâm Hựu Luân, ông cũng không đặt kỳ vọng quá cao.

Thứ thực sự khiến ông thay đổi thái độ vẫn là bộ phim 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 (Mr. & Mrs.

Smith) đang chiếu tại Bắc Mỹ gần đây.

Mặc dù bộ phim này bị giới phê bình Mỹ chê là dung tục sáo mòn, nhưng khán giả Mỹ lại cảm thấy phim kịch tính, bùng nổ, hơn nữa nữ chính trong phim rất gợi cảm.

Phim được công chiếu đồng loạt tại 1000 rạp chiếu của công ty

Liên Nghệ, tuần đầu tiên đã đạt thành tích 20 triệu đô la, đứng thứ hai trên bảng xếp hạng doanh thu phòng vé Bắc Mỹ.

Khi số liệu phòng vé được fax đến tay Thomas, công ty Liên Nghệ đã chuẩn bị mở rộng quy mô chiếu lên 1500 rạp.

Chương 166

Theo xu thế này, 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 ít nhất cũng có thể gặt hái 50-70 triệu đô la phòng vé tại thị trường Bắc Mỹ.

Điều khiến Thomas ẩn ẩn lo lắng không phải là thái độ ngày càng cứng rắn của Lâm Hựu Luân - tuy lần này Lâm Hựu Luân nâng tỷ lệ ăn chia phòng vé lên 30%, nhưng tỷ lệ này vẫn nằm trong phạm vi Liên Nghệ có thể chấp nhận - mà thứ thực sự khiến Thomas sinh ra cảnh giác là động thái gần đây của các công ty rạp chiếu khác tại Bắc Mỹ. 《Hắc dạ truyền thuyết》 và 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 thắng lớn tại phòng vé Bắc Mỹ, các công ty rạp chiếu khác nhìn thấy tiềm năng thị trường của phim Hồng Kông, tự nhiên sẽ không để Liên Nghệ độc chiếm miếng bánh này.

Phim Hồng Kông bình thường bọn họ không để vào mắt, chỉ có mấy bộ phim được đầu tư lớn trong tay Lâm Hựu Luân mới thỏa mãn khẩu vị.

Thomas cũng vẫn luôn quan tâm đến tiến độ quay của mấy bộ phim này.

Theo kế hoạch ban đầu, ít nhất phải đợi phim quay xong, có bản phim mẫu mới tìm nhà sản xuất đàm phán hợp tác.

Không ngờ Wade của hệ thống rạp AMC lại nhanh chân hơn một bước, chỉ xem vài đoạn phim cắt dựng đã ký hợp đồng bộ phim đầu tư cả trăm triệu của Lâm Hựu Luân.

Ban đầu Thomas còn tưởng Wade làm chuyện ngu xuẩn, đợi đến khi nghe tin quân đội Mỹ đồn trú vì phối hợp quay bộ phim này mà trực tiếp xuất động mấy chiếc chiến đấu cơ, ông mới ý thức được mình có khả năng đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. 《Đao phong

chiến sĩ》 (Blade) ngay từ đầu đã xác định hợp tác với rạp Liên Nghệ, có bộ phim này trong tay, trong lòng Thomas coi như cũng có chút tự tin, nhưng mắt ông đồng thời cũng dán chặt vào hai bộ phim còn lại trong tay Lâm Hựu Luân. 《Công phu túc cầu》 (Đội bóng Thiếu Lâm) chủ yếu do Thiệu Thị bỏ vốn, mà công ty Thiệu Thị từ thập niên 70 khi tiến quân vào thị trường điện ảnh quốc tế đã hợp tác với hệ thống rạp General của Mỹ.

Thomas không cho rằng mình có thể thuyết phục Thiệu Thị hoặc đưa ra điều kiện hợp tác hấp dẫn hơn General. 《Công phu túc cầu》 không trông mong được, 《Hồi đáo tương lai》 (Back to the Future) liền trở thành lựa chọn duy nhất.

Lâm Hựu Luân nghĩ đến việc viết 《Hồi đáo tương lai》 cũng là nhờ lần nói chuyện với Thomas về sự thiếu hụt của phim khoa học viễn tưởng Hồng Kông, chịu sự gợi mở đó mới nghĩ đến bộ phim kinh điển này.

Thomas tỏ ra rất hứng thú với bộ phim, Lâm Hựu Luân liền nhận lời giới thiệu Mạch Gia cho ông ta làm quen.

Trên đường đi tham dự tiệc tối trao giải, nghe Lâm Hựu Luân và Thomas nói chuyện về bộ phim 《Hồi đáo tương lai》, Chu Tuệ Mẫn đột nhiên có chút hối hận vì lúc trước không đồng ý với Lâm Hựu Luân làm nữ chính phim này.

Ngay cả người nước ngoài như Thomas cũng hứng thú với bộ phim như vậy, nghĩ lại thì phim chắc chắn cũng sẽ rất được hoan nghênh tại Mỹ, một cơ hội như vậy lại bị cô lãng phí mất. "Đang nghĩ tâm sự gì thế?" Giọng nói của Lâm Hựu Luân truyền vào tai, Chu Tuệ Mẫn giật mình tỉnh lại, phát hiện không chỉ Lâm Hựu Luân đang nhìn mình mà mắt Thomas cũng đang dán lên người cô, cảm giác gò má nóng bừng. "Không nghĩ gì cả..." Cô ấp úng nửa ngày, cuối cùng đỏ

mặt tía tai. "Bộ phim này tháng 5 là có thể công chiếu, nếu thành tích phòng vé tốt thì nửa cuối năm chắc sẽ quay phần tiếp theo, đến lúc đó lịch trình của em có thể sắp xếp được không?" Lâm Hựu Luân hỏi chính thức như vậy, Chu Tuệ Mẫn lập tức hiểu ra tâm ý của hắn. "Phần tiếp theo để em diễn?" Chu Tuệ Mẫn cảm thấy hơi bất ngờ trước tin này.

Lâm Hựu Luân lại bày ra vẻ mặt đương nhiên: "Vai A Trân em diễn trong tập này tuy đất diễn không nhiều, nhưng ở phần tiếp theo lại là nữ chính không hơn không kém.

Đây là một series điện ảnh, cần giữ tính liền mạch, diễn viên chủ chốt khẳng định phải dùng nguyên dàn cũ, chẳng qua trong tập này sẽ có thêm nhân vật mới gia nhập tùy theo tình tiết." Lâm Hựu Luân vừa giải thích xong với Chu Tuệ Mẫn thì chiếc điện thoại "cục gạch" đặt bên tay vang lên.

Nghe điện thoại một lúc, mày Lâm Hựu Luân dần nhíu lại.

Điện thoại là do Mạch Gia gọi tới, nhưng chuyện ông ta tìm Lâm Hựu Luân thương lượng lại không liên quan đến bộ phim 《Hồi đáo tương lai》.

Nguyên nhân sự việc là một đạo diễn khác của Tân Nghệ Thành quay một bộ phim, không ngờ tác phẩm này lại trở thành đối tượng đả kích trọng điểm của Sở Kiểm duyệt Điện ảnh Hồng Kông, khi đưa đi kiểm duyệt bị cắt sửa đến không còn ra hình thù gì.

Mới đầu nghe chuyện này, Lâm Hựu Luân thật sự cảm thấy rất lạ, Tân Nghệ Thành xưa nay chỉ quay phim hài, phim như vậy mà cũng bị Sở Kiểm duyệt "sờ gáy" thì điện ảnh Hồng Kông coi như khỏi cần quay nữa.

Sau đó Mạch Gia nhắc tới đạo diễn bộ phim này tên là Lâm Lĩnh Đông, Lâm Hựu Luân mới vỡ lẽ.

Lâm Lĩnh Đông và Châu Nhuận Phát là bạn học cùng khóa đào tạo nghệ sĩ của TVB.

Anh ta không muốn uy phong trước màn ảnh như Châu Nhuận Phát mà lại cùng Đỗ Kỳ Phong bái Vương Thiên Lâm làm thầy, cam tâm tình nguyện làm công tác hậu trường.

Đợi đến khi kinh nghiệm phim trường phong phú, dần có thể độc đương một phía thì lại nổi hứng chạy sang Canada học điện ảnh, đi một mạch ba năm.

Học xong trở về, đúng lúc trào lưu điện ảnh mới của Hồng Kông đang bùng nổ mạnh mẽ.

Lâm Lĩnh Đông vốn tưởng khi rời đi đã có chút danh tiếng trong giới phim ảnh Hồng Kông, lần này lại là đi "dát vàng" ở hải ngoại về, khẳng định có thể đại triển quyền cước, nhưng sự thật lại tạt cho anh một gáo nước lạnh.

Trong giới điện ảnh Hồng Kông người đi trà lạnh, người mới lớp lớp xuất hiện, không có công ty điện ảnh nào đặc biệt coi trọng một người lạ mặt đã rời Hồng Kông ba năm.

Gia nhập Tân Nghệ Thành, ngồi ghế dự bị suốt hai năm trời mới có được cơ hội đạo diễn bộ phim đầu tay 《Âm dương thác》.

Bộ phim này tuy vừa có tiếng vang vừa ăn khách, nhưng Lâm Lĩnh Đông chỉ là người giữa đường tiếp quản thay cho đạo diễn Lương Phổ Chí không nghe lời, phải sáng tác nghiêm ngặt theo chỉ thị của "Nhóm 7 người" Tân Nghệ Thành, nói trắng ra chỉ là một kẻ làm thuê biết nghe lời và dùng thuận tay.

Liên tiếp quay mấy bộ phim, Lâm Lĩnh Đông đều chỉ là người thi hành bị động, rất ít có cơ hội tham gia sáng tác phim, chỉ là anh quay phim bán mạng, thành tích mấy bộ phim đều không tệ, cuối cùng cũng

lọt vào mắt xanh của "lão đại" Mạch Gia.

Đợi Lâm Lĩnh Đông quay xong 《Tối giai phách đương chi thiên lý cứu soa bà》 cho Tân Nghệ Thành, Mạch Gia liền đưa ra 4 triệu phí sản xuất, để Lâm Lĩnh Đông quay một bộ phim, đề tài kịch bản đều do anh tự quyết định.

Lần trao quyền này khiến Lâm Lĩnh Đông mừng rỡ, anh không muốn quay phim hài của Tân Nghệ Thành nữa nên quyết định quay một bộ phim cảnh sát hình sự, tên là 《Long hổ phong vân》 (City on Fire).

Để đảm bảo doanh thu phòng vé cho bộ phim này, Lâm Lĩnh Đông chuyên môn mời bạn học cũ Châu Nhuận Phát đảm nhiệm vai chính.

Nhưng thế sự khó lường, bộ phim do Lâm Lĩnh Đông tự do sáng tác này lại vì phong cách tả thực đen tối, vạch trần vấn đề xã hội mà bị Sở Kiểm duyệt cắt sửa.

Chuyện này Lôi Giác Côn cũng không có cách nào hay, Mạch Gia đành phải cầu cứu đến Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân chỉ nói sẽ giúp nghĩ cách, nhưng trong lòng cũng chưa có phương án giải quyết cụ thể.

Lâm Hựu Luân bỏ điện thoại xuống, vẫn luôn nhíu mày.

Thomas trong lòng cảm thấy rất tò mò, với địa vị ngày nay của Lâm Hựu Luân, đáng lẽ rất ít vấn đề có thể khiến hắn khó xử như vậy.

Chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì, Lâm Hựu Luân liền kể sơ qua với Thomas, không ngờ Thomas đảo mắt một cái, nói chuyện này ông ta có cách. *** "Tôi cho rằng muốn giải quyết vấn đề này, biện pháp hữu hiệu nhất chính là tiến hành thay đổi từ tầng diện chế độ." Thomas có nghiên cứu rất sâu về thị trường điện ảnh Hồng Kông, ông

cho rằng nhân tố hàng đầu kìm hãm phim Hồng Kông phát triển là thị trường, thứ hai chính là chế độ kiểm duyệt điện ảnh.

Điều lệ kiểm duyệt điện ảnh mà Hồng Kông xây dựng từ năm 1953 trong mắt Thomas là được tiến hành khi không có cơ sở pháp luật, công tác kiểm duyệt điện ảnh do Cục trưởng Cục Thông tin Chính phủ Hồng Kông lãnh đạo qua các thời kỳ thực tế chỉ là đang thi hành "mệnh lệnh hành chính". "Ý của ông Thomas là thực hiện chế độ phân cấp điện ảnh?" Lâm Hựu Luân song mày nhíu chặt, mím môi, trong lòng đang nghiêm túc cân nhắc đề nghị của Thomas.

Thomas rất sùng bái chế độ phân cấp điện ảnh: "Để người lớn và trẻ con xem cùng một thứ là không hợp lý.

Chế độ phân cấp vừa là sự tôn trọng đối với quyền tự do lựa chọn của khán giả trưởng thành, cũng là sự bảo đảm cho tự do sáng tác của người sáng tạo, càng là tin mừng cho ngành công nghiệp điện ảnh." Quan điểm của Lâm Hựu Luân và Thomas không có quá nhiều bất đồng, điều khiến hắn do dự không quyết là nên dùng phương thức nào để thúc đẩy chế độ phân cấp điện ảnh Hồng Kông ra đời sớm hơn.

Chế độ phân cấp điện ảnh của bất kỳ quốc gia nào cũng không phải ngay từ đầu đã có, mà là do một thời cơ nào đó thúc đẩy.

Tại Mỹ, là vì Elizabeth Taylor văng tục trong phim 《Who's Afraid of Virginia Woolf?》 gây ra bất an trong xã hội mới xúc động sự ra đời của chế độ phân cấp điện ảnh Mỹ.

Muốn thực hiện chế độ phân cấp điện ảnh tại Hồng Kông, cũng cần một thời cơ. 《Long hổ phong vân》 của Lâm Lĩnh Đông bị Sở Kiểm duyệt cắt giảm chỉ là trường hợp cá biệt, hiển nhiên vẫn chưa thể lôi kéo sự coi trọng của cả ngành, đặc biệt là các công ty điện ảnh lại có quan hệ cạnh tranh với nhau, muốn thúc đẩy việc này từ nội bộ ngành là rất khó. "Những người làm điện ảnh Hồng Kông mà tôi từng

tiếp xúc đều không ý thức được chế độ kiểm duyệt của Hồng Kông là bất hợp pháp.

Nói theo cách ví von của người Trung Quốc các cậu thì chỉ cách một lớp giấy cửa sổ, nhưng lại không có ai nghĩ tới việc chọc thủng nó!" Đứng ở góc độ người bàng quan, Thomas cho rằng giải quyết vấn đề này không hề khó khăn, chỉ cần tìm một tờ báo có sức ảnh hưởng phanh phui chuyện này ra.

Bất kỳ chế độ nào thiếu cơ sở pháp luật tất nhiên sẽ bị xã hội, giới luật sư kịch liệt phê phán, chỉ cần hình thành khí thế dư luận nhất định, lại đề xuất thực hiện chế độ phân cấp điện ảnh, liền có thể nhận được sự ủng hộ của xã hội và công chúng.

Trán Lâm Hựu Luân hiện lên nếp nhăn sâu, đang trầm tư xem nên để ai chọc thủng lớp giấy cửa sổ này.

Chương 167

Chuyện này khẳng định không thể do hắn đề xuất đầu tiên, nếu không người khác sẽ nghi ngờ hắn có dụng tâm khác.

Hắn muốn mở miệng thì chỉ có thể đợi đến khi truyền thông dư luận thảo luận hòm hòm rồi, sau đó đứng ra chốt hạ.

Thomas đẩy mắt kính, mỉm cười nói: "Tôi có quen tổng biên tập tờ Asian Wall Street Journal." Lâm Hựu Luân mắt sáng lên, để một tờ báo tiếng Anh đi đầu làm khó chế độ kiểm duyệt điện ảnh, chủ ý này thật sự quá tuyệt diệu! *** Trâu Văn Hoài đứng bên cửa sổ, lẳng lặng ngước mắt nhìn, mày hơi nhíu lại, chăm chú nhìn ráng chiều cuối cùng phía chân trời tây.

Hà Quán Xương đẩy cửa đi vào, Trâu Văn Hoài xoay người, ánh mắt thâm thúy dừng lại trên người Hà Quán Xương một chút, sau đó đưa tờ báo trên tay cho ông.

Nhìn thấy đây là một tờ báo tiếng Anh, trong lòng Hà Quán Xương càng thêm nghi hoặc, nhìn Trâu Văn Hoài một cái, dường như muốn tìm đáp án trên mặt ông. "Báo đã xuất bản từ hôm qua, hôm nay tôi mới đọc được, trên đó có một bài viết rất thú vị." Giọng điệu Trâu Văn Hoài rất nhẹ nhàng, nhưng Hà Quán Xương lại nhìn ra một tia ngưng trọng trong mắt ông.

Hà Quán Xương mở tờ báo ra, nhanh chóng đọc xong bài viết mà Trâu Văn Hoài nói, sau đó kinh ngạc ngẩng đầu. "Chuyện này là thật?" "Tôi đã tìm người hỏi qua, y theo luật pháp Hồng Kông, chế độ kiểm duyệt điện ảnh quả thực tồn tại vấn đề rất lớn." Trâu Văn Hoài gật đầu.

Hà Quán Xương trố mắt, nhìn chằm chằm tờ báo trong tay, lẩm

bẩm: "Chế độ thực hiện hơn ba mươi năm, cư nhiên là bất hợp pháp..." Ông đứng ngây ra đó, lẳng lặng lẩm nhẩm. "Bài báo này tuyệt đối sẽ không phải ngẫu nhiên xuất hiện, khẳng định có người đứng sau thao túng chuyện này." Phản ứng đầu tiên của Trâu Văn Hoài khi thấy bài báo chính là nghi ngờ, ông tin vào trực giác của mình. "Ai lại đi làm chuyện này chứ?" Hà Quán Xương nghĩ không thông.

Trong mắt Trâu Văn Hoài lóe lên tinh quang: "Cậu cảm thấy liệu có phải là Lâm Hựu Luân không?" "Nếu là cậu ta, đáng lẽ sẽ chào hỏi trước với chúng ta mới phải..." Hà Quán Xương có chút không chắc chắn, "Hơn nữa, thúc đẩy chuyện này thì có lợi gì cho cậu ta?" "Nếu mục đích của cậu ta là để thúc đẩy chế độ phân cấp điện ảnh thì sao?" Đôi mắt nửa khép của Trâu Văn Hoài hiện lên thần sắc truy cứu đến cùng. "Nếu đúng là như vậy, chúng ta..." Nói đến đây, Hà Quán Xương như bị nghẹn ở cổ họng, đột nhiên ngừng lại.

Chế độ phân cấp điện ảnh đã vận hành thành thục ở các nước phương Tây từ lâu, chế độ phân cấp cho khán giả nhiều sự lựa chọn tự do hơn, đồng thời cũng phú cho người làm điện ảnh không gian sáng tác rộng mở hơn.

Nhưng chế độ này cũng tồn tại bất cập, một khi phân chia đẳng cấp phim cũng đồng nghĩa với việc khán giả sẽ bị chia nhỏ.

Ở thị trường có nhóm tiêu dùng khổng lồ như Bắc Mỹ, việc phân chia khán giả là biểu hiện của thị trường trưởng thành, nhưng tại một thành phố chỉ có vài triệu dân như Hồng Kông, một khi thực hiện chế độ phân cấp điện ảnh, đồng nghĩa với việc thị trường vốn đã hữu hạn lại bị nén nhỏ thêm lần nữa.

Những bộ phim vốn qua kiểm duyệt là có thể chiếu cho mọi khán giả, sau khi thực hiện phân cấp có thể sẽ bị xếp vào loại hạn chế chiếu, đây chính là nguyên nhân mà người trong nghề đều biết chế độ

phân cấp có lợi hơn cho sự phát triển của ngành điện ảnh nhưng lại không ai đề xuất thực thi. "Chúng ta không muốn thì có thể làm gì?" Trâu Văn Hoài cảm thấy một sự bất lực sâu sắc đối với việc này, "Chế độ phân cấp điện ảnh đối với xã hội rõ ràng lợi nhiều hơn hại, chuyện này cho dù Lâm Hựu Luân không đi thúc đẩy thì sớm muộn cũng sẽ có người khác đề xuất.

Lâm Hựu Luân đại khái cũng thấy được xu thế này không thể đảo ngược, cho nên mới nghĩ đến việc thuận thế mà làm, nắm quyền chủ động trong tay trước." "Nếu chuyện này thực sự do Lâm Hựu Luân thao túng phía sau, chúng ta có nên thăm dò khẩu phong của cậu ta trước không?" Hà Quán Xương do dự hỏi. "Giao thiệp lâu như vậy, Lâm Hựu Luân là người thế nào cậu còn không biết sao?

Bài báo này chỉ là viên đá cậu ta ném ra để dò đường, chỉ khi dư luận ủng hộ chế độ phân cấp điện ảnh hình thành khí thế, nhận được sự ủng hộ của nhiều người, tạo đủ áp lực lên Chính phủ và ngành điện ảnh, cậu ta mới đứng ra.

Hiện tại cục diện còn chưa rõ ràng, cậu đi hỏi cậu ta khẳng định sẽ không thừa nhận đâu, hiện tại chúng ta chỉ có thể..." Chữ "đợi" lăn lộn ba vòng trong miệng Trâu Văn Hoài, cuối cùng mới rít qua kẽ răng. *** Lôi Giác Côn nghiêng cái đầu tóc tai bù xù, đôi mắt tròn xoe như cái đinh đóng chặt lên mặt Mạch Gia.

Bên tay ông không phải tờ báo tiếng Anh Asian Wall Street Journal, mà là một tờ báo tiếng Hoa của Hồng Kông.

Asian Wall Street Journal công khai vạch trần việc kiểm duyệt điện ảnh Hồng Kông được tiến hành khi không có cơ sở pháp luật, lời này vừa ra lập tức gây nên sóng to gió lớn.

Truyền thông Hồng Kông thời gian này vẫn luôn quan tâm và thảo luận chuyện này.

Dưới áp lực dư luận hung hãn, Cục Hành chính và Cục Lập pháp Hồng Kông đã chuẩn bị thành lập tổ chuyên trách, thẩm nghị lại việc soạn thảo "Dự thảo điều lệ kiểm duyệt điện ảnh" mới.

Lôi Giác Côn không nhìn ra bất kỳ sự khác thường nào trên mặt Mạch Gia, nhưng sự nghi ngờ trong lòng vẫn chưa hoàn toàn tiêu trừ: "Chuyện này anh thật sự không biết tình hình?" "Dạo trước vì chuyện《Long hổ phong vân》, tôi có tìm Lâm tiên sinh, lúc đó cậu ta chỉ nhận lời giúp nghĩ cách chứ không nói sẽ giúp tôi thế nào." Chuyện này rốt cuộc có phải do Lâm Hựu Luân làm ra hay không, trong lòng Mạch Gia đến giờ vẫn chưa có phổ, "Tôi cũng không ngờ sự việc lại ầm ĩ lớn thế này..." Lôi Giác Côn xua tay, ngắt lời Mạch Gia: "Hiện tại đã không còn là vấn đề chuyện lớn hay nhỏ nữa, Chính phủ muốn sửa đổi 'Dự thảo điều lệ kiểm duyệt điện ảnh', khả năng cao nhất sẽ áp dụng chế độ phân cấp điện ảnh, chúng ta nên ứng đối thế nào?" "Chắc sẽ không nhanh vậy chứ?" Mạch Gia cũng nghe được một số phong thanh, nhưng thời gian qua ông ta cứ mải quay phim, chuyện này vẫn chưa kịp nghĩ kỹ.

Lôi Giác Côn ném tờ báo trong tay cho Mạch Gia: "Anh tự xem đi!" "Chính phủ biểu thị với công chúng, mục tiêu của 'Dự thảo điều lệ kiểm duyệt điện ảnh' mới ngoại trừ bảo vệ trẻ em và thanh thiếu niên, tránh để các em tiếp xúc với những bộ phim có thể gây ảnh hưởng không tốt, cũng để người trưởng thành có cơ hội xem nhiều bộ phim miêu tả mặt hiện thực của thế giới người lớn hơn...

Tổ chuyên trách sẽ do 9 ủy viên hợp thành, để điều lệ mới phù hợp hơn với thước đo xã hội, dự thảo còn sẽ trưng cầu ý kiến của nhóm cố vấn pháp định gồm 250 nhân sĩ thuộc các giới xã hội, thành viên bao gồm người dân bình thường, chuyên gia điện ảnh, người làm công tác pháp luật..." Đọc xong tin này, Mạch Gia mới ý thức được sự phát triển của sự việc đã vượt xa dự tính của ông ta.

Chính phủ tuy không nói rõ ràng là muốn thực hiện chế độ phân cấp điện ảnh, nhưng mục tiêu của dự thảo mới rõ ràng đang nói về chế độ phân cấp.

Mạch Gia nghĩ ngợi một hồi lâu mới đặt báo xuống, thấy mắt Lôi Giác Côn vẫn nhìn chằm chằm mình, biết lần này không thể tùy tiện hồ lộng vài câu là xong chuyện, bèn sờ sờ cái đầu trọc, nói: "Chế độ phân cấp điện ảnh đã thực hiện ở các nước Âu Mỹ rất nhiều năm, cái lợi của chế độ này là thước đo sáng tác điện ảnh có thể lớn hơn, cái hại là có một số phim thước đo quá lớn sẽ bị hạn chế chiếu." "Nói vậy phim quay ra ngược lại sẽ kiếm ít tiền hơn trước kia?" Cách hiểu của Lôi Giác Côn rất trực tiếp. "Cái này cũng không chắc, ví dụ như phim phong nguyệt (phim cấp 3), để qua kiểm duyệt, mọi người đều chỉ cẩn thận từng li từng tí đánh bóng sát biên, không dám quay quá lộ liễu, khán giả thực ra xem rất không đã ghiền.

Nhưng sau khi thực hiện chế độ phân cấp, thước đo quay chụp có thể thả lỏng, như vậy có thể thu hút nhiều khán giả vào rạp hơn.

Còn đối với phim thông thường, liệu có ảnh hưởng phòng vé hay không, mấu chốt vẫn là xem tiêu chuẩn phân cấp phim.

Tiêu chuẩn nếu quá nghiêm, khẳng định sẽ có ảnh hưởng; tiêu chuẩn nếu khoan dung một chút, trên thực tế sau khi phân cấp ảnh hưởng đến phòng vé sẽ không lớn." Mạch Gia kiên nhẫn giải thích. "Vậy làm sao mới có thể khiến thước đo phân cấp được nới lỏng?" "Biện pháp tốt nhất chính là nội bộ ngành thương lượng ra một tiêu chuẩn trước, giao cho Chính phủ thẩm nghị." Mạch Gia dừng một chút, "Chiếu theo tình hình hiện tại, phân cấp điện ảnh đã không thể đảo ngược, chúng ta chỉ có thể tận lượng tranh thủ chủ động." Dưới áp lực kép từ công luận xã hội và truyền thông, việc đưa dự thảo "Điều lệ kiểm duyệt phim" mới vào chế độ phân cấp điện ảnh đã trở thành xu thế tất yếu.

Giới điện ảnh Hong Kong, vốn luôn giữ thái độ im lặng trước vấn đề này, bề ngoài trông có vẻ bình tĩnh nhưng thực chất bên trong đang dậy sóng ngầm.

Vấn đề đặt ra trước mắt tất cả những người làm điện ảnh Hong Kong hiện nay không còn là có nên thực hiện chế độ phân cấp hay không, mà là xác lập tiêu chuẩn phân cấp như thế nào.

Rất nhiều người đều nghiêng về suy nghĩ giống Mạch Gia: phương án do người trong ngành đưa ra bao giờ cũng sát với thực tế điện ảnh Hong Kong hơn là phương án do người ngoại đạo soạn thảo.

Vốn dĩ việc này nên do Hiệp hội Điện ảnh Hong Kong đứng ra làm.

Thành viên của họ từ đạo diễn, biên kịch, diễn viên đến các loại nhân viên hậu trường, mạng lưới quan hệ trải rộng khắp mọi ngóc ngách của giới điện ảnh, nhưng lại thiếu duy nhất một loại người: ông chủ các công ty điện ảnh.

Người đứng trên đỉnh kim tự tháp không lên tiếng, người bên dưới có xoay xở thế nào cũng vô dụng.

Mà người đủ tư cách triệu tập tất cả các ông chủ công ty điện ảnh lại để cùng thảo luận phương án phân cấp, cả Hong Kong chỉ có một mình Lâm Hựu Luân.

Với tư cách là người thực tế nắm quyền điều hành chuỗi rạp Gia Nghị, các công ty điện ảnh lớn nhỏ ở Hong Kong đều phải nể mặt Lâm Hựu Luân.

Còn về mấy công ty thân thiết với chuỗi rạp Tân Bảo và Gia Hòa thì có thể trực tiếp bỏ qua.

Lâm Hựu Luân cũng không chối từ, triệu tập tất cả các ông chủ

công ty điện ảnh lại họp, nói là để mọi người cùng thảo luận, nhưng thực tế buổi họp còn chưa bắt đầu, trong tay hắn đã có sẵn một bộ phương án phân cấp điện ảnh vô cùng hoàn thiện.

Và bản phương án này lúc đó đang nằm trên tay Thiệu Nghị Phu.

Lâm Hựu Luân chia điện ảnh Hong Kong thành ba cấp: Cấp I dành cho mọi lứa tuổi; Cấp II chia nhỏ thành hai mức: Cấp IIA dành cho mọi lứa tuổi nhưng trên các tài liệu tuyên truyền phải ghi rõ "không thích hợp cho trẻ em", Cấp IIB dành cho mọi lứa tuổi nhưng trẻ vị thành niên cần có sự hướng dẫn của người giám hộ khi xem; Cấp III chỉ dành cho người đủ 18 tuổi.

Bản phương án này đã được gửi đến tay Thiệu Nghị Phu từ một tuần trước.

Mấy ngày nay ông luôn mang theo bên mình, thỉnh thoảng lại lấy ra xem, sau đó nghiền ngẫm kỹ lưỡng.

Hôm nay, nhân tiện đi cùng xe với Lâm Hựu Luân đến hội trường, trên đường đi, Thiệu Nghị Phu tự nhiên nhắc đến chuyện này. "Tổng thống Mỹ Reagan từng công khai phàn nàn rằng chế độ phân cấp điện ảnh của Mỹ quá phức tạp.

Ông ấy nói mình cố gắng dùng chế độ phân cấp để làm rõ việc phân loại giải trí, nhưng lại phát hiện ra cần phải biên soạn thêm một cuốn từ điển nữa mới hiểu nổi chế độ này.

Tôi thấy cậu đưa ra phương án này cũng không dễ hiểu lắm đâu, bởi vì nó thực sự quá chi tiết." Thiệu Nghị Phu lẳng lặng nhìn Lâm Hựu Luân, trong mắt có sự nghiền ngẫm và thăm dò.

Lâm Hựu Luân nhún vai: "Chỉ có chi tiết một chút, phương án mới có đủ sức thuyết phục." "Thuyết phục các ông chủ công ty điện ảnh khác?" "Thuyết phục chính quyền Hong Kong và công chúng xã hội."

Vẻ thảnh thơi trên mặt Thiệu Nghị Phu bỗng nhiên biến mất, ông ngẩng phắt đầu lên, nhìn Lâm Hựu Luân bằng ánh mắt thâm trầm: "Cậu khẳng định các công ty điện ảnh khác chắc chắn sẽ chấp nhận phương án này sao?" "Phương án là do tôi đề xuất, chỉ cần Thiệu thị, Gia Hòa và Kim Công Chúa không có ý kiến, thái độ của các công ty điện ảnh khác không nằm trong phạm vi tôi cân nhắc." Lâm Hựu Luân bĩu môi, nói tiếp: "Lùi một bước mà nói, cho dù chính quyền Hong Kong không chuẩn bị thực hiện chế độ phân cấp điện ảnh, thì nội bộ chuỗi rạp Gia Nghị đưa ra quy định phân cấp như vậy, cũng không cần phải đạt được sự đồng thuận với tất cả các công ty điện ảnh chứ?" Đôi mắt sau cặp kính của Thiệu Nghị Phu lóe lên vẻ tinh anh sắc sảo, nhìn chằm chằm vào hắn như muốn ép người.

Mỗi lần ánh mắt ông lóe lên tia sáng này, Lâm Hựu Luân đều cảm thấy chúng như đã xuyên qua da thịt mình, nhìn thấu tâm can hắn.

Chương 168

Hồi lâu sau, Thiệu Nghị Phu mới khẽ cảm thán một câu: "Lâm sinh hảo thủ đoạn!" "Còn cần Lục thúc giúp đỡ nhiều." Lâm Hựu Luân hạ thấp tư thái, ánh mắt hai người chạm nhau, ẩn ý đã đạt được sự ăn ý ngầm. *** Trong phòng họp hào hoa của khách sạn Bán Đảo, các ông chủ công ty điện ảnh Hong Kong đến sớm đang tụ tập tốp năm tốp ba, thảo luận về bản phương án vừa mới cầm trên tay. "Tiêu chuẩn phim cấp I nghiêm ngặt thế này, nếu thực sự chấp hành theo tiêu chuẩn này, tôi nghi ngờ liệu có bộ phim nào được xếp vào cấp I không nữa?" Một ông chủ công ty điện ảnh ném xấp tài liệu dày cộp xuống bàn họp, ồn ào nói.

Câu nói của người này nhận được sự tán đồng của không ít người.

Phương án phân cấp của Lâm Hựu Luân đánh giá phim cấp I rất nghiêm, không những tuyệt đối không cho phép xuất hiện cảnh khỏa thân, mà những nội dung liên quan đến tình dục, hoặc đề tài xã hội đen đều không được xuất hiện trong phim cấp I.

Thậm chí phim lấy tình yêu làm chủ đề chính cũng không thể liệt vào cấp I, trừ khi là thể hiện tình yêu trong sáng, mơ hồ của thanh thiếu niên.

Tiêu chuẩn này đã loại bỏ 99% phim Hong Kong ra ngoài.

Những người khác đang bàn tán xôn xao, nhưng Hà Quán Xương lại ngồi đó như lão tăng nhập định, phảng phất như chuyện mọi người đang bàn không liên quan gì đến ông.

Hà Quán Xương bày ra tư thế như vậy, các ông chủ công ty điện ảnh kia tự nhiên sẽ không tự chuốc nhục mà sán lại gần, nhưng có

người lại là ngoại lệ.

Trình Long dưới sự ủng hộ của Gia Hòa đã tự thành lập công ty "Uy Hòa", cho nên hôm nay cũng theo Hà Quán Xương đến tham gia buổi thảo luận này.

Khác với những người khác, anh ta đã nhận được bản phương án phân cấp này từ tay Hà Quán Xương từ ba ngày trước.

Nghe mọi người xung quanh bàn tán, anh ta cũng thấy sốt ruột. "Cha nuôi, anh Lâm định ra tiêu chuẩn phim cấp I cao như vậy, mọi người đều rất khó chấp nhận.

Chẳng lẽ ông Trâu và cha cũng có ý này sao?" "Đây là suy nghĩ của con, hay là có người bảo con hỏi như vậy?" Hà Quán Xương liếc nhìn Trình Long một cái, ánh mắt tiếp đó lại chuyển sang người Hồng Kình Bảo vừa rời khỏi bên cạnh Trình Long.

Hồng Kình Bảo cười híp mắt gật đầu với Hà Quán Xương, nhìn biểu cảm trên mặt gã thì không thấy vấn đề gì, nhưng trong lòng Hà Quán Xương lại sáng như gương: Trình Long chắc chắn là bị gã béo này xúi giục mới hỏi mình câu như vậy.

Trình Long cười gượng không mở miệng, Hà Quán Xương mới thấm thía nói: "A Long, nhìn sự việc không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Tiêu chuẩn phim cấp I đặt cao như vậy không phải là nhắm vào các công ty điện ảnh trong ngành, mà là để phương án có thể thông qua sự thẩm định của chính quyền, đồng thời dùng cách thức này để bịt miệng dư luận xã hội, nói trắng ra là cho công chúng một lời giải thích.

Còn đối với các công ty điện ảnh mà nói, không có mấy bộ phim được xếp vào phim cấp I, vậy thì tiêu chuẩn phim cấp I cũng coi như thùng rỗng kêu to.

Chỉ cần không bị xếp vào cấp III, thì dù là IIA hay IIB, thực tế cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn đến doanh thu phòng vé." Hà Quán Xương giải thích như vậy, Trình Long cũng chẳng còn gì phải lo lắng nữa.

Theo quy định trong phương án, phim cấp IIA khi xử lý các cảnh bạo lực hoặc khỏa thân phải rất cẩn thận.

Mà phim của Trình Long tuy tràn ngập các pha hành động kịch liệt, nhưng anh ta luôn quán triệt nguyên tắc làm phim: đối thoại không nói tục, hành động không máu me bạo lực, cảnh thực sự bạo lực không nhiều.

Nếu thực sự áp dụng theo phương án này, phim của anh ta được xếp vào cấp IIA là hoàn toàn không có vấn đề gì.

Cùng là tự làm chủ công ty mới, Vương Tinh lại không có vận may tốt như Trình Long.

Theo quy định của phương án này, phim của gã đa phần chỉ có thể bị xếp vào cấp IIB, nghĩa là không phù hợp với thanh thiếu niên nhi đồng, chỉ đứng sau phim cấp III, kiến nghị cha mẹ nên đi cùng khi xem.

Phim của Vương Tinh ngoài việc có rất nhiều cảnh hài hước bạo lực quá đà, chủ yếu vẫn là do nói tục quá nhiều, đặc biệt là những câu liên quan đến tình dục, cho nên bị xếp vào cấp IIB cũng không oan uổng.

Cấp IIA, IIB đối với người vị thành niên chỉ có nghĩa vụ khuyến cáo, không bắt buộc cấm xem, nên ảnh hưởng đến doanh thu phòng vé không lớn.

Rất nhiều người vừa cầm phương án phân cấp đã bị tiêu chuẩn phim cấp I dọa sợ, tưởng rằng tiêu chuẩn phân cấp phía sau cũng sẽ

rất nghiêm ngặt, nhưng thực tế hai mức tiêu chuẩn của phim cấp II cơ bản nhất trí với tiêu chuẩn thẩm tra của "Sở kiểm duyệt" hiện tại.

Nghĩa là cho dù thực thi chế độ phân cấp điện ảnh, đối với đa số các công ty điện ảnh cũng sẽ không có ảnh hưởng gì.

Đa số người của các công ty điện ảnh đều đang bàn tán chuyện này, duy chỉ có mấy công ty điện ảnh ngồi ở trong góc là vẫn rất trầm mặc.

Người khác đều lo lắng chế độ phân cấp điện ảnh sẽ mang lại ảnh hưởng bất lợi, duy chỉ có mấy công ty này là kiên định ủng hộ phân cấp điện ảnh.

Phim do mấy công ty này quay cơ bản đều có thể bị xếp vào tiêu chuẩn phim cấp III, phim họ làm chỉ có thể bán ra nước ngoài hoặc đem đến các rạp chiếu video chiếu chui.

Một khi thực thi chế độ phân cấp điện ảnh, những bộ phim trước đây không thể thông qua sự thẩm tra của "Sở kiểm duyệt" sẽ có thể công khai công chiếu.

Tuy sẽ bị hạn chế suất chiếu và quy mô, nhưng không cần phải lén lút vụng trộm như hiện tại nữa.

Nếu vận hành tốt, phim cấp III chi phí thấp cũng có thể đạt doanh thu cao, điều này khiến những công ty điện ảnh vừa và nhỏ không đủ lực làm phim bom tấn nhìn thấy hy vọng.

Khi Lâm Hựu Luân bước vào phòng họp, thấy bên trong ồn ào hỗn loạn, lông mày hắn khẽ nhíu lại.

Ban đầu hắn không mở miệng, chỉ dùng ánh mắt dửng dưng nhìn lướt qua nhiều gương mặt trong hội trường.

Giống như có ma thuật vậy, bị hắn nhìn như thế, tất cả những cái miệng đang hò hét, những cơ thể đang nhúc nhích đều bị trấn áp, hội

trường bỗng chốc trở nên tĩnh lặng lạ thường.

Lâm Hựu Luân đi đến trước chỗ ngồi có dán tên mình, đứng đó nói: "Tôi thấy mọi người trên tay đều đã có phương án phân cấp điện ảnh lần này rồi, có vấn đề gì cứ việc đề xuất." Hắn vừa dứt lời, cửa phòng họp đột nhiên bị đẩy ra, một người vốn không nên xuất hiện ở đây đột ngột xông vào.

Phan Địch Sinh bước vào, chắp tay chào những người ngồi hai bên bàn họp: "Xin lỗi các vị, công ty có chút việc nên tôi đến trễ." Lúc đầu rất nhiều người tưởng Phan Địch Sinh là khách không mời mà đến, nhưng thấy trên mặt Thiệu Nghị Phu, Hà Quán Xương đều không có vẻ gì ngạc nhiên, lúc này mới phản ứng lại, hóa ra Phan Địch Sinh cũng nhận được lời mời.

Phan Địch Sinh vừa ngồi xuống, không khí trên bàn họp bỗng trở nên quỷ dị.

Rất nhiều người vốn định phát biểu ý kiến lúc này đều cúi đầu, giả vờ chăm chú xem tài liệu trong tay, tuyệt nhiên không ai lên tiếng. "Không ai nói gì, tôi sẽ coi như mọi người đều đã đồng ý với phương án này." Lâm Hựu Luân quét mắt một vòng quanh phòng họp, cuối cùng dừng lại trên mặt Phan Địch Sinh. "Ông Lâm đã tính toán xong hết rồi, tôi còn gì để nói nữa?" Phan Địch Sinh hừ lạnh một tiếng.

Cuộc họp hôm nay Phan Địch Sinh vốn không muốn tham gia, nhưng người dự họp đều là ông chủ các công ty điện ảnh Hong Kong, gã không đến người khác sẽ tưởng gã sợ Lâm Hựu Luân.

Việc này Phan Địch Sinh chỉ định lạnh lùng đứng nhìn, trả lời tự nhiên cũng là cho qua chuyện, không ngờ Lâm Hựu Luân lại thuận nước đẩy thuyền, gập cuốn sổ tay lại: "Tốt, đã là ông Phan cũng cảm thấy không có vấn đề gì, tôi thấy chuyện này cứ quyết định như vậy đi!" Phan Địch Sinh cười lạnh hai tiếng, trong mắt lộ ra vẻ miệt thị,

đẩy ghế đứng dậy bỏ đi đầy vẻ khinh thường.

Gã vừa đi, những người ở lại trong phòng họp càng trở nên trầm mặc.

Chiêu này của Lâm Hựu Luân chơi khá đẹp, dùng Phan Địch Sinh để bịt miệng mọi người, đồng thời còn ngầm nhắc nhở tất cả những người có mặt: Tân Bảo khó thành khí hậu, Gia Nghị vẫn là "đại ca" của các rạp chiếu phim Hong Kong.

Lúc này nếu còn có người muốn dị nghị về phương án phân cấp điện ảnh mà Lâm Hựu Luân đưa ra thì không thể không nghiêm túc cân nhắc hậu quả.

Không chấp nhận phương án phân cấp do Lâm Hựu Luân soạn thảo thì chỉ có thể bị động chấp nhận phương án do chính quyền Hong Kong đưa ra, mà phương án của chính quyền chưa chắc đã tốt hơn của Lâm Hựu Luân, thậm chí tiêu chuẩn phân cấp phim có thể còn nghiêm khắc hơn.

Phương án của Lâm Hựu Luân không nhất định là tốt nhất, nhưng trong tình huống hiện tại lại là sự lựa chọn ít tồi tệ nhất.

Nghĩ thông suốt điểm này, lại càng không có ai nguyện ý nhảy ra phản đối. *** "Bị anh dùng làm súng một lần, trong lòng Phan công tử chắc chắn rất uất ức!" Vương Tổ Hiền mặc quần short, co chân quỳ trên ghế sofa, vạt áo sơ mi rộng thùng thình che khuất chiếc quần short, để lộ đôi chân thon dài trắng mịn.

Nếu không phải vừa rồi nhìn thấy cô quỳ trên sofa để lộ một góc quần short, thì bộ dạng này trông cứ như bên trong chiếc áo sơ mi rộng kia chẳng mặc gì cả.

Lâm Hựu Luân không kìm được liếc nhìn thêm hai lần.

Trên tay hắn đang cầm một kịch bản, Vương Tổ Hiền liền

nghiêng người qua xem hắn đang đọc kịch bản gì, lại còn thỉnh thoảng nói xen vào: "Thời gian này chán quá đi, cả ngày ở nhà không có việc gì làm.

A Trân nhận một bộ phim truyền hình, cả ngày đến tối đều không thấy mặt mũi đâu, giờ chẳng có ai đi dạo phố cùng em nữa." Ngửi mùi hương thấm vào lòng người tỏa ra từ người Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân có chút hồn xiêu phách lạc.

Kịch bản "Ngộ Không Truyện" do Vương Giai Vệ cải biên gửi đến tay hắn đã được một thời gian dài rồi, trong một hai ngày này nhất định phải trả lời Vương Giai Vệ.

Nghe Vương Tổ Hiền cứ lải nhải thế này, kế hoạch đọc xong kịch bản hôm nay chắc là phải bỏ dở rồi.

Chương 169

Lâm Hựu Luân nghiêng người, để bản thân nằm dựa vào sofa thoải mái hơn chút, cũng để tai mình cách xa Vương Tổ Hiền một chút.

Vương Tổ Hiền lại không chịu buông tha, cúi người sáp lại cùng xem kịch bản.

Cổ áo sơ mi cởi hai cúc buông thõng xuống, ánh mắt Lâm Hựu Luân thuận theo cổ áo liếc thấy đôi gò bồng đảo tròn trịa như giọt nước rơi xuống của Vương Tổ Hiền.

Không quá lớn, vừa đủ một nắm tay, hai hạt anh đào màu hồng phấn nhỏ xinh vô cùng dụ người.

Ánh mắt Lâm Hựu Luân không kìm được cứ dán chặt vào đó.

Vương Tổ Hiền lúc đầu không hề ý thức được mình bị lộ hàng, sự chú ý của cô đều tập trung vào kịch bản trên tay Lâm Hựu Luân.

Đợi cô đọc xong hết nội dung trang đó mà mãi không thấy Lâm Hựu Luân lật trang, cô ngẩng đầu lên mất kiên nhẫn giục: "Này, anh đang nghĩ cái gì thế?" Ngẩng đầu thấy ánh mắt đờ đẫn của Lâm Hựu Luân, lại nhìn theo ánh mắt hắn thấy cổ áo sơ mi đang mở rộng của mình, cô vội vàng dùng tay che lại, cuối cùng còn không quên cảnh cáo Lâm Hựu Luân: "Còn dám nhìn trộm nữa là em chọc mù mắt anh đấy." Lâm Hựu Luân ném kịch bản trong tay sang một bên, nắm lấy bàn tay nhỏ đang khua khoắng trước mắt mình của Vương Tổ Hiền, tay kia ôm lấy eo thon của cô, lật người đè cô xuống dưới thân, áp sát vào đôi môi hồng nhuận kiều diễm hôn tới.

Môi và răng không hề phòng bị bị Lâm Hựu Luân cạy mở, đầu lưỡi thơm tho trơn mềm bị hút lấy.

Vương Tổ Hiền lúc này mới phản ứng lại, cô không phản kháng mà vươn tay ôm lấy cổ Lâm Hựu Luân, móng tay cắm sâu vào mái tóc sau gáy hắn, mặc cho Lâm Hựu Luân cuồng bạo mút lấy chiếc lưỡi thơm của mình, chỉ thấy từng đợt choáng váng xung kích lên não.

Lâm Hựu Luân vén chiếc áo sơ mi trắng của Vương Tổ Hiền lên, đang định có hành động tiếp theo thì chiếc điện thoại đặt bên cạnh lại vang lên không đúng lúc.

Lâm Hựu Luân liếc nhìn điện thoại, không biết kẻ nào không biết điều lại gọi tới lúc này.

Hắn nhìn chiếc điện thoại reo không ngừng, do dự có nên rút dây điện thoại ra hay không.

Khó khăn lắm mới có cơ hội nước chảy thành sông thế này, Vương Tổ Hiền đã buông bỏ đề phòng, mắt thấy sắp có kịch hay thì...

Đinh linh linh!

Chuông điện thoại vẫn cố chấp reo vang.

Vương Tổ Hiền bừng tỉnh khỏi cơn mê loạn của nụ hôn nồng cháy, chặn bàn tay Lâm Hựu Luân sắp thò vào trong quần short của mình lại, cười hi hi thoát khỏi lòng hắn, nhảy xuống sofa, nhẹ nhàng như một chú nai con chạy đi nghe điện thoại.

Lâm Hựu Luân lúc này có tâm tư muốn băm vằm kẻ gọi điện thoại đến rồi nuốt sống.

Mọi chuyện bị cuộc gọi đột ngột này phá hỏng bét.

Lúc cầm ống nghe Vương Tổ Hiền còn vẻ mặt vui vẻ, nhưng chưa được bao lâu liền ỉu xìu đặt ống nghe xuống, buồn bực ngồi lại bên cạnh Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vốn định kéo Vương Tổ Hiền vào lòng tiếp tục

thân mật, nhưng lại bị Vương Tổ Hiền né tránh.

Nhìn hai hàng lông mày thanh tú của Vương Tổ Hiền hơi nhăn lại, cau chặt giữa trán, Lâm Hựu Luân mới phát hiện tâm trạng cô sau khi nghe điện thoại xong có chút không đúng. "Xảy ra chuyện gì vậy?" "Không có gì, chỉ là có một bộ phim em muốn đi thử vai, bị đối phương từ chối rồi." Vương Tổ Hiền ôm một cái gối tựa, giọng điệu bình thản như đang kể lại một chuyện hoàn toàn không liên quan đến mình.

Danh tiếng hiện tại của Vương Tổ Hiền không hề nhỏ, hình tượng Oanh Oanh thanh lệ cao ngạo trong "Côn Luân" đã sớm đi sâu vào lòng người, đạo diễn cầm kịch bản tìm cô đóng phim nhiều vô kể, chỉ là cô nghe theo lời khuyên của Lâm Hựu Luân, nhận phim luôn rất cẩn thận.

Vương Tổ Hiền chủ động yêu cầu thử vai lại bị người ta từ chối, tình huống này quả là hiếm thấy. *** "Cái gì?

Vương Tổ Hiền yêu cầu thử vai, em lại từ chối cô ấy?" Từ Khắc đi ra ngoài về, nghe vợ là Thi Nam Sanh nói chuyện này, trong lòng thót một cái, sắc mặt lập tức trở nên hơi khó coi.

Lý do Thi Nam Sanh từ chối Vương Tổ Hiền rất đơn giản: Vương Tổ Hiền dáng người quá cao, quá sảng khoái, quá hiện đại, còn từng tham gia đội bóng rổ ở trường, hoàn toàn không phù hợp với vai Nhiếp Tiểu Thiện ma mị thoát tục, yếu đuối mong manh. "Hình tượng nữ hiệp mạnh mẽ của cô Vương trong 'Côn Luân' đã quá in sâu vào lòng người, hơn nữa diễn xuất của cô ấy cũng không phải đặc biệt tốt.

Muốn để cô ấy đột nhiên thay đổi phong cách diễn nữ quỷ, anh không thấy đối với khán giả là quá đường đột sao?" "Cô ấy hồi đóng bộ phim đầu tiên ở Đài Loan chính là diễn nữ quỷ, hơn nữa..." Từ

Khắc sững sờ nhìn vợ, yết hầu chuyển động hai cái, không nói gì nữa, chỉ liên tục lắc đầu.

Năm ngoái Từ Khắc tìm Ngô Vũ Sâm, người vừa quay xong bộ phim bom tấn gây chấn động, về quay bộ "Anh Hùng Bản Sắc" mà hai người ấp ủ đã lâu.

Nhưng bộ phim này Ngô Vũ Sâm quay nửa năm rồi vẫn chưa xong.

Quay bộ phim này Ngô Vũ Sâm mãi không tìm được cảm giác, thường xuyên là quay xong phần sau rồi lại thấy phần trước quay không tốt, quay lại quay lại từ đầu, cứ lặp đi lặp lại như vậy khiến Từ Khắc cũng rất buồn bực.

Mà thời gian này bản thân Từ Khắc cũng không dễ sống.

Mấy bộ tác phẩm do ông mạnh mẽ làm giám chế hoặc doanh thu thảm bại, hoặc bị chê bai thậm tệ, khiến xưởng phim Điện Ảnh Công Tác Thất đang đi vào quỹ đạo phải chịu đả kích nặng nề.

Thi Nam Sanh thấy vẻ mặt chồng như vậy, trong lòng biết ông đang lo lắng điều gì, an ủi: "Em biết quan hệ giữa cô Vương và ông Lâm khiến anh cảm thấy rất khó xử.

Gia Nghị tuy thế lớn, nhưng ở Hong Kong cũng không phải một tay che trời, không phải còn có chuỗi rạp Tân Bảo của Phan Địch Sinh đang cạnh tranh với hắn sao?

Lâm Hựu Luân quan hệ mật thiết với Thiệu thị, Gia Hòa, Kim Công Chúa, hắn muốn quay phim gì thì chỉ đi tìm ba công ty điện ảnh lớn hợp tác.

Còn anh trong mắt hắn chẳng qua chỉ là một người làm điện ảnh có chút tài hoa thôi, hắn sẽ không quá coi trọng anh đâu.

Chúng ta cùng lắm là không đắc tội hắn, nhưng cũng không cần

thiết vì để lấy lòng hắn mà phải 'ủy khúc cầu toàn' hy sinh vai diễn chứ?" Thần sắc Từ Khắc bỗng chốc trở nên cảnh giác, mắt nhìn chằm chằm vợ mình: "Có phải Tăng Chí Vĩ đến tìm em nói gì đó không?" Thi Nam Sanh giải thích: "Anh ấy chỉ gọi cho em một cuộc điện thoại, bộ 'Vệ Tư Lý Truyền Kỳ' của công ty anh ấy còn một tuần nữa là công chiếu, mời chúng ta đến tham dự buổi công chiếu." Từ Khắc kinh ngạc nhìn Thi Nam Sanh, một lúc sau ánh mắt liền di chuyển xuống đầu gối của mình, rồi hút thuốc, không trả lời.

Thi Nam Sanh thấy vẻ mặt chồng do dự, trong lòng có chút khó hiểu: "Đạo diễn của bộ phim đó là Teddy Robin, anh ấy và Tăng Chí Vĩ đều là bạn cũ của chúng ta, mọi người hợp tác ở Tân Nghệ Thành rất vui vẻ, chỉ là đi tham dự một buổi công chiếu, chắc sẽ không có vấn đề gì chứ?" Từ Khắc rít một hơi thuốc thật mạnh: "Mạch Gia hôm qua cũng gọi điện cho anh.

Bộ 'Trở Về Tương Lai' do ông Lâm và Kim Công Chúa liên hợp đầu tư, giao cho Tân Nghệ Thành phụ trách quay cũng sẽ công chiếu sau một tuần nữa.

Nếu anh đoán không nhầm, hai bộ phim này sẽ công chiếu cùng một ngày.

Nếu nói tình nghĩa ngày xưa, Mạch Gia, ông Lôi cũng là bạn cũ, em nói chúng ta nên đi bên nào?" "Cùng là từ Tân Nghệ Thành đi ra, công ty của Tăng Chí Vĩ đã có thể quay phim đại chế tác kinh phí 70 triệu, còn Điện Ảnh Công Tác Thất của chúng ta từ khi thành lập đến nay tổng cộng kinh phí làm phim còn chưa đến 70 triệu.

Ông Lôi hiện tại lấy danh nghĩa Kim Công Chúa thành lập công ty điện ảnh, sự ủng hộ đối với chúng ta cũng không còn lớn như trước kia nữa..." Thi Nam Sanh còn chưa nói hết câu đã bị Từ Khắc cắt ngang không chút do dự. "Tân Bảo đối đầu với Gia Nghị, không có

nghĩa là Tân Bảo thực sự có thực lực làm đối thủ của Gia Nghị. 'Vệ Tư Lý Truyền Kỳ' đã là con bài cuối cùng của Phan Địch Sinh, mà trong tay Lâm Hựu Luân còn có nhiều bộ phim chưa tung ra.

Doanh thu của 'Vệ Tư Lý Truyền Kỳ' không tồi, Tân Bảo đại khái còn có thể chống đỡ thêm một lúc, nhưng Gia Nghị e rằng sẽ không cho Tân Bảo quá nhiều thời gian đâu.

Hôm thảo luận phương án phân cấp điện ảnh, sự cường thế của Lâm Hựu Luân em cũng thấy rồi đấy.

Nếu chúng ta ngả về phía Tân Bảo, tương lai liệu điện ảnh Hong Kong còn có chỗ đứng cho Điện Ảnh Công Tác Thất nữa không?" Từ Khắc nói vậy, Thi Nam Sanh mới phát hiện mình đã nghĩ vấn đề quá đơn giản, nhưng cô đều đã từ chối Vương Tổ Hiền rồi, sự việc e là khó cứu vãn. "Anh gọi điện cho ông Lâm giải thích một chút, nói rõ tình hình với hắn.

Nếu vai Nhiếp Tiểu Thiện thực sự không hợp với cô Vương, anh nghĩ ông Lâm cũng sẽ không ép người quá đáng." Từ Khắc thở dài, nhấc điện thoại quay số của Lâm Hựu Luân.

Thi Nam Sanh ở bên cạnh nghe Từ Khắc gọi điện, dây thần kinh trong lòng cứ căng lên.

Cuộc điện thoại này không nói quá lâu, Từ Khắc vừa đặt ống nghe xuống, Thi Nam Sanh liền căng thẳng hỏi: "Sao rồi?" "Ông Lâm hy vọng chúng ta cho cô Vương một cơ hội thử vai." Thi Nam Sanh rất ngạc nhiên: "Nói vậy là quyền quyết định vẫn nằm trong tay chúng ta?" Từ Khắc lắc đầu: "Ông Lâm nói, thế gian chỉ có một nữ quỷ có thể gọi là Tiểu Thiện!" *** Vợ chồng Từ Khắc đều cúi đầu, như đang nghiền ngẫm cuộc đối thoại vừa rồi.

Hồi lâu sau, Thi Nam Sanh mới ngẩng đầu lên: "Ông Lâm nói câu đó rốt cuộc là có ý gì?

Chẳng lẽ Hong Kong ngoài Vương Tổ Hiền ra, thì không còn ai có thể diễn tốt vai Tiểu Thiện nữa sao?" Từ Khắc vẫn luôn trầm mặc, từng ngụm từng ngụm hút thuốc, sự im lặng chiếm cứ căn phòng này, dần dần trở thành sự áp bức khiến người ta cảm thấy ngạt thở. "Anh nghĩ ông Lâm sẽ không bắn tên không đích đâu.

Thái độ của hắn rốt cuộc là thế nào, đợi cô Vương ngày mai qua thử vai thì sẽ rõ." *** Hôm sau, Lâm Hựu Luân đưa Vương Tổ Hiền cùng đến thử vai, vợ chồng Từ Khắc lập tức cảm thấy áp lực.

Họ sắp xếp người chuyên trách đưa Vương Tổ Hiền vào trang điểm, thay phục trang, còn hai vợ chồng thì ở bên ngoài tiếp chuyện Lâm Hựu Luân.

Chương 170

Ba người ngồi quanh một chiếc bàn tròn nhỏ, chủ đề tự nhiên nói đến chuyện thử vai diễn viên lần này. "Tôi nghe nói bà Thi lúc đầu không đồng ý cho Tiểu Hiền thử vai?" Thi Nam Sanh chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Từ Khắc cho cô một ánh mắt an tâm vô sự, cô mới cẩn thận từng li từng tí trả lời: "Cô Vương dáng người hơi cao, muốn tìm nam diễn viên phối hợp với cô ấy sẽ khá khó khăn.

Bộ phim này hiện tại vẫn chỉ có một khung kịch bản, cho nên trong việc lựa chọn nam nữ chính còn phải cân nhắc các yếu tố khác.

Không phải nói cô Vương không xinh đẹp, mà là tướng mạo cô ấy mang cảm giác hiện đại rất mạnh, quá rạng rỡ, diễn vai nữ quỷ cổ trang cảm giác hơi kỳ quái." Lâm Hựu Luân nghe xong gật gật đầu, trên mặt không có vẻ gì là không vui, Thi Nam Sanh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Tổ Hiền dáng cao là sự thật không thể chối cãi, nếu không cũng sẽ không chơi bóng rổ còn vào được đội tuyển trường.

Luận ngũ quan cô ấy cũng không phải hoàn mỹ không tì vết, lông mày hơi rậm, mắt hơi có màu nâu, môi hơi dày hơn người khác...

Nhưng những thứ này tổ hợp lại lại là một khuôn mặt khiến người ta kinh diễm.

Lâm Hựu Luân không định dùng lời nói thuyết phục Từ Khắc, Thi Nam Sanh.

Đợi Vương Tổ Hiền thay xong phục trang đi ra, dùng sự thật để chứng minh sẽ có sức thuyết phục hơn.

Vương Tổ Hiền khoác lên mình bộ bạch y voan mỏng vừa bước vào phòng, lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Dưới mái tóc mái bằng gọn gàng, giữa đôi lông mày thanh tú và chiếc mũi hơi cao, khảm một đôi mắt to vừa phải.

Đôi mắt này vô cùng sáng, không những tăng thêm hào quang cho khuôn mặt tươi cười của cô, mà khi cô vừa bước vào, ngay cả căn phòng này cũng trở nên sáng sủa hơn nhiều.

Từ Khắc tay vuốt cằm, mắt dán chặt vào Vương Tổ Hiền suốt hơn một phút.

Thi Nam Sanh cũng cảm thấy rất kinh ngạc, tạo hình của Vương Tổ Hiền hoàn toàn lật đổ nhận thức trong lòng cô.

Bỗng nhiên, ánh mắt Vương Tổ Hiền thay đổi, ý cười rạng rỡ trên khóe miệng nhạt dần rồi ẩn đi, thay vào đó là một biểu cảm u oán, ai oán diễm lệ, phối hợp với ánh mắt nhiếp hồn đoạt phách của cô giải phóng ra sát cơ ẩn hiện, lập tức khiến người xung quanh cảm thấy một luồng hàn khí âm u.

Từ Khắc sau thoáng ngẩn người, hưng phấn đứng bật dậy khỏi ghế, biểu cảm kích động nói: "Không sai, Tiểu Thiện trong lòng tôi chính là cảm giác này!" Thi Nam Sanh vẫn là lần đầu tiên thấy Từ Khắc kích động như vậy khi thử vai diễn viên, nhìn lại Lâm Hựu Luân thì ánh mắt đã khác hẳn.

Lâm Hựu Luân bề ngoài chỉ mỉm cười, hôm qua để giúp Vương Tổ Hiền luyện tập biểu cảm này, hắn đã phải cùng cô đứng trước gương suốt hơn ba tiếng đồng hồ, chính là để có thể cho Từ Khắc một "bất ngờ" khi thử vai. "Tôi vẫn luôn cảm thấy Tiểu Hiền trời sinh đã mang nét tà mị của hồ ly tinh, nữ quỷ trong truyện Liêu Trai.

Trong 'Đại Thoại Tây Du' để cô ấy diễn Bạch Tinh Tinh cũng có

sự cân nhắc về phương diện này.

Giờ tôi nói vai Tiểu Thiện này phảng phất như ông trời đặc biệt chuẩn bị cho cô ấy, hai vị chắc sẽ không còn nghi ngờ nữa chứ?" Từ Khắc lập tức quyết định, vai nữ chính của "Thiện Nữ U Hồn" do Vương Tổ Hiền đảm nhận.

Việc này đã định, chủ đề tiếp theo nhẹ nhàng hơn nhiều.

Lâm Hựu Luân uống cà phê, đột nhiên nhớ ra một chuyện, ngước mắt nhìn Từ Khắc: "Nghe nói Điện Ảnh Công Tác Thất gần đây gặp chút khó khăn?" Từ Khắc trước mặt Lâm Hựu Luân cũng không có gì phải giấu giếm, kể rất nhiều tình hình cho Lâm Hựu Luân nghe, trong đó đương nhiên cũng nhắc đến Ngô Vũ Sâm.

Từ khi Ngô Vũ Sâm đi quay "Anh Hùng Bản Sắc", Lâm Hựu Luân không còn quá quan tâm đến tình trạng của ông ta nữa, nghe Từ Khắc nói vậy, bất giác cảm thấy có chút ngạc nhiên. "Bộ phim đó vẫn chưa quay xong sao?" "Lúc đầu là Ngô Vũ Sâm không tìm được cảm giác, về sau lịch trình của Châu Nhuận Phát xảy ra vấn đề." Nhắc đến chuyện này Từ Khắc rất buồn bực. "Anh Hùng Bản Sắc" quay quay dừng dừng hơn 3 tháng, Ngô Vũ Sâm cuối cùng cũng vào trạng thái, nhưng lúc này diễn viên chính Châu Nhuận Phát lại không có thời gian.

Châu Nhuận Phát đã nhận lời đóng phim của người khác sắp bấm máy, mà bên "Anh Hùng Bản Sắc" này anh ta cùng Ngô Vũ Sâm dây dưa thời gian dài như vậy, coi như đã tận tình tận nghĩa rồi.

Châu Nhuận Phát vừa đi, việc quay phim của "Anh Hùng Bản Sắc" đành phải dừng lại, đợi Châu Nhuận Phát quay xong bộ phim kia quay lại đoàn, thời gian lại trôi qua nửa năm.

Lâm Hựu Luân lại cảm thấy như vậy rất tốt.

Ngô Vũ Sâm quay xong "Hắc Dạ Truyền Thuyết", có thể tĩnh tâm dành thời gian dài như vậy cho một bộ phim, chứng tỏ ông ta quay thực sự rất dụng tâm, cũng không cần lo lắng bộ phim này sẽ mất đi bản sắc kinh điển vốn có. "Anh Từ gần đây có ý tưởng tự mình làm đạo diễn quay phim không?" Câu nói của Lâm Hựu Luân quá đột ngột, trong lòng Từ Khắc không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Thi Nam Sanh tâm tư lại chuyển biến cực nhanh, trong lời nói của Lâm Hựu Luân chỉ hơi để lộ ra một chút ý định đầu tư, cô lập tức ý thức được đây là một cơ hội.

Đặc biệt là vì chuyện của Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân hiện tại còn nợ họ một ân tình, chỉ cần không phải yêu cầu quá đáng, Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ không từ chối. "Từ Khắc thường nói với tôi, ở Hong Kong mà chưa từng hợp tác với ông Lâm, đi ra ngoài đều không dám nói mình là đạo diễn lớn.

Nếu có cơ hội được hợp tác với ông Lâm một lần, anh ấy coi như thỏa nguyện rồi." Từ Khắc có nói với Thi Nam Sanh những lời tương tự, nhưng ông nói không khoa trương như vậy.

Tuy nhiên trước mặt Lâm Hựu Luân, ông cũng không phản đối cách làm này của vợ, sâu trong nội tâm thậm chí còn ẩn ẩn chút mong đợi.

Nhưng câu trả lời của Lâm Hựu Luân lại như dội gáo nước lạnh lên đầu hai vợ chồng họ. "Tôi quả thực có kế hoạch đầu tư quay mấy bộ phim trong năm nay, tôi cũng tự viết mấy kịch bản, chỉ là trong đó không có tác phẩm nào phù hợp để anh Từ đạo diễn cả." Lâm Hựu Luân không khỏi tiếc nuối nhún vai.

Hy vọng vừa nhen nhóm của Từ Khắc cứ thế bị dập tắt, trong lòng bất giác có chút chua xót.

Lâm Hựu Luân thà tìm Ngô Vũ Sâm đang lúc sa cơ lỡ vận để quay "Hắc Dạ Truyền Thuyết", ủng hộ Lưu Trấn Vỹ chưa từng làm đạo diễn quay "Đại Thoại Tây Du", lại không chịu hợp tác với mình, chẳng lẽ trong mắt hắn, mình thực sự không bằng những người đó?

Từ Khắc nghĩ vậy quả thực oan uổng cho Lâm Hựu Luân.

Không phải tài hoa của ông không được Lâm Hựu Luân thưởng thức, mà trái lại, chính vì Lâm Hựu Luân rất thưởng thức tài hoa của ông, nên lại càng không biết nên dùng Từ Khắc như thế nào.

Một đặc điểm lớn của phim do Điện Ảnh Công Tác Thất của Từ Khắc sản xuất: Đạo diễn là ai không quan trọng, quan trọng là họ đều là người thực thi trung thành ý đồ của Từ Khắc.

Ai cũng biết Từ "lão quái" rất khó chiều, làm cái nghề đạo diễn này, ai cũng có bệnh nghề nghiệp là ham muốn kiểm soát siêu mạnh.

Việc khác đều dễ nói, nhưng đối với phong cách tác phẩm của mình, đó là nhất định phải kiên trì đến cùng, thà chết cũng không chịu thỏa hiệp.

Lúc làm đạo diễn Từ Khắc đã rất cường thế, tự mở công ty, lại mang sự cường thế này vào việc giám chế phim, điều này hình thành nên đặc sắc của phim Điện Ảnh Công Tác Thất.

Trong số rất nhiều người hợp tác với Từ Khắc, những người mà phong cách cá nhân quá mạnh mẽ không thể dung hòa với ông, như tiền bối đạo diễn võ hiệp Hồ Kim Thuyên, hay bạn bè như Ngô Vũ Sâm, cuối cùng đều chỉ có thể đường ai nấy đi.

Mà kịch bản Lâm Hựu Luân viết, thực tế không gian để lại cho đạo diễn tự do phát huy không nhiều.

Gặp phải đạo diễn có tính cách cường thế, ý tưởng đa biến như Từ Khắc, khó tránh khỏi sẽ nảy sinh bất đồng.

Từ Khắc ngại thân phận của Lâm Hựu Luân, có lẽ sẽ thỏa hiệp nhượng bộ, nhưng Từ Khắc sau khi thỏa hiệp còn có thể giữ được trình độ vốn có hay không, lại là một vấn đề đáng nghi ngờ.

Lâm Hựu Luân không phải không muốn hợp tác với Từ Khắc, nhưng không muốn hợp tác theo kiểu hắn viết kịch bản Từ Khắc đạo diễn.

Lâm Hựu Luân định để Từ Khắc tự mình đưa ra một kịch bản, hắn chỉ phụ trách đầu tư, việc còn lại giao hết cho Từ Khắc, như vậy vừa tránh được bất đồng có thể xảy ra, lại đạt được mục đích hợp tác.

Lâm Hựu Luân rất uyển chuyển nói cho Từ Khắc biết suy nghĩ của mình.

Từ Khắc vừa nghe thấy chuyện tốt như vậy, chút không vui trong lòng lập tức bị quẳng ra sau đầu, ông xoa tay nói: "Lúc đầu khi cấu tứ 'Anh Hùng Bản Sắc', tôi đã có ý tưởng muốn quay một bộ phim võ hiệp, đương nhiên là dùng một cách thức hoàn toàn mới, khác biệt so với trước đây để quay." Ý tưởng này đã hình thành trong đầu Từ Khắc rất lâu rồi nhưng mãi chưa thành hình.

Nếu đổi là nhà đầu tư khác, Từ Khắc còn chưa chắc nắm chắc việc mang ý tưởng chưa chín muồi này đi thuyết phục đối phương, nhưng Lâm Hựu Luân thì khác, Từ Khắc cảm giác hắn sẽ rất hứng thú với ý tưởng này của mình.

Nghe xong lời giới thiệu của Từ Khắc, biểu cảm của Lâm Hựu Luân trở nên có chút kỳ quái. "Quay lại 'Hoàng Phi Hồng'?" Đối với biểu cảm này của Lâm Hựu Luân, Từ Khắc không cảm thấy lạ.

Từ thập niên 50 của thế kỷ 20, loạt phim Hoàng Phi Hồng do Hồ Bằng dẫn dắt đã sớm xác lập địa vị chí tôn không thể thay thế trên màn ảnh.

Chương 171

Hoàng Phi Hồng trong lòng mọi người đều giống như Quan Đức Hưng, đầu đội mũ quả dưa, một thân công phu nam phái, tính cách trầm ổn phương chính, bị bức đến đường cùng mới ra tay trong tình huống không thể nhịn được nữa.

Quan sư phụ cả đời diễn 77 bộ phim Hoàng Phi Hồng, được ghi vào sách kỷ lục Guinness thế giới, có thể tưởng tượng hình tượng Hoàng Phi Hồng do ông diễn in sâu vào tâm trí khán giả đến mức nào.

Nhưng Từ Khắc lại muốn thách thức kinh điển này, hơn nữa còn chuẩn bị hư cấu lịch sử một cách táo bạo, đẩy câu chuyện của Hoàng Phi Hồng lùi về 50 năm trước, bỏ qua năm sinh và cuộc đời thực của Hoàng Phi Hồng, đặt nhân vật vào bối cảnh cuối thời Thanh khi ngoại bang xâm lược, nội ưu ngoại hoạn, dân tộc loạn lạc, đồng thời biên soạn tiểu sử nhân vật phong phú, dùng đó để diễn dịch câu chuyện ân oán tình thù võ hiệp.

Ý tưởng của Từ Khắc không thể không nói là to gan lớn mật, nhưng ông lại đoán sai suy nghĩ của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân kinh ngạc không phải vì sự cải biên táo bạo của ông đối với câu chuyện Hoàng Phi Hồng, mà là kinh ngạc vì bộ phim này lại xuất hiện sớm như vậy.

Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, phải đợi thêm mấy năm nữa Từ Khắc mới quay bộ phim này.

Lâm Hựu Luân vạn vạn lần không ngờ tới, mình tìm Từ Khắc hợp tác, lại khiến "Hoàng Phi Hồng" ra đời sớm hơn dự kiến.

Vốn giữ tư tưởng "Hàn Tín điểm binh, càng nhiều càng tốt", Từ Khắc đương nhiên hy vọng Lâm Hựu Luân đầu tư cho "Hoàng Phi

Hồng" càng nhiều càng hay.

Mấy năm nay thị trường phim ảnh Hong Kong đang thịnh vượng, phim ảnh bình thường chỉ cần nhà sản xuất đưa ra một đề tài câu chuyện và liệt kê dàn diễn viên ngôi sao là các nhà đầu tư điện ảnh đã có thể bỏ ra hàng triệu, thậm chí nhiều tiền hơn để mua lại kế hoạch này, tục gọi là "mua phim lúa non".

Nhưng Lâm Hựu Luân đâu phải là nhà đầu tư bình thường, chỉ vẽ ra một chiếc bánh nướng lớn mà muốn lấy tiền từ tay hắn thì chẳng khác nào kẻ ngốc nói mộng.

Tham vọng của Từ Khắc rất lớn, anh ta định dùng diễn viên hành động giỏi nhất và chỉ đạo võ thuật giỏi nhất để chế tạo bộ phim "Hoàng Phi Hồng" này.

Khi bàn về kế hoạch của mình, Từ Khắc tỏ ra vô cùng tự tin: "Hoàng Phi Hồng tôi muốn tìm thiên tài võ thuật Đại lục Lý Liên Kiệt để diễn, còn chỉ đạo võ thuật tôi chuẩn bị mời truyền nhân dòng chính của Hoàng Phi Hồng là Lưu Giai Lương đảm nhiệm." Lưu Giai Lương là đạo diễn phim võ hiệp nổi tiếng thời kỳ Thiệu Thị, mấy năm nay tuy không còn phong độ như xưa, nhưng từ vị trí đạo diễn lui xuống làm chỉ đạo võ thuật thì vẫn dư dả khả năng.

Ấn tượng sâu sắc nhất của Lâm Hựu Luân chính là ở kiếp sau, khi Lưu Giai Lương đã ngoài thất tuần vinh dự nhận giải Thành tựu trọn đời của Kim Tượng, lên sân khấu phát biểu cảm nghĩ, lời mở đầu chính là: "Cha tôi là Lưu Trạm, người Hồng quyền.

Sư phụ của ông ấy là Lâm Thế Vinh.

Sư phụ của Lâm Thế Vinh, là Hoàng Phi Hồng!" Còn về Lý Liên Kiệt, Từ Khắc nhắm trúng anh ta hoàn toàn là vì bộ phim "Thiếu Lâm Tự" làm mưa làm gió ở Đại lục và Hong Kong bốn năm trước.

Trước Lý Liên Kiệt, phim hành động kung fu Hong Kong đã trải qua các giai đoạn của Quan Đức Hưng, Vương Vũ, Lý Tiểu Long.

Mà "Thiếu Lâm Tự" có thể khiến khán giả Hong Kong đã quen xem phim kung fu cảm thấy mới mẻ, điều này có quan hệ rất lớn đến phong cách động tác võ thuật của đám vận động viên võ thuật như Lý Liên Kiệt.

Kung fu mà họ luyện là võ thuật kiểu mới đã qua cải tạo, cũng có thể gọi là võ thuật biểu diễn, loại võ thuật này theo đuổi sự mỹ quan, hào phóng, yêu cầu về lực đạo kém xa so với sự thư triển của tư thế.

Mà loại "hoa quyền tú thối" này lại cực kỳ thích hợp để thể hiện qua điện ảnh, phim công chiếu tự nhiên được hoan nghênh nhiệt liệt.

Suy nghĩ của Từ Khắc rất tốt đẹp, nhưng anh ta lại bỏ qua một vấn đề rất nghiêm trọng.

Trong các bộ phim Hoàng Phi Hồng truyền thống, Hoàng Phi Hồng là người đại diện cho sức mạnh chính nghĩa, trong rất nhiều trường hợp ông đều không ngừng nhẫn nhịn sự xâm nhiễu của thế lực ác, kiên nhẫn giáo hóa, cho đến cuối cùng khi không thể nhẫn nhịn được nữa mới vận dụng võ nghệ cao siêu của mình để trừng ác dương thiện.

Còn Từ Khắc lại muốn để Hoàng Phi Hồng trong phim của mình trở nên có tình người hơn, tính cách không còn cổ hủ, đáng ra tay thì sẽ ra tay.

Đặc biệt là để gánh vác nội hàm ý nghĩa về sự xung đột văn hóa Đông Tây, việc thêm vào nhân vật nữ Thập Tam Dì không chỉ bù đắp sự thiếu hụt âm nhu trong câu chuyện Hoàng Phi Hồng vốn có, mà còn tăng thêm chi tiết giải trí cho câu chuyện.

Thập Tam Dì từ Anh quốc du học trở về, mang đến cho Hoàng Phi

Hồng nhiều sự thay đổi.

Từ đó về sau Hoàng Phi Hồng không chỉ mặc âu phục, ăn đồ tây, mà còn nói những câu tiếng Tây như "I love you", to gan cưới Thập Tam Dì, thách thức quan niệm truyền thống vai vế không được loạn của người Âu Lạc...

Những điều này đều là tự do của Từ Khắc với tư cách đạo diễn, nhưng anh ta còn muốn để Hoàng Phi Hồng - một tông sư kung fu Nam phái - luyện thành một thân kung fu Bắc phái.

Nếu tìm Lưu Giai Lương làm chỉ đạo động tác, chắc chắn ông ấy sẽ không chấp nhận được việc tổ sư gia của mình bay qua bay lại trên trời.

Từ Khắc vốn nổi tiếng với việc mê đắm hiệu quả thị giác, cái anh ta cần là một Hoàng Phi Hồng thân thủ tiêu sái bay bổng, anh ta chỉ quan tâm Hoàng Phi Hồng đánh có đẹp hay không, chứ không quan tâm những động tác này có hợp lý hay không.

Mà phong cách thiết kế động tác của Lưu Giai Lương lại không thoát khỏi đặc điểm điển hình của kung fu Nam phái: cương kình ngắn gọn thì thừa, nhưng thư triển bay bổng lại thiếu.

Suy nghĩ của hai người gần như là nam viên bắc triệt, hai người có thể hợp tác với nhau mới là lạ.

Lâm Hựu Luân nói như vậy, Từ Khắc mới ý thức được mình quả thực có chút tình nguyện đơn phương khi cân nhắc vấn đề này.

Nếu nói lúc này Từ Khắc còn ôm một tia ảo tưởng về việc mời Lưu Giai Lương đảm nhiệm chỉ đạo võ thuật cho phim, thì những lời tiếp theo của Lâm Hựu Luân liền trực tiếp khiến anh ta dập tắt ý niệm này. "Lý Liên Kiệt và Lưu Giai Lương đều từng quay phim đề tài Thiếu Lâm. 'Thiếu Lâm tam thập lục phòng' của Lưu Giai Lương nói

về Nam Thiếu Lâm, 'Thiếu Lâm Tự' của Lý Liên Kiệt nói về Bắc Thiếu Lâm.

Sau đó hai người cường cường liên thủ, quay một bộ 'Nam Bắc Thiếu Lâm', hiệu quả lại không thành công bằng những bộ phim họ tự mình gánh vác.

Hơn nữa khi quay bộ phim đó, Lý Liên Kiệt còn xảy ra mâu thuẫn với phía sản xuất, cho nên tôi thực sự rất nghi ngờ việc đặt bọn họ cùng một chỗ liệu có thích hợp hay không." Lần đầu tiên Lý Liên Kiệt hợp tác với người Hong Kong, bị sự tự cảm thấy mình tốt đẹp và sự phân biệt đối xử cực lớn của đối phương làm cho khá uất ức.

Quay xong bộ phim này anh ta liền đi xa sang Mỹ mở võ quán dạy học, gián đoạn sự nghiệp điện ảnh của mình.

Đã có một lần hợp tác không mấy tốt đẹp như vậy, tính tương thích giữa Lý Liên Kiệt và Lưu Giai Lương trong phim chính là vấn đề Từ Khắc không thể không cân nhắc.

Giữa Lý Liên Kiệt và Lưu Giai Lương chọn một trong hai, Từ Khắc không chút do dự chọn người trước, nhưng Lâm Hựu Luân lại ôm sự nghi ngờ rất lớn về việc liệu ở thời điểm này Lý Liên Kiệt có nguyện ý về Hong Kong đóng phim hay không.

Bất đắc dĩ hơn là, vai diễn Hoàng Phi Hồng này ngoại trừ Lý Liên Kiệt ra, dường như không có ứng cử viên thay thế nào quá thích hợp.

Ngộ nhỡ Lý Liên Kiệt không chịu về thì làm sao? *** "Gần đây cứ thấy anh cau mày, lại gặp chuyện phiền lòng à?" Chung Sở Hồng đưa một quả táo đã gọt vỏ cho Lâm Hựu Luân.

Hôm đó sau khi bàn bạc với Lâm Hựu Luân xong khung sườn đại khái của việc quay "Hoàng Phi Hồng", Từ Khắc ngày hôm sau liền lên đường sang Mỹ, hiện tại ba ngày đã trôi qua, bên kia vẫn chưa có tin

tức truyền về.

Từ Khắc có thuyết phục được Lý Liên Kiệt hay không, trong lòng Lâm Hựu Luân không thể không đặt một dấu hỏi chấm to đùng.

Tuy nhiên trước mặt Chung Sở Hồng, Lâm Hựu Luân lại không định kể những chuyện phiền lòng này cho cô nghe, bèn muốn chuyển chủ đề: "Anh nghe nói nữ đạo diễn năm nay vừa nhận giải Đạo diễn xuất sắc nhất của Kim Tượng tìm em và Phát ca đóng phim?" "Đúng vậy, giống như bộ phim đoạt giải của chị ấy, phim này cũng kể về câu chuyện người Hong Kong di dân tại Mỹ, chỉ là em vẫn chưa nghĩ kỹ xem có nên nhận lời hay không." Giọng Chung Sở Hồng vừa nhu vừa mềm, chẳng hề có nửa điểm ý tứ phiền não vì chuyện này.

Lâm Hựu Luân trong miệng nhai táo, hàm hồ nói: "Em diễn phim này không vấn đề gì, ngược lại Phát ca có thể có chút rắc rối." Quay "Câu chuyện mùa thu", Trương Uyển Đình cần phải gạt bỏ mọi lời bàn ra tán vào mới có thể kiên trì sử dụng Chu Nhuận Phát, bởi vì nam nhân vật chính chỉ là một tiểu nhân vật bình bình phàm phàm, mà vai Cao Tiến trong "Thần Bài" quá đi sâu vào lòng người, tất cả mọi người đều cảm thấy anh ấy là cốt cách làm đại ca.

Năm ngoái Chu Nhuận Phát nhận quay bảy tám bộ phim, hầu như đều là lăn lộn trong hắc đạo. "Tại sao vậy?" Chung Sở Hồng ngẩng đầu hỏi. "Bởi vì đạo diễn là nữ, hơn nữa trong đó rất ít cảnh thân mật.

Hiện tại em là của anh, người khác không thể chạm vào!" Lâm Hựu Luân cố làm ra vẻ nghiêm túc nói.

Chung Sở Hồng thấy mặt Lâm Hựu Luân tuy căng ra, nhưng nói chuyện lại chẳng đứng đắn chút nào, nũng nịu nói: "Nói hươu nói vượn cái gì, cái gì mà em là của anh?

Chỉ cho phép anh ở trong phim lăng nhăng với người phụ nữ khác, còn em trong phim có động tác thân mật một chút với đàn ông thì

không được sao?" "Anh nói thật đấy," Lâm Hựu Luân nhìn Chung Sở Hồng, khác với mọi khi là trên má cô ửng lên một tầng hồng nhạt, trong đôi mắt to hốt nhiên nghiêm túc đứng đắn, hốt nhiên lại lơ đãng kia, lấp lánh ánh sáng sinh khí bừng bừng, thân thiết động lòng người.

Thấy cô không có ý định nghiêm túc truy cứu chuyện của mình và Lợi Trí, hắn lại nói: "Sau này quay cảnh thân mật nhất định phải dùng thế thân, không được thì dùng góc quay ăn gian, anh ngược lại muốn xem xem có gã không có mắt nào dám quay cảnh thân mật của em, trừ khi hắn thật sự không muốn phim công chiếu ở Hong Kong nữa..." "Nói bậy bạ gì đó, làm gì có đạo diễn nào ép em quay cảnh thân mật?" Chung Sở Hồng đưa tay qua, nhéo một cái lên cánh tay Lâm Hựu Luân.

Từ sau khi quan hệ với Chung Sở Hồng đột phá bước cuối cùng, số lần Lâm Hựu Luân bị nhéo tay giảm đi rõ rệt.

Lúc này tay bị đau, ngược lại làm hắn nhớ lại khoảng thời gian mới quen Chung Sở Hồng, trong lòng nóng lên.

Tay Chung Sở Hồng không rút về, lại bị hắn nắm lấy, dùng sức kéo cả người cô vào trong lòng.

Chung Sở Hồng muốn giãy giụa ngồi thẳng dậy, không ngờ tay Lâm Hựu Luân lại từ dưới nách cô luồn qua, trực tiếp tập kích về phía ngực cô.

Lâm Hựu Luân đẩy cả áo trên và áo ngực của Chung Sở Hồng lên tận cổ, bộ ngực trắng nõn, hai bầu vú tròn trịa như tuyết trắng đứng sững, lộ ra bên ngoài có chút lạnh.

Chương 172

Đợi Lâm Hựu Luân đưa tay định vén váy Chung Sở Hồng, cô mới giữ chặt tay hắn, đẩy hắn ra ngoài một chút, nói: "Tối nay có một sự kiện em phải đi làm khách mời, ban ngày thật sự không được..." Lâm Hựu Luân kéo tay cô, đặt vào vị trí đang dựng đứng như thiết côn của mình: "Em hỏi nó có đồng ý không?" Trong cơn tình động, Chung Sở Hồng dùng ngữ khí nửa là rên rỉ nửa là cầu khẩn nói: "Thật sự không thể mà..." Thấy thái độ Chung Sở Hồng kiên quyết, Lâm Hựu Luân sợ chọc cô giận, bèn không tiếp tục nữa, nhưng miệng vẫn mặc cả: "Sáng mai không được trời chưa sáng đã đuổi anh ra khỏi nhà." Chung Sở Hồng kéo áo ngực xuống, chỉnh lý lại y phục lộn xộn, lườm Lâm Hựu Luân một cái, nói: "Đang nói chuyện nghiêm túc với anh, anh lại động tay động chân, cẩn thận sau này không cho anh vào nhà nữa!" "Em nỡ sao?" Lâm Hựu Luân cười hì hì nói.

Chung Sở Hồng đứng dậy, kéo tay Lâm Hựu Luân, lôi hắn từ trên sô pha dậy, sau đó đẩy người hắn đi ra ngoài phòng khách. "Không phải chứ, em thật sự muốn đuổi anh đi?" Lâm Hựu Luân mếu máo, quay đầu nhìn Chung Sở Hồng cũng không giống dáng vẻ đang tức giận, trong lòng cảm thấy rất buồn bực. "Ai bảo anh đi, em bảo anh đi tắm." Chung Sở Hồng đẩy Lâm Hựu Luân đến cửa phòng tắm, xoay người tìm một cái áo choàng tắm ném cho hắn.

Lâm Hựu Luân tưởng Chung Sở Hồng đã nghĩ thông suốt, cười xấu xa nói: "Bây giờ tắm phiền phức bao nhiêu, đợi làm xong rồi tắm lại chẳng phải tốt hơn sao?" Chung Sở Hồng tức đến dậm chân, hung hăng nhéo một cái lên cánh tay Lâm Hựu Luân: "Vừa nãy không phải nói với anh rồi sao, em phải đi làm khách mời cho một sự kiện, mau tắm rửa thay quần áo, buổi tối anh đi cùng em." "Sự kiện gì?" Lâm

Hựu Luân tò mò hỏi. "Đại lục bên kia có một đoàn võ thuật đến Hong Kong thăm viếng, em được ban tổ chức mời qua làm khách mời.

Thật ra chính là đi ngồi dưới đài xem biểu diễn, đi một mình chán lắm." Chung Sở Hồng đối với loại chuyện này không quá hứng thú, có cơ hội đương nhiên phải kéo Lâm Hựu Luân đi cùng.

Lâm Hựu Luân đặc biệt lưu ý một chút: "Biết đoàn võ thuật đó tên là gì không?" Chung Sở Hồng nghĩ nghĩ, nói: "Cái này không rõ lắm, chỉ nghe nói là từ bên Hắc Long Giang qua." *** Trương Thực Bân là tổng huấn luyện viên của đoàn võ thuật Hắc Long Giang, lần này đến Hong Kong biểu diễn thăm viếng, toàn đoàn chỉ có ông là được hưởng thụ đãi ngộ phòng đơn khách sạn.

Vào phòng, liếc mắt liền có thể nhìn thấy một chiếc giường sô pha rộng rãi, bên đầu giường có một cái bàn trà nhỏ tinh xế.

Sát bệ cửa sổ là một cái bàn lớn, tủ quần áo đặt ở góc tường bên trái.

Từ nam sang bắc lần lượt bày biện ghế sô pha nhỏ, tủ đầu giường và tủ quần áo lớn.

Giường đặt theo hướng đông tây, Trương Thực Bân thích đọc sách trước khi ngủ nên đầu giường có để mấy quyển sách.

Cửa phòng không đóng, một người thanh niên mày rậm mắt to đẩy cửa đi vào: "Huấn luyện viên, vừa nãy thầy tìm em?" Trương Thực Bân đặt sách xuống, vẫy vẫy tay ra hiệu cho người thanh niên ngồi xuống nói chuyện.

Người thanh niên sau khi ngồi xuống thì đỏ mặt, mí mắt cũng không dám ngước lên, phảng phất như một học sinh chưa chuẩn bị bài vở kỹ càng gặp phải tình cảnh thầy giáo kiểm tra đột xuất.

Vừa nhìn bộ dạng này của cậu ta, Trương Thực Bân liền biết cậu

ta chắc chắn là cùng đám nhóc trong đoàn võ thuật ra ngoài ngắm cảnh phố phường rồi. "Hong Kong rất náo nhiệt phải không?" Ngữ khí của Trương Thực Bân cũng không có quá nhiều ý trách móc.

Sự phồn hoa của Hong Kong ngay cả người đã quá nửa đời người như ông còn cảm thấy được mở mang tầm mắt, chứ đừng nói đến đám thanh niên choai choai này. "Vâng." Người thanh niên đáp một tiếng, nhưng âm thanh lại nhỏ như tiếng muỗi kêu. "Dẫn các em ra ngoài đi một vòng, có thể mở mang kiến thức cũng không tồi." Trương Thực Bân đưa tay cầm lấy chén trà đặt ở một bên, phát hiện nước trong chén đã cạn đáy.

Người thanh niên ngồi trước mặt Trương Thực Bân mắt sắc, tranh thủ trước khi Trương Thực Bân đứng dậy đã đón lấy cái chén từ tay ông, giúp Trương Thực Bân rót đầy nước.

Hồi đó khi người thanh niên tên là Triệu Văn Trác này bái nhập môn hạ Trương Thực Bân học võ, Trương Thực Bân nhìn thấy thằng nhóc này tuy thân mình đơn bạc, không hay nói chuyện, nhưng lại toát ra một cỗ linh khí, trong lòng liền vô cùng yêu thích.

Khi đó Triệu Văn Trác thường xuyên buổi tối đi theo học sinh trường thể dục cùng nhau luyện võ, Trương Thực Bân rất nhanh đã phát hiện cậu ta là một mầm non tốt, liền chính thức thu cậu làm đệ tử.

Bốn năm trước thành phố Cáp Nhĩ Tân thành lập đội võ thuật chuyên nghiệp, tuyển chọn đội viên từ toàn thành phố, Trương Thực Bân là huấn luyện viên trưởng, Triệu Văn Trác đương nhiên cũng theo đó được tuyển.

Không ngờ lúc thi, thằng nhóc này không biết vì nguyên nhân gì, một cái trắc không phiên (nhào lộn nghiêng trên không) đơn giản cũng không làm tốt.

Nhưng Trương Thực Bân vẫn tuyển cậu ta vào đội võ thuật Cáp Nhĩ Tân.

Việc này vấp phải sự phản đối của rất nhiều huấn luyện viên, Trương Thực Bân cuống lên, tìm đến lãnh đạo nói: "Nếu muốn tôi làm huấn luyện viên trưởng, thằng nhóc này tôi nhất định phải lấy." Lãnh đạo thấy ông kiên quyết như vậy cũng đành đồng ý.

Do Triệu Văn Trác là được Trương Thực Bân cứng rắn giữ lại, cho nên cậu ta luyện võ vô cùng khắc khổ, tiến bộ cực nhanh.

Ba tháng sau Trương Thực Bân thăng nhậm chức huấn luyện viên đội võ thuật tỉnh Hắc Long Giang, Triệu Văn Trác cũng theo đó vào đội võ thuật tỉnh.

Mới đầu, Triệu Văn Trác cũng không hiển sơn lộ thủy, sau này học được nhiều kỹ thuật, cậu ta liền có cảm giác tiệm nhập giai cảnh.

Dưới sự chỉ đạo tận tình của Trương Thực Bân, cậu ta khắc khổ nghiên cứu võ nghệ, đạt được sự tiến bộ đột phi mãnh tiến.

Ở đội võ thuật, cậu ta và các sư huynh nhiều lần tham gia thi đấu võ thuật tỉnh và thành phố, các giải quán quân đơn môn võ thuật trong tỉnh hàng năm đội của họ đều bao trọn gói.

Năm Triệu Văn Trác mười tám tuổi, cậu ta đã nghiễm nhiên là đội viên ưu tú nhất trong đội, sau đó Trương Thực Bân liền phá cách để cậu ta đảm nhiệm trợ lý huấn luyện viên đội võ thuật, chớp mắt hai năm thời gian đã trôi qua. "Buổi biểu diễn tối nay rất quan trọng, lãnh đạo cục thể dục trước khi đi đặc biệt dặn dò tôi, nhất định phải triển hiện ra phong thái của vận động viên võ thuật Đại lục trước mặt đồng bào Hong Kong, không được làm mất mặt người dân quê hương.

Tôi nghĩ rồi, tiết mục biểu diễn tối nay sẽ do em diễn áp chót." Đây là quyết định lâm thời của Trương Thực Bân, Triệu Văn Trác căn

bản không có bất kỳ chuẩn bị nào, kinh ngạc đến mức suýt chút nữa thất thủ làm vỡ chén trà.

Trương Thực Bân đón lấy chén trà từ tay Triệu Văn Trác, nước trà sôi sùng sục tạm thời còn chưa uống được, ông bèn đặt chén trà sang một bên, thấm thía nói với Triệu Văn Trác: "Hồi đó bảo em đi thi đại học, em nói muốn ở lại bên cạnh ta tiếp tục học kung fu.

Hiện tại em theo ta luyện cũng đã hòm hòm rồi, nên đi tìm kiếm mảnh trời riêng của chính mình.

Võ thuật Âu Lạc bác đại tinh thâm, em phải đem nó phát dương quang đại." Triệu Văn Trác lúc này tâm tình rất phức tạp, bịn rịn không nỡ nói: "Huấn luyện viên Trương, em còn muốn tiếp tục theo thầy học tiếp." Đối với vị đệ tử đắc ý này, Trương Thực Bân cũng rất không nỡ rời xa, nhưng ông đã truyền thụ hết những võ nghệ tinh túy nhất của mình cho Triệu Văn Trác rồi.

Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành tại cá nhân.

Trương Thực Bân ái tích nhìn Triệu Văn Trác nói: "Nếu ta còn tiếp tục ở đội võ thuật tỉnh, vậy thì khẳng định sẽ tiếp tục giữ em lại bên mình, nhưng cục thể dục tỉnh đã quyết định phái ta đi Khabarovsk (Liên Xô) dạy Thái Cực Quyền, cho nên con đường về sau chỉ có thể dựa vào chính mình em đi thôi." Triệu Văn Trác nghe được tin này, lập tức ngẩn người.

Cậu đảm nhiệm trợ lý huấn luyện viên ở đội võ thuật, các huấn luyện viên khác đều có ý kiến, Trương Thực Bân ở vị trí tổng huấn luyện viên thì những tiếng nói phản đối này đều có thể bị áp xuống, nhưng một khi Trương Thực Bân rời đi, tình cảnh của cậu sẽ có chút đáng lo.

Trương Thực Bân liếc mắt liền nhìn ra tâm tư của Triệu Văn Trác, vỗ vỗ vai cậu an ủi: "Văn Trác, sau khi ta đi, em cũng rời khỏi đội võ

thuật đi!" Triệu Văn Trác còn chưa hoàn hồn từ tin tức Trương Thực Bân sắp rời đi, đột nhiên nghe thấy câu này, kinh ngạc đến mức miệng lưỡi líu lại nói không ra lời. "Bên trên đã bắt đầu lưu truyền, quốc gia sắp hủy bỏ tất cả các chuyên mục thể thao phi Olympic, đội võ thuật sớm muộn gì cũng bị phân lưu." Trương Thực Bân nhìn Triệu Văn Trác một cái, "Em bây giờ còn trẻ, cơ sở võ thuật lại tốt, nên tính toán cho tương lai rồi." Triệu Văn Trác lúc này trong lòng rất loạn, chỉ có thể xin ý kiến Trương Thực Bân: "Huấn luyện viên Trương, thầy chỉ cho em một con đường sáng đi!" Trương Thực Bân cười đầy ẩn ý: "Cho nên ta mới để em hôm nay biểu diễn áp chót, đến lúc đó em nhất định phải biểu hiện cho tốt." Bình thường, Triệu Văn Trác đối với Trương Thực Bân lúc nào cũng nghiêm mặt vừa khâm phục vừa sợ hãi, trước đây việc gì Trương Thực Bân phân phó cậu đều thật thà làm theo, nhưng lần này cậu lại do dự. "Còn nhớ năm đó em chạy đi xem 'Thiếu Lâm Tự' làm lỡ buổi luyện công, sau đó bị ta phạt đứng trung bình tấn một tháng không..." Từ khi Triệu Văn Trác theo Trương Thực Bân học võ đến nay, lần duy nhất bị phạt chính là lần đó.

Triệu Văn Trác đương nhiên ấn tượng sâu sắc, chỉ là không biết vì sao Trương Thực Bân lại đột nhiên nhắc tới.

Triệu Văn Trác không hỏi, Trương Thực Bân lại tiếp tục nói: "Ta nhớ từ lúc đó trở đi, em liền coi Lý Liên Kiệt là thần tượng của mình.

Hiện tại còn có suy nghĩ như vậy không?" "Em..." Mấy năm trước Triệu Văn Trác quả thực từng có mộng tưởng như vậy, nhưng theo tuổi tác tăng trưởng, tâm tư về phương diện này đã nhạt dần.

Trương Thực Bân lúc này hỏi đến chuyện này, cậu cũng không biết nên trả lời thế nào. "Nếu em không có suy nghĩ về phương diện này, tiết mục áp chót tối nay ta sẽ sắp xếp người khác.

Đại học Thể dục Bắc Kinh năm nay vẫn sẽ về tỉnh tuyển sinh, đội

võ thuật có một suất tiến cử, trở về ta sẽ báo tên em lên, có được nhận hay không thì xem vận may của chính em." Dưới đôi mày rậm của Trương Thực Bân, đôi mắt sâu hoắm sáng quắc như hai ngọn đuốc nhỏ chằm chằm nhìn Triệu Văn Trác, "Nếu em thật sự hâm mộ Lý Liên Kiệt, muốn được phong quang như cậu ta, vậy thì tối nay đối với em mà nói sẽ là một cơ hội rất hiếm có." Câu nói này dấy lên sóng to gió lớn trong lòng Triệu Văn Trác, trái tim thình thịch thình thịch nhảy lên tận cổ họng không cách nào bình phục, cứ thế trố mắt nhìn Trương Thực Bân, trong ánh mắt tràn đầy kích động.

Vai bị Trương Thực Bân vỗ mạnh một cái, Triệu Văn Trác lúc này mới hoàn hồn. "Được rồi, thằng nhóc ngốc, khoan hãy vội mừng.

Hôm nay khách mời đến dự tuy có không ít người đến từ giới điện ảnh truyền hình Hong Kong, nhưng người ta có để mắt đến em hay không còn là chuyện chưa biết, cơ hội ta cho em rồi, có nắm bắt được hay không thì xem vận may của chính em!" *** Sau khi Tuyên bố chung Trung - Anh được công bố, hoạt động giao lưu giữa Hong Kong và nội địa ngày càng thường xuyên, các đoàn võ thuật Đại lục đến Hong Kong biểu diễn đã không còn là chuyện gì mới mẻ, cho nên truyền thông Hong Kong đối với việc này cũng không quá quan tâm, chỉ có mười mấy phóng viên đến hiện trường, trong đó đại bộ phận đều là nhận lời mời của ban tổ chức, không thể không đến.

Đám phóng viên này tụ tập lại một chỗ, thảo luận không phải là nội dung biểu diễn võ thuật hôm nay, mà là suy đoán xem hôm nay sẽ có những khách mời nào đến dự. "Các anh nói xem Hồng cô liệu có đến thật không?" "Cô ấy bây giờ một năm chỉ nhận ba bốn bộ phim, càng ngày càng ít lộ diện trước công chúng, danh sách khách mời tuy có tên cô ấy, nhưng hoạt động kiểu này cô ấy chưa chắc đã đến tham gia." "Với quan hệ giữa cô ấy và Lâm Hựu Luân, nói không chừng qua hai năm nữa sẽ rút khỏi làng giải trí, an tâm làm bà chủ nhà giàu." Mọi

người anh một câu tôi một câu, thảo luận đang hăng say, bỗng nhiên có một phóng viên từ bên ngoài hớt hải chạy vào, miệng hét lớn: "Đến rồi, đến rồi!" Trong khi những người khác còn đang ngơ ngác nhìn nhau, mấy người phản ứng nhanh đã chộp lấy máy ảnh chạy về phía cửa.

Những người khác hoàn hồn lại, thầm nghĩ không thể đi chuyến này công cốc, bất kể là ai đến, đi ra xem thử luôn không sai.

Phóng viên ùa ra cửa như ong vỡ tổ, nhìn thấy Chung Sở Hồng khoác tay Lâm Hựu Luân bước vào.

Đợi đến khi bên cạnh có người giơ máy ảnh lên, họ mới nhao nhao phản ứng lại, nhất thời tiếng màn trập tanh tách không ngớt.

Chung Sở Hồng mặc áo khoác đen cổ bẻ rộng, bên trong là chiếc áo len cashmere bó sát màu trắng, càng làm tôn lên vóc dáng yểu điệu ưu mỹ động lòng người của cô.

Chương 173

Cổ áo cao ôm lấy cái cổ thon dài, dưới áo khoác lộ ra đôi chân dài được bao bọc trong tất lụa, đôi giày cao gót màu đỏ bắt mắt.

Lâm Hựu Luân mặc sơ mi lụa trắng, quần tây màu xám nhạt, một chiếc áo khoác màu xám bạc cầm trên tay.

Hai người sóng vai đi vào, có phóng viên chụp ảnh xong muốn qua phỏng vấn nhưng bị vệ sĩ đi theo ngăn lại.

Ban tổ chức hoạt động giao lưu lần này không ngờ Lâm Hựu Luân sẽ đến, lâm thời điều chỉnh lại thứ tự chỗ ngồi của hàng ghế khách mời đầu tiên, dành hai vị trí chính giữa nhất cho Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng.

Có người chuyên trách dẫn hai người vào chỗ ngồi.

Lâm Hựu Luân nhìn sang chỗ ngồi bên cạnh, trên tờ giấy đỏ dán tên khách mời ở tựa lưng viết ba chữ to "Viên Hòa Bình".

Lâm Hựu Luân nói với Từ Khắc rằng Lưu Giai Lương không thích hợp đảm nhiệm chỉ đạo võ thuật cho "Hoàng Phi Hồng", lúc đó ứng cử viên thay thế hắn đề xuất chính là Viên Hòa Bình.

Từ Khắc bận đi Mỹ gặp Lý Liên Kiệt, chuyện này vẫn chưa kịp tìm Viên Hòa Bình, không ngờ ở đây lại để Lâm Hựu Luân gặp trước.

Lâm Hựu Luân trong lòng đang cân nhắc xem có nên trao đổi trước với Viên Hòa Bình một chút hay không, nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn lên, người đang sải bước đi về phía này chẳng phải chính là Viên Hòa Bình sao.

Viên Hòa Bình cũng không ngờ sẽ gặp Lâm Hựu Luân ở đây.

Ông vốn đi không nhanh, thấy Lâm Hựu Luân đứng dậy liền vội

vàng ba bước thành hai bước tiến lên, đưa tay ra.

Khi hai người bắt tay, Viên Hòa Bình cảm khái nói: "Không ngờ gặp Lâm tiên sinh ở đây, tôi còn tưởng Lâm tiên sinh không hứng thú với võ thuật cơ chứ." Tay Lâm Hựu Luân vẫn bắt tay Viên Hòa Bình, nhưng đầu lại quay sang cười nói với Chung Sở Hồng ở bên cạnh: "Hồng cô, nghe ra chưa, Viên tiên sinh đây là có ý kiến với anh đấy!" "Chuyện này cũng không thể trách Viên tiên sinh, ai bảo anh thời gian qua đều 'không làm việc đàng hoàng', bây giờ ai còn nhớ anh trước đây từng viết tiểu thuyết võ hiệp?" Khi quay "Thế giới ngầm" (Underworld/Hắc dạ truyền thuyết), Chung Sở Hồng đã quen biết Viên Hòa Bình, nói chuyện trước mặt Viên Hòa Bình cũng khá tùy ý, càng không che giấu mối quan hệ thân mật giữa cô và Lâm Hựu Luân.

Viên Hòa Bình chỉ mải nghĩ đến việc Lâm Hựu Luân chi tiền tấn thành lập công ty kỹ xảo "Cực Quang" ở Hong Kong, trong tiềm thức liền cảm thấy Lâm Hựu Luân không hứng thú với võ thuật truyền thống, mà quên mất thời kỳ đầu thành danh của Lâm Hựu Luân lại được mọi người biết đến với thân phận tác giả tiểu thuyết võ hiệp.

Được Chung Sở Hồng nhắc nhở, Viên Hòa Bình mới phát hiện mình sơ suất, vỗ vỗ đầu cười nói: "Cô xem tôi thật là hồ đồ, sao lại quên mất thân phận này của Lâm tiên sinh chứ." Lâm Hựu Luân rất tùy ý xua tay, nói: "Tôi tuy viết tiểu thuyết võ hiệp, nhưng hiểu biết về võ thuật lại không nhiều, trước mặt Viên tiên sinh thì không dám múa rìu qua mắt thợ." "Lâm tiên sinh đừng cười chê tôi, hiện tại tôi cảm thấy bản lĩnh này của mình sắp không còn đất dụng võ rồi." Câu nói này của Viên Hòa Bình cũng không hoàn toàn là khiêm tốn.

Cùng với sự trỗi dậy của kỹ xảo điện ảnh tại Hong Kong, võ thuật truyền thống trong giới điện ảnh ngày càng không được ưa chuộng.

Võ công có lợi hại đến đâu cũng không so được với sự thần kỳ

của kỹ xảo máy tính.

Tuy hiện tại xu thế này vẫn chưa quá rõ ràng, nhưng trong lòng Viên Hòa Bình lại có một nỗi lo lắng sâu sắc.

Đặc biệt là sau khi đích thân trải qua quá trình chế tác "Thế giới ngầm", cảm giác này của Viên Hòa Bình càng trở nên mãnh liệt.

Trong phim tuy cũng có biểu hiện của yếu tố kung fu, nhưng hiệu quả hình ảnh hoa lệ tổng thể đã khiến khán giả tự động bỏ qua điểm này.

Viên Hòa Bình cũng giống như rất nhiều người, cảm thấy kỹ xảo máy tính là đồ của người nước ngoài, nhìn kỹ xảo máy tính có thể hoành hành trong phim Hong Kong, trong lòng rất không dễ chịu.

Lúc này màn biểu diễn võ thuật trên sân khấu đã bắt đầu.

Lâm Hựu Luân đổi một tư thế thoải mái hơn trên ghế ngồi, người hơi nghiêng về phía Viên Hòa Bình để tiện nói chuyện: "Tại sao Viên tiên sinh lại có suy nghĩ như vậy?" "Tôi là kẻ thô kệch, nói chuyện thẳng thắn, Lâm tiên sinh đừng trách!" Mấy câu này của Viên Hòa Bình tiết tấu dồn dập, âm vực rất cao, giống như rang đậu trong nồi sắt, từng chữ từng chữ bật ra.

Lâm Hựu Luân mỉm cười: "Cứ nói thẳng không sao." "Lâm tiên sinh đầu tư làm kỹ xảo máy tính tôi không có ý kiến, dù sao loại kỹ thuật đốt tiền đó không phải phim nào cũng dùng được.

Nhưng Lâm tiên sinh cũng không thể chỉ đặt tầm mắt vào kỹ xảo máy tính, võ thuật là quốc túy của chúng ta, không thể nói vứt là vứt được đúng không?

Từ sau Lý Tiểu Long, phim kung fu Hong Kong ngày càng ảm đạm.

Hồi quay xong 'Túy Quyền', tôi vốn tưởng Thành Long có thể gánh

vác lá cờ lớn này, nhưng hiện tại cậu ta lại ngày càng nghiêng về phía phương Tây, phim kung fu quay càng ngày càng giống phim hành động.

Thời gian này tôi vẫn luôn suy nghĩ, lẽ nào phim kung fu thực sự cứ thế mà lụi tàn?" Lâm Hựu Luân đang nghĩ xem nên đề cập chuyện "Hoàng Phi Hồng" với Viên Hòa Bình thế nào, Viên Hòa Bình lại chủ động nói về điện ảnh kung fu, ngược lại cho hắn cơ hội mở miệng. "Phim kung fu hiện tại bất luận là hình thức hay nội dung đều tỏ ra có chút lạc hậu.

Phim kung fu muốn trọng chấn hùng phong, ngoại trừ việc mạnh dạn đổi mới trong đề tài, cốt truyện, còn cần phải khai quật một siêu sao kung fu mới để kéo theo sự phát triển của cả dòng phim kung fu.

Gần đây Từ Khắc muốn làm lại phim đề tài Hoàng Phi Hồng, không biết Viên tiên sinh có hứng thú tham gia hay không?" Viên Hòa Bình bị hỏi đến ngớ người, nuốt một ngụm nước bọt, như bị một cục bông chặn ngang họng.

Ông vừa nói Lâm Hựu Luân không đủ coi trọng phim kung fu, Lâm Hựu Luân lập tức mời ông tham gia chế tác một bộ phim kung fu, bước ngoặt như vậy vị chi cũng quá lớn một chút, Viên Hòa Bình nhất thời lại có chút khó quyết định.

Lâm Hựu Luân tìm Viên Hòa Bình làm chỉ đạo võ thuật cho "Hoàng Phi Hồng", ngoài việc nhìn trúng ông là một đại tông sư kung fu Bắc phái, nguyên nhân rất lớn là vì Viên gia ban đứng sau lưng ông.

Trong ba ban chỉ đạo võ thuật lớn của Hong Kong, Hồng gia ban của Hồng Kim Bảo và Thành gia ban của Thành Long, các thành viên cốt cán đều thích xông lên trước màn ảnh, còn nhìn lại Viên gia ban, ngoại trừ Viên Tường Nhân thích lộ diện diễn vai phụ, những người khác đều chuyên chú sáng tác hậu trường.

Không có tham vọng thắng thua trước màn ảnh, cũng sẽ bớt đi rất nhiều "tự tôn" và hỏa khí, thiết kế cảnh đánh nhau có thể phối hợp với bất kỳ đạo diễn nào.

Gặp phải loại đạo diễn cường thế như lão quái Từ Khắc, cũng chỉ có Viên Hòa Bình mới phối hợp tốt với ông ta được.

Lâm Hựu Luân kể kỹ càng cốt truyện "Hoàng Phi Hồng" cho Viên Hòa Bình nghe một lượt, tâm tư hai người đều không ở trên màn biểu diễn võ thuật trên sân khấu, bất tri bất giác thời gian đã trôi qua hơn một tiếng đồng hồ.

Viên Hòa Bình nghe xong câu chuyện "Hoàng Phi Hồng", thực tế đã động lòng rồi.

Phim kung fu xưa nay luôn bị người ta chê trách là cốt truyện đơn điệu, hình thức hóa nghiêm trọng, xét từ góc độ kịch bản đều là vì câu chuyện thiếu hụt bề dày nội hàm.

Mà Từ Khắc đem câu chuyện võ hiệp dung nhập vào bối cảnh lịch sử cụ thể, khiến chủ đề của phim võ hiệp từ ân oán giang hồ đơn giản thăng hoa đến trình độ "Hiệp chi đại giả, vi quốc vi dân", điểm này khiến Viên Hòa Bình tự thẹn không bằng.

Đương nhiên, văn hí trước giờ đều không phải sở trường của Viên Hòa Bình, cho nên ông rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm thái.

Lâm Hựu Luân đích thân mở miệng mời ông đảm nhiệm chỉ đạo võ thuật của phim, coi như đã cho ông đủ mặt mũi, nếu từ chối thì có chút không thức thời.

Viên Hòa Bình đang định biểu thái, bỗng nhiên nghe thấy trên đài một trận tiếng chiêng trống vang lên, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi anh vũ phi thân nhảy vọt, triển kiếm lượng tướng.

Người này sinh ra mày rậm mắt to, trên người mặc một chiếc áo

chễn bó sát viền xanh, đứng vững giữa đài, tay cầm kiếm, ôm quyền hành lễ về phía khán giả dưới đài, tiếp đó liền thu lại nụ cười, soạt một cái bày ra tư thế, hai mắt như sao băng, ánh mắt đi theo tay, tinh thần phấn chấn múa lên.

Đường kiếm của cậu ta rõ ràng, chiêu này nối chiêu kia, thức này tiếp thức khác, không hoảng không loạn, không gián đoạn, trước là những chiêu số thư hoãn nhu nhuyễn, tiếp đó từng bước dồn dập, nhảy nhót né tránh, chỉ thấy ánh bạc lấp loáng, chỗ chém chỗ đâm loảng xoảng hữu thanh.

Sử hết một bài kiếm, nam tử trẻ tuổi thư giãn tay chân, tiếp đó liền bắt đầu đánh quyền.

Thân mình cậu ta tựa như một chú chim, hai cánh tay như lão ưng vỗ cánh, nhấp nhô lên xuống, trong nhu có cương, giống như vỗ cánh bay lượn trên thái không; hốt nhiên lại so vai rụt cổ, phảng phất như muốn tập kích thú chạy trên mặt đất, động tác thư triển, ưu mỹ nhưng lại không thiếu sự dương cương. "Người trẻ tuổi này không tồi!" Viên Hòa Bình không tự chủ được gật gật đầu, quay đầu phát hiện Lâm Hựu Luân bên cạnh đang nhìn chằm chằm lên sân khấu như bị ma làm.

Viên Hòa Bình nhìn Lâm Hựu Luân, tiếp đó lại nhìn người trẻ tuổi trên đài, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ rất to gan, Lâm Hựu Luân không phải là nhìn trúng thằng nhóc trên đài này rồi đấy chứ?

Viên Hòa Bình càng nghĩ càng thấy có khả năng này, đối với người trẻ tuổi đang biểu diễn trên đài càng thêm lưu ý.

Nhìn từ màn biểu diễn này, nền tảng kung fu của cậu ta hẳn là không tồi, quan trọng là hình tượng rất được, dương quang cương nghị, cho dù đặt vào trong giới giải trí cũng được coi là một tiểu sinh anh tuấn...

Trong thời gian rất ngắn, ấn tượng trong lòng Viên Hòa Bình về người trẻ tuổi này đã xảy ra thay đổi rất lớn, trước đó ông chỉ cảm thấy người trẻ tuổi này không tồi, hiện tại lại thăng lên đến trình độ thưởng thức.

Lâm Hựu Luân giờ phút này tâm tình rất phức tạp, hoặc nói là tràn đầy nghi hoặc.

Ngay cái nhìn đầu tiên thấy người trẻ tuổi trên đài, hắn liền cảm thấy đối phương rất giống một người, nhưng ký ức đến từ hậu thế lại nói cho hắn biết, người đó hiện tại vẫn là một đứa trẻ mới lớn, tuyệt đối không thể nào là thanh niên anh vũ trước mắt này.

Là hay không phải, chỉ hai ý niệm này cứ như đèn kéo quân xoay chuyển trong đầu Lâm Hựu Luân, càng nhìn kỹ, hắn càng thêm nghi ngờ.

Ngoại trừ tuổi tác không khớp, người này hoàn toàn giống hệt người trong đầu hắn như cùng một khuôn đúc ra.

Tiếng vỗ tay như sấm dậy lên sau lưng, Lâm Hựu Luân lúc này mới hoàn hồn.

Viên Hòa Bình thức thời ghé người qua: "Lâm tiên sinh có hứng thú với người trẻ tuổi này?" Lâm Hựu Luân kinh ngạc quay đầu lại: "Lẽ nào Viên tiên sinh cũng có cái nhìn tương tự?" "Là khối ngọc thô, nếu mài giũa tốt, khó nói sẽ là một Lý Liên Kiệt tiếp theo." Viên Hòa Bình đánh giá người trẻ tuổi này rất cao.

Lâm Hựu Luân bất động thanh sắc cười cười, không nói thêm gì, trong lòng lại hạ quyết tâm, đợi biểu diễn kết thúc nhất định phải tra cho rõ thân phận lai lịch của người trẻ tuổi này.

Chương 174

Biểu diễn võ thuật kết thúc, ban tổ chức mời khách mời đến dự lên sân khấu chụp ảnh chung với vận động viên võ thuật Đại lục.

Lâm Hựu Luân vốn không định lên góp vui, nhưng trong lòng thực sự nhịn không được sự tò mò đối với người trẻ tuổi kia, bèn cũng đi theo lên đài.

Trước khi chụp ảnh, Lâm Hựu Luân canh chuẩn một cơ hội, đi đến trước mặt người trẻ tuổi kia, từ cự ly gần lần nữa nghiêm túc đánh giá đối phương. "Vị tiên sinh này quý tính?" Trong lòng Lâm Hựu Luân gần như đã có thể xác định thân phận đối phương, nhưng xuất phát từ sự cẩn thận, vẫn khách khí hỏi tính danh đối phương.

Khi biểu diễn trên đài, Triệu Văn Trác đã từng lưu ý hàng ghế khách mời ngồi dưới đài, người trẻ tuổi chủ động chào hỏi cậu ngồi ở vị trí chính giữa nhất, nghĩ đến thân phận hẳn là rất đặc thù.

Điều khiến Triệu Văn Trác kinh ngạc nhất là, đối phương mở miệng nói chuyện với cậu lại không phải tiếng Quảng Đông, mà là một tràng tiếng Phổ thông tiêu chuẩn. "Tôi họ Triệu...

Nghe khẩu âm của tiên sinh, anh cũng là từ Đại lục qua?" "Thực ra bên Hong Kong cũng có rất nhiều người biết nói tiếng Phổ thông." Lâm Hựu Luân cười nháy mắt với Triệu Văn Trác, Triệu Văn Trác lại cảm giác trong ánh mắt hắn nhìn mình có thêm một loại ý vị không nói rõ được.

Lâm Hựu Luân như tra hộ khẩu, hỏi tuổi tác, gia đình, kinh lịch của Triệu Văn Trác một lượt, làm cho Triệu Văn Trác không hiểu ra sao. "Sinh năm 66?" Khi Triệu Văn Trác giới thiệu tuổi của mình, Lâm Hựu Luân ngẩn người, thấy Triệu Văn Trác đầy mặt hồ nghi nhìn

mình, vội vàng mở miệng nói: "Tôi cũng sinh năm 66, nói ra thì coi như cùng tuổi với Triệu tiên sinh rồi." Sự nghi hoặc trong mắt Triệu Văn Trác tan biến, nhưng nội tâm Lâm Hựu Luân lại không bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Triệu Văn Trác lớn hơn sáu tuổi so với ấn tượng của hắn, lịch sử thực sự đã loạn rồi.

Trương Thực Bân đã chú ý đến Lâm Hựu Luân từ rất sớm.

Khi Lâm Hựu Luân và Triệu Văn Trác đang trò chuyện, ông kéo một người phụ trách của ban tổ chức lại, khẽ hỏi thăm về thân phận của Lâm Hựu Luân. "Không thể nào, anh ngay cả cậu ấy cũng không biết sao?" Đối phương nhìn Trương Thực Bân như nhìn người ngoài hành tinh.

Trương Thực Bân bị biểu cảm của đối phương làm cho có chút không tự nhiên, xấu hổ hỏi: "Cậu nhóc này rất nổi tiếng à?" Vị phụ trách kia chợt nhận ra, Lâm Hựu Luân ở Hong Kong rất nổi tiếng, nhưng ở Đại lục có lẽ người thường đúng là không biết thật, nên đổi sang giọng điệu khách khí, kiên nhẫn giới thiệu với Trương Thực Bân: "Tôi nói với huấn luyện viên Trương thế này nhé, giới điện ảnh Hong Kong nếu muốn bầu ra một vị 'võ lâm minh chủ', thì người duy nhất có tư cách chính là vị Lâm tiên sinh này.

Hiện tại ba phần tư số rạp chiếu phim ở Hong Kong đều là của cậu ấy, mà doanh thu phòng vé tích lũy từ những bộ phim cậu ấy quay đã vượt quá hai tỷ đô la Hong Kong, anh nói xem cậu ấy có lợi hại không?" "Cậu ta thực sự chỉ mới hai mươi tuổi?" Nghe xong sự tích về Lâm Hựu Luân, Trương Thực Bân phát hiện mình hoàn toàn không thể bình tĩnh được nữa.

Đối với phản ứng này của ông, vị phụ trách kia lại cảm thấy rất bình thường.

Bất kỳ ai khi biết về những thành tựu của Lâm Hựu Luân, có ai là không cảm thấy như đang nghe chuyện nghìn lẻ một đêm chứ.

Trương Thực Bân còn chưa kịp hoàn hồn sau cú sốc về thân phận của Lâm Hựu Luân, thì Lâm Hựu Luân và Triệu Văn Trác đã cùng đi tới. "Huấn luyện viên Trương, Lâm tiên sinh đây nói có thể giới thiệu em đi đóng phim..." Triệu Văn Trác mặt đầy vui mừng báo cho Trương Thực Bân tin này, nhưng lại phát hiện biểu cảm của Trương Thực Bân có chút không đúng.

Triệu Văn Trác tưởng mình đã làm sai điều gì khiến thầy không vui, cổ họng bỗng nghẹn lại như bị than nóng chặn ngang, nóng rát, ấp úng nửa ngày không thốt nên lời. "Cậu vừa nói cái gì?" Trương Thực Bân ngẩn người một lúc mới phản ứng lại, ông nói chuyện giọng oang oang, như sấm rền, làm rung cả màng nhĩ người khác. "Vị này chính là huấn luyện viên Trương phải không?" Trong ký ức của Lâm Hựu Luân có tư liệu về Triệu Văn Trác, rất dễ dàng từ cách xưng hô của Triệu Văn Trác đối với Trương Thực Bân mà đoán ra ông chính là ân sư dạy võ cho cậu.

Đừng nhìn Trương Thực Bân lúc nói chuyện với Triệu Văn Trác thì mặt mày nghiêm nghị, hễ đối tượng đổi thành Lâm Hựu Luân, ông lập tức thay đổi thái độ, nụ cười trên mặt còn rạng rỡ hơn cả hoa.

Ngay cả Triệu Văn Trác cũng là lần đầu tiên thấy Trương Thực Bân nói chuyện với người khác như vậy, trong lòng không khỏi âm thầm lấy làm lạ. "Vừa rồi nghe nói về sự tích của Lâm tiên sinh, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, hân hạnh hân hạnh!" Lâm Hựu Luân còn tưởng phải tốn một phen miệng lưỡi mới thuyết phục được Trương Thực Bân, không ngờ thái độ đối phương lại khách sáo như vậy, "Huấn luyện viên Trương quá khen rồi, ông có thể dạy dỗ ra một đệ tử như cậu Triệu đây, không hổ danh là danh sư xuất cao đồ!" Trương Thực Bân thấy Triệu Văn Trác vẫn còn đứng ngây ra đó, liền

quát: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, có thể lọt vào mắt xanh của Lâm tiên sinh là phúc phận của thằng nhóc nhà cậu, còn không mau cảm ơn Lâm tiên sinh!" "Nghe nói cậu Triệu là trợ lý huấn luyện viên của đội võ thuật, huấn luyện viên Trương thực sự nỡ thả người sao?" Lâm Hựu Luân không chắc Trương Thực Bân là khách sáo ngoài mặt hay thật sự định để Triệu Văn Trác ra ngoài đóng phim, bèn hỏi dò một câu.

Trương Thực Bân là người tính tình thẳng thắn, ngay lập tức cam kết với Lâm Hựu Luân, chỉ cần Lâm Hựu Luân chịu dùng Triệu Văn Trác, bên đội võ thuật nhất định sẽ thả người. "Huấn luyện viên Trương lần này dẫn đội sang thăm Hong Kong, có thể lưu lại đây bao lâu?" Lâm Hựu Luân liền hỏi về lịch trình của đội võ thuật tại Hong Kong, thầm nghĩ nếu thời gian của họ dư dả, sẽ gọi Từ Khắc từ Mỹ về, để anh ta và Triệu Văn Trác gặp mặt một lần. "Chúng tôi chỉ có thể ở Hong Kong ba ngày, ngày kia là phải lên máy bay về rồi." Trương Thực Bân tuy rất ủng hộ Triệu Văn Trác đi đóng phim, nhưng cũng không dám trực tiếp để Triệu Văn Trác ở lại Hong Kong.

Nghe Lâm Hựu Luân nói chỉ là đưa Triệu Văn Trác đi gặp đạo diễn một lần, Trương Thực Bân mới yên tâm, dặn dò Triệu Văn Trác ngay tại chỗ: "Cậu cứ coi đạo diễn như tôi, ông ấy bảo cậu làm gì thì cậu làm cái đó!" Lâm Hựu Luân xin số điện thoại phòng khách sạn của Triệu Văn Trác tại Hong Kong, lại đưa phương thức liên lạc của mình cho cậu, lúc này nhiếp ảnh gia bắt đầu giục mọi người đứng vào vị trí, sắp chụp ảnh rồi.

Lâm Hựu Luân bị Trương Thực Bân lôi kéo, chụp chung một tấm với toàn thể thành viên đội võ thuật, lúc đi lại bị Viên Hòa Bình chặn lại. "Lâm tiên sinh thực sự định để cậu ta diễn Hoàng Phi Hồng?" Viên Hòa Bình tuy đánh giá cao tiềm năng của Triệu Văn Trác, nhưng đối với việc cậu có thể đảm nhận vai "nhất đại võ học tông sư" hay

không vẫn còn nghi ngờ, cho nên mới hỏi như vậy. "Nhất đại tông sư cũng có lúc trẻ tuổi, có chí không ở tuổi cao, tôi cảm thấy cậu ấy làm được!" Lâm Hựu Luân coi trọng Triệu Văn Trác, không chỉ vì kiếp trước cậu đã kế nhiệm Lý Liên Kiệt diễn nhiều bộ trong loạt phim Hoàng Phi Hồng, mà còn dựa trên phán đoán về tình hình thị trường điện ảnh Hong Kong hiện tại.

Hoàng Phi Hồng bản Triệu Văn Trác ở kiếp trước không nổi tiếng bằng bản Lý Liên Kiệt, ngoài ấn tượng tiên nhập vi chủ của khán giả, thì về mặt khách quan còn do lúc đó phim Hong Kong đã bắt đầu đi xuống, hơn nữa dòng phim tân võ hiệp bị làm theo phong trào quá nhiều.

Hoàng Phi Hồng, Phương Thế Ngọc, Hồng Hy Quan xuất hiện trên màn bạc như đèn kéo quân hết lứa này đến lứa khác, khán giả xem nhiều tự nhiên sẽ thấy nhàm chán.

Nhưng hiện nay phim Hong Kong đang ở thời kỳ hoàng kim, ba công ty điện ảnh lớn dưới sự giúp đỡ của Lâm Hựu Luân đã lần lượt bước lên con đường mở rộng ra bên ngoài, sự phụ thuộc của các phim bom tấn Hong Kong vào thị trường bản địa ngày càng thấp.

Loại phim tập trung tư bản và kỹ thuật này, độ khó để bắt chước theo phong trào rất lớn, hơn nữa đề tài đa dạng, có thể kiềm chế hiệu quả tình trạng phim cùng thể loại tràn lan trên màn bạc trong một thời kỳ, rồi sau khi nổi đình nổi đám một trận thì biến mất tăm, tương đương với việc kéo dài tuổi thọ cho các loại đề tài phim Hong Kong.

Sau khi hoàn toàn chèn ép Tân Bảo, kiểm soát hoàn toàn các rạp chiếu phim ở Hong Kong, Lâm Hựu Luân thậm chí còn định thiết lập một hạn ngạch công chiếu có thể điều chỉnh cho các loại phim Hong Kong mỗi năm, quy định trong một năm chỉ có thể có bao nhiêu bộ phim cùng thể loại được công chiếu, hạn chế tối đa việc làm phim ăn

theo, tránh hiệu quả việc thị trường bị co lại, đồng thời khuyến khích một số phim thuộc thể loại mới, đề tài mới ra rạp, không ngừng nuôi dưỡng thị trường, làm cho miếng bánh to ra.

Viên Hòa Bình ban đầu lo lắng Lâm Hựu Luân để mắt đến Triệu Văn Trác chỉ là ý định nhất thời, hiện tại thấy hắn kiên trì như vậy, trong lòng liền có suy nghĩ khác.

Châu Nhuận Phát, Châu Tinh Trì đều là nhờ lọt vào mắt xanh của Lâm Hựu Luân mới đại hồng đại tử, nay cậu Triệu Văn Trác này cũng được Lâm Hựu Luân nhìn với con mắt khác, nếu Lâm Hựu Luân nguyện ý dốc sức lăng xê, ai dám nói cậu ta sẽ không phải là một Thành Long tiếp theo?

So ra thì, đệ tử Chân Tử Đan mà Viên Hòa Bình từng ưng ý lại không có vận may tốt như vậy.

Tuy được chọn làm nam chính của "Hắc Dạ Truyền Thuyết", nhưng trong phim hào quang của Chân Tử Đan hoàn toàn bị Chung Sở Hồng lấn át, hoàn toàn trở thành kẻ làm nền.

Sau bộ phim này, Chân Tử Đan nản lòng thoái chí quay về Mỹ, không có ý định đóng phim Hong Kong nữa, khiến Viên Hòa Bình thất vọng tràn trề.

Viên Gia Ban so với hai ê-kíp chỉ đạo võ thuật lớn khác luôn thiếu một người có thể chống đỡ cục diện ở tiền đài.

Lúc đầu Viên Hòa Bình tìm Chân Tử Đan về chính là để bù đắp khiếm khuyết này, nhưng mấy bộ phim đều không thể lăng xê Chân Tử Đan nổi tiếng, khiến chính Viên Hòa Bình cũng rất buồn bực, thậm chí bắt đầu nghi ngờ con mắt nhìn người của mình.

Hôm nay ở dưới đài xem Triệu Văn Trác biểu diễn, Viên Hòa Bình đã nhen nhóm ý định mời cậu gia nhập Viên Gia Ban, chỉ là Lâm Hựu

Luân cũng rất hứng thú với Triệu Văn Trác, hơn nữa còn có ý định để cậu diễn bản mới của "Hoàng Phi Hồng", Viên Hòa Bình muốn nạp Triệu Văn Trác vào Viên Gia Ban, thì chỉ có thể thương lượng với Lâm Hựu Luân trước. "Anh Viên nếu thực sự thích Triệu Văn Trác, chi bằng thu cậu ấy làm đồ đệ đi." Lâm Hựu Luân nói câu này có vẻ lơ đễnh, như thể rất tùy ý, nhưng thực tế lại là đã qua suy tính kỹ càng.

Kiếp trước sau khi "Hoàng Phi Hồng" công chiếu, phòng vé thu về 30 triệu, Từ Khắc thuận thế tung ra phần tiếp theo, tuy nhiên ngay trong thời gian quay "Hoàng Phi Hồng: Nam Nhi Đương Tự Cường", Lý Liên Kiệt và phía nhà sản xuất lại xảy ra xung đột vì vấn đề thù lao!

Nguyên nhân là Lý Liên Kiệt một thân một mình đến Hong Kong đóng phim, ở đây không có chỗ dựa nào, người quản lý La Đại Duy liền liên kết với phía nhà sản xuất chèn ép thù lao của anh, gây ra sự bất mãn mãnh liệt từ Lý Liên Kiệt.

Sau khi Lý Liên Kiệt đến Hong Kong đã kết giao với Thái Tử Minh, một nhân vật xã hội đen, hai người rất hợp nhau, nhanh chóng trở thành huynh đệ kết nghĩa.

Dưới sự giúp đỡ nhiệt tình của Thái Tử Minh, Lý Liên Kiệt tuyên bố đình công không lâu sau khi "Nam Nhi Đương Tự Cường" bấm máy, đàm phán nhiều lần với nhà sản xuất, cuối cùng đối phương nhượng bộ, bộ phim mới có thể tiếp tục quay.

Lý Liên Kiệt tiếp đó liền sa thải La Đại Duy, để Thái Tử Minh làm người quản lý cho mình.

Thời kỳ đó Lý Liên Kiệt gần như trở thành biển hiệu của dòng phim tân võ hiệp, chỉ cần mời anh làm vai chính, phim nhất định sẽ kiếm được tiền.

Trong quá trình các bên tranh giành Lý Liên Kiệt đóng phim đã nảy sinh không ít xích mích, Thái Tử Minh làm người quản lý chưa được bao lâu thì chết vì thù hằn băng đảng, ép Lý Liên Kiệt cũng chỉ có thể bỏ đi Mỹ, ba năm sau mới quay lại Hong Kong đóng phim.

Hiện nay tình cảnh của Triệu Văn Trác và Lý Liên Kiệt giống hệt nhau, mới đến Hong Kong không có chỗ dựa, rất dễ bị người quản lý áp bức.

Mắt của Lâm Hựu Luân cũng không thể lúc nào cũng đặt trên người cậu ta, cách tốt nhất là tìm cho cậu một chỗ dựa vững chắc, như vậy cậu ở các phương diện đều sẽ không chịu thiệt thòi, sau này cũng sẽ không nảy sinh nhiều chuyện phiền toái như vậy.

Viên Hòa Bình lộ ra ý tứ này, Lâm Hựu Luân tự nhiên vui vẻ thuận nước đẩy thuyền.

Trương Thực Bân sớm đã nghe người ta nói người đàn ông trung niên đội mũ bóng chày kia là chỉ đạo võ thuật lừng danh của Hong Kong.

Chương 175

Tuy người luyện võ đều có kiến giải về môn hộ, nhưng để mở đường cho Triệu Văn Trác tiến quân vào làng điện ảnh, Trương Thực Bân không hề để ý chuyện Triệu Văn Trác bái thêm người khác làm thầy.

Lâm Hựu Luân nói chuyện này với Trương Thực Bân, Trương Thực Bân lập tức gọi Triệu Văn Trác lại, ngay tại chỗ muốn Triệu Văn Trác hành lễ bái sư với Viên Hòa Bình.

Viên Hòa Bình lại nhanh hơn một bước, đỡ lấy Triệu Văn Trác đang định quỳ xuống, quay đầu giải thích với Trương Thực Bân đang đầy mặt nghi hoặc: "Văn Trác tự có sư thừa, tôi cũng không có quá nhiều thứ để dạy cho cậu ấy.

Chuyện về diễn xuất điện ảnh tôi có thể dạy, nhưng phần nhiều vẫn phải dựa vào sự lĩnh ngộ của chính cậu ấy, cho nên lễ bái sư này miễn đi.

Tôi và Văn Trác làm thầy trò trên danh nghĩa là được, như vậy Văn Trác gia nhập Viên Gia Ban cũng có cái danh phận, mọi người chủ yếu là cùng nhau hợp tác, Văn Trác xông pha ở tiền đài, tôi chuyên tâm hậu trường, sau này đôi bên có sự chiếu ứng là tốt rồi." Sau chuyện của Chân Tử Đan, Viên Hòa Bình đã nhìn rõ cái gọi là tình thầy trò cũng không bền chắc, cho nên ngay từ đầu ông đã định vị quan hệ giữa mình và Triệu Văn Trác ở mức người hợp tác. *** Buổi tối, Lâm Hựu Luân ngủ lại nhà Chung Sở Hồng.

Lúc rạng sáng, chiếc điện thoại "cục gạch" để đầu giường đột nhiên reo vang.

Lâm Hựu Luân bật đèn, cầm điện thoại lên xem, nhìn bầu trời

ngoài cửa sổ đang tản mát ánh sáng mông lung mê ly, phảng phất như bên kia chính là rìa của trời đất.

Còn có ánh trăng yếu ớt xuyên qua cửa sổ kính, trong lòng kỳ quái, ai lại gọi điện cho hắn vào lúc này. "Ai thế?" Chung Sở Hồng cũng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cánh tay gác lên chăn nhung, lộ ra bờ vai tròn trịa đầy đặn, da trắng như tuyết, thần thái ngái ngủ hỏi. "Từ Khắc..." Lâm Hựu Luân nghe máy, nhận ra giọng nói ở đầu bên kia, che ống nghe nói nhỏ với Chung Sở Hồng.

Phản ứng đầu tiên của Chung Sở Hồng là bịt miệng, nuốt trọn tiếng kinh ngạc định thốt ra vào trong.

Lâm Hựu Luân buông ống nghe, nói đùa với Từ Khắc: "Alo, giờ này gọi điện cho tôi có việc gì?

Đừng nói là gọi để rủ tôi dậy đi vệ sinh ban đêm nhé." Đầu bên kia đột nhiên truyền đến tiếng ho sặc sụa của Từ Khắc, giống như đang uống nước rồi bị sặc vậy.

Trò đùa dai thành công, Lâm Hựu Luân cười ha hả, cơn oán khí vì bị đánh thức lúc nửa đêm coi như tiêu tan được một chút, "Làm ơn lần sau gọi điện tính toán múi giờ một chút, bên anh là ban ngày, chỗ tôi là ban đêm đấy." Chung Sở Hồng cũng quấn chăn ngồi dậy, dỏng tai nghe âm thanh truyền đến từ đầu bên kia điện thoại.

Từ Khắc cứ im lặng mãi, không nói nên lời, sau đó vẫn là Thi Nam Sanh ở đầu bên kia nhận lấy điện thoại giải thích nguyên do với Lâm Hựu Luân: "Lý Liên Kiệt từ chối rồi!" Từ Khắc đinh ninh rằng người để tái hiện hình tượng kinh điển "Hoàng Phi Hồng" này không ai khác ngoài Lý Liên Kiệt, không thuyết phục được Lý Liên Kiệt, chuyện này đối với Từ Khắc quả thực là một cú sốc không nhỏ.

Thi Nam Sanh tưởng rằng Lâm Hựu Luân nghe tin này sẽ rất thất vọng, không ngờ Lâm Hựu Luân chỉ khẽ "ồ" một tiếng, sau đó bảo cô

đưa điện thoại cho Từ Khắc.

Từ Khắc nghi hoặc nhận lấy điện thoại, Lâm Hựu Luân hoàn toàn không nhắc đến chuyện Lý Liên Kiệt, chỉ hỏi anh bao giờ quay lại Hong Kong.

Đến lúc này, Từ Khắc dù chậm chạp đến đâu cũng nghe ra Lâm Hựu Luân không quá mặn mà với Lý Liên Kiệt, hoặc là hắn đã tìm được ứng cử viên khác?

Ý nghĩ này lóe lên trong lòng Từ Khắc, nhưng trong điện thoại vẫn bất động thanh sắc trả lời Lâm Hựu Luân, nói mình trong vòng hai mươi bốn tiếng nữa có thể quay về Hong Kong. "Viên Hòa Bình mới nhận một đệ tử, hôm nào bảo anh ấy dẫn đến cho anh xem." Lâm Hựu Luân cố ý úp mở trong điện thoại, định đợi Từ Khắc về sẽ cho anh một bất ngờ. *** Chuyến bay của Từ Khắc hạ cánh xuống Hong Kong vào trưa hôm sau.

Viên Hòa Bình đi đón máy bay, Từ Khắc vừa gặp mặt đã nắm chặt vai Viên Hòa Bình, oán trách: "Khá lắm cái tên mắt to này, nhận đệ tử lúc nào, ngay cả tôi cũng không biết!" Viên Hòa Bình không biết tối qua Từ Khắc và Lâm Hựu Luân đã nói chuyện điện thoại, chỉ tưởng Từ Khắc nghe chuyện này từ nơi khác, nói đùa: "Tôi hôm qua mới nhận đệ tử, hôm nay anh đã biết rồi.

Khai thật đi, có phải anh cài cắm tai mắt trong Viên Gia Ban không?" "Người đâu?" Từ Khắc nhìn ra sau lưng Viên Hòa Bình, không thấy người mình muốn tìm, không khỏi có chút thất vọng, "Vừa mới nhận đệ tử cũng không cần phải báu vật thế chứ?

Giấu giấu giếm giếm, chẳng lẽ tôi còn cướp đệ tử của anh chắc?" Một tràng liên thanh như pháo nổ tuôn ra từ miệng Từ Khắc, ngay cả thở cũng không cần lấy hơi.

Viên Hòa Bình thật sự sợ Từ Khắc rồi, giơ tay xin tha: "Được rồi

được rồi, lập tức đưa anh đi xem được chưa?" Hai người ra khỏi sân bay, lên xe đi thẳng đến Viên Gia Ban.

Khoảng nửa giờ sau, chiếc xe con dừng lại trước bốn tòa nhà gạch xám đối diện nhau.

Từ Khắc, Viên Hòa Bình xuống xe, cùng bước vào một cái sân lớn hình chữ nhật lát đá xanh.

Giữa sân xây một bồn hoa, bên cạnh có cây hải đường đỏ cao hơn hai trượng, dưới gốc cây có một người thanh niên mặc trường sam đang đứng.

Góc nghiêng khuôn mặt người thanh niên rất đẹp, sống mũi thẳng tắp cắt gọn những đường nét sạch sẽ.

Tóc húi cua, tóc mai cắt cứng cáp, lộ ra một mảng da đầu xanh trắng rõ rệt bên dưới.

Đôi lông mày rậm tựa kiếm mực trên trán nổi bật, nhưng đôi mắt đen láy lại mang theo ý cười ôn nhu.

Từ lúc bước vào sân lớn, ánh mắt Từ Khắc đã dừng lại trên người thanh niên lạ mặt này, đánh giá cậu ta mấy lượt từ trên xuống dưới, thấy cậu đứng đó, sống lưng thẳng tắp, có một cỗ khí thế gió thổi không đổ, sấm đánh không động, trong mắt lập tức hiện lên vẻ vui mừng. "Văn Trác, vị này chính là đạo diễn Từ." Viên Hòa Bình ra hiệu cho Triệu Văn Trác, Triệu Văn Trác ôm quyền hành lễ với Từ Khắc, động tác mạnh mẽ có lực, càng khiến ấn tượng của Từ Khắc về cậu tốt thêm vài phần. "Mắt to, có thể bảo đệ tử của anh lộ một chiêu trước không?" Từ Khắc kìm nén sự hưng phấn trong lòng, quay đầu nói với Viên Hòa Bình.

Triệu Văn Trác hất vạt áo, khởi thủ liền tung ra một chiêu thức, tay hư chỉ một cái, bay người tung cước, một chiêu hùng ưng triển

cánh, dang tay co chân như thiên mã hành không, tư thế ưu mỹ khoan thai.

Từ Khắc vừa kinh ngạc vừa vui mừng, đôi mắt như bóng đèn được thông điện, bỗng nhiên sáng rực, gương mặt vẫn luôn trầm xuống cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Xem Triệu Văn Trác đánh xong một bài quyền, Từ Khắc kích động nói: "Mắt to, anh tìm được một đệ tử tốt đấy!" Chuyện nhận đệ tử này Viên Hòa Bình không dám tranh công, người đầu tiên nhìn trúng Triệu Văn Trác là Lâm Hựu Luân, người bảo Triệu Văn Trác hôm nay ăn mặc thế này để ra mắt trước mặt Từ Khắc cũng là Lâm Hựu Luân, Viên Hòa Bình chỉ là được thơm lây một chút.

Lúc đầu Viên Hòa Bình không đánh giá cao việc Triệu Văn Trác có thể đảm nhận vai Hoàng Phi Hồng, ai ngờ Triệu Văn Trác vừa mặc bộ trường sam này vào, rồi theo yêu cầu của Lâm Hựu Luân bày ra vài động tác, cử chỉ nghiễm nhiên đã có vài phần phong thái của võ học đại gia.

Việc trù bị cho "bình cũ rượu mới" "Hoàng Phi Hồng", chỉ riêng việc tuyển chọn diễn viên đóng vai "Hoàng Phi Hồng" đã khiến Từ Khắc đau đầu.

Sự xuất hiện của Triệu Văn Trác khiến Từ Khắc tin chắc cậu chính là "Hoàng Phi Hồng" mà mình khổ công tìm kiếm trong lòng.

Tin tức Từ Khắc chuẩn bị làm lại Hoàng Phi Hồng vừa truyền ra, lập tức dẫn đến sự bất mãn của một người, người này chính là Lưu Giai Lương, người tự coi mình là truyền nhân chính tông của Hoàng Phi Hồng.

Sư phụ Lưu trực tiếp tuyên bố trên truyền thông rằng: "Từ Khắc mà quay Hoàng Phi Hồng kiểu này, không khiến mười vạn đệ tử Hồng quyền của tôi cười rụng răng mới lạ." Khổ nỗi Từ Khắc là

người thích gì làm nấy, lần này lại có sự ủng hộ của Lâm Hựu Luân, tự nhiên sẽ không để bụng sự chế giễu của Lưu Giai Lương.

Anh chỉ quan tâm phim quay ra có hay không, chứ chẳng quan tâm Hoàng Phi Hồng là tông sư Nam phái hay Bắc phái.

Khán giả bình thường cũng không quan tâm cái này, mọi người chỉ biết Từ Khắc là một đạo diễn giỏi, hai năm nay phòng làm việc điện ảnh cũng cho ra không ít tác phẩm hay.

Nhưng lão quái Từ luôn không làm việc đàng hoàng, toàn làm công việc đạo diễn mà treo danh giám chế, cho nên khi lần này Từ Khắc đàng hoàng viết tên mình vào cột đạo diễn, mọi người vội vàng đổ dồn sự chú ý vào bộ phim này, kéo theo cả vai nữ chính Thập Tam Di vẫn chưa quyết định, cũng trở thành đề tài bàn tán sôi nổi của mọi người.

Thập Tam Di du học từ phương Tây về, xinh đẹp hào phóng, tinh thông ngoại ngữ, cưỡi ngựa, tư tưởng cởi mở, hành vi to gan, không màng quan hệ vai vế, mạnh dạn yêu nhau với Hoàng Phi Hồng.

Thiết lập nhân vật này của Từ Khắc không chỉ thu hút sự chú ý của truyền thông, mà không ít nữ minh tinh trong giới cũng hứng thú với vai diễn này, bởi vì trên cột nhà sản xuất của bộ phim này có viết tên Lâm Hựu Luân.

Chỉ riêng những danh hiệu như ông chủ đứng sau rạp chiếu phim Gia Nghị, chủ tịch giải Kim Tượng Hong Kong đã đủ khiến người ta mơ mộng viển vông, huống hồ phía sau sự nổi tiếng của những ngôi sao, đạo diễn cả trước và sau màn ảnh như Châu Nhuận Phát, Châu Tinh Trì, Ngô Vũ Sâm, Lưu Trấn Vĩ, Lâm Hựu Luân đều là người đẩy thuyền quan trọng.

Giới điện ảnh Hong Kong hiện đang lưu truyền một cách nói, phim Lâm Hựu Luân để mắt nhất định sẽ hot, diễn viên Lâm Hựu Luân

chọn trúng nhất định sẽ nổi.

Tham gia phim của Lâm Hựu Luân đã trở thành con đường tắt để thành danh trong lòng rất nhiều diễn viên.

Trong số các phim Lâm Hựu Luân đầu tư, chưa từng có nữ chính của bộ phim nào lại gây ra sự mong nhớ cho nhiều người như "Thập Tam Di".

Nguyên nhân rất đơn giản, trước kia Lâm Hựu Luân đầu tư quay phim, nữ chính chỉ ưu tiên cân nhắc các "hồng nhan tri kỷ" của hắn, người khác cũng sẽ không có quá nhiều ý nghĩ, nhưng tình huống lần này lại có chút đặc biệt.

Chung Sở Hồng nhận phim mới của đạo diễn xuất sắc nhất giải Kim Tượng mới nổi Trương Uyển Đình, sẽ cùng anh Phát diễn một màn "Cổ tích mùa thu" ở Mỹ; Vương Tổ Hiền sắp xuất diễn một bộ phim khác của phòng làm việc điện ảnh Từ Khắc là "Thiện Nữ U Hồn", bạn diễn là thần tượng đang nổi Trương Quốc Vinh; Chu Tuệ Mẫn không lâu trước tuyên bố muốn tập trung phát triển ở mảng âm nhạc, trong thời gian ngắn sẽ không đóng phim nữa; Lợi Trí thì càng trực tiếp hơn, quay xong "Lâm sinh và Lâm thái" cô liền tuyên bố giải nghệ, trước mặt truyền thông càng là buông lời: "Trừ khi có kịch bản cực tốt, đạo diễn cực tốt, tôi mới có khả năng nhận phim.

Tuy nhiên, khả năng này rất nhỏ." Các "hồng nhan tri kỷ" của Lâm Hựu Luân đều rất bận, bận đến mức không có thời gian để tranh vai nữ chính của "Hoàng Phi Hồng", cơ hội tốt ngàn năm có một như vậy, người có lòng tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Thi Nam Sanh thời gian này mỗi ngày đều phải nhận mấy cú điện thoại xin thử vai, rất nhiều người cô đã khéo léo từ chối ngay trong điện thoại, nhưng những người thông qua các mối quan hệ tìm tới tận cửa, cô lại không tiện từ chối.

Những "hộ quan hệ" này luôn là chuyện khiến đạo diễn và nhà sản xuất đau đầu nhất, không đồng ý thì đối phương sẽ cảm thấy bạn không nể mặt; đồng ý thì lại trái với ý định ban đầu của mình đối với nhân vật, khiến người ta tiến thoái lưỡng nan.

Lúc này, lợi ích của việc Lâm Hựu Luân treo danh nhà sản xuất đã hiện ra, những người nhờ quan hệ đều không dám nói chắc như đinh đóng cột, chỉ nói cho một cơ hội thử vai, thành hay không đều không sao.

Chương 176

Những người này có thể dựa vào quan hệ tìm đến Từ Khắc, nhưng lại không nắm chắc việc khiến Lâm Hựu Luân cũng phải nể mặt họ.

Đắc tội Từ Khắc, cùng lắm thì sau này mọi người không hợp tác, nhưng đắc tội Lâm Hựu Luân, thì trực tiếp không cần lăn lộn trong giới điện ảnh Hong Kong nữa.

Tất nhiên trong số đó cũng có người quan hệ đặc biệt cứng, cứng đến mức Từ Khắc cũng cảm thấy khó giải quyết, người này chính là nhà sản xuất Ngô Tư Viễn.

Trong làng điện ảnh Hong Kong, Ngô Tư Viễn là một sự tồn tại nằm giữa trâu bò hạng A và trâu bò hạng C.

Trước hết ông là một người rất có năng lực, vào nghề từ biên kịch đạo diễn, thập niên 70 từng quay không ít bộ phim có sức ảnh hưởng, sau này lại từ đạo diễn chuyển thành nhà sản xuất, mở công ty sản xuất riêng, Viên Hòa Bình chính là do ông một tay đề bạt mới làm đạo diễn.

Thứ hai ông là một người rất có thủ đoạn, ban đầu ông có thể dùng danh tiếng "Hồng Lâu Mộng" và Giả Bảo Ngọc để dụ dỗ Trương Quốc Vinh vừa mới xuất đạo ký hợp đồng phim, sau đó ném ra một kịch bản phim cấp ba.

Sau này Trương Quốc Vinh đại hồng đại tử, ông lại lắc mình biến thành Bá Nhạc giúp đỡ Trương Quốc Vinh nổi tiếng.

Có thể tưởng tượng, vai diễn mà Từ Khắc phải đối phó lần này khó chơi đến mức nào, cuối cùng lão quái Từ thực sự đỡ không nổi nữa, đành phải đẩy sự việc cho Lâm Hựu Luân quyết định. ***

Vương Tinh cảm giác từ đầu đến chân đều không tự nhiên, cảm giác vừa xa lạ vừa gò bó đó áp bức anh ta, ánh mắt sắc bén kia của Lâm Hựu Luân cứ đảo quanh trên mặt trên người anh ta, khiến anh ta còn căng thẳng hơn cả lúc bộ phim đầu tay làm đạo diễn công chiếu.

Lâm Hựu Luân hơi nghiêng đầu nghe điện thoại, cuối cùng chỉ nói một câu: "Được rồi, tôi biết rồi." Sau khi cúp điện thoại, Lâm Hựu Luân đứng dậy rót cho Vương Tinh một cốc nước, lúc đưa qua cho anh ta, ánh mắt thâm thúy dừng lại trên mặt anh ta vài giây.

Vương Tinh bị Lâm Hựu Luân nhìn đến chột dạ, không dám mạo muội mở miệng, đành phải cúi đầu uống nước, che giấu sự bất an trong lòng.

Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng mở miệng, "Nói đi, tìm tôi có việc gì?" "Nghe nói bộ phim cậu đầu tư cho Từ Khắc gần đây còn thiếu một nữ chính, tôi muốn tiến cử một người với cậu." Vương Tinh cuối cùng cũng thốt ra được câu khó nói nhất, như nhả hạt táo vậy, biểu cảm trên mặt lập tức nhẹ nhõm hơn nhiều.

Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm Vương Tinh không chớp mắt, như muốn tìm ra đáp án gì đó từ trên mặt anh ta. "Không phải là bé Trân chứ?" Nghe đến tên "Khâu Thục Trân", sắc mặt Vương Tinh biến đổi, tiếp đó khóe miệng lại hiện lên một tia cười khổ sở, lắc đầu nói: "Tôi và cô ấy sớm đã không còn liên lạc rồi." Lâm Hựu Luân nghi hoặc nhíu mày, trong lòng có chút tò mò người này rốt cuộc là ai. "Cậu còn nhớ năm 84 tôi từng quay một bộ phim hài, chính là bộ "Hoàng Tử Ếch" ấy, cô Hồng làm nữ chính trong đó.

Bộ phim đó lúc ấy còn tìm hai nữ diễn viên khác, một người trong đó là Trương Mạn Ngọc, cô ấy chắc chắn không cần tôi giới thiệu với cậu nữa... người còn lại tên là Quan Chi Lâm, nữ chính lần này tôi tiến cử với cậu chính là cô ấy." "Quan Chi Lâm?" Lâm Hựu Luân

sững sờ, "Sao lại là cô ấy?" Vương Tinh bỗng ngồi thẳng người dậy, hai mắt trợn tròn như hai quả hạnh, "Chẳng lẽ còn có người khác cũng từng tiến cử cô ấy với cậu?" Lâm Hựu Luân không trực tiếp trả lời câu hỏi của Vương Tinh, ánh mắt rơi trên mặt Vương Tinh, thẩm thị anh ta hồi lâu, "Anh không biết?" Sự nghi hoặc trong mắt Vương Tinh không giống giả vờ, lắc đầu nói: "Tôi thật sự không biết." "Vậy sao anh lại nghĩ đến việc tiến cử cô ấy cho tôi?" "Sau khi quay xong bộ phim đó, tôi rất lâu không liên lạc với cô ấy, hôm qua cô ấy đột nhiên gọi điện hẹn tôi ra ngoài ăn cơm, nhờ tôi giúp cô ấy nói vài câu, tôi nghĩ chuyện này cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là một cơ hội thử vai, nên đã đồng ý." Lâm Hựu Luân mắt không ngừng đánh giá Vương Tinh, "Anh trở nên nhiệt tình thế này từ bao giờ vậy?" "Nếu chuyện này thành công, cô ấy hứa giúp tôi mở hai bộ phim..." Vương Tinh cẩn thận liếc nhìn Lâm Hựu Luân một cái, thấy Lâm Hựu Luân không có phản ứng gì, lúc này mới nói tiếp: "Cha cô ấy là diễn viên của Thiệu thị, quan hệ với bố tôi cũng khá tốt, nếu không có tầng quan hệ này, tôi chắc chắn sẽ không giúp cô ấy." Ngay cả Vương Tinh cũng chạy đến làm thuyết khách, cộng thêm một số chuyện Từ Khắc vừa nói với hắn trong điện thoại, Lâm Hựu Luân chợt phát hiện mình thực sự đã xem nhẹ Quan Chi Lâm.

Vào đầu những năm 90, Quan Chi Lâm cùng Chung Sở Hồng, Trương Mạn Ngọc, Vương Tổ Hiền được xưng là Tứ đại hoa đán Hong Kong, mà người có thể thêm chữ "Đại" trước chữ "Mỹ nữ", chỉ có Quan Chi Lâm và Lý Gia Hân.

Bộ phim đầu tiên của Quan Chi Lâm chính là "Tái Kiến Giang Hồ" diễn chung với Châu Nhuận Phát khi đó còn chưa nổi tiếng, điểm xuất phát vào nghề được coi là khá cao, chỉ là về sau quay không ít phim nhưng mãi vẫn không nổi lên được, cho đến khi diễn "Hoàng Phi Hồng", mới được coi là thực sự bước vào hàng ngũ minh tinh hạng A.

Chỉ tiếc tâm tư của bản thân Quan Chi Lâm phần lớn không đặt vào việc đóng phim, đến cuối cùng vai diễn thực sự có thể mang ra khoe cũng chỉ có mỗi "Thập Tam Di".

Lâm Hựu Luân đang nghĩ xem có nên đi gặp vị "Đệ nhất mỹ nữ Hong Kong" này hay không, Vương Tinh ngồi đối diện hắn trong lòng lại đã hối hận rồi, bởi vì anh ta phát hiện sự chuẩn bị đầy đủ của Quan Chi Lâm cho việc này vượt xa tưởng tượng của mình, tốn công sức lớn như vậy, mục đích e rằng không chỉ đơn giản là để có được vai Thập Tam Di.

Trong mắt Lâm Hựu Luân chỉ hơi lộ ra một chút thần thái hứng thú với Quan Chi Lâm, Vương Tinh đã vội vàng nhắc nhở hắn: "A Luân, cô nàng Quan Chi Lâm này cậu có thể dùng để đóng phim, nhưng bản thân cậu tốt nhất đừng dính líu quan hệ với cô ấy." Câu này thốt ra từ miệng Vương Tinh đúng là chuyện hiếm lạ, Lâm Hựu Luân tò mò hỏi anh ta tại sao, Vương Tinh mặt đầy nghiêm túc nói: "Người phụ nữ này xinh đẹp, tôi sợ cậu bị cô ấy mê hoặc!" Lâm Hựu Luân bật cười, "Chẳng lẽ trong mắt anh, tôi là loại người thấy gái đẹp là không bước nổi chân sao?" "Năm xưa khi cô ấy mới vào giới điện ảnh, diễn vai liên quan trong phim do Hoàng Bách Minh sản xuất, ai ngờ phim bắt đầu quay chưa được bao lâu, mọi người đã cảm giác cô ấy luôn thường xuyên tâm thần bất định không nhập vai, sau này mới biết cô ấy đang yêu đương với người giàu có lớn tuổi." Vương Tinh liếm đôi môi khô khốc, nói tiếp: "Sau đó cô ấy kết hôn chớp nhoáng với một ông chủ công ty thương mại tài chính hơn mình 16 tuổi ở Las Vegas, Mỹ.

Bố cô ấy lấy cái chết ra uy hiếp cũng không ngăn cản được, cuối cùng qua sự hòa giải của hai bên mới chịu thỏa hiệp, chỉ là chưa được nửa năm hai người lại ly hôn, gần đây lại nghe nói cô ấy qua lại rất gần với một thương nhân bất động sản...

Cô ấy luôn giao du với mấy người có tiền, cho người ta cảm giác có chút ham hư vinh." Những chuyện liên quan đến Quan Chi Lâm mà Vương Tinh nói, Lâm Hựu Luân đại để đều biết.

Phụ nữ quá thực dụng đều không được đàn ông thích, nhưng không có nghĩa là phụ nữ thực dụng thì có lỗi.

Trong cái thời đại mà phụ nữ nằm xuống là có thể kiếm được nhà và xe, các dì ở hộp đêm thu tiền boa cũng có thể làm giàu này, không làm mà hưởng dễ dàng như vậy, không làm mà hưởng có thể đạt được rất nhiều, cũng khó trách Quan Chi Lâm lại lưu luyến giữa các đại gia.

Đây chính là bức tranh tả thực về thành phố Hong Kong vào thập niên 80, 90, không phải Quan Chi Lâm thì cũng là người khác, sớm muộn gì cũng sẽ dùng thanh xuân của mình để đổi lấy cuộc sống phú quý mà họ hướng tới.

Lâm Hựu Luân trong lòng đã có tính toán, vỗ vỗ vai Vương Tinh nói: "Anh yên tâm, chuyện này tôi sẽ cân nhắc kỹ lưỡng." *** Sau tiếng gõ cửa nhẹ nhàng lịch sự, qua khe cửa, một đôi chân dài trắng như tuyết được bao bọc bởi tất lụa trong suốt bước vào, tiếp đó là một đôi chân khác...

Lâm Hựu Luân nhìn dọc theo đôi chân đẹp, vạt váy nhìn lên, nhìn thấy người thử vai thứ 3 của ngày hôm nay.

Quan Chi Lâm ngoài đời còn xinh đẹp thanh tú hơn trong ảnh.

Khuôn mặt trái xoan, lông mày mảnh mà đậm, cong cong như vẽ; mũi và miệng nhỏ nhắn đường nét rõ ràng; đôi mắt sáng ngời long lanh, khuôn mặt xinh đẹp trang điểm nhẹ, bộ ngực cao vút, vòng eo thon thả, dáng người cao ráo, còn có hai cánh tay trắng nõn như ngó sen, cùng với đôi chân dài hút mắt kia... không điểm nào không khiến người ta sáng mắt, trong lòng thầm khen.

Từ Khắc trong khoảnh khắc Quan Chi Lâm bước vào cũng có chút thất thần ngắn ngủi, Thi Nam Sanh khẽ ho một tiếng, Từ Khắc lúc này mới vội vàng dời mắt khỏi mặt Quan Chi Lâm, ngay trước mặt vợ mình mà nhìn chằm chằm một người đẹp, quả thực có chút không thích hợp lắm.

Lâm Hựu Luân lại không có nỗi lo này, hắn thoải mái dựa vào lưng ghế, một cánh tay gác lên bàn, dùng tay chống trán, đôi mắt mang theo vẻ thưởng thức, dưới sự che chắn của lòng bàn tay, tụ tinh hội thần nhìn vào mặt Quan Chi Lâm.

Quan Chi Lâm dáng người cao ráo, mặc chiếc váy liền màu vàng non, ngang eo thắt chiếc đai da bò rộng bằng bàn tay, càng tôn lên vòng eo thon nhỏ, gương mặt thành thục diễm lệ nhìn qua khoảng hai mươi ba hai mươi tư tuổi, hoặc có lẽ còn lớn hơn một chút.

Dáng vẻ của Quan Chi Lâm so với kiếp sau không có thay đổi quá lớn, dù sao phụ nữ đẹp cũng không dễ nhìn ra tuổi thật của họ.

Tuy kiếp sau đã có nhận thức đầy đủ về nhan sắc của Quan Chi Lâm, nhưng linh hồn quay lại thập niên 80, Lâm Hựu Luân vẫn bị dung nhan thành thục diễm lệ này làm cho tâm thần dao động. "Trong tất cả những người đến thử vai hôm nay, cô Quan là người xinh đẹp nhất." Lâm Hựu Luân không nhịn được tắc lưỡi, khen ngợi.

Đối mặt với ánh mắt soi xét không kiêng nể gì của Lâm Hựu Luân, Quan Chi Lâm lúc đầu còn khá e dè, cúi đầu, chỉ khẽ đáp một tiếng; chợt đôi mắt lại phóng ra tia sáng dị thường, mỉm cười, ngẩng đầu lên, mạnh dạn liếc Lâm Hựu Luân một cái.

Khi ánh mắt của Lâm Hựu Luân và ánh mắt cô chạm nhau, ngược lại hắn lại thấy kinh ngạc, lập tức thu lại nụ cười nghiền ngẫm, làm ra vẻ cân nhắc nghiêm túc, chần chừ một hai giây, hắn liền nghiêng người, ghé sát tai Từ Khắc nói hai câu.

Từ Khắc nhìn Quan Chi Lâm một cái, trong lòng nhanh chóng cân nhắc đề nghị của Lâm Hựu Luân, cuối cùng đưa ra quyết định. "Cô Quan, trong bộ phim 'Hoàng Phi Hồng' này có cảnh nữ chính bị bắt, suýt chút nữa bị kẻ xấu làm nhục.

Bây giờ tôi cần cô diễn một đoạn ngắn cảnh này theo cách hiểu của mình, có vấn đề gì không?" Quan Chi Lâm hơi chần chừ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

Cô đặt tay lên ngực mình, nhẹ nhàng ma sát xương quai xanh mảnh mai.

Dưới sự vuốt ve nhẹ nhàng của những ngón tay thon dài, trên mặt Quan Chi Lâm bắt đầu nổi lên sắc hồng, trong con ngươi dường như có ngấn nước, long lanh phát sáng, trong mắt có một tia sáng kỳ dị phức tạp đang nhảy múa, phảng phất như sự tủi nhục, kinh nghi, hoảng hốt và phẫn nộ đang cuộn trào trong lòng bỗng chốc dâng lên, hai dòng lệ long lanh cứ thế men theo gò má xinh đẹp của cô, lặng lẽ chảy xuống.

Bộp bộp bộp!

Tiếng vỗ tay thanh thúy cắt ngang màn biểu diễn của Quan Chi Lâm, người vỗ tay là Lâm Hựu Luân.

Từ Khắc, Thi Nam Sanh nhìn nhau một cái, sự giao lưu ánh mắt trong khoảnh khắc này hàm chứa rất nhiều thông tin, Thi Nam Sanh quay đầu nhìn Quan Chi Lâm, mỉm cười hỏi: "Nhìn từ màn biểu diễn vừa rồi, diễn xuất của cô Quan hẳn là không có vấn đề gì, tuy nhiên tôi còn một chuyện chưa rõ lắm, đương nhiên chuyện này không liên quan đến việc thử vai, chỉ là tò mò cá nhân tôi thôi." Thi Nam Sanh không nói tiếp chuyện gì khiến cô tò mò, chỉ dùng mắt nhìn Quan Chi Lâm, quan sát phản ứng của cô sau khi nghe câu này.

Đôi mắt to của Quan Chi Lâm đầy vẻ nghi hoặc, không biết Thi

Nam Sanh muốn hỏi gì. "Tôi rất muốn biết, cô Quan và ông Ngô Tư Viễn có quan hệ gì?" Khi Thi Nam Sanh hỏi ra câu hỏi này, trong lòng Quan Chi Lâm thót một cái, để có được cơ hội thử vai lần này, cô quả thực đã tốn không ít tâm tư, trước là nhờ Vương Tinh giúp đỡ, sau đó cảm thấy không chắc chắn, qua người giới thiệu lại quen biết Ngô Tư Viễn.

Ngô Tư Viễn đồng ý giúp đỡ, nhưng điều kiện là sau khi Quan Chi Lâm có được vai diễn này, bắt buộc phải ký hợp đồng quản lý ba năm với Ngô Tư Viễn.

Trong khoảnh khắc trong đầu cô lóe lên ngàn vạn ý nghĩ, cuối cùng cô vẫn quyết định nói thật. "Ông Ngô là người quản lý của tôi." Quan Chi Lâm bước ra từ tòa nhà lớn, một chiếc xe con màu đen dừng lại trước mặt cô.

Từ trong xe thò ra một cái đầu, khuôn mặt dài gầy gò, trên sống mũi đeo một cặp kính gọng vàng.

Dưới đôi lông mày nhạt và ngắn là một đôi mắt sáng quắc, trong veo như hai tấm gương, dường như có thể soi thấu tâm can người khác trong tích tắc.

Người này chính là Ngô Tư Nguyên.

Quan Chi Lâm vừa lên xe, Ngô Tư Nguyên đã nôn nóng hỏi: "Chi Chi, thử vai qua chưa?" Dưới hàng lông mày thanh tú, đôi mắt to tròn sáng long lanh như thủy tinh của Quan Chi Lâm chớp chớp, nhưng lúc này đôi mắt ấy lại như bị phủ một lớp sương mù u sầu. "Sao vậy, không được chọn à?" Hai đầu lông mày mảnh của Ngô Tư Nguyên nhướn lên theo đôi mắt mở to, trông cứ như hai ngọn núi băng.

Chương 177

Trong mắt Ngô Tư Nguyên, Quan Chi Lâm lần này đi thử vai nắm chắc đến chín phần mười thành công, chẳng lẽ giữa chừng lại xảy ra biến cố gì? "Chọn thì chọn trúng rồi, nhưng mà..." Quan Chi Lâm khẽ cắn môi, khó xử nói: "Lâm tiên sinh muốn tôi ngày mai đi xem phim cùng anh ấy." Trải qua một lần hôn nhân thất bại, Quan Chi Lâm theo bản năng có sự đề phòng với những người đàn ông phong lưu, mà Lâm Hựu Luân lại là "Thánh trăng hoa" nổi tiếng.

Nếu không phải vì để có được vai diễn "Thập Tam Di", cô căn bản sẽ không cho gã kia sắc mặt tốt.

Lúc thử vai, ánh mắt Lâm Hựu Luân nhìn cô đã tứ vô kỵ đạn như vậy, nếu thật sự đồng ý đi xem phim cùng hắn, Quan Chi Lâm không biết trong hoàn cảnh đặc thù như rạp chiếu phim, Lâm Hựu Luân sẽ làm ra hành động quá trớn gì.

Cô hiện tại đột nhiên rất hối hận, sớm biết thế thì lúc đầu không nên có niệm tưởng gì với vai "Thập Tam Di" này, bây giờ cũng không cần khó xử như vậy.

Ngô Tư Nguyên nghe thấy lời này, điều đầu tiên cân nhắc không phải là cảm nhận của Quan Chi Lâm, mà là đang suy nghĩ xem Lâm Hựu Luân làm như vậy rốt cuộc có thâm ý gì. "Lời này là Lâm tiên sinh nói riêng với cô, hay là nói trước mặt người khác?" "Lúc đó đạo diễn Từ và phu nhân đều có mặt," Nhắc tới chuyện này Quan Chi Lâm trong lòng liền tức giận.

Nếu Lâm Hựu Luân mời riêng cô, cho dù trong lòng cô không tình nguyện thì cũng sẽ không phản cảm đến thế, nhưng Lâm Hựu Luân lại nói thẳng trước mặt người khác, trong lòng cô liền có ý kiến, oán

giận nói với Ngô Tư Nguyên: "Đó đâu phải là lời mời, rõ ràng là ép buộc mà!" "Cô nhất định phải đi!" Giọng điệu nghiêm túc của Ngô Tư Nguyên giống như đang ra lệnh trên chiến trường.

Sắc mặt Quan Chi Lâm nháy mắt trở nên xám ngoét, đôi môi như cá mắc cạn, mấp máy không nói nên lời.

Nhìn thấy vẻ khó hiểu và kháng cự trong mắt Quan Chi Lâm, Ngô Tư Nguyên đổi sang giọng điệu nhu hòa hơn giải thích: "Sự việc không giống như cô tưởng tượng đâu.

Lâm tiên sinh muốn cô đi xem phim cùng, không phải là cậu ta coi trọng cô, mà là cần cô diễn cùng một vở kịch." Lời giải thích này ngược lại làm cho Quan Chi Lâm càng thêm hồ đồ: "Diễn kịch?" "Nói đơn giản là đưa cô xuất hiện ở nơi công cộng, để phóng viên truyền thông nhìn thấy hai người ở cùng nhau." Ngô Tư Nguyên lúc này đã đoán được đại khái suy nghĩ của Lâm Hựu Luân, cho nên mới dám khẳng định như vậy: "Hiện tại truyền thông Hong Kong mỗi ngày đều có vô số đôi mắt nhìn chằm chằm vào Lâm tiên sinh.

Hai người ở cùng một chỗ không cần biểu hiện thân mật bao nhiêu, đám phóng viên kia tự nhiên sẽ viết quan hệ của cô và cậu ta y như thật, như vậy cô rất nhanh có thể mở rộng độ nhận diện." "Anh ta có lòng tốt như vậy sao?" Quan Chi Lâm có chút không dám tin. "Mục đích của Lâm tiên sinh không phải là để giúp cô, mà là muốn thông qua cô để tuyên truyền cho bộ phim 《Hoàng Phi Hồng》." Ngô Tư Nguyên thực ra rất hy vọng Lâm Hựu Luân nảy sinh chút ý đồ với Quan Chi Lâm, như vậy ông ta có thể thông qua Quan Chi Lâm mà tạo mối liên hệ với Lâm Hựu Luân.

Nhưng Lâm Hựu Luân dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của ông ta, cho nên mới đưa ra phản hồi như vậy, làm cho "mỹ nhân kế" mà Ngô Tư Nguyên tính toán mất đi tác dụng.

Nhưng Ngô Tư Nguyên cũng không nản lòng, ông ta rất có niềm tin vào nhan sắc của Quan Chi Lâm.

Đàn ông bình thường chỉ cần có đủ quyền thế đều sẽ không nhịn được mà muốn chiếm đoạt mỹ nhân như Quan Chi Lâm làm của riêng.

Lâm Hựu Luân là đàn ông, cũng chẳng phải Liễu Hạ Huệ gì, cho dù tin đồn giữa hắn và những nữ minh tinh kia không phải sự thật, thì đại khái sau khi nhìn thấy Quan Chi Lâm, cũng sẽ không muốn làm Liễu Hạ Huệ nữa đâu.

Ngày 3 tháng 5 đối với người dân Hong Kong chỉ là một ngày cuối tuần bình thường, nhưng đối với làng điện ảnh Hong Kong đang bình lặng một thời gian thì hôm nay lại là một ngày rất náo nhiệt.

Hai bộ phim đã khẩu chiến trên truyền thông hơn một tháng qua: 《Hồi Đáo Tương Lai》 và 《Vệ Tư Lý Truyền Kỳ》 đều chọn công chiếu vào ngày này.

Có người không hy vọng nhìn thấy kết quả này, ví dụ như Tằng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân; có người lại vô cùng mong chờ ngày này đến, ví dụ như đám phóng viên tụ tập trước cửa hai rạp chiếu phim của Gia Nghị và Tân Bảo.

So với đám phóng viên chờ đợi bên ngoài rạp chiếu phim công chiếu 《Hồi Đáo Tương Lai》, số lượng phóng viên tại cửa rạp chiếu phim Tân Bảo nơi tổ chức lễ ra mắt 《Vệ Tư Lý Truyền Kỳ》 ít hơn rất nhiều.

Nếu không phải đụng độ với 《Hồi Đáo Tương Lai》, bộ phim 《Vệ Tư Lý Truyền Kỳ》 theo lý thuyết hẳn là có thể nhận được nhiều sự quan tâm của truyền thông hơn.

Trong dòng phim Hong Kong, bộ phim này được coi là đầu tư lớn

hiếm có với bối cảnh hoành tráng: Nepal, Ai Cập, Hong Kong, núi tuyết, sa mạc, đại đô thị...

Cảnh quay của phim bom tấn Hollywood cũng chỉ đến thế mà thôi.

Cốt truyện cũng khá giàu trí tưởng tượng: "Long Châu" mà mọi người tranh giành hóa ra là thiết bị dẫn đường vũ trụ bị người ngoài hành tinh đánh mất.

Còn nguồn gốc của "Rồng" là phi thuyền của người ngoài hành tinh, bị người xưa và tôn giáo xem như vật tổ.

Nam chính của phim là Hứa Quán Kiệt, còn đạo diễn kiêm diễn viên chính Thái Địch La Tân cũng là ca sĩ Rock & Roll nổi tiếng một thời của Hong Kong.

Trong trào lưu ban nhạc Hong Kong thập niên 60, hai ban nhạc nổi tiếng nhất tình cờ chính là ban nhạc Playboy của Thái Địch La Tân và ban nhạc Lotus của Hứa Quán Kiệt.

Sự hợp tác của hai người này trong giới điện ảnh ban đầu vô cùng thu hút sự chú ý.

Hứa Quán Kiệt với ngoại hình điển trai chắc chắn là nam chính số một, hình tượng chính diện ôm người đẹp về dinh; còn Thái Địch La Tân dáng người thấp bé, tướng mạo bình thường lại còn hơi gù lưng tuy chưa chắc là vai ác, nhưng khẳng định là kẻ có chút hoạt kê và tư tâm.

Đáng tiếc đối thủ lần này của họ là 《Hồi Đáo Tương Lai》.

So độ đẹp trai, Lê Minh, Quách Phú Thành cũng không thua kém tiền bối Hứa Quán Kiệt; so diễn xuất lại có "Đầu trọc thần thám" Mạch Gia chống đỡ cục diện; cộng thêm hai "bình hoa" dưỡng mắt vô cùng là Trương Mạn Ngọc và Chu Tuệ Mẫn, hoàn toàn ăn đứt Diệp Tử My - người chỉ biết dựa vào ngực để nổi tiếng và đi theo con

đường gợi cảm bên kia...

Song phương về mặt thực lực đã chênh lệch không chỉ một bậc, cho nên cuộc cạnh tranh này ngay từ đầu đã định trước là một cuộc so tài không công bằng.

Nhìn từ xu hướng dư luận phổ biến, mọi người đều không quá coi trọng 《Vệ Tư Lý Truyền Kỳ》.

Tổ hợp "Mạch Gia + Lâm Hựu Luân" - bá chủ ảnh đàn tân cựu này, vô luận là sức hút phòng vé hay ảnh hưởng trong giới, đều không phải là thứ Tằng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân có thể so bì.

Mà Nghê Cuống, người lẽ ra phải tham dự với tư cách nhân vật chính hôm nay, lại đột nhiên ngã bệnh nhập viện nửa tháng trước, càng khiến tiền đồ của 《Vệ Tư Lý Truyền Kỳ》 bị phủ lên một tầng bóng tối.

Nghê Cuống lần này hoàn toàn là bị chọc tức đến phát bệnh. 《Vệ Tư Lý Truyền Kỳ》 được chuyển thể từ tiểu thuyết 《Thiên Ngoại Kim Cầu》 của ông ta, mà trong tiểu thuyết này đề cập đến rất nhiều đề tài chính trị.

Thái độ của Nghê Cuống xưa nay luôn chống đối, nhưng khi việc Hong Kong trao trả đã thành định cục, rất nhiều người làm điện ảnh Hong Kong đều đang ma quyền sát chưởng chuẩn bị Bắc tiến khai hoang thị trường Đại lục, Tằng Chí Vĩ không muốn rước phiền phức, cho nên bộ phim này đã sửa đổi tình tiết rất nhiều, thậm chí trong danh sách đoàn phim ở phụ đề cũng không tìm thấy tên Nghê Cuống.

Như vậy liền chọc giận Nghê Cuống, nhưng bất lực vì bản quyền chuyển thể đã bán, Tằng Chí Vĩ dưới sự ủng hộ của phía đầu tư căn bản không thèm để ý đến sự kháng nghị của Nghê Cuống.

Nghê Cuống vốn còn trông cậy vào bộ phim này để gỡ lại một bàn

từ chỗ Lâm Hựu Luân, thời gian trước không ít lần gây chuyện trên báo chí, nay sự việc đến nước này, Nghê Cuống phát hiện tình hình hoàn toàn không nằm trong tầm kiểm soát của mình, bất đắc dĩ đành phải "cáo bệnh tránh chiến".

Vốn dĩ viễn cảnh PK đã không được đánh giá cao, hiện tại lại thiếu đi chiêu trò này, sự quan tâm của truyền thông đối với 《Vệ Tư Lý Truyền Kỳ》 tự nhiên tụt dốc không phanh, phóng viên đến hiện trường lễ ra mắt phim đa số cũng ủ rũ không tinh thần.

Tằng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân đứng ở cửa rạp, nhìn cảnh tượng vắng vẻ hai bên thảm đỏ, tâm trạng trầm muộn y như thời tiết mưa dầm.

Khách mời được mời đến lễ ra mắt cuối cùng nhận lời đến chưa được một phần mười.

Lúc Phan Địch Sinh đi vào sắc mặt âm trầm rất đáng sợ, hiển nhiên vô cùng bất mãn với tình hình hôm nay.

Yêu cầu dời lịch chiếu để tránh 《Hồi Đáo Tương Lai》, Tằng Chí Vĩ mài mòn cả môi cũng không thuyết phục được Phan Địch Sinh, giờ xuất hiện kết quả vắng lạnh như hôm nay, Phan Địch Sinh trong lòng não nộ, còn Tằng Chí Vĩ lại đang thầm cười lạnh. "Chắc sẽ không còn ai đến nữa đâu, chúng ta cũng vào thôi." Thái Địch La Tân không muốn tiếp tục đứng ở cửa để người khác chê cười, liền kéo Tằng Chí Vĩ một cái, bảo ông ta cùng vào với mình.

Hai người vừa xoay người, sau lưng đột nhiên vang lên một trận tiếng bước chân hỗn loạn, tiếp đó là tiếng ồn ào nhốn nháo.

Hai người cùng quay đầu lại, nhìn thấy đám phóng viên trước đó còn đang thành thật đứng hai bên thảm đỏ, lúc này đều đang ùa về cùng một hướng.

Khi nhìn rõ hai người đang bị phóng viên vây ở giữa, Tằng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân đồng loạt sững sờ.

Tằng Chí Vĩ dụi dụi mắt một cách khoa trương, xác định mình không nhìn lầm.

Thái Địch La Tân thì như gặp ma giữa ban ngày, trợn tròn mắt, hít sâu một hơi khí lạnh.

Các phóng viên chẳng thèm quan tâm đến Tằng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân đang ngẩn người, giơ máy ảnh lên bấm tanh tách liên hồi, đèn flash nháy liên tục thành một mảng sáng lòa.

Quan Chi Lâm hôm nay mặc một chiếc váy dạ hội dài màu tím, đi giày cao gót, trông dáng người cao ráo, làn da trắng nõn.

Hàng mi dài như vẽ tôn lên vầng trán cao và rộng, tóc hai bên thái dương được buộc thành những lọn xoăn tròn theo kiểu thịnh hành nhất.

Đứng bên cạnh Lâm Hựu Luân, cô lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, đồng thời cũng giết chết một lượng lớn phim chụp.

Đây là lần đầu tiên Quan Chi Lâm gặp cảnh tượng chụp ảnh điên cuồng như vậy, nhất thời sợ đến hoa dung thất sắc, may mà vệ sĩ bên cạnh đã chắn lại phóng viên, lúc này nỗi lo của cô mới không thành sự thật.

Lâm Hựu Luân thì đã quen với trận thế như này, xuống xe liền đeo kính râm, giờ phút này ánh mắt hắn đã sớm vượt qua đám phóng viên trước mặt, rơi vào trên mặt Tằng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân đang đứng như hai pho tượng ở cửa rạp chiếu phim.

Chương 178

Trong khoảnh khắc ánh mắt chạm nhau, Tằng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân thậm chí có loại ảo giác hoảng hốt: Có phải Lâm Hựu Luân đi nhầm chỗ rồi không?

Rất nhanh, hai người đều gạt bỏ ý nghĩ không thực tế này sang một bên.

Thái Địch La Tân đi vào thông báo cho Phan Địch Sinh, còn Tằng Chí Vĩ thì nghênh đón. "Ái chà, Lâm tiên sinh quả đúng là khách quý!" Tằng Chí Vĩ dùng chất giọng trầm khàn quen thuộc, cười chắp tay với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân mỉm cười, ánh mắt rơi vào đôi mắt đang đảo lia lịa của Tằng Chí Vĩ: "Chẳng lẽ Tằng tiên sinh không hoan nghênh?" "Hoan nghênh!

Hoan nghênh!

Lâm tiên sinh là quý khách mời còn chẳng được, mau mời vào trong!" Tằng Chí Vĩ làm động tác mời, mắt lại không nhịn được liếc thêm vài lần lên mặt Quan Chi Lâm đang đứng cạnh Lâm Hựu Luân, thầm nghĩ phụ nữ xuất hiện bên cạnh Lâm Hựu Luân quả nhiên cô nào cũng xinh đẹp.

Động tác nhỏ của Tằng Chí Vĩ khéo léo tránh được tầm mắt của Lâm Hựu Luân, nhưng lại không qua mắt được Quan Chi Lâm.

Cô từ nhỏ đã xinh đẹp, hồi bé đã được nhiều cô chú gọi là "tiểu mỹ nhân", có người còn gọi đùa cô là "búp bê sứ".

Mỗi lần ra phố chắc chắn thu hút không ít ánh nhìn của người qua đường, nhưng Quan Chi Lâm từ nhỏ đã được gia đình "giáo dục tư

tưởng", gặp người thấy cô dễ thương muốn nói vài câu, cô đa số chỉ nhìn một cái rồi quay lưng đi thẳng.

Sau khi lớn lên, cô càng quen với việc trở thành tiêu điểm của đàn ông.

Trước đây gặp phải những ánh mắt lén lút kiểu này, Quan Chi Lâm đều sẽ cảm thấy rất đáng ghét, đa số đều sẽ không khách khí mà lườm đối phương một cái, nhưng lúc này cô lại không làm như vậy, ngược lại có loại cảm giác thỏa mãn kỳ quái.

Trong lòng cô rõ ràng biết thái độ cung kính khúm núm này của Tằng Chí Vĩ chỉ là dành cho Lâm Hựu Luân, nhưng đứng cùng Lâm Hựu Luân, Quan Chi Lâm bất giác có một loại cảm giác thành tựu.

Đó là cảm giác được người ta ngưỡng mộ, ghen tị, sùng bái, mà tất cả những điều này đều là vì người đàn ông đứng bên cạnh mình.

Quan Chi Lâm chính mình cũng không nhận ra, ấn tượng của cô đối với Lâm Hựu Luân đang thay đổi một cách tiềm tàng.

Cô còn chưa kịp nghĩ nhiều xem những ý niệm này từ đâu chui ra thì đã thấy một người vội vã đi từ trong rạp ra.

Phan Địch Sinh mặt sắt lại đi tới cửa, gân xanh trên trán giật giật, trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân như muốn lồi cả ra ngoài.

Lâm Hựu Luân cũng ngước mắt nhìn sang, hai người gặp nhau ở khoảng cách chừng ba bốn mét, ánh mắt rốt cuộc va vào nhau.

Trên đôi gò má lạnh lùng như tấm sắt của Phan Địch Sinh có thể thấy mạch máu đang đập, hai mắt thì như than hồng đang cháy, chớp động liên hồi, lát sau cười lạnh nói: "Lâm tiên sinh đến xem trò cười của Phan mỗ sao?" "Phan tiên sinh thật sự hiểu lầm rồi, tôi đặc biệt mua vé đến ủng hộ đấy." Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn Quan Chi Lâm một cái, Quan Chi Lâm mở túi xách, từ bên trong lấy ra hai tấm

vé xem phim.

Phan Địch Sinh mặt vô cảm nhìn chằm chằm hai tấm vé kia, trong lòng không biết đang nghĩ gì. "Lâm tiên sinh là khách quý, bảo bên trong dọn ngay ra một phòng bao!" Phan Địch Sinh quay đầu, lạnh lùng phân phó quản lý rạp chiếu phim bên cạnh.

Phan Địch Sinh xoay người định đi, sau lưng lại đột nhiên truyền đến tiếng của Lâm Hựu Luân. "Tôi nghe nói Phan tiên sinh đã đính hôn với Dương tiểu thư rồi?" Phan Địch Sinh quay đầu lại, đôi mắt như họng súng đen ngòm nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân. "Lâm tiên sinh có gì cứ nói thẳng." "Nghe nói Phan tiên sinh mở công ty điện ảnh chính là vì Dương tiểu thư, nay ôm được mỹ nhân về, tự nhiên là phải chúc mừng Phan tiên sinh trước." Giọng điệu Lâm Hựu Luân bình thản, giống như đang tán gẫu với Phan Địch Sinh vậy.

Phan Địch Sinh không mở miệng, trầm mặc chờ đợi câu sau của Lâm Hựu Luân. "Thế nhưng tâm nguyện của Phan tiên sinh đã đạt thành, chúng ta có lẽ có thể ngồi xuống nghiêm túc nói chuyện một lần." Lâm Hựu Luân nói không lớn, nhưng lọt vào tai Phan Địch Sinh lại như sấm sét, chấn động màng nhĩ ong ong.

Y xoay người lại, nghiêm túc nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân, từng câu từng chữ nói: "Tôi thừa nhận Lâm tiên sinh quả thực rất lợi hại, tuổi còn trẻ đã nắm trong tay quá nửa giang sơn điện ảnh Hong Kong.

Nhưng Lâm tiên sinh đừng quên, cậu sở dĩ có thể đi đến bước hôm nay, hoàn toàn là vì chặng đường này cậu chưa từng thất thủ bao giờ.

Nhưng nếu cậu thua một lần thì sao?

Những kẻ đang đứng cùng cậu, liệu có còn nghe lời răm rắp như bây giờ không?

Cái gì dễ dàng đạt được thì cũng rất dễ dàng mất đi, đạo lý này Lâm tiên sinh hẳn là hiểu rõ." "Tôi khẳng định sẽ gặp thất bại, nhưng tuyệt đối không phải lần này.

Ít nhất Phan tiên sinh không có cơ hội nhìn thấy đâu." Trong lời nói của Lâm Hựu Luân toát ra sự tự tin mạnh mẽ, sự tự tin này thậm chí lây sang những người đứng bên cạnh, ngoại trừ Phan Địch Sinh. "Tôi sẽ chống mắt lên mà xem." Phan Địch Sinh ném lại một câu, cao ngạo rời đi. *** 《Vệ Tư Lý Truyền Kỳ》 đầu tư 70 triệu đô la Hong Kong phí chế tạo, trình độ kỹ xảo xác thực vượt xa phim Hong Kong bình thường có thể so sánh, đặc biệt là kỹ xảo rồng máy bay lên trời ở cuối phim vô cùng tốt, khán giả ngồi trong rạp xem cảm giác đều rất chấn động.

Ngoài kỹ xảo đáng khen ngợi ra, mấy vị diễn viên chính trong phim cũng đều rất nỗ lực.

Địch Long trong phim này diễn đầu mục Thanh bang, anh trai của Bạch Tố.

Đất diễn không tính là quá ít, cảnh đánh đấm rất vất vả thậm chí có chút nguy hiểm, nhất là cảnh nhảy xe làm khán giả thót tim, nhưng động tác rất đẹp mắt.

Cảnh truy đuổi trên sa mạc và cảnh đánh nhau trong nhà ở Nepal mỗi cái đều có đặc sắc riêng.

Tạo hình cũng không tệ, tết tóc đuôi sam nhỏ, cuối cùng đi Nepal trượt tuyết, mặc một thân đồ đen trên núi Phật đặc biệt đẹp trai.

Mà bộ phim này đối với nam chính Hứa Quán Kiệt lại còn có một ý nghĩa đặc biệt khác.

Phim đi quay ngoại cảnh tận Nepal, Hứa Quán Kiệt lúc quay phim bên đó mắc chứng say độ cao, về Hong Kong nghỉ ngơi một thời gian

dài mới hồi phục, khi đó phố phường đều đồn đại anh bệnh rất nặng, tổn hại nhất định đến sức khỏe, cũng coi như là một trắc trở lớn trong đời.

Hứa Quán Kiệt năm đó quả thực rất nổi tiếng, nhưng ngặt nỗi khán giả quen thuộc nhất với hình tượng Tiểu Bá Vương trong 《Hoa Điền Hỷ Sự》 của anh, cho nên rất nhiều khán giả đều không thể nghiêm túc đối đãi vai diễn của anh trong bộ phim này, khiến cho Hứa Quán Kiệt vốn một lòng muốn thông qua bộ phim này để hoàn thành chuyển hình phải thất vọng tràn trề.

Đương nhiên, bản thân bộ phim 《Vệ Tư Lý Truyền Kỳ》 vẫn mang đậm hương vị phim Hong Kong: có hài hước, có võ thuật, có đua xe, có thể nói là một bộ phim thương mại rất thành công.

Đáng tiếc cuối cùng phòng vé chỉ thu về 30 triệu đô la Hong Kong, ngay cả một nửa chi phí cũng không thu hồi được, khiến cho các nhà đầu tư hải ngoại thất vọng não nề.

Trong khi đó, 《Hồi Đáo Tương Lai》 đầu tư không quá 40 triệu lại thu hoạch 60 triệu doanh thu phòng vé.

Trải nghiệm thần kỳ xuyên không thời gian, quay lại Hong Kong thập niên 50 với một chuỗi câu chuyện dở khóc dở cười hiển nhiên càng khiến khán giả Hong Kong cảm thấy thân thiết.

So với lần trước 《Hoàng Gia Sư Tỷ 2》 thảm bại trước 《Lâm Sinh và Lâm Thái》, lần này 《Vệ Tư Lý Truyền Kỳ》 thua cũng không tính là quá khó coi, nhưng thua là thua, Phan Địch Sinh cũng chỉ có thể bất lực chấp nhận kết quả này.

Rạp chiếu phim Tân Bảo kinh doanh ảm đạm, cộng thêm sau khi đính hôn với Dương Tử Quỳnh, Phan Địch Sinh không còn hứng thú gì với sự nghiệp điện ảnh nữa.

Công ty Đức Bảo trực tiếp tuyên bố ngừng sản xuất, mà chuỗi rạp Tân Bảo cũng lên kế hoạch bán đi.

Kết quả này là sau khi cùng hai vị cổ đông còn lại là Trình Mỹ Vinh và Phùng Tân Trọng thương nghị. 《Vệ Tư Lý Truyền Kỳ》 khi công chiếu ở nước ngoài vẫn không thể thắng được 《Hồi Đáo Tương Lai》, thu nhập bán bản quyền và phòng vé cộng lại mới miễn cưỡng thu hồi vốn.

Điều này khiến cho các nhà phát hành phim hải ngoại trước đó có quan hệ tốt với Trình Mỹ Vinh và Phùng Tân Trọng khá oán thán.

Giấc mộng làm "người trung gian" giữa vốn ngoại và các công ty chế tác độc lập bản địa của hai người tan vỡ, dưới sự chán nản cũng lựa chọn rút lui. 《Hồi Đáo Tương Lai》 tại thị trường Bắc Mỹ càn quét 70 triệu USD, giới phê bình điện ảnh Mỹ thay đổi thái độ trước đây đối với phim Hong Kong, khen ngợi bộ phim này hết lời.

Trong khi đó bộ phim cùng đến từ Hong Kong là 《Vệ Tư Lý Truyền Kỳ》 lại chỉ ngượng ngùng cầm về hơn 700 ngàn thành tích phòng vé, còn bị chế giễu là sự mô phỏng vụng về của 《Indiana Jones》.

Sự thất bại tại phòng vé Bắc Mỹ đã trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, việc bán rạp Tân Bảo đã thành định cục.

Lần này Lâm Hựu Luân nói gì cũng sẽ không cho phép đối thủ cạnh tranh mới xuất hiện nữa.

Hắn một bên để Sầm Kiến Huân đại diện Gia Nghị triển khai đàm phán với Phan Địch Sinh, bên kia trực tiếp bắn tiếng ra ngoài: Nếu là người khác tiếp quản rạp Tân Bảo, rạp chiếu phim Gia Nghị sẽ triệt để phong sát bất kỳ công ty điện ảnh và nghệ sĩ nào có hợp tác nghiệp vụ với rạp Tân Bảo.

Chương 179

Lúc rạp Tân Bảo mới thành lập, Lôi Giác Côn từng đề ra kiến nghị như vậy, chỉ là Lâm Hựu Luân cảm thấy khi đó rạp Gia Nghị mới vừa chỉnh hợp xong, lực khống chế với điện ảnh Hong Kong còn chưa hoàn toàn vững chắc nên mới không thực hiện.

Mà nay cơ sở của rạp Gia Nghị đã vững, lại mang thế đánh bại Tân Bảo, lệnh phong sát vừa ra, ít nhất 90% công ty điện ảnh và nghệ sĩ đều không dám làm trái.

Đối với đối thủ cạnh tranh có khả năng mới gia nhập, chiêu này trực tiếp chính là rút củi dưới đáy nồi.

Đạo phong sát lệnh này vừa ra, đã gây chấn động cực lớn trong giới giải trí Hong Kong.

Xưa nay ấn tượng Lâm Hựu Luân cho người ta đều là vô cùng khiêm tốn, đối mặt nghi ngờ rất ít khi chủ động phản hồi, thủ đoạn làm việc cũng rất ôn hòa.

Lần này thái độ khác thường cứng rắn khiến tất cả mọi người đều cảm nhận được quyết tâm chí tại tất đắc của hắn.

Phan Địch Sinh cũng triệt để tuyệt vọng với ý định bán Tân Bảo cho người khác, chuyên tâm cùng Sầm Kiến Huân cò kè mặc cả.

Đàm phán còn cần một khoảng thời gian, nhưng việc rạp Gia Nghị sắp lũng đoạn toàn bộ thị trường rạp chiếu phim Hong Kong đã thành xu thế không thể đảo ngược.

Kế hoạch Lâm Hựu Luân thu mua rạp Tân Bảo đang tiến triển đâu vào đấy, nhưng bộ 《Thiện Nữ U Hồn》 do Từ Khắc giám chế lại gặp chút rắc rối.

Lúc đó sau khi xác định quay 《Thiện Nữ U Hồn》, Từ Khắc liền tìm đến Trương Quốc Vinh, bởi vì ông ta cảm thấy đặc chất nào đó trong tính cách của Trương Quốc Vinh có thể dung hợp với nhân vật.

Trương Quốc Vinh ban đầu đồng ý, nhưng sau lại nghe nói là phim cổ trang liền từ chối, bởi vì không muốn mặc quần áo quái dị đi diễn mấy câu chuyện quái dị.

Từ Khắc vì để tận lực tiêu trừ lo lắng của Trương Quốc Vinh, bèn làm xong trang phục trong phim cho anh xem, còn giảng giải cho anh rằng nội hạch của bộ phim thực ra là một câu chuyện hiện đại.

Trương Quốc Vinh vẫn do dự mãi.

Từ Khắc không biết nghe từ đâu tin tức Trương Quốc Vinh từng có một bộ phim công chiếu ở rạp Tân Bảo.

Mà Lâm Hựu Luân chỉ là cường ngạnh biểu thái muốn phong sát các công ty điện ảnh và nghệ sĩ hợp tác với Tân Bảo về sau này, nhưng lời này bị truyền thông giải đọc quá độ, biến thành muốn phong sát tất cả nghệ sĩ từng hợp tác với Tân Bảo.

Nhất thời trong giới không ít người đều căng thẳng chuyện này.

Từ Khắc nói cho Trương Quốc Vinh, chỉ cần anh đồng ý diễn 《Thiện Nữ U Hồn》, lệnh phong sát sẽ không rơi xuống đầu anh.

Trương Quốc Vinh bị ông ta lừa ký hợp đồng, sau này mới biết mắc mưu.

Chỉ có điều chính bản thân anh cũng đã thích vai Ninh Thải Thần này, nên cũng không so đo với Từ Khắc nữa. *** Chợ đêm Miếu Nhai, các loại quầy hàng ăn vặt chen chúc nhau hai bên đường, trên mỗi sạp đều bày biện đầy ắp đồ ăn khai vị phong phú.

Những "cây" đỏ rực treo đầy tôm hùm; trong khay bạc sáng loáng chứa đầy hải sâm, trái cây, hàu, ngao...

Những quả trứng cút nhỏ xinh nằm trên trứng cá muối.

Mỗi một món đều chất cao như núi, hương khí tứ phía, vô cùng kích thích sự thèm ăn.

Người đi trên phố, không phải mắt nhìn chằm chằm vào các món ăn bên đường thì cũng là thần tình thỏa mãn, miệng ngậm một cây tăm.

Lâm Hựu Luân cùng Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân ba người cải trang sau đó trà trộn vào đám đông, không bị ai nhận ra thân phận. "A, hóa ra Ca ca bị đạo diễn Từ dùng phương pháp như vậy lừa vào đoàn phim..." Vương Tổ Hiền biết được chân tướng từ miệng Lâm Hựu Luân, cảm giác rất bất ngờ.

Khâu Thục Trân cười hì hì mở miệng nói: "Gọi 'Ca ca' nghe thân mật quá ha, đại mỹ nữ Vương của chúng ta nhanh như vậy đã bị mị lực của Vinh thiếu chinh phục rồi?" "Cô đừng có nói lung tung, bởi vì trong phim Tiểu Thiến gọi Ninh Thải Thần là 'Ca ca', ngoài đời mọi người liền bắt chước theo, Trương Quốc Vinh cũng vô cùng thích cái tên này, sau đó mọi người đều xưng hô với anh ấy như vậy." Vương Tổ Hiền nhìn Lâm Hựu Luân bên cạnh một cái, thấy biểu cảm hắn tịnh không có gì khác lạ mới đưa tay véo vào phần thịt mềm dưới nách Khâu Thục Trân.

Sớm biết con bé này mồm mép như vậy, hôm nay đi dạo chợ đêm nói gì cũng không dẫn cô ả theo.

Khâu Thục Trân trốn sang bên tay phải Lâm Hựu Luân, cách Lâm Hựu Luân làm mặt quỷ với Vương Tổ Hiền. "Được rồi, đừng nháo nữa." Lâm Hựu Luân ôm eo nhỏ của Vương Tổ Hiền, ánh mắt quét một vòng trên phố, cuối cùng rơi vào trước cửa một quán sơn dầu có rèm châu ngũ sắc rủ xuống.

Tủ kính bày biện thịt nướng rượu và thức ăn tỏa ra từng trận mùi

thơm, lúc thì nhẹ nhàng, lúc thì nồng nàn.

Một nam tử đeo kính râm vén rèm đi ra, gật gật đầu với Lâm Hựu Luân.

Đó là một trong những vệ sĩ đi theo Lâm Hựu Luân lần này, phụ trách đến chỗ ăn trước để kiểm tra hoàn cảnh xem có thích hợp không.

Anh ta vào xem qua không có vấn đề gì, Lâm Hựu Luân liền quyết định dẫn Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân vào ăn chút gì đó.

Sau khi vào quán, ba người ngồi xuống ở một vị trí góc khuất không bắt mắt.

Vương Tổ Hiền muốn nếm thử vị lẩu tê cay, đồ ăn vừa bưng lên, cô gắp ngay miếng váng đậu, sau khi nhúng xong liền tống ngay vào miệng, cay đến mức không mở nổi miệng, thè lưỡi không ngừng dùng tay quạt gió, giật lấy ly nước trái cây trong tay Lâm Hựu Luân, vội vội vàng vàng uống mấy ngụm mới hoãn lại được một hơi. "Cay quá đi!" Cô thè lưỡi nói.

Khâu Thục Trân cũng gắp một miếng mực ống bỏ vào miệng, cô ả ngược lại không kêu cay như Vương Tổ Hiền, có điều chóp mũi rất nhanh rịn ra mồ hôi lấm tấm, miệng cay đỏ hồng như tô son.

Lâm Hựu Luân bỏ miếng lươn vào trong nước canh đang sôi sục nhúng một vòng, chấm vào bát dầu mè tỏi nhỏ, sau khi đưa vào miệng, cảm giác ban đầu là tươi, tiếp theo là cay - cay đến mức lưỡi tê rần, như là có vô số con côn trùng nhỏ đang nhẹ nhàng cắn đốt. "Rất cay đúng không?

Uống ngụm nước đi." Khâu Thục Trân đưa ly nước trái cây mình còn chưa uống cho Lâm Hựu Luân. "Vẫn là A Trân hiểu chuyện." Lâm Hựu Luân khen Khâu Thục Trân một câu.

Vương Tổ Hiền ở bên cạnh lập tức trừng Khâu Thục Trân với

ánh mắt không thiện cảm, Khâu Thục Trân cũng không hề yếu thế trừng lại. "Nào ăn đi!" Vương Tổ Hiền gắp cho Lâm Hựu Luân một miếng thịt bò, sau đó trừng mắt thị uy với Khâu Thục Trân.

Mắt thấy ánh mắt hai cô nàng sắp ma sát ra tia lửa, Lâm Hựu Luân vội vàng chuyển chủ đề, hỏi tình hình của Vương Tổ Hiền ở đoàn phim 《Thiện Nữ U Hồn》. "Anh nghe nói Trương Quốc Vinh thích nhất là ngẫu hứng sửa lời thoại, diễn cặp với anh ấy có bị vất vả không?" Trương Mạn Ngọc từng ở trước mặt Lâm Hựu Luân hung hăng "kể khổ" về Trương Quốc Vinh, Lâm Hựu Luân rất lo lắng Vương Tổ Hiền cũng gặp tình huống tương tự. "Không có đâu, Ca ca là người rất tùy hòa, lúc diễn rất chiếu cố người khác, chỉ là lúc quay phim gan hơi bé một chút." Vương Tổ Hiền nhắc tới Trương Quốc Vinh liền nhịn cười không được mà tiết lộ: "Đạo diễn bắt anh ấy diễn cảnh đối mặt với cầy hương và rắn, anh ấy sợ đến mức sắp khóc luôn rồi." Trong phim có một tình tiết cần Ninh Thải Thần bắt một con cầy hương, quay rất lâu mà Trương Quốc Vinh đều không dám xuống tay bắt, ép đến cuối cùng không còn cách nào mới cắn răng quay xong cảnh này.

Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, bản 《Thiện Nữ U Hồn》 không có cảnh này, đại khái là lúc công chiếu đã bị cắt bỏ.

Vương Tổ Hiền đang hứng thú bừng bừng kể với Lâm Hựu Luân chuyện đạo diễn Trình Hiểu Đông lúc quay phim đã nhuộm màu một miếng xốp dài làm lưỡi của Thụ Tinh Mỗ Mỗ, Khâu Thục Trân đột nhiên ngẩng đầu lên. "Lưỡi của Thụ Tinh Mỗ Mỗ trong phim đó có phải như thế này không hả?" Khâu Thục Trân bóp mặt, thè lưỡi dài ra, bộ dạng làm ma quỷ dọa Vương Tổ Hiền giật nảy mình. "Cái con A Trân chết tiệt này, tối nay về xem chị xử lý em thế nào!" Vương Tổ Hiền hươ nắm đấm, phẫn nộ uy hiếp. "Ai bảo chị nhát gan như thế, thế này mà cũng bị dọa." Khâu Thục Trân cười khanh khách, căn bản

không để lời uy hiếp của Vương Tổ Hiền vào mắt. "Cô mới nhát gan ấy!" Vương Tổ Hiền bĩu môi, trong mắt đầy vẻ khinh thường. "Không phục à?" Trong nụ cười của Khâu Thục Trân đầy hương vị khiêu khích: "Vậy chúng ta thi đấu đi, em kể cho chị nghe một chuyện kinh dị, chị kể cho em một chuyện kinh dị, xem ai bị dọa trước." Vương Tổ Hiền thấy trong mắt Khâu Thục Trân cười tủm tỉm, biết con bé này đã sớm chuẩn bị sẵn chuyện để dọa mình, hơi trầm ngâm, trong lòng liền có biện pháp ứng đối. "Chúng ta là thi xem ai gan lớn, chứ đâu phải thi xem chuyện của ai đáng sợ hơn.

Chị thấy thế này đi, để anh Luân kể một chuyện ma, xem hai chúng ta ai bị dọa trước!" Khâu Thục Trân vỗ tay nói: "Được nha, được nha!

Chuyện ma do đại tài tử kể, khẳng định có thể dọa được kẻ nhát gan thực sự!" Lâm Hựu Luân liền khó xử, nhất thời bảo hắn đi đâu tìm câu chuyện kinh dị như vậy?

Đang lúc đau đầu vì chuyện này, một tin tức trên tờ báo bên tay đập vào mắt Lâm Hựu Luân.

Chương 180

Án giết người liên hoàn ở Sa Điền đã được phá, hung thủ bị cảnh sát bắn chết tại chỗ!

Lấy cảm hứng từ việc này, Lâm Hựu Luân thật sự nghĩ ra một câu chuyện không tồi. "Muốn nghe thật hả?

Tối bị dọa không dám ngủ thì không được trách anh đâu đấy." "Không được úp mở, mau kể đi!" Vương Tổ Hiền nôn nóng muốn chứng minh mình gan lớn hơn Khâu Thục Trân, giục giã nói. "Đúng thế, ai bị dọa thì người đó là đồ nhát gan!" Khâu Thục Trân cũng bổ sung một câu.

Hai cô gái cách cái bàn trừng nhau một cái, Lâm Hựu Luân coi như sợ hai cô nàng này rồi, lược bớt mạch suy nghĩ, dùng một giọng điệu đều đều bắt đầu kể. "Hong Kong xảy ra một loạt vụ án mạng, hung thủ là một tên giết người biến thái chuyên lột da phụ nữ.

Đến nay, số phụ nữ bị hại đã lên đến 5 người.

Lệ Trân là cảnh sát thực tập của tổ trọng án cảnh sát Hong Kong, phụng mệnh đến một nhà tù canh phòng cẩn mật phỏng vấn chuyên gia tâm thần - bác sĩ Phạm, tiến hành giao lưu trực diện với ông ta, hồng lấy được tư liệu hành vi tâm lý tội phạm để giúp phá án.

Bác sĩ Phạm bị nhốt dưới hầm ngục, là một người đàn ông trung niên có trí tuệ cực cao, tư duy mẫn tiệp nhưng biến thái cao độ, hơn nữa còn là một kẻ cuồng ăn thịt người.

Từng có người muốn điều tra ông ta, ông ta liền nhắm rượu với đậu tằm, ăn luôn gan của đối phương." "Rạo rực... rạo rực..." Lúc Lâm Hựu Luân mô phỏng âm thanh bác sĩ Phạm nhai gan, sắc mặt Vương Tổ Hiền xoát cái trở nên trắng bệch, trong lòng phảng phất có

thứ gì đó đang ngọ nguậy, một luồng khí lạnh từ trong tủy xương bốc lên, nháy mắt lan ra toàn thân.

Tình hình của Khâu Thục Trân cũng chẳng khá hơn là bao, cô ả lúc này đã quên cả ăn, hai tay ấn lên ngực, như một con cá mắc cạn ra sức há to miệng thở dốc.

Giọng nói không mang theo bất kỳ tình cảm nào của Lâm Hựu Luân tiếp tục lởn vởn bên tai hai cô gái: "Không lâu sau, cảnh sát lại phát hiện một thi thể nữ.

Lệ Trân thông qua thi thể phát hiện hai manh mối: Thứ nhất, lưng tử thi bị lột mất hai khối da hình thoi; thứ hai, trong cổ họng tử thi có một cái kén côn trùng to bằng ngón tay út.

Theo chuyên gia côn trùng phân tích, đây là một loài bướm đêm nguồn gốc từ Thái Lan, được gọi là 'Côn trùng địa ngục'." Khi nghĩ đến hình ảnh khám nghiệm tử thi mà Lâm Hựu Luân miêu tả, tim Vương Tổ Hiền run lên mãnh liệt, lỗ chân lông trên cánh tay phảng phất đều mở ra, một luồng gió lạnh cứ thế chui tọt vào trong cơ thể.

Tim Khâu Thục Trân cũng trầm xuống, tay che miệng, suýt chút nữa thì hét lên thành tiếng, một luồng hơi lạnh dọc theo xương sống, từ trên xuống dưới thấm vào trong.

Sắc mặt hai cô gái trông đều có chút tệ hại, Lâm Hựu Luân liền hỏi họ có muốn nghe tiếp không.

Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân cùng gật đầu, tuy rằng họ đều bị câu chuyện này dọa sợ, nhưng cả câu chuyện lại phảng phất có một loại ma lực thần kỳ, hấp dẫn họ muốn biết nội dung bên dưới.

Lâm Hựu Luân liền tiếp tục kể: "Lúc này con gái của một vị Thái bình thân sĩ cũng bị tên giết người biến thái bắt cóc.

Lệ Trân cầu cứu bác sĩ Phạm, cô đưa ra cam kết của vị Thái bình

thân sĩ kia, nếu con gái ông ta được cứu, bác sĩ Phạm có thể từ đó đạt được lợi ích.

Bác sĩ Phạm gợi ý cho Lệ Trân, thứ nghi phạm sử dụng là cái gọi là 'Côn trùng địa ngục', bản chất là bướm đêm.

Mà đặc trưng của bướm đêm là biến đổi, từ sâu biến thành nhộng, lại từ nhộng biến thành bướm, là trải qua một tầng lột xác mà chuyển biến thành một tầng thứ xinh đẹp hơn.

Tên giết người biến thái cũng muốn thay đổi, do thời thơ ấu từng bị mẹ kế ngược đãi, tâm lý nghi phạm từ nhỏ đã nảy sinh vặn vẹo.

Hắn bị bệnh tâm thần, có khuynh hướng phản nhân tính, hắn hy vọng thông qua chuyển giới để giải quyết, từng đến ba bệnh viện yêu cầu phẫu thuật chuyển giới nhưng đều bị từ chối.

Cho nên tâm lý biến thái của hắn dẫn đến việc hắn muốn thông qua làm một bộ da người phụ nữ để thực hiện sự chuyển biến cho chính mình." Nghe thấy tên ma đầu kia cư nhiên dùng da phụ nữ làm quần áo, trong lòng Khâu Thục Trân run lên bần bật, tay không cẩn thận làm đổ cái ly thủy tinh trên bàn.

Ly thủy tinh rơi xuống đất vỡ tan tành cái "choang", trái tim Vương Tổ Hiền đang kinh sợ tưởng chừng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, ngay cả thở cũng dồn dập, trên trán càng là rịn ra một tầng mồ hôi.

Lâm Hựu Luân gọi phục vụ tới đổi một cái ly, sau đó đầy vẻ hoài nghi nhìn Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân: "Hai em xác định buổi tối thật sự sẽ không gặp ác mộng chứ?" "Tối nay anh đừng về, ở lại nhà em được không?" Ánh mắt e lệ của Vương Tổ Hiền nhìn Lâm Hựu Luân khiến hắn không cách nào từ chối.

Lâm Hựu Luân cười như không cười nhìn Vương Tổ Hiền: "Nhà

em chỉ có hai phòng ngủ, em và A Trân mỗi người chiếm một gian, chẳng lẽ để anh ngủ sô pha sao?" Vương Tổ Hiền rất nhanh đã nghĩ ra cách: "Em và A Trân ngủ một phòng, anh ngủ phòng bên cạnh." "Hay là ngủ chung hết đi!" Lâm Hựu Luân vô sỉ thốt ra một câu, lập tức đổi lấy một trận xem thường của hai cô nàng. "Đi chết đi!" Ăn xong bữa khuya trở về chỗ ở, dù trong lòng hai cô gái đều sợ muốn chết, nhưng vẫn quấn lấy Lâm Hựu Luân đòi nghe cho hết câu chuyện. "Cuộc trò chuyện giữa Lệ Trân và bác sĩ Phạm bị bác sĩ chủ trị Vĩ Hào nghe lén.

Hắn muốn tranh công, liền thẩm vấn bác sĩ Phạm ngay sau khi Lệ Trân rời đi, vạch trần lời nói dối của Lệ Trân rằng Thái bình thân sĩ chưa bao giờ đưa ra cam kết nào.

Sau đó, hắn đưa ra điều kiện mới cho bác sĩ Phạm: nếu khai ra lai lịch của nghi phạm, sẽ chuyển ông ta đến một nhà tù khác ở Hong Kong.

Bác sĩ Phạm đề nghị được nói ra tên người đó trước mặt Thái bình thân sĩ, đồng thời nhân lúc bác sĩ không chú ý đã lấy trộm cây bút của hắn." "Tại sao bác sĩ Phạm lại lấy trộm bút của bác sĩ?

Chẳng lẽ ông ta muốn vượt ngục?" Khâu Thục Trân ôm chặt cái gối trong lòng, tâm trạng căng thẳng như dây cung bị kéo căng. "Ái chà, em đừng ngắt lời, A Luân mau kể đi, tên sát nhân biến thái đó cuối cùng có bị bắt không?" Vương Tổ Hiền đẩy Khâu Thục Trân một cái, ngăn cô tiếp tục đặt câu hỏi, sau đó giục Lâm Hựu Luân kể tiếp. "Bác sĩ Phạm được chuyển đến một nhà tù khác, trên đường đi gặp Thái bình thân sĩ đã nói ra một cái tên.

Lệ Trân điều tra phát hiện cái tên này là giả, bèn quay lại phòng giam của bác sĩ Phạm.

Bác sĩ Phạm yêu cầu Lệ Trân kể lại trải nghiệm cá nhân để ông ta phân tích nhằm đổi lấy sự hỗ trợ.

Lệ Trân đem câu chuyện của chính mình ra 'trao đổi thông tin' với bác sĩ Phạm.

Hồi nhỏ, sau khi cha hy sinh vì nhiệm vụ, cô được gửi đến nhà họ hàng ở xa.

Một buổi sáng sớm, Lệ Trân bị đánh thức bởi tiếng kêu thét của bầy cừu non đang bị làm thịt.

Cô muốn thả lũ cừu đi, nhưng chúng lại đứng im bất động.

Cô bế một con cừu bỏ chạy, nhưng con cừu đó quá nặng, cuối cùng cô vẫn bị cảnh sát chặn lại đưa về.

Sau đó cô bị đưa vào trại trẻ mồ côi, trải qua quãng thời gian thơ ấu còn lại ở đó, mà cơn ác mộng về tiếng cừu non thảm thiết kia cũng cứ ám ảnh cô mãi." Lâm Hựu Luân vì để tạo không khí kinh dị huyền bí cho câu chuyện, lúc kể còn lè lưỡi, miệng phát ra tiếng "rột rột", phảng phất như đang liếm láp món ngon gì đó.

Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân sợ hãi ôm chầm lấy nhau, nỗi sợ hãi vô biên vô tận đó dường như thấm vào da thịt, lạnh buốt thấu xương. "Rồi sao nữa, bác sĩ có nói cho Lệ Trân biết hung thủ thật sự là ai không?" Khâu Thục Trân lấy hết can đảm, yếu ớt hỏi. "Ngay khi Lệ Trân yêu cầu bác sĩ nói ra tên hung thủ thật sự thì Vĩ Hào dẫn theo quản ngục chạy tới đuổi Lệ Trân đi." Lâm Hựu Luân nhún vai, nói tiếp: "Không lâu sau, bác sĩ Phạm dùng dây kim loại của cây bút bi mở còng tay, giết chết quản ngục chịu trách nhiệm canh giữ, đồng thời thông qua một loạt thiết kế đã cải trang thành một người lính gác, đường hoàng được xe cứu thương hộ tống ra khỏi tòa nhà bị bao vây trùng điệp." "Lệ Trân một mình tiếp tục tìm kiếm manh mối, thông qua nghiên cứu phát hiện mục tiêu của hung thủ nhắm vào những cô gái có thân hình khá đầy đặn, là để bỏ đói nạn nhân cho da dẻ chùng xuống rồi mới giết chết, sau đó dùng da của họ để may quần áo.

Mặt khác, tuy bác sĩ Phạm đưa cho Lệ Trân tên giả, nhưng miêu tả về nghi phạm lại chính xác.

Tổ trọng án rất nhanh đã khóa mục tiêu vào một người Việt Nam tên là Nguyễn Nguyên Thừa, vì hắn từng xách một vali sâu róm sống từ Thái Lan qua hải quan, còn từng đến bệnh viện yêu cầu phẫu thuật chuyển giới." "Tổ trọng án ập vào chỗ ở của nghi phạm nhưng vồ hụt.

Lệ Trân lần theo manh mối tìm được chỗ ở hiện tại của Nguyễn Nguyên Thừa.

Cô và Nguyễn Nguyên Thừa đã xảy ra cuộc đọ sức kịch liệt trong tầng hầm âm u.

Cuối cùng Lệ Trân bắn chết Nguyễn Nguyên Thừa, cứu được con gái của Thái bình thân sĩ.

Tại tiệc mừng công, Lệ Trân nhận được điện thoại của bác sĩ Phạm.

Bác sĩ nói ông ta sẽ không tìm cô gây phiền phức, ông ta đã có mục tiêu mới.

Sau khi cúp điện thoại, bác sĩ Phạm đội mũ lên, lặng lẽ hòa vào dòng người, đi tìm mục tiêu tiếp theo của mình." Nghe nói tên ác quỷ ăn thịt người bác sĩ Phạm lại bắt đầu gây án, Khâu Thục Trân và Vương Tổ Hiền ngồi trên sô pha đều cảm thấy rợn tóc gáy, cứ như đang ở trong một căn phòng trống trải, cảm giác kinh hoàng như thủy triều không tên ập tới.

Vương Tổ Hiền rụt rè nhìn Lâm Hựu Luân: "Mục tiêu tiếp theo của ông ta có phải là tên bác sĩ Vĩ Hào kia không?" Lâm Hựu Luân cười cười không đáp, đứng dậy bật đèn phòng khách lên.

Nghe chuyện ma phải ở trong bóng tối mới có cảm giác nhất, đồng

thời ánh sáng cũng là biện pháp xóa tan nỗi sợ hiệu quả nhất.

Chương 181

Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân đều không co chân lên sô pha nữa, nhưng cái gối trong lòng vẫn ôm chặt cứng. "Em biết rồi, anh chắc chắn là muốn viết câu chuyện này thành kịch bản phim đúng không?" Khâu Thục Trân nhìn Lâm Hựu Luân không chớp mắt, trong ánh mắt chỉ có sự tin cậy và sùng bái đơn thuần.

Lâm Hựu Luân mỉm cười bĩu môi: "Đã em nghĩ vậy, chi bằng em làm nữ chính của bộ phim này đi." Khâu Thục Trân thẳng người dậy, trố mắt nhìn Lâm Hựu Luân, dường như không tin nổi những lời vừa rồi là từ miệng hắn nói ra.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh lại, như thể mọi người đều ngừng thở, mãi lúc sau Khâu Thục Trân mới ấp úng nói: "Em... em có thể sao?" Lâm Hựu Luân cười nhẹ: "Anh sẽ tìm một đạo diễn rất nghiêm khắc để quay bộ phim này, em mà diễn không tốt, chắc chắn sẽ bị ông ấy mắng chết." Vương Tổ Hiền lúc đầu nghe Lâm Hựu Luân muốn tìm Khâu Thục Trân đóng phim, trong lòng còn không vui lắm, nhưng nghe câu này xong, nhìn lại ánh mắt Khâu Thục Trân liền biến thành vẻ hả hê đắc ý.

Khâu Thục Trân ngoài mặt giả vờ rất lo lắng, nhưng trong lòng lại vui sướng như sắp không chứa nổi mật ngọt.

Ngày này Khâu Thục Trân đã chờ đợi quá lâu, Lâm Hựu Luân cư nhiên chủ động tìm cô đóng phim, niềm hân hoan say đắm như suối nguồn dâng trào, chỉ chực phun trào ra xung quanh từ trái tim cô.

Tuy nhiên trước mặt Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân giấu cảm xúc này rất kỹ, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Vậy đạo diễn đó thực sự rất dữ sao?" "Nghe nói trước đây rất dữ, không biết bây giờ tính tình

có đỡ hơn chút nào không." Lâm Hựu Luân ngẫm nghĩ rồi nói.

Về chuyện đạo diễn, Lâm Hựu Luân không muốn nói nhiều, Khâu Thục Trân cũng không hỏi thêm.

Sáng sớm hôm sau, Vương Tổ Hiền phải vội đến trường quay "Thiện Nữ U Hồn", Lâm Hựu Luân bèn nhờ cô hẹn giúp đạo diễn Trình Hiểu Đông. "A, anh nói ông đạo diễn hay mắng người rất dữ kia chính là Trình Hiểu Đông á?" Vương Tổ Hiền lập tức có cảm giác bị lừa.

Trình Hiểu Đông tính tình hòa nhã, điểm này lúc quay "Thiện Nữ U Hồn" Vương Tổ Hiền đã thấm thía, hơn nữa Trình Hiểu Đông trong giới lại càng nổi tiếng là người có nhân duyên tốt.

Trên báo thường thấy tin tức diễn viên nào đó rời đoàn phim trước thời hạn, người thạo nghề đều hiểu, nguyên nhân xảy ra chuyện này không ngoài hai loại: một là hết hợp đồng, phim chưa hoàn thành đúng hạn; hai là chuyện truyền thông thích hóng hớt nhất - hợp tác không vui vẻ, không phải yêu cầu của giám chế đạo diễn quá cao thì là trình độ diễn viên không đủ, hoặc hai bên vì xích mích nào đó...

Dù là nguyên nhân gì, sau khi xảy ra chuyện cần có người cứu hỏa trám vào chỗ trống, mà người đóng vai lính cứu hỏa nhiều nhất không ai khác chính là Trình Hiểu Đông.

Mối quan hệ giữa đạo diễn và chỉ đạo võ thuật rất vi diệu, Trình Hiểu Đông có thể trở thành "lính cứu hỏa xuất sắc nhất" được các đạo diễn ưu ái, có quan hệ rất lớn với tính cách linh hoạt biết biến thông của anh ta.

Những chỉ đạo võ thuật thành danh đều có phong cách rõ rệt của riêng mình, mà điều này thường sẽ hạn chế sự phát huy của đạo diễn; nếu là võ chỉ trình độ bình thường, lại không làm được thứ đạo diễn muốn.

Trong bao nhiêu chỉ đạo võ thuật ở Hong Kong, chỉ có Trình Hiểu Đông là thích ứng được với bất kỳ đạo diễn nào, thậm chí có thể vứt bỏ phong cách của mình, trình hiện hoàn hảo phong cách mà biên kịch, đạo diễn cần, cho nên anh ta được công nhận là người có nhân duyên tốt trong giới, rất nhiều đạo diễn đều thích hợp tác với anh ta.

Nhưng Vương Tổ Hiền cứ nghĩ mãi không thông: "Đạo diễn Trình sở trường quay phim hành động, chẳng lẽ anh muốn tìm anh ấy quay 'Sự Im Lặng Của Bầy Cừu'?" Khâu Thục Trân đang đánh răng trong phòng tắm, nghe thấy hai người ngoài phòng khách thật sự đang thảo luận chủ đề liên quan đến "Sự Im Lặng Của Bầy Cừu", vội vàng tắt vòi nước, dỏng tai lên nghe ngóng. "Ai bảo anh muốn tìm Trình Hiểu Đông làm đạo diễn?" Lâm Hựu Luân kéo tay Vương Tổ Hiền, để cô ngồi vào lòng mình, ôn hương nhuyễn ngọc trong tay, ngửi mùi hương thoang thoảng nơi chân tóc cô, giải thích: "Em chỉ biết Trình Hiểu Đông là một chỉ đạo võ thuật lợi hại, thế em có biết bố của anh ấy cũng là một đạo diễn rất lợi hại không?" "Bố của đạo diễn Trình thật sự lợi hại như anh nói sao?" Vương Tổ Hiền tò mò nhìn Lâm Hựu Luân. "Bố của đạo diễn Trình tên là Trình Cương, ở Thiệu thị những năm 70 ông ấy là một đạo diễn cực kỳ lợi hại.

Lúc đó Trương Triệt ảnh hưởng rất lớn trên ảnh đàn, được mọi người gọi vui là 'Ảnh bá', rất nhiều người đều muốn mượn diễn viên từ tay Trương Triệt để quay phim, chỉ có Trình Cương dám nửa đêm đá bung cửa nhà Trương Triệt, mượn được diễn viên từ tay ông ta, em nói ông ấy có ngầu không?

Bây giờ mọi người đều biết Vương Tinh sở trường quay phim cờ bạc, thực ra bộ 'Đổ Vương Đại Lừa Bịp' do Trình Cương quay mới là bộ phim cờ bạc theo đúng nghĩa đen đầu tiên của Hong Kong, mấy chiêu trò trong phim cờ bạc của Vương Tinh không ít cái là học từ ông ấy đấy.

Những đạo diễn lớn nổi tiếng của Thiệu thị ai cũng từng quay không ít phim rác, chỉ có ông ấy bộ nào cũng là cực phẩm, bất luận là trình độ nghệ thuật hay doanh thu phòng vé đều rất hiếm khi thất thủ." Vương Tổ Hiền cuộn mình trong lòng Lâm Hựu Luân, tay nghịch tóc mình, khó hiểu hỏi: "Vị lão tiên sinh họ Trình này đã lợi hại như anh nói, sao em đến Hong Kong lâu vậy rồi mà chẳng nghe nói mấy về tên tuổi của ông ấy nhỉ?" "Một là vì tác phẩm của ông ấy ít, hai là vì tính cách ông ấy quái đản, nhân duyên trong giới không tốt lắm." Lâm Hựu Luân giải thích.

Trình Hiểu Đông là người dễ chung sống như thế, vậy mà lại có một ông bố không gần gũi nhân tình, điều này khiến Vương Tổ Hiền cảm thấy hơi khó tin. "Thực ra cái này cũng không thể trách Trình Cương, ông ấy làm việc nghiêm túc, nghiêm khắc với bản thân và người khác, chỉ là làm hơi quá nên mới gây chúng nộ.

Trình Hiểu Đông đã làm chỉ đạo võ thuật rồi, ông ấy trước mặt người ngoài vẫn không nể nang gì con trai, không chỉ bắt quỳ ngay tại trận mà còn đuổi đánh.

Đối với con trai mình còn như vậy, nhân viên công tác khác trong mắt ông ấy càng không đáng nhắc tới.

Có một lần quay phim, ông ấy đột nhiên tuyên bố thu công, sau đó nửa đêm gọi điện cho nhà sản xuất, nói là linh cảm đến rồi, bắt nhà sản xuất triệu tập toàn bộ diễn viên nhân viên trong đoàn tập hợp quay phim ngay lập tức.

Nhà sản xuất không đồng ý, ông ấy liền chạy đến nhà người ta chửi bới ầm ĩ, còn đá hỏng cả cửa nhà người ta..." Những chuyện này từ miệng Lâm Hựu Luân nói ra, hình tượng một ông già cổ hủ hà khắc, không gần gũi nhân tình đã được dựng lên rất rõ ràng trong đầu Vương Tổ Hiền.

Lúc này cô bỗng thấy hơi đồng cảm với Khâu Thục Trân, gặp phải một đạo diễn nghiêm khắc như vậy, không đạt được yêu cầu của ông ấy, e rằng không chỉ đơn giản là bị mắng đâu.

Vương Tổ Hiền đến đoàn phim "Thiện Nữ U Hồn" nói chuyện với Trình Hiểu Đông, vốn tưởng Trình Hiểu Đông sẽ rất vui vẻ nhận lời giúp đỡ, không ngờ phản ứng đầu tiên của Trình Hiểu Đông khi biết chuyện là kinh ngạc, tiếp đó là lắc đầu như trống bỏi.

Tình hình của cha mình, Trình Hiểu Đông rõ hơn ai hết.

Trình Cương hai năm trước từng bị đột quỵ, sau này tuy đã khỏi nhưng không còn dấn thân vào sự vụ ảnh đàn nữa, định ở lại Đài Loan dưỡng già.

Mà điều Trình Hiểu Đông lo lắng thực ra không phải tình trạng sức khỏe của cha, mà là cái tật bướng bỉnh đến già vẫn không sửa được của ông.

Trình Cương tuy trước đây khi quay phim thường làm ra những chuyện khiến người ta "không thể chịu đựng nổi", nhưng bình tâm mà luận thì những cái đó đều không tính là chuyện lớn gì, ít nhất Trình Cương có thể thực sự dụng tâm quay ra phim hay.

Thứ khiến ông chủ công ty điện ảnh thực sự không thể chịu đựng nổi vẫn là thói quen trễ nải công việc và thời gian của ông.

Tác phẩm thành danh "Thập Tứ Anh Hào" quay một mạch mất hai năm, "Thiên Võng" cũng là trì hoãn hồi lâu mới quay xong, lúc đó ở Hong Kong chỉ có Thiệu thị tài đại khí thô mới dám dùng vị "đạo diễn không đáng tin" này quay phim.

Mặc dù "Thập Tứ Anh Hào" và "Thiên Võng" vào thập niên 70 đều có danh tiếng và doanh thu hạng nhất, nhưng thuê Trình Cương quay phim vẫn là một chuyện rất mạo hiểm.

Khác với các đạo diễn danh tiếng khác của Thiệu thị ngày ngày bận rộn quay phim, Trình Cương thường xuyên rảnh rỗi không có việc gì làm, nếu không thì sau này cũng chẳng chạy sang Đài Loan làm hậu kỳ.

Bây giờ có người tìm Trình Cương quay phim, Trình Hiểu Đông lẽ ra nên mừng cho cha, nhưng lúc này anh ta lại mang bộ dạng sầu mi khổ kiểm, cứ như vớ phải chuyện đen đủi gì, lo đến xoay mòng mòng.

Vương Tổ Hiền thấy phản ứng của Trình Hiểu Đông kỳ quái như vậy, trong lòng không khỏi tò mò, liệu giữa cha con Trình Cương có khúc mắc gì không.

Chuyện tế nhị này cô không tiện hỏi nhiều, cuối cùng đành mang một bụng nghi hoặc rời đi.

Quan hệ cha con Trình Hiểu Đông và Trình Cương rất bình thường, đương nhiên cũng không tồn tại chuyện vì mâu thuẫn mà ngăn cản không cho Trình Cương quay phim.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì Trình Hiểu Đông lo cái tính khí xấu của cha mình sẽ khiến Lâm Hựu Luân không chịu nổi, nếu hai bên xảy ra mâu thuẫn, anh ta làm con trai cũng sẽ bị vạ lây.

Nỗi lo của Trình Hiểu Đông là có căn cứ.

Khi Trình Cương còn ở Thiệu thị, từng có người hỏi Thiệu Dật Phu, cứ để ông ấy nhàn rỗi như vậy, không sợ người khác đào góc tường sao?

Nào ngờ Lục thúc thản nhiên phán một câu: Hong Kong không có ai chịu nổi Trình Cương đâu!

Nhưng khéo sao lại có người không tin tà, người này chính là Đặng Quang Vinh.

Những năm 60-70, Đặng Quang Vinh ở Đài Loan cùng Tần Tường

Lâm, Tần Hán tạo thế chân vạc, được mệnh danh là "hoàng tử học sinh".

Vị tiểu sinh văn nghệ cao to đẹp trai này cuối thập niên 70 đến Hong Kong phát triển, lại đổi hứng thú nhiệt tình diễn vai đại ca xã hội đen trong phim, đồng thời còn tự thành lập một công ty điện ảnh tên là "Đại Vinh".

Lúc đó giới điện ảnh Hong Kong, các đạo diễn nổi tiếng đều bị Thiệu thị và Gia Hòa lũng đoạn, chỉ có Trình Cương còn rảnh rỗi, Đặng lão bản liền tìm đến cửa, mời Trình Cương đạo diễn một bộ phim cho công ty mình.

Khi ấy Trình Cương vẫn là đạo diễn của Thiệu thị, cho nên ra ngoài quay phim còn phải được sự cho phép của Thiệu Dật Phu trước.

Thiệu Dật Phu sớm liệu Đặng Quang Vinh không nắm được Trình Cương, nên hào phóng thả người.

Và kết quả sự việc cũng đúng như Thiệu Dật Phu dự đoán: Trình Cương lại phạm bệnh cũ, tuy thái độ làm việc nghiêm túc nhưng do tính cách, quay phim không những vẫn vượt chi phí và trễ hạn, mà còn không nể mặt ai, cuối cùng khiến Đặng Quang Vinh nhịn không nổi, động thủ tát Trình Cương một cái!

Trình Cương chịu nhục nổi giận đùng đùng, quyết không tiếp tục quay phim cho Đặng Quang Vinh nữa, cuối cùng bộ phim đó không thành, khiến Đặng lão bản tổn thất thảm trọng.

Từ đó về sau, không còn ai dám tìm Trình Cương quay phim nữa.

Nếu Lâm Hựu Luân chỉ là nhà đầu tư điện ảnh bình thường thì còn dễ nói, nhưng thân phận của hắn quá đặc biệt, đặc biệt đến mức Trình Hiểu Đông thà để bố mình mất đi cơ hội này, cũng không chịu gánh rủi ro chọc giận Lâm Hựu Luân.

Dư uy của "Lệnh phong sát giang hồ" mà Lâm Hựu Luân phát ra để thuận lợi thu mua chuỗi rạp Tân Bảo vẫn còn đó, chỉ cần là người còn muốn lăn lộn trong giới điện ảnh Hong Kong đều sẽ không dễ dàng đắc tội vị chưởng môn nhân trẻ tuổi này.

Chương 182

Trình Hiểu Đông cũng không muốn, chỉ là lần này Lâm Hựu Luân chủ động tìm tới cửa, anh ta không biết nên từ chối thế nào, đây mới là nguyên nhân thực sự khiến anh ta khổ não.

Là một trong những thành viên quan trọng của đội ngũ võ thuật Trình gia ban, Quách Trúy - người đi theo Trình Hiểu Đông từ thời truyền hình - đại khái đoán được tâm tư của Trình Hiểu Đông, bèn kiến nghị: nếu cảm thấy việc này khó xử, có thể nhờ Thiệu Dật Phu giúp đỡ nói đỡ.

Trình Cương dù sao cũng là cựu thần của Thiệu thị, mà Trình Hiểu Đông trước khi tiến quân sang điện ảnh cũng từng giúp TVB làm chỉ đạo võ thuật phim truyền hình một thời gian, nể tình xưa nghĩa cũ, Lục thúc chắc sẽ không từ chối.

Cứ thế, Trình Hiểu Đông gọi điện thoại cho Thiệu Dật Phu.

Thiệu Dật Phu nghe nói Lâm Hựu Luân muốn tìm Trình Cương quay phim, trong lòng hiếu kỳ, bèn nhận lời giúp hỏi xem tình hình thế nào.

Lâm Hựu Luân vốn định đi tìm Trình Hiểu Đông, cuối cùng lại bị Thiệu Dật Phu hẹn ra uống trà chiều.

Lục thúc mặt mũi lớn, Lâm Hựu Luân đành phải gác chuyện tìm Trình Cương sang một bên, đến quán trà ngồi nói chuyện với Thiệu Dật Phu, mới phát hiện ra Thiệu Dật Phu tìm hắn cũng là vì chuyện này. "Cái cậu Trình Hiểu Đông này, có gì không thể nói trực tiếp với tôi, lại làm phiền Lục thúc ra mặt, thật là quá đáng." "Nói vậy Lâm sinh thực sự định tìm Trình Cương quay phim?" Thiệu Dật Phu cười xua tay, sau đó nheo mắt lại, im lặng nhìn Lâm Hựu Luân ngồi đối

diện thật lâu.

Ánh nắng in lên nụ cười trên mặt Thiệu Dật Phu, mãi không tan, phảng phất đầy chất cảm như bức tượng điêu khắc.

Lâm Hựu Luân hư tâm thỉnh giáo: "Lục thúc có phải có chuyện muốn dạy bảo cháu không?" "Nếu tôi đoán không lầm, Lâm sinh lần này tìm Trình Cương quay phim, hẳn là nhắm vào chế độ phân cấp điện ảnh." Thiệu Dật Phu vừa ngẩng đầu, đôi mắt sau cặp kính trừng trừng nhìn Lâm Hựu Luân như muốn ăn tươi nuốt sống.

Mỗi lần mắt Thiệu Dật Phu lóe lên tia sáng này, Lâm Hựu Luân đều cảm thấy chúng đã xuyên qua da thịt hắn, nhìn thấu tâm can hắn.

Trước đây Lâm Hựu Luân dưới ánh mắt như vậy của Thiệu Dật Phu sẽ rất áp lực, nhưng lần này, sau khi bị Thiệu Dật Phu nhìn thấu mục đích, hắn lại không kinh ngạc mà còn mừng rỡ: "Nói vậy là chuyện đó đã có manh mối rồi ạ?" Thiệu Dật Phu là Tước sĩ được Nữ hoàng Anh thụ phong, quan hệ với Phủ Thống đốc luôn tốt đẹp, ông sẽ không vô duyên vô cớ hỏi chuyện này.

Khả năng lớn nhất chính là Phủ Thống đốc đã chấp thuận dự thảo phân cấp điện ảnh do các công ty điện ảnh Hong Kong liên danh đệ trình, điều này có nghĩa là Hong Kong sắp sửa bắt đầu thực thi chế độ phân cấp điện ảnh.

Thiệu Dật Phu vốn định moi tin từ Lâm Hựu Luân, không ngờ Lâm Hựu Luân lại nghe ra huyền cơ từ lời ông trước, trong lòng thầm mắng một tiếng "tiểu hồ ly", trên mặt vẫn giữ nụ cười ôn hòa, nhưng lại nhẹ nhàng lảng sang chuyện khác. "Trong mắt khán giả, quay được phim hay chính là đạo diễn giỏi, nhưng đứng ở góc độ nhà đầu tư điện ảnh, đạo diễn giỏi còn bắt buộc phải quay được phim hay kiếm ra tiền trong khoảng thời gian và phạm vi đầu tư hợp lý.

Theo tiêu chuẩn này, Trình Cương không được tính là đạt." Thiệu

Dật Phu bưng tách trà lên, thong thả nói: "Đổi lại là người khác, tôi chắc chắn sẽ khuyên người đó đừng tìm Trình Cương, nhưng nếu là Lâm sinh muốn dùng Trình Cương, tôi thấy vẫn có thể được.

Trình Cương một thân bản lĩnh mà ở lại Đài Loan dưỡng già thì quả thực đáng tiếc, ông ta chính là một thanh kiếm quá sắc bén, người dùng kiếm bản lĩnh không đủ thì dễ bị thương chính mình, nhưng nếu có đủ thực lực, dùng ông ta lại là một lựa chọn không tồi." Trình Hiểu Đông mà biết những lời này của Thiệu Dật Phu, chắc có tâm tư đập đầu vào tường mất.

Anh ta nhờ Thiệu Dật Phu ra mặt khuyên Lâm Hựu Luân hồi tâm chuyển ý, không ngờ Thiệu Dật Phu ngược lại ra sức tiến cử Trình Cương với Lâm Hựu Luân.

Thiệu Dật Phu làm vậy, một nửa là vì công tâm, một nửa là vì tư dục.

Ông biết Hong Kong một khi thực hành chế độ phân cấp điện ảnh, tất nhiên sẽ dấy lên một cơn sốt quay phim cấp 3.

Hiện nay ông đã cân nhắc để Lý Hàn Tường trở lại nghề cũ, đi quay phim cấp 3 thể loại phong tình, nhưng phim cấp 3 thể loại kinh dị bạo lực lại vẫn chưa có nhân tuyển thích hợp.

Năm xưa Thiệu thị nhân tài mảng này rất nhiều, nhưng giờ người già người đi, nếu Trình Cương có thể giúp Lâm Hựu Luân quay tốt bộ phim này, ông định sẽ chiêu mộ Trình Cương quay lại Thiệu thị.

Thiệu Dật Phu tự tin ngoài Lâm Hựu Luân ra, chỉ có ông mới dùng tốt Trình Cương, ý đồ này tính toán rất khéo.

Đương nhiên làm vậy cũng có lợi có hại.

Trình Cương không phụ sự mong đợi thì dĩ nhiên cả nhà cùng vui, nếu Trình Cương làm hỏng việc, Thiệu Dật Phu với tư cách người

tiến cử lại khó ăn nói với Lâm Hựu Luân.

Năm xưa Thiệu Dật Phu khi sử dụng Trình Cương cũng cẩn thận gấp bội.

Năm 1977, làng giải trí Hong Kong nổ ra scandal động trời, một số nữ minh tinh vì nghi ngờ bán dâm bị cảnh sát triệu tập, "Án Ngân Kê" nhất thời trở thành tin tức nóng hổi chấn động toàn cảng.

Thiệu thị nghe ngóng thấy gió, lập tức quyết định đưa đề tài này lên màn bạc.

Để đảm bảo chất lượng phim, Thiệu Dật Phu đích thân chỉ định Trình Cương làm đạo diễn, nhưng sợ Trình Cương lại phạm bệnh "câu giờ", lại để Sở Nguyên, Tôn Trọng hai vị đạo diễn hỗ trợ Trình Cương ép quay, lúc này mới kịp công chiếu bộ phim "Ứng Triệu Danh Sách" khi tin tức vẫn còn đang rầm rộ.

Nay Thiệu Dật Phu đã đảm bảo cho năng lực của Trình Cương, tự nhiên phải nghĩ cách đề phòng ông ta tái phạm bệnh cũ vượt chi phí trễ hạn khi quay phim giúp Lâm Hựu Luân, mà cách giải quyết tốt nhất chính là giống như "Ứng Triệu Danh Sách", tìm cho Trình Cương một trợ thủ đắc lực.

Về nhân tuyển trợ thủ này, Thiệu Dật Phu đương nhiên cũng có cân nhắc.

Người này cũng là đạo diễn cũ của Thiệu thị, chỉ là sau khi Thiệu thị giảm sản lượng thì nản lòng thoái chí bỏ đi Mỹ, nay chế độ phân cấp điện ảnh sắp ra, người này rất nhanh sẽ có đất dụng võ.

Năm xưa Thiệu thị triệu tập nhiều đạo diễn khởi quay loạt phim "Hương Cảng Kỳ Án", công nhận hai phần "Thiên Võng" và "Táo Để Tàng Thi" do Trình Cương đạo diễn có trình độ cao nhất —— người có thể sánh vai, chỉ có "Lâm Thôn Đại Huyết Án" và "Tiêm Ma" của

Quế Trị Hoành.

Vị Quế Trị Hoành này tuổi nhỏ hơn Trình Cương rất nhiều, nhưng thích thử nghiệm yếu tố mới lạ, dũng cảm thử nghiệm kỹ pháp đa nguyên, quay phim kinh dị cực kỳ có bản sắc. "Quế Trị Hoành?" Lâm Hựu Luân nghe Thiệu Dật Phu giới thiệu xong, lông mày nhướng lên: "Lục thúc nói là cái ông đạo diễn quay phim suýt chút nữa khiến anh trai của Tuệ Anh Hồng là Tuệ Thiên Tứ gãy xương sống, mém tàn phế không thể đóng phim đó hả?" Thiệu Dật Phu trong lòng thót một cái.

Quế Trị Hoành và Tuệ Thiên Tứ ở ảnh đàn Hong Kong đều không tính là nhân vật quá nổi danh.

Tuệ Thiên Tứ tuy có cô em gái rất nổi tiếng là Tuệ Anh Hồng - đả nữ vô cùng nổi tiếng, còn là Ảnh hậu Kim Tượng khóa đầu tiên, nhưng hai người cùng cha khác mẹ, quan hệ luôn không hòa thuận, báo giới đưa tin về Tuệ Thiên Tứ cũng không nhiều.

Lâm Hựu Luân cư nhiên lại rõ chuyện Tuệ Thiên Tứ bị thương như vậy, nghĩ lại chắc cũng hiểu biết không ít về Quế Trị Hoành, điểm này lại nằm ngoài dự liệu của Thiệu Dật Phu.

Tài năng của Quế Trị Hoành quả thực ai cũng khen ngợi, nhưng trái ngược với đó, thanh danh trong giới của hắn lại chẳng tốt đẹp gì.

Giống như Mạch Đan Hùng, Quế Trị Hoành cũng là một gã vì theo đuổi hiệu quả chân thực của điện ảnh mà không từ thủ đoạn.

Mạch Đan Hùng làm đã quá đáng rồi, nhưng tên Quế Trị Hoành này so với Mạch Đan Hùng còn lợi hại hơn.

Quế Trị Hoành từng bức bách diễn viên ăn thức ăn thối rữa, mục đích là để quay lại biểu cảm phản ứng chân thực; diễn viên bị thương, hắn không cho đưa đi bệnh viện, mục đích là để quay lại tình huống

chân thực; cho thợ quay phim quay cảnh lửa cháy ở cự ly gần, để cầu sự kinh hiểm, hắn không ngừng gia tăng thế lửa, tốt nhất không chỉ thiêu rụi phim trường, còn thiêu thợ quay phim thành tàn phế...

Những việc xấu như thế, tự nhiên khiến hắn "tiếng xấu đồn xa" trong ngành. "Quế Trị Hoành tuy hành sự cực đoan một chút, nhưng thắng ở tài khí hơn người, phối hợp với Trình Cương, một chính một kỳ, hắn sẽ không làm lỡ việc." Thiệu Dật Phu sau thoáng bối rối ngắn ngủi, lập tức lên tiếng bù đắp.

Đối với Quế Trị Hoành, Lâm Hựu Luân cũng hiểu biết đôi chút.

Hậu thế Quế Trị Hoành vì Thiệu thị ngừng sản xuất mà chọn rời khỏi ảnh đàn Hong Kong, cuối cùng u uất mà chết.

Nếu hắn chịu đợi thêm vài năm, chờ đến khi Hong Kong thực hành chế độ phân cấp điện ảnh, buông tay chân quay phim kinh dị bạo lực phong cách Cult, trong số các đạo diễn phim kinh dị Hong Kong chắc chắn sẽ có một chỗ đứng cho hắn.

Nếu nói tiến cử Trình Cương chỉ là thuận nước đẩy thuyền, vậy thì sau khi tiến cử Quế Trị Hoành, ý đồ Thiệu Dật Phu chiêu mộ lại bộ sậu cũ tiến quân vào thị trường phim cấp 3 đã vô cùng rõ ràng.

Lâm Hựu Luân trong lòng hiểu rõ nhưng không nói toạc ra, vì để quay "Sự Im Lặng Của Bầy Cừu", hắn vừa khéo cần xin một người từ tay Thiệu Dật Phu.

Thiệu Dật Phu tiến cử Quế Trị Hoành đến hỗ trợ Trình Cương, đôi bên vừa khéo có thể làm một cuộc trao đổi.

Lâm Hựu Luân nói với Thiệu Dật Phu tên của diễn viên đó.

Thiệu Dật Phu cau mày, bất tri bất giác, trên trán đã xuất hiện ba nếp nhăn sâu hoắm, rõ nét như dao khắc.

Trong đầu ông làm cách nào cũng không thể khớp cái tên Lâm Hựu

Luân nói ra với diễn viên cụ thể nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, liền chỉ có một khả năng: diễn viên đó có thể vừa mới gia nhập TVB, hơn nữa không mấy nổi danh, cho nên trong đầu ông mới không có ấn tượng gì.

Đã có vết xe đổ của Chu Tinh Trì, lần này diễn viên Lâm Hựu Luân nhìn trúng lập tức thu hút sự coi trọng của Thiệu Dật Phu.

Ông bất động thanh sắc nhận lời yêu cầu của Lâm Hựu Luân, trong lòng lại quyết định quay về nhất định phải tra kỹ xem cái gã tên Hoàng Thu Sâm này rốt cuộc có lai lịch thế nào.

Quán ăn vỉa hè "Trần Ký" này cứ đến tối là buôn bán đặc biệt huyên náo, cho dù là kê thêm mấy cái bàn và mấy chục cái ghế ra bên ngoài, vẫn cảm giác chật chội như toa xe buýt.

Mấy cái bàn sát đường đều bị đám người uống rượu chiếm cứ.

Chương 183

Tiếng "năm zô, sáu zô" oẳn tù tì, hay tiếng trợn mắt gõ bàn, tiếng ồn ào "lão hổ, cái lu", hòa lẫn với mùi rượu, mùi thịt nướng, mùi khói thuốc, chỉ cần đi ngang qua đều có thể ngửi thấy từng đợt mùi nồng nặc xộc vào mũi.

Xuyên qua những chiếc bàn chen chúc chi chít vào nhau, Hoàng Thu Sâm (Anthony Wong) rốt cuộc cũng tìm thấy cái bàn Ngô Trấn Vũ và Lưu Thanh Vân đang ngồi.

Hoàng Thu Sâm tháo kính râm ngồi xuống, Ngô Trấn Vũ vơ lấy chai bia rót rượu cho hắn: "Cậu đến muộn ba phút, tự phạt ba ly!" Hoàng Thu Sâm đời nào chịu ngoan ngoãn để Ngô Trấn Vũ chuốc rượu như vậy, giơ cổ tay lên, chỉ vào chiếc đồng hồ mới mua của mình nói: "Đâu có muộn, nói rõ 8 giờ rưỡi gặp mặt, bây giờ mới 8 giờ 27 phút được không?" Đồng hồ vàng của Hoàng Thu Sâm lấp lánh dưới ánh đèn, Ngô Trấn Vũ rất hiếm lạ kéo tay hắn qua xem, sau đó lại "xùy" một tiếng đẩy tay hắn ra: "Hóa ra là đồ giả, làm mắt tôi bị lóa mù rồi!" Hoàng Thu Sâm không chút khách khí giơ ngón giữa về phía Ngô Trấn Vũ: "Biết là được rồi, làm gì phải nói ra làm tổn thương lòng tự trọng của tôi chứ?" Lưu Thanh Vân bưng ly rượu, đầy hứng thú nhìn Ngô Trấn Vũ và Hoàng Thu Sâm đấu võ mồm.

Ba người họ quen biết nhau khi diễn kịch, ý khí tương đầu nên thành bạn tốt.

Trong ba người thì Lưu Thanh Vân phát triển thuận lợi nhất, hiện tại xấp xỉ đã có thể chen thân vào hàng ngũ diễn viên hạng nhất; Ngô Trấn Vũ đại khởi đại lạc, diễn xong bộ phim "Côn Luân" đang hot, cứ ngỡ cơ hội tiếp theo sẽ đến rất nhanh, nào ngờ đợi mòn mỏi gần một

năm.

Trong thời gian này các đoàn phim tìm đến Ngô Trấn Vũ, không một ngoại lệ đều là muốn anh diễn vai phản diện, điều này khác xa với kỳ vọng trong lòng anh, trong lòng tự nhiên thương cảm lạc lõng; Hoàng Thu Sâm năm 1984 gia nhập lớp huấn luyện ATV, năm 1985 sau khi diễn bộ phim "Hoa Nhai Thời Đại" tự cảm thấy diễn xuất chưa đủ trình độ, lại vào Học viện Diễn nghệ Hong Kong học chuyên sâu, một năm sau tốt nghiệp gia nhập đài truyền hình TVB, hiện tại chỉ có thể diễn mấy vai khá hơn vai quần chúng một chút trong phim truyền hình.

Hoàng Thu Sâm thấy trên bàn chỉ đặt mấy chai rượu, liền bất mãn vỗ bàn nói: "Hôm nay ai mời khách, sao đến đồ nhắm cũng không gọi, bụng rỗng tôi không uống trôi rượu đâu!" Ngô Trấn Vũ chỉ dùng hai ngón tay nhón ly rượu, cười hì hì nhìn Lưu Thanh Vân: "Đương nhiên là quy tắc cũ, thịt đại gia!" Hoàng Thu Sâm trên mặt lộ ngay vẻ ảo não: "Sớm biết là Thanh Vân mời khách, trưa nay tôi đã ăn ít đi một chút, không được, hay là gọi bát súp vi cá súc miệng trước nhỉ?" "Thôi đi, hai ông đừng quậy nữa, đồ ăn tôi gọi rồi, chỉ là hôm nay tôi còn hẹn một người..." Lưu Thanh Vân lời còn chưa nói hết, Ngô Trấn Vũ đã vỗ vai anh một cái, chỉ vào anh nói: "Được đấy, lén lút tán được em nào cũng không báo cho anh em một tiếng, uổng công tôi bình thường coi ông là huynh đệ tốt." Hoàng Thu Sâm cũng hùa theo bên cạnh: "Con bé đó trông ngon không?" Ngô Trấn Vũ cướp lời, trêu chọc: "Nói thừa, Hắc mã hoàng tử của chúng ta, em gái tán được có thể không ngon sao?" "Này này, hai ông nói đủ chưa hả?" Lưu Thanh Vân bực mình nhìn Hoàng Thu Sâm và Ngô Trấn Vũ, "Làm ơn đi, đừng có chuyện gì cũng nghĩ đến phụ nữ được không?" Hoàng Thu Sâm cố ý rùng mình một cái, sau đó rụt người về phía sau, "Không thể nào, hóa ra ông là Gay." Hắn nói vậy, Ngô Trấn Vũ vội vàng tách mình ra khỏi

cuộc, "Cậu đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó, tôi không có sở thích đó đâu nhé!" Lưu Thanh Vân bị hai gã này chọc cho thật sự cạn lời, đành phải xòe tay: "Người tôi mời là Đỗ Kỳ Phong, lần này hai ông còn gì để nói nữa không?" Ngô Trấn Vũ đặt ly rượu xuống, nghiêm túc nhìn Lưu Thanh Vân: "Ông chắc chắn không đùa với bọn tôi chứ?" Lưu Thanh Vân lườm hắn một cái: "Tôi có rảnh rỗi thế không?" "Thật là Đỗ Kỳ Phong?" Hoàng Thu Sâm hồi thần lại từ cơn chấn kinh ban đầu, vội vàng bắt đầu vuốt lại mái tóc rối bù của mình, "Sao cậu cũng không báo trước cho tôi một tiếng, có mang gương không, hoặc là xem giúp tôi kiểu tóc hôm nay có loạn lắm không?" Ngô Trấn Vũ từng hợp tác với Đỗ Kỳ Phong một lần, cũng coi như người quen, thấy Hoàng Thu Sâm căng thẳng như vậy, liền trêu hắn: "Gương thì không có, nhưng tôi có mang keo xịt tóc, hay là giúp cậu định hình nhé?" Hoàng Thu Sâm lúc đầu chưa phản ứng kịp: "Cậu tùy thân còn mang theo keo xịt tóc?" Ngô Trấn Vũ khum tay, đưa lên miệng, chuẩn bị nhổ nước bọt lên đó.

Hoàng Thu Sâm phản ứng lại, vớ lấy chai rượu rỗng bên tay làm động tác đập, đương nhiên chỉ là dọa Ngô Trấn Vũ chứ không đập thật.

Ngô Trấn Vũ bỉ thị nhìn Hoàng Thu Sâm một cái: "Đỗ Kỳ Phong đến uống rượu, lại không phải đến thử vai cậu, có cần thiết phải kích động thành ra thế này không?" Hoàng Thu Sâm lý sự hùng hồn: "Ấn tượng đầu tiên quan trọng lắm đấy, có thể để lại ấn tượng tốt cho ông ấy, sau này ông ấy quay phim nếu thiếu diễn viên, đó chính là cơ hội của tôi." Ngô Trấn Vũ bưng một ly rượu, uống một hơi cạn sạch, chép miệng nói: "Hai năm trước tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ tôi đã không còn tin vào mấy cái đó nữa rồi, chỉ dựa vào thực lực và diễn xuất, không có người nâng đỡ cậu, muốn xuất nhân đầu địa căn bản là không thể nào." Hoàng Thu Sâm biết thời gian này Ngô Trấn Vũ

không đắc chí, bèn vỗ vỗ vai anh nói: "Đừng có ủ rũ thế, cậu phải tin là vàng thì luôn sẽ phát sáng!" "Thu Sâm nói đúng đấy, A Vũ cậu đừng có nản lòng thoái chí như vậy." Lưu Thanh Vân cũng an ủi Ngô Trấn Vũ. "Thôi, không nhắc mấy chuyện này nữa, hôm nay ra ngoài chỉ để uống rượu, nào nào nào, anh em ta cùng cạn ly này!" Ngô Trấn Vũ vớ lấy chai rượu, ngửa cổ tu ừng ực.

Ngô Trấn Vũ vừa đặt chai rượu xuống thì Đỗ Kỳ Phong đã đến.

Lưu Thanh Vân giơ tay lên, Đỗ Kỳ Phong rất nhanh đã nhìn thấy bàn của họ. "Ở đây náo nhiệt quá nhỉ!" Đỗ Kỳ Phong cười ha hả nói một câu.

Ông hàn huyên với Lưu Thanh Vân vài câu trước, tiếp đó lại nói chuyện với Ngô Trấn Vũ vài câu, cuối cùng ánh mắt rơi vào người Hoàng Thu Sâm nãy giờ vẫn chưa chen được lời nào. "Vị này là?" Hoàng Thu Sâm tranh trước bắt tay Đỗ Kỳ Phong, đồng thời tự giới thiệu: "Kẻ hèn Hoàng Thu Sâm, vừa mới vào TVB làm diễn viên, sau này còn mong Đỗ đạo diễn quan chiếu nhiều hơn." Đỗ Kỳ Phong ban đầu chỉ coi gã lạ mặt này là bạn bè bình thường của Lưu Thanh Vân, Ngô Trấn Vũ, nghe thấy ba chữ "Hoàng Thu Sâm" thì đột nhiên trố mắt.

Ông nhìn Hoàng Thu Sâm đầy kinh ngạc, ánh sáng trong mắt kỳ kỳ quái quái, nhìn đến mức Hoàng Thu Sâm toàn thân không tự nhiên. "Cậu chính là Hoàng Thu Sâm?" Câu hỏi này khiến Hoàng Thu Sâm thắc mắc, mình là một diễn viên không tên tuổi, chẳng lẽ còn có người mạo danh thay thế?

Hắn cười gượng gạo, nói: "Tên tôi phổ thông quá, Đỗ đạo diễn không phải là còn quen người nào trùng tên trùng họ với tôi chứ?" Đỗ Kỳ Phong vội vàng giải thích: "Không có, hôm nay tôi mới nghe nói tên cậu.

Lúc đó trong lòng tôi còn tò mò, Hoàng Thu Sâm rốt cuộc là người thế nào, không ngờ lại gặp được người thật nhanh như vậy." "Nghe nói tên tôi?" Hoàng Thu Sâm bị câu này của Đỗ Kỳ Phong làm cho ù ù cạc cạc, "Tôi trở nên nổi tiếng thế từ bao giờ vậy?

Đến bản thân tôi còn không biết nữa là!" Đỗ Kỳ Phong lúc này mới nhớ ra, Hoàng Thu Sâm hiện tại chắc vẫn chưa biết chuyện đó.

Nhưng như vậy cũng tốt, ông là người đầu tiên báo tin cho Hoàng Thu Sâm, cũng coi như có chút giao tình với Hoàng Thu Sâm, sau này Hoàng Thu Sâm mà thực sự đại hồng đại hỏa như Chu Tinh Trì, dựa vào chút giao tình này, nói không chừng còn có thể mời Hoàng Thu Sâm hợp tác quay phim. "Hai hôm nay Lục thúc tìm rất nhiều người tìm hiểu tình hình của cậu, ngay cả tôi cũng bị gọi đến hỏi xem có từng hợp tác với cậu chưa, nghe nói là Lâm tiên sinh chỉ danh muốn tìm cậu đi đóng phim mới của cậu ấy..." Lời của Đỗ Kỳ Phong giống như tiếng sấm giữa trời quang, Hoàng Thu Sâm cả người đều kinh ngây dại, hắn ngồi phịch xuống ghế, đôi mắt đờ đẫn nhìn thẳng về phía trước, mắt cũng không chớp.

Tin tức này quá đột ngột, Hoàng Thu Sâm nhất thời không sao phản ứng kịp, hắn hung hăng véo vào cánh tay mình một cái, cuối cùng xác định mình không phải đang nằm mơ.

Hoàng Thu Sâm một hơi nốc cạn bình rượu, sau đó dằn mạnh vỏ chai xuống bàn, hào sảng phất tay: "Tôi quyết định rồi, bữa hôm nay tôi mời, lát nữa lúc thanh toán không ai được tranh với tôi!" Ngô Trấn Vũ ở bên cạnh ồn ào nói: "Cậu ra đường có mang đủ tiền không đấy?" Hoàng Thu Sâm chỉ mải cao hứng, được Ngô Trấn Vũ nhắc nhở mới nhớ ra sờ ví tiền. "Chết dở, lúc đi vội quá quên ví ở nhà rồi!" "Xì, nghe nói có người bao, tên này ra đường mà mang tiền theo mới là lạ." Ngô Trấn Vũ không chút lưu tình vạch trần lời nói dối của Hoàng Thu Sâm. "Này, trước mặt đạo diễn Đỗ, làm ơn giữ cho tôi chút mặt mũi

được không?" Hoàng Thu Sâm miệng nói vậy nhưng trên mặt chẳng có chút biểu cảm xấu hổ nào. "Được rồi, cậu cũng đừng tranh nữa, đã nói là tôi mời, hôm nay coi như tôi chúc mừng trước cho cậu." Lưu Thanh Vân nâng ly rượu, đề nghị mọi người cùng cạn một ly. "Cạn ly!" Bốn chiếc ly rượu chạm vào nhau, bọt bia trào ra xối xả.

Đặt ly rượu xuống, Hoàng Thu Sâm xích lại gần Đỗ Kỳ Phong: "Đạo diễn Đỗ, trong lòng tôi có chút không hiểu, tôi và Lâm tiên sinh chưa từng quen biết, tại sao ngài ấy lại đột nhiên nghĩ đến việc tìm tôi đóng phim?" Đỗ Kỳ Phong nhìn Hoàng Thu Sâm: "Sao thế, không có lòng tin vào chính mình à?" "Không phải, chỉ là sự việc đến quá đột ngột, tôi chẳng có chút chuẩn bị nào." Hoàng Thu Sâm thành thật trả lời.

Đỗ Kỳ Phong vỗ vỗ vai Hoàng Thu Sâm: "Phát hiện diễn xuất của mình không tốt liền quay lại trường học để trau dồi thêm, rất ít diễn viên có được giác ngộ đó, chỉ bằng điểm này, tôi đã đánh giá cao cậu rồi!" Kể từ khi Đỗ Kỳ Phong báo cho Hoàng Thu Sâm tin tức đó, anh phát hiện thái độ của rất nhiều người trong công ty đối với mình bỗng chốc trở nên nhiệt tình.

Đạo diễn của bộ phim truyền hình mà anh đang đóng vai phụ, không biết nghe tin từ đâu rằng Hoàng Thu Sâm sắp xuất hiện trong phim mới của Lâm Hựu Luân, người mà quay phim suốt thời gian dài chưa từng nói với anh câu nào, nay lại chủ động chạy tới hỏi anh có cái nhìn gì về vai diễn, còn đề nghị thêm đất diễn cho anh.

Hoàng Thu Sâm lập tức có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Lúc ăn trưa, Hoàng Thu Sâm mở hộp cơm của mình ra, phát hiện bên trong lại có một quả trứng ốp la và một cái đùi gà chiên, cộng thêm thịt kho tàu và hai món rau, đây là tiêu chuẩn ăn uống mà chỉ đạo diễn và vài diễn viên chính mới được hưởng.

Phản ứng đầu tiên của Hoàng Thu Sâm là lấy nhầm hộp cơm.

Tìm đến nhân viên phụ trách phát cơm, đối phương lại bảo đây là do đạo diễn sắp xếp. "Anh Thu, sau này phát đạt rồi thì đừng quên đề bạt đàn em một chút nhé." Người này nháy mắt với Hoàng Thu Sâm, trên mặt đầy vẻ nịnh nọt.

Hiện tại trong đoàn phim đều đồn đại Hoàng Thu Sâm gặp vận lớn, rất nhanh sẽ giống như Chu Tinh Trì đại hồng đại tử, bây giờ ai cũng muốn tạo quan hệ tốt với anh.

Hoàng Thu Sâm ngoài miệng qua loa vài câu, bưng hộp cơm về chỗ ngồi, tâm tình hồi lâu khó bình tĩnh.

Hoàng Thu Sâm là con rơi.

Mẹ là người giúp việc, quê gốc ở Giang Môn, Quảng Đông.

Thời kháng chiến, ông ngoại của Hoàng Thu Sâm bị người Nhật hại chết, mẹ và bà ngoại phải chạy nạn đến Hong Kong.

Còn cha của Hoàng Thu Sâm là một quan chức cao cấp của chính phủ Anh tại Hong Kong lúc bấy giờ, làm việc tại Cục Cung ứng Vật tư.

Năm anh 4 tuổi, người cha bỏ rơi họ, hai mẹ con nương tựa vào nhau, cuộc sống khốn cùng, nay đây mai đó, chuyển nhà liên tục ở khu Loan Tử.

Những năm 60-70, kinh tế Hong Kong đang ở đêm trước của sự cất cánh, ngành sản xuất đang trỗi dậy, nhưng đời sống người dân lại vô cùng gian nan.

Mẹ của Hoàng Thu Sâm cũng giống như đại đa số người Hong Kong, vì sinh tồn mà mệt mỏi bôn ba, ngày đêm một mình kiêm mấy công việc.

Năm Hoàng Thu Sâm mười hai tuổi, mẹ từng làm người giúp việc tại nhà một lãnh sự Nam Việt tại Hong Kong.

Khi đó bà dậy từ ba giờ sáng làm việc tới tận mười một, mười hai giờ đêm, một tuần sau thì chân sưng phù lên.

Bà ngoại bảo bà đừng làm nữa, nếu không nhất định sẽ chết.

Hoàng Thu Sâm cùng mẹ đến đó lấy hành lý, tiền công cũng không dám đòi.

Gia đình kia không cho Hoàng Thu Sâm và mẹ đi cửa chính, anh đành cùng mẹ ngồi ở cầu thang cửa sau chờ họ mở cửa.

Bấm chuông biết rõ bên trong có người, nhưng họ cứ không chịu mở.

Ngồi chờ hai tiếng đồng hồ, cửa sau hé ra một khe nhỏ, hành lý bị ném ra ngoài, sau đó cửa đóng sầm lại, cứ như đuổi ăn mày.

Mẹ anh lúc đó đã khóc, Hoàng Thu Sâm bảo bà đừng khóc, xách hành lý đưa mẹ về nhà.

Sự việc này khiến Hoàng Thu Sâm sớm nếm trải sự tàn khốc và hoang đường của cuộc đời, anh thề sau này nhất định phải nổi bật hơn người, không để mẹ chịu khổ nữa.

Diễn vài bộ phim rồi lại chạy đi học tại trường diễn xuất, người xung quanh đều cười Hoàng Thu Sâm đầu óc có vấn đề, nhưng anh luôn tin rằng cơ hội chỉ dành cho người có chuẩn bị.

Sau khi gia nhập TVB, tuy Hoàng Thu Sâm chỉ diễn vai phụ, nhưng mỗi vai diễn anh đều vô cùng đầu tư, luôn dùng tiêu chuẩn cao nhất để yêu cầu bản thân, qua đó không ngừng mài giũa diễn xuất.

Hoàng Thu Sâm tưởng rằng mình còn phải đợi vài năm nữa mới có ngày ngóc đầu lên, không ngờ cơ hội lại đến sớm như vậy. ***

"Đồ hỗn trướng, trong mắt mày còn có người cha này không hả?

Chương 184

Ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng đã tự tiện làm chủ, mày cố tình muốn chọc tức chết tao đúng không?" Trình Cương trừng tròn mắt, tim đập như piston của đầu máy hơi nước, bị luồng khí nóng xông lên đỉnh đầu.

Ông giận dữ chộp lấy chén trà trên bàn, ném mạnh xuống đất. "Xoảng" một tiếng, chén trà vỡ tan tành.

Trình Hiểu Đông quỳ trên mặt đất, mí mắt giật giật, nhưng nhất quyết không hé răng.

Anh thật lòng phản đối cha tái xuất sơn, cũng không có ai hiểu rõ tính khí xấu của lão gia tử nhà mình hơn anh, đắc tội quá nhiều người, nếu không cũng chẳng đến nỗi cuối cùng không có phim để quay.

Thiệu Nghị Phu lẽ ra không thuyết phục được Lâm Hựu Luân, nếu không sự việc cũng sẽ không truyền thẳng đến tai cha, mặc dù là vậy, anh vẫn không tán thành việc cha tiếp tục làm phim.

Trình Cương giơ roi tre lên, định quất túi bụi vào người con trai, nhưng khi tay giơ lên rồi, muốn đánh xuống lại thấy rất không thuận, giữa chừng khựng lại, chỉ còn lại tiếng lẩm bẩm vừa phẫn nộ vừa bi ai: "Mày bây giờ đủ lông đủ cánh rồi, liền không để tao vào mắt nữa phải không?" Trình Hiểu Đông rốt cuộc nhịn không được mở miệng: "Ba, chuyện này không phải như vậy.

Ba xem ba lớn tuổi thế rồi, cứ nhất thiết phải ra ngoài lăn lộn làm gì?" "Theo ý mày nói, tao nên ru rú ở nhà chờ chết phải không?" Trình Cương hừ lạnh một tiếng, "Đừng tưởng tao không biết chút tâm tư đó của mày, chẳng qua là sợ tao với Lâm Hựu Luân trở mặt, cuối cùng liên lụy đến mày chứ gì." Mấy câu nói cứng rắn khiến Trình Hiểu

Đông nghẹn họng như cá mè vừa vớt khỏi nước, há hốc mồm không nói nên lời. "Mày chỉ nghĩ đến việc tao làm phim có khả năng đắc tội Lâm Hựu Luân, nhưng mày có nghĩ tới chưa, nếu lần này tao từ chối, cũng đồng dạng sẽ đắc tội người ta?" Trình Cương lộ vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Trình Hiểu Đông bị hỏi vặn lại, nuốt nước bọt, cổ họng như bị một cục bông chặn lại.

Khi Trình Cương nói chuyện, mặt đỏ bừng, gân cổ nổi lên, hai mắt bắn ra hai luồng hỏa quang. "Nói câu khó nghe, tao là một lão già ngồi chơi xơi nước ở nhà mấy năm nay, người ta có thể nhớ đến tìm tao làm phim, đó là coi trọng tao.

Tao mà từ chối, món nợ này cuối cùng vẫn sẽ tính lên đầu mày!" Trình Hiểu Đông muốn nói lại thôi, mặt nghẹn đỏ như miếng sắt nung, rốt cuộc không nói ra lời.

Anh phát hiện mình thế mà lại hiểu lầm khổ tâm của cha, trong lòng vô cùng áy náy. "Năm xưa tao đúng là đắc tội không ít người, nhưng mày có thấy tao trở mặt với Lục thúc lần nào chưa?

Người nào có thể đắc tội, người nào không thể đắc tội, trong lòng tao rất rõ ràng." Cơn giận trong lòng Trình Cương dần lắng xuống, nói chuyện cũng không còn lớn tiếng như vừa rồi: "Lần này giúp Lâm Hựu Luân làm phim, tao sẽ cố gắng hết sức quay theo yêu cầu của cậu ta, sẽ không để mày khó xử đâu." Trình Cương có thể nói ra những lời như vậy, đã là nhượng bộ lớn nhất rồi.

Trong lòng Trình Hiểu Đông nóng lên, đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, trên đời này có cha mẹ nào thực sự không suy nghĩ cho con cái?

Trình Cương đang định bảo Trình Hiểu Đông đứng dậy nói chuyện thì chuông cửa đột nhiên vang lên.

Trình Cương đứng dậy ra mở cửa, ông đi mà chưa lên tiếng, Trình Hiểu Đông đành phải tiếp tục quỳ ở đó.

Mở cửa, Trình Cương nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi đứng trước cửa nhà mình.

Trình Cương cố sức chớp mắt, sợ có chút màng mộng che khuất khiến ông nhìn không rõ dáng vẻ của người thanh niên đang đứng cạnh cô gái thời thượng kia. "Xin hỏi cậu là?" Trình Cương cảm thấy người thanh niên trước mắt khí độ bất phàm, bạn gái lại xinh đẹp như vậy, giọng điệu liền rất khách khí.

Lâm Hựu Luân thoạt đầu thấy người mở cửa là một ông già đeo kính gọng đen to bản, còn tưởng mình tìm nhầm chỗ, nhìn kỹ lại thấy đối phương có nét giống Trình Hiểu Đông, trong lòng liền nghĩ đến một khả năng. "Bác là cha của chỉ đạo Trình phải không ạ?" Trong lòng Trình Cương hơi kinh ngạc, sau đó lại quan sát người thanh niên trước mắt một lần nữa: "Cậu chính là Lâm tiên sinh?" Lâm Hựu Luân không phủ nhận, coi như tự thừa nhận thân phận: "Trình lão tiên sinh không phải vẫn luôn sống ở Đài Loan sao?" "Còn không phải vì trong nhà có đứa con bất hiếu, lại để Lâm tiên sinh chê cười rồi..." Trình Cương lắc đầu, mời Lâm Hựu Luân vào nhà, không giải thích nhiều.

Lâm Hựu Luân và Khâu Thục Trân bước vào phòng khách nhà họ Trình, nhìn thấy Trình Hiểu Đông đang quỳ trước bàn trà, lập tức đều sững sờ.

Trình Hiểu Đông thấy khách đến lại là Lâm Hựu Luân, vội vàng muốn đứng dậy, không ngờ Trình Cương sau lưng Lâm Hựu Luân lại quát lớn một tiếng: "Ai cho phép mày đứng lên?" Trình Hiểu Đông mặt đỏ bừng, nhưng nhìn dáng vẻ giận dữ dựng tóc gáy của Trình Cương, đành phải quỳ xuống lại.

Lâm Hựu Luân bị tình cảnh trước mắt làm cho hồ đồ: "Trình lão

tiên sinh, bác đây là..." "Lâm tiên sinh, cậu không cần xin tha cho đứa con bất hiếu này.

Nó dám đến trước mặt Lục thúc đặt điều thị phi, còn nói tôi già rồi không quay phim nổi nữa, hôm nay tôi nhất định phải bắt nó quỳ ở đây đủ ba tiếng đồng hồ!" Trình Cương hậm hực nói.

Lâm Hựu Luân trong nháy mắt phản ứng lại, trong lòng không dám coi thường vị lão gia tử trước mắt này nữa.

Trình Cương bắt Trình Hiểu Đông tiếp tục phạt quỳ, ngoài mặt là không nể mặt con trai, thực tế đây lại là một màn "khổ nhục kế", vừa có thể xóa bỏ hiểu lầm trước đó, đồng thời lại bày tỏ thái độ sẵn sàng hợp tác với Lâm Hựu Luân.

Đều nói Trình Cương tính tình quái gở, không thông thạo nhân tình thế thái, lúc này xem ra, tình huống dường như không giống lắm với những gì đã tìm hiểu trước đó!

Lâm Hựu Luân và Khâu Thục Trân vào phòng khách nhưng đều không chịu ngồi xuống, Trình Cương lúc này mới lên tiếng cho Trình Hiểu Đông đứng dậy.

Trình Hiểu Đông đứng dậy xong liền vội vàng chạy đi rót trà, còn Trình Cương thì ngồi xuống tiếp chuyện Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân lần này đến không mang theo kịch bản, nên dùng cách kể miệng để giới thiệu đại khái cốt truyện của "Sự Im Lặng Của Bầy Cừu" một lượt.

Trình Cương năm xưa bản lĩnh kể chuyện cũng là nhất tuyệt, nhưng câu chuyện này vẫn khiến ông mắt sáng lên.

Trong mắt Trình Cương, "Sự Im Lặng Của Bầy Cừu" đã đột phá hình thức tự sự của phim kinh dị, kết hợp khéo léo đầy tính hình tượng giữa phim kinh dị và phim trinh thám.

Tuy câu chuyện miêu tả bối cảnh chủ yếu là môi trường trong nhà khép kín, thiếu đi tính hành động kịch liệt nảy lửa, nhưng lại áp dụng thủ pháp huyền nghi kiểu Hitchcock và phương pháp phân tích tâm lý của phim kinh dị hiện đại, khiến tình tiết toàn bộ phim trở nên phức tạp mê ly, khán giả rất dễ bị dẫn vào một thế giới tiềm thức mang tính tượng trưng.

Khi Trình Cương và Lâm Hựu Luân trò chuyện, Trình Hiểu Đông vẫn luôn không chen được lời, lúc này rốt cuộc nhịn không được mở miệng hỏi: "Lâm tiên sinh, tên tội phạm giết người hàng loạt trong câu chuyện này, nguyên mẫu thực tế có phải là kẻ sát nhân hàng loạt ở Hong Kong, biệt danh 'Vũ dạ đồ phu' (Đồ tể đêm mưa) Lâm Quốc Dụ không?" Lâm Hựu Luân sững sờ. "Sự Im Lặng Của Bầy Cừu" được chuyển thể từ tác phẩm cùng tên của nhà văn Mỹ nổi tiếng Thomas Harris.

Ngay từ năm 1981, Thomas Harris đã viết bộ đầu tiên của loạt tiểu thuyết này là "Rồng Đỏ", bộ tiểu thuyết này năm nay đã được chuyển thể thành phim "Manhunter" công chiếu tại Mỹ, chỉ là phim chuyển thể không đạt được tiếng vang lớn.

Theo phỏng đoán của Lâm Hựu Luân, Thomas Harris lúc này hẳn là chưa bắt đầu cấu tứ "Sự Im Lặng Của Bầy Cừu", cho nên anh mới lấy bộ phim này ra, dự định quay thành một bộ phim điện ảnh Hong Kong.

Lâm Hựu Luân đã tiến hành sửa đổi nhiều chỗ trong kịch bản, mục đích chính là để "Hong Kong hóa" bộ phim này.

Nếu có nhân vật nguyên mẫu thực tế làm tham khảo cho sáng tác phim, sẽ khiến tính "nguyên bản" của bộ phim càng thêm sức thuyết phục, mà Trình Hiểu Đông vừa khéo lại cung cấp cho Lâm Hựu Luân một lựa chọn không tồi.

Lâm Quốc Dụ trong khoảng thời gian từ tháng 2 đến tháng 7 năm 1982 đã sát hại 4 cô gái.

Trước khi gây án, hắn là một tài xế taxi ca đêm, nạn nhân đều là nữ giới, mỗi lần gây án đều chọn những ngày mưa, hắn dùng taxi chở mục tiêu đến nơi vắng vẻ, sau đó đánh thuốc mê sát hại, xâm hại thi thể và phân xác làm tiêu bản, rồi chụp ảnh lại.

Khi hắn đi rửa những bức ảnh này thì bị nhân viên tiệm rửa ảnh phát hiện và báo cảnh sát, sau đó bị cảnh sát bắt giữ.

Vụ án này gây chấn động Hong Kong một thời, để lại ấn tượng sâu sắc trong xã hội, Lâm Quốc Dụ vì thế cũng bị gọi là "Vũ dạ đồ phu".

Trình Cương ban đầu cũng có suy nghĩ tương tự, nhưng ngẫm nghĩ kỹ về tên sát nhân hàng loạt trong kịch bản, lại cảm thấy không có quan hệ lớn lắm với Lâm Quốc Dụ.

Trình Hiểu Đông mạo muội mở miệng, Trình Cương vốn định mắng con trai lắm mồm, nhưng thấy biểu cảm của Lâm Hựu Luân đột nhiên trở nên rất kỳ quái, trong lòng không đoán được Lâm Hựu Luân rốt cuộc có ý gì, cổ họng như nòng súng bị rỉ sét, không phát hỏa ra được. "Viết câu chuyện này, quả thực có chịu sự gợi ý từ vụ án Lâm Quốc Dụ, nói hắn là nguyên mẫu của sát thủ liên hoàn trong phim cũng không sai, đương nhiên tình tiết phim phần nhiều đều là do tôi hư cấu." Lâm Hựu Luân nói như vậy, nhưng nghi hoặc trong lòng Trình Cương lại chẳng giảm đi chút nào.

Ông vừa rồi vẫn luôn chăm chú quan sát biến đổi biểu cảm của Lâm Hựu Luân.

Lúc đầu khi Trình Hiểu Đông đặt câu hỏi, Lâm Hựu Luân rõ ràng sững người một chút, phản ứng tinh tế này đủ để chứng minh sát thủ liên hoàn trong phim và Lâm Quốc Dụ chẳng có quan hệ gì, thế nhưng

Lâm Hựu Luân sau đó suy nghĩ một lúc lại đổi giọng thừa nhận chuyện này.

Trình Cương cảm thấy chuyện này khẳng định có uẩn khúc, nhưng nhất thời lại không nghĩ thông suốt mấu chốt ở đâu.

Lâm Hựu Luân cũng phát hiện mình nói như vậy quả thực có chút gượng ép, lừa người như Trình Hiểu Đông thì còn được, nhưng muốn qua mắt Trình Cương thì có chút không thực tế. "Kỳ thực nhân vật nguyên mẫu có phải là Lâm Quốc Dụ hay không không quan trọng, quan trọng là chúng ta có thể liên kết hai thứ lại với nhau, mượn hiệu ứng chấn động của vụ án kia để tuyên truyền cho bộ phim này." Lâm Hựu Luân nói như vậy, Trình Cương mới rốt cuộc lộ ra biểu tình tin phục.

Tuy nhiên ông tiếp đó liền đề xuất, trong thời gian làm phim, phải đến cục cảnh sát mượn những bức ảnh chụp tàn chi nạn nhân của Lâm Quốc Dụ về cho diễn viên xem, qua đó làm sâu sắc thêm sự thấu hiểu đối với vai diễn.

Lâm Quốc Dụ không chỉ phân xác thi thể nạn nhân, còn chụp ảnh lại các bộ phận cơ thể, có thể nói là biến thái cùng cực.

Khâu Thục Trân vừa nghe lời Trình Cương liền cuống lên: "Đừng đừng, mấy tấm ảnh đó tôi tuyệt đối không xem!" Đối với cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh Lâm Hựu Luân và mối quan hệ của cô với anh, Trình Cương vẫn luôn không đoán ra thân phận đối phương, mãi đến lúc này ông mới chợt hiểu ra, hóa ra cô chính là nữ chính của bộ phim này.

Chương 185

Ở Hong Kong, trừ khi kế hoạch quay phim là do đạo diễn tự đề xuất thì quyền quyết định diễn viên mới có khả năng do đạo diễn nắm giữ.

Nếu như giống Lâm Hựu Luân, có kế hoạch quay phim chín muồi rồi mới xác định đạo diễn, vậy thì đạo diễn chỉ phụ trách quay phim, nhân tuyển diễn viên bình thường đều do phía nhà sản xuất quyết định.

Trình Cương nhìn Khâu Thục Trân hai lần, chỉ cảm thấy cô gái này trông rất xinh đẹp, nhưng không biết diễn xuất thế nào.

Khâu Thục Trân thấy Trình Cương không buông tha, giận dỗi chu miệng, nhìn về phía Lâm Hựu Luân, hy vọng anh có thể nói đỡ cho mình. "Nếu em không muốn cả đời làm bình hoa, vậy thì ngoan ngoãn nghe lời, đạo diễn Trình nói thế nào thì em làm thế ấy.

Anh đảm bảo bộ phim này ít nhất có thể giúp em nhận được một đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng." Trình Cương suýt chút nữa thì sặc nước trà.

Nghe lời này của Lâm Hựu Luân, cứ như thể giải Kim Tượng là cải trắng trồng trong vườn nhà anh ta, muốn nhổ là nhổ vậy.

Thấy cha nghi hoặc không hiểu, Trình Hiểu Đông liền ghé vào tai ông nói nhỏ: "Lâm tiên sinh là chủ tịch giải Kim Tượng Hong Kong." Được Trình Hiểu Đông nhắc nhở, Trình Cương mới nhớ ra người thanh niên ngồi trước mặt mình còn có một thân phận hiển hách khác.

Ngẫm nghĩ kỹ, lời này của Lâm Hựu Luân bề ngoài là nói cho Khâu Thục Trân nghe, thực tế lại là đang ám chỉ với Trình Cương: Bộ phim này quay ra, doanh thu phòng vé là thứ yếu, quan trọng nhất là

phải đoạt giải.

Nghĩ thông suốt điểm này, Trình Cương lập tức cảm thấy áp lực không nhỏ. "Sự Im Lặng Của Bầy Cừu" là một bộ phim có tình tiết phức tạp và xung đột kịch tính gay gắt, cũng là một bộ phim giải trí tương đối xuất sắc.

Tính nghệ thuật của nó cũng rất được ca ngợi, sự đối kháng về tinh thần đó, sự đối lập rõ nét giữa "thiên thần và ác quỷ" đó, tính triết lý nội tại được xây dựng trên tiết tấu khá chậm rãi đó đều gây ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Kỳ vọng của Lâm Hựu Luân đối với bộ phim này không chỉ dừng lại ở việc gặt hái được gì đó tại giải Kim Tượng.

Anh hy vọng bộ phim này sẽ trở thành bộ phim cấp III đầu tiên về mọi mặt đều có thể đem ra khoe sau khi chế độ phân cấp điện ảnh Hong Kong ra đời, đồng thời cũng dựng lên một cột mốc cho dòng phim cấp III Hong Kong, qua đó răn dạy người làm điện ảnh Hong Kong rằng: Một bộ phim cấp III thực sự ưu tú, bạo lực và tình dục chỉ là một loại thủ pháp biểu hiện, quan trọng vẫn cần một câu chuyện hay để chống đỡ.

Ngày 10 tháng 6 năm 1986, "Điều lệ kiểm duyệt điện ảnh" mới chính thức có hiệu lực, Hong Kong cũng từ ngày này bắt đầu thực thi "Chế độ điện ảnh ba cấp" gồm: Cấp I, Cấp IIA, Cấp IIB, Cấp III.

Và bộ phim đầu tiên ra rạp sau khi chế độ phân cấp được thực thi chính là siêu phẩm "Lời Nói Dối Chân Thật" (True Lies) với vốn đầu tư ban đầu 100 triệu đô la Hong Kong, sau đó lại lục tục rót thêm 50 triệu.

Để tạo ra kích thích thị giác mạnh mẽ, Mạch Đan Hùng khi quay đã không tiếc tiền của, huy động lượng lớn xe cộ, thiết bị quân sự, thậm chí thuyết phục quân đội Mỹ đồn trú tại Nhật Bản cho sử dụng

máy bay và tên lửa "Harrier", đồng thời dưới sự vận dụng của kỹ thuật máy tính công nghệ cao, kết hợp các loại ống kính kỹ xảo một cách hoàn hảo không chê vào đâu được, mới tạo ra được những cảnh tượng chân thực đến mức có thể đánh tráo cái giả thành cái thật.

Vì trong phim tràn ngập lượng lớn cảnh bạo lực gây chấn động, Mạch Đan Hùng để tránh việc phim bị xếp vào "Phim cấp III", đành phải giảm bớt những cảnh máu me trực tiếp trong ống kính, sau đó lại nén đau cắt bỏ rất nhiều đoạn trong cảnh "diễm vũ" của Lâm Thanh Hà, lúc này mới miễn cưỡng được xếp vào "Cấp IIB".

Kết quả này không chỉ khiến Mạch Đan Hùng thở phào nhẹ nhõm, mà cũng khiến các công ty điện ảnh đang nghi ngại về chế độ phân cấp thở phào.

Một bộ phim được đầu tư lớn như vậy, nếu bị xếp vào "Phim cấp III" thì sẽ là một đòn giáng nặng nề đối với nhà đầu tư, còn các công ty khác đang chuẩn bị khởi động các dự án phim lớn sẽ càng thêm thận trọng trước khi bỏ vốn. "Cấp IIB" chỉ là khuyến cáo mạnh mẽ người chưa thành niên nên xem phim dưới sự hướng dẫn của phụ huynh, chứ không cưỡng chế không cho phép xem, ảnh hưởng đến doanh thu phòng vé không lớn lắm, tiêu chuẩn phân cấp như vậy mọi người đều có thể chấp nhận.

Người trong nghề xem môn đạo, người ngoài nghề xem náo nhiệt.

Truyền thông Hong Kong và khán giả bình thường không quan tâm việc phân cấp "Lời Nói Dối Chân Thật" có ảnh hưởng gì đến ngành công nghiệp điện ảnh Hong Kong, họ chỉ muốn biết bộ phim được mệnh danh là đắt đỏ nhất lịch sử Hong Kong này rốt cuộc có hiệu quả như thế nào.

Trên xe buýt, một độc giả cầm tờ "Minh Báo Tuần San" đang đọc say sưa.

Số này của "Minh Báo Tuần San" dành hẳn một trang để giới thiệu bộ phim "Lời Nói Dối Chân Thật", rất nhiều người trên xe đều sáp lại gần chỗ ngồi của người này, tranh nhau đọc tờ báo anh ta mua; những người còn lại thì nhổm người, vươn cổ nhìn về phía đó.

Vì quan hệ đặc biệt giữa Lâm Hựu Luân và tờ Minh Báo, nên bài đưa tin của "Minh Báo Tuần San" xưa nay đều rất "có chất lượng".

Lần này vì nhu cầu tuyên truyền phim, Mạch Đan Hùng cũng rất phối hợp tiết lộ không ít nội tình: Quân đội Mỹ đồn trú tại Nhật Bản đã cung cấp cho đoàn phim 3 chiếc máy bay chiến đấu Harrier, thù lao đoàn phim phải trả cho phi công lên tới hơn 100.000 USD, tiêu chuẩn tiền công của những phi công này là 1500 USD mỗi giờ, cao hơn cát-xê của tất cả diễn viên trong phim.

Trong phim có một cảnh Lữ Lương Vĩ từ trực thăng túm lấy Lâm Thanh Hà thoát khỏi nguy hiểm và bay trên mặt nước, người treo dưới trực thăng trong đoạn phim này chính là bản thân Lâm Thanh Hà.

Khi trả lời phỏng vấn, Lâm Thanh Hà nói đây ban đầu là ý tưởng của Mạch Đan Hùng.

Lúc đó cô cảm thấy Mạch Đan Hùng có phải điên rồi không, rất tức giận hỏi ông ta: "Tôi treo lơ lửng giữa không trung, vậy ông đang làm cái gì?" Sau đó Mạch Đan Hùng đáp: "Thò người ra khỏi khoang máy bay, dùng máy quay cầm tay quay lại hình ảnh của cô." Vì câu nói này, Lâm Thanh Hà kiên quyết cắn răng quay xong cảnh này.

Quay xong bộ phim, cô thề sau này sẽ không bao giờ hợp tác với tên "người điên" Mạch Đan Hùng này nữa. *** Tại buổi lễ công chiếu "Lời Nói Dối Chân Thật", có phóng viên hỏi Mạch Đan Hùng về lời đồn Lâm Thanh Hà không hợp tác với ông nữa có phải sự thật không.

Mạch Đan Hùng kiên quyết không chịu thừa nhận, nói Lâm Thanh Hà lúc đó là đang nói đùa với phóng viên "Minh Báo Tuần San", nói

chỉ là lời lúc nóng giận, không ngờ phóng viên kia lại tưởng thật. "Trong bộ phim này tổng cộng có 71 nhân vật tử vong, nhưng ở ngoài đời thì chỉ có Lữ Lương Vĩ lúc quay phim gặp chút sự cố nhỏ, ngoài ra không có bất kỳ ai bị thương...

Các cảnh cháy nổ trong phim cộng lại đủ để san phẳng vài con phố, lúc quay tuy rất mạo hiểm, nhưng trước khi quay chúng tôi đã làm đủ các biện pháp an toàn, cho nên sẽ không có vấn đề gì." Thực tế những biện pháp này đều là do Lâm Hựu Luân đặc biệt yêu cầu.

Để đảm bảo vạn vô nhất thất, Lâm Hựu Luân thậm chí chuyên môn bỏ ra 3 triệu tệ mua bảo hiểm cho tất cả diễn viên đóng thế kỹ xảo.

Mạch Đan Hùng không phụ sự ủy thác đã hoàn thành bộ phim này, tuy chi phí liên tục vượt mức, nhưng hiệu quả quay ra quả thực chấn động.

Lâm Hựu Luân xem qua những đoạn phim đó xong vô cùng hài lòng, nếu không Mạch Đan Hùng cũng không dám trước mặt phóng viên mà trơ trẽn dát vàng lên mặt mình như vậy. "Ông Mạch, Đài Loan hiện đang lưu truyền một cách nói, Lâm Thanh Hà và Tần Tường Lâm hủy bỏ hôn ước, sau đó lại gương vỡ lại lành với Tần Hàn, tất cả là vì bộ phim này, đối với việc này ông có cái nhìn thế nào?" Việc Tần Tường Lâm tức giận rời khỏi đoàn phim, vai diễn của anh ta trong phim tự nhiên cũng không diễn hết.

Trước khi quay hai bên đã ký hợp đồng, Tần Tường Lâm làm như vậy, đoàn phim hoàn toàn có thể ra tòa kiện anh ta, chỉ là Lâm Thanh Hà xin xỏ với Lâm Hựu Luân.

Hơn nữa cách làm của Mạch Đan Hùng khi tìm Tần Hàn đến cầm máy quay cảnh "khoe da thịt" của Lâm Thanh Hà quả thực có chút đuối lý, cho nên chuyện này mới không giải quyết dứt điểm.

Trong trường hợp như hôm nay, Mạch Đan Hùng không tiện sa sầm mặt mũi, chỉ có thể dùng một câu "miễn trả lời" để đuổi khéo phóng viên kia.

Bị chuyện này quấy nhiễu, Mạch Đan Hùng không còn hứng thú thao thao bất tuyệt nữa, qua loa trả lời vài câu hỏi, rất nhanh liền kết thúc cuộc phỏng vấn.

Mạch Đan Hùng chân trước vừa đi, trên thảm đỏ trước cửa rạp phim lại có một chiếc xe tới.

Cửa xe mở ra, một chiếc giày da đen bóng thò ra trước tiên, tiếp theo là chiếc còn lại.

Lâm Hựu Luân khom lưng bước ra khỏi xe, đứng thẳng người chỉnh lại âu phục, lấy kính râm đeo lên.

Phóng viên hai bên thảm đỏ đều ngóng trông vươn dài cổ, muốn nhìn rõ bạn gái ngồi trong xe của Lâm Hựu Luân là ai, không ngờ sau khi Lâm Hựu Luân xuống xe, nhân viên công tác bên cạnh trực tiếp đóng cửa xe lại, sau đó chiếc xe liền chạy đi.

Đám phóng viên đều ngẩn người, bọn họ sớm đã quen với việc bên cạnh Lâm Hựu Luân không ngừng thay đổi các loại mỹ nữ muôn hình muôn vẻ, đột nhiên bên cạnh Lâm Hựu Luân không có phụ nữ, mọi người nhất thời đều có chút không thích ứng kịp.

Lâm Hựu Luân trên mặt treo biểu tình người lạ chớ lại gần, suốt dọc đường căn bản không chấp nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào của phóng viên, đi thẳng vào trong rạp. "Thật kỳ quái, chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc đằng tây thật sao?" Một phóng viên buồn bực phàn nàn với đồng nghiệp. "Cậu chỉ cần lưu ý động thái của giới giải trí thời gian này là biết thôi." Đồng nghiệp của anh ta là một tay lão luyện kinh nghiệm phong phú, lập tức nhìn ra mấu chốt vấn đề: "Cô Hồng (Chung Sở Hồng) thời gian này đang đóng phim ở Mỹ, Chu Tuệ Mẫn

hai ngày nay đang bận rộn chuẩn bị concert ở Hồng Khám, Vương Tổ Hiền đang quay 'Thiện Nữ U Hồn' không dứt ra được, Lợi Trí tuyên bố giải nghệ chắc chắn sẽ không xuất hiện trước công chúng nữa...

Mấy vị minh tinh nữ có quan hệ mật thiết với Lâm tiên sinh đều không thể xuất hiện ở đây, cho nên ngài ấy đi một mình cũng không phải chuyện gì kỳ quái." *** Mạch Đan Hùng nhìn thấy Lâm Hựu Luân đi một mình, ban đầu cũng có phản ứng giống hệt đám phóng viên bên ngoài, có điều đầu óc ông ta chuyển rất nhanh, lập tức hiểu ra chuyện gì.

Sau thoáng kinh ngạc, Mạch Đan Hùng rảo bước nghênh đón, lúc chào hỏi Lâm Hựu Luân, rất thông minh không nhắc đến chuyện bạn gái. "Lời Nói Dối Chân Thật" là bộ phim Hong Kong đầu tiên được công chiếu đồng bộ tại hơn 30 quốc gia và vùng lãnh thổ trên toàn cầu, mà công ty sản xuất của Mạch Đan Hùng trước đây vốn chủ công thị trường nước ngoài, thậm chí còn từng quay một bộ "Thần Thám Quang Đầu Muội", quay ra là phim Hong Kong nhưng sau khi gia công tại Mỹ liền được đóng gói thành phim Tây, poster phim đều đổi tên diễn viên chính thành tên tiếng Anh.

Mạch Đan Hùng mang phim đến Cannes, Milan và các liên hoan phim Bắc Mỹ, cuối cùng bộ phim này được hơn 80 địa phương mua bản quyền, đem lại cho Mạch Đan Hùng khoản thu nhập hơn 1 triệu đô la Hong Kong.

Về phương diện vận hành toàn cầu, Mạch Đan Hùng có thể nói là kinh nghiệm phong phú, huống hồ bộ phim này từ sớm đã đạt được thỏa thuận hợp tác với hệ thống rạp AMC của Mỹ.

Thị trường Bắc Mỹ khó nhằn nhất đã mở rộng cửa, mà các nhà buôn phim ở nhiều quốc gia châu Âu cũng biểu hiện hứng thú nồng hậu đối với bộ phim, cộng thêm khu vực Đông Nam Á vốn là "hậu

hoa viên" truyền thống của phim Hong Kong, mới xúc tiến được lần công chiếu đồng bộ quy mô lớn như vậy.

Mạch Đan Hùng làm phim khiến người ta nơm nớp lo sợ, nhưng việc phát hành phim lại làm rất vững vàng, khiến người ta vô cùng yên tâm.

Chương 186

Lâm Hựu Luân chỉ đơn giản muốn tìm hiểu một số tình hình, Mạch Đan Hùng lại đem vấn đề các phương diện kể cho anh nghe một lượt.

Mạch Đan Hùng làm vậy ngoài việc để Lâm Hựu Luân yên tâm, mục đích chính yếu hơn là muốn để Lâm Hựu Luân thấy được năng lực vận hành ở hải ngoại của mình.

Lâm Hựu Luân yên lặng nhìn Mạch Đan Hùng, trong mắt mang theo ý vị nghiên cứu và thẩm định: "Nói như vậy ông sau này không định đạo diễn phim nữa sao?" Mạch Đan Hùng sững sờ, không ngờ Lâm Hựu Luân liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của mình.

Biết không giấu được dự tính của bản thân qua đôi mắt Lâm Hựu Luân, ông ta dứt khoát nói hết suy nghĩ ra: "Từ bỏ ống kính đạo diễn không có nghĩa là từ bỏ quyền chủ đạo sáng tác.

Công ty sản xuất của tôi từ khi thành lập tới nay, vẫn luôn tiếp nối phong cách 'giám chế chủ đạo sáng tác' thời còn ở đài truyền hình, cho nên dù tôi không làm đạo diễn, phim công ty quay sau này vẫn cứ là do tôi làm chủ.

Hơn nữa trong thời gian ngắn, tôi thực sự cảm thấy mình không quay nổi tác phẩm nào tốt hơn 'Lời Nói Dối Chân Thật' nữa." "Vậy ông tiếp theo có dự định gì?" Trước mặt Lâm Hựu Luân, Mạch Đan Hùng không hề che giấu dã tâm của mình, bởi vì ông ta biết dã tâm của người thanh niên trước mắt còn lớn hơn ông ta. "Phim Hong Kong đầu tư lớn căn bản không thể thu hồi vốn tại thị trường bản địa, thị trường hải ngoại trở nên đặc biệt quan trọng.

Lâm tiên sinh nếu tin được tôi, phim sau này đều có thể giao cho

tôi phụ trách vận hành hải ngoại, tôi nhất định không để Lâm tiên sinh thất vọng." "Nếu 'Lời Nói Dối Chân Thật' có thể đạt được một thành tích khiến tôi kinh ngạc trên thị trường hải ngoại, tôi sẽ nghiêm túc xem xét đề nghị vừa rồi của ông." Ý của Lâm Hựu Luân rất đơn giản, Mạch Đan Hùng đã muốn đầu quân cho anh, vậy cần một "giấy thông hành" có thể khiến anh hài lòng.

Mạch Đan Hùng nghiêng cái đầu tóc bù xù, đôi mắt tròn vo như đinh đóng chặt vào mặt Lâm Hựu Luân, thỉnh thoảng gật đầu, tỏ vẻ đã hoàn toàn lĩnh hội.

Thành tích có thể khiến Lâm Hựu Luân kinh ngạc, đương nhiên là chỉ thị trường bên ngoài Bắc Mỹ và Đông Nam Á.

Tại những thị trường kể trước, Lâm Hựu Luân rất dễ dàng tìm được người hợp tác, chỉ có khai thác được thị trường mới, Mạch Đan Hùng mới có thể chứng minh giá trị của mình với Lâm Hựu Luân.

Đèn trong rạp vụt tắt, trên màn ảnh rộng hiện lên logo công ty sản xuất của Mạch Đan Hùng, Lâm Hựu Luân chuyển sự chú ý lên màn ảnh.

Phim bắt đầu tại một trang viên tư nhân canh phòng cẩn mật ở Thái Lan, Lữ Lương Vĩ lặn từ đáy hồ tránh né tuần tra, sau khi lên bờ thuận lợi thay đồ trà trộn vào trang viên.

Mục đích chuyến đi này của Lữ Lương Vĩ là để đánh cắp tư liệu mà chủ nhân trang viên lưu trữ trong máy tính, nhưng tại đại sảnh yến tiệc, anh lại gặp một cô gái xinh đẹp động lòng người.

Ống kính lướt qua, Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy người phụ nữ này có chút quen mặt.

Với tư cách biên kịch của bộ phim, anh đương nhiên biết nhân vật người phụ nữ này sắm vai trong phim là phản diện nữ số một, trước

khi hai bên phát hiện thân phận thực sự của nhau, quan hệ với nam chính do Lữ Lương Vĩ đóng còn rất ám muội.

Vì biết người phụ nữ này tiếp theo còn sẽ xuất hiện, cho nên Lâm Hựu Luân không vội hỏi Mạch Đan Hùng ngồi bên cạnh xem diễn viên này là ai, mà kiên nhẫn xem tiếp.

Lữ Lương Vĩ thành công tránh né tầm mắt vệ sĩ, tiến vào thư phòng chủ nhân trang viên, kết nối máy tính đối phương, thông qua sự điều khiển từ xa của đồng bọn, thuận lợi lấy được tư liệu trong máy tính.

Anh giả vờ như không có chuyện gì quay lại đại sảnh yến tiệc, lại một lần nữa gặp gỡ cô gái xinh đẹp kia trong đám đông.

Thông qua bắt chuyện, anh biết được cô gái này là một thương nhân buôn đồ cổ.

Diễn viên mà Mạch Đan Hùng tìm đến diễn vai mỹ nữ rắn rết này sở hữu một khuôn mặt trái xoan có thể gọi là hoàn mỹ, hơn nữa là loại hơi dẹt một chút bền dáng nhất, trên mặt không có thịt thừa để mà chảy xệ.

Mũi cong lên một đường vòng cung ưu mỹ đầy thong dong, lông mày và mắt đen mà cong, khi cười đuôi mày nhướng lên, mũi rất nhỏ, khi làm nũng đầu mũi hất về phía má phải một cái, đặc biệt tinh nghịch; đôi môi đỏ rực lửa, phần ngoại yêu kiều gợi cảm.

Mạch Đan Hùng rất nhanh phát hiện ánh mắt Lâm Hựu Luân như bị nam châm hút chặt lấy, nhìn chằm chằm vào màn ảnh.

Mạch Đan Hùng nhìn lại lên màn ảnh, rất nhanh liền ý thức được Lâm Hựu Luân chăm chú chuyên tâm như vậy không phải đang xem phim, mà là đang nhìn một người.

Lữ Lương Vĩ khoác tay cô gái tên Jenny trong phim bước vào sàn

nhảy, mà nhạc đệm vang lên là khúc tango kinh điển "Por una Cabeza".

Bản tango do ông vua không ngai dòng nhạc tango Argentina - Carlos Gardel sáng tác, qua sự trình diễn của bậc thầy violin Itzhak Perlman là một khúc violin mang khí chất quý tộc.

Kể từ khi ra đời năm 1935, nó đã là bản nhạc khiêu vũ hàng đầu cho điệu tango trong điện ảnh.

Tiếng violin sắc sảo nhưng không chói tai, trầm bổng nhưng nội liễm già dặn, cao điệu lại nội liễm dẫn dắt giai điệu.

Jenny mặc bộ váy dạ hội xẻ cao, đôi chân dồn dập xoay chuyển múa lượn, tư thái gợi cảm mị hoặc, còn Lữ Lương Vĩ dường như bị lửa thiêu đốt mà xoay tròn, khéo léo và linh hoạt đung đưa cơ thể mình.

Sự phối hợp của hai người thành thục và ăn ý.

Trong tiết điệu piano vui tươi sáng sủa, tình tiết từng bước được dẫn lên cao trào; tiếng gõ phím mạnh mẽ trước khi cao trào âm nhạc ập đến, phảng phất như hít sâu một hơi trước cú xoay người tiếp theo.

Trên màn ảnh đôi nam nữ vong tình trong sự giao thoa cơ thể của điệu tango, những bước chân kịch tình, tiếng đàn accordion đệm nhạc hơi chút thư thả, chính là phong tình trong sự dục nghênh hoàn cự (muốn đón lại chối) đó...

Một khúc nhạc dứt, giai điệu trong đầu vẫn không tan đi, giống như một điệu múa chưa thỏa mãn, vĩnh viễn chỉ thiếu một bước cuối cùng.

Trong phim, tiếng vĩ cầm tấu lên khúc "Chỉ cách một bước" (Por una Cabeza).

Nghệ sĩ Mạt Nhĩ Mạn (Perlman), sinh năm 1945 tại Tel Aviv,

Israel, bị bại liệt hai chân từ năm 4 tuổi do chứng bại liệt trẻ em.

Tuy nhiên, ông không khuất phục trước số phận, kiên cường chống nạng bước vào thánh đường âm nhạc.

Dựa vào thiên phú của bản thân cộng với mồ hôi công sức, cuối cùng ông đã trở thành một bậc thầy diễn tấu vĩ cầm lừng danh thế giới.

Mạt Nhĩ Mạn thường xuyên hợp tác với các dàn nhạc giao hưởng nổi tiếng thế giới, xuất hiện trên các sân khấu độc tấu hoặc liên hoan âm nhạc.

Trong lĩnh vực diễn tấu vĩ cầm, Mạt Nhĩ Mạn là một nghệ sĩ toàn năng hiếm có.

Kỹ thuật tinh xảo, tình cảm phong phú, cùng với ngộ tính cực cao khiến ông luôn ung dung tự tại khi diễn tấu các tác phẩm của những nhà soạn nhạc khác nhau ở những thời kỳ khác nhau.

Để có thể mời được Mạt Nhĩ Mạn, Lâm Hựu Luân đã đặc biệt bay sang Mỹ, đàm phán trực tiếp với ông suốt ba tiếng đồng hồ, cuối cùng mới thuyết phục được ông thu âm đoạn nhạc nền này cho bộ phim.

Mạch Đan Hùng trong bóng tối quan sát Lâm Hựu Luân một lúc, sau đó lặng lẽ đứng dậy đi ra ngoài một chuyến.

Khi quay lại, Lâm Hựu Luân vẫn đang chìm đắm trong tiếng vĩ cầm tinh tế của Mạt Nhĩ Mạn, hoàn toàn không hề hay biết sự rời đi của gã.

Sau điệu nhảy Tango đầy đam mê và nhiệt huyết, cảnh đánh nhau đầu tiên trong phim mở màn.

Đoạn này trường đoạn đấu súng chiếm tỷ trọng khá lớn.

Ấn tượng sâu sắc nhất đối với khán giả là cảnh Lữ Lương Vĩ

đang chạy trốn thì quay đầu khống chế ác khuyển, động tác nhẹ nhàng bình tĩnh, sạch sẽ gọn gàng.

Truyền thông trước đó từng đưa tin Lữ Lương Vĩ bị thương khi quay phim, nhưng rất ít người biết anh bị chó cắn chính là lúc quay cảnh này.

Những người biết nội tình sự việc khi xem đến đây đều không nhịn được cười, ai có thể tưởng tượng người đàn ông dũng mãnh vừa giây trước còn anh dũng chế phục ác khuyển, giây sau đã bị chó vồ cắn ngã xuống đất?

Cảnh Lữ Lương Vĩ mở đường máu trong rừng rậm đi kèm với tiếng súng kịch liệt.

Trong đó, cảnh bùng nổ nhất phải kể đến lúc tay súng truy sát anh bị bắn chết, chiếc mô tô mất lái đâm vào gốc cây phát nổ bốc cháy, cảnh tượng kinh hiểm kích thích thực sự khiến khán giả phấn khích một phen.

Trên màn bạc Lữ Lương Vĩ vừa an toàn thoát thân, thì cửa bao sương bên này đã vang lên tiếng gõ.

Lâm Hựu Luân thu hồi sự chú ý từ màn bạc về, thấy Mạch Đan Hùng mở cửa dẫn theo một người đi vào.

Chưa thấy mặt đã ngửi thấy một mùi hương u nhã thoang thoảng xộc vào mũi.

Lâm Hựu Luân thấy lạ, Mạch Đan Hùng êm đẹp gọi một người phụ nữ đến làm gì?

Đợi đối phương đi tới gần, Lâm Hựu Luân mới kinh ngạc phát hiện, đi theo sau lưng Mạch Đan Hùng chính là mỹ nữ khiến hắn "nhìn một lần khó quên" trên màn bạc vừa rồi.

Chỉ thấy cô mặc váy dạ hội màu đỏ, bên ngoài khoác một chiếc

khăn choàng lụa, đôi mắt tò mò nhìn sang.

Cô sở hữu làn da trắng như sữa tươi trong suốt, đôi môi mỏng trời sinh ngậm vài phần mị hoặc; dáng người nhỏ nhắn nhưng lại đẫy đà lạ thường, ăn mặc trang điểm rất tươi tắn và có phong cách.

Mạch Đan Hùng giới thiệu với Lâm Hựu Luân: "Lâm tiên sinh, vị này là diễn viên A Hà của công ty tôi, vai Trân Ny trong phim chính là do cô ấy đóng." Bản lĩnh quan sát sắc mặt của Mạch Đan Hùng quả là hạng nhất, Lâm Hựu Luân chẳng qua chỉ nhìn chằm chằm vào "Trân Ny" trên màn ảnh thêm hai mắt, gã quay đầu đã gọi người đến ngay.

Chương 187

"Trân Ny" trộm mắt đánh giá Lâm Hựu Luân.

Ánh mắt cô không giống những cô gái khác khi gặp Lâm Hựu Luân thường e dè thẹn thùng, ngược lại tỏ ra rất to gan.

Ánh mắt chạm nhau với Lâm Hựu Luân cũng không trốn không tránh, hai cánh môi nhỏ chạm nhau, thanh thúy nói một tiếng: "Chào Lâm tiên sinh." "Vị tiểu thư này trông có vẻ quen mặt nhỉ." Lâm Hựu Luân trong lòng thực ra đã sớm biết tên đối phương, nhưng ngoài mặt chỉ đành giả vờ không quen biết. "Năm 82 công ty tôi quay bộ phim 《Tịnh Muội Tử》, lúc đó A Hà mới 15 tuổi, bị đạo diễn Lê Đại Duy và biên kịch Văn Tuyên bắt gặp trên phố.

Họ thấy ngoại hình A Hà khá tốt, bèn nói có bộ phim hỏi cô ấy có đóng không.

Ngày hôm sau A Hà đi thử vai, sau đó diễn vai nữ thứ trong bộ phim này." Mạch Đan Hùng thấy Lâm Hựu Luân quả nhiên có hứng thú với "Trân Ny", thầm nghĩ ván cược này của mình xem như đã đặt đúng. "A Hà, cô ngồi tiếp Lâm tiên sinh một lát, tôi bên kia còn chút việc phải đi xử lý." Mạch Đan Hùng viện cớ có việc rời khỏi bao sương.

Lâm Hựu Luân trong lòng không khỏi buồn cười, Mạch Đan Hùng không đi làm "tú ông" thật là đáng tiếc.

Mạch Đan Hùng đi rồi, "Trân Ny" ngược lại càng tỏ ra thoải mái hơn.

Trong bao sương hơi oi bức, cô liền cởi khăn choàng ra, để lộ cánh tay ngọc ngà trắng tuyết và bờ vai thơm láng mịn.

Ánh mắt Lâm Hựu Luân lướt qua làn da lộ ra ngoài của cô.

Trong số những người phụ nữ hắn từng tiếp xúc, da của "Trân Ny" là đẹp nhất, trắng trẻo như tuyết, từ gót chân đến cổ uyển chuyển như được ngâm trong sữa, mịn màng trơn bóng, phiếm ánh sáng như ngọc thạch. "A Hà chắc không phải là tên thật của cô chứ?" Ánh mắt "Trân Ny" thoáng qua vẻ kinh ngạc: "Tên thật của tôi là Ôn Bích Ngọc, lúc mới vào nghề công ty nói tên này không hay, nên đổi cho tôi thành Ôn Bích Hà." Lâm Hựu Luân thầm cười trong lòng.

Cô nam quả nữ ở chung một phòng, người khác sợ dính scandal, hắn lại không có nỗi lo về phương diện này.

Lúc này tình tiết trên màn ảnh chuyển sang những cảnh phim tâm lý nhịp điệu hơi chậm, đoạn này Lâm Hựu Luân rất quen thuộc, rảnh rỗi cũng nhàm chán, bèn trò chuyện với Ôn Bích Hà. "Tôi năm 83 mới bắt đầu viết kịch bản, mà cô năm 82 đã bắt đầu đóng phim, lúc đó cô hình như mới 15 tuổi, không cảm thấy hơi sớm sao?" Ôn Bích Hà chưa thành niên đã xuất đạo đóng phim, 15 tuổi tài chính độc lập, dọn ra ngoài sống một mình, trông có vẻ là một thiếu nữ nổi loạn.

Cô xuất thân từ gia đình cựu chiến binh ở vùng ngoại ô Hong Kong, bên trên còn có bảy anh chị, cuộc sống khá thanh bần.

Nguyện vọng từ nhỏ của Ôn Bích Hà là bước ra ngoài sở hữu vùng trời riêng của mình, muốn độc lập, muốn kiếm tiền, thế nên đóng phim, làm minh tinh tự nhiên trở thành con đường tắt phát triển của thiếu nữ xinh đẹp.

Nghe xong câu chuyện của Ôn Bích Hà, Lâm Hựu Luân bĩu môi, nói: "Tôi còn tưởng làm con út trong nhà là một chuyện hạnh phúc, được cha mẹ yêu thương nhất, còn có một đám anh chị chăm sóc nữa chứ." "Mới không phải đâu.

Nếu anh có một đám anh chị, anh sẽ phát hiện quần áo của mình

mãi mãi đều là đồ thừa của chị, đồ dùng mãi mãi là đồ anh trai đã dùng qua.

Hơn nữa vì tôi nhỏ tuổi nhất, cha đối với tôi nghiêm khắc hơn các chị khác, cái này không chuẩn cái kia không cho, tôi chịu không nổi ông ấy, cho nên mới dọn ra ngoài tự mình ở." Ôn Bích Hà ngồi khép chân, dưới váy dạ hội lộ ra một đoạn bắp chân trắng nõn, trắng lóa làm người ta hoa mắt. "Vậy hiện tại cô tổng cộng diễn mấy bộ phim rồi?" Lâm Hựu Luân tò mò hỏi. "Bảy bộ, trong đó có ba bộ là diễn nữ chính, còn lại đều là khách mời." Lâm Hựu Luân gật gật đầu.

Đóng nhiều phim như vậy, hẳn cũng coi như kinh nghiệm phong phú rồi, thảo nào Mạch Đan Hùng lại tìm cô ấy đến diễn vai nữ chính phản diện của 《Chân Thực Hoang Ngôn》. "Điệu Tango của cô nhảy không tệ." Ôn Bích Hà vui mừng quay đầu lại, trên mặt tràn đầy hào quang, đôi mắt to ngập nước sáng rực nhìn chằm chằm vào mặt hắn, như thể nhận được tin vui lớn lắm: "Lâm tiên sinh nếu muốn học, tôi có thể dạy anh." "Giống như trong phim sao?" Lâm Hựu Luân mỉm cười, ngữ khí có chút ám muội.

Tango bắt nguồn từ tầng lớp trung hạ lưu trong dân gian Argentina, là những động tác lôi kéo giữa gái điếm đường phố và khách làng chơi, cũng như xa xưa hơn là cuộc đối kháng đọ sức giữa hai người đàn ông để tranh giành phụ nữ, kết hợp lại mà phát triển thành một loại vũ đạo tràn đầy sức mạnh và vẻ đẹp nhưng lại mang theo ám chỉ tình dục.

Trong 《Chân Thực Hoang Ngôn》, màn nhảy Tango nóng bỏng của Lữ Lương Vĩ và Ôn Bích Hà càng thể hiện sự ám chỉ này một cách trọn vẹn.

Thân hình gợi cảm của Ôn Bích Hà trong bộ váy xẻ cao vô cùng dụ người, cô tịnh không cảm thấy làm như vậy là không tốt, nhưng

khi bị Lâm Hựu Luân nói toạc ra trước mặt như vậy, trong lòng cũng không khỏi xấu hổ, hai má hơi nóng lên. "Lâm tiên sinh có phải cũng thấy đoạn diễn đó quá hở hang không?" "Không đâu, tôi thấy cô diễn rất tốt." "Lúc đó đạo diễn Mạch và các nhân viên sáng tác khác đều cảm thấy nên theo tình tiết phim, biểu hiện cần táo bạo một chút.

Mà tính cách tôi lại khá 'Tây', xem rất nhiều phim nước ngoài, thấy người ta ở nước ngoài có thể quay phóng khoáng như vậy, tại sao chúng ta lại không thể chứ?

Cho nên tôi liền muốn đột phá, tưởng rằng như vậy rất phong cách.

Sau này mới biết nghĩ như vậy là sai.

Người Hong Kong suy cho cùng vẫn bảo thủ, vẻ ngoài cởi mở, nhưng nội tâm vẫn bảo thủ.

Tôi tưởng mình cứ cố chấp làm theo ý mình là đúng, nhưng bây giờ cảm thấy là xuất phát điểm của mình sai rồi, lầm tưởng như vậy là rất tiền vệ, thực ra căn bản không phải, hiện tại căn bản không cần thiết." "Cho nên cô hối hận rồi?" Ôn Bích Hà lắc đầu: "Sẽ không hối hận, tôi coi đó là một trải nghiệm.

Trải nghiệm rồi mới biết có một số việc không thể bốc đồng như vậy, hơn nữa có lẽ sẽ ảnh hưởng đến người bên cạnh." Lâm Hựu Luân hỏi tiếp: "Vậy sau này còn có vai diễn như vậy, cô có diễn không?" Ôn Bích Hà không chút do dự trả lời: "Kịch bản hay tôi sẽ diễn." Lâm Hựu Luân dùng đôi mắt trong veo nhìn Ôn Bích Hà, không thể không thừa nhận người phụ nữ trước mắt có một gương mặt rất mị hoặc.

Giữa những cái liếc mắt đưa tình toát lên vẻ phong tình vạn chủng hồn nhiên thiên thành, đuôi mắt và khóe mi đều hơi xếch lên, trong ánh mắt trời sinh dường như đã chứa một cỗ xuân tình, khi nhìn người

khác thường khiến người ta hiểu lầm là cô đang liếc mắt đưa tình.

Người phụ nữ như vậy, căn bản không cần nhìn quần áo cô mặc trên người nhiều hay ít, đều gợi cảm như nhau! "Muốn nghe lời khuyên của tôi không?" Sự bối rối trong mắt Ôn Bích Hà thoáng qua, cuối cùng vẫn gật đầu. "Đôi khi lớn lên quá xinh đẹp chưa chắc đã là chuyện tốt.

Khán giả bị tướng mạo của cô thu hút thì sẽ bỏ qua nỗ lực của cô ở các phương diện khác, mà chính cô cũng không nhìn nhận đúng đắn vấn đề này.

Tôi có thể không khách khí mà nói, cô yêu cái đẹp thậm chí hơn cả diễn xuất!

Xinh đẹp là vốn liếng của cô, nhưng chỉ dựa vào một khuôn mặt mà muốn nổi bật trong giới điện ảnh là không thực tế." Lời này như mũi dao đâm vào tim Ôn Bích Hà, cô cúi đầu, trầm mặc, giống như bị thứ gì đó nặng nề đè nén.

Ôn Bích Hà tự phụ tướng mạo không thua kém ai, nhưng khi đóng bộ phim đầu tiên 《Tịnh Muội Tử》 thì đã thua người khác.

Cũng là lần đầu diễn xuất, Lâm Bích Kỳ vì là nữ chính của bộ phim đó nên đã trở thành Ảnh hậu Kim Tượng lần thứ hai, còn cô diễn chỉ là vai phụ, cho nên đến bây giờ vẫn là một diễn viên không chìm không nổi.

Ôn Bích Hà trong lòng rất rõ dụng ý Mạch Đan Hùng tìm cô đến bao sương tiếp Lâm Hựu Luân, không từ chối là vì không cam tâm.

Cô biết Lâm Hựu Luân có thể cho cô cơ hội thành danh, nhưng cô phải lấy cái gì để trao đổi với đối phương đây?

Lâm Hựu Luân đi toilet một chuyến trở về, thấy chỗ ngồi trong bao sương trống rỗng, còn tưởng Ôn Bích Hà đã đi rồi.

Hắn quay đầu đang định đóng cửa thì lại va phải Ôn Bích Hà đang trốn sau cánh cửa.

Chỉ là Ôn Bích Hà lúc này trên người không một mảnh vải, khiến Lâm Hựu Luân sững sờ tại chỗ, hoàn toàn không ngờ trong bao sương lại xảy ra tình huống như vậy.

Vẻ đẹp hình thể của Ôn Bích Hà, Lâm Hựu Luân sớm đã thưởng thức qua bộ phim 《Kinh Biến》 ở kiếp sau, không ngờ tư thái người thật so với trong phim càng mỹ diệu hơn...

Lâm Hựu Luân nhất thời chưa phản ứng kịp, Ôn Bích Hà lại chủ động ôm tới, dán bộ ngực căng tròn vào lòng Lâm Hựu Luân.

Bị một vưu vật gợi cảm da thịt trắng nõn mịn màng, toàn thân trần trụi ôm lấy, cơ thể Lâm Hựu Luân lập tức có phản ứng, nhưng đầu óc hắn vẫn tỉnh táo.

Hắn chỉ đặt tay lên bờ vai trơn bóng như lụa của Ôn Bích Hà, hỏi: "Cô làm cái gì vậy?" "Tôi đã nhận lời một công ty điện ảnh đóng một bộ phim cấp ba, đằng nào cũng bị nhìn hết, thay vì để đám đàn ông háo sắc kia chiếm tiện nghi, chi bằng bây giờ giao thân mình cho anh." Ôn Bích Hà ngẩng đầu, dùng ánh mắt nhìn Lâm Hựu Luân, cảm xúc rất kích động lại có vẻ kiên quyết, nói: "Đây chính là điều kiện trao đổi của tôi!" Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy cơ thể rực nóng trong lòng như củ khoai lang bỏng tay, cũng không biết tại sao tình huống lại đột nhiên phát triển thành thế này.

Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng đẩy Ôn Bích Hà ra, cởi áo khoác bọc lấy thân thể trần trụi của cô, không để tòa thiên nhiên mỹ diệu của cô kích thích trái tim mình nữa, mới đứng bên cạnh cô nói: "Cô trông thì rất thông minh, thực tế lại hồ đồ muốn chết.

Đã cô cảm thấy thân thể mình là trù mã có thể mang ra trao đổi, vậy thì nên bán nó với một cái giá tốt." "Tôi lại sẽ không ăn vạ anh!"

Ôn Bích Hà nép vào, vừa quật cường vừa mang theo chút tức giận hỏi: "Chẳng lẽ anh đối với tôi một chút cũng không động lòng sao?" "Không sai, tôi thừa nhận thân thể cô đối với tôi có sức hấp dẫn không nhỏ, nhưng bên cạnh tôi tịnh không thiếu phụ nữ.

Thứ cô có thể bỏ ra thì người khác cũng có thể, vậy tại sao tôi phải giúp cô?" Con ngươi Lâm Hựu Luân phát ra ánh sáng lạnh lẽo như thủy tinh, thần khí trừng người của đôi mắt đó thật đáng sợ.

Ôn Bích Hà cho dù có xúc động chủ động hiến thân cũng bị ánh mắt nhìn thấu lòng người này làm cho có chút không tự nhiên, nhịn không được túm chặt chiếc áo khoác trên người, che đi thân hình kiều diễm trần trụi.

Một đôi gò bồng đảo cao ngất bị quấn loạn chỉ chực chờ nhảy ra, sự kinh diễm trần trụi cộng với vẻ thẹn thùng trên khuôn mặt yêu tinh của cô, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ không nhịn được mà thần kinh cuồng loạn.

Chương 188

"Bộ phim cấp ba kia nếu cô thực sự không muốn đóng, tôi có thể ra mặt giúp cô giải quyết." Lâm Hựu Luân hít sâu một hơi, đè nén khô nóng trong lòng: "Hiện tại cô có hai lựa chọn.

Hoặc là đổi nghề đi làm người mẫu quảng cáo, với tư chất của cô rất dễ dàng có thể đạt được thành công, chỉ cần có thể nổi khoảng 5, 6 năm, nếu bản thân cô đủ thông minh thì nhẹ nhàng có thể kiếm đủ tiền nuôi sống mình cả đời.

Hoặc là trầm tâm xuống, diễn một số vai bình thường nhưng không phải 'bình hoa', đợi khi cô học được cách dùng diễn xuất chứ không phải ngoại hình để chinh phục khán giả, cô sẽ có một nhận thức chính xác hơn về bản thân mình." Ôn Bích Hà đột nhiên biến sắc, ánh mắt từ sáng ngời chuyển sang u ám, hồi lâu không nói nên lời.

Môi cô khẽ động đậy nhưng tịnh không nói ra điều gì.

Mắt cô bắt đầu ậng nước, phủ lên một tầng long lanh như thủy tinh, lông mi chớp liên tục mấy cái.

Ôn Bích Hà buông tay, chiếc áo khoác trên người rơi xuống, cơ thể trần trụi trơn bóng như ngọc hoàn toàn không che đậy lộ ra trước mắt Lâm Hựu Luân.

Toàn bộ thân hình trắng nõn ngoài sức tưởng tượng, giống như vốc tuyết đầu mùa ngoài đồng hoang sơ đông, trên đôi gò bồng đảo cao vút lộ ra điểm hồng phấn tươi non như anh đào, cực kỳ dụ người. "Tôi không muốn nợ ân tình của anh." Ôn Bích Hà nhắm mắt lại, quật cường nói.

Lâm Hựu Luân nhìn Ôn Bích Hà bướng bỉnh, trong lòng giận không chỗ phát tiết, hung hăng đứng dậy đi đến cửa, nhặt chiếc váy

liền và đồ lót cô cởi dưới đất lên, quay đầu ném cho cô, nói: "Mặc quần áo vào, còn giở trò tâm cơ với tôi nữa thì đừng trách tôi trở mặt không nhận người!" Ôn Bích Hà không nói gì nữa.

Nghe tiếng cô sột soạt mặc quần áo sau lưng, Lâm Hựu Luân đợi một lúc mới quay người lại.

Chỉ là lúc này Ôn Bích Hà mới mặc xong váy, đang cầm quần lót kéo lên.

Cô chổng mông quay lưng về phía Lâm Hựu Luân, vạt váy vén lên, giữa hai bờ mông ẩn ước có thể thấy vùng đất đồi gò, đôi chân dài trắng nõn dựng đứng trước mặt Lâm Hựu Luân, kinh diễm tuyệt luân.

Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy máu trong người dường như tăng thêm sức mạnh nào đó, nhảy nhót nhanh và mạnh, khiến người ta cảm thấy tim thắt lại, cổ họng khô khốc.

Ôn Bích Hà quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt trợn mắt há mồm của Lâm Hựu Luân, mặt đỏ bừng vì xấu hổ, nhưng lại rất bình tĩnh kéo quần lót lên, chỉnh lại vạt váy, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lúc này bên ngoài bao sương vang lên tiếng bước chân, chắc là có người tới.

Lâm Hựu Luân ngồi lại vào chỗ, nói với Ôn Bích Hà: "Tôi còn hẹn khách khác, cô về trước đi..." Ôn Bích Hà cũng biết mình không tiện ở lâu, vô tình liếc thấy chỗ nhô lên bên dưới của Lâm Hựu Luân, mặt không khỏi hơi nóng, cầm lấy khăn choàng trên ghế khoác vào, chào Lâm Hựu Luân một tiếng rồi chạy trốn khỏi bao sương.

Lâm Hựu Luân đi đến bên bàn nhỏ, rót cho mình một cốc nước lạnh, uống cạn nửa cốc mới đè nén được cơn khô nóng trong lòng xuống.

Quay đầu lại chỉ thấy Thomas đẩy cửa bước vào.

Thomas và Ôn Bích Hà lướt qua nhau trên hành lang, đã đặc biệt quan sát đối phương, cảm thấy có chút quen mặt, bèn hỏi Lâm Hựu Luân: "Vị tiểu thư xinh đẹp vừa rồi cũng là diễn viên sao?" Thomas tận mắt thấy Ôn Bích Hà đi ra từ bao sương, nhưng gã rất thông minh, không hỏi Lâm Hựu Luân và người phụ nữ này có quan hệ gì.

Lâm Hựu Luân mời Thomas ngồi xuống, thuận tiện rót giúp gã một cốc nước. "Sao ông Thomas lại hỏi như vậy?" "Bởi vì vị tiểu thư đó cho tôi cảm giác giống như đã từng gặp trong bộ phim nào đó vậy." Thomas nói.

Lâm Hựu Luân cười không tỏ ý kiến, hất hất cằm về phía màn bạc.

Thomas nhìn theo gợi ý của hắn, lại lần nữa nhìn thấy Ôn Bích Hà trên màn ảnh.

Lần này Thomas ngẩn ra trọn vẹn ba giây, sau đó cười lắc đầu: "Hóa ra là vậy." Lâm Hựu Luân gác hai tay lên tay vịn ghế, quay đầu nói với Thomas: "Ông Thomas lúc này đến tìm tôi, chắc là có tin tốt muốn báo cho tôi nhỉ?" "Vấn đề này, e là ông Lâm hỏi sai người rồi." Thomas bất động thanh sắc trả lời. "Vậy sao?" Lâm Hựu Luân giả vờ kinh ngạc nhướng mày: "Tôi còn tưởng kết quả thống kê doanh thu phòng vé ngày đầu công chiếu tại Bắc Mỹ của bộ phim này đã có rồi chứ...

Ngoài chuyện đó ra, tôi thực sự không nghĩ ra còn chuyện gì có thể khiến ông Thomas vội vàng đến tìm tôi như vậy." Thomas không rõ Lâm Hựu Luân có phải đã biết kết quả đó hay chưa, không dám tùy tiện mở miệng, đành mượn việc uống nước để che giấu sự lúng túng.

Gã vội vội vàng vàng tìm Lâm Hựu Luân đúng là vì một bản fax gửi từ trụ sở chính ở Mỹ. 《Chân Thực Hoang Ngôn》 công chiếu đồng thời tại 1500 rạp chiếu của AMC, tính đến hiện tại chưa đầy 24

giờ nhưng doanh thu phòng vé đã vượt mốc 10 triệu USD, tỷ lệ lấp đầy ghế đạt 67%, hiệu quả chấn động không kém gì 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 (Underworld) năm ngoái.

Điểm độc đáo của bộ phim nằm ở bối cảnh hoành tráng, khí độ phi phàm, tính hành động mạnh, hầu như mỗi cảnh quay, mỗi đoạn đều có điểm đáng khen, thậm chí ngay cả nhiều cảnh chuyển tiếp cũng không hề thấy lơi lỏng, gọi là kinh điển tuyệt không quá phận.

Để quay bộ phim này, quân đội Mỹ đồn trú còn xuất động máy bay chiến đấu Harrier, đồng thời phối hợp với tình tiết phim phóng tên lửa không đối đất.

Những cảnh quay thực tế khiến cho nhiều trường đoạn mạo hiểm trở nên đặc sắc, thót tim, chứng tỏ sự chế tác tinh lương của phim hành động Hong Kong đã được nâng lên một tầm cao mới.

Sự kết hợp giữa đầu tư cao và công nghệ cao khiến 《Chân Thực Hoang Ngôn》 có hàm lượng kỹ xảo cực lớn.

Các cảnh mạo hiểm thót tim, mưa bom bão đạn lại phối với nhạc nền khí thế hoành tráng, hoàn toàn có thể được coi là điển phạm của điện ảnh kỹ xảo hành động.

Và ngoài sự kích thích giác quan mạnh mẽ do các cảnh kỹ xảo nồng độ cao mang lại, bộ phim cũng tràn ngập sự hài hước nhẹ nhàng và hóm hỉnh thú vị khắp nơi.

Đặc thù nghề nghiệp của nam chính khiến anh buộc phải giấu giếm thân phận, mà người vợ cứ ngỡ anh chỉ là một thương nhân an phận thủ thường vì thế cảm thấy chán ghét sự tầm thường của chồng.

Nhưng chớp mắt, nam chính trong lúc nguy cấp cuối cùng cũng bộc lộ ma lực siêu nhân của mình, mà người vợ cũng bất ngờ trở

thành cộng sự vàng bên cạnh anh.

Đủ loại tương phản giữa bề mặt và bản chất, mâu thuẫn giữa tình cảnh muốn nói lại thôi cùng sự thôi thúc tình cảm nội tâm khiến tiến triển tình tiết của phim đi kèm với nhiều nội dung hài kịch, nhào nặn sự hài hước nhẹ nhàng và kích thích căng thẳng lại với nhau một cách hợp lý, làm cho bộ phim càng thêm xuất sắc.

Chính những tình tiết và chi tiết hài hước này mới khiến bộ phim không sa vào tập hợp những đại cảnh hào hoa khô khan.

Giới phê bình phim Mỹ vốn luôn hà khắc với phim nhập khẩu, lần này cũng hiếm hoi bày tỏ sự tán đồng đối với bộ phim, mà khán giả Mỹ đã dùng doanh thu phòng vé để biểu thị thái độ của họ. 《Chân Thực Hoang Ngôn》 là bộ phim Hong Kong thứ hai gây chấn động tại Mỹ trong năm nay, bộ phim đầu tiên là 《Hồi Đáo Tương Lai》 (Back to the Future).

Bộ phim khoa học viễn tưởng đề tài xuyên không này cuối cùng đã đạt được doanh thu 92 triệu USD, tạm thời ngồi lên ngai vàng quán quân phòng vé năm.

Thomas nhờ thành công nhập khẩu bộ phim này mà địa vị tại công ty Liên Nghệ (United Artists/Associated Arts) tự nhiên nước lên thì thuyền lên.

Tiếc là gã còn chưa kịp hồi phục từ niềm vui sướng thành công, 《Chân Thực Hoang Ngôn》 liền công chiếu chấn động tại hệ thống rạp AMC.

Cơ quan thống kê phòng vé uy tín đã dự đoán, doanh thu của bộ phim này ít nhất có thể đạt 100 triệu USD.

Thomas nhận được tin này đầu tiên, lập tức gọi điện cho Lâm Hựu Luân yêu cầu gặp mặt.

Phản ứng sốt sắng như vậy tự nhiên đã làm lộ mục đích của gã.

Sau thoáng hoảng loạn ngắn ngủi, Thomas rất nhanh trấn tĩnh lại.

Lâm Hựu Luân đã đoán được ý đồ của gã, gã bèn dứt khoát kiên nhẫn, cùng Lâm Hựu Luân xem hết bộ phim này trước rồi ngả bài cũng chưa muộn.

Sau khi khán giả ung dung xem qua vài đoạn chuyển cảnh nhịp điệu hơi chậm, hài hước dí dỏm, 《Chân Thực Hoang Ngôn》 đúng 1/3 thời lượng bắt đầu trường đoạn hành động thứ hai với quy mô lớn hơn.

Lữ Lương Vĩ không tốn mấy sức lực đã xử lý hai tên lâu la, sau đó bắt đầu chính thức giao thủ với tên trùm tội phạm Aziz.

Tình tiết rất nhanh chuyển thành Lữ Lương Vĩ truy bắt Aziz, mà cuộc truy đuổi lần này tịnh không sử dụng màn rượt đuổi ô tô sáo rỗng nhất, mà là diễn ra cảnh tượng thú vị lạ lùng: ngựa đuổi theo mô tô.

Aziz lái mô tô phía trước, Lữ Lương Vĩ cưỡi ngựa phía sau, hai người đuổi từ đầu phố vào đại sảnh khách sạn, lại từ mặt đất đuổi lên sân thượng.

Trong đó những chỗ căng thẳng mạo hiểm không cần phải nói, mà vài cảnh hài hước càng khiến người ta khó quên.

Ban nhạc ở đại sảnh khách sạn nhìn thấy xe mô tô thì đã chơi sai nhạc, âm thanh phát ra khi nhìn thấy ngựa phi vào quả thực khiến người ta cười phun cơm, mà phản ứng lúng túng của đôi vợ chồng khi Lữ Lương Vĩ cưỡi ngựa vào thang máy cũng khiến người ta ôm bụng cười.

Trong rạp chiếu phim tràn ngập tiếng cười vui vẻ, nụ cười của mọi người mỗi người một vẻ: có người cười cực kỳ chừng mực, chỉ

hở răng không ra tiếng; có người thì ngửa mặt cười to, cười đến mức khóe mắt ứa nước mắt, miệng trượt đến tận mang tai...

Thomas chốc chốc lại thẳng lưng, chốc chốc lại ho khan hai tiếng, mắt cười đến mức như muốn phát ra tiếng.

Aziz cưỡi mô tô lao ra khỏi sân thượng, rơi xuống bể bơi của tòa nhà đối diện.

Khán giả đều cảm thấy hành động bắt giữ lần này của Lữ Lương Vĩ đã thất bại, anh hẳn là phải bỏ cuộc rồi, không ngờ anh cư nhiên cũng cưỡi ngựa đuổi theo ra ngoài.

Chương 189

"Ôi, Chúa ơi, anh ta định cưỡi ngựa bay qua đó sao?" Trong bao sương, Thomas kinh ngạc che miệng.

Theo gã thấy hành vi này chẳng khác gì tự sát, lực quán tính của ngựa còn lâu mới đạt được trình độ như mô tô.

Lâm Hựu Luân khi thiết kế đoạn phim này đã chơi một chiêu nhỏ.

Sau khi treo khẩu vị khán giả, kết quả lại là con ngựa đột ngột dừng bước trước mép tòa nhà, Lữ Lương Vĩ cưỡi trên lưng ngựa lại bị quán tính hất văng ra ngoài, may mà tay nắm dây cương mới không trực tiếp rơi xuống lầu.

Tình tiết Lữ Lương Vĩ dùng đủ lời lẽ ngon ngọt dỗ dành con ngựa lùi lại kéo anh lên, lần nữa chọc cười khán giả.

Tiếp theo bộ phim dùng một khoảng thời gian dài để nói cho khán giả biết tại sao phim lại tên là "Chân Thực Hoang Ngôn" (Lời Nói Dối Chân Thật).

Mà Lữ Lương Vĩ trong đoạn "văn hí" này, hào quang đều bị Lâm Thanh Hà trong vai người vợ và Châu Tinh Trì trong vai tay nhân viên bán xe cũ đáng buồn cười cướp mất.

Vai diễn của Châu Tinh Trì vốn dĩ là của Tần Tường Lâm.

Tần Tường Lâm bỏ cuộc giữa chừng, ý định ban đầu của Mạch Đan Hùng là để Tần Hàn tiếp thay, nhưng Tần Hàn lại không chịu.

Anh ta và Tần Tường Lâm đều là diễn viên Đài Loan, bình thường ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, vì Lâm Thanh Hà đã xảy ra chuyện không vui, hai bên lại gây chuyện khó coi thì không hay.

Không phải ai cũng có dũng khí kiên quyết trở mặt với người khác

như Mạch Đan Hùng.

Nói về bản lĩnh chọc cười, trong số diễn viên Hong Kong thì Châu Tinh Trì là lợi hại nhất.

Tinh Tử giờ đây đã thành Tinh Gia, phim bình thường đã rất khó mời được anh đóng vai phụ, nhưng bộ phim này vì là Lâm Hựu Luân đầu tư và giám chế, Châu Tinh Trì ngay cả kịch bản cũng chưa xem, chỉ nể mặt Lâm Hựu Luân liền nhận vai diễn này.

Vai diễn này đã để thiên tài hài kịch của Châu Tinh Trì phát huy trọn vẹn, trong rạp chiếu phim thỉnh thoảng vang lên từng trần cười vui.

Sau khi Lâm Thanh Hà nhảy xong điệu "diễm vũ" nổi tiếng đó, bộ phim tiến vào nửa sau.

Những chi tiết hài hước thủy chung đan xen trong các cảnh hành động đấu súng căng thẳng mạo hiểm, khiến khán giả vừa nhận được kích thích giác quan lại vừa giữ được tinh thần thoải mái.

Nửa sau bộ phim là hai đại cảnh hành động nối tiếp chặt chẽ: máy bay chiến đấu tấn công xe tải trên cầu vượt biển và đoạn Lữ Lương Vĩ trên trực thăng cứu vợ yêu cũng như máy bay chiến đấu cất cánh thẳng đứng hoành hành trong đô thị, đều khiến khán giả xem đến mức hô to đã nghiền.

Cảnh nổ cầu trong phim được quay tại một cây cầu vượt biển xây dựng vào đầu những năm 80 ở Nhật Bản.

Trước khi quay phim, cây cầu đó đã bị phá bỏ nhằm để tàu thuyền có chiều cao vượt mức thông qua mà không cần cải tạo cầu treo.

Đoàn làm phim đã phục dựng lại cây cầu, sau đó tạo ra hiệu quả tên lửa không đối đất phá hủy cầu.

Cân nhắc đến việc máy bay của quân đội Mỹ trú đóng không thể

đâm loạn xạ trong khu vực thành phố Hong Kong, Lâm Hựu Luân đã đặt bối cảnh tình tiết đoạn này ở Nhật Bản.

Cuối cùng cảnh Lữ Lương Vĩ điều khiển chiến cơ cứu con gái là lấy cảnh trên một tòa nhà cao tầng ở Tokyo.

Các cảnh cận cảnh Lữ Lương Vĩ điều khiển chiếc chiến cơ đó đều được quay trên mô hình máy bay kích thước thật, do cần cẩu gần tòa nhà thao tác, còn luồng khí nóng thổi ra khi máy bay cất cánh đều do kỹ thuật CGI hậu kỳ tạo ra.

Ngay cả truyền thông Mỹ vốn luôn mắt cao hơn đầu cũng buộc phải thừa nhận bộ phim này "trên cơ sở kỹ xảo, xuất hiện hiệu ứng và hành động khiến người ta thỏa mãn".

Thomas xem xong cả bộ phim càng thán phục không thôi, trong lòng càng thêm kiên định ý nghĩ phải hợp tác sâu hơn với Lâm Hựu Luân. "Ông Thomas chẳng lẽ không có lời nào muốn nói với tôi sao?" Lâm Hựu Luân mỉm cười nhìn Thomas, hắn không tin Thomas xem xong bộ phim này mà không có chút xúc động nào.

Thomas vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tôi đang nghĩ, điện ảnh Hong Kong còn cần mấy năm nữa có thể vượt qua Hollywood." Tập đoàn Sony Nhật Bản thu mua hãng phim Columbia, phim Hong Kong đổ bộ mạnh mẽ vào thị trường Bắc Mỹ, những điều này đều khiến người Mỹ cảm thấy nguy cơ chưa từng có.

Truyền thông Mỹ thậm chí cao giọng hô "Sói đến rồi", dùng hình ảnh đó ví von thế lực kinh tế châu Á xâm nhập Hollywood.

Trong hoàn cảnh dư luận như vậy, áp lực của hệ thống rạp Liên Nghệ - kẻ "dẫn sói vào nhà" - tăng mạnh.

Chẳng qua doanh thu phòng vé siêu cao liên tiếp của phim Hong Kong khiến họ muốn ngừng mà không được, nội bộ công ty ngược lại

nhất trí tán thành chiến lược tiếp tục nhập phim Hong Kong.

Và mục đích khác trong chuyến đi này của Thomas là thăm dò suy nghĩ của Lâm Hựu Luân.

Dù sao rạp chiếu Bắc Mỹ và ngành công nghiệp điện ảnh Hollywood có quan hệ tương hỗ, nếu phim Hong Kong chèn ép phim Hollywood, rạp chiếu Bắc Mỹ cũng sẽ xui xẻo theo.

Lâm Hựu Luân "xùy" một tiếng qua mũi, bất giác bật cười: "Ông Thomas, xin đừng gán cho phim Hong Kong một sứ mệnh không thể gánh vác như vậy.

Nguyện vọng lớn nhất của tôi chẳng qua chỉ là để phim Hong Kong trong tương lai có thêm chút tự tin khi đối mặt với sự bành trướng mạnh mẽ của Hollywood mà thôi." Lâm Hựu Luân chưa bao giờ vọng tưởng dựa vào sức một người có thể khiến phim Hong Kong vượt qua Hollywood, cho dù là ba mươi năm sau đây cũng là một ảo tưởng không thực tế.

Điều hắn muốn làm chẳng qua là để điện ảnh Hong Kong tận khả năng "đi ra ngoài", tránh né sự phá hoại của khủng hoảng tài chính châu Á đối với thị trường truyền thống của phim Hong Kong, dựa vào các thị trường bên ngoài ổn định như Bắc Mỹ, châu Âu để vượt qua mười năm thoái trào sau khi trao trả.

Đợi thị trường Đại lục thực sự trưởng thành, dựa vào Đại lục phát triển thêm mười mấy hai mươi năm, lúc đó điện ảnh Hong Kong, hay nói cách khác là điện ảnh Hoa ngữ, mới có tư cách bàn chuyện vượt qua Hollywood.

Dã tâm của Lâm Hựu Luân tịnh không bành trướng đến mức đe dọa mối quan hệ hợp tác đôi bên, điều này khiến Thomas thở phào nhẹ nhõm, cuộc nói chuyện tiếp theo liền thoải mái hơn nhiều. "Lợi nhuận đầu tư từ bộ phim này cộng với tiền chia hoa hồng phòng vé hai bộ

《Hồi Đáo Tương Lai》, 《Lâm Sinh Dữ Lâm Thái》 (Mr. & Mrs.

Smith - bản HK), tiền vốn trong tay Lâm tiên sinh hẳn là vô cùng sung túc, chẳng lẽ không định quay thêm vài bộ phim nữa?" "Ông Thomas có kiến nghị gì hay không?" Lâm Hựu Luân hỏi.

Thomas đẩy gọng kính, sau mắt kính lóe lên tia sáng giảo hoạt: "Điện ảnh Hong Kong đã mở ra cục diện tại thị trường Bắc Mỹ, tôi thấy Lâm tiên sinh nên thừa thế xông lên.

Chúng tôi, rạp chiếu Liên Nghệ, nguyện ý dốc sức nỗ lực giúp đỡ Lâm tiên sinh củng cố địa vị thị trường của phim Hong Kong tại Bắc Mỹ...

Trong thời gian này nếu có bất kỳ nhu cầu gì, tôi đều sẽ tận thành phục vụ Lâm tiên sinh!" Thomas chỉ là khách sáo vài câu, không ngờ lại bị Lâm Hựu Luân nắm thóp. "Ông Thomas đã nhiệt tình như vậy, trong tay tôi vừa khéo có hai việc muốn nhờ ông giúp." Thomas lúc này mới ý thức được đã rơi vào cái bẫy Lâm Hựu Luân chuẩn bị sẵn từ sớm.

Không ngờ cả đời chơi ưng, cuối cùng lại bị ưng mổ mắt, cư nhiên ngã ngựa trong tay Lâm Hựu Luân ở loại chuyện này, trong lòng thầm mắng Lâm Hựu Luân giảo hoạt.

Đương nhiên đây cũng là Thomas tự chuốc lấy, hơn nữa gã giúp Lâm Hựu Luân, Lâm Hựu Luân khẳng định sẽ giao nhiều phim hơn cho rạp Liên Nghệ chiếu, thực tế gã cũng không chịu thiệt.

Thomas đảo mắt, đương nhiên là nhận lời ngay.

Lâm Hựu Luân móc từ trong túi ra một mảnh giấy đưa cho Thomas: "Tôi cần mua bản quyền chuyển thể điện ảnh của cuốn tiểu thuyết này." Thomas nhận lấy, nương theo ánh phản quang từ màn bạc nhìn lướt qua, trên giấy viết dòng chữ: "Roderick Thorp,

《Nothing Lasts Forever》".

Thomas có chút ấn tượng với tác phẩm này: "Cuốn tiểu thuyết này hình như là phần tiếp theo của 《The Detective》. 《The Detective》 từng được chuyển thể thành bộ phim năm 1968 tên là 《Vô Đầu Huyết Án》, có điều bộ phim đó sau khi công chiếu phản ứng rất bình thường, mà lượng sách bán ra của phần tiếp theo này dường như cũng rất bình thường.

Lâm tiên sinh thực sự xác định muốn chuyển thể nó thành phim?" Lâm Hựu Luân thầm cười, hắn không thể nói cho Thomas biết bây giờ, hai năm nữa sau khi người khác chuyển thể cuốn tiểu thuyết này thành phim, nó sẽ trở thành loạt phim hành động thành công nhất trong lịch sử Hollywood (Die Hard). "Ông Thomas cảm thấy thuyết phục tác giả kia có khó khăn?" "Cái này thì không...

Cuốn tiểu thuyết này không có sức ảnh hưởng gì mấy, tôi có thể dùng một cái giá rất hợp lý giúp Lâm tiên sinh lấy được bản quyền chuyển thể." Thomas rất tự tin nói. "Vậy mọi chuyện nhờ cả vào ông Thomas." Lâm Hựu Luân rất trịnh trọng nói.

Việc này đối với Thomas chỉ là cái nhấc tay, gã tin rằng cho dù mình không ra mặt, Lâm Hựu Luân cũng có thể dễ dàng thuyết phục Roderick Thorp.

Lâm Hựu Luân làm vậy rõ ràng là để bán cho gã một cái ân tình. "Nhiều nhất một tuần, tôi có thể cho Lâm tiên sinh một câu trả lời hài lòng...

Ngoài chuyện này ra, tôi còn có thể phục vụ gì cho Lâm tiên sinh nữa không?" Thomas ở Hong Kong lâu như vậy, tự nhiên hiểu đạo lý "có qua có lại".

Chương 190

"Tôi còn muốn chuyển thể một bộ phim truyền hình, cần ông Thomas giúp đỡ..." Lâm Hựu Luân do dự nhìn Thomas một cái: "Cái này độ khó có thể hơi lớn." Có lẽ vì yêu cầu đầu tiên của Lâm Hựu Luân quá đơn giản, Thomas có chút lơ là đại ý.

Vừa nghe Lâm Hựu Luân cư nhiên nghi ngờ năng lực của mình, gã lập tức không vui, vỗ ngực bao biện nói: "Lâm tiên sinh yên tâm, tôi ở mấy công ty truyền hình lớn của Mỹ đều có bạn bè, chỉ cần phí chuyển thể hợp lý, chuyện này không có vấn đề gì cả." Lâm Hựu Luân nói ra tên bộ phim truyền hình hắn muốn chuyển thể, Thomas lập tức ngẩn người.

Cái này quả thực có chút khó khăn!

Lâm Hựu Luân muốn chuyển thể bộ phim truyền hình nổi tiếng của Mỹ thập niên 60-70 là "Điệp Trung Điệp" (Mission: Impossible).

Bộ phim này có lượng người hâm mộ trung thành không nhỏ tại Mỹ, nên việc thuyết phục bên giữ bản quyền bán quyền chuyển thể điện ảnh cho một công ty Hồng Kông không phải là chuyện dễ dàng.

Bất đắc dĩ lời hứa giúp đỡ đã nói ra khỏi miệng, Thomas cũng không thể rút lại lời.

Cuộc trò chuyện này ngay từ đầu đã bị Lâm Hựu Luân nắm chắc nhịp điệu, Thomas phát hiện mình "cam tâm tình nguyện" rơi vào cái bẫy mà Lâm Hựu Luân giăng sẵn lúc nào không hay, đợi đến khi tỉnh ngộ thì mọi sự đã rồi.

Xuất phát từ sự cẩn trọng, người Mỹ này cuối cùng chỉ đồng ý giúp Lâm Hựu Luân cố gắng thuyết phục, còn có thành công hay không, ông ta không dám hứa chắc nữa. "Chân Thực Hoang Ngôn"

(True Lies) với giá vé gấp đôi phim thông thường, chỉ sau một tuần công chiếu tại Hồng Kông đã thu về 20 triệu đô la Hồng Kông doanh thu phòng vé.

Tất cả mọi người đều tin rằng bộ phim này sẽ vượt qua "Hắc Dạ Truyền Thuyết" (Underworld), tạo nên kỷ lục phòng vé mới cho phim Hồng Kông.

Tại Bắc Mỹ, phim công chiếu tuần đầu tiên đã bùng nổ với doanh thu vượt mức 30 triệu đô la Mỹ.

Theo đánh giá của các cơ quan thống kê phòng vé chuyên nghiệp tại Mỹ, việc bộ phim này cán mốc trăm triệu chỉ còn là vấn đề thời gian.

Tại hơn 30 quốc gia và vùng lãnh thổ công chiếu đồng bộ, thành tích phòng vé đều có những biểu hiện xuất sắc.

Khả năng vận hành tại thị trường hải ngoại cao siêu của Mạch Đan Hùng đã được thể hiện trọn vẹn trong đợt công chiếu này.

Điện ảnh Hồng Kông lần đầu tiên được công chiếu đồng bộ tại 8 quốc gia châu Âu, hơn nữa còn thuận lợi thâm nhập vào thị trường Trung Đông.

Ở kiếp sau, bộ phim này vì mô tả người Trung Đông như những kẻ sát nhân cuồng tín và tôn giáo cực đoan nên đã gây ra sự bất mãn, bị cấm chiếu tại 54 quốc gia Ả Rập và Hồi giáo.

Tuy nhiên, bản "Chân Thực Hoang Ngôn" của Hồng Kông toàn bộ đều là gương mặt châu Á, cũng không đặc biệt nhấn mạnh vai phản diện đến từ quốc gia nào, chỉ nói họ là một nhóm tội phạm quốc tế, nhờ đó tránh được tranh cãi về phân biệt chủng tộc.

Khi công chiếu ở các quốc gia khác, phim cũng không gặp phải trở lực quá lớn vì vấn đề này. "Chân Thực Hoang Ngôn" đại thắng, tự

nhiên phải tổ chức một buổi tiệc rượu để ăn mừng.

Lâm Hựu Luân rất ít khi dùng danh nghĩa cá nhân để tổ chức những hoạt động như thế này, nhưng chỉ cần tổ chức một lần, đều sẽ trở thành tâm điểm chú ý của các bên.

Khách mời tham dự tiệc rượu đều là những nhân vật có máu mặt trong làng giải trí, truyền thông tụ tập đông đủ, cảnh tượng náo nhiệt thậm chí không thua kém các lễ trao giải.

Gia Hòa vốn có quan hệ giao hảo với Lâm Hựu Luân, lại là chủ cũ của công ty chế tác Mạch Đan Hùng, nay "Chân Thực Hoang Ngôn" mở tiệc mừng công, Trâu Văn Hoài bận việc không thể đích thân đến dự, bèn để Hà Quán Xương đại diện Gia Hòa đến chúc mừng.

Trên đường đến buổi tiệc, Thành Long thấy Hà Quán Xương rút một điếu thuốc từ trong hộp ra, châm lửa rồi rít một hơi, tạm thời không có vẻ gì là muốn nói chuyện, bèn tranh thủ cơ hội nói ra những lời đã nghẹn ở cổ họng bấy lâu: "Bố nuôi, chúng ta hình như bị Lâm Hựu Luân chơi khăm rồi.

Cậu ta tự đầu tư quay phim thì kiếm bộn tiền như thế, còn chừa lại cho chúng ta toàn là mấy kịch bản nhỏ lẻ." Đôi lông mày đen rậm của Hà Quán Xương như cánh chim ưng, đuôi mày xếch cao chợt hạ thấp xuống, từ trong hốc mắt sâu bắn ra hai tia nhìn lạnh lẽo thấu xương: "A Long, mấy lời này con nói với bố thì không sao, nhưng tuyệt đối đừng để người ngoài nghe thấy!

Con cảm thấy Lâm Hựu Luân thiên vị, nhưng nếu đổi lại là con thì con sẽ làm thế nào?

Con có đem bộ phim kiếm tiền nhất giao cho người khác quay không?" Hai bờ môi của Thành Long vừa rồi còn như khẩu súng máy kêu oang oang, giờ đây như súng bị kẹt đạn, im bặt không một tiếng động. "Không nói đâu xa, 'Chân Thực Hoang Ngôn' ngốn hết 150 triệu

đô la Hồng Kông, giao cho con quay, con có nỡ đầu tư nhiều tiền như thế vào một bộ phim không?

Bộ phim đó có thể đạt được hiệu quả như vậy, hoàn toàn là dùng tiền đốt mà ra.

Đừng nói là con, cho dù giao cho Gia Hòa quay, với mức đầu tư như thế cho một bộ phim, nội bộ công ty e rằng cũng sẽ có rất nhiều ý kiến." Giọng điệu Hà Quán Xương dịu lại đôi chút, ngữ trọng tâm trường nói với Thành Long: "Bố biết con không phục, nhưng con cần phải nhìn nhận rõ hiện thực. 'Hồng Phiên Khu' (Rumble in the Bronx) với hơn 18 triệu đô la Mỹ phòng vé quả thực không thể so sánh với 'Chân Thực Hoang Ngôn', nhưng so sánh mức đầu tư của hai bộ phim, bố nghĩ trong lòng con sẽ cân bằng hơn nhiều.

Hoặc có thể nói, nếu không có những phim như 'Chân Thực Hoang Ngôn', 'Hắc Dạ Truyền Thuyết', thì việc một bộ phim Hồng Kông đạt được 18 triệu đô la Mỹ phòng vé đã là một thành tích rất đáng nể rồi." Thành công của "Câu Chuyện Cảnh Sát" khiến Thành Long bắt đầu có chút lâng lâng tự mãn, Hà Quán Xương nhân cơ hội này muốn gõ đầu cảnh tỉnh gã trai này một chút. "Từ 'Hắc Dạ Truyền Thuyết', 'Lâm Sinh Và Lâm Thái' (Mr. & Mrs.

Smith), 'Trở Về Tương Lai' (Back to the Future), cộng thêm bộ 'Chân Thực Hoang Ngôn' hiện tại, con nói xem doanh thu của những phim này ai mà không đỏ mắt?

Ai cũng biết thị trường hải ngoại kiếm bộn tiền, nhưng số công ty điện ảnh thực sự có đủ bản lĩnh để đầu tư bom tấn thì được mấy nhà? 'Vệ Tư Lý Truyền Kỳ' chính là một ví dụ sống sờ sờ, đầu tư 70 triệu mà suýt chút nữa không thu hồi được vốn.

Thị trường nội địa Hồng Kông căn bản không gánh nổi phim bom tấn, mà thị trường hải ngoại thì không phải ai cũng chơi được.

Con hâm mộ doanh thu cao của 'Chân Thực Hoang Ngôn', nhưng có biết các công ty khác đang thèm muốn 'Hồng Phiên Khu' của con thế nào không?

Bố nói vậy không phải khuyên con biết đủ, mà là nếu sau này con muốn làm nên chuyện lớn hơn, những chỗ cần nhờ vả Lâm Hựu Luân còn rất nhiều.

Cho nên mấy lời vừa rồi tốt nhất hãy để nó thối rữa trong bụng con mãi mãi đi, những lời tương tự bố không muốn nghe thấy lần thứ hai." Môi Thành Long mấp máy, những lời phản bác đã như viên đạn lên nòng chặn ngay cuống họng, nhưng anh không nói ra.

Hà Quán Xương biết Thành Long vẫn chưa phục, trong lòng không khỏi có chút bực bội, giọng điệu cũng trở nên nghiêm khắc hơn nhiều: "Đừng tưởng con bây giờ được mọi người tung hô là siêu sao kungfu số một Hồng Kông thì đã là ghê gớm lắm, mấy vị sư huynh đệ của con cũng không phải đèn cạn dầu đâu.

Lại nói đến Lâm Hựu Luân, ban đầu cậu ta tìm Chân Tử Đan đóng 'Hắc Dạ Truyền Thuyết', bây giờ lại tìm một vận động viên võ thuật từ Đại lục đến diễn 'Hoàng Phi Hồng', con có biết cậu ta không phải đang bồi dưỡng một người mới chuẩn bị thay thế con đấy chứ?" Sắc mặt Thành Long tức thì chuyển sang xám ngoét, môi như cá mắc cạn, cứ đóng mở liên tục mà không thốt nên lời.

Hà Quán Xương mím chặt môi, không nói thêm nữa.

Ông tin rằng nói nhiều như vậy, Thành Long hẳn phải có phán đoán chính xác về tình thế.

Nếu Thành Long vẫn không biết thời thế như vậy, thì ngay cả Gia Hòa cũng phải nghiêm túc cân nhắc xem có nên tiếp tục đặt cược vào anh ta hay không. "Bố nuôi, con sai rồi." Thành Long cúi đầu, lời nói ra như phát ra từ trong hũ, cảm giác rất khó chịu.

Thái độ của Thành Long khiến Hà Quán Xương rất hài lòng, vừa rồi đã đánh một gậy, bây giờ phải cho một quả táo ngọt, nếu không sẽ không an ủi được lòng người. "Bố biết được một tin từ chỗ ông Thomas, Lâm Hựu Luân gần đây chuẩn bị quay thêm hai bộ phim, quyền chuyển thể của một cuốn tiểu thuyết trong đó đã đàm phán xong, còn một bộ phim truyền hình khác đang trong quá trình thương thảo..." Hà Quán Xương nhìn Thành Long đầy ẩn ý.

Tim Thành Long đập mạnh, anh ý thức được đây là cơ hội hiếm có đối với mình, nhất thời kích động đến mức khó kiềm chế.

Khi ba hệ thống rạp chiếu phim sáp nhập, Lâm Hựu Luân từng cam kết chỉ kiểm soát rạp chiếu, không trực tiếp thành lập công ty điện ảnh, tức là nếu Lâm Hựu Luân muốn quay phim, chỉ có cách tìm các công ty điện ảnh khác để hợp tác.

Gia Hòa, Thiệu Thị và Kim Công Chúa là những người hưởng lợi trực tiếp từ cam kết này, còn Bảo Hòa của Hồng Kim Bảo, công ty chế tác của Mạch Đan Hùng, phòng làm việc điện ảnh của Từ Khắc cũng đều được thơm lây.

Lâm Hựu Luân có thể tìm những công ty sản xuất độc lập này hợp tác, tự nhiên cũng có thể tìm Uy Hòa của Thành Long để hợp tác.

Đương nhiên so với khoản đầu tư của Lâm Hựu Luân, điều khiến Thành Long động lòng hơn cả là vai nam chính của bộ phim. "Hồng Phiên Khu" là viên gạch gõ cửa để Thành Long tiến vào Hollywood, hiện tại nếu có một bộ phim bom tấn doanh thu cao làm bảo chứng, con đường phát triển của anh tại Hollywood trong tương lai chắc chắn sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Biết trước tin tức này đã giúp Thành Long chiếm ưu thế không nhỏ, vấn đề duy nhất hiện tại là làm sao để thuyết phục Lâm Hựu Luân.

Hà Quán Xương mỉm cười, chuyện này ông đã sớm nghĩ ra cách rồi. — Đại sảnh khách sạn treo mấy chùm đèn pha lê lớn tỏa ánh sáng rực rỡ, trước cửa sổ đặt vài bộ ghế sofa kiểu dáng sang trọng, sàn nhà lát đá cẩm thạch sáng bóng loáng, phản chiếu những bóng người đi lại thấp thoáng.

Một hàng bảo vệ mặc âu phục đen đứng tại cửa khách sạn, chặn các phóng viên đến săn tin ở bên ngoài, đồng thời họ còn phụ trách kiểm tra thiệp mời của khách, đảm bảo không có phóng viên nào trà trộn vào hiện trường.

Chương 191

Chu Tuệ Mẫn mặc một chiếc váy dạ hội dài màu xanh nhạt, trên mặt thoa một lớp phấn nhẹ, tóc mai buông rủ bên hai tai, tôn lên khuôn mặt trái xoan một cách vừa vặn hoàn hảo.

Giữa đôi lông mày thanh tú và chiếc mũi hơi cao, khảm một đôi mắt to vừa phải.

Đôi mắt này vô cùng sáng, vô cùng sâu thẳm, bên trong chứa đựng một thứ ánh sáng nồng nhiệt, không chỉ tô điểm thêm thần thái cho khuôn mặt rạng rỡ, hoạt bát của cô, mà khi đứng cạnh Lâm Hựu Luân trong đại sảnh khách sạn, cả đại sảnh dường như cũng sáng bừng lên.

Sau khi tiếp đón xong một đợt khách, Lâm Hựu Luân ghé đầu sát lại bên cạnh Chu Tuệ Mẫn, dùng giọng nói chỉ có hai người nghe thấy hỏi: "Concert đã chuẩn bị xong hết chưa?" "Anh thật sự không định làm khách mời hiện trường sao?" Chu Tuệ Mẫn quay đầu về phía Lâm Hựu Luân, khẽ cười, hơi nghiêng đầu bắt đầu nói chuyện, vừa chăm chú nhìn vào mắt Lâm Hựu Luân, phảng phất như muốn tìm kiếm chú cá nhỏ thoáng qua dưới đáy suối trong veo.

Lâm Hựu Luân với niềm vui sướng rung động, kinh ngạc ngắm nhìn thần thái của cô, hàng mi rủ xuống một nửa, đôi môi khẽ mấp máy, đôi con ngươi thỉnh thoảng lấp lánh ánh sáng, sự ngưng thần chăm chú đặc biệt đó, đều khiến người ta yêu thương vô cùng.

Lâm Hựu Luân không kìm được đưa tay khẽ nhéo má Chu Tuệ Mẫn: "Anh vẫn là không nên xuất hiện trên sân khấu thì hơn, kẻo bị fan của em la ó thì mất mặt lắm." "Đâu có khoa trương như anh nói..." Chu Tuệ Mẫn đỏ mặt, thực ra chỉ cần Lâm Hựu Luân có thể đến hiện trường, cô đã cảm thấy rất mãn nguyện rồi.

Lâm Hựu Luân mỉm cười: "Chỉ cần giữ cho anh một chỗ ngồi ở hàng ghế đầu, có thể nhìn thấy em bất cứ lúc nào là được." Chu Tuệ Mẫn lần đầu tiên tổ chức concert tại Hồng Khám, Lâm Hựu Luân ngoài việc giúp cô viết một bài hát mới, còn đặc biệt chuẩn bị cho cô một món quà bí mật. "Là gì vậy?" Chu Tuệ Mẫn tò mò hỏi. "Phật dạy, không thể nói!" Lâm Hựu Luân cố tỏ ra bí ẩn lắc đầu, bây giờ nói cho Chu Tuệ Mẫn biết đáp án, đến lúc đó sẽ không còn hiệu quả bất ngờ nữa.

Hai anh em Hướng Hoa Cường, Hướng Hoa Thắng sóng vai bước vào đại sảnh khách sạn, đi đến trước mặt Lâm Hựu Luân.

Hướng Hoa Thắng giơ tay nói: "Lâm tiên sinh, chúc mừng, chúc mừng!" Lâm Hựu Luân khách khí đáp lễ, sau đó Hướng Hoa Cường đột nhiên mở miệng nói: "Lâm tiên sinh bây giờ phát đạt rồi, cũng không được quên bạn cũ nhé." "Vĩnh Thịnh gần đây quay được không ít phim ăn khách, tôi chưa kịp chúc mừng hai vị, là lỗi của tôi!" Lâm Hựu Luân bất động thanh sắc tâng bốc Vĩnh Thịnh vài câu.

Hướng Hoa Cường cười ha hả: "Lâm tiên sinh nói đùa rồi, chúng tôi chẳng qua chỉ là làm ăn cò con, sao so được với những dự án lớn của cậu." "Tất cả phim của chúng tôi cộng lại cũng mới bằng mức đầu tư một bộ phim của Lâm tiên sinh.

Lâm tiên sinh sau này có động thái gì lớn, chớ có quên chúng tôi đấy." Hướng Hoa Thắng cũng đứng bên cạnh nói hùa vào. "Đổ Thần" kiếm đậm một khoản, anh em họ Hướng trước tiên tìm Vương Tinh tiếp tục hợp tác.

Vương Tinh cũng học theo Lâm Hựu Luân tiến quân vào thị trường quốc tế, đưa Lưu Đức Hoa, Mạc Thiếu Thông sang Hy Lạp quay "Ma Phỉ Thúy", ý định ban đầu là muốn mở rộng sang thị trường Nhật Bản nhưng không thành công.

Không ngờ tại Hồng Kông lại bán được hơn hai mươi triệu, điều này khiến gan của anh em họ Hướng dần lớn hơn.

Đúng lúc này gặp phải trào lưu phim xã hội đen, thế là tìm Châu Nhuận Phát, Lưu Đức Hoa quay "Giang Hồ Tình" và "Anh Hùng Hảo Hán", hai bộ phim cộng lại vậy mà thu về hơn bốn mươi triệu.

Anh em họ Hướng mừng rỡ ra mặt, tiếp đó lại làm cho mỗi người một bộ phim hài, lần này lại có bốn mươi triệu nhập kho, hơn nữa còn kéo theo mấy bộ phần tiếp theo.

Đến lúc này, Vĩnh Thịnh đã coi như đứng vững gót chân trong làng điện ảnh Hồng Kông.

Trong khi đó, Đức Bảo do Phan Địch Sinh vô tâm luyến chiến và sự rút lui của Hồng Kim Bảo, trạng thái trượt dốc không phanh.

Vĩnh Thịnh nghiễm nhiên đã thay thế địa vị của Đức Bảo, trở thành sự tồn tại mà ba công ty điện ảnh lớn đều không thể coi thường.

Về sau khi Đức Bảo ngừng sản xuất, chuỗi rạp Tân Bảo bị rạp chiếu Gia Nghị thâu tóm, Vĩnh Thịnh nhân cơ hội thu nhận nhân sự của Đức Bảo, nhanh chóng phát triển lớn mạnh.

Hiện tại dưới danh nghĩa công ty Vĩnh Thịnh có thể đồng thời có 4, 5 bộ phim đang quay, sản lượng phim đã tương đương với ba công ty điện ảnh lớn.

Anh em họ Hướng kẻ tung người hứng, mục đích vẫn là muốn tìm Lâm Hựu Luân hợp tác.

Lâm Hựu Luân trong lòng hiểu rõ, ngoài miệng cũng không qua loa lấy lệ. "Hai vị yên tâm, chỉ cần có cơ hội thích hợp, chắc chắn sẽ hợp tác với Vĩnh Thịnh." Hướng Hoa Cường gật đầu hài lòng: "Lâm tiên sinh quả nhiên sảng khoái, vậy chúng tôi chờ tin tốt của cậu!" Anh em họ Hướng chân sau vừa vào thang máy, Vương Tinh chân trước đã

bước vào đại sảnh khách sạn. "Tuệ Mẫn hôm nay xinh quá nha!" Tên béo Vương Tinh vừa gặp đã nịnh nọt Chu Tuệ Mẫn, rõ ràng là bộ dạng có tật giật mình.

Chu Tuệ Mẫn thấy Vương Tinh lại chẳng có sắc mặt tốt, trực tiếp quay mặt sang chỗ khác.

Vương Tinh vội vàng dùng ánh mắt cầu cứu Lâm Hựu Luân, nhưng Lâm Hựu Luân lại nhún vai, làm ra vẻ mặt lực bất tòng tâm.

Chuyện Vương Tinh giới thiệu Quan Chi Lâm cho Lâm Hựu Luân không biết làm sao lại truyền đến tai Chu Tuệ Mẫn, tuy rằng tin đồn giữa Lâm Hựu Luân và Quan Chi Lâm thuần túy là một lần lăng xê của truyền thông, nhưng trong lòng Chu Tuệ Mẫn vẫn không thoải mái, Vương Tinh đương nhiên cũng bị ghi hận.

Địa vị của Chu Tuệ Mẫn trong lòng Lâm Hựu Luân, người khác không rõ nhưng Vương Tinh lại nhìn rất thấu, đang yên đang lành lại chọc giận Chu Tuệ Mẫn, trong lòng tên béo hối hận không để đâu cho hết.

Tuy không được Chu Tuệ Mẫn chào đón, nhưng Vương Tinh vẫn còn chính sự muốn thương lượng với Lâm Hựu Luân, lúc này chỉ đành trơ mặt đứng trước mặt hai người. "Phim khai sơn của công ty anh vẫn định quay phim cờ bạc à?" Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm Vương Tinh, như muốn dùng ánh mắt thiêu chảy gã ra.

Vương Tinh làm ra vẻ đáng thương, nhìn Lâm Hựu Luân: "Lần này cậu nhất định phải giúp tôi." Doanh thu của hai bộ phim "Đổ Thần" và "Đổ Thánh" cộng lại lên tới 80 triệu, kỷ lục số người xem cao nhất mà "Đổ Thánh" lập ra đến nay vẫn chưa bị bộ phim nào phá vỡ.

Dưới sự dẫn dắt của hai bộ phim này, làng điện ảnh Hồng Kông dấy lên một cơn sốt phim cờ bạc, chỉ cần là phim cờ bạc xếp được

lịch chiếu tại rạp, nhẹ nhàng cũng có thể kiếm được vài triệu.

Chính là nhìn trúng điểm này, Vương Tinh mới muốn quay một bộ phim cờ bạc làm tác phẩm mở màn cho công ty, hơn nữa gã còn có một ý tưởng, muốn gộp câu chuyện của "Đổ Thần" và "Đổ Thánh" lại với nhau, làm thành một bộ ba phim cờ bạc. "Kịch bản tôi không định viết nữa, nhưng tôi có thể bày mưu cho anh." Tâm trạng của Vương Tinh giống như đi tàu lượn siêu tốc, trước là chìm xuống đáy cốc, tiếp đó lại bay vút lên cao không.

Thấy tên béo này giương mắt ếch nhìn mình, Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy đau đầu. "Được rồi, được rồi, coi như tôi sợ anh!

Cốt truyện anh có thể sắp xếp thế này: Đổ Thần Cao Tiến nhận Dao Tử làm đệ tử, truyền thụ hết một thân kỹ thuật cờ bạc cho cậu ta.

Dao Tử học thành tài trở về, dùng danh nghĩa Cao Tiến đem tiền thắng bạc đi làm từ thiện, xưng danh là Đổ Hiệp.

Mặt khác, Đổ Thánh A Tinh nghe nói truyền nhân của Đổ Thần tái xuất giang hồ, bèn tìm đến thách đấu.

Dao Tử và A Tinh một phen so tài, mỗi người một vẻ mưu kế tuyệt kỹ, cuối cùng bất phân thắng bại..." Vương Tinh nghe mà hai mắt sáng rực, trong đầu bắt đầu thầm tính toán.

Vẻ đẹp trai của Lưu Đức Hoa có thể thu hút rất nhiều cô gái trẻ, cộng thêm cặp bài trùng vàng Châu Tinh Trì và Ngô Mạnh Đạt, doanh thu phim sẽ được bảo đảm, quay tốt không chừng còn có thể vượt qua "Đổ Thánh", tạo nên một truyền kỳ phim cờ bạc mới.

Vương Tinh càng nghĩ càng hưng phấn, đến mức có chút quên hết tất cả, đợi đến cuối cùng hoàn hồn lại mới phát hiện Lâm Hựu Luân đang nhìn mình với vẻ mặt kỳ quái. "Này, tôi nói anh có đang nghiêm túc nghe tôi nói không đấy?" Vương Tinh sốt ruột giục: "Đương

nhiên, mỗi một chữ tôi đều nghe rất nghiêm túc, cậu mau nói tiếp đi!" Lâm Hựu Luân dang tay: "Nhưng tôi đã nói xong rồi!" Vương Tinh vừa nghe liền biết hỏng việc, gã vừa rồi chỉ mải suy nghĩ lung tung trong đầu, cư nhiên lại nghe sót đoạn sau, hơn nữa còn bị Lâm Hựu Luân vạch trần nói dối ngay trước mặt, khiến gã vô cùng xấu hổ.

Chu Tuệ Mẫn thấy mặt Vương Tinh đỏ lựng như gan heo, phì cười một tiếng.

Vương Tinh lập tức tỉnh ngộ, mình bị lừa rồi.

Lâm Hựu Luân lúc Vương Tinh bắt đầu ngẩn người thì đã dừng lại không nói tiếp nữa, bảo câu chuyện đã kể xong chẳng qua chỉ là để thăm dò xem Vương Tinh có nghiêm túc nghe không, không ngờ Vương Tinh lại ngốc nghếch tin là thật.

Vương Tinh giơ tay xin tha với Lâm Hựu Luân: "Đại ca, làm ơn đừng trêu chọc tôi nữa." "Anh bảo tôi gộp 'Đổ Thần' và 'Đổ Thánh' lại với nhau, tôi đã làm được rồi.

Phần sau anh tự mình tùy tiện bịa ra một vai phản diện, để Dao Tử và A Tinh liên thủ hạ gục hắn, thế chẳng phải là được rồi sao?" Lâm Hựu Luân vốn có thể kể cho Vương Tinh nghe câu chuyện hoàn chỉnh của "Đổ Hiệp", nhưng hắn lại không làm thế.

Tác phẩm thương hiệu "Đổ Thần" mà Vương Tinh dựa vào để thành danh ở kiếp sau đã bị hắn "mượn dùng" trước, vậy thì "Đổ Hiệp" nên để lại cho Vương Tinh tự mình mày mò.

Cũng không thể chuyện gì sau này cũng phải để hắn làm sẵn cho tên béo này ăn sẵn được, lúc cần áp bức trí não của Vương Tinh thì không thể để gã nhàn rỗi.

Nhìn thấy buổi tiệc sắp bắt đầu, Hà Quán Xương và Thành Long lúc này mới khoan thai đến muộn.

Nghe nói mình là đợt khách cuối cùng, trên mặt Hà Quán Xương lập tức lộ ra nụ cười hài lòng, ông canh đúng giờ đến nơi chính là muốn nói chuyện riêng với Lâm Hựu Luân.

Ánh mắt Thành Long dừng lại trên mặt Chu Tuệ Mẫn trong giây lát, rồi rất tự giác thu lại, sự chú ý rất nhanh liền bị cuộc trò chuyện giữa Hà Quán Xương và Lâm Hựu Luân thu hút.

Trong lúc đợi thang máy, Hà Quán Xương tranh thủ thời gian trò chuyện với Lâm Hựu Luân. "Sau 'Hồng Phiên Khu', A Long đang trù bị để quay phần tiếp theo của 'Câu Chuyện Cảnh Sát', nhưng mãi vẫn chưa có ý tưởng kịch bản nào hay, các biên kịch khác đều không có chủ ý gì tốt, cho nên tôi chỉ đành đến cầu cứu Lâm tiên sinh." Vừa nghe thấy tin này, người kinh ngạc nhất không phải là Lâm Hựu Luân, mà là Thành Long đi cùng Hà Quán Xương.

Chương 192

Anh kinh ngạc trợn tròn mắt, há hốc mồm, cửa thang máy mở ra vẫn đứng ngây ra đó, trên mặt lộ ra vẻ mờ mịt không biết làm sao. "Câu Chuyện Cảnh Sát" bao giờ thì quay phần tiếp theo?

Chuyện này sao anh lại không biết?

Hà Quán Xương trước đó căn bản chưa từng nhắc tới với Thành Long, lúc này đột nhiên nhắc đến trước mặt Lâm Hựu Luân, Thành Long lập tức bị làm cho ngớ người.

Chu Tuệ Mẫn thấy Thành Long đứng ngoài thang máy không động đậy, mà cửa thang máy sắp đóng lại, không kìm được lên tiếng nhắc nhở: "Anh Thành, anh có lên cùng chúng tôi không?" Thành Long lúc này mới hoàn hồn, thấy Hà Quán Xương đang nhìn mình không cảm xúc, còn trên mặt Lâm Hựu Luân lại hiện lên vẻ nghi hoặc, anh mới ý thức được sự thất thố của mình, vội vàng bước nhanh vào thang máy, đứng vững rồi gãi gãi đầu, gượng gạo giải thích: "Ngại quá, đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng." "Có gấp không?" Hà Quán Xương bất động thanh sắc hỏi một câu.

Phản ứng của ông trong mắt người khác thì quá đỗi bình thường, nhưng lời này lọt vào tai Thành Long lại mang hàm ý khác, anh lập tức hiểu ra Hà Quán Xương đang giúp mình che giấu.

Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn đều lộ vẻ quan tâm, Thành Long trước mặt cũng không nói rõ là chuyện gì, chỉ bảo lên trên xong sẽ gọi một cuộc điện thoại trước, coi như lấp liếm cho qua chuyện này.

Hà Quán Xương thấy Thành Long phản ứng lanh lẹ, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, sớm biết thế đã nên chào hỏi trước với Thành Long một tiếng, suýt chút nữa thì lộ tẩy.

Lâm Hựu Luân trong lòng cũng rất kỳ lạ, trong ấn tượng thì phần tiếp theo của "Câu Chuyện Cảnh Sát" phải đến sau những năm 90 mới xuất hiện.

Lâm Hựu Luân đang định tìm Thành Long quay một bộ phim, nếu "Câu Chuyện Cảnh Sát" phần tiếp theo quay sớm, lịch trình của Thành Long có thể sẽ thành vấn đề. "Anh Thành đã chuẩn bị quay phần tiếp theo của 'Câu Chuyện Cảnh Sát' rồi sao?" Thành Long không biết nên trả lời thế nào, Hà Quán Xương ở bên cạnh dùng tay che miệng, phát ra một tiếng ho khan rất khẽ.

Thành Long rùng mình tỉnh ngộ, cười nói với Lâm Hựu Luân: "Hiện tại mới chỉ là một ý tưởng thôi." Lâm Hựu Luân cũng không đặc biệt để ý đến "động tác nhỏ" của Hà Quán Xương, gật đầu nói: "Nếu chỉ là ý tưởng thì chuyện này cũng không cần quá vội.

Nếu gần đây lịch trình của anh Thành rảnh rỗi, tôi đang muốn mời anh quay một bộ phim." Lâm Hựu Luân nói ra lời này, không chỉ Thành Long lộ vẻ vui mừng, mà ngay cả Hà Quán Xương lão luyện cũng không kìm được lộ ra vẻ hài lòng.

Phần tiếp theo của "Câu Chuyện Cảnh Sát" chẳng qua chỉ là một cái cớ, Hà Quán Xương cố ý lấy chuyện này ra cầu cứu Lâm Hựu Luân, là vì ông biết được từ miệng Thomas rằng Lâm Hựu Luân đã mua bản quyền chuyển thể điện ảnh của cuốn tiểu thuyết kia, chính là đề tài cảnh sát tội phạm.

Thành Long trong "Câu Chuyện Cảnh Sát" đã tạo dựng hình tượng cảnh sát Trần Gia Câu kinh điển như vậy, Hà Quán Xương đề xuất quay phần tiếp theo của bộ phim này, thực tế là mang hàm ý ám chỉ rất mãnh liệt.

Lâm Hựu Luân cho dù trước đó chưa từng nghĩ đến Thành Long, sau cuộc trò chuyện này đại khái cũng sẽ có chút dao động.

Lâm Hựu Luân đột nhiên đề xuất tìm Thành Long đóng phim, Hà Quán Xương liền tưởng rằng "ám chỉ" của mình đã có tác dụng, nhưng thực tế Lâm Hựu Luân đã sớm có ý định tìm Thành Long diễn vai này.

Bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết "Nothing Lasts Forever" của Roderick Thorp này, ở đời sau có một cái tên rất vang dội là "Hổ Đảm Long Uy" (Die Hard).

Bộ phim này là tác phẩm thương hiệu định hình Bruce Willis thành siêu sao hành động, đồng thời cũng khai sáng ra hình thức phim hành động mới với mô típ một nhóm bạo đồ chiếm giữ một không gian hẹp nào đó, người hùng bình phàm tay không tấc sắt đối kháng lại.

Nam chính cũng thoát khỏi lối mòn hình thức hóa của đại anh hùng đánh không chết, chuyển sang thể hiện sự kiệt quệ về tâm lực của anh ta như một người bình thường, do đó khiến câu chuyện càng có sức thuyết phục.

Nghe nói là diễn một vai cảnh sát, Thành Long lập tức yên tâm hơn nhiều.

Với kinh nghiệm từ "Câu Chuyện Cảnh Sát", anh cảm thấy mình hoàn toàn có thể đảm nhiệm loại vai diễn này, nhưng Lâm Hựu Luân lại đưa ra một yêu cầu. "Nếu anh Thành đồng ý diễn xuất, thiết kế hành động của bộ phim này tự nhiên vẫn giao cho Thành Gia Ban phụ trách, nhưng bộ phim này cuối cùng quay như thế nào, tất cả đều phải nghe theo sự sắp xếp của đạo diễn." Các đạo diễn và biên kịch từng hợp tác với Thành Long đều biết, Thành Long là một người rất khó chiều, lĩnh hội và đạt được yêu cầu cũng như ý đồ của Thành Long không phải là chuyện dễ dàng.

Hơn nữa phim Thành Long tham gia đa phần là phim hành động, thiết kế hành động nhất định là do Thành Gia Ban phụ trách, thực tế

phim quay thế nào vẫn là Thành Long quyết định.

Lâm Hựu Luân không hy vọng tình huống này xảy ra, nên phải chào hỏi trước với Thành Long.

Hà Quán Xương đột nhiên cảm thấy rất may mắn, nếu trên đường đi ông đã vuốt phẳng cái "gai nhọn" Thành Long này rồi, thì khi Lâm Hựu Luân nói vậy, mười phần là Thành Long sẽ không đồng ý.

Nhưng hiện tại phản ứng của Thành Long lại hoàn toàn khác, vừa nghĩ đến việc Lâm Hựu Luân bất cứ lúc nào cũng có thể nâng đỡ người khác thay thế mình, anh liền có một cảm giác nguy cơ sâu sắc, yêu cầu như vậy do Lâm Hựu Luân đưa ra trong mắt anh cũng trở nên hợp lý hẳn.

Thành Long trịnh trọng gật đầu, nói: "Lâm tiên sinh yên tâm, tôi nhất định dốc toàn lực phối hợp với đạo diễn, tuyệt đối sẽ không khiến cậu thất vọng." Thành Long biểu hiện cung thuận như vậy lại khiến Lâm Hựu Luân có chút bất ngờ, nhưng thế này rất tốt, hợp tác với người thông minh sẽ đỡ được rất nhiều việc.

Thành Long đã tỏ thiện chí như vậy, Lâm Hựu Luân đương nhiên phải có chút biểu thị, cái hắn cho Thành Long là một lời hứa: "Quay xong bộ phim này, anh Thành hẳn là có thể đứng vững tại Hollywood rồi." Thành Long kìm nén sự kích động trong lòng, hỏi về cốt truyện của bộ phim.

Lâm Hựu Luân không trực tiếp nói cho Thành Long đáp án, mà gọi người tìm Trần Giai Thượng tới.

Lâm Hựu Luân đóng chính trong "Lâm Sinh Và Lâm Thái", tiếp xúc với đạo diễn Trần Giai Thượng cũng nhiều.

Bộ phim này đối với Trần Giai Thượng mà nói là một bài văn theo đề bài, nhưng anh ta vẫn chơi đùa ra được vài thú vị cá nhân và những

món đồ chơi mới lạ.

Quan trọng nhất là Trần Giai Thượng rất "nghe lời", cả bộ phim "Lâm Sinh Và Lâm Thái", anh ta đều trung thành thực thi ý đồ của Lâm Hựu Luân.

Quay "Hổ Đảm Long Uy", ứng cử viên đạo diễn đầu tiên Lâm Hựu Luân nghĩ đến chính là Trần Giai Thượng.

Trần Giai Thượng lúc bị gọi đến còn có chút chưa rõ tình hình, vừa thấy đứng cùng Lâm Hựu Luân còn có Thành Long, trong lòng lập tức hiểu ra đây là chuyện gì.

Anh ta không vội vàng đi tới, mà trước tiên lấy một ly champagne từ khay của người phục vụ đi ngang qua, sau đó mới đi về phía vị trí Lâm Hựu Luân và Thành Long đang đứng nói chuyện.

Trần Giai Thượng là đạo diễn do Hồng Kim Bảo đề bạt lên, Thành Long trước đó cũng từng có vài lần gặp mặt Trần Giai Thượng.

Tuy Trần Giai Thượng đến nay mới chỉ đạo diễn một bộ phim, nhưng bộ phim đó có thành tích phòng vé kinh người tại Bắc Mỹ, Lâm Hựu Luân tìm Trần Giai Thượng đạo diễn phim mới, Thành Long một chút cũng không cảm thấy kỳ lạ. "Bộ phim 'Hổ Đảm Long Uy' này đã xác định do Giai Thượng đạo diễn, về các vấn đề chi tiết hơn trong kịch bản, cứ để anh ấy giới thiệu cho anh Thành.

Lát nữa tôi còn có khách khứa phải tiếp đãi trong tiệc rượu, xin phép không tiếp chuyện ông Hà và anh Thành thêm được." Tiệc rượu vừa mới bắt đầu, Lâm Hựu Luân còn có những xã giao khác, bèn để Trần Giai Thượng ở lại tiếp chuyện.

Lâm Hựu Luân vừa đi, Hà Quán Xương cũng nói bên kia có mấy người bạn cũ cần sang chào hỏi, cầm một ly champagne đi sang chỗ

khác. "Anh Thành trong phim vẫn diễn một cảnh sát Hồng Kông.

Ý tưởng của tôi là phim sẽ trực tiếp dùng luôn nhân vật Trần Gia Câu của anh Thành trong 'Câu Chuyện Cảnh Sát', như vậy khán giả Hồng Kông sẽ dễ dàng chấp nhận hơn." Sau khi đề nghị này được Thành Long chấp thuận, Trần Giai Thượng tiếp tục nói với Thành Long về cốt truyện của "Hổ Đảm Long Uy": "Trần Gia Câu từ Hồng Kông đến Los Angeles để gặp bạn gái A Lệ đang làm việc tại Mỹ.

Công ty của A Lệ tổ chức tiệc Giáng sinh, cô ấy cũng được mời tham dự.

Tiệc Giáng sinh tổ chức trong một tòa cao ốc, nhưng sau đó lại có một nhóm trộm cướp nhắm vào số trái phiếu trị giá hơn sáu trăm triệu đang cất giữ trong hầm kim khố của tòa nhà.

Bọn chúng lặng lẽ phong tỏa tòa nhà, bắt giữ những người tham gia tiệc làm con tin.

Trần Gia Câu may mắn trốn thoát, đơn thương độc mã triển khai vòng vo với bọn cướp.

Anh lần lượt dùng chuông báo cháy và vô tuyến điện cầu cứu ra bên ngoài, nhưng đều không thành công.

Trong lúc cấp bách, anh ném thi thể một tên cướp từ trên lầu xuống, rơi trúng xe của viên cảnh sát da màu Powell đang đến tuần tra, mới coi như báo cảnh sát thành công." "Trần Gia Câu thông qua vô tuyến điện giữ liên lạc với Powell.

Tuy nhiên sự không tin tưởng của người phụ trách cảnh sát vừa đến nơi lại gây cho anh không ít rắc rối.

Anh một mặt chiến đấu với bọn cướp, một mặt còn phải giúp cảnh sát tiêu diệt bệ phóng tên lửa của bọn chúng.

Tên trùm cướp Hans và Trần Gia Câu triển khai một cuộc đọ sức

đấu trí đấu dũng, mà hành động ngu xuẩn tự đại của quan viên FBI đến hiện trường lại giúp bọn cướp mở được kim khố." "Hans cài thuốc nổ trên trần nhà, mưu đồ cho nổ tung con tin cùng trực thăng giải cứu của FBI.

Trần Gia Câu tiến hành một cuộc khổ chiến với bọn cướp đang truy lùng anh.

Lúc này hành vi ngu xuẩn của phóng viên tin tức lại khiến thân phận bạn gái A Lệ của Gia Câu bị lộ, cô bị bọn bắt cóc hiệp trì làm con tin, dùng để ép Gia Câu hiện thân." "Gia Câu đánh bại bọn cướp, xông lên trần nhà lùa con tin trở lại tòa nhà.

Bản thân lại bị quan viên liên bang nhận nhầm là kẻ bắt cóc, bị đối phương tấn công, bất đắc dĩ anh đành phải mượn một vòi rồng cứu hỏa để đào thoát khỏi trần nhà.

Đúng lúc này Hans kích nổ bom, trần nhà biến thành biển lửa, Gia Câu lại may mắn thoát được một kiếp.

Trong tòa nhà, anh gặp Hans đang định mang tiền bỏ trốn.

Sau một hồi đọ sức, Gia Câu cứu được A Lệ.

Chương 193

Hans rơi từ trên lầu xuống, nhận lấy kết cục xứng đáng.

Trong cơn mưa trái phiếu bay đầy trời, Gia Câu đưa A Lệ lên xe rời đi." Thành Long cảm giác câu chuyện này giống như "Câu Chuyện Cảnh Sát" và "Hồng Phiên Khu" trộn lại với nhau, nhưng "Hổ Đảm Long Uy" thành công hơn trong việc tạo bầu không khí.

Trần Giai Thượng chỉ dùng lời nói miêu tả, Thành Long đã có thể cảm nhận được bầu không khí căng thẳng và sự kinh tâm động phách của các cảnh cháy nổ đó.

Giờ khắc này Thành Long đã hoàn toàn tin tưởng, Lâm Hựu Luân nói anh quay xong bộ phim này là có thể đứng vững ở Hollywood, tuyệt đối không phải là lời nói suông!

Chu Tuệ Mẫn cầm một ly sâm panh, ghé sát miệng vào tai Lâm Hựu Luân, khẽ nói: "Anh có thấy ông Hà và anh Thành vừa rồi trong thang máy phản ứng có chút kỳ lạ không?" Lâm Hựu Luân tán thưởng nhìn cô một cái, nói: "Vẫn là tiểu Mẫn nhà ta thông minh, như vậy cũng bị em nhìn ra." Chu Tuệ Mẫn bị Lâm Hựu Luân khen đến mức có chút ngượng ngùng, đỏ mặt nói: "Trước đây khi em chưa nhớ kỹ lời thoại đã đi diễn cũng từng gặp phải tình huống như vậy, bọn họ nhìn qua là biết chưa khớp lời thoại với nhau từ trước, nếu không anh Thành cũng sẽ không lúng túng như thế." Lâm Hựu Luân cười ha ha: "Ví dụ này rất thỏa đáng đấy!

Ông Hà sớm đã biết anh muốn quay 《Hổ Đảm Long Uy》, nhưng lại cố ý dùng phần tiếp theo của 《Cảnh Sát Cố Sự》 để moi lời anh.

Thành Long trước đó hẳn là không biết chuyện này, cho nên màn kịch này bọn họ thực tế coi như là diễn hỏng rồi." Chu Tuệ Mẫn lộ vẻ

không hiểu: "Vậy anh còn đồng ý để anh Thành làm nam chính?" "Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác." Lâm Hựu Luân nhún nhún vai, nói: "Thành Long không phải là ứng cử viên thích hợp nhất trong lòng anh, nhưng nhìn khắp Hong Kong, chỉ có anh ta là khá tiếp cận với vai diễn này." Lâm Hựu Luân đã cân nhắc qua nhiều ứng cử viên, đáng tiếc kiểu nhân vật ngạnh hán (cứng rắn) như Bruce Willis trong giới điện ảnh Hong Kong thực sự rất khó tìm.

Từ Cẩm Giang quá dữ tợn, Thành Khuê An quá ngốc nghè, để bọn họ làm nhân vật chính, khán giả nước ngoài có lẽ xem được, nhưng tuyệt đối sẽ bị khán giả Hong Kong mắng chết.

Hai người đi ngang qua một đám người, một người nước ngoài quay đầu lại nhìn thấy cảnh này, sau đó gã lập tức kết thúc cuộc xã giao với người bên cạnh, rảo bước đuổi theo.

Thomas phong độ ngời ngời cầm lấy tay Chu Tuệ Mẫn, đưa lên miệng làm một nụ hôn tay, miệng tán dương: "Cô Chu hôm nay thật xinh đẹp!" Chu Tuệ Mẫn cười cười không nói gì, Thomas lúc này mới chuyển ánh mắt sang Lâm Hựu Luân, tò mò hỏi: "Hai vị vừa rồi đang nói chuyện gì thế?" "Tự nhiên là nói về ngài Thomas đây rồi!" Thomas sững sờ, trên mặt lập tức nở nụ cười: "Trùng hợp vậy sao?" "Quả thực rất trùng hợp, vừa rồi tôi gặp ông Hà, ông ấy đột nhiên nhắc với tôi về bộ phim 《Hổ Đảm Long Uy》, ngài Thomas hẳn là biết chuyện này là thế nào chứ?" Thomas kinh ngạc nhìn Lâm Hựu Luân, trong lòng thực sự không có dũng khí tiếp tục đối mắt với hắn, đành phải xấu hổ cúi đầu nhấp một ngụm rượu để che giấu sự lúng túng của mình.

Lâm Hựu Luân cũng không có ý định truy cứu sâu việc Thomas tiết lộ tin tức cho Hà Quán Xương, nếu không cũng sẽ không nói chuyện hờ hững như vậy.

Thomas là người thông minh, tự nhiên có thể hiểu được ý của Lâm Hựu Luân. "Ngài Thomas qua đây, chắc không phải chỉ để chào hỏi tôi một tiếng chứ?" Được Lâm Hựu Luân nhắc nhở, Thomas lúc này mới từ trong sự xấu hổ phản ứng lại, gã tới tìm Lâm Hựu Luân quả thực có chính sự muốn nói.

Thomas đang định mở miệng, Lâm Hựu Luân lại ngăn gã lại: "Để tôi đoán xem, ngài Thomas lần này hẳn là mang đến cho tôi một tin tức tốt, tôi nói đúng không?" Thomas phát hiện cuộc nói chuyện này ngay từ đầu đã bị Lâm Hựu Luân chiếm thế chủ động, nhún vai trả lời: "Bên sở hữu bản quyền phim truyền hình 《Điệp Trung Điệp》 đã chính thức trả lời, anh Lâm có thể bắt đầu tìm kiếm đạo diễn và diễn viên rồi." Lâm Hựu Luân trong lòng đang cân nhắc việc này, đột nhiên có một gã hấp tấp đi ngang qua người hắn, không cẩn thận đụng vào lưng hắn một cái. "Xin lỗi..." Đối phương liên thanh xin lỗi, quay đầu lại nhìn thấy là Lâm Hựu Luân, lời chưa nói hết, lưỡi giống như bị keo dính lại vậy.

Phát hiện người đụng mình lại là tên Vương Tinh này, Lâm Hựu Luân tức giận nói: "Gã mập chết tiệt, đi gấp thế, vội đi đầu thai hả!" "Mượn một bước nói chuyện!" Vương Tinh thần bí kéo Lâm Hựu Luân sang một bên, hạ thấp giọng nói: "Nghe nói cậu gần đây chuẩn bị đầu tư hai bộ phim điện ảnh?" Lâm Hựu Luân liếc Vương Tinh một cái, nói: "Tin tức của anh cũng nhanh nhạy thật đấy." Vương Tinh vốn định đắc ý tự khen một phen, nhưng vừa nhìn thấy biểu cảm cười như không cười của Lâm Hựu Luân, cuối cùng chỉ liếm liếm môi, nói: "Cậu trong tay không có công ty điện ảnh, khẳng định phải tìm người hợp tác đúng không?" "Trong tay tôi quả thực có hai bộ phim chuẩn bị bấm máy, một bộ đã xác định hợp tác với Thành Long rồi, bộ còn lại thì vẫn chưa xác định đối tác..." Lâm Hựu Luân dừng lại nhìn biểu cảm trên mặt Vương Tinh, "Sao, anh có hứng thú?"

Vương Tinh dùng sức gật đầu: "Trước đây chúng ta đã nói rồi, tôi mở công ty điện ảnh, cậu đầu tư cho tôi, cậu không thể nói lời không giữ lời!" "Không được!" Lâm Hựu Luân rất quả quyết lắc đầu. "Tại sao?" Vương Tinh tình thế cấp bách, ngay cả chiêu số vô lại cũng dùng tới, "Quan hệ chúng ta tốt như vậy, cậu nói gì cũng phải giúp tôi lần này!" "Giao tình quy giao tình, điện ảnh quy điện ảnh." Thái độ của Lâm Hựu Luân rất kiên quyết, "Bộ phim này anh không quay được đâu, lý do này đủ chưa?" "Tôi quay không được, có thể tìm người khác đến quay mà!" "Trừ anh ra, công ty anh còn có đạo diễn nào khác không?" Lâm Hựu Luân hỏi.

Vương Tinh lắc đầu. "Vậy chẳng phải xong rồi sao, muốn tìm đạo diễn khác, thì tôi trực tiếp đi tìm công ty điện ảnh mà đạo diễn đó đang làm việc để hợp tác là được rồi." Lâm Hựu Luân vỗ vỗ vai Vương Tinh: "Chuyên tâm quay tốt bộ 《Đổ Hiệp》 của anh đi, lần sau có phim thích hợp nhất định sẽ tìm anh." Lâm Hựu Luân xoay người muốn đi, Vương Tinh lại một lần nữa kéo hắn lại. "Có phải nếu tôi tìm được đạo diễn thích hợp nhập bọn, cậu sẽ giao bộ phim này cho công ty tôi quay?" Lâm Hựu Luân thầm nghĩ chính mình cũng chưa nghĩ ra ứng cử viên thích hợp, công ty Vương Tinh nhất thời nửa khắc cũng không thể bằng không biến ra một đạo diễn được, bèn có ý để Vương Tinh biết khó mà lui: "Không sai, chỉ cần anh có thể tìm được đạo diễn như vậy, bộ phim này đương nhiên có thể giao cho công ty anh quay." "Lời này là cậu nói đấy nhé, không được nuốt lời!" Lâm Hựu Luân thấy Vương Tinh nắm chắc như vậy, không thể không nói lời khó nghe trước: "Tùy tiện tìm một người đến cho đủ số, tôi sẽ không đồng ý đâu đấy." "Yên tâm đi, đạo diễn này trước đây cậu từng hợp tác với hắn rồi." Vương Tinh vỗ ngực, vẻ mặt 'tin tôi không sai đâu'.

Lâm Hựu Luân trong đầu lục lại tất cả các đạo diễn mình từng

hợp tác một lượt, thực sự nghĩ không ra có ai có thể dính dáng đến Vương Tinh, biểu cảm hoài nghi trong mắt càng đậm. "Biết ngay là cậu đoán không ra." Vương Tinh cười nói: "Còn nhớ đạo diễn phim truyền hình 《Côn Luân》 là ai không?" Lâm Hựu Luân nhướng mày: "Ý anh là Đỗ Kỳ Phong?" Vương Tinh gật đầu, sự thật là gã cũng đột nhiên mới nhớ tới Đỗ Kỳ Phong, dựa vào mối quan hệ của ba gã, gã ít nhất có tám phần nắm chắc có thể thuyết phục Đỗ Kỳ Phong gia nhập công ty điện ảnh của mình.

Để Đỗ Kỳ Phong quay 《Điệp Trung Điệp》, ý niệm này lóe lên trong đầu Lâm Hựu Luân, hắn đột nhiên cảm thấy đây là một ý tưởng rất không tồi.

Đỗ Kỳ Phong của đời sau có tác phẩm ấn tượng nhất, phải kể đến bộ phim 《Thương Hỏa》 (The Mission), câu chuyện phim vô cùng đơn giản, năm phần tử xã hội đen có lai lịch khác nhau được cùng triệu tập để thực hiện nhiệm vụ bảo vệ lão đại xã đoàn.

Trong kịch bản không có những thiết kế xung đột kịch tính thăng trầm như phim điện ảnh thông thường, nhưng Đỗ Kỳ Phong lại làm rất tốt phần xung đột nội tâm nhân vật theo kiểu "động trung ẩn tĩnh", đặc biệt là khả năng điều khiển độc đáo đối với các cảnh hành động.

Trong phim không có những cảnh bay người bắn quét, cầm súng bay lên không trung khoa trương, cũng không có những màn bạo lực thanh toán bùng nổ trong nháy mắt, mà thể hiện nhiều hơn là cảnh các tay súng trước khi nổ súng, súc thế chờ phát động, nín thở tập trung cũng như sự chờ đợi căng thẳng và quan sát tỉ mỉ.

Dùng bố cục sân khấu hóa để hoàn thành việc di chuyển trong cả cảnh phim, động tác nhân vật và động tác ống kính đều vô cùng tiết chế, trừ số ít cảnh nổ súng ra, phần nhiều là quay đa góc máy các tư thế cầm súng của nhân vật, khắc họa tâm trạng căng thẳng của nhân

vật một cách tinh tế tỉ mỉ, đồng thời việc chuyển cảnh liên tục càng tăng thêm cảm giác căng thẳng đến nghẹt thở. 《Điệp Trung Điệp》 của đời sau tuy rằng làm được cái "ngầu" về mặt hình thức, nhưng lại thiếu cái "ngầu" về mặt nội hàm, để Đỗ Kỳ Phong đạo diễn bộ phim này, nói không chừng có thể khai thác chiều sâu nội hàm của bộ phim thêm một bước.

Lâm Hựu Luân trong đầu suy nghĩ thật nhanh về lợi hại được mất khi tìm Đỗ Kỳ Phong quay bộ phim này, mà Vương Tinh trong khoảng thời gian này cũng không nhàn rỗi, gã vẫn luôn quan sát biểu cảm của Lâm Hựu Luân, nhìn thấy đôi mày đang nhíu chặt của Lâm Hựu Luân từ từ giãn ra, tâm của gã cũng theo đó mà nóng lên.

Lần này đem bảo toàn đặt cược lên người Đỗ Kỳ Phong, quả nhiên là cược đúng rồi! "Đỗ Kỳ Phong làm đạo diễn bộ phim này không thành vấn đề, nhưng nếu tôi nhớ không lầm thì anh ta hiện tại vẫn là đạo diễn của đài truyền hình Vô Tuyến (TVB), anh dựa vào cái gì mà đào anh ta về công ty anh?" Lâm Hựu Luân đưa ra một vấn đề rất thực tế. "Hợp đồng của anh ấy với Vô Tuyến sớm đã đổi thành hợp đồng theo đầu phim (bộ đầu ước), hiện tại tùy thời đều có thể đi!" Vương Tinh cách đây không lâu vừa nói chuyện điện thoại với Đỗ Kỳ Phong, vừa vặn có hiểu biết về tình hình của Đỗ Kỳ Phong. "Vậy anh có từng nghĩ tới, anh đào góc tường của Vô Tuyến, Lục thúc (Run Run Shaw) sẽ nghĩ thế nào?" Lâm Hựu Luân tiếp tục hỏi. "Nếu là đổi thành người khác đầu tư bộ phim này, tôi đương nhiên không dám đánh chủ ý lên đầu Lục thúc, nhưng cậu chẳng phải là không giống sao?" Vương Tinh làm vẻ đáng thương nháy mắt với Lâm Hựu Luân, "Không nể mặt tăng cũng nể mặt phật, Lục thúc cho dù biết chuyện này, nể mặt mũi của cậu phỏng chừng cũng sẽ không truy cứu nhiều.

Hơn nữa hai năm nay tôi cũng giúp Thiệu thị quay không ít phim

kiếm tiền, Lục thúc lão nhân gia ông ấy sẽ không không thông tình đạt lý như vậy đâu." Lâm Hựu Luân trong lòng một trận cạn lời, mượn da hổ của hắn đi đào góc tường của Thiệu thị, tên mập chết tiệt này anh có thể vô sỉ hơn chút nữa không?

Vương Tinh cười hì hì, "Chỉ cần cậu gật đầu, tôi lập tức gọi điện thoại cho Đỗ Kỳ Phong." Vương Tinh cũng sợ đêm dài lắm mộng, sớm chốt lại chuyện này thì gã mới yên tâm.

Cũng không thể trách Vương Tinh quá mức cẩn thận, chủ yếu vẫn là vì hiện tại người nhìn chằm chằm vào Lâm Hựu Luân quá nhiều, Hong Kong có nhiều công ty điện ảnh như vậy, ai cũng muốn hợp tác với Lâm Hựu Luân.

Ba công ty điện ảnh lớn thì không cần phải nói, Lâm Hựu Luân mỗi năm đều sẽ cố định hợp tác với bọn họ một đến hai bộ phim để củng cố quan hệ hợp tác đôi bên, số phim còn lại trong tay, lại phải thỉnh thoảng chiếu cố những công ty điện ảnh có bối cảnh đặc biệt như Vĩnh Thịnh, lo lót các phương diện xong, cơ hội lưu lại cho các công ty điện ảnh khác thực sự có hạn, trong tình huống tăng nhiều cháo ít, thì phải xem ai ra tay nhanh hơn thôi! "Chỉ cần anh có thể thuyết phục Đỗ Kỳ Phong, tôi bên này không có bất kỳ vấn đề gì." Lâm Hựu Luân nhún nhún vai, hắn quả thực đã bị Vương Tinh thuyết phục. *** Phòng khách tắt đèn, ti vi lại vẫn đang mở, một người phụ nữ dựa nghiêng trên sô pha, lúc ngủ trong tay vẫn còn cầm điều khiển từ xa.

Kim đồng hồ treo trên tường đã chỉ hướng 1 giờ sáng, tiếng mở cửa đột ngột làm người phụ nữ giật mình tỉnh giấc, cô khoác một chiếc áo đi ra, vừa vặn nhìn thấy chồng đẩy cửa vào nhà.

Người phụ nữ từ sau cửa lấy dép lê cho chồng thay, lại từ trên tay chồng nhận lấy áo khoác, treo lên giá áo.

Người chồng từ phía sau ôm lấy người phụ nữ, một mùi rượu nồng nặc ập vào mặt, người phụ nữ khẽ nhíu mày: "Lại uống rượu à?" "Đều là bạn bè rất thân, không có cách nào từ chối." Người đàn ông mang theo chút áy náy trả lời. "Trước đây anh rất ít khi uống nhiều rượu như vậy..." Người phụ nữ nằm trong lòng chồng u u nói. "Có khả năng là gần đây áp lực hơi lớn." Trong lời nói của người đàn ông mang theo một tia khổ sở. "Em nghe nói Lâm Lĩnh Đông ở Tân Nghệ Thành phát triển rất tốt, anh có lẽ có thể tìm anh ấy giúp đỡ." Người phụ nữ do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra lời giấu trong lòng đã lâu.

Người đàn ông trầm mặc giây lát, cuối cùng trầm trầm thở ra một hơi: "Tân Nghệ Thành không thích hợp với anh." Hoàng Bảo Lâm và Đỗ Kỳ Phong từng là bạn học lớp huấn luyện, hai người kết hôn sớm, trước khi cưới Hoàng Bảo Lâm làm hậu cần ở Vô Tuyến, sau khi cưới thì ở nhà lo liệu việc nhà, làm hiền nội trợ cho Đỗ Kỳ Phong.

Kết hôn nhiều năm như vậy, Đỗ Kỳ Phong trong lòng có suy nghĩ gì, Hoàng Bảo Lâm đại khái là có thể đoán được.

Ngay từ năm 1983, Đỗ Kỳ Phong đã có ý nghĩ rời khỏi đài truyền hình dấn thân vào giới điện ảnh, anh dưới sự ủng hộ của công ty Phượng Hoàng đã đạo diễn tác phẩm đầu tay 《Bích Thủy Hàn Sơn Đoạt Mệnh Kim》, bộ phim võ hiệp này sử dụng thủ pháp tả thực mới mẻ, phong cách khá độc đáo, chỉ là phản ứng phòng vé bình đạm, khiến Đỗ Kỳ Phong chịu đả kích khá lớn, sau đó anh vẫn chỉ có thể tiếp tục ở lại đài truyền hình làm biên đạo.

Mà bạn học cùng lớp đào tạo nghệ sĩ là Lâm Lĩnh Đông lúc này đã dựa vào các bộ phim như 《Tối Giai Phách Đương》, 《Long Hổ Phong Vân》 mà danh tiếng vang dội, điều này tạo áp lực rất lớn cho Đỗ Kỳ Phong. "À, đúng rồi," Hoàng Bảo Lâm đột nhiên nhớ tới một chuyện, "Vừa rồi Vương Tinh có gọi điện thoại tới, nói tìm anh có

việc quan trọng, bảo anh sau khi về thì gọi lại cho cậu ấy." Đỗ Kỳ Phong vẫn luôn phát triển ở đài truyền hình, mà Vương Tinh vẫn luôn phát triển ở giới điện ảnh, tuy rằng có mối quan hệ của Vương Thiên Lâm ở đó, nhưng hai người bất quá chỉ là giao tình xã giao.

Vương Tinh đột nhiên gọi điện thoại tới, Đỗ Kỳ Phong cũng không hiểu là chuyện gì, đi vào phòng khách, cầm lấy ống nghe liền chuẩn bị gọi lại cho Vương Tinh.

Nhân lúc Đỗ Kỳ Phong còn chưa quay số, Hoàng Bảo Lâm đã giật lấy ống nghe từ tay anh, oán trách nói: "Anh cũng không xem hiện tại là mấy giờ rồi, lúc này gọi lại cho người ta có thích hợp không?" Đỗ Kỳ Phong lúc này mới nhớ ra hiện tại là rạng sáng, quả thực không tiện gọi điện thoại cho nhà Vương Tinh nữa, nhún nhún vai tán đồng cách làm của vợ.

Đỗ Kỳ Phong trước khi ngủ còn nghĩ sáng mai đến đài truyền hình sẽ gọi lại cho Vương Tinh, nhưng vì uống rượu, giấc này ngủ quá say, ngày hôm sau tỉnh lại liền quên béng chuyện này.

Rầm rầm rầm!

Đỗ Kỳ Phong đang nghe trợ lý báo cáo sắp xếp quay phim hôm nay, một trận tiếng gõ cửa dồn dập cắt ngang công việc của anh.

Cửa phòng làm việc mới mở ra một nửa, Vương Tinh đã không kịp chờ đợi mà chen người vào, cũng không quan tâm trong phòng làm việc còn có người khác, gặp mặt liền oán trách Đỗ Kỳ Phong: "Tối qua tôi đợi điện thoại của cậu nửa đêm, cậu không phải là có người phụ nữ khác ở bên ngoài, sau đó một đêm không về nhà chứ?" Vương Tinh miệng không che đậy, may mà trợ lý của Đỗ Kỳ Phong cũng quen biết gã mập này, lúc này mới không gây ra chuyện cười.

Đỗ Kỳ Phong xử lý xong công việc trong tay, lại dặn dò trợ lý vài việc, mới đứng dậy pha trà cho Vương Tinh.

Chương 194

Anh đặt chén trà đã pha xong trước mặt Vương Tinh, không hoang mang không vội vàng giải thích nói: "Hôm qua cùng mấy người bạn ra ngoài uống rượu, về nhà hơi muộn, tưởng cậu đã ngủ rồi nên không quấy rầy cậu nữa." Vương Tinh ngồi trên sô pha vươn vai một cái, cái ngáp đánh đến mức miệng có thể nuốt trọn quả dưa hấu. "Vừa rồi nói đùa thôi, con người cậu tôi còn không rõ sao, chỉ là tôi rất kỳ quái, trước đây rủ cậu đi hộp đêm ngồi một chút cũng rất khó khăn, gần đây sao đột nhiên đổi tính rồi, cùng mấy gã đàn ông lại có thể uống đến nửa đêm, có phải gặp chuyện gì khổ muộn không?" Đỗ Kỳ Phong trong lòng cười khổ, ngay cả Vương Tinh cũng có thể nhìn ra anh gần đây tâm tình khổ muộn, xem ra khoảng thời gian này biểu hiện quả thực có chút tiêu trầm. "Cậu không phải là chuyên môn đến để trêu chọc tôi đấy chứ?" Vương Tinh bưng tách trà thổi thổi, ngẩng đầu nhìn Đỗ Kỳ Phong: "Nghe ba tôi nói, cậu và Vô Tuyến sắp hết hợp đồng rồi, tương lai có dự định gì chưa?" "Tạm thời vẫn chưa nghĩ kỹ." Đỗ Kỳ Phong không ngờ Vương Tinh đột nhiên lại hỏi đến cái này, cười nói: "Nghe nói cậu gần đây tự mình thành lập một công ty điện ảnh, sao, cậu muốn tìm tôi quay phim?" Đỗ Kỳ Phong nói như vậy thuần túy là nói đùa với Vương Tinh, không ngờ Vương Tinh lại lập tức đặt tách trà xuống, nghiêm túc nói: "Tôi quả thực muốn mời cậu về công ty tôi, thù lao đãi ngộ các thứ đều có thể thương lượng." Đỗ Kỳ Phong đột nhiên thẳng người dậy, trừng tròn mắt nhìn Vương Tinh, giống như lần đầu tiên quen biết gã vậy: "Cậu xác định không phải đang nói đùa với tôi?" "Đừng nói với tôi là cậu chuẩn bị cả đời ru rú ở đài truyền hình nhé.

Nếu là như vậy, cứ coi như những lời vừa rồi tôi chưa nói đi." Đỗ

Kỳ Phong tịnh không bị tin vui bất ngờ này làm cho choáng váng đầu óc, mà là đầy mặt nghi hoặc nhìn Vương Tinh: "Tại sao lại là tôi?" Vương Tinh giải thích nói: "Thật ra người muốn tìm cậu quay phim không phải là tôi, mà là Lâm Hựu Luân." Đỗ Kỳ Phong bị tin tức bất ngờ này làm cho kinh ngạc đến ngẩn người, trái tim đập thình thịch gõ vào lồng ngực, như muốn nhảy ra ngoài vậy: "Thật sự là anh Lâm tìm tôi quay phim?" Vương Tinh lần này ngược lại không phóng đại công lao của mình, mà kể lại ngọn ngành sự việc cho Đỗ Kỳ Phong nghe một lượt, gã dụng tâm kéo Đỗ Kỳ Phong vào công ty mình, tự nhiên phải nói rõ ràng quan hệ lợi hại với Đỗ Kỳ Phong: "Trong tay tôi đã có một bộ phim đang chuẩn bị quay, mà A Luân đầu tư quay bộ phim kia đối với công ty lại là một cơ hội vô cùng hiếm có, cho nên tôi liền nghĩ đến cậu.

Lần này cậu nói gì cũng không thể từ chối, cho dù cậu không định gia nhập công ty tôi, cũng nhất định phải giúp tôi việc này!" Vương Tinh đã nói đến nước này, Đỗ Kỳ Phong căn bản là không cách nào từ chối. *** Lương Triều Vỹ nằm quay mặt vào tường, đã không biết bao nhiêu thời gian trôi qua, con số thầm đếm trong lòng đã chất đống thành hàng ngàn hàng vạn, nhưng anh vẫn không ngủ được.

Mở mắt ra, đôi mắt cứ trong veo, ngay cả một tia buồn ngủ cũng không gợi lên được.

Vết thương do bỏng trên lưng anh đã lành, người cũng đã từ bệnh viện chuyển ra ngoài, khoảng thời gian này vẫn luôn ở nhà tĩnh dưỡng.

Trước đây những người bạn kia lúc đầu còn thỉnh thoảng đến thăm hỏi, nhưng thời gian dài, người đến càng ngày càng ít, đến cuối cùng hầu như không còn mấy ai nhớ rõ từng có một Lương Triều Vỹ.

Lương Triều Vỹ cũng không sợ cô độc, nhưng sợ bị lãng quên,

giới giải trí hiện thực thế nào trong lòng anh rất rõ, ngôi sao sở dĩ sợ bị công ty đóng băng (tuyết tàng), chính là vì diễn viên có hot đến đâu, chỉ cần một khoảng thời gian không còn lộ diện trên truyền thông, lại không có tác phẩm mới ra mắt, sẽ bị mọi người từ từ lãng quên.

Lương Triều Vỹ ở trong giới giải trí rất nổi tiếng, nhưng vẫn chưa đến mức diễn vài bộ phim là có thể đảm bảo cả đời cơm áo không lo, anh cần nuôi gia đình kiếm sống, nhưng lại không có ai tìm anh đóng phim.

Tiếng chuông cửa 'đinh đoong' cắt ngang dòng suy nghĩ của Lương Triều Vỹ, anh ngẩng đầu nhìn thời gian một chút, biểu cảm trở nên càng thêm nghi hoặc.

Giờ này mọi người đều đang nghỉ trưa, ai lại tìm đến vào lúc này?

Mẹ và em gái đều không ở nhà, Lương Triều Vỹ chỉ có thể từ trên giường bò dậy, mặc quần áo tử tế bước ra mở cửa.

Dưới ánh sáng lờ mờ của hành lang, Lương Triều Vỹ nhìn thấy Lâm Hựu Luân lẳng lặng đứng ở đó, khuôn mặt ẩn trong một vùng bóng tối, trắng nõn, gầy gò.

Mà đôi mắt lấp lánh kia, đang lẳng lặng chăm chú nhìn anh. "Xem ra anh hồi phục không tệ." Lương Triều Vỹ mắt không chớp nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân, giống như muốn từ trong mắt Lâm Hựu Luân tìm ra đáp án gì đó, đáng tiếc không thành công. "Anh Lâm tìm tôi có việc?" "Không định mời tôi vào ngồi một chút sao?" "Đương nhiên!" Lương Triều Vỹ nhún nhún vai, nghiêng người tránh ra, làm một động tác mời vào trong nhà, "Vô cùng hoan nghênh!" Hai người ngồi đối diện nhau trong phòng khách, Lương Triều Vỹ không biết nên nói gì, lại là Lâm Hựu Luân chủ động mở miệng. "Thương thế đã dưỡng tốt rồi, có dự định đóng phim không?" "Tôi hiện tại không còn được khán giả hoan nghênh như trước nữa rồi." Lương Triều Vỹ nói

thật lòng.

Lâm Hựu Luân bĩu môi: "Điều này rất quan trọng sao?" "Không quan trọng sao?" Lương Triều Vỹ hỏi ngược lại. "Đối với khán giả Hong Kong mà nói, anh thời gian dài như vậy không xuất hiện, có lẽ là có chút xa lạ, nhưng đối với khán giả hải ngoại mà nói, mọi người xưa nay đều không quen biết anh, tự nhiên cũng không nói đến chuyện xa lạ." Lương Triều Vỹ trầm mặc, anh từ trong lời này của Lâm Hựu Luân nghe ra rất nhiều hàm nghĩa, Lâm Hựu Luân muốn tìm anh đóng phim điện ảnh, hơn nữa bộ phim này đầu tư rất lớn, lớn đến mức thị trường Hong Kong căn bản không thu hồi được chi phí, cho nên Lâm Hựu Luân mới không quan tâm việc anh có phải đã bị khán giả "lãng quên" hay không. "Vốn dĩ 《Lâm Sinh Dữ Lâm Thái》 (Ông Bà Lâm) là phải để anh diễn, lúc anh bị thương tôi đã nói sẽ bù đắp cho anh, cho nên lần này vai diễn này là tôi nợ anh." Vai diễn mà Lâm Hựu Luân "nợ" Lương Triều Vỹ cũng không chỉ có 《Lâm Sinh Dữ Lâm Thái》, phía đầu tư của 《Đổ Thánh》 ngay từ đầu muốn tìm nam chính cũng không phải là Chu Tinh Trì, mà là Lương Triều Vỹ.

Một mặt là vì Chu Tinh Trì khoảng thời gian đó bị truyền thông phê phán là vua phim rác, mặt khác là vì Lương Triều Vỹ lúc đó vẫn chưa phải là hình tượng ưu sầu trầm tĩnh như bây giờ, lúc đó anh trong lòng mọi người là Tiểu Ngư Nhi cơ linh nhảy thoát, là Vi Tiểu Bảo cười hi hi ha ha, không phải là không có tiềm chất hài kịch.

Nếu như không phải Lâm Hựu Luân quyết định cho Chu Tinh Trì thêm một cơ hội, sự tình hiện tại cũng khó mà nói trước được.

Chu Tinh Trì hiện nay đại hồng đại tử, Lương Triều Vỹ vốn dĩ cũng phát triển không tệ, đáng tiếc một tai nạn khiến anh không thể không biến mất hơn nửa năm, điều này đối với một nghệ sĩ trẻ tuổi mà nói đả kích không thể bảo là không lớn.

Khán giả đều sắp quên Lương Triều Vỹ, nhưng Lâm Hựu Luân thì không, nam chính của 《Điệp Trung Điệp》, người đầu tiên hắn nghĩ đến chính là Lương Triều Vỹ.

Trừ việc bù đắp cho Lương Triều Vỹ ra, nguyên nhân quan trọng hơn là Lương Triều Vỹ diễn vai này rất thích hợp, trong các diễn viên Hong Kong nhất định phải tìm một nam diễn viên có hình tượng tiếp cận với Tom Cruise của đời sau, thì không ai khác ngoài Lương Triều Vỹ. "Đạo diễn của bộ phim là Đỗ Kỳ Phong, anh ở đài truyền hình Vô Tuyến từng hợp tác với anh ta rất nhiều lần, đôi bên đều rất quen thuộc, tôi nói nhiều như vậy chỉ là muốn nói cho anh biết, lần quay phim này sẽ không xảy ra bất kỳ sự cố nào nữa!" Những lời này của Lâm Hựu Luân đã đánh tan nỗi lo lắng cuối cùng trong lòng Lương Triều Vỹ, anh gật gật đầu, đồng ý nhận vai diễn này. *** Trên lịch để bàn của Lâm Hựu Luân, ngày hôm nay bị hắn dùng bút đỏ đặc biệt khoanh tròn lại, đây là ngày Chu Tuệ Mẫn mở concert tại Hồng Khám.

Lâm Hựu Luân đang nghe một cuộc điện thoại, người gọi cho hắn là người quản lý của Chu Tuệ Mẫn, Lâm Tiểu Mạn. "Anh Lâm, bên hội trường đã bố trí xong xuôi theo yêu cầu của anh rồi." "Chuyện này có giấu được A Mẫn không?" "Anh Lâm yên tâm, cô Chu đang trang điểm ở hậu đài, tạm thời vẫn chưa phát hiện ra bố trí bên này." "Rất tốt, vất vả cho cô Lâm rồi." Lâm Hựu Luân giơ tay nhìn đồng hồ, cách giờ concert bắt đầu còn nửa tiếng, thời gian vừa vặn đủ để hắn chạy tới.

Chu Tuệ Mẫn ngồi ở phòng trang điểm, khuôn mặt đã qua trang điểm tỉ mỉ, cùng với bộ váy dài quét đất thời thượng kia, đều làm tôn lên vẻ đẹp động lòng người của cô trong gương.

Hàng mi dài cong vút, mềm mại phủ lên mí mắt, thỉnh thoảng theo sự đóng mở của mí mắt mà khẽ rung động, khiến người ta cảm thấy một vẻ kiều mị đầy tình ý thuần chất nữ tính.

Dưới chiếc mũi đoan trang tú khí, cái miệng nhỏ nhắn màu sắc hồng nhuận, lăng giác phân minh đang nhẹ nhàng luyện tập mấy bài hát sẽ hát trong concert hôm nay, theo sự biến hóa của khẩu hình, hai lúm đồng tiền cũng tương ứng lúc ẩn lúc hiện, lúc sâu lúc cạn.

Cô nghiêng đầu nhìn vào gương liếc mắt mỉm cười, đột nhiên nháy mắt làm mặt quỷ với chính mình nói: "Mày nha, hôm nay nhất định phải biểu hiện thật tốt, ngàn vạn lần không thể làm trò cười đâu đấy!" Nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, Chu Tuệ Mẫn vội vàng ngồi thẳng người, vẻ tinh nghịch trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

Lâm Tiểu Mạn đẩy cửa bước vào, Chu Tuệ Mẫn nhìn trong gương thấy là cô ấy, vội vàng xoay người lại, đầy vẻ mong chờ hỏi: "Chị Tiểu Mạn, điện thoại gọi được chưa?" Lâm Tiểu Mạn thấy Chu Tuệ Mẫn phản ứng cấp thiết như vậy, trong lòng thầm lắc đầu, lúc đầu cô đã khuyên Chu Tuệ Mẫn, phải giữ khoảng cách với Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn không nghe, hiện tại chỉ có thể là càng lún càng sâu.

Đương nhiên Lâm Hựu Luân đối đãi với Chu Tuệ Mẫn cực tốt, ngay cả Lâm Tiểu Mạn cũng cảm thấy, nếu có người đàn ông có thể đối đãi với mình như vậy, cô đại khái cũng sẽ giống như thiêu thân lao đầu vào lửa mà trầm luân trong đoạn tình cảm này, khó lòng kiềm chế. "Lúc gọi điện thoại qua, anh Lâm đang chuẩn bị ra ngoài, lúc này chắc là đã đang trên đường tới rồi." Lâm Tiểu Mạn trả lời.

Trên gò má trơn bóng của Chu Tuệ Mẫn nở ra một đôi lúm đồng tiền ngọt ngào, tâm trạng bị sự căng thẳng làm rối loạn cũng theo đó mà an định lại, lúc này cô vẫn chưa biết, tiếp theo chờ đợi mình sẽ là một sự bất ngờ còn lớn hơn. ...

Hồng Khám tuy được đặt tên là "Nhà thi đấu thể dục", nhưng thực tế lại chỉ có rất ít hoạt động thể dục được tổ chức ở đây, bởi vì nơi

này là số ít địa điểm ở Hong Kong có thể thiết kế sân khấu bốn mặt, lượng khán giả có thể chứa lại nhiều, cho nên có rất nhiều ca sĩ thích mở concert ở đây.

Nhà thi đấu đa năng Hồng Khám có 12.500 chỗ ngồi, sân khấu biểu diễn được thiết kế thành sân khấu bốn mặt ở trung tâm theo yêu cầu của ban tổ chức concert.

Cách giờ concert bắt đầu chưa đến mười phút, ghế khán giả xung quanh sân khấu gần như đã ngồi kín. "Oa, trên sân khấu nhiều hoa hồng thế!" Một cô gái trẻ thốt lên một tiếng kinh thán.

Bạn trai bên cạnh bĩu môi, nói: "Lấy hoa hồng để trang trí sân khấu, ban tổ chức concert cũng thật chịu chi tiền." "Làm ơn đi, đó đâu phải là trang trí, trực tiếp là dùng hoa hồng trải thành sân khấu luôn được không!" Trong giọng nói của cô gái tràn đầy vẻ hâm mộ.

Chàng trai phóng mắt nhìn lại, cả sân khấu cứ như là một biển hoa hồng, trong lòng thầm tặc lưỡi.

Hoa hồng trên sân khấu nói ít cũng phải có đến mấy vạn đóa, cậu ta đến Hồng Khám nghe không ít concert của ca sĩ, nhưng tràng diện như thế này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Cô gái lại mặc kệ những thứ này, lay lay cánh tay bạn trai, làm nũng nói: "Em cũng muốn." Chàng trai linh cơ nhất động, chỉ vào sân khấu nói: "Muốn bố trí ra sân khấu như thế này, anh đoán hoa hồng ở các tiệm hoa khắp Hong Kong đều đã bị mua sạch rồi." Cô gái chu môi: "Không chịu đâu, hôm nay em muốn có hoa hồng!" Chàng trai đang khó xử lúc này biết đi đâu mua hoa hồng cho bạn gái, một vị đại thúc ngồi bên cạnh lại cười ha hả xen vào nói: "Chàng trai trẻ, đừng lo lắng, những đóa hoa hồng trên sân khấu kia, nghe nói sau khi concert kết thúc sẽ tặng toàn bộ cho khán giả có mặt, đến lúc đó cậu chỉ cần cầm vé concert, là có thể lên phía trước lĩnh một bó!" Chàng trai hai

mắt sáng lên, người xung quanh nghe được tin tức này, cũng nhao nhao quay đầu lại, hỏi thăm vị đại thúc tin tức này có phải thật không. "Tôi có một người bạn làm việc ở Hồng Khám, tin tức là cậu ấy nói cho tôi biết, chắc là không sai đâu." Ông ấy nói như vậy, người bên cạnh lập tức bàn tán xôn xao.

Có người còn không chịu tin, thốt ra một câu: "Số hoa hồng này chỉ là đặt trên sân khấu trang trí một chút, đem đến tiệm hoa vẫn có thể tiếp tục bán, nếu đem tặng hết cho khán giả, ban tổ chức chẳng phải lỗ chết sao?" "Người bạn kia của tôi nói, số hoa hồng này đều không phải do ban tổ chức mang đến, mà là một người ái mộ cô Chu đặc biệt chuẩn bị cho cô ấy, một mình cô Chu chắc chắn không mang đi hết số hoa hồng này, số còn lại khẳng định chỉ có thể tặng cho người hâm mộ tại hiện trường thôi!" Đại thúc giải thích.

Lời này vừa nói ra, xung quanh ồ lên một mảnh, rất nhiều fan nữ khi nhìn lại sân khấu, trong mắt đều thêm một phần hâm mộ và nhiệt thiết, còn fan nam thì có không ít người phẫn nộ bất bình: "Mẹ kiếp, kẻ nào mà ngông cuồng như thế, lại dám đánh chủ ý lên Tuệ Mẫn của chúng ta!" Một cô nàng mê trai chắp tay trước ngực: "Bạn trai sau này của tôi nếu có được một nửa sự lãng mạn này, tôi sẽ chết tâm sập đất đi theo anh ấy..." Cô bạn bên cạnh lập tức tạt cho cô một gáo nước lạnh: "Lãng mạn là phải tốn tiền đấy, trừ phi sau này cậu tìm được một ông chủ có tiền, nếu không thì đừng có mơ!" Mọi người bàn tán náo nhiệt một hồi, không biết thế nào lại nói đến người tặng hoa kia, ngay cả vị đại thúc tiết lộ tin tức nội bộ cũng không biết người này là ai, thân phận của đối phương lập tức trở nên thần bí. "Mọi người nói xem người tặng hoa cho Tuệ Mẫn là ai?" "Khẳng định là một người đàn ông!" Một tên tự cho là thông minh đáp một câu, rước lấy một trận bĩu môi khinh bỉ của mọi người.

Một nữ sinh phỏng đoán: "Có khi nào là công tử nhà giàu nào đó

không?" Quan điểm này nhận được sự tán đồng của không ít người, nhưng có người lại đưa ra ý kiến trái chiều: "Tuệ Mẫn thời gian trước nhận phỏng vấn còn nói, bản thân tuyệt đối sẽ không hẹn hò với công tử nhà giàu, càng sẽ không muốn gia nhập hào môn." "Báo chí nói mà cậu cũng tin à?" Người bên cạnh lập tức bồi thêm một câu. "Thật ra mọi người đều quên mất một người!" Một fan hâm mộ thâm niên mặc áo phông đặc chế của "Hội fan Chu Tuệ Mẫn" cuối cùng nhịn không được mở miệng: "Tuệ Mẫn trước khi xuất đạo đã có người mình thích, người này từng giúp cô ấy viết mấy bài hát..." "Cậu nói là Lâm Hựu Luân hả?" Một nữ sinh mở miệng hỏi.

Trên mặt người xung quanh nhao nhao lộ ra biểu cảm thì ra là thế, nếu người tặng hoa thần bí này là Lâm Hựu Luân, vậy thì tất cả những chuyện trước mắt này đều đã có lời giải thích hợp lý. ...

Lúc concert sắp bắt đầu, Chu Tuệ Mẫn xách váy dài, bước những bước nhỏ đi về phía sân khấu, fan hâm mộ hai bên lối đi hét chói tai, cô bèn dừng lại vẫy tay chào fan hâm mộ.

Khi đến gần, Chu Tuệ Mẫn mới phát hiện, bố trí trên sân khấu và lúc tổng duyệt có chút không giống nhau, hoa hồng nhiều không xuể, khiến cho bốn phía cả sân khấu đều phiêu tán một mùi hương thấm vào ruột gan.

Chương 195

Chu Tuệ Mẫn hơi sững sờ, lập tức liền hiểu được chuyện này là thế nào, cô vui mừng đến mức hai tay ôm lấy ngực, trái tim giống như đóa hoa hồng đang nở rộ, còn rực rỡ hơn cả hoa.

Lâm Hựu Luân tay ôm một bó hoa hồng lớn, hai bên trái phải mỗi bên có một vệ sĩ áo đen ngồi, ở trong đám người có vẻ đặc biệt bắt mắt.

Ánh mắt Chu Tuệ Mẫn rất dễ dàng liền tìm được Lâm Hựu Luân, ánh mắt hai người chạm vào nhau, trong lòng Chu Tuệ Mẫn có một luồng nhiệt lưu mãnh liệt vì được yêu mà phồng lên, bôn đẳng hướng ra ngoài, lan tràn hướng ra ngoài, muốn xung kích tất cả, cuốn đi tất cả, chảy vào trong biển lớn, luồng nhiệt lưu kia có khi kích ngang đến mức khiến toàn thân cô run rẩy.

Trên mặt cô hồi lâu ngưng đọng thần tình cảm động, ánh đèn trên sân khấu chiếu rọi con ngươi đen láy của cô, ở đó biến thành một đốm lửa vui sướng.

Pháo hoa bốn phía sân khấu bay vút lên trời, trên sân khấu một mảnh sáng ngời, giai điệu chủ đạo nhu mỹ bắt đầu vang lên, giống như một ngôi sao băng sáng ngời, vạch ra một đường vòng cung dài ưu mỹ trên màn đêm thâm trầm.

Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Trong lòng Chu Tuệ Mẫn dập dờn niềm vui sướng khó diễn tả bằng lời, hai tay nắm chặt micro đưa lên miệng: "Cảm ơn mọi người đến nghe buổi hòa nhạc của tôi, nhưng xin cho phép tôi rất ích kỷ đem bài hát đầu tiên tặng cho một người, một người vô cùng vô cùng quan trọng đối với tôi!" Giai điệu ưu mỹ của bài 《Tu Đáp Đáp Đích Mân

Côi Tĩnh Tiễu Tiễu Địa Khai》 (Đóa Hoa Hồng E Ấp Lặng Lẽ Nở) rất hợp cảnh vang lên, tiếng bàn tán nhỏ dưới đài lập tức ngưng bặt.

Trong mắt Chu Tuệ Mẫn lấp lánh ánh huỳnh quang của tinh thể, giọng hát trong trẻo qua micro trở nên mềm mại mà đầm ấm, tiếng hát hát ra hương vị ngọt ngào.

Đây là một bài hát tiếng Phổ thông, nhưng vào năm ngoái lại nổi khắp cả Hong Kong, mức độ hâm mộ không thua kém gì những bài hit tiếng Quảng Đông kia, cho nên theo tiếng hát và nhạc đệm của Chu Tuệ Mẫn, khán giả dưới đài cũng tự phát bắt đầu hát theo.

Lúc đầu tiếng mọi người đều rất nhỏ, sau khi dần nhập tâm, bất giác âm thanh liền trở nên càng lúc càng lớn, đến phần cao trào của bài hát thì trực tiếp biến thành đại hợp xướng của cả khán phòng.

Chu Tuệ Mẫn hát xong câu "Làm sao nỡ lòng chấp nhận tình yêu của anh như thế", sau đó đưa micro về phía khán giả, tay kia làm động tác lắng tai nghe bên tai.

Fan hâm mộ dưới đài đồng thanh ca vang, rất lưu loát thuận theo tiết tấu tiếp luôn câu hát tiếp theo.

Bài hát 《Tu Đáp Đáp Đích Mân Côi Tĩnh Tiễu Tiễu Địa Khai》 cứ như vậy hoàn thành trong sự "hợp tác" diễn xướng người một câu tôi một câu của Chu Tuệ Mẫn và các fan hâm mộ, bầu không khí của cả buổi concert đều bị bài hát này điều động lên một cách trọn vẹn.

Một khúc hát xong, fan hâm mộ dưới đài kích động hét lớn "Encore", "Encore", Chu Tuệ Mẫn mấy lần định nói chuyện, đều bị tiếng vỗ tay như thủy triều nhấn chìm.

Trước khi diễn hát, Chu Tuệ Mẫn đã có lời nói trước, bài hát này chỉ tặng cho một người, cho nên bất luận khán giả dưới đài yêu cầu "Encore" hô to bao nhiêu, cô đều không chịu hát lại bài này.

Khán giả rất tiếc nuối, bất quá Chu Tuệ Mẫn tiếp đó lại trình diễn mấy bài tiếng Quảng Đông như《Tối Ái》,《Hồng Nhan Tri Kỷ》,《Si Tâm Hoán Chân Tình》, cảm xúc của mọi người lần nữa bị những bài hát này cảm nhiễm, tiếng vỗ tay và tiếng hoan hô thay nhau vang lên.

Khi concert tiến hành được hơn một nửa, một chùm đèn truy quang màu xanh lam chiếu lên sân khấu trải đầy hoa hồng, Chu Tuệ Mẫn đứng trong cột sáng, Lâm Hựu Luân tay ôm một bó hoa hồng lên đài, chậm rãi đi đến bên cạnh cô.

Dưới sự chú ý của hơn một vạn khán giả, Chu Tuệ Mẫn bỗng nhiên dang rộng hai tay, ôm chặt lấy Lâm Hựu Luân.

Nhìn thấy cảnh này, khán giả giống như bị trúng tà, một lúc sau, đột nhiên bùng nổ ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt! "Thật làm khó cho anh, tối hôm đó thế mà lại không nhân cơ hội 'ăn' luôn cô em gái họ Chu của anh." Chung Sở Hồng lười biếng dựa người vào ghế sofa, chiếc dép lê dệt kim cao gót đung đưa trên đầu ngón chân, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Cô vừa từ Mỹ quay phim trở về thì đã nghe nói về chuyện "buổi hòa nhạc hoa hồng" kia.

Sự thực là truyền thông Hong Kong mấy ngày nay vẫn đang xôn xao vụ việc này, trong lòng cô khó tránh khỏi có chút ghen tuông, niềm vui sướng khi gặp lại sau bao ngày xa cách cũng bị pha loãng đi không ít.

Lâm Hựu Luân ngồi xuống, ôm lấy thân hình đầy đặn của Chung Sở Hồng vào lòng, cảm nhận sự mềm mại áp vào lồng ngực mình, tay đỡ lấy vòng ba của cô, bàn tay không thành thật luồn vào dưới váy ngắn, ghé sát tai cô thì thầm: "Ghen rồi sao?" Chung Sở Hồng bị tay hắn vuốt ve như vậy, rãnh lưng theo bản năng căng cứng lại, trong

lòng dâng lên sự thẹn thùng khó kìm nén, ôm lấy đầu hắn, mặt áp vào lồng ngực đang đập thình thịch của hắn, khẽ nói: "Kiếp trước nợ oan gia nhà anh đấy." Lâm Hựu Luân bế Chung Sở Hồng vào phòng ngủ, cởi bỏ y phục của cô, chỉ để lại nội y, mặc cho thân thể trắng ngần nằm ngang trên chăn lụa, đôi chân dài thon thả đầy đặn vừa trắng vừa mịn không chút tì vết, mái tóc dài gợn sóng xõa ra như lụa, khuôn mặt như hoa tươi nở rộ, đôi mắt tràn đầy mị hoặc mê ly lại có thần thái thâm thúy dụ người.

Lý Trí đã cùng cha cô ấy đi Đại lục khảo sát thị trường, chuẩn bị đầu tư bất động sản bên đó, Chung Sở Hồng lại quay phim ở Mỹ, mấy tháng nay Lâm Hựu Luân quả thực đã sống một cuộc sống thanh tâm quả dục.

Lần trước bị Ôn Bích Hà khơi mào dục vọng đều chỉ có thể dựa vào đôi tay giải quyết, lúc này đối diện với thân thể quyến rũ của Chung Sở Hồng, sự khô nóng dồn nén bấy lâu cuối cùng cũng có thể thỏa thích giải phóng.

Chung Sở Hồng bị ánh mắt như muốn nuốt chửng của Lâm Hựu Luân nhìn đến mức có chút ngượng ngùng, mới nhớ ra định kéo chăn che đi ngọc thể như tuyết.

Dục vọng của Lâm Hựu Luân đã kìm nén quá lâu, bùng phát ra vô cùng mãnh liệt, mà Chung Sở Hồng có lẽ do bị kích thích bởi chuyện buổi hòa nhạc của Chu Tuệ Mẫn nên biểu hiện đặc biệt nhiệt tình ngoan ngoãn.

Hai người đều hận không thể ép thân thể mình hòa vào lòng đối phương, mấy phen triền miên, kịch chiến nửa đêm mới ôm nhau ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ngoài cửa sổ mưa rơi lất phất, Lâm Hựu Luân nhìn ra ngoài một cái liền từ bỏ ý định rời giường.

Chung Sở Hồng cũng vừa tỉnh giấc, bất quá đêm qua đã tiêu hao

hết sức lực, lúc này cuộn mình trong chăn không chịu dậy, nhắm mắt giả vờ chưa tỉnh.

Đợi tay Lâm Hựu Luân không an phận hoạt động trên người cô, cô mới thẹn quá hóa giận mở mắt ra, miệng mắng yêu: "Tối qua hành hạ người ta còn chưa đủ à, xương cốt em rã rời cả rồi, anh còn muốn làm gì..." Cô vùi mặt vào trong chăn, cũng không quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân một tay vuốt ve bầu ngực đẫy đà của Chung Sở Hồng, một tay đỡ lấy vòng ba tuyết trắng, bụng dưới ưỡn lên, tiến vào nơi ướt át giữa hai đùi cô.

Chung Sở Hồng giãy giụa muốn rút người ra, lại bị Lâm Hựu Luân ôm chặt eo.

Cô quay đầu lại nhìn: "Anh lúc nào cũng muốn giày vò người ta chết đi được!" Đôi mắt lúng liếng như tơ chỉ khiến Lâm Hựu Luân động tình càng hăng hơn.

Sau cơn kịch tình, hai người ôm chặt lấy nhau, Chung Sở Hồng nằm trong lòng Lâm Hựu Luân, cảm nhận sự an tâm mà lồng ngực rộng lớn mang lại.

Ánh sáng u ám của ngày mưa xuyên qua rèm cửa chiếu vào.

Dù sao hai người cũng không cần ra ngoài, Lâm Hựu Luân nằm trên giường nói chuyện với Chung Sở Hồng về những sự việc xảy ra gần đây, cuối cùng còn không quên hỏi một câu: "Ở Mỹ có gặp gã đáng ghét nào bám lấy em không?" Chung Sở Hồng ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân một cái, thấy trên mặt hắn treo nụ cười vô lại trêu tức, bực mình nói: "Chỉ cho phép đàn ông các anh trăng hoa khắp nơi, phụ nữ thì không thể tìm người đàn ông khác sao?" Lâm Hựu Luân bị câu này làm cho cứng họng, cười nói: "Phụ nữ khác anh không quản, nhưng em là của anh, bất kỳ ai cũng không được phép động vào!"

"Dựa vào cái gì chứ, em lại không phải là gì của anh..." Chung Sở Hồng lười biếng vươn vai trong lòng Lâm Hựu Luân, nhưng không tiếp tục chủ đề vừa rồi nữa, chỉ nói: "Quay phim mệt chết đi được, không cho phép quấy rối nữa, để em ngủ thêm một lát!" Tay Lâm Hựu Luân vẫn hưởng thụ không đủ mà vuốt ve trên thân thể kiều diễm của cô, Chung Sở Hồng giận quá, liền cắn nhẹ mấy cái vào ngực hắn, nghiêng người định ngồi dậy: "Đừng quậy nữa, em nói chuyện nghiêm túc với anh một chút..." Lâm Hựu Luân nằm trên giường, nhìn vào đôi mắt Chung Sở Hồng, to và sáng, lông mi cong vút, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào đồng tử khiến mắt cô trông càng u thâm mê người. "Sao vậy?" Lâm Hựu Luân thấy Chung Sở Hồng rướn người định nhặt quần áo vứt lung tung dưới sàn đêm qua, bèn nắm lấy tay cô hỏi.

Chung Sở Hồng nhặt váy che đi bộ ngực quyến rũ và vùng bụng dưới, ngồi bên mép giường, ngưng mắt nhìn Lâm Hựu Luân: "Phát ca chuẩn bị tự thành lập một công ty điện ảnh, muốn nhờ anh giúp đỡ..." "Viết kịch bản à?" Lâm Hựu Luân ngồi dậy, vò vò mái tóc rối bù, "Em giúp Phát ca như vậy, không lo anh ghen sao!" Chung Sở Hồng ban đầu còn lo Lâm Hựu Luân hiểu lầm, vội vàng muốn giải thích, đợi nhìn thấy vẻ mặt cười xấu xa của hắn mới biết mình bị gã này trêu chọc, thuận tay vớ lấy cái gối ném về phía Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nhảy dựng lên, ôm trọn thân thể mềm mại của Chung Sở Hồng vào lòng: "Thành thật khai báo, Phát ca cho em lợi ích gì?" "Mới không phải như anh nghĩ đâu, ban đầu Phát ca nói muốn cho em ba phần cổ phần, cuối cùng em không đồng ý, sau đó anh ấy mới cầu xin em nhờ anh giúp viết một kịch bản." Chung Sở Hồng vòng tay ôm eo Lâm Hựu Luân, nói. "Phát ca là một diễn viên giỏi, nhưng chưa chắc đã là một ông chủ giỏi." Lâm Hựu Luân lẩm bẩm một câu.

Chung Sở Hồng nghi hoặc ngẩng đầu: "Vậy em có cần khuyên

Phát ca đừng mở công ty điện ảnh này nữa không?" Lâm Hựu Luân nghĩ ngợi, cuối cùng lắc đầu: "Thôi, em đi nói như vậy ngược lại sẽ làm Phát ca khó xử, không khéo còn gây hiểu lầm." Chung Sở Hồng dựa vào lòng Lâm Hựu Luân: "Vậy làm sao bây giờ?" "Hai năm nay số lượng công ty điện ảnh ở Hong Kong tăng gấp đôi cũng không chỉ, nhưng mỗi năm số không vận hành được mà phá sản cũng chiếm quá nửa.

Phát ca hiện tại có sức hút phòng vé như vậy, đương nhiên sẽ muốn tự mình làm.

Ban đầu anh quả thực có thể giúp anh ấy một tay, nhưng về sau có duy trì được hay không là chuyện của chính anh ấy." Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, công ty điện ảnh của Chu Nhuận Phát chỉ mở được hơn một năm thì ngừng sản xuất.

Mà ngay cả ở hậu thế, diễn viên tự mở công ty điện ảnh cũng rất hiếm trường hợp thành công, những người thực sự làm tốt công ty điện ảnh về cơ bản đều xuất thân từ biên kịch hoặc đạo diễn.

Lâm Hựu Luân đã nhận lời giúp đỡ, Chung Sở Hồng cũng không nói gì thêm, quấn ga trải giường, ôm quần áo đi vào phòng tắm.

Lâm Hựu Luân ngồi xếp bằng trên giường, hắn ra tay giúp đỡ cũng chỉ là để công ty của Chu Nhuận Phát có thể chống đỡ thêm một thời gian, nhưng muốn khuyên Chu Nhuận Phát không mở công ty này lại rất khó.

Diễn viên làm đến tầm của Chu Nhuận Phát, muốn tiến thêm một bước thực sự đã rất khó rồi, trừ khi anh ấy chọn rời Hong Kong đi Hollywood lăn lộn, nếu không muốn đi lên cao nữa, tự mở công ty điện ảnh là lựa chọn duy nhất.

Nhìn phim mình đóng giúp người khác kiếm cả đống tiền, bản thân lại chỉ nhận thù lao cố định, đổi lại là ai trong lòng cũng sẽ không

cam tâm, Chu Nhuận Phát chọn tự mở công ty điện ảnh cũng không làm người ta thấy lạ.

Tuy rằng việc diễn viên mở công ty điện ảnh không được Lâm Hựu Luân đánh giá cao, nhưng Chu Nhuận Phát cũng không phải hoàn toàn không có ưu thế.

Thứ nhất, những năm nay anh ấy đã nâng đỡ không ít người mới trong giới giải trí, có quan hệ rất thân với nhiều diễn viên đang hot, có cơ sở nhân mạch tốt; thứ hai, bản thân anh ấy chính là bảo chứng phòng vé, công ty mở ra cũng có thể nở mày nở mặt một thời gian, bất quá tiền đề là Chu Nhuận Phát phải duy trì được độ hot như vậy mãi.

Phòng tắm ngay cạnh phòng ngủ không có đồ ngủ, Chung Sở Hồng tắm xong, trần như nhộng đi ra, nhìn trên giường bừa bộn, lúc này cũng không có sức lực dọn dẹp, đi tới nhẹ nhàng ôm lưng Lâm Hựu Luân, ôn nhu nói: "Chuẩn bị quần áo cho anh rồi, đi tắm đi..." Lâm Hựu Luân vỗ vỗ bàn tay đang ôm trước ngực mình của Chung Sở Hồng, trước khi đi tắm nói với cô: "Em gọi điện hẹn Phát ca đến đây ăn tối, có chút chuyện anh muốn bàn với anh ấy." ...

Vì buổi tối có hẹn với Chu Nhuận Phát, Lâm Hựu Luân cả ngày cứ ở lỳ nhà Chung Sở Hồng.

Ăn xong cơm trưa, Lâm Hựu Luân pha cho mình một tách trà, cầm tờ báo mới đưa tới sáng nay lên xem.

Hắn chủ yếu quan tâm đến tin tức thời sự và kinh tế, các bài báo về giới giải trí thường chỉ lướt qua tiêu đề, nhưng trên báo hôm nay lại có một tin tức giải trí thu hút sự chú ý của hắn. "Chu Nhuận Phát mật hội bạn gái ở Singapore, thân phận đàng gái đại bị bộc quang".

Vừa thấy tiêu đề tin tức liên quan đến Chu Nhuận Phát, Lâm Hựu Luân cũng không khỏi thấy hứng thú.

Đúng lúc Chung Sở Hồng đi ngang qua phòng khách, Lâm Hựu Luân bèn đặt tờ báo xuống, ngẩng đầu hỏi: "Phát ca có bạn gái mới, chuyện này là từ bao giờ vậy?" "Anh không biết sao?" Chung Sở Hồng cầm một bó hoa cẩm chướng vừa đặt từ tiệm hoa về, chuẩn bị tìm bình cắm vào, nghe Lâm Hựu Luân hỏi vậy thì dừng bước, nói: "Quên mất anh chưa bao giờ xem tin giật gân trên báo.

Chương 196

Bạn gái mới của Phát ca tên là Trần Hội Liên, là con gái một thương gia giàu có ở Singapore, bọn họ năm ngoái đã bắt đầu hẹn hò, hiện tại đã sắp sửa chuẩn bị kết hôn rồi." "Lại một cô 'Liên muội' nữa?" Biểu cảm Lâm Hựu Luân có chút kỳ quái.

Chung Sở Hồng nhún vai: "Đúng vậy, tên so với Trần Ngọc Liên chỉ khác có một chữ, lúc đầu anh ấy nói cho em biết chuyện này, em cũng tưởng anh ấy nói đùa với em." Lâm Hựu Luân đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Đúng rồi, em biết được bao nhiêu về chuyện Phát ca và Trần Ngọc Liên chia tay?" Chung Sở Hồng dừng việc trong tay, quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc: "Sao anh tự nhiên lại nhớ tới chuyện này mà hỏi?" Lâm Hựu Luân và Trần Ngọc Liên chẳng qua chỉ có duyên gặp một lần, nhưng chính lần gặp gỡ đó mới khiến Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng quen biết nhau, cho nên hắn mới lưu ý thêm một chút tin tức về phương diện này. "Phát ca và Trần Ngọc Liên chia tay xong, anh có nghe nói một số chuyện, hình như sự tình không đơn giản như báo chí nói." Đã từng có báo chí Hong Kong tiết lộ nguyên nhân thực sự khiến Chu Nhuận Phát và Trần Ngọc Liên chia tay là do thế lực xã hội đen chia uyên rẽ thúy.

Còn những lời đồn đại sau này như Chu Nhuận Phát thay lòng đổi dạ, hay mẹ Chu Nhuận Phát không đồng ý hôn sự, Lâm Hựu Luân tuy không phải người trong cuộc, nhưng căn cứ vào báo cáo của truyền thông cũng có thể nhìn ra một số manh mối.

Chu Nhuận Phát và Dư Án Án kết hôn chớp nhoáng, chẳng lẽ mẹ Chu lại thích một Dư Án Án không quen biết?

Lâm Hựu Luân vẫn luôn tưởng rằng Trần Ngọc Liên sau khi chia

tay Chu Nhuận Phát, qua người giới thiệu mới quen người chồng hiện tại là Trần Siêu Vũ.

Nhưng gần đây hắn lại nghe được một cách nói khác, rằng khi Chu Nhuận Phát và Trần Ngọc Liên đang yêu nhau thắm thiết, Trần Siêu Vũ - người có bối cảnh hắc đạo và giữ chức vụ cao tại sòng bạc Mỹ - đã triển khai theo đuổi Trần Ngọc Liên.

Sau đó dưới sự bức bách của thế lực hung hãn, trước khi Trần Siêu Vũ cưới Trần Ngọc Liên, Chu Nhuận Phát bị uy hiếp phải kết hôn, để tuyệt đường si tình khó quên của Trần Ngọc Liên!

Bất luận chuyện này thật giả ra sao, ngay sau đó Chu Nhuận Phát nhanh chóng kết hôn chớp nhoáng với Dư Án Án lại là sự thật không thể chối cãi.

Hôn lễ của Trần Ngọc Liên và Trần Siêu Vũ được tổ chức tại nhà thờ St.

Patrick ở New York, Mỹ.

Sau khi kết hôn, Trần Ngọc Liên sống cùng chồng tại New York.

Trong thời gian này, nhiều truyền thông Hong Kong đến điều tra đưa tin, Trần Ngọc Liên và chồng mới cưới tình cảm lạnh nhạt, bình thường rất ít cử chỉ thân mật, ngay cả khi hai người dạo phố cũng giữ khoảng cách, thậm chí truyền thông chưa bao giờ chụp được cảnh họ tay trong tay.

Năm đó dưới sự truy đuổi liên tục của báo chí, Trần Ngọc Liên luôn giữ thái độ im lặng, mãi đến vài năm sau khi kết hôn, cô mới lên tiếng xác nhận cuộc hôn nhân này có vấn đề, nhưng vẫn từ chối tiết lộ bất kỳ nội tình liên quan nào.

Thái độ lạnh nhạt sau khi kết hôn của Trần Ngọc Liên khiến Trần Siêu Vũ canh cánh trong lòng vì không có được chân tình của vợ, thậm

chí nghi ngờ vợ vẫn còn vương vấn tình cũ với Chu Nhuận Phát.

Vị thiếu gia sòng bạc có bối cảnh dính dáng đến xã hội đen Hong Kong - Đài Loan này gần đây đã đánh tiếng ở Mỹ, Singapore và Hong Kong, giận dữ tuyên bố nhất định sẽ cho Chu Nhuận Phát biết tay!

Tin tức này là từ miệng anh em nhà họ Hướng nói ra, độ tin cậy rất lớn, cho nên Lâm Hựu Luân mới muốn hỏi Chung Sở Hồng có biết chuyện này không. "Hóa ra là như vậy!" Chung Sở Hồng nghe tin này cũng rất chấn động, "Thảo nào hồi đó em hỏi Phát ca, anh ấy đều không chịu nói, thì ra anh ấy thực sự có nỗi khổ tâm." Lâm Hựu Luân kéo Chung Sở Hồng ngồi xuống bên cạnh mình: "Anh đang nghĩ lần này Phát ca kết hôn, sẽ không phải cũng giống lần trước là bị ép chứ?" "Chắc là không đâu, anh ấy và Trần Hội Liên năm ngoái đã bắt đầu hẹn hò rồi, em cảm thấy lần này Phát ca là nghiêm túc, chỉ không biết cái tên Trần Siêu Vũ kia có nhân lúc anh ấy kết hôn mà gây phiền phức không." Chung Sở Hồng không khỏi lo lắng nói. "Cái này em không cần lo, ông nhạc phụ của Phát ca cũng không phải nhân vật đơn giản đâu." Lâm Hựu Luân vừa đọc được tin tức trên báo, cha của Trần Hội Liên là Trần Thủ Lâm cũng là một lão nhân giang hồ từng trải qua sóng gió và có thế lực địa phương, Chu Nhuận Phát bị uy hiếp, Trần Thủ Lâm khẳng định sẽ không ngồi yên mặc kệ.

Vô tình nhắc lại chuyện tình cũ của Chu Nhuận Phát và Trần Ngọc Liên lại khiến Lâm Hựu Luân nghĩ ra một bộ phim rất thú vị, hắn đã nhận lời Chung Sở Hồng giúp Chu Nhuận Phát viết một kịch bản, bộ phim đó vừa khéo có thể dùng được. "Một tên trùm trộm cắp vừa ra tù, phát hiện vợ cũ của mình đang hẹn hò với một ông trùm sòng bạc.

Hắn bắt đầu triệu tập những thủ hạ cũ, chuẩn bị vạch ra một vụ cướp sòng bạc phức tạp nhất, chặt chẽ nhất trong lịch sử, cướp đi 150 triệu tiền mặt cất giữ trong sòng bạc dưới danh nghĩa của tình địch." Lâm Hựu Luân một tay cầm ly nước pha trà, một tay ôm vai

Chung Sở Hồng, "Em thấy câu chuyện này thế nào?" Chung Sở Hồng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lâm Hựu Luân: "Nguyên mẫu câu chuyện về tên trùm trộm cắp kia sẽ không phải là Phát ca chứ?" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Dùng điện ảnh để trêu chọc một chút, giúp Phát ca xả giận không tốt sao?" "Không tốt!" Chung Sở Hồng kiên quyết lắc đầu, "Theo cách nói vừa rồi của anh, Phát ca và Trần Ngọc Liên ban đầu chia tay quả thực là bất đắc dĩ, nhưng hiện tại Phát ca đã sắp kết hôn với người khác rồi, anh lại lôi chuyện này ra, để Phát ca diễn vai chính, mọi người rất dễ đoán được bộ phim ám chỉ điều gì, lúc đó Trần Siêu Vũ lại càng không chịu để yên đâu." "Vậy làm sao bây giờ?

Trong tay anh hiện tại chỉ có mỗi kịch bản này, trong thời gian ngắn chắc là sẽ không có linh cảm câu chuyện nào khác nữa." Lâm Hựu Luân rất khó xử, hắn rất muốn quay bộ phim này, nhưng lo lắng của Chung Sở Hồng không phải không có lý, để Chu Nhuận Phát diễn tên trùm trộm cắp trong phim, Chu Nhuận Phát sẽ rất khó xử. "Vai trùm trộm cắp để người khác diễn, Phát ca tùy tiện khách mời một vai trong đó, như vậy chắc là không có vấn đề gì." Chung Sở Hồng nghĩ ngợi rồi nói.

Lâm Hựu Luân gật đầu, thực sự không nghĩ ra cách giải quyết tốt hơn, đành phải làm theo lời Chung Sở Hồng. ...

Chu Nhuận Phát đưa bạn gái Trần Hội Liên cùng qua, vì là buổi gặp mặt mang tính chất tư nhân, anh còn đặc biệt chuẩn bị một chai rượu vang thượng hạng làm quà.

Chung Sở Hồng nhận lấy rượu vang, nhiệt tình mời Chu Nhuận Phát và Trần Hội Liên vào nhà.

Khi ba người bước vào phòng khách, Lâm Hựu Luân cũng từ trên sofa đứng dậy, hàn huyên với Chu Nhuận Phát vài câu. "Hội Liên, vị này chính là Lâm tiên sinh mà anh thường hay nhắc với em." Chu

Nhuận Phát giới thiệu với bạn gái.

Lâm Hựu Luân đưa tay ra: "Trần tiểu thư... không, chắc sắp phải đổi giọng gọi là 'Phát tẩu' rồi, hân hạnh!" Trần Hội Liên đỏ mặt, nhưng cũng ngầm thừa nhận cách xưng hô của Lâm Hựu Luân.

Chung Sở Hồng mời Chu Nhuận Phát và Trần Hội Liên ngồi xuống, sau đó nói: "Mọi người cứ nói chuyện, tôi xuống bếp xem đồ ăn đã được chưa." Trần Hội Liên lập tức đứng dậy: "Tôi đi xem có gì giúp được không." Rồi kéo Chung Sở Hồng cùng xuống bếp, phòng khách chỉ còn lại Lâm Hựu Luân và Chu Nhuận Phát. "Phát ca sao đột nhiên lại nghĩ tới việc mở công ty điện ảnh?" Chu Nhuận Phát không ngờ Lâm Hựu Luân lại hỏi trực tiếp như vậy, sau một thoáng sững sờ, vội vàng trả lời: "Cha của Hội Liên có ý đầu tư điện ảnh, bản thân tôi cũng muốn thử sức, sau này còn mong Lâm tiên sinh quan chiếu nhiều hơn." "Hóa ra là nhạc phụ đại nhân làm nhà đầu tư, thảo nào Phát ca tự tin như vậy." Lâm Hựu Luân cười cười, tiếp đó lại nói: "Công ty điện ảnh thành lập không thể chỉ có cái khung rỗng, công ty của Phát ca gần đây có kế hoạch quay phim gì không?" Chu Nhuận Phát quả thực đang phát sầu vì chuyện này.

Ngay từ đầu Chu Nhuận Phát đã biết mở công ty điện ảnh không dễ, nhưng cả đời chỉ làm diễn viên anh lại không cam tâm, đúng lúc nhạc phụ Trần Thủ Lâm có ý tiến quân vào làng điện ảnh, hợp đồng của anh với Thiệu thị lại vừa hết hạn, cho nên mới quyết định ra làm riêng.

Đợi công ty điện ảnh thực sự mở ra, Chu Nhuận Phát mới phát hiện sự tình không đơn giản như vậy.

Muốn quay phim, đầu tiên phải có kịch bản, thứ hai phải tìm đạo diễn, nhưng biên kịch, đạo diễn hơi có tiếng tăm ở Hong Kong một chút, không phải đang phục vụ cho các công ty lớn thì cũng là tự mình

thành lập công ty.

Khuyết điểm của việc diễn viên thành lập công ty điện ảnh rất nhanh đã lộ ra, danh tiếng của Chu Nhuận Phát khi đóng phim cho người khác thì rất hữu dụng, nhưng khi tìm người khác đóng phim thì lại không dùng tốt lắm.

Thực sự không còn cách nào, mới phải thông qua Chung Sở Hồng cầu đến cửa Lâm Hựu Luân. "Thực ra tôi không tán đồng lắm việc diễn viên tự mở công ty điện ảnh, nhưng không phải nói diễn viên không thể đầu tư điện ảnh, chỉ có điều không phải bằng phương thức tự mình mở công ty." Chu Nhuận Phát một mặt rít thuốc, một mặt đưa mắt nhìn Lâm Hựu Luân, anh không lên tiếng, im lặng chờ đợi lời tiếp theo của hắn. "Bên ngoài đều đồn kịch bản đầu tiên của tôi bán được một ngàn vạn, thực ra chi phí quay tập đầu của 《Bảo bối trí đa tinh》 chưa đến 50 vạn, tôi lúc đó lấy kịch bản đổi lấy phần trăm lợi nhuận.

Địa vị của biên kịch trong giới điện ảnh xưa nay không cao, không làm như vậy tôi căn bản không thể nào lấy được nhiều tiền thế.

Tôi ở trong giới biên kịch Hong Kong có thể là một ngoại lệ, nhưng diễn viên ở yêu cầu chia lợi nhuận chắc chắn có ưu thế hơn biên kịch, điểm này là khẳng định.

Đặc biệt là diễn viên như Phát ca anh, nếu không lấy thù lao đóng phim mà đổi sang lấy phần trăm lợi nhuận, loại phim doanh thu mấy ngàn vạn, chắc chắn sẽ nhận được nhiều hơn so với lấy thù lao cố định.

Đổi một góc độ khác mà xem, cách làm này chính là lấy thù lao đóng phim để nhập cổ phần, thực ra cũng chính là biến tướng của việc đầu tư vào bộ phim đó.

Mà tự mình mở công ty tuy có cảm giác thành tựu, nhưng tiền

kiếm được chưa chắc đã nhiều hơn cái này, mà lại còn phải tốn nhiều tâm tư hơn." Lâm Hựu Luân thao thao bất tuyệt, Chu Nhuận Phát càng nghe càng thấy hắn nói có lý, rất nhiều quan điểm Chu Nhuận Phát trước đây cũng từng nghĩ tới, chỉ là không có ai nói thấu triệt như vậy.

Sớm biết thế này, trước khi mở công ty nên nghe ý kiến của Lâm Hựu Luân trước, hiện tại tên đã trên dây, lại đã không còn đường lui.

Lâm Hựu Luân cũng biết tình cảnh hiện tại của Chu Nhuận Phát, cho nên bảo với anh rằng, hắn có thể giúp viết một kịch bản.

Chu Nhuận Phát nghe xong mừng rỡ, nhưng sau khi Lâm Hựu Luân kể cốt truyện, anh lại không thể nào vui nổi nữa.

Vợ cũ hẹn hò với người khác, nhân vật chính tìm một đám đàn em đi cướp sòng bạc của đối phương, tình tiết này càng nghe càng giống như ác ý trêu chọc nhắm vào một người nào đó trong hiện thực.

Chu Nhuận Phát tuy hận Trần Siêu Vũ, nhưng tình cảm giữa anh và Trần Ngọc Liên đã triệt để kết thúc, sang năm anh sắp kết hôn với Trần Hội Liên, lúc này thật không muốn rước thêm rắc rối.

Đương nhiên từ tận đáy lòng, Chu Nhuận Phát vẫn rất cảm kích Lâm Hựu Luân, có thể nghĩ ra một câu chuyện độc đáo như vậy.

Nếu Chu Nhuận Phát thực sự diễn bộ phim này, hả giận thì có hả giận, nhưng mối thù với Trần Siêu Vũ sẽ chỉ càng ngày càng khó điều hòa, Chu Nhuận Phát cho dù không nghĩ cho bản thân, cũng phải nghĩ cho người bên cạnh.

Lâm Hựu Luân biết Chu Nhuận Phát đang lo lắng điều gì, bèn nói với anh rằng câu chuyện này thực ra bắt nguồn từ một bộ phim Mỹ thập niên 60, sau khi cải biên sẽ đổi mục tiêu thành một sòng bạc ở Macau, hơn nữa không cần Chu Nhuận Phát đóng vai chính, như vậy sẽ không gây ra những đồn đoán lung tung.

Vì khái niệm "tiên nhập vi chủ", Chu Nhuận Phát luôn cảm thấy mình một khi diễn bộ phim này sẽ bị người ta cho là có ý nhắm vào Trần Siêu Vũ, cho nên lời giải thích của Lâm Hựu Luân không làm anh hoàn toàn xóa bỏ nghi ngờ. "Kịch bản do tôi viết, không được nữa thì tôi còn có thể làm giám chế cho bộ phim này, như vậy có chuyện gì đối phương cũng chỉ sẽ nhắm vào tôi, thế này tổng được rồi chứ?" Lâm Hựu Luân một mình gánh vác mọi chuyện, Chu Nhuận Phát vẫn còn do dự, nhất định bắt anh diễn bộ phim này cũng không phải là không được, chỉ có điều anh có một điều kiện. "Nếu Lâm tiên sinh có thể đích thân diễn vai tên trùm trộm cắp này, để tôi diễn vai gì trong phim cũng không thành vấn đề!" Lâm Hựu Luân cúi đầu, như thể đang nghiêm túc suy nghĩ đề nghị của Chu Nhuận Phát, nhưng nhìn bề ngoài căn bản không nhìn ra trong lòng hắn nghĩ gì.

Hai người đều im lặng, sự tĩnh mịch chiếm cứ cả phòng khách.

Chương 197

Chu Nhuận Phát cố gắng muốn phá vỡ cục diện trầm mặc này, cố ý muốn tìm chuyện khác để nói, nhưng lời đến khóe miệng, lưỡi lại như bị keo dính chặt, càng muốn nói càng không thốt nên lời, nếu không phải Chung Sở Hồng bưng một đĩa trái cây đã rửa sạch đi vào, anh còn không biết phải lúng túng đến bao giờ.

Lâm Hựu Luân vỗ vỗ chỗ sofa bên cạnh mình, ra hiệu cho Chung Sở Hồng ngồi qua.

Chung Sở Hồng nũng nịu trừng Lâm Hựu Luân một cái, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh hắn.

Lâm Hựu Luân đưa tay ôm lấy vai Chung Sở Hồng, quay đầu nhìn cô nói: "Trần tiểu thư đâu?" Chung Sở Hồng mắt sáng long lanh nhìn Lâm Hựu Luân, khóe mắt liếc qua Chu Nhuận Phát, rồi nói: "Câu này hình như không nên là anh hỏi chứ?" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Được rồi, vậy anh hỏi giúp Phát ca chắc được rồi chứ?" "Trần tiểu thư đi vệ sinh rồi." Chung Sở Hồng trả lời.

Lâm Hựu Luân gật đầu: "Vừa rồi Phát ca đề nghị anh diễn vai tên trùm trộm cắp trong phim, em thấy thế nào?" "Anh á?" Chung Sở Hồng do dự một chút, "Vai diễn này diễn xuất chắc không có độ khó gì, nếu anh có hứng thú thì có thể thử xem." Chu Nhuận Phát nhìn Chung Sở Hồng, trong ánh mắt tràn đầy cảm kích.

Lâm Hựu Luân nhíu mày: "Nhưng có một vấn đề, anh diễn trùm trộm cắp, vậy ai diễn bà trùm đây?" Chu Nhuận Phát đang ăn một quả táo, nghe thấy câu này suýt chút nữa thì nghẹn, Lâm Hựu Luân đi một vòng lớn như vậy, mục đích thực sự thế mà lại là muốn Chung Sở Hồng diễn nữ chính.

Nhưng bản thân Chung Sở Hồng lại không ý thức được điểm này, vừa nghĩ tới Lâm Hựu Luân phải ở trong phim khanh khanh ta ta với người khác, cư nhiên còn mặt dày trưng cầu ý kiến của mình, trong lòng vô cớ dâng lên một trận bực tức, quay đầu sang một bên. "Anh thích tìm ai diễn thì tìm, liên quan gì đến em?" Lâm Hựu Luân lại nhân lúc cô không chú ý, ngay trên cổ cô, giữa khoảng hở của những lọn tóc xoăn nhỏ rủ xuống vai, nhẹ nhàng hôn một cái. "Muốn chết à!" Mặt Chung Sở Hồng lập tức đỏ bừng tới tận mang tai, đưa tay nhéo mạnh vào cánh tay Lâm Hựu Luân, đau đến mức Lâm Hựu Luân phải xuýt xoa.

Chu Nhuận Phát lại rất biết điều, nhún vai nói: "Tôi cái gì cũng không nhìn thấy!" Lâm Hựu Luân lại chẳng thèm để ý mà ôm Chung Sở Hồng vào lòng, Chung Sở Hồng hơi giãy giụa một chút, cuối cùng vẫn thuận theo dựa vào vai hắn. "Anh thực sự không nghĩ ra ứng cử viên thích hợp, đành phải ủy khuất em diễn bà trùm vậy." Lâm Hựu Luân ghé sát tai cô, khẽ nói. "Mới không thèm diễn chung với anh!" Trong lòng Chung Sở Hồng vui vẻ, miệng lại không chịu thừa nhận.

Khụ khụ!

Chu Nhuận Phát thực sự nhìn không nổi nữa, hai vị trước mặt này căn bản coi anh như không khí.

Chung Sở Hồng mặt đỏ bừng thoát khỏi lòng Lâm Hựu Luân, kiếm cớ đi xem nồi canh trong bếp được chưa, chạy trối chết khỏi phòng khách.

Trần Hội Liên đi vào đúng lúc thấy Chung Sở Hồng rời đi, trong lòng còn rất kỳ quái, trong bếp rõ ràng đã không còn gì cần làm, Chung Sở Hồng đi làm gì vậy?

Lâm Hựu Luân đồng ý diễn vai trùm trộm cắp, Chu Nhuận Phát liền đồng ý diễn phó thủ của hắn trong phim: một cao thủ cờ bạc

chuyên dạy các ngôi sao chơi bài, chuyên phụ trách trù tính trang bị cho cả kế hoạch.

Lần trước Lâm Hựu Luân diễn 《Lâm sinh dữ Lâm thái》 là tính chất chơi đùa, lần này cũng tương tự, bất quá lần này hắn chuẩn bị đổi cách chơi, định chơi một vố lớn. "Tên phim sẽ gọi là 《Thập Nhất La Hán》, nhìn tên là biết ý chỉ 11 cao thủ mà nam chính tìm đến giúp đỡ.

Tôi biết trong một bộ phim muốn khán giả nhớ hết toàn bộ 11 người là không dễ, nhưng thiết kế kịch bản sẽ phân bổ đất diễn tối đa cho mỗi người, để mỗi người đều có cá tính và sở trường riêng biệt.

Đương nhiên làm được điểm này vẫn chưa đủ, ngoài anh và tôi ra, 9 người còn lại phải được tinh tuyển kỹ càng." Trong lời nói của Lâm Hựu Luân còn có một tầng tâm tư chưa nói ra, câu chuyện của 《Thập Nhất La Hán》 có thể nói là phim giải trí tiêu chuẩn: một nhóm cướp thiết kế cướp sòng bạc, cảnh vệ canh phòng nghiêm ngặt, cửa ải khó khăn chồng chất, mưu kế tính toán từng phút từng giây, cuối cùng đương nhiên là đại công cáo thành.

Câu chuyện không tính là đặc biệt kịch tính kích thích, dùng những cảnh quay ngắn gọn và hơi hài hước để khéo léo thúc đẩy sự phát triển của cốt truyện, một mặt trong quá trình lên kế hoạch cướp cố ý "tiết lộ" không ít thiên cơ, mặt khác vẫn giữ lại một chiêu, mang đến cho người xem sự bất ngờ.

Bố cục như vậy không tính là độ khó cao, nhưng lại có sự độc đáo hiếm thấy ở phim giải trí thông thường.

Không có tính tư tưởng gì đáng nói, một trăm phần trăm là phim bỏng ngô, xem xong là quên, nhưng khi xem, bộ phim tuyệt đối có thể khiến người ta say sưa bàn tán, thú vị vô cùng.

Đã do chính mình lĩnh xướng chủ diễn bộ phim này, Lâm Hựu

Luân liền muốn để khán giả sau này xem phim có thêm một niềm vui: đếm sao.

Trong phim này ngoại trừ hắn, Chu Nhuận Phát và diễn viên tạp kỹ có thể co người vào trong túi du lịch ra, 8 diễn viên còn lại Lâm Hựu Luân đều định tìm những ngôi sao đang hot hoặc những ngôi sao tương lai sẽ nổi tiếng để diễn, biến bộ phim thành một nồi lẩu thập cẩm siêu cấp hào hoa. "Nhân tuyển dự kiến mời hiện tại có Trương Quốc Vinh, tôi hy vọng anh ấy diễn cao thủ trộm cắp phụ trách theo dõi giám sát; Chu Tinh Trì, tìm cậu ta khách mời chuyên gia vũ khí trong phim chắc vấn đề không lớn; Ngô Mộng Đạt diễn tên lừa đảo đã rửa tay gác kiếm; Lưu Đức Hoa diễn cao thủ máy tính có thể phá giải hệ thống an ninh phức tạp nhất..." Lâm Hựu Luân báo ra một loạt cái tên, lại khiến Chu Nhuận Phát trợn mắt há hốc mồm.

Lưu Đức Hoa, Ngô Mộng Đạt còn dễ nói, hiện tại hai người tuy chỉ tính là có chút danh tiếng trong giới điện ảnh, nhưng thù lao vẫn chưa cao đến mức vô lý.

Nhưng Trương Quốc Vinh, Chu Tinh Trì thì lại khác, hai người này cộng lại, không có 500 vạn thì căn bản không mời nổi, lại tính thêm thù lao của bản thân Chu Nhuận Phát, cho dù 4 diễn viên còn lại đều mời những người không nổi tiếng lắm, thì thù lao cho diễn viên của cả bộ phim cũng phải vượt quá 1000 vạn.

Đây còn chưa tính phần của Lâm Hựu Luân, hắn tuy chỉ là diễn "chơi", nhưng nếu thực sự phải trả thù lao, nhất định là cao nhất đoàn phim, nếu không thì không xứng với thân phận của hắn.

Lại cộng thêm các loại chi phí quay phim, cả bộ phim ít nhất cũng phải đầu tư hai ngàn vạn mới đủ. "Dùng toàn ngôi sao để diễn, chi phí quay phim có phải cao quá rồi không?" Chu Nhuận Phát do dự hỏi. "Nếu không cần trả thù lao thì sao?" Lâm Hựu Luân đột nhiên buông

một câu.

Chu Nhuận Phát kinh ngạc đến mức há hốc mồm không nói nên lời, mắt trợn tròn như quả óc chó.

Lâm Hựu Luân thấy anh hiểu lầm ý mình, tiếp đó liền giải thích: "Ý của tôi là, thuyết phục những diễn viên này, đổi thù lao thành phần trăm lợi nhuận, giống như cách tôi đã nhắc với anh trước đó, mọi người đều làm nhà đầu tư cho bộ phim này, như vậy mỗi người đều sẽ có động lực diễn thật tốt vai của mình, giống như tình tiết trong phim vậy, kiếm được tiền thì mọi người cùng chia." Lâm Hựu Luân nói xong liền nhìn Chu Nhuận Phát, ý tứ sâu xa là muốn Chu Nhuận Phát biểu thái đầu tiên, chỉ có anh đồng ý, những diễn viên còn lại mới có khả năng bị thuyết phục.

Chu Nhuận Phát suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng gật đầu. "Vậy quyết định thế đi!" Lâm Hựu Luân vỗ tay, "Trương Quốc Vinh anh đi thuyết phục, tôi phụ trách giải quyết Chu Tinh Trì." Chu Nhuận Phát hai hàng lông mày hơi nhíu lại, nói: "Vinh thiếu chắc sẽ nể mặt tôi, tôi chỉ lo người quản lý của cậu ấy không đồng ý." "Hợp đồng nghệ sĩ hiện tại của cậu ấy hình như là ký với Tân Nghệ Thành phải không?

Đối phương nếu không đồng ý, anh cứ nói thẳng là tôi yêu cầu như vậy." Lâm Hựu Luân căn bản không coi chuyện này là vấn đề, hắn tin tưởng người quản lý của Trương Quốc Vinh sẽ không không biết điều như vậy. "11 diễn viên, hiện tại còn 5 người chưa có định đoạt, anh có nhân tuyển nào tốt đề cử không?" Lâm Hựu Luân tiếp đó lại bổ sung một câu: "Tốt nhất là loại có danh tiếng mà thù lao lại không cao." Trong lòng Chu Nhuận Phát cười thầm, chỉ coi như Lâm Hựu Luân đang nói đùa, diễn viên thực sự có danh tiếng thì thù lao nào có thấp?

Chu Nhuận Phát đang định lắc đầu, Trần Hội Liên ngồi bên cạnh

len lén kéo kéo áo anh.

Chu Nhuận Phát quay mặt sang, nghi hoặc nhìn bạn gái.

Lâm Hựu Luân bưng ly cúi đầu uống nước, coi như không thấy "động tác nhỏ" của Chu Nhuận Phát và Trần Hội Liên.

Trần Hội Liên ghé sát tai Chu Nhuận Phát, khẽ nói: "Hai hôm trước chẳng phải có một diễn viên đến tìm anh sao?

Em thấy anh ta ăn mặc khá hàn vi, anh lại nói anh ta từng đoạt Ảnh đế Kim Tượng, tại sao không giới thiệu anh ta cho Lâm tiên sinh?" Câu nói này của Trần Hội Liên lại nhắc nhở Chu Nhuận Phát, sao lại quên mất cậu ta nhỉ.

Chu Nhuận Phát quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân, trong mắt thần thái sáng láng.

Lâm Hựu Luân đặt ly xuống, tò mò hỏi: "Hai người nói thầm chuyện gì mà vui vẻ thế?" "Hội Liên nhắc với tôi một người, tôi thấy cậu ấy chắc phù hợp với yêu cầu của Lâm tiên sinh." Lâm Hựu Luân nhướng mày: "Là ai?" "Lương Giai Huy!" Lâm Hựu Luân sững sờ, theo bản năng liền hỏi: "Cậu ta bây giờ vẫn còn bày sập bán hàng rong à?" Đường đường là một Ảnh đế, lại phải sống thảm như vậy, nguyên do lại chính là bộ phim đưa Lương Giai Huy lên ngôi vị Ảnh đế Kim Tượng - 《Thùy Liêm Thính Chính》.

Hồi đó nhận được điện thoại của Lý Hàn Tường bảo vào đoàn phim, Lương Giai Huy chẳng qua chỉ mang tâm thế đi làm chân chạy vặt, đi theo sau đại đạo diễn mở mang tầm mắt, hơn nữa lúc đó cậu ta đang hẹn hò với con gái của Lý Hàn Tường, dính chút quan hệ con ông cháu cha này, ở đoàn phim cũng nhận được đủ loại chiếu cố.

Ai ngờ đến nơi Lý Hàn Tường lại bắt cậu ta cạo trọc đầu, bắt cậu ta diễn hoàng đế Hàm Phong.

Lúc đó Lương Giai Huy chẳng qua chỉ là học viên chưa tốt nghiệp lớp huấn luyện nghệ sĩ của TVB, vai diễn lớn nhất từng đóng là đàn em đi theo Chu Nhuận Phát, còn vì diện một cây đen đeo kính râm làm ngầu, lấn át cả hào quang của Phát ca nên bị đạo diễn mắng cho một trận.

Lương Giai Huy căn bản không ngờ mình lần đầu tiên diễn vai chính đã đoạt giải Ảnh đế Kim Tượng, càng không ngờ sau khi đoạt Ảnh đế lại không có phim để đóng, bởi vì bộ phim này, cậu ta bị phía Đài Loan lúc bấy giờ phong sát.

Thời gian đó, đàm phán Trung - Anh về vấn đề Hong Kong đang trong thế giằng co, kinh tế Hong Kong cũng bị ảnh hưởng, thị trường điện ảnh ảm đạm, thị trường Đài Loan trở thành phao cứu sinh, các nhà làm phim thực sự không dám đắc tội, thế nên trong một thời gian rất dài không ai dám mời Lương Giai Huy đóng phim.

Để duy trì kế sinh nhai, Lương Giai Huy chỉ đành ra chợ bày sập bán hàng, kiêm luôn việc canh chừng cảnh sát cho những người bán hàng rong không giấy phép. "Thời gian trước tôi có ăn cơm cùng mấy người bạn ở bộ phận văn hóa Đài Loan, có nói giúp cậu ấy vài câu, hiện tại bên Đài Loan đã không còn phong sát cậu ấy nữa." Chính vì chuyện này, Lương Giai Huy mới đến tận cửa cảm ơn Chu Nhuận Phát.

Lâm Hựu Luân muốn tìm diễn viên có danh tiếng mà thù lao không cao, Lương Giai Huy quả thực là ứng cử viên không thể thay thế. "Vậy để cậu ấy diễn vai chia bài trà trộn vào sòng bạc đi!" Lâm Hựu Luân lên tiếng, Lương Giai Huy cứ thế nhẹ nhàng đơn giản lọt vào danh sách diễn viên của 《Thập Nhất La Hán》.

Vương Tinh nhét khăn ăn vào cổ áo, một tay cầm dao một tay cầm nĩa, nhăn nhó mặt mày nói với Lâm Hựu Luân: "《Đổ Hiệp》 sắp sửa

bấm máy rồi, anh lúc này đem người mượn đi, tôi biết làm sao đây?" Lâm Hựu Luân trong tay cầm ly thủy tinh chân cao trong suốt, rượu bên trong sóng sánh nhẹ nhàng trắng trẻo. "Chỉ cần một tháng, quay xong sẽ trả người lại cho anh!" Vương Tinh mặt lộ vẻ chần chờ, cuối cùng quả quyết lắc đầu: "Không được, tối đa hai mươi ngày!" Lâm Hựu Luân không nhanh không chậm giơ lên hai ngón tay: "Hai tháng!" Vương Tinh suýt chút nữa tức hộc máu, làm gì có ai mặc cả mà lại tiếp tục tăng giá lên như thế?

Trong lòng tuy nghẹn khuất, nhưng Vương Tinh biết, Lâm Hựu Luân đã khăng khăng muốn mượn người thì hắn căn bản không cản được.

Chương 198

"Sợ anh rồi, một tháng thì một tháng!" Vương Tinh vẻ mặt đau lòng nói. "Một tháng chỉ là thời gian ước chừng, cụ thể bao lâu có thể quay xong, tôi cũng không xác định." Lâm Hựu Luân nhún nhún vai, nói ra một tin tức khiến Vương Tinh càng thêm phát điên. "Đương nhiên, anh còn có thể có lựa chọn thứ hai." Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tinh một cái, khóe miệng hiện lên một nụ cười khó bị người phát giác, "Bộ phim này đạo diễn còn chưa xác định..." "Dừng!" Vương Tinh biết Lâm Hựu Luân chuẩn bị nói cái gì, nhưng hắn thật không dám nghe tiếp nữa.

Mượn diễn viên thì thôi đi, cư nhiên còn đánh chủ ý lên người chính mình, chuyện này hắn kiên quyết không đáp ứng.

Lâm Hựu Luân mắt không chớp nhìn Vương Tinh: "Không chuẩn bị nghe một chút điều kiện của tôi sao?" Vương Tinh nhướng mày, tựa hồ muốn mở miệng, tiếp đó lại do dự. "Tôi cung cấp kịch bản phân cảnh chi tiết, anh đem nó quay ra, cả bộ phim cơ bản không dính dáng đến cảnh hành động gì lớn, đương nhiên dựng bố cảnh có thể phải tốn chút thời gian..." Lâm Hựu Luân chậm rãi cắt miếng bít tết trong đĩa, đầu cũng không ngẩng lên nói: "Anh không phải rêu rao 7 ngày là có thể quay xong một bộ phim sao?

Bộ phim này ở trên tay anh hẳn là dùng không đến một tháng, thời gian tiết kiệm được không phải là của tôi, mà là của anh." Vương Tinh hai môi mím chặt, giống như sợ hãi từ bên trong phát ra âm thanh đồng ý.

Lâm Hựu Luân cắt xong bít tết, dùng nĩa xiên lên một miếng đưa vào miệng, vừa nhai vừa hỏi: "Cân nhắc xong chưa?" Vương Tinh

cuối cùng vẫn là nhịn không được mở miệng: "Anh nói bộ phim này có 11 diễn viên, hiện tại người đều tìm đủ rồi hả?" "Phát ca đã thuyết phục được Trương Quốc Vinh, bên này Chu Tinh Trì cũng đã đáp ứng khách mời, cộng thêm Lưu Đức Hoa, Lương Giai Huy, Ngô Mộng Đạt...

Hiện tại còn có hai vai diễn không có xác định nhân tuyển." Vương Tinh tính toán kỹ một chút, nhíu mày nói: "Không đúng, 11 người, tính cả cái tên nhóc làm xiếc anh tìm từ Đại lục về, hiện tại cũng mới 8 người, thế là còn thiếu ba người, sao anh lại nói là hai?" Lâm Hựu Luân bưng ly rượu lên nhấp một ngụm, nói: "Anh tính thiếu một người." "Ai?" "Anh." "Tôi?" Vương Tinh ngẩn ra, miệng há hốc, mắt cũng trợn tròn. "Từng là ông chủ sòng bạc, có ân oán với ông chủ hiện tại, là người ủng hộ phía sau màn của nhóm 'Thần thâu'...

Vai diễn này đất diễn không nhiều, do anh tùy tiện khách mời một chút là được." Lâm Hựu Luân giải thích.

Vương Tinh miễn cưỡng tiếp nhận cách nói của hắn, tiếp đó lại hỏi: "Vậy còn lại hai người đâu?" Lâm Hựu Luân đem rượu vang trắng trong ly uống một hơi cạn sạch: "Tôi đã có nhân tuyển thích hợp, một hai ngày gần đây sẽ có tin tức chuẩn xác cho anh." *** Khu Tsim Sha Tsui (Tiêm Sa Chủy) bên này, hộp đêm xưa nay nổi tiếng với mức tiêu phí cao ngất ngưởng.

Ngô Trấn Vũ chỉ nghe nói rất nhiều công tử nhà giàu và ông chủ công ty lớn đều thích đến đây tiêu tiền, một buổi tối không ném ra bảy tám hay mười vạn thì trong lòng cảm thấy không sướng.

Nữ phục vụ mặc sườn xám bó sát người dẫn đường phía trước, Ngô Trấn Vũ len lén nghiêng đầu, ghé sát tai Lưu Thanh Vân, nhỏ giọng hỏi: "Này, cậu có nhầm không đấy, Đỗ Kỳ Phong sẽ mời bọn mình đến nơi cao cấp thế này uống rượu sao?" Lưu Thanh Vân cũng

nghi hoặc y như Ngô Trấn Vũ, nhưng trong điện thoại Đỗ Kỳ Phong nói chính là chỗ này, khẳng định sẽ không sai.

Ngô Trấn Vũ tiếp đó lại hỏi: "Trên người cậu mang bao nhiêu tiền?" Lưu Thanh Vân nhìn hắn một cái: "Cậu hỏi cái này làm gì?" Ngô Trấn Vũ lo lắng nói: "Chỗ này tùy tiện gọi một chai rượu cũng là cả ngàn tệ, lỡ như cuối cùng lúc thanh toán tiền không đủ thì làm sao?" "Người khác mời khách, cậu có cái gì phải lo lắng?" Lưu Thanh Vân ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng kỳ thực cũng không yên dạ.

Hắn theo bản năng sờ sờ túi, trong ví tiền có hơn 500 tệ, những cuộc xã giao ăn uống bình thường thì đủ, nhưng ở cái nơi vung tiền như rác này, chỉ có thể coi là mưa bụi.

Nữ phục vụ dẫn đường phía trước thướt tha đứng lại, xoay người cười ngọt ngào: "Hai vị tiên sinh, phòng bao 601 đến rồi ạ." "Được rồi, cảm ơn nha!" Ngô Trấn Vũ làm bộ rất hào phóng đưa cho đối phương 100 đô la Hồng Kông tiền bo, thực tế lại đau lòng muốn chết, trước kia hắn chạy long tong ở phim trường, làm trâu làm ngựa cũng chưa chắc kiếm được nhiều như vậy.

Lưu Thanh Vân tức giận dùng khuỷu tay thọc thọc Ngô Trấn Vũ: "Người đã đi rồi, còn nhìn?" "Quả nhiên là nơi người có tiền tới, ngay cả phục vụ dẫn đường cũng xinh đẹp như vậy!" Ngô Trấn Vũ luyến tiếc thu hồi ánh mắt, đẩy cửa, cùng Lưu Thanh Vân đi vào.

Trong phòng bao đã có hai người ngồi đó, lại không thấy bóng dáng Đỗ Kỳ Phong đâu.

Vương Tinh dùng ánh mắt quét qua người Ngô Trấn Vũ và Lưu Thanh Vân một vòng, quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân: "Đây chính là hai tên mà anh nói đấy hả?" Ngô Trấn Vũ và Lưu Thanh Vân thấy trong phòng bao ngồi là Lâm Hựu Luân và Vương Tinh, trong lòng đã rất

kinh ngạc rồi, lại nghe Vương Tinh nói như vậy, càng là đầu óc mơ hồ không rõ tình huống. "Không cần hoài nghi, các cậu không đi nhầm chỗ đâu." Lâm Hựu Luân từ trên sô pha đứng lên, mời hai người nhập tọa.

Ghế sô pha da thật rất thoải mái, nhưng Ngô Trấn Vũ và Lưu Thanh Vân ngồi xuống xong trong lòng đều có chút thấp thỏm, lời Lâm Hựu Luân vừa rồi đã tiết lộ không ít tin tức.

Đỗ Kỳ Phong chỉ bất quá là cái cớ, hôm nay làm chủ tiệc kỳ thực là Lâm Hựu Luân.

Nghĩ thông suốt điểm này, việc hẹn gặp ở nơi như thế này cũng không có gì lạ.

Nhưng câu đố này mới vừa giải khai, nghi hoặc mới lại dâng lên trong lòng, Lâm Hựu Luân tìm bọn họ tới làm gì? "Tôi đang chuẩn bị một bộ phim điện ảnh, hiện tại còn thiếu hai vai diễn, thế nào, cảm thấy hứng thú không?" "A!" Ngô Trấn Vũ giống như nghe được dự báo sắp có động đất, kinh ngạc trợn to mắt, tay run lên suýt chút nữa làm rơi cái ly.

Lưu Thanh Vân biểu hiện trấn định hơn hẳn một chút, nhưng sự kinh ngạc trong lòng cũng không kém gì hắn. "Đừng kích động, tôi tìm các cậu cũng không phải diễn vai chính." Lâm Hựu Luân tiếp đó lại bổ sung một câu.

Ngô Trấn Vũ nhướng mày, nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Lưu Thanh Vân.

Hai người đều không tin Lâm Hựu Luân trịnh trọng mời bọn họ tới như vậy chỉ là để cho bọn họ chạy vai phụ quần chúng trong phim.

Thấy trong mắt hai người đều không có để lộ ra biểu tình thất vọng, Lâm Hựu Luân trong lòng thầm gật đầu, tiếp tục giải thích nói:

"Chính xác mà nói, bộ phim tôi muốn quay này không có nhân vật chính, đây là một vở kịch về tập thể (ensemble cast), câu chuyện về 11 đại đạo chích lên kế hoạch cướp kho vàng sòng bạc.

Hai người các cậu trong phim sẽ diễn một cặp cộng sự, chuyên gia gây rối cực kỳ sành sỏi, cao thủ lái xe và tay tổ hóa trang." Ngô Trấn Vũ liếm liếm đôi môi khô khốc, nhìn Lưu Thanh Vân một cái, sau đó gật đầu với Lâm Hựu Luân: "Tôi không thành vấn đề!" Ánh mắt Lâm Hựu Luân tiếp đó liền rơi vào trên mặt Lưu Thanh Vân.

Lưu Thanh Vân ngẩng đầu: "Lâm tiên sinh, tôi có thể biết còn có những diễn viên nào tham gia bộ phim này, sau đó đạo diễn là ai?" Lâm Hựu Luân gật đầu, sau đó nhìn Vương Tinh một cái.

Động tác này xác định rõ ràng nói cho Ngô Trấn Vũ và Lưu Thanh Vân biết, Vương Tinh là đạo diễn của bộ phim này.

Thấy Ngô Trấn Vũ và Lưu Thanh Vân cùng nhìn sang, Vương Tinh hắng giọng, nói: "Trước mắt diễn viên xác định tham gia có Chu Nhuận Phát, Trương Quốc Vinh, Chu Tinh Trì, Ngô Mộng Đạt, Lưu Đức Hoa, Lương Giai Huy.

Tuy nói đây là một vở kịch tập thể, nhưng đất diễn mỗi nhân vật vẫn có sự khác biệt.

Tôi chỉ có thể bảo đảm vai diễn của các cậu trong câu chuyện vừa thú vị, lại thể hiện ra sự tồn tại cần thiết, nhưng muốn nổi bật giữa một đám minh tinh phía trước kia, để lại ấn tượng khắc sâu cho khán giả, chỉ có thể dựa vào biểu hiện của chính các cậu thôi." Vừa nghe nói có nhiều minh tinh gia nhập như vậy, tia do dự cuối cùng trên mặt Lưu Thanh Vân rốt cục biến mất, hắn ánh mắt kiên định nhìn Lâm Hựu Luân, đáp ứng tham gia bộ phim.

Đến đây, "Thập Nhất La Hán" rốt cục tập hợp hoàn tất, còn lại chính là giải quyết trường quay cho bộ phim. *** Lợi Trí mặc một

chiếc váy lụa crepe trơn, đôi vai trần trụi không chút che đậy, bộ ngực cao vút dưới ánh đèn để lại một khe ngực sâu hút, lúc ẩn lúc hiện.

Lần này cô từ Đại lục khảo sát trở về, giúp Lâm Hựu Luân mang về cậu nhóc làm xiếc cần cho 《Thập Nhất La Hán》. "Theo yêu cầu của anh, em từ đoàn xiếc Sơn Đông tìm được Tần Thiệu Ba này, cậu ta có thể dùng cằm chạm vào chân mình, chui ống là tuyệt chiêu sở trường.

Em vất vả lắm mới thuyết phục được lãnh đạo bọn họ thả người đấy, lần này cảm ơn em thế nào đây?" Lợi Trí nghiêng người ngồi trên sô pha, phóng túng bắt chéo chân, hào phóng nói.

Lâm Hựu Luân đặt tay lên đùi trắng nõn của cô, hỏi thăm thành quả chuyến đi Đại lục lần này.

Chịu ảnh hưởng của cơn sốt đầu cơ bất động sản Hồng Kông, Lợi Trí đầu tiên coi trọng ngành địa ốc nội địa.

Cô cho rằng nội địa đông người, sức mua mạnh, hơn nữa đều cảm thấy mua nhà, mua đất là phương pháp giữ giá trị tốt nhất.

Cô đi rất nhiều nơi, cuối cùng tại Yên Đài phát hiện có một cái bán đảo Hải Vận, cách khu thị chỉ 5 phút đi xe, không khí trong lành, mặt hướng biển rộng, lưng tựa núi xanh.

Lợi Trí vốn tình hữu độc chung với biển cả nên rất hưng phấn, cô lập tức ở lại, tiến hành khảo sát thực địa chi tiết.

Trải qua một thời gian khảo sát, cô hạ quyết tâm, quyết định thiết lập căn cứ tại Yên Đài, tiến hành đầu tư vận hành quy mô lớn.

Lâm Hựu Luân một bên hưởng thụ xúc cảm đẫy đà của cặp đùi trắng nõn, một bên nghe Lợi Trí miêu tả ý tưởng thương mại của cô, chờ nghe được cô chuẩn bị đầu tư tại Yên Đài thì đột nhiên nhướng mày, nói: "Hiện tại đã đầu tư bất động sản Đại lục có phải hơi sớm

không?" Lợi Trí dán chặt người vào cánh tay Lâm Hựu Luân, nhu thanh nói: "Đại lục cải cách mở cửa mấy năm nay, đã sản sinh ra một nhóm phú hào có năng lực tiêu phí phi thường, nhưng trước mắt bất động sản cao cấp ở Đại lục vẫn là một mảng trống, em cảm thấy chính là thời cơ tốt để gia nhập." "Em có thể đầu tư thực nghiệp ở bên đó trước, thuận tiện tạo quan hệ tốt với quan chức địa phương.

Tương lai đầu tư bất động sản, trọng điểm nên đặt ở Thượng Hải và Hải Nam, em rảnh rỗi thì lưu ý nhiều hai nơi này, những nơi khác tạm thời đừng suy xét." Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, đầu thập niên 90 nội địa mới ban hành 《Điều lệ tạm thời về chuyển nhượng và cho thuê quyền sử dụng đất đai quốc hữu tại thành trấn》, chính sách này ra đời, nội địa mới bắt đầu hình thành thị trường bất động sản có thể lưu chuyển, trong đó làn sóng phát triển bất động sản điên cuồng nhất phải kể đến Hải Nam.

Dưới sự thúc đẩy song trọng của tín hiệu chính sách thâm hóa cải cách và việc Hải Nam kiến tỉnh thành lập đặc khu, giá cả bất động sản Hải Nam lên như diều gặp gió, đầu thập niên 90 chẳng qua 1400 tệ/ m2, đến thời kỳ cao phong nửa đầu năm 1993 lại tăng vọt tới 7500 tệ/ m2, túc túc tăng gấp năm lần.

Lâm Hựu Luân cũng không cảm thấy mình dựa vào tiên tri là có thể ngăn cản sự sụp đổ của bong bóng bất động sản Hải Nam, hắn muốn làm chẳng qua là nhân cơ hội kiếm một khoản tiền, tích lũy thực lực tư bản hùng hậu hơn, để sau này đối mặt với những bộ phim bom tấn Hollywood đầu tư hàng trăm triệu đô la cũng có thể có nhiều tự tin hơn. "Ách..." Ngón tay Lâm Hựu Luân chạm đến nơi sâu nhất bên trong đùi Lợi Trí, Lợi Trí nhịn không được khẽ kêu một tiếng.

Lâm Hựu Luân đang ngồi trên sô pha, lưng không có chỗ dựa, liền nhẹ nhàng vỗ vỗ giai nhân bên cạnh, bảo cô xoay người sang.

Gò má Lợi Trí đỏ hồng như ráng chiều, nũng nịu trừng Lâm Hựu Luân một cái, trong lòng oán thầm Lâm Hựu Luân sao không thể ân cần một chút?

Cứ phải bày ra cái tư thế xấu hổ chết người như vậy.

Cô tuy rằng cùng Lâm Hựu Luân đã có nhiều lần tiếp xúc thân mật, nhưng kiểu xoay người nằm sấp chổng mông lên làm thế này vẫn là lần đầu tiên, hơn nữa còn là ở trên sô pha phòng khách. "Đừng mà!" Lợi Trí cười duyên muốn tránh đi, lại bị Lâm Hựu Luân ôm eo giữ lại.

Chương 199

Bế thốc thân thể nóng bỏng của cô lên, Lâm Hựu Luân cũng không vào phòng ngủ, trực tiếp ôm cô đặt lên bàn ăn kế bên, vươn tay liền muốn lột sạch cô.

Lợi Trí lát nữa còn phải đến công ty xử lý một số việc, không muốn để Lâm Hựu Luân làm nhăn quần áo, cười giữ chặt ma thủ của Lâm Hựu Luân, chỉ cho hắn vén váy mình lên, nửa người trên ghé vào bàn, phần mông nhổng lên phối hợp để hắn từ từ tiến vào...

Sau cơn kịch tình, Lâm Hựu Luân trở lại phòng khách, ngồi trên sô pha suy nghĩ sự tình, Lợi Trí cũng đi theo vào.

Trong số những người phụ nữ mà Lâm Hựu Luân tiếp xúc, Lợi Trí không chỉ dung mạo xuất chúng mà trí tuệ cũng có thể xưng là hạng nhất, cô biết Lâm Hựu Luân đang suy nghĩ gì, nhưng cô khá có tâm cơ, cố làm ra vẻ bất mãn dựa thân thể vào lòng Lâm Hựu Luân, nũng nịu oán trách: "Sao thế, anh yêu, nhanh như vậy đã chán ghét em rồi sao?" Phía dưới Lâm Hựu Luân vừa mới yên ắng, lúc này hứng thú lại bị Lợi Trí khơi lên.

Đối với người đàn ông có dục vọng kiểm soát hơi mạnh, trải nghiệm cực hạn nhất đại khái chính là hết lần này đến lần khác đẩy người phụ nữ khiến người ta yêu thương lên tận mây xanh đi?

Hắn ôm thân thể trắng nõn của Lợi Trí vào lòng, luôn miệng nói: "Bảo bối, anh yêu em còn không kịp, đâu ra mà chán ghét?" "Vậy sao anh rầu rĩ không vui, bộ dáng như có tâm sự, là tư thế vừa rồi còn chưa đủ kích thích?" Lợi Trí vừa nói vừa kéo tay Lâm Hựu Luân đặt lên đùi mình.

Cô vừa mới thay một chiếc quần tất màu cà phê đậm dài đến gối,

quần tất mỏng manh thấu ra ánh da thịt, Lâm Hựu Luân cách lớp quần vuốt ve đùi lớn căng chặt của cô, ngửi mùi hương cơ thể thanh u truyền đến trên người cô, đáy lòng bốc lên một cỗ tà hỏa.

Lâm Hựu Luân không nói nhiều lời, bế thốc thân thể mềm nhũn của Lợi Trí lên, đi vào phòng ngủ, ném Lợi Trí lên chiếc giường êm ái, chính mình cũng nhảy lên theo.

Sau một trận điên cuồng, Lợi Trí đứng dậy mặc quần áo, nói với Lâm Hựu Luân: "Anh yêu, em biết anh đang phiền não vì chuyện gì, hơn nữa em có thể giúp được anh!" "Dùng phương thức vừa rồi hả?" Lâm Hựu Luân cười xấu xa nhìn Lợi Trí.

Lợi Trí đỏ mặt, chỉnh lại quần áo vừa mặc, nói: "Không đùa nữa, anh muốn quay phim cướp sòng bạc, cũng không thể kéo đoàn làm phim sang Las Vegas ở Mỹ quay được đúng không?

Macau trước mắt có một nơi cực kỳ thích hợp để quay phim." "Ồ?" Lâm Hựu Luân xốc lại tinh thần, "Em cảm thấy cái nào thích hợp?" Lợi Trí thấy đoán trúng tâm sự của Lâm Hựu Luân, đắc ý nói: "Sòng bạc Lisboa (Bồ Kinh)!" Tên chính thức của sòng bạc Lisboa phải gọi là sòng bạc Lisbon, tên gọi đến từ thủ đô Lisbon của Bồ Đào Nha, chỉ là theo thói quen xưng hô của người dân bản địa Macau, bị gọi thành Bồ Kinh.

Lâm Hựu Luân không nói gì, tựa hồ đang nghiêm túc suy xét kiến nghị của Lợi Trí.

Lợi Trí tiếp tục nói: "Trong phim của anh không phải lên kế hoạch đánh cướp kho vàng sòng bạc sao?

Theo em được biết, sòng bạc Lisboa có thiết lập một phòng đếm tiền bí mật, có 40 nhân viên chuyên môn đếm tiền ở đây.

Mỗi ngày doanh thu kinh doanh của 11 sòng bạc thuộc công ty đều

được áp tải đúng giờ đến đây, do bọn họ đếm từng tờ một. 40 nhân viên bình quân mỗi ngày làm việc 16 tiếng đồng hồ mới có thể kiểm đếm xong thu nhập trong ngày.

Lúc cao điểm, mỗi ngày phải đếm mấy trăm triệu, ít cũng có bốn năm ngàn vạn.

Nơi đó biện pháp an ninh nghiêm mật, người ngoài căn bản không thể biết được, ngay cả tuyệt đại đa số nhân viên sòng bạc cũng không biết rõ, càng không có tư cách đặt chân đến chỗ này.

Chỉ có đặc phái viên của Cục giám sát cờ bạc chính phủ, cùng với rất nhiều camera giám sát ở các góc độ khác nhau trong phòng, tại hiện trường mật thiết giám sát nhất cử nhất động trong phòng." Lâm Hựu Luân nhún nhún vai: "Nội bộ sòng bạc cấm chụp ảnh, mà sòng bạc Lisboa với tư cách là lão đại đầu rồng ở Macau, quản lý phương diện này càng thêm nghiêm khắc, ít nhất cho tới hiện tại, anh còn chưa nghe nói qua có bộ phim nào từng lấy cảnh ở bên trong." "Người khác không được, nhưng là anh ra mặt nhất định có thể." Lợi Trí lòng tin mười phần nói.

Lâm Hựu Luân bĩu môi: "Anh và Hà Hồng Sâm cũng không bàn đến giao tình được." "Cho nên em mới nói có thể giúp anh mà!" Lợi Trí không phải không có đắc ý nói. "Em quen Hà Hồng Sâm?" Giọng điệu Lâm Hựu Luân đột nhiên nghiêm lại, trong mắt xẹt qua một tia mây đen thâm trầm.

Kiếp sau Lợi Trí từng truyền ra tin đồn tình cảm với Hà Hồng Sâm, sau khi sự tình bại lộ, còn bị người vợ cả của Hà Hồng Sâm nghiêm khắc cảnh cáo, không cho phép cô đặt chân đến Macau nửa bước, bằng không sẽ cho cô biết tay.

Hiện giờ Lợi Trí đã thành người phụ nữ của Lâm Hựu Luân, đương nhiên không cho phép loại chuyện này tái diễn.

Lợi Trí bị thái độ đột nhiên biến hóa của Lâm Hựu Luân làm cho có chút trở tay không kịp, cô cũng không biết mình làm sai chỗ nào, đẩy mặt ủy khuất dán người tới, sở sở đáng thương nói: "Làm gì mà hung dữ với người ta thế?" Lâm Hựu Luân ôm Lợi Trí vào lòng, hung hăng hôn lên cổ cô một cái: "Về sau không cho phép nhắc đến người đàn ông khác trước mặt anh!" Lợi Trí trong lòng vui vẻ ôm cổ Lâm Hựu Luân, nũng nịu nói: "Ghen tị rồi?" Lâm Hựu Luân không trả lời, Lợi Trí ở trong lòng hắn cười khanh khách nói: "Sự tình không phải như anh nghĩ đâu, em một cô gái nhỏ làm sao có thể quen biết Vua sòng bạc Macau, chẳng qua là lúc đi học ở Mỹ, tình cờ quen biết một thiên kim của ông ấy." "Em quen Hà Triêu Quỳnh?" Lâm Hựu Luân vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lợi Trí.

Lợi Trí gật đầu: "Đúng vậy, cô ấy cũng rất hứng thú với thị trường bất động sản nội địa, lần này em đi nội địa khảo sát chính là nhờ cô ấy giúp đỡ giới thiệu, cô ấy còn hẹn em cùng nhau đầu tư một hãng trang phục ở Thâm Quyến, em đang suy xét có nên đồng ý hay không đây." Lâm Hựu Luân ôm chặt Lợi Trí, lại ở trên mặt cô hung hăng hôn một cái, hưng phấn nói: "Em có thể hẹn cô ấy ra ăn cơm không?" "Cái này chắc không thành vấn đề, chẳng qua..." Lợi Trí thấy Lâm Hựu Luân để tâm đến chuyện của Hà Triêu Quỳnh như vậy, trong lòng không khỏi có chút ghen tuông.

Hà Triêu Quỳnh không chỉ có gia thế khiến người ta hâm mộ, lại có học lực rất cao, quan trọng là cô ta lớn lên cũng rất xinh đẹp, thuộc về loại nhân vật công chúng rất hot, là đề tài thường xuyên được bàn tán nơi đầu đường cuối ngõ, đồng thời cũng là nhân vật tin tức mà truyền thông săn đuổi không buông.

Cô ta chỉ cần xuất hiện ở trường hợp công cộng, nhất định sẽ dẫn tới đông đảo phóng viên vây quanh phỏng vấn.

Lợi Trí tự phụ nhan sắc có thể thắng được Hà Triêu Quỳnh,

nhưng so sánh các phương diện khác thì lại có vẻ ảm đạm hơn nhiều, mà thân ở tầng chóp đỉnh làng giải trí Hồng Kông, bên cạnh Lâm Hựu Luân thứ không thiếu nhất chính là phụ nữ xinh đẹp.

Lợi Trí cam tâm rời khỏi giới giải trí, chính là muốn chứng minh giá trị của mình trên thương trường, dùng cái này để củng cố địa vị của mình bên cạnh Lâm Hựu Luân.

Cô rất lo lắng mình hiện tại giới thiệu Hà Triêu Quỳnh cho Lâm Hựu Luân làm quen, vạn nhất về sau hai người ma sát ra tia lửa gì, Hà Triêu Quỳnh dựa vào gia thế độc nhất vô nhị của mình, nhẹ nhàng là có thể thay thế địa vị của cô, đến lúc đó cô ngay cả chỗ khóc cũng không có.

Lâm Hựu Luân đối với việc làm con rể Vua sòng bạc không có hứng thú quá lớn, đối với Hà Triêu Quỳnh càng không có niệm tưởng gì, hắn bảo Lợi Trí hẹn Hà Triêu Quỳnh ra, chẳng qua là muốn thông qua Hà Triêu Quỳnh để gặp mặt cha cô ta là Hà Hồng Sâm một lần.

Muốn lấy cảnh quay ở sòng bạc Lisboa, Vua sòng bạc lên tiếng mới là hữu dụng nhất. *** "Daddy, ba tìm con có việc?" Hà Triêu Quỳnh đi vào phòng khách, cởi áo khoác đưa cho người hầu bên cạnh. "Không có việc thì Daddy không thể tìm con à?" Hà Hồng Sâm vẫy vẫy tay với con gái, bảo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Hà Hồng Sâm có bốn bà vợ, con cái đông đúc, đối với Hà Triêu Quỳnh đặc biệt yêu thích không phải là không có nguyên nhân.

Năm Hà Triêu Quỳnh cất tiếng khóc chào đời đúng vào năm Hà Hồng Sâm giành được quyền chuyên doanh sòng bạc Macau, Hà gia từ đó khống chế ngành cờ bạc Macau, chen thân trở thành phú hào đỉnh tiêm thế giới.

Đối với cô con gái sinh ra vào năm may mắn này, Hà Hồng Sâm từ nhỏ đã rất sủng ái.

Hà Triêu Quỳnh từ Mỹ du học trở về, Hà Hồng Sâm liền bắt đầu suy xét chuyện chung thân đại sự của con gái, hôm nay gọi con gái tới cũng là chuyên môn vì bàn bạc chuyện này với cô. "Con và công tử nhà họ Hứa lui tới cũng được một thời gian rồi, có cảm giác gì với nó không?" "Cũng bình thường thôi ạ, anh ấy đối với con cũng rất ân cần." Hà Triêu Quỳnh trả lời cho có lệ.

Gia đình giới thiệu cho cô người bạn trai này xuất thân từ gia tộc Hứa Ái Chu lừng lẫy Hồng Kông.

Hứa Ái Chu là Vua tàu bè đời thứ nhất của Hồng Kông, khi ông ta tung hoành giang hồ, những Vua tàu bè đời sau như Bao Ngọc Cương, Đổng Hào Vân mới vừa xuất đạo.

Sau đó Hứa Ái Chu sáng lập Tập đoàn Trung Kiến, tiến quân ngành địa ốc, con trai ông ta là Hứa Sĩ Huân hiện tại tiếp tục đảm nhiệm chủ tịch Trung Kiến.

Tài sản Hứa gia dưới hình thức quỹ tín thác, do ba anh em Hứa Sĩ Huân cùng nhau quản lý. "Hứa gia công tử" mà Hà Hồng Sâm nhắc tới chính là con trai Hứa Sĩ Huân - Hứa Tấn Hanh.

Hứa gia truyền đến Hứa Tấn Hanh coi như là đời thứ ba, bất quá trừ Hứa Sĩ Huân ra cũng không có nhân vật nào quá nổi danh, đại đa số con cháu đều là phái hưởng lạc, có sáu vị thành viên gia tộc là chủ ngựa của Hội đua ngựa, trong đó không ít người sở hữu số ngựa đua lên tới mười mấy con.

Hứa Tấn Hanh là công tử nhà giàu nổi tiếng ở Hồng Kông, từng cặp kè với nhiều nữ tinh trong giới giải trí, trong đó mối tình nổi tiếng nhất là với Lưu Gia Linh, hai người từng có lúc phát triển đến tình trạng bàn chuyện cưới hỏi, cuối cùng lại vì trưởng bối Hứa gia phản đối mà không giải quyết được gì.

Hà Triêu Quỳnh đối với Hứa Tấn Hanh không nói tới mức phản

cảm, bất quá ít nhiều cũng nghe nói một ít sự tích trăng hoa của Hứa Tấn Hanh, hiện tại chỉ định tiếp xúc xem sao, còn chưa thật sự muốn hẹn hò với anh ta.

Hà Hồng Sâm ngược lại rất hy vọng nhìn thấy con gái và Hứa Tấn Hanh đến với nhau, hai đại gia tộc Cảng - Úc liên hôn, truyền ra ngoài cũng là một giai thoại. "Daddy, gần đây con quen một người bạn, anh ấy rất muốn gặp ba." Hà Triêu Quỳnh không muốn tiếp tục nói chuyện này trước mặt cha, liền muốn chuyển đề tài.

Hà Hồng Sâm nhướng mày: "Nam hả?" Hà Triêu Quỳnh không có phủ nhận, Hà Hồng Sâm lập tức sa sầm mặt mày: "Mọi người đều biết con là con gái ta, rất nhiều người kết bạn với con đều là có mục đích riêng, con phải học được cách phân biệt, đừng có người nào cũng dẫn tới trước mặt Daddy." "Con cam đoan người này Daddy nhất định sẽ cảm thấy hứng thú." Hà Hồng Sâm mắt thấy con gái đem lời mình nói thành gió thoảng bên tai, không khỏi có chút buồn bực, nói: "Được rồi, ta không có nhiều thời gian gặp mấy người bạn được gọi là bạn của con đâu, chuyện này con không cần nói nữa!" "Nhưng người muốn gặp Daddy là Lâm Hựu Luân." Hà Hồng Sâm đứng dậy chuẩn bị muốn đi, nghe được ba chữ "Lâm Hựu Luân", lại dừng bước, mắt nhìn con gái: "Con nói là ông chủ của hệ thống rạp phim Gia Nghị Hồng Kông?" Hà Triêu Quỳnh gật đầu, Hà Hồng Sâm lập tức trong mắt lộ ra biểu tình nại nhân tầm vị.

Lâm Hựu Luân với tư cách là phú hào mới quật khởi ở Hồng Kông, thân gia tuy rằng còn chưa thể đánh đồng với các gia tộc hào môn lão làng, nhưng ngắn ngủi vài năm đã tọa ủng hàng tỷ gia sản, tốc độ quật khởi khiến người ta chú mục.

Đặc biệt là hắn thân kiêm cả giới giải trí và giới văn hóa, lực ảnh hưởng xã hội cực lớn, ngay cả Hà Hồng Sâm cũng không dám coi thường.

Hà gia những năm nay nhúng tay vào nhiều ngành nghề, tòa nhà văn phòng, khách sạn, sân bay, bến tàu, nhưng với giới giải trí lại chưa từng có giao tập, Lâm Hựu Luân lúc này tìm tới cửa, Hà Hồng Sâm lại có chút đoán không ra suy nghĩ của đối phương.

Hà Triêu Quỳnh đem quá trình cô và Lâm Hựu Luân quen biết kể lại một lần từ đầu đến cuối, ánh mắt Hà Hồng Sâm chớp động bất định, Hà Triêu Quỳnh cũng đoán không ra trong lòng cha rốt cuộc là có ý tưởng gì.

Qua một hồi, Hà Hồng Sâm mở miệng hỏi: "Cậu ta là thông qua người phụ nữ khác tìm tới con?" "Là bạn học con quen lúc du học ở Mỹ, về sau cô ấy bỏ học về Hồng Kông tham gia thi Hoa hậu Châu Á, lấy được quán quân mùa giải đầu tiên, sau đó đóng vài bộ phim liền tuyên bố giải nghệ, hiện tại bắt đầu đặt chân vào một số đầu tư thương nghiệp, người đứng sau hỗ trợ vốn cho cô ấy chính là Lâm Hựu Luân." Hà Triêu Quỳnh điều tra lai lịch Lợi Trí rất rõ ràng.

Hà Hồng Sâm ngay từ đầu tưởng rằng Lâm Hựu Luân muốn đánh chủ ý lên con gái mình, hiện tại lại phủ định ý nghĩ này, Lâm Hựu Luân nếu thật có ý tưởng đặc biệt với Hà Triêu Quỳnh, sẽ không để lộ quan hệ giữa mình và Lợi Trí cho Hà Triêu Quỳnh biết.

Hà gia lũng đoạn ngành cờ bạc Macau, thực lực bản thân cố nhiên là một phương diện, nhưng nhân tố quan trọng hơn là vì Macau chỉ cấp một tấm giấy phép kinh doanh cờ bạc.

So sánh ra, Lâm Hựu Luân có thể ở dưới hoàn cảnh thị trường cạnh tranh đầy đủ đem nhiều hệ thống rạp phim chỉnh hợp lại cùng nhau, độc bá ảnh đàn Hồng Kông, thực lực và thủ đoạn càng khiến người ta thán phục.

Chương 200

Nghĩ đến đây, Hà Hồng Sâm đảo thật sự muốn gặp gỡ người thanh niên đang nổi như cồn này một chút. "Nói như vậy là Daddy đồng ý rồi?" Hà Triêu Quỳnh cao hứng nhảy dựng lên từ trên sô pha, chạy tới thân mật khoác tay cha, trong mắt không kìm được vui sướng nhảy nhót. "Thành thật khai báo, giữa con và Lâm Hựu Luân có phải còn có chuyện khác gạt Daddy không?" Ánh mắt Hà Hồng Sâm như đuốc, liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm sự của con gái. "Con muốn thành lập một công ty quản lý nghệ sĩ ở Hồng Kông, anh ấy đáp ứng giúp con giới thiệu một số nghệ sĩ có trọng lượng qua đây." Hà Triêu Quỳnh cúi đầu, giống như đứa bé làm sai chuyện, ấp úng nói. "Được a, chút ân huệ nhỏ này con liền bán đứng Daddy rồi hả?" Tâm tình Hà Hồng Sâm rất tốt, nhịn không được nói đùa với con gái. "Daddy không phải vẫn luôn giáo dục chúng con phải độc lập, đừng luôn nghĩ dựa dẫm vào trong nhà sao?

Con mở công ty ở Hồng Kông ba hẳn là phải ủng hộ mới đúng!" Hà Triêu Quỳnh ngẩng đầu, lẽ thẳng khí hùng nói.

Hà Hồng Sâm cười ha ha: "Được, được, Daddy ủng hộ con, ngày mai trên du thuyền có một buổi tụ họp, con thay ta mời cậu ấy tới tham gia." *** Lâm Hựu Luân mang theo Lợi Trí bước lên du thuyền tư nhân của Hà Hồng Sâm, cha con Hà Hồng Sâm, Hà Triêu Quỳnh đã đợi sẵn trên boong tàu.

Lợi Trí lúc đến đã tỉ mỉ trang điểm, còn cố ý mặc một chiếc váy dài hai dây màu đỏ, cả người diễm quang tứ xạ, vừa lên du thuyền liền trở thành tiêu điểm của ánh nhìn.

Hà Hồng Sâm cũng nhìn cô hai mắt, bất quá ánh mắt lập tức liền

rơi vào trên người thanh niên mà Lợi Trí đang khoác tay. "Sớm nghe đại danh Lâm sinh, hạnh ngộ!

Hạnh ngộ!" Tóc Hà Hồng Sâm chải ra sau rất chỉnh tề, trên khuôn mặt chữ điền trắng trẻo khảm một đôi mắt tràn ngập trí tuệ.

Lúc cười rộ lên, dưới sống mũi cao cao, đôi lỗ mũi có vẻ đặc biệt lớn, sống mũi cong cong khẳng định quy luật người ta hay nói là đem mũi ưng câu phối cho dân tộc Do Thái.

Tổ tiên ông ta là người Do Thái gốc Anh có huyết thống Hà Lan, bởi vì muốn dung nhập xã hội người Hoa, lúc này mới lấy chữ cái đầu H của họ tiếng Anh tổ tiên để đổi thành họ Hà.

Lâm Hựu Luân rất khách khí nói: "Hôm nay có thể nhìn thấy phong thái của Hà tiên sinh, người nói vinh hạnh hẳn là tôi mới đúng." Hà Triêu Quỳnh mỉm cười gật đầu với Lâm Hựu Luân, coi như chào hỏi, cô tiến lên khoác tay Lợi Trí, nói là muốn giới thiệu cho cô vài người bạn trên thương trường, kéo Lợi Trí rời đi trước.

Lâm Hựu Luân cùng Hà Hồng Sâm tản bộ trên boong tàu, hai người vừa đi vừa trò chuyện.

Hà Hồng Sâm vịn lan can boong tàu đứng lại, mắt chăm chú nhìn Lâm Hựu Luân, nói: "Lâm sinh lần này tới, hẳn là có chuyện muốn thương lượng với tôi đi?" Lâm Hựu Luân cũng không vòng vo, đem ý tưởng muốn mượn sòng bạc Lisboa quay phim nói ra. "Lâm sinh có biết, sòng bạc rất kiêng kị bị người nhìn thấu bố trí, việc này sẽ mang đến tai họa ngầm rất lớn cho an toàn của sòng bạc." Lời Hà Hồng Sâm khiến người ta đoán không ra bản ý, giống như là uyển chuyển cự tuyệt, nhưng lại không đem lời nói chết hẳn. "Lấy thế lực của Hà tiên sinh, ở Macau chẳng lẽ còn lo lắng người khác dám gây chuyện?" Hà Hồng Sâm nghe ra sự cung duy trong lời Lâm Hựu Luân, ha ha cười nói: "Vạn vô nhất thất (không sơ hở chút nào) luôn là tốt nhất."

"Quay phim điện ảnh sẽ chỉ đụng chạm mấy cảnh tượng, không biết đem bố cục toàn bộ sòng bạc bại lộ." Lâm Hựu Luân giải thích nói.

Trong sòng bạc Lisboa đường hẻm dày đặc, cầu thang giao nhau, phòng sảnh nhiều mà nhỏ, hơn nữa trước, sau đều có cửa, ngã rẽ, cửa ra vào rất nhiều, giao lộ lại không có tiêu chí rõ ràng, đi vào giống như đi mê cung, hơn nữa sòng bạc một năm 365 ngày đều đang tiến hành trang hoàng nội bộ, không phải sửa toilet thì là sửa cầu thang, không ngừng biến đổi bố cục, dù sao cũng chưa từng dừng lại.

Làm như vậy một mặt là để bảo đảm an toàn cho sòng bạc, mặt khác xuất phát từ suy xét phong thủy, bởi vì trong tiếng Quảng Đông "trang tu" (sửa sang) đọc gần âm với "trang thu" (thu vào túi).

Suy xét đến việc điện ảnh chỉ quay cố định vài cảnh, khả năng bại lộ bố cục sòng bạc cực kỳ bé nhỏ, Hà Hồng Sâm lần này tiếp tục hỏi: "Lúc quay phim bên trong sòng bạc sẽ có cảnh đấu súng (thương chiến) không?" Lâm Hựu Luân lắc đầu: "Trong bộ phim này không nổ súng cũng không chết người." Nghe đến đó, Hà Hồng Sâm cũng không khỏi hứng thú, cướp sòng bạc cư nhiên không cần súng, cách nói này ông ta vẫn là lần đầu tiên nghe nói.

Theo Hà Hồng Sâm thấy đây có lẽ là một loại nhượng bộ của Lâm Hựu Luân để lấy được giấy phép quay phim ở sòng bạc, nhưng chỉ thế này thì chưa đủ. "Vậy luôn phải cướp kho vàng chứ?" Trong nụ cười của Hà Hồng Sâm mang theo vài phần ý vị khảo giáo, phòng đếm tiền của sòng bạc là tuyệt đối sẽ không mở ra cho đoàn làm phim quay chụp, ông ta muốn xem Lâm Hựu Luân giải quyết vấn đề này như thế nào. "Kho vàng sẽ dựng trong phim trường, nhưng mà trong phim chúng ta sẽ truyền đạt cho khán giả một loại tin tức sai lầm, làm cho bọn họ tin tưởng đây chính là kho vàng sòng bạc chân chính.

Thả ra đạn khói như vậy, có thể giúp sòng bạc làm hỗn loạn thị

giác, khiến kho vàng chân chính càng thêm an toàn, như vậy hẳn là có thể bù đắp tổn thất do sòng bạc mở cửa cho đoàn làm phim quay chụp rồi chứ?" Lâm Hựu Luân nói như vậy, Hà Hồng Sâm quả thật cảm thấy có vài phần đạo lý.

Thấy Hà Hồng Sâm không ngừng gật đầu, Lâm Hựu Luân liền nói tiếp: "Quay bộ phim này, có thể miễn phí giúp sòng bạc làm tuyên truyền, hoặc hứa ở trong mắt Hà tiên sinh, loại tuyên truyền này có cũng được mà không có cũng không sao, chỉ cần đi tới Macau, tùy tiện đi sòng bạc nào cũng như nhau, dù sao toàn bộ đều là sản nghiệp dưới danh nghĩa Hà tiên sinh.

Nhưng mà tương lai thì sao?

Sau khi Macau được trao trả, giấy phép ngành cờ bạc vẫn sẽ chỉ là một tờ trên tay Hà tiên sinh sao?

Nếu có người cạnh tranh mới gia nhập, lúc này việc đánh vang danh tiếng sòng bạc trước là rất quan trọng, bộ phim này không chỉ sẽ công chiếu tại Đông Nam Á, mà Bắc Mỹ, Châu Âu cũng là thị trường mục tiêu, hiệu ứng quảng cáo khi công chiếu toàn cầu, khẳng định sẽ mang lại cho sòng bạc của Hà tiên sinh càng nhiều con bạc.

Vô luận là tương lai hay là hiện tại, lần hợp tác này đối với Hà tiên sinh đều là có chỗ tốt!" Từng lời của Lâm Hựu Luân đều lọt vào tai Hà Hồng Sâm.

Sau khi Macau được trao trả, ngành cờ bạc chắc chắn sẽ không còn do nhà họ Hà độc quyền nữa.

Các gia tộc khác đều có thể chuyển tài sản ra nước ngoài, nhưng căn cơ của nhà họ Hà lại nằm ở ngành cờ bạc Macau, muốn tiếp tục duy trì phong quang hiện tại sau khi có đối thủ cạnh tranh mới gia nhập không phải là chuyện dễ dàng.

Trên trán Hà Hồng Sâm hiện lên những nếp nhăn sâu, ông mím chặt môi, bắt đầu nghiêm túc cân nhắc đề nghị của Lâm Hựu Luân.

Du thuyền chậm rãi chạy quanh vùng biển gần Macau, chẳng bao lâu đã có thể nhìn thấy vịnh Nam Loan, sòng bạc Bồ Kinh sừng sững ở đó.

Dù nhìn từ khoảng cách hai ba hải lý, vẫn có thể cảm nhận được nét độc đáo của kiến trúc này.

Sòng bạc Bồ Kinh khánh thành ngày 11 tháng 6 năm 1970, là khách sạn lớn nhất Macau thời bấy giờ, cũng là khách sạn năm sao đầu tiên tại đây.

Tòa nhà chính cùng hai cánh tả hữu có khí thế hùng vĩ, màu sắc chủ đạo là vàng, điểm xuyết màu trắng, mang lại cảm giác vừa ung dung hoa lệ lại vừa nhẹ nhàng, bay bổng.

Hình dáng tòa nhà chính giống như một chiếc lồng chim, nếu cộng thêm cánh tả thì lại giống như một con tàu đang vượt biển, ngoại hình tựa một đóa sen khổng lồ đang nở rộ.

Phần đáy như đài sen vàng, còn phần đỉnh thì từng tầng nhô ra, đâm thẳng lên trời.

Gió biển thổi vào mặt Hà Hồng Sâm, làm nổi bật vẻ kiên nghị và tự tin của ông.

Ông nhìn về phía kiến trúc độc đáo hình lồng chim ở phương xa kia, trong lòng đã có quyết định. "Kế hoạch quay phim của đoàn làm phim cần phải được sự đồng ý của người phụ trách sòng bạc trước, nếu cậu Lâm chấp nhận điểm này thì việc vào sòng bạc quay phim sẽ không có vấn đề gì." Lâm Hựu Luân tỏ vẻ thông cảm, dù sao việc quay phim chắc chắn sẽ quấy nhiễu đến việc kinh doanh của sòng bạc, yêu cầu này của Hà Hồng Sâm cũng không quá đáng. "Để chúc

mừng sự hợp tác vui vẻ, có lẽ chúng ta nên uống một ly!" Hà Hồng Sâm ra hiệu, người phục vụ đi lại trên boong tàu lập tức bưng hai ly champagne đi tới.

Lâm Hựu Luân cầm ly rượu, nâng ly ra hiệu với Hà Hồng Sâm rồi nhấp một ngụm nhỏ.

Khi uống rượu, khóe mắt hắn liếc thấy cách đó không xa, Lợi Trí đang nói chuyện với một người đàn ông lạ mặt.

Hà Hồng Sâm cũng chú ý đến người đàn ông đang bắt chuyện với Lợi Trí kia.

Ông vốn tưởng Lâm Hựu Luân quen biết đối phương, nhưng khi quay đầu lại thấy ánh mắt Lâm Hựu Luân lóe lên, sắc bén như kiếm, trong lòng lập tức phủ định suy nghĩ này. "Cậu Lâm không quen người đó sao?" Lâm Hựu Luân thu lại ánh mắt, cười nói với Hà Hồng Sâm: "Sao vậy, chẳng lẽ ông Hà cảm thấy tôi nên quen biết hắn?" Hà Hồng Sâm nhún vai, nói: "Hắn có thành lập một công ty điện ảnh ở Hong Kong..." Lâm Hựu Luân nhướng mày, theo lời Hà Hồng Sâm thì hắn lẽ ra phải biết người này, nhưng thực tế hắn lại hoàn toàn không biết gì cả.

Khả năng duy nhất là công ty điện ảnh của đối phương mới thành lập, hoặc là không có tiếng tăm.

Dù là trường hợp nào, Lâm Hựu Luân cũng có vài phần hứng thú với người này, nhân vật có thể xuất hiện trên du thuyền của Hà Hồng Sâm thì bối cảnh hẳn không đơn giản.

Hà Hồng Sâm thấy Lâm Hựu Luân có vẻ quan tâm, liền giới thiệu: "Người này tên là Thái Tử Danh, nhưng cái tên hiện tại là giả.

Tôi chỉ biết hắn vốn họ Âu, cuối những năm 70 thông qua quan hệ thân thích ở Hong Kong mà làm thủ tục đến đây.

Hắn từng làm buôn bán và công trình trang trí một thời gian, sau đó sang Hà Lan, qua lại mật thiết với xã hội đen bên đó.

Năm ngoái hắn mang một khoản tiền lớn từ Hà Lan về Hong Kong phát triển, rất phô trương thành lập một công ty điện ảnh." Nghe Hà Hồng Sâm nói vậy, vẻ nhàn nhã trên mặt Lâm Hựu Luân bỗng biến mất.

Hắn quay đầu, dùng ánh mắt thâm trầm nhìn về phía Thái Tử Danh đang nói chuyện với Lợi Trí.

Thái Tử Danh là một nhân vật bí ẩn có bối cảnh phức tạp.

Thời niên thiếu ở Quảng Châu hắn đã là thủ lĩnh băng đảng, sau này sang Hà Lan làm đại ca xã hội đen.

Chương 201

Chính quyền Anh ở Hong Kong mang theo chút tâm tư không tiện nói ra, đã cố tình nới lỏng các quy định pháp luật về ngành điện ảnh, Thái Tử Danh liền nhân cơ hội này về Hong Kong khởi nghiệp, mở công ty Phú Nghệ.

Sự dính líu giữa làng giải trí Hong Kong và thế lực ngầm đã có từ lâu, mãi đến đầu những năm 90, các phần tử xã hội đen đều vô cùng ngang ngược, công khai thách thức pháp luật, ép buộc nghệ sĩ đóng phim, dùng súng uy hiếp người quản lý để cướp lịch diễn, chuyện này xảy ra thường xuyên.

Các diễn viên đang nổi ngoài việc thân bất do kỷ, phải làm việc liên tục mười mấy ngày không ngủ, còn thường xuyên không nhận được cát-xê.

Đã từng có ngôi sao vì đóng phim cho xã hội đen mà khi di cư bị chính phủ nước khác từ chối vì nghi dính líu đến xã hội đen.

Lâm Hựu Luân rất phản cảm việc xã hội đen thâm nhập vào giới điện ảnh, nhưng nhiều lúc hắn cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở.

Tuy nhiên, hệ thống rạp chiếu phim mà Lâm Hựu Luân nắm trong tay chính là mạch máu của mọi công ty điện ảnh.

Thế lực xã hội đen đầu tư điện ảnh chỉ để kiếm tiền, tự nhiên sẽ không dễ dàng đắc tội hắn, hai bên vẫn luôn bình an vô sự.

Thái Tử Danh làm việc sảng khoái nhưng tàn nhẫn, độc lai độc vãng, khiến người ta phải dè chừng thực lực và bối cảnh, nhưng hắn lại chẳng nể mặt ai.

Người thường thì kính sợ hắn ba phần, nhưng tính cách này lại

không được lòng Lâm Hựu Luân.

Nếu không phải hắn đang nói chuyện với Lợi Trí đằng kia, Lâm Hựu Luân có lẽ ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn lấy một cái. "Tôi đằng kia còn phải tiếp khách, cậu Lâm cứ tự nhiên!" Hà Hồng Sâm nâng ly với Lâm Hựu Luân, uống một ngụm rồi cáo từ rời đi.

Lâm Hựu Luân cầm ly rượu đi về phía Lợi Trí.

Còn chưa đến gần cô, Thái Tử Danh đã chú ý đến hắn.

Thái Tử Danh không biết Lâm Hựu Luân, chỉ coi hắn là khách mời bình thường trên tàu.

Thấy hắn định qua đây quấy rầy mình nói chuyện với Lợi Trí, Thái Tử Danh trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân hung dữ như chim ưng, trong ánh mắt không thiếu ý cảnh cáo.

Lợi Trí phát hiện Thái Tử Danh nhìn về phía sau lưng mình với vẻ âm trầm, cô quay đầu lại thấy Lâm Hựu Luân, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng hớn hở.

Cô trực tiếp bỏ mặc Thái Tử Danh ở đó, ba chân bốn cẳng chạy đến trước mặt Lâm Hựu Luân, thân mật khoác tay hắn.

Lâm Hựu Luân đổi ly rượu sang tay kia, vòng tay ôm lấy eo thon của Lợi Trí, kéo cô nép vào lòng mình.

Thái Tử Danh thấy cảnh này, gân xanh bên thái dương nổi lên.

Vừa rồi hắn nói một tràng lời hay ý đẹp với Lợi Trí, người phụ nữ này đều tỏ vẻ lạnh lùng, ra vẻ thanh cao lắm.

Vậy mà vừa thấy tên mặt trắng này, cô ta lập tức như biến thành một người khác, điều này khiến hắn cảm thấy rất mất mặt.

Lợi Trí quả thực không để Thái Tử Danh trong lòng, cô ngẩng đầu, cười ngọt ngào hỏi Lâm Hựu Luân: "Anh bàn bạc xong với ông

Hà rồi à?" Thái Tử Danh đang định phát tác, bỗng nghe thấy lời Lợi Trí nói, tim hắn giật thót.

Người thanh niên trước mắt mười phần là khách của Hà Hồng Sâm, hắn ngay cả thân phận đối phương còn chưa biết, lỡ đá phải tấm sắt thì gay go.

Nghĩ đến đây, Thái Tử Danh đột nhiên hối hận vì sự xúc động vừa rồi của mình.

Nếu người thanh niên này thực sự có lai lịch bối cảnh, hành động vừa rồi của hắn chẳng khác nào tự nhiên chuốc thêm một kẻ thù. "Cô Nina, vị tiên sinh này là bạn trai của cô sao?" Thái Tử Danh rất nhanh bình tĩnh lại, thay đổi vẻ mặt tươi cười bước tới.

Khi Thái Tử Danh rời Hong Kong sang Hà Lan, Lợi Trí còn chưa tham gia thi Hoa hậu Á Châu.

Đợi đến khi Thái Tử Danh quay lại Hong Kong mở công ty điện ảnh thì Lợi Trí đã tuyên bố giải nghệ, mà Lợi Trí chỉ nói cho Thái Tử Danh biết tên tiếng Anh của cô là Nina, cho nên Thái Tử Danh mới mãi không nhận ra thân phận của cô.

Lâm Hựu Luân nhìn Thái Tử Danh, trong mắt tràn đầy ý cười trêu chọc. "Anh Thái thật sự không nhận ra tôi sao?" Thái Tử Danh nghe đối phương gọi tên mình, trong lòng kinh ngạc, nhưng đã không còn tâm trí đâu mà so đo thái độ nói chuyện của Lâm Hựu Luân.

Não hắn hoạt động phi tốc, cố gắng nhận diện thân phận đối phương.

Nghĩ nửa ngày, Thái Tử Danh vẫn không thể ghép người thanh niên trước mắt với bất kỳ ai mình quen biết. "Thứ cho tôi mắt kém, xin hỏi tiên sinh quý danh là gì?" "Miễn quý, họ Lâm." Lâm Hựu Luân thản nhiên đáp.

Thái Tử Danh trong lòng vẫn không có chút ấn tượng nào, bèn hỏi tiếp: "Không biết Lâm tiên sinh đang làm việc ở đâu?" "Anh Thái muốn hỏi tôi làm nghề gì phải không?" Lâm Hựu Luân cười cười, "Nói ra thì tôi và anh Thái cũng có thể coi là đồng nghiệp đấy." Ánh mắt Thái Tử Danh co lại.

Nhiều năm lăn lộn trong giới xã hội đen khiến hắn hình thành tính cách cảnh giác dị thường.

Hắn theo bản năng nghĩ ngay đến việc liệu đối phương có phải sát thủ do cừu gia phái tới hay không.

Loại người này giỏi ngụy trang nhất, thường để lộ răng nanh vào lúc lơ là, khiến người ta phòng không kịp.

Phản ứng đầu tiên của hắn là định đưa tay rút khẩu súng giấu sau lưng, nhưng động tác mới được một nửa thì nhớ ra súng đã giao cho quản lý của Hà Hồng Sâm khi lên tàu.

Nhìn lại Lâm Hựu Luân đang cầm ly rượu, không giống dáng vẻ sát thủ chuẩn bị hành động, hắn thầm mắng mình đa nghi.

Không phải người trong giới xã hội đen, vậy thì chỉ còn một khả năng, tên nhóc này cũng làm phim?

Thái Tử Danh không nghĩ sâu xa, thấy Lâm Hựu Luân trẻ tuổi như vậy liền coi hắn là công tử bột của gia tộc nào đó, nhàn rỗi sinh nông nổi đi đầu tư công ty điện ảnh, cũng chẳng trách bên cạnh hắn lại xuất hiện mỹ nhân như vậy. "Hóa ra là đồng nghiệp, hạnh ngộ hạnh ngộ!" Thái Tử Danh bắt tay Lâm Hựu Luân, sau đó bắt đầu vòng vo dò hỏi quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và Hà Hồng Sâm. "Gần đây tôi muốn quay một bộ phim về đề tài cướp sòng bạc, không có bối cảnh thích hợp nên đến nhờ ông Hà giúp đỡ, cho đoàn phim vào sòng bạc quay một số cảnh..." Thái Tử Danh lúc đầu không coi lời Lâm Hựu Luân là thật, đợi đến khi nghe nói muốn quay cảnh bên trong sòng bạc

Bồ Kinh, hắn mới sực nhận ra sự việc có chút không bình thường.

Bất kỳ sòng bạc nào thì nguyên tắc quan trọng nhất cũng là bảo mật và an toàn, phải có mặt mũi lớn đến mức nào mới khiến Hà Hồng Sâm mở miệng đồng ý chuyện này?

Não Thái Tử Danh đình trệ hai giây, sau khi phản ứng lại, ánh mắt nhìn Lâm Hựu Luân đã hoàn toàn khác.

Thân phận của người thanh niên này tuyệt đối không đơn giản như hắn tưởng tượng! "Dám hỏi công ty điện ảnh của Lâm tiên sinh là?" "Anh Thái có lẽ hiểu lầm rồi, trong tay tôi không có công ty điện ảnh nào cả." Lâm Hựu Luân vừa nói vừa móc từ trong túi ra một tấm danh thiếp, đưa cho Thái Tử Danh.

Vừa nhìn thấy ba chữ "Lâm Hựu Luân" trên danh thiếp, Thái Tử Danh lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Lần này về Hong Kong mở công ty điện ảnh, điều hắn nghe thấy nhiều nhất chính là các loại tin đồn về Lâm Hựu Luân.

Một thanh niên mới ngoài hai mươi, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã trở thành nhân vật nói một là một trong làng giải trí Hong Kong.

Lúc đầu Thái Tử Danh không chịu tin, đợi tìm hiểu dần mới phát hiện hóa ra các loại truyền thuyết đó lại đều là thật.

Một nhân vật được xưng tụng là truyền kỳ như vậy đang đứng trước mặt, chính mình lại coi người ta là tên tép riu, suýt chút nữa còn gây xung đột.

Giờ phút này, Thái Tử Danh đột nhiên cảm thấy mình rất giống một gã hề!

Thái Tử Danh dù sao cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, rất nhanh đã từ trong khiếp sợ phản ứng lại, lập tức cứu vãn: "Sớm đã nghe đại danh Lâm tiên sinh, không ngờ hôm nay lại có vinh hạnh

được gặp mặt.

Kẻ hèn này mới thành lập một công ty điện ảnh, sau này còn mong Lâm tiên sinh chiếu cố nhiều hơn!" Thái Tử Danh khách sáo đưa danh thiếp của mình, Lâm Hựu Luân nhận lấy nhìn thoáng qua, không nói gì mà bỏ vào túi.

Thấy động tác này của Lâm Hựu Luân, Thái Tử Danh thở phào nhẹ nhõm, điều này chứng tỏ đối phương không để bụng chuyện vừa rồi.

Hắn tự thấy bối cảnh của mình có thể tung hoành ngang dọc trong làng giải trí Hong Kong, nhưng nếu người thanh niên trước mặt này không nể mặt, hắn thật sự chẳng có chút cách nào. "Chiếu cố thì không dám nhận, tôi cũng có nghe nói sơ qua về cách làm người của anh Thái, cho nên có vài lời muốn khuyên anh.

Chương 202

Thật ra làm phim cũng giống như làm ăn, quan trọng là hòa khí sinh tài, làm người chừa một đường lui, ngày sau dễ gặp mặt!" Lời này của Lâm Hựu Luân nghe có vẻ không khách sáo, nhưng hoàn toàn là vì tốt cho Thái Tử Danh.

Nếu không phải vì đắc tội quá nhiều người, Thái Tử Danh sau này cũng sẽ không nhận lấy kết cục ăn đạn mà chết.

Thái Tử Danh sắc mặt âm trầm nhìn Lâm Hựu Luân và Lợi Trí rời đi.

Trong lòng hắn dù có bao nhiêu bất mãn, chỉ cần chưa xé rách mặt thì mối quan hệ bằng mặt này vẫn phải duy trì.

Bởi vì sau này còn phải thường xuyên giao thiệp, Thái Tử Danh từ sớm đã dò hỏi phong cách làm việc của Lâm Hựu Luân, biết Lâm Hựu Luân không phải loại người mặt người dạ thú, cho nên cũng không quá lo lắng việc Lâm Hựu Luân sẽ chèn ép mình trên hệ thống rạp chiếu phim.

Hệ thống rạp chiếu phim Gia Nghị độc quyền thị trường điện ảnh Hong Kong hơn một năm nay, lại hiếm có công ty điện ảnh nào phàn nàn, chính là vì sự sắp xếp lịch chiếu công bằng minh bạch, tất cả đều dựa vào thành tích phòng vé mà nói chuyện.

Phim được hoan nghênh thì có thể kéo dài thời gian chiếu và tăng suất chiếu, phim không ai xem thì bị gỡ xuống không khách khí, ngay cả tác phẩm của ba công ty điện ảnh lớn cũng không ngoại lệ.

Dưới cơ chế cạnh tranh công bằng này, những công ty điện ảnh làm ăn chộp giật rất nhanh sẽ phá sản, đãi cát tìm vàng, những công ty thực sự có thể tồn tại đều là những nơi có thực lực.

Cũng chính vì vậy, các phần tử xã hội đen mới tìm mọi cách uy hiếp các minh tinh lớn đóng phim, vì phim chạy theo trào lưu ở Hong Kong đã không còn bao nhiêu thị trường.

Lâm Hựu Luân và Lợi Trí đi đến đầu kia của boong tàu, xác nhận Thái Tử Danh đã không nghe thấy bên này nói chuyện, Lợi Trí mới nhỏ giọng hỏi: "Anh không thích vị Thái tiên sinh này lắm à?" "Người này dính líu quá sâu với xã hội đen, làm người lại không biết thu liễm, sớm muộn gì cũng ngã ngựa." Lâm Hựu Luân thản nhiên giải thích một câu.

Lúc này Hà Siêu Quỳnh đi tới, Lợi Trí liền không hỏi thêm nữa. "Cha tôi đã đồng ý cho đoàn phim vào sòng bạc quay, lát nữa tôi sẽ đưa anh Lâm đi dạo một vòng quanh sòng bạc, xem bên đó cần phối hợp thế nào." Hà Siêu Quỳnh đến chỉ để báo cho Lâm Hựu Luân một tiếng, cô cũng có rất nhiều việc phải xã giao, nói xong liền rời đi. --- Macau chỉ nhỏ như vậy, từ bến cảng Macau xuống tàu ngồi xe, chẳng mấy chốc đã đến đích.

Sòng bạc Bồ Kinh sừng sững bên bờ vịnh Nam Loan, bề ngoài giống như một chiếc lồng chim khổng lồ, phong thủy ngụ ý dễ vào khó ra.

Đặc biệt là khi đèn đuốc sáng trưng vào buổi tối, mỗi con bạc bước vào đều trở thành chim trong cái lồng vàng son lộng lẫy này.

Hà Siêu Quỳnh cho Lâm Hựu Luân biết, thiết kế của sòng bạc này ẩn chứa rất nhiều huyền cơ phong thủy, trong đó sát khí lớn nhất vẫn là cửa chính, một bên giống miệng sư tử, bên kia lại giống miệng hổ.

Trước cửa là bến đỗ taxi, con bạc vừa xuống xe, cảm giác như rơi vào miệng hùm miệng sói.

Sư tử là chúa tể muôn loài, trong phong thủy có tác dụng hút tài, hổ là loài thú hung mãnh, có tác dụng giữ của trông nhà.

Bảo vệ ngoài cửa sòng bạc mặc quần đen, áo ghi-lê đỏ theo kiểu truyền thống Bồ Đào Nha.

Những kẻ cho vay nặng lãi đi dạo quanh đó thì đeo dây chuyền vàng thô kệch, tay cầm điện thoại "cục gạch", mắt nhìn chằm chằm vào những con bạc ra vào như nhìn từng con cừu béo.

Sau khi bước vào hành lang điêu khắc hoa văn của Bồ Kinh, Hà Siêu Quỳnh dẫn Lâm Hựu Luân và Lợi Trí đến trước một cửa thang máy tự động không mấy bắt mắt, vài nhân viên bảo vệ đang kiểm tra nghiêm ngặt khách lên lầu.

Tất cả mọi người trước khi vào sòng bạc đều phải qua hệ thống an ninh nghiêm ngặt như ở sân bay, ngay cả túi xách cũng phải mở ra kiểm tra triệt để.

Hà Siêu Quỳnh dù là con gái Vua sòng bài, đến sòng bạc cũng phải tuân thủ quy tắc này.

Sau khi qua cửa an ninh, Hà Siêu Quỳnh quay đầu giải thích với Lâm Hựu Luân: "Trước đây có vài sòng bạc từng xảy ra vụ cướp, giết người, cho nên kiểm tra an ninh cũng trở nên đặc biệt nghiêm ngặt." Bảo vệ kiểm tra xong túi xách của Lợi Trí, đưa trả lại cho cô.

Lợi Trí đi theo vào thang máy.

Cả nhóm lên lầu, đi thẳng vào sảnh máy đánh bạc (hay còn gọi là máy "lão hổ").

Sảnh cờ bạc này được trang trí cực kỳ xa hoa, bốn vách đều là màu vàng chói mắt.

Lúc này khách trong sảnh không ít, nam nữ già trẻ đều có, nhưng đáng chú ý nhất vẫn là những "bà nội trợ" luống tuổi.

Họ thần tình chăm chú, động tác "chuyên nghiệp", ai nấy đều bưng một cái chậu nhựa nhỏ đựng tiền xu, theo tiếng máy quay, tiếng xu rơi

"leng keng" cứ thế đút vào miệng "cọp", bộ dạng hận không thể ôm lấy cái máy mà thân thiết.

Lâm Hựu Luân quan sát sơ qua bố cục sảnh máy đánh bạc, quay đầu hỏi người phụ trách sòng bạc đi cùng bọn họ: "Đoàn phim lấy cảnh ở đại sảnh này chắc không có hạn chế gì chứ?" "Cái này không thành vấn đề, chỉ cần khách chơi không phản đối là được!" Lâm Hựu Luân gật đầu: "Chúng tôi sẽ cố gắng chọn vị trí ít người để quay." "Nếu lúc quay mà bên cạnh không có người chẳng phải trông rất giả sao?" Hà Siêu Quỳnh xen vào một câu. "Đoàn phim vào sòng bạc có giới hạn số lượng người không?" Lâm Hựu Luân lại hỏi người phụ trách. "Về nguyên tắc thì không được quá 30 người, thỉnh thoảng nhiều hơn một hai người cũng được, nhưng nhiều quá thì không được." Đối phương trả lời. "Sảnh này ngày thường cũng đông người thế này sao?" Lâm Hựu Luân hỏi tiếp.

Người phụ trách sòng bạc nhìn Hà Siêu Quỳnh một cái, thấy cô gật đầu mới nói thật: "Bình thường máy đều không thừa nhiều, nếu là chập tối khách sẽ còn đông hơn." "Lúc quay tôi sẽ mời một số khách chơi làm diễn viên quần chúng, sau đó dùng phỉnh (chip) trả thù lao cho họ, việc này chắc không vấn đề gì chứ?" Cả người phụ trách và Hà Siêu Quỳnh đều không ngờ Lâm Hựu Luân lại nghĩ ra cách này.

Dù sao sòng bạc cũng không lỗ, họ tự nhiên không có lý do gì để ngăn cản.

Ở Bồ Kinh, tầng càng cao thì mức cược càng lớn, đương nhiên nếu thắng thì tiền thưởng cũng càng nhiều.

Chơi ở các sảnh VIP trên lầu càng được hưởng không gian riêng tư và dịch vụ bảo an tuyệt đối.

Cả nhóm đi ra khỏi sảnh công cộng, lên tầng cao hơn.

Tầng này có không ít sảnh bài hào hoa mang tên "Hoàng Kim Bảo",

"Kim Cương Sảnh", "Đế Vương Các".

Lâm Hựu Luân nhìn từ cửa vào trong, thấy khách bên trong rất ít, nhưng bảo vệ và nhân viên thì không thiếu.

Lâm Hựu Luân chỉ đứng ở cửa một chút đã có tám, chín cặp mắt nhìn chằm chằm vào, đó là chưa kể camera giám sát gắn trên trần nhà. "Những phòng bài như thế này chúng tôi chỉ có thể mở một phòng cho đoàn phim, hơn nữa mỗi lần quay đều có giới hạn thời gian." Người phụ trách dẫn Lâm Hựu Luân vào một phòng bài.

Họ dừng lại trước bàn chưa đến một phút đã trơ mắt nhìn 4 miếng phỉnh của một khách chơi bị nhà cái dùng cái xẻng nhỏ nhẹ nhàng gạt đi.

Bước ra khỏi sảnh, Lợi Trí vẫn còn kinh ngạc vì cảnh vừa rồi.

Hà Siêu Quỳnh lại bảo cô biết, loại phỉnh đó mệnh giá 5 vạn tệ một miếng, người vừa rồi còn chưa tính là thua nhiều, ở sòng bạc thắng thua 20 vạn chỉ là chuyện nhỏ. "Sòng bạc có loại phỉnh nhỏ nhất mệnh giá 50 tệ, lớn nhất là 200 vạn tệ.

Dùng tiền mặt đặt cược trực tiếp cũng được, nhưng quá một vạn tệ thì không tiện.

Ở sòng bạc dùng tiền mặt đặt cược đa phần là khách lẻ, khách nhỏ.

Những đại gia vung tiền như rác tuyệt đối dùng phỉnh đặt cược, mỗi miếng phỉnh họ cầm ít nhất cũng 1 vạn tệ." Người phụ trách vừa đi vừa giới thiệu.

Lâm Hựu Luân bĩu môi không nói gì, nhưng trong lòng rất cảm khái.

Thảo nào người ta nói sòng bạc Bồ Kinh chính là một cái máy in tiền chạy ngày đêm không nghỉ, lời này quả không ngoa chút nào.

Hà Siêu Quỳnh thấy Lâm Hựu Luân có vẻ động lòng, liền mở miệng nói: "Anh Lâm có hứng thú xuống trường thử vận may không?

Lúc đến cha tôi có dặn dò đặc biệt, sòng bạc có thể ứng trước cho anh Lâm 200 vạn tiền phỉnh, số tiền này đủ để anh Lâm chơi một lúc rồi." Hà Hồng Sâm kể ra cũng rất hào phóng, mở miệng là cho Lâm Hựu Luân mượn 200 vạn để đánh bạc.

Đây quả là buôn bán không cần vốn, thắng thì là tay không bắt giặc, trên đời chắc không có chuyện gì tốt hơn thế.

Nhưng Lâm Hựu Luân lại lắc đầu từ chối ý tốt này.

Cái gọi là mười lần đánh chín lần thua, tiền bạc cuối cùng đa phần đều rơi vào túi nhà cái. 200 vạn nhìn thì hấp dẫn, thực tế thua thì rất dễ, nhưng muốn thắng lại thì khó như lên trời.

Quyết định của Lâm Hựu Luân khiến Hà Siêu Quỳnh lại đánh giá hắn cao hơn một bậc.

Chương 203

Đối mặt với hai trăm vạn mà không động lòng, đủ thấy tâm tính Lâm Hựu Luân kiên định.

Người làm việc lớn thường sẽ không gửi gắm hy vọng vào vận may hư vô mờ mịt.

Đi lên tầng trên nữa là những sảnh bài hào hoa bậc nhất, những nơi này đa phần vắng vẻ, nhưng cửa nào cũng có năm sáu bảo vệ canh gác.

Người phụ trách cũng nói thẳng, sảnh bài tầng này không mở cửa cho đoàn phim.

Sòng bạc Bồ Kinh có thể mở cửa cho đoàn phim đến mức độ này, Lâm Hựu Luân đã rất hài lòng rồi.

Hắn không tiếp tục yêu cầu tham quan sảnh bài cao cấp hơn nữa, vui vẻ kết thúc chuyến tham quan sòng bạc.

Khi đi thang máy xuống lầu, Hà Siêu Quỳnh thần bí nói: "Anh Lâm quay bộ phim này, có phải còn sót một chỗ chưa xem không?" "Cô Hà nói là phòng đếm tiền sao?" Lâm Hựu Luân cười hỏi.

Hà Siêu Quỳnh gật đầu: "Anh Lâm đã muốn quay cảnh cướp sòng bạc, chắc hẳn sẽ rất hứng thú với nơi đó." "Cô Hà có thể đưa tôi đi?" Lâm Hựu Luân cười đầy ẩn ý.

Hà Siêu Quỳnh vốn định trêu Lâm Hựu Luân một chút, thấy hắn đã nhìn thấu "âm mưu" của mình thì cảm thấy mất hứng: "Chỗ đó tôi cũng chưa từng vào, càng đừng nói là đưa anh Lâm vào." Lâm Hựu Luân sớm đoán được kết quả này nên cũng không có gì nuối tiếc.

Chẳng qua chỉ là một cái kho vàng kín đáo, hắn tự tin có thể dựng

lên trong phim trường còn tiên tiến hơn thực tế, đương nhiên sự tiên tiến đó chỉ có ở trong phim mà thôi.

Tin tức Lâm Hựu Luân gặp mặt Hà Hồng Sâm tự nhiên không thể để truyền thông biết được, nhưng nhiều dấu hiệu cho thấy hắn thực sự đang chuẩn bị một bộ phim điện ảnh.

Truyền thông vẫn luôn theo dõi đưa tin về việc này, nhưng tầm mắt của người dân Hong Kong lại đang bị một sự kiện lớn khác thu hút.

World Cup đến, cả tháng sáu toàn thế giới đều bàn tán về bóng đá.

Đặc biệt là trận tứ kết, tân vương bóng đá Maradona nhờ "Bàn tay của Chúa" và pha chạy điên cuồng 50 mét vượt qua hàng loạt cầu thủ ghi bàn thắng đẹp mắt, dẫn dắt đội Argentina đánh bại đội tuyển Anh với tỷ số 2-1, trở thành trận đấu nhiều đề tài và tranh cãi nhất World Cup lần này.

Mối thâm thù giữa Argentina và Anh từ cuộc chiến Falklands năm 82 đã chôn sẵn phục bút, Maradona sau trận đấu còn tuyên bố đây là sự trừng phạt của Chúa dành cho người Anh, truyền thông hai nước bắt đầu khẩu chiến kịch liệt.

Hong Kong hiện tại vẫn nằm dưới sự quản lý của Anh, nhưng ngày trao trả cụ thể đã được xác định, Hong Kong không cần phải đứng trên lập trường của Anh để quan tâm chuyện thắng thua của đội tuyển Anh nữa.

Thứ thực sự liên quan đến Hong Kong lại là một bộ phim điện ảnh Hong Kong gây chấn động lớn trên toàn cầu trong dịp World Cup này. "Thiếu Lâm Túc Cầu" (Đội bóng Thiếu Lâm) công chiếu đồng bộ tại Đông Nam Á, Châu Âu, Bắc Mỹ.

Kỹ xảo kinh người khiến khán giả nước ngoài phải kinh hô, hóa ra

bóng đá còn có thể đá như vậy.

Dưới sự thúc đẩy của không khí World Cup cuồng nhiệt, doanh thu phòng vé của bộ phim này ở nước ngoài tăng vọt, tại Châu Âu, Nhật Bản đều lập kỷ lục cao nhất cho phim Hong Kong bán vé chạy.

Một bộ phim được săn đón như vậy, lại gặp phải "thất bại thảm hại" ở thị trường Bắc Mỹ.

Thiệu thị (Shaw Brothers) tham vọng bừng bừng muốn gặt hái lớn, nhưng kết quả cuối cùng lại có chút xấu hổ.

Doanh thu hơn 30 triệu đô la Mỹ đã được coi là con số rất khá, nhưng so với những phim Hong Kong thắng lớn khác ở Bắc Mỹ thì chênh lệch lộ ra ngay lập tức.

Đương nhiên, kết quả này không phải lỗi của phim, Mỹ vốn được gọi là "sa mạc bóng đá", phim đề tài bóng đá bị ghẻ lạnh cũng là điều dễ hiểu.

Điều khiến người ta khó tin hơn là, "Thiếu Lâm Túc Cầu" là phim Hong Kong, nước ngoài đã chiếu hơn nửa tháng rồi mà khán giả bản địa vẫn chưa được xem.

Vấn đề nằm ở khâu kiểm duyệt phân loại phim.

Ban đầu phim bị dán nhãn "Cấp IIB", ông Thiệu Nghị Phu không hài lòng với kết quả này, bèn đem phim về cắt dựng lại rồi gửi kiểm duyệt lần nữa, cuối cùng phim được xếp loại "Cấp IIA".

Nhưng cứ đi đi về về như vậy, đến khi thực sự được chuẩn y công chiếu thì World Cup cũng sắp kết thúc rồi.

Bộ phim đại thắng ở nước ngoài, dưới sự tô vẽ của truyền thông, khán giả Hong Kong vô cùng mong đợi bộ phim này.

Hệ thống rạp Gia Nghị bắt đầu bán vé trước ba ngày, vé buổi

chiếu đầu tiên bán sạch sành sanh, phim chưa chiếu đã có hơn 300 vạn doanh thu phòng vé.

Thiệu Nghị Phu cả mừng, lễ công chiếu đương nhiên được tổ chức vô cùng long trọng, truyền hình trực tiếp toàn bộ, các lộ minh tinh đến ủng hộ, hiện trường vô cùng náo nhiệt.

Vương Tổ Hiền với bộ lễ phục màu tím gợi cảm khoe lưng trần xuất hiện đầy kinh diễm, lập tức trở thành đối tượng được phóng viên tranh nhau phỏng vấn bên ngoài rạp chiếu. "Cô Vương, cô đóng bộ phim thứ hai đã đạt thành tích tốt như vậy, cô có suy nghĩ gì về tương lai của mình không?" Kinh nghiệm vào nghề của Vương Tổ Hiền đến giờ đã trở thành một trong những tham chiếu tiêu chuẩn cho các ngôi sao: đi dạo phố được người tìm kiếm tài năng phát hiện mời đóng quảng cáo, vào trường nghệ thuật chưa đến một năm đã nhận đóng bộ phim điện ảnh đầu tiên.

Sau đó được Phương Dật Hoa thưởng thức, từ Đài Loan đến Hong Kong đóng phim, bộ phim truyền hình đầu tiên là phim kiếm hiệp đình đám "Côn Luân", bộ phim điện ảnh đầu tiên là "Đại Thoại Tây Du" quy tụ dàn sao, điểm xuất phát cực cao.

Mặc dù hình tượng Liễu Oanh Oanh và Bạch Tinh Tinh đều để lại ấn tượng sâu sắc cho khán giả, nhưng bộ phim thực sự đưa cô vào hàng ngũ ngôi sao hạng A vẫn là "Thiếu Lâm Túc Cầu" hiện tại.

Phim bán chạy ở thị trường nước ngoài, Vương Tổ Hiền được các công ty điện ảnh lớn săn đón, cát-xê đuổi sát Chung Sở Hồng.

Đương nhiên chuyện này cũng liên quan đến việc Chung Sở Hồng hai năm gần đây cố ý giảm bớt việc nhận phim, chuyển sang đóng một số phim văn nghệ. "Tôi sẽ lấy năm 26 tuổi làm mục tiêu, trước đó sẽ cố gắng đóng nhiều phim mới, sau đó có thể sẽ quay về làm một số việc mình thích." Vương Tổ Hiền gần đây quay "Thiện Nữ U Hồn"

rất vất vả, hiếm khi có một ngày không phải đóng phim, tâm trạng vô cùng thoải mái, cũng vui vẻ trả lời câu hỏi của phóng viên. "Anh Lâm hôm nay không đến dự, có phải vì gần đây anh ấy đang quay bộ phim mới nào đó không?" "Phim mới gì cơ?" Vương Tổ Hiền cố ý tỏ vẻ rất ngạc nhiên, "Cái này tôi không biết nha!" Lời này của Vương Tổ Hiền đương nhiên chẳng có mấy phóng viên chịu tin.

Lâm Hựu Luân là biên kịch kiêm nhà sản xuất của bộ phim này, hoạt động quan trọng như hôm nay sao có thể vắng mặt?

Dù không phải vì đi cùng Vương Tổ Hiền, chỉ nể mặt Thiệu Nghị Phu thôi cũng nên đến lộ diện.

Lâm Hựu Luân không xuất hiện cùng Vương Tổ Hiền, các phóng viên thất vọng xong lại bắt đầu đoán già đoán non, liệu Lâm Hựu Luân có đi cùng nữ minh tinh khác hay không.

Tuy nhiên lần này các phóng viên chắc chắn phải thất vọng rồi.

Lâm Hựu Luân thực ra đã đến, chỉ là không xuống xe cùng Vương Tổ Hiền mà đi thẳng vào cửa hông rạp chiếu, tránh các phóng viên bên ngoài.

Tuy không phỏng vấn được Lâm Hựu Luân, nhưng cánh phóng viên đâu dễ dàng buông tha Vương Tổ Hiền.

Có phóng viên hỏi về chiếc xe RV (xe nhà di động) mà Vương Tổ Hiền mới tậu gần đây, hỏi đó có phải là quà Lâm Hựu Luân tặng cô không.

Sau khi tên tuổi Vương Tổ Hiền nổi lên, lời mời đóng phim nhiều hẳn lên, thấy cô chạy đông chạy tây rất vất vả, Lâm Hựu Luân liền mua một chiếc xe RV tặng cô để tiện ngủ một giấc khi quay phim ở nơi hoang vu hẻo lánh.

Bên trong xe thiết bị đầy đủ, ngoài giường nằm còn có dàn âm

thanh laser và các vật dụng hưởng thụ cao cấp khác.

Truyền thông lá cải Hong Kong thường xuyên theo dõi Vương Tổ Hiền, tự nhiên cũng phát hiện ra chiếc xe này.

Giá chiếc xe không rẻ, với thân giá của Vương Tổ Hiền lúc này thì nó vẫn được coi là một món hàng xa xỉ, nên mọi người tự nhiên liên tưởng đến Lâm Hựu Luân.

Đương nhiên sự thật là một chuyện, Vương Tổ Hiền có chịu thừa nhận hay không lại là chuyện khác. "Đó là xe tôi tự bỏ tiền ra mua, không tin sau này tôi có thể lấy hóa đơn cho các bạn xem!" Vương Tổ Hiền một câu chặn đứng mọi câu hỏi về chiếc xe, lại trả lời đơn giản vài câu rồi nhanh chóng kết thúc cuộc phỏng vấn.

Vương Tổ Hiền đi vào rạp chiếu phim, đến địa điểm đã hẹn gặp Lâm Hựu Luân, lại thấy hắn đang nói chuyện với một người phụ nữ tóc ngắn dáng vẻ già dặn.

Lâm Hựu Luân không xuống xe cùng Vương Tổ Hiền là vì không muốn nhận phỏng vấn vào lúc này, nhưng sự đời luôn có ngoại lệ.

Từ Ngọc Hồng, phó chủ biên của "Minh Báo Tuần San" cũng nhận được lời mời của ban tổ chức, gặp Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Trước khi Vương Tổ Hiền đến, Lâm Hựu Luân và Từ Ngọc Hồng đã trò chuyện một lúc.

Lâm Hựu Luân là người kế thừa "Minh Báo" được Kim Dung chỉ định, đối với vị ông chủ tương lai này, Từ Ngọc Hồng đương nhiên sẽ không hỏi những vấn đề quá riêng tư, đây là một cuộc phỏng vấn kiểu trò chuyện, chủ đề của hai người cũng luôn xoay quanh điện ảnh. "Anh Lâm gần đây hình như đang chuẩn bị một bộ phim mới?" Dạo này truyền thông luôn theo dõi đưa tin về việc này, nhưng các diễn

viên tham gia đều rất kín miệng, nên hiểu biết của mọi người về bộ phim vẫn dừng lại ở giai đoạn phỏng đoán.

Chương 204

Từ Ngọc Hồng hỏi như vậy đương nhiên là muốn moi chút tin tức giật gân từ miệng Lâm Hựu Luân.

Việc quay phim "Thập Nhất La Hán" sớm muộn gì cũng sẽ bị lộ, mà "Minh Báo Tuần San" coi như là "người nhà", Lâm Hựu Luân đương nhiên không ngại tiết lộ trước một chút thông tin. "Đúng vậy, tôi đang quay một bộ phim, hơn nữa bộ phim này sẽ có rất nhiều ngôi sao cùng tham gia!" Phản ứng của Từ Ngọc Hồng rất nhanh, hỏi tiếp: "Giống như kiểu 'nồi lẩu thập cẩm' trong 'Đại Thoại Tây Du' sao?" Lâm Hựu Luân giải thích: "Dàn sao của 'Đại Thoại Tây Du' chủ yếu thiên về nữ diễn viên, còn phim mới sẽ có rất nhiều nam diễn viên mọi người quen thuộc cùng tham gia.

Đương nhiên tính chất diễn xuất không giống nhau.

Trong 'Đại Thoại Tây Du', nhiều ngôi sao chỉ là khách mời, có người thậm chí chỉ xuất hiện trong hai cảnh quay.

Còn phim mới này là rất nhiều nam minh tinh cùng đóng chính, đất diễn của mọi người sẽ khá đồng đều." Từ Ngọc Hồng thử hỏi: "Có thể tiết lộ một chút thông tin về diễn viên không?" "Nhân vật chính của phim này tổng cộng có 11 người, trong đó tôi và đạo diễn Vương Tinh đều sẽ khách mời một vai..." Lâm Hựu Luân giới thiệu dàn diễn viên của "Thập Nhất La Hán".

Chuỗi tên tuổi thốt ra từ miệng hắn khiến Từ Ngọc Hồng chép miệng không thôi.

Diễn viên chính của bộ phim này tách riêng ra ai cũng có thể gánh cả một bộ phim, vậy mà Lâm Hựu Luân lại triệu tập họ lại chỉ để quay một bộ phim, nghĩ thôi đã thấy đáng mong chờ.

Từ Ngọc Hồng rất tò mò đây sẽ là câu chuyện như thế nào.

Lâm Hựu Luân cũng không giấu giếm, nói cho cô biết bộ phim này ban đầu còn chuẩn bị một cái tên khác là "Man Thiên Quá Hải" (Dối trời qua biển), câu chuyện kể về 11 cao thủ lợi dụng thủ đoạn khéo léo để cướp kho vàng sòng bạc.

Nói đến đây, Lâm Hựu Luân không nhịn được nói đùa: "Không có đọ súng, không có người chết, tôi nghĩ đây đại khái là bộ phim cướp bóc 'ôn hòa tình cảm' nhất trong lịch sử Hong Kong." Từ Ngọc Hồng còn chưa hoàn hồn sau tin tức chấn động rằng phim được quay thực tế tại sòng bạc Macau, lập tức lại nghe thấy cách nói này, đầu óc nhất thời không chuyển kịp.

Cướp sòng bạc mà không có bạo lực đọ súng, điều này có thể sao?

Người có nghi hoặc này không chỉ riêng Từ Ngọc Hồng.

Hôm sau, khi "Minh Báo Tuần San" đăng bài báo độc quyền này, dù là nhà phê bình phim hay khán giả đều cảm thấy khó tin.

Một phát súng cũng không bắn mà đòi cướp kho vàng sòng bạc, chuyện này quả thực như đang nói đùa! "Tôi rất nghi ngờ đây là một chiêu trò có dụng ý khác.

Nếu đúng là vậy thì mục đích của đối phương thực sự đã đạt được rồi, hiện tại cả Hong Kong đều đang đoán xem làm thế nào mới có thể không dùng súng mà cướp được sòng bạc, chuyện này nghe giống như một câu chuyện cười vậy?

Quay bao nhiêu phim chưa từng thất bại, sự tự mãn của Lâm Hựu Luân không nằm ngoài dự đoán của tôi, nhưng điều khiến tôi kinh ngạc là cậu ta lại chọn một cách ngu xuẩn như vậy.

Chẳng lẽ cậu ta thực sự tưởng khán giả đều là kẻ ngốc sao?" Nghê Khuông vừa mới "khỏi bệnh" xuất viện cũng không nhịn được

chạy tới góp vui.

Đương nhiên lần này ông ta khôn ngoan hơn nhiều, phát biểu trên chuyên mục báo chí chỉ là nghi ngờ pha chút châm biếm, không hoàn toàn nói chết mọi đường.

Đã chịu thiệt mấy lần dưới tay Lâm Hựu Luân, Nghê Khuông cũng sợ đây là một cái hố lớn nhảy xuống thì không leo lên được.

Dựng phim đến nửa đêm, cơ thể Vương Tinh thực sự không chịu đựng nổi nữa, trước mắt không chỉ tối sầm mà còn thấy cả sao vàng lấp lánh.

Gã dùng tay ôm trán, ra sức lắc mạnh đầu.

Tuy nhiên, cứ nghĩ đến việc kết thúc sớm khâu hậu kỳ của 《Thập Nhất La Hán》 là có thể tranh thủ được thêm thời gian quay cho 《Đổ Hiệp》, tinh thần gã lại phấn chấn lên đôi chút; nhưng chút tinh thần ấy rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi sự mệt mỏi quá độ, giống như bọt nước ngoài biển khơi, vừa nổi lên đã lại tan biến.

Gã gục đầu xuống, tiếng ngáy vừa vang lên thì chính gã lại giật mình tỉnh giấc.

Một cách tự nhiên, cái đầu gã lại chúi về phía trước, từ từ gục xuống.

Sáng sớm hôm sau, Vương Tinh bị tiếng chuông báo thức đã cài sẵn đánh thức.

Nhìn đồng hồ, gã vội vàng dậy dùng nước lạnh lau qua loa cái mặt, rồi tất tả chạy đến phim trường.

Đoàn phim đã kết thúc phần quay tại sòng bạc ở Macau.

Rất nhiều thành viên trong đoàn, bao gồm cả các diễn viên, đều rất hoài niệm quãng thời gian quay phim đó.

Ngoài giờ làm việc, họ có thể thỏa thích thư giãn trong sòng bạc.

Nếu không có Lâm Hựu Luân đứng ra can thiệp, đám người này có lẽ sẽ nướng sạch thời gian ngoài giờ quay vào các chiếu bạc.

Sòng bạc Bồ Kinh (Lisboa) từng là địa điểm quay quan trọng của bộ phim.

Theo thỏa thuận, sòng bạc chỉ mở cửa cho đoàn phim từ nửa đêm đến 6 giờ sáng.

Trong khi đó, các cảnh quay tại sòng bạc chiếm tỷ trọng lớn trong 《Thập Nhất La Hán》, sự hạn chế khắt khe này từng khiến Vương Tinh lo lắng không thôi.

Tuy nhiên, may mắn là phía sòng bạc rất hợp tác, thậm chí còn mở riêng một phòng VIP cao cấp cho đoàn phim sử dụng.

Đương nhiên, điều này phải quy công cho nhà sản xuất đầy quyền lực Lâm Hựu Luân, chính anh là người đã thuyết phục thành công vua sòng bài Macau Hà Hồng Sân tạo điều kiện thuận lợi cho việc quay phim.

Mặc dù vậy, kế hoạch quay ban đầu của đoàn phim vẫn bị nhân viên sòng bạc phủ quyết rất nhiều.

Vương Tinh buộc phải tìm đến người phụ trách sòng bạc để xin phê chuẩn đặc biệt.

Đoàn phim đã phong tỏa cả một khu vực lớn của sòng bạc để quay, đổi lại, cả bộ phim trông chẳng khác nào một thước phim quảng cáo hoành tráng cho sòng bạc Bồ Kinh và ngành cờ bạc Macau.

Nhờ vào kịch bản phân cảnh chi tiết mà Lâm Hựu Luân cung cấp, tiến độ quay tại sòng bạc Bồ Kinh diễn ra rất nhanh.

Chỉ mất một tuần, họ đã hoàn thành tất cả các cảnh quay tại đây,

sau đó đoàn phim chuyển về phim trường ở Hong Kong.

Tại đây, một hầm bạc sòng bài theo thiết kế đã được dựng sẵn, những cảnh còn lại đều sẽ được thực hiện ở nơi này.

Vương Tinh sáng sớm tinh mơ chạy đến phim trường, nhưng ở cổng lại gặp phải một đám phóng viên.

Vừa xuống xe, đám người kia đã vây lấy gã.

Các phóng viên nhao nhao đặt câu hỏi khiến Vương Tinh đau cả đầu, gã đành phải giơ tay ra hiệu, bảo họ nói từng người một. "Đạo diễn Vương, nghe nói 《Thập Nhất La Hán》 là một bộ phim làm lại?" Một phóng viên nhanh miệng hỏi trước.

Vương Tinh sững người, không ngờ thông tin này cũng bị người ta đào ra được.

Đương nhiên, đây không phải là chuyện cần giấu giếm, Lâm Hựu Luân trước khi cải biên bộ phim này đã mua bản quyền từ phía Mỹ. "Các bạn nói không sai, bộ phim này đúng là phim làm lại, bản gốc xuất xứ từ thập niên 60 của Mỹ, do một nhóm ca sĩ hoạt động trong làng nhạc Mỹ thời đó đóng chính.

Nhưng bộ phim đó đã thất bại thảm hại, cho nên chúng tôi mới muốn cải biên." "Tại sao lại là bộ phim này?" Các phóng viên xung quanh đều cắm cúi ghi chép lời Vương Tinh, lại là phóng viên vừa nãy tranh thủ hỏi thêm một câu. "Nếu bản gốc đã là phim kinh điển, thì cần gì phải làm lại?

Chẳng phải là lấy trứng chọi đá sao?

Chỉ những bộ phim cũ có ý tưởng tốt nhưng xử lý không thỏa đáng mới thích hợp để làm lại." Vương Tinh nhún vai, nói tiếp: "Cốt truyện của phim mới có thay đổi rất lớn, thêm vào nhiều yếu tố công nghệ cao, lời thoại cũng được cải biên, hơn nữa dàn diễn viên của

phim rất hào hoa, hiện tại Hong Kong chưa có bất kỳ bộ phim nào làm được điều này.

Có thể nói, bộ phim giải trí này đã gần như hoàn mỹ, có thể thỏa mãn mọi thứ khán giả mong muốn." "Mời nhiều ngôi sao như vậy, kinh phí dự toán của phim có chịu nổi không?" Có phóng viên không nhịn được hỏi.

Vương Tinh cười ha ha: "Vấn đề này các bạn nên đi hỏi Chu Nhuận Phát, vì bộ phim này do công ty của anh ấy phụ trách đầu tư sản xuất.

Tôi chỉ có thể nói, chi phí quay của bộ phim này thực ra không cao như bên ngoài đồn đoán." Giới truyền thông vẫn luôn đồn đoán xem 《Thập Nhất La Hán》 đã chi bao nhiêu tiền cát-xê cho dàn sao toàn những tên tuổi lớn.

Giả thuyết đáng tin nhất là Chu Nhuận Phát tự giảm cát-xê, sau đó đi thuyết phục các diễn viên khác cũng làm như vậy.

Chương 205

Hiện tại Vương Tinh vẫn chưa định nói cho phóng viên biết rằng tất cả diễn viên đều đã chuyển cát-xê thành tỷ lệ chia hoa hồng phòng vé, bao gồm cả thù lao đạo diễn của gã, cũng được tính theo tỷ lệ chia chác. "Bộ phim này thực sự không có bất kỳ cảnh hành động đấu súng nào sao?" Cuối cùng cũng có phóng viên đổi chủ đề. "Sẽ có một hai vụ nổ, nhưng tạo ra vụ nổ chỉ là để thu hút, đánh lạc hướng sự chú ý của đối thủ, chứ không phải để sát thương!" Lời giải thích của Vương Tinh gián tiếp chứng thực những gì Lâm Hựu Luân đã nói ban đầu, đây là một bộ phim vô cùng "ôn hòa".

Điều này khiến người ta không khỏi nghi ngờ, liệu bộ phim có thực sự hấp dẫn như gã nói?

Tiếc là Vương Tinh không có ý định nói thêm về phương diện này, phóng viên đành phải đổi câu hỏi: "Đạo diễn Vương có thể nhận xét một chút về biểu hiện của Lâm tiên sinh khi làm diễn viên không?" "Trong phim hay ngoài đời, không ai hợp với vai diễn này hơn cậu ấy.

Trong phim, chỉ có cậu ấy mới có thể triệu tập 11 cao thủ ở các lĩnh vực khác nhau lại một chỗ; còn ngoài đời, cũng phải có cậu ấy đứng ra mới có thể triệu tập được nhiều ngôi sao đến thế.

Tác dụng của cậu ấy đối với bộ phim này là không thể thay thế." Vương Tinh khéo léo né tránh việc nhận xét về diễn xuất của Lâm Hựu Luân, vì những ngôn luận về mảng này dễ gây tranh cãi nhất.

Nói trắng ra, 《Thập Nhất La Hán》 là bộ phim về 11 gã đàn ông thi nhau làm màu, chỗ thực sự cần dùng đến diễn xuất không nhiều lắm.

Nếu không thì bộ phim này cũng chẳng thể quay xong quá nửa chỉ

trong vòng nửa tháng ngắn ngủi. "Nghê Khuông viết trên chuyên mục rằng bộ phim này đang cố làm ra vẻ bí hiểm, anh có muốn phản bác ông ta không?" Một phóng viên hỏi tiện thể.

Vương Tinh nhún vai, nói: "Xin lỗi, dạo này tôi rất ít có thời gian đọc báo, Nghê Khuông nói gì tôi cũng không hứng thú.

Phim có hay hay không, Nghê Khuông nói không tính, đương nhiên tôi nói cũng không tính, chỉ có khán giả nói mới tính, cho nên bây giờ thảo luận chuyện này chẳng có ý nghĩa gì.

Muốn nhận xét bộ phim này, ít nhất các bạn phải tự mình xem hết cả bộ phim, tôi thấy không gì có sức thuyết phục hơn sự thật.

Đương nhiên, để không làm mọi người mất hứng, tôi không tiện tiết lộ thêm về nội dung.

Thật ra không cần tôi nói, mọi người cũng đoán được hướng đi của cốt truyện, phe chính diện là những tên cướp chắc chắn sẽ thành công, cho nên thú vui khi xem bộ phim này nằm trọn trong những nút thắt mở liên hoàn." Khi kết thúc phỏng vấn, Vương Tinh cho phóng viên biết bộ phim sẽ sớm ra mắt khán giả.

Thực tế, gã chỉ mất 23 ngày để quay và dựng xong cả bộ phim, sau đó gửi đến Sở kiểm duyệt điện ảnh để thẩm định và phân loại mất thêm một tuần nữa.

Khi bộ phim cuối cùng được xác định dán nhãn "Cấp IIA" và công chiếu, không còn ai nghi ngờ những lời Lâm Hựu Luân và Vương Tinh nói nữa.

Khán giả càng thêm tò mò, ngày đầu công chiếu đã lũ lượt kéo đến rạp, muốn xem cho thỏa chí.

Trong số đó, có cả Nghê Khuông đến để "thám thính tình hình".

Để không bị phát hiện hành tung, Nghê Khuông đương nhiên

không thể nghênh ngang đi đến rạp chiếu phim tổ chức lễ công chiếu.

Hôm nay các diễn viên chính đều có mặt đông đủ, cộng thêm các nghệ sĩ đến ủng hộ, tầm mắt của toàn bộ truyền thông Hong Kong đều dán chặt vào đó.

Nghê Khuông tự nhiên sẽ không ngốc đến mức tự chui đầu vào rọ, ông ta chọn một rạp chiếu phim không mấy nổi bật, ở đây tuyệt đối sẽ không có ai nhận ra ông ta.

Phần giới thiệu diễn viên được lồng ghép vào cốt truyện mở đầu, khán giả ngay từ đầu đã tập trung ánh mắt lên màn ảnh rộng.

Lâm Hựu Luân trong bộ đồ tù nhân bị đưa vào phòng thẩm vấn.

Qua vài câu đối thoại ngắn gọn, khán giả liền biết được anh là một tên trộm rất lợi hại, cảnh sát nghi ngờ nhiều vụ án có liên quan đến anh nhưng khổ nỗi không có chứng cứ.

Còn lý do thực sự khiến anh bị định tội tống vào tù lại là vì anh bị vợ đá, tâm trạng u sầu nên cố ý để lại sơ hở trong một vụ trộm, để cảnh sát bắt được.

Vì biểu hiện tốt trong tù, anh được giả thích một tháng.

Viên cảnh quan hỏi anh ra ngoài rồi có phạm án nữa không, anh hóm hỉnh trả lời rằng mình đã bị vợ đá một lần rồi, đối phương chắc sẽ không vô vị đến mức đá anh thêm lần nữa.

Câu trả lời một ngữ hai nghĩa khiến không ít khán giả bật cười.

Nghê Khuông là một trong số ít khán giả không cười.

Là người trong nghề, ông ta nhạy bén nhận ra lời thoại của phim được thiết kế rất khéo léo.

Đây đối với ông ta không phải là điềm lành, nếu cả bộ phim đều giữ được tiêu chuẩn như vậy, thì người cười đến cuối cùng vẫn là

Lâm Hựu Luân.

Nghĩ đến đây, Nghê Khuông không khỏi cảm thấy nản lòng.

Ông ta vẫn luôn chờ Lâm Hựu Luân phạm sai lầm, nhưng tên này cứ như nam chính trong phim vậy, căn bản sẽ không lộ ra bất kỳ sơ hở nào.

Nếu có lần nào đó đột nhiên bắt được lỗi của hắn, thì rất tiếc, đó rất có thể là do đối phương cố ý làm vậy, thiết kế sẵn cái bẫy đợi mình nhảy vào.

Đợi Nghê Khuông thu lại tâm thần, tập trung chú ý lên màn ảnh, thì Lâm Hựu Luân đã thay một bộ cánh khác, đơn thân độc mã xuất hiện tại một sòng bạc.

Trong khán giả có người từng đi sòng bạc Macau, rất nhanh đã nhận ra đây là sòng bạc Bồ Kinh nổi tiếng nhất.

Lâm Hựu Luân đổi phỉnh ngồi vào bàn cược, lúc này, Lương Giai Huy trong vai Dealer (người chia bài) xuất hiện.

Cư nhiên dám dùng một diễn viên bị Đài Loan phong sát để đóng phim, Lâm Hựu Luân đã ngông cuồng đến mức chuẩn bị từ bỏ luôn thị trường Đài Loan rồi sao?

Ý nghĩ này chỉ lóe lên trong đầu Nghê Khuông một thoáng, ông ta lập tức phủ định.

Lâm Hựu Luân không thể nào trực tiếp để lộ điểm yếu đơn giản như vậy, khả năng duy nhất là phía Đài Loan đã gỡ bỏ lệnh cấm vận đối với Lương Giai Huy.

Lâm Hựu Luân dăm ba câu đã bắt liên lạc với Lương Giai Huy, đôi bên dùng ám ngữ hẹn gặp tại quán bar.

Từ miệng Lương Giai Huy, Lâm Hựu Luân biết được Chu Nhuận

Phát đang dạy các minh tinh đánh bài tại một hộp đêm ở Hong Kong.

Khán giả Hong Kong vẫn còn nhớ như in hình tượng "Thần Bài" của Chu Nhuận Phát, rất dễ dàng chấp nhận vai diễn của anh trong bộ phim này.

Có thể nói từ khi Chu Nhuận Phát xuất hiện, khán giả đã hoàn toàn bị cuốn vào câu chuyện phim.

Xem đến đây, Nghê Khuông đã có ý muốn rời đi.

Ông ta biết chỉ cần phần sau của phim không phạm sai lầm lớn, thì khả năng phòng vé thất bại đã là vô cùng nhỏ.

Nhưng cuối cùng Nghê Khuông vẫn nhịn được, không bỏ về.

Ông ta muốn xem Lâm Hựu Luân rốt cuộc làm thế nào để "cướp" cái sòng bạc này.

Nghê Khuông không tin Lâm Hựu Luân thực sự có thể biên soạn câu chuyện đến mức thiên y vô phùng (liền mạch không kẽ hở), mà trước đó Lâm Hựu Luân lại cam kết không dùng "bạo lực", điều này chẳng khác nào tự trói tay chân.

Việc duy nhất Nghê Khuông có thể làm hiện tại là chờ đợi, chờ Lâm Hựu Luân chủ động phạm sai lầm.

Trên màn ảnh, câu chuyện tiếp tục.

Lâm Hựu Luân và Chu Nhuận Phát lẻn vào Viện thiết kế, tìm được bản vẽ hầm bạc của sòng bài, sau đó bắt đầu thảo luận xem cần những trợ thủ như thế nào. "Hầm bạc sòng bài là nơi quan trọng như vậy, làm sao có thể để bản gốc lưu lại tại Viện thiết kế?" Nghê Khuông không ngờ bộ phim lại lộ ra sơ hở nhanh như thế, trong lòng thầm ghi nhớ điểm này.

Ông ta nghĩ chắc sẽ có nhiều người nhìn ra, nhưng thực tế thì

ngoại trừ ông ta, tất cả mọi người đều đang xem say sưa ngon lành.

Điều này làm Nghê Khuông rất uất ức, ông ta rất muốn đứng dậy nói với mọi người: Chẳng lẽ các người không phát hiện ra vấn đề này sao?

Ông ta đoán nếu mình làm vậy, người khác cũng chỉ coi ông ta là kẻ điên, cuối cùng đành bỏ ý định đó.

Chỉ một sơ hở như vậy căn bản sẽ không gây ảnh hưởng gì đến bộ phim.

Chương 206

Lâm Hựu Luân và Chu Nhuận Phát ngồi trên bàn làm việc tại Viện thiết kế thao thao bất tuyệt, chẳng có chút tự giác nào của kẻ đột nhập.

Nghê Khuông ngồi trên ghế cứ ngọ nguậy không yên, ông ta cảm thấy tình tiết này quả là nhảm nhí.

Nhưng khán giả xung quanh lại rất tán thưởng, đặc biệt là khi hai người thảo luận đến việc tìm ai để tài trợ vốn cho hành động lần này, cả hai không hẹn mà cùng nghĩ đến một người.

Lúc này đột nhiên một luồng sáng đèn pin chiếu thẳng vào mặt hai người, họ bị bảo vệ tuần tra phát hiện. "Lần này làm màu quá đà rồi chứ gì?" Nghê Khuông hả hê nghĩ thầm, ông ta tưởng tiếp theo Lâm Hựu Luân và Chu Nhuận Phát sẽ chật vật tháo chạy, nhưng không ngờ Lâm Hựu Luân rất bình tĩnh cuộn bản vẽ trên tay lại, hỏi người bảo vệ kia xem có thể mang bản vẽ ra ngoài photocopy một bản không.

Điều khiến Nghê Khuông trợn mắt há hốc mồm là tên bảo vệ kia lại đồng ý!

Lần này cảm thấy bất ngờ không chỉ có Nghê Khuông, những khán giả khác trong rạp nhất thời cũng không phản ứng kịp.

Sau vài câu đối thoại giải thích ngọn ngành, mọi người mới vỡ lẽ, hóa ra bảo vệ đã bị họ mua chuộc từ trước.

Tiếp đó hình ảnh trên màn bạc chuyển cảnh, ống kính chuyển đến một căn biệt thự sang trọng.

Vương Tinh trong vai ông chủ cũ của sòng bài đang tiếp đãi bọn

họ bên hồ bơi sau nhà, bộ dạng của một đại ca hết thời, nói chuyện cứ thích úp mở.

Vương Tinh trong phim thường xuyên đóng khách mời những vai hài hước kiểu này, nên rất nhiều khán giả vừa thấy cái mặt mập của gã là đã muốn cười.

Ban đầu Vương Tinh cảm thấy Lâm Hựu Luân và Chu Nhuận Phát điên rồi.

Là ông chủ cũ, không ai hiểu rõ hệ thống phòng vệ của hầm bạc hơn gã.

Gã thậm chí còn đưa ra ba ví dụ để chứng minh chưa từng có ai có thể lấy đi một xu từ sòng bạc.

Nói nhảm một hồi, Lâm Hựu Luân và Chu Nhuận Phát đứng dậy cáo từ.

Lúc tiễn hai người ra cửa, Vương Tinh mới nhớ ra hỏi họ định cướp sòng bạc nào.

Lâm Hựu Luân và Chu Nhuận Phát nhanh chóng trao đổi ánh mắt, Chu Nhuận Phát giả vờ dùng áo lau kính râm, buột miệng nói ra tên sòng bạc đó.

Vương Tinh vừa nghe thấy họ định cướp sòng bạc của kẻ thù không đội trời chung, không nói hai lời liền đồng ý cung cấp vốn hỗ trợ.

Phản ứng tiền hậu bất nhất này khiến không ít khán giả bĩu môi, nhưng không thể phủ nhận, nhân vật này đã thành công khơi dậy hứng thú của mọi người.

Có được sự hỗ trợ tài chính của Vương Tinh, việc tiếp theo Lâm Hựu Luân và Chu Nhuận Phát cần làm đương nhiên là chiêu binh mãi mã.

Lương Giai Huy, người đã đi trước một bước trà trộn vào sòng bạc làm Dealer, đã đồng ý nhập hội.

Với vai trò chuyên gia lái xe và cải trang, Lâm Hựu Luân tìm đến Ngô Trấn Vũ và Lưu Thanh Vân.

Lâm Hựu Luân nói với Chu Nhuận Phát rằng hai tên này sáu tháng rồi chưa gây án, e là đã rảnh rỗi đến phát hoảng.

Lúc này ống kính chuyển cảnh, một chiếc xe dừng vững vàng trước vạch trắng, ống kính lùi lại, khán giả mới phát hiện ra đây lại là một chiếc xe đồ chơi điều khiển từ xa.

Và ngay sau đó, một chiếc xe thật y hệt chiếc xe đồ chơi kia cũng dừng trước vạch trắng.

Khán giả lập tức ý thức được, bọn họ đang chuẩn bị đua xe.

Xe đồ chơi đua với xe thật, Ngô Trấn Vũ và Lưu Thanh Vân lập tức bị khán giả dán nhãn "vô vị thấu đỉnh".

Khổ nỗi hai gã này trong phim lại là một cặp "lắm mồm", trước khi đua còn khiêu khích nhau.

Sau đó Ngô Trấn Vũ nhân lúc Lưu Thanh Vân chưa phản ứng kịp, dùng điều khiển từ xa cho xe đồ chơi lao vọt đi trước, Lưu Thanh Vân cũng không cam chịu yếu thế, nổ máy xe đuổi theo.

Ban đầu Ngô Trấn Vũ còn dương dương tự đắc vì dùng "quỷ kế" dẫn trước, ai ngờ Lưu Thanh Vân bẻ tay lái, chuyển làn rồi cán nát chiếc xe đồ chơi.

Ống kính lại chuyển về cảnh Lâm Hựu Luân và Chu Nhuận Phát ngồi đối diện trò chuyện, hai người nhắc đến chuyên gia thông tin.

Màn hình lại chuyển đổi, Lưu Đức Hoa đang làm công tác nghe lén cho cảnh sát trở thành đối tượng được hai người cân nhắc.

Lưu Đức Hoa rũ bỏ hình tượng màn bạc anh tuấn tiêu sái thường ngày, đeo cặp kính gọng đen quê mùa, bộ dạng rất thật thà, khiến khán giả vô cùng bất ngờ.

Đương nhiên, người xuất hiện khoa trương nhất vẫn là Chu Tinh Trì.

Trong phim, anh đóng vai một chuyên gia thuốc nổ, dẫn một đám đàn em đi cướp ngân hàng.

Cửa hầm bạc đã bị anh dùng thuốc nổ phá tung, mắt thấy sắp đại công cáo thành, nhưng vừa bước vào hầm bạc, chuông báo động lập tức reo vang.

Đám người cùng gây án này lại hồ đồ đến mức quên cả ngắt chuông báo động, hại Chu Tinh Trì bị cảnh sát nghe tin chạy đến bắt giữ.

Ngay lúc sắp bị áp giải lên xe cảnh sát, Chu Nhuận Phát cải trang thành thanh tra cảnh sát đã chặn đường cướp anh đi.

Từ đoàn xiếc tìm được chàng trai nhào lộn Tần Thiệu Ba, từ trường đua ngựa tìm được cao thủ lừa đảo Ngô Mạnh Đạt.

Người xuất hiện cuối cùng (vedette) là Trương Quốc Vinh trong vai cao thủ trộm cắp, với tạo hình gương mặt non choẹt, khiến khán giả nhớ lại những bộ phim anh đóng những năm đầu sự nghiệp.

Một bộ phim có thể khiến khán giả nhớ được 4, 5 nhân vật đã là không dễ dàng, mà bộ phim này chỉ dùng một phần ba thời gian đã giới thiệu sơ lược lai lịch của cả 11 nhân vật, đồng thời đều để lại ấn tượng sâu sắc cho khán giả.

Người bình thường chỉ thấy phim rất thú vị chứ không nghĩ sâu xa, nhưng Nghê Khuông càng xem sắc mặt càng âm trầm.

Ông ta cũng từng viết kịch bản phim, hiểu rõ làm được điều này

không hề dễ, đất diễn của mỗi nhân vật được sắp xếp vô cùng chặt chẽ, cả bộ phim xét từ góc độ biên kịch thì tỏ ra vô cùng lưu loát.

Nếu gạt bỏ định kiến cá nhân, Nghê Khuông cũng buộc phải thừa nhận, phần mở đầu của bộ phim này vô cùng thành công.

Diễn xuất của Lâm Hựu Luân trong phim cũng rất đáng khen ngợi, anh đã thể hiện sống động trên màn ảnh một tên trùm cướp hiếu chiến, đầu óc linh hoạt lại hay ghen tuông.

Còn người đóng vai vợ cũ của Lâm Hựu Luân trong phim lại là Chung Sở Hồng - người có không ít tin đồn tình cảm với anh.

Dưới sự diễn xuất của cô, nhân vật này hiện lên đầy phong tình vạn chủng.

Đương nhiên đất diễn chủ yếu của phim vẫn nằm ở quá trình cướp sòng bạc.

Cả nhóm bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị.

Họ ngụy tạo một hầm bạc sòng bài trong nhà kho, thông qua trinh sát nắm rõ quy luật vận hành của sòng bạc.

Ngô Mạnh Đạt cải trang thành đại phú hào, gửi gắm "thuốc nổ" cho sòng bạc bảo quản trong hầm bạc.

Chàng trai nhào lộn Tần Thiệu Ba trốn trong thùng vận chuyển tiền giả, lẻn vào hầm bạc.

Chu Tinh Trì làm hệ thống điện của sòng bạc bị ngắt quãng.

Trương Quốc Vinh và Lâm Hựu Luân khéo léo vượt qua cơ quan, tiến vào bên ngoài hầm bạc, phối hợp trong ngoài với Tần Thiệu Ba phá tung cửa hầm.

Trong phòng giám sát, Ngô Mạnh Đạt giả vờ phát bệnh để thu hút sự chú ý của bảo vệ.

Chu Nhuận Phát cải trang thành bác sĩ vào cấp cứu, cùng Ngô Trấn Vũ và Lưu Thanh Vân giả làm nhân viên cứu hộ đưa Ngô Mạnh Đạt đi.

Lưu Đức Hoa lợi dụng kỹ thuật thay đổi hình ảnh giám sát, dùng hình ảnh giả lừa nhân viên giám sát, vận chuyển tiền (thực tế là giấy lộn) ra ngoài, dùng xe điều khiển từ xa chở đến sân bay rồi cho nổ tung.

Ở một diễn biến khác, Chu Nhuận Phát dẫn những người còn lại cải trang thành đặc cảnh SWAT, lẻn vào hầm bạc, hội họp với ba người kia, thuận lợi trộm tiền đi, sau đó cho nổ hủy hiện trường.

Chương 207

Một vụ cướp sòng bạc được xưng tụng là phức tạp nhất, kín kẽ nhất trong lịch sử cứ thế được trình hiện trước mắt khán giả một cách lớp lang, từng bước khéo léo.

Nghê Khuông kiên nhẫn xem hết cả bộ phim, nhưng chỉ phát hiện ra vài lỗi nhỏ không đáng kể, điều này làm ông ta thất vọng tràn trề.

Còn đại bộ phận khán giả đều cảm thấy, có thể đồng thời nhìn thấy nhiều ngôi sao xuất hiện trong một bộ phim như vậy, lại còn diễn ra một câu chuyện hấp dẫn đến thế, vé xem phim lần này đã quá hời rồi.

Dưới sức hút của dàn sao khủng, doanh thu phòng vé ngày đầu công chiếu tại Hong Kong đã đột phá 5 triệu đô la Hong Kong, số lượng người xem ngày đầu cũng lập kỷ lục mới.

Báo chí Hong Kong ngày hôm sau đều bàn luận về bộ phim này. 《Tinh Đảo Nhật Báo》 nhận xét bộ phim "từ đầu đến cuối đều cực giàu tính giải trí". 《Minh Báo》 thì tương đối hàm súc hơn, chỉ nói bộ phim là một "hành trình hoàn toàn mới được tạo nên bởi sự hài hước, hành động, cháy nổ, trai đẹp và đồ chơi công nghệ cao".

Dư luận một lần nữa thể hiện xu thế nghiêng hẳn về một bên.

Trong bối cảnh đó, sự nghi ngờ của Nghê Khuông đối với bộ phim trở nên rất yếu ớt, những lỗ hổng phim mà ông ta chỉ ra phần lớn đều bị người ta cười nhạo là bới lông tìm vết.

Đương nhiên Nghê Khuông tốn bao công sức cũng không phải là hoàn toàn không thu hoạch được gì, ông ta thực sự đã phát hiện ra một sơ hở có thể coi là hạt sạn trong cốt truyện.

Trong phim, hầm bạc sòng bài chứa 160 triệu tiền mặt, nếu toàn bộ là mệnh giá một trăm thì phải nặng tới 1600kg (1,6 tấn).

Cho dù cả 11 người cùng chia nhau vác, mỗi người cũng phải cõng 145kg.

Mà trong phim, những người cải trang thành đặc cảnh vào hầm bạc thực tế chỉ có 8 người, nghĩa là một người phải lấy đi túi tiền nặng tương đương ba người trưởng thành, cho dù là lực sĩ cũng không thể làm được điều này.

Vương Tinh sau khi biết chuyện đã tiếc nuối bày tỏ, đây quả thực là sơ sót của mình.

Tuy nhiên gã cũng hy vọng mọi người có thể lượng thứ, bộ phim này từ khi bấm máy đến lúc công chiếu chỉ mất hơn một tháng, tốc độ như vậy đặt vào các bộ phim khác gần như là không thể tưởng tượng nổi. "Trong một tháng gần đây nhất, thời gian tôi dùng để ngủ mỗi ngày không quá 4 tiếng.

Phim có thể quay ra hiệu quả như thế này, chỉ xuất hiện một sơ sót như vậy, cá nhân tôi đã rất hài lòng rồi.

Tôi tin rằng toàn thể diễn viên trong bộ phim này đều đã 'chơi' rất vui vẻ, mà đối với tôi, ý đồ duy nhất khi quay bộ phim 《Thập Nhất La Hán》 này là làm vui lòng khán giả.

Tôi rất cảm ơn ông Nghê Khuông đã chỉ chính cho bộ phim, nhưng tôi tin đại bộ phận khán giả đều sẽ không để ý điểm này, tôi tin đây vẫn là một bộ phim vô cùng đặc sắc!" Lá bài "bi tình" này của Vương Tinh đánh ra lập tức nhận được sự đồng cảm của truyền thông và khán giả.

Mọi người đều cảm thấy chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà quay được một bộ phim thế này, không đến mức lỗ hổng chồng chất

đã là rất khá rồi.

Nếu nhất định phải soi mói như Nghê Khuông, thì Hong Kong thật chẳng có mấy bộ phim chịu nổi sự suy xét, chuyện này cuối cùng đành không giải quyết được gì mà cho qua.

Hoàng Ngọc Lang ngồi trên ghế đại ban (ghế giám đốc), hai chân duỗi thẳng, hai tay đan sau gáy, mắt liếc nhìn trần nhà, lộ vẻ suy tư.

Trên bàn làm việc trước mặt ông là một tờ báo, trang báo đang mở dành nửa trang để đưa tin về việc 《Thập Nhất La Hán》 cuồng thu 60 triệu USD tại phòng vé Bắc Mỹ.

Trước đó, bộ phim này cũng đã phá vỡ kỷ lục số người xem cao nhất của điện ảnh Hong Kong với doanh thu 45 triệu đô la Hong Kong.

Sau sự việc, bao gồm cả Vương Tinh, Chu Nhuận Phát và những người khác đều cảm thấy tiếc nuối.

Nếu bộ phim này áp dụng tiêu chuẩn định giá vé của phim bom tấn (đại chế tác), doanh thu phòng vé nói không chừng đã phá vỡ kỷ lục cao nhất do 《Lời Nói Dối Chân Thật》 (True Lies) thiết lập.

Bởi vì tất cả diễn viên đều nhận hoa hồng theo doanh thu, sau khi trừ đi khoản chi phí cát-xê, chi phí sản xuất của bộ phim này chỉ hơn 15 triệu, còn xa mới đạt tới tiêu chuẩn của phim bom tấn.

Theo tiêu chuẩn định giá của rạp chiếu phim Gia Nghị, phim không thể công chiếu với giá vé cao hơn phim thông thường.

Đương nhiên thu nhập từ phòng vé hải ngoại đã bù đắp rất tốt cho sự tiếc nuối này.

Chỉ riêng khu vực Bắc Mỹ đã có hơn 17 triệu tiền chia hoa hồng, cộng thêm thu nhập từ bản quyền các khu vực khác, mấy ngôi sao lớn như Chu Nhuận Phát, Chu Tinh Trì, Trương Quốc Vinh, mỗi người

cuối cùng đều bỏ túi hàng chục triệu đô la Hong Kong.

Ngay cả đạo diễn kiêm diễn viên khách mời là Vương Tinh cũng nhận được hơn 8 triệu tiền chia chác, Chung Sở Hồng khách mời diễn xuất cũng có hơn 4 triệu thù lao.

Thậm chí là Ngô Trấn Vũ, Lưu Thanh Vân cuối cùng cũng có hơn 1,6 triệu tiền về túi, mức cát-xê này đã ngang ngửa với sao hạng A ở Hong Kong.

Phần lớn còn lại do công ty điện ảnh của Lâm Hựu Luân và Chu Nhuận Phát chia đều, hơn 40 triệu đô la Hong Kong cứ thế chảy vào tài khoản của Lâm Hựu Luân.

Bộ phim này không phải là bộ phim kiếm tiền nhiều nhất trong tay Lâm Hựu Luân, một mình 《Lời Nói Dối Chân Thật》 anh đã kiếm được xấp xỉ 50 triệu USD, quy đổi ra tiền Hong Kong gấp mười lần 《Thập Nhất La Hán》.

Nhưng chấn động mà sự thành công của 《Thập Nhất La Hán》 mang lại cho làng điện ảnh Hong Kong lại kịch liệt hơn nhiều so với 《Lời Nói Dối Chân Thật》.

Nguyên nhân sâu xa là vì bộ phim áp dụng một hình thức phân chia lợi ích hoàn toàn mới: Diễn viên không nhận cát-xê cứng, cuối cùng chia tiền theo tỷ lệ.

Điều này là một sự kích thích không nhỏ đối với những diễn viên đã đạt mức cát-xê trần.

Trong bộ ba bảo chứng phòng vé "Song Chu Nhất Trình" (Chu Nhuận Phát, Chu Tinh Trì, Thành Long - *trong truyện này có thể ám chỉ Trương Quốc Vinh*), Chu Nhuận Phát trước đó nhận cát-xê cao nhất là 3,6 triệu, Chu Tinh Trì cao nhất là 4,2 triệu, nay thu nhập cả hai đều vượt quá chục triệu.

Nếu là nhận cát-xê cứng, tuyệt đối sẽ không có công ty điện ảnh nào có thể đưa ra cái giá trên trời như vậy.

Mà thực tế, đất diễn trong 《Thập Nhất La Hán》 được chia cho 11 diễn viên, phần diễn của Chu Tinh Trì hay Chu Nhuận Phát so với một bộ phim họ đóng chính thì ít hơn quá nhiều, nhưng cuối cùng lại nhận được nhiều tiền hơn cả đóng chính.

Đừng nói là người ngoài nhìn vào thấy bất công, ngay cả chính bản thân họ cũng cảm thấy rất không thích ứng.

Ảnh hưởng trực tiếp nhất của việc này là hiện tại rất nhiều diễn viên khi nhận phim đều hy vọng tính cát-xê vào vốn đầu tư phim, cuối cùng nhận hoa hồng phòng vé.

Các công ty sản xuất cũng vui vẻ áp dụng biện pháp này, vừa có thể tiết kiệm chi phí ban đầu, lại chuyển một phần rủi ro làm phim lên đầu diễn viên; diễn viên vì muốn nhận được nhiều tiền hơn cũng sẽ nỗ lực diễn cho tốt.

Đương nhiên việc gì cũng có lợi có hại.

Trước đây phim thất bại, diễn viên vẫn nhận đủ cát-xê; bây giờ nếu phim thất bại, đến chi phí cũng không thu hồi được thì diễn viên cũng coi như làm công cốc, một xu cũng không nhận được.

Tuy nhiên trước món lợi khổng lồ của 《Thập Nhất La Hán》, mắt của rất nhiều người đều tạm thời bị che mờ, không nhìn thấy hậu quả này.

Một thời gian sau, tệ đoan của hình thức này sẽ lộ ra, đến lúc đó mọi người chắc sẽ lý trí hơn một chút.

Mà các công ty sản xuất cũng không hồ đồ, đối với những bộ phim nắm chắc phần thắng kiếm tiền lớn, đương nhiên trả cát-xê cứng cho diễn viên sẽ có lợi hơn.

Thành công của 《Thập Nhất La Hán》 một lần nữa khiến nhiều người ý thức được lợi nhuận phong phú tiềm ẩn trong ngành công nghiệp điện ảnh, ngay cả Hoàng Ngọc Lang vốn chuyên tâm vào xuất bản truyện tranh cũng động lòng.

Hoàng Ngọc Lang lý trí hơn những người trực tiếp bỏ tiền thành lập công ty điện ảnh.

Rất nhiều người chỉ thấy điện ảnh Hong Kong kiếm tiền, mà không thấy vô số công ty điện ảnh phá sản mỗi năm vì thua lỗ.

Tại Hong Kong, tuổi thọ trung bình của một công ty điện ảnh bình thường không quá 2 năm.

Tỷ lệ đào thải kinh người như vậy khiến Hoàng Ngọc Lang từ bỏ ngay ý định tự thành lập công ty điện ảnh, chuyển sang cân nhắc hợp tác với những người làm điện ảnh có kinh nghiệm.

Gần đây Hoàng Ngọc Lang đã tìm được ứng viên thích hợp, nhưng ông vẫn đang do dự về việc có nên hợp tác với đối phương hay không.

Nhìn trần nhà ngẩn người một lúc, Hoàng Ngọc Lang đứng dậy đi đi lại lại trong phòng vài bước, cuối cùng đứng bên cửa sổ, thẫn thờ nhìn ra ngoài.

Tiếng gõ cửa "cốc cốc" cắt ngang dòng suy tư của Hoàng Ngọc Lang, ông xoay người, trầm giọng nói: "Vào đi." Cô thư ký đẩy cửa, đứng ngay cửa xin chỉ thị của Hoàng Ngọc Lang: "Ông chủ, Tăng tiên sinh đã đến rồi." Hoàng Ngọc Lang gật đầu với thư ký: "Mời ông ấy vào." Tăng Chí Vĩ nóng lòng bước vào, vừa gặp mặt đã nhiệt thiết nói: "Hoàng tiên sinh, tôi nghe nói ông có ý định đầu tư vào công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu của chúng tôi, chuyện này là thật sao?" Biểu cảm của Hoàng Ngọc Lang cứng lại.

Tăng Chí Vĩ đột nhiên ý thức được biểu hiện của mình quá mức nôn nóng, bèn cười gượng gạo, ngậm miệng không nói nữa. "Tăng tiên sinh, mời ngồi xuống nói chuyện." Hoàng Ngọc Lang đi vòng ra sau bàn làm việc ngồi xuống, bảo thư ký đi rót trà cho Tăng Chí Vĩ.

Chương 208

Hoàng Ngọc Lang không nói gì, Tăng Chí Vĩ có lời cũng chỉ đành nín trong miệng.

Khó khăn lắm mới đợi được thư ký pha trà bưng vào, Hoàng Ngọc Lang lúc này mới đẩy tờ báo trên bàn về phía trước: "Không biết Tăng tiên sinh đã xem báo hôm nay chưa?" Tăng Chí Vĩ liếc mắt nhìn xuống tờ báo, chỉ thấy cái tiêu đề kia lập tức hiểu ngay ý của Hoàng Ngọc Lang, trong lòng cười khổ một trận. 《Truyền Kỳ Vệ Tư Lý》 đã bại trận trong cuộc so găng phòng vé với 《Trở Về Tương Lai》, trực tiếp dẫn đến việc rạp chiếu phim Tân Bảo bị rạp Gia Nghị thâu tóm, công ty Đức Bảo ngừng sản xuất, Phan Địch Sinh rút lui hoàn toàn khỏi làng điện ảnh...

Sau hàng loạt chấn động đó, ảnh hưởng của sự việc vẫn chưa kết thúc, kẻ xui xẻo tiếp theo chính là công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu của Tăng Chí Vĩ.

Bộ phim 《Truyền Kỳ Vệ Tư Lý》 đầu tư 70 triệu tuy không lỗ vốn, nhưng so với thành tích phòng vé của 《Trở Về Tương Lai》 thì quả là một trời một vực.

Những nhà buôn phim hải ngoại vốn ký gửi hy vọng vào thị trường điện ảnh Hong Kong sau trận chiến này không còn ai dám mạo hiểm đầu tư trực tiếp vào phim Hong Kong nữa, mà công ty Hảo Bằng Hữu của Tăng Chí Vĩ buộc phải tìm kiếm nhà tài trợ mới.

Với năng lực và nhân duyên của Tăng Chí Vĩ, vốn không cần phải đi cầu cạnh Hoàng Ngọc Lang như thế này.

Đặt vào trước đây, gã nhẹ nhàng là có thể kéo được đầu tư, nhưng tình hình hiện nay lại có chút khác biệt.

Thị trường Hong Kong bị rạp Gia Nghị lũng đoạn, mà công ty Hảo Bằng Hữu của Tăng Chí Vĩ trước đó lại luôn giúp Phan Địch Sinh đối đầu với Lâm Hựu Luân.

Bây giờ ai còn dám mạo hiểm đắc tội Lâm Hựu Luân để hợp tác với Tăng Chí Vĩ?

Đương nhiên Tăng Chí Vĩ vẫn chưa đến mức cùng đường mạt lộ.

Bên phía Tân Nghệ Thành, Mạch Gia đã đánh tiếng, nếu Tăng Chí Vĩ chịu quay về, Mạch Gia sẽ đích thân đi tìm Lâm Hựu Luân xin tình.

Lâm Hựu Luân không phải người hẹp hòi độ lượng, chắc chắn sẽ nể mặt chút đỉnh.

Nhưng Tăng Chí Vĩ không đồng ý.

Lúc trước rời khỏi Tân Nghệ Thành, gã đã không nghĩ đến chuyện quay lại, đặc biệt là trong tình huống này, quay về một cách xám xịt như vậy thì còn mặt mũi nào nhìn ai.

Thái Địch La Tân (Teddy Robin) cũng có suy nghĩ giống Tăng Chí Vĩ, thậm chí ông ấy còn có ý định rút lui khỏi làng điện ảnh, phải nhờ Tăng Chí Vĩ khổ sở khuyên can mới khiến ông bỏ ý định đó.

Công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu dạo này sống rất khó khăn, không kéo được đầu tư, không mời được diễn viên, gần như sắp đến bờ vực phá sản.

Lúc này Hoàng Ngọc Lang đề xuất muốn hợp tác làm phim với họ khiến Tăng Chí Vĩ lại nhìn thấy hy vọng.

Bất luận thế nào, đây đều là cơ hội cuối cùng của công ty Hảo Bằng Hữu, Tăng Chí Vĩ phải nắm thật chắc. "Lúc đến đây tôi cũng đã nghiêm túc cân nhắc rồi, chỉ cần Hoàng tiên sinh chịu ra tay giúp chúng tôi vượt qua cửa ải khó khăn này, tôi có thể nhượng lại 50% cổ phần công ty." Hoàng Ngọc Lang nhướng mày, không thể không nói

lời của Tăng Chí Vĩ làm ông động lòng.

Muốn tiến quân vào làng điện ảnh, trực tiếp thành lập công ty rủi ro quá lớn, chiêu mộ nhân sự cũng là việc phiền phức; biện pháp lùi một bước để tiến là thâu tóm một công ty hiện có, hơn nữa tiền đề là công ty này không thể chỉ là cái vỏ rỗng.

Như vậy vấn đề lại nảy sinh: Những công ty điện ảnh chịu chấp nhận rót vốn thì cơ bản là kinh doanh không nổi nữa, dưới tay cũng chẳng có người tài nào dùng được; còn công ty có sẵn ê-kíp dưới trướng thì hoặc không cần rót vốn, hoặc là hét giá rất cao.

Công ty Hảo Bằng Hữu của Tăng Chí Vĩ là một trường hợp đặc biệt.

Tăng Chí Vĩ và Thái Địch La Tân đều là những nhân tài toàn năng hiếm có, đặt vào lúc khác đều là đối tượng tranh giành của các công ty điện ảnh, nhưng vì lý do "đắc tội" Lâm Hựu Luân nên mới không ai ngó ngàng.

Rót vốn vào Hảo Bằng Hữu, Hoàng Ngọc Lang không chỉ có được quyền kiểm soát công ty mà còn có được hai viên đại tướng, nhìn thế nào vụ làm ăn này cũng rất hời.

Nhưng điều thực sự khiến Hoàng Ngọc Lang lo lắng vẫn là thái độ của Lâm Hựu Luân.

Với sự hiểu biết của Hoàng Ngọc Lang về Lâm Hựu Luân, ông cảm thấy Lâm Hựu Luân mười phần sẽ không để bụng những chuyện Tăng Chí Vĩ làm trước kia, dù sao trước đó ai vì chủ nấy, hơn nữa Tăng Chí Vĩ cũng là bất đắc dĩ.

Hiện tại Phan Địch Sinh đã trở thành quá khứ, Lâm Hựu Luân chẳng việc gì phải tiếp tục làm khó Tăng Chí Vĩ.

Hoàng Ngọc Lang nhờ bộ truyện tranh 《Sưu Thần Ký》 mà kết

duyên với Lâm Hựu Luân, sau đó hai người hợp tác luôn rất vui vẻ, Hoàng Ngọc Lang trước mặt Lâm Hựu Luân cũng nói được vài câu, giúp Tăng Chí Vĩ nói đỡ chắc không phải chuyện khó.

Nhưng cứ thế dùng mất một cái ân tình quý giá, Hoàng Ngọc Lang vẫn phải cân nhắc xem làm vậy có đáng hay không.

Đằng nào cũng không có cách nào tốt hơn, Tăng Chí Vĩ cũng liều mình, trực tiếp biểu thái: "Hoàng tiên sinh nếu vẫn không yên tâm, có thể trực tiếp đưa tôi đi gặp Lâm tiên sinh, tôi sẽ đích thân bồi lễ xin lỗi Lâm tiên sinh.

Lâm tiên sinh là người làm việc lớn, không có lý do gì lại đi làm khó nhân vật nhỏ bé như tôi!" Tăng Chí Vĩ đã nói đến mức này, Hoàng Ngọc Lang nếu còn không tỏ thái độ thì có vẻ quá thiếu thành ý.

Nếu thực sự chọn hợp tác với công ty Hảo Bằng Hữu, sau này chỗ cần dùng đến Tăng Chí Vĩ còn rất nhiều, lúc này lại là cơ hội tốt để mua chuộc lòng người. "Tăng tiên sinh lo xa rồi, tôi đã muốn làm việc thì chút đảm đương ấy vẫn phải có.

Chuyện này tôi sẽ đi giải thích với Lâm tiên sinh, trong vòng ba ngày chắc chắn sẽ cho anh câu trả lời!" Hoàng Ngọc Lang lần đầu tiên đến nhà Lâm Hựu Luân làm khách, nhân lúc Lâm Hựu Luân đi rót trà, ông cẩn thận quan sát khung cảnh xung quanh.

Phòng khách bài trí rất đơn giản, không có vật trang trí gì cầu kỳ.

Ngoài mấy bộ ghế sofa tốt ra, chính giữa là một chiếc bàn tròn nhỏ bằng kính.

Trên bức tường phía Bắc ngăn cách với phòng ăn, hai bên trái phải đều có hốc tường kiểu giá sách, trước kia hẳn là nơi bày biện sách vở hoặc đồ trang trí nhỏ, nhưng hiện tại đang để trống, có tấm rèm màu đỏ sẫm che khuất phòng ăn.

Lâm Hựu Luân bưng hai ly trà nóng quay lại, Hoàng Ngọc Lang vội vàng thu lại ánh mắt. "Hôm nay ngọn gió nào thổi anh Hoàng tới đây thế?" Lâm Hựu Luân ngồi xuống ghế sofa, vắt chéo chân trái lên chân phải, biểu cảm trên mặt tỏ ra rất thoải mái.

Hoàng Ngọc Lang đặt ly trà xuống, ngồi thẳng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hôm nay tôi đến chủ yếu là muốn cầu Lâm tiên sinh một việc!" "Ồ?" Lâm Hựu Luân lộ ra vài phần ngạc nhiên: "Tôi có thể giúp gì được cho anh Hoàng sao?" "Gần đây tôi đang chuẩn bị đầu tư vào một công ty điện ảnh." Hoàng Ngọc Lang ngước mắt nhìn biểu cảm của Lâm Hựu Luân, trong lòng có chút thấp thỏm. "Đây là chuyện tốt mà, sau này tôi và anh Hoàng coi như là đồng nghiệp rồi." Lâm Hựu Luân gật đầu, ra hiệu cho Hoàng Ngọc Lang nói tiếp. "Công ty đó trước đây từng đắc tội với Lâm tiên sinh..." Hoàng Ngọc Lang rốt cuộc cũng nói ra câu khó nói nhất, trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Hựu Luân lẳng lặng ngước mắt nhìn Hoàng Ngọc Lang.

Sự chú ý này, sự im lặng này đều khiến Hoàng Ngọc Lang cảm thấy khó xử.

Ông cảm thấy như có một đôi mắt rực lửa đang thiêu đốt khuôn mặt mình, khiến ông không chịu nổi.

Hoàng Ngọc Lang không nhịn được cúi đầu xuống, lúc này Lâm Hựu Luân mới mở miệng. "Công ty mà anh Hoàng nói, chắc không phải là công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu của Tằng Chí Vi đấy chứ?" Hoàng Ngọc Lang há hốc mồm, ngón tay bóp chặt lấy cái ly đến mức các đốt ngón tay trắng bệch, tưởng chừng như sắp bóp nát cái ly ra vậy.

Phải mất đến nửa phút sau, ông mới phản ứng lại, lắp bắp nói: "Lâm tiên sinh đều đã biết cả rồi sao?" Lâm Hựu Luân cười không rõ

ý tứ.

Hoàng Ngọc Lang móc nối với Tằng Chí Vi từ lúc nào hắn không biết, nhưng thời gian qua quả thực đã có không ít người mở miệng cầu tình với hắn, tất cả đều là vì Tằng Chí Vi mà đến.

Ban đầu là Mạch Gia gọi điện thoại tới, nói chuyện Tằng Chí Vi có khả năng quay lại Tân Nghệ Thành để thăm dò khẩu phong của Lâm Hựu Luân.

Lúc đó Lâm Hựu Luân còn chưa để tâm chuyện này, về sau Từ Khắc cũng ra mặt nói đỡ cho Tằng Chí Vi, hắn mới phát hiện sự việc không đơn giản như vậy.

Lâm Hựu Luân chưa từng có ý định phong sát Tằng Chí Vi và công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu, nhưng người khác lại không nghĩ thế.

Bởi vì Tằng Chí Vi từng qua lại rất gần gũi với Phan Địch Sinh, nên mọi người đương nhiên cho rằng gã đã đắc tội Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân từng nói qua ý tứ của mình với Từ Khắc, không ngờ Từ Khắc lại hiểu lầm, tưởng rằng hắn không chịu buông tha cho Tằng Chí Vi.

Cứ như vậy, ngay cả Từ Khắc cũng không dám nói đỡ cho Tằng Chí Vi nữa.

Hiện tại Hoàng Ngọc Lang cũng đã tìm tới tận cửa, Lâm Hựu Luân cũng lười giải thích thêm, coi như nể mặt Hoàng Ngọc Lang một lần.

Hắn bảo Hoàng Ngọc Lang ấn định thời gian, hắn sẽ ra ngoài gặp Tằng Chí Vi một lần, ba mặt một lời nói rõ ràng, đỡ để nhiều người hiểu lầm thêm.

Chương 209

*** Hoàng Ngọc Lang chọn địa điểm gặp mặt là một nhà hàng sang trọng mang phong cách Trung Hoa.

Trong đại sảnh nhà hàng có 12 cây cột sơn son thếp vàng to lớn, vuông tròn kết hợp, màu sắc rực rỡ, chống đỡ một không gian rộng rãi.

Dưới trần nhà chạm khắc hình "song long hí châu", trên hai bức tường đông tây khảm những bức tranh sơn thủy màu xanh lục đậm nét.

Đối diện cửa chính là một đài phun nước hình tròn mạ vàng cẩn ngọc.

Phía sau đài phun nước, trên hành lang bày bình rượu, trải đầy thảm hoa vụn màu đỏ sẫm, những bộ ghế thái sư kiểu sofa và bàn gỗ cứng nằm rải rác.

Ngồi ở đây thưởng trà, nghe nhạc cổ điển văng vẳng bên tai, ngỡ như đang lạc vào cung điện hoàng gia.

Tằng Chí Vi đứng ở cửa, vẻ thản nhiên ban đầu đột nhiên biến thành căng thẳng.

Gã giống như một kẻ đào phạm bị người ta bắt được, nhìn trái một cái, lại nhìn phải một cái, muốn bước lên hai bước nhưng lại cảm thấy chân không có chút sức lực nào, hai mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm ra ngoài cửa, không biết phải làm sao mới phải. "Đến rồi!" Tiếng nhắc nhở của Hoàng Ngọc Lang kéo Tằng Chí Vi từ trong sự căng thẳng trở về thực tại.

Ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy Lâm Hựu Luân đang bước xuống từ

một chiếc xe hơi màu đen.

Gã vội vàng chỉnh đốn trang phục, kéo lại cổ áo, rảo bước theo Hoàng Ngọc Lang cùng ra nghênh đón.

Sau khi Hoàng Ngọc Lang và Lâm Hựu Luân hàn huyên xong, Tằng Chí Vi bước lên một bước, đưa hai tay ra bắt tay Lâm Hựu Luân: "Lâm tiên sinh, chuyện trước đây là tôi có lỗi..." Lâm Hựu Luân nheo mắt lại, ánh mắt bắn ra tia nhìn sắc bén: "Tằng tiên sinh cảm thấy mình đã làm sai sao?" Tằng Chí Vi lập tức sững sờ, trong lòng không nắm chắc thái độ của Lâm Hựu Luân là gì, cũng không biết phải mở miệng thế nào. "Tôi cảm thấy Tằng tiên sinh không làm sai.

Mỗi người đều có lập trường và lựa chọn của riêng mình.

Trước kia đặt trước mặt anh là bài toán chọn một trong hai, hiện tại lựa chọn chỉ còn lại một, tôi nghĩ anh sẽ không chọn sai nữa đâu!" Trong lời nói của Lâm Hựu Luân không thiếu ý vị gõ đầu, Tằng Chí Vi hoàn hồn, vội vàng gật đầu vâng dạ.

Hoàng Ngọc Lang thấy sự việc đã được giải quyết, trong lòng cũng rất vui mừng, gọi người thanh niên đang đứng bên cạnh mình tới, chính thức giới thiệu với Lâm Hựu Luân: "Mã Tử, vị này chính là Lâm tiên sinh!" Lúc này Lâm Hựu Luân mới chú ý tới người thanh niên đứng cạnh Hoàng Ngọc Lang.

Da dẻ trắng trẻo, tóc ngắn trông rất gọn gàng, trên sống mũi đeo một cặp kính, tạo cho người ta cảm giác vài phần nho nhã.

Người này đứng cùng một chỗ với Hoàng Ngọc Lang, Lâm Hựu Luân lập tức nhận ra thân phận của đối phương. "Vị này chính là Mã Vinh Thành tiên sinh phải không?" "Lâm tiên sinh cứ gọi tôi là Mã Tử giống ông chủ là được rồi." Mã Vinh Thành cũng không tỏ ra quá vui mừng vì được Lâm Hựu Luân nhận ra tên, thái độ không kiêu ngạo không tự ti này ngược lại rất hợp khẩu vị của Lâm Hựu Luân.

Thân phận của Lâm Hựu Luân đặc biệt, đứng ở cửa Hoàng Ngọc Lang lo lắng sẽ bị người qua đường nhận ra, bèn mời mọi người cùng đi vào.

Trên đường đi, Lâm Hựu Luân trò chuyện vài câu đơn giản với Mã Vinh Thành, trong lúc đó liền nhắc tới một chuyện cũ mà hắn đã nói với Hoàng Ngọc Lang 2 năm trước. "《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 và 《Côn Luân》 đều vẫn chưa được chuyển thể thành truyện tranh.

Hồi đó anh Hoàng tìm đến tòa soạn báo 《Minh Báo》, tôi đã nói với anh ấy là hy vọng do Mã tiên sinh chắp bút, phụ trách việc chuyển thể hai bộ truyện này." Mã Vinh Thành lần đầu tiên nghe thấy tin này, không khỏi nhìn sang Hoàng Ngọc Lang, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

Hoàng Ngọc Lang lúc đầu xuất phát từ một số cân nhắc đặc biệt nên không nhắc tới chuyện này với Mã Vinh Thành.

Hiện tại Lâm Hựu Luân nói ra trước mặt Mã Vinh Thành, ông cũng không tiện phủ nhận, vội vàng giải thích: "Lúc đó Lâm tiên sinh đúng là có đề cập với tôi ý tưởng này, nhưng tôi cân nhắc thấy lúc ấy cậu đang sáng tác 《Trung Hoa Anh Hùng》, không muốn để cậu phân tâm nên không nói với cậu.

Đương nhiên còn một tầng suy xét khác là khi đó nét vẽ của cậu chưa chín muồi như bây giờ.

Mạo muội nhận chuyển thể tác phẩm võ hiệp của Lâm tiên sinh, làm tốt thì cố nhiên danh tiếng các mặt của cậu đều được nâng cao, nhưng nếu làm hỏng thì sẽ là một cú sốc lớn đối với sự phát triển của cậu." Mã Vinh Thành có thể đạt được thành công ngày hôm nay tuyệt đối không thể tách rời sự ủng hộ của Hoàng Ngọc Lang.

Bộ 《Trung Hoa Anh Hùng》 năm xưa, thực chất chính là do Hoàng Ngọc Lang dựa trên điều kiện sáng tác, phong cách cá nhân của Mã Vinh Thành mà cố ý lên ý tưởng.

Và Mã Vinh Thành cũng không phụ sự kỳ vọng, khiến 《Trung Hoa Anh Hùng》 tỏa sáng rực rỡ trong làng truyện tranh.

Đương nhiên Hoàng Ngọc Lang lúc đó cũng có chút tư tâm.

Khi ấy ông vẫn chưa dựa vào việc chuyển thể 《Sưu Thần Ký》 để lấy lại phong độ trong làng truyện tranh, còn Mã Vinh Thành lại nhờ thành công của 《Trung Hoa Anh Hùng》 mà dần có xu thế thay thế địa vị của ông.

Nếu Mã Vinh Thành nhận chuyển thể 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》, dựa vào sức ảnh hưởng của bộ tiểu thuyết này, thế tất sẽ nâng cao địa vị của Mã Vinh Thành thêm một bước, đây là điều Hoàng Ngọc Lang không muốn thấy.

Tâm tư này của Hoàng Ngọc Lang không tiện nói với người ngoài, Mã Vinh Thành cũng không nghi ngờ gì, bởi vì lúc đó anh dồn toàn bộ tâm trí vào 《Trung Hoa Anh Hùng》, quả thực không có thời gian để vẽ truyện tranh khác.

Từ khi ra mắt đến nay, 《Trung Hoa Anh Hùng》 đã đăng dài kỳ gần 4 năm, từng lập kỷ lục tiêu thụ 20 vạn bản một kỳ, đối với một cuốn truyện tranh mà nói, đây là thành tích tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Hiện nay việc sáng tác 《Trung Hoa Anh Hùng》 đã hoàn toàn đi vào nề nếp, Mã Vinh Thành chỉ đảm nhiệm vai trò chủ bút, có nhiều thời gian dư dả để sáng tác các tác phẩm khác.

Mà Hoàng Ngọc Lang giờ đây đã dựa vào 《Sưu Thần Ký》 để thiết lập địa vị vững chắc không thể lay chuyển trong làng truyện tranh Hong Kong.

Lúc này Lâm Hựu Luân đề xuất giao 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 và 《Côn Luân》 cho Mã Vinh Thành chuyển thể, theo lý mà nói

Hoàng Ngọc Lang không nên phản đối, nhưng ông vẫn từ chối. "Nếu Lâm tiên sinh đề xuất chuyện này sớm vài tháng thì chúng tôi hoan nghênh còn không kịp, nhưng hiện tại lại không được rồi." Hoàng Ngọc Lang biết mình giải thích chuyện này sẽ khiến Lâm Hựu Luân suy đoán sang hướng khác, ánh mắt bèn ra ám hiệu cho Mã Vinh Thành.

Mã Vinh Thành hiểu ý, tiếp lời giải thích: "Cảm ơn sự ưu ái của Lâm tiên sinh, nhưng sự tình thật sự rất không khéo.

Gần đây tôi vừa nghĩ ra một ý tưởng truyện tranh mới, trong một thời gian tới e rằng sẽ phải dồn phần lớn tinh lực vào nó, thực sự không cách nào hoàn thành công việc Lâm tiên sinh giao phó." "Truyện tranh mới?" Lâm Hựu Luân nhướng mày.

Hắn nhớ Mã Vinh Thành trong suốt thập niên 80 chỉ có duy nhất bộ 《Trung Hoa Anh Hùng》, bây giờ đột nhiên to lòi ra bộ truyện tranh mới này là sao?

Lâm Hựu Luân lập tức cảm thấy hứng thú, không làm rõ chuyện này thì bữa cơm hôm nay chắc chắn ăn mất ngon. "Mã tiên sinh lại sắp có tác phẩm mới ra mắt sao?

Không biết là đề tài câu chuyện gì?" Nếu là người khác hỏi câu này thì không tránh khỏi có chút đường đột, nhưng Lâm Hựu Luân thì khác.

Mã Vinh Thành và Hoàng Ngọc Lang thấy hắn hứng thú như vậy đều lộ vẻ vui mừng. "Lâm tiên sinh dù không hỏi thì tôi cũng đang định nói với anh chuyện này đây!" Hoàng Ngọc Lang phấn khích nói: "Ý tưởng truyện tranh mới của Mã Tử đã cho tôi một suy nghĩ, mà suy nghĩ này thực ra là học lỏm từ Lâm tiên sinh đấy." "Vậy sao?" Lâm Hựu Luân tỏ vẻ rất hứng thú.

Hoàng Ngọc Lang cũng không úp mở nữa, nói rõ ngọn ngành ý

tưởng của mình: "Hồi trước bộ 《Sưu Thần Ký》 của Lâm tiên sinh là chuyển thể thành truyện tranh trước rồi mới xuất bản sách.

Lần này ý tưởng của tôi là chuyển thể bộ truyện tranh này của Mã Tử thành phim điện ảnh trước, dùng điện ảnh để mở đường danh tiếng, sau đó mới xuất bản truyện tranh!" Nước đi này của Hoàng Ngọc Lang quả thực là "học lỏm" từ chỗ Lâm Hựu Luân. 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 phim truyền hình và tiểu thuyết ra cùng lúc, 《Sưu Thần Ký》 chuyển thể truyện tranh trước rồi xuất bản sách, về bản chất đều là mượn kênh và sức ảnh hưởng của phim truyền hình và truyện tranh để quảng bá tiểu thuyết.

Hiện tại phương thức truyền bá có sức ảnh hưởng rộng lớn nhất ở Hong Kong chắc chắn là điện ảnh.

Hoàng Ngọc Lang tiến quân vào làng điện ảnh, một mục đích khác chính là mượn sức ảnh hưởng của điện ảnh để khuếch đại danh tiếng cho truyện tranh.

Lâm Hựu Luân phát hiện mình vẫn xem nhẹ Hoàng Ngọc Lang, ít nhất trên con đường kinh doanh đa dạng hóa công ty, Hoàng Ngọc Lang đã đi trước rất nhiều người ở thời đại này một bước dài. "Nếu bộ phim này thành công, tiếp theo anh Hoàng có dự định gì?" Hoàng Ngọc Lang không ngờ Lâm Hựu Luân sẽ hỏi như vậy, thực tế ông vẫn chưa cân nhắc nhiều đến thế, chỉ nghĩ thành công rồi thì thuận thế tung ra truyện tranh, kiếm một khoản lớn.

Trong mắt Lâm Hựu Luân thoáng qua một tia thất vọng.

Hoàng Ngọc Lang không phát hiện ra, nhưng lại bị Tằng Chí Vi ngồi bên cạnh nhìn thấy.

Cuộc nói chuyện trước đó gã vẫn không chen miệng vào được, lúc này lại lén dùng chân đá đá Hoàng Ngọc Lang dưới gầm bàn.

Hoàng Ngọc Lang nghi hoặc nhìn sang, Tằng Chí Vi nhân cơ hội hất hất cằm về phía Lâm Hựu Luân.

Hoàng Ngọc Lang cũng là người thông minh, lập tức tỉnh ngộ.

Chương 210

Lâm Hựu Luân hỏi như vậy chắc chắn có thâm ý khác.

Nhận ra sơ suất, Hoàng Ngọc Lang lập tức bắt đầu cứu vãn: "Ý tưởng này tôi cũng mới nghĩ ra gần đây thôi, rất nhiều chỗ còn chưa thông suốt, đang muốn thỉnh giáo Lâm tiên sinh." Công ty truyện tranh của Hoàng Ngọc Lang là quân cờ quan trọng để Lâm Hựu Luân xây dựng 《Minh Báo》 thành một tập đoàn truyền thông đa phương tiện trong tương lai.

Lúc này thấy thái độ thỉnh giáo thành khẩn của Hoàng Ngọc Lang, Lâm Hựu Luân không thể không điểm bát cho ông ta một chút. "Không nói cái khác, anh Hoàng đầu tư vào công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu, có từng nghĩ phải làm thế nào để phát triển tốt công ty điện ảnh này chưa?" Hoàng Ngọc Lang không hiểu sao chuyện này lại đột nhiên lái sang đầu công ty điện ảnh, ngược lại Tằng Chí Vi nghe lời Lâm Hựu Luân nói, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư. "Nếu anh Hoàng nghe không hiểu, vậy tôi đổi cách nói khác.

Anh cảm thấy công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu so với các công ty điện ảnh khác có ưu thế gì?" Hoàng Ngọc Lang hoàn toàn ngớ người, đành phải dùng ánh mắt cầu cứu Tằng Chí Vi.

Tình hình của công ty Hảo Bằng Hữu đương nhiên vẫn là Tằng Chí Vi hiểu rõ hơn. "Tôi và Teddy Robin cũng có vài ý tưởng không tồi, nếu có đầu tư ổn định, lợi nhuận kỳ vọng của công ty điện ảnh vẫn rất đáng mong đợi." Tằng Chí Vi nói lời này trước mặt Lâm Hựu Luân, ít nhiều tỏ ra có chút thiếu tự tin. "Chỉ có thế thôi sao?" Trong mắt Lâm Hựu Luân lộ ra vẻ châm chọc, lập tức khiến Tằng Chí Vi có chút xấu hổ. "Tằng tiên sinh đừng hiểu lầm, tôi nói vậy không hề có ý

coi thường anh.

Nhưng nếu chỉ dựa vào những điều anh nói mà có thể khiến Hảo Bằng Hữu phát triển lớn mạnh, thì cục diện điện ảnh Hong Kong hiện tại, ngoài ba công ty điện ảnh lớn ra, cũng sẽ không phải là sân chơi riêng của những công ty chế tác của Từ Khắc, Mạch Đan Hùng, Hồng Kim Bảo rồi." Tằng Chí Vi ban đầu còn có chút không phục, nhưng nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, trong lòng lập tức hết nóng nảy.

Năm xưa danh tiếng của gã trong "Thất nhân tiểu tổ" của Tân Nghệ Thành không kém gì Từ Khắc, nhưng phòng làm việc điện ảnh của Từ Khắc làm ăn rất khí thế, còn công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu của gã lại suýt chút nữa đi đến bờ vực phá sản.

Trước đây Tằng Chí Vi vẫn luôn không nhìn thẳng vào vấn đề này, nay bị Lâm Hựu Luân không nể nang vạch trần, gã mới cảm thấy khoảng cách giữa mình và Từ Khắc hóa ra đã bị kéo giãn xa đến thế. "Luận thực lực, công ty chế tác độc lập hiển nhiên không thể so sánh với ba ông lớn điện ảnh; luận về sự sáng tạo đổi mới, tôi thấy hiện tại các công ty điện ảnh Hong Kong tạm thời chưa có nhà nào vượt qua được phòng làm việc của Từ Khắc; luận về mở rộng kênh phát hành, công ty chế tác của Mạch Đan Hùng đã đi trước tất cả các công ty độc lập khác...

Công ty Hảo Bằng Hữu nếu không có ưu thế cạnh tranh cốt lõi, muốn sinh tồn trong môi trường thị trường khốc liệt như hiện nay, viễn cảnh rất đáng lo ngại!" Nhìn sắc mặt biến đổi liên tục của Tằng Chí Vi, Hoàng Ngọc Lang biết Lâm Hựu Luân nói vậy không phải là giật gân dọa người.

Lần này ông thực sự lo lắng.

Ông mua cổ phần Hảo Bằng Hữu, đương nhiên không muốn tiền đầu tư ném xuống sông xuống biển.

Ông cảm thấy Lâm Hựu Luân liếc mắt cái đã nhìn ra vấn đề, tự nhiên cũng có thể chỉ cho mình một con đường sáng. "Làm thế nào mới kinh doanh tốt công ty điện ảnh này, còn xin Lâm tiên sinh dạy tôi!" Thấy Hoàng Ngọc Lang coi mình như cọng rơm cứu mạng, Lâm Hựu Luân chỉ cười nhẹ: "Anh Hoàng đừng kích động, thực ra trong tay anh đang nắm giữ một ưu thế mà người khác không có, chỉ là bản thân anh chưa nhận ra mà thôi." Hoàng Ngọc Lang nghe vậy sửng sốt: "Ý của Lâm tiên sinh là..." "Truyện tranh!" Lâm Hựu Luân chém đinh chặt sắt nói.

Hoàng Ngọc Lang dường như ngộ ra điều gì, còn Tằng Chí Vi thì mắt sáng rực lên.

Hoàng Ngọc Lang chỉ nghĩ đến việc chuyển thể truyện tranh chưa xuất bản thành phim để mượn sức ảnh hưởng của phim tuyên truyền cho truyện, nhưng trong tay ông còn nắm giữ không ít bộ truyện tranh đã xuất bản, những thứ này đều là đề tài tốt để chuyển thể thành phim.

Hoàng Ngọc Lang chưa nghĩ tới bước này, thậm chí các công ty điện ảnh Hong Kong cũng chưa nhận thức được điểm này, chủ yếu là vì truyện tranh chuyển thể thành phim tồn tại nhiều vấn đề kỹ thuật nan giải, không có kỹ thuật hỗ trợ hoàn thiện thì rất dễ rơi vào cảnh "vẽ hổ không thành lại ra chó".

Nhớ tới bộ 《Thiếu Lâm Túc Cầu》 vừa công chiếu cách đây không lâu, Tằng Chí Vi mới chợt phát hiện, vấn đề kỹ thuật cản trở việc chuyển thể truyện tranh thành phim thực tế đã được giải quyết.

Người làm được điều này không ai khác chính là Lâm Hựu Luân trước mặt, công ty kỹ xảo Cực Quang do một tay hắn sáng lập đã trở thành đại danh từ cho điện ảnh kỹ xảo Hong Kong.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tằng Chí Vi đột nhiên hưng phấn hẳn

lên.

Nguồn tài nguyên truyện tranh trong tay Hoàng Ngọc Lang đủ để khiến sự phát triển của công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu tiến lên một bước dài. "Gia Hòa đầu tư trọng điểm đang quay bộ 《Đao Phong Chiến Sĩ》 (Blade), chính là chuyển thể từ truyện tranh của công ty Marvel bên Mỹ.

Tương lai truyện tranh chuyển thể thành phim sẽ là một đề tài rất hot, cho nên tôi mới nói anh Hoàng ngồi trên núi vàng mà không biết." Lâm Hựu Luân uống một ngụm trà nhuận giọng, nói một hơi nhiều như vậy, hắn cũng thấy hơi khát.

Thấy trà trong ly Lâm Hựu Luân đã cạn, Hoàng Ngọc Lang bưng bình trà lên, cung kính rót đầy cho Lâm Hựu Luân, tiếp tục thỉnh giáo: "Ý của Lâm tiên sinh là, truyện tranh trong tay tôi đều có thể chuyển thể thành phim?" "Muốn quay thành phim thì chắc chắn không vấn đề gì, nhưng quan trọng là có giá trị chuyển thể hay không." Lâm Hựu Luân khơi gợi hứng thú của Hoàng Ngọc Lang lên, lúc này lại dội cho ông ta một gáo nước lạnh: "Vấn đề lớn nhất của chuyển thể truyện tranh thành phim là kỹ thuật..." "Vấn đề này không phải đã giải quyết rồi sao?" Hoàng Ngọc Lang nóng lòng nói. "Không sai, vấn đề kỹ thuật đã giải quyết, nhưng làm kỹ thuật thì cần tiền!" "Lâm tiên sinh yên tâm, mấy năm nay tôi cũng tích cóp được chút gia sản, đầu tư quay một hai bộ phim hẳn là không thành vấn đề." Thấy Hoàng Ngọc Lang chưa hiểu ý mình, Lâm Hựu Luân lắc đầu giải thích: "Ý tôi là chi phí làm phim.

Lấy ví dụ, 《Thiếu Lâm Túc Cầu》 đầu tư vào chế tác kỹ xảo ít nhất là 5000 vạn, truyện tranh trong tay anh Hoàng chuyển thể thành phim có lẽ không tốn nhiều tiền như vậy, nhưng một bộ phim ít nhất cũng phải tốn hơn 3000 vạn cho kỹ xảo.

Còn doanh thu phòng vé thì sao?

Dưới tiền đề giá vé không tăng, kịch trần có thể đạt hơn 4000 vạn, rạp chiếu phim lấy đi 4 phần, bên phát hành lấy thêm 2 phần, công ty điện ảnh cuối cùng cầm về tay chỉ có 4 phần, tức là 1600 vạn.

Mà phần chia doanh thu hải ngoại còn thấp hơn, công ty lớn như Gia Hòa có thể lấy được 3 phần, công ty điện ảnh bình thường lấy được 2 phần đã là không tệ.

Tức là Đài Loan, Nhật Bản, Hàn Quốc và Đông Nam Á cộng lại, ít nhất phải có doanh thu hàng trăm triệu đô la Hong Kong thì phim mới thu hồi được vốn.

Mà phim có doanh thu hải ngoại trên trăm triệu, ở Hong Kong một năm không quá mười bộ." Nghe Lâm Hựu Luân tính xong bài toán này, Hoàng Ngọc Lang mới phát hiện truyện tranh chuyển thể thành phim lại có rủi ro lớn đến thế.

Nhưng trong lòng ông vẫn còn một chút nghi hoặc: "Không phải còn thị trường Châu Âu và Bắc Mỹ sao?" "Đây chính là vấn đề thứ hai tôi muốn nói với anh Hoàng: đề tài truyện tranh." Lâm Hựu Luân dừng lại một chút, thấy Hoàng Ngọc Lang vẫn chưa tự nghĩ ra, mới mở miệng giải thích: "Truyện tranh trong tay anh Hoàng cơ bản là đề tài võ hiệp phương Đông, mà loại hình điện ảnh này ra khỏi khu vực Hoa ngữ thì không có bất kỳ thị trường nào.

Phim bom tấn Hong Kong muốn thực sự kiếm tiền đều phải dựa vào thị trường Bắc Mỹ, mà phim chuyển thể từ truyện tranh Hong Kong lại bị hạn chế về đề tài, bẩm sinh đã có khiếm khuyết ở phương diện này." Hoàng Ngọc Lang hoàn toàn hồ đồ rồi.

Lâm Hựu Luân một bên cực lực đánh giá cao viễn cảnh truyện tranh chuyển thể thành phim, một bên lại nói loại phim này tồn tại điểm yếu trên thị trường, đây chẳng phải là tiền hậu bất nhất sao?

Lâm Hựu Luân cười bí hiểm: "Sơ tâm ban đầu khi làm phim của anh Hoàng chẳng phải là muốn mượn điện ảnh để tuyên truyền truyện tranh mới sao?

So với những người làm điện ảnh khác, ưu thế của anh Hoàng nằm ở chỗ nghề chính của anh là truyện tranh chứ không phải điện ảnh.

Người khác làm phim là để kiếm tiền, còn anh làm phim thì kiếm tiền chỉ là một trong những mục đích, thậm chí không kiếm tiền cũng được." Hoàng Ngọc Lang trong lòng rất buồn bực, ai nói ông làm phim không phải để kiếm tiền?

Thấy Hoàng Ngọc Lang không lên tiếng, Lâm Hựu Luân liền tiếp tục nói: "Lỗ vốn bán tiếng to, đối với người khác là chuyện xấu, nhưng với anh Hoàng thì chưa chắc.

Anh Hoàng đầu tư làm phim, biến tướng cũng chính là đang quảng cáo cho truyện tranh của mình.

Danh tiếng mở ra rồi, lượng tiêu thụ truyện tranh tự nhiên sẽ tăng lên.

Thị trường Đài Loan, Nhật Hàn, Đông Nam Á lớn như vậy, tiền anh làm phim bị lỗ hoàn toàn có thể thông qua truyện tranh kiếm lại.

Bài toán này không cần tôi phải tính kỹ với anh Hoàng nữa chứ?" Hoàng Ngọc Lang bỗng chốc bừng tỉnh đại ngộ, những vấn đề trước đây chưa nghĩ thông, giờ phút này đều đã hiểu rõ.

Lâm Hựu Luân nói nhiều như vậy, chẳng qua là muốn nói với ông rằng: trông chờ vào phim chuyển thể từ truyện tranh để kiếm tiền là không thực tế, nhưng phim chuyển thể lại có thể mang lại cho ông những lợi ích bên ngoài điện ảnh.

Những gì Lâm Hựu Luân truyền đạt cho Hoàng Ngọc Lang chẳng

qua chỉ là chút lông da của chiến lược phát triển đa dạng hóa doanh nghiệp đời sau, nhưng chỉ những thứ này thôi cũng đã đủ khiến Hoàng Ngọc Lang cảm thấy chấn động.

Hoàng Ngọc Lang vẫn luôn tham vọng muốn xây dựng đế chế truyện tranh của riêng mình, sự chỉ điểm này của Lâm Hựu Luân lại khiến ông nhìn thấy khả năng biến nguyện vọng thành hiện thực. *** Lúc Lâm Hựu Luân nói chuyện với Hoàng Ngọc Lang, thức ăn trên bàn đều đã được dọn lên đủ.

Hoàng Ngọc Lang cầm ly rượu đứng dậy: "Nghe vua nói một buổi, hơn đọc sách mười năm.

Ly rượu này tôi kính Lâm tiên sinh!" Lâm Hựu Luân chỉ nhấp một ngụm nhỏ rồi đặt ly rượu xuống.

Hoàng Ngọc Lang mời mọi người động đũa gắp thức ăn, Lâm Hựu Luân lúc này mới nhớ ra vẫn chưa hỏi bộ truyện tranh mới của Mã Vinh Thành nói về nội dung gì.

Mã Vinh Thành mô tả sơ lược câu chuyện của bộ truyện tranh mới cho Lâm Hựu Luân nghe.

Lâm Hựu Luân càng nghe sắc mặt càng cổ quái.

Câu chuyện mà Mã Vinh Thành nói chính là tác phẩm tiêu biểu của anh ở đời sau - 《Phong Vân》.

Chỉ là trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, phải đợi đến đầu thập niên 90 Mã Vinh Thành mới bắt đầu sáng tác bộ truyện này.

Chương 211

Điều Lâm Hựu Luân không biết là, ý tưởng sáng tác 《Phong Vân》 ra đời sớm hơn là do chịu ảnh hưởng từ 《Sưu Thần Ký》, mưu cầu dung hợp yếu tố huyền huyễn vào võ hiệp, khai sáng ra một trường phái mới.

Sự thay đổi biểu cảm này của Lâm Hựu Luân đương nhiên không qua mắt được những người khác.

Để che giấu, Lâm Hựu Luân đành phải cúi đầu giả vờ uống rượu, trong lòng cân nhắc xem phải ứng phó với tình hình trước mắt thế nào, nhất thời lại không tìm được cái cớ thích hợp.

Ngay lúc Lâm Hựu Luân cảm thấy khó xử, Hoàng Ngọc Lang lại không nhịn được mở miệng hỏi: "Lâm tiên sinh cảm thấy bộ truyện tranh này có thể chuyển thể thành phim không?" Lâm Hựu Luân đang sầu vì không tìm được chủ đề thích hợp để hóa giải sự lúng túng trước đó, câu hỏi này của Hoàng Ngọc Lang đúng ý hắn. "Tôi thấy là được." Lâm Hựu Luân gật đầu rất khẳng định.

Ở đời sau, kế tiếp bộ 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 của Từ Khắc, cột mốc thứ hai của điện ảnh kỹ xảo võ hiệp Hong Kong chính là bộ phim này.

Trong đầu có ký ức hoàn chỉnh về bộ phim, Lâm Hựu Luân mới dám nói tuyệt đối như vậy.

Hoàng Ngọc Lang mừng rỡ ra mặt, lập tức hỏi Lâm Hựu Luân quay bộ phim này cần bao nhiêu vốn đầu tư.

Với trình độ kỹ thuật kỹ xảo hiện tại, muốn làm được hiệu quả như đời sau thì không khó, nhưng chi phí bỏ ra lại không phải là con số nhỏ.

Lâm Hựu Luân tính toán sơ bộ trong lòng, ít nhất cũng phải đầu tư 3000 vạn mới có thể đưa ra một tác phẩm ra tấm ra món.

Tuy Lâm Hựu Luân đã tiêm phòng trước cho Hoàng Ngọc Lang rằng phim chuyển thể từ truyện tranh rất đốt tiền, nhưng vừa nghe thấy chỉ riêng đầu tư kỹ xảo đã tốn nhiều tiền như vậy, Hoàng Ngọc Lang không khỏi do dự. "Thêm cả thù lao diễn viên, kinh phí quay phim, cộng lại xấp xỉ khoảng 5000 vạn." Lâm Hựu Luân cuối cùng báo ra một con số như vậy.

Hoàng Ngọc Lang trong lòng càng không chắc chắn có nên quay bộ phim này hay không, bèn mượn cớ đi vệ sinh, lúc đứng dậy lén nháy mắt với Tằng Chí Vi.

Ông đi chưa được bao lâu, Tằng Chí Vi cũng nói muốn đi vệ sinh một chuyến, cáo lỗi với Lâm Hựu Luân một tiếng rồi đứng dậy rời khỏi bàn ăn.

Tằng Chí Vi đi đến nhà vệ sinh, quả nhiên Hoàng Ngọc Lang đang đợi ở đó, vừa thấy gã liền hỏi: "Quay một bộ phim thật sự tốn nhiều tiền thế sao?" Tằng Chí Vi từng làm giám chế cho 《Vệ Tư Lý Truyền Kỳ》, bộ phim đó ngốn hết 7000 vạn đô la Hong Kong mà phần lớn tiền chi vào việc chế tác kỹ xảo, nên đối với việc kỹ xảo điện ảnh đốt tiền, Tằng Chí Vi thấm thía sâu sắc. "5000 vạn chỉ là ước tính bảo thủ thôi, chi phí thực tế của bộ phim chỉ có hơn chứ không kém." "Đầu tư nhiều tiền như vậy, lỡ quay hỏng thì làm sao?" Hoàng Ngọc Lang lần này khó xử thật sự.

Trước đó ông từng khoác lác trước mặt Lâm Hựu Luân rằng mình bỏ tiền quay một hai bộ phim không thành vấn đề, bây giờ vấn đề ập đến ngay lập tức.

Hoàng Ngọc Lang muốn xoay sở 5000 vạn cũng không phải chuyện khó, nhưng đem số tiền này đi quay phim thì rủi ro lại không

phải thứ ông có thể chịu đựng được.

Theo cách nói của Lâm Hựu Luân, loại hình phim chuyển thể từ truyện tranh này chỉ có thị trường ở khu vực Đông Nam Á, có thu hồi được vốn hay không đều là ẩn số.

Tằng Chí Vi cũng cảm thấy bộ phim này là một củ khoai lang nóng bỏng tay, nhưng nếu cứ thế từ bỏ thì lại thấy rất đáng tiếc.

Một khi bộ phim thành công, người hưởng lợi không chỉ là việc phát hành truyện tranh gốc, mà công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu cũng có thể nhân đó mở ra cục diện.

Nếu có thể quay thêm một hai bộ phim như thế nữa, đuổi kịp phòng làm việc của Từ Khắc cũng không phải là không thể.

Nhưng nhìn tình hình trước mắt, Hoàng Ngọc Lang mười phần sẽ không đi mạo hiểm này.

Tằng Chí Vi đảo mắt, trong lòng đã có chủ ý. "Bộ phim này có thể quay, nhưng anh Hoàng phải tìm một người hợp tác chắc chắn trước đã." Hoàng Ngọc Lang lắc đầu, tìm người hợp tác chẳng qua là san sẻ rủi ro, lại không thể đảm bảo phim chắc chắn lãi không lỗ, điều này khác xa với mục tiêu kỳ vọng của ông.

Tằng Chí Vi ám chỉ: "Người khác không được, nhưng có một người nhất định có thể!" Hoàng Ngọc Lang trước tiên là vẻ mặt nghi hoặc, sau đó bừng tỉnh đại ngộ: "Ý cậu là kéo Lâm tiên sinh nhập bọn?" Tằng Chí Vi mỉm cười gật đầu.

Hoàng Ngọc Lang trong lòng thầm mắng mình hồ đồ, vừa rồi trên bàn cơm sao lại không nghĩ ra chủ ý này.

Tầm nhìn của Lâm Hựu Luân trong giới điện ảnh Hong Kong không ai sánh bằng, đến nay vẫn chưa từng thất thủ, chỉ cần hắn nguyện ý đầu tư thì chứng tỏ bộ phim này chắc chắn có tiềm năng

phòng vé. "Anh Hoàng đừng quên, Lâm tiên sinh còn một thân phận là biên kịch.

Nếu để cậu ấy chuyển thể bộ phim này, tôi thấy phần thắng có thể tăng thêm vài phần!" Tằng Chí Vi tuy suy nghĩ cho Hoàng Ngọc Lang nhiều hơn, nhưng trong chuyện này bản thân gã cũng có tư tâm.

Tuy Lâm Hựu Luân đã tỏ thái độ sẽ không so đo chuyện gã từng giúp Phan Địch Sinh trước kia, nhưng người khác vẫn chưa biết chuyện này.

Tằng Chí Vi không thể đi nói với từng người một là mình đã được Lâm Hựu Luân lượng thứ, cách chứng minh tốt nhất chính là hợp tác với Lâm Hựu Luân một lần.

Hoàng Ngọc Lang không hề phát giác ra chút tâm tư nhỏ này của Tằng Chí Vi.

Thương nghị xong xuôi với Tằng Chí Vi, ông quay lại trước, còn để không gây nghi ngờ, Tằng Chí Vi đợi thêm một lúc mới rời đi.

Đợi Tằng Chí Vi quay lại bàn ăn, Hoàng Ngọc Lang liền dẫn dắt câu chuyện vào chủ đề chính.

Ông viện cớ rằng vốn liếng trong tay gần đây không nhiều như vậy, muốn tìm người hợp tác cùng đầu tư, ý tứ trong lời nói chính là muốn mời Lâm Hựu Luân nhập bọn.

Lâm Hựu Luân vốn dĩ đã rất hứng thú với bộ phim 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》 này, ý đồ của Hoàng Ngọc Lang rõ ràng như vậy, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không từ chối. "Đã là anh Hoàng nói thế, vậy tôi xin cung kính không bằng tuân mệnh." Hoàng Ngọc Lang mừng rỡ, vội vàng hỏi Lâm Hựu Luân có thể bỏ ra bao nhiêu.

Lâm Hựu Luân cười không đáp, chỉ hỏi Hoàng Ngọc Lang còn thiếu bao nhiêu.

Hoàng Ngọc Lang thầm nghĩ bộ phim này chắc chẳng kiếm được bao nhiêu tiền, cái ông coi trọng chỉ là tác dụng tuyên truyền của phim, đương nhiên hy vọng Lâm Hựu Luân có thể gánh vác nhiều hơn một chút.

Nhưng ý đồ này lại không thể biểu lộ quá rõ ràng, do dự một hồi mới nói: "Hiện tại trong tay tôi chỉ có thể bỏ ra 2000 vạn, tôi sẽ nghĩ thêm cách, chắc có thể mượn từ bạn bè thêm 500 vạn nữa..." Tằng Chí Vi ở bên cạnh nghe mà trợn mắt, thầm nghĩ Hoàng Ngọc Lang cũng chém gió quá đà rồi, mở miệng là muốn Lâm Hựu Luân bỏ ra một nửa vốn đầu tư. "Tôi thấy thế này đi, 500 vạn kia của anh Hoàng để tôi bỏ ra, coi như là tôi mua đứt quyền chuyển thể truyện tranh《Phong Vân》.

Tổng cộng tôi bỏ ra 3000 vạn, bản quyền phim thuộc về tôi, doanh thu phòng vé và lợi nhuận phát hành chia theo tỷ lệ đầu tư với anh Hoàng, thế nào?" Hoàng Ngọc Lang sợ Lâm Hựu Luân đổi ý, lập tức đồng ý ngay.

Tằng Chí Vi lại ở bên cạnh thầm lắc đầu.

Hoàng Ngọc Lang nếu lý trí hơn một chút thì nên phát giác ra vài manh mối từ thái độ của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân mắt không chớp mà ném 3000 vạn vào bộ phim này, chứng tỏ hắn nắm chắc phần thắng không nhỏ đối với bộ phim, đáng tiếc Hoàng Ngọc Lang không chịu mạo hiểm.

Đương nhiên Hoàng Ngọc Lang cũng không chịu thiệt, hợp tác với Lâm Hựu Luân là cơ hội mà bao nhiêu công ty điện ảnh cầu còn không được, hơn nữa ông còn có thể dựa vào việc xuất bản truyện tranh để kiếm tiền.

Nói như vậy thì việc Lâm Hựu Luân chiếm phần lớn lợi nhuận điện ảnh cũng không quá đáng.

Lâm Hựu Luân đồng ý đầu tư, Hoàng Ngọc Lang thuận nước đẩy thuyền đề xuất để Lâm Hựu Luân phụ trách chuyển thể kịch bản.

Lâm Hựu Luân đồng ý thì có đồng ý, nhưng hắn còn đưa ra thêm một yêu cầu. "Bộ phim này phải do tôi làm giám chế, tức là việc chọn đạo diễn, diễn viên, bao gồm cả phim phải quay như thế nào đều do tôi quyết định, chuyện này không có vấn đề gì chứ?" Câu này của Lâm Hựu Luân thực tế là nói với Tằng Chí Vi.

Hoàng Ngọc Lang có cổ phần trong công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu, 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》 đương nhiên giao cho Hảo Bằng Hữu phụ trách chế tác phát hành.

Nhưng Hoàng Ngọc Lang nói trắng ra chỉ là nhà đầu tư, việc vận hành công ty điện ảnh thực tế vẫn do Tằng Chí Vi phụ trách.

Lâm Hựu Luân đã có một bộ ý tưởng hoàn chỉnh cho bộ phim này, cho nên ngay từ đầu đã không định để phía Tằng Chí Vi nhúng tay vào.

Tằng Chí Vi cũng rất biết điều, gã biết mình không thích hợp đạo diễn loại phim này, trong lòng tự nhiên cũng sẽ không nảy sinh những ý nghĩ không nên có. "Lâm tiên sinh đã nghĩ kỹ muốn tìm ai làm đạo diễn chưa?" Xuất phát từ tò mò, Tằng Chí Vi hỏi thêm một câu. "Lâm Lĩnh Đông, anh chắc là có quen chứ?" Lâm Hựu Luân thuận miệng nói.

Khi Lâm Lĩnh Đông gia nhập Tân Nghệ Thành thì "Thất nhân tiểu tổ" vẫn chưa giải tán, Tằng Chí Vi không thân quen lắm với Lâm Lĩnh Đông nhưng vẫn có chút ấn tượng.

Chương 212

Các tác phẩm của Lâm Lĩnh Đông luôn miêu tả sự áp bức và ngược đãi của thể chế đối với cá thể, phong cách tả thực, thiên về chú trọng bạo lực xã hội.

Dù nhìn từ khía cạnh nào cũng không phải là ứng cử viên lý tưởng để đạo diễn 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》.

Tằng Chí Vi do dự chưa mở miệng, người tiếp lời lại là Mã Vinh Thành. "Người tên Lâm Lĩnh Đông mà Lâm tiên sinh nói, có phải là đạo diễn của bộ phim 《Long Hổ Phong Vân》 vừa công chiếu thời gian trước không?" Lâm Hựu Luân gật đầu, Mã Vinh Thành tiếp tục nói: "Bộ phim đó tôi đã xem, phong cách lạnh lùng và u uất, thậm chí có thể nói là có chút tàn nhẫn, nhân vật trong phim không có đường sống, không nhìn thấy hy vọng.

Tôi không biết Lâm tiên sinh cân nhắc thế nào, nhưng cá nhân tôi không đánh giá cao vị đạo diễn này có thể quay tốt một bộ phim chuyển thể từ truyện tranh." "Mã Tử, sao lại nói chuyện với Lâm tiên sinh như thế?" Hoàng Ngọc Lang lo lắng lời của Mã Vinh Thành sẽ khiến Lâm Hựu Luân phật ý, vội vàng lên tiếng quát dừng.

Lâm Hựu Luân không để bụng xua xua tay: "Mã tiên sinh đã xem bộ phim đó, có phát hiện ra bộ phim đó làm rất tốt ở phần chuyển cảnh không?" Mã Vinh Thành lúc xem phim không quá chú ý đến chi tiết này, được Lâm Hựu Luân nhắc nhở, ngẫm nghĩ lại thì dường như đúng là như vậy. "Đó hình như là công lao của nhiếp ảnh gia (DOP) chứ nhỉ?" Mã Vinh Thành nghi hoặc hỏi.

Lâm Hựu Luân cười không rõ ý tứ: "Nếu tôi nói, đạo diễn tôi muốn tìm không phải là Lâm Lĩnh Đông, mà là người quay bộ phim

này cho Lâm Lĩnh Đông thì sao?" Mã Vinh Thành mặt đầy vẻ mờ mịt, còn Tằng Chí Vi thì chợt tỉnh ngộ: "Ý Lâm tiên sinh là nhiếp ảnh gia có cú máy cầm tay (hand-held) số một - Lưu Vĩ Cường?" Lưu Vi Cường xuất thân từ nghề nhiếp ảnh, tuyệt kỹ sở trường là dùng máy quay cầm tay (thủ dao kính), và tuyệt chiêu này bắt đầu nổi danh từ bộ phim 《Long Hổ Phong Vân》.

Lâm Lĩnh Đông làm đạo diễn nổi tiếng là kén chọn, một bộ phim thường mời mấy người quay phim, quay không tốt ngày hôm sau không cần đến nữa, chỉ có Lưu Vi Cường là quay từ đầu đến cuối.

Trong 《Long Hổ Phong Vân》, Lưu Vi Cường đã vận dụng rất nhiều thủ pháp quay máy cầm tay, điều này vào thời điểm đó tuyệt đối là hành động táo bạo và đổi mới.

Có lần Mạch Gia đến phim trường tìm Lâm Lĩnh Đông, thấy Lưu Vi Cường quay lia máy liên tục, Mạch Gia xem mà lắc đầu quầy quậy, mắng: "Thằng ranh con, sao mày dám quay kiểu đó?!" Quay lia quan trọng nhất là sự ổn định, nên góc độ lia máy thường không thể quá lớn; thứ hai là sự di chuyển phải đều đặn, tốc độ di chuyển quá nhanh sẽ làm hình ảnh bị mờ, còn quá chậm thì phim sẽ trở nên trầm buồn.

Máy quay cầm tay cực kỳ thử thách công lực của người quay phim, Lưu Vi Cường khi đó chỉ là một người mới của người mới, Mạch Gia đương nhiên không yên tâm về hắn.

Lưu Vi Cường không phản bác, chỉ đem những đoạn phim mình đã quay tốt cho Mạch Gia xem một lượt.

Mạch Gia xem xong vỗ vai hắn, không nói gì rồi bỏ đi.

Sau lần đó Lưu Vi Cường liền nổi tiếng, sự tích lan truyền ra, rất nhiều người đều cảm thấy gã tiểu tử này thật giỏi, ngay cả Mạch Gia cũng bị thuyết phục.

Tằng Chí Vĩ không biết tại sao Lâm Hựu Luân lại đột nhiên nghĩ đến việc tìm một quay phim đi làm đạo diễn, ông ta chỉ giữ thắc mắc trong bụng, còn Mã Vinh Thành lại hỏi thẳng mặt. "Đối phương chỉ là một nhiếp ảnh, Lâm tiên sinh tìm cậu ta làm đạo diễn, cậu ta có thể đảm nhiệm được sao?" Lâm Hựu Luân trả lời Mã Vinh Thành thế này: "Tôi không phải tìm cậu ta làm đạo diễn, mà là muốn bồi dưỡng cậu ta thành đạo diễn." "Lỡ như cậu ta quay hỏng thì sao?" Mã Vinh Thành không buông tha, hỏi dồn.

Giọng ông ta càng lúc càng lớn, vang lên "thình thịch" như tiếng trống, và lần này Hoàng Ngọc Lang hiếm khi không lên tiếng ngăn cản. "Có tôi ở đây, tình huống đó sẽ không xảy ra." Khi Lâm Hựu Luân nói, trong mắt bắn ra hai tia sáng kiên định: "Sử dụng phương thức phân cảnh và đặc điểm bố cục theo phong cách truyện tranh để giải cấu trúc các cảnh hành động, về mặt sáng tạo hình ảnh và sử dụng ngôn ngữ ống kính, Lưu Vi Cường xuất thân từ nhiếp ảnh sẽ có ưu thế hơn." "Đạo diễn xuất thân từ quay phim còn rất nhiều, cũng không nhất định phải tìm một người hoàn toàn không có kinh nghiệm đạo diễn để làm chứ?" Mã Vinh Thành không hy vọng bộ truyện tranh tâm huyết của mình khi chuyển thể thành phim lại bị đem cho một người mới luyện tay nghề, dù Lâm Hựu Luân cam kết phim sẽ không hỏng, nhưng ông ta vẫn không yên tâm. "Người mới thì nhất định không thể đảm đương trọng trách sao?

Ít nhất kinh nghiệm của Mã tiên sinh chính là một ví dụ rất tốt, nếu thật sự phải có kinh nghiệm mới được giao trọng trách, vậy thì chủ bút của 《Việt Nam Anh Hùng》 liệu có phải là Mã tiên sinh không?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại.

Mã Vinh Thành bị hỏi bí, lời phản bác lăn qua lộn lại trong miệng mấy vòng, cuối cùng đều bị răng chặn lại. "Theo tôi thấy, người mới có nhuệ khí, có ý tưởng, quan trọng là chịu học hỏi," Lâm Hựu Luân

nhún vai, nói: "Đương nhiên còn một nguyên nhân quan trọng hơn, trong nhiều quay phim ở Hong Kong như vậy, tôi chỉ quen mỗi Lưu Vi Cường!" Câu này của Lâm Hựu Luân, nửa đầu là giải thích, nửa sau lại là trực tiếp trêu chọc.

Mã Vinh Thành còn muốn nói gì đó, nhưng Hoàng Ngọc Lang đã dùng ánh mắt ngăn ông ta lại.

Trong lúc Mã Vinh Thành và Lâm Hựu Luân nói chuyện, Hoàng Ngọc Lang vừa mới dùng ánh mắt trao đổi lặng lẽ với Tằng Chí Vĩ một phen.

Tuy không biết sự tự tin của Lâm Hựu Luân đến từ đâu, nhưng có một điểm rất chắc chắn là Lâm Hựu Luân sẽ không đem 30 triệu tiền đầu tư của chính mình ra đùa giỡn. "Tiểu Mã, Lâm tiên sinh làm vậy chắc chắn có nguyên nhân của cậu ấy.

Chuyện đạo diễn tôi thấy cứ quyết định vậy đi, cậu không có việc gì thì có thể giao lưu thêm với Lâm tiên sinh về cốt truyện điện ảnh, tôi tin rằng về phương diện này hai người sẽ có nhiều tiếng nói chung hơn." Hoàng Ngọc Lang đã nói vậy, Mã Vinh Thành cũng đành chấp nhận hiện thực, nhưng rất nhanh ông ta và Lâm Hựu Luân lại nảy sinh bất đồng trên vấn đề mới.

Trong lúc Hoàng Ngọc Lang và Tằng Chí Vĩ bàn bạc trong nhà vệ sinh, Lâm Hựu Luân đã nghe Mã Vinh Thành kể sơ lược nội dung của《Phong Vân》.

Lúc này nói về cốt truyện điện ảnh, trong lòng hắn đã sớm có bản thảo hoàn chỉnh.

Bộ phim《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》ngoại trừ việc thay đổi Khổng Từ thành con gái Hùng Bá và có mối quan hệ tình cảm đa chiều với Phong, Vân ra, thì cơ bản vẫn theo khung sườn cốt truyện Mã Vinh Thành cung cấp.

Đương nhiên, chỉ riêng sự thay đổi quan hệ nhân vật này cũng khiến Lâm Hựu Luân và Mã Vinh Thành tốn không ít nước bọt. "Bản thân truyện tranh có độ tự do sáng tác lớn hơn điện ảnh, mà muốn biến mấy cuốn hoặc mấy chục cuốn truyện thành bộ phim hơn 90 phút thì độ khó sẽ khá lớn.

Việc giữ hay bỏ tình tiết trong nguyên tác và thêm thắt kịch bản điện ảnh thế nào, làm sao để hình ảnh kỹ xảo điện ảnh làm nền cho diễn xuất của diễn viên và khiến hình ảnh phong phú, đặc sắc hơn, những điều này đều là vấn đề cần cân nhắc khi chuyển thể.

Nhân vật trong nguyên tác thường cần được chỉnh sửa và xây dựng lại một cách lý trí trong phim, cho nên tất nhiên sẽ phải tiến hành một số thay đổi phù hợp với quy luật điện ảnh, nếu không thì thà làm phim hoạt hình cho xong." Mã Vinh Thành cau mày trầm tư, Tằng Chí Vĩ ở bên cạnh lại nghe đến gật đầu liên tục.

Cốt truyện 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》 về mặt xung đột nhân vật và phương thức kể chuyện đều bám sát trào lưu điện ảnh hiện nay.

Lâm Hựu Luân trong thời gian ngắn như vậy mà có thể đưa ra ý tưởng kịch bản hoàn chỉnh và chín muồi thế này, tài tư mẫn tiệp khiến người ta không thể không thán phục. "Hơn nữa, nếu điện ảnh đều quay y hệt truyện tranh, vậy khán giả xem phim xong, hứng thú với truyện tranh sẽ giảm đi rất nhiều.

Chỉ có làm cho hai bên có sự khác biệt, mới có thể đạt được mục đích tuyên truyền cho truyện tranh." Từ góc độ chuyển thể điện ảnh không thuyết phục được Mã Vinh Thành, Lâm Hựu Luân liền bày ra vấn đề thực tế nhất.

Quả nhiên vừa nghe thấy sẽ ảnh hưởng đến doanh số truyện tranh trong tương lai, Mã Vinh Thành cũng không còn kiên trì nữa.

Hướng cải biên kịch bản đã chốt, việc quay phim còn lại cơ bản không liên quan gì đến Hoàng Ngọc Lang và Mã Vinh Thành nữa.

Hoàng Ngọc Lang cũng coi như trút được một gánh nặng, nâng ly rượu đề nghị mọi người cùng cạn một ly.

Uống xong, Lâm Hựu Luân quay sang nói với Tằng Chí Vĩ: "Tôi và Lâm Lĩnh Đông không thân, đúng lúc bên Tân Nghệ Thành đều là bạn cũ của Tằng tiên sinh, chuyện tìm Lưu Vi Cường, đành phải làm phiền Tằng tiên sinh rồi." Tằng Chí Vĩ không dám nhận công, gật đầu lia lịa, miệng nói: "Lâm tiên sinh nói quá lời, đây là việc trong phận sự của tôi, hơn nữa tôi cũng đã lâu không gặp mấy gã kia, nhân dịp này tụ tập một chút cũng tốt." *** Mạch Gia ung dung tự tại dựa vào ghế giám đốc, nghiêng mặt, hai chân gác lên bàn làm việc, lộ ra hai cẳng chân đầy lông đen sì. "Tôi nói này, cái gã nhà ông sao cứ chơi trò ú tim với tôi, hóa ra là đã tìm được bến đỗ mới rồi, báo hại tôi lo lắng cho ông suốt bấy lâu nay." Tằng Chí Vĩ ngồi trên ghế sofa đối diện cười hì hì: "Tôi không quay lại, có phải ông thất vọng lắm không?" "Thất vọng cái đầu quỷ nhà ông!" Mạch Gia bực bội lườm Tằng Chí Vĩ một cái, "Cái gã lùn tịt này, ngay từ đầu tôi nên nhìn rõ bộ mặt thật của ông." Tằng Chí Vĩ không chịu thua kém đáp trả: "Này, lão trọc thối, đừng nói khó nghe thế chứ, dẫu sao cũng hợp tác bao nhiêu lâu, thị trường điện ảnh Hong Kong lớn như vậy, tôi có trực tiếp tranh cơm với ông đâu." "Chà, có chỗ dựa mới, sống lưng cứng cáp hơn nhiều nhỉ." Mạch Gia lấy điếu xì gà ra khỏi miệng, gõ gõ vào gạt tàn. "Nếu không phải hai năm nay tôi đi đường vòng, cũng không thể để cái gã nhà ông diễu võ dương oai trước mặt được." Tằng Chí Vĩ bĩu môi, "Đúng rồi, Thạch Thiên và Hoàng Bách Minh đâu?

Sao không thấy người?" Sắc mặt Mạch Gia trầm xuống, không nói gì.

Tằng Chí Vĩ nhớ tới một số lời đồn gần đây, thử hỏi: "Họ cũng đi

rồi à?" "Lòng người tan rồi, đội ngũ khó dẫn dắt lắm!" Mạch Gia thở dài một hơi.

Thời kỳ đầu của Tân Nghệ Thành, Hoàng Bách Minh, Mạch Gia, Thạch Thiên mỗi người một việc biên, đạo, diễn, phối hợp lẫn nhau, dùng tư thế kỳ binh đánh chiếm một mảng giang sơn trong giới điện ảnh Hong Kong.

Thạch Thiên đóng chính các phim 《Truy Nữ Tử》, 《Nan Huynh Nan Đệ》, 《Toàn Gia Phúc》 doanh thu phòng vé đại thắng, chứng minh giá trị và địa vị của ông trong công ty.

Nhưng khi Mạch Gia và Hoàng Bách Minh từ hậu trường bước ra tiền đài, lần lượt lập kỷ lục phòng vé với 《Tối Giai Phách Đương》 và 《Khai Tâm Quỷ》, Thạch Thiên mới cảm thấy áp lực.

Sau đó ông kiên trì dùng bộ phim tự biên tự diễn 《Chúc Mừng Phát Tài》 thay thế 《Tối Giai Phách Đương》 chủ công dịp Tết năm 1986, kết quả Gia Hòa nhờ vào 《Phúc Tinh Cao Chiếu》 của Hồng Kim Bảo đại thắng 30 triệu vé so với 18 triệu của 《Chúc Mừng Phát Tài》.

Tân Nghệ Thành sau ba năm liên tiếp bá chủ dịp Tết đành nhường ngôi cho Gia Hòa.

Sau trận chiến này, bất đồng giữa bộ ba Tân Nghệ Thành càng lớn, Thạch Thiên cách đây không lâu cũng đã rời khỏi Tân Nghệ Thành, ra ngoài lập "Thạch Thiên Sáng Tác Tổ", chuẩn bị tự mình gây dựng sự nghiệp.

Tằng Chí Vĩ im lặng như bị câm, lưỡi như bị tảng đá ngàn cân đè nặng.

Mạch Gia cũng từng ngụm từng ngụm rít xì gà, buồn bực không nói.

Mãi đến khi tiếng gõ cửa "cốc cốc" vang lên, bầu không khí trầm mặc này mới bị phá vỡ.

Mạch Gia thu chân về khỏi bàn, ngồi thẳng người dậy: "Vào đi!" Một thanh niên đeo kính đẩy cửa bước vào, cười nói với Mạch Gia: "Đại lão, có phải lại sắp khai máy rồi không?" Gã này vẻ mặt lanh lợi, nhưng khi nói chuyện mắt lại liếc về phía Tằng Chí Vĩ.

Mạch Gia phẩy tay: "Từ bây giờ, cậu có thể cuốn xéo khỏi chỗ tôi được rồi!" Lưu Vi Cường sững sờ, nửa ngày không hiểu tình hình, mình cũng không chọc giận Mạch Gia, sao vô duyên vô cớ lại bị đá khỏi công ty thế này?

Chương 213

"Đừng đứng ngây ra đó nữa, bảo cậu cuốn xéo là chuyện tốt!" Mạch Gia lười giải thích nhiều, chỉ thẳng vào Tằng Chí Vĩ nói: "Ông ta cậu quen chứ?

Đi theo ông ta là được, đừng hỏi tại sao, thằng nhóc cậu số tốt vớ được vận may này, tôi mà không cho cậu đi, sau này cậu sẽ hận tôi cả đời đấy." Lưu Vi Cường nghe như lọt vào sương mù.

Tằng Chí Vĩ đi đến trước mặt hắn, vỗ vai: "Nhóc con, muốn làm đạo diễn không?" Lưu Vi Cường trừng lớn mắt, nhìn Tằng Chí Vĩ, lại nhìn Mạch Gia, cuối cùng mếu máo nói: "Hai vị đại lão đừng đùa tôi nữa, tôi chỉ là một tay quay phim nhỏ bé, có đáng để các ông trêu chọc thế này không?" "Đừng nói nhảm, cậu chỉ cần trả lời tôi có làm hay không là được!" Tằng Chí Vĩ trừng mắt nhìn Lưu Vi Cường. "Thật sự không phải nói đùa?" Nhìn tình hình này, Lưu Vi Cường cuối cùng cũng ý thức được mình lần này gặp vận đỏ rồi, "Làm, sao lại không làm, không làm là thằng ngu!" *** Lưu Vi Cường lần đầu tiên gặp Lâm Hựu Luân là tại phòng tranh của Mã Vinh Thành, và trước khi Lâm Hựu Luân đến, Lưu Vi Cường đã trò chuyện với Mã Vinh Thành rồi.

Đã có cơ hội làm đạo diễn, Lưu Vi Cường đương nhiên phải trân trọng, hắn chủ động tiếp xúc với Mã Vinh Thành là muốn giành được sự tin tưởng của đối phương.

Bộ phim 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》 lấy truyện tranh làm nguyên mẫu, nếu được tác giả nguyên tác giúp đỡ thì việc quay phim sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Khi Lâm Hựu Luân bước vào phòng tranh, Lưu Vi Cường đang

thảo luận với Mã Vinh Thành về hiện trạng phát triển phim chuyển thể từ truyện tranh ở Hong Kong. "Sự phát triển của phim truyện tranh Hong Kong thực ra đã có nền tảng rất tốt, đặc biệt là công ty kỹ xảo 'Cực Quang', đã có thực lực kỹ thuật sánh ngang Hollywood.

Nhưng hiện tại chế tác kỹ xảo đối với các công ty điện ảnh thông thường vẫn là một món hàng xa xỉ, thu hồi chi phí cũng là một yếu tố cần cân nhắc.

Tuy nhiên tôi cảm thấy, sự sáng tạo của người làm điện ảnh Hong Kong vẫn có thể bù đắp khiếm khuyết này." "Cậu cảm thấy quy mô đầu tư hiện tại của 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》 có thể làm được đến trình độ như 《Thiếu Lâm Túc Cầu》 không?" Đây là giọng của Mã Vinh Thành.

Lâm Hựu Luân đột nhiên dừng bước, muốn nghe xem Lưu Vi Cường nói thế nào. "Chi phí kỹ xảo điện ảnh chủ yếu tập trung vào hai khâu nghiên cứu phát triển và chế tác.

Nếu trong 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》 muốn dùng kỹ thuật vượt ngoài 《Thiếu Lâm Túc Cầu》, chỉ riêng việc nghiên cứu đã cần một khoản tiền lớn, mức đầu tư hiện tại chắc chắn là không đủ." Lưu Vi Cường ngừng một chút, rồi nói tiếp: "Thực ra dù là 'Thần Phong Cước' của Nhiếp Phong quét sạch như gió lốc, hay 'Bài Vân Chưởng' của Bộ Kinh Vân dời non lấp biển, hoặc là 'Tam Phân Quy Nguyên Khí' bá đạo của Hùng Bá, thì dùng kỹ xảo đã vận dụng trong 《Thiếu Lâm Túc Cầu》 đều có thể thực hiện được.

Như vậy sẽ tiết kiệm được chi phí khâu nghiên cứu, nói ra thì chúng ta còn chiếm được một món hời lớn.

Như vậy thì, với mức đầu tư 50 triệu đã có thể quay ra một bộ phim rất xuất sắc.

Thực ra tôi rất muốn đến Đại Lục lấy cảnh, tôi nghe bạn bè nói

bên đó có rất nhiều khu danh lam thắng cảnh nguyên sơ, tôi cảm giác các cao thủ võ lâm đại chiến một trận ở những nơi đó nhất định sẽ rất ngầu." "Muốn đi Đại Lục lấy cảnh, cậu có thể sẽ cần một quay phim chuyên nghiệp hơn." Một giọng nói đột ngột vang lên từ sau giá vẽ, Lưu Vi Cường và Mã Vinh Thành cùng quay đầu lại, chỉ thấy Lâm Hựu Luân đang chậm rãi bước ra. "Lâm tiên sinh!" Lưu Vi Cường và Mã Vinh Thành đều rất khách sáo gọi một tiếng.

Lâm Hựu Luân gật đầu với hai người, không hề kiêng dè việc mình vừa "nghe lén" cuộc trò chuyện, trực tiếp hỏi Lưu Vi Cường: "Đã nghĩ cụ thể muốn đi những nơi nào chưa?" "Tôi nghe nói ở Lạc Sơn, Tứ Xuyên có một pho tượng Đại Phật tạc vào núi, nếu có thể tôi muốn đưa đoàn làm phim đến đó." Lưu Vi Cường tạm thời chỉ nghĩ đến địa điểm này. "Ý kiến này không tồi, Hoàng Long ở Tứ Xuyên còn có Cửu Trại Câu, phong cảnh thiên nhiên tú lệ, đến lúc đó cậu cũng có thể đi xem thử." Lâm Hựu Luân nói rất tùy ý, Lưu Vi Cường cũng không rõ hắn có nói thật không, chỉ âm thầm ghi nhớ cái tên Cửu Trại Câu này. "Đến Đại Lục lấy cảnh, tôi có thể giới thiệu cho cậu một quay phim bên đó, đương nhiên người đó hiện tại đã là một đạo diễn có chút tiếng tăm, có dùng được người ta hay không thì phải xem bản lĩnh của cậu rồi." Lâm Hựu Luân vỗ vai Lưu Vi Cường, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, sau đó nhìn Mã Vinh Thành nói: "Chúng ta có thể bắt đầu chưa?" "Đương nhiên." Mã Vinh Thành đi đến trước một giá vẽ, lấy tấm vải che bên trên xuống, lộ ra một bức phác họa nhân vật truyện tranh: "Đây là một trong hai nam chính của truyện, Nhiếp Phong, cá tính có chút lười biếng, đối với bất kỳ chuyện gì cũng không quá chấp nhất." Lưu Vi Cường cũng là lần đầu tiên nhìn thấy tạo hình truyện tranh của Nhiếp Phong.

Lâm Hựu Luân ở đây, việc tuyển chọn diễn viên tự nhiên là do hắn quyết định, nhưng điều này không ngăn cản Lưu Vi Cường nảy

sinh một số suy nghĩ về bản thân nhân vật.

Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm tạo hình truyện tranh của Nhiếp Phong một lúc, trong lòng có chút do dự.

Về vai Nhiếp Phong, trong lòng hắn có hai ứng cử viên.

Một là Trịnh Y Kiện, người kia là Triệu Văn Trác.

Trịnh Y Kiện trời sinh có khuôn mặt nhân vật chính truyện tranh Hong Kong, nhưng lúc này vẫn chưa xuất đạo; còn Triệu Văn Trác có nền tảng kungfu tốt, quay loại phim này sẽ đắc tâm ứng thủ hơn một chút.

Sau một hồi cân nhắc, Lâm Hựu Luân vẫn quyết định dùng Triệu Văn Trác, hai bên quan hệ khá thân thiết, hợp tác cũng tiện hơn.

Còn về Trịnh Y Kiện, đợi sau khi anh ta xuất đạo có thể cân nhắc quay bộ phim kia, hiện tại thời cơ chưa chín muồi. "Triệu Văn Trác?" Lưu Vi Cường khoanh tay do dự một chút, "Hình tượng của cậu ấy có phải hơi thiên về cương liệt quá không?" "Vậy cậu hãy nghĩ cách để diễn xuất của cậu ấy trông nhu hòa hơn một chút, làm được không?" Lâm Hựu Luân đưa ra một yêu cầu.

Lưu Vi Cường ý thức được đây là một lần thử thách của Lâm Hựu Luân đối với mình.

Việc điều chỉnh diễn viên diễn xuất vốn là phận sự của đạo diễn, yêu cầu này của Lâm Hựu Luân cũng không quá đáng. "Không vấn đề." Lưu Vi Cường gật đầu thật mạnh.

Lâm Hựu Luân thu lại ánh mắt, gật đầu với Mã Vinh Thành, ra hiệu ông ta tiếp tục.

Mã Vinh Thành lại đi đến trước một giá vẽ khác, giật tấm vải xuống, lần này là một nhân vật tóc xoăn cầm kiếm: "Đây là Bộ Kinh Vân, thân hình cậu ta tôi thiết kế theo tỷ lệ của người nước ngoài, cho

nên tốt nhất có thể tìm một diễn viên cường tráng một chút." So với Nhiếp Phong, tính cách nhân vật Bộ Kinh Vân đơn giản, lời thoại không nhiều, tương đối dễ diễn.

Lâm Hựu Luân ấn tượng sâu sắc nhất với Bộ Kinh Vân phiên bản Quách Phú Thành.

Quách Phú Thành hiện nay đã bộc lộ tài năng trong 《Hồi Đáo Tương Lai》, vai diễn này hiển nhiên không có ai thích hợp hơn anh ta.

Lần này Lâm Hựu Luân không hỏi ý kiến Lưu Vi Cường.

Lưu Vi Cường có ngốc đến mấy cũng nhìn ra trong lòng Lâm Hựu Luân đã có người thích hợp, tự nhiên sẽ không nhiều lời đưa ra ý kiến gì nữa.

Mã Vinh Thành thu hết biểu cảm của Lâm Hựu Luân và Lưu Vi Cường vào mắt, thấy hai người đều không có gì muốn nói, bèn đi đến giá vẽ thứ ba, giật vải xuống, lần này trên tranh là một thục nữ trang phục cổ trang. "Khổng Từ, trong truyện tranh cô ấy chỉ là một nữ đệ tử của Hùng Bá, trong phim được thiết lập thành con gái Hùng Bá, trong phim hẳn được tính là nữ chính rồi nhỉ." Giới điện ảnh Hong Kong thứ không thiếu nhất chính là loại nữ diễn viên bình hoa kiểu này, nhưng chính vì quá nhiều lựa chọn, Lâm Hựu Luân nhất thời lại không biết nên chọn ai để diễn.

Ngay lúc Lâm Hựu Luân đang do dự, chiếc điện thoại "cục gạch" để một bên đột nhiên reo lên.

Lâm Hựu Luân áy náy cười với Mã Vinh Thành và Lưu Vi Cường, cầm điện thoại đi sang một bên, ấn nút nghe.

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói rụt rè: "Xin hỏi có phải là Lâm tiên sinh không?" Lâm Hựu Luân cứ cảm thấy giọng nói này

hơi quen, nhất thời lại không nhớ ra đã nghe ở đâu: "Xin hỏi cô là?" Không gọi nhầm số, đối phương thở phào nhẹ nhõm: "Lâm tiên sinh, tôi là Tiêu Tú Hà, anh còn nhớ tôi không?" Lâm Hựu Luân nghĩ nửa ngày cũng không nhớ trong số người mình quen có ai tên này: "Xin lỗi tiểu thư, cô có phải tìm nhầm người rồi không?" "A!" Đối phương kinh hô một tiếng trong điện thoại, có chút ủy khuất nói: "Lâm tiên sinh quên rồi sao?

Nửa năm trước chúng ta đã gặp nhau ở Đài Loan, lần đó anh uống say..." Lâm Hựu Luân lúc này mới phản ứng lại, người gọi cho hắn là Tiêu Tường. "Là Tiêu tiểu thư à, ngại quá, vừa rồi không nghe ra giọng của cô." "Không sao, Lâm tiên sinh hiện tại có bận không?" Tiêu Tường cẩn thận từng li từng tí hỏi trong điện thoại. "Tiêu tiểu thư nhớ ra gọi điện cho tôi, có phải chuyện lần trước tôi nói với cô đã suy nghĩ kỹ rồi không?" Lâm Hựu Luân đã đoán trước được suy nghĩ của Tiêu Tường.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, một công ty quản lý người mẫu Đài Loan nhìn thấy Tiêu Tường trong kỷ yếu tốt nghiệp, dáng vẻ trong ảnh của cô sở sở động lòng người, khiến người ta kinh ngạc.

Công ty quản lý liên lạc với cô, hy vọng ký hợp đồng.

Vì hiểu biết về công ty người mẫu không nhiều, Tiêu Tường không dám mạo muội nhận lời, chần chừ một thời gian, sau khi bàn bạc với gia đình mới quyết tâm đi theo con đường nghệ thuật này.

Sở dĩ Tiêu Tường gọi cuộc điện thoại này cho Lâm Hựu Luân còn có một nguyên nhân quan trọng liên quan đến hiện trạng làng giải trí Đài Loan.

Ngành công nghiệp giải trí Đài Loan hai năm gần đây phát triển chậm chạp, phim điện ảnh sản xuất trong nước kém xa phim Hong Kong, trong khi ngành giải trí Hong Kong trỗi dậy mạnh mẽ, rất nhiều

nghệ sĩ Đài Loan đều chạy sang Hong Kong để tìm kiếm sự phát triển lớn hơn, trong đó ví dụ thành công nhất chính là Vương Tổ Hiền.

Cô ấy chỉ đóng một bộ phim ở Đài Loan, sau đó sang Hong Kong, đóng chính hai bộ phim xong đã trở thành một trong những nữ diễn viên hot nhất Hong Kong, có ảnh hưởng rộng rãi ở khu vực Nhật - Hàn và Đông Nam Á. "Lâm tiên sinh thật sự có thể sắp xếp cho tôi đến Hong Kong phát triển sao?" "Không sai, những lời tôi nói trước đây, hiện tại vẫn còn hiệu lực!" Lời của Lâm Hựu Luân đã xóa tan nghi ngờ cuối cùng trong lòng Tiêu Tường.

Lâm Hựu Luân hỏi cô bao giờ có thể đến Hong Kong, Tiêu Tường lo lắng mình tỏ ra quá cấp thiết sẽ khiến Lâm Hựu Luân phản cảm, chỉ nói muốn bàn bạc với gia đình một chút, có thể còn phải đợi một thời gian. "Hiện tại trong tay tôi đang có một vai diễn, có thể để cô thử xem." Lâm Hựu Luân đang không biết tìm ai diễn Khổng Từ trong 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》, ngoại hình của Tiêu Tường vừa khéo rất thích hợp diễn loại mỹ nhân cổ điển này, "Mấy ngày nữa tôi sẽ đi Nhật Bản một chuyến, lúc về sẽ ghé qua Đài Loan, vẫn ở khách sạn lần trước, nếu cô suy nghĩ kỹ rồi thì đến khách sạn tìm tôi." Lâm Hựu Luân không có ý gì khác, nhưng Tiêu Tường nghe thấy từ "khách sạn", không kìm được nhớ lại tình cảnh hai người xấu hổ ở riêng với nhau đêm đó, gò má lập tức cảm thấy hơi nóng.

Đặt điện thoại xuống, trong đầu Tiêu Tường bắt đầu đấu tranh kịch liệt, một ý nghĩ bảo cô rằng Lâm Hựu Luân gọi cô đến khách sạn chắc chắn không có ý tốt, ý nghĩ khác lại nói lần trước hai người ở riêng trong khách sạn cũng đâu có xảy ra chuyện gì, đừng lúc nào cũng coi người ta là kẻ xấu.

Lâm Hựu Luân lại không ý thức được lời nói của mình sẽ dẫn đến nhiều liên tưởng như vậy cho Tiêu Tường.

Hắn đi Nhật Bản là chuyện đã lên kế hoạch từ sớm, mục đích là để mời nam diễn viên Nhật Bản Thiên Diệp Chân Nhất (Sonny Chiba) vào vai Hùng Bá trong 《Phong Vân》.

Ở đời sau, dù là điện ảnh hay phim truyền hình, chỉ có Hùng Bá do Thiên Diệp Chân Nhất thủ vai là gần gũi với hình tượng nguyên tác nhất, gần như là nhân vật truyện tranh sống lại.

Chương 214

Để tỏ lòng thành ý, Lâm Hựu Luân định đích thân đi Nhật Bản một chuyến, lúc quay về ghé qua Đài Loan, tiện thể đón Tiêu Tường về cùng luôn. *** Từ loạt phim 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》 những năm trước, tên tuổi của Lâm Hựu Luân đã được giới nghệ thuật Nhật Bản biết đến.

Hai năm nay phim bom tấn Hong Kong "hoành hành ngang dọc" tại châu Á, ngay cả người dân Nhật Bản bình thường cũng biết Hong Kong có một nhà sản xuất điện ảnh vô cùng lợi hại.

Lâm Hựu Luân đích thân đến thăm, Thiên Diệp Chân Nhất tự nhiên coi hắn là vị khách quý nhất, đích thân ra sân bay đón, còn mời Lâm Hựu Luân về tư dinh của mình ở Tokyo, thịnh tình mời Lâm Hựu Luân ở lại đây.

Từ chối không được, Lâm Hựu Luân đành phải đồng ý yêu cầu của Thiên Diệp Chân Nhất.

Thiên Diệp Chân Nhất cảm thấy vô cùng vinh hạnh, sợ tiếp đãi không chu đáo, đặc biệt mời đầu bếp từ một nhà hàng nổi tiếng gần nhà đến phụ trách ẩm thực mấy ngày này.

Lâm Hựu Luân ngồi xếp bằng trên chiếu tatami, hắn không quen kiểu ngồi quỳ.

Thiên Diệp Chân Nhất đã thay một bộ kimono bước vào phòng, tay cầm hai bình rượu sake, vẻ mặt hưng phấn nói một tràng tiếng Nhật với Lâm Hựu Luân.

Phiên dịch người Nhật ngồi quỳ bên cạnh Lâm Hựu Luân giải thích: "Thiên Diệp tiên sinh nói, đây là rượu ngon ông ấy trân tàng nhiều năm, chỉ có khách quý như Lâm tiên sinh ông ấy mới mang ra."

Lâm Hựu Luân mỉm cười gật đầu chào Thiên Diệp Chân Nhất: "Vô cùng cảm ơn sự tiếp đãi của Thiên Diệp tiên sinh." Phiên dịch chuyển lời hắn cho Thiên Diệp Chân Nhất nghe, Thiên Diệp Chân Nhất còn chưa uống rượu mặt đã ửng hồng.

Ông ta vặn nắp bình rượu, đích thân rót đầy một ly cho Lâm Hựu Luân, đưa tay làm động tác mời.

Lâm Hựu Luân nâng chén uống một ngụm nhỏ, rượu này độ cồn không cao, "vị gạo" rất nồng, sau khi uống xong đầu lưỡi có vị ngọt nhẹ, cảm giác rất thanh sảng.

Lâm Hựu Luân bình thường rất ít uống loại rượu này, cũng không nếm ra ngon dở, nhưng thấy Thiên Diệp Chân Nhất vẻ mặt đầy mong đợi nhìn mình, đành giơ ngón tay cái lên, tỏ vẻ mình rất thích.

Thiên Diệp Chân Nhất rất hưng phấn, khua tay múa chân nói một tràng.

Phiên dịch bảo Lâm Hựu Luân: "Thiên Diệp tiên sinh nói ông ấy rất vui, hôm nay muốn cùng Lâm tiên sinh không say không về." Rượu sake Nhật Bản độ tuy thấp, nhưng uống lúc đói rất dễ say, Lâm Hựu Luân còn có việc chính muốn bàn với Thiên Diệp Chân Nhất, đương nhiên không thể say nhanh như vậy được, bèn nghĩ cách chuyển chủ đề. "Sao không thấy phu nhân của Thiên Diệp tiên sinh đâu?" Thiên Diệp Chân Nhất nghe xong phiên dịch giải thích, rồi trả lời: "Vợ con tôi ở quê nhà Fukuoka, vì nhu cầu đóng phim nên tôi mới mua nhà ở Tokyo, tôi cũng chỉ thỉnh thoảng mới ở đây một thời gian, phần lớn thời gian vẫn thích ở cùng gia đình hơn." Lâm Hựu Luân nghe xong gật đầu: "Dạo này Thiên Diệp tiên sinh có nhiều hợp đồng đóng phim không?" Sau khi phiên dịch chuyển lời, Thiên Diệp Chân Nhất vẻ mặt khổ não nói: "Không giấu gì Lâm tiên sinh, kinh tế Nhật Bản gần đây rất không khởi sắc, giới nghệ thuật cũng theo đó mà tiêu điều đi nhiều,

tôi quen không ít nghệ sĩ đều vì không có việc làm mà chuyển nghề..." Từ sau "Hiệp định Plaza", kinh tế Nhật Bản rơi vào giai đoạn trì trệ, kinh tế tiêu điều tự nhiên cũng ảnh hưởng đến sự phát triển của nghệ sĩ.

Lâm Hựu Luân bày tỏ sự đồng cảm, tiếp đó liền nói rõ mục đích đến đây, chính thức mời Thiên Diệp Chân Nhất gia nhập đoàn phim 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》.

Thiên Diệp Chân Nhất run tay, làm rơi cả đũa xuống bàn, mạnh mẽ ngồi thẳng dậy, kích động nói: "Từ sớm đã muốn hợp tác với giới điện ảnh Hong Kong, vô cùng cảm ơn Lâm tiên sinh cho tôi cơ hội này, tôi nhất định sẽ nỗ lực." Nói rồi ông ta cúi rạp người chào Lâm Hựu Luân thật sâu.

Lâm Hựu Luân còn tưởng Thiên Diệp Chân Nhất sẽ giống những người Nhật khác, khách sáo khiêm tốn một chút mới đồng ý, không ngờ Thiên Diệp Chân Nhất đồng ý dứt khoát như vậy, làm cho mấy lời thuyết phục Lâm Hựu Luân chuẩn bị sẵn đều không dùng đến. "Vai diễn của Thiên Diệp tiên sinh là một nhân vật phản diện võ công cao cường." Lâm Hựu Luân kể cho Thiên Diệp Chân Nhất một số thông tin về nhân vật Hùng Bá, "Nghe nói Thiên Diệp tiên sinh là cao thủ Karate, thời đại học đã lấy được đai đen đệ nhất đẳng, vai diễn lần này đối với Thiên Diệp tiên sinh chắc sẽ không có độ khó quá lớn." Thiên Diệp Chân Nhất nghe xong gật đầu nghiêm túc, thập niên 60 ông ta đã nổi danh nhờ đóng phim hành động.

Vai Hùng Bá này kiêu ngạo bá đạo, tuy là phản diện nhưng rất hợp khẩu vị của ông ta.

Việc chính bàn xong, đồ ăn trên bàn cũng lên gần đủ, Thiên Diệp Chân Nhất vỗ tay, cửa gian phòng được kéo nhẹ ra, một thiếu nữ mặc kimono cúi đầu, đi từng bước nhỏ vào.

Lâm Hựu Luân lúc đầu chỉ coi đối phương là vũ nữ Thiên Diệp Chân Nhất gọi đến rót rượu trợ hứng, ánh mắt chỉ lướt qua người đối phương một cái, sau đó không tiếp tục chú ý nữa.

Thiên Diệp Chân Nhất nói một câu với người phiên dịch đang quỳ bên cạnh Lâm Hựu Luân, người phiên dịch kia cúi đầu "Vâng" một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài, còn vị trí của anh ta bị thiếu nữ kimono vừa vào thay thế.

Vị trí thiếu nữ quỳ gần Lâm Hựu Luân hơn người phiên dịch kia một chút, một mùi hương u đạm cứ chui thẳng vào mũi Lâm Hựu Luân.

Thiếu nữ vén tay áo, lộ ra cổ tay trắng ngần như tuyết, cúi người qua rót rượu cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vẻ mặt nghi hoặc nhìn Thiên Diệp Chân Nhất, hy vọng đối phương cho hắn một lời giải thích.

Thiên Diệp Chân Nhất cười ha hả, nói một tràng tiếng Nhật với thiếu nữ kia.

Sắc mặt thiếu nữ đỏ bừng, nhưng đầu càng cúi thấp hơn, chỉ dùng giọng nói nhỏ như muỗi kêu: "Tôi là người Thiên Diệp tiên sinh tìm đến để phục vụ Lâm tiên sinh." Thiếu nữ nói tiếng Trung, trong đầu Lâm Hựu Luân chợt nghĩ đến viện giao (Enjo-kousai).

Nhìn dáng vẻ đối phương, vẫn còn là bộ dạng nữ sinh cấp ba, đừng nói Lâm Hựu Luân không hứng thú với trẻ vị thành niên, cho dù thật sự muốn đụng vào cô ta, cũng phải hỏi rõ thân phận. "Cô tên là gì?" "Y Năng Tịnh Giang." Thiếu nữ rụt rè trả lời.

Xem ra là một thiếu nữ Nhật biết nói tiếng Trung, trong lòng Lâm Hựu Luân hơi yên tâm: "Tiếng Trung của cô nói rất tốt, bên cạnh cô có bạn bè người Hoa sao?" "Tôi sinh ra ở Đài Loan, mẹ là người Đài

Loan, tên hiện tại của tôi là đặt theo cha dượng người Nhật." Góc nghiêng của cô gái đón ánh đèn, hàng mi như cánh bướm màu gạo, đậu trên gò má gầy gầy, trong mắt Lâm Hựu Luân toát lên một vẻ thần khí ôn nhu đáng thương. "Y Năng Tịnh Giang?" Lâm Hựu Luân ngẫm nghĩ cái tên này, trong lòng chợt nhớ tới một người, "Ngẩng đầu lên!" Thiếu nữ nghe vậy sững sờ, tay run lên, thế mà làm đổ ly rượu trên bàn. "Baka!" Thiên Diệp Chân Nhất giận dữ mắng một tiếng, thiếu nữ sợ đến mức không ngừng cúi đầu xin lỗi, thân hình phục trên chiếu tatami cũng đang run rẩy nhè nhẹ.

Lâm Hựu Luân giơ tay lên, ngăn cản tiếng quát tháo của Thiên Diệp Chân Nhất, mỉm cười gật đầu với Thiên Diệp Chân Nhất, tỏ ý mình rất thích sự sắp xếp của ông ta.

Thiên Diệp Chân Nhất thấy thế, lập tức chuyển giận làm vui, cũng mặc kệ thiếu nữ Y Năng đang cúi đầu không dám nói chuyện kia, ghé đầu vào tai Lâm Hựu Luân, dùng vốn tiếng Trung sinh sáp nói: "Cô ta là nữ sinh trung học ra ngoài làm viện giao, lần đầu tiên đấy, Lâm tiên sinh có thể yên tâm hưởng dụng!" Lâm Hựu Luân thật muốn hắt ly rượu vào mặt gã này, mình thật sự nhịn không nổi nữa rồi, cũng không cần thiết trút giận lên người đồng bào nơi đất khách quê người.

Chẳng qua văn hóa viện giao ở Nhật rất bình thường, Thiên Diệp Chân Nhất cũng là có ý tốt, đặc biệt còn tìm một nữ sinh trung học Nhật Bản biết nói tiếng Trung, Lâm Hựu Luân cũng không biết mình nên mắng gã này hay cảm ơn gã này nữa. "Cô nói với Thiên Diệp tiên sinh, món quà này tôi nhận rồi." Lâm Hựu Luân nói với thiếu nữ đang quỳ một bên.

Thân thể thiếu nữ run lên, từ khi nhận tiền của Thiên Diệp Chân Nhất, cô đã biết tối nay mình phải trả giá cái gì, nhưng khi sự việc đến nơi vẫn rất căng thẳng.

Cô rất muốn trả tiền lại cho Thiên Diệp Chân Nhất, nhưng hai vệ sĩ áo đen lộ hình xăm trên cánh tay đứng ở cửa lại khiến cô dập tắt ý định này, bước ra bước này, cô đã không còn cách nào quay đầu nữa.

Thiếu nữ sau một hồi đấu tranh, thành thật đem nguyên văn lời của Lâm Hựu Luân nói cho Thiên Diệp Chân Nhất.

Thiên Diệp Chân Nhất rất vui, kéo Lâm Hựu Luân bắt đầu tiếp tục uống rượu.

Thiếu nữ vẫn cúi gằm đầu, hàng mi hoàn toàn rủ xuống, giống như một con cừu non chờ làm thịt, ngồi thẫn thờ ở đó.

Rất nhanh, hàng mi đó đã bị màn sương làm ướt đẫm, tiếp đó, có hai giọt lệ lớn, cứ thế từ trong hàng mi dày lăn xuống.

Bữa cơm này cũng không ăn quá lâu, sau khi cơm no rượu say, Thiên Diệp Chân Nhất rất biết điều cho dọn bàn rượu đi, đích thân dẫn Lâm Hựu Luân đến phòng khách.

Thiếu nữ Y Năng đi theo sau Lâm Hựu Luân, một tay nắm chặt ống tay áo kimono, lộ ra tâm trạng vô cùng căng thẳng.

Thiên Diệp Chân Nhất dừng lại trước cửa phòng khách, khom người mời Lâm Hựu Luân vào trong.

Thiếu nữ Y Năng lúc đi vào, ánh mắt chạm phải Thiên Diệp Chân Nhất.

Thiên Diệp Chân Nhất nhìn cô một cái, thản nhiên nói: "Quy tắc cô hẳn đã biết, đã nhận tiền rồi thì làm chuyện cô nên làm!" Thiếu nữ Y Năng "Vâng" một tiếng, đi sát theo Lâm Hựu Luân vào trong.

Cửa phòng khách đóng lại, trái tim thiếu nữ Y Năng cũng theo đó chìm xuống đáy vực.

Lâm Hựu Luân uống rượu, cảm thấy hơi khát nước, nhìn thấy

trong phòng có bình nước ly nước, bèn tự rót cho mình một ly, sau đó ngồi xếp bằng trên chiếu tatami, cầm cái ly đánh giá thiếu nữ đang đứng trước mặt mình. "Bây giờ cô có thể ngẩng đầu lên được rồi chứ?" Thiếu nữ Y Năng do dự một chút, cuối cùng vẫn ngẩng mặt lên.

Khuôn mặt cô cốt nhục quân bình (đầy đặn vừa phải), không tính là gầy, chỉ là trên mặt không có huyết sắc, cũng không đánh phấn má, chỉ phủ một lớp phấn nền.

Môi lại tô đỏ tươi, bộ kimono màu tím nhạt, khiến khuôn mặt kia trắng bệch tàn khốc.

Lâm Hựu Luân xoay xoay cái ly trong tay, ý vị thâm trường nhìn thiếu nữ Y Năng: "Cha dượng đối xử với cô không tốt?" Thiếu nữ căng thẳng lắc đầu.

Lâm Hựu Luân hơi ngạc nhiên: "Không phải vì nguyên nhân gia đình, chẳng lẽ là vì tiền?" Thiếu nữ cắn chặt môi, không nói gì. "Cô tên là Y Năng Tịnh Giang phải không?" Lâm Hựu Luân đặt ly nước lên cái bàn thấp bên cạnh, "Tên Nhật tôi gọi thấy trẹo miệng, gọi cô là Y Năng Tịnh có được không?" Thiếu nữ cuối cùng cũng gật đầu.

Lâm Hựu Luân chỉ vào đệm ngồi đối diện mình, ra hiệu thiếu nữ ngồi xuống nói chuyện với hắn. "Cô yên tâm, tôi sẽ không động vào cô, nhưng nếu đuổi cô trực tiếp ra ngoài, lại sợ cô sẽ bị trách mắng, cho nên đành phải ủy khuất cô tối nay ở lại đây với tôi một đêm vậy." Lâm Hựu Luân hoạt động đầu gối vì ngồi lâu, "Cô là một cô gái người Hoa, đi học ở Nhật Bản chắc không dễ dàng gì nhỉ?" Y Năng Tịnh kinh ngạc ngẩng đầu lên, cô 12 tuổi đã cùng mẹ đến Nhật Bản, học cấp hai và cấp ba ở đây, thường xuyên bị nữ sinh Nhật bắt nạt, ẩu đả, tình cảnh rất đáng thương, mà cô ra ngoài làm viện giao cũng là vì bất đắc dĩ.

Chương 215

Đối với thân phận của Lâm Hựu Luân, Y Năng Tịnh vẫn luôn cảm thấy rất tò mò.

Thiên Diệp Chân Nhất ở Nhật Bản cũng coi như ngôi sao có chút danh tiếng, vị khách khiến ông ấy coi trọng như vậy, thế mà lại là một người Hoa.

Đối phương trông có vẻ không có ác ý, Y Năng Tịnh cuối cùng cũng yên tâm phần nào.

Lâm Hựu Luân lười biếng dựa lưng vào tường, một cánh tay chống lên bàn, bàn tay đỡ lấy trán.

Đôi mắt hơi nhuốm màu say được che dưới lòng bàn tay, tụ tinh hội thần nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Y Năng Tịnh. "Nói vậy là em từng ở Hồng Kông một thời gian?" Y Năng Tịnh quỳ ngồi đối diện Lâm Hựu Luân, cúi đầu, mái tóc xõa tung ra phía trước, để lộ một mảng cổ trắng ngần phía sau. "Lúc đó mẹ muốn em tăng cường tiếng Anh nên đã gửi em đến một trường tiểu học công giáo ở Hồng Kông." Lâm Hựu Luân nhướng mày: "Vậy em biết nói tiếng Quảng Đông không?" Y Năng Tịnh thẹn thùng gật đầu.

Lâm Hựu Luân gật gù: "Vậy em chưa từng nghĩ đến việc rời khỏi Nhật Bản sao?" Đôi mắt Y Năng Tịnh mơ màng đáng yêu, trên mặt lộ vẻ mờ mịt, cúi đầu nói: "Rời khỏi Nhật Bản, em không biết mình còn có thể đi đâu." Lâm Hựu Luân chống một chân lên, tay đặt trên đầu gối, hơi nheo mắt nhìn Y Năng Tịnh: "Có hứng thú về Hồng Kông không?" Y Năng Tịnh tưởng Lâm Hựu Luân muốn đưa cô về Hồng Kông làm gái bao, sắc mặt thiếu nữ trong nháy mắt trắng bệch, hai tay ôm chặt ngực, ra sức lắc đầu, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Lâm Hựu Luân nhận thấy cô gái vẫn chưa buông bỏ sự đề phòng với mình, bất đắc dĩ nhún vai, giải thích: "Thân phận hiện tại của tôi là nhà sản xuất phim, lần này đến Nhật Bản là định mời ông Thiên Diệp đóng phim.

Tôi trước đó không biết ông Thiên Diệp sẽ sắp xếp em qua đây, mà em cũng thấy rồi đấy, nếu tôi thực sự là loại người như em nghĩ, thì hiện tại không thể nào ngồi nói chuyện đàng hoàng với em như vậy được." Y Năng Tịnh vẫn giữ vẻ mặt cảnh giác.

Lâm Hựu Luân nhún vai nói: "Bất kể em có tin hay không, hiện tại trong tay tôi đang có một vai diễn, nếu em chịu cùng tôi về Hồng Kông, vai diễn này sẽ là của em." Lâm Hựu Luân vịn tường đứng dậy, vào phòng trong ôm một bộ chăn đệm ra giao cho Y Năng Tịnh: "Em có một đêm để suy nghĩ, sáng mai tôi muốn biết câu trả lời của em." Y Năng Tịnh khi chưa thành danh vẫn là một khối ngọc thô, mà việc điêu khắc khối ngọc thô này thành một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy rất có cảm giác thành tựu.

Anh không lừa gạt cô gái nhỏ, vai nữ thứ Sở Sở trong "Phong Vân: Hùng Bá Thiên Hạ" vẫn chưa xác định diễn viên, đời sau vai diễn này do Thư Kỳ đóng, hiện tại lại có thể dùng Y Năng Tịnh để thay thế.

Rất nhanh đèn trong phòng đã tắt, Y Năng Tịnh ôm chặt chăn, mắt sáng lấp lánh, không thấy chút buồn ngủ nào.

Sự cám dỗ trở thành minh tinh đối với thiếu nữ là vô cùng to lớn, hơn nữa cô cũng không thích cuộc sống tại Nhật Bản, điều duy nhất không bỏ xuống được chính là mẹ. "Ngốc quá, sau này mình thành đại minh tinh rồi thì có thể kiếm rất nhiều tiền nuôi gia đình, như vậy mẹ sẽ không cần mỗi ngày đều vất vả như thế nữa!" Y Năng Tịnh rất nhanh đã tự thuyết phục bản thân.

Ngoài cửa sổ tối đen, một vầng trăng sáng treo cao trên bầu trời, Y Năng Tịnh gối đầu lên cánh tay, hoàn toàn chìm đắm trong đại dương tư tưởng chập chùng, đêm đen lặng lẽ trôi qua bên cạnh cô.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Hựu Luân vươn vai bước ra khỏi phòng trong, lúc ra cửa liếc nhìn Y Năng Tịnh đang ngủ say sưa.

Dưới ánh nắng ban mai tắm gội, Y Năng Tịnh nằm nghiêng người, tướng ngủ cũng không thành thật, một cánh tay trắng nõn để trần bên ngoài chăn, đôi môi mỏng mím chặt, trên gò má non mịn trắng hồng hiện lên hai lúm đồng tiền nhàn nhạt.

Dưới hàng lông mày cong nhẹ, đôi mắt dài hẹp nhắm lại như đang mỉm cười.

Mái tóc đen nhánh tán loạn trên cánh tay tuyết trắng.

Lâm Hựu Luân thả chậm bước chân, kéo cửa phòng, đứng ở cửa hít sâu một hơi không khí trong lành.

Phiên dịch viên người Nhật đi theo rất tận tụy, đã sớm đứng đợi ngoài cửa, thấy Lâm Hựu Luân đi ra, mắt cũng không liếc loạn vào trong phòng, hơi cúi đầu, khách sáo cúi chào Lâm Hựu Luân: "Chào buổi sáng Lâm tiên sinh!" "Ông Thiên Diệp dậy chưa?" Lâm Hựu Luân thuận miệng hỏi. "Ông Thiên Diệp có thói quen tập thể dục buổi sáng, giờ này chắc ông ấy đang ở võ quán huấn luyện." Người phiên dịch trả lời. "Cho người mang một phần bữa sáng vào phòng, anh dẫn tôi đi gặp ông Thiên Diệp." Lâm Hựu Luân nhàn nhạt dặn dò. "Vâng!" Người phiên dịch khom người, đi trước dẫn đường.

Võ quán của nhà Thiên Diệp thông với tư dinh, khi bước vào có thể nghe thấy tiếng va chạm binh binh bang bang bên trong, nghe không giống như âm thanh do một người phát ra. "Ông Thiên Diệp còn mở võ quán dạy học trò sao?" Lâm Hựu Luân tò mò hỏi. "Đẳng cấp Karate của ông Thiên Diệp rất cao, thời gian rảnh rỗi cũng chiêu thu

một số học sinh, đạo quán dưới danh nghĩa của ông ấy còn có các huấn luyện viên khác, học sinh do đích thân ông ấy dạy thì không nhiều." Người phiên dịch này là do quản lý của Thiên Diệp Chân Nhất giới thiệu, nên khá quen thuộc với tình hình của Thiên Diệp Chân Nhất.

Cởi giày bước vào võ quán, quả nhiên có một đám thanh niên mặc võ phục Karate đang tập luyện, hai người vừa bước vào thì có một người đàn ông dáng vẻ huấn luyện viên đi tới.

Người phiên dịch xì xào vài câu, biết được Lâm Hựu Luân là khách quý của Thiên Diệp Chân Nhất, thái độ của đối phương lập tức cung kính hơn nhiều. "Ông Thiên Diệp đang ở phòng huấn luyện bên trong, hai vị mời đi theo tôi." Theo chân vị huấn luyện viên này đi qua đại sảnh võ quán, đến một căn phòng bên trong, Thiên Diệp Chân Nhất mặc võ phục Karate, đang đối luyện với một học viên có đai đẳng không thấp.

Thiên Diệp Chân Nhất nhìn thấy Lâm Hựu Luân đi vào, vỗ vỗ vai vị học viên kia: "Được rồi, hôm nay tới đây thôi." Đối phương hô một tiếng "Hây A", cúi chào Thiên Diệp Chân Nhất rồi lui ra khỏi phòng.

Thiên Diệp Chân Nhất lấy khăn lau mồ hôi, sải bước nghênh đón Lâm Hựu Luân. "Lâm tiên sinh dậy sớm vậy sao?" "Không phải ông Thiên Diệp còn sớm hơn tôi sao?" "Cái này không giống nhau!" Thiên Diệp Chân Nhất cười ha hả, "Tuổi trẻ thật tốt, đến tuổi của tôi mà trải qua một đêm tuyệt diệu như tối qua, ít nhất cũng phải ngủ đến trưa mới lại sức được." Lâm Hựu Luân cũng không giải thích, chỉ hỏi Thiên Diệp Chân Nhất xem làm thế nào để đưa một thiếu nữ chưa thành niên từ Nhật Bản sang Hồng Kông.

Thiên Diệp Chân Nhất tưởng Lâm Hựu Luân muốn bao nuôi cô nữ sinh trung học kia, cười hắc hắc nói: "Nếu đối phương cũng đồng ý

thì thường chỉ cần cho cha mẹ cô ta một khoản tiền, tất nhiên nếu có một lý do chính đáng hơn thì càng tốt." Người phiên dịch thuật lại nguyên văn lời của Thiên Diệp Chân Nhất, Lâm Hựu Luân gật gật đầu: "Đến Hồng Kông đóng phim, ông Thiên Diệp thấy lý do này thế nào?" Thiên Diệp Chân Nhất sững sờ, sau đó hiểu ý gật đầu, chỉ nói cho ông ta hai ngày, ông ta sẽ lo liệu việc này ổn thỏa. --- Khi Y Năng Tịnh tỉnh dậy, phát hiện Lâm Hựu Luân không có trong phòng, đang không biết phải làm sao thì cửa phòng được nhẹ nhàng kéo ra, một người phụ nữ trung niên mặc kimono bưng bữa sáng đi vào.

Đối phương đặt bữa sáng lên bàn thấp, cúi chào Y Năng Tịnh, không nói một lời nào liền lui ra ngoài.

Bữa sáng này rõ ràng là chuẩn bị cho mình, điều này chứng tỏ Lâm Hựu Luân vẫn chưa rời đi, khiến Y Năng Tịnh yên tâm hơn hẳn.

Ăn xong bữa sáng, khoảng hơn nửa tiếng sau, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng trở lại.

Y Năng Tịnh vui mừng đứng dậy, nhưng lại thấy Thiên Diệp Chân Nhất đứng sau Lâm Hựu Luân, vội vàng cúi đầu, ngoan ngoãn đứng đó không dám nói lời nào. "Chuyện tối qua tôi nói với em, em suy nghĩ thế nào rồi?" Lâm Hựu Luân vừa mở miệng đã hỏi. "Em đồng ý..." Hai tay Y Năng Tịnh nắm chặt vào nhau, không biết là do kích động hay căng thẳng.

Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn Thiên Diệp Chân Nhất.

Thiên Diệp Chân Nhất bước lên một bước, dùng tiếng Nhật hỏi Y Năng Tịnh vài câu, cuối cùng gật đầu với Lâm Hựu Luân.

Người phiên dịch ghé vào tai Lâm Hựu Luân, nói nhỏ: "Ông Thiên Diệp nói cô bé đồng ý phối hợp, thuyết phục cha mẹ cô ấy sẽ không khó." Lâm Hựu Luân rất hài lòng với kết quả này, mỉm cười nói với Thiên Diệp Chân Nhất: "Vậy chuyện này đành nhờ cậy ông Thiên

Diệp rồi." Buổi trưa, Thiên Diệp Chân Nhất đưa Y Năng Tịnh rời đi.

Khoảng chập tối, Thiên Diệp Chân Nhất một mình trở về, báo cho Lâm Hựu Luân biết mọi việc đã xong xuôi, chỉ cần làm xong thủ tục xuất cảnh là Y Năng Tịnh có thể đi theo Lâm Hựu Luân bất cứ lúc nào.

Lâm Hựu Luân ở lại Nhật Bản thêm ba ngày, cuối cùng đưa Y Năng Tịnh lên chuyến bay đến Đài Loan.

Y Năng Tịnh rời Đài Loan từ rất nhỏ, ấn tượng về nơi này đã rất mơ hồ.

Từ sân bay về khách sạn, dọc đường cô đều hào hứng ghé vào cửa sổ xe, nhìn ngắm cảnh vật vùn vụt trôi qua bên ngoài, trong mắt tràn đầy sự tò mò.

Lâm Hựu Luân chỉ đặt một phòng khách sạn, trong kế hoạch trước đó của anh không hề nghĩ đến việc sẽ "ngẫu nhiên gặp" Y Năng Tịnh ở Nhật Bản.

Vốn dĩ Lâm Hựu Luân định thuê thêm cho Y Năng Tịnh một phòng, nhưng không khéo thời gian này khách sạn đang tiếp đãi một đoàn khách nước ngoài, không còn phòng dư.

Chỉ có một phòng, Y Năng Tịnh đành phải ở chung với Lâm Hựu Luân, may là ở Nhật Bản đã từng có kinh nghiệm như vậy, chung đụng một thời gian, Y Năng Tịnh cũng khá yên tâm về Lâm Hựu Luân. "Lát nữa có thể sẽ có người đến tìm, là phụ nữ.

Cô ấy đến thì em mời cô ấy vào ngồi một lát, tôi đi tắm, rất nhanh sẽ xong." Lâm Hựu Luân nói xong liền đi vào phòng tắm.

Y Năng Tịnh lần đầu tiên ở khách sạn hào hoa như vậy, sàn nhà ghép hoa văn làm từ gỗ thủy khúc liễu, trải thảm nhung đỏ in hoa lớn, trên tường khảm ốp gỗ tinh xảo.

Ngồi trên ghế sô pha êm ái, hồi tưởng lại những trải nghiệm mấy ngày qua, cảm giác cứ như đang nằm mơ.

Trước khi rời Nhật Bản, Y Năng Tịnh đã biết được thân phận thực sự của Lâm Hựu Luân từ miệng Thiên Diệp Chân Nhất.

Vừa nghĩ đến việc mình rất có thể sẽ trở thành đại minh tinh như Lâm Thanh Hà, Vương Tổ Hiền, Y Năng Tịnh lại không kìm được sự kích động.

Chương 216

Tiếng chuông cửa "đinh đoong" cắt ngang dòng suy nghĩ viển vông của Y Năng Tịnh, chắc là vị khách mà Lâm Hựu Luân nhắc tới đã đến.

Y Năng Tịnh vội vàng đứng dậy khỏi sô pha, chạy ra mở cửa.

Một người phụ nữ xinh đẹp mặc váy đỏ, khoác hờ một chiếc khăn choàng đứng ngoài cửa.

Y Năng Tịnh hơi sững sờ, nhớ lại lời Lâm Hựu Luân dặn, mỉm cười ngọt ngào với đối phương: "Chị đến tìm anh Lâm phải không ạ, mời vào trong ngồi!" Tiêu Tường đầy vẻ nghi hoặc nhìn Y Năng Tịnh: "Em là ai?" "Em tên là Y Năng Tịnh, là... của anh Lâm..." Y Năng Tịnh nhất thời không tìm được từ ngữ thích hợp để hình dung mối quan hệ giữa mình và Lâm Hựu Luân, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên.

Tất cả những điều này lọt vào mắt Tiêu Tường càng làm tăng thêm sự nghi ngờ trong lòng cô.

Một cô gái xinh đẹp xuất hiện trong phòng Lâm Hựu Luân, lại không nói rõ được quan hệ giữa mình và anh ta, chẳng lẽ cô ấy là...

Tiêu Tường có chút không dám nghĩ tiếp.

Cô từng nghe rất nhiều lời đồn đại về thói phong lưu của Lâm Hựu Luân, nhưng đêm đó ở riêng cùng anh, lại khiến Tiêu Tường bắt đầu nghi ngờ tính xác thực của những lời đồn ấy.

Nhưng hiện tại, ấn tượng đó lại một lần nữa trở nên mơ hồ.

Tiêu Tường vừa tốt nghiệp trường học, tâm tính thiếu nữ chưa thoát, sau khi vào phòng ngồi xuống, rất nhanh đã trò chuyện thân thiết với Y Năng Tịnh kém mình một tuổi. "A, bọn nữ sinh trung học Nhật

Bản đó đáng ghét thật!" Sau khi biết được trải nghiệm đi học của Y Năng Tịnh ở Nhật Bản, Tiêu Tường vung nắm đấm phấn hồng, nói: "Nếu là chị, nhất định sẽ tìm người dạy cho bọn chúng một bài học nhớ đời!" Có lẽ cảm thấy hành động vừa rồi của mình quá giống con trai, Tiêu Tường lại trở về dáng vẻ thục nữ: "Chị nghe nói nữ sinh trung học Nhật Bản rất nhiều người ra ngoài làm viện trợ giao tế, không biết có thật không?" Y Năng Tịnh cúi đầu không dám nhìn mặt Tiêu Tường, chột dạ nói: "Cái này em cũng không rõ lắm." Tiêu Tường cũng chỉ thuận miệng hỏi, rất nhanh không nhắc lại chuyện này nữa: "Em đi Hồng Kông cũng là để đóng phim à?" Y Năng Tịnh lắc đầu, Lâm Hựu Luân chỉ nói sẽ sắp xếp cho cô một vai diễn, nhưng không nói cô diễn cái gì, câu hỏi này cô thật sự không trả lời được.

Tiêu Tường không cam lòng: "Vậy hai người quen nhau thế nào?" "Qua người giới thiệu ạ." Y Năng Tịnh nói dối xong, cảm thấy hai má nóng bừng.

Cô lén ngước mắt nhìn Tiêu Tường, thấy cô ấy không nghi ngờ gì mới do dự hỏi: "Còn chị?" Câu hỏi này khiến Tiêu Tường cảm thấy có chút khó mở miệng: "Bọn chị tình cờ gặp nhau ở khách sạn, anh ấy giúp chị một việc, sau đó bọn chị quen nhau..." "A!" Mắt Y Năng Tịnh mở to, "Anh Lâm say rượu, chị và anh ấy ở cùng khách sạn một đêm sao?" "Sự việc không như em nghĩ đâu." Tiêu Tường vội vàng xua tay, cô thấy Y Năng Tịnh có vẻ ngây thơ mơ hồ mới kể sự thật cho cô bé nghe, nhưng lời vừa thốt ra cô đã hối hận, "Lúc đó quá muộn chị không về nhà được nên mới ở lại khách sạn, giữa bọn chị không xảy ra chuyện gì cả." Cô nam quả nữ ở chung một phòng, đổi lại là người khác e rằng rất khó tin lời Tiêu Tường nói, nhưng Y Năng Tịnh lại tin, bởi vì cô cũng từng trải qua chuyện tương tự.

Chỉ là chuyện cô trải qua chỉ có thể chôn sâu dưới đáy lòng làm bí mật, không thể đem ra chia sẻ với Tiêu Tường.

Một tiếng ho khan cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người, Lâm Hựu Luân đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng khách, làm cả Tiêu Tường và Y Năng Tịnh giật mình. "Xem ra hai người đã làm quen với nhau rồi, rất tốt, như vậy tôi đỡ phải giới thiệu nhiều." Lâm Hựu Luân đi tới ngồi xuống ghế sô pha, người dựa sát vào Y Năng Tịnh một chút.

Y Năng Tịnh như con thỏ nhỏ bị hoảng sợ đứng bật dậy, cúi đầu yếu ớt nói: "Anh Lâm, em có thể đi tắm được không?" Sự ngoan ngoãn của Y Năng Tịnh khiến Lâm Hựu Luân vô cùng hài lòng: "Đương nhiên, chú ý cái khăn tắm bên trái là tôi đã dùng rồi, đừng dùng nhầm nhé." Tiêu Tường cũng rụt rè đứng dậy, cô không thể trốn đi như Y Năng Tịnh, muốn chào hỏi lại không có dũng khí, ngón tay vô thức xoắn chặt một góc khăn choàng.

Tiêu Tường ăn mặc thế này so với lần đầu tiên Lâm Hựu Luân gặp cô đã thêm vài phần phong tình trưởng thành, đặc biệt là đôi bắp chân thon dài thẳng tắp lộ ra bên ngoài, đầy đặn nhưng không hề thô kệch, thon dài mà thẳng tắp.

Đôi chân ngọc bên dưới càng tinh tế, mắt cá chân tròn trịa, những ngón chân lộ ra dưới đôi giày cao gót tinh xảo như được điêu khắc từ ngà voi, mang theo một loại cám dỗ khiến người ta lóa mắt.

Tiêu Tường không nói lời nào, Lâm Hựu Luân cũng không vội mở miệng, cứ thế trầm mặc một lát.

Tiêu Tường đột nhiên ngẩng đầu, phát hiện Lâm Hựu Luân đang chằm chằm nhìn mình, vành tai nóng lên, mặt đỏ bừng.

Để tránh cử chỉ thất thố, cô giả vờ lạnh lùng quấn chặt khăn choàng, khép hai chân ngồi xuống lại.

Lâm Hựu Luân đưa mắt nhìn sang, vẻ mặt nghiền ngẫm ngắm nhìn vầng trán đầy đặn và chiếc mũi như ngọc của Tiêu Tường, hàng mi cong vút che chở đôi mắt khép hờ, đôi môi trên dưới khép lại đầy

kiều nhu.

Tiêu Tường có chút bực bội, nũng nịu nói: "Lâm tiên sinh rất thích nhìn chằm chằm người khác như vậy sao?" Lâm Hựu Luân nhún vai, nói: "Cái đó còn tùy trường hợp." Tiêu Tường tức nghẹn, dứt khoát ngậm miệng không nói nữa. "Chuyện lần trước tôi nói với em qua điện thoại, em suy nghĩ thế nào rồi?" Lâm Hựu Luân đứng dậy, lấy từ tủ lạnh ra một chai nước khoáng và một cái ly, rót nửa chai vào ly, đặt lên bàn trà trước mặt Tiêu Tường, bản thân cầm nửa chai nước khoáng còn lại uống. "Vốn dĩ đã nghĩ kỹ rồi, nhưng hiện tại em còn một vấn đề." Tiêu Tường khép gối ngồi, lúc cúi người bưng ly nước cũng không quên lấy tay che cổ áo, "Chuyện của Tịnh là thế nào?

Cô ấy cũng diễn cùng phim với em sao?" Lâm Hựu Luân ngồi xuống đối diện Tiêu Tường, không phủ nhận nhưng cũng không giải thích nhiều. "Ai là nữ chính?" Tiêu Tường lại hỏi. "Hai phần ba đầu phim là em, một phần ba còn lại là cô ấy." Lâm Hựu Luân bắt chéo chân, thấy Tiêu Tường chưa hiểu, liền tiếp tục giải thích: "Trong phim em chết rồi thì cô ấy mới xuất hiện." Lâm Hựu Luân bàn với Tiêu Tường về kịch bản của "Phong Vân: Hùng Bá Thiên Hạ".

Trò chuyện khoảng hơn 10 phút, Tiêu Tường từ từ buông bỏ sự đề phòng trong lòng, lúc đưa tay đặt ly nước xuống cũng không còn cố ý lấy tay che chắn cổ áo nữa.

Cổ áo váy mở rộng ra ngoài, vô tình lộ ra một mảng trắng nõn mịn màng, làm rung động lòng người.

Ánh mắt Lâm Hựu Luân lướt qua bộ ngực tuyết trắng đầy đặn của Tiêu Tường, biểu tình hơi ngây ra.

Tiêu Tường chú ý tới ánh mắt của anh, hờn dỗi trừng anh một cái, vội vội vàng vàng lại dùng tay che chỗ đó lại.

Lâm Hựu Luân khá tiếc nuối thu hồi tầm mắt, giả vờ như không

có chuyện gì xảy ra, tiếp tục nói về kịch bản "Phong Vân: Hùng Bá Thiên Hạ".

Nhân vật Khổng Từ cuối cùng không thoát khỏi kết cục hồng nhan bạc mệnh, nhưng Tiêu Tường rất thích vai diễn này, Lâm Hựu Luân mới kể xong câu chuyện, cô liền lập tức đồng ý tham gia.

Y Năng Tịnh tắm xong đi ra, cũng vừa vặn đến giờ ăn tối.

Theo đề nghị của Tiêu Tường, ba người đến một nhà hàng Tây rất nổi tiếng ở Đài Bắc ăn cơm.

Trong lúc đó Tiêu Tường biết được tối nay Y Năng Tịnh phải ở chung một phòng với Lâm Hựu Luân, cũng không biết xuất phát từ mục đích gì, lại mời Y Năng Tịnh đến nhà cô qua đêm. "Không thể để tên đại sắc lang này chiếm hời được!" Tiêu Tường ghé vào tai Y Năng Tịnh nói nhỏ một câu, làm Y Năng Tịnh xấu hổ đỏ bừng mặt.

Hai người chụm đầu thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng còn liếc mắt đánh giá Lâm Hựu Luân, làm Lâm Hựu Luân rất không tự nhiên.

Anh dùng nĩa gõ gõ đĩa ăn nói: "Hai người các em có phải đang nói xấu tôi không hả?" "Khách sạn chỉ có một phòng, tối nay để Tịnh qua nhà em ngủ được không?" Nhìn dáng vẻ sở sở đáng thương của Tiêu Tường, dù biết cô đang diễn trò, nhưng được một mỹ nữ khổ khổ cầu xin như vậy, trong lòng Lâm Hựu Luân vẫn rất hưởng thụ. "Cô ấy qua nhà em ở cũng được, nhưng tối nay hai người không được chơi quá đà, sáng mai nếu không dậy nổi, máy bay sẽ không chờ người đâu." Tiêu Tường và Y Năng Tịnh sang Hồng Kông phát triển, Lâm Hựu Luân cũng định sắp xếp cho họ ở chung, hai cô gái lúc này quan hệ hòa hợp như vậy, đúng hợp ý Lâm Hựu Luân.

Từ nhà hàng đi ra, Lâm Hựu Luân đưa hai cô gái về nhà Tiêu Tường trước, sau đó mình mới quay lại khách sạn.

Sau khi ba người lên xe rời đi, một gã cầm máy ảnh từ trong bóng tối góc bãi đậu xe bước ra... --- Sáng hôm sau, Lâm Hựu Luân đưa Tiêu Tường, Y Năng Tịnh đi máy bay trở về Hồng Kông, đến sân bay mới phát hiện tình hình có chút không ổn.

Vừa vào sảnh sân bay, một đám phóng viên ùa tới vây kín, giơ máy ảnh lên bấm tanh tách.

Càng nhiều phóng viên phát hiện động tĩnh bên này liền chạy tới, đám đông chen chúc xô đẩy, hai vệ sĩ đi cùng chỉ có thể cố gắng chắn phóng viên ở bên ngoài.

Tiêu Tường và Y Năng Tịnh đều bị ép chặt vào lòng Lâm Hựu Luân.

Hai cô gái chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, nhất thời không biết phải làm sao, chỉ cảm thấy nép sát vào Lâm Hựu Luân một chút sẽ có cảm giác an toàn hơn, nhưng lại không ý thức được tư thế chen chúc của ba người rất ám muội.

Hai bên trái phải đều có hai khối mềm mại đàn hồi ép vào cánh tay, nhưng lúc này Lâm Hựu Luân lại không có tâm trạng hưởng thụ, mà phóng viên bên cạnh cũng sẽ không bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này, cứ như phim chụp không tốn tiền, giơ máy ảnh lên bấm liên tục. "Lâm tiên sinh, xin hỏi anh và hai vị tiểu thư bên cạnh có quan hệ gì?" "Lâm tiên sinh, tối qua có người chụp được anh và hai cô gái trẻ hẹn hò bí mật tại nhà hàng ở Đài Bắc, có phải là hai người bên cạnh anh đây không?" Phóng viên xung quanh tranh nhau đặt câu hỏi, hiện trường cực độ hỗn loạn.

May mắn là tổ vệ sĩ phụ trách đón máy bay kịp thời chạy tới, họ rất nhanh đã ngăn cản phóng viên, Lâm Hựu Luân lúc này mới đưa được hai cô gái thoát khỏi sảnh sân bay.

Lên xe, Tiêu Tường và Y Năng Tịnh vẫn còn sợ hãi, ngồi sát vào

nhau không nói lời nào.

Còn Lâm Hựu Luân thì sa sầm mặt mày, trong tay cầm một tờ báo, bức ảnh đăng trên đó chính là "thủ phạm" dẫn đến việc bị truyền thông vây chặn tại sân bay lần này.

Hành trình lần này của Lâm Hựu Luân rất bảo mật, hơn nữa giữa đường còn ở lại Nhật Bản vài ngày, truyền thông Hồng Kông căn bản không thể biết trước lịch trình của anh.

Lần này bị chụp lén ở Đài Loan, có lẽ chỉ là một sự cố ngẫu nhiên.

Tiêu Tường và Y Năng Tịnh bị lộ diện trước truyền thông Hồng Kông theo cách này khiến Lâm Hựu Luân có chút bị động.

Chương 217

Anh vẫn ngồi trên xe liền gọi điện cho Tăng Chí Vĩ, bảo ông ta lập tức triệu tập một cuộc họp báo, chính thức công bố thân phận của Tiêu Tường và Y Năng Tịnh, tránh dẫn tới càng nhiều đồn đoán thị phi.

Lâm Hựu Luân vừa nói chuyện điện thoại với Tăng Chí Vĩ xong thì lại có một cuộc gọi khác gọi đến. "Lâm tiên sinh dạo này phong lưu thật đấy!" Người gọi điện là Hà Siêu Quỳnh, trong số những người Lâm Hựu Luân quen biết, cũng chỉ có vị thiên kim tiểu thư vua sòng bài này mới dám mở miệng ra là trêu chọc anh. "Cô Hà đừng mỉa mai tôi nữa, bây giờ tôi đang sứt đầu mẻ trán vì chuyện này đây." Lâm Hựu Luân cười khổ trong điện thoại.

Chút phong lưu này của anh so với cha của Hà Siêu Quỳnh thì chỉ là phù thủy gặp thầy pháp, vua sòng bài vợ trên danh nghĩa đã có bốn người, tình nhân càng là nhiều vô số kể.

Hà Siêu Quỳnh lớn lên trong hoàn cảnh gia đình như vậy, đối với bản tính phong lưu của đàn ông đã sớm có nhận thức sâu sắc, trêu ghẹo Lâm Hựu Luân vài câu rồi chuyển chủ đề sang chính sự. "Tôi xem ảnh trên báo, hai cô gái này tuổi tác có vẻ đều không lớn, Lâm tiên sinh chắc là định ra sức nâng đỡ họ phải không?" Lâm Hựu Luân không nói gì, Hà Siêu Quỳnh coi như anh đã ngầm thừa nhận.

Hà Siêu Quỳnh thành lập công ty quản lý nghệ sĩ tại Hồng Kông, chỉ dựa vào quan hệ của Lâm Hựu Luân kéo về vài ngôi sao không phải là kế lâu dài, cho nên liền muốn tự mình bồi dưỡng người mới, mà Tiêu Tường và Y Năng Tịnh chính là những ứng cử viên thích hợp nhất hiện nay. "Hai cô ấy chắc vẫn chưa ký công ty quản lý chứ?

Chi bằng để tôi làm người quản lý cho họ đi." Hà Siêu Quỳnh nói đùa trong điện thoại, cô đây là đang mạo hiểm đắc tội Lợi Trí để giúp Lâm Hựu Luân.

Lời đã nói đến nước này, Lâm Hựu Luân thật sự không thể từ chối. --- Hôm sau, Lâm Hựu Luân không xuất hiện tại buổi họp báo phim mới "Phong Vân: Hùng Bá Thiên Hạ", lại tháp tùng Chung Sở Hồng tham gia buổi công chiếu "Anh Hùng Bản Sắc".

Chung Sở Hồng mặc chiếc váy lụa màu sắc nhu hòa, bờ vai trần thấp thoáng sau lớp khăn voan đính đá quý, chân đi đôi giày cao gót màu phấn hồng, đôi mắt sâu thẳm gợn sóng ánh lên vẻ quyến rũ mê người.

Làn da cô trắng nõn, thân hình yểu điệu, bước đi nhẹ nhàng, mắt ngọc mày ngài, khoác tay Lâm Hựu Luân xuất hiện tại buổi công chiếu, lập tức trở thành tâm điểm chú ý của hiện trường.

Cửa rạp chiếu phim tập trung rất nhiều phóng viên, Chung Sở Hồng mỉm cười ngọt ngào, ung dung ứng đối các loại câu hỏi, còn Lâm Hựu Luân thì sớm thoát thân, đi vào rạp hội họp với Ngô Vũ Sâm và Từ Khắc.

Bộ phim "Anh Hùng Bản Sắc" là bộ phim Ngô Vũ Sâm quay gian nan nhất.

Phim quay xong, Ngô Vũ Sâm coi như thở phào nhẹ nhõm, còn Từ Khắc lại phải lo lắng về doanh thu phòng vé sau khi công chiếu.

Khi Lâm Hựu Luân bước vào rạp, Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm đang thảo luận vấn đề phần tiếp theo của "Anh Hùng Bản Sắc".

Trong tình huống triển vọng phòng vé của phim chưa rõ ràng, ý của Từ Khắc rất đơn giản: phim thắng lớn thì quay tiếp, không thì thôi.

Ngô Vũ Sâm tuy cảm thấy suy nghĩ của Từ Khắc có chút cấp công trục lợi, nhưng giao tình hai người bày ra đó, Từ Khắc kiên trì thì Ngô Vũ Sâm cũng sẽ không phản đối quá nhiều.

Đúng lúc Lâm Hựu Luân đi tới, Từ Khắc liền nói chuyện này với anh. "Cho dù "Anh Hùng Bản Sắc" thắng lớn, chuyện quay phần tiếp theo e rằng cũng phải đợi một chút." Lâm Hựu Luân nhìn Ngô Vũ Sâm một cái, sau đó mới giải thích: "Bên Gia Hòa đã đợi không kịp rồi, "Hắc Dạ Truyền Thuyết 2" sẽ bấm máy trong năm nay, ít nhất phải giúp Gia Hòa quay xong bộ phim này thì anh mới có thời gian suy nghĩ đến tác phẩm khác." Lần này đến lượt Từ Khắc cũng không tiện nói gì.

Ngô Vũ Sâm đã ký hợp đồng với Gia Hòa, vì "Anh Hùng Bản Sắc" làm trễ nải quá nhiều thời gian, Ngô Vũ Sâm lại ký thêm một năm với Gia Hòa, nghĩa là trong hơn một năm tới, Ngô Vũ Sâm đều là người của Gia Hòa, không thể giúp công ty điện ảnh khác quay phim. "Sau "Hắc Dạ Truyền Thuyết 2", loạt phim này sẽ tạm dừng một thời gian.

Quay xong bộ này, anh sẽ là người tự do." Lâm Hựu Luân không rõ trong lòng Ngô Vũ Sâm có suy nghĩ gì khác không, chỉ dùng lời lẽ trấn an ông trước, "So với lúc đầu, kỹ thuật đặc hiệu hiện tại lại tiến bộ hơn một bước, bộ phim dự kiến đầu tư 100 triệu đô la Hồng Kông, diễn viên cơ bản vẫn là nguyên ban nhân mã, nhà sản xuất vẫn do tôi đảm nhiệm, anh còn yêu cầu gì thì cứ nghĩ kỹ rồi nói với tôi." Ngô Vũ Sâm không vội mở miệng.

Từ Khắc trong lòng tuy hâm mộ nhưng trên mặt lại không biểu lộ quá nhiều cảm xúc.

Không tính "Anh Hùng Bản Sắc", xưởng phim của Từ Khắc còn hai tác phẩm sắp công chiếu, một bộ là "Thiện Nữ U Hồn" do Từ Khắc giám chế, Trình Hiểu Đông đạo diễn; một bộ là "Hoàng Phi

Hồng" do Từ Khắc đạo diễn.

Trong một thời gian rất dài sắp tới, Từ Khắc đều không định dấn thân vào phim thương chiến đô thị nữa, ông định để lại đề tài này cho Ngô Vũ Sâm, còn mình thì chuyên tâm đẩy phim võ hiệp cổ trang lên một tầm cao mới hoàn toàn.

Khi cuộc trò chuyện sắp rơi vào trầm mặc thì Chu Nhuận Phát đi tới, đi cùng anh còn có một diễn viên chính khác của "Anh Hùng Bản Sắc" là Địch Long. "Mọi người đang nói chuyện gì vậy?" "Đương nhiên là nói về Tiểu Mã Ca hào tình vạn trượng của chúng ta rồi!" Lâm Hựu Luân nói đùa. "Đâu có, phim này anh Địch Long mới là nhân vật chính!" Chu Nhuận Phát lập tức khiêm tốn nói.

Nghiêm túc mà nói, Địch Long mới là nam chính số một của "Anh Hùng Bản Sắc", nhưng danh tiếng Chu Nhuận Phát quá lớn, ngay cả Ngô Vũ Sâm cũng phải cân nhắc thêm đất diễn cho anh, mà Địch Long đối với việc này tỏ ra rất độ lượng.

Với khí trường mạnh mẽ của Phát ca, Lưu Đức Hoa hay Lương Gia Huy khi đóng chung đều cam tâm cúi đầu làm đàn em, người có thể khiến Chu Nhuận Phát tâm cam tình nguyện gọi một tiếng "đại ca", đếm đi đếm lại trong làng điện ảnh Hồng Kông chỉ có vài người, Địch Long chính là một trong số đó. "Cái vai chính này tôi làm hối hận chết được!" Địch Long khổ sở nói.

Lúc trước khi quay "Chân Thật Dối Trá", Mạch Đan Hùng từng cân nhắc mời Địch Long đóng nam chính, nếu không phải Từ Khắc, Ngô Vũ Sâm ra sức thuyết phục giữ ông lại đoàn phim "Anh Hùng Bản Sắc", thì hiện tại người dương danh hải ngoại không phải là Lữ Lương Vĩ mà là Địch Long rồi.

Địch Long thời trẻ sinh ra đã mày kiếm mắt sáng, cao lớn anh tuấn, vốn dĩ có một công việc ổn định ở tiệm may âu phục, lại bị một câu

"Chúng ta đây là nghệ thuật, nghệ thuật có thể làm nghề nghiệp cả đời" của Hà Quán Xương lừa cho nhiệt huyết sôi trào, bước chân vào điện ảnh.

Dưới sự nâng đỡ của đại đạo diễn Trương Triệt, ông rất nhanh từ vai quần chúng lên làm vai chính.

Trong thời đại điện ảnh Thiệu thị độc bá Hương Giang, Địch Long và Khương Đại Vệ một dài một ngắn phối hợp, chính là Tuyệt Đại Song Kiêu dưới trướng Trương Triệt.

Trương Triệt rất thích để Địch Long cởi trần khoe cơ bắp tinh tráng trong phim, nên Địch Long có biệt danh là "tài tử bom thịt".

Nếu không phải cân nhắc vấn đề tuổi tác, Địch Long chắc chắn là đại biểu xuất sắc nhất cho hình tượng ngạnh hán trên màn bạc Hồng Kông. "Mất cái này được cái kia, anh Địch Long không cần tự trách, bộ phim này nói không chừng sẽ mang lại cho anh thu hoạch không ngờ tới đấy." Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, Địch Long chính là nhờ "Anh Hùng Bản Sắc" mà tìm lại mùa xuân thứ hai cho sự nghiệp, còn nhờ bộ phim này đoạt giải Ảnh đế Kim Mã Đài Loan.

Bỏ lỡ "Chân Thật Dối Trá", thực ra cũng không tính là thiệt thòi lắm. "Vậy xin mượn lời vàng ngọc của Lâm tiên sinh." Địch Long chỉ coi như Lâm Hựu Luân đang an ủi mình, không hề coi là thật.

Ai ngờ lời nói này của Lâm Hựu Luân lại thành sự thật. "Anh Hùng Bản Sắc" sau khi công chiếu đã gây chấn động toàn Hồng Kông, doanh thu phòng vé cao chưa từng có.

Không chỉ cát-xê của mấy vị diễn viên chính tăng vọt, mà ngay cả người mới Lý Chí Hùng đóng vai phản diện lớn cũng thành công nổi tiếng. "Anh Hùng Bản Sắc" công chiếu một tuần đã đạt hơn 16 triệu đô la doanh thu.

Nhân đà này, công ty Gia Hòa thậm chí còn lôi bộ phim thương chiến cũ của Ngô Vũ Sâm bị đắp chiếu nhiều năm là "Anh Hùng Vô Lệ" ra chiếu, thế mà cũng đạt doanh thu không tồi.

Khi phim ngừng chiếu tại Hồng Kông, tổng cộng thu về 43 triệu đô la phòng vé, thành tích bán bản quyền tại khu vực Đông Nam Á cũng tương đương xuất sắc.

Tuy không bán chạy ở hải ngoại như mấy bộ phim do Lâm Hựu Luân giám chế, nhưng cũng được coi là phim ăn khách hiếm có trong những năm gần đây.

Hơn nữa loại phim này không khó bắt chước như phim bom tấn Hồng Kông, cho nên làng điện ảnh Hồng Kông rất nhanh đã dấy lên một trào lưu quay phim thương chiến xã hội đen.

Xưởng phim Từ Khắc vốn nên rèn sắt khi còn nóng lại không tham gia vào đó.

Hai tuần sau khi "Anh Hùng Bản Sắc" công chiếu, "Hoàng Phi Hồng" lặng lẽ ra mắt tại chuỗi rạp Gia Nghị.

Sự thật một lần nữa chứng minh Lâm Hựu Luân có con mắt tinh đời, khán giả quả nhiên không màng đến sự khinh bỉ của đệ tử Hoàng Phi Hồng chính tông, thi nhau kéo đến rạp xem "Hoàng Phi Hồng" bản mới.

So với vẻ chính thống nghiêm túc của bản Quan Đức Hưng và vẻ thiếu niên tinh nghịch của bản Thành Long, Hoàng Phi Hồng bản Triệu Văn Trác vừa nghiêm túc lại không mất đi sự hài hước, không thạo phong tình nhưng lại chìm sâu trong hương nhu của Thập Tam Di.

Đặc biệt là Từ Khắc đã xây dựng nhân vật này thành một võ sư đầy vẻ mê mang nhưng lại có ý thức ưu hoạn trong thời loạn thế giao

thoa văn hóa Đông Tây, nâng tầm toàn bộ nhân vật lên mức độ đại nghĩa dân tộc, khiến tính giải trí của bộ phim tăng cao đáng kể.

Sau khi việc Hồng Kông trao trả trở thành định cục, những người không di dân mà chọn ở lại đều bắt đầu nhìn nhận lại quan hệ giữa bản thân người Hồng Kông và Đại lục.

Các tầng lớp xã hội Hồng Kông cũng bắt đầu suy tư sâu sắc về lịch sử đứt đoạn giữa Hồng Kông và Đại lục trước đây.

Chương 218

Từ Khắc mượn nhân vật Hoàng Phi Hồng để thể hiện chủ đề điện ảnh về tình tiết lịch sử cá nhân, vừa vặn nghênh hợp nhu cầu này của người Hồng Kông. "Hoàng Phi Hồng" sau khi công chiếu nhận được cơn mưa lời khen, doanh thu cuồng thu hơn 37 triệu, đây là một tin tức vô cùng phấn khởi đối với dòng phim võ hiệp kung fu đang ảm đạm.

Liên tiếp tung ra hai bộ phim ăn khách, Từ Khắc thời gian này có thể nói là phong quang đắc ý.

Trái lại, cùng là đạo diễn phim võ hiệp, La Duy thời gian này lại rất xui xẻo.

Vào thập niên 70 khi phim kung fu thịnh hành, La Duy là đạo diễn hàng đầu của Gia Hòa, danh tiếng không thua kém Trương Triệt.

Trương Triệt thành danh hoàn toàn dựa vào thực lực hơn người, còn La Duy lại là hưởng sái ánh hào quang của Lý Tiểu Long, thành danh ít nhiều có phần may mắn.

Lúc đầu Lý Tiểu Long được Gia Hòa mời từ Mỹ về, quay bộ "Đường Sơn Đại Huynh", đạo diễn phụ trách phim đó không giỏi đề tài võ hiệp kung fu, phim quay được một nửa thì khó mà tiếp tục, La Duy được mời đến cứu nguy giữa chừng.

Kết quả bộ phim này doanh thu thắng lớn 3 triệu, phá kỷ lục Hồng Kông.

Từ đó về sau, La Duy tự xưng là ân sư "thành tựu Lý Tiểu Long", ở Gia Hòa cũng vẻ vang được một thời gian.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, sau khi Lý Tiểu Long qua đời, Gia Hòa ra sức đẩy dòng phim hài kịch của Hứa Quán Văn, La

Duy dần dần không được trọng dụng.

Mà người vợ thứ hai Lưu Lượng Hoa sau khi ly hôn với La Duy lại trở thành hồng nhan tri kỷ của ông trùm Gia Hòa Trâu Văn Hoài.

La Duy giận dỗi bỏ đi, tự lập "Công ty điện ảnh La Duy".

La Duy tự phụ có thể lăng xê Lý Tiểu Long, đương nhiên cũng có thể thành tựu người khác.

Sau khi rời Gia Hòa, ông bắt đầu tích cực tìm kiếm người kế thừa Lý Tiểu Long.

Dưới sự tiến cử nhiệt tình của người quản lý Trần Chí Cường, ông đã ký hợp đồng với Trần Nguyên Long - người đang định đi Úc chuyển nghề làm đầu bếp, đổi tên cho anh ta thành "Thành Long".

Bộ phim đầu tay "Tinh Võ Anh Hùng" mưu toan đi lại con đường cũ của Lý Tiểu Long, đáng tiếc khán giả không mua vé; tiếp đó lại quay "Thiếu Lâm Mộc Nhân Hạng", chạy theo đề tài công phu Thiếu Lâm rất thịnh hành lúc bấy giờ, vẫn thất bại; cuối cùng quay "Kiếm Hoa Yên Vũ Giang Nam", lấy chất liệu từ truyện võ hiệp Cổ Long đang hot nhất, vẫn không thành công.

Trước khi quay "Kiếm Hoa Yên Vũ Giang Nam" còn xảy ra một khúc nhạc đệm nhỏ.

La Duy dẫn Thành Long đi gặp Cổ Long, kết quả Cổ Long coi như hài lòng với đạo diễn, nhưng lại rất không vừa ý hình tượng nam chính, một câu nói thật lúc say rượu: "Nam chính trong tiểu thuyết của tôi là để cho Địch Long, Khương Đại Vệ đóng", khiến Thành Long bị đả kích rất lớn.

Qua vài lần như vậy, La Duy cũng tuyệt vọng với Thành Long, cho Viên Hòa Bình mượn anh đi quay "Xà Hình Điêu Thủ", "Túy Quyền".

Sau khi hai bộ phim này đại hỏa, La Duy lại không kịp thời nắm

bắt cơ hội lôi kéo Thành Long, cuối cùng Gia Hòa do Hà Quán Xương đích thân ra mặt, vừa tăng cát-xê vừa hứa hẹn cổ phần công ty, trực tiếp cướp Thành Long đi.

La Duy thẹn quá hóa giận, nhưng lại không thể làm gì.

Bước vào thập niên 80, điện ảnh kung fu lộ rõ vẻ suy tàn, phim hài lên ngôi, La Duy cũng theo đó chìm lắng một thời gian rất dài.

Tuy nhiên trong thời gian này, ông lại nắm được một cơ hội đổi đời ngàn năm có một!

Hợp đồng đóng phim đầu tiên của Lý Liên Kiệt sau khi rời Đại lục sang Mỹ đang nằm trong tay ông.

Các tác phẩm của La Duy phần lớn đều là chạy theo trào lưu, tài năng điện ảnh của ông ta có lẽ có hạn, nhưng nhãn quan nhìn người thì quả thực thuộc hàng nhất lưu.

Thành Long tuy không phải nổi đình nổi đám ngay dưới tay La Duy, nhưng suy cho cùng La Duy cũng là người đầu tiên phát hiện ra anh.

Chỉ tiếc La Duy có tuệ nhãn mà không biết cách mài giũa, sau khi Ngô Tư Nguyên và Viên Hòa Bình lăng xê thành công Thành Long, La Duy lại không biết cách an ủi vỗ về, mỗi bộ phim vẫn chỉ trả cho Thành Long vài vạn tệ.

Lâu dần, lòng cảm kích của Thành Long đối với ông ta cũng biến thành nỗi oán hận bất mãn, cuối cùng chuyển sang đầu quân cho Gia Hòa.

Được Gia Hòa nâng đỡ, Thành Long trở thành siêu sao kung fu châu Á.

Sau khi dòng phim hài kung fu dần mất đi thị trường, anh lại chuyển mình thành công với "Cảnh Sát Cố Sự" (Police Story), tiếp đó

bộ "Hồng Phiên Khu" (Rumble in the Bronx) lại càng vang danh tại Bắc Mỹ.

La Duy nhìn thấy tất cả những điều này, trong lòng nhen nhóm lại ý chí chiến đấu, quyết tâm phải tìm và lăng xê một ngôi sao kung fu có thể chia sớt thị phần với Thành Long.

Lý Liên Kiệt chính là lọt vào tầm mắt của La Duy vào thời điểm này.

Từ đầu những năm 80, Lý Liên Kiệt đã nổi tiếng khắp cộng đồng người Hoa nhờ bộ phim "Thiếu Lâm Tự", nhưng con đường điện ảnh sau đó của anh không hề suôn sẻ.

Mấy bộ phim tiếp theo đều không thành công, lại còn xảy ra mâu thuẫn không vui với phía nhà sản xuất Hong Kong.

Đến giữa những năm 80, hình tượng "tiểu tử Thiếu Lâm" không còn ăn khách trên màn bạc, sự nghiệp điện ảnh của Lý Liên Kiệt rơi vào đáy vực, buộc phải sang Mỹ dạy võ kiếm sống.

Nhưng dù sao "người có tên, cây có bóng", La Duy nhận định Lý Liên Kiệt là ngọc thô có thể mài giũa, liền đích thân bay sang Mỹ, thành ý mời Lý Liên Kiệt tái xuất.

La Duy dẫu sao cũng là đại đạo diễn từng lăng xê Lý Tiểu Long, phát hiện ra Thành Long, việc ông ta hạ mình mời gọi như vậy khiến Lý Liên Kiệt vô cùng cảm động.

Sau vài lần thương thảo, La Duy đưa ra một kịch bản phim hành động hiện đại tên là "Long Tại Thiên Nhai", bộ phim này về cơ bản là mô phỏng theo mô-típ của "Hồng Phiên Khu".

Lý Liên Kiệt cuối cùng cũng đồng ý đóng phim cho La Duy.

Từ Khắc cũng gần như cùng lúc với La Duy đi tìm Lý Liên Kiệt, nhưng đề tài của "Hoàng Phi Hồng" thuộc loại hình sáng tạo táo bạo,

lại là dòng phim võ hiệp cổ trang đang thoái trào.

Để cầu sự an toàn, Lý Liên Kiệt cuối cùng vẫn chọn "Long Tại Thiên Nhai".

Đáng tiếc bộ "Long Tại Thiên Nhai" này không có quá nhiều khác biệt so với các phim hành động thời trang Hong Kong lúc bấy giờ, thủ pháp quay và cấu trúc câu chuyện của La Duy vẫn dừng lại ở trình độ những năm 70, khán giả tự nhiên không mặn mà.

Doanh thu phòng vé tại Hong Kong chỉ đạt hơn 3 triệu, công chiếu chưa đầy nửa tháng đã bị chuỗi rạp Gia Nghị gỡ xuống.

Còn thị trường Bắc Mỹ mà La Duy kỳ vọng thì chẳng có nhà phát hành nào hứng thú.

Sự nghiệp điện ảnh của Lý Liên Kiệt chẳng những không có bất kỳ cải thiện nào nhờ bộ phim này, mà khả năng đảm nhiệm vai diễn trong phim hành động hiện đại của anh càng bị nghi ngờ rộng rãi. 10 năm trước không biết cách mài giũa Thành Long, 10 năm sau đối mặt với Lý Liên Kiệt, La Duy vẫn lực bất tòng tâm.

Vốn dĩ theo kế hoạch, sau khi quay xong "Long Tại Thiên Nhai" sẽ tiếp tục quay bộ "Long Hành Thiên Hạ", nhưng doanh thu thảm hại của bộ trước đã trực tiếp đập tan niềm tin của La Duy, ông ta cũng không còn ôm hy vọng gì ở Lý Liên Kiệt nữa.

Mối quan hệ giữa La Duy và Lý Liên Kiệt trở nên lạnh nhạt, nhưng ở một diễn biến khác, con trai của La Duy là La Đại Vĩ và Lý Liên Kiệt lại nhanh chóng thân thiết.

La Đại Vĩ quen Lý Liên Kiệt trên phim trường, y nhận định tiền đồ của Lý Liên Kiệt là vô lượng nên một mực kết giao.

Lý Liên Kiệt thất bại vì "Long Tại Thiên Nhai", La Đại Vĩ không những không bỏ đi mà còn tích cực động viên anh xốc lại tinh thần.

Qua lại nhiều lần, hai người trở thành anh em tốt còn thân thiết hơn cả bạn bè.

Đúng vào lúc này, bộ phim "Hoàng Phi Hồng" mà suýt chút nữa Lý Liên Kiệt đã đóng vai chính được công chiếu tại Hong Kong, doanh thu đại thắng, gây ra tiếng vang lớn trong xã hội.

Bộ phim này được nhiều người xem là dấu hiệu phục hưng của dòng phim võ hiệp, Hong Kong lập tức dấy lên trào lưu tranh nhau quay phim kung fu triều Thanh.

Quay loại phim này, quan trọng nhất là diễn viên, nhưng tìm được diễn viên kung fu hợp đóng cổ trang không phải dễ.

Triệu Văn Trác nhờ vai diễn tân bản "Hoàng Phi Hồng" mà một bước thành danh, cát-xê tăng vọt, quan trọng là có tiền cũng khó mời được anh ta đóng phim.

Triệu Văn Trác hiện đã là "bảng hiệu" của Viên Gia Ban, lại ký trước hợp đồng ba bộ phim "Hoàng Phi Hồng" với phòng làm việc của Từ Khắc, gần đây lại bị Lâm Hựu Luân mượn đi đóng một bộ phim mới do anh làm giám chế, phải sang tận Đại lục lấy cảnh.

Các công ty điện ảnh khác không mời được Triệu Văn Trác, đành chuyển tầm ngắm sang những diễn viên có thể thay thế, và rất nhiều người lập tức nghĩ đến Lý Liên Kiệt.

Đặc biệt khi có tin đồn lan truyền rằng ứng cử viên số một cho vai "Hoàng Phi Hồng" trong lòng Từ Khắc ban đầu chính là Lý Liên Kiệt, số người hứng thú với anh ngày càng nhiều.

Chương 219

Cơn sốt phim kung fu quay trở lại, bậc thầy chạy theo trào lưu như La Duy sao có thể lạc hậu?

Ông ta lập tức đi tìm Lý Liên Kiệt, bàn bạc việc quay một bộ phim kung fu triều Thanh, kết quả lại suýt bị làm cho thổ huyết.

Con trai ông ta, La Đại Vĩ, thoắt cái đã biến thành người quản lý của Lý Liên Kiệt, mà Lý Liên Kiệt lại sắp sửa quay phim mới, nhà đầu tư lại chính là đối thủ cũ - công ty Gia Hòa.

Hóa ra Gia Hòa thấy phim kung fu cổ trang có thị trường nên cũng muốn nhảy vào chia một phần canh.

Triệu Văn Trác thì vì nể mặt Lâm Hựu Luân nên Gia Hòa không tiện "nẫng tay trên", tự nhiên họ đánh chủ ý sang Lý Liên Kiệt.

Mẹ của La Đại Vĩ là Lưu Lượng Hoa - một lãnh đạo cấp cao của Gia Hòa, kiêm hồng nhan tri kỷ của ông trùm Châu Văn Hoài.

Bà ta tìm đến con trai La Đại Vĩ, hai mẹ con hợp tác "đào góc tường" nhà La Duy.

Lưu Lượng Hoa và La Đại Vĩ luân phiên khuyên giải Lý Liên Kiệt, một người dùng lợi ích dụ dỗ, một người dùng tình cảm thuyết phục.

Cuối cùng Lý Liên Kiệt nể mặt, lại bị những điều kiện Gia Hòa đưa ra làm động lòng, liền ký hợp đồng quản lý 10 năm với người anh em kết nghĩa La Đại Vĩ, đồng thời ký hợp đồng 2 năm đóng 4 phim với Gia Hòa.

La Duy một lần nữa trở thành kẻ ngốc, công cốc làm áo cưới cho người khác.

Vở kịch cha con trở mặt này vừa mới hạ màn, mọi người cứ tưởng sự việc đã kết thúc, nào ngờ ngay sau đó, đôi anh em tốt La Đại Vĩ và Lý Liên Kiệt đột nhiên trở mặt thành thù, khiến sự việc lại nổi lên sóng gió.

Lý Liên Kiệt đến Hong Kong mới biết, thù lao mà Gia Hòa trả cho anh căn bản chẳng thể gọi là hậu hĩnh.

Cát-xê một bộ phim của anh hiện tại, vậy mà chưa bằng một phần năm của Triệu Văn Trác.

Anh lập tức cảm thấy mình bị lừa.

Phía Gia Hòa lại không nghĩ vậy, Triệu Văn Trác tuy thành danh muộn hơn Lý Liên Kiệt, nhưng nhân khí hiện tại không phải là thứ mà một ngôi sao "hết thời" như Lý Liên Kiệt có thể so sánh, trả mức giá đó đã là rất hợp lý, cao hơn nữa thì miễn bàn.

Hợp đồng đã ký, phía Gia Hòa tưởng rằng có thể kê cao gối ngủ.

Những năm nay Gia Hòa gặp không ít kẻ "đầu gấu", nhưng cuối cùng chẳng thấy ai lật được trời.

Gia Hòa có chỗ dựa nên không sợ, nhưng Lý Liên Kiệt lại không nhịn được.

Dù sao anh cũng là người từng thấy qua việc lớn, từng được Tổng thống Nixon tiếp kiến tại Nhà Trắng ở Mỹ, ở Đại lục còn từng nhận được thư hồi âm của Đặng gia, thời điểm nhận cả bao tải thư của người hâm mộ cũng chưa qua bao lâu, vài năm xuống dốc ngắn ngủi chưa thể mài mòn bản chất kiêu ngạo trong xương tủy anh.

Lý Liên Kiệt bất mãn vì bị Gia Hòa ép giá, hai bên bùng nổ xung đột lợi ích.

Lý Liên Kiệt vốn trông cậy La Đại Vĩ có thể đứng giữa hòa giải, không ngờ người vẫn luôn xưng huynh gọi đệ với mình lần này lại

đột nhiên trở mặt, nhận tiền không nhận người.

Công ty và người quản lý - kẻ vốn nên đứng về phía mình - lại liên thủ gây sức ép lên Lý Liên Kiệt.

Anh chân ướt chân ráo đến Hong Kong, không nơi nương tựa, ngay cả một người nói đỡ cũng không có.

Mấy người bạn trong giới biết chuyện đều khuyên anh: "Cậu hay là nhịn đi." Lý Liên Kiệt ngồi buồn bực trong phòng bao của một hộp đêm, không uống rượu, cũng không gọi tiếp viên.

Dù đã ở Mỹ vài năm, cốt cách anh vẫn bảo thủ, có bản năng bài xích sự trụy lạc của chốn ăn chơi Hong Kong.

Hôm nay đến đây cũng vì có người nhắn rằng có kẻ nguyện ý giúp anh đứng ra đối đầu với Gia Hòa.

Đối phương hẹn gặp ở chỗ này, Lý Liên Kiệt đành phải kiên trì đi tới.

Gần đến giờ hẹn, cửa phòng bao bị đẩy mạnh, một người đàn ông đeo kính râm bước vào.

Hành lang đèn đuốc sáng trưng, nhưng trong phòng bao ánh sáng lại u ám.

Ngược sáng, Lý Liên Kiệt chỉ lờ mờ thấy dáng người đối phương.

Đợi cửa đóng lại, người kia tháo kính, Lý Liên Kiệt mới nhìn rõ diện mạo.

Xương lông mày, cằm, đường nét khuôn mặt phân mình và có vẻ cứng rắn.

Đôi mắt đen láy, ánh nhìn sắc lẹm như muốn xuyên thủng thứ gì đó, râu quai nón, yết hầu nhô ra như nắm tay nhỏ.

Chỉ nhìn mặt mũi đã mang lại cảm giác ngông cuồng hiêu trương.

Mí mắt Lý Liên Kiệt giật một cái, chợt nghĩ đến khả năng đối phương là nhân vật xã hội đen.

Xã hội đen Hong Kong nhúng tay vào điện ảnh không phải bí mật gì, nhưng Lý Liên Kiệt không muốn dính líu quá nhiều với hạng người này.

Chỉ là hôm nay đã đến rồi, sao cũng phải ứng phó cho qua chuyện trước mắt đã. "Kẻ hèn này là Thái Chí Minh, đây là danh thiếp của tôi!" Lý Liên Kiệt nhận danh thiếp, nương theo ánh đèn yếu ớt nhìn lướt qua, mấy chữ to "Công ty điện ảnh Phú Nghệ" đập vào mắt.

Lý Liên Kiệt nhướng mày, không ngờ người trước mắt lại là ông chủ một công ty điện ảnh.

Liên tưởng đến bối cảnh đặc thù của đối phương, Lý Liên Kiệt ước chừng năng lực người này không nhỏ.

Lý Liên Kiệt cất danh thiếp, đưa tay ra: "Hóa ra là Thái tiên sinh, hân hạnh hân hạnh!" Khi bắt tay, Lý Liên Kiệt phát hiện đốt ngón tay trỏ đầu tiên của đối phương hơi to, rất giống với một người bạn quân nhân thường xuyên dùng súng mà anh từng quen.

Phát hiện này khiến Lý Liên Kiệt hơi kinh hãi, anh bắt đầu không chắc chắn việc mình đến đây hôm nay có phải là lựa chọn sáng suốt hay không.

Thái Chí Minh mở miệng đi thẳng vào vấn đề: "Tôi nghe nói Lý tiên sinh gần đây gặp chút rắc rối?" Lý Liên Kiệt cười khổ: "Thái tiên sinh tìm tôi đến, hẳn là tình hình của tôi anh đều đã biết cả rồi." "Cho nên Lý tiên sinh định cứ thế mà bỏ qua sao?" Thái Chí Minh híp mắt, trầm giọng nói: "Nếu là vậy, tôi thật cảm thấy không đáng thay cho Lý tiên sinh!" "Không thế thì còn làm thế nào được?

Đối phương thế lớn, tôi chỉ là một diễn viên nhỏ nhoi, căn bản

không phản kháng nổi!" Lý Liên Kiệt thở dài.

Ánh mắt Thái Chí Minh như dùi cui thép, hàn quang thấu tâm can: "Nếu tôi nói tôi có thể giúp Lý tiên sinh giải quyết việc này, Lý tiên sinh có nguyện ý tin tưởng tôi không?" Lý Liên Kiệt do dự một lúc, mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt lóe sáng: "Thái tiên sinh xác định có thể giúp tôi?" Thái Chí Minh nhếch mép cười đắc ý, từng chữ từng câu nói: "Thiên chân vạn xác!" Sau khi nhận được sự ủng hộ của nhân vật có bối cảnh bí ẩn Thái Chí Minh, Lý Liên Kiệt làm hai việc: đầu tiên là bãi công với Gia Hòa, tiếp đó là sa thải La Đại Vĩ.

La Đại Vĩ cậy thế Gia Hòa mới dám chèn ép Lý Liên Kiệt, giờ Lý Liên Kiệt dám bãi công, tự nhiên cũng chẳng nể mặt La Đại Vĩ nữa.

Đại biểu đàm phán mà Gia Hòa phái ra là Ngô Tư Nguyên.

Nghiêm khắc mà nói, Ngô Tư Nguyên không phải người của công ty Gia Hòa, nhưng ông lại có mối liên hệ ngàn vạn tơ vương với họ, bộ phim mà Lý Liên Kiệt bãi diễn chính là do ông làm nhà sản xuất.

Còn người quản lý đứng ra đàm phán với Gia Hòa thay Lý Liên Kiệt đã đổi từ La Đại Vĩ sang Thái Chí Minh.

Ngô Tư Nguyên ban đầu thái độ rất cứng rắn, nhưng Thái Chí Minh cũng chẳng phải kẻ dễ bị người ta tùy ý nhào nặn.

Kết quả lần tiếp xúc đầu tiên tự nhiên là đàm phán vỡ lở.

Không quá vài ngày, Ngô Tư Nguyên nhận được một phong thư nặc danh, trong phong bì chẳng có gì ngoài một viên đạn.

Ngô Tư Nguyên lập tức báo cảnh sát, nhưng điều tra mãi không có manh mối, kéo theo đó là việc người nhà ông khi ra đường thường xuyên bị kẻ lạ mặt theo dõi.

Ngô Tư Nguyên có ngốc đến mấy cũng đoán được là ai đang nhắm vào mình, trong lòng tuy não nề nhưng khổ nỗi không có chứng cứ.

Vạn bất đắc dĩ, ông đành phải hẹn gặp Thái Chí Minh lần nữa, mở lại đàm phán.

Kết quả lần đàm phán này vẫn không như ý, Lý Liên Kiệt không chịu hợp tác thì cả bộ phim không quay tiếp được, cứ kéo dài một ngày là tốn thêm một ngày tiền.

Cứ đà này, kết cục của bộ phim không phải chết yểu thì cũng là lỗ vốn.

Trước áp lực kinh tế khổng lồ, Ngô Tư Nguyên buộc phải thỏa hiệp nhượng bộ.

Chương 220

Thù lao của Lý Liên Kiệt tăng gấp ba lần so với trước, sự kiện bãi quay kết thúc bằng việc Ngô Tư Nguyên thỏa hiệp, Gia Hòa lùi bước, Lý Liên Kiệt trở lại phim trường.

Thời buổi này kẻ dám đối đầu trực diện với công ty Gia Hòa thật không nhiều, cho nên Thái Chí Minh và công ty Phú Nghệ của gã bỗng chốc nổi danh.

Ngay cả Lâm Hựu Luân cũng có cái nhìn mới về Thái Chí Minh. "Quả nhiên là một gã vong mạng cần tiền không cần mạng, chỉ không biết còn sống được mấy năm nữa?" Lâm Hựu Luân đặt tờ báo xuống, day day thái dương hơi căng tức.

Lý Liên Kiệt quay lại Hong Kong sớm hơn vài năm so với ký ức, Lâm Hựu Luân cứ tưởng những chuyện rắc rối xảy ra với anh ta sẽ tránh được, không ngờ lịch sử đi một vòng rồi lại quay về quỹ đạo cũ.

Lý Liên Kiệt và Thái Chí Minh vẫn đi cùng nhau, Thái Chí Minh coi Lý Liên Kiệt là cây hái ra tiền, nào biết Lý Liên Kiệt lại chính là bùa đòi mạng của gã.

Việc này Lâm Hựu Luân không định nhúng tay vào.

Cách làm của Gia Hòa cố nhiên là sai, nhưng Thái Chí Minh kia cũng chẳng phải loại tốt lành gì.

Gã này nếu an phận thủ thường làm phim thì thôi, xã hội đen Hong Kong mở công ty làm phim cũng chẳng thiếu, nhưng phách lối cũng phải có chừng mực.

Trực tiếp viết chữ "xã hội đen" lên mặt, sợ người ta không biết vậy, sống thế này chẳng khác nào chê mệnh mình dài.

Lâm Hựu Luân gấp tờ báo lại ném sang một bên, máy fax trên bàn làm việc đột nhiên kêu rè rè, rất nhanh một tờ giấy fax chui ra.

Lâm Hựu Luân cầm lên xem, trên giấy viết dòng chữ: "Trong vòng ba ngày nếu rảnh rỗi, có thể đến tòa soạn báo nói chuyện một chút", người gửi là Kim Dung.

Nhận được bản fax này, Lâm Hựu Luân mới nhớ ra hình như đã lâu mình không lộ diện ở tòa soạn báo "Minh Báo".

Kim Dung tham gia nhóm khởi thảo Luật Cơ bản, công việc bên "Minh Báo" cơ bản đều giao cho Đổng Thiên Lý phụ trách, Lâm Hựu Luân vẫn là Phó chủ biên trên danh nghĩa, không cần phụ trách vụ việc cụ thể.

Kim Dung trịnh trọng gửi fax thế này, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không cho rằng Kim lão gia tử chỉ gọi mình qua uống trà ôn chuyện, đoán chừng là có việc quan trọng.

Nửa tiếng sau, Lâm Hựu Luân xuống xe ở cửa tòa soạn, đụng ngay Đổng Thiên Lý đang chuẩn bị ra ngoài. "Hôm nay ngọn gió nào thổi cậu tới đây thế?" Đổng Thiên Lý dừng bước, tò mò đánh giá Lâm Hựu Luân. "Tôi cũng đang thắc mắc đây, Xã trưởng đột nhiên gửi fax hẹn tôi đến tòa soạn gặp mặt, anh bảo có chuyện gì mà không thể nói qua điện thoại chứ?" Một thời gian không gặp Đổng Thiên Lý, lúc này gặp lại, Lâm Hựu Luân đột nhiên cảm thấy rất thân thiết, tự nhiên cũng muốn tán gẫu vài câu. "Vậy chắc là có việc quan trọng tìm cậu đấy, mau lên đi." Đổng Thiên Lý hiểu rõ tính khí Kim Dung hơn một chút, cũng không dám làm lỡ việc Lâm Hựu Luân đi gặp Kim Dung bàn chuyện.

Lâm Hựu Luân gật đầu: "Vậy được, lát nữa nói chuyện sau." Lâm Hựu Luân vừa đi được vài bước, Đổng Thiên Lý đột nhiên gọi giật lại: "Tôi nhớ cậu hình như đã rất lâu không ra tác phẩm mới rồi, đừng

có chỉ lo làm phim, bên này còn rất nhiều độc giả đang đợi đấy!" Thời gian qua Lâm Hựu Luân mải mê làm giám chế phim ảnh, ngay cả bài bình luận trên báo cũng ít viết, lời này của Đổng Thiên Lý cũng coi như nhắc nhở hắn, mảng bên này cũng không thể bỏ bê được.

Đổng Thiên Lý lại sực nhớ ra một chuyện: "Phải rồi, thư gửi cho cậu bên tòa soạn nhận được sắp đến mấy trăm phong rồi, cậu tranh thủ thời gian mang đi nhé, không thì trong tòa soạn thật sự không còn chỗ chứa nữa đâu." Câu nói khiến Lâm Hựu Luân toát mồ hôi hột, vội vàng nhận lời.

Tuy hơn nửa năm không xuất hiện ở tòa soạn nhưng vì thường xuyên lên báo nên nhân viên "Minh Báo" đa phần đều biết mặt Lâm Hựu Luân, dọc đường có không ít người chào hỏi hắn.

Đến cửa văn phòng Kim Dung, trợ lý Tiểu Dương thấy Lâm Hựu Luân liền đứng dậy, mỉm cười nói: "Lâm tiên sinh, Xã trưởng đặc biệt dặn dò, anh đến không cần thông báo, cứ vào thẳng là được." Lâm Hựu Luân gật đầu với cô, đẩy cửa bước vào văn phòng Kim Dung.

Kim Dung đang xem một bản thảo bình luận, nghe tiếng mở cửa liền ngẩng đầu, thấy là Lâm Hựu Luân thì vẫy tay bảo: "Ngồi trước đi, tôi xem xong bài này rồi nói chuyện với cậu." Lâm Hựu Luân ngồi xuống ghế sofa, trợ lý Tiểu Dương rất nhanh bưng một tách trà nóng vào.

Lâm Hựu Luân cảm ơn, rồi vừa uống trà vừa đợi.

Khoảng hơn mười phút sau, Kim Dung cuối cùng cũng đẩy ghế đứng dậy, gọi điện thoại bảo người vào mang bản thảo đã duyệt đi, rồi tự mình bước tới ngồi xuống ghế sofa đối diện Lâm Hựu Luân. "Hong Kong sắp tổ chức một đoàn đại biểu công thương nghiệp sang thăm Đại lục, tôi có một suất trong tay, nhưng bên Lập pháp ủy việc

nhà quấn thân, e rằng không thể đi được.

Nghe nói Đại lục rất coi trọng chuyến thăm này, quy cách tiếp đãi rất cao, có cơ hội diện kiến cao tầng.

Người khác tôi đều không yên tâm, đành phải làm phiền cậu đi một chuyến vậy!" Lâm Hựu Luân nhướng mày, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn nhiều.

Điện ảnh Hong Kong muốn tiếp tục phồn vinh trong tương lai thì thị trường Đại lục là một yếu tố rất then chốt.

Có những việc không nhất định sẽ thành công, nhưng cũng nên đi thử một lần.

Trong khoảng thời gian Lâm Hựu Luân trầm mặc ngắn ngủi, nội tâm Kim Dung cũng rất phức tạp.

Ông có thể xác định lập trường của Lâm Hựu Luân là thân Đại lục, nhưng dựa trên thân phận hiện tại của Lâm Hựu Luân, lập trường này không nên biểu lộ quá rõ ràng.

Đài Loan hai năm nay quan hệ với Đại lục có phần hòa hoãn, cũng không còn phong sát nghiêm ngặt những người làm điện ảnh có qua lại với Đại lục nữa, nhưng sự việc cũng không phải tuyệt đối.

Thân phận của Lâm Hựu Luân trong giới điện ảnh Hong Kong rất đặc thù, có thể nói là "rút dây động rừng".

Nghệ sĩ bình thường phía Đài Loan có lẽ sẽ không quá chú ý, nhưng nếu đổi lại là Lâm Hựu Luân thì rất khó nói.

Hơn nữa, điện ảnh Hong Kong hai năm nay chủ công thị trường Bắc Mỹ, nếu trên người Lâm Hựu Luân bị dán nhãn thân Đại lục, dưới mâu thuẫn ý thức hệ, việc chính phủ Mỹ có tiếp tục để điện ảnh Hong Kong phát hành chiếu rạp tại Bắc Mỹ hay không cũng là một ẩn số. "Nếu cậu cảm thấy thời cơ hiện tại chưa chín muồi, thì lần này bỏ

qua đi, sau này có cơ hội hãy đi." Xuất phát từ cân nhắc các phương diện, Kim Dung không muốn miễn cưỡng Lâm Hựu Luân. "Tôi đi!" Lâm Hựu Luân sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, vẫn quyết định đi một chuyến.

Thành viên đoàn đại biểu thăm Đại lục lần này, tùy tiện chọn một người ra cũng đều là phú hào lừng lẫy danh tiếng.

Những người này đa phần tuổi tác ngoài 50, Lâm Hựu Luân kẹp ở giữa, tỏ ra đặc biệt lạc lõng.

Thân gia của Lâm Hựu Luân lúc này đã đủ để chen chân vào câu lạc bộ phú hào Hong Kong, nhưng hắn vẫn chưa thực sự hòa nhập vào giới phú hào đó.

Nhiều lúc, Lâm Hựu Luân tiếp xúc vẫn là giới giải trí và nhân sĩ văn hóa, cho nên trong đoàn đại biểu, người có chung tiếng nói với hắn không nhiều.

Đoàn đại biểu bao chuyên cơ bay thẳng Bắc Kinh.

Tổng cộng đoàn hơn ba mươi người, ngay cả khoang hạng nhất cũng ngồi không kín.

Lên máy bay, mọi người không cần tìm chỗ theo vé, ai quen biết thì ngồi cùng nhau.

Kiểu như Lâm Hựu Luân không thân với ai cả thì tìm một chỗ vắng người ngồi xuống.

Nhàn rỗi vô vị, Lâm Hựu Luân mở một tờ báo ra giết thời gian, lúc này lại có một người đi đến trước mặt hắn, gọi một tiếng đầy vẻ không chắc chắn: "Lâm tiên sinh?" Lâm Hựu Luân ngẩng đầu.

Người đàn ông trung niên đứng trước mặt khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, đôi mắt hơi híp lại lộ ra thần tình thích truy căn hỏi đế, động tác hơi chậm rãi tạo cảm giác ung dung của một văn nhân.

Trong ấn tượng, Lâm Hựu Luân không quen người này, nhưng hắn còn chưa kịp hỏi, đối phương đã cướp lời: "Đúng là Lâm tiên sinh rồi, khéo quá!" Lâm Hựu Luân có chút lúng túng, đối phương ra vẻ rất thân với mình, làm hắn cũng ngại nói mình không quen ông ta.

Người đó đại khái cũng nhận ra suy nghĩ của Lâm Hựu Luân, tự giới thiệu: "Kẻ hèn này là Ngô Tư Nguyên, hân hạnh được đồng hành cùng Lâm tiên sinh, mong được quan chiếu nhiều hơn!" Lâm Hựu Luân khách khí bắt tay Ngô Tư Nguyên: "Không ngờ Ngô tiên sinh cũng là thành viên đoàn đại biểu, hân hạnh hân hạnh!" Ngô Tư Nguyên lập tức xua tay: "Lâm tiên sinh hiểu lầm rồi, lần này tôi chỉ là nhân viên tùy tùng, đâu dám tự nhận là thành viên đoàn đại biểu." Ngô Tư Nguyên lần này đi Bắc Kinh là để bàn chuyện hợp tác làm phim với Xưởng phim Bắc Kinh, đúng lúc gặp đoàn đại biểu công thương nghiệp Hong Kong bao máy bay Bắc tiến, mà Ngô Tư Nguyên lại quen biết quan chức Văn phòng Đại lục trú tại Hong Kong, nên phía Văn phòng đã sắp xếp cho ông một thân phận tùy tùng đoàn đại biểu để đi nhờ.

Người làm điện ảnh Hong Kong Bắc tiến làm phim đã không phải chuyện một sớm một chiều, trước đây vì e ngại thị trường Đài Loan nên đa phần đều lén lút, giờ quan hệ hai bờ eo biển xu hướng hòa hoãn, người làm điện ảnh Hong Kong Bắc tiến khai hoang cũng ngày càng nhiều.

Ngô Tư Nguyên là một trong những người sớm nhất tiến vào Nội địa làm phim, hiểu biết khá rõ tình hình Nội địa, hơn nữa giao thiệp với quan chức cũng nhiều, rất nhiều việc làm lên thuận buồm xuôi gió.

Lâm Hựu Luân lần này Bắc tiến, có một số việc không tiện trực tiếp ra mặt thì có thể nhờ Ngô Tư Nguyên làm thay.

Còn Ngô Tư Nguyên lần trước thông qua Quan Chi Lâm không kết

nối được với Lâm Hựu Luân, lần này có cơ hội tốt như vậy, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hai người đều có ý muốn thân cận, tự nhiên liền ngồi cùng nhau trò chuyện.

Ngô Tư Nguyên gác chân phải lên đầu gối chân trái, đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn, người hơi nghiêng về phía Lâm Hựu Luân: "Sao thế, Lâm tiên sinh cũng có hứng thú với thị trường Đại lục à?" Lâm Hựu Luân nhướng mày, không tỏ rõ ý kiến: "Sao lại nói vậy?" Trong vấn đề nhìn nhận thị trường Đại lục, ấn tượng mà Lâm Hựu Luân mang lại cho người khác xưa nay đều mơ hồ, hoặc có thể nói đại đa số người làm điện ảnh Hong Kong đều thiếu một nhận thức rõ ràng về vấn đề này, phần nhiều là lảng tránh.

Đứng trên lập trường của "Minh Báo", thái độ của Lâm Hựu Luân có thể thiên về trung lập, nhưng với tư cách là một nhân vật có sức nặng trong làng điện ảnh Hong Kong, thái độ trung lập đối với hắn lại là không thích hợp.

Chương 221

Quan hệ Đài Loan và Đại lục vẫn đang trong thời kỳ phá băng, Lâm Hựu Luân lần này theo đoàn Bắc tiến, hẳn là muốn phát đi một tín hiệu nào đó tới giới điện ảnh Hong Kong.

Kể cả bản thân Lâm Hựu Luân không có ý đó thì người khác cũng sẽ giải đọc như vậy, ít nhất Ngô Tư Nguyên nghĩ thế. "Vậy Ngô tiên sinh tiến vào Đại lục làm phim là vì cái gì?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại. "Kiếm tiền?" Ngô Tư Nguyên bật cười, "Lâm tiên sinh có thể chưa hiểu rõ tình hình Đại lục, Đại lục tuy đang tiến hành cải cách mở cửa nhưng điện ảnh chưa được đưa vào danh mục mở cửa.

Về phương diện ý thức hệ, Đại lục vẫn kiểm soát rất nghiêm ngặt, có thể nói thị trường điện ảnh Đại lục hiện tại hoàn toàn ở trạng thái khép kín.

Điện ảnh Hong Kong muốn vào Đại lục, khả năng duy nhất là đi theo con đường phim hợp tác, mà thủ tục hợp tác vô cùng phức tạp.

Thường là hợp tác với một xưởng phim nào đó, ngoài mặt là hợp tác, kỳ thực quay xong thì bản quyền Nội địa phải tặng cho họ, họ chỉ bỏ ra một chút phí lao vụ." "Cho nên người như tôi vào đó làm phim không nhiều, tôi vào đó thực ra chủ yếu vì tiện lấy cảnh, bởi vì đất Hong Kong rất nhỏ, quay phim võ thuật căn bản không có chỗ.

Đài Loan, Hàn Quốc tôi đều đã quay quá nhiều rồi, nên có thể vào Nội địa quay phim hành động, tôi cảm thấy rất có ích cho việc nâng cao tiêu chuẩn điện ảnh.

Tôi cũng không nghĩ đến việc lấy doanh thu bản quyền Nội địa, mà với mức kinh tế hiện tại của Nội địa thì thực ra cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền." Lâm Hựu Luân biết Ngô Tư Nguyên nói đều là

thật, nhưng bản chất Ngô Tư Nguyên vẫn là một thương nhân điện ảnh, việc không có lợi lộc thì ông ta sẽ không tận tâm như vậy. "Hiện tại không kiếm được tiền, nhưng năm năm hoặc mười năm sau thì sao?

Với cơ số dân số khổng lồ như vậy, tiềm lực thị trường điện ảnh Đại lục tương lai tuyệt đối không thua kém Bắc Mỹ.

Ngô tiên sinh trước khi tiến vào Đại lục, chắc hẳn đã sớm cân nhắc đến điểm này rồi, tôi nói không sai chứ?" Ngô Tư Nguyên giơ ngón tay cái, khen tặng: "Lâm tiên sinh quả nhiên tuệ nhãn như đuốc!" Ngô Tư Nguyên không phủ nhận, Lâm Hựu Luân cũng không có ý vòng vo tam quốc với ông ta: "Không giấu gì Ngô tiên sinh, tôi lần này Bắc tiến chính là muốn thử thuyết phục cao tầng Đại lục, mở ra kênh nhập khẩu phim Hong Kong!" Ngô Tư Nguyên hơi sững sờ, rồi lắc đầu: "Việc này e rằng không thực tế lắm đâu?" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Hong Kong và Đại lục chia cắt đã lâu như vậy, đôi bên đều thiếu sự hiểu biết lẫn nhau.

Điện ảnh có thể làm một cây cầu giao lưu giữa hai vùng, yêu cầu như vậy chắc không quá đáng chứ?

Mở cửa toàn diện không thực tế, nhưng mỗi năm nhập khẩu theo hạn ngạch vài bộ phim Hong Kong chắc không phải việc quá khó khăn chứ?" Ngô Tư Nguyên ngẫm nghĩ: "Lâm tiên sinh đã có ý tưởng như vậy, là một phần tử của điện ảnh Hong Kong, tôi đương nhiên ủng hộ.

Tôi có quen vài vị lãnh đạo Tổng cục Quảng Điện, có lẽ họ có thể giúp Lâm tiên sinh nói vào vài câu." Khách sạn mà đoàn đại biểu công thương nghiệp Hong Kong lưu trú là kiến trúc cao nhất trên đại lộ Trường An.

Đứng bên cửa sổ phòng nhìn xuống, những tòa nhà màu nhạt phía

xa sừng sững dưới ánh mặt trời chói chang, những chiếc xe buýt công cộng màu cam đỏ uốn lượn bò trên con đường nhựa trắng xóa, bên đường lác đác trẻ con chạy nhảy như kiến.

Bắc Kinh lúc này vẫn chưa có quá nhiều tòa nhà cao tầng, bầu trời lại rất xanh thẳm trong veo, không giống vẻ xám xịt của đời sau.

Trang phục người đi đường còn rất đơn điệu, mang đậm hơi thở thời đại.

Quần ống loe đã thịnh hành ở Hong Kong một thời gian giờ mới bắt đầu xuất hiện trên người một số thanh niên, nhưng vẫn chưa tạo thành trào lưu.

Chính phủ Trung ương mở tiệc chiêu đãi đoàn đại biểu công thương nghiệp Hong Kong tại Đại lễ đường Nhân dân.

Ngô Tư Nguyên không phải thành viên chính thức, cũng không ở cùng đoàn đại biểu, Lâm Hựu Luân và ông trao đổi số điện thoại phòng khách sạn của nhau rồi chia tay tại đó.

Từ khách sạn đến Đại lễ đường Nhân dân chỉ mất vài phút đi xe, người ngồi cùng xe với Lâm Hựu Luân là Lý Triệu Cơ - người đứng đầu gia tộc họ Lý ở Hong Kong.

Trên xe, Lâm Hựu Luân và vị "Thần cổ phiếu châu Á" này trò chuyện vài câu, hai người cũng có chút tiếng nói chung về thị trường chứng khoán, tiếc là thời gian quá ngắn nên không bàn sâu hơn được.

Quy cách tiệc chiêu đãi lần này rất cao, chỗ ngồi đều được sắp xếp trước.

Lâm Hựu Luân liếc nhìn mấy chỗ trống cùng bàn mình, tên dán trên đó đều không có ấn tượng gì, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Người phát biểu trong tiệc tối là một vị Phó chủ tịch Chính hiệp,

còn người tham dự đa phần là quan chức Ủy ban Kinh tế Thương mại Quốc gia.

Tài phiệt Hong Kong tổ chức đoàn lên Bắc Kinh, Trung ương chính phủ coi trọng như vậy cũng là muốn đạt được một số thành quả trong hợp tác kinh tế hai vùng.

Lâm Hựu Luân trong tiệc tối chẳng thu hoạch được gì, sau khi về khách sạn thì nhận được điện thoại của Ngô Tư Nguyên, hẹn hắn ra ngoài, nói là muốn giới thiệu một vị lãnh đạo Tổng cục Quảng Điện cho hắn làm quen.

Đoàn đại biểu hưởng thụ đãi ngộ cấp ngoại tân, đi lại có xe chuyên dụng đưa đón, Lâm Hựu Luân rất nhanh đã đến địa điểm hẹn.

Vị lãnh đạo Tổng cục Quảng Điện mà Ngô Tư Nguyên giới thiệu tên là Hoàng Lập Thành, dáng người không cao, mặc một bộ đồ Tôn Trung Sơn màu xám, nói năng từ tốn.

Sau khi biết thân phận của Lâm Hựu Luân, ông tỏ ra vô cùng nhiệt tình, hỏi han rất nhiều về tình hình phát triển của điện ảnh Hong Kong. "Tôi nghe nói điện ảnh Hong Kong hiện tại một bộ phim có thể đạt doanh thu cả trăm triệu đô la Mỹ ở hải ngoại, thực tế cũng là như vậy sao?" Hoàng Lập Thành tò mò hỏi.

Lâm Hựu Luân và Ngô Tư Nguyên nhìn nhau, Lâm Hựu Luân bưng tách trà không có ý tiếp lời, Ngô Tư Nguyên liền đỡ lời: "Cục trưởng Hoàng, điện ảnh Hong Kong rất có thị trường ở hải ngoại, đặc biệt là khu vực Đông Nam Á là sự thật, chỉ là phim có thể đạt doanh thu trăm triệu đô la ở hải ngoại thì thật sự không nhiều, đếm trên đầu ngón tay thôi.

Trong đó bộ phim kiếm tiền nhất, chắc là bộ 'Lời Nói Dối Chân Thật' (True Lies) mới công chiếu năm nay, doanh thu toàn cầu của bộ phim này cộng lại chắc phải hơn 200 triệu đô la Mỹ." Hoàng Lập

Thành gật đầu: "Bộ phim Ngô tiên sinh nói tôi có biết, Nhân dân Nhật báo bản hải ngoại còn chuyên môn đưa tin về việc này.

Điện ảnh Hong Kong dương oai quốc tế, cũng coi như làm rạng danh cho điện ảnh Âu Lạc chúng ta một lần." "Đáng tiếc bộ phim này không thể công chiếu tại Đại lục..." Lâm Hựu Luân thở dài một cái, vẻ mặt thần thái sáng láng của Hoàng Lập Thành lập tức đông cứng.

Ngô Tư Nguyên vội vàng đứng ra giảng hòa, giải thích: "Cục trưởng Hoàng có thể chưa biết, bộ phim vừa nói đó, chính là do Lâm tiên sinh đầu tư quay." "Hóa ra là vậy." Hoàng Lập Thành gật đầu, "Tâm trạng của Lâm tiên sinh tôi có thể hiểu, nhưng quốc gia có quy định liên quan đến việc nhập khẩu phim nước ngoài, không phải cứ tùy tiện là có thể vào được." "Điện ảnh Hong Kong cũng tính là phim nước ngoài sao?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại.

Biểu cảm trên mặt Hoàng Lập Thành tỏ ra có chút lúng túng.

Hong Kong hiện tại vẫn chưa trao trả, theo quy định khẳng định tính là phim nước ngoài, nhưng nói những lời như vậy trước mặt đồng bào Hong Kong thì có khả năng làm tổn thương tình cảm đối phương.

Khi đàm phán với Anh quốc, Chính phủ Trung ương luôn nhấn mạnh Hong Kong từ xưa đến nay là một phần không thể tách rời của Âu Lạc, hiện tại đại cục trao trả đã định, mình nếu nói ra những ngôn luận không thỏa đáng, cho dù không có vấn đề gì lớn cũng sẽ bị người khác chụp cho cái mũ "chính trị không thành thục". "Hong Kong và Đại lục khẳng định là người một nhà, nhưng Hong Kong sau khi trao trả vẫn thực hành chế độ tư bản chủ nghĩa, mà Âu Lạc là quốc gia xã hội chủ nghĩa, xung đột về ý thức hệ không phải ngày một ngày hai là giải quyết được, điểm này tôi hy vọng Lâm tiên sinh có thể hiểu." "Chỉ có giao lưu mới có thể thúc đẩy nhận thức chung, không thể vì

Hong Kong đi theo con đường tư bản chủ nghĩa mà coi điện ảnh Hong Kong là hồng thủy mãnh thú.

Sự thật là điện ảnh với tư cách một sản phẩm văn hóa, bản thân nó không mang thuộc tính chính trị quá mạnh, hoàn toàn có thể trở thành một kênh giao lưu giữa hai vùng.

Phim Hong Kong vào được, không những có thể có tác dụng thúc đẩy công nghiệp điện ảnh Đại lục, đồng thời cũng có thể thỏa mãn nhu cầu về văn hóa tinh thần của nhân dân Đại lục ở mức độ lớn hơn.

Còn vấn đề ý thức hệ mà Cục trưởng Hoàng lo âu, kỳ thực giải quyết cũng rất đơn giản.

Tôi chỉ hy vọng Đại lục mở ra kênh giao lưu điện ảnh giữa hai vùng, còn việc nhập khẩu phim gì, nhập khẩu bao nhiêu hoàn toàn do phía Đại lục quyết định." Lâm Hựu Luân nói hết suy nghĩ của mình ra, chỉ là việc này quan hệ trọng đại, Hoàng Lập Thành cuối cùng cũng không tỏ thái độ gì.

So với việc trực tiếp nhập khẩu phim Hong Kong, Hoàng Lập Thành hứng thú hơn với việc hợp tác làm phim giữa Hong Kong và Đại lục.

Ông gạt bỏ chủ đề thảo luận trước đó, hỏi sang vấn đề phát hành điện ảnh.

Chế độ phát hành điện ảnh hiện tại của Đại lục là các xưởng phim quay xong thì giao cho Trung Ảnh (Tổng công ty Điện ảnh Trung Quốc - tiền thân của Tập đoàn Trung Ảnh hiện nay), Trung Ảnh đi bán bản copy.

Bán được bản copy thì chia một ít tiền cho xưởng phim, một hình thức kinh tế kế hoạch rất tiêu chuẩn.

Cùng với sự thâm nhập của cải cách mở cửa, chế độ phát hành

như vậy đã có chút không theo kịp bước chân thời đại.

Hoàng Lập Thành nhờ Lâm Hựu Luân giới thiệu phương pháp quốc tế, Lâm Hựu Luân liền nói thẳng với ông rằng: Nếu phim bán chạy, phần lớn tiền nên về tay xưởng phim, như vậy xưởng phim mới có thể tái sản xuất, quay những bộ phim tốt hơn.

Nếu toàn bộ tiền đưa cho công ty trung gian là Trung Ảnh, xưởng phim chỉ được chia vài chục vạn, nhưng họ không có một hai trăm vạn thì không thể nào làm những dự án đầu tư lớn về sau được. "Công nghiệp điện ảnh muốn thành công, chỉ dựa vào chính phủ nâng đỡ là không đủ, quan trọng vẫn phải dựa vào thị trường.

Đài Loan và Hong Kong chính là một sự so sánh rất tốt.

Chính quyền Đài Loan chi rất nhiều tiền nâng đỡ điện ảnh bản địa, điện ảnh Đài Loan những năm nay quả thực cũng đoạt không ít giải thưởng ở hải ngoại, nhưng luận về sức ảnh hưởng thực tế, thúc ngựa cũng không đuổi kịp điện ảnh Hong Kong.

Nguyên nhân chính là điện ảnh Hong Kong chú trọng thị trường hơn.

Điện ảnh Âu Lạc muốn cải cách, bắt buộc phải đi bước này." Về phương diện cải cách chế độ phát hành điện ảnh, Hoàng Lập Thành quả thực đã bị Lâm Hựu Luân thuyết phục.

Chỉ là về phương diện nhập khẩu phim Hong Kong, thái độ của ông vẫn rất mơ hồ.

Lúc kết thúc buổi gặp mặt, ông chỉ nói sẽ báo cáo nguyện vọng của Lâm Hựu Luân lên lãnh đạo cấp cao hơn, sau đó thì không có tin tức gì nữa.

Chương 222

Lâm Hựu Luân quay trở lại khách sạn, có người chuyên trách đến thông báo: sáng mai, vị lãnh đạo cao nhất sẽ tiếp kiến các thành viên đoàn đại biểu Hong Kong tại Nhà khách Quốc gia Điếu Ngư Đài.

Sau khi gặp Hoàng Lập Thành, Lâm Hựu Luân vốn không còn ôm quá nhiều kỳ vọng vào chuyến đi Đại lục lần này, nhưng thông báo tiếp kiến của vị lãnh đạo cao nhất lại khiến hắn nhìn thấy một tia hy vọng.

Nếu có thể nói chuyện trực tiếp với vị lão nhân kia vài câu, chuyện này có lẽ vẫn còn cơ hội xoay chuyển.

Lâm Hựu Luân suy tính chuyện này cả một đêm.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng hắn đã tỉnh, đi đi lại lại trong phòng, mãi mới soạn sẵn bản thảo trong bụng trước khi ăn sáng.

Thời gian gặp mặt ấn định vào mười giờ, chín giờ các thành viên đoàn đại biểu đã lên xe xuất phát.

Hơn bốn mươi phút sau, đoàn xe tiến vào Nhà khách Quốc gia.

Từ sau năm 1978, các nhà lãnh đạo trung ương không còn ở tại Nhà khách Quốc gia Điếu Ngư Đài nữa, nơi đây chỉ dùng để tổ chức các hoạt động ngoại giao quan trọng như hội kiến, hội đàm, yến tiệc.

Trong khuôn viên cỏ xanh như nệm, hồ nước trong xanh, rải rác mười sáu tòa nhà tiếp khách và một quần thể kiến trúc cổ.

Tuy đang là tiết cuối thu nhưng cảnh sắc vẫn vô cùng lòng người.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên công tác, đoàn đại biểu đi qua kiểm tra an ninh rồi tiến vào hội trường trước.

Đây là một đại sảnh hình tròn cổ kính trang nhã, chỗ ngồi được sắp xếp theo hình vòng cung.

Ngoại trừ vị trí cao nhất tự nhiên là dành cho vị lãnh đạo cao nhất, các chỗ ngồi khác đều có dán tên.

Vị trí của Lâm Hựu Luân tuy không phải cuối cùng nhưng cũng cách vị lãnh đạo cao nhất chừng bảy tám mét.

Lão nhân gia nếu mắt mũi không tốt, e rằng đến hắn trông tròn méo ra sao cũng nhìn không rõ.

Theo thông lệ, vị lãnh đạo cao nhất sẽ bắt tay và trò chuyện vài câu với từng thành viên trong đoàn đại biểu.

Đây là cơ hội duy nhất để Lâm Hựu Luân có thể nói chuyện với ông.

Đúng mười giờ, bóng dáng quen thuộc ấy xuất hiện đúng giờ, đi theo còn có hai nhân viên công tác.

Các thành viên đoàn đại biểu đều đứng dậy, đồng loạt vỗ tay hoan nghênh.

Đặng công đi đến trước ghế ngồi, hai tay giơ lên ấn nhẹ xuống, tiếng vỗ tay dần ngớt. "Mọi người đường xa đến đây, mời ngồi!" Chất giọng Tứ Xuyên nồng đậm, mang theo vẻ tùy hòa.

Khi nói chuyện, đôi mắt có thần kia sáng quắc, tràn đầy sự tự tin, cương nghị và lạc quan.

Trong khoảnh khắc, Lâm Hựu Luân thế mà lại bị mị lực đặc biệt trong ánh mắt của lão nhân thu hút.

Sau khi an tọa, lão nhân bắt đầu nói chuyện đĩnh đạc, đề cập rất nhiều đến triển vọng của Chính phủ Trung ương đối với Hong Kong sau khi trao trả, đặc biệt trình bày về cấu tưởng chính sách "người

Cảng trị Cảng" và "một quốc gia, hai chế độ".

Suốt buổi nói chuyện, Đặng công hoàn toàn không nhìn văn bản nhưng lại mạch lạc rõ ràng, đầu ra đó, câu nào cũng có lý, giống như mang đến chìa khóa thích hợp cho từng người, ông khéo léo dùng những chiếc chìa khóa đó để mở cửa trái tim mỗi người.

Buổi nói chuyện chỉ mang tính khái quát, không chạm đến các vấn đề thực chất, nhưng từ miệng Đặng công nói ra lại là tín hiệu rõ ràng gửi đến tất cả những người có mặt, biểu thị thái độ của Chính phủ Trung ương đối với Hong Kong trong tương lai.

Các thành viên đoàn đại biểu vẻ mặt nghiêm túc, ai nấy đều lắng nghe rất chăm chú.

Lão nhân nói khoảng hơn hai mươi phút, sau đó Trưởng đoàn và hai vị Phó đoàn đại biểu mỗi người đặt một câu hỏi, buổi hội đàm đến đây kết thúc.

Mọi người đứng dậy vỗ tay, Đặng công lần lượt đi qua bắt tay các thành viên đoàn đại biểu.

Mắt thấy sắp đến lượt mình, tim Lâm Hựu Luân đập thình thịch trong lồng ngực, cứ như vừa kết thúc cú chạy nước rút trăm mét.

Tâm tư hắn sôi sục, ôm ấp hy vọng to lớn, hít sâu một hơi.

Thành bại chính là ở lúc này! "Vị này hẳn là Lâm đại tài tử danh tiếng lẫy lừng Hương Giang nhỉ?" Đặng công người còn chưa đi đến trước mặt, tiếng cười sảng khoái đã truyền tới.

Thấy Đặng công đưa tay ra, Lâm Hựu Luân vội vàng bước lên một bước, đưa tay ra nắm lấy.

Khi bắt tay, Đặng công cười ha hả nói: "Ta nghe nói không ít sự tích về cậu, còn xem cả tiểu thuyết và điện ảnh cậu viết, quả nhiên là tuổi trẻ tài cao!" "Cảm ơn thủ trưởng quan tâm, thật hy vọng ngài có

thời gian đến Hong Kong xem thử." Câu nói này của Lâm Hựu Luân dường như chạm đến tâm sự nào đó của lão nhân, biểu cảm ông hơi ngưng lại, sau đó khẽ thở dài: "Đợi sau khi trao trả, nhất định sẽ đi xem!" "Vậy sao?" Lâm Hựu Luân lộ ra vẻ thất vọng thoáng qua trên mặt, miệng lẩm bẩm tự nói: "Chỉ không biết điện ảnh Hong Kong còn có thể trụ được đến ngày ngài tới Hong Kong hay không..." Đặng công đang chuẩn bị bắt tay người tiếp theo, nghe Lâm Hựu Luân nói vậy thì dừng bước, nhìn Lâm Hựu Luân với ánh mắt đầy thâm ý, nhưng không nói thêm gì nữa.

Lâm Hựu Luân bị bao phủ bởi nỗi thất vọng to lớn.

Nhìn bóng lưng lão nhân quay người rời đi, trong lòng hắn không khỏi tự hỏi, chẳng lẽ cứ thế thất bại rồi sao?

Từ Nhà khách Quốc gia Điếu Ngư Đài đi ra, ngồi lên xe trở về, Lâm Hựu Luân vẫn chưa nghĩ thông suốt.

Lão nhân rõ ràng đã chú ý đến câu nói của hắn, nhưng vì sao lại không có phản ứng gì?

Về đến khách sạn, Lâm Hựu Luân nhốt mình trong phòng suy nghĩ cả ngày, vẫn không có chút manh mối nào.

Đến chập tối, khách sạn đón một vị khách có thân phận đặc biệt.

Người đến chừng hơn bốn mươi tuổi, dáng người rất cao, cơ thể tráng kiện, mặc một bộ đồng phục vải xám, nói năng dứt khoát nhanh gọn, trông như quân nhân.

Điều khiến Lâm Hựu Luân kinh ngạc nhất chính là thân phận của đối phương: Thư ký sinh hoạt bên cạnh Đặng công.

Thân phận này không hề đơn giản! "Tôi là Dư Minh, chắc hẳn Lâm tiên sinh đã đoán được mục đích tôi đến đây." Trong lòng Lâm Hựu Luân mừng như điên, nhưng bề ngoài vẫn cố giữ vẻ trấn tĩnh:

"Là vì câu nói sáng nay tôi nói với thủ trưởng?" Dư Minh gật đầu: "Có vài tình hình tôi cần tìm hiểu từ Lâm tiên sinh, hy vọng Lâm tiên sinh có thể phối hợp." "Thư ký Dư cứ nói!" "Nghe ý tứ câu nói sáng nay của Lâm tiên sinh, ngành điện ảnh Hong Kong trước khi trao trả sẽ xảy ra biến cố gì sao?" Dư Minh nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân, hỏi từng chữ một. "Thư ký Dư cảm thấy tình hình ngành điện ảnh Hong Kong hiện tại thế nào?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại.

Dư Minh hiển nhiên không quen với kiểu chuyển đổi hình thức đối thoại đột ngột này, khựng lại một chút mới nói: "Rất phồn vinh!" Lâm Hựu Luân khoanh tay, người dựa vào ghế sofa: "Nếu tôi nói sự phồn vinh này giống như một bong bóng xà phòng đẹp đẽ, có thể vỡ tan bất cứ lúc nào, thư ký Dư có tin không?" Dư Minh trầm mặc không nói, ông ta hiểu biết không nhiều về điện ảnh Hong Kong nên không tiện kết luận bừa. "Hong Kong hiện tại mỗi năm sản xuất khoảng 200 bộ phim, trong đó một phần lớn doanh thu đến từ hải ngoại.

Một khi thị trường hải ngoại xảy ra biến cố, điện ảnh Hong Kong chỉ dựa vào thị trường bản địa thì hoàn toàn không có khả năng chống đỡ rủi ro, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào." "Không biết biến cố mà Lâm tiên sinh nói là đến từ phương diện chính trị hay kinh tế?" Dư Minh lập tức nhìn ra mấu chốt vấn đề. "Nếu Chính phủ Trung ương thực sự có thể quán triệt phương châm 'một quốc gia, hai chế độ' và 'người Cảng trị Cảng', thì tôi không quá lo lắng về vấn đề chính trị.

Tôi nói sẽ xảy ra biến cố, chủ yếu vẫn là nỗi lo từ phương diện kinh tế.

Các nước Đông Nam Á hiện tại kinh tế tăng trưởng rất nhanh, nhưng sự tăng trưởng này không thể là vô tận.

Phát triển đến mức độ nhất định tất nhiên sẽ xuất hiện tình trạng kinh tế trì trệ giống như Nhật Bản hiện nay, thậm chí có thể là thụt

lùi.

Kinh tế thị trường hải ngoại không sáng sủa, điện ảnh Hong Kong chắc chắn sẽ bị vạ lây." Dư Minh nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Hựu Luân: "Kinh tế nước khác xảy ra vấn đề, chúng ta cũng không kiểm soát được mà?" "Thị trường bên ngoài không đáng tin, cho nên chỉ có thể dựa vào người nhà mình." Lâm Hựu Luân nhún vai. "Tôi hy vọng Đại lục có thể nới lỏng thích đáng việc nhập khẩu phim Hong Kong cũng như các hạn chế về phim hợp tác.

Như vậy, dựa lưng vào thị trường Đại lục, điện ảnh Hong Kong mới có đủ tự tin để phát triển!" Chủ đề thảo luận đến đây đã không phải việc Dư Minh có thể quyết định.

Ông ta đứng dậy ra ngoài gọi một cuộc điện thoại, khi quay lại thì báo cho Lâm Hựu Luân biết: Tối nay lúc 9 giờ, vị lãnh đạo cao nhất có 20 phút để tiếp kiến riêng Lâm Hựu Luân.

Cách nhau chưa đầy nửa ngày, Lâm Hựu Luân lại một lần nữa gặp Đặng lão tại Trung Nam Hải.

Chương 223

"Cái thằng nhóc này, ban đầu ta còn nhìn lầm, không ngờ trong đầu cháu lại nhiều quỷ kế như vậy!" Vừa gặp mặt, Đặng lão đã cười mắng.

Lâm Hựu Luân cười ngượng ngùng, cung kính đứng đó.

Đặng lão châm một điếu thuốc, chỉ vào ghế sofa đối diện mình, ra hiệu cho Lâm Hựu Luân ngồi xuống. "Suy nghĩ của cháu, Tiểu Dư đều đã nói với ta rồi.

Đất nước chúng ta cải cách mở cửa, hiện tại vẫn đang ở giai đoạn 'dò đá qua sông'.

Mở cửa thị trường Đại lục, vậy xung đột về ý thức hệ thì tính sao?" Đặng lão nói giọng Tứ Xuyên nồng đậm, nếu không phải nhờ ký ức kiếp sau hỗ trợ, Lâm Hựu Luân chưa chắc đã nghe hiểu hoàn toàn. "Cháu cảm thấy cải cách mở cửa cứ đi sâu như vậy, xung đột ý thức hệ ngoại lai là không thể tránh khỏi.

Đây là cái giá tất yếu phải trả cho cải cách, mà thị trường điện ảnh Đại lục sớm muộn gì cũng phải mở ra.

Cùng là chủ nghĩa tư bản, thủ trưởng hy vọng nhìn thấy điện ảnh Mỹ mang theo ý thức hệ của người Mỹ tiến vào Đại lục, hay là hy vọng nhìn thấy điện ảnh Hong Kong mang theo ý thức hệ của người Hong Kong tiến vào Đại lục?

Cháu cảm thấy đối với Chính phủ Trung ương mà nói, đây không phải là vấn đề làm sao để tránh né, mà là vấn đề lựa chọn như thế nào." Đặng lão rít mạnh một hơi thuốc, ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân: "Điện ảnh của người Mỹ thực sự lợi hại như cháu nói sao?" "Sự lớn mạnh về kinh tế của Mỹ quyết định sự lớn mạnh về văn hóa

của họ.

Hollywood những năm này luôn dùng hình thức điện ảnh để xuất khẩu giá trị quan và ý thức hệ của Mỹ ra toàn cầu, kỳ thực cũng chính là đang tiến hành xâm lược văn hóa đối với các quốc gia khác.

Loại xâm nhập văn hóa này trong thời gian ngắn không thấy ảnh hưởng rõ rệt, nhưng sự thay đổi ngấm ngầm mới là điều đáng lo nhất.

Dựa vào kỹ thuật tiên tiến và nguồn vốn hùng hậu, Hollywood có thể chế tác ra những bộ phim siêu hạng, sau đó dễ dàng đánh bại điện ảnh nước khác.

Một khi trên màn bạc tràn ngập phim bom tấn Mỹ, thì những người trẻ tuổi lớn lên cùng với những bộ phim này vô tình sẽ bị ảnh hưởng." "Điện ảnh Hong Kong trong tay cháu không phải đã đánh vào nội bộ nước Mỹ rồi sao, sao cháu còn lo lắng về Mỹ như vậy?" Lâm Hựu Luân cười khổ nói: "Đó là vì điện ảnh Hong Kong vẫn chưa tạo ra đủ uy hiếp đối với Hollywood, hơn nữa điện ảnh Hong Kong làm được đến bước này đã rất không dễ dàng rồi, muốn đánh bại Hollywood ngay tại khu vực Bắc Mỹ là không thể.

Hollywood sở hữu cả thị trường Bắc Mỹ, còn Hong Kong chỉ là một thành phố.

Điện ảnh Hong Kong hiện tại giống như đang đi trên dây, sơ sẩy một chút là ngã xuống ngay." Hai hàng lông mày rậm trên trán Đặng lão khẽ nhướng lên: "Thị trường Đại lục mở cửa ngay lập tức cho điện ảnh Hong Kong là không thể, nhưng ta có thể tìm người phụ trách các bộ phận liên quan bàn bạc một chút, xem có thể nhập khẩu trước một hai bộ phim Hong Kong để thử nghiệm hay không.

Còn về phương diện phim hợp tác, Đại lục có thể dành cho Hong Kong nhiều thuận lợi hơn.

Các hạng mục cụ thể, sau này sẽ có người chuyên trách đến đàm phán với cháu." *** Vị lãnh đạo cao nhất đích thân quan tâm, bên Tổng cục Quảng điện lập tức có phản ứng.

Ngày thứ hai của chuyến đi Trung Nam Hải, Hoàng Lập Thành đã chủ động đến khách sạn bái hội Lâm Hựu Luân, trưng cầu ý kiến về các quy tắc chi tiết thực thi việc nhập khẩu và hợp tác làm phim Hong Kong. "Tôi hy vọng Chính phủ Trung ương có thể ban hành các điều lệ đặc biệt về việc ủng hộ sự phát triển của điện ảnh Hong Kong..." Lâm Hựu Luân thấy Hoàng Lập Thành khi nghe đến từ "ủng hộ" thì biểu cảm rõ ràng có chút không tự nhiên, bèn đổi giọng dùng từ "hợp tác".

Quả nhiên, đôi lông mày đang cau chặt của Hoàng Lập Thành lập tức giãn ra nhiều. "Điều lệ hợp tác làm phim có thể ban hành một bản thảo trước.

Ví dụ về nhân sự, hai bên không cần phải có số lượng ngang bằng nữa, các phương diện đều có thể từ từ nới lỏng.

Căn cứ vào nhu cầu kịch bản, có thể diễn viên hoặc nhân viên công tác bên Nội địa nhiều hơn một chút, hoặc bên Hong Kong nhiều hơn một chút đều không sao cả, không cần quy định nghiêm ngặt như lúc đầu nữa." Lâm Hựu Luân gật đầu.

Điều lệ hợp tác làm phim chỉ là thuận tiện cho người làm điện ảnh Hong Kong bắc tiến, vấn đề hắn thực sự quan tâm hơn là nhập khẩu phim. "Kết quả thảo luận nội bộ của chúng tôi là có thể nhập khẩu trước hai bộ phim Hong Kong.

Sau khi công chiếu nếu không xảy ra vấn đề gì thì sẽ định mức hàng năm nhập một số tác phẩm điện ảnh xuất sắc từ Hong Kong." Hoàng Lập Thành giải thích.

Được nhập hai bộ, kết quả như vậy đã khiến Lâm Hựu Luân rất

hài lòng.

Tuy nhiên, việc chọn gửi hai bộ phim nào lại khiến Lâm Hựu Luân tốn một phen não nề.

Hoàng Lập Thành nói rất rõ với Lâm Hựu Luân, phim nhập khẩu phải thông qua kiểm duyệt của Nội địa trước.

Trên máy bay đến Bắc Kinh, Ngô Tư Nguyên cũng từng nói với Lâm Hựu Luân về một số quy định kiểm duyệt điện ảnh ở Đại lục.

Rất nhiều nội dung tình tiết không được xuất hiện trong phim, ví dụ cảnh sát Nội địa không thể là người xấu, Công - Kiểm - Pháp không được động vào, đề tài dân tộc thiểu số cũng không được động, tôn giáo không được động, ngoại tình không được động, những thứ có vấn đề đạo đức cũng không được động.

Như vậy, phạm vi lựa chọn lập tức thu hẹp lại rất nhiều.

Cuối cùng Lâm Hựu Luân chọn hai bộ phim là 《Lời Nói Dối Chân Thật》 (True Lies) và 《Câu Chuyện Mùa Thu》 (An Autumn's Tale) - một bộ phim thương mại, một bộ phim văn nghệ. 《Lời Nói Dối Chân Thật》 với kinh phí 150 triệu đô la Hong Kong và doanh thu phòng vé 200 triệu đô la Mỹ, đủ để trở thành cột mốc cho dòng phim kỹ thuật lớn của Hong Kong.

Sự thịnh vượng khi công chiếu bộ phim này ở hải ngoại thậm chí còn được bản hải ngoại của 《Nhân Dân Nhật Báo》 đưa tin, nên việc thông qua kiểm duyệt chắc không thành vấn đề.

Còn 《Câu Chuyện Mùa Thu》 kể về câu chuyện của những người Hong Kong di cư tại Mỹ, vừa có thể làm cửa sổ để hiểu về tình trạng thực tế của việc di cư sang Mỹ, cũng có thể làm "tài liệu phản diện" để người dân nhận rõ hiện thực.

Loại phim có bối cảnh đặc biệt này qua kiểm duyệt cũng sẽ dễ

dàng hơn một chút.

Đương nhiên Lâm Hựu Luân cũng có chút tư tâm nho nhỏ.

Là lứa phim Hong Kong đầu tiên được nhập khẩu vào Đại lục, hai bộ phim này chắc chắn sẽ để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho khán giả Nội địa.

Nữ chính của 《Câu Chuyện Mùa Thu》 là Chung Sở Hồng, phù sa không chảy ruộng ngoài.

Khi Hoàng Lập Thành đến đã dò hỏi rõ ràng, đoàn đại biểu công thương giới Hong Kong hôm nay không có lịch trình phỏng vấn.

Mắt thấy sự việc bàn bạc cũng hòm hòm rồi, ông ta bèn đề xuất mời Lâm Hựu Luân ra ngoài ăn cơm.

Lâm Hựu Luân cũng tìm hiểu từ chỗ Ngô Tư Nguyên biết được người đứng đầu Tổng cục Quảng điện tuổi tác đã đến lúc về hưu, khả năng Hoàng Lập Thành tiếp quản là rất lớn.

Hiện tại đối phương tỏ ý muốn thân cận, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không từ chối.

Hoàng Lập Thành đặt một bàn tiệc toàn vịt tại Toàn Tụ Đức.

Chỉ có hai người ăn thì cảm thấy hơi thiếu không khí, ông ta đề nghị gọi cả Ngô Tư Nguyên đi cùng, Lâm Hựu Luân cũng đồng ý luôn.

Hoàng Lập Thành gọi điện cho Ngô Tư Nguyên báo địa điểm ăn uống.

Khi lên xe chuẩn bị xuất phát, chiếc máy nhắn tin đeo bên hông ông ta đột nhiên vang lên.

Hoàng Lập Thành xin lỗi Lâm Hựu Luân một tiếng, xuống xe gọi lại một cuộc điện thoại.

Khi quay lại, ông ta nói Tổng cục có chút việc cần ông về xử lý một chút.

Đột nhiên xảy ra chuyện này, Hoàng Lập Thành chỉ có thể thương lượng với Lâm Hựu Luân: "Hay là tôi cho tài xế đưa Lâm tiên sinh qua đó trước, tôi ở bên này mười mấy phút là xong việc, sẽ chạy qua sau." "Nếu thuận đường thì không cần phiền phức thế, cứ đến Tổng cục trước, tôi có thể ngồi trong xe đợi, Cục trưởng Hoàng làm xong việc chúng ta cùng đi." Lâm Hựu Luân chủ động đề xuất, Hoàng Lập Thành đương nhiên không phản đối: "Vậy được, cứ làm theo lời Lâm tiên sinh!" Xe con dừng trước tòa nhà văn phòng Tổng cục Quảng điện, Hoàng Lập Thành bảo tài xế Tiểu Trần ở trong xe cùng Lâm Hựu Luân, còn mình một mình đi vào tòa nhà.

Tiểu Trần là bộ đội xuất ngũ, không giỏi ăn nói, cơ bản là Lâm Hựu Luân hỏi một câu cậu ta mới đáp một câu.

Trò chuyện một lúc, Tiểu Trần mới nhớ ra hỏi: "Lâm tiên sinh có hút thuốc không?" "Không, cảm ơn." Lâm Hựu Luân lắc đầu.

Tiểu Trần đẩy cửa xe: "Vậy tôi xuống hút điếu thuốc, người cứ ở ngay cạnh xe, Lâm tiên sinh có nhu cầu gì có thể gọi tôi bất cứ lúc nào." Lâm Hựu Luân dựa vào ghế sau nhắm mắt dưỡng thần.

Khoảng năm sáu phút sau, bên ngoài xe truyền đến tiếng tranh cãi khiến hắn mở mắt. "Hàn xưởng trưởng, Cục trưởng Hoàng thật sự không có trong xe, ông không thể qua đó!" "Cục trưởng Hoàng có trong xe hay không, cậu để tôi qua xem một cái không được sao?

Tôi nói này, cái đồng chí này sao làm việc cứng nhắc thế hả?" Lâm Hựu Luân nhìn ra ngoài, chỉ thấy trước mặt Tiểu Trần đang chặn một người.

Chương 224

Người đó vóc dáng không cao, bị Tiểu Trần che khuất nên Lâm Hựu Luân cũng không nhìn rõ mặt mũi ra sao. "Trong xe là khách của Cục trưởng Hoàng, cũng không phải gấu trúc lớn trong vườn thú, cho ông qua xem một cái là thế nào?" Câu nói này của Tiểu Trần lại chọc cười Lâm Hựu Luân đang ngồi trong xe.

Thằng nhóc này trước mặt mình thì im như thóc, lúc này nói chuyện lại thú vị ra phết.

Lâm Hựu Luân hạ cửa kính xe xuống, thò đầu ra: "Vị đồng chí kia, tôi có thể chứng minh Tiểu Trần không nói dối ông." Vừa nhìn thấy người ngồi trong xe quả thực không phải Hoàng Lập Thành, người kia cũng có chút ngẩn người. "Hàn xưởng trưởng bây giờ tin rồi chứ?" Tiểu Trần bước lên một bước, hạ thấp giọng nói với người kia: "Người ngồi trong xe là từ Hong Kong đến, lát nữa Cục trưởng Hoàng còn phải tiếp đãi người ta.

Hàn xưởng trưởng có việc thì hôm khác lại đến, hôm nay thật không phải lúc." Vị "Hàn xưởng trưởng" kia rất không cam lòng nhìn về phía này một cái, rồi quay đầu bỏ đi.

Xác định người đó đã đi, Tiểu Trần thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ngồi lại vào xe.

Vừa rồi chỉ liếc qua vội vàng, Lâm Hựu Luân cũng chưa kịp nhìn rõ tướng mạo người kia, chỉ là cái danh xưng "Hàn xưởng trưởng" khiến hắn nghĩ đến một người. "Tiểu Trần, vị Hàn xưởng trưởng vừa rồi, có phải là Xưởng trưởng Xưởng phim Bắc Kinh không?" Tiểu Trần lắc đầu.

Nếu là Xưởng trưởng Xưởng phim Bắc Kinh, cậu ta là một tài xế

quèn sao dám làm mặt lạnh với người ta. "Người này từng ở Xưởng phim Bắc Kinh một thời gian, hiện tại là Xưởng trưởng Xưởng phim Nga Mi." "Tôi nghe giọng ông ấy hình như là người Tứ Xuyên?" "Lâm tiên sinh còn nghe ra được tiếng Tứ Xuyên sao?" Tiểu Trần cảm thấy hơi tò mò.

Trong ấn tượng của cậu ta, người Hong Kong nghe hiểu được tiếng Phổ thông đã là không tệ rồi.

Lâm Hựu Luân mỉm cười: "Đâu chỉ tiếng Tứ Xuyên, tôi còn nghe ra giọng cậu là giọng Đông Bắc, đúng không?" Biểu cảm kinh ngạc trên mặt Tiểu Trần đã chứng minh phán đoán của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân tiếp tục hỏi tên của vị Hàn xưởng trưởng này. "Ông ấy tên là Hàn Sơn Bình." Nghe thấy cái tên này, lông mày Lâm Hựu Luân nhướng lên.

Thảo nào vừa rồi nhìn thấy hơi quen mắt, hóa ra đúng là ông ta!

Lão tổng của Tập đoàn Điện ảnh Trung Quốc (China Film Group) đời sau, hiện tại chỉ mới là Xưởng trưởng một xưởng phim nhỏ ở Tứ Xuyên.

Không ngờ lại gặp gỡ như thế này.

Nếu nhận ra thân phận đối phương sớm hơn, nói không chừng còn có thể làm quen một chút.

Lâm Hựu Luân trong lòng chỉ hơi tiếc nuối chứ cũng không để tâm lắm.

Nếu quỹ đạo vận mệnh của Hàn Sơn Bình không có gì thay đổi, vài năm nữa ông ta sẽ được điều về đảm nhiệm chức Xưởng trưởng Xưởng phim Bắc Kinh, sau này chắc chắn sẽ có cơ hội giao thiệp.

Hoàng Lập Thành xách cặp công văn từ trong tòa nhà đi ra, đang bước xuống bậc tam cấp thì một người đột nhiên từ bên cạnh lao ra,

làm ông ta giật mình.

Nhìn rõ người đến là ai, Hoàng Lập Thành lập tức giận không chỗ phát tiết: "Giỏi cho cái tên Hàn Sơn Bình này!

Hôm qua chặn tôi ở cửa nhà, hôm nay lại chặn tôi ở đây, cậu có thôi đi không hả?" Hàn Sơn Bình tranh lấy cặp công văn trong tay Hoàng Lập Thành, cười làm lành nói: "Đây chẳng phải là hy vọng lãnh đạo có thể thông cảm cho khó khăn của xưởng chúng tôi sao?" Bên kia Lâm Hựu Luân còn đang đợi trong xe, Hoàng Lập Thành cũng muốn đuổi Hàn Sơn Bình đi sớm, bèn nói: "Dự án phim có thể phê duyệt cho cậu, nhưng vốn quay phim thì các cậu tự mình nghĩ cách." Hàn Sơn Bình mếu máo nói: "Nếu gom được tiền thì tôi còn phải chạy đến chỗ ngài than nghèo sao?" Hoàng Lập Thành trừng mắt nhìn Hàn Sơn Bình một cái, giọng không vui: "Tổng cục bây giờ cũng không có tiền.

Hơn nữa cho dù có tiền, rót cho xưởng các cậu thì các xưởng khác tính sao?" "Dạo trước Tổng cục còn rót cho Xưởng phim Bắc Kinh một khoản tiền, thảo nào người ta nói mấy xưởng phim ngoại tỉnh chúng tôi đều là con ghẻ." Hàn Sơn Bình nhỏ giọng oán thán.

Hoàng Lập Thành vừa nghe câu này đã nổi cáu: "Hàn Sơn Bình, cậu có thái độ làm việc kiểu gì đấy?

Cậu mà còn hồ nháo như thế này nữa, tin hay không ngày mai tôi cách chức cậu?" Hàn Sơn Bình dang hai tay: "Thế ngài cứ cách chức tôi đi, cái chức Xưởng trưởng này ai thích làm thì làm.

Trong xưởng một năm không quay nổi một bộ phim, lương công nhân đã nửa năm không phát rồi, đằng nào tôi cũng chẳng còn mặt mũi nào quay về nữa!" "Cậu!" Hoàng Lập Thành trợn tròn mắt.

Hàn Sơn Bình cứ trơ ra như đá, Hoàng Lập Thành cũng bó tay với ông ta. "Vậy cậu đợi thêm vài tháng nữa được không?

Tổng cục sắp nhập khẩu hai bộ phim Hong Kong, đợi thu được doanh thu phòng vé, tôi sẽ nghĩ cách trích ra cho cậu một phần." Hàn Sơn Bình ngẩn người.

Nhập khẩu phim Hong Kong là chuyện lớn.

Ông ta cúi đầu làm bộ đang suy nghĩ, nhưng trong lòng lại nghĩ đến người thanh niên ngồi trong xe lúc nãy.

Chẳng lẽ tất cả chuyện này đều có liên quan đến người đó?

Hoàng Lập Thành mặc kệ Hàn Sơn Bình đang ngẩn người, giật lại cặp công văn của mình từ tay ông ta: "Cách chỉ có một cái đó thôi, cậu tự liệu đi!" Nói xong liền kẹp cặp công văn bỏ đi.

Hàn Sơn Bình hoàn hồn, rảo bước đuổi theo: "Cục trưởng Hoàng, tôi còn chuyện muốn thương lượng với ngài..." Hoàng Lập Thành mất kiên nhẫn quay đầu lại: "Chuyện gì, nói mau!" "Ngài muốn mời khách Hong Kong ăn cơm, bên cạnh cũng phải có người xách túi chứ?

Đúng lúc tôi chưa ăn cơm, hay là cho tôi đi theo ngài để mở mang tầm mắt đi!" Hàn Sơn Bình tự đề cử.

Hoàng Lập Thành đánh giá Hàn Sơn Bình từ trên xuống dưới: "Thằng nhãi cậu lại đang có quỷ kế gì?" Hàn Sơn Bình giơ một tay lên: "Tôi xin thề với Các Mác!" Hàn Sơn Bình đã mặt dày mày dạn bám theo như vậy, Hoàng Lập Thành cũng hết cách đuổi, đành nói: "Hong Kong vẫn chưa trao trả, người ta hiện tại thân phận là khách nước ngoài, đến đó trên bàn cơm đừng có làm tôi mất mặt đấy!" *** Lâm Hựu Luân không ngờ rằng, chỉ cách chưa đầy mười mấy phút, mình lại gặp lại Hàn Sơn Bình. "Sao, hai người trước đó đã quen nhau à?" Hoàng Lập Thành bị cục diện trước mắt làm cho hồ đồ.

Tài xế Tiểu Trần ghé vào tai Hoàng Lập Thành, giải thích đầu đuôi sự việc cho ông ta nghe một lượt.

Hoàng Lập Thành lúc này mới vỡ lẽ: "Giỏi cho cái tên Hàn Sơn Bình nhà cậu, lại còn chặn xe chặn người, trong mắt cậu còn chút tính tổ chức kỷ luật nào không hả?" Hàn Sơn Bình lén lút thì có thể cợt nhả với Hoàng Lập Thành, nhưng trước mặt người ngoài thì phải giữ đủ thể diện cho lãnh đạo.

Ông ta lập tức bày ra bộ dạng khiêm tốn tiếp thu phê bình: "Cục trưởng Hoàng phê bình rất đúng, lần sau nhất định sẽ sửa chữa!" Hoàng Lập Thành coi như hài lòng với biểu hiện của Hàn Sơn Bình, quay sang cười ha hả giải thích với Lâm Hựu Luân: "Hàn xưởng trưởng hiện tại là Xưởng trưởng một xưởng phim ở Tứ Xuyên, hiệu quả của xưởng không tốt nên đến Bắc Kinh than nghèo với tôi ấy mà.

Đúng lúc cậu ta cũng là dân làm phim, chắc sẽ có không ít chủ đề chung với Lâm tiên sinh, nên tôi gọi cậu ta đi cùng luôn." Cơ hội làm quen tự dâng đến tận cửa thế này, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không từ chối.

Ba người cùng ngồi một xe đến Toàn Tụ Đức ở Tiền Môn, Bắc Kinh.

Ngô Tư Nguyên đã đợi ở cửa một lúc, thấy ghế phụ xe con bước xuống một người đàn ông lạ mặt thì chỉ hơi ngẩn ra, sau đó liền nhiệt tình đón tiếp.

Hoàng Lập Thành giới thiệu Hàn Sơn Bình cho Ngô Tư Nguyên làm quen, hai bên lại khách sáo một hồi rồi mới bước vào phòng bao đã đặt trước.

Hàn Sơn Bình vừa vào cửa đã giành lấy ấm trà từ tay nhân viên phục vụ, châm nước rót trà cho ba người, hạ tư thái xuống rất thấp.

Hoàng Lập Thành và Lâm Hựu Luân tiếp tục bàn về chủ đề đã thảo luận ở khách sạn.

Ngô Tư Nguyên nghe mà cảm thán không thôi, chuyện mà theo ông thấy căn bản không thể thành công, thế mà lại thành dưới tay Lâm Hựu Luân.

Ngô Tư Nguyên trước đó còn nghĩ, dựa vào sự hiểu biết của mình về Đại lục, Lâm Hựu Luân tất nhiên sẽ phải dựa dẫm vào mình nhiều.

Không ngờ Lâm Hựu Luân lại đi được cửa của vị lãnh đạo cao nhất.

Ở đây mọi việc là thế, rất nhiều khi người dưới chạy gãy chân, mài mỏng mép cũng không xong việc, nhưng chỉ cần người trên nói một câu, sự việc lập tức được giải quyết.

Đương nhiên Ngô Tư Nguyên rất nhanh đã điều chỉnh lại tâm thái.

Hiện tại Đại lục đối với điện ảnh Hong Kong chỉ mới mở ra một khe hở, sau này chắc chắn còn rất nhiều công việc cần thúc đẩy.

Lâm Hựu Luân không thể ở lại Đại lục thời gian dài, Ngô Tư Nguyên có căn cơ ở ảnh đàn Hong Kong, bên Đại lục cũng có quan hệ, đóng vai trò người trung gian này là thích hợp nhất.

Ngô Tư Nguyên trong lòng đang tính toán chuyện của mình, không chú ý đến Hàn Sơn Bình nãy giờ vẫn ân cần rót nước bên cạnh lúc này động tác bỗng hơi chậm lại.

Trên đường đến quán cơm, Hàn Sơn Bình đã đại khái nắm rõ thân phận của Lâm Hựu Luân.

Tỷ phú hơn hai mươi tuổi không khiến Hàn Sơn Bình quá kinh ngạc, điều thực sự khiến ông ta cảm thấy chấn động là đối phương thế mà đã từng chế tác nhiều bộ phim có doanh thu toàn cầu vượt quá 100 triệu đô la Mỹ.

Chương 225

Kinh phí đầu tư cho sự nghiệp điện ảnh cả một năm của Âu Lạc (biệt danh của Xưởng phim Nga Mi) còn không nhiều bằng doanh thu một bộ phim của người ta, sự chênh lệch này sao không khiến Hàn Sơn Bình cảm thấy kinh tâm động phách?

Hong Kong đã như vậy, thế thì Hollywood của Mỹ chẳng phải càng lợi hại hơn?

Hàn Sơn Bình còn chưa hoàn hồn sau cú sốc do sự chênh lệch khổng lồ này mang lại, tiếp đó lại nghe được một tin tức càng khiến ông ta hưng phấn hơn trong cuộc nói chuyện giữa Hoàng Lập Thành và Lâm Hựu Luân.

Đại lục sắp mở cửa hạn chế hợp tác với điện ảnh Hong Kong, điều này cũng có nghĩa là sẽ có nhiều người làm phim Hong Kong bắc tiến hơn.

Những người này mang đến không chỉ là lý niệm điện ảnh và kỹ thuật quay phim, mà còn có nguồn vốn hùng hậu.

Đặc biệt đối với các xưởng phim bên ngoài Xưởng phim Bắc Kinh, đây sẽ là một cơ hội tuyệt vời!

Hàn Sơn Bình tay cầm ấm trà, vẫn giữ tư thế rót nước vào chén, nhưng tư tưởng đã bắt đầu bay bổng.

Mắt thấy nước trong chén sắp tràn, Hàn Sơn Bình hoàn toàn không hay biết gì, Ngô Tư Nguyên vội vàng lên tiếng nhắc nhở: "Đầy rồi!

Đầy rồi!" Hàn Sơn Bình giật mình tỉnh lại, vội vàng nhấc vòi ấm lên, nhưng vẫn có không ít nước trà tràn ra khỏi chén.

Lại một trận luống cuống tay chân mới lau sạch được nước trà

trên bàn.

Như vậy, Lâm Hựu Luân và Hoàng Lập Thành cũng không mải nói chuyện nữa, đều đưa mắt nhìn Hàn Sơn Bình.

Hàn Sơn Bình đành phải kiên trì giải thích: "Vừa rồi đang nghĩ chút chuyện nên phân tâm." Hoàng Lập Thành trừng ông ta một cái, quay đầu định tiếp tục nói chuyện với Lâm Hựu Luân thì phát hiện Lâm Hựu Luân đang nhìn Hàn Sơn Bình với vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Hàn Sơn Bình cũng nhận ra điểm này, chỉ là Lâm Hựu Luân không nói, ông ta cũng không tiện mở miệng hỏi. "Xưởng phim Nga Mi là ở Thành Đô nhỉ?" Hàn Sơn Bình không ngờ Lâm Hựu Luân đột nhiên lại hỏi về tình hình xưởng phim.

Đầu óc ông ta xoay chuyển cực nhanh, rất nhanh đã ý thức được đây có thể là một cơ hội, bèn giới thiệu sơ qua một số tình hình của Xưởng phim Nga Mi cho Lâm Hựu Luân.

Xưởng Nga Mi những năm 50-60 cũng từng huy hoàng một thời, nhưng sau khi bước vào thập niên 80, cùng với việc kinh phí hỗ trợ của nhà nước giảm bớt, cảnh ngộ đã kém xa trước kia.

Sau khi Hàn Sơn Bình giới thiệu xong, Hoàng Lập Thành lại bổ sung: "Xưởng Nga Mi hồi thập niên 60 từng quay một bộ 《Đạt Cát và cha của cô ấy》, còn được Thủ tướng Chu biểu dương và khẳng định.

Hiện tại tuy gặp chút khó khăn nhưng tố chất nhân viên vẫn rất cao." "Trong tay tôi có một bộ phim đang chuẩn bị đến Tứ Xuyên lấy cảnh, một trong những nam chính của phim cũng là diễn viên đến từ Đại lục.

Ý định của tôi là hợp tác quay bộ phim này với Xưởng phim Nga

Mi.

Chúng tôi muốn thuê một số nhân sự tại địa phương, bao gồm cả tạp vụ và diễn viên quần chúng.

Đoàn làm phim có thể trích lại cho Xưởng Nga Mi khoảng 1 đến 2 triệu kinh phí." Một hai triệu kinh phí đối với bộ 《Phong Vân: Hùng Bá Thiên Hạ》 có tổng đầu tư 50 triệu mà nói chẳng qua chỉ là chín trâu mất một sợi lông.

Vốn dĩ theo thông lệ hợp tác, các xưởng phim Đại lục chỉ chịu trách nhiệm cung cấp một số thuận lợi, công việc chủ yếu vẫn do đoàn làm phim Hong Kong thực hiện, phim quay xong chỉ cần đưa bản quyền Đại lục cho xưởng phim là được, không cần chi thêm kinh phí.

Nhưng 《Phong Vân: Hùng Bá Thiên Hạ》 cho dù có gắn mác phim hợp tác thì e rằng cũng rất khó qua được cửa kiểm duyệt của phía Đại lục.

Như vậy, theo phương thức hợp tác trước đây, xưởng phim Đại lục sẽ chẳng kiếm chác được chút lợi lộc nào.

Lâm Hựu Luân đề xuất phương thức hợp tác này, kỳ thực cũng chính là biến tướng hỗ trợ cho Xưởng phim Nga Mi một khoản vốn.

Hai triệu ở Hong Kong có thể chỉ là cát-xê của một ngôi sao đang nổi cho một bộ phim, nhưng ở Đại lục lúc này hoàn toàn xứng đáng là một khoản tiền khổng lồ. "Lâm tiên sinh không nói đùa với tôi chứ?" Hàn Sơn Bình kích động đến mức giọng nói cũng run run.

Hoàng Lập Thành cũng không ngờ Lâm Hựu Luân ra tay hào phóng như vậy, mở miệng là hai triệu.

Có khoản tiền này, Xưởng phim Nga Mi có thể vượt qua khó khăn trước mắt, nhưng chuyện truyền ra ngoài, bát nước này bưng không phẳng, các xưởng phim khác chắc chắn sẽ có lời ra tiếng vào.

Hàn Sơn Bình đâu quản nhiều như thế, đứng dậy lấy trà thay rượu, kính Lâm Hựu Luân nói: "Tôi thay mặt toàn thể anh em Xưởng Nga Mi, cảm ơn sự ủng hộ của Lâm tiên sinh đối với sự nghiệp điện ảnh của chúng tôi!" "Hàn xưởng trưởng khoan hãy nhận lời, tôi còn một yêu cầu chưa nói đây." Lâm Hựu Luân đứng dậy nhưng chưa vội chạm cốc với Hàn Sơn Bình. "Bộ phim này chọn lấy cảnh ở Đại lục cũng là muốn mượn cơ hội này để giới thiệu non sông gấm vóc của tổ quốc ra bên ngoài, cho nên tôi muốn mời một quay phim Đại lục cầm máy.

Việc này còn cần Hàn xưởng trưởng ra mặt giúp đỡ." Hoàng Lập Thành ngồi bên cạnh lúc này tâm tư đã bắt đầu hoạt động.

Quay phim mà khiến Lâm Hựu Luân coi trọng, ít nhất phải có chút tiếng tăm trong nước, mà Xưởng phim Nga Mi trong tay không có người quay phim như vậy.

Hàn Sơn Bình trong lòng hơi chột dạ: "Không biết Lâm tiên sinh muốn tìm quay phim nào?" "Trương Nghệ Mưu." Hàn Sơn Bình và Hoàng Lập Thành nhìn nhau, đối với cái tên Trương Nghệ Mưu, hai người đều không xa lạ.

Trương Nghệ Mưu sau khi khôi phục kỳ thi đại học đã được đặc cách trúng tuyển vào khoa Nhiếp ảnh Học viện Điện ảnh Bắc Kinh.

Năm 1984, vừa tốt nghiệp khoa Nhiếp ảnh chưa bao lâu, ông đã tham gia quay bộ phim 《Một người và tám người》.

Bộ phim này từ hình thức đến nội dung cũng như các phương diện đạo diễn, quay phim, mỹ thuật đều có sự đột phá lớn so với các phim trước đây.

Trương Nghệ Mưu với bố cục táo bạo, thiết kế ống kính độc đáo đã giành giải Quay phim xuất sắc nhất giải Điện ảnh Âu Lạc năm 1984, và bắt đầu được giới điện ảnh chú ý.

Tuy nhiên, điều thực sự khiến Trương Nghệ Mưu bộc lộ tài năng là sau đó ông đảm nhiệm vai trò quay phim trong bộ 《Hoàng Thổ địa》 (Yellow Earth) do Trần Khải Ca đạo diễn.

Trong bộ phim này, Trương Nghệ Mưu đã vận dụng triệt để các thủ pháp nhiếp ảnh, dùng tạo hình độc đáo để thể hiện vẻ đẹp tráng lệ, hùng vĩ và hồn hậu của cao nguyên hoàng thổ.

Bộ phim giành được một loạt giải thưởng lớn: Giải Quay phim xuất sắc nhất giải Kim Kê điện ảnh Âu Lạc lần thứ 5, Giải Quay phim xuất sắc nhất Liên hoan phim quốc tế Ba châu lục Nantes lần thứ 7 tại Pháp, Giải Kỹ thuật làm phim xuất sắc Eastman Kodak tại Liên hoan phim quốc tế Hawaii lần thứ 5, Giải Báo Bạc tại Liên hoan phim quốc tế Locarno Thụy Sĩ.

Trương Nghệ Mưu cũng từ đó bước vào hàng ngũ những nhà quay phim hạng nhất.

Đối với đại đa số khán giả, biết đến tên Trương Nghệ Mưu là sau khi xem bộ phim 《Cao lương đỏ》 do ông đạo diễn.

Lúc này bộ phim đó vẫn chưa bấm máy, Trương Nghệ Mưu chỉ mới nổi danh trong giới điện ảnh, nhưng bản thân Lâm Hựu Luân làm nghề chế tác điện ảnh, chú ý đến Trương Nghệ Mưu cũng không có gì lạ.

Ở kiếp sau, các tác phẩm của Trương Nghệ Mưu tuy luôn tồn tại nhiều tranh cãi, nhưng có một điểm không thể nghi ngờ: những khung hình điện ảnh dưới ống kính của ông cực kỳ giàu mỹ cảm.

Trong lòng rất nhiều người, ông có lẽ không phải là đạo diễn hạng nhất, nhưng tuyệt đối xứng đáng là nhà quay phim hạng nhất.

Lâm Hựu Luân tìm Trương Nghệ Mưu làm quay phim cho 《Phong Vân: Hùng Bá Thiên Hạ》, cũng là muốn "ép khô" tài năng

quay phim của ông một chút, đợi sau này Trương Nghệ Mưu làm đạo diễn rồi, e rằng sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

Lâm Hựu Luân đưa ra yêu cầu này lại khiến Hàn Sơn Bình có chút khó xử.

Quan hệ công tác hiện tại của Trương Nghệ Mưu thuộc về Xưởng phim Quảng Tây, muốn mượn người từ tay đối phương không phải chuyện dễ.

Thấy Hàn Sơn Bình đưa mắt nhìn mình đầy mong chờ, trong lòng Hoàng Lập Thành đột nhiên nảy ra một ý kiến.

Lần hợp tác làm phim này, lợi ích không thể để Xưởng Nga Mi chiếm hết, nếu không các xưởng phim khác sẽ có ý kiến.

Hiện tại lôi thêm Xưởng phim Quảng Tây vào, các xưởng khác hẳn sẽ không còn gì để nói. "Non nước Quế Lâm đẹp nhất thiên hạ.

Lâm tiên sinh muốn phô diễn cảnh đẹp non sông tổ quốc trong phim, tôi thấy cũng có thể cân nhắc lấy thêm cảnh ở Quảng Tây, để Xưởng phim Quảng Tây cũng tham gia vào." Hoàng Lập Thành nói ra suy nghĩ của mình.

Hàn Sơn Bình lập tức xị mặt xuống.

Trong lòng ông ta tuy không tình nguyện, nhưng cũng biết đây là cách duy nhất lúc này, nếu không thì thật sự không có cách nào mượn được Trương Nghệ Mưu.

Tiệc tan, chủ và khách đều vui vẻ.

Lúc rời đi, Hoàng Lập Thành nhắc tới việc ngày mai tại Bắc Kinh sẽ có một buổi giao lưu của những người làm điện ảnh trên toàn quốc, hỏi Lâm Hựu Luân có thời gian tham gia hay không.

Chương 226

Đoàn đại biểu công thương nghiệp Hong Kong kế hoạch ngày kia mới quay về, thời gian vừa khéo, hơn nữa Lâm Hựu Luân cũng có hứng thú muốn gặp gỡ vài vị nhà làm phim nổi tiếng của Đại lục thời kỳ này, nên liền nhận lời.

Ngày hôm sau, Hoàng Lập Thành phái xe chuyên dụng đến khách sạn đón Lâm Hựu Luân tới hội trường.

Ban đầu Lâm Hựu Luân còn tưởng đó là kiểu hội thảo tự do mọi người ngồi quây quần bên nhau, đến nơi mới phát hiện sự tình không giống như hắn nghĩ.

Lãnh đạo ngồi thành một hàng trên đài, bên dưới là một đám người đông nghịt.

Danh nghĩa là giao lưu, kỳ thực chính là mấy vị lãnh đạo ở trên đọc diễn văn, Lâm Hựu Luân chỉ là được mời đến làm khách mời, ngồi lên đài cho có mặt chứ chẳng có việc gì làm.

Ngồi hơn nửa tiếng đồng hồ, Lâm Hựu Luân đã bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, bèn viện cớ đi vệ sinh để trốn khỏi hội trường, định đi dạo một vòng quanh đó rồi mới quay lại.

Tài xế Tiểu Trần của Hoàng Lập Thành đành phải tạm thời làm vệ sĩ cho Lâm Hựu Luân.

Hai người đang đi ra ngoài thì thấy một thanh niên đi ngược lại, thu hút sự chú ý của Lâm Hựu Luân.

Người đến tham gia buổi giao lưu điện ảnh lần này đều mặc đồ cán bộ một màu, thi thoảng có người mặc áo Tôn Trung Sơn, đứng trong đám đông trông rất nổi bật.

Mà người thanh niên đang đi tới trước mắt này lại mặc một bộ âu phục phẳng phiu, ánh mắt Lâm Hựu Luân liền nhìn đối phương thêm vài lần.

Người thanh niên kia nhìn thấy Lâm Hựu Luân mắt cũng sáng lên, thấy anh ta định đi tới, Tiểu Trần cảnh giác bước lên một bước, chắn ở phía trước nói: "Đồng chí, anh muốn làm gì?" "Tôi cũng tới tham gia buổi giao lưu này, muốn nói vài câu với Lâm tiên sinh, đồng chí này có thể tạo điều kiện không?" Người thanh niên lấy thẻ công tác của mình ra, Tiểu Trần nhận lấy xem xét, xác nhận không sai mới tránh người ra.

Lâm Hựu Luân tò mò đánh giá đối phương, không biết anh ta tìm mình có việc gì.

Người thanh niên nho nhã lễ độ đưa tay về phía Lâm Hựu Luân: "Lâm tiên sinh, tôi tên là Tạ Diên, rất vui được gặp anh ở đây." Chỉ qua ngôn ngữ cử chỉ, Lâm Hựu Luân liền phát hiện Tạ Diên này có chút không giống người khác. "Tạ tiên sinh từng ở nước ngoài?" "Tôi từng học tập về quay phim điện ảnh tại Mỹ một thời gian, gần đây mới về nước." Câu trả lời của Tạ Diên chứng thực phán đoán của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân phảng phất như đang nghiền ngẫm cái tên "Tạ Diên", đột nhiên nghĩ tới một người. "Không biết Tạ tiên sinh và đạo diễn Tạ Tấn có quan hệ thế nào?" Tạ Diên hơi sững sờ: "Lâm tiên sinh quen biết cha tôi?" "Nghe danh đã lâu, chỉ là chưa được gặp mặt." Trên mặt Lâm Hựu Luân lộ ra vài phần tiếc nuối.

Câu này của Lâm Hựu Luân cũng không phải cố ý nịnh nọt.

Tạ Tấn làm phim đến nay đã hơn ba mươi năm, quay những bộ phim nổi tiếng như "Nữ cầu thủ số 5", "Thiên vân sơn truyền kỳ", "Người chăn ngựa", "Vòng hoa dưới chân núi", ảnh hưởng đến mấy

thế hệ khán giả, gần như đã trở thành biểu tượng của điện ảnh Đại lục.

Nếu nói chuyến đi Đại lục lần này của Lâm Hựu Luân hy vọng gặp được nhà làm phim nào nhất, thì Trần Khải Ca, Trương Nghệ Mưu đều phải xếp sau Tạ Tấn. "Điện ảnh Hong Kong mấy năm nay dương danh hải ngoại, cha tôi mỗi khi cùng tôi bàn về chuyện này đều nói Lâm tiên sinh là một nhân vật tài ba.

Ông vẫn luôn muốn đi Hong Kong bái kiến, tiếc là việc nhà quấn thân chưa thể đi được." Tạ Diên vẫn luôn lấy cha làm niềm kiêu hãnh, thấy Lâm Hựu Luân tôn sùng cha mình như vậy, anh ta cũng cảm thấy nở mày nở mặt.

Khi Tạ Diên mới đến Mỹ đã cảm nhận sâu sắc sự chênh lệch giữa điện ảnh Đại lục và Hollywood, lúc đó anh ta cảm thấy điện ảnh Đại lục ít nhất phải phát triển ba mươi năm nữa mới có khả năng đuổi kịp Mỹ.

Nhưng sau đó, những cơn sốt vé do điện ảnh Hong Kong tạo ra tại Bắc Mỹ hết đợt này đến đợt khác lại thay đổi cách nhìn của Tạ Diên.

Từ mấy bộ phim Hong Kong đó, Tạ Diên nhìn thấy hy vọng điện ảnh Đại lục đuổi kịp Mỹ trong ngắn hạn.

Vì thế Tạ Diên đã đặc biệt nghiên cứu sự phát triển của điện ảnh Hong Kong những năm gần đây, rồi phát hiện điện ảnh Hong Kong hai năm nay phát triển cực kỳ mạnh mẽ, bất luận là kỹ thuật hay ý tưởng đều thấp thoáng có vốn liếng để cạnh tranh với Hollywood.

Từ Mỹ du học trở về, Tạ Diên đang định đi Hong Kong một chuyến, không ngờ cùng cha đến Bắc Kinh họp lại gặp được Lâm Hựu Luân trước. "Đạo diễn Tạ Tấn đang ở trong hội trường sao?" Lâm Hựu Luân trong lòng vui vẻ, nếu có thể làm quen với Tạ Tấn, chuyến đi này coi như không uổng công.

Tạ Diên gật gật đầu: "Cha tôi ngồi ở hàng ghế đầu, ra vào không tùy ý như tôi.

Lâm tiên sinh là khách từ xa tới, nếu không chê, sau buổi họp cha con chúng tôi muốn mời Lâm tiên sinh dùng bữa cơm đạm bạc." Nghe thấy có thể gặp mặt Tạ Tấn, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không từ chối.

Hai người hẹn sau khi tan họp sẽ gặp nhau ở cửa, Tạ Diên quay lại hội trường, Lâm Hựu Luân đi dạo bên ngoài một vòng, đợi thời gian gần xong mới quay lại.

Tan họp, Lâm Hựu Luân nói rõ tình hình với Hoàng Lập Thành.

Bên này vốn đã sắp xếp bữa trưa, nhưng Lâm Hựu Luân có kế hoạch khác nên Hoàng Lập Thành cũng không miễn cưỡng, gọi tài xế Tiểu Trần của mình tới, bảo anh ta hôm nay chịu trách nhiệm lái xe cho Lâm Hựu Luân.

Cha con Tạ Tấn, Tạ Diên đứng ở cửa hội trường một lát, nhìn thấy một chiếc xe con màu đen chạy tới.

Tạ Tấn đã từng làm việc vài lần với lãnh đạo Tổng cục Quảng Điện, liếc mắt liền nhận ra đây là xe chuyên dụng của Hoàng Lập Thành.

Tạ Tấn trong lòng đầy nghi hoặc, xe con đã dừng trước mặt hai người, cửa xe mở ra, bước xuống lại là một người thanh niên.

Tại đại hội, Lâm Hựu Luân ngồi cùng một đám lãnh đạo ở hàng ghế đầu, lúc đó người dẫn chương trình có đặc biệt giới thiệu thân phận của hắn, nhưng khi ấy Tạ Tấn ngồi ở đầu kia hội trường, không nhìn rõ tướng mạo Lâm Hựu Luân, lúc này mới phát hiện đối phương còn trẻ hơn con trai mình rất nhiều.

Tạ Tấn thẳng lưng, sau cặp kính là đôi mắt hàm tiếu, tóc chải rất

gọn gàng, áo sơ mi trắng tinh, giày da đen bóng, mặc một bộ áo Tôn Trung Sơn màu xám tro phẳng phiu, túi áo cài một cây bút máy, nghiễm nhiên là phong thái của một học giả.

Lâm Hựu Luân bước lên bắt tay Tạ Tấn, vui vẻ nói: "Gặp được Tạ lão, chuyến đi Đại lục lần này coi như đã hoàn thành một tâm nguyện!" Tạ Tấn khiêm tốn cười cười: "Lúc Tạ Diên du học ở Mỹ, trong điện thoại nhắc đến nhiều nhất chính là Lâm tiên sinh, còn nói đợi có cơ hội sẽ đến Hong Kong bái kiến Lâm tiên sinh, không ngờ lại gặp nhau nhanh như vậy." "Vậy chúng ta lên xe rồi nói chuyện kỹ hơn, mời hai vị!" Tạ Diên tranh ngồi ghế phụ lái, Lâm Hựu Luân cùng Tạ Tấn ngồi ở ghế sau, trên đường đi hai người liền trò chuyện. "Tôi nghe nói Đại lục sắp nhập khẩu hai bộ phim Hong Kong, xem ra Lâm tiên sinh chuyến này thu hoạch không nhỏ à." Lâm Hựu Luân cảm thấy có chút bất ngờ: "Chuyện này Tạ lão cũng đã biết rồi sao?" Việc này Tạ Tấn cũng là nghe được từ người khác.

Nhập khẩu phim Hong Kong khiến ông vừa cảm thấy mừng, đồng thời lại có chút lo lắng.

Hiện trạng của ngành công nghiệp điện ảnh Đại lục ông rất rõ, trước đây mọi người thiếu đối tượng so sánh nên cũng không cảm thấy mình lạc hậu bao nhiêu, đợi phim Hong Kong tiến vào, e rằng mọi người mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Để mọi người nhận rõ cục diện cố nhiên là chuyện tốt, nhưng sự xung kích mà phim Hong Kong mang lại cho khán giả, kết quả lại rất khó dự đoán.

Có thể tưởng tượng được là, sau này phim trong nước nếu không có cải thiện lớn, khán giả e rằng sẽ không còn ủng hộ như hiện tại nữa, những ngày tháng sau này của các xưởng phim e rằng càng khó sống hơn. "Trung ương không mở cửa ồ ạt ngay một lần, chắc hẳn đã

cân nhắc đến khả năng phim Hong Kong sẽ gây xung kích cho các xưởng phim trong nước.

Ngành công nghiệp điện ảnh trong nước muốn phát triển, tiếp tục hình thức hiện tại là tuyệt đối không được." "Lâm tiên sinh lo xa rồi, tôi cũng không nói nhập khẩu phim Hong Kong là chuyện xấu, chỉ tò mò là phim Hong Kong thành công ở hải ngoại như vậy, tại sao Lâm tiên sinh còn muốn tiến vào thị trường Đại lục?" "Với dân số khổng lồ của Đại lục, tương lai chỉ cần có một phần trăm người dân có khả năng chi tiêu cho điện ảnh, cũng là một con số vô cùng khả quan.

Con số này còn lớn hơn cả thị trường các quốc gia, khu vực Đông Nam Á cộng lại.

Hơn nữa sau khi Hong Kong trao trả về, mọi người đều là người một nhà, điện ảnh Hong Kong dựa lưng vào Đại lục mới có khả năng phát triển tốt hơn." Tạ Tấn cũng không kìm được bị hấp dẫn bởi viễn cảnh tươi đẹp mà Lâm Hựu Luân vẽ ra: "Lâm tiên sinh cảm thấy Đại lục phát triển đến mức như anh nói cần thời gian bao lâu?" "Sơ bộ hình thành thị trường tiêu dùng có lẽ còn phải mất mười năm, thực sự trưởng thành thì e là chuyện của hai mươi năm sau." Lâm Hựu Luân trả lời. "Vậy Lâm tiên sinh lúc này tiến vào chẳng phải là quá sớm sao?" "Phim Hong Kong lúc này tiến vào Đại lục, đầu tiên có thể bồi dưỡng thị trường và khán giả, thứ hai cũng có thể thúc đẩy thị trường điện ảnh trong nước tăng tốc hình thành.

Tuy rằng không có bao nhiêu lợi ích để kiếm chác, nhưng điện ảnh Hong Kong chung quy vẫn là một phần của điện ảnh Trung Quốc, không thể đợi sau này thị trường Đại lục trưởng thành mới đến hái quả.

Hiện tại chịu thiệt một chút, cũng coi như góp một phần tâm sức cho sự phát triển của điện ảnh Trung Quốc." Lâm Hựu Luân nói

những lời này rất thẳng thắn, Tạ Tấn nghe lại thấy có chút hổ thẹn. "Lâm tiên sinh có suy nghĩ như vậy, quả là may mắn cho nền điện ảnh nước nhà!" "Bất luận là nhập khẩu phim Hong Kong hay là hai nơi hợp tác làm phim, đối với ngành công nghiệp điện ảnh nội địa đều chỉ là một ngoại lực thúc đẩy, ngành điện ảnh nội địa thực sự muốn phát triển vẫn cần phải tự mình thay đổi." Câu nói này của Lâm Hựu Luân được Tạ Tấn rất tán đồng, nhưng ông biết sâu sắc rằng ở Đại lục, sự thay đổi này sẽ vô cùng khó khăn.

Biến đổi về thể chế không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành.

Nói sâu thêm nữa sẽ đụng chạm đến những vấn đề cải cách thể chế tầng sâu, khó tránh khỏi đụng chạm nhạy cảm, nên cả Tạ Tấn và Lâm Hựu Luân đều không có ý định đào sâu thêm. "Tạ lão gần đây có tác phẩm mới nào chuẩn bị ra mắt không?" "Lâm tiên sinh nếu có thể lưu lại nội địa thêm một thời gian, chắc là có thể kịp xem bộ phim đó công chiếu." Nhắc đến bộ phim mới quay của mình, Tạ Tấn lập tức như biến thành một người khác, mày râu hớn hở: "Nữ chính của bộ phim này hai năm trước từng được đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng Hong Kong, chắc hẳn Lâm tiên sinh cũng biết chút thông tin về cô ấy.

Còn nam chính thì Lâm tiên sinh có lẽ không quen, nhưng cũng là một diễn viên rất xuất sắc." Lâm Hựu Luân thầm nghĩ đúng rồi, bộ phim trong miệng Tạ Tấn hẳn chính là "Phù Dung Trấn" do Lưu Hiểu Khánh và Khương Văn đóng chính, lịch sử theo quỹ đạo cũ vẫn chưa thay đổi.

Nghe ý tứ trong lời Tạ Tấn, bộ phim này sắp công chiếu, điều này khiến Lâm Hựu Luân đột nhiên nảy ra một ý tưởng mới. *** Trong phòng bao của tiệm cơm, đối diện với một bàn tàn canh lạnh ngắt, hai cha con Tạ Tấn, Tạ Diên ngồi đối diện nhau trầm mặc.

Lâm Hựu Luân ăn xong thì đã rời đi, nhưng lại để lại cho Tạ Tấn một bài toán khó: Trong lúc ăn cơm, Lâm Hựu Luân nói về một ý tưởng kịch bản, muốn mời Tạ Tấn làm đạo diễn cho bộ phim đó.

Chương 227

Theo lý mà nói, Tạ Tấn không có lý do gì từ chối cơ hội như vậy, nhưng thực tế, Tạ Tấn lại do dự hồi lâu, đến cuối cùng cũng chưa cho Lâm Hựu Luân câu trả lời dứt khoát.

Không phải kịch bản của Lâm Hựu Luân không đủ hay, mà là cốt truyện quá "kinh thế hãi tục", trực tiếp dọa Tạ Tấn sợ.

Một câu chuyện đơn giản nhưng có chút đi vào lối mòn: Năm 1937, cả Trung Quốc bao trùm trong bóng đen cuộc chiến tranh xâm lược của Nhật Bản, nhưng tại một thị trấn nhỏ bình thường ở phương Nam, bề ngoài vẫn yên bình.

Một người phụ nữ đẹp đến mức khiến người ta say đắm tên là Hồng, với mái tóc đen uốn lượn sóng, mặc sườn xám thời thượng nhất và tất lụa, đi đôi giày cao gót tràn đầy sự quyến rũ gợi cảm, bước vào thị trấn nhỏ bảo thủ khép kín này, đồng thời cũng bước vào trái tim của thiếu niên A Thành.

A Thành mới mười ba tuổi đã mê mẩn Hồng không thuốc chữa, cậu giống như tất cả đàn ông trong thị trấn, không thể kìm lòng trước vẻ đẹp của cô.

Mỗi ngày tan học, cậu chạy ra bên đường chỉ để đợi Hồng với phong tư thướt tha nhẹ nhàng đi qua; mỗi buổi chập tối, trèo lên nóc nhà cao cao, chỉ để có thể nhìn thấy Hồng múa một điệu cô độc trong phòng khách.

Mây đen chiến tranh áp sát thị trấn, tin dữ từ tiền tuyến truyền về, chồng của Hồng tử trận, cô trở thành góa phụ.

Hồng cuối cùng vì cuộc sống mà buộc phải chọn con đường sa ngã, hoặc nói là "thỏa hiệp", cô bán thân xác cho đàn ông để đổi lấy

thức ăn sống qua ngày.

Sau khi lính Nhật chiếm đóng thị trấn, cô lại trở thành món đồ chơi trong tay người Nhật.

Vài năm sau, Nhật bại trận rút lui, những người phụ nữ trong thị trấn cuối cùng cũng có thể đường hoàng dùng những ngôn từ ác độc nhất để nhục mạ người phụ nữ khiến họ vừa hâm mộ vừa ghen tị này.

Họ đánh đập cô, xé rách quần áo cô, phẳng phất như muốn một lần xé nát cái đẹp đó, còn đám đàn ông đều trầm mặc, tiếc nuối hoặc hối tiếc, nhưng đều lạnh lùng như nhau.

Giờ khắc này, Hồng cuối cùng cũng khóc, không giãy giụa, chỉ dùng cánh tay ôm chặt lấy mình, gào khóc xé gan xé phổi.

Không chỉ vì tổn thương và đau đớn, mà còn là sự bùng phát của những đè nén bấy lâu nay.

Cô đã im lặng quá lâu, im lặng chịu đựng tất cả sự sỉ nhục và vấy bẩn mà nhan sắc như hoa mang lại.

Cô cuối cùng cũng khóc, dùng nước mắt rửa trôi mọi vết thương, chứng minh mình vẫn còn sống.

Hồng bị trục xuất khỏi thị trấn, mà chồng của Hồng lại vác thân thể tàn tật quay về quê hương tìm vợ, nhưng cái anh nhận được lại là sự chế giễu vô tình của mọi người, chỉ có A Thành lén nói cho anh biết nơi Hồng đã đi.

Sau giải phóng, Hồng quay lại thị trấn, ung dung bình thản khoác tay chồng đi qua đám đông kinh ngạc, phẳng phất như những tủi nhục đau thương kia chưa từng tồn tại.

Mọi người nhìn thấy không còn là thiếu phụ xinh đẹp làm say lòng người năm xưa, mà là một phụ nữ trung niên bình thường.

Thân thể có chút mập mạp, ăn mặc kiểu tóc đều cực kỳ giản dị, xách giỏ đi chợ mua đồ, những người phụ nữ từng làm hại cô cũng chào hỏi cô.

A Thành đứng bên đường, trong mắt có vui mừng, có bi thương.

Cậu cuối cùng cũng có đủ dũng khí, có thể thành thật giúp Hồng nhặt quả bị rơi, sau đó nói với cô một câu: Bảo trọng!

Tạ Tấn luôn có một cảm giác kỳ lạ, câu chuyện Lâm Hựu Luân để lại sao mà giống câu chuyện trong bộ phim "Phù Dung Trấn" ông vừa quay xong đến thế: Cũng xảy ra tại một thị trấn nhỏ, một đám cư dân nhìn qua thì lương thiện, một người con gái yếu đuối xinh đẹp, sự tham lam và đạo đức giả của đàn ông, sự ghen tị và ngang ngược của đàn bà, lời đồn đại, sự bài xích cũng như sự tàn khốc của hiện thực cuối cùng đuổi người phụ nữ ra khỏi thị trấn.

Sau khi chiến tranh kết thúc, cô và chồng trở về, cuối cùng trong một câu "chào buổi sáng" nhẹ tênh, người phụ nữ xinh đẹp bị sỉ nhục và tổn hại lại được người dân thị trấn này chấp nhận.

Trong "Phù Dung Trấn", Hồ Ngọc Âm còn có Tần Thư Điền, Cốc Yến Sơn giúp đỡ, còn Hồng thì tuyệt vọng vô vọng, không một ai đưa tay ra giúp cô, chỉ có một thiếu niên bất lực, lặng lẽ chứng kiến sự bất hạnh của cô.

Tuy hai câu chuyện xảy ra ở những thời đại khác nhau, nhưng cuối cùng đều kể về một chủ đề chung: Kẻ gây bạo lực chọn quên lãng, người bị hại giả vờ quên đi.

Duy nhất khác biệt là, câu chuyện Lâm Hựu Luân kể vạch trần mặt xấu xa của nhân tính càng sâu sắc hơn.

Tạ Tấn gần như có thể khẳng định, bộ phim này quay ra tuyệt đối không thể nào được công chiếu ở nội địa.

Tạ Diên bị câu chuyện này làm chấn động sâu sắc, đồng thời lại có nỗi lo lắng thâm sâu.

Từ tận đáy lòng, Tạ Diên tuyệt đối không hy vọng cha mình đạo diễn bộ phim này, bởi vì bộ phim này nếu quay ra, vận mệnh có khả năng sẽ giống như Hồng trong câu chuyện: không được người đời thấu hiểu, bị tất cả mọi người cô lập, thậm chí là phỉ nhổ mắng nhiếc.

Nhưng Tạ Diên lại có một dự cảm mãnh liệt, cha anh rất có khả năng sẽ đồng ý.

Nhìn thấy vẻ do dự trong mắt cha dần tan đi, bất an trong lòng Tạ Diên càng mãnh liệt, anh hiện tại thậm chí có chút hối hận vì buổi sáng đã gặp Lâm Hựu Luân, còn mời đối phương đi ăn cơm.

Trầm mặc hồi lâu, Tạ Tấn từ từ ngẩng đầu, Tạ Diên lại cướp lời trước khi cha mở miệng: "Cha phải suy nghĩ cho kỹ, bộ phim này nếu quay ra tuyệt đối là một bộ phim cấm.

Đánh đổi danh dự bao nhiêu năm của cha, thực sự đáng sao?" "Cha đã quyết định rồi, con không cần khuyên nữa.

Nếu Đại lục ngay cả một Tạ Tấn quay phim cấm cũng không dung chứa nổi, thì cha đi là được!" Miệng Tạ Diên mấp máy, cuối cùng vẫn không nói gì.

Tính tình Tạ Tấn quật cường thế nào, làm con trai Tạ Diên biết rất rõ, chỉ cần thấy mắt cha sáng lên trừng một cái, răng cắn chặt, thì có nghĩa là ông đã hạ quyết tâm, khuyên giải thế nào cũng vô dụng.

Hơn nữa Tạ Tấn nói cũng có vài phần đạo lý, nếu Tạ Tấn vì quay bộ phim này mà bị trong nước bài xích, Lâm Hựu Luân đại khái cũng sẽ rất hoan nghênh Tạ Tấn đến Hong Kong phát triển, tổng sẽ không đến mức không còn chút đường lui nào.

Mà Lâm Hựu Luân chính là nhìn chuẩn điểm này mới ra sức mời Tạ Tấn quay bộ phim này, bởi hắn biết Tạ Tấn không cách nào từ chối.

Suốt thập niên 80, Trung Quốc đều nằm trong một thời đại biến động mạnh mẽ đầy sóng gió.

Chủ nghĩa bảo thủ ngoan cố và chủ nghĩa cấp tiến thời thượng đã kéo ra khoảng cách lớn nhất trên vũ đài tư tưởng đương đại, mỗi bên chiếm giữ một cực đoan trong phổ hệ tư tưởng đương đại của Trung Quốc.

Ngay khi điện ảnh của Tạ Tấn phải chịu đựng đủ loại làm khó dễ từ chủ nghĩa bảo thủ để qua kiểm duyệt, thì chủ nghĩa cấp tiến cũng hào phóng tung ra những đòn công kích mãnh liệt vào ông.

Tạ Tấn đối với những phê bình từ phía hữu khuynh còn có thể kiên trì niềm tin đạo nghĩa của mình, nhưng đối mặt với sự đả kích từ chủ nghĩa cấp tiến mang theo ưu thế đạo nghĩa thì cảm thấy hoang mang.

Sự hoang mang này khiến Tạ Tấn vô cùng áp lực, "Phù Dung Trấn" chính là một lần giải tỏa của ông, nhưng sự giải tỏa này không triệt để và hoàn toàn.

Tạ Tấn vẫn cảm thấy hoang mang trong những cuộc tranh biện kịch liệt của thời đại, mà Lâm Hựu Luân dùng câu chuyện được cải biên từ bộ phim Ý nổi tiếng đời sau là "Truyền thuyết xinh đẹp về Sicily" (Malèna), đã thành công làm Tạ Tấn rung động. *** Trên giá sách bày một bình hoa gốm sứ cổ, trên bàn sách có một chậu thiên đông thảo bốn mùa xanh tốt.

Trên tường một bên treo ảnh Karl Marx râu bạc, một bên là ảnh bán thân cỡ 8 inch chụp chung của chủ nhân và vợ.

Bức ảnh được lồng trong khung kính tinh xảo, mỉm cười nhìn mọi người.

Tóm lại, căn phòng dưới sự bài trí khéo léo của chủ nhân, hiện lên vẻ ấm áp, đạm nhã, phảng phất có một luồng hơi thở của mùa xuân.

Trừ những thứ đó ra, trong phòng không có thêm đồ trang trí nào khác, chính giữa là một chiếc bàn tròn nhỏ, bày một chậu đá vân vũ hoa, sự ninh tĩnh, minh lãng, kiên thực, vô ngã của loại đá này dường như cũng tượng trưng cho tinh thần của chủ nhân.

Trên ghế sô pha cạnh bàn tròn nhỏ, Lương Bác Long và Tạ Tấn ngồi đối diện nhau, hai người bạn già quen biết nhiều năm đều im lặng không nói.

Lương Bác Long cứ nghe mà không mở miệng thì ai cũng không lấy làm lạ, dùng lời của người ngoài để nói thì ông chính là một cái "hũ nút" ít nói!

Tạ Tấn ngậm miệng không nói, ngược lại là chuyện hiếm lạ. "Ông thực sự đã suy nghĩ kỹ rồi?" Lại là Lương Bác Long mở miệng trước. "Ông cũng muốn khuyên tôi đừng quay sao?" Tạ Tấn ngẩng đầu, trong mắt có tơ máu rõ rệt, thần sắc khó giấu vẻ mệt mỏi.

Từ khi ông quyết định nhận quay bộ phim đó, những người biết cốt truyện đều khuyên can, điều này khiến ông lúc nào cũng ở trong trạng thái mâu thuẫn, mấy ngày nay ông vẫn luôn không ngủ ngon, trong đầu toàn nghĩ về chuyện này.

Lương Bác Long đối với tính khí của Tạ Tấn có thể nói là quen thuộc đến cực điểm: "Tôi khuyên ông, ông có nghe không?" Tạ Tấn không lên tiếng, Lương Bác Long liền biết ông ta tâm ý đã quyết. "Tuy biết ông sẽ không nghe tôi khuyên, nhưng có vài lời tôi vẫn phải nói.

Bao nhiêu năm nay, qua tay ông quả thực đã tạo nên rất nhiều nữ

diễn viên, theo lý thuyết ông lần này tìm tôi đòi người, tôi nên cảm thấy vui mừng, sau đó tiến cử học sinh ưu tú nhất cho ông.

Nếu ông không nói với tôi cốt truyện của bộ phim này, có lẽ tôi chẳng cần suy nghĩ đã đồng ý ngay, nhưng ông cứ khăng khăng nói cho tôi câu chuyện đó.

Chương 228

Bây giờ tôi rất lo lắng, tiến cử học sinh cho ông đóng phim, ông thì có thể không quan tâm, nhưng cuối cùng hủy hoại cô bé thì làm thế nào?" Lương Bác Long ngoài là bạn tốt của Tạ Tấn, còn có một thân phận nữa là giảng viên của Học viện Hý kịch Trung ương (Trung Hí), đây cũng là nguyên nhân hôm nay Tạ Tấn tới tìm ông.

Tạ Tấn hy vọng tuyển chọn được một nữ chính phù hợp từ sinh viên Trung Hí.

Tạ Tấn nhìn Lương Bác Long, rất nghiêm túc nói: "Nếu học sinh ông tiến cử vì bộ phim này mà mất đi cơ hội phát triển trong nước, tôi sẽ giới thiệu cô ấy đi Hong Kong.

Vừa rồi tôi cũng nhắc với ông, biên kịch kiêm nhà sản xuất của bộ phim này là Lâm Hựu Luân, có cậu ấy quan tâm, học sinh của ông sẽ không phát triển kém hơn ở nội địa đâu." Tạ Tấn cam đoan như vậy, đôi mày đang nhíu chặt của Lương Bác Long mới giãn ra một chút.

Mức độ hưng thịnh của ngành công nghiệp điện ảnh Hong Kong là thứ nội địa không thể so bì, có thể đến Hong Kong phát triển vẫn luôn là chuyện rất nhiều diễn viên nội địa mong đợi.

Có một con đường lui như vậy, đem học sinh dưới tay tiến cử cho Tạ Tấn cũng không phải là không thể.

Đương nhiên quen biết bao nhiêu năm, Lương Bác Long rất rõ ánh mắt của Tạ Tấn kén chọn thế nào, tùy tiện tìm một người cho ông ấy thì căn bản không thể nào.

Suy đi nghĩ lại, Lương Bác Long liền nghĩ tới một học sinh trong lớp mình làm chủ nhiệm.

Cô gái đến từ Sơn Đông đó, có lẽ có thể phù hợp với yêu cầu của Tạ Tấn. *** Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, Lương Bác Long đang cúi đầu trên bàn không ngẩng lên, chỉ nói một tiếng: "Mời vào!" Một nữ sinh dáng người cao ráo đẩy cửa bước vào.

Thấy Lương Bác Long đang bận viết gì đó, cô đứng ở cửa có chút tiến thoái lưỡng nan.

Cô có một khuôn mặt đầy đặn, làn da trắng hồng, chiếc mũi hơi cao và đôi mắt sáng long lanh như sao, mang theo một vẻ phong vận khó tả, đứng yểu điệu ở đó.

Lương Bác Long ngẩng đầu, đẩy gọng kính đang trượt xuống sống mũi, cười nói: "Đứng ở cửa làm gì, vào đi." Ông bảo nữ sinh ngồi xuống đối diện bàn viết của mình, bảo cô đợi một lát, ông xử lý xong việc trong tay sẽ nói chuyện với cô.

Nữ sinh ngồi xuống, trong lòng lại có chút thấp thỏm, cũng không biết chủ nhiệm muốn nói chuyện gì với mình.

Được một lúc lâu, Lương Bác Long mới đặt bút xuống, thu lại xấp biểu mẫu trên bàn nhét vào túi hồ sơ, kéo ngăn kéo ném vào, bưng chén trà lên mới phát hiện bên trong hết nước.

Ông đứng dậy đi tới một góc văn phòng, xách ấm nước rót thêm vào chén trà, đồng thời quay đầu hỏi nữ sinh uống trà hay nước lọc.

Nữ sinh vội nói mình không khát, để Lương Bác Long không phải phiền phức rót nước cho cô.

Lương Bác Long đặt chén trà đã rót đầy xuống mép bàn, bản thân dựa nghiêng vào cạnh bàn, khoanh tay nghiêm túc đánh giá nữ sinh một cái, lúc này mới mở miệng nói: "Thầy lần này tìm em đến là muốn tiến cử em đi đóng một bộ phim điện ảnh, là phim của đạo diễn

Tạ Tấn!" Nữ sinh không giấu nổi vẻ kinh ngạc trên mặt.

Cô nhập học chưa đến một năm, hiện tại bất quá mới là sinh viên năm hai, mà Tạ Tấn là đại đạo diễn nổi tiếng trong nước, cơ hội như vậy cư nhiên rơi xuống đầu mình?

Phản ứng đầu tiên của nữ sinh không phải là vui mừng, ngược lại tỏ ra có chút lo lắng. "Thầy Lương cảm thấy em làm được ạ?" Lương Bác Long gật gật đầu, trong mắt lại lộ ra vẻ hồi tưởng.

Cảnh tượng trước mắt khiến ông nhớ lại tình hình lúc nữ sinh này thi tuyển một năm trước.

Ban đầu khi nữ sinh lên sân khấu cũng không có gì nổi bật, nhưng đợi đến khi cô hát một bài, ngâm một bài thơ, đặc biệt là sau khi diễn một tiểu phẩm, các thầy cô có mặt đều bị chấn động.

Mọi người kinh ngạc phát hiện, cô gái Sơn Đông "không có gì nổi bật" này lại có thiên phú biểu diễn tốt như vậy.

Khả năng cảm thụ và trí tưởng tượng của cô đều đặc biệt mạnh, có nội tâm, có tình cảm, có thể thu hút khán giả.

Kết thúc thi tuyển, các thầy cô đặc biệt mời nữ sinh ở lại, họ dùng ánh mắt kén chọn thẩm định nữ sinh thêm một lần, phát hiện nữ sinh có một đôi răng khểnh, khi nói chuyện lúc ẩn lúc hiện.

Không biết vị giáo viên nào buột miệng nói một câu: "Cái này sẽ gây tổn hại cho hình tượng sân khấu của em ấy sau này." Lúc đó chủ khảo chính là Lương Bác Long, ông nói không sao, Bắc Kinh có phòng khám có thể chỉnh răng khểnh.

Một lời định đoạt, nữ sinh thuận lợi vượt qua vòng sơ khảo.

Không bao lâu sau, nữ sinh tham gia kỳ thi thống nhất toàn quốc, nhưng điểm thi đại học của cô kém tiêu chuẩn trúng tuyển của các trường nghệ thuật 11 điểm.

Các thầy cô trong tổ tuyển sinh của Trung Hí đều tiếc nuối cho cô, nhưng Lương Bác Long không dễ dàng gạch tên cô đi.

Ông trịnh trọng viết một bản báo cáo trình lên bộ phận chủ quản, thỉnh cầu phê chuẩn đặc biệt đối với việc trúng tuyển của nữ sinh.

Vụ Giáo dục Nghệ thuật thuộc Bộ Văn hóa phê duyệt rất nhanh, chấp thuận thỉnh cầu của Trung Hí.

Khi đó hồ sơ của nữ sinh đã bị Học viện Nghệ thuật Sơn Đông (nguyện vọng 2) tiếp nhận, họ cũng nhìn trúng nữ sinh này, Trung Hí muốn người, bên kia giữ hồ sơ không nhả, cuối cùng là Lương Bác Long đích thân ra mặt, thông qua các loại quan hệ mới "cướp" được nữ sinh về.

Đối với nữ sinh đang ngồi trước mặt mình, Lương Bác Long vẫn luôn ôm kỳ vọng rất sâu, cho nên trước khi ra quyết định, ông đã rất do dự.

Nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của nữ sinh, Lương Bác Long lại nghiêm túc nói: "Có một số việc thầy buộc phải nói rõ trước với em, sự tình không đơn giản như em nghĩ đâu." Nữ sinh lại hiểu sai ý Lương Bác Long, tưởng đạo sư đang răn dạy mình không được kiêu ngạo: "Thầy Lương yên tâm, đến đoàn làm phim em nhất định sẽ chăm chỉ diễn xuất, nhất định sẽ không làm mất mặt thầy." Lương Bác Long lắc đầu: "Thầy mất mặt không sao cả, quan trọng là vai diễn này có thể sẽ mang lại cho em rất nhiều tiếng xấu phê bình, thậm chí sẽ hủy hoại con đường diễn xuất của em!

Cho nên trước khi em ra quyết định, buộc phải suy nghĩ cho thật kỹ." Nữ sinh trong lòng thực sự nghĩ không thông, không phải chỉ là đi đóng một bộ phim thôi sao?

Sao lại có hậu quả nghiêm trọng như vậy?

Nhưng Lương Bác Long vẻ mặt nghiêm túc lại tuyệt đối không giống như đang nói đùa.

Lương Bác Long nhìn nữ sinh, chân thành nói: "Nếu em không định đóng bộ phim này, thì những lời tiếp theo thầy nói với em đây, bước ra khỏi cánh cửa này hãy quên sạch đi, không được nhắc với bất kỳ ai, em làm được không?" Nữ sinh cắn chặt môi, ra sức gật đầu.

Lương Bác Long tiếp đó kể sơ lược nội dung bộ phim Tạ Tấn chuẩn bị quay cho nữ sinh nghe một lần.

Nữ sinh nghe xong sắc mặt có chút trắng bệch.

Bộ phim "xuất cách" như vậy, đừng nói khán giả trong nước khẳng định không chấp nhận nổi, ngay cả chính cô cũng rất khó chấp nhận một vai diễn như thế, mặc dù từ đáy lòng cô vô cùng đồng cảm với ngộ của nữ chính trong câu chuyện.

Lương Bác Long lại rất hy vọng nữ sinh trực tiếp từ chối, như vậy ông cũng không cần phải khó xử vì chuyện này nữa.

Tuy rằng khó ăn nói với Tạ Tấn, nhưng thà vậy còn hơn trơ mắt nhìn tiền đồ của học trò đắc ý bị hủy hoại. "Phim như vậy, ở trong nước khẳng định không thể qua kiểm duyệt, nhưng tại sao đạo diễn Tạ Tấn vẫn kiên trì muốn quay ạ?" Nữ sinh ngẩng đầu hỏi.

Lương Bác Long cũng không giấu giếm, nói cho nữ sinh biết đây là một bộ phim Hong Kong, quay xong chỉ chiếu ở nước ngoài.

Đồng thời ông cũng bình tĩnh phân tích cho nữ sinh: "Phim nếu có thể tạo được chút danh tiếng trên quốc tế, đánh giá ở hải ngoại tích cực, thì ảnh hưởng em phải chịu ở trong nước có thể sẽ nhỏ đi một chút.

Nhưng nếu đánh giá ở hải ngoại không tốt lắm, thì ảnh hưởng đối với em sẽ rất lớn, đừng nói là sau này làm diễn viên, liệu có thể tiếp

tục học ở Trung Hí hay không cũng có thể là một vấn đề." "Đạo diễn Tạ Tấn không lo lắng những vấn đề này sao?" Theo nữ sinh thấy, đại đạo diễn như Tạ Tấn hẳn phải để ý những vấn đề này hơn mình, vậy rốt cuộc là cái gì khiến đạo diễn Tạ Tấn bất chấp như vậy, chỉ vì kịch bản thôi sao?

Nữ sinh cảm thấy sự tình không đơn giản như thế.

Lương Bác Long có chút đau đầu nhìn học trò của mình.

Ông vốn dĩ không muốn nói cho nữ sinh biết chuyện quay xong phim này có thể đi Hong Kong phát triển, nhưng tình hình trước mắt, nếu không giải thích rõ ràng, trong lòng nữ sinh khẳng định sẽ còn nghi vấn. "Bộ phim này do một nhà sản xuất điện ảnh rất nổi tiếng của Hong Kong biên kịch, cậu ấy đích thân đến Đại lục, thỉnh tình mời Tạ Tấn đạo diễn.

Bỏ qua một số thứ bề ngoài, đây quả thực là một bộ phim rất có chiều sâu nội hàm, hơn nữa đối phương còn có cam kết, diễn viên nhân viên tham gia bộ phim này nếu vì phim mà chịu ảnh hưởng, sau này có thể chuyển sang Hong Kong phát triển." Ấn tượng của nữ sinh đối với điện ảnh Hong Kong hoàn toàn đến từ mấy bộ phim từng chiếu trong giờ học ở trường, cũng như vài tin tức vụn vặt từ bạn bè, cô đơn giản cho rằng điện ảnh Hong Kong đại diện cho chủ nghĩa tư bản có sự phồn vinh mà người làm điện ảnh Đại lục khó tưởng tượng nổi.

Chịu ảnh hưởng của bầu không khí mở cửa độc đáo thập niên 80, nữ sinh có sự hướng tới dị thường đối với thế giới bên ngoài, nghe nói có thể đi Hong Kong, tâm tư cô lập tức hoạt động hẳn lên.

Tuy nữ sinh nỗ lực muốn che giấu cảm xúc này, nhưng sự mong chờ trong ánh mắt lại bán đứng cô.

Lương Bác Long thấy thế, chỉ lắc đầu trong lòng.

Trời muốn mưa, nương muốn lấy chồng, nữ sinh đã đưa ra lựa chọn, ông cũng không khuyên nhiều nữa: "Em về chuẩn bị kỹ đi, hai hôm nữa Tạ Tấn sẽ đến trường phỏng vấn em.

Chương 229

Đường là do em tự chọn, hy vọng sau này em sẽ không hối hận vì quyết định của mình!" Nữ sinh gật đầu cái hiểu cái không.

Đợi cô ra khỏi cửa, Lương Bác Long cầm điện thoại gọi một dãy số. "Học sinh của ông đồng ý rồi?" Giọng Tạ Tấn từ đầu dây bên kia truyền đến.

Trên mặt Lương Bác Long hiện lên nụ cười bất đắc dĩ, không vui vẻ gì trả lời: "Lần này ông hài lòng rồi chứ?" "Đừng nói tuyệt đối như vậy vội, tuy tôi tin vào mắt nhìn của ông, nhưng tôi phải gặp người thật mới có thể quyết định...

Đúng rồi, học sinh này của ông tên là gì?" "Củng Lợi." *** Thông qua quan hệ của Lương Bác Long, Tạ Tấn mượn một phòng học của Trung Hí, chuyên dùng để phỏng vấn Củng Lợi.

Củng Lợi mặc một chiếc áo sơ mi nền đen hoa nhỏ màu đỏ, một chiếc quần dài đen, trên mặt chỉ thoa một lớp phấn mỏng, đứng ở đó, dáng người yểu điệu, đầy đặn vừa độ.

Tạ Tấn chằm chằm nhìn cô một lúc, cửa ải ngoại hình coi như đã qua. "Thầy giáo của em đã nói với tôi một số tình hình về em, nghe nói em thi ba năm mới đậu Trung Hí?" Củng Lợi rất hào phóng gật đầu, kể lại kinh nghiệm mấy lần thi vào các trường nghệ thuật, mấy lần bị loại thê thảm của mình.

Tạ Tấn từ ngữ khí và thần thái của cô phát hiện cô tuy bại trận liên tục nhưng đối với mỗi lần thất bại không có nửa điểm cảm giác trắc trở, cũng không có nửa câu oán thán, giống như đang kể câu chuyện của người khác.

Tạ Tấn cảm thấy tố chất tâm lý của cô rất tốt, sự tự tin trên người

cô chính là tố chất cần thiết của một diễn viên thành công. "Vậy suy nghĩ nào đã chống đỡ cho em nhất định phải làm một diễn viên?" Tạ Tấn lại hỏi tiếp.

Củng Lợi trả lời: "Trước đây người bên cạnh em đều nói em trông giống Yamaguchi Momoe.

Kỳ thực, bản thân em không nghĩ như vậy, em là em, em là Củng Lợi, em muốn người khác nói 'Em trông giống Củng Lợi'.

Đạo diễn Tạ, bác đừng cười em, có ngày em còn muốn để người nước ngoài nói 'Bộ đồ Củng Lợi mặc thật đẹp'." Đối mặt với Củng Lợi, người mà trong xương tủy vừa có sự thẳng thắn của người Đông Bắc, vừa có sự hào sảng đặc hữu của người Tề Lỗ, Tạ Tấn dùng ánh mắt gần như hà khắc thẩm định lại cô một lần nữa, mà Củng Lợi lại không hề có ý né tránh.

Điều này khiến Tạ Tấn rất hài lòng, liền nói: "Được, vai diễn này là của em.

Nhưng trước đó tôi vẫn phải hỏi lại em một lần nữa, em thực sự đã nghĩ kỹ muốn diễn bộ phim này, và đã cân nhắc rõ hậu quả chưa?" Củng Lợi rất khẳng định gật đầu.

Tạ Tấn đứng dậy bắt tay cô: "Hy vọng hai chúng ta đều không hối hận vì quyết định lần này!" Xé mở phong bì, mấy tấm ảnh từ bên trong trượt ra.

Lâm Hựu Luân nhặt một tấm cầm trên tay, nhìn rất lâu vẫn chưa bỏ xuống, sau đó lại cầm một tấm khác lên so sánh với tấm trước đó, ngắm nghía một hồi, cuối cùng thu hết ảnh lại, bỏ vào phong bì như cũ.

Tạ Tấn lại chọn Củng Lợi làm nữ chính cho 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》, quả thực nằm ngoài dự đoán của Lâm Hựu

Luân.

Củng Lợi thuộc kiểu phụ nữ đẹp không cần nói cũng hiểu, rất có thần thái phương Đông, thân hình ma quỷ cộng với khí trường nữ vương, chỉ cần xuất hiện trên thảm đỏ là có thể "hold" trọn cả sân khấu...

Chỉ là Củng Lợi đã bị Tạ Tấn chọn trúng, vậy sang năm Trương Nghệ Mưu quay 《Cao Lương Đỏ》 thì biết tìm ai?

Trương Nghệ Mưu đã bị kéo đi làm quay phim cho 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》 rồi, bộ phim đó có quay thành công hay không vẫn còn là ẩn số, hơn nữa 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 do Tạ Tấn đạo diễn chẳng lẽ lại không bằng 《Cao Lương Đỏ》 của Trương Nghệ Mưu...

Lâm Hựu Luân day day thái dương, trong lòng tự an ủi bản thân như vậy.

Hắn nhét phong bì đựng ảnh Củng Lợi vào ngăn sách, đúng lúc này điện thoại để trên bàn reo lên. "Anh Lâm, tôi là Chu Tinh Trì đây ạ, lâu rồi không gặp, không biết tối nay anh có rảnh không?" "Tối nay à?" Lâm Hựu Luân kẹp điện thoại giữa má và vai, hai tay cầm máy cố định, mông ngồi ghé lên bàn làm việc, "Tinh Tử, sao tự nhiên lại nhớ ra rủ tôi đi chơi vậy?" "Anh Lâm thời gian trước chẳng phải đi Đại lục sao?

Nếu không tôi đã muốn gọi cuộc điện thoại này sớm rồi." Chu Tinh Trì nói trong điện thoại.

Là một trong những nam diễn viên có cát-xê cao nhất Hong Kong, Chu Tinh Trì giờ đây đã thành "Tinh gia", người trong giới giải trí có thể tiếp tục gọi gã là "Tinh Tử" không nhiều, Lâm Hựu Luân chính là một trong số đó. "Tối nay ở Lan Quế Phường, tôi mời anh Lâm uống rượu, anh thấy thế nào?" Lâm Hựu Luân một tay cầm máy, tay kia che

ống nghe: "Chỉ là uống rượu thôi sao?" "Anh Lâm cần tiết mục gì, tôi đều có thể sắp xếp." Chu Tinh Trì không muốn nói toạc ra trong điện thoại, Lâm Hựu Luân cũng không miễn cưỡng, hỏi thời gian địa điểm, hẹn tối gặp rồi nói chuyện sau.

Tại hộp đêm Vương Triều, phía trong cánh cửa kính lớn với ánh đèn rực rỡ, bốn cô gái tiếp tân mặc váy ngắn gợi cảm đang đứng, váy rất ngắn, đùi trắng như tuyết dưới ánh đèn chiếu rọi mang theo vài phần hương vị xa hoa trụy lạc.

Trong phòng bao, bên cạnh Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt mỗi người có một cô tiếp viên xinh đẹp ngồi cùng, đang uống rất vui vẻ.

Lâm Hựu Luân đẩy cửa bước vào, Ngô Mộng Đạt vội vàng bỏ cái tay đang đặt trên đùi cô tiếp viên xuống, cùng Chu Tinh Trì đứng dậy.

Lâm Hựu Luân vừa gặp đã nói đùa với Ngô Mộng Đạt: "Đạt thúc, cứ tự nhiên đi, tôi đâu phải đến bắt gian đâu." "Tôi ra ngoài uống rượu, bà xã biết mà." Ngô Mộng Đạt cười xòa nói: "A Tinh nói anh Lâm cũng tới, nên tôi mới qua đây." Chu Tinh Trì ở bên cạnh tỏ vẻ khinh bỉ: "Xì, anh cứ nói thẳng là mình có sắc tâm mà không có sắc đảm là được rồi, làm gì còn phải lôi cả tôi và anh Lâm vào?" Ngô Mộng Đạt bị Chu Tinh Trì bóc mẽ quen rồi, chỉ cười cười không nói gì. "Mấy cô gái ở đây đều rất 'chuẩn', tôi đặc biệt giữ lại hai người tốt nhất cho anh Lâm, hay là bây giờ gọi họ vào luôn nhé?" Lâm Hựu Luân vừa ngồi xuống, Chu Tinh Trì liền hỏi.

Lâm Hựu Luân không có mấy hứng thú với ong bướm trong mấy chốn ăn chơi này: "Rượu lát nữa hẵng uống, nói chuyện chính trước đi." Chu Tinh Trì nháy mắt với cô tiếp viên bên cạnh, hai cô gái rất hiểu chuyện đứng dậy rời đi.

Lâm Hựu Luân rót một ly rượu đặt trước bàn, Chu Tinh Trì ngồi xích lại, nghiêm túc nói với hắn: "Anh Lâm, tôi cũng muốn giống như

anh Phát, tự mở một công ty điện ảnh, bộ phim đầu tiên muốn tìm anh làm nhà đầu tư." Sự thành công của 《Thập Nhất La Hán》 đã kích thích Chu Tinh Trì, gã cũng muốn học theo làm một bộ phim như vậy.

Lâm Hựu Luân bưng ly rượu lên, nhấp nhẹ một ngụm: "Có kịch bản thích hợp chưa?" Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt cùng lắc đầu. "Tôi thì có một ý tưởng không tồi, nhưng cần phải nhờ đến kỹ xảo máy tính, quay ra thì vốn đầu tư sẽ hơi lớn đấy." Lâm Hựu Luân xoay xoay ly rượu trong tay, liếc mắt quan sát biểu cảm trên mặt Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt. "Đại khái cần bao nhiêu vốn?" "Khoảng 50 triệu." "Thế còn diễn viên?" "Chính là hai người các anh." Chu Tinh Trì trầm mặc, hớp từng ngụm rượu nhỏ, dường như đang nghiền ngẫm những lời vừa rồi.

Ngô Mộng Đạt thấy vậy cũng khôn khéo cúi đầu uống rượu, không nói thêm lời nào.

Lâm Hựu Luân mượn cớ đi vệ sinh, ra ngoài một chuyến, ước chừng Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt hẳn đã thương lượng ra kết quả, lúc này mới quay lại.

Vừa đến đầu hành lang, đã thấy một cô gái đẩy cửa vào phòng bao trước — cô gái mặc váy hai dây màu hồng phấn, đôi chân dài trắng muốt được bao bọc bởi tất lụa trong suốt, mang theo một sự dụ hoặc khiến người ta lóa mắt.

Nhìn bóng lưng cô gái đi vào phòng bao, Lâm Hựu Luân cứ cảm thấy có chút quen mắt.

Lâm Hựu Luân đi đến cửa phòng bao, vừa định đẩy cửa vào, tay còn chưa dùng lực thì cửa đã tự mở ra.

Lâm Hựu Luân ý thức được bên trong có người đang định đi ra, còn chưa kịp thu chân lại, một thân thể mềm mại thơm ngát đã đâm sầm vào lòng, khiến hắn ôm trọn một vòng tay.

Đợi nhìn rõ mặt người phụ nữ này, Lâm Hựu Luân lập tức có chút ngây người...

Khuôn mặt kiều diễm mê người, giữa những cái liếc mắt, toát lên vẻ phong tình vạn chủng hồn nhiên thiên thành, mị hoặc vô cùng.

Mà dưới đôi môi mỏng manh kia, thấp thoáng lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, đôi môi vì kinh ngạc mà hữu ý vô tình hé mở, lại càng hiện ra vài phần mị lực dụ người. "Là cô!" Lâm Hựu Luân kinh ngạc, lại quên buông thân thể đối phương ra.

Trên mặt Ôn Bích Hà cũng là biểu cảm tương tự như Lâm Hựu Luân, vừa rồi cô bị người ta truy đuổi gắt gao, tình thế cấp bách nên tùy tiện tìm một phòng bao trốn vào, vốn định mạo danh là tiếp viên vào qua loa với khách trong phòng một chút, đợi cắt đuôi được đám người kia rồi tính tiếp, không ngờ lại gặp Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt.

Ôn Bích Hà sợ bị hai người họ nhận ra, trực tiếp nói mình đi nhầm phòng, vội vội vàng vàng lui ra, không ngờ lại đụng trúng Lâm Hựu Luân.

Ôn Bích Hà phát hiện mình vẫn đang bị Lâm Hựu Luân ôm, thân mình khẽ giãy dụa một cái, má bất giác hơi nóng lên.

Cái dũng khí quyết tuyệt khi cởi sạch quần áo đứng trước mặt Lâm Hựu Luân lúc trước, giờ phút này lại chẳng thể hiện ra chút nào.

Lâm Hựu Luân buông tay, để Ôn Bích Hà đứng thẳng: "Thế giới này nhỏ thật, không ngờ ở đây cũng có thể gặp được cô Ôn." "Tôi đi nhầm phòng, không ngờ anh Lâm cũng ở bên này..." Trong lòng Ôn Bích Hà hoảng loạn, đều không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt Lâm Hựu Luân. "Cô Ôn muốn đi rồi sao?" Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm vào mặt Ôn Bích Hà, nhưng thân mình lại không có ý nhường đường, "Nếu không vội, vào trong uống một ly, giới thiệu hai người bạn cho

cô làm quen." Vừa rồi nhắc đến bộ phim kia với Chu Tinh Trì, nữ chính vẫn chưa chốt, nhìn thấy Ôn Bích Hà, trong lòng Lâm Hựu Luân đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Ôn Bích Hà do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói thật với Lâm Hựu Luân: "Anh Lâm, nếu tôi ở lại, lát nữa chắc chắn sẽ có người tới gây phiền phức." Lâm Hựu Luân nheo mắt, trầm giọng hỏi: "Sao vậy, có người đang làm khó cô?" Ôn Bích Hà cắn chặt môi, bên kia lai lịch rất lớn, cô không chắc Lâm Hựu Luân nghe xong nhất định sẽ chịu giúp cô. "Là vì bộ phim cấp ba cô nhắc đến lần trước?" Lâm Hựu Luân lại hỏi tiếp.

Ôn Bích Hà thần sắc ảm đạm gật gật đầu.

Ngay lúc hai người đứng ở cửa nói chuyện, đầu hành lang bên kia truyền đến tiếng bước chân vội vã, một đám người khí thế hung hăng đẩy cửa từng phòng bao, lần lượt xông vào lục soát, xem ra là đang tìm người nào đó.

Chương 230

"Ở đằng kia!" Không biết là ai hô lên một tiếng, ánh mắt đám người kia đồng loạt nhìn về phía Lâm Hựu Luân.

Ôn Bích Hà lúc này muốn trốn đã không kịp nữa, cô cũng khá cứng cỏi, lại vượt qua Lâm Hựu Luân, tự mình bước ra.

Kẻ cầm đầu đi tới, hùng hổ chất vấn: "Cô Ôn, cô đi mà ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng, thế này là có ý gì?" "Tôi có nói là muốn đi sao?

Chẳng qua là đi vệ sinh một chuyến, gặp được một người bạn, vào phòng bao của anh ấy ngồi một lát, chẳng lẽ ông chủ Thái ngay cả cái này cũng muốn quản?" Ôn Bích Hà không chút khách khí đáp trả.

Kẻ kia mặt vô cảm nói: "Tôi chỉ biết ông chủ đã đợi cô rất lâu rồi, ngài ấy hiện tại rất tức giận, cô tự mình quay về giải thích với ngài ấy đi!" Ôn Bích Hà định đi, nhưng lại bị Lâm Hựu Luân kéo tay giữ lại.

Kẻ kia trừng đôi mắt hung ác như chim ưng, trong ánh mắt mang theo ý cảnh cáo: "Thằng ranh, mày muốn lo chuyện bao đồng à?" Lâm Hựu Luân cười lạnh, trong mắt dường như có băng giá dao động: "Anh là thủ hạ của Thái Chí Minh?" Kẻ kia lúc này mới nghiêm túc đánh giá Lâm Hựu Luân vài lần, sau đó trong đầu đột nhiên hiện lên một cái tên, bỗng chốc da đầu tê dại, mí mắt giật liên hồi. "Anh Lâm... chuyện này, chuyện này có thể là hiểu lầm." "Về nói với ông chủ Thái của các người, bảo tôi mời ông ta nể mặt qua uống ly rượu!" Lâm Hựu Luân lại chẳng muốn nghe hắn giải thích, bỏ lại một câu xanh rờn, rồi kéo Ôn Bích Hà vào phòng bao.

Chu Tinh Trì, Ngô Mộng Đạt nghe thấy tiếng ồn ào ngoài cửa, đang chuẩn bị ra xem xảy ra chuyện gì, thì thấy Lâm Hựu Luân kéo cô

gái xinh đẹp vừa nói đi nhầm phòng lúc nãy bước vào. "Anh Lâm thật lợi hại, mới ra ngoài một lúc, em gái xinh đẹp thế này đã bị anh cưa đổ rồi." Ngô Mộng Đạt oang oang nói một câu.

Chu Tinh Trì chú ý thấy lúc Lâm Hựu Luân đi vào mặt mày căng thẳng, mà cô gái đi cùng sắc mặt cũng không tốt lắm, vội vàng dùng khuỷu tay thúc Ngô Mộng Đạt, bảo ông ta đừng nói lung tung. "Vị này là cô Ôn Bích Hà, cô ấy là một người bạn của tôi." Lâm Hựu Luân nhàn nhạt giải thích một câu, nhưng tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện vừa xảy ra ngoài cửa.

Ôn Bích Hà lo lắng phản ứng của bên Thái Chí Minh, trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, gật đầu chào Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt.

Lâm Hựu Luân ngồi xuống, cầm chai rượu rót cho Ôn Bích Hà một ly, vẫy tay bảo cô ngồi lại gần, đưa ly rượu cho cô nói: "Đừng lo, lát nữa người ta tới, em không cần nói gì cả, để tôi nói chuyện với hắn là được." Chu Tinh Trì tò mò hỏi một câu: "Anh Lâm còn có bạn ở bên này sao?" "Chỉ là quen biết, không tính là bạn bè gì, lát nữa ông ta sẽ qua đây một chuyến, chúng ta cứ uống phần chúng ta!" Lâm Hựu Luân khui rượu, bắt đầu uống.

Đúng lúc này, cửa phòng bao bị người từ bên ngoài đẩy ra, mấy tên thủ hạ đi theo Thái Chí Minh đều ở lại ngoài cửa, một mình ông ta bước vào.

Ánh mắt Thái Chí Minh quét một vòng vào trong, cuối cùng rơi trên người thanh niên mà Ôn Bích Hà đang ngồi sát cạnh, biểu cảm hơi cứng lại, lập tức thay đổi bằng một bộ mặt tươi cười.

Chưa đợi Thái Chí Minh có biểu hiện gì, Lâm Hựu Luân liền vươn tay ôm lấy vòng eo mềm mại của Ôn Bích Hà, nửa ôm cô vào lòng, nói với Thái Chí Minh: "Ông Thái, chúng ta lại gặp nhau rồi." Nếu Ôn

Bích Hà và mình không thân không thích, Lâm Hựu Luân cũng không tiện đứng ra bênh vực cô, đành phải diễn màn kịch này trước mặt Thái Chí Minh.

Ôn Bích Hà sau thoáng ngẩn người, lập tức phản ứng lại.

Nếu Lâm Hựu Luân muốn chiếm tiện nghi của cô, lần trước trong rạp chiếu phim khi cô chủ động dâng đến tận miệng, hắn đã ra tay rồi, lúc này "sàm sỡ" cô, lại là để mê hoặc Thái Chí Minh.

Cũng chỉ có như vậy, Lâm Hựu Luân mới có lý do chính đáng để giao thiệp với Thái Chí Minh.

Ôn Bích Hà rất phối hợp nép vào lòng Lâm Hựu Luân, nhưng không dám ngẩng đầu nhìn biểu cảm của Thái Chí Minh, sợ sẽ bị ông ta nhìn ra sơ hở gì.

Đừng nói Thái Chí Minh mới vào cảm thấy bất ngờ, ngay cả Ngô Mộng Đạt ngồi bên cạnh cũng ngây ra như phỗng, không ngờ cô nàng xinh đẹp này lại có quan hệ như thế với Lâm Hựu Luân.

Chu Tinh Trì nhất thời còn chưa hiểu rõ tình hình, quay đầu lại, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Ôn Bích Hà và Thái Chí Minh ở cửa.

Chu Tinh Trì chưa từng giao thiệp với Thái Chí Minh, nhưng đã nghe không ít chuyện về ông ta, khá kiêng kị người này, mà vô luận là Lâm Hựu Luân hay Thái Chí Minh, đều không phải người gã có thể dây vào, cho nên gã chỉ có thể lý trí chọn cách im lặng.

Không im lặng thì có thể nói gì, làm gì đây? "Anh Lâm trước đây đã quen biết cô Ôn sao?" Thái Chí Minh rất nhanh trấn định lại tinh thần, chuyện này nhiều điểm đáng ngờ, chỉ dựa vào động tác của Lâm Hựu Luân và Ôn Bích Hà vẫn chưa thể khiến ông ta hoàn toàn tin phục.

Thấy Thái Chí Minh đứng đó không động đậy, Lâm Hựu Luân

cũng cảm thấy hơi đau đầu, nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc cười nói: "Ông Thái đúng là quý nhân hay quên, trước đây tôi từng giám chế một bộ phim, sắp xếp cho A Hà diễn một vai trong đó, chẳng lẽ ông Thái chưa xem qua bộ phim đó sao?" Thái Chí Minh nửa nheo mắt, ánh mắt khi thì lóe sáng, khi lại âm trầm, để lộ sự mâu thuẫn trong nội tâm.

Ôn Bích Hà quả thực từng đóng vai nữ phản diện trong bộ phim 《Lời Nói Dối Chân Thật》, Lâm Hựu Luân nói đây là do hắn sắp xếp, Thái Chí Minh bán tín bán nghi, nhưng cũng không tìm ra lý do để chất vấn.

Tình hình trước mắt, toàn bộ hệ thống rạp chiếu phim ở Hong Kong đều nằm trong tay Lâm Hựu Luân, Thái Chí Minh có kiêu ngạo đến đâu cũng sẽ không trực diện xung đột với Lâm Hựu Luân.

Ông ta là kẻ cầm lên được thì đặt xuống được, Lâm Hựu Luân đã rõ ràng muốn ra mặt cho Ôn Bích Hà, biết rõ tranh không lại, chi bằng bán cho đối phương một cái ân tình. "Cô Ôn, đã quen biết anh Lâm, tại sao không nói sớm, chuyện trước đó đều là hiểu lầm, hy vọng cô không để bụng!" Thái Chí Minh đi tới, bưng một ly rượu trên bàn lên, ngồi xuống ghế sô pha đối diện Lâm Hựu Luân.

Ôn Bích Hà nâng ly rượu: "Chuyện này là do tôi làm không đúng, mong ông Thái bỏ quá cho!" Thái Chí Minh xua tay: "Đã là hiểu lầm thì không cần nhắc lại nữa." Ôn Bích Hà cầm ly rượu, vẻ mặt có chút lúng túng, lúc này Lâm Hựu Luân lại đón lấy ly rượu từ tay cô, giơ về phía Thái Chí Minh. "Lời hứa của ông Thái tôi tin được, ly rượu này tôi kính ông." Thái Chí Minh cười ha hả, nâng ly rượu nói: "Anh Lâm đã lên tiếng, Thái mỗ tự nhiên sẽ phụng bồi." Hai người đều uống cạn ly rượu, đặt ly xuống, Thái Chí Minh hét lớn một tiếng thống khoái.

Ôn Bích Hà liếc mắt nhìn sườn mặt Lâm Hựu Luân, trong lòng

dâng lên một tia thẹn thùng.

Lâm Hựu Luân uống ly rượu đó, vừa rồi cô đã nhấp nhẹ một ngụm nhỏ, trên miệng ly vẫn còn dấu son của cô, vừa khéo lúc Lâm Hựu Luân uống rượu, miệng lại đặt đúng vào vị trí đó...

Ôn Bích Hà chỉ cảm thấy một luồng cảm giác tê tê nhẹ lan khắp toàn thân, hô hấp dị thường thư thái, nhưng lại không hình dung ra đó là loại cảm giác gì. "Lần trước gặp anh Lâm, chưa thể kết giao sâu, thực sự là tiếc nuối, hôm nay đã có duyên gặp gỡ, xin anh Lâm nể mặt tôi, bữa rượu này tính cho tôi mời nhé!" Thái Chí Minh muốn giao hảo với Lâm Hựu Luân, nói gì cũng muốn tính tiền rượu hôm nay vào đầu mình.

Lâm Hựu Luân không tỏ thái độ gì, miệng Chu Tinh Trì mấp máy, cuối cùng vẫn không nói gì.

Thái Chí Minh uống với Lâm Hựu Luân vài ly, rồi lui ra khỏi phòng bao, đám thủ hạ đợi ngoài cửa lập tức xúm lại. "Đại ca, chẳng lẽ cứ thế bỏ qua sao?" Thái Chí Minh liếc hắn một cái: "Không làm thế thì còn làm thế nào?" "Chuyện, chuyện này cũng quá bắt nạt người ta rồi, con đàn bà đó rõ ràng là đại ca nhìn trúng trước, dựa vào đâu mà nhường cho cái thằng họ Lâm kia?" Tên thủ hạ bất bình nói. "Dựa vào việc nó nắm trong tay toàn bộ rạp chiếu phim ở Hong Kong, hiện tại công ty điện ảnh nào mà không phải nhìn sắc mặt nó?" Thái Chí Minh ánh mắt âm trầm nói. "Mấy tên nhà giàu này đều sợ chết lắm, đại ca cho người dọa nó một chút, chẳng lẽ nó còn dám đối đầu với anh sao?

Thực sự không được thì tìm người xử nó luôn cũng được!" Tên thủ hạ làm động tác cứa cổ. "Mày tưởng nó dễ bị uy hiếp thế sao?" Thái Chí Minh hừ lạnh một tiếng: "Tao có thể tìm người đối phó nó, chẳng lẽ nó không biết tìm người đối phó tao à?

Người giảng quy tắc một khi đã không giảng quy tắc, thủ đoạn gì

cũng dùng được, loại người như vậy mới là khó dây vào nhất." Ngoài việc kiêng kị sự trả thù của Lâm Hựu Luân, Thái Chí Minh còn một tầng lo ngại không nói ra.

Tin tức Lâm Hựu Luân "Bắc tiến" thời gian trước bị truyền thông Hong Kong đồn thổi ầm ĩ, hiện tại rất nhiều báo đều đưa tin, Lâm Hựu Luân và bên Đại lục hẳn là đã đạt được thỏa thuận hợp tác nào đó, nếu không bên Đại lục không thể nào nới lỏng hạn chế cho điện ảnh Hong Kong dễ dàng như vậy.

Có tầng bối cảnh Đại lục này, cộng thêm mạng lưới quan hệ kinh doanh của Lâm Hựu Luân tại bản địa Hong Kong, Thái Chí Minh cho dù có chịu thiệt dưới tay Lâm Hựu Luân, cũng đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Sau khi Thái Chí Minh đi, Chu Tinh Trì không khỏi lo lắng nói: "Anh Lâm, Thái Chí Minh người này làm việc không theo quy tắc, anh vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn." Lâm Hựu Luân đạm nhiên cười: "Ngay cả cậu cũng nói vậy, xem ra hắn ở trong giới quả thực đã gây thù chuốc oán với không ít người, nếu hắn đủ thông minh thì sẽ không bình bạch vô cố tăng thêm một kẻ địch như tôi đâu." Xảy ra khúc nhạc đệm này, Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt đều không còn tâm trạng uống rượu, Lâm Hựu Luân liền nói chuyện chính với họ. "Tôi nói về bộ phim kia, các anh cân nhắc thế nào rồi?" "Bộ phim đó vốn đầu tư dọa người như vậy, trong tay tôi cũng không có bao nhiêu tiền, đầu tư vào căn bản không thấm vào đâu, cho nên tôi chỉ nhận cát-xê là được rồi." Ngô Mộng Đạt rất biết tự lượng sức mình. "Trong phim này, đất diễn của Đạt thúc không nhiều lắm, cát-xê tính cho chú 50 vạn, chú muốn lấy tiền mặt hay là giống lần trước dùng cát-xê góp cổ phần?" Lâm Hựu Luân mở một chai rượu, rót cho mình.

Ngô Mộng Đạt cười hì hì: "Có cơ hội như vậy, đương nhiên là theo anh Lâm cùng phát tài rồi!" Giải quyết xong Ngô Mộng Đạt, Lâm

Hựu Luân tiếp tục chuyển ánh mắt sang Chu Tinh Trì. "Vốn đầu tư tôi có thể bỏ ra 10 triệu." Chu Tinh Trì quyết định lấy vốn liếng ra đánh cược một phen.

Lâm Hựu Luân gật đầu: "Cát-xê của Tinh Tử tính là 3 triệu, gộp chung vào vốn đầu tư, số tiền còn lại tôi sẽ bỏ ra, mọi người đều không có ý kiến gì chứ?" Chu Tinh Trì, Ngô Mộng Đạt đều không nói gì, Lâm Hựu Luân liền nâng ly rượu: "Vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!" Uống xong ly rượu này, Lâm Hựu Luân mới giới thiệu với Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt: "Nữ chính của bộ phim này tôi định để cô Ôn diễn, các anh cũng có thể làm quen trước một chút." Ôn Bích Hà ngồi một bên vốn dĩ cũng không chen được lời nào, đột nhiên nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, đầu óc bỗng chốc mơ hồ.

Chu Tinh Trì, Ngô Mộng Đạt trong lòng đã nhận định quan hệ giữa Ôn Bích Hà và Lâm Hựu Luân không bình thường, nghe tin này cũng không cảm thấy quá bất ngờ, điều họ thực sự quan tâm là rốt cuộc bộ phim này quay cái gì. "Bộ phim này kể về một chiếc mặt nạ có ma lực thần kỳ, người đeo nó có thể trở nên mạnh mẽ vô cùng, thân thủ nhanh nhẹn và sở hữu đủ loại năng lực siêu thực.

Mà nhân vật chính của phim - A Tinh, vốn chỉ là một nhân viên ngân hàng bình thường, nhưng trong một lần tiếp đãi lại mê mẩn nữ ca sĩ xinh đẹp nổi tiếng nhất hộp đêm địa phương là Mỹ Na.

Mỹ Na giả vờ đến ngân hàng mở tài khoản, thực tế là giúp tên trùm tội phạm Hào ca thám thính địa hình, bọn chúng chuẩn bị cướp ngân hàng nơi A Tinh làm việc." Ôn Bích Hà từ trong sự hưng phấn vì được nhận vai nữ chính hồi thần lại, vừa nghe cái mở đầu này, cảm giác đầu tiên trong lòng chính là lần này mình lại phải diễn vai gái hư giống như trong 《Lời Nói Dối Chân Thật》, trong lòng có chút thất vọng nho nhỏ.

Lâm Hựu Luân không phát hiện ra sự thay đổi cảm xúc của Ôn Bích Hà, tiếp tục nói: "A Tinh đến hộp đêm nghe Mỹ Na hát, nhưng vì quên mang ví không trả nổi phí vào cửa nên bị bảo kê coi là kẻ quấy rối, đánh cho một trận tơi bời rồi vứt xuống biển.

Chương 231

A Tinh trong cái rủi có cái may, nhặt được chiếc mặt nạ thần kỳ kia.

Sau khi chứng kiến sự thần kỳ của mặt nạ, A Tinh biến thân thành Quái Khách Mặt Xanh, bắt đầu đi trêu chọc những kẻ từng bắt nạt mình, cướp đi số tiền khổng lồ mà Hào ca cướp được, ngồi xe Lincoln dài ngoẵng xuất hiện trước cửa hộp đêm, rải tiền khắp nơi, còn cùng Mỹ Na cuồng ca nhiệt vũ trên sân khấu...

Hào ca sau khi biết uy lực của mặt nạ, dùng kế đoạt lấy mặt nạ, A Tinh dựa vào trí tuệ của mình đoạt lại mặt nạ, cuối cùng cùng Mỹ Na hữu tình nhân chung thành quyến thuộc." Kịch bản của bộ phim 《Biến Tướng Quái Kiệt》 (The Mask) được Lâm Hựu Luân cải biên đôi chút rồi kể ra.

Cốt truyện của phim rất sáo rỗng: tán gái với biểu cảm khoa trương, đập phá đồ đạc không kiêng nể gì, vừa ra vẻ ngầu lòi vừa cướp ngân hàng, hay thậm chí là trừng trị thích đáng những kẻ có thái độ ác liệt với mình...

Tuy điều này rất thiếu thực tế, nhưng lại có thể thỏa mãn nhu cầu xem phim của khán giả bình dân.

Mọi người trong xã hội thực tế bị kìm nén rất nhiều, nên cần một bộ phim hài hước nhẹ nhàng như vậy để giải tỏa.

Chu Tinh Trì đề nghị hợp tác làm phim, Lâm Hựu Luân ngay lập tức nghĩ đến bộ phim này.

Ở kiếp sau, Chu Tinh Trì từng quay một bộ phim tên là 《Bách Biến Tinh Quân》, thực ra chính là sự mô phỏng của bộ phim này, chẳng qua bộ phim đó kỹ xảo thô thiển, căn bản không thể so sánh với

bản gốc.

Bộ phim này ở kiếp sau đã làm nên tên tuổi cho Jim Carrey, lăng xê Cameron Diaz, Lâm Hựu Luân hiện tại đem nó dùng cho Chu Tinh Trì và Ôn Bích Hà, nghĩ rằng hiệu quả cũng sẽ không quá tệ.

Xe ô tô dừng dưới lầu, Ôn Bích Hà mắt sáng long lanh nhìn Lâm Hựu Luân, nhu thanh nói: "Xin lỗi, vừa rồi em..." "Em vẫn còn lo lắng chuyện của Thái Chí Minh sao?" Lâm Hựu Luân mạnh dạn nhìn khuôn mặt kiều diễm như hoa của Ôn Bích Hà, đôi môi đỏ mọng chỉ khiến người ta muốn cắn một cái, "Tin tôi đi, sau này Thái Chí Minh sẽ không đến tìm em gây phiền phức nữa đâu." Ôn Bích Hà bị ánh mắt của Lâm Hựu Luân nhìn đến mức có chút ngại ngùng, cúi đầu lí nhí nói: "Ý em không phải chuyện đó...

Lúc đầu nghe anh kể kịch bản phim, em còn tưởng mình lại phải diễn vai gái hư, trong lòng thầm oán trách anh." Lâm Hựu Luân cười hì hì: "Vậy sao bây giờ em lại nói ra?" Ôn Bích Hà mặt đỏ như say, thầm nghĩ thân thể mình đều đã để anh nhìn hết rồi, trước mặt anh còn có bí mật gì đáng nói nữa?

Đương nhiên những lời này cô không dám mặt đối mặt nói ra với Lâm Hựu Luân, chỉ đành cúi đầu, trầm mặc không nói.

Lâm Hựu Luân thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Thời gian không còn sớm nữa, em lên nhà đi!" "Ở nhà chỉ có mình em, anh có muốn lên ngồi một lát không?" Ôn Bích Hà chột dạ nhìn Lâm Hựu Luân một cái, đôi mắt long lanh dưới ánh đèn tỏa ra phong vận mê người.

Lâm Hựu Luân bất giác nhớ lại thân thể mỹ diệu đầy khiêu khích của Ôn Bích Hà khi khỏa thân đứng trước mặt mình, chỉ khiến người ta cảm thấy tim thắt lại, cổ họng khô khốc, yết hầu hạ ý thức chuyển động. "Hôm nay thôi đi." Hắn cố tỏ ra trấn định nói.

Ôn Bích Hà cúi đầu, yên lặng ngồi một lúc, ánh mắt ảm đạm

xuống xe, nhìn theo bóng dáng hắn biến mất ở cửa cầu thang, Lâm Hựu Luân lúc này mới bảo tài xế lái xe đi.

Vốn dĩ định về thẳng nhà, nhưng đi được nửa đường Lâm Hựu Luân lại đổi ý.

Một thời gian không gặp Vương Tổ Hiền, trong lòng nhớ quay quắt, tối nay bị Ôn Bích Hà khiêu khích khiến dục hỏa khó tiêu, Lâm Hựu Luân liền quyết định nhân đêm tối đến "xử" cô nàng nhỏ bé kia.

Đêm đã khuya thế này, Vương Tổ Hiền chắc cũng ngủ lâu rồi nhỉ?

Lâm Hựu Luân trong tay có chìa khóa căn hộ của Vương Tổ Hiền, đến đó cũng không cần gọi Vương Tổ Hiền dậy từ trong mộng, lén lút vào, nói không chừng còn có thể cho cô ấy một bất ngờ.

Định xong chủ ý, Lâm Hựu Luân liền nói với tài xế: "Đến đường Quảng Bá!" Khâu Thục Trân bừng tỉnh từ trong mộng, nghe thấy bên ngoài có tiếng động, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ: Trong nhà có trộm!

Nghe tiếng sột soạt trong phòng khách, Khâu Thục Trân trong lòng căng thẳng muốn chết, nhưng lại không dám phát ra chút tiếng động nào, kéo chăn trùm kín đầu nín thở lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Vương Tổ Hiền có việc đột xuất về Đài Loan, trong căn hộ chỉ có một mình Khâu Thục Trân, lúc này Khâu Thục Trân tuy sợ hãi, nhưng đầu óc vẫn giữ được tỉnh táo.

Điện thoại ở phòng khách, báo cảnh sát là không thể nào.

Lớn tiếng kêu cứu cũng không được, như vậy có nguy cơ rất lớn sẽ chọc giận tên trộm, đối phương phá cửa xông vào thì nguy hiểm.

Biện pháp tốt nhất là giả vờ như không nghe thấy gì, để tên trộm lấy chút tài vật rồi tự rời đi.

Khâu Thục Trân co rúm trong chăn, trong lòng không ngừng cầu nguyện, hy vọng tên trộm kia đừng quá tham lam, lấy đồ ở phòng khách xong thì đi luôn.

Lâm Hựu Luân không ngờ động tĩnh lúc mình vào cửa đã đánh thức người trong nhà, hắn cố ý đến trước cửa phòng Khâu Thục Trân ngủ đứng một lúc, không nghe thấy trong phòng có động tĩnh gì, tưởng Khâu Thục Trân đã ngủ say, lúc này mới yên tâm mạnh dạn mò vào phòng ngủ của Vương Tổ Hiền bên cạnh.

Tiếng mở cửa khe khẽ khiến trái tim Khâu Thục Trân trong nháy mắt chìm xuống đáy cốc, đổi phòng ngủ mà quên khóa cửa, tên trộm cư nhiên mò vào phòng ngủ rồi.

Khâu Thục Trân căng thẳng đến mức gần như nghẹt thở, phải dùng tay bịt chặt miệng mình, sợ hãi phát ra một chút tiếng động.

Lâm Hựu Luân mò mẫm vào phòng, sợ đánh thức Vương Tổ Hiền nên không bật đèn.

Nhờ ánh sáng yếu ớt trong phòng, Lâm Hựu Luân lờ mờ có thể nhìn rõ trên giường có người đang nằm, chiếc chăn nhung mỏng manh phác họa ra những đường cong diệu mạn dụ người.

Vương Tổ Hiền ngủ mà lại trùm chăn kín đầu, Lâm Hựu Luân cười lắc đầu, hắn có thể tưởng tượng ra giai nhân trong chăn chỉ mặc váy ngủ mỏng manh, nói không chừng còn chẳng mặc gì.

Vừa nghĩ đến cặp đùi thon dài săn chắc của Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân chỉ thấy xương cốt trên người mình đều nhẹ đi ba phần.

Lâm Hựu Luân ngồi xổm xuống cuối giường, vén chăn lên, tay nhẹ nhàng luồn vào trong, nắm lấy cổ chân trơn bóng của giai nhân, giống như thưởng thức tác phẩm nghệ thuật, ngón tay nhẹ nhàng ma sát trên đó.

Cổ chân bị tóm lấy, Khâu Thục Trân trong lòng vừa gấp vừa sợ, nếu không phải dùng tay bịt miệng thì đã hét toáng lên rồi, dù là vậy, thân thể cô vẫn vì căng thẳng mà run rẩy.

Lâm Hựu Luân quen biết nhiều phụ nữ đến đâu, cũng không thể nào từ làn da bắp chân mềm mại giống nhau mà cảm nhận được Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân có gì khác biệt, trong màn đêm mông lung vuốt ve làn da mềm mại của người phụ nữ mình yêu, đối phương cư nhiên lập tức có phản ứng, Lâm Hựu Luân hứng thú nổi lên, không nhịn được cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lên đó.

Lông tơ trên người Khâu Thục Trân đều dựng đứng cả lên, cô đâu ngờ tên trộm đêm khuya vào nhà lại biến thái như vậy, cảm giác được môi hắn chạm vào làn da mặt trong bắp chân mình, trong lòng tuy chán ghét, nhưng trong thân thể lại có cảm giác tê dại kỳ lạ.

Tên này chui đầu vào trong chăn, thân thể nằm bò ở cuối giường chơi đùa với bắp chân của cô, Khâu Thục Trân thầm lo lắng, nhưng không dám hành động thiếu suy nghĩ, cô biết mình vừa động đậy sẽ làm kinh động tên này, đến lúc đó có thể sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng hơn, nhưng cứ mặc kệ tên này tiếp tục khinh bạc mình, chẳng lẽ có thể thoát qua kiếp nạn này sao?

Ngay lúc Khâu Thục Trân đang đấu tranh tư tưởng, tay kẻ kia đã thuận theo làn da mặt trong đầu gối trượt lên trên, dừng lại ở đùi non cách chỗ kín còn chừng hai ba tấc, không ngừng ma sát làn da mềm mại mặt trong đùi cô.

Trái tim Khâu Thục Trân như nhảy lên tận cổ họng, lòng bàn tay bịt miệng cũng toát đầy mồ hôi, nhưng thân thể lại như có dòng điện nhỏ chạy qua, kích thích đến mức chỗ đó cũng có chút ẩm ướt.

Khâu Thục Trân tuy chưa từng trải qua đàn ông, nhưng có một số chuyện lại biết, trước đây cô cũng từng dùng ngón tay vuốt ve chỗ đó,

nhưng cảm giác đều không mãnh liệt như hiện tại.

Khâu Thục Trân vừa thẹn vừa gấp, nước mắt đã bắt đầu đảo quanh hốc mắt, nhưng lại buộc phải ép bản thân bình tĩnh lại, cẩn thận cảm nhận vị trí thân thể tên dâm tặc kia, đầu óc phi tốc nghĩ cách.

Cách một lớp chăn, Lâm Hựu Luân cũng không cách nào nhận biết được chủ nhân của đôi chân này là ai, thấy Vương Tổ Hiền không có dấu hiệu tỉnh lại, hắn liền chuẩn bị vén chăn lên, tay cũng không ngừng vuốt ve mặt trong đùi đối phương.

Tình thế cấp bách, Khâu Thục Trân đột nhiên nhớ ra đầu giường phòng ngủ Vương Tổ Hiền có đặt một khung ảnh, chất liệu rất cứng, dùng để đập người chắc là được.

Mắt thấy đối phương sắp động thủ thật, Khâu Thục Trân cũng không màng suy xét hậu quả gì nữa, chỉ nghĩ dùng khung ảnh đập vào đầu đối phương, khiến hắn mất khả năng phản kháng, sau đó mình nhảy ra lấy chìa khóa khóa trái cửa phòng lại rồi báo cảnh sát.

Cô mạnh mẽ ngồi dậy từ trên giường, chộp lấy khung ảnh đầu giường, dùng sức đập vào đầu tên "dâm tặc" đang chui nửa người vào trong chăn!

Lâm Hựu Luân cảm giác đầu mình bị thứ gì đó đập mạnh một cái, miệng không nhịn được kêu "Á" một tiếng.

Chính tiếng kêu đau đớn này đã giúp cái đầu hắn tránh khỏi tai ương tiếp theo, khung ảnh Khâu Thục Trân đang chuẩn bị đập xuống bỗng nhiên khựng lại, đầu óc cô lại như bị một luồng điện cực mạnh đánh trúng, có vài giây ngừng suy nghĩ, cô nghe ra giọng nói này là của Lâm Hựu Luân, lập tức tỉnh ngộ lại: Đây là phòng ngủ của Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân mò mẫm vào trong đêm tối, tự nhiên cũng coi cô thành Vương Tổ Hiền.

Khâu Thục Trân đột nhiên có cảm giác dở khóc dở cười, chuyện này có thể trách Lâm Hựu Luân sao?

Nếu không phải cô phát thần kinh chạy sang phòng ngủ Vương Tổ Hiền ngủ, thì tất cả những chuyện trước mắt đều sẽ không xảy ra.

Hiểu lầm thì hiểu lầm rồi, nhưng hiểu lầm rồi thì làm thế nào được, vừa nghĩ đến chuyện lúc nãy đùi bị tên này sờ soạng khắp lượt, trên mặt Khâu Thục Trân liền không nhịn được nóng bừng, trước đây đều không nhìn ra, Vương Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân cư nhiên đã phát triển đến bước này.

Nghĩ đến đây, Khâu Thục Trân thầm mắng Vương Tổ Hiền gian xảo, nhất định là lúc nào đó đã lén lút quan hệ với Lâm Hựu Luân sau lưng mình, thế mà mỗi lần nhắc đến chuyện này, cô ta còn giả bộ dáng vẻ thiếu nữ thanh thuần, ngay cả mình cũng bị cô ta lừa!

Khâu Thục Trân đang tức giận, Lâm Hựu Luân ôm đầu từ dưới chăn chui ra, miệng bất mãn phàn nàn: "Phản ứng lớn thế làm gì, muốn mưu sát chồng à?" Khâu Thục Trân má nóng ran như lửa đốt, nhưng lại không lên tiếng.

Lâm Hựu Luân mượn ánh trăng chiếu vào từ cửa sổ, nhìn rõ mặt Khâu Thục Trân, cái nhìn này không sao, nhưng tóc gáy hắn suýt dựng đứng cả lên, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. "A Trân, sao... lại là em?!" Khung ảnh từ tay Khâu Thục Trân rơi xuống giường không một tiếng động, cô cũng không biết nên trả lời câu hỏi của Lâm Hựu Luân thế nào, nhìn thấy Lâm Hựu Luân tay ôm đầu, thầm nghĩ cú vừa rồi chắc đập hắn đau lắm, không khỏi có chút xót xa. "Em đi lấy đá chườm cho anh một chút." Khâu Thục Trân bật đèn bàn, từ trên giường bò dậy định đi mở cửa, hồn nhiên quên mất trên người mình chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh.

Chương 232

Váy ngủ bằng lụa bán thấu minh dưới ánh đèn, phong quang bên trong váy hiện ra không sót gì, thân thể ngọc ngà trắng nõn như mỡ đông, bộ ngực căng tròn cao ngất, đôi chân dài mỹ miều, kinh diễm tuyệt luân triển hiện ngay trước mặt Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đầu mới bị đập một cái, lửa nóng trong lòng vừa hơi bình phục, trước mắt lại là tình cảnh hương diễm thế này, dưới đũng quần lập tức hưng phấn trở lại.

Nhìn thấy ánh mắt ngẩn ngơ như phỗng của Lâm Hựu Luân, Khâu Thục Trân lúc này mới tỉnh ngộ, cô nhanh chóng dùng tay bịt miệng, chặn tiếng kinh hô trong cổ họng, vội vàng vơ lấy cái chăn trên giường quấn chặt lấy thân thể, trong lòng xấu hổ không thôi, vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng.

Lâm Hựu Luân không cho là đúng mà bĩu môi, kiếp sau hắn từng trân tàng không ít phim điện ảnh Khâu Thục Trân đóng, thân thể của Khâu Thục Trân đối với Lâm Hựu Luân mà nói thì chẳng có chút bí mật nào, hồi tưởng lại lúc nãy, cảm giác tay đúng là rất tuyệt!

Khâu Thục Trân rất nhanh mang túi đá tới, đưa cho Lâm Hựu Luân chườm lên đầu, cô lấy chăn quấn quanh người, ngồi ở đầu giường, liếc mắt nhìn một đống lớn đang phồng lên dưới thân Lâm Hựu Luân, đỏ mặt nhìn sang chỗ khác, nũng nịu nói: "Đêm hôm khuya khoắt anh đột nhiên xông vào, rốt cuộc là có chuyện gì a?" Lâm Hựu Luân tay không cẩn thận chạm vào chỗ đầu bị đập, đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng trong lòng lại không vui nói: Tôi đến làm gì em không biết sao?

Cư nhiên còn giả ngu trước mặt tôi! "Nửa đêm nửa hôm, sao em lại ở trong phòng Tiểu Hiền?" Lâm Hựu Luân trơ mặt da dày hỏi.

Trong lúc nói chuyện, mắt hắn vẫn cứ dán chặt vào cổ chân đang lộ ra ngoài chăn của Khâu Thục Trân, móng chân sơn màu đỏ rực.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng cầm bàn chân ngọc ngà đó trong tay mân mê lúc nãy, trong lòng hắn không khỏi xao động. "Tiểu Hiền có việc nhà phải về Đài Loan rồi, em và cô ấy trước đây cũng hay đổi phòng ngủ như vậy, ai ngờ lại để anh chiếm được món hời lớn thế này." Khâu Thục Trân liếc xéo Lâm Hựu Luân một cái, ánh mắt chạm nhau, cô vội vàng né tránh, tim đập thình thịch. "Làm ơn đi, người bị thương là tôi đấy được không!" Nghe tin Vương Tổ Hiền không có nhà, Lâm Hựu Luân lập tức yên tâm hơn hẳn.

Nếu để Vương Tổ Hiền biết được hiểu lầm tai hại này, hắn cũng không biết phải giải thích với cô ấy thế nào. "Ai bảo anh có ý đồ xấu!" Khâu Thục Trân nũng nịu nói.

Lâm Hựu Luân bất lực nhún vai, chiếm được tiện nghi mà cũng phải chịu thiệt thòi, chuyện này coi như huề cả làng. "Đúng rồi, phim 《Trầm Mặc Đích Cao Dương》 quay thế nào rồi?" Lâm Hựu Luân không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến là Khâu Thục Trân lại thấy bực mình: "Lần sau có đánh chết em cũng không đóng phim của Trình Cương nữa, vai nữ chính cũng không thèm.

Ở phim trường ngày nào em cũng bị ông ta mắng mấy lần, người ta rõ ràng đã làm rất tốt rồi, nhưng ông ta vẫn không hài lòng!" "Diễn viên giỏi đều là do bị mắng mà thành tài đấy, đợi đến khi nào em không bị Trình Cương mắng nữa, điều đó chứng tỏ diễn xuất của em đã trưởng thành rồi!" Lâm Hựu Luân bày ra vẻ mặt dạy đời.

Khâu Thục Trân ngáp một cái rồi đứng dậy: "Mấy lời này tai em nghe đến chai sạn rồi!

Không được, em buồn ngủ quá, anh đã đến tìm Tiểu Hiền thì cứ ngủ ở phòng cô ấy đi, em về phòng mình ngủ!" "Em mang chăn đi rồi

thì anh ngủ thế nào?" Lâm Hựu Luân đưa tay định giật lại chiếc chăn đang quấn trên người Khâu Thục Trân.

Khâu Thục Trân không đề phòng, bị Lâm Hựu Luân kéo ngã, đặt mông ngồi lên người hắn.

Khâu Thục Trân chỉ quấn chăn nửa thân trên, chiếc váy ngủ trên người vừa mỏng vừa mềm, thân hình ấm áp thơm tho sà vào lòng, tà váy xòe ra, gần như mọi không gian đều bị vòng ba căng tròn đầy đặn của cô lấp đầy.

Duc vọng vừa bị Khâu Thục Trân khơi dậy còn chưa hoàn toàn tan biến, bị cú ngồi này của cô kích thích, tà hỏa trong lòng Lâm Hựu Luân bùng lên dữ dội, bên dưới kiên định ngóc đầu dậy.

Khâu Thục Trân chống tay lên đùi Lâm Hựu Luân định đứng dậy, vô tình lại chạm phải một thứ cứng ngắc, cô vội vàng rụt tay lại, cả người lại ngã ngồi vào lòng Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân hôm nay chịu kích thích đã đủ nhiều rồi, hắn đưa tay ôm chặt eo Khâu Thục Trân, vén vạt sau váy ngủ lên, trực tiếp chạm vào bờ mông nhỏ được bao bọc bởi chiếc quần lót cotton...

Khâu Thục Trân giãy giụa một hồi, cơ thể mềm mại không ngừng cựa quậy trong lòng Lâm Hựu Luân, càng khơi dậy ngọn lửa trong lòng hắn. "Anh mau buông ra!" Giọng Khâu Thục Trân kiều mị như nước.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý trao thân cho Lâm Hựu Luân, nhưng cô tuyệt đối không ngờ lại trong hoàn cảnh này, trong lòng vô thức muốn phản kháng.

Chiếc chăn quấn trên người bị Lâm Hựu Luân giật mạnh xuống, Khâu Thục Trân chỉ kịp dùng tay che ngực, đôi môi đã bị Lâm Hựu Luân phong kín, chỉ có thể phát ra những tiếng ư ư.

Lâm Hựu Luân quen cửa quen nẻo cạy mở hàm răng ngọc ngà, lưỡi hắn rất nhanh đã quấn chặt lấy chiếc lưỡi thơm tho của cô.

Khâu Thục Trân ban đầu còn chút ngượng ngùng, nhưng sau khi bị Lâm Hựu Luân mút mát vài cái, cô cũng dần nhiệt tình đáp lại, nương theo cơ thể để tay hắn thuận lợi luồn vào trong váy ngủ, leo lên đôi gò bồng đảo căng tròn.

Những cơn choáng váng như sóng biển vỗ vào tâm trí Khâu Thục Trân, phần mềm mại giữa hai chân bị thứ to lớn cứng rắn kia ép chặt.

Cách lớp quần lót mỏng manh cũng cảm nhận được sức nóng của nó.

Đợi đến khi Lâm Hựu Luân đưa tay định kéo quần lót của cô xuống, Khâu Thục Trân mới sực tỉnh, giữ chặt tay Lâm Hựu Luân, không cho hắn hành động tiếp.

Lâm Hựu Luân nghi hoặc ngẩng đầu lên, đôi mắt Khâu Thục Trân tuy mông lung nhưng ánh nhìn lại vô cùng kiên định. "Đây là phòng ngủ của Tiểu Hiền, chúng ta không thể làm ở đây!" Lâm Hựu Luân sững sờ, duc vọng trong lòng giảm đi đôi chút, não bộ dâng lên một nỗi day dứt với Vương Tổ Hiền.

Nhưng Khâu Thục Trân lại chủ động ôm lấy cổ hắn, cắn nhẹ vào tai thì thầm: "Sang phòng em đi!" Câu nói này như mang theo ma lực, đầu óc Lâm Hựu Luân nổ "oanh" một tiếng, hắn bế bổng cơ thể mềm mại của Khâu Thục Trân lên, ôm cô ra khỏi phòng.

Cửa phòng Khâu Thục Trân khép hờ, ánh trăng yếu ớt chiếu qua cửa sổ, hai cơ thể quấn lấy nhau không rời, tiếng thở dốc vang lên rõ mồn một trong đêm tối...

Trong hoàn cảnh đặc biệt này, tình duc của hai người bùng phát mãnh liệt và nóng bỏng.

Trên lưng Khâu Thục Trân rịn một lớp mồ hôi thơm, cơ thể trắng ngần như ngọc lộ ra sắc hồng đào diễm lệ.

Đến giây phút cuối cùng, cơ thể cô run rẩy liên hồi, dường như đã cạn kiệt mọi sức lực.

Cả hai cùng leo lên đỉnh vu sơn, hồi lâu sau, Khâu Thục Trân mới hồi phục được chút sức lực, khẽ thở hắt ra, nằm sấp trên người Lâm Hựu Luân, dịu dàng nói: "Tưởng mình chết rồi chứ!" "Ngốc ạ!" Lâm Hựu Luân đưa tay quẹt nhẹ lên mũi cô, rồi bế cô vào phòng tắm.

Tắm rửa xong xuôi, hai người cũng chẳng buồn dọn dẹp bãi chiến trường trên giường, ném tấm ga trải giường dính bẩn sang một bên rồi ôm nhau ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hai người bị tiếng chuông cửa đánh thức.

Khâu Thục Trân giãy giụa bò dậy định đi mở cửa, chưa đi đến cửa đã nghe thấy tiếng Vương Tổ Hiền gọi bên ngoài.

Khâu Thục Trân lập tức tỉnh hẳn ngủ, quay người chạy vội về phòng ngủ, lay Lâm Hựu Luân đang ngủ say dậy. "Mau dậy đi, Tiểu Hiền về rồi!" Lâm Hựu Luân giật mình, bật dậy khỏi giường, trừng mắt nhìn Khâu Thục Trân: "Chẳng phải em nói cô ấy về Đài Loan rồi sao?" "Cô ấy đi từ hôm kia, đúng lịch là hôm nay về." Khâu Thục Trân cuống đến mức sắp khóc.

Nếu để Vương Tổ Hiền phát hiện quan hệ giữa cô và Lâm Hựu Luân, cô không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Vừa nghĩ đến vẻ mặt tuyệt vọng chực khóc của Vương Tổ Hiền, trong lòng Lâm Hựu Luân dâng lên nỗi day dứt khôn nguôi.

Tuyệt đối không thể để Vương Tổ Hiền biết chuyện giữa hắn và Khâu Thục Trân, ít nhất là bây giờ chưa được! "Đừng hoảng, trước tiên tìm chỗ cho anh trốn đã, lát nữa em tìm cách rủ cô ấy ra ngoài đi

dạo phố, như vậy anh có thể rời đi rồi!" Lâm Hựu Luân rất nhanh đã có chủ ý.

Khâu Thục Trân nhất thời không nghĩ ra chỗ nào có thể giấu người, cuối cùng cùng đường bí lối, cô chỉ tay xuống gầm giường: "Chỉ còn chỗ này thôi, anh mau chui vào đi!" Tiếng chuông cửa ngày càng dồn dập, Lâm Hựu Luân cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, ôm quần áo giày dép chui tọt xuống gầm giường.

Khâu Thục Trân dọn sạch mọi dấu vết hắn để lại, nhét cả tấm ga giường vào đó, kiểm tra xem có bỏ sót thứ gì không rồi mới chạy ra mở cửa.

Cửa phòng vừa mở, Vương Tổ Hiền tay xách nách mang túi to túi nhỏ chen vào, thở hổn hển lườm Khâu Thục Trân một cái: "Giờ này là mấy giờ rồi mà cậu còn nướng trên giường?

Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau qua giúp tớ xách đồ đi, mang nhiều đồ thế này mệt chết tớ rồi!" Khâu Thục Trân cố tỏ ra bình tĩnh, qua giúp Vương Tổ Hiền xách đồ, miệng còn lầm bầm: "Chẳng phải chỉ là về nhà một chuyến thôi sao, làm gì mà mang nhiều đồ thế?" Vương Tổ Hiền bước vào phòng khách, cả người ngã vật xuống ghế sofa.

Ngồi máy bay cả ngày, từ Đài Bắc về Hong Kong, rồi lại ngồi xe hơn nửa tiếng về căn hộ, cô đau nhức khắp người, nhất thời không lại sức nổi, nằm lì trên sofa không chịu động đậy.

Khâu Thục Trân giúp Vương Tổ Hiền mang hết hành lý vào phòng khách, thấy cô nằm trên sofa bèn đặc biệt rót cho một cốc nước. "Mệt rồi hả, uống ngụm nước đi!" Vương Tổ Hiền nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Khâu Thục Trân, con nhỏ này hôm nay sao tự nhiên đổi tính, ân cần với mình thế?

Vương Tổ Hiền ngồi dậy, mắt nhìn chằm chằm Khâu Thục Trân:

"Thành thật khai báo, cậu đã làm chuyện gì khuất tất rồi đúng không!" Tim Khâu Thục Trân thót một cái, suýt chút nữa làm rơi cốc nước trên tay, lắp bắp nói: "Cậu nói cái gì thế?" "Đừng có chối, lúc tớ không có nhà, chắc chắn cậu đã làm chuyện gì đó." Vương Tổ Hiền khẳng định chắc nịch.

Khâu Thục Trân trong lòng lo muốn chết, nhưng miệng vẫn cứng cỏi không chịu thừa nhận: "Tớ không biết cậu đang nói gì." Vương Tổ Hiền thấy mắt Khâu Thục Trân cứ thỉnh thoảng liếc về phía phòng ngủ của mình, nghi ngờ trong lòng càng lớn, đứng dậy khỏi sofa định xông vào phòng ngủ của Khâu Thục Trân.

Chương 233

Khâu Thục Trân hoảng hồn: "Cậu làm cái gì vậy?" Vương Tổ Hiền mặc kệ Khâu Thục Trân ngăn cản, cứ thế xông vào, nhìn thấy tình hình trong phòng liền ngẩn người ra.

Khâu Thục Trân thấy cô đứng im ở cửa, thầm nghĩ thôi xong rồi, chắc chắn là Lâm Hựu Luân trốn không kỹ bị Vương Tổ Hiền phát hiện rồi.

Vương Tổ Hiền tức giận quay đầu lại, nhìn Khâu Thục Trân mặt cắt không còn giọt máu, hằn học nói: "Cái này cậu giải thích thế nào?" Khâu Thục Trân đứng chết trân tại chỗ, cổ họng như bị nhét một cục bông, không sao thốt nên lời.

Vương Tổ Hiền sa sầm mặt mày: "Đừng tưởng cậu giả vờ đáng thương là tớ tha cho, trên giường cậu đến cái ga trải giường cũng không có, tối qua có phải cậu lại chui sang phòng tớ ngủ không?" Khâu Thục Trân không dám tin vào tai mình.

Lời Vương Tổ Hiền lọt vào tai cô chẳng khác nào tiếng đàn trời.

Hóa ra Vương Tổ Hiền giận chuyện này, nghĩa là cô ấy không phát hiện ra Lâm Hựu Luân!

Nghĩ đến đây, Khâu Thục Trân lập tức lộ vẻ vui mừng.

Vương Tổ Hiền thấy con nhỏ này không những không nhận lỗi mà còn cười trước mặt mình thì tức điên người, "giương nanh múa vuốt" lao tới định tính sổ với Khâu Thục Trân.

Khâu Thục Trân cười hi hi né tránh, miệng nói: "Thì ngủ giường cậu đấy, làm sao nào?" Trong lòng đồng thời còn không quên bổ sung một câu: Tớ còn ngủ luôn cả người đàn ông của cậu nữa cơ!

Hai cô gái đuổi bắt đùa giỡn quanh sofa một hồi, Vương Tổ Hiền thực sự hết hơi, cũng chẳng quan tâm phòng ngủ Khâu Thục Trân có chăn hay không, chạy vào nằm lên giường, nói gì cũng không chịu dậy nữa.

Khâu Thục Trân thấy cảnh này thì chết lặng.

Vương Tổ Hiền nằm trên giường mình đòi ngủ một giấc, vậy Lâm Hựu Luân đang trốn dưới gầm giường phải làm sao?

Vương Tổ Hiền đâu quản nhiều thế, đằng nào cô cũng mệt rồi, tranh thủ ngủ bù, sống chết nằm lì trên giường Khâu Thục Trân không chịu động đậy! *** Lâm Hựu Luân trốn dưới gầm giường, nghe cuộc đối thoại giữa Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân mà trong lòng dở khóc dở cười, lẽ nào đây là quả báo?

Khâu Thục Trân đi ra ngoài một lát, lúc quay lại nhân lúc Vương Tổ Hiền không chú ý bèn ném một mảnh giấy xuống đất, dùng chân đá nhẹ vào gầm giường.

Trên mảnh giấy chỉ có một chữ "Đợi", khiến Lâm Hựu Luân phải khổ sở nằm chờ đến tận trưa.

Khâu Thục Trân vào phòng đánh thức Vương Tổ Hiền dậy, nói ở khu Trung Hoàn mới mở một cửa hàng mỹ phẩm, muốn Vương Tổ Hiền đi dạo phố cùng cô.

Vương Tổ Hiền lúc đầu còn nằm lì trên giường không chịu dậy, Khâu Thục Trân đành phải lôi xềnh xệch cô nàng dậy.

Lâm Hựu Luân trốn dưới gầm giường thở phào nhẹ nhõm.

Đã đi đến cửa phòng ngủ, Vương Tổ Hiền đột nhiên dừng bước. "Cậu có nghe thấy tiếng gì không?" Khâu Thục Trân chột dạ liếc nhìn xuống gầm giường, cố tỏ ra bình tĩnh nói: "Có à?" Vương Tổ Hiền rất chắc chắn mình vừa nghe thấy một âm thanh kỳ lạ: "Trong phòng cậu

không phải có chuột đấy chứ?" "Làm gì có chuột nào, chắc chắn cậu nghe nhầm rồi." Khâu Thục Trân kéo Vương Tổ Hiền đi ra ngoài, "Đừng có lề mề nữa, mau đi trang điểm đi, nửa tiếng nữa chúng ta xuất phát!" Câu nói này của Khâu Thục Trân chủ yếu là nói cho Lâm Hựu Luân nghe.

Vương Tổ Hiền làm sao ngờ được dưới gầm giường còn có một người đang trốn, cứ phàn nàn: "Được rồi, câu này cậu nói đi nói lại mấy lần rồi, thật là sợ cậu luôn!" Tiếng bước chân hai người dần đi xa, Lâm Hựu Luân cử động tứ chi đã cứng đờ, đợi thêm hơn nửa tiếng nữa, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng Khâu Thục Trân và Vương Tổ Hiền ra khỏi cửa.

Hắn lại nằm im dưới gầm giường hơn mười phút nữa, xác định hai cô nàng không quay lại bất ngờ, lúc này mới bò ra.

Quần áo cũng chẳng kịp mặc, hắn chạy vội vào nhà vệ sinh, tiếng nước xối xả vang lên suốt hơn ba phút.

Giải quyết xong nỗi buồn, Lâm Hựu Luân thở phào một hơi, về phòng mặc quần áo, xác nhận không để quên thứ gì rồi mới rời khỏi căn hộ. *** Về đến nhà, mẹ hắn là Trần Huệ Tình hỏi Lâm Hựu Luân tối qua đi đâu, gọi điện cũng không ai nghe máy.

Chiếc điện thoại "cục gạch" (đại ca đại) của Lâm Hựu Luân tối qua đã hết pin, cũng may là hết pin, chứ nếu sáng nay có người gọi đến thì đúng là tiêu đời.

Lâm Hựu Luân bịa đại một chỗ nào đó, đối phó xong với mẹ thì đi tắm.

Đợi tắm xong đi ra, hắn phát hiện trong phòng khách có một người lạ ngồi đó.

Mẹ hắn bưng một đĩa trái cây rửa sạch đi vào, thấy Lâm Hựu

Luân liền nói: "A Luân, bạn con đến này." Lâm Hựu Luân đầy vẻ nghi hoặc nhìn người đó.

Có thể qua được cửa kiểm tra an ninh nghiêm ngặt để vào tận nhà hắn, lai lịch người này e rằng không đơn giản.

Đối phương ngồi trên sofa, mỉm cười gật đầu chào Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đón lấy đĩa trái cây từ tay mẹ, nói với người kia: "Vào thư phòng nói chuyện đi!" Vào thư phòng, Lâm Hựu Luân đóng cửa lại, tự mình kéo ghế ngồi xuống chứ không có ý mời đối phương ngồi. "Anh là ai?" Người kia sớm đoán được Lâm Hựu Luân sẽ có phản ứng như vậy, móc thẻ ngành từ trong túi ra, nghiêm giọng nói: "Thanh tra Lưu Gia Minh, tổ trọng án cảnh sát Cửu Long, Hong Kong.

Tôi phụng mệnh điều tra một vụ án mạng, có vài việc muốn xác nhận với anh Lâm, hy vọng anh Lâm có thể phối hợp." Lâm Hựu Luân hơi ngẩn người.

Lời của viên cảnh quan họ Lưu này thực sự khiến hắn có chút mờ mịt.

Lưu Gia Minh cũng rất ngạc nhiên trước phản ứng của Lâm Hựu Luân: "Ông chủ công ty điện ảnh Phú Nghệ - Thái Chí Minh sáng sớm nay đã bị hai tay súng không rõ danh tính bắn chết, anh Lâm không biết chuyện này sao?" Lâm Hựu Luân bật dậy khỏi ghế, mắt nhìn chằm chằm Lưu Gia Minh: "Thái Chí Minh chết rồi?" Từ lúc vào thư phòng, Lưu Gia Minh vẫn luôn quan sát biểu cảm của Lâm Hựu Luân.

Trừ khi kỹ năng diễn xuất của Lâm Hựu Luân đã đạt đến mức thượng thừa không để lộ chút dấu vết nào, còn không thì nhìn phản ứng khi nghe tin này, có vẻ hắn hoàn toàn không biết gì.

Lâm Hựu Luân từ từ ngồi lại xuống ghế, người vẫn chưa hoàn

hồn sau tin Thái Chí Minh bị ám sát.

Nhân lúc hắn đang thất thần, Lưu Gia Minh đột nhiên hỏi: "Anh Lâm, tối qua anh không về nhà, xin hỏi anh đã đi đâu?" Lâm Hựu Luân phắt cái ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng sắc bén như dao: "Câu này của anh là đang thẩm vấn tôi đấy à?" Lưu Gia Minh không ngờ Lâm Hựu Luân lại phản ứng nhanh như vậy, trên mặt cố nặn ra một nụ cười, định làm dịu bầu không khí: "Anh Lâm xin đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn tìm hiểu một số tình hình từ anh thôi, không có ý gì khác." Lâm Hựu Luân hừ lạnh một tiếng.

Nếu không nể tình Lưu Gia Minh không vạch trần thân phận cảnh sát trước mặt mẹ hắn, hắn đã sớm đuổi người ra ngoài rồi. "Thái Chí Minh chết thì liên quan gì đến tôi?

Chẳng lẽ anh nghĩ là tôi giết hắn?" Lưu Gia Minh chậm rãi nói: "Theo chứng cứ chúng tôi nắm được hiện tại, đêm trước khi xảy ra sự việc, tức là tối hôm qua, anh Lâm và nạn nhân đã gặp mặt tại hộp đêm, hơn nữa giữa hai người còn xảy ra mâu thuẫn." Lâm Hựu Luân cười lắc đầu: "Cảnh quan Lưu, xin hãy cất cái bài đối phó với nghi phạm đó đi.

Nếu anh có chứng cứ buộc tội tôi, bây giờ nên đưa lệnh bắt giữ ra, chứ không phải ngồi đây nói với tôi những lời này.

Cảnh sát phá án phải trọng chứng cứ, không có chứng cứ mà anh nói như vậy, coi chừng tôi kiện anh tội phỉ báng!" Sắc mặt Lưu Gia Minh có chút khó coi: "Anh Lâm, tuy tôi chưa có đủ chứng cứ buộc tội anh, nhưng thuộc hạ của Thái Chí Minh đã khai báo, tối qua anh và Thái Chí Minh thực sự đã xảy ra xung đột, xin hỏi anh giải thích chuyện này thế nào?" "Không có gì cả.

Ban đầu giữa chúng tôi đúng là có chút hiểu lầm, nhưng sau đó mọi chuyện đã giải thích rõ ràng, ông chủ Thái còn chủ động thanh

toán giúp tôi, chẳng lẽ mấy chuyện này đàn em của hắn không nói cho cảnh quan Lưu biết sao?" Nói xong, Lâm Hựu Luân cũng chẳng thèm nhìn xem biểu cảm Lưu Gia Minh thế nào, trực tiếp cầm điện thoại trên bàn lên, gọi cho luật sư của mình.

Hắn nói vài câu trong điện thoại, gác máy rồi nhún vai xin lỗi Lưu Gia Minh: "Luật sư của tôi mười phút nữa sẽ đến, cảnh quan Lưu còn vấn đề gì thì cứ làm việc với ông ấy.

Trước đó tôi muốn khuyên cảnh quan Lưu một câu, thân phận của Thái Chí Minh vốn dĩ không sạch sẽ, điểm này phía cảnh sát các anh rõ hơn tôi.

So với những kẻ thù trong giới xã hội đen của hắn, giữa tôi và hắn căn bản không có xung đột lợi ích trực tiếp nào.

Anh nghi ngờ tôi giết hắn, xét về động cơ phạm tội thì không thông.

Nói cách khác, nếu tôi thực sự muốn giết Thái Chí Minh, hoàn toàn có thể làm chuyện đó gọn gàng đẹp đẽ hơn, hà cớ gì phải ra tay ngay ngày hôm sau khi vừa gặp hắn, để rồi khiến cảnh sát nghi ngờ lên đầu mình, đây chẳng phải là tự tìm rắc rối sao?" Tuy nhiên, chỉ dựa vào những lời này vẫn chưa thể hoàn toàn xóa bỏ hiềm nghi trên người Lâm Hựu Luân.

Hắn không chịu nói tối qua đã đi đâu, điểm này rất khó không khiến người ta nghi ngờ. "Cảnh sát nhất định sẽ tìm ra hung thủ thật sự, hy vọng anh Lâm trong sạch." Lưu Gia Minh cảm thấy tiếp tục ở lại nhà Lâm Hựu Luân cũng không giúp ích gì thêm cho tiến triển vụ án, bèn chủ động cáo từ ra về. *** Lý Liên Kiệt vừa giúp Gia Hòa quay xong bộ phim đầu tiên sau khi trở lại Hong Kong, đang định nghỉ ngơi thư giãn vài ngày sau thời gian lao lực.

Nhận được điện thoại của cảnh sát báo tin Thái Chí Minh bị ám

sát, ban đầu anh còn không dám tin.

Sau khi xác thực là sự thật, cả người anh chết lặng.

Ngay cả điện thoại cũng gác không xong, phải làm lại ba lần mới đặt được ống nghe về chỗ cũ.

Lý Liên Kiệt tuy quen biết Thái Chí Minh chưa đầy vài tháng, nhưng lại là mối giao tình sâu sắc, không chuyện gì không nói, có thể gọi là tình cảm thâm hậu.

Chương 234

Hai ngày trước khi xảy ra sự việc, Lý Liên Kiệt làm xong việc quảng bá phim mới cho Gia Hòa, còn cùng ăn tối và trò chuyện với Thái Chí Minh suốt bốn tiếng đồng hồ.

Vụ ám sát này gây chấn động lớn ở Hong Kong, nhiều nhân vật trong giới điện ảnh bị cảnh sát thẩm vấn, Lý Liên Kiệt càng là đối tượng trọng điểm.

Để đảm bảo an toàn, cảnh sát yêu cầu anh dọn khỏi nhà ở khu Bán Sơn, chuyển đến khách sạn, phái người đến bảo vệ và tiến hành điều tra.

Trên truyền thông có hai luồng thông tin về cái chết của Thái Chí Minh: Một là do việc làm ăn ở Hà Lan, Thái Chí Minh làm trung gian nhận 10 triệu tiền công nhưng người giao hàng không xuất hiện, khiến bên nhận hàng tưởng Thái Chí Minh giở trò nên trả thù.

Hai là do Thái Chí Minh làm quản lý cho Lý Liên Kiệt, cản đường tài lộc của người khác nên bị mua hung thủ giết người.

Cảnh sát Hong Kong cực kỳ coi trọng vụ án này, nhưng cuộc điều tra mãi không có tiến triển đột phá.

Một tuần sau vụ án, phóng viên báo 《Thiên Thiên Nhật Báo》 nhận được điện thoại của một người tự xưng là sát thủ nội địa, được một nhà sản xuất phim Hong Kong thuê với giá 1 triệu đô la Hong Kong để ám sát Thái Chí Minh, nhưng sau đó chỉ nhận được 50 vạn nên bất bình tố cáo, đồng thời tuyên bố sẽ sớm vượt biên về lại đại lục.

Tin tức này vừa nổ ra, danh tính vị nhà sản xuất phim Hong Kong trong miệng tên sát thủ lập tức trở thành tâm điểm phỏng đoán của

truyền thông.

Không biết do truyền thông thần thông quảng đại hay cảnh sát cố ý tiết lộ, tin tức về cuộc xung đột giữa Thái Chí Minh và Lâm Hựu Luân tại hộp đêm trước ngày xảy ra vụ án nhanh chóng lên mặt báo.

Lâm Hựu Luân bị nghi ngờ mua chuộc sát thủ giết người, loại tin tức giật gân này xuất hiện khiến lượng phát hành của các báo Hong Kong hai ngày nay tăng gấp đôi.

Chủ đề liệu Lâm Hựu Luân có phải chủ mưu đứng sau hay không lập tức trở thành tâm điểm chú ý.

Lâm Hựu Luân không trực tiếp lên tiếng trên truyền thông, nhưng những tờ báo đăng tin hắn dính líu đến vụ án và Cảnh sát Cửu Long phụ trách điều tra đều nhận được thư luật sư.

Vài tờ báo bị kiện vì tội phỉ báng, còn Cảnh sát Cửu Long thì bị kiện ra tòa vì thu thập chứng cứ trái phép và đưa ra những phát ngôn thiếu trách nhiệm khi chưa đủ bằng chứng.

Dưới áp lực, Cảnh sát Cửu Long nhanh chóng tuyên bố dựa trên loại súng và phương thức gây án, vụ này là do sát thủ nước ngoài thực hiện, đồng thời công khai xin lỗi Lâm Hựu Luân.

Còn mấy tờ báo đăng tin sai sự thật thì không may mắn như vậy, Lâm Hựu Luân từ chối hòa giải, lại có sự chứng minh của cảnh sát Hong Kong, phán quyết của tòa án rất có khả năng sẽ nghiêng về phía Lâm Hựu Luân, đồng nghĩa với việc các tờ báo này sẽ phải đối mặt với mức phạt cao ngất ngưởng.

Tuy nhiên, đêm trước khi Thái Chí Minh bị ám sát, tung tích của Lâm Hựu Luân vẫn là một ẩn số.

Chuyện này không được làm rõ thì hiềm nghi trên người hắn vẫn chưa thể gột rửa sạch sẽ. *** Ôn Bích Hà cảm thấy oi bức, phiền toát,

tim đập chân run.

Cô đứng dậy khỏi ghế, quạt trần trong phòng quay vù vù, bóng chiều ngoài cửa sổ như đè nặng khiến người ta không thở nổi.

Trong tay cô nắm chặt một tấm danh thiếp, vì căng thẳng mà lòng bàn tay đầy mồ hôi, bản thân lại chẳng hề hay biết.

Từ khi biết tin Thái Chí Minh bị ám sát, Ôn Bích Hà luôn tâm thần bất định.

Trong thời gian đó cô nhận được hai trát triệu tập của cảnh sát: Lần đầu họ chỉ yêu cầu cô phối hợp lấy lời khai, hỏi những vấn đề liên quan đến Thái Chí Minh; lần thứ hai cảnh sát lại đột nhiên hỏi về Lâm Hựu Luân, đặc biệt là việc Ôn Bích Hà có biết tung tích của Lâm Hựu Luân vào đêm trước khi Thái Chí Minh bị hại hay không.

Kết thúc buổi thẩm vấn, viên cảnh quan phụ trách đưa cho cô một tấm danh thiếp: "Nếu cô Ôn nhớ ra manh mối gì hữu ích, có thể gọi vào số này liên hệ với tôi." Nay đã ba ngày trôi qua kể từ lần triệu tập thứ hai, truyền thông lại đưa tin Lâm Hựu Luân có thể là chủ mưu vụ ám sát, điều này khiến Ôn Bích Hà vô cùng lo lắng.

Sự nghi ngờ này đa phần là do truyền thông thêu dệt, cảnh sát không có chứng cứ chứng minh Lâm Hựu Luân liên quan, nhưng cũng không thể chứng minh hắn vô can.

Lâm Hựu Luân không biết vì mục đích gì mà luôn từ chối tiết lộ hành tung đêm đó, khiến truyền thông tha hồ đồn đoán. "Tin tôi đi, sau này Thái Chí Minh sẽ không đến tìm em gây phiền phức nữa đâu." Đó là câu Lâm Hựu Luân nói với cô khi đưa cô về dưới lầu căn hộ tối hôm đó.

Lúc ấy Ôn Bích Hà không để ý lắm, nhưng sau này càng nghĩ càng thấy câu nói đó dường như có ẩn ý.

Lâm Hựu Luân khẳng định chắc nịch như vậy, chẳng lẽ hắn biết Thái Chí Minh ngày hôm sau sẽ bị bắn chết, hay chuyện này vốn dĩ do hắn sai người làm?

Ôn Bích Hà nhất thời lòng rối như tơ vò.

Tại sao Lâm Hựu Luân lại muốn giết Thái Chí Minh?

Theo lời luật sư của hắn, giữa hai người căn bản không có mâu thuẫn gì lớn, lời giải thích hợp lý duy nhất là Lâm Hựu Luân không muốn Thái Chí Minh tiếp tục "quấy rối" cô, nên đã thuê người giết hắn. "Thật sự là anh sao?" Ôn Bích Hà cầm tờ báo trên bàn lên, nhìn bức ảnh Lâm Hựu Luân tham dự sự kiện, ánh mắt lộ vẻ mê mang.

Cũng không biết qua bao lâu, Ôn Bích Hà đặt tờ báo xuống, tìm lại tấm danh thiếp của viên cảnh quan nọ, sự mê mang trong mắt tan biến, chỉ còn lại vẻ kiên định chưa từng có.

Ôn Bích Hà bấm số điện thoại trên danh thiếp: "Cảnh quan Lưu phải không?

Tôi là Ôn Bích Hà, về vụ án lần trước, có một việc tôi muốn giải thích lại với anh." Vụ ám sát Thái Chí Minh đã khiến trên dưới Cảnh sát Cửu Long sứt đầu mẻ trán.

Là người phụ trách, những ngày gần đây của Lưu Gia Minh chẳng dễ chịu chút nào.

Cấp trên ra lệnh hạn chót phải phá án, nhưng sát thủ ước chừng đã chạy khỏi Hong Kong, phá án kiểu gì?

Áp lực dư luận xã hội càng khiến người ta ngạt thở.

Vốn dĩ một ông chủ hãng phim bị bắn chết giữa đường đã đủ ầm ĩ rồi, giờ lại lôi thêm Lâm Hựu Luân vào diện tình nghi, đúng là chọc vào tổ ong vò vẽ.

Giờ ngày nào phóng viên cũng túc trực trước cửa cục cảnh sát, mở miệng ngậm miệng đều hỏi tiến triển vụ án.

Ôn Bích Hà đột nhiên gọi điện đến lập tức thu hút sự chú ý của Lưu Gia Minh. "Cô Ôn, chuyện cô nói rất quan trọng?

Nếu có ích cho vụ án, tôi có thể sẽ phải ghi âm cuộc gọi, điểm này tôi cần nói rõ trước với cô." Sau khi được sự đồng ý của Ôn Bích Hà, Lưu Gia Minh bật loa ngoài, bắt đầu ghi âm. "Đêm trước khi Thái Chí Minh bị giết, tôi biết anh Lâm đã đi đâu." Lưu Gia Minh kìm nén sự kích động trong lòng, gấp gáp hỏi: "Anh ta đã đi đâu?" "Anh Lâm không đi đâu cả..." Ôn Bích Hà chưa nói hết câu đã bị Lưu Gia Minh cắt ngang: "Cô nói cái gì?" "Đêm đó anh Lâm ở nhà tôi suốt." "Nhưng lần trước cô nói Lâm Hựu Luân đưa cô về dưới lầu rồi đi ngay mà?" Cảm xúc của Lưu Gia Minh hơi mất kiểm soát, anh ta cảm thấy Ôn Bích Hà đang nói dối. "Lần lấy lời khai trước tôi đã nói dối." Ôn Bích Hà đã sớm chuẩn bị sẵn lời thoại. "Cô Ôn, cô biết khai báo gian dối với cảnh sát nghĩa là gì không?" Giọng Lưu Gia Minh trở nên nghiêm khắc. "Vì thế nên giờ tôi mới thú nhận với các anh." Lưu Gia Minh bình tĩnh lại, trầm giọng hỏi vào điện thoại: "Vậy tại sao lần trước cô lại nói dối?" "Vì ban đầu tôi không muốn người khác biết chuyện này, tôi nghĩ đây là chuyện riêng tư cá nhân." Ôn Bích Hà đã quyết tâm làm chứng giả cho Lâm Hựu Luân, tự nhiên đã suy tính mọi phương diện, nói năng kín kẽ không một kẽ hở.

Lưu Gia Minh hít sâu một hơi: "Cô Ôn, cô có thể chịu trách nhiệm cho lời nói của mình không?" Ôn Bích Hà khẳng định "Vâng" một tiếng.

Lưu Gia Minh cuối cùng nói theo đúng thủ tục: "Việc này chúng tôi sẽ tiến hành điều tra xác minh thêm, cảm ơn cô Ôn đã hỗ trợ cảnh sát phá án." *** "Cái gì chứ, thà gánh tiếng oan mua chuộc sát thủ cũng không chịu thừa nhận hú hí với con hồ ly tinh đó, tức chết tớ

rồi!" Vương Tổ Hiền tức giận ném quyển tạp chí giải trí xuống ghế sofa.

Mặc dù người Vương Tổ Hiền mắng là Ôn Bích Hà, nhưng Khâu Thục Trân ngồi bên cạnh lại cảm thấy chột dạ.

Không ai rõ hơn Khâu Thục Trân đêm đó Lâm Hựu Luân ở đâu, chính vì thế cô mới thấy Lâm Hựu Luân rất oan uổng. "Có lẽ anh ấy cũng có nỗi khổ tâm không nói ra được." Vương Tổ Hiền túm lấy cái gối ôm, coi nó như Lâm Hựu Luân mà đấm thùm thụp, miệng bất bình nói: "Giờ cậu còn nói đỡ cho hắn, sớm biết hắn là tên trăng hoa củ cải, lại còn si tình với hắn như thế, Vương Tổ Hiền ơi mày đúng là đại ngốc thiên hạ đệ nhất!" "Cậu nghĩ mà xem, phụ nữ bây giờ vì để nổi tiếng, chuyện gì mà chẳng làm được.

Cô Ôn Bích Hà đó là nữ chính phim mới của anh ấy, biết đâu cô ta muốn dùng cách này để lăng xê bản thân." Khâu Thục Trân vừa lật xem tạp chí, vừa phân tích cho Vương Tổ Hiền: "Chuyện này cũng giống vụ Quan Chi Lâm lần trước thôi, vô phi là muốn cặp kè với anh ấy rồi dựa vào scandal để nổi tiếng." Vương Tổ Hiền vẫn chưa hả giận, hậm hực nói: "Cô ta đã làm chứng với cảnh sát rồi, cậu nghĩ đây còn là chiêu trò lăng xê sao?" "Nhưng cô ta cũng giúp A Luân xóa bỏ hiềm nghi còn gì?" Khâu Thục Trân nhún vai, "Cậu có thấy không, kết quả này thực ra tốt cho tất cả mọi người." Với tác phong phong lưu quán tính của Lâm Hựu Luân, chuyện hắn qua đêm tại nhà Ôn Bích Hà hầu như không cần chứng thực đã được mọi người tin ngay.

Lý do trước đó hắn không muốn giải thích chuyện này cũng theo đó mà lộ diện: có lẽ là không muốn tình mới bị lộ diện trước truyền thông quá sớm.

Bất luận là "thuyết lăng xê" của Khâu Thục Trân hay "thuyết scandal" của báo chí, tóm lại việc Lâm Hựu Luân bị nghi ngờ thuê

người ám sát Thái Chí Minh cuối cùng cũng có kết quả.

Hung thủ cuối cùng được cảnh sát Hong Kong xác định là sát thủ nước ngoài, hiện đã trốn khỏi Hong Kong, việc điều tra kết thúc tại đây.

Hiềm nghi của Lâm Hựu Luân đã được rửa sạch, nhưng rắc rối của hắn vẫn chưa dừng lại. *** Chung Sở Hồng tay cầm ly thủy tinh chân cao, rượu vang đỏ tươi sóng sánh trong ly, ánh phản quang chiết xạ lên đôi mắt mơ màng của cô.

Chương 235

Cô ngửa cổ uống cạn ly rượu, vô thức đưa đầu lưỡi mềm mại liếm nhẹ đôi môi đỏ mọng ướt át: "Anh thấy em có phải rất ngốc không?" Chu Nhuận Phát ngồi đối diện bên chiếc bàn vuông trải khăn trắng lắc đầu: "Em là người phụ nữ thông minh nhất mà anh từng biết." "Nhưng em thấy mình thật ngốc, lại đi yêu một người đàn ông mãi mãi không thể chỉ thuộc về riêng mình một cách vô phương cứu chữa." Chung Sở Hồng lười biếng chống tay lên má, trong lòng tràn ngập một loại cảm xúc yếu đuối đến cực điểm.

Trên mặt không có vẻ bi thương quá rõ rệt, nhưng khóe mắt lại ươn ướt.

Chu Nhuận Phát bị Chung Sở Hồng rủ đi ăn, không ngờ cô lại nói về chuyện tình cảm giữa mình và Lâm Hựu Luân.

Nếu có thể, Chu Nhuận Phát thật sự muốn đổi chủ đề ngay lập tức, nhưng nhìn thấy ánh mắt yếu đuối bất lực của Chung Sở Hồng, anh lại không đành lòng. "Anh đối với anh Lâm luôn có một cảm giác kỳ lạ.

Cậu ấy dường như chuyện gì cũng tính trước được, lại dường như chuyện gì cũng chẳng để trong lòng.

Có lẽ thứ cậu ấy thực sự quan tâm chỉ là vài người thân thiết bên cạnh.

Em ở bên cậu ấy, vừa là may mắn cũng vừa là bất hạnh.

Cậu ấy có thể vì em mà từ bỏ những thứ người khác không nỡ từ bỏ, nhưng lại không thể để em độc chiếm cậu ấy." Chung Sở Hồng liếc nhìn Chu Nhuận Phát một cái rồi lại rũ mắt xuống: "Anh thấy em rất tham lam sao?" "Mỗi người phụ nữ đều có quyền theo đuổi hạnh

phúc thuộc về riêng mình." Chung Sở Hồng ngước mắt lên: "Vậy em nên làm thế nào?" Chu Nhuận Phát lộ vẻ mờ mịt, lắc đầu nói: "Anh cũng không biết." Chung Sở Hồng không cam tâm hỏi: "Nếu là anh, anh sẽ chọn thế nào?" Câu hỏi này thực sự làm khó Chu Nhuận Phát.

Tuy anh là bạn tốt của Chung Sở Hồng, nhưng tự thấy mình chưa đủ tư cách để chỉ trỏ vào chuyện tình cảm của cô và Lâm Hựu Luân, nên chỉ đành im lặng. "Thôi bỏ đi, em không làm khó anh nữa." Chung Sở Hồng lắc đầu, đưa tay cầm chai rượu định rót tiếp vào ly.

Chu Nhuận Phát đưa tay ngăn lại, khuyên: "Uống nữa là say đấy." Gương mặt diễm lệ trưởng thành của Chung Sở Hồng trông có vài phần tiều tụy, đôi mắt đẹp ẩn chứa nỗi sầu muộn vẫn hớp hồn người khác: "Chẳng phải chỉ khi vui mới uống say sao?" Chu Nhuận Phát do dự một chút rồi rụt tay về: "Vậy em uống đi!" Tửu lượng của Chung Sở Hồng không tốt lắm, uống hết nửa chai rượu là cô đã say thật.

Chu Nhuận Phát dìu Chung Sở Hồng đang say khướt ra khỏi nhà hàng, gặp Lâm Hựu Luân đã đợi sẵn ở cửa.

Lâm Hựu Luân tiến lên bế bổng Chung Sở Hồng.

Cơ thể cô trông đầy đặn, gợi cảm nhưng thực ra không nặng lắm.

Cảm nhận được vòng tay quen thuộc, Chung Sở Hồng theo bản năng vòng tay ôm chặt cổ Lâm Hựu Luân, giống như một chú gấu Koala cỡ bự treo trên người hắn.

Chu Nhuận Phát giao Chung Sở Hồng cho Lâm Hựu Luân xong, bản thân thở phào nhẹ nhõm. "Vậy nhờ cả vào anh Lâm nhé." Lâm Hựu Luân gật đầu với Chu Nhuận Phát, ghi nhận cái ân tình này của đối phương.

Trên xe, Chung Sở Hồng tỉnh táo lại đôi chút, cảm giác mình đang bị người ta ôm chặt, mở mắt ra lại nhìn thấy khuôn mặt khiến cô vừa

yêu vừa hận.

Chung Sở Hồng giãy giụa muốn ngồi dậy, nhưng đầu óc choáng váng, chân tay cũng không nghe sai khiến.

Lâm Hựu Luân nhìn biểu cảm mê mang mà phức tạp trên gương mặt Chung Sở Hồng, trong đôi mắt tĩnh lặng toát ra ánh nhìn mê ly, hắn nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Sau nụ hôn sâu kéo dài, hơi thở của cả hai đều trở nên dồn dập.

Ánh mắt Chung Sở Hồng đột nhiên trở nên thê lương và u oán: "Đừng tưởng như vậy là em sẽ tha thứ cho anh!" Lâm Hựu Luân ôm lấy vòng eo thon thả đầy đàn hồi của Chung Sở Hồng, tay nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng cô, nói: "Chỉ có thể trách anh quá tham lam, ai cũng không nỡ buông tay." Chung Sở Hồng ôm chặt cổ Lâm Hựu Luân, dùng hết sức lực dán sát cơ thể vào lòng hắn, nhu mì nói: "Tùy anh đi phong lưu khoái hoạt, em chỉ cần trong lòng anh có em là đủ rồi." Lâm Hựu Luân cười khổ lắc đầu, Chung Sở Hồng quả nhiên là say rồi. --- Về đến nhà Chung Sở Hồng đã là nửa đêm, Lâm Hựu Luân bế cô vào phòng ngủ, cởi bỏ bộ váy âu phục của cô, chỉ để lại đồ lót, cơ thể trắng ngần bày ra trước mắt, đôi chân dài thon thả đầy đặn vừa trắng vừa mịn.

Trong lòng Lâm Hựu Luân dâng lên dục niệm khó kìm nén, nhưng lý trí lại nói cho hắn biết, không thể làm gì Chung Sở Hồng khi cô đang say rượu, như vậy thì quá thiếu chu đáo.

Kéo tấm chăn lụa lên che đi cơ thể cực kỳ quyến rũ của Chung Sở Hồng, khi lui ra khỏi phòng, Lâm Hựu Luân không quên đặt một ly nước lên tủ đầu giường, Chung Sở Hồng uống rượu, chắc nửa đêm tỉnh lại sẽ thấy khát nước.

Lâm Hựu Luân bế Chung Sở Hồng lên lầu cũng toát một thân mồ hôi, tắm rửa xong quấn một tấm chăn mỏng nằm ngủ luôn trên ghế

sofa.

Sáng hôm sau tỉnh lại thì phát hiện trên người đắp thêm một cái chăn, quần áo thay ra lúc tắm cũng được gấp gọn gàng đặt trên ghế.

Lâm Hựu Luân mặc quần áo tử tế, đi tới bàn ăn ngồi xuống, mở tờ báo đặt trên bàn ra xem.

Chung Sở Hồng từ trong bếp đi ra, trên tay cầm hai ly sữa nóng.

Chung Sở Hồng đặt một ly sữa trước mặt Lâm Hựu Luân, hắn vừa xem báo vừa nói một tiếng "Cảm ơn".

Chung Sở Hồng không nói gì, đi tới đối diện ngồi xuống, hai tay đặt trên bàn ăn, thấy Lâm Hựu Luân vẫn đang chăm chú xem báo, bèn hắng giọng một tiếng thật mạnh. "Sao thế?" Lâm Hựu Luân bỏ tờ báo xuống.

Chung Sở Hồng nghiêm túc nói: "Tối qua em uống nhiều quá, bất kể đã nói câu gì đều không tính đâu nhé." Lâm Hựu Luân ngẩng đầu hỏi: "Tối qua em nói gì à?

Sao anh chẳng nhớ gì cả?" Sự ăn ý nhàn nhạt này khiến Chung Sở Hồng cảm thấy rất ấm lòng, cô vội vàng cúi đầu uống sữa, kỳ thực là không muốn để Lâm Hựu Luân nhìn thấy khóe mắt hơi ươn ướt của mình.

Có một người yêu mình, rồi không hỏi han soi mói gì cả, có lẽ như vậy cũng rất tốt!

Chung Sở Hồng thầm nghĩ trong lòng. --- Ăn sáng xong, Lâm Hựu Luân nhận được điện thoại của Chu Tinh Trì. "Lâm tiên sinh, đạo diễn cho phim 《Biến Tướng Quái Kiệt》 tôi đã tìm được rồi, khi nào anh có thời gian, tôi hẹn người đó ra, mọi người cùng gặp mặt." Lâm Hựu Luân liếc nhìn tờ lịch treo trên tường: "Hôm nay luôn đi." Chu Tinh Trì đặt điện thoại xuống, Lưu Trấn Vĩ đang đợi ở bên cạnh lập tức hỏi:

"Lâm tiên sinh đồng ý rồi à?" Chu Tinh Trì và Lưu Trấn Vĩ từng có giai đoạn hợp tác rất ăn ý khi quay 《Đại Thoại Tây Du》, nhưng vì doanh thu phần một của 《Đại Thoại Tây Du》 lúc mới chiếu không lý tưởng, quan hệ hai người từng có lúc nguội lạnh.

Sau này bộ phim đó tăng nhiệt về doanh thu, Chu Tinh Trì mới khôi phục lại niềm tin với Lưu Trấn Vĩ.

Lần này Lâm Hựu Luân đưa ra kế hoạch quay 《Biến Tướng Quái Kiệt》, Chu Tinh Trì lập tức nghĩ đến Lưu Trấn Vĩ.

Chu Tinh Trì tìm đến Lưu Trấn Vĩ, nói với ông ta: "Tôi bắt đầu mở công ty rồi, anh không được từ chối tôi, nhất định phải giúp tôi quay một bộ phim." Lưu Trấn Vĩ cũng rất sảng khoái đồng ý ngay, nhưng ông ta lại có một điều kiện. "Thật không biết ông bạn kia của anh nghĩ gì nữa, giúp Lâm tiên sinh quay phim mà cũng dám lơ là, anh càng thái quá hơn, thế mà lại còn giúp hắn cùng giấu giếm ông chủ đầu tư." Chu Tinh Trì nói đến đây, không nhịn được lắc đầu, "Lâm tiên sinh đã đồng ý ra ăn cơm, giải thích với anh ấy thế nào là chuyện của chính anh đấy." Lưu Trấn Vĩ tuy gật đầu nói được, nhưng trong lòng thực ra chẳng nắm chắc chút nào.

Sự tình còn phải kể từ lúc Lưu Trấn Vĩ tiến cử Vương Gia Vệ đạo diễn bộ cuối cùng trong bộ ba 《Đại Thoại Tây Du》 là 《Ngộ Không Truyện》.

Vương Gia Vệ viết xong kịch bản chuyển thể giao cho Lâm Hựu Luân, nhưng Lâm Hựu Luân không cho Vương Gia Vệ bấm máy ngay bộ phim này, mà bảo hắn làm bản thảo phân cảnh trước.

Lâm Hựu Luân chủ yếu lo lắng Vương Gia Vệ quay bộ phim này sẽ bị lạc đề.

Chưa nói đến việc Vương Gia Vệ hiện tại vẫn là một tân binh chưa có kinh nghiệm đạo diễn, kể cả Vương Gia Vệ công thành danh

toại của đời sau cũng không thiếu lần làm những chuyện kiểu "đem con bỏ chợ" như thế, trong đó nổi tiếng nhất chính là 《A Phi Chính Truyện》.

Bộ phim này ban đầu định quay một câu chuyện cảnh sát và tội phạm yêu nhau, nhưng quay đến cuối cùng lại thành câu chuyện về "cánh chim không chân", tổng cộng quay hết 60 vạn feet phim nhựa, tương đương độ dài của ba bốn bộ phim thông thường.

Lưu Đức Hoa vốn nổi tiếng sợ chuột phải quay trong ổ chuột mấy ngày trời, cuối cùng không dùng đến một cảnh nào; Lương Triều Vỹ khổ sở thức đêm suốt 3 tuần, trong phim lại chỉ xuất hiện 3 phút; còn Trương Quốc Vinh mạo hiểm tính mạng diễn cảnh nhảy cầu tự sát với 8 chiếc trực thăng xuất động ở Philippines, cuối cùng cái kết khán giả nhìn thấy lại là anh bị người ta bắn chết trên tàu hỏa.

Thời gian, tiền bạc, nhân lực, vật lực đổ vào những thước phim đó nói bỏ là bỏ, có thể tưởng tượng được bộ phim đầu tư khổng lồ, sao lớn tấp nập này chỉ khiến nhà đầu tư Đặng Quang Dung lỗ đến mức mất trắng, giận quá hóa bệnh phải đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Mà tại lễ trao giải Kim Tượng năm đó, Vương Gia Vệ lên đài nhận giải Đạo diễn xuất sắc nhất, câu đầu tiên phát biểu là: "Cảm ơn ông Đặng Quang Dung đã ủng hộ 《A Phi Chính Truyện》 hết mình." Vì lẽ đó, Lâm Hựu Luân mới không dám để Vương Gia Vệ trực tiếp bấm máy 《Ngộ Không Truyện》, nhưng hàng tháng vẫn phát lương cho hắn, bảo hắn dùng hình thức vẽ phân cảnh để dựng toàn bộ bộ phim ra trước, đỡ cho hắn lãng phí phim nhựa.

Vương Gia Vệ cũng không vội, cứ thế rề rà mài giũa tỉ mỉ, mài hơn một năm trời, bản vẽ chất đống trong phòng hắn cao hơn đầu người, thế mà mới chỉ hoàn thành một nửa khối lượng công việc.

Lâm Hựu Luân lúc đầu còn hay gọi điện hỏi tiến độ của Vương

Gia Vệ, về sau bị tốc độ rùa bò của Vương Gia Vệ đánh bại, liên lạc điện thoại từ mỗi tuần một lần biến thành mỗi tháng một lần, mà trong nửa năm gần đây, hắn đều không gọi cho Vương Gia Vệ nữa, có điều tiền lương cần đưa thì chưa bao giờ cắt.

Cứ làm mãi một việc chắc chắn sẽ nhàm chán, lúc rảnh rỗi Vương Gia Vệ thỉnh thoảng cũng viết kịch bản.

Đúng lúc đó dòng phim xã hội đen đang ăn khách, Vương Gia Vệ nhất thời hứng khởi, liền "ăn theo" viết một kịch bản.

Ban đầu hắn chỉ viết chơi, coi như giết thời gian, nhưng kịch bản viết xong lại bị Lưu Trấn Vĩ nhìn thấy, rồi qua tay Lưu Trấn Vĩ đến tay nhà sản xuất phim Đặng Quang Dung.

Đặng Quang Dung chính là kẻ năm xưa từng tát Trình Cương một cái, cuối cùng khiến Trình Cương thề vĩnh viễn không bao giờ làm phim cho hắn nữa.

Sau khi xem kịch bản tên là 《Tạp Môn Vượng Giác》 (As Tears Go By) này, hắn cảm thấy bộ phim rất có triển vọng, liền nảy sinh ý định đầu tư.

Chương 236

Vương Gia Vệ nghe nói có người coi trọng kịch bản của mình, trong lòng liền nảy sinh ý nghĩ khác.

Hắn không biết bao giờ mình mới có thể đưa ra cấu tứ hoàn chỉnh cho 《Ngộ Không Truyện》, hơn nữa công việc "bàn việc quân trên giấy" này nói thật đã khiến hắn hơi chán ngán, cho nên hắn muốn lấy 《Tạp Môn Vượng Giác》 để luyện tay trước.

Đặng Quang Dung không biết Vương Gia Vệ đang làm một bộ phim khác cho Lâm Hựu Luân, nếu biết thì đánh chết hắn cũng không đầu tư cho Vương Gia Vệ.

Vương Gia Vệ cũng biết điểm này, cho nên thông đồng với Lưu Trấn Vĩ giấu Đặng Quang Dung.

Cứ thế nhận được đầu tư, mời Lưu Đức Hoa, Trương Mạn Ngọc đang nổi đình nổi đám làm nhân vật chính, dùng non nửa năm quay xong tác phẩm đầu tay của mình.

Phim quay xong Đặng Quang Dung mới biết chân tướng sự việc, nhưng lúc này tức giận đã vô dụng, ván đã đóng thuyền, chỉ có thể nghĩ cách cứu vãn.

Đặng Quang Dung tung lời đe dọa, nếu Lưu Trấn Vĩ và Vương Gia Vệ không giải quyết được việc này thì sau này sẽ cho hai người "không xong với hắn", rồi mới có chuyện Chu Tinh Trì tìm Lưu Trấn Vĩ quay phim, Lưu Trấn Vĩ cầu Chu Tinh Trì giúp hẹn Lâm Hựu Luân ra ăn cơm.

Vương Gia Vệ dù sao cũng chột dạ, không dám trực tiếp đối mặt Lâm Hựu Luân, lúc ăn cơm chỉ có hai người Lưu Trấn Vĩ và Chu Tinh Trì.

Lâm Hựu Luân không ngờ đạo diễn mà Chu Tinh Trì tìm cho 《Biến Tướng Quái Kiệt》 lại là Lưu Trấn Vĩ.

Lưu Trấn Vĩ là một đạo diễn phim thương mại giải trí là trên hết, nhưng giới phê bình điện ảnh Hong Kong lại luôn xếp ông vào hàng ngũ đạo diễn lập dị, bởi vì phim của ông chưa bao giờ thiếu những ý tưởng quái đản, những chi tiết khác người và trí tưởng tượng siêu phàm. 《Biến Tướng Quái Kiệt》 vào tay ông ta sẽ thành cái dạng gì, ngược lại khiến Lâm Hựu Luân có chút kỳ vọng ngầm.

Lâm Hựu Luân và Lưu Trấn Vĩ cũng là người quen, nhìn thấy Lưu Trấn Vĩ, Lâm Hựu Luân liền nhớ tới Vương Gia Vệ.

Hắn vứt Vương Gia Vệ ở đó hơn nửa năm không quan tâm, nghĩ lại cũng thấy hơi có lỗi với vị đại đạo diễn Vương tương lai.

Lâm Hựu Luân hỏi thăm chuyện Vương Gia Vệ trên bàn cơm, sắc mặt Chu Tinh Trì và Lưu Trấn Vĩ lập tức trở nên hơi mất tự nhiên.

Chu Tinh Trì có giao hẹn trước, anh ta chỉ phụ trách hẹn Lâm Hựu Luân ra, lúc này đương nhiên sẽ không nhiều lời, còn lại Lưu Trấn Vĩ chỉ đành kiên trì giải thích với Lâm Hựu Luân: "Lâm tiên sinh, vốn dĩ tôi đang định nói với anh chuyện này, bên Vương Gia Vệ xảy ra chút tình huống..." Lâm Hựu Luân vừa cầm ly rượu lên, lại đột nhiên đặt xuống.

Lời Lưu Trấn Vĩ khiến hắn có cảm giác "bữa tiệc không hay ho", rượu hôm nay quả nhiên không dễ uống như vậy.

Sau khi nghe Lưu Trấn Vĩ giải thích, Lâm Hựu Luân chỉ thấy dở khóc dở cười.

Hắn giận không phải vì Vương Gia Vệ cầm lương mình trả lại chạy đi nhận việc ngoài, mà là vì 《Tạp Môn Vượng Giác》 - một trong số ít những tác phẩm không "gài bẫy" người khác của Vương

Gia Vệ - lại lọt qua kẽ tay mình ra ngoài, để hời không cho Đặng Quang Dung.

Mà buồn cười là, nếu không có 《Tạp Môn Vượng Giác》 cho Đặng Quang Dung nếm chút ngọt ngào, đoán chừng hắn cũng sẽ không đâm đầu vào cái "hố to" mang tên 《A Phi Chính Truyện》.

Độ lượng của Lâm Hựu Luân chưa nhỏ đến mức vì chút chuyện này mà đi so đo với Vương Gia Vệ, dù sao 《Ngộ Không Truyện》 cũng không biết phải đợi đến năm nào tháng nào mới quay được, dứt khoát cứ thả Vương Gia Vệ ra ngoài rèn luyện vài năm.

Chuyện của Vương Gia Vệ trong mắt người ngoài có vẻ rất khó giải quyết, thực tế Lâm Hựu Luân chỉ cần mở miệng nói vài câu là xong.

Lưu Trấn Vĩ cũng không ngờ sự việc lại tiến triển thuận lợi như vậy, trong lòng càng thêm cảm kích Lâm Hựu Luân.

Sau khúc nhạc đệm này, chủ đề trên bàn cơm lại quay về việc chính.

Sau bữa cơm, các vấn đề từ chuẩn bị, quay phim đến hậu kỳ của 《Biến Tướng Quái Kiệt》 đều được chốt lại, ngày bấm máy ấn định vào 28 tháng 12, ba ngày sau đó chính là năm mới. "Năm mới chúng ta cùng đi xem phim, dạo chợ đêm được không?" Vương Tổ Hiền dựa vào lòng Lâm Hựu Luân, nũng nịu nói.

Khâu Thục Trân đang gọt hoa quả cho Lâm Hựu Luân ở bên cạnh, nhìn thấy bộ dạng Vương Tổ Hiền dính lấy Lâm Hựu Luân trong lòng, tức giận, táo cũng không gọt nữa, cầm lấy một quyển tạp chí che mặt đọc, nhưng tai vẫn luôn để ý hai người nói chuyện.

Ngửi mùi hương thoang thoảng từ tóc Vương Tổ Hiền rất dễ chịu, Lâm Hựu Luân nghiêng người, để mình nằm trên ghế sofa thoải

mái hơn một chút: "《Thiến Nữ U Hồn》 chẳng phải ấn định công chiếu vào đêm giao thừa sao?

Em không đi tham gia lễ công chiếu, Từ Khắc có đồng ý không?" "Anh giúp em xin Từ Khắc đi mà, năm mới còn phải làm việc, vất vả lắm." Vương Tổ Hiền vì mới tắm xong nên hai má hồng hào, lúc này nghiêng người qua, ngực áp chặt vào cánh tay Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân lúc này mới phát hiện bộ ngực của cô dạo này đã phát triển có chút quy mô, không còn là "sân bay" như trước nữa.

Lâm Hựu Luân dịch đầu sang một bên, để tai mình xa đôi môi phấn nộn kiều diễm của Vương Tổ Hiền một chút.

Cứ để Vương Tổ Hiền lải nhải thế này nữa, Lâm Hựu Luân sợ mình sẽ bị cô thuyết phục thật, mà bộ phim 《Thiến Nữ U Hồn》 này rất quan trọng với Vương Tổ Hiền, không thể để cô tùy hứng theo tính khí tiểu thư của mình được.

Vương Tổ Hiền lại không buông tha, cúi người sáp lại gần, cô mặc một chiếc áo thun không lớn lắm, cổ áo trễ xuống, lộ ra khe ngực trắng nõn nà, hai điểm hồng ẩn hiện, khiến mắt Lâm Hựu Luân có chút đờ đẫn.

Vương Tổ Hiền trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân một cái, nhưng không lấy tay che lại, cũng không có ý định tránh ánh mắt của hắn.

Chuyện của Ôn Bích Hà lần trước đã khiến Vương Tổ Hiền lờ mờ cảm thấy một loại nguy cơ, bên cạnh Lâm Hựu Luân có quá nhiều phụ nữ xinh đẹp, không nói đâu xa, bên cạnh đang ngồi một Khâu Thục Trân "hổ rình mồi", Vương Tổ Hiền nếu không chủ động một chút thì chẳng khác nào nhường cơ hội cho người khác. "Được không mà!" Vương Tổ Hiền lắc lắc cánh tay Lâm Hựu Luân, khổ sở cầu xin.

Lâm Hựu Luân thực sự bị Vương Tổ Hiền mè nheo đến hết cách,

đành phải thỏa hiệp: "Lễ công chiếu em nhất định phải đi, ít nhất phải lộ mặt trước truyền thông, sau đó anh chào hỏi với Từ Khắc, để em rời đi sớm, anh và A Trân đợi em ở bên ngoài, ra rồi chúng ta cùng đi ăn, sau đó dạo phố, xem phim." Khâu Thục Trân cũng coi như là người phụ nữ của hắn rồi, tuy quan hệ hai người không tiện công khai, nhưng Lâm Hựu Luân cũng không thể bên trọng bên khinh, kế hoạch năm mới cũng tính cả Khâu Thục Trân vào.

Lâm Hựu Luân vốn còn định hỏi ý kiến Khâu Thục Trân, nhưng ánh mắt chạm phải ánh nhìn u oán của cô, sợ bị Vương Tổ Hiền nhìn ra sơ hở gì, vội vàng dời mắt đi.

Vương Tổ Hiền vốn cũng định rủ Khâu Thục Trân đi cùng, Lâm Hựu Luân đề xuất, cô không nghĩ ngợi nhiều liền đồng ý. --- Đầu phố Đồng La Loan (Causeway Bay), chiêng trống vang trời, trên đường phố đang diễn ra một màn múa rồng náo nhiệt.

Rồng đi theo quả cầu châu mà múa, hoặc cuộn mình, hoặc vẫy đuôi, thân mình chuyển động rất như ý, lắc đầu, vẫy đuôi, hoặc đột nhiên lăn một vòng ngay tại chỗ, lập tức lại lật mình qua, lăn thêm một vòng sang bên kia, rồi rất nhanh múa lượn, sống động như một con rồng thật đang bay lượn trên không trung, khiến khán giả xung quanh reo hò từng đợt.

Lâm Hựu Luân, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân len lỏi trong đám đông khán giả bên đường, mọi người đều tập trung chú ý vào màn múa rồng, không ai nhận ra thân phận của họ.

Các vệ sĩ đi theo đều mặc thường phục, giả làm người qua đường tản ra bốn phía, nhưng không lúc nào là không chú ý động tĩnh trên phố.

Xem xong màn múa rồng náo nhiệt, màn đêm lặng lẽ buông xuống, Lâm Hựu Luân gọi Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân vẫn còn thòm

thèm, đi vào một rạp chiếu phim bên cạnh.

Lần này Lâm Hựu Luân coi như "vi hành", trước đó không hề báo với rạp phim, từ nhân viên đến quản lý rạp đều không ai biết Lâm Hựu Luân sẽ đến, tự nhiên cũng sẽ không có ai ra nghênh đón.

Lâm Hựu Luân dẫn hai cô gái Vương, Khâu lẫn vào dòng người xem phim đi vào rạp, vì mua vé thường nên vị trí ở ngay sảnh chính.

Câu chuyện 《Thiến Nữ U Hồn》 mở màn trong giai điệu bài hát 《Lộ Tùy Nhân Mang Mang》 đầy cảm xúc của Trương Quốc Vinh.

Thư sinh Ninh Thải Thần đến Lan Nhược Tự trú mưa, bị đạo sĩ Yến Xích Hà từ chối.

Nửa đêm bị tiếng đàn mỹ diệu của thiếu nữ Nhiếp Tiểu Thiến thu hút, hai người từ đó qua lại thân mật.

Không ngờ Tiểu Thiến là nữ quỷ chịu sự thao túng của Tinh Mỗ Mỗ, đang tìm kiếm tráng nam để hút dương nguyên...

Sớm từ năm 1959, Lý Hàn Tường đã quay một bản 《Thiến Nữ U Hồn》 cho Thiệu thị, nhưng câu chuyện bản cũ ngoại trừ cái kết không để Nhiếp Tiểu Thiến làm vợ lẽ của Ninh Thải Thần ra, thì cơ bản vẫn trung thành với nguyên tác của Bồ Tùng Linh, không cải biên quá phô trương.

Nhưng đến tay Từ Khắc, đường lối của bộ phim đã thay đổi hoàn toàn.

Bộ phim do Từ Khắc giám chế, Trình Hiểu Đông đạo diễn này sử dụng kỹ xảo và thủ pháp mỹ thuật hoàn toàn mới để đóng gói câu chuyện Liêu Trai truyền thống, khiến bộ phim thể hiện ra một thị giác hoàn toàn khác biệt với phim ma ngày xưa.

Đại phản diện Mỗ Mỗ từ lão yêu quái bình thường nâng cấp thành thụ yêu ngàn năm thì chớ, hình tượng lại còn lưỡng tính khó phân,

giọng nói lúc nam lúc nữ; Yến Xích Hà từ phàm nhân kiếm khách trừ ma vệ đạo biến thành đắc đạo cao nhân thần thông quảng đại, thư sinh Ninh Thải Thần cũng từ đôn hậu ổn trọng trong nguyên tác biến thành trung hậu thật thà nhưng không kém phần thông minh vặt, văn nhược nhát gan nhưng cũng có chút dũng cảm không biết sợ là gì, thậm chí còn hơi hài hước kiểu "vô ly đầu".

Ninh Thải Thần do Trương Quốc Vinh đóng, ban đầu nhân vật viết trong kịch bản không phải như vậy, về sau là Từ Khắc muốn bù đắp cho Trương Quốc Vinh nên mới sửa nhân vật thành dáng vẻ hiện tại.

Sau khi 《Anh Hùng Bản Sắc》 (A Better Tomorrow) đại hồng đại tử, những người khác tham gia bộ phim đều nhận được không ít lợi ích, duy chỉ có Trương Quốc Vinh là chẳng thu hoạch được gì, nếu nhất định phải tính phần cho anh, thì đại khái là ca khúc chủ đề 《Đương Niên Tình》 giúp Trương Quốc Vinh thu hoạch một bản hit.

Tại một lễ trao giải âm nhạc cuối năm, Trương Quốc Vinh nhờ 《Đương Niên Tình》 mà đoạt giải, và khách mời trao giải chính là Địch Long - người đóng vai anh trai của Trương Quốc Vinh trong phim.

Trong phim có câu thoại Địch Long nói với Trương Quốc Vinh: "Kiệt tử, anh không làm đại ca lâu rồi." Lúc trao giải, Địch Long ứng biến tại chỗ, vẻ mặt bi phẫn nói: "Leslie, anh không làm khách mời trao giải lâu rồi!" Thực ra Trương Quốc Vinh đóng 《Anh Hùng Bản Sắc》 cũng không tính là chịu thiệt, bản thân bộ phim tuy không mang lại vinh dự gì cho anh, nhưng ngoài đời lại giúp anh thu hoạch mấy người bạn tri kỷ. 《Anh Hùng Bản Sắc》 quay hơn một năm, người duy nhất kiên nhẫn cùng Ngô Vũ Sâm "dây dưa" chính là Trương Quốc Vinh, vì anh nghĩa khí như vậy, Từ Khắc cảm thấy rất áy náy —— mọi người ai nên nổi tiếng thì nổi tiếng, ai nên kiếm tiền thì

kiếm tiền, chỉ có Trương Quốc Vinh chẳng vớt vát được lợi lộc gì, thế là lúc quay 《Thiến Nữ U Hồn》, ông ta vung bút, sửa vai Ninh Thải Thần trở nên chính diện và đầy đặn hơn nhiều.

Chương 237

Đương nhiên 《Thiến Nữ U Hồn》 thực sự thành toàn vẫn là Vương Tổ Hiền.

Dưới sự tôn lên của khói mù lan tỏa, ánh đèn chớp tắt và những cú cắt cảnh nhanh sắc bén mang phong cách hậu hiện đại trong phim, nhân vật "Tiểu Thiến" của Vương Tổ Hiền u oán, ai diễm, tóc xanh buông xõa, tà áo phiêu nhiên, ánh mắt nhiếp hồn động phách toát ra sát cơ ẩn hiện, không khỏi khiến người ta nảy sinh tình yêu thương và ảo tưởng vô hạn đối với cô.

Trong lòng người ta ngày xưa, nữ quỷ đều là mặt xanh nanh sắc, có cái lưỡi dài dọa người.

Nhưng 《Thiến Nữ U Hồn》 lại làm một cuộc lật đổ triệt để, vẻ đẹp của Tiểu Thiến này vượt xa nữ tử chốn phàm gian, vừa xuất hiện trên màn bạc lập tức đã chinh phục tuyệt đại bộ phận khán giả.

Khán giả ngồi trong rạp chiếu phim này, không ai ngờ rằng nữ quỷ Tiểu Thiến kinh diễm tuyệt tục trên màn ảnh kia, thực ra đang ngồi ngay bên cạnh họ.

Trong rạp tắt đèn, tối đen như mực, mắt mọi người đều dán vào màn ảnh, ngược lại chẳng ai nhận ra Vương Tổ Hiền.

Lâm Hựu Luân len lén nghiêng đầu về phía Vương Tổ Hiền, ghé sát tai cô nói nhỏ: "Sau này em sẽ là đại danh từ của nữ quỷ rồi!" Vương Tổ Hiền lè lưỡi: "Mới không thèm nhé, trừ phi bộ phim này quay phần tiếp theo, sau này em sẽ không bao giờ diễn nữ quỷ nữa, diễn nữ quỷ nhiều kiếp sau không đầu thai được đâu." Lâm Hựu Luân mỉm cười: "Em nghe đâu ra cái lý lẽ méo mó đó?" Vương Tổ Hiền chu môi: "Không nói cho anh biết!" Hai người đang thì thầm to nhỏ ở

đó, Khâu Thục Trân ngồi bên cạnh ghen tuông nổ đom đóm mắt, cô lấy ngón tay chọc chọc Vương Tổ Hiền, hạ thấp giọng nói: "Mọi người đều đang xem phim, làm ơn hai người đừng ảnh hưởng người khác được không?" Lâm Hựu Luân ngồi thẳng dậy, sự chú ý quay trở lại màn ảnh, Vương Tổ Hiền trừng mắt nhìn Khâu Thục Trân một cái, im lặng xuống, tiếp tục xem phim.

Hơn 90 phút trôi qua rất nhanh, trong nguyên tác của Bồ Tùng Linh, Ninh Thải Thần và Nhiếp Tiểu Thiến cuối cùng kết hôn sinh con, nhưng trong phim Ninh Thải Thần chỉ có thể an táng tro cốt của Nhiếp Tiểu Thiến, để hồn phách nàng có thể chuyển thế đầu thai.

Giai điệu thê mỹ bi thương của bài 《Lê Minh Đừng Đến》 vang lên, kết cục tình yêu thê mỹ của Ninh Thải Thần và Nhiếp Tiểu Thiến rất cảm động, trong rạp có mấy khán giả nữ đã khóc.

Có thể có hiệu quả đẫm lệ nhường này, ca khúc chủ đề do Hoàng Triêm viết lời góp công không nhỏ.

Bài 《Lê Minh Đừng Đến》 này vốn là Hoàng Triêm viết cho một bộ phim khác, nhưng bộ phim đó cuối cùng vì nhiều nguyên nhân không thể bấm máy, những lời ca hay như "Không cho hồng nhật dạy người chia tay, đêm dài dằng dặc đừng thay đổi" từng có lúc không có đất dụng võ.

Phải nói Hoàng Triêm rất lợi hại, ông chỉ sửa lại lời một chút rồi đặt vào trong 《Thiến Nữ U Hồn》, thế mà lại khớp hoàn hảo với tình tiết âm dương cách biệt của Nhiếp Tiểu Thiến và Ninh Thải Thần trong phim.

Mọi người đều bị tình tiết của 《Thiến Nữ U Hồn》 làm cảm động đến rối tinh rối mù, duy chỉ có một người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh Lâm Hựu Luân lạnh lùng hừ một tiếng: "Cái này mà cũng tính là phim ma à?" Ông ta nói không lớn, nhưng vẫn truyền rõ

ràng vào tai Lâm Hựu Luân. --- "Xin hỏi vị tiên sinh này, anh cảm thấy bộ phim này không tính là phim ma, vậy trong mắt anh phim như thế nào mới tính là phim ma?" Lâm Hựu Luân không nhịn được hỏi một câu.

Người nọ chỉ là lẩm bẩm một mình, không ngờ lại bị người bên cạnh nghe thấy, trong bóng tối ông ta cũng không nhìn rõ dáng vẻ của Lâm Hựu Luân, hơi sững sờ rồi mở miệng nói: "Đừng nói là phim ma, Hong Kong mấy năm nay có mấy bộ phim tính được là phim kinh dị thực sự?

Đều là treo đầu dê bán thịt chó, không nhắc đến cũng được." Điện ảnh Hong Kong xưa nay cái gì thịnh hành thì quay cái đó, thập niên 80 được hoan nghênh nhất là phim kung fu và phim hài, cho nên đa số các dòng phim đều thêm vào hai yếu tố này.

So với sự phân biệt ranh giới nghiêm ngặt giữa các dòng phim của Hollywood, phim thể loại của Hong Kong xưa nay đều có yếu tố pha tạp: kung fu, hài hước, sướt mướt, hồ nháo, máu me, quái đản thường nấu chung một nồi, dùng cách này để thỏa mãn khẩu vị của những khán giả khác nhau.

Mặc dù rất nhiều dòng phim đều không thiếu yếu tố kinh dị, nhưng phim kinh dị theo đúng nghĩa đen thì tịnh không thấy nhiều.

Nghe người này nói chuyện có vẻ cũng có vài phần kiến thức, Lâm Hựu Luân không khỏi nảy sinh hứng thú. "Cái này cũng không thể trách nhà làm phim Hong Kong thiển cận, thị trường Hong Kong nhỏ như vậy, doanh thu phòng vé của một dòng phim đơn nhất căn bản không gánh nổi chi phí sản xuất, dù sao phim quay ra đều là để kiếm tiền.

Hơn nữa Hong Kong cũng không phải hoàn toàn không có phim kinh dị ra hồn, 《Phong Kiếp》 (The Secret) của Hứa An Hoa, 《Sơn

Cẩu》 (The Beasts) và 《Hung Bảng》 (The Imp) của Dư Doãn Hàng đều là phim khá, chỉ là không hình thành trào lưu mà thôi." Đối phương khẽ "ồ" một tiếng, hiển nhiên không ngờ trong một rạp chiếu phim bình thường lại có thể gặp được một người có nghiên cứu về điện ảnh Hong Kong như vậy.

Phim kinh dị Hong Kong thời kỳ đầu đa số dính dáng đến quỷ quái, nhưng hạn chế về kinh phí sản xuất và ý tưởng, sự phát triển luôn rất chậm chạp, cũng ít có tác phẩm hay ra đời, những tác phẩm thuần túy thắng bằng cốt truyện kinh dị huyền nghi lại càng là lông phượng sừng lân.

Mãi đến khi dòng phim "Làn Sóng Mới" của Hong Kong trỗi dậy, hiện tượng này mới có chỗ đổi khác. 《Phong Kiếp》 là tác phẩm đầu tay của Hứa An Hoa, đồng thời cũng là một trong những tác phẩm tiêu biểu của "Làn Sóng Mới", phim lấy tư liệu từ một vụ án giết người có thật ở núi Long Hổ, Hong Kong, nhưng qua sự biên kịch khéo léo, biến sự kiện người điên giết người vô ý thức ban đầu thành bi kịch nhân tính do lạm tình gây ra, không chỉ tình tiết thêm phần ly kỳ, mà còn khiến khán giả Hong Kong lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác "tiếng thét kinh hoàng" trong rạp.

Còn 《Sơn Cẩu》 là phim kinh dị bạo lực của một đạo diễn "Làn Sóng Mới" khác là Dư Doãn Hàng, cốt truyện rất bình thường, nhưng lại học hỏi thủ pháp quay phim kinh dị của phương Tây, lợi dụng điều phối ống kính, tạo ra hiệu quả khủng bố gây nghẹt thở.

Phim khi công chiếu vì hình ảnh quá khủng bố máu me mà bị dư luận công kích mãnh liệt, nhưng lại không hề cản trở việc nó trở thành đại biểu kinh điển của phim kinh dị Hong Kong.

Nghe Lâm Hựu Luân nhắc tới mấy bộ phim này, người nọ chỉ khẽ thở dài: "Mấy bộ phim đó quay có dọa người hơn nữa thì có tác dụng

gì, bây giờ cái gì cũng nói thị trường, phim kinh dị đơn thuần căn bản là không có không gian sinh tồn." Phim kinh dị thuần túy thì không thể kiếm tiền sao?

Lâm Hựu Luân lại không cho là như vậy. "《Hung Bảng》 của đạo diễn Dư Doãn Hàng chẳng phải là một ví dụ thành công sao?

Tôi nhớ doanh thu bộ phim đó rất khá, có điều hiện tại nghiêm túc quay thành một bộ phim thuần túy lấy kinh dị làm chủ đạo như vậy đúng là không còn thấy nhiều nữa." "Cậu hỏi thử xung quanh xem còn mấy người nhớ Dư Doãn Hàng?

Có lẽ hai năm nữa, cái tên này sẽ thành người qua đường thôi." Giọng điệu người nọ có một sự tiêu điều khó tả. "Không có đâu?

Cá nhân tôi thấy đạo diễn Dư Doãn Hàng vẫn rất nổi tiếng." Lâm Hựu Luân đáp. "Cậu thấy?" Người nọ cười lạnh một tiếng, "Dư Doãn Hàng gần đây quay một bộ phim, hôm kia vừa mới công chiếu, cậu biết chuyện này không?

Ít nhiều cậu cũng có chút hiểu biết về Dư Doãn Hàng, thế mà ngay cả tin phim mới của ông ta công chiếu cậu cũng không biết, ông ta hiện tại không phải người qua đường thì là gì?" Lâm Hựu Luân nhíu mày, lúc đang định nói chuyện thì trên màn ảnh 《Thiến Nữ U Hồn》 đã chiếu xong, đèn trần bật sáng, khán giả xung quanh đều đứng dậy, ồn ào chuẩn bị rời rạp.

Lâm Hựu Luân bảo Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân ngồi thêm một lát, đừng vội ra ngoài, khi quay đầu lại thì ghế bên cạnh đã trống không, người vừa nói chuyện với hắn đã sớm không thấy tăm hơi. "Vừa nãy anh nói chuyện với ai thế?" Vương Tổ Hiền ngồi bên cạnh Lâm Hựu Luân, lờ mờ nghe thấy hắn đối thoại với người kia.

Lâm Hựu Luân lắc đầu, trong mắt lộ ra biểu cảm khó hiểu. "Một người rất kỳ lạ!" --- Sau khi trở về, Lâm Hựu Luân lập tức gọi điện

thoại cho Sầm Kiến Huân, hỏi thăm chuyện phim mới của Dư Doãn Hàng.

Sầm Kiến Huân phụ trách kinh doanh thường nhật của chuỗi rạp Gia Nghị, cùng thời kỳ có những phim nào công chiếu ông đều nắm rõ như lòng bàn tay, Lâm Hựu Luân hỏi tới, ông lập tức phản hồi một số thông tin mình biết cho Lâm Hựu Luân. "Phim mới của Dư Doãn Hàng tên là 《Hung Miêu》 (The Cat), phim được xếp loại cấp III, chiếu tại 30 rạp, doanh thu ngày đầu 21 vạn, đến nay tổng cộng chưa đến 60 vạn, nếu mấy ngày tới doanh thu không có cải thiện rõ rệt, bên phía rạp chiếu sẽ cân nhắc cắt giảm suất chiếu của phim." "Sao doanh thu lại ít như vậy?" Lâm Hựu Luân cảm thấy rất bất ngờ.

Sầm Kiến Huân chưa xem bộ phim này, trong điện thoại cũng không tiện kết luận bừa, chỉ nói có thể là diễn viên Dư Doãn Hàng tìm hơi hết thời, khán giả không mặn mà lắm.

Lâm Hựu Luân hỏi tiếp: "Diễn viên chính của phim là ai?" "Lưu Giai Lương." Lâm Hựu Luân sững sờ nửa giây: "Cái ông Dư Doãn Hàng này nghĩ gì thế?

Lại tìm Lưu Giai Lương đóng phim kinh dị?" "Chắc là ông ta cảm thấy thêm vào màn đánh đấm kung fu sẽ hút khách hơn, cái này cũng khá phù hợp với trào lưu hiện tại." Suy đoán của Sầm Kiến Huân ngược lại rất gần với chân tướng sự thật, có điều ông và Lâm Hựu Luân đều đã hiểu lầm Dư Doãn Hàng.

Không phải Dư Doãn Hàng muốn quay yếu tố kung fu, mà là nếu ông ta không thêm lượng lớn yếu tố kung fu vào bộ phim này, thì căn bản không tìm được đầu tư.

Phong cách kinh dị là trận địa cuối cùng mà Dư Doãn Hàng kiên thủ, trong bộ phim này ông vẫn tiếp tục phát huy bản lĩnh sở trường về tô đậm bối cảnh kinh dị, ống kính, vị trí máy, động tác, kỹ xảo,

diễn xuất đều phối hợp rất thành thục, tình tiết cửu mệnh hung miêu liên tiếp nhập xác cũng đủ kinh hãi, chỉ là nội dung hơi tỏ ra pha tạp, cộng thêm phim kinh dị vốn dĩ kén người xem, cho nên doanh thu mới rơi vào cảnh thê thảm như vậy.

Lâm Hựu Luân bảo Sầm Kiến Huân gửi một bản băng ghi hình 《Hung Miêu》 qua, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân nghe nói đây là phim kinh dị, nằng nặc đòi xem cùng, hơn nữa còn tắt hết đèn trong phòng khách đi.

Phim lúc đầu cũng chưa kinh dị lắm, nhưng đợi đến khi miêu yêu nhập vào người đôi tình nhân nhân vật chính, hình ảnh gần như biến thành kinh dị giật gân, người phụ nữ bị nhập xác chân tay co giật liên hồi, môi mấp máy, dường như liều mạng muốn nói gì đó nhưng chẳng nói ra được lời nào, mặt mày khủng bố không còn chút huyết sắc, chỉ có hai mắt chớp liên tục.

Tay cứ như muốn víu vào thứ gì đó mà múa may, thân thể lại bất động.

Tiếng "meo" gào rú thê lương vang lên, trực tiếp dọa hai cô gái co rúm lại thành một đoàn.

Rõ ràng sợ muốn chết, đều đã lấy tay che mắt, nhưng lại không nhịn được tò mò, len lén nhìn qua kẽ tay, vừa nhìn thấy đoạn phim khủng bố lại vội vàng khép chặt ngón tay lại.

Phim chiếu đến một nửa, Vương Tổ Hiền muốn đi vệ sinh, nhưng cô không dám đi một mình, kéo cả Khâu Thục Trân đi cùng vẫn không được, nhất định bắt Lâm Hựu Luân phải đi cùng hai người đến cửa nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh, Vương Tổ Hiền ngồi trên bồn cầu, ngẩng đầu hỏi Khâu Thục Trân: "Cậu bảo mèo có thật sự có chín cái mạng không?" "Chắc là có đấy." Khâu Thục Trân ấp úng nói: "Tớ thấy rất

nhiều con mèo ngã từ chỗ rất cao xuống đều không sao, đổi lại là người thì chết sớm rồi." Lâm Hựu Luân ở bên ngoài loáng thoáng nghe thấy hai cô nàng thảo luận, trong lòng lại đang nghiền ngẫm một chuyện khác.

Một lát sau, chỉ nghe tiếng xả nước rào rào, cửa nhà vệ sinh mở ra, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đi ra.

Lâm Hựu Luân nhún vai, hỏi: "Còn muốn xem tiếp không?" "Xem chứ, không xem là đồ nhát gan!" Vương Tổ Hiền cứng miệng nói.

Lâm Hựu Luân lại hỏi thêm một câu: "Không sợ tối ngủ không được à?" Khâu Thục Trân bắt đầu đánh trống lùi, xua tay nói: "Hai người xem đi, tôi không dám xem tiếp nữa đâu." Vương Tổ Hiền trừng mắt nhìn cô, uy hiếp: "Không được, cậu mà không xem cùng tớ, tối nay tớ cho cậu ngủ một mình, hù cho cậu chết khiếp!" Khâu Thục Trân lộ vẻ do dự, Lâm Hựu Luân ở bên cạnh chen vào nói: "Thế anh thì sao?" Vương Tổ Hiền khoác tay Khâu Thục Trân: "Em ngủ với A Trân, còn anh hả, ngủ sofa là được rồi!" Lâm Hựu Luân rất muốn đề nghị mọi người có thể ngủ chung không, nhưng nghĩ lại khả năng này cơ bản bằng không, bèn nhịn xuống không nói ra.

Ba người quay lại phòng khách, tiếp tục xem nốt nửa sau của《Hung Miêu》, cuối phim nhân vật chính đại nghĩa diệt thân giết chết hung miêu, nhưng tiếp đó ống kính chuyển một cái, một trong những người sống sót lại dưới hình thái hung miêu bò trên lưới sắt...

Phim kết thúc tại đây, ngược lại rất phù hợp với lý luận "tội ác tuần hoàn không dứt" nhất quán trong phim kinh dị của Dư Doãn Hàng.

Chương 238

Xem xong bộ phim này, trong lòng Lâm Hựu Luân đã có dự định muốn gặp Dư Doãn Hàng một lần. --- 《Hung Miêu》 công chiếu một tuần tại Hong Kong, doanh thu chỉ có vỏn vẹn 1 triệu 700 ngàn, tuần thứ hai số lượng rạp và suất chiếu đều bị cắt giảm một nửa, ước tính đến lúc hạ màn có được 3, 4 triệu doanh thu đã là rất khá rồi, mặc dù tổng đầu tư của phim chưa đến 2 triệu, nhưng vẫn sẽ lỗ một khoản lớn.

Doanh thu 《Hung Miêu》 thất bại, đả kích đối với đạo diễn Dư Doãn Hàng là vô cùng lớn.

Là một trong những nhân vật đại biểu thời kỳ đầu của "Làn Sóng Mới", Dư Doãn Hàng thành danh còn sớm hơn Từ Khắc, hiện tại lại bị Từ Khắc bỏ xa lại phía sau.

Với 《Anh Hùng Bản Sắc》 và 《Hoàng Phi Hồng》, Từ Khắc một giám chế một đạo diễn, hai bộ phim không chỉ vơ vét hàng chục triệu doanh thu, mà còn lần lượt kéo theo trào lưu phim xã hội đen và phim võ hiệp cổ trang.

Mà một bộ phim khác do Từ Khắc giám chế là 《Thiến Nữ U Hồn》 và 《Hung Miêu》 của Dư Doãn Hàng công chiếu gần như cùng kỳ, công chiếu một tuần doanh thu tiếp cận 12 triệu, chênh lệch gần gấp mười lần càng làm nổi bật sự thất thế của Dư Doãn Hàng.

Ở Hong Kong này Dư Doãn Hàng không cách nào ở lại được nữa, ngay lúc ông chuẩn bị viễn xứ sang Mỹ, lại đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

Trong góc sảnh cà phê cạnh cửa sổ, Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền đang ngồi cạnh nhau trò chuyện. "Anh nói loại năng lực đặc biệt

đó có thật không?" Vương Tổ Hiền bưng ly nước ép, đôi môi đỏ mọng thỉnh thoảng ghé vào ống hút nhấp một hai ngụm, "Không cần ống kính máy quay mà có thể chiếu hình ảnh trong tâm trí lên phim nhựa, người sở hữu năng lực như vậy đi làm đạo diễn chẳng phải sẽ rất lợi hại sao?" Lâm Hựu Luân bưng tách cà phê, khẽ nhấp một ngụm rồi nói: "Trong lịch sử Nhật Bản, từng có ba người sở hữu năng lực như vậy, đáng tiếc bọn họ đều không thể trở thành đạo diễn vĩ đại." "Tại sao?" Vương Tổ Hiền nghiêng đầu, tò mò hỏi.

Lâm Hựu Luân nhún vai, đáp: "Một người trong số đó bị truyền thông cáo buộc là kẻ lừa đảo, không chịu nổi áp lực nên phẫn uất uống thuốc tự sát; một người khác cũng vì bị truyền thông lên án, sau đó chết vì đau tim bộc phát; người cuối cùng thì mất tích bí ẩn, không rõ tung tích." "Cho nên anh muốn cải biên câu chuyện của họ thành điện ảnh?" Vương Tổ Hiền hút một ngụm nước ép, "Tuy bọn họ đều rất bất hạnh, nhưng em không thấy câu chuyện như vậy có gì đáng sợ cả." "Nếu như là một người có năng lực tương thông với họ, sau khi chết biến thành hung linh, cô ta đem ký ức và oán hận khi còn sống chiếu lên một cuốn băng video, mà những người xem qua cuốn băng này đều sẽ..." Chữ "chết" còn chưa kịp nói ra, Vương Tổ Hiền đã vội vàng kêu dừng.

Đêm giao thừa xem cuốn băng 《Hung Miêu》 kia, dọa cô và Khâu Thục Trân sợ đến mức mấy đêm liền không dám ngủ riêng.

Lúc này Lâm Hựu Luân lại nhắc đến băng video, khơi dậy toàn bộ ấn tượng kinh hoàng trong lòng cô.

Vừa nghĩ đến những hình ảnh đáng sợ trong bộ phim đó, sắc mặt Vương Tổ Hiền liền có chút khó coi.

Lâm Hựu Luân thì chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ, hắn nhìn thấy một người đàn ông bước xuống từ chiếc taxi vừa dừng lại.

Cách hơi xa, mặt mũi nhìn không rõ lắm, nhưng Lâm Hựu Luân có thể đoán ra, người đó dáng người trung bình, lồng ngực rất rộng.

Khuôn mặt ngăm đen, diện mạo nghiêm nghị, lông mày rậm rạp; đôi mắt và đôi lông mày nhíu chặt trông như vừa trải qua trắc trở và từng phẫn nộ.

Thanh xuân đã qua, nhưng chưa đến tuổi trung niên. "Anh nghĩ người chúng ta đợi đến rồi." "Ở đâu?" Vương Tổ Hiền nghe vậy ngẩng đầu lên, tò mò nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cô biết hôm nay Lâm Hựu Luân hẹn gặp đạo diễn của 《Hung Miêu》, tuy bộ phim đó cô tuyệt đối không muốn xem lại lần thứ hai, nhưng đối với đạo diễn của bộ phim này, cô vẫn cảm thấy khá tò mò. "Hướng 9 giờ, người đứng ở cửa đó." Nhìn theo hướng Lâm Hựu Luân chỉ, Vương Tổ Hiền quả nhiên thấy một người đàn ông đang đi về phía này.

Lâm Hựu Luân lúc này đã đặt tách cà phê xuống đứng dậy, chỉnh lại vạt áo, làm ra tư thế chuẩn bị hoan nghênh đối phương.

Vương Tổ Hiền cũng đứng dậy theo, mắt nhìn chằm chằm vào mặt đối phương, đầu lại hơi nghiêng về phía Lâm Hựu Luân: "Anh chắc chắn đó là Dư Doãn Hàng?" Người nọ cách bọn họ chưa đến 5 mét, nhìn kỹ tướng mạo người đến, râu tóc rối bù, chắc là đã mấy ngày không chải chuốt, khuôn mặt chữ điền xanh xao, gầy đi trông thấy.

Tinh thần rất trầm tĩnh, hoặc có lẽ là chán chường: đôi mắt dưới hàng lông mày vừa rậm vừa đen cũng mất đi thần thái, nhưng khi anh ta chậm rãi nhìn quanh, lại chợt lóe lên một tia sáng sắc bén. "Anh cũng không chắc lắm, cảm giác chắc là anh ta." Lâm Hựu Luân nói một câu rất vô trách nhiệm, khiến Vương Tổ Hiền lườm cho một cái.

Lâm Hựu Luân không biết Dư Doãn Hàng, nhưng Dư Doãn Hàng

lại từng thấy ảnh Lâm Hựu Luân trên báo.

Sau khi nhìn rõ tướng mạo đôi nam nữ bên này, anh ta lập tức bước nhanh tới, trước khi Lâm Hựu Luân kịp đưa tay ra, đã chìa tay mình ra trước. "Lâm tiên sinh, tôi là Dư Doãn Hàng, mong được chỉ giáo." Động tác của Lâm Hựu Luân hơi chậm lại một chút, biểu cảm trên mặt trở nên hơi kỳ quái, hắn nghiêm túc đánh giá đối phương vài lần, lúc này mới bắt tay. "Dư tiên sinh, thật không ngờ, chúng ta lại gặp nhau." Lâm Hựu Luân vừa mở miệng, thần sắc trên mặt Dư Doãn Hàng chấn động mạnh, miệng vì kinh ngạc mà há hốc.

Anh ta làm sao cũng không ngờ tới, người hôm đó bàn luận về phim kinh dị Hong Kong với mình, lại chính là Lâm Hựu Luân!

Vương Tổ Hiền nhìn Lâm Hựu Luân, lại nhìn Dư Doãn Hàng, vẻ mặt đầy nghi hoặc: "Hai người quen nhau từ trước sao?" Lâm Hựu Luân quay đầu cười nói với cô: "Còn nhớ hôm đó ở rạp chiếu phim, anh có nói chuyện vài câu với một người lạ không?" Vương Tổ Hiền chợt hiểu ra: "A, anh chính là cái gã chê 《Thiến Nữ U Hồn》 quay không hay đó sao!" Câu này làm Dư Doãn Hàng xấu hổ vô cùng.

Phim 《Hung Miêu》 của anh ta doanh thu còn chẳng bằng số lẻ của 《Thiến Nữ U Hồn》, càng làm cho những lời mạnh miệng ban đầu của anh ta trở nên lố bịch.

Hơn nữa còn bị vạch trần ngay trước mặt nữ chính của 《Thiến Nữ U Hồn》, càng khiến anh ta khó xử.

Lâm Hựu Luân trừng mắt nhìn Vương Tổ Hiền một cái, Vương Tổ Hiền lúc này mới ý thức được mình lỡ lời, vội vàng cứu chữa: "Tối hôm đó tôi xem 《Hung Miêu》 của đạo diễn Dư, thật sự rất đáng sợ, so với bộ phim đó thì 《Thiến Nữ U Hồn》 quả thực chẳng kinh khủng chút nào." "Về mặt được khán giả công nhận, tôi quả thực không bằng Từ Khắc." Dư Doãn Hàng u sầu thở dài, thần sắc có chút

lạc lõng. "Dư tiên sinh không cần tự coi nhẹ mình, phim kinh dị tuy là thể loại nhỏ, nhưng nếu có thể làm đến cực hạn, cũng là đại hữu khả vi...

đặc biệt là ở thị trường hải ngoại." Lâm Hựu Luân nói vậy không phải để an ủi Dư Doãn Hàng, sự thật chính là như thế.

Đừng thấy Từ Khắc hiện tại quay phim võ hiệp đang nổi như cồn, nhưng hào quang chỉ giới hạn ở thị trường Đông Nam Á; còn phim kinh dị ở thị trường Hong Kong khán giả không nhiều, nhưng ở Âu Mỹ lại sở hữu một lượng lớn fan trung thành.

Đời sau những phim như 《The Blair Witch Project》, 《Paranormal Activity》 quay bằng máy quay cầm tay đều có thể thu về hàng trăm triệu đô la ở thị trường Bắc Mỹ, còn có vô số phim kinh dị kinh điển của Hollywood, đều đủ để chứng minh tiềm năng to lớn của thị trường này.

Sau khi ngồi xuống, Dư Doãn Hàng cũng nói ra dự định của mình: "Không giấu gì Lâm tiên sinh, thời gian này tôi đang định đi Mỹ thử vận may." Nghe nói Dư Doãn Hàng ngay cả vé máy bay cũng đã mua rồi, Lâm Hựu Luân lắc đầu nói: "Dư tiên sinh, e rằng anh tạm thời chưa thể đi Mỹ được." Dư Doãn Hàng thật không nghĩ ra Lâm Hựu Luân có lý do gì để giữ mình lại, trừ phi...

Ánh mắt Dư Doãn Hàng sáng lên lấp lánh như hai ngọn lửa đang cháy, Lâm Hựu Luân khẳng định gật đầu: "Tôi có một kịch bản, hy vọng giao cho Dư tiên sinh đạo diễn." Mí mắt Dư Doãn Hàng giật giật liên hồi, anh ta kìm nén sự cuồng hỉ trong lòng, rất bình tĩnh nói: "Không biết kịch bản của Lâm tiên sinh là thể loại gì...

Tôi chỉ giỏi phim kinh dị, các thể loại khác bảo tôi làm, e rằng sẽ khiến Lâm tiên sinh thất vọng." "Một bộ phim ma!" Dư Doãn Hàng ngẩn người một lúc lâu, miệng nửa ngày không nói nên lời.

Lâm Hựu Luân mỉm cười hỏi: "Dư tiên sinh không muốn nghe thử cốt truyện trước sao?" Dư Doãn Hàng lúc này mới phản ứng lại, vội vàng nói: "Lâm tiên sinh mời nói." "Ở Nhật Bản xảy ra một vụ án bí ẩn, bốn học sinh trung học chết một cách ly kỳ.

Nữ phóng viên Hong Kong La Thiến được phái đến Nhật Bản đưa tin về việc này, sau đó biết được một trong những nạn nhân là cháu gái mình.

Cô bé và bạn học trước khi chết từng cùng xem một cuốn băng video, vì quá sợ hãi mà nhập viện, thế là cô tìm đến nhà trọ nơi họ xem băng, quả nhiên phát hiện một cuốn băng video không tên.

La Thiến cảm giác cuốn băng này có cổ quái, liền mang về Hong Kong, tìm đến một thám tử tư tên Trương Chí Quốc, đồng thời sao chép băng cho anh ta nghiên cứu.

Thông qua phương ngôn ẩn giấu trong băng và hình ảnh báo chí trên đó, họ tìm được xuất xứ của cuốn băng, tại đó biết được là do một cô gái có siêu năng lực dùng ý niệm ghi lại, trong đó đều là oán hận của cô gái, cho nên người xem qua băng, đều sẽ chết sau 7 ngày." "Lúc này, con trai của La Thiến dưới sự chỉ dẫn của thế lực không rõ đã xem cuốn băng.

La Thiến và Trương Chí Quốc cho rằng chỉ cần tìm được thi thể cô gái là có thể hóa giải lời nguyền, bọn họ tìm thấy cái giếng dưới ngôi nhà nhỏ nơi bốn học sinh xem băng, phát hiện thi thể cô gái trong giếng.

Nhưng ngày hôm sau Trương Chí Quốc vẫn chết, La Thiến cuối cùng cũng biết được phương pháp thực sự để giải trừ lời nguyền, chính là sao chép băng cho người khác xem.

Vì cứu con trai mình, cô quyết định sao chép băng đưa cho người khác xem." Kết cục như vậy và 《Hung Miêu》 của Dư Doãn Hàng

giống nhau như đúc, đây cũng là điểm kịch bản đặc biệt hấp dẫn Dư Doãn Hàng.

Anh ta cho rằng phim kinh dị truyền tải cho khán giả nên là nỗi sợ hãi vô tận, chứ không phải nói với khán giả rằng mọi thứ đã kết thúc.

Câu chuyện Lâm Hựu Luân kể chính là nắm bắt được nguồn gốc nỗi sợ hãi trong nội tâm con người —— nỗi sợ đối với những điều chưa biết, sau đó dùng một phương thức đè nén cộng thêm lời tiên tri mang tính định mệnh, không ngừng ám thị, tạo ra áp lực tâm lý cực mạnh cho người xem.

Thứ đáng sợ nhất thường không cần người ta nhìn thấy, mà là dẫn dắt người ta tưởng tượng.

Trong các phim kinh dị trước đây, ma quỷ là cá thể hữu hình, còn có thể trốn tránh, nhưng trong câu chuyện của Lâm Hựu Luân, ma quỷ không chỉ tồn tại, mà còn nằm ngay trong ý thức con người, đợi thời cơ đến sẽ xuất hiện, khiến người ta có một loại tuyệt vọng không lối thoát.

Loại phim kinh dị tâm lý này, 《Hung Miêu》 của Dư Doãn Hàng mới chỉ chạm được một chút đường nét, còn hai tác phẩm trước đó của anh ta là 《Sơn Cẩu》 và 《Hung Bảng》, thực ra đều vẫn dừng lại ở tầng thứ phim kinh dị kiểu phương Tây, chỉ đơn thuần dùng hình ảnh máu me và phương thức giết người tàn khốc để khiến khán giả sợ hãi.

Loại phim dùng hình ảnh trực quan nhất để kích thích khán giả này, nói chính xác không phải là kinh khủng, mà là buồn nôn.

Còn phim kinh dị tâm lý thì cao hơn một bậc, tuy kết thúc câu chuyện Sadako (Trinh Tử) lộ ra bộ mặt thật đáng sợ, nhưng câu chuyện chưa dứt lại hung hăng nói với khán giả: Đợi đấy, ác mộng mới chỉ vừa bắt đầu!

Dùng băng video, điện thoại, gương, giếng nước... những sự vật thường gặp trong đời sống hàng ngày để gia tăng ám thị tâm lý tự thân của khán giả, đây là một cảnh giới cao của phim kinh dị, dẫn dắt khán giả vào cái vòng luẩn quẩn tự mình dọa mình, dư vị vô cùng, âm hồn bất tán.

Thấy Dư Doãn Hàng lộ ra hứng thú cực lớn đối với câu chuyện này, Lâm Hựu Luân liền biết mình lần này đã cược đúng, 《Ngọ Dạ Hung Linh》 (The Ring) vừa ra, kế hoạch đi Mỹ của Dư Doãn Hàng chắc chắn phải ngâm nước nóng rồi!

Chương 239

Lâm Hựu Luân bưng cà phê, vắt chéo chân, thong dong chờ đợi câu trả lời của Dư Doãn Hàng. 《Ngọ Dạ Hung Linh》 được cải biên từ tác phẩm 《Thất Dạ Quái Đàm》 (Ring) của nhà văn Nhật Bản nổi tiếng Suzuki Koji, nhưng tiểu thuyết nguyên tác lúc này còn chưa được viết ra.

Lâm Hựu Luân lúc này quay 《Ngọ Dạ Hung Linh》, vừa không cần thương lượng bản quyền, cũng không cần lo lắng sẽ có rủi ro đụng hàng.

Dư Doãn Hàng suy nghĩ một lúc, sau đó ngẩng đầu lên, hỏi Lâm Hựu Luân chuẩn bị đầu tư bao nhiêu tiền để quay bộ phim này.

Phim kinh dị phần lớn đều thuộc dòng phim kinh phí thấp, mà như 《Ngọ Dạ Hung Linh》 loại phim kinh dị thuần túy dựa vào việc tô đậm không khí đáng sợ, chơi đùa tâm lý huyền nghi này, chi phí quay phim còn có thể giảm xuống một bậc nữa, phần chiếm tỉ trọng lớn thực sự là thù lao trả cho diễn viên. "Không quá 1000 vạn." Dư Doãn Hàng suýt chút nữa nghi ngờ mình nghe nhầm, anh ta tưởng Lâm Hựu Luân có thể đưa ra năm sáu trăm vạn đã coi như rất hào phóng rồi, không ngờ Lâm Hựu Luân vừa mở miệng đã là một ngàn vạn, con số này vượt xa dự liệu của anh ta.

Đương nhiên có một ngàn vạn này, việc Dư Doãn Hàng có thể làm sẽ rất nhiều, đầu tiên nam nữ diễn viên chính của phim anh ta đều có thể mời ngôi sao hạng A của Hong Kong đảm nhận.

Ở cái thời đại ngôi sao đồng nghĩa với doanh thu phòng vé này, rất nhiều nhà làm phim thậm chí không xem kịch bản, chỉ cần đạo diễn liệt kê đội hình diễn viên là sẵn sàng đầu tư tiền vào.

Rượu thơm cũng sợ ngõ sâu, nếu không có ngôi sao làm biển hiệu, muốn nổi bật ở thị trường điện ảnh Hong Kong cạnh tranh khốc liệt là không hề dễ dàng.

Tuy hàng năm cũng sẽ có một hai tác phẩm ra mắt với tư thế "hắc mã", nhưng chủ lực quân của doanh thu phòng vé điện ảnh Hong Kong vẫn luôn là những bộ phim có ngôi sao tham gia.

Hiện tại ở Hong Kong, có sức kêu gọi phòng vé nhất phải kể đến "Song Chu Nhất Thành" (Châu Tinh Trì, Châu Nhuận Phát, Thành Long).

Châu Tinh Trì chuyên dòng phim hài kịch, Thành Long là siêu sao kungfu, nếu quay phim kinh dị thì hai người này đầu tiên bị loại bỏ, còn lại Châu Nhuận Phát bất luận từ hình tượng đến diễn xuất đều rất phù hợp yêu cầu.

Có điều nếu không phải nhà đầu tư phim là Lâm Hựu Luân, Dư Doãn Hàng thật sự không dám đánh chủ ý lên Châu Nhuận Phát.

Thù lao của "Phát Ca" hiện tại vào khoảng 400-500 vạn, hơn nữa là loại diễn viên có tiền cũng khó mời được.

Anh ấy hiện tại tự mở công ty, khi nhận phim chắc chắn phải ưu tiên cân nhắc phim của công ty mình, lịch trình trống cơ bản bị những công ty điện ảnh có thực lực có bối cảnh bao trọn rồi, công ty điện ảnh bình thường căn bản không đến lượt.

Thực ra không chỉ Châu Nhuận Phát, rất nhiều ngôi sao hạng A bảo chứng phòng vé cơ bản đều chỉ giúp các công ty lớn quay phim, cho nên khó khăn lắm mới xuất hiện một Lý Liên Kiệt dám trở mặt với Gia Hòa.

Thái Chí Minh muốn ăn mảnh, tự nhiên sẽ gây công phẫn.

Vụ án đó đến nay vẫn là một nghi án không đầu mối, Lâm Hựu

Luân tuy đã rửa sạch hiềm nghi, cảnh sát cũng nhận định Thái Chí Minh chết do thanh toán lẫn nhau giữa các băng đảng xã hội đen, nhưng ai dám bảo đảm không phải do nhà sản xuất phim khác ôm hận mua hung thủ báo thù?

Muốn lăn lộn trong giới điện ảnh, đắc tội đạo diễn, đắc tội nhà sản xuất thậm chí là đắc tội công ty điện ảnh đều không sao cả, cùng lắm sau này không hợp tác là được.

Duy nhất không thể đắc tội chính là rạp chiếu, mà toàn bộ hệ thống rạp chiếu ở Hong Kong lại nằm chắc trong tay Lâm Hựu Luân.

Ngay cả kẻ tàn nhẫn như Thái Chí Minh năm đó, trước mặt Lâm Hựu Luân cũng chỉ có thể hạ thấp tư thái, chứ đừng nói là diễn viên bình thường.

Dư Doãn Hàng tin tưởng, chỉ cần Lâm Hựu Luân mở miệng, mời Châu Nhuận Phát làm nam chính của phim khẳng định không thành vấn đề.

Hơn nữa tư giao của hai người không hề tầm thường, dù là nể tình bạn bè, Châu Nhuận Phát cũng không thể từ chối. "Anh ấy thời gian này đang bận rộn chuyện kết hôn, không biết lịch trình có trống không." Lâm Hựu Luân hơi nhíu mày, Phát Ca gần đây thực sự rất bận.

Một là hôn kỳ cận kề, hai là sau 《Bản Sắc Anh Hùng》, Hong Kong dấy lên phong trào quay phim xã hội đen, Châu Nhuận Phát thời gian này nhận 5, 6 bộ phim, toàn bộ đều là xã hội đen.

Những ngày tháng anh ấy làm "đại ca" trong phim ước chừng còn phải kéo dài một thời gian, lịch trình cũng là một vấn đề.

Đối mặt với cơ hội hiếm có như vậy, Dư Doãn Hàng cảm thấy nếu bỏ lỡ thì quá đáng tiếc, anh ta nghĩ một chút rồi nói: "Mười lăm

ngày, tôi chỉ cần Châu Nhuận Phát ở trong đoàn phim mười lăm ngày!" Nếu chỉ là hai tuần, chút thời gian này Châu Nhuận Phát chắc vẫn có thể chen ra được, cho nên Lâm Hựu Luân liền đồng ý.

Dư Doãn Hàng được khích lệ rất lớn, anh ta cảm thấy đã là Phát Ca đảm nhận nam chính, vậy nữ chính cũng nên tìm một nữ tinh có trọng lượng tương đương.

Người đầu tiên anh ta nghĩ đến là Chung Sở Hồng, nhưng mới nhắc một câu đã bị Lâm Hựu Luân phủ quyết. "Hồng Cô đang quay 《Hắc Dạ Truyền Thuyết 2》 (Underworld 2), trong nửa năm tới sẽ không nhận thêm phim nào khác." Dư Doãn Hàng tiếp đó lại đề cử vài nữ minh tinh, đều bị Lâm Hựu Luân dùng lý do này lý do nọ bác bỏ.

Sau khi bị loại bỏ một số ứng viên, Dư Doãn Hàng nhìn Vương Tổ Hiền đang ngồi buồn chán bên cạnh một cái, lúc này mới rốt cuộc tỉnh ra, thầm mắng mình hồ đồ, Lâm Hựu Luân đã dẫn người đến trước mặt mình rồi, mình thế mà lúc này mới phản ứng kịp.

Anh ta thử đề cử tên Vương Tổ Hiền, lần này Lâm Hựu Luân quả nhiên không đưa ra ý kiến phản đối nữa.

Vương Tổ Hiền vừa nghe muốn tìm mình đóng phim ma, lập tức bị dọa sợ, xua tay nói: "Đừng mà, gan em nhỏ lắm, lần trước xem phim của đạo diễn Dư đã sợ đến mấy ngày không ngủ ngon, lại bắt em diễn phim kinh khủng như vậy, thế em phải mất ngủ bao lâu đây?" Dư Doãn Hàng trước đó không lĩnh hội được ý đồ của Lâm Hựu Luân, đề cử mấy diễn viên kia, không chừng đã chọc Lâm Hựu Luân không vui rồi, hiện tại có cơ hội "lập công chuộc tội" như vậy, anh ta đương nhiên sẽ không bỏ qua, ra sức giải thích với Vương Tổ Hiền: "Vương tiểu thư hiểu lầm rồi, xem phim kinh dị và quay phim kinh dị là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Không khí của phim kinh dị phần lớn dựa vào cắt ghép hậu kỳ và

lồng tiếng để thực hiện, còn trong quá trình quay phim thì chẳng đáng sợ chút nào.

Nếu không thì phim kinh dị cũng sẽ không phải là thể loại phim thử thách diễn xuất nhất, bởi vì khi diễn, cô phải giả vờ ra vẻ rất sợ hãi rất căng thẳng.

Nếu lúc quay phim mà cũng kinh khủng như tình tiết trong phim, thì phim kinh dị đã chẳng khó quay đến thế." Vương Tổ Hiền nhìn Lâm Hựu Luân một cái, nhỏ giọng nói: "Nhưng em thật sự không muốn đóng phim ma nữa." Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tổ Hiền nói: "Quay phim ma không có nghĩa là bảo em đi đóng vai ma.

Dư tiên sinh cũng nói rồi, quay phim kinh dị rất tôi luyện diễn xuất, em sẽ không muốn cả đời chỉ diễn vai bình hoa chứ?" Vương Tổ Hiền là một trong số ít nữ nghệ sĩ Hong Kong đời sau có độ nhận diện rất cao ở Nhật Bản, mà giúp cô mở ra danh tiếng ở Nhật Bản chính là bộ phim 《Thiến Nữ U Hồn》.

Hiện nay bộ phim này đã công chiếu ở Nhật, thành tích phòng vé không tệ, nói cách khác thời điểm Vương Tổ Hiền nổi danh ở Nhật Bản cũng không còn xa nữa.

Lúc này để cô diễn xuất trong 《Ngọ Dạ Hung Linh》, vừa có thể mượn danh tiếng của cô ở Nhật Bản để quảng bá bộ phim này, đồng thời sau khi bộ phim công chiếu ở Nhật, tất sẽ đẩy danh tiếng của Vương Tổ Hiền tại Nhật lên một tầm cao mới.

Vương Tổ Hiền là nữ diễn viên Hong Kong có hy vọng trở thành ngôi sao quốc tế nhất sau Chung Sở Hồng.

Sự thành công của Chung Sở Hồng, ngoài hiệu ứng bom tấn của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 ra, tướng mạo cô ấy khá phù hợp với thẩm mỹ Âu Mỹ cũng là một nguyên nhân quan trọng.

Về mặt này Vương Tổ Hiền không chiếm ưu thế, cô thuộc kiểu mỹ nữ Á Đông điển hình, muốn dùng hình thức của Chung Sở Hồng để khán giả Âu Mỹ chấp nhận cô là rất khó khăn, cho nên Lâm Hựu Luân mới nghĩ đến việc đi đường tắt.

Là điển phạm phim kinh dị khiến cả Hollywood cũng phải nể phục, sức ảnh hưởng của 《Ngọ Dạ Hung Linh》 ở đời sau là vô cùng to lớn.

Không chỉ bản gốc phim được săn đón ở Âu Mỹ, tác phẩm sau khi được đạo diễn Mỹ làm lại (remake) cũng dấy lên một cơn sốt xem phim.

Vương Tổ Hiền diễn xuất trong bộ phim này, ít nhất có thể để lại ấn tượng sâu sắc cho khán giả Âu Mỹ, điều này đối với sự phát triển sau này của cô là vô cùng có lợi.

Nỗi khổ tâm này của Lâm Hựu Luân không thể nói rõ với Vương Tổ Hiền, thấy cô vẫn do dự mãi, hắn liền đổi một cách khác. "A Trân gần đây cũng đang diễn một bộ phim kinh dị, yêu cầu của đạo diễn Trình Cương đối với diễn viên nổi tiếng là nghiêm khắc.

A Trân diễn xong phim này, giải Kim Tượng năm sau ít nhất có thể nhận được một đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Nếu cùng kỳ không có đối thủ quá mạnh, khả năng đoạt giải là rất lớn.

Em nổi tiếng còn sớm hơn cô ấy, nếu để cô ấy giành được Ảnh hậu Kim Tượng trước em, em đừng có oán trách anh đấy." Chiêu này quả nhiên hiệu nghiệm, Vương Tổ Hiền vừa nghe Khâu Thục Trân im hơi lặng tiếng sắp vượt qua mình, lập tức cuống lên: "Nếu em diễn bộ 《Ngọ Dạ Hung Linh》 này, có phải là có thể cạnh tranh với cô ấy không?" "Tiền đề là em phải diễn tốt vai này đã." Lâm Hựu Luân cười thầm trong bụng, thực ra Vương Tổ Hiền dù không diễn 《Ngọ Dạ

Hung Linh》, dựa vào 《Thiến Nữ U Hồn》 công chiếu năm nay, cũng có thể đạt được một đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, nếu lịch sử không thay đổi quá nhiều.

Đương nhiên Lâm Hựu Luân hiện tại sẽ không nói cho cô biết điều này, hắn nói vậy là để thuyết phục Vương Tổ Hiền diễn 《Ngọ Dạ Hung Linh》.

Như vậy giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất Kim Tượng năm sau, Vương Tổ Hiền coi như có "bảo hiểm kép", dùng các vai diễn khác nhau đồng thời lọt vào đề cử cùng một hạng mục, điều này trong lịch sử giải Kim Tượng cũng không thấy nhiều, cho dù cuối cùng không đoạt giải Ảnh hậu, thành tích như vậy cũng đủ chói mắt rồi.

Vương Tổ Hiền lúc này suy nghĩ đã hoàn toàn thay đổi, khí thế hừng hực nhìn Dư Doãn Hàng: "Đạo diễn Dư, ông cảm thấy diễn xuất của tôi thực sự không có vấn đề gì chứ?" Dư Doãn Hàng chỉ thấy đầu to ra, anh ta tuy đã xem 《Thiến Nữ U Hồn》 Vương Tổ Hiền đóng, nhưng đối với diễn xuất của cô thì không dám bảo đảm trăm phần trăm.

Chỉ có điều trước mặt Lâm Hựu Luân, không thể dội nước lạnh vào Vương Tổ Hiền, cắn răng nói: "Vương tiểu thư yên tâm, bộ phim này cô chỉ cần làm theo yêu cầu của tôi, về mặt diễn xuất khẳng định không có vấn đề." Dư Doãn Hàng thực ra đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nếu Vương Tổ Hiền thực sự không diễn tốt vai này, anh ta sẽ áp dụng một số thủ đoạn đặc biệt, ví dụ như dùng chuột, gián, rắn...

để dọa cô, như vậy có thể thu được biểu cảm kinh hãi chân thực tự nhiên nhất khi quay.

Tuy cách này có chút cảm giác gian lận, nhưng quay phim kinh dị thì chiêu này tuyệt đối hiệu quả.

Lời của Dư Doãn Hàng đã cho Vương Tổ Hiền sự tự tin rất lớn, bất luận là phương diện nào, cô đều không muốn thua Khâu Thục Trân, đây chính là động lực lớn nhất để cô nhận đóng 《Ngọ Dạ Hung Linh》.

Lâm Hựu Luân đã mở lời, Châu Nhuận Phát cũng rất nể mặt, cố gắng trong lịch trình đã kín mít, chuyên môn dành ra nửa tháng cho 《Ngọ Dạ Hung Linh》.

Chương 240

Bên phía đoàn phim để chiếu cố lịch trình của Châu Nhuận Phát, Tết Âm lịch còn chưa kết thúc đã lên đường sang Nhật Bản quay phim, Vương Tổ Hiền vì chuyện này còn oán trách với Lâm Hựu Luân qua điện thoại một lần.

Hai bộ phim Hong Kong đầu tiên được Đại lục nhập khẩu là 《Thu Thiên Lý Đích Đồng Thoại》 (An Autumn's Tale) và 《Chân Thực Hoang Ngôn》 (True Lies) cùng công chiếu vào dịp Tết, cơn sốt xem phim do hai bộ phim này gây ra, chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi đã càn quét toàn quốc. 《Thu Thiên Lý Đích Đồng Thoại》 là bộ thứ hai trong "Bộ ba di dân" của Trương Uyển Đình, phong cách tổng thể của phim duy mỹ lãng mạn, tình yêu được diễn đạt uyển chuyển hàm súc, tạo ra một thế giới màn bạc như cổ tích.

Phim vừa công chiếu đã nhanh chóng chiếm được sự yêu thích của khán giả trẻ.

Đạo diễn Trương Uyển Đình thực ra chỉ muốn mượn câu chuyện tình yêu của Thuyền Đầu Xích và Lý Kỳ để thể hiện trạng thái sống của dân di cư ở Mỹ, lại không ngờ bộ phim này lại trở thành biểu tượng tình yêu lãng mạn trong lòng thanh niên Đại lục, tất cả mọi thứ về bộ phim đều trở thành đề tài thảo luận sôi nổi của nam nữ thanh niên.

Nếu nói 《Thu Thiên Lý Đích Đồng Thoại》 chỉ là món ăn riêng cho giới trẻ, thì 《Chân Thực Hoang Ngôn》 lại là một bữa tiệc cuồng hoan của toàn dân.

Đối với khán giả Đại lục bình thường mà nói, nào đã từng thấy bộ phim nào có cảnh tượng hoành tráng, khí độ phi phàm, mạo hiểm kích

thích đến thế.

Trong phim gần như mỗi cảnh quay, mỗi đoạn đều có điểm sáng, thậm chí ngay cả rất nhiều cảnh chuyển tiếp cũng không hề thấy lỏng lẻo, hơn 2 tiếng đồng hồ cốt truyện hoàn toàn không có khoảng lặng.

Khán giả vào rạp xem bộ phim này không ai là không kinh thán, sự tinh lương trong chế tác phim hành động Hong Kong hóa ra đã đạt đến cực hạn như vậy.

Giá vé bộ phim này đủ bằng nửa tháng lương của người bình thường, nhưng cho dù như vậy, trước cửa các rạp chiếu phim lớn nhỏ trên toàn quốc vẫn xếp hàng rồng rắn.

Trong cái thời đại văn hóa giải trí tinh thần còn rất thiếu thốn này, sức hấp dẫn của một bộ phim hành động bom tấn mang tính thời đại đối với người dân bình thường là khó có thể tưởng tượng. 《Chân Thực Hoang Ngôn》 chính là trong bối cảnh như vậy, đã tạo ra một kỳ tích phòng vé.

Công chiếu ở Đại lục hai tuần, doanh thu phòng vé toàn quốc đã phá vỡ mốc lịch sử 4000 vạn.

Con số doanh thu bùng nổ này khiến cả giới điện ảnh Đại lục chấn động, có điều tất cả những chuyện này đều không liên quan gì đến một thị trấn nhỏ hẻo lánh ở vùng Giang Chiết.

Cư dân thị trấn nhỏ chỉ biết, một tháng trước, trên trấn xuất hiện hơn trăm người, không những ở chật kín nhà trọ của Tạ Lão Thất phía đông trấn, mà trấn trên còn động viên mấy hộ dân dọn nhà ra, sắp xếp cho đám người đó ở trọ.

Đương nhiên bên kia có trả tiền, mấy hộ dân nhường nhà đó, tiền thuê nhà cầm tay cũng bằng thu nhập cả nửa năm của một gia đình, khiến người ngoài đỏ mắt ghen tị.

Trong đám người này có một người gọi là "đạo diễn", lai lịch rất lớn, Trấn trưởng, Bí thư đứng trước mặt ông ấy đều phải cẩn thận tiếp đãi.

Tạ Tấn là Ủy viên Hiệp thương Chính trị Toàn quốc, xét về cấp bậc đúng là có thể không để Bí thư, Trấn trưởng vào mắt, nhưng dù sao cũng phải quay phim trên đất người ta, mà kinh phí quay bộ phim này lại vô cùng sung túc, ông cũng hiếm khi xa xỉ một lần, mở tiệc lưu thủy ở trên trấn, mời toàn bộ người dân thị trấn ăn một bữa.

Sau này mọi người mới biết, hóa ra đám người này đều đến để quay phim.

Mà nhận thức duy nhất của cư dân thị trấn nhỏ về điện ảnh chính là đội chiếu bóng văn nghệ đến trấn mỗi tháng một lần vào giữa tháng.

Hai đêm chiếu phim lộ thiên liên tiếp là sự kiện náo nhiệt nhất trên trấn, người dân mười dặm tám hướng đều sẽ kéo đến, mỗi lần sân bãi chiếu phim đều chật ních người, đi muộn một chút là không tìm được chỗ ngồi, phim vừa mở màn, trên bờ tường sân bãi cũng bám đầy đầu người.

Xem phim đối với cư dân thị trấn nhỏ đã là chuyện mới mẻ, chứ đừng nói là quay phim.

Mỗi ngày đoàn phim quay ngoại cảnh, bên cạnh đều sẽ vây kín người, trên từ ông lão tám mươi tuổi, dưới đến đứa trẻ ranh mới biết đi, không có việc gì đều chạy đến xem náo nhiệt.

Lúc đầu trấn trên còn chuyên môn phái người đến ngăn không cho lại gần, về sau Tạ Tấn lên tiếng nói, chỉ cần không ảnh hưởng quay phim, thì không cần thiết phải đuổi người ta ra ngoài, thế mới có cảnh tượng nhiều người vây xem ở bên này như vậy.

Hôm nay quay cảnh Củng Lỵ mới đến thị trấn nhỏ, trên mặt cô trang điểm nhẹ, chỉ có hai phiến môi mỏng được tô vẽ tinh xảo bóng loáng, đỏ mọng ướt át, tóc mây bồng bềnh búi cao, tóc mai chạm vai, để lộ cánh tay trần.

Sườn xám nhung tơ màu đỏ thẫm bó sát, bên trên khoác một chiếc áo khoác ngắn cũng bằng nhung tơ đỏ, cổ áo tròn nhỏ chỉ cao nửa tấc, chân đi một đôi giày cao gót, là kiểu dáng thịnh hành nhất thời Dân quốc.

Cư dân thị trấn nhỏ đâu đã từng thấy người phụ nữ xinh đẹp nhường này, lúc quay phim, những người vây xem bên cạnh nhìn đến thẳng cả mắt, chỉ cần Củng Lỵ vừa xuất hiện, chắc chắn sẽ trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn, dẫn tới từng trận bàn tán. "Người phụ nữ này trông đẹp thật, cứ như tiên nữ trên trời ấy, trước đây tôi thấy vợ anh Tề Tư trên trấn đã đủ mọng nước rồi, giờ so ra thì kém xa." "Còn không phải sao, nếu không thì người ta đã đi đóng phim, còn vợ Tề Tư thì chỉ có thể ở nhà cho con bú." "Cô ả này ngực to mông cong, nhìn là biết tướng đẻ con trai!" Trong đám người không biết là ai thốt ra câu này, dẫn tới một đám đàn ông cười lớn không kiêng nể gì. "Cái lũ khốn nạn này, xem tôi không xé rách miệng chúng nó, để chúng nó sau này khỏi khua môi múa mép!" Củng Na đang ngồi bên cạnh xem Củng Lỵ dặm phấn bất bình đứng dậy, định đi qua lý luận với đám người đó.

Củng Na là chị hai của Củng Lỵ, Củng Lỵ vào đoàn phim xong ngay cả Tết cũng không về được, cho nên Củng Na lần này mới chuyên trình từ Sơn Đông đến thăm, không ngờ mới đến ngày đầu tiên đã gặp phải chuyện như vậy.

Củng Lỵ vội vàng kéo Củng Na lại: "Chị hai, bỏ đi." "Em nghe thấy bọn họ nói gì không?

Đây là hạ lưu, giở trò lưu manh!" Củng Na có tính thẳng thắn đặc trưng của con gái Tề Lỗ (Sơn Đông), thuộc kiểu người trong mắt không chứa nổi hạt cát, thấy em gái ở đây chịu ủy khuất còn phải nhịn, trong lòng sao có thể nuốt trôi cục tức này.

Củng Lỵ lắc đầu với Củng Na: "Có một số chuyện chị không biết, lát nữa em sẽ nói kỹ với chị." Nhìn thấy ánh mắt cầu xin của em gái, Củng Na cuối cùng vẫn kìm nén tính khí, nhưng lại hung hăng trừng mắt nhìn mấy gã nói lời ong tiếng ve bên kia một cái.

Phó đạo diễn từ Hong Kong sang nhìn thấy tình huống như vậy, không kìm được nhíu mày, đi đến bên cạnh Tạ Tấn nói: "Đạo diễn Tạ, thế này không được đâu.

Người vây xem bên cạnh quá đông, quay phim lấy cảnh không tiện, hơn nữa còn sẽ ảnh hưởng đến sự phát huy của diễn viên, ông xem có nên để bọn họ đứng xa ra một chút không." Tạ Tấn cũng cảm thấy xung quanh đông người như vậy, cảnh này không cách nào quay tiếp được, liền bảo người đi khuyên giải cư dân thị trấn tản ra.

Người của đoàn phim qua giao thiệp, đám đông vây xem rất nhanh liền tản đi, Củng Lỵ bên này trang điểm xong, cảnh quay này mới chính thức bắt đầu.

Đối mặt với ống kính máy quay, Củng Lỵ rất nhanh điều chỉnh tốt tâm trạng, bảng clapper vừa dập xuống trước ống kính, cô liền mỉm cười, bước những bước chân nhẹ nhàng đi tới.

Cô mặc bộ sườn xám bó sát, càng tôn lên vóc dáng yểu điệu ưu mỹ động lòng người, cổ áo cao ôm lấy cái cổ thon dài, trên cổ là khuôn mặt như đóa hoa đẫm ánh bình minh.

Giày cao gót gõ lên mặt đường đá xanh phát ra tiếng "lộp cộp" giòn giã, mái tóc đen như mây sau đầu theo bước chân đung đưa nhịp nhàng, tú mỹ phiêu dật.

Hiện trường quay phim bố trí ba máy quay, một cái trước một cái sau, còn có một cái đặt trên đường ray di động, quay đồng bộ tư thái khi bước đi của Củng Lỵ.

Tạ Tấn không ngồi trước màn hình giám sát, mà khoanh tay đứng sau máy quay thứ nhất, biểu cảm thần thái của Củng Lỵ đều có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Quay mới được một nửa, Tạ Tấn liền hô cắt, vẫy tay gọi Củng Lỵ đến bên cạnh mình: "Biểu cảm vừa rồi của cô chưa đủ tự nhiên, cười lên hơi gượng gạo, bảo thợ trang điểm đưa cho cô cái gương, cô tự mình tìm cảm giác trước đi, đoạn này quay lại!" Cảnh này hôm nay đã quay đi quay lại ba lần rồi, Củng Lỵ lại không dám có bất kỳ oán thán nào, thành thật làm theo yêu cầu của Tạ Tấn, trước tiên soi gương luyện tập biểu cảm một lát, đợi quay phim bên kia đặt lại vị trí máy, lại qua quay lại. "Hóa ra đóng phim khô khan thế này à!" Khó khăn lắm mới đợi đến chập tối thu công, Củng Lỵ dẫn Củng Na về phòng mình ở nhà trọ thị trấn, Củng Na vừa vào phòng đã phàn nàn.

Củng Lỵ rót cho chị gái một cốc nước: "Bây giờ đã đỡ hơn nhiều rồi, một cảnh quay ba bốn lần là qua, hồi mới bắt đầu ấy, một cú máy phải quay bảy tám lần cũng chưa chắc đã khiến đạo diễn hài lòng." Củng Na bưng cốc nước ngồi trên giường, Củng Lỵ ngồi xuống cạnh chị, hai chị em nương theo chủ đề này mà trò chuyện. "Đúng rồi, bộ phim này còn phải quay bao lâu nữa, bao giờ thì công chiếu?" Biểu cảm của Củng Lỵ lập tức trở nên có chút không tự nhiên, bộ phim 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 (Malèna bản Trung) này quay cái gì, cô căn bản không dám nói cho gia đình biết, lúc này chị hai hỏi tới, cô tự nhiên có chút chột dạ. "Sao chị hai đột nhiên lại nhớ ra hỏi cái này?" Củng Na bất lực nói: "Không biết là ai truyền tin, bây giờ đồng nghiệp trong cơ quan đều biết chị có cô em gái là diễn viên điện ảnh, thời gian này bọn họ mỗi lần gặp chị đều hỏi, phim em gái

cô đóng bao giờ thì chiếu hả?

Phiền đến sắp chết rồi!" "Đồng nghiệp cơ quan chị đều thích xem phim thế à?" Củng Lỵ cảm thấy hơi kỳ lạ, người bình thường một năm có thể ra rạp một hai lần đã là khá rồi, sao mọi người bỗng nhiên lại quan tâm đến chuyện này thế. "Còn không phải do hai bộ phim nhập khẩu từ Hong Kong kia làm náo động sao, mọi người đều như bị ma nhập cứ chạy ra rạp chiếu phim, bộ phim tình cảm tên là 《Thu Thiên Lý Đích Đồng Thoại》 kia còn đỡ, chỉ là thanh niên thích xem, còn bộ phim hành động tên là 《Chân Thực Hoang Ngôn》 kia mới ghê gớm, chị biết không ít người là cả nhà già trẻ cùng nhau đi xem, cứ như là ăn Tết ấy, mấy ngày đầu tiên căn bản là không mua được vé, có không ít người đều chạy vạy quan hệ ở rạp chiếu phim, chỉ để kiếm được một tấm vé xem phim." Củng Na nói một hơi một tràng dài mới dừng lại.

Củng Lỵ càng nghe càng kinh ngạc. 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 là phim hợp tác, trong đoàn phim có gần một nửa thành viên là người Hong Kong, Củng Lỵ bình thường khi giao lưu với họ, từng nghe họ nhắc đến bộ phim 《Chân Thực Hoang Ngôn》 này, chỉ là không ngờ công chiếu ở Đại lục cũng có thể gây ra chấn động lớn như vậy.

Vào đoàn phim hơn hai tháng, không ngờ bên ngoài lại xảy ra nhiều chuyện thế này, cũng tại cái thị trấn nhỏ này quá hẻo lánh, Củng Lỵ ở trong đoàn phim thế mà ngay cả một chút phong thanh cũng không nghe thấy.

Củng Na cũng uống cạn nước trong ly, cũng không để ý đến Củng Lỵ đang ngẩn người bên cạnh, vừa cầm ấm nước rót vào ly, vừa tự mình nói: "Xem phim Hong Kong làm rồi lại xem phim trong nước mình làm, mới thấy khoảng cách thật lớn… Đúng rồi, lúc nãy chị thấy trong đoàn phim của các em có nhiều người nói tiếng Quảng Đông, họ

không phải là người Hong Kong đến chứ?" Thấy Củng Lỵ không lên tiếng, Củng Na đi tới, dùng ngón tay chọc nhẹ vào trán cô: "Đừng có tự mình ngẩn người ra thế, chị hỏi em đấy?" Củng Lỵ lúc này mới hoàn hồn, "Họ là người Hong Kong, sao vậy ạ?" "Thật sao?" Củng Na kinh ngạc kêu lên một tiếng, làm Củng Lỵ giật nảy mình. "Kích động vậy làm gì, dọa chết người ta rồi!" Củng Lỵ vẫn còn sợ hãi, vỗ vỗ ngực nói. "Em gái chị làm nữ chính trong phim Hong Kong, em nói xem chị có thể không kích động sao?" Củng Na khoanh tay, kích động đi tới đi lui trong phòng, rồi đột nhiên nghĩ ra một vấn đề: "Tạ Tấn không phải là đạo diễn trong nước sao?

Sao ông ấy lại giúp người Hong Kong làm phim?" Củng Lỵ kiên nhẫn giải thích với chị hai: "Đây gọi là phim hợp tác, 《Thiếu Lâm Tự》, 《Thùy Liêm Thính Chính》 đều là làm theo cách này." Củng Na gật gật đầu, nhưng lại nói: "Đúng rồi, em vẫn chưa nói cho chị biết khi nào bộ phim này công chiếu?" "Bộ phim này kể về những chuyện trước giải phóng, có lẽ sẽ không được chiếu ở đại lục…" Củng Lỵ cúi đầu xuống, nguyên nhân cụ thể không thể công chiếu, cô không cách nào giải thích với chị hai được. "Vậy à." Củng Na lộ vẻ tiếc nuối, "Chẳng trách lúc em đóng phim, cách ăn mặc cứ như bà vợ bé của nhà tư bản trong phim vậy." Ban đầu cô định hỏi Củng Lỵ có phải đóng vai người phụ nữ xấu không, nhưng nghĩ lại thì thấy không thể nào, em gái mình là nữ chính của bộ phim, nữ chính của một bộ phim sao có thể là nhân vật phản diện được?

Phim không thể chiếu ở đại lục, Củng Na cùng lắm chỉ là không thể chứng minh ngay với đồng nghiệp rằng mình có một cô em gái là diễn viên điện ảnh, điều cô lo lắng hơn là liệu bộ phim này có gây ảnh hưởng xấu gì cho Củng Lỵ hay không.

Trước khi nhận vai diễn này, Củng Lỵ đã nghĩ sẵn đường lui cho mình, "Nếu không thể đứng vững ở đây, em sẽ đến Hong Kong phát

triển." Củng Na biết em gái mình từ nhỏ đã rất can đảm, nhưng một diễn viên đại lục đến Hong Kong, nơi đất khách quê người, muốn đứng vững đâu phải chuyện dễ?

Chương 241

"Trước đây đạo diễn Tạ đã nói với em, bộ phim này tuy không thể chiếu ở đại lục, nhưng ở nước ngoài thì không vấn đề gì, nếu phim có thể được giới điện ảnh nước ngoài công nhận, hoặc là giành được một vài giải thưởng ở nước ngoài, thì ở trong nước sẽ không có vấn đề gì cả." Trước mặt chị hai, Củng Lỵ đương nhiên là chọn những điều tốt để nói, tránh cho chị lo lắng. "Cũng đúng ha, nếu bộ phim này của em mà nổi tiếng, nói không chừng có thể trực tiếp đến Hong Kong đóng phim luôn.

Sau này nếu em thành minh tinh Hong Kong, đám đồng nghiệp trong đơn vị chắc phải ghen tị chết chị mất?" Vừa mới bớt lo lắng, Củng Na lại bắt đầu ảo tưởng. *** Phía bắc thị trấn, cạnh sông có một quán trà, cửa ra vào dựng một mái che, dưới mái che là một cái bếp lò cao, trên đó có mấy ấm trà bằng gang đang bốc hơi nghi ngút, còn có mấy chiếc ghế dài và vài cái bàn vuông.

Giờ này, quán trà rất vắng khách, chỉ có hai vị khách duy nhất ngồi ở đình trà trên mặt nước, một trong số đó chính là Tạ Tấn, người còn lại mặc vest thắt cà vạt, vừa nhìn đã biết không phải người trong nước. "Vẫn là lão Tạ anh có bản lĩnh, không một tiếng động đã kiếm được một kịch bản hay như vậy, sao tôi lại không có vận may đó nhỉ?" Lý Hàn Tường là một trong những đạo diễn sớm nhất lên phương bắc làm phim ở đại lục, cũng coi như là người quen cũ với Tạ Tấn, nói chuyện cũng không có gì kiêng dè. "Đại đạo diễn Lý như anh mà ở Hong Kong lại sợ không có phim để làm sao?" Tạ Tấn tỏ rõ là không tin lời Lý Hàn Tường. "Nay đã khác xưa rồi!" Lý Hàn Tường cầm tách trà lên nhấp một ngụm nhỏ, lắc đầu nói: "Điện ảnh Hong Kong mấy năm nay phát triển quá nhanh quá mạnh, sóng sau xô sóng

trước, đám người già chúng tôi sắp cảm thấy không theo kịp thời đại rồi." Tạ Tấn khẽ thở dài, "Ngay cả anh cũng nói vậy, vậy những đạo diễn đại lục chúng tôi chẳng phải đã lạc hậu đến mức không theo nổi cái đuôi rồi sao?" "Tôi chỉ lấy mình ra làm ví dụ thôi, anh đừng có lôi vào người mình." Lý Hàn Tường dùng đũa gắp một hạt đậu phộng, ném vào miệng nhai, "Bây giờ tôi đang ghen tị với anh đấy, trong tay có một kịch bản hay như vậy, nếu kịch bản này giao cho tôi quay, tôi nằm mơ cũng phải cười tỉnh!" Tạ Tấn đang đau đầu vì một chuyện trong lúc quay bộ phim này, Lý Hàn Tường nói vậy lại khiến ông nảy ra một ý. "Anh thật sự muốn quay bộ phim này?" Tạ Tấn đột nhiên buột miệng nói một câu như vậy, Lý Hàn Tường sau một thoáng ngẩn người, lại lắc đầu nguầy nguậy: "Anh bỏ gánh không làm thì nhẹ nhàng, nhưng vị ở Hong Kong kia mà biết được, chắc chắn sẽ tính sổ lên đầu tôi, lúc đó anh nghĩ tôi sẽ được yên sao?" "Ai nói tôi không làm, ý của tôi là để anh đến giúp tôi, chúng ta cùng nhau quay." Tạ Tấn giải thích.

Vừa nghe đến cùng hợp tác đạo diễn, Lý Hàn Tường lập tức có hứng, nhưng vì cẩn thận, ông vẫn muốn hỏi rõ nguyên nhân. "Anh cũng biết đấy, chủ đề của bộ phim này rất nhạy cảm, lỡ như ở trong nước gây ra chuyện gì, anh có thể giúp tôi gánh vác một phần áp lực…" Tạ Tấn còn chưa nói xong, Lý Hàn Tường đã bất mãn kêu lên: "Tình cảm là anh muốn lấy tôi làm lá chắn à." Tạ Tấn kiên nhẫn giải thích với Lý Hàn Tường: "Anh là người Hong Kong, chuyện này cũng không ảnh hưởng nhiều đến anh, cứ coi như giúp tôi một lần đi, hơn nữa phim thành công rồi, anh cũng có một phần công lao mà, phải không?" Lý Hàn Tường đẩy gọng kính dày hơn cả đít chai bia, ánh mắt kỳ quái nhìn Tạ Tấn, "Không đúng, không đúng, tôi suýt nữa thì mắc lừa anh rồi!

Tạ Tấn anh nếu là người nhát gan sợ chuyện, thì cũng không quay

được bộ phim như 《Phù Dung Trấn》.

Anh chắc chắn còn có mục đích khác, đúng không?" Tạ Tấn cười khổ, cuối cùng vẫn không giấu được Lý Hàn Tường, vậy thì chỉ có thể nói thẳng. "Trong bộ phim này sẽ có một số cảnh khỏa thân, về phương diện này tôi hoàn toàn không có kinh nghiệm, cho nên mới muốn mời đại đạo diễn Lý anh ra tay." Lý Hàn Tường đang uống trà, nghe thấy lời này liền bị sặc, nửa ngày mới lấy lại hơi. "Trong mắt anh tôi chính là hình tượng đó sao?" Tạ Tấn cười mà không nói gì, vẻ mặt rõ ràng là nói đúng vậy, khiến Lý Hàn Tường vô cùng uất ức.

Cái gọi là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đi ngàn dặm, ban đầu ông quay phim phong nguyệt cũng chỉ vì miếng cơm manh áo, cuối cùng lại khiến mọi người đều nghĩ ông thích quay phim phong nguyệt, ngay cả người nghiêm túc như Tạ Tấn cũng nghĩ vậy, ông cảm thấy danh tiếng của mình thật sự đã bị hủy hoại không còn gì nữa. "Bây giờ tôi đã rửa tay gác kiếm rồi có được không, ngay cả ông chủ cũ trước đây mời tôi quay với giá cao, tôi cũng không đồng ý." Tạ Tấn nghiêm túc nói: "Tôi nhân danh nghệ thuật điện ảnh mời anh, cái này thì anh không thể từ chối được rồi chứ?" Lý Hàn Tường lần này thật sự không còn gì để nói, Tạ Tấn đã nói đến mức này, ông dù có liều cả danh tiết cuối đời, cũng chỉ có thể vì nghệ thuật mà hiến thân một lần. *** Lý Hàn Tường gia nhập đoàn phim, chuyện này tự nhiên không thể giấu Lâm Hựu Luân.

Nếu Lâm Hựu Luân không đồng ý, thì danh không chính ngôn không thuận, Lý Hàn Tường cũng sẽ không vào đoàn.

Lâm Hựu Luân ban đầu còn lo lắng bộ phim này trong tay Tạ Tấn sẽ bị quay có phần bảo thủ, nhưng bây giờ có thêm một Lý Hàn Tường, anh cũng không còn gì phải lo lắng nữa.

Thời gian anh ở trong phòng chiếu phim, xem nhiều nhất chính là

tác phẩm của đại đạo diễn Lý.

Quyết định kéo Lý Hàn Tường vào cuộc của Tạ Tấn tuy có phần bất đắc dĩ, nhưng ông quả thực đã tìm đúng người, với thủ đoạn năm xưa quay phim phong nguyệt của đại đạo diễn Lý, xử lý mấy cảnh khỏa thân trong 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 quả thực là chuyện nhỏ.

Khó khăn lớn nhất khi quay phim lại chính là Củng Lỵ, cô rất không quen với việc quay cảnh khỏa thân.

Lý Hàn Tường tốn hết nước bọt cũng chỉ thuyết phục được cô hở ra một chút, khiến Lý Hàn Tường phải âm thầm phàn nàn với Tạ Tấn rằng diễn viên đại lục quá bảo thủ.

Có vài cảnh quay Củng Lỵ nhất quyết không chịu đóng, Lý Hàn Tường đành phải về Hong Kong một chuyến, tìm cho Củng Lỵ một người đóng thế cảnh khỏa thân, lúc này mới giải quyết được vấn đề.

Mà ở một diễn biến khác, 《Chân Thực Hoang Ngôn》 đã công chiếu ở đại lục được một tháng rưỡi, tổng doanh thu phòng vé gần 80 triệu, nhiều rạp chiếu phim ở các thành phố vẫn chưa có ý định rút bộ phim này khỏi lịch chiếu.

Bộ phim này ngoài việc tạo ra doanh thu phòng vé mang tính lịch sử, còn tạo ra kỷ lục thời gian công chiếu dài nhất của điện ảnh đại lục.

Chỉ riêng việc sao chép bộ phim này đã giúp Trung Ảnh thuộc Quảng Điện thu về hơn 60 triệu, trong khi phí bản quyền trả cho Lâm Hựu Luân trước đó để nhập khẩu bộ phim này chỉ có 800 vạn, mà đây còn là kết quả do Lâm Hựu Luân chủ động giảm giá.

Thị trường điện ảnh nội địa còn lâu mới phát triển chín muồi, Lâm Hựu Luân cũng không mong bây giờ có thể kiếm tiền từ nội địa, mục

đích chính của anh chỉ là muốn đưa phim Hong Kong vào thị trường đại lục, xây dựng nền tảng khán giả trước, đợi sau này kinh tế nội địa phát triển, giao lưu hợp tác hai nơi sâu sắc hơn, lúc đó mới là thời cơ để phim Hong Kong ồ ạt tiến lên phương bắc. 《Chân Thực Hoang Ngôn》 công chiếu ở đại lục gây chấn động, truyền thông Hong Kong tuy cũng có đưa tin, nhưng lễ trao giải Kim Tượng Tưởng lần thứ sáu sắp diễn ra đã thu hút phần lớn sự chú ý của truyền thông, và từ nửa tháng trước, khi danh sách đề cử được công bố, truyền thông đã bắt đầu hâm nóng cho sự kiện điện ảnh thường niên này.

Trong một năm qua, điện ảnh Hong Kong đã xảy ra rất nhiều chuyện lớn: sự xuất hiện của các bộ phim Hong Kong kinh phí lớn mà đại diện là 《Chân Thực Hoang Ngôn》 đã mở đường cho điện ảnh Hong Kong tiến vào thị trường quốc tế; việc thực thi chế độ phân loại phim đã giúp nhiều thể loại phim trở nên trưởng thành hơn; và khả năng kết hợp tính thương mại, tính xã hội và tính nghệ thuật của các nhà làm phim Hong Kong cũng ngày càng mạnh mẽ.

Hai kỳ Kim Tượng Tưởng gần đây đều sản sinh ra một loạt phim có tướng quán quân, điều này cũng khiến cuộc cạnh tranh giải thưởng năm nay trở nên khốc liệt hơn.

Sau khi tổ chức thành công hai kỳ Kim Tượng Tưởng, tập đoàn 《Minh Báo》 vẫn xuất hiện trong danh sách các nhà tổ chức của kỳ này.

Đương nhiên, ngoài 《Minh Báo》, TVB và Hiệp hội Điện ảnh Hong Kong cũng tham gia, và tất nhiên chủ tịch Kim Tượng Tưởng vẫn tiếp tục do Lâm Hựu Luân đảm nhiệm.

Vị trí của anh không hề bị lung lay vì có thêm nhiều nhà tổ chức, ngược lại sau khi Tân Bảo bị rạp Gia Nghị sáp nhập, vị thế của anh càng trở nên vững chắc.

Qua hai năm chứng minh, ít nhất là về mặt bề ngoài, mọi người đã tin rằng Lâm Hựu Luân không can thiệp quá nhiều vào hậu trường của Kim Tượng Tưởng, đây là một sự nâng cao to lớn đối với tính công bằng và uy tín của giải thưởng. *** Chuyên viên trang điểm đang trang điểm cho Chu Tuệ Mẫn, Lâm Tiểu Mạn đứng bên cạnh trông như người mất hồn. "Chị Tiểu Mạn, sắc mặt chị không tốt lắm, gần đây có tâm sự gì à?" Chu Tuệ Mẫn quay đầu lại hỏi. "Có sao?" Lâm Tiểu Mạn đưa mặt lại gần gương soi, tự nói: "Thôi chết, khóe mắt lại thêm một nếp nhăn đuôi cá rồi, sau này không thể thức khuya nữa!" Trong tay Lâm Tiểu Mạn còn cầm một tờ báo, tuy tờ báo bị cuộn lại, nhưng dựa vào nội dung lộ ra ngoài có thể đoán rằng bài báo liên quan đến giải Kim Tượng Tưởng lần này. "A, chị Tiểu Mạn cũng quan tâm đến Kim Tượng Tưởng sao?" Chu Tuệ Mẫn tò mò như vừa phát hiện ra một vùng đất mới.

Trong mắt Lâm Tiểu Mạn thoáng qua một tia hoảng loạn, rồi lại nhanh chóng trấn tĩnh lại, cười nói: "Bây giờ báo chí ngày nào cũng nói về chuyện này, chị muốn không quan tâm cũng không được." Chu Tuệ Mẫn luôn cảm thấy nụ cười của Lâm Tiểu Mạn có chút gượng gạo, nhưng chuyên viên trang điểm vẫn ở bên cạnh nên cô không hỏi thêm.

Hoạt động kết thúc, Chu Tuệ Mẫn và Lâm Tiểu Mạn lên xe bảo mẫu trở về, Lâm Tiểu Mạn đột nhiên trịnh trọng nắm lấy tay Chu Tuệ Mẫn, nói: "Tuệ Mẫn, chị Tiểu Mạn nhờ em một việc được không?" Chu Tuệ Mẫn có chút bối rối trước hành động của Lâm Tiểu Mạn, "Chị Tiểu Mạn, chị có chuyện gì cứ nói thẳng đi, em làm được nhất định sẽ không từ chối." "Chị muốn em giúp hỏi dò anh Lâm một chút, lần này ở Kim Tượng Tưởng, Địch Long được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất có hy vọng đoạt giải không?" Lâm Tiểu Mạn đan hai tay vào nhau, các đốt ngón tay bị siết đến trắng bệch.

Chu Tuệ Mẫn cảm thấy khó xử, việc có đoạt giải hay không là do hội đồng giám khảo Kim Tượng Tưởng quyết định, chuyện này Lâm Hựu Luân cũng không tiện trực tiếp can thiệp, hơn nữa tại sao Lâm Tiểu Mạn lại muốn giúp Địch Long như vậy? "Mẹ chị là chị gái của Địch Long, Địch Long là cậu của chị." Lâm Tiểu Mạn nói ra bí mật giấu trong lòng. "A!" Chu Tuệ Mẫn kinh ngạc, trước đây cô vẫn nghĩ Lâm Tiểu Mạn chỉ là một người quản lý bình thường, không ngờ cô ấy lại có lai lịch như vậy.

Lâm Tiểu Mạn lộ vẻ hoài niệm, "Cậu thật sự rất thích diễn xuất, ban đầu cậu chỉ đóng vai quần chúng, cuối cùng có một ngày cậu được một câu thoại, rồi vui mừng khôn xiết.

Lúc đó chị còn rất nhỏ, nghe cậu lặp đi lặp lại câu thoại đó cả ngàn lần, rồi đến giờ chị vẫn còn nhớ rõ." "Câu thoại đầu tiên của ông ấy là gì vậy?" Chu Tuệ Mẫn tò mò hỏi. "Ngươi cái con yêu nữ này!" Chu Tuệ Mẫn ngẩn ra, lấy tay che miệng để không bật cười, nhưng đôi mắt đã cong thành vầng trăng khuyết xinh đẹp. "Cậu chị bây giờ đã ngoài 40 tuổi, đã qua giai đoạn sung sức nhất, sự nghiệp sau này muốn tiếp tục duy trì trạng thái như vậy thật sự rất khó.

Cho nên lần này được đề cử Kim Tượng Tưởng, có lẽ là cơ hội cuối cùng của cậu.

Gia đình đều rất quan tâm giúp cậu, tuy bề ngoài cậu không nói, nhưng chị biết trong lòng cậu vẫn rất để tâm đến chuyện này." Lâm Tiểu Mạn khẽ thở dài, quay sang nhìn Chu Tuệ Mẫn, khẩn khoản nói: "Thật ra chị chỉ muốn biết khả năng đoạt giải lần này của cậu lớn đến đâu, cho dù là tin xấu, biết sớm một chút cũng không phải thấp thỏm lo âu như thế này." Chu Tuệ Mẫn thầm nghĩ lúc này kết quả của Kim Tượng Tưởng chắc đã có, Lâm Hựu Luân dù không lấy được danh sách đoạt giải hoàn chỉnh, nhưng để hỏi thăm kết quả một giải thưởng đơn lẻ chắc là có thể làm được.

Nếu Địch Long thật sự đoạt giải, vậy thì thông tin này chắc chắn phải giấu ông ấy, đến lúc công bố mới đủ bất ngờ; nếu Địch Long không đoạt giải, thì có thể nói cho ông ấy biết kết quả, cũng không đến nỗi cuối cùng khiến ông mừng hụt. *** Lâm Hựu Luân nhận được điện thoại của Chu Tuệ Mẫn khi đang ở nhà Chung Sở Hồng, anh cầm chiếc điện thoại cục gạch đi ra ban công, đoán rằng Chung Sở Hồng ở phòng khách sẽ không nghe được cuộc điện thoại, lúc này mới bấm nút nghe. "Vậy là em đã đồng ý với cô ấy?" Nghe xong lời thỉnh cầu của Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy có chút đau đầu.

Chuyện này khó ở chỗ quy tắc bảo mật danh sách đoạt giải ban đầu là do anh đặt ra, nếu anh đi đầu vi phạm, thì sao có thể yêu cầu các giám khảo khác tiếp tục bảo mật?

Theo lịch sử thông thường, kỳ Kim Tượng Tưởng này Địch Long sẽ không giành được giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nhưng giờ đây lịch sử đã bị Lâm Hựu Luân thay đổi hoàn toàn, Lâm Hựu Luân nói Địch Long không thể đoạt giải, lỡ như cuối cùng người đoạt giải chính là ông thì sao?

Lâm Hựu Luân suy nghĩ một lát rồi nói: "Em Mẫn, xin lỗi em, chuyện này anh thật sự không thể giúp được.

Nhưng em có thể nói với Lâm Tiểu Mạn, nếu lần này Địch Long không đoạt giải, anh sẽ cho ông ấy một bộ phim để bù đắp." Ý tưởng mời Địch Long đóng phim không phải là ý nghĩ nhất thời của Lâm Hựu Luân, gần đây anh quả thực đang chuẩn bị quay một bộ phim, một trong những nam chính anh đã có ý định mời Địch Long đảm nhận, bây giờ thật tiện có thể thuận nước đẩy thuyền.

Chương 242

Cúp điện thoại quay lại phòng khách, Lâm Hựu Luân đột nhiên phát hiện trong phòng có thêm một người.

Trương Mạn Ngọc đối với việc Lâm Hựu Luân xuất hiện ở nhà Chung Sở Hồng đã không còn thấy lạ, ngược lại Lâm Hựu Luân lại cảm thấy rất ngạc nhiên, anh ra ngoài nghe điện thoại chỉ có vài phút, Trương Mạn Ngọc đến cũng quá trùng hợp rồi.

Trương Mạn Ngọc và Chung Sở Hồng ngồi cùng nhau, Lâm Hựu Luân ngồi xuống ghế sofa đối diện, "A Ngọc, gần đây bận gì vậy?

Sao không thấy cậu nhận phim mới?" Trương Mạn Ngọc còn chưa kịp mở miệng, Chung Sở Hồng đã nhanh nhảu nói: "Người ta gần đây bận yêu đương, làm gì có thời gian đóng phim." "A Ngọc đang yêu à?" Lâm Hựu Luân ngẩn ra, rồi vỗ vỗ đầu, tự giễu cười nói: "Xem ra tôi thật sự lạc hậu rồi." Hai người một xướng một họa, khiến Trương Mạn Ngọc vô cùng lúng túng, biện giải: "Chuyện không phải như các cậu nghĩ đâu, thời gian này tớ vừa mới làm phẫu thuật chỉnh răng, nhổ mất hai cái, nên không tiện nhận phim mới." Lâm Hựu Luân lúc này mới để ý, cặp răng thỏ đặc trưng của Trương Mạn Ngọc khi mới vào nghề đã biến mất, sau khi nhổ răng, cả người cô trông gầy đi một vòng, nhưng về hình tượng lại càng phù hợp với ấn tượng của Lâm Hựu Luân ở kiếp sau.

Lâm Hựu Luân khá tán thành với việc làm của Trương Mạn Ngọc, cặp răng đó khiến cô chỉ có thể đóng phim hài, vì khán giả vừa nhìn thấy cặp răng đó là muốn cười.

Sau khi nhổ răng, con đường diễn xuất của Trương Mạn Ngọc sau này sẽ rộng mở hơn rất nhiều.

Chung Sở Hồng lại tiếp tục đùa: "Chuyện cậu nhổ răng, sao tớ nghe nói còn có một phiên bản khác nhỉ?" "Ra là còn có nội tình à!" Lâm Hựu Luân cũng hùa theo, "Cậu nhổ răng, không phải là vì bạn trai cậu chứ?" "Trả lời chính xác!" Chung Sở Hồng vỗ tay, lấy một quả táo đã rửa sạch trong đĩa trái cây, nhét vào tay Lâm Hựu Luân, "Đây là phần thưởng của cậu!" Lâm Hựu Luân vừa ăn táo vừa hỏi: "Nói nãy giờ, tôi vẫn chưa biết bạn trai của A Ngọc là ai, ai nói cho tôi đáp án đi?" Chung Sở Hồng lần này không tranh trả lời, Trương Mạn Ngọc cúi đầu, có chút ngượng ngùng nói: "Thật ra là Tiểu Bảo." "Tiểu Bảo là ai?" Lâm Hựu Luân nhất thời không phản ứng kịp, anh chỉ biết Lương Triều Vỹ từng đóng vai Vi Tiểu Bảo, nhưng Lương Triều Vỹ dường như không có biệt danh này.

Chung Sở Hồng chộp lấy gối tựa định đánh, cô cảm thấy Lâm Hựu Luân đang giả ngốc, "Tiểu Bảo là ai mà cậu cũng không biết?

Cái chức chủ tịch Kim Tượng Tưởng này của cậu làm thật là thiếu trách nhiệm." Lâm Hựu Luân buông tay, ấm ức nói: "Hong Kong nhiều nghệ sĩ như vậy, tôi không thể nào ai cũng biết được chứ?" Chung Sở Hồng lườm anh một cái, "Đừng nói với tôi là cậu ngay cả Nhĩ Đông Thăng cũng không biết nhé?" Lâm Hựu Luân bừng tỉnh ngộ, liên tục nói xin lỗi.

Nói đến Nhĩ Đông Thăng, không thể không nhắc đến hai người anh cùng mẹ khác cha của ông là Khương Đại Vĩ và Tần Bái.

Khác với anh em nhà họ Hứa vừa nghe tên đã biết là một nhà, Tần Bái, Khương Đại Vĩ, Nhĩ Đông Thăng chỉ nghe tên rất khó để liên tưởng họ là anh em ruột cùng một mẹ.

Và điều thú vị là, Tần Bái, Khương Đại Vĩ hai cái tên nghe rất giống tên thật, thực ra đều là nghệ danh, ngược lại cái tên giống nghệ danh nhất là Nhĩ Đông Thăng lại là tên thật.

Nghệ danh Tần Bái là do đại đạo diễn Lý Hàn Tường đặt giúp, ngụ ý là cần cù làm vai phụ, không ngờ một lời thành sấm, Tần Bái thật sự làm vai phụ cả đời.

Còn nghệ danh của Khương Đại Vĩ là do đạo diễn Nhạc Phong đặt giúp, nhưng người thực sự làm cho cái tên này vang danh khắp Hong Kong lại là đại đạo diễn Trương Triệt.

Năm đó Địch Long và Khương Đại Vĩ là tuyệt đại song kiêu dưới trướng Trương Triệt, cũng là cặp bài trùng tình như thủ túc.

Khi đó có truyền thông còn trêu chọc hai người rằng, tình bạn của họ trong phim của Trương Triệt thật sự là không đội trời chung – không phải chết cùng nhau, thì cũng là vì đối phương mà chết.

Nhưng chính một cặp đôi ăn ý như vậy, bị Lý Hàn Tường mượn đi đóng một bộ phim, vì phân cảnh nhiều ít mà sinh bất hòa, rồi từ đó đường ai nấy đi, không bao giờ hợp tác nữa.

Sau này Sở Nguyên quay 《Tiểu Lý Phi Đao》 của Cổ Long, xác định Địch Long đóng vai Lý Tầm Hoan, vốn dĩ vai A Phi gần như là được đo ni đóng giày cho Khương Đại Vĩ, nhưng lúc này Địch Long và Khương Đại Vĩ đã trở mặt, Sở Nguyên đành phải nghĩ cách khác, rồi tìm đến em trai của Khương Đại Vĩ là Nhĩ Đông Thăng.

Nhĩ Đông Thăng do một tay Khương Đại Vĩ nuôi lớn, vừa tốt nghiệp trung học đã chọn làm diễn viên, thực ra cũng là vì sùng bái anh trai.

Khương Đại Vĩ sau này di cư sang Canada, dần dần rút khỏi làng giải trí Hong Kong, còn Nhĩ Đông Thăng lại luôn thuận buồm xuôi gió, trở thành tiểu sinh anh tuấn của thế hệ mới ở Hong Kong, ngay cả trước khi ông chuyển sang làm đạo diễn, trên người vẫn còn hợp đồng phim không dứt.

Nhĩ Đông Thăng không muốn trong mắt người khác luôn bị coi là tiểu sinh võ hiệp "đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển", liền quyết tâm làm đạo diễn.

Quyết định này không được người ta xem trọng, chỉ có anh cả Tần Bái hết lòng ủng hộ, còn đóng vai phụ trong tác phẩm đầu tay của ông là 《Điên Lão Chính Truyện》.

Nhĩ Đông Thăng vừa cầm máy quay đã thể hiện tài năng đạo diễn kinh người, nhưng tác phẩm 《Điên Lão Chính Truyện》 lại vì kể về bệnh nhân tâm thần mà đụng chạm đến chủ đề xã hội nhạy cảm, từng bị chính phủ Hong Kong cấm chiếu, sau khi thực thi chế độ phân loại phim mới được duyệt chiếu trở lại.

Khoản đầu tư hơn 2 triệu đã thu về 10 triệu phòng vé, mà còn là một bộ phim nghệ thuật, từ đó không còn ai nghi ngờ năng lực đạo diễn của Nhĩ Đông Thăng nữa.

Trương Mạn Ngọc quen Nhĩ Đông Thăng trong tiệc sinh nhật năm ngoái, một kiểu tình yêu sét đánh rất sáo rỗng, mặc dù Nhĩ Đông Thăng hơn cô 7 tuổi, nhưng hai tháng sau cô đã đường hoàng tuyên bố trước truyền thông, hy vọng mối tình này sẽ có kết quả.

Khi hai người ở bên nhau, vì Nhĩ Đông Thăng thường trêu Trương Mạn Ngọc là vịt con xấu xí, và rất khó hiểu về việc cô đoạt Á hậu Hong Kong năm đó, Trương Mạn Ngọc trong lòng quá để ý lời nói của Nhĩ Đông Thăng, nên đã nhổ đi hai chiếc răng thỏ gây mất thẩm mỹ.

Biết được chuyện này, Lâm Hựu Luân thầm nghĩ, Trương Mạn Ngọc hôm nay đến, không lẽ cũng muốn hỏi thăm anh về chuyện giải Kim Tượng Tưởng sao? *** Chuyện quả thật bị Lâm Hựu Luân đoán trúng, Trương Mạn Ngọc hôm nay đến, quả thực là vì 《Điên Lão Chính Truyện》.

Bộ phim này được đề cử 5 giải lớn bao gồm Phim hay nhất, Đạo diễn xuất sắc nhất, được coi là ứng cử viên nặng ký tại Kim Tượng Tưởng năm nay, nhưng được đề cử và đoạt giải là hai chuyện khác nhau, Trương Mạn Ngọc lo lắng cho bạn trai, nên mới chạy đến tìm Chung Sở Hồng giúp đỡ hỏi thăm tin tức.

Trong mấy ngày gần đến lễ trao giải Kim Tượng Tưởng, những người như Lâm Tiểu Mạn, Trương Mạn Ngọc thông qua người thân cận của Lâm Hựu Luân để hỏi thăm tin tức anh nhiều không kể xiết, thậm chí có người còn trực tiếp gọi điện thoại đến hỏi, Lâm Hựu Luân phiền không chịu nổi, dứt khoát rút dây điện thoại nhà, tắt nguồn điện thoại cục gạch, bên tai lúc này mới yên tĩnh lại.

Lễ trao giải Kim Tượng Tưởng năm nay được tổ chức tại Đại sảnh Hội đường Cửu Long, thảm đỏ được trải dài từ cổng chính đến lối vào đại sảnh, hai bên chật kín phóng viên truyền thông và người hâm mộ.

Sau hai năm yêu cầu nghiêm ngặt về trang phục, thảm đỏ của lễ trao giải Kim Tượng Tưởng đã trở thành một buổi trình diễn tập trung của các thương hiệu lễ phục.

Các nữ minh tinh tranh nhau khoe sắc trên thảm đỏ đã trở thành một chuyện bình thường, trang phục của họ cũng thường trở thành chủ đề nóng của truyền thông.

Đương nhiên, tâm điểm chú ý nhất trên thảm đỏ vẫn là những cặp đôi nam nữ minh tinh sánh đôi cùng nhau, những người này hoặc là từng có tin đồn tình cảm, hoặc là đang có tin đồn tình cảm, vừa xuất hiện sẽ trở thành đối tượng được các phóng viên tại hiện trường quan tâm đặc biệt.

Năm nay Lâm Hựu Luân sẽ sánh bước cùng ai trên thảm đỏ, truyền thông trước đó đã có nhiều đồn đoán.

Năm trước là Chung Sở Hồng, năm ngoái là Chu Tuệ Mẫn, cho nên rất nhiều người đều cho rằng năm nay chắc chắn là Vương Tổ Hiền.

Trong một năm vừa qua, nữ minh tinh nổi bật nhất Hong Kong, không ai khác chính là Vương Tổ Hiền, hai bộ phim 《Thiếu Lâm Túc Cầu》 và 《Thiến Nữ U Hồn》 đã hoàn toàn củng cố vị thế ngôi sao hạng A của Vương Tổ Hiền. 《Thiếu Lâm Túc Cầu》 tuy doanh thu phòng vé rất cao, nhưng lại hoàn toàn vô duyên với các giải thưởng, còn 《Thiến Nữ U Hồn》 năm nay mới công chiếu, chỉ có thể tham gia tranh giải Kim Tượng Tưởng năm sau, do đó kỳ Kim Tượng Tưởng này không có nhiều liên quan đến Vương Tổ Hiền, thậm chí trong danh sách khách mời trao giải cũng không có tên cô.

Đến khi Lâm Hựu Luân xuất hiện, bên cạnh quả nhiên không phải là Vương Tổ Hiền, chính xác mà nói lần này anh hoàn toàn không có bạn gái đi cùng, một mình bước trên thảm đỏ, khiến các phóng viên hai bên đều ngã ngửa.

Thực tế thì Lâm Hựu Luân cũng không muốn "cô đơn" như vậy, nhưng thật sự là những người phụ nữ bên cạnh anh hôm nay đều không rảnh.

Chung Sở Hồng theo đoàn phim 《Hắc Dạ Truyền Thuyết 2》 đến châu Âu lấy cảnh, Vương Tổ Hiền bận quay 《Ngọ Dạ Hung Linh》 ở Nhật Bản, Khâu Thục Trân đang quay 《Trầm Mặc Đích Cao Dương》… người duy nhất rảnh rỗi là Chu Tuệ Mẫn thì năm nay gần như không tham gia bộ phim nào, nên không muốn đến góp vui.

Tuy nhiên, lần này Lâm Hựu Luân cũng không hoàn toàn tay không, chiếc cặp công văn màu đen trên tay anh đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Sau khi anh giải thích mọi người mới biết, trong cặp là những

phong bì chứa danh sách đoạt giải. "Sau này mỗi kỳ Kim Tượng Tưởng sẽ có thêm một chủ tịch điều hành, kết quả giải thưởng sẽ do người đó phụ trách mang đến hội trường." Lâm Hựu Luân khi nhận phỏng vấn tại hiện trường của hai người dẫn chương trình, đã giải thích đơn giản tại sao tay mình lại cầm một chiếc cặp công văn như vậy. "Tại sao lại muốn thêm một chức vị như vậy?" Trịnh Ngọc Đồng tiếp tục hỏi một câu, rồi đưa micro đến trước mặt Lâm Hựu Luân. "Đúng vậy, anh Lâm còn trẻ như vậy, không lẽ đã nghĩ đến chuyện nghỉ hưu rồi sao?" Tằng Chí Vi cũng đứng bên cạnh phụ họa.

Trịnh Ngọc Đồng là người dẫn chương trình đã được xác định từ sớm, còn Tằng Chí Vi lại là "đội viên cứu hỏa" tạm thời được mời đến, vì ban đầu người được xác định dẫn cùng Trịnh Ngọc Đồng là Trần Hân Kiến, nhưng ông Trần năm nay nhờ hợp tác với Hứa Quán Văn trong 《Thần Thám Chu Cổ Lực》 lại một lần nữa được đề cử tranh giải Kịch bản xuất sắc nhất.

Theo quy định của Kim Tượng Tưởng, ông không tiện tiếp tục làm người dẫn chương trình, sau khi Du Tranh thương lượng với Lâm Hựu Luân, mới tìm Tằng Chí Vi thay thế.

Trịnh Ngọc Đồng đi giày cao gót, cao hơn Tăng Chí Vỹ hẳn một cái đầu, nhưng hai người đứng cạnh nhau lại không trông có vẻ đột ngột, phối hợp với nhau lại vô cùng ăn ý.

Lâm Hựu Luân nhận lấy micro giải thích: "Sau này tôi vẫn sẽ tiếp tục đảm nhiệm chức chủ tịch Kim Tượng Tưởng, phụ trách toàn bộ việc tổ chức, còn việc thêm chức chủ tịch điều hành, chủ yếu là vì thời gian qua có rất nhiều người hỏi thăm tôi về kết quả giải thưởng, trong đó có nhiều người quan hệ với tôi rất tốt.

Sau đó tôi nói với họ rằng tôi cũng không biết kết quả, nhưng họ đều không tin.

Sau này có chủ tịch điều hành, kết quả chỉ qua tay người đó, như vậy mọi người sau này cũng không cần đến hỏi tôi nữa, và tôi cũng không phải khó xử như năm nay." Lâm Hựu Luân không tự đánh bóng bản thân từ phương diện nâng cao tính công bằng của giải thưởng, mà dùng một lý do rất đời thường, quả thực cũng là có cảm xúc mà nói ra.

Đoạn phỏng vấn này của anh, trước khi lễ trao giải chính thức bắt đầu lại được phát lại một lần trong đại sảnh, khiến không ít nghệ sĩ ngồi dưới khán đài cảm thấy có chút hổ thẹn.

Thực tế đây cũng là một lời cảnh báo ôn hòa, thói quen hỏi dò kết quả đoạt giải một khi lan rộng, thậm chí sẽ dẫn đến một loạt những đồn đoán tiêu cực về các giao dịch ngầm, tệ hơn nữa sẽ ảnh hưởng đến sự tín nhiệm của công chúng đối với uy tín của Kim Tượng Tưởng, cho nên Lâm Hựu Luân mới nghĩ ra cách này để tiêm cho mọi người một liều vắc-xin phòng ngừa.

Trong số những người ngồi dưới khán đài, người căng thẳng nhất không ai khác là Nhĩ Đông Thăng.

Trước đó Lâm Hựu Luân chỉ nói đại khái với Trương Mạn Ngọc rằng 《Điên Lão Chính Truyện》 sẽ không ra về tay không, nhưng đoạt giải gì thì không nói, điều này khiến Nhĩ Đông Thăng căng thẳng ngay từ đầu.

Sau một màn ca múa mở đầu, giải thưởng đầu tiên được công bố, 《Chân Thực Hoang Ngôn》 đoạt giải Hiệu ứng đặc biệt xuất sắc nhất, kết quả này sớm đã bị mọi người đoán được.

Thực tế, trong 5 bộ phim được đề cử cho giải này, việc sản xuất hiệu ứng đặc biệt đều do công ty Cực Quang của Lâm Hựu Luân thực hiện, truyền thông Hong Kong thậm chí còn nói đùa rằng, giải thưởng này từ khi được thành lập, luôn là do Lâm Hựu Luân "tự mình chuẩn

bị cho mình".

Chương 243

Tiếp theo là các giải Ca khúc trong phim hay nhất, Nhạc phim hay nhất, Chỉ đạo hành động xuất sắc nhất, Chỉ đạo mỹ thuật xuất sắc nhất, Dựng phim xuất sắc nhất được trao, 《Điên Lão Chính Truyện》 đã có khởi đầu thuận lợi ngay ở hạng mục đề cử đầu tiên, chỉ đạo mỹ thuật của phim là Hoàng Nhân Khuê đã lên sân khấu nhận một chiếc cúp.

Đến khi trao giải Quay phim xuất sắc nhất, đã nổ ra cú sốc lớn đầu tiên của lễ trao giải năm nay, người đoạt giải lại là một người nước ngoài, và ông còn có một cái tên tiếng Trung rất chuẩn là Đỗ Khả Phong.

Bộ phim mà ông đoạt giải cũng khá nặng đô, tên là 《Lão Nương Cú Tao》.

Vị tam giác sắt tương lai trong phim của Vương Gia Vệ, lúc này đã bắt đầu thể hiện thực lực vượt trội về quay phim.

Đương nhiên bây giờ mọi người vẫn chỉ coi ông là một con ngựa ô bất ngờ, chứ không hề nhận ra rằng gã này sau này sẽ thường xuyên xuất hiện trên bục nhận giải của Kim Tượng Tưởng.

Đến khi trao giải Kịch bản xuất sắc nhất, Nhĩ Đông Thăng ngồi dưới khán đài lập tức căng thẳng, hai tay nắm chặt tay vịn ghế, mắt không rời khỏi phong bì trong tay khách mời trao giải Hoàng Bách Minh. "Tên của người đoạt giải này có chút đặc biệt nha." Hoàng Bách Minh mở phong bì ra liếc nhìn, rồi tự lẩm bẩm một câu.

Nhĩ Đông Thăng chỉ cảm thấy máu dồn lên não, ông cảm thấy Hoàng Bách Minh đang nói về mình.

Ngay khi ông đã chuẩn bị đứng dậy lên sân khấu nhận giải, thì

Hoàng Bách Minh lại cao giọng tuyên bố người đoạt giải là Khâu Đái An Bình của 《Địa Hạ Tình》.

Sắc mặt Nhĩ Đông Thăng lập tức tái nhợt, đợi đến khi xung quanh vang lên tiếng vỗ tay, mặt ông mới có lại chút huyết sắc.

Tần Bái ở bên cạnh an ủi: "Không sao, phía sau vẫn còn cơ hội!" Câu nói này của ông là nói cho Nhĩ Đông Thăng nghe, không ngờ lại ứng nghiệm vào chính mình.

Khi khách mời trao giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất xướng tên ông, Tần Bái gần như không thể tin vào tai mình.

Ban đầu ông chỉ vì ủng hộ em trai mình làm đạo diễn, mới nhận vai phụ trong 《Điên Lão Chính Truyện》, hành động vô tâm này lại mang về cho ông một chiếc cúp.

Nhĩ Đông Thăng vừa mừng cho anh trai, trong lòng lại có chút bất an. 《Điên Lão Chính Truyện》 đến giờ đã giành được hai giải thưởng, ngoài việc trượt giải Kịch bản xuất sắc nhất, đã có thể coi là bội thu.

Theo thông lệ "chia bánh" của Kim Tượng Tưởng, hai giải thưởng lớn có trọng lượng là Đạo diễn xuất sắc nhất và Phim hay nhất phía sau, rất có thể sẽ không rơi vào tay mình nữa.

Tần Bái mặt mày hớn hở ôm cúp từ trên sân khấu đi xuống, không để ý đến vẻ ưu tư giữa hai hàng lông mày của em trai.

Sau giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, ngay lập tức sẽ là phần quan trọng của lễ trao giải: Nam và Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Những người tranh giải Ảnh đế năm nay đều là những cái tên thực lực.

Kim Tượng Tưởng đến năm nay mới tổ chức được 6 kỳ, trong đó đã có ba người mang danh hiệu Ảnh đế Kim Tượng: Ảnh đế kỳ đầu

tiên Hứa Quán Văn, Ảnh đế kỳ thứ ba Lương Gia Huy và Ảnh đế kỳ thứ tư Lý Tu Hiền.

Rồi còn có một người chưa từng đoạt giải Kim Tượng nhưng năm ngoái vừa mới giành giải Kim Mã Đài Loan là Địch Long, Chu Nhuận Phát liên tiếp ba năm được đề cử, cộng thêm một tân binh vừa mới nổi lên là Lương Triều Vỹ.

Dàn đề cử như vậy có thể nói là vô cùng xa hoa, đương nhiên sự cạnh tranh khốc liệt cũng có thể tưởng tượng được.

Trong sáu người, người xem trọng giải thưởng này nhất là Lương Triều Vỹ, lúc này anh vẫn chưa phải là Vỹ Tử nhận giải mỏi tay ở kiếp sau, lần đầu tiên được đề cử, trong lòng tràn đầy kỳ vọng.

Còn người xem nhẹ việc đoạt giải nhất lại là Chu Nhuận Phát, hai năm trước anh đều ra về tay không, năm nay cũng chẳng hề trông mong mình sẽ đoạt giải.

Ngày trao giải mới từ Nhật Bản trở về, ngay cả lễ phục cũng không kịp thay, ăn mặc như một cậu bé phục vụ ở garage xe mà vào hội trường, đến thảm đỏ cũng không dám bước lên.

Lần này lại đúng lúc Lâm Hựu Luân và Ảnh đế kỳ trước Trịnh Tắc Sĩ cùng trao giải.

Trịnh Tắc Sĩ mở phong bì ra, đưa cho Lâm Hựu Luân xem, Lâm Hựu Luân liền ghé sát micro nói: "Tôi đã đợi ba năm, chính là để đợi một cơ hội.

Tôi muốn tranh một hơi, không phải để chứng minh tôi tài giỏi, mà là để nói cho người khác biết, những gì đã mất tôi nhất định sẽ lấy lại… Sáu vị được đề cử ngồi dưới khán đài, ai trong các vị nhớ mình đã nói câu thoại này trong phim, thì xin mời lên sân khấu nhận giải!" Trong phút chốc, toàn bộ ánh mắt của hội trường đều đổ dồn về phía

Chu Nhuận Phát, vì đoạn thoại mà Lâm Hựu Luân vừa nói, chính là lời tự bạch kinh điển của Tiểu Mã Ca trong 《Anh Hùng Bản Sắc》.

Năm ngoái 《Anh Hùng Bản Sắc》 gây sốt, rất nhiều người vẫn còn nhớ đoạn thoại này.

Đề cử ba kỳ Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, bây giờ cuối cùng đã được như ý nguyện, lấy lại vương miện Ảnh đế mà mình đã đánh mất hai lần trước, đoạn thoại trong phim này chẳng phải chính là phản ánh chân thực nội tâm của Chu Nhuận Phát lúc này hay sao?

Chu Nhuận Phát căn bản không chuẩn bị bài phát biểu nhận giải, sau khi lên đài đành phải bắt chước Tiểu Mã Ca tại hiện trường một lần, sửa lại đoạn thoại mà Lâm Hựu Luân từng nói trước đó: "Tôi được đề cử ba lần, mặc lễ phục ba năm, tôi đã đợi ba năm, tại sao tối nay khi tôi không chuẩn bị tâm lý gì, ăn mặc tùy ý nhất thì lại nhận được giải thưởng này?" Dưới khán đài vang lên một trận cười ồ, Chu Nhuận Phát cầm cúp vô nại nhìn thoáng qua: "Kỳ thực câu tôi muốn nói nhất, vừa rồi đều đã bị anh Lâm nói hết rồi.

Tiếp theo, nhân cơ hội nhận giải hôm nay, tôi muốn làm một việc." Nói xong, anh liền lấy từ trong túi áo ra một xấp thiệp mời mạ vàng, trước tiên phát cho Trịnh Ngọc Linh và Tăng Chí Vĩ đang đứng cùng trên sân khấu. "Lại nữa hả?" Trịnh Ngọc Linh rất bình tĩnh "khinh bỉ" Chu Nhuận Phát một cái.

Chu Nhuận Phát không phải kết hôn lần đầu, mà cô làm người dẫn chương trình cũng không phải lần đầu chứng kiến việc này.

Trước đây hai người từng đóng chung một bộ phim, cũng có tình tiết phát thiệp cưới tương tự, chỉ có điều lần trước là diễn kịch.

Tăng Chí Vĩ ngược lại rất vui vẻ nhận lấy thiệp cưới của "Phát ca", nói một tràng lời chúc mừng. "Đúng vậy, tôi lại sắp kết hôn rồi, lần này hy vọng mọi người đều có thể đến ủng hộ." Trở lại trước

micro, Chu Nhuận Phát bắt đầu phát thiệp mời ngay tại hiện trường, các khách mời nghệ sĩ có mặt hầu như ai cũng có phần.

Đương nhiên anh chỉ điểm danh từng người một lượt, sau khi xuống đài mới tận tay đưa thiệp đến cho đối phương, nhưng cũng náo nhiệt một hồi lâu mới kết thúc.

Nhĩ Đông Thăng cầm tấm thiệp cưới của Chu Nhuận Phát trên tay, biểu cảm ít nhiều có chút mất tự nhiên.

Chu Nhuận Phát kết hôn lần đầu vào năm 1984, cô dâu là Dư Án An.

Trước đó bạn gái của Chu Nhuận Phát là Trần Ngọc Liên, còn bạn trai của Dư Án An là Nhĩ Đông Thăng.

Dư Án An và Nhĩ Đông Thăng vừa chia tay chưa được mấy ngày thì đã kết hôn chớp nhoáng với Chu Nhuận Phát.

Tin tức truyền ra khiến tất cả mọi người đều trở tay không kịp.

Vì sự kiện "đoạt ái" này, truyền thông từng đồn đại Chu Nhuận Phát và Nhĩ Đông Thăng bất hòa.

Hiện tại Nhĩ Đông Thăng và Dư Án An đã sớm cắt đứt liên lạc, mà Chu Nhuận Phát cũng đã ly hôn với Dư Án An.

Việc Chu Nhuận Phát đường hoàng mời Nhĩ Đông Thăng tham gia hôn lễ của mình khiến những tin đồn trước kia tự nhiên tan biến.

Nhận được thiệp cưới của Chu Nhuận Phát chỉ là một niềm vui bất ngờ, điều Nhĩ Đông Thăng thực sự căng thẳng vẫn là hai giải thưởng quan trọng cuối cùng của lễ trao giải: Đạo diễn xuất sắc nhất và Phim hay nhất.

Đáng tiếc kết quả cuối cùng lại khiến Nhĩ Đông Thăng thất vọng thêm lần nữa.

Giải Đạo diễn xuất sắc nhất thuộc về Phương Dục Bình với phim "Mỹ Quốc Tâm", một lần nữa chứng minh những bộ phim thảo luận về đề tài di dân thực sự được ban giám khảo Kim Tượng ưu ái.

Còn giải Phim hay nhất thì bị "Anh Hùng Bản Sắc" đoạt được.

Ngô Vũ Sâm đang ở Châu Âu không thể về kịp, người lên nhận giải thay là Từ Khắc. "Điên Lão Chính Truyện" được 5 đề cử, nhưng cuối cùng hai giải thưởng thu hoạch được đều không liên quan gì đến Nhĩ Đông Thăng, sự buồn bực trong lòng anh có thể hiểu được. *** "Các bản tin về người ngoài hành tinh thường xuyên xuất hiện trên mặt báo, rất nhiều người tuyên bố đã từng gặp đĩa bay, thậm chí gặp cả người ngoài hành tinh, đồng thời họ cũng chụp được đủ loại hình ảnh liên quan đến đĩa bay.

Tất cả những điều này rốt cuộc là thật hay giả, người ngoài hành tinh có thực sự tồn tại không?" Trong một giảng đường bậc thang tại Đại học Hong Kong, một vị giáo sư trung niên khoảng năm mươi tuổi đang giảng giải cho sinh viên dưới đài về những suy đoán liên quan đến người ngoài hành tinh. "Theo mô tả của những người tự xưng là đã gặp người ngoài hành tinh, phần lớn những sinh vật họ nhìn thấy đều có vóc dáng thấp bé, đầu to tròn, miệng dài hẹp như khe nứt, mặc bộ đồ bó sát.

Nhưng cũng có người tuyên bố họ nhìn thấy người ngoài hành tinh là những người khổng lồ cao lớn, quái vật dạng robot, quái thú đầy lông lá, thậm chí là những cô gái khỏa thân xinh đẹp." "Còn một số người khác thì nhiệt tình tìm kiếm dấu vết người ngoài hành tinh để lại thời cổ đại.

Họ cho rằng những hình người đeo mặt nạ tròn trên vách đá sa mạc Sahara, những kiến trúc đá khổng lồ ở đảo Phục Sinh và Nam Mỹ cũng như Kim Tự Tháp...

đủ loại kỳ tích tiền sử không thể giải thích đều có liên quan đến người ngoài hành tinh.

Chương 244

Còn có học giả đưa ra quan điểm loài người là hậu duệ của người ngoài hành tinh, hoặc một số dân tộc trong loài người là hậu duệ do người ngoài hành tinh giao phối với người Trái Đất.

Nhưng những điều này cũng chỉ có thể coi là suy đoán và giả thuyết, trong đó đa số vẫn thiếu bằng chứng xác thực." "Thưa giáo sư, ông cho rằng người ngoài hành tinh đã từng đến Trái Đất chưa?" Một sinh viên giơ tay, cắt ngang bài giảng của giáo sư.

Giáo sư mỉm cười trả lời: "Sự tồn tại của sinh mệnh trí tuệ ngoài hành tinh, về mặt lý thuyết là hoàn toàn có khả năng.

Nhưng các thông tin về việc phát hiện người ngoài hành tinh phần lớn đều không đủ tin cậy.

Tuy nhiên, vẫn có một số sự kiện được cho là đáng tin cậy mà khoa học hiện nay chưa thể giải thích, cho đến những kỳ tích tiền sử không thể lý giải, liệu có liên quan đến sinh mệnh trí tuệ ngoài hành tinh hay không?

Tất cả những điều này vẫn là một ẩn số." Giáo sư đẩy gọng kính, ánh mắt quét một vòng quanh giảng đường.

Rất nhanh, hai người ngồi ở góc hàng ghế cuối cùng đã thu hút sự chú ý của ông.

Trong đó một người trông rất trẻ, nhưng bộ vest thẳng thớm trên người lại khiến cậu ta có vẻ lạc lõng so với sinh viên xung quanh; người còn lại là một người trung niên.

Cả hai trông đều không giống sinh viên.

Những buổi giảng tọa mang tính chất công khai thế này thường

xuyên có người ngoài trường đến dự thính, giáo sư đối với việc này không có gì ngạc nhiên.

Đợi một lát không thấy sinh viên nào đặt câu hỏi nữa, ông liền lật giáo án, tiếp tục bài giảng của mình.

Buổi giảng kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ rất nhanh đã trôi qua.

Khi tuyên bố tan học, giáo sư đặc biệt nhìn về phía vị trí của hai người lúc nãy, lại phát hiện chỗ đó đã sớm trống không.

Từ hơn mười phút trước, Lâm Hựu Luân và Chương Quốc Minh đã lặng lẽ rời khỏi giảng đường.

Lúc này hai người đang tản bộ trong khuôn viên Đại học Hong Kong, vừa đi vừa trò chuyện. "Tôi kéo anh Chương đến nghe buổi giảng khoa học phổ thông dài như vậy, anh Chương chắc sẽ không thấy nhàm chán chứ?" Chương Quốc Minh lắc đầu cười nói: "Không đâu, tôi cũng rất hứng thú với chủ đề người ngoài hành tinh, nếu không ban đầu cũng sẽ không nghĩ đến việc quay 'Tinh Tế Độn Thai'.

Bây giờ nhìn lại mới thấy mình quay thật thô sơ." Chương Quốc Minh vốn tưởng rằng Lâm Hựu Luân sẽ nương theo chủ đề này mà nói chuyện với anh, không ngờ Lâm Hựu Luân lại đổi sang chuyện khác: "Nghe nói anh Chương đã quen biết Ngô Vũ Sâm từ rất sớm?" "Tôi tiếp xúc với điện ảnh từ rất sớm.

Năm mười lăm tuổi, tôi đã gom tiền mua một chiếc máy quay, chính là loại rất nhỏ, giống như cái hộp, đến cả khẩu độ cũng không có, cực kỳ thô sơ.

Lúc đó tôi là một trong những thanh niên Hong Kong cầm máy 8mm đi quay phim, những thước phim quay ra gọi là điện ảnh thực nghiệm.

Chúng tôi thường xuyên nghe ngóng giới thiệu lẫn nhau, biết có ai

quay được cái gì thì những người khác sẽ ùa đến xem.

Nhờ bạn bè giới thiệu mà tôi quen biết Ngô Vũ Sâm." Không biết là do chủ đề của Lâm Hựu Luân khơi gợi hồi ức, hay bản thân anh ta đã có ham muốn kể chuyện, Chương Quốc Minh sau đó lại nói một tràng dài về chuyện của mình.

Điều anh hoài niệm nhất không phải là chuyện sau khi đã làm đạo diễn điện ảnh, mà là khoảng thời gian làm việc ở đài truyền hình trước đó. "Nhóm người chúng tôi khác với các đạo diễn khác ở chỗ, vừa quay phim vừa học quay phim.

Đài truyền hình TVB lúc đó 'tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả', giống như cha mẹ vậy, dốc toàn lực ủng hộ cậu, thiếu cái gì thì cấp cho cái nấy.

Không khí giữa các đạo diễn cũng rất tốt, trong tổ quay phim mọi người thường bàn luận xem ai đã mấy ngày chưa ngủ, ai lại đi quay phim gì...

Thời đại đó chính là có nhiệt huyết.

Khác với thời đại chỉ chú trọng ngôi sao hiện nay, lúc đó một bộ phim ra đời, mỗi một nhân viên hậu trường từ ánh sáng đến quay phim đều được phỏng vấn.

Còn bây giờ thì không còn nữa, mở báo chí tạp chí ra đều lấy ngôi sao làm trọng, còn ở thời của chúng tôi, sự tồn tại của mỗi người đều có giá trị." Đã từng có một giai đoạn ngắn ngủi hai, ba năm ở Hong Kong, có rất nhiều người trẻ tuổi yêu điện ảnh như vậy, hăng hái lao vào sáng tác, sản xuất ra những bộ phim không kịp xem hết, quét sạch bầu không khí u ám của điện ảnh cũ, bơm một luồng máu mới mạnh mẽ cho sự phồn vinh của điện ảnh thập niên 80.

Đó chính là "Làn sóng mới của điện ảnh Hong Kong" trứ danh.

Điểm chung lớn nhất của nhóm đạo diễn này là đều xuất thân từ đài truyền hình, bao gồm Hứa An Hoa, Đàm Giai Minh, Nghiêm Hạo, Phương Dục Bình, Từ Khắc...

Chương Quốc Minh cũng là một trong số đó.

Nghe Chương Quốc Minh kể về chuyện thời đại đó, bất tri bất giác hai người đã đi ra khỏi khuôn viên trường.

Thấy Chương Quốc Minh đang cao hứng, Lâm Hựu Luân liền tìm một quán trà, chọn một chỗ yên tĩnh ngồi xuống, gọi hai ly đồ uống nóng và một ít điểm tâm, tiếp tục chủ đề vừa rồi.

Tuy rằng khi hoài niệm về thời đại "Làn sóng mới", Chương Quốc Minh tỏ ra phấn khích, nhưng trong thế hệ đạo diễn đó, anh lăn lộn lại không được như ý lắm.

Đừng nói đến việc so sánh với những người xuất sắc như Từ Khắc, ngay cả Phương Dục Bình năm xưa danh tiếng không bằng anh, năm nay chẳng phải cũng nhờ bộ phim về đề tài di dân "Mỹ Quốc Tâm" mà đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất Kim Tượng sao?

Càng không cần nói đến Ngô Vũ Sâm quen biết từ sớm, nay đã bỏ xa Chương Quốc Minh không chỉ một con phố.

Nói nhiều như vậy trước mặt Lâm Hựu Luân, trong lòng Chương Quốc Minh cũng khá lạc lõng.

Trước đó nhận được điện thoại Lâm Hựu Luân hẹn gặp, anh còn kích động một hồi.

Nhưng không ngờ Lâm Hựu Luân lại kéo anh đến Đại học Hong Kong nghe giảng tọa suốt hai tiếng đồng hồ.

Sau khi ra ngoài, anh nhiều lần muốn dẫn dắt câu chuyện về phía điện ảnh, nhưng Lâm Hựu Luân dường như thực sự chỉ hẹn anh ra tán gẫu, không hề có ý định bàn sâu về phương diện này, làm anh rất

buồn bực.

Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không vô vị như thế, bất luận là nghe giảng hay chuyện trò sau đó, hắn đều có mục đích.

Lâm Hựu Luân gần đây đang chuẩn bị quay một bộ phim liên quan đến người ngoài hành tinh, mà ở Hong Kong, chỉ có Chương Quốc Minh từng quay một bộ phim về người ngoài hành tinh tạm gọi là ra hồn.

Tuy sau này Chương Quốc Minh không quá nổi tiếng, tác phẩm để lại ấn tượng cũng không sâu sắc, nhưng Lâm Hựu Luân có ý định mời Chương Quốc Minh làm đạo diễn cho bộ phim này.

Trước khi quyết định, đương nhiên phải khảo sát một phen. "Về người ngoài hành tinh, hiện nay có rất nhiều giả thuyết.

Có một quan điểm cho rằng, người ngoài hành tinh đang sống và làm việc ngay giữa chúng ta!

Có những nhà nghiên cứu dùng một loại máy ảnh bức xạ kiểu mới chụp được một số bức ảnh, phát hiện xung quanh đầu một số người có vầng sáng màu xanh nhạt bao quanh, có thể là do tia bức xạ từ não bộ của họ phát ra.

Tuy nhiên, khi cố gắng tìm kiếm những người có vầng sáng đó, lại phát hiện những người này hoàn toàn biến mất, thậm chí không tìm thấy dấu vết họ từng tồn tại.

Người ngoài hành tinh đang ẩn náu giữa chúng ta, mà chúng ta lại không biết họ muốn làm gì, nhưng chưa có bằng chứng nào cho thấy người ngoài hành tinh sẽ làm hại chúng ta." Lâm Hựu Luân nói một hơi không ngừng nghỉ, cứ như một nhà diễn thuyết.

Chương Quốc Minh trưng ra bộ mặt tò mò lắng nghe, gặp chỗ hứng thú thi thoảng cũng chêm vào một hai câu. "Giả thiết quan điểm

tạp cư này thành lập, người ngoài hành tinh sống ngay bên cạnh chúng ta, vậy tại sao không ai phát hiện ra họ?" Lâm Hựu Luân đặt câu hỏi, sau đó tự vấn tự đáp: "Điều này liên quan đến một bằng chứng quan trọng khác mà nhiều người cho rằng người ngoài hành tinh tồn tại: Người áo đen (Men In Black)!" Thấy Chương Quốc Minh lộ vẻ nghi hoặc, Lâm Hựu Luân giải thích tiếp: "Một số nhân chứng nhìn thấy UFO, hoặc những người cố gắng tiết lộ bí mật về UFO, thường xuyên bị một số người bí ẩn mặc đồ đen uy hiếp và khủng bố, yêu cầu họ không được tiết lộ bí mật.

Có người nói họ là một 'lực lượng đặc biệt' do người ngoài hành tinh phái đến Trái Đất, mục đích là để loài người không phát hiện ra sự tồn tại của người ngoài hành tinh trên Trái Đất." "Mặc dù trong các loại sự kiện UFO đều có bóng dáng những người bí ẩn này xuất hiện, nhưng nhận thức của mọi người về họ lại rất mơ hồ, chỉ biết họ đa số là những gã to con lực lưỡng; mặc quần áo màu đen; khuôn mặt hoặc là 'mặt búng ra sữa' hoặc là 'khuôn mặt người phương Đông'.

Trong trường hợp thông thường, khi họ gặp người khác thì luôn tra hỏi chi tiết, sau đó lấy đi tất cả những ghi chép, phim ảnh, hình chụp, kết quả phân tích, mảnh vỡ đĩa bay... liên quan đến họ trên người đối phương." Chương Quốc Minh xen vào một câu: "Tôi cảm giác những việc đám người áo đen này làm chẳng khác gì đặc công." "Thực tế không ít người cũng có cùng quan điểm với anh.

Những nhà nghiên cứu UFO cho rằng sự tồn tại của người áo đen là xác thực, cho nên họ tất nhiên sẽ tìm cách giải thích về mặt lý thuyết.

Nếu 'Người áo đen' là đặc công của một quốc gia nào đó, vậy thì mọi chuyện dường như hợp tình hợp lý.

Chính phủ nắm giữ một số bí mật về người ngoài hành tinh nhưng

không muốn người thường biết, sau đó dùng thủ đoạn đặc thù để phong tỏa thông tin." Lâm Hựu Luân dừng lại uống một ngụm trà, nhuận giọng rồi nói: "Anh Chương chắc chắn rất kỳ lạ vì sao tôi lại nói với anh những chuyện này.

Bởi vì tôi gần đây đang viết một kịch bản, nội dung kể về chính đám người áo đen này." "Phim khoa học viễn tưởng?" Chương Quốc Minh thử hỏi một câu.

Chương 245

Phim khoa học viễn tưởng Hong Kong thường là "treo đầu dê bán thịt chó", vì để tiết kiệm chi phí nên chuyện bớt xén nguyên liệu không hiếm gặp, cho nên Chương Quốc Minh thực sự có chút thiếu niềm tin vào phim khoa học viễn tưởng do Hong Kong sản xuất, cũng không phải là không có nguyên do.

Hồi đó khi quay "Tinh Tế Độn Thai", anh cũng từng tham vọng muốn biến bộ phim này thành một "Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao" bản Hong Kong, nhưng dưới sự can thiệp của hệ thống chế tác truyền thống Thiệu Thị, cuối cùng lại biến thành một bộ phim hài ăn theo kinh phí thấp. "Tinh Tế Độn Thai" khi công chiếu cực kỳ được chú ý, nhưng doanh thu phòng vé lại không như ý muốn.

Điều để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho khán giả không phải là người ngoài hành tinh, mà là nữ chính Chung Sở Hồng với hình tượng gợi cảm bắt chước Marilyn Monroe tốc váy trong phim.

Lâm Hựu Luân biết Chương Quốc Minh đang lo lắng điều gì, bưng tách trà lên nhàn nhạt nói một câu: "Vốn đầu tư cho bộ phim sẽ không dưới một trăm triệu đô la Hong Kong." Chương Quốc Minh há hốc mồm, nắm tay suýt nữa bóp nát ly nước, phải mất đến hai phút sau mới thốt ra được một câu: "Anh Lâm nghiêm túc chứ?" "Một tuần nữa mới là ngày Cá tháng Tư, trước đó chúng ta cứ nói về bộ phim này đã." Lâm Hựu Luân uống một ngụm trà nóng, đặt cái ly xuống nói.

Chương Quốc Minh thầm mắng mình hồ đồ, vừa rồi chỉ mải kích động, lại quên mất chuyện quan trọng như vậy. "Bối cảnh kịch bản này giả định rằng người ngoài hành tinh không chỉ tồn tại, mà còn

sống ngay giữa chúng ta, chỉ là trước mặt người bình thường, họ sẽ ngụy trang thành hình dạng con người.

Loài người chuyên môn thành lập một tổ chức tên là Cục Quản lý Di dân Vũ trụ (MIB), chuyên phụ trách quản lý người ngoài hành tinh sống trên Trái Đất.

Các nhà nghiên cứu UFO gọi họ là 'Người áo đen', mà tên chính thức của họ là 'Hắc siêu đặc cảnh' (Đặc cảnh áo đen)." "Đám đặc cảnh này xử lý những nhân chứng phát hiện ra người ngoài hành tinh như thế nào?" Chương Quốc Minh hơi cắt ngang Lâm Hựu Luân một chút rồi đặt câu hỏi. "Trong tay họ có một loại 'gậy xóa ký ức' đến từ công nghệ ngoài hành tinh.

Các nhân chứng của sự kiện bí ẩn đều sẽ bị họ tìm đến rồi xóa ký ức.

Công việc của họ là không ngừng đi 'chùi đít' cho người ngoài hành tinh sinh sống ở Trái Đất, xóa đi những dấu vết sơ hở mà họ để lộ, sau đó khi cần thiết sẽ loại bỏ những kẻ không tuân thủ quy định hoặc làm hại đến người bình thường." Đến cả gậy xóa ký ức cũng xuất hiện rồi, Chương Quốc Minh đã hoàn toàn có lý do tin rằng đây là một bộ phim khoa học viễn tưởng triệt để. "Đặc vụ K là một đặc cảnh áo đen dày dạn kinh nghiệm, năng lực xuất chúng.

Người cộng sự già đã phối hợp với ông hơn 20 năm sắp nghỉ hưu.

Sau khi thực hiện xong nhiệm vụ cuối cùng, ông đích thân dùng gậy xóa ký ức xóa đi ký ức của người cộng sự già, để ông ấy có thể quay lại thế giới của người bình thường.

K bắt đầu tìm kiếm cộng sự mới.

Lúc này cảnh sát Hong Kong tên A Phi trong khi truy bắt một tên tội phạm cướp giật đã vô tình phát hiện ra sự thật đối phương là

người ngoài hành tinh.

K phụ trách điều tra xử lý việc này, phát hiện A Phi có tiềm năng trở thành đặc cảnh áo đen nên đã đưa cậu ta vào tổ chức." "A Phi thuận lợi thông qua khảo hạch chính thức trở thành thành viên MIB, từ đó không còn thân phận, không còn tên tuổi, mật danh là J, trở thành cộng sự mới của K.

Nhiệm vụ của họ là giám sát hoạt động của người ngoài hành tinh trên Trái Đất.

Bất kỳ người ngoài hành tinh nào mưu đồ bất chính sẽ bị hai vị đặc cảnh mặc vest đen này tiêu diệt.

Hoàng tử của người Arquillians bị tộc Bọ (Bug) sát hại tại Trái Đất, năng lượng hạ nguyên tử vũ trụ mang theo bên người cũng theo đó mất tích.

Nếu thứ này bị tộc Bọ tìm thấy sẽ mang lại tai nạn hủy diệt cho người Arquillians.

Người Arquillians đe dọa nếu không giao ra năng lượng hạ nguyên tử trong vòng 24 giờ, họ sẽ hủy diệt Trái Đất.

K và J phụng mệnh xử lý việc này, hai người sau một hồi truy tìm điều tra, cuối cùng cũng đuổi kịp trước khi thủ lĩnh tộc Bọ lên phi thuyền trốn khỏi Trái Đất và tiêu diệt hắn, vũ trụ lại khôi phục hòa bình." Lâm Hựu Luân chỉ kể sơ lược cốt truyện, nhưng chỉ bấy nhiêu cũng đủ để Chương Quốc Minh tiêu hóa một thời gian.

Chương Quốc Minh nghiền ngẫm kỹ nội dung cốt truyện vừa rồi, hận không thể vắt kiệt từng câu chữ của Lâm Hựu Luân.

Rất nhanh Chương Quốc Minh đã chỉnh lý ra vài yếu tố của bộ phim này: Nam chính là K và J, một người già dặn chín chắn, một người hoạt bát nhảy nhót; nữ chính là nữ bác sĩ pháp y, vai bình hoa

có cũng được không có cũng được; đủ các loại người ngoài hành tinh, đây là điểm nhấn của phim.

Điều Chương Quốc Minh quan tâm đầu tiên vẫn là kỹ xảo. "Tinh Tế Độn Thai" năm xưa chính là vì bớt xén trong khâu kỹ xảo mà chất lượng giảm sút nghiêm trọng.

Lâm Hựu Luân tuy cam kết kinh phí chế tác một trăm triệu đô la Hong Kong, nhưng không nói sẽ đầu tư bao nhiêu tiền vào kỹ xảo. "Rất nhiều kinh nghiệm của 'Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao' đáng để chúng ta tham khảo, mà chúng ta hiện tại có kỹ thuật kỹ xảo trưởng thành hơn thời điểm George Lucas quay phim đó.

Công ty Cực Quang bên kia đưa ra phương án là kết hợp mô hình mô phỏng và kỹ xảo điện ảnh.

Người ngoài hành tinh mới là nhân vật chính thực sự của bộ phim này, cho nên tôi cho rằng việc chi hơn 80% kinh phí cho việc này là rất cần thiết." Lâm Hựu Luân lo lắng Chương Quốc Minh không đủ coi trọng kỹ xảo nên đặc biệt nhấn mạnh điểm này.

Còn chưa kịp hưởng thụ niềm vui nắm trong tay vốn đầu tư hơn trăm triệu, thì tám mươi triệu trong số đó đã bị Lâm Hựu Luân gạt sang cho công ty kỹ xảo.

Hai mươi triệu còn lại tuy cũng là một con số không nhỏ, nhưng muốn quay tốt bộ phim này thì những chỗ cần tiêu tiền quá nhiều.

Chương Quốc Minh ước tính sơ lược, tổng số tiền thù lao anh có thể trả cho diễn viên không thể vượt quá 5 triệu.

Những ngôi sao đang nổi thì khỏi cần nghĩ, tùy tiện tìm hai người thù lao cộng lại cũng cao hơn 5 triệu, còn tùy tiện tìm vài người đến diễn thì lại có chút xin lỗi bộ phim đầu tư hơn trăm triệu này.

Ngay lúc Chương Quốc Minh đang lo được lo mất, tiến thoái

lưỡng nan, Lâm Hựu Luân lại trực tiếp nói với anh rằng, ứng cử viên cho vai đặc vụ K đã được định rồi. "Vai đặc vụ K yêu cầu sự già dặn chín chắn, có yêu cầu về tuổi tác và diễn xuất của diễn viên.

Tôi thấy Địch Long rất khá, nếu anh không có kiến nghị nào tốt hơn thì vai này chốt là anh ấy." Lâm Hựu Luân giải thích như vậy, Chương Quốc Minh lại cảm thấy đặc vụ K giống như được đo ni đóng giày cho Địch Long vậy.

Địch Long gần đây nhờ "Anh Hùng Bản Sắc" mà hot lên một phen, nhưng người đã qua tuổi trung niên, sau này rất khó có khả năng đại hồng đại hỏa nữa.

Danh tiếng lớn, diễn xuất tốt, hơn nữa yêu cầu thù lao cũng không cao, diễn viên như vậy chẳng phải là được tạo ra cho "Hắc Siêu Đặc Cảnh Tổ" sao?

Đặc vụ K xác định do Địch Long diễn, vậy ứng cử viên cho vai đặc vụ J đóng cặp với K trong phim, Chương Quốc Minh tự nhiên nghĩ ngay đến Khương Đại Vệ.

Chuyện Địch Long và Khương Đại Vệ bất hòa, người trong giới giải trí ai cũng biết.

Phàm là người từng trải qua thời đại đó đều biết, hai người bọn họ năm xưa là "Tuyệt Đại Song Kiêu" khắc sâu vào lòng người, mọi người vẫn luôn mong hai người có thể hòa giải, nhưng mãi chẳng có dấu hiệu gì.

Cho đến ngày Địch Long nhờ "Anh Hùng Bản Sắc" vinh đăng ngôi Ảnh đế Kim Mã, Khương Đại Vệ đặc biệt từ Canada bay về làm khách mời trao giải cho Địch Long, hai người diễn một màn huynh đệ hòa giải cảm động ngay tại hiện trường, chứng minh tình nghĩa mười hai năm vẫn còn.

Chương Quốc Minh cảm thấy bộ phim này nếu có thể tụ họp Địch Long và Khương Đại Vệ lại với nhau, đó tuyệt đối sẽ là một sự kiện chấn động.

Sự cải thiện quan hệ của Địch Long, Khương Đại Vệ cũng như việc Lâm Hựu Luân là nhà đầu tư của bộ phim, tất cả đều khiến Chương Quốc Minh có suy nghĩ nóng lòng muốn thử.

Nhưng ý tưởng này lại bị Lâm Hựu Luân trực tiếp bác bỏ. "Đặc vụ J trong phim là người đến tiếp quản vị trí của đặc vụ K.

Nếu anh tìm hai diễn viên tuổi tác xấp xỉ nhau diễn K và J, nếu bộ phim này cách bốn năm năm mới ra phần tiếp theo, các anh định để hai người họ cùng nhau nghỉ hưu trong phim sao?

Tôi cần một diễn viên trẻ mà trong vòng 20 năm nữa sẽ không già đi để đóng đặc vụ J, càng trẻ càng tốt!" *** Về ứng cử viên cho vai đặc vụ J, Chương Quốc Minh nhất thời cũng không tìm được người thích hợp, việc này đành gác lại trước. "Được rồi, việc này em sẽ chuyển lời cho chị Mạn, cảm ơn anh nha!" Bên cửa sổ có một cô gái mười tám, mười chín tuổi đang ngồi, trên bệ cửa sổ đặt một chiếc điện thoại.

Cô cầm ống nghe, mỉm cười nhẹ nhàng, nhìn những cành cây tươi tốt phồn hoa dưới lầu, nghe tiếng chim hót dưới tàn cây, trong ánh mắt trầm tĩnh dường như đang tư lự điều gì đó. "Cô bé ngốc, giữa chúng ta còn cần nói cảm ơn sao?" Giọng nói trầm ấm của Lâm Hựu Luân từ đầu dây bên kia truyền đến.

Trước khi cúp điện thoại, Chu Tuệ Mẫn đột nhiên nhớ ra một chuyện: "À đúng rồi, tối nay anh có rảnh không?" Lâm Hựu Luân gần như không chút suy nghĩ liền trả lời: "Em muốn anh đưa đi đâu cũng không thành vấn đề, miễn là không phải đi dạo phố!" Mái tóc dài của Chu Tuệ Mẫn bị gió ấm từ ngoài cửa sổ thổi vào làm bay bay, làm rối

những đường nét trên khuôn mặt.

Đôi mắt gần trong gang tấc lấp lánh ánh sáng vui sướng, cô che miệng cười khúc khích: "Vậy được rồi, 7 giờ em đợi anh dưới lầu." Chu Tuệ Mẫn diện một bộ váy dạ hội dài màu trắng bạc xẻ ngực xuống lầu, giữa bờ vai và cánh tay thấp thoáng làn da ngọc ngà, càng tôn lên khuôn mặt trắng ngần thêm rạng rỡ.

Có một thứ ánh sáng mê người lấp lánh trong mắt cô, đôi môi như quả anh đào đỏ mọng khiến người ta cực kỳ muốn nếm thử!

Lâm Hựu Luân đích thân mở cửa xe cho cô, đợi cô lên xe rồi mình mới lên từ cửa bên kia.

Chương 246

Lâm Hựu Luân nghiêng đầu nhìn ngắm Chu Tuệ Mẫn, mỉm cười hỏi: "Chúng ta đi đâu?" "Khách sạn Hương Anh, hôm nay chị Mai tổ chức tiệc mừng công concert ở đó." Đầu Chu Tuệ Mẫn hơi nghiêng sang phải ngước lên, đôi môi khẽ động, trên môi tràn đầy ý cười. "Chị Mai, em nói là Mai Nhan Phương?" Lâm Hựu Luân bình thường không quá chú ý đến chuyện làng nhạc, nhưng cũng biết Mai Nhan Phương từ năm ngoái đến năm nay đã tổ chức liên tiếp hai mươi tám buổi hòa nhạc tại Hồng Khám, giành được danh hiệu "Mai Nhập Bát".

Chu Tuệ Mẫn gật đầu nói: "Chị Mai và em đều xuất đạo từ giải Tân Tú Ca Xướng, hiện tại lại cùng một công ty thu âm, chị ấy mở tiệc mừng công, em chắc chắn phải đi ủng hộ rồi." "Em đừng chỉ mải vui cho người khác, việc chuẩn bị cho tour diễn ở Đài Loan và Nhật Bản của em thế nào rồi?" Lâm Hựu Luân nhịn không được đưa tay xoa xoa đầu Chu Tuệ Mẫn, khiến cô nũng nịu phản đối: "Người ta đã không còn là trẻ con nữa rồi, không cho anh xoa đầu như vậy nữa, tóc rối hết rồi." Lâm Hựu Luân đặt hai tay lên vai Chu Tuệ Mẫn, nhìn thẳng vào mắt cô: "Tiểu Mẫn của anh không cần làm tóc cũng là đẹp nhất." Trên má Chu Tuệ Mẫn dâng lên một rạng mây hồng, miệng khẽ hé mở, thần tình ấy giống như một đứa trẻ nhìn thấy món đồ cực kỳ yêu thích.

Lâm Hựu Luân dùng tay nhẹ nhàng nâng mặt cô, hôn lên đôi môi ấy.

Chu Tuệ Mẫn nhắm mắt lại, hàng mi dài cong vút khẽ run rẩy.

Môi của Lâm Hựu Luân rất nhanh đã chạm vào đôi môi mềm mại của cô, đầu lưỡi tách hàm răng cô ra, mút lấy chiếc lưỡi thơm tho

mềm mại cực điểm.

Chu Tuệ Mẫn ban đầu có chút ngượng nghịu, nhưng dưới sự dẫn dắt của Lâm Hựu Luân, dần dần cũng nhiệt tình đáp lại.

Chu Tuệ Mẫn lạc lối trong hơi thở nóng bỏng của Lâm Hựu Luân, ý chí tỉnh táo duy nhất còn lại là không để Lâm Hựu Luân làm nhăn quần áo của mình.

Sau một hồi hôn sâu nồng nhiệt, hai người chỉnh trang lại xong xuôi đều có chút thở hổn hển.

Da mặt Chu Tuệ Mẫn mỏng, khuôn mặt trắng nõn như ngọc lúc này vẫn còn vương màu hồng đào diễm lệ. "Đều tại anh, làm váy người ta nhăn hết rồi." Lâm Hựu Luân ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn vừa một nắm tay của Chu Tuệ Mẫn, chăm chú nhìn cô: "Có sao?

Chỗ nào nhăn?" Nhìn thấy ánh mắt như muốn nuốt chửng người của Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn có chút ngượng ngùng: "Không cho phép bắt nạt người ta như vừa rồi nữa, nếu không đến bữa tiệc còn không xấu hổ chết được sao?" Lâm Hựu Luân dù sao vẫn còn nhớ bữa tiệc tối nay, không tiếp tục trêu chọc Chu Tuệ Mẫn trên xe nữa.

Hắn lấy một tờ khăn giấy lau đi vết son môi còn lưu lại trên miệng, còn Chu Tuệ Mẫn thì mở túi xách, lấy gương nhỏ và son môi ra dặm lại lớp trang điểm.

Đợi hai người thu dọn ổn thỏa, xe đã dừng bánh vững vàng trước cửa khách sạn Hương Anh.

Trước khi xuống xe, Chu Tuệ Mẫn khoác thêm một chiếc khăn choàng bên ngoài lễ phục, che đi bờ vai trần và cánh tay ngọc.

Lâm Hựu Luân ôm eo Chu Tuệ Mẫn rảo bước vào đại sảnh, sau khi xuất trình thiệp mời ở cửa, hai người thuận lợi đi lên tầng 6.

Vừa đi đến huyền quan đã nghe thấy trong đại sảnh vô cùng náo

nhiệt, Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn vừa bước vào đã cảm nhận được bầu không khí vui vẻ đó.

Sự xuất hiện của hai người trong đại sảnh lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Nhân vật chính của tiệc mừng công hôm nay là Mai Nhan Phương vội vàng đứng dậy từ chỗ ngồi, mặt đầy tươi cười đón tiếp.

Chu Tuệ Mẫn tiến lên hai bước, tay nắm tay Mai Nhan Phương, trò chuyện nhiệt tình. "Chết thật, chỉ mải nói chuyện với em gái, quên mất quý khách thực sự rồi!" Mai Nhan Phương nói rồi chuyển ánh mắt qua vai Chu Tuệ Mẫn, nhìn về phía Lâm Hựu Luân: "Anh Lâm, thật xin lỗi, không ngờ anh lại đến, một chút chuẩn bị cũng không có." Lâm Hựu Luân nhún vai vẻ không quan tâm: "Tôi đâu phải nhân vật chính hôm nay, cô Mai cứ sắp xếp đại một chỗ ngồi cho tôi là được." Với sự từng trải của Mai Nhan Phương, sao lại không nhìn ra Lâm Hựu Luân hôm nay đến đây hoàn toàn là vì Chu Tuệ Mẫn, cho nên cô cũng không kiểu cách, hào phóng sắp xếp cho Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn ngồi ở bàn chủ tiệc, bản thân cô còn phải đi chào hỏi những vị khách khác.

Bàn này đều là những người bạn thân thiết của Mai Nhan Phương, Trương Quốc Vinh cũng có mặt, hơn nữa còn ngồi ngay cạnh Lâm Hựu Luân.

Trong bữa tiệc, Trương Quốc Vinh chủ động trò chuyện với Lâm Hựu Luân, đương nhiên chủ đề xoay quanh nhiều nhất vẫn là điện ảnh.

Trương Quốc Vinh nửa đùa nửa thật nói: "Tôi đợi lần gặp mặt này thực sự lâu lắm rồi...

Ở Hong Kong mà chưa đóng phim của anh Lâm, ra đường cũng ngại nói mình là diễn viên.

Thật ra tôi rất muốn nói với người khác tôi là một diễn viên." Trương Quốc Vinh tự mình dâng đến cửa, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không từ chối: "Được thôi, Vinh thiếu muốn đóng phim gì cứ nói với tôi." Bên cạnh, một người phụ nữ mà Lâm Hựu Luân không gọi được tên đột nhiên mở miệng nói: "Lời này của anh Lâm là thật chứ?" Thấy Lâm Hựu Luân nhìn mình, lộ vẻ nghi hoặc suy tư, người đó nói thẳng: "Tôi là Lý Bích Hoa." Lâm Hựu Luân đứng dậy, cách cái bàn bắt tay với Lý Bích Hoa, nói: "Tác phẩm của cô Lý, tôi đã vinh hạnh đọc qua, không ngờ lại gặp được người thật ở đây." Lý Bích Hoa là tài nữ lừng danh trên văn đàn Hong Kong, nổi tiếng với tiểu thuyết ngôn tình, nhưng bản thân cô chưa bao giờ lộ diện trước công chúng, kiên quyết không công khai ảnh chụp, thân thế, tuổi tác, cho nên người ngoài đều chỉ biết tên mà không biết người.

Tướng mạo Lý Bích Hoa quả thực rất bình thường, giống như chính cô từng nói trong chuyên mục của mình, cô là loại người "đặt vào trong đám đông thì không dễ bị nhận ra".

Cô cảm thấy giữ khoảng cách thích hợp với người và việc bên ngoài, không luôn nhớ đến sức ảnh hưởng của mình, không nghĩ đến có bao nhiêu người đang đọc văn của mình, không đến mức động một chút là coi mình như đèn sáng giữa biển khổ, như vậy mới có thể tiêu tiêu sái sái mà viết.

Cô và Lâm Hựu Luân trong giới văn đàn Hong Kong là hai thái cực.

Lâm Hựu Luân thuộc loại danh tiếng đã lấn át sự tồn tại của tác phẩm, còn Lý Bích Hoa lại là sự tồn tại mà mọi người biết đến tác phẩm nhưng hoàn toàn không thể liên kết với bản thân tác giả.

Lý Bích Hoa cũng viết kịch bản điện ảnh, hơn nữa còn từng đoạt giải Kim Mã Đài Loan, nhưng cô chưa bao giờ đích thân ra mặt nhận

bất kỳ giải thưởng nào, hành sự có thể nói là kín tiếng đến cực điểm. "Vừa rồi anh Lâm nói có thể giúp Vinh thiếu hoàn thành bất kỳ bộ phim nào, hiện tại có ngay một bộ phim cần anh Lâm giúp đỡ đây." Lý Bích Hoa nói một cách nghiêm túc.

Lâm Hựu Luân nhìn Trương Quốc Vinh một cái, phát hiện trong mắt anh cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Trong lòng biết không hỏi được kết quả gì từ Trương Quốc Vinh, hắn bèn nhìn sang Lý Bích Hoa, đợi cô giải thích. "Đạo diễn Quan Cẩm Bằng chuẩn bị chuyển thể tiểu thuyết 'Yên Chi Khấu' của tôi thành phim điện ảnh cùng tên, tôi hy vọng Vinh thiếu và Mai Nhan Phương cùng đóng bộ phim này." Lý Bích Hoa thưởng thức Trương Quốc Vinh đã không phải chuyện ngày một ngày hai.

Rất nhiều nhân vật dưới ngòi bút của cô đều lấy Trương Quốc Vinh làm nguyên mẫu.

Từ nhiều năm trước khi mọi người còn chưa biết Trương Quốc Vinh là ai, cô làm biên kịch phim truyền hình đã lợi dụng chức vụ, hết sức kiên trì muốn Trương Quốc Vinh đóng vai nam chính trong một bộ phim dân quốc.

Lần này quay "Yên Chi Khấu", Lý Bích Hoa càng khẳng định, nếu không phải Trương Quốc Vinh và Mai Nhan Phương đóng bộ phim này, cô thà để tác phẩm này chết từ trong trứng nước.

Vấn đề là, đầu tư cho bộ phim này là công ty điện ảnh Uy Hòa.

Ông chủ của Uy Hòa là Thành Long, công ty mẹ của Uy Hòa là Gia Hòa.

Thành Long là con nuôi của đại lão Gia Hòa Hà Quán Xương, mà Hà Quán Xương còn có một cô con gái nuôi tên là Hà Gia Nam.

Hà Gia Nam có một cái tên được biết đến rộng rãi hơn, cô tên là

Mai Nhan Phương.

Tức là Mai Nhan Phương là người của Gia Hòa, nhưng hợp đồng quản lý của Trương Quốc Vinh lại ký với Tân Nghệ Thành.

Mặc dù các hệ thống rạp chiếu dưới trướng đều đã sáp nhập thành rạp chiếu Gia Nghị, nhưng Gia Hòa và Tân Nghệ Thành, cặp oan gia này vẫn đối đầu nhau.

Minh tranh không được thì ám đấu cũng không thiếu, muốn để bên kia nhả người qua đây đóng phim, độ khó không hề nhỏ.

Hôm nay Mai Nhan Phương mở tiệc mừng công, Lý Bích Hoa cũng hiếm khi có mặt, cô chủ yếu là vì Trương Quốc Vinh mà đến.

Cô hy vọng thông qua tư cách cá nhân thuyết phục Trương Quốc Vinh trước, sau đó để Trương Quốc Vinh đi đàm phán với Tân Nghệ Thành.

Trương Quốc Vinh còn đang do dự xem có nên nhận lời hay không thì Lâm Hựu Luân đến.

Không khéo lời nói đùa khi hai người ngồi cùng nhau lại bị Lý Bích Hoa nghe được.

Lý Bích Hoa thầm nghĩ Lâm Hựu Luân có thể chỉnh hợp hệ thống rạp chiếu của cả ba nhà Gia Hòa, Thiệu Thị, Kim Công Chúa đấu đá bao năm nay lại với nhau, tất nhiên các bên đều phải nể mặt hắn.

Bây giờ chỉ là mượn một người từ Tân Nghệ Thành, có lẽ chỉ cần một câu nói của Lâm Hựu Luân là giải quyết được. "Tôi thấy thế này đi, cô Mai hiện giờ nổi tiếng như vậy, Tân Nghệ Thành bên kia chắc chắn cũng không ngại mời cô ấy qua đóng phim.

Vinh thiếu qua giúp Gia Hòa đóng một bộ, để công bằng, cô Mai cũng giúp Tân Nghệ Thành đóng một bộ, như vậy đôi bên coi như là trao đổi, tốt cho cả mọi người!" Lâm Hựu Luân trực tiếp mở miệng

đòi Trương Quốc Vinh, như vậy coi như nợ ân tình của Tân Nghệ Thành.

Mà phương án hắn đề xuất hiện tại, đôi bên đều có lợi, hắn chỉ chịu trách nhiệm làm người thuyết khách, thành công cũng không tính là nợ bên kia ân tình, như vậy mới phù hợp nhất với lập trường của hắn.

Bên Lâm Hựu Luân vừa mới bàn bạc xong xuôi với Lý Bích Hoa và Trương Quốc Vinh thì mấy bàn bên kia đột nhiên huyên náo cả lên.

Sau một hồi ồn ào, một chàng trai trẻ bị mọi người đẩy ra, rời khỏi chỗ ngồi và đi về phía sân khấu nhỏ trong sảnh, xem ra là định lên biểu diễn.

Vì khoảng cách khá xa, lại thêm chàng trai trẻ đội một chiếc mũ lưỡi trai, Lâm Hựu Luân không nhìn rõ mặt đối phương, nhưng Trương Quốc Vinh bên cạnh lại bắt đầu kể về cậu vũ công phụ họa này. "Tôi quen cậu ấy cũng là nhờ Hiệu trưởng Đàm tiến cử.

Chương 247

Cậu ấy nhảy rất có thiên phú, lại còn rất nỗ lực, sau này cô Chu có tổ chức concert mà cần vũ công phụ họa thì có thể cân nhắc cậu ấy." Dù Chu Tuệ Mẫn là ngọc nữ chưởng môn của làng nhạc Hong Kong hiện nay, nhưng trước mặt một tiền bối gạo cội như Trương Quốc Vinh, cô cũng chỉ có thể khiêm tốn lắng nghe, thậm chí còn nói lời cảm ơn.

Lâm Hựu Luân thì chẳng bận tâm, nói chuyện cũng rất tùy ý: "Trong giới ca hát dạo trước không phải có vụ 'Đàm Trương tranh bá' hay sao?

Tôi cứ tưởng anh Vinh và Hiệu trưởng Đàm là tử địch chứ." Trương Quốc Vinh còn chưa kịp giải thích, Chu Tuệ Mẫn đã thay anh giải thích với Lâm Hựu Luân: "Anh nói cái vụ 'Đàm Trương tranh bá' đó chỉ là fan hai bên công kích lẫn nhau, chứ không phải hai người họ có mâu thuẫn." Trương Quốc Vinh thở dài: "Hai chúng tôi bị người xung quanh bàn tán nhiều quá, không có mâu thuẫn cũng bị nói thành có mâu thuẫn." "Ơ, cậu ấy cầm micro làm gì, chẳng lẽ định hát sao?" Tiếng kêu khẽ của Chu Tuệ Mẫn lại kéo sự chú ý của mọi người về phía sân khấu nhỏ.

Ban đầu Lâm Hựu Luân không mấy hứng thú với chàng vũ công này, cứ nghĩ cậu ta sẽ nhảy một điệu thật bốc, ai ngờ cậu lại cầm micro hát một bài 《Hoa Trong Nước》 của Đàm Vịnh Lân.

Giọng hát hơi trầm khàn mang theo một sức xuyên thấu đơn thuần và cố chấp, át đi cả tiếng người ồn ào, hát hay đến mức Trương Quốc Vinh ngồi cạnh Lâm Hựu Luân cũng phải kinh ngạc.

Lúc này Mai Diễm Phương vừa mới từ bàn khác chúc rượu trở về,

Trương Quốc Vinh liền than thở ngay trước mặt cô: "Tiếc quá, tiếc quá, một nhân tài vừa hát hay vừa nhảy giỏi thế này mà lại ở trong đội vũ công của cô.

Sớm biết cậu ấy còn biết hát, tôi đã chẳng tiến cử cho cô rồi." Mai Diễm Phương cười tủm tỉm đáp: "Ngạc nhiên lắm phải không?

Thật ra tôi cũng không ngờ đội vũ công của mình lại là nơi tàng long ngọa hổ thế này." Trương Quốc Vinh nói đùa với Mai Diễm Phương: "Cô lại chẳng ký hợp đồng dài hạn với cậu ấy, hôm nay cậu ấy đã 'lộ tẩy' rồi, không chừng đã có người bắt đầu nhòm ngó rồi đấy." "Đây là chuyện tốt mà, nếu cậu ấy thật sự có tài năng đó, ở bên cạnh tôi làm vũ công phụ họa đúng là uổng phí tài năng rồi." Mai Diễm Phương rất phóng khoáng xua tay, nói rằng đây là duyên phận cá nhân, người khác không thể cưỡng cầu.

Hai người đang nói chuyện sôi nổi thì Lâm Hựu Luân đột nhiên xen vào. "Người này tên là gì?" Trương Quốc Vinh và Mai Diễm Phương ngơ ngác nhìn nhau, cuối cùng Mai Diễm Phương lên tiếng: "Sao vậy, anh Lâm cũng có hứng thú với ca sĩ à?" "Cô đừng quên, anh Lâm là người viết lời mà ngay cả Hoàng Triêm cũng phải khâm phục đấy nhé!" Trương Quốc Vinh bên cạnh đính chính lại lời của Mai Diễm Phương. "Anh Lâm có lẽ đã hiểu lầm rồi.

Tôi và anh Vinh nói cậu ấy hát hay là vì cậu ấy nhảy rất giỏi, nên chúng tôi cảm thấy cậu ấy đã lợi hại như vậy, hát được đến mức này đã là rất tốt rồi.

Thật ra nếu bỏ qua khả năng vũ đạo, chỉ xét về ca hát thì cậu ấy cũng chỉ ở mức trung bình, không thể coi là đặc biệt xuất sắc." Mai Diễm Phương thấy Lâm Hựu Luân có hứng thú với chàng vũ công, sợ rằng Lâm Hựu Luân vì bị bà và Trương Quốc Vinh dẫn dắt sai nên mới nghĩ vậy, vì thế mới cố ý giải thích lại mọi chuyện. "Không

không, hai người đều hiểu lầm rồi, tôi không coi trọng khả năng ca hát của cậu ấy.

Thật ra tôi muốn mời cậu ấy đóng phim." Lâm Hựu Luân vừa nói ra suy nghĩ thật của mình, lần này đến lượt Mai Diễm Phương và Trương Quốc Vinh chết lặng.

Hồi lâu sau, Trương Quốc Vinh mới phản ứng lại trước, dùng tay huých Mai Diễm Phương: "Lần này thì đội vũ công của cô đúng là nơi ngọa hổ tàng long rồi.

Diễn viên được anh Lâm để mắt tới, sau này tệ nhất cũng có thể đạt đến tầm cỡ của tôi, phải nói là tên nhóc đó vận khí thật tốt!" Mai Diễm Phương hoàn hồn, cũng không để ý lời nói đùa của Trương Quốc Vinh, quay đầu nói với Lâm Hựu Luân: "Anh Lâm đợi một lát, tôi đi gọi cậu ấy qua đây." Quyết định này của Lâm Hựu Luân trong mắt người khác có chút khó hiểu, nhưng nguyên nhân chỉ có mình anh rõ.

Có lẽ bây giờ không ai ngờ được rằng, chàng vũ công phụ họa không chút nổi bật kia sau này sẽ trở thành một ngôi sao lớn.

Mai Diễm Phương chắc chắn không nghĩ tới, thực tế là khi rời khỏi chỗ ngồi, bà vẫn còn đang mơ hồ, tại sao Lâm Hựu Luân lại để mắt đến tên nhóc đó nhỉ? --- Trần Hiểu Xuân sau khi gây chú ý trên sân khấu, quay về bàn tiệc được một đám đồng nghiệp tâng bốc đến mức không biết trời đất đâu, đang uống rượu vui vẻ thì những người khác trên bàn đột nhiên im bặt, không còn ồn ào hay ép rượu nữa.

Trần Hiểu Xuân ban đầu không phản ứng kịp, phải đến khi người bên cạnh đẩy một cái, anh mới ý thức được có người đang đứng sau lưng mình.

Quay đầu lại thấy là Mai Diễm Phương, rượu vừa uống vào lập tức tỉnh hơn phân nửa, vội vàng đứng dậy nhường chỗ. "Bài 《Hoa

Trong Nước》 vừa rồi hát không tệ đâu!" Mai Diễm Phương vỗ vỗ vai Trần Hiểu Xuân, khóe miệng mỉm cười, ánh mắt mang theo vẻ khích lệ.

Sự căng thẳng trong lòng Trần Hiểu Xuân vơi đi quá nửa, ngượng ngùng gãi đầu: "Em cũng bị ép lên thôi, vốn định nhảy nhưng mấy người họ cứ bắt em hát." "Thật ra em nên cảm ơn họ, nếu không phải họ ép em, chị còn không biết trong đội vũ công lại có nhân tài như em, trước đây đúng là đã làm khó em rồi." Lời này của Mai Diễm Phương vốn là để khích lệ, nhưng lọt vào tai các thành viên khác trong đội vũ công lại mang một ý nghĩa khác.

Họ đều cho rằng Trần Hiểu Xuân quá thích thể hiện, làm Mai Diễm Phương không vui, nên bà mới nói những lời này để dằn mặt Trần Hiểu Xuân, thậm chí có thể vì thế mà đuổi anh ra khỏi đội.

Trần Hiểu Xuân cũng hoảng sợ, vội vàng xin lỗi Mai Diễm Phương: "Chị Mai, em sai rồi, sau này em sẽ làm việc chăm chỉ, không bao giờ làm chuyện thể hiện nữa." Thấy Trần Hiểu Xuân căng thẳng như vậy, Mai Diễm Phương bật cười thành tiếng: "Cậu nhóc ngốc, em đang nghĩ gì trong đầu vậy?

Chị có nói là chị giận em đâu?" Mọi người xung quanh đều ngây ra, Trần Hiểu Xuân càng xấu hổ hơn, hóa ra là tự mình gây ra hiểu lầm, lần này đúng là mất mặt thật. "Chị đến đây để chúc mừng em, hôm nay em gặp được quý nhân rồi đấy!" Lời của Mai Diễm Phương khiến Trần Hiểu Xuân có chút mông lung, nhưng anh rất lanh lợi, lập tức nói: "Quý nhân của em không phải là chị Mai sao!" "Dẻo miệng!" Mai Diễm Phương lườm anh một cái, nhưng không nói nhiều nữa: "Đi theo chị, chị dẫn em đi gặp một người.

Nếu được người đó để mắt tới, cả đời sau này của em sẽ phất lên như diều gặp gió!" Khi Trần Hiểu Xuân nghe được tin này, anh gần

như không thể tin vào tai mình.

Các đồng nghiệp cùng bàn đều bất giác nhìn anh.

Anh không động, cũng không nói gì, chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, hơi thở nặng nề hơn, máu trong người như chảy nhanh hơn.

Mai Diễm Phương lại vỗ vào vai Trần Hiểu Xuân, kéo anh ra khỏi cơn ngẩn ngơ: "Được rồi, cậu nhóc ngốc, đừng vội mừng, mau đi theo chị." Trần Hiểu Xuân đi theo Mai Diễm Phương rời bàn ăn, chưa đi được hai bước, anh đột nhiên đi nhanh lên phía trước, chặn Mai Diễm Phương lại, nghiêm túc nhìn vào mắt bà nói: "Chị Mai, chị thật sự không đang trêu em chứ?" "Đầu óc em vui quá hóa rồ rồi à?" Mai Diễm Phương giơ tay cốc mạnh vào đầu Trần Hiểu Xuân một cái, đau đến mức anh phải nhăn mặt, vội đưa tay xoa, nhưng miệng vẫn nói: "Vậy chị có thể cho em biết vị quý nhân đó là ai không ạ?" "Lâm Hựu Luân, em có biết không?" Mai Diễm Phương cũng cảm thấy đưa Trần Hiểu Xuân đến trước mặt Lâm Hựu Luân một cách đường đột như vậy không ổn, bèn nói rõ mọi chuyện với anh ngay giữa đường. "Là anh Lâm viết tiểu thuyết, làm phim đó ạ, ở Hong Kong ai mà không biết anh ấy chứ?" Trần Hiểu Xuân mới nói được nửa câu đã vội lấy tay bịt miệng, mắt trợn tròn, vẻ mặt đầy kinh ngạc. "Còn trợn nữa là mắt lòi ra ngoài bây giờ!" Mai Diễm Phương bực bội nhìn Trần Hiểu Xuân một cái, "Bây giờ hiểu chưa?" Trần Hiểu Xuân vẫn giữ tay trên miệng, gật đầu lia lịa.

Mai Diễm Phương nói với giọng đầy tâm huyết: "Chị Mai biết những năm qua em đã chịu rất nhiều khổ cực, và em luôn nỗ lực hơn những người khác.

Hôm nay đối với em thật sự là một cơ hội ngàn năm có một.

Chị Mai cũng hy vọng em có thể lọt vào mắt xanh của anh Lâm.

Cậu nhóc em sau này phát đạt rồi, đừng quên chị Mai là được!"

Trần Hiểu Xuân nói chắc như đinh đóng cột: "Chị Mai yên tâm, Trần Hiểu Xuân em tuyệt đối không phải là loại người vong ân bội nghĩa!" --- Mai Diễm Phương dẫn Trần Hiểu Xuân đến trước mặt Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân lại một lần nữa đánh giá Trần Hiểu Xuân, trong lòng càng nhìn càng hài lòng.

Trong 《Hắc siêu đặc cảnh tổ》, vai điệp viên J ở kiếp sau do ngôi sao da màu nổi tiếng Will Smith thủ vai, bộ phim này cũng là tác phẩm thành danh mang đậm phong cách cá nhân của anh.

Ở kiếp sau, bộ phim này được chuyển thể từ truyện tranh, nhưng truyện tranh gốc phải đến cuối những năm 80 mới bắt đầu được đăng dài kỳ.

Bây giờ Lâm Hựu Luân làm bộ phim này, vấn đề lớn nhất không phải là thiếu nguyên tác truyện tranh để tham khảo, trong đầu anh có sẵn những đoạn ký ức về bộ phim, dựa vào đó là có thể sao chép kịch bản ra được.

Điều thực sự khiến anh đau đầu chính là việc lựa chọn diễn viên.

Vai điệp viên K do Địch Long thủ vai, nhưng ai sẽ thay thế Will Smith đóng vai điệp viên J, mấy ngày nay Lâm Hựu Luân vẫn luôn đau đầu vì vấn đề này, cho đến khi vừa rồi, anh nhận ra Trần Hiểu Xuân đang hát trên sân khấu.

Bất kể là diễn xuất hay ca hát, Trần Hiểu Xuân đều mang đến cho người ta một phong cách hip-hop rất mạnh mẽ, điểm này có phần tương đồng với Will Smith thời kỳ đầu.

Còn liều lĩnh, dũng cảm, trọng nghĩa khí, hài hước, những đặc điểm này của điệp viên J đều có thể tìm thấy ở Trần Hiểu Xuân, anh có thể diễn vai này theo bản sắc của mình.

Quan trọng nhất là, Trần Hiểu Xuân năm nay mới hai mươi tuổi, để anh đóng vai điệp viên J, loạt phim 《Hắc siêu đặc cảnh tổ》 ít nhất trong vòng hai mươi năm tới không cần phải lo lắng về việc thay đổi nam chính.

Sự ổn định của dàn diễn viên dù là đối với nhà đầu tư hay khán giả, lợi ích đều không cần phải nói cũng biết. "Cậu cầm danh thiếp của tôi đi tìm một đạo diễn tên là Chương Quốc Minh, ông ấy sẽ sắp xếp cho cậu buổi thử vai.

Cố gắng thể hiện tốt nhé!" Lời của Lâm Hựu Luân vẫn còn vang vọng bên tai Trần Hiểu Xuân, như thể mất đi khả năng suy nghĩ, cảm thấy mọi chuyện vừa trải qua giống như một giấc mơ.

Anh vỗ mạnh vào má mình, đầu óc cuối cùng cũng tỉnh táo hơn một chút.

Trên đường từ bàn chính trở về, những người đi ngang qua, sự ồn ào xung quanh, và đủ loại ánh mắt, mọi thứ trong sảnh dường như không liên quan gì đến anh.

Trên đường đi, anh vô tình đụng phải ba người, hai lần suýt bị ghế vấp ngã.

Loạng choạng trở về bàn của mình, những người bên cạnh lập tức hỏi han. "Xuân, theo chị Mai đi một chuyến, gặp được ai rồi?" "Đúng vậy, mau kể cho mọi người nghe đi, có phải cậu sắp phất lên rồi không?" "Nhìn cái dạng này là mừng quá hóa rồ rồi, chắc chắn là chuyện tốt, phải khao một bữa!" Mọi người nhao nhao hỏi, Trần Hiểu Xuân không đỡ nổi nhiều người hỏi cùng lúc, liền kể lại chuyện Lâm Hựu Luân mời anh đóng phim. "Mẹ kiếp, chỉ lên hát một bài mà được để ý, cậu đúng là gặp may lớn rồi!" Có người ghen tị nói.

Biết Trần Hiểu Xuân được Lâm Hựu Luân chọn đóng phim, các đồng nghiệp cùng bàn không ai là không ghen tị.

Sớm biết có cơ hội như vậy, đã tự mình lên biểu diễn rồi.

Chương 248

"Nào nào, tôi đề nghị mọi người cùng cạn một ly vì Xuân, chúc cậu ấy sớm ngày thành ngôi sao lớn!" Được đóng vai chính trong phim của Lâm Hựu Luân, coi như nửa bước đã đặt chân vào hàng ngũ ngôi sao rồi.

Người thông minh lúc này đã bắt đầu lân la kết thân với Trần Hiểu Xuân. "Đúng vậy, Xuân sau này phát đạt rồi đừng quên đám anh em chúng tôi nhé!" "Xuân, nếu cậu làm vai chính, có thể giúp tôi kiếm một vai quần chúng được không, tôi cũng muốn thử cảm giác đóng phim!" Trong tiếng chúc mừng hân hoan, mọi người trong bàn lần lượt đứng dậy.

Khi tất cả chuẩn bị cạn ly, mới phát hiện còn một người vẫn ngồi im không nhúc nhích. "Này, A Văn, sao cậu còn ngồi đó, nhanh lên, mọi người đang đợi cậu đấy!" Đội trưởng đội vũ công, Kiệt ca, mất kiên nhẫn gọi.

A Văn mặt lạnh như tiền, ngồi đó không động đậy, như thể không nghe thấy ai gọi mình.

Kiệt ca cũng không vui: "Tôi nói cậu có điếc không đấy, ngồi đó ra vẻ ông lớn cái gì?" A Văn lạnh lùng liếc anh ta một cái, trong mắt đầy vẻ khinh thường: "Anh muốn nịnh bợ là chuyện của anh, không cần tính tôi vào!" "Cậu nói gì?" Kiệt ca đập mạnh ly rượu xuống bàn, chỉ tay vào A Văn, "Cậu nói cho rõ ràng, tôi nịnh bợ ai!" A Văn đứng phắt dậy, nói với vẻ đầy khiêu khích: "Có người giẫm phải cứt chó, có người lại lập tức bu lại như ruồi nhặng.

Tôi nói ai, trong lòng anh tự biết!" "A Văn, cậu uống nhiều quá rồi à, nói năng linh tinh gì thế?" Người bên cạnh thấy tình hình không ổn,

vội vàng khuyên can.

A Văn lại không chịu bỏ qua, giọng ngày càng to: "Tôi chính là uống nhiều rồi, người ta làm được thì không cho người ta nói à?" Kiệt ca cũng không khách khí: "Cậu cứ nói thẳng là cậu ghen tị với Xuân đi, không cần dùng lời lẽ để khiêu khích tôi.

Tối nay ai là người đầu têu cổ vũ Xuân biểu diễn?

Biết Xuân nhảy giỏi, lại cứ bắt cậu ấy hát là ai?

Chẳng phải cậu muốn Xuân bẽ mặt trước mọi người sao?

Tiếc là, thông minh quá hóa dở, không ngờ Xuân không chỉ nhảy giỏi mà hát cũng rất hay, còn được anh Lâm để mắt tới.

Bây giờ trong lòng cậu chắc đang khó chịu lắm phải không?" "Thôi thôi, A Văn hôm nay chắc chắn là uống nhiều rồi, cậu ấy không muốn uống, chúng ta uống là được." Trần Hiểu Xuân thấy Kiệt ca và A Văn đã có mùi thuốc súng, liền đứng ra khuyên giải.

A Văn không những không cảm kích, ngược lại còn nói móc: "Đừng có giả nhân giả nghĩa trước mặt tôi.

Tôi chính là không phục, thì sao nào?

Một thằng quê mùa từng ở nhà lồng, từng làm ruộng, dựa vào cái gì mà trèo lên đầu tôi!" A Văn và Trần Hiểu Xuân cùng là một lứa vũ công từ đài truyền hình Vô Tuyến ra, nhưng từ ngày đầu tiên quen biết, anh ta đã coi thường Trần Hiểu Xuân từ trong xương tủy.

Theo quy định, các vũ công mới tuyển của Vô Tuyến phải tham gia khóa huấn luyện vũ đạo kéo dài hai tháng.

Đối với Trần Hiểu Xuân không có bất kỳ nền tảng vũ đạo nào, điều này vô cùng gian khổ.

Từ ép chân đến kéo gân, mỗi động tác tập luyện anh đều đau đến

nghiến răng.

Nhưng huấn luyện viên không mềm lòng, ông nói với Trần Hiểu Xuân rằng, 18 tuổi là độ tuổi rất dễ uốn nắn, nếu chăm chỉ luyện tập có thể bù đắp nền tảng yếu kém, nếu bỏ bê sau này muốn tập lại cũng đã muộn.

Trần Hiểu Xuân ghi nhớ kỹ lời của huấn luyện viên, ngoài giờ học, mỗi tối anh còn chạy đến phòng tập để luyện thêm.

Sự chăm chỉ của anh cuối cùng đã nhận được sự khen ngợi của huấn luyện viên, nhưng đồng thời, anh cũng bị đồng nghiệp A Văn ghen ghét.

A Văn luôn coi Trần Hiểu Xuân là đồ nhà quê, ngay cả khi khóa huấn luyện kết thúc, Trần Hiểu Xuân nhận được đánh giá học viên ưu tú, ấn tượng của A Văn về anh cũng không hề thay đổi.

Hai người cùng được tiến cử làm vũ công phụ họa cho concert của Đàm Vịnh Lân, đối với một vũ công mới vào nghề, đây là một sự khích lệ rất lớn.

Thời đại này, Đàm Vịnh Lân là thần tượng tuyệt đối trong lòng giới trẻ, đừng nói là làm vũ công phụ họa cho ông, chỉ cần được nhìn ông một cái cũng là giấc mơ của rất nhiều người.

Trần Hiểu Xuân có được cơ hội này, tự nhiên càng chăm chỉ khổ luyện.

Trong buổi tổng duyệt đầu tiên trước concert, Đàm Vịnh Lân đã chú ý đến anh, và phát hiện trong số các vũ công nam, động tác của cậu bé này rất chuẩn xác.

Để khích lệ, Đàm Vịnh Lân bước đến vỗ vai Trần Hiểu Xuân, nói với anh: "Cậu nhảy không tệ, cố lên nhé!" Đàm Vịnh Lân vỗ vai Trần Hiểu Xuân, còn khen ngợi anh, tất cả những điều này lọt vào mắt A

Văn, khiến anh ta càng cảm thấy bất bình, sự ghen tị với Trần Hiểu Xuân cũng dần dần chuyển thành hận thù.

Tối nay, người đầu têu hô hào Trần Hiểu Xuân lên sân khấu biểu diễn chính là ý của A Văn.

Anh ta biết Trần Hiểu Xuân nhảy rất giỏi, nên cố ý bắt anh lên hát, có ý muốn anh bẽ mặt.

Đương nhiên anh ta còn có một ý đồ hiểm độc khác, tiệc mừng công concert của Mai Diễm Phương mời toàn những nhân vật có máu mặt, Trần Hiểu Xuân bẽ mặt trên sân khấu chính là làm mất mặt Mai Diễm Phương, không chừng bà tức giận sẽ đuổi Trần Hiểu Xuân ra khỏi đội vũ công.

Nhưng kết quả của sự việc lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của A Văn.

Trần Hiểu Xuân hát không những không bẽ mặt mà còn gây được tiếng vang lớn thì thôi đi, tên này lại còn được Lâm Hựu Luân có mặt ở đó để mắt tới, trực tiếp chọn anh làm vai chính trong phim.

Tâm lý của A Văn lập tức mất cân bằng, lại thêm chút men rượu, bao nhiêu lời ấm ức trong lòng đều tuôn ra hết.

Trần Hiểu Xuân cũng là người có lòng tự trọng rất cao, bị A Văn sỉ nhục trước mặt như vậy, lửa giận trong lòng bùng lên.

Năm 1980, Trần Hiểu Xuân theo cha đến Hong Kong, sự gian khổ của cuộc sống là điều gia đình anh không ngờ tới.

Trần Hiểu Xuân cùng cả nhà chen chúc trong ba căn nhà lồng ở khu ổ chuột.

Mỗi đêm, đủ loại tiếng động và mùi hôi thường khiến Trần Hiểu Xuân khó ngủ.

Từ lúc đó, Trần Hiểu Xuân đã thầm thề trong lòng: Mình nhất định phải thành danh!

Để cả nhà được ở trong nhà lớn!

Mới học trung học được một năm, Trần Hiểu Xuân quyết định bỏ học ra ngoài làm thuê.

Anh tìm được một công việc trong đội trang trí, phụ trách lót sàn gỗ.

Vì sàn gỗ anh lót đều là bán thành phẩm thô, rất xù xì và đâm vào tay, mà từng thanh sàn lại phải dùng hai tay ghép vào rãnh, chưa đến nửa ngày, hai tay anh đã đầy những dăm gỗ nhỏ.

Mỗi tối về nhà, mẹ của Trần Hiểu Xuân lại ngồi dưới đèn, cẩn thận dùng kim thêu giúp anh gẩy từng cái dăm ra.

Mẹ vừa gẩy dăm cho anh vừa rơi lệ, bà rất muốn cho con trai đi học, không phải làm những công việc cực khổ này nữa.

Nhưng, nếu Trần Hiểu Xuân không đi làm, cuộc sống của cả gia đình sẽ gặp vấn đề.

Đội trang trí làm xong công trình trong tòa nhà thì giải tán, Trần Hiểu Xuân lại tìm được một công việc tạp vụ trong một quán ăn vỉa hè.

Một ngày phải làm 16 tiếng, từ thái rau, rửa bát đến lau nhà, những công việc nặng nhọc bẩn thỉu đều phải làm, mà mỗi tháng chỉ nhận được 300 đô la Hong Kong tiền lương.

Lại một lần, khách ăn phải một con ruồi trong món ăn, ông chủ liền hùng hổ xông vào bếp, lôi Trần Hiểu Xuân vừa bưng món ăn cho khách ra, tát vào mặt anh hai cái.

Ông chủ vừa mắng anh mù mắt, vừa ép anh ăn con ruồi trong món

ăn, nói rằng đã cho khách ăn được thì mình cũng ăn được.

Trần Hiểu Xuân trẻ tuổi khí thịnh tự nhiên không thể chịu đựng sự sỉ nhục như vậy, mắng ông chủ một trận, cuốn chăn gói lên rồi bỏ đi.

Khi đó, một công việc đối với Trần Hiểu Xuân đang gánh vác trọng trách nuôi sống gia đình là vô cùng quan trọng, nhưng anh thà mất việc chứ không chịu đánh mất lòng tự trọng của mình.

Lúc này, đối mặt với sự khiêu khích của A Văn, Trần Hiểu Xuân lập tức trợn tròn mắt, trái tim như piston của động cơ hơi nước, bị hơi nóng đẩy lên đỉnh, cơn giận không thể kìm nén đang sôi sục trong huyết quản.

Anh hét lớn một tiếng, như kéo hồi còi dài khi tàu hỏa khởi động, vớ lấy cái đĩa ăn trên bàn, hung hăng ném về phía A Văn.

A Văn né người tránh được, chiếc đĩa đập vào tường vỡ tan thành bốn năm mảnh.

Sảnh tiệc vốn đang náo nhiệt bỗng chốc im phăng phắc, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía này.

Trần Hiểu Xuân đang giận sôi máu đã không còn để ý đến những điều này, điên cuồng xông lên định đánh A Văn.

Chương 249

A Văn cũng không phải dạng vừa, vung nắm đấm đáp trả Trần Hiểu Xuân.

Hai người ngồi cách nhau nửa cái bàn, chưa kịp đánh nhau đã bị người khác kéo ra, chỉ là trong lúc xô đẩy, không ít đĩa, ly trên bàn bị hất rơi xuống đất.

Khách ở mấy bàn gần đó vội vàng đứng dậy tránh xa, khung cảnh lập tức trở nên hỗn loạn.

Mai Diễm Phương đang ngồi ở bàn chính nói chuyện với khách thấy bên đó có động tĩnh, liền đứng phắt dậy, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Bà cáo lỗi với mọi người trên bàn rồi vội vã đi qua xem đã xảy ra chuyện gì.

Bên này cách hơi xa, không nhìn rõ tình hình bên đó.

Mai Diễm Phương vừa đi, có người đã bắt đầu xì xào bàn tán. "Cậu Trần Hiểu Xuân mà cô Mai vừa dẫn đến hình như ngồi ở bàn đó, xảy ra chuyện gì vậy?" Trương Quốc Vinh liếc nhìn Lâm Hựu Luân, thấy ánh mắt anh đang dán chặt vào phía bên kia, trong lòng không khỏi lo lắng cho Trần Hiểu Xuân.

Gây gổ đánh nhau ở một nơi như thế này, nếu để lại ấn tượng xấu trong lòng Lâm Hựu Luân, vai nam chính trong phim liệu còn là của cậu ta không?

Trần Hiểu Xuân và A Văn sau khi bị mọi người kéo ra cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, cả hai đều nhận ra lần này mọi chuyện đã đi quá xa.

Mai Diễm Phương bước tới với vẻ mặt u ám: "Xảy ra chuyện gì?" "Em chỉ nói đùa vài câu, ai ngờ cậu ta lại cầm đĩa ném em!" A Văn kẻ ác tố cáo trước, đổ hết nguyên nhân sự việc lên đầu Trần Hiểu Xuân. "Chị Mai, là A Văn khiêu khích Xuân trước, Xuân nhất thời nóng nảy mới..." Kiệt ca đang định giúp Trần Hiểu Xuân giải thích vài câu thì bị Mai Diễm Phương quát lớn ngắt lời. "Đủ rồi, hai người còn thấy hôm nay chưa đủ mất mặt sao!" Mặt Mai Diễm Phương căng cứng, giọng nói kìm nén cơn giận dữ tột độ: "Chị chỉ hỏi một câu, ai ra tay trước?" "Là tôi!" Trần Hiểu Xuân biết lúc này Mai Diễm Phương sẽ không nghe mình giải thích, liền thẳng thắn đứng ra thừa nhận.

A Văn ngước mắt nhìn Trần Hiểu Xuân, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Xảy ra chuyện như vậy, tuy mình khó thoát tội, nhưng hình tượng của Trần Hiểu Xuân trong lòng Mai Diễm Phương cũng sẽ giảm sút nặng nề.

Trần Hiểu Xuân chỉ lên sân khấu hát một bài, sao lại được Lâm Hựu Luân để mắt tới chứ?

A Văn cho rằng Mai Diễm Phương đã đóng vai trò quan trọng trong đó.

Bây giờ ấn tượng tốt của Trần Hiểu Xuân trong mắt Mai Diễm Phương đã bị hủy hoại, chuyện đóng phim tự nhiên cũng sẽ đổ bể.

Mai Diễm Phương quả thực rất thất vọng về Trần Hiểu Xuân.

Trước mặt mọi người, bà thậm chí không hỏi nguyên do đã tuyên bố đuổi Trần Hiểu Xuân ra khỏi đội vũ công. "Chị Mai, Xuân cậu ấy bị oan." "Đúng vậy, chị Mai, cho Xuân một cơ hội nữa đi." Mấy đồng nghiệp thân thiết với Trần Hiểu Xuân lần lượt lên tiếng xin tha cho anh, nhưng Mai Diễm Phương vẫn không hề lay chuyển.

A Văn lúc này cũng giả vờ tỏ ra hối hận: "Chị Mai, chuyện này em cũng có lỗi, Xuân còn trẻ bồng bột, sau này em sẽ không chấp nhặt với cậu ấy nữa." Ánh mắt Mai Diễm Phương như mũi khoan, đâm thẳng vào mặt A Văn: "Tôi có nói là cậu không có lỗi à?" Mặt A Văn lập tức đỏ bừng, lắp bắp giải thích: "Chị Mai, em, em không có ý đó." "Không cần giải thích nữa, cậu cũng bị đuổi việc!" Lời của Mai Diễm Phương lạnh lùng buông xuống, A Văn lập tức như bị sét đánh, đứng ngây tại chỗ.

Khi Trần Hiểu Xuân bị đuổi, còn có người nói giúp vài câu.

Đến lượt A Văn, mọi người lại khoanh tay đứng xem náo nhiệt, không một ai xin tha cho anh ta. "Chị Mai, xảy ra chuyện như vậy, em cũng không có gì để nói.

Cảm ơn chị đã chăm sóc em trong thời gian qua.

Ly rượu cuối cùng này xem như là em kính chị!" Trần Hiểu Xuân lấy một ly rượu trên bàn, tự rót cho mình một ly đầy, cũng không quan tâm đến vẻ mặt của Mai Diễm Phương, ngửa cổ uống cạn, đặt ly xuống rồi chuẩn bị rời đi.

Mai Diễm Phương không phải là người không phân biệt được đúng sai, nhưng trong hoàn cảnh hôm nay, nếu bà không nhanh tay dẹp loạn, để sự việc tiếp diễn chỉ tổ làm trò cười cho người khác.

Trần Hiểu Xuân vừa đi đến cửa sảnh, thấy Lâm Hựu Luân từ phòng vệ sinh ở đầu hành lang đi ra, đang tiến về phía sảnh.

Lúc này Trần Hiểu Xuân không muốn chạm mặt Lâm Hựu Luân, vội vàng quay người đi, nấp sang một bên, trong lòng thầm cầu nguyện đừng để Lâm Hựu Luân nhìn thấy.

Tiếc là sự việc không như ý muốn, rất nhanh đã có người vỗ vai anh.

Quay đầu lại, phát hiện là Lâm Hựu Luân, Trần Hiểu Xuân trong lòng thầm kêu khổ, nhưng bề ngoài chỉ có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn nặn ra một nụ cười nói: "Là anh Lâm ạ, thật trùng hợp, tôi cũng đang định ra ngoài..." Lâm Hựu Luân lặng lẽ nhìn Trần Hiểu Xuân, trong mắt có vẻ dò xét và nghiên cứu.

Trần Hiểu Xuân chỉ cảm thấy cổ họng mình như bị bông gòn chặn lại, những lời tiếp theo không thể nào nói ra được. "Chuyện ồn ào ở bàn kia có liên quan đến cậu?" Lâm Hựu Luân mở lời.

Trần Hiểu Xuân sắc mặt ảm đạm gật đầu.

Anh biết nếu mình nói dối trước mặt Lâm Hựu Luân, quay đầu lại nhất định sẽ bị Mai Diễm Phương vạch trần, chi bằng thẳng thắn thừa nhận. "Tôi và một đồng nghiệp xảy ra tranh cãi, sau đó tôi đã ra tay trước." Trước khi trả lời, Trần Hiểu Xuân trong lòng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Ôm lấy một phần vạn may mắn, sau khi trả lời xong anh lén nhìn Lâm Hựu Luân một cái, phát hiện Lâm Hựu Luân không hề tỏ ra thất vọng như anh nghĩ, trong lòng đột nhiên vui mừng khôn xiết.

Nhưng rất nhanh anh lại tỉnh táo lại, một nhân vật nhỏ bé như mình, căn bản sẽ không được Lâm Hựu Luân để trong lòng.

Nghĩ thông điểm này, chút hy vọng vừa nhen nhóm trong lòng anh lại xẹp xuống như quả bóng xì hơi. "Người trẻ tuổi mà không giữ được bình tĩnh như vậy sao?" Lâm Hựu Luân nói ra câu này không khỏi bật cười.

Cơ thể này của anh thực tế cũng chỉ lớn hơn Trần Hiểu Xuân một hai tuổi, lại ra vẻ già dặn giáo huấn Trần Hiểu Xuân, ngay cả chính anh cũng cảm thấy có chút không thích hợp.

Đương nhiên Trần Hiểu Xuân sẽ không nghĩ như vậy, anh nghe ra

trong giọng của Lâm Hựu Luân không có quá nhiều ý trách móc, trong lòng không khỏi ấm áp. "Anh ta chửi nhà tôi nghèo, là đồ nhà quê không có kiến thức.

Đúng, nhà tôi nghèo, nhưng tôi thấy người nghèo càng phải có cốt khí!" Trần Hiểu Xuân nói chuyện trong khi ưỡn thẳng lưng.

Lâm Hựu Luân gật đầu: "Vậy chuyện này bây giờ được xử lý thế nào?" "Tôi và tên gây sự kia đều bị chị Mai đuổi việc rồi." Trần Hiểu Xuân cúi gằm mặt nói.

Lâm Hựu Luân không trực tiếp bình luận cách xử lý của Mai Diễm Phương, mà hỏi Trần Hiểu Xuân: "Nếu chuyện như vậy lại xảy ra, cậu sẽ làm thế nào?" Trần Hiểu Xuân suy nghĩ một lúc, trả lời: "Có lẽ tôi vẫn sẽ không nhịn được mà ra tay...

Công việc mất rồi có thể tìm lại, nhưng lòng tự trọng mất rồi thì không tìm lại được!" Lâm Hựu Luân không nói gì, nhưng biểu cảm trong mắt lại rất hài lòng.

Dám làm dám chịu, đây mới là dáng vẻ của "Sơn Kê ca" chứ! "Anh Lâm, buổi thử vai phim đó tôi còn cần phải đi không ạ?" Trần Hiểu Xuân dè dặt hỏi một câu. "Sao, cậu không hứng thú đóng phim à?" Trần Hiểu Xuân lập tức lắc đầu như trống bỏi.

Chỉ có kẻ ngốc mới từ chối cơ hội như vậy.

Lâm Hựu Luân vỗ vai Trần Hiểu Xuân, nói: "Thật ra cậu nên cảm ơn chị Mai, nếu chị ấy không đuổi cậu khỏi đội vũ công, cậu lấy đâu ra thời gian để đóng phim cho tôi?" Trần Hiểu Xuân hơi sững sờ, vội vàng cảm ơn Lâm Hựu Luân. "Hồi nhỏ tôi cũng lớn lên ở khu nhà nghèo, cũng từng làm tạp vụ trong quán ăn, nói ra thì kinh nghiệm của hai chúng ta khá giống nhau.

Tôi cho cậu cơ hội này, có nắm bắt được hay không là tùy vào số

phận của cậu." --- "Chuyện vừa rồi thật khiến anh Lâm chê cười." Sau khi xử lý xong chuyện bên đó, Mai Diễm Phương quay lại bàn chính và đặc biệt giải thích với Lâm Hựu Luân.

Biết Lâm Hựu Luân vẫn định tiếp tục mời Trần Hiểu Xuân đóng phim, Mai Diễm Phương cũng cảm thấy phần nào an tâm.

Bà biết cuộc xung đột hôm nay lỗi không nằm ở Trần Hiểu Xuân, nhưng sự việc bắt nguồn từ anh, nên không thể không có một lời giải thích với các vị khách khác có mặt.

Mai Diễm Phương vốn còn định sau này sẽ bồi thường cho Trần Hiểu Xuân một chút, tiến cử anh đến đội vũ công của nghệ sĩ khác, bây giờ xem ra đã không cần thiết nữa.

Chương 250

Mai Diễm Phương đang định mở lời cảm ơn Lâm Hựu Luân thì một vệ sĩ mặc đồ đen vội vã bước vào, cúi người xuống, ghé miệng vào tai Lâm Hựu Luân, nói nhỏ vài câu. "Tôi ra ngoài nghe điện thoại." Lâm Hựu Luân nghiêng người giải thích với Chu Tuệ Mẫn một câu, sau đó đứng dậy cùng vệ sĩ đi ra khỏi sảnh.

Thấy hai người ra ngoài, một vệ sĩ khác đang đợi ở cửa lập tức đưa chiếc điện thoại di động cho Lâm Hựu Luân. "Xin chào, tôi là Lâm Hựu Luân." "Anh Lâm, tôi là Ngô Nhân Thành..." Lâm Hựu Luân vẫn còn lờ mờ nhớ đến cái tên này: "Ông là vị giám đốc trước đây của rạp chiếu phim Kim Công Chúa?" Đầu dây bên kia hơi khựng lại: "Anh Lâm trí nhớ thật tốt." "Tôi nhớ ông vẫn đang làm việc cho ông Lôi, sao vậy, có chuyện gì sao?" "Ông Lôi bị bệnh rồi!" Ngô Nhân Thành liền báo cho Lâm Hựu Luân một tin như vậy. "Chuyện xảy ra khi nào?" Lôi Giác Côn là một trong những cổ đông lớn của chuỗi rạp chiếu phim Gia Hòa, chuyện ông ta bị bệnh mà Lâm Hựu Luân lại không nhận được chút tin tức nào, sự việc có vẻ hơi kỳ lạ. "Hơn một tuần trước rồi, ông Lôi đã hôn mê 5 ngày trong phòng chăm sóc đặc biệt, đến hôm qua mới tỉnh lại." Ngô Nhân Thành giới thiệu sơ qua về bệnh tình của Lôi Giác Côn.

Chuyện như vậy, hội đồng quản trị công ty Gia Nghị lẽ ra phải được biết ngay lập tức.

Ngô Nhân Thành bây giờ mới gọi cuộc điện thoại này, ý nghĩa đằng sau thật đáng để suy ngẫm. "Tin tức bị ai phong tỏa?" Lâm Hựu Luân trầm giọng hỏi. "Là con trai lớn của ông Lôi." Ngô Nhân Thành do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói thật với Lâm Hựu Luân: "Cậu Lôi lo lắng ông Lôi không qua khỏi lần này, nên đã luôn giấu tin

tức không cho bên ngoài biết." "Vậy là ông Lôi bảo ông gọi cho tôi cuộc điện thoại này?" "Ông Lôi muốn mời anh Lâm đến bệnh viện gặp mặt, không biết anh Lâm khi nào có thời gian?" Lâm Hựu Luân suy nghĩ một chút: "Ngay tối nay đi." "Được, tôi sẽ đi sắp xếp ngay." Ngô Nhân Thành đáp.

Lâm Hựu Luân không cúp máy ngay, anh cảm thấy Ngô Nhân Thành vẫn còn lời muốn nói với mình.

Ngô Nhân Thành hít một hơi thật sâu: "Anh Lâm không muốn biết tại sao cậu Lôi lại giấu bệnh tình của ông Lôi không cho người khác biết sao?" "Nghe giọng của ông Ngô, có vẻ như tôi rất cần phải biết chuyện này?" Lâm Hựu Luân bình tĩnh hỏi. "Trước khi bị bệnh, ông Lôi đã chuẩn bị dần dần giao lại một số sản nghiệp dưới tên mình cho cậu Lôi quản lý, trong đó cũng bao gồm cổ phần của nhà họ Lôi tại rạp chiếu phim Gia Nghị và tại Tân Nghệ Thành.

Cậu Lôi không mấy hứng thú với việc làm phim, nên chuẩn bị bán đi phần sản nghiệp này." Một triều vua một triều thần.

Tình hình sức khỏe của Lôi Giác Côn trong năm gần đây ngày càng xấu đi, đã quyết định nghỉ hưu.

Là một trọng thần bên cạnh ông, Ngô Nhân Thành lại không có mối quan hệ quá sâu sắc với mấy người con của Lôi Giác Côn.

Một khi Lôi Giác Côn thực sự nghỉ hưu, địa vị hiện tại của Ngô Nhân Thành cũng sẽ không giữ được, vì vậy Ngô Nhân Thành không thể không bắt đầu tìm đường lui cho mình.

Ngô Nhân Thành muốn đầu quân cho Lâm Hựu Luân, đương nhiên phải có một bằng chứng đủ sức nặng cho lòng trung thành của mình. "Theo thông tin tôi âm thầm nghe ngóng được, cậu Lôi chuẩn bị bán cổ phần của rạp chiếu phim Gia Nghị và cổ phần của Tân Nghệ Thành cho con trai của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Lệ Tân,

Lâm Bách Hân, là Lâm Kiện Nhạc!" Sau khi hệ thống rạp Gia Nghị sáp nhập với rạp Tân Bảo, cổ phần của công ty đã được điều chỉnh một lần.

Lâm Hựu Luân chiếm 60%, Gia Hòa và Kim Công Chúa mỗi bên chiếm 15%, Thiệu Thị vẫn giữ nguyên 10% như ban đầu.

Tuy nhiên, trong năm ghế của hội đồng quản trị, Lâm Hựu Luân chỉ chiếm hai ghế, ba ghế còn lại lần lượt do Gia Hòa, Kim Công Chúa và Thiệu Thị nắm giữ, nhằm đảm bảo quyền lên tiếng của ba công ty này trong hệ thống rạp Gia Nghị.

Đây là thỏa thuận giữa Lâm Hựu Luân với Gia Hòa, Kim Công Chúa và Thiệu Thị từ những ngày đầu thành lập rạp Gia Nghị.

Ngay cả sau khi sáp nhập với rạp Tân Bảo và giành được quyền kiểm soát tuyệt đối công ty, Lâm Hựu Luân cũng không có ý định thay đổi cơ cấu hội đồng quản trị.

Bất kể là Gia Hòa, Thiệu Thị hay Kim Công Chúa, tất cả đều có mối liên hệ lợi ích sâu sắc với Lâm Hựu Luân, mà ba công ty này lại là đối thủ cạnh tranh, kiềm chế lẫn nhau, ngược lại còn có lợi cho việc Lâm Hựu Luân kiểm soát hội đồng quản trị.

Bây giờ Kim Công Chúa chuẩn bị rút lui, cục diện kiềm chế này sắp bị phá vỡ, Lâm Hựu Luân không thể không cân nhắc việc cổ đông mới tham gia có ảnh hưởng đến quyền kiểm soát hội đồng quản trị của anh hay không.

Mặt khác, khi Kim Công Chúa bán cổ phần của Gia Nghị, với cùng một mức giá, các cổ đông ban đầu có quyền ưu tiên mua lại, Lâm Hựu Luân cũng phải xem xét liệu mình có nên thâu tóm phần cổ phần này không.

Sau khi tham dự tiệc mừng concert của Mai Diễm Phương, Lâm

Hựu Luân đưa Chu Tuệ Mẫn về nhà trước.

Nửa đường, anh nhận được điện thoại của Ngô Nhân Thành, sau khi bệnh tình của Lôi Giác Côn ổn định, ông cũng hy vọng có thể gặp Lâm Hựu Luân ngay lập tức.

Lâm Hựu Luân bèn tức tốc đến bệnh viện nơi Lôi Giác Côn đang ở.

Ngô Nhân Thành đã đợi sẵn ở sảnh lớn từ lâu, trong lúc chờ thang máy, cậu ta tranh thủ thời gian báo cáo lại toàn bộ tình hình hiện tại cho Lâm Hựu Luân. "Năm nay Lâm Bách Hân đã tái cơ cấu hoạt động của tập đoàn Lệ Tân, tách mảng kinh doanh bất động sản dưới trướng tập đoàn ra, niêm yết dưới tên 'Lệ Tân Phát Triển', thuận lợi rút ra một khoản tiền lớn từ thị trường chứng khoán.

Lâm Bách Hân có ý định phát triển tập đoàn Lệ Tân theo mô hình đa dạng hóa, cách đây không lâu vừa chi ra 1,3 tỷ đô la Hồng Kông để mua lại 73% cổ phần của công ty thời trang lâu đời Ngạc Ngư Tuất, đồng thời cũng thâu tóm toàn bộ một công ty kinh doanh quản lý khách sạn ở Hồng Kông và hải ngoại.

Theo tôi được biết, dưới sự thúc đẩy của con trai Lâm Bách Hân là Lâm Kiện Nhạc, lĩnh vực mở rộng tiếp theo của tập đoàn Lệ Tân đã được xác định là ngành công nghiệp điện ảnh, mà cổ phần Gia Nghị và cổ phần Tân Nghệ Thành trong tay ông Lôi đều nằm trong danh sách thu mua lần này của tập đoàn Lệ Tân." Tiếng "đinh đông" vang lên, cửa thang máy mở ra, một nhóm người bước ra ngoài, trong đó có một người đàn ông trung niên lập tức thu hút sự chú ý của Lâm Hựu Luân.

Người này có vài phần giống Lôi Giác Côn, phản ứng đầu tiên của Lâm Hựu Luân là, đây chính là cậu con cả nhà họ Lôi mà Ngô Nhân Thành đã nhắc đến.

Quả nhiên, Ngô Nhân Thành thấy đối phương thì hơi sững người, rồi lập tức tiến lên chào hỏi.

Lôi Khải Đông chỉ lạnh nhạt đáp lại Ngô Nhân Thành một tiếng, ánh mắt lại nhìn thẳng vào Lâm Hựu Luân. "Vị này hẳn là anh Lâm phải không ạ?" Lôi Khải Đông đi lướt qua Ngô Nhân Thành, đến bắt tay Lâm Hựu Luân, "Tôi thường nghe cha tôi nhắc đến anh Lâm, không ngờ hôm nay lại có vinh hạnh được gặp!" Lâm Hựu Luân cười nhạt, "Cậu Lôi khách sáo rồi, tôi cũng vừa mới nghe tin ông Lôi bị bệnh nhập viện, đặc biệt đến thăm một chút." "Anh Lâm vui lòng đợi một lát, tôi tiễn hai vị bằng hữu ra ngoài, lát nữa sẽ đích thân đưa anh Lâm lên." Lôi Khải Đông tỏ ra khách khí như vậy, Lâm Hựu Luân cũng không tiện từ chối.

Sau khi Lôi Khải Đông tiễn mấy người cùng đi ra từ thang máy, Ngô Nhân Thành lặng lẽ ghé lại gần. "Anh Lâm, trong mấy người vừa rồi, người hơi mập chính là con trai của Lâm Bách Hân, Lâm Kiện Nhạc." Sự chú ý của Lâm Hựu Luân đều tập trung vào Lôi Khải Đông, không mấy để tâm đến mấy người bên cạnh hắn, không ngờ lại vừa lướt qua "chính chủ" như vậy. — Đứng ở cửa bệnh viện chào tạm biệt Lôi Khải Đông, Lâm Kiện Nhạc không khỏi lo lắng liếc nhìn về phía thang máy. "Anh nói xem Lâm Hựu Luân có nhận ra tôi không?" "Ngô Nhân Thành là người bên cạnh cha tôi, bây giờ lại thân thiết với Lâm Hựu Luân như vậy, hắn chắc chắn sẽ nói thân phận của anh cho Lâm Hựu Luân biết." Một vệt mây đen u ám lướt qua mắt Lôi Khải Đông, sự xuất hiện đột ngột của Lâm Hựu Luân cũng khiến hắn trở tay không kịp.

Sắc mặt Lâm Kiện Nhạc trầm xuống, "Anh nghi ngờ chính Ngô Nhân Thành này đã tiết lộ tin cha anh nhập viện cho Lâm Hựu Luân biết?" Lôi Khải Đông lắc đầu, "Hắn chưa có lá gan lớn như vậy, chắc là cha tôi bảo hắn làm thế." "Cha anh gặp Lâm Hựu Luân vào lúc này,

kế hoạch của chúng ta có bị ảnh hưởng không?" "Có gì mà phải lo lắng, tuy họ có quyền ưu tiên mua lại, nhưng chỉ cần Lệ Tân đưa ra mức giá cao hơn, họ cũng chẳng có lý do gì để ngăn cản cả." Lôi Khải Đông tỏ ra rất tự tin, nhưng Lâm Kiện Nhạc lại không lạc quan đến vậy.

Kể từ khi rạp Tân Bảo bị thâu tóm, ngành điện ảnh Hồng Kông đã bị Lâm Hựu Luân kinh doanh vững như thùng sắt, trong tình hình bình thường, người ngoài căn bản không có không gian để chen chân vào.

Nếu không phải Lôi Giác Côn gặp vấn đề sức khỏe, con cái lại không có ý định kinh doanh ngành điện ảnh, tập đoàn Lệ Tân cũng không thể có được cơ hội này.

Để có được "tấm vé vào cửa" này, tập đoàn Lệ Tân đã chuẩn bị sẵn sàng trả một cái giá đắt.

Trong tình huống rất ít người biết nhà họ Lôi chuẩn bị chuyển nhượng cổ phần Gia Nghị, biến số duy nhất chính là Lâm Hựu Luân.

Theo lẽ thường, Lâm Hựu Luân đã nắm giữ quyền kiểm soát tuyệt đối của công ty Gia Nghị, đáng lẽ sẽ không cố ý ngăn cản Lệ Tân thay thế Kim Công Chúa trở thành cổ đông mới của Gia Nghị, nhưng mọi chuyện không có gì là tuyệt đối.

Việc Lôi Giác Côn lập tức hẹn gặp Lâm Hựu Luân ngay khi bệnh tình khá hơn khiến Lâm Kiện Nhạc cảm thấy bất an, hắn luôn có cảm giác mọi chuyện sẽ lại nảy sinh thêm rắc rối.

Lôi Khải Đông không thể để Lâm Hựu Luân đợi lâu ở đó, vội vàng nói vài câu với Lâm Kiện Nhạc rồi quay lại sảnh lớn.

Lúc lên lầu có Lôi Khải Đông bên cạnh, Ngô Nhân Thành cũng không thể nói thêm gì với Lâm Hựu Luân, ngược lại là Lâm Hựu Luân hỏi Lôi Khải Đông về bệnh tình của Lôi Giác Côn. "Không giấu

gì anh Lâm, cha tôi lần này bệnh đến đột ngột, bác sĩ đã dốc toàn lực cũng chỉ có thể tạm thời ổn định bệnh tình của ông, e rằng sau này không thể tiếp tục lao lực vì công việc của công ty nữa." Lâm Hựu Luân đương nhiên nghe ra được ẩn ý trong lời nói của Lôi Khải Đông, anh cũng không vòng vo mà hỏi thẳng: "Không biết cậu Lôi sau này có dự định gì?" "Nhà họ Lôi có nhiều sản nghiệp, cá nhân tôi sức lực có hạn, không thể quán xuyến tất cả như cha tôi ngày trước, vì vậy tôi chuẩn bị tách một phần sản nghiệp ra để bán toàn bộ." Lôi Khải Đông không nói rõ là phần sản nghiệp nào, nhưng rõ ràng là cổ phần của Gia Nghị và Tân Nghệ Thành chắc chắn nằm trong đó.

Trong lúc nói chuyện, ba người đã đến trước cửa phòng bệnh của Lôi Giác Côn.

Lôi Khải Đông vào trước một lúc, sau đó mới mời Lâm Hựu Luân vào.

Mấy tháng không gặp, Lôi Giác Côn gầy đi cả một vòng, hai má hóp lại thành hai cái hõm, mũi như một miếng gỗ mỏng dựng đứng, trán ánh lên vẻ xám xịt, giọng nói rất nhỏ, khàn khàn, trong cổ họng như có một mớ tơ rối. "Anh Lâm, cảm ơn anh đã đến thăm tôi." "Ông Lôi không cần khách sáo, dù là vì công hay vì tư, tôi đều nên đến đây một chuyến." "A Thành chắc đã nói hết mọi chuyện cho anh Lâm rồi chứ?" Lâm Hựu Luân gật đầu.

Lôi Giác Côn nằm trên giường bệnh khẽ thở dài, "Kim Công Chúa và Tân Nghệ Thành đều do tôi gây dựng nên, bao nhiêu năm rồi, bây giờ buông tay thật có chút không nỡ." "Vậy là ông Lôi đã quyết định rồi?" "Khải Đông và mấy đứa nó đều không hứng thú với điện ảnh, sớm muộn vài năm cũng phải bán đi.

Tôi mời anh Lâm đến đây cũng là muốn thương lượng với anh một chút, phần cổ phần Gia Nghị trong tay tôi, nếu anh Lâm có hứng

thú, tôi có thể dùng giá thấp hơn Lệ Tân một chút để chuyển nhượng toàn bộ cho anh.

Nếu anh Lâm không hứng thú, vậy thì người mua cuối cùng rất có thể sẽ là Lệ Tân." Những lời này dường như đã vắt kiệt sức lực của Lôi Giác Côn, ông đột nhiên ho dữ dội, lồng ngực phát ra tiếng hô lạp lạp như cái ống bễ.

Chương 251

Đợi đến khi hơi thở của ông cuối cùng cũng ổn định lại, Lâm Hựu Luân mới lên tiếng: "Lệ Tân nhiều nhất chỉ có thể chiếm 10% cổ phần của Gia Nghị, đây là giới hạn cuối cùng của tôi.

Còn 5% cổ phần còn lại trong tay ông Lôi, tôi có thể mua lại toàn bộ theo giá của Lệ Tân." Việc Lâm Hựu Luân đồng ý để Lệ Tân tham gia vào cổ phần khiến Lôi Giác Côn vô cùng bất ngờ, nhưng những lời nói tiếp theo của Lâm Hựu Luân đã lập tức giải đáp thắc mắc trong lòng ông. "Trước khi ông Lôi bán cổ phần công ty, tôi hy vọng có thể triệu tập một cuộc họp hội đồng quản trị, mở rộng năm ghế ban đầu của hội đồng lên thành mười một ghế." Lâm Hựu Luân đã quyết định sẽ điều chỉnh cơ cấu hội đồng quản trị.

Với số cổ phần hiện tại, anh có thể giành được ít nhất 6 ghế, sau khi mua lại 5% cổ phần từ tay Lôi Giác Côn, có thể mở rộng lên 7 ghế.

Bốn ghế còn lại, Gia Hòa 2 ghế, Thiệu Thị và Lệ Tân mỗi bên 1 ghế, như vậy có thể đảm bảo toàn bộ hội đồng quản trị đều nằm dưới sự kiểm soát tuyệt đối của Lâm Hựu Luân.

Như vậy, cho dù Lệ Tân có tham gia vào, cũng sẽ không ảnh hưởng quá nhiều đến việc Lâm Hựu Luân nắm giữ toàn cục.

Đương nhiên, mặt bất lợi là cục diện kiềm chế lẫn nhau giữa Gia Hòa, Kim Công Chúa, Thiệu Thị sẽ bị phá vỡ, sự tham gia của Lệ Tân có thể sẽ tạo ra một vài biến số trong tương lai.

Lâm Hựu Luân đương nhiên có thể trực tiếp đá Lệ Tân ra khỏi cuộc chơi, tự mình mua lại cổ phần của Lôi Giác Côn để xóa bỏ hoàn toàn biến số này, nhưng gần đây anh cần tập trung vốn để làm một

việc khác, mua 5% cổ phần đã là giới hạn.

Lâm Hựu Luân từ đầu đến cuối đều không nhắc đến Tân Nghệ Thành, điều này khiến Lôi Giác Côn có chút thất vọng, kết quả mà ông hy vọng nhất là Lâm Hựu Luân có thể tiếp quản luôn cả cổ phần của Tân Nghệ Thành. "Lúc sáp nhập ba hệ thống rạp lớn tôi đã hứa sẽ không trực tiếp đầu tư vào các công ty điện ảnh.

Bây giờ nếu tôi tham gia cổ phần vào Tân Nghệ Thành, bên Gia Hòa và Thiệu Thị chắc chắn sẽ không đồng ý." Lâm Hựu Luân đã kiểm soát hệ thống rạp chiếu phim của Hồng Kông, nếu lại đầu tư vào công ty điện ảnh, tất sẽ phá vỡ cục diện lợi ích hiện có.

Chưa nói đến việc làm vậy sẽ gây ra sự phản đối của các công ty điện ảnh khác, ngay cả bản thân Lâm Hựu Luân cũng không muốn phá vỡ cục diện lợi ích tương đối cân bằng này.

Cách làm ăn một mình quá dễ gây thù chuốc oán, đồng thời cũng không có lợi cho việc thu phục lòng người, hơn nữa trong ấn tượng của anh, Tân Nghệ Thành chỉ hai năm nữa là không trụ nổi, cái hố này cứ để người khác nhảy vào đi! — Ra khỏi bệnh viện, Lâm Hựu Luân đi thẳng đến một biệt thự trên đường Bố Lực Gia.

Căn nhà này là do anh mua năm ngoái tặng cho Lỵ Trí ở, rất ít người ngoài biết chuyện.

Lỵ Trí đã ngủ say, nghe tiếng điện thoại reo, cô mơ màng bật đèn đầu giường, nhấc ống nghe: "Ai vậy?" "Anh quên mang chìa khóa rồi, mở cửa cho anh vào." "A, sao anh lại đến đột ngột vậy?" Lỵ Trí khá bất ngờ, trước đây mỗi lần Lâm Hựu Luân đến đều gọi điện báo trước cho cô.

Nhưng lúc này cô vẫn chưa hoàn toàn tỉnh giấc, cũng không nghĩ nhiều, chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng xuyên thấu rồi bò dậy khỏi giường đi mở cửa.

Trong đầu Lâm Hựu Luân vẫn đang nghĩ về cuộc nói chuyện với Lôi Giác Côn ở bệnh viện, không ngờ cửa vừa mở, một thân hình nóng bỏng mang theo làn hương thơm đã lao vào lòng anh.

Bên trong chiếc váy ngủ lụa mỏng xuyên thấu của Lỵ Trí không mặc bất cứ thứ gì, hai điểm hồng nhạt trên cặp gò bồng đảo lấp ló dưới ánh đèn.

Nơi giao nhau của hai cặp đùi thon dài, tròn trịa, vùng đất hoàn mỹ ẩn hiện, một túm lông đen nhánh rậm rạp hiện ra rõ ràng. "Nhớ em à?" Với vẻ nũng nịu, quyến rũ, cô quàng cả người lên cổ Lâm Hựu Luân.

Tim Lâm Hựu Luân đập thình thịch, anh ôm Lỵ Trí vào nhà, dùng chân đá cửa đóng lại, quay người ép thẳng Lỵ Trí vào cửa, nhìn nửa quả cầu thịt lộ ra từ dây váy ngủ của cô, tươi non, căng tròn và cao vút, làn da trắng như tuyết ánh lên vẻ quyến rũ.

Lâm Hựu Luân ngay lập tức cảm thấy cả hạ bộ cũng sắp hưng phấn đến nơi.

Đôi mắt Lỵ Trí long lanh, ánh mắt tràn đầy vẻ khêu gợi.

Lâm Hựu Luân giữ lấy bàn tay mềm mại của cô, kéo dây váy ngủ xuống khuỷu tay, để lộ hoàn toàn cặp núi đôi hiếm thấy trên đời.

Vầng ngực màu hồng khói cũng hơi dựng lên, căng tròn mà tươi non.

Lâm Hựu Luân hơi cúi người xuống, môi nhẹ nhàng ngậm lấy đầu ngực đỏ hồng, bắt đầu mút lấy, tay kia thì xoa nắn cặp núi còn lại của Lỵ Trí, nhào nặn thành đủ loại hình dạng.

Từng cơn choáng váng ập đến trong đầu Lỵ Trí, bên ngoài đùi còn bị một thứ vừa cứng vừa thô thúc mạnh vào, xuyên qua lớp váy ngủ mỏng manh, có thể cảm nhận trực tiếp sự nóng bỏng của thứ đó.

Tay Lâm Hựu Luân luồn vào từ dưới váy ngủ, Lỵ Trí cũng không

giãy giụa, nhắm mắt lại hưởng thụ.

Ngón tay Lâm Hựu Luân vuốt ve trên vùng trung tâm mềm mại mịn màng của cô, cách nơi đó một khoảng nhỏ mà chưa chạm tới.

Lỵ Trí ý loạn tình mê, không kìm được mà tự mình vặn vẹo thân thể, lắc lư hông, dục vọng trong cơ thể đang bùng cháy dữ dội.

Cảm giác ngón tay Lâm Hựu Luân vẫn đang trêu chọc ở vùng ngoại vi nhạy cảm nhất, cô cảm thấy cả những sợi lông ở nơi đó cũng như đang giãn ra vì khoái hoạt.

Cô ôm chặt lấy cổ Lâm Hựu Luân, miệng phát ra những tiếng rên rỉ nũng nịu: "Đồ chết bầm..." — Một đêm say đắm lòng người trôi qua, ánh nắng ban mai xuyên qua rèm cửa, chiếu lên cơ thể trần trụi đang ôm nhau ngủ của Lâm Hựu Luân và Lỵ Trí.

Khi Lỵ Trí tỉnh dậy, bên cạnh đã không còn bóng dáng Lâm Hựu Luân, trong lòng cô đột nhiên dâng lên một cảm giác mất mát khó tả.

Lâm Hựu Luân bưng bữa sáng mua từ bên ngoài vào phòng, vẻ mặt u uất của Lỵ Trí tức thì tan biến.

Gã này cuối cùng cũng biết quan tâm chăm sóc người khác, không phải là loại mặc quần vào rồi đi, chỉ xem mình như một đối tượng để thỏa mãn dục vọng.

Lâm Hựu Luân đặt bữa sáng lên tủ đầu giường, kéo một chiếc ghế ngồi trước mặt Lỵ Trí.

Anh nhìn cô kéo chăn quấn lấy thân thể bán khỏa thân, ngồi ở đầu giường, cánh tay đặt trên chiếc chăn nhung, để lộ bờ vai đầy đặn tròn trịa, da thịt trắng như ngọc, đôi môi hồng khói vừa mừng vừa giận càng thêm kiều diễm.

Đôi mắt long lanh dưới ánh đèn tỏa ra sức quyến rũ, từ trong xương cốt toát ra một vẻ lười biếng, dịu dàng mê người, rực rỡ như

một thiếu phụ mới cưới. "Tối qua em sắp bị anh hành chết rồi—" Đôi mắt đẹp của Lỵ Trí vẫn còn vương nét mệt mỏi sau cơn cuồng nhiệt đêm qua, nhưng lại tràn đầy xuân tình, "Cho dù anh muốn giải tỏa, ở Hồng Kông không tìm được đối tượng nào khác hay sao mà cứ phải đến hành hạ em?" "Tối qua không biết là ai chủ động nhỉ?" Lâm Hựu Luân cười khổ bất đắc dĩ: "Hơn nữa anh có tệ đến thế sao, giữ em bên cạnh chỉ để giải tỏa dục vọng?" Lỵ Trí biết trong lòng Lâm Hựu Luân có vị trí của mình, nhưng cô không muốn chỉ làm tình nhân của Lâm Hựu Luân, sống một cuộc sống xa hoa ở một góc nào đó, bị gạt ra bên lề.

Cô càng hy vọng mình cũng có thể làm nên sự nghiệp, không cần dựa dẫm vào đàn ông mà vẫn có thể giành được vị trí và sự tôn nghiêm của mình trong xã hội do nam giới thống trị này.

Lâm Hựu Luân kể tóm tắt cho Lỵ Trí nghe chuyện Lôi Giác Côn chuẩn bị chuyển nhượng cổ phần Gia Nghị cho tập đoàn Lệ Tân: "Công ty Gia Nghị sắp tới sẽ mở rộng số ghế trong hội đồng quản trị, anh định sắp xếp cho em vào hội đồng quản trị." Lâm Hựu Luân có ý muốn để Lỵ Trí trở thành trợ thủ của mình trong kinh doanh, sắp xếp cô vào hội đồng quản trị công ty Gia Nghị chính là chuẩn bị để cô đứng ra trước công chúng.

Mặc dù làm vậy khó tránh khỏi việc thu hút lại sự chú ý của truyền thông về phía Lỵ Trí, nhưng là người phụ nữ của mình, Lâm Hựu Luân cũng nên cho Lỵ Trí một danh phận, không thể để cô mãi mãi chỉ là người tình trong bóng tối của mình.

Ngón tay Lỵ Trí siết chặt tấm chăn, ngây người ra đó, mắt cô ươn ướt, tầm nhìn dần trở nên mơ hồ.

Lâm Hựu Luân đưa tay nâng mặt Lỵ Trí, dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt trên mặt cô, bưng bữa sáng đến trước mặt Lỵ Trí,

"Ăn nhanh đi, không thì nguội mất!" Lý Trí nhấp từng ngụm sữa nhỏ, đầu óc dần thoát khỏi những cảm xúc kích động, bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về ý đồ sâu xa của Lâm Hựu Luân khi sắp xếp cô vào hội đồng quản trị Gia Nghị. "Có phải anh lo lắng sau khi tập đoàn Lệ Tân nắm giữ cổ phần của Gia Nghị, sẽ tạo ra uy hiếp đối với quyền kiểm soát của anh không?" Lâm Hựu Luân không ngờ Lý Trí lại nhập vai nhanh đến vậy, anh gật đầu nói: "Tập đoàn Lệ Tân có thực lực vốn hùng hậu, lần này bị anh cản trở một chút, chỉ lấy được 10% cổ phần, chắc chắn sẽ không cam tâm.

Đương nhiên quyền kiểm soát tuyệt đối của Gia Nghị nằm trong tay anh, Lệ Tân dù có mua hết cổ phần của Gia Hòa, Thiệu Thị cũng không thể lật trời được.

Điều anh thực sự lo lắng là sau khi Lệ Tân tham gia, cục diện của hội đồng quản trị sẽ trở nên hơi phức tạp.

Trước đây Gia Hòa, Thiệu Thị, Kim Công Chúa tuy có mâu thuẫn với nhau, nhưng đều có thể đồng lòng với anh.

Bây giờ Lệ Tân tham gia, tương lai Gia Hòa, Thiệu Thị sẽ có phản ứng gì vẫn rất khó lường." Lý Trí khẽ cau mày, "Anh lo Gia Hòa, Thiệu Thị sẽ bị Lệ Tân lôi kéo?" Sau khi Lệ Tân tham gia, lập trường của Gia Hòa và Thiệu Thị có thể sẽ có một vài thay đổi, nhưng khả năng hoàn toàn ngả về phía Lệ Tân như Lý Trí lo lắng cũng không lớn.

Tập đoàn Lệ Tân ngoài việc mua 10% cổ phần Gia Nghị từ tay Lôi Giác Côn, còn sẽ mua luôn cả cổ phần của Tân Nghệ Thành.

Gia Hòa và Tân Nghệ Thành công khai đối đầu nhau bao nhiêu năm, ân oán và quan hệ cạnh tranh giữa hai bên không phải là Tân Nghệ Thành đổi chủ là có thể hóa giải được, vì vậy Lâm Hựu Luân từ đầu đã không quá lo lắng Gia Hòa sẽ đi quá gần với Lệ Tân.

Khả năng Thiệu Thị và Lệ Tân hợp tác với nhau cũng không lớn lắm.

Mặc dù những năm gần đây Thiệu Dật Phu đã chuyển trọng tâm sự nghiệp sang truyền hình nhiều hơn, sản lượng phim của Thiệu Thị giảm mạnh, không có xung đột lợi ích quá lớn với Lệ Tân, nhưng hiện tại không có không có nghĩa là sau này cũng không có.

Tập đoàn Lệ Tân lần này tham vọng tiến quân vào ngành công nghiệp điện ảnh, mục tiêu không chỉ là có thành tựu trong ngành điện ảnh.

Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, Lâm Bách Hân sẽ rất nhanh chóng nắm quyền ở Á Thị, lúc đó trong lĩnh vực điện ảnh sẽ trực tiếp đối đầu với đài truyền hình Vô Tuyến của Thiệu Dật Phu.

Ban đầu để đối phó với Tân Nghệ Thành, Gia Hòa và Thiệu Thị đều có thể gạt bỏ hiềm khích cũ để liên hợp lại với nhau, tương lai trên hội đồng quản trị của Gia Nghị, hai công ty này cũng có thể liên hợp lại để đè bẹp Lệ Tân.

Trong số những người phụ nữ bên cạnh Lâm Hựu Luân, Lỵ Trí có lẽ là người rõ nhất về gia sản của anh.

Chương 252

Cô cảm thấy Lâm Hựu Luân hoàn toàn có thực lực để cạnh tranh giá với tập đoàn Lệ Tân, tiếp nhận toàn bộ cổ phần Gia Nghị từ tay Lôi Giác Côn, nhưng thực tế Lâm Hựu Luân lại không làm vậy, điều này khiến cô cảm thấy khó hiểu.

Lâm Hựu Luân vỗ nhẹ vào má cô, giải thích: "Gần đây anh phải làm một việc lớn." — Việc lớn mà Lâm Hựu Luân nói đến chính là thâu tóm tập đoàn 《Minh Báo》.

Tại tiệc trà kỷ niệm 28 năm thành lập 《Minh Báo》, Kim Dung đã chính thức tuyên bố từ chức xã trưởng, chỉ giữ lại chức chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Minh Báo.

Đối với người ngoài, đây là một tín hiệu rất rõ ràng, Kim Dung sắp sửa rút khỏi giang hồ, và người kế nhiệm của 《Minh Báo》 cũng trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi của mọi người.

Năm 1985, số lượng phát hành hàng ngày của 《Minh Báo》 đã đạt 110 nghìn bản, năm 1986 càng tăng vọt lên 180 nghìn bản.

Ngoài 《Minh Báo》, 《Minh Báo Nguyệt San》, 《Minh Báo Chu San》, cơ quan Minh Báo còn có một tờ 《Minh Báo Vãn Báo》.

Cùng lúc đó, Kim Dung còn thành lập Nhà xuất bản Minh Báo và Nhà xuất bản Minh Song.

Năm ngoái lợi nhuận đạt tới 70 triệu nguyên, năm nay còn có hy vọng đột phá 100 triệu, mà giá trị thị trường của toàn bộ tập đoàn 《Minh Báo》 đã gần 10 tỷ.

Con cái của Kim Dung không một ai có ý định theo nghề báo.

Ban đầu Kim Dung mời Lâm Hựu Luân gia nhập 《Minh Báo》

chính là có ý định bồi dưỡng anh làm người kế nhiệm của mình.

Trong mắt người ngoài, việc Lâm Hựu Luân kế nhiệm Kim Dung nắm giữ 《Minh Báo》 đã là chuyện chắc như bắp, nhưng sau khi tin tức Kim Dung chuẩn bị nghỉ hưu được lan truyền, lại có hơn 10 tập đoàn cùng lúc đến đàm phán muốn mua lại cổ phần mà Kim Dung đang nắm giữ.

Lâm Hựu Luân tuy sớm đã được Kim Dung xem là người kế nhiệm, nhưng lần này các đối thủ cạnh tranh của anh đều có thực lực mạnh mẽ: có chuyên gia thâu tóm Lương Bác Đào và nhân vật kỳ cựu trong ngành xuất bản Trịnh Kinh Hàn hợp tác, ông trùm báo chí Anh quốc Mạch Sĩ Duy, tài phiệt hàng đầu Hồng Kông Lý Gia Thành, Di Hòa Dương Hành, ông trùm truyền thông gốc Úc, cổ đông lớn của 《Nam Hoa Tảo Báo》 Mai Di, còn có ông chủ của nhà sách Đức Gian Nhật Bản Vu Bình Hải.

Những người này không phải tài sản hùng hậu thì cũng là có mối quan hệ và kinh nghiệm kinh doanh sâu rộng trong giới truyền thông.

Giữa những người này, ưu thế của Lâm Hựu Luân không còn rõ ràng như trước nữa.

Ý của Kim Dung không nằm ở việc 《Minh Báo》 bán được bao nhiêu tiền, mà là người kế nhiệm tương lai có thể phát huy tinh thần của 《Minh Báo》 hay không.

Đối mặt với sự cạnh tranh từ nhiều phía, bản thân Kim Dung vẫn chần chừ chưa đưa ra phản hồi, người ngoài liền đoán rằng ông có thể đang do dự không quyết, một vài lời đồn bất lợi cho Lâm Hựu Luân cũng bắt đầu lan truyền. — Là cổ đông duy nhất của 《Minh Báo》 ngoài Kim Dung, Thẩm Tân Bảo từ trước đến nay luôn có sở thích sưu tầm, trên tường nhà treo rất nhiều bức tranh sơn dầu và tranh màu nước có giá trị.

Trên đồ nội thất, trên kệ và trong những chiếc tủ kính tinh xảo bày hàng ngàn món đồ cổ, có đồ gốm, có tượng điêu khắc, có tượng sứ Sắc-xông, có đồ sứ Việt Nam, có đồ vật bằng ngà voi cổ đại, có đồ thủy tinh Venice.

Những thứ quý hiếm này lấp đầy căn phòng khách rộng lớn.

Gần đây, bộ sưu tập của nhà Thẩm Tân Bảo lại phong phú hơn rất nhiều, trong đó một phần lớn là do người thanh niên đang ngồi trong phòng khách kia tặng, đương nhiên cũng bao gồm cả chiếc bình sứ men xanh mà Thẩm Tân Bảo đang cầm trên tay, được cho là sản phẩm của quan diêu thời Thanh.

Thẩm Tân Bảo cầm kính lúp nghiên cứu kỹ men màu, hoa văn và kiểu dáng trên bề mặt đồ sứ, kết hợp với hình dáng tổng thể của món đồ, ông xác định chiếc bình sứ men xanh này được sản xuất vào thời Càn Long.

Loại đồ sứ quan diêu này vào thời đó chỉ lưu hành trong hoàng thất, số lượng lưu lạc ra ngoài không nhiều, vật hiếm thì quý, chỉ cần là hàng thật, giá cả đều rất đắt đỏ.

Thẩm Tân Bảo cẩn thận đặt chiếc bình sứ men xanh vào lại hộp gấm, sau khi tháo găng tay ra liền nói với Vu Bình Hải: "Trong toàn bộ đồ sứ quan diêu thời Thanh, hàng đầu phải kể đến thời Khang Hi, trong đó thời Khang-Ung-Càn là tốt nhất.

Chiếc bình hoa này của anh Vu hẳn là sản xuất vào thời Càn Long, chắc chắn là hàng thật không còn nghi ngờ gì nữa." "Đã qua mắt lão Thẩm, vậy thì chắc chắn không sai được." Vu Bình Hải đẩy chiếc hộp gấm đựng bình sứ men xanh về phía Thẩm Tân Bảo, "Chút lễ mọn, mong lão Thẩm đừng từ chối." Thẩm Tân Bảo làm ra vẻ kinh ngạc nhìn Vu Bình Hải một cái, "Anh Vu đây là có ý gì?

Tôi chỉ giúp giám định thật giả, chứ không có ý định chiếm đoạt

đồ yêu thích của người khác." Vu Bình Hải nghiêm mặt nói: "Thứ này để ở chỗ tôi cũng chỉ là đồ trang trí, ở trong tay người sành sỏi như lão Thẩm mới thể hiện được giá trị của nó." Để kết nối được với Thẩm Tân Bảo, Vu Bình Hải đã trước sau tặng không ít đồ cổ thư họa cho nhà ông ta.

Những món đồ trước đây, giá trị đơn lẻ cao nhất không quá 20 nghìn, mà lần này vừa ra tay đã là đồ sứ quan diêu thời Thanh trị giá mấy trăm nghìn, điều này khiến Thẩm Tân Bảo có chút khó xử.

Trước đây quà Vu Bình Hải tặng không có giá trị cao, cũng chỉ là cầu Thẩm Tân Bảo giúp bắc cầu dẫn lối trước mặt Kim Dung, lúc này tặng một món quà lớn như vậy, mưu đồ không hề nhỏ.

Về người kế nhiệm của 《Minh Báo》, mặc dù bên ngoài đồn thổi xôn xao, nhưng Thẩm Tân Bảo, người thực sự hiểu Kim Dung, lại biết rằng suy nghĩ của Kim Dung trước giờ chưa từng thay đổi.

Cho dù Vu Bình Hải trong khoảng thời gian một năm gần đây đã dành rất nhiều thời gian đi xem kịch, ăn uống cùng Kim Dung, lại không ngừng bàn luận về lý tưởng làm báo, khiến Kim Dung rất vui vẻ, nhưng so với Lâm Hựu Luân, Vu Bình Hải vẫn không có nhiều cơ hội thắng.

Sau khi Kim Dung tuyên bố rõ ràng sẽ nghỉ hưu, lại có tập đoàn Liên Hợp Tảo Báo của Singapore, 《Đông Phương Nhật Báo》 và nhiều cơ quan khác bày tỏ muốn thâu tóm 《Minh Báo》, nhưng đều bị Kim Dung từ chối.

Suy nghĩ của Kim Dung rất đơn giản, thứ nhất ông không muốn bán 《Minh Báo》 cho công ty nước ngoài, thứ hai ông không hy vọng cơ quan thâu tóm 《Minh Báo》 hoàn toàn xuất phát từ mục đích kinh doanh, mà không phải là tình yêu và trách nhiệm với sự nghiệp báo chí.

Còn đối với những người đàm phán mà ông nghi ngờ có mục đích chính trị, ông căn bản không có hứng thú gặp mặt.

Là người kế nhiệm được chọn từ sớm, Lâm Hựu Luân ở mọi phương diện đều phù hợp với yêu cầu của Kim Dung, chỉ cần bản thân Lâm Hựu Luân không xảy ra vấn đề gì, việc tiếp quản 《Minh Báo》 gần như đã là chuyện chắc chắn. "Mong lão Thẩm giúp tôi mưu tính, sau này nhất định sẽ có hậu lễ!" Vu Bình Hải cố gắng lấy lòng Kim Dung không thành, vì vậy nghĩ đến việc đi lại con đường của Thẩm Tân Bảo.

Quan hệ giữa Thẩm Tân Bảo và Lâm Hựu Luân chỉ ở mức bình thường.

Ban đầu khi Kim Dung chọn Lâm Hựu Luân làm người kế nhiệm, Thẩm Tân Bảo đã đưa ra ý kiến phản đối, chỉ là cổ phần của ông trong 《Minh Báo》 chỉ có một phần mười, không thể chi phối quyết định của Kim Dung trong chuyện này.

Thẩm Tân Bảo nhắm mắt suy nghĩ một lúc lâu, sau khi mở mắt ra liền nhìn chằm chằm vào Vu Bình Hải một hồi, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý. "Tôi nhớ anh Vu hình như đã nói anh tuổi Thân đúng không?" Vu Bình Hải không hiểu ý, "Lão Thẩm hỏi vậy để làm gì?" Thẩm Tân Bảo lại đột nhiên nói một câu: "Anh Vu có biết tại sao người bạn học cũ của tôi rõ ràng không định bán 《Minh Báo》 cho anh, mà vẫn bằng lòng đi xem kịch, ăn cơm cùng anh không?" Vu Bình Hải lắc đầu. "Bởi vì anh trông rất giống một người!" Thẩm Tân Bảo nói từng chữ một. "Ai?" "Người con trai cả đã mất của ông ấy, Truyền Hiệp." Thẩm Tân Bảo dừng một chút, rồi lại bổ sung: "Truyền Hiệp cũng tuổi Thân." Được Thẩm Tân Bảo nhắc nhở như vậy, Vu Bình Hải tức thì hiểu ra, chẳng trách mỗi lần gặp Kim Dung, ánh mắt ông nhìn mình đều có một sự quan tâm ẩn giấu, thì ra là vì lý do này. "Ý của lão Thẩm là, tôi có thể bắt đầu từ phương diện này?"

"Tôi có thể thử để Lương Dung nhận anh làm con nuôi." Vu Bình Hải mắt sáng lên, "Mong lão Thẩm giúp tôi!" "Anh Vu muốn đạt được mục đích, như vậy vẫn còn xa mới đủ." Thẩm Tân Bảo lắc đầu, chỉ dựa vào việc đánh "lá bài tình cảm" vẫn chưa đủ để ảnh hưởng đến quyết định của Kim Dung.

Cách tốt nhất vẫn là tìm cách thay đổi ấn tượng của Lâm Hựu Luân trong lòng Kim Dung, chỉ khi Kim Dung thất vọng về Lâm Hựu Luân, Vu Bình Hải mới có cơ hội. "Lương Dung rất coi trọng phẩm hạnh và danh tiếng của người kế nhiệm.

Lâm Hựu Luân ở Hồng Kông tuy rất nổi tiếng, nhưng tiếng tăm về đời tư của cậu ta lại không tốt, đây là khuyết điểm duy nhất của cậu ta." Thẩm Tân Bảo cảm thấy nói đến mức này đã đủ, Vu Bình Hải hẳn đã biết phải làm gì.

Đương nhiên, biết được khuyết điểm của Lâm Hựu Luân là một chuyện, nhưng có nắm được điểm yếu của Lâm Hựu Luân hay không lại là chuyện khác.

Truyền thông Hồng Kông đã theo đuổi Lâm Hựu Luân bao nhiêu năm, tin đồn về anh trên báo chí gần như ba ngày hai lần lại xuất hiện.

Mặc dù truyền thông Hồng Kông rất chắc chắn anh có quan hệ thân mật với ít nhất vài nữ minh tinh, nhưng vẫn khổ vì không có bằng chứng xác thực.

Muốn thông qua tin đồn để khiến Lâm Hựu Luân rơi vào thế bị động, chuyện này ngay cả truyền thông Hồng Kông cũng chưa làm được, Vu Bình Hải thực sự cũng không có gì chắc chắn.

Nhưng đây là cách duy nhất hiện tại, Vu Bình Hải cũng chỉ có thể còn nước còn tát. — Sau một thời gian chuẩn bị, Lâm Hựu Luân đã rút ra được khoảng 800 triệu đô la Hồng Kông tiền vốn.

Kim Dung chắc chắn sẽ không chuyển nhượng toàn bộ cổ phần của 《Minh Báo》 cho anh một lần, vì vậy số vốn này để hoàn thành bước thâu tóm đầu tiên hẳn là dư dả.

Trong thời gian này, Lâm Hựu Luân đã triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị tại Gia Nghị, mở rộng số ghế trong hội đồng lên 11 ghế.

Trong số các giám đốc mới nhậm chức, Lỵ Trí, Hoa hậu châu Á đầu tiên, người đã tuyên bố giải nghệ chỉ sau khi đóng một bộ phim, là người được truyền thông chú ý nhất.

Việc Lỵ Trí "tái xuất" với tư cách như vậy còn gây chấn động hơn cả việc tập đoàn Lệ Tân thay thế Kim Công Chúa trở thành một trong những cổ đông của rạp Gia Nghị.

Tin đồn ồn ào khắp thành phố trong thời gian quay phim 《Lâm Sinh và Lâm Thái》 lại một lần nữa bị truyền thông lôi ra, mối quan hệ giữa hai người lại trở thành tâm điểm bàn tán của truyền thông.

Ban đầu, với những tin đồn như vậy, Lâm Hựu Luân đã sớm quen rồi.

Nhưng cơn bão dư luận lần này lại ập đến một cách bất ngờ và hung hãn.

Ngay cả Lâm Hựu Luân, người vốn "chậm chạp" với tin tức giải trí, cũng ngửi thấy một mùi vị khác thường.

Chương 253

Trước đây, khi truyền thông đưa tin về những tin đồn này, thường chỉ coi Lâm Hựu Luân là mục tiêu, hỏa lực đều tập trung vào một mình anh.

Những nữ minh tinh có tin đồn với anh không những không bị ảnh hưởng, mà ngược lại còn được truyền thông lăng xê để nổi tiếng.

Nhưng lần này tình hình đã thay đổi, những người có liên quan đến Lâm Hựu Luân như Chung Sở Hồng, Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền đều bị liên lụy ở một mức độ nhất định.

Một số phương tiện truyền thông thậm chí còn nói những lời rất khó nghe, ra vẻ muốn buộc những nữ minh tinh này phải đứng ra giải thích rõ ràng với công chúng. "Không được thì em từ chức giám đốc ở công ty Gia Nghị là được rồi." Lỵ Trí trong thời gian này bị dư luận truyền thông làm cho thân tâm mệt mỏi, thậm chí đã nảy sinh ý định rút lui. "Chuyện này không liên quan đến em, là có người cố tình muốn chống đối anh." Lâm Hựu Luân đặt tờ báo trong tay xuống, cau mày nói.

Là Lâm Kiện Nhạc sao?

Lâm Hựu Luân ngay lập tức phủ định ý nghĩ này trong lòng.

Tập đoàn Lệ Tân vừa mới tiến quân vào làng giải trí, chân đứng chưa vững, lúc này mà xé rách mặt mũi với mình, đối với họ căn bản không có lợi ích gì.

Gần đây ngoài việc có chút xích mích nhỏ với tập đoàn Lệ Tân trong việc tranh giành cổ phần Gia Nghị, Lâm Hựu Luân căn bản không có xung đột với ai khác, không phải Lâm Kiện Nhạc thì là ai? "Những người này thật đáng ghét!" Lỵ Trí xem xong tờ báo Lâm Hựu

Luân đưa, tức giận nói: "Làm mưa làm gió như vậy, đối với họ có lợi ích gì chứ?" Câu nói này của Lý Trí lại nhắc nhở Lâm Hựu Luân.

Bởi vì đã có thỏa thuận từ sớm với Kim Dung, Lâm Hựu Luân luôn cảm thấy việc thâu tóm 《Minh Báo》 sẽ rất thuận lợi, nhưng bây giờ xem ra, anh đã nghĩ vấn đề quá đơn giản rồi.

Lâm Hựu Luân vừa mới đặt phạm vi nghi ngờ vào các đối thủ cạnh tranh giành cổ phần 《Minh Báo》, Lý Trí đã lập tức nghĩ đến một người. "Thời gian trước truyền thông thường xuyên nhắc đến một doanh nhân tên là Vu Bình Hải.

Nghe nói gần đây, ông ta và lão tiên sinh Kim Dung đi lại rất thân thiết, thường bị truyền thông chụp được ảnh họ cùng nhau ăn cơm hoặc xem kịch.

Rất nhiều người nói rằng ông ta là người có khả năng tiếp quản 《Minh Báo》 nhất ngoài anh, anh nói xem có phải người này đứng sau giở trò không?" Vừa nghe đến cái tên "Vu Bình Hải", Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy rất quen thuộc, suy nghĩ kỹ mới phát hiện, Vu Bình Hải này chính là doanh nhân đã mua lại cổ phần 《Minh Báo》 từ tay Kim Dung ở kiếp sau.

Kim Dung ban đầu đặt nhiều hy vọng vào người này, nhưng Vu Bình Hải trong thời gian kinh doanh 《Minh Báo》 lại lấy tiền vay ngân hàng để đầu tư vào ngành khác.

Một trong số các khoản vay sau này bị phanh phui là dùng để mở sòng bạc ở Canada, vừa giấu giếm cổ đông, vừa vi phạm thỏa thuận cho vay với ngân hàng, dẫn đến 《Minh Báo》 bị Sở Giao dịch Chứng khoán và Sàn Giao dịch Liên kết Hồng Kông tuyên bố đình chỉ giao dịch.

Vu Bình Hải buộc phải bán cổ phần 《Minh Báo》 của mình, từ đó rút lui khỏi ngành báo chí. "Bất kể là ai, chỉ cần để tôi tra ra được

bằng chứng là hắn giở trò, tôi nhất định sẽ khiến hắn phải hối hận!" Ánh mắt Lâm Hựu Luân lóe lên tia sáng lạnh lẽo như dao.

Đối phương nhắm vào anh thì không sao, nhưng lại còn lôi cả những người phụ nữ bên cạnh anh vào, điều này đã chạm đến vảy ngược của anh!

"Cái gì của Lâm Hựu Luân cũng tốt, chỉ có đời tư là quá bừa bãi.

Giao 《Minh Báo》 cho cậu ta, tôi thật sự có chút lo lắng." Thẩm Tân Bảo cầm một chồng báo đi vào văn phòng của Kim Dung, đặt chồng báo xuống trước mặt ông rồi tự kéo ghế ngồi xuống.

Kim Dung tỏ ra hứng thú lật xem hết chồng báo ông ta mang đến.

Hơn hai mươi tờ báo, tạp chí, gần như tờ nào cũng có bài viết liên quan đến bê bối của Lâm Hựu Luân, mang theo khí thế "dông bão sắp kéo đến".

"Sao ông đột nhiên lại quan tâm đến mấy tin tức trên các tờ báo lá cải này vậy?" Kim Dung cười, đặt chồng báo sang một bên, ánh mắt có chút tinh quái nhìn Thẩm Tân Bảo.

Thẩm Tân Bảo nhất thời nghẹn lời, ông ta không thể nói mình đến đây để làm thuyết khách cho Vu Bình Hải được.

"Chuyện này nói lớn thì rất lớn, nói nhỏ thì cũng rất nhỏ, nhưng chính vì sự không chắc chắn này mới càng khiến người ta lo lắng.

Nó giống như một quả mìn chôn bên cạnh, không biết lúc nào sẽ giẫm phải, đến lúc đó danh dự của 《Minh Báo》 cũng sẽ bị tổn hại.

Tôi cho rằng hành động này vô cùng không sáng suốt!" Thẩm Tân Bảo lấy 《Minh Báo》 ra làm lá chắn, quả thực không khiến người khác nghi ngờ.

Kim Dung gần đây cũng đang khó xử.

Ông tung tin ra ngoài rằng mình sẽ nghỉ hưu chính là để chuẩn bị cho Lâm Hựu Luân tiếp quản.

Nhưng đúng lúc này lại xảy ra chuyện như vậy, dư luận cả Hong Kong đều rất bất lợi cho Lâm Hựu Luân.

Lúc này mà giao 《Minh Báo》 cho cậu ta, khó tránh khỏi sẽ bị người đời bàn tán.

"Đây chỉ là quan điểm cá nhân của tôi, cuối cùng vẫn phải do ông quyết định, tôi cũng không nói nhiều nữa." Thẩm Tân Bảo thấy Kim Dung lộ vẻ do dự, liền biết lời nói của mình đã có hiệu quả.

Ông ta hiểu đạo lý "thái quá bất cập", nên từ đầu đến cuối không hề nhắc đến Vu Bình Hải, mãi đến lúc sắp đi mới nói một câu: "Lần trước ông nói Vu Bình Hải trông rất giống Truyền Hiệp, sau đó tôi đã cố ý hẹn gặp cậu ta một lần, quả nhiên rất giống, người trẻ này không tồi." Bàn tay cầm bút của Kim Dung khẽ run lên.

Người con trai cả Tra Truyền Hiệp luôn là nỗi đau trong lòng ông.

Thẩm Tân Bảo nói như vậy, lập tức chạm đến những cảm xúc đặc biệt sâu thẳm trong lòng ông.

Kim Dung dừng công việc đang làm, ngẩng đầu nói: "Cũng một thời gian rồi không gặp chàng trai trẻ đó.

Hay là ông Thẩm sắp xếp một bữa cơm, hẹn cậu ta ra ngoài ngồi một chút?" Câu nói này đúng ý Thẩm Tân Bảo: "Được, bữa cơm để tôi sắp xếp, thời gian định vào tối nay, ông thấy thế nào?" Kim Dung hơi do dự một chút.

Tối nay ông vốn định hẹn Lâm Hựu Luân ra ngoài để bàn bạc chuyện chuyển nhượng cổ phần 《Minh Báo》, nhưng những lời nói trước đó của Thẩm Tân Bảo cũng khiến lòng ông dấy lên vài phần lo ngại, bèn dứt khoát hoãn lại chuyện này.

Thẩm Tân Bảo vui vẻ rời đi, còn Kim Dung khoanh tay dựa vào ghế, trong lòng lại đang suy nghĩ kỹ về chuyện của Vu Bình Hải.

Trước khi tiếp xúc với Vu Bình Hải, Kim Dung đã thông qua bạn bè tìm hiểu về lai lịch của cậu ta — Vu Bình Hải sinh năm 1959, là người Hong Kong, tốt nghiệp khoa Chính trị Đại học Saskatchewan ở Canada năm 1977.

Sau khi về Hong Kong, cậu ta từng làm biên dịch và biên tập viên điện tín quốc tế tại tờ 《Tài kinh viết báo》 do thuộc hạ cũ của Kim Dung là Hoàng Dương Liệt sáng lập.

Sau một năm ngắn ngủi trong ngành truyền thông, cậu ta nghỉ việc và vào làm nhân viên tại khách sạn Furama.

Năm 1985, cậu ta thuyết phục bạn bè đầu tư 800 nghìn, bản thân đầu tư 200 nghìn để thành lập một công ty.

Lúc đó công ty không có văn phòng riêng, Vu Bình Hải vừa là ông chủ vừa là nhân viên.

Hai năm sau, công ty này lên sàn, giá trị thị trường đã đạt tới 600 triệu đô la Hong Kong.

"Nếu không có Lâm Hựu Luân, có lẽ Vu Bình Hải thực sự là một người kế nhiệm không tồi." Kim Dung viết tên Lâm Hựu Luân lên một tờ giấy trắng, sau đó lại viết thêm tên Vu Bình Hải bên cạnh, lòng thầm nghĩ.

Buổi sáng Thẩm Tân Bảo vừa gọi điện cho Vu Bình Hải, báo rằng Kim Dung đã đồng ý tối nay cùng ra ngoài ăn cơm, thì buổi chiều lại bất ngờ nhận được điện thoại của Kim Dung, nói rằng ông không khỏe, bữa tối ông sẽ không đến.

Đặt điện thoại xuống, Thẩm Tân Bảo như bị một cú sốc lớn, sắc mặt đột nhiên tái đi.

Môi ông ta khẽ run, mắt cụp xuống, cúi đầu, không nói một lời nào.

Sáng nay gặp Kim Dung vẫn còn khỏe mạnh, mới nửa ngày sao lại có thể không khỏe được?

Thẩm Tân Bảo biết đây là lời từ chối của Kim Dung, nhưng điều khiến ông ta không tài nào hiểu nổi là, tại sao thái độ của Kim Dung lại đột ngột thay đổi như vậy?

Nghi hoặc của Thẩm Tân Bảo nhanh chóng có được lời giải đáp trên báo.

Tờ《Kinh tế viết báo》của Hong Kong trong số mới nhất đã độc quyền tiết lộ, trong thời gian du học ở Canada, Vu Bình Hải từng phạm phải bảy tội danh bao gồm trộm cắp, giả mạo séc, sử dụng thẻ tín dụng của người khác trái phép, tàng trữ súng, và bị kết án hai năm tù giam.

Đừng nói là Kim Dung, ngay cả Thẩm Tân Bảo cũng luôn cho rằng quá khứ của Vu Bình Hải là trong sạch.

Khi đọc được tin này, Thẩm Tân Bảo chỉ cảm thấy lạnh, mọi thứ đều lạnh, từ lòng bàn chân đến đùi, từ đầu ngón tay đến bả vai, từ chóp mũi đến lồng ngực, cứ thế lạnh dần đi.

Chương 254

Một khi tính xác thực của bài báo này được khẳng định, hình tượng của Vu Bình Hải trong mắt Kim Dung coi như hoàn toàn sụp đổ.

Ai mà ác độc đến vậy, tung ra tin tức thế này, rõ ràng là muốn đẩy Vu Bình Hải vào chỗ chết.

Đột nhiên, Thẩm Tân Bảo nghĩ đến một khả năng, tim ông ta thắt lại, giống như có con rắn lạnh lẽo bò lên sống lưng.

Chẳng lẽ Lâm Hựu Luân đã phát giác được "hành động" của Vu Bình Hải, nên mới phản kích sắc bén như vậy?

Thẩm Tân Bảo càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

Điều ông ta lo lắng bây giờ không phải là Vu Bình Hải sẽ ra sao, mà là khoảng thời gian này ông ta tiếp xúc với Vu Bình Hải thường xuyên như vậy, Lâm Hựu Luân đã tra ra được Vu Bình Hải đứng sau giở trò, tự nhiên cũng có thể lần theo manh mối mà nghi ngờ đến mình.

Vừa nghĩ đến việc có thể phải đối mặt với sự trả thù của Lâm Hựu Luân, Thẩm Tân Bảo liền cảm thấy như có vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, giống như vô số cây kim đâm vào người, khiến ông ta ăn không ngon ngủ không yên.

Suy đi tính lại, Thẩm Tân Bảo cảm thấy tốt nhất nên tự mình thoát khỏi chuyện này trước.

Còn về Vu Bình Hải, Thẩm Tân Bảo thấy mình đã giúp những gì có thể giúp rồi, ai bảo bản thân Vu Bình Hải không trong sạch.

"Thật không ngờ, Vu Bình Hải lại là người như vậy.

Bữa cơm tôi đã hủy rồi, người như thế không đáng để chúng ta kết giao sâu!" Thẩm Tân Bảo khi gọi lại cho Kim Dung, không khỏi một phen đau lòng căm phẫn.

Kim Dung an ủi ông ta vài câu trong điện thoại, sau khi cúp máy thì khẽ thở dài, rồi cười khổ với Lâm Hựu Luân đang ngồi đối diện: "Chuyện quả thật bị cậu đoán trúng rồi.

Nếu ông Thẩm trong lòng không có quỷ, chắc chắn sẽ không gọi điện cho tôi giải thích nhanh như vậy." Nhìn vẻ mặt ảm đạm của Kim Dung, Lâm Hựu Luân trong lòng cũng khẽ thở dài, không nói gì thêm.

"Hồ sơ phạm tội của Vu Bình Hải là cậu tiết lộ cho truyền thông biết phải không?" Người bạn cũ quen biết hơn ba mươi năm còn giở trò tâm kế với mình, Kim Dung không tin Lâm Hựu Luân trong chuyện này lại hoàn toàn trong sạch.

Kim Dung hỏi vậy thực ra là muốn cho Lâm Hựu Luân một cơ hội giải thích, nhưng không ngờ Lâm Hựu Luân hoàn toàn không giải thích, mà trực tiếp thừa nhận chuyện này là do anh tìm người làm.

"Tại sao?" Ánh mắt Kim Dung có chút thất vọng.

Lâm Hựu Luân tra ra quá khứ không trong sạch của Vu Bình Hải, có thể nói riêng cho ông biết.

Việc công khai vạch trần đời tư của người khác trên truyền thông như vậy, Kim Dung lại cảm thấy có chút quá đáng.

Ánh mắt Lâm Hựu Luân nghiêm nghị mà kiên định: "Tôi tự nhận mình không phải thánh nhân gì.

Người khác nể tôi ba phần, tôi kính người khác một trượng.

Nhưng Bồ Tát đất cũng có ba phần lửa giận, Vu Bình Hải đã dám làm mồng một, thì đừng trách tôi làm ngày rằm!" Kim Dung vốn định nói thêm vài câu, nhưng ánh mắt liếc thấy chồng báo mà Thẩm Tân

Bảo mang đến buổi sáng, đột nhiên lại im lặng.

Hướng đi của dư luận truyền thông trong thời gian này quỷ dị như vậy, Kim Dung đã lăn lộn trong ngành báo chí mấy chục năm, sao có thể không nhìn ra những điều mờ ám bên trong.

Chỉ là Kim Dung trước nay không thích dùng ác ý để suy đoán người khác.

Lâm Hựu Luân đã nói thẳng, chân tướng sự việc Kim Dung liền hiểu rõ trong lòng.

Theo ông, cách làm của Lâm Hựu Luân tuy quyết liệt, nhưng trước mặt mình vẫn xem như thẳng thắn.

Điều này giống hệt nhân vật chính trong tiểu thuyết võ hiệp của ông, tiểu tiết có sai, nhưng đại nghĩa không mất!

Nghiêm túc ngẫm lại, Kim Dung cảm thấy sự việc trở thành thế này, ông cũng có trách nhiệm không nhỏ.

Đã xác định Lâm Hựu Luân là người kế nhiệm 《Minh Báo》, thì nên cắt đứt suy nghĩ của những người khác, nếu không cũng sẽ không gây ra nhiều sóng gió như vậy.

Trước đó, Kim Dung còn do dự về việc bán 《Minh Báo》 cho Lâm Hựu Luân, nhưng lại xét đến tuổi tác đã cao, không thể quản lý 《Minh Báo》 lâu dài, nên mới có ý định đưa 《Minh Báo》 lên sàn.

Bây giờ hiểu lầm đã được giải tỏa, Kim Dung chỉ muốn nghỉ hưu sớm, liền không nhắc đến chuyện đưa 《Minh Báo》 lên sàn nữa, chỉ bàn bạc với Lâm Hựu Luân khi nào chuyển nhượng cổ phần 《Minh Báo》 cho anh là thích hợp nhất.

Dù đã xác định sẽ tiếp quản 《Minh Báo》, nhưng Lâm Hựu Luân lại không hy vọng Kim Dung chuyển toàn bộ cổ phần cho mình một lần.

Đối với 《Minh Báo》, Kim Dung là một ngọn cờ đầu.

Ít nhất trong vài năm tới, Lâm Hựu Luân vẫn hy vọng Kim Dung có thể tiếp tục nắm giữ một phần cổ phần của 《Minh Báo》, như vậy sẽ có lợi cho việc ổn định lòng người, thực hiện quá trình chuyển giao ổn định cho toàn bộ tập đoàn báo chí.

Một cân nhắc khác của Lâm Hựu Luân là xuất phát từ nhu cầu đưa 《Minh Báo》 lên sàn.

Trong nhiều năm phát triển, nội bộ 《Minh Báo》 đã tích lũy không ít vấn đề về nhân sự, việc thúc đẩy 《Minh Báo》 lên sàn không chỉ có thể huy động thêm nhiều vốn, mà đồng thời cũng có thể giải quyết dứt điểm những vấn đề này. 《Minh Báo》 vốn dự định lên sàn vào tháng 5, 6 năm nay, hy vọng có thể huy động được 100 triệu đô la Hong Kong.

Tuy nhiên, Lâm Hựu Luân cảm thấy thành tích của 《Minh Báo》 vẫn còn có thể tiếp tục nâng cao, trì hoãn hai năm nữa mới lên sàn, định giá doanh nghiệp và tỷ lệ giá trên thu nhập đều sẽ có không gian tăng trưởng rất lớn.

Kết quả thương lượng cuối cùng là, Kim Dung giảm cổ phần của mình tại 《Minh Báo》 xuống còn hai thành, Lâm Hựu Luân dùng 700 triệu đô la Hong Kong mua lại bảy thành cổ phần do Kim Dung chuyển nhượng.

Lâm Hựu Luân sẽ giữ chức Chủ tịch Hội đồng quản trị Công ty TNHH Doanh nghiệp 《Minh Báo》, Kim Dung giữ chức Chủ tịch danh dự.

Vào ngày thứ hai sau khi giao dịch cổ phần hoàn tất, 《Minh Báo》 đã đăng bài phát biểu của Kim Dung: "Trong mười năm qua, tôi đã nhiệt tình tìm kiếm một người trẻ tuổi thông minh, tài năng, có tâm huyết với sự nghiệp báo chí, thành thật và nỗ lực, để có thể giao phó

《Minh Báo》 cho người đó.

Nếu không phải do tôi may mắn, sẽ không gặp được ngài Lâm Hựu Luân, một nhân tài dường như được đo ni đóng giày, thậm chí còn xuất sắc hơn cả những gì tôi tưởng tượng và yêu cầu!" Bài phát biểu của Kim Dung vừa được đăng tải, cuộc tranh giành người kế nhiệm 《Minh Báo》 cuối cùng cũng đã ngã ngũ!

Trước khi chính thức tuyên bố Lâm Hựu Luân tiếp quản Doanh nghiệp 《Minh Báo》, Kim Dung đã tổ chức một bữa tiệc tại Câu lạc bộ nông thôn Vịnh Nước Sâu để chiêu đãi các nhân viên cấp cao của 《Minh Báo》.

Khi Kim Dung công bố quyết định của mình, không khí tại hiện trường trở nên có chút nặng nề, mọi người đều không nói gì.

Từ khi Lâm Hựu Luân vào 《Minh Báo》 giữ chức phó tổng biên tập, mọi người đã biết sẽ có ngày này, nhưng khi chính miệng Kim Dung tuyên bố tin tức mình sắp nghỉ hưu, mọi người có mặt vẫn có chút khó thích ứng, hay nói đúng hơn là không nỡ.

Kim Dung luôn hy vọng đưa 《Minh Báo》 trở thành tờ báo tiếng Trung tốt nhất thế giới, dù ở hội đồng biên tập hay hội đồng hành chính, ông luôn đóng vai trò như một người cha.

Ông ra đi, mọi người dường như đột nhiên mất đi trụ cột, lòng sinh ra cảm giác hoang mang.

"Các vị có mặt ở đây đều không lạ gì ngài Lâm, tiếp theo xin mời cậu ấy lên nói vài lời!" Kim Dung nhường micro trên bục cho Lâm Hựu Luân, lúc này mọi người dưới bục mới tỉnh ngộ, rất nhanh sau đó tiếng vỗ tay vang lên.

Lâm Hựu Luân giơ tay ra hiệu, ngăn tiếng vỗ tay dưới bục.

"Nói ra thật xấu hổ, vào 《Minh Báo》 mấy năm nay, thực ra cũng

chỉ là làm quen mặt với mọi người, còn đối với toàn bộ hoạt động của 《Minh Báo》, tôi chỉ có thể xem là hiểu biết sơ qua, còn lâu mới nói là thành thạo, cho nên tương lai càng phải dựa vào sự ủng hộ của các vị có mặt ở đây." Vào ngày 《Minh Báo》 tái cơ cấu, Lâm Hựu Luân đã công khai bày tỏ, việc mua lại Doanh nghiệp 《Minh Báo》 là một khoản đầu tư thương mại dài hạn, không liên quan đến chính trị, càng không liên quan đến phương châm biên tập trước nay của 《Minh Báo》, đồng thời cam kết sẽ không sa thải nhân viên cũ của tòa soạn.

Lời phát biểu này, cũng có thể xem là một lời hứa với ban lãnh đạo cấp cao của tòa báo trong một dịp không chính thức.

Có được lời đảm bảo này, mọi người có mặt đều yên tâm hơn rất nhiều.

Lâm Hựu Luân nhân cơ hội tuyên bố một vài cải cách của công ty, đặc biệt là tuyên bố khởi động lại kế hoạch đưa 《Minh Báo》 lên sàn, và hứa sau khi lên sàn sẽ phân chia cổ phần cho nhân viên, đồng thời nhấn mạnh "sau khi lên sàn, phương châm của tòa báo sẽ không thay đổi, nền tảng xã hội của tờ báo sẽ được mở rộng, quan hệ sẽ càng thêm mật thiết, còn nhân viên có thể làm cổ đông nhỏ, sẽ có cảm giác thân thuộc hơn." Trước tiên là an ủi lòng người, sau đó lại hứa hẹn lợi ích, một loạt hành động này của Lâm Hựu Luân về cơ bản đã xóa bỏ những bất ổn nội bộ do việc tái cơ cấu 《Minh Báo》 gây ra.

Việc 《Minh Báo》 đổi chủ lần này có thể nói là nhận được sự chú ý của các bên.

Trong thời đại của Kim Dung, 《Minh Báo》 là một trong những tờ báo có ảnh hưởng nhất Hong Kong, được ví như tờ 《The Times》 của Hong Kong.

Những dự đoán và phân tích của nó về tình hình châu Âu là điều mà các tờ báo khác không thể sánh bằng.

Dù ở đại lục, Đài Loan hay ở nước ngoài, dù trong giới chính trị hay giới văn hóa, 《Minh Báo》 đều duy trì ảnh hưởng lớn, đặc biệt là các bài xã luận rất được các nhân sĩ chính trị cấp cao, nhân sĩ văn hóa ở đại lục, Đài Loan và Hong Kong coi trọng.

Lâm Hựu Luân tiếp quản 《Minh Báo》, Kim Dung "nghỉ mà không hưu", tiếp tục giữ chức Chủ tịch danh dự. 《Minh Báo》 bước vào "thời kỳ hậu Kim Dung", mọi người đều rõ giai đoạn quá độ này sẽ không quá dài, ít thì hai ba năm, nhiều thì năm sáu năm, Kim Dung chắc chắn sẽ hoàn toàn rút lui khỏi 《Minh Báo》.

Chương 255

Vì vậy từ lúc này trở đi, người thực sự có vai trò quyết định đối với 《Minh Báo》 không còn là Kim Dung mà là Lâm Hựu Luân.

Lập trường chính trị của Lâm Hựu Luân trung lập hơn Kim Dung, điều này rất phù hợp với xu hướng chính trị từ trước đến nay của 《Minh Báo》.

Ảnh hưởng của 《Minh Báo》 trong giới văn hóa có thể sẽ suy giảm phần nào khi Kim Dung rời đi, nhưng xét đến sức ảnh hưởng của Lâm Hựu Luân trong toàn xã hội Hong Kong, sau khi anh tiếp quản 《Minh Báo》, nền tảng độc giả của tờ báo sẽ theo đó mà mở rộng.

Nhiều năm qua 《Minh Báo》 vẫn luôn cạnh tranh thị trường độc giả Hong Kong với 《Tinh đảo viết báo》 của Hồ Tiên và 《Đông phương viết báo》 của anh em nhà họ Mã.

Trong "thời kỳ hậu Kim Dung", 《Minh Báo》 rất có khả năng sẽ phát triển thành một tờ báo vừa có thể duy trì đủ ảnh hưởng trong tầng lớp tinh hoa văn hóa, vừa có thể khiến người dân bình thường cảm thấy gần gũi, điều này mới thực sự khiến các đối thủ cạnh tranh cảm thấy lo lắng.

Ngay khi mấy tờ báo lớn khác của Hong Kong bắt đầu căng thẳng đối phó với sự thay đổi này của 《Minh Báo》, Lâm Hựu Luân lại lặng lẽ rời Hong Kong, một mình đến Đài Loan, bái kiến Cổ Long đang dưỡng bệnh tại nhà.

Kể từ lần say rượu trước, Cổ Long cuối cùng cũng nghe theo lời khuyên của bạn bè thân thích, bắt đầu cai rượu, tình hình sức khỏe cũng dần tốt lên.

Khi Lâm Hựu Luân đến thăm, ông vừa từ Mỹ trị bệnh trở về, nhớ lại những lời khuyên nhủ tận tình của Lâm Hựu Luân ngày trước, trong lòng không khỏi cảm khái.

Cổ Long lấy trà thay rượu, kính Lâm Hựu Luân và nói: "Nếu không có những lời khuyên chân thành của ngài Lâm, e rằng bây giờ tôi đã là người chết rồi.

Đừng nói là đăng tác phẩm mới của tôi lên 《Minh Báo》, dù có bảo tôi đến 《Minh Báo》 làm biên tập, tôi cũng sẽ không từ chối." Cổ Long chỉ muốn bày tỏ tấm lòng, Lâm Hựu Luân đương nhiên không thể thật sự kéo Cổ Long đến 《Minh Báo》 làm biên tập.

Hai người cùng cạn một ly trà nhạt, đều không nhắc lại chuyện này nữa.

Đang lúc nói chuyện hứng khởi, vợ của Cổ Long là Dư Tú Linh đẩy cửa bước vào.

"Diệu Hoa, lúc nãy anh em nhà họ Hoàng gọi điện, nói tối nay muốn qua tìm anh bàn chuyện." Dư Tú Linh là người vợ thứ hai của Cổ Long.

Năm Cổ Long bị bệnh gan, nếu không có sự chăm sóc của Dư Tú Linh, thật sự là một chuyện vô cùng khổ sở.

Trong thời gian này, Cổ Long đã hôn mê mấy lần, mất kiểm soát trong bệnh viện, không biết đã ra vào bệnh viện bao nhiêu lần.

Dư Tú Linh luôn ở bên cạnh ông, chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của ông, chưa từng than khổ, cũng chưa từng yêu cầu Cổ Long báo đáp.

Cổ Long có một người vợ tốt như vậy, mỗi lần đều khiến bạn bè ông vô cùng ngưỡng mộ.

Cổ Long nắm tay Dư Tú Linh, kéo bà ngồi xuống bên cạnh mình.

Có Lâm Hựu Luân ở đó, Dư Tú Linh ban đầu có chút không quen, nhưng Lâm Hựu Luân lại tỏ ra bình thường, khiến Dư Tú Linh trong lòng cũng yên ổn hơn.

Cổ Long vỗ vỗ vai Dư Tú Linh: "Em gọi điện bảo họ mau qua đây đi.

Hôm nay vừa hay có ngài Lâm ở đây, lát nữa anh gọi thêm Mã Phương Tung qua nữa, mọi người cùng nhau mới náo nhiệt." Dư Tú Linh vâng lời đi ra ngoài.

Cổ Long lúc này mới giải thích với Lâm Hựu Luân: "Anh em họ Hoàng là bạn tôi mới quen gần đây, lần này đến chắc lại là lèo nhèo tôi nói chuyện chuyển thể tiểu thuyết võ hiệp." Hai cái tên Hoàng Hoa, Hoàng Trạch nghe có vẻ xa lạ với Lâm Hựu Luân.

Ban đầu nghe Cổ Long nói chuyện chuyển thể tiểu thuyết, anh còn tưởng anh em họ Hoàng là người trong ngành điện ảnh hoặc truyền hình.

Đợi đến khi Cổ Long giải thích cặn kẽ, Lâm Hựu Luân mới chợt tỉnh ngộ, anh em họ Hoàng này chẳng phải là người sáng lập Pili, dòng kịch múa rối bao tay của Đài Loan sao?

Anh em họ Hoàng lại muốn chuyển thể tiểu thuyết võ hiệp của Cổ Long thành kịch múa rối bao tay, ý tưởng này khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy có vài phần thú vị, trong lòng cũng thêm vài phần mong đợi cho cuộc gặp mặt này.

Trời còn chưa tối, Mã Phương Tung và anh em họ Hoàng đã đến.

Họ mang theo rượu và thức ăn, xem ra là muốn bàn chuyện lâu dài.

Dư Tú Linh dẫn họ ra khu vườn nhỏ trên sân thượng, nơi này được bài trí tinh tế, bên cạnh có một cái bàn, là nơi rất tốt để nói chuyện.

Mã Phương Tung sớm đã biết Lâm Hựu Luân ở đây, nhưng anh em họ Hoàng thì đây là lần đầu tiên gặp anh.

Thấy Cổ Long đang ngồi trò chuyện với một người trẻ tuổi xa lạ, trong lòng họ còn đang thắc mắc người này là ai.

Đợi đến khi Cổ Long giới thiệu xong thân phận của Lâm Hựu Luân, anh em họ Hoàng đều sáng mắt lên.

Người anh Hoàng Hoa mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc, khuôn mặt vuông vức còn vương lại vài sợi râu chưa cạo sạch, người cao lớn, đứng thẳng tắp.

Người em Hoàng Trạch mặc một bộ vest lịch sự, khuôn mặt luôn nở nụ cười hiền hậu, cặp kính luôn sáng bóng, đôi khi đôi mắt lại lóe lên tia sáng sắc bén.

Hai anh em cùng tiến lên, lần lượt bắt tay chào hỏi Lâm Hựu Luân.

Truyền thống kịch múa rối bao tay của nhà họ Hoàng, đến đời anh em họ Hoàng đã là đời thứ ba.

Lớn lên trong một gia đình có truyền thống múa rối bao tay, hai anh em từ nhỏ đã mưa dầm thấm lâu, tiếp thu đủ loại tinh hoa của kịch múa rối.

Ông nội là Hoàng Hải Đại, người sáng lập phái múa rối bao tay Ngũ Châu nổi tiếng, một nghệ sĩ lão làng cấp quốc bảo ngang hàng với Lý Thiên Lộc; cha là Hoàng Tuấn Hùng, người được mệnh danh là "cha đẻ" của kịch múa rối bao tay truyền hình, từng gây chấn động giang hồ, kinh động vạn giáo.

Xuất thân từ một gia đình như vậy, Hoàng Hoa và Hoàng Trạch không có nhiều lựa chọn khác.

Dù khi còn trẻ cũng rất muốn chơi ngầu, lập ban nhạc, nhưng cuối

cùng vẫn chọn kế thừa sản nghiệp của tổ tiên.

Hoàng Hải Đại là người khai sáng phái Kiếm Tiên trong múa rối bao tay, còn Hoàng Tuấn Hùng trên cơ sở cải cách của cha mình đã tiếp tục đổi mới, tăng kích thước con rối, nhấn mạnh thần khí của đôi mắt, dùng nhạc pop thay thế cho tiếng chiêng trống truyền thống làm nhạc nền, đưa kịch múa rối lên truyền hình biểu diễn.

Sau khi phát sóng trên đài TTV đã gây chấn động, tạo ra nhiều kỷ lục rating chưa từng có, phát sóng liên tục 538 tập, rating cao nhất từng đạt 97%.

Các nhân vật trong kịch như Sử Diễm Văn, Quái Lão Tử, Nhị Xỉ một thời trở thành những thần tượng "rối" mà mọi nhà đều biết đến.

Kịch múa rối bao tay truyền hình của Hoàng Tuấn Hùng phát sóng vào khung giờ trưa suốt bốn năm.

Dù rất được khán giả yêu thích, nhưng dư luận báo chí Đài Loan lại gây áp lực rất lớn, cho rằng tình tiết hoang đường ảnh hưởng đến hành vi của thanh thiếu niên, thậm chí ảnh hưởng đến giờ nghỉ trưa, gây ra "tổn hại đến sinh hoạt bình thường của nông công".

Cục Thông tin Đài Loan sau đó đã ban hành lệnh cấm trong ba mươi phút chỉ được phép có năm phút cảnh đánh nhau, khiến cho kịch múa rối của Hoàng Tuấn Hùng dần dần không thể tiếp tục, sau này chỉ có thể chuyển sang phát hành băng video.

Rút khỏi màn ảnh nhỏ, Hoàng Tuấn Hùng vẫn đi lưu diễn tại các vũ trường, nhà hát khắp Đài Loan, mấy người con trai cũng đều làm việc dưới trướng ông.

Trưởng nam Hoàng Hoa chuyển sang hậu trường chuyên nghiên cứu công việc đạo diễn, sáng tác kịch bản.

Hoàng Trạch thì giỏi tuyệt kỹ lồng tiếng quan trọng nhất của múa

rối bao tay, có thể một mình lồng tiếng cho tất cả các nhân vật rối.

Hai anh em vừa học hỏi vừa không gò bó trong khuôn khổ kịch múa rối truyền thống đang dần mai một, không chỉ chờ đợi những suất diễn không thường xuyên, mà còn tích cực tìm kiếm sự đổi mới.

Chính trong năm nay, Cục Thông tin Đài Loan đã dỡ bỏ lệnh cấm đối với kịch múa rối bao tay trên truyền hình.

Nhà họ Hoàng liền dự định trở lại màn ảnh nhỏ.

Nhưng so với thập niên 70, thời đại mà truyền thông giải trí còn nghèo nàn, ngày nay kỹ thuật sản xuất và quay phim truyền hình, điện ảnh đều đã có những bước tiến vượt bậc.

Kịch múa rối muốn cạnh tranh với chúng gặp vô vàn khó khăn.

Hơn nữa, những khán giả được nuôi dưỡng trong thời kỳ hoàng kim của múa rối bao tay, lúc này đều đã ở tuổi trung niên, không còn là lực lượng khán giả chính của truyền hình.

Anh em họ Hoàng muốn khôi phục lại sự huy hoàng của kịch múa rối, vì vậy đã nhắm đến các tiểu thuyết võ hiệp của Cổ Long, vốn có lượng khán giả rộng rãi, muốn thông qua việc chuyển thể tiểu thuyết của ông để bắn phát súng đầu tiên cho sự trở lại của kịch múa rối bao tay.

Không ngờ lại gặp được Lâm Hựu Luân ở nhà Cổ Long, anh em họ Hoàng trong lòng lập tức nảy ra một ý tưởng hoàn toàn mới.

Trong bữa ăn, anh em họ Hoàng lấy cớ thỉnh giáo Lâm Hựu Luân, không ngừng lái chủ đề về phía kịch múa rối bao tay.

Tiểu thuyết của Cổ Long cố nhiên được yêu thích, nhưng tác phẩm của Lâm Hựu Luân lại phổ biến hơn trong giới trẻ hiện nay, đặc biệt là tác phẩm khai sơn của thể loại tiểu thuyết huyền huyễn phương Đông đã được chuyển thể thành manga, 《Sưu Thần Ký》,

còn lập kỷ lục tiêu thụ gần mười triệu bản trong thế giới Hoa ngữ.

Chương 256

Sự phổ biến của tiểu thuyết và manga chuyển thể đã tạo ra một lượng độc giả khổng lồ cho 《Sưu Thần Ký》.

Nếu có thể chuyển thể bộ tiểu thuyết này thành kịch múa rối bao tay truyền hình, đó chắc chắn sẽ là một cú hích cực lớn cho sự tái xuất của thể loại này.

"Chúng tôi chuẩn bị mô phỏng hình thức sản xuất của điện ảnh và truyền hình, đầu tư một phim trường tại quê nhà Hổ Vĩ chuyên để quay kịch múa rối.

Ngài Lâm có tầm nhìn xa trông rộng, không biết hình thức sản xuất phim trường này có phù hợp với kịch múa rối không, hai anh em chúng tôi cũng không chắc chắn, nên muốn nghe ý kiến của ngài Lâm." Hoàng Hoa hạ thấp tư thái.

"Sản xuất trong phim trường có thể giúp kịch múa rối phát huy tốt hơn thế mạnh của truyền thông truyền hình.

Đương nhiên yêu cầu xây dựng phim trường cũng sẽ tương ứng cao hơn, đặc biệt là ở mảng bối cảnh.

Bối cảnh phẳng kiểu sân khấu chắc chắn là không được, phải đưa vào các bối cảnh lớn, cảnh thật, thậm chí là phông nền ghép bằng máy tính.

Những kỹ thuật này trong quay phim điện ảnh đã rất thuần thục, áp dụng vào kịch múa rối chắc không khó." Trong loại bối cảnh phân tầng mà Lâm Hựu Luân nói, nghệ nhân điều khiển rối sẽ phải đối mặt với tình trạng không nhìn thấy con rối mà vẫn phải diễn cho nó sống động, điều này đòi hỏi kỹ thuật của nghệ nhân rất cao.

Đương nhiên nếu làm được điều này, tính hấp dẫn của kịch múa rối chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Anh em họ Hoàng đều tỏ vẻ nghiêm túc suy nghĩ, Lâm Hựu Luân lại nói tiếp: "So với điện ảnh và truyền hình hiện nay, sức biểu cảm của kịch múa rối đã lạc hậu rất nhiều, đặc biệt là về mặt võ thuật.

Chỉ dựa vào việc các con rối đối đầu nhau trước ống kính thực sự thiếu sức hút với khán giả.

Cách tốt nhất là thêm vào hiệu ứng ánh sáng kỹ xảo máy tính." Với tầm nhìn của người đến từ tương lai, sự kỳ vọng của Lâm Hựu Luân đối với kịch múa rối tự nhiên vượt xa dự liệu của anh em họ Hoàng.

Dưới sự kiểm soát chi phí nghiêm ngặt, vào giữa và cuối những năm 80, việc trực tiếp sử dụng kỹ xảo máy tính trong phim truyền hình vẫn chưa nhiều, và đa phần đều rất thô sơ đơn giản.

Đề nghị của Lâm Hựu Luân tuy hay, nhưng nếu thực sự làm theo ý tưởng của anh, chi phí quay kịch múa rối sẽ tăng lên rất nhiều, rủi ro đi kèm lại là điều mà anh em họ Hoàng khó lòng gánh vác.

Anh em họ Hoàng bóng gió đề cập đến những lo lắng về phương diện này.

Lâm Hựu Luân đặt đôi đũa xuống, nghiêm túc phân tích cho họ: "Kỹ xảo trong phim truyền hình thường bị khán giả so sánh với điện ảnh, điều này cũng tạo ra một tình thế khó xử trong việc ứng dụng kỹ xảo máy tính trong phim truyền hình: kỹ thuật cao cấp thì chi phí quá cao, khó có thể sử dụng rộng rãi, còn kỹ thuật cấp thấp thì lại thiếu sức hút với khán giả.

Nhưng tình hình của kịch múa rối lại đặc biệt, thêm vào một số kỹ xảo đơn giản chỉ khiến mọi người cảm thấy mới lạ thú vị, tuyệt đối

sẽ không có ai mang nó đi so sánh với điện ảnh.

Về mặt chi phí, loại kỹ xảo máy tính đơn giản này thực tế sẽ không tạo ra gánh nặng quá lớn cho chi phí quay phim." Sau khi đưa ra những đề nghị cải tiến về bối cảnh và kỹ xảo, Lâm Hựu Luân lại tiếp tục đề cập đến lồng tiếng.

Kịch múa rối truyền thống, tất cả các nhân vật đều do một người lồng tiếng.

Hoàng Trạch, người nắm giữ tuyệt kỹ lồng tiếng gia truyền, từng lồng tiếng cho hơn hai mươi nhân vật trong một vở kịch.

Anh giải thích rằng đây là gia huấn, nhưng theo Lâm Hựu Luân, phương thức lồng tiếng này quá đơn điệu, và vẫn còn dừng lại ở giai đoạn kịch truyền thống, không phù hợp với đặc điểm của truyền hình.

"Hai vị đã có ý định cách tân kịch múa rối bao tay truyền hình, việc lồng tiếng không nhất thiết phải tiếp tục theo truyền thống.

Phân công lồng tiếng mới phù hợp hơn với quy luật sản xuất truyền hình hiện đại.

Thậm chí còn có thể mời một số ngôi sao đến lồng tiếng cho nhân vật, như vậy vừa đạt được mục đích lồng tiếng, vừa có thể tạo ra đề tài để quảng bá." Nghe xong lời của Lâm Hựu Luân, người anh Hoàng Hoa vẫn còn giữ được bình tĩnh, nhưng người em Hoàng Trạch lại lên tiếng: "Những điều ngài Lâm nói, thực ra trước đây chúng tôi cũng đã từng cân nhắc.

Ngoài những lo ngại về chi phí, chúng tôi còn luôn khổ sở vì không có kịch bản hay." Lâm Hựu Luân trầm ngâm một lát, đột nhiên buột miệng một câu: "Hai vị thấy 《Sưu Thần Ký》 thế nào?" Cơ mặt của anh em họ Hoàng đột nhiên co lại, trong mắt tức thì lóe lên vẻ hưng phấn.

Dù Hoàng Hoa vốn trầm ổn, lúc này cũng không kìm được kích động hỏi: "Ngài Lâm nói thật chứ?" Chuyển thể 《Sưu Thần Ký》 thành kịch múa rối là ý tưởng bất chợt của Lâm Hựu Luân, nhưng trước khi nói ra, anh thực sự đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Bản quyền chuyển thể truyền hình của 《Sưu Thần Ký》 đã sớm bán cho Á thị, nhưng bộ phim này lại mãi chưa thể khởi quay.

Khi cấp phép chuyển thể, Lâm Hựu Luân đã có thỏa thuận với Á thị, chi phí sản xuất phim truyền hình 《Sưu Thần Ký》 không được thấp hơn 20 triệu.

Mà thực tế, chi phí 20 triệu để quay tốt bộ phim này còn xa mới đủ.

Phía Á thị sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, chỉ có thể gác lại kế hoạch quay phim.

Phim truyền hình "khó sinh", phim điện ảnh lại bị hạn chế bởi sự phát triển của kỹ thuật kỹ xảo máy tính, trong thời gian ngắn cũng không thể khởi động, vì vậy Lâm Hựu Luân mới nảy ra ý định với kịch múa rối bao tay.

Kịch múa rối không cần hiệu ứng biểu cảm quá chân thực, các loại hung thú khó thể hiện nhất trong điện ảnh và truyền hình có thể trực tiếp dùng con rối thay thế, độ khó quay phim giảm đi đáng kể.

Trong bối cảnh kỹ thuật điện ảnh chưa trưởng thành, chi phí phim truyền hình quá cao, đây không nghi ngờ gì là lựa chọn thay thế tốt nhất.

Lâm Hựu Luân có ý định hợp tác, anh em họ Hoàng đương nhiên sẽ không từ chối.

Đã quyết định chuyển thể 《Sưu Thần Ký》 thành kịch múa rối, Lâm Hựu Luân đương nhiên hy vọng bộ kịch này sẽ hoàn hảo về mọi

mặt, từ bối cảnh đến tạo hình con rối, anh đều đưa ra những yêu cầu vô cùng chi tiết.

Anh em họ Hoàng ước tính sơ bộ, không tính chi phí quay phim và hậu kỳ máy tính, chỉ riêng việc dựng bối cảnh và chế tác con rối, chi phí đã lên tới hàng triệu, quay một bộ phim truyền hình bình thường cũng không cần đầu tư cao như vậy.

Chi phí như vậy đã vượt quá phạm vi mà anh em họ Hoàng có thể gánh vác.

Lâm Hựu Luân thấy hai người họ thực sự khó xử, liền đề xuất toàn bộ chi phí đầu tư sẽ do anh lo liệu.

Tương ứng, sau khi kịch múa rối quay xong, bản quyền tự nhiên sẽ thuộc về Lâm Hựu Luân, anh em họ Hoàng thực tế chỉ là được thuê để giúp Lâm Hựu Luân hoàn thành việc sản xuất.

Anh em họ Hoàng vẫn còn nghi ngờ về khả năng kịch múa rối bao tay truyền hình có thể thịnh hành trở lại hay không.

Sau một hồi thương lượng, cuối cùng họ đã chấp nhận đề nghị của Lâm Hựu Luân. —— "Ai có thể cho tôi biết, lá thư tố cáo trên báo này từ đâu mà ra!" Tạ Tấn nổi giận, cơn giận hiện rõ trên mặt, lỗ mũi phập phồng, mắt trợn trừng, miệng phì phò thở, yết hầu trên cổ trồi lên thụt xuống, như muốn vỡ ra mà lao vào mặt người đối diện.

Các thành viên đoàn phim đứng trước mặt Tạ Tấn đều im lặng.

Không ít người ở đây đã theo Tạ Tấn quay nhiều bộ phim, nhưng đây là lần đầu tiên họ thấy ông nổi giận đến vậy. 《Vẻ đẹp huyền thoại của Sicily》 đã quay hơn bốn tháng, sắp sửa có thể đóng máy.

Một lá thư tố cáo nặc danh xuất hiện trên các tờ báo lớn trong nước, lập tức đẩy cả đoàn phim lên đầu sóng ngọn gió của dư luận.

Lá thư này tuyên bố Tạ Tấn đang giúp người Hong Kong quay

phim khiêu dâm, còn cắt câu lấy nghĩa, trích ra một số cảnh khỏa thân trong phim làm bằng chứng.

Tạ Tấn phẫn nộ lập tức lên báo tự biện hộ, tuyên bố 《Vẻ đẹp huyền thoại của Sicily》 là một bộ phim phản tư về nhân tính, phê phán xã hội cũ, nhưng lại vì "không làm nổi bật chính trị", "ngông cuồng kiêu ngạo" mà gây ra tranh cãi lớn hơn, càng lún sâu vào trung tâm của vòng xoáy dư luận.

Bản thân Tạ Tấn có địa vị cao trong làng điện ảnh châu Âu, nên những tranh cãi từ dư luận vẫn chưa đủ để gây ảnh hưởng thực chất đến ông.

Nhưng với vai trò là nữ chính của bộ phim, Củng Lợi vẫn chỉ là một sinh viên đại học.

Bất ngờ bị chụp mũ "nữ chính phim khiêu dâm", cô lập tức chìm trong biển nước bọt của người đời.

Học viện Hý kịch Trung ương vốn đã tuyên bố trao cho cô danh hiệu "Sinh viên ưu tú", nhưng vì chuyện này mà bị thu hồi lại.

Vì chuyện của Củng Lợi, Tạ Tấn còn đích thân gọi điện giải thích cho lãnh đạo của học viện, nhưng kết quả nhận được lại là danh hiệu đã mất của Củng Lợi không những không lấy lại được, mà ngay cả việc cô có thể tiếp tục ở lại học viện hay không cũng trở thành vấn đề.

Củng Lợi không tin mình chỉ vì đóng một bộ phim mà sẽ bị nhà trường đuổi học.

Sau khi biết tin, dù thường xuyên lén khóc, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng.

Giọt nước tràn ly chính là phản ứng của gia đình cô sau khi biết tin.

Anh trai của Củng Lợi ngay lập tức từ tỉnh Sơn Đông vội vã chạy đến đoàn phim, vừa gặp Củng Lợi không nói hai lời đã tát cô một cái.

Sau đó lập tức muốn đưa cô đi, không cho cô tiếp tục diễn bộ phim này nữa.

Chương 257

Mặc cho Củng Lợi giải thích thế nào, anh ta cũng không chịu tin, nhất quyết bắt Củng Lợi phải về nhà với mình, không được tiếp tục ở đây "làm mất mặt".

Củng Lợi sống chết không chịu rời đoàn phim, cộng thêm sự can ngăn của nhân viên đoàn phim, anh trai cô mới không đưa cô đi được.

Phản ứng của gia đình là một cú sốc lớn đối với Củng Lợi, người đang khổ sở chống chọi trong cơn bão dư luận.

Hai ngày nay, cảm xúc của cô hoàn toàn sụp đổ, cả ngày chỉ biết lấy nước mắt rửa mặt.

Củng Lợi không đi, anh trai cô liền ăn vạ với đoàn phim, liên tục gây náo loạn mấy ngày, ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc quay phim.

Tạ Tấn đích thân ra mặt mấy lần cũng không thuyết phục được anh ta, hai bên giằng co không dứt, đoàn phim cũng chỉ đành chịu trận.

"Thật là hoang đường!" Tạ Tấn đập mạnh tay xuống bàn, tiếng loảng xoảng vang lên, chén trà bị hất tung lên cao, nước trà chảy lênh láng trên bàn.

Nước trà trên bàn còn chưa dọn sạch, cửa phòng "rầm" một tiếng bị đẩy ra, một chàng trai trẻ khoảng hai mươi tuổi, giống như một con ruồi không đầu, hoảng hốt xông vào.

"Đạo diễn Tạ, có chuyện rồi!

Củng Lợi nhảy sông rồi!" Tim Tạ Tấn chùng xuống, suýt nữa thì hét lên.

Tim ông đập thình thịch, mí mắt giật liên hồi, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, thấm sâu vào trong, gót chân lập tức có chút

đứng không vững.

Mọi người xung quanh nhanh tay nhanh mắt, vội vàng đỡ lấy ông.

Tạ Tấn giằng ra khỏi tay mọi người, gầm lên: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau xuống sông cứu người đi!” Củng Lợi nhảy xuống sông từ gác lửng của quán trọ, đúng lúc một đám công nhân đường sông đi ngang qua cây cầu đằng kia, bốn năm người đàn ông cởi áo khoác trên người rồi lao thẳng xuống nước.

Khoảng một hai phút sau, Củng Lợi bị đuối nước đã được người ta vớt lên bờ.

Lúc này Tạ Tấn vừa mới chạy tới, thấy Củng Lợi được cứu lên bờ, trong lòng thầm thấy may mắn.

Bấy giờ, rất nhiều người nghe tin đã tụ tập bên bờ sông, Tạ Tấn rẽ đám đông chen vào.

Cả người Củng Lợi vẫn đang hôn mê, gương mặt xinh đẹp trông vô cùng trắng bệch, tựa như tuyết đầu mùa đông, thần sắc lại tĩnh lặng.

Tạ Tấn nắm lấy bàn tay hơi lạnh của Củng Lợi, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể thì cũng yên tâm hơn một chút, quay đầu hét lên với người bên cạnh: "Hai người qua đây... mau đưa người đến bệnh viện!" Mọi người xung quanh vội vàng xúm lại khiêng Củng Lợi lên, dùng xe đưa đến bệnh viện huyện. "Đều tại tôi, tôi không nên ép em ấy như vậy, tôi thật vô dụng!" Ngoài phòng cấp cứu, anh trai của Củng Lợi thất thần ngồi đó, cúi gằm đầu, không ngừng tự tát vào mặt mình.

Các nhân viên đoàn phim đi cùng đều đứng bên cạnh xem náo nhiệt, hai ngày nay anh trai Củng Lợi đến đoàn phim gây rối, mọi người đều không có thiện cảm gì với anh ta, lúc này cũng không ai

tiến lên khuyên can an ủi.

Tạ Tấn nộp viện phí quay lại, thấy cảnh này, bèn trừng mắt nhìn những người xung quanh một cách bực bội, rồi đi đến trước mặt anh trai Củng Lợi nói: "Được rồi, người đã cứu lên rồi, anh cũng đừng quá tự trách nữa." "Đạo diễn Tạ, tôi..." Anh trai Củng Lợi ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy hối hận. "Thật ra tôi đã giải thích với anh rất nhiều lần rồi, anh thật sự đã hiểu lầm em gái mình." Củng Lợi vừa được đưa vào phòng cấp cứu, ước chừng phải đợi một lúc mới có kết quả, Tạ Tấn bèn ngồi cùng anh trai Củng Lợi trên chiếc ghế dài ở hành lang. "Tôi thừa nhận, bộ phim này quả thực có một số cảnh quay mà người trong nước xem là rất hở hang, nhưng chúng ta không phải đang làm phim cấp ba mà là nghệ thuật.

Những họa sĩ nổi tiếng thời kỳ Phục hưng châu Âu, rất nhiều người thích vẽ phụ nữ khỏa thân, chẳng lẽ họ cũng hạ lưu sao?

Đây chỉ là vấn đề quan niệm thôi, sau này khi đất nước giao lưu mật thiết hơn với nước ngoài, anh có cơ hội đến các nước châu Âu đi một vòng xem thử, rồi anh sẽ không dùng ánh mắt như vậy để nhìn nhận bộ phim này nữa." "Anh nói thì hay lắm, nhưng thân thể em gái tôi đều bị người ta nhìn hết rồi, sau này còn lấy chồng thế nào?" Anh trai Củng Lợi phản bác. "Ai nói với anh là em gái anh cởi hết trước ống kính?" Tạ Tấn bất lực giơ tay ra, "Đoàn phim đã mời một diễn viên đóng thế từ Hong Kong, lúc quay mặt thì dùng em gái anh, lúc quay thân thể thì dùng diễn viên đóng thế, chuyện này cả đoàn phim đều có thể chứng minh!" Anh trai Củng Lợi nửa tin nửa ngờ, lại hỏi tiếp: "Vậy tại sao đoàn phim không giải thích rõ chuyện này trên báo?" Tạ Tấn kiên nhẫn giải thích với anh ta: "Chuyện diễn viên đóng thế, đoàn phim thường sẽ không chủ động công bố, vì nếu dùng diễn viên đóng thế, mọi người sẽ nghi ngờ tố chất chuyên nghiệp của diễn viên.

Lấy một ví dụ đơn giản nhất, lỡ như sau này bộ phim này đoạt

giải, người lên sân khấu nhận giải nên là em gái anh hay là diễn viên đóng thế kia?" Hai người đang nói chuyện thì cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra.

Tạ Tấn chặn bác sĩ lại hỏi thăm tình hình của Củng Lợi, còn anh trai cô thì cùng y tá giúp chuyển Củng Lợi sang phòng bệnh.

Ở trong phòng bệnh một lúc, Tạ Tấn mới đẩy cửa bước vào.

Củng Lợi tuy chưa tỉnh lại nhưng trông đã khiến người ta yên tâm hơn.

Tạ Tấn nói với anh trai Củng Lợi rằng cô đã không còn gì đáng ngại, bác sĩ nói chỉ cần nằm viện quan sát vài ngày, không có vấn đề gì là có thể xuất viện.

Lý Hàn Tường nghe tin cũng vội vã đến bệnh viện.

Sau khi nghe được tình hình chi tiết hơn, biết Củng Lợi chỉ bị ngất đi sau khi nhảy xuống nước, không có nguy hiểm gì lớn, ông liền không vào làm phiền mà kiên nhẫn chờ đợi bên ngoài phòng bệnh.

Lúc này, xác định Củng Lợi không nguy hiểm đến tính mạng, Tạ Tấn tự nhiên phải vào nhắc nhở anh trai Củng Lợi một tiếng, đừng quên gọi điện về nhà báo tình hình, kẻo người nhà lo lắng.

Anh trai Củng Lợi gọi điện về nhà trước, lúc này mới biết bố mẹ anh ta đã lên đường đến đây, đã đi tàu hỏa được hai ngày rồi, chắc cũng vì không yên tâm cho Củng Lợi nên cùng đến để khuyên con gái về.

Anh trai Củng Lợi tính toán thời gian, cảm thấy bố mẹ cũng sắp đến nơi, nghĩ rằng chuyện em gái nhảy sông không thể giấu được, đành phải ra ga tàu đón bố mẹ trước.

Tạ Tấn nghe nói bố mẹ Củng Lợi cũng đến, chỉ cảm thấy đau đầu.

Dù sao chuyện này xảy ra trong thời gian quay phim, Tạ Tấn cảm thấy mình cũng có trách nhiệm, liền để đoàn phim cử xe đi cùng anh trai Củng Lợi, trước tiên đón người về rồi mới nghĩ cách giải thích. "Xem tình hình bây giờ, tấm khiên của tôi cũng không giúp được anh nhiều nữa rồi." Lý Hàn Tường từ góc hành lang bước ra, đứng cạnh Tạ Tấn nói: "Đương nhiên anh cũng không cần quá lo lắng, tôi đã báo mọi chuyện cho anh Lâm rồi, anh ấy sẽ sớm đến đây xử lý việc này." Lâm Hựu Luân đến nơi vào ngày thứ hai sau khi Củng Lợi nhập viện.

Anh gặp Tạ Tấn và Lý Hàn Tường ở khu nghỉ ngơi của bệnh viện, từ họ biết được đầu đuôi sự việc. "Tình hình của Củng Lợi thì không có gì đáng ngại, tối qua đã tỉnh rồi, nhưng cảm xúc của bố mẹ cô ấy rất kích động, hai ông bà đều cho rằng là chúng ta đã hại con gái họ ra nông nỗi này, hoa quả đoàn phim gửi vào phòng bệnh đều bị họ ném ra ngoài." Tạ Tấn bất lực lắc đầu, xảy ra chuyện này, ông cũng bị giày vò đến tâm lực tiều tụy.

Lâm Hựu Luân gật đầu, nói: "Vất vả cho ông Tạ rồi, chuyện này cứ giao cho tôi xử lý là được." Tạ Tấn đã ở bệnh viện một ngày một đêm, Lâm Hựu Luân thấy mắt ông đầy tơ máu, nói hết lời mới khuyên được ông về nghỉ ngơi. "Anh Lâm, anh cẩn thận nhé, tôi không qua đó đâu." Sắp đến cửa phòng bệnh, Lý Hàn Tường đột nhiên dừng bước. "Đã xảy ra chuyện gì sao?" Lâm Hựu Luân lúc này mới để ý, trên mặt Lý Hàn Tường có hai vết cào không rõ ràng lắm, trong lòng lập tức nghi ngờ.

Lý Hàn Tường cười khổ chỉ vào mặt mình, ấm ức nói: "Anh Lâm cũng thấy rồi đấy, mặt tôi là hôm qua bị mẹ của Củng Lợi cào rách, bà ấy cứ khăng khăng nói là tôi ép con gái bà ấy đóng phim cấp ba.

Lạy trời đất chứng giám, đây đã là bộ phim tôi quay về chuyện tình cảm nam nữ bảo thủ nhất rồi!" Lý Hàn Tường đang kể khổ với Lâm Hựu Luân thì cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra, mẹ Củng Lợi

xách một cái phích nước đi ra, vừa thấy Lý Hàn Tường, không nói hai lời, vứt phích nước xuống chuẩn bị lao tới sống mái với ông ta. "Thằng khốn nhà mày còn dám tới, xem tao có cào chết mày không!" Lý Hàn Tường rất lanh lợi, thấy tình hình không ổn liền lập tức trốn sau lưng Lâm Hựu Luân.

Mẹ Củng Lợi định lao tới thì hai vệ sĩ đứng sau Lâm Hựu Luân đã tiến lên một bước, chặn bà ta lại.

Mẹ Củng Lợi đưa tay định cào vào mặt Lâm Hựu Luân, vệ sĩ phản ứng nhanh nhất vội vàng nắm lấy cánh tay bà ta.

Bà ta vẫn không chịu thua, giơ chân đá loạn xạ.

Hai vệ sĩ sợ Lâm Hựu Luân bị thương nhầm, đành phải kéo bà ta ra xa.

Tiếng ồn ào bên ngoài kinh động đến người trong phòng bệnh, anh trai và bố của Củng Lợi cùng chạy ra.

Thấy mẹ Củng Lợi bị người ta giữ lại, hai người lập tức chuẩn bị xông lên liều mạng. "Tất cả dừng tay cho tôi!" Tiếng hét này của Lâm Hựu Luân ẩn chứa sự tức giận, trầm hùng mà khàn khàn, giống như một tiếng sấm rền trên bầu trời.

Mắt anh sáng lên, nhưng vẻ mặt lại càng trở nên lạnh lùng.

Nhân lúc anh trai và bố của Củng Lợi đang sững sờ, Lâm Hựu Luân ra hiệu cho hai vệ sĩ: "Thả người ra trước." Mẹ Củng Lợi được tự do, nhưng không còn vẻ cuồng loạn như vừa rồi, bà đi đến trước mặt chồng và con trai, nhỏ giọng nói chuyện với họ vài câu.

Ánh mắt của bố và anh trai Củng Lợi vốn đã bình tĩnh lại, nhưng lúc này lại đột nhiên đỏ lên, hung hăng nhìn về phía Lâm Hựu Luân, chính xác hơn là nhìn Lý Hàn Tường sau lưng anh.

Chương 258

"Bộ phim này do tôi đầu tư, kịch bản cũng do tôi viết, có vấn đề gì các vị cứ nói thẳng với tôi là được!" Giọng nói của Lâm Hựu Luân có một thanh âm trầm lắng đặc biệt, thần thái và biểu cảm không giận mà uy.

Bố mẹ và anh trai của Củng Lợi đều bị khí thế của anh áp đảo, lúc nói chuyện bỗng cảm thấy mình như thấp đi nửa cái đầu. "Con gái tôi không đóng bộ phim này nữa, chúng tôi muốn đưa nó đi!" Bố Củng Lợi lên tiếng.

Lâm Hựu Luân nhướng mày, "Đây là ý của chính cô ấy?" "Chúng tôi là bố mẹ nó, chuyện này chúng tôi có thể quyết định thay nó!" Bố Củng Lợi không cam chịu yếu thế đáp lại một câu, nhưng lời này lại để lộ sự chột dạ của ông ta. "Không được!" Lâm Hựu Luân dứt khoát nói: "Cô ấy đã ký hợp đồng với đoàn phim, không đóng xong bộ phim này coi như vi phạm hợp đồng!" Cơn tức giận của mẹ Củng Lợi bùng lên, bà ta dang hai tay ra định cào vào mặt Lâm Hựu Luân: "Các người đã hại con gái tôi ra nông nỗi này, còn không định tha cho nó, tôi liều mạng với anh!" Hai vệ sĩ rất tận tụy đứng chắn trước mặt Lâm Hựu Luân.

Lúc này Lý Hàn Tường hét lên một tiếng: "Các vị đừng quá đáng, anh Lâm là doanh nhân Hong Kong từng được lãnh đạo cấp cao nhất tiếp kiến, xảy ra chuyện các vị không gánh nổi trách nhiệm đâu." Mẹ Củng Lợi sững người, quay đầu nhìn chồng và con trai, thấy họ cũng đầy vẻ kinh ngạc, đành phải hậm hực lùi lại, trong lòng lại thêm một phần kính sợ đối với thân phận của người thanh niên trước mặt. "Tâm trạng lo lắng cho con gái của hai vị tôi có thể hiểu.

Nếu con gái hai vị thực sự quyết định không diễn nữa, tôi đảm bảo sẽ không làm khó, nhưng hai vị hãy tự hỏi lòng mình, cô ấy có thật sự nghĩ như vậy không?" Câu hỏi đột ngột này khiến bố mẹ và anh trai Củng Lợi không nói nên lời.

Hai ngày nay họ không ngừng làm công tác tư tưởng cho Củng Lợi, nhưng hễ nhắc đến chủ đề này, Củng Lợi lập tức nhắm mắt lại, lấy gối bịt tai, hoàn toàn không muốn nghe. "Đối với những tin tức không đúng sự thật trên truyền thông trong nước, cá nhân tôi rất lấy làm tiếc.

Tuy nhiên, theo tôi được biết, trước đó tuy tâm trạng của Củng Lợi có bị ảnh hưởng, nhưng biểu hiện vẫn rất bình thường.

Mãi cho đến khi anh trai cô ấy đến đoàn phim gây rối, tâm trạng cô ấy mới đột nhiên sụp đổ, sau đó mới làm ra chuyện dại dột là nhảy sông.

Giữa hai bên chúng ta, rốt cuộc ai nên chịu trách nhiệm cho chuyện này?

Hay nói cách khác, ai đang bức ép cô ấy?" Những câu hỏi dồn dập của Lâm Hựu Luân như những cây gậy đánh mạnh vào người anh trai Củng Lợi.

Anh ta mặt đỏ bừng, như bị người ta lột sạch quần áo.

Ngay cả bố mẹ Củng Lợi, vẻ mặt cũng rất khó xử.

Gây ra cục diện ngày hôm nay, họ quả thực không thoát khỏi trách nhiệm!

Thấy thái độ của bố mẹ Củng Lợi đã dịu đi, Lâm Hựu Luân mới nói tiếp: "Nếu hai vị không phiền, tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy một chút." Không ai trả lời, Lâm Hựu Luân coi như họ đã đồng ý.

Trước khi vào phòng bệnh, anh không quên quay đầu nói với hai

vệ sĩ: "Các cậu canh chừng cẩn thận." Anh đóng cửa phòng bệnh lại, thật sự sợ gia đình Củng Lợi vào làm phiền cuộc nói chuyện này.

Củng Lợi mặc đồ bệnh nhân, ôm gối ngồi dựa vào thành giường, hàng mi cụp xuống gần như che kín mắt, sống mũi cao thẳng phảng phất vẻ bí ẩn.

Nghe tiếng mở cửa, mí mắt cô như tấm rèm đột ngột vén lên, ánh mắt tò mò nhìn về phía Lâm Hựu Luân. "Xem ra cô hồi phục không tệ." Lâm Hựu Luân kéo một chiếc ghế từ dưới gầm giường ra, ngồi xuống trước mặt Củng Lợi. "Anh là ai?" Củng Lợi bất giác lùi người lại, ánh mắt đầy vẻ cảnh giác. "Tôi đến từ Hong Kong, đây là danh thiếp của tôi." Lâm Hựu Luân lấy một tấm danh thiếp từ trong túi ra, đưa đến trước mặt Củng Lợi.

Trên danh thiếp in chữ phồn thể. "Chủ tịch Ủy ban tổ chức Giải thưởng Kim Tượng, Chủ tịch Hội đồng quản trị Công ty TNHH Liên hợp Rạp chiếu phim Gia Nghị, Chủ tịch Hội đồng quản trị Tập đoàn《Minh Báo》"... những chữ này Củng Lợi phải mất một lúc mới nhận ra hết.

Trong lúc đó, cô liếc trộm Lâm Hựu Luân một cái, ấn tượng của cô về anh là trẻ tuổi, không ngờ lai lịch lại lớn như vậy. "Chuyện của cô Củng tôi đều đã nghe rồi.

Với tư cách là nhà đầu tư của bộ phim, tôi vô cùng tiếc về việc này.

Chuyện này ban đầu là do tôi suy xét không chu toàn, bây giờ mới xảy ra chuyện như vậy, cho nên tôi có thể cho cô Củng hai lựa chọn." Lâm Hựu Luân giơ ngón tay đầu tiên lên: "Cô Củng rút khỏi đoàn phim, tôi sẽ chịu trách nhiệm đăng báo ở Đại lục để làm rõ sự việc trước đó.

Đương nhiên từ đó về sau cô cũng không còn liên quan gì đến đoàn

phim, đến bộ phim này nữa." Diễn viên đóng thế mà Lý Hàn Tường tìm từ Hong Kong cho Củng Lợi không chỉ có vóc dáng gần giống mà khuôn mặt cũng có bảy phần tương tự.

Nếu Củng Lợi rút lui, diễn viên đóng thế này có thể trực tiếp được đôn lên vai chính, quay bổ sung một số cảnh trước đó là hoàn toàn có thể làm cho khán giả không nhận ra sự khác biệt.

Củng Lợi cắn môi không nói gì, Lâm Hựu Luân giơ ngón tay thứ hai lên: "Cô Củng tiếp tục diễn xong bộ phim này, nhưng cô không thể ở lại Đại lục được nữa, tôi sẽ sắp xếp cho cô đến Hong Kong phát triển.

Đương nhiên cô đừng nghĩ Hong Kong là một mảnh đất màu mỡ, giới giải trí Hong Kong hiện tại vẫn còn rất coi thường nghệ sĩ từ Đại lục qua, muốn hòa nhập vào sẽ rất khó." Lâm Hựu Luân nói xong liền đứng dậy, anh không thể ở trong phòng bệnh quá lâu, nếu không sẽ gây ra hiểu lầm. "Bác sĩ nói ngày mai cô có thể xuất viện rồi, đến lúc đó hy vọng cô cho tôi một câu trả lời." Rời khỏi bệnh viện, Lâm Hựu Luân đến bưu điện huyện.

Lần này anh lên phía bắc vội vàng, bên Hong Kong còn chưa kịp giải thích với những người khác.

Gọi điện xong, Lâm Hựu Luân đi xe đến thị trấn nơi đoàn phim đang ở.

Thị trấn này tất nhiên không tên là Tây Tây Lý, Tây Tây Lý là một hòn đảo nhỏ của Ý.

Ban đầu khi cải biên 《Malèna》, Lâm Hựu Luân đã đau đầu nửa ngày vì tên kịch bản, cuối cùng dứt khoát đổi tên thị trấn thành Tây Tây Lý, trực tiếp bỏ qua bước đổi tên.

Cứ coi như để lại một chút "hàng riêng" trong phim, để cho người

hâm mộ sau này đi mà đoán.

Lâm Hựu Luân không vội đi gặp Tạ Tấn, mà thuê một người dân địa phương làm hướng dẫn viên, đưa anh đi dạo quanh thị trấn. "Điền Kê, mau!

Anh xem kia là ai?" Trên một tòa lầu nhỏ ven sông, thò ra hai cái đầu lén lút. "Lâm...

Lâm Hựu Luân?" Người đàn ông đeo kính có biệt danh Điền Kê miệng đang gặm một cái đùi gà, nói năng lắp bắp. "Trời thật không bạc đãi chúng ta, ở nơi thế này mà cũng câu được con cá lớn như vậy!" Mắt anh Điều sáng lên.

Hai người họ vốn là theo chân Lý Hàn Tường đến đây, không ngờ Lâm Hựu Luân cũng ở thị trấn này.

Anh Điều liếm đôi môi hơi khô, chắc chắn nói: "Xem ra bộ phim bị cấm đang ồn ào ở Đại lục chính là do Lâm Hựu Luân đầu tư quay." "Tiếc là lần này không mang theo máy ảnh." Điền Kê lộ vẻ rất tiếc nuối. "Lần này chúng ta qua đây, thân phận là phóng viên Hong Kong đàng hoàng, nếu anh cầm máy ảnh đi chụp lung tung, bên Đại lục chắc chắn sẽ bắt anh như đặc vụ!" Anh Điều lại không thấy có gì đáng tiếc, thấy Lâm Hựu Luân xuất hiện ở đây, anh ta đã cảm thấy chuyến đi này rất đáng giá.

Kết hợp với thông tin hôm nay nghe ngóng được từ đoàn phim《Malèna》, trong lòng anh Điều đã nghĩ xong về Hong Kong sẽ bịa ra tin tức chấn động này như thế nào: 《Nữ diễn viên Đại lục nhảy sông tự vẫn, kẻ phụ tình chính là Lâm Hựu Luân》, tiêu đề giật gân như vậy cộng với diễn biến sự việc được phóng đại, gửi cho mấy tạp chí lá cải ở Hong Kong, chắc chắn sẽ bán được giá tốt.

Lâm Hựu Luân lúc này còn không biết mình đã bị paparazzi nhắm tới.

Anh đi một vòng quanh thị trấn, quay về quán trọ gặp Tạ Tấn, nói cho Tạ Tấn biết hai lựa chọn anh đưa ra cho Củng Lợi.

Chuyện này Tạ Tấn cũng không có cách nào giúp Củng Lợi quyết định, chỉ có thể đợi sau khi Củng Lợi xuất viện tự mình đưa ra quyết định. "Chuyện của Củng Lợi thì dễ giải quyết, điều tôi thực sự lo lắng là ông Tạ đây." Lâm Hựu Luân không khỏi lo lắng nói. "Cảm ơn sự quan tâm của anh Lâm, nhưng chuyện này tạm thời đối với tôi còn chưa có ảnh hưởng quá lớn.

Hong Kong tôi nhất định sẽ đi, nhưng tuyệt đối không phải đi theo cách tị nạn!" Tạ Tấn khéo léo từ chối ý tốt của Lâm Hựu Luân.

Ông là người đã trải qua thời kỳ hỗn loạn, sóng gió, chút sóng gió nhỏ bây giờ đối với ông thực sự không có uy hiếp gì lớn.

Chương 259

Thấy Tạ Tấn khẳng định như vậy, Lâm Hựu Luân liền không khuyên nữa. —— Lâm Hựu Luân ở lại quán trọ thị trấn một đêm, sáng sớm hôm sau, Củng Lợi đã gõ cửa phòng anh.

Lâm Hựu Luân vừa mới dậy, mở cửa mời Củng Lợi vào ngồi rồi xách phích nước sau cửa đổ vào chậu rửa mặt, chuẩn bị rửa mặt trước.

Phòng khách của quán trọ không lớn, ngoài giường ra thì chỉ còn lại không gian để đặt một cái bàn và một cái ghế.

Lâm Hựu Luân đưa tay vào chậu rửa mặt mới nhớ ra khăn mặt còn trong túi, quay đầu lại thì thấy Củng Lợi chỉ vào chiếc khăn mặt lộ ra trong túi anh, "Anh Lâm cần cái này phải không ạ?" Lâm Hựu Luân lười đi thêm mấy bước đó, liền gật đầu nói: "Phiền cô Củng giúp tôi lấy chiếc khăn mặt đó." Củng Lợi đưa khăn mặt đến trước mặt Lâm Hựu Luân, cô đứng một bên không lùi lại.

Lâm Hựu Luân vừa lau mặt vừa bắt chuyện với cô. "Cô Củng đã nghĩ kỹ rồi?" Củng Lợi hít một hơi thật sâu, như thể đã hạ quyết tâm rất lớn: "Em quyết định đi Hong Kong cùng anh Lâm." Lâm Hựu Luân ném khăn mặt vào chậu, nghiêng đầu nhìn Củng Lợi, "Tôi thấy cần phải nhắc lại với cô Củng một lần nữa, cô thực sự quyết định đi Hong Kong thì việc học ở Học viện Hý kịch Trung ương chỉ có thể từ bỏ!" Củng Lợi tựa vào cửa sổ, im lặng rất lâu, không có ánh mắt bi thương, không có tiếng thở dài đau khổ, cứ như vậy nhìn ra dòng sông lững lờ trôi ngoài cửa sổ, ánh mắt lại một lần nữa trở nên kiên định. "Em vừa mới đi tìm đạo diễn Tạ, ông ấy nói bộ phim này còn ba bốn ngày nữa là có thể quay xong, em về sẽ làm báo cáo xin thôi học với

nhà trường." Lâm Hựu Luân hỏi tiếp: "Gia đình em đều đã đồng ý rồi?" Củng Lợi đứng ngược sáng trước cửa sổ, gật đầu, mái tóc dài bị gió sớm ngoài cửa sổ thổi bay phấp phới, làm rối loạn những đường nét trên khuôn mặt, đôi mắt gần trong gang tấc dường như lấp lánh ánh sáng trong suốt.

Tối qua cô đã cãi nhau một trận lớn với gia đình, cuối cùng bố mẹ cũng không chịu nổi tính cách bướng bỉnh của cô, miễn cưỡng đồng ý, nhưng mối quan hệ gia đình cũng vì thế mà trở nên rất căng thẳng.

Sáng nay bố mẹ và anh trai Củng Lợi đã lên tàu hỏa trở về Sơn Đông, lúc đi cũng không để Củng Lợi tiễn.

Củng Lợi cúi đầu, cố gắng không để nước mắt rơi ra khỏi khóe mắt.

Lâm Hựu Luân đưa chiếc khăn đã vắt khô đến trước mặt cô, "Em lau nước mắt đi đã." Củng Lợi nhận lấy khăn, lau qua mắt.

Lâm Hựu Luân đứng bên cạnh an ủi: "Vài năm nữa họ sẽ hiểu quyết định của em thôi, nên bây giờ em cũng không cần quá đau lòng." Lời nói của Lâm Hựu Luân khiến Củng Lợi cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Cô vừa dùng khăn của Lâm Hựu Luân lau nước mắt, đương nhiên phải giúp anh giặt sạch khăn, nhưng nước trong chậu đã dùng rồi, cô bèn bưng chậu ra ngoài thay một chậu nước khác.

Lúc quay về vừa hay gặp Lý Hàn Tường ở cửa phòng.

Lý Hàn Tường nhìn chậu rửa mặt và khăn trong tay Củng Lợi, rồi lại nhìn Lâm Hựu Luân đang cạo râu trước gương trong phòng, tròng mắt sau cặp kính trừng lớn như quả chuông đồng. "Hai người...

đây là?" Củng Lợi đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt Lý Hàn Tường, vội vàng xoay người vào phòng. "Anh Lâm, nước rửa mặt em

đã thay giúp anh rồi, không có chuyện gì thì em đi trước đây." Củng Lợi hoảng hốt đặt chậu và khăn xuống, chào Lâm Hựu Luân một tiếng rồi chạy như bay ra khỏi phòng.

Lý Hàn Tường tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, sự kinh ngạc trong lòng quả thực không lời nào tả xiết.

Mới gặp nhau ngày thứ hai, Củng Lợi đã vào phòng giúp Lâm Hựu Luân lấy nước rửa mặt, quan hệ của hai người phát triển cũng quá nhanh rồi đi?

Lâm Hựu Luân cạo râu xong quay người lại, thấy Lý Hàn Tường vẻ mặt ngỡ ngàng đứng ở cửa, bất giác sờ cằm hỏi: "Tôi cạo chỗ nào không sạch à?" Lý Hàn Tường vội vàng lắc đầu, xua đi ý nghĩ lúc trước, kể lại chuyện hôm qua có hai phóng viên Hong Kong đến phỏng vấn ông cho Lâm Hựu Luân nghe.

Nghe nói hai người đó đã rời khỏi thị trấn, Lâm Hựu Luân cũng không để tâm đến chuyện này. 《Malèna》 quay hơn 5 tháng, cuối cùng cũng đóng máy.

Củng Lợi cũng theo Lâm Hựu Luân lên máy bay đến thủ đô.

Từ chỗ Ngô Tư Viễn có tin, Hoàng Lập Thành kế nhiệm Cục trưởng Cục Phát thanh và Truyền hình, Lâm Hựu Luân không thể không đến chúc mừng một phen, tiện thể cũng giải quyết luôn vấn đề thủ tục đi Hong Kong cho Củng Lợi.

Việc nhập khẩu hai bộ phim Hong Kong, nới lỏng hạn chế hợp tác điện ảnh với Hong Kong là hai biện pháp đã giúp Hoàng Lập Thành thuận lợi "lên chính thức" không ít.

Lần này Lâm Hựu Luân đến thăm, Hoàng Lập Thành còn nhiệt tình hơn lần trước rất nhiều.

Sau khi nếm được quả ngọt, Cục Phát thanh và Truyền hình đã

quyết định mở rộng hạn ngạch phim Hong Kong được phép nhập khẩu mỗi năm lên 5 bộ, hạn chế đi lại của diễn viên, đạo diễn hai nơi cũng sẽ được nới lỏng thêm.

Củng Lợi trở thành người hưởng lợi đầu tiên của chính sách này, thủ tục đi Hong Kong vốn cần hơn nửa tháng mới phê duyệt xong, dưới sự quan tâm đặc biệt của lãnh đạo liên quan, chỉ mất ba ngày đã hoàn tất toàn bộ.

Thủ tục đi Hong Kong giải quyết dễ dàng, nhưng đơn xin thôi học ở Học viện Hý kịch Trung ương lại gặp trở ngại.

Chủ nhiệm lớp của Củng Lợi, Lương Bác Long, đã đích thân ra mặt, khuyên cô đổi từ thôi học thành bảo lưu.

Lương Bác Long tin vào mắt nhìn của mình, ông cảm thấy Củng Lợi đến Hong Kong, không cần quá lâu sẽ trở thành một nữ minh tinh nổi tiếng châu Á thậm chí là quốc tế.

Đến lúc đó, Học viện Hý kịch Trung ương nhất định sẽ thấy may mắn vì đã giữ Củng Lợi lại.

Sân bay Dung Thành.

Hàn Tam Bình đứng sau một chàng trai trẻ, hai tay giơ một tấm biển lớn, trên đó viết dòng chữ "Chào mừng ngài Lâm Hựu Luân, Hong Kong". "Xưởng trưởng, anh Lâm người Hong Kong này là nhân vật tầm cỡ nào mà phải đích thân ngài đến Dung Thành đón vậy?" Tiểu Thôi hoạt động cánh tay mỏi nhừ, miệng thắc mắc hỏi.

Mắt Hàn Tam Bình dán chặt vào những hành khách đi ra từ cổng, không quay đầu lại nói: "Cậu đã xem 《True Lies》 chưa?" "Xưởng trưởng, tuy tôi chỉ là tài xế, nhưng cũng coi như là một thành viên của Nga Ảnh.

Nếu ngay cả 《True Lies》 cũng chưa xem thì chẳng phải làm mất

mặt Nga Ảnh của chúng ta sao?

Bộ phim đó vừa mới chiếu ở đây, tôi đã bỏ nửa tháng lương nhờ bạn bè kiếm hai vé, đi xem cùng bạn gái." Tiểu Thôi là một trong những người xem 《True Lies》 sớm nhất ở Nga Ảnh, sau này một thời gian dài chuyện này đều trở thành đề tài khoe khoang của anh ta với người khác. "Ồ?" Hàn Tam Bình nhướng mày, quay đầu nhìn Tiểu Thôi, "Cậu nói xem, bộ phim này thế nào?" "Hay." Tiểu Thôi gãi đầu, mãi mới nặn ra được một chữ.

Câu trả lời này rõ ràng không thể làm Hàn Tam Bình hài lòng, "Vậy cậu nói xem, bộ phim đó hay ở chỗ nào?" "Cảnh quay hoành tráng, xem đã ghiền, còn có... nữ chính rất đẹp!" Tiểu Thôi vắt óc chỉ nghĩ ra được mấy điều đó. "Vậy cậu thấy bộ phim này so với phim trong nước của chúng ta thì thế nào?" Mắt Hàn Tam Bình nhìn chằm chằm vào mặt Tiểu Thôi, khiến anh ta không thể nói dối.

Tiểu Thôi liều mình nói: "Xưởng trưởng, tôi nói sai ngài đừng trách, tôi thấy so với 《True Lies》, phim trong nước của chúng ta đều giống như hát tuồng trên sân khấu, căn bản không cùng đẳng cấp..." Thấy lông mày Hàn Tam Bình dần nhíu chặt lại, Tiểu Thôi vội vàng im bặt, không dám nói tiếp.

Hồi lâu sau, Hàn Tam Bình thở dài một hơi, "Điều này chỉ có thể nói rằng trình độ phát triển điện ảnh của nước ta so với người ta còn lạc hậu quá nhiều!" Lúc này Tiểu Thôi đánh bạo hỏi một câu: "Xưởng trưởng, 《True Lies》 có quan hệ gì với anh Lâm người Hong Kong không ạ?" Hàn Tam Bình nhìn Tiểu Thôi từ trên xuống dưới, như thể lần đầu tiên mới quen, "Không ngờ đấy, đầu óc cũng lanh lợi phết.

Cậu đoán không sai, bộ 《True Lies》 này chính là do anh Lâm đầu tư quay.

Ở Hong Kong, anh ấy đã đầu tư quay mấy bộ phim như 《True

Lies》, tiếc là trong nước chúng ta chỉ có thể nhập về một bộ." "Phim như vậy, quay một bộ chắc tốn nhiều tiền lắm nhỉ?" Tiểu Thôi hỏi dò.

Hàn Tam Bình không nói cho Tiểu Thôi con số cụ thể, nhưng đưa ra một ví dụ so sánh: "Cậu cộng tất cả các bộ phim trong nước chúng ta quay mấy năm nay lại, chắc cũng chỉ bằng chi phí một bộ phim của người ta thôi." Tiểu Thôi thầm tặc lưỡi, nghĩ bụng đây đâu phải làm phim, rõ ràng là đốt tiền mà! "Được rồi, đừng ngẩn ra nữa, giơ cao tấm biển trong tay lên, trước khi đón được người đừng có mà lười biếng cho tôi!" Hàn Tam Bình quay đầu lại, tiếp tục ngóng trông trong đám đông.

Lâm Hựu Luân mặc một bộ vest thẳng thớm, sau lưng có hai vệ sĩ, đi trong đám đông rất dễ nhận ra.

Hơn nữa bên cạnh anh còn có một Củng Lợi mặc áo sơ mi trắng và chân váy bút chì đen thời thượng.

Củng Lợi đi một đôi giày cao gót hiếm thấy ở trong nước, vóc người chỉ thấp hơn Lâm Hựu Luân một chút, dung mạo xinh đẹp cùng thân hình cao ráo đã thu hút không ít ánh mắt tò mò của hành khách.

Thấy có người giơ một tấm biển viết tên mình, Lâm Hựu Luân dừng bước, tháo kính râm, ánh mắt liền chạm phải ánh mắt đang nhìn về phía này của Hàn Tam Bình.

Đã nói là để đoàn phim 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》 cử người đến đón, sao Hàn Tam Bình lại đến?

Thấy Hàn Tam Bình mỉm cười vẫy tay với mình, Lâm Hựu Luân đành nén lại nghi hoặc trong lòng, bước tới bắt tay Hàn Tam Bình. "Giám đốc Hàn, sao lại là ngài đến vậy?" Hàn Tam Bình rất khách sáo đáp: "Anh Lâm hiếm khi qua đây một chuyến, nói gì thì nói tôi cũng nên làm tròn bổn phận chủ nhà." Lâm Hựu Luân gật đầu, cười nói: "Vậy thì phiền Giám đốc Hàn rồi." Hàn Tam Bình khách sáo với Lâm

Hựu Luân vài câu, rồi ánh mắt rơi vào Củng Lợi đang đứng sau lưng anh, "Chưa kịp hỏi, vị tiểu thư này là..." Lâm Hựu Luân giới thiệu sơ qua về thân phận của Củng Lợi, Hàn Tam Bình lúc này mới nhận ra, người phụ nữ xinh đẹp đứng trước mặt mình lại chính là nữ nhân vật chính gây ra tranh cãi lớn trong dư luận cách đây không lâu vì đóng "phim cấp ba", không khỏi nhìn cô thêm hai cái, trong lòng thầm đoán mối quan hệ giữa cô và Lâm Hựu Luân.

Là giám đốc của Nga Ảnh, Hàn Tam Bình đương nhiên biết tác phẩm gây nhiều tranh cãi của Tạ Tấn có nhà đầu tư chính là Lâm Hựu Luân, mà Củng Lợi với tư cách là nữ chính của bộ phim, có quan hệ với Lâm Hựu Luân cũng không có gì lạ.

Chương 260

Điều kỳ lạ là Lâm Hựu Luân đến thăm đoàn phim 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》 đang quay ngoại cảnh ở Tứ Xuyên, lại còn dẫn theo cả Củng Lợi, điều này khiến người ta có chút suy ngẫm. "Đợi cô Củng tốt nghiệp xong nếu không vào được Bắc Ảnh, nếu không chê miếu nhỏ của Nga Ảnh chúng tôi, tôi rất hoan nghênh cô đến Nga Ảnh làm việc." Hàn Tam Bình khẳng định Củng Lợi và Lâm Hựu Luân có quan hệ không bình thường, nói chuyện với Củng Lợi càng thêm vài phần nhiệt tình.

Vẻ mặt vốn rạng rỡ của Củng Lợi đột nhiên trở nên có chút u uất, Hàn Tam Bình nhất thời có chút luống cuống, ông ta cũng không biết mình đã nói sai ở đâu, may mà lúc này Lâm Hựu Luân lên tiếng: "Có một chuyện có lẽ Giám đốc Hàn còn chưa biết, cô Củng hiện tại đã không còn là sinh viên của Học viện Hý kịch Trung ương nữa." Lâm Hựu Luân giải thích sơ qua chuyện Củng Lợi xin bảo lưu học tập với Hàn Tam Bình, Hàn Tam Bình vẻ mặt tiếc nuối nói: "Thật đáng tiếc..." Từ bỏ cơ hội tiếp tục học chuyên sâu tại Học viện Hý kịch Trung ương, nhưng lại có được cơ hội đến Hong Kong phát triển, quyết định như vậy của Củng Lợi là đúng hay sai, Hàn Tam Bình cũng không nói được.

Trên đường đến khách sạn, Hàn Tam Bình giải thích với Lâm Hựu Luân lý do tại sao đoàn phim không cử người đến đón.

Hóa ra trong thời gian đoàn phim quay ngoại cảnh ở Lạc Sơn, đạo diễn Lưu Vĩ Cường vẫn luôn không quên Cửu Trại Câu mà Lâm Hựu Luân đã đề cập lúc đầu.

Có một lần nhân lúc đoàn phim nghỉ, ông đã cùng nhà quay phim

Trương Nghệ Mưu hẹn nhau đi một chuyến.

Hai người bị vẻ đẹp thiên nhiên như chốn bồng lai tiên cảnh ở Cửu Trại Câu chinh phục, sau một hồi bàn bạc liền quyết định chuyển địa điểm quay ngoại cảnh của bộ phim đến Cửu Trại Câu.

Đường từ Dung Thành đến Cửu Trại Câu rất khó đi, đi ô tô vào ít nhất cũng cần một ngày, đoàn phim muốn cử người ra ngoài một chuyến rất bất tiện.

Hàn Tam Bình biết chuyện này liền chủ động đề xuất để ông phụ trách việc đón, ông sẽ cùng Lâm Hựu Luân ở lại Dung Thành một đêm trước, ngày hôm sau mới lái xe vào Cửu Trại Câu.

Chuyến này Củng Lợi đi cùng Lâm Hựu Luân, chủ yếu là chuẩn bị cùng anh trở về Hong Kong.

Theo ý định ban đầu của Lâm Hựu Luân, trong thời gian anh đi thăm đoàn phim ở Cửu Trại Câu, Củng Lợi chỉ cần ở lại Dung Thành là được, nhưng Củng Lợi nghe nói bên trong có một đoàn phim Hong Kong đang quay, lòng hiếu kỳ nổi lên, cũng muốn theo vào xem thử. —— Đêm hôm trước mưa lớn, mặt đường cũ kỹ lật lên trông rất tệ, khắp nơi đều là những hố bùn lầy lội, khiến người ta nghi ngờ chiếc xe Santana của Nga Ảnh liệu có bị chết máy giữa đường không.

Củng Lợi ban đầu ngồi cùng Lâm Hựu Luân ở hàng ghế sau, nhưng mặt đường thực sự xóc nảy, cô cũng không còn câu nệ như trước, từ khi ô tô lên con đường núi gập ghềnh này, cô đã đổi chỗ với Hàn Tam Bình đi cùng, ngồi vào ghế phụ có tầm nhìn rộng rãi.

Hàn Tam Bình lại rất nhiệt tình, suốt đường đi đều trò chuyện với Lâm Hựu Luân về sự phát triển của ngành điện ảnh Âu-Mỹ.

Biết rõ người bên cạnh mình sau này có thể sẽ trở thành chủ tịch của China Film, Lâm Hựu Luân liền chọn lọc một số kinh nghiệm

phát triển điện ảnh Âu-Mỹ của thế hệ sau để giới thiệu cho Hàn Tam Bình.

Lần này việc nhập khẩu hai bộ phim Hong Kong là 《True Lies》 và 《An Autumn's Tale》 đã mang lại cú sốc và chấn động lớn cho ngành điện ảnh trong nước, từ đó dẫn đến nhiều nhà làm phim suy ngẫm về mô hình phát triển của ngành.

Hàn Tam Bình cảm thấy suy nghĩ của mình về vấn đề này đã rất chín chắn, nhưng nghe Lâm Hựu Luân giới thiệu một phen, mới phát hiện ra nhiều vấn đề Lâm Hựu Luân lại nhìn thấu đáo hơn cả mình, vừa cảm thán vừa càng thêm bội phục anh.

Nghe những lời khen chân thành của Hàn Tam Bình, Lâm Hựu Luân trong lòng thầm xấu hổ, anh chỉ là đem một số kinh nghiệm đã được đúc kết của thế hệ sau ra, có thể được Hàn Tam Bình coi trọng như vậy, thật sự ngoài dự liệu của anh.

Qua kính chiếu hậu, Lâm Hựu Luân thấy sắc mặt Củng Lợi ngồi ở hàng ghế trước tái nhợt, cười nói: "Đã bảo em ở lại Dung Thành rồi, chuyến này vào đây chịu đủ khổ rồi chứ?" Củng Lợi dù trong lòng hối hận muốn chết, nhưng bề ngoài vẫn cắn răng chịu đựng: "Cảm ơn anh Lâm quan tâm, em chỉ hơi say xe thôi, chưa đến mức vì chịu chút khổ này mà nản lòng đâu." Lâm Hựu Luân thấy Củng Lợi nói không thật lòng, cũng không vạch trần cô, chỉ lấy một lọ thuốc say xe từ trong túi xách ra, đưa đến trước mặt Củng Lợi.

Lòng Củng Lợi ấm lại, cũng không tiện từ chối.

Uống thuốc say xe xong, sắc mặt cô tuy vẫn còn trắng bệch, nhưng trong lòng không còn cuộn trào dữ dội như trước nữa.

Ô tô trên đoạn đường núi này xóc nảy tới lui hơn 5 tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến được Cửu Trại Câu trước khi trời tối.

Xe vừa chạy vào nơi đóng quân của đoàn phim, còn chưa dừng hẳn, Củng Lợi đã bịt miệng mở cửa xe nhảy xuống, trong lúc vội vã cũng không kịp hỏi nhà vệ sinh ở đâu, chạy thẳng vào một khu rừng nhỏ bên cạnh nôn thốc nôn tháo.

Các thành viên lớn nhỏ của đoàn phim đều ra đón, thấy Củng Lợi vừa xuống xe đã chạy vào rừng nhỏ nôn, trên mặt cũng không có biểu cảm gì quá kỳ lạ, ban đầu khi đoàn phim vào đây, phản ứng của không ít người còn dữ dội hơn Củng Lợi.

Lâm Hựu Luân xin nhân viên đoàn phim một gói giấy, đi theo vào rừng nhỏ chăm sóc Củng Lợi, còn Hàn Tam Bình ở lại thì phụ trách giải thích sơ qua sự việc cho Lưu Vĩ Cường, Trương Nghệ Mưu và những người khác.

Lưu Vĩ Cường, Trương Nghệ Mưu và Hàn Tam Bình trước đó đã rất thân thiết, đặc biệt là Trương Nghệ Mưu.

Ban đầu Hàn Tam Bình chỉ nghĩ ông quay phim rất giỏi, nhưng sau vài lần tiếp xúc trò chuyện, mới phát hiện Trương Nghệ Mưu đối với việc làm đạo diễn cũng có những ý tưởng rất riêng.

Nếu không phải quan hệ công tác của Trương Nghệ Mưu vẫn còn ở Xưởng phim Quảng Tây, và năm tới lại phải giúp Xưởng phim Tây An quay một bộ phim, Hàn Tam Bình nhất định sẽ tìm mọi cách để lôi kéo Trương Nghệ Mưu về Nga Ảnh. "Giám đốc Hàn, cô gái vừa mới vào trong đó là ai vậy?" Trương Ức Mưu đến muộn một bước, chỉ nhìn thấy bóng lưng Củng Lỵ chạy vào khu rừng nhỏ. "Cô ấy à..." Hàn Sơn Bình liếc nhìn khu rừng nhỏ nơi Củng Lỵ và Lâm Hựu Luân đang ở, "Anh chắc cũng nghe nói rồi, Tạ Tấn gần đây đạo diễn một bộ phim rất gây tranh cãi, cô ấy chính là nữ chính của bộ phim đó." "Cô ấy đến đây làm gì?" Trương Ức Mưu tỏ vẻ nghi hoặc. "Cô ấy đi cùng anh Lâm, áp lực dư luận trong nước lớn quá, chắc là cô ấy muốn

chuyển sang Hong Kong phát triển." Hàn Sơn Bình giải thích.

Trương Ức Mưu gật gật đầu, nhưng trong lòng không biết đang suy tính điều gì.

Củng Lỵ nôn xong thì trong lòng dễ chịu hơn, nhưng cơ thể lại mềm nhũn không còn sức lực, lúc từ trong rừng cây đi ra chỉ có thể dựa nửa người vào Lâm Hựu Luân.

Hàn Sơn Bình thấy vậy vội gọi hai nữ nhân viên công tác qua, dìu Củng Lỵ vào lều nghỉ ngơi trước.

Khi lướt qua nhau, Củng Lỵ phát hiện trong đám đông có một gã cứ nhìn mình chằm chằm.

Cô quay đầu nhìn người đó một cái, ghi nhớ khuôn mặt kia, thầm nghĩ hai ngày nay ở đoàn phim, phải cẩn thận đề phòng gã này.

Trương Ức Mưu lại không biết hành động của mình đã khiến Củng Lỵ đưa ông vào "danh sách đen".

Nếu biết được suy nghĩ thật sự trong lòng Củng Lỵ, ông nhất định sẽ cảm thấy vô cùng oan uổng.

Ông nhìn Củng Lỵ chằm chằm như vậy là vì nữ chính trong bộ phim sắp khởi quay của mình vẫn chưa được quyết định.

Sự xuất hiện của Củng Lỵ khiến Trương Ức Mưu đột nhiên có cảm giác như bừng tỉnh, ông cảm thấy cô chính là nữ chính mà mình vẫn luôn khổ sở tìm kiếm.

Lưu luyến thu ánh mắt lại, Trương Ức Mưu lúc này mới bắt đầu quan sát Lâm Hựu Luân một cách nghiêm túc.

Lâm Hựu Luân còn trẻ hơn Trương Ức Mưu tưởng tượng, nhưng ông sẽ không vì tuổi tác của Lâm Hựu Luân mà có bất kỳ sự coi thường nào.

Ông biết điện ảnh Hong Kong mấy năm nay trỗi dậy mạnh mẽ, một nửa công lao đều thuộc về người thanh niên trước mắt này.

Cảm nhận của Trương Ức Mưu đối với Lâm Hựu Luân rất phức tạp.

Cách đây một thời gian, ông đang chuẩn bị chuyển thể một cuốn tiểu thuyết của nhà văn Mạc Ngôn xuất bản năm ngoái thành phim.

Để quay bộ phim này, ông đã đến Sơn Đông thuê hàng trăm mẫu đất, bỏ tiền nhờ người dân địa phương trồng đầy cao lương trên mảnh đất đó.

Vốn dĩ công tác chuẩn bị ban đầu đã xong, chỉ chờ xác định diễn viên là có thể qua đó bấm máy.

Nhưng kế hoạch không theo kịp thay đổi, một hôm lãnh đạo của hãng phim đột nhiên tìm ông, nói rằng Hong Kong và Đại lục hợp tác quay một bộ phim ở tỉnh Tứ Xuyên, đang thiếu một nhà quay phim, cấp trên đã trực tiếp chỉ định Trương Ức Mưu.

Thời đại này, mọi thứ đều phải nghe theo sự sắp xếp của tổ chức, giám đốc hãng phim trực tiếp thông báo cho Trương Ức Mưu đi, chứ không phải hỏi ý kiến ông trước, rõ ràng là chuyện này không có gì để thương lượng.

Trương Ức Mưu đành bất đắc dĩ gác lại chuyện của 《Hồng Cao Lương》, vội vã đến Tứ Xuyên gia nhập đoàn phim 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》.

Lúc đầu ông còn rất không quen với việc quay loại phim thương mại này, hoàn toàn mang tâm thái đối phó, nhưng cùng với việc tiếp xúc sâu hơn với đoàn phim Hong Kong, thái độ trước đây của ông lại lặng lẽ thay đổi tự lúc nào không hay.

Sự chuyên nghiệp mà đoàn phim Hong Kong thể hiện, cũng như

việc vận dụng một số hiệu ứng kỹ xảo vi tính, đều khiến Trương Ức Mưu được mở rộng tầm mắt.

Trong quá trình quay phim, ông cũng kết hợp kinh nghiệm của mình để đưa ra một số đề nghị cho đạo diễn Lưu Vĩ Cường, sau khi trao đổi nhiều hơn, tự nhiên cũng tìm được nhiều chủ đề chung hơn.

Sự am hiểu của Trương Ức Mưu về mỹ học ống kính khiến Lưu Vĩ Cường vô cùng khâm phục, hiện tại về cơ bản mảng chọn cảnh quay thực địa đều do Trương Ức Mưu phụ trách, sự hợp tác của hai bên cũng từ chỗ trúc trắc ban đầu chuyển sang ăn ý, tiến độ quay phim cũng nhanh hơn không ít.

Trong thời gian này còn xảy ra một chuyện khiến Trương Ức Mưu cảm xúc sâu sắc, đó là việc 《Lời nói dối chân thật》 được công chiếu ở Đại lục.

Cơn sốt xem phim chưa từng có mà bộ phim này gây ra đã tạo ra một cú sốc lớn đối với quan niệm "điện ảnh là nghệ thuật" mà Trương Ức Mưu vẫn luôn kiên trì.

Trước đây, Trương Ức Mưu luôn cho rằng, một đạo diễn châu Âu thành công thì nên giống như Trần Khải Ca, làm phim rồi đoạt giải ở nước ngoài, như vậy coi như công thành danh toại.

Cho đến khi tận mắt chứng kiến thành công vang dội của phim thương mại Hong Kong ở Đại lục, Trương Ức Mưu mới lờ mờ nhìn thấy một con đường khác.

Chương 261

Mà trên con đường này, những đạo diễn Hong Kong thành công nhất, không ai là không có mối liên hệ mật thiết với Lâm Hựu Luân.

Từ lúc nghe tin Lâm Hựu Luân sẽ đến thăm đoàn phim, Trương Ức Mưu đã bắt đầu mong chờ cuộc gặp mặt này.

Lâm Hựu Luân có thể nói là vô cùng quen thuộc với Trương Ức Mưu, nhưng lúc này gặp mặt lại phải giả vờ như lần đầu quen biết, hàn huyên khách sáo vài câu chứ không thể nói chuyện sâu hơn.

Bữa tối hôm đó, trên bàn toàn là những món ăn mang hương vị của người Tạng địa phương: sườn bò bốc tay, mì tạp, bánh khoai tây, rượu lúa mạch, v.v...

đều là mời người Tạng địa phương nấu.

Một con cừu nướng nguyên con thì rất nhanh bị mọi người chia nhau ăn hết, nhưng khẩu vị của những món ăn đặc sắc địa phương kia khá đậm, dù là thành viên đoàn phim Hong Kong hay nhân viên của xưởng phim Nga Ảnh bên này đều không quen ăn.

Củng Lỵ nghỉ ngơi trong lều hơn hai tiếng đồng hồ, lúc ra ăn cơm sắc mặt đã khá hơn nhiều, chỉ là đối mặt với thức ăn trên bàn, căn bản không có chút khẩu vị nào.

Lâm Hựu Luân cũng biết cô sau khi say xe sẽ không ăn uống ngon miệng, liền bảo đoàn phim nấu riêng cho cô một bát cháo kê.

Củng Lỵ đang ngồi đó từng muỗng nhỏ húp cháo, cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm như lúc mới xuống xe lại một lần nữa dâng lên trong lòng.

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện lại là gã lúc trước, liền đặt bát xuống

rồi trừng mắt nhìn ông ta một cách hung hăng.

Cái nhìn này mang ý cảnh cáo rất rõ ràng, không ngờ gã kia lại không hề lùi bước, đôi mắt càng lúc càng trơ tráo đánh giá cô.

Củng Lỵ vô thức quấn chặt chiếc áo khoác quân đội trên người, ánh mắt tìm kiếm trong đám đông một lúc, tìm được vị trí Lâm Hựu Luân đang ngồi, liền đứng dậy đi về phía đó.

Trong một môi trường xa lạ như thế này, bị một người đàn ông dùng ánh mắt "không có ý tốt" dòm ngó, Củng Lỵ ngay lập tức nghĩ đến việc tìm kiếm sự giúp đỡ từ Lâm Hựu Luân.

Lưu Vĩ Cường đang nói chuyện với Lâm Hựu Luân thấy Củng Lỵ đi tới, rất tự giác đứng dậy cáo từ rời đi.

Anh ta tuy không rõ mối quan hệ giữa Củng Lỵ và Lâm Hựu Luân, nhưng nghĩ rằng người phụ nữ có thể được Lâm Hựu Luân mang theo bên mình, quan hệ chắc chắn không tầm thường.

Củng Lỵ ngồi xuống chiếc ghế mà Lưu Vĩ Cường vừa để trống, Lâm Hựu Luân vừa dùng một cành cây khều đống lửa trước mặt, vừa hỏi: "Có chuyện gì sao?" "Bên kia có một gã, cứ nhìn tôi chằm chằm, tôi lo lắng..." Củng Lỵ cắn chặt môi, không nói hết câu.

Lâm Hựu Luân nhìn về phía Củng Lỵ chỉ, phát hiện "tên háo sắc" mà cô nói lại chính là Trương Ức Mưu, trong lòng khẽ động, đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Tính thời gian, bộ phim 《Hồng Cao Lương》 giúp Trương Ức Mưu công thành danh toại cũng sắp khởi quay rồi, mà trong ký ức của Lâm Hựu Luân, nữ chính ban đầu của bộ phim này không phải là Củng Lỵ.

Bởi vì lúc Trương Ức Mưu đến Học viện Hý kịch Trung ương chọn người, Củng Lỵ đang ở phía Nam quay một bộ phim ngắn, cuối

cùng là một giáo viên của học viện ra sức tranh thủ, mới giúp Củng Lỵ có được cơ hội phỏng vấn.

Trương Ức Mưu sau khi gặp Củng Lỵ đã lập tức quyết định để cô đảm nhận vai nữ chính của bộ phim.

Do sự can thiệp của Lâm Hựu Luân, đoạn lịch sử này đã có một chút thay đổi, Củng Lỵ vì đóng 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 mà đã xin bảo lưu kết quả học tập ở Học viện, vốn dĩ cô và 《Hồng Cao Lương》 đã không còn khả năng nào, ai ngờ lần này anh lại mang cô cùng đến thăm đoàn phim 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》, lịch sử lại quay về quỹ đạo ban đầu.

Trương Ức Mưu cũng không ngốc, thấy Củng Lỵ ngồi xuống bên cạnh Lâm Hựu Luân, rồi Lâm Hựu Luân lại nhìn về phía mình, ông lập tức phản ứng, biết Củng Lỵ có thể đã hiểu lầm mình.

Thấy Trương Ức Mưu đứng dậy đi về phía này, Củng Lỵ bất giác có chút căng thẳng, người lại nép sát vào Lâm Hựu Luân hơn.

Lâm Hựu Luân ném cành cây trong tay đi, đứng dậy gật đầu với Trương Ức Mưu đang đi tới gần, cười nói: "Nhà quay phim Trương qua đây, có phải có chuyện muốn nói với cô Củng không?" Trương Ức Mưu qua đây vốn định giải thích chuyện này với Lâm Hựu Luân, không ngờ Lâm Hựu Luân đã nhìn thấu ý đồ của ông trước một bước, kinh ngạc đến sững sờ tại chỗ, miệng há ra mà không nói được lời nào.

Lâm Hựu Luân quay đầu lại giải thích với Củng Lỵ cũng đang kinh ngạc không kém: "Vị này là nhà quay phim của đoàn, anh Trương Ức Mưu.

Vừa rồi hai người có lẽ đã có chút hiểu lầm." "Hiểu lầm?" Sự hoang mang trong mắt Củng Lỵ càng đậm, ánh mắt nhìn Trương Ức Mưu vẫn đầy cảnh giác.

Ba người lại ngồi xuống quanh đống lửa, Trương Ức Mưu cũng giải thích rõ ý đồ thật sự của mình với Củng Lỵ. "Tôi sắp sửa đạo diễn một bộ phim, chuyển thể từ một cuốn tiểu thuyết của nhà văn Mạc Ngôn, tôi cảm thấy cô rất thích hợp để đóng vai nữ chính trong phim." Trương Ức Mưu thẳng thắn nói.

Nếu là trước đây, có cơ hội đóng vai nữ chính trong phim điện ảnh, Củng Lỵ chắc chắn sẽ không do dự mà đồng ý.

Nhưng sau khi trải qua việc quay phim 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》, tầm nhìn của cô cũng đã được mở rộng, so với việc tiếp tục ở lại Đại lục đóng phim, cô càng mong đợi được đến Hong Kong phát triển hơn.

Tuy nhiên, trước khi từ chối Trương Ức Mưu, Củng Lỵ vẫn liếc nhìn Lâm Hựu Luân một cái.

Lâm Hựu Luân tỏ vẻ không quan tâm, Củng Lỵ liền nói với Trương Ức Mưu: "Tôi ngay cả trường học cũng không thể tiếp tục ở lại, nhà quay phim Trương không cảm thấy bây giờ tìm tôi đóng phim là tự chuốc lấy phiền phức sao?" Lời này ý từ chối đã rất rõ ràng, nhưng Trương Ức Mưu lại không định bỏ cuộc như vậy, kiên trì nói: "Tranh cãi về chuyện đó đã qua rồi, tôi không cho rằng mời cô Củng gia nhập đoàn phim sẽ có phiền phức gì." Củng Lỵ lắc đầu, nói: "Cảm ơn ý tốt của nhà quay phim Trương, trong lòng tôi đã có quyết định rồi, nên chỉ có thể nói lời xin lỗi với anh." Trương Ức Mưu thất vọng rời đi.

Lâm Hựu Luân ném thêm vài khúc củi vào đống lửa, ánh lửa bập bùng chiếu lên mặt anh, biểu cảm có chút kỳ lạ. "Đây là một cơ hội đối với cô, từ bỏ như vậy không thấy đáng tiếc sao?" "Anh Lâm cảm thấy tôi nên đồng ý với ông ta?" Không có người khác ở đây, Củng Lỵ nói chuyện với Lâm Hựu Luân bất giác có thêm vài phần thoải mái và

tùy ý.

Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy Củng Lỵ bỏ lỡ 《Hồng Cao Lương》 sẽ có chút đáng tiếc, nhưng việc Trương Ức Mưu quay 《Hồng Cao Lương》 hoàn toàn không liên quan gì đến Lâm Hựu Luân, anh không có lý do gì phải giúp Trương Ức Mưu bận tâm. "Đường là do mình tự chọn, tôi tôn trọng quyết định của cô." Lâm Hựu Luân ở lại đoàn phim chỉ một ngày.

Trong thời gian đó, Trương Ức Mưu lại đến tìm một lần nữa, nhưng vẫn không thể thuyết phục được Củng Lỵ.

Vì đã uống thuốc chống say xe từ trước, trên đường trở về Dung Thành, phản ứng của Củng Lỵ không còn mạnh như lúc đến, tuy sắc mặt không được tốt lắm nhưng cuối cùng cũng cố gắng không nôn nữa.

Trong khách sạn có thể gọi điện thoại đường dài quốc tế, Lâm Hựu Luân gọi một cuộc về Hong Kong, sau khi quay lại sắc mặt có chút âm trầm.

Anh gõ cửa phòng Củng Lỵ, đứng ở cửa nói với cô: "Lịch trình ngày mai có lẽ phải thay đổi một chút, chúng ta sẽ bay đến Thâm Quyến, sau đó qua cửa khẩu đường bộ." Củng Lỵ gật đầu, nhưng không hỏi nhiều.

Lịch trình ban đầu là bay thẳng đến Hong Kong, vé máy bay cũng đã đặt rồi, không biết tại sao Lâm Hựu Luân lại đột nhiên thay đổi ý định.

Lâm Hựu Luân sở dĩ sắp xếp như vậy là vì anh vừa biết qua điện thoại rằng, tin tức anh sẽ trở về Hong Kong vào ngày mai đã bị truyền thông Hong Kong biết trước.

Nếu chỉ là lộ lịch trình, Lâm Hựu Luân cũng không có gì phải lo

lắng, điều thực sự khiến anh quyết định thay đổi lịch trình chính là xu hướng dư luận của truyền thông Hong Kong trong thời gian gần đây.

Ngay trong ba ngày Lâm Hựu Luân vào Cửu Trại Câu thăm đoàn phim, truyền thông Hong Kong không biết vì lý do gì, đột nhiên bắt đầu quan tâm đến bộ phim 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》, kéo theo đó là những tranh cãi mà bộ phim này gây ra trong thời gian quay ở Đại lục cũng lên trang nhất các báo.

Sau đó, tin đồn ngày càng lan truyền một cách vô lý, ví dụ như nữ chính của bộ phim là tình nhân của Lâm Hựu Luân ở Đại lục, trong thời gian quay phim bị Lâm Hựu Luân làm cho có bầu nên bị Học viện Hý kịch Trung ương đuổi học, vân vân và mây mây, những tin đồn nhảm nhí như vậy xuất hiện nhan nhản trên các tạp chí lá cải.

Rút kinh nghiệm từ lần trước bị tập đoàn của Lâm Hựu Luân kiện ra tòa, lần này các tờ báo nhỏ, tạp chí lá cải đăng tin đều áp dụng kiểu đưa tin thuật lại tin đồn "không chỉ mặt đặt tên", trong bài viết dùng cụm từ "một nhân vật quyền thế nào đó trong làng phim ảnh Hong Kong" để ám chỉ Lâm Hựu Luân, nhưng nội dung bài báo lại có tính định hướng rất rõ ràng.

Chỉ cần là người có chút hiểu biết về làng phim ảnh Hong Kong, đều có thể đoán ra những tin tức này đang nói về Lâm Hựu Luân.

Truyền thông chơi trò này, Lâm Hựu Luân cũng cảm thấy rất bất lực.

Bây giờ truyền thông Hong Kong đều biết ngày mai anh sẽ về Hong Kong, chắc chắn sẽ có rất nhiều phóng viên chực chờ ở sân bay.

Lâm Hựu Luân không muốn đối mặt trực tiếp với truyền thông, đành phải đưa Củng Lỵ nhập cảnh Hong Kong từ cửa khẩu La Hồ ở Thâm Quyến.

Hôm sau trên máy bay, Lâm Hựu Luân mới nói cho Củng Lỵ biết những chuyện đã xảy ra ở Hong Kong.

Củng Lỵ quyết định đến Hong Kong phát triển, phần lớn là để tránh áp lực dư luận ở Đại lục, không ngờ bão dư luận ở Hong Kong còn dữ dội hơn.

Bây giờ nghe được tin tức đáng lo ngại này, cô như rơi vào hầm băng, trong lòng lạnh từ đầu đến chân. "Bây giờ cô hối hận rồi à?" Lâm Hựu Luân như dội một gáo nước lạnh vào Củng Lỵ, cô lập tức tỉnh táo lại.

Là một người Đại lục, muốn có được một chỗ đứng trong làng giải trí Hong Kong, mọi khó khăn Lâm Hựu Luân đã sớm nói với cô.

Nếu bây giờ từ bỏ, sự kiên trì trước đây của cô sẽ trở nên vô nghĩa.

Trên mặt Củng Lỵ hiện lên một vẻ co giật đau đớn.

Cô cúi đầu nhìn xuống đất, như cố tình né tránh ánh mắt của Lâm Hựu Luân.

Chương 262

Một lúc sau cô mới ngẩng đầu lên, dùng một ánh mắt tuyệt vọng bất lực nhìn Lâm Hựu Luân, miệng khẽ nói: "Đây có được coi là thử thách đầu tiên đối với tôi không?" Lâm Hựu Luân nhún vai, không tỏ ý kiến.

Củng Lỵ cắn răng, trong đôi mắt bi thương tuyệt vọng, bỗng lóe lên một tia sáng kiên quyết tàn nhẫn: "Tôi sẽ không lùi bước!" Lâm Hựu Luân rất hài lòng với quyết tâm mà Củng Lỵ thể hiện, lúc này mới giải thích cho cô: "Môi trường dư luận truyền thông ở Hong Kong rất cởi mở, những tin đồn vô căn cứ như thế này sẽ nhanh chóng tan biến, nên mọi chuyện không tệ như cô nghĩ đâu.

Các tạp chí lá cải và báo nhỏ ở Hong Kong đều sống nhờ vào việc này, đợi cô ở Hong Kong lâu rồi, sẽ dần dần quen thôi." Xuống máy bay ở Thâm Quyến, họ lặng lẽ nhập cảnh qua cửa khẩu La Hồ.

Bên này đã có vệ sĩ chờ sẵn, cả đoàn người không gây ra quá nhiều sự chú ý, lặng lẽ lên xe.

Tình hình đúng như Lâm Hựu Luân dự liệu, một đám đông phóng viên đang chờ ở sân bay Khải Đức.

Lâm Hựu Luân tung hỏa mù như vậy, đã lừa được toàn bộ tầm mắt của giới truyền thông.

Cửa ải truyền thông tạm thời coi như đã đối phó xong, nhưng tiếp theo nên sắp xếp Củng Lỵ ở đâu lại là một vấn đề khiến Lâm Hựu Luân đau đầu.

Tìm một nơi ở rất đơn giản, tùy tiện thuê một căn hộ hoặc ở thẳng trong khách sạn đều được, mấu chốt là không thể bỏ Củng Lỵ một mình bơ vơ.

Cô ở Hong Kong không người thân thích, bên cạnh luôn cần có người chăm sóc.

Lâm Hựu Luân rất muốn mở miệng hỏi ý kiến Củng Lỵ, nhưng lại cảm thấy cô đã phải chịu áp lực rất lớn từ truyền thông Hong Kong, lúc này hỏi cô vấn đề này có vẻ hơi tàn nhẫn.

Thôi thì cứ tìm chỗ cho cô ở tạm đã, sau đó tìm thời cơ thích hợp để bàn bạc vấn đề này.

Lâm Hựu Luân bảo tài xế tìm một khách sạn gần đó, đặt một phòng, sắp xếp cho Củng Lỵ ở lại. "Cô tạm thời cứ ở đây hai ngày, đợi thuê được nhà phù hợp rồi hãy dọn qua." Lâm Hựu Luân khoanh tay suy nghĩ một lúc, rồi nói thêm: "Tôi sẽ sớm tìm cho cô một nữ trợ lý, lúc đó các vấn đề về cuộc sống, công việc của cô ở đây đều có thể để cô ấy xử lý." Lần này sóng gió truyền thông ầm ĩ như vậy, nơi ở của Củng Lỵ tại Hong Kong chắc chắn sẽ là đối tượng được các phóng viên quan tâm nhất.

Củng Lỵ ở trong khách sạn tạm thời sẽ không bị lộ, nhưng về lâu dài cũng không phải là cách.

Một lúc sau, một vệ sĩ gõ cửa bước vào, Lâm Hựu Luân thấy anh ta cầm chiếc điện thoại di động của mình, liền nói: "Không phải tôi đã nói với cậu rồi sao?

Có điện thoại gọi đến cứ nói tôi chưa về Hong Kong." "Điện thoại là của cô Lỵ Trí gọi đến." Vệ sĩ nói: "Bảo là khi nào anh tiện thì gọi lại." Đúng là ghét của nào trời trao của ấy.

Lâm Hựu Luân bây giờ sợ nhất là nhận được điện thoại của mấy người phụ nữ như Chung Sở Hồng, Lỵ Trí.

Tuy chuyện trên báo vừa nhìn đã biết là bịa đặt lung tung, nhưng nói trong lòng họ không có chút suy nghĩ nào thì tuyệt đối không thể.

Lâm Hựu Luân nhìn chiếc điện thoại trong tay vệ sĩ, thầm nghĩ chẳng lẽ Lỵ Trí đã đánh hơi được gì rồi ghen tuông?

Nhưng nghĩ lại thì thấy khả năng này không lớn.

Trong số mấy người phụ nữ, Lỵ Trí là người khoan dung nhất đối với những người phụ nữ khác của Lâm Hựu Luân, chưa bao giờ nổi nóng với anh vì những chuyện như vậy.

Lâm Hựu Luân cứng đờ cả người gọi lại cho Lỵ Trí, vừa kết nối đã nghe thấy Lỵ Trí ở đầu dây bên kia nói: "Lâu như vậy mới gọi lại, sợ em khóc lóc om sòm đòi sống đòi chết với anh à?" Lâm Hựu Luân cầm điện thoại đi ra khỏi phòng, hạ thấp giọng nói: "Chuyện thật sự không phải như em nghĩ đâu, lát nữa anh giải thích cho em sau, được không?" Lỵ Trí ở đầu dây bên kia nhẹ nhàng nói: "Sớm đã cảm thấy lần này anh đi Đại lục có gì đó không ổn rồi.

Nhưng anh cũng không cần tốn sức bịa chuyện để dỗ em đâu, đưa người đến chỗ em đi...

Dù sao em một mình ở căn nhà lớn thế này cũng cô đơn lắm.

Nếu anh không tiện mở lời thì để em nói với cô ấy." Trong lòng Lâm Hựu Luân lập tức cảm thấy một dòng nước ấm áp lan tỏa.

Lỵ Trí bằng lòng để Củng Lỵ đến ở chỗ cô ấy, quả là một kết quả không thể tốt hơn.

Khoảng thời gian này, truyền thông cơ bản sẽ bám theo Lâm Hựu Luân, ngược lại phía Lỵ Trí sẽ không có nhiều người chú ý, Củng Lỵ ở đó cũng sẽ không gây ra quá nhiều sự chú ý.

Thêm nữa, Củng Lỵ và Lỵ Trí đều có bối cảnh Đại lục tương tự, giao tiếp với nhau sẽ dễ dàng hơn, Củng Lỵ đến đó cũng coi như có người chăm sóc.

Mặc dù có rất nhiều lợi ích, nhưng nếu Lỵ Trí không chủ động đề

nghị, Lâm Hựu Luân tuyệt đối sẽ không đưa Củng Lỵ đến đó.

Củng Lỵ nghi hoặc nhìn Lâm Hựu Luân đi vào phòng đưa điện thoại cho mình, nhận lấy điện thoại rồi nói chuyện với Lỵ Trí một lúc.

Cũng không biết Lỵ Trí đã nói gì với cô, tóm lại là cô vừa đặt điện thoại xuống đã nói với Lâm Hựu Luân: "Đưa tôi đến chỗ cô Lỵ Trí đi." Lâm Hựu Luân gật đầu, bảo Củng Lỵ thu dọn đồ đạc ngay, kẻo đêm dài lắm mộng.

Củng Lỵ ngạc nhiên nói: "Đi ngay bây giờ sao?" Điều cô lo lắng là vấn đề có thể trả phòng khách sạn hay không, nhưng điều này lại không nằm trong phạm vi cân nhắc của Lâm Hựu Luân.

Anh vừa giúp Củng Lỵ thu dọn hành lý vừa nói: "Cô đừng quá coi thường truyền thông Hong Kong, đặc biệt là cánh paparazzi.

Tôi tin rằng không bao lâu nữa, tin tức cô ở khách sạn này sẽ bị lộ ra ngoài.

Phòng ở đây tạm thời không cần trả, còn có thể đánh lạc hướng truyền thông." Vừa thu dọn hành lý xong, đi ra khỏi phòng thì một vệ sĩ vội vã đi tới, ghé vào tai Lâm Hựu Luân nói nhỏ vài câu.

Nghe nói bên ngoài khách sạn đã xuất hiện những kẻ khả nghi, Lâm Hựu Luân khẽ chửi một câu: "Mũi của đám truyền thông này thính như mũi chó vậy sao?" Củng Lỵ có chút lo lắng nắm chặt vali, Lâm Hựu Luân lại lấy vali từ tay cô, đưa cho một vệ sĩ bên cạnh cầm, rồi nói với Củng Lỵ: "Tôi nói không sai chứ, cá đã cắn câu rồi." Giày cao gót của Củng Lỵ gõ lộc cộc trên sàn gỗ, cô đi sát sau lưng Lâm Hựu Luân hỏi: "Chúng ta ra ngoài như vậy, sẽ không bị phóng viên phát hiện chứ?" "Phòng suite của khách sạn này có thang máy chuyên dụng dẫn thẳng xuống bãi đậu xe, chúng ta ra ngoài có thể không cần lo bị phóng viên theo dõi." Lâm Hựu Luân giải thích.

Thông qua thang máy chuyên dụng, họ đi một mạch không bị cản trở xuống bãi đậu xe ngầm của khách sạn.

Vệ sĩ của Lâm Hựu Luân đã sớm đỗ xe ở đây, Lâm Hựu Luân đưa Củng Lỵ rời khỏi khách sạn rất thuận lợi, thậm chí không gây ra sự chú ý của đám phóng viên bên ngoài.

Trên đường đi, Củng Lỵ hỏi thăm Lâm Hựu Luân về Lỵ Trí.

Lâm Hựu Luân không biết Lỵ Trí đã nói gì với Củng Lỵ trong điện thoại, cũng không tiện hỏi, nên chỉ giới thiệu sơ qua một vài tình hình đơn giản của Lỵ Trí cho Củng Lỵ.

Về thân phận của Lỵ Trí, trong lòng Củng Lỵ chỉ có một vài phỏng đoán chứ chưa chắc chắn lắm, nghe Lâm Hựu Luân nói năng ấp úng, lúc này mới xác định Lỵ Trí có thể là tình nhân của Lâm Hựu Luân.

Về những tin đồn Lâm Hựu Luân đào hoa lăng nhăng, khi Củng Lỵ còn đang ở đoàn phim, đã từng nghe Tạ Tấn bóng gió nhắc đến.

Đương nhiên, những chuyện này Tạ Tấn cũng là nghe từ miệng Lý Hàn Tường.

Vốn dĩ Củng Lỵ cảm thấy mình đối với vấn đề này của đàn ông nên là căm ghét đến tận xương tủy, nhưng không biết tại sao, khi biết Lỵ Trí bằng lòng "cưu mang" mình, trong lòng cô không những không có chút cảm giác coi thường Lỵ Trí nào, ngược lại còn có một sự tò mò mơ hồ: Lâm Hựu Luân rốt cuộc có ma lực gì, mà lại có thể khiến một người phụ nữ từng đoạt vương miện Hoa hậu châu Á lại có thể một lòng một dạ đi theo anh như vậy.

Lỵ Trí mặc một chiếc áo sơ mi lụa màu rượu, chân váy đen dài đến gối xẻ trước, chân đi giày cao gót màu đen, ung dung đứng ở hiên cửa, đôi mắt sâu thẳm và sáng ngời lặng lẽ nhìn Lâm Hựu Luân lấy

hành lý của Củng Lỵ từ trên xe xuống, trên mặt nở một nụ cười dịu dàng và duyên dáng.

Lâm Hựu Luân đi đến trước mặt Lỵ Trí, vì Củng Lỵ đang đi ngay phía sau nên không tiện có hành động quá thân mật, chỉ mỉm cười nhìn cô hỏi: "Đợi lâu chưa em?" Lỵ Trí cười lắc đầu.

Lâm Hựu Luân quay người giới thiệu Củng Lỵ với Lỵ Trí.

Lỵ Trí bước lên một bước nắm lấy tay Củng Lỵ, dùng tiếng phổ thông trò chuyện thân mật với cô. "Ở đây ngày nào cũng phải nói tiếng Quảng, phiền chết đi được.

Bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng có người có thể nói chuyện quê hương với tôi." Củng Lỵ từ khi đến Hong Kong, bên tai toàn nghe tiếng Quảng, lúc này nghe được tiếng phổ thông từ miệng Lỵ Trí, cũng cảm thấy vô cùng thân thiết.

Lâm Hựu Luân nhìn thấy Lỵ Trí và Củng Lỵ thân mật nói chuyện, mới nhận ra sự hiểu biết của mình về phụ nữ cũng không sâu sắc cho lắm.

Trước đây anh cứ nghĩ Lỵ Trí đối với Củng Lỵ ít nhiều cũng sẽ có chút địch ý, không ngờ Lỵ Trí lại thản nhiên và rộng lượng coi Củng Lỵ như "người nhà" như vậy.

Nói cũng lạ, từ cái nhìn đầu tiên, Lỵ Trí đã có một cảm giác rất gần gũi với Củng Lỵ.

Lại thấy Củng Lỵ khi gặp mình không né tránh một cách e thẹn như những thiếu nữ ngây thơ, cô liền lập tức khẳng định những tin đồn trên báo là không đáng tin.

Nhưng nếu nói Lâm Hựu Luân và Củng Lỵ hoàn toàn không có quan hệ gì, Lỵ Trí thế nào cũng không chịu tin.

Củng Lỵ rất xinh đẹp, vẻ đẹp này khiến Lỵ Trí ngay lập tức nảy

sinh cảnh giác.

Chỉ là cô không lo lắng Củng Lỵ sẽ uy hiếp địa vị của mình bên cạnh Lâm Hựu Luân, đồng thời cũng biết mình không thể ngăn cản Lâm Hựu Luân lăng nhăng bên ngoài, nên mới nhất định phải giữ người phụ nữ có thể trở thành đối thủ cạnh tranh sau này ở bên cạnh mình.

Hai người phụ nữ tay trong tay vào nhà, Lâm Hựu Luân xách vali theo sau.

Chương 263

Phòng cho Củng Lỵ ở đã được dọn dẹp xong, ga giường chăn gối đều là đồ mới.

Lỵ Trí dẫn Củng Lỵ xem phòng xong, cười nói: "Phòng tắm và nhà vệ sinh ra khỏi cửa rẽ phải, đi thẳng đến cuối là tới.

Phòng ngủ của tôi ở ngay cạnh, có vấn đề gì cứ tùy lúc đến tìm tôi." Củng Lỵ mới dọn vào, chắc chắn phải thu dọn hành lý, Lỵ Trí không ở lại phòng cô lâu, lúc ra ngoài còn tiện tay đóng cửa giúp cô.

Lâm Hựu Luân mang hành lý của Củng Lỵ đến cửa rồi không vào theo.

Lỵ Trí từ trong phòng ra không thấy bóng dáng anh, lại xuống phòng khách, phòng sách ở tầng một tìm một vòng cũng không thấy người, liền nghĩ là Lâm Hựu Luân có việc đi trước rồi. "Tên khốn kiếp, đi mà không nói với người ta một tiếng!" Lỵ Trí tức giận dậm chân, gót giày cao gót lộc cộc đi lên lầu, định về phòng ngủ thay quần áo, sau đó đợi Củng Lỵ dọn dẹp phòng xong sẽ rủ cô ra ngoài đi dạo phố.

Về đến phòng ngủ, vừa định đóng cửa, quay người lại thì đột nhiên thấy Lâm Hựu Luân quấn khăn tắm từ phòng tắm trong phòng ngủ đi ra, Lỵ Trí nhất thời bị dọa giật nảy mình. "Còn tưởng anh đi rồi chứ!" Lỵ Trí tay đặt lên ngực, khẽ trách móc. "Em mong anh đi đến vậy sao?" Nhìn đường cong đầy đặn gợi cảm của Lỵ Trí được chiếc váy bó sát tôn lên, trong lòng Lâm Hựu Luân lập tức cảm thấy một trận nóng ran. "Sao lại nhìn người ta bằng ánh mắt như vậy, giống như con mèo mấy ngày chưa được ăn vụng ấy?" Lỵ Trí bị ánh mắt nóng rực của Lâm Hựu Luân nhìn đến có chút ngượng ngùng,

quay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lâm Hựu Luân đột nhiên đưa tay ôm lấy vòng eo thon gọn của Lỵ Trí, áp sát bụng dưới vào cặp mông đầy đặn của cô.

Cách mấy lớp váy mỏng, cảm nhận được sự đầy đặn, đàn hồi và ấm áp, hạ thân lập tức dựng đứng lên.

Sự kiềm chế của Lỵ Trí sụp đổ hoàn toàn vào khoảnh khắc Lâm Hựu Luân đưa tay ôm lấy eo cô.

Cô ngả người vào vai Lâm Hựu Luân, vén mái tóc sang một bên, để gò má đầy đặn áp sát vào má anh.

Lông mi cô vừa dài vừa dày, gần như che khuất đôi mắt long lanh.

Làn da trắng nõn mịn màng, đôi mắt kìm nén tình cảm nóng bỏng, khiến cô càng thêm quyến rũ vô hạn, dung mạo càng trở nên hoàn mỹ không tì vết, vô cùng hấp dẫn. "Trong thời gian anh đi, hội đồng quản trị Gia Nghị vẫn khá yên bình, nhưng anh chắc chắn không đoán được, giám đốc do tập đoàn Lệ Tân cử đến là ai đâu..." Lỵ Trí vừa nói, thân thể lại động tình áp sát vào Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân một bên nghe Lỵ Trí kể lại những chuyện xảy ra trong công ty thời gian qua, một bên ngón tay lại men theo sống lưng mềm mại của cô tìm kiếm, rất nhanh đã tìm được khóa áo ngực, khẽ bóp một cái, một đôi gò bồng căng tròn khác thường liền trượt vào lòng bàn tay.

Miệng Lỵ Trí phát ra từng tràng rên rỉ, chủ đề cũng đột ngột dừng lại.

Lâm Hựu Luân lật ngược áo sơ mi cùng áo ngực của cô lên, cuồng nhiệt hôn lên dái tai, cổ, má, nụ hôn nóng bỏng trượt xuống, thẳng đến hai điểm nhô lên trên ngực.

Ngay khi Lỵ Trí đang động tình vạn phần, đã làm ra tư thế phó

mặc cho chàng hái lượm, Lâm Hựu Luân lại đột nhiên dừng động tác, khóe miệng nhếch lên, ngẩng đầu cười xấu xa nói: "Em vừa nói Lệ Tân cử ai qua làm giám đốc thế?" Lỵ Trí ôm lấy cổ Lâm Hựu Luân, chu môi lên: "Cho anh trêu ghẹo người ta, không nói cho anh biết nữa!" "Vậy đừng trách anh trên giường dùng cực hình tra khảo nhé!" Lâm Hựu Luân ha ha cười một tiếng, bế bổng Lỵ Trí lên, ném lên chiếc giường lớn mềm mại thoải mái, mình cũng nhảy lên theo.

Củng Lỵ dọn dẹp phòng xong, người ra một lớp mồ hôi, cảm thấy dính dính, định vào phòng tắm tắm rửa, nhưng vừa ra khỏi cửa đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Một tiếng rên rỉ uyển chuyển nũng nịu yếu ớt truyền ra từ phòng ngủ bên cạnh, đó là phòng ngủ của Lỵ Trí.

Tim Củng Lỵ đập thình thịch một cái, trong lòng lập tức đoán ra Lâm Hựu Luân và Lỵ Trí đang làm chuyện tốt gì trong phòng.

Cô tuy chưa từng trao thân cho người đàn ông nào, nhưng không có nghĩa là không biết gì về phương diện này.

Mấy người bạn thân ở trường đại đa số đều đã có bạn trai, đôi lúc khó tránh khỏi bàn luận về cảm nhận ở một số phương diện. 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 trong lúc quay cũng có không ít cảnh tương tự, nhưng đó dù sao cũng là đóng phim, hơn nữa những phần quan trọng đều dùng người đóng thế, không thể nào có cảm nhận trực quan như lúc này.

Nghe thấy âm thanh khiến người ta đỏ mặt tim đập kia, Củng Lỵ cũng không biết mình đang nghĩ gì, vô thức ghé đầu nhìn qua khe cửa hé mở của phòng ngủ Lỵ Trí.

Lỵ Trí lúc nãy vào phòng ngủ bị Lâm Hựu Luân dọa giật mình, cửa phòng cũng không đóng chặt.

Nhìn vào trong, vừa hay có thể thấy được cảnh tượng kinh tâm động phách kia, Củng Lỵ chỉ cảm thấy đầu óc mình ong lên một tiếng, gò má lập tức trở nên nóng ran.

Đôi chân dài thon thả trắng nõn của Lỵ Trí cứ thế quấn chặt lấy thân thể Lâm Hựu Luân, tiếng rên rỉ du dương kia kiều mị động lòng người.

Chiếc giường rung lắc kịch liệt, Lỵ Trí nằm trên giường, cắn chặt môi như say như mê, trên mặt lộ ra biểu cảm vui sướng mê đắm. "A...

ưm... không chịu nổi... anh qua phòng bên cạnh đi!

Biết anh tốn bao tâm tư đưa cô ấy từ Đại lục qua đây rồi, anh đi làm cô ấy đi." Lỵ Trí trong lúc động tình, phát ra vài tiếng rên rỉ ngọt ngào khiến xương cốt mềm nhũn, vô cùng rõ ràng lọt vào tai Củng Lỵ.

Trong lòng Củng Lỵ nhất thời hỗn loạn, sợ bị hai người phát hiện, trốn như ăn trộm về phòng, lưng dựa vào cửa, tay ôm chặt lấy ngực đang phập phồng, cố gắng kiềm chế không nghĩ đến cảnh tượng hai người kia giao hợp, nhưng cảnh tượng đó như một dấu ấn sâu đậm trong đầu cô, làm sao cũng không xua đi được.

Tai áp vào cửa nghe ngóng một lúc lâu, xác định bên ngoài không còn tiếng động lạ, Củng Lỵ lúc này mới ôm quần áo thay ra, rón rén đi ra khỏi phòng, mắt cũng không dám nhìn về phía đó thêm một lần nào nữa, vội vàng chạy vào phòng tắm.

Mây mưa vừa tạnh, Lỵ Trí ôm Lâm Hựu Luân, nằm trên giường. "Vừa rồi em nói giám đốc do tập đoàn Lệ Tân cử đến, không phải là Lâm Kiện Nhạc chứ?" Lâm Hựu Luân khẽ ôm thân thể đầy đặn của Lỵ Trí, hỏi. "A, sao anh biết?" Lỵ Trí mở to đôi mắt sáng long lanh, kinh ngạc nhìn Lâm Hựu Luân. "Tập đoàn Lệ Tân đúng là coi trọng tôi thật đấy." Lâm Hựu Luân bĩu môi, cười nói. "Em cảm thấy tham vọng của họ đối với Gia Nghị không nhỏ đâu, anh nhất định phải cẩn thận."

Lỵ Trí lộ vẻ lo lắng. "Bên Gia Nghị tạm thời không cần lo lắng.

À đúng rồi, Thiệu thị và Gia Hòa gần đây có động tĩnh gì không?" Lâm Hựu Luân rời Hong Kong gần nửa tháng, những chuyện xảy ra trong thời gian này anh đều không rõ lắm. "Lần này tập đoàn Lệ Tân rất quyết tâm tiến quân vào ngành công nghiệp điện ảnh và truyền hình.

Lâm Bách Hân đã bắt đầu tiếp xúc với Khâu Đức Căn, chuẩn bị thu mua cổ phần của Á thị.

Nếu Á thị nhận được vốn đầu tư của tập đoàn Lệ Tân, chắc chắn sẽ gây ra mối đe dọa lớn cho Vô tuyến.

Thiệu Dật Phu đang bận đối phó với mối đe dọa từ phía Á thị, không lo xuể chuyện khác, nên Thiệu thị thời gian này cũng không có động tĩnh gì lớn." Lỵ Trí áp sát người vào Lâm Hựu Luân, "Ngược lại là ông Hà của Gia Hòa, lần trước sau khi cuộc họp hội đồng quản trị kết thúc, có hỏi em khi nào anh về." Hà Quán Xương là một trong những giám đốc của Gia Hòa trong hệ thống rạp chiếu phim Gia Nghị.

Ông ta trực tiếp tìm Lỵ Trí để hỏi chuyện này, chắc hẳn là có chuyện quan trọng muốn bàn với Lâm Hựu Luân. "Anh nhớ bộ phim 《Đao Phong Chiến Sĩ》 của Gia Hòa hình như được xếp lịch chiếu trong khoảng thời gian này đúng không?

Doanh thu phòng vé thế nào?" Lâm Hựu Luân lại nhớ ra một chuyện nữa. "Không tệ, giá vé của bộ phim đó cao gấp đôi phim thường, đến giờ đã gần 40 triệu doanh thu phòng vé rồi." Lời của Lỵ Trí vừa dứt, chiếc điện thoại di động của Lâm Hựu Luân đặt ở đầu giường liền reo lên.

Lâm Hựu Luân vỗ nhẹ vào cặp mông đầy đặn đàn hồi của Lỵ Trí, Lỵ Trí vòng tay ôm lấy eo Lâm Hựu Luân, cắn nhẹ vào ngực anh mấy cái, giãy giụa ngồi dậy: "Anh nghe điện thoại đi, em đi tắm!" Đợi Lỵ

Trí tắm xong quấn khăn tắm đi ra, Lâm Hựu Luân đã mặc xong quần áo.

Lỵ Trí đi tới giúp anh sửa lại chiếc cà vạt hơi lệch, Lâm Hựu Luân đưa tay vào trong khăn tắm, sờ lên cặp mông đầy đặn mịn màng như ngọc của cô, khẽ ghé qua đôi môi mềm mại của cô rồi hôn một cái. "Ông Hà gọi điện thoại, hẹn tôi tối nay ra ngoài ăn cơm.

Vốn dĩ có thể đưa em đi cùng, nhưng mà..." Lâm Hựu Luân hất cằm về phía phòng bên cạnh.

Chương 264

Lỵ Trí ôm lấy Lâm Hựu Luân, đầu tựa vào vai anh, nói: "Em biết rồi, anh đi đi!" Lâm Hựu Luân đi rồi, Lỵ Trí bưng hai ly cà phê đã pha xong gõ cửa phòng Củng Lỵ.

Củng Lỵ vừa mới tắm xong, nội y thay ra còn vứt trên giường.

Trước đó cô vô tình bắt gặp Lỵ Trí và Lâm Hựu Luân đang làm "chuyện tốt" trong phòng, lòng dạ ngứa ngáy, hai chân tê dại khó tả, như thể có con kiến chui vào.

Lúc về phòng mới phát hiện quần lót đã ướt sũng, mặc trên người rất khó chịu nên lúc đi tắm đã cởi ra vứt sang một bên, định bụng tắm xong sẽ dọn dẹp, nào ngờ Lỵ Trí lại vào đúng lúc này?

Lúc Lỵ Trí bước vào, Củng Lỵ đang ngồi trên giường, vừa định xuống giường đã vội nhặt chiếc quần lót ướt giấu vào trong chăn, lúc này mới dám nhìn thẳng vào Lỵ Trí.

Nhận ly cà phê từ tay Lỵ Trí, Củng Lỵ thấy nóng nên đặt sang một bên, dọn dẹp giường một chút rồi mời Lỵ Trí ngồi. "Hôm nay Hong Kong nóng thật đấy." Lỵ Trí ngồi xuống, cởi chiếc áo khoác ngoài bộ váy ngắn cổ chữ V rồi hỏi Củng Lỵ: "Em không thấy nóng à?" Củng Lỵ đang quấn một chiếc áo choàng tắm dày, ban nãy không thấy gì, nhưng nghe Lỵ Trí nói vậy, cô cũng cảm thấy trong phòng quả thật hơi nóng, liền kéo cổ áo choàng mở ra một chút.

Chiếc áo choàng màu đỏ sẫm làm nổi bật khe ngực trắng như tuyết, mịn màng, vô cùng quyến rũ. "Vóc dáng của em đẹp thế này, mặc váy khoét sâu chắc phải làm chết mê chết mệt bao nhiêu gã đàn ông…" Lỵ Trí vô tình liếc thấy làn da trắng ngần của Củng Lỵ lộ ra, tấm tắc khen.

Tai Củng Lỵ hơi nóng lên, cô nắm lấy tay Lỵ Trí, giả vờ không biết nói: "Dáng em làm sao mà đẹp được, so với chị còn kém xa…" Lỵ Trí khẽ thở dài: "Chị lại mong mình không có thân hình đẹp như vậy." Củng Lỵ cảm thấy phản ứng của Lỵ Trí rất kỳ lạ, làm gì có người phụ nữ nào lại chê thân hình mình đẹp chứ? "Lúc chị tham gia cuộc thi sắc đẹp, vốn không nghĩ mình có thể giành được ngôi vị quán quân.

Sau đó rất nhiều đạo diễn đến tìm chị đóng phim, em có biết họ yêu cầu chị điều gì không?

Họ chẳng thèm quan tâm chị có biết diễn hay không, yêu cầu duy nhất là chị phải mặc ít hơn, hở nhiều hơn trước ống kính.

Bộ phim chị nhận được cát-xê cao nhất chính là đóng phim mà chỉ mặc đồ bơi… Lúc đầu nhận những bộ phim này, chị toàn tự an ủi bản thân, ráng nhịn một chút, đợi nổi tiếng rồi sẽ không phải tiếp tục khoe thân gợi cảm nữa.

Nhưng kết quả cuối cùng là, tất cả những người tìm chị đóng phim đều muốn chị diễn những vai như vậy.

Thậm chí có đạo diễn còn nói thẳng với chị, phim em đóng mà không gợi cảm, không hở hang, thì khán giả nào thèm xem?

Lúc đó chị đã nghĩ, có phải mình chọn bước chân vào giới nghệ thuật là đã sai ngay từ đầu hay không." "Vậy nên chị đã chọn giải nghệ?" Củng Lỵ không nhịn được hỏi.

Lỵ Trí lắc đầu: "Nếu không có anh ấy, có lẽ bây giờ chị vẫn đang tiếp tục đóng vai những bình hoa di động gợi cảm trong các bộ phim." Củng Lỵ đương nhiên biết "anh ấy" trong lời Lỵ Trí là ai, chỉ là cô có chút không hiểu, Lỵ Trí vì Lâm Hựu Luân mà từ bỏ sự nghiệp diễn xuất của mình, làm vậy có thật sự đáng không?

Lỵ Trí đặt ly cà phê xuống, nhìn Củng Lỵ nói: "Em biết không,

thật ra chị rất ngưỡng mộ em." Củng Lỵ vừa mới nhìn trộm chuyện riêng tư của Lâm Hựu Luân và Lỵ Trí, lúc này đang chột dạ, bị Lỵ Trí nhìn như vậy, mặt bất giác nóng bừng. "Trên báo toàn viết bậy bạ thôi, tôi và anh Lâm thật sự không có quan hệ như bên ngoài nói đâu…" "Cái này dĩ nhiên chị biết, nếu không cũng sẽ không để anh ấy đưa em đến chỗ chị." Lỵ Trí nắm tay Củng Lỵ vỗ nhẹ: "Chị chỉ ngưỡng mộ em, ngay từ bộ phim đầu tiên đã có thể gặp được anh ấy." "Thật ra em thấy mình xui xẻo lắm, đóng phim đầu tiên đã gặp bao nhiêu là rắc rối, cuối cùng trường đại học cũng không thể tiếp tục theo học, vì chuyện đến Hong Kong mà còn gây gổ với gia đình…" "Đợi đến khi bộ phim đó của em thật sự thành công, em sẽ không nghĩ vậy nữa đâu." Lỵ Trí và Củng Lỵ ở chung càng lâu, càng phát hiện đối phương có nhiều điểm chung với mình.

Mặc dù hai người có xuất thân hoàn toàn khác nhau, Lỵ Trí theo cha đến Hong Kong, sau đó lại sang Mỹ du học, cuối cùng mang hào quang Hoa hậu châu Á bước vào giới giải trí.

Củng Lỵ vốn là sinh viên được các thầy cô ở Học viện Hý kịch Trung ương đánh giá cao nhất, nhưng vì đóng một bộ phim mà cuộc sống từ đó đã có những thay đổi hoàn toàn khác biệt.

Nhưng những trải nghiệm khác nhau không có nghĩa là hai người không thể có điểm chung.

Vừa rồi khi bàn về vóc dáng, Lỵ Trí đã phát hiện thân hình Củng Lỵ có rất nhiều điểm tương đồng với mình, dáng chân như được đúc từ cùng một khuôn, số đo vòng eo, vòng hông cũng y hệt.

Dĩ nhiên ngực của Củng Lỵ trông có vẻ lớn hơn Lỵ Trí một chút, nhưng cũng không chênh lệch nhiều.

Quan trọng hơn, Củng Lỵ và Lỵ Trí đều có gốc gác từ Đại lục, nên Lỵ Trí mới bằng lòng mở lòng với cô: "Em không biết những

người Đại lục như chúng ta muốn có chỗ đứng trong giới giải trí Hong Kong khổ sở đến mức nào đâu.

Dù em có thành công, nhưng vì là người ngoài, rất nhiều người Hong Kong vẫn chỉ xem em là kẻ trọc phú.

Hồi đó lúc chị tham gia thi hoa hậu, thường xuyên bị người ta chửi là khí chất không tốt, quá giả tạo, tiếng Quảng không chuẩn.

Cuối cùng lúc lên sân khấu nhận giải, người khác thì được vỗ tay, đến lượt chị thì lại là tiếng la ó, huýt sáo phản đối.

Dù có học được tiếng Quảng, cũng không thể hòa nhập vào xã hội này, đẹp thì có ích gì?

Con gái từ phương Bắc đến, trong phim truyền hình chỉ được đóng vai quê mùa, ở các bữa tiệc thì càng là lựa chọn tốt nhất để người ta đem ra làm trò cười." "Chị gặp rất nhiều người Hong Kong đều như vậy, dù bề ngoài họ tỏ ra tôn trọng em, nhưng trong lòng vẫn xem thường em.

Chỉ có anh ấy là khác, anh ấy có vốn liếng để kiêu ngạo hơn hẳn đại đa số người Hong Kong, nhưng trong mắt anh ấy chưa bao giờ có sự phân biệt người Đại lục, người Hong Kong.

Chỉ vì ở bên cạnh anh ấy, chị mới có thể cảm nhận được sự tôn trọng của người khác dành cho mình." Nói đến đây, Lỵ Trí cười tự giễu: "Chị cũng muốn không cần dựa dẫm vào đàn ông mà vẫn có được vị trí và sự tôn nghiêm của mình trong cái xã hội do đàn ông làm chủ này, nhưng sự thật là, xã hội này tuy bẩn thỉu, nhưng em không thể từ chối nó." Nghe Lỵ Trí nói nhiều như vậy, Củng Lỵ mới nhận ra Hong Kong thật sự không tốt đẹp như cô tưởng tượng ban đầu.

Nơi đây có lẽ có rất nhiều cơ hội để nổi tiếng, nhưng cả thành phố này vẫn kỳ thị người ngoại tỉnh, mình phải nỗ lực nhiều hơn người

khác, ưu tú hơn người khác, mới có thể giành được nhiều cơ hội hơn.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi có chút mông lung, mình đến Hong Kong có thật sự là một lựa chọn đúng đắn không?

Lỵ Trí sau khi trút hết nỗi lòng chua xót, lại quay sang an ủi Củng Lỵ: "Thật ra em cũng không có gì phải lo lắng cả, anh ấy đã đưa em đến Hong Kong, chắc chắn sẽ sắp xếp mọi thứ ổn thỏa cho em.

Những chuyện chị đã trải qua, cơ bản sẽ không xảy ra với em đâu, cho nên chị mới nói là ngưỡng mộ em, vì đã gặp được anh ấy sớm như vậy." Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng Củng Lỵ vẫn cảm thấy có gì đó là lạ.

Lỵ Trí là người phụ nữ của Lâm Hựu Luân, việc anh chăm sóc cô ấy là lẽ đương nhiên, nhưng mình và Lâm Hựu Luân chẳng có quan hệ gì, anh dựa vào đâu mà giúp mình?

Có lẽ là vì lời hứa trước khi quay 《Malèna》, nhưng sau khi lời hứa đó được thực hiện, anh còn giúp mình như bây giờ nữa không?

Củng Lỵ thấy lòng mình rối như tơ vò.

May mà Lỵ Trí không tiếp tục chủ đề này, lại trò chuyện với Củng Lỵ một vài chuyện sinh hoạt thường ngày cho đến khi uống cạn ly cà phê.

Buổi tối Lâm Hựu Luân phải đi ăn cơm cùng Hà Quán Xương, không thể thoát thân được, Lỵ Trí liền kéo Củng Lỵ ra ngoài ăn tối, tiện thể cùng nhau đi làm đẹp, dạo phố.

Lỵ Trí lái xe chở Củng Lỵ đến một nhà hàng cao cấp gần đó.

Đỗ xe xong, lúc vào cửa thì gặp một đôi nam nữ trẻ tuổi đang ôm nhau thắm thiết.

Lỵ Trí tháo kính râm ra, người đàn ông đối diện nhìn rõ mặt cô,

sắc mặt lập tức biến đổi.

Cô gái bên cạnh người đàn ông nhạy bén nhận ra sự thay đổi của bạn trai mình, tò mò ngẩng đầu nhìn sang, sau khi nhận ra Lỵ Trí là ai, miệng khẽ kêu lên một tiếng.

Lỵ Trí đăng quang Hoa hậu châu Á khóa đầu tiên hai năm trước, đó là một sự kiện giải trí gây chấn động toàn Hong Kong, danh tiếng trực tiếp lấn át cả Hoa hậu Hong Kong cùng kỳ.

Nhờ cuộc thi sắc đẹp mà cô thuận lợi bước vào giới điện ảnh, trong vòng một năm ngắn ngủi đã đóng mấy bộ phim, bộ phim 《Ông Lâm và bà Lâm》 gây ra scandal với Lâm Hựu Luân còn là một quả bom phòng vé của năm đó, tạo nên cơn sốt ở cả Bắc Mỹ và Đông Nam Á.

Nhưng ngay lúc đang nổi đình nổi đám, Lỵ Trí lại đưa ra một quyết định khiến nhiều người khó hiểu, cô bất ngờ từ bỏ hình tượng gợi cảm, tuyên bố không nhận phim nữa, sau đó lặng lẽ tiến quân vào giới kinh doanh.

Quyết định này trực tiếp đưa Lỵ Trí từ một mỹ nữ gợi cảm nhanh chóng lên vị trí nữ cường nhân trong giới kinh doanh.

Ngay sau đó, truyền thông phát hiện Lỵ Trí sở hữu 4, 5 công ty, chuyên kinh doanh bất động sản.

Chỉ dựa vào thu nhập một năm lăn lộn trong giới giải trí mà có được sản nghiệp lớn như vậy, mọi người đều đoán sau lưng cô có người chống đỡ, nhưng người đó là ai thì truyền thông Hong Kong vẫn chưa có kết luận.

Mãi cho đến gần đây, công ty Gia Nghị đang độc chiếm thị trường rạp chiếu phim Hong Kong tuyên bố cải tổ hội đồng quản trị, Lỵ Trí xuất hiện với tư cách là thành viên hội đồng quản trị mới của công ty,

mọi người mới vỡ lẽ, hóa ra người đứng sau Lỵ Trí chính là Lâm Hựu Luân. "Anh Hứa, thật trùng hợp, anh cũng dẫn bạn đến đây ăn cơm sao?" Lỵ Trí tươi cười bước đến bắt tay Hứa Tấn Hanh, đồng thời cũng liếc nhìn Lưu Gia Linh đang đứng bên cạnh anh ta. "Cô Lợi, có thể nói chuyện riêng một chút được không?" Hứa Tấn Hanh ngầm làm một động tác mời, Lỵ Trí gật đầu, đi theo anh ta sang một bên. "Anh Hứa có chuyện gì, bây giờ có thể nói được chưa?" "Tôi biết cô Lợi và Siêu Quỳnh là bạn tốt, nhưng chuyện hôm nay, tôi muốn nhờ cô Lợi giúp tôi giữ bí mật, đừng để Siêu Quỳnh biết." Hứa Tấn Hanh nói với thái độ thành khẩn.

Lỵ Trí liếc nhìn Lưu Gia Linh đang đứng đằng kia với vẻ mặt thấp thỏm, trong lòng khẽ thở dài: "Anh Hứa yên tâm, hôm nay tôi không nhìn thấy gì cả." Lỵ Trí nói xong liền gọi Củng Lỵ cùng vào nhà hàng, không cho Hứa Tấn Hanh cơ hội nói lời cảm ơn. "Người đàn ông đó là công tử nhà họ Hứa, một gia tộc giàu có ở Hong Kong.

Chương 265

Gia đình anh ta rất hy vọng anh ta có thể kết hôn với một tiểu thư của vua sòng bạc Macau Hà Hồng Sâm mà chị quen biết trong giới kinh doanh.

Cho nên anh ta thấy chị mới có chút lo lắng, sợ chị sẽ nói cho người bạn kia của chị biết chuyện anh ta có người phụ nữ khác bên ngoài." Gấp thực đơn lại, Lỵ Trí giải thích cho Củng Lỵ. "Vậy chị thật sự định giúp anh ta che giấu sao?" Củng Lỵ có chút nghi hoặc hỏi. "Cô gái bên cạnh anh Hứa tên là Lưu Gia Linh, ở Hong Kong cũng là một diễn viên có chút danh tiếng.

Cô ấy cũng giống chúng ta, đều từ Đại lục sang, chỉ là cô ấy đến Hong Kong sớm hơn, đương nhiên chịu khổ cũng nhiều hơn… Đó là lý do chị giúp cô ấy!" "Lưu Gia Linh không phải là những tiểu thư Hong Kong mang trên mình hào quang, gia tộc của Hứa Tấn Hanh cũng tuyệt đối không thể cho phép một cô gái Đại lục không có thân phận bối cảnh bước vào cửa nhà họ Hứa.

Vốn dĩ trong câu chuyện tình yêu phiên bản đời thực của Lọ Lem và hoàng tử, Lọ Lem ở thế yếu đáng lẽ phải được mọi người thương cảm, nhưng chuyện đến lượt Lưu Gia Linh lại khác, vì trong xương tủy cô ấy là một cô gái ngoại lai bị người ta xem thường, vì cô ấy quá khoa trương, muốn dựa vào vị công tử thế gia này..." Lỵ Trí cầm ly rượu chân cao, khóe mắt liếc nhìn bàn của Hứa Tấn Hanh và Lưu Gia Linh ngồi cách đó không xa, "Cô ấy cũng là một người phụ nữ đáng thương, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh khỏi giấc mộng đẹp gả vào hào môn… Thật ra đàn ông chẳng có ai tốt đẹp cả, quan trọng là xem anh ta có lương tâm với phụ nữ hay không." Đang bàn công việc với Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương, Lâm Hựu Luân đột nhiên rút một tờ

khăn giấy che miệng mũi, quay đầu sang một bên hắt xì một cái thật mạnh.

Nhân lúc Lâm Hựu Luân quay đi, Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Hôm nay hẹn Lâm Hựu Luân ra ngoài, bề ngoài là để ăn mừng sớm cho 《Đao Phong Chiến Sĩ》, nhưng thực chất là muốn bàn bạc với Lâm Hựu Luân về kế hoạch quay bộ phim lớn tiếp theo của Gia Hòa.

Mấy năm gần đây, những bộ phim bom tấn của Hong Kong có thể vươn tầm quốc tế đều không thoát khỏi tay Lâm Hựu Luân.

Mặc dù Gia Hòa cũng đã tích lũy được một số kinh nghiệm trong quá trình tiến quân ra thị trường điện ảnh quốc tế hai năm qua, nhưng quay một bộ phim đầu tư cả trăm triệu, một khi thất bại, tổn thất đó Gia Hòa không thể gánh nổi.

Cách an toàn nhất dĩ nhiên vẫn là hợp tác với Lâm Hựu Luân.

Tuy lợi nhuận phải chia cho anh một phần, nhưng ít nhất rủi ro thất bại của dự án có thể giảm xuống mức thấp nhất.

Điều này về cơ bản đã trở thành nhận thức chung của toàn bộ giới điện ảnh Hong Kong.

Lâm Hựu Luân quay người lại, miệng liên tục nói xin lỗi.

Hà Quán Xương quan tâm hỏi: "Anh Lâm mới về Hong Kong, không lẽ bị cảm rồi?" "Chắc là không, tự dưng lại muốn hắt xì, chắc là có ai đó đang nói xấu sau lưng tôi!" Lâm Hựu Luân nói rồi lại rút một tờ khăn giấy ra lau mũi, không để ý đến vẻ mặt kỳ quái của Hà Quán Xương và Trâu Văn Hoài lúc này.

Vẻ mặt Hà Quán Xương sững lại một chút, rồi cười ha hả: "Anh Lâm thật hài hước." Lâm Hựu Luân nâng ly rượu lên: "Thời gian

trước hội đồng quản trị của Gia Nghị có thể tái cơ cấu thuận lợi, cũng phải cảm ơn sự hỗ trợ hết mình của Gia Hòa.

Ở đây tôi xin kính hai vị một ly!" Lần này người đáp lời là Trâu Văn Hoài: "Anh Lâm nói quá lời rồi, tập đoàn Lệ Tân cuối cùng chỉ giành được một ghế trong hội đồng quản trị Gia Nghị, chủ yếu vẫn là công của anh Lâm, Gia Hòa cũng chỉ hỗ trợ bên cạnh mà thôi.

Chúng ta đã hợp tác lâu như vậy, nếu anh Lâm còn cảm ơn cả chuyện này thì khách sáo quá." Trong đợt tái cơ cấu hội đồng quản trị của Gia Nghị lần này, Lâm Hựu Luân chiếm ưu thế tuyệt đối từ cổ phần công ty đến ghế trong hội đồng, người được lợi nhiều thứ hai chính là Gia Hòa.

Lần này tập đoàn Lệ Tân quyết tâm tiến quân vào ngành công nghiệp điện ảnh rất lớn, đã từng khiến Gia Hòa cảm thấy bị đe dọa không nhỏ.

May mà tập đoàn Lệ Tân trong cuộc tranh giành cổ phần Gia Nghị đã bị Lâm Hựu Luân đánh cho một trận, thế công bị chặn lại.

Trong quá trình thu mua Tân Nghệ Thành sau đó, lại bị Lâm Hựu Luân và Lôi Giác Côn hợp tác "gài bẫy" một lần, bản quyền hai series phim ăn khách nhất trong tay Tân Nghệ Thành là 《Tối Giai Phách Đương》 và 《Hồi Đáo Tương Lai》 đều bị Lâm Hựu Luân mua trước.

Người đứng đầu tập đoàn Lệ Tân, Lâm Bạch Hân, dường như cũng cảm thấy việc tiến vào ngành điện ảnh không dễ dàng, nên đã chuyển hướng sang lĩnh vực truyền hình.

Nghe nói cuộc đàm phán giữa gia tộc họ Lâm và ông chủ của đài Á Thị, Khâu Đức Căn, đã bước vào giai đoạn cuối, không bao lâu nữa Á Thị sẽ đổi chủ.

Nói Gia Hòa không thèm muốn hai series phim 《Tối Giai Phách Đương》 và 《Hồi Đáo Tương Lai》 trong tay Lâm Hựu Luân thì tuyệt đối là nói dối, nhưng Gia Hòa cũng biết rất rõ, dù là 《Tối Giai Phách Đương》 hay 《Hồi Đáo Tương Lai》, Lâm Hựu Luân đều không thể nào đem ra hợp tác với họ.

Diễn viên chính của hai series phim này đều có Mạch Gia, với tư cách là người sáng lập Tân Nghệ Thành, Mạch Gia tuyệt đối sẽ không hợp tác với Gia Hòa.

Còn diễn viên chính của series phim 《Hồi Đáo Tương Lai》 phần lớn lại là nghệ sĩ của Vô Tuyến, cho nên nếu hai series này quay phần tiếp theo, Lâm Hựu Luân cũng chỉ tìm Thiệu Thị hợp tác.

Thiệu Thị được lợi lớn như vậy, Gia Hòa tự nhiên không thể ngồi yên.

Vừa uống cạn ly rượu, ngồi xuống xong là Hà Quán Xương lập tức đề xuất ý tưởng muốn hợp tác với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân và Gia Hòa đang hợp tác hai bộ phim, một là 《Hắc Dạ Truyền Thuyết 2》 do Ngô Vũ Sâm đạo diễn, bộ còn lại là 《Hổ Đảm Long Uy》 do Thành Long đóng chính, nhưng thực chất bộ phim đó là Lâm Hựu Luân hợp tác với công ty Uy Hòa của Thành Long.

Mặc dù Uy Hòa là công ty con của Gia Hòa, nhưng Gia Hòa không trực tiếp đầu tư vào bộ phim đó, nên nói chính xác thì hai bên chỉ đang hợp tác một bộ phim. 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 quả thực đã giúp Gia Hòa kiếm được không ít tiền, nhưng vào đầu năm nay khi 《Hắc Dạ Truyền Thuyết 2》 khởi quay, Lâm Hựu Luân đã nói rằng series này tạm thời chỉ có kế hoạch quay hai phần.

Điều này cũng có nghĩa là ý định của Gia Hòa muốn dựa vào việc liên tục ra phần tiếp theo của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 để kiếm

tiền đã tan thành mây khói.

Còn 《Đao Phong Chiến Sĩ》 đang chiếu tuy thành tích không tệ, nhưng cả về doanh thu phòng vé lẫn sức ảnh hưởng đều không thể thay thế hoàn toàn 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》.

Vì vậy, Gia Hòa muốn có thêm một bộ phim cương thi từ tay Lâm Hựu Luân, cùng với 《Đao Phong Chiến Sĩ》 để lấp vào khoảng trống sau 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》.

Rút kinh nghiệm từ việc 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 chỉ quay hai phần, lần này Gia Hòa hy vọng Lâm Hựu Luân cung cấp một bộ phim có thể quay nhiều phần tiếp theo như 《Đao Phong Chiến Sĩ》.

Trong ký ức của Lâm Hựu Luân có không ít phim về ma cà rồng, nhưng phù hợp với yêu cầu làm nhiều phần tiếp theo thì không nhiều. 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 và 《Đao Phong Chiến Sĩ》, một bộ lấy nhân vật nữ làm trung tâm, một bộ lấy nhân vật nam làm trung tâm, về cơ bản đã bao quát hết các yếu tố có thể khai thác của dòng phim ma cà rồng, muốn đổi mới nữa là rất khó.

Kể từ khi 《Cương Thi Tiên Sinh》 ra mắt năm 1985 gây chấn động, Hong Kong đã dấy lên một làn sóng tranh nhau làm phim cương thi.

Trong vòng chưa đầy nửa năm đã có gần 10 bộ phim ăn theo ra mắt.

Nói một cách nghiêm túc, những bộ phim này tuy có thay đổi về tình tiết câu chuyện, nhưng đều không thoát ra khỏi mô-típ đạo thuật Mao Sơn đấu cương thi do 《Cương Thi Tiên Sinh》 thiết lập.

Khán giả rất nhanh đã thấy ngán, biểu hiện trực tiếp nhất là doanh thu phòng vé của phim cương thi ngày càng đi xuống.

Trào lưu làm phim ăn theo vừa lắng xuống, thì hiệu ứng chấn

động toàn cầu của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 lại một lần nữa kích thích các công ty điện ảnh Hong Kong.

Trong một thời gian, các bộ phim cương thi cải biên từ ma cà rồng phương Tây mọc lên như nấm, nhưng những bộ phim này bị hạn chế về kinh phí sản xuất, kỹ xảo đều rất thô thiển, doanh thu phòng vé dĩ nhiên cũng không có gì nổi bật.

Ngược lại, Bảo Hòa của Hồng Kim Bảo trong thời gian này đã cho ra mắt bộ phim 《Cương Thi Gia Tộc》, đạt được thành công ngoài mong đợi tại Nhật Bản, thậm chí còn tạm thời dấy lên một "cơn sốt cương thi".

Đáng tiếc trào lưu qua đi, phim cương thi lại một lần nữa bị đánh trở về nguyên hình.

Các công ty điện ảnh Hong Kong cũng dần nhận ra thực tế, việc sao chép 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 với chi phí thấp hoàn toàn không thể thỏa mãn khẩu vị của khán giả, ngược lại phim cương thi truyền thống nhờ ưu thế về chi phí và một số ý tưởng linh hoạt vẫn còn có thị trường trong lòng khán giả.

Năm nay, công ty điện ảnh "Ảnh Chi Kiệt" của Đặng Quang Vinh đã cho ra mắt một bộ phim cương thi khác với mô-típ đạo sĩ Mao Sơn thi pháp do công ty Bảo Hòa khởi xướng, đó là 《Mãnh Quỷ Soa Quán》.

Cương thi trong phim không còn là những lão già mặc quan phục nhà Thanh, mà đổi thành một đại tá Nhật Bản tự sát tại Hong Kong trong thời kỳ kháng chiến chống Nhật.

Phim còn học theo hình tượng ma cà rồng phương Tây mặc áo choàng đen, mắt đỏ.

Cách đối phó với cương thi cũng từ đạo thuật Mao Sơn đổi thành

các phương pháp hàng phục ma cà rồng của phương Tây như cọc gỗ đâm vào tim và tỏi trừ tà.

Khán giả cảm thấy rất mới mẻ với loại phim cương thi "Tây-Tàu kết hợp" này, doanh thu phòng vé dễ dàng vượt qua mười triệu.

Biên kịch của bộ phim này chính là Vương Gia Vệ, người đang "làm thêm" dưới trướng Lâm Hựu Luân, còn đạo diễn là Lưu Trấn Vĩ, người đã xin Lâm Hựu Luân tha cho Vương Gia Vệ.

Trong giai đoạn này, điện ảnh cương thi Hong Kong tuy có xu hướng đa dạng hóa, một số thậm chí đã từ bỏ mô-típ đạo thuật Mao Sơn truyền thống, nhưng nhìn chung, phản ứng không được như ý.

Quá nhiều phim làm cẩu thả khiến khán giả bắt đầu chán ngán và thờ ơ với thể loại này.

Thêm vào đó, các thể loại phim khác có thị trường hơn, các nhà sản xuất phim theo đó mà chuyển hướng, đều đi quay những thể loại phim được yêu thích hơn.

Đề tài cương thi từng rất được ưa chuộng nay lại hiếm có ai dám động đến.

Ngay cả 《Đao Phong Chiến Sĩ》 vừa ra mắt gần đây cũng chủ yếu thắng ở kỹ xảo và hành động mãn nhãn, hơn nữa bộ phim cải biên từ truyện tranh Mỹ này theo đúng nghĩa cũng không được coi là phim cương thi.

Xét thấy đề tài phim cương thi hiện đang ở giai đoạn thoái trào, mô phỏng phim ma cà rồng lại không thể tạo ra nhiều ý tưởng mới, Lâm Hựu Luân liền nghĩ đến một bộ phim.

Chương 266

"Trong 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, tôi đã từng thử giải thích nguồn gốc của ma cà rồng bằng phương pháp khoa học.

Hồi đó lúc viết kịch bản tôi đã nghĩ, liệu phim cương thi có thể biến thể thành phim khoa học viễn tưởng không?" Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương đều lộ vẻ nghi hoặc.

Mặc dù 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 có thêm vào không ít yếu tố khoa học viễn tưởng, nhưng toàn bộ bộ phim vẫn thuộc thể loại kỳ ảo.

Phim cương thi biến thành phim khoa học viễn tưởng, ý tưởng này của Lâm Hựu Luân đối với họ thật có chút khó tin.

Dĩ nhiên cả hai người đều rất thông minh không đưa ra ý kiến, bởi vì rất nhiều ý tưởng không tưởng, đến tay Lâm Hựu Luân đều có thể trở thành hiện thực.

Lâm Hựu Luân đã chứng minh điều này bằng rất nhiều thành công. "Giả sử có một loại virus có thể biến con người thành những sinh vật đáng sợ như cương thi.

Những người nhiễm loại virus này sẽ mất đi ý thức của con người, chỉ còn lại bản năng của cơ thể, sống như những cái xác không hồn, cho nên tôi đặt cho những người nhiễm virus này một cái tên là tang thi (zombie)." Lâm Hựu Luân trước tiên giới thiệu khái niệm "phim cương thi khoa học viễn tưởng" này, sau đó mới nói đến nội dung phim. "Câu chuyện xảy ra tại một trung tâm nghiên cứu khoa học dưới lòng đất cực kỳ bí mật.

Nơi đây tập trung một nhóm các nhà khoa học công nghệ sinh học bí ẩn, họ đang nghiên cứu một loại virus đặc biệt.

Toàn bộ trung tâm nghiên cứu được điều khiển bởi một máy tính trung tâm.

Một tai nạn đã khiến máy tính trung tâm phong tỏa toàn bộ trung tâm nghiên cứu từ bên trong.

Một đội đặc nhiệm bắt đầu hành động giải cứu.

Nhưng khi họ đến phòng thí nghiệm dưới lòng đất, lại phát hiện các nhà nghiên cứu bên trong đều đã bị nhiễm virus biến thành những xác sống.

Người bình thường một khi bị chúng cắn hoặc cào sẽ bị lây nhiễm, thậm chí ngay lập tức biến thành người giống như chúng.

Hành động giải cứu cũng biến thành cuộc chạy trốn…" Nội dung của bộ phim 《Sinh Hóa Nguy Cơ》 không hề phức tạp, phải nói rằng ý tưởng về phim zombie này khá mới mẻ, tiếp nhận cũng không quá khó khăn.

Tuy nhiên, sau khi nghe xong, trong lòng Hà Quán Xương có một nỗi lo. "Anh Lâm, theo ý tưởng của anh, bộ phim này quay ra, việc xếp loại phim sẽ có chút phiền phức." "Bộ phim này ngay từ đầu đã được định vị trong phạm vi phim cấp III, cho nên nỗi lo của anh Hà thực ra là thừa." Lâm Hựu Luân vừa dứt lời, Hà Quán Xương lập tức lộ vẻ khó xử: "Cái này…" "《Đao Phong Chiến Sĩ》 tuy ở Hong Kong được xếp loại IIB, nhưng ở nước ngoài về cơ bản đều là phim hạn chế độ tuổi, mà doanh thu phòng vé cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Ngược lại, nếu trực tiếp định vị là phim cấp III, nội dung sẽ không bị giới hạn như các phim không hạn chế độ tuổi, quay càng đẫm máu kinh dị, càng có thể thu hút nhiều khán giả hơn." Hà Quán Xương không nói gì nữa, Trâu Văn Hoài lại hỏi một câu rất then chốt: "Anh Lâm thấy, bộ phim này cần đầu tư khoảng bao nhiêu?" "Khoảng 50 đến 60 triệu." Lâm Hựu Luân đưa ra một con số.

Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương một tia kinh ngạc.

Bị ảnh hưởng bởi nhiều bộ phim bom tấn nước ngoài, quy mô đầu tư phim ở Hong Kong cũng không ngừng mở rộng.

Trước đây một bộ phim đầu tư hơn 50 triệu đã được coi là sản xuất lớn, nhưng cùng với việc ngày càng nhiều bộ phim có vốn đầu tư vượt trăm triệu, 50 triệu chỉ có thể coi là chi phí hạng trung.

Trước kia quay một bộ phim vài triệu là xong, nhưng bây giờ quay một bộ phim, đầu tư động một chút là lên tới hàng chục triệu.

Cho nên khoản đầu tư 50, 60 triệu trong mắt Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương, thật sự không giống như đang muốn làm chuyện lớn. "Trong phim thể hiện zombie chủ yếu là thông qua hóa trang, những chỗ thực sự dùng đến kỹ xảo máy tính thực ra không nhiều, chỉ riêng mặt này, chi phí đã có thể giảm đi rất nhiều." Lâm Hựu Luân giải thích. "Vậy nên tìm ai làm đạo diễn bộ phim này?" Trâu Văn Hoài lại hỏi tiếp.

Lâm Hựu Luân không trực tiếp trả lời, bởi vì người anh muốn đề cử, trong giới có rất nhiều tranh cãi, Gia Hòa chưa chắc đã chấp nhận.

Điện ảnh Hong Kong trong suốt thập niên 80 thịnh hành nhất là phim hành động và phim hài, đạo diễn giỏi quay thể loại phim bạo lực kinh dị vốn không nhiều.

Trong lòng Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương đều không có ứng cử viên nào quá thích hợp, cuối cùng chỉ có thể nhìn về phía Lâm Hựu Luân. "Anh Trâu, anh Hà thấy Mưu Đôn Phất thế nào?" Vừa nghe đến cái tên Mưu Đôn Phất, sắc mặt Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương đồng loạt biến đổi, thật sự là vì gã này quá "tai tiếng".

Giống như kinh nghiệm của nhiều đạo diễn nổi tiếng ở Hong

Kong và Đài Loan, sự nghiệp điện ảnh của Mưu Đôn Phất cũng trải dài qua cả ba vùng lãnh thổ.

Ông sinh ra ở Đông Bắc, từ nhỏ đã theo cha mẹ đến Đài Loan, thời trẻ vào học chuyên ngành biên kịch đạo diễn tại trường Nghệ thuật Chuyên khoa Quốc lập Đài Loan.

Tác phẩm đầu tay có tên là 《Không Dám Nói Với Anh》, và số phận của bộ phim cũng ứng với tên gọi, bị chính phủ Đài Loan cấm chiếu thẳng thừng với lý do "quá chính trị hóa".

Bộ phim đầu tiên bị cấm, Mưu Đôn Phất liền phiêu bạt đến châu Âu và Trung Mỹ, lang thang bốn năm năm, thậm chí còn xoay xở quay được một bộ phim ở Bolivia.

Vào thời điểm làn sóng điện ảnh mới của Hong Kong đang lên, Mưu Đôn Phất đến Hong Kong, ký hợp đồng với công ty Thiệu Thị và trở thành đạo diễn của hãng.

Bộ phim đầu tiên ông đạo diễn là phân đoạn 《Thương》 trong phim 《Kỳ Án Hong Kong》, sau khi ra mắt nhận được phản hồi tốt, Mưu Đôn Phất từng được Thiệu Thị đặt nhiều kỳ vọng.

Nhưng không ai ngờ rằng, danh tiếng sau này của Mưu Đôn Phất lại là "đạo diễn phim tà đạo đam mê bạo lực thị giác nhất của Thiệu Thị".

Năm 1978, Mưu Đôn Phất quay bộ phim 《Lao Quá Giới》 kể về những người vượt biên trái phép từ Đại lục đến Hong Kong.

Năm 1980, ông lại dựa trên câu chuyện có thật để quay 《Đả Xà》.

Trong phim có một cảnh khỏa thân tập thể, vì lúc đó không tìm được đủ diễn viên khỏa thân để đóng vai "nhân xà" (tức người vượt biên), Mưu Đôn Phất đã tìm những người vượt biên thật để đóng

phim.

Phim có vô số cảnh bạo lực biến thái, liên tục thách thức giới hạn chịu đựng của khán giả.

Thời đó đã có nhà phê bình phim mắng Mưu Đôn Phất "thú tính phát tác, vô nhân đạo".

Người Hong Kong không chấp nhận được câu chuyện này, họ cảm thấy mình không xấu xa đến vậy, nhưng trên thực tế, số phận của "nhân xà" còn thê thảm hơn những gì phim thể hiện.

Việc có nên cấm chiếu bộ phim này hay không đã gây ra tranh cãi xã hội rất lớn.

Cơ quan kiểm duyệt và dư luận xã hội đều không thể chấp nhận việc Mưu Đôn Phất đưa quá nhiều cảnh bạo lực biến thái vào phim, nhưng ông lại kiên quyết cho rằng, chỉ có tô đậm thú tính chân thực của con người mới có thể làm nổi bật tính chính trị - xã hội mà ông luôn muốn biểu đạt.

Đáng tiếc, đối mặt với những cảnh bạo lực cực đoan trong phim, khán giả ngoài cảm giác khó chịu tột độ về thể chất và tâm lý, lại không có nhiều người có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Mưu Đôn Phất.

Thiệu Thị vốn luôn "chỉ vì lợi nhuận" lần này cũng sợ.

Mặc dù doanh thu phòng vé của 《Đả Xà》 không tệ, nhưng công ty Thiệu Thị cũng vì thế mà phải chịu áp lực rất lớn từ dư luận xã hội.

Sau khi bị cấp cao của Thiệu Thị gọi lên nói chuyện, nhắc nhở không nên "quá đà", Mưu Đôn Phất dứt khoát chấm dứt hợp đồng với Thiệu Thị, chạy sang Đại lục quay phim cho công ty Thanh Điểu của Hạ Mộng.

Lúc đầu, khi Mưu Đôn Phất giúp công ty Thanh Điểu quay bộ phim hài kungfu như 《Tự Cổ Anh Hùng Xuất Thiếu Niên》, mọi người đều tưởng ông đã thay đổi tính nết.

Nhưng rất nhanh sau đó có tin tức truyền ra, Mưu Đôn Phất lại muốn đưa câu chuyện về "đơn vị 731" lên màn ảnh.

Để thu thập tài liệu, Mưu Đôn Phất đã mất bốn năm đi khắp Nhật Bản và Mỹ.

Đến khi chuẩn bị bấm máy thì lại gặp phải vô số trở ngại.

Thập niên 80, quan hệ ngoại giao giữa châu Âu và Nhật Bản đang trong thời kỳ trăng mật, cả hai đều cần đến nhau.

Châu Âu cần đầu tư của Nhật, còn Nhật Bản lại cần các sản phẩm tài nguyên từ Việt Nam.

Mưu Đôn Phất muốn quay bộ phim này phải xin giấy phép từ chính phủ.

Vì thế, ông đã trực tiếp nộp một bản báo cáo lên Ủy ban Trung ương và cả Tổng Bí thư, trong báo cáo còn viết những câu như "Hoặc là để tôi quay, hoặc là ông là Hán gian".

Chính phủ Trung ương lo ngại đề tài 731 của bộ phim sẽ làm tổn hại đến quan hệ giữa châu Âu và Nhật Bản, nhưng Mưu Đôn Phất lại cố chấp, ông cho rằng bộ phim mình quay là về quá khứ, là một bộ phim chân thực.

Chương 267

Mặc dù quan hệ giữa châu Âu và Nhật Bản hiện tại rất hòa hảo, nhưng không thể thay đổi lịch sử về đơn vị 731 và những thí nghiệm họ đã làm.

Sau đó chính phủ Trung ương mới bật đèn xanh cho ông.

Nhưng vấn đề vẫn chưa kết thúc.

Các quan chức cấp dưới lại đến gây khó dễ cho tôi, đặc biệt là Bộ Ngoại giao.

Họ phản đối Mưu Đôn Phất quay 《Hắc Thái Dương 731》 với lý do "quan hệ Trung-Nhật hiện tại đang tốt đẹp, hy vọng tạm hoãn việc quay phim".

Các đạo diễn khác gặp phải chuyện này có lẽ đã khuất phục, nhưng Mưu Đôn Phất lại rất cứng rắn.

Ông trực tiếp chất vấn người của Bộ Ngoại giao, có cần phải viết một lá thư cho Tổng Bí thư để báo cáo tình hình này không, bên Bộ Ngoại giao lúc này mới không còn gì để nói.

Mưu Đôn Phất mất 6 tháng để hoàn thành bộ phim này.

Phim tràn ngập các cảnh tượng tàn sát người châu Âu của đơn vị 731.

Để làm nổi bật tính chân thực, Mưu Đôn Phất đã sử dụng một phương pháp quay phim rất vô nhân đạo, chờ đợi rất lâu để công an vận chuyển thi thể đến quay.

Mưu Đôn Phất quay 《Hắc Thái Dương 731》 hoàn toàn xuất phát từ một loại trách nhiệm xã hội, muốn phơi bày tội ác của quân đội Nhật năm xưa trước thế giới.

Nhưng việc bộ phim trình bày trực tiếp những hành vi bạo lực đẫm máu một cách hoàn toàn thực tế vẫn khiến rất nhiều khán giả cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Khi phim được chiếu ở Hong Kong, đã có truyền thông Hong Kong kết hợp với những "vết nhơ" trước đây của Mưu Đôn Phất, chỉ trích ông đang "tạo ra những bộ phim gây sốc để bán rẻ bạo lực".

Bộ phim này ở Nhật Bản chỉ chiếu một lần duy nhất tại một rạp chiếu phim.

Sau khi chiếu xong, rạp chiếu phim nhận được một cuộc điện thoại đe dọa rằng nếu dám tiếp tục chiếu, rạp sẽ bị đốt cháy, và Mưu Đôn Phất cũng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Mưu Đôn Phất không hề bị đe dọa, nhưng phía rạp chiếu phim vẫn ngừng chiếu.

Tuy nhiên, điều trớ trêu là băng video của bộ phim này lại bán rất chạy trên thị trường Nhật Bản.

Sau khi 《Hắc Thái Dương 731》 quay xong, phía Đại lục vẫn ém phim không cho chiếu, khiến cho Mưu Đôn Phất trong mắt nhiều người trở thành một kẻ vô cùng khó chơi.

Mời ông ta quay phim gần như là phải chấp nhận rủi ro đắc tội đồng thời cả Đại lục và Nhật Bản.

Đối với các công ty điện ảnh Hong Kong chỉ theo đuổi lợi ích thương mại, Mưu Đôn Phất càng bị liệt thẳng vào danh sách đen.

Nếu là người khác đề cử Mưu Đôn Phất, Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương chắc chắn sẽ từ chối thẳng thừng không cần suy nghĩ.

Nhưng người đề cử lại là Lâm Hựu Luân, hai người không thể không do dự.

Lâm Hựu Luân coi trọng Mưu Đôn Phất, chủ yếu là vì khả năng tạo ra những cảnh bạo lực cực đoan của ông.

Để quay phim zombie, Mưu Đôn Phất tuyệt đối không thua kém những đạo diễn phim kinh dị máu me nổi tiếng của phương Tây.

Còn về những điều mà Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương lo lắng, Lâm Hựu Luân lại chẳng hề để tâm.

Trong ký ức của anh, bộ phim 《Hắc Thái Dương 731》 cuối cùng vẫn được chiếu ở Đại lục.

Chính phủ châu Âu lo lắng nhiều hơn về đề tài "731" này chứ không phải bản thân Mưu Đôn Phất, về phía Nhật Bản cũng tương tự.

Một nguyên nhân khác là do Lâm Hựu Luân khâm phục chính bản thân Mưu Đôn Phất.

Biết rõ quay đề tài như vậy là tốn công vô ích, nhưng ông vẫn quay, quay xong cũng không hối hận.

Khi trả lời phỏng vấn truyền thông còn tuyên bố "Hữu hảo thì hữu hảo, lịch sử là lịch sử.

Chừng nào người Nhật chưa xin lỗi, tôi sẽ tiếp tục quay những hành vi tàn ác của họ".

Người khác có thể không rõ, nhưng Lâm Hựu Luân biết Mưu Đôn Phất nói thật.

Ở đời sau, Mưu Đôn Phất quả thực đã chuẩn bị quay một "bộ ba Hắc Thái Dương", chỉ tiếc là phần hai 《Hắc Thái Dương - Nam Kinh Đại Đồ Sát》 ở nội địa bị cấm chiếu vì một số nguyên nhân, kế hoạch phần ba 《Cáo Biệt Chiến Tranh》 cũng vì thế mà bị gác lại.

Theo Lâm Hựu Luân, sai lầm lớn nhất của Mưu Đôn Phất là ông đã động đến đề tài lịch sử vô cùng nặng nề đó trước khi trở thành một

đạo diễn có sức ảnh hưởng lớn, lại thêm khẩu vị quá nặng, ngược lại còn tự rước lấy thị phi.

Lâm Hựu Luân có thể nghĩ như vậy, nhưng để thuyết phục Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương lại không dễ dàng như thế.

Cuối cùng, Lâm Hựu Luân nói nếu không được thì sẽ đổi cho Gia Hòa một đề tài khác, còn bộ 《Sinh Hóa Nguy Cơ》 này anh sẽ tìm người khác quay.

Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương đương nhiên không thể dâng 《Sinh Hóa Nguy Cơ》 cho người khác.

Lâm Hựu Luân kiên quyết muốn tìm Mưu Đôn Phất quay bộ phim này, họ chỉ có thể đồng ý. "A, lại là phim cấp III à?" Khâu Thục Trân tinh nghịch bĩu môi. 《Sự im lặng của bầy cừu》 vừa mới quay xong, Lâm Hựu Luân đã lập tức sắp xếp cho cô một bộ phim mới, mà lại còn là một bộ phim cấp III thể loại kinh dị. "Sao thế, không muốn đóng à?" Lâm Hựu Luân vỗ vỗ lên chiếc sofa bên cạnh, ra hiệu cho Khâu Thục Trân ngồi xuống nói chuyện.

Khâu Thục Trân vén váy, ngồi xuống cạnh anh, hai tay ôm lấy cánh tay Lâm Hựu Luân, đầu tựa vào vai anh, dịu dàng nói: "Anh muốn em đóng thì em sẽ đóng." "Ngoan ngoãn vậy sao?" Lâm Hựu Luân dùng ngón tay quẹt nhẹ lên mũi Khâu Thục Trân. "Ghét anh!" Đôi má xinh đẹp của Khâu Thục Trân ửng hồng, đôi môi cong cớn lấp lánh sắc màu ngọt ngào dưới ánh đèn phòng, đôi mắt to tràn ngập niềm vui ngọt ngào.

Chiếc áo lụa trắng tay dài cổ tròn ôm lấy thân hình đầy đặn của cô, bên dưới chiếc váy ngắn kẻ sọc là đôi chân dài miên man, cân đối, tỏa ra sức quyến rũ vô tận.

Lâm Hựu Luân cười không nói gì, nắm lấy bàn tay mềm mại mịn màng của cô, khẽ kéo một cái, Khâu Thục Trân như chú chim nhỏ nép

vào lòng anh, nũng nịu nói: "Người ta vừa mới đóng xong một bộ phim, anh chẳng biết thương người ta gì cả!" Lâm Hựu Luân trìu mến vuốt ve mái tóc của Khâu Thục Trân, từ cổ áo trễ của cô, anh liếc thấy cặp tuyết lê trắng ngần tròn trịa như giọt nước, ánh mắt bất giác dừng lại ở đó.

Anh ghé môi vào tai cô, "Tối nay anh không đi là được chứ gì!" Đôi má ửng hồng của Khâu Thục Trân như quả táo chín, vầng trán và cổ trắng nõn mịn màng như ngọc dương chi, hàng mi cong vút như cánh quạt của búp bê.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt long lanh nhìn vào mặt Lâm Hựu Luân, "Anh không sợ sáng mai Hiền đột nhiên từ Nhật Bản chạy về à?" Thấy trong mắt Khâu Thục Trân lóe lên ý cười tinh nghịch, Lâm Hựu Luân cũng không mắc bẫy, "Anh hôm nay mới gọi điện cho Hiền, mấy ngày này 《Vòng tròn oan nghiệt》 đang quay gấp mấy cảnh cuối, em ấy sẽ không về nhanh thế đâu." Khâu Thục Trân che miệng khẽ kêu: "Ây da, nước trong bếp hình như sôi rồi." Nói rồi cô cười khúc khích, vặn eo định trốn vào bếp, nhưng bị Lâm Hựu Luân kéo lại.

Lâm Hựu Luân cười tà, ôm lấy thân hình gợi cảm đầy đặn của Khâu Thục Trân vào lòng, tay đặt lên vòng eo nhỏ nhắn đầy đàn hồi của cô, hạ thân áp sát vào bụng dưới mềm mại, phẳng lì, hít hà hương thơm thanh khiết từ cơ thể cô, vòng tay một cái, nâng khuôn mặt cô lên, tham lam hôn xuống.

Khâu Thục Trân bất giác co người lại, cơ thể như chú chim nhỏ bị kích động, nép chặt vào lòng Lâm Hựu Luân, khẽ run rẩy, hai tay không kiềm chế được mà siết lấy cổ anh, đôi mắt đẹp mê ly nửa nhắm nửa mở, gương mặt lộ vẻ hạnh phúc say đắm.

Khi ngón tay Lâm Hựu Luân luồn vào dưới váy, nhẹ nhàng kéo chiếc quần lót tam giác của cô xuống, Khâu Thục Trân liền biết anh

muốn làm gì, nhưng đây là ở phòng khách. "Vào phòng ngủ được không?" Khâu Thục Trân e thẹn ôm cổ Lâm Hựu Luân, chu môi, "Ở đây thì mất mặt chết mất." "Yên tâm đi, lúc nãy anh đã kéo hết rèm cửa bên ngoài rồi, tuyệt đối sẽ không bị ai nhìn thấy đâu." Không đợi Khâu Thục Trân kịp phản ứng, Lâm Hựu Luân đã vén váy cô lên, trong tiếng kêu kinh ngạc của cô, hai cơ thể nhanh chóng hòa làm một. —— Trên quãng đường từ phòng khách đến phòng ngủ, quần áo vứt bừa bãi khắp nơi, chiếc váy ngắn hoa nhí và một chiếc quần tây đen quấn vào nhau, còn chiếc áo ngực màu hồng thì bị treo tùy tiện trên tay nắm cửa phòng ngủ.

Nhìn qua khe cửa phòng ngủ hé mở, quần lót ren và áo sơ mi rơi trên sàn nhà cạnh giường.

Chiếc chăn bị đá nhẹ sang một bên, một đôi chân dài miên man quyến rũ thò ra, chưa kịp chạm đất đã kèm theo một tiếng kêu kinh ngạc, vội vàng rụt lại.

Cảm nhận được đôi tay to lớn trên ngực đang ra sức xoa nắn, Khâu Thục Trân kêu lên một tiếng: "Đồ xấu xa, hóa ra anh đã tỉnh từ sớm rồi!" Lâm Hựu Luân không nói lời nào, kéo cô trở lại chăn, chưa đầy một lát, chiếc giường lớn lại bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Sau một hồi mây mưa, cơn kích tình qua đi, Khâu Thục Trân như một chú mèo cuộn mình trong lòng Lâm Hựu Luân, bộ ngực căng tròn áp vào lồng ngực anh, tận hưởng sự dịu dàng hiếm có này. "Lần này đạo diễn có hung dữ như Trình Cương không?" Khâu Thục Trân hỏi về tình hình của Mưu Đôn Phất, Lâm Hựu Luân lại nhớ ra một chuyện, "Đạo diễn lần này chắc sẽ dễ nói chuyện, nhưng ngoài việc quay phim ra, em không được phép có bất kỳ tiếp xúc nào với ông ta, nghe chưa?" "Tại sao vậy?" Khâu Thục Trân lập tức hứng thú, quấn chăn ngồi dậy trên giường, tinh nghịch bĩu môi: "Ồ, em biết rồi, đạo diễn đó chắc chắn rất đẹp trai, hoặc là ông ta rất có sức hút đúng

không?" Lâm Hựu Luân nằm trên giường, nhìn Khâu Thục Trân với vẻ mặt đầy mong đợi, cười hắc hắc: "Đạo diễn là một lão râu xồm!" Mưu Đôn Phất quả thực để một bộ râu rậm, nhưng người ta gọi đó là phong cách nghệ sĩ.

Thời còn ở Thiệu thị, ngoài việc giỏi quay những bộ phim nặng đô, hình tượng "nghệ sĩ phong lưu" của ông cũng đã ăn sâu vào lòng người.

Chương 268

Ông từng có scandal với ngôi sao phim người lớn nổi tiếng lúc bấy giờ là Điềm Ni, gây xôn xao cả thành phố, cuối cùng ly hôn với vợ.

Ở bên Điềm Ni không bao lâu thì chia tay, Điềm Ni ngả vào vòng tay người khác, còn Mưu Đôn Phất thì tìm Hồ Nhân Mộng làm vị hôn thê, tiếp tục những giai thoại phong lưu của mình.

Không may lúc đó gặp phải bộ phim 《Kim ngọc lương duyên Hồng Lâu Mộng》 do Lý Hàn Tường đạo diễn bán vé rất chạy, Thiệu Dật Phu triệu tập bốn đạo diễn bao gồm cả Mưu Đôn Phất để quay phiên bản sắc tình của 《Hồng Lâu xuân mộng》.

Bộ phim này quả thực đã kiếm cho Thiệu thị một khoản lớn, nhưng Mưu Đôn Phất lại vì quay phim cấp ba mà bị cho là làm ô nhục giới trí thức, bị Hồ Nhân Mộng hủy hôn, nhất thời báo chí đều coi đây là chuyện cười.

Tuy nhiên, sau khi kết hôn với người vợ thứ hai, sự "phong lưu" của Mưu Đôn Phất đã giảm đi rất nhiều.

Lâm Hựu Luân vừa rồi cũng chỉ đùa với Khâu Thục Trân một chút, trêu cô mà thôi.

Khâu Thục Trân quấn chăn đứng dậy, nhặt lại quần áo của hai người rơi trong phòng khách.

Đợi cả hai mặc quần áo xong, chiếc điện thoại "cục gạch" của Lâm Hựu Luân đột nhiên vang lên.

Khâu Thục Trân ngồi trước bàn trang điểm chải đầu, một tay Lâm Hựu Luân đặt trên vai cô, tay kia cầm điện thoại lên nghe, càng nghe sắc mặt anh càng trở nên lạnh lùng, giống như bầu trời trong xanh đột

nhiên bị mây đen bao phủ.

Nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Lâm Hựu Luân trong gương, Khâu Thục Trân giật mình, quay đầu lo lắng nhìn anh. "Có chuyện gì vậy, sao anh lại tức giận thế?" Lâm Hựu Luân ném điện thoại lên giường, bực bội nói: "Bên Gia Hòa và Mưu Đôn Phất đàm phán thất bại rồi!" Sau khi xác định Mưu Đôn Phất sẽ đạo diễn 《Sinh hóa nguy cơ》, bên Gia Hòa bắt đầu tiếp xúc với ông.

Phía Gia Hòa cảm thấy việc tìm Mưu Đôn Phất quay bộ phim này vào lúc này hoàn toàn là nể mặt ông, nên thái độ khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo.

Mưu Đôn Phất ban đầu rất hứng thú với thể loại phim zombie mới lạ này, nhưng đại diện của Gia Hòa lại có thái độ kẻ cả, mà Mưu Đôn Phất cũng thuộc dạng mềm không ăn, cứng cũng chẳng ưa, kết quả cuộc tiếp xúc tự nhiên là không vui vẻ gì mà tan rã.

Đại diện của công ty Gia Hòa thấy chuyện tưởng như chắc chắn lại bị mình làm hỏng, lo lắng không biết về ăn nói ra sao, bèn đổ hết trách nhiệm lên đầu Mưu Đôn Phất, về thêm mắm dặm muối kể lại thái độ kiêu ngạo của Mưu Đôn Phất cho Trâu Văn Hoài nghe.

Lâm Hựu Luân quyết định giao 《Sinh hóa nguy cơ》 cho Mưu Đôn Phất quay, Trâu Văn Hoài vốn đã có chút ý kiến, nghe nói Mưu Đôn Phất ngông cuồng như vậy, trong lòng cảm thấy rất mất mặt, ông không tin bộ phim này không có Mưu Đôn Phất thì không quay được, liền gọi điện cho Lâm Hựu Luân thương lượng xem có thể đổi đạo diễn khác không.

Lâm Hựu Luân cảm thấy có điều gì đó khuất tất, nên không trả lời thẳng Trâu Văn Hoài.

Trâu Văn Hoài sau khi cúp máy, bình tĩnh lại cũng cảm thấy cách làm của mình có phần hấp tấp, nhưng đã lỡ mở lời với Lâm Hựu

Luân, cũng không tiện rút lại.

Đúng lúc Trâu Văn Hoài đang do dự, điện thoại của Lâm Hựu Luân gọi lại, anh muốn tự mình nói chuyện với Mưu Đôn Phất. —— Mưu Đôn Phất không ngờ sau khi mình và Gia Hòa đàm phán thất bại, lại là Lâm Hựu Luân đích thân hẹn gặp mặt.

Mấy năm gần đây ông không ở Hong Kong, nhưng chuyện về Lâm Hựu Luân thì ông đã nghe nói rất nhiều.

Tầm ảnh hưởng của Lâm Hựu Luân trong làng điện ảnh Hong Kong hiện nay, so với Thiệu Dật Phu thời kỳ đỉnh cao của Thiệu thị cũng không kém bao nhiêu, hơn nữa anh còn nắm trong tay toàn bộ hệ thống rạp chiếu ở Hong Kong, đắc tội với Gia Hòa thì không sao, nhưng đắc tội với Lâm Hựu Luân thì thật sự không thể tiếp tục lăn lộn ở Hong Kong được nữa.

Mưu Đôn Phất lòng dạ bất an đến nhà hàng đã hẹn, phát hiện bên cạnh Lâm Hựu Luân còn có một cô gái ăn mặc thời trang, trẻ trung xinh đẹp, không nhịn được mà nhìn thêm vài lần.

Trong hai năm Khâu Thục Trân thành danh, Mưu Đôn Phất đang đi lại giữa Mỹ và Nhật Bản, thu thập tài liệu về Đơn vị 731, hoàn toàn không có thời gian quan tâm đến động tĩnh của làng giải trí Hong Kong, nên ông không nhận ra Khâu Thục Trân.

Tuy nhiên, từ cử chỉ và biểu cảm của cô, Mưu Đôn Phất cũng có thể đoán được mối quan hệ giữa cô và Lâm Hựu Luân không hề tầm thường.

Ánh mắt của Mưu Đôn Phất chỉ dừng lại trên người Khâu Thục Trân một lúc rất ngắn, rồi nhanh chóng chuyển sang Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân làm một động tác mời, "Ông Mưu, mời ngồi." Mưu Đôn Phất ngồi xuống, một người phục vụ bước đến rót rượu,

Lâm Hựu Luân ra hiệu cho anh ta đặt chai rượu xuống, rồi phẩy tay bảo anh ta rời đi.

Lâm Hựu Luân rõ ràng không muốn người khác nghe được cuộc nói chuyện giữa anh và Mưu Đôn Phất, điều này lại khiến Mưu Đôn Phất có chút căng thẳng. "Bộ phim 《Sinh hóa nguy cơ》 là do tôi và công ty Gia Hòa cùng đầu tư sản xuất, về một số tình hình của bộ phim này, bên Gia Hòa chắc hẳn đã giới thiệu với ông Mưu rồi, sao thế, ông Mưu không hứng thú với bộ phim này à?" Lâm Hựu Luân không có vẻ gì là muốn hỏi tội, Mưu Đôn Phất lập tức thở phào nhẹ nhõm, "Nếu tôi đoán không lầm, kịch bản của bộ phim này chắc là do chính tay anh Lâm viết phải không?" Lâm Hựu Luân gật đầu, Mưu Đôn Phất tiếp lời: "Thực ra cá nhân tôi rất hy vọng có thể đạo diễn bộ phim này, dù sao đây cũng là một thể loại phim chưa từng xuất hiện.

Tuy nhiên, đại diện của công ty Gia Hòa không cho tôi cảm giác họ có thành ý mời tôi đạo diễn bộ phim này." Lâm Hựu Luân khẽ nhíu mày, cách nói của Mưu Đôn Phất có chút không khớp với thông tin từ phía Gia Hòa.

Trước khi làm rõ mọi chuyện, anh cũng không tiện đưa ra kết luận vội vàng. "Ông Mưu cảm thấy Gia Hòa không đủ thành ý, vậy bây giờ tôi đích thân nói chuyện với ông, thành ý này thế nào?" Mưu Đôn Phất trầm ngâm một lát, "Bộ phim này tôi có thể quay, nhưng tôi có một yêu cầu... hoặc có thể nói là một thỉnh cầu!" "Ông Mưu, yêu cầu và thỉnh cầu có sự khác biệt rất lớn." Lâm Hựu Luân nghiêm túc nhắc nhở.

Mưu Đôn Phất gật đầu, "Đương nhiên, tôi đương nhiên hiểu rõ sự khác biệt giữa hai cái này, nhưng anh Lâm không muốn nghe tôi muốn nói gì trước sao?" "Mời nói." Lâm Hựu Luân đặt dao nĩa trong tay xuống, làm ra vẻ chăm chú lắng nghe. "Bộ phim 《Hắc thái dương 731》, tôi đã chiếu cho một lớp học ở một trường đại học Nhật Bản

xem, sau khi phim kết thúc, cả hội trường im phăng phắc.

Cuối cùng có một sinh viên đứng lên nói với tôi, người Nhật sẽ không làm như vậy, Nhật Bản chưa bao giờ làm những chuyện như thế.

Ngay sau đó, tôi hỏi họ, có được học về lịch sử của Đơn vị 731 trên lớp không, họ nói không.

Lúc đó, tại hiện trường còn có một cựu thành viên Đơn vị 731 đi cùng tôi, ông ấy nói với các sinh viên rằng, bộ phim này không nói dối, tất cả đều là sự thật, vì lúc đó ông ấy đã có mặt tại hiện trường.

Thời đại đó, tất cả người Nhật đều được bảo rằng, dân tộc Đại Hòa là dân tộc ưu việt nhất trên trái đất, họ coi các chủng tộc khác là các nhóm người hạ đẳng...

Người Nhật đã hoàn toàn bị tẩy não, đến nỗi hiện tại một số ít người Nhật vẫn còn suy nghĩ như vậy." "Vậy nên ông Mưu vẫn muốn tiếp tục quay những đề tài tương tự?" Lời của Lâm Hựu Luân khiến Mưu Đôn Phất sững sờ, rồi lại gật đầu, "Anh Lâm nói không sai." "Đề tài tiếp theo ông Mưu định quay gì?" "Thảm sát Nam Kinh." Lâm Hựu Luân không có bất kỳ biểu cảm nào trên mặt, nhưng trong lòng đã sớm đoán được kết quả này. "Tôi có thể bỏ vốn ủng hộ ông Mưu quay bộ phim này." Mưu Đôn Phất há hốc miệng, mắt nhìn thẳng vào Lâm Hựu Luân, ông nghĩ rằng phải tốn một phen võ mồm mới có thể thuyết phục được anh, không ngờ Lâm Hựu Luân lại đồng ý dứt khoát đến lạ. "Ông Mưu không cần nhìn tôi như vậy, vì tôi cũng là một người Hoa!

Quên đi lịch sử chính là phản bội lại bản thân!" Mưu Đôn Phất yết hầu động đậy, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ gật đầu thật mạnh.

Lâm Hựu Luân xòe tay, "Bây giờ chúng ta có thể quay lại thảo luận về bộ phim 《Sinh hóa nguy cơ》 rồi..." —— Một bóng dáng

xinh đẹp đứng ở cửa sảnh đón sân bay, chiếc mũ rộng vành và kính râm che kín cả khuôn mặt cô, nhưng dù vậy, vóc dáng cao ráo của cô vẫn rất nổi bật giữa đám đông. "Cô Vương, xe của chúng ta đã đến rồi, cô xem có phải..." Nữ trợ lý bước lên nói với Vương Tổ Hiền. "Đợi một lát nữa." Vương Tổ Hiền thiếu kiên nhẫn cắt ngang lời đề nghị của nữ trợ lý, trong lòng thầm bực bội.

Cái gã chết tiệt đó, đã nói sẽ đích thân đến đón, sao đến giờ vẫn chưa thấy đâu?

Vương Tổ Hiền chỉ mải ngóng trông, tìm kiếm bóng dáng Lâm Hựu Luân trong đám đông, bất chợt bên cạnh vang lên một giọng nói ôn hòa: "Thưa cô, cô đang đợi xe sao?" Vương Tổ Hiền quay đầu lại, thấy một người đàn ông hơi mập đứng không xa, mỉm cười ra hiệu với mình.

Trong ấn tượng không nhớ có quen biết gã này, Vương Tổ Hiền quay đầu đi, không thèm để ý đến đối phương.

Gặp phải thái độ lạnh lùng của Vương Tổ Hiền, đối phương tỏ ra rất có hàm dưỡng, trên mặt vẫn treo nụ cười hòa nhã, "Xem ra cô Vương đang đợi người, không biết bạn của cô đã đến chưa?

Nếu chưa đến, không biết có thể mời cô Vương ghé quán cà phê ở sân bay một chút không?" Vương Tổ Hiền liếc nhìn anh ta một cái, ngạc nhiên nói: "Anh nhận ra tôi?" Người đàn ông mỉm cười, "Ở Hong Kong, người không nhận ra cô Vương có lẽ không nhiều...

Tôi là Lâm Kiện Nhạc, đây là danh thiếp của tôi!" Ngay lúc Vương Tổ Hiền đang do dự có nên nhận danh thiếp của đối phương hay không, nữ trợ lý đứng bên cạnh ghé vào tai cô nói nhỏ: "Lâm Kiện Nhạc là con trai của Lâm Bách Hân, chủ tịch tập đoàn Lệ Tân Hong Kong, tập đoàn Lệ Tân gần đây đã mua lại công ty điện ảnh Tân Nghệ Thành, cũng có cổ phần trong hệ thống rạp Gia Nghị." "Cảm ơn ý tốt

của anh Lâm, người tôi đợi sắp đến rồi." Vương Tổ Hiền cười với Lâm Kiện Nhạc, nhưng giọng điệu vẫn xa cách ngàn dặm.

Lâm Kiện Nhạc đã ngưỡng mộ Vương Tổ Hiền từ lâu, dù biết cô và "người đó" có mối quan hệ không rõ ràng, trong lòng vẫn còn vài phần tơ tưởng, lần này tình cờ gặp ở sân bay, có cơ hội hiếm có để tiếp cận người đẹp, sao anh ta có thể dễ dàng bỏ qua. "Người cô Vương đợi không phải là Lâm Hựu Luân chứ?" Vương Tổ Hiền trong lòng thầm bực bội, sao người này lại vô duyên đến thế, nhưng bề ngoài vẫn cười tươi rói nói: "Anh Lâm quan tâm chuyện này làm gì?" "Gần đây báo chí Hong Kong có đăng một số tin tức về Lâm Hựu Luân, không biết cô Vương đã nghe nói chưa?" Lâm Kiện Nhạc ra vẻ thần bí, "Tình cờ tôi biết một số chuyện nội tình, có lẽ sẽ giúp ích cho cô Vương." Vương Tổ Hiền che miệng cười khẽ: "Tin tức trên tạp chí lá cải, anh Lâm cũng tin sao?" "Tôi có đủ bằng chứng trong tay, có thể chứng minh Lâm Hựu Luân có quan hệ với nhiều nữ minh tinh, đương nhiên những chuyện này cũng không còn là tin mới, chắc hẳn cô Vương cũng đã nghe qua một vài lời đồn.

Nhưng có lẽ cô Vương vẫn chưa biết, trong số những nữ minh tinh có quan hệ mập mờ với Lâm Hựu Luân, có một người còn là bạn tốt của cô." Nghe xong lời này của Lâm Kiện Nhạc, Vương Tổ Hiền đột nhiên biến sắc, ánh mắt từ sáng rực chuyển sang u ám, lông mi khẽ động vài cái, môi mấp máy nhưng không nói ra lời nào.

Ngay lúc Vương Tổ Hiền đang ngẩn người, một thuộc hạ của Lâm Kiện Nhạc vội vã chạy đến, ghé vào tai anh ta nói vài câu.

Lâm Kiện Nhạc biến sắc, phất tay ra hiệu cho thuộc hạ lui ra, rồi quay sang nói với Vương Tổ Hiền đầy áy náy: "Công ty có chút việc gấp, nếu cô Vương có thắc mắc gì hoặc cần giúp đỡ, sau này cứ đến tìm tôi." Lâm Kiện Nhạc rời đi chưa đầy nửa phút, Lâm Hựu Luân tay cầm một bó hoa hồng xuất hiện trong sảnh đón, thấy Vương Tổ Hiền

liền bước nhanh về phía cô.

Lâm Kiện Nhạc vừa đi, Lâm Hựu Luân liền xuất hiện, đây tuyệt đối không thể chỉ là một sự trùng hợp.

Vương Tổ Hiền nhìn về hướng Lâm Kiện Nhạc rời đi, vẻ mặt đầy suy tư.

Chương 269

Lâm Hựu Luân đến bên cạnh Vương Tổ Hiền, đưa bó hoa hồng ra trước mặt cô.

Ánh mắt Vương Tổ Hiền giằng xé một lúc, cuối cùng vẫn nhận lấy bó hoa, đưa lên mũi ngửi, tiếc rằng hương thơm ngát không thể xua tan nỗi phiền muộn trong lòng cô. "Em đang nghĩ gì vậy?" Lâm Hựu Luân đưa tay ra định ôm Vương Tổ Hiền, nhưng bị cô né qua. "Không có gì, chúng ta đi thôi." Vương Tổ Hiền quay người đưa bó hoa hồng cho trợ lý, tự mình kéo vali, cũng không cần Lâm Hựu Luân giúp, một mình đi ra ngoài.

Lâm Hựu Luân ra hiệu cho vệ sĩ bên cạnh, hai vệ sĩ đi cùng anh lập tức đi theo Vương Tổ Hiền, còn Lâm Hựu Luân lại không vội đuổi theo, mà chặn trợ lý của Vương Tổ Hiền lại. "Anh Lâm, tôi..." Nữ trợ lý có chút bất an, siết chặt bó hoa hồng trong tay, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Hựu Luân. "Phản ứng của Hiền hôm nay rất lạ, tôi nghĩ cô nên biết nguyên nhân." Nữ trợ lý kể lại chuyện vừa xảy ra cho Lâm Hựu Luân nghe, khuôn mặt anh lập tức phủ một tầng mây âm u, trở nên lạnh như băng.

Lâm Kiện Nhạc tại sao lại làm vậy, Lâm Hựu Luân tạm thời không có thời gian suy nghĩ, việc cấp bách nhất bây giờ là phải giải thích với Vương Tổ Hiền như thế nào.

Vương Tổ Hiền lên xe của Lâm Hựu Luân, nhưng vẫn không chịu mở miệng nói chuyện, mắt cứ nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. "Anh đã đặt bàn ở nhà hàng rồi, tối nay chúng ta cùng ăn cơm." "Thôi đi, hôm nay em hơi mệt, anh đưa em về căn hộ là được rồi." Vương Tổ Hiền lạnh lùng nói.

Lâm Hựu Luân vỗ vỗ vào ghế lái, nói với tài xế: "Đến nhà hàng Windsor." Vương Tổ Hiền quay đầu lại, nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ không thể tin được, "Sao anh có thể làm vậy?" Lâm Hựu Luân nghiêm túc nhìn Vương Tổ Hiền, "Anh muốn em nghe anh giải thích." "Giải thích cái gì?" Mắt Vương Tổ Hiền càng lúc càng mở to, nước mắt trào ra khóe mi, càng lúc càng nhiều, cuối cùng, hàng mi không thể chịu nổi sức nặng của những giọt lệ, từng chuỗi lệ châu lã chã lăn dài. "Anh và A Trân rốt cuộc là chuyện gì, anh nói đi!" Sau lời chất vấn đẫm nước mắt, cơn giận của Vương Tổ Hiền dường như đã cạn kiệt, ngược lại trở nên bình tĩnh; cô nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Hựu Luân, gương mặt căng cứng, cố nuốt tiếng nấc nghẹn như một đứa trẻ, nhưng nước mắt vẫn cứ trào ra, long lanh nơi khóe mắt, chỉ trong chốc lát, hai giọt lệ lớn rời khỏi mắt, từ từ lăn dài xuống hai má.

Lâm Hựu Luân đưa tay lên, nâng mặt Vương Tổ Hiền, nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ trên má cô.

Vương Tổ Hiền đột nhiên áp lồng ngực đang run rẩy của mình vào lòng Lâm Hựu Luân, đôi tay run rẩy ôm chặt lấy anh, miệng nức nở nói: "Em giống như một con đà điểu vùi đầu vào cát, giả vờ không thấy gì, không nghe gì cả, thực ra em chính là kẻ ngốc số một thiên hạ!" Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng ôm Vương Tổ Hiền vào lòng, như thể sợ làm cô vỡ tan, anh ôm rất nhẹ: "Anh biết trong lòng em rất hận anh, nhưng anh tuyệt đối sẽ không để em rời xa anh!" Vương Tổ Hiền vùi đầu vào lòng Lâm Hựu Luân, lòng rối như tơ vò, cô không nỡ rời xa anh, nhưng lại không biết sắp tới phải đối mặt với Khâu Thục Trân như thế nào.

Cô có thể giả vờ không nghe không thấy những người phụ nữ bên ngoài của Lâm Hựu Luân, nhưng lại không thể ở chung một nhà với người phụ nữ đã có quan hệ với anh. "Em muốn dọn ra khỏi căn hộ." Lâm Hựu Luân đang ôm chặt Vương Tổ Hiền, đột nhiên nghe cô nói

muốn dọn đi, anh hơi sững người, cúi đầu nhìn cô.

Chuyện của anh và Khâu Thục Trân, người bị tổn thương nhất chính là Vương Tổ Hiền.

Sau khi chuyện xảy ra, Lâm Hựu Luân đã nghĩ rằng Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân có thể sẽ không thể hòa hợp như trước, nhưng suy nghĩ ban đầu của anh là để Khâu Thục Trân dọn ra ngoài, anh sẽ sắp xếp cho cô một chỗ ở khác, không ngờ chính Vương Tổ Hiền lại chủ động đề xuất yêu cầu này.

Thời gian trước Lợi Trí đã nhân danh Lâm Hựu Luân mua một căn biệt thự trị giá ba mươi triệu ở khu Mid-Levels.

Căn nhà đó vốn được mua để đầu tư sinh lời, bây giờ để bù đắp cho sự áy náy trong lòng đối với Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân quyết định tặng căn biệt thự này cho cô, hòng lấy lại trái tim người đẹp. —— Chuyện Vương Tổ Hiền chuyển từ căn hộ ở Quảng Bá Đạo sang biệt thự ở Mid-Levels nhanh chóng bị truyền thông theo dõi, nhất thời tin tức về đôi bạn thân trong làng điện ảnh Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân "trở mặt thành thù" lan truyền không ngớt.

Báo chí viết như đúng rồi, như thể đã tận mắt chứng kiến.

Một là nói Khâu Thục Trân và Lâm Hựu Luân ngoại tình bị Vương Tổ Hiền bắt gặp; một là nói Vương Tổ Hiền bảo Khâu Thục Trân đi quyến rũ và kích động Lâm Hựu Luân đang mập mờ với những người phụ nữ khác bên ngoài, cuối cùng Khâu Thục Trân lại thực sự theo đuổi được Lâm Hựu Luân...

Các loại đồn đoán không thống nhất, mà cũng không thấy hai người ra mặt làm rõ.

Khâu Thục Trân đuối lý nên sống chết cũng không chịu lên tiếng, Vương Tổ Hiền bị ép quá mới thốt ra một câu khiến người ta suy diễn

miên man mà không hiểu đầu cua tai nheo gì: "Tình yêu không thể xóa bỏ sự ngu ngốc." Truyền thông vin vào chuyện này mà xào nấu một phen, rồi lại chuyển tiêu điểm sang căn biệt thự ở Mid-Levels mà Vương Tổ Hiền vừa dọn vào.

Sau khi nổi tiếng khắp châu Á nhờ 《Thiến nữ u hồn》, cát-xê của Vương Tổ Hiền đã đuổi kịp Chung Sở Hồng, nhưng cộng tất cả tiền kiếm được từ các bộ phim cô đã đóng từ khi ra mắt đến nay, cũng không thể nào mua nổi một căn nhà đắt đỏ như vậy.

Sau đó lại có tin đồn Vương Tổ Hiền chia tay Lâm Hựu Luân, ngả vào vòng tay một đại gia nào đó, một lần nữa đẩy Vương Tổ Hiền lên đầu sóng ngọn gió của dư luận. "Làm sao bây giờ, ngày nào cũng có phóng viên chặn ở ngoài khu nhà, cứ ra ngoài là bị họ vây quanh phỏng vấn, phiền chết đi được!" Vương Tổ Hiền dọn vào biệt thự chưa được mấy ngày đã gọi điện phàn nàn với Lâm Hựu Luân. "Không được thì anh sẽ cho thêm vài vệ sĩ qua đó, nhưng mấy ngày nay đang căng, em tốt nhất cứ ngoan ngoãn ở nhà đi." Lâm Hựu Luân cầm điện thoại, vừa đi vừa nói.

Trên đường đến văn phòng của Sầm Kiện Huân, nhân viên ở trụ sở chính của Gia Nghị thấy Lâm Hựu Luân đều chào hỏi, Lâm Hựu Luân vì đang nghe điện thoại nên chỉ gật đầu với họ, "Nếu phóng viên cứ làm phiền quá, em cứ nói với họ căn nhà này là anh tặng em, thỏa mãn trí tò mò của họ, họ sẽ không bám riết nữa đâu." "Không muốn đâu, người ta khó khăn lắm mới 'vạch rõ giới hạn' với anh, giờ mà để truyền thông biết căn nhà này cũng là anh tặng, họ sẽ càng làm tới không có hồi kết mất!" Vương Tổ Hiền bĩu môi nói. "Được rồi, em muốn làm gì cũng được, bên anh còn có việc, không nói nữa nhé, tối nay ăn cơm cùng nhau." Lâm Hựu Luân dỗ Vương Tổ Hiền vài câu rồi mới cúp máy.

Biết Lâm Hựu Luân sắp đến, Sầm Kiện Huân đã sớm đợi ở cửa

văn phòng, những người khác đều bị giữ ở ngoài, Lâm Hựu Luân chỉ gọi Sầm Kiện Huân vào văn phòng.

Chiếc ghế sau bàn làm việc vốn thuộc về Sầm Kiện Huân đã bị Lâm Hựu Luân chiếm lấy, còn Sầm Kiện Huân thì đứng trước bàn làm việc.

Lâm Hựu Luân ngồi thẳng người trên chiếc ghế giám đốc, hai tay đặt trên bàn, ra hiệu cho Sầm Kiện Huân ngồi xuống nói chuyện. "Công tác tuyên truyền trước khi công chiếu của 《Sự im lặng của bầy cừu》 và 《Vòng tròn oan nghiệt》 thế nào rồi?" "Poster đều đã dán rồi, quảng cáo trên truyền hình cũng đã bắt đầu phát sóng lần lượt..." Sầm Kiện Huân báo cáo tiến độ tuyên truyền của hai bộ phim cho Lâm Hựu Luân, cuối cùng mới không nhịn được hỏi: "Anh Lâm, thật sự muốn cho hai bộ phim này công chiếu cùng một thời điểm sao?" "Cậu thấy không ổn à?" Lâm Hựu Luân liếc nhìn Sầm Kiện Huân một cái, trong ánh mắt có vài phần khuyến khích.

Sầm Kiện Huân từ trước đến nay đều là người trung thành thực hiện ý đồ của Lâm Hựu Luân, lần này lên tiếng phản đối là có lý do: "Hai bộ phim này tuy đề tài khác nhau, nhưng đều thuộc thể loại kinh dị, công chiếu cùng lúc, hai hổ tranh đấu ắt có một con bị thương, không phù hợp với nguyên tắc tối đa hóa doanh thu phòng vé mà công ty luôn theo đuổi." Trong tình huống bình thường, đề nghị của Sầm Kiện Huân không sai, nhưng lần này tình hình có chút đặc biệt.

Nữ chính của 《Sự im lặng của bầy cừu》 là Khâu Thục Trân, còn 《Vòng tròn oan nghiệt》 là do Vương Tổ Hiền đóng chính.

Thời gian này truyền thông đang ra sức đưa tin về việc Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân rạn nứt, chiến hỏa còn lan thẳng đến cả hai bộ phim của hai nữ chính.

Chuyện riêng là chuyện riêng, phim là phim, trong lòng Vương Tổ

Hiền và Khâu Thục Trân chưa chắc đã có ý định đối đầu, nhưng truyền thông lại cứ ở đằng sau thêm dầu vào lửa, có vẻ như không đạt được mục đích thì không chịu bỏ cuộc.

Tâm tư của truyền thông dĩ nhiên là hy vọng Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đấu càng kịch liệt càng tốt, như vậy họ mới có thêm tài liệu để đưa tin.

Lâm Hựu Luân cho hai bộ phim công chiếu cùng lúc, bề ngoài có vẻ như thuận theo ý của truyền thông, nhưng thực chất là muốn mượn sự xào nấu của truyền thông để đẩy cao doanh thu phòng vé của cả hai bộ phim. 《Sự im lặng của bầy cừu》 kể về kẻ giết người bệnh hoạn, 《Vòng tròn oan nghiệt》 kể về ma nữ, về đề tài thì không hơn kém nhau, đều có đặc điểm là tạo dựng không khí kinh dị, rốt cuộc bộ phim nào kinh dị hơn tự nhiên cũng trở thành đề tài thảo luận sôi nổi của người hâm mộ.

Hai bộ phim đã muốn phân cao thấp, khán giả đương nhiên không thể chỉ xem một bộ mà đưa ra kết luận.

Hai bộ phim cùng công chiếu, dù khán giả xem bộ nào trước, chắc chắn cũng sẽ đi xem bộ còn lại, chỉ cần vận hành tốt, doanh thu phòng vé của cả hai sẽ tạo ra một cục diện đôi bên cùng có lợi.

Đương nhiên làm như vậy có một rủi ro nhất định, để xua tan lo lắng của Sầm Kiện Huân, Lâm Hựu Luân liền đề xuất ý tưởng bán vé gộp của hai bộ phim, dùng giá vé combo ưu đãi để tiến hành quảng bá.

Thực tế chứng minh chiêu này hiệu quả rất rõ rệt, từ tình hình đặt vé trước khi công chiếu, đa số khán giả đặt vé cuối cùng đều chọn vé combo.

Hệ thống rạp Gia Nghị hiếm khi có hành động phối hợp như vậy, truyền thông đương nhiên là mừng như điên, tin tức về việc hai bộ phim cùng chiếu để đối đầu nhau xuất hiện trên báo không ngớt, khán

giả dù thờ ơ đến mấy cũng biết gần đây có hai bộ phim kinh dị sắp ra mắt, và nghe nói cả hai bộ đều rất đáng sợ.

Vì bị xếp hạng cấp III, 《Sự im lặng của bầy cừu》 và 《Vòng tròn oan nghiệt》 đều chỉ được công chiếu hạn chế, nhưng vào đêm ra mắt, tất cả các rạp chiếu hai bộ phim này, phòng chiếu về cơ bản đều chật kín khán giả.

Khi 《Sự im lặng của bầy cừu》 bắt đầu, Khâu Thục Trân cứ chạy bộ trong khu rừng tối om, leo núi vượt đồi, khung cảnh rất tối, đặc biệt ngột ngạt, sau đó cô bị cấp trên gọi đến thẩm vấn bác sĩ ăn thịt người do Hoàng Thu Sinh thủ vai, không khí kỳ dị trước đó càng được đẩy lên đến cực điểm.

Hoàng Thu Sinh vừa xuất hiện, đã khiến khán giả cảm nhận rõ ràng sự tà ác của hắn.

Hắn đứng yên giữa phòng giam, hai tay buông thõng, như một con thú hoang đang rình mồi.

Giọng nói của hắn thật kiêu ngạo, ánh mắt trống rỗng mà sắc bén, dường như có thể nhìn thấu tâm can người khác.

Vì vậy, không thể tránh khỏi, Khâu Thục Trân bị Hoàng Thu Sinh cướp đi không ít hào quang, cách ăn mặc của cô không hề trang nhã, còn cố gắng che giấu giọng nói Đại lục, hơn nữa còn có một đoạn ký ức tuổi thơ đen tối ám ảnh cô.

Nhưng cô đã có thể dũng cảm đối mặt, đối mặt với kẻ sát nhân hung tàn, đối mặt với cấp trên tự phụ, đối mặt với những ánh mắt khinh miệt và thèm muốn xung quanh...

Đoạn phim khiến khán giả thót tim nhất, chính là khi cô cầm súng run rẩy phơi mình trong bóng tối dưới tầm mắt của kẻ khác, ngay khoảnh khắc kẻ giết người hàng loạt sắp chạm vào cô, rất nhiều khán

giả đều nghĩ cô chết chắc rồi, kết quả giây tiếp theo cô đã không do dự quay người nổ súng, kẻ cuồng sát ngã xuống, cánh cửa vỡ tan, ánh nắng chiếu vào, chói mắt đến đau nhói.

Tất cả khán giả sau khi toát một thân mồ hôi lạnh, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ở phòng chiếu bên cạnh, khán giả xem 《Vòng tròn oan nghiệt》 lại không may mắn như vậy, họ từ đầu đến cuối đều ở trong trạng thái sợ hãi kinh hoàng.

Mở đầu phim, màn hình cứ chiếu vào một vũng nước đen ngòm đang dao động, tạo cho khán giả một ám thị tâm lý rằng, có thứ gì đó ở trong đó.

Chương 270

Vũng nước đen này ngưng tụ hận thù, như thể bị ai đó khuấy động từ dưới đáy.

Một đoạn băng video được xử lý thô sơ làm manh mối cho bộ phim, những dòng chữ nhảy múa trên báo chí phản ánh lịch sử, giếng nước phản ánh vụ án mạng, một người đàn ông bị trùm đầu phản ánh sự thật bị che giấu, một người phụ nữ soi gương tự thương chải đầu, việc sử dụng gương khiến cô ấy trông như đang quay lưng về phía bạn, nhưng ánh mắt lại giao nhau với bạn.

Khi một con mắt đầy tơ máu đột nhiên chiếm trọn màn hình, tim khán giả đột nhiên thắt lại, sống lưng lạnh toát.

Cuối phim, khi Vương Tổ Hiền nhìn thấy trong hình ảnh phản chiếu trên TV một người đàn ông trùm đầu chỉ vào chiếc túi xách trên sofa, và nhận ra rằng chỉ cần sao chép cuốn băng cho người khác xem là có thể giải trừ lời nguyền trên người con trai mình, cô đã gọi điện cho bố chồng trên xe, nói rằng sẽ tặng cho ông một cuốn.

Ở cuối con đường bị mây đen bao phủ, bộ phim kết thúc.

Đạo diễn dùng cái kết mở này để giải thích cho khán giả cách thức lan truyền của lời nguyền, và chính vì Sadako đã lợi dụng mặt ích kỷ của con người, xuất phát từ bản năng bảo vệ lợi ích.

Vì không muốn bị hại mà đi hại người, khiến cho mỗi người bình thường đều có khả năng trở thành một mắt xích trong quá trình giết người.

Hai giờ của bộ phim về cơ bản đều xoay quanh câu chuyện một bà mẹ đơn thân tìm kiếm kẻ gây hại, để giải trừ lời nguyền cho bản thân và con trai.

Thời gian ma nữ Sadako xuất hiện cộng lại chưa đến hai mươi giây, nhưng cảnh cô ta bò ra từ TV đã dọa chết khiếp rất nhiều khán giả.

Có người vì thấy cảnh tượng kinh hoàng này mà lên cơn đau tim ngay tại chỗ, phải nhập viện cấp cứu, có người sau khi xem xong bộ phim này, về nhà nhận được điện thoại không tiếng nói đã sợ đến mấy ngày không dám ra khỏi cửa.

Chỉ xét về độ kinh dị, 《Vòng tròn oan nghiệt》 thực sự áp đảo 《Sự im lặng của bầy cừu》 một bậc, nhưng nội hàm kịch bản và diễn xuất của diễn viên trong 《Sự im lặng của bầy cừu》 lại được các nhà phê bình phim đánh giá cao hơn.

Biểu hiện trực quan nhất là doanh thu phòng vé của hai bộ phim luôn bám đuổi nhau rất sát, thay phiên dẫn đầu, nhưng mỗi lần chênh lệch đều không vượt quá một trăm ngàn.

Không biết có phải vì khán giả Hong Kong những năm này đã chán ngấy phim hài và phim kungfu, hay là vì sâu thẳm trong lòng mỗi người đều có sự tò mò đối với nỗi kinh hoàng chưa biết, nếu không thì không thể giải thích được tại sao những bộ phim rùng rợn như 《Sự im lặng của bầy cừu》 và 《Vòng tròn oan nghiệt》 lại có thể đạt được doanh thu phòng vé gần hai mươi triệu chỉ sau một tuần công chiếu.

Chiến lược đôi bên cùng có lợi của Lâm Hựu Luân khi cho hai bộ phim công chiếu cùng lúc là một trong những nguyên nhân thúc đẩy doanh thu phòng vé của cả hai tăng cao, nhưng trước khi hai bộ phim ra mắt, tuyệt đối không ai nghĩ rằng những bộ phim kinh dị được sản xuất chất lượng lại có doanh thu cao như vậy.

Trong bối cảnh các nhà làm phim Hong Kong ngày càng tin vào việc đầu tư lớn sẽ cho ra sản phẩm lớn, thành công như vậy không

nghi ngờ gì có thể khiến nhiều người bình tĩnh lại, nghiêm túc suy ngẫm, trong thời đại của những bộ phim bom tấn, phim kinh phí thấp chưa chắc đã không có giá trị đầu tư, mấu chốt vẫn là làm thế nào để xây dựng kịch bản hấp dẫn khán giả.

Giới điện ảnh và khán giả Hong Kong vẫn chưa hết choáng váng sau làn sóng kinh dị do 《Sự im lặng của bầy cừu》 và 《The Ring》 tạo ra, thì Lâm Hựu Luân đã chuẩn bị rời Hong Kong, bay đến Pháp để tham dự Liên hoan phim quốc tế Cannes thường niên. 《Huyền thoại Malèna》 đã lọt vào danh sách tranh giải chính thức cho "Cành Cọ Vàng", đồng thời trở thành bộ phim chiếu khai mạc.

Đây là lần đầu tiên trong hơn bốn mươi năm lịch sử của Liên hoan phim Cannes, một tác phẩm của đạo diễn Hoa ngữ được chọn làm phim khai mạc.

Tin tức này khi truyền về đại lục đã gây ra một chấn động không nhỏ, áp lực mà dư luận xã hội trước đó đè nặng lên bộ phim và nữ diễn viên chính Củng Lợi bỗng chốc vơi đi rất nhiều.

Chỉ là những phê phán sâu sắc về bản chất con người cùng với sự tồn tại của một số cảnh quay nhạy cảm đã khiến cục Điện ảnh luôn do dự về việc có nên cho phép bộ phim này được công chiếu trong nước hay không.

Đương nhiên, những chuyện này không ảnh hưởng nhiều đến Củng Lợi đang ở Hong Kong.

Ngay từ đầu, 《Huyền thoại Malèna》 đã không trông mong sẽ được chiếu ở đại lục, ngược lại, tin tức từ Pháp truyền về khiến cô vô cùng phấn khích.

Lần này, Củng Lợi có hy vọng rất lớn sẽ tranh được giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, nhưng việc nên mặc trang phục gì tại liên hoan phim lại khiến cô đau đầu.

Hai ngày nay, Lợi Trí đã cùng Củng Lợi đi khắp các cửa hàng lễ phục ở Hong Kong.

Vóc dáng của Củng Lợi rất hợp với tỷ lệ vàng tiêu chuẩn quốc tế, đồng thời lại phù hợp với thẩm mỹ của cả người phương Đông và phương Tây, nên mặc trang phục nào cũng rất đẹp.

Chỉ là lần này đến Cannes, muốn nổi bật giữa một dàn sao phương Tây thì phải đầu tư rất nhiều vào trang phục.

Trở về từ cửa hàng lễ phục, Lợi Trí vừa ngả người xuống ghế sofa là không muốn đứng dậy nữa. "Đi bao nhiêu cửa hàng rồi, cậu rốt cuộc đã nghĩ ra muốn đặt bộ lễ phục nào chưa?" Củng Lợi bưng hai tách cà phê đã pha xong ngồi xuống, đưa một tách cho Lợi Trí.

Thử đồ cả ngày, vẻ mặt Củng Lợi cũng có chút mệt mỏi, nhưng giữa hai hàng lông mày lại hiện rõ sự phiền não nhiều hơn. "Nhiều đồ quá, khó chọn thật!" "Nếu muốn mời nhà thiết kế làm riêng thì cậu phải quyết định sớm, nếu không sẽ không kịp thời gian đâu," Lợi Trí nhắc nhở.

Đúng lúc này, điện thoại trong phòng khách đột nhiên reo lên.

Lợi Trí với tay nhấc ống nghe, sau khi nhận ra giọng của Lâm Hựu Luân thì cô hơi ngạc nhiên.

Lâm Hựu Luân và Lợi Trí nói chuyện không lâu, cúp máy xong, Lợi Trí liền giục Củng Lợi thay giày, nói muốn đưa cô đến một nơi, vẻ mặt vô cùng bí ẩn.

Củng Lợi ngơ ngác bị Lợi Trí kéo ra ngoài, lên xe đến một xưởng thiết kế tên là "Lãng Quang Phục Trang" ở Đồng La Loan.

Sau khi giới thiệu danh tính, người ra tiếp hai cô lại chính là nhà thiết kế chính của xưởng, Lương Lãng Quang.

Sau một hồi trò chuyện, Lợi Trí và Củng Lợi mới biết ông lão có

vẻ ngoài hiền hậu này lại là bậc thầy về may sườn xám ở Hong Kong, đã làm nghề hơn 50 năm, từng chế tác hàng chục bộ sườn xám cho rất nhiều bộ phim và cũng nhờ đó mà kết giao với không ít nữ minh tinh hạng A.

Lương Lãng Quang đã cả đời làm sườn xám, ông chụp lại những tác phẩm tâm đắc nhất của mình cho các bộ phim và đóng thành một cuốn album.

Khi Lợi Trí và Củng Lợi đến, ông liền lấy cuốn album ra, đặt lên bàn làm việc, vừa lật xem vừa kể lại chuyện xưa.

Ánh mắt Củng Lợi bị cuốn hút bởi những tạo hình sườn xám tuyệt đẹp, khi lật đến trang cuối cùng, cô kinh ngạc phát hiện bộ sườn xám mình mặc trong 《Huyền thoại Malèna》 cũng có trong đó.

Lương Lãng Quang cười hiền hậu giải thích: "Thật ra tôi và cô Củng đây cũng có thể coi là người quen cũ.

A Phúc trong tổ phục trang của đoàn phim chính là học trò trong xưởng của tôi.

Bộ sườn xám này là do A Phúc lấy số đo cho cô Củng, còn tôi phụ trách thiết kế." Điều thú vị là, so sánh bức ảnh trong album với Củng Lợi ngoài đời, sư phụ Lương tỏ vẻ bối rối, khẽ lẩm bẩm mấy câu: "Số đo của cô thật sự rất gầy, không thể ngờ trong phim cô lại trông đầy đặn hơn.

Thực tế thì cô cũng không hề mập, chuyện này tôi cũng không hiểu." "Sư phụ Lương đã thiết kế lại cho cậu một bộ sườn xám mới rồi, mau vào thử xem sao," Lợi Trí ở bên cạnh cổ vũ Củng Lợi.

Lương Lãng Quang vội xua tay, giải thích: "Thiết kế sườn xám lần này đều là ý tưởng của anh Lâm, tôi chỉ phụ trách thực hiện ý tưởng của anh ấy...

Lần này tổng cộng thiết kế hai bộ, anh Lâm đã đặc biệt dặn dò, một trong số đó là làm riêng cho cô Lợi đây." Lâm Hựu Luân không hề nói cho Lợi Trí biết chuyện này trong điện thoại, nên khi biết mình cũng có phần, vẻ mặt kinh ngạc vui sướng của cô hiện rõ trên mặt.

Chung Sở Hồng, Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền đều đã mặc những bộ lễ phục do chính tay Lâm Hựu Luân tham gia thiết kế.

Cũng là một người phụ nữ bên cạnh Lâm Hựu Luân, trong lòng Lợi Trí đương nhiên có chút không cân bằng.

Dường như Lâm Hựu Luân cũng nhận ra điều này, nên mới nghĩ cách bù đắp cho cô lần này. "Hôm nay chỉ là lần thử đồ đầu tiên, theo cách nói trong nghề của chúng tôi gọi là lấy số đo.

Sườn xám nhất định phải vừa vặn, nên khi lấy số đo phải mặc sườn xám thì mới chính xác." Khi lấy số đo, cả Củng Lợi và Lợi Trí đều cần mặc một bộ sườn xám do Lương Lãng Quang cung cấp.

Lúc bước ra từ phòng thử đồ, vẻ mặt hai cô gái đều rất phấn khích.

Củng Lợi là vì đã tìm được trang phục phù hợp cho Liên hoan phim Cannes, còn Lợi Trí thì vui mừng vì món quà Lâm Hựu Luân tặng cô.

Những bộ sườn xám đặt làm tại xưởng của Lương Lãng Quang đều phải qua ba lần thử đồ: lần đầu là lấy số đo, lần thứ hai là thử khi trang phục chưa hoàn thành, và lần thứ ba mới là khi đã hoàn thiện.

Toàn bộ quá trình chế tác mất khoảng một tuần, và lần thử đồ cuối cùng lại có Lâm Hựu Luân đi cùng hai cô gái.

Lâm Hựu Luân tặng cho Lợi Trí một bộ sườn xám dạ hội, màu đen rất hợp với Lợi Trí, tôn lên làn da trắng ngần của cô, khiến cô trông vừa hoàn mỹ vừa bí ẩn; thiết kế bán trong suốt lại thể hiện

được vẻ quyến rũ, phô bày trọn vẹn ưu điểm vóc dáng của cô. "Đẹp không?" Cánh cửa phòng thử đồ được đẩy ra, một khuôn mặt trắng nõn ửng hồng xuất hiện.

Lợi Trí mặc bộ sườn xám đứng bên cửa, dáng vẻ lúc này của cô trông vô cùng quyến rũ mê người.

Vòng eo thon gọn có thể ôm trọn trong một vòng tay, đôi chân thon dài trắng nõn ẩn hiện qua đường xẻ tà cao bên hông, cùng với làn da trắng như sứ thấp thoáng, tất cả đều tạo nên một cảm giác cực kỳ khêu gợi.

Chương 271

"Đẹp lắm!" Lâm Hựu Luân khoanh tay, chăm chú ngắm nhìn Lợi Trí, gật đầu nói: "Bộ sườn xám này rất hợp với khí chất của em." "Thật sao?" Lợi Trí đặt hai tay lên eo, uyển chuyển xoay người, khoe ra vóc dáng yêu kiều, trên mặt có chút ngượng ngùng: "Bộ sườn xám này có hơi mỏng quá không?

Với lại đường xẻ tà ở đùi hình như hơi cao." Thấy Lợi Trí vẫn còn lo lắng, Lâm Hựu Luân đột nhiên bước đến gần cô, vỗ nhẹ vào vòng ba căng tròn được bộ sườn xám bó sát làm nổi bật. "Em mà không dám mặc ra ngoài, thì sau này chỉ mặc cho một mình anh xem thôi!" "Nói chuyện thì nói chuyện, anh chẳng đứng đắn gì cả, không sợ người khác nhìn thấy sao?" Lợi Trí hờn dỗi uốn éo người, muốn hất tay Lâm Hựu Luân đang đặt trên mông mình ra. "Ở đây ngoài ba chúng ta ra, sẽ không có ai khác đến làm phiền đâu," Lâm Hựu Luân cười gian, thuận thế ôm lấy vòng eo thon của Lợi Trí, ra vẻ muốn hôn.

Củng Lợi đang thử đồ ở phòng bên cạnh, không biết lúc nào sẽ ra.

Lợi Trí không dám thân mật với Lâm Hựu Luân lúc này, vội vàng thoát khỏi vòng tay anh.

Hai người nói chuyện bên ngoài một lúc, cuối cùng Củng Lợi cũng từ phòng thử đồ bên cạnh đẩy cửa bước ra.

Lâm Hựu Luân đã chuẩn bị cho Củng Lợi một bộ sườn xám dạ hội cách tân, bộ sườn xám dài bằng lụa satin màu xanh đậu, viền cổ bằng nhung đen, suôn thẳng đến tận mắt cá chân, có chiếc cổ phượng tiên nhỏ mang nét truyền thống châu Âu.

Thông qua thiết kế xẻ ngực phía trước cùng với việc lựa chọn

chất liệu vải, đã giúp Củng Lợi mặc lên vừa có nét duyên dáng của phụ nữ phương Đông, lại vừa có sự phóng khoáng của phụ nữ phương Tây, tạo nên một phong cách độc đáo.

Vóc dáng của Củng Lợi rất bốc lửa, bộ sườn xám ôm sát thân nhưng không thể che đi được thân hình lồi lõm quyến rũ của cô.

Bộ ngực cao vút, vòng eo thon gọn, cặp mông tròn trịa và đôi chân trắng nõn, tất cả đều thu hút ánh nhìn hơn bao giờ hết.

Khi Củng Lợi bước ra, cô liền dùng tay che trước ngực, không để khe ngực sâu do thiết kế xẻ tà lộ ra trước mắt mọi người, nhưng chính cảm giác nửa che nửa hở này lại càng khiến cô trông quyến rũ động lòng người. "Che làm gì, dù sao cũng phải mặc ra ngoài cho người ta xem.

Mau cho tớ xem nào, để xem Củng đại mỹ nhân của chúng ta mặc sườn xám trông ra sao?" Lợi Trí bước tới, kéo tay Củng Lợi đang che trước ngực ra.

Thiết kế tiền phong khoe nửa bầu ngực này khiến ngay cả Lợi Trí cũng phải sững sờ, huống chi là Lâm Hựu Luân đang đứng ngây người nhìn ở bên cạnh. "Đúng là hời cho tên khốn nào đó rồi," Lợi Trí khẽ nhổ nước bọt, vội buông tay Củng Lợi ra để cô che ngực lại.

Lâm Hựu Luân dời ánh mắt khỏi bộ ngực được Củng Lợi che kín, ho khan một tiếng rồi nói với cô: "Tư tưởng của người Pháp cởi mở hơn ở đây rất nhiều.

Bộ sườn xám này ở Hong Kong có lẽ cô cảm thấy không mặc ra ngoài được, nhưng khi đến Cannes, thấy cách ăn mặc của các nữ minh tinh nước ngoài, cô sẽ không cảm thấy ngượng ngùng nữa đâu." Mượn một câu nói rất thịnh hành trên mạng sau này, có khe ngực là nổi, huống chi là một người có vóc dáng bốc lửa như Củng Lợi.

Lâm Hựu Luân muốn đưa Củng Lợi trở thành một ngôi sao điện ảnh quốc tế, và Liên hoan phim Cannes lần này chính là một cơ hội ra mắt tuyệt vời.

Sườn xám là trang phục mang tính biểu tượng phương Đông nhất, chất liệu lụa tơ tằm gợi lên làn da mịn màng của phụ nữ Á Đông, còn đường cắt may ôm sát lại tôn lên những đường cong mềm mại của cơ thể.

Từ lâu, đây đã là vũ khí lợi hại của các nữ minh tinh châu Á khi chinh chiến trên thảm đỏ các liên hoan phim quốc tế.

Ở đời sau, khi Củng Lợi nổi danh quốc tế nhờ bộ phim 《Thu Cúc đi kiện》 và giành giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất tại Liên hoan phim Venice, sườn xám chính là chiến bào của cô trong những ngày đầu chinh phục làng điện ảnh thế giới.

Chỉ có điều, những bộ sườn xám cô mặc đều ở mức vừa phải, thiếu đi hiệu ứng gây choáng ngợp.

Việc thêm vào thiết kế khoe nửa bầu ngực này, Lâm Hựu Luân cũng lấy cảm hứng từ một bộ trang phục của Củng Lợi ở đời sau.

Ở thế kỷ 21, thiết kế như vậy còn có thể gây kinh ngạc toàn trường, huống chi là bây giờ, những năm 80 của thế kỷ 20.

Lâm Hựu Luân gần như có thể khẳng định, chỉ cần Củng Lợi mặc bộ sườn xám này xuất hiện tại Cannes, cô nhất định sẽ trở thành tâm điểm của cả liên hoan phim.

Nhưng làm thế nào để thuyết phục Củng Lợi lại là một vấn đề khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy nan giải.

Củng Lợi rất thích bộ sườn xám này, nhưng dù Lâm Hựu Luân có nói hết lời cũng không thể thuyết phục cô mặc bộ đồ này tham dự lễ khai mạc Liên hoan phim Cannes.

Cuối cùng, chính nhà thiết kế sườn xám Lương Lãng Quang đã đưa ra một phương án dung hòa, ông đề nghị thu hẹp phần xẻ ngực của bộ sườn xám lên một chút.

Như vậy vừa không ảnh hưởng đến vẻ đẹp tổng thể của thiết kế, vừa giảm bớt phần hở hang.

Lâm Hựu Luân nhìn sang Củng Lợi, cô vẫn tỏ ra có chút căng thẳng, cắn chặt môi, một lúc sau mới do dự gật đầu.

Hôm sau, Tạ Tấn từ đại lục đến Hong Kong, sau khi hội ngộ cùng Lâm Hựu Luân và Củng Lợi, cả ba cùng đáp máy bay đến Pháp.

Cannes là một thành phố ven biển ở miền nam nước Pháp, sở hữu ánh nắng và biển cả ưu đãi, bản thân nó đã là một địa điểm du lịch nghỉ dưỡng tuyệt vời.

Hàng năm, trong thời gian diễn ra liên hoan phim, trên đại lộ ven biển nổi tiếng và các bãi biển lân cận, những cô gái xinh đẹp ôm mộng trở thành ngôi sao tụ tập về đây, mong chờ được các ông lớn trong làng điện ảnh và các nhà tìm kiếm tài năng phát hiện.

Đoàn của Lâm Hựu Luân đến Cannes một ngày trước khi liên hoan phim khai mạc.

Mặc dù liên hoan phim chưa chính thức bắt đầu, nhưng du khách và phóng viên truyền thông từ khắp nơi trên thế giới đổ về đã khiến các con đường, ngõ hẻm của Cannes tràn ngập không khí náo nhiệt của lễ hội điện ảnh.

Tại một quán cà phê ngoài trời ven đường, Lý Hàn Tường, Tạ Tấn, Lâm Hựu Luân và Củng Lợi mỗi người chiếm một chỗ ngồi dưới chiếc ô che nắng. "Chủ tịch ban giám khảo năm nay là Quentin Tarantino, nghe nói ông ta đã thống nhất với các thành viên ban giám khảo, mỗi bộ phim chỉ được một giải," Lý Hàn Tường lần này là

giám khảo của liên hoan phim, nhưng không phụ trách hạng mục tranh giải chính.

Ông đã đến Cannes một tuần trước, nên nắm bắt thông tin khá rõ ràng.

Một bộ phim không thể nhận hai giải từ lâu đã là quy tắc ngầm của các liên hoan phim lớn ở châu Âu.

Cách làm "chia đều giải thưởng" này giúp phần lớn các nhà làm phim tham dự không phải ra về tay trắng, vốn là một kết quả vui vẻ cho tất cả mọi người, nhưng đối với Lâm Hựu Luân, đây lại không phải là một tin tốt. 《Huyền thoại Malèna》 đồng thời được đề cử cho Cành Cọ Vàng và Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Theo quy tắc này, họ sẽ phải đối mặt với tình thế khó xử "chọn một trong hai".

Mặc dù kết quả trao giải không do họ quyết định, nhưng lựa chọn này vẫn khiến người ta đau đầu.

Cành Cọ Vàng là giải thưởng cao quý nhất của Liên hoan phim Cannes, ý nghĩa vô cùng to lớn; còn giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất đối với Củng Lợi không chỉ là một vinh dự quan trọng, mà còn có thể giúp cô giải quyết khó khăn trong sự nghiệp phát triển ở đại lục, đồng thời cũng là một bước quan trọng trong kế hoạch đưa Củng Lợi trở thành ngôi sao quốc tế của Lâm Hựu Luân.

Nếu buộc phải chọn một, Lâm Hựu Luân hy vọng Củng Lợi sẽ giành giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Cành Cọ Vàng dù có ảnh hưởng lớn đến đâu, cuối cùng cũng chỉ dành cho một tác phẩm, trong khi danh hiệu Ảnh hậu Cannes lại có hiệu quả lâu dài hơn.

Từ góc độ hiệu quả chi phí, việc lăng xê thành công một nữ diễn

viên chắc chắn có giá trị lâu dài hơn là lăng xê một bộ phim.

Tuy nhiên, tham vọng lần này của Lâm Hựu Luân không chỉ dừng lại ở đó. "Trong lịch sử có trường hợp ngoại lệ một phim đoạt nhiều giải không?" "Có thì có, nhưng xác suất rất thấp, trung bình khoảng bảy tám năm mới xuất hiện một lần," Lý Hàn Tường bĩu môi nói.

Quy tắc giám khảo của Liên hoan phim Cannes là mỗi năm mời khoảng mười giám khảo từ khắp nơi trên thế giới để thành lập ban giám khảo cho hạng mục tranh giải chính.

Thân phận của các giám khảo này không nhất thiết đều là người trong ngành điện ảnh, các văn nhân, nhạc sĩ, triết gia, nhà tâm lý học, nhà sử học đều đã từng có mặt tại Cannes để đưa ra nhận định.

Điều này cũng dẫn đến việc phong cách chấm giải của Cannes mỗi năm đều thay đổi đột ngột, không có tính thống nhất hay liên tục nào cả.

Quyền lực chấm giải của liên hoan phim phần lớn nằm trong tay chủ tịch ban giám khảo.

Nếu năm đó chủ tịch ban giám khảo đặc biệt yêu thích một bộ phim nào đó, thì tình huống "một gà hai món" cũng không phải là không thể xảy ra.

Lâm Hựu Luân khoanh tay, tiếp tục hỏi: "Ảnh hưởng của dư luận truyền thông đối với ban giám khảo lớn đến mức nào?" "Gần như bằng không, thậm chí còn có thể phản tác dụng," Lý Hàn Tường ngay lập tức đoán được suy nghĩ của Lâm Hựu Luân. "Việc truyền thông thổi phồng quá mức thường sẽ gây ra tâm lý chống đối của các thành viên ban giám khảo, nên những bộ phim được truyền thông đặc biệt ưu ái trong thời gian diễn ra liên hoan phim thường sẽ ra về tay trắng." Vì việc chấm giải không có quy luật nào để tuân theo, nên kết quả của Cannes từ trước đến nay đều rất khó dự đoán.

Đạo diễn, biên kịch, nam nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, đoán trúng được một giải đã là rất giỏi rồi, huống chi là Cành Cọ Vàng và Giải thưởng lớn của Ban giám khảo sẽ về tay ai.

Chương 272

Phía truyền thông không thể tác động được, Lâm Hựu Luân tạm thời cũng không nghĩ ra được cách nào khác để ảnh hưởng đến ban giám khảo.

Việc duy nhất có thể làm bây giờ là chờ đợi.

Sau khi thưởng thức một bữa ăn Pháp chính hiệu bên ngoài, cả nhóm trở về khách sạn không lâu thì Lý Hàn Tường đột nhiên vội vã chạy đến, tìm thẳng Lâm Hựu Luân.

Lý Hàn Tường không ở cùng khách sạn với họ, từ lúc ăn tối xong đến giờ chưa đầy một tiếng, sự xuất hiện đột ngột của ông khiến Lâm Hựu Luön có chút khó hiểu.

May mà Lý Hàn Tường cũng không có ý định vòng vo, vừa vào cửa còn chưa kịp uống ngụm nước đã phấn khích nói với Lâm Hựu Luân: "Anh Lâm, tôi vừa nhận được tin, Liên hoan phim Cannes lần này sẽ có nhân vật lớn tham dự." "Nhân vật lớn?" Lâm Hựu Luân ngơ ngác nhìn Lý Hàn Tường.

Là một đạo diễn danh tiếng thời Thiệu thị, những năm tháng huy hoàng Lý Hàn Tường đã gặp không biết bao nhiêu nhân vật lớn, người đến lần này lại có thể khiến ông phấn khích đến vậy sao? "Là Công nương Diana, bà ấy và Thái tử Charles sẽ cùng tham dự lễ khai mạc liên hoan phim tối mai.

Đây là lần đầu tiên Hoàng gia Anh tham gia một sự kiện như liên hoan phim đấy!" Lý Hàn Tường nói một hơi hết những gì mình nghe được.

Ông vốn nghĩ Lâm Hựu Luân sẽ phấn khích như mình, không ngờ Lâm Hựu Luân chỉ nhẹ nhàng "ồ" một tiếng rồi không nói gì thêm.

Sau lễ khai mạc, Công nương Diana và Thái tử Charles sẽ có chọn lọc để tiếp kiến một số nhà làm phim, ý của Lý Hàn Tường là nhắm vào cơ hội này, nhưng Lâm Hựu Luân lại chẳng có chút hứng thú nào.

Hong Kong chỉ còn mười năm nữa là trao trả, Lâm Hựu Luân hoàn toàn không cần thiết phải đi kết giao với Hoàng gia Anh vào lúc này.

Nhưng Lý Hàn Tường cứ lải nhải bên tai không ngừng, Lâm Hựu Luân thật sự hết cách, bèn nói một câu: "Tôi dám nói, trong vòng mười năm, Công nương Diana nhất định sẽ ly hôn với Thái tử Charles!" Ban nãy, đôi môi của Lý Hàn Tường còn liến thoắng như một khẩu súng máy, giờ đây như thể súng bị kẹt đạn, im bặt.

Lời nói của Lâm Hựu Luân quá kinh thế hãi tục, nếu chuyện này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây nên một trận sóng gió.

Nếu không phải trong phòng chỉ có hai người họ, Lý Hàn Tường chắc chắn đã lao tới bịt miệng Lâm Hựu Luân.

Dù vậy, mắt của Lý Hàn Tường vẫn trợn tròn.

Thấy vẻ mặt của Lý Hàn Tường, Lâm Hựu Luân đành nhún vai nói: "Tôi đùa thôi, đừng coi là thật." Lý Hàn Tường lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, ông cũng xác định được một điều, Lâm Hựu Luân hoàn toàn không có cảm tình với Hoàng gia Anh.

Liên tưởng đến những lời đồn bên ngoài về lập trường thân đại lục của Lâm Hựu Luân, Lý Hàn Tường dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Lâm Hựu Luân quả thực không có cảm tình với Hoàng gia Anh.

Liên hoan phim Cannes lại không tổ chức ở Anh, sự chú ý của truyền thông bị Diana và Charles, hai người chỉ đến "cho có mặt", thu hút đi mất, điều này gây trở ngại không nhỏ cho kế hoạch của Lâm

Hựu Luân.

Tiễn Lý Hàn Tường đi, Lâm Hựu Luân gõ cửa phòng Củng Lợi.

Khi Củng Lợi mở cửa, đầu cô còn quấn một chiếc khăn màu hồng, người mang theo hơi nước ẩm ướt, rõ ràng là vừa tắm xong.

Chiếc áo sơ mi trắng trên người cô rất mỏng, chiếc áo ngực màu đen bên trong thấp thoáng hiện ra.

Bị Củng Lợi lườm một cái, Lâm Hựu Luân mới lúng túng thu lại ánh mắt của mình.

Củng Lợi đứng chặn ở cửa, không có ý định mời Lâm Hựu Luân vào.

Giờ này mà bị người khác nhìn thấy Lâm Hựu Luân ra vào phòng cô, không biết sẽ gây ra hiểu lầm gì. "Muộn thế này rồi, anh Lâm còn có việc gì sao?" Lâm Hựu Luân liếc nhìn xung quanh, "Đây không phải là nơi để nói chuyện." Củng Lợi cắn đôi môi hồng, do dự một lúc, cuối cùng vẫn né người sang một bên.

Lâm Hựu Luân bước vào phòng Củng Lợi, nhìn thấy bộ sườn xám mà Củng Lợi sẽ mặc trong lễ khai mạc ngày mai đang treo trên giá áo cạnh ghế sofa.

Sau khi đóng cửa, Củng Lợi đã nhanh tay thu dọn hai thứ trên ghế sofa trước khi Lâm Hựu Luân kịp nhìn thấy.

Lâm Hựu Luân mắt tinh, đã nhìn rõ đó là một chiếc áo ngực màu xanh lá cây và một chiếc quần lót ren màu đen.

Lâm Hựu Luân mỉm cười, để tránh lúng túng, anh liền quay mặt đi chỗ khác.

Đợi Củng Lợi dọn dẹp xong, Lâm Hựu Luân mới ngồi xuống ghế sofa, Củng Lợi cẩn thận ngồi xuống mép giường, cố ý giữ một

khoảng cách nhất định với anh.

Lâm Hựu Luân báo cho Củng Lợi biết tin Hoàng gia Anh cũng sẽ tham dự lễ khai mạc Liên hoan phim Cannes.

Củng Lợi trong lòng kinh ngạc, nhưng không hiểu điều này có liên quan gì đến mình. "Công nương Diana rất được người Anh yêu mến, đồng thời trên quốc tế đánh giá về bà ấy cũng rất cao.

Bà ấy xuất hiện tại lễ khai mạc LHP Cannes lần này, các bài báo của truyền thông về lễ khai mạc chắc chắn sẽ lấy bà ấy làm trọng tâm.

Các ngôi sao khác tham dự thảm đỏ muốn thu hút sự chú ý đặc biệt của truyền thông sẽ càng khó khăn hơn." Lâm Hựu Luân liếc nhìn bộ sườn xám của Củng Lợi treo trên giá áo, tiếp tục nói: "Nhưng chuyện này có lợi có hại.

Sự xuất hiện của Hoàng gia Anh đồng thời cũng sẽ mang lại nhiều sự chú ý hơn cho lễ khai mạc liên hoan phim.

Thảm đỏ ngày mai là lần ra mắt quốc tế đầu tiên của cô, phải thể hiện được trạng thái tốt nhất, để lại ấn tượng sâu sắc cho truyền thông nước ngoài, điều này sẽ rất có lợi cho sự phát triển của cô sau này." Sự xuất hiện của Diana quả thực đã mang lại cho Liên hoan phim Cannes sự nổi tiếng cao hơn.

Biểu hiện trực quan nhất là số lượng phóng viên chờ đợi trước thảm đỏ của Cung điện Liên hoan phim nhiều hơn hẳn các năm trước.

Mọi người nói những ngôn ngữ khác nhau tụ tập lại một nơi, cùng nhau mong chờ sự kiện điện ảnh hoành tráng này.

Lễ khai mạc bắt đầu đúng giờ, nhưng đối với những ngôi sao xuất hiện đầu tiên, các phóng viên truyền thông đứng hai bên thảm đỏ đều không tỏ ra mấy hứng thú.

Mọi người đều cho rằng nhân vật chính của đêm nay chỉ có thể là Diana, nên không muốn lãng phí phim cho các ngôi sao khác.

Vì lý do an ninh, thời gian xuất hiện của Hoàng gia Anh không được tiết lộ trước cho truyền thông.

Từng đợt, từng đợt ngôi sao đi qua thảm đỏ, ngay lúc truyền thông đang chờ đợi đến phát chán, một cô gái cao ráo trong bộ trang phục quyến rũ màu xanh rêu xuất hiện trên thảm đỏ, lập tức thu hút mọi ánh nhìn của những người có mặt tại đó.

Củng Lợi bước trên thảm đỏ, toàn thân toát lên một vẻ quyến rũ trưởng thành.

Bộ sườn xám màu xanh rêu ôm sát tôn lên vóc dáng đầy đặn, mỹ miều của cô.

Cổ áo hình vòng cung ôm chặt lấy chiếc cổ thon dài, vòng eo thon gọn làm nổi bật bộ ngực đầy đặn cao vút đầy khiêu khích.

Khe ngực hé mở rất sâu lại vô cùng trắng nõn, trông tràn đầy vẻ đẹp nữ tính nồng nàn nhưng lại vừa phải.

Do bộ sườn xám quá bó, đường cong trên cặp mông săn chắc của Củng Lợi càng trở nên tròn trịa hơn, tạo thành một vòng cung hoàn hảo.

Từ đường xẻ tà của bộ sườn xám quyến rũ, để lộ ra đôi chân dài nuột nà được bao bọc bởi đôi tất lụa pha lê màu da trong suốt, khiến bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng muốn đưa tay vào trong đường xẻ tà để khám phá xuân quang bên trong.

Vẻ đẹp kinh diễm lúc mới gặp cộng với nét e thẹn trên gương mặt Củng Lợi lúc này, tất cả ánh mắt của mọi người tại hiện trường đều bị khóa chặt vào cô.

Không khí xung quanh như ngưng đọng lại, sau một thoáng ngỡ

ngàng, lập tức có phóng viên giơ máy ảnh lên, tiếng lách tách vang lên không ngớt, đèn flash nháy liên hồi như thể được giải tỏa.

Ánh đèn flash sáng rực một vùng nhanh chóng thu hút sự chú ý của du khách đang đứng xem ở xa, trong đám đông bắt đầu có người thốt lên kinh ngạc. "Tôi thề đây là bộ lễ phục quyến rũ nhất mà tôi từng thấy, và không có bộ nào sánh bằng!" "Trời ơi, đây có phải là nữ thần Muse đến từ phương Đông không?" "Tôi đã thấy loại lễ phục này rồi, đây là áo dài Việt Nam!" Có người cuối cùng cũng nhận ra nguồn gốc của sườn xám, nhưng bộ sườn xám Củng Lợi đang mặc đã được Lâm Hựu Luân thiết kế cải tiến, tôn lên đường cong cơ thể của phụ nữ hơn so với sườn xám truyền thống, tự nhiên cũng hợp với thẩm mỹ của người phương Tây hơn.

Đây là lần đầu tiên Củng Lợi trải qua một trận địa như thế này.

Bề ngoài cô mỉm cười, nhưng thực tế trong lòng lại căng thẳng đến chết đi được.

Lâm Hựu Luân đi bên cạnh cô nhanh chóng nhận ra sự căng thẳng này, anh đưa tay ra nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, bàn tay đặt rất chừng mực.

Chương 273

Bộ sườn xám mỏng manh, có thể cảm nhận trực tiếp được nhiệt độ cơ thể của Củng Lợi.

Khoảnh khắc Lâm Hựu Luân đặt tay lên, cơ thể Củng Lợi lập tức cảm thấy một cảm giác khác lạ, trong lòng cô có chút bực bội, nghĩ rằng Lâm Hựu Luân đang nhân cơ hội chiếm tiện nghi của mình.

Nhưng nhờ vậy, sự căng thẳng trong lòng lại vơi đi không ít.

Khi gần đến cửa Cung điện Liên hoan phim, Lâm Hựu Luân mới rút tay khỏi eo Củng Lợi.

Đối mặt với ánh mắt phản đối của cô, anh chỉ bĩu môi, không giải thích gì thêm.

Các phóng viên hai bên giơ máy ảnh, lớn tiếng yêu cầu Củng Lợi ở lại để họ chụp ảnh.

Họ nói tiếng Anh, nói tiếng Pháp, toàn là những thứ tiếng mà Củng Lợi không hiểu. "Họ mời cô phối hợp chụp ảnh, cố gắng hợp tác một chút, điều này sẽ rất tốt cho việc nâng cao danh tiếng của cô," Lâm Hựu Luân khẽ nói vào tai Củng Lợi, rồi tự mình đứng sang một bên, để các phóng viên hai bên có thể chụp riêng cho Củng Lợi.

Chứng kiến những gì xảy ra trên thảm đỏ, Lý Hàn Tường cảm khái nói với Tạ Tấn: "Sau ngày hôm nay, cả nước Pháp, thậm chí cả châu Âu sẽ biết đến cô ấy!" Tạ Tấn lại không vui mừng cho lắm.

Nhìn Củng Lợi đang bị bao vây bởi ánh đèn flash, trong mắt ông lại có một nỗi lo sâu sắc.

Củng Lợi mặc một bộ sườn xám "phá cách" như vậy ra mắt tại Cannes, nếu hình ảnh bị truyền về nước, không biết sẽ gây ra sóng gió

lớn đến mức nào.

Đương nhiên, nếu Củng Lợi quyết tâm ở lại Hong Kong phát triển, thì nỗi lo này của Tạ Tấn cũng là thừa.

Sự xuất hiện kinh diễm của Củng Lợi quả thực đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho các phóng viên truyền thông hai bên thảm đỏ lễ khai mạc.

Ngay cả khi sau đó Công nương Diana trong bộ lễ phục cúp ngực màu xanh nhạt cùng chồng là Thái tử Charles xuất hiện, sự náo động gây ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

Ngày hôm sau, ngoại trừ truyền thông Anh, truyền thông các nước khác đều không tiếc lời dành những trang báo lớn nhất cho Củng Lợi.

Buổi chiếu đầu tiên của bộ phim khai mạc 《Huyền thoại Malèna》 do Củng Lợi thủ vai chính đã chật kín khán giả.

Dáng vẻ của Củng Lợi trong bộ sườn xám trong phim không thua kém gì trên thảm đỏ, thậm chí còn có phần quyến rũ hơn.

Cùng với nội hàm sâu sắc của bộ phim, nó rất hợp khẩu vị của khán giả Pháp, những người vốn yêu thích dòng phim nghệ thuật.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, bộ phim đã trở thành tác phẩm được yêu thích nhất trong toàn bộ liên hoan phim. "Thành thật mà nói, tôi không thích đoạn nữ chính bị những người phụ nữ trong thị trấn vây đánh khi chiến tranh kết thúc, tôi không thích cách thể hiện như vậy.

Nhưng tôi vẫn bị chấn động, tôi đau lòng trước sự gào thét đến khản cổ đó.

Nếu khán giả có thể dời sự chú ý khỏi cơ thể xinh đẹp của nữ chính, họ sẽ lưu lại một ấn tượng còn gây sốc hơn cả thân thể của cô ấy – sự xấu xí của bản chất con người." "Ngay tại một thị trấn xinh đẹp, một nhóm cư dân trông có vẻ lương thiện, một người phụ nữ

xinh đẹp yếu đuối, sự tham lam và giả dối của đàn ông, sự ghen tị và ngang ngược của phụ nữ, những lời đồn thổi, sự tẩy chay và sự tàn khốc của thực tế cuối cùng đã đẩy cô ra khỏi thị trấn.

Sau chiến tranh, cô và chồng trở về, cuối cùng trong một câu 'chào buổi sáng', người phụ nữ xinh đẹp bị sỉ nhục và tổn thương lại được người dân thị trấn này chấp nhận, thực tế đây chính là thái độ của chúng ta đối với mọi tội ác." ...

Báo chí Pháp đã đăng rất nhiều bài bình luận về 《Huyền thoại Malèna》 trong thời gian diễn ra liên hoan phim.

Bộ phim còn chưa chính thức ra rạp tại Pháp, nhưng danh tiếng đã lan truyền trước một bước.

Mọi người chuyển sự chú ý từ Củng Lợi sang bộ phim cô đóng, đây vốn là một hiện tượng rất tốt, nhưng việc nhận được những đánh giá tốt từ truyền thông ngay trong thời gian diễn ra liên hoan phim lại khiến Lâm Hựu Luân có chút lo lắng.

Theo như lời Lý Hàn Tường đã nói trước đó, những bộ phim được truyền thông đánh giá càng cao, xác suất đoạt giải lại càng thấp.

Để tránh tình trạng thái quá, Lâm Hựu Luân quả quyết yêu cầu Củng Lợi từ chối mọi cuộc phỏng vấn trong thời gian diễn ra liên hoan phim, thậm chí bảo cô nên ở trong phòng, hạn chế ra ngoài.

Lý Hàn Tường tuy không phải là giám khảo của hạng mục tranh giải chính, nhưng đơn vị ông phụ trách mỗi ngày về cơ bản phải xem 4-5 bộ phim, nên từ khi liên hoan phim bắt đầu, ông không còn đến tìm Lâm Hựu Luân nữa.

Trong thời gian này, Tạ Tấn vì con trai út đột nhiên bị bệnh, đành phải kết thúc chuyến đi sớm để trở về nước.

Liên hoan phim quốc tế Cannes lần này kéo dài 10 ngày.

Vào ngày 27 giờ địa phương, liên hoan phim chính thức bế mạc.

Chỉ là hôm đó trời không chiều lòng người, Cannes đổ mưa lớn, các ngôi sao tham dự lễ trao giải bế mạc đành phải lộng lẫy bước trên thảm đỏ trong mưa.

Mục đích gây ấn tượng mạnh đã đạt được, hôm nay Củng Lợi mặc một bộ sườn xám tương đối kín đáo.

Dù vậy, cô vẫn trở thành đối tượng được máy ảnh của truyền thông hai bên thảm đỏ ưu ái.

Mặc dù có nhân viên cầm ô che bên cạnh, nhưng đi đi dừng dừng, người cô vẫn bị ướt không ít.

Lâm Hựu Luân đã lường trước điều này, sớm chuẩn bị cho Củng Lợi một bộ lễ phục khác, đưa cô đến phòng nghỉ thay đồ trước khi lễ bế mạc chính thức bắt đầu.

Lúc Củng Lợi thay đồ xong bước ra, vừa kịp nhìn thấy bóng lưng vội vã của Lý Hàn Tường.

Lâm Hựu Luân khoanh tay dựa vào tường cạnh cửa, cúi đầu, vẻ mặt có chút trầm ngâm. "Anh sao vậy?" Củng Lợi tò mò hỏi.

Lâm Hựu Luân ngẩng đầu, thấy Củng Lợi đã thay đồ xong, cố ý lảng sang chuyện khác: "Kết quả trao giải sắp có rồi, có thấy căng thẳng không?" Cả ngày hôm nay, Củng Lợi thực sự bị một cảm xúc không tên thôi thúc, phấn khích, nhưng không biết vì sao, khi Lâm Hựu Luân hỏi, cô lại cố tỏ ra thoải mái lắc đầu.

Nhưng khi ánh mắt vô tình chạm phải Lâm Hựu Luân, tim cô như có con thỏ con đang nhảy loạn, đập thình thịch.

Dù sao cũng là nói dối, sợ bị Lâm Hựu Luân nhìn thấu. "Nếu nhận được giải, lúc phát biểu cảm nghĩ cứ dùng tiếng Trung đi," Lâm Hựu Luân liếc thấy mẩu giấy nhỏ Củng Lợi đang nắm chặt trong tay, anh

biết mấy ngày nay Củng Lợi vẫn đang lén học thuộc một đoạn phát biểu nhận giải được dịch sang tiếng Anh. "Nhưng lỡ những người ở dưới không hiểu thì sao?" Củng Lợi không nhịn được hỏi.

Lâm Hựu Luân cười nói: "Cái này đơn giản, cô chỉ cần nói một câu 'thank you' ở cuối bài phát biểu là được rồi.

Giống như các lãnh đạo trong nước phát biểu trên sân khấu, khi ông ấy ngừng lại ở một điểm nào đó, người ở dưới sẽ biết là nên vỗ tay, cùng một đạo lý cả!" Củng Lợi cùng Lâm Hựu Luân vào hội trường, trong lòng vẫn bán tín bán nghi về những lời anh vừa nói, mẩu giấy ghi bài phát biểu tiếng Anh cũng không vứt đi.

Lễ bế mạc, giải thưởng được trao đầu tiên chính là Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Người dẫn chương trình và khách mời trao giải trên sân khấu đã nói chuyện khoảng hơn một phút, Củng Lợi hoàn toàn không hiểu họ đang nói gì.

Bỗng nhiên nghe thấy khách mời trao giải dùng giọng tiếng Trung nghe rất ngượng ngùng gọi tên mình, phản ứng đầu tiên của Củng Lợi không phải là xúc động đến không kìm được, mà là ngơ ngác quay sang nhìn Lâm Hựu Luân.

Ánh mắt đó rõ ràng là đang hỏi: Là tôi sao?

Lâm Hựu Luân nghiêm túc gật đầu, Củng Lợi lúc này mới ngây người ra, mãi đến khi xung quanh vang lên những tràng pháo tay nhiệt liệt, cô mới bước lên sân khấu dưới ánh mắt cổ vũ của Lâm Hựu Luân.

Nhận cúp từ tay khách mời trao giải, Củng Lợi cảm thấy như đang mơ.

Vì bất đồng ngôn ngữ, khách mời trao giải liền làm một động tác

mời về phía micro, Củng Lợi biết đây là lúc cô phát biểu cảm nghĩ.

Không biết vì sao, đối mặt với micro, môi cô run lên, bài phát biểu đã học thuộc làu làu không nói ra được một câu nào.

Cô không khỏi chán nản nghĩ: "Biết thế này, đã sớm nghe lời khuyên của Lâm Hựu Luân, vứt tờ giấy đó đi rồi." Lắp ba lắp bắp nói xong bài phát biểu bằng tiếng Trung, cuối cùng cũng không quên nói một câu "thank you".

Kết quả đúng như lời Lâm Hựu Luân đã nói trước đó, khán giả dưới đài gần như không ai hiểu cô nói gì, nhưng tất cả đều đồng loạt vỗ tay.

Cùng với việc Củng Lợi đoạt giải, hàng loạt rắc rối của cô ở trong nước cũng sẽ được giải quyết.

Chương 274

Đây cũng là kết quả mà Lâm Hựu Luân mong muốn nhất, kế hoạch đưa Củng Lợi trở thành ngôi sao quốc tế của anh đã bước một bước vững chắc đầu tiên đến thành công.

Rất nhiều người ngồi xung quanh Lâm Hựu Luân và Củng Lợi đều đã xem 《Huyền thoại Malèna》, trong lúc đứng dậy chúc mừng Củng Lợi đoạt giải, trong lòng họ cũng cảm thấy có chút tiếc nuối cho bộ phim.

Theo thông lệ, việc Củng Lợi giành được vương miện Ảnh hậu đồng nghĩa với việc 《Huyền thoại Malèna》 đã hoàn toàn hết duyên với Cành Cọ Vàng.

Mặc dù biết khả năng đoạt hai giải không lớn, nhưng trong lòng Lâm Hựu Luân vẫn còn một chút hy vọng, dù sao cũng chưa đến thời khắc cuối cùng, không ai có thể đoán trước được giải thưởng lớn sẽ thuộc về ai. "Anh đang nghĩ gì thế?" Giọng của Củng Lỵ vang lên bên tai, Lâm Hựu Luân thu lại tầm mắt từ ngoài cửa sổ xe.

Củng Lỵ ngồi bên cạnh Lâm Hựu Luân, cánh tay đặt trên đầu gối, mái tóc trước trán bị gió lùa vào từ cửa sổ xe thổi rối tung, gương mặt xinh đẹp bị mái tóc che đi một nửa, đôi mắt đẹp vẫn còn mang theo vẻ hưng phấn sau khi đoạt giải, rạng rỡ tỏa ra một sức quyến rũ mê người.

Chiếc cúp Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất LHP Cannes được đặt trong một chiếc hộp tinh xảo, được Củng Lỵ ôm trong lòng như báu vật, trái lại chiếc cúp Cành Cọ Vàng trong tay Lâm Hựu Luân lại bị anh cầm một cách rất tùy tiện.

Liên hoan phim Cannes tổng cộng sẽ trao hai chiếc cúp Cành Cọ

Vàng, trong đó một chiếc thuộc về hạng mục phim ngắn, nhưng theo thông lệ, "giải Cành Cọ Vàng" chỉ dành cho Cành Cọ của hạng mục tranh giải chính, cũng chính là chiếc cúp trên tay Lâm Hựu Luân hiện giờ.

Từ lúc lễ bế mạc kết thúc đến giờ chỉ mới hơn nửa tiếng, Củng Lỵ vẫn còn nhớ rõ tình hình lúc 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 đoạt giải. "Nếu tôi nhớ không lầm, đây hẳn là lần đầu tiên một bộ phim Hoa ngữ giành được giải Cành Cọ Vàng..." Câu đầu tiên trong bài phát biểu nhận giải của Lâm Hựu Luân còn chưa nói hết đã bị những tràng pháo tay như vũ bão dưới sân khấu nhấn chìm.

Đợi tiếng vỗ tay tạm lắng, Lâm Hựu Luân mới nói tiếp: "Với tư cách là nhà sản xuất của bộ phim, tôi phải cảm ơn đạo diễn của bộ phim này, ngài Tạ Tấn, cùng với nữ diễn viên chính của bộ phim, cô Củng Lỵ.

Để quay bộ phim này, họ đã phải vượt qua rất nhiều định kiến và trở ngại của thế tục, hoàn thành bộ phim này bằng một lòng dũng cảm phi thường.

Đương nhiên cũng phải cảm ơn chủ tịch ban giám khảo cùng các vị thành viên, đã để một bộ phim Hoa ngữ cùng lúc đoạt được hai giải thưởng lớn, sự dũng cảm phá vỡ thông lệ của các vị cũng khiến người ta khâm phục!" Tiếng vỗ tay như sấm dường như vẫn còn vang vọng bên tai, nhưng suy nghĩ của Củng Lỵ đã quay trở lại hiện tại. 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 giành được giải Cành Cọ Vàng có phần bất ngờ, nhưng cũng hợp lý, giống như lời bình luận của chủ tịch ban giám khảo Quentin Tarantino sau lễ bế mạc: "Đây là một quyết định khó khăn, các bộ phim khác cũng rất xuất sắc.

Phong cách, ý niệm của nó phù hợp nhất với Cành Cọ Vàng, vì vậy chúng tôi đã chọn nó." Sau lễ bế mạc, Lâm Hựu Luân từ chối

phỏng vấn của truyền thông địa phương Pháp, đưa Củng Lỵ lên xe trở về khách sạn. "Lúc nãy trong bài phát biểu nhận giải tôi không nói, thật ra 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 không phải là bộ phim Hoa ngữ đầu tiên đoạt giải ở Cannes." Lâm Hựu Luân nhún nhún chiếc cúp Cành Cọ Vàng trong tay, quay đầu cười nói với Củng Lỵ: "So với danh hiệu Ảnh hậu gốc Hoa đầu tiên tại Cannes của em, ý nghĩa kém hơn nhiều, đừng thấy Cành Cọ Vàng là giải cao nhất, thực tế lần này người thu hoạch lớn nhất vẫn là em." Bỏ qua thành phần đùa giỡn trong lời của Lâm Hựu Luân, Củng Lỵ lại có chút tò mò, trước 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》, rốt cuộc là bộ phim Hoa ngữ nào đã từng đoạt giải ở Cannes. "Năm 1975, bộ phim võ hiệp 《Hiệp Nữ》 của đạo diễn Hồ Kim Toàn đã giành được giải thưởng Kỹ thuật tổng hợp cao cấp, chỉ sau giải Cành Cọ Vàng và giải thưởng lớn của Ban giám khảo tại LHP Cannes năm đó, Hồ Kim Toàn cũng trở thành đạo diễn người Hoa đầu tiên được quốc tế công nhận." Lâm Hựu Luân dừng lại một chút, "Hồ Kim Toàn còn có một thân phận khác là em kết nghĩa của Lý Hàn Tường." Củng Lỵ đột nhiên nhớ lại trước khi lễ bế mạc bắt đầu, lúc cô đang thay đồ trong phòng nghỉ, Lý Hàn Tường dường như đã đến tìm Lâm Hựu Luân.

Bây giờ Lâm Hựu Luân nhắc đến Hồ Kim Toàn, chẳng lẽ có liên quan đến Lý Hàn Tường?

Lý Hàn Tường là bậc thầy phim phong nguyệt, còn Hồ Kim Toàn là đạo diễn phim võ hiệp ngang hàng với Trương Triệt.

Trong các bộ phim võ hiệp sau này, đâu đâu cũng có thể thấy dấu ấn võ hiệp của họ Hồ, ví dụ như cảnh các đại hiệp mặc áo tơi đi một mình trong mưa, hay bay lượn trên ngọn cây đã trở thành khuôn mẫu của phim võ hiệp, hoặc những bối cảnh thường thấy trong phim võ hiệp như quán trọ, rừng trúc, chùa chiền, đều bắt nguồn từ bút pháp của Hồ Kim Toàn.

Lần đầu tiên nghe nói về mối quan hệ giữa Lý Hàn Tường và Hồ Kim Toàn, Củng Lỵ cảm thấy chuyện này khá mới mẻ. "Hai người họ đều giỏi đan thanh, lúc mới vào nghề điện ảnh đều làm những việc lặt vặt như vẽ poster phim, làm mỹ thuật bối cảnh.

Đại sư họ Hồ từng mở triển lãm tranh của riêng mình, còn đại đạo diễn họ Lý thì liều mạng làm phim kiếm tiền, điên cuồng sưu tập tranh cổ, số lượng và chất lượng đủ để mở một viện bảo tàng." Lâm Hựu Luân giải thích. "Vậy gần đây ông Hồ đang làm gì ạ?

Vẫn tiếp tục làm phim chứ?" Củng Lỵ không nhịn được hỏi.

Nhắc tới chuyện này Lâm Hựu Luân lại đau đầu, nếu Hồ Kim Toàn không làm phim, Lý Hàn Tường cũng sẽ không vì chuyện của Hồ Kim Toàn mà đến nhờ anh giúp đỡ.

Vấn đề là Lâm Hựu Luân vẫn đang do dự có nên giúp hay không.

Bên cạnh cũng không có ai để tham khảo ý kiến, vừa hay có Củng Lỵ làm khán giả, Lâm Hựu Luân liền kể cho cô nghe chuyện này. "Điện ảnh Hong Kong những năm 60, 70, đề tài võ hiệp cũng được yêu thích như phim hài bây giờ.

Thời đại đó đã sản sinh ra rất nhiều đạo diễn phim võ hiệp tài ba, trong đó hai người giỏi nhất, một là Trương Triệt, một là Hồ Kim Toàn.

Về thành tựu, Hồ Kim Toàn đã nâng tầm phim võ hiệp lên cảnh giới triết học, được quốc tế chú ý, Trương Triệt so với ông thì kém hơn nhiều; nhưng nói về doanh thu phòng vé, phim của Trương Triệt hầu như bộ nào cũng ăn khách, còn phim của Hồ Kim Toàn tuy không đến nỗi thua lỗ nhưng rất khó kiếm tiền." "Chu kỳ làm phim của Hồ Kim Toàn quá dài, hơn nữa thường xuyên vượt ngân sách.

Hồi đó ông ấy quay 《Hiệp Nữ》, chỉ riêng phần bối cảnh đã tốn

14 triệu Đài tệ, ở thời điểm đó tuyệt đối là một khoản chi lớn.

Đáng tiếc sau khi phim ra mắt, doanh thu phòng vé không bùng nổ như dự kiến.

Ba năm sau, Hồ Kim Toàn muốn gửi phim đến Cannes tham dự, công ty sản xuất hoàn toàn không tin phim có thể đoạt giải, từ chối chi thêm những khoản vô ích, Hồ Kim Toàn đành phải vay nợ tự chi trả chi phí.

Tình hình lúc đó là nếu 《Hiệp Nữ》 không đoạt giải, Hồ Kim Toàn sẽ trở thành trò cười cho cả giới điện ảnh Hoa ngữ, khoản nợ trên người cũng không biết làm sao để trả.

May mà bộ phim đó đã đoạt giải lớn, dựa vào bản quyền ở châu Âu, cuối cùng cũng bù đắp được khoản lỗ ở thị trường trong nước..." Qua lời của Lâm Hựu Luân, Củng Lỵ biết được, trong hơn mười năm từ sau khi quay xong 《Hiệp Nữ》 đến nay, một đạo diễn danh tiếng như Hồ Kim Toàn vậy mà chỉ quay vỏn vẹn hai bộ phim, có thể thấy ông không được các nhà làm phim chào đón đến mức nào.

Về vấn đề này, Lâm Hựu Luân lại nói một câu công bằng cho Hồ Kim Toàn: "Gây ra cục diện như vậy, một mặt là vấn đề của chính Hồ Kim Toàn; mặt khác cũng là vì trong bối cảnh chung, phim võ hiệp đã không còn được ưa chuộng như những năm 60, 70 nữa." Vì không có phim để quay, những năm gần đây Hồ Kim Toàn gần như ở trong trạng thái bán nghỉ hưu.

Vốn dĩ cái tên Hồ Kim Toàn sắp bị mọi người lãng quên, nhưng lại có một người nhớ đến ông, hơn nữa còn đích thân đến mời ông tái xuất với đầy thành ý, người đó chính là Từ Khắc.

Thành công của 《Thiến Nữ U Hồn》 và 《Hoàng Phi Hồng》 khiến Từ Khắc tham vọng chuẩn bị đại triển quyền cước trong dòng phim tân võ hiệp.

Ngoài việc chuẩn bị phần tiếp theo của 《Thiến Nữ U Hồn》 và 《Hoàng Phi Hồng》, ông ta còn giành được quyền chuyển thể 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 từ tay Kim Dung, nhưng không định tự mình làm đạo diễn.

Đây cũng là đặc điểm của xưởng phim Từ Khắc, bản thân Từ Khắc là đạo diễn, nhưng lại thích đảm nhận vai trò giám chế.

Về việc chọn đạo diễn, Từ Khắc đã phải tốn không ít công sức mới chọn được Hồ Kim Toàn.

Phim võ hiệp của Hồ Kim Toàn đều có bối cảnh lịch sử, phong cách theo đuổi sự cổ điển, trang trọng, toát lên ý vị Thiền học, điểm này rất giống với phong cách tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung, đồng thời cũng rất phù hợp với yêu cầu của Từ Khắc.

Từ Khắc cảm thấy với khả năng điều khiển phim võ hiệp của Hồ Kim Toàn, cộng với hiệu ứng hình ảnh kinh ngạc do xưởng phim sản xuất, nhất định có thể tạo ra một tác phẩm kinh điển võ hiệp xưa nay chưa từng có.

Còn Hồ Kim Toàn cũng cảm thấy mình vẫn còn gừng càng già càng cay, nhân cơ hội này chấn hưng lại uy phong, đôi bên ăn ý hợp tác.

Trước khi nhận bộ phim này, Hồ Kim Toàn đã nghe nói về phong cách giám chế của Từ Khắc.

Đối với việc Từ Khắc thích đưa ra ý kiến trong quá trình quay phim, ông tỏ ra rất có phong thái tiền bối, cho rằng đó là sự tranh luận nghệ thuật.

Hồ Kim Toàn muốn quay một bộ phim võ hiệp cổ điển lãng mạn, còn Từ Khắc lại muốn quay một bộ phim ngụ ngôn chính trị mượn xưa châm biếm nay.

Về việc nên quay như thế nào, Hồ Kim Toàn cho rằng có thể thảo luận.

Nhưng khi phim quay được một nửa, Hồ Kim Toàn phát hiện mình đã bị qua mặt, ê-kíp của 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 đều đến từ xưởng phim của Từ Khắc, ý đồ của ông, một đạo diễn, hoàn toàn không thể thực hiện được.

Đệ tử của Hồ Kim Toàn là Hứa An Hoa nghe tin đã đến giúp đỡ, nhưng cũng lực bất tòng tâm, vô ích.

Thêm vào đó sức khỏe của Hồ Kim Toàn không tốt, vì vậy phim mới quay được một nửa thì ông đã âm thầm rút khỏi đoàn làm phim.

Chuyện này trước hết là Từ Khắc làm không đúng, Hồ Kim Toàn dù sao cũng là tiền bối đức cao vọng trọng, anh đã mời người ta làm đạo diễn thì nên tôn trọng tư duy sáng tạo của người ta, không nên chỉ tay năm ngón.

Nhưng Từ Khắc cũng có nỗi khổ riêng, chu kỳ quay phim này của Hồ Kim Toàn liên tục kéo dài, ngân sách cũng sắp cạn kiệt, bất đắc dĩ, Từ Khắc mới phải dùng Trình Tiểu Đông, Lý Tuệ Minh để đẩy nhanh tiến độ.

Chuyện này trong mắt người khác, Từ Khắc liền mang tiếng xấu.

Phim còn chưa quay xong, mối bất hòa giữa Từ Khắc và Hồ Kim Toàn do bộ phim này gây ra đã ồn ào khắp thành phố.

Với tư cách là huynh đệ kết nghĩa của Hồ Kim Toàn, Lý Hàn Tường thậm chí còn công khai tuyên bố: thà chết đói cũng không hợp tác với Từ Khắc.

Chưa hết, Lý Hàn Tường nhân tiện ở Cannes, đã chạy thẳng đến trước mặt Lâm Hựu Luân để kiện Từ Khắc một trận, còn tha thiết hy vọng Lâm Hựu Luân có thể đứng ra nói một câu công bằng cho Hồ

Kim Toàn.

Chương 275

Từ Khắc được mệnh danh là Từ Lão Quái, tính tình cổ quái, làm theo ý mình, hoàn toàn không quan tâm đến đánh giá của bên ngoài về mình.

Lý Hàn Tường cũng biết điều này, nên mới nghĩ đến việc nhờ Lâm Hựu Luân ra mặt.

Tầm ảnh hưởng của Lâm Hựu Luân trong làng điện ảnh Hong Kong hiện nay hoàn toàn có thể dùng từ "như mặt trời ban trưa" để hình dung, nắm trong tay hệ thống rạp chiếu phim, dù là công ty điện ảnh hay nghệ sĩ ngôi sao đều phải nể mặt anh.

Chỉ cần anh chịu ra mặt cho Hồ Kim Toàn, Từ Khắc dù có ngang ngược đến đâu cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Ý định của Lý Hàn Tường rất hay, nhưng lại tính sót một điểm, trong chuyện này, Lâm Hựu Luân không hoàn toàn đứng về phía Hồ Kim Toàn.

Lâm Hựu Luân cảm thấy cả Hồ Kim Toàn và Từ Khắc đều có trách nhiệm, anh thực sự không muốn dính vào, chỉ là Lý Hàn Tường đã cầu xin đến anh, anh cũng không thể hoàn toàn thờ ơ.

Một chuyện vốn nên mỗi bên đánh năm mươi gậy, giờ lại phải phân định đúng sai, điều này mới thực sự khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy khó xử.

Lâm Hựu Luân kể những chuyện này cho Củng Lỵ nghe, hoàn toàn chỉ để trút bỏ phiền não trong lòng, chứ không hề hy vọng Củng Lỵ có thể giúp đưa ra ý kiến gì.

Xe đến khách sạn, trước cửa đã có một đám đông phóng viên đang

chờ phỏng vấn hai người.

Trước khi xuống xe, Củng Lỵ đột nhiên nói với Lâm Hựu Luân rằng cô có cách có thể giúp anh giải quyết rắc rối, nhưng với điều kiện trao đổi, Lâm Hựu Luân phải giúp cô đối phó với đám phóng viên này.

Trình độ tiếng Anh của Củng Lỵ đến phát biểu nhận giải còn lắp bắp, nói gì đến việc trả lời phỏng vấn của phóng viên.

Dù Củng Lỵ không đưa ra yêu cầu như vậy, Lâm Hựu Luân cũng không thể bỏ mặc một mình cô đối phó với đám phóng viên này.

Hai người vừa xuống xe, các phóng viên lập tức vây lại.

Lâm Hựu Luân vội vàng dùng tiếng Anh giải thích lớn tiếng với các phóng viên: "Mọi người đừng vội, chúng tôi đang chuẩn bị thương lượng với khách sạn để sắp xếp một phòng họp để nhận phỏng vấn của mọi người, xin vui lòng đợi một lát được không?" Kéo Củng Lỵ chen ra khỏi đám đông, vừa đi đến quầy lễ tân, một nữ nhân viên đứng bên trong đã ló đầu ra hỏi: "Xin lỗi, xin hỏi ngài có phải là ngài Lâm Hựu Luân ở phòng 6011 không ạ?

Trong nửa tiếng vừa qua có rất nhiều cuộc điện thoại gọi đến tìm ngài Lâm..." Nói rồi cô đưa cho anh một tờ giấy trắng ghi đầy số điện thoại.

Sau khi lễ bế mạc Liên hoan phim Cannes kết thúc, kết quả giải thưởng đã lan truyền với tốc độ nhanh nhất.

Lâm Hựu Luân và mọi người lên xe rời khỏi hội trường trực tiếp, sau khi ra ngoài không trở về khách sạn ngay mà bảo tài xế lái xe đi một vòng quanh thành phố Cannes, cũng chỉ về muộn một chút như vậy, không ngờ đã có nhiều cuộc điện thoại gọi đến như thế, không cần nghĩ cũng biết đây đều là của truyền thông địa phương.

Quầy lễ tân khách sạn còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra, nhiều phóng viên đến vậy, rất nhanh đã kinh động đến giám đốc khách sạn.

Sau khi đến tìm hiểu tình hình, ông ta xin lỗi và nói với Lâm Hựu Luân: "Thưa ngài Lâm, xin hãy cho phép tôi thay mặt khách sạn xin lỗi vì sự sơ suất trước đó, chúng tôi sẵn lòng cung cấp miễn phí phòng họp tốt nhất cho ngài sử dụng." Biết được người đoạt giải Cành Cọ Vàng và giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất LHP Cannes năm nay đang đứng ngay trước mặt mình, giám đốc khách sạn lập tức nhận ra đây là một cơ hội quảng bá ngàn năm có một.

Nếu không biết tận dụng, thì ông ta cũng không cần làm giám đốc nữa. "Từ bây giờ, hai vị là những vị khách quý nhất của khách sạn chúng tôi, có bất kỳ nhu cầu nào xin cứ việc nói, chúng tôi sẽ hết lòng làm hai vị hài lòng; nếu ngài Lâm đồng ý, chúng tôi có thể giúp ngài sắp xếp địa điểm phỏng vấn ngay bây giờ." Liên hoan phim là sự kiện lớn hàng năm của Cannes, đồng thời cũng là một phương tiện quan trọng để thúc đẩy kinh tế du lịch địa phương.

Ngành khách sạn được hưởng lợi nhiều nhất, đồng thời cạnh tranh cũng khốc liệt nhất.

Hàng năm, các khách sạn đều tung ra nhiều hoạt động khác nhau để thu hút du khách.

Những khách sạn từng có người đoạt giải lớn của LHP lưu trú đều dùng điều này làm chiêu bài thu hút khách.

Năm nay, bộ phim Hoa ngữ 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 bất ngờ nổi lên, lần đầu tiên trong lịch sử cùng lúc đoạt cả giải Cành Cọ Vàng và giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, tầm ảnh hưởng còn lớn hơn trước đây.

Phía khách sạn nhanh chóng đưa ra nhiều tiện ích như vậy, cũng giúp Lâm Hựu Luân đỡ phải mất công thương lượng.

Anh gật đầu đồng ý, cười nói với vị giám đốc kia: "Vậy phiền các vị rồi." "Đây là vinh hạnh của chúng tôi!" Giám đốc khách sạn lập tức sai người đi bố trí hiện trường phỏng vấn, đồng thời cũng không quên cho người treo một tấm băng rôn chào mừng ở cửa khách sạn, sợ người khác không biết người đoạt giải Cành Cọ Vàng và Nữ diễn viên xuất sắc nhất LHP Cannes năm nay đang ở tại khách sạn của họ.

Theo kế hoạch hành trình trước đó, Lâm Hựu Luân và Củng Lỵ sẽ lên đường trở về Hong Kong vào ngày thứ hai sau khi liên hoan phim kết thúc, cơ hội để truyền thông phỏng vấn thực sự không nhiều, vì vậy thời gian họp báo lần này cũng đặc biệt dài, kéo dài gần đến nửa đêm mới kết thúc.

Sau khi ra khỏi phòng họp, Lâm Hựu Luân và Củng Lỵ đều đã kiệt sức, ra khỏi thang máy liền về phòng của mình, chuyện đã nói trên xe trước đó tự nhiên cũng không được nhắc lại.

Tin tức 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 đoạt giải truyền về trong nước, cũng được coi là một tin tức quốc tế quan trọng.

Các bộ ngành liên quan sau khi nhận được tin tức, làm sao có thể ngồi yên được nữa?

Ở thời đại này, tùy tiện nhận một giải thưởng ở nước ngoài cũng được coi là mang lại vinh quang cho đất nước, huống hồ là một sự kiện điện ảnh có ảnh hưởng lớn như Liên hoan phim Cannes.

Chỉ là 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 hiện không thể công chiếu trong nước, Lâm Hựu Luân dĩ nhiên cũng không chủ động liên lạc với phía chính quyền đại lục.

Áp lực lớn nhất đương nhiên là Cục Điện ảnh, họ hoàn toàn không ngờ một bộ phim bị cấm chiếu lại có thể đạt được thành công lớn như vậy ở nước ngoài.

Nhiều lãnh đạo trung ương đã gọi điện đến hỏi về việc này, khiến họ rất bị động.

Cục Điện ảnh vội vàng liên lạc với Tạ Tấn, Tạ Tấn là đạo diễn của bộ phim này, nhưng vì con út bị bệnh nên ông đã trở về nước trước, không tham dự lễ bế mạc, dĩ nhiên cũng không biết tin phim đoạt giải.

Cuối những năm 80, điện thoại đối với một gia đình bình thường vẫn là một thứ xa xỉ, điện thoại đường dài quốc tế không tiện lợi như sau này, Lâm Hựu Luân đang ở Pháp, muốn truyền tin tức ngay lập tức cho Tạ Tấn không phải là chuyện dễ.

May mà Tạ Tấn vừa từ Pháp trở về, có trong tay thông tin liên lạc của khách sạn nơi Lâm Hựu Luân và Củng Lỵ ở, phía Cục Điện ảnh đã trực tiếp liên lạc với Lâm Hựu Luân thông qua phóng viên Tân Hoa Xã thường trú tại Pháp, hẹn sáng hôm sau ngay trước khi họ lên máy bay trở về Hong Kong, sẽ thực hiện một cuộc phỏng vấn độc quyền với hai người. 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 đã gây ra tranh cãi rất lớn trong nước, phóng viên Tân Hoa Xã thường trú tại Pháp cũng biết điều này, vì vậy khi phỏng vấn Lâm Hựu Luân và Củng Lỵ tại sảnh chờ sân bay, trọng điểm luôn đặt vào Lâm Hựu Luân, còn Củng Lỵ, vị Ảnh hậu mới đăng quang này, lại bị họ cố tình phớt lờ.

Trên máy bay, Lâm Hựu Luân nói với Củng Lỵ về cuộc phỏng vấn vừa rồi, "Họ lo ngại dư luận trong nước nên mới không dám hỏi em.

Chỉ có điều 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 tham dự với danh nghĩa phim Hong Kong, trong nước muốn tuyên truyền chuyện này, trọng điểm cuối cùng cũng chỉ rơi vào em thôi.

Sau này em trở về, chắc chắn sẽ không còn bị động như trước nữa." "Anh có phải rất hy vọng em trở về không?" Củng Lỵ đột nhiên

hỏi. "Tùy suy nghĩ của em thôi." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Có danh hiệu Ảnh hậu Cannes, sự phát triển của em ở Hong Kong cũng sẽ không còn khó khăn như trước nữa.

Đương nhiên dù em ở lại Hong Kong, anh cũng đề nghị em không nên cắt đứt liên lạc với đại lục.

Hong Kong dù phồn vinh đến đâu, cũng chỉ là một thành phố, sau này nếu em muốn có sự phát triển lớn hơn trên trường quốc tế, dựa vào đại lục sẽ có ưu thế hơn!" Đôi mắt sáng lấp lánh của Củng Lỵ nhìn Lâm Hựu Luân.

Thật ra từ sau khi đoạt giải, cô vẫn luôn do dự có nên trở về đại lục hay không.

Lời nói của Lâm Hựu Luân cuối cùng đã giúp cô quyết định ở lại Hong Kong phát triển, chỉ là có cơ hội cũng sẽ cân nhắc hợp tác với các đạo diễn đại lục.

Sau khi thông suốt những điều này, tâm trạng của Củng Lỵ lập tức nhẹ nhõm đi rất nhiều, tiếp đó cô liền nhớ đến chuyện hôm qua đã hứa sẽ giúp Lâm Hựu Luân đưa ra ý kiến. "Em thật sự có cách à?" Nếu không phải Củng Lỵ nhắc, Lâm Hựu Luân đã quên mất chuyện này. "Chỉ là một ý kiến thôi, không chắc có tác dụng đâu." Củng Lỵ bị Lâm Hựu Luân nhìn đến có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng thanh minh.

Lâm Hựu Luân bắt đầu hứng thú, liền dùng ánh mắt khuyến khích Củng Lỵ nói tiếp. "Em cảm thấy việc giải quyết chuyện này không nằm ở Từ Khắc.

Dù anh có ép ông ta xin lỗi đạo diễn Hồ, đạo diễn Hồ có thật sự khôi phục được danh dự không?

Đạo diễn Hồ rút lui giữa chừng, theo lời anh nói, những cảnh quay

của bộ phim 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 thực sự theo ý tưởng của ông ấy có lẽ chẳng còn lại bao nhiêu.

Sau khi công chiếu, nếu doanh thu phòng vé không lý tưởng thì thôi, nếu doanh thu còn tạm được, lời xin lỗi của Từ Khắc chẳng phải là đang tát vào mặt đạo diễn Hồ sao?" Lâm Hựu Luân trước giờ chưa từng nghĩ đến phương diện này, lúc này nghe Củng Lỵ nói vậy, quả thực là có lý.

Bộ phim 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 này mặc dù sớm hơn trong ký ức của anh hai năm, nhưng đạo diễn, diễn viên đều không thay đổi, thậm chí chuyện Từ Khắc và Hồ Kim Toàn trở mặt cũng y hệt như kiếp sau.

Lâm Hựu Luân nhớ doanh thu của bộ phim này không tệ, nếu không Từ Khắc cũng sẽ không tiếp tục quay phần tiếp theo. 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 có doanh thu tốt, chẳng khác nào nói cho mọi người biết rằng cách làm của Từ Khắc khi đó loại bỏ Hồ Kim Toàn là đúng đắn, cho dù Từ Khắc trước đó có xin lỗi Hồ Kim Toàn, kết quả cuối cùng cũng chỉ khiến Hồ Kim Toàn thêm khó xử.

Chương 276

Lâm Hựu Luân không khỏi nhoài người về phía trước, có chút cấp thiết hỏi Củng Lỵ: "Từ Khắc xin lỗi không được, em thấy có cách nào để đạo diễn Hồ giữ được thể diện không?" Củng Lỵ không khỏi đắc ý nói: "Đương nhiên là ngã ở đâu thì đứng lên ở đó." Lâm Hựu Luân véo cằm, anh dường như đã nhìn thấy cách giải quyết hoàn hảo cho sự việc, càng thêm cấp thiết hỏi: "Em có ý tưởng gì hay?" Củng Lỵ sớm đã biết từ miệng Lâm Hựu Luân rằng Hồ Kim Toàn có khả năng làm ra phim hay, nhưng lại không thể làm ra phim kiếm tiền.

Câu nói này thực ra đã bộc lộ khuyết điểm lớn nhất của Hồ Kim Toàn.

Để kiên trì sáng tác, Hồ Kim Toàn thường không quan tâm đến thị trường, hậu quả của việc mất kiểm soát chi phí sản xuất và kéo dài thời gian quay phim là việc thu hồi vốn vô kỳ, mà ông lại không biết cách xoa dịu cảm xúc của ông chủ, dẫn đến cuối cùng không ai chịu đầu tư cho ông làm phim nữa.

Bây giờ nếu Lâm Hựu Luân có thể giúp ông làm ra một bộ phim vừa được khen ngợi vừa ăn khách, không chỉ có thể lấy lại được thể diện đã mất ở chỗ Từ Khắc, mà hoàn cảnh của ông cũng có thể cải thiện đáng kể.

Lâm Hựu Luân nghe đề nghị của Củng Lỵ, không khỏi chấn động trong lòng: Hồ Kim Toàn không thiếu năng lực, nếu sinh ra muộn hơn vài chục năm, có thể làm phim ở đại lục, hoặc có sự hỗ trợ vốn từ nước ngoài, thành tựu của ông hẳn sẽ không chỉ dừng lại ở đó.

Mình ra mặt có thể giúp Hồ Kim Toàn một lúc, nhưng không thể giúp ông cả đời.

Nói cho cùng vẫn là một câu, danh tiếng là do mọi người cho, còn thể diện thì phải tự mình giành lấy!

Nghĩ đến đây, Lâm Hựu Luân không thể ngồi yên được nữa, anh kích động nắm lấy tay Củng Lỵ, vội vàng hôn lên mu bàn tay cô một cái, mặc kệ vẻ mặt e thẹn và ánh mắt giận dỗi của Củng Lỵ, cười ha hả nói: "Xem ra anh đưa em đến Hong Kong thật sự là một lựa chọn vô cùng chính xác, lần này em đã giúp anh một việc lớn!" Sở trường của Hồ Kim Toàn là phim võ hiệp, muốn giúp ông chấn hưng uy phong tự nhiên cũng chỉ có thể bắt đầu từ phim võ hiệp.

Lâm Hựu Luân sau một hồi suy nghĩ nghiêm túc, đã nghĩ ra một bộ phim.

Francis Coppola vào năm 1973 đã quay tác phẩm kinh điển của dòng phim gangster 《Bố Già》.

Bộ phim đã sử dụng hết mọi mưu kế và khuôn mẫu của phim gangster, viết hết về lòng tự trọng, gia đình và vinh quang của các ông trùm xã hội đen.

Tất cả các bộ phim thể loại gangster sau này, gần như đều có thể thấy bóng dáng của 《Bố Già》.

Mà phim võ hiệp của Hồ Kim Toàn giống như phiên bản phương Đông của hiện tượng 《Bố Già》.

Giang hồ hiệp khí ngút trời, hiệp khách ngọc thụ lâm phong trong phim võ hiệp của Hồ Kim Toàn đã trở thành những biểu tượng cơ bản của phim võ hiệp.

Trào lưu phim võ hiệp lên xuống, về cơ bản đều là bình mới rượu cũ của phim võ hiệp Hồ Kim Toàn dưới những lớp vỏ khác nhau.

Nếu vì vậy mà cho rằng thế giới điện ảnh của Hồ Kim Toàn chỉ đơn giản là đao kiếm quyền cước, thì đã quá coi thường đại sư họ Hồ

rồi.

Điện ảnh của Hồ Kim Toàn có một bộ quy tắc mỹ học của riêng mình, ông giỏi vận dụng mặt nạ kinh kịch, việc khắc họa nhân vật thiện ác phân minh trông có vẻ đơn giản, từ những bước đi và điệu bộ của nhân vật kịch được nghiên cứu kỹ lưỡng, đến tiếng đàn hồ cầm truyền thống và tiếng trống rộn ràng, đều có sự tinh tế riêng.

Mà câu chuyện võ hiệp của ông, thường diễn ra ở các quán trọ biên ải hoặc chùa chiền, có lúc điểm xuyết bởi những rừng trúc thưa thớt, có lúc trang trí bởi những kiến trúc cổ kính nhuốm màu thời gian.

Trận chiến trong rừng trúc kinh điển trong 《Hiệp Nữ》, càng được các đạo diễn đời sau không ngừng mô phỏng, trong đó người học được thần thái nhất chính là Lý An với tác phẩm nổi tiếng quốc tế 《Ngọa Hổ Tàng Long》.

Trận chiến trên ngọn trúc giữa Ngọc Kiều Long và Lý Mộ Bạch trong phim, thực chất là học hỏi từ kinh điển võ hiệp của họ Hồ.

Sau khi đã quyết định, Lâm Hựu Luân liền quay đầu dùng đôi mắt trong veo nhìn Củng Lỵ, ánh mắt đó dường như xuyên thấu vào tận đáy lòng, đọc lại những ấn tượng sâu sắc trong tâm trí.

Bị ánh mắt của Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm, Củng Lỵ chỉ cảm thấy máu trong người dường như tăng thêm sức mạnh nào đó, đập nhanh và mạnh, cảm giác vừa căng thẳng vừa khoái trá như một bàn tay nghịch ngợm, cào nhẹ từng đợt, khiến cô thấy khó chịu.

Cô hờn dỗi lườm Lâm Hựu Luân một cái, "Nhìn đủ chưa?" Lời này vừa nói ra, Củng Lỵ không khỏi đỏ mặt, chính cô cũng không biết từ lúc nào mối quan hệ của mình với Lâm Hựu Luân đã trở nên thân mật như vậy, lẽ nào là vì vừa rồi anh đã hôn tay mình?

Lâm Hựu Luân hoàn hồn, thấy Củng Lỵ một bộ dạng e thẹn mà

lại do dự, trong lòng không khỏi buồn cười. "Em làm anh nhớ đến một người." Anh giải thích như vậy.

Củng Lỵ lập tức gắt lên, "Em đã nói rồi, em là em, đừng lúc nào cũng so sánh em với Yamaguchi Momoe!" Lâm Hựu Luân bất đắc dĩ nhún vai, "Yamaguchi Momoe hình như cũng chưa từng đoạt Ảnh hậu Cannes nhỉ?" Thấy biểu cảm này của Lâm Hựu Luân, Củng Lỵ mới nhận ra mình dường như đã quá nhạy cảm về vấn đề này.

Đương nhiên điều này cũng có thể thông cảm được, Củng Lỵ không thích người khác so sánh cô với các nữ diễn viên khác.

Sau này Chương Tử Di khi mới nổi tiếng có lẽ còn uất ức hơn, Trương Nghệ Mưu hoàn toàn là dựa theo hình mẫu của Củng Lỵ để chọn ra các "Mưu nữ lang" sau này.

Nếu không phải tham gia diễn xuất trong 《Ngọa Hổ Tàng Long》 của Lý An, Chương Tử Di có lẽ cả đời đều phải sống dưới cái bóng của Củng Lỵ.

Đương nhiên Lâm Hựu Luân không thể nói cho Củng Lỵ biết rằng sau này sẽ có một cô gái trông rất giống cô, kế thừa cô trở thành nữ diễn viên Hoa ngữ thứ hai nổi tiếng trên trường quốc tế.

Lâm Hựu Luân chuẩn bị giao 《Ngọa Hổ Tàng Long》 cho Hồ Kim Toàn quay, trước mặt lại có sẵn một "Ngọc Kiều Long" đang ngồi, đây chính là lý do anh nhìn chằm chằm Củng Lỵ nửa ngày trời. "Không phải em đã cho anh ý kiến, bảo anh tìm Hồ Kim Toàn làm phim sao?

Bây giờ phim anh đã nghĩ ra rồi, và nữ diễn viên chính của bộ phim này anh định để em diễn." Chuyện 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 đoạt giải tại Liên hoan phim Cannes lớn như vậy, truyền thông Hong Kong không thể không có phản ứng.

Ngay khi tin tức truyền về Hong Kong, các phương tiện truyền thông đã cử phóng viên đến sân bay Kai Tak để chờ sẵn.

Mặc dù không cử người đến Cannes theo dõi phỏng vấn đã bỏ lỡ cơ hội đầu tiên, nhưng sau khi Lâm Hựu Luân và Củng Lỵ nhận giải, họ cũng phải trở về Hong Kong thôi.

Lần này, truyền thông Hong Kong gần như dốc toàn lực, sảnh đón khách có một hàng dài máy ảnh, ống kính lớn nhỏ, trực tiếp gây ra một ảo giác cho hành khách qua lại, không biết có phải lãnh đạo quốc gia nào sắp đến thăm Hong Kong hay không, nếu không sao truyền thông lại bày ra một trận thế lớn như vậy.

Đương nhiên không phải tất cả truyền thông Hong Kong đều đến hiện trường, ví dụ như các phương tiện truyền thông trực thuộc Tập đoàn 《Minh Báo》 không đến góp vui, không phải họ không đủ chuyên nghiệp, mà là trong việc phỏng vấn Lâm Hựu Luân, họ bẩm sinh đã có lợi thế gian lận, các phương tiện truyền thông khác dù thế nào cũng không thể tranh được với họ, ai bảo Lâm Hựu Luân là chủ tịch Tập đoàn 《Minh Báo》 chứ?

Tin tức liên quan đến Lâm Hựu Luân gần như đều được đăng trên 《Minh Báo》 đầu tiên, đây mới thực sự là "phì thủy bất lưu ngoại nhân điền" (nước phù sa không chảy ruộng người ngoài).

Đối với tình hình ở sân bay, Lâm Hựu Luân đã dự đoán từ trước, vì vậy lần này vệ sĩ đến đón có đến hàng chục người.

Đội ngũ an ninh hùng hậu như vậy, đủ để đảm bảo Lâm Hựu Luân và Củng Lỵ rời khỏi sân bay mà không bị bất kỳ sự cản trở nào của truyền thông.

Đương nhiên, truyền thông Hong Kong thể hiện sự nhiệt tình lớn như vậy, Lâm Hựu Luân cũng không thể để họ về tay không.

Đặc biệt là Củng Lỵ sau này còn phải ở lại Hong Kong phát triển, ngôi sao và truyền thông là mối quan hệ tương hỗ, giúp người cũng là giúp mình.

Đối mặt với sự vây quanh của đông đảo phóng viên, Lâm Hựu Luân tuyên bố tại chỗ rằng tối nay sẽ tổ chức một cuộc họp báo riêng, các phóng viên truyền thông có mặt tại sân bay đều sẽ nhận được một thư mời, sau đó mới lên xe rời đi.

Tin tức Lâm Hựu Luân trở về Hong Kong ngay lập tức truyền đến tai Hồ Kim Toàn.

Khi ông gọi điện đến, Lý Hàn Tường, người vừa từ Cannes trở về Hong Kong sau lễ bế mạc, vẫn còn đang ngủ say để bù lại múi giờ.

Lý Hàn Tường bị điện thoại đánh thức, đưa tay mò mẫm tìm kính trên tủ đầu giường, gắng gượng ngồi dậy từ trên giường, lúc nghe điện thoại vẫn còn nửa tỉnh nửa mê. "Anh cả phải không?

Em là Kim Toàn, anh Lâm đã về đến Hong Kong rồi, chuyện hôm qua anh nói với em..." Giọng nói gấp gáp của Hồ Kim Toàn truyền đến từ đầu dây bên kia.

Lý Hàn Tường ngáp một cái, che miệng nói thản nhiên: "Em yên tâm, chuyện anh đã nói hết với anh Lâm rồi, anh ấy nhất định sẽ đứng ra bênh vực em." "Nhưng em nghe nói quan hệ giữa Từ Khắc và anh Lâm rất không bình thường, bộ phim 《Hoàng Phi Hồng》 kia còn là do anh Lâm trực tiếp đầu tư cho Từ Khắc..." Hồ Kim Toàn không khỏi lo lắng nói. "Thôi được rồi, đúng sai phải trái, công đạo tự tại lòng người, chuyện này vốn dĩ là em có lý, anh tin anh Lâm không phải là người không phân biệt trắng đen." Lý Hàn Tường an ủi Hồ Kim Toàn một phen, tạm thời ổn định tâm trạng của người em kết nghĩa này. "Vậy chúng ta có nên đi gặp anh Lâm ngay không?" Hồ Kim Toàn lại hỏi. "Anh nghĩ hay là đợi vài ngày nữa đi, anh Lâm vừa

mới về, còn bận đối phó với đám phóng viên kia, lúc này chúng ta đừng qua đó gây thêm phiền phức cho anh ấy." Lý Hàn Tường suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Lúc Lâm Hựu Luân trở về Hong Kong, truyền thông đã gây ra động tĩnh lớn như vậy, người nhận được tin tức không chỉ có một mình Hồ Kim Toàn, Từ Khắc cũng đã nghe nói về chuyện này, lúc này ông ta đang cùng phu nhân Thi Nam Sanh bàn bạc đối sách. "Tình hình em đã tìm hiểu rõ rồi, bộ phim mà anh Lâm đoạt giải ở Cannes, phần lớn là do một đạo diễn đại lục tên Tạ Tấn quay, Lý Hàn Tường chỉ được Tạ Tấn nhờ đến giúp đỡ, cuối cùng chỉ giữ một chức danh đạo diễn chấp hành.

Mối quan hệ của ông ta với anh Lâm không thân thiết như anh nghĩ trước đây đâu." Thi Nam Sanh phân tích cho Từ Khắc. "Lý Hàn Tường lần này cũng đã đến Cannes, ông ta và anh Lâm chắc chắn đã gặp mặt, em lo ông ta sẽ nói xấu sau lưng, bóp méo sự thật với anh Lâm." Từ Khắc có thể không coi Lý Hàn Tường ra gì, nhưng không thể không để ý đến thái độ của Lâm Hựu Luân.

Thi Nam Sanh nhìn vấn đề này lại rất thấu đáo, "Anh Lâm làm sao có thể dễ dàng tin lời một phía của Lý Hàn Tường được.

Hơn nữa, anh Lâm ra mặt cho những nhân vật hết thời như Lý Hàn Tường, Hồ Kim Toàn thì được lợi gì chứ?

Chương 277

Em nghĩ anh ấy nhiều nhất là nể mặt Lý Hàn Tường, ra mặt an ủi Hồ Kim Toàn một chút, chứ tuyệt đối sẽ không gây khó dễ cho anh đâu." Những lời này lại không thể hoàn toàn xua tan nỗi lo trong lòng Từ Khắc, "Không sợ một vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Em tìm thời gian thích hợp xem có thể hẹn anh Lâm gặp một lần không, chuyện này vẫn nên giải thích rõ ràng với anh ấy thì tốt hơn." Thi Nam Sanh gật đầu, "Vậy được thôi, nhưng vài ngày gần đây có lẽ không được.

Anh Lâm vừa về Hong Kong, đang rất bận, e là không có thời gian để gặp chúng ta." Củng Lỵ mấy ngày nay mới thực sự trải nghiệm được sự vất vả của việc làm ngôi sao, mỗi ngày thời gian đều bị các hoạt động hoặc phỏng vấn truyền thông lấp đầy.

Từ khi xác định con đường phát triển thành ngôi sao điện ảnh quốc tế, Củng Lỵ không còn cố ý học tiếng Quảng nữa, khi nhận phỏng vấn cũng đều trả lời bằng tiếng Phổ thông.

Sự bài ngoại của người Hong Kong không thay đổi, chỉ vì Củng Lỵ là nữ diễn viên Hoa ngữ đầu tiên đăng quang Ảnh hậu tại Cannes nên mới có được đãi ngộ như vậy.

Bận rộn cả ngày, khó khăn lắm mới về đến phòng nằm xuống, Lợi Trí lại đẩy cửa bước vào, nói rằng Lâm Hựu Luân vừa gọi điện đến, muốn Củng Lỵ đi cùng anh ra ngoài gặp hai người bạn.

Hai người bạn trong miệng Lâm Hựu Luân, Củng Lỵ biết là Lý Hàn Tường và Hồ Kim Toàn, cũng biết lần này đi ăn là để bàn về bộ phim 《Ngọa Hổ Tàng Long》.

Nhưng trong lòng, cô lại có chút sợ hãi khi gặp Lâm Hựu Luân.

Mặc dù sự mập mờ nho nhỏ trên máy bay khiến Củng Lỵ có cảm giác rung động, nhưng cô biết bên cạnh Lâm Hựu Luân có rất nhiều phụ nữ, cô không muốn dấn thân vào đó, vì vậy sau khi trở về Hong Kong, ngoài những việc công, cô vẫn luôn cố ý tránh ở một mình với Lâm Hựu Luân.

Nhìn thấy Lợi Trí đứng ở cửa, Củng Lỵ đột nhiên nảy ra một ý, nhảy từ trên giường xuống, chạy đến khoác tay Lợi Trí nói: "Chị đi cùng em nhé!" Lợi Trí biết Lâm Hựu Luân tìm Củng Lỵ ra ngoài là để bàn chuyện công, tuy không đến mức ghen tuông, nhưng nói trong lòng không có chút suy nghĩ nào là không thể.

Bây giờ Củng Lỵ đưa ra yêu cầu như vậy, lại khiến cô khá động lòng. "Như vậy không hay lắm đâu?" Lợi Trí giả vờ từ chối một chút, thực ra nếu cô đi cùng Củng Lỵ, Lâm Hựu Luân tuyệt đối sẽ không có ý kiến gì. "Cứ coi như là đi cùng em đi, chị biết mà, ăn cơm cùng ba người đàn ông rất chán." Củng Lỵ cầu xin.

Lợi Trí rút tay ra khỏi lòng Củng Lỵ, "Thôi được rồi, đồng ý với em đấy.

Chị đi thay bộ đồ, ăn xong chúng ta vừa hay có thể đi dạo phố ở Trung Hoàn." Ghế sau rất rộng, ba người ngồi vào cũng không thấy chật chội.

Lâm Hựu Luân mấy ngày không gặp Lỵ Trí, trong lòng rất nhớ, vốn định nhân cơ hội này kéo cô qua âu yếm một phen, nhưng Lỵ Trí lên xe xong thì ngồi sát rạt Củng Lợi, toàn nói những chủ đề liên quan đến phụ nữ, Lâm Hựu Luân chen miệng vào cũng không được, nói gì đến chuyện tìm cơ hội ra tay.

Đến nhà hàng đã hẹn, Lý Hàn Tường và Hồ Kim Toàn đều đã sớm đợi ở cửa, Lâm Hựu Luân vừa xuống xe, hai người liền cùng bước xuống bậc thềm đón.

Trong lúc ba người hàn huyên, Lỵ Trí và Củng Lợi cũng xuống xe từ cửa bên kia, Lý Hàn Tường và Hồ Kim Toàn hơi sững người.

Một hoa hậu Á châu, một ảnh hậu Cannes, Lâm Hựu Luân mang theo hai người đẹp đi dự tiệc, quả thực phong lưu khiến người khác phải ghen tị!

Lý Hàn Tường phản ứng lại đầu tiên, sau đó khẽ ho một tiếng, Hồ Kim Toàn sau khi hoàn hồn cũng vờ như không thấy gì, tiếp tục trò chuyện vui vẻ với Lâm Hựu Luân.

Đợi Lỵ Trí và Củng Lợi đều bước đến đứng bên cạnh Lâm Hựu Luân, Lý Hàn Tường mới mời mọi người cùng vào trong.

Vào phòng riêng ngồi xuống, phục vụ đẩy cửa vào rót trà, Lý Hàn Tường nhận lấy ấm trà từ tay anh ta, phẩy tay ra hiệu lui ra, chuyện sắp bàn với Lâm Hựu Luân rất quan trọng, Lý Hàn Tường không muốn để người không liên quan nghe được.

Lý Hàn Tường và Hồ Kim Toàn đều là tiền bối trong giới điện ảnh, Lâm Hựu Luân tuy thân phận đặc biệt nhưng cũng không thể cứ thế yên tâm ngồi đợi Lý Hàn Tường rót trà cho mình, anh ra hiệu bằng mắt với Lỵ Trí, Lỵ Trí rất khéo léo đứng dậy, giành lấy ấm trà từ tay Lý Hàn Tường, tạm thời đóng vai người phục vụ.

Nâng chén trà lên, Lý Hàn Tường liền mở lời: "Anh Lâm, Từ Khắc thật quá đáng lắm rồi, mong anh Lâm hãy vì nghĩa đệ của tôi mà đòi lại công đạo!" Đây là định ép mình phải tỏ thái độ đây mà?

Lâm Hựu Luân nhướng mày, trong lòng đột nhiên nảy ra ý định: "Lần trước thời gian gấp gáp, tôi chỉ nghe qua loa sự việc, cũng không tiện đưa ra kết luận vội vàng, hôm nay vừa hay có ông Hồ ở đây, hay là hai vị kể lại kỹ càng sự việc một lần nữa?" Lý Hàn Tường, Hồ Kim Toàn đều không ngốc, đương nhiên nghe ra được lời thoái thác trong câu nói của Lâm Hựu Luân, chuyện Hồ Kim Toàn và Từ Khắc

nảy sinh mâu thuẫn vì 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 đã sớm ầm ĩ khắp nơi, Lâm Hựu Luân chỉ cần hỏi thăm một chút là có thể hiểu rõ ngọn ngành, huống hồ với địa vị của Lâm Hựu Luân ngày nay, chuyện bí mật đến đâu trong giới điện ảnh, chỉ cần anh muốn biết, làm gì có chuyện giấu được anh?

Lý Hàn Tường ổn định tâm trí, ra hiệu cho Hồ Kim Toàn chớ nên nóng vội, rồi nói với Lâm Hựu Luân: "Vậy cũng được, tôi sẽ kể lại sự việc cho anh Lâm nghe một lần nữa, để tránh người khác nói anh Lâm xử sự không công bằng." Lý Hàn Tường trước tiên chụp một cái mũ công chính lên đầu, cũng không sợ Lâm Hựu Luân sẽ thiên vị, ông ta kể lại chi tiết ngọn ngành sự việc, sau đó Hồ Kim Toàn lại bổ sung vài câu.

Lâm Hựu Luân nghe xong liền cau mày, "Xem ra đúng là Từ Khắc không phải, nhưng tôi vẫn còn một thắc mắc.

Từ Khắc tước quyền đạo diễn của ông Hồ ngay từ đầu, hay là sau khi phát hiện bộ phim không thể hoàn thành đúng hạn rồi mới can thiệp vào?" "Chuyện này quan trọng lắm sao?" Hồ Kim Toàn nghe ra giọng điệu không đúng của Lâm Hựu Luân, lập tức nói xóc lại một câu. "Nếu là ông Hồ, bộ phim mình đầu tư vượt chi phí lại không thể hoàn thành đúng hạn, ông sẽ làm thế nào?" Lâm Hựu Luân thản nhiên hỏi ngược lại. "Tôi…" Hồ Kim Toàn bị Lâm Hựu Luân hỏi bí, vẻ mặt nhất thời có chút không tự nhiên, nếu không phải nể nang thân phận của Lâm Hựu Luân, với tính khí của ông, e rằng đã sớm phẩy tay áo bỏ đi rồi.

Lý Hàn Tường kéo nhẹ áo Hồ Kim Toàn dưới gầm bàn, Hồ Kim Toàn mặt không cảm xúc đứng dậy, "Tôi đi vệ sinh một lát, các vị cứ từ từ nói chuyện!" Nói xong, ông ta cứ thế bỏ đi.

Lý Hàn Tường trong lòng thầm lo lắng, đang chuẩn bị giải thích

với Lâm Hựu Luân thì thấy anh lắc đầu, nói với vẻ khá tiếc nuối: "Tính khí của ông Hồ đây, quả nhiên không phải người bình thường nào cũng hợp tác được." Trong lời nói của Lâm Hựu Luân có ẩn ý, Lý Hàn Tường trong lòng kinh ngạc, chẳng lẽ lần này Lâm Hựu Luân đến là để mời Hồ Kim Toàn đóng phim?

Trong chuyện Hồ Kim Toàn và Từ Khắc mâu thuẫn, Lâm Hựu Luân không định bênh vực Hồ Kim Toàn, nên muốn mời ông ta đóng một bộ phim để đền bù… Lý Hàn Tường suy nghĩ nhanh chóng, rất nhanh đã thông suốt mấu chốt của vấn đề, nhưng vấn đề là biểu hiện vừa rồi của Hồ Kim Toàn dường như đã khiến Lâm Hựu Luân có chút không vui.

Người khác không rõ, chứ Lý Hàn Tường biết rất rõ, những thị phi khổ nạn mà Hồ Kim Toàn phải chịu đựng vì điện ảnh còn nhiều hơn cả vinh dự và thành tựu, mà tất cả những điều này đều có quan hệ mật thiết với tính khí cứng nhắc của một văn nhân nơi ông!

Chẳng nói đâu xa, khi quay 《Không Sơn Linh Vũ》 và 《Sơn Trung Truyền Kỳ》 ở Hàn Quốc, Hồ Kim Toàn bảo mật nghiêm ngặt mọi khâu quay phim, bao gồm cả ảnh hậu trường, ngay cả ông chủ đầu tư cũng không cho xem, kết quả cuối cùng đương nhiên là cả hai bên đều rất không vui.

Nhân lúc Hồ Kim Toàn đi vệ sinh vẫn chưa quay lại, Lý Hàn Tường vội vàng gỡ rối cho ông: "Từ lúc tôi quen Kim Toàn đến nay, tính khí của cậu ấy vẫn vậy, mấy chục năm không hề thay đổi, mong anh Lâm đừng để bụng." "Sự việc đã nói rõ ràng rồi, ở đây tôi chỉ muốn nói một câu.

Với tư cách là nhà đầu tư điện ảnh, tôi thấy cách làm của Từ Khắc tuy có phần thiếu cân nhắc, nhưng về bản chất không hề sai, ai cũng không hy vọng tiền mình bỏ ra lại đổ sông đổ biển." Lâm Hựu

Luân bày tỏ thái độ, Lý Hàn Tường chỉ cảm thấy lòng mình trĩu nặng, nhưng cũng không nhịn được mà biện giải cho Hồ Kim Toàn: "Kim Toàn không phải là một đạo diễn lãng phí, cậu ấy không dùng dàn diễn viên lớn, cũng không làm cảnh hoành tráng vạn quân, cũng không có kỹ xảo đắt đỏ như ngày nay, mà thường chỉ dựng một bối cảnh chính cho cả bộ phim, cảnh quay rất tập trung, như khách sạn trong 《Long Môn Khách Sạn》 và con phố trong 《Hiệp Nữ》, thực ra đều là cách quay rất tiết kiệm, nhưng cảnh chính của cậu ấy đều là ngoại cảnh, hơn nữa địa điểm lại chọn ở Đài Loan, thời tiết ở đó đã trở thành điểm chí mạng." Khi Hồ Kim Toàn đi đến cửa phòng riêng, vừa hay nghe được cuộc đối thoại này của Lâm Hựu Luân và Lý Hàn Tường, nghe thấy lời bày tỏ thái độ của Lâm Hựu Luân, ông rất bất bình, suýt chút nữa đã đẩy cửa vào để lý luận với anh, nhưng những lời tiếp theo của Lý Hàn Tường lại khiến ông chấn động, những lời này Lý Hàn Tường chưa bao giờ nói trước mặt ông, chắc là để giữ thể diện cho ông.

Nghĩ đến đây, Hồ Kim Toàn lại không vội đẩy cửa vào, Lâm Hựu Luân dù sao cũng là khách do Lý Hàn Tường mời đến, cho dù anh không chịu giúp, mình cũng không thể phụ tấm lòng này của nghĩa huynh, cứ nhẫn nhịn một chút, xem Lâm Hựu Luân còn nói gì nữa… "Tinh thần sáng tạo của ông Hồ cố nhiên đáng quý, nhưng ông ấy lại từ chối thỏa hiệp, thiếu giao tiếp, đặt vào thời nay chưa chắc đã hợp thời.

Phải biết rằng Từ Khắc có được thành tựu như hôm nay, tính cách kỳ quái chỉ là bề ngoài, kiên nhẫn, táo bạo, tích cực phối hợp, tìm kiếm sự cân bằng giữa thương mại và nghệ thuật mới là bản chất!

Không biết ông Lý có cho là vậy không?" Lý Hàn Tường cứng họng không nói nên lời, ngay cả Hồ Kim Toàn đang đứng ở cửa cũng ngây người, ông có danh không có lợi, nửa đời lận đận, chẳng lẽ thật

sự như lời Lâm Hựu Luân nói là do trong tính cách tồn tại vấn đề chí mạng?

Lý Hàn Tường và Lâm Hựu Luân sau đó còn nói gì nữa, Hồ Kim Toàn không nghe lọt một chữ nào, ông đứng ngẩn ngơ ở cửa, trong lòng không ngừng suy nghĩ về những lời Lâm Hựu Luân vừa nói.

Cũng không biết qua bao lâu, cửa phòng riêng đột nhiên bị mở ra, Lỵ Trí và Củng Lợi đang chuẩn bị đi ra ngoài, bỗng thấy một người đứng ở cửa, làm hai người giật nảy mình. "Ông Hồ, ông đã đến cửa rồi, sao không vào trong?" Lỵ Trí che miệng, thất thanh hỏi.

Vẻ mặt Hồ Kim Toàn lập tức trở nên rất khó xử, ông không thể nói với hai cô gái rằng mình đã đứng nghe lén ở cửa chứ?

Ông nghiêng người, để Lỵ Trí và Củng Lợi ra khỏi phòng riêng, rồi cứng rắn đi vào.

Đến trước bàn, Hồ Kim Toàn cũng không ngồi xuống, nâng chén trà lên nói với Lâm Hựu Luân: "Anh Lâm, những lời anh vừa nói tôi đã nghe thấy hết ở ngoài cửa, quả là một lời nói tỉnh người trong mộng, Hồ mỗ thụ giáo!" Ông ngửa đầu uống cạn trà trong chén, đặt chén xuống định bỏ đi, Lý Hàn Tường vội vàng gọi ông lại. "Kim Toàn, cậu định đi đâu vậy?" "Nửa đời ngông cuồng, tôi đã không còn hợp thời, ở lại làm gì?

Từ đây bế quan tự kiểm, nếu có sở đắc, nhất định không quên lời chỉ điểm hôm nay của anh Lâm!" Hồ Kim Toàn ôm quyền hành lễ với Lâm Hựu Luân, xoay người bỏ đi.

Hồ Kim Toàn đã đi đến cửa phòng riêng, sau lưng đột nhiên vang lên giọng của Lâm Hựu Luân: "Người xưa có câu, biết nhục sau mới dũng, lẽ nào ông Hồ không muốn có một cơ hội để chứng minh bản thân sao?" Hồ Kim Toàn dừng bước, quay đầu lại, mặt đầy nghi hoặc. "Không biết anh Lâm còn có chỉ giáo gì?" Lâm Hựu Luân mỉm cười,

"Chỉ giáo thì không dám, chỉ là gần đây tôi có một ý tưởng, có lẽ ông Hồ sẽ hứng thú." Lý Hàn Tường nghe vậy, trong lòng mừng như điên, liên tục ra hiệu bằng mắt với Hồ Kim Toàn, bảo ông mau chóng đồng ý.

Hồ Kim Toàn lại không bị tin tốt bất ngờ này làm choáng váng đầu óc, lúc này trong lòng ngược lại đã bình tĩnh lại. "Tôi bây giờ chỉ là một đạo diễn hết thời, hơn nữa chu kỳ quay phim kéo dài, chi phí vượt dự toán là chuyện thường tình, anh Lâm không lo tôi sẽ làm hỏng bộ phim sao?" "Chi phí có thể vượt, chu kỳ quay phim cũng có thể kéo dài, chỉ cần cuối cùng ông Hồ có thể cho ra một tác phẩm khiến tôi hài lòng.

Đương nhiên tôi phải nhắc nhở ông Hồ một câu, tôi thua được, nhưng ông Hồ, ông đã không thể thua được nữa rồi!" Lời này của Lâm Hựu Luân không phải là nói suông, nếu bộ phim này bị hỏng trong tay Hồ Kim Toàn, anh cùng lắm là bỏ tiền mua một bài học, nhưng có thêm một lần thất bại này, Hồ Kim Toàn cả đời này e rằng đừng hòng làm phim nữa.

Lâm Hựu Luân đưa ra điều kiện hậu hĩnh như vậy, Hồ Kim Toàn căn bản không thể từ chối, ông bị Lý Hàn Tường kéo lại ngồi xuống bàn, lúc này Lâm Hựu Luân mới nói ra toàn bộ ý tưởng của mình. "Tôi chuẩn bị chuyển thể cuốn tiểu thuyết võ hiệp 《Ngọa Hổ Tàng Long Truyện》 của nhà văn Vương Độ Lư, người đã qua đời ở Đại lục, tác phẩm này tuy không được lưu truyền rộng rãi như tác phẩm của các đại sư Kim Dung, Cổ Long, nhưng cũng là một tác phẩm hiếm có, hơn nữa trong tác phẩm của Vương Độ Lư không có võ học kỳ ảo hoa mỹ nào, phong cách đơn giản mộc mạc, có lẽ sẽ hợp khẩu vị của ông Hồ." Vương Độ Lư không giỏi viết về võ đấu, "điểm huyệt" trong tiểu thuyết của ông đã được coi là võ công đỉnh cấp, điểm này rất giống với tình hình của Hồ Kim Toàn.

Hồ Kim Toàn giỏi làm phim võ hiệp, nhưng bản thân ông lại không biết chút gì về võ thuật.

Lâm Hựu Luân nói vậy, ngay cả chính Hồ Kim Toàn cũng cảm thấy mình rất có duyên với tiểu thuyết của Vương Độ Lư.

Hồ Kim Toàn thời trẻ ở Đài Loan đã đọc qua 《Ngọa Hổ Tàng Long》, điều ông ngưỡng mộ nhất là bút pháp truyền thống của Vương Độ Lư, mang đầy hương vị hoài cổ về văn hóa xã hội cổ điển châu Âu.

Chương 278

Ở một mức độ nào đó, bộ tiểu thuyết 《Ngọa Hổ Tàng Long》 này rất tả thực, không chạy theo thị hiếu đám đông, không đi ngược kinh điển, hơn nữa thiết kế nhân vật nữ chính rất nổi bật, lại còn có một kết cục bi thảm, đây là điều gần như chưa từng có trong phim võ hiệp.

Mà đối với Hồ Kim Toàn, người luôn sở trường về "võ hiệp văn nhân", tác phẩm của Vương Độ Lư mang đậm khí chất văn nhân, đậm đà hương vị truyền thống, vừa hay đã cung cấp cho ông một không gian phát huy rộng lớn.

Lỵ Trí và Củng Lợi từ phòng vệ sinh quay lại, phát hiện không khí trên bàn ăn đã hoàn toàn khác trước.

Lý Hàn Tường không còn chau mày ủ dột, Hồ Kim Toàn cũng không còn giữ bộ mặt lạnh tanh, sau khi thức ăn được dọn lên, hai người bắt đầu liên tục mời rượu Lâm Hựu Luân, dáng vẻ nhiệt tình như thể là bạn cũ quen biết nhiều năm.

Rượu vào lời ra, chủ đề trong bữa tiệc nhanh chóng chuyển từ kịch bản phim 《Ngọa Hổ Tàng Long》 sang việc bố trí diễn viên.

Hồ Kim Toàn luôn ghét hình tượng đàn ông cứng như thép trong phim, lại chịu ảnh hưởng của kịch nghệ truyền thống, nên đặc biệt yêu thích các vai nữ đán phong phú đa dạng, vì vậy trong phim của ông, điều khiến người ta thưởng thức từ tận đáy lòng lại là hình tượng hiệp nữ vốn ít thấy trong các bộ phim võ hiệp trước đây.

Hồ Kim Toàn giỏi làm phim nữ hiệp, mà 《Ngọa Hổ Tàng Long》 cũng là một tác phẩm làm nổi bật vai nữ, nhân vật được khắc họa thành công nhất trong tiểu thuyết không ai khác chính là Ngọc Kiều

Long.

Ngọc Kiều Long là thiên kim tiểu thư nhà quyền quý bướng bỉnh ngang ngược, tùy ý làm bậy, lại là một nữ hiệp giang hồ dám yêu dám hận, hào tình vạn trượng, vừa có tính cách phản nghịch thích tranh giành hơn thua, lại không thể phá vỡ được sự ràng buộc của quan niệm danh giáo truyền thống, chính thân phận mâu thuẫn và tính cách mâu thuẫn này đã định đoạt số phận bi kịch của nhân vật.

Về việc chọn diễn viên cho vai Ngọc Kiều Long, Lâm Hựu Luân đã tiến cử Củng Lợi cho Hồ Kim Toàn.

Nếu nói Lâm Hựu Luân làm vậy mà không có chút tư tâm nào, Hồ Kim Toàn chắc chắn không tin, chỉ là Củng Lợi vừa mới nổi danh ở Cannes, hơn nữa ngoại hình cũng phù hợp với yêu cầu của vai diễn "Ngọc Kiều Long".

Lâm Hựu Luân đã đích thân mở lời, Hồ Kim Toàn tất nhiên không có lý do gì để từ chối.

Không chỉ vậy, ông còn rất khiêm tốn hỏi ý kiến Lâm Hựu Luân về việc lựa chọn các vai diễn khác. "Lý Mộ Bạch có thể mời Chu Nhuận Phát đóng, còn về Du Tú Liên thì…" Lâm Hựu Luân ôm tay trầm ngâm một lát, rồi bất lực nhún vai: "Vai này tôi thật sự chưa nghĩ ra ai quá phù hợp." Về việc tiến cử diễn viên, Lâm Hựu Luân về cơ bản là tham chiếu theo bản 《Ngọa Hổ Tàng Long》 của Lý An đời sau, ban đầu trong phim người đóng vai Ngọc Kiều Long là Chương Tử Di, nhưng bây giờ cô ấy vẫn còn là một cô nhóc, còn tuổi của Củng Lợi hiện tại lại tương đương với tuổi của Chương Tử Di khi đóng bộ phim này đời sau, vừa hay có thể thay thế Chương Tử Di; Chu Nhuận Phát đóng Lý Mộ Bạch thì không có gì thay đổi, chỉ là Chu Nhuận Phát hiện đang ở thời kỳ đỉnh cao, so với mười năm sau còn có sức hút phòng vé mạnh mẽ hơn; chỉ riêng vai Du Tú Liên là khiến Lâm

Hựu Luân cảm thấy khó xử.

Đời sau vai này do Dương Tử Quỳnh đóng, lúc đó Dương Tử Quỳnh đã "đánh" ra một bầu trời trên ảnh đàn quốc tế, có độ nhận diện rất cao ở nước ngoài.

Còn bây giờ Dương Tử Quỳnh vẫn chưa vươn ra quốc tế, và đã tuyên bố rút lui hoàn toàn khỏi làng giải trí, chuẩn bị gả cho Phan Địch Sinh làm một bà chủ nhà giàu toàn thời gian.

Theo quỹ đạo của đời sau, cuộc hôn nhân này của Dương Tử Quỳnh và Phan Địch Sinh không kéo dài được bao lâu, nhưng ban đầu Lâm Hựu Luân và Phan Địch Sinh đấu đá gay gắt như vậy, việc Dương Tử Quỳnh lật lọng cũng là một ngòi nổ quan trọng.

Phan Địch Sinh ban đầu đầu tư vào công ty Đức Bảo chính là để theo đuổi Dương Tử Quỳnh, sau này bị Lâm Hựu Luân ép phải rút khỏi làng giải trí, nhưng lại ôm được người đẹp về, thực tế cũng không có gì tiếc nuối hay mất mát.

Nếu bây giờ Lâm Hựu Luân đi tìm Dương Tử Quỳnh đóng phim, chẳng khác nào tự tìm rắc rối, hơn nữa vai diễn này cũng không phải là không có Dương Tử Quỳnh thì không ai đóng được, nên anh đã giao quyền quyết định cho Hồ Kim Toàn.

Hồ Kim Toàn ban đầu chỉ là vì đáp lễ, thuận tiện thăm dò thái độ của Lâm Hựu Luân, không ngờ thu hoạch lại khiến ông vô cùng kinh ngạc.

Củng Lợi thì không nói làm gì, Chu Nhuận Phát hiện tại đang là nam diễn viên được các nhà làm phim tranh giành, biết bao đạo diễn muốn hợp tác với anh, không ngờ cơ hội như vậy lại dễ dàng rơi vào tay mình.

Hồ Kim Toàn mấy năm nay lận đận, có được một bộ phim để làm

đã cảm thấy rất mãn nguyện rồi, đột nhiên muốn tiền có tiền, muốn người có người, nhất thời trong lòng cảm xúc ngổn ngang, lại quên mất việc trả lời Lâm Hựu Luân.

Lý Hàn Tường ở bên cạnh khẽ ho một tiếng, nhắc nhở: "Kim Toàn, anh Lâm hỏi cậu có ứng cử viên nào tốt không?" Hồ Kim Toàn bừng tỉnh, nhất thời lại không biết nên nói từ đâu. "Cậu có ý tưởng gì thì cứ nói ra, anh Lâm đã nói sẽ toàn lực ủng hộ cậu làm bộ phim này, cậu còn do dự gì nữa?" Lý Hàn Tường nhìn qua thì đang thúc giục, nhưng thực ra là đang ám chỉ Hồ Kim Toàn, qua làng này sẽ không còn quán này nữa, ngôi sao ở Hong Kong và Đài Loan, không có ai mà Lâm Hựu Luân mở lời mời không đến, cậu muốn ai đóng phim này thì mau nói ra.

Sợ Hồ Kim Toàn không hiểu ý mình, Lý Hàn Tường còn đặc biệt bổ sung một câu: "Có cô Củng và Chu Nhuận Phát tham gia, bộ phim này đã được coi là quy tụ dàn sao lớn rồi, người cậu tiến cử đừng quá kém nhé!" Hồ Kim Toàn suy nghĩ kỹ một lúc, sau đó ngẩng đầu nói: "Anh Lâm thấy mời Lâm Thanh Hà đóng vai Du Tú Liên thì thế nào?" Lời này vừa nói ra, Lâm Hựu Luân hơi sững người, còn Lý Hàn Tường đã thầm giơ ngón tay cái trong lòng: Huynh đệ à, cậu quả nhiên không làm người anh này thất vọng, thêm cả Lâm Thanh Hà, bộ phim này sẽ quy tụ hết các ngôi sao đang nổi nhất ở cả ba nơi!

Nếu chuyện này thành công, ngay cả Lý Hàn Tường cũng cảm thấy mình nên ghen tị với Hồ Kim Toàn.

Hồ Kim Toàn lại không nghĩ nhiều như Lý Hàn Tường, ông chỉ đơn thuần cảm thấy, muốn tìm một nữ diễn viên đủ tầm, ông ở Đài Loan thời gian lâu nhất, cũng rất quen thuộc với Lâm Thanh Hà, nên đã buột miệng nói ra.

Lâm Hựu Luân vuốt cằm, trong lòng cũng thầm cảm khái, sao lúc

nãy mình cân nhắc ứng viên lại quên mất người chị gái đã nhận này nhỉ?

Hầu như không có bất kỳ ý kiến phản đối nào, việc chọn diễn viên cho vai Du Tú Liên cứ thế được quyết định, Lâm Hựu Luân tin rằng dù là nể mặt vị đại sư phim võ hiệp tiền bối Hồ Kim Toàn hay là nể mặt mình, Lâm Thanh Hà cũng sẽ không từ chối. ———— Bàn xong chuyện chính, Lý Hàn Tường và Hồ Kim Toàn hai người thay nhau lên trận, rất nhanh đã chuốc cho Lâm Hựu Luân say bí tỉ, lúc ra về, Lâm Hựu Luân đi đường phải có Lỵ Trí dìu mới được.

Lâm Hựu Luân say rượu, bên cạnh cần có người chăm sóc, kế hoạch dạo phố của Lỵ Trí và Củng Lợi đương nhiên cũng theo đó mà đổ bể.

Về đến nơi ở của Lỵ Trí, trời đã tối hẳn, Lỵ Trí dìu Lâm Hựu Luân vào nhà, Củng Lợi đi phía trước vội vàng bật đèn lên. "Em mau qua đây giúp chị một tay, gã này say rồi người nặng quá!" Sau khi vào cửa, toàn bộ trọng tâm cơ thể Lâm Hựu Luân đều đè lên người Lỵ Trí, Lỵ Trí đừng nói là đi, ngay cả đứng cũng có chút không vững.

Củng Lợi vội vàng bỏ túi xách xuống, chạy qua cùng Lỵ Trí dìu Lâm Hựu Luân, hai cô gái phải tốn rất nhiều sức mới dìu được Lâm Hựu Luân lên phòng ngủ trên lầu hai nằm xuống.

Chỉ một lúc như vậy, cả hai cô gái đều đổ không ít mồ hôi, nói chuyện phiếm vài câu rồi mỗi người vào một phòng tắm.

Củng Lợi tắm xong, trên người chỉ mặc quần short, áo hai dây voan mỏng hoa nhí, cô cảm thấy Lâm Hựu Luân sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy, nên không mặc áo lót đàng hoàng, dù sao mặc như vậy bị Lỵ Trí nhìn thấy cũng không sao.

Lúc nãy dìu Lâm Hựu Luân lên lầu, Củng Lợi đã để quên túi xách của mình trên sofa ở phòng khách tầng một, lúc này mới nhớ ra, xuống

lầu thì lại thấy Lỵ Trí cũng đang ngồi trong phòng khách.

Củng Lợi thấy Lỵ Trí đang cầm một tách cà phê, liền kỳ quái hỏi: "Bây giờ còn uống cà phê, chị không sợ tối không ngủ được à?" "Người say rượu, ban đêm thường sẽ tỉnh dậy mấy lần, không phải là đòi uống nước thì cũng là đi vệ sinh, bây giờ uống một chút cho tỉnh táo, để lúc đó không bị mất tinh thần." Lỵ Trí trả lời.

Cô cũng vừa tắm xong, trên người chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng, váy ngủ rất ngắn, chỉ đủ che mông, ngồi trên sofa, vạt váy bị vén lên, để lộ cả gốc đùi trắng như tuyết và một góc quần lót ren màu đen, nếu có đàn ông ở đó, nhất định sẽ nhìn đến ngẩn người.

Củng Lợi cũng không vội về phòng ngủ, ngồi xuống bên cạnh Lỵ Trí, "Anh Lâm ngủ rồi à?" "Ngủ như heo chết ấy, chắc có người hét vào tai cũng không đánh thức được đâu!" Lỵ Trí không nói tiếp chuyện của Lâm Hựu Luân với Củng Lợi nữa, hai cô gái lại tiếp tục trò chuyện về những chủ đề của phụ nữ.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Ban đầu hai cô gái đều không biết điện thoại ở đâu, lần theo tiếng chuông mới tìm thấy thứ đó dưới đệm sofa.

Điện thoại của Lỵ Trí để trong phòng ngủ, rõ ràng chiếc điện thoại đang reo này là của Lâm Hựu Luân.

Lỵ Trí nhấc điện thoại lên, nhấn nút nghe, nhưng không nói một lời, đợi người bên kia nói trước.

Lỵ Trí làm vậy là vì lo rằng điện thoại là do người phụ nữ khác của Lâm Hựu Luân gọi tới, nếu cô mở miệng trước, chuyện Lâm Hựu Luân ở chỗ cô sẽ không giấu được nữa.

May mà đầu dây bên kia là giọng của một người đàn ông, Lỵ Trí

lập tức thở phào nhẹ nhõm. "Anh Lâm bây giờ say rồi, tạm thời không thể nghe điện thoại, anh có chuyện gì không?" Lỵ Trí mở miệng hỏi. "Xin hỏi cô là?" Giọng nói ở đầu dây bên kia hơi do dự một chút. "Tôi là thư ký của anh Lâm." Lỵ Trí thuận miệng bịa ra một thân phận cho mình.

Từ Khắc ở đầu dây bên kia ngớ người, từ khi nào bên cạnh Lâm Hựu Luân lại có thêm một nữ thư ký?

Sau một thoáng ngạc nhiên ngắn ngủi, Từ Khắc vẫn nói ra thân phận của mình, cuối cùng vị nữ thư ký kia hứa sẽ chuyển lời cho Lâm Hựu Luân, ông mới đầy nghi hoặc cúp máy.

Thi Nam Sinh ở bên cạnh vội vàng hỏi: "Anh Lâm đồng ý rồi à?" Từ Khắc bất lực nhún vai, "Người nghe điện thoại là một cô gái." "Có nghe ra giọng là ai không?" Chuyện phong lưu của Lâm Hựu Luân trong giới cũng không phải là bí mật gì, những nữ minh tinh có quan hệ mật thiết với anh, Từ Khắc đa số đều biết, nên Thi Nam Sinh mới hỏi vậy.

Từ Khắc lắc đầu, ông tiếp xúc với Lỵ Trí không nhiều, chỉ nghe giọng thì không thể đoán ra đối phương là ai.

Nửa đêm Lâm Hựu Luân khát nước tỉnh dậy tìm nước uống, ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, anh dụi dụi mắt, phát hiện Lỵ Trí đang ngủ với tư thế không mấy tao nhã trên tấm chăn nhung bên cạnh, dây áo tuột xuống, để lộ bờ vai thơm trắng nõn mịn màng, đôi mắt nhắm lại với hàng mi dài đang khẽ rung động, rõ ràng động tĩnh khi anh ngồi dậy đã đánh thức cô.

Vòng mông tròn trịa dưới lớp váy ngủ đầy đặn, trắng như tuyết, mịn màng, căng tràn đàn hồi, cảnh tượng quyến rũ như vậy bày ra trước mắt, Lâm Hựu Luân không nhịn được đưa tay vỗ nhẹ lên đó một cái. "A…" Lỵ Trí đột nhiên mở mắt, thấy Lâm Hựu Luân mặt

mày treo nụ cười vô lại trêu chọc, nói với giọng hờn dỗi: "Muốn chết à!" Tay Lâm Hựu Luân luồn vào dưới eo Lỵ Trí, đỡ lấy hông cô, để mông cô nhấc cao lên, tay từ dưới váy ngủ luồn vào, vừa vuốt ve cặp mông căng mọng mịn màng của cô, vừa cởi quần lót của cô ra.

Lỵ Trí giọng nũng nịu cầu xin: "Đừng mà…" nhưng giọng nói nỉ non càng lúc càng nhỏ, Lâm Hựu Luân rút ra vật cứng rắn của mình, trực tiếp chen vào giữa hai chân cô hướng về nơi ẩm ướt… Buổi sáng Lỵ Trí có việc phải ra ngoài, Lâm Hựu Luân thỏa mãn ôm chăn ngủ tiếp, ngủ đến gần trưa thì bị điện thoại của Lỵ Trí gọi đến đánh thức.

Tối qua sau khi Lâm Hựu Luân tỉnh rượu thì vẫn luôn làm chuyện đó với Lỵ Trí, Lỵ Trí không kịp nói cho anh biết chuyện Từ Khắc đã gọi điện, lúc này mới nhớ ra, vội vàng gọi cho Lâm Hựu Luân. "Buổi trưa công ty có việc, em không về đâu, bữa trưa anh tự nghĩ cách giải quyết nhé." Lâm Hựu Luân vừa nghe điện thoại vừa đi chân trần ra khỏi phòng ngủ, Củng Lợi đang chuẩn bị xuống cầu thang, đột nhiên nhìn thấy Lâm Hựu Luân, cũng quên mất phải dừng lại, bước hụt hai bậc thang, theo bản năng vịn vào tay vịn, suýt nữa thì lăn xuống cầu thang.

Chương 279

"Được rồi, không có chuyện gì thì cúp máy trước nhé." Lâm Hựu Luân đặt điện thoại xuống, trong lòng có chút thắc mắc, sao Củng Lợi nhìn thấy mình lại có phản ứng lớn như vậy. "Vừa rồi có bị trẹo chân không?" Anh đi tới, quan tâm hỏi. "Không, không!" Nhớ lại đêm qua đi vệ sinh nghe thấy động tĩnh trong phòng Lý Trí, Củng Lợi không khỏi có chút chột dạ, cũng không dám ở lại lâu trước mặt Lâm Hựu Luân, mang giày cao gót lộc cộc đi xuống lầu.

Lâm Hựu Luân trong lòng cũng chỉ thắc mắc một chút, rồi quay người cầm điện thoại di động lên, gọi cho Từ Khắc.

Từ Khắc từ sáng sớm thức dậy đã luôn chờ bên cạnh điện thoại, điện thoại không liên quan thì nhận được mấy cuộc, đang lúc lòng rối như tơ vò thì chuông điện thoại lại vang lên.

Nhấc ống nghe lên, nghe ra là giọng của Lâm Hựu Luân, Từ Khắc lập tức phấn chấn tinh thần: "Anh Lâm, tôi là Từ Khắc…" Lâm Hựu Luân giải thích một chút về việc mình say rượu, sau đó hỏi Từ Khắc tìm anh có chuyện gì.

Trong điện thoại, Từ Khắc cũng không nói cụ thể chuyện gì, chỉ nói muốn mời Lâm Hựu Luân ra ngoài ăn cơm.

Lâm Hựu Luân đồng ý, nhưng thời gian thì định vào tối nay.

Từ Khắc vừa cúp máy, Thi Nam Sinh đã đẩy cửa đi vào, trong tay còn cầm một tờ báo. "Anh xem cái này đi." Nhận lấy tờ báo Thi Nam Sinh đưa, chỉ nhìn một cái tiêu đề, mày của Từ Khắc đã nhíu lại. "Hồ Kim Toàn sắp làm phim mới?" "Trên báo đã đăng tin này từ sớm, tôi đi tra rồi, bối cảnh bên đầu tư tạm thời vẫn chưa rõ, nhưng chuyện này có lẽ có liên quan đến Lý Hàn Tường." Thi Nam Sinh rất bình tĩnh trả

lời.

Từ Khắc chỉ cảm thấy một trận đau đầu, "Lý Hàn Tường mấy năm nay đều làm phim ở Đại lục, lúc này giúp ông ta cái ân huệ này làm gì?" "Anh quên mấy ngày trước ông ta đi Cannes là đi cùng ai sao?" Sắc mặt Từ Khắc đột nhiên thay đổi, "Ý em là người đầu tư cho Hồ Kim Toàn là anh Lâm?" "Chỉ là suy đoán, nhưng khả năng rất lớn." Thi Nam Sinh nhìn Từ Khắc một cái, "Anh nghĩ xem, ở Hong Kong ngoài anh Lâm ra, còn ai sẽ đầu tư cho Hồ Kim Toàn chứ?" Lúc này lòng Từ Khắc đã hoàn toàn rối loạn, "Nói như vậy, anh Lâm thật sự định giúp Hồ Kim Toàn ra mặt sao?" "Tôi thấy chưa chắc… Anh Lâm muốn giúp Hồ Kim Toàn ra mặt, tại sao còn phải đầu tư cho ông ta, đây không phải là vẽ vời thêm chuyện sao?" Câu trả lời của Thi Nam Sinh khiến Từ Khắc tạm thời yên tâm một chút, "Vừa rồi là tôi nghĩ nhiều rồi, anh Lâm đã đồng ý tối nay cùng ăn cơm, dù thế nào đi nữa, đến lúc đó giải thích rõ ràng với anh ấy là được." ———— Lâm Hựu Luân xem tờ báo đó muộn hơn vợ chồng Từ Khắc một chút, thầm nghĩ động tác của Hồ Kim Toàn cũng không chậm, nhanh như vậy đã tung tin ra, có lẽ là vì khoảng thời gian này đã chịu uất ức đủ rồi, tâm trạng cấp thiết có thể hiểu được.

Nhưng tin tức này không nói nhà đầu tư là ai, cũng không đưa ra dàn diễn viên, nên sau khi lên báo, cũng không gây ra quá nhiều sự chú ý, ngược lại bộ phim 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 do Hồ Kim Toàn chỉ đứng tên đạo diễn đã công chiếu ở Hong Kong nửa tháng, doanh thu phòng vé vượt 20 triệu, gây ra một trận bàn tán sôi nổi trên truyền thông.

Bộ phim này cái gì cũng tốt, chỉ là câu chuyện kể hơi dở, xuất hiện một thái giám Đông Hán không liên quan đến nguyên tác, nhưng chỉ xét về mặt hình ảnh và việc tạo dựng không khí, thì vẫn có rất nhiều điểm đáng khen ngợi.

Không lâu sau khi phim bắt đầu, Cổ công công dẫn người bao vây xưởng nhuộm của Lâm Trấn Nam, mấy cảnh quay mang đậm phong cách hội họa châu Âu chồng lên nhau để lại ấn tượng rất sâu sắc.

Đoạn Tả Lãnh Thiền xuất hiện cũng vậy, cảnh quay ngửa lên đỉnh núi có một đàn chim kinh động bay qua ánh tà dương, mấy bóng đen bay xuống, không nhiều cảnh quay nhưng đã tạo ra một không khí tuyệt vời.

Mà bài hát 《Thương Hải Nhất Thanh Tiếu》 do Hoàng Triêm sáng tác càng theo bộ phim mà vang danh, ca từ và giai điệu của bài hát chủ đề này xuyên suốt từ đầu đến cuối phim, về cơ bản những người đã xem bộ phim này đều có thể ngân nga được một hai câu, bài hát này có ý cảnh hào hùng, nhưng lúc viết bài hát này, Hoàng Triêm lại rất khổ sở.

Là một tài tử lớn cách ba năm lại được đề cử giải thưởng âm nhạc Kim Tượng, Hoàng Triêm trước đây lần nào giao hàng mà không phải một lần là xong, thế mà lần này viết bài hát cho 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》, ông bị Từ Khắc trả lại bản thảo sáu lần, lần cuối cùng giao hàng, Hoàng Triêm đã vẽ một cử chỉ tay rất không nhã nhặn lên bản fax phổ nhạc gửi cho Từ Khắc — ý là nếu còn không nhận hàng thì trở mặt.

Trên bàn ăn, Từ Khắc kể chuyện này như một câu chuyện vui cho Lâm Hựu Luân nghe, cười xong, Từ Khắc liền dẫn dắt cuộc trò chuyện vào chủ đề chính. "Vì làm bộ phim này, tôi và ông Hồ Kim Toàn đã nảy sinh một số mâu thuẫn, chuyện này trên truyền thông có nhiều lời ra tiếng vào, nhưng tình hình thực tế là sức khỏe ông Hồ không tốt, hơn nữa nếu bộ phim này cứ tiếp tục quay theo ý tưởng của ông ấy, chu kỳ quay và chi phí đều là điều xưởng phim không thể gánh nổi, nên tôi mới mời Trình Tiểu Đông, Lý Tuệ Minh mấy người họ qua để quay gấp rút." Từ Khắc không nói tiếp, những chuyện sau

đó ông tin Lâm Hựu Luân đều đã biết. "Ông Hồ là tiền bối trong dòng phim võ hiệp, ban đầu chúng tôi còn định đợi mọi chuyện lắng xuống, tìm cơ hội đến nhà giải thích với ông ấy, nếu ông Hồ đồng ý, chúng tôi thậm chí còn chuẩn bị tìm một bộ phim khác để hợp tác với ông, không ngờ lại có người đi trước chúng tôi một bước." Thi Nam Sinh phu xướng phụ tùy nói.

Lâm Hựu Luân cũng lười vòng vo với vợ chồng Từ Khắc nữa, nói thẳng: "Bộ phim đó là tôi đầu tư cho Hồ Kim Toàn, nhưng hai vị cũng không cần có suy nghĩ gì khác, Lý Hàn Tường quả thực đã đến tìm tôi vì chuyện của Hồ Kim Toàn, nhưng tôi không đồng ý giúp ông ấy.

Mời Hồ Kim Toàn làm bộ phim này, có ý đền bù, nhưng phần nhiều là vì tôi vừa hay có một ý tưởng như vậy, và bộ phim này giao cho Hồ Kim Toàn làm là rất phù hợp." Những lời này của Lâm Hựu Luân khiến tảng đá vẫn luôn treo lơ lửng trong lòng vợ chồng Từ Khắc cuối cùng cũng rơi xuống, Hồ Kim Toàn đã được lợi như vậy, chắc cũng sẽ không còn bám víu vào chuyện cũ nữa, kết quả này tốt cho tất cả mọi người.

Từ Khắc không ngờ chuyện lại được Lâm Hựu Luân giải quyết như vậy, trong lòng vừa trút được gánh nặng, đồng thời cũng nảy sinh những ý nghĩ khác.

Tình hình của Hồ Kim Toàn hiện tại thế nào, Từ Khắc tin Lâm Hựu Luân không thể không biết, mắt nhìn của Lâm Hựu Luân luôn rất chuẩn, anh dám mời Hồ Kim Toàn làm phim lúc này, chắc chắn có sự nắm bắt không nhỏ.

Lâm Hựu Luân đã ra tay thì tuyệt đối không thể là chuyện nhỏ, nếu Hồ Kim Toàn có được sự ủng hộ toàn lực của Lâm Hựu Luân, chưa chắc đã không thể làm ra một bộ phim như 《Hiệp Nữ》, đến lúc đó chắc chắn sẽ có người quay lại chế nhạo Từ Khắc lúc này không biết

nhìn người, để ngọc sáng bị bụi che.

Vừa nghĩ đến kết quả có thể xảy ra này, Từ Khắc đã ngồi không yên, ít nhất ông phải tìm cách chứng minh rằng dù không có Hồ Kim Toàn, ông cũng có thể làm ra một bộ phim võ hiệp ra hồn.

Trong 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》, dù cảnh quay của Hồ Kim Toàn cuối cùng còn lại chưa đến mười cảnh, nhưng vẫn có thể thấy được phong cách nhất quán của ông, nhân vật đi lại, thung lũng trống trải, rừng tre rậm rạp, đặc điểm của ống kính khiến người ta nhìn là biết.

Điều Từ Khắc muốn làm bây giờ là quay một phần tiếp theo, hoàn toàn vượt qua phần trước, để chứng minh lý niệm phim võ hiệp của mình không thua kém Hồ Kim Toàn. "Anh Lâm, tôi cũng vừa hay có một bộ phim trong tay, không biết anh có hứng thú đầu tư không?" Từ Khắc vừa nói ra lời này, không chỉ Lâm Hựu Luân không ngờ tới, ngay cả trong mắt Thi Nam Sinh cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Từ Khắc trước tiên nháy mắt với Thi Nam Sinh, rồi quay đầu giải thích với Lâm Hựu Luân: "《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 ban đầu trong kế hoạch là sẽ quay thành một bộ ba, bây giờ đã quay xong phần đầu, còn kịch bản phần thứ hai tôi đã nghĩ xong rồi, nếu anh Lâm có thể tham gia, tôi có thể làm kế hoạch lớn hơn một chút." Lâm Hựu Luân thản nhiên nâng chén trà lên nhấp một ngụm, nhìn Từ Khắc một cái, "Ví dụ như?" "Có đủ ngân sách hỗ trợ, tôi có thể thay toàn bộ diễn viên trong tập đầu bằng các ngôi sao hạng A, tương ứng, doanh thu phòng vé cuối cùng của phim cũng sẽ cao hơn phần một." Từ Khắc nói một cách chắc nịch, nhưng trong lời nói còn có một tầng ý nghĩa chưa nói ra, đó là ông muốn hoàn toàn cắt đứt mối liên hệ giữa phần hai và phần một của 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》, hoàn toàn xóa sạch dấu vết mà Hồ Kim Toàn đã để lại trong loạt phim này.

Từ những thông tin ít ỏi mà Từ Khắc tiết lộ, bộ phim ông chuẩn

bị làm chính là bộ phim kinh điển của dòng phim võ hiệp đời sau 《Tiếu Ngạo Giang Hồ chi Đông Phương Bất Bại》, chỉ là bộ phim này đã được đẩy lên sớm hơn vài năm, một số diễn viên trong phim gốc lúc này vẫn chưa ra mắt, Lâm Hựu Luân lại rất tò mò, rốt cuộc Từ Khắc sẽ đưa ra một danh sách diễn viên như thế nào.

"Bốp!" Bao cát bị một quyền đánh bay ra ngoài, Đỗ Vi đang đi tới bên này vội vàng né sang một bên.

Lý Liên Kiệt ôm lấy bao cát, nhìn gã một cái rồi nói: "Không sao chứ?" Đỗ Vi ném cho Lý Liên Kiệt một chiếc khăn lông, "Lau mồ hôi đi, tôi có chuyện muốn nói với anh." Bị ảnh hưởng bởi vụ án Thái Chí Minh bị bắn chết hồi đầu năm, hơn nửa năm nay Lý Liên Kiệt gần như ở trong trạng thái ngừng làm việc.

Đỗ Vi cũng bắt đầu từ lúc đó, chính thức tiếp nhận vai trò người đại diện của Lý Liên Kiệt.

Cái chết của Thái Chí Minh ảnh hưởng rất lớn đến anh, khoảng thời gian này anh luôn dùng việc luyện võ để xua tan nỗi phiền muộn trong lòng.

Còn Đỗ Vi thì không hề nhàn rỗi, gã chạy vạy khắp nơi, tích cực liên hệ các hợp đồng phim cho Lý Liên Kiệt.

Trước khi Thái Chí Minh bị sát hại, Lý Liên Kiệt luôn là cây rụng tiền trong mắt các nhà làm phim Hong Kong.

Nhưng sau vụ án đó, không còn ai muốn mời anh đóng phim nữa.

Ban đầu Đỗ Vi nghĩ mãi không ra, sau này được người khác chỉ điểm mới biết chuyện là do Lâm Hựu Luân, người bị dính líu vào vụ án của Thái Chí Minh.

Dù giới truyền thông Hong Kong đều tin rằng Lâm Hựu Luân không phải kẻ chủ mưu đứng sau vụ án, cảnh sát Hong Kong cũng có

rất nhiều bằng chứng chứng minh Lâm Hựu Luân vô can, nhưng việc Lâm Hựu Luân và Thái Chí Minh có mâu thuẫn là sự thật không thể chối cãi.

Mời Lý Liên Kiệt đóng phim nữa thì phải chấp nhận rủi ro đắc tội với Lâm Hựu Luân, trong tình huống này, dĩ nhiên không có mấy người dám mời Lý Liên Kiệt đóng phim.

"Ông chủ Hướng của Vĩnh Thịnh đã mấy lần cử người đến tìm tôi bàn chuyện, chỉ cần anh đồng ý về Vĩnh Thịnh, bên đó đảm bảo sự phát triển của anh trong giới điện ảnh Hong Kong sẽ không gặp bất kỳ trở ngại nào nữa." Chủ đề hợp tác với Vĩnh Thịnh, Đỗ Vi đã nhắc đến trước mặt Lý Liên Kiệt không chỉ một lần.

Điều kiện Vĩnh Thịnh đưa ra tuy hấp dẫn, nhưng Lý Liên Kiệt cũng có những lo ngại của riêng mình.

Thái Chí Minh bị bắn chết chính là vì dính dáng đến xã hội đen, mà bối cảnh của anh em nhà họ Hướng còn phức tạp hơn cả Thái Chí Minh.

Sau chuyện của Thái Chí Minh, Lý Liên Kiệt thực sự không muốn dính líu quá nhiều đến thế lực hắc đạo nữa.

"Bối cảnh là một chuyện, nhưng thành tích của Vĩnh Thịnh trong làng điện ảnh những năm nay không phải chỉ dựa vào tà ma ngoại đạo mà làm được, nếu không thì họ đã thành công từ mười năm trước rồi." Đỗ Vi nói năng thấm thía khuyên nhủ.

Ngay từ năm 1978, anh em nhà họ Hướng đã thành lập "Công ty điện ảnh Vĩnh Thắng", người em Hướng Hoa Thắng làm nhà sản xuất, người anh Hướng Hoa Cường làm diễn viên chính, chủ yếu làm phim hài kung fu, kết quả là khán giả không đón nhận, hai anh em thất bại thảm hại, đành phải tạm thời gác lại.

Năm 1984, thấy thị trường điện ảnh Hong Kong ngày càng khởi sắc, hai anh em nhà họ Hướng vẫn chưa từ bỏ ý định lại quay trở lại.

Họ đổi tên công ty thành "Vĩnh Thịnh", vì có bài học từ lần trước nên lần này ra tay thận trọng hơn nhiều.

Họ tìm thẳng đến Vương Tinh, người vừa quay xong 《Bảo bối trí đa tinh》, thông qua Vương Tinh để lấy được kịch bản 《Đổ Thần》 từ tay Lâm Hựu Luân. 《Đổ Thần》 trở thành bộ phim ăn khách nhất Hong Kong năm đó, còn dấy lên một làn sóng phim về cờ bạc trong giới điện ảnh.

Vĩnh Thịnh cũng nhờ bộ phim này mà đứng vững trong làng điện ảnh, từ đó mỗi năm đều đều đặn cho ra đời những tác phẩm hay.

Sau khi Đức Bảo đóng cửa, Vĩnh Thịnh càng vững vàng ở vị trí thứ tư trong làng điện ảnh Hong Kong, dần dần cũng có thực lực để thách thức ba công ty điện ảnh lớn.

"Vừa rồi ông chủ Hướng đã đích thân gọi điện cho tôi, nói rằng chỉ cần anh đồng ý hợp tác với Vĩnh Thịnh, họ có thể sắp xếp ngay cho anh một bộ phim, nghe nói đạo diễn là Từ Khắc." Đỗ Vi nói thêm một câu.

Khi nghe đến cái tên Từ Khắc, mắt Lý Liên Kiệt sáng lên, khoảnh khắc này anh thực sự đã động lòng. 《Hoàng Phi Hồng》, 《Thiến Nữ U Hồn》, cộng thêm bộ phim 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 đang ồn ào gần đây, Từ Khắc nghiễm nhiên đã trở thành một cái tên đại diện cho dòng phim võ hiệp Hong Kong.

Ban đầu vì từ chối đóng 《Hoàng Phi Hồng》, Lý Liên Kiệt đã bỏ lỡ một cơ hội tốt, lần này nghe tin, anh tỏ ra đặc biệt quan tâm.

Chương 280

"Ông chủ Hướng nói bộ phim đó không phải do Vĩnh Thịnh đầu tư, Từ Khắc vẫn còn những ứng cử viên nam chính khác, nên muốn chúng ta trả lời ông ấy trong hôm nay." "Gấp vậy sao?" Lý Liên Kiệt dù động lòng nhưng không ngờ phải quyết định nhanh đến thế.

"Triệu Văn Trác đi đóng phim ở Đại Lục sắp về rồi, bên ông chủ Hướng cũng lo đêm dài lắm mộng." Đỗ Vi giải thích.

Cùng là diễn viên Đại Lục, Triệu Văn Trác và Lý Liên Kiệt lại ngấm ngầm có một mối quan hệ cạnh tranh.

Dù sao thì Triệu Văn Trác đã hợp tác với Từ Khắc trước, nếu cùng lúc cạnh tranh một vai diễn, Lý Liên Kiệt sẽ rất bất lợi.

"Còn một tin rất quan trọng quên nói với anh, bộ phim mới này của Từ Khắc là do Lâm Hựu Luân đầu tư." Đỗ Vi chọn nói ra điều này cuối cùng không phải là không có dụng ý.

Lý Liên Kiệt gặp phải tình cảnh hiện tại, vấn đề lớn nhất vẫn nằm ở Lâm Hựu Luân.

Cái gọi là muốn tháo chuông thì phải tìm người buộc chuông.

Điều mà Đỗ Vi vẫn không chắc chắn chính là thái độ của Lâm Hựu Luân đối với Lý Liên Kiệt rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng ý tứ bên Vĩnh Thịnh thể hiện lại rất rõ ràng, nếu Lâm Hựu Luân không có thành kiến gì với Lý Liên Kiệt thì dĩ nhiên là đôi bên đều vui vẻ; nếu Lâm Hựu Luân có thành kiến, Vĩnh Thịnh có thể đứng ra hòa giải.

Như vậy, Lý Liên Kiệt gần như không có khả năng từ chối. --- Tin tức phần tiếp theo của 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 sẽ thay đổi toàn bộ

dàn diễn viên chính vừa được tung ra, phản ứng đầu tiên của Ngô Tư Nguyên là Từ Khắc bị hỏng não rồi.

Thành công phòng vé của 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 là điều ai cũng thấy rõ.

Trong tình hình bình thường, việc sử dụng dàn diễn viên cũ để quay phần tiếp theo là cách làm khôn ngoan nhất.

Nhưng không biết Từ Khắc nghĩ thế nào mà lại đưa ra quyết định như vậy.

Ngô Tư Nguyên cảm thấy lần này Từ Khắc đã quá tự mãn, và những người trong ngành điện ảnh có cùng suy nghĩ với ông không phải là ít.

Tuy nhiên, sau đó lại có tin tức lan truyền, nói rằng bộ phim này do Lâm Hựu Luân đầu tư, thế là rất nhiều người lập tức không còn nghĩ như vậy nữa.

"Bất kể lần này Từ Khắc bán thuốc gì trong hồ lô, đối với chúng ta đều là một cơ hội, tôi sẽ tìm cách giành lấy một vai diễn trong bộ phim này cho cô!" Quan Chi Lâm ngồi trước mặt Ngô Tư Nguyên, vẻ mặt lơ đãng, rõ ràng cô không có hứng thú lắm với chuyện này.

"Chi Chi, không phải tôi nói cô, nhưng cô quá không quan tâm đến chuyện của mình rồi!" Ngô Tư Nguyên phát hiện Quan Chi Lâm hoàn toàn không tập trung nghe mình nói, liền sa sầm mặt, giọng điệu trở nên nghiêm khắc: "Tôi bảo cô liên lạc nhiều hơn với anh Lâm, cô đã làm thế nào?" Thấy Ngô Tư Nguyên nổi giận, Quan Chi Lâm vội vàng giải thích: "Chú Ngô, anh Lâm căn bản không có hứng thú gì với cháu, cháu cần gì phải tự tìm mất mặt?" "Cô từng thấy con mèo nào không ăn cá chưa?" Thấy vẻ mặt tủi thân của Quan Chi Lâm, giọng điệu của Ngô Tư Nguyên cũng dịu lại, "Chú Ngô làm vậy là vì muốn tốt cho cô, cô xem những nữ minh tinh thân thiết với anh Lâm đi, từng người một

bây giờ đều được anh ta lăng xê thành sao lớn.

Chung Sở Hồng, Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân, mấy người này tôi không nói nữa, cả cô Củng Lợi từ Đại Lục sang bây giờ cũng đã thành ảnh hậu Cannes… Còn cô chẳng qua chỉ đóng vai Thập Tam Dì trong 《Hoàng Phi Hồng》, so với những người đó còn kém xa." Quan Chi Lâm không lên tiếng, Ngô Tư Nguyên tiếp tục khuyên cô: "Điều kiện của cô tốt như vậy, lẽ nào lại không tranh giành nổi với những người phụ nữ bên cạnh anh ta, hay là cô thấy mình không xinh đẹp bằng họ?

Ý của chú Ngô cũng không phải muốn cô thật sự phát sinh quan hệ kia với anh Lâm, chỉ là thỉnh thoảng mời anh ta ra ngoài uống trà, ăn một bữa cơm gì đó, chỉ cần để cho bên ngoài cảm thấy quan hệ giữa hai người rất thân mật là được rồi." Ở Hong Kong, chỉ cần là nữ minh tinh có quan hệ với Lâm Hựu Luân, về cơ bản đều có thể nổi như cồn.

Thật giả trong đó, giới truyền thông và công chúng đều không đi sâu tìm hiểu, mọi người chẳng qua chỉ xem cho vui.

Theo Ngô Tư Nguyên, đây chính là một cơ hội tốt để tạo scandal nổi tiếng.

Trong lòng Quan Chi Lâm vẫn có chút phản kháng với loại chuyện này, nhưng đây chính là bức tranh chân thực của làng giải trí, không phải cô thì cũng là người khác, sớm muộn gì cũng phải dùng thanh xuân để đổi lấy con đường công danh của mình.

"Được rồi, bộ phim này do anh Lâm đầu tư, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Cô bây giờ hãy gọi điện cho anh Lâm, xem có thể hẹn anh ta ra ngoài ăn cơm riêng không." Ngô Tư Nguyên vừa nói vừa nhét ống nghe vào tay Quan Chi Lâm.

Quan Chi Lâm do dự một chút, cuối cùng vẫn bấm số điện thoại của Lâm Hựu Luân. --- Lúc nhận được điện thoại của Quan Chi Lâm, Lâm Hựu Luân đang ở một nhà hàng ăn cơm cùng Vương Tổ Hiền.

Điện thoại được nghe ngay trước mặt Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân tổng cộng cũng không nói mấy câu, rất nhanh đã cúp máy, rồi như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười với Vương Tổ Hiền, "Vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?" "Nhạc Linh San cuối cùng không phải đã gả cho Lâm Bình Chi rồi sao?" Đôi mắt sáng lấp lánh của Vương Tổ Hiền nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Hựu Luân.

Cô nghe thấy giọng một người phụ nữ trong điện thoại, nhưng rất thông minh không hỏi nhiều, tiếp tục chủ đề trước đó: "Anh còn lừa em nói là nữ chính của phim, bắt nạt em chưa đọc tiểu thuyết gốc phải không?" Lâm Hựu Luân bất đắc dĩ nhún vai: "Em ngốc à, em đã xem bộ phim nào mà quay y hệt tiểu thuyết gốc chưa?

Trong kịch bản ngay cả nhân vật Lâm Bình Chi cũng không có, em có muốn gả cũng không gả được!" "Vậy trong phim, Nhạc Linh San cuối cùng có đến được với Lệnh Hồ Xung không?" Vương Tổ Hiền vẫn canh cánh trong lòng về việc Nhạc Linh San trong tiểu thuyết không thể đến được với Lệnh Hồ Xung, dĩ nhiên hy vọng trong phim có thể thay đổi kết cục này.

"Lúc nhỏ là thanh mai trúc mã, lớn lên lại cùng nhau vào sinh ra tử, tình cảm này không phải người thường có thể so sánh được.

Nhạc Linh San mà có chuyện gì, Lệnh Hồ Xung chắc chắn sẽ là người đầu tiên cứu cô ấy hoặc chăm sóc cô ấy, vì cô ấy là sư muội của chàng.

Chỉ là thân thiết thì thân thiết, Lệnh Hồ Xung trước giờ chưa bao giờ xem cô ấy là con gái…" Ban đầu khi nghe Lâm Hựu Luân nói về vai diễn này, Vương Tổ Hiền còn khá hài lòng, nhưng khi nghe mình

phải đóng một cô nàng tomboy, miệng lập tức trề ra.

May mà Lâm Hựu Luân nói một câu "Trong mắt anh, em đóng vai gì cũng đẹp", mới dỗ cho cô vui vẻ trở lại.

"Các tình địch của Nhạc Linh San người thì đi, người thì chết, chỉ có cô ấy mới là người chiến thắng cuối cùng.

Tuy trong lòng Lệnh Hồ Xung sẽ không bao giờ quên những người phụ nữ kia, nhưng có quan hệ gì chứ?

Cuối cùng người ở lại bên cạnh Lệnh Hồ Xung, vẫn chỉ có Nhạc Linh San… Thế nào, kết cục như vậy có hài lòng không?" Hài lòng thì hài lòng, nhưng trong lòng Vương Tổ Hiền không khỏi nghi ngờ.

Bề ngoài Lâm Hựu Luân nói về câu chuyện của Nhạc Linh San, nhưng đạo lý trong đó lại giống như đang nói cho cô nghe.

Gì mà chỉ cần có thể ở bên cạnh anh là được rồi, biết ngay cái gã này không có ý tốt, đây không phải là cố ý rót canh mê cho mình sao?

Nghĩ đến đây, Vương Tổ Hiền ngước mắt lên, lườm nguýt Lâm Hựu Luân một cái, khiến Lâm Hựu Luân ngơ ngác không hiểu gì.

Lâm Hựu Luân mời Vương Tổ Hiền đóng vai Nhạc Linh San, là vì Lý Gia Hân, người đóng vai này trong bộ phim gốc, lúc này vẫn chưa ra mắt.

Lý Gia Hân nổi tiếng hoàn toàn dựa vào một chữ "đẹp", chỉ xét về nhan sắc, nữ diễn viên Hong Kong có thể sánh ngang với Lý Gia Hân chỉ có ba người còn lại trong "tứ đại tuyệt sắc Hong Kong" thời đó.

Trùng hợp là trong số đó, Lâm Thanh Hà và Quan Chi Lâm đều đã được xác định sẽ đóng vai trong 《Tiếu Ngạo Giang Hồ II: Đông Phương Bất Bại》, Vương Tổ Hiền liền trở thành người duy nhất có thể thay thế.

Dĩ nhiên điều này không thể giải thích với Vương Tổ Hiền, nếu cô suy nghĩ nhiều, Lâm Hựu Luân cũng không có cách nào.

Trong bộ phim 《Tiếu Ngạo Giang Hồ II: Đông Phương Bất Bại》, thuyết phục Vương Tổ Hiền đóng vai Nhạc Linh San không phải là khó nhất, thuyết phục Lâm Thanh Hà đóng vai Đông Phương Bất Bại mới là vấn đề lớn.

Trong nguyên tác của Kim Dung, miêu tả về Đông Phương Bất Bại không nhiều, chỉ nói y chìm đắm trong nữ công, lâu ngày không lộ diện trong giáo, là kiểu mô tả chuẩn của một trùm phản diện.

Mà vai diễn Đông Phương Bất Bại có thể để lại dấu ấn đậm nét trong lịch sử điện ảnh Hong Kong sau này, đầu tiên phải cảm ơn Từ Khắc.

Không có tài năng phong lưu, tinh luyện tỉ mỉ của ông thì sẽ không có một Đông Phương Bất Bại phong hoa tuyệt đại, điên đảo chúng sinh.

Tác phẩm của Kim Dung trước nay không thích người khác tùy tiện sửa đổi, nhưng phiên bản 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 này của Từ Khắc lại là một ngoại lệ.

Hậu duệ của kẻ thù trở thành tình nhân, mô-típ kịch tính như vậy không thiếu, nhưng kẻ thù trở thành tình nhân thì không nhiều, mà kẻ thù đồng tính trở thành tình nhân thì càng là độc nhất vô nhị.

Mời Lâm Thanh Hà đóng vai Đông Phương Bất Bại ngay từ đầu đã là ý của Từ Khắc.

Vì cách đây không lâu, Từ Khắc vừa hợp tác với Lâm Thanh Hà trong một bộ phim là 《Đao Mã Đán》.

Trong phim, Lâm Thanh Hà, Chung Sở Hồng, Diệp Thiến Văn ba người phụ nữ chung một sân khấu, Lâm Thanh Hà cắt tóc dài mặc đồ

nam, xuất hiện với hình tượng một đảng viên cách mạng hiên ngang anh tư, thể hiện trọn vẹn vẻ anh khí tuấn lãng của mình.

Mái tóc ngắn gọn gàng cùng bộ quân phục thẳng tắp trong phim của cô đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho khán giả.

Khi cân nhắc ứng cử viên cho vai Đông Phương Bất Bại, Từ Khắc đã nghĩ ngay đến Lâm Thanh Hà.

Nhưng dù sao Đông Phương Bất Bại cũng là vai phản diện, cuối phim còn bị thương dưới kiếm của Lệnh Hồ Xung, rơi xuống vực tự vẫn.

Từ Khắc biết thuyết phục Lâm Thanh Hà không dễ, nên mới muốn nhờ Lâm Hựu Luân ra mặt.

Biết được quyết định này của Từ Khắc, trong lòng Lâm Hựu Luân cũng không ngạc nhiên lắm, chỉ mơ hồ cảm thấy lần này Từ Khắc và Hồ Kim Toàn xem như đối đầu nhau đến cùng.

Chương 281

Cả 《Ngọa Hổ Tàng Long》 và 《Tiếu Ngạo Giang Hồ II: Đông Phương Bất Bại》 đều định mời Lâm Thanh Hà làm diễn viên chính, và rất trùng hợp là kết cục của cả hai bộ phim đều là nhảy vực tự vẫn.

Chờ sau khi hai bộ phim này ra mắt, liệu điện ảnh võ hiệp Hong Kong có dấy lên một trào lưu "nhảy vực" hay không thì Lâm Hựu Luân không biết, nhưng anh biết, để thuyết phục Lâm Thanh Hà cùng lúc chạy show ở hai đoàn phim, độ khó không phải chỉ một chút.

Khi hai kịch bản cùng được đặt trước mặt Lâm Thanh Hà, cô thực sự đã do dự.

Nếu chọn theo vai diễn, Du Tú Liên trong 《Ngọa Hổ Tàng Long》 phù hợp với kỳ vọng của Lâm Thanh Hà hơn, nhưng thực tế trong bộ phim này, cô và Châu Nhuận Phát đều chỉ là vai phụ, nhân vật chính thực sự là Ngọc Kiều Long do Củng Lợi đóng.

Còn trong 《Tiếu Ngạo Giang Hồ II: Đông Phương Bất Bại》 thì là vai chính, tiếc là Đông Phương Bất Bại lại là một vai phản diện.

Hình tượng nhân vật tuy đột phá, nhưng nếu diễn không tốt cũng rất dễ bị chửi.

Còn nếu xét từ góc độ đối tác, Hồ Kim Toàn là đạo diễn võ hiệp bậc thầy đã thành danh từ lâu, còn Từ Khắc là người cầm cờ của dòng phim võ hiệp mới.

Cả hai bộ phim lại đều do Lâm Hựu Luân đầu tư, khiến Lâm Thanh Hà thực sự khó quyết định.

Lâm Thanh Hà trầm ngâm nửa ngày không quyết định được,

ngẩng đầu lên lại thấy Lâm Hựu Luân đang ngồi đối diện ung dung nhấp cà phê, trong lòng tức tối, liền đẩy cả hai kịch bản ra trước mặt anh.

"Kịch bản đều là cậu mang đến, cậu chọn giúp tôi một cái đi!" Lâm Hựu Luân khá bất ngờ đặt tách cà phê xuống, nhìn Lâm Thanh Hà nói: "Hai vai diễn này, chị Thanh Hà chắc chắn không có vấn đề gì chứ?" Lâm Thanh Hà gật đầu, trong mắt khẽ lóe lên một tia ranh mãnh: Miệng thì luôn miệng gọi người ta là chị, lại đưa ra cho người ta một bài toán khó như vậy, bây giờ cũng để cho cậu nếm thử mùi vị khó xử.

Không ngờ Lâm Hựu Luân lại thản nhiên nói: "Vậy thì đơn giản rồi, chị Thanh Hà đã không biết chọn bộ nào, vậy thì nhận cả hai bộ đi!" Lâm Thanh Hà sững người, ban đầu cô tưởng Lâm Hựu Luân đang nói đùa, nhưng vẻ mặt anh lại vô cùng nghiêm túc, khiến cô không khỏi nghi ngờ, lẽ nào mình đã đoán sai?

Lâm Hựu Luân nghiêm túc nói với Lâm Thanh Hà: "Chị Thanh Hà muốn nghe ý kiến của tôi, và ý kiến của tôi là cả hai bộ phim chị đều không thể bỏ lỡ." Lâm Thanh Hà hai tay ôm tách cà phê, không nói gì, nhưng ánh mắt rõ ràng đang hỏi tại sao.

"《Ngọa Hổ Tàng Long》 giao cho Hồ Kim Toàn quay, ngay từ đầu tôi đã không kỳ vọng doanh thu phòng vé sẽ cao.

Chỉ là bộ phim này tôi định sẽ mang ra nước ngoài dự thi, khi điều kiện chín muồi sẽ đưa phim ra chiếu toàn cầu…" Ý của Lâm Hựu Luân rất đơn giản, Lâm Thanh Hà đóng bộ phim này, tệ nhất cũng có thể quen mặt với khán giả nước ngoài, đây là điều mà rất nhiều diễn viên châu Á hiện nay đều mơ ước.

Ngay lúc Lâm Thanh Hà đang trầm tư, Lâm Hựu Luân lại nói tiếp: "Vai Du Tú Liên diễn ra, thực ra đối với chị Thanh Hà mà nói cũng

không có gì khó.

Nhưng Đông Phương Bất Bại thì khác, vai diễn này rất có tính thử thách.

Nếu diễn tốt vai này, tuyệt đối có thể để lại một nét bút đậm trong lịch sử điện ảnh võ hiệp, và con đường diễn xuất sau này của chị Thanh Hà cũng có thể được mở rộng rất nhiều." 《Ngọa Hổ Tàng Long》 mang lại lợi ích lâu dài cho Lâm Thanh Hà, trong khi 《Tiếu Ngạo Giang Hồ II: Đông Phương Bất Bại》 có thể mang lại lợi ích thấy ngay lập tức.

"Đóng cả hai cũng không phải là không thể, nhưng tôi có một thắc mắc." Lâm Thanh Hà muốn biết Đông Phương Bất Bại rốt cuộc là nam hay nữ, điều này làm khó Lâm Hựu Luân.

Trí tưởng tượng thiên mã hành không của Từ Khắc đã khiến Đông Phương Bất Bại sớm vượt ra khỏi khuôn khổ thẩm mỹ có thể định nghĩa bằng giới tính, tập hợp sự dịu dàng của phụ nữ và sự tàn bạo của đàn ông vào một thân, khi cười thì phong tình vạn chủng, khi giết người thì hung tàn bá đạo, không cần giải thích.

Lâm Hựu Luân luôn cảm thấy vẻ đẹp của nam và nữ nếu đạt đến cực hạn sẽ có xu hướng trung tính.

Lâm Thanh Hà và Trương Quốc Vinh chính là hai ví dụ điển hình nhất, và Đông Phương Bất Bại chính là hình tượng màn bạc thể hiện vẻ đẹp đó một cách triệt để nhất.

"Vừa nam vừa nữ, điên đảo chúng sinh." Lâm Hựu Luân chỉ có thể trả lời như vậy, sợ Lâm Thanh Hà không hài lòng, anh còn cố ý bổ sung một câu: "Trong phim này Đông Phương Bất Bại đều xuất hiện trong trang phục nữ, chị Thanh Hà chắc chắn không có vấn đề gì." Nói ra thì đây cũng không phải lần đầu tiên Lâm Thanh Hà đóng vai nam trong phim.

Ngay từ những năm 70, cô đã đóng vai Giả Bảo Ngọc trong 《Kim Ngọc Lương Duyên Hồng Lâu Mộng》 của Lý Hàn Tường, và vai Lâm muội muội của cô chính là Trương Ngải Gia, người đoạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng năm nay.

Lúc quay bộ phim đó, Lý Hàn Tường ban đầu định để Trương Ngải Gia đóng Giả Bảo Ngọc, Lâm Thanh Hà làm Lâm muội muội.

Nhưng khi hai người mặc trang phục đứng cạnh nhau, Lý Hàn Tường cảm thấy có gì đó không ổn.

Làm gì có chuyện Lâm muội muội cao hơn Bảo ca ca nửa cái đầu?

Phải nói đạo diễn lớn vẫn là đạo diễn lớn, cách giải quyết của Lý Hàn Tường rất đơn giản, trực tiếp cho hai người đổi vai, thế là xong chuyện.

"Còn về vấn đề lịch trình, chị Thanh Hà hoàn toàn không cần lo lắng.

Phim do Từ Khắc giám chế thường quay rất nhanh, còn Hồ Kim Toàn thì nổi tiếng là làm việc chậm rãi.

Nói không chừng khi 《Tiếu Ngạo Giang Hồ II: Đông Phương Bất Bại》 đã quay xong, 《Ngọa Hổ Tàng Long》 có thể mới vừa hoàn thành công tác chuẩn bị." Lâm Hựu Luân nói vậy, chút nghi ngờ cuối cùng trong lòng Lâm Thanh Hà cũng bị xóa tan, việc nhận đóng cả hai bộ phim cứ thế được quyết định. --- Ngày hôm sau, số mới nhất của tạp chí 《Minh Báo Weekly》 dành một phần năm trang báo để giới thiệu chi tiết về thông tin quay phim của 《Tiếu Ngạo Giang Hồ II: Đông Phương Bất Bại》 và 《Ngọa Hổ Tàng Long》, đồng thời liệt kê dàn diễn viên của hai bộ phim.

Tin tức vừa lan ra, giới truyền thông đã xôn xao! 《Ngọa Hổ Tàng Long》 quy tụ ba diễn viên hàng đầu của hai bờ ba nơi là Củng Lợi,

Châu Nhuận Phát, Lâm Thanh Hà, lại do bậc thầy phim võ hiệp Hồ Kim Toàn đích thân cầm trịch, dĩ nhiên thu hút sự chú ý.

Mà 《Tiếu Ngạo Giang Hồ II: Đông Phương Bất Bại》 do Từ Khắc giám chế, Trình Tiểu Đông đạo diễn lại càng khoa trương hơn, một bộ phim mà quy tụ cả Lâm Thanh Hà, Vương Tổ Hiền, Quan Chi Lâm, ba tuyệt sắc Hong Kong.

Thậm chí còn có tin đồn Từ Khắc còn có ý mời tiểu hoa đán của TVB là Chu Hải My đóng một vai khách mời trong phim, khiến người ta không khỏi cảm thán nam chính Lý Liên Kiệt "diễm phúc" không cạn.

Hai bộ phim cùng lúc ra mắt hoành tráng, lại liên hệ đến tin đồn rạn nứt ầm ĩ khắp thành phố trước đó giữa Từ Khắc và Hồ Kim Toàn, người có lòng đều có thể nhìn ra quyết tâm tranh tài cao thấp của hai người trong hai bộ phim này.

Giới truyền thông càng ra sức thổi bùng ngọn lửa, hai bộ phim chưa bắt đầu quay đã được lăng xê rầm rộ.

Và trong thời gian này, một bộ phim võ hiệp rất "đặc biệt" đã lặng lẽ tổ chức một buổi chiếu thử quy mô nhỏ tại Hong Kong.

Những người được mời đến đều là các nhà báo và nhà phê bình phim của các phương tiện truyền thông danh tiếng.

Phía rạp chiếu phim không hề thông báo trước về nội dung phim, nên trước khi phim chính thức bắt đầu, những người này tụ tập thành từng nhóm nhỏ.

Trong đó có những người thạo tin, ít nhiều đã nghe ngóng được một số thông tin về bộ phim này từ các kênh riêng của mình.

"Đây là một bộ phim hợp tác giữa Hong Kong và Đại Lục.

Đạo diễn là người Hong Kong, nhưng nghe nói là một người mới.

Ngược lại, nhà quay phim kia nghe nói ở Đại Lục khá nổi tiếng." "Không phải lại là đề tài lịch sử chứ?" Nhắc đến phim hợp tác, nhiều người đầu tiên nghĩ đến mấy bộ phim lịch sử do Lý Hàn Tường quay.

"Là một bộ phim võ hiệp." Có người bên cạnh xen vào.

Mọi người cùng quay đầu lại, phát hiện người nói là một vị phó tổng biên tập họ Hồ của 《Điện Ảnh Song Châu San》.

Với tư cách là đơn vị tổ chức giải Kim Tượng, 《Điện Ảnh Song Châu San》 luôn có một vị thế rất đặc biệt trong làng điện ảnh Hong Kong.

Hơn nữa, sau khi được 《Minh Báo》 sáp nhập, kênh phát hành đã có sự đảm bảo ổn định hơn, lại có một ông chủ như Lâm Hựu Luân chống lưng, nên thường xuyên có thể lấy được rất nhiều thông tin nội bộ về việc quay phim.

Nếu trong giới có tin tức gì lớn, tòa soạn tạp chí đều sẽ nhận được tin ngay lập tức.

Từ miệng vị phó tổng biên tập họ Hồ này, mọi người nghe được không ít thông tin hữu ích: "Bộ phim này được chuyển thể từ truyện tranh, tác giả gốc là Mã Vinh Thành, người vẽ 《Việt Nam Anh Hùng》.

Bộ truyện tranh này là tác phẩm mới của ông ấy, có lẽ sẽ ra mắt đồng bộ với phim." "Vậy trong dàn diễn viên có ngôi sao nào không?" Có người không nhịn được hỏi.

"Hai nam chính cũng có chút danh tiếng, một người là Quách Phú Thành từng đóng nam phụ trong 《Trở Về Tương Lai 1》, một người là Triệu Văn Trác nổi tiếng nhờ đóng 《Hoàng Phi Hồng》 cách đây không lâu." "Còn nữ chính thì sao?" Lại có người hỏi.

"Là hai người mới từ Đài Loan sang, hiện tại vẫn chưa có danh

tiếng gì.” Dường như có chút e dè, vị phó tổng biên tập họ Hồ không muốn nói nhiều về vấn đề này.

Nhưng người có lòng vẫn có thể nắm bắt được một số thông tin từ những lời nói úp mở của ông, lập tức có người liên hệ chuyện này với tin tức Lâm Hựu Luân dẫn hai nữ nghệ sĩ Đài Loan xuất hiện ở sân bay năm ngoái.

Liệu có phải là họ không?

Không ít người có mặt đều có nghi vấn như vậy.

Lúc này, có nhân viên công tác vào thông báo mọi người rằng phim sắp bắt đầu chiếu, tất cả đều trở về chỗ ngồi của mình, cuộc thảo luận về chủ đề này dĩ nhiên cũng không tiếp tục nữa.

Đèn tắt, phòng chiếu lập tức chìm vào bóng tối.

Chương 282

Ánh sáng mạnh từ máy chiếu rọi lên màn bạc.

Khi logo của công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu của Tằng Chí Vĩ xuất hiện, không ít người đã có chút kinh ngạc.

Sau khi chuỗi rạp Tân Bảo bị sáp nhập, mọi người đều nghĩ Tằng Chí Vĩ, người luôn đứng về phía Tân Bảo, sẽ gặp xui xẻo theo.

Ai ngờ một năm sau, tác phẩm của công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu lại có được tư cách chiếu thử trong nội bộ của Gia Nghị.

Ngạc nhiên thì ngạc nhiên, nhưng những người có mặt đa số là nhà phê bình phim chứ không phải phóng viên lá cải, sự chú ý của mọi người chủ yếu vẫn đặt vào bản thân bộ phim.

Đầu phim, dòng sông cuồn cuộn, bậc thang đá lên mây, sự hùng vĩ của tổng đàn Thiên Hạ Hội ẩn hiện trong mây, lập tức khiến người ta cảm nhận được sự khác biệt của bộ phim này.

Dĩ nhiên phim mới bắt đầu, việc thỉnh thoảng thoáng qua việc sử dụng kỹ xảo vẫn chưa đủ để tạo ra cú sốc thị giác mạnh mẽ cho những người có mặt.

Tuy nhiên, bối cảnh phong cảnh thiên nhiên được chọn lọc trong phim lại đẹp như một bức tranh thủy mặc, lôi cuốn người xem.

Ngoài ngôn ngữ ống kính của nhà quay phim rất đẹp, địa điểm quay phim cũng là một yếu tố rất quan trọng.

Ít nhất ở Hong Kong không thể tìm được bối cảnh phong cảnh thiên nhiên đẹp như chốn bồng lai tiên cảnh như vậy.

So với ngoại cảnh tuyệt đẹp, tình tiết của phim không mang lại quá nhiều bất ngờ cho mọi người.

Bang chủ Thiên Hạ Hội là Hùng Bá muốn thống nhất giang hồ, tìm đến một thầy bói giang hồ để xem mệnh cho mình, và theo lời tiên tri của Nê Bồ Tát, nhận Nhiếp Phong và Bộ Kinh Vân làm hai đệ tử nhỏ.

Ngược lại, trận tử chiến giữa Nhiếp Nhân Vương và Hùng Bá trên Lạc Sơn Đại Phật, việc sử dụng hiệu ứng ánh sáng võ thuật khiến người ta sáng mắt.

Các bộ phim võ hiệp Hong Kong trước đây chỉ dùng một ít khói và hiệu ứng ánh sáng đơn giản để thể hiện các chiêu thức võ công, điểm nhấn chủ yếu vẫn tập trung vào động tác cơ thể của diễn viên.

Còn bộ phim này lại sử dụng phương pháp thể hiện theo kiểu truyện tranh, động tác của diễn viên rất đơn giản, nhưng kết hợp với hiệu ứng đặc biệt do máy tính tạo ra với màu sắc rực rỡ, đã tạo ra một hiệu quả độc đáo giao thoa giữa truyện tranh và điện ảnh, phát huy tối đa tác dụng hỗ trợ của hiệu ứng máy tính đối với việc kể chuyện và xây dựng nhân vật.

Ống kính chuyển cảnh, Phong và Vân đều đã trưởng thành.

Triệu Văn Trác xuất hiện với tạo hình tóc dài, phá vỡ nhận thức của mọi người về anh trong 《Hoàng Phi Hồng》 trước đây.

Tạo hình này cũng tàm tạm, những người đã quen với hình tượng trước đây của anh có lẽ nhất thời vẫn chưa thể chấp nhận được.

So sánh thì tình hình của Bộ Kinh Vân do Quách Phú Thành đóng lại tốt hơn nhiều.

Quách Phú Thành vừa xuất hiện đã khoe cơ bắp dưới thác nước, hiệu ứng của Bài Vân Chưởng càng khiến người ta phải trầm trồ.

Mái tóc xoăn màu xanh, cộng thêm vẻ mặt lạnh lùng, rất có phong cách của nhân vật truyện tranh.

Quách thiên vương tương lai, lúc này đã dần bộc lộ sức hút phi

thường có thể làm mê đảo bao thiếu nữ si tình.

Tiêu Tường thanh tú đáng yêu xuất hiện với tiếng gọi "A đa" dịu dàng, khiến người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu, một hình tượng tiểu sư muội thuần khiết lập tức hiện lên sống động trong lòng mọi người.

Từ khi Khổng Từ do Tiêu Tường đóng xuất hiện, mọi người vẫn luôn đoán xem cô rốt cuộc thích ai, là Nhiếp Phong phóng khoáng dịu dàng, hay là Bộ Kinh Vân bá đạo cương cường?

Thấy cô cùng Nhiếp Phong ngắm đom đóm, cùng Bộ Kinh Vân quấn quýt, những người có mặt đều là những người xem phim vô số, lập tức đoán ra đây lại là một mối tình tay ba bi thương.

Nhưng phải nói rằng, mấy đoạn tình tiết này được quay rất xuất sắc.

Điểm trừ về tạo hình ban đầu của Triệu Văn Trác đã được gỡ lại không ít trong đoạn cùng nhau ngắm đom đóm ở Kiếm Trủng.

Đặc biệt là khi anh mang theo Tiêu Tường bay lượn giữa không trung, nhẹ nhàng phe phẩy quạt giấy, vung bên trái, vung bên phải, ánh sáng lấp lánh như sao, ngọc mềm hương ấm, quyến luyến động lòng người.

Còn cảnh nóng của Quách Phú Thành và Tiêu Tường, tuy mức độ rất nhỏ, không có màn thể hiện kinh thiên động địa, nhưng tuyệt đối đầy tính thẩm mỹ.

Mỗi động tác đều vừa phải, môi đỏ khẽ che, khẽ khàng đẩy ra.

Bộ Kinh Vân khi cởi áo Khổng Từ lại thể hiện sự dịu dàng, thực sự hơn hẳn một số kẻ dựa vào những màn trình diễn gây sốc để nổi tiếng.

Dĩ nhiên mọi người đều đoán đúng khởi đầu, nhưng không đoán trúng kết thúc.

Mối tình tay ba giữa Phong, Vân và Khổng Từ cuối cùng lại kết thúc bằng việc Khổng Từ bị chính cha mình là Hùng Bá một chưởng đánh chết.

Tình tiết phim vừa qua nửa chừng, nữ chính đã chết, thực sự khiến các nhà phê bình phim Hong Kong vốn quen với kết cục có hậu vô cùng bất ngờ.

Nhưng rất nhanh nữ chính thứ hai đã xuất hiện.

Sở Sở do Y Năng Tịnh đóng tinh nghịch đáng yêu, có chút lắm lời.

Đặc biệt là biểu cảm khuôn mặt khoa trương khi cô nói chuyện, nháy mắt, bĩu môi, mỗi động tác đều khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

Dĩ nhiên, chủ đề của nửa sau phim không còn là tình cảm nam nữ mà là ân oán giang hồ.

Phong và Vân đều dần dần hiểu ra thân thế của mình, mỗi người đều có kỳ ngộ riêng, võ công đại tiến, sau đó cùng nhau quyết chiến với Hùng Bá.

Trận đại chiến cuối cùng, kỹ xảo điện ảnh đã phát huy đến cực hạn khái niệm "đao quang kiếm ảnh".

Đao khí tung hoành, kiếm quang tứ phía, giơ tay nhấc chân làm đá vỡ đất nứt, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

"Đây tuyệt đối là một bộ phim võ hiệp khác biệt.

Lưu Vĩ Cường xuất thân là nhà quay phim đã thiết kế cho phim những pha hành động mang phong cách MTV đầy cảm giác hiện đại, màu sắc biến hóa táo bạo, điều phối cảnh quay linh hoạt phong phú.

Mấy trận đại chiến trong phim đều khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Cộng thêm phục trang tạo hình, động tác nhân vật thể hiện phong

cách phiêu dật, khiến bộ phim càng giống một bộ phim khoa học viễn tưởng." "Xem xong phim, điều khắc sâu trong đầu không phải là câu tiên tri 'Kim lân há là vật trong ao', mà là một câu thoại rất bình thường.

Nê Bồ Tát cuối cùng khuyên Nhiếp Phong 'Phàm việc gì làm quá tận, duyên phận ắt sẽ sớm tàn'.

Nhiếp Phong cuối cùng đã đỡ kiếm của Bộ Kinh Vân, tha cho Hùng Bá một mạng sống.

Lời tuy đơn giản, nhưng ý tứ lại rất sâu xa." Trên các báo và tạp chí ngày hôm sau, các nhà phê bình phim thi nhau đăng tải các bài bình luận về bộ phim 《Phong Vân: Hùng Bá Thiên Hạ》.

Cộng thêm sự tuyên truyền của nhà phát hành, khán giả Hong Kong rất nhanh đã biết có một bộ phim như vậy sắp ra mắt.

Nhưng điều thực sự khơi dậy sự tò mò của khán giả lại là đoạn quảng cáo trailer được chiếu xen kẽ trong khung giờ vàng của đài truyền hình TVB.

Tuy chỉ vỏn vẹn một phút ngắn ngủi, nhưng những hiệu ứng đặc biệt chói lóa vốn chỉ thấy trong truyện tranh vẫn để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho mọi người.

Dù giá vé của bộ phim này cao hơn phim bình thường 50%, nhưng vẫn không ngăn được sự nhiệt tình của người hâm mộ.

Phim chưa chính thức ra mắt, vé đặt trước trong ba ngày đã bán được hơn 5 triệu.

Sau khi chuỗi rạp Gia Nghị công bố tin tức này, bộ phim 《Phong Vân: Hùng Bá Thiên Hạ》 lập tức trở thành tâm điểm chú ý của các bên, trên báo chí gần như mỗi ngày đều có thể thấy một số tin tức về bộ phim này.

Công ty xuất bản truyện tranh của Hoàng Ngọc Lang nhân cơ hội tung tin, tập đầu tiên của bộ truyện tranh cùng tên 《Phong Vân》 sắp được xuất bản, nhất thời cũng thu hút sự chú ý của không ít người.

Phim võ hiệp từ trước đến nay luôn là thể loại át chủ bài của điện ảnh Hong Kong, đồng thời cũng là thể loại ít kết hợp chặt chẽ nhất với kỹ xảo máy tính.

Năm 1983, Từ Khắc đã đi ngược lại quan niệm của rất nhiều người làm điện ảnh lúc bấy giờ là "kỹ xảo là thứ của người nước ngoài", ông chưa từng có tiền lệ khi chi một khoản tiền khổng lồ để mời đội ngũ kỹ xảo của《Star Wars》từ Hollywood về quay《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》.

Trong bối cảnh toàn bộ nền công nghiệp điện ảnh Hong Kong còn chưa có sự chuẩn bị về mặt kỹ thuật, ông đã đi đầu trong việc sử dụng phông xanh lam, mô hình, kỹ xảo quang học và sự hỗ trợ của máy tính, tạo nên những hình ảnh về thế giới thần tiên hùng vĩ, phiêu dật lãng mạn, sống động và đặc sắc, giúp phim võ hiệp và kỹ xảo máy tính có lần kết hợp sâu sắc đầu tiên.

Chương 283

Mặc dù《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》có ảnh hưởng sâu rộng đến ngành công nghiệp điện ảnh Hong Kong sau này, nhưng thành tích phòng vé lại khá mờ nhạt.

Đối với nhà đầu tư là công ty Gia Hòa, bộ phim này chỉ lỗ vốn chứ chẳng được tiếng tăm gì, kém xa so với những bộ phim kungfu chi phí thấp nhưng doanh thu cao do Hồng Kình Bảo và Thành Long sản xuất.

Sau lần đó, ngay cả chính Từ Khắc cũng bắt đầu nghi ngờ con đường kết hợp giữa kỹ xảo máy tính và phim võ hiệp có thực sự khả thi hay không, còn những người khác thì càng không ai dám thử sức trên con đường này.

Năm 1984 sau đó là một cột mốc quan trọng.

Năm đó,《Truyền thuyết đêm đen》được công chiếu và gây chấn động toàn cầu.

Kể từ đó, số lượng phim bom tấn do điện ảnh Hong Kong sản xuất tăng lên hàng năm.

Doanh thu phòng vé cực cao của các bộ phim bom tấn cùng với thị hiếu xem phim ngày càng cao của khán giả đã buộc giới điện ảnh Hong Kong phải thay đổi nhận thức về kỹ xảo máy tính.

Trải qua quá trình tích lũy kỹ thuật không ngừng, chi phí sản xuất một số hiệu ứng điện ảnh thông thường đã giảm đáng kể, việc sử dụng kỹ xảo máy tính trong phim Hong Kong cũng ngày càng phổ biến, ngoại trừ phim võ hiệp.

Dĩ nhiên, điều này cũng liên quan đến thị trường, đề tài võ hiệp về cơ bản chỉ có thị trường ở khu vực châu Á, khó có thể gánh vác

những bộ phim có kinh phí lớn.

Ngay cả Từ Khắc, người có niềm đam mê đặc biệt với kỹ xảo, cũng phải thừa nhận rằng việc kết hợp phim võ hiệp với kỹ xảo cần có một hình thức rất khéo léo.

Vì vậy, trong《Thiến Nữ U Hồn》và《Hoàng Phi Hồng》, hai bộ phim đã khơi lại làn sóng phim võ hiệp, ông đều sử dụng phương pháp quay phim truyền thống.

Là bộ phim võ hiệp thứ hai của Hong Kong kết hợp sâu sắc với kỹ xảo máy tính, thành tích phòng vé của《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》thực sự khiến nhiều người phải kinh ngạc.

Phim ra mắt một tuần đã vượt mốc 30 triệu, tuy trong đó có yếu tố giá vé tăng 50% ảnh hưởng, nhưng để chống đỡ con số phòng vé này, lượng người xem của bộ phim cũng khiến các phim khác phải ngước nhìn.

Theo xu hướng này, bộ phim ít nhất cũng có thể đạt 60 triệu doanh thu phòng vé trước khi ngừng chiếu tại Hong Kong, cộng thêm thu nhập từ việc bán bản quyền ở khu vực Đông và Nam Á, cả nhà sản xuất và nhà phát hành đều có thể kiếm được một khoản lớn.

Cùng thời điểm phim ra mắt, tập đầu tiên của bộ truyện tranh《Phong Vân》cũng bán được 250 nghìn bản, một con số kỷ lục.

Ngọc Lang Quốc Tế, một trong những nhà đầu tư của bộ phim này, đã trở thành bên hưởng lợi lớn nhất từ sự thành công của bộ phim.

Tại tiệc mừng công của bộ phim, Hoàng Ngọc Lang trở thành đối tượng được nhiều công ty điện ảnh săn đón.《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》đã tạo ra một mô hình thành công hoàn toàn mới cho phim võ hiệp hiện đại: "truyện tranh + võ hiệp + kỹ xảo máy tính".

Hiện tại, rất nhiều tác phẩm truyện tranh xuất sắc phù hợp để chuyển thể thành phim đều nằm trong tay Hoàng Ngọc Lang, đặc biệt là hai bộ truyện kinh điển《Long Hổ Môn》và《Việt Nam Anh Hùng》, ngay cả ba công ty điện ảnh lớn cũng có chút động lòng.

Tuy nhiên, có kẻ vui thì cũng có người buồn.

Đối với Hồng Kình Bảo và Viên Hòa Bình, hai người xuất thân từ giới võ thuật, việc kỹ xảo máy tính được ứng dụng thành công trong phim võ hiệp lại là một cú sốc không nhỏ đối với ngành chỉ đạo võ thuật.

Với tư cách là chỉ đạo võ thuật của《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》, Viên Hòa Bình cảm nhận sâu sắc nhất điều này.

Trong các cảnh đánh đấm của phim, diễn viên về cơ bản chỉ cần tạo vài tư thế, còn lại những biến hóa chiêu thức phức tạp hơn đều do kỹ xảo máy tính hoàn thành.

Có thể nói, bộ phim chỉ mượn bộ khung và gương mặt của diễn viên, trong đó, vai trò của chỉ đạo võ thuật gần như không phát huy được tác dụng gì. "Vài năm nữa, đợi đến khi kỹ xảo điện ảnh có thể mô phỏng hoàn toàn người thật, thì đám người chúng ta đều có thể về nhà dưỡng lão cả rồi," Hồng Kình Bảo ghé sát vào Viên Hòa Bình, nhỏ giọng phàn nàn. "Giới trẻ bây giờ, chịu chuyên tâm luyện võ như chúng ta ngày xưa vốn đã không nhiều, kỹ xảo máy tính phát triển lên, sau này e rằng muốn tìm một diễn viên có chút nền tảng võ công cũng khó," Viên Hòa Bình khẽ thở dài. "Viên Gia Ban của các cậu còn đỡ chán, bây giờ vẫn còn một Triệu Văn Trác có thể chống đỡ.

Nói đến chuyện không có người kế nghiệp, ai có thể thảm hơn Hồng Gia Ban của tôi chứ?" Hồng Kình Bảo mặt mày khổ sở nói.

Đối mặt với làn sóng chạy theo xu hướng, quay phim một cách vô tội vạ, Hồng Kình Bảo cũng không thể tránh khỏi.

Chất lượng các tác phẩm gần đây của Bảo Hòa đã sa sút nghiêm trọng, trong khi phim võ hiệp kiểu mới của Từ Khắc lại đột nhiên thịnh hành, khiến ông, một người theo trường phái cũ, không còn nắm bắt được thị hiếu của khán giả.

Khác với sự thành công của sư huynh đồng môn Thành Long, năm nay Hồng Kình Bảo về cơ bản đang trên đà đi xuống.

Mới chưa đầy mấy năm, rất nhiều nhà làm phim thế hệ cũ đã không theo kịp nhịp độ phát triển của điện ảnh Hong Kong.

Nhắc đến chuyện này, cả Hồng Kình Bảo và Viên Hòa Bình đều không khỏi ngậm ngùi. "Anh Lâm đến rồi." Bên cạnh không biết ai nói một câu, Hồng Kình Bảo và Viên Hòa Bình đồng loạt im bặt, giống như những người khác trong sảnh, đều đổ dồn ánh mắt về phía cặp nam nữ đang sánh vai bước vào cửa. "Bạn gái đi cùng anh Lâm hôm nay trông lạ quá nhỉ," Hồng Kình Bảo buột miệng nói.

Viên Hòa Bình vừa nhìn đã nhận ra thân phận của cô gái đi bên cạnh Lâm Hựu Luân, liền giải thích với Hồng Kình Bảo: "Vị đó là Hà Siêu Quỳnh, con gái của vua sòng bài Macau Hà Hồng Sâm." Hồng Kình Bảo chép miệng, đầy ngưỡng mộ nói: "Thủ đoạn của anh Lâm ngày càng lợi hại rồi, ngay cả con gái vua sòng bài cũng tán đổ được." Viên Hòa Bình kéo áo Hồng Kình Bảo, "Tam Mao, đừng nói bậy, cẩn thận vạ từ miệng mà ra." Hồng Kình Bảo cười ha hả, không nhắc đến chuyện này nữa.

Nếu Lâm Hựu Luân biết được suy nghĩ trong lòng Hồng Kình Bảo lúc này, chắc chắn sẽ cảm thấy rất oan uổng.

Anh cùng Hà Siêu Quỳnh tham dự tiệc mừng công tối nay hoàn toàn là vì công việc.

Ban đầu khi Lâm Hựu Luân đưa Tiêu Tường và Y Năng Tịnh đến Hong Kong, nhất thời chưa nghĩ ra cách sắp xếp cho họ, liền để cả hai

ký hợp đồng với công ty quản lý của Hà Siêu Quỳnh.

Hà Siêu Quỳnh rất chăm sóc cho hai cô gái trẻ, Tiêu Tường được sắp xếp phát triển trong giới người mẫu, còn Y Năng Tịnh thì chuẩn bị theo con đường ca hát.

Trong thời gian này, cùng với sức nóng của《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》, Tiêu Tường và Y Năng Tịnh đều bắt đầu có chút danh tiếng, công ty quản lý của Hà Siêu Quỳnh cũng được hưởng lợi không ít.

Nhưng suy cho cùng, anh vẫn nợ Hà Siêu Quỳnh một ân tình, vì vậy Lâm Hựu Luân mới cùng cô tham dự tiệc mừng công tối nay.

Lâm Hựu Luân vừa bước vào, những đại diện của các công ty điện ảnh trước đó đang vây quanh Hoàng Ngọc Lang liền đổ xô lại chúc mừng anh.

Mặc dù trên danh nghĩa, bộ phim《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》là do công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu của Tăng Chí Vỹ, Ngọc Lang Quốc Tế của Hoàng Ngọc Lang và Lâm Hựu Luân hợp tác sản xuất, nhưng ai cũng ngầm hiểu ai mới là người đóng vai trò chủ đạo thật sự.

Thấy mọi sự chú ý đều bị Lâm Hựu Luân chiếm hết, trong lòng Hoàng Ngọc Lang ngoài chút thất vọng ra, phần nhiều là hối hận.

Đúng vậy, Hoàng Ngọc Lang thực sự đang hối hận.

Ban đầu vì phán đoán sai lầm về triển vọng của phim chuyển thể từ truyện tranh, dẫn đến việc chần chừ trong đầu tư, để Lâm Hựu Luân chiếm phần lớn, ai ngờ bộ phim quay ra lại ăn khách đến vậy.

Mặc dù bộ phim đồng thời cũng kéo theo doanh số bán truyện tranh《Phong Vân》tăng vọt, nhưng lợi nhuận còn phải chia một phần cho tác giả chính Mã Vinh Thành, thực tế số tiền rơi vào túi

Hoàng Ngọc Lang còn không bằng phần hoa hồng ông nhận được từ việc phát hành phim.

Trước đó, khi các đại diện công ty điện ảnh đến kết thân với Hoàng Ngọc Lang, có vài công ty đã trực tiếp đưa ra những điều kiện hợp tác vô cùng hậu hĩnh, nhưng đều bị Hoàng Ngọc Lang từ chối.

Thành công của《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》khiến Hoàng Ngọc Lang hạ quyết tâm phải tự mình đầu tư làm phim, lúc này đương nhiên sẽ không chọn hợp tác với các công ty khác.

Hoàng Ngọc Lang là cổ đông lớn của công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu, trong tay cũng không thiếu vốn, ông có thể bỏ qua những người khác để làm một mình, nhưng duy nhất không thể bỏ qua Lâm Hựu Luân.

Phim chuyển thể từ truyện tranh muốn thành công, chắc chắn không thể thiếu sự hỗ trợ của kỹ xảo máy tính, mà công ty sản xuất kỹ xảo điện ảnh duy nhất ở Hong Kong lại nằm trong tay Lâm Hựu Luân.

Trừ khi Hoàng Ngọc Lang mời đội ngũ kỹ thuật từ Mỹ, nhưng như vậy chi phí sản xuất phim sẽ cao hơn rất nhiều, hơn nữa đội ngũ kỹ thuật nước ngoài chưa chắc đã hoàn toàn lĩnh hội được ý đồ của đạo diễn bản xứ, sự ăn ý bẩm sinh đã có thiếu sót.

Hơn nữa, sau khi phim quay xong, tất nhiên phải công chiếu, mà tất cả các rạp chiếu phim ở Hong Kong đều mang họ Lâm, đắc tội với ai cũng được chứ không thể đắc tội với Lâm Hựu Luân.

Chính vì Lâm Hựu Luân nắm trong tay nhiều nguồn lực như vậy, Hoàng Ngọc Lang mới lo lắng, khi ông chuyển thể《Việt Nam Anh Hùng》,《Long Hổ Môn》thành phim, nếu Lâm Hựu Luân cứ nhất quyết muốn chen một chân vào, ông cũng không có cách nào từ chối.

Sau khi nhận rõ hiện thực, trong lòng Hoàng Ngọc Lang chỉ hy vọng khẩu vị của Lâm Hựu Luân không quá lớn.

Sau khi các đại diện công ty điện ảnh đã tản đi, Hoàng Ngọc Lang liền trực tiếp tìm đến Lâm Hựu Luân, nói rõ ý đồ của mình, sau đó thăm dò hỏi xem Lâm Hựu Luân có ý định tham gia đầu tư hay không. "Ông Hoàng bây giờ chắc không thiếu tiền đâu nhỉ?" Lâm Hựu Luân cười cười.

Chương 284

Anh thực sự không có nhiều hứng thú với việc chuyển thể《Việt Nam Anh Hùng》,《Long Hổ Môn》thành phim, một là vì đời sau doanh thu phòng vé của hai bộ phim này không có gì nổi bật, hai là năm nay anh đã lần lượt đầu tư quay nhiều bộ phim, số tiền bỏ ra cũng gần hai trăm triệu đô la Hong Kong, dàn trải quá rộng, không cần thiết phải chen chân vào mọi bộ phim.

Lời nói này của Lâm Hựu Luân khiến Hoàng Ngọc Lang thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời trong lòng lại không khỏi dấy lên chút lo lắng.

Phim chuyển thể từ truyện tranh được rất nhiều công ty điện ảnh xem như cây hái ra tiền, thế mà Lâm Hựu Luân lại chẳng chút động lòng, thậm chí còn không có hứng thú tham gia, lẽ nào anh không lạc quan về sự phát triển của phim chuyển thể từ truyện tranh trong tương lai?

Con người đôi khi lại mâu thuẫn như vậy, nếu Lâm Hựu Luân tỏ ra hứng thú với việc này, Hoàng Ngọc Lang sẽ lo lắng lợi nhuận phim bị chia sẻ, còn khi Lâm Hựu Luân tỏ thái độ lạnh nhạt, Hoàng Ngọc Lang lại bắt đầu lo lắng về rủi ro đầu tư phim.

Ở tiệc mừng công, người bị đám đông vây quanh không chỉ có Lâm Hựu Luân, đạo diễn của《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》, Lưu Vĩ Cường, cũng đang bận rộn đối phó với những người không ngừng đến chúc mừng.

Không phải tất cả những người được mời tham dự tiệc mừng công đều có tư cách đến trước mặt Lâm Hựu Luân, nhưng đối với Lưu Vĩ Cường, vị đạo diễn mới nổi này, mọi người đến nói vài câu

chúc mừng cũng không có gì đột ngột, dù sao không lâu trước đây Lưu Vĩ Cường cũng giống như họ, nhiều nhất chỉ là một nhà quay phim có chút tiếng tăm trong giới mà thôi.

Lần này Lưu Vĩ Cường một bước lên mây, trở thành đạo diễn trẻ được vạn người chú ý.

Mọi người ngoài việc chúc mừng ra, còn có ý định kết giao, bây giờ kết thân được, biết đâu sau này có ngày cần dùng đến.

Bên Lâm Hựu Luân đã tiếp xong mọi người, trong khi bên Lưu Vĩ Cường vẫn còn bị vây quanh, Lâm Hựu Luân bèn cho người nhắn lại với Lưu Vĩ Cường, bảo anh sau khi xong việc thì đến phòng cà phê bên cạnh tìm mình.

Lâm Hựu Luân đến phòng cà phê thì gặp Tiêu Tường và Y Năng Tịnh đã rời khỏi sảnh tiệc từ trước.

Bàn của hai cô gái ở một góc tường rất kín đáo, nhưng lại là một nơi tốt để trò chuyện. "Một ly Macchiato, cảm ơn!" Lâm Hựu Luân đưa lại thực đơn cho nhân viên phục vụ bên cạnh, quay đầu nhìn Tiêu Tường và Y Năng Tịnh, "Thế nào, đến Hong Kong lâu như vậy đã quen chưa?" "Làm ơn đi, tụi em mới từ đại lục quay phim về mà?" Tiêu Tường bĩu môi nói.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Được rồi, vậy anh đổi cách hỏi khác, hai em đến Hong Kong đã quen cả chứ?" "Đều ổn cả ạ, cô Hà và mọi người trong công ty đều rất quan tâm đến tụi em, chỉ là chị Tiêu Tường vừa mới phàn nàn, tụi em đến Hong Kong lâu như vậy rồi mà có người nào đó chẳng thèm đến thăm một lần." Y Năng Tịnh tinh nghịch nháy mắt với Lâm Hựu Luân, ngay sau đó eo cô bị Tiêu Tường véo một cái, cô cười toe toét né người đi.

Lâm Hựu Luân ho khan hai tiếng, nghiêm túc nói: "Lúc《Phong Vân》quay ngoại cảnh ở đại lục, anh có đến thăm đoàn phim, chỉ là

lúc đó hai em đều đã quay xong cảnh của mình rồi, nên không gặp được." Đôi mắt Tiêu Tường sáng long lanh nhìn Lâm Hựu Luân, rõ ràng trong lòng đã tha thứ cho anh, nhưng miệng vẫn nói: "Dù sao cũng không gặp được, ai biết anh có đi thật hay không." Lâm Hựu Luân xòe tay, "Nếu không tin, lát nữa Lưu Vĩ Cường qua, hai em hỏi anh ấy là được." Tiêu Tường lúc này mới không nói gì nữa.

Lâm Hựu Luân đoán rằng Lưu Vĩ Cường bên kia còn phải mất một lúc nữa mới thoát ra được, liền cùng hai cô gái trò chuyện về sự phát triển sau này của họ. "Anh đã bàn bạc với cô Hà rồi, Tịnh, em cứ chuyên tâm phát triển theo hướng ca sĩ, sau này anh sẽ tìm một vài nhạc sĩ giỏi giúp em viết bài hát, cố gắng năm sau có thể ra album đầu tay.

Còn về Tú Hà, anh thấy em vẫn nên tập trung vào diễn xuất, bên người mẫu cứ xem như làm thêm thôi.

Hiện tại trong tay anh tạm thời không có bộ phim nào phù hợp với em, nhưng anh có thể sắp xếp cho em đến đài truyền hình Vô Tuyến đóng vài bộ phim truyền hình để rèn luyện trước." Đối với sự sắp xếp của Lâm Hựu Luân, Tiêu Tường và Y Năng Tịnh đều không có ý kiến gì.

Từ khi bước chân vào làng giải trí đến nay, họ đã cảm nhận sâu sắc những quy tắc ngầm trong ngành.

Nếu không có Lâm Hựu Luân ở phía sau che mưa chắn gió, hai cô gái như họ e rằng đã sớm bị ăn sạch không còn một mẩu xương.

Lưu Vĩ Cường sau khi xong việc xã giao ở tiệc mừng công mới biết Lâm Hựu Luân đang đợi mình ở phòng cà phê bên cạnh, liền lập tức chạy qua.

Anh vừa đến, Tiêu Tường và Y Năng Tịnh biết Lâm Hựu Luân còn có chuyện chính, liền đứng dậy rời đi.

Lâm Hựu Luân mời Lưu Vĩ Cường ngồi xuống, câu đầu tiên liền hỏi cảm giác nổi tiếng thế nào.

Lưu Vĩ Cường không vì những lời tâng bốc của người khác mà trở nên tự mãn, gãi đầu cười nói: "Cũng ổn ạ, chủ yếu vẫn là phải cảm ơn anh Lâm đã cho tôi cơ hội lần này." "Sự thật chứng minh mắt nhìn của tôi không sai, hơn nữa anh quay bộ phim này cũng giúp tôi kiếm được không ít tiền, nên những lời cảm ơn thì không cần nói nữa." Lâm Hựu Luân nhấp một ngụm cà phê, cả người ngả vào ghế sofa, "Vậy tiếp theo anh có dự định gì không?" Tại tiệc mừng công, đã có không ít người mời Lưu Vĩ Cường đi làm phim, một là không có đề tài nào hứng thú, hai là cũng lo lắng mình mới chỉ đạo được một bộ phim, nếu vội vàng nhận phim mới, lỡ làm hỏng thì sẽ khó thu dọn. "Quay xong bộ phim này tôi mới phát hiện mình làm đạo diễn còn rất nhiều thiếu sót, ý định ban đầu là tìm vài bộ phim đơn giản để luyện tay thêm." Lâm Hựu Luân gật đầu, Lưu Vĩ Cường sau khi thành danh vẫn có thể giữ được sự tự nhận thức tỉnh táo như vậy, tâm tính này quả là hiếm có. "Vậy có ý tưởng cụ thể nào không?" Lưu Vĩ Cường sững người, ý của Lâm Hựu Luân là, chẳng lẽ định tiếp tục đầu tư ủng hộ mình làm phim?

Cảm thấy cơ hội hiếm có, Lưu Vĩ Cường lập tức nói: "Có, tôi muốn quay một bộ phim đua xe!" Thấy trên mặt Lâm Hựu Luân lộ ra vài phần hứng thú, Lưu Vĩ Cường nói tiếp: "Trong cuộc sống thực tế, tôi nghĩ đa số con trai đều thích xe, cũng thích xem đua xe.

Cảm giác tự do điều khiển và sự kích thích trên đường đua, có chàng trai nào mà không theo đuổi chứ?

Đối với tôi, môn thể thao đua xe này tràn đầy đam mê, mang lại cho khán giả sự kích thích và hưởng thụ vô tận về thị giác và thính giác.

Các tay đua tranh giành từng giây từng phút để lao về cùng một đích, nguy hiểm rình rập, quán quân chỉ có một, không thể có cơ hội sai lầm.

Điều này cũng giống như cuộc đời, không phải ai cũng có cơ hội trải qua thất bại rồi tái sinh, nhưng niềm tin thì không thể từ bỏ.

Tôi nghĩ mỗi người trẻ tuổi khi có nhiệt huyết, có lý tưởng, cũng không nên xem nhẹ những trở ngại bất ngờ, đồng thời càng không nên để những thất bại tạm thời ảnh hưởng đến con đường đời sau này!" Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, bộ phim đầu tiên Lưu Vĩ Cường đạo diễn ở đời sau là《Bằng đảng》đã bắt đầu chú ý và thể hiện các cảnh đua xe, không ngờ lúc này anh đã manh nha ý định làm phim đua xe. "Vậy anh đã có ý tưởng kịch bản trong đầu chưa?" Vẻ mặt Lưu Vĩ Cường lập tức trở nên lúng túng.

Vừa rồi chỉ nhất thời cao hứng, nói ra ý tưởng, bây giờ anh lại có chút hối hận.

Mặc dù nói là muốn làm phim đua xe, nhưng cụ thể muốn quay câu chuyện gì thì Lưu Vĩ Cường vẫn chưa nghĩ ra.

Lâm Hựu Luân lúc này hỏi đến, anh liền không nói nên lời. "Trong tay tôi thì có một kịch bản, cũng là đề tài đua xe, nhưng bộ phim này quay khá khó, nếu anh không có đủ tự tin, tôi thà đi tìm người khác quay." Lưu Vĩ Cường nhìn chằm chằm vào tách cà phê trước mặt, do dự một lúc, khi ngẩng đầu lên, ánh mắt đã trở nên vô cùng kiên định, "Anh Lâm yên tâm, bất luận bộ phim này khó quay đến đâu, tôi đều sẽ nghĩ cách thực hiện nó!" Lâm Hựu Luân chính là đợi câu trả lời này của Lưu Vĩ Cường.

Anh nói tiếp: "Bộ phim này không dùng kỹ xảo, mà phải dùng đến kỹ năng đặc biệt, nên anh phải đi tìm một nhóm cao thủ biểu diễn xe để quay thật.

Trong đó có một số cảnh không chỉ độ khó rất cao mà còn đặc biệt nguy hiểm.

Đương nhiên, điều này sẽ làm tăng độ khó trong sản xuất và sự bất an cho diễn viên, nhân viên đoàn phim.

Điều tôi muốn là không có một sai sót nào, anh có thể đảm bảo làm được không?" Lưu Vĩ Cường gật đầu mạnh, tỏ ý mình nhất định sẽ cố gắng hết sức để đạt được yêu cầu của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân lúc này mới chuẩn bị kể cho anh nghe tình tiết bộ phim.

Đúng lúc này, có hai người đàn ông sánh vai bước vào phòng cà phê. "Ha ha, Hoa Tử, tôi nói không sai mà, anh Lâm chắc chắn ở đây!" Chu Nhuận Phát bước vào phòng cà phê liền đảo mắt nhìn quanh, vị trí của Lâm Hựu Luân và Lưu Vĩ Cường tuy kín đáo, nhưng vẫn bị Chu Nhuận Phát nhìn thấy.

Khi ánh mắt Lưu Đức Hoa trực tiếp chạm vào Lâm Hựu Luân, ánh mắt anh trở nên có chút né tránh.

Anh cứng đờ đi theo Chu Nhuận Phát đến trước mặt Lâm Hựu Luân, lịch sự chào hỏi.

Lâm Hựu Luân mời hai người ngồi xuống, tạm gác lại chuyện đang định nói với Lưu Vĩ Cường, nhìn Chu Nhuận Phát, chờ anh nói rõ mục đích đến đây.

Chu Nhuận Phát thấy ý đồ đã bị Lâm Hựu Luân nhìn thấu, trao đổi ánh mắt với Lưu Đức Hoa rồi mở lời: "Hoa Tử vẫn luôn hy vọng có thể chính thức hợp tác với anh Lâm một lần.

Lần này nghe nói tôi lại nhận đóng phim mới của anh Lâm, liền chạy đến nài nỉ tôi, nhờ tôi giúp giới thiệu một chút.

Tôi nói với cậu ấy, anh Lâm bận như vậy, trong tay chưa chắc đã

có kịch bản vai diễn phù hợp, nhưng cậu ấy cứ không nghe, nhất định bắt tôi phải đến nói với anh Lâm…" Lâm Hựu Luân đặt tách cà phê xuống, cười nói: "Lâu rồi không gặp, anh Phát ngày càng hài hước rồi đấy.

Hoa Tử bây giờ một năm nhận mười mấy bộ phim, dù tôi có muốn tìm cậu ấy đóng phim, cậu ấy cũng chưa chắc có lịch trống đâu nhỉ?" "Không có đâu, tôi nói thật đấy, Hoa Tử có thể làm chứng," Chu Nhuận Phát nói rồi nháy mắt với Lưu Đức Hoa.

Lưu Đức Hoa vội vàng nói tiếp: "Đúng, đúng, là tôi nhờ anh Phát đến tìm anh Lâm.

Từ sau lần《Thập nhất la cẩu》, tôi vẫn luôn rất muốn hợp tác với anh Lâm, nhưng mãi không có cơ hội." Nhìn vẻ mặt thành khẩn của Lưu Đức Hoa, Lâm Hựu Luân thật sự có chút không hiểu.

Theo lý mà nói, Lưu Đức Hoa bây giờ rất có sức hút phòng vé, căn bản không lo thiếu phim mời, mà cát-sê của anh hiện đã lên đến hơn một triệu, dù Lâm Hựu Luân có mời anh đóng phim cũng không thể đưa ra mức giá cao hơn.

Vậy Lưu Đức Hoa khổ sở cầu xin mình như vậy, rốt cuộc là có dụng ý gì?

Lưu Đức Hoa đến tìm Lâm Hựu Luân, thực sự có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ.

Từ khi ra mắt đến nay, trên đầu Lưu Đức Hoa luôn có vầng hào quang của một ngôi sao thần tượng, nhưng sau khi nổi tiếng, danh hiệu này lại trở thành một nút thắt trong lòng cản trở bước tiến của anh.

Anh đã rất nỗ lực làm mọi thứ, muốn chứng minh mình không chỉ là một diễn viên dựa vào vẻ ngoài bảnh bao để kiếm cơm, anh muốn

mọi người tin rằng, Lưu Đức Hoa là một nghệ sĩ lăn lộn trong giới điện ảnh bằng diễn xuất.

Chương 285

Nhưng khán giả vẫn luôn rất khắt khe.

Mặc dù Lưu Đức Hoa rất nỗ lực trong mỗi bộ phim, nhưng số người thích anh và số người chỉ trích anh vẫn ngang nhau.

Họ không chút nể nang phê bình diễn xuất của Lưu Đức Hoa, mà không biết rằng khi anh phải gượng cười trước công chúng thừa nhận mình đúng là một thần tượng, trong lòng đau khổ đến nhường nào.

Lưu Đức Hoa thề sẽ thay đổi hiện trạng này, anh không muốn mình đến bốn mươi tuổi vẫn tiếp tục làm thần tượng, anh hy vọng nhận được sự tán thưởng và công nhận của mọi người đối với diễn xuất của mình.

Sau nhiều lần nỗ lực và thất bại, Lưu Đức Hoa cảm thấy ở Hong Kong chỉ có Lâm Hựu Luân mới có thể cho anh cơ hội như vậy.

Chu Nhuận Phát đưa Lưu Đức Hoa đến gặp Lâm Hựu Luân, thực ra vẫn có chút chột dạ.

Anh tin rằng Lâm Hựu Luân có thể giúp Lưu Đức Hoa quay một bộ phim có doanh thu phòng vé siêu cao, thậm chí chỉ cần Lâm Hựu Luân muốn, có thể dễ dàng đưa Lưu Đức Hoa lên ngôi vị Ảnh đế Kim Tượng.

Nhưng điều Lưu Đức Hoa thực sự trăn trở là đánh giá của khán giả về anh, đây không phải là vấn đề có thể giải quyết bằng cách quay một bộ phim có doanh thu siêu cao hay giành được một giải thưởng nam chính xuất sắc nhất.

Chu Nhuận Phát đã nhiều lần khuyên Lưu Đức Hoa, làm người vốn là vậy, có người thích, tự nhiên có người ghét, con người không

thể làm được mọi thứ thập toàn thập mỹ, vẹn cả đôi đường.

Nhưng nỗi ám ảnh trong lòng Lưu Đức Hoa lại không phải là vài ba câu của anh có thể xóa bỏ.

Chu Nhuận Phát đưa Lưu Đức Hoa đến, thực sự đã tạo ra một vấn đề khó cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân biết Lưu Đức Hoa vẫn luôn nỗ lực chứng minh mình không chỉ là một ngôi sao thần tượng, nhưng những tranh cãi về diễn xuất của anh ở đời sau, từ khi ra mắt đến tận lúc anh bốn mươi mấy tuổi vẫn không ngớt.

Ngay cả khi anh giành được giải thưởng nam chính xuất sắc nhất Kim Tượng mà anh đã phải vất vả phấn đấu mười mấy năm mới có được, lần đoạt giải đó vẫn bị rất nhiều người nghi ngờ, thậm chí có người còn nghi ngờ tính công bằng của giải thưởng – nói cho cùng, mọi người vẫn không tin Lưu Đức Hoa là một diễn viên thực lực.

Thực ra sự việc rất đơn giản, chủ yếu vẫn là vì ngoại hình của Lưu Đức Hoa.

Thử nghĩ xem, nếu anh trông giống như Hoàng Thu Sinh hay Lưu Thanh Vân, tuyệt đối sẽ không có ai nghi ngờ diễn xuất của anh.

Có một gương mặt của ngôi sao thần tượng, nhưng lại có một trái tim của ngôi sao thực lực, đây chính là bi kịch lớn nhất của Lưu Đức Hoa. "Sao có thể làm hài lòng tất cả mọi người, chỉ cần không hổ thẹn với lòng mình.

Tôi không biết Hoa Tử anh đã nghe câu này chưa, tôi thấy không cần quan tâm người khác nói gì, quan trọng là bản thân anh nghĩ thế nào." "Ý của anh Lâm là, tôi vẫn chỉ có thể làm một ngôi sao thần tượng thôi sao?" Lưu Đức Hoa nói với giọng bi quan.

Lưu Đức Hoa bây giờ đã rơi vào một vòng luẩn quẩn trong tư duy,

ngay cả lời của Lâm Hựu Luân cũng không nghe lọt tai. "Tôi thấy làm ngôi sao thần tượng không có gì không tốt, chỉ cần anh có thể luôn được yêu thích như vậy, luôn diễn như vậy, thì có gì khác biệt với những ngôi sao thực lực kia chứ?

Những diễn viên được gọi là thực lực, vào thời khắc huy hoàng nhất trong đời, cũng chỉ tương đương với anh bây giờ thôi.

Tại sao anh cứ phải so sánh với họ?" Lâm Hựu Luân đổi một góc nhìn khác, một loạt câu hỏi khiến Lưu Đức Hoa không thể phản bác.

Phải rồi, tại sao mình lại ngây thơ đến mức để bản thân sống dưới cái bóng suy nghĩ của người khác chứ?

Giây phút này, Lưu Đức Hoa dường như đã hiểu ra rất nhiều điều, lại dường như chẳng hiểu gì cả.

Lâm Hựu Luân biết chỉ bằng vài ba câu nói của mình lúc này mà muốn Lưu Đức Hoa buông bỏ chấp niệm trong lòng là không thực tế.

Anh đã vất vả chạy đến cầu xin mình giúp đỡ, mình cũng không thể để anh tay không trở về. "Tôi vừa hay đang thảo luận một bộ phim với đạo diễn Lưu, trong phim có một vai diễn có thể để anh thử.

Đương nhiên tôi phải nói trước, đây là một bộ phim thương mại, diễn xong anh vẫn là anh, khán giả không thể vì bộ phim này mà thay đổi cách nhìn về anh đâu." Lâm Hựu Luân nói xong liền nhìn Lưu Đức Hoa, muốn anh đưa ra quyết định ngay lập tức.

Lưu Đức Hoa sau một hồi đấu tranh tư tưởng, cuối cùng vẫn quyết định thử một lần.

Khi Lâm Hựu Luân chuẩn bị giới thiệu tình tiết bộ phim, Chu Nhuận Phát đột nhiên chen vào một câu: "Tôi không cần phải tránh mặt chứ?" Bầu không khí vốn có chút căng thẳng, vì câu nói đùa này của anh mà lập tức trở nên thoải mái hơn rất nhiều. "Những chiếc xe

tải vận chuyển hàng điện tử quý giá liên tục bị cướp.

Cảnh sát nghi ngờ có băng đảng ngầm tham gia vào các vụ cướp, vì vậy đã cử cảnh sát viên Lưu Gia Nhân thâm nhập vào băng đảng làm nội gián để điều tra chân tướng sự việc.

Ông trùm băng đảng Hồng Thiên rất thích đua xe, thường xuyên tổ chức các cuộc đua xe ngầm.

Mỗi vòng đua do ông ta thiết lập có mức cược lên tới mười nghìn đô la Hong Kong.

Rất nhiều thanh niên mang đến những chiếc xe được độ cẩn thận, hy vọng có thể nổi danh trên đường phố, giành lấy vinh quang và tiền bạc." Trước khi Lâm Hựu Luân bắt đầu kể tình tiết phim, Lưu Vĩ Cường đã biết đây là một câu chuyện về đua xe.

Nhưng sau khi nghe Lâm Hựu Luân kể xong, anh mới phát hiện câu chuyện có chút khác biệt so với tưởng tượng của mình, có một chút bất ngờ.

Câu chuyện của bộ phim không hoàn toàn tập trung vào đua xe, tuyến chính lại là câu chuyện cảnh sát nội gián bắt kẻ xấu.

Sau đó, cảnh sát nội gián và kẻ xấu nảy sinh tình bạn giữa những người đàn ông, rồi lại yêu say đắm em gái của kẻ xấu.

Kết cục có thể dự đoán được là tình bạn là trên hết, pháp luật là thứ yếu – cảnh sát nội gián cuối cùng đã thả cho kẻ xấu đi.

Tình tiết như vậy có vẻ hơi cứng nhắc và thiếu logic, nhưng nó đã hoàn thành tốt nhiệm vụ: kết nối các màn đua xe và tạo nền tảng cảm xúc cho chúng.

Là một bộ phim lấy đua xe làm điểm nhấn, chắc chắn không thể thiếu những cảnh đua xe và rượt đuổi kịch tính.

Đợi đến khi Lâm Hựu Luân nói ra những kỳ vọng và ý tưởng của mình về một số cảnh quay biểu diễn xe nguy hiểm, Lưu Vĩ Cường cuối cùng mới cảm nhận sâu sắc tại sao trước đó Lâm Hựu Luân lại thận trọng nhắc nhở anh rằng bộ phim này rất khó quay.

Thực tế, sau khi nghe xong ý tưởng của Lâm Hựu Luân, Lưu Vĩ Cường thậm chí còn không dám tin vào tai mình, huống chi là Lưu Đức Hoa và Chu Nhuận Phát đang đứng sững sờ bên cạnh.

Ý tưởng phong tỏa đường phố vào lúc nửa đêm để tổ chức đua xe ngầm nghe đã đủ điên rồ, tình tiết lái xe đua cướp xe tải còn phi lý hơn.

Khi né tránh chiếc xe đối đầu đi ngược chiều, Lâm Hựu Luân lại hy vọng chiếc xe đua có thể chui vào một khoảng trống dưới gầm xe tải, sau đó giữ tốc độ tương đương với xe tải và đi một đoạn đường.

Nghe đến đây, Lưu Vĩ Cường thực sự rất khâm phục trí tưởng tượng kinh người của Lâm Hựu Luân.

Nhưng nếu thực sự quay thật theo ý tưởng của anh, Lưu Vĩ Cường dám chắc chắn sẽ không có tay đua nào dám thử động tác nguy hiểm như vậy, hoặc có thể nói là không có tay đua nào có thể thực hiện được động tác có độ khó cao đến thế.

Sau khi Lưu Vĩ Cường đưa ra nghi ngờ, Lâm Hựu Luân thẳng thừng nói với anh: "Anh xuất thân là nhà quay phim, nên biết cách dùng ống kính để thực hiện cảnh này.

Quay thế nào là chuyện của anh, cách sắp xếp kỹ năng đặc biệt, chọn góc quay, dựng phim, những thứ đó cũng là vấn đề anh nên xem xét.

Tôi chỉ chịu trách nhiệm đưa ra ý tưởng, nếu anh không làm được, thì tôi sẽ đi tìm người có thể làm được điều đó để làm đạo diễn.

Anh hiểu ý tôi chứ?" Lâm Hựu Luân nói vậy, lập tức khiến Lưu Vĩ Cường cảm thấy áp lực không nhỏ.

Tuy nhiên, anh cũng không phải là người dễ dàng nhận thua.

Sau khi Lâm Hựu Luân bày tỏ thái độ, anh không nói gì nữa, khoanh tay dựa vào ghế sofa, suy nghĩ xem làm thế nào để thực hiện ý tưởng điên rồ này của Lâm Hựu Luân.

Tiếp đó, Lâm Hựu Luân lại chuyển ánh mắt sang Lưu Đức Hoa vẫn đang ngơ ngác ở bên cạnh, "Tôi hy vọng anh sẽ đóng vai cảnh sát nội gián trong phim, đây hẳn là sở trường của anh, không có vấn đề gì chứ?" Lưu Đức Hoa hoàn hồn, "Ừm" một tiếng, tỏ ý mình có thể chấp nhận.

Lâm Hựu Luân đặt chồng ảnh trong tay xuống, chiếc điện thoại "cục gạch" bên cạnh vang lên tiếng "tít tít". "Mẫn, sao đột nhiên lại nghĩ đến việc gọi điện cho anh vậy?" Lâm Hựu Luân cầm điện thoại, đẩy ghế đứng dậy, thuận tiện hoạt động cái cổ có hơi mỏi của mình. "Anh đang bận à?" Giọng nói dịu dàng của Chu Tuệ Mẫn truyền đến từ đầu dây bên kia. "Cũng ổn, gần đây anh đang chuẩn bị đầu tư quay một bộ phim, đang đau đầu vì chuyện một vai diễn." Lâm Hựu Luân liếc nhìn những tấm ảnh trên bàn, đây đều là ảnh diễn viên mà cấp dưới tìm về theo yêu cầu của anh, đáng tiếc trong đó lại không có người anh muốn tìm.

Chương 286

Vai cảnh sát chìm trong 《Tốc Độ và Cuồng Nhiệt》 đã xác định do Lưu Đức Hoa thủ vai, nhưng ứng cử viên cho vai đại ca băng đảng mãi vẫn chưa tìm được người thích hợp.

Trong phim gốc, vai này do Vin Diesel đóng, gã đó là một người đàn ông cơ bắp đầu trọc rất cá tính, muốn tìm ở Hong Kong một diễn viên có hình tượng gần giống Vin Diesel là vô cùng khó khăn.

Sau nhiều ngày tìm kiếm không có kết quả, Lâm Hựu Luân thậm chí đã cân nhắc liệu có phải mình quá cố chấp vào việc phải giống phim gốc hay không, dù sao đây cũng là một bộ phim Hong Kong, không nhất thiết phải quay hoàn toàn theo ấn tượng trong ký ức.

Chu Tuệ Mẫn cũng không giúp được Lâm Hựu Luân nhiều trong chuyện này, chỉ lặng lẽ nghe anh nói xong, sau đó im lặng một lúc rồi mới hỏi: "Vậy tối nay anh có thời gian không?" Lâm Hựu Luân lúc này mới sực tỉnh, thầm trách mình không nên nói quá nhiều chuyện công việc với Chu Tuệ Mẫn qua điện thoại, như vậy có vẻ quá không tinh tế. "Có chuyện gì sao?" Lâm Hựu Luân cầm cuốn lịch để bàn lên xem, vốn dĩ tối nay anh có một buổi tiệc xã giao, nhưng để đi cùng Chu Tuệ Mẫn, anh quyết định hủy nó đi. "Em muốn mời anh đi xem phim." Chu Tuệ Mẫn đáp lại một cách rất dè dặt.

Tất cả các cụm rạp ở Hong Kong đều là sản nghiệp dưới tên Lâm Hựu Luân, nếu anh muốn xem phim gì, căn bản không cần đến rạp chiếu phim, có thể trực tiếp cho người mang băng ghi hình đến nhà.

Chu Tuệ Mẫn đương nhiên biết điều này, chọn cách hẹn hò xem phim chẳng qua là muốn có nhiều thời gian ở bên Lâm Hựu Luân hơn một chút, dù chính cô cũng cảm thấy cách này rất ngốc, nhưng từ tận

đáy lòng, Chu Tuệ Mẫn vẫn vô cùng hy vọng Lâm Hựu Luân có thể đồng ý.

Lâm Hựu Luân cười hì hì nói: "Không vấn đề gì, tối nay anh là của em, em nói đi đâu thì đi đó, làm gì cũng được." Chu Tuệ Mẫn đỏ bừng mặt, khẽ mắng: "Không đứng đắn...

Thôi không nói với anh nữa, tối gặp." Đến tối, Lâm Hựu Luân đầu tiên là đi ăn tối cùng Chu Tuệ Mẫn, từ nhà hàng đi ra, họ vội vàng lên xe, đi thẳng đến rạp chiếu phim.

Cả hai bây giờ đều là người của công chúng, ở một thành phố đầy rẫy paparazzi như Hong Kong, căn bản không có cách nào tận hưởng sự lãng mạn nhàn nhã nắm tay nhau đi dạo trên phố.

Để tránh tai mắt người đời, Lâm Hựu Luân thậm chí còn bao trọn một phòng chiếu của rạp phim này, phim cũng không cần chiếu theo lịch, chỉ cần là phim có bản sao ở đây đều có thể lấy ra chiếu. "Chiếu bộ này đi!" Chu Tuệ Mẫn xem xong cuốn catalogue quảng cáo các phim mới ra rạp, lật đến một trang rồi đưa cho giám đốc rạp phim. "Cô Chu chắc chắn muốn xem bộ này chứ?" Giám đốc rạp phim do dự một chút, ông ta tưởng Chu Tuệ Mẫn sẽ chọn một bộ phim tình cảm hoặc phim hài, không ngờ cô lại chọn một bộ phim hành động, hơn nữa còn là một bộ phim hành động bạo lực bị xếp vào hạng III. "Sao vậy, có vấn đề gì à?" Người hỏi là Lâm Hựu Luân. "Bộ phim cô Chu chọn có hình ảnh hơi bạo lực một chút..." Giám đốc rạp phim giới thiệu sơ qua về bộ phim, sau đó đề nghị Chu Tuệ Mẫn và Lâm Hựu Luân đổi phim khác.

Lâm Hựu Luân đang định hỏi tên bộ phim này là gì thì Chu Tuệ Mẫn đã lên tiếng: "Không sao đâu, giám đốc Trần, cứ chiếu bộ phim này đi." Chu Tuệ Mẫn không thích xem phim, đến đây cũng là để có cớ ở bên Lâm Hựu Luân, cô lo rằng trong một tiếng rưỡi này Lâm Hựu

Luân sẽ cảm thấy buồn chán, nên mới cố ý chọn một bộ phim hành động mà con trai đều thích xem.

Lâm Hựu Luân thấy Chu Tuệ Mẫn kiên quyết như vậy, cũng không hỏi thêm, dặn dò giám đốc rạp phim cứ chiếu bộ phim đó.

Giám đốc rạp phim vừa rời đi, trong phòng chiếu rộng lớn chỉ còn lại hai người Chu Tuệ Mẫn và Lâm Hựu Luân.

Chu Tuệ Mẫn mặc một chiếc áo sơ mi lụa màu xám khói tay ngắn, váy dài hoa nhí, đầu gối khép lại ngồi hơi nghiêng, hai chân thon dài, chiếc váy bó sát phác họa nên đường cong quyến rũ của đôi chân cô.

Đèn trong phòng chiếu vừa tắt, Lâm Hựu Luân đã không kìm được mà vòng tay ôm eo Chu Tuệ Mẫn.

Qua lớp váy mỏng, anh cảm nhận được sự đầy đặn, đàn hồi và ấm áp của cô.

Chu Tuệ Mẫn nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Lâm Hựu Luân, gò má phúng phính áp sát vào cổ anh.

Lông mi của cô vừa dài vừa dày, gần như che khuất đôi mắt long lanh.

Lâm Hựu Luân nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Chu Tuệ Mẫn, cả hai đều đang tận hưởng khoảnh khắc ấm áp tĩnh lặng này, không ai mở lời.

Mãi cho đến khi âm thanh nổi vang lên, logo của công ty sản xuất xuất hiện trên màn bạc, sự chú ý của hai người mới bị bộ phim sắp chiếu thu hút. *Tỉnh Cảng Kỳ Binh Tục Tập* – nhìn thấy hàng chữ lớn trên màn bạc, Lâm Hựu Luân bất giác ngẩn người, anh không ngờ bộ phim Chu Tuệ Mẫn chọn lại là bộ này.

Phim vừa mở đầu đã là các cảnh tội phạm bạo lực, Lâm Hựu Luân lo Chu Tuệ Mẫn sẽ xem không quen, liền dùng cách nói chuyện

để phân tán sự chú ý của cô.

Thực tế, khả năng chịu đựng của Chu Tuệ Mẫn cũng không yếu như Lâm Hựu Luân nghĩ, sau khi xem xong vài cảnh bạo lực, cô đã hoàn toàn thích ứng với phong cách của loại phim này, thậm chí còn cùng Lâm Hựu Luân thảo luận về tình tiết phim.

Trên màn bạc, hai vị cảnh sát đang thảo luận về chuyện của "Đại quyển bang", Chu Tuệ Mẫn nghe không hiểu lắm, bèn hỏi Lâm Hựu Luân Đại quyển bang là gì. "Đại quyển là từ chỉ chung những người và nhóm người từ đại lục đến Hong Kong tham gia vào các hoạt động tội phạm xã hội đen.

Đại quyển bang cũng không phải chỉ riêng một băng đảng nào, mà là một danh từ chung để chỉ cả một tập thể, từ này xuất hiện chủ yếu là để phân biệt các băng đảng bản địa và băng đảng từ bên ngoài đến." Lâm Hựu Luân giải thích cho Chu Tuệ Mẫn.

Vào những năm 70, 80, rất nhiều người trẻ tuổi từ nội địa vượt biên đến Hong Kong, mục đích của họ là để kiếm tiền, nhưng lại rất khó hòa nhập vào xã hội chủ lưu của Hong Kong.

Dưới áp lực sinh tồn to lớn này, rất nhiều người từng làm Hồng vệ binh, ít nhiều được huấn luyện quân sự bắt đầu tập hợp lại với nhau, ban đầu là để tự vệ, sau đó dần dần phát triển theo hướng của một băng nhóm xã hội đen.

Hong Kong có rất nhiều bộ phim lấy đề tài này, thời kỳ đầu nổi tiếng nhất là 《Lao quá giới》 và 《Đả xà》 của Mưu Đôn Phất, còn thành công hơn về mặt phòng vé thương mại thì phải kể đến 《Tỉnh Cảng Kỳ Binh》 của Mạch Đan Hùng.

Phần tiếp theo này tiếp nối chủ đề của phần trước, nhưng dàn diễn viên chính đã thay đổi.

Để trấn áp hành vi phạm tội của Đại quyển bang, cảnh sát Hong Kong quyết định để ba kẻ vượt biên sắp bị trục xuất về đại lục làm nội gián, để họ xâm nhập vào nội bộ Đại quyển bang, nắm giữ bằng chứng phạm tội của đối phương.

Khi ba kẻ vượt biên được cảnh sát chọn làm nội gián xuất hiện, một người đàn ông đầu trọc trong số đó lập tức thu hút sự chú ý của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân quay đầu lại, khẽ nói vào tai Chu Tuệ Mẫn: "Anh đột nhiên nhớ ra một việc, anh ra ngoài gọi điện thoại, sẽ quay lại ngay." Chu Tuệ Mẫn rất hiểu chuyện gật đầu, Lâm Hựu Luân véo má cô một cái rồi đứng dậy rời đi.

Lâm Hựu Luân cũng không đi xa, chỉ đứng ở cửa phòng chiếu, dùng điện thoại "cục gạch" gọi cho Mạch Đan Hùng.

Mạch Đan Hùng nhấc máy vẫn còn hơi ngơ ngác, vừa nghe thấy giọng Lâm Hựu Luân, thái độ lập tức trở nên cung kính. "Anh Lâm, lâu rồi không liên lạc.

Đúng vậy, tôi vừa mới nghĩ, có nên gọi điện hỏi thăm anh Lâm một tiếng không, thì điện thoại của anh Lâm đã gọi tới rồi!" Lâm Hựu Luân không có thời gian khách sáo với Mạch Đan Hùng, nói thẳng: "Tôi muốn hỏi thăm anh một người." "Anh Lâm cứ nói." "Tôi vừa xem bộ 《Tỉnh Cảng Kỳ Binh 2》 do anh làm giám chế, tôi rất hứng thú với một diễn viên trong bộ phim đó." Lâm Hựu Luân tuy biết diễn viên đó, nhưng không tiện nói thẳng tên với Mạch Đan Hùng, để tránh gây nghi ngờ.

Trong điện thoại, anh chỉ miêu tả vai diễn của người đó, may mà đặc điểm của diễn viên này rất nổi bật, Lâm Hựu Luân vừa nói "cao to, đầu trọc", Mạch Đan Hùng đã biết ngay anh đang nói đến ai. "Anh Lâm nói đến Từ Kình Giang à, anh ấy là một họa sĩ từ nội địa đến

Hong Kong phát triển, tôi quen anh ấy trong một lần triển lãm tranh.

Trước đó cuộc sống của anh ấy không được như ý, tranh vẽ ở Hong Kong cũng không có mấy người thưởng thức.

Tôi thấy ngoại hình anh ấy rất đặc biệt, có tố chất làm diễn viên, vừa hay trong tay lại có một vai diễn như vậy, nên đề nghị anh ấy thử xem...

Ban đầu cả tôi và anh ấy đều không chắc chắn lắm, nhưng hiệu quả quay ra sau đó quả thực không tệ." Nói đến đây, Mạch Đan Hùng không khỏi có chút đắc ý, ngay cả Lâm Hựu Luân cũng chú ý đến Từ Kình Giang, chứng tỏ con mắt của ông ta năm đó không tồi. "Vậy anh có biết Từ Kình Giang này có ý định tiếp tục đóng phim không?" Lâm Hựu Luân biết lần đầu Từ Kình Giang đóng phim chỉ có thể coi là chơi cho vui, nên mới gọi điện cho Mạch Đan Hùng để xác nhận. "Anh ấy khá hứng thú với việc đóng phim, nhưng chắc là vẫn chưa quyết định chuyển hẳn sang làm diễn viên.

Nhưng nếu anh Lâm cần, tôi có thể đi tìm anh ấy nói chuyện, tôi tự tin có thể thuyết phục được anh ấy." Có cơ hội bán ân tình cho Lâm Hựu Luân thế này, Mạch Đan Hùng đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Mạch Đan Hùng làm việc rất đáng tin cậy, nên Lâm Hựu Luân mới giao chuyện này cho ông ta. "Vậy tôi chờ tin tốt của anh." Chuyện tiếp theo rất đơn giản, Mạch Đan Hùng trực tiếp tìm đến Từ Kình Giang, nói với anh ta chuyện Lâm Hựu Luân chuẩn bị tìm anh ta đóng phim, Từ Kình Giang tại chỗ liền ngẩn người.

Danh tiếng của Lâm Hựu Luân có thể nói là như sấm bên tai, ngay cả Từ Kình Giang, một người mới tiếp xúc với giới điện ảnh Hong Kong, cũng biết rất nhiều chuyện về Lâm Hựu Luân.

Bây giờ Lâm Hựu Luân lại muốn tìm mình đóng phim, tin tức này đến quá đột ngột, Từ Kình Giang nhất thời có chút khó tin, còn những

lời Mạch Đan Hùng nói thao thao bất tuyệt bên tai, anh ta một chữ cũng không nghe lọt. "Chỉ cần là diễn viên được anh Lâm để mắt tới, đều có thể phất lên như diều gặp gió, cho nên tôi nói lần này cậu gặp vận may lớn rồi...

Này, cậu có đang nghe tôi nói không vậy?" Mạch Đan Hùng nhanh chóng phát hiện sự khác thường của Từ Kình Giang, vỗ vỗ vai anh ta nói: "Dù sao đi nữa, cậu cứ nghe tôi là không sai đâu, diễn xong bộ phim này của anh Lâm, cậu cứ chờ làm ngôi sao lớn đi!" Từ Kình Giang còn chưa được gặp mặt Lâm Hựu Luân, đã mơ mơ màng màng trở thành nam chính của 《Tốc Độ và Cuồng Nhiệt》.

Những người nghe được chuyện này vừa ghen tị với vận may của Từ Kình Giang, trong lòng lại có chút khó hiểu.

Chương 287

Từ Kình Giang mặt mũi hung ác, bặm trợn, đúng chuẩn gương mặt phản diện, sao lại lọt vào mắt xanh của Lâm Hựu Luân chứ?

Rất nhiều người nghĩ mãi không ra, còn người thực sự biết chuyện là Mạch Đan Hùng, lúc này đang tham gia một lễ truy điệu.

Trên chiếc bàn đặt phía trước bày lư hương, đồ cúng, hoa quả, rau tươi, hai bên giá cắm hai cây nến trắng lớn.

Xung quanh bàn, các loại vòng hoa xếp thành một ngọn núi nhỏ.

Gió từ bên ngoài thổi vào, những dải lụa trên câu đối bốn phía bay phấp phới, khói hương lượn lờ. "Có khách đến!" Người điều hành lễ truy điệu cố ý kéo dài giọng, Mạch Đan Hùng và Tiêu Nhược Nguyên vừa tiến lên dâng vòng hoa cho người đã khuất liền cùng nhau quay đầu lại, sau khi nhìn rõ người đến, ánh mắt hơi sững lại.

Lâm Hựu Luân cũng không ngờ sẽ gặp Mạch Đan Hùng ở đây.

Người quá cố Hoàng Ưng vốn là một tiểu thuyết gia võ hiệp nổi tiếng của Đài Loan, tác phẩm của ông từng được đăng trên 《Minh Báo》.

Sau khi nhìn thấy cáo phó, Lâm Hựu Luân quyết định cùng tổng biên tập hiện tại của 《Minh Báo》 là Đổng Thiên Lý đến viếng, để làm tròn nghĩa vụ của một người chủ cũ.

Bắt gặp nhau trong hoàn cảnh này, Lâm Hựu Luân và Mạch Đan Hùng chỉ gật đầu với nhau khi đi lướt qua, coi như đã chào hỏi.

Lâm Hựu Luân và Đổng Thiên Lý đi đến trước linh cữu, cúi đầu ba lần trước di ảnh của Hoàng Ưng, rồi với vẻ mặt trang nghiêm bước ra khỏi nhà tang lễ. "Anh Lâm đi thong thả!" Đúng lúc chuẩn bị

rời đi, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng của Mạch Đan Hùng.

Mạch Đan Hùng ra trước Lâm Hựu Luân và mọi người, vẫn luôn đợi bên ngoài nhà tang lễ không đi, xem ra là có chuyện muốn bàn với Lâm Hựu Luân.

Đổng Thiên Lý còn có việc ở tòa soạn, nên cáo từ đi trước.

Lâm Hựu Luân và Mạch Đan Hùng tìm một quán cà phê gần đó ngồi xuống, đi cùng Mạch Đan Hùng còn có Tiêu Nhược Nguyên, người đã cùng ông viếng Hoàng Ưng trong nhà tang lễ trước đó.

Tiêu Nhược Nguyên xuất thân là biên kịch truyền hình, nổi tiếng vì học rộng, có một thời gian từng được mệnh danh là "biên kịch thánh thủ", "Tiêu tài tử".

Vào cuối những năm 70 đến đầu những năm 80, ông cùng Mạch Đan Hùng nắm quyền ở đài Lệ Đích, đảm nhiệm vai trò hoạch định chương trình.

Sau khi đài Lệ Đích bị bán, Tiêu Nhược Nguyên cùng Mạch Đan Hùng rời đài truyền hình, chuyển sang sản xuất phim điện ảnh.

Mấy bộ phim do công ty của Mạch Đan Hùng sản xuất như《Tỉnh Cảng Kỳ Binh》,《Tịnh muội tử》, Tiêu Nhược Nguyên đều góp công không ít.

Mà lý do Lâm Hựu Luân có thể nhớ được cái tên Tiêu Nhược Nguyên, hoàn toàn là vì một bộ phim đời sau có tên《3D Nhục Bồ Đoàn chi Cực Lạc Bảo Giám》, bộ phim đó được mệnh danh là phim cấp ba 3D đầu tiên trên thế giới, nhà sản xuất chính là vị Tiêu Nhược Nguyên này.

Trong cuộc nói chuyện nhắc đến Hoàng Ưng, Mạch Đan Hùng và Tiêu Nhược Nguyên đều không khỏi thở dài.

Lâm Hựu Luân cũng lúc này mới biết, Hoàng Ưng năm xưa lại

chính là người được Tiêu Nhược Nguyên chiêu mộ vào đài truyền hình Lệ Đích, từng viết nên những kịch bản kinh điển như 《Thiên Tằm Biến》, từ đó chuyển nghề làm biên kịch.

Nói như vậy, Tiêu Nhược Nguyên còn được coi là người dẫn đường cho Hoàng Ưng vào giới điện ảnh và truyền hình, không ngờ Bá Nhạc vẫn còn đây, mà thiên lý mã đã vội lìa đời. "Không giấu gì anh Lâm, thực ra bây giờ tôi rất hối hận, nếu như ban đầu không tìm Hoàng Ưng đến Lệ Đích làm biên kịch, để ông ấy tiếp tục viết tiểu thuyết, có lẽ bây giờ ông ấy vẫn còn sống khỏe mạnh." Tiêu Nhược Nguyên nói với vẻ mặt đau đớn.

Lâm Hựu Luân nhíu mày, nghe ý trong lời của Tiêu Nhược Nguyên, cái chết của Hoàng Ưng dường như còn có ẩn tình khác?

Tiêu Nhược Nguyên khẽ thở dài, không nói gì.

Mạch Đan Hùng tiếp lời, giải thích cho Lâm Hựu Luân: "Trên cáo phó nói Hoàng Ưng chết vì xuất huyết não, nhưng thực ra ông ấy bị chủ nợ cho vay nặng lãi đánh trọng thương chết tại nhà, thi thể đã mốc meo rồi mới bị người ta phát hiện...

Hậu sự và tang lễ này của Hoàng Ưng, đều do mấy người bạn lúc sinh thời của ông ấy cùng nhau góp tiền lo liệu. 'Quỷ vương' lừng lẫy hai năm trước, vậy mà lại rơi vào cảnh thảm thương thế này, thực sự khiến người ta có chút lạnh lòng!" "Hoàng Ưng bị người ta đánh chết?" Lâm Hựu Luân lần đầu tiên nghe thấy cách nói này, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Sau khi rời đài truyền hình Lệ Đích, Hoàng Ưng chuyển sang làm biên kịch điện ảnh, bộ phim 《Cương Thi Tiên Sinh》 khởi xướng làn sóng phim cương thi chính là do ông viết. 《Cương Thi Tiên Sinh》 nổi danh trong làng điện ảnh, Hoàng Ưng cũng chuyển sang làm đạo diễn, từng biên kịch và đạo diễn các bộ phim cùng thể loại

như 《Mao Sơn Học Đường》, 《Ma Cao Nhất Trượng》, được mệnh danh là "Quỷ vương", cũng từng có thời huy hoàng.

Đáng tiếc cảnh đẹp không dài, theo sự nâng cao khẩu vị của khán giả, phim cương thi truyền thống dần dần suy tàn, không ngờ Hoàng Ưng cuối cùng lại rơi vào cảnh thảm thương phải vay nặng lãi để làm phim.

Biết được chân tướng cái chết của Hoàng Ưng, trong lòng Lâm Hựu Luân cũng cảm thấy buồn bã, dù đã đến thời đại này, cố gắng muốn thay đổi một số thứ, nhưng vẫn luôn có một số người và một số việc mà anh không thể chạm tới, không thể thay đổi được.

Mạch Đan Hùng tìm Lâm Hựu Luân vốn là để bàn chuyện khác, nhưng thấy Lâm Hựu Luân lúc này không có hứng thú nói chuyện, liền không mở lời, chỉ hẹn với Lâm Hựu Luân một ngày khác gặp lại.

Lâm Hựu Luân vừa về đến nhà, lại nhận được điện thoại của Hồng Kình Bảo, báo cho anh một tin xấu.

Hoàng Bính Diệu, biên kịch vàng lâu nay vẫn đảm nhiệm vai trò "kiều vương quân sư" bên cạnh Hồng Kình Bảo, trong lúc du lịch ở Đức đã đột phát bệnh tim, tuy cứu chữa kịp thời tạm thời giữ được mạng sống, nhưng loại bệnh tim này còn cần phẫu thuật lần hai, có qua được cửa ải đó hay không vẫn là một ẩn số.

Công ty Bảo Hòa của Hồng Kình Bảo hiện tại chỉ đang cố gắng cầm cự bằng số lượng phim, Hoàng Bính Diệu đổ bệnh càng thêm dầu vào lửa.

Giọng điệu mệt mỏi mà ông ta để lộ qua điện thoại, khiến Lâm Hựu Luân không khỏi nghi ngờ người đang gọi cho mình có còn là vị đại ca làng điện ảnh năm nào chỉ tay giang sơn, xoay chuyển thời cuộc hay không?

Hồng Kình Bảo lòng tro ý nguội, Lâm Hựu Luân cũng chỉ có thể an ủi ông vài câu qua điện thoại.

Cúp máy, anh một mình ngồi trong thư phòng suy nghĩ về chuyện này.

Biên kịch ưu tú ở Hong Kong vốn đã không nhiều, hai ông "Hoàng" có thể coi là những người xuất sắc trong số đó.

Nay Hoàng Ưng qua đời, Hoàng Bính Diệu trọng bệnh, Lâm Hựu Luân trong lòng cảm khái, cũng nghĩ đến việc phải hợp nhất các biên kịch hiện có của Hong Kong, không thể cứ vô tổ chức như trước đây.

Tất cả các biên kịch kết thành một tổ chức, giữa họ có sự quan tâm lẫn nhau, để tránh sau này lại xảy ra thảm kịch như Hoàng Ưng chết mấy ngày mới bị phát hiện.

Cùng với sự phát triển vượt bậc của điện ảnh Hong Kong trong mấy năm nay, ngành điện ảnh bản địa đã nhân cơ hội này đẩy nhanh quá trình chính quy hóa và tổ chức hóa – Hiệp hội Công nghiệp Điện ảnh Hong Kong, Hiệp hội Đạo diễn Điện ảnh Hong Kong, Hiệp hội Nghệ sĩ Biểu diễn Hong Kong, Hiệp hội các nhà quay phim chuyên nghiệp Hong Kong lần lượt được thành lập, nhưng lại chỉ thiếu Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh.

Hiệp hội Biên kịch mãi không thể thành lập, nguyên nhân sâu xa vẫn là do địa vị không cao của biên kịch trong giới điện ảnh Hong Kong.

Mà nguyên nhân chính gây ra tình trạng này, là vì ngưỡng cửa gia nhập ngành biên kịch không cao.

Dưới chế độ đặc thù của giới điện ảnh Hong Kong, muốn làm biên kịch rất đơn giản, ngay cả Tăng Chí Vỹ xuất thân từ diễn viên đóng thế võ thuật, năm đó cũng đã viết được mấy kịch bản ăn khách.

Chính vì ngưỡng cửa không cao, nên biên kịch ở Hong Kong từ lâu đã không được coi trọng.

Trùng hợp thay, những năm điện ảnh Hong Kong phát triển rực rỡ, đều là thời kỳ phim công phu thịnh hành, biên kịch có giỏi đến đâu, cũng chỉ có thể làm thuê cho các ngôi sao công phu, các đạo diễn võ biền.

Họ đưa ra ý tưởng câu chuyện, biên kịch chịu trách nhiệm "độ kiều" (viết chi tiết) soạn thảo kịch bản, trong đó nổi tiếng nhất phải kể đến "biên kịch ngự dụng" của Thành Long là Đặng Tấn Sinh, và "kiều vương quân sư" của Hồng Kình Bảo là Hoàng Bính Diệu.

Biên kịch Hong Kong đại khái được chia thành hai loại, nhiều nhất là loại giống như một nhóm cố vấn cho đạo diễn.

Đạo diễn hoặc nhà sản xuất nghĩ ra một ý tưởng, sau đó tìm một nhóm biên kịch cùng nhau xây dựng câu chuyện và viết kịch bản.

Loại còn lại được gọi là "khai hí sư phó" (bậc thầy khởi động phim), đây là một nhóm nhỏ tinh hoa nhất trong giới biên kịch.

Họ có quyền lực gần như ngang bằng với đạo diễn, có thể đề xuất một ý tưởng câu chuyện hoàn chỉnh, có đóng góp mang tính "chỉ đạo tư tưởng" cho một bộ phim.

Những người như vậy còn có một danh xưng khác là "biên kịch vàng".

Những người có thể trở thành "biên kịch vàng" hầu hết đều đã chuyển sang làm đạo diễn, điều này cũng khiến cho nhân tài biên kịch ở Hong Kong luôn rất thiếu thốn.

Lâm Hựu Luân có thể coi là loại biên kịch thứ ba rất đặc biệt, đồng thời cũng là người mang lại thể diện nhất cho ngành biên kịch.

Mối quan hệ thông thường giữa đạo diễn và biên kịch đến chỗ anh

lại hoàn toàn đảo ngược.

Chương 288

Vốn dĩ biên kịch phải tuân thủ vô điều kiện đạo diễn, nhưng đến tay Lâm Hựu Luân, lại là đạo diễn phải tuân thủ vô điều kiện kịch bản để quay.

Dĩ nhiên trường hợp của Lâm Hựu Luân rất đặc biệt, đặc biệt đến mức từ khi khai thiên lập địa Hong Kong đến nay chỉ có một biên kịch như anh, hơn nữa anh có thể đi đến bước này không chỉ vì thân phận biên kịch.

Do đó, dù những năm qua Lâm Hựu Luân vẫn liên tục cho ra đời các kịch bản, nhưng mọi người vẫn quen coi anh là nhà sản xuất phim, thậm chí thân phận tác giả tiểu thuyết võ hiệp của anh còn vang dội hơn cả biên kịch.

Điều này cũng phần nào cho thấy địa vị của biên kịch trong mắt mọi người thực sự rất thấp.

Địa vị của biên kịch trong ngành và ảnh hưởng trong lòng mọi người không thể thay đổi trong một thời gian ngắn chỉ dựa vào thành công của một hai người, nhưng việc thành lập Hiệp hội Biên kịch lại có thể được đưa vào quy củ ngay từ bây giờ.

Đặc biệt là việc một người chết, một người bệnh của hai ông "Hoàng" đã tác động rất lớn đến Lâm Hựu Luân, anh quyết định tự mình đứng ra thúc đẩy chuyện này.

Thành lập Hiệp hội Biên kịch trông có vẻ đơn giản, danh tiếng, năng lực của Lâm Hựu Luân đều không thiếu, vốn dĩ nên là một việc rất dễ dàng.

Nhưng khi thực sự bắt tay vào làm, Lâm Hựu Luân mới phát hiện ra một vấn đề rất lớn – những bộ phim anh đầu tư quay đều do chính

anh viết kịch bản, tuy anh là biên kịch, nhưng biên kịch mà anh thực sự quen biết lại không có mấy người.

Đương nhiên vấn đề này không làm khó được Lâm Hựu Luân, tuy anh không quen biết nhiều biên kịch chính chuyên, nhưng những người từ biên kịch chuyển sang làm đạo diễn thì anh lại quen không ít.

Giới biên kịch Hong Kong có khoảng ba, bốn trăm người, xét về xuất thân, trừ những người tay ngang hoặc tự học thành tài, đại khái có thể chia thành hai phái.

Một là phái truyền hình: Vô Tuyến và Á Thị đều có các lớp đào tạo biên kịch riêng, mỗi năm đều có thể đào tạo ra rất nhiều nhân tài biên kịch.

Mà những đạo diễn như Vương Tinh, Mạch Đan Hùng cũng từng viết kịch bản cho đài truyền hình – phần lớn biên kịch điện ảnh đều đã từng được đào tạo hoặc rèn luyện một thời gian ở đài truyền hình, sau đó mới tiến quân vào làng điện ảnh.

Tân Nghệ Thành là hệ phái điện ảnh duy nhất trong giới biên kịch Hong Kong.

Trong thời kỳ "Tổ bảy người", dưới trướng họ cũng đã đào tạo không ít biên kịch, đương nhiên số lượng nhân viên thì không thể so sánh với hệ phái truyền hình.

Lâm Hựu Luân gọi mấy cuộc điện thoại, có cuộc cho đạo diễn quen biết, cũng có cuộc cho các công ty điện ảnh.

Tóm lại trong một thời gian rất ngắn, ý tưởng thành lập Hiệp hội Biên kịch đã truyền đến tai tất cả các biên kịch Hong Kong.

Các "đồng đạo" trong giới biên kịch Hong Kong từ lâu đã có ý muốn liên lạc tình cảm, thành lập tổ chức, chỉ khổ vì không có người đứng ra dẫn đầu.

Lần này Lâm Hựu Luân tập hợp toàn bộ biên kịch Hong Kong lại để thảo luận việc thành lập hiệp hội, không chỉ những người đang làm biên kịch đến tham gia, mà ngay cả một số người trước đây từng làm biên kịch, bây giờ đã làm đạo diễn, nhà sản xuất, cũng cùng nhau đến góp vui.

Người đến quá đông, Lâm Hựu Luân không thể tiếp đãi từng người một.

Các biên kịch có xuất thân từ đài truyền hình Vô Tuyến đều do Vương Tinh thống nhất phụ trách liên lạc, biên kịch có xuất thân từ Á Thị giao cho Mạch Đan Hùng phụ trách, còn những người xuất thân từ Tân Nghệ Thành đều do Từ Khắc đứng ra lo liệu.

Nghe tin một ông "Hoàng" qua đời, một ông bệnh nặng, những người tham dự đều cảm thấy xót xa, khi tụ tập lại uống rượu than thở không khỏi nói về sự cay đắng gian truân của nghề biên kịch ở Hong Kong...

Lâm Hựu Luân đi một vòng quanh sảnh tiệc, nghe được nhiều nhất chính là những cuộc thảo luận về chuyện này. "Chuyện này cũng không có cách nào khác, hiện nay rất nhiều đạo diễn thực ra đều có thể tự mình viết kịch bản, nhưng làm vậy quá phiền phức, cho nên đạo diễn thường chỉ đưa ra một câu chuyện, tình tiết cụ thể giao cho biên kịch dưới quyền làm.

Như vậy, biên kịch thực ra cũng chỉ chịu trách nhiệm 'độ kiều', đãi ngộ đương nhiên cũng không thể cao được." Vương Tinh vừa đi vừa giải thích cho Lâm Hựu Luân. "Vậy có cách nào để tăng lương cho mọi người không?" Lâm Hựu Luân dừng bước, quay đầu nhìn Vương Tinh nói: "Ví dụ như dùng danh nghĩa của Hiệp hội Biên kịch để đàm phán với tất cả các công ty điện ảnh, yêu cầu tăng đãi ngộ lương bổng chung cho biên kịch?" "Ý tưởng này không tồi, nhưng anh có nghĩ đến

chuyện, anh không thể ép buộc tất cả các biên kịch đều gia nhập hiệp hội.

Biên kịch gia nhập hiệp hội đòi giá cao, các công ty điện ảnh sẽ đi tìm những biên kịch không gia nhập hiệp hội để viết kịch bản, cuối cùng tình hình có thể là biên kịch gia nhập hiệp hội lại mất việc ăn." Vấn đề Vương Tinh đề cập rất thực tế, nói cho cùng vẫn là ngưỡng cửa của nghề biên kịch quá thấp, vàng thau lẫn lộn, kéo thấp mức thu nhập chung của cả ngành. "Nếu tôi thêm một điều kiện vào yêu cầu chiếu phim trên cụm rạp Gia Nghị, rằng biên kịch tham gia sản xuất phim phải là thành viên của Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh, anh nói xem hiệu quả sẽ thế nào?" Vương Tinh nhìn Lâm Hựu Luân với ánh mắt kỳ lạ, "Anh nói thật đấy à?" "Anh không cần phải nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy." Lâm Hựu Luân nhún vai, giải thích: "Tôi biết làm vậy có hơi bá đạo đối với các công ty điện ảnh Hong Kong, nhưng trong tình hình hiện tại cả ngành thiếu tự giác kỷ luật, biện pháp cứng rắn này lại rất cần thiết.

Trình độ của một bộ phim phần lớn phụ thuộc vào kịch bản, thu nhập của biên kịch không tăng lên, chất lượng kịch bản cũng không thể tăng lên, tương ứng sự phát triển của cả ngành công nghiệp điện ảnh cũng sẽ bị cản trở.

Còn khi thu nhập của biên kịch tăng lên, chất lượng kịch bản đi lên, cuối cùng thể hiện ở doanh thu phim ảnh, khẳng định sẽ là một kết quả đôi bên cùng có lợi.

Thù lao của biên kịch chiếm một tỷ lệ rất nhỏ trong chi phí sản xuất phim, sẽ không gây áp lực chi phí quá lớn cho việc quay phim.

Tôi làm vậy cũng là vì sự phát triển của cả ngành, các công ty điện ảnh Hong Kong sẽ không đến mức không có chút đảm đương này chứ." "Nhưng không phải ai cũng có thể nghĩ xa được như anh, cũng

không phải ai cũng có tầm nhìn đại cục như anh." Vương Tinh nhún tay, trên mặt lộ ra một biểu cảm bất đắc dĩ.

Điểm này Lâm Hựu Luân lại không quá lo lắng, "Cho nên tôi cũng đang nghĩ, có thể đổi một cách làm nhẹ nhàng hơn không, ví dụ như những bộ phim có thành viên Hiệp hội Biên kịch tham gia, cụm rạp sẽ bù đắp thích đáng cho công ty điện ảnh trong việc chia lợi nhuận phòng vé." Vương Tinh sững sờ, "Vậy chẳng phải anh rất thiệt thòi sao?

Hơn nữa, các cổ đông khác của cụm rạp Gia Nghị có thể đồng ý không?" Quyền kiểm soát tuyệt đối của cụm rạp Gia Nghị nằm trong tay Lâm Hựu Luân, nên ý kiến của các cổ đông khác không quan trọng.

Mà Lâm Hựu Luân làm vậy thực ra cũng không thiệt thòi, thu nhập của biên kịch tăng lên, chất lượng kịch bản đi lên, phòng vé của phim chắc chắn sẽ cao hơn, thu nhập của cụm rạp thực tế là đã tăng lên.

Trong môi trường ngành hiện tại, các công ty điện ảnh thiếu tầm nhìn xa, không có động lực tăng đãi ngộ cho biên kịch, chỉ có thể do phía cụm rạp thúc đẩy chuyện này.

Biện pháp này mang lại lợi ích cho toàn bộ nhóm biên kịch, phía các công ty điện ảnh lại không có lý do phản đối.

Lâm Hựu Luân tung ra chiêu này, không cần tốn quá nhiều công sức đã thu phục được lòng người của tất cả các biên kịch Hong Kong.

Vương Tinh lúc này vẫn chưa nghĩ sâu xa đến vậy, ông ta chỉ biết cụm rạp Gia Nghị có thể đưa ra quy định như vậy, Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh Hong Kong tuyệt đối sẽ trở thành đoàn thể có sức gắn kết mạnh nhất trong tất cả các hiệp hội ngành.

Tăng lương cho biên kịch trong ngành chỉ là bước đầu tiên trong

kế hoạch của Lâm Hựu Luân, tiếp theo anh còn chuẩn bị thiết lập một kho kịch bản trong hiệp hội, khuyến khích các biên kịch đưa những kịch bản đã hoàn thành vào kho, sau đó các công ty điện ảnh và nhà sản xuất có thể tự do lựa chọn trong kho kịch bản, nếu ưng kịch bản nào thì có thể thông qua hiệp hội để trực tiếp đàm phán hợp tác với tác giả biên kịch, tương đương với việc cho tất cả các biên kịch một nền tảng để trưng bày tác phẩm của mình.

Lâm Hựu Luân đem ý tưởng này nói cho Vương Tinh nghe, Vương Tinh lập tức nghĩ đến một vấn đề: "Nếu kịch bản để ở đó có thể tùy ý xem, làm sao để ngăn chặn việc bắt chước sao chép?" Lâm Hựu Luân cười bí ẩn, "Còn nhớ hai chúng ta quen nhau như thế nào không?" Đầu óc Vương Tinh chuyển động rất nhanh, lập tức hiểu ra ý của Lâm Hựu Luân.

Những kịch bản được lưu trữ trong kho của hiệp hội, người ta chỉ có thể xem tùy ý một đoạn nào đó, còn kịch bản hoàn chỉnh nằm trong tay tác giả gốc.

Như vậy sẽ không cần lo lắng nội dung và ý tưởng của kịch bản bị người khác bắt chước, giống như năm đó Vương Tinh chỉ xem được một phần tình tiết trên vé xem phim, cuối cùng đành phải cun cút mang quà đến tìm Lâm Hựu Luân.

Hai quyết định này của Lâm Hựu Luân, vừa công bố đã gây ra một chấn động không nhỏ.

Phản ứng trực quan nhất chính là suất gia nhập Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh bỗng nhiên trở nên được săn đón.

Để ngăn chặn ngưỡng cửa vốn đã khó khăn lắm mới được nâng cao một chút lại bị kéo xuống, hội đồng quản trị của Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh sau khi thảo luận khẩn cấp đã đưa ra tiêu chuẩn gia nhập mới.

Phải có ít nhất hai tác phẩm đã được quay thành phim, Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh mới kết nạp làm thành viên chính thức.

Mặc dù vậy, số người đăng ký gia nhập vẫn không ngừng tăng vọt.

Trong vòng ba ngày ngắn ngủi, hiệp hội đã nhận được hơn 500 đơn đăng ký, khiến cho hội đồng quản trị vừa mới dựng lên một khung quản lý đã phải một phen bận rộn rối loạn.

Vấn đề hội viên đã được giải quyết, nhưng Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh không thể chỉ treo một cái biển, thuê hai phòng văn phòng là xong, phải có một nơi làm việc đàng hoàng, nhưng tiền để xây dựng tòa nhà mới vẫn chưa có.

Từ khi bắt đầu thành lập đến nay, kinh phí hoạt động của Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh đều đến từ sự quyên góp cá nhân của Lâm Hựu Luân, hơn nữa cụm rạp Gia Nghị lại còn giúp đỡ Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh nhiều đến thế, gần như không ai còn mặt mũi mở miệng nhắc đến chuyện tiền bạc trước mặt Lâm Hựu Luân.

Mấy thành viên hội đồng quản trị do toàn thể hội viên công khai bầu ra liền tụ tập lại nghĩ cách, có người đưa ra một ý tưởng, nói rằng mọi người cùng nhau hợp lực viết một kịch bản, sau đó kêu gọi đầu tư quay thành phim, tiền kiếm được dùng để xây nhà.

Ý tưởng này không tồi, nhưng bộ phim quay ra có kiếm được tiền không, kiếm được bao nhiêu tiền, trong lòng mọi người đều không chắc chắn.

Lúc này lại có người nói, vậy thì tìm một biên kịch có bảo chứng phòng vé để viết.

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng bất đắc dĩ phát hiện, không ai trong số những người có mặt ở đây đáp ứng được yêu cầu này, hay

nói cách khác là toàn bộ biên kịch Hong Kong, chưa ai dám nói kịch bản mình viết ra chắc chắn sẽ ăn khách.

Dĩ nhiên cũng có một người ngoại lệ...

Thảo luận đến cuối cùng, kết luận rút ra vẫn là chỉ có thể đi cầu xin Lâm Hựu Luân, nhưng không phải là trực tiếp xin tiền anh, mà là xin một kịch bản.

Lâm Hựu Luân với tư cách là chủ tịch danh dự của Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh, đối mặt với yêu cầu như vậy tự nhiên sẽ không từ chối.

Trong ký ức của anh có không ít kịch bản kiếm được tiền, nhưng khi thực sự lựa chọn, lại khiến anh phải mất một phen suy nghĩ.

Chương 289

Những bộ phim bom tấn phòng vé đầu tiên bị loại trừ, những kịch bản như vậy dù có viết ra, bên Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh cũng không tìm được nhiều vốn đầu tư như thế; không phải phim lớn, muốn có bảo chứng phòng vé thì phải mời các ngôi sao đang nổi làm diễn viên chính, mà cát-xê của những ngôi sao này cũng là một khoản chi không nhỏ.

Lâm Hựu Luân có thể đứng ra tìm người quen đến diễn, ở Hong Kong không có diễn viên nào không nể mặt anh, nhưng chuyện không có thù lao, vai diễn ít mời người ta đến đóng vai khách mời thì được, vai chính mà còn bắt người ta diễn miễn phí thì quá đáng quá.

Một cách khác là dùng danh nghĩa của Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh đi kêu gọi tài trợ từ các công ty điện ảnh.

Có đủ vốn đầu tư, đương nhiên có thể mời các ngôi sao có bảo chứng phòng vé đến diễn, nhưng Lâm Hựu Luân cũng không muốn làm vậy.

Dù phim có thành công, mọi người cũng sẽ chỉ cho rằng đó là công lao của diễn viên.

Mục đích làm phim kiếm tiền của Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh đã đạt được, nhưng đối với việc nâng cao nhận thức của cả ngành về tầm quan trọng của kịch bản rõ ràng không có nhiều tác dụng.

Lâm Hựu Luân muốn tìm một bộ phim có thể làm nổi bật tầm quan trọng của kịch bản, hơn nữa bộ phim này còn phải kiếm được tiền, phạm vi phim có thể lựa chọn lập tức bị thu hẹp đi rất nhiều.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Hựu Luân cuối cùng đã chọn bộ phim 《Hòn Đá Điên Cuồng》.

Bộ phim này có cách xây dựng tình tiết câu chuyện, thiết kế mối quan hệ nhân vật đều rất độc đáo, khiến cho toàn bộ câu chuyện hoang đường trông có vẻ hoàn chỉnh, chặt chẽ, tình tiết nối tiếp nhau, cao trào dồn dập, nhiều tình tiết khiến người ta không khỏi vỗ bàn khen hay.

Bộ phim này đầu tư không cao, các diễn viên tham gia cũng không phải là ngôi sao lớn nào, nhưng lại tạo ra thành tích phòng vé không tồi.

Tình tiết phim đã phát huy vai trò then chốt trong đó.

Lâm Hựu Luân muốn có một bộ phim thành công nhờ tình tiết để chứng minh cho mọi người thấy vai trò của kịch bản đối với thành công của một bộ phim, 《Hòn Đá Điên Cuồng》 tuyệt đối là một lựa chọn vô cùng lý tưởng.

Hơn nữa, bộ phim này chỉ riêng các nhân vật chính xuất hiện đã có bảy tám người, đất diễn chia đều cho mỗi người không nhiều lắm.

Không nói đến việc mời các ngôi sao đang nổi đến diễn miễn phí, dùng giá của vai khách mời mời họ đến quay vài ngày tuyệt đối không có vấn đề gì.

Như vậy vừa có thể đảm bảo phòng vé, đồng thời đất diễn của mỗi ngôi sao đều không nhiều, lại không để lại cho khán giả ấn tượng là dùng ngôi sao để chống đỡ cho phim.

Điều duy nhất không dễ làm là bối cảnh câu chuyện của bộ phim này diễn ra ở đại lục, muốn cải biên nó thành một bộ phim Hong Kong, rất nhiều tình tiết, lời thoại, tình huống gây cười đều phải thiết kế lại.

Nếu là trước đây, Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ đau đầu vì chuyện này, nhưng bây giờ mọi việc đã đơn giản hơn, anh chỉ cần phác thảo

ra tuyến truyện chính, việc "độ kiều" tự nhiên sẽ có một đám người bên Hiệp hội Biên kịch phụ trách.

Kịch bản 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 nhanh chóng được hoàn thành dưới sự chung sức của các thành viên hiệp hội biên kịch.

Hình thức tự sự đa tuyến mới lạ do Lâm Hựu Luân đề xuất đã truyền cảm hứng lớn cho nhiều biên kịch, nhưng tạm thời chưa có ai bắt chước vì không biết thái độ của khán giả sẽ ra sao.

Kịch bản đã viết xong được gửi đến tay Lâm Hựu Luân, tình tiết có một vài thay đổi nhỏ so với bộ phim trong ký ức.

Một làng chài nghèo khó phát hiện ra một viên phỉ thúy vô giá, trưởng thôn giao nhiệm vụ bảo vệ viên ngọc cho chàng trai trẻ Bao Thế Hoành, người từng làm bảo vệ trong thành phố.

Bao Thế Hoành tìm đến người bạn Tam Bảo, tổ chức thanh niên trong làng thành lập một đội bảo an; trong khi đó, thương gia đá quý Phùng Đổng Cường muốn mua viên phỉ thúy nhưng không được, đã thuê siêu trộm quốc tế Mạch Khắc đến đánh cắp; cùng lúc đó, băng trộm địa phương do Đạo Ca cầm đầu, cùng với Tiểu Quân và Hắc Bì, cũng đã để mắt đến viên phỉ thúy này.

Ba phe này có mục tiêu khác nhau, "công thủ" cũng khác nhau, nhưng đều vì đứa con trai không lo làm ăn, chỉ biết gái gú của trưởng thôn là Tạ Tiểu Minh mà liên kết với nhau, từ đó dẫn đến một chuỗi câu chuyện dở khóc dở cười.

Lúc đầu Lâm Hựu Luân định mời một vài ngôi sao lớn đến đóng vai khách mời, nhưng sau khi nhận được kịch bản, anh lại đổi ý.

Thứ nhất, gom một dàn sao lớn, đến lúc phim thành công, mọi người cũng chỉ cho rằng đó là nhờ sức hút phòng vé của ngôi sao, tầm quan trọng của kịch bản sẽ không được thể hiện rõ; thứ hai, việc chú

trọng vào hiện thực sống còn của những nhân vật bình dân, tầng lớp đáy xã hội là yếu tố quan trọng làm nên thành công của bộ phim hài 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》, nếu mời một đám ngôi sao đến diễn thì sẽ mất đi hương vị của một bộ phim bình dân.

Lâm Hựu Luân viết tên vài nhân vật chính trong phim lên một tờ giấy trắng, ôm cằm suy nghĩ một lúc, trong lòng bỗng nảy ra vài ý tưởng.

Anh vươn tay nhấc điện thoại lên, gọi cho Vương Tinh, nói thẳng: "Tối nay có rảnh không, tôi mời anh ăn cơm, tiện thể anh gọi cả Lưu Thanh Vân và Ngô Chấn Vũ đi cùng." Vương Tinh ban đầu nghe Lâm Hựu Luân mời ăn cơm còn khá vui, nhưng Lâm Hựu Luân nói hết câu thì anh ta không vui nổi nữa.

Rõ ràng Lâm Hựu Luân là vì muốn tìm Lưu Thanh Vân và Ngô Chấn Vũ mới gọi mình đi cho đủ mâm.

"Tôi còn tưởng anh chỉ mời mình tôi…" Vương Tinh lẩm bẩm một câu, không ngờ lại bị Lâm Hựu Luân ở đầu dây bên kia nghe thấy.

"Này, gã mập kia, anh có đến không?

Không thì tôi gọi thẳng cho Lưu Thanh Vân và Ngô Chấn Vũ." Lâm Hựu Luân lúc này không có thời gian kiên nhẫn giải thích với Vương Tinh, nhưng câu nói của anh lại nhắc nhở Vương Tinh rằng Lâm Hựu Luân chỉ tìm Lưu Thanh Vân và Ngô Chấn Vũ có việc, căn bản không cần gọi cả Vương Tinh… Bất kể mục đích của Lâm Hựu Luân là gì, Vương Tinh đều cảm thấy đây không phải chuyện xấu, lập tức đổi giọng: "Đến chứ, ăn chùa tại sao lại không đến?" Lâm Hựu Luân nói cho Vương Tinh thời gian và địa điểm ăn tối, sau khi cúp máy, anh cầm bút gạch bỏ ba nhân vật trên tờ giấy trắng vừa rồi.

Lưu Thanh Vân có vẻ ngoài thật thà, rất hợp với vai Bao Thế

Hoành trong phim; còn Ngô Chấn Vũ có thể để anh ta diễn vai siêu trộm quốc tế Mạch Khắc; về phần Vương Tinh, Lâm Hựu Luân định để anh ta làm đạo diễn bộ phim này, đồng thời đóng vai con trai trưởng thôn Tạ Tiểu Minh, một công đôi việc.

Tối hôm đó khi gặp mặt ăn cơm, Lâm Hựu Luân đã nói ra ý tưởng này.

Lưu Thanh Vân, Ngô Chấn Vũ đã đoán trước được việc này nên đều vui vẻ đồng ý, chỉ có chỗ Vương Tinh là Lâm Hựu Luân bất ngờ bị từ chối.

"Bảo tôi đóng vai khách mời thì không vấn đề gì, nhưng đạo diễn thì thôi vậy." Lý do Vương Tinh đưa ra rất đơn giản, dạo này anh ta còn mấy bộ phim khác chưa quay xong, thời gian đóng vai khách mời thì có thể chen ra được, nhưng thật sự không có thời gian để làm đạo diễn cho bộ phim này.

Vương Tinh không có thời gian, Lâm Hựu Luân đành phải suy nghĩ lại về người cho vị trí đạo diễn, lúc này Vương Tinh cho anh một ý kiến: "Bộ phim này lấy danh nghĩa hiệp hội biên kịch để quay, tốt nhất nên tìm một người có quan hệ mật thiết với hiệp hội để làm đạo diễn." Lâm Hựu Luân cảm thấy Vương Tinh nói có lý, bèn hỏi anh ta có ứng cử viên nào tốt để giới thiệu không.

Vương Tinh bưng chén trà lên, liếc nhìn Lâm Hựu Luân, rồi hỏi một câu không ăn nhập: "Gần đây anh có bận không?" Lâm Hựu Luân nhất thời không đoán ra Vương Tinh đang có ý gì, nhưng dạo này anh đúng là không có quá nhiều việc.

Phía rạp chiếu phim Gia Nghị đã có Sầm Kiến Huân lo liệu, Lợi Trí lại vào hội đồng quản trị, về cơ bản chuyện bên đó không cần Lâm Hựu Luân phải bận tâm; còn bên 《Minh Báo》 có ban bệ do Kim Dung để lại, đủ để Lâm Hựu Luân yên lòng.

“Nếu anh có thời gian, tại sao không tự mình đạo diễn bộ phim này?” Vương Tinh nói một câu kinh người, Lưu Thanh Vân và Ngô Chấn Vũ ngồi bên cạnh đều trợn tròn mắt, ngược lại Lâm Hựu Luân lại có vẻ mặt trầm mặc, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ về đề nghị của Vương Tinh.

Vương Tinh dám nói như vậy đương nhiên là có cơ sở.

Khi anh ta hợp tác với Lâm Hựu Luân trong bộ phim đầu tiên, thứ anh ta nhận được từ tay Lâm Hựu Luân là kịch bản phân cảnh điện ảnh, trong đó các tình tiết được miêu tả rất chi tiết, ngay cả việc cắt cảnh, đẩy máy, kéo ra, nhập cảnh đều được ghi chú rõ ràng, lúc đó Vương Tinh đã nói Lâm Hựu Luân có thể đi làm đạo diễn.

Cùng với việc thân phận của Lâm Hựu Luân ngày càng cao, khả năng anh trực tiếp làm đạo diễn cũng ngày càng nhỏ, nếu không phải vì hiệp hội biên kịch gây quỹ xây lầu mới, khởi động dự án 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》, Vương Tinh cũng sẽ không nhắc lại chuyện này.

Lần này Vương Tinh đã đoán khá trúng tâm tư của Lâm Hựu Luân.

Từ việc lựa chọn kịch bản đến phân vai diễn viên, mọi dấu hiệu đều cho thấy, ý định quay bộ phim này của Lâm Hựu Luân không chỉ đơn giản là để gây một khoản tiền.

Nếu là vì tiền, anh có thể trực tiếp kêu gọi tài trợ từ các công ty điện ảnh lớn, chứ không cần phải tốn công tốn sức làm ra một bộ phim như vậy.

Dù là để nâng cao thù lao cho biên kịch toàn ngành, hay là để cung cấp một nền tảng đáng tin cậy để trưng bày tác phẩm, mục đích cuối cùng của Lâm Hựu Luân đều là để nâng cao vị thế của biên kịch trong giới điện ảnh.

Nhưng chỉ như vậy thôi vẫn chưa đủ, để mọi người thực sự nhận ra vai trò quan trọng của biên kịch, không có bằng chứng nào tốt hơn là cho ra đời một bộ phim có sức thuyết phục về mặt doanh thu phòng vé.

Vương Tinh tin rằng chỉ cần Lâm Hựu Luân muốn, anh hoàn toàn có thể thay toàn bộ diễn viên trong phim bằng các ngôi sao lớn, nhưng Lâm Hựu Luân đã không làm vậy.

Lưu Thanh Vân, Ngô Chấn Vũ hiện tại chỉ có thể coi là diễn viên hạng hai, còn các vai khác tuy Lâm Hựu Luân chưa nói rõ, nhưng chắc chắn cũng sẽ không tìm nghệ sĩ quá nổi tiếng để diễn, làm như vậy là để giảm thiểu tối đa ảnh hưởng của ngôi sao đối với doanh thu phòng vé.

Nếu lại tìm một người chưa từng làm đạo diễn để chỉ đạo bộ phim này, vậy thì thành công mà bộ phim đạt được có thể quy công lớn nhất cho vai trò của kịch bản, và đây mới là kết quả mà Lâm Hựu Luân mong muốn nhất.

Chính vì nắm bắt được điểm này, Vương Tinh mới dám đề nghị để Lâm Hựu Luân tự mình làm đạo diễn.

Lâm Hựu Luân quả thực đã bị đề nghị của Vương Tinh làm cho động lòng, nhưng anh chưa bao giờ làm đạo diễn, về phương diện này không thể không có chút lo lắng.

“Cái này anh yên tâm, lát nữa tôi sẽ giới thiệu cho anh vài phó đạo diễn đáng tin cậy, anh chỉ cần ném kịch bản phân cảnh cho họ, rồi nói cho họ biết nên quay như thế nào, những việc còn lại họ đều có thể giúp anh lo liệu.” Vương Tinh tiếp tục đưa ra ý kiến cho Lâm Hựu Luân.

Theo Vương Tinh, Lâm Hựu Luân không thực sự muốn làm đạo diễn, quay bộ phim này cũng chỉ là để ứng phó tình hình, nên không

cần phải tự tay làm mọi khâu.

Tuy anh mang danh đạo diễn, nhưng công việc thực tế cũng không khác mấy so với khi làm nhà sản xuất trước đây, chỉ là khi quay phim thì anh bắt buộc phải có mặt tại hiện trường để tự mình chỉ huy.

Vương Tinh đã suy nghĩ thấu đáo mọi mặt cho Lâm Hựu Luân, nên Lâm Hựu Luân quyết định thử một lần.

Rất nhanh, tin tức Lâm Hựu Luân chuẩn bị tự mình làm đạo diễn đã lan truyền trong giới.

Hiếm có bộ phim nào không mời ngôi sao lớn tham gia, đối với những diễn viên, nghệ sĩ hạng hai, hạng ba muốn vươn lên, đây tuyệt đối là một tin tốt trời cho.

Chương 290

Bất luận bộ phim này quay ra doanh thu, tiền cảnh thế nào, chỉ riêng việc có thể kết nối được với Lâm Hựu Luân đã khiến rất nhiều người động lòng.

Phim thành công thì đương nhiên là cả làng cùng vui; còn nếu thất bại cũng không sao, ít nhất có thể bán cho Lâm Hựu Luân một cái nhân tình… Với tâm lý như vậy, không ít người đang dò hỏi xem trong phim còn những vai nào trống, rồi tìm người giới thiệu khắp nơi để được vào đoàn phim phỏng vấn.

Vì có quá nhiều người đến thử vai, Lâm Hựu Luân bèn cử ba vị phó đạo diễn do Vương Tinh giới thiệu đi phỏng vấn diễn viên, yêu cầu của anh rất đơn giản, người được chọn phải có ngoại hình đặc biệt.

Chỉ một điều này thôi đã loại bỏ 90% ứng viên, vì Lâm Hựu Luân không nói rõ yêu cầu cụ thể, nên ba vị phó đạo diễn bèn gửi ảnh cùng hồ sơ của những ứng viên mà họ cho là có ngoại hình rất đặc biệt đến trước mặt Lâm Hựu Luân.

Tổng cộng có ba tập hồ sơ, xem xong hai tập đầu, không có diễn viên nào khiến Lâm Hựu Luân đặc biệt hài lòng.

Khi Lâm Hựu Luân mở tập hồ sơ cuối cùng, ba vị phó đạo diễn trong lòng đều đổ mồ hôi hột, nếu những người họ chọn ra không có ai làm Lâm Hựu Luân hài lòng, thì thật là mất mặt.

Lâm Hựu Luân lật trang rất nhanh, về cơ bản chỉ liếc nhìn ảnh, nếu trong đầu không có ấn tượng gì thì không thèm xem hồ sơ mà loại thẳng.

Hai tập hồ sơ đầu không có diễn viên nào "quen thuộc", Lâm Hựu

Luân thực ra đã không còn hy vọng nhiều vào kết quả phỏng vấn lần này.

Đúng lúc đó, một gương mặt quen thuộc đột nhiên lọt vào tầm mắt anh.

Người trong ảnh đeo một cặp kính, trông có vẻ thư sinh, nhưng ở đời sau, trong rất nhiều bộ phim hài về đề tài học đường, thường có thể thấy gã này đeo kính diễn vai một học sinh có chút ngốc nghếch, và thường là loại bị người khác bắt nạt, chỉ là Lâm Hựu Luân nhất thời không nhớ ra tên anh ta.

Bên dưới bức ảnh có hồ sơ của người này, Lâm Hựu Luân không ngờ diễn viên tên Hoàng Nhất Sơn này lại tốt nghiệp thạc sĩ quản trị kinh doanh của Đại học Hull ở Anh, từng làm MC truyền hình, hiện tại chưa có kinh nghiệm diễn xuất.

Lâm Hựu Luân xé tấm ảnh của Hoàng Nhất Sơn ra khỏi trang hồ sơ, đưa đến trước mặt ba vị phó đạo diễn hỏi: "Người này là ai chọn vào vậy?" Phó đạo diễn họ Ngô ngồi ngoài cùng bên trái run rẩy đứng dậy, Lâm Hựu Luân liếc nhìn ông ta, đột nhiên hỏi: "Người này chưa từng đóng một bộ phim nào, sao ông lại nghĩ đến việc chọn cậu ta vào?" Phó đạo diễn họ Ngô trong lòng thót một cái, trên trán lập tức lấm tấm mồ hôi.

Hoàng Nhất Sơn này là bạn thân của ông ta, nên ông ta mới phá lệ cho anh ta vào danh sách, không ngờ lại bị Lâm Hựu Luân phát hiện.

"Anh Lâm, tôi…" Phó đạo diễn họ Ngô ấp úng không biết trả lời thế nào, Lâm Hựu Luân thấy phản ứng của ông ta, trong lòng không khỏi nảy sinh nghi ngờ.

"Chẳng lẽ ông và cậu ta là người quen?" Lâm Hựu Luân thăm dò hỏi một câu, phó đạo diễn họ Ngô cả người như bị sét đánh, đứng ngây tại chỗ.

Lâm Hựu Luân không ngờ mình đoán bừa cũng có thể moi ra sự thật, trong lòng thấy buồn cười, đột nhiên cảm thấy cần phải gõ đầu ba vị phó đạo diễn này một phen, nếu không họ sẽ tưởng mình không quan tâm, không hỏi han gì cả.

Lâm Hựu Luân ném tập hồ sơ diễn viên chưa xem hết lên bàn, hai vị phó đạo diễn còn lại lúc này cũng im như ve sầu mùa đông, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Hựu Luân.

"Trong số những người được chọn phỏng vấn này, những ai là do đi cửa sau các ông mà vào, tôi hiện tại không muốn truy cứu, các ông tự mình chọn ra đi!" Ba vị phó đạo diễn nhìn nhau, ngoài phó đạo diễn họ Ngô ra, hai người còn lại đều rút ra vài bộ hồ sơ diễn viên từ trong tập hồ sơ, thành thật đưa cho Lâm Hựu Luân.

"Tôi biết làm nghề này ai cũng có vòng quan hệ xã giao của mình, chen một hai người vào có lẽ cũng là vì nể tình hoặc vì sĩ diện bất đắc dĩ, nhưng những người này các ông hoàn toàn có thể giới thiệu riêng với tôi, chứ không nên giở trò như vậy trong một buổi phỏng vấn công khai." Ánh mắt Lâm Hựu Luân lướt qua mặt ba vị phó đạo diễn, hai người kia chỉ cúi đầu, còn vị phó đạo diễn họ Ngô đã bắt đầu đổ mồ hôi trán.

"Đương nhiên, tôi đã nói lần này không truy cứu, nên các ông cũng đừng quá căng thẳng, nhưng tôi hy vọng chuyện này không có lần thứ hai!" Lâm Hựu Luân giơ cao đánh khẽ, ba vị phó đạo diễn trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm.

Xảy ra chuyện như vậy, Lâm Hựu Luân dường như cũng không còn tâm trạng chọn diễn viên nữa, anh bảo hai vị phó đạo diễn kia đi trước, chỉ giữ lại một mình vị phó đạo diễn họ Ngô.

Lúc hai người kia đi, đều ném cho vị phó đạo diễn họ Ngô một ánh mắt bảo trọng, bản thân phó đạo diễn họ Ngô cũng cảm thấy lần này

khó tránh khỏi bị Lâm Hựu Luân mắng một trận tơi bời, trong lòng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Không ngờ sau khi hai người kia đi, câu đầu tiên Lâm Hựu Luân nói lại là: "Hoàng Nhất Sơn này không tệ, anh quen cậu ta, vậy nói cho tôi nghe cậu ta là người thế nào đi." Phó đạo diễn họ Ngô gần như không tin vào tai mình, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn đang đợi ông ta trả lời, ông ta không kịp nghĩ nhiều liền nói: "Tôi từng làm biên đạo ở đài truyền hình một thời gian, và quen biết Hoàng Nhất Sơn cũng vào lúc đó.

Anh ta có biệt danh là 'Tế Quy', vì lúc đó có một bộ phim hoạt hình kể về bốn con rùa sống chung, mỗi lần làm việc thì rùa lớn gọi rùa hai, rùa hai gọi rùa ba, rùa ba gọi rùa nhỏ, anh ta lúc mới vào nghề làm MC chương trình thiếu nhi ở đài truyền hình, rất giống con rùa nhỏ trong phim, chăm chỉ, nhẫn nại, nên mọi người đều gọi anh ta là 'Tế Quy'.

Điểm này tôi có thể bảo đảm, nếu anh Lâm không tin có thể đến đài truyền hình điều tra xem Tế Quy có phải là người như vậy không." "Vai Tiểu Quân dưới trướng Đạo Ca, nếu cậu ta muốn có thể đến thử.

Nhưng tôi nói trước, tôi không có nhiều thời gian để cậu ta nhập vai, nếu không được sẽ thay người ngay!" Từ Hoàng Nhất Sơn, Lâm Hựu Luân nghĩ đến một diễn viên phụ khác thường xuyên xuất hiện trên màn ảnh là Trương Đạt Minh.

Cũng xuất thân là MC truyền hình, vai diễn được biết đến nhiều nhất của Trương Đạt Minh là vị hoàng đế xui xẻo bị đám phi tần xấu xí vây quanh trong phim 《Đại Nội Mật Thám Linh Linh Phát》 của Chu Tinh Trì.

Lúc này Trương Đạt Minh vẫn đang theo học tại trường nghệ

thuật, Lâm Hựu Luân bịa ra một lý do là từng xem kịch sân khấu của Trương Đạt Minh, cử một phó đạo diễn qua, rất dễ dàng "lừa" được Trương Đạt Minh vào đoàn phim, đóng vai "Tam Bảo", bạn diễn của Lưu Thanh Vân.

Lão làng Đổng Phiếu, người chuyên dẫn chương trình đua ngựa Hong Kong, cũng đồng ý đóng vai trưởng thôn trong phim.

Đến đây, những diễn viên của 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 vẫn chưa được xác định chỉ còn lại Đạo Ca và Hắc Bì trong bộ ba trộm cướp.

"Hai vai này vẫn chưa có người thích hợp sao?" Giữa sàn nhảy, Vương Tổ Hiền từ cánh tay này của Lâm Hựu Luân chuyển sang cánh tay kia, theo nhịp điệu của âm nhạc, bước chân nhẹ nhàng di chuyển, ngực hơi ngả về phía sau, đôi chân thon dài mở ra xung quanh, chiếc váy như một đóa hoa đang nở rộ, đôi môi hơi hồng phảng phất một nụ cười, vừa khiêu vũ vừa không ngừng thì thầm với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân trong lòng có tâm sự, tự nhiên không qua được mắt Vương Tổ Hiền.

"Ừm, hai vai này đất diễn đều rất nhiều, không phải tùy tiện tìm người đến là diễn được." Lâm Hựu Luân khổ não nói.

Một bản nhạc kết thúc, Vương Tổ Hiền cùng Lâm Hựu Luân rời khỏi sàn nhảy.

Trên đường đi, Vương Tổ Hiền không ngừng lắc lắc cánh tay Lâm Hựu Luân, "Nói đi mà, anh cần diễn viên loại nào, biết đâu em có thể giúp anh nghĩ cách đó!" Lâm Hựu Luân vươn tay véo nhẹ mũi Vương Tổ Hiền, cười nói: "Chẳng lẽ em quen nhiều diễn viên ở Hong Kong hơn cả anh à?" Vương Tổ Hiền mặt hơi đỏ lên, không biết là vì Lâm Hựu Luân làm hành động thân mật như vậy ở nơi công cộng khiến cô có chút ngượng ngùng, hay là vì câu nói này của Lâm Hựu Luân làm

cô có chút không vui.

"Người ta thấy anh phiền não như vậy mới muốn giúp anh, không biết lòng tốt thì thôi." Vương Tổ Hiền bĩu môi, câu nói này thực ra đã để lộ sự chột dạ của cô, chỉ là chính cô không nhận ra.

Từ lúc Vương Tổ Hiền hỏi về chuyện này khi khiêu vũ, Lâm Hựu Luân đã bắt đầu nghi ngờ.

Trước đây Vương Tổ Hiền rất ít khi quan tâm đến chuyện này, mà phản ứng hôm nay của cô lại rất kỳ quái.

Lâm Hựu Luân rất dễ dàng đoán ra được đáp án, có người nhờ Vương Tổ Hiền giúp đỡ, và Vương Tổ Hiền vì một vài lý do nào đó, không chịu nói thẳng với mình, nên mới đi một vòng lớn như vậy.

Sau khi nghĩ thông suốt vấn đề, Lâm Hựu Luân cũng không vạch trần tâm tư nhỏ của Vương Tổ Hiền.

Con gái đều cần được dỗ dành, Vương Tổ Hiền đã không chịu nói thẳng, Lâm Hựu Luân liền thuận theo ý cô, miêu tả loại diễn viên mình cần, trong lòng lại rất tò mò xem cô sẽ giới thiệu cho mình người như thế nào.

"Vai Hắc Bì, em thấy có thể tìm Hứa Quán Anh trong anh em nhà họ Hứa để diễn mà." Vương Tổ Hiền không nghi ngờ gì, rất thẳng thắn nói ra người trong lòng mình.

Bốn anh em nhà họ Hứa, ai cũng là nhân vật có tiếng trong giới nghệ thuật Hong Kong.

Anh cả Hứa Quán Văn là đạo diễn, biên kịch, nhà sản xuất, diễn viên nổi tiếng, sở trường quay phim hài, được mệnh danh là "Lãnh Diện Tiếu Tượng", còn là Ảnh đế Kim Tượng đầu tiên; anh hai Hứa Quán Vũ cũng từng đóng phim, nhưng phần lớn thời gian là đảm nhiệm vai trò nhiếp ảnh gia, làm công việc hậu trường; Hứa Quán

Anh mà Vương Tổ Hiền giới thiệu cho Lâm Hựu Luân xếp thứ ba trong nhà họ Hứa, là diễn viên phim hài nổi tiếng của điện ảnh Hong Kong, đồng thời cũng là một ca sĩ; còn con trai út của nhà họ Hứa là Hứa Quán Kiệt, người đã khởi xướng trào lưu nhạc pop tiếng Quảng Đông ở Hong Kong, được mệnh danh là "Ca Thần" trong làng nhạc Hong Kong, bài hát 《Thương Hải Nhất Thanh Tiếu》 nổi tiếng khắp nơi trong phim 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 chính là do ông sáng tác.

Hứa Quán Anh tuy xếp thứ ba, nhưng lại là người ra mắt muộn nhất trong bốn anh em.

Ông cùng các anh Hứa Quán Văn, Hứa Quán Kiệt hợp tác trong nhiều bộ phim hài như 《Thiên Tài Dữ Bạch Si》, 《Ma Đăng Bảo Tiêu》, 《Bán Cân Bát Lưỡng》 và trở nên nổi tiếng.

Vì ngoại hình không ưa nhìn nên ông thường đóng vai bị bắt nạt hoặc vai hài hước, trong đó vai đệ tử "Văn Tài" trong 《Cương Thi Tiên Sinh》 là để lại ấn tượng sâu sắc nhất, phân đoạn trúng độc thi phải nhảy trên gạo nếp để không biến thành cương thi được coi là kinh điển, sau này vai "Văn Tài" cũng trở thành nhân vật đại diện cho những kẻ xui xẻo trong phim Hong Kong.

Sinh ra trong gia đình họ Hứa đối với Hứa Quán Anh vừa là may mắn cũng là bất hạnh.

Về mặt diễn xuất hài, Hứa Quán Anh tuy cũng rất xuất sắc, nhưng vì vấn đề hình tượng nên chỉ có thể diễn vai phụ, mãi không đạt được thành tựu cao như anh cả Hứa Quán Văn, vì vậy bản thân ông cũng rất bất bình.

Năm đó 《Cương Thi Tiên Sinh》 được đề cử nhiều hạng mục tại giải Kim Tượng, Hứa Quán Anh cũng nhận được đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, nhưng ông đã từ chối đề cử này, lý do là ông cảm thấy mình cũng là diễn viên chính.

Việc từ chối này khiến Hứa Quán Anh trở thành "người đầu tiên" từ chối giải Kim Tượng trong làng điện ảnh Hong Kong, nhưng danh hiệu này không mang lại nhiều phát triển hơn cho sự nghiệp của ông.

Làm diễn viên hài không bằng anh cả Hứa Quán Văn, phát triển sang lĩnh vực ca hát lại không thể so sánh với em trai Hứa Quán Kiệt, bị kẹp giữa hai người anh em tài giỏi như vậy, trong lòng Hứa Quán Anh thực sự rất u uất.

Đương nhiên một nhà cũng có cái tốt của một nhà, đều phát triển trong làng giải trí, giúp đỡ lẫn nhau cũng dễ dàng.

Giống như lần này, Hứa Quán Anh và Lâm Hựu Luân vốn không có liên quan gì đến nhau, lại vì Hứa Quán Kiệt mà kết nối lại, và người đóng vai trò cầu nối chính là Vương Tổ Hiền.

Khi Vương Tổ Hiền mới đến Hong Kong, cô đã hợp tác một lần với Hứa Quán Kiệt, lúc đó Hứa Quán Kiệt rất chăm sóc cô gái nhỏ mới từ Đài Loan đến Hong Kong này.

Xét về tuổi tác, Hứa Quán Kiệt có thể làm cha của Vương Tổ Hiền, nhưng các tạp chí lá cải lại bóp méo sự thật, nói rằng họ đang yêu nhau, còn Vương Tổ Hiền lại không tạo hiệu ứng giải trí nào mà nói thẳng Hứa Quán Kiệt không thích kiểu người như cô, chỉ coi đối phương như anh trai, đương nhiên cuối cùng sự thật là họ cũng chỉ có quan hệ như anh em.

Lần này Hứa Quán Kiệt chủ động liên lạc với Vương Tổ Hiền, hy vọng cô có thể giúp nói tốt vài lời cho anh ba Hứa Quán Anh trước mặt Lâm Hựu Luân, nếu có thể giúp Hứa Quán Anh giành được một vai diễn thì tốt quá.

Vương Tổ Hiền vẫn luôn nhớ sự quan tâm của Hứa Quán Kiệt đối với mình, không suy nghĩ nhiều đã đồng ý.

Chương 291

Phim hài của anh em nhà họ Hứa những năm gần đây tuy đã không còn huy hoàng như trước, nhưng vẫn chưa đến mức phải đi xin vai diễn của Lâm Hựu Luân để kiếm cơm.

Lần này Hứa Quán Anh muốn tham gia diễn xuất trong phim do Lâm Hựu Luân đạo diễn, nguyên nhân chính vẫn là vì chuyện ông từ chối giải Kim Tượng lần trước… Từ sau khi đóng xong 《Cương Thi Tiên Sinh》, Hứa Quán Anh không tham gia bộ phim nào có doanh thu đặc biệt cao.

Dần dần, trong giới bắt đầu lan truyền một tin đồn rằng Hứa Quán Anh những năm gần đây không nhận được hợp đồng phim tốt là vì ông đã từ chối giải Kim Tượng, từ đó đắc tội với Lâm Hựu Luân, chủ tịch của giải Kim Tượng.

Cùng với việc quyền thế của Lâm Hựu Luân trong làng điện ảnh Hong Kong ngày càng lớn, càng nhiều người không dám mạo hiểm đắc tội với Lâm Hựu Luân để mời Hứa Quán Anh đóng phim, ngay cả việc phát triển không thuận lợi của anh em nhà họ Hứa mấy năm nay cũng là do bị Hứa Quán Anh liên lụy.

Ban đầu anh em nhà họ Hứa đều không coi đây là chuyện gì to tát, vì không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy Lâm Hựu Luân đang cố ý nhắm vào họ.

Hứa Quán Kiệt thậm chí còn nhận vai trong phim 《Vệ Tư Lý Truyền Kỳ》 do Thái Địch La Tân đạo diễn, bộ phim đó được Tân Bảo dùng để đối đầu với rạp Gia Nghị, sau khi thua cũng không thấy Lâm Hựu Luân gây khó dễ gì thêm.

Anh em nhà họ Hứa vẫn luôn cho rằng với thân phận và địa vị của

Lâm Hựu Luân, không cần thiết phải gây khó dễ cho họ, đồng thời họ cũng không cần thiết phải cố ý lấy lòng Lâm Hựu Luân, cứ giữ mối quan hệ nước sông không phạm nước giếng này là được.

Nhưng sự việc lại không như ý muốn, hai năm nay anh em nhà họ Hứa dù là ở làng điện ảnh hay làng nhạc đều liên tiếp gặp trắc trở.

Ban đầu họ còn có thể tìm vấn đề từ chính mình, nhưng sau nhiều lần thất bại, họ dần cảm thấy dường như có một bàn tay vô hình đang cản trở họ thành công.

Suy đi tính lại, họ cảm thấy vấn đề có thể vẫn nằm ở Lâm Hựu Luân.

Hứa Quán Văn và Hứa Quán Kiệt thực ra đều có chút không nỡ hạ mình đi tìm Lâm Hựu Luân, Hứa Quán Anh cũng có trách nhiệm, ông cảm thấy chuyện này đã do mình gây ra thì nên do mình giải quyết.

Lần này tin tức Lâm Hựu Luân chuẩn bị tự mình đạo diễn một bộ phim truyền ra, Hứa Quán Anh cảm thấy nếu mình diễn một vai trong phim của Lâm Hựu Luân cũng là một cách vừa giữ thể diện vừa có thể thể hiện lập trường thái độ với đối phương, nên đã để tâm đến chuyện này.

Hứa Quán Kiệt biết được suy nghĩ của anh ba, đương nhiên vui vẻ tác thành, từ đó mới có chuyện Vương Tổ Hiền giới thiệu Hứa Quán Anh cho Lâm Hựu Luân.

“Thế nào?” Vương Tổ Hiền mắt sáng lấp lánh nhìn Lâm Hựu Luân, kéo anh từ trong suy tư trở về.

“Không được.” Lâm Hựu Luân cố ý nghiêm mặt lắc đầu, Vương Tổ Hiền lại sốt ruột.

“Cái gì chứ?” “Vì anh ghen rồi.” Lâm Hựu Luân nghiêm túc trả lời.

Vương Tổ Hiền đầu tiên là sững sờ, sau đó liền phản ứng lại, hóa ra Lâm Hựu Luân sớm đã đoán được nguyên nhân đằng sau, nhưng vẫn cố ý giả vờ không biết.

Lâm Hựu Luân ghen chứng tỏ vị trí của mình trong lòng anh, nhưng mình không giải thích trước với Lâm Hựu Luân, không khéo đã gây ra hiểu lầm cho anh rồi.

Nghĩ đến đây, Vương Tổ Hiền trong lòng bắt đầu lo được lo mất, vội vàng giải thích: "Em và anh Hứa Quán Kiệt chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, anh ấy không tiện trực tiếp mở lời với anh, nên mới nhờ em giúp…" Lâm Hựu Luân thật sự không thể nghiêm mặt được nữa, rồi bật cười, "Thôi được rồi, đùa với em thôi, em đã đồng ý với người ta rồi, anh sao có thể để em thất tín với người ta được chứ?" Thực ra từ lúc Vương Tổ Hiền nhắc đến Hứa Quán Anh, Lâm Hựu Luân đã biết ứng cử viên cho vai "Hắc Bì" đã tìm được rồi.

Đời sau, Hoàng Bột đóng vai này cũng có ngoại hình không ưa nhìn, Hứa Quán Anh quả thực là một người thay thế lý tưởng, hơn nữa diễn kỹ, danh tiếng đều hơn một bậc.

Vương Tổ Hiền như một cô bé làm sai chuyện, cúi đầu khẽ "ừm" một tiếng, trong lòng lại ngọt ngào.

Lâm Hựu Luân đột nhiên nhớ ra một chuyện, "Đúng rồi, gần đây gã họ Lâm kia còn đến tìm em không?" "Hình như anh cũng họ Lâm mà." Vương Tổ Hiền ngẩng đầu, trong mắt có chút mơ hồ.

Lâm Hựu Luân lườm Vương Tổ Hiền một cái, Vương Tổ Hiền le lưỡi, "Không có đâu, anh ta thông qua trợ lý gửi hoa cho em hai lần, đều bị em trả lại rồi." Lâm Hựu Luân hài lòng gật đầu, trong lòng lại nghĩ, có nên cho Lâm Kiện Nhạc một bài học, để hắn không tiếp tục quấy rầy Vương Tổ Hiền nữa.

Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền tìm một bàn trống gần sàn

nhảy ngồi xuống, gọi hai ly nước uống.

Vừa nói chuyện được mấy câu, một vệ sĩ của Lâm Hựu Luân vội vàng đi tới, cúi người ghé vào tai Lâm Hựu Luân: "Anh Lâm, vừa rồi anh Mạch Gia gọi điện tới, nói có chuyện muốn tìm anh." Lâm Hựu Luân "ừm" một tiếng, ra hiệu gọi điện thoại với Vương Tổ Hiền, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Trên đường, Lâm Hựu Luân nhận chiếc điện thoại di động to như cục gạch từ tay vệ sĩ, gọi cho Mạch Gia.

"Anh Mạch, sao đột nhiên lại nghĩ đến việc gọi cho tôi vậy?" "Có chuyện muốn gặp anh Lâm nói chuyện một chút, không biết bây giờ anh có thời gian không?" Mạch Gia không chịu nói nhiều trong điện thoại, nhưng nghe giọng điệu có vẻ rất vội vàng.

"Vậy được thôi, chúng ta gặp mặt nói chuyện." Lâm Hựu Luân hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn đồng ý.

Lâm Hựu Luân đi ra ngoài chưa đến ba phút, lúc quay lại thì thấy Vương Tổ Hiền đang chán chường dùng tay chống cằm, tay kia cầm ống hút khuấy trong ly nước.

Thấy Lâm Hựu Luân quay lại, Vương Tổ Hiền lập tức phấn khởi đứng dậy, chạy tới khoác tay Lâm Hựu Luân, "Ngồi thế này chán quá, chúng ta đi khiêu vũ thêm một bản nữa đi." Lâm Hựu Luân đầy áy náy nhìn Vương Tổ Hiền nói: "Anh sắp phải đi gặp một người…" Vương Tổ Hiền trong mắt thoáng qua một tia thất vọng, nhưng rất nhanh lại lấy lại tinh thần, giả vờ như không có chuyện gì nói: "Không sao, hôm nay em cũng hơi mệt, lần sau đến chơi cũng được." Lúc ra ngoài, tài xế đã lái xe đến cửa hộp đêm.

Lâm Hựu Luân định đưa Vương Tổ Hiền về nhà trước, sau đó mới đi gặp Mạch Gia.

Trên đường về, Vương Tổ Hiền rất thông minh không hỏi Lâm Hựu Luân đi gặp ai, là nam hay nữ, nhưng Lâm Hựu Luân lại chủ động nói với cô về chuyện này.

"Em nói có trùng hợp không, anh vừa nói chuyện Lâm Kiện Nhạc với em, ngay sau đó Mạch Gia liền gọi cho anh." "Là vì chuyện của Tân Nghệ Thành sao?" Vương Tổ Hiền cẩn thận hỏi một câu.

Lệ Tân Group thay thế Kim Công chúa trở thành cổ đông kiểm soát của công ty điện ảnh Tân Nghệ Thành đã không còn là tin tức gì mới, là một trong những người sáng lập còn sót lại của Tân Nghệ Thành, Mạch Gia lúc này gọi điện cho Lâm Hựu Luân, rất dễ khiến người ta liên tưởng đến vụ mua lại năm ngoái.

"Trước khi Lôi Giác Côn bán cổ phần của Tân Nghệ Thành cho Lệ Tân Group, ông ta từng hỏi anh có muốn tiếp quản không, sau đó bị anh từ chối." Lâm Hựu Luân giọng điệu bình thản, như thể đang nói một chuyện không liên quan đến mình.

"Bây giờ anh đầu tư làm phim còn phải tìm người hợp tác, nếu trong tay có một công ty điện ảnh của riêng mình không phải sẽ tiện lợi hơn sao?" Vương Tổ Hiền không hiểu hỏi.

"Anh nắm trong tay toàn bộ hệ thống rạp chiếu phim của Hong Kong, thực tế đã khiến rất nhiều người ăn không ngon ngủ không yên, nếu lại thành lập một công ty điện ảnh nữa, e rằng những người đó sẽ không ngồi yên được nữa." Lâm Hựu Luân bĩu môi, tiếp tục nói: "Tân Nghệ Thành bề ngoài trông có vẻ huy hoàng, thực ra chỉ còn lại một cái vỏ rỗng, 'tổ bảy người' năm đó bây giờ chỉ còn lại một mình Mạch Gia, trong tay có một công ty như vậy đối với anh cũng không có ảnh hưởng lớn.

Đương nhiên cho dù Tân Nghệ Thành chỉ còn lại một cái vỏ rỗng, vẫn có một số thứ có giá trị, ví dụ như bản quyền phim.

Trước khi Lệ Tân mua lại Tân Nghệ Thành, bản quyền hai series phim đáng giá nhất của Tân Nghệ Thành là 《Tối Giai Phách Đương》 và 《Hồi Đáo Tương Lai》 đã bị anh mua lại trước một bước.

Chuyện này là Mạch Gia giao dịch với anh sau lưng Lệ Tân Group, Lâm Kiện Nhạc có thể nhịn đến bây giờ đã là rất không dễ dàng rồi… Lần trước ở sân bay hắn nói với em những lời đó, ít nhiều cũng có ý trả thù anh." "Em chỉ biết ruồi không đậu trứng không có kẽ hở, anh đã làm gì thì tự mình biết rõ nhất." Giọng điệu của Vương Tổ Hiền đột nhiên trở nên oán trách, Lâm Hựu Luân vội vàng ngắt lời, về vấn đề này anh thực sự chỉ có thể giả ngơ, nếu không thật không biết phải đối mặt thế nào.

Lâm Hựu Luân đưa Vương Tổ Hiền về nhà gặp phải kẹt xe, chậm mất một lúc.

Khi đến nơi hẹn, Mạch Gia đã đợi đến dài cổ.

Vừa thấy Lâm Hựu Luân đi tới, Mạch Gia từ trên ghế đứng dậy, ba bước thành hai bước chạy ra đón, "Anh Lâm, cuối cùng anh cũng đến, tôi còn tưởng anh định cho tôi leo cây đấy." "Nghe anh Mạch nói kìa, tôi cho ai leo cây chứ sao có thể cho anh được?" Lâm Hựu Luân cười ha hả, cũng không giải thích lý do mình đến muộn với Mạch Gia, nhìn dáng vẻ vội vàng của Mạch Gia, e rằng cũng không có tâm trạng nghe anh giải thích.

Vừa ngồi xuống, Mạch Gia liền mở lời: "Vậy tôi cũng không vòng vo với anh Lâm nữa, hôm nay tôi vừa nghe tin, Lâm Kiện Nhạc chuẩn bị cải tổ triệt để Tân Nghệ Thành, thành lập một công ty điện ảnh mới tên là Hoàn Á, tôi đến đây là để xin ý kiến của anh Lâm đây." "Lời hứa ban đầu của tôi không thay đổi, chỉ cần anh Mạch sẵn lòng rời khỏi Tân Nghệ Thành ra làm riêng, 《Tối Giai Phách Đương》 và

《Hồi Đáo Tương Lai》 tôi sẽ tiếp tục giao cho anh quay.” Ngay từ khi Lệ Tân Group mua lại Tân Nghệ Thành, Lâm Hựu Luân đã khuyên Mạch Gia, nhưng bảo Mạch Gia cứ thế từ bỏ cơ nghiệp mình một tay gây dựng, Mạch Gia lại có chút không cam tâm.

Lâm Kiện Nhạc cải tổ Tân Nghệ Thành, chuẩn bị dùng công ty điện ảnh Hoàn Á để thay thế, tia may mắn cuối cùng trong lòng Mạch Gia cũng bị dập tắt.

Thực ra trước khi đến tìm Lâm Hựu Luân, trong lòng ông đã có quyết định, chỉ chờ câu hứa này của Lâm Hựu Luân.

Tuy là bị ép đến đường cùng, nhưng thời điểm Mạch Gia lựa chọn rút lui khỏi Tân Nghệ Thành là vô cùng sáng suốt.

Nghĩ lại năm xưa, ông cùng Thạch Thiên, Hoàng Bách Minh bằng sức mọn, nhân thời cơ tốt, tập hợp trí tuệ của quần hùng, khuấy đảo làng điện ảnh Hong Kong, mở ra màn “thập niên hoàng kim”, nay nhắc lại, chỉ còn lại tiếng thở dài.

Những năm gần đây Tăng Chí Vĩ, Từ Khắc lần lượt rời đi tự lập công ty, Mạch Gia đều rất thoáng, điều duy nhất canh cánh trong lòng là đánh giá của giới trong những năm qua đối với Tân Nghệ Thành: “Những người nghiên cứu điện ảnh Hong Kong đều nhắc đến Thiệu thị, Gia Hòa, nhưng lại ít chú ý đến Tân Nghệ Thành, anh biết tại sao không?

Vì chúng tôi đã đắc tội với quá nhiều người, lúc đó chúng tôi quá đắc ý, không biết tôn trọng người khác.

Tính cách của chúng tôi lúc đó giống như đám người Tống Giang trong 《Thủy Hử Truyện》, nói chuyện quá thẳng, đắc tội với quá nhiều người.

Rất nhiều người muốn vào vòng tròn nhỏ của chúng tôi để làm

phim, có những lời nói đã đâm trúng họ.” Có những lời Mạch Gia đã giấu trong lòng rất lâu, gặp được Lâm Hựu Luân, liền trút ra hết.

“Thế thời điện ảnh Hong Kong đang tốt, không có Tân Nghệ Thành, anh Mạch vẫn có thể bắt đầu lại sự nghiệp mới.” Lâm Hựu Luân an ủi Mạch Gia vài câu.

Nhắc đến công ty mới, Mạch Gia mắt sáng lên, lại thao thao bất tuyệt.

“Trong tay tôi quả thực có mấy đề tài, chỉ cần có vốn hỗ trợ, nhất định có thể kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền.

Thị trường điện ảnh bây giờ không giống như trước, phải chuẩn bị sẵn sàng để đánh những trận chiến cam go, phải mời ai, phải đến tận nhà mời, sau đó tìm người cần thiết để phối hợp…” Mạch Gia là người lạc quan bẩm sinh, cho người ta cảm giác giống như nhân vật ông đóng trong phim, luôn tràn đầy tự tin.

Đương nhiên những lời này lừa người khác thì được, muốn nhận được nhiều hỗ trợ hơn từ Lâm Hựu Luân, Mạch Gia còn phải đưa ra kế hoạch thực tế hơn.

“Lần này anh Mạch không phải định ra đi tay trắng chứ?” Lâm Hựu Luân hỏi câu này, thực ra là muốn biết Mạch Gia sẽ mang theo những ai từ Tân Nghệ Thành ra đi, nếu Mạch Gia chỉ có một mình, Lâm Hựu Luân thật sự không mấy lạc quan.

Chương 292

"Bên Lâm Kiện Nhạc cũng đang lôi kéo người, hơn nữa điều kiện hắn đưa ra tốt hơn tôi rất nhiều, những người chịu đi theo tôi ra ngoài, chỉ có Lâm Lĩnh Đông và Lương Phổ Trí…" Nhắc đến chuyện này, Mạch Gia không khỏi có chút nản lòng.

Lâm Lĩnh Đông và Lương Phổ Trí đều được ông trọng dụng, nên mới chịu cùng ông ra ngoài làm lại từ đầu, những người khác lại khiến Mạch Gia rất thất vọng.

Lâm Lĩnh Đông sau khi quay xong 《Long Hổ Phong Vân》, lại tiếp tục quay 《Giám Ngục Phong Vân》, diễn viên chính là Chu Nhuận Phát và Lương Gia Huy.

Bộ phim này vừa quay xong đang chuẩn bị ra rạp.

Khoảng thời gian trước khi gặp Chu Nhuận Phát, anh còn phàn nàn với Lâm Hựu Luân rằng Lâm Lĩnh Đông tuyệt đối là đạo diễn tàn nhẫn nhất mà anh từng gặp.

Trong 《Giám Ngục Phong Vân》 có một cảnh Chu Nhuận Phát và Lương Gia Huy trốn trong nhà vệ sinh.

Lúc quay phim, Lâm Lĩnh Đông thực sự tìm một cái nhà vệ sinh trong doanh trại Phấn Lĩnh, mở nắp ra ngoài phân ra còn có rất nhiều côn trùng đang bò, để chân thực, Lâm Lĩnh Đông yêu cầu Chu Nhuận Phát nhảy xuống quay.

Nếu không phải nể mặt bạn học cũ, Chu Nhuận Phát chết cũng không làm vậy, sau này anh nhớ lại chuyện này vẫn còn rùng mình.

Sau khi hệ thống phân loại phim được thực thi, trở ngại mà Lâm Lĩnh Đông gặp phải khi quay những bộ phim phản ánh hiện thực xã

hội Hong Kong đã giảm đi rất nhiều.

Ông chịu đi theo Mạch Gia, tương lai phát triển được Lâm Hựu Luân đánh giá cao.

Về phần Lương Phổ Trí, Lâm Hựu Luân không có ấn tượng sâu sắc, chỉ biết ông rất giỏi quay phim kinh dị.

Vừa hay năm nay 《Sự Im Lặng Của Bầy Cừu》 và 《Nửa Đêm Hung Linh》 đã tạo ra một làn sóng phim kinh dị khắp châu Á, Lương Phổ Trí sau này cũng không thiếu không gian phát triển.

Có Lâm Lĩnh Đông và Lương Phổ Trí phụ tá, Lâm Hựu Luân đối với Mạch Gia có thêm vài phần tin tưởng, rất vui vẻ đồng ý, chỉ cần Mạch Gia có thể đưa ra kế hoạch quay phim đủ tốt, anh sẽ cân nhắc đầu tư.

Sau khi nhận được lời hứa của Lâm Hựu Luân, Mạch Gia cũng yên tâm hơn nhiều.

Để báo đáp, ông cũng chuẩn bị cho Lâm Hựu Luân một món quà.

"Tôi nghe nói bộ phim mà anh Lâm chuẩn bị tự mình đạo diễn đang gặp chút vấn đề trong việc chọn vai?" Lâm Hựu Luân cũng không giấu giếm, xòe tay nói: "Đúng vậy, có một vai phản diện cuối cùng vẫn chưa tìm được người thích hợp." Mạch Gia sờ sờ cái đầu trọc, "Nếu là vai phản diện, tôi lại có một ứng cử viên không tồi.

Người này tên là Trương Diệu Dương, là diễn viên mà Lâm Lĩnh Đông phát hiện khi quay 《Long Hổ Phong Vân》, trong 《Giám Ngục Phong Vân》 anh ta lại tiếp tục đóng vai một tên sát thủ, biểu hiện vô cùng xuất sắc." Khi nghe đến cái tên Trương Diệu Dương, Lâm Hựu Luân hơi sững người.

Đời sau nhắc đến tên Trương Diệu Dương, những người quen thuộc với điện ảnh Hong Kong sẽ nghĩ ngay đến "Tiêu Sái Ca" trong

《Học Giáo Phong Vân》 và "Ô Nha" trong 《Cổ Hoặc Tử》.

Trong rất nhiều phim Hong Kong, Trương Diệu Dương đã thể hiện vô số vai phản diện, cực kỳ khoa trương và bạo lực.

Vai diễn của anh ta một là độc ác, hai là ngông cuồng.

Ác là ở chỗ anh ta đầy bá khí, đối với kẻ thù, bạn bè, lão đại đều không bao giờ nương tay, ai chọc vào anh ta đều bị xử lý không tha.

Ngông cuồng là ở chỗ anh ta coi trời bằng vung, giang hồ rộng lớn dường như chỉ có một mình anh ta có thể một tay che trời, diễn xuất của anh ta vô cùng sống động, tuyệt đối không thua kém những diễn viên thực lực kia.

Tuy để Trương Diệu Dương đóng vai Đạo Ca trong 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 có hơi lãng phí tài năng, nhưng có thể đóng một vai dưới trướng Lâm Hựu Luân, anh ta chắc chắn sẽ không từ chối.

Thật ra mà nói, ngoại hình của Trương Diệu Dương cũng không tệ, nhưng liên tiếp đóng hai bộ phim đều vào vai kẻ xấu, bảo trong lòng anh ta không có suy nghĩ gì thì chắc chắn là nói dối.

Từ khi vào nghề đã bị Lâm Lĩnh Đông một cước đá vào hội vai ác, đóng xong 《Long Hổ Phong Vân》, đi trên đường cũng bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, cứ như thể đã làm chuyện xấu thật vậy.

Đương nhiên, oán trách thì oán trách, đối với Lâm Lĩnh Đông, người đã phát hiện và đưa mình vào giới điện ảnh, Trương Diệu Dương vẫn luôn mang lòng cảm kích và kính nể.

Lần này vừa nhận được điện thoại của Lâm Lĩnh Đông, anh ta không nói hai lời đã vội vã chạy đến.

Trên đường đi, Trương Diệu Dương vẫn còn thắc mắc, 《Giám Ngục Phong Vân》 vừa quay xong còn chưa kịp công chiếu, theo lý

mà nói Lâm Lĩnh Đông sẽ không vội vàng khởi quay phim mới vào lúc này.

Khi đến quán cà phê đã hẹn, nhìn thấy Mạch Gia ngồi bên cạnh Lâm Lĩnh Đông, Trương Diệu Dương không tiện hỏi thẳng, chỉ có thể nén lại nghi ngờ trong lòng và ngồi xuống trước.

Lâm Lĩnh Đông còn chưa kịp mở lời, Mạch Gia đã hỏi trước một vài tình hình của Trương Diệu Dương.

Trương Diệu Dương vừa mừng vừa lo, trong lòng lại càng thêm vài phần nghi hoặc, một ông lớn của công ty như Mạch Gia, từ khi nào lại trở nên dễ gần như vậy? "Liên tiếp hai bộ phim đều đóng vai phản diện, đúng là có chút thiệt thòi cho cậu rồi." Dù trong lòng Trương Diệu Dương đúng là cảm thấy rất thiệt thòi, nhưng trước mặt Mạch Gia và Lâm Lĩnh Đông, anh ta không dám thừa nhận. "Đạo diễn để tôi đóng vai phản diện, tự nhiên có suy nghĩ của đạo diễn.

Trong điện ảnh, mỗi người đều có vị trí thích hợp của mình, chính diện hay phản diện, cũng chỉ là diễn xuất mà thôi." Mạch Gia cười vỗ vỗ vai Trương Diệu Dương, nói: "Cậu có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.

Hôm qua tôi gặp một người bạn, anh ta có một bộ phim còn một vai diễn chưa tìm được người phù hợp, tôi đã tiến cử cậu với anh ta.

Sau khi đến đó cậu phải thể hiện thật tốt, đừng làm tôi mất mặt đấy." Thấy Trương Diệu Dương ngẩn người ra đó không có phản ứng gì, Lâm Lĩnh Đông liền ra hiệu cho anh ta.

Trương Diệu Dương lúc này mới phản ứng lại, vội vàng khiêm tốn nói: "Cảm ơn ông chủ đã bồi dưỡng." Mạch Gia gật đầu, vỗ ghế sô pha đứng dậy: "A Đông, tôi còn có việc, chuyện còn lại cứ để cậu nói với nó nhé." Lâm Lĩnh Đông và Trương Diệu Dương cùng đứng dậy, Mạch Gia xua tay bảo họ không cần tiễn, rồi tự mình đi trước.

Mạch Gia vừa đi, Trương Diệu Dương lập tức cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, còn chưa ngồi xuống đã hỏi Lâm Lĩnh Đông về vai diễn mới của mình. "Quên những gì cậu vừa nói rồi à?

Bất kể đạo diễn yêu cầu cậu đóng vai gì, cứ làm tốt bổn phận của mình là được." Lâm Lĩnh Đông nhân cơ hội này gõ Trương Diệu Dương vài câu, Trương Diệu Dương cười toe toét nói: "Đạo diễn Lâm, tôi là người thế nào chẳng lẽ ngài còn không rõ sao?

Ý đồ của đạo diễn tôi trước nay đều chấp hành một trăm phần trăm, điểm này ngài tuyệt đối có thể yên tâm." Trương Diệu Dương tuy đã bày tỏ thái độ, nhưng Lâm Lĩnh Đông vẫn lo anh ta không đủ coi trọng chuyện này, liền đặc biệt dặn dò: "Lần này ông chủ tiến cử cậu đóng bộ phim này có chút khác thường, anh Lâm Hựu Luân cậu biết chứ?" Trương Diệu Dương há hốc miệng, nửa ngày không khép lại được.

Anh ta không thể nào ngờ rằng chuyện này lại có liên quan đến Lâm Hựu Luân. "Hong Kong vừa thành lập một Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh, chuẩn bị quay một bộ phim để gây quỹ xây tòa nhà mới.

Anh Lâm là hội trưởng danh dự của Hiệp hội Biên kịch, chuyện này do anh ấy phụ trách.

Kịch bản được viết theo ý tưởng của anh ấy, đạo diễn cũng do chính anh ấy đảm nhiệm… Với mối quan hệ của anh Lâm, việc mời vài ngôi sao lớn đến đóng phim này hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng không hiểu tại sao, lần này anh ấy lại dùng toàn những diễn viên không mấy nổi tiếng.

Cơ hội như vậy không phải lúc nào cũng có được đâu.

Tôi chỉ nói đến đây thôi, phải làm thế nào chắc không cần tôi dạy nữa chứ?" --- Lễ khởi quay của 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 rất kín đáo, không hề thông báo trước cho giới truyền thông, nhưng

đến ngày hôm đó, vẫn có rất nhiều nhà báo nghe tin mà đến.

Trong danh sách diễn viên được công bố, Ngô Trấn Vũ và Lưu Thanh Vân đã được coi là nổi tiếng nhất, những diễn viên còn lại có người truyền thông còn chưa từng nghe tên.

Vì vậy, rõ ràng là đám phóng viên này đều nhắm vào Lâm Hựu Luân mà đến.

Năng lực biên kịch và sản xuất của Lâm Hựu Luân không ai nghi ngờ, nhưng đây là lần đầu tiên anh làm đạo diễn.

Trên truyền thông, số người tin tưởng Lâm Hựu Luân cũng ngang ngửa số người chờ xem trò cười của anh.

Lễ khởi quay là một sự kiện lớn như vậy, tự nhiên không thể thiếu những người đến hóng chuyện.

Theo truyền thống của điện ảnh Hong Kong, trước khi khởi quay đều phải mời thầy phong thủy đến xác định thời gian, chính xác đến từng giờ từng phút, sau đó xác định phương vị thắp hương cúng bái.

Đến giờ, tất cả mọi người trong đoàn phim đều phải tham gia.

Cách làm thông thường là dùng vải đỏ che máy quay, sau đó các thành viên chủ chốt lần lượt thắp hương cúng bái, rồi cùng nhau cầm dao cắt đầu heo.

Cuối cùng, đạo diễn hoặc nhà sản xuất sẽ vén tấm vải đỏ trên máy quay, tuyên bố khởi quay.

Toàn bộ quá trình đều có người hướng dẫn, buổi lễ diễn ra một cách có trật tự.

Do số lượng phóng viên đến quá đông, sau khi cúng bái xong, đoàn phim đã tạm thời sắp xếp một buổi họp báo.

Chương 293

Vì là sắp xếp tạm thời, Chu Tuệ Mẫn, người đóng vai bạn gái của Lưu Thanh Vân trong phim, đã đảm nhận vai trò MC tại chỗ.

Người đầu tiên được phỏng vấn đương nhiên là Lâm Hựu Luân. "Bộ phim này có tên là 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》, cái tên này có liên quan gì đến nội dung phim không ạ?" Chu Tuệ Mẫn cầm micro hỏi.

Lâm Hựu Luân bảo Chu Tuệ Mẫn cầm giúp micro, sau đó chỉ huy 8 diễn viên trên sân khấu đứng thành hai nhóm: Lưu Thanh Vân, Trương Đạt Minh, Đổng Phiêu một nhóm; Trương Diệu Dương, Hứa Quán Anh, Hoàng Nhất Sơn một nhóm khác, còn lại Ngô Trấn Vũ và Vương Tinh đều bị anh kéo sang một bên. "Mâu thuẫn chính của bộ phim xoay quanh một viên phỉ thúy.

Các diễn viên bên tay trái tôi chịu trách nhiệm bảo vệ viên phỉ thúy, còn các diễn viên bên tay phải thì muốn trộm nó.

Sau đó, vai diễn của Vương Tinh và Ngô Trấn Vũ cũng đồng thời nhắm vào viên phỉ thúy.

Phỉ thúy thật và giả liên tục bị tráo đổi, cuối cùng tạo nên một câu chuyện hài đen." "Vậy em thuộc phe nào?" Chu Tuệ Mẫn đột nhiên tinh nghịch hỏi một câu.

Lâm Hựu Luân cười chỉ vào phía tay trái của mình.

Chu Tuệ Mẫn quay về "phe" của mình, rồi bắt đầu phỏng vấn Lưu Thanh Vân. "Anh Lưu có thể tiết lộ tại sao lại nhận đóng bộ phim này không ạ?" Lưu Thanh Vân nhận lấy micro từ Chu Tuệ Mẫn, vẻ mặt khó xử nói: "Nhất định phải nói sao?" Chu Tuệ Mẫn nghiêm túc gật đầu. "Thật ra anh là fan của em." Lưu Thanh Vân rất nghiêm túc nhìn

Chu Tuệ Mẫn, "Nghe nói là em đóng vai bạn gái anh, anh liền nghĩ phim này dù không trả cát-xê anh cũng phải đóng." Lời của Lưu Thanh Vân vừa dứt, đám phóng viên bên dưới đều hò reo theo.

Chu Tuệ Mẫn mặt đỏ bừng, sau đó không để lại chút hồi hộp nào mà vạch trần lời nói dối của Lưu Thanh Vân: "Danh sách diễn viên chính của phim đã được công bố ba ngày trước, còn em thì hôm qua mới quyết định sẽ đóng vai khách mời trong phim này.

Anh Lưu chắc chắn là nhớ nhầm rồi." Lưu Thanh Vân cười hì hì: "Đừng vạch trần anh thẳng thừng như vậy chứ.

Câu nói vừa rồi tuy là đùa thôi, nhưng có một câu hoàn toàn là thật, anh thực sự là fan của em, ba album của em anh đều có sưu tầm cả." "Điểm này tôi có thể chứng minh, vì một trong số đó là tôi tặng cho cậu ta." Ngô Trấn Vũ đột nhiên đứng ra, bắt chước giọng điệu và thần thái của Lưu Thanh Vân nói: "Thật ra tôi cũng là fan của cô Chu!" "Này, này, tôi nói hai người các cậu đã đùa đủ chưa." Vương Tinh cũng chen vào, "Hai gã đàn ông mà lại tặng nhau album của cô Chu, hai người không phải là có mối quan hệ đó chứ?" Nói rồi gã làm động tác rùng mình, khiến cả khán đài cười ồ lên. "Anh nói tôi thì không sao, nhưng không thể nói Thanh Vân như vậy!" Ngô Trấn Vũ lập tức nghiêm nghị đứng ra phản bác, nhưng câu nói tiếp theo ngay lập tức phơi bày bản chất "tà ác" của anh, "Thanh Vân đã đủ đen rồi, anh còn nói như vậy, lúc cậu ấy mặt đen lại chẳng phải sẽ biến thành than đá sao?" Đừng nói là phóng viên bên dưới, ngay cả những người trên sân khấu cũng bị lời của Ngô Trấn Vũ chọc cười.

Đợi ba người trêu chọc nhau đủ, Chu Tuệ Mẫn mới lấy lại lời, tiếp tục phỏng vấn Đổng Phiêu.

Đổng Phiêu cười ha hả xua tay: "Thật ra phân cảnh của tôi chỉ nhiều hơn cô một chút thôi, xuất hiện chắc cũng chỉ năm sáu cảnh

quay.

Chỉ có thể nói là anh Lâm tin tưởng tôi, giao cho tôi vai diễn này, tôi nhất định sẽ diễn tốt.

Đương nhiên, diễn xuất chỉ là sở thích nghiệp dư của tôi, nếu cô hỏi tôi về chuyện đua ngựa, tôi có thể kể cho cô nghe rất nhiều, nhưng bây giờ không phải lúc." Tiếp đó, Hứa Quán Anh cũng nói về lý do mình tham gia bộ phim: "Thật ra từ rất lâu trước đây tôi đã hy vọng có thể hợp tác với anh Lâm, lần này cuối cùng cũng có cơ hội.

Tôi rất tự tin vào bản thân mình, tin rằng bộ phim này cũng sẽ không làm mọi người thất vọng." Micro được chuyền một vòng qua tay các diễn viên chính, cuối cùng đến tay Trương Diệu Dương. "Thật sự rất bất ngờ, chưa từng nghĩ có thể hợp tác với anh Lâm.

Đương nhiên lần này tôi vẫn đóng vai người xấu, nhưng đây là một bộ phim hài, tôi cũng hy vọng diễn xuất của mình có thể đột phá những giới hạn trước đây." Phần phỏng vấn trên sân khấu kết thúc, tiếp theo là thời gian tự do đặt câu hỏi của các phóng viên bên dưới.

Chu Tuệ Mẫn chọn phóng viên giơ tay nhanh nhất để đặt câu hỏi đầu tiên. "Anh Lâm, 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 là tác phẩm đầu tay của anh với vai trò đạo diễn, mọi người đều cho rằng việc anh sắp xếp một dàn diễn viên như hiện tại là quá bảo thủ.

Anh nghĩ sao về nhận định này?" Trên sân khấu, ngoài Lâm Hựu Luân, sắc mặt của các diễn viên khác đều thay đổi.

Câu nói này chẳng khác nào đang vả thẳng vào mặt họ, chê họ không đủ tầm cỡ. "Khi mua đồ, nguyên tắc của tôi luôn là chỉ chọn thứ phù hợp nhất chứ không phải đắt nhất.

Quay phim cũng vậy.

Những diễn viên tôi chọn đều là những người tôi cảm thấy phù

hợp nhất với vai diễn.

Cùng một vai diễn, cho dù đổi thành những diễn viên nổi tiếng hơn họ, cũng sẽ không có màn trình diễn xuất sắc hơn họ được." Kinh nghiệm đối phó với truyền thông của Lâm Hựu Luân rất dày dặn, lời nói kín kẽ không một chút sơ hở, vừa trả lời câu hỏi của phóng viên, vừa giữ thể diện cho các diễn viên trên sân khấu.

Có kinh nghiệm từ lần đầu, lần thứ hai chọn phóng viên đặt câu hỏi, Chu Tuệ Mẫn đã thận trọng hơn rất nhiều, đặc biệt chọn một nữ phóng viên.

Nhưng không ngờ câu hỏi của nữ phóng viên này còn khó đối phó hơn. "Gần đây có tin tức nói rằng, Tập đoàn Lệ Tân chuẩn bị tái cơ cấu Tân Nghệ Thành, thành lập một công ty điện ảnh mới.

Anh Lâm có suy nghĩ gì về việc này?" "Chỉ cần có thể thúc đẩy sự phồn vinh và phát triển của ngành điện ảnh Hong Kong, bất kỳ công ty nào tham gia, tôi đều hoan nghênh —— câu này là do anh Lâm nói trước mặt truyền thông, tại sao bây giờ lại nuốt lời?" Lâm Kiện Nhạc đập tờ báo trong tay xuống bàn, ánh mắt lướt qua mặt của chín vị giám đốc tham dự cuộc họp, cuối cùng dừng lại trên mặt Lỵ Trí và Sầm Kiện Huân.

Trong hội đồng quản trị của Gia Nghị, Lỵ Trí luôn đóng vai trò là người phát ngôn của Lâm Hựu Luân, còn Sầm Kiện Huân là tổng giám đốc của hệ thống rạp chiếu phim liên hợp Gia Nghị.

Hội đồng quản trị Gia Nghị có tổng cộng mười một ghế, người của Lâm Hựu Luân đã chiếm đến bảy ghế, thực tế hội đồng quản trị muốn thông qua quyết định gì, quyền quyết định đều nằm trong tay Lâm Hựu Luân. 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 đang trong quá trình quay phim gấp rút, Lâm Hựu Luân không tham dự cuộc họp hội đồng quản trị hôm nay, vì vậy Lâm Kiện Nhạc chỉ có thể đòi Lỵ Trí và

Sầm Kiện Huân một lời giải thích.

Ngay ngày hôm qua, Mạch Gia, một trong những người sáng lập Tân Nghệ Thành, đột nhiên yêu cầu Tập đoàn Lệ Tân rút cổ phần.

Lâm Kiện Nhạc, vốn định tái cơ cấu Tân Nghệ Thành trước, sau khi công ty mới thành lập sẽ quay lại an ủi các công thần cũ, đã bị một vố bất ngờ.

Mạch Gia đã quyết tâm rời khỏi Tân Nghệ Thành để làm riêng, Lâm Kiện Nhạc thuyết phục không thành, liền tuyên bố sẽ phong sát công ty điện ảnh của Mạch Gia.

Sự tự tin để đưa ra lời đe dọa này đến từ 5% cổ phần của hệ thống rạp chiếu phim Gia Nghị mà Tập đoàn Lệ Tân nắm giữ.

Lâm Kiện Nhạc cho rằng hành động tách ra làm riêng của Mạch Gia đã làm tổn hại đến lợi ích của mình, vì vậy ông ta đã lấy tư cách giám đốc của Gia Nghị, đề xuất lên hội đồng quản trị việc cấm chiếu phim của công ty điện ảnh mới của Mạch Gia tại hệ thống rạp Gia Nghị.

Thực ra Lâm Kiện Nhạc cũng biết rõ, trong hội đồng quản trị Gia Nghị, ông ta thế đơn lực mỏng, chỉ dựa vào chút cổ phần của Lệ Tân tại Gia Nghị mà muốn thuyết phục hội đồng quản trị phong sát một công ty điện ảnh là khả năng không lớn.

Ông ta dám làm vậy, chủ yếu là vì thân phận đặc biệt của Mạch Gia.

Những năm Tân Nghệ Thành huy hoàng, họ đã đắc tội không ít người trong giới điện ảnh, Gia Hòa và Thiệu thị thậm chí còn từng liên thủ để chèn ép Tân Nghệ Thành.

Trước đây Tân Nghệ Thành có Kim Công Chúa chống lưng, có thể không kiêng dè gì cả.

Bây giờ Kim Công Chúa đã hoàn toàn rút lui khỏi làng giải trí, huyết mạch công ty mới của Mạch Gia hoàn toàn nằm trong tay hệ thống rạp Gia Nghị.

Gia Hòa và Thiệu thị chắc sẽ không bỏ qua cơ hội này để đả kích đối thủ cũ.

Thứ hai, cho dù Gia Hòa, Thiệu thị không ủng hộ, cũng có thể nhân cơ hội này để thăm dò thái độ của các bên trong hội đồng quản trị.

Đương nhiên, dù cho Thiệu thị, Gia Hòa có ủng hộ đề nghị của Lâm Kiện Nhạc, quyền quyết định chuyện này vẫn nằm trong tay Lâm Hựu Luân.

Kế hoạch của Lâm Kiện Nhạc là: nếu ba bên liên thủ có thể buộc Lâm Hựu Luân đồng ý thì tốt nhất; nếu Lâm Hựu Luân nhất quyết bảo vệ Mạch Gia, Thiệu thị và Gia Hòa chắc chắn sẽ có suy nghĩ, Lâm Kiện Nhạc có thể nhân cơ hội đó để chia rẽ, lôi kéo.

Vế trước sẽ là một đòn giáng không nhỏ vào uy tín của Lâm Hựu Luân trong hội đồng quản trị, vế sau sẽ khiến Lâm Hựu Luân rơi vào tình thế ly tâm ly đức trong hội đồng.

Lâm Kiện Nhạc tính toán rất kỹ, nhưng tình hình thực tế lại không lạc quan như ông ta tưởng tượng.

Đề nghị phong sát công ty mới của Mạch Gia được đưa ra, phản ứng của các thành viên hội đồng quản trị không giống nhau: giám đốc của Thiệu thị không nói một lời; bên Gia Hòa, Hà Quán Xương đang xem một tài liệu, vị giám đốc còn lại thì cúi đầu, cũng không đưa ra bất kỳ ý kiến nào.

Nếu ở một dịp khác, có lẽ Thiệu thị và Gia Hòa thật sự sẽ liên thủ chơi Mạch Gia một vố.

Nhưng trong hội đồng quản trị Gia Nghị, lợi ích của hai nhà về cơ bản là nhất quán với Lâm Hựu Luân.

Sau khi hệ thống rạp Gia Nghị hợp nhất toàn bộ các rạp chiếu phim ở Hong Kong, cục diện lợi ích của ngành điện ảnh Hong Kong đã từ cuộc cạnh tranh ác liệt tranh giành miếng bánh trước đây chuyển thành việc mọi người cùng ngồi lại bình tĩnh chia bánh.

Chương 294

Khi chiếc bánh này ngày càng lớn, lợi ích mà mỗi nhà nhận được cũng tăng lên.

Bây giờ mọi người về cơ bản đã quen với phương thức phân chia lợi ích này.

Công ty điện ảnh mới của Mạch Gia tham gia, miếng bánh trong tay những người khác cũng không chắc sẽ giảm đi, sự thù hận giữa họ tự nhiên cũng không còn lớn như trước.

Thiệu Dật Phu hai năm nay đã hoàn toàn chuyển trọng tâm sự nghiệp sang truyền hình, mảng điện ảnh chỉ đầu tư cố định vài bộ phim kinh phí lớn mỗi năm, và hơn một nửa trong số đó là hợp tác với Lâm Hựu Luân.

Vì vậy, giám đốc đại diện cho Thiệu thị vào Gia Nghị tuy chưa bao giờ vắng mặt trong các cuộc họp hội đồng quản trị, nhưng trước nay đều không có cảm giác tồn tại.

Còn Gia Hòa hiện tại về cơ bản duy trì tần suất hợp tác một đến hai bộ phim mỗi năm với Lâm Hựu Luân.

Bề ngoài thì số lượng không nhiều, nhưng thực tế những bộ phim Gia Hòa hợp tác với Lâm Hựu Luân đều là những tác phẩm có đầu tư lớn, sản xuất lớn.

Thất bại một bộ cũng đủ khiến Gia Hòa tổn thương gân cốt, còn nếu thành công thì chắc chắn sẽ trở thành nguồn lợi nhuận chủ yếu của Gia Hòa trong năm đó.

Vì vậy, trong hội đồng quản trị của hệ thống rạp Gia Nghị, Gia Hòa luôn rất hợp tác với Lâm Hựu Luân.

Sự kiểm soát của Lâm Hựu Luân đối với hội đồng quản trị hệ thống rạp Gia Nghị còn mạnh hơn Lâm Kiện Nhạc tưởng tượng.

Ngay cả khi anh không có mặt, vẫn có thể khiến Thiệu thị và Gia Hòa giữ im lặng.

Đối mặt với tình hình như vậy, Lâm Kiện Nhạc đã cảm thấy không thể làm gì được, trong lòng không khỏi nảy sinh cảm giác bất lực.

Lúc này, Sầm Kiện Huân cuối cùng cũng lên tiếng: "Anh Lâm, đứng trên góc độ kinh doanh rạp chiếu phim, chúng ta và các công ty điện ảnh thực chất là phụ thuộc lẫn nhau.

Từ trước đến nay, chúng ta luôn duy trì mối quan hệ hợp tác tốt đẹp với tất cả các công ty điện ảnh ở Hong Kong, chưa từng có tiền lệ phong sát bất kỳ công ty nào.

Vì vậy, đề nghị của anh, thứ lỗi cho tôi khó có thể đồng tình." Lâm Kiện Nhạc hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt tỏ ra không đồng ý.

Lỵ Trí đặt cây bút trong tay lên tập tài liệu: "Mọi người đều có cân nhắc của riêng mình, giám đốc Sầm và anh Lâm cũng không cần tranh cãi nữa.

Chúng ta hãy bỏ phiếu quyết định đi!" Kết quả bỏ phiếu không khác gì những gì Lâm Kiện Nhạc đã nghĩ.

Người tán thành đề nghị của ông ta chỉ có mình ông ta, trong khi người tán thành ý kiến của Sầm Kiện Huân lại có đến sáu người.

Các giám đốc của Thiệu thị và Gia Hòa đều giữ thái độ trung lập.

Đề nghị của Lâm Kiện Nhạc về việc phong sát công ty điện ảnh mới của Mạch Gia đã bị hội đồng quản trị bác bỏ ngay tại chỗ. --- Lâm Hựu Luân tuy bận rộn quay phim, nhưng chuyện lớn như Gia Nghị triệu tập hội đồng quản trị, anh cũng không thể không quan tâm.

Chiều tối đến biệt thự trên đường Bố Lực Gia, Lỵ Trí vừa từ ngoài trở về, gặp mặt liền nói với Lâm Hựu Luân: "Tình hình trong cuộc họp hội đồng quản trị hôm nay không khác nhiều so với những gì anh dự đoán.

Nhưng Lâm Kiện Nhạc không bỏ đi giữa chừng, có phải anh cảm thấy rất thất vọng không?" Lâm Hựu Luân vỗ vỗ vào ghế sô pha bên cạnh, ra hiệu cho Lỵ Trí ngồi xuống nói chuyện. "Lâm Kiện Nhạc không tức giận bỏ đi, chứng tỏ ông ta đã lường trước được kết quả này." Lỵ Trí ngồi phịch xuống, cởi thẳng đôi giày cao gót dưới chân, gác chân lên bàn trà, khó hiểu hỏi: "Biết kết quả rồi mà vẫn tự chuốc lấy sự bẽ mặt sao?" Lỵ Trí về nhà còn chưa kịp thay quần áo, chiếc váy ngắn đến đầu gối và đôi tất da chân màu da thịt ôm sát đôi chân thon dài đến cực hạn.

Lâm Hựu Luân đặt thẳng tay lên đó, không yên phận mà dò dẫm vào phía dưới váy, trong khi vẫn nghiêm túc nói chuyện với Lỵ Trí: "Lâm Kiện Nhạc biết tôi nhất định sẽ ủng hộ Mạch Gia, cho nên có lẽ là muốn nhân chuyện này để thăm dò phản ứng của các bên trong hội đồng quản trị." Má Lỵ Trí ửng hồng.

Lâm Hựu Luân dùng ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng bên trong đùi cô, ánh mắt đã dâng tràn xuân tình.

Lỵ Trí nắm lấy tay anh, nửa đẩy nửa thuận theo mà ngả người vào anh.

Cô lại đưa tay luồn vào từ thắt lưng của Lâm Hựu Luân, những ngón tay thon dài mềm mại quấn lấy phần đầu đang dựng đứng, vuốt ve vài cái.

Thấy đôi mắt trong veo của Lâm Hựu Luân ánh lên vẻ háo sắc, cô trêu chọc nói: "Bên cạnh anh có nhiều phụ nữ như hoa như ngọc thế, còn muốn dòm ngó em sao?" Lâm Hựu Luân bị Lỵ Trí khơi dậy dục

niệm, đưa tay luồn vào trong chiếc váy ôm eo của cô, sờ nắn cặp mông đầy đặn mềm mại như ngọc, định lao vào đôi môi mềm mại của cô.

Tiếng bước chân từ trên cầu thang truyền xuống khiến đôi nam nữ đang ngập tràn tình ý trong phòng khách giật mình tỉnh lại.

Lỵ Trí rút tay ra khỏi túi quần Lâm Hựu Luân, sau đó đẩy tay anh đang luồn dưới váy mình ra, vội vàng chỉnh lại quần áo xộc xệch.

Khi quay đầu lại, Củng Lỵ đã xuất hiện ở đầu cầu thang.

Nhìn thấy hai chiếc giày cao gót ngã nghiêng bên cạnh ghế sô pha, rồi lại nhìn vẻ xuân tình chưa tan trên mặt Lỵ Trí, Củng Lỵ lập tức nhận ra mình xuống không đúng lúc chút nào, vội vàng muốn quay đầu đi thì bị Lỵ Trí gọi lại. "Trên lầu hết nước rồi, em xuống uống nước." Củng Lỵ tìm một lý do rất vụng về. "Hôm qua em không phải nói có chuyện muốn bàn với anh ấy sao?

Chị lên lầu thay đồ, hai người cứ nói chuyện trước đi!" Lỵ Trí ấn Củng Lỵ ngồi xuống ghế sô pha, còn mình thì tìm một lý do để lên lầu. "Em tìm anh gấp như vậy có chuyện gì?" Lâm Hựu Luân hơi nghiêng đầu, đầu mũi có thể ngửi thấy mùi hương không quá rõ rệt nhưng cứ quanh quẩn không tan trên người Củng Lỵ.

Đến Hong Kong chưa đầy nửa năm, cô đã hòa nhập rất tốt với xu hướng thời trang hiện tại, loại nước hoa này vừa ngửi đã biết là hàng cao cấp.

Lâm Hựu Luân có thể coi là một trong những người đàn ông quyền lực nhất trong làng giải trí Hong Kong.

Càng ở Hong Kong lâu, Củng Lỵ càng cảm nhận sâu sắc điều này.

Trước mặt Lâm Hựu Luân, cô thực sự không có nhiều tự tin.

Củng Lỵ ngồi vắt chéo chân, vừa nghĩ đến chuyện Lâm Hựu Luân

và Lỵ Trí vừa làm trong phòng khách, đầu óc cô lại hoang đường hiện lên cảnh tượng đêm đó cô lén nhìn vào phòng ngủ của Lỵ Trí.

Giữa hai chân cô bỗng dâng lên cảm giác ngứa ngứa, khiến trong lòng cô càng thêm lúng túng, đành phải ngồi thẳng lại, đổi tư thế vắt chéo chân, khẽ cọ xát vào nhau, ngược lại có chút đỡ ngứa.

Ánh mắt của Lâm Hựu Luân sắc bén và trong veo, dường như có thể nhìn thấu tâm can người khác.

Sự bối rối của Củng Lỵ đều lọt vào mắt anh, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Sau một lúc im lặng lúng túng, Củng Lỵ cuối cùng cũng lên tiếng. "Lần trước anh đưa em đến Cửu Trại Câu thăm đoàn phim có gặp được vị đạo diễn Trương Nghệ Mưu đó, một tuần trước ông ấy đã đích thân đến Hong Kong tìm em một lần, hôm qua ông ấy lại gọi điện cho em, vẫn hy vọng em có thể đóng vai nữ chính trong phim của ông ấy…" "Cho nên em đang do dự không biết có nên đi hay không?" Lâm Hựu Luân lập tức hiểu ra ý của Củng Lỵ.

Củng Lỵ ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân một cái, "Em muốn nghe ý kiến của anh." Sự kiên trì của Trương Nghệ Mưu trong việc mời Củng Lỵ đóng 《Hồng Cao Lương》 vượt ngoài dự liệu của Lâm Hựu Luân.

Còn về phía Củng Lỵ, mặc dù đã đồng ý với Hồ Kim Thuyên sẽ đóng 《Ngọa Hổ Tàng Long》, nhưng Hồ Kim Thuyên sau khi xem 《Phong Vân Chi Hùng Bá Thiên Hạ》 một thời gian trước đã nảy sinh hứng thú sâu sắc với cảnh đẹp núi sông ở đại lục.

Ông đã dời lịch quay phim lùi lại nửa năm, tự mình dẫn theo hai trợ lý đến đại lục để tìm bối cảnh phù hợp.

Trong khoảng thời gian này, Lâm Hựu Luân cũng không biết nên

sắp xếp cho Củng Lỵ thế nào.Nếu Trương Nghệ Mưu đã tìm đến tận cửa, Lâm Hựu Luân cũng sẵn lòng thuận nước đẩy thuyền. "Nếu đạo diễn Trương kiên trì như vậy, anh nghĩ em có thể đi thử xem." Củng Lỵ cuối cùng đã nghe theo lời khuyên của Lâm Hựu Luân, trở về đại lục đóng phim.

Ban đầu, Củng Lỵ bị dư luận trong nước ép buộc, phải lánh sang Hong Kong.

Giờ đây, khi đã trở thành một nữ minh tinh Hoa ngữ được chào đón tại Cannes, truyền thông trong nước khi nhắc đến cô cuối cùng cũng có thể dùng những đánh giá khách quan hơn, và cũng miễn cưỡng thừa nhận 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 là "nghệ thuật" chứ không phải "hạ lưu".

Truyền thông Hong Kong cũng đưa tin về việc này, nhưng Củng Lỵ không phải là ngôi sao bản địa của Hong Kong, nên chuyện cô về đại lục đóng phim không gây được nhiều sự chú ý. "Cuối cùng cũng đi rồi…" Chung Sở Hồng đặt tờ báo xuống, trong lòng khẽ thở dài. 《Hắc Dạ Truyền Thuyết 2》 đã kết thúc việc quay ngoại cảnh ở nước ngoài, Chung Sở Hồng trở về Hong Kong hai ngày trước.

Lâm Hựu Luân trong khoảng thời gian này bận rộn quay 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》, không có thời gian dành riêng cho cô, nhưng mỗi ngày đều không quên gửi hoa tặng cô.

Chương 295

Tiếng chuông cửa "ding dong!" cắt ngang dòng suy nghĩ của Chung Sở Hồng.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, mấy ngày trước Lâm Hựu Luân cho người gửi hoa đến đều là vào buổi chiều, sao hôm nay lại sớm hơn?

Trước khi mở cửa, Chung Sở Hồng cố ý nhìn qua mắt mèo, rồi bất ngờ phát hiện người đứng ngoài cửa là Trương Mạn Ngọc.

Vừa gặp mặt, Chung Sở Hồng đã trêu chọc Trương Mạn Ngọc: "Tớ về Hong Kong đã hai ngày rồi, bây giờ cậu mới nhớ đến thăm tớ, thành thật khai báo đi, cậu và Tiểu Bảo có phải sắp chuẩn bị kết hôn rồi không?" Năm ngoái, truyền thông Hong Kong đã đăng tin "Trương Mạn Ngọc, Nhĩ Đông Thăng như hình với bóng".

Khi đó Trương Mạn Ngọc sang Thái Lan đóng phim, mỗi ngày đều gọi điện thoại đường dài cho Nhĩ Đông Thăng.

Đầu năm nay, Trương Mạn Ngọc bị thương ở đầu khi đóng phim, phải nhập viện điều trị.

Nhĩ Đông Thăng đương nhiên vô cùng lo lắng, gần như cả ngày ở bên cạnh, không rời nửa bước.

Sau sự cố bất ngờ này, tình cảm của hai người rõ ràng đã tiến thêm một bước dài.

Lúc Chung Sở Hồng rời Hong Kong sang châu Âu đóng phim, đã có tin đồn Trương Mạn Ngọc và Nhĩ Đông Thăng sắp có tin vui.

Nếu hôm nay Trương Mạn Ngọc không đi tay không đến, Chung Sở Hồng có lẽ đã nghi ngờ cô đến đưa thiệp cưới.

Trương Mạn Ngọc đau khổ nghiêng đầu, nỗi buồn hiện rõ trên khóe môi, khóe miệng khẽ run, như hai nụ cười cay đắng.

Cô nhíu mày, đôi mắt vô hồn nhìn Chung Sở Hồng, một lúc lâu sau mới thốt ra một câu. "Chúng tớ chia tay rồi." Chung Sở Hồng sững sờ, phản ứng đầu tiên trong đầu là Trương Mạn Ngọc đang nói đùa.

Nhưng khi nhìn lại vẻ mặt đau khổ của cô, cô mới tin rằng chuyện này có lẽ là thật. "Sao lại như vậy?" Chung Sở Hồng kéo tay Trương Mạn Ngọc ngồi xuống ghế sô pha, lòng nóng như lửa đốt muốn biết trong mấy tháng cô đi vắng, giữa Trương Mạn Ngọc và Nhĩ Đông Thăng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà đến mức phải chia tay.

Trương Mạn Ngọc mắt đỏ hoe, nhưng không khóc, chỉ dùng giọng điệu đau thương để trút bầu tâm sự với Chung Sở Hồng.

Bạn trai đầu tiên của Trương Mạn Ngọc là nhà tạo mẫu tóc của cô.

Khi đó, người quản lý của cô chê cô không có gu, cô không phục nói: "Vậy chị giới thiệu cho em một người có gu đi." Thật trùng hợp, sau đó người quản lý sắp xếp cho Trương Mạn Ngọc tham dự một buổi tiệc, và cô đã gặp Nhĩ Đông Thăng.

Một tình yêu nồng cháy cũng từ đó mà đến. "Tớ đã học được rất nhiều điều từ anh ấy.

Tớ thích nhất là nói chuyện với anh ấy, vì anh ấy lớn hơn tớ bảy tuổi, hiểu biết nhiều hơn tớ.

Tớ thậm chí còn rất thích cái tính gia trưởng của anh ấy." Lúc đó, trong mắt Trương Mạn Ngọc, Nhĩ Đông Thăng là một người đàn ông có kiến thức uyên bác, tính tình nóng nảy nhưng lại hài hước.

Anh dạy cô diễn xuất, dạy cô triết lý sống và gu thẩm mỹ.

Với sự giúp đỡ của anh, sự nghiệp diễn xuất của cô ngày càng

thăng tiến.

Trương Mạn Ngọc từng hạnh phúc nói với mọi người rằng sau khi yêu Nhĩ Đông Thăng, thái độ sống của cô trở nên trưởng thành hơn, làm việc nghiêm túc hơn.

Dường như trong mối tình này, người đàn ông đó không chỉ cho cô tình yêu, mà còn mang lại cho cô sự thay đổi tích cực. "Lúc đầu hẹn hò, tớ rất ngưỡng mộ phong thái gia trưởng của anh ấy, nhưng dần dần, tớ nhận ra mình thực sự không phải là người phụ nữ nhỏ bé lý tưởng trong mắt anh ấy, tớ cũng không chịu nổi tính gia trưởng của anh ấy.

Tớ hy vọng anh ấy sẽ nói những lời ngọt ngào với tớ, tặng hoa, đưa đón; còn anh ấy thì hy vọng sau khi tan làm tớ sẽ lấy dép cho anh ấy, rót trà.

Kết quả là cả hai đều không làm được.

Chúng tớ thường cãi nhau vì những chuyện nhỏ nhặt, sau chiến tranh lạnh người nhượng bộ đa phần là tớ.

Tớ từng cho rằng đó là một thú vui trong cuộc sống của chúng tớ, nhưng cho đến gần đây, tớ ngày càng cảm thấy mông lung, liệu tình cảm này có đáng để tiếp tục không?" "Cậu đã nói chuyện nghiêm túc với anh ấy về vấn đề này chưa?" Chung Sở Hồng không nhịn được xen vào.

Trương Mạn Ngọc buồn bã nói: "Tớ đã lâu không gặp anh ấy rồi, anh ấy cũng không đến tìm tớ… Có lẽ cả hai đều muốn xa nhau một thời gian." "Tớ sẽ gọi điện cho anh ấy ngay bây giờ, tớ nghĩ hai người cần phải nói chuyện nghiêm túc." Chung Sở Hồng nghiêm túc nói.

Trương Mạn Ngọc lắc đầu, "Thôi bỏ đi, anh ấy không ở Hong Kong, cậu gọi điện cũng không tìm được đâu." Chung Sở Hồng nhíu

mày, tuy Trương Mạn Ngọc không nói rõ, nhưng Chung Sở Hồng đã đoán được Nhĩ Đông Thăng đi đâu. "Anh ta lại đến Macau đua xe rồi à?" Trương Mạn Ngọc gật đầu.

Cô đã từng không chỉ một lần phàn nàn với Chung Sở Hồng về sở thích này của Nhĩ Đông Thăng.

Trương Mạn Ngọc cảm thấy đua xe quá nguy hiểm, không muốn Nhĩ Đông Thăng xảy ra chuyện, nhưng với tính cách của Nhĩ Đông Thăng, những gì anh muốn làm, anh hoàn toàn không quan tâm đến suy nghĩ của Trương Mạn Ngọc. "Thật ra anh ấy cũng có nỗi khổ riêng…" Trương Mạn Ngọc vừa lên tiếng đã bị Chung Sở Hồng cắt ngang: "Đến lúc nào rồi mà cậu còn nhớ giúp anh ta nói đỡ." "Không phải, tớ nói thật đấy." Trong mắt Trương Mạn Ngọc lóe lên một tia đau khổ và giằng xé, "Thời gian này tình hình của anh ấy rất không tốt.

Bộ phim đầu tay làm đạo diễn tuy thành công, nhưng vì đề tài của bộ phim đó, sau này không có ai mời anh ấy đóng phim nữa.

Anh ấy vẫn luôn u uất không được như ý, khó khăn trôi qua, loay hoay giữa hai vai trò diễn viên và đạo diễn, cuộc sống rất khó khăn." "Rồi anh ta chạy đi đua xe, liều mạng.

Nhưng anh ta có nghĩ đến cảm nhận của cậu không?" Chung Sở Hồng lúc này lại cảm thấy bất bình thay cho Trương Mạn Ngọc. "Hôm qua Tần Bái gọi điện cho tớ, nói anh ấy bị trầm cảm, Tần Bái còn đưa anh ấy đi khám bác sĩ." Trương Mạn Ngọc nói những lời này, trong lòng vô cùng mâu thuẫn.

Một mặt cô không còn cảm giác như xưa với Nhĩ Đông Thăng nữa, mặt khác cô lại rất quan tâm đến tình hình hiện tại của anh, hy vọng anh có thể sống vui vẻ.

Lúc này, Chung Sở Hồng cuối cùng cũng hiểu ra, Trương Mạn

Ngọc hôm nay đến tìm cô, không chỉ đơn thuần là để tìm người trút bầu tâm sự. "Cậu muốn tìm một sự thanh thản trong lòng, cho nên muốn giúp anh ta vượt qua giai đoạn khó khăn này, phải không?" Trương Mạn Ngọc cầm tách trà, cúi đầu, không phủ nhận. "Tớ có thể giúp cậu làm gì?" Trương Mạn Ngọc ngẩng đầu, vui mừng nhìn Chung Sở Hồng, "Cậu thật sự sẵn lòng giúp tớ?" Chung Sở Hồng bất lực nhún vai, "Tuy tớ kết bạn không cẩn thận, vớ phải một người bạn như cậu?" "Thật ra rất đơn giản, cậu chỉ cần nhờ anh Lâm cho Tiểu Bảo một cơ hội làm đạo diễn, Tiểu Bảo nhất định sẽ không làm anh Lâm thất vọng đâu." Trương Mạn Ngọc nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

Theo cô, chỉ cần Lâm Hựu Luân chịu ra tay giúp đỡ, Nhĩ Đông Thăng chắc chắn có thể vượt qua khó khăn hiện tại.

Không ngờ Chung Sở Hồng lại lắc đầu, "Chuyện này tớ sẽ không nói." "Tại sao chứ?" Trương Mạn Ngọc lập tức hỏi lại.

Chung Sở Hồng nhìn Trương Mạn Ngọc rất nghiêm túc: "Bởi vì chuyện này cậu đi nói sẽ thích hợp hơn tớ." "Tớ?" Trương Mạn Ngọc chỉ vào mình, vẻ mặt rất ngạc nhiên.

Nhiều nữ minh tinh ở Hong Kong đều muốn tiếp cận Lâm Hựu Luân, tạo ra chút tin đồn với Lâm Hựu Luân đã trở thành con đường tắt để các nữ diễn viên Hong Kong nổi tiếng.

Nhưng Trương Mạn Ngọc tuyệt đối không thuộc loại người này.

Thứ nhất, mối quan hệ của cô với Chung Sở Hồng không cho phép cô có thêm suy nghĩ gì về Lâm Hựu Luân; thứ hai, cô cảm thấy Lâm Hựu Luân tuy đối xử với phụ nữ rất tốt, nhưng thực chất lại là một người đàn ông có tính cách rất mạnh mẽ, mỗi lần tiếp xúc với Lâm Hựu Luân, cô đều cảm thấy mình rất bị động.

Chung Sở Hồng vỗ vỗ tay Trương Mạn Ngọc, "Được rồi, tớ đâu

có nói để cậu đi một mình.

Hôm nay tớ có hầm canh, định chiều nay qua thăm đoàn phim, cậu đi cùng tớ, có chuyện gì thì có thể nói thẳng với anh ấy." --- 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 hôm nay quay cảnh ở một phòng game tại Vịnh Đồng La.

Để thuận tiện cho việc quay phim, đoàn phim đã bao trọn cả phòng game.

Khi Chung Sở Hồng và Trương Mạn Ngọc bước vào, ở đây đang quay một cảnh, Vương Tinh, người đóng vai khách mời Tạ Tiểu Minh, đang tỏ tình với cô bé côn đồ Tinh Tinh.

Vai diễn Tinh Tinh trong phim chỉ có vài cảnh xuất hiện, Lâm Hựu Luân ban đầu định tìm đại một người nào đó để diễn, không ngờ Ôn Bích Hà nghe tin đã chủ động gọi điện cho anh, giành được vai diễn này.

Cảnh đang quay là Tinh Tinh nói với Tạ Tiểu Minh rằng bạn trai của cô, anh Đạo, là một tay chém người, nhưng Tạ Tiểu Minh nói, không cần anh ta chém, anh đã say chết trong lòng Tinh Tinh từ lâu rồi… Diễn xuất của Vương Tinh cũng rất đạt tới, biểu cảm bỉ ổi cộng với giọng điệu dâm đãng, làm nổi bật hình tượng nhân vật vô cùng đặc sắc.

Còn Ôn Bích Hà trước khi ra mắt từng có một thời gian làm cô bé côn đồ, diễn vai Tinh Tinh có thể nói là như cá gặp nước.

Chương 296

Hai người phối hợp rất xuất sắc, cảnh này một lần là qua.

Sau khi Lâm Hựu Luân hô "Cut", Vương Tinh còn chưa kịp tẩy trang đã chạy tới, lúc nãy diễn, gã đã ngửi thấy mùi thơm của canh.

Nói đến ăn uống, mũi của gã mập này thính hơn ai hết. "Ây, có người ngày nào cũng có canh ngon để uống, sao tôi làm đạo diễn lại không có đãi ngộ như vậy?" Vừa chen vào húp canh, Vương Tinh vừa than thở một câu.

Câu nói này lọt vào tai Chung Sở Hồng, cô lập tức nghe ra có điều không ổn.

Nhân lúc người khác không để ý, tay cô lén véo vào eo Lâm Hựu Luân một cái, "Ngoài em ra, còn ai mang canh cho anh uống nữa?" Lâm Hựu Luân trong lòng mắng Vương Tinh cả ngàn lần, tên mập chết tiệt này cố tình bán đứng đồng đội mà.

Hai ngày trước khi quay cảnh của Chu Tuệ Mẫn, cô có mang một bình canh từ nhà đến.

Bình canh đó Lâm Hựu Luân cuối cùng chỉ uống được một ngụm nhỏ, còn lại đều bị những người khác trong đoàn phim chia nhau hết, trong đó người uống nhiều nhất chính là Vương Tinh.

Tên mập này nhắc gì không nhắc, lại đi nhắc đến chuyện này!

Trước mặt Chung Sở Hồng, Lâm Hựu Luân đành phải giả vờ oan ức nói: "Em đừng nghe tên mập này nói bậy." Chung Sở Hồng lườm anh một cái, "Anh còn dám kêu oan à." Lâm Hựu Luân tức thì không nói nên lời.

Về vấn đề này, anh thật sự không có tư cách nói gì, đành phải mắt

long lanh nhìn Chung Sở Hồng, hy vọng cô đừng tức giận.

Trương Mạn Ngọc đứng ở một bên, Chung Sở Hồng chỉ véo eo Lâm Hựu Luân một cái, cũng không tiếp tục dây dưa chuyện này.

Lâm Hựu Luân đang định thở phào nhẹ nhõm thì Ôn Bích Hà vừa thay trang phục xong lại đi về phía bên này.

Vụ án nổ súng ầm ĩ năm ngoái, bằng chứng ngoại phạm của Ôn Bích Hà đã trở thành chứng cứ quan trọng giúp Lâm Hựu Luân rửa sạch nghi ngờ.

Sau khi sự việc bị phanh phui, tin đồn Lâm Hựu Luân qua đêm tại nhà Ôn Bích Hà lan truyền khắp nơi, vì chuyện này mà Chung Sở Hồng từng có ý định rời xa Lâm Hựu Luân.

Lúc này thấy Ôn Bích Hà đi tới, Lâm Hựu Luân lập tức thấy đau đầu.

Chung Sở Hồng đột nhiên đưa tay sờ lên phần eo vừa bị mình véo của Lâm Hựu Luân, nói: "Xin lỗi, vừa rồi hiểu lầm anh rồi." Cô cũng không ngại để người khác thấy hành động thân mật của mình với Lâm Hựu Luân, trước đây dù ở trước mặt Trương Mạn Ngọc, cô cũng chưa từng thoải mái như vậy.

"Hiểu lầm anh cái gì?" Lâm Hựu Luân có chút chột dạ liếc nhìn Chung Sở Hồng.

"Chuyện này anh không cần quan tâm, trước tiên giới thiệu cho em vị tiểu thư xinh đẹp này là ai đi?" Chung Sở Hồng che miệng cười, mắt lại cứ nhìn chằm chằm vào Ôn Bích Hà.

Ôn Bích Hà ngước mắt nhìn sang, ánh mắt chạm phải ánh mắt của Chung Sở Hồng, trong lòng như có tia lửa tóe ra, chỉ một cái nhìn đã muốn khắc ghi dung mạo đối phương vào tâm trí.

Đứng giữa hai người phụ nữ, Lâm Hựu Luân trông rất lúng túng,

nhưng vẫn phải cứng rắn giải thích: “Cô Ôn trong phim này chỉ có vài cảnh quay, chủ yếu là diễn chung với Vương Tinh và Trương Diệu Dương, nên hai ngày nay sẽ tập trung quay xong phần của cô ấy trước.” 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 áp dụng hình thức kể chuyện đa tuyến, khi quay phim, Lâm Hựu Luân quay theo tuyến câu chuyện của từng nhân vật khác nhau.

Thường là quay xong phần của mấy người này rồi lại chuyển sang người khác, như vậy sẽ không cần phải triệu tập tất cả diễn viên cùng một lúc, tránh lãng phí thời gian vô ích.

Từ ánh mắt đối diện trong khoảnh khắc vừa rồi, Ôn Bích Hà có thể cảm nhận được Chung Sở Hồng không thích mình, đương nhiên sẽ không tự chuốc lấy sự khó chịu mà ở lại.

Cô chỉ đơn giản chào Lâm Hựu Luân một tiếng rồi rời đi.

Ôn Bích Hà vừa đi, Chung Sở Hồng lập tức lườm Lâm Hựu Luân một cái.

Một vai diễn chỉ xuất hiện vài lần trong phim như vậy, tùy tiện tìm ai cũng diễn được.

Ôn Bích Hà không đi đoàn phim khác mà lại chạy đến đây đóng vai khách mời, ngoài việc quyến rũ Lâm Hựu Luân thì còn có thể quyến rũ ai nữa?

Lời này Chung Sở Hồng đương nhiên không nói ra, kết quả là eo của Lâm Hựu Luân lại bị véo thêm một cái đau điếng.

“Tùy em thế nào cũng được, anh không phản kháng…” Lâm Hựu Luân cười khổ nhún vai, rồi hỏi Chung Sở Hồng: “Tối nay đi đâu ăn cơm, nếu không có sắp xếp gì thì đợi quay xong cảnh hôm nay, chúng ta cùng đi ăn tối nhé?” Chung Sở Hồng vốn dĩ cũng có ý định này, liền đồng ý.

Vì phải đi ăn cơm cùng Chung Sở Hồng và Trương Mạn Ngọc, đoàn phim đã kết thúc công việc sớm hơn nửa tiếng.

Vương Tinh vốn còn muốn đi theo ăn chực, nhưng bị Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng đồng loạt lườm cho một cái, đành phải bỏ ý định.

Trên đường đến nhà hàng, Lâm Hựu Luân từ ghế phụ quay đầu lại hỏi thăm tình hình gần đây của Trương Mạn Ngọc: "Đúng rồi, có cần gọi Tiểu Bảo ra không, nếu không chúng ta đi như vậy, lỡ bị truyền thông chụp được, mấy người đó lại nói bậy bạ." "Chuyện này anh không cần lo." Chung Sở Hồng lập tức chặn họng Lâm Hựu Luân lại, cũng là để tránh cho Trương Mạn Ngọc khó xử.

Lâm Hựu Luân rất ít khi quan tâm tin tức giải trí, khoảng thời gian này lại bận rộn quay phim, càng không thể biết chuyện Trương Mạn Ngọc và Nhĩ Đông Thăng đã chia tay, nghe vậy chỉ cảm thấy khó hiểu.

"Về chuyện Giải Kim Tượng năm nay, vốn dĩ tôi muốn tìm cơ hội giải thích với cô và Tiểu Bảo một chút.

Hạng mục giải thưởng là do ban giám khảo quyết định, bên tôi cũng không có cách nào can thiệp. 《Điên Lão Chính Truyện》 quay rất hay, không giành được giải nào quả thực rất đáng tiếc." "A Ngọc và Tiểu Bảo đã chia tay rồi." Chung Sở Hồng oán trách nhìn Lâm Hựu Luân, câu này vốn dĩ cô định đợi ăn cơm xong mới nói với anh, bây giờ nói ra khiến tâm trạng Trương Mạn Ngọc sa sút hẳn, ăn cơm chắc cũng mất ngon.

Lâm Hựu Luân đang định nói có cơ hội có thể hợp tác với Nhĩ Đông Thăng một lần, lời còn chưa nói ra đã nghe tin này, ngẩn người một lúc lâu mới hỏi: "Nếu tôi nhớ không lầm, hôm nay không phải Cá tháng Tư chứ?" "Hôm nay tớ và A Ngọc qua đây chính là để nói với anh chuyện này, ai ngờ anh lại không có chút kiên nhẫn nào…" Chung

Sở Hồng nắm tay Trương Mạn Ngọc, ghé miệng vào tai cô nói vài câu, Trương Mạn Ngọc vốn im lặng từ lúc lên xe, sắc mặt cuối cùng cũng khá hơn một chút.

Lâm Hựu Luân lại hiểu lầm ý của Chung Sở Hồng, cau mày nói: "Chuyện này hơi khó giải quyết, nếu chỉ đối phó với một mình Nhĩ Đông Thăng thì rất đơn giản, nhưng anh ta còn có hai người anh trai, sau lưng lại liên quan đến một đám người.

Trực tiếp phong sát Nhĩ Đông Thăng, e là sẽ có không ít người cầu tình giúp, trong đó có mấy vị tiền bối, tôi ít nhiều cũng phải nể mặt." Thực ra nếu muốn đối phó với Nhĩ Đông Thăng, những điều Lâm Hựu Luân nói đều không phải vấn đề, mấu chốt là Lâm Hựu Luân đến giờ vẫn chưa rõ chuyện giữa Trương Mạn Ngọc và Nhĩ Đông Thăng là thế nào.

Hơn nữa chuyện tình cảm cũng không thể nói ai đúng ai sai, vì tình cảm cá nhân mà phong sát một đạo diễn trẻ đầy triển vọng, chuyện này Lâm Hựu Luân thật sự có chút không nỡ làm.

Chung Sở Hồng chỉ muốn đưa tay qua véo Lâm Hựu Luân một cái nữa: "Anh nói bậy gì thế?" "Sao, anh lại nói sai à?" Lâm Hựu Luân rất buồn bực hỏi.

"Em sắp bị anh làm cho tức chết rồi." Chung Sở Hồng khẽ đẩy Trương Mạn Ngọc: "A Ngọc, hay là cậu tự nói với anh ấy đi!" "Thực ra là em đề nghị chia tay, chuyện này đả kích Tiểu Bảo rất lớn, hơn nữa sự nghiệp của anh ấy bây giờ lại phát triển không thuận lợi…" Trương Mạn Ngọc do dự một chút rồi nói tiếp: "Nếu anh Lâm cũng cảm thấy Tiểu Bảo có tài, liệu có thể giúp anh ấy vượt qua khó khăn hiện tại không?

Em biết yêu cầu này có hơi xa vời, nhưng ngoài anh Lâm ra, em thật sự không nghĩ ra ở Hong Kong còn ai có thể giúp được anh ấy."

Trương Mạn Ngọc nói vậy, Lâm Hựu Luân mới nhớ ra, 《Điên Lão Chính Truyện》 là tác phẩm năm ngoái của Nhĩ Đông Thăng, năm nay anh ta còn quay một bộ phim mới là 《Nhân Dân Anh Hùng》, chỉ nghe tên thôi cũng đoán được bộ phim này có liên quan đến 《Anh Hùng Bản Sắc》 của Ngô Vũ Sâm. 《Nhân Dân Anh Hùng》 quả thực ra đời trong bối cảnh 《Anh Hùng Bản Sắc》 thành công tạo nên làn sóng phim xã hội đen.

Ngay cả nam chính cũng mời Địch Long, diễn viên chính của 《Anh Hùng Bản Sắc》, đảm nhận.

Bộ phim dành phần lớn thời lượng để xây dựng Địch Long thành một đại ca giang hồ có tình có nghĩa, có nguyên tắc.

Nhưng đến gần cuối phim, tình tiết lại đột ngột thay đổi, phơi bày bộ mặt ích kỷ, tàn bạo, bị mọi người xa lánh của Địch Long trước mặt khán giả, không chút lưu tình đập tan giấc mộng giang hồ mà Ngô Vũ Sâm đã dệt nên.

Bộ phim mang danh phim anh hùng này lại là một tác phẩm phản anh hùng triệt để.

Trong khi mọi người đều bắt chước 《Anh Hùng Bản Sắc》, Nhĩ Đông Thăng dám làm như vậy cho thấy dũng khí của anh ta, tiếc là cách làm này không được khán giả chấp nhận.

Doanh thu phòng vé thảm hại, chưa đến bốn triệu, so với tác phẩm trước đó của Nhĩ Đông Thăng là 《Điên Lão Chính Truyện》 với đề tài ít người quan tâm nhưng vẫn đạt doanh thu gần mười triệu, thất bại của 《Nhân Dân Anh Hùng》 càng thêm rõ rệt.

Sự nghiệp gặp trắc trở, tình cảm lại bị tổn thương nặng nề, Lâm Hựu Luân bây giờ cũng bắt đầu thông cảm cho Nhĩ Đông Thăng.

"Cô nhờ tôi giúp Nhĩ Đông Thăng, là để bản thân mình an tâm hơn

sao?" Trương Mạn Ngọc im lặng gật đầu.

Lâm Hựu Luân không nói gì nữa, khoanh tay bắt đầu suy nghĩ nên sắp xếp cho Nhĩ Đông Thăng một bộ phim như thế nào.

Trong khuôn khổ phim thương mại là chủ đạo ở Hong Kong, Nhĩ Đông Thăng là một đạo diễn "lạnh lùng", thường không đi theo lẽ thường nhưng lại thường xuyên thành công.

Anh ta không giống Từ Khắc luôn đi đầu xu hướng, cũng không giống Vương Tinh không ngừng đuổi theo xu hướng.

Anh ta chỉ làm những gì mình giỏi, nhưng lại có thể cân bằng tốt giữa thị trường và cá tính độc đáo.

Để giúp Nhĩ Đông Thăng thoát khỏi tình cảnh hiện tại, cách đơn giản nhất là lấy những tác phẩm thành danh sau này của anh ta ra trước, nhưng cách làm tiêu hao tương lai của điện ảnh Hong Kong này Lâm Hựu Luân lại không định dùng nhiều, chỉ có thể tìm một tác phẩm khác cho Nhĩ Đông Thăng.

Trong lúc ăn cơm, Lâm Hựu Luân vẫn mải mê suy nghĩ về chuyện này, Chung Sở Hồng và Trương Mạn Ngọc đều không làm phiền anh.

Chương 297

Hai người phụ nữ nhỏ giọng trò chuyện bên cạnh, thỉnh thoảng có vài câu lọt vào tai Lâm Hựu Luân nhưng đều không khiến anh chú ý, cho đến khi nghe thấy từ "đua xe".

Chung Sở Hồng hỏi về chuyện Nhĩ Đông Thăng đua xe, không ngờ câu nói này lại gợi ý cho Lâm Hựu Luân.

Trong ấn tượng của anh, Nhĩ Đông Thăng cũng từng quay một bộ phim về đề tài đua xe, và nghe nói cảm hứng để anh ta làm bộ phim này đến từ kinh nghiệm đua xe thời trẻ.

Lâm Hựu Luân lập tức nghĩ đến một bộ phim.

Chính xác mà nói, bộ phim này không liên quan nhiều đến đua xe, nên được xếp vào thể loại phim cảnh sát tội phạm, chỉ là bộ phim đã sáng tạo xoay quanh khủng hoảng bom, tận dụng các phương tiện giao thông công cộng thường thấy trong cuộc sống hàng ngày như xe buýt và tàu điện ngầm để diễn giải khái niệm "tốc độ" một cách toàn diện.

Bộ phim kể về Payne, một cảnh sát về hưu bất mãn với chính sách nghỉ hưu của chính phủ, quyết tâm trả thù xã hội.

Hắn đặt bom trong thang máy và dùng 13 con tin để đòi tiền chuộc.

Cảnh sát đặc nhiệm Jack và Harry đã gỡ bom thành công, giải cứu con tin.

Payne trốn thoát và tiếp tục trả thù.

Hắn cho nổ một chiếc xe buýt và đe dọa cảnh sát rằng một chiếc xe buýt khác chở đầy hành khách cũng đã bị gài bom, chỉ cần tốc độ xe giảm xuống dưới 50 dặm/giờ, bom sẽ tự động phát nổ.

Jack đuổi kịp chiếc xe buýt không thể giảm tốc, dùng tín hiệu gây nhiễu hệ thống giám sát của Payne, và sử dụng một chiếc xe buýt chạy song song để chuyển toàn bộ hành khách sang an toàn, một lần nữa ngăn chặn thành công kế hoạch trả thù của Payne.

Payne trốn thoát khỏi vòng vây của cảnh sát, hắn bắt cóc Annie, nữ hành khách đã giúp Jack trên xe buýt, trốn lên tàu điện ngầm và giết chết người lái tàu.

Cuối cùng, hắn và Jack có một trận đấu sinh tử trên con tàu đang lao nhanh.

Jack cuối cùng đã đánh bại Payne, cứu được Annie, và lợi dụng khúc cua để dừng con tàu mất kiểm soát, thoát nạn thành công.

Sau khi lướt qua cốt truyện của 《Sinh Tử Thì Tốc》 trong đầu và tính toán sơ bộ chi phí quay bộ phim này, Lâm Hựu Luân cảm thấy tự tin rồi mới nói ra ý tưởng của mình.

Vừa có rượt đuổi xe, vừa có tàu điện ngầm trật bánh, Chung Sở Hồng và Trương Mạn Ngọc nghe mà như lạc vào sương mù, không hiểu sao trong đầu Lâm Hựu Luân lại có nhiều ý tưởng kỳ lạ và mạo hiểm như vậy.

Chung Sở Hồng không mấy hứng thú với những chuyện này, xua tay nói: "Được rồi, những ý tưởng kỳ quái này của anh cứ để dành mà thảo luận với Nhĩ Đông Thăng đi." "Thực ra anh còn một ý tưởng nữa," Lâm Hựu Luân đổi đĩa bít tết đã cắt sẵn của mình cho Chung Sở Hồng, rồi lấy đĩa của cô qua, vừa cầm dao nĩa vừa nói: "Nữ chính của bộ phim này, anh định để A Ngọc đóng." Trương Mạn Ngọc sững sờ, không bao giờ ngờ Lâm Hựu Luân lại đưa ra yêu cầu như vậy.

"Đây có được coi là điều kiện trao đổi không?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Cũng có thể hiểu như vậy." Trương Mạn Ngọc lộ vẻ do dự, đương nhiên Lâm Hựu Luân cũng không yêu cầu cô phải trả lời

ngay, chỉ nói cô suy nghĩ kỹ rồi gọi điện cho anh là được.

Ăn tối xong, Trương Mạn Ngọc về nhà, còn Lâm Hựu Luân cùng Chung Sở Hồng trở về căn hộ.

Lúc mở cửa vào nhà, Chung Sở Hồng quay lại hỏi: "Đã đồng ý giúp rồi còn đặt điều kiện, thành thật khai báo đi, anh làm vậy có phải còn có ý đồ khác không?" Lâm Hựu Luân xoa xoa mũi, cười hì hì: "Thế mà cũng bị em nhìn ra à?" Chung Sở Hồng cởi áo khoác vắt lên khuỷu tay, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Lâm Hựu Luân: "Em cảm thấy lòng A Ngọc đã không còn ở bên Nhĩ Đông Thăng nữa rồi, anh cứ ép hai người họ ở bên nhau như vậy, chưa chắc đã có kết quả tốt đâu." "Ít nhất sẽ không có kết quả quá tệ." Lâm Hựu Luân nhận lấy áo khoác của Chung Sở Hồng, treo lên giá, "Anh làm vậy chỉ là để tạo cho họ một cơ hội bình tĩnh ở bên nhau.

Nếu họ vẫn còn trân trọng đối phương, tự nhiên sẽ làm lành; nếu duyên phận của họ thật sự đã hết, sớm kết thúc cũng là một sự giải thoát cho cả hai." Chung Sở Hồng nghe vậy yên tâm hơn nhiều, nhưng không muốn để Lâm Hựu Luân quá đắc ý, hờn dỗi lườm anh một cái: "Chỉ có anh là nhiều ý tưởng!" Lâm Hựu Luân tựa vào tường, ôm thân hình mềm mại của Chung Sở Hồng vào lòng vuốt ve, vừa cười khẽ bên tai cô: "Nếu không phải vì A Ngọc là bạn thân của em, anh mới lười quản những chuyện này." Chung Sở Hồng áp gò má mịn màng của mình vào mặt Lâm Hựu Luân, nhẹ nhàng hôn lên môi anh một cái, "Vậy tối nay thưởng cho anh một chút nhé!" Nói xong liền đẩy Lâm Hựu Luân ra, cười rồi chạy vào phòng ngủ.

Khương Đại Vĩ và Nhĩ Đông Thăng ngồi trước quầy bar.

Quán bar này họ thường đến, bartender cũng là người quen, thấy hai anh em ngồi xuống liền hỏi: "Vẫn như cũ chứ?" Khương Đại Vĩ gật đầu, bartender nhanh nhẹn đặt hai ly bia sủi bọt vàng óng trước

mặt hai người.

Nhĩ Đông Thăng cầm ly bia lên, một hơi uống hết hơn nửa ly mới dừng lại.

Dáng vẻ này của anh khiến Khương Đại Vĩ bất giác nhớ lại ngày Nhĩ Đông Thăng và Trương Mạn Ngọc chia tay một tháng trước.

Nhĩ Đông Thăng đến tìm anh uống rượu, lúc đó anh đang quay phim ở phim trường, Nhĩ Đông Thăng đã đợi từ tám giờ tối đến ba giờ sáng hôm sau.

Khi thấy dáng vẻ thất thần của cậu em, Khương Đại Vĩ đã kinh ngạc, vì Nhĩ Đông Thăng đã ngây ngốc đợi anh suốt bảy tiếng đồng hồ.

Hôm đó họ uống từ rạng sáng cho đến khi trời sáng.

Lúc 5 giờ sáng, hai anh em đi trên con phố vắng, Nhĩ Đông Thăng vừa nôn vì say rượu nói: "Anh hai, cảm ơn anh." "Hôm qua anh cả gọi điện cho anh, nói một vài chuyện." Thu lại dòng suy nghĩ, Khương Đại Vĩ giữ tay Nhĩ Đông Thăng đang định uống tiếp lại, "Khoảng thời gian này em toàn đi Nhật Bản đua xe, anh cả bảo anh hỏi em một câu, em có định tiếp tục làm đạo diễn nữa không?" "Muốn thì có ích gì?

Bây giờ có ai chịu đầu tư cho em đâu." Nhĩ Đông Thăng tiếp tục uống cạn nửa ly bia còn lại, sau đó gõ gõ quầy bar, bảo bartender mang thêm một ly nữa.

Khương Đại Vĩ lại hỏi tiếp: "Nếu có người chịu đầu tư cho em, em có làm không?" Nhĩ Đông Thăng quay đầu lại, nghiêm túc nhìn Khương Đại Vĩ: "Anh nói thật đấy à?" Khương Đại Vĩ gật đầu.

Mắt Nhĩ Đông Thăng sáng lên rồi lại nhanh chóng ảm đạm.

Từ khi ra mắt, Nhĩ Đông Thăng luôn được hai người anh trai chăm sóc.

Cậu nghĩ lần này Khương Đại Vĩ và Tần Bái lại định gom tiền cho cậu làm phim, liền lắc đầu nói: "Tài chính của hai anh bây giờ cũng không dư dả gì, em thấy thôi đi." Khương Đại Vĩ nâng ly rượu, cười tự giễu: "Người ta vừa mở miệng đã đề nghị đầu tư 50 triệu, anh và anh cả có bán hết tất cả tài sản dưới tên mình chắc cũng không gom đủ số tiền đó." Nhĩ Đông Thăng trợn tròn mắt, đầu tư 50 triệu, đây là con số mà trước đây cậu không dám mơ tới.

Đột nhiên nghe tin này, phản ứng đầu tiên của Nhĩ Đông Thăng không phải là hưng phấn mà là nghi ngờ.

Rốt cuộc là ai lại hào phóng như vậy, dám giao một bộ phim 50 triệu cho cậu làm?

"Ở Hong Kong ngoài Lâm Hựu Luân ra, em còn thấy ông chủ thứ hai nào chịu chi tiền vào phim ảnh như vậy không?" Khương Đại Vĩ uống một ngụm rượu, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Lâm Hựu Luân nổi tiếng là người chịu chi tiền làm phim, nhưng đồng thời, những bộ phim anh đầu tư cũng nổi tiếng là kiếm được tiền.

Biết được nhà đầu tư của bộ phim này là Lâm Hựu Luân, Nhĩ Đông Thăng lại càng thêm nghi hoặc: "Nhưng em và Lâm Hựu Luân đâu có quen biết?" Khương Đại Vĩ lắc đầu, "Nếu em biết nữ chính của bộ phim này là ai, chắc em sẽ không có nghi ngờ như vậy." "Nữ chính đã định rồi sao, là ai vậy?" Nhĩ Đông Thăng vội vàng hỏi.

"Trương Mạn Ngọc." Nghe thấy cái tên này, Nhĩ Đông Thăng lập tức hiểu ra, tại sao Tần Bái không trực tiếp đồng ý với Lâm Hựu Luân mà lại để Khương Đại Vĩ đến hỏi ý kiến của cậu trước.

"Sao lại nhìn em như vậy, tất cả đạo diễn ở Hong Kong đều mong được hợp tác với Lâm Hựu Luân, lẽ nào chỉ vì nữ chính của bộ phim là bạn gái cũ của em mà em phải từ bỏ cơ hội này sao?" "Em thật sự

không để tâm đến chuyện này?" Khương Đại Vĩ nhìn Nhĩ Đông Thăng, ánh mắt xuyên qua đôi mắt cậu, dường như muốn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cậu.

"Lúc anh mới quen cô ấy, cô ấy vẫn là dáng vẻ ngày xưa, dáng vẻ trong 《Câu Chuyện Cảnh Sát》, rất đáng yêu.

Sau này, cô ấy đi niềng răng, chỉnh răng, sau đó, anh cảm thấy cô ấy đã thay đổi." Nhĩ Đông Thăng vừa uống rượu vừa giải thích với Khương Đại Vĩ: "Cô ấy thay đổi từ từ, kể cả hình dáng khuôn mặt cũng thay đổi.

Thực ra lúc đó anh vẫn muốn thử ở bên cô ấy, chia tay chỉ là tạm thời.

Nhưng sau đó anh gặp cô ấy trong một buổi tụ tập ở nhà bạn, đột nhiên cảm thấy người đó không phải là người anh từng quen nữa.

Cảm giác đó rất mãnh liệt, từ khoảnh khắc đó, anh đã rất nhẹ nhõm nói với tất cả bạn bè, tôi đi trước nhé.

Ban đầu không nghĩ là mình sẽ đi, còn tưởng mình sẽ ở lại đó nói chuyện với cô ấy, muốn tái hợp gì đó, nhưng cả cảm giác đã thay đổi… Bây giờ phân tích lại, có lẽ là cảm giác ánh mắt của cô ấy đối với mình đã không còn tình cảm, rất lạnh lùng.

Cô ấy không muốn gặp mình.

Như vậy, anh ngược lại cảm thấy như trút được gánh nặng, trở lại thành người bình thường.

Tối hôm đó, anh lập tức gọi bạn bè ra ngoài uống rượu, ngủ rất ngon, đó thật sự là giải thoát." "Em nghĩ vậy thì anh cũng không còn gì để nói nữa." Khương Đại Vĩ vỗ vai Nhĩ Đông Thăng, "Kịch bản phim ở chỗ anh cả, ngày mai em tự đến lấy." Nhĩ Đông Thăng uống cạn ly rượu, lau miệng, đứng dậy nói: "Tại sao phải đợi ngày mai, bây giờ

em đi tìm anh ấy luôn.” Khương Đại Vĩ cũng không cản Nhĩ Đông Thăng, chỉ cầm ly rượu thong thả uống, “Em tự đi đi, gửi lời hỏi thăm anh cả và chị dâu giúp anh.” Nhĩ Đông Thăng nói là đi liền, cậu ra ngoài bắt một chiếc taxi, đi thẳng đến nhà Tần Bái.

Bị tiếng gõ cửa đánh thức, Tần Bái ngáp ngắn ngáp dài dẫn em trai vào nhà.

Ngửi thấy mùi rượu trên người Nhĩ Đông Thăng, anh cau mày nói: “Khuya thế này còn chạy đi uống rượu?” Lúc nhỏ Nhĩ Đông Thăng trốn học, thường là Tần Bái ra đường bắt cậu về “áp giải” đến trường, hơn nữa mỗi lần Nhĩ Đông Thăng thi không đạt đều bị Tần Bái mắng, nên từ nhỏ cậu đã có chút sợ Tần Bái, lớn lên cũng không thay đổi thói quen này, trong lòng vẫn giữ sự kính sợ đối với anh cả.

“Là anh hai rủ em ra ngoài, nói với em chuyện anh Lâm chuẩn bị đầu tư cho em làm phim.” Nhĩ Đông Thăng sợ bị mắng, vội vàng lôi Khương Đại Vĩ ra làm lá chắn.

Tần Bái quả nhiên không truy cứu chuyện này nữa, tiếp tục hỏi rốt cuộc chuyện giữa Nhĩ Đông Thăng và Trương Mạn Ngọc là thế nào.

Nhĩ Đông Thăng nhún vai, “Em thấy không có gì đáng nói, em và cô ấy đã chia tay rồi.” “Vậy tại sao cô ấy còn giúp em?” Tần Bái cũng không phải dễ lừa.

“Cái này thì em không biết.” Lần này Nhĩ Đông Thăng cũng không hiểu rốt cuộc Trương Mạn Ngọc đang nghĩ gì, có thể là muốn tái hợp với cậu, đương nhiên cũng không loại trừ khả năng cô ấy muốn dùng cách này để kết thúc hoàn toàn với cậu.

Trực giác mách bảo Nhĩ Đông Thăng, khả năng thứ hai lớn hơn.

Mối tình rối rắm giữa Nhĩ Đông Thăng và Trương Mạn Ngọc giống như một quả bom hẹn giờ.

Chương 298

Tần Bái trước khi hoàn toàn hiểu rõ thái độ của Nhĩ Đông Thăng, thật sự không dám giao kịch bản cho cậu.

Lâm Hựu Luân cứ thế giao một bộ phim đầu tư 50 triệu cho Nhĩ Đông Thăng, nói hay là coi trọng tài năng của Nhĩ Đông Thăng, nói không hay là Nhĩ Đông Thăng nhận bộ phim này thì nhất định không được làm hỏng.

Nếu làm hỏng, với quyền thế của Lâm Hựu Luân, Nhĩ Đông Thăng sẽ không còn chỗ đứng trong làng điện ảnh Hong Kong.

Đương nhiên chuyện này rủi ro và lợi ích tỷ lệ thuận với nhau.

Nhĩ Đông Thăng hiện đang rất cần một tác phẩm để vực dậy sự nghiệp, Lâm Hựu Luân lúc này đưa ra cành ô liu, chỉ cần đầu óc không hồ đồ thì sẽ không từ chối.

Trước khi giao kịch bản 《Sinh Tử Thì Tốc》 cho Nhĩ Đông Thăng, Tần Bái một lần nữa nhắc nhở cậu: "Dù thế nào đi nữa, em cũng phải cẩn thận xử lý mối quan hệ với người phụ nữ đó.

Cô ta có thể thuyết phục anh Lâm cho em một cơ hội như vậy, cũng có thể khiến anh Lâm thay đổi ý định." Nhĩ Đông Thăng lại không mấy lo lắng về điều này, cậu hiện tại quan tâm hơn đến nội dung kịch bản, có những nhân vật nào.

Sau khi nhận kịch bản, cậu không thèm nhìn thời gian, cứ thế ngồi trên sofa phòng khách nhà Tần Bái mà đọc.

Sáng sớm Tần Bái thức dậy, thấy Nhĩ Đông Thăng mắt đỏ hoe xuất hiện trước mặt mình, ngạc nhiên hỏi: "Đừng nói với anh, tối qua em thức trắng đêm ở đây đấy nhé?" Hơn chục mẩu thuốc lá trong gạt

tàn trên bàn trà phòng khách đã thay Nhĩ Đông Thăng trả lời câu hỏi của Tần Bái.

Tần Bái vội vàng mở cửa sổ, nếu không mùi khói thuốc trong phòng khách sẽ không thể tan đi được.

"Xem xong kịch bản, em đột nhiên nảy ra một ý tưởng, rồi cứ nghĩ mãi về chuyện đó, không ngờ trời đã sáng nhanh như vậy." Nhĩ Đông Thăng ngáp một cái, cả đêm không ngủ, lúc này mới cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến.

"Nhà đầu tư còn chưa vội, em đã vội rồi." Tần Bái hừ một tiếng.

Nhĩ Đông Thăng cười cười, không nói gì.

Bây giờ trong đầu Nhĩ Đông Thăng chỉ có một ý nghĩ duy nhất là nhanh chóng quay xong bộ phim này.

Cậu cũng không biết mình đang liều mạng như vậy là để cho mình xem hay cho người khác xem.

Cậu đang định nói với Tần Bái về ý tưởng của mình thì Tần Bái lại làm một động tác dừng lại, thúc giục Nhĩ Đông Thăng mau đi ngủ bù, có chuyện gì đợi đến trưa ăn cơm rồi nói.

Nhĩ Đông Thăng thật sự đã buồn ngủ, giấc ngủ này kéo dài thẳng đến chiều.

Tần Bái vốn định giữ Nhĩ Đông Thăng ở lại nhà mình ăn tối, nhưng Nhĩ Đông Thăng lại nói buổi tối cậu còn có việc, cơm cũng không kịp ăn đã vội vã rời đi.

Tần Bái nghĩ rằng Nhĩ Đông Thăng trong hai ngày tới sẽ không đến tìm mình nữa, không ngờ buổi tối đột nhiên nhận được điện thoại của Nhĩ Đông Thăng, cậu mở miệng liền nói: "Anh cả, anh có thể giúp em một việc được không?" "Thằng nhóc nhà cậu từ khi nào lại khách sáo với anh như vậy?" Tần Bái cười mắng.

“Anh có thể nói với anh hai giúp em được không, bộ phim do anh Lâm đầu tư, em muốn mời anh ấy đóng vai nam chính.” Nhĩ Đông Thăng trịnh trọng nói.

Tần Bái còn tưởng là chuyện gì to tát, không ngờ lại là vì chuyện này.

Đối với việc Nhĩ Đông Thăng từ diễn viên chuyển sang làm đạo diễn, Tần Bái và Khương Đại Vĩ luôn rất ủng hộ, sự ủng hộ này không chỉ là lời nói mà còn được thể hiện bằng hành động.

Lấy ví dụ như 《Điên Lão Chính Truyện》, bộ phim đã giúp Tần Bái đoạt giải Nam phụ xuất sắc nhất tại Giải Kim Tượng năm nay, mục đích đầu tiên của Tần Bái khi nhận vai này tuyệt đối không phải để đoạt giải.

Động cơ tham gia của anh so với việc năm xưa ra đường bắt Nhĩ Đông Thăng trốn học về đi học, hay là mặt mày cau có mắng Nhĩ Đông Thăng thi không đạt không có gì khác biệt về bản chất — Nhĩ Đông Thăng là em trai của anh, dù người khác không coi trọng cậu, anh làm anh trai cũng phải chống lưng cho cậu đến cùng.

Với tình anh em của họ, Tần Bái cảm thấy chuyện này Nhĩ Đông Thăng hoàn toàn có thể trực tiếp đến nói với Khương Đại Vĩ, nhờ anh chuyển lời thì có chút kỳ lạ.

Tối qua Nhĩ Đông Thăng và Khương Đại Vĩ còn cùng nhau uống rượu, quan hệ hai người chắc không có gì bất hòa, điều này khiến Tần Bái rất khó hiểu.

“Em tự đi tìm nó nói là được rồi, sao còn phải để anh đi nói?” Anh em ruột ra trận, Tần Bái cảm thấy chuyện này Khương Đại Vĩ không có lý do gì để từ chối.

Nhĩ Đông Thăng bị hỏi dồn, cuối cùng cũng thú nhận, bộ phim này

cậu định mời Địch Long đóng vai phản diện chính.

Tần Bái lập tức im lặng.

Ân oán tình thù giữa Khương Đại Vĩ và Địch Long không phải một hai câu là có thể nói rõ.

Hơn mười năm qua họ chia tay nhau, thường xuyên có tin đồn hai người chuẩn bị làm lành, nhưng cuối cùng đều bị chứng thực là tin giả.

Mãi đến khi Địch Long nhờ 《Anh Hùng Bản Sắc》 mà lên ngôi Ảnh đế Kim Mã Đài Loan, Khương Đại Vĩ đích thân từ Canada bay về làm khách mời trao giải cho ông, quan hệ hai người mới có chút dấu hiệu ấm lên.

Nhưng đây cũng chỉ là cái nhìn bề ngoài của những khán giả không rõ sự tình, thực tế Khương Đại Vĩ và Địch Long còn xa mới có thể gọi là nối lại tình xưa, chỉ là sau một thời gian dài như vậy, những ân oán xưa kia đã phai nhạt đi một chút, chứ không phải là có những chuyện hai người đã hoàn toàn buông bỏ.

Địch Long tuy đã tuyệt giao với Khương Đại Vĩ, nhưng quan hệ với Nhĩ Đông Thăng lại rất tốt.

Bộ phim đầu tiên Nhĩ Đông Thăng tham gia làng giải trí là hợp tác với Địch Long, và vai diễn đó của Nhĩ Đông Thăng, vốn dĩ là chuẩn bị cho Khương Đại Vĩ.

Sau khi 《Nhân Dân Anh Hùng》 thất bại, danh tiếng mà Địch Long khó khăn tích lũy được nhờ 《Anh Hùng Bản Sắc》 cũng bị ảnh hưởng nặng nề, nhưng ông từ đầu đến cuối không hề nói một câu oán trách nào trước mặt Nhĩ Đông Thăng.

Địch Long không nói, không có nghĩa là trong lòng Nhĩ Đông Thăng không biết.

Cậu cảm thấy mình rất có lỗi với Địch Long, nên mới muốn bù đắp trong bộ phim này, đương nhiên một mục đích khác tự nhiên là để thúc đẩy sự hòa giải giữa Địch Long và Khương Đại Vĩ.

Ý tưởng của Nhĩ Đông Thăng rất tốt, nhưng lần này cậu lại gây khó cho Tần Bái.

Sau khi Địch Long và Khương Đại Vĩ tuyệt giao, ngay cả đại đạo diễn Trương Triệt, người đã một tay lăng xê thành công hai người, cũng không thể thuyết phục họ cùng đóng chung một bộ phim.

Tần Bái tuy là anh trai của Khương Đại Vĩ, nhưng cũng không chắc có thể thuyết phục Khương Đại Vĩ đồng ý tham gia bộ phim này.

"Thằng nhóc chết tiệt, em cố tình gài bẫy anh phải không?

Tình hình của anh hai em, em không phải không biết, nếu nó chịu nghe lời anh, mười năm trước nó và Địch Long đã làm lành rồi, còn phải đợi đến bây giờ sao?" Nhĩ Đông Thăng cũng hết cách, đành phải ăn vạ: "Vừa rồi em mới cùng anh Địch Long ăn cơm, công việc của anh ấy em đã làm thông rồi.

Em còn vỗ ngực bảo đảm với anh ấy, nhất định sẽ thuyết phục anh hai đóng vai nam chính, anh không thể trơ mắt nhìn em thất hứa được chứ?" Chuyện này Tần Bái thật sự là lực bất tòng tâm, nhưng điều này không ngăn cản anh đưa ra ý kiến cho Nhĩ Đông Thăng: "Chuyện này em cầu xin anh vô dụng, nhưng em có thể đi tìm một người, nếu người đó mở miệng, anh hai em có lẽ sẽ nghe." Nhĩ Đông Thăng tưởng Tần Bái nói đến Trương Triệt, "Đạo diễn Trương hai năm nay toàn ở đại lục quay phim, nhất thời không liên lạc được, hơn nữa anh hai và anh Địch Long sớm đã không còn dưới trướng ông ấy, ông ấy chưa chắc đã muốn quản chuyện này." "Anh đang nói đến anh Lâm, anh ấy là nhà đầu tư của bộ phim này, nếu em có thể thuyết phục anh ấy ủng hộ kế hoạch của em, mặt mũi của người khác anh

hai em có thể không nể, nhưng mặt mũi của anh Lâm ít nhiều cũng phải nể chứ?" Nhĩ Đông Thăng nghe thấy ý kiến này không tồi, cũng không nói thêm gì với Tần Bái nữa, chào một tiếng rồi vội vàng cúp điện thoại.

Tại quán cà phê, sau khi nghe xong ý tưởng của Nhĩ Đông Thăng, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng hiểu tại sao đời sau Nhĩ Đông Thăng lại bị đánh giá là "không theo lẽ thường".

Khương Đại Vĩ và Địch Long đã không qua lại với nhau hơn mười năm, vậy mà Nhĩ Đông Thăng lại còn muốn mời hai người hợp tác đóng phim, ý tưởng này quả thực ngoài dự đoán.

Phải nói rằng, Nhĩ Đông Thăng chọn thời điểm này rất khéo léo.

Tại lễ trao giải Kim Mã Đài Loan năm ngoái, Địch Long và Khương Đại Vĩ quả thực đã có chút dấu hiệu hòa giải.

Rất nhiều khán giả đều hy vọng cặp đôi "Tuyệt Đại Song Kiêu" này có thể một lần nữa hợp tác.

Nếu 《Sinh Tử Thì Tốc》 có thể quy tụ hai người này lại với nhau, về mặt quảng bá sẽ có thêm một điểm nhấn thu hút sự chú ý.

Đương nhiên chỉ dựa vào điểm này, vẫn chưa đủ để thuyết phục Lâm Hựu Luân.

"Bộ phim này có tổng cộng 3 vai chính, nam chính là anh trai cậu, nữ chính là bạn gái cũ của cậu, cậu sắp xếp như vậy, không sợ người khác nói ra nói vào sao?" Lâm Hựu Luân hỏi vậy có chút ý vị dò xét.

Nhĩ Đông Thăng trả lời cũng rất thẳng thắn: "Đề cử người ngoài không tránh kẻ thù, đề cử người nhà không tránh người thân.

Tuy tôi và A Ngọc tuy không làm người yêu được, nhưng cũng chưa đến mức trở thành kẻ thù.

Về phần anh trai tôi, tôi trước tiên cảm thấy anh ấy hợp với vai này, sau đó mới xét đến quan hệ của anh ấy với tôi.

Chính vì tôi và anh ấy là anh em ruột, nên giao tiếp sẽ thuận tiện hơn, tôi cảm thấy đây là điều mà mời diễn viên khác đóng vai này không thể làm được." Lâm Hựu Luân lại hỏi tiếp: "Vậy cậu dựa vào đâu mà cho rằng tôi ra mặt, anh trai cậu nhất định sẽ đồng ý đóng vai này?" Nhĩ Đông Thăng gãi đầu, "Thực ra tôi cũng không chắc lắm, những người khác tôi đều đã thử rồi, nghĩ tới nghĩ lui, người có thể thuyết phục anh trai tôi cũng chỉ còn lại anh Lâm thôi." "Cần tôi đích thân ra mặt không?" Nhĩ Đông Thăng vội vàng xua tay, luôn miệng nói "không cần".

Mượn thế của Lâm Hựu Luân để thuyết phục Khương Đại Vĩ là một chuyện, mời Lâm Hựu Luân đích thân ra mặt lại là chuyện khác.

Chuyện trước nếu không thành vẫn còn đường thương lượng, chuyện sau nếu Khương Đại Vĩ từ chối, làm mất mặt Lâm Hựu Luân, thì sẽ phiền to lắm.

Chương 299

“Chuyện này vẫn là tôi đích thân đi nói với anh trai tôi thì tốt hơn, tôi nghĩ anh ấy nhất định sẽ nể mặt anh Lâm.” Lâm Hựu Luân gật đầu, “Được thôi, vậy tôi đợi tin tốt của cậu.” Sự việc đương nhiên không đơn giản như Nhĩ Đông Thăng nói.

Mặc dù có sự ủng hộ của Lâm Hựu Luân, nhưng Khương Đại Vĩ cũng không dễ thuyết phục như vậy.

Ban đầu khi nghe nói phải đóng chung với Địch Long, Khương Đại Vĩ nhất quyết không đồng ý.

Chuyện năm xưa vì phân chia vai diễn không đều mà bất hòa với Địch Long, Khương Đại Vĩ vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Lý do ông từ chối Nhĩ Đông Thăng là, nhiều năm đã trôi qua, khó khăn lắm ông mới cảm thấy ân oán giữa mình và Địch Long đã phai nhạt đi một chút, bây giờ nếu lại hợp tác, lỡ lại xảy ra chuyện gì không vui, thì đến cả bạn bè bình thường cũng không làm được nữa.

Nhĩ Đông Thăng nói dối một câu, lừa Khương Đại Vĩ rằng, lần này là Địch Long chủ động đề nghị mình đóng vai phản diện, nhường vai nam chính cho Khương Đại Vĩ.

Khi Khương Đại Vĩ và Địch Long chưa bất hòa, trong phim của Trương Triệt họ luôn đóng vai bạn đồng hành, bộ phim duy nhất đóng vai đối thủ có tên là 《Thích Mã》.

Địch Long đóng vai phản diện chính, sau đó chết trong tay Khương Đại Vĩ, rồi Khương Đại Vĩ lại chết trong tay thuộc hạ của Địch Long.

Nhiều năm sau, bộ phim này được một đạo diễn Hong Kong tên là Trần Khả Tân chuyển thể thành một bộ phim tên là 《Đầu Danh

Trạng》.

Trong bộ phim này, ông ta đã rất ác ý cài cắm chi tiết riêng — trong phim có một vị Địch đại nhân, có một cảnh ông ta khoanh tay nói: "Khương đại nhân không có ở đây thật không náo nhiệt." Từ đó có thể thấy địa vị của Khương Đại Vĩ và Địch Long trong lòng thế hệ người Hong Kong đó.

Nhĩ Đông Thăng rất thông minh, cậu biết Khương Đại Vĩ dù có nghi ngờ cũng sẽ không đi hỏi Địch Long để xác minh, hơn nữa vì nể mặt Lâm Hựu Luân và không chịu nổi sự cầu xin của Nhĩ Đông Thăng, cuối cùng ông cũng đồng ý tham gia bộ phim.

Truyền thông Hong Kong vốn dĩ luôn chú ý đến cặp đôi đã chia tay Nhĩ Đông Thăng và Trương Mạn Ngọc trong 《Sinh Tử Thì Tốc》, nhưng khi tin tức Khương Đại Vĩ đóng vai nam chính của bộ phim được tung ra, chủ đề bàn tán của truyền thông lập tức tập trung vào Địch Long và Khương Đại Vĩ, cặp đôi từng là "Tuyệt Đại Song Kiêu".

Vì mối quan hệ bất hòa giữa anh trai Nghê Khuông và Lâm Hựu Luân, Dịch Thư sư thái đã dừng chuyên mục của mình trên 《Minh Báo》, còn thường xuyên viết bài công kích Lâm Hựu Luân lăng nhăng, đạo đức bại hoại.

Lần này, bà hiếm hoi nói tốt về Lâm Hựu Luân một lần.

Ai bảo năm xưa bà cũng là fan trung thành của Khương Đại Vĩ và Địch Long, thường xuyên lợi dụng chức vụ để bày tỏ sự mê muội trên trang viết.

Lần này việc Địch Long và Khương Đại Vĩ hợp tác làm phim trở lại, thực sự khiến bà phấn khích một thời gian dài.

"Khương Đại Vĩ rất hoạt ngôn, còn người bạn thân của ông là

Địch Long lại trái ngược hoàn toàn, trầm mặc ít lời.

Khi đó chúng tôi đã nói, đúng là một cặp tương phản.

Thế mà kẻ hoạt ngôn và người trầm mặc lại là bạn thân của nhau.

Có lúc người trầm mặc ít lời mặc áo đỏ quần jean, đi xe máy, còn người hoạt ngôn thì ngồi ké phía sau, mặc áo xanh quần jean.

Ai trông thấy cũng bảo, thật là một cặp đẹp đôi." Dịch Thư đã hào hứng viết một đoạn như vậy trong chuyên mục của mình.

Rất trùng hợp, khi buổi họp báo của 《Sinh Tử Thì Tốc》 diễn ra, cả Địch Long và Khương Đại Vĩ đều vô tình chọn trang phục y hệt như những gì Dịch Thư đã miêu tả.

Lâm Hựu Luân từng đọc qua chuyên mục này của Dịch Thư, nên lúc này đứng giữa Địch Long và Khương Đại Vĩ, anh đột nhiên cảm thấy mình đứng không đúng chỗ cho lắm.

Các phóng viên bên dưới cũng có suy nghĩ tương tự.

Họ kỳ vọng buổi họp báo lần này sẽ là một màn kịch đặc sắc về đôi bạn cũ gương vỡ lại lành, ôm nhau khóc nức nở, nhưng thực tế lại vô cùng nhạt nhẽo.

Địch Long và Khương Đại Vĩ gặp nhau chỉ bắt tay một lần, sau đó không hề có thêm bất kỳ giao tiếp nào.

Địch Long dù bị hỏi vấn đề gì cũng chỉ cười cười, có thể tránh thì sẽ tránh, gặp phải câu hỏi không thể tránh được thì câu trả lời cũng chỉ một hai câu, vô cùng ngắn gọn; còn Khương Đại Vĩ vẫn hoạt ngôn như cũ, nhưng ông chỉ nói về mình chứ không nói về người khác.

Cuối cùng, đám phóng viên bên dưới đã gồng hết sức để moi tin tức từ hai người đành phải bó tay, chỉ có thể tìm hướng khác để khai thác tin tức từ những người còn lại.

Là nữ chính của bộ phim, Trương Mạn Ngọc không tham dự buổi họp báo hôm nay, lý do đưa ra là không khỏe.

Thực chất là cô biết giới truyền thông sẽ bám riết lấy chuyện cô và Nhĩ Đông Thăng chia tay để hỏi không dứt, nên dứt khoát trốn cho xong chuyện.

Sau khi chia tay, Trương Mạn Ngọc chưa bao giờ nói xấu Nhĩ Đông Thăng ở nơi công cộng.

Ngoài việc từng ấm ức nói rằng "người anh ấy yêu không phải là em, mà chỉ là đua xe" ra, cô vẫn thẳng thắn như một đứa trẻ, thừa nhận rằng thỉnh thoảng vào một khoảnh khắc nào đó sẽ nhớ đến anh.

Trong một dịp như hôm nay, Nhĩ Đông Thăng vốn có thể từ chối trả lời những câu hỏi về tình cảm, nhưng khi có phóng viên hỏi về tình hình gần đây của anh và Trương Mạn Ngọc, anh vẫn đáp lại: "Chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu.

Đến quá sớm không tốt, đến quá muộn lại không hợp, vừa đúng lúc mới là duyên phận tốt nhất.

Rõ ràng giữa tôi và cô ấy đã không còn duyên phận này nữa." Thời gian có thể bào mòn mọi thứ.

Cả hai người từng cố gắng hết sức để cứu vãn mối tình này, sau nhiều lần hợp rồi tan, cũng không muốn mở lời nữa.

Người tình thân mật ngày xưa, giờ đã trở thành người lạ quen thuộc nhất, những lời muốn nói trước kia cũng trở nên thừa thãi.

Không có lời trách móc chửi bới, không có người thứ ba xen vào… Câu trả lời của Nhĩ Đông Thăng cũng không thể làm các phóng viên hài lòng.

Không có đủ đất diễn, họ lấy gì để thu hút độc giả?

May mắn là tại hiện trường còn có một Lâm Hựu Luân, người không bao giờ thiếu chủ đề giải trí.

Buổi họp báo diễn ra được nửa chừng, cuối cùng cũng có một phóng viên đứng lên hỏi Lâm Hựu Luân một câu chẳng hề liên quan đến bộ phim 《Sinh Tử Thì Tốc》.

"Thưa anh Lâm, xin hỏi anh có quan điểm gì về cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm nay?" Tại buổi họp báo hôm nay, đây không phải là lần đầu tiên phóng viên hỏi những câu không liên quan đến bộ phim.

Các thành viên chủ chốt khác đều không từ chối trả lời, thậm chí Nhĩ Đông Thăng còn chia sẻ cả tâm sự thất tình của mình, dĩ nhiên Lâm Hựu Luân có thể từ chối không trả lời câu hỏi này, nhưng làm vậy sẽ khiến anh có vẻ không được rộng lượng cho lắm.

"Tôi lại không phải giám khảo Hoa hậu Hong Kong năm nay, anh hỏi câu này có nhầm người không vậy?" Lâm Hựu Luân nửa đùa nửa thật đáp lại.

"Vậy anh Lâm nghĩ sao về vụ việc thí sinh phẫu thuật thẩm mỹ bị phanh phui trong cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm nay?" Lại một phóng viên khác đứng lên hỏi.

"Chuyện này năm nào chẳng có?" Lâm Hựu Luân trả lời câu hỏi này mà trong lòng thấy rất khó hiểu, đám phóng viên hôm nay bị sao vậy, cứ hỏi mãi chuyện Hoa hậu Hong Kong với anh.

Tháng 7 hàng năm là thời điểm náo nhiệt nhất của truyền thông Hong Kong.

Những câu chuyện phiếm mới mẻ, những chủ đề nóng hổi xuất hiện không ngừng, đủ loại tin đồn bám riết, những bí mật nội tình với các phiên bản khác nhau, câu chuyện này nối tiếp câu chuyện kia, tươi mới ra lò, và chủ đề luôn xoay quanh những thí sinh lọt vào vòng

trong.

Mọi người vừa chê bai Hoa hậu Hong Kong mỗi năm một tệ, vừa hớn hở bình luận về những đôi chân dài trong trang phục áo tắm, số đo ba vòng khủng, những cuộc tranh cãi, đấu đá nội bộ của các thí sinh.

Lúc này, điều đầu tiên truyền thông tìm kiếm chính là chuyện phẫu thuật thẩm mỹ.

Truyền thông sẽ lật tung hết ảnh từ nhỏ đến lớn của mỗi thí sinh lọt vào vòng trong để so sánh từng li từng tí.

Bạn có thể trông gợi cảm quyến rũ, cũng có thể thanh thuần đáng yêu, nhưng tuyệt đối không được có dấu vết của dao kéo, nếu không chắc chắn sẽ có bác sĩ thẩm mỹ chuyên nghiệp nhảy ra vạch trần, tiện thể quảng cáo cho công nghệ thẩm mỹ mới nhất.

Thứ hai dĩ nhiên là điều tra xem gia đình có quá khứ gì không trong sạch hay không.

Hoa hậu được chọn ra nhất định phải là một cô gái ngoan hiền trong sáng, hội tụ cả sắc đẹp và trí tuệ.

Dù cho sau khi đăng quang bạn có lập tức ngã vào vòng tay của một đại gia nào đó, thì trước đó, thân thế của bạn phải trong sạch.

Dĩ nhiên các thí sinh bây giờ đều đã khôn ra.

Trước tháng 7 thì đề phòng paparazzi nghiêm ngặt, sau tháng 7 thì tìm một cơ hội thích hợp để nói lời tạm biệt với bạn trai cũ.

Đây đã trở thành kịch bản tiêu chuẩn của cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, thậm chí còn kinh điển hơn cả phim truyền hình dài tập.

Chương 300

"Thí sinh số 9 năm nay là Hoàng Oánh đã tiết lộ thí sinh số 16 Phan Tĩnh Mỹ từng độn cằm, và còn nói rằng cô ta làm vậy là học theo Khâu Thục Trân.

Khâu Thục Trân là do một tay anh Lâm lăng xê mà nổi tiếng, vậy chuyện cô ấy phẫu thuật thẩm mỹ anh có biết trước không?" Cuối cùng cũng có một phóng viên nói cho Lâm Hựu Luân biết lý do họ cứ truy hỏi về cuộc thi Hoa hậu Hong Kong.

Lâm Hựu Luân lần đầu tiên nghe nói đến chuyện này, vẻ mặt anh trở nên vô cùng kỳ quặc.

Theo quỹ đạo lịch sử thông thường, Khâu Thục Trân đáng lẽ phải tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm nay, và từ đó mới chính thức bước vào tầm ngắm của công chúng, nhưng hiện tại mọi thứ đã thay đổi. 《Sự Im Lặng Của Bầy Cừu》 đã giúp Khâu Thục Trân nổi tiếng chỉ sau một đêm, cách đây không lâu cô lại được Lâm Hựu Luân sắp xếp trở thành nữ chính của bộ phim bom tấn 《Sinh Hóa Nguy Cơ》 do Gia Hòa sản xuất, đã không cần phải đi con đường thành danh thông qua cuộc thi Hoa hậu Hong Kong nữa.

"Hồi nhỏ cô ấy bị ngã sưng cằm, từng phẫu thuật một lần thì tôi biết.

Còn chuyện anh nói độn cằm thì tôi thấy hơi buồn cười, nếu các anh không tin, có thể tìm ảnh cũ của cô ấy ra để so sánh." Chuyện các thí sinh công kích lẫn nhau trong cuộc thi Hoa hậu Hong Kong không phải là chuyện gì mới mẻ, nhưng việc đấu đá nội bộ mà lại tạt nước bẩn lên người Khâu Thục Trân thì có chút kỳ quặc.

Sự việc ầm ĩ đến mức này đã vượt xa phạm vi của một chiêu trò

PR thông thường.

Buổi họp báo kết thúc, Lâm Hựu Luân liền gọi điện cho Phương Dật Hoa.

Phương Dật Hoa đang đau đầu vì chuyện này, cuộc gọi của Lâm Hựu Luân càng làm bà thêm lo lắng.

Cuộc thi Hoa hậu Hong Kong sau hơn mười năm đã trở thành một sự kiện thường niên gắn liền với đài truyền hình Vô tuyến.

Sự kỳ vọng của người dân Hong Kong đối với sự kiện này đã từ một hoạt động giải trí tuyển chọn sắc đẹp đơn thuần, nâng lên thành một nghi lễ trọng đại thể hiện vẻ đẹp của phụ nữ toàn Hong Kong.

Đây là một biểu hiện bên ngoài cho thấy toàn xã hội Hong Kong sau khi kinh tế cất cánh, vật chất phồn vinh đã tự phát muốn nâng cao tố chất văn hóa của mình.

Thiệu Nghị Phu cũng hết lòng hết sức vì việc này, chi ra nguồn vốn dồi dào, sắp xếp những nhân sự tài giỏi nhất, yêu cầu mỗi năm phải có ý tưởng sáng tạo không lặp lại.

Cứ thế ông đã làm suốt mười lăm năm, biến một chương trình mang tính hình thức thành một sự kiện chung của người dân Hong Kong, được coi là một trường hợp kinh điển trong sách thành công học.

Trong những năm 70, Thiệu Nghị Phu luôn là một thành viên trong ban giám khảo Hoa hậu Hong Kong.

Khi tuổi tác ngày càng cao, ngay cả quyền lực lớn ở TVB ông cũng dần giao lại cho Phương Dật Hoa quản lý, dĩ nhiên ghế giám khảo cũng không tiếp tục ngồi nữa.

Tuy nhiên, đêm hội mừng kỷ niệm thành lập đài và đêm chung kết Hoa hậu Hong Kong hàng năm, ông đều cố gắng tham dự, từ đó có thể

thấy vị trí của cuộc thi trong lòng ông.

Trước khi cuộc thi Hoa hậu châu Á xuất hiện, Hoa hậu Hong Kong luôn độc chiếm vị trí dẫn đầu, hay nói cách khác, trước khi Á thị trỗi dậy, vị thế thống trị của Vô tuyến trong lĩnh vực truyền hình Hong Kong vẫn không ai có thể lay chuyển.

Cuộc thi Hoa hậu châu Á năm 1985 đã khiến Hoa hậu Hong Kong vốn ở vị thế siêu nhiên cũng cảm thấy bị đe dọa lớn.

Năm đó, Hoa hậu châu Á Lợi Trí tuy gây ra nhiều tranh cãi nhưng đã thành công chiếm trọn hầu hết các trang báo và sự chú ý của công chúng, càng làm nổi bật sự ảm đạm của Hoa hậu Hong Kong cùng năm.

Cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm ngoái, Thiệu Nghị Phu đã ra lệnh cho đội ngũ sáng tạo phải nghĩ ra chiêu trò mới, cấp dưới cũng đã dốc hết sức mình, nhưng hiệu quả vẫn không như ý.

May mắn là Hoa hậu châu Á sau năm đầu tiên cuồng nhiệt cũng đã lộ rõ vẻ mệt mỏi, so sánh ra thì Hoa hậu Hong Kong năm đó cũng chỉ có thể coi là không công không tội.

Cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm nay lần đầu tiên tiến hành cải cách trong khâu tuyển chọn, 30 thí sinh bán kết giảm xuống còn 22 người, từ đó chọn ra 12 người tham gia chung kết.

Nội dung tuyển chọn cũng thay đổi, bổ sung phần trình diễn thời trang và lần đầu tiên có phần trình diễn áo tắm ba mảnh.

Trước cuộc thi đã xuất hiện vài ứng cử viên sáng giá cho ngôi vị quán quân, các thí sinh khác cũng nhận được sự quan tâm lớn từ truyền thông và dư luận, thậm chí có người bình luận rằng, chất lượng thí sinh Hoa hậu Hong Kong năm nay vượt trội hơn bất kỳ năm nào trước đây.

Tất cả những điều này đều là dấu hiệu cho thấy sự nổi tiếng đã mất đi của Hoa hậu Hong Kong đang dần trở lại.

Nhưng ngay trước thềm chung kết, lại đột nhiên nổ ra scandal phẫu thuật thẩm mỹ, đây là một đòn giáng không hề nhỏ đối với toàn bộ cuộc thi.

Phương Dật Hoa ra lệnh điều tra triệt để, sự việc nhanh chóng được làm sáng tỏ.

Thí sinh tiết lộ đối thủ cạnh tranh phẫu thuật thẩm mỹ, đồng thời lôi cả Khâu Thục Trân vào, mục đích ban đầu chỉ là để truyền thông chú ý hơn đến vụ việc, không ngờ lại làm mọi chuyện trở nên phức tạp.

Sự việc liên quan đến Khâu Thục Trân, đài truyền hình Vô tuyến dù thế nào cũng phải cho Lâm Hựu Luân một lời giải thích, đồng thời cũng phải cho công chúng một lời giải thích hợp lý.

Cuối cùng, thí sinh bị tố cáo phẫu thuật thẩm mỹ đã tự mình tuyên bố rút khỏi cuộc thi dưới sự thuyết phục của Vô tuyến, còn thí sinh tung tin cũng công khai xin lỗi Khâu Thục Trân, sự việc mới coi như kết thúc.

Bị ảnh hưởng bởi vụ việc này, Vô tuyến đã nâng cao ngưỡng vào vòng chung kết, một loạt thí sinh có tố chất rất cao bị loại.

Lý Mỹ Phượng, một ứng cử viên nặng ký, lại thể hiện không tốt trong đêm chung kết, cuối cùng Dương Bảo Linh với tư cách là một "ngựa ô" đã bất ngờ giành được ngôi vị Hoa hậu Hong Kong.

Cuộc thi năm nay tuy náo nhiệt, nhưng kết quả cuối cùng lại bị truyền thông chê bai tơi tả.

Nhiều người nói rằng đêm chung kết còn không hay bằng đêm bán kết.

Thiệu Nghị Phu, người luôn tươi cười, vì chuyện này mà lần hiếm hoi vắng mặt trong lễ trao giải Hoa hậu Hong Kong, ở tuổi 80 của mình lại phải bực mình một phen. (còn tiếp) Ngày thứ hai sau khi chung kết Hoa hậu Hong Kong kết thúc, đài truyền hình Vô tuyến đã truyền ra tin tức rằng cuộc thi năm sau sẽ có những thay đổi lớn, nhưng chi tiết cụ thể lại không được tiết lộ thêm.

Trên báo đồng thời xuất hiện nhiều luồng thông tin khác nhau: một là nói rằng vài thí sinh tạm thời rút lui năm nay sẽ tiếp tục tham gia vào năm sau; một là nói rằng tiền thưởng của Hoa hậu Hong Kong năm sau sẽ tăng gấp đôi… Đủ các phiên bản tin tức xuất hiện không ngừng, trong đó chỉ có một điểm là mọi người đều đồng lòng, đó là Lâm Hựu Luân sẽ xuất hiện với tư cách giám khảo tại cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm sau.

“Reis, đang xem gì vậy?” Một giọng nói đột nhiên vang lên từ phía sau, làm Lý Gia Hân giật mình.

Sau khi nhìn rõ người đến, Lý Gia Hân vỗ vỗ ngực, vẫn còn sợ hãi nói: “Dung Dung, sao cậu đi chẳng có tiếng động gì cả, làm tớ sợ chết khiếp?” “Cậu trốn ở đây, lén lén lút lút xem gì thế?” Dung Dung cũng giống như Lý Gia Hân, là người mẫu bán thời gian được công ty quảng cáo này thuê từ bên ngoài.

Hai người tuổi tác tương đương, ở bên nhau lâu ngày, quan hệ tự nhiên trở nên thân thiết.

“Không có gì…” Lý Gia Hân vội vàng giấu tờ báo ra sau lưng, “Nhiếp ảnh gia đến rồi à?” Lý Gia Hân muốn chuyển chủ đề, nhưng Dung Dung không dễ bị lừa như vậy.

Cô nhân lúc Lý Gia Hân không để ý, giật lấy tờ báo trong tay cô.

“Cậu đang xem tin tức Hoa hậu Hong Kong?” Dung Dung chỉ lật ra xem một cái, lập tức ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Lý Gia Hân.

Lý Gia Hân lườm Dung Dung một cái, "Cậu biết mấy ngày nay báo chí toàn nói về chuyện này mà, tớ cũng chỉ tình cờ xem thôi, làm ơn đừng tò mò như vậy được không?" Dung Dung nửa tin nửa ngờ định trả lại tờ báo cho Lý Gia Hân, rồi đột nhiên lại rụt tay về, "Không đúng, vừa nãy tớ thấy cậu xem chăm chú lắm.

Thành thật khai báo đi, có phải cậu muốn tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm sau không?" Trong mắt Lý Gia Hân lóe lên một tia hoảng loạn, nhưng cô vẫn cố tỏ ra bình tĩnh nói: "Tớ cũng muốn tham gia lắm, nhưng những thí sinh vào được chung kết hàng năm, không phải có kinh nghiệm du học nước ngoài thì cũng có nền tảng giáo dục rất tốt, làm gì có ai như tớ học xong trung học đã phải ra ngoài làm?" Dung Dung nghiêng đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Trong kỳ thi hội khảo không phải cậu đạt được thành tích toàn ưu sao?

Hong Kong mỗi năm có bao nhiêu thí sinh, người có thành tích như cậu cũng hiếm lắm đấy, tớ thấy cậu chẳng kém họ chút nào đâu." "Thành tích hội khảo thì có ích gì?

Không học đại học thì cũng như nhau cả thôi." Lý Gia Hân chán nản nói.

Lý Gia Hân sinh ra trong một gia đình đơn thân nghèo khó.

Cha cô là người Bồ Đào Nha, đã bỏ rơi vợ con từ khi cô còn rất nhỏ.

Mẹ cô một mình nuôi nấng Lý Gia Hân lớn lên, cuộc sống vô cùng vất vả.

Lý Gia Hân và mẹ nghèo đến mức chỉ có thể sống trong một căn nhà tôn dựng trên sân thượng, mỗi khi trời mưa là phải giúp mẹ che ô nấu cơm, vì trong nhà chỗ nào cũng dột.

Với thành tích hội khảo của mình, Lý Gia Hân vốn có thể được

tuyển thẳng vào Đại học Bách khoa Hong Kong, nhưng vì hoàn cảnh gia đình quá khó khăn, cô đành phải sớm ra ngoài kiếm tiền.

Khi đọc trên báo thấy tiền thưởng của Hoa hậu Hong Kong năm sau có thể tăng gấp đôi, Lý Gia Hân quả thực đã nảy sinh ý định đi thử một lần, nhưng cô nhanh chóng dập tắt ý nghĩ này.

Lý do không chỉ vì nền tảng giáo dục của cô, mà còn vì việc tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong không chỉ đơn giản là đăng ký một cái tên.

Muốn được chọn, phải tìm nhà thiết kế chuyên nghiệp để tạo hình, phải mời chuyên gia đến huấn luyện về lễ nghi, dáng điệu… Tất cả những thứ này đều cần tiền, số tiền ít ỏi mà Lý Gia Hân kiếm được từ việc làm người mẫu bán thời gian căn bản không đủ.

“Cậu có thể nhờ cậu công tử họ Nghê thường xuyên tặng hoa cho cậu giúp mà?” Dung Dung đưa ra một ý kiến cho Lý Gia Hân.

Chương 301

“Không được.” Lý Gia Hân lắc đầu.

Cô vẫn chưa quyết định có nên qua lại với vị công tử họ Nghê đó hay không, tùy tiện nhờ vả người ta sẽ bị coi thường.

“Công tử họ Nghê có gì không tốt chứ?

Trẻ tuổi, đẹp trai lại tài hoa, đúng chuẩn bạch mã hoàng tử.

Nếu là tớ, chỉ hận không thể gả cho anh ấy ngay lập tức!” Dung Dung lộ vẻ mặt mê trai.

“Dung Dung, cậu muốn gả cho ai thế?” Một người đàn ông trẻ tuổi bước vào phòng trang điểm, trên tay còn ôm một bó hoa hồng.

Dáng đi, cử chỉ, khí chất và sự phóng khoáng của anh ta nổi bật như một vị hoàng tử.

Anh mặc áo sơ mi trắng, vest đen, mày rậm mắt to, khuôn mặt góc cạnh như được tạc tượng, ánh mắt luôn mang một nụ cười nhẹ, gương mặt trưởng thành tuấn tú thoát tục.

“A…” Dung Dung lập tức đỏ mặt, lắp bắp nói: “Anh Nghê, sao anh vào mà không gõ cửa?” “Tôi thấy cửa phòng trang điểm không đóng nên vào thẳng luôn.” Nghê Chấn nói lời xin lỗi, “Nhưng tôi có thể đảm bảo, tuyệt đối không phải cố ý nghe lén các cô nói chuyện.” “Thực ra không có gì đâu, tôi và Reis đùa thôi mà.

Hai người nói chuyện nhé, tôi đi trước đây.” Dung Dung không còn mặt mũi nào ở lại đây, tìm một lý do rồi vội vàng rời đi.

Nghê Chấn đưa bó hoa hồng trong tay đến trước mặt Lý Gia Hân, “Tặng em, có thích không?” Lý Gia Hân do dự nhận lấy bó hoa hồng, nhắm mắt đưa lên mũi ngửi, hương thơm ngát khiến lòng cô say đắm.

“Thích!” Lý Gia Hân không vội mở mắt, cô sợ đây là một giấc mơ đẹp, một khi mở mắt sẽ tan biến.

Ngay cả khi nhắm mắt, Lý Gia Hân vẫn đẹp đến vậy, ngũ quan tinh xảo tuyệt trần, làn da trắng nõn mịn màng… Nghê Chấn thề rằng, Lý Gia Hân tuyệt đối là cô gái xinh đẹp nhất anh từng gặp, không có ai sánh bằng.

Nghê Chấn đến giờ vẫn nhớ lần đầu tiên gặp Lý Gia Hân trong studio nhiếp ảnh của một người bạn, anh đã bị cô gái lai xinh đẹp như tiên nữ này thu hút sâu sắc.

Gương mặt trái xoan nhỏ nhắn, làn da trắng trẻo, đôi lông mày dài và rậm tự nhiên như được vẽ ra, ánh mắt lạnh lùng, sáng đến mức khiến Nghê Chấn đang đứng trong góc cũng phải ngoái nhìn.

Giờ phút này, Nghê Chấn rất muốn hôn lên gò má mịn màng của Lý Gia Hân, nhưng lại sợ làm người đẹp đường đột, đành phải kìm nén sự thôi thúc trong lòng, đề nghị: “Hôm nay anh vừa nhận được tiền nhuận bút, tối nay chúng ta cùng đi ăn nhé.” Lý Gia Hân đột ngột mở mắt, đôi mắt đó như đang suy tư điều gì, dịu dàng lướt qua gương mặt Nghê Chấn.

Dù xét từ phương diện nào, Nghê Chấn đều thuộc tuýp bạn trai lý tưởng, trẻ tuổi giàu có, nho nhã tài hoa.

Các cô gái bình thường rất dễ dàng ngã vào lòng anh ta, nhưng trong lòng Lý Gia Hân lại hiểu rõ, gia thế thư hương của Nghê Chấn không thể thỏa mãn tham vọng của cô, mặc dù anh ta có một người cha giàu lên nhờ viết lách và một người cô được mệnh danh là tài nữ.

Giống như nhiều cô gái đã quen với cuộc sống nghèo khó, Lý Gia Hân từ nhỏ đã ấp ủ giấc mơ được gả vào hào môn.

Các cô gái trạc tuổi cô lúc này mới chớm biết yêu, mơ mộng về

một tình yêu lãng mạn như hoàng tử và công chúa, còn cô thì đã phải bắt đầu chọn một con đường thực tế hơn.

Ban đầu Lý Gia Hân còn mơ hồ về con đường này, nhưng khi đọc trên báo về câu chuyện của "Hoa hậu Hong Kong đẹp nhất" Chu Linh Linh, cô liền biết mình đã tìm thấy một tấm gương trong thực tế.

Chu Linh Linh thường xuyên xuất hiện trên ghế giám khảo Hoa hậu Hong Kong, bản thân điều đó đã mang một ý nghĩa ám chỉ rất mạnh mẽ.

Bà dùng dáng vẻ không lời để nói với các thí sinh trên sân khấu: "Năm xưa tôi cũng như các cô, đứng trên sân khấu cho người ta bình phẩm, bây giờ tôi lại ngồi dưới khán đài với tư cách là một phu nhân nhà giàu.

Hiện tại của tôi chính là tương lai của các cô." Sự cám dỗ đầy toan tính này đã khiến vô số cô gái xinh đẹp nối gót nhau bước lên sân khấu cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, và cũng thu hút sâu sắc Lý Gia Hân.

"Hôm nay có lẽ không được." Lý Gia Hân hơi nhíu mày, cố ý tỏ ra vẻ mặt đầy tâm sự.

Nghê Chấn dĩ nhiên rất thất vọng, nhưng anh không biểu lộ điều đó ra mặt, mà rất phong độ gật đầu, làm ra vẻ mặt "tôi hiểu rồi".

"Vậy để anh đưa em về nhé." Hẹn hò không thành, anh đành phải chọn phương án khác.

Lần này Lý Gia Hân không từ chối, điều này khiến Nghê Chấn lại thấy được hy vọng.

Anh ân cần xách túi giúp Lý Gia Hân, vừa đi vừa nói cười vui vẻ với cô xuống lầu.

Đến cổng lớn, một cô gái đeo kính đột nhiên chạy ra từ bên cạnh,

chặn Nghê Chấn lại, hào hứng lôi từ trong túi ra một cuốn sách mới, "Thưa anh Nghê, có thể ký tên cho tôi được không?" Nghê Chấn rất phong độ gật đầu, ký tên mình lên trang đầu của cuốn sách cho cô gái, đồng thời còn rất hào phóng tặng thêm một câu chúc phúc.

Cô gái tỏ ra rất kích động, như làm ảo thuật lại lấy ra một chiếc máy ảnh từ trong túi, "Thưa cô, có thể giúp tôi chụp một tấm ảnh với anh Nghê được không?" Lý Gia Hân gật đầu, cô gái chỉ cho cô cách sử dụng máy ảnh, sau đó thân mật khoác tay Nghê Chấn, tạo một dáng rất ngọt ngào.

Lúc Lý Gia Hân giơ máy ảnh lên có hơi do dự một chút, Nghê Chấn thì cười khổ với cô, tỏ ý mình cũng rất bất đắc dĩ.

Lý Gia Hân mỉm cười đáp lại, Nghê Chấn lập tức rất vui mừng.

Lúc này cô gái thúc giục Lý Gia Hân chụp ảnh, Nghê Chấn cũng đổi sang một nụ cười rất ôn hòa.

Lý Gia Hân nhấn nút chụp, chỉ nghe một tiếng "cạch", tấm ảnh chụp chung ngọt ngào của Nghê Khuông và cô gái kia đã được lưu lại trên phim của máy ảnh.

Cô gái hài lòng rời đi, Nghê Chấn nhún vai, giải thích với Lý Gia Hân: "Thời gian này sách mới ra, thường xuyên gặp phải độc giả như vậy.

Xem ra sau này ra ngoài tôi phải đeo kính râm thôi." Trên đường đi, Lý Gia Hân tò mò hỏi về cuốn sách mới của Nghê Chấn.

Nghê Chấn rất khiêm tốn nói: "Lần đầu viết sách, không ngờ lại bán chạy như vậy.

Ý tưởng sau này của anh là tự mình mở một tờ tạp chí, phủ sóng toàn bộ giới trẻ Hong Kong." Nghê Chấn thao thao bất tuyệt, nói rất nhiều về dự định tương lai của mình.

Dựa vào danh tiếng của cha mình là Nghê Khuông, anh phát triển rất thuận lợi trong ngành xuất bản Hong Kong.

Dĩ nhiên lúc này nói những điều này trước mặt Lý Gia Hân, đơn thuần chỉ là để chứng minh sự ưu tú của mình với cô gái.

“Aiya, tôi có một món đồ để quên trong phòng trang điểm rồi.” Gần đến bãi đậu xe, Lý Gia Hân đột nhiên che miệng kêu lên.

“Quan trọng lắm sao?” Nghê Chấn nhíu mày hỏi.

Lý Gia Hân gật đầu, “Là một sợi dây chuyền, quà sinh nhật mẹ tôi tặng năm ngoái.” Lý Gia Hân có vẻ rất để tâm đến sợi dây chuyền đó.

Nghê Chấn vốn định đi cùng cô quay lại lấy, nhưng Lý Gia Hân lại khăng khăng muốn tự mình quay lại, Nghê Chấn cũng không nài ép, hẹn gặp cô ở bãi đậu xe, rồi nhìn cô vội vã lên lầu. (còn tiếp) Lý Gia Hân từ phòng trang điểm đi ra, đến đầu cầu thang thì nghe thấy có người nói chuyện ở dưới, giọng nói còn có chút quen tai.

“Trân Ny, cậu không phải là fan của Nghê Chấn thật đấy chứ?” “Làm ơn đi, sách của ba anh ta tôi còn không đọc nổi, sao có thể thích sách của anh ta được?

Cuốn sách có chữ ký đó nếu cậu thích thì tặng cho cậu đấy, dù sao sách cũng còn mới nguyên, tôi lấy về còn chưa lật qua.” Một trong hai giọng nói chính là của cô gái vừa nãy ở dưới lầu xin chữ ký và chụp ảnh chung với Nghê Chấn.

Nghê Chấn lúc này vẫn đang đợi ở bãi đậu xe, nhưng Lý Gia Hân lại không vội xuống lầu.

Trực giác mách bảo cô, chuyện này không đơn giản như những gì cô thấy.

“Vậy mà vừa nãy cậu cứ bám riết lấy người ta, tớ còn tưởng cậu muốn theo đuổi người ta nữa chứ!” “Thù lao ba trăm đồng đấy, không

thì tôi điên à?" Cô gái hoàn toàn không ngờ có người trên lầu đang nghe lén, nói chuyện cũng không hề kiêng dè: "Anh ta đang theo đuổi một người mẫu trẻ mới vào công ty, nhưng cô gái đó có vẻ không mấy hứng thú với anh ta, nên anh ta muốn tỏ ra mình rất thành công trước mặt cô gái đó, hôm nay đặc biệt nhờ tôi giúp anh ta diễn một màn kịch." "Giả tạo quá… không ngờ anh ta lại là người như vậy." "Đàn ông bây giờ đều như vậy cả, sau này cậu thấy nhiều sẽ biết thôi." Hai cô gái vừa nói vừa đi xuống lầu, tiếng bước chân xa dần, giọng nói cũng nhỏ dần rồi không còn nghe thấy nữa.

Lý Gia Hân ngơ ngác đứng ở đầu cầu thang, một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

Nghê Chấn tự biên tự diễn một màn kịch như vậy, nếu không phải cô quay lại lấy đồ, có lẽ đã bị lừa rồi.

Nghê Chấn đợi ở bãi đậu xe một lúc lâu, cuối cùng cũng thấy Lý Gia Hân xuống.

Anh thấy sắc mặt Lý Gia Hân có chút không ổn, còn tưởng cô không tìm thấy sợi dây chuyền.

"Sắc mặt em trông không tốt lắm, có chuyện gì sao?" Nghê Chấn quan tâm hỏi.

"Không có gì…" Lý Gia Hân miễn cưỡng cười với Nghê Chấn, thực tế lại có chút lơ đãng.

Trên suốt quãng đường, Nghê Chấn không ngừng đổi chủ đề, cố gắng thu hút sự chú ý của Lý Gia Hân, tiếc là phản ứng của cô đều rất lạnh nhạt, khiến Nghê Chấn vô cùng buồn bực.

Chương 302

Nghê Chấn lái xe đưa Lý Gia Hân đến dưới lầu nhà cô, vốn tưởng Lý Gia Hân sẽ mời anh lên nhà ngồi chơi, nhưng cô chỉ cảm ơn anh đã đưa mình về, hoàn toàn không có ý định mời anh lên.

Nhìn bóng lưng Lý Gia Hân biến mất trong cầu thang, Nghê Chấn dùng sức đập mạnh vào vô lăng.

Lý Gia Hân sau khi quay lại một chuyến, thái độ đối với anh đã trở nên có một sự xa cách nhàn nhạt, đến giờ anh vẫn không biết đã có vấn đề gì xảy ra. —— Nghê Khuông đang ngồi trong phòng khách đọc báo, nghe thấy tiếng cửa, ông bỏ tờ báo xuống nhìn ra, chỉ thấy Nghê Chấn mở cửa bước vào, thay giày ở cửa, rồi ủ rũ đi vào.

Nghê Chấn uể oải gọi một tiếng "Ba", rồi đi về phòng mình.

Nghê Khuông gọi anh lại, "Không phải nói tối nay không về ăn cơm sao?" "Con có hẹn với người ta, nhưng người ta không đồng ý, con không thể một mình đi ăn được chứ?" Nghê Chấn mệt mỏi trả lời.

"Nhìn cái tiền đồ của con kìa!" Nghê Khuông ném tờ báo xuống, vẻ mặt hận rèn sắt không thành thép, mắng: "Ba đã nói với con rồi, đừng vì một cái cây mà từ bỏ cả khu rừng.

Con xem bây giờ con thành ra cái dạng gì rồi?" "Lăng nhăng như ba thì là đúng à?" Nghê Chấn luôn có bất đồng với Nghê Khuông về vấn đề này, lúc này càng không nhịn được mà vặn lại.

Nghê Khuông bĩu môi, thản nhiên nói: "Nhân bất phong lưu uổng thiếu niên.

Chuyện hối hận nhất đời này của ba chính là kết hôn, tự mình nhốt mình vào lồng.

Đàn ông chỉ cần có danh lợi, tài phú và quyền thế, loại phụ nữ nào mà không có được?" "Câu đó đợi ba vượt qua được Lâm Hựu Luân rồi hãy nói với con!" Nghê Chấn ném lại một câu như vậy, rồi tự mình đi về phòng.

Nghê Khuông nghe vậy liền nổi giận, "Con đứng lại cho ta!" Nghê Chấn dừng bước, bực bội quay người lại, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: "Còn có chuyện gì nữa?" "Con lấy ta ra so với Lâm Hựu Luân, sao không lấy chính mình ra so với nó một chút?

Hai đứa tuổi tác bằng nhau, lúc nó đang rửa bát trong nhà hàng, bán vé trong phòng chiếu phim thì con đang làm gì?

Con đang phơi nắng trên bãi biển Florida, học trong trường đại học tốt nhất của Mỹ.

Rồi bây giờ thì sao?

Nó cả ngày đau đầu không biết nên qua đêm ở nhà nữ minh tinh A hay đi tán tỉnh nữ minh tinh B, còn con thì vì một người mẫu nhỏ không tên tuổi mà sống dở chết dở?

Con trai của Nghê Khuông ta, lẽ nào chỉ có chút tiền đồ này thôi sao?" Nghê Chấn lúc này mới nhận ra mình vừa làm sai một việc, trời không nên đất không nên, anh không nên nhắc đến Lâm Hựu Luân trước mặt Nghê Khuông, đây không phải là tự mình chuốc vạ vào thân sao?

"Anh ta bây giờ đắc ý, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ vì phụ nữ mà thân bại danh liệt." Nghê Chấn phản bác, nhưng giọng điệu rõ ràng đã không còn cứng rắn như trước.

"Thân bại danh liệt?" Nghê Khuông cười lạnh một tiếng, "Chỉ cần nó không tự mình phạm sai lầm, ai có thể khiến nó thân bại danh liệt, con à?

Cầu Chúa phù hộ, hy vọng ta có thể sống đến ngày đó.” Nghê Chấn mấp máy môi, nhưng không nói gì thêm.

Sự phong lưu của Lâm Hựu Luân trong giới giải trí đã không còn là bí mật.

Nữ chính trong mỗi scandal tình ái của anh đều có thể trở thành gương mặt trang bìa của các tờ báo, thậm chí cả thành phố đều đang đoán mò, trong hậu cung thịnh vượng này là cảnh xuân vô biên đến mức nào?

Người ghen tị thì có rất nhiều, nhưng rất ít người đứng ra nói xấu anh.

Trong thời đại kẻ thắng ăn tất này, phụ nữ cũng chỉ là chiến lợi phẩm cho sự thành công của anh, không ai cảm thấy anh làm vậy là sai.

“Ta thừa nhận Lâm Hựu Luân hai năm nay đã thành khí hậu, sau khi nó thâu tóm 《Minh Báo》, ta cũng cố gắng không đối đầu với nó thì thôi.

Rất nhiều người nói ta sợ nó, nhưng con có biết ta làm vậy thực sự là vì cái gì không?” Nghê Khuông mắng Nghê Chấn một trận, cơn tức trong lòng cũng nguôi đi, đổi sang giọng điệu thấm thía nói với Nghê Chấn: “Nếu con không về Hong Kong phát triển, ta dĩ nhiên không có gì phải e ngại.

Chỉ cần còn có tờ báo chịu đăng bài của ta, ta chẳng lẽ lại sợ thằng nhóc đó sao?

Giới báo chí Hong Kong không phải là giới giải trí Hong Kong, một tay Lâm Hựu Luân không thể che trời.

Nhưng tình hình hiện tại là con chuẩn bị phát triển ở Hong Kong, vậy thì ta không thể đắc tội quá đáng với nó, như vậy ân oán giữa ta

và nó sẽ không liên lụy đến con.” “Ba, con…” Nghê Chấn trong lòng cảm động, lời đến bên miệng lại không biết phải nói ra thế nào.

Nghê Khuông phất tay, “Thôi được rồi, chuyện này đến đây là hết.

Con về Hong Kong cũng gần nửa năm rồi, tiếp theo có dự định gì chưa?” “Con muốn làm một tờ tạp chí.” Văn tài của Nghê Chấn không tệ, nếu không cũng sẽ không vừa về Hong Kong đã có thể xuất bản sách.

Nhưng anh cũng tự biết mình, năng lực về chữ nghĩa của mình còn kém Nghê Khuông một chút, muốn vượt qua Nghê Khuông về mặt viết sách cơ bản là không thể.

Đặc biệt là sau khi bị ảnh hưởng bởi những lời nói của Nghê Khuông vừa rồi, Nghê Chấn càng thêm kiên định với ý định làm truyền thông.

Nghê Khuông gật đầu, “Ý tưởng này không tồi.

Nhưng bây giờ con không có kinh nghiệm gì, vẫn nên đến tòa soạn tạp chí của người khác làm việc một thời gian trước đã.

Bên đó ta đã chào hỏi rồi, qua một thời gian nữa con có thể đi làm.” Nghê Chấn chấp nhận sự sắp xếp của Nghê Khuông.

Cuối cùng, Nghê Khuông nhắc nhở anh: “Chuyện giữa ta và Lâm Hựu Luân, con có thể không xen vào thì đừng xen vào, càng không được dễ dàng khiêu khích nó.

Nhớ kỹ, việc nhỏ không nhịn sẽ làm hỏng việc lớn!” (còn tiếp) Lý Giai Hân về đến nhà, mẹ cô đang nấu cơm trong bếp, cô xắn tay áo định vào giúp thì bị mẹ đuổi ra. "Con bận cả ngày rồi, ra xem TV một lát đi, ở đây mẹ lo một mình là được." Lý Giai Hân ngồi xuống ghế sofa, vừa cầm lấy điều khiển thì chị gái Lý Giai Minh bưng một đĩa dâu tây đã rửa sạch đi vào, "Reis, lại đây ăn thử một quả đi, ngon lắm

đó." Lý Giai Hân chống tay lên sofa, ngửa đầu làm nũng trước mặt chị gái: "Chị đút em ăn đi!" Lý Giai Minh dùng ngón tay gõ nhẹ lên trán em gái, từ trong đĩa chọn ra quả dâu tây to và đỏ nhất, ngắt bỏ cuống rồi nhét vào miệng Lý Giai Hân. "Cảm ơn chị!" Miệng Lý Giai Hân bị nhét căng phồng, nói năng không rõ ràng. "Làm người mẫu có mệt không?" Lý Giai Minh đặt đĩa dâu lên bàn trà, quan tâm hỏi.

Lý Giai Hân nghỉ học để đi làm người mẫu, với tư cách là chị gái, trong lòng Lý Giai Minh thực sự rất thương em, nhưng cô cũng không còn cách nào khác.

Bố của hai người đã rời khỏi nhà 10 năm trước và chưa bao giờ quay lại, cũng không chu cấp bất kỳ khoản phí nuôi dưỡng nào cho hai chị em.

Gia đình thực sự khó khăn, không thể lo cho Lý Giai Hân học đại học. "Cũng ổn mà chị." Lý Giai Hân nói vậy chỉ để chị gái yên tâm, chứ thực ra làm người mẫu rất vất vả, đặc biệt là giai đoạn huấn luyện ban đầu.

Cô thường xuyên phải luyện tư thế đứng, người bình thường khi đứng thẳng thì giữa hai đầu gối sẽ có khe hở, nhưng người mẫu lại được yêu cầu phải khép chặt đầu gối.

Đứng lâu sẽ rất đau, chân cũng sẽ phồng rộp.

Khó nhất là vừa phải nén đau vừa giữ nụ cười trên môi.

Mang giày cao gót 5cm, mỗi ngày đứng 7 tiếng, sau một thời gian, gót chân và ngón chân đều chai sạn...

Lý Giai Hân đã chịu rất nhiều khổ cực vì điều này, nhưng cô chưa bao giờ nhắc đến trước mặt người nhà để họ không phải lo lắng.

Hai chị em trò chuyện một hồi, chủ đề từ công việc của Lý Giai Hân chuyển sang một chương trình truyền hình đang hot gần đây. "Đài

truyền hình Vô Tuyến mới ra một chương trình phỏng vấn chuyên về các ngôi sao giải trí, tên là 《Ngu Nhạc Tinh Chu Hối》, người dẫn chương trình là Chu Tuệ Mẫn…" Sau khi làm người mẫu, công việc của Lý Giai Hân rất bận rộn, nên ngược lại cô không biết nhiều về mảng này bằng chị gái Lý Giai Minh.

Cô thường nghe nhạc của Chu Tuệ Mẫn, nhưng lạ là tại sao Chu Tuệ Mẫn đột nhiên lại đi làm người dẫn chương trình? "Bây giờ các ngôi sao đều thích phát triển đa lĩnh vực.

Ca sĩ ngoài việc ra album thì đóng phim, làm MC cũng rất phổ biến.

Hơn nữa Chu Tuệ Mẫn còn có một lợi thế hơn người khác, ai cũng biết cô ấy là người tình thanh mai trúc mã của Lâm Hựu Luân.

Mặc dù bên ngoài có nhiều tin đồn về Lâm Hựu Luân với các nữ minh tinh khác, nhưng nghe nói Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn vẫn chưa chia tay, thế nên rất nhiều ngôi sao lớn đều đến tham gia chương trình này để ủng hộ cô ấy." Vì gần đây một nam minh tinh mà Lý Giai Minh yêu thích đã tham gia chương trình này, nên cô cũng đọc báo và biết được không ít chuyện nội bộ.

Mặc dù tiếp xúc với giới giải trí chưa sâu, nhưng Lý Giai Hân lại thấu hiểu sâu sắc điều này.

Chương 303

Một người phụ nữ muốn phấn đấu trong giới, điều quan trọng nhất không phải là tài năng hay ngoại hình, mà là phía sau có ai chịu nâng đỡ bạn hay không. "《Ngu Nhạc Tinh Chu Hối》 phát sóng vào tối thứ Tư hàng tuần trước giờ cơm, hôm nay có một tập mới, khách mời là…" Lý Giai Minh lật tìm trong một chồng báo giải trí, "Khách mời là Lâm Hựu Luân!" Lý Giai Hân vốn không mấy hứng thú với chương trình mà chị gái nói, nhưng vừa nghe đến ba chữ "Lâm Hựu Luân", cô liền lập tức có hứng thú.

Tin tức về Lâm Hựu Luân xuất hiện trên các tờ báo giải trí Hong Kong đã trở thành chuyện thường ngày, nhưng bản thân anh lại rất kín tiếng, hiếm khi nhận phỏng vấn, càng đừng nói đến việc tham gia chương trình truyền hình.

Dù người dẫn chương trình là bạn gái tin đồn của anh, việc Lâm Hựu Luân lên TV vẫn là một chuyện mới lạ. "Gần đây Lâm Hựu Luân đã đạo diễn một bộ phim rất hot, nghe nói bộ phim đó chỉ mất một tháng để quay xong, trong đó cũng không có ngôi sao lớn nào quá nổi tiếng, nhưng mới công chiếu nửa tháng mà doanh thu phòng vé đã vượt qua ba mươi triệu.

Mấy đồng nghiệp trong công ty chị cứ suốt ngày nói với chị bộ phim này thú vị thế nào, chị còn định đợi lúc em nghỉ, rủ em đi xem phim đó nữa đấy." "Chị đang nói về 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 phải không ạ?" Lý Giai Hân có chút chột dạ liếc nhìn chị gái. 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 vừa mới ra rạp, cô đã cùng mấy chị em thân thiết trong công ty người mẫu đi xem rồi, chỉ là chuyện này cô vẫn giấu không nói cho Lý Giai Minh biết.

Lý Giai Minh không để ý đến biểu cảm của em gái, "Ừ, chính là bộ phim đó, ai xem rồi cũng bảo siêu hài." "Lâm Hựu Luân lên TV có liên quan đến bộ phim này sao?" Lý Giai Hân bắt đầu chuyển chủ đề. "Trên báo nói, đây là lần đầu tiên Lâm Hựu Luân làm đạo diễn, nên có vẻ rất đặc biệt, lần này anh ấy lên chương trình cũng với tư cách đạo diễn, nghe nói sẽ tiết lộ một số chuyện hậu trường quay phim." Những điều này đều là Lý Giai Minh đọc được trên báo, nhưng điều thực sự hấp dẫn Lý Giai Hân lại là một thân phận khác của Lâm Hựu Luân – giám khảo cuộc thi Hoa hậu Hong Kong.

Mặc dù các báo cáo về Lâm Hựu Luân rất nhiều, nhưng đều rất phiến diện.

Đối với Lý Giai Hân mà nói, chương trình hôm nay là một cơ hội tốt để tìm hiểu toàn diện về Lâm Hựu Luân.

Tâm tư này, Lý Giai Hân không nói ra với chị gái.

Cô còn chưa thực sự quyết tâm tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm sau, nên chuyện này vẫn chưa cần vội bàn bạc với gia đình.

Đến giờ phát sóng 《Ngu Nhạc Tinh Chu Hối》, Lý Giai Minh đúng giờ bật TV.

Cả nhà ngồi quây quần bên bàn ăn, vừa xem TV vừa dùng bữa.

Phim trường của 《Ngu Nhạc Tinh Chu Hối》 được thiết kế như một phòng khách mở, người dẫn chương trình và khách mời đều ngồi trên sofa, ở giữa đặt một chiếc bàn tròn nhỏ.

Toàn bộ chương trình mang lại cảm giác không giống một buổi phỏng vấn mà giống như một cuộc trò chuyện thân mật giữa những người bạn.

Tỷ suất người xem của chương trình này đứng đầu trong các chương trình cùng loại.

Ban đầu Lý Giai Hân cho rằng đó là vì khách mời đều là những ngôi sao đang nổi tiếng, nhưng bây giờ xem ra, với hình thức phỏng vấn mới lạ này, việc chương trình được yêu thích đến vậy cũng không phải không có lý do.

Chương trình bắt đầu, ống kính truyền hình hướng thẳng vào Chu Tuệ Mẫn với phong thái dịu dàng, tao nhã. "Chào mừng quý vị đã đúng giờ đón xem 《Ngu Nhạc Tinh Chu Hối》, tôi là Chu Tuệ Mẫn." Giọng nói ngọt ngào, mềm mại, kết hợp với hai lúm đồng tiền xinh xắn trên khuôn mặt trái xoan, đã thể hiện trọn vẹn phong thái của ngọc nữ chưởng môn nhân.

Theo thông lệ của chương trình, Chu Tuệ Mẫn đầu tiên điểm lại những sự kiện lớn trong làng giải trí tuần qua.

Bên cạnh cô có một tấm bảng thông báo nhỏ, trên đó dán một số bức ảnh với kích thước khác nhau, đều là hình ảnh minh họa cho các tin tức được đề cập.

Mỗi khi nói đến một tin tức, Chu Tuệ Mẫn sẽ gỡ một bức ảnh xuống, cầm trên tay, lúc này ống kính sẽ quay cận cảnh vào bức ảnh để minh họa cho tin tức cô đang nói.

Cách đưa tin giải trí này là do Lâm Hựu Luân nghĩ ra.

Tấm bảng thông báo bên cạnh Chu Tuệ Mẫn có tác dụng tương đương với màn hình điện tử bên cạnh các MC trong các chương trình tin tức sau này.

Cách dẫn chương trình bằng việc kéo thả hình ảnh trên màn hình điện tử để giải thích tin tức rất phổ biến ở thế hệ sau, nhưng vào cuối những năm 80 ở Hong Kong, hình thức này lần đầu tiên xuất hiện.

Do hạn chế về kỹ thuật, màn hình điện tử chỉ có thể được thay thế bằng bảng thông báo, hiệu quả có phần kém hơn. "Được rồi, phần

điểm tin giải trí tuần qua của chúng ta xin được kết thúc tại đây.

Tiếp theo sẽ là phần phỏng vấn khách mời của ngày hôm nay...

Anh ấy là ai, có lẽ tôi không cần phải giới thiệu nhiều nữa phải không?" Chu Tuệ Mẫn đưa tay chỉ sang bên cạnh, ống kính lập tức hướng về phía nửa sân khấu vẫn đang tắt đèn.

Lúc này, ánh sáng đã được bật lên hoàn toàn, khán giả cũng nhìn rõ người ngồi trên sofa chính là khách mời đặc biệt của chương trình kỳ này – Lâm Hựu Luân. "Hello, xin chào mọi người!" Lâm Hựu Luân vẫy tay chào ống kính và khán giả trước màn ảnh nhỏ.

Chu Tuệ Mẫn ngồi xuống, hai chân khép lại, ống kính lại quay về phía cô. "Trước hết, xin chúc mừng anh Lâm, 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 đã đạt doanh thu phòng vé rất cao.

Lần đầu làm đạo diễn đã thành công như vậy." "Thực ra cũng bình thường thôi, mục đích tôi làm bộ phim này chắc mọi người đều rõ, là để gây quỹ xây dựng tòa nhà mới cho Hiệp hội Biên kịch." Lâm Hựu Luân ngả người tựa vào sofa, nói chuyện có vẻ rất thoải mái. "Doanh thu phòng vé mới nhất của 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 tại Hong Kong đã đạt 41 triệu, rất nhiều người đều tin rằng bộ phim này sẽ phá vỡ kỷ lục về số lượng khán giả của Hong Kong..." Chu Tuệ Mẫn đầu tiên khéo léo quảng cáo cho 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》, sau đó chuyển chủ đề. "Thực ra tôi rất tò mò, doanh thu phòng vé của bộ phim này hot như vậy, tiền xây dựng tòa nhà cho Hiệp hội Biên kịch chắc đã đủ rồi chứ?" "Em nói đó chỉ là doanh thu ở các khu vực như Hong Kong, Đài Loan, Nhật Bản, Đông Nam Á thôi.

Xây một tòa nhà chắc chắn không thành vấn đề, còn số tiền dư ra, tôi dự định thành lập một quỹ hỗ trợ các biên kịch mới trong nội bộ Hiệp hội, đầu tư cho những biên kịch có kịch bản hay, ý tưởng sáng tạo, giúp họ chuyển thể kịch bản thành phim." Lâm Hựu Luân cũng

không ngờ 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 lại được yêu thích đến vậy.

Thực tế, sau khi trừ đi phần chia cho các rạp chiếu phim và nhà phát hành, cộng thêm thu nhập từ việc bán bản quyền ở nước ngoài, số tiền thu được đủ để xây ba, bốn tòa nhà cho Hiệp hội Biên kịch mà vẫn còn dư.

Kịch bản phim do Lâm Hựu Luân đưa ra, tiền đầu tư phim cũng do Lâm Hựu Luân bỏ ra, bản quyền phim đương nhiên thuộc về Lâm Hựu Luân.

Nhưng dù sao đây cũng là bộ phim được thực hiện dưới danh nghĩa của Hiệp hội Biên kịch, nếu Lâm Hựu Luân bỏ túi hết số tiền còn lại thì rõ ràng không hợp lý, vì vậy mới có việc thành lập quỹ hỗ trợ biên kịch.

Nhiều biên kịch ở Hong Kong đều mang trong mình "giấc mộng đạo diễn", ai cũng hy vọng một ngày nào đó sẽ gặp may mắn như đạo diễn Trương Kiên Đình của 《Biểu Thác Thất Nhật Tình》, chỉ với một tác phẩm đầu tay đã trở nên giàu có?

Tuy nhiên, suốt bao năm qua, số trường hợp thành công từ biên kịch chuyển sang đạo diễn chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Việc Lâm Hựu Luân làm bây giờ, không nghi ngờ gì đã mang lại nhiều hy vọng hơn cho những biên kịch đang trong "giai đoạn mơ mộng". "Tôi đang nghĩ, sau khi chương trình hôm nay phát sóng, liệu có rất nhiều người sẽ chuyển nghề làm biên kịch không?" Chu Tuệ Mẫn nói đùa. "Thực ra không cần thiết, vì việc thành lập quỹ khuyến khích biên kịch sáng tác chỉ là bước đầu tiên trong kế hoạch của tôi.

Hiện tại tôi đang tích cực liên hệ với các công ty điện ảnh có thực lực ở Hong Kong, dự định dùng 10 năm hoặc lâu hơn để hoàn thành một 'kế hoạch trăm phim', quy mô đầu tư không dưới 10 tỷ đô la Hong

Kong." Lâm Hựu Luân lại một lần nữa đưa ra phát ngôn gây sốc.

Nếu như quỹ hỗ trợ biên kịch vừa rồi chỉ là món khai vị, thì 'kế hoạch trăm phim' này mới thực sự là chiếc bánh lớn.

Một trăm tỷ vốn đầu tư nếu được rót vào, ngành công nghiệp điện ảnh Hong Kong chắc chắn sẽ có một bước phát triển vượt bậc, cả giới điện ảnh đều sẽ được hưởng lợi.

Chu Tuệ Mẫn có chút không thể tin nổi, chớp chớp mắt, tò mò nhìn Lâm Hựu Luân: "Như vậy, chẳng phải mỗi bộ phim sẽ có vốn đầu tư lên đến một trăm triệu sao?" "Con số em nói chỉ là mức trung bình.

Cùng với sự phát triển của công nghệ kỹ xảo điện ảnh, chi phí sản xuất các bộ phim kinh phí lớn sau này sẽ không ngừng tăng lên, trong tương lai chi phí cho một bộ phim có thể là vài chục triệu, cũng có thể là vài trăm triệu, điều này phải tùy thuộc vào tình hình cụ thể." Lâm Hựu Luân giải thích. "Một bộ phim hay có nhất thiết phải đầu tư rất cao không?

Tôi nghe nói chi phí sản xuất của 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 hình như chỉ có vài triệu thôi mà." Chu Tuệ Mẫn lại kéo chủ đề trở lại.

Kế hoạch "trăm tỷ trăm phim" của Lâm Hựu Luân là một tin tức phấn khởi đối với những người trong ngành, nhưng khán giả bình thường không quan tâm đến những điều này, dù sao nó cũng quá xa vời với cuộc sống của họ, không thực tế bằng một bộ phim cụ thể. "Chưa đến ba triệu." Lâm Hựu Luân gác chân phải lên đầu gối trái, đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn: "Ngô Trấn Vũ, Lưu Thanh Vân, họ trước đây đã hợp tác với tôi, lần này về cơ bản là diễn với giá hữu nghị.

Vương Tinh, Phiêu thúc đều là nể mặt tôi mà đến giúp, còn vài

diễn viên khác cơ bản đều là người mới, nên lần này đã tiết kiệm được một khoản tiền lớn về cát-xê." "Tại sao không mời các ngôi sao lớn đóng ạ?" Chu Tuệ Mẫn hỏi tiếp. "Có chứ, trong phim này có rất nhiều ngôi sao lớn, ví dụ như Phát ca đóng vai một người bán hàng rong ở phố Miếu, Tinh tử đóng vai một hành khách trên xe buýt...

Chương 304

Chẳng phải em cũng đóng một vai trong đó sao?" Lâm Hựu Luân cười nói. "Lúc xem phim này em chỉ lo cười thôi, hoàn toàn không để ý mình cũng đóng một vai trong đó.

Chuyện này thực ra phải trách đạo diễn anh đấy, cho người ta ít cảnh quay quá, hại người ta làm chương trình cũng không dám nói mình đã từng đóng phim này." Chu Tuệ Mẫn nói với vẻ "đầy ấm ức".

Đối mặt với ánh mắt "oán trách" của Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân vội vàng cười trừ: "Sau này vẫn còn cơ hội mà." Chu Tuệ Mẫn bám lấy câu nói này không buông, "Nói vậy là sau này anh vẫn định tiếp tục làm đạo diễn?" "Trong ngắn hạn thì chắc là không, sau này thì chưa biết.

Em biết tính tôi khá tùy hứng, dù là làm diễn viên hay đạo diễn, đều chỉ là một trải nghiệm.

Tôi định vị bản thân mình chủ yếu vẫn là một nhà sản xuất phim, tất nhiên cũng không loại trừ sau này gặp được vai diễn hay hoặc kịch bản tốt, lúc đó sẽ thử lại." "Em có thể hiểu là, anh làm đạo diễn hay diễn viên đều có mục đích khác phải không?" Đối mặt với câu hỏi hóc búa của Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân rất bất lực, "Em muốn hiểu như vậy cũng được, không vấn đề gì." Chu Tuệ Mẫn lại không chịu bỏ qua, "Vậy thì đạo diễn bộ phim 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 này, anh lại có mục đích mờ ám gì?" Lâm Hựu Luân méo mặt hỏi: "Em đã nói là mờ ám rồi, anh có thể chọn không nói được không?" Đôi mắt Chu Tuệ Mẫn sáng long lanh nhìn Lâm Hựu Luân, biểu cảm rất kiên quyết.

Lâm Hựu Luân đành bắt đầu giải thích: "Thực ra cũng không phải

chuyện gì không thể nói.

Lúc viết kịch bản, tôi không hề nghĩ mình sẽ tự mình đạo diễn bộ phim này.

Sau đó có một lần ngồi ăn cơm cùng vài vị ủy viên của Hiệp hội Biên kịch, không ít người đã phàn nàn với tôi rằng địa vị của biên kịch trong giới điện ảnh Hong Kong quá thấp.

Thực ra ở các nước có ngành công nghiệp điện ảnh phát triển ở nước ngoài, như Hollywood, địa vị của biên kịch thực sự rất cao.

Tại sao Hong Kong lại xảy ra tình trạng này?

Bởi vì điện ảnh Hong Kong phát triển từ phim võ hiệp, nên từ lâu đã hình thành cục diện 'trọng võ khinh văn'.

Thêm một nguyên nhân quan trọng nữa là mọi người chưa nhận thức đầy đủ vai trò quan trọng của một kịch bản hay đối với một bộ phim, mọi người chỉ nhìn vào đạo diễn, chỉ nhìn vào những ngôi sao tham gia...

Tôi cảm thấy điều này rất không công bằng với các biên kịch, vì vậy nhân cơ hội làm phim 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》, tôi muốn nói với mọi người rằng, một bộ phim không có đạo diễn nổi tiếng, không có ngôi sao lớn, chỉ dựa vào một kịch bản xuất sắc cũng có thể thành công." "Nhưng anh có cảm thấy rằng, danh tiếng của anh thậm chí còn lớn hơn rất nhiều đạo diễn không?" Chu Tuệ Mẫn dường như cố tình muốn phản bác Lâm Hựu Luân. "Nhưng tôi thực sự là lần đầu tiên làm đạo diễn, và bộ phim này nếu giao cho người khác đạo diễn, cũng có thể thành công như hiện tại." "Anh đặc biệt nhấn mạnh vai trò của kịch bản đối với bộ phim, nhưng vừa rồi anh cũng đề cập, chi phí sản xuất phim trong tương lai sẽ ngày càng cao, vậy rốt cuộc là đầu tư quan trọng hơn, hay kịch bản quan trọng hơn?" "Theo tôi thấy, trong tương lai sẽ có hai hình thức phim cùng tồn tại:

phim kinh phí thấp thắng thế nhờ câu chuyện và phim kinh phí lớn thắng thế nhờ kỹ xảo máy tính, cả hai đều có ưu và nhược điểm riêng.

Phim kinh phí thấp thắng thế nhờ câu chuyện trước hết phải có một kịch bản rất hay, và thường thì những câu chuyện loại này lại phải rất gần gũi với văn hóa bản địa, điều này khiến cho giá trị phổ quát của phim khó tạo được sự đồng cảm của khán giả ngoài khu vực văn hóa đó.

Lấy ví dụ như 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》, kể về câu chuyện của tầng lớp bình dân Hong Kong, ở khu vực châu Á có thể có doanh thu phòng vé tốt, nhưng ở Mỹ thì tình hình sẽ không mấy lạc quan, lượng khán giả yêu thích bộ phim này sẽ rất hạn chế.

Nói một cách đơn giản là, phim kinh phí thấp không phải là không thể kiếm tiền, nhưng chắc chắn không kiếm được nhiều bằng những bộ phim kinh phí lớn thành công." "Đương nhiên phim kinh phí lớn cũng có nhược điểm của nó, điểm này thực ra nhiều nhà phê bình phim Hong Kong cũng đã chỉ trích.

Bản chất của phim kinh phí lớn là dựa trên kỹ thuật điện ảnh, chú trọng hơn vào trải nghiệm thị giác chứ không phải cảm nhận tâm hồn, vì vậy kịch bản thường là điểm yếu của loại phim này.

Hiện nay rất nhiều người có một quan niệm sai lầm, rằng đầu tư nhiều tiền, dùng công nghệ tiên tiến nhất thì phim làm ra chắc chắn sẽ bán chạy, thực tế không phải vậy, làm như thế rủi ro sẽ rất lớn, đây cũng là lý do tôi không khuyến khích những người ngoại đạo đầu tư mù quáng vào điện ảnh.

Hình thức của một bộ phim dù có lộng lẫy đến đâu, bản chất vẫn là đang kể một câu chuyện cho khán giả, nếu bạn ngay cả kể chuyện cũng không hay, thì đầu tư bao nhiêu tiền cũng vô ích." Lâm Hựu Luân nói một hơi dài, cuối cùng Chu Tuệ Mẫn tổng kết giúp anh: "Một câu

chuyện hay có thể chống đỡ cho sự thành công của một bộ phim kinh phí thấp, đồng thời cũng là một phần không thể thiếu cho sự thành công của một bộ phim kinh phí lớn, em hiểu vậy có đúng không?" Lâm Hựu Luân gật đầu, "Không sai, chính là lý do đó." "Em phát hiện ra nói đi nói lại, thực ra anh chỉ muốn chứng minh mình rất lợi hại phải không?

Bởi vì bản thân anh chính là một biên kịch mà." Chu Tuệ Mẫn lại làm khó, Lâm Hựu Luân thực sự sợ hãi trước những câu hỏi "vô lý" của cô hôm nay, đành phải giả vờ ngốc nghếch nói: "Có sao?

Sao tôi không cảm thấy chút nào vậy?

Thực ra tôi không phải là biên kịch giỏi nhất Hong Kong đâu, đơn giản nhất là đến giờ tôi vẫn chưa nhận được giải thưởng nào về biên kịch cả.

Em có thấy ai chưa từng nhận giải biên kịch mà lại tự nhận mình là biên kịch giỏi nhất không?" Mẹ cô dùng đũa gõ nhẹ vào bát, "Đừng chỉ mải xem TV, thức ăn sắp nguội hết rồi." Lý Giai Hân và Lý Giai Minh cúi đầu nhìn nhau, vội vàng bưng bát lên, chăm chú ăn cơm, nhưng mắt vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn màn hình TV.

Đúng lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên. "Để con đi nghe!" Lý Giai Hân là người đầu tiên đặt bát đũa xuống, đứng dậy chạy ra phòng khách. "Dung Dung?

Sao giờ này cậu lại gọi cho tớ?" Lý Giai Hân quỳ gối trên sofa, áp ống nghe vào tai, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc. "Reis?

Cậu không đi hẹn hò với công tử Nghê à?" Giọng của Dung Dung ở đầu dây bên kia cũng rất ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng Lý Giai Hân, "Mới có mấy giờ mà hai người hẹn hò xong nhanh thế?" Lý Giai Hân liếc nhìn về phía phòng ăn, thấy mẹ và chị gái đều không để ý đến bên này, cô mới hạ thấp giọng nói: "Cậu nói linh tinh gì thế?

Ai bảo cậu là tớ đi hẹn hò với anh ta?" Dung Dung khẽ cười trong điện thoại: "Người ta đã tặng hoa hồng rồi, còn không thừa nhận là đang hẹn hò à?" "Thôi được rồi, chuyện không như cậu nghĩ đâu, để sau tớ giải thích.

Nói đi, gọi cho tớ có việc gì?" Lý Giai Hân vội vàng chuyển chủ đề. "Cậu ở nhà thì tốt quá rồi, mau mở TV lên..." Dung Dung thúc giục. "Làm gì thế?" Lý Giai Hân thắc mắc. "Trên TV đang chiếu chương trình phỏng vấn Lâm Hựu Luân..." Dung Dung còn chưa nói xong đã bị Lý Giai Hân cắt ngang. "Cậu nói chương trình 《Ngu Nhạc Tinh Chu Hối》 phải không?" "A..." Dung Dung kinh ngạc kêu lên trong điện thoại, "Cậu biết rồi à?" "Biết cái gì?" Lý Giai Hân vẫn mờ mịt, "Chương trình này nổi tiếng như vậy, tớ biết thì có gì lạ đâu?" "Không phải, tớ nói là Lâm Hựu Luân!" Dung Dung lập tức sửa lại. "Tớ biết hôm nay anh ta lên chương trình, nhưng cậu kích động như vậy làm gì?" Lý Giai Hân vẫn không hiểu.

Dung Dung nghiêm túc nhắc nhở Lý Giai Hân: "Không phải cậu định tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm sau sao?

Lâm Hựu Luân là trưởng ban giám khảo đấy." Lý Giai Hân càng thêm nghi hoặc, "Lâm Hựu Luân lên TV thì có liên quan gì đến việc tớ tham gia thi Hoa hậu Hong Kong?

Tớ thấy được anh ta, nhưng anh ta lại không thấy được tớ." "Ngày mai công ty không phải sắp xếp chúng ta đi làm lễ tân một buổi sao?

Tớ vừa mới nhận được tin, sự kiện đó chính là lễ khởi công xây dựng tòa nhà của Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh Hong Kong." Dung Dung nói một hơi, dừng lại một chút, thấy trong điện thoại không có phản ứng gì, liền sốt ruột nói: "Cậu vẫn chưa hiểu à?

Lâm Hựu Luân làm phim 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 là để gây quỹ xây dựng tòa nhà cho Hiệp hội Biên kịch, hơn nữa anh ta còn

là hội trưởng danh dự của Hiệp hội, sự kiện ngày mai anh ta nhất định sẽ tham dự, đến lúc đó chẳng phải cậu sẽ có cơ hội gặp anh ta sao?" "Rồi sao nữa?" Lý Giai Hân vẫn không hiểu. "Tìm cách gây sự chú ý của anh ta chứ sao!" Dung Dung thắc mắc, bình thường Lý Giai Hân thông minh lắm cơ mà, sao hôm nay đột nhiên lại ngốc thế nhỉ? "Để sau hãy nói, có gặp được hay không còn chưa chắc nữa." Lý Giai Hân ngoài miệng không tỏ thái độ rõ ràng, nhưng trong lòng đã âm thầm ghi nhớ chuyện này.

Cả buổi tối, Lý Giai Hân đều suy nghĩ về chuyện này.

Cô mơ hồ cảm thấy đây là một cơ hội cực tốt cho mình, nhưng làm thế nào để nắm bắt được cơ hội này, trong lòng cô lại không có chút manh mối nào.

Cô trằn trọc cả đêm mới ngủ được, ngày hôm sau đến hiện trường sự kiện, chuyên gia trang điểm còn hỏi cô có phải không khỏe không, sao sắc mặt trông có vẻ kém thế.

Lý Giai Hân viện một cái cớ qua loa, nhưng nhìn vào gương lại có chút lo lắng.

Khi quy trình của buổi lễ được phát ra, lòng Lý Giai Hân lập tức nguội lạnh đi một nửa.

Cô được phân vào nhóm dẫn dắt truyền thông vào khu vực tác nghiệp, hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc với các vị khách mời, càng đừng nói đến nhân vật chính của sự kiện lần này là Lâm Hựu Luân.

Giới truyền thông bắt đầu vào trước nửa tiếng, trong khi những người khác vẫn đang nghỉ ngơi ở hậu trường thì nhóm của Lý Giai Hân đã phải bắt đầu bận rộn.

Mặc dù không có ngôi sao lớn nào đến dự, nhưng lễ khởi công xây dựng tòa nhà của Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh Hong Kong vẫn được

giới truyền thông Hong Kong rất nể mặt, có đến hàng trăm phóng viên tham dự.

Lý Giai Hân và mấy đồng nghiệp người mẫu gần như bận tối mắt tối mũi, dẫn từng tốp phóng viên vào chỗ ngồi.

Một sân khấu lớn được dựng lên tại công trường, phía dưới đặt hơn mười hàng ghế nhựa.

Ba hàng ghế đầu dành cho khách mời, những hàng sau mới là của phóng viên.

Sau khi dẫn ba phóng viên đến chỗ ngồi, ánh mắt Lý Giai Hân dừng lại một chút ở vị trí chính giữa hàng đầu tiên, cô biết vị trí đó thuộc về Lâm Hựu Luân.

Trong mắt Lý Giai Hân lóe lên một tia không cam lòng, nhưng cuối cùng lý trí vẫn chiếm thế thượng phong.

Chương 305

Hôm nay chắc chắn không có cơ hội tiếp xúc với Lâm Hựu Luân rồi, liệu sau này có còn không?

Sau khi nhận được một câu trả lời rất đáng thất vọng, Lý Giai Hân lắc đầu, cố gắng xua đi ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Bên ngoài vẫn còn rất nhiều phóng viên đang chờ được dẫn vào, bây giờ không phải là lúc để cô suy nghĩ vẩn vơ.

Sau nửa tiếng bận rộn, khi sự kiện chính thức bắt đầu, nhóm của Lý Giai Hân cuối cùng cũng được rảnh rỗi.

Trở về phòng trang điểm ở hậu trường, mọi người đều vui vẻ nói cười và bắt đầu thư giãn, chỉ có mình Lý Giai Hân ngồi trước gương buồn bã.

Tiếng ồn ào từ sân khấu chính liên tục vọng vào, nhưng lòng Lý Giai Hân lại từ từ chìm xuống đáy vực.

Nhưng đúng lúc này, quản lý Lưu tiểu thư đột nhiên vội vã bước vào phòng trang điểm.

Cô ta liếc nhìn nhóm người mẫu đang nghỉ ngơi, phát hiện nhiều người hoặc là đã thay quần áo, hoặc là đã tẩy trang xong.

Mãi cho đến khi ánh mắt dừng lại trên người Lý Giai Hân, mắt của Lưu tiểu thư đột nhiên sáng lên.

Lưu tiểu thư vẫy tay với Lý Giai Hân, "Reis, em qua đây một chút!" Lý Giai Hân không hiểu chuyện gì, bước tới, "Lưu tiểu thư, có chuyện gì vậy ạ?" "Lisa vừa rồi không cẩn thận bị trật chân, em tạm thời đi thay thế cô ấy một chút." Chuyện xảy ra đột ngột, Lưu tiểu thư chỉ có thể nắm tay Lý Giai Hân, vừa nói vừa đi ra ngoài.

Dẫn Lý Giai Hân đến sân khấu, Lưu tiểu thư không nói hai lời liền đưa một chiếc khay vào tay cô, trên khay là một ly rượu vang đỏ.

Lý Giai Hân còn chưa kịp hỏi rõ tình hình, đã bị Lưu tiểu thư đẩy vào hàng ngũ các cô gái lễ tân đã xếp thành một hàng ngay ngắn.

Trên tay những người khác cũng giống cô, đang bưng một ly rượu vang đỏ trên khay.

Trên sân khấu vừa mới cắt băng khánh thành xong, chuẩn bị uống rượu vang chúc mừng.

Các cô gái lễ tân bưng rượu lần lượt lên sân khấu.

Lý Giai Hân đứng giữa hàng ngũ, bất ngờ phát hiện ra ly rượu cô đang bưng, lại chính là ly dành cho Lâm Hựu Luân.

Phát hiện này khiến Lý Giai Hân vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhưng ngay khi cô cho rằng khoảnh khắc mình mong đợi cuối cùng cũng đã đến, thì chuyện xui xẻo lại xảy ra.

Tấm thảm đỏ trên sân khấu không được trải phẳng, Lý Giai Hân mang giày cao gót bị một nếp gấp của tấm thảm vấp phải, cả người mất trọng tâm, ngã nhào về phía trước.

Cảnh tượng bất ngờ này khiến tất cả mọi người đều không kịp trở tay.

Lâm Hựu Luân đang trò chuyện với một vị khách mời cắt băng bên cạnh, nghe thấy tiếng kinh hô phía sau, quay đầu lại thì thấy một ly rượu vang bất ngờ hắt về phía mình.

Hoàn toàn không kịp né tránh, rượu vang đổ thẳng lên chiếc áo sơ mi trắng của Lâm Hựu Luân, in hằn một vệt rượu đỏ thẫm.

Lý Giai Hân ngã sõng soài trên đất, cố nén cơn đau buốt ở đầu gối, vội vàng đứng dậy, đi đến trước mặt Lâm Hựu Luân, liên tục nói lời

xin lỗi.

Lâm Hựu Luân ban đầu rất tức giận, bất cứ ai bị hắt cả ly rượu vào người ở nơi công cộng cũng sẽ nổi nóng.

Nhưng khi thấy cô gái lễ tân kia đầu gối khuỵu xuống, đi từng bước một, có vẻ như ngã không nhẹ, lòng anh mềm lại, không muốn truy cứu nữa, đành tự coi mình xui xẻo.

Sự cố này khiến dưới sân khấu trở nên hỗn loạn, các phóng viên thi nhau giơ máy ảnh lên bấm lia lịa.

Họ đang đau đầu vì tin tức về lễ khởi công của Hiệp hội Biên kịch "quá khô khan", không ngờ hiện trường lại ngay lập tức bùng nổ một "tin nóng" như vậy.

Đầu Lý Giai Hân cúi càng thấp hơn, chiếc ly vỡ nằm chói mắt dưới chân cô.

Đột nhiên, cô cảm thấy một nỗi tủi thân và đau lòng khó tả, nước mắt nhanh chóng ứa ra trong khóe mắt.

Xảy ra chuyện này, người hối hận nhất không ai khác chính là Lưu tiểu thư, người đã gọi Lý Giai Hân từ hậu trường ra.

Nếu không phải dưới sân khấu có quá nhiều phóng viên, cô ta đã muốn xông thẳng lên sân khấu mắng cho Lý Giai Hân một trận.

Lưu tiểu thư sốt ruột đứng dưới sân khấu dậm chân, lúc này Lâm Hựu Luân đã bình tĩnh trở lại.

Bộ dạng của anh bây giờ đã không thể tiếp tục ở lại trên sân khấu được nữa.

Trước khi đi, anh đặc biệt nhìn cô gái lễ tân bị ngã kia một cái.

Lý Giai Hân lúc này tuy có vẻ non nớt, lại còn đang cúi đầu, nhưng gương mặt đã khắc sâu trong ký ức vẫn bị Lâm Hựu Luân nhận ra

ngay lập tức.

Lâm Hựu Luân hơi sững người, chỉ cảm thấy Hong Kong thật nhỏ bé, tùy tiện tham dự một sự kiện cũng có thể gặp được đại mỹ nhân hàng đầu của giới giải trí tương lai.

Lý Giai Hân bây giờ vẫn chưa tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong đã thay đổi vận mệnh của cô, lúc này Lâm Hựu Luân cũng không tiện qua nói chuyện với cô.

Ánh mắt anh dừng lại trên mặt Lý Giai Hân vài giây, sau đó đi thẳng xuống sân khấu.

Lưu tiểu thư đang chờ dưới sân khấu lập tức chạy tới, không ngừng xin lỗi Lâm Hựu Luân, và cho biết sẽ xử lý nghiêm túc chuyện này, nhất định sẽ cho Lâm Hựu Luân một câu trả lời thỏa đáng.

Lâm Hựu Luân không có thời gian nghe cô ta giải thích, nói thẳng: "Tôi nghĩ việc cô nên làm nhất bây giờ không phải là xin lỗi tôi, mà là tìm người dìu cô lễ tân vừa ngã xuống.

Cô ấy chắc bị thương rồi, đi lại rất khó khăn...

Tôi tin chuyện hôm nay là một tai nạn, còn về cô gái bị thương kia, cô cũng đừng trách mắng cô ấy nữa." Lưu tiểu thư ngơ ngác đứng tại chỗ, đến khi phản ứng lại thì Lâm Hựu Luân đã đi xa rồi.

Mấy người mẫu bên cạnh xúm lại, "Lưu tiểu thư, bây giờ phải làm sao ạ?" "Các cô không nghe thấy anh Lâm nói gì sao?

Đừng quan tâm gì nữa, mau lên dìu Reis xuống, chân nó bị thương rồi, các cô cẩn thận một chút." Lưu tiểu thư đột nhiên như biến thành một người khác, khiến mấy cô người mẫu bên cạnh rất ngạc nhiên, nhưng không dám hỏi nhiều.

Lý Giai Hân được dìu xuống sân khấu, nghi thức cắt băng bị gián đoạn mới được tiếp tục, nhưng trên sân khấu không còn thấy bóng

dáng của Lâm Hựu Luân nữa.

Việc không thể phỏng vấn Lâm Hựu Luân về sự việc này khiến các phóng viên tại hiện trường có chút tiếc nuối.

Cửa phòng hóa trang hé mở một khe hở, Dung Dung rón rén đi tới cửa, đang định nhìn vào trong thì cánh cửa đột ngột mở ra.

Cô Lưu bước ra, suýt nữa thì đâm sầm vào Dung Dung. "Cô Lưu, em…" Dung Dung mặt mày lúng túng, cúi đầu nhìn mũi giày.

Cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị mắng, không ngờ cô Lưu lại hòa nhã gật đầu với cô: "Cô đến tìm Reis phải không?" Dung Dung khó tin ngẩng đầu lên, trong ấn tượng của cô, cô Lưu trước đây không hề dễ nói chuyện như vậy. "Reis bị ngã trầy đầu gối, may mà không sao.

Cô đến đúng lúc lắm, vào nói chuyện với nó đi, đợi hoạt động bên này kết thúc tôi sẽ sắp xếp xe đưa nó về nhà." Cô Lưu dặn dò Dung Dung vài câu rồi rời đi.

Dung Dung lẻn vào phòng hóa trang, đóng cửa lại, vỗ vỗ ngực thở phào một hơi. "Sợ chết khiếp, cứ tưởng sẽ bị mắng một trận." Lý Giai Hân ngẩng đầu nhìn Dung Dung một cái, cô mấy lần muốn đứng dậy nhưng đầu gối lại đau nhói như bị mèo cào, không nghe lời cô sai khiến.

Dung Dung nhìn đầu gối trắng như tuyết của Lý Giai Hân sưng lên một cục, cũng thấy hơi xót, nói: "Đầu gối cậu thật sự không sao chứ, có muốn đến bệnh viện xem thử không?" Lý Giai Hân lắc đầu.

Vết thương ở chân chỉ là chuyện nhỏ, nhưng những chuyện xảy ra hôm nay liên tục nằm ngoài dự đoán của cô, lúc này đầu óc cô rất rối loạn.

Vốn định tĩnh tâm lại một chút, nhưng Dung Dung lại lải nhải không ngừng bên tai cô. "Reis, chiêu này của cậu lợi hại thật đấy, hắt

rượu vang lên người anh Lâm, lần này thì anh ta muốn không nhớ cậu cũng không được rồi." "Tớ đã ngã thành ra thế này rồi mà cậu còn nói mát, cậu cố tình đến chọc tức tớ phải không?" Lý Giai Hân chỉ cảm thấy rất ấm ức, cô đúng là muốn thu hút sự chú ý của Lâm Hựu Luân, nhưng tuyệt đối không nghĩ sẽ dùng cách này.

Dung Dung kéo tay Lý Giai Hân, dỗ dành: "Thôi được rồi, đùa với cậu thôi mà, nhưng cậu có phát hiện không, lần này cậu đúng là trong họa có phúc đấy." Lý Giai Hân ngẩng đầu nhìn Dung Dung, "Cậu ở ngoài nghe được tin gì rồi à?" "Lúc anh Lâm xuống sân khấu, cô Lưu đã chạy qua xin lỗi anh ta.

Chương 306

Nghe nói ban đầu cô ấy định xử lý nghiêm cậu để cho anh Lâm một lời giải thích, sau đó anh Lâm nói giúp cậu vài câu nên cô ấy mới đổi ý." Chuyện này đã lan truyền trong giới người mẫu đến cùng đợt, chỉ là Lý Giai Hân vẫn chưa biết.

Lý Giai Hân lập tức nắm chặt tay Dung Dung, "Tin này có đáng tin không?" Dung Dung lại hỏi ngược lại Lý Giai Hân, "Sau khi cậu xuống sân khấu, cô Lưu có nói với cậu chuyện này không?" Lý Giai Hân lắc đầu, "Cô ấy chỉ quan tâm đầu gối tớ có bị thương không, những chuyện khác đều không nhắc tới." Dung Dung khoanh tay phân tích: "Thế thì đúng rồi, nếu không phải anh Lâm mở miệng nói giúp cậu, cậu gây ra họa lớn như vậy trên sân khấu, cô ấy lại có thể không nói một lời nào sao?" "Nhưng tại sao anh Lâm lại muốn nói giúp tớ?" Lý Giai Hân nhíu mày, cô thực sự không nghĩ ra Lâm Hựu Luân có lý do gì để nói giúp mình.

Dung Dung cũng có cùng thắc mắc, "Chuyện này đúng là rất kỳ lạ, nhưng anh Lâm chắc không đến nỗi vì chút chuyện này mà gây khó dễ cho một người mẫu nhỏ bé như cậu chứ?

Tớ thấy chuyện này đối với cậu hẳn không phải là chuyện xấu." Lý Giai Hân hơi yên tâm một chút, nhưng trong lòng vẫn có chút do dự.

Thực ra đừng nói là Lý Giai Hân, ngay cả cô Lưu trong lòng cũng không hiểu rõ ý đồ thực sự của Lâm Hựu Luân.

So với hai cô gái mới vào nghề là Lý Giai Hân và Dung Dung, cô Lưu đã ở trong giới này hơn mười năm, nhìn nhận vấn đề tự nhiên cũng thấu đáo hơn.

Theo lẽ thường, Lâm Hựu Luân dù có độ lượng đến đâu cũng không có lý do gì để nói giúp Lý Giai Hân như vậy, trừ phi chuyện này còn có ẩn tình khác.

Ra khỏi phòng hóa trang, cô Lưu trực tiếp tìm trợ lý của Lâm Hựu Luân, lấy cớ là muốn đích thân xin lỗi để được gặp Lâm Hựu Luân, người đã thay quần áo và chuẩn bị rời đi.

Nghe xong lời xin lỗi và giải thích của cô Lưu, Lâm Hựu Luân chỉ hỏi một câu: "Cô ấy không sao chứ?" "Đầu gối bị thương một chút, có thể phải nghỉ ngơi vài ngày, công ty đã quyết định cho cô ấy nghỉ phép…" Cô Lưu còn chưa nói hết đã bị Lâm Hựu Luân cắt ngang. "Tôi không hỏi về vết thương của cô ấy, mà là liệu cô ấy có bị công ty các cô xử phạt vì chuyện này không." "Theo quy định của công ty thì phải xử phạt…" Cô Lưu lén nhìn Lâm Hựu Luân một cái, thấy anh hơi nhíu mày, lập tức đổi giọng: "Nhưng anh Lâm đã không truy cứu, công ty bên này cũng sẽ xem xét tình hình." "Phải rồi, vừa rồi tôi quên hỏi, cô ấy tên là gì?" Lâm Hựu Luân chỉ hỏi bâng quơ, nhưng cô Lưu lại lập tức để tâm.

Nếu nói Lâm Hựu Luân có hứng thú với Lý Giai Hân, cô Lưu cũng không hề cảm thấy ngạc nhiên.

Ngay cả trong giới người mẫu mỹ nữ như mây, Lý Giai Hân cũng được coi là một mỹ nhân hiếm có.

Mà trong giới giải trí nơi quy tắc ngầm hoành hành, có mấy nữ minh tinh thành danh dám nói thân thế của mình trong sạch?

Nói cho cùng, phụ nữ muốn có được địa vị và tôn nghiêm của mình trong xã hội do đàn ông thống trị này, làm sao có thể không hy sinh một chút gì đó.

Xã hội này tuy bẩn thỉu, nhưng bạn không thể từ chối nó. "Tên tiếng Trung của cô ấy là Lý Giai Hân, là con gái của một người Bồ

Đào Nha bản địa…" Cô Lưu đem toàn bộ thông tin mình biết về Lý Giai Hân tuôn ra một tràng.

Sau khi xác định không nhận nhầm người, trong lòng Lâm Hựu Luân chợt nảy ra một ý, "Cô ấy ký hợp đồng dài hạn hay hợp đồng tạm thời với công ty cô?" "Hiện tại vẫn chỉ là hợp đồng tạm thời." Cô Lưu nói thật, nhưng trong lòng không khỏi nghi hoặc, Lâm Hựu Luân hỏi cái này để làm gì? "Cô có cách nào thuyết phục công ty để cô ấy đi không?" Nghe xong lời này của Lâm Hựu Luân, cô Lưu lập tức lộ vẻ khó xử: "Anh Lâm, chuyện này không hay cho lắm?" "Cô có thể nghĩ đến việc tìm tôi, chứng tỏ cô là người thông minh, vậy thì tôi cũng không vòng vo với cô nữa.

Nếu cô đồng ý giúp tôi làm xong chuyện này, sau đó cô nhảy việc khỏi công ty hiện tại, tôi trả cho cô mức lương gấp đôi hiện giờ, mời cô làm người quản lý của cô ấy." Lâm Hựu Luân rất thẳng thắn đưa ra điều kiện của mình.

Đừng thấy cô Lưu hiện tại quản lý mấy chục người mẫu, ở công ty cũng là một nhân viên quản lý cấp trung có địa vị không thấp, nhưng đặt trong toàn bộ giới giải trí Hong Kong, chỉ có thể xem là một nhân vật rất không đáng chú ý.

So sánh ra, nếu có thể trở thành người quản lý của một nghệ sĩ lớn, tương lai tuyệt đối có thể phát triển tốt hơn.

Điều kiện của Lâm Hựu Luân quả thực rất hấp dẫn, nhưng lúc này đầu óc cô Lưu lại hiếm có mà giữ được tỉnh táo.

Cô không nghi ngờ năng lực lăng xê Lý Giai Hân của Lâm Hựu Luân, nhưng tại sao lại chọn cô làm người quản lý của Lý Giai Hân?

Cô Lưu do dự một lúc, cuối cùng vẫn không nhịn được mà nói ra nghi hoặc trong lòng. "Nếu đi theo con đường đóng phim thành danh thông thường, tôi đương nhiên không cần tìm cô làm người quản lý

của cô ấy.

Nhưng lần này tình hình có chút đặc biệt, tôi cần cô ấy tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong vào năm sau." Lời của Lâm Hựu Luân chỉ nói đến đó là dừng, nhưng cô Lưu có lẽ đã đoán được suy nghĩ của anh.

Lâm Hựu Luân đề xuất để Lý Giai Hân tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong vào năm sau, liệu trong đó có liên quan đến giao dịch nội bộ giữa Lâm Hựu Luân và đài truyền hình Vô tuyến hay không, cô Lưu không thể biết được.

Cô chỉ biết rằng Lâm Hựu Luân đã dám nói như vậy, thì chắc chắn có đủ tự tin để giúp Lý Giai Hân giành được ngôi vị quán quân năm sau.

Lâm Hựu Luân không đảm nhận vị trí giám khảo cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm sau, tự nhiên không cần phải tìm cô Lưu làm người quản lý của Lý Giai Hân.

Vấn đề là anh đã đồng ý với Vô tuyến trước, nên trong chuyện này cần phải tránh hiềm nghi.

Nước ngầm dù có đục, thì bề ngoài cũng phải làm cho đủ.

Đây chính là giới giải trí.

Lâm Hựu Luân muốn lăng xê Lý Giai Hân làm Hoa hậu Hong Kong năm sau, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể để người khác biết.

Anh không thể tự mình ra mặt, nên chỉ có thể thông qua người trung gian khác.

Mà trong toàn bộ kế hoạch của Lâm Hựu Luân, cô Lưu là BUG duy nhất.

Cô có thể từ thái độ vi diệu của Lâm Hựu Luân mà nhận ra sự hứng thú của anh đối với Lý Giai Hân.

Sau này khi Lý Giai Hân tham gia thi Hoa hậu, cô Lưu chính là một quả bom không biết lúc nào sẽ phát nổ.

Phẫu thuật thẩm mỹ và quá khứ không trong sạch luôn là điều cấm kỵ khi tham gia thi Hoa hậu Hong Kong.

Dù sau khi đăng quang có thể lập tức chui vào vòng tay của đại gia, nhưng trước đó cũng phải có thân thế trong sạch.

Nếu năm sau giới truyền thông điều tra bối cảnh của Lý Giai Hân, mà cô Lưu lại hé lộ một chút chuyện xảy ra hôm nay, tình hình sẽ trở nên rất bị động.

Lâm Hựu Luân đương nhiên có thể đưa cho cô Lưu một khoản tiền bịt miệng, để cô giữ bí mật, nhưng làm vậy sẽ để lại sơ hở, hơn nữa không thể đảm bảo cô ấy cả đời sẽ không nói ra bí mật này.

Trên thế giới này chỉ có hai loại người có thể giữ bí mật: một là người chết, hai là người có lợi ích liên quan.

Lâm Hựu Luân tìm cô Lưu làm người quản lý của Lý Giai Hân, thực chất là muốn thiết lập một mối quan hệ lợi ích ổn định giữa cô và Lý Giai Hân, đồng thời cũng hoàn toàn tách mình ra khỏi chuyện này.

Chỉ cần sợi dây liên kết là cô Lưu bị cắt đứt, giới truyền thông Hong Kong dù có thần thông quảng đại đến đâu cũng không thể tra ra bất kỳ mối quan hệ nào giữa Lâm Hựu Luân và Lý Giai Hân trước cuộc thi Hoa hậu Hong Kong. --- "Hoa hậu Hong Kong đẹp nhất?" Thiệu Nghị Phu nghe xong lời giới thiệu của Lâm Hựu Luân, liên tục lắc đầu.

Không phải ông không đồng tình với kế hoạch của Lâm Hựu

Luân, mà là trong lòng ông, "Hoa hậu Hong Kong đẹp nhất" là một người khác.

Tại cuộc đua thuyền rồng Tết Đoan Ngọ năm 1978, Thiệu Nghị Phu đã nói với một cô gái chưa đầy 20 tuổi, tràn đầy vẻ đẹp khỏe khoắn: "Cậu Hoắc không tệ, không ngại thì làm quen một chút!" Vài tháng sau, Thiệu Nghị Phu đã ngồi ở bàn tiệc chính trong hôn lễ của cô gái đó.

Cô gái ấy tên là Chu Linh Linh.

Còn năm trước đó, Chu Linh Linh tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, giành được giải quán quân và giải Hoa hậu ăn ảnh, trở thành thí sinh đầu tiên đoạt được cả hai giải thưởng, đồng thời cũng được giới chuyên môn công nhận là Hoa hậu Hong Kong xinh đẹp nhất.

Khi Chu Linh Linh còn đang trên sân khấu cuộc thi sắc đẹp, đã khiến một vị công tử nhà giàu Hong Kong ngồi dưới khán đài kinh ngạc như thấy thiên thần.

Ngay khi lễ trao giải kết thúc, anh ta lập tức gửi đến một lẵng hoa cực lớn để bày tỏ lòng ngưỡng mộ.

Người đó chính là Hoắc Chấn Đình.

Sau 9 tháng yêu nhau ngắn ngủi, Chu Linh Linh, người chưa kịp có thành tựu gì trong giới giải trí, đã cùng Hoắc Chấn Đình bước lên thảm đỏ hôn nhân.

Cuộc hôn nhân này đã gây chấn động toàn Hong Kong, đám cưới hoành tráng chưa từng có, gần như có thể so sánh với hôn lễ của hoàng gia.

Nhà họ Hoắc trả cho nhà họ Chu 10 triệu đô la Hong Kong tiền sính lễ, tiệc cưới đãi đủ 360 bàn.

Từ một "Hoa hậu Hong Kong" vụt biến thành "phu nhân nhà giàu",

Chu Linh Linh đã mở ra tiền lệ "Hoa hậu Hong Kong" gả vào hào môn.

Điều này cũng giải thích tại sao năm mươi năm sau bà vẫn thường xuyên xuất hiện trên ghế giám khảo cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, đây chính là một lời ám chỉ không lời đối với các thí sinh trên sân khấu: hãy nỗ lực thật nhiều, tôi chính là ngày mai của các bạn.

Trong lòng Thiệu Nghị Phu, Chu Linh Linh luôn là người đại diện tốt nhất cho hình ảnh Hoa hậu Hong Kong, những người khác căn bản không thể thay thế.

Chương 307

Lâm Hựu Luân thấy Thiệu Nghị Phu không chịu tin lời mình, bèn lấy ra tấm ảnh của Lý Giai Hân cho ông xem.

Thiệu Nghị Phu đặc biệt đeo kính lên, chỉ nhìn một cái đã khẽ "à" một tiếng.

Xét về nhan sắc, lời nói của Lâm Hựu Luân cũng không phải là khoa trương.

So với các Hoa hậu Hong Kong những năm trước, cô gái mà Lâm Hựu Luân tìm được cũng có thể coi là xứng với danh hiệu đó.

Nhưng xét về ý nghĩa biểu tượng, Thiệu Nghị Phu vẫn cho rằng Chu Linh Linh có tính đại diện hơn.

Cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, thành tựu chưa bao giờ chỉ là những mỹ nhân của thành phố được vinh danh hàng năm, họ thường tượng trưng cho phong cách và thị hiếu của thành phố này.

Điều này có thể giải thích tại sao hoạt động tuyển chọn năm này qua năm khác như vậy, mỗi năm đều trở thành tâm điểm nóng và tin tức quan trọng, thậm chí còn được nhiều người coi là một phần cực kỳ quan trọng trong lịch sử văn hóa Hong Kong.

Bởi vì bản thân Hoa hậu Hong Kong đã được trao cho một ý nghĩa thành thị nặng nề và sâu sắc, chỉ có văn hóa như Hoa hậu Hong Kong mới có thể khiến những cô gái bình thường, mượn cơ hội này để vượt vũ môn.

Sự cám dỗ to lớn của danh lợi không ngừng thu hút các cô gái trẻ tham gia vào sự kiện trọng đại này, đây chính là điểm độc nhất vô nhị của Hoa hậu Hong Kong.

Đương nhiên đối với TVB mà nói, sự tồn tại của Hoa hậu Hong Kong ngoài ý nghĩa văn hóa đặc thù ra, còn có nghĩa là nguồn tài nguyên và tỷ suất người xem khổng lồ – thu nhập quảng cáo trước và sau mỗi mùa thi, sự tài trợ của các thương gia nổi tiếng, bản quyền phát sóng của các đài truyền hình quốc tế… tất cả những điều này đều thúc đẩy Vô tuyến tiếp tục duy trì hoạt động này năm này qua năm khác.

Năm nay, khi Dương Bảo Linh, người có vóc dáng không phải là nổi bật nhất trong tất cả các thí sinh, không chút hồi hộp đội lên vương miện quán quân, Thiệu Nghị Phu đột nhiên nhận ra, hoạt động tuyển chọn sắc đẹp truyền thống đã kéo dài mười sáu năm "Hoa hậu Hong Kong" cuối cùng cũng đã xuất hiện sự nhạt nhẽo vô vị mà Vô tuyến luôn muốn tránh.

Thực ra vào năm 1985 khi cuộc thi Hoa hậu châu Á ra đời, trong lòng Thiệu Nghị Phu đã bắt đầu gióng lên hồi chuông cảnh báo.

Mấy năm nay chất lượng Hoa hậu Hong Kong đang dần đi xuống, mọi cách có thể nghĩ Thiệu Nghị Phu đều đã nghĩ qua, nhưng ông đã 80 tuổi, đã là lực bất tòng tâm.

Nội bộ Vô tuyến không thể cứu vãn được đà suy thoái này, vì vậy Thiệu Nghị Phu mới nghĩ đến việc nhờ Lâm Hựu Luân giúp đỡ. "Những năm trước, mọi người tham gia thi Hoa hậu Hong Kong, đa số đều lấy Chu Linh Linh làm mục tiêu, mơ ước một ngày nào đó có thể gả vào hào môn.

Nhưng bây giờ các phú thương đã trở nên ngày càng thông minh hơn, đối với họ, có mới nới cũ mới là chủ đạo.

Vì vậy, hy vọng đăng quang Hoa hậu Hong Kong là có thể gả vào hào môn thực tế đã không còn hiện thực nữa, và các thí sinh cũng đang dần nhận ra điều này, nhiệt tình tham gia cũng nguội lạnh, muốn có

được quán quân chất lượng cao cũng ngày càng khó khăn… Theo tôi thấy, thời đại Hoa hậu Hong Kong lấy Chu Linh Linh làm biểu tượng đã kết thúc.

Nếu Hoa hậu Hong Kong không tìm được một mục tiêu mới, suy bại là điều không thể tránh khỏi." "Anh Lâm cho rằng cô gái anh tìm đến có thể thay thế Chu Linh Linh?" Thiệu Nghị Phu im lặng một lúc rồi lên tiếng, giọng điệu đã có phần lung lay hơn trước. "Cô ấy có thể làm quán quân hay không không phải là mấu chốt, mấu chốt là sau này danh hiệu Hoa hậu Hong Kong có thể mang lại sự thay đổi vận mệnh như thế nào cho những cô gái bình thường?

Rõ ràng, hình mẫu phu nhân hào môn đã không còn khả thi, vậy trở thành một ngôi sao lớn được vạn người chú ý thì sao?" Lâm Hựu Luân đề xuất một khả năng khác cho Thiệu Nghị Phu, thực tế đây cũng là xu hướng chính giúp Hoa hậu Hong Kong tiếp tục hấp dẫn trong những năm 90 của thế kỷ 20.

TVB dựa vào khả năng tạo sao mạnh mẽ của mình, đã lăng xê hết thế hệ Hoa hậu này đến thế hệ khác.

Thực ra vào những năm 80, Vô tuyến đã bắt đầu làm việc này.

Các Hoa hậu Hong Kong được trao giải mỗi năm đều có cơ hội đóng vai chính trong các bộ phim lớn của Vô tuyến trong năm đó.

Tuy nhiên, có một hiện tượng rất đặc biệt, những người đẹp không giành được giải quán quân trong cuộc thi, sau khi bước vào làng giải trí lại có sự phát triển tốt hơn nhiều so với những người đoạt giải quán quân.

Triệu Nhã Chi, Chung Sở Hồng, Trương Mạn Ngọc, Ông Mỹ Linh đều là những đại diện tiêu biểu… Khi họ đứng trước ống kính nhận giải "Nữ diễn viên được yêu thích nhất", sự huy hoàng của họ không hề thua kém lúc đăng quang Hoa hậu Hong Kong là bao.

Điều này đã tạo ra một ảo giác cho nhiều người, rằng có thể đăng quang Hoa hậu Hong Kong chưa chắc đã trở thành ngôi sao lớn, mà muốn trở thành ngôi sao cũng không nhất thiết phải đi con đường Hoa hậu Hong Kong.

Trước khi hình mẫu của Chu Linh Linh mất đi tác dụng, cuộc thi Hoa hậu Hong Kong vẫn có thể thu hút được nhiều thí sinh, nhưng khi mọi người hiểu ra rằng không phải ai cũng có được cơ duyên như Chu Linh Linh, nhiệt tình tham gia tất nhiên sẽ giảm sút.

Lâm Hựu Luân chính là muốn thông qua việc xây dựng một tấm gương thành công của Hoa hậu Hong Kong tiến vào giới điện ảnh, để tạo động lực mới cho những người đi sau.

Chỉ cần ngành công nghiệp điện ảnh Hong Kong có thể tiếp tục hưng thịnh, Hoa hậu Hong Kong tự nhiên cũng có thể trường tồn.

Vô tuyến muốn giữ vững vị thế của Hoa hậu Hong Kong, sớm muộn gì cũng phải đi theo con đường này, Lâm Hựu Luân chỉ là người đề xuất ý tưởng này trước một bước.

Biết rằng đây là cách duy nhất, nhưng trong lòng Thiệu Nghị Phu vẫn còn một lớp nghi ngại.

Nếu quán quân Hoa hậu Hong Kong năm sau thực sự là cô gái mà Lâm Hựu Luân đề cử, bên Vô tuyến không cần phải tốn sức, Lâm Hựu Luân ra tay là có thể lăng xê cô ấy nổi tiếng.

Nhưng sau này thì sao?

Nếu không có một sự khích lệ lâu dài, Lý Giai Hân dù có thành công đến đâu cũng chỉ là một Chu Linh Linh tiếp theo, năm sáu năm sau, Vô tuyến vẫn sẽ lại rơi vào tình cảnh khó khăn như hôm nay.

Lâm Hựu Luân đề xuất như vậy, đương nhiên cũng đã cân nhắc vấn đề này, "Thực ra điều này liên quan đến định vị của cuộc thi Hoa

hậu Hong Kong.

Trước đây, giám khảo của cuộc thi Hoa hậu Hong Kong đa số là quan chức chính phủ, thái bình thân sĩ.

Những người này chọn ra Hoa hậu Hong Kong chỉ đại diện cho thẩm mỹ của tầng lớp tinh hoa xã hội đối với phụ nữ Hong Kong, mà đông đảo tầng lớp thị dân chưa chắc đã đồng tình.

Vì vậy, những Hoa hậu Hong Kong những năm qua, có thể làm phu nhân hào môn, nhưng chưa chắc có thể trở thành ngôi sao điện ảnh được mọi người yêu thích." "Ý của anh Lâm là thay đổi giám khảo?" Thiệu Nghị Phu lập tức phản ứng.

Lâm Hựu Luân lo rằng Thiệu Nghị Phu nhất thời khó chấp nhận kết quả này, liền khuyên ông: "Trong bối cảnh xã hội hiện tại, những giá trị mà Hoa hậu Hong Kong từng kiên trì đã dần trở nên gân gà, vì vậy thay đổi là điều tất yếu." "Vậy anh Lâm thấy nên để những ai đảm nhận vị trí giám khảo Hoa hậu Hong Kong?" "Muốn mang lại sự chú ý và tỷ suất người xem cao hơn, đương nhiên là mời những ngôi sao, ca sĩ đang nổi tiếng làm giám khảo là tốt nhất.

Những người này hiểu quy tắc của giới giải trí, cũng rõ sở thích của khán giả.

Hoa hậu Hong Kong do họ chọn ra, ít nhất sẽ không còn xuất hiện tình trạng quán quân nổi lềnh bềnh, cuối cùng lại là người bị loại lên ngôi như trước nữa." --- Một tràng lời nói của Lâm Hựu Luân cuối cùng đã thúc đẩy Thiệu Nghị Phu hạ quyết tâm tiến hành một cuộc cải cách triệt để đối với cuộc thi Hoa hậu Hong Kong.

Tin tức vừa truyền ra, lập tức gây ra không ít bàn tán trong nội bộ đài truyền hình Vô tuyến.

Mặc dù lần "đại phẫu" này chỉ nhắm vào cuộc thi Hoa hậu Hong

Kong, nhưng thái độ bất mãn của Thiệu Nghị Phu đối với hiện trạng của đài truyền hình đã lộ rõ, không biết lần sau dao sẽ chém xuống đầu ai.

Lo lắng nhất, chính là bộ phận sản xuất phim truyền hình của Vô tuyến.

Mấy vị giám chế bình thường tranh giành kịch bản, diễn viên, khung giờ phát sóng đến mức căng thẳng, gần đây đột nhiên trở nên "hòa nhã" hơn nhiều.

Họ liên lạc riêng với nhau thường xuyên hơn, thậm chí còn hẹn nhau đi đánh bài, điều mà trước đây căn bản là không thể xảy ra.

Một ngọn đèn treo rất thấp, ánh đèn vàng vọt rải lên những khuôn mặt mang đặc sắc riêng, đồng thời chiếu lên chiếc bàn trải vải nhung đỏ.

Cái phong cách ấy, cái không khí ấy dường như chỉ dành riêng cho việc chơi mạt chược.

Tám bàn tay dưới ánh đèn mờ ảo, xoèn xoẹt xào bài. "Anh Vương, anh nói xem lần này ông chủ rốt cuộc đang nghĩ gì trong đầu?" Người nói là Tiêu Nhuy, ông ta vừa mở miệng, hai giám chế khác trên bàn cũng đồng loạt nhìn về phía Vương Thiên Lâm. "Giám chế Tiêu, sao anh lại hỏi tôi câu này?

Ai mà không biết trong công ty trên dưới ngoài cô Phương ra, thì anh là người hiểu rõ tâm tư của ông chủ nhất.

Chuyện anh còn không biết, làm sao tôi có thể biết được?" Vương Thiên Lâm lắc đầu.

Quan hệ giữa Vương Thiên Lâm và Tiêu Nhuy vẫn luôn không hòa hợp.

Vương Thiên Lâm đã theo Thiệu Nghị Phu từ thời Thiệu thị, được

xem là lão làng của công ty.

Còn Tiêu Nhuy trước đây là giám chế của đài truyền hình Lệ Đích, sau này được Thiệu Nghị Phu đào về Vô tuyến, tuy luôn mang thân phận "kẻ hai lòng", nhưng năng lực xuất chúng, rất được Thiệu Nghị Phu tin tưởng.

Phần lớn các bộ phim truyền hình võ hiệp mà Vô tuyến sản xuất mấy năm nay đều do Vương Thiên Lâm và Tiêu Nhuy thực hiện.

Hai người thực ra luôn ở trong thế cạnh tranh với nhau.

Chương 308

Gần đây có thể ngồi lại cùng nhau đánh bài, phần lớn là vì cả hai lúc này đều đang đối mặt với cùng một nguy cơ – những bộ phim truyền hình võ hiệp từng tạo ra hết kỷ lục tỷ suất này đến kỷ lục khác, sau gần bảy, tám năm huy hoàng, không thể tránh khỏi rơi vào tình cảnh tỷ suất người xem sụt giảm.

So với sự thịnh suy của phim điện ảnh võ hiệp cùng thời kỳ, cũng đúng với câu nói cũ "phong thủy luân phiên chuyển".

Vào cuối những năm 70, phim điện ảnh võ hiệp vì hình thức cũ kỹ, ý tưởng cạn kiệt mà dần đi xuống dốc.

Một loạt đạo diễn như Trương Triệt, Sở Nguyên, Hồ Kim Thuyên hoặc là lui về ở ẩn, hoặc là chuyển hướng sang đại lục tìm kiếm sự phát triển khác.

Phim điện ảnh võ hiệp từng một thời huy hoàng ở Hong Kong trở nên tiền đồ ảm đạm.

Và chính trong thời kỳ này, phim truyền hình võ hiệp lại bùng nổ mạnh mẽ.

Tiểu thuyết của một loạt các danh gia võ hiệp như Kim Dung, Cổ Long được chuyển thể thành phim truyền hình, tạo nên một thập kỷ hoàng kim nhất của phim truyền hình võ hiệp.

Năm ngoái, 《Hoàng Phi Hồng》 do Từ Khắc đạo diễn ra mắt, phim điện ảnh võ hiệp một lần nữa hồi sinh trên màn ảnh Hong Kong, thế lực còn mạnh mẽ hơn trước.

Và 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》 ra mắt năm nay càng mang đến cho khán giả một bữa tiệc thị giác về hiệu ứng võ hiệp.

So với điện ảnh, phim truyền hình về bối cảnh, thiết kế hành động và việc sử dụng hiệu ứng đều tỏ ra rất thô sơ, đã không còn có thể thu hút sự chú ý của khán giả như trước nữa.

Ảnh hưởng của điện ảnh không chỉ dừng lại ở môi trường bên ngoài, sự ra đi của đạo diễn, biên kịch, diễn viên trong ngành cũng là một vấn đề rất nan giải, đặc biệt là mảng diễn viên.

Nhìn lại toàn bộ thập niên 80, những diễn viên tỏa sáng nhất trên màn ảnh nhỏ, không thể phủ nhận, chính là Ngũ Hổ Tướng.

Trong thời kỳ này, Vô tuyến đã làm lại và sản xuất mới tất cả các tiểu thuyết võ hiệp dài kỳ của Kim Dung, và Ngũ Hổ đã đóng vai chính trong phần lớn các bộ phim này.

Trong thời đại phim võ hiệp là sản phẩm chủ lực của Vô tuyến, Ngũ Hổ đã thâu tóm tất cả các vai diễn quan trọng.

Tiếc là không có bữa tiệc nào không tàn.

Một hai năm gần đây, hợp đồng của Ngũ Hổ với Vô tuyến kết thúc, đều chia tay trong không vui.

Trừ Hoàng Nhật Hoa ra, Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ, Miêu Kiều Vỹ, Thang Trấn Nghiệp đều rời khỏi Vô tuyến.

Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vỹ tiến quân vào làng điện ảnh, gặt hái thành công.

Miêu Kiều Vỹ và Thang Trấn Nghiệp thì chuyển sang công ty khác.

Vô tuyến trong một thời gian rơi vào tình trạng thiếu hụt tiểu sinh, xuất hiện tình trạng hụt hẫng thế hệ.

Diễn viên dưới trướng người đi kẻ ở, những người ở lại cũng không yên lòng, trong tình hình này, chất lượng phim truyền hình sụt

giảm cũng là điều khó tránh khỏi.

Lần này Thiệu Nghị Phu cải cách mạnh tay đối với Hoa hậu Hong Kong, các giám chế phim truyền hình của Vô tuyến ai nấy đều lo sợ.

Trong đó đương nhiên có cả Vương Thiên Lâm và Tiêu Nhuy.

Lần này lấy danh nghĩa đánh bài để tụ tập, thực chất cũng là để bàn bạc đối sách. "Không giấu gì anh Vương, gần đây tôi đã rất lâu không gặp được ông chủ, bên cô Phương lại không moi được tin tức gì, nên mới muốn tìm anh để bàn bạc một chút, xem có cách nào vượt qua cửa ải khó khăn này không." Tiêu Nhuy biết rõ bây giờ không phải là lúc hơn thua với Vương Thiên Lâm, nên thái độ rất khiêm tốn, cũng không để ý những lời mỉa mai trong câu nói của Vương Thiên Lâm. "Chuyện này tôi cũng rất bối rối, nhưng bây giờ chuyện của đài truyền hình đều do cô Phương xử lý, tôi cũng gần nửa năm rồi không gặp ông chủ.

Giám chế Tiêu hỏi tôi câu này thật là hỏi nhầm người rồi." Vương Thiên Lâm vừa xoa bài vừa nói.

Trong bốn người có mặt, Vương Thiên Lâm thực ra là người ít lo lắng nhất.

Nhân lúc phim võ hiệp đang không khởi sắc, trong lòng ông đã nảy sinh ý định nghỉ hưu.

Con trai ông là Vương Tinh và đệ tử Đỗ Kỳ Phong hợp tác mở một công ty điện ảnh, làm ăn phát đạt, cũng đến lúc ông an nhàn hưởng tuổi già rồi.

Thái độ thờ ơ của Vương Thiên Lâm khiến Tiêu Nhuy và hai vị giám chế còn lại có chút bất lực.

Tiêu Nhuy liếc mắt ra hiệu cho một vị giám chế họ Lương, người đó liền lên tiếng: "Gần đây công ty không còn ủng hộ việc sản xuất

phim võ hiệp như trước nữa, mấy kịch bản viết xong đều bị ém ở trên, cứ thế này cũng không phải là cách." Nhìn vẻ mặt rầu rĩ của đối phương, Vương Thiên Lâm chỉ khẽ thở dài, "Theo tôi thấy, thời của phim võ hiệp e là đã đến hồi kết rồi, muốn được ủng hộ lớn như trước, e là không thể nữa." Mấy người kia cũng đều đồng cảm với lời này, nhưng họ đã quen với việc làm phim võ hiệp, các thể loại khác đều không giỏi lắm. "Mấu chốt là không làm phim võ hiệp thì còn có thể làm gì?" một vị giám chế họ Lưu khác xen vào. "Cái này thì tôi cũng không biết." Vương Thiên Lâm tỏ vẻ lực bất tòng tâm. "Tôi nghe nói con trai của giám chế Vương và anh Lâm quan hệ rất tốt…" vị giám chế họ Lương dường như vô tình nhắc đến, động tác xoa bài của Vương Thiên Lâm khựng lại, ông ngẩng đầu nhìn đối phương. "Thằng nhóc nhà tôi và anh Lâm rất thân là đúng, nhưng nó luôn làm điện ảnh, chẳng lẽ giám chế Lương muốn chuyển nghề?" Vị giám chế họ Lương vội vàng xua tay, "Sức của tôi thế nào, giám chế Vương còn không rõ sao, có thể kiếm miếng cơm trong làng truyền hình là tốt lắm rồi.

Làng điện ảnh nước sâu như vậy, tôi đâu dám nhúng chân vào… Tôi chỉ nghe nói, trước khi chú Sáu quyết định cải cách cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, đã từng nói chuyện sâu với anh Lâm một lần." "Ồ?" Chuyện này Vương Thiên Lâm là lần đầu tiên nghe nói.

Ông thấy vị giám chế họ Lương này khi nói chuyện, mắt không ngừng liếc về phía Tiêu Nhuy, trong lòng lập tức hiểu ra.

Có thể dò hỏi được tin tức bí mật như vậy, trong số những người có mặt cũng chỉ có Tiêu Nhuy mới có khả năng này. "Anh Lâm làm gì có thời gian quản những chuyện này?" Vương Thiên Lâm lắc đầu như trống bỏi, theo ông thấy, đi tìm Lâm Hựu Luân dò hỏi tin tức, còn không bằng trực tiếp đi tìm Thiệu Nghị Phu hỏi cho rõ ràng.

Tiêu Nhuy, người từ nãy đến giờ vẫn im lặng, cuối cùng không

nhịn được lên tiếng, "Giám chế Vương thật sự không biết?" "Biết gì?" Vương Thiên Lâm nhíu mày, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Bất kể Vương Thiên Lâm là giả vờ không biết hay thật sự không biết, Tiêu Nhuy đều quyết định nói thẳng ra, "Tôi gần đây nghe ngóng được tin tức, ông chủ có thể sẽ chuyển một phần cổ phần trong tay cho anh Lâm.

Nếu tin tức là thật, anh Lâm sẽ là một trong những cổ đông của Vô tuyến." Vương Thiên Lâm nhướng mày, vẻ mặt vẫn khá bình tĩnh, nhưng trong lòng đã nổi sóng cuộn trào.

Sau khi ông có ý định nghỉ hưu, quả thực rất nhiều tin tức từ cấp cao không còn linh thông như trước.

Nhưng chuyện lớn như vậy, ông lại không hề nghe được chút phong thanh nào trước đó, điều này thật kỳ lạ.

Người cũng không biết chuyện còn có vị giám chế họ Lưu kia, "Giám chế Tiêu, tin này có đáng tin không?" "Là cô Phương đích thân nói với tôi, chắc sẽ không giả đâu." Tiêu Nhuy rất khẳng định gật đầu, "Đương nhiên, cô Phương chỉ nói là ông chủ và anh Lâm đang tiến hành tiếp xúc về phương diện này, rốt cuộc có thành hay không, bây giờ vẫn chưa rõ lắm." "Anh Lâm đầu năm mới tiếp quản 《Minh Báo》, bây giờ lại chuẩn bị góp vốn vào Vô tuyến, trong tay anh ta thật sự có nhiều vốn đến vậy sao?" giám chế Lưu hoài nghi nói. "Không phải góp vốn, mà là hoán đổi cổ phần." Tin tức mà Tiêu Nhuy dò hỏi được rất toàn diện.

Những người khác có mặt lập tức hiểu ra.

Thiệu Nghị Phu đương nhiên không thể có hứng thú với tập đoàn 《Minh Báo》 trong tay Lâm Hựu Luân, vì vậy lần hoán đổi cổ phần này, chắc chắn là Lâm Hựu Luân dùng cổ phần của chuỗi rạp phim Gia Nghị để đổi lấy cổ phần của Vô tuyến. "Chú Sáu lần này chuẩn bị

chấn chỉnh lại để quay về làng điện ảnh sao?" giám chế Lương cũng tham gia thảo luận. "Có khả năng này, anh không thấy cô Phương hai năm nay ngày càng ủng hộ 'Đại Đô Hội' sao?" giám chế Lưu đáp lại một câu.

Ngay sau khi Thiệu Nghị Phu bán toàn bộ chuỗi rạp phim Thiệu thị cho Lâm Hựu Luân được gần một năm, Thiệu thị đã hợp tác với Vô tuyến thành lập công ty điện ảnh 'Đại Đô Hội'.

Ban đầu mỗi năm chỉ làm một hai bộ phim, không gây được sự chú ý.

Nhưng gần đây động thái của Đại Đô Hội đột nhiên lớn hơn, một lúc công bố kế hoạch quay 3 bộ phim.

Hiện nay thị trường điện ảnh Hong Kong tốt như vậy, ý đồ muốn quay lại thị trường điện ảnh của Thiệu Nghị Phu thực ra đã rất rõ ràng.

Tiêu Nhuy không nói gì, ông biết đây chỉ là hiện tượng bề ngoài.

Nguyên nhân sâu xa hơn là Lâm Hựu Luân và Thiệu Nghị Phu đã có kẻ thù chung, nên mới chọn liên thủ vào lúc này.

Chỉ ba ngày trước, gia tộc Lâm Bạch Hân chính thức tuyên bố ra bên ngoài, đã mua lại 40% cổ phần của Á thị từ tay Khâu Đức Căn, và trong ba năm tới sẽ lần lượt mua nốt số cổ phần còn lại trong tay Khâu Đức Căn, thực hiện việc kiểm soát hoàn toàn Á thị.

Chương 309

Gia tộc họ Lâm vào cuộc ở Á thị, lập tức khiến Thiệu Nghị Phu cảm thấy bị uy hiếp không nhỏ, lúc này mới có ý định kéo Lâm Hựu Luân vào cuộc, liên thủ cùng chống lại kẻ địch mạnh.

Thiệu Nghị Phu lẳng lặng ngồi trên sofa trước cửa sổ sát đất, nhìn ánh tà dương dần chìm vào những gợn sóng lấp lánh của cảng Victoria.

Dù trước mặt truyền thông, Thiệu Nghị Phu luôn tỏ ra tráng kiện, nhưng gần đây ông ngày càng cảm thấy lực bất tòng tâm, đó là một cảm giác bất lực sâu sắc đối với tương lai.

Ông không phải không biết phim võ hiệp đã lỗi thời, cũng không phải không biết nội bộ Vô tuyến dạo này lòng người bất ổn, nhưng khi tương lai của TVB còn chưa chắc chắn, thì phim võ hiệp vốn phụ thuộc vào TVB sẽ có kết cục ra sao?

Dù có Phương Dật Hoa ra tay sắt đá quán xuyến, nhưng không một người con nào của Thiệu Nghị Phu chịu làm thái tử dưới vầng hào quang của vạn ngôi sao.

Thiệu Nghị Phu, ở tuổi 80, đang đối mặt với tình cảnh khó xử không có người kế nghiệp.

Có lẽ bản thân ông còn gắng gượng được mười, hai mươi năm nữa, nhưng sau đó thì sao?

Huyền thoại truyền hình thuộc về ông, có lẽ, sẽ sớm phải đặt một dấu chấm hết trong tương lai không xa.

Mãi đến khi màn đêm hoàn toàn bao trùm bầu trời, Thiệu Nghị Phu mới chống gậy, run rẩy đứng dậy.

A Hào, người luôn túc trực bên cạnh, vội vàng bước tới đỡ ông. "A Hào, cậu nói xem Lâm Hựu Luân có đồng ý điều kiện tôi đưa ra không?" Thiệu Nghị Phu lẩm bẩm hỏi.

Thiệu Nghị Phu rất hiếm khi hỏi ý kiến người khác về những chuyện quan trọng như vậy, nên A Hào trả lời cũng rất cẩn trọng: "Mâu thuẫn giữa Lâm Hựu Luân và Lâm Kiện Nhạc đã công khai hóa rồi, tôi nghĩ chắc Lâm Hựu Luân cũng không hy vọng Á thị lớn mạnh trong tay nhà họ Lâm đâu nhỉ?" Nếu là hợp tác với người khác, Thiệu Nghị Phu đã chẳng cần phải đau đầu đến thế, nhưng đối tượng hợp tác lại là Lâm Hựu Luân, trong lòng ông lại dấy lên những cảm xúc mâu thuẫn phức tạp.

Khi Lâm Hựu Luân còn là một biên kịch nhỏ bé, hắn đã có dã tâm nhòm ngó hệ thống rạp chiếu phim của Thiệu thị.

Lâm Hựu Luân bây giờ đã khác xưa, nếu hắn có dã tâm quá lớn với Vô tuyến, thì việc làm của Thiệu Nghị Phu lúc này khác nào dẫn sói vào nhà.

Thiệu Nghị Phu nhíu mày, A Hào càng không dám tùy tiện lên tiếng. "Dật Hoa đi bao lâu rồi?" Thiệu Nghị Phu lại hỏi tiếp.

Thiệu Nghị Phu để Phương Dật Hoa thay mặt ông đi đàm phán với Lâm Hựu Luân về điều kiện trao đổi cổ phần, cũng không biết cuối cùng hai bên có đạt được thỏa thuận hay không. "Cô Phương nói cô ấy sẽ về trước tám giờ." A Hào liếc nhìn đồng hồ treo tường, "Bây giờ còn chưa tới nửa tiếng nữa." A Hào vốn định khuyên Thiệu Nghị Phu ngồi xuống từ từ đợi, nhưng ông lại nhất quyết muốn đứng.

Theo Thiệu Nghị Phu nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên A Hào thấy ông tỏ ra lo lắng đến thế.

Đương nhiên Thiệu Nghị Phu căng thẳng như vậy cũng không phải không có lý do, địa vị của Lâm Hựu Luân trong làng điện ảnh

Hong Kong đã rất mạnh, nếu lại nắm quyền ở TVB, thì cả giới giải trí Hong Kong thật sự có thể một tay che trời.

Dù Lâm Hựu Luân luôn giữ thái độ kiềm chế đối với việc mở rộng sản nghiệp dưới trướng, nhưng ai dám đảm bảo hắn không có hứng thú với TVB, dã tâm là thứ mà trước khi bộc lộ ra, không ai có thể chắc chắn nó có tồn tại hay không.

Khi kim đồng hồ sắp chỉ đến tám giờ, dưới lầu truyền đến tiếng bước chân quen thuộc.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Phương Dật Hoa ở đầu cầu thang, Thiệu Nghị Phu đã mơ hồ cảm thấy có chuyện chẳng lành. "Hoa, có chuyện gì mà khiến em tức giận như vậy?" Biết có chuyện xảy ra, Thiệu Nghị Phu ngược lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Phương Dật Hoa cũng là vừa đột ngột nhận được tin, rồi tức đến hồ đồ, không kiềm chế được cảm xúc trước mặt Thiệu Nghị Phu.

Lẽ ra cách xử lý tốt nhất là tạm thời giấu Thiệu Nghị Phu một thời gian, đợi bên cô có phương án giải quyết rồi mới nói với ông chuyện này.

Bây giờ Thiệu Nghị Phu đã chủ động hỏi, cô nhất thời không biết phải nói với ông tin này như thế nào. "Sóng to gió lớn gì ta cũng thấy nhiều rồi, không có gì to tát cả, nói đi, ta chịu được." Thiệu Nghị Phu lúc này lại quay sang an ủi Phương Dật Hoa, "Bây giờ thị trường điện ảnh Hong Kong đang thịnh, Lâm Hựu Luân không chịu đồng ý cũng rất bình thường." "Không phải Lâm Hựu Luân, là Tiêu Nhuy!" Phương Dật Hoa căm phẫn nói.

Thiệu Nghị Phu nhất thời hoang mang, sao chuyện này đột nhiên lại dính líu đến Tiêu Nhuy? "Ban đầu ông mời hắn từ Lệ Đích về, cho hắn quyền lực lớn như vậy, ủng hộ hắn quay bao nhiêu phim truyền hình, bây giờ hắn công thành danh toại rồi, phủi mông là muốn đi!"

Phương Dật Hoa càng nói càng tức. "Tiêu Nhuy muốn nhảy việc?

Hắn định đi đâu?" Thiệu Nghị Phu kinh hãi trong lòng, nhưng vẻ mặt vẫn giữ được bình tĩnh. "Á thị!" Phương Dật Hoa cẩn thận thốt ra hai chữ, mắt vẫn luôn chú ý đến sự thay đổi trên gương mặt Thiệu Nghị Phu.

Cô rất lo ông sẽ vì chuyện này mà tức giận đến hỏng người.

Điều kỳ lạ là sau khi nghe xong, trên mặt Thiệu Nghị Phu không hề có biến động cảm xúc quá lớn, chỉ im lặng, dường như đã rất bình tĩnh chấp nhận sự thật này. "Tại sao lại là hắn?" Một lúc lâu sau, Thiệu Nghị Phu mới thẫn thờ nói, trong giọng điệu không nghe ra vui hay buồn. "Hợp đồng giữa Tiêu Nhuy và công ty vừa hết hạn một tháng trước, trước đó hắn cứ nói sẽ gia hạn hợp đồng, tôi cũng tin là thật nên không giục, không ngờ hắn vốn đã có lòng dạ khác!" Nhắc đến chuyện này, Phương Dật Hoa cảm thấy có chút ấm ức trong lòng.

Lần này Tiêu Nhuy giấu rất kỹ, qua mặt được tất cả mọi người.

Hai hôm trước hắn còn chạy đến chỗ Phương Dật Hoa dò hỏi tin tức, Phương Dật Hoa còn đem chuyện Thiệu Nghị Phu có ý định liên minh với Lâm Hựu Luân nói cho hắn biết, không ngờ tên này lại là một kẻ phản phúc.

Thiệu Nghị Phu khẽ thở dài, nhưng không nói gì.

Tiêu Nhuy năm xưa đã có thể bị ông mua chuộc mà phản bội Lệ Đích, thì cũng có thể bị người khác mua chuộc mà phản bội Vô tuyến.

Thiệu Nghị Phu sớm đã liệu được sẽ có chuyện như vậy xảy ra, chỉ không ngờ ngày này lại đến nhanh như thế.

Phương Dật Hoa thấy phản ứng của Thiệu Nghị Phu, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Cô đột nhiên cảm thấy Thiệu Nghị Phu thật sự đã già rồi.

Nếu chuyện này xảy ra mười năm trước, Thiệu Nghị Phu chắc chắn sẽ dùng đủ mọi thủ đoạn để chèn ép Tiêu Nhuy, còn bây giờ ông chỉ khẽ thở dài, không thấy có bất kỳ hành động nào. "Tôi thấy chuyện này tuyệt đối không thể dung túng!" Phương Dật Hoa bất bình nói.

Vô tuyến lúc này tuy nhân tài đông đúc, mất đi một Tiêu Nhuy cũng chưa đến mức tổn thương gân cốt, nhưng việc mở ra một tiền lệ xấu như vậy, ảnh hưởng lại vô cùng tồi tệ. "Bây giờ hắn đã nhảy sang Á thị, trong thời gian ngắn chúng ta cũng không làm gì được hắn.

Việc quan trọng nhất lúc này là phải ổn định lòng người." Thiệu Nghị Phu bình tĩnh nói.

Tiêu Nhuy làm việc ở Vô tuyến nhiều năm, dưới trướng cũng quy tụ một nhóm người.

Việc cấp bách không phải là tìm hắn tính sổ, mà là phải xóa bỏ những ảnh hưởng bất lợi do việc hắn nhảy việc để lại.

Được Thiệu Nghị Phu nhắc nhở, Phương Dật Hoa đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Dạo trước Tiêu Nhuy và mấy giám chế khác thường xuyên ăn cơm tụ tập, liệu hắn có xúi giục những người khác cùng nhảy việc với hắn không?" Thiệu Nghị Phu nghe vậy cũng nhíu mày, chuyện của Tiêu Nhuy quả thực khiến Vô tuyến rất bị động, đặc biệt là trong thời điểm then chốt và nhạy cảm này. "Khoảng chừng có những ai?" Phương Dật Hoa nhanh chóng đọc ra một loạt cái tên.

Khi nghe đến "Vương Thiên Lâm", Thiệu Nghị Phu người lảo đảo, bàn tay đang nắm lấy tay Phương Dật Hoa đột nhiên siết chặt.

Phương Dật Hoa bị dọa hết hồn, vội vàng giải thích: "Đây cũng chỉ là suy đoán của cá nhân tôi thôi, rất nhiều người trong số họ đều là người cũ đã theo ông từ thời Thiệu thị, ngày thường ông đối xử với họ không tệ, chắc họ sẽ không vô tình vô nghĩa như vậy đâu." Lời tuy nói vậy, nhưng trong lòng Phương Dật Hoa thực ra cũng không chắc

chắn.

Thế giới này vĩnh viễn là lợi ích trên hết, cái gọi là trung thành chẳng qua là vì cái giá của sự phản bội chưa đủ cao mà thôi. "Đỡ ta ngồi xuống." Thiệu Nghị Phu nhất thời cảm thấy cơ thể có chút suy nhược.

Lời nói vừa rồi của Phương Dật Hoa quả thực đã kích động ông rất lớn, cũng khuếch đại sự bất an của ông về chuyện này.

Chương 310

Sau khi đỡ Thiệu Nghị Phu ngồi xuống, Phương Dật Hoa không nói gì thêm, chỉ cẩn thận ngồi bên cạnh.

Thiệu Nghị Phu mệt mỏi tựa vào sofa, ngây ngốc nhìn trần nhà, không nói một lời.

Cũng không biết qua bao lâu, Thiệu Nghị Phu cuối cùng cũng lên tiếng: "Hôm nay em gặp Lâm Hựu Luân, thái độ của hắn rốt cuộc thế nào?" Kế hoạch của Thiệu Nghị Phu là dùng 5% cổ phần của Vô tuyến đổi lấy 5% cổ phần của rạp chiếu phim Gia Nghị.

Xét về giá trị thị trường của công ty, Vô tuyến dường như có chút thiệt thòi, nhưng xét về giá trị thương mại thực tế, 5% cổ phần của Gia Nghị lại có giá trị hơn 5% cổ phần của Vô tuyến.

Bởi vì xét về vị thế thị trường, rạp chiếu phim Gia Nghị đã độc chiếm toàn bộ thị trường điện ảnh Hong Kong, có quyền phát ngôn tuyệt đối trong ngành; còn Vô tuyến tuy một mình một cõi trong lĩnh vực truyền hình Hong Kong, nhưng đồng thời vẫn tồn tại đối thủ cạnh tranh như Á thị.

Còn đứng trên góc độ của hai bên trao đổi, 5% cổ phần Vô tuyến đối với Lâm Hựu Luân là có cũng được, không có cũng chẳng sao, quyền kiểm soát Vô tuyến vẫn nằm chắc trong tay Thiệu Nghị Phu.

Còn nếu trong tay Thiệu Nghị Phu có thêm 5% cổ phần Gia Nghị, ông có thể giành thêm được một ghế trong hội đồng quản trị Gia Nghị, còn số ghế của Lâm Hựu Luân sẽ giảm từ 7 xuống còn 6.

Trong hội đồng quản trị 11 người, hắn vẫn chiếm đa số tuyệt đối, nhưng sức kiểm soát sẽ bị suy yếu ở một mức độ nhất định.

Mặc dù ba công ty Thiệu thị, Gia Hòa và Lệ Tân về cơ bản không thể nào bắt tay với nhau, nhưng khi họ có chung lợi ích, cũng không phải là không thể liên hợp lại để chống lại Lâm Hựu Luân.

Lợi ích duy nhất của thương vụ này đối với Lâm Hựu Luân là trở thành cổ đông của Vô tuyến.

Sau này nếu Thiệu Nghị Phu quyết định nhượng lại cổ phần Vô tuyến, hắn sẽ được hưởng quyền ưu tiên mua.

Thiệu Nghị Phu vẫn luôn lo lắng Lâm Hựu Luân có dã tâm quá lớn với Vô tuyến, nhưng muốn thương vụ này thành công, lại cần Lâm Hựu Luân phải có một dã tâm nhất định với Vô tuyến.

Thiệu Nghị Phu bây giờ đã 80 tuổi, còn Lâm Hựu Luân chỉ mới ngoài 20.

Rất nhiều người đều cho rằng Lâm Hựu Luân cứ chờ cũng có thể chờ đến lúc Thiệu Nghị Phu thật sự nghỉ hưu.

Chỉ có Lâm Hựu Luân tự mình biết rõ, thời điểm Thiệu Nghị Phu thực sự rút khỏi TVB là 20 năm sau.

Đấu trí với một ông lão chắc chắn sẽ sống đến trăm tuổi thật sự rất không sáng suốt. "Nói vậy là hắn đã từ chối?" Thiệu Nghị Phu đã có sự chuẩn bị tâm lý cho việc này, nhưng vẫn cảm thấy có chút thất vọng. "Hắn không từ chối thẳng, chỉ là đưa ra một điều kiện." Phương Dật Hoa khó xử nhìn Thiệu Nghị Phu một cái, vì cô cảm thấy Thiệu Nghị Phu căn bản không thể nào đồng ý yêu cầu của Lâm Hựu Luân. "Trở thành cổ đông lớn thứ hai của Vô tuyến trong mười năm tới?" Lý Trí đẩy gọng kính đen trên mặt, trên người mặc áo sơ mi lụa dài tay màu trắng sữa, váy đen dài đến gối, trang phục chuẩn của một nhân viên văn phòng.

Hai chân thon dài, đầu gối khép lại ngồi cong, tôn lên đường cong

đầy đặn gợi cảm của vòng ba.

Lâm Hựu Luân vòng tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn vừa một vòng tay của Lỵ Trí, cảm nhận sự đầy đặn, đàn hồi và ấm áp.

Biểu cảm đoan trang tao nhã của Lỵ Trí ngay khoảnh khắc Lâm Hựu Luân đưa tay ôm eo cô liền hoàn toàn tan biến, đôi mắt quyến rũ như có thể rịn ra nước, khiến cô càng thêm phần vũ mị vô hạn, làm cho dung mạo của cô càng hoàn mỹ không tì vết, vô cùng quyến rũ. "Thị trường điện ảnh biến số quá lớn, còn thị trường truyền hình lại rất ổn định, nếu không với sự tinh tường của 'Lục Thúc', ông ấy cũng sẽ không để Thiệu thị giảm sản lượng, chuyển trọng tâm kinh doanh sang Vô tuyến." Vị trí quan trọng của Vô tuyến đối với giới giải trí Hong Kong không cần phải nói nhiều, có một cơ hội để tương lai có thể nắm quyền Vô tuyến như thế này, Lâm Hựu Luân nói không động lòng tuyệt đối là nói dối. "Vậy Lục Thúc có cảm thấy anh tham lam không đủ không?" Lỵ Trí nói câu này, nhưng thân thể lại tình tứ nép sát vào Lâm Hựu Luân.

Những năm nay quyền kiểm soát Vô tuyến luôn được Thiệu Nghị Phu nắm chặt trong tay, lần này có thể chủ động mở ra một khe hở cho Lâm Hựu Luân đã là rất tốt rồi.

Lâm Hựu Luân lại đưa ra điều kiện phụ như vậy, theo Lỵ Trí thấy, Thiệu Nghị Phu mười phần thì có đến tám chín phần là sẽ không đồng ý. "Lục Thúc năm nay 80 tuổi, cô Phương 63 tuổi, mười năm sau, e là hai vị này có lòng cũng không còn sức để tiếp tục nắm quyền Vô tuyến nữa." Lâm Hựu Luân ôm chặt Lỵ Trí, "Hơn nữa mười năm sau, tình hình Hong Kong sau khi trao trả sẽ thế nào, không ai nói rõ được.

Trước khi trao trả, Hong Kong chắc chắn sẽ có một làn sóng rút vốn, Lục Thúc chắc chắn có thể nhìn thấy điểm này, đương nhiên

cũng sẽ chuẩn bị cho mình một đường lui." "Chuyện Hong Kong trao trả, người khác đều rất lo lắng, sao anh lại không lo lắng chút nào vậy?" Lỵ Trí ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân một cái.

Lâm Hựu Luân đưa tay, tháo cặp kính gọng đen có phần già dặn trên sống mũi Lỵ Trí xuống, cẩn thận ngắm nghía một hồi rồi tự mình nói: "Như vậy đẹp hơn nhiều, sau này trước mặt anh không được nghiêm túc như vậy." Hai má Lỵ Trí ửng hồng, lườm Lâm Hựu Luân một cái, phản đối: "Làm gì có ai bá đạo như anh?

Người ta lại không phải thư ký của anh…" Cô vừa dứt lời, mông liền bị Lâm Hựu Luân vỗ nhẹ một cái. "Vậy hôm nay em làm thư ký của anh là được rồi." Lâm Hựu Luân nói ngang ngược. "Người ta đang nói chuyện nghiêm túc với anh mà." Lỵ Trí bĩu môi, nhưng trong mắt đã ngập tràn xuân tình.

Lâm Hựu Luân buổi tối còn có hẹn gặp người khác, lúc này không tiện trêu chọc Lỵ Trí quá mức, bĩu môi, nghiêm túc nói: "Hong Kong trao trả đã thành định cục, chỉ cần chính cục Đại lục ổn định, bên này sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Ngược lại, tình hình kinh tế Đông Nam Á trong mười năm tới có thể sẽ có một biến động lớn." Lâm Hựu Luân không cho rằng mình có thể ngăn cản cuộc khủng hoảng tài chính châu Á bùng nổ sau mười năm nữa, nhưng có thể bắt đầu chuẩn bị trước một số việc.

Tuy nhiên, lời này không thể nói rõ trước mặt Lỵ Trí, nên chủ đề vẫn quay lại đài truyền hình Vô tuyến.

Lâm Hựu Luân không hề che giấu dã tâm của mình đối với Vô tuyến, Thiệu Nghị Phu hiển nhiên cũng đã nhìn ra điểm này.

Điều ông do dự chẳng qua là sau khi đồng ý điều kiện của Lâm Hựu Luân, sẽ có lợi ích lớn đến mức nào cho Vô tuyến.

Từ những đề nghị cải cách chế độ hoa hậu Hong Kong, có thể thấy sự quan tâm của Lâm Hựu Luân đối với ngành truyền hình Hong Kong rõ ràng đã không phải là một hai ngày.

Mà Thiệu Nghị Phu tin rằng, Lâm Hựu Luân chỉ cần chuyển một phần biểu hiện "yêu nghiệt" của mình trong lĩnh vực điện ảnh sang truyền hình, là đủ để Vô tuyến hoàn toàn độc chiếm toàn bộ thị trường truyền hình Hong Kong.

Để Lâm Hựu Luân trở thành cổ đông lớn thứ hai của Vô tuyến trong vòng mười năm, về bản chất không hề động chạm đến lợi ích cốt lõi của Thiệu Nghị Phu tại Vô tuyến.

Mười năm sau, là tiếp tục nắm quyền Vô tuyến, hay là chuyển nhượng cổ phần cho người khác, quyền chủ động vẫn nằm trong tay Thiệu Nghị Phu.

Nếu đến lúc đó vấn đề người thừa kế vẫn chưa được giải quyết, bán Vô tuyến cho Lâm Hựu Luân cũng là một lựa chọn không tồi.

Chính vì nắm bắt được tâm lý này của Thiệu Nghị Phu, Lâm Hựu Luân mới tỏ ra vô cùng tự tin.

Thảo luận xong chính sự, Lý Trí tựa người vào sofa, vắt chéo hai cặp chân dài quyến rũ được bọc trong vớ lụa lên bàn trà, nhìn Lâm Hựu Luân cười như không cười, nói: "Tối nay anh…" "Tối nay Vương Tinh hẹn anh gặp mặt, phải muộn một chút mới về được." Lâm Hựu Luân véo má Lý Trí một cái rồi mới ra ngoài. —— Lần này Vương Tinh đột nhiên hẹn gặp Lâm Hựu Luân, mục đích không khó đoán.

Một trong những giám chế vàng của Vô tuyến, Tiêu Nhuy, đã đầu quân cho Á thị, áp lực về mảng sản xuất phim truyền hình bỗng chốc đè nặng lên vai cha của Vương Tinh, Vương Thiên Lâm.

Dù sao cũng là người đã theo Thiệu Nghị Phu hơn hai mươi năm, dù trong lòng Vương Thiên Lâm đã có ý định nghỉ hưu dưỡng già, cũng không thể nào phủi tay ra đi khi Vô tuyến gặp khó khăn.

Nhưng nếu ở lại, tình thế mà Vương Thiên Lâm phải đối mặt cũng rất cam go.

Sau khi tập đoàn Lệ Tân nắm quyền Á thị, đầu tiên là đào Tiêu Nhuy từ Vô tuyến sang, tiếp đó liền rầm rộ tuyên bố đầu tư 40 triệu, quay bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên 《Sưu Thần Ký》.

Á thị năm đó đã không tiếc tiền mua bản quyền chuyển thể truyền hình của bộ tiểu thuyết này từ tay Lâm Hựu Luân, sau đó lại nhân danh tuyển chọn diễn viên cho phim, rầm rộ tổ chức cuộc thi Hoa hậu châu Á lần thứ nhất.

Nhưng sau cuộc thi đó, kế hoạch khởi quay bộ phim lại bị trì hoãn mãi cho đến tận bây giờ.

Biết được bản quyền chuyển thể vẫn còn trong tay Á thị, Lâm Kiện Nhạc lập tức thuyết phục cha mình là Lâm Bách Hân, khởi động lại việc quay bộ phim này.

Sau khi truyện tranh và tiểu thuyết 《Sưu Thần Ký》 lần lượt được xuất bản, phiên bản điện ảnh và truyền hình đã trở thành tâm điểm mong đợi của mọi người.

Hai năm trước Lâm Hựu Luân đã từng nói, với tốc độ phát triển kỹ xảo điện ảnh hiện nay, ít nhất phải đợi 10 năm sau mới xem xét việc đưa tác phẩm này lên màn ảnh rộng.

Vì vậy, phim truyền hình chuyển thể đã trở thành phiên bản duy nhất mà mọi người có thể xem trong thời gian gần.

Có thể mượn danh tiếng cực cao của tác phẩm này để nhanh chóng mở ra cục diện, đồng thời còn có thể làm Lâm Hựu Luân tức ói

máu, cơ hội như vậy Lâm Kiện Nhạc chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Trước đây Lâm Hựu Luân vẫn chưa thúc giục Á thị khởi quay bộ phim này cũng là hy vọng đợi kỹ xảo phát triển hơn một chút, phim quay ra sẽ có hiệu quả tốt hơn, không ngờ cuối cùng lại làm lợi cho tập đoàn Lệ Tân, kẻ đã sớm nắm quyền Á thị.

Có chút bực bội, nhưng Lâm Hựu Luân cũng không đặc biệt lo lắng.

Chương 311

Mặc dù Á thị tuyên bố đầu tư tới 40 triệu cho cả bộ phim, nhưng với độ dài 40 tập, kỹ xảo chắc chắn không thể làm quá xuất sắc, quay ra có được khán giả đón nhận hay không vẫn là một ẩn số.

Lâm Hựu Luân không lo, không có nghĩa là người khác không sốt ruột.

Lần này Á thị làm rùm beng rất lớn, phía Vô tuyến cảm thấy áp lực nặng nề, Vương Thiên Lâm càng sốt ruột lo lắng.

Kỷ lục xuất bản mà 《Sưu Thần Ký》 tạo ra đến nay vẫn chưa bị tác phẩm nào phá vỡ.

Các tác phẩm cùng thời đều thua kém một bậc về sức ảnh hưởng.

Còn các tác phẩm của hai đại sư Kim Dung, Cổ Long, những bộ có thể quay thì mấy năm nay Vô tuyến đều đã quay hết rồi.

Nhất thời không tìm được tác phẩm nào có thể chuyển thể để đối đầu với Á thị.

Trong bối cảnh Kim Dung gác bút, Cổ Long dưỡng bệnh, dường như đã không còn ai có thể thách thức địa vị siêu phàm của Lâm Hựu Luân.

Cuối cùng Vương Thiên Lâm hết cách, đành phải cầu cứu Lâm Hựu Luân.

Nhưng ông không thể mở lời trực tiếp với Lâm Hựu Luân, nên đã nhờ Vương Tinh đến dò hỏi thái độ của hắn trước.

Đến khách sạn đã hẹn, Lâm Hựu Luân phát hiện bên cạnh Vương Tinh, Đỗ Kỳ Phong còn có một người nữa, khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, mặt rất lạ, trước đây chưa từng gặp.

Nhưng xem ra quan hệ với Vương Tinh và Đỗ Kỳ Phong đều rất thân thiết.

Lâm Hựu Luân nhất thời không đoán ra thân phận người này, Vương Tinh chủ động giới thiệu: "Tôi nói tên cậu ta anh chưa chắc đã biết, nhưng biệt danh 'Vi Tiểu Bảo' của cậu ta thì anh chắc chắn đã nghe qua.

Kịch bản 《Xạ Điêu》 năm đó là do cậu ta viết đấy." Vương Tinh vừa nói vậy, Lâm Hựu Luân lập tức nghĩ ra người thanh niên có vẻ hơi nhút nhát đang đứng trước mặt mình là ai — Vi Gia Huy, người sau này cùng Đỗ Kỳ Phong thành lập "Ngân Hà Ánh Tượng", một biên kịch và đạo diễn nổi tiếng của Hong Kong.

Lúc này Đỗ Kỳ Phong đã ra ngoài làm phim điện ảnh, còn Vi Gia Huy vẫn tiếp tục làm biên kịch ở Vô tuyến.

Vương Thiên Lâm rất coi trọng tài năng của Vi Gia Huy, chuẩn bị bồi dưỡng anh ta làm người kế nhiệm mình.

Hôm nay Vương Tinh gọi Vi Gia Huy đến, thực ra cũng là sự sắp xếp của Vương Thiên Lâm. "Lần này anh phải giúp cha tôi một tay, gần đây tóc ông ấy đã bạc đi nhiều vì lo lắng, tôi nhìn mà cũng thấy đau lòng." Vương Tinh vừa đến đã dùng chiêu bài tình cảm. "Bản quyền chuyển thể truyền hình của 《Sưu Thần Ký》 tuy ở trong tay Á thị, nhưng tôi không cho rằng họ có thể làm tốt bộ phim này, nên anh bảo cha anh đừng quá căng thẳng." Lâm Hựu Luân tuy nói vậy, nhưng Vương Tinh vẫn không yên tâm, "Anh nói thì nhẹ nhàng quá, hay là anh viết một bộ tiểu thuyết mới, giao cho Vô tuyến quay, như vậy mọi người sẽ yên tâm cả!" Lâm Hựu Luân lườm Vương Tinh một cái đầy bực bội, "Anh tưởng viết tiểu thuyết là gõ chữ à, nói viết là viết được ngay?" "Vậy phải làm sao?" Vương Tinh tội nghiệp nhìn Lâm Hựu Luân, "Lúc anh viết bộ tiểu thuyết đầu tiên, chính cha tôi đã phá lệ

đồng ý, mới thuận lợi quay thành phim truyền hình.

Bây giờ ông ấy gặp nạn, anh không thể thấy chết mà không cứu được!" Lâm Hựu Luân thực sự khó xử, vô tình liếc thấy Vi Gia Huy đang ngồi bên cạnh, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý. "Anh Vi gần đây có đang viết kịch bản nào không?" Vi Gia Huy ngẩn ra, hoàn toàn không ngờ Lâm Hựu Luân sẽ đột nhiên mở lời nói chuyện với mình, nhất thời không phản ứng kịp.

Đỗ Kỳ Phong dùng tay huých anh ta một cái, Vi Gia Huy mới ý thức được mình thất thố, vội nói: "Đang viết một kịch bản, về ân oán gia tộc hào môn…" Vi Gia Huy nói đến đây lại đột nhiên dừng lại, vì vấn đề đề tài, kịch bản này của anh không được đài truyền hình coi trọng.

Nói với Lâm Hựu Luân một kịch bản có lẽ căn bản không thể nào quay thành phim, dường như có chút không thích hợp. "Tôi thấy đề tài này rất hay.

Bây giờ phim cổ trang và phim tình cảm gia đình kể chuyện vặt vãnh mọi người đều xem ngán rồi, đổi sang loại phim gia tộc lấy bối cảnh thương chiến này, vừa hay hợp với thị trường chứng khoán Hong Kong đang tăng vùn vụt, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của rất nhiều khán giả." Lời nói của Lâm Hựu Luân khiến Vi Gia Huy, người vốn đã không còn hy vọng nhiều vào đề tài này, lại một lần nữa nhìn thấy hy vọng.

Cuối những năm 80 đầu những năm 90 của thế kỷ 20 chính là những năm tháng thịnh vượng nhất của Hong Kong.

Có khả năng tiêu dùng cao hơn, mọi người tự nhiên chuyển hướng sang các lĩnh vực giải trí.

Lúc này, dòng phim võ hiệp từng làm mưa làm gió trong thập niên 80 đã suy yếu, những ân oán hào môn nơi thâm sâu núi Thái Bình,

những cuộc tranh đấu hoành tráng trên thương trường mới là niềm yêu thích của những người dân bình thường đang mơ ước trở thành một thành viên của giới hào môn.

Phim gia tộc ra đời trong bối cảnh như vậy.

Trong ký ức, Vi Gia Huy đã viết mấy bộ phim gia tộc kinh điển.

Lâm Hựu Luân nhất thời tò mò, liền hỏi kịch bản mà Vi Gia Huy đang viết kể về câu chuyện như thế nào.

Vi Gia Huy đang suy nghĩ làm thế nào để biến sự hứng thú của Lâm Hựu Luân đối với đề tài này thành sự ủng hộ cho mình, Lâm Hựu Luân chủ động hỏi đến chuyện này khiến anh mừng rỡ khôn xiết, liền một hơi nói ra toàn bộ ý tưởng của mình.

Câu chuyện trong tâm trí Vi Gia Huy lấy bối cảnh thị trường chứng khoán Hong Kong từ những năm 70 đến 80 của thế kỷ 20, với ân oán tình thù của hai gia tộc làm tuyến chính.

Qua lời kể đầy cảm xúc của anh, ngay cả Vương Tinh và Đỗ Kỳ Phong vốn không mấy quan tâm ban đầu cũng nghe đến nhập tâm.

Thời đại biến thiên được mô tả trong câu chuyện này, chính là 20 năm đầy sóng gió của giới tài chính Hong Kong.

Vương Tinh, Đỗ Kỳ Phong là người từng trải nên đều cảm nhận sâu sắc, đặc biệt là Vương Tinh còn từng chơi cổ phiếu một thời gian, cảm xúc đối với chuyện này càng sâu sắc hơn.

Kể từ khi vấn đề trao trả Hong Kong được định đoạt, thị trường chứng khoán và bất động sản Hong Kong bắt đầu ổn định trở lại.

Đặc biệt là khi chính sách hạn chế cung cấp không quá năm mươi héc-ta đất mỗi năm được ban hành, các tập đoàn ý thức được tài nguyên đất đai ngày càng khan hiếm.

Phương pháp tranh đoạt trực tiếp nhất tự nhiên là thâu tóm các công ty niêm yết sở hữu đất đai.

Thị trường thậm chí còn xuất hiện những cuộc chiến thâu tóm ác ý, trong đó nổi tiếng nhất phải kể đến Lưu Loan Hùng, người đời sau mệnh danh là "kẻ săn mồi sao nữ".

Lưu Loan Hùng thời trẻ khởi nghiệp bằng việc sản xuất quạt điện, được gọi là "Lưu quạt điện", sau khi phất lên thì chuyển sang thị trường tài chính, với tư cách là một kẻ săn mồi tung hoành trên thị trường chứng khoán Hong Kong, nổi lên nhanh chóng từ năm 1985.

Trận đầu thâu tóm Năng Đạt, trận thứ hai thâu tóm Hoa Nhân Trí Nghiệp, trận thứ ba tấn công công ty khí đốt Việt Nam, trận thứ tư thách thức khách sạn Đại Đạo Lý của nhà họ Vu, tất cả đều thành công.

Là một tài phiệt mới nổi, nhất thời không ai sánh bằng.

So sánh với đó, Lâm Hựu Luân những năm này tỏ ra kín tiếng hơn nhiều.

Mặc dù mấy năm nay hắn thu hoạch không ít từ thị trường chứng khoán và bất động sản, nhưng phần lớn thời gian đều ẩn mình sau màn.

Lần ra tay được biết đến rộng rãi nhất lại là lần lợi dụng Hiệp định Plaza để đầu cơ đồng Yên vào năm 1985.

Gần đây truyền thông thường xuyên so sánh Lưu Loan Hùng và Lâm Hựu Luân.

Vi Gia Huy thậm chí còn thẳng thắn nói, ý tưởng viết kịch bản 《Đại Thời Đại》 của anh, ban đầu cũng là lấy cảm hứng từ câu chuyện khởi nghiệp của Lâm Hựu Luân và Lưu Loan Hùng.

Nghĩ đến bộ phim 《Châu Quang Bảo Khí》 đời sau có thể đưa

cuộc sống của vua sòng bài và cặp song sinh lên màn ảnh, không chỉ khiến người Hong Kong xem mà phải thốt lên đã ghiền, mà ngay cả nhiều phú hào cũng ngồi trước tivi, chờ thời cơ phán đoán xem câu chuyện này ám chỉ ai với ai, Lâm Hựu Luân đột nhiên có thể hiểu được cách nói này của Vi Gia Huy.

Chuyện này nghe có vẻ hoang đường, nhưng lại khiến người ta không thể không tin, nếu không thì không thể giải thích được tại sao bộ phim vốn dĩ phải đến năm 1991 mới khởi quay lại xuất hiện sớm như vậy. 《Đại Thời Đại》 có thể được xem là tác phẩm kinh điển tiêu biểu của dòng phim gia tộc, mà phim gia tộc lại có một vị trí cực kỳ quan trọng trong phim truyền hình Hong Kong.

Bắt đầu từ 《Đại Thời Đại》, TVB bắt đầu áp dụng phương thức đầu tư tập trung, với dàn diễn viên ngôi sao hùng hậu và tầm nhìn gia tộc trải dài suốt một thời đại, để sản xuất những bộ phim truyền hình dài tập, ngắn thì 40 tập, dài thì cả trăm tập, có ít nhất 6 diễn viên tên tuổi, thường được chọn phát sóng vào dịp kỷ niệm thành lập đài hàng năm, và chắc chắn sẽ trở thành quán quân về tỷ suất người xem của năm đó.

Quan trọng hơn, sức ảnh hưởng của bộ phim 《Đại Thời Đại》 trong lòng người dân Hong Kong là điều mà không một bộ phim gia tộc nào từng có được.

Vì bộ phim này mà còn chuyên môn sản sinh ra một thuật ngữ tài chính gọi là "hiệu ứng Đinh Giải".

Trịnh Thiếu Thu, người đóng vai Đinh Giải trong bộ phim này, sau đó chỉ cần có bất kỳ bộ phim nào do ông đóng chính được phát sóng trên TVB, thị trường chứng khoán Hong Kong chắc chắn sẽ sụt giảm mạnh.

Chuyện này khiến Trịnh Thiếu Thu suốt cả thập niên 90 không

được TVB trọng dụng, đành phải sang Đài Loan tìm kiếm cơ hội phát triển. 《Đại Thời Đại》 xuất hiện sớm 4 năm, liệu có còn cái gọi là "hiệu ứng Đinh Giải" hay không Lâm Hựu Luân không rõ, nhưng chuyện này lại nhắc nhở hắn một điều, vào tháng 10 sắp tới, thị trường chứng khoán toàn cầu sẽ xảy ra một cơn chấn động dữ dội, và Hong Kong chính là khu vực chịu ảnh hưởng nặng nề nhất.

Vương Tinh, Đỗ Kỳ Phong đang thảo luận về kịch bản 《Đại Thời Đại》 với Vi Gia Huy.

Chương 312

Ngay lúc ba người đang bàn luận sôi nổi, sắc mặt Lâm Hựu Luân đột nhiên thay đổi.

Vương Tinh ngồi đối diện Lâm Hựu Luân, là người đầu tiên phát hiện ra sự bất thường của hắn.

Anh ta dùng ánh mắt ra hiệu cho Đỗ Kỳ Phong và Vi Gia Huy ngừng nói, đang định mở miệng hỏi Lâm Hựu Luân có chuyện gì, thì Lâm Hựu Luân đã hỏi trước một câu: "Hiện tại anh còn bao nhiêu vốn trên thị trường chứng khoán?" "Vài triệu thôi, sao vậy?" Vương Tinh ánh mắt lấp lóe, rõ ràng không nói thật.

Đỗ Kỳ Phong, Vi Gia Huy đang ngồi bên cạnh, Vương Tinh đương nhiên sẽ không thật thà tiết lộ hết gia sản của mình. "Bất kể thị trường có tăng thế nào, đầu tháng 10 nhất định phải bán hết!" Lâm Hựu Luân nói rất nghiêm túc.

Vương Tinh ngơ ngác ngồi đó.

Nếu lời này không phải từ miệng Lâm Hựu Luân nói ra, chắc chắn anh ta sẽ coi đó là một trò đùa.

Thị trường chứng khoán Hong Kong bắt đầu bước vào thị trường giá lên từ năm 84, tháng 9 năm 86 lần đầu phá mốc 2000 điểm, ngày 6 tháng 6 năm 87 lại phá mốc 3000 điểm.

Rất nhiều người đều dự đoán thị trường Hong Kong vào tháng 10 năm nay có hy vọng đột phá 4000 điểm.

Người khác đều đang bận rộn đổ tiền vào, Lâm Hựu Luân lại bảo anh ta rút vốn ra, trong lòng Vương Tinh tự nhiên tràn đầy nghi hoặc.

Lần này Vương Tinh tương đối giữ được bình tĩnh, không hỏi

Lâm Hựu Luân nguyên nhân ngay tại chỗ.

Nhưng trên đường về, cuối cùng anh ta vẫn không nhịn được mà hỏi Lâm Hựu Luân tại sao lại làm vậy. "Câu chuyện vừa rồi của Vi Gia Huy đã nhắc nhở tôi, mấy vấn đề trước đây vẫn luôn không nghĩ thông, bây giờ đã mơ hồ có đáp án.

Trong vòng một hai tháng này, thị trường chứng khoán chắc chắn sẽ có vấn đề!" Lâm Hựu Luân không giải thích chi tiết nguyên nhân cho Vương Tinh, nhưng vào ngày hôm sau trên trang kinh tế của 《Minh Báo》, lại xuất hiện một bài bình luận kinh tế do hắn ký tên, tiêu đề là 《Cảnh giác tái diễn khủng hoảng chứng khoán năm 1973》.

Bề ngoài bài báo phân tích nguyên nhân của cuộc khủng hoảng chứng khoán năm 1973, nhưng thực tế là đang mượn xưa nói nay, ám chỉ những nguy cơ tiềm ẩn của thị trường chứng khoán Hong Kong hiện tại.

Đáng tiếc, sức hấp dẫn mạnh mẽ của đồng tiền đã khiến nhiều nhà đầu tư quên mất cảnh báo của thị trường chứng khoán, và quá lạc quan tin rằng "triển vọng rất tốt, thị trường chứng khoán sẽ tăng mãi", thậm chí có người còn công khai chỉ trích Lâm Hựu Luân trên báo là "lo bò trắng răng", "cản trở người khác phát tài".

Người dân bình thường đều bị mê hoặc bởi sự điên cuồng của thị trường chứng khoán Hong Kong hiện tại, lời cảnh báo của Lâm Hựu Luân không có tác dụng gì nhiều.

Tuy nhiên, trong mắt một số chuyên gia bình tĩnh, bài viết của Lâm Hựu Luân đã khiến họ mơ hồ cảm nhận được nguy cơ đang đến gần.

Hơn một tuần trôi qua, ông chủ của 《Tín Báo》 Lâm Hành Chí vẫn còn giữ bản cắt của trang tài chính 《Minh Báo》 kỳ đó.

Điều khiến ông coi trọng như vậy, đương nhiên vẫn là bài bình luận kinh tế của Lâm Hựu Luân. "Lần trước Hiệp định Plaza đã bị cậu ta đoán trúng rồi, lần này thị trường chứng khoán Hong Kong thật sự sẽ sụp đổ như lời cậu ta nói sao?" Vợ ông, Lạc Hữu Mai, khi thảo luận về vấn đề này với Lâm Hành Chí, trong lòng cũng rất lo lắng.

Bỏ qua phân tích của Lâm Hựu Luân, trong bài viết này có ít nhất một điểm mà Lâm Hành Chí vô cùng đồng tình, đó là biểu hiện của thị trường chứng khoán và các nhà đầu tư Hong Kong hiện nay gần như là một bản sao của năm 1973.

Cuộc khủng hoảng chứng khoán năm 1973 đến nay vẫn khiến Lâm Hành Chí nhớ như in, không chỉ vì năm đó các nhà đầu tư Hong Kong thua lỗ nặng nề, số người phá sản nhảy lầu không đếm xuể, mà ngay cả việc ông rời 《Minh Báo》 để thành lập 《Tín Báo》 cũng có liên quan trực tiếp đến cuộc khủng hoảng này.

Khi đó, Lâm Hành Chí là phó tổng biên tập của 《Minh Báo Vãn Báo》, phụ trách trang kinh tế.

Năm 1973 thị trường chứng khoán sụp đổ, doanh số của 《Minh Báo Vãn Báo》 giảm mạnh, Kim Dung quyết định cắt giảm nội dung trang tài chính, tăng thêm các phụ san như đua ngựa, dẫn đến sự bất mãn của Lâm Hành Chí, từ đó mới có ý định từ chức để độc lập thành lập một tờ báo tài chính chuyên nghiệp.

Mấy năm gần đây đồng đô la Mỹ luôn yếu đi, dẫn đến thâm hụt thương mại của Mỹ phình to, kế đến là lạm phát tăng cao.

Lâm Hựu Luân trong bài viết của mình đã mạnh dạn dự đoán, tân chủ tịch Cục Dự trữ Liên bang Greenspan chắc chắn sẽ chọn tăng lãi suất, và động thái này rất có thể sẽ gây ra sự sụt giảm của chứng khoán Mỹ, từ đó ảnh hưởng đến thị trường chứng khoán toàn cầu.

Đây là nguy cơ đến từ môi trường kinh tế bên ngoài, còn điều Lâm

Hành Chí lo lắng hơn là những ẩn họa bên trong thị trường chứng khoán Hong Kong: "Năm ngoái Sàn Giao dịch Liên hợp Hong Kong được thành lập, thay thế hoạt động của bốn sàn giao dịch trước đây, vốn và các công ty môi giới, ngân hàng đầu tư nước ngoài ồ ạt đổ vào.

Nhưng sàn giao dịch vẫn do người Hoa đứng đầu là Lý Phúc Chiếu chủ đạo, một khi thị trường có dấu hiệu bất ổn, vốn ngoại chắc chắn sẽ gây khó dễ." "Tập đoàn Trường Giang Thực Nghiệp của Lý Gia Thành tuần trước vừa tung ra kế hoạch huy động vốn lớn nhất từ trước đến nay, bốn công ty con của ông ta huy động tổng cộng 10,3 tỷ.

Đây là một tin tức rất tốt cho thị trường, nếu thật sự có rủi ro như ông nói, các tài phiệt Hong Kong đáng lẽ phải cảnh giác từ sớm rồi chứ." Lạc Hữu Mai đưa ra một ví dụ thực tế, cố gắng xua tan nỗi lo trong lòng chồng.

Lâm Hành Chí lắc đầu, "Kế hoạch phát hành thêm cổ phiếu lần này của Trường Giang Thực Nghiệp có điều khoản bất khả kháng, không thể hủy bỏ.

Nếu thị trường chứng khoán thật sự sụp đổ trong thời gian tới như lời Lâm Hựu Luân nói, thì động thái này của Lý Gia Thành e rằng là để vào thị trường gom hàng, nếu không ông ta hoàn toàn có thể đợi thị trường đột phá 4000 điểm rồi mới tiến hành kế hoạch huy động vốn này." Sau cuộc nói chuyện này giữa Lâm Hành Chí và vợ, thị trường chứng khoán Hong Kong tiếp tục tăng mạnh.

Ngày 1 tháng 10 còn lên đến điểm cao nhất là 3950 điểm, từng khiến Lâm Hành Chí nghi ngờ phán đoán của mình.

Thị trường tiếp tục đi lên, càng củng cố thêm niềm tin của các nhà đầu tư.

Mọi người đều tin rằng việc chứng khoán Hong Kong phá vỡ mốc

4000 điểm chỉ là vấn đề thời gian.

Thậm chí có người còn bắt đầu châm biếm Lâm Hựu Luân trên báo là "nói lời giật gân", còn lôi bài bình luận kinh tế mà Lâm Hựu Luân đăng một tháng trước ra, rõ ràng là chuẩn bị để vả mặt.

Đáng tiếc, đám người này không đợi được tin tức thị trường tăng mạnh, mà lại nhận được thông báo Cục Dự trữ Liên bang Mỹ tăng lãi suất.

Dự đoán của Lâm Hựu Luân bắt đầu ứng nghiệm từng cái một.

Vào ngày Cục Dự trữ Liên bang Mỹ tuyên bố tăng lãi suất, chỉ số Dow Jones giảm mạnh 91,55 điểm, kéo theo sự sụt giảm của thị trường chứng khoán toàn cầu.

Ngày hôm sau, chứng khoán và chỉ số tương lai của Hong Kong vừa mở cửa đã bị ảnh hưởng bởi sự sụt giảm mạnh của chứng khoán Mỹ đêm qua, chỉ số Hang Seng giảm mạnh 420,81 điểm, mức giảm lên tới 11,1%.

Sàn Giao dịch Liên hợp vào ngày hôm sau tuyên bố tạm ngừng giao dịch 4 ngày.

Cho đến lúc này, rất nhiều người mới ý thức được, khủng hoảng chứng khoán thật sự đã bùng nổ!

Thị trường chứng khoán Hong Kong đóng cửa bốn ngày, điện thoại nhà Lâm Hựu Luân gần như bị gọi đến nổ tung, đủ loại người gọi đến hỏi thăm, cầu chứng tin tức không ngừng nghỉ, nói cho cùng, rất nhiều người vẫn còn giữ một tia ảo tưởng về thảm họa chứng khoán đột ngột này.

Tiếc là hiện thực lại vô tình phá vỡ tất cả, bốn ngày sau, thị trường chứng khoán Hong Kong mở cửa trở lại, ngay hôm đó đã giảm mạnh 1120.7 điểm, đóng cửa ở mức 2395 điểm, mức giảm lên tới

33%, lập kỷ lục giảm điểm lịch sử.

Chính phủ Hong Kong bị buộc phải hai lần dùng 4 tỷ đô la Hong Kong để cứu thị trường, nhưng sau trận này, thị trường chứng khoán Hong Kong có thể nói là tổn thương nguyên khí nặng nề, nhà đầu tư càng thiệt hại thảm trọng.

Trong một tuần, khu Trung Hoàn đã xảy ra 18 vụ nhảy lầu tự sát, lật báo ra, gần như mỗi ngày đều có thể thấy những tin tức tương tự. "Đúng là người chết vì tiền, chim chết vì mồi!" Vương Thiên Lâm cảm khái một tiếng, đặt tờ báo xuống, lại vô tình liếc thấy Vương Tinh đi ngang qua trước mặt, trông có vẻ đang chuẩn bị ra ngoài. "Đứng lại!" Vương Thiên Lâm luôn cảm thấy phản ứng và cử chỉ của Vương Tinh hai ngày nay có gì đó kỳ quặc, hỏi thì lại nói không có chuyện gì.

Lời này lừa người khác thì được, chứ muốn qua mắt Vương Thiên Lâm thì không thể nào. "Ba, có chuyện gì sao?" Vương Tinh quay người lại, trên mặt gắng gượng nặn ra một nụ cười. "Không phải nói buổi tối gọi vợ con con qua ăn cơm sao?

Sao bọn họ không đến, mà con lại sắp đi rồi?" Vương Thiên Lâm nhìn Vương Tinh, mặt đầy nghi hoặc hỏi. "Con ra ngoài có chút việc..." Vương Tinh ấp úng nói.

Vương Thiên Lâm chỉ vào chiếc ghế sô pha đối diện mình, "Con qua đây, ba có chuyện muốn nói với con." Dù Vương Tinh rất không vui, nhưng cuối cùng vẫn không dám trái ý cha mình.

Anh ta ngồi xuống, lén nhìn Vương Thiên Lâm một cái, rồi im lặng không nói tiếng nào. "Mấy ngày nay đã đọc báo chưa?" Vương Thiên Lâm nâng tách trà lên, mở nắp thổi thổi. "Rồi ạ." Vương Tinh lơ đãng đáp một câu. "Có cảm giác gì không?" Vương Tinh mặt mày mờ mịt, "Không có cảm giác gì cả." Vương Thiên Lâm đặt mạnh tách

trà xuống bàn, Vương Tinh giật nảy mình.

Chương 313

"Đừng có giả vờ trước mặt ba nữa, có phải đã thua tiền trên thị trường chứng khoán không?" Vương Thiên Lâm nhìn thấu tâm tư của Vương Tinh.

Vương Tinh kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn Vương Thiên Lâm, yết hầu chuyển động một cái, nhưng nửa lời cũng không nói ra được.

Nhìn bộ dạng này của Vương Tinh, Vương Thiên Lâm biết ngay sự việc đã bị mình đoán trúng, liền vơ lấy cái gạt tàn trên bàn định ném về phía Vương Tinh.

Vương Tinh "vụt" một tiếng bật dậy khỏi sô pha, nép sang một bên, thật khó tưởng tượng thân hình béo ú của anh ta lại có phản ứng nhanh nhẹn đến vậy.

Anh ta vừa dùng tay che những bộ phận hiểm yếu, vừa lớn tiếng la lên: "Ba, ba nghe con giải thích..." Cái gạt tàn trong tay Vương Thiên Lâm cuối cùng vẫn không ném ra.

Vương Tinh cũng không dám ngồi xuống nữa, đứng một bên thành thật kể lại chuyện mình đã thua mấy triệu trên thị trường chứng khoán, nhưng trong lúc đó lại cố ý bỏ qua tin tức Lâm Hựu Luân từng nhắc nhở anh ta nên bán hết cổ phiếu trong tay càng sớm càng tốt.

Vương Tinh đã đầu tư hơn mười triệu vào thị trường chứng khoán, lần này thị trường sụp đổ, chỉ riêng tổn thất trên giấy tờ đã hơn 3 triệu.

Chuyện này anh ta không chỉ giấu người nhà, mà ngay cả phía Lâm Hựu Luân cũng không dám hé răng nửa lời, chỉ sợ sau này Lâm Hựu Luân sẽ không chịu chỉ điểm cho anh ta đầu tư nữa. "Con còn thân thiết với cậu Lâm như vậy, cậu ấy nói trên báo là thị trường sẽ

sụp đổ, sao con không đi hỏi cậu ấy chút tin tức trước?" Vương Thiên Lâm tỏ vẻ hận rèn sắt không thành thép, mấy triệu cứ thế đổ sông đổ biển, tuy không phải tiền của ông nhưng nghe thôi cũng thấy đau lòng.

Vương Tinh tự biết mình đuối lý, nên không dám hó hé.

Vương Thiên Lâm mắng một hồi cũng mệt, bèn nâng tách trà lên uống vài ngụm.

Vương Tinh thấy nước trong tách sắp cạn, vội vàng nhận lấy từ tay ba mình, rồi rót thêm nước mới. "Kịch bản 《Đại Thời Đại》 mà Tiểu Bảo mang đến ba đã xem rồi, ý tưởng rất hay, nhưng thị trường chứng khoán bây giờ đã thành ra thế này, ba ngày hai bữa lại có người nhảy lầu, quay một bộ phim gia tộc lấy bối cảnh thị trường chứng khoán như vậy, e là trở ngại không nhỏ." Vương Tinh nghe vậy liền sững sờ, "Ý của ba là?" "Chú Sáu đã đồng ý trao đổi cổ phần với cậu Lâm rồi, chẳng bao lâu nữa, thân phận của cậu Lâm sẽ có thêm một chức danh là giám đốc của Vô tuyến.

Chuyện này đã lan truyền trong công ty, thậm chí có người còn nói, sau khi cô Phương nghỉ hưu, chú Sáu sẽ bán toàn bộ Vô tuyến cho cậu Lâm." Vương Tinh không hề ngạc nhiên với kết quả này, đồng thời cũng hiểu ý của Vương Thiên Lâm – Lâm Hựu Luân sắp trở thành giám đốc của Vô tuyến, với sức ảnh hưởng của anh, đủ để khiến ban lãnh đạo cấp cao của Vô tuyến cảm thấy áp lực, từ đó buộc họ phải đồng ý kế hoạch sản xuất bộ phim truyền hình 《Đại Thời Đại》.

Chuyện này Vương Thiên Lâm không tiện tự mình ra mặt, vẫn chỉ có thể để Vương Tinh đi giải thích với Lâm Hựu Luân.

Vương Tinh đang định đi tìm Lâm Hựu Luân để dò hỏi về xu hướng tương lai của thị trường chứng khoán Hong Kong, nhưng lại lo bị Lâm Hựu Luân nhìn thấu.

Bây giờ có một lý do đường đường chính chính như vậy, anh ta

đương nhiên sẽ không từ chối. --- Tâm trạng của Vi Gia Huy trong hơn một tháng gần đây hoàn toàn có thể dùng cụm từ "ngồi tàu lượn siêu tốc" để hình dung.

Đầu tiên là ý tưởng kịch bản 《Đại Thời Đại》 được Lâm Hựu Luân tán thưởng, Vương Thiên Lâm cũng đã bày tỏ sự ủng hộ rõ ràng, nhưng không ngờ thảm họa chứng khoán đột ngột bùng phát, người Hong Kong gần như đã đến mức nghe đến chứng khoán là biến sắc, bộ phim 《Đại Thời Đại》 lấy bối cảnh thị trường chứng khoán lập tức bị đẩy vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Vốn tưởng rằng tâm huyết bấy lâu nay của mình coi như uổng phí, không ngờ sự tình lại có chuyển biến.

Lâm Hựu Luân trở thành giám đốc của Vô tuyến, hơn nữa còn có tin đồn rằng anh vẫn ủng hộ mình quay bộ phim truyền hình này.

Sau khi biết được tin tức này, Vi Gia Huy kích động đến mức cả đêm không ngủ được.

Ngày hôm sau, anh vác cặp mắt thâm quầng đến công ty, vừa ngồi xuống ngáp một cái, điện thoại trên bàn liền reo lên.

Điện thoại là do Vương Thiên Lâm gọi tới, ông bảo Vi Gia Huy soạn một danh sách các ứng viên diễn viên cho 《Đại Thời Đại》, trước buổi trưa phải gửi đến văn phòng của ông.

Vi Gia Huy nghe xong điện thoại, cơn buồn ngủ trong đầu lập tức biến mất không tăm tích.

Anh tự pha cho mình một tách trà đặc, rồi gục đầu vào bàn bắt đầu vắt óc suy nghĩ.

Thực ra trong quá trình viết kịch bản, Vi Gia Huy đã vừa viết vừa cân nhắc xem vai nào nên do ai diễn, trong lòng cũng đã có một danh sách sơ bộ.

Nhưng vai diễn cuối cùng do ai đảm nhận không phải do anh quyết định, vì vậy khi soạn danh sách này, mỗi vai diễn Vi Gia Huy đều phải cung cấp từ hai đến ba ứng viên dự bị, điều này lại tốn của anh một khoảng thời gian không nhỏ.

Danh sách cuối cùng vẫn được gửi đến tay Vương Thiên Lâm đúng thời hạn ông quy định, nhưng sau khi xem xong, Vương Thiên Lâm lại nhíu chặt mày. "Tiểu Bảo, danh sách diễn viên này đều là ý của cậu sao?" Vương Thiên Lâm vừa mở miệng, Vi Gia Huy đã nhận ra có điều bất thường, nhưng lúc này anh vẫn chưa ý thức được vấn đề nằm ở đâu, nên rất thành thật gật đầu. "Có một chuyện chắc cậu chưa biết, Phì Phì và Thu Quan đã ly hôn rồi!" Giọng Vương Thiên Lâm trầm xuống, Vi Gia Huy thì mặt đầy kinh ngạc.

Trịnh Thiếu Thu là ứng cử viên sáng giá nhất trong lòng Vi Gia Huy cho vai Đinh Giải, nhưng lại đúng lúc xảy ra chuyện như vậy, thật không biết ông trời có cố ý đối đầu với mình không nữa.

Vi Gia Huy vẫn còn chút không cam lòng, hỏi dồn: "Không phải Phì Phì đã mang thai sang Canada chờ sinh rồi sao?" "Phì Phì" mà hai người nhắc đến chính là người dẫn chương trình át chủ bài của Vô tuyến, 《Hoan Lạc Kim Tiêu》, Thẩm Điện Hà, người được mệnh danh là "MC vàng số một Hong Kong", nổi tiếng với kiểu tóc đầu mèo, tiếng cười trong trẻo lanh lảnh và cặp kính gọng đen vểnh lên.

Trong mắt người ngoài, tình cảm của Thẩm Điện Hà và Trịnh Thiếu Thu đã trải qua quá trình từ bí ẩn đến ổn định rồi lại trở nên bí ẩn, và mối tình này ngay từ đầu đã không được mọi người xem trọng.

Do làm biên kịch ở Vô tuyến, Vi Gia Huy đương nhiên biết nhiều chuyện giữa Thẩm Điện Hà và Trịnh Thiếu Thu hơn người ngoài.

Tình cảm của Thẩm Điện Hà và Trịnh Thiếu Thu bắt đầu từ năm 1974, lúc đó Trịnh Thiếu Thu vừa chia tay bạn gái đương thời là Sâm

Sâm, Phì Phì vì thường xuyên đến an ủi Trịnh Thiếu Thu đang thất tình nên lâu ngày nảy sinh tình cảm.

Thẩm Điện Hà và Trịnh Thiếu Thu xác lập quan hệ bạn trai bạn gái, sau đó sống chung với nhau 11 năm.

Lúc bấy giờ, tuy Trịnh Thiếu Thu bị người ta nghi ngờ là dựa vào sự nâng đỡ của Thẩm Điện Hà để đi lên, nhưng trong suốt những năm cuối thập niên 70, vẻ phong trần tuấn lãng của anh quả thực được xem là tiểu sinh số một Hong Kong.

Đặc biệt là cách anh diễn giải hình tượng hiệp khách trong các bộ phim võ hiệp, từng khiến Kim Dung phải viết tặng lời khen "Gia Lạc Vô Kỵ, đi vào giấc mộng của người đời".

Bộ phim 《Sở Lưu Hương》 do anh đóng chính khi chiếu ở Đài Loan còn gây chấn động, đến nỗi Cổ Long phải chua chát nói một câu: "Người Đài Loan chỉ biết Trịnh Thiếu Thu mà quên mất Cổ Long, cứ như thể Sở Lưu Hương chính là Trịnh Thiếu Thu vậy!" Thời đó, những người có tư cách đóng cặp với Trịnh Thiếu Thu đều là những hoa đán nổi tiếng nhất, ví dụ như Uông Minh Thuyên, Triệu Nhã Chi.

Trong suốt thời gian này, Thẩm Điện Hà vẫn luôn âm thầm làm người phụ nữ đứng sau lưng Trịnh Thiếu Thu, giúp anh sắp xếp lịch trình, lôi kéo đạo diễn.

Mối tình này kéo dài suốt mười năm mới đi đến hôn nhân, nguyên nhân được cho là Thẩm Điện Hà phát hiện trong vali của Trịnh Thiếu Thu một bức thư tình của người khác viết cho anh, và Trịnh Thiếu Thu chỉ có thể dùng hôn nhân để lấy lại lòng tin của Thẩm Điện Hà.

Thẩm Điện Hà nghĩ rằng mình đã trở thành bà Trịnh, có thể khiến kẻ thứ ba chùn bước, nhưng không ngờ sau khi kết hôn, thái độ của Trịnh Thiếu Thu đối với cô vẫn không đúng.

Cảm giác này khiến Thẩm Điện Hà rất khó chịu, vì vậy theo đề nghị của cô, hai người đã ngừng phát triển sự nghiệp ở Đài Loan để trở về Hong Kong.

Thẩm Điện Hà có thể quay lại 《Hoan Lạc Kim Tiêu》 để tiếp tục làm quả vui vẻ của mình, nhưng sự phát triển của Trịnh Thiếu Thu lại không được như ý.

Thời đó chính là thời đại của Ngũ Hổ Tướng tung hoành, Trịnh Thiếu Thu quay về nhưng không tìm được vị trí của mình, đóng liên tiếp nhiều bộ phim nhưng đều không nổi bật, điều này khiến anh ngày càng nghi ngờ, liệu trở về Hong Kong phát triển có phải là một quyết định đúng đắn.

Đúng lúc này, phía Đài Loan mời Trịnh Thiếu Thu quay lại đóng 《Sở Lưu Hương Tân Truyện》.

Trịnh Thiếu Thu không từ chối, và rất nhanh sau đó đã có tin đồn anh có quan hệ tình cảm với nữ diễn viên trong phim.

Thẩm Điện Hà đến Đài Loan cãi nhau to với Trịnh Thiếu Thu một trận, kết quả là Trịnh Thiếu Thu cắt đứt với nữ diễn viên kia, cùng Phì Phì trở về Hong Kong.

Trông bề ngoài thì sóng yên biển lặng, Phì Phì đại thắng, nhưng giữa hai vợ chồng đã nảy sinh rạn nứt.

Năm 1986, Phì Phì lại mang thai, năm sau sinh con gái ở Canada.

Nhưng sự ra đời của đứa con gái vốn được mong chờ từ lâu này lại không thể cứu vãn cuộc hôn nhân của cô và Trịnh Thiếu Thu.

Phì Phì và con gái ở lại Canada, còn Trịnh Thiếu Thu lại kiên quyết trở về Hong Kong tiếp tục sự nghiệp của mình, vì vậy sau đó Thẩm Điện Hà đã đề nghị ly hôn.

Người Hong Kong vốn luôn đồng cảm với những người phụ nữ

mạnh mẽ sau ly hôn, hoàn cảnh của Thẩm Điện Hà càng khiến dư luận nghiêng về phía cô.

Trịnh Thiếu Thu, người bị nghi ngờ dựa hơi vợ để nổi tiếng, sau khi công thành danh toại lại ruồng bỏ vợ con, đương nhiên trở thành đối tượng bị công chúng phỉ nhổ.

Sau khi ly hôn theo thỏa thuận, Trịnh Thiếu Thu đã chuyển gần như toàn bộ tài sản và bất động sản của mình cho Thẩm Điện Hà như một khoản trợ cấp một lần, nhưng làm vậy cũng không thể thay đổi hình tượng "kẻ phụ bạc" của anh trong lòng công chúng.

Vì vậy, những người bất mãn càng thêm bất mãn, những người thất vọng càng thêm thất vọng, đủ loại lời lẽ công khai và ngấm ngầm đổ lên đầu anh, cứ như thể trong cuộc tình yêu hận khắc cốt ghi tâm này ai cũng đã trả giá, ai cũng đã tham gia, bao gồm cả những người xem náo nhiệt, và người duy nhất không trả giá chính là Trịnh Thiếu Thu.

Trong khi truyền thông chỉ trích Trịnh Thiếu Thu, họ lại quên rằng, năm đó khi Trịnh Thiếu Thu và Thẩm Điện Hà cùng nhau mặc đồ đôi xuất hiện trước công chúng, Thẩm Điện Hà mặc một chiếc váy hoàn toàn không có eo, đi cùng một Trịnh Thiếu Thu bảnh bao trong bộ vest, đã chiêu mời biết bao lời ra tiếng vào.

Chương 314

Giờ đây, những "lời ác ý" của họ đã trở thành hiện thực, nhưng họ lại thay đổi lập trường, đứng trên đỉnh cao đạo đức để trút giận lên Trịnh Thiếu Thu, hận không thể dẫm thêm ba ngàn bước.

Chuyện này ầm ĩ khắp thành phố, ngay cả Lâm Hựu Luân, người vốn không quan tâm đến những tin tức lá cải như vậy, cũng đã nghe qua một chút.

Mặc dù Lâm Hựu Luân ghét những người đàn ông vô trách nhiệm trong cuộc sống gia đình, nhưng nếu đặt mình vào hoàn cảnh đó, anh vẫn có chút đồng cảm với Trịnh Thiếu Thu.

Trong một buổi trà đàm nội bộ của 《Minh Báo》, Lâm Hựu Luân đã nói đùa với tổng biên tập Đổng Thiên Lý một câu: "Làm phụ nữ đã khó, làm người phụ nữ nổi tiếng càng khó hơn, làm chồng của người phụ nữ nổi tiếng thì khó càng thêm khó." Không ngờ câu nói này lại bị một phó tổng biên tập của 《Minh Báo Tuần San》 ngồi bên cạnh nghe được, rồi ngày hôm sau, câu nói này đường hoàng trở thành lời đề tựa cho bài báo của 《Minh Báo Tuần San》 về vụ ly hôn của Trịnh Thiếu Thu và Thẩm Điện Hà.

Bài báo trên 《Minh Báo Tuần San》 được xem là bài viết phản ánh khách quan và chân thực nhất về quá trình tình cảm của Trịnh Thiếu Thu và Thẩm Điện Hà.

Cộng thêm phong cách định vị nhất quán của 《Minh Báo Tuần San》, khác biệt với các tờ báo lá cải, nhất thời những bài báo công kích Trịnh Thiếu Thu trên truyền thông đã giảm đi rất nhiều.

Truyền thông Hong Kong lần này đột nhiên "lương tâm thức tỉnh" định tha cho Trịnh Thiếu Thu sao?

Đương nhiên là không, chẳng qua là vì câu "nói đùa" của Lâm Hựu Luân đã thu hút hết hỏa lực của truyền thông, các tờ báo lớn nhỏ bắt đầu bận rộn "phán xét" Lâm Hựu Luân, còn nhân vật chính thực sự lại bị vứt sang một bên.

Những người ôn hòa hơn chỉ phê bình Lâm Hựu Luân không phân biệt phải trái, dù có ngưỡng mộ Trịnh Thiếu Thu cũng không nên thiên vị như vậy.

Còn những người không khách khí thì nói thẳng Lâm Hựu Luân và Trịnh Thiếu Thu là cá mè một lứa, thậm chí có người còn kéo chủ đề sang chuyện kết hôn, nói rằng Trịnh Thiếu Thu ly hôn chỉ làm tổn thương một người phụ nữ, còn Lâm Hựu Luân chậm chạp không chịu kết hôn là chuẩn bị làm tổn thương cả một đám phụ nữ...

Những lời lẽ như vậy khiến Lâm Hựu Luân dở khóc dở cười, luôn có cảm giác như đang nằm không cũng trúng đạn.

Đương nhiên, những lời phê bình này đối với Lâm Hựu Luân chỉ là gãi ngứa, anh còn lười phải đáp lại.

Một là vì bao năm qua, với những tin đồn lá cải xuất hiện không ngừng và những cô bạn gái tin đồn thay đổi liên tục bên cạnh, hình tượng tài tử phong lưu của Lâm Hựu Luân đã ăn sâu bén rễ, thậm chí mọi người còn coi đó như một chuyện tao nhã để bàn luận, phải nói rằng đây là đặc quyền chỉ "tài tử" mới có.

Hai là Lâm Hựu Luân vẫn chưa kết hôn, mọi lời phê bình đều không thể tìm được chỗ đứng vững chắc về mặt đạo đức.

Còn những người phụ nữ từng có tin đồn với anh, hoặc nói đúng hơn là mối quan hệ tin đồn đã được xác thực, giờ đây sự nghiệp ai nấy đều rực rỡ, tuy thỉnh thoảng có người nói vài câu chua chát trước truyền thông, nhưng chưa từng có ai phàn nàn về Lâm Hựu Luân.

Luôn là truyền thông "tự mình đa tình", lâu dần mọi người cũng thấy nhàm chán.

Đương nhiên, việc truyền thông làm ầm ĩ như vậy lại giúp Trịnh Thiếu Thu, người đang ở tâm bão dư luận, có được cơ hội thở phào hiếm có.

Mặc dù áp lực bên ngoài đã giảm đi rất nhiều, nhưng điều này cũng không cải thiện được tình cảnh hiện tại của Trịnh Thiếu Thu.

Sự nghiệp diễn xuất vừa có chút khởi sắc sau khi trở về Hong Kong, nay bị đả kích nặng nề, tự nhiên tuột dốc không phanh. "Hương Soái" Thu Quan từng vang danh khắp Hong Kong những năm 70, không ngờ cũng rơi vào cảnh không có phim để đóng.

Trịnh Thiếu Thu đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nếu không được nữa, chỉ có thể đi xa đến Đài Loan để tránh bão tạm thời. --- Lần đầu tiên Lâm Hựu Luân đến tòa nhà đài truyền hình Vô tuyến với tư cách giám đốc, nhưng lần này anh đến không phải vì công việc, đương nhiên cũng không báo trước cho phía Vô tuyến.

Nhưng phản ứng của phía Vô tuyến không hề chậm, xe của Lâm Hựu Luân vừa đến cổng, Phương Dật Hoa đã nhận được tin.

Lâm Hựu Luân đến với mục đích không rõ ràng, Phương Dật Hoa không tiện tự mình ra mặt, vì vậy đã cử nghệ sĩ tổng thanh tra đáng tin cậy nhất của mình là Phùng Mỹ Cơ xuống lầu tiếp đón.

Phùng Mỹ Cơ đi chưa đầy mười lăm phút, khi trở về đã mang lại cho Phương Dật Hoa một câu trả lời dở khóc dở cười: Lâm Hựu Luân lần này đến chỉ để thăm Chu Tuệ Mẫn, tiện thể mời người đẹp đi ăn tối.

Cùng với tỷ suất người xem tăng lên, chương trình 《Giải Trí Tinh Tuần Hối》 do Chu Tuệ Mẫn dẫn dắt giờ đây đã trở thành một

chương trình không thể thiếu đối với nhiều nghệ sĩ khi quảng bá phim mới, album mới.

Thời gian phát sóng của chương trình cũng được Vô tuyến chuyển sang tối cuối tuần.

Vì mỗi tuần chỉ có một số, nên khách mời về cơ bản đều là những tên tuổi lớn.

Lâm Hựu Luân đã kết hợp phong cách của các chương trình phỏng vấn nổi tiếng đời sau như của Tiểu S và Hầu Bội Sầm ở Đài Loan, đưa ra không ít đề nghị cho Chu Tuệ Mẫn.

Trong chương trình, hình tượng của Chu Tuệ Mẫn vẫn nhất quán theo hướng "ngọc nữ", nhưng phong cách dẫn dắt lại có thêm chút hoạt bát, và cô có thể hỏi một số câu hỏi mà không cần quá e dè.

Các khách mời tham gia chương trình, dưới sự truy hỏi của cô, cũng sẵn lòng tiết lộ một số chuyện mà mọi người rất quan tâm.

Khách mời của số hôm nay là ba người sáng tạo chính của bộ phim mới sắp ra mắt 《Đổ Hiệp》, bao gồm đạo diễn Vương Tinh và hai diễn viên chính Chu Nhuận Phát và Lưu Đức Hoa.

Đây là lần đầu tiên cả ba người cùng nhau xuất hiện trên truyền hình.

Vương Tinh trước tiên than khổ trong chương trình, nói rằng bộ phim này lẽ ra phải ra mắt sớm hơn nửa năm, nhưng đến lúc sắp khai máy, Lâm Hựu Luân vì để gấp rút quay 《Mười Một Con Chó Cứu Hỏa》, đã mượn cả Chu Nhuận Phát và Lưu Đức Hoa đi mất.

Sau đó, bộ phim này lại bị trì hoãn hơn nửa năm vì vấn đề lịch trình của hai diễn viên chính, nên mãi đến bây giờ mới quay xong.

Chu Nhuận Phát, người cùng đến, gần đây cũng là một nhân vật nóng của làng giải trí.

Tháng 7 năm nay, anh đã kết hôn với người vợ thứ hai của mình tại Singapore – tiểu thư nhà tài phiệt Trần Hội Liên.

Đám cưới hôm đó đã huy động một lượng lớn vệ sĩ, quy mô không hề thua kém khi anh đóng vai đại ca trong phim, đồng thời cũng gián tiếp chứng thực những lời đồn về áp lực từ xã hội đen.

Trước mặt Chu Tuệ Mẫn, Phát ca lần đầu tiên nói về người vợ mới của mình, đồng thời còn nhắc đến mối tình đầu của anh – Trần Ngọc Liên, người đã đi xa đến Mỹ và kết hôn với một ông trùm sòng bạc người Hoa.

Anh đã nói vài lời chúc phúc, sau đó chủ đề đột ngột chuyển sang Lưu Đức Hoa.

Lưu Đức Hoa cũng lần đầu tiên công khai thừa nhận trên chương trình rằng, trong thời gian quay 《Thần Điêu Hiệp Lữ》, anh đã từng thầm yêu Trần Ngọc Liên.

Chương trình ghi hình thuận lợi, Chu Nhuận Phát và Lưu Đức Hoa gặp Lâm Hựu Luân ở hậu trường, hai bên đều ngầm hiểu ý nhau, tụ lại nói chuyện phiếm vài câu rồi Chu Nhuận Phát và Lưu Đức Hoa lấy cớ có việc, lần lượt rời đi.

Vương Tinh thì mặt dày không đi, nhưng không phải để làm kỳ đà cản mũi, mà là vì ba anh ta, Vương Thiên Lâm, sắp đến, nên anh ta cũng phải ở lại đợi cùng.

Vương Thiên Lâm đang ở phim trường Vịnh Nước Trong, nghe tin Lâm Hựu Luân đến đài truyền hình, lập tức gọi Vi Gia Huy cùng nhau quay về.

Vương Tinh và Lâm Hựu Luân đang nói chuyện thì Chu Tuệ Mẫn tẩy trang xong, từ phòng hóa trang đi ra.

Cô đã thay một chiếc áo dài bằng nhung lụa đen rắc hoa, qua vai áo

ẩn hiện làn da ngọc, chân đi tất lụa màu da, mang giày cao gót sa tanh xanh.

Cổ tròn lẳn, má lúc hồng lúc trắng, khiến người ta vừa nhìn đã thấy dung mạo cô tựa như một mỹ nhân trong tranh sơn dầu, giống như một con thiên nga nên thơ đang tự ngắm bóng mình. "Hai người đang nói chuyện gì vậy?" Chu Tuệ Mẫn bước tới, mắt lúc thì nhìn Vương Tinh, lúc lại nhìn Lâm Hựu Luân. "A Mẫn, em đừng nhìn tôi như vậy, làm tôi có cảm giác như mình vẫn đang ghi hình chương trình vậy.

Những gì cần nói tôi đã nói hết trong chương trình rồi, tuyệt đối không giấu diếm gì đâu." Vương Tinh đảm bảo, anh đã được nếm trải sự "lợi hại" của Chu Tuệ Mẫn trong chương trình, lúc này vội vàng muốn phủi sạch quan hệ, sợ Chu Tuệ Mẫn lại mở miệng hỏi anh chuyện khác.

Lâm Hựu Luân giải thích với Chu Tuệ Mẫn: "Ba của Vương Tinh có một bộ phim truyền hình, muốn mời em đóng vai nữ chính." Ánh mắt Chu Tuệ Mẫn nhìn Lâm Hựu Luân đầy do dự, nếu không có Vương Tinh đứng bên cạnh, cô chắc chắn sẽ trực tiếp để Lâm Hựu Luân quyết định thay mình, nhưng bây giờ thì không thể. "Chuyện này vẫn chưa quyết định, danh sách diễn viên cũng chỉ là ý định sơ bộ, chủ yếu vẫn là xem bên em có thời gian không." Bộ phim truyền hình 《Đại Thời Đại》 tuy có sức ảnh hưởng lớn, nhưng sự nghiệp của Chu Tuệ Mẫn hiện đã đi vào quỹ đạo, về cơ bản đã xác định con đường phát triển lấy ca sĩ làm chính, diễn viên và người dẫn chương trình làm phụ.

Việc cô có tham gia bộ phim này hay không cũng không có quan hệ quá lớn, về phương diện này Lâm Hựu Luân cũng sẽ không ép buộc.

Thấy Chu Tuệ Mẫn do dự không quyết, Lâm Hựu Luân lấy cớ đi

vệ sinh, nhưng thực chất là ra ngoài gọi điện cho quản lý của Chu Tuệ Mẫn là Lâm Tiểu Mạn, hỏi rõ lịch trình công việc của Chu Tuệ Mẫn trong thời gian tới.

Sắp tới Chu Tuệ Mẫn sẽ ra mắt album thứ ba, đồng thời còn phải dẫn chương trình 《Giải Trí Tinh Tuần Hối》, năm sau lại phải làm giám khảo cho 《Cuộc thi ca hát tài năng mới》, cộng thêm một số hoạt động đại diện không định kỳ, thời gian về cơ bản đã kín lịch.

Biết được tình hình này, Lâm Hựu Luân chắc chắn không muốn tăng thêm gánh nặng công việc cho Chu Tuệ Mẫn, việc để cô làm nữ chính đương nhiên cũng thôi.

Gọi điện xong quay lại, Vương Thiên Lâm và Vi Gia Huy vừa kịp đến.

Lâm Hựu Luân liền nói thẳng với Vương Thiên Lâm rằng vai nữ chính vốn định cho Chu Tuệ Mẫn sẽ tìm người khác.

Chương 315

Lâm Hựu Luân nói thẳng đây là ý của mình, Chu Tuệ Mẫn đứng bên cạnh không nói gì, Vương Thiên Lâm càng không tiện phản bác.

Vi Gia Huy đưa danh sách diễn viên mà anh và Vương Thiên Lâm đã cùng nhau bàn bạc soạn ra cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân xem xong liền ngẩng đầu hỏi với vẻ nghi hoặc: "Sao, chỉ có những người trong danh sách này thôi sao?" Vương Thiên Lâm và Vi Gia Huy nhanh chóng trao đổi ánh mắt, đều nghe ra Lâm Hựu Luân dường như không hài lòng lắm với danh sách này, nhưng lại không biết vấn đề nằm ở đâu.

Bộ phim 《Đại Thời Đại》 được quay sớm hơn 4 năm, danh sách diễn viên chính có khác biệt so với ký ức của Lâm Hựu Luân là chuyện rất bình thường.

Ví dụ như Quách Ái Minh, người đóng một trong những vai nữ chính trong bản gốc, lúc này còn chưa tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, tự nhiên không thể có tên trong danh sách.

Trong danh sách trên tay Lâm Hựu Luân, vai nam chính không thay đổi, vẫn do Lưu Thanh Vân đóng.

Chỉ có vai phản diện lớn Đinh Giải lại là một diễn viên mà Lâm Hựu Luân không có ấn tượng gì, chứ không phải là Trịnh Thiếu Thu trong ký ức.

Lâm Hựu Luân không chắc Vương Thiên Lâm và Vi Gia Huy có cân nhắc đến Trịnh Thiếu Thu khi soạn danh sách này không.

Đương nhiên với tình hình dư luận hiện tại, khả năng này cũng không lớn, vì vậy anh cũng không mất công ám chỉ, mà nói thẳng: "Tôi

thấy vai Đinh Giải có thể mời Trịnh Thiếu Thu đóng." Lời này vừa nói ra, trên mặt Vương Thiên Lâm và Vi Gia Huy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Lâm Hựu Luân thấy biểu cảm của hai người có chút không đúng, "Sao vậy, có vấn đề gì à?" Vương Thiên Lâm khẽ ho một tiếng, Vi Gia Huy lập tức hiểu ý, tiếp lời: "Thực ra lúc đầu chúng tôi cũng đã cân nhắc mời Trịnh Thiếu Thu đóng vai này, nhưng mà..." "Vẫn là vì chuyện của anh ta và Phì Phì?" Lâm Hựu Luân cắt ngang lời Vi Gia Huy.

Vi Gia Huy gật đầu, thừa nhận lời nói của Lâm Hựu Luân. "Chú Thiên Lâm cũng thấy không thích hợp sao?" Lâm Hựu Luân chuyển ánh mắt sang Vương Thiên Lâm.

Vì mối quan hệ với Vương Tinh, Lâm Hựu Luân vẫn luôn giữ thái độ tôn trọng đầy đủ đối với Vương Thiên Lâm, trong trường hợp này cũng không quên giữ thể diện cho đối phương.

Vương Thiên Lâm rất hưởng thụ điều này, gật đầu giải thích: "Bộ phim 《Thư Kiếm Ân Cừu Lục》 giúp Thu Quan thực sự nổi tiếng chính là do tôi làm đạo diễn.

Lúc đó nếu không phải Phì Phì đến cầu xin tôi, vai Trần Gia Lạc chắc chắn sẽ không để cậu ta đóng.

Tôi không phủ nhận Thu Quan diễn xuất rất tốt, nhưng chuyện cậu ta ly hôn với Phì Phì khiến báo chí toàn đăng những bình luận tiêu cực, bên chúng tôi muốn dùng cậu ta cũng rất khó xử." 《Thư Kiếm Ân Cừu Lục》 năm 1976 là tác phẩm Kim Dung đầu tiên do TVB sản xuất.

Lúc đó, rất nhiều tiểu sinh hàng đầu tranh giành vai Trần Gia Lạc, trở thành tâm điểm của tin tức giải trí.

Trịnh Thiếu Thu khi đó đang quay phim ở nước ngoài không biết

tin, chính Thẩm Điện Hà đã ra sức tiến cử với Vương Thiên Lâm, người đang là giám chế kiêm đạo diễn của bộ phim, cuối cùng mới thúc đẩy được việc Trịnh Thiếu Thu đồng thời đóng ba vai Trần Gia Lạc, Càn Long và Phúc Khang An, còn thay thế ca sĩ La Văn hát ca khúc chủ đề.

Sau khi bộ phim 96 tập 《Thư Kiếm Ân Cừu Lục》 được phát sóng, nó đã gây ra một làn sóng cuồng nhiệt khắp Hong Kong và Singapore, Trịnh Thiếu Thu cũng một bước trở thành tiểu sinh hàng đầu của làng truyền hình Hong Kong.

Sau đó, Vương Thiên Lâm đã mời Trịnh Thiếu Thu đóng vai chính trong nhiều bộ phim võ hiệp do ông đạo diễn.

Trịnh Thiếu Thu có thể nổi đình nổi đám trong thập niên 70, công lao của Vương Thiên Lâm không thể không kể đến.

Vốn dĩ Vương Thiên Lâm còn định nói thêm vài câu, nhưng Vương Tinh đứng bên cạnh cứ liên tục nháy mắt với ông.

Lúc này Vương Thiên Lâm mới đột nhiên nhớ ra, thời gian gần đây những lời chỉ trích Trịnh Thiếu Thu trên báo đã giảm đi rất nhiều, chẳng phải là vì Lâm Hựu Luân vô tình nói giúp anh ta một câu hay sao?

Nghĩ đến đây, Vương Thiên Lâm cũng im lặng.

Về quan điểm đối với việc ly hôn của Trịnh Thiếu Thu và Phì Phì, mỗi người đều có tiêu chuẩn phán xét riêng, Lâm Hựu Luân cũng không thể ép buộc Vương Thiên Lâm thay đổi quan điểm về Trịnh Thiếu Thu.

Anh chỉ nói chuyện trên cơ sở công việc, chủ đề vẫn quay trở lại bộ phim truyền hình 《Đại Thời Đại》. "Chính vì tình hình hiện tại, tôi thấy càng nên mời Trịnh Thiếu Thu đóng vai Đinh Giải." Lâm Hựu

Luân thấy những người khác đều lộ vẻ nghi hoặc, liền giải thích thêm: "Thử nghĩ xem, trước khi chuyện này xảy ra, với định vị vai diễn chính diện của Trịnh Thiếu Thu, liệu anh ta có đồng ý đóng một vai phản diện lớn như vậy không?

Còn bây giờ xảy ra chuyện như vậy, bản thân vai Đinh Giải đã là phản diện, để Trịnh Thiếu Thu đóng, ngược lại còn có thể thu hút sự chú ý của khán giả." Thời nay, nghệ sĩ sợ paparazzi chính là vì bất kể là diễn viên hay ca sĩ, đều rất quan tâm đến dư luận xã hội.

Một khi hình tượng công chúng bị hủy hoại, sự nghiệp diễn xuất cũng coi như kết thúc.

Tình cảnh hiện tại của Trịnh Thiếu Thu chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Nhưng Lâm Hựu Luân bây giờ lại đề xuất một hướng suy nghĩ hoàn toàn khác: dùng tin tức tiêu cực để thu hút sự quan tâm của truyền thông và công chúng.

Nghe có vẻ hơi hoang đường, nhưng nếu suy nghĩ kỹ, đặt trong bối cảnh đặc biệt của bộ phim truyền hình 《Đại Thời Đại》, cũng không phải là không khả thi.

Bất kể phương pháp này có hiệu quả hay không, ít nhất Vương Thiên Lâm đã xác định được một điều, đó là thái độ ủng hộ của Lâm Hựu Luân đối với Trịnh Thiếu Thu.

Vương Thiên Lâm không tỏ rõ sự phản đối, coi như đã ngầm đồng ý với đề nghị của Lâm Hựu Luân.

Còn Vi Gia Huy vốn đã có ý định mời Trịnh Thiếu Thu đóng, lúc này đương nhiên cũng sẽ không phản đối.

Chuyện Trịnh Thiếu Thu đóng vai Đinh Giải cứ thế được quyết định.

Nam chính và nam phản diện đều đã được quyết định, vấn đề nữ chính liền trở nên nổi cộm.

Trong 《Đại Thời Đại》 có hai nữ chính, mối quan hệ với nam chính là kiểu tình tay ba rất thường thấy trong các bộ phim hiện đại thời đó.

Một trong hai nữ chính, Nguyễn Mai, vốn định là Chu Tuệ Mẫn, còn nữ chính kia, Long Kỷ Văn, trong danh sách có đưa ra hai ứng viên.

Bây giờ Chu Tuệ Mẫn không đóng nữa, nữ chính còn lại cũng chưa xác định, chuyện này khiến Vương Thiên Lâm và Vi Gia Huy đều có chút khó xử.

Nguyễn Mai trong phim có biệt danh là "em gái tiết kiệm", là cô gái hàng xóm của nam chính, tính tình rất keo kiệt nhưng lại nấu ăn rất ngon.

Lâu ngày nảy sinh tình cảm với nam chính, sang Đài Loan giặt giũ nấu cơm cho anh, đem hết số tiền tiết kiệm cả đời cho anh mua cổ phiếu.

Thực ra Nguyễn Mai có bệnh tim bẩm sinh, sự keo kiệt của cô là để lo cho hậu sự của mình.

Trong phim, cô là người chiến thắng trong tình yêu, nhưng sau khi nam chính báo thù thành công, cô đã chết vì bệnh tim tái phát trong vòng tay người yêu.

Ban đầu Vi Gia Huy chọn Chu Tuệ Mẫn đóng vai Nguyễn Mai, không phải để lấy lòng Lâm Hựu Luân, mà là vì bản thân Chu Tuệ Mẫn vốn mang một vẻ rất trong sáng, yếu đuối của một cô em gái nhà bên.

Bản thân cô lại là ngọc nữ chưởng môn đời đầu của Hong Kong,

khí chất và hình tượng đều rất phù hợp với vai diễn này.

Muốn tìm người thay thế Chu Tuệ Mẫn, trong lòng Vi Gia Huy lại không có chút manh mối nào.

Vẫn là Vương Thiên Lâm giúp anh giải vây, nói rằng chuyện này không cần vội, cứ quyết định nữ chính còn lại là Long Kỷ Văn trước đã.

Lâm Hựu Luân liếc nhìn hai cái tên trên danh sách: Lưu Gia Linh, Tăng Hoa Thiên, trong lòng thầm nghĩ thật trùng hợp, Cửu Long Nữ của Vô tuyến một lúc có mặt cả hai vị, mà nghe nói hai vị này còn là bạn rất thân, thật khó chọn.

Ngũ Hổ Tướng là lần tạo sao tập thể thành công đầu tiên của Vô tuyến.

Sau khi nếm được quả ngọt, tiếp theo liền có danh xưng Cửu Long Nữ.

Lưu Gia Linh và Tăng Hoa Thiên tuy là những hoa đán chủ lực của Vô tuyến, nhưng lại không phải là những người nổi tiếng nhất trong Cửu Long Nữ.

Trước họ còn có Mai Diễm Phương, Trương Mạn Ngọc và Khâu Thục Trân.

Mấy vị xếp sau họ cũng rất nổi tiếng, lần lượt là Ngô Quân Như, Lam Khiết Anh, La Mỹ Vi và Thượng Sơn Thi Nạp.

Trong đó, Lam Khiết Anh đã được xác định sẽ đóng một vai nữ quan trọng khác trong 《Đại Thời Đại》 là La Tuệ Linh.

Vai Long Kỷ Văn trong phim là con gái của Long Thành Bang, một cảnh sát trưởng tham ô đã nghỉ hưu và trốn sang Đài Loan.

Do duyên phận, cô quen biết và yêu nam chính.

Tính cách cô kiên cường, hiếu thắng, từng nhiều lần cầu xin trùm xã hội đen Đài Loan là Chu Tế Sinh bảo vệ nam chính, cuối cùng trở thành người thua cuộc trong mối quan hệ tay ba.

Chương 316

Tính cách của Lưu Gia Linh và Tăng Hoa Thiên dường như đều rất gần với vai diễn này.

Lâm Hựu Luân vốn định chọn bừa một trong hai người, nhưng Chu Tuệ Mẫn bên cạnh sau khi lén nhìn vào danh sách trên tay Lâm Hựu Luân, ánh mắt liền lộ vẻ muốn nói lại thôi.

Lâm Hựu Luân vừa hay nhìn thấy biểu cảm này của Chu Tuệ Mẫn, đột nhiên cảm thấy chuyện này dường như không đơn giản như anh nghĩ.

Anh liền gấp danh sách trên tay lại, nói rằng chuyện này anh cần phải suy nghĩ một chút.

Lâm Hựu Luân không đá quả bóng ngược lại để Vương Thiên Lâm và Vi Gia Huy quyết định, hai người đều thở phào nhẹ nhõm.

Họ biết Lâm Hựu Luân sắp đi hẹn hò với Chu Tuệ Mẫn, tự nhiên sẽ không ở lại làm kỳ đà cản mũi, nói xong chuyện liền gọi Vương Tinh cùng đi.

Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn cùng nhau xuống lầu, sau khi lên xe mới có không gian riêng để nói chuyện. "Sao vậy, em thấy Lưu Gia Linh và Tăng Hoa Thiên không hợp sao?" Lâm Hựu Luân vẫn còn thắc mắc về lý do Chu Tuệ Mẫn ngăn anh đưa ra quyết định lúc nãy.

Theo anh thấy, Chu Tuệ Mẫn và Lưu Gia Linh, Tăng Hoa Thiên dù là trong công việc hay cuộc sống, đáng lẽ không có bất kỳ mối liên hệ nào. "Không phải đâu, chỉ là anh chọn người trong hai người họ phải rất cẩn thận, vì gần đây có một số tin đồn không hay về hai người họ..." Chu Tuệ Mẫn nhỏ giọng giải thích. "Lại là vì tin đồn?" Lâm Hựu Luân đột nhiên cảm thấy bộ phim 《Đại Thời Đại》 sắp trở

thành nơi tụ tập của những lời đồn thổi, đầu tiên là Trịnh Thiếu Thu, tiếp theo lại là Lưu Gia Linh, Tăng Hoa Thiên.

Qua lời giải thích cặn kẽ của Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân mới phát hiện câu chuyện ngoài đời còn "kịch tính" hơn cả trong phim: hai người chị em tốt, một người thất tình, rồi nhờ người kia đi quyến rũ và kích thích bạn trai cũ.

Vốn dĩ là để trả thù người đàn ông đó, không ngờ người chị em tốt của mình lại thật sự tán đổ đối phương, cuối cùng hai chị em trở mặt thành thù.

Trong câu chuyện, người thất tình là Tăng Hoa Thiên, người giả phim làm thật là Lưu Gia Linh, còn người đàn ông khiến đôi bạn thân này trở mặt là Lương Triều Vỹ. "Thời gian trước Vỹ Tử và Hoa Nữ mới tuyên bố tái hợp, bạn bè xung quanh đều mừng cho họ, vì từ trước đến nay mọi người đều thấy họ là một đôi rất xứng.

Nhưng cách đây không lâu, truyền thông đột nhiên tung ra những bức ảnh Hoa Nữ thân mật đi dạo với một nam diễn viên khác ở phim trường Vịnh Nước Trong, sau đó là Vỹ Tử thường xuyên đến thăm phim trường của Lưu Gia Linh, còn thường làm tài xế cho Lưu Gia Linh sau khi tan làm.

Mọi người lúc này mới phát hiện Vỹ Tử và Hoa Nữ có vấn đề." Chu Tuệ Mẫn nói xong thì phát hiện ánh mắt Lâm Hựu Luân nhìn mình có gì đó kỳ lạ, liền tò mò hỏi: "Sao vậy?" "Ra là Tiểu Mẫn cũng thích hóng chuyện lá cải như vậy, xem ra sau này không thể để em tiếp tục làm người dẫn chương trình 《Giải Trí Tinh Tuần Hối》 nữa rồi, đã học hư rồi!" Lâm Hựu Luân nói đùa, thấy Chu Tuệ Mẫn tức giận chu môi, anh càng không nhịn được mà xoa đầu cô.

Lúc nhỏ Lâm Hựu Luân thường xoa đầu Chu Tuệ Mẫn như vậy, lần nào cũng bị Chu Tuệ Mẫn phản đối nói làm rối tóc cô, lần này

cũng không ngoại lệ.

Đương nhiên phản đối thì phản đối, Chu Tuệ Mẫn không quên nhắc nhở Lâm Hựu Luân, vì chuyện này, Tăng Hoa Thiên và Lưu Gia Linh gần đây không ít lần công khai và ngấm ngầm đấu đá nhau.

Vai nữ chính này trong 《Đại Thời Đại》, rất có thể cũng là một chiến trường của hai người phụ nữ.

Cổ Long từng nói, có người là có giang hồ.

Lúc này Lâm Hựu Luân mới phát hiện, không biết tự lúc nào, mình đã bị cuốn vào vòng xoáy tranh chấp giang hồ của Vô tuyến.

Lâm Hựu Luân lờ mờ nhớ rằng, vào khoảng tháng hai năm nay, Lưu Gia Linh từng lên bìa của tờ 《Minh Báo tuần san》, mái tóc uốn xù mì đang rất thịnh hành lúc bấy giờ, bối cảnh là đường phố ồn ào.

Trên ảnh bìa, Lưu Gia Linh tạo dáng rất quyến rũ, nhưng lại bị người ta chế giễu là tư thế của gái đứng đường.

Lúc này, Lưu Gia Linh vẫn chưa biết cách ăn mặc như sau này, nên thường bị các tờ báo phụ san mỉa mai là không có gu thẩm mỹ, nhưng điều đó không cản trở cô trở thành tâm điểm của tin tức.

Lần đó cô có thể lên bìa của 《Minh Báo tuần san》 là vì cô đã thẳng thắn thừa nhận mối quan hệ tình cảm với Hứa Tấn Hanh, còn khoe trước mặt truyền thông món quà mà bạn trai tặng, thể hiện sự hạnh phúc ngập tràn.

Thái độ khoe khoang như vậy khó tránh khỏi việc bị nhiều người chỉ trích, nhưng Lưu Gia Linh lại chẳng hề bận tâm, thậm chí còn thẳng thắn nói trong bài phỏng vấn: "Tôi là người lớn lên trong nghịch cảnh, tôi cảm thấy mình sẽ không nhận được những tràng pháo tay." Quả nhiên, mối tình mà người ngoài xem là "không biết lượng sức mình" này, chưa đầy ba tháng sau đã kết thúc bằng việc cô bị hủy hôn,

Lưu Gia Linh cứ ngỡ mình đang đi trên một chuyến tàu tốc hành, một con ngựa chiến vượt hạng, ai ngờ lại bước hụt một bước, trở thành trò cười cho cả thành phố.

Nếu là người khác gặp phải chuyện này, chắc chắn sẽ nhận được rất nhiều sự đồng cảm, nhưng chuyện đến với Lưu Gia Linh lại khác, vì trong xương tủy cô vẫn là một cô gái tỉnh lẻ bị người Hong Kong coi thường, vì cô khoe khoang và muốn gả vào nhà giàu, nên truyền thông gần như đều đưa tin về vụ này với tâm thế hóng chuyện.

May mắn là cô vẫn là nữ minh tinh được yêu thích nhất thời đại này, là hoa đán hàng đầu của TVB, dù là trên bảng giá cát-xê diễn viên hay các bữa tiệc của giới nhà giàu, cô đều vững vàng ở vị trí cao, người khác càng muốn xem trò cười của cô, cô càng phải xoay xở đến cùng.

Không làm được mợ cả nhà giàu thì biến người đàn ông quyến rũ nhất Hong Kong thành bạn trai của mình, đó chính là cú phản đòn sắc bén của cô.

Dĩ nhiên dù Lưu Gia Linh có bao nhiêu lý do, cũng không thể thay đổi sự thật rằng cô đã cướp bạn trai của bạn thân.

Chu Tuệ Mẫn khi nhắc đến Tằng Hoa Thiên đều dùng "cô Hoa", còn với Lưu Gia Linh thì gọi thẳng tên, sự khác biệt trong đó, Lâm Hựu Luân sao có thể không nghe ra?

Nếu lúc này người ngồi bên cạnh Lâm Hựu Luân không phải Chu Tuệ Mẫn mà là Lợi Trí, có lẽ đánh giá về Lưu Gia Linh lại là một kiểu khác, nhưng Lâm Hựu Luân không thể vì chuyện nhỏ này mà đi hỏi ý kiến từng người.

Dù là Tằng Hoa Thiên hay Lưu Gia Linh, trong mắt anh đều là những nhân vật không quan trọng.

Có lẽ Vương Thiên Lâm và Vi Gia Huy vì nể mặt người đứng sau giúp đỡ hai người họ nên khó xử trong việc lựa chọn, nhưng Lâm Hựu Luân lại không có sự băn khoăn đó.

Kết quả cuối cùng là cái tên Lưu Gia Linh bị gạch khỏi danh sách, lý do của Lâm Hựu Luân rất đơn giản, không thể để một người chiếm hết mọi lợi thế, Lưu Gia Linh đã có được Lương Triều Vĩ rồi, thì vai Long Kỷ Văn trong 《Đại Thời Đại》 nên nhường cho Tằng Hoa Thiên. --- Chu Tuệ Mẫn đặc biệt thích khẩu vị của một nhà hàng Tây trên đường Ashley, nên Lâm Hựu Luân đã đặt bàn dài hạn ở đây.

Mỗi lần hẹn hò, hai người thường ăn tối ở đây.

Nhân viên phục vụ ra đón như thường lệ, Chu Tuệ Mẫn và Lâm Hựu Luân đang chuẩn bị bước vào thì bên cạnh đột nhiên có người gọi: "Mẫn?" Chu Tuệ Mẫn quay đầu lại, thấy một cặp nam nữ đang đứng cách đó không xa.

Cả hai đều đeo kính râm, không nhìn rõ mặt, người đàn ông mặc áo sơ mi kẻ sọc, quần jean kiểu mới nhất, dáng người cao lớn, còn cô gái thì mặc áo đôi giống hệt anh ta.

Chu Tuệ Mẫn không có ấn tượng gì về người đàn ông, nhưng cô gái nắm tay anh ta, Chu Tuệ Mẫn lại cảm thấy hình như đã gặp ở đâu đó.

Thấy Chu Tuệ Mẫn lộ vẻ nghi hoặc nhưng không nói gì, cô gái chủ động tháo kính râm, để lộ một khuôn mặt bầu bĩnh, làn da trắng hồng, sống mũi hơi cao, và đôi mắt sáng như sao, khóe miệng nở nụ cười. "Mi?" Chu Tuệ Mẫn kinh ngạc kêu lên. "Bộ dạng này của tớ thế nào?

Hôm nay đi trên phố không ai nhận ra tớ cả, giỏi không?" Cô gái tên Mi có vẻ rất thân với Chu Tuệ Mẫn, chạy đến nắm tay cô, hồ hởi bắt chuyện.

Chu Tuệ Mẫn còn chưa kịp mở lời, bạn trai của Mi đột nhiên tháo kính râm, bước nhanh tới, vẻ mặt lập tức trở nên vô cùng cung kính, "Anh Lâm, anh cũng ăn cơm ở đây ạ?" Lúc này Mi mới để ý đến Lâm Hựu Luân đứng bên cạnh Chu Tuệ Mẫn, ban đầu cô còn định nhờ Chu Tuệ Mẫn giới thiệu, nhưng bây giờ thì không cần nữa.

Bạn trai cô vừa gọi một tiếng "anh Lâm", cô lập tức đoán ra thân phận của Lâm Hựu Luân.

Sau phim 《Chân thật & Dối trá》, Lâm Hựu Luân không còn gặp lại Lữ Lương Vĩ, không ngờ hôm nay lại gặp ở đây.

Lữ Lương Vĩ vốn có cơ hội trở thành diễn viên nam hạng A của Hong Kong, nhưng sau khi đóng xong 《Chân thật & Dối trá》 thì anh gặp tai nạn xe hơi, phải nằm viện hơn nửa năm.

Sau khi trở lại, danh tiếng tích lũy được nhờ 《Chân thật & Dối trá》 đã tiêu tan gần hết, anh đóng liên tiếp mấy bộ phim cùng thể loại nhưng đều không gây được tiếng vang lớn.

Lâm Hựu Luân và Lữ Lương Vĩ trò chuyện đơn giản vài câu, rồi vô tình liếc nhìn Mi đang đứng bên cạnh Lữ Lương Vĩ. "Quên giới thiệu với anh Lâm, đây là vợ tôi, Chu Hải Mi, cô ấy cũng là nghệ sĩ của Vô tuyến giống cô Chu." Lữ Lương Vĩ khoác vai bạn gái, vẻ mặt hạnh phúc nói. "A..." Chu Tuệ Mẫn kinh ngạc mở to mắt nhìn Chu Hải Mi, "Hai người kết hôn rồi à?" Chu Hải Mi mặt đỏ bừng, ngượng ngùng gật đầu.

Chu Hải Mi và Lữ Lương Vĩ quen nhau khi cùng đóng phim 《Tiểu đảo phong vân》.

Lần đầu gặp Chu Hải Mi, Lữ Lương Vĩ đã bị cô gái có làn da như búp bê sứ và ngũ quan tinh xảo này mê hoặc.

Lữ Lương Vĩ chủ động tấn công, để lấy lòng cha mẹ Chu Hải Mi,

anh còn chủ động đến nhà tranh làm việc nhà, cuối cùng cũng chiếm được trái tim cô.

Sau hai năm hẹn hò, Lữ Lương Vĩ và Chu Hải Mi quyết định kết hôn, hai người bay đến Las Vegas, Mỹ, kết hôn trong một nhà thờ nhỏ.

Nhưng vì cả hai đều đang ở giai đoạn thăng tiến trong sự nghiệp, sau khi bàn bạc, họ quyết định giấu kín tin tức này.

Chương 317

"Hai người kín miệng thật đấy, chuyện lớn như vậy mà cũng giấu được, không được không được, hôm nào cậu phải mời tớ ăn cơm, nếu không tớ sẽ tiết lộ tin này cho truyền thông biết." Chu Tuệ Mẫn nói đùa, dọa dẫm.

Lữ Lương Vĩ rất muốn nhân cơ hội này mời khách, tiện thể kết thân với Lâm Hựu Luân, nhưng Chu Hải Mi lại lén nhéo vào tay anh một cái.

Chưa đợi Lữ Lương Vĩ mở lời, Chu Hải Mi đã nhanh nhảu nói với Chu Tuệ Mẫn: "Không vấn đề gì, hôm khác tớ mời riêng cậu, thời gian địa điểm đều do cậu quyết định." Lữ Lương Vĩ lúc này cũng bình tĩnh lại, nhìn tình hình hiện tại, Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn hẳn là đang hẹn hò, nếu mình vừa rồi đường đột mở lời, có thể sẽ làm hỏng chuyện, nếu gây phản cảm cho Lâm Hựu Luân thì thật sự là mất nhiều hơn được. --- "Em và Chu Hải Mi thân nhau lắm à?" Trên bàn ăn, Lâm Hựu Luân lại tiếp tục hỏi về tình hình của Chu Hải Mi. "Bọn em quen nhau trong phòng hóa trang của Vô tuyến vào đêm khánh đài năm ngoái, vì khá hợp nhau nên dần dần trở thành bạn thân." Chu Tuệ Mẫn cảm thấy Lâm Hựu Luân hỏi vậy không chỉ đơn thuần là quan tâm đến mình, mà dường như còn có ý khác. "Em thấy ấn tượng của mình về cô ấy thế nào, ý anh là về mặt diễn xuất." Lâm Hựu Luân lại hỏi tiếp. "Em thấy cô ấy là một người khá 'nóng chậm'." Chu Tuệ Mẫn đưa ra một định nghĩa kỳ lạ cho Chu Hải Mi, rồi giải thích: "Cô ấy rất rõ hiệu quả hình ảnh tốt nhất của mình là ở trạng thái tĩnh chứ không phải động, nên bình thường rất khó thấy cô ấy kích động hay hưng phấn bày tỏ suy nghĩ của mình, người không thực sự hiểu cô ấy sẽ cảm thấy cô ấy hơi ngơ ngác." Đánh giá này không khác mấy so

với trí nhớ của Lâm Hựu Luân.

Chu Hải Mi tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm 1985, với ngoại hình trong sáng ngọt ngào và vóc dáng cao ráo, cô vốn là ứng cử viên sáng giá trong top 30 vào bán kết, nhưng ở tuổi 18 còn non nớt và cách cư xử không câu nệ tiểu tiết như một cô em ngốc nghếch lại không phù hợp với yêu cầu cao quý, phóng khoáng của Hoa hậu Hong Kong, nên đã không thể vào chung kết.

Về chuyện này, truyền thông vẫn lưu truyền một giả thuyết khác, nói rằng TVB đã quyết định ký hợp đồng với Chu Hải Mi 18 tuổi từ trước cuộc thi, để tránh cô đoạt giải rồi trở nên kiêu ngạo, nên đã ngầm sắp đặt.

Sau khi Chu Hải Mi thành danh, truyền thông Hong Kong lật lại chuyện cũ này, nghe có vẻ có lý, nhưng suy nghĩ kỹ lại không đứng vững.

Năm 1985, đài Á Thị tung ra cuộc thi Hoa hậu châu Á, lại có một nhân vật siêu hot như Lợi Trí tham gia, thanh thế trực tiếp lấn át Hoa hậu Hong Kong cùng thời, trong tình huống này, Hoa hậu Hong Kong tất yếu phải đẩy những thí sinh ưu tú nhất ra để cạnh tranh với Hoa hậu châu Á, chứ không phải dùng thủ đoạn không minh bạch này để loại một thí sinh rất có tiềm năng.

Sau khi bị loại khỏi cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, Chu Hải Mi vào lớp đào tạo nghệ sĩ của Vô tuyến, cùng năm đó bộ phim đầu tiên cô tham gia là 《Dương Gia Tướng》 của Vô tuyến.

Dàn diễn viên của bộ phim đó hùng hậu chưa từng có, Chu Hải Mi đóng vai Dương Cửu Muội lại không mấy nổi bật.

Bộ phim thực sự đưa Chu Hải Mi bước vào con đường diễn xuất là 《Lưu manh đại hanh》, giúp cô trở thành một trong những hoa đán thanh xuân được TVB lăng xê lúc bấy giờ.

Kết hợp với ấn tượng trong trí nhớ, cộng thêm đánh giá của Chu Tuệ Mẫn về Chu Hải Mi, Lâm Hựu Luân nảy ra một ý tưởng. "Em nói xem, để Chu Hải Mi đóng vai Nguyễn Mai thì thế nào?" Vai diễn này vốn dĩ dành cho Chu Tuệ Mẫn, bây giờ Lâm Hựu Luân hỏi vậy, Chu Tuệ Mẫn cảm thấy rất bất ngờ. "Anh nói thật chứ?" cô có chút do dự hỏi.

Lâm Hựu Luân gật đầu, "Không phải em nói cô ấy là bạn thân của em sao?

Nếu em không muốn đóng, có thể tìm cô ấy thử xem." Chu Tuệ Mẫn nghe vậy cũng cảm thấy rất hay, liền hỏi Lâm Hựu Luân: "Vậy em có cần qua đó nói với cô ấy ngay bây giờ không?" "Không cần vội thế, đợi ngày mai gặp rồi nói với cô ấy, sau đó em còn có thể nhân cơ hội này để cô ấy mời em ăn thêm một bữa nữa." Lâm Hựu Luân lắc đầu, nói đùa. "Không thèm, em đi nói với cô ấy ngay bây giờ, không cho anh cơ hội hối hận đâu." Chu Tuệ Mẫn tinh nghịch lè lưỡi với Lâm Hựu Luân, đẩy ghế đứng dậy, đi về phía bàn của Lữ Lương Vĩ và Chu Hải Mi. --- Được Lâm Hựu Luân "chấm" vào vai nữ chính của 《Đại Thời Đại》, Chu Hải Mi tỏ ra vô cùng vui mừng trước mặt Chu Tuệ Mẫn, nhưng khi Chu Tuệ Mẫn vừa đi, cô lập tức sa sầm mặt mày, món bít tết yêu thích lúc này cũng nhạt như sáp.

Lữ Lương Vĩ thấy Chu Hải Mi có vẻ lơ đãng, trong lòng cảm thấy rất khó hiểu, "Sao vậy, em không muốn đóng phim này à?" "Không phải em không muốn, mà là vì chị Trân..." Chu Hải Mi khẽ cắn môi, ánh mắt lộ vẻ do dự, giằng xé.

Sau khi hết hợp đồng dài hạn với Vô tuyến, Lữ Lương Vĩ đã chuyển sang ký hợp đồng theo đầu phim, hai năm nay trọng tâm sự nghiệp lại đặt ở mảng điện ảnh, nên anh biết rất ít về những chuyện nội bộ của Vô tuyến. "Anh biết đấy, từ khi gia nhập Vô tuyến em đã luôn đóng phim dưới trướng chị Trân, còn bộ phim truyền hình này

anh Lâm mời em đóng lại do Lương Gia Thụ sản xuất.

Chị Trân và Lương Gia Thụ luôn không hợp nhau, nếu em đồng ý, bên chị Trân chắc chắn sẽ không vui." Ánh mắt Chu Hải Mi đầy lo lắng, tâm trạng cũng rất chán nản.

Nghe cô giải thích như vậy, Lữ Lương Vĩ nhận ra chuyện này quả thật đau đầu.

Một bên là chị Trân đối xử không tệ với Chu Hải Mi, một bên là Lâm Hựu Luân sắp trở thành giám đốc của Vô tuyến, bên nào cũng không thể đắc tội. "Trước đây khi đóng phim điện ảnh, anh từng tiếp xúc với anh Lâm, anh ấy không phải là người không biết điều.

Chắc chắn anh ấy không biết tình hình này, nếu không cũng sẽ không mời em đóng phim này." Lữ Lương Vĩ an ủi Chu Hải Mi vài câu, rồi đưa ra một ý kiến: "Em và cô Chu không phải là bạn thân sao?

Tối nay về em nói chuyện này với cô ấy, nhờ cô ấy giúp giải thích với anh Lâm, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu." Chu Hải Mi gật đầu, đây là cách duy nhất bây giờ, còn việc Lâm Hựu Luân có thật sự biết điều như Lữ Lương Vĩ nói hay không, trong lòng cô thực sự không chắc chắn lắm.

Ăn xong đĩa thức ăn với tâm trạng rối bời, Chu Hải Mi và Lữ Lương Vĩ chỉ có thể ngồi đợi một cách vô vị.

Trước khi Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn rời đi, họ không thể thanh toán rồi về, nếu không sẽ rất thất lễ.

Mãi mới đợi được đến lúc Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn cùng nhau rời đi, Lữ Lương Vĩ lập tức giơ tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ tính tiền, nhưng lại được báo rằng hóa đơn của họ đã được Lâm Hựu Luân thanh toán cùng lúc rồi.

Ăn tối ở nhà hàng Tây được Lâm Hựu Luân trả tiền giúp, chuyện

này nói ra vốn là một việc rất có thể diện, nhưng lúc này tâm trạng của Lữ Lương Vĩ và Chu Hải Mi lại rất phức tạp.

Lữ Lương Vĩ chỉ đóng một bộ phim dưới trướng Lâm Hựu Luân, còn Chu Hải Mi và Chu Tuệ Mẫn cũng chỉ là bạn bè thân thiết, hai bên thực ra không có giao tình quá sâu đậm.

Lâm Hựu Luân càng tỏ ra "khách sáo" như vậy, càng chứng tỏ anh rất coi trọng bộ phim truyền hình 《Đại Thời Đại》, điều này cũng có nghĩa là nếu Chu Hải Mi muốn từ chối vai diễn, trở ngại sẽ lớn hơn nhiều so với tưởng tượng. --- Để phòng paparazzi chụp lén, tài xế đã lái xe thẳng đến cửa nhà hàng.

Sau khi lên xe, Chu Tuệ Mẫn đột nhiên lấy tay che miệng, khẽ kêu "A" một tiếng.

Lâm Hựu Luân bảo tài xế đừng vội lái xe, quay đầu nhìn Chu Tuệ Mẫn hỏi: "Sao vậy, em để quên đồ trong nhà hàng à?" "Không..." Chu Tuệ Mẫn lắc đầu, cúi thấp hàng mi, không chịu nói.

Đợi xe rời khỏi nhà hàng, cô mới giải thích với Lâm Hựu Luân nguyên nhân vừa rồi mình kêu lên. "Vai diễn Nguyễn Mai đó, có thể tìm người khác đóng được không anh?" Lâm Hựu Luân vô cùng ngạc nhiên, càng không hiểu tại sao Chu Tuệ Mẫn lại đột nhiên nói như vậy. "Mi là người của chị Trân, còn giám chế của 《Đại Thời Đại》 là Lương Gia Thụ.

Chị Trân và Lương Gia Thụ quan hệ vẫn luôn không tốt lắm, để Mi đóng phim của Lương Gia Thụ, cô ấy chắc chắn sẽ rất khó xử..." Chu Tuệ Mẫn giải thích một hồi, Lâm Hựu Luân mới hiểu ra đầu đuôi câu chuyện.

Mấy năm nay, Vô tuyến trong lĩnh vực sản xuất phim truyền hình đã đè bẹp đối thủ cạnh tranh là Á Thị, bề ngoài rất huy hoàng, nhưng thực tế nội bộ lại chia thành nhiều phe phái.

Trong những năm phim võ hiệp thịnh hành, Vương Thiên Lâm và Tiêu Nhuy, hai vị giám chế vàng này, luôn đấu đá ngầm không ngừng.

Thiệu Nghị Phu cũng biết rõ tình hình này, nhưng lại coi đó là một thủ đoạn để quản lý cấp dưới.

Dù Vương Thiên Lâm và Tiêu Nhuy đấu đá kịch liệt thế nào, ông vẫn có thể ngồi vững trên ghế.

Sau khi Thiệu Nghị Phu lui về hậu trường, đẩy Phương Dật Hoa ra toàn quyền tiếp quản Vô tuyến, lại đúng lúc phim võ hiệp bắt đầu thoái trào, quyền lực trong tay Vương Thiên Lâm và Tiêu Nhuy dần bị thay thế bởi vài người thân tín do Phương Dật Hoa mạnh tay đề bạt.

Vương Thiên Lâm đã chuẩn bị nghỉ hưu nên đương nhiên không quan tâm, còn Tiêu Nhuy lại vô cùng bất mãn, nên đã nhân vụ cải cách Hoa hậu Hong Kong gây chấn động lần trước, nhảy thẳng sang Á Thị.

Sau khi Tiêu Nhuy ra đi, vị trí tổng thanh tra phim ảnh bị bỏ trống, Phương Dật Hoa một hơi đề bạt hai người lên, một là Tằng Lệ Trân, một là Lương Gia Thụ.

Cùng với sự ra đi của Ngũ Hổ Tướng, Vô tuyến, vốn được mệnh danh là "lò đào tạo ngôi sao", từng rơi vào tình thế khó xử "khan hiếm tiểu sinh".

Vô tuyến một mặt tích cực lăng xê người mới, một mặt cũng bắt đầu thay đổi cách làm trước đây là dựa vào hiệu ứng ngôi sao để đảm bảo tỷ suất người xem, chuyển sang con đường phim chất lượng cao, cố gắng giảm thiểu tầm quan trọng của thần tượng.

Lợi ích trực tiếp nhất của việc này là giảm chi phí sản xuất phim truyền hình, nhưng đằng sau đó lại có nỗi khổ tâm không thể nói ra: các tiểu sinh được Vô tuyến lăng xê thường sau khi nổi tiếng nhờ phim truyền hình, liền nhanh chóng hợp tác với giới điện ảnh, chỉ xem

phim truyền hình là lựa chọn thứ hai.

Sự ra đi lần lượt của Ngũ Hổ Tướng là ví dụ điển hình nhất, dù Vô tuyến từng dùng thủ đoạn đóng băng để uy hiếp Lưu Đức Hoa, cuối cùng vẫn không thể ngăn cản quyết tâm của anh hướng về giới điện ảnh.

Vì không thể ngăn chặn dòng chảy nhân tài ra ngoài, Vô tuyến chuyển sang nâng cao vị thế của các giám chế và biên kịch vốn luôn ở trong bóng tối.

Cho đến nay, nỗ lực này đã bước đầu thu được thành quả.

Các bài báo về phim của TVB không còn cố ý nhấn mạnh do tiểu sinh nào hay hoa đán nào đóng chính, mà là có do các giám chế ngôi sao như Vi Gia Huy, Thích Kỳ Nghĩa, Đặng Đặc Hy nắm quyền hay không, khán giả cũng bắt đầu từ việc theo đuổi ngôi sao chuyển sang theo đuổi phim.

Trong bối cảnh đó, vị thế của giám chế được nâng cao đáng kể, từ việc xác định đề cương câu chuyện đến việc lựa chọn diễn viên, rồi đến việc quay phim cụ thể, mọi việc đều do giám chế quyết định.

Chương 318

Mỗi năm Vô tuyến phải quay ít nhất ba bốn mươi bộ phim truyền hình, các giám chế thường xuyên xảy ra mâu thuẫn vì tranh giành diễn viên, hơn nữa giữa các giám chế còn tồn tại việc "chọn phe", giám chế có kịch bản hay, vai diễn tốt, đương nhiên cũng ưu tiên cho "người của mình".

Hiện tại, phe phái giám chế lớn nhất của Vô tuyến là phe của Tằng Lệ Trân và Lương Gia Thụ.

Phương Dật Hoa vì nhu cầu cân bằng lợi ích các bên cũng ngầm chấp nhận việc hai người kéo bè kết phái.

Mặc dù Vi Gia Huy không tỏ rõ thái độ nghiêng về bên nào, nhưng bộ phim 《Đại Thời Đại》 lại được quay dưới danh nghĩa của Lương Gia Thụ, mà Chu Hải Mi lại là người của Tằng Lệ Trân, để Chu Hải Mi đóng phim này quả thực khiến cô khó xử. --- Ngoài việc không nhượng bộ nhau trong công việc, Tằng Lệ Trân và Lương Gia Thụ ở ngoài đời cũng đấu đá rất kịch liệt.

Ngày hôm sau, từ miệng Vi Gia Huy, Lâm Hựu Luân thậm chí còn nghe được một chuyện như thế này.

Sau khi Tiêu Nhuy nhảy việc, Phương Dật Hoa nhanh chóng đề bạt Tằng Lệ Trân và Lương Gia Thụ làm tổng thanh tra sản xuất phim ảnh.

Tằng Lệ Trân được thăng chức tăng lương đã tự bỏ tiền túi tổ chức tiệc mừng thăng chức tại một khách sạn trên đường Broadcast Drive.

Còn Lương Gia Thụ, vốn đã đặt tiệc ở một nhà hàng tại Khanh Khẩu, đột nhiên kéo cả đám người đến khách sạn của Tằng Lệ Trân

để "chơi trội".

Ông ta bao trọn phòng tiệc ngay sát vách phòng của Tằng Lệ Trân, ăn mừng rầm rộ.

Phòng tiệc của khách sạn này cách âm rất kém, hai bên chỉ cách nhau một vách ngăn.

Rất nhanh, từ việc ăn mừng riêng lẻ, hai bên đã biến thành cuộc đấu đá qua vách ngăn.

Bên này ồn ào, bên kia tất nhiên còn náo nhiệt hơn.

Số người hai bên tương đương, về khí thế thì một chín một mười.

Tằng Lệ Trân liền tuyên bố sau bữa tiệc sẽ tổ chức rút thăm trúng thưởng, giải đặc biệt là một chiếc máy quay phim.

Lời vừa nói ra, không khí trong phòng tiệc lập tức sôi nổi hẳn lên.

Lương Gia Thụ ở phòng bên cạnh cũng nghe thấy động tĩnh, lập tức đáp trả, tuyên bố giải đặc biệt bên mình là một kỳ nghỉ năm ngày ở Nhật Bản kèm tiền thưởng, cộng thêm vé máy bay khứ hồi!

Giải thưởng hấp dẫn như vậy lập tức đè bẹp Tằng Lệ Trân.

Tằng Lệ Trân không chịu thua, tự động tăng thêm mấy nghìn đồng cho phần rút thăm.

Bên kia vừa nghe Tằng Lệ Trân tăng tiền, Lương Gia Thụ lập tức rút ra mấy chục nghìn đồng để rút thăm, còn la hét ầm ĩ như muốn phá nhà.

Tằng Lệ Trân lúc đó đã nói với cấp dưới của mình: "Tôi muốn vui vẻ, còn phải la hét to hơn đám người bên kia, nói thật, ai mà có tâm trạng đó chứ?" Vi Gia Huy xuất thân là biên kịch, tài kể chuyện tự nhiên không tệ, cả câu chuyện qua lời kể của anh cứ như thể chính anh đã trải qua.

Lâm Hựu Luân nghe xong nhíu mày, không nói gì.

Vi Gia Huy tưởng Lâm Hựu Luân đang băn khoăn về chuyện của Chu Hải Mi, liền chủ động hiến kế: "Anh Lâm nếu thật sự muốn mời Chu Hải Mi đóng phim này, thực ra cũng đơn giản, chỉ cần báo trước cho Tằng Lệ Trân một tiếng, bên đó tuyệt đối sẽ không nói là không cho người đi." Lâm Hựu Luân sắp trở thành giám đốc của Vô tuyến, mặc dù anh đã hứa trong mười năm sẽ không nhúng tay vào quyền kiểm soát của Vô tuyến, nhưng tình hình mười năm sau thế nào, thực ra đã không khó đoán trước.

Con cái của Thiệu Nghị Phu đều không có ý định kế thừa sự nghiệp của Vô tuyến, mười năm sau Thiệu Nghị Phu đã hơn chín mươi tuổi, Phương Dật Hoa cũng đã ngoài 70, đều đã đến tuổi nghỉ hưu, còn Lâm Hựu Luân lúc đó mới ngoài ba mươi.

Một khi Thiệu Nghị Phu thực sự rút lui, Lâm Hựu Luân là người có khả năng nhất tiếp quản Vô tuyến.

Tằng Lệ Trân chỉ cần có một chút tầm nhìn xa, cũng không thể nào làm mất lòng Lâm Hựu Luân vào lúc này.

Lâm Hựu Luân không tỏ thái độ gì, Vi Gia Huy cũng không hỏi thêm, anh có thể thấy Lâm Hựu Luân dường như có dự định khác cho chuyện này.

Sự thật nhanh chóng chứng thực suy đoán của Vi Gia Huy.

Ngày thứ hai sau khi Thiệu Nghị Phu và Lâm Hựu Luân ký kết thỏa thuận hoán đổi cổ phần, truyền thông đã chụp được ảnh Lâm Hựu Luân hẹn Phương Dật Hoa và tổng thanh tra bộ phận nghệ sĩ Phùng Mỹ Cát cùng ăn cơm tại nhà hàng Tây ở thành phố truyền hình Vịnh Nước Trong.

Hành động này của Lâm Hựu Luân lập tức gây ra nhiều đồn đoán

của truyền thông, vì ngay ngày hôm trước, nguồn tin nội bộ của Vô tuyến còn tiết lộ với truyền thông rằng việc hoán đổi cổ phần giữa Thiệu Nghị Phu và Lâm Hựu Luân chỉ là một tín hiệu cho sự hợp tác sâu rộng hơn giữa hai bên, giao dịch lần này không ảnh hưởng thực chất đến cơ cấu quản lý của Vô tuyến và rạp chiếu phim Gia Nghị.

Lời nói này cũng đồng nghĩa với việc nói với truyền thông rằng, Vô tuyến vẫn là của Thiệu Nghị Phu, Gia Nghị vẫn là của Lâm Hựu Luân, việc hoán đổi cổ phần chỉ là một động thái thể hiện thái độ, Thiệu Nghị Phu không có tham vọng lớn với ngành điện ảnh, còn Lâm Hựu Luân trong thời gian ngắn cũng sẽ không có nhiều hứng thú hơn với ngành truyền hình.

Trên bức ảnh đăng báo, Phương Dật Hoa và Phùng Mỹ Cát ngồi cạnh nhau, Lâm Hựu Luân ngồi đối diện hai người, dường như đang bàn bạc chuyện lớn, khó tránh khỏi việc gây đồn đoán.

Khi phóng viên chụp ảnh, Lâm Hựu Luân không biểu cảm, Phùng Mỹ Cát cũng chỉ mỉm cười nhạt với ống kính, ngược lại Phương Dật Hoa nhìn vào ống kính mỉm cười.

Khi được hỏi ba người có đang bàn chuyện gì không, Phương Dật Hoa nói ngay tại chỗ: "Không bàn gì cả, chỉ ăn một bữa cơm thôi." Ban đầu còn có truyền thông đoán rằng có thể Lâm Hựu Luân đang ấp ủ một dự án phim mới, đã nhắm trúng nghệ sĩ nào đó của Vô tuyến, nên mới mời Phương Dật Hoa và Phùng Mỹ Cát ra ngoài ăn cơm để thương lượng.

Nhưng giả thuyết này nhanh chóng bị phía Vô tuyến phủ nhận.

Các nhà phân tích trong giới điện ảnh cũng cho rằng, các bộ phim mà Lâm Hựu Luân đang tham gia đầu tư, ít nhất có 9 bộ vẫn đang trong quá trình sản xuất hoặc đã sản xuất xong nhưng chưa có lịch chiếu, trong đó không thiếu những tác phẩm lớn như 《The Mask》,

《Men in Black》, 《Resident Evil》, đồng thời còn có những bộ phim võ hiệp được đánh giá cao như 《Tiếu ngạo giang hồ chi Đông Phương Bất Bại》, 《Ngọa hổ tàng long》, và những bộ phim hành động có sự góp mặt của nhiều ngôi sao như 《Die Hard》, 《Mission: Impossible》, 《Speed》, 《The Fast and the Furious》.

Dự kiến từ cuối năm nay đến nửa đầu năm 88, loạt phim này sẽ lần lượt ra mắt, trong thời gian này, Lâm Hựu Luân có lẽ sẽ không đầu tư vào phim mới.

Như vậy, mục đích của việc Lâm Hựu Luân gặp Phương Dật Hoa càng trở nên khó đoán, thậm chí còn có tin đồn rằng Lâm Hựu Luân đang chuẩn bị khởi quay một bộ phim truyền hình trong thời gian tới, nhưng không có bằng chứng trực tiếp nào chứng minh được điều đó.

Ngược lại, trong nội bộ Vô tuyến gần đây lại có một số tin đồn.

Chu Hải Mi vừa từ phim trường trở về, đã bị Tằng Lệ Trân gọi thẳng vào văn phòng. "Mi, em thấy chị Trân đối xử với em thế nào?" Chu Hải Mi vừa ngồi xuống, Tằng Lệ Trân đã nói với giọng điệu đầy ẩn ý.

Chu Hải Mi trong lòng chùng xuống, cảm giác Tằng Lệ Trân nói có ẩn ý, nhưng vẫn phải cứng rắn trả lời: "Chị Trân đối xử với em tất nhiên là rất tốt ạ." "Công ty gần đây đang chuẩn bị quay một bộ phim mới, tên là 《Đại Thời Đại》, chắc em cũng nghe nói rồi chứ?" Tằng Lệ Trân hỏi một câu có vẻ bâng quơ, nhưng tim Chu Hải Mi lại thắt lại.

Tối hôm tình cờ gặp Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn ở nhà hàng Tây, Chu Hải Mi đã gọi điện cho Chu Tuệ Mẫn, nói về khó khăn của mình, Chu Tuệ Mẫn cũng đã hứa sẽ giúp cô giải thích với Lâm Hựu Luân.

Hai ngày sau, không có ai thông báo cho Chu Hải Mi vào đoàn

phim, cô cứ nghĩ chuyện này đã không còn liên quan đến mình nữa, ai ngờ Tằng Lệ Trân lại đột nhiên hỏi đến.

Tằng Lệ Trân chắc chắn đã nghe được chuyện gì đó, Chu Hải Mi cảm thấy nếu mình nói dối, rất dễ bị phát hiện.

Sau một hồi đấu tranh mâu thuẫn, Chu Hải Mi vẫn quyết định nói thật với Tằng Lệ Trân, nhưng đã giấu đi đoạn cô gặp Lâm Hựu Luân ở nhà hàng Tây, chỉ nói rằng đoàn phim 《Đại Thời Đại》 từng tìm đến mình, nhưng sau đó đã bị cô từ chối.

Tằng Lệ Trân bên này lại thở phào nhẹ nhõm, tình hình Chu Hải Mi nói về cơ bản khớp với tin tức mà bà nghe được, không khỏi hài lòng gật đầu, "Mi, chị biết em vì Lương Gia Thụ nên mới từ chối đóng phim này, tình cảm này chị Trân ghi nhận.

Nhưng lần này tình hình có chút đặc biệt, em có biết người đứng sau thúc đẩy việc quay bộ phim 《Đại Thời Đại》 này là ai không?" "Không phải Lương Gia Thụ sao?" Chu Hải Mi trong lòng biết rõ là ai, nhưng cố tình giả vờ không biết. "Ông ta?" Tằng Lệ Trân hừ lạnh một tiếng, "Em cũng quá coi trọng Lương Gia Thụ rồi, 《Đại Thời Đại》 kể về câu chuyện ân oán gia tộc với bối cảnh là thị trường chứng khoán, thị trường chứng khoán Hong Kong hiện đang ảm đạm, em nghĩ Lương Gia Thụ có gan dám bất chấp thiên hạ để đưa đề tài này lên màn ảnh sao?" "Không phải Lương Gia Thụ, vậy là ai ạ?" Chu Hải Mi mở to mắt. "Lâm Hựu Luân!" Tằng Lệ Trân nói cho Chu Hải Mi biết đáp án, rồi khẽ thở dài, "Chị phải hỏi thăm nhiều nơi mới biết, việc mời em đóng phim này là ý của anh Lâm.

Bây giờ em từ chối, bên anh Lâm rất không vui, rồi có người nhân cơ hội châm ngòi, nói đây là ý của chị.

Hôm nay cô Phương đã nói chuyện với chị một lần, đại ý là bảo chị phối hợp với việc quay bộ phim 《Đại Thời Đại》.

Chị hỏi rồi, vai diễn mà họ định mời em đóng lúc đầu, bây giờ vẫn chưa tìm được người thích hợp..." Tằng Lệ Trân không nói hết, nhưng ý tứ ngầm là hy vọng Chu Hải Mi sẽ tiếp tục nhận vai này.

Chu Hải Mi lúc này tâm trạng cũng rất phức tạp, cô không ngờ chuyện lòng vòng một hồi, cuối cùng lại quay về điểm xuất phát.

Bây giờ là Tằng Lệ Trân mở lời bảo cô đi, chẳng lẽ cô còn có lựa chọn nào khác.

Sau khi Chu Hải Mi rời đi, Tằng Lệ Trân một mình ngồi trong văn phòng, trong lòng lại nghĩ về những lời mà Phương Dật Hoa đã nói với bà trước đó.

Sau này các giám chế chọn nghệ sĩ, bắt buộc phải thông qua bộ phận nghệ sĩ do Phùng Mỹ Cát quản lý.

Phương Dật Hoa giải thích rằng điều này là để ngăn chặn việc các giám chế tranh giành diễn viên gây ra mâu thuẫn, đồng thời cũng để nguồn lực nghệ sĩ được sử dụng một cách đầy đủ và hợp lý hơn.

Chương 319

Nhưng dù nói thế nào, đây cũng là một sự hạn chế đối với quyền lực của giám chế.

Tằng Lệ Trân thậm chí còn cảm thấy, quyết định này của cấp trên, về bản chất là để cắt đứt mối liên hệ giữa giám chế và nghệ sĩ.

Nói cách khác, cấp trên đã tỏ ra không hài lòng với cuộc đấu đá của bà và Lương Gia Thụ.

Cuộc đấu đá giữa các phe phái ở TVB đã có từ lâu, dù là Thiệu Nghị Phu trước đây hay Phương Dật Hoa bây giờ, đối với chuyện này đều mắt nhắm mắt mở.

Vì dù Tằng Lệ Trân và Lương Gia Thụ có đấu đá kịch liệt thế nào, cũng không thể công khai mâu thuẫn ra bên ngoài, và kết quả của việc hai phe cạnh tranh, so kè rating chính là chất lượng phim của TVB không ngừng được nâng cao, người được lợi cuối cùng vẫn là Vô tuyến.

Theo Tằng Lệ Trân, quyết định này tuyệt đối không phải do Phương Dật Hoa đưa ra, càng không thể là do Thiệu Nghị Phu yêu cầu, khả năng duy nhất chính là Lâm Hựu Luân, người mới trở thành giám đốc của Vô tuyến.

Vì chuyện của Chu Hải Mi khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy không vui, nên anh mới đề xuất hạn chế quyền lực của giám chế trong việc sử dụng nghệ sĩ.

Tằng Lệ Trân chỉ nghĩ đến nguyên nhân khởi nguồn của sự việc, nguyên nhân chính yếu hơn là trong đầu Lâm Hựu Luân có ký ức của hơn hai mươi năm sau.

TVB ở thế kỷ mới từ đỉnh cao đi xuống, một trong những nguyên nhân chính là do sự đấu đá nội bộ của Tằng Lệ Trân và Lương Gia Thụ, khiến một bộ phận biên kịch, nghệ sĩ ưu tú rời đi, cuối cùng làm cho Vô tuyến tổn thất nặng nề.

Cảm thấy điều này, Lâm Hựu Luân mới đề nghị hạn chế quyền lực của giám chế.

Nguồn lực như diễn viên, biên kịch, bắt buộc phải nằm trong tay công ty, để phòng ngừa cuộc đấu đá giữa các giám chế lan rộng, làm lung lay nền tảng của Vô tuyến.

Vì là biện pháp có lợi cho Vô tuyến, Phương Dật Hoa đương nhiên sẵn lòng nể mặt Lâm Hựu Luân.

Việc bấm máy bộ phim 《Đại Thời Đại》 đã trở thành một cột mốc đánh dấu sự thay đổi thái độ của ban lãnh đạo cấp cao Vô tuyến đối với những cuộc đấu đá nội bộ của các giám chế, đặc biệt là khi biết quyết định này là do Lâm Hựu Luân đề xuất, cả Lương Gia Thụ và Tằng Lệ Trân đều thu mình lại rất nhiều, không ai muốn đắc tội với người có khả năng trở thành ông chủ tương lai này.

Dĩ nhiên, so với sự thận trọng của Tằng Lệ Trân, trong lòng Lương Gia Thụ lại có một niềm vui thầm kín không ai biết.

Bộ phim 《Đại Thời Đại》 được quay và sản xuất dưới danh nghĩa của ông, đồng nghĩa với việc ông đã được dán nhãn là người của phe Lâm Hựu Luân.

Lương Gia Thụ hiểu rõ, mặc dù ông và Tằng Lệ Trân đều do một tay Phương Dật Hoa nâng đỡ lên vị trí cao, nhưng Phương Dật Hoa coi trọng năng lực của ông hơn, còn về sự tin tưởng thì lại kém xa Tằng Lệ Trân.

Dĩ nhiên, xét ở thời điểm hiện tại, Lâm Hựu Luân chỉ nắm giữ 5%

cổ phần của Vô tuyến, có tiếng nói rất lớn nhưng không có thực quyền.

Nếu Lương Gia Thụ về phe anh vào lúc này, chưa chắc Lâm Hựu Luân đã chấp nhận, nhưng gieo trước một mối duyên lành như vậy, biết đâu sau này sẽ có lúc dùng đến.

Từ kinh phí sản xuất, điều động diễn viên, sắp xếp phim trường, 《Đại Thời Đại》 trong tay Lương Gia Thụ gần như được bật đèn xanh suốt chặng đường.

Ngoài việc lấy lòng Lâm Hựu Luân, Lương Gia Thụ dĩ nhiên còn có một mục đích khác, đó là muốn chiêu mộ Vi Gia Huy, biên kịch kiêm đạo diễn của 《Đại Thời Đại》.

Vi Gia Huy đương nhiên cũng hiểu ý của Lương Gia Thụ, nếu là trước đây, có lẽ anh ta sẽ cân nhắc, nhưng bây giờ thì không còn cần thiết nữa.

Lương Gia Thụ muốn dựa vào Lâm Hựu Luân cần phải xem xét rất nhiều vấn đề, và hiện tại cũng không phải lúc, nhưng Vi Gia Huy lại không có những băn khoăn đó, đặc biệt là khi Lâm Hựu Luân đã tỏ rõ sự tán thưởng và ủng hộ đối với anh ta.

Khác với Lương Gia Thụ, tham vọng của Vi Gia Huy không chỉ dừng lại ở lĩnh vực truyền hình, anh ta khao khát được như người bạn thân Đỗ Kỳ Phong, vẫy vùng trong giới điện ảnh.

Bây giờ anh ta chỉ cần tập trung quay tốt bộ phim 《Đại Thời Đại》, dùng thành tích để chứng minh năng lực của mình, sau này khi thời cơ chín muồi, tự nhiên sẽ nhận được sự đề bạt và coi trọng hơn nữa từ Lâm Hựu Luân.

Mặc dù mỗi người có suy nghĩ khác nhau, nhưng họ đều có một mục tiêu chung, đó là quay tốt 《Đại Thời Đại》.

Từ khâu chuẩn bị đến khi bấm máy, 《Đại Thời Đại》 chỉ mất chưa đầy nửa tháng, đây cũng là lần đầu tiên toàn thể Vô tuyến đồng lòng hợp sức như vậy.

Bộ phim truyền hình thuận lợi khởi quay, Lâm Hựu Luân cũng không cần phải quan tâm nhiều như trước nữa, và trong khoảng thời gian này, tâm trí anh đã bị một chuyện khác thu hút. —— Kim Dung chấm đầy mực vào bút, rồi đặt một đầu bút lên giấy và kéo ngược về sau.

Nét bút của ông lúc cao lúc thấp, có góc cạnh, có nặng có nhẹ, chỉ trong chốc lát, hai chữ lớn đã hiện ra trên giấy.

Viết xong hai chữ này, cây bút trong tay Kim Dung dừng lại, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của ông, có lẽ đang suy tư xem hai chữ còn lại nên đặt bút thế nào.

Suy nghĩ một lúc, cây bút của ông hạ xuống một cách dứt khoát, đồng thời nét bút xoay một vòng.

Vệt mực trên bút dường như được điều khiển, vừa vặn rơi xuống đúng chỗ.

Bốn chữ "Tuệ Nghiên Nhã Tập" vừa hoàn thành, Lâm Hựu Luân đứng bên cạnh lộ vẻ suy tư.

Hôm nay anh đến thăm, nghe nói Kim Dung đang viết chữ cho người khác, liền đề nghị được đứng xem.

Kim Dung đặt bút xuống, lấy chiếc khăn ướt bên cạnh lau tay, rồi mời Lâm Hựu Luân ngồi xuống ghế sofa bên cạnh bàn làm việc.

Rất nhanh, người giúp việc trong nhà đã bưng lên hai tách trà nóng.

Nhà Kim Dung dùng loại chén trà có nắp kiểu cũ, vừa mở nắp chén, một mùi hương trà thơm ngát đã lan tỏa.

Kim Dung bưng chén trà, cười ha hả hỏi: "Anh Lâm từng nghe qua cái tên 'Tuệ Nghiên Nhã Tập' rồi à?" Lâm Hựu Luân không ngờ sự thay đổi nhỏ trên nét mặt mình đều bị Kim Dung nhìn thấy, dĩ nhiên anh cũng không phủ nhận, "Ông Tra quên rồi sao, cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm sau, tôi cũng là một trong các giám khảo." Kim Dung lập tức hiểu ra, Lâm Hựu Luân đã là giám khảo Hoa hậu Hong Kong thì việc nghe qua tên câu lạc bộ tư nhân của các Hoa hậu Hong Kong này cũng không có gì lạ. "Ban đầu câu lạc bộ này không gọi là 'Tuệ Nghiên Nhã Tập' mà là 'Tuệ Nghiên Hội', khoảng năm 1980, một nhóm các Hoa hậu Hong Kong và các thí sinh qua các thời kỳ tụ họp lại, nói về ước mơ cống hiến cho Hong Kong, cũng như thảo luận cách giúp đỡ các nhóm người yếu thế trong xã hội, để cuộc sống của họ được cải thiện, sau đó mới có ý tưởng thành lập câu lạc bộ tư nhân này… Mới đây, câu lạc bộ tư nhân này đã chính thức trở thành một tổ chức từ thiện được chính quyền Hong Kong công nhận.

Chủ tịch hội đầu tiên, bà Hoắc, có chút giao tình với tôi, nên đã nhờ tôi đổi tên và viết chữ cho câu lạc bộ, tôi không thể từ chối nên đành miễn cưỡng làm, thật khiến anh Lâm chê cười rồi." Lâm Hựu Luân khẽ gật đầu, "Thêm một chữ 'Nhã', tập hợp trí tuệ, sắc đẹp và sự thanh nhã làm một, xét về tôn chỉ của cuộc thi Hoa hậu Hong Kong thì quả là không gì thích hợp hơn." Lúc này, khi Kim Dung đặt tên "Tuệ Nghiên Nhã Tập" cho câu lạc bộ tư nhân của các Hoa hậu Hong Kong, có lẽ ông không thể ngờ rằng, nơi mà trong tâm trí ông vốn nên là một chốn thanh cao với những tiếng oanh yến thục nữ danh viện, về sau, do sự gia nhập của đủ loại người, cũng sẽ dần mất đi sự thuần khiết hiện tại.

Kim Dung đặt chén trà xuống, xua tay cười nói: "Chuyến đi này của anh Lâm, chắc không phải chỉ đến để xem tôi viết chữ đâu nhỉ?" "Thật ra gần đây tôi gặp phải một chuyện khó xử, muốn đến thỉnh

giáo ông Tra." Lâm Hựu Luân cũng không giấu giếm, nói thẳng mục đích đến nhà của mình.

Kim Dung nhướng mày, nhưng trong lòng đã có tính toán.

Kim Dung hiện vẫn là chủ tịch danh dự của 《Minh Báo》, thỉnh thoảng có thời gian rảnh cũng sẽ viết một hai bài bình luận trên báo.

Sau khi Lâm Hựu Luân tiếp quản 《Minh Báo》, anh vẫn tiếp tục sử dụng đội ngũ cũ do Kim Dung để lại, vì vậy nếu tòa báo có chuyện gì, Kim Dung sẽ nhận được tin tức ngay lập tức.

Chuyện khó xử mà Lâm Hựu Luân nói, rõ ràng không liên quan đến 《Minh Báo》, điều này lại khiến Kim Dung có vài phần hứng thú, với địa vị của Lâm Hựu Luân ngày nay, những chuyện có thể khiến anh cảm thấy khó xử có lẽ không nhiều. "Đầu năm nay, tôi vì chuyện hợp tác làm phim nên đã đến Đại lục, trong thời gian ở Kinh thành tôi có đi đây đó tham quan, tình cờ đi qua Tây Giao, biết được ở đó có một ngôi mộ công chúa.

Tôi tìm đến vì danh tiếng, chỉ thấy tùng bách che khuất, cỏ xanh um tùm, khung cảnh xung quanh dường như ẩn chứa một nỗi u hoài và một sự u uất mơ hồ.

Trong lòng tôi có chút cảm xúc, muốn biết cô gái yên nghỉ nơi đây năm xưa rốt cuộc có tính cách, dung mạo ra sao, dưới danh xưng 'công chúa', lại có những bí mật nào không ai hay biết.

Sau đó có người dân địa phương kể với tôi, nơi đây chôn cất một vị cách cách của triều Thanh, một cô gái dân gian được hoàng đế Càn Long nhận làm nghĩa nữ, sau khi qua đời liền được chôn cất với danh nghĩa 'cách cách' tại mộ công chúa… Lúc đó tôi chỉ nghe như một câu chuyện thú vị, nhưng gần đây lại có cảm hứng, muốn viết câu chuyện này thành tiểu thuyết, sau đó quay thành một bộ phim truyền hình." "Chuyện này đối với anh Lâm hẳn không phải là chuyện khó chứ?"

Kim Dung cảm thấy có chút khó hiểu.

Từ khi thành danh đến nay, Lâm Hựu Luân đã có hàng triệu chữ tiểu thuyết, mỗi năm viết trung bình bốn năm kịch bản điện ảnh, đã có sẵn cảm hứng thì việc viết thành văn đối với anh không phải là chuyện khó. "Ban đầu, tôi định viết chất liệu này thành một câu chuyện võ hiệp lay động lòng người, nhưng càng đi sâu vào ý tưởng, tôi lại dần phát hiện ra, những gì thể hiện ra lại giống một kịch bản ngôn tình kiểu Quỳnh Dao hơn.

Điều này khiến tôi rất khó xử, vì loại văn phong này, thực sự không phải sở trường của tôi, nếu cố viết ra, chỉ e sẽ không ra ngô ra khoai, lãng phí một ý tưởng hay." Lâm Hựu Luân giải thích.

Kim Dung nghe xong, thấy quả thật có lý, rồi hỏi Lâm Hựu Luân định làm thế nào. "Tôi muốn tìm một tác giả giỏi viết thể loại này, tôi sẽ cung cấp khung sườn tình tiết, đối phương sẽ bổ sung chi tiết.

Sau khi hoàn thành sách, bản quyền phim ảnh sẽ thuộc về tôi, còn tiểu thuyết sẽ do đối phương ký tên xuất bản, và trong thời gian viết, tôi sẽ trả cho đối phương một khoản thù lao nhất định." Lâm Hựu Luân nói rất uyển chuyển, nhưng ý trong lời nói Kim Dung vẫn hiểu rõ.

Nói trắng ra là tìm một "người viết thuê", dĩ nhiên đãi ngộ của "người viết thuê" này rất tốt, không chỉ có tiền nhuận bút mà còn có quyền ký tên.

Và Lâm Hựu Luân đã đưa ra điều kiện hậu hĩnh như vậy, yêu cầu đối với "người viết thuê" tự nhiên cũng rất cao, nếu không, với tư cách là chủ tịch Hiệp hội Biên kịch Hong Kong, nơi tập trung hầu hết những người biết viết kịch bản ở Hong Kong, anh cũng không cần phải tìm đến Kim Dung.

Đây vừa là một sự tin tưởng đối với Kim Dung, đồng thời cũng là

vì Lâm Hựu Luân không tìm được người thích hợp trong hiệp hội biên kịch.

Chương 320

Kim Dung vịn vào chiếc ghế mây, trong lòng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này. "Người viết thuê" trình độ cao không dễ tìm, những nhà văn có chút danh tiếng trong giới văn hóa, đa phần đều có những tính cách riêng, điều khó chấp nhận nhất có lẽ là viết theo chủ đề định sẵn.

Theo mô tả của Lâm Hựu Luân, người thích hợp nhất đương nhiên là Quỳnh Dao của Đài Loan, nhưng với tính cách cao ngạo của bà ấy, hợp tác thì có thể, nhưng bảo bà ấy viết hoàn toàn theo khung sườn ý tưởng của Lâm Hựu Luân thì chắc chắn bà ấy sẽ không đồng ý.

Suy nghĩ của Kim Dung lại trùng hợp với Lâm Hựu Luân, và một lý do khác khiến Lâm Hựu Luân không tìm Quỳnh Dao là vì ở kiếp sau, bộ tiểu thuyết này chính là tác phẩm của Quỳnh Dao, nếu đối mặt với Quỳnh Dao lần nữa, Lâm Hựu Luân có lẽ sẽ có cảm giác như một kẻ trộm. "Trong lòng anh Lâm đã có ứng cử viên nào thích hợp chưa?" Kim Dung cảm thấy Lâm Hựu Luân đã hỏi ý kiến mình về chuyện này, chắc hẳn trong lòng đã có vài người để lựa chọn. "Ông Tra thấy Lâm Yến Ny thế nào?

Những phương diện khác tôi không rõ, nhưng bà ấy hẳn là nữ tác giả viết tản văn hay nhất mà tôi từng gặp." Lâm Hựu Luân trả lời.

Kim Dung lắc đầu nói: "E là anh Lâm đã nhầm rồi." Lâm Hựu Luân ngạc nhiên, hỏi: "Nhầm sao?" Kim Dung nói: "Anh nên bỏ đi một chữ trong câu nói của mình." "Chữ nào vậy?" Lâm Hựu Luân hỏi dồn.

Kim Dung nói: "Chữ 'nữ'!" Đặc điểm lớn nhất trong văn của Lâm

Yến Ny là khi bộc lộ tình cảm không hề lan man, không kiềm chế, còn khi phân tích sự vật, không chỉ thái độ điềm tĩnh mà kiến giải cũng rất độc đáo.

Nói như vậy, lời nhận xét của Kim Dung cũng không quá lời. "Văn của Lâm Yến Ny tuy hay, nhưng sở trường là tản văn, bút pháp của bà ấy không chua ngoa cay nghiệt, cũng không lấy việc châm biếm người khác làm vinh, càng không có những lời lẽ gây sốc.

Anh tìm bà ấy viết tiểu thuyết ngôn tình, e rằng viết ra sẽ rất nhạt nhẽo." Kim Dung nói vậy, Lâm Hựu Luân mới nhận ra suy nghĩ trước đó của mình quá đơn giản, rồi vội vàng hỏi: "Vậy ông Tra có ứng cử viên nào tốt hơn không?" Kim Dung trầm ngâm một lát, rồi nói ra tên một người. "Lý Bích Hoa!" Lý Bích Hoa không chỉ là tài nữ nổi tiếng bậc nhất Hong Kong, mà vì bà sở trường viết về tình yêu, những câu chuyện dưới ngòi bút của bà lại mang sắc thái lãng mạn, mãnh liệt và bi thương, nên bà còn có mỹ danh "thiên hạ ngôn tình đệ nhất nhân".

Lời nói của Kim Dung như mở ra một cánh cửa trước mặt Lâm Hựu Luân.

Tìm Lý Bích Hoa viết 《Hoàn Châu Cách Cách》, ý tưởng này nghe có vẻ rất hay, nhưng liệu Lâm Hựu Luân có thể thuyết phục được Lý Bích Hoa hay không, ngay cả Kim Dung trong lòng cũng không chắc chắn.

Lý Bích Hoa từng nói trên báo rằng, bà viết là để tự giải trí, nếu bản thân không thích viết, chỉ vì danh lợi thì cuối cùng sẽ rất đau lòng.

Bà tin vào cảm hứng của mình, khi sáng tác chưa bao giờ cố ý viết thế nào, mọi cảnh tượng, liên tưởng, thấy gì, nghĩ gì, đều tự nhiên xuất hiện khi đặt bút.

Có thể thấy, muốn một người như vậy viết theo cảm hứng và chất liệu do người khác cung cấp, độ khó chắc chắn không nhỏ.

Đến ngày Lâm Hựu Luân hẹn gặp Lý Bích Hoa, thực ra anh cũng chỉ mang tâm thái thử xem sao.

Sở dĩ trong lòng còn một chút may mắn, cũng là vì một năm trước trong tiệc mừng công sau buổi hòa nhạc của Mai Diễm Phương, Lâm Hựu Luân và Lý Bích Hoa từng ngồi chung một bàn ăn.

Khi đó vì Mai Diễm Phương và Trương Quốc Vinh thuộc hai công ty điện ảnh khác nhau, bộ phim 《Yên Chi Khấu》 chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của Lý Bích Hoa suýt chút nữa không thể quay được.

Chính Lâm Hựu Luân đã giúp đưa ra một ý tưởng: Mai Diễm Phương giúp ông chủ của Trương Quốc Vinh quay một bộ phim, rồi Trương Quốc Vinh giúp ông chủ của Mai Diễm Phương quay một bộ phim, hai bên trao đổi với giá như nhau.

Cuối cùng hai công ty nể mặt Lâm Hựu Luân mới đồng ý trao đổi "con tin".

Vì lịch trình của hai diễn viên chính, bộ phim này bị trì hoãn đến năm nay mới chính thức bấm máy.

Có một thời gian truyền thông đến phim trường 《Yên Chi Khấu》 thăm ban, thường xuyên thấy Trương Quốc Vinh và Mai Diễm Phương có những cử chỉ thân mật không chút né tránh, rồi tin đồn tình cảm của hai người lan truyền rầm rộ, ngay cả căn biệt thự trên sườn núi mới mua của Trương Quốc Vinh, nghe nói cũng là để cưới A Mai.

Bộ phim này có thể thuận lợi khởi quay, ít nhất một nửa là công lao của Lâm Hựu Luân.

Nói đi cũng phải nói lại, Lý Bích Hoa quả thực có nợ Lâm Hựu Luân một ân tình.

Nhận được điện thoại của Lâm Hựu Luân, Lý Bích Hoa cảm thấy

rất bất ngờ.

Bà là người kín tiếng đến mức cả giải Kim Mã cũng không muốn tham gia, nhận giải biên kịch xuất sắc nhất cũng là do người khác lên sân khấu nhận thay.

Các cuộc xã giao thường ngày càng có thể từ chối thì sẽ từ chối.

Nếu không phải trước đây từng tiếp xúc với Lâm Hựu Luân một lần, có lẽ Lý Bích Hoa cũng không đồng ý ra ngoài gặp anh.

Đến giờ hẹn, Lý Bích Hoa đúng là đã đến đúng giờ, nhưng bên cạnh còn dắt theo một cái "đuôi".

Khi Trương Quốc Vinh nhìn thấy Lâm Hựu Luân, mắt anh trợn tròn suýt lòi ra khỏi tròng.

Lý Bích Hoa chỉ nói với anh là đi gặp một người bạn, chứ không nói "người bạn" này là Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân thấy Trương Quốc Vinh và Lý Bích Hoa cùng đến, trong lòng cũng rất ngạc nhiên, chỉ là không biểu lộ suy nghĩ đó ra mặt.

Anh đứng dậy, gật đầu với Trương Quốc Vinh, rồi mời cả hai cùng ngồi xuống.

Có Lâm Hựu Luân ở đây, Trương Quốc Vinh tự nhiên không còn tin lời Lý Bích Hoa nói là ra ngoài tán gẫu nữa.

Anh biết Lâm Hựu Luân và Lý Bích Hoa chắc chắn có chuyện quan trọng cần bàn bạc, nên sau khi ngồi xuống đã gọi một ly cà phê, yên tĩnh ngồi một bên, không chủ động nói chuyện. "Hiệp hội Biên kịch Điện ảnh Hong Kong đã gửi liên tiếp ba lá thư mời đến nhà tôi, lần này anh Lâm không phải cũng đến làm thuyết khách đấy chứ?" Lý Bích Hoa là người thẳng tính, nói nhanh, nhưng câu hỏi của bà lại khiến Lâm Hựu Luân bối rối. "Còn có chuyện này sao?" Anh chớp

mắt nhìn Lý Bích Hoa, mặt tỏ vẻ không hay biết.

Thấy phản ứng của Lâm Hựu Luân, Lý Bích Hoa lập tức nhận ra mình có lẽ đã nghĩ sai, trong lòng không khỏi ngượng ngùng, dĩ nhiên miệng thì không thừa nhận, "Không phải ý của anh Lâm là tốt nhất rồi, thực ra tôi thật sự không muốn tham gia hiệp hội biên kịch.

Truyền thông luôn nói tôi là người rất kín tiếng, là vì tôi không tham gia bất kỳ hội nào, thực ra tôi là người rất sợ tiếp xúc với người khác." Lâm Hựu Luân dù sao cũng là chủ tịch danh dự của hiệp hội biên kịch, Lý Bích Hoa đã nói đến mức này, anh cũng phải có thái độ, "Chuyện này để tôi về nói với họ một tiếng, nhưng có một câu vẫn phải nói trước, cánh cửa của hiệp hội biên kịch luôn rộng mở chào đón cô Lý, hoan nghênh cô tham gia bất cứ lúc nào." Lý Bích Hoa lại tỏ thái độ xin kiếu, nói rõ rằng mình sẽ không tham gia bất kỳ hiệp hội hay tổ chức nào.

Lâm Hựu Luân cũng không tiếp tục lằng nhằng về chủ đề này, đi thẳng vào vấn đề: "Thực ra hôm nay tôi mời cô Lý ra ngoài là vì một chuyện khác…" "Hợp tác viết tiểu thuyết?" Lý Bích Hoa nghe xong ý tưởng của Lâm Hựu Luân, suy nghĩ đầu tiên là anh đang nói đùa.

Lý Bích Hoa tuy thành danh nhờ viết sách sớm hơn Lâm Hựu Luân, nhưng Lâm Hựu Luân chỉ cần lấy ra một bộ tiểu thuyết, doanh số đã bằng tất cả tác phẩm của Lý Bích Hoa cộng lại.

Dĩ nhiên điều này không có nghĩa là Lý Bích Hoa không giỏi, mà là vì thể loại viết khác nhau, đối tượng độc giả cũng không giống nhau.

Lý Bích Hoa cũng từng viết một số kịch bản, nhưng cũng vì vấn đề đề tài và đối tượng khán giả mà không nổi tiếng bằng những kịch bản phim thương mại thông thường dưới ngòi bút của Lâm Hựu Luân.

Dù xét về tình hay về lý, sự hợp tác như vậy đều không mang lại

lợi ích rõ ràng cho Lâm Hựu Luân.

Thấy Lý Bích Hoa mặt đầy nghi ngờ, Lâm Hựu Luân đành phải nói hết suy nghĩ của mình.

Đôi lông mày tằm mảnh mai của Lý Bích Hoa không ngừng nhướng lên trên đôi mắt sáng, rõ ràng, cái lý do mà Lâm Hựu Luân nói là phong cách của mình không viết được câu chuyện như vậy, đối với bà vẫn thiếu chút sức thuyết phục.

Và trong lúc nghi ngờ, Lý Bích Hoa trong lòng dĩ nhiên cũng có một chút tự đắc, Lâm Hựu Luân không tìm người khác hợp tác mà lại tìm đến bà, hành động này đằng sau chẳng phải là một sự khẳng định năng lực văn chương của bà sao.

Lý Bích Hoa không thẳng thừng từ chối, còn có một lý do quan trọng là tò mò, bà rất muốn biết cái câu chuyện khiến Lâm Hựu Luân không viết nổi, phải tìm người viết thay rốt cuộc là câu chuyện như thế nào.

Lâm Hựu Luân liền kể đại khái cốt truyện của 《Hoàn Châu Cách Cách》 cho Lý Bích Hoa nghe, từ việc Tiểu Yến Tử thay người bạn tốt Tử Vi xông vào bãi săn của hoàng gia, do nhầm lẫn mà bị nhận nhầm thành cách cách, cho đến khi Càn Long xuống Giang Nam, Tử Vi đỡ dao cho Càn Long, chân tướng thân thế bị bại lộ, Càn Long nổi giận muốn xử trảm Tử Vi và Tiểu Yến Tử, cuối cùng dưới sự nỗ lực của mọi người, lại tha thứ cho Tử Vi, Tiểu Yến Tử, phong lại Tử Vi làm Minh Châu Cách Cách, Tiểu Yến Tử làm Hoàn Châu Quận Chúa, và ban hôn cho Tiểu Yến Tử và Ngũ A Ca, Tử Vi và Nhĩ Khang.

Đây mới chỉ là phần đầu của câu chuyện, Lý Bích Hoa nghe xong đã liên tục lắc đầu, thấy tình hình này, Lâm Hựu Luân thầm nghĩ chuyện này chắc là không thành rồi. "Thảo nào anh Lâm không chịu tự mình viết câu chuyện này mà phải tìm người viết thay.

Nếu để tôi nhận xét, câu chuyện này chỉ có thể dùng từ 'nhàm chán' để hình dung, dĩ nhiên tôi cũng thừa nhận, câu chuyện được sắp xếp như vậy quả thực có sức hấp dẫn rất lớn đối với khán giả phổ thông.

Về mặt nghệ thuật, câu chuyện này hoàn toàn không đạt, nhưng về mặt thương mại, nó có thể được điểm tối đa." Lời nhận xét của Lý Bích Hoa khá khách quan, Lâm Hựu Luân cũng không phủ nhận điều này.

Lý Bích Hoa lại nói tiếp: "Thực ra tôi thấy anh Lâm ngay từ đầu đã tìm nhầm người rồi, tiểu thuyết này nên tìm Quỳnh Dao của Đài Loan viết thì thích hợp hơn.

Nếu tôi là tác giả, viết theo ý mình, Tử Vi mười phần thì có đến tám chín phần sẽ chết, Tiểu Yến Tử cuối cùng chỉ có thể yêu Ngũ A Ca mà không thể ở bên nhau, rồi Nhĩ Khang sẽ cô độc đến già." Nghĩ đến những tác phẩm của Lý Bích Hoa, Lâm Hựu Luân không cho rằng bà đang nói đùa.

Chương 321

Lý Bích Hoa thích viết về những chuyện xưa cũ, những mối tình kỳ lạ, ví dụ như công chúa Hồng Ngạc trong 《Dụ Tăng》 vì người mình yêu mà chịu một nhát dao đâm thẳng vào tim, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng; tình yêu của Mông Thiên Phóng dành cho Đông Nhi ba đời không đổi, ngàn năm không thay; hay thứ tình cảm lún sâu như vũng lầy của một người đàn ông dành cho một người đàn ông khác trong Trình Vũ Điệp và những mối quan hệ tình cảm rối rắm của ba nam hai nữ trong 《Sinh Tử Kiều》, tóm lại chỉ có một chữ: ngược!

Về điểm này, Trương Quốc Vinh ngồi bên cạnh là người có quyền phát biểu nhất.

Những nhân vật nam chính mà Lý Bích Hoa tạo ra dựa trên hình mẫu của Trương Quốc Vinh, hoặc những nhân vật nam chính mà bà muốn Trương Quốc Vinh đóng, đều bi thảm hơn người, không lận đận nửa đời người thì cũng chết đi cho xong — đến mức Lý Bích Hoa còn bị Trương Quốc Vinh bí mật đặt cho biệt danh "độc tỷ tỷ".

Lý Bích Hoa đưa ra nhận xét như vậy về 《Hoàn Châu Cách Cách》, Lâm Hựu Luân đã không còn hy vọng nhiều vào việc nhờ bà viết thay câu chuyện này. "Thực ra ước mơ của tôi từ trước đến nay, là được viết một cuốn sách theo ý mình, rồi có thể bán chạy như tác phẩm của anh Lâm, một cuốn sách đủ cho tôi sống cả đời, sau đó gác bút, đi du lịch vòng quanh thế giới… Tiếc là thực tế không phải vậy, những thứ viết theo tâm ý của mình chưa chắc đã hợp khẩu vị độc giả, muốn chiều theo số đông thì lại đi ngược lại với mục đích sáng tác ban đầu của mình." Lâm Hựu Luân nhạy bén nắm bắt được một vài ý ngầm trong lời nói của Lý Bích Hoa, hỏi một câu: "Viết vì mình và viết thay người khác, hai việc này hẳn là có sự khác biệt chứ?" "Ý

của anh Lâm là, nếu giúp người khác viết, cho dù thứ viết ra không hợp ý mình, nhưng cũng không tính là đi ngược lại mục đích ban đầu?" Lý Bích Hoa hỏi lại ngay lập tức.

Lâm Hựu Luân gật đầu, "Tôi nghĩ có thể hiểu như vậy." Lý Bích Hoa nghiêm túc suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói: "Tôi có thể giúp anh Lâm việc này, nhưng tôi có một yêu cầu!" Lâm Hựu Luân không ngờ Lý Bích Hoa lại thực sự đồng ý, vội vàng hỏi: "Yêu cầu gì?" Lý Bích Hoa chỉ tay về phía Trương Quốc Vinh đang ngồi bên cạnh: "Hôm nay tôi mời anh Vinh ra đây, thực ra là muốn tiếp tục khuyên anh ấy gạt bỏ gánh nặng thần tượng, đóng vai nam chính trong một bộ tiểu thuyết của tôi.

Nếu anh Lâm có thể giúp tôi thuyết phục anh ấy, tôi sẽ giúp anh viết xong 《Hoàn Châu Cách Cách》." Trương Quốc Vinh không ngờ Lý Bích Hoa lại chơi chiêu này, nghe vậy liền sốt sắng.

Không phải anh không thích nhân vật mà Lý Bích Hoa nói, thực tế từ sau 《Yên Chi Khấu》, anh đã rất hứng thú với nhân vật này, nhưng hiện tại anh là thần tượng đại chúng đang ở đỉnh cao sự nghiệp ca hát, còn nhân vật mà Lý Bích Hoa chỉ định anh đóng lại là một người đồng tính "không điên ma không thành sống", không chính diện, không tươi sáng.

Đây đều là những điều cấm kỵ của một thần tượng, cho dù Trương Quốc Vinh có thể gạt bỏ mọi e ngại, công ty quản lý của anh cũng tuyệt đối không đồng ý.

Và tác phẩm mà Lý Bích Hoa nói đến, có tên là 《Bá Vương Biệt Cơ》.

Lâm Hựu Luân hỏi ra mới biết, bản quyền điện ảnh của 《Bá Vương Biệt Cơ》 đã được bán cho nhà sản xuất phim Từ Phong.

Vào những năm 70, Từ Phong là một nữ hiệp nổi tiếng trên màn

bạc Đài Loan, đến những năm 80 bà chuyển sang làm nhà sản xuất.

Một lần bà gặp quản lý của Thành Long là Trần Chí Cường, Trần Chí Cường có nói với bà về tác phẩm này của Lý Bích Hoa, nói rằng Trương Quốc Vinh rất hứng thú với bộ phim này, chỉ là đề tài này "chúng tôi không thể quay, các vị có thể thử xem." Ngụ ý là, đề tài này quay ra sẽ không có doanh thu phòng vé, nhưng đoạt giải thì chắc chắn không thành vấn đề.

Từ Phong vì tò mò nên đã mua cuốn tiểu thuyết này về đọc, sau khi đọc xong liền gọi điện cho Lý Bích Hoa.

Lý Bích Hoa nói bà muốn quay bộ phim này không vấn đề gì, nhưng nhân vật chính phải là Trương Quốc Vinh đóng.

Từ Phong nói được, thế là đã xong xuôi bản quyền điện ảnh của《Bá Vương Biệt Cơ》.

Bộ phim này mãi chưa thể khởi quay, một là vì Từ Phong chưa tìm được đạo diễn thích hợp, hai là vì Trương Quốc Vinh vẫn chưa hạ quyết tâm đóng vai này.

Vấn đề đạo diễn, Lâm Hựu Luân thật sự không giúp được, trong ấn tượng của anh, phải đến Liên hoan phim Cannes ở Pháp năm sau Từ Phong mới gặp được Trần Khải Ca.

Ban đầu, đạo diễn Trần, người tự cho mình là đạo diễn phim nghệ thuật, còn không hạ mình xuống để quay một bộ tiểu thuyết thông thường như《Bá Vương Biệt Cơ》.

Từ Phong phải dùng cả mềm lẫn rắn suốt ba năm, mới đợi được Trần Khải Ca hạ mình xuống để đón nhận sự thông thường.

Ngược lại, vấn đề của Trương Quốc Vinh lại dễ giải quyết hơn.

Trở ngại lớn nhất của anh khi đóng《Bá Vương Biệt Cơ》là công ty quản lý không đồng ý.

Hợp đồng quản lý của Trương Quốc Vinh nằm trong tay Hoàng Bách Minh, người đã tách ra làm riêng từ Tân Nghệ Thành.

Lâm Hựu Luân ngay tại chỗ bảo Trương Quốc Vinh chuyển lời cho Hoàng Bách Minh, nói rằng nếu Trương Quốc Vinh vì đóng 《Bá Vương Biệt Cơ》 mà danh tiếng bị tổn hại, anh sẽ chịu trách nhiệm sản xuất một bộ phim cho Trương Quốc Vinh, đảm bảo bù đắp lại danh tiếng đã mất của anh.

Nhìn khắp giới điện ảnh Hong Kong, cũng chỉ có Lâm Hựu Luân mới có tư cách nói những lời như vậy.

Có lời hứa của anh làm hậu thuẫn, tin rằng Hoàng Bách Minh sẽ không không nể mặt.

Lâm Hựu Luân chỉ vài ba câu đã giải quyết được vấn đề khó khăn của Trương Quốc Vinh khi đóng 《Bá Vương Biệt Cơ》.

Lý Bích Hoa đương nhiên cũng giữ lời hứa, xin Lâm Hựu Luân bản tóm tắt cốt truyện của 《Hoàn Châu Cách Cách》, chỉ nói rằng trong vòng một tháng sẽ viết xong kịch bản phần đầu. —— Điều Lâm Hựu Luân thực sự coi trọng là bản chuyển thể phim ảnh của 《Hoàn Châu Cách Cách》 chứ không phải tiểu thuyết gốc, vì vậy anh thà giao ý tưởng câu chuyện cho Lý Bích Hoa phát huy, chứ không muốn tự mình ra tay viết.

Bên Lý Bích Hoa đang bận viết kịch bản, thì bên này Lâm Hựu Luân đã bắt đầu xem xét việc tuyển chọn diễn viên cho 《Hoàn Châu Cách Cách》.

Đem một bộ phim truyền hình của mười năm sau ra quay ở hiện tại, dàn diễn viên đương nhiên phải thay đổi toàn bộ.

Những vai diễn có thể là không thể thay thế mười năm sau, nhưng ở hiện tại lại có rất nhiều lựa chọn.

Ai sẽ đóng Tiểu Yến Tử, Lâm Hựu Luân tạm thời chưa có ý tưởng, nhưng khi xem xét người đóng vai Tử Vi, không biết tại sao, trong đầu anh lại bất giác hiện lên một hình bóng.

Anh lắc đầu, muốn xua đi ý nghĩ này ra khỏi đầu, nhưng càng như vậy, hình bóng đó trong đầu lại càng rõ nét hơn.

Do dự một hồi lâu, Lâm Hựu Luân cuối cùng vẫn cầm điện thoại lên. "Cô Phùng phải không?

Tôi là Lâm Hựu Luân, tôi cần thông tin của một diễn viên…" Phùng Mỹ Cát đột nhiên nhận được điện thoại của Lâm Hựu Luân, trong lòng không khỏi kỳ lạ, lại nghe Lâm Hựu Luân muốn tìm thông tin của Triệu Nhã Chi, cô hơi sững người, nhưng không dám chậm trễ, lập tức nói: "Tôi sẽ cho người tổng hợp ngay một bản, lát nữa sẽ fax cho anh Lâm." Cúp điện thoại, Phùng Mỹ Cát khẽ nhíu mày.

Lâm Hựu Luân không giải thích lý do trong điện thoại, nhưng Phùng Mỹ Cát không khỏi tò mò.

Hai năm trước, Triệu Nhã Chi vì hai con trai đến tuổi đi học, cần toàn tâm chăm sóc, nên đã chọn rút lui khỏi làng giải trí.

Sau này, dưới sự đãi ngộ hậu hĩnh và lịch trình linh động vào kỳ nghỉ hè và đông của các nhà sản xuất Đài Loan, cô thỉnh thoảng sẽ sang Đài Loan đóng phim.

Truyền thông Hong Kong thực ra đã rất lâu không đưa tin về cô.

Phùng Mỹ Cát nhất thời không đoán được suy nghĩ của Lâm Hựu Luân, nhưng cuộc điện thoại này đã nhắc nhở cô, khoảng thời gian tới nên chú ý nhiều hơn đến truyền thông, nếu Lâm Hựu Luân mời Triệu Nhã Chi tái xuất đóng phim, động tĩnh chắc chắn sẽ không nhỏ. —— Lâm Hựu Luân đi đi lại lại trong thư phòng, đôi lông mày dài kéo đến tận thái dương khẽ nhíu lại, tụ vào giữa trán.

Lâm Hựu Luân đang cầm trên tay bản thông tin mà Phùng Mỹ Cát vừa fax qua, nhưng những thông tin ghi trên đó lại có sự khác biệt rất lớn so với ký ức của anh.

Triệu Nhã Chi sau khi giành giải Á hậu 2 tại cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm 1973 đã bước vào làng giải trí.

Sự nghiệp vừa mới bắt đầu không lâu thì cô kết hôn với một bác sĩ họ Hoàng, sau đó sinh được hai con trai.

Nhưng cuộc hôn nhân này rất không hạnh phúc, hai người cuối cùng đã chia tay vì tính cách không hợp.

Để giành quyền nuôi hai con, Triệu Nhã Chi bất đắc dĩ phải ra tòa đối chất với chồng cũ, đây trở thành chủ đề nóng nhất của làng giải trí Hong Kong lúc bấy giờ.

Theo ký ức trong đầu Lâm Hựu Luân, Triệu Nhã Chi không lâu sau khi ly hôn đã quen người chồng thứ hai trong lúc đóng phim, sau đó đăng ký kết hôn vào năm 1985, năm nay hẳn là đã chào đón đứa con trai thứ ba của mình.

Nhưng trên bản thông tin này lại không ghi như vậy, Triệu Nhã Chi từ khi ly hôn đến nay, vẫn một mình nuôi hai con, cũng không có tin tức gì về việc cô qua lại với người đàn ông khác.

Lâm Hựu Luân tìm trong tủ sách những ghi chép tin tức của 《Minh Báo Tuần San》 năm 1985, xác định bản thông tin trên tay không có sai sót.

Triệu Nhã Chi vào đầu những năm 80 nhờ vai diễn kinh điển "Dung Dung" trong 《Sở Lưu Hương》 mà nổi tiếng đến mức tím cả người ở Đài Loan, cũng thúc đẩy làn sóng quan tâm đến võ hiệp của Cổ Long, càng khiến hàng chục nhà sản xuất phim Đài Loan tranh giành lịch trình của cô, cát-xê ngày càng cao.

Từng có lúc trong ba tháng cô kiếm được 2 triệu, cát-xê phim và quảng cáo đều được tính theo giờ, trong khi đó một bộ phim chi phí thấp ở Hong Kong lúc đó chỉ có 1 triệu.

Là nữ minh tinh được yêu thích nhất và nữ diễn viên có cát-xê cao nhất Hong Kong và Đài Loan vào giữa những năm 80, việc lớn như Triệu Nhã Chi rút lui khỏi làng giải trí để kết hôn, tuyệt đối không thể qua mắt được giới truyền thông Hong Kong.

Báo chí không đưa tin, chứng tỏ lịch sử mà Lâm Hựu Luân biết đã thay đổi.

Sau một thoáng kinh ngạc, Lâm Hựu Luân nhanh chóng bình tĩnh lại.

Là kẻ đầu sỏ khiến lịch sử làng điện ảnh Hong Kong trở nên "méo mó", anh đã quen với chuyện này.

Điều anh cần xem xét bây giờ là làm thế nào để thuyết phục Triệu Nhã Chi đóng vai Hạ Tử Vi trong 《Hoàn Châu Cách Cách》.

Chương 322

Nghĩ tới nghĩ lui, ánh mắt của Lâm Hựu Luân cuối cùng lại dừng lại trên tấm ảnh chụp chung của Triệu Nhã Chi và hai đứa con trong tài liệu. —— "Cái gì, bọn trẻ bị người ta đón đi rồi?" Triệu Nhã Chi đang ngồi trên ghế lái, sắc mặt ngay lập tức biến đổi.

Hai đứa trẻ đều học cùng một trường, mỗi ngày tan học đều do Triệu Nhã Chi tự mình lái xe đến đón.

Trường học đông người, cô sợ bị nhận ra, nên luôn ngồi đợi trong xe, để bảo mẫu vào đón bọn trẻ.

Trước đây vẫn luôn ổn, không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy. "Cô Triệu, có khi nào là ông Hoàng đã đón bọn trẻ đi không?" Thấy Triệu Nhã Chi mắt đỏ hoe vì lo lắng, bảo mẫu khẽ nhắc bên cạnh.

Triệu Nhã Chi cũng không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức lấy chiếc điện thoại di động to như cục gạch trong túi ra, gọi cho chồng cũ. "Tại sao anh không được sự đồng ý của tôi mà lại đón bọn trẻ đi?" Điện thoại vừa kết nối, Triệu Nhã Chi lập tức chất vấn. "Bị thần kinh à, ai đón bọn trẻ đi?" Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nam rất thiếu kiên nhẫn, anh ta còn chưa nói xong, Triệu Nhã Chi bên này đã cúp máy. "Anh ta không đến đón bọn trẻ." Triệu Nhã Chi đặt điện thoại xuống, cắn chặt môi, cố nén nỗi sợ hãi tột độ trong lòng.

Bảo mẫu bên cạnh cũng lo lắng đi qua đi lại, tuy hai đứa trẻ không phải mất trên tay bà, nhưng nếu có chuyện gì xảy ra, công việc bảo mẫu của bà cũng coi như chấm dứt.

Lương của Triệu Nhã Chi trả rất cao, bà không muốn mất việc như vậy. "Cô Triệu, hay là báo cảnh sát đi." Bảo mẫu đề nghị.

Tim của Triệu Nhã Chi như bị treo một tảng chì, cảm thấy nặng nề và ngột ngạt.

Cô cố gắng tự nhủ mình phải bình tĩnh, nhưng chuyện lớn như hai đứa trẻ mất tích, làm sao cô có thể bình tĩnh được.

Lúc này Triệu Nhã Chi đã hoàn toàn mất phương hướng, lời của bảo mẫu lại một lần nữa nhắc nhở cô.

Ngay khi cô chuẩn bị cầu cứu cảnh sát, chiếc điện thoại di động đang nắm chặt trong tay lại bất ngờ reo lên.

Triệu Nhã Chi theo phản xạ bấm nút nghe, đầu dây bên kia liền truyền đến giọng nói quen thuộc của con trai lớn: "Mẹ ơi, con và em đang ăn kem, khi nào mẹ qua vậy ạ?" Triệu Nhã Chi ban đầu nghe thấy giọng con trai, liền thở phào một hơi, nhưng ngay sau đó tim lại thắt lại.

Là ai đã đón hai đứa con của cô đi và còn đưa chúng đi ăn kem, mục đích của đối phương rốt cuộc là gì.

Một loạt câu hỏi hiện lên trong đầu, Triệu Nhã Chi lập tức lo lắng hỏi dồn: "Hoành Tử, con và em đang ở đâu?

Con có biết không, mẹ rất lo cho hai đứa?" "Ở một nhà hàng lớn rất đẹp ạ, chú ấy gọi cho tụi con rất nhiều đồ ăn ngon." Con trai lớn hào hứng trả lời.

Chưa đợi Triệu Nhã Chi tiếp tục hỏi địa điểm cụ thể, đầu dây bên kia đã đổi thành giọng của một người đàn ông lạ. "Cô Triệu, xin đừng lo lắng, tôi và hai đứa trẻ đang ăn cơm ở khách sạn Four Seasons Trung Hoàn.

Nếu cô không có kế hoạch gì khác, có thể qua ăn cùng.

Nếu có việc không đến được, tối tôi sẽ đưa hai đứa trẻ về." "Tại sao anh lại đưa con tôi đi ăn cơm, hình như tôi không quen anh!" Triệu

Nhã Chi không kìm được mà trách móc.

Vừa nói ra câu này, Triệu Nhã Chi đã không khỏi hối hận, bây giờ hai đứa trẻ đều đang trong tay đối phương, nói như vậy rất dễ chọc giận đối phương. "Cô Triệu cứ yên tâm, tôi tuyệt đối không có ác ý, nếu không cũng sẽ không gọi điện cho cô." Đối phương trả lời rất thản nhiên, nhưng điều này không thể xua tan được những nghi ngờ trong lòng Triệu Nhã Chi. "Tốt nhất anh đừng lừa tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát ngay lập tức!" "Xem ra cô Triệu thật sự đã hiểu lầm rồi, tôi và hai đứa trẻ đang ở khách sạn Four Seasons, gặp mặt cô sẽ biết tôi không lừa cô." Đối phương chỉ nói một câu như vậy, rồi cúp máy.

Triệu Nhã Chi cầm điện thoại do dự một lúc, cuối cùng vẫn không chọn báo cảnh sát, nhưng quyết định lập tức đến khách sạn Four Seasons, để gặp người đàn ông lạ đã đón hai đứa con của cô đi.

Một người phụ nữ đeo kính râm vội vã bước vào nhà hàng, hoàn toàn không để ý đến câu hỏi của nhân viên phục vụ, lo lắng nhìn quanh. "Mẹ!" Một cậu bé khoảng 7, 8 tuổi chạy tới, lao thẳng vào lòng người phụ nữ.

Triệu Nhã Chi ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu con trai lớn, siết chặt cậu bé vào lòng, "Hoành Tử, Tiểu Quang đâu rồi con?" "Tiểu Quang đang ở cùng chú Lâm, em ấy vẫn đang ăn kem." Hoành Tử thoát khỏi vòng tay của Triệu Nhã Chi, nắm lấy tay cô, chỉ về một hướng phía sau.

Triệu Nhã Chi nhìn theo hướng tay con trai chỉ, quả nhiên thấy một cậu nhóc chỉ lộ cái đầu trên bàn ăn, trước mặt là một ly kem lớn, đang ăn rất vui vẻ.

Thấy ánh mắt quan tâm nhưng không kém phần nghiêm khắc của mẹ nhìn sang, cậu nhóc lập tức chột dạ nép vào người người đàn ông xa lạ bên cạnh.

Người đàn ông nhẹ nhàng xoa đầu cậu bé, rồi ngẩng lên nhìn về phía này.

Ánh mắt hai người chạm nhau.

Ấn tượng đầu tiên của Triệu Nhã Chi về Lâm Hựu Luân là anh rất trẻ, trông có chút quen mặt, nhưng có thể chắc chắn rằng trước đây mình không hề quen biết người này.

Hôm nay Triệu Nhã Chi mặc một chiếc áo ngắn tay, để lộ cánh tay trắng nõn.

Mái tóc được búi lỏng, mái tóc đen nhánh óng ả tương phản với làn da trắng, một bộ trang phục ở nhà rất bình thường nhưng khi mặc trên người cô lại toát lên vẻ cao quý, đoan trang, thanh lịch thoát tục.

Triệu Nhã Chi sở hữu một khuôn mặt trái xoan gần như hoàn hảo, lại là kiểu mặt hơi dẹt bền bỉ với thời gian nhất, trên mặt luôn khắc họa một vẻ đẹp tự nhiên mà hàm súc.

Sống mũi cao thanh tú, đôi môi góc cạnh rõ ràng là những đường nét mà Lâm Hựu Luân chưa từng thấy trên bất kỳ khuôn mặt nào khác – cho dù có, cũng không thể nào phối hợp một cách tài tình như cô.

Khi Triệu Nhã Chi dắt con trai lớn lại gần, Lâm Hựu Luân càng có may mắn được quan sát ở cự ly gần khuôn mặt tinh xảo tuyệt vời không gì sánh bằng này.

Gương mặt của Triệu Nhã Chi như được điêu khắc từ bạch ngọc, trắng ngần, mịn màng, trong suốt, tỏa ra một thứ ánh sáng rạng rỡ.

Dù đã chuẩn bị tâm lý, Lâm Hựu Luân vẫn bị vẻ đẹp của Triệu Nhã Chi làm cho chấn động sâu sắc.

Cậu nhóc đang trốn bên cạnh Lâm Hựu Luân lúc này cuối cùng cũng ngoan ngoãn trèo xuống ghế, rụt rè bước đến trước mặt mẹ, cúi gằm đầu, lí nhí gọi một tiếng "Mẹ".

Vẻ đáng thương của cậu con trai út đã chạm đến nơi mềm yếu nhất trong lòng Triệu Nhã Chi, những lời trách mắng định nói ra đến bên miệng rồi lại không thể thốt nên lời. "Cô Triệu, là ý của tôi muốn đưa chúng đến đây ăn, chuyện này là tôi làm không đúng." Lâm Hựu Luân lúc này cũng bước tới, chủ động xin lỗi Triệu Nhã Chi. "Là Tiểu Quang muốn ăn kem, lại nói mẹ không cho em ấy ăn nhiều, nên chú Lâm mới đưa bọn con đến đây." Hoành Tử đứng bên cạnh vội vàng giải thích giúp Lâm Hựu Luân, không nghĩ ngợi gì mà "bán đứng" em trai mình.

Triệu Nhã Chi nhìn con trai lớn một cách kỳ lạ, trong lòng tò mò không biết Lâm Hựu Luân đã dùng cách gì mà nhanh chóng thân thiết với con trai lớn của mình như vậy.

Nghi hoặc thì nghi hoặc, cô vẫn ngồi xổm xuống, kéo con trai út đến trước mặt mình, thấy miệng và cằm nó dính đầy kem, liền dùng khăn ăn quàng trên cổ lau cho nó, rồi mới hỏi: "Tiểu Quang, anh nói có đúng không?" Cậu con trai út ấp úng không trả lời, nhưng thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân, ánh mắt đó rõ ràng là đang cầu cứu anh.

Triệu Nhã Chi bất lực nhận ra, cả hai cậu con trai của mình dường như đều rất thân thiết với người đàn ông họ Lâm xa lạ này.

Nhưng khi ánh mắt cô liếc thấy một đống truyện tranh và đồ chơi đặt cạnh bàn ăn, trong lòng lập tức hiểu ra.

Hai tên nhóc này, thì ra đều đã bị người ta "mua chuộc".

Triệu Nhã Chi đứng dậy, một lần nữa nghiêm túc đánh giá Lâm Hựu Luân, chỉ nghe con trai gọi "chú Lâm" chứ mình còn chưa biết tên đối phương. "Rất xin lỗi, hai đứa trẻ đã gây nhiều phiền phức cho anh Lâm rồi." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Không đâu, thực ra người nên xin lỗi phải là tôi, dù sao cũng là tôi không bàn bạc với cô Triệu đã

tự ý đưa hai đứa trẻ đi, khiến cô lo lắng lâu như vậy." Triệu Nhã Chi ngay từ đầu đã nghĩ đối phương tốt với hai con mình như vậy, vừa cho ăn vừa tặng đồ chơi, mục đích có thể là muốn tiếp cận mình.

Nhưng lúc này Lâm Hựu Luân không tỏ ra quá nhiệt tình, điều này khiến cô hơi buông lỏng cảnh giác. "Chưa biết quý danh của anh Lâm là gì?" "Lâm Hựu Luân." Hai chữ "hân hạnh" của Triệu Nhã Chi đã đến bên miệng nhưng lại phải nuốt ngược vào trong, cô mở to mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Lâm Hựu Luân.

Trên báo thường thấy tin tức về Lâm Hựu Luân, nhưng gặp mặt lại không nhận ra, Triệu Nhã Chi nhất thời có chút bối rối.

Chương 323

"Cô Triệu vội vã đến đây, chắc là chưa ăn tối phải không?

Không biết tôi có vinh hạnh được mời cô Triệu dùng bữa tối không?" Lâm Hựu Luân rất lịch lãm làm một động tác mời về phía bàn ăn, hai đứa trẻ cũng mắt trông mong nhìn Triệu Nhã Chi, ý muốn cô đồng ý.

Triệu Nhã Chi không biết tất cả những điều này có phải là Lâm Hựu Luân và hai đứa nhỏ đã bàn bạc trước hay không.

Chưa biết thân phận của Lâm Hựu Luân thì còn đỡ, bây giờ đã biết, cô thật sự không có cách nào cứ thế dắt hai đứa trẻ bỏ đi.

Sau khi ngồi đối diện, Triệu Nhã Chi thấy trên bàn chỉ gọi một ít đồ ngọt, trong lòng đã có tính toán.

Lâm Hựu Luân chắc hẳn đã lên kế hoạch từ trước, chỉ có một điều Triệu Nhã Chi không hiểu, Lâm Hựu Luân bỏ ra công sức lớn như vậy, lẽ nào chỉ để hẹn mình gặp mặt ăn một bữa cơm?

Lâm Hựu Luân không chủ động nói, Triệu Nhã Chi đành phải giấu nghi hoặc trong lòng.

Chủ đề ban đầu của hai người vẫn xoay quanh hai đứa trẻ.

Triệu Nhã Chi là một người rất coi trọng gia đình, Lâm Hựu Luân cảm thấy mình muốn thuyết phục cô thì chủ yếu vẫn phải hạ công phu ở hai đứa nhỏ.

Hôm nay anh đến trường, vốn định đợi Triệu Nhã Chi đón con rồi hẹn ba mẹ con họ cùng đi ăn.

Anh và Triệu Nhã Chi, một nam một nữ ở cùng nhau, lại là lần đầu gặp mặt, có trẻ con ở bên cạnh thì không khí sẽ không quá gượng

gạo.

Lâm Hựu Luân đến trước Triệu Nhã Chi một bước, sau khi lấy ra món quà mình đã chuẩn bị kỹ lưỡng, hai đứa trẻ lập tức thả lỏng cảnh giác với anh.

Lâm Hựu Luân đương nhiên nhân cơ hội này hỏi hai đứa nhóc thích ăn gì, sau đó con trai út của Triệu Nhã Chi nói mình thích ăn kem, nhưng mẹ không cho ăn nhiều.

Lâm Hựu Luân lập tức quyết định đưa hai đứa nhỏ đi ăn kem, nhưng hai đứa trẻ lo lắng Triệu Nhã Chi biết được sẽ mắng chúng, liền năn nỉ Lâm Hựu Luân phải giấu Triệu Nhã Chi chuyện này.

Lâm Hựu Luân đưa hai đứa nhỏ đến nơi ăn cơm trước, vì không kịp gọi điện cho Triệu Nhã Chi nên mới gây ra hiểu lầm lúc nãy.

Sau khi biết đầu đuôi sự việc, Triệu Nhã Chi vừa tức vừa buồn cười.

Chuyện này Lâm Hựu Luân đã nghiêm túc xin lỗi cô, cô tự nhiên sẽ không trách mắng hai đứa nhỏ nữa.

Sự việc này cũng nhắc nhở Triệu Nhã Chi, hai đứa con còn quá nhỏ, Lâm Hựu Luân dễ dàng như vậy đã "lừa" được chúng đi, nếu là người xấu cũng dùng chiêu này thì hậu quả Triệu Nhã Chi không dám nghĩ tới.

Phát hiện vấn đề thì có thể phòng ngừa trước, lúc này Triệu Nhã Chi đã suy nghĩ đến việc có nên chuyển hai đứa trẻ đến trường tư thục có quản lý đưa đón nghiêm ngặt hơn không, như vậy sẽ an toàn hơn một chút. "Hôm nay thực ra tôi tìm cô Triệu có việc, nhưng sau khi gặp Hoành Tử và Tiểu Quang, tôi phát hiện hai đứa trẻ này rất hợp duyên với tôi, cho nên tôi có một thỉnh cầu quá đáng." Lâm Hựu Luân xoa đầu Hoành Tử đang ngồi bên cạnh mình, quay lại nhìn Triệu

Nhã Chi nói: "Tôi muốn nhận hai đứa làm con nuôi." Triệu Nhã Chi hơi sững người, không ngờ Lâm Hựu Luân lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Tuổi tác của Lâm Hựu Luân, miễn cưỡng cũng có thể làm ba nuôi của hai đứa trẻ, nhưng nguyên nhân thực sự khiến Triệu Nhã Chi đồng ý lại không phải vì thân phận địa vị của Lâm Hựu Luân, mà là vì những lời anh nói tiếp theo. "Tôi cũng xuất thân từ gia đình đơn thân, nên đặc biệt có thể thấu hiểu sự vất vả của một người mẹ đơn thân nuôi con...

Đương nhiên làm vậy thực ra tôi cũng có tư tâm, mẹ tôi cả ngày cứ lải nhải bên tai tôi chuyện cưới vợ sinh con, nhưng hiện tại tôi thật sự chưa có ý định kết hôn, có hai đứa con nuôi, ít nhất cũng có thể chuyển dời một phần sự chú ý của bà." Triệu Nhã Chi mím môi, nở một nụ cười quyến rũ.

Cô biết không ít chuyện phong lưu của Lâm Hựu Luân, nhưng trong chuyện này, cô không tiện đưa ra ý kiến gì, chỉ cười mà không nói.

Hai đứa nhỏ rất lanh lợi, thấy mẹ không phản đối liền đồng thanh đổi cách gọi "ba nuôi", Triệu Nhã Chi cũng đành ngầm thừa nhận sự thật này.

Có thêm hai đứa con nuôi, Lâm Hựu Luân tự nhiên không thể chỉ nói suông.

Anh lập tức bàn với Triệu Nhã Chi, muốn chọn một ngày để tổ chức một buổi lễ trang trọng, nhưng Triệu Nhã Chi lại cảm thấy làm vậy quá phô trương, chỉ cần hai bên âm thầm thừa nhận là được.

Triệu Nhã Chi kiên quyết, chuyện này đành phải thôi, nhưng việc chuyển trường cho hai đứa trẻ lại được Lâm Hựu Luân một tay gánh vác, nói đây là quà ra mắt cho hai đứa con nuôi.

Bây giờ Lâm Hựu Luân đã trở thành "ba nuôi" của hai đứa trẻ, anh chủ động giúp liên hệ trường học, Triệu Nhã Chi dù xét về tình hay về lý đều không thể từ chối. "Thực ra chị Chi không cần khách sáo như vậy đâu, vì tôi cũng có một chuyện muốn nhờ chị giúp đỡ." Đôi mắt Triệu Nhã Chi sáng long lanh nhìn Lâm Hựu Luân, "Đây mới là mục đích thật sự của anh phải không?" "Cái này mà chị cũng nhìn ra được sao?" Lâm Hựu Luân khoa trương há hốc miệng.

Triệu Nhã Chi cười nhẹ, "Thực ra ngay từ đầu tôi đã đoán được rồi, chỉ là không nỡ vạch trần anh thôi." Lâm Hựu Luân thu lại vẻ đùa cợt, nghiêm túc nói: "Vậy thì tôi sẽ không vòng vo với chị Chi nữa, tôi đang chuẩn bị quay một bộ phim truyền hình, vai nữ chính tôi muốn mời chị diễn." Triệu Nhã Chi có chút khó xử nhìn hai đứa con bên cạnh, "Ý của anh tôi hiểu, nhưng hai đứa trẻ này quá không khiến người ta yên tâm, để tôi rời xa chúng một thời gian dài đi đóng phim, tôi thật sự có chút không yên lòng." "Nếu bên ông bà ngoại chăm sóc không xuể, có thể đưa chúng đến chỗ mẹ tôi.

Dù sao bà ở một mình cũng rất buồn chán, vừa hay hai đứa nhỏ qua đó có thể bầu bạn với bà." Triệu Nhã Chi vốn không muốn quay lại vào lúc này, nhưng nghe lời Lâm Hựu Luân lại có chút do dự.

Hiện tại cô tuy không lo cơm ăn áo mặc, nhưng không đi làm trong thời gian dài cũng không phải là cách.

Bây giờ có một cơ hội như vậy, đối phương lại sẵn lòng suy nghĩ cho cô mọi bề, nếu từ chối, xét về tình về lý đều có chút không ổn.

Triệu Nhã Chi đồng ý diễn vai Hạ Tử Vi trong 《Hoàn Châu Cách Cách》, tiếp theo việc chọn người đóng vai Tiểu Yến Tử lại khiến Lâm Hựu Luân đau đầu.

Triệu Nhã Chi cao quý đoan trang, thanh lệ thoát tục, là hình mẫu điển hình của vai diễn thanh y, còn vai Tiểu Yến Tử nếu đặt trong

kịch nghệ chính là một vai hoa đán tiêu chuẩn.

Trong 《Hoàn Châu Cách Cách》, đất diễn của Tử Vi và Tiểu Yến Tử rất cân bằng, nếu một bên quá tỏa sáng, chắc chắn sẽ lấn át hào quang của bên kia, cho nên phải tìm một diễn viên đủ tầm, mới có thể đảm bảo hào quang của Tiểu Yến Tử không bị Tử Vi cướp mất.

Tìm diễn viên có danh tiếng tương đương với Triệu Nhã Chi thì dễ, nhưng tìm diễn viên phù hợp với vai Tiểu Yến Tử lại không dễ.

Lâm Hựu Luân suy nghĩ rất lâu vẫn chưa xác định được ứng cử viên.

Vì chuyện này, mỗi lần gặp mặt anh đều bị Lý Bích Hoa, biên kịch của 《Hoàn Châu Cách Cách》, thúc giục. "Anh Lâm thần thông quảng đại như vậy, cũng có lúc gặp chuyện khó khăn sao?" "Gần đây chuyện làm tôi khó xử còn không ít đâu.

Ví dụ như có người đã hứa với tôi, trong vòng một tháng sẽ hoàn thành kịch bản, bây giờ mắt thấy thời gian sắp hết, mà cô ấy lại nói với tôi, kịch bản mới viết được một nửa...

Cô nói xem, tôi có thể làm gì được chứ?" Đối mặt với lời than thở của Lâm Hựu Luân, Lý Bích Hoa lại không có chút tự giác nào của người trong cuộc, thậm chí còn hùng hồn nói với Lâm Hựu Luân, đây là lần đầu tiên cô viết "văn theo đề", tốc độ chậm một chút cũng có thể thông cảm được.

Đương nhiên đây chỉ là lời nói bề ngoài, nguyên nhân chủ yếu hơn là Lý Bích Hoa trong quá trình viết kịch bản theo đề cương câu chuyện mà Lâm Hựu Luân cung cấp, dần dần đã viết ra cảm giác của riêng mình, sau đó không nhịn được bắt đầu nhét thêm một số "hàng riêng" vào tình tiết của 《Hoàn Châu Cách Cách》.

Nhưng chuyện này cô quyết định tạm thời không nói cho Lâm

Hựu Luân, đợi kịch bản hoàn thành rồi mới nói.

Lúc đó nếu Lâm Hựu Luân yêu cầu cô sửa, Lý Bích Hoa có thể lấy lý do thay đổi quá lớn để từ chối, dù sao kịch bản cô đã viết xong, dùng hay không là chuyện của Lâm Hựu Luân, không liên quan đến cô.

Đương nhiên nếu lúc này Lâm Hựu Luân đề nghị xem kịch bản, sự việc sẽ không giấu được nữa, cho nên Lý Bích Hoa phải nghĩ cách chuyển dời sự chú ý của Lâm Hựu Luân trước. "Về vai Tiểu Yến Tử, nếu anh Lâm thật sự cảm thấy khó xử, tôi lại có một ứng cử viên thích hợp." Lâm Hựu Luân đang đau đầu vì chuyện này, thấy Lý Bích Hoa đột nhiên trở nên tốt bụng như vậy cũng không nghi ngờ, vội vàng hỏi cô người đó là ai.

Lý Bích Hoa ra vẻ bí mật trước, "Anh Lâm có từng nghe qua 'Mười hai cây trâm vàng của Thiệu thị' chưa?" Lâm Hựu Luân ngơ ngác lắc đầu, Lý Bích Hoa lại sớm đoán được phản ứng này của anh, nhẹ nhàng vỗ trán mình nói: "Xem trí nhớ của tôi này, lúc 'Mười hai cây trâm vàng của Thiệu thị' thành danh, anh Lâm chắc mới vừa ra đời, chắc chắn sẽ không có ấn tượng gì.

Mà mười hai người năm đó, đến nay gần như đều đã rút khỏi làng giải trí, tự nhiên sẽ không có nhiều người còn nhớ đến họ." Lâm Hựu Luân chú ý Lý Bích Hoa dùng từ "gần như", trong lòng không khỏi đoán, trong "Mười hai cây trâm vàng" này chẳng lẽ vẫn còn người tiếp tục phát triển trong giới giải trí?

Lý Bích Hoa không những không tiếp tục giải đáp nghi hoặc trong lòng Lâm Hựu Luân, mà còn chuyển chủ đề sang một người khác. "Trần Hoành Liệt người này, không biết Lâm Hựu Luân có ấn tượng không?" Lâm Hựu Luân gật đầu, Trần Hoành Liệt là diễn viên phản diện nổi tiếng trong các bộ phim tiếng Quan Thoại thập niên 60-70 ở Hong Kong, cũng là diễn viên hiếm hoi nổi tiếng nhờ vai phản diện

thời đó.

Người này mấy năm trước đã bỏ nghề diễn để kinh doanh, mấy năm nay trên truyền thông đã rất ít tin tức về ông ta.

Lý Bích Hoa lại hỏi tiếp: "Anh Lâm có biết tại sao ông ta lại rút khỏi giới giải trí không?" "Chắc không phải là không trụ được chứ?" Lâm Hựu Luân tò mò hỏi một câu.

Cũ đi mới đến là hiện tượng bình thường trong giới giải trí, lứa diễn viên thập niên 60-70, đến thập niên 80 vẫn còn giữ được thị trường không nhiều, không trụ được mà chuyển nghề cũng rất bình thường. "Anh Lâm chỉ đoán đúng một nửa, Trần Hoành Liệt không trụ được trong giới giải trí, không phải vì ông ta không có thị trường, mà là vì vợ cũ của ông ta." Lý Bích Hoa kể lại chuyện cũ, trên mặt không khỏi lộ vẻ hoài niệm: "Trần Hoành Liệt nhờ diễn vai 'Ngọc Diện Hổ' trong phim 《Đại Túy Hiệp》 của Hồ Kim Toàn mà nổi danh.

Khi đó chỉ cần ba chữ Trần Hoành Liệt thôi cũng đủ để kiếm tiền cho công ty, nên đó là khoảng thời gian huy hoàng nhất của ông ta, nhà ở đồi Waterloo, xe thể thao đổi hết chiếc này đến chiếc khác...

Tình hình này kéo dài đến năm 1979, cuộc hôn nhân kéo dài tám năm cuối cùng tan vỡ, ông ta không chỉ mang tiếng là kẻ phụ bạc, mà còn bị vợ cũ tố cáo có nhiều phụ nữ bên ngoài và không chu cấp cho gia đình, hình tượng rất tệ, do đó bị truyền thông và đài truyền hình Đài Loan phong sát, bất đắc dĩ mới bỏ nghề đi kinh doanh." "Thực ra chuyện tình cảm hôn nhân thế này, ngoài người trong cuộc ra, người ngoài thật khó mà bình luận quá nhiều.

Chương 324

Rốt cuộc Trần Hoành Liệt có phải là người như vợ cũ ông ta nói hay không tôi không rõ, nhưng tôi biết vị vợ cũ này của ông ta lại cực kỳ có bản lĩnh.

Thập niên 60 ra mắt với tư cách diễn viên điện ảnh, tuy có tên trong 'Mười hai cây trâm vàng của Thiệu thị', nhưng cuối cùng cũng không tạo được danh tiếng quá lớn, ngược lại sau khi ly hôn với Trần Hoành Liệt, bà ấy liên tiếp diễn xuất trong nhiều bộ phim truyền hình có tỷ suất người xem cực cao ở Đài Loan, sự nghiệp lên một tầm cao mới." Vòng vo một hồi lâu, Lý Bích Hoa cuối cùng cũng liên kết hai sự việc mà cô đề cập lại với nhau.

Lúc này dù Lâm Hựu Luân có đoán cũng đoán ra được, người mà Lý Bích Hoa muốn tiến cử chính là vị vợ cũ này của Trần Hoành Liệt.

Mắt nhìn người của Lý Bích Hoa, bộ phim 《Thanh Xà》 do Vương Tổ Hiền và Trương Mạn Ngọc đóng chính sau này là minh chứng tốt nhất.

Điều duy nhất khiến Lâm Hựu Luân có chút lo lắng là tuổi tác của nữ diễn viên này, dựa theo tuổi của Trần Hoành Liệt mà suy đoán, vị vợ cũ này của ông ta ít nhất cũng đã ngoài bốn mươi.

Một người như vậy có thể diễn vai Tiểu Yến Tử, trong lòng Lâm Hựu Luân không khỏi đặt một dấu hỏi lớn. "Bà ấy bắt đầu đóng phim từ năm mười mấy tuổi, cho nên bây giờ vẫn chưa đến 40 tuổi." Lý Bích Hoa giải thích. "Tuổi này cũng không nhỏ, trong truyện Tiểu Yến Tử mới là một cô nương chưa đến 20." Lâm Hựu Luân không nhịn được nói. "Triệu Nhã Chi bây giờ cũng đã ngoài ba mươi rồi phải không?

Anh Lâm chẳng phải vẫn mời cô ấy đóng vai Hạ Tử Vi đó sao." Lý Bích Hoa nói chen vào. "Trường hợp của Triệu Nhã Chi đặc biệt, cô lấy ảnh lúc cô ấy hai mươi tuổi ra so sánh với bây giờ, gần như không thấy khác biệt gì." Lâm Hựu Luân nhấn mạnh.

Đừng nói Triệu Nhã Chi bây giờ mới ngoài ba mươi, dù có qua thêm năm sáu năm nữa mời cô ấy đóng vai thiếu nữ đôi mươi cũng không thành vấn đề. 《Hí Thuyết Càn Long》, 《Bạch Xà Truyện》 nổi tiếng khắp đại lục những năm 90 chẳng phải đều quay như vậy sao. "Vị tôi nói cũng rất đặc biệt, bà ấy thường có những màn trình diễn xuyên tuổi tác trên màn ảnh, có lúc có thể diễn một bộ phim từ mười mấy tuổi đến sáu mươi mấy tuổi, người ngoài đều không đoán được tuổi thật của bà ấy.

Vì bà ấy có thể ở độ tuổi mấy chục mà diễn ra vẻ thanh xuân thiếu nữ, nên bên Đài Loan còn phong cho bà ấy một danh hiệu là 'búp bê'." Lý Bích Hoa nói vậy, Lâm Hựu Luân lại nhớ đến một người. "Cô nói là Phan Oánh Tử?" ——Khuôn mặt hơi ngước lên trong gương tựa như một quả trứng ngỗng sáng bóng, gò má trắng ngần mịn màng như lụa.

Đối với dung mạo của mình trong gương, Phan Oánh Tử nhìn mãi không chán.

Đôi mày liễu dài, dần ẩn vào tóc mai, còn đôi mắt to long lanh mỗi khi chớp, hàng mi dài cong vút lại nhảy múa theo.

Dưới chiếc mũi thanh tú đoan trang là đôi môi nhỏ hồng nhuận, góc cạnh rõ ràng đang ngân nga một bài hát, hai lúm đồng điếu cũng theo đó mà lúc ẩn lúc hiện, lúc sâu lúc cạn.

Đúng như tên gọi, Phan Oánh Tử ở Đài Loan quả thực là một diễn viên "nổi như cồn".

Năm 1984, bộ phim truyền hình dài tập 《Thần Châu Hiệp Lữ》

do cô đóng chính đã gây nên cơn sốt rating, sau đó cô lại tiếp tục đóng chính trong 《Nhất Đại Nữ Hoàng》, rating đạt trên 60%, trở thành kỷ lục rating cao nhất trong lịch sử truyền hình Đài Loan, đến nay vẫn chưa ai phá được.

Trong 《Nhất Đại Nữ Hoàng》, Phan Oánh Tử đã diễn vai Võ Mị Nương lúc nhỏ vừa ngây thơ lãng mạn, vừa lanh lợi đáng yêu, sau đó lại diễn vai Võ Tắc Thiên khi đã lên ngôi nữ hoàng với dáng vẻ uy nghi, không giận mà uy, trước và sau như hai người hoàn toàn khác biệt, được khen ngợi hết lời.

Nhờ diễn xuất xuất sắc của Phan Oánh Tử trong bộ phim này, Trung Thị đã thừa thắng xông lên, cho ra mắt 《Nhất Đại Công Chúa》 ngay sau 《Nhất Đại Nữ Hoàng》, tiếp tục do Phan Oánh Tử đóng vai công chúa Thái Bình, phản ứng rất mạnh mẽ, Phan Oánh Tử cũng trở thành một trong tám ngôi sao nổi bật của làng giải trí Đài Loan năm đó.

Sau đó, 《Nhất Đại Ca Hậu》 khiến Phan Oánh Tử gặp một chút trắc trở, nhưng rất nhanh chóng, sự ra mắt của 《Linh Sơn Thần Tiễn》 đã kéo lại danh tiếng bị tổn thất của cô.

Bộ phim truyền hình này đã quét sạch bóng ma do 《Nhất Đại Ca Hậu》 mang lại, giành lại ngôi vị quán quân rating, trở thành chương trình được yêu thích nhất trong khung giờ vàng "tám giờ tối".

Một mình chiếm một phòng hóa trang rộng lớn, đãi ngộ như vậy ở Trung Thị cũng chỉ có Phan Oánh Tử mới có tư cách hưởng thụ.

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa ngắt ngang tiếng hát vui vẻ của Phan Oánh Tử, cô quay đầu lại, vừa lúc thấy người quản lý đẩy cửa bước vào.

Người quản lý của Phan Oánh Tử là một quý bà họ Hoàng,

khoảng hơn năm mươi tuổi, nếu quay ngược lại hai mươi năm, chắc chắn là một người phụ nữ xinh đẹp và quyến rũ. "Không phải nói chương trình còn nửa tiếng nữa mới quay sao?" Phan Oánh Tử nhìn đồng hồ, khó hiểu nhìn bà Hoàng. "Không phải chuyện này, tôi vừa nhận được một lời mời đóng phim truyền hình, có lẽ cô sẽ hứng thú." Vẻ mặt của bà Hoàng có một sự phấn khích không thể che giấu, nhưng phản ứng của Phan Oánh Tử lại không "bắt sóng" như bà Hoàng tưởng tượng.

Đương nhiên cũng không thể trách Phan Oánh Tử, thời gian này cô nhận được rất nhiều lời mời đóng phim truyền hình, thực sự có chút chai sạn rồi.

Phan Oánh Tử có thể trở thành "báu vật của Trung Thị", hoa đán hàng đầu, chủ yếu là vì cô rất chú trọng việc lựa chọn kịch bản, cộng thêm gương mặt ngọt ngào, chú trọng khắc họa nhân vật, lại được ê-kíp tốt phối hợp, mới có được thành công như hiện tại.

Phan Oánh Tử rất rõ ưu thế của mình, cho nên nguyên tắc nhận phim của cô trước sau như một là thà thiếu chứ không ẩu, phải có kịch bản thật sự hay mới có thể lay động được cô.

Bà Hoàng vừa mới bắt đầu giới thiệu bộ phim này, Phan Oánh Tử đã ngắt lời hỏi: "Phim cổ trang, có cảnh võ thuật không?" Bà Hoàng nghiêm túc nhớ lại, "Hình như là có." "Vậy thì không cần suy nghĩ nữa, trực tiếp từ chối giúp tôi là được." Phan Oánh Tử rất quả quyết đưa ra quyết định.

Trong bộ phim 《Linh Sơn Thần Tiễn》, cô vì đu dây cáp mà sinh bệnh, bây giờ hễ là phim có liên quan đến võ thuật, cô đều từ chối hết. "Nhưng nhà sản xuất của bộ phim này là Lâm Hựu Luân của Hong Kong..." Bà Hoàng ngập ngừng, nhưng thông tin trong lời nói của bà lại khiến Phan Oánh Tử giật mình.

Buổi chiều lúc ghi hình, Phan Oánh Tử liên tục mất tập trung, trong đầu toàn nghĩ đến chuyện Lâm Hựu Luân mời cô đóng phim, hoàn toàn không thể tập trung được.

Năm giờ chiều, cô bước ra khỏi tòa nhà Trung Thị, vẫn lòng đầy tâm sự, còn va vào một người đang đứng ở cửa.

Đối phương suýt nữa ngã, qua mấy giây sau, Phan Oánh Tử mới phát hiện mình va phải người quen. "A Tử, cô có ý kiến gì với tôi thì có thể nói thẳng, cứ thế đâm vào người tôi là có ý gì?" Giọng nói của Chu Du a thé chói tai, khiến người qua lại phải ngoái nhìn. "A Cô, xin lỗi, xin lỗi, vừa rồi con đang nghĩ một chuyện, lúc đi không chú ý nhìn đường." Phan Oánh Tử thoáng chốc hoảng hốt, vội vàng giải thích.

Chu Du, người được gọi là "A Cô", không chỉ là nhân vật cấp bậc mẹ đỡ đầu trong giới truyền hình Đài Loan, mà nghe nói còn có mối liên hệ mật thiết với gia tộc họ Tưởng ở Đài Loan.

Bộ phim đầu tiên giúp Phan Oánh Tử nổi tiếng chính là do Chu Du sản xuất.

Sự nghiệp truyền hình huy hoàng của Phan Oánh Tử mấy năm nay ở Đài Loan có thể nói là do một tay Chu Du tạo nên, trước mặt bà, Phan Oánh Tử không dám ra vẻ ngôi sao gì cả.

Ánh mắt của Chu Du dừng lại trên mặt Phan Oánh Tử hồi lâu, cuối cùng xác nhận cô không nói dối, "Chương trình đã quay xong rồi à?" "Vâng." Phan Oánh Tử nhỏ giọng đáp.

Chu Du rất hài lòng với thái độ này của Phan Oánh Tử, gật đầu nói: "Đúng lúc tôi có việc tìm cô, tối nay cùng ăn cơm nhé." Phan Oánh Tử cứ thế lên xe của Chu Du.

Chu Du không vội nói mình tìm Phan Oánh Tử có chuyện gì, mà lại hỏi thăm tình hình gần đây của cô trước: "Lúc tôi thấy cô từ trong

tòa nhà đi ra, trông tâm sự nặng nề lắm, có phải gặp phải chuyện gì phiền phức không?" "Con nhận được một lời mời đóng phim, không biết có nên nhận lời không." Phan Oánh Tử không nói là phim của ai, nhưng Chu Du nhìn vẻ mặt do dự không quyết của cô, cũng đại khái đoán được đối phương có lẽ không phải người tầm thường, nếu không Phan Oánh Tử cũng không khó xử như vậy.

Các nhà sản xuất bên Đài Loan, Chu Du tự tin mình đều có thể nói chuyện được, nhưng khi nghe nói người mời Phan Oánh Tử đóng phim là Lâm Hựu Luân, trên mặt bà lần đầu tiên lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Điện ảnh Hong Kong đang trên đà phát triển mạnh, Lâm Hựu Luân không làm trong ngành điện ảnh kiếm tiền hơn mà lại chạy sang làm phim truyền hình, điểm này khiến Chu Du cảm thấy rất khó hiểu. "Cô chắc chắn là phim truyền hình chứ không phải điện ảnh?" Phan Oánh Tử rất chắc chắn gật đầu, sau đó hỏi Chu Du: "A Cô, cô nói xem con có nên nhận bộ phim này không?" "Lâm Hựu Luân có mắt nhìn đầu tư điện ảnh rất tốt, chỉ cần anh ta chịu bỏ ra một phần mười công sức làm phim điện ảnh, bộ phim truyền hình này cũng sẽ không quá tệ, tôi thấy cô nên nhận lời." Vốn dĩ trong tay Chu Du có một bộ phim truyền hình chuẩn bị mời Phan Oánh Tử đóng, bây giờ giữa đường lại có một Lâm Hựu Luân xen vào, bà đột nhiên có một ý tưởng mới, bộ phim truyền hình trong tay mình có thể tạm hoãn lại. "Vậy bên Trung Thị có đồng ý không?" Phan Oánh Tử do dự hỏi.

Cô đã ký hợp đồng 5 năm với Trung Thị, trong thời gian đó nếu đóng phim cho người khác, phải được bên Trung Thị gật đầu mới được.

Chu Du hơi nhíu mày, cách giải quyết tốt nhất cho vấn đề này chính là hai bên hợp tác sản xuất, bên Trung Thị chắc chắn sẽ đồng ý, chỉ không biết bên Lâm Hựu Luân có đồng ý hay không. "Tôi sẽ đích

thân đi Hong Kong một chuyến, xem có thể gặp Lâm Hựu Luân không, mọi chuyện đợi tôi từ Hong Kong về rồi nói." Trong lòng Chu Du thực ra cũng không chắc chắn có thể thuyết phục được Lâm Hựu Luân, nhưng nếu có thể thông qua cơ hội này mà tạo dựng quan hệ với anh, chuyến đi này cũng không uổng công. "Đúng rồi, A Cô, hôm nay cô tìm con có chuyện gì vậy?" Phan Oánh Tử đột nhiên hỏi, Chu Du liền bịa ra một lý do, không một lời nhắc đến bộ phim truyền hình trong tay mình.

Ăn cơm xong về nhà, Chu Du gọi điện cho chồng là Lý Triều Dũng, người vẫn đang ở phim trường, về nhà.

Hai vợ chồng cùng nhau thảo luận về chuyện này, Lý Triều Dũng nhắc đến một sự việc.

Chương 325

"Thời gian trước Lâm Hựu Luân và Thiệu Dật Phu đã tiến hành một giao dịch hoán đổi cổ phần, Thiệu Dật Phu mở rộng cổ phần tại hệ thống rạp chiếu phim Gia Nghị, còn Lâm Hựu Luân cũng thuận lợi trở thành cổ đông của Vô Tuyến.

Bên Hong Kong có tin đồn, Thiệu Dật Phu sau khi nghỉ hưu sẽ bán Vô Tuyến cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân lúc này làm phim truyền hình, liệu có liên quan đến chuyện này không?" Lời này lập tức nhắc nhở Chu Du, những vấn đề trước đó chưa nghĩ thông, thoáng chốc đều được giải đáp.

Để xác nhận chuyện này, Chu Du còn đặc biệt gọi điện cho một người bạn ở Hong Kong, nhưng sau khi cúp máy, vẻ mặt của bà không phải là sự nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, mà lại đầy nghi hoặc. "Giữa Lâm Hựu Luân và Thiệu Dật Phu có thỏa thuận, ít nhất trong vòng mười năm, anh ta sẽ không can thiệp vào công việc quản lý của Vô Tuyến." Chu Du nói cho chồng Lý Triều Dũng biết thông tin mình nghe ngóng được.

Dựa trên cơ sở này, kết luận mà họ đưa ra trước đó có phần không đứng vững.

Lâm Hựu Luân muốn bố trí ngành công nghiệp truyền hình, căn bản không cần phải dùng cách làm phim truyền hình để tham gia, hơn nữa dù anh ta có ý định này, lúc này cũng còn quá sớm.

Mục đích thật sự của Lâm Hựu Luân, Chu Du và Lý Triều Dũng chỉ đoán đúng một phần nhỏ.

Việc đầu tư quay 《Hoàn Châu Cách Cách》, xác thực là bước đầu tiên của anh trong việc thâm nhập vào ngành công nghiệp truyền

hình, nhưng mục tiêu giai đoạn đầu của anh không phải là Hong Kong, mà là Đài Loan.

Ngành truyền hình Hong Kong trước nay luôn là Vô Tuyến độc chiếm, Lâm Hựu Luân tuy đã có được một phần nhỏ cổ phần của Vô Tuyến, nhưng vì thỏa thuận với Thiệu Dật Phu, trong thời gian ngắn không thể can thiệp sâu, nhưng Đài Loan thì khác.

Ngành công nghiệp truyền hình Đài Loan trước thập niên 90, trong thời gian dài chỉ có ba đài truyền hình cũ tồn tại.

Đài Thị những năm đầu chủ yếu nhắm đến khán giả bản địa, chương trình nổi tiếng nhất là ca kịch của Dương Lệ Hoa, thu hút một lượng lớn khán giả, và không đầu tư quá nhiều vào việc nghiên cứu phát triển chương trình.

Trong khi đó, Trung Thị và Hoa Thị lại vươn lên sau đó, tập trung phát triển các bộ phim truyền hình dài tập, nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường.

Xét tình hình hiện tại, Đài Loan dường như không có khả năng mở đài thứ tư, cho nên Chu Du và Lý Triều Dũng đều không cho rằng Lâm Hựu Luân sẽ có tham vọng với thị trường Đài Loan.

Nhưng dựa vào ký ức từ kiếp trước, Lâm Hựu Luân lại biết, không quá vài năm nữa, Đài Loan sẽ mở cửa thị trường truyền hình, và người đầu tiên tiến vào thị trường Đài Loan chính là Vô Tuyến của Thiệu Dật Phu.

Vô Tuyến hợp tác với tập đoàn bản địa Đài Loan, thành lập TVBS, trở thành đài truyền hình đầu tiên ở Đài Loan sử dụng tín hiệu vệ tinh.

Lâm Hựu Luân hiện là cổ đông của Vô Tuyến, với thân phận này, anh hoàn toàn có thể nắm trước quyền kiểm soát của TVBS trong tay.

Mà theo quy định quản lý tin tức của Đài Loan, vốn nước ngoài

không thể trực tiếp đầu tư thành lập đài truyền hình, cho nên trước đó, Lâm Hựu Luân phải sản xuất ra vài bộ phim truyền hình có sức ảnh hưởng lớn, như vậy mới có đủ vốn để thuyết phục đối tác hợp tác bên Đài Loan.

Làm như vậy không vi phạm thỏa thuận giữa Lâm Hựu Luân và Thiệu Dật Phu.

Đến lúc đó chỉ cần Lâm Hựu Luân tỏ ra cứng rắn hơn một chút, Thiệu Dật Phu cũng chỉ có thể nhượng bộ, nếu không chỉ càng ép Lâm Hựu Luân tách khỏi TVB để làm riêng.

Cho nên, việc Lâm Hựu Luân sản xuất mấy bộ phim truyền hình này không chỉ là để cho đối tác Đài Loan xem, mà đồng thời cũng là để cho Thiệu Dật Phu xem.

Đương nhiên tham vọng của Lâm Hựu Luân không chỉ giới hạn ở Hong Kong và Đài Loan, mục tiêu thực sự của anh chính là thị trường Đại lục.

Từ thập niên tám mươi, tivi dần bắt đầu phổ biến trong các gia đình ở Trung Quốc đại lục, kéo theo đó là sự tăng trưởng theo cấp số nhân của khán giả truyền hình.

Để đáp ứng nhu cầu của những khán giả này, các đài truyền hình ở Đại lục dù có hoạt động hết công suất cũng không thể sản xuất đủ sản phẩm phim truyền hình, họ đã nghĩ ra một cách, đó là nhập khẩu phim truyền hình nước ngoài.

So với các bộ phim của Mỹ, Nhật Bản, thậm chí Mexico từng một thời làm mưa làm gió trên màn ảnh Đại lục, các bộ phim truyền hình do Hong Kong, Đài Loan sản xuất, vì cùng văn hóa, cùng ngôn ngữ, giá trị quan và cách thể hiện về cơ bản tương đồng với khán giả phổ thông Đại lục, nên dần dần vươn lên, trở thành chương trình truyền hình chính chiếm hơn một nửa các khung giờ vàng của các đài truyền

hình lớn ở Đại lục vào cuối những năm tám mươi.

Trong đó, do ảnh hưởng của nhiều yếu tố như ý thức hệ, lối sống, phim cổ trang lại là sản phẩm chủ yếu nhất.

Phim truyền hình Đài Loan bắt đầu phát triển từ những năm bảy mươi, muộn hơn Hong Kong một chút, nhưng nhờ sự dung hòa và đa dạng, đến sau thập niên chín mươi, dần thay thế Hong Kong trở thành nơi sản xuất phim truyền hình hàng đầu trong khu vực nói tiếng Hoa, phần lớn trong số đó đều thông qua các kênh khác nhau để vào thị trường Đại lục, trở thành chương trình truyền hình được các đài lớn ở Đại lục ưu tiên phát sóng.

Sự phát triển của ngành công nghiệp phim truyền hình, trên thực tế là sự phát triển song song của dòng phim cổ trang và hiện đại, và cả hai đều đạt được những bước tiến lớn trong những năm 90.

Nhưng do hạn chế về lối sống của Đại lục lúc bấy giờ, cùng với chế độ quản lý và kiểm duyệt chương trình truyền hình, có rất nhiều bộ phim hiện đại xuất sắc đã không được vào thị trường Đại lục.

Còn phim cổ trang Đài Loan lại nhờ vào kỹ thuật sản xuất tinh xảo, câu chuyện bay bổng đã chiếm được cảm tình của đông đảo khán giả, có thời điểm chiếm hơn năm mươi phần trăm thời lượng phát sóng phim truyền hình của các đài ở Đại lục. 《Hí Thuyết Càn Long》, 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Thuyết》, 《Bao Thanh Thiên》 cũng như nhiều phim võ hiệp, phim tình cảm Quỳnh Dao, đều được đưa vào Đại lục trong thời kỳ này và trở thành những ký ức không thể phai mờ trong lòng nhiều thế hệ 7x, 8x.

Sau khi Hong Kong trở về với Trung Quốc, việc xuất khẩu phim ảnh sang Đại lục giảm đi rõ rệt, trong khi cùng thời kỳ đó, việc phim truyền hình Đài Loan vào Đại lục lại đơn giản hơn rất nhiều.

Điều này ngoài việc liên quan đến ngành công nghiệp điện ảnh

Hong Kong bị tổn thất nặng nề trong cuộc khủng hoảng tài chính châu Á, bản thân nó cũng đang đi vào giai đoạn suy thoái, nguyên nhân sâu xa hơn còn là sự thay đổi về địa vị chính trị của Hong Kong.

Trước khi trở về, Đại lục vì mục đích chính trị như tranh thủ lòng dân, tăng cường giao lưu hai nơi, nên việc nhập khẩu phim Hong Kong tương đối lỏng lẻo.

Nhưng sau khi trở về, vì sự khác biệt về chế độ chính trị, ý thức hệ giữa Hong Kong và Đại lục, việc nhập khẩu ngược lại càng nghiêm ngặt hơn...

Sau khi vấn đề chủ quyền của Hong Kong và Macau lần lượt được giải quyết, vấn đề còn lại trước mắt chính phủ Trung Quốc chỉ còn là vấn đề Đài Loan.

Để tăng cường sự đồng thuận, thúc đẩy hai bờ sớm thống nhất hòa bình, Đại lục bắt đầu áp dụng một phương pháp "mềm dẻo" hơn đối với Đài Loan, việc nhập khẩu phim truyền hình Đài Loan cũng tương đối nới lỏng.

Nhưng đáng tiếc là, sau khi bước vào thế kỷ 21, cùng với sự giao lưu ngày càng thường xuyên giữa hai bờ, các công ty điện ảnh và truyền hình Đại lục dần trưởng thành, các đài truyền hình cũng cởi mở hơn.

Sự cạnh tranh khốc liệt của các đài truyền hình bản địa Đài Loan dẫn đến ngân sách ngày càng eo hẹp.

Vốn đầu tư vào sản xuất phim ngày càng eo hẹp.

Một lượng lớn nhân tài trong ngành điện ảnh và truyền hình Đài Loan, hoặc gia nhập các công ty Đại lục, hoặc tự thành lập công ty để đầu tư vào thị trường Đại lục, nhân tài sáng tạo ở lại Đài Loan ngày càng khan hiếm, cuối cùng dẫn đến phim cổ trang Đài Loan ngày càng

suy tàn, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Lâm Hựu Luân bố trí ngành công nghiệp truyền hình Đài Loan vào lúc này, thực chất là để tiện cho việc tiến vào thị trường Đại lục sau này, có thêm một viên gạch gõ cửa trong tay.

Ngay lúc Lâm Hựu Luân đang tích cực liên hệ với Phan Oánh Tử để mời cô vào vai Tiểu Yến Tử, Lý Bích Hoa cuối cùng cũng đã viết xong kịch bản của 《Hoàn Châu Cách Cách》.

Ban đầu, Lâm Hựu Luân còn có chút thắc mắc, tại sao Lý Bích Hoa không trực tiếp mang kịch bản đã viết xong đến mà lại phải dùng cách gửi fax.

Đợi đến khi xem được hai trang kịch bản, anh mới phát hiện tình tiết có gì đó không ổn.

Ngũ A Ca lại thích Tử Vi, mối quan hệ này sao lại rối tung cả lên vậy?

Lâm Hựu Luân đặt kịch bản xuống, xoa xoa huyệt thái dương đang hơi đau nhức, cầm ống nghe lên chuẩn bị gọi điện cho Lý Bích Hoa để hỏi cho ra lẽ, nhưng trước khi bấm số, anh lại do dự.

Nếu hoàn toàn sao chép y nguyên đường lối của Quỳnh Dao, thì chỉ cần tìm một biên kịch bất kỳ là có thể viết được.

Đã giao kịch bản cho Lý Bích Hoa, tự nhiên là hy vọng 《Hoàn Châu Cách Cách》 trên tiền đề khung truyện lớn không đổi sẽ có thêm những nội dung câu chuyện mới mẻ.

Nghĩ đến đây, Lâm Hựu Luân lại đặt ống nghe xuống, cầm kịch bản lên đọc tiếp, anh quyết định xem thử Lý Bích Hoa đã "cài cắm" bao nhiêu ý đồ riêng vào câu chuyện này rồi mới tính.

Dù ban đầu đối tượng ngưỡng mộ của hai nam chính bị Lý Bích Hoa cố tình viết ngược lại, nhưng mối quan hệ giữa Tử Vi và Tiểu

Yến Tử vẫn phát triển theo tuyến chính mà Lâm Hựu Luân quen thuộc: Tiểu Yến Tử dở khóc dở cười trở thành cách cách, có nỗi khổ không thể nói ra; Tử Vi vào cung làm cung nữ bên cạnh Tiểu Yến Tử, đối mặt với cha ruột của mình mà không dám nhận.

Tình tiết của đoạn này, ngoài những trắc trở mà Tiểu Yến Tử và Tử Vi gặp phải trong hoàng cung, thì mối tình loạn luân của Ngũ A Ca dành cho Tử Vi cũng là một xung đột kịch tính quan trọng.

Tử Vi biết rõ thân thế của mình, trong lòng vô cùng kìm nén tình cảm này, nhưng Ngũ A Ca lại hoàn toàn không hay biết, ra sức theo đuổi Tử Vi một cách mãnh liệt.

Còn Nhĩ Khang và Tiểu Yến Tử, những người biết rõ chân tướng sự việc, lại vì nhiều nỗi lo mà không thể nói cho Ngũ A Ca biết, từ đó dẫn đến một loạt hiểu lầm.

Đoạn truyện thêm vào này tiếp nối đặc điểm quen thuộc của Lý Bích Hoa là thích viết về những mối tình éo le, kỳ lạ.

Tình cảm tinh tế của Ngũ A Ca yêu mà không được, của Tử Vi yêu mà không thể, được miêu tả vô cùng tỉ mỉ.

Đọc đến đây, Lâm Hựu Luân thật sự lo rằng câu chuyện sẽ bị Lý Bích Hoa viết thành một bộ phim ngược tâm.

May mắn là Lý Bích Hoa chỉ đi một vòng rồi lại đưa câu chuyện trở về đúng hướng, Ngũ A Ca cuối cùng cũng biết được sự thật.

Chương 326

Dù nội tâm vô cùng đau khổ, anh vẫn phải chấp nhận sự thật Tử Vi là em gái mình, sau đó bắt đầu giúp đỡ Tử Vi và Tiểu Yến Tử.

Cuối cùng Lý Bích Hoa cũng không đi quá xa, tình tiết phía sau đã quay về quỹ đạo bình thường.

Tử Vi và Nhĩ Khang dần nảy sinh tình cảm, trong khoảng thời gian Ngũ A Ca suy sụp nhất, Tiểu Yến Tử đã nỗ lực giúp anh gỡ bỏ nút thắt trong lòng, hai người dần có cảm tình với nhau.

Kết cục câu chuyện vẫn là cái kết mà Lâm Hựu Luân quen thuộc, nhưng vì xen kẽ thêm câu chuyện của Ngũ A Ca và Tử Vi, kịch bản dự định 20 tập cuối cùng đã bị kéo dài thành 25 tập.

Lâm Hựu Luân suy đi tính lại, cuối cùng vẫn quyết định quay theo phiên bản của Lý Bích Hoa. —— Chu Du cảm thấy mình đã đủ coi trọng bộ phim truyền hình mà Lâm Hựu Luân chuẩn bị khởi quay rồi, nhưng khi biết 《Hoàn Châu Cách Cách》 lại do chính Lâm Hựu Luân cung cấp ý tưởng, Lý Bích Hoa chấp bút, bà vẫn bị chấn động.

Điều này cũng giống như Cổ Long và Quỳnh Dao cùng nhau viết một bộ phim truyền hình vậy.

Đội ngũ biên kịch như thế, không dám nói là sau này không có, nhưng chắc chắn có thể coi là trước nay chưa từng có.

Về phương diện diễn viên, Lâm Hựu Luân thuyết phục được Triệu Nhã Chi đã rút lui khỏi làng giải trí tái xuất, lại tha thiết mời Phan Oánh Tử tham gia.

Một bộ phim truyền hình mà quy tụ được hai nữ minh tinh màn bạc đang nổi tiếng nhất của cả Hong Kong và Đài Loan… Mọi dấu

hiệu đều cho thấy, Lâm Hựu Luân vô cùng quyết tâm với việc khởi quay bộ phim này. "Bản quyền phát sóng bộ phim tại Đài Loan có thể giao cho Trung thị, nhưng việc hợp tác quay phim thì không cần thiết." Thái độ của Lâm Hựu Luân quả nhiên cứng rắn như dự đoán trước đó.

Chu Du siết chặt tay cầm tách cà phê, ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Hựu Luân rất nghiêm túc và nói: "Tại sao?

Chẳng lẽ anh Lâm cho rằng Trung thị không có tư cách hợp tác với anh sao?" "Bà Chu xin đừng hiểu lầm, tôi làm vậy thực ra là vì muốn tốt cho Trung thị." Lâm Hựu Luân đặt tách cà phê xuống, bĩu môi giải thích.

Chu Du nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ nghi hoặc, "Tôi vẫn không hiểu lắm…" "Bộ phim này chuẩn bị đến Đại lục để quay ngoại cảnh." Lâm Hựu Luân chỉ nhẹ nhàng nói một câu, Chu Du liền im lặng.

Bối cảnh của Trung thị là Quốc Dân Đảng Đài Loan, mặc dù quan hệ hai bờ eo biển hiện tại có xu hướng ấm lên, nhưng việc rầm rộ sang Đại lục quay phim như vậy, ban lãnh đạo cấp cao của Trung thị chắc chắn sẽ không thông qua. "Hợp tác công khai là không thể, nhưng riêng tư thì tôi muốn nhờ bà Chu giúp một việc." Lâm Hựu Luân lấy ra một tờ giấy viết tên hai người, đẩy đến trước mặt Chu Du, "Tôi muốn nhờ bà Chu giúp tôi tìm hai diễn viên này tham gia bộ phim 《Hoàn Châu Cách Cách》." Lâm Hựu Luân trịnh trọng đề nghị như vậy, Chu Du lập tức nhận ra hai diễn viên mà anh chỉ đích danh hẳn là diễn viên Đài Loan, và rất có thể chính là nam chính của bộ phim này. "Mã Cảnh Đào, Tiêu Ân Tuấn." Chu Du thầm đọc hai cái tên trên giấy.

Tiêu Ân Tuấn thì bà không nghe qua nhiều, nhưng Mã Cảnh Đào thì bà có biết. "Anh Lâm có chắc là muốn tìm Mã Cảnh Đào không?"

Chu Du đặc biệt hỏi một câu.

Lâm Hựu Luân nhướng mày, "Sao vậy, anh ta có vấn đề gì à?" "Anh Lâm có lẽ không biết, cách đây không lâu Mã Cảnh Đào này say rượu gây sự, chuyện bị đưa lên báo, ảnh hưởng rất xấu.

Theo tôi biết, hiện tại không có đài truyền hình nào dám mời anh ta đóng phim." Chu Du nói về chuyện này cũng có chút bất đắc dĩ.

Giới giải trí Đài Loan thời bấy giờ vẫn còn rất bảo thủ, diễn viên xảy ra scandal, đài truyền hình nhất định sẽ thí tốt giữ xe.

Mã Cảnh Đào vừa xảy ra chuyện, bất kể truyền thông có oan uổng anh ta hay không, rất nhiều đài truyền hình đều dừng phim của anh ta, đề cử giải Kim Chung cũng thay người khác.

Đối với một nghệ sĩ mà nói, đây có thể xem là một đòn chí mạng.

Theo Chu Du thấy, sự nghiệp diễn xuất của Mã Cảnh Đào về cơ bản đã bị tuyên án tử hình, nhưng Lâm Hựu Luân biết, Mã Cảnh Đào không hề bị chuyện này đánh gục, nếu không thì trên mạng đời sau cũng chẳng lưu truyền nhiều truyền thuyết về "giáo chủ gào thét" như vậy. "Tôi trước giờ không tin những lời đồn trên truyền thông giải trí, tôi chỉ tin vào mắt và phán đoán của mình.

Có lẽ tình hình thực tế không giống như truyền thông Đài Loan đưa tin.

Chẳng lẽ vì vậy mà tôi phải từ bỏ một diễn viên rất có tiềm năng diễn xuất sao?" Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Chuyện này tôi sẽ đi điều tra, nếu nhân phẩm của Mã Cảnh Đào thật sự có vấn đề, tôi chắc chắn sẽ không để anh ta diễn.

Nếu anh ta bị oan, đây chính là cơ hội để anh ta chứng minh lại bản thân." "Anh Lâm lại coi trọng Mã Cảnh Đào đến vậy sao?" Chu Du không nhịn được hỏi. "Không phải tôi đặc biệt coi trọng anh ta, mà

là tôi tin rằng, khi một người rơi vào đường cùng, nếu bạn cho họ một cơ hội, họ nhất định sẽ trân trọng nó gấp bội so với người khác, và cũng sẽ nỗ lực hơn." Chu Du như có điều suy ngẫm mà gật đầu, "Anh Lâm đã nói vậy rồi, chuyện của hai diễn viên này cứ giao cho tôi, tôi nhất định sẽ cho anh một câu trả lời hài lòng." Lâm Hựu Luân nâng tách cà phê lên, "Vậy tôi sẽ chờ tin tốt của bà Chu!" (còn tiếp) --- "Anh Mã, một người bạn của tôi có hứng thú với căn nhà của anh, bây giờ tôi có thể dẫn anh ấy qua xem nhà được không?" Một giọng nam vang lên từ đầu dây bên kia.

Mã Cảnh Đào liếc nhìn chiếc vali đặt trong phòng khách, cảm thấy mình đã không còn chút lưu luyến nào với nơi này nữa, quay đầu nói vào ống nghe: "Tôi đang ở nhà, các anh có thể qua bất cứ lúc nào." Cúp điện thoại, Mã Cảnh Đào ngồi phịch xuống sofa, tay ôm trán, chìm vào suy tư.

Khoảng một tháng trước, anh hoàn toàn không nghĩ mình sẽ rời khỏi Đài Loan, nhưng bây giờ lại bị dư luận ép phải đi, thật là một sự mỉa mai.

Nguyên nhân của sự việc là do Mã Cảnh Đào đang trả lời phỏng vấn của phóng viên tại một buổi tiệc, thì một người trong giới đã say xỉn cứ liên tục gây sự bên cạnh, nói rằng anh đóng phim chỉ biết làm nổi mình, hoàn toàn không biết phối hợp với người khác.

Mã Cảnh Đào trở thành diễn viên là một cơ hội rất tình cờ.

Ban đầu anh chỉ là một trợ lý thực tập ở đài truyền hình, sau đó có một bộ phim điện ảnh định tìm một người mới đóng vai nam phụ, đàn anh của Mã Cảnh Đào đã giới thiệu anh đi thử, đạo diễn vừa nhìn đã trúng.

Sau khi đóng xong bộ phim đó, Mã Cảnh Đào trở nên có chút danh tiếng.

Từ năm 1984 đến 1988, anh đóng liền bảy, tám bộ phim truyền hình như 《Quê hương của những vì sao》.

Dù chưa từng học diễn xuất, kinh nghiệm cũng không nhiều, nhưng Mã Cảnh Đào cho rằng "diễn viên nhất định phải có ham muốn chinh phục, khơi dậy khí chất của mình trên màn ảnh", vì vậy ngay từ đầu, lối diễn của anh đã có vẻ "mạnh, dữ, chuẩn".

Dựa vào "phong cách họ Mã" tự sáng tạo, năm 1987 trong bộ phim truyền hình 《Lãnh Nguyệt Cô Tinh Kiếm》, anh đã chiếm hết hào quang của nam chính, trở thành tiểu sinh đang nổi của Đài Loan.

Mã Cảnh Đào thành danh nhờ điều này, nhưng cũng vì thế mà làm phật lòng một số diễn viên đóng cùng.

Thậm chí có người nói anh cố tình cướp đất diễn.

Trước đây họ chỉ nói sau lưng thì thôi, lần này gã say rượu đó lại nói trước mặt Mã Cảnh Đào và truyền thông như vậy, Mã Cảnh Đào liền nổi nóng ngay tại chỗ.

Anh chỉ muốn mời người này ra ngoài, đừng làm phiền mình trả lời phỏng vấn, kết quả anh vừa định đẩy đối phương ra cửa thì người kia bất ngờ đấm anh một cú, làm gãy sống mũi anh.

Mã Cảnh Đào ôm mũi ngã xuống, gã đánh người cũng sợ đến tỉnh rượu, vội vàng đưa người vào bệnh viện.

Khi đang điều trị trong bệnh viện, có phóng viên lẻn vào chụp ảnh và phỏng vấn.

Mã Cảnh Đào tuy là nạn nhân của sự việc, nhưng bị đánh cũng chẳng phải chuyện gì vẻ vang, anh cũng không muốn làm rùm beng.

Nhưng phóng viên không chịu, nhất quyết đòi phỏng vấn anh, hai bên cứ thế xảy ra xung đột.

Sau đó bệnh viện ra mặt hòa giải, Mã Cảnh Đào đã hòa giải trực tiếp với phóng viên đó, tưởng rằng chuyện đã qua, không ngờ hôm sau, tờ báo có lượng phát hành lớn nhất Đài Loan lại đăng tin với tiêu đề lớn "Mã Cảnh Đào say rượu gây sự".

Mã Cảnh Đào nhìn thấy tờ báo, đầu óc "ầm" một tiếng.

Sau khi bình tĩnh lại, anh mới phát hiện mình đã rơi vào cái bẫy được đối phương sắp đặt sẵn từ đầu.

Sau khi sự việc xảy ra, công việc diễn xuất của Mã Cảnh Đào gặp trở ngại rất lớn, nhưng anh cảm thấy mình không sai, càng không chịu thỏa hiệp, vì vậy mới có ý định bán nhà đi Anh du học.

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của Mã Cảnh Đào, anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ, không ngờ người xem nhà lại đến nhanh như vậy.

Mở cửa, người đến lại khiến Mã Cảnh Đào kinh ngạc. "Anh Lục, sao anh lại đến đây?" Lục Kiệt mỉm cười nhìn Mã Cảnh Đào, "Sao, không chào đón à?" "Sao có thể chứ, chỉ là anh Lục đến mà không báo trước một tiếng, làm em không có chút chuẩn bị nào cả." Mã Cảnh Đào vội vàng né người mời Lục Kiệt vào nhà.

Thời gian này anh bị những bài báo tiêu cực làm cho phiền lòng, tự nhiên không có tâm trạng dọn dẹp phòng ốc, lại thêm việc sắp phải đi, càng không mời người đến dọn dẹp.

Lục Kiệt đột ngột ghé thăm, Mã Cảnh Đào vội vàng dọn dẹp một hồi mới sắp xếp được một chỗ ngồi trên sofa.

Lục Kiệt liếc thấy chiếc vali đặt trong phòng khách, mày hơi nhíu lại, "Hành lý đã dọn xong rồi, cậu định rời Đài Loan à?" Bộ phim đầu tiên Mã Cảnh Đào nhận được chính là do Lục Kiệt giới thiệu cho vị

đạo diễn đó, quan hệ hai người vẫn luôn rất tốt, Mã Cảnh Đào đương nhiên cũng không nói dối Lục Kiệt, cười khổ nói: "Anh Lục thấy em tiếp tục ở lại còn có ý nghĩa gì không?" "Cậu cảm thấy mình không làm gì sai, rồi cứ thế bỏ đi, cậu có cam tâm không?" Lục Kiệt hỏi ngược lại.

Chương 327

Mã Cảnh Đào chán nản ngồi xuống đối diện Lục Kiệt, "Nhưng em ở lại cũng không thay đổi được gì." "Nhiều chuyện cậu cảm thấy không có hy vọng, thực ra là vì chưa nhìn thấy hy vọng ở đâu." Lục Kiệt lắc đầu, lấy ra một kịch bản từ trong cặp tài liệu mang theo, "Xem cái này trước đã rồi nói." Kịch bản chỉ có ba trang giấy mỏng, Mã Cảnh Đào rất nhanh đã đọc xong, sau đó ngẩng đầu lên với vẻ mặt mờ mịt.

Kịch bản này chỉ viết cảnh đầu tiên của nhân vật nam chính, thông tin tiết lộ rất hạn chế, chỉ biết đó là một vị A Ca triều Thanh, đi săn cùng hoàng đế, rồi bắn bị thương một cô gái thường dân xông vào bãi săn của hoàng gia.

Tính cách nhân vật, tình tiết tổng thể đều không được giới thiệu.

Lục Kiệt đưa một kịch bản như vậy, Mã Cảnh Đào xem xong vẫn thấy mù mờ.

Lục Kiệt nhún vai, "Cậu không cần nhìn tôi như vậy, tôi cũng không có kịch bản hoàn chỉnh.

Cậu chỉ cần nói một câu, diễn hay không diễn là được rồi." Mã Cảnh Đào cầm kịch bản do dự một lúc, cuối cùng lại lắc đầu.

Theo Mã Cảnh Đào, kịch bản này tám chín phần là không có cấu tứ tổng thể, có lẽ là vừa quay vừa viết tình tiết.

Thường thì chỉ có những nhà sản xuất không có thực lực mới làm vậy, và điều này cũng phù hợp với tình hình hiện tại của anh.

Nếu mời được diễn viên giỏi, ai lại nghĩ đến việc tìm một người "tiếng tăm lừng lẫy" trên báo như anh để đóng vai chính chứ?

Thay vì đóng một bộ phim dở tệ như vậy, thà đến Anh học hành tử tế một năm còn hơn.

Lục Kiệt lại bị suy nghĩ này của Mã Cảnh Đào làm cho dở khóc dở cười, trực tiếp vỗ mạnh vào đầu anh một cái: "Cậu có biết nữ chính của bộ phim này là ai không?

Triệu Nhã Chi, người từng đóng 《Bến Thượng Hải》, 《Sở Lưu Hương》, và cả Phan Oánh Tử đang nổi tiếng nhất Đài Loan hiện nay!" Mã Cảnh Đào cả người sững sờ, não bộ ngừng hoạt động mấy giây mới phản ứng lại.

Triệu Nhã Chi và Phan Oánh Tử đóng nữ chính, đây không phải là đang đùa chứ?

Lục Kiệt xòe tay, nói: "Kịch bản này là bà Chu Du nhờ tôi chuyển cho cậu, còn nhà đầu tư của bộ phim này là anh Lâm Hựu Luân ở Hong Kong.

Bây giờ cậu đã hiểu tôi không phải đang đùa với cậu rồi chứ?" Mã Cảnh Đào véo mạnh vào người mình, xác định không phải đang mơ.

Sau đó, tiếng gõ cửa "cốc cốc" một lần nữa kéo anh về thực tại.

Lần này đúng là người đến xem nhà, nhưng Mã Cảnh Đào lại viện một lý do bừa bãi, chặn người ta ngay ngoài cửa.

Đã có phim để đóng, căn nhà này anh đột nhiên lại không muốn bán nữa. --- Lục Kiệt từ tòa nhà nơi Mã Cảnh Đào ở đi ra, lập tức gọi điện lại cho Chu Du. "Bà Chu, mọi chuyện đã xong rồi." Chu Du khen ngợi Lục Kiệt vài câu, đặt điện thoại xuống, ánh mắt lại rơi vào tập tài liệu trên bàn.

Trong hai người Lâm Hựu Luân muốn tìm, Mã Cảnh Đào đã xong, người còn lại là Tiêu Ân Tuấn lại khiến Chu Du có chút khó xử, nguyên nhân là vì anh ta là diễn viên xuất thân từ lớp đào tạo của Đài

thị, và hiện đang tại ngũ.

Thông tin về Tiêu Ân Tuấn, tập tài liệu trong tay Chu Du ghi lại rất chi tiết.

Trong hai năm trước khi nhập ngũ, Tiêu Ân Tuấn gần như không đóng vai nào quan trọng.

Lâm Hựu Luân lại có hứng thú với một nhân vật nhỏ bé không chút nổi bật như vậy, thật sự khiến Chu Du có chút khó hiểu.

Thông qua một số mối quan hệ, Chu Du đã xác nhận Tiêu Ân Tuấn này sẽ xuất ngũ vào đầu năm sau, thời gian hoàn toàn kịp để quay 《Hoàn Châu Cách Cách》, nhưng trước đó, Chu Du vẫn quyết định phải đích thân đi xem thử diễn viên được Lâm Hựu Luân coi trọng đến thế này. --- Một doanh trại quân đội ở Đài Nam. "Báo cáo trưởng quan, Tiêu Ân Tuấn, trung đội hai, đại đội một, phụng mệnh đến đây, xin chỉ thị!" Giọng nói vang dội cùng với một cái chào quân đội dứt khoát, một quân nhân trẻ tuổi cao ráo xuất hiện ở cửa văn phòng. "Vào đi!" Viên sĩ quan ngồi sau bàn làm việc có vẻ mặt nghiêm nghị.

Tiêu Ân Tuấn đi vào, mắt không nhìn ngang liếc dọc, đột nhiên phát hiện trong văn phòng của trưởng quan còn có một vị khách.

Viên sĩ quan chỉ vào Tiêu Ân Tuấn, giới thiệu với vị khách nữ: "Cô Chu, đây là người cô muốn tìm." "Làm phiền Lưu trưởng quan rồi." Chu Du hơi cúi người, tỏ ý cảm ơn viên sĩ quan. "Vậy tôi không làm phiền cô Chu nữa." Viên sĩ quan nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài, để lại Tiêu Ân Tuấn với vẻ mặt ngơ ngác.

Thực ra từ lúc Tiêu Ân Tuấn hô lớn "Báo cáo" ở cửa, Chu Du đã luôn quan sát người quân nhân trẻ tuổi này.

Vóc người cao lớn, đứng thẳng tắp, ấn tượng đầu tiên không tồi.

Nhưng cũng chỉ là không tồi, nếu trên người Tiêu Ân Tuấn chỉ có

bấy nhiêu, Chu Du sẽ chỉ cảm thấy thất vọng, vì chỉ riêng những diễn viên bà quen biết, người phù hợp với những điều kiện này đã có cả một rổ.

Lần này bà đến là muốn xem trên người Tiêu Ân Tuấn rốt cuộc có điểm gì đặc biệt.

Qua quan sát ở cự ly gần, Chu Du cuối cùng cũng phát hiện đôi mắt của Tiêu Ân Tuấn rất có đặc điểm, chủ yếu là vì ánh mắt đó: thần bí, quyến rũ, u uất, sắc bén, thâm tình, dường như muốn biểu hiện điều gì là có thể biểu hiện được điều đó.

Có được phát hiện này, Chu Du lại cảm thấy chàng trai trẻ trước mặt có chút thú vị… "Tôi tên là Chu Du, cậu đã từng ở trong giới giải trí một thời gian, chắc hẳn biết tôi là ai chứ?" Trong mắt Tiêu Ân Tuấn lóe lên một tia kinh ngạc.

Là một nhà sản xuất truyền hình Đài Loan nổi tiếng ngang hàng với Chu Lệnh Cương, Quỳnh Dao, Dương Bội Bội, cái tên Chu Du anh đương nhiên đã từng nghe qua, chỉ là không nhận ra ngay người phụ nữ trung niên có vẻ ngoài bình thường trước mắt này. "Bà Chu tìm tôi có việc gì ạ?" Tiêu Ân Tuấn thăm dò hỏi một câu. "Tôi biết cậu sắp xuất ngũ rồi, sao nào, có hứng thú quay lại giới giải trí phát triển không?" Chu Du làm việc cũng rất dứt khoát, thẳng thắn bày tỏ ý định với Tiêu Ân Tuấn. "Cái này…" Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Tiêu Ân Tuấn hoàn toàn không có sự chuẩn bị tâm lý nào, cũng không biết phải quyết định ra sao.

Chu Du đưa một tấm danh thiếp vào tay Tiêu Ân Tuấn, "Đây là số liên lạc của tôi, nghĩ kỹ rồi thì gọi cho tôi." (còn tiếp) --- Vừa ra khỏi văn phòng doanh trại, bị gió trên sân huấn luyện thổi qua, đầu óc Tiêu Ân Tuấn lập tức tỉnh táo hơn rất nhiều.

Vì sùng bái Lý Tiểu Long, hy vọng mình cũng có thể trở thành một

anh hùng trên màn ảnh rộng, Tiêu Ân Tuấn từ rất sớm đã bắt đầu luyện võ thuật, côn nhị khúc.

Mười tám tuổi vừa tốt nghiệp trung học, anh xách theo hành lý đơn giản từ Gia Nghĩa một mình lên khu đô thị Đài Bắc sầm uất, tham gia lớp đào tạo diễn viên của Đài thị, hy vọng thực hiện được giấc mơ ngôi sao của mình.

Trong thời gian ở lớp diễn viên, dù gia đình có gửi tiền cho Tiêu Ân Tuấn, nhưng anh luôn cảm thấy mình đã ra xã hội thì không thể dựa dẫm vào gia đình, chưa bao giờ ngửa tay xin tiền.

Anh tận dụng thời gian rảnh rỗi để rửa chén trong nhà hàng, nhưng trừ đi tiền thuê nhà, mỗi ngày chỉ còn mười lăm đồng tiền ăn, thường chỉ ăn bánh màn thầu với nước lọc cho qua bữa.

Tham gia lớp đào tạo diễn viên không có nghĩa là có thể làm diễn viên, nếu không có cơ hội, cũng sẽ không có phim để đóng.

Sau khi kết thúc khóa học nửa năm, Tiêu Ân Tuấn với thành tích xuất sắc thứ hai đã đi thử vai ở các công ty điện ảnh, nhưng đâu đâu cũng gặp phải thất bại.

Để kiếm sống, Tiêu Ân Tuấn nghĩ đến việc làm diễn viên quần chúng, ít nhất cũng có thu nhập để tự nuôi sống mình.

Nhưng bạn học lại khuyên anh, nói rằng một người có chứng chỉ diễn viên mà đi làm diễn viên quần chúng sẽ hạ thấp thân phận, không nhận được vai diễn xứng đáng.

Khác với giới giải trí Hong Kong không hỏi xuất thân, giới giải trí Đài Loan rất coi trọng xuất thân, tư lịch.

Chưa từng có diễn viên nổi tiếng nào bắt đầu từ vai quần chúng, về cơ bản đều là từ lúc bắt đầu đóng phim đã đóng vai chính, tệ nhất cũng là vai phụ có nhiều đất diễn.

Vì vậy, trong những ngày không có phim để đóng, Tiêu Ân Tuấn nghèo túng đến mức phải làm những công việc khác để trang trải.

Ở trong giới giải trí hơn hai năm, Tiêu Ân Tuấn vẫn không tạo được danh tiếng gì, sau đó anh nhập ngũ, trải qua hai năm rèn luyện quân sự.

Không ngờ vào lúc sắp xuất ngũ, lại có một cơ hội chủ động tìm đến cửa.

Tiêu Ân Tuấn đưa tay sờ vào ngực, xác nhận tấm danh thiếp của Chu Du vẫn còn trong túi, sự mờ mịt trong mắt dần được thay thế bằng sự kiên định.

Một tháng sau, Tiêu Ân Tuấn chính thức xuất ngũ.

Ngày hôm đó, anh đeo ba lô ra khỏi doanh trại, bên ngoài đã có một chiếc xe nhỏ chờ sẵn.

Chương 328

Lên xe, tài xế đưa thẳng Tiêu Ân Tuấn đến sân bay, đồng thời giao cho anh một tấm vé máy bay đi Hong Kong. --- 《Hoàn Châu Cách Cách》 từ việc chọn diễn viên đến khâu chuẩn bị đều được tiến hành một cách bí mật, bao gồm cả tin tức Triệu Nhã Chi tái xuất, Phan Oánh Tử tham gia cũng không hề công bố ra bên ngoài.

Đoàn phim đợi sau khi các diễn viên tập hợp đầy đủ, đã rất kín tiếng lên đường sang Đại lục khởi quay, đến cả giới truyền thông cũng không biết đến sự tồn tại của bộ phim này. "Hôm nay em gặp hai đứa con trai nuôi của anh rồi đó." Rèm cửa sổ bị gió đêm thổi bay, Chung Sở Hồng nằm trong chăn ôm Lâm Hựu Luân, kể lại chuyện ban ngày cô đến thăm mẹ của Lâm Hựu Luân và gặp hai đứa con trai của Triệu Nhã Chi. "Anh cũng thật nhẫn tâm, hai đứa bé còn nhỏ như vậy mà anh đã để chúng xa mẹ lâu thế." Chung Sở Hồng gối đầu lên ngực Lâm Hựu Luân, khe khẽ nói.

Lâm Hựu Luân đặt tay lên tấm lưng mềm mại không xương của Chung Sở Hồng, "Anh sẽ định kỳ đưa chúng sang Đại lục thăm mẹ, nên em không cần lo đâu." "Hay lắm, cái đuôi cáo cuối cùng cũng lòi ra rồi!" Chung Sở Hồng đột nhiên ngồi dậy, kéo chăn che đi cơ thể trần trụi của mình, bực bội lườm Lâm Hựu Luân một cái, "Anh nhận hai đứa bé làm con nuôi, tiếp cận người phụ nữ đó mới là mục đích thật sự của anh đúng không?" Lâm Hựu Luân đưa tay vào trong chăn, vuốt ve cặp mông đầy đặn như ngọc của Chung Sở Hồng, nói đầy ẩn ý: "Hai đứa bé cũng làm em ghen được, hay là em sinh cho anh một đứa đi?" "Không thèm…" Chung Sở Hồng gạt tay Lâm Hựu Luân ra, nói một cách nghiêm túc: "Cả đời này em không định có con." Lâm Hựu Luân sững người, đời sau Chung Sở Hồng sau khi kết hôn quả thực

không sinh con, điểm này thì không thay đổi. "Với lại, bên cạnh anh chẳng lẽ còn thiếu phụ nữ muốn sinh con cho anh sao?" Chung Sở Hồng liếc Lâm Hựu Luân một cái, thấy vẻ mặt anh có chút thất vọng, trong lòng lại có chút không nỡ.

Lâm Hựu Luân ôm lấy vòng eo thon thả đầy đàn hồi của Chung Sở Hồng, kéo cô lại, hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng quyến rũ của cô, khẽ hỏi: "Vậy anh phải đền bù cho em thế nào đây?" Chung Sở Hồng mím môi không nói, nhưng trong mắt lại dâng trào dục vọng.

Lâm Hựu Luân nâng niu cơ thể cô như một món đồ quý giá, trải ra trên giường.

Làn da của Chung Sở Hồng trắng nõn mịn màng, được bảo dưỡng cực tốt, vừa có sự đàn hồi của thiếu nữ, lại có sự mềm mại không xương đặc trưng của phụ nữ trưởng thành.

Chung Sở Hồng vô thức dùng tay che đi vùng kín dưới bụng, lật người lại, nhưng hông lại phối hợp nhấc lên, cơ thể run rẩy, cặp ngực đầy đặn như giọt nước khổng lồ rủ xuống, nụ anh đào đỏ hồng căng mọng thẳng đứng.

Lâm Hựu Luân không thể kìm nén được sự nóng bỏng trong lòng nữa, vịn lấy eo cô, từ từ tiến vào. --- Sau một đêm điên cuồng, Chung Sở Hồng chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi, còn Lâm Hựu Luân vẫn có thể tràn đầy tinh thần cùng Thiệu Dật Phu đi uống trà chiều. "Tôi nghe nói anh Lâm đang khởi quay một bộ phim truyền hình?" Tin tức khởi quay 《Hoàn Châu Cách Cách》 có thể giấu được truyền thông Hong Kong, nhưng không thể giấu được Thiệu Dật Phu.

Rõ ràng ông đã nghe được chút phong thanh.

Điều này cũng không lạ, ban đầu Lâm Hựu Luân chính là lấy được thông tin của Triệu Nhã Chi từ tay Phùng Mỹ Cơ, tổng thanh tra nghệ sĩ của Vô tuyến, chuyện đến tai Thiệu Dật Phu cũng rất bình thường.

"Tôi nghe nói bộ phim này anh Lâm mời được Lý Bích Hoa chấp bút viết kịch bản, chắc hẳn phải là một kịch bản rất hay.

Nhưng có một điểm anh Lâm làm không tốt." Thiệu Dật Phu nói vậy, Lâm Hựu Luân lại có chút hứng thú, "Chỗ nào làm không tốt, xin chú Sáu chỉ giáo." "Tại sao bộ phim này chỉ mời Triệu Nhã Chi, một diễn viên Hong Kong, còn ba người kia đều là diễn viên Đài Loan?

Điều này rất không hợp lý, làm như thể bên Hong Kong chúng ta không có người vậy." Lời của Thiệu Dật Phu nghe có vẻ nhắm vào diễn viên, nhưng Lâm Hựu Luân lại nghe ra một ý vị khác.

Phim truyền hình luôn là con át chủ bài giúp Vô tuyến duy trì rating cao, Lâm Hựu Luân lúc này đầu tư vào phim truyền hình, tự nhiên sẽ khiến Thiệu Dật Phu cảnh giác.

Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Chú Sáu có lẽ đã hiểu lầm, tôi chỉ muốn tích lũy một chút kinh nghiệm sản xuất phim truyền hình thôi.

Nếu nói có ý đồ đặc biệt thì cũng có, nhưng không phải nhắm vào Vô tuyến." Sắc mặt Thiệu Dật Phu không đổi, ra vẻ muốn nghe tiếp. "Vô tuyến ở Hong Kong đã đạt đến đỉnh cao rồi.

Thời gian này tôi vẫn luôn suy nghĩ, tương lai Vô tuyến nên phát triển theo hướng nào để tiến thêm một bước nữa." Lâm Hựu Luân uống một ngụm trà, dừng lại một chút mới nói: "Mở rộng thị trường Đài Loan có thể là lựa chọn tiếp theo, nhưng có thể thấy trước rằng, dù Vô tuyến có được tư cách vào thị trường Đài Loan, cũng không thể độc chiếm như ở Hong Kong.

Chính quyền Đài Loan sẽ không cho phép, người Đài Loan cũng sẽ không chấp nhận." Thiệu Dật Phu gật đầu, quan điểm của Lâm Hựu Luân về cơ bản giống với ông.

Vô tuyến có kênh truyền hình ở Malaysia, Singapore, nhưng là một

đài truyền hình ngoại lai, vĩnh viễn không thể phát triển đến mức mạnh nhất, tốt nhất. "Vậy anh Lâm thấy trọng tâm phát triển tiếp theo của Vô tuyến nên đặt ở đâu?" Lâm Hựu Luân mỉm cười, "Chú Sáu hỏi câu này sai rồi, phải nói là, trong tương lai, thị trường nào trong khu vực Hoa ngữ có tiềm năng lớn nhất." "Anh Lâm đang nói đến Đại lục?" Thiệu Dật Phu lắc đầu, "Tôi từng thăm dò thái độ của bên đó về việc này, đối phương cũng nói rõ với tôi rồi, chính phủ Đại lục sẽ không cho phép ngành truyền thông mở cửa cho tư nhân.

Ngay cả tư cách kênh truyền hình cũng không lấy được, thị trường này có lớn và tiềm năng đến đâu, đối với chúng ta cũng chỉ là một miếng bánh ngon nhìn thấy mà không ăn được." "Không có kênh truyền hình thì không vào được sao?" Lâm Hựu Luân đặt chén trà xuống, "Tôi khởi quay bộ phim này, có một suy tính rất quan trọng, chính là muốn thử nghiệm mô hình tách rời sản xuất và phát sóng, giống như điện ảnh thực hiện hệ thống nhà sản xuất độc lập vậy." Mí mắt Thiệu Dật Phu hơi giật.

Cụm từ "hệ thống nhà sản xuất độc lập" lọt vào tai ông, lập tức khiến ông không vui.

Năm đó, bất đồng căn bản giữa ông và Trâu Văn Hoài chính là ở việc có nên thực hiện hệ thống nhà sản xuất độc lập hay không.

Và Gia Hòa chính là dựa vào hệ thống này, đẩy Thiệu thị khỏi ngôi vương của làng điện ảnh Hong Kong.

Dù đã chuyển sang màn ảnh nhỏ, cuộc đối đầu với Gia Hòa không còn khốc liệt như trước, nhưng chuyện này vẫn luôn là một nút thắt khó gỡ trong lòng Thiệu Dật Phu. "Đương nhiên điện ảnh và truyền hình lại có điểm khác nhau.

Điện ảnh Hong Kong tiến vào các khu vực khác, về bản chất không tồn tại rào cản gia nhập, thị trường đủ lớn, nên hệ thống nhà

sản xuất độc lập mới có thể phát triển tốt.

Còn truyền hình thì khác, trực tiếp gia nhập sẽ gặp phải đủ loại trở ngại.

Với hiện trạng và quy mô thị trường của ngành truyền hình Hong Kong hiện tại, việc Vô tuyến kiên trì mô hình sản xuất và phát sóng hợp nhất không nghi ngờ gì là lựa chọn sáng suốt nhất." Sau khi Lâm Hựu Luân giải thích như vậy, sắc mặt Thiệu Dật Phu mới khá hơn một chút.

Lâm Hựu Luân lại nói tiếp: "Nhưng ở bên ngoài Hong Kong, tôi cảm thấy Vô tuyến nên thay đổi định vị của mình, nỗ lực hướng tới vai trò của một nhà cung cấp nội dung, và việc tách rời sản xuất và phát sóng, chính là một sự tìm tòi về phương thức phân chia lợi ích của chương trình." Ban đầu Thiệu Dật Phu có thái độ chống đối việc tách rời sản xuất và phát sóng, nhưng nghe Lâm Hựu Luân phân tích như vậy, thái độ lại thay đổi. "Anh Lâm có thể nói cụ thể hơn về suy nghĩ của anh không?" "Việc tách rời sản xuất và phát sóng có thể có ba hình thức.

Thứ nhất là đài truyền hình bỏ vốn toàn bộ, sau đó ủy thác cho bên sản xuất độc lập để làm chương trình.

Thứ hai là bên sản xuất bỏ vốn toàn bộ, đài truyền hình chỉ làm nền tảng phát sóng.

Thứ ba là đầu tư theo hợp đồng, cùng gánh rủi ro, cùng kêu gọi quảng cáo, chia đều lợi nhuận, cũng có nghĩa là, bên sản xuất có thể trực tiếp tham gia vào việc chia lợi nhuận quảng cáo của đài truyền hình." Hình thức thứ nhất chỉ là một biến thể của mô hình sản xuất-phát sóng hợp nhất hiện tại của đài truyền hình, khác biệt duy nhất là bên sản xuất không thuộc đài.

Hình thức thứ hai phù hợp hơn với việc quay phim truyền hình,

tức là mua chương trình từ người khác.

Chỉ có hình thức thứ ba mới khiến Thiệu Dật Phu cảm thấy có chút hứng thú. "Ngành công nghiệp điện ảnh và truyền hình của Đại lục hiện tại vẫn còn ở giai đoạn khởi đầu, nhưng tình hình này sẽ không kéo dài mãi.

Càng về sau, ngành công nghiệp này của Đại lục càng trưởng thành, những hạn chế đối với việc nhập khẩu tác phẩm của Hong Kong sẽ càng nhiều.

Hong Kong muốn vào thị trường Đại lục, phần lớn chỉ có thể thông qua hình thức hợp tác.

Giống như hợp tác sản xuất phim điện ảnh, hợp tác sản xuất phim truyền hình sau này cũng sẽ dần trở thành một xu thế.

Việc Vô tuyến bố trí trong lĩnh vực này, tự nhiên là càng sớm càng tốt.

Vì vậy, việc thử nghiệm tách rời sản xuất và phát sóng ở Hong Kong không đáng sợ như chú Sáu nghĩ đâu." (còn tiếp) Để thuyết phục Thiệu Nghị Phu hơn nữa, Lâm Hựu Luân còn đề xuất ý tưởng về một chương trình show âm nhạc thực tế. "Các cuộc thi ca hát hiện nay có hình thức đơn điệu, thiếu sự khai thác tiềm năng của thí sinh tham gia, khán giả chỉ quan tâm kết quả mà không quan tâm quá trình, điều này dẫn đến việc chương trình chỉ có rating cao vào đêm chung kết.

Hơn nữa, nếu năm nào đó gu của ban giám khảo và khán giả có sự khác biệt lớn, thì quán quân của cuộc thi năm đó sẽ giảm đi rất nhiều giá trị." Lâm Hựu Luân lấy ví dụ thực tế là Cuộc thi Tìm kiếm tài năng Âm nhạc mới do Vô tuyến và Hoa Tinh Records phối hợp tổ chức.

Cuộc thi này đến năm ngoái (1987) đã là mùa thứ sáu, và năm nay

sắp bắt đầu mùa thứ bảy, nhưng ngoài quán quân mùa đầu tiên là Mai Nhan Phương và quán quân mùa thứ ba là Chu Tuệ Mẫn, các mùa khác đều không được chú ý nhiều.

Các quán quân sau khi được Hoa Tinh ký hợp đồng cũng không có màn thể hiện nào quá nổi bật trong làng nhạc.

Phía Vô tuyến cũng không ngừng cải cách cuộc thi này, chẳng hạn như mời ca sĩ làm giám khảo để cố gắng tăng sự chú ý cho chương trình, nhưng hiệu quả thực tế không tốt lắm.

Ban đầu, Lâm Hựu Luân muốn làm một chương trình hoàn toàn mới, nhưng Thiệu Nghị Phu đã từ chối đề xuất đầu tiên của anh là Vô tuyến đầu tư toàn bộ, còn Lâm Hựu Luân tìm người phụ trách sản xuất.

Tuy nhiên, ông cũng không muốn chấp nhận hình thức Lâm Hựu Luân đầu tư toàn bộ còn Vô tuyến chỉ làm nền tảng phát sóng.

Vì vậy, cuối cùng họ quyết định sử dụng ê-kíp gốc của Cuộc thi Tìm kiếm tài năng Âm nhạc mới làm nền tảng hợp tác.

Lâm Hựu Luân sẽ chịu trách nhiệm cải tổ cuộc thi, nếu rating chương trình đạt tiêu chuẩn nhất định, hai bên sẽ cùng nhau chia sẻ lợi nhuận từ quảng cáo và các nguồn thu khác.

Chương 329

Quyết định được Lâm Hựu Luân và Thiệu Nghị Phu đưa ra trong lúc uống trà chiều đã gây ra một chấn động không nhỏ trong nội bộ Vô tuyến.

Đây đã là lần thứ hai ban lãnh đạo công ty tiến hành cải cách mạnh tay đối với một chương trình của mình, sau cuộc thi Hoa hậu Hong Kong.

Đáng lo ngại nhất chính là ê-kíp sản xuất cũ của Cuộc thi Tìm kiếm tài năng Âm nhạc mới, bởi vì mỗi lần cải cách chương trình đều không thể tránh khỏi những biến động nhân sự lớn.

Ngày thứ hai sau khi ban lãnh đạo Vô tuyến công bố quyết định này, toàn bộ ê-kíp sản xuất được triệu tập họp.

Trong phòng họp có hơn ba mươi người, vẻ mặt ai cũng căng thẳng.

Lâm Hựu Luân bước vào phòng họp, tiếng bàn tán bên dưới lập tức im bặt.

Dưới ánh nhìn của mọi người, Lâm Hựu Luân ngồi xuống, hắng giọng nói: "Tôi biết mọi người bây giờ đều rất lo lắng liệu mình có bị sa thải hay không, vì vậy tôi có thể nói trước cho các vị biết, tạm thời ê-kíp chưa có kế hoạch cắt giảm nhân sự." Câu nói này vừa dứt, tất cả mọi người trong phòng họp đều thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, câu nói tiếp theo của Lâm Hựu Luân lại khiến trái tim họ vừa mới thả lỏng lại treo lên. "Đương nhiên, bây giờ không cắt giảm không có nghĩa là sau này cũng không.

Nói trước cho rõ, nếu màn thể hiện của các vị sắp tới không thể

làm tôi hài lòng, thì chuyện ra đi chỉ là sớm hay muộn." Phương pháp vừa đấm vừa xoa này rất hiệu quả, toàn bộ ê-kíp không một ai phản đối.

Lâm Hựu Luân rất hài lòng, nói tiếp: "Tôi đã đích thân tiếp quản việc cải tổ chương trình này, điều tôi muốn làm đương nhiên không phải là sửa chữa nhỏ nhặt, mà là thay đổi triệt để.

Vì vậy, từ hôm nay, các vị ngồi đây phải có một nhận thức tâm lý rằng — Cuộc thi Tìm kiếm tài năng Âm nhạc mới đã trở thành lịch sử, chúng ta đang sản xuất một chương trình hoàn toàn mới.

Mặc dù mục tiêu của chương trình vẫn là chọn ra những ca sĩ được yêu thích và có tiềm năng, nhưng bản thân chương trình không phải là một cuộc thi ca hát đơn thuần.

Nếu nhất định phải có một định nghĩa, các vị có thể gọi nó là một show âm nhạc thực tế." "Anh Lâm, tôi có một câu hỏi." Người nói là biên đạo của ê-kíp cũ.

Sau khi nhận được sự đồng ý bằng ánh mắt của Lâm Hựu Luân, anh ta mới nói tiếp: "Mỗi mùa Cuộc thi Tìm kiếm tài năng Âm nhạc mới đều bắt đầu nhận đăng ký từ tháng mười hai năm trước.

Năm nay ê-kíp đã nhận được hơn một trăm đơn đăng ký, vậy những người đã đăng ký này phải làm sao?" "Việc đăng ký vẫn tiếp tục, phỏng vấn cũng bắt đầu đồng thời, hãy sàng lọc ra những người có tiềm năng và đặc điểm, sau đó cho họ tham gia trực tiếp vào việc ghi hình chương trình mới." Lâm Hựu Luân dừng lại một chút, "Nói đến đây, tôi tin rằng trong lòng mọi người đều có một thắc mắc, chẳng phải vẫn giống như cuộc thi ca hát trước đây sao?

Đương nhiên là không.

Thông qua đăng ký chỉ là một cách để chương trình mới của chúng

ta tìm kiếm ca sĩ tiềm năng, và cách này rất bị động.

Điều tôi cần các vị làm bây giờ là biến bị động thành chủ động.

Các vị phải đi khắp Hong Kong để tìm kiếm, bao gồm cả quán bar, trường âm nhạc, thậm chí nhờ người trong ngành giới thiệu.

Mục đích là khai thác được càng nhiều ca sĩ ưu tú tham gia chương trình của chúng ta càng tốt.

Đây là việc duy nhất mà tôi cần mọi người làm trong giai đoạn đầu tiên của chương trình này." Lâm Hựu Luân đảo mắt một vòng quanh phòng họp, "Ở đây tôi xin công bố một quy định thưởng phạt.

Chương trình cuối cùng chỉ cần 32 ca sĩ tiềm năng, và 32 người này sẽ được chọn ra từ tất cả những người đăng ký và những người mà các vị chủ động tìm kiếm.

Trong số những ca sĩ mà các vị chủ động tìm về, chỉ cần có một người lọt vào danh sách 32 người, phần thưởng là 8000 đô la Hong Kong.

Tương tự, nếu trong số những người các vị tìm về không có ai được chọn, lương tháng này sẽ bị giảm một nửa." Ngay trước mặt Lâm Hựu Luân, trong phòng họp đã có người không nhịn được mà bàn tán nhỏ.

So với tiền thưởng 8000 đô la Hong Kong, hình phạt giảm nửa lương có vẻ không đáng kể.

Chỉ cần tìm được một người, tiền thưởng thôi đã bằng mấy tháng lương bình thường.

Trong chốc lát, mọi người đều hăng hái xắn tay áo, chỉ muốn lập tức xông ra quán bar để tìm người.

Đối với các thành viên bình thường của ê-kíp, ở giai đoạn này Lâm

Hựu Luân cũng chỉ cần nói cho họ biết bấy nhiêu.

Nói xong, anh trực tiếp tuyên bố tan họp, chỉ giữ lại vài người phụ trách của ê-kíp. "Tôi nhấn mạnh chương trình mới này không chỉ là một cuộc thi, bởi vì lần này tôi chuẩn bị đưa vào chế độ huấn luyện viên." Thấy vài người đều lộ vẻ bối rối không hiểu, Lâm Hựu Luân liền giải thích thêm: "Huấn luyện viên trong chương trình có một phần chức năng của giám khảo trước đây, nhưng không hoàn toàn giống vậy. 32 ca sĩ được chọn, giai đoạn đầu tiên sẽ được chia nhóm.

Cách chia nhóm này là thông qua vòng giấu mặt của các huấn luyện viên.

Sân khấu ghi hình sẽ thiết kế bốn chiếc ghế có thể xoay, khi 32 thí sinh lên sân khấu biểu diễn, các huấn luyện viên sẽ ngồi quay lưng lại với họ, chỉ chọn giọng hát mà không bị bất kỳ yếu tố nào khác can thiệp.

Nếu huấn luyện viên có thí sinh ưng ý, họ có thể nhấn nút trên bàn, sau đó ghế sẽ từ quay lưng chuyển sang đối mặt với thí sinh.

Chỉ cần có một huấn luyện viên nhấn nút, thí sinh coi như đã thành công đi tiếp.

Nếu có nhiều huấn luyện viên cùng lúc chọn một thí sinh, thì thí sinh sẽ tự mình đưa ra lựa chọn.

Mỗi huấn luyện viên phải chọn 4 thí sinh làm học viên của mình, mười sáu ca sĩ còn lại không được chọn sẽ bị loại ở vòng này." Sau một hồi giải thích, mắt của mấy người phụ trách ê-kíp đều sáng lên.

Cách thức thi đấu như vậy họ mới nghe lần đầu, chỉ nghe thôi đã thấy rất thú vị, nếu làm thành chương trình thì càng đáng mong đợi hơn. "Sức hút của chương trình này, ban đầu có thể do các huấn luyện viên tạo ra, nhưng điều thực sự quyết định thành bại vẫn là chất

lượng của các học viên tham gia.

Vì vậy, về phương diện này, các vị nhất định phải kiểm soát chặt chẽ.

Ai để xảy ra vấn đề, tôi sẽ không nương tay!" Lâm Hựu Luân nói rõ những điều khó nghe ngay từ đầu là để ngăn chặn việc có người nể nang tình cảm mà đi cửa sau.

Anh không muốn sau khi chương trình bắt đầu lại xảy ra scandal gì.

Các vị phụ trách lén trao đổi ánh mắt, không ai nghi ngờ lời nói của Lâm Hựu Luân chỉ là đùa.

Ở Vô tuyến, nếu Lâm Hựu Luân quyết tâm đối phó một người nào đó, thì dù Thiệu Nghị Phu hay Phương Dật Hoa có cầu xin cũng chưa chắc có tác dụng.

Trợ lý của Lâm Hựu Luân đẩy cửa phòng họp bước vào, cúi người ghé vào tai anh nói nhỏ vài câu.

Lâm Hựu Luân nghe xong gật đầu, rồi nói với mấy người phụ trách ở bàn họp: "Hôm nay đến đây thôi, các vị về chuẩn bị đi." Trong lúc Lâm Hựu Luân họp với ê-kíp, trong một căn phòng không xa phòng họp, Mai Nhan Phương và Trương Quốc Vinh đang cùng nhau "tra khảo" Chu Tuệ Mẫn. "Tuệ Mẫn, em khai thật đi, anh Lâm lần này tìm chúng tôi đến rốt cuộc là có chuyện gì?" Chu Tuệ Mẫn là tiểu sư muội của Mai Nhan Phương, hai người quan hệ tốt, nên nói đùa cũng không có gì kiêng dè. "Đúng vậy, đúng vậy, nếu không lần sau em mở concert, chúng tôi sẽ không đến làm khách mời cho em đâu." Trương Quốc Vinh cũng hùa theo. "Chị Mai, anh Vinh, hai người đừng như vậy được không, chuyện này em thật sự không biết." Chu Tuệ Mẫn nói với vẻ mặt bất lực.

Mai Nhan Phương nhìn Chu Tuệ Mẫn từ trên xuống dưới một lượt, rồi dùng khuỷu tay huých Trương Quốc Vinh bên cạnh: "Này, anh nói xem Tuệ Mẫn có lừa chúng ta không?" Trương Quốc Vinh dùng tay véo cằm, trầm ngâm một lát rồi nói: "Trông có vẻ là thật, nhưng lại không giống là thật." Hai người mỗi người một câu, trêu chọc Chu Tuệ Mẫn đến mức không chịu nổi.

La Văn ngồi một bên cuối cùng cũng không nhìn được nữa, đứng ra bênh vực Chu Tuệ Mẫn: "Được rồi, hai người là đàn anh đàn chị trong làng nhạc, sao có thể bắt nạt người ta như vậy?" La Văn là ca sĩ thực lực nổi danh nhất trong làng nhạc Hong Kong hiện nay, cũng là người có thâm niên nhất trong bốn người ở phòng.

Ông từng hát ca khúc chủ đề cho nhiều bộ phim truyền hình kinh điển, trong đó 《Dưới chân núi Sư Tử》, 《Tiểu Lý Phi Đao》 vẫn được lưu truyền đến tận ngày nay.

Ông vừa lên tiếng, Mai Nhan Phương và Trương Quốc Vinh đều không tiện tiếp tục đùa với Chu Tuệ Mẫn nữa.

Chu Tuệ Mẫn vội vàng chạy qua khoác tay La Văn, "Vẫn là chú Văn tốt nhất." "Ôi chao, xem ra người tốt thật không nên làm, giúp em nói một câu mà đã bị em gọi là chú rồi, chú có già đến vậy không?" La Văn nửa đùa nửa thật nói một câu.

Về tuổi tác, La Văn và Chu Tuệ Mẫn quả thực chênh nhau hơn hai mươi tuổi, hoàn toàn có thể coi là hai thế hệ.

Nhưng trong giới giải trí, việc chênh nhau hai mươi tuổi mà vẫn xưng hô ngang hàng không phải là hiếm.

La Văn nói mình bị gọi là già cũng không phải không có lý.

Chương 330

Chu Tuệ Mẫn đỏ mặt, đang nghĩ xem nên giải thích chuyện này thế nào thì Lâm Hựu Luân đẩy cửa bước vào. "Xin lỗi, có việc nên đến muộn một chút, để các vị đợi lâu rồi." Trong phòng này ngoài La Văn, những người còn lại đều rất thân với Lâm Hựu Luân.

Sau khi chào hỏi, Lâm Hựu Luân mời bốn người cùng ngồi xuống.

Anh cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề: "Lần này mời các vị đến, thực ra là muốn thương lượng một chuyện." Thân thì thân, nhưng những lời khách sáo trong dịp trang trọng này vẫn là cần thiết.

La Văn dẫn đầu nói Lâm Hựu Luân quá khách khí, Trương Quốc Vinh và Mai Nhan Phương cũng nối gót tán thành, chỉ có Chu Tuệ Mẫn ngồi im không nói.

Với mối quan hệ của cô và Lâm Hựu Luân, nói những lời này người khác chỉ cảm thấy rất giả tạo. "Tôi chuẩn bị hợp tác với Vô tuyến, trên cơ sở của Cuộc thi Tìm kiếm tài năng Âm nhạc mới trước đây, làm một chương trình tuyển chọn ca sĩ hoàn toàn mới, và muốn mời bốn vị đảm nhận vai trò huấn luyện viên cho mùa đầu tiên." Lâm Hựu Luân vừa nói xong, Trương Quốc Vinh và Mai Nhan Phương đã sảng khoái đồng ý.

Trước đây Lâm Hựu Luân đã giúp họ không ít, chỉ riêng điểm này thôi họ đã không từ chối.

Lâm Hựu Luân cười lên, "Chị Mai và anh Vinh không sợ tôi lừa hai người sao?" "Ở Hong Kong không biết bao nhiêu người xếp hàng chờ được anh Lâm 'lừa' đấy, tôi có thể nói đây là may mắn của tôi không?" Trương Quốc Vinh cười hì hì đáp. "Đúng vậy, chuyện vui như thế này, sao cũng phải tính cả tôi vào chứ." Mai Nhan Phương

cũng bày tỏ thái độ. "Em cũng không có ý kiến." Chu Tuệ Mẫn yếu ớt nói một câu bên cạnh, thấy ánh mắt của Mai Nhan Phương và Trương Quốc Vinh nhìn mình đều có chút "ý đồ xấu", cô liền đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn ai nữa. "Tôi muốn hỏi huấn luyện viên và giám khảo có gì khác nhau, có phải là chúng tôi phải nhận thí sinh làm đồ đệ không?" La Văn trầm ổn hơn, câu hỏi cũng thực tế nhất. "Không trang trọng như nhận đồ đệ đâu, chỉ là làm thầy của họ trong thời gian thi đấu, chỉ điểm cho họ một chút." Lâm Hựu Luân giải thích kỹ lưỡng quy tắc chương trình cho bốn người nghe, "Trong giai đoạn thứ hai của chương trình, sau khi bốn huấn luyện viên ngôi sao chọn được học viên của mình, sẽ tiến hành huấn luyện chuyên môn cho họ.

Cuối cùng, lứa học viên này sẽ cùng nhau thi đấu.

Mười hai học viên sẽ được huấn luyện viên chỉ định chia thành sáu cặp, hai người cùng song ca một bài hát.

Ai đi ai ở sẽ do huấn luyện viên và hội đồng giám khảo cùng quyết định.

Ba thí sinh chiến thắng sẽ trực tiếp vào chung kết, còn ba học viên thất bại sẽ thi đấu một lần nữa để chọn ra một người vào chung kết.

Sau đó là 4 chọn 2, 2 chọn 1, và quyết định quán quân." Thiết lập cuộc thi như vậy, cả bốn người có mặt đều lần đầu nghe thấy.

Mới lạ thì mới lạ, nhưng cách thiết lập cuộc thi thực ra vẫn là chuyện của ê-kíp sản xuất, điều thực sự liên quan đến bốn người vẫn là phân chia lợi ích.

Trước đây, các chương trình truyền hình mời khách mời đều khá đơn giản, ê-kíp sản xuất trả tiền trọn gói hoặc tính theo từng buổi, khách mời làm một tập chương trình thì nhận một lần thù lao.

Lần này, Lâm Hựu Luân đưa ra mức giá 2 triệu cho bốn vị huấn

luyện viên, đương nhiên anh cũng cung cấp một lựa chọn khác. "Ban đầu mọi người sẽ không nhận được tiền, không có phí xuất hiện, không có thù lao theo buổi, cũng không có thù lao trọn gói.

Chương trình sẽ hợp tác với Hoa Tinh Records để khai thác toàn diện tiềm năng của mỗi học viên, và chuyển hóa nó thành giá trị thương mại.

Bốn vị sẽ cùng tôi tham gia vào việc chia sẻ lợi nhuận từ việc phát triển sau này của chương trình và lợi nhuận quảng cáo." "Giống như lần trước đóng 《Thập Nhất La Hán》, mọi người ban đầu không nhận cát-xê, cuối cùng tham gia chia hoa hồng phòng vé?" Trương Quốc Vinh nói ra sự hiểu biết trực quan nhất của mình về hình thức này, và được Lâm Hựu Luân thừa nhận. "Lần tôi đóng phim kiếm được nhiều nhất chính là theo anh Lâm chia lợi nhuận, vì vậy lần này tôi cũng chọn chia lợi nhuận." Trương Quốc Vinh là người đầu tiên bày tỏ thái độ.

Mai Nhan Phương và Chu Tuệ Mẫn cũng đưa ra lựa chọn giống anh.

Riêng La Văn do dự một lúc, ông thuộc thế hệ cũ, có chút không chắc chắn về hình thức chia lợi nhuận mới mẻ này.

Cuối cùng, một mình ông chọn nhận 2 triệu phí xuất hiện.

Tiễn Trương Quốc Vinh, Mai Nhan Phương, La Văn ở cổng tòa nhà Vô tuyến xong, Lâm Hựu Luân quay người lại, thấy Chu Tuệ Mẫn đứng sau lưng mình, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Một chiếc xe hơi màu đen từ từ dừng lại trước mặt hai người, Lâm Hựu Luân kéo cửa xe, đưa Chu Tuệ Mẫn lên xe.

Xe sắp khởi hành, Chu Tuệ Mẫn đột nhiên hạ cửa sổ, lấy hết can đảm nói với Lâm Hựu Luân: "A Luân, em có thể không làm huấn

luyện viên mùa đầu tiên được không?" Lâm Hựu Luân có chút kỳ lạ, "Tại sao?" Chu Tuệ Mẫn cắn môi không nói, dáng vẻ yếu đuối lại khiến Lâm Hựu Luân xúc động sâu sắc.

Anh đột nhiên nhận ra quyết định này của mình quá võ đoán, hoàn toàn không xem xét đến cảm nhận của Chu Tuệ Mẫn.

Cổng tòa nhà Vô tuyến liên tục có người ra vào, không tiện nói chuyện, Lâm Hựu Luân trực tiếp mở cửa xe ngồi vào, bảo tài xế lái đến một quán cà phê gần đó. "Công việc của anh bên này thì sao?" Chu Tuệ Mẫn có chút lo lắng hỏi.

Lâm Hựu Luân đưa tay ôm cô vào lòng, một tay vuốt mái tóc mềm mượt của cô, một tay khẽ véo mũi cô, "Công việc không quan trọng bằng em Mẫn của anh." Chu Tuệ Mẫn đỏ mặt, miệng nói Lâm Hựu Luân đáng ghét, nhưng trong lòng lại ấm áp. "Bây giờ có thể cho anh biết lý do được chưa?" Lâm Hựu Luân cúi đầu nhìn vào đôi mắt trong veo của Chu Tuệ Mẫn, "Tại sao em không muốn làm huấn luyện viên mùa này?" "Chị Mai, anh Vinh và thầy La Văn đều là những người có thực lực đã thành danh từ lâu trong làng nhạc.

Em bây giờ mới phát hành được 3 album, so với họ cảm thấy kém cỏi quá." Chu Tuệ Mẫn tựa vào vai Lâm Hựu Luân, trong lòng cảm thấy rất vững chãi: "Bản thân em thực ra không sao cả, chỉ lo mình cùng họ làm huấn luyện viên sẽ gây ra những lời bàn tán không cần thiết cho anh và chương trình này." Lâm Hựu Luân trong lòng dâng lên một cảm xúc không nói nên lời, tay càng ôm chặt Chu Tuệ Mẫn hơn.

Anh không phải không biết Chu Tuệ Mẫn và ba vị huấn luyện viên còn lại có một chút chênh lệch về danh tiếng và thực lực, nhưng Chu Tuệ Mẫn cũng có ưu thế của riêng mình.

Là ngọc nữ chưởng môn đời đầu của Hong Kong, sức hút của cô trong giới trẻ không thể xem thường.

La Văn có thể thu hút bộ phận khán giả lớn tuổi, Trương Quốc Vinh, Mai Nhan Phương có thể thu hút sự chú ý của fan hâm mộ chính thống, còn Chu Tuệ Mẫn đi theo con đường thanh xuân.

Tổ hợp huấn luyện viên như vậy có thể đảm bảo toàn bộ chương trình phủ sóng được một lượng khán giả rộng hơn.

Về bản thân chương trình, vai trò của huấn luyện viên không phải là "dạy" mà là "dẫn dắt", dùng danh tiếng của mình để giúp học viên nhanh chóng nổi tiếng.

Về điểm này, vai trò của Chu Tuệ Mẫn không hẳn sẽ thua kém ba vị kia.

Lâm Hựu Luân giải thích như vậy, Chu Tuệ Mẫn liền yên tâm hơn rất nhiều.

Tiếp đó cô lại hỏi về chuyện chia lợi nhuận của huấn luyện viên. "Lợi nhuận cuối cùng của chương trình này thật sự có thể vượt quá 2 triệu sao?" Lâm Hựu Luân nhún vai, trả lời rất vô trách nhiệm: "Cái này anh cũng không biết." "Vậy sao anh còn để chị Mai và anh Vinh chọn chia lợi nhuận?" Chu Tuệ Mẫn không hiểu hỏi. "Các huấn luyện viên không nhận lương cơ bản, chỉ chờ đợi lợi nhuận sau khi rating chương trình tăng lên.

Có phương thức phân phối thu nhập như vậy, các huấn luyện viên trên sân khấu sẽ toàn tâm toàn ý đầu tư, không tiếc dùng mọi cách để tranh giành học viên ưu tú, đây cũng là một điểm sáng của chương trình.

Sự đầu tư của các huấn luyện viên sẽ đảm bảo chất lượng cao của chương trình, rating chương trình tăng lên, giá quảng cáo cũng sẽ không ngừng tăng theo.

Ngoài ra, tương lai của các thí sinh cũng có đảm bảo hơn, vì lợi

ích của các huấn luyện viên và họ gắn bó chặt chẽ với nhau, các huấn luyện viên phải dốc toàn lực bồi dưỡng họ, như vậy mới có thể danh lợi song thu." Lâm Hựu Luân dừng lại một chút, nói tiếp: "Chuyện gì cũng phải có người đầu tiên thử, nếu lần này làm hỏng, lần sau tìm cách bồi thường cho họ là được." Đến quán cà phê, Chu Tuệ Mẫn lại tạm thời đổi ý, bảo tài xế quay đầu xe trở về. "Em bây giờ đã nghĩ thông rồi, nên anh cũng không cần tiếp tục ở lại với em nữa, công việc cũng rất quan trọng." Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng véo má Chu Tuệ Mẫn, cũng không cố chấp nữa.

Anh xuống xe ở cổng tòa nhà Vô tuyến, nhìn Chu Tuệ Mẫn đi xa, vừa định quay người trở vào thì điện thoại di động trong tay reo lên. "Anh Lâm, không hay rồi, phim trường xảy ra chuyện rồi!" Điện thoại vừa kết nối, đầu dây bên kia đã truyền đến một giọng nói lo lắng.

Lâm Hựu Luân ban đầu không phản ứng kịp, sau đó mới nhận ra giọng nói ở đầu dây bên kia là của anh cả Nhĩ Đông Thăng, Tần Bái. "Anh Tần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Đại Vĩ bị thương khi đang đóng cảnh đối kháng với Địch Long, bây giờ đang được đưa đến bệnh viện.

Tiểu Bảo bảo tôi gọi điện cho anh, hỏi phải làm sao?" Người bị thương là Khương Đại Vĩ, qua điện thoại Lâm Hựu Luân cũng có thể cảm nhận được cảm xúc rất lo lắng của Tần Bái.

Lâm Hựu Luân quyết đoán ngay lập tức: "Ra lệnh cấm nói chuyện trong đoàn phim, trước khi xác định được thương thế của Đại Vĩ, cố gắng đừng để truyền thông biết chuyện này.

Tôi sẽ đến ngay." Trên xe cứu thương, Địch Long, Nhĩ Đông Thăng một trái một phải ngồi bên cạnh Khương Đại Vĩ, nhìn Khương Đại Vĩ hôn mê bất tỉnh, hai người trong lòng đều tràn đầy tự trách.

Chương 331

Bộ phim 《Tốc Độ Sinh Tử》, cảnh quay khó nhất không gì khác ngoài cảnh Khương Đại Vĩ và Địch Long đánh nhau trên tàu điện ngầm ở cuối phim.

Vì để quay cảnh này cần huy động nguồn lực rất lớn, bối cảnh cũng rất khó xử lý, nên Nhĩ Đông Thăng quyết định giải quyết miếng xương khó gặm này trước.

Quay mấy lần trước, hiệu quả đều không làm Nhĩ Đông Thăng hài lòng.

Sau khi được Địch Long và Khương Đại Vĩ đồng ý, anh bắt đầu quay lại lần thứ năm.

Vốn dĩ mọi chuyện đều rất thuận lợi, nhưng Khương Đại Vĩ trong quá trình quay phim đột nhiên ngã từ nóc toa tàu xuống, người lập tức hôn mê.

Nhĩ Đông Thăng cảm thấy chuyện này hoàn toàn là trách nhiệm của mình, nếu không phải anh kiên trì quay lại, Khương Đại Vĩ cũng sẽ không trở nên như bây giờ.

Còn Địch Long lúc này lại còn tự trách hơn cả Nhĩ Đông Thăng.

Khương Đại Vĩ sở dĩ ngã từ nóc xe xuống, thực ra là để cứu một sai sót trong động tác của Địch Long.

Vì bị máy quay che khuất, những người khác đều không chú ý đến tình huống này, chỉ có mình Địch Long trong lòng rõ nhất.

Những ân oán trong quá khứ, vẻ ngoài bằng mặt không bằng lòng trước truyền thông, tất cả vào lúc này đều tan thành mây khói.

Trên đường đến bệnh viện, Địch Long luôn nắm chặt tay Khương

Đại Vĩ, trong lòng chỉ có một ý nghĩ: "Anh em tốt, cậu tuyệt đối không được có chuyện gì đấy!" Khương Đại Vĩ được đưa đến bệnh viện, sau đó được đẩy vào phòng cấp cứu.

Nhĩ Đông Thăng và Địch Long muốn đi theo vào, nhưng bị y tá đẩy ra, rồi cửa phòng cấp cứu đóng sầm lại.

Nhĩ Đông Thăng ngây ngốc đứng ở cửa phòng cấp cứu, rồi một bàn tay đặt lên vai anh. "Đại Vĩ anh ấy chắc chắn sẽ không sao đâu." Nhĩ Đông Thăng gật đầu mạnh, Địch Long lúc này mới bỏ tay ra.

Các thành viên khác của đoàn phim cũng lần lượt đến, hành lang ngoài phòng cấp cứu nhanh chóng chật kín người.

Trương Mạn Ngọc đứng trong đám đông, thấy sắc mặt Nhĩ Đông Thăng rất tệ, muốn đi lên an ủi vài câu, nhưng lại không biết nên nói gì.

Không biết ai ở phía sau hô lên một tiếng: "Anh Lâm đến rồi!" Những người đứng phía trước đều tự động nhường đường, Lâm Hựu Luân và Tần Bái đi qua đám đông.

Khi thấy Trương Mạn Ngọc, Lâm Hựu Luân chỉ gật đầu với cô coi như chào hỏi.

Tần Bái thì lo lắng đi đến trước mặt Nhĩ Đông Thăng, hỏi: "Tình hình thế nào rồi?" Nhĩ Đông Thăng lắc đầu, "Vẫn đang cấp cứu, tình hình tôi cũng không biết." Sau khi tìm hiểu đầu đuôi sự việc, Lâm Hựu Luân nói với Nhĩ Đông Thăng: "Ở đây không cần nhiều người như vậy, bảo họ về hết đi." Nhĩ Đông Thăng vừa định đi qua, Tần Bái đã giữ anh lại, "Hay là để tôi đi." Tần Bái đi qua, chắp tay với các thành viên đoàn phim đến bệnh viện nói: "Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến thương thế của em trai tôi, bây giờ nó vẫn còn đang cấp cứu bên trong, cũng không biết khi nào mới ra.

Ở đây có mấy anh em chúng tôi chờ là được rồi, mời mọi người về trước đi, có tin tức gì chúng tôi sẽ thông báo cho mọi người ngay lập tức." Tần Bái là anh cả của Khương Đại Vĩ và Nhĩ Đông Thăng, ông vừa lên tiếng, những người từ đoàn phim đến cũng lần lượt rời đi.

Trương Mạn Ngọc do dự một chút, cuối cùng quyết định ở lại xem tình hình.

Trước khi đến, Tần Bái đã ra lệnh cấm nói chuyện trong đoàn phim, nhưng giấy không gói được lửa, sự việc đã đến nước này, dù thế nào tin tức cũng sẽ bị lộ ra ngoài.

Bất kể thương thế của Khương Đại Vĩ ra sao, việc quay phim 《Tốc Độ Sinh Tử》 chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Nếu Khương Đại Vĩ bị thương nghiêm trọng, vai nam chính của bộ phim chỉ có thể cân nhắc đổi người. "Anh Lâm, trách nhiệm của chuyện này chủ yếu là ở tôi." Địch Long chủ động đứng ra, nhận hết mọi chuyện về mình. "Chuyện này không liên quan đến anh Địch, là do tôi trước khi quay phim không xem xét hết mọi vấn đề..." Nhĩ Đông Thăng đau khổ ngồi một bên, tay ôm mặt, nói một cách yếu ớt. "Anh Lâm, anh xem chuyện này..." Tần Bái nhìn Lâm Hựu Luân, cũng không biết nên nói gì.

Trương Mạn Ngọc cũng có chút lo lắng Lâm Hựu Luân sẽ đổ lỗi chuyện này cho Nhĩ Đông Thăng, cô bước lên hai bước, vừa định mở miệng, Lâm Hựu Luân đã xua tay, "Được rồi, bây giờ không phải lúc truy cứu trách nhiệm, mọi chuyện cứ đợi Đại Vĩ không sao rồi tính." Lâm Hựu Luân vừa dứt lời, cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, Khương Đại Vĩ được hai y tá đẩy ra, phía sau còn có một bác sĩ. "Ai là người nhà của bệnh nhân?" Vị bác sĩ đó tháo khẩu trang ra hỏi. "Bác sĩ, tình hình của em trai/anh trai tôi thế nào rồi?" Nhĩ Đông Thăng, Tần

Bái cùng đứng dậy. "Gãy xương chậu, còn bị chấn động não nhẹ, không bị thương ở các bộ phận quan trọng, nên tình hình không nghiêm trọng lắm.

Trong lúc cấp cứu anh ấy đã tỉnh lại một lần, tôi đã cho anh ấy dùng thuốc an thần.

Bây giờ anh ấy cần nhất là nghỉ ngơi, tốt nhất là đừng có quá nhiều người làm phiền." Bác sĩ dặn dò vài câu rồi đi.

Nghe nói Khương Đại Vĩ bị thương không nặng, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Đương nhiên bác sĩ cũng nói, bệnh này ít nhất phải dưỡng nửa năm mới khỏi, nhưng 《Tốc Độ Sinh Tử》 không thể trì hoãn nửa năm mới tiếp tục quay, vì vậy ngoài việc làm thế nào để công bố tin tức này với truyền thông, việc tìm ai thay thế Khương Đại Vĩ cũng trở thành một vấn đề khiến Lâm Hựu Luân rất đau đầu.

Địch Long, Tần Bái, Nhĩ Đông Thăng đều muốn đợi Khương Đại Vĩ tỉnh lại, nói chuyện với anh vài câu mới yên tâm.

Lâm Hựu Luân liền cùng Trương Mạn Ngọc đi xuống lầu bệnh viện.

Lúc đợi thang máy, Lâm Hựu Luân hỏi Trương Mạn Ngọc: "Thật sự không định quay lại nói với anh ấy điều gì sao?" Trương Mạn Ngọc quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân một cái, vẻ mặt tỏ ra vô cùng bình tĩnh, "Giữa chúng tôi đã hoàn toàn kết thúc rồi." Lâm Hựu Luân nhún vai, không nói gì thêm.

Cửa thang máy mở ra, hai người sóng vai bước vào. "Có cần tôi đưa cô về không?" Lúc cửa thang máy từ từ đóng lại, Lâm Hựu Luân thuận miệng hỏi một câu. "Tôi tự bắt xe về thì hơn." Trương Mạn Ngọc khéo léo từ chối.

Xuống hai tầng, trong thang máy lại có thêm hai người nữa vào, Lâm Hựu Luân và Trương Mạn Ngọc liền không nói chuyện nữa.

Đến sảnh tầng một, Lâm Hựu Luân và Trương Mạn Ngọc vừa từ thang máy bước ra, bên cạnh đột nhiên có một đám phóng viên vây lại, đèn flash nháy liên tục, khiến những người qua lại phải ngoái nhìn.

Lâm Hựu Luân lúc ra khỏi thang máy quên đeo kính râm, đành phải dùng tay che mắt, còn tình hình của Trương Mạn Ngọc cũng không khá hơn là bao.

Cô tuy có đeo kính râm, nhưng vẫn bị phóng viên nhận ra.

Hai người bị phóng viên chen ép vào nhau, nhất thời không thể thoát ra được. "Anh Lâm, tin tức Khương Đại Vĩ bị thương khi quay phim ở phim trường có phải là thật không?" "Thương thế của Khương Đại Vĩ thế nào rồi?" Đối mặt với những câu hỏi dồn dập của phóng viên, Lâm Hựu Luân chỉ trả lời đơn giản, thừa nhận phim trường 《Tốc Độ Sinh Tử》 quả thực đã xảy ra tai nạn, diễn viên chính Khương Đại Vĩ bị thương, đang nhập viện điều trị.

Vệ sĩ ở ngoài sảnh phản ứng rất kịp thời, họ nhanh chóng xông vào, thuần thục tách các phóng viên ra, hộ tống Lâm Hựu Luân và Trương Mạn Ngọc lên xe.

Xe khởi động, những phóng viên đang đập cửa sổ xe bên ngoài nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

Trương Mạn Ngọc quay đầu nhìn lại, lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Mấy phóng viên này đến nhanh thật!" Lâm Hựu Luân lúc này đã không còn tâm trạng để truy cứu xem ai đã tiết lộ tin tức cho truyền thông, trong đầu chỉ toàn nghĩ xem nên tìm ai thay Khương Đại Vĩ đóng vai nam chính trong 《Tốc Độ Sinh Tử》. "Đúng rồi, nhà cô ở đâu?" Trương Mạn Ngọc lúc này mới nhớ ra mình trước đó còn nói muốn tự bắt xe về nhà, nhưng bây giờ lại đang ngồi trên xe của Lâm

Hựu Luân, vẻ mặt nhất thời có chút không tự nhiên.

Lòng tự trọng trỗi dậy, Trương Mạn Ngọc lúc này càng không tiện nói cho Lâm Hựu Luân biết địa chỉ nhà mình, chỉ nói ở ngã tư phía trước cho cô xuống là được.

Lâm Hựu Luân nói một câu không rõ ý: "Tôi định đến chỗ chị Hồng, cô có muốn đi cùng không?" Trương Mạn Ngọc biết Lâm Hựu Luân đang giữ thể diện cho mình, liền không từ chối nữa.

Chung Sở Hồng và Trương Mạn Ngọc đã lâu không gặp nhau, sau khi gặp lại có rất nhiều chuyện để nói.

Họ pha cà phê, ngồi trong phòng ăn trò chuyện.

Lâm Hựu Luân không hứng thú với chủ đề của họ, liền một mình ra phòng khách, mở tivi.

Ban đầu định xem tin tức, không ngờ lúc chuyển kênh lại thấy tin tức trực tiếp về việc Khương Đại Vĩ bị thương nhập viện.

Trên màn hình tivi, Tần Bái đang giới thiệu với truyền thông về thương thế của Khương Đại Vĩ.

Chương 332

Truyền thông Hong Kong phản ứng nhanh như vậy, có lẽ là trước khi đoàn phim ra lệnh cấm nói chuyện, đã có người tiết lộ tin tức ra ngoài.

May mà lần này Khương Đại Vĩ không xảy ra chuyện gì lớn, nếu không sự việc sẽ có chút rắc rối.

Sau khi Khương Đại Vĩ bị thương, chuyện Lâm Hựu Luân và Trương Mạn Ngọc cùng nhau đến bệnh viện thăm cũng bị truyền thông đưa ra bàn tán một thời gian, nhưng rất nhanh mọi người bắt đầu quan tâm, ai sẽ thay thế Khương Đại Vĩ đóng vai nam chính trong 《Tốc Độ Sinh Tử》.

Đoàn phim 《Tốc Độ Sinh Tử》 trên dưới đều tuyệt đối không đề cập đến chuyện này.

Có một lần phóng viên ở cổng bệnh viện gặp được Nhĩ Đông Thăng, hỏi về chuyện này, Nhĩ Đông Thăng ngay lập tức sa sầm mặt bỏ đi, từ đó càng gây ra đủ loại tin đồn và phỏng đoán.

Truyền thông lúc thì đồn Lâm Hựu Luân bí mật gặp gỡ Lưu Đức Hoa, lúc lại nói thấy Lâm Hựu Luân ăn cơm cùng Lương Triều Vỹ.

Hầu như tất cả các nam diễn viên nổi tiếng của Hong Kong đều bị đoán một lượt, nhưng phía đoàn phim 《Tốc Độ Sinh Tử》 vẫn không có một chút tin tức nào được đưa ra.

Qua Tết Nguyên đán, trên các tờ báo đã rất ít thấy tin tức về nam chính của 《Tốc Độ Sinh Tử》, vì lúc này sự chú ý của truyền thông đã bị một show âm nhạc thực tế mới ra mắt của Vô tuyến có tên là 《Giọng Hát Hay》 thu hút.

Ngày 24 tháng 2 năm 1988, cuối tuần đầu tiên sau Tết, Vô tuyến phát sóng tập đầu tiên của 《Giọng Hát Hay》.

Lúc đầu chương trình, rating chỉ có 6, nhưng đến lúc kết thúc đã tăng vọt lên 21, vượt qua không ít phim truyền hình cùng khung giờ.

Trên chương trình có một cô bé mười sáu tuổi tên là Trịnh Tú Văn, dưới sân khấu vội vàng tìm người trông hộ cặp sách, nhưng lên sân khấu lại ung dung điềm tĩnh hát một bài 《Cạn một ly》 của Diệp Thiến Văn.

Giọng hát của cô khiến toàn trường và cả bốn vị huấn luyện viên đều chấn động.

Khi MC hỏi cô tại sao lại vội vàng lên sân khấu như vậy, câu trả lời của cô lại rất bất ngờ.

Cô nói vì cô ghi hình xong còn phải vội đến trường đi học.

Cả bốn vị giám khảo đều nhấn nút chọn Trịnh Tú Văn.

La Văn không ngớt lời khen ngợi giọng hát của cô, Trương Quốc Vinh thì đùa rằng, cảm giác cô gái này mang lại khi hát rất giống Mai Nhan Phương.

Trương Quốc Vinh vừa nói vậy, mọi người cẩn thận nhớ lại, quả thật có chuyện đó.

Mai Nhan Phương cảm thấy rất ngạc nhiên, trực tiếp lên sân khấu nói chúng ta hãy song ca một bài, để mọi người xem có thật không.

Thế là hai người đã có một màn trình diễn xúc động trên cùng sân khấu.

Mặc dù đứng chung sân khấu với Mai Nhan Phương, nhưng Trịnh Tú Văn không hề nao núng, hai người cùng song ca một bài 《Cô Gái Hư》, không khí toàn trường bùng nổ.

Cuối cùng, Trịnh Tú Văn chọn Mai Nhan Phương làm huấn luyện viên của mình, theo cô học hỏi thêm về biểu diễn và âm nhạc, khiến Trương Quốc Vinh ở bên cạnh nói giọng chua loét rằng Mai Nhan Phương đang làm hư trẻ con.

Tập đầu tiên có 8 thí sinh xuất hiện, có cả học sinh còn đang đi học như Trịnh Tú Văn, cũng có ca sĩ hát ở quán bar, đến từ các tầng lớp khác nhau của Hong Kong, làm những công việc khác nhau, ngoại hình cũng không phải ai cũng là trai xinh gái đẹp, nhưng những người này đều có một đặc điểm chung, đó là một giọng hát hay.

Một show âm nhạc mang đậm hơi thở bình dân, hình thức thi đấu mới lạ, những câu chuyện thú vị về việc các huấn luyện viên tranh giành học viên ưu tú, tất cả những điều đó đã tạo nên sức hút của《Giọng Hát Hay》.

Năm thí sinh được huấn luyện viên chọn trong tập này, cùng với sự đưa tin không ngừng của truyền thông, độ nổi tiếng thậm chí còn cao hơn một số diễn viên bình thường.

Việc phát sóng tập đầu tiên của 《Giọng Hát Hay》 có hiệu quả ngay lập tức đối với việc chiêu thương quảng cáo của chương trình, vốn đang trì trệ.

Watson's, thuộc sở hữu của Hòa Ký Hoàng Phố của Lý Gia Thành, đã giành được quyền tài trợ độc quyền cho chương trình 《Giọng Hát Hay》 với giá trên trời 10 triệu.

Chỉ trong một tuần, phí quảng cáo xen kẽ trong chương trình đã tăng từ 50.000 đô la mỗi 10 giây lên 300.000 đô la.

Điều khiến bộ phận quảng cáo của Vô tuyến phiền não là, có lúc tiền đưa đến tận cửa cũng không thể nhận, vì Lâm Hựu Luân quy định cứng rằng quảng cáo xen kẽ giữa chương trình không được quá một phút, và số lần xen kẽ trong cả chương trình không được quá ba lần.

Bộ phận quảng cáo của Vô tuyến nhanh chóng bán hết tất cả các suất quảng cáo, cuối cùng xảy ra tình trạng có tiền cũng không mua được quảng cáo.

Tập thứ hai của chương trình, rating ngay từ đầu đã vượt qua 20, lúc cao điểm nhất từng đạt đến 30.

Ngày thứ hai sau khi chương trình phát sóng, trên đường phố, ngõ hẻm, tàu điện ngầm, xe buýt ở Hong Kong, nghe nhiều nhất là về việc ca sĩ nào trong 《Giọng Hát Hay》 tối qua thể hiện xuất sắc, ai lại được cả bốn huấn luyện viên cùng tranh giành...

Các chủ đề về 《Giọng Hát Hay》 liên tục lan truyền khắp thành phố, cuối cùng trực tiếp hình thành một hiện tượng văn hóa, thu hút sự chú ý của không ít nhân sĩ xã hội.

Ê-kíp 《Giọng Hát Hay》 vì vậy đã đặc biệt tổ chức một cuộc họp báo, các phóng viên đến tham dự đã đặt ra hơn ba trăm câu hỏi, bao gồm cả sự phát triển sau này của các học viên, nội dung chương trình trong tương lai, v.v.

Ê-kíp cũng tiết lộ đúng lúc, hiện tại 《Giọng Hát Hay》 vẫn đang ở giai đoạn thi đấu đầu tiên, tổng cộng 32 thí sinh sẽ có 16 người trở thành học viên của các huấn luyện viên, sau đó qua một thời gian huấn luyện, sẽ tiến hành thi đấu giai đoạn thứ hai, chọn ra top 8, chỉ là nội dung thi đấu tạm thời còn phải giữ bí mật.

Đồng thời, người phụ trách của Hoa Tinh Records có mặt cũng tuyên bố, top 8 học viên đều sẽ có cơ hội ký hợp đồng với công ty thu âm, và sẽ được huấn luyện theo thực lực khác nhau, sau đó sắp xếp đi lưu diễn, biểu diễn ở nước ngoài... và tiết lộ rằng cuối mùa này sẽ tổ chức một concert lớn tại Hồng Quán để cảm ơn tất cả khán giả đã quan tâm và ủng hộ chương trình.

Dưới sự thúc đẩy của truyền thông, rating của tập thứ ba 《Giọng

Hát Hay》 đã đạt đến 35, một lần nữa lập kỷ lục rating cao nhất cho chương trình cùng loại.

Ngay cả Á Thị, vốn đang được rót vốn dồi dào, đầy tham vọng chuẩn bị thách thức vị thế của Vô tuyến, cũng phải tạm thời né tránh sức nóng của 《Giọng Hát Hay》.

Phía Vô tuyến thì thừa thắng xông lên, tổ chức hội nghị chiêu thương quảng cáo cho đêm chung kết 《Giọng Hát Hay》.

Ba suất quảng cáo 20 giây được bán đấu giá công khai, lần lượt bán được 560.000, 580.000 và 620.000...

Bốn suất quảng cáo 15 giây tổng cộng cũng bán được gần 3 triệu đô la, một lần nữa phá kỷ lục mới cho quảng cáo 15 giây của truyền hình Hong Kong.

Đến lúc này, thu nhập từ quảng cáo của 《Giọng Hát Hay》 đã gần 30 triệu.

Lúc này chia lợi nhuận, mỗi huấn luyện viên có thể nhận được khoảng hơn 1,5 triệu, và đó còn chưa tính đến phần trăm từ việc phát hành album, tham gia lưu diễn, tham dự các sự kiện quảng cáo thương mại... của các học viên sau này.

Tổng cộng cuối cùng, Mai Nhan Phương, Trương Quốc Vinh và Chu Tuệ Mẫn có thể nhận được khoảng từ 3 triệu đến 3,5 triệu tiền chia lợi nhuận.

Truyền thông nhanh chóng có tin đồn rằng phí xuất hiện của bốn huấn luyện viên ngôi sao La Văn, Trương Quốc Vinh, Mai Nhan Phương, Chu Tuệ Mẫn tổng cộng lên đến 10 triệu.

Tin đồn này không được ê-kíp 《Giọng Hát Hay》 xác nhận.

Trương Quốc Vinh, Mai Nhan Phương, Chu Tuệ Mẫn đều né tránh câu hỏi này.

Riêng La Văn trong một lần trả lời phỏng vấn đã ẩn ý đề cập rằng, thù lao của ông khi làm huấn luyện viên 《Giọng Hát Hay》 không cao như mọi người nghĩ.

Trong bốn vị huấn luyện viên, chỉ có La Văn chọn nhận trực tiếp phí xuất hiện cao.

Tuy nhiên, nhìn thấy thu nhập của những người khác đều vượt qua mình, La Văn trong lòng thực sự rất hối hận.

Nhưng là một nghệ sĩ âm nhạc thế hệ trước, ông vẫn tuân thủ nghiêm ngặt đạo đức nghề nghiệp của mình, dù là ghi hình chương trình hay hậu trường chỉ dẫn cho học viên của mình, ông đều hết lòng hết sức.

Nhưng trong quá trình ghi hình tập thứ tư đã xảy ra một chuyện, khiến La Văn suýt nữa đã tuyên bố rút khỏi dàn huấn luyện viên của 《Giọng Hát Hay》.

Ba ngày trước khi tập thứ tư của "The Voice" lên sóng, La Văn đột nhiên nhận được điện thoại từ tổ chương trình. "Quay bổ sung, tại sao lại phải quay bổ sung?" La Văn cảm thấy vô cùng khó hiểu sau khi nghe yêu cầu của đối phương, lúc này đã gần một tuần kể từ khi tập đó được ghi hình xong, nếu chương trình có vấn đề cần quay lại thì cũng không cần phải cách một thời gian dài như vậy mới thông báo.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm tham gia các chương trình truyền hình, La Văn luôn cảm thấy có điều gì đó mờ ám trong chuyện này. "Chuyện là thế này, một thí sinh mà ngài đã chọn trong tập này, vì một vài lý do đặc biệt, không thể tiếp tục tham gia các vòng thi tiếp theo.

Để các chương trình sau có thể diễn ra thuận lợi, tổ chương trình hy vọng ngài có thể chọn lại một người trong số các thí sinh bị loại ở tập này..." "Ai không thể tham gia?" La Văn lập tức không vui.

Chương 333

Thí sinh của các huấn luyện viên khác đều không có vấn đề gì, lại cứ nhằm vào thí sinh của mình, La Văn lúc này thậm chí còn nghi ngờ có người trong tổ chương trình cố tình nhắm vào ông ta để giở trò mờ ám.

Người phụ trách của tổ chương trình nói ra tên của thí sinh đó qua điện thoại, La Văn liền lắc đầu nguầy nguậy. "Không được, tuyệt đối không được, thí sinh này tôi ưng ý nhất, các người loại cậu ta đi, có phải sợ đội của tôi giành quán quân, rồi có người sẽ không vui không?" La Văn nói năng đầy châm chọc, khiến người phụ trách chương trình kia cũng có chút không vui, "Anh La, sao anh có thể nói chuyện như vậy, tôi đang nghiêm túc thảo luận với anh chuyện này, xin anh đừng suy diễn lung tung." "Tôi cũng đang rất nghiêm túc nói chuyện với anh đây, thí sinh này bắt buộc phải ở lại, nếu không có cậu ta, tôi cũng không làm huấn luyện viên nữa!" La Văn tức giận nói.

Đối phương cũng thực sự sợ làm La Văn nổi giận, cuối cùng làm to chuyện không thể giải quyết, thái độ nói chuyện cũng mềm mỏng hơn: "Anh La, anh đừng làm khó chúng tôi chứ?" "Được, tôi không làm khó anh, tôi biết chuyện này anh cũng không quyết được, tôi đi tìm anh Lâm nói chuyện!" La Văn "cạch" một tiếng cúp máy, không cho đối phương cơ hội giải thích.

Người phụ trách chương trình "The Voice" nghe tiếng "tút tút" trong điện thoại, đành bất lực đặt máy xuống.

Anh ta không lo La Văn sẽ mách chuyện lên tận chỗ Lâm Hựu Luân, vì chuyện này vốn dĩ là do Lâm Hựu Luân dặn anh ta làm.

Điều anh ta thực sự lo lắng là mình không giải quyết được La

Văn, liệu có để lại ấn tượng làm việc không hiệu quả trong lòng Lâm Hựu Luân hay không.

Bây giờ "The Voice" đang hot như vậy, trong nội bộ Vô tuyến có không ít người đang nhòm ngó vị trí của anh ta, chỉ là vì Lâm Hựu Luân chưa lên tiếng, nên không ai dám tùy tiện điều chỉnh thành viên của tổ chương trình.

Suy đi tính lại, anh ta vẫn quyết định báo cáo tình hình cho Lâm Hựu Luân, nhưng gọi đến số của Lâm Hựu Luân thì lại báo máy bận.

La Văn nhanh vậy đã gọi điện mách lẻo với Lâm Hựu Luân rồi sao?

Nghĩ đến khả năng này, vị phụ trách chương trình cảm thấy rất bực bội, biết vậy lúc nãy đã không do dự, bây giờ bị La Văn đi trước một bước, sau này anh ta lại phải tốn công giải thích với Lâm Hựu Luân. —— Lúc Lâm Hựu Luân nhận được điện thoại của La Văn, anh đang xem đi xem lại một đoạn trong tập thứ tư của "The Voice".

Một chàng trai tóc ngắn, ngoại hình điển trai đang trình bày bài hát "Gió vẫn thổi" của Trương Quốc Vinh, giọng hát khá ổn, nếu không cũng chẳng được La Văn chọn làm thí sinh của mình.

Nghe ra giọng của La Văn trong điện thoại, Lâm Hựu Luân cầm điều khiển bấm tạm dừng, màn hình TV dừng lại ở khoảnh khắc chàng trai nhắm mắt, hai tay nắm chặt micro hát đầy cảm xúc. "Anh La tìm tôi có việc gì à?" "Anh Lâm, tôi vừa nhận được thông báo từ tổ chương trình 'The Voice', họ bảo tôi quay lại để quay bổ sung cho tập thứ tư, lý do là một thí sinh tôi chọn đã bị hủy tư cách đi tiếp một cách khó hiểu, anh nói xem đây là chuyện gì vậy?" Giọng La Văn rất lớn, qua điện thoại, Lâm Hựu Luân cũng có thể cảm nhận được cảm xúc của ông đang dao động kịch liệt. "Anh La, anh bình tĩnh đã, chuyện này có thể là do bên tổ chương trình chưa giải thích rõ ràng với anh."

La Văn vừa nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, lập tức nhận ra có điều không ổn.

Chẳng lẽ Lâm Hựu Luân đã biết chuyện này từ đầu, hoặc chuyện này ngay từ đầu đã là ý của anh?

Chuyện quả thật đã bị La Văn đoán trúng, việc loại thí sinh đó khỏi danh sách đúng là ý của Lâm Hựu Luân. "Là do tôi chưa giải thích nguyên nhân với cấp dưới, nên khi họ trao đổi với anh La đã xảy ra một số hiểu lầm.

Ở đây tôi đặc biệt muốn nói rõ với anh La một điểm là, tôi không hề có ác ý gì với thí sinh này." Lâm Hựu Luân dùng lời lẽ trấn an La Văn trước, rồi mới từ từ giải thích nguyên nhân: "Thực ra ban đầu tôi cũng không có ý định này, nhưng sau khi tập này ghi hình xong, tổ chương trình gửi bản nháp cho tôi, và tôi phát hiện thí sinh mà anh La chọn có hình tượng rất gần với một vai diễn điện ảnh mà tôi đang tìm kiếm.

Hiện tại đã sơ bộ quyết định, vai diễn này sẽ do cậu ấy đảm nhận, mà bộ phim đó lại phải quay gấp trong thời gian này, nên cậu ấy chắc chắn không thể tiếp tục tham gia các vòng thi tiếp theo được." La Văn im lặng một lúc lâu sau khi nghe Lâm Hựu Luân giải thích.

Bản thân ông rất không muốn mất đi một thí sinh có tiềm năng như vậy, đặc biệt là ở vòng thi tiếp theo, các thí sinh của bốn huấn luyện viên sẽ phải PK đối kháng, đội của mình thực lực vốn đã không mạnh, giờ lại mất đi một người, không chừng còn không vào nổi top 8.

Tiền thưởng ít hơn người khác thì thôi, điều quan trọng nhất với La Văn bây giờ là phải tranh một hơi thở.

Nhưng lý trí lại mách bảo ông, cách làm của Lâm Hựu Luân mới thực sự là tốt nhất cho thí sinh này.

Mùa này của "The Voice" có những thí sinh nổi bật như Trịnh Tú Văn, Đàm Diệu Văn, dù mình có cố giữ thí sinh kia lại, khả năng giành quán quân cuối cùng cũng rất mong manh.

Trong khi đó, việc đóng phim của Lâm Hựu Luân sẽ giúp cậu ta nổi tiếng nhanh hơn cả làm ca sĩ.

Nếu đổi lại là chính thí sinh đó, e rằng cũng sẽ chỉ chọn con đường mà Lâm Hựu Luân đã sắp đặt cho mình.

Nghĩ thông suốt như vậy, La Văn cũng thấy nhẹ nhõm hơn. "Anh Lâm đã quyết định cả rồi, tôi cũng không còn gì để nói nữa." "Xét đến ảnh hưởng của chuyện này đối với anh La, tôi có một ý này.

Nếu anh La đồng ý, hợp đồng mà lần trước anh ký với tổ chương trình 'The Voice', bây giờ có thể sửa lại giống như ba vị huấn luyện viên còn lại, như vậy sẽ công bằng hơn cho mọi người." La Văn sao có thể không hiểu ý tốt của Lâm Hựu Luân, đây chẳng khác nào là tăng tiền cho ông một cách gián tiếp, đây lại là một chuyện khiến ông không thể từ chối. —— Trịnh Y Kiện tham gia "The Voice", ban đầu chỉ là một tai nạn.

Anh cùng mấy người bạn thân đi quán bar uống rượu, hôm đó ca sĩ hát chính của quán bar trình độ rất tệ, khiến khán giả bên dưới la ó phản đối.

Uống vài ly rượu, Trịnh Y Kiện bị bạn bè xúi giục lên sân khấu, hát một bài hát cũ của Đàm Vịnh Lân, khán giả bên dưới vỗ tay rầm rộ.

Trịnh Y Kiện chỉ là nhất thời hứng lên chơi đùa, không ngờ khi ra khỏi quán bar, lại có một người tìm đến anh, mời anh tham gia một cuộc thi ca hát, nói rằng chỉ cần có thứ hạng, việc trở thành ca sĩ, phát hành album đều không thành vấn đề.

Trịnh Y Kiện cứ thế mơ mơ màng màng bị dụ dỗ lên sân khấu của "The Voice", rồi may mắn được La Văn, người được mệnh danh là "Nhạc thánh" của làng nhạc Hong Kong, chọn làm thí sinh của mình.

Tập này chưa được phát sóng, Trịnh Y Kiện đã báo tin này cho tất cả bạn bè và người thân, và nhắc họ nhớ xem vào ngày chương trình lên sóng.

Thực ra không cần Trịnh Y Kiện nhắc, rất nhiều người trong số họ cũng sẽ xem "The Voice", đơn giản vì chương trình này bây giờ thực sự quá hot.

Ở trường học hay công ty, nếu bạn không kể được tên vài ca sĩ tham gia, mọi người xung quanh sẽ cho rằng bạn rất quê mùa.

Nhưng chưa kịp để Trịnh Y Kiện hết phấn khích vì lọt vào top 16, một cú điện thoại từ tổ chương trình "The Voice" đã khiến anh từ trên mây rơi thẳng xuống vực sâu.

Không có bất kỳ lý do nào, tư cách tham gia của Trịnh Y Kiện cứ thế bị hủy bỏ!

Ban đầu Trịnh Y Kiện còn không tin, nhưng khi tập thứ tư của "The Voice" lên sóng, anh mới thực sự tuyệt vọng.

Tất cả các đoạn phim có sự xuất hiện của anh đều bị cắt bỏ, thay vào đó là một ca sĩ khác.

Trịnh Y Kiện cảm thấy thế giới của mình bỗng chốc chìm vào bóng tối.

Bạn bè xung quanh xem xong tập này, đều gọi điện hỏi Trịnh Y Kiện đang giở trò gì, thậm chí có người còn coi anh là kẻ lừa đảo, buông lời chế giễu mỉa mai.

Ngay lúc Trịnh Y Kiện sắp suy sụp và tuyệt vọng, bên tổ chương trình đột nhiên lại gọi cho anh, báo cho anh một địa điểm, nói rằng có

người muốn gặp anh.

Trịnh Y Kiện đến nơi mới phát hiện đây là một trung tâm trò chơi điện tử.

Trước máy game số 601, anh gặp người đã hẹn mình ra.

Người này tuy hẹn Trịnh Y Kiện ở một nơi như thế này, nhưng trình độ chơi game của anh ta thực sự rất tầm thường.

Trịnh Y Kiện đứng bên cạnh xem một lúc, đã thấy nhân vật lóng ngóng của anh ta chết ít nhất 3 lần, đống xu game trước mặt chẳng mấy chốc đã dùng hết quá nửa. "Chỉ đứng xem bên cạnh thì có gì thú vị, lại đây chơi cùng đi!" Người đó quay lại, tiện tay ném qua một đồng xu game, Trịnh Y Kiện giơ tay bắt lấy. "Là anh tìm tôi đến đây?" Trịnh Y Kiện ngồi xuống vị trí bên cạnh người đó, nhưng không vội bỏ xu vào máy.

Người đó mắt vẫn tập trung nhìn vào màn hình game, nói một cách rất tùy ý: "Ở đây ngoài tôi ra, hình như không còn ai khác nhỉ?" Bị anh ta nhắc nhở như vậy, Trịnh Y Kiện mới phát hiện, cả sảnh game rộng lớn, trong vòng mười mét không có ai ngồi ở các máy game khác.

Hễ có ai đến gần khu vực này, lập tức sẽ bị mấy gã đeo kính râm chặn lại.

Người trông coi sảnh game không hề can thiệp vào hành vi của những người này, chắc chắn đã được dặn dò từ trước.

Người đàn ông trẻ tuổi đang chuyên tâm chơi game bên cạnh bỗng chốc trở nên bí ẩn trong mắt Trịnh Y Kiện. "Còn ngẩn ra đó làm gì, cậu không phải rất thích chơi game sao?" Nhân vật game của người đàn ông trẻ tuổi lại chết thêm một lần nữa, lần này anh ta không tiếp tục bỏ xu vào máy mà quay đầu lại nhìn Trịnh Y Kiện.

Nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, trong lòng Trịnh Y Kiện đột

nhiên hiện lên một cái tên. "Anh là Lâm Hựu...

Chương 334

anh Lâm?" Trịnh Y Kiện kịp thời sửa lại, không gọi thẳng tên Lâm Hựu Luân ra, nhưng vẻ mặt kinh ngạc thì không hề giả chút nào.

Lâm Hựu Luân mỉm cười với Trịnh Y Kiện, "Đoán đúng rồi, nhưng không có phần thưởng.

Tuy nhiên nếu cậu có thể cùng tôi qua được màn thứ ba của game này, có lẽ tôi sẽ cân nhắc nói cho cậu biết mục đích tôi tìm cậu đến đây." Sau cơn kinh ngạc ban đầu, Trịnh Y Kiện cũng phát hiện ra, một nhân vật lớn như Lâm Hựu Luân dường như không khó tiếp cận như anh tưởng. "Chơi thì chơi, ai sợ ai!" Trịnh Y Kiện bỏ xu game vào máy, chọn nhân vật mình giỏi nhất, tham gia vào trò chơi của Lâm Hựu Luân.

Hai người chơi liền một mạch hơn nửa tiếng.

Trịnh Y Kiện chỉ với một đồng xu game đã đưa Lâm Hựu Luân đến trước con trùm cuối cùng.

Lúc này Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng lên tiếng. "Thời gian gần đây, nghe nói cậu sống không vui vẻ lắm?" Trịnh Y Kiện mất tập trung, tay thao tác chậm một nhịp, không né được chiêu cuối của trùm, nhân vật game bị hạ gục ngay tại chỗ. "Giống như chơi game, tôi thua, ít nhất tôi biết mình thua như thế nào.

Còn lần này tôi thậm chí còn không biết mình thua ra sao nữa." Nói đến chuyện này, Trịnh Y Kiện tự nhiên đầy ấm ức.

Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn Trịnh Y Kiện: "Nếu tôi nói cho cậu biết, người hủy tư cách thi đấu của cậu chính là tôi, cậu có còn cảm thấy mình chết không minh bạch không?" Trịnh Y Kiện ngồi đó mắt chữ A mồm chữ O.

Đến bây giờ anh mới biết, hóa ra mình bị con trùm ẩn Lâm Hựu Luân này hạ gục, nhưng anh nghĩ mãi không ra, tại sao Lâm Hựu Luân lại làm như vậy? "Trước đây tôi đâu có đắc tội với anh Lâm phải không ạ?" Trịnh Y Kiện cẩn thận hỏi. "Cậu đắc tội với tôi, tôi còn phải đặc biệt tìm cậu đến đây chơi game để giải thích chuyện này sao?" Lâm Hựu Luân liếc Trịnh Y Kiện một cái bực bội, "Tôi đang có một vai diễn điện ảnh, diễn viên trước đó lúc quay phim xảy ra chút sự cố nên vai đó bị bỏ trống.

Sau đó tôi xem băng ghi hình tập thứ tư của 'The Voice' thì thấy cậu, tôi thấy cậu diễn vai này không tệ, nên đã loại cậu ra khỏi cuộc thi." Nếu không phải Lâm Hựu Luân nói ra những lời này ngay trước mặt, Trịnh Y Kiện cũng không dám tin việc mình bị tổ chương trình "The Voice" loại bỏ lại có nhiều uẩn khúc bên trong như vậy.

Anh cũng không biết lúc này mình nên cảm ơn Lâm Hựu Luân hay nên hận Lâm Hựu Luân. "Tôi biết cậu chắc chắn sẽ có suy nghĩ trong lòng vì đã không hỏi ý kiến cậu trước, nên bây giờ tôi cho cậu một cơ hội lựa chọn.

Nếu cậu không muốn đóng bộ phim này, năm sau 'The Voice' tôi đảm bảo đưa cậu vào top 16." Lâm Hựu Luân cầm lấy một đồng xu game, "Cơ hội chỉ có một lần, hy vọng cậu không hối hận về quyết định của mình." Trịnh Y Kiện chỉ do dự một chút rồi đưa ra quyết định: "Tôi chọn đóng phim!" Lâm Hựu Luân dùng ngón cái búng đồng xu trong tay lên, đồng xu vẽ một đường cong trong không trung, cuối cùng rơi xuống trước mặt Trịnh Y Kiện, "Về chuẩn bị đi, hai ngày sau trực tiếp vào đoàn làm phim." Nói xong, anh đứng dậy đi ra cửa. "Anh Lâm," Trịnh Y Kiện gọi với theo, "bộ phim này tôi đóng vai nam chính phải không ạ?" Lâm Hựu Luân quay đầu lại nhìn Trịnh Y Kiện một cái, "Cậu nghĩ sao?" Trịnh Y Kiện vui mừng khôn xiết, lại hỏi tiếp: "Vậy ai đóng vai nữ chính ạ?" Khóe miệng Lâm Hựu Luân nở một nụ

cười đầy ẩn ý: "Bạn gái cũ của đạo diễn." "A..." mặt Trịnh Y Kiện xịu xuống, "Vậy đạo diễn có vì chuyện này mà ngứa mắt tôi, cố tình làm khó tôi không ạ?" Lâm Hựu Luân lúc rời đi không trả lời câu hỏi của Trịnh Y Kiện, nhưng trong lòng lại thầm cười trộm: Nhóc con, cậu tưởng làm ngôi sao dễ dàng vậy sao?

Cái tên Trịnh Y Kiện bị Lâm Hựu Luân gạch khỏi danh sách thí sinh của "The Voice", rồi lại bị ném vào đoàn phim "Sinh tử thời tốc".

Người biết toàn bộ nội tình của chuyện này chỉ đếm trên đầu ngón tay, vì vậy rất nhiều khán giả không biết, đã từng có một người tên là Trịnh Y Kiện tham gia cuộc thi "The Voice" mùa đầu tiên.

Mãi đến nhiều năm sau, khi Trịnh Y Kiện và La Văn cùng tham gia một chương trình talkshow, La Văn mới tiết lộ Trịnh Y Kiện suýt nữa đã trở thành đệ tử của mình.

Người dẫn chương trình vô cùng kinh ngạc, sau khi hỏi kỹ mới biết, hóa ra trước khi thành danh Trịnh Y Kiện còn có một câu chuyện "trắc trở" như vậy.

Sau khi tập thứ tư của "The Voice" phát sóng, rating lại một lần nữa lập kỷ lục mới, tỷ suất người xem ở khung giờ cao điểm có lúc vượt quá 38%.

Sau khi bản quyền phát lại được các đài truyền hình ở Đài Loan, Singapore mua lại, những khu vực này cũng nhanh chóng dấy lên một làn sóng hâm mộ "The Voice".

Sau khi danh sách 16 thí sinh được xác định, tiếp theo sẽ là một tháng huấn luyện tập trung, sau đó mới đến vòng thi thứ hai.

Trong thời gian này, giải Kim Tượng lần thứ 7 của Hong Kong sắp diễn ra đã thuận lợi tiếp nối sức nóng của "The Voice", trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi của truyền thông và công chúng Hong Kong.

"Xin lỗi nhé, tôi ù rồi!" Chu Nhuận Phát lật bài, vui vẻ chìa tay ra: "Trả tiền, trả tiền!" Trương Mạn Ngọc nhìn ví tiền xẹp lép của mình, bĩu môi phàn nàn: "Anh Phát bây giờ đúng là người gặp chuyện vui tinh thần sảng khoái, đến vận may cũng thuận lợi thế này, ván bài này không thể đánh tiếp được nữa rồi." "Vận may của mình đen lại còn đổ tại người ta toàn thắng tiền!

Với trình độ của cậu, lần sau thật không dám gọi cậu đến đánh bài nữa." Chung Sở Hồng trêu chọc Trương Mạn Ngọc vài câu, rồi lại chuyển mũi dùi sang Chu Nhuận Phát, "Còn có anh Phát nữa, anh biết ở đây có người trình độ rất kém, thỉnh thoảng nhường một hai ván không được sao?" Chu Nhuận Phát liếc nhìn hai cô gái, "Thôi nào, toàn là tiền lẻ thôi mà, hai em bây giờ đều là phú bà rồi, đừng keo kiệt như vậy chứ?" "Cát-xê cả năm của tôi và chị Hồng cộng lại còn chưa bằng một nửa của anh, anh nỡ lòng nào thắng tiền của chúng tôi sao?" Trương Mạn Ngọc không chịu thua kém đáp lại. "Chị Hồng năm ngoái chỉ đóng hai bộ phim, còn A Ngọc thì khá hơn một chút, đóng ba hay bốn bộ nhỉ?

Phim hai em đóng cả năm cộng lại cũng không bằng một nửa của tôi.

Các em là phụ nữ, tôi là đàn ông.

Đàn ông phải ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình, không giống nhau." Chu Nhuận Phát nói xong còn cố ý liếc nhìn Trần Hội Liên đang ngồi đối diện mình, "Vợ ơi, anh nói đúng không?" Trần Hội Liên khẽ đá Chu Nhuận Phát một cái dưới gầm bàn, Chu Nhuận Phát lúc này mới thu lại vẻ mặt đùa cợt, nghiêm túc nói: "Các em không biết đâu, thực ra tôi áp lực lắm.

Năm nay giải Kim Tượng tuy tôi nhận được ba đề cử, nhưng dù sao trong lịch sử giải Kim Tượng vẫn chưa có tiền lệ đoạt giải liên

tiếp, tôi nghĩ lần này ban giám khảo sẽ loại tôi đầu tiên." Trương Mạn Ngọc vừa xoa bài vừa nói: "Ai mà không biết năm nay hy vọng anh Phát đoạt giải Ảnh đế là lớn nhất, thế mà anh còn nói vậy, có phải muốn đả kích những người chưa từng đoạt giải Kim Tượng như tôi không?" "Em còn trẻ, sau này chắc chắn sẽ đoạt giải đến mỏi tay." Chu Nhuận Phát nói một cách nhẹ nhàng.

Chung Sở Hồng cũng đồng ý với quan điểm của Chu Nhuận Phát. "A Ngọc em đúng là không cần vội, em không thấy chị cũng phải được đề cử liên tiếp ba năm mới đoạt giải Kim Tượng sao, anh Phát trước đây còn thảm hơn, chạy việt dã suốt ba kỳ.

Cũng đến lúc anh ấy đổi vận rồi." "Xin nhận lời chúc tốt lành của chị Hồng, nhưng không biết năm nay còn có vận may tốt như vậy không nữa." Chu Nhuận Phát thở dài một hơi, niềm vui thắng tiền đánh bài trên mặt đã không còn, chỉ còn lại đầy tâm sự. "Tôi thấy A Ngọc nói rất có lý.

Giải Kim Tượng năm nay, chỉ có giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất là không có gì hồi hộp.

Anh được đề cử tới ba vai diễn, khả năng thắng rất lớn." Chung Sở Hồng cũng rất lạc quan về việc Chu Nhuận Phát có thể đoạt giải lần này. "Lời này không phải là anh Lâm nói với chị đấy chứ?" Trương Mạn Ngọc xen vào một câu. "Làm gì có, thời gian này chúng tôi có gặp nhau đâu, lần gặp gần nhất là em đi cùng anh ấy.

Hơn nữa chuyện này năm ngoái em chẳng phải đã trải qua rồi sao, anh ấy dù có biết danh sách đoạt giải cuối cùng cũng tuyệt đối không tiết lộ cho người khác, nếu không năm ngoái cũng chẳng bày ra cái trò dùng phong bì đựng danh sách đoạt giải." Chung Sở Hồng vội vàng thanh minh.

Thời gian này, có không ít người thông qua các mối quan hệ để hỏi

thăm cô về chuyện giải Kim Tượng.

Vợ chồng Chu Nhuận Phát mời cô đến nhà đánh bài, chắc chắn cũng có ý định này, nếu không Chung Sở Hồng cũng không cố kéo Trương Mạn Ngọc đi cùng mình.

Cô nói như vậy, Chu Nhuận Phát trong lòng cũng biết, cách dò hỏi tin tức từ miệng Chung Sở Hồng chắc chắn không thành công rồi.

Danh sách đề cử giải Kim Tượng năm nay được công bố trên tạp chí "Điện ảnh song chu khan" nửa tháng trước lễ trao giải.

Chu Nhuận Phát có thể nói là người nổi bật nhất trong danh sách, ba bộ phim anh tham gia đồng thời lọt vào danh sách đề cử của giải Kim Tượng, và đều tranh giải ở cùng một hạng mục — Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Rất nhiều người đều cho rằng, năm nay tất cả các ứng cử viên khác đều chỉ làm nền, không ai nghĩ rằng có ai có thể giật được bức tượng vàng nhỏ này từ tay Chu Nhuận Phát, điều duy nhất không chắc chắn là Chu Nhuận Phát sẽ đoạt giải với vai diễn nào.

Ban đầu Chu Nhuận Phát cũng cho rằng mình cầm chắc giải thưởng, nhưng sau đó có người nhắc nhở anh, phải đặc biệt chú ý đến bộ phim "Trầm mặc đích cao dương".

Chu Nhuận Phát lúc này mới nhớ ra, nửa đầu năm ngoái Hong Kong dấy lên một làn sóng làm phim kinh dị, một trong những kẻ khởi xướng chính là bộ phim "Trầm mặc đích cao dương".

Nam diễn viên chính của phim là Hoàng Thu Sâm tuy không có danh tiếng gì, nhưng diễn xuất của anh trong bộ phim này lại được rất nhiều người khen ngợi, và mỗi năm tại giải Kim Tượng, thứ không thiếu nhất chính là ngựa ô và bất ngờ.

Dĩ nhiên diễn xuất của Hoàng Thu Sâm có tốt đến đâu, Chu Nhuận

Phát cũng không kém.

Điều thực sự khiến anh lo lắng chính là những lời tâm sự của người bạn kia: "Đừng thấy anh có ba bộ phim cùng được đề cử, nhưng không có bộ nào là do Lâm Hựu Luân đầu tư sản xuất.

Bây giờ rất nhiều người đang bị một ảo tưởng che mắt, đó là Lâm Hựu Luân đã làm chủ tịch giải Kim Tượng gần 3 năm, nhưng phim anh ta đầu tư sản xuất, tổng cộng cũng không có mấy bộ đoạt giải Kim Tượng, vì vậy họ mặc nhiên cho rằng Lâm Hựu Luân không có nhiều ảnh hưởng đến giải Kim Tượng.

Nếu anh cũng nghĩ vậy, thì đã sai lầm lớn rồi." "Lâm Hựu Luân làm vậy, một là để xây dựng hình ảnh công bằng, công chính cho giải Kim Tượng trước công chúng, hai là hai năm nay anh ta thực sự cũng không mặn mà lắm với việc đoạt giải.

Lâm Hựu Luân là người thế nào, chỉ có những thứ anh ta chơi chán, không chơi nữa, mới đến lượt người khác.

Nhìn lại những bộ phim anh ta làm trong những năm qua, đa số là phim thương mại với mục đích doanh thu phòng vé, đoạt giải hay không cũng không quan trọng.

Chương 335

Khó khăn lắm mới có lần này, anh ta không làm phim thương mại thuần túy, anh nói xem ban giám khảo giải Kim Tượng còn không phải vội vàng trao giải cho anh ta sao." "Dĩ nhiên nếu tôi là giám khảo giải Kim Tượng, chắc chắn sẽ không nịnh bợ Lâm Hựu Luân một cách lộ liễu như vậy.

Đừng nói là Kịch bản xuất sắc nhất sẽ không trao cho 'Trầm mặc đích cao dương', Phim hay nhất cũng không có khả năng lớn, vì vậy chỉ còn lại Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Trao giải này cho 'Trầm mặc đích cao dương', vừa không bị người ta nói ra nói vào, đồng thời cũng có một lời giải thích với Lâm Hựu Luân, họ tội gì mà không làm?

Còn về anh, ban giám khảo chỉ cần dùng lý do trong lịch sử giải Kim Tượng chưa có tiền lệ đoạt giải liên tiếp là có thể loại anh ra ngoài, anh thậm chí còn không thể phàn nàn." Những lời này tác động rất lớn đến Chu Nhuận Phát, đó là lý do anh có ý định thông qua Chung Sở Hồng để dò hỏi ý tứ của Lâm Hựu Luân.

Và những gì Chung Sở Hồng nói đều là sự thật, thời gian này cô quả thực rất ít gặp Lâm Hựu Luân, nguyên nhân cũng là vì danh sách đề cử của giải Kim Tượng, nhưng lần này điều khiến Lâm Hựu Luân băn khoăn lại là giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Trên danh sách đề cử mà "Điện ảnh song chu khan" công bố, ngoài việc Chu Nhuận Phát uy vũ bá khí với một giải ba đề cử, trong số các ứng cử viên cho Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, cũng có một người nổi bật không kém gì anh, đó chính là Vương Tổ Hiền.

Bộ phim "Thiến nữ u hồn" ra mắt đầu năm ngoái, doanh thu phòng

vé đã giúp xưởng phim của Từ Khắc kiếm bộn tiền, nhưng người thực sự được bộ phim lăng xê lại là Vương Tổ Hiền.

Hình tượng nữ quỷ hồ ly từ đó không ai có thể thay thế, khắc sâu vào lòng người.

Dường như đóng vai nữ quỷ vẫn chưa đủ đã, Vương Tổ Hiền tiếp tục đóng một bộ phim ma gây chấn động toàn cầu.

Tuy trong phim cô không đóng vai nữ quỷ, nhưng con ma chui ra từ màn hình TV đã thực sự dọa khán giả phát khiếp.

Khi phim công chiếu tại Nhật Bản, đã làm hai khán giả có bệnh tim tử vong.

Ngay cả khán giả Mỹ vốn không mặn mà với phim kinh dị phương Đông cũng ùn ùn kéo đến rạp chiếu phim để xem bộ phim được mệnh danh là kinh dị nhất thế giới này.

Ngay cả giới phê bình phương Tây cũng không ngớt lời khen ngợi bộ phim này, giải Kim Tượng đương nhiên cũng phải thuận theo xu hướng.

Hai bộ phim, hai đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, cứ thế vững vàng rơi vào tay Vương Tổ Hiền.

Chu Nhuận Phát nhận được ba đề cử Ảnh đế, mà còn chưa nắm chắc phần thắng, Vương Tổ Hiền chỉ nhận được hai đề cử Ảnh hậu, nhưng trong mắt nhiều người, Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay đã thuộc về cô.

Về nguyên nhân, tất nhiên vẫn phải liên quan đến Lâm Hựu Luân.

Mặc dù Lâm Hựu Luân đã nói trong nhiều dịp rằng, chức chủ tịch giải Kim Tượng của anh chỉ mang tính biểu tượng, và năm nay giải Kim Tượng còn đặc biệt bổ sung thêm một chức chủ tịch điều hành, để Ngô Vũ Sâm, người không có nhiều phim tham gia bình chọn năm

nay, đảm nhận, nhưng ai thực sự coi Lâm Hựu Luân là bù nhìn, thì người đó đúng là đồ ngốc.

Điều thực sự khiến Lâm Hựu Luân băn khoăn là, lần này trong danh sách đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất không chỉ có Vương Tổ Hiền, mà Khâu Thục Trân cũng nhận được một đề cử nhờ "Trầm mặc đích cao dương".

Vì mối quan hệ với Lâm Hựu Luân, những người bạn tốt ngày nào giờ đã trở thành người dưng.

Những đồn đoán về mối quan hệ giữa hai cô gái vốn chỉ giới hạn trong các tin tức bên lề trên các tờ báo lá cải, nhưng cùng với việc công bố danh sách đề cử giải Kim Tượng, mối quan hệ tay ba giữa Lâm Hựu Luân, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân bỗng chốc trở thành tâm điểm chú ý của cả thành phố.

Sự hứng thú của truyền thông Hong Kong trong việc tìm hiểu mối quan hệ phức tạp giữa Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân còn lớn hơn nhiều so với việc ai sẽ đoạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của Kim Tượng.

Trong một thời gian, các loại tin tức tràn ngập mặt báo, và Vương Tổ Hiền cùng Khâu Thục Trân cũng bị truyền thông châm ngòi thành công, thậm chí còn tuyên chiến qua lại.

Một người nói với phóng viên: "Bản thân không lấy được, cô ta cũng đừng hòng." Người kia cũng không chịu thua kém đáp trả: "Để xem ai cười được đến cuối cùng." Giải Kim Tượng lần thứ bảy quy tụ quá nhiều chủ đề và tâm điểm, lễ trao giải, với tư cách là sự kiện chính, hoàn toàn có thể được mô tả là thu hút mọi sự chú ý.

Dưới ánh mắt của hơn 400 nhà báo và hơn 2000 khán giả tại hiện trường, Ngô Vũ Sâm, người đảm nhận vai trò chủ tịch điều hành giải Kim Tượng năm nay, xách chiếc cặp tài liệu màu đen chứa phong bì

danh sách người đoạt giải, là người đầu tiên bước qua thảm đỏ.

Trước khi vào trong, Ngô Vũ Sâm theo lệ công việc giơ chiếc cặp lên, trình diễn trước ống kính truyền hình trực tiếp, sau đó hình ảnh được chuyển ngay đến hai người dẫn chương trình của lễ trao giải lần này.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Điện Hà xuất hiện công khai sau biến cố sinh con và ly hôn, và Tằng Chí Vi cũng là lần đầu tiên dẫn chương trình cho giải Kim Tượng.

Hai người bước xuống từ thảm đỏ, cầm micro lên và bắt đầu pha trò. "Chị Phì, chị có biết không, thực ra ban đầu đạo diễn nói với tôi, bạn dẫn của tôi là Vương Tổ Hiền." "Thật sao?

Ban đầu đạo diễn cũng nói với tôi, bạn dẫn của tôi là Chu Nhuận Phát." Tằng Chí Vi mặt mày khổ sở, "Vậy là cả hai chúng ta đều bị lừa rồi?" Thẩm Điện Hà vỗ vai anh an ủi: "Anh đừng buồn, thực ra người thiệt thòi hơn là tôi đây." Tằng Chí Vi vẻ mặt cảm động: "Vậy hai người đáng thương bị lừa chúng ta có nên ôm nhau một cái không?" Thẩm Điện Hà cảnh giác nhìn Tằng Chí Vi: "Anh chắc chắn không phải là muốn nhân cơ hội sàm sỡ tôi chứ?" Tằng Chí Vi trợn tròn mắt, "Thế mà cũng bị chị nhìn ra à?" "Thôi được rồi, thấy anh buồn bã như vậy, tôi chiều anh vậy." Thẩm Điện Hà nói xong liền dang tay ra, Tằng Chí Vi cũng quay người lại phối hợp làm động tác tương tự, nhưng trước ống kính hai người không hề ôm nhau.

Thẩm Điện Hà như một cơn gió lướt qua trước mặt Tằng Chí Vi, lao thẳng đến Chu Nhuận Phát đang bước xuống từ thảm đỏ.

Chu Nhuận Phát bị hành động của Thẩm Điện Hà dọa giật mình, nhưng khi biết bà chỉ muốn ôm mình, anh liền đáp ứng nguyện vọng này của bà.

Thẩm Điện Hà ôm Chu Nhuận Phát không chịu buông, Tằng Chí

Vi bị bỏ rơi một bên thực sự không thể chịu nổi nữa, bước tới vỗ vai Thẩm Điện Hà, ho khan hai tiếng nói: "Gần được rồi đó." Thẩm Điện Hà nhún nhảy thân mình, hoàn toàn không để ý đến Tằng Chí Vi.

Tằng Chí Vi đành phải cao giọng: "Chị mà không buông ra, tối nay anh Phát về nhà phải quỳ bàn giặt đó." Thẩm Điện Hà lúc này mới luyến tiếc buông Chu Nhuận Phát ra.

Tằng Chí Vi đưa qua một chiếc micro, lấy trang phục của Chu Nhuận Phát hôm nay ra đùa: "Năm ngoái ở giải Kim Tượng tôi nhớ anh còn ăn mặc lôi thôi lếch thếch, năm nay ăn vận chỉnh tề thế này, chắc chắn là công của bà xã đúng không?" Chu Nhuận Phát mỉm cười, không phủ nhận. "Năm nay tiếng tăm của anh về việc liên tiếp đoạt Ảnh đế rất cao đấy, có chuẩn bị sẵn mẩu giấy ghi cảm nghĩ đoạt giải không?" Tằng Chí Vi hỏi tiếp. "Cái này, phải đợi đoạt giải rồi mới có cảm nghĩ chứ." Chu Nhuận Phát không nói quá chắc chắn, tuy giới bên ngoài đều nhất trí cho rằng anh sẽ đoạt giải, nhưng trước khi kết quả được công bố, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Tằng Chí Vi lại hỏi thêm vài câu liên quan đến giải Kim Tượng rồi mới để Chu Nhuận Phát đi.

Chu Nhuận Phát vừa đi, Tằng Chí Vi và Thẩm Điện Hà lại đứng trước ống kính trực tiếp, nghiêm túc giải thích cho khán giả trước màn ảnh nhỏ lý do ban tổ chức mời họ dẫn chương trình cho lễ trao giải Kim Tượng lần này. "Chủ yếu là vì lễ trao giải lần này dù là ứng cử viên hay khách mời trao giải, trai xinh gái đẹp quá nhiều, ban tổ chức lo mọi người sẽ bị mệt mỏi vì thẩm mỹ, nên mới mời chúng tôi làm bạn dẫn." "Đúng vậy, hôm nay trên thảm đỏ trai xinh gái đẹp thật sự quá nhiều rồi, Chu Nhuận Phát, Trương Quốc Vinh, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân..." Thẩm Điện Hà đang định liệt kê từng người thì bị Tằng Chí Vi ngăn lại. "Thôi được rồi, đợi chị giới thiệu xong khách mời tối nay thì người trên thảm đỏ đã đi hết rồi, tối nay rốt

cuộc có những ai đến, vẫn nên để khán giả tự xem thì hơn." Tằng Chí Vi giơ tay lên, hình ảnh truyền hình trực tiếp liền chuyển đến thảm đỏ.

Dàn khách mời ngôi sao được mời tham dự lễ trao giải lần này có thể nói là hoành tráng nhất từ trước đến nay.

Các nghệ sĩ có tiếng tăm trong làng giải trí Hong Kong, ai nên đến, ai có thể đến, đều đã đến đủ.

Các ngôi sao cùng nhau xuất hiện, đèn flash hai bên thảm đỏ sáng rực một vùng, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Tằng Chí Vi và Thẩm Điện Hà tranh thủ phỏng vấn các ngôi sao nghệ sĩ này, trọng điểm là các ứng cử viên cho các hạng mục giải thưởng lần này.

Vừa mới tiễn đạo diễn Từ Khắc và hai diễn viên chính Triệu Văn Trác, Quan Chi Lâm của "Hoàng Phi Hồng", họ lại chặn ngay hai diễn viên chính của đoàn phim "Thiến nữ u hồn" — Trương Quốc Vinh và Vương Tổ Hiền.

Trương Quốc Vinh mặc một bộ vest lịch sự, cổ áo thắt nơ, trông rất ra dáng quý ông.

Vương Tổ Hiền thì mặc một chiếc váy dạ hội hở lưng màu tím, vai và hai cánh tay đều lộ ra ngoài, cộng thêm làn da trắng như tuyết, đẹp đến không thể tả.

Lần này Thẩm Điện Hà không đòi ôm Trương Quốc Vinh, nhưng Tằng Chí Vi khi phỏng vấn Vương Tổ Hiền lại đề nghị được ôm Tiểu Thiến một cái, nói rằng đây là giấc mơ lớn nhất của anh sau khi xem "Thiến nữ u hồn".

Vương Tổ Hiền không từ chối, Tằng Chí Vi liền vẻ mặt say đắm dang hai tay ra đón, nhưng không ngờ Vương Tổ Hiền lại vòng qua

người anh, ôm thẳng lấy Thẩm Điện Hà bên cạnh.

Tằng Chí Vi lại bị bỏ rơi, vẻ mặt không thể nào uất ức hơn.

May mà bên cạnh còn có Trương Quốc Vinh, Tằng Chí Vi vội vàng kéo anh qua phỏng vấn dồn dập.

Bên này phỏng vấn Vương Tổ Hiền và Trương Quốc Vinh, phía sau chắc chắn không thể bỏ qua Khâu Thục Trân và Hoàng Thu Sâm, ai bảo cuộc tuyên chiến qua lại giữa Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân trước lễ trao giải lại bị truyền thông xào nấu ầm ĩ, khiến cả giải Kim Tượng cũng không thể tránh khỏi.

Hoàng Thu Sâm mặc vest thắt cà vạt, dáng vẻ lập tức khiến người ta liên tưởng đến Bác sĩ Phạm trong "Trầm mặc đích cao dương".

Ngược lại, Khâu Thục Trân trong bộ váy đỏ gợi cảm lại không khiến người ta cố ý liên tưởng đến vai diễn của cô trong phim. "Lần đầu đóng phim mà đã được đề cử giải Kim Tượng, thực ra tôi đã rất mãn nguyện rồi, những chuyện khác thực sự không nghĩ nhiều." Tâm thái của Hoàng Thu Sâm rất đúng mực.

Trong vòng thẩm định đầu tiên của giải Kim Tượng, anh đồng thời được đề cử cho hai hạng mục Nam diễn viên chính xuất sắc nhất và Diễn viên mới xuất sắc nhất, nhưng theo quy định của giải Kim Tượng, cuối cùng chỉ có thể hủy bỏ tư cách đề cử Diễn viên mới xuất sắc nhất của anh. "Đừng nói vậy mà, tôi thấy anh biểu diễn trong 'Trầm mặc đích cao dương' thật sự rất lợi hại, và trong lịch sử giải Kim Tượng, có rất nhiều trường hợp lần đầu đóng phim đã đoạt giải, như Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của kỳ thứ hai Lâm Bích Kỳ, Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của kỳ thứ ba Lương Gia Huy, biết đâu anh chính là người tiếp theo." Tằng Chí Vi vỗ vai Hoàng Thu Sâm.

Bên này Thẩm Điện Hà cũng phỏng vấn ngắn Khâu Thục Trân: "A Trân trước đây cũng đã đóng một số phim, nhưng được đề cử giải

Kim Tượng hình như là lần đầu tiên nhỉ." Khâu Thục Trân gật đầu, nói: "Tôi không phải lần đầu đóng phim, nhưng các vai diễn trước đây đều rất đơn giản.

Chương 336

Lần này thì rất phức tạp, và đạo diễn yêu cầu siêu cao, nên lúc quay phim tôi thực sự rất đau khổ, dĩ nhiên thu hoạch cũng rất lớn." "Em cảm thấy hy vọng đoạt giải lần này của mình lớn đến đâu?" "Cái này thật khó nói, nhưng vì đã chịu không ít khổ cực lúc quay phim, dĩ nhiên là hy vọng lần này sẽ có thu hoạch." Dù là Khâu Thục Trân hay Vương Tổ Hiền, khi nói đến vấn đề đoạt giải, đều không nhắc đến chuyện hai người tuyên chiến qua lại trên báo chí trước đó.

Về điểm này, cả hai đều giữ được sự ăn ý cần thiết.

Các ngôi sao được mời tham dự lễ trao giải về cơ bản đều đã xuất hiện trên thảm đỏ, nhưng có khán giả tinh ý lại phát hiện, trong số đó thiếu mất một người.

Ban đầu truyền thông còn đang đoán, lần này Lâm Hựu Luân rốt cuộc sẽ chọn Vương Tổ Hiền hay Khâu Thục Trân làm bạn nữ trên thảm đỏ, nhưng kết quả lại khiến người ta vô cùng thất vọng.

Bên cạnh Vương Tổ Hiền là Trương Quốc Vinh, bên cạnh Khâu Thục Trân là Hoàng Thu Sâm, Lâm Hựu Luân không những không chọn ai, mà còn không hề xuất hiện trên thảm đỏ.

Khi lễ trao giải chính thức bắt đầu, ống kính trực tiếp tại hiện trường cuối cùng cũng bắt được hình ảnh Lâm Hựu Luân ngồi cùng Ngô Vũ Sâm.

Sau đó, nhiếp ảnh gia lại lần lượt quay cận cảnh Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân mỗi người một lần.

Khách mời biểu diễn mở màn cho lễ trao giải năm nay là Trương Quốc Vinh.

Chiếc giỏ tre rách của Ninh Thái Thần trong phim được đưa lên sân khấu.

Sau khi hát xong bài "Thiến nữ u hồn", anh lau mồ hôi thở dài: "Thế gian thật khó nhọc, cái gì cũng phải mang lên cho mọi người xem." Một câu nói vô tâm của Trương Quốc Vinh lại nói lên xu hướng của giải Kim Tượng mấy năm gần đây.

Năm kia "Anh hùng bản sắc" làm mưa làm gió, tại lễ trao giải năm ngoái, Chu Nhuận Phát lên sân khấu làm khách mời trao giải cũng trong trang phục áo gió, kính râm, ngậm tăm của Tiểu Mã ca.

Năm ngoái "Thiến nữ u hồn" được khán giả yêu thích, thế là tối nay khi Thẩm Điện Hà lên sân khấu đã mặc trang phục nữ quỷ phiêu dật, chiêu này ngay cả Trương Quốc Vinh cũng không lường trước được. "Dám hỏi cô nương phương danh?" Thẩm Điện Hà giơ ngón tay lan hoa, vẻ mặt e thẹn nói với Trương Quốc Vinh: "Tôi là Nhiếp Tiểu Phì..." Khán giả bên dưới không vỗ tay nhiệt liệt như thường lệ, mà lại cười bò ra một tràng.

Dĩ nhiên đùa là đùa, "Thiến nữ u hồn" tại giải Kim Tượng lần này không chỉ là ứng cử viên nặng ký cho các giải thưởng, mà còn tạo ra một kỷ lục.

Ngoài việc giành giải Nhạc phim hay nhất, ba bài hát trong phim đều được đề cử cho hạng mục Ca khúc trong phim hay nhất.

Cuối cùng, giải thưởng thuộc về bài "Lê minh bất yếu lai" của Hoàng Triêm.

Khi Hoàng Triêm lên sân khấu nhận giải, ông chủ động tiết lộ, bài hát này ban đầu không phải viết riêng cho "Thiến nữ u hồn", mà là ông đã sửa lại một bài hát đã viết từ trước nhưng chưa dùng đến rồi đổi tên giao cho Từ Khắc, cái "đầu to oan uổng" này.

Lời này dĩ nhiên là nói đùa, ống kính trực tiếp đặc biệt quay cận cảnh Từ Khắc.

Lão quái Từ cười rất vui vẻ, rõ ràng không để bụng lời nói của Hoàng Triêm.

Vài hạng mục kỹ thuật được trao đầu tiên không có sự cạnh tranh gay gắt, mãi cho đến giải Chỉ đạo hành động xuất sắc nhất, mới có chút cảm giác tranh giành.

Khi giải Kim Tượng mới thành lập không có hạng mục Chỉ đạo hành động xuất sắc nhất.

Sau giải Kim Tượng lần thứ nhất, đạo diễn lớn Trương Triệt tìm đến văn phòng giải Kim Tượng, không gặp được ai, liền để lại một mảnh giấy, từ đó giải Kim Tượng đã thêm hạng mục "Chỉ đạo hành động xuất sắc nhất".

Năm nay ba ê-kíp chỉ đạo võ thuật lớn của Hong Kong cùng được đề cử, cuối cùng giải thưởng vẫn thuộc về Thành Gia Ban của Thành Long.

Dù sao thì "Hổ đảm long uy" ra mắt ở Bắc Mỹ đầu năm đã thu về 70 triệu đô la Mỹ doanh thu phòng vé, Thành Gia Ban dựa vào bộ phim này đoạt giải Chỉ đạo hành động xuất sắc nhất, Viên Hòa Bình, Hồng Kình Bảo cũng không có gì để nói. 《Thiến Nữ U Hồn》 tiếp tục duy trì xu thế thắng lớn, sau giải Ca khúc trong phim hay nhất và Nhạc phim hay nhất, lại bỏ túi thêm giải Chỉ đạo mỹ thuật xuất sắc nhất, dẫn đầu với ưu thế ba giải thưởng.

Khi đạo diễn mỹ thuật Hề Trọng Văn lên sân khấu nhận giải, máy quay trực tiếp đã chiếu một cảnh đặc tả đạo diễn Trình Hiểu Đông đang ngồi dưới khán đài.

Khán giả trước màn ảnh TV lúc này mới phát hiện, bên cạnh Trình

Hiểu Đông còn có một ông già mặt mày nghiêm nghị có đến bảy tám phần tương tự ông.

Người này chính là cha của Trình Hiểu Đông, Trình Cương.

Năm ngoái với bộ phim 《Trầm Mặc Đích Cao Dương》, khán giả đã có cái nhìn mới về vị đạo diễn danh tiếng của hãng Thiệu thị năm xưa.

Nghe nói sau bộ phim này, Thiệu Nghị Phu đã đích thân gọi điện cho Trình Cương, mời ông quay về Thiệu thị.

Tại giải Kim Tượng lần này, 《Trầm Mặc Đích Cao Dương》 và 《Thiến Nữ U Hồn》 cùng lúc lọt vào đề cử nhiều hạng mục.

Sự chú ý của mọi người đều bị Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân thu hút, mà bỏ qua mất việc cha con Trình Cương, Trình Hiểu Đông cũng sẽ có một trận PK ở hạng mục Đạo diễn xuất sắc nhất.

Đến tuổi của Trình Cương, thực ra ông đã xem nhẹ việc có đoạt giải hay không, nhưng Trình Hiểu Đông thì khác, việc 《Thiến Nữ U Hồn》 liên tiếp giành giải đã cho anh sự tự tin rất lớn.

Hề Trọng Văn đang phát biểu cảm nghĩ nhận giải trên sân khấu, Trình Hiểu Đông ngồi dưới khán đài, bề ngoài không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng như có mèo cào.

Người khác không hiểu Trình Hiểu Đông, nhưng Trình Cương lại biết rõ con trai mình.

Thấy con trai có chút "tẩu hỏa nhập ma", ông quay đầu nói: "Đừng nghĩ lung tung nữa, giải năm nay chín phần mười là con không lấy được đâu." Trình Hiểu Đông thu ánh mắt từ sân khấu về, quay sang nhìn cha mình: "Sao cha lại đả kích người ta như vậy?" "Ta đả kích con?" Trình Cương lạnh lùng hừ một tiếng, "Con có mấy cân mấy lạng ta còn không rõ sao?

Chưa kể các đối thủ cạnh tranh lần này của con thực lực đều không kém, đạo lý càng hot càng dễ chết, giải Kim Tượng tổ chức bao nhiêu năm rồi, lẽ nào con còn không nhìn ra?" Nghĩ đến tình hình trao giải mấy kỳ Kim Tượng trước, Trình Hiểu Đông đột nhiên cảm thấy lời cha mình rất có lý.

Đặc biệt là từ khi Lâm Hựu Luân tiếp quản việc tổ chức giải Kim Tượng, xu thế "chia bánh" ngày càng rõ rệt, nhất là hai kỳ gần đây, đã rất hiếm có một bộ phim nào có thể cùng lúc giành được hơn 4 giải thưởng.

Mà bây giờ 《Thiến Nữ U Hồn》 đã giành được 3 giải, điều này có nghĩa là khả năng đoạt thêm giải sau đó đã rất mong manh.

Nghĩ đến đây, lòng Trình Hiểu Đông bất giác bắt đầu chìm xuống từng chút một.

Sau giải Chỉ đạo mỹ thuật xuất sắc nhất, giải thưởng được trao ngay sau đó là Dựng phim xuất sắc nhất.

Vị khách mời trao giải mở phong bì, tuyên bố bộ phim 《Tối Hậu Thắng Lợi》 đoạt giải.

Thế nhưng ống kính máy quay trực tiếp tại hiện trường lại không nhắm vào nhà dựng phim Tưởng Quốc Toàn đang lên sân khấu, mà lại chĩa vào ba người Đàm Gia Minh, Từ Khắc, Vương Gia Vệ đang ngồi dưới khán đài.

Ba người này không phải là ứng cử viên khác cho giải Dựng phim xuất sắc nhất, ống kính chĩa vào họ là vì cả ba đều nhận được đề cử tại giải Kim Tượng lần này nhờ bộ phim 《Tối Hậu Thắng Lợi》.

Vương Gia Vệ giấu Lâm Hựu Luân lén ra ngoài giúp Đặng Quang Vinh làm phim, viết một kịch bản, một nửa bị Đàm Gia Minh lấy để quay thành bộ 《Tối Hậu Thắng Lợi》 này, nửa còn lại, Vương Gia

Vệ quay thành tác phẩm đầu tay của mình là 《Vượng Giác Tạp Môn》.

Mặc dù Lưu Trấn Vĩ đã giúp nói đỡ, Lâm Hựu Luân đồng ý không truy cứu chuyện Vương Gia Vệ "đánh lẻ", còn rất rộng lượng trả lại tự do cho anh, nhưng Đặng Quang Vinh vẫn có chút chột dạ. 《Tối Hậu Thắng Lợi》 và 《Vượng Giác Tạp Môn》 được quay xong gần như cùng lúc, 《Tối Hậu Thắng Lợi》 đã công chiếu từ năm ngoái, còn 《Vượng Giác Tạp Môn》 lại bị ém đến tận năm nay.

Vì vậy tại giải Kim Tượng lần này, Đàm Gia Minh được đề cử Đạo diễn xuất sắc nhất, Vương Gia Vệ được đề cử Kịch bản hay nhất, điều bất ngờ nhất là Từ Khắc, chỉ tham gia diễn xuất hữu nghị, vậy mà lại vớ được một đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Chỉ tiếc là, các giải Dựng phim xuất sắc nhất và Kịch bản hay nhất được trao ngay sau đó đều bị một bộ phim khác đoạt mất, lần gặp gỡ đầu tiên của Vương Gia Vệ và giải Kim Tượng cuối cùng lại vô duyên với giải thưởng.

Mà đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất mà Từ Khắc "đi ké cho vui" có được, cuối cùng cũng không địch lại được Lương Triều Vỹ với màn thể hiện xuất sắc trong 《Nhân Dân Anh Hùng》.

Khi Lương Triều Vỹ phát biểu cảm nghĩ trên sân khấu, ống kính trực tiếp tại hiện trường nhắm vào Lưu Gia Linh dưới khán đài.

Mới cách đây không lâu, cặp đôi dính tin đồn này đã lần đầu công khai thừa nhận tình cảm và còn thoải mái nắm tay nhau xuất hiện trên thảm đỏ lễ trao giải.

Trong bài phát biểu, Lương Triều Vỹ đã nhắc đến Lưu Gia Linh, đương nhiên cũng nhắc đến đạo diễn của 《Nhân Dân Anh Hùng》 là Nhĩ Đông Thăng.

Giây phút này, rất nhiều người ở hiện trường bất giác nhìn về vị trí trung tâm hàng đầu, vì Lâm Hựu Luân đang ngồi ở đó.

Bộ phim 《Nhân Dân Anh Hùng》 có doanh thu phòng vé thảm hại, nhà đầu tư lỗ sạch vốn, Nhĩ Đông Thăng cũng đối mặt với cảnh không có phim để quay.

Trong tình huống đó, Lâm Hựu Luân lại bằng lòng bỏ ra số tiền lớn để hỗ trợ Nhĩ Đông Thăng làm phim mới, không thể không nói anh rất có tầm nhìn xa.

Lương Triều Vỹ đang chìm đắm trong sự kích động khi đoạt giải, không hề biết rằng bài phát biểu của mình đã gợi ra bao nhiêu liên tưởng cho những người dưới khán đài.

Anh bước xuống trong một tràng pháo tay, Tằng Chí Vỹ và Thẩm Điện Hà quay trở lại trung tâm sân khấu.

Chương 337

Thẩm Điện Hà cầm micro định lên tiếng, nhưng Tằng Chí Vỹ lại giơ ngón tay lên miệng, làm một cử chỉ im lặng. "Cô có nghe thấy một âm thanh nào không?" "Âm thanh gì?" Thẩm Điện Hà vẻ mặt hoang mang.

Tằng Chí Vỹ thần bí nói: "Bịch!

Bịch!

Bịch!

Giống như tiếng tim đập vậy." "Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi, đúng là tiếng tim đập thật." Thẩm Điện Hà lập tức hiểu ý, bà đã đoán được Tằng Chí Vỹ muốn diễn tả điều gì. "Cô chắc là thật sự nghe thấy chứ?" Tằng Chí Vỹ lại hỏi một câu. "Tôi biết, thật ra anh muốn nói là dưới khán đài có 5 người, bây giờ đang vô cùng căng thẳng đúng không?" Tằng Chí Vỹ lắc đầu: "Không có đâu, tôi chỉ muốn nói là, tim tôi đập rất dữ dội." Lời này vừa nói ra, dưới khán đài lập tức vang lên một tràng la ó, nhưng cũng phải thừa nhận rằng, cú "bẻ lái" vô nghĩa này của Tăng Chí Vỹ quả thực đã làm dịu đi không khí căng thẳng tại hiện trường đi rất nhiều. "Giải thưởng sắp được trao tiếp theo đây rất nặng…" Thẩm Điện Hà vừa bắt đầu nói, Tằng Chí Vỹ lại chen vào một câu: "Nặng hơn cả cô à?" "Nặng hơn cả tôi!" Thẩm Điện Hà nghiêm túc gật đầu, "Xin mời khách mời trao giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, người đoạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất giải Kim Tượng năm ngoái, cô Trương Ngải Giai, và người dẫn chương trình giải Kim Tượng năm ngoái, ông Trần Hân Kiến!" Trương Ngải Giai và Trần Hân Kiến cùng nhau bước lên sân khấu, đứng trước bục trao giải. "Trần Sir, chúng ta lại gặp nhau rồi." "Đúng vậy, giờ này

năm ngoái, tôi là người dẫn chương trình, đứng một bên nhìn cô kích động nhận giải, năm nay thì đã thành hai chúng ta cùng nhau trao giải rồi." "Làm MC và làm khách mời trao giải chắc là khác nhau nhiều lắm nhỉ?" "Đương nhiên rồi, điểm khác biệt lớn nhất là có thể tự tay chạm vào cúp…" Trần Hân Kiến vừa nói vừa cầm bức tượng vàng Kim Tượng sắp được trao lên, "Nói ra thì tôi và giải Kim Tượng thật sự rất có duyên.

Vừa rồi Phì Phì giới thiệu tôi là MC của giải Kim Tượng năm ngoái, thực ra tôi đã dẫn chương trình cho giải Kim Tượng ba lần rồi, sớm hơn nữa tôi còn từng được đề cử, trên sân khấu dưới khán đài tôi đều đã ở qua, chỉ duy nhất chưa làm người nhận giải." "Hy vọng giờ này năm sau, tâm nguyện của Trần Sir có thể thành hiện thực.

Bây giờ chúng ta hãy công bố kết quả trước đã." Trương Ngải Giai mở phong bì trong tay, tự mình liếc nhìn, sau đó lại đưa cho Trần Hân Kiến xem.

Vương Tổ Hiền ngồi dưới khán đài, toàn thân căng cứng như một tảng đá, mắt chằm chằm nhìn vào phong bì trong tay Trương Ngải Giai, lòng nặng trĩu như đổ đầy chì.

Mà Khâu Thục Trân ngồi cách cô một hàng ghế tình hình cũng chẳng khá hơn là bao, trông cô có vẻ thản nhiên ngồi đó, nhưng thực ra trong lòng còn căng thẳng hơn bất cứ thứ gì.

Phong bì đã được mở, tiếp theo đáng lẽ Trương Ngải Giai sẽ công bố kết quả, nhưng sau khi nhìn thấy tên người đoạt giải, Trương Ngải Giai lại quyết định nhường cơ hội này cho Trần Hân Kiến. "Người đoạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất lần này là… cô Tiêu Phương Phương!" Tiêu Phương Phương ngồi dưới khán đài kinh ngạc che miệng, trước đó bà hoàn toàn không ôm bất kỳ hy vọng nào cho giải thưởng này, không ngờ nó lại may mắn rơi vào tay mình.

Mọi người xung quanh đều đứng dậy chúc mừng, Tiêu Phương Phương lúc này mới hoàn hồn.

Ngay khoảnh khắc biết được kết quả, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đều bất giác nhìn về phía đối phương, hai ánh mắt chạm nhau, rồi cả hai lại giả vờ như không có chuyện gì, nhanh chóng quay đầu đi.

Mặc dù không giấu được sự thất vọng, nhưng cả hai lại cùng lúc thở phào nhẹ nhõm, trong lòng đều nghĩ: May mà không phải là cô ta!

Trong lúc mọi người đang vỗ tay, Ngô Vũ Sâm nghiêng đầu về phía Lâm Hựu Luân, nói nhỏ: "Kết quả này thật bất ngờ." Lời của Ngô Vũ Sâm có ẩn ý, nhưng Lâm Hựu Luân lại cố tình giả ngốc: "Lẽ nào ông Ngô cảm thấy Tiêu Phương Phương không đáng nhận giải này?" Lâm Hựu Luân hỏi vậy, Ngô Vũ Sâm lập tức không còn gì để nói.

Bắt đầu làm diễn viên nhí từ năm sáu tuổi, Tiêu Phương Phương là người mà cả Hong Kong nhìn bà lớn lên.

Trước khi giải Kim Tượng ra đời, bà đã nổi tiếng hơn hai mươi năm: những năm 50 làm diễn viên nhí, ca khúc 《Thế Thượng Chỉ Hữu Mụ Mụ Hảo》 chính là do bà hát đầu tiên; những năm 60 là đả nữ, được mệnh danh là "công chúa hoa hồng"; những năm 70 đột nhiên biến mất khỏi làng giải trí mấy năm, chạy sang Mỹ du học, cuối cùng mang về một tấm bằng cử nhân ngành truyền thông học, mời Trần Hân Kiến làm biên kịch, một bộ 《Khiêu Hôi》 đã mở ra màn dạo đầu cho dòng phim cảnh sát-xã hội đen của Hong Kong; đến những năm 80, bà lại biến thành một diễn viên hài, một bộ 《Nữ Nhân Tứ Thập》 đã đưa bà lên ngôi Ảnh Hậu giải Kim Tượng.

Thành công trong sự nghiệp diễn xuất của Tiêu Phương Phương chỉ là thứ yếu, mấu chốt là nhân phẩm của bà được mọi người ca

ngợi.

Nếu người Hong Kong bỏ phiếu tín nhiệm, bà chắc chắn sẽ giành vị trí số một.

Với một diễn viên như vậy, Ngô Vũ Sâm thật sự không thể tìm ra lý do gì để nói bà không xứng đáng nhận giải, chỉ có thể nói lần này ông trời cũng đang giúp Lâm Hựu Luân, vì bất kể là Vương Tổ Hiền hay Khâu Thục Trân đoạt giải, anh đều sẽ bị kẹt ở giữa mà khó xử.

Tiêu Phương Phương nói rất nhiều lời cảm ơn trên sân khấu, lúc xuống đài cả hội trường đều đứng dậy vỗ tay cho bà.

Cảnh tượng này không khỏi khiến Lâm Hựu Luân nhớ đến năm 2009 ở kiếp sau, giải Kim Tượng trao cho Tiêu Phương Phương giải Thành tựu trọn đời.

Khi đó hai tai Tiêu Phương Phương đã hoàn toàn điếc, Vương Gia Vệ trao giải cho bà, Chu Tinh Trì đọc lời dẫn.

Vì tiếng vỗ tay quá lớn sẽ khiến bà đeo máy trợ thính cảm thấy khó chịu, nên khán giả tại hiện trường đã không vỗ tay, mà rất ăn ý vẫy những cây gậy phát sáng trong tay, cổ vũ cho bà trong im lặng.

Lâm Hựu Luân và Ngô Vũ Sâm đều rời khỏi chỗ ngồi, tiến lên chúc mừng Tiêu Phương Phương, những người phía sau cũng đi theo, hiện trường dưới sân khấu có lúc hỗn loạn đến mức lễ trao giải phải gián đoạn hơn 3 phút.

Vì phải kết thúc lễ trao giải trong thời gian quy định, lần này Thẩm Điện Hà và Tằng Chí Vỹ lên sân khấu đã bỏ qua cả phần lời dẫn, trực tiếp mời vợ chồng Từ Khắc, Thi Nam Sanh lên trao giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Theo thông lệ, khách mời trao giải cho bốn hạng mục diễn xuất đều sẽ mời người đoạt giải năm trước đảm nhiệm, nhưng người đoạt

giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm ngoái là Chu Nhuận Phát, năm nay lại trở thành ứng cử viên của giải thưởng, nên mới mời vợ chồng Từ Khắc, Thi Nam Sanh.

Từ Khắc, Thi Nam Sanh trò chuyện vài câu trên sân khấu, sau đó Từ Khắc liền mở phong bì.

Lúc này, ống kính trực tiếp vừa hay quay thẳng vào mặt ông, bắt trọn được khoảnh khắc biểu cảm trên mặt Từ Khắc thay đổi.

Đó là một vẻ kinh ngạc xen lẫn chút khó hiểu, thoáng qua rồi lập tức trở lại bình thường.

Chu Nhuận Phát ngồi dưới khán đài, chỉ nhìn biểu cảm thì tuyệt đối không thấy có gì bất thường, nhưng thực tế lòng anh rất hoảng, trên mặt dường như có thể cảm nhận được hơi thở của tất cả mọi người tại hiện trường.

Từ Khắc cao giọng tuyên bố: "Diễn viên đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất lần này là... 《Trầm Mặc Đích Cao Dương》, Hoàng Thu Sâm!" Người quay phim trực tiếp tại hiện trường đã sớm chĩa ống kính vào Chu Nhuận Phát, nhưng lại nghe được một kết quả như vậy, liền vội vàng tìm kiếm bóng dáng Hoàng Thu Sâm dưới khán đài.

Mà biểu cảm của Chu Nhuận Phát ngay khoảnh khắc biết kết quả giải thưởng, lại bị ống kính trực tiếp bắt trọn.

Dường như là bực bội, tiếc nuối, lại giống như nhẹ nhõm, giải thoát, phức tạp khó tả.

Ống kính trực tiếp rất nhanh đã khóa được vị trí của Hoàng Thu Sâm, lúc này Hoàng Thu Sâm đã đứng dậy, đang đi lên sân khấu.

Nhận cúp từ tay Từ Khắc, câu đầu tiên Hoàng Thu Sâm nói là: "Rất... rất bất ngờ!" Dưới khán đài không có những tràng pháo tay

nồng nhiệt như những người đoạt giải khác, mà là một trận cười thiện ý, vì bộ dạng của Hoàng Thu Sâm bây giờ, quả thực khác một trời một vực với bác sĩ Phạm lạnh lùng tàn khốc trong 《Trầm Mặc Đích Cao Dương》, bởi vì anh quá kích động.

Lắp bắp phát biểu xong bài cảm nghĩ, trên đường trở về Hoàng Thu Sâm vẫn cảm thấy mình như đang đi trên mây, ngược lại Chu Nhuận Phát rất phong độ đi tới bắt tay anh, hai người đứng nói chuyện một lúc lâu mới tách ra. "Chu Nhuận Phát năm nay thật đáng tiếc!" Ngô Vũ Sâm khẽ thở dài bên cạnh Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân không tỏ thái độ, kết quả này so với trong ấn tượng của anh quả thực có một chút sai lệch, vì với bộ phim 《Trầm Mặc Đích Cao Dương》 này, ngôi vị Ảnh Đế của Hoàng Thu Sâm đã đến sớm hơn kiếp sau vài năm.

Chu Nhuận Phát bất ngờ mất ngôi Ảnh Đế, nhưng người bạn học của anh là Lâm Lĩnh Đông lại đạt được ước nguyện, giành giải Đạo diễn xuất sắc nhất.

Vị đạo diễn tài ba này nhờ hai tác phẩm 《Long Hổ Phong Vân》 và 《Giam Ngục Phong Vân》 mà cùng lúc lọt vào đề cử Đạo diễn xuất sắc nhất, lúc mới gia nhập Tân Nghệ Thành, lại chỉ có thể theo kịch bản người khác viết sẵn để quay vài bộ phim hài, không có nhiều đất dụng võ, bản thân anh cũng không thích.

Mãi đến khi quay xong 4 bộ phim, cuối cùng Mạch Gia mới đồng ý để anh quay một bộ phim theo ý tưởng của mình, lúc này mới có được 《Long Hổ Phong Vân》 thành công cả về doanh thu lẫn danh tiếng.

Vì vậy khi lên sân khấu nhận giải, Lâm Lĩnh Đông giơ cao chiếc cúp, phấn khích hét lớn về phía Mạch Gia đang ngồi dưới khán đài: "Ông chủ, tôi làm được rồi!" Lâm Lĩnh Đông phấn khích hét lên một câu trên sân khấu, lúc này màn hình truyền hình trực tiếp chuyển

xuống khán đài, ống kính nhắm thẳng vào Mạch Gia.

Mạch Gia đang bắt tay với những người xung quanh, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Bụp một tiếng, màn hình TV tối đen, Lâm Kiện Nhạc bỏ điều khiển từ xa xuống, dựa vào ghế sofa nhắm mắt trầm tư.

Tân Nghệ Thành tái cơ cấu thành Hoàn Á, Lâm Lĩnh Đông chính là một trong những người đã đi theo Mạch Gia.

Bây giờ nhìn thấy anh ta đoạt giải trên sân khấu Kim Tượng, Lâm Kiện Nhạc đột nhiên có chút hối hận.

Khi thật sự bước chân vào ngành điện ảnh, Lâm Kiện Nhạc mới cảm nhận sâu sắc rằng nhân tài khó kiếm.

Các công ty điện ảnh như Gia Hòa, Thiệu thị đều có một hệ thống đào tạo nhân tài hoàn chỉnh của riêng mình, còn các công ty điện ảnh khác chỉ có thể dựa vào may mắn hoặc bỏ giá cao để lôi kéo người.

Ban đầu Lâm Kiện Nhạc nghĩ rằng sẽ nắm toàn quyền kiểm soát công ty trước, sau đó mới xem xét vấn đề chảy máu nhân tài, nhưng đến khi Hoàn Á tái cơ cấu thành công, quay đầu lại mới phát hiện, công ty ngoài tài nguyên nghệ sĩ và bản quyền ra, thì chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

Cách đây một thời gian, Hoàng Bách Minh, một trong ba người đứng đầu Tân Nghệ Thành cũ, có đến tìm Lâm Kiện Nhạc một lần.

Chương 338

Hai bên đều có ý định hợp tác, chỉ là lúc đó Hoàng Bách Minh hét giá quá cao, Lâm Kiện Nhạc đã không đồng ý.

Lâm Kiện Nhạc suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn nhấc điện thoại lên. "Anh Hoàng phải không?

Chuyện lần trước anh nói với tôi, có lẽ chúng ta có thể bàn lại..." Sau khi hẹn gặp lại Hoàng Bách Minh qua điện thoại, Lâm Kiện Nhạc vừa đặt điện thoại xuống thì điện thoại của cha anh, Lâm Bạch Hân, lại gọi đến. "Cha, muộn thế này rồi mà cha còn chưa nghỉ ngơi ạ?" "Con xem truyền hình trực tiếp giải Kim Tượng rồi chứ?" "Con vừa mới xem, có chuyện gì vậy ạ?" Lâm Kiện Nhạc khẽ nhíu mày, cha anh gọi điện vào lúc này để nói về giải Kim Tượng, ý đồ có chút khó đoán. "Bản quyền phát sóng giải Kim Tượng, Vô tuyến chỉ mua độc quyền ba năm, con thấy Á thị có khả năng giành được bản quyền phát sóng năm sau không?" "Tuyệt đối không thể." Lâm Kiện Nhạc gần như không cần suy nghĩ đã đưa ra kết luận. "Tại sao?" "Vì Lâm Hựu Luân và Thiệu Nghị Phu có mối quan hệ lợi ích mật thiết hơn." Lâm Kiện Nhạc suýt nữa đã nói ra chuyện quan hệ của mình với Lâm Hựu Luân rất tệ, may mà đổi lời kịp lúc.

Lâm Bạch Hân ở đầu dây bên kia im lặng một lúc, rồi lại hỏi sang một chuyện khác. "Lâm Lĩnh Đông đó là sao vậy?

Ta nhớ hình như cậu ta là đạo diễn của Tân Nghệ Thành, bây giờ cậu ta đã rời đi rồi à?" Lâm Kiện Nhạc trong lòng hơi rùng mình, "Chuyện này nói ra hơi phức tạp, sau này con sẽ giải thích kỹ với cha, tóm lại bây giờ cậu ta không còn là đạo diễn của Hoàn Á nữa." "Nói cách khác, năm nay Hoàn Á không giành được giải nào ở Kim Tượng

à?" "Cha, giải Kim Tượng là do Lâm Hựu Luân bày ra, Hoàn Á không đoạt giải cũng không nói lên vấn đề gì đâu ạ?" "Ý con là Lâm Hựu Luân cố tình không cho phim của Hoàn Á đoạt giải?" Lâm Bạch Hân rất không hài lòng với câu trả lời này của con trai, giọng nói cũng nặng thêm vài phần: "Tập đoàn Lệ Tân dù sao cũng là cổ đông của Gia Nghị, Lâm Hựu Luân có cần thiết phải làm khó Hoàn Á trong chuyện này không?" "Con, con không có ý đó..." Lâm Kiện Nhạc nhất thời không biết nên giải thích thế nào. "Thôi được rồi, ta chỉ nói vậy thôi, con tự mình suy nghĩ cho kỹ đi!" Lâm Bạch Hân mệt mỏi, không nói thêm gì nữa liền cúp máy.

Đặt điện thoại xuống, suy nghĩ của hai cha con lại không hoàn toàn giống nhau.

Lâm Kiện Nhạc đang tính toán phải đẩy nhanh tiến độ đàm phán với Hoàng Bách Minh, còn Lâm Bạch Hân thì đã xác định được một chuyện – tin đồn trong giới về việc Lâm Kiện Nhạc và Lâm Hựu Luân tư thù vì một nữ minh tinh, xem ra là thật.

Lâm Kiện Nhạc có hứng thú đầu tư vào ngành điện ảnh hơn nhiều so với làm truyền hình, còn Lâm Bạch Hân thì ngược lại.

Ông luôn hy vọng có thể xây dựng một đế chế truyền hình như Thiệu Nghị Phu, trên con đường phát triển đa dạng hóa của tập đoàn, hai cha con luôn tồn tại bất đồng.

Trước đây Á thị chỉ cần cạnh tranh với Vô tuyến, bây giờ lại có thêm một Lâm Hựu Luân, Lâm Bạch Hân lập tức cảm thấy áp lực không nhỏ. 《Hảo Thanh Âm》 mới phát sóng giai đoạn đầu tiên của cuộc thi, đã ép Á thị đến không thở nổi về mặt rating, nếu có thêm vài chương trình như vậy nữa, Á thị đừng nói đến việc thách thức vị thế bá chủ của Vô tuyến, mà ngay cả hoạt động bình thường cũng có thể gặp vấn đề.

Trong cuộc họp cấp cao của Á thị ngày hôm sau, Lâm Bạch Hân đã nói ra những lo lắng trong lòng, và tha thiết hy vọng mọi người nghĩ ra cách nào đó để giúp Á thị vượt qua khó khăn trước mắt.

Mọi người bên dưới đều cúi đầu không nói gì, Lâm Bạch Hân trong lòng rất thất vọng. "Vô tuyến có Hoa hậu Hong Kong, chúng ta có Hoa hậu Á châu.

Bây giờ Vô tuyến có 《Hảo Thanh Âm》, tại sao chúng ta không thể làm một chương trình tương tự để đối đầu với Vô tuyến?" Giám đốc chương trình của Á thị, Từ Hiểu Minh, ngẩng đầu lên giải thích: "《Hảo Thanh Âm》 đã đăng ký bảo hộ độc quyền bản quyền format chương trình tại hơn 30 quốc gia và khu vực lớn trên toàn cầu.

Nếu chúng ta tự ý mô phỏng mà không được cấp phép, sẽ phải đối mặt với rủi ro pháp lý rất lớn." Lâm Bạch Hân lúc này mới nhận ra mình đã nghĩ vấn đề quá đơn giản, nhưng ông vẫn không cam tâm: "Lẽ nào không còn cách nào khác sao?" "Loại chương trình giải trí này, tài nguyên trong tay Vô tuyến nhiều hơn chúng ta quá nhiều, đối đầu trực diện với họ không phải là lựa chọn khôn ngoan." Tổng thanh tra chương trình Lý Trang Liệt không nhịn được khuyên một câu.

Lâm Bạch Hân nhìn Lý Trang Liệt: "Vậy ý của giám chế Lý là?" "Chương trình giải trí không thể thu hút khán giả lâu dài, thứ hữu hiệu nhất để tranh giành rating vẫn là phim truyền hình." Lời này của Lý Trang Liệt đã nhắc nhở Lâm Bạch Hân, hơn nửa năm trước Á thị đã bỏ ra số tiền khổng lồ để quay 《Sưu Thần Ký》, qua một thời gian dài như vậy, ông đã quên hỏi bộ phim này bây giờ quay đến đâu rồi.

Lý Trang Liệt liếc nhìn Tiêu Nhuệ đang ngồi đối diện mình.

Lâm Bạch Hân đã dùng lương cao để lôi kéo Tiêu Nhuệ từ Vô tuyến về, lại còn giao 《Sưu Thần Ký》 cho ông ta làm giám chế, nên câu hỏi này, hiển nhiên là nên do Tiêu Nhuệ trả lời. "Ông Lâm cứ yên

tâm, 20 tập đầu của bộ phim đã sản xuất xong.

Chuyện khác tôi không dám khoe khoang, nhưng kỹ xảo của bộ phim này tuyệt đối vượt xa tất cả các bộ phim truyền hình khác của Hong Kong hiện nay." Đây là tin tốt đầu tiên mà Lâm Bạch Hân nghe được trong cuộc họp hôm nay, không khỏi vô cùng hài lòng với Tiêu Nhuệ. "Tốt lắm, bộ phim này phải nhanh chóng lên sóng, tác phẩm của Lâm Hựu Luân, chắc chắn rating sẽ rất được đảm bảo." Lý Trang Liệt mấp máy môi, định mở miệng nói, nhưng lại bị Từ Hiểu Minh ngồi chéo đối diện dùng ánh mắt ngăn lại.

Lâm Bạch Hân đã hỏi han chi tiết về tình hình sản xuất của 《Sưu Thần Ký》 trong cuộc họp, sau khi tan họp còn gọi thẳng Tiêu Nhuệ vào văn phòng của mình.

Ra khỏi phòng họp, Lý Trang Liệt không nhịn được phàn nàn với Từ Hiểu Minh: "Vừa rồi sao anh lại ngăn tôi?" "Lẽ nào anh không nhìn ra, ông Lâm bây giờ đã xem 《Sưu Thần Ký》 như cọng rơm cứu mạng, cho dù anh có đưa ra ý kiến khác, anh nghĩ ông ấy có nghe lọt tai không?" Từ Hiểu Minh hỏi lại.

Ban đầu, bản quyền chuyển thể thành phim truyền hình của 《Sưu Thần Ký》 là do chính Lý Trang Liệt đi đàm phán với Lâm Hựu Luân, nhưng Lý Trang Liệt lại cực lực phản đối việc dùng chi phí cao để quay bộ phim này, vì chắc chắn sẽ không thu hồi được vốn.

Theo Lý Trang Liệt, thời điểm thích hợp nhất để quay 《Sưu Thần Ký》 là nên đợi đến khi kỹ thuật đặc xảo trong sản xuất truyền hình trưởng thành hơn nữa.

Cũng chính vì sự kiên trì của ông, 《Sưu Thần Ký》 mới trì trệ chưa khởi quay.

Bây giờ cổ đông lớn của Á thị đã từ Khâu Đức Căn đổi thành Lâm Bạch Hân, thái độ của Lý Trang Liệt không còn hiệu quả như trước

nữa.

Lâm Bạch Hân ôm mộng làm nên sự nghiệp lớn, việc bỏ ra số tiền lớn để sản xuất 《Sưu Thần Ký》 chính là quyết định đầu tiên ông đưa ra sau khi tiếp quản Á thị.

Lý Trang Liệt lúc đó đã khuyên can, nhưng Lâm Bạch Hân không nghe.

Bây giờ tình hình của Á thị còn nghiêm trọng hơn trước, đối mặt với cú sốc rating từ 《Hảo Thanh Âm》, Lâm Bạch Hân càng không thể xem lời của Lý Trang Liệt ra gì. "Suy nghĩ của ông Lâm là tốt, nhưng ông ấy lại không nghĩ rằng, 40 triệu có lẽ có thể quay được một bộ phim điện ảnh không tồi, nhưng để quay một bộ phim dài 50 tập, chút kỹ xảo đó căn bản không đủ xem.

Khán giả bây giờ, kỹ xảo nào trong phim điện ảnh mà chưa từng thấy, phim truyền hình cũng chơi trò này, căn bản sẽ không được lòng họ.

Mà số tiền này nếu dùng để quay phim truyền hình khác, đủ để quay 4, 5 bộ phim dài tập." Lý Trang Liệt lo lắng nói. "Tình hình này tôi cũng biết, nhưng bây giờ thật sự không phải là lúc để khuyên.

Anh không thấy Tiêu Nhuệ đang được ông Lâm sủng ái sao, lúc này anh nói 《Sưu Thần Ký》 không tốt, không chỉ ông Lâm không thích nghe, mà Tiêu Nhuệ cũng sẽ có ý kiến với anh." Từ Hiểu Minh vỗ vai Lý Trang Liệt, "Tôi và anh đều là người cũ do chú Căn để lại, ông Lâm dùng chúng ta, nhưng sẽ không hoàn toàn tin tưởng chúng ta, có những chuyện không phải chúng ta có thể thay đổi được." Lý Trang Liệt thở dài một hơi, không nói gì thêm.

Ngày hôm sau, tin tức 《Sưu Thần Ký》 sắp phát sóng đã xuất hiện trên các tờ báo lớn của Hong Kong.

Á thị còn đặc biệt dành ra nửa phút quảng cáo trong khung giờ vàng để chiếu trailer của 《Sưu Thần Ký》.

Kỹ xảo được làm ra từ chi phí sản xuất 40 triệu, tuy không thể chấn động như trong phim điện ảnh, nhưng lần đầu tiên được sử dụng quy mô lớn như vậy trong phim truyền hình, vẫn khiến không ít khán giả cảm thấy rất mới mẻ.

Cộng thêm sức hút vốn có của tác phẩm 《Sưu Thần Ký》, tập đầu tiên của bộ phim đã đạt được 35% tỷ suất người xem.

Tập thứ hai có giảm nhẹ, nhưng rating trung bình cũng đạt 30%.

Tỷ suất người xem như vậy nếu ở Vô tuyến, chỉ có thể nói là không tồi, nhưng vẫn chưa phải là tốt nhất.

Nhưng đối với Á thị, nơi mà rating chỉ cần đạt hai con số đã là thành công, vượt qua 20% là đại thắng, thì đây thực sự là một thành tích vô cùng phấn khởi.

Lâm Bạch Hân vô cùng hài lòng về điều này, địa vị của Tiêu Nhuệ tại Á thị cũng theo đó mà lên như diều gặp gió, thậm chí còn có tin đồn, ông ta sẽ sớm thay thế vị trí tổng thanh tra chương trình của Lý Trang Liệt.

Sau khi 《Sưu Thần Ký》 phát sóng, một phóng viên đã gặp Lâm Hựu Luân ở cửa một nhà hàng và phỏng vấn anh về chuyện này. "Á thị đã quay xong 《Sưu Thần Ký》 rồi à?" Phản ứng của Lâm Hựu Luân nằm ngoài dự đoán của phóng viên, "Cảm ơn anh đã nhắc, tối nay về tôi sẽ xem." Lâm Hựu Luân chỉ trả lời vài câu ngắn gọn, nhưng thái độ trong đó lại rất đáng để suy ngẫm.

Nhiều phương tiện truyền thông khi đưa tin liên quan đều đã trích dẫn hoặc dẫn nguyên văn lời của anh, từ đó gây ra không ít đồn đoán. 《Nhiệt Điểm Tiệt Kích》 là một chương trình tạp chí tin tức trực

tiếp hàng ngày do Đài phát thanh Hong Kong sản xuất.

Mỗi ngày trên đường đi xe ra ngoài uống trà chiều, Thiệu Nghị Phu đều sẽ bảo tài xế mở radio nghe chương trình này, hôm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ. "Bộ phim truyền hình 《Sưu Thần Ký》 được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên đang gây sốt trên ATV.

Tác giả nguyên tác Lâm Hựu Luân khi được phỏng vấn trên đường phố lại tuyên bố mình không biết chuyện này, từ đó dấy lên tin đồn anh và cấp cao Á thị bất hòa.

Lưu Sir nhìn nhận tin tức này thế nào?" 《Nhiệt Điểm Tiệt Kích》 bao gồm ba chuyên mục "Tin tức 300 giây", "Lưu Sir bình báo", và "Kết nối Đài Loan".

Chương 339

Sau khi người dẫn chương trình nhanh chóng điểm qua các tin tức nóng hổi toàn cầu trong ngày, liền mời nhà bình luận đặc biệt Lưu Thân, người có ba mươi năm kinh nghiệm truyền thông phong phú, cùng tập trung vào chủ đề tin tức nóng trong ngày, phân tích và bình luận sâu về các sự kiện toàn cầu.

Hôm nay, chủ đề của chương trình ngay từ đầu đã tập trung vào sự thành công của 《Sưu Thần Ký》. "Việc phát sóng 《Sưu Thần Ký》 đã gây được sự chú ý rộng rãi khắp Hong Kong, nóng đến mức nào ư?

Con gái tám tuổi của tôi cũng đã ngồi sẵn trước TV, chỉ để chờ xem bộ phim này.

Mà như chúng ta đều biết, tiểu thuyết 《Sưu Thần Ký》 vừa ra mắt đã được độc giả nồng nhiệt đón nhận, kỷ lục tiêu thụ gần 10 triệu bản đến nay vẫn chưa bị phá vỡ.

Có thể nói lượng độc giả khổng lồ đã tạo nên sự bùng nổ của bộ phim truyền hình.

Về phần phản ứng của Lâm Hựu Luân, cá nhân tôi cho rằng không khó để lý giải. 《Sưu Thần Ký》 là tác phẩm của Lâm Hựu Luân từ 2 năm trước, lúc đó Á thị vẫn còn do Khâu Đức Căn nắm quyền, và mối quan hệ lợi ích giữa Lâm Hựu Luân và Vô tuyến cũng chưa mật thiết như bây giờ.

Lúc đó có lẽ Lâm Hựu Luân không ngờ rằng, Á thị sẽ nhanh chóng bị Khâu Đức Căn bán cho gia tộc Lâm Bạch Hân, bản quyền chuyển thể thành phim truyền hình của tiểu thuyết cũng theo đó mà đổi chủ." "Tại sao Lâm Hựu Luân lại có phản ứng lạnh nhạt như vậy với việc

phát sóng bộ phim chuyển thể?

Dân gian đồn rằng là do anh ta và con trai của Lâm Bạch Hân, Lâm Kiện Nhạc, có mâu thuẫn.

Nhưng cách nói này không có bằng chứng thực tế, ngược lại nếu phân tích từ thân phận hiện tại của Lâm Hựu Luân, phản ứng này là rất bình thường.

Lâm Hựu Luân là cổ đông của Vô tuyến, mà Á thị và Vô tuyến luôn là đối thủ cạnh tranh, lúc này Lâm Hựu Luân đương nhiên không thể cổ vũ cho đối thủ." Lưu Thân đưa ra một phân tích rất chi tiết. "Á thị đang tấn công mạnh mẽ, Vô tuyến chắc cũng sẽ không ngồi yên chờ chết.

Lưu Sir nghĩ lần này hai đài truyền hình có tái diễn cuộc chiến khốc liệt như 'đại chiến Ngũ Đài Sơn' cuối những năm 70 không?" người dẫn chương trình tiếp tục hỏi. "Rating của 《Sưu Thần Ký》 quả thực rất cao, nhưng Á thị chỉ dựa vào bộ phim này hiển nhiên vẫn chưa thể lay chuyển vị thế của Vô tuyến.

Vì vậy nếu tôi là cấp cao của Vô tuyến, việc đầu tiên cần làm là ổn định trận địa, còn việc phản công thì phải xem là đề tài gì.

Ít nhất là ở mảng phim võ hiệp, hiện tại thật sự không có đề tài nào có thể sánh ngang với 《Sưu Thần Ký》, trừ khi Lâm Hựu Luân ngay lập tức viết một bộ tiểu thuyết mới giao cho Vô tuyến quay." "Chỉ có Lâm Hựu Luân mới có thể đánh bại Lâm Hựu Luân, Lưu Sir có quan điểm như vậy phải không?" "Có thể hiểu như vậy.

Về phương diện điện ảnh thì không cần phải nói, Lâm Hựu Luân đến nay vẫn là bất khả chiến bại.

Chỉ riêng mảng tiểu thuyết, sau Kim Dung, Cổ Long, thì Lâm Hựu Luân là người có thành tựu lớn nhất.

Hơn nữa, ưu thế lớn nhất của anh ta là trẻ tuổi, sau này sẽ còn có nhiều tác phẩm hơn nữa ra đời.

Không nói là vượt qua các tác phẩm trước, chỉ cần giữ được phong độ nhất quán, thì cũng đã rất lợi hại rồi.

Cộng thêm việc anh ta còn nắm trong tay nguồn lực như 《Minh Báo》, về cơ bản không ai là đối thủ của anh ta." Cuộc thảo luận giữa người dẫn chương trình và nhà bình luận Lưu Thân về chủ đề Lâm Hựu Luân và 《Sưu Thần Ký》 đến đây là kết thúc, nhưng dòng suy nghĩ của Thiệu Nghị Phu vẫn còn dừng lại ở cuộc đối thoại vừa nghe được trong chương trình.

Thiệu Nghị Phu có một chỗ ngồi cố định tại quán trà này.

Lúc lên lầu, ông hỏi A Hào đang dìu mình bên cạnh: "Bên anh Lâm đã có trả lời chưa?" "Anh Lâm nói thời gian huấn luyện một tháng cho các huấn luyện viên đã là thời gian ngắn nhất có thể, nếu không việc huấn luyện học viên sẽ không có hiệu quả rõ rệt." A Hào cẩn thận báo lại tin này cho Thiệu Nghị Phu.

Tuy nói Á thị không thể chỉ dựa vào một bộ phim truyền hình mà đánh bại Vô tuyến, nhưng sự thành công của 《Sưu Thần Ký》 đã gây áp lực không nhỏ cho Vô tuyến.

Suy nghĩ ban đầu của Thiệu Nghị Phu là đẩy sớm giai đoạn thứ hai của cuộc thi 《Hảo Thanh Âm》 lên.

Lâm Hựu Luân không từ chối thẳng, nhưng Thiệu Nghị Phu đã biết là không thể, chuyện này chỉ có thể nghĩ cách khác. "Lẽ nào không còn cách nào khác sao?" Thiệu Nghị Phu tự lẩm bẩm. "Hôm qua Mã Phương Tung gặp cô Phương, có nhắc đến một chuyện…" A Hào chỉ nói lửng một câu như vậy, rồi ngẩng mắt lên lén quan sát biểu cảm của Thiệu Nghị Phu. "Đài Loan lại có chuyện gì rồi?" Thiệu Nghị Phu chau mày, trên trán hằn sâu một nếp nhăn.

Mới đầu năm nay, ông Tưởng nhỏ qua đời, gây ra sự quan tâm của trong và ngoài nước đối với tình hình chính trị Đài Loan.

Hễ có tin tức gì liên quan đến Đài Loan, Thiệu Nghị Phu theo bản năng sẽ nghĩ về phương diện đó. "Chú Sáu còn nhớ bộ kịch rối túi vải mua lại năm ngoái không ạ?" Nghe thấy không liên quan đến chính trị Đài Loan, biểu cảm của Thiệu Nghị Phu lập tức thả lỏng hơn nhiều, ông gật đầu nói: "Có chút ấn tượng." Kịch rối túi vải rất có thị trường ở Đài Loan, nhưng sang đến Hong Kong thì lượng khán giả ít hơn nhiều.

Lúc đó Vô tuyến mua bản quyền phát sóng bộ kịch này, hoàn toàn là nể mặt Lâm Hựu Luân và đề tài chuyển thể từ 《Sưu Thần Ký》, nhưng sau khi mua về vẫn chưa hề phát sóng.

A Hào nhắc đến chuyện này, Thiệu Nghị Phu như có điều suy nghĩ, hỏi một câu: "Bộ kịch này đã phát sóng ở Đài Loan rồi à?" "Theo lời Mã Phương Tung, bộ kịch này ở Đài Loan rating rất khủng, mấy bộ phim truyền hình ăn khách cùng thời đều bị nó cho qua mặt." A Hào nói ra thông tin mình nghe được.

Thiệu Nghị Phu híp mắt lại, suy nghĩ một lúc, rồi lập tức ra lệnh cho A Hào: "Cậu gọi điện đi hỏi ngay xem, bộ kịch này dự định khi nào phát sóng?" A Hào ra ngoài vài phút, quay lại báo cho Thiệu Nghị Phu, bộ kịch rối túi vải này vì khi sản xuất là lồng tiếng Quan thoại, Vô tuyến muốn phát sóng thì phải lồng lại tiếng Quảng Đông, tạm thời dự định sẽ phát trên kênh thiếu nhi của TVB. "Tiếng Quảng Đông vẫn chưa lồng xong à?" Thiệu Nghị Phu dường như nắm bắt được điều gì đó, trong lòng liền nảy ra một ý tưởng. ——"Cái gì, Vô tuyến cũng muốn chiếu 《Sưu Thần Ký》?" Lâm Bạch Hân bật dậy khỏi ghế, lấy tờ tạp chí truyền hình TVB mới nhất từ tay Tiêu Nhuệ, nhìn thấy trên trang bìa in rõ dòng tít chữ đen: "《Sưu Thần Ký》 sắp lên sóng, kính mời quý vị đón xem".

Mở trang trong ra, phần giới thiệu chương trình chỉ tóm tắt sơ lược nội dung tiểu thuyết 《Sưu Thần Ký》, không có bất kỳ hình ảnh nào từ phim, ngược lại có một danh sách dài các diễn viên.

Hầu hết các diễn viên có chút tên tuổi của Vô tuyến đều có mặt trong danh sách, các hoa đán, tiểu sinh chủ lực càng không thiếu một ai.

Dàn diễn viên như vậy có thể nói là xưa nay chưa từng có.

Từ Hiểu Minh bị gọi vội vào văn phòng của Lâm Bạch Hân, ban đầu còn không biết đã xảy ra chuyện gì, đến khi nhìn thấy phần giới thiệu chương trình trên tạp chí, cũng là một đầu mờ mịt.

Lâm Bạch Hân không cho Từ Hiểu Minh nhiều thời gian phản ứng, hỏi ngay tại chỗ: "Không phải nói bản quyền chuyển thể thành phim truyền hình của 《Sưu Thần Ký》 đang ở trong tay chúng ta sao?

Chuyện này là thế nào?

Lẽ nào Vô tuyến không sợ kiện tụng với chúng ta à?" Từ Hiểu Minh giải thích: "Chúng ta sở hữu chỉ là quyền chuyển thể tiểu thuyết thành phim truyền hình, nhưng khi ký hợp đồng có một điều khoản đặc biệt, rằng trước khi phim của chúng ta chưa phát sóng, tác giả nguyên tác không được phép cấp quyền chuyển thể cho bên thứ ba… Điểm này, cả Vô tuyến và Lâm Hựu Luân đều nên rất rõ." Lâm Bạch Hân nhìn Từ Hiểu Minh, "Vậy ý của anh là, Thiệu Nghị Phu đã già đến lú lẫn rồi, nên mới bất chấp hậu quả pháp lý mà làm bừa?" Từ Hiểu Minh lắc đầu, khả năng này gần như bằng không.

Lâm Bạch Hân vỗ vỗ tờ tạp chí trên tay, "Vậy chuyện này giải thích thế nào?" Từ Hiểu Minh lúc này ngược lại đã bình tĩnh lại, "Không biết ông Lâm có phát hiện ra không, danh sách này rất kỳ quái.

Bộ phim 《Sưu Thần Ký》 tuy có nhiều nhân vật, nhưng cũng không cần Vô tuyến phải huy động toàn bộ lực lượng để quay.

Vô tuyến thật sự làm như vậy, thì các bộ phim truyền hình khác cùng thời không quay nữa à?" "Có khi nào Vô tuyến đang tung hỏa mù không?" Tiêu Nhuệ cẩn thận chen vào một câu.

Từ Hiểu Minh lập tức phủ nhận, "Trailer đã đăng rồi, Vô tuyến chắc sẽ không đùa giỡn trong chuyện này." "Vậy có khi nào hợp đồng mà Á thị ký với Lâm Hựu Luân lúc đầu có lỗ hổng không?" Tiêu Nhuệ lại nghĩ đến một khả năng khác.

Từ Hiểu Minh vô cùng chắc chắn hợp đồng không có bất kỳ vấn đề gì, đồng thời còn nêu ra một số điểm nghi vấn trong chuyện này: "Nếu Vô tuyến thật sự khởi quay một bộ phim lớn như vậy, cho dù công tác bảo mật của họ có làm tốt đến đâu, cũng không thể nào không có chút tin tức nào lọt ra ngoài, trừ phi…" Ánh mắt của Lâm Bạch Hân và Tiêu Nhuệ đồng loạt nhìn sang, Từ Hiểu Minh chậm rãi nói: "Trừ phi Vô tuyến quay căn bản không phải là phim truyền hình." ——Vô tuyến bày ra vẻ làm thật, rầm rộ tuyên truyền 《Sưu Thần Ký》 sắp lên sóng, không chỉ thành công mê hoặc được đối thủ, mà cả giới truyền thông cũng bị làm cho hồ đồ.

Đặc biệt là danh sách diễn viên chính mà Vô tuyến công bố, trực tiếp dọa giới truyền thông một phen.

Hai bộ phim truyền hình cùng đề tài cùng lên sóng, Vô tuyến rõ ràng là muốn sống mái với Á thị.

Thế là trên truyền thông bắt đầu náo nhiệt, nói gì cũng có.

Nhưng không một ai liên hệ phiên bản 《Sưu Thần Ký》 của Vô tuyến với bộ kịch rối túi vải của Đài Loan.

Rất nhiều khán giả vào ngày phát sóng đầu tiên, đã đặc biệt ngồi

trước TV, khóa kênh từ sớm, chính là để xem diện mạo thật của 《Sưu Thần Ký》 phiên bản Vô tuyến, nhưng kết quả lại khiến họ vô cùng bất ngờ!

Câu chuyện kể đúng là 《Sưu Thần Ký》 mà mọi người quen thuộc, nhưng nhân vật chính xuất hiện lại là những con rối dây, còn danh sách diễn viên hoành tráng mà Vô tuyến công bố trước đó, thực ra nói chính xác phải là danh sách diễn viên lồng tiếng.

Cấp cao Á thị nghiêm túc chờ đợi, cuối cùng lại xem được một kết quả như vậy trên TV, người nào không giữ được bình tĩnh liền chửi ầm lên.

Từ Hiểu Minh và Lý Trang Liệt có mặt tại đó nhìn nhau, trong lòng tuy rất uất ức, nhưng không thể không thừa nhận gừng càng già càng cay.

Chương 340

Chiêu này của Thiệu Nghị Phu chơi quá đẹp, quay tất cả mọi người như chong chóng, cuối cùng còn khiến bạn không tìm được bất kỳ điểm nào để bắt bẻ.

Phiên bản kịch múa rối của 《Sưu Thần Ký》 tuy ban đầu đã lợi dụng truyền thông và sự tò mò của khán giả để thu hút đủ sự chú ý, nhưng sau khi phát sóng vài tập, tỷ suất người xem đã sụt giảm rõ rệt.

Khán giả hiển nhiên vẫn hứng thú hơn với phiên bản phim truyền hình người thật đóng của ATV.

Tuy nhiên, về mặt danh tiếng, hai bộ phim lại nhận được những đánh giá hoàn toàn trái ngược với tỷ suất người xem.

Những người đã đọc tiểu thuyết 《Sưu Thần Ký》 đều cho rằng phiên bản kịch múa rối trung thành với nguyên tác hơn, còn phiên bản phim truyền hình người thật đóng thì càng nhiều người xem lại càng nhiều người chê.

Chi phí sản xuất của phiên bản người thật đóng gấp hơn mười lần so với kịch múa rối.

Nếu nói giám chế Tiêu Nhuy không dồn tâm huyết cho bộ phim này thì chắc chắn là oan cho ông ta, chỉ là trong lòng nhiều khán giả sẽ có một sự so sánh như thế này: phiên bản kịch múa rối 《Sưu Thần Ký》 có thể chi hơn 3 triệu để làm bối cảnh và kỹ xảo, điều này đã được xem là hàng đầu trong tất cả các vở kịch múa rối truyền hình.

Sự kết hợp giữa "múa rối + kỹ xảo" cũng phù hợp hơn với nội dung của tiểu thuyết nguyên tác về mặt hình thức thể hiện.

Còn phiên bản người thật đóng của 《Sưu Thần Ký》 tuy cũng đã

tốn rất nhiều công sức vào kỹ xảo, nhưng so với những hiệu ứng được thể hiện trong các bộ phim điện ảnh bom tấn có thời lượng không quá 2 giờ và chi phí sản xuất lên tới hàng trăm triệu, thì kỹ xảo trong phim truyền hình lại trông có vẻ khá thô.

Cũng có thể nói, kỳ vọng quyết định sự thất vọng.

Mọi người vốn không kỳ vọng nhiều vào kịch múa rối, nên khi làm được đến mức này đã khiến mọi người rất ngạc nhiên.

Trong khi đó, phiên bản phim truyền hình người thật đóng lại được rất nhiều độc giả của tiểu thuyết nguyên tác đặt nhiều hy vọng và mong đợi trong nhiều năm, kết quả xem được lại không giống như tưởng tượng, khó tránh khỏi thất vọng.

Thiệu Dật Phu vốn cũng không trông mong phiên bản kịch múa rối của 《Sưu Thần Ký》 có thể đạt tỷ suất cao, chỉ cần làm giảm nhuệ khí của ATV là tốt rồi, còn những đánh giá sau đó của khán giả thì đều là thu hoạch ngoài dự kiến.

Át chủ bài thực sự của Vô Tuyến vẫn là chương trình 《The Voice》 sắp bắt đầu vòng thi thứ hai và bộ phim truyền hình 《Đại Thời Đại》 đã quay được hơn một nửa.

Tỷ suất của 《The Voice》 dù có cao đến đâu, suy cho cùng cũng chỉ là một chương trình giải trí, không thể xây dựng một lượng khán giả truyền hình cố định.

Vì vậy, vũ khí thực sự được tung ra để đối đầu trực diện với ATV chính là 《Đại Thời Đại》.

Bóng ma của vụ sụp đổ thị trường chứng khoán năm ngoái vẫn chưa hoàn toàn tan biến trong lòng người dân Hong Kong, 《Đại Thời Đại》 lại chọn bối cảnh là thị trường chứng khoán, vô hình trung đã chạm vào nỗi đau của rất nhiều người.

Thêm vào đó, trong danh sách diễn viên lại xuất hiện một nhân vật bị công chúng "ghét bỏ" như Trịnh Thiệu Thu, bộ phim còn chưa phát sóng mà trên truyền thông đã xuất hiện không ít lời chỉ trích.

Lương Gia Thụ ban đầu còn rất mừng vì bộ phim này được giao cho mình giám chế, nhưng bây giờ những lời tiêu cực liên tục truyền đến tai Thiệu Dật Phu, ông ta dần cảm thấy có chút không chịu nổi.

Những người làm việc dưới trướng Lương Gia Thụ mấy ngày nay nói chuyện làm việc đều hết sức cẩn thận, vì tâm trạng Lương Gia Thụ không tốt, động một chút là mắng người. "Không phải cậu nói với tôi, hôm kia cậu mới ăn cơm cùng phó tổng biên tập của tờ báo đó sao, đều nói không có vấn đề gì rồi, sao hôm nay trên báo vẫn đăng bài bình luận đó?" Ngay cả khi đứng ngoài cửa, người ta vẫn có thể nghe thấy tiếng Lương Gia Thụ mắng người trong điện thoại.

Người trợ lý vừa đi đến cửa do dự một chút, cuối cùng vẫn cứng rắn đẩy cửa bước vào.

Lương Gia Thụ "cạch" một tiếng đặt ống nghe xuống, ngẩng đầu nhìn người trợ lý đang run rẩy không dám hó hé, cố nén cơn nóng giận trong lòng, nói: "Báo tôi bảo cậu đi mua đâu?" Người trợ lý đưa chồng báo trên tay qua, Lương Gia Thụ phất tay, đối phương như được đại xá, không dám ở lại văn phòng lâu, đóng cửa rồi vội vàng rời đi, sợ rằng chậm một bước sẽ bị Lương Gia Thụ mắng cho một trận.

Lương Gia Thụ xem qua mấy tờ báo, hầu như đều có những bài bình luận không tốt về 《Đại Thời Đại》, nhưng đây vẫn chưa phải là điều khiến ông ta lo lắng nhất.

Bài bình luận của một nhà văn chuyên mục trên 《Minh Báo》 mới là nguồn gốc của sự bất an của ông ta.

Bộ phim 《Đại Thời Đại》 từ khi bắt đầu quay cho đến lúc sắp phát sóng, đằng sau đều có thể thấy bóng dáng của Lâm Hựu Luân.

Chính vì được Lâm Hựu Luân đánh giá cao, Vô Tuyến mới chịu đựng áp lực từ bên ngoài để phát sóng bộ phim này.

Nhưng ngay lúc 《Đại Thời Đại》 sắp lên sóng, trên 《Minh Báo》 lại xuất hiện một bài bình luận như vậy.

Tuy là của một nhà văn chuyên mục, nhưng cũng khiến Lương Gia Thụ có một cảm giác bất an mơ hồ.

Lẽ nào vào lúc này, Lâm Hựu Luân cũng nhận ra mọi chuyện không thể cứu vãn, nên mới thí tốt giữ xe, chuẩn bị đẩy mình ra làm bia đỡ đạn?

Hay là tất cả chuyện này từ đầu đến cuối đều là một cái bẫy, chuyên dùng để hạ bệ mình?

Lương Gia Thụ càng nghĩ càng rối, và đúng lúc này, điện thoại trên bàn lại reo lên. "Alo..." Lương Gia Thụ uể oải nhấc ống nghe, nhưng ngay sau đó sắc mặt liền thay đổi: "Là cô Phương à?

Đến văn phòng của ông chủ sao, được, tôi qua ngay." Cúp điện thoại, Lương Gia Thụ quyết tâm, đằng nào cũng không tránh được nhát dao này, mình không thể tự làm rối loạn trận địa được...

Đi thang máy lên tầng cao nhất, theo trợ lý của Phương Dật Hoa vào văn phòng, phát hiện người ngồi sau bàn làm việc là Thiệu Dật Phu, tim Lương Gia Thụ lập tức thót lên, đến khi khóe mắt liếc thấy Lâm Hựu Luân đang ngồi trên ghế sofa bên cạnh, ông ta mới hơi trấn tĩnh lại một chút.

Phương Dật Hoa đứng bên cạnh Thiệu Dật Phu, thấy Lương Gia Thụ vào, chỉ gật đầu với ông ta mà không nói gì.

Thiệu Dật Phu mở lời hỏi ngay về tiến độ công tác chuẩn bị trước khi 《Đại Thời Đại》 phát sóng.

Mấy ngày nay Lương Gia Thụ bị những bài báo tiêu cực trên

truyền thông làm cho sứt đầu mẻ trán, Thiệu Dật Phu đột nhiên hỏi đến chuyện này, khiến ông ta không có chút chuẩn bị nào. "Đoạn phim giới thiệu và quảng cáo tuyên truyền đều đang phát sóng theo kế hoạch ban đầu.

Tối nay khi có kết quả tỷ suất người xem tập đầu, tôi sẽ lập tức báo cáo với chú Sáu." Lương Gia Thụ nói xong liền liếc nhìn biểu cảm của Thiệu Dật Phu, sau đó lại dùng khóe mắt liếc về phía Lâm Hựu Luân, thấy cả hai đều không có phản ứng gì, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Trông hai người không giống như muốn hỏi tội, có lẽ là mình đã quá lo lắng.

Lương Gia Thụ vừa nghĩ vậy, đã nghe thấy Thiệu Dật Phu hỏi một câu: "Những bài bình luận trên báo gần đây cậu có thấy không?" Lương Gia Thụ lập tức dựng tóc gáy, đúng là sợ gì gặp nấy. "Chú Sáu, phản ứng của truyền thông gần đây, tôi nghi ngờ có kẻ cố ý giở trò." Biết rõ không thể trốn tránh, Lương Gia Thụ quyết định đục nước béo cò trước.

Thiệu Dật Phu nhìn Lương Gia Thụ: "Tình hình cậu nói tôi biết, nhưng không lẽ tất cả các phương tiện truyền thông đều bị người ta mua chuộc hết sao?" "Chuyện này..." Lương Gia Thụ nhất thời cứng họng... "Được rồi, cậu đi trước đi." Thiệu Dật Phu không có ý định hỏi thêm nữa.

Lúc Lương Gia Thụ rời đi còn không quên liếc nhìn về phía Lâm Hựu Luân, ông ta luôn cảm thấy Thiệu Dật Phu và Lâm Hựu Luân có chuyện muốn nói, chỉ là với thân phận hiện tại của mình, ông ta không có tư cách ở lại nghe.

Sự việc quả thật bị Lương Gia Thụ đoán trúng, ông ta vừa rời đi, Thiệu Dật Phu liền nói với Lâm Hựu Luân: "Cách này thật sự có hiệu

quả không?" Lâm Hựu Luân ung dung đáp: "Có hiệu quả hay không, tối nay chẳng phải sẽ rõ sao?" "Tôi thật sự có chút lo lắng." Thiệu Dật Phu khẽ thở dài.

Cụm từ "marketing tiêu cực", ông cũng mới nghe lần đầu từ miệng Lâm Hựu Luân vài ngày trước.

Lần này trên truyền thông xuất hiện nhiều đánh giá tiêu cực về 《Đại Thời Đại》 như vậy, ban đầu chỉ là quan điểm độc lập của một vài phương tiện truyền thông, nhưng phát triển thành tình hình hiện tại, lại là do Lâm Hựu Luân cố ý làm vậy.

Dùng lời chê bai để thu hút khán giả, ý tưởng này nếu không phải do Lâm Hựu Luân đề xuất, Thiệu Dật Phu chỉ nghĩ người đưa ra ý tưởng này có vấn đề về đầu óc.

Và cho dù Lâm Hựu Luân đã đưa ra lý do thuyết phục ông, nhưng về hiệu quả của việc làm này, liệu có phản tác dụng hay không, trong lòng Thiệu Dật Phu vẫn còn một dấu hỏi lớn. "Lần này nếu thành công, có phải sau này chúng ta cũng có thể áp dụng phương pháp tương tự để quảng bá không?" Phương Dật Hoa lạc quan hơn Thiệu Dật Phu một chút, đương nhiên bà nói câu này phần nhiều là để làm dịu bầu không khí. "Không phải bộ phim nào cũng thích hợp để quảng bá bằng phương pháp này.

Lần này làm vậy chủ yếu là vì nguyên nhân của vụ sụp đổ thị trường chứng khoán, khán giả phổ biến tồn tại hiểu lầm về bộ phim 《Đại Thời Đại》, hơn nữa không có cách nào xóa bỏ.

Việc quảng bá thông thường không mang lại hiệu quả tốt, nên mới có thể dùng phương pháp quảng bá ngược, lăng xê ngược này.

Khán giả cho rằng bộ phim này không hay, vậy thì báo chí sẽ nói cho bạn biết bộ phim này thật sự rất tệ.

Khi những lời chỉ trích nhiều lên, mọi người sẽ có một loại tò mò, đều muốn xem thử một bộ phim như vậy rốt cuộc tệ đến mức nào.

Chỉ cần có thể thu hút mọi người xem ngay từ đầu, hiệu quả quảng bá đã đạt được, còn có giữ được khán giả hay không, đó là vấn đề của bản thân bộ phim." Lâm Hựu Luân nói xong lại bổ sung thêm một câu: "Tôi tin rằng 《Đại Thời Đại》 chắc chắn sẽ không làm mọi người thất vọng." --- Tâm lý của đại đa số khán giả Hong Kong đều bị lời nói của Lâm Hựu Luân đoán trúng.

Chương 341

Ban đầu mọi người nghe nói bộ phim này kể về vụ sụp đổ thị trường chứng khoán năm ngoái, theo phản xạ là không muốn xem.

Nhưng khi những lời chỉ trích trên truyền thông nhiều lên, hứng thú của rất nhiều người lại được khơi dậy.

Vì vậy, tỷ suất người xem của 《Đại Thời Đại》 khi phát sóng đã ngang ngửa với 《Sưu Thần Ký》 đang hot của ATV.

Tập đầu tiên của 《Đại Thời Đại》 sử dụng phương pháp kể chuyện ngược, để khán giả hồi tưởng lại ngày Thứ Hai Đen tối năm ngoái, chỉ số Hang Seng từ hơn 3900 điểm rơi xuống còn hơn 2000 điểm, các nhà phân tích chỉ ra rằng chỉ số giảm mạnh chắc chắn sẽ gây ra một cuộc sụp đổ lớn.

Các nhà đầu tư đành phải hy vọng vào một tia hy vọng khi thị trường mở cửa trở lại ba ngày sau, cuối cùng sau cú lao dốc, thị trường đã phục hồi cả ngày, tăng hơn 1000 điểm.

Sàn giao dịch tràn ngập tiếng người, người người reo hò, Lưu Thanh Vân vui mừng quỳ xuống đất, lớn tiếng gọi "A Mai", Chu Hải My trong vai Nguyễn Mai cũng gọi tên anh và chạy đến, hai người ôm chặt lấy nhau.

Ở phía xa, Tăng Hoa Thiên trong vai Long Kỷ Văn nhìn họ buồn bã.

Cùng lúc đó tại sàn giao dịch, năm cha con nhà họ Đinh lại như bị sét đánh ngang tai.

Đinh Giải do Trịnh Thiệu Thu thủ vai tin chắc thị trường sẽ "giảm" nhưng nó lại "tăng" lên từng chút một.

Ông ta đã thua, tài sản từ 5 tỷ trở thành nợ 10 tỷ.

Cái giá phải trả là kết thúc sinh mệnh của mình, nhảy xuống từ tầng thượng của tòa nhà sàn giao dịch.

Đây là triết lý của Đinh Giải, "phải thua cho đàng hoàng, không thể để người ta cười chê".

Đồng thời, ống kính chuyển cảnh, Phương Triển Bác đang cúng bái những người thân đã khuất trong văn phòng của mình.

Trên bàn làm việc của anh là một hàng ảnh, "Ba, mẹ, Tiểu Mẫn, Đình Đình, Phương Phương, chị Linh, con đã thành công rồi, việc con hứa với mọi người con đã làm được rồi".

Anh rót rượu vào ly rượu trước mỗi tấm ảnh, khung cảnh hồi tưởng, mờ ảo quay về thời thơ ấu, mình đang chơi đùa cùng các chị em, Đinh Giải đang uống rượu với cha mình, "Kiếp sau làm anh em ruột nhé?", cha anh cười đáp ứng, "Con trai mày là con trai tao, con trai tao là con trai mày, hai nhà chúng ta một lòng".

Câu chuyện ân oán phức tạp, kinh nghiệm thị trường chứng khoán quen thuộc, nhanh chóng thu hút chặt chẽ khán giả trước màn hình tivi.

Khi tập thứ hai phát sóng, tỷ suất người xem không giảm mà còn tăng lên.

Sau khi nhận được số liệu thống kê tỷ suất hai tập, Lương Gia Thụ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, tối nay cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành. "Tôi không biết khi Trịnh Thiệu Thu đóng vai Đinh Giải, nội tâm anh ta có so sánh với chính mình không.

Đinh Giải dùng lừa dối để có được thành công, kẻ vô tình bạc nghĩa cuối cùng chỉ có thể nhận lấy kết cục thảm bại là nhảy lầu.

Khó nói đây có phải là sự sắp đặt đặc biệt của biên kịch để

khuyên răn Trịnh Thiệu Thu hay không, chỉ không biết bản thân anh ta có chút tự kiểm điểm nào không.

Thực ra vào khoảnh khắc Trịnh Thiệu Thu nhảy xuống lầu, tôi phát hiện mình đột nhiên không còn ghét người này như trước nữa.

Trời có mắt, cuối cùng cũng có báo ứng, đây chính là cảm xúc sâu sắc nhất mà hai tập đầu của 《Đại Thời Đại》 để lại cho tôi." Vì đề tài gần gũi với thực tế, nên phản ứng xã hội mà 《Đại Thời Đại》 gây ra sau khi phát sóng tự nhiên lớn hơn 《Sưu Thần Ký》 rất nhiều.

Ngày thứ hai sau khi bộ phim lên sóng, trên báo chí đã xuất hiện những bài bình luận về tình tiết và nhân vật, và Trịnh Thiệu Thu, người từng là tâm điểm của dư luận vì vụ ly hôn năm ngoái, một lần nữa lại gây ra sự bàn tán sôi nổi của truyền thông.

Đương nhiên không phải vì ly hôn, mà vì anh đã đóng vai Đinh Giải trong 《Đại Thời Đại》.

Có lẽ mọi người đều đã trút hết hận thù vào nhân vật Đinh Giải, nên những lời chỉ trích đối với Trịnh Thiệu Thu lại giảm đi rất nhiều, đây là điều mà ngay cả chính Trịnh Thiệu Thu cũng không ngờ tới.

Tuy nhiên, chưa kịp vui mừng, anh lại gặp phải một chuyện xui xẻo khác.

Ngày thứ hai sau khi 《Đại Thời Đại》 phát sóng, thị trường chứng khoán Hong Kong giảm sâu hơn 100 điểm, lập kỷ lục giảm mạnh nhất trong một ngày kể từ đầu năm.

Ngay lập tức có người liên hệ chuyện này với bộ phim đang hot 《Đại Thời Đại》, và đặt cho sự biến động bất thường của thị trường chứng khoán ngày hôm đó một cái tên nghe rất chuyên nghiệp: hiệu ứng Đinh Giải.

Ban đầu Trịnh Thiệu Thu không coi chuyện này ra gì, người dân

Hong Kong cũng cảm thấy cái "hiệu ứng Đinh Giải" này là gượng ép, không ai để ý.

TVB thấy Trịnh Thiệu Thu không còn bị người người la mắng như trước, liền bắt đầu yên tâm sắp xếp vai diễn cho anh, trong đó có một bộ phim vừa quay vừa phát sóng, chỉ vài ngày sau đã lên sóng truyền hình.

Ngày thứ hai sau khi bộ phim này phát sóng, chỉ số Hang Seng đã tăng liên tục trong 6 ngày giao dịch lại xuất hiện sự sụt giảm kỳ lạ.

Hiệu ứng Đinh Giải ứng nghiệm một cách thần kỳ.

Lúc này người Hong Kong mới hoảng hốt, rất nhiều người gọi điện đến Vô Tuyến để khiếu nại phản đối.

Chưa kịp để Trịnh Thiệu Thu định thần lại sau vụ việc khiếu nại, bộ phim do anh đóng chính đã bị ngừng phát sóng, và bản thân anh cũng bị Vô Tuyến đóng băng hoàn toàn.

Khoảng thời gian này cuộc chiến tỷ suất giữa Vô Tuyến và ATV đang diễn ra gay gắt, tiếng nói của khán giả tự nhiên không thể xem nhẹ.

Vì vậy, trong một thời gian dài không ai dám mời Trịnh Thiệu Thu đóng phim, khiến anh vô cùng uất ức, đành phải chuyển sang Đài Loan phát triển. 《Đại Thời Đại》 và 《Sưu Thần Ký》 cạnh tranh tỷ suất gay cấn, hai đài truyền hình đều điều chỉnh khung giờ phát sóng trùng nhau, điều này làm khổ khán giả trước màn hình tivi.

Trong một gia đình, con cái muốn xem 《Sưu Thần Ký》, cha mẹ muốn xem 《Đại Thời Đại》, hai bên thường xuyên cãi nhau không ngớt vì tranh giành kênh truyền hình.

Còn có những người thì liên tục chuyển qua lại giữa hai kênh, vừa muốn xem cái này, lại muốn xem cái kia.

Vô Tuyến và ATV trong vòng chiến tỷ suất này đều đã nổi nóng.

Bên ATV đã có tin đồn sắp khởi quay một bộ phim thần thoại mới để tiếp tục đối đầu với Vô Tuyến.

Bên Vô Tuyến tự nhiên cũng không chịu thua kém, tích cực chuẩn bị cho phim mới.

Để đảm bảo có thể giành được ưu thế trong vòng tranh giành tỷ suất tiếp theo, Thiệu Dật Phu đã trực tiếp tìm đến Lâm Hựu Luân, hy vọng anh giúp viết một kịch bản, đề tài nào cũng được.

Nhưng theo ý của Thiệu Dật Phu, tốt nhất là đề tài tương tự như phim mới của ATV, như vậy sẽ có tính đối đầu hơn.

Ban đầu Lâm Hựu Luân định tìm một bộ phim thần thoại mà Vô Tuyến đã sản xuất ở kiếp sau, đưa đại cương cho Vô Tuyến tự biên kịch, nhưng trong thời gian này đã xảy ra một chuyện, khiến anh tạm thời thay đổi ý định. --- Hôm đó sau khi kết thúc cuộc họp cấp cao của tập đoàn 《Minh Báo》, mọi người đều đã rời đi, nhưng chủ biên của 《Minh Báo》 là Đổng Thiên Lý lại ở lại.

Nhìn bộ dạng của ông ta, Lâm Hựu Luân biết ông ta có chuyện muốn nói riêng với mình. "Tiểu thuyết mới đã có ý tưởng rồi, nhưng bây giờ bắt tôi đưa ra ngay thì chắc chắn là không được." Lâm Hựu Luân xòe tay, bất lực nhún vai với Đổng Thiên Lý. "Anh Lâm hiểu lầm rồi, hôm nay tôi không phải muốn nói với anh chuyện này." Đổng Thiên Lý mở cặp tài liệu, lấy ra một tập bản thảo đưa cho Lâm Hựu Luân, "Đây là một bộ tiểu thuyết vừa được phòng biên tập chuyển lên cách đây không lâu, tôi thấy viết rất khá.

Tra lão gần đây đang bận soạn thảo luật cơ bản cho đặc khu nên không rảnh, vì vậy tôi muốn mời anh Lâm xem qua trước.

Hơn nữa, nói ra thì tác giả của cuốn sách này còn có duyên nợ

không nhỏ với anh Lâm đấy." Lâm Hựu Luân nghe vậy liền hứng thú, mở bản thảo ra, dòng đầu tiên đập vào mắt "Vũ Văn Hóa Cập đứng trên đài chỉ huy chiến hạm, phóng tầm mắt ra hai bên bờ vận hà" đã có một cảm giác quen thuộc.

Lướt nhanh xuống dưới, khi thấy hai cái tên Khấu Trọng, Từ Tử Lăng xuất hiện, anh cuối cùng cũng hiểu tại sao trong lòng lại có cảm giác này.

Đây không phải là tác phẩm khai sơn của đại sư Hoàng Dịch, 《Đại Đường Song Long Truyện》 sao?

Chẳng trách Đổng Thiên Lý nói tác giả của cuốn sách này có duyên nợ với mình, thì ra là chuyện này.

Lâm Hựu Luân gấp bản thảo lại, ngẩng đầu nói với Đổng Thiên Lý: "Cuốn 《Nghịch Côn Luân》 đó đến giờ vẫn còn được cất giữ trên giá sách của tôi, không ngờ vị tác giả này đã có tác phẩm mới rồi." Đổng Thiên Lý nghe vậy kinh hãi, trên bản thảo ông đưa cho Lâm Hựu Luân không hề ghi tên tác giả, Lâm Hựu Luân chỉ xem qua phần mở đầu đã đoán được tác giả là ai, điều này thật quá khó tin.

Thấy phản ứng của Đổng Thiên Lý, Lâm Hựu Luân mới nhận ra mình đã thể hiện hơi quá, vội vàng giải thích: "Ông Đổng đừng nhìn tôi như vậy, thực ra ban đầu khi ông nói tác giả này có duyên nợ với tôi, tôi đã nghĩ ngay đến Hoàng Tổ Cường đó.

Sau đó xem phong cách hành văn ở phần mở đầu, rất giống với cuốn 《Nghịch Côn Luân》, nên mới mạnh dạn suy đoán, không ngờ lại đoán trúng thật." Đổng Thiên Lý nghĩ lại, cảm thấy lời Lâm Hựu Luân nói có mấy phần hợp lý, cũng bỏ đi nghi ngờ trong lòng, nghiêm túc thảo luận với Lâm Hựu Luân về cuốn tiểu thuyết này.

Chương 342

"Tôi nhớ lần trước anh nói với tôi về dự định cho cuốn sách mới sau 《Côn Luân》, lúc đó anh nói muốn viết một câu chuyện có hai nhân vật chính.

Ý tưởng của Hoàng Tổ Cường này lại trùng hợp với anh, hơn nữa còn đi trước anh một bước." "Từ khi xem anh ta viết bộ 《Nghịch Côn Luân》 đó, tôi đã cảm thấy ý tưởng của anh ta có rất nhiều điểm chung với tôi." Đổng Thiên Lý gật đầu, nhưng trong lòng ông càng khâm phục hơn là con mắt nhìn người của Lâm Hựu Luân.

Ban đầu trong vụ 《Nghịch Côn Luân》, nếu là người khác, đã sớm tống Hoàng Tổ Cường vào tù.

Lâm Hựu Luân không những không khởi kiện anh ta, mà còn tiến cử anh ta cho Vô Tuyến, phụ trách việc chuyển thể phim truyền hình 《Côn Luân》.

Có lẽ vào lúc đó, Lâm Hựu Luân đã nhìn ra sự phi phàm của người này, nếu không ban đầu cũng sẽ không tặng anh ta câu "Hung trung tự hữu càn khôn bút, hà tất đại nhân tả văn chương" để khích lệ.

Hoàng Tổ Cường đã nhờ người viết lại hai câu này, treo thẳng trong phòng khách nhà mình.

Đổng Thiên Lý mấy hôm trước đến đó còn thấy, chỉ là sau khi về bận việc khác, quên nói lại với Lâm Hựu Luân.

Sau khi viết xong kịch bản cho Vô Tuyến, Hoàng Tổ Cường đã từ chức công việc trước đó, ẩn cư ở Đại Tự Sơn chuyên tâm sáng tác, mất hơn một năm để viết ra bộ 《Đại Đường Song Long Truyện》 này, và ngay lập tức gửi bản thảo đến nhà xuất bản 《Minh Báo》. "Bản thảo tôi mang về xem từ từ, ngày mai tôi sẽ viết một bài bình

luận sách gửi qua, trên báo có thể bắt đầu đăng dài kỳ trước, sau đó tìm thời gian hẹn anh ta ra, rồi bàn chuyện xuất bản, chuyển thể này nọ." Lâm Hựu Luân mở lời, coi như chuyện này đã được quyết định. --- Tuy đã biết nhau từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên Lâm Hựu Luân và Hoàng Tổ Cường gặp mặt, địa điểm là tại một quán cà phê.

Hoàng Tổ Cường lúc này vẫn chưa lấy cho mình bút danh nổi tiếng ở kiếp sau, gặp Lâm Hựu Luân thậm chí còn có chút căng thẳng, vừa bắt đầu đã không ngừng cảm ơn Lâm Hựu Luân. "Chuyện đã qua thì cho qua, chúng ta chỉ bàn chuyện hiện tại, được không?" Lâm Hựu Luân ngắt lời Hoàng Tổ Cường, "Tiểu thuyết của ông Hoàng đăng dài kỳ trên 《Minh Báo》, nhuận bút giống như lúc tôi viết 《Côn Luân》, điểm này ông Hoàng không có ý kiến chứ?" Hoàng Tổ Cường liên tục gật đầu, đối với ông mà nói đây không chỉ là vấn đề nhuận bút, mà quan trọng là Lâm Hựu Luân đã đặt tác phẩm này của ông ngang hàng với 《Côn Luân》, đây vô hình trung là một sự khẳng định. "Tôi viết 《Côn Luân》 đã là chuyện của hơn ba năm trước rồi, theo tiêu chuẩn hiện tại, mức nhuận bút này đối với ông Hoàng thực ra có hơi thấp.

Nhưng nếu ông Hoàng đồng ý tiếp tục hợp tác với tập đoàn 《Minh Báo》, về phần chia lợi nhuận xuất bản, ông Hoàng có thể nhận được nhiều hơn." Lâm Hựu Luân đưa ra điều kiện của 《Minh Báo》 trước.

Hoàng Tổ Cường không nghĩ nhiều, mở miệng định đồng ý, nhưng lại bị Lâm Hựu Luân ngăn lại. "Ông Hoàng không cần vội trả lời, đợi tiểu thuyết đăng dài kỳ trên báo, tự nhiên sẽ có nhà xuất bản tìm đến ông Hoàng.

Đến lúc đó ông so sánh với điều kiện của các nhà xuất bản khác, rồi hãy xem xét đề nghị của tôi cũng chưa muộn." Lâm Hựu Luân ngay từ đầu đã định để lại cho Hoàng Tổ Cường một ấn tượng đáng

tin cậy như vậy, chủ yếu là để sau này có thể hợp tác lâu dài hơn.

Hiện tại không ai rõ hơn anh rằng sau này Hoàng Tổ Cường sẽ bùng nổ tiềm năng lớn đến mức nào.

Hoàng Tổ Cường cảm nhận sâu sắc sự thành ý của Lâm Hựu Luân, càng thêm kiên định với ý định hợp tác cùng 《Minh Báo》.

Vốn dĩ ông định đồng ý ngay tại chỗ, nhưng Lâm Hựu Luân lại chuyển sang một chủ đề khác. "Thực ra hôm nay tôi hẹn ông Hoàng gặp mặt, chủ yếu là muốn bàn với ông về việc ủy quyền chuyển thể thành phim cho bộ tiểu thuyết này." Từ việc xuất bản đột nhiên nhảy sang chuyển thể thành phim, Hoàng Tổ Cường nhất thời có chút theo không kịp nhịp suy nghĩ của Lâm Hựu Luân, ngẩn ra một lúc mới nói: "Nhanh vậy đã có đài truyền hình hứng thú với tiểu thuyết của tôi rồi sao?" Lâm Hựu Luân cũng không vòng vo với Hoàng Tổ Cường, nói thẳng ra ý định của mình là sẽ chuyển thể 《Đại Đường Song Long Truyện》 rồi giao cho Vô Tuyến quay: "Tiểu thuyết đầu tay của tôi là 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 cũng được phát sóng phim truyền hình và đăng dài kỳ trên báo đồng thời.

Tôi nghĩ tác phẩm này của ông Hoàng cũng có thể vận hành theo cách đó." Lâm Hựu Luân lấy kinh nghiệm của chính mình ra so sánh, rồi nhìn phản ứng của Hoàng Tổ Cường, anh liền biết kịch bản mà Vô Tuyến nhờ anh viết lần này đã có nơi có chốn rồi. "Con muốn xem chú mặt xanh!" Một cậu bé khoảng năm, sáu tuổi chu môi, đối diện với người anh cao hơn mình nửa cái đầu nhưng khí thế không hề thua kém. "Anh không quan tâm, dù sao hôm nay chúng ta cũng đi xem người ngoài hành tinh!" Anh trai của cậu bé chống nạnh, nghiêm mặt mắng em. "Anh phải chăm sóc em, mẹ nói vậy đó." "Em phải nghe lời anh, mẹ cũng nói vậy đó." Mẹ của Lâm Hựu Luân, Trần Huệ Tình, nghe thấy tiếng cãi vã bên này, liền ló đầu ra khỏi bếp.

Thấy hai đứa nhóc đang giằng co một con búp bê vải, sắp sửa đánh nhau đến nơi, bà vội vàng đi ra khỏi bếp, tách hai đứa trẻ ra.

Trần Huệ Tình ngồi xổm xuống, gọi hai đứa nhóc đến trước mặt mình, "Hoành Tử, Tiểu Quang, không phải bà bảo hai đứa ra phòng khách ăn trái cây sao?

Sao lại cãi nhau thế này?" "Cha nuôi vừa gọi điện đến, nói hôm nay sẽ đưa chúng con đi xem phim.

Vốn dĩ đã nói là đi xem người ngoài hành tinh, nhưng Tiểu Quang xem tivi một lúc lại đòi đi xem chú mặt xanh." Hoành Tử kể lại sự việc, Trần Huệ Tình gật đầu, rồi nhìn Tiểu Quang hỏi: "Tiểu Quang, anh con có nói sai không?" Tiểu Quang cúi đầu, lí nhí nói một câu: "Không ạ... nhưng con thật sự muốn xem chú mặt xanh." Trần Huệ Tình khẽ vỗ vào má cậu bé: "Vì con đã đồng ý với anh rồi thì không được nuốt lời.

Con muốn xem chú mặt xanh gì đó, lần sau bà nội đưa con đi được không?" "Bà nội là tốt nhất!" Tiểu Quang bước tới ôm cổ Trần Huệ Tình, hôn lên má bà một cái.

Trần Huệ Tình đứng dậy, tay trái dắt Tiểu Quang, tay phải dắt Hoành Tử.

Vừa đưa hai đứa trẻ về phòng khách ngồi yên vị, Lâm Hựu Luân đã mở cửa bước vào.

Tiểu Quang và Hoành Tử cùng nhảy xuống khỏi ghế sofa, chạy thẳng về phía Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân dang tay, ôm chầm lấy Tiểu Quang đang chạy nhanh nhất, rồi dùng một tay còn lại xoa đầu Hoành Tử, "Hai đứa có nghe lời bà nội không?" "Có ạ!" Hoành Tử và Tiểu Quang đồng thanh đáp.

Lâm Hựu Luân tay trái ôm một đứa, tay phải dắt một đứa, đi vào phòng khách chào Trần Huệ Tình một tiếng, rồi chuẩn bị đưa hai đứa trẻ ra ngoài.

Trần Huệ Tình đuổi theo, gọi Lâm Hựu Luân lại hỏi: "Con định đưa chúng nó đi xem phim à?" Lâm Hựu Luân dừng bước, quay đầu nhìn mẹ: "Sao vậy mẹ?" "Mẹ có hầm canh, uống rồi hẵng đi." Trần Huệ Tình quay vào bếp múc canh, Lâm Hựu Luân dắt hai đứa nhóc đến bàn ăn ngồi trước, rồi cũng đi theo vào bếp. "Từ khi đổi nhà mới, con chẳng mấy khi ở nhà.

Căn nhà lớn thế này, mỗi ngày chỉ có mẹ và dì Trần hai người, may mà cô Hồng với em Mẫn thường xuyên đến thăm mẹ." Trần Huệ Tình vừa múc canh vừa nói chuyện phiếm với Lâm Hựu Luân. "Thôi được rồi, sau này con sẽ về nhiều hơn." Lâm Hựu Luân bưng một bát canh lên, thổi thổi, môi chạm nhẹ một cái, cảm thấy vẫn còn nóng quá, đặt xuống rồi đảm bảo. "Mẹ biết con bây giờ công việc bận rộn, vừa phim ảnh vừa báo xã.

Mẹ thực ra chỉ muốn hỏi con, cô Hồng và em Mẫn con định thế nào?

Còn nữa, báo chí nói mấy cô gái đó với con rốt cuộc có quan hệ gì?" Trần Huệ Tình quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân: "Đừng tưởng mẹ không biết gì cả.

Mỗi lần mẹ hỏi cô Hồng và em Mẫn, chúng nó đều dỗ mẹ nói đó là giả.

Nếu thật sự là giả, con có đến mức thường xuyên về nhà muộn như vậy không?" Lâm Hựu Luân vẫn luôn cố tình không nói chuyện này với mẹ, không ngờ Trần Huệ Tình cuối cùng cũng đề cập đến. "Nếu một người đàn ông có thể cưới nhiều vợ cùng lúc thì tốt biết mấy..." Lâm Hựu Luân chưa nói hết câu, Trần Huệ Tình đã giơ chiếc

muôi canh trong tay lên, làm bộ muốn đánh, Lâm Hựu Luân vội vàng im bặt, không dám nói tiếp.

Trần Huệ Tình cảnh cáo Lâm Hựu Luân: "Chuyện của con mẹ không quản được, nhưng nếu con làm chuyện gì tổn thương đến cô Hồng và em Mẫn, sau này đừng trách mẹ không nhận con là con trai!" Lâm Hựu Luân vâng dạ xong, miệng lẩm bẩm một câu: "Chẳng lẽ con ruột cũng không có nhân quyền như vậy sao?" "Con nói gì?" Trần Huệ Tình quay đầu liếc anh một cái. "Con nói sau này sẽ về nhà với mẹ nhiều hơn, để con trai mình không thân bằng người ngoài." Lâm Hựu Luân vội vàng nói lại. "Nếu con thật lòng thương mẹ già này thì mau cho mẹ bế cháu nội cháu ngoại đi.

Đợi con có con rồi, dù một năm không về nhà, mẹ cũng không quản con nữa." Trần Huệ Tình đưa hai bát canh cho Lâm Hựu Luân. "Không phải vẫn còn Tiểu Quang và Hoành Tử sao?" Trần Huệ Tình lườm Lâm Hựu Luân một cái, nói: "Đừng có lấy hai đứa nó ra làm bia đỡ đạn.

Hai đứa nó thì mẹ rất thích, nhưng bên con cũng không được lơ là.

Con có nhiều phụ nữ bên ngoài như vậy, không có ai chịu sinh con cho con à?" Lâm Hựu Luân lập tức cứng họng, không biết phải giải thích với mẹ thế nào.

Chung Sở Hồng nói cô tạm thời không muốn có con, Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân sự nghiệp diễn xuất đang lên, Lợi Trí thì bận giúp anh quản lý việc kinh doanh, hình như không ai có thời gian rảnh để sinh con.

Mẹ thì vội vã muốn bế cháu, nhưng mình biết tìm đâu ra người phụ nữ chịu sinh con cho mình đây?

Chuyện này chỉ có thể tạm thời lấp liếm qua chuyện, chuyện tương lai, bây giờ thật sự không nói rõ được.

Ra khỏi bếp, lúc ngồi cùng nhau uống canh, Lâm Hựu Luân mới biết Hoành Tử và Tiểu Quang đã từng cãi nhau một trận vì xem 《Biệt Đội Áo Đen》 hay 《Mặt Nạ Biến Hình》. "Cha nuôi, chúng ta xem chú mặt xanh trước được không ạ?" Tiểu Quang uống xong bát canh, ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân với ánh mắt mong chờ.

Chương 343

"Không được, đã nói là đi xem người ngoài hành tinh trước rồi." Hoành Tử lập tức phản bác.

Thấy hai đứa nhóc lại sắp cãi nhau, Lâm Hựu Luân lên tiếng: "Thôi được rồi, hôm nay chúng ta đi xem người ngoài hành tinh, sau đó cha nuôi sẽ tặng con một món đồ chơi chú mặt xanh.

Bộ phim đó đợi con lớn hơn một chút mới xem được." "Tại sao phải lớn lên mới xem được ạ?" Tiểu Quang tò mò hỏi. "Cái này..." Lâm Hựu Luân thật sự bị cậu nhóc này hỏi khó.

Trong 《Mặt Nạ Biến Hình》 có khá nhiều lời nói tục tĩu, hơn nữa còn có một chút nội dung người lớn, bộ phim được xếp hạng IIB ở Hong Kong, chỉ tốt hơn phim cấp III một chút. "Bởi vì trong phim đó có yêu quái rất đáng sợ, xem xong tối sẽ không ngủ được, còn bị ác mộng nữa." Lâm Hựu Luân bịa ra một lý do, dỗ trẻ con rất dễ. 《Mặt Nạ Biến Hình》 là bộ phim kỹ xảo lớn thứ hai của Chu Tinh Trì sau 《Đội bóng Thiếu Lâm》.

Bộ phim tiếp tục phong cách hài nhảm quen thuộc của Chu Tinh Trì.

Theo yêu cầu kịch bản của Lâm Hựu Luân, Chu Tinh Trì đã cố tình thêm vào những biểu cảm hài hước thần kinh và động tác cơ thể khoa trương trong diễn xuất, cộng với sự xuất hiện gợi cảm của Ôn Bích Hà, khiến toàn bộ bộ phim có rất nhiều điểm đáng xem. 《Mặt Nạ Biến Hình》 với giá vé gấp đôi phim thường, từ khi công chiếu đến nay đã thu về hơn 60 triệu đô la Hong Kong.

Tiểu Quang cũng nghe bạn học xung quanh nói về bộ phim này nên mới muốn đi xem, nhưng bị Lâm Hựu Luân nói vậy nên cũng không

tiếp tục kiên trì nữa.

Mà bộ phim 《Biệt Đội Áo Đen》 mà Lâm Hựu Luân định đưa Hoành Tử và Tiểu Quang đi xem hôm nay cũng là một bom tấn phòng vé, hôm qua công chiếu, doanh thu ngày đầu đã vượt 10 triệu.

Dù có nguyên nhân là giá vé tăng gấp đôi, nhưng tổng số người xem vẫn lập kỷ lục mới, các rạp chiếu phim thuộc Gia Nghị chiếu bộ phim này, tỷ lệ lấp đầy trung bình đều trên 90%.

Phân loại của 《Biệt Đội Áo Đen》 là IIA, trẻ em xem tuy có hơi đáng sợ một chút nhưng vẫn trong phạm vi chấp nhận được.

Rạp chiếu phim đã sớm nhận được tin, sau khi Lâm Hựu Luân đưa Hoành Tử và Tiểu Quang đến, anh kín đáo đi theo sự dẫn dắt của quản lý rạp, trực tiếp vào phòng chiếu.

Vì là cuối tuần nên rất nhiều phụ huynh đưa con đi xem bộ phim này.

Trước khi phim bắt đầu, xung quanh rất ồn ào, Hoành Tử và Tiểu Quang cũng không yên vị trên ghế, đứng dậy tò mò nhìn xung quanh.

Mãi cho đến khi đèn trần tắt, tấm màn trước màn ảnh bạc được kéo ra, xung quanh mới dần yên tĩnh lại.

Hai đứa nhóc cũng ngoan ngoãn ngồi lại ghế, mỗi đứa ôm một hộp bắp rang bơ, thỉnh thoảng lại bốc một nắm bỏ vào miệng.

Phim bắt đầu tại một bến tàu, cảnh sát đang kiểm tra giấy tờ tùy thân của những người khách quá cảnh.

Đột nhiên, một luồng đèn xe chói lòa chiếu tới, một chiếc xe sedan đen tuyền lái vào bến tàu, dừng lại, hai người đàn ông bí ẩn mặc vest bước xuống.

Hai người xuất trình giấy tờ đặc biệt của mình cho cảnh sát, họ

nghi ngờ trong nhóm khách quá cảnh này có người có thân phận đáng ngờ, yêu cầu cảnh sát phối hợp điều tra.

Đúng lúc này, có hai hành khách đột nhiên quay đầu chạy thục mạng về phía biển.

Hai người áo đen lập tức vượt qua cảnh sát đuổi theo, một người còn hét lớn, nếu người phía trước không dừng lại, họ sẽ nổ súng.

Hai người bỏ chạy không hề nao núng.

Một người áo đen chạy phía sau rút ra một khẩu súng có hình thù kỳ lạ, đang định bắn thì trong đám khách quá cảnh không chống cự kiểm tra phía sau, đột nhiên có người đứng dậy.

Từ dưới lớp áo của người này, một xúc tu khổng lồ giống như vòi bạch tuộc vươn ra, quất về phía trước như roi da, đánh rơi vũ khí trong tay người áo đen.

Khán giả ai nấy đều trừng lớn mắt, xúc tu bạch tuộc xuất hiện trong phim vô cùng chân thực.

Đồng thời, thân phận của vị khách quá cảnh đã tấn công người áo đen từ phía sau cũng gây ra sự tò mò lớn, lẽ nào đây chính là người ngoài hành tinh được nhắc đến trong quảng cáo phim.

Chưa kịp để khán giả định thần lại, hai vị khách quá cảnh bỏ chạy lúc trước đồng loạt quay người lại, vứt bỏ lớp ngụy trang hình người trên cơ thể, để lộ bộ mặt thật.

Một người có khuôn mặt to bè, mắt lại nhỏ đến mức chỉ còn lại hai cái lỗ, người còn lại có 8 cánh tay giống như móng thằn lằn, thì ra hai gã này cũng là người ngoài hành tinh.

Ba người ngoài hành tinh tạo thành hình tam giác bao vây hai người áo đen ở giữa.

Người áo đen không bị thương vừa chăm sóc đồng đội bị thương ngã xuống đất, vừa rút vũ khí cảnh giới, rồi lớn tiếng cảnh cáo ba người ngoài hành tinh không được lại gần. "Đây không phải là Địch Long sao?" Một khán giả ngồi phía trước nhỏ giọng nói với bạn.

Diễn viên đóng vai người áo đen trên màn ảnh quả thật là Địch Long.

Ngay lúc người ngoài hành tinh trông giống bạch tuộc chuẩn bị lặp lại chiêu cũ để đánh rơi vũ khí trong tay anh, anh lại lăn một vòng trên đất, tránh được đòn tấn công của đối phương.

Đồng thời, khẩu súng có hình thù kỳ quái trên tay anh bắn ra một luồng năng lượng như ánh sáng điện, người ngoài hành tinh tấn công đầu tiên bị trúng đạn liền nổ tung thành một đống chất nhầy kinh tởm.

Thấy đồng bọn bị tiêu diệt, hai người ngoài hành tinh còn lại ngoan ngoãn giơ tay lên.

Lúc này, đồng đội của người áo đen cuối cùng cũng đến hiện trường, áp giải hai người ngoài hành tinh lên xe đưa đi.

Người ngoài hành tinh trong 《Hắc siêu đặc cảnh tổ》 được tạo ra bằng "mô hình + kỹ xảo đặc biệt", khiến khán giả trong rạp phải sững sờ.

Trình độ kỹ xảo thể hiện trong cảnh đầu phim rõ ràng khác biệt với phong cách hoạt hình trong 《Biến tương quái kiệt》, đạt đến mức khó phân biệt thật giả.

Chi phí sản xuất của 《Hắc siêu đặc cảnh tổ》 gần gấp ba lần 《Biến tương quái kiệt》, nên việc tạo ra những hình ảnh kỹ xảo ở đẳng cấp này không có gì lạ.

Nếu không, bộ phim đã không gây chấn động lớn như vậy khi ra mắt tại Bắc Mỹ, được các nhà phê bình gọi là bộ phim khoa học viễn

tưởng thành công nhất kể từ sau 《Chiến tranh giữa các vì sao》.

Dĩ nhiên, để nhận được đánh giá như vậy, ngoài việc sử dụng kỹ thuật đặc xảo tinh vi, tình tiết câu chuyện của bộ phim cũng là một điểm sáng lớn.

Người ngoài hành tinh sống ngay giữa những người bình thường, và có một nhóm người đặc biệt chịu trách nhiệm quản lý các hoạt động của họ trên Trái Đất, ngăn chặn họ gây hại cho nhân loại, đồng thời xóa đi ký ức của những người Trái Đất vô tình nhìn thấy bộ mặt thật của người ngoài hành tinh.

Trong phim, Địch Long đã làm như vậy.

Ông đeo kính râm, lấy ra thiết bị xóa trí nhớ, xóa sạch ký ức của tất cả những người chứng kiến tại hiện trường, bao gồm cả người đồng sự già sắp nghỉ hưu của mình.

Còn Trần Hiểu Xuân, vừa tốt nghiệp trường cảnh sát, trong một lần thực thi nhiệm vụ đã vô tình phát hiện ra sự tồn tại của người ngoài hành tinh.

Anh đã vượt qua một loạt bài kiểm tra, rồi tình cờ trở thành đồng sự mới của Địch Long.

Hai người cùng nhau thực hiện các nhiệm vụ kỳ lạ, trong đó xảy ra hàng loạt câu chuyện dở khóc dở cười.

Cuối cùng, hai người hợp sức tiêu diệt những kẻ ngoài hành tinh độc ác đang cố lên phi thuyền trốn khỏi Trái Đất, đoạt lại nguồn năng lượng vũ trụ 'Tinh Hà', cứu lấy Trái Đất sắp bị hủy diệt. "Con bọ lớn đó bị đánh chết chưa ạ?" Tiểu Quang sợ hãi trước con bọ ngoài hành tinh xấu xí trong đoạn cuối phim, cứ lấy tay che mắt, không dám nhìn lên màn bạc. "Được rồi, con bọ lớn đã bị tiêu diệt rồi, con có thể mở mắt ra rồi." Lúc Lâm Hựu Luân nói câu này, bộ phim đã kết thúc, đèn

trong phòng chiếu sáng lên, mọi người xung quanh bắt đầu nói chuyện ồn ào, không ít người đã đứng dậy rời đi.

Lâm Hựu Luân và hai vệ sĩ đợi đến khi người trong phòng chiếu đã vãn gần hết mới dẫn Hoành Tử và Tiểu Quang ra ngoài.

Sắp đến cửa, chiếc điện thoại "cục gạch" trong tay vệ sĩ đột nhiên vang lên tít tít.

Người vệ sĩ nhận điện thoại, nghe vài câu rồi che ống nghe lại, báo cáo với Lâm Hựu Luân: "Anh Lâm, là một người nước ngoài tên Thomas…" Lâm Hựu Luân nhận lấy chiếc điện thoại từ tay vệ sĩ, "Ông Thomas tìm tôi có việc gì?" "Anh Lâm, tôi mới phát hiện một quán trà rất hay, muốn mời anh qua đây cùng uống trà chiều." Giọng Thomas trong điện thoại đầy nhiệt tình.

Lâm Hựu Luân trêu chọc hỏi một câu: "Người Mỹ cũng có thói quen uống trà chiều sao?" Thomas cười ngầm hiểu ý nhau trong điện thoại, "Anh Lâm, anh quên là tôi đã ở Hong Kong nhiều năm rồi sao?

Dùng tiếng Quảng Đông của các anh mà nói, đây gọi là nhập gia tùy tục." Khoảng hai mươi phút sau, Lâm Hựu Luân dẫn Hoành Tử và Tiểu Quang đến quán trà mà Thomas nói, gặp được người Mỹ đã đổi sang uống trà chiều.

Chương 344

"Hai vị tiểu quý ông đáng yêu, thích ăn gì cứ gọi, hôm nay chú mời!" Theo quan điểm của Thomas, con nuôi của người Âu Lạc cũng tương tự như con đỡ đầu của phương Tây.

Sau khi biết thân phận của Hoành Tử và Tiểu Quang, ông quyết định phải tạo mối quan hệ tốt với hai cậu nhóc này.

Sau khi nhận được sự cho phép bằng ánh mắt của Lâm Hựu Luân, Tiểu Quang nhanh nhảu nói: "Con muốn ăn kem dâu." Hoành Tử tiếp lời: "Con muốn một ly nước chanh." Để thể hiện rằng thói quen sinh hoạt của mình không khác người bản địa Hong Kong là bao, Thomas đã đặc biệt chọn một quán trà kiểu Trung Quốc.

Kết quả là hai món đồ uống mà Tiểu Quang và Hoành Tử muốn đều không có, khiến ông vô cùng khó xử.

Cuối cùng, Lâm Hựu Luân phải lên tiếng giải vây cho Thomas: "Cho hai phần bánh bột mỏng sốt bơ đậu phộng." Sau khi đồ ăn được mang lên, Tiểu Quang và Hoành Tử bắt đầu ăn, Lâm Hựu Luân cũng bắt đầu trò chuyện với Thomas. "Anh Lâm có thể xem cái này trước." Thomas lấy một tờ báo tiếng Anh từ trong cặp tài liệu ra, nhìn qua là biết đây là một tờ báo địa phương của Mỹ.

Trên trang nhất của tờ báo, một dòng tít lớn màu đen nổi bật được in: "Oh, HongKong!".

Lâm Hựu Luân đọc kỹ hơn, bài báo này bắt đầu bằng việc 《Hắc siêu đặc cảnh tổ》 phá mốc doanh thu trăm triệu tại Bắc Mỹ, trở thành bộ phim Hong Kong ăn khách nhất chỉ sau 《Lời nói dối chân thật》.

Bài báo sau đó còn liệt kê số liệu doanh thu của hai bộ phim khác

ra mắt tại Bắc Mỹ năm nay là 《Biến tương quái kiệt》 và 《Hổ đảm long uy》, bộ phim trước đạt 80 triệu đô la Mỹ, bộ phim sau cũng gần 60 triệu đô la Mỹ.

Tính đến thời điểm bài báo được đăng, cả hai bộ phim đều có thể lọt vào top 10 doanh thu phòng vé Bắc Mỹ năm nay, còn bộ phim được đề cập trọng điểm là 《Hắc siêu đặc cảnh tổ》 thì đang vững vàng ở ngôi vị quán quân phòng vé Bắc Mỹ.

Tác giả bài báo còn đặc biệt điểm lại thành tích phòng vé của phim Hong Kong tại thị trường Bắc Mỹ từ năm 1985.

Theo bảng số liệu mà ông ta liệt kê, gần như mỗi năm đều có một bộ phim Hong Kong lọt vào top 10 doanh thu phòng vé Bắc Mỹ, và tỷ trọng của phim Hong Kong trong tổng doanh thu phòng vé Mỹ hàng năm cũng đã tăng từ chưa đến 1% ban đầu lên gần 7% hiện nay. "Người Nhật chỉ mua lại các công ty điện ảnh của chúng ta, nhưng người Hong Kong lại đang cố dùng điện ảnh để chinh phục cả nước Mỹ!" Đọc đến luận điểm này, Lâm Hựu Luân không khỏi cau mày.

Anh không đọc hết bài báo mà ngẩng đầu nhìn Thomas, nói: "Những lời lẽ như thế này xuất hiện trên báo chí Mỹ thực sự khiến tôi rất ngạc nhiên.

Washington không phải vẫn luôn tuyên bố Mỹ là thị trường cởi mở và tự do nhất thế giới sao?

Chỉ vì phim Hong Kong được yêu thích ở Mỹ mà đã đề nghị chính phủ phải hạn chế, Hollywood từ khi nào lại trở nên thiếu tự tin như vậy?" "Quan điểm trên tờ báo này chưa đủ để ảnh hưởng đến quyết sách của chính phủ Mỹ, nhưng loại dư luận này quả thực đã bắt đầu hình thành, và đang dần có sức ảnh hưởng.

Ngay tháng trước, Nhà Trắng đã yêu cầu các công ty rạp chiếu phim lớn ở Bắc Mỹ cung cấp một bản báo cáo phân tích về việc liệu

phim Hong Kong có gây ra mối đe dọa cho thị trường điện ảnh Mỹ hay không.

Mặc dù điều này không có nghĩa là chính phủ sẽ áp dụng các biện pháp hạn chế đối với phim Hong Kong, nhưng tình hình thực sự đang có xu hướng phát triển theo hướng mà cả hai chúng ta đều không muốn thấy." Thomas nhân cơ hội đẩy gọng kính, quan sát kỹ phản ứng biểu cảm của Lâm Hựu Luân, nhưng không thu được nhiều kết quả. "Nếu chính phủ Mỹ thực sự đưa ra quyết định hạn chế phim Hong Kong, đối với tôi có thể không phải là một tin tốt, nhưng cũng tuyệt đối không phải là một tin xấu." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Thomas rất bất ngờ, "Nếu mất thị trường Bắc Mỹ, tất cả các bộ phim kinh phí lớn của Hong Kong đều không thể thu hồi vốn, chẳng lẽ anh Lâm không lo lắng chút nào sao?" "Tôi nói thế này có thể ông Thomas sẽ không tin, nhưng tôi vẫn phải nói cho ông biết, mục đích thực sự của tôi khi làm nhiều phim kinh phí lớn ở Hong Kong không phải là để đánh bại Hollywood.

Chúng ta đã từng trao đổi về vấn đề này từ rất lâu rồi, nếu ông Thomas vẫn chưa quên.

Lúc đó tôi đã nói, phim Hong Kong hay nói cách khác là phim Âu Lạc sau này, trong 30 năm hoặc lâu hơn, rất khó có khả năng vượt qua Hollywood.

Điều này được quyết định bởi nhiều yếu tố như thị trường bản địa, chế độ chính trị, môi trường văn hóa...

Và những gì tôi đang làm, chỉ là để trong tương lai không xa, phim Hong Kong có thể tự bảo vệ mình trước sự tấn công của phim Hollywood trên toàn cầu, đương nhiên lạc quan hơn một chút là thúc đẩy phim Hong Kong phát triển mạnh mẽ hơn." Thomas gật đầu, trước đây Lâm Hựu Luân quả thực đã nói với ông như vậy, nhưng

tình hình hiện tại là sự phát triển vượt bậc của phim Hong Kong đã khiến cả Hollywood cảm thấy bị đe dọa. "Mục đích ban đầu của tôi chỉ là muốn phim Hong Kong có khả năng tự vệ khi đối mặt với Hollywood, chứ không phải ảo tưởng sẽ đánh bại Hollywood.

Vì vậy, nếu Mỹ hạn chế phim Hong Kong, thì phía Hong Kong cũng có thể cấm chiếu phim Hollywood.

Việc mất đi thị trường Bắc Mỹ nhưng đồng thời loại bỏ được mối đe dọa của Hollywood đối với phim Hong Kong, tôi nghĩ đó cũng không phải là một kết quả quá tồi tệ đối với phim Hong Kong." Nghe xong lời giải thích của Lâm Hựu Luân, Thomas im lặng.

Ban đầu ông ta muốn dùng chuyện này để gây áp lực cho Lâm Hựu Luân, nhưng không ngờ Lâm Hựu Luân lại không hề nao núng.

Thấy cách này không hiệu quả, Thomas đành phải đổi phương thức: "Đứng trên lập trường của hệ thống rạp chiếu Liên Nghệ chúng tôi, dĩ nhiên là hy vọng có thể tiếp tục duy trì mối quan hệ hợp tác vui vẻ như hiện tại với anh Lâm.

Chính phủ Mỹ tuy khó có khả năng hạn chế phim Hong Kong một cách công khai, nhưng ngấm ngầm tạo ra một số rào cản thì hoàn toàn có thể.

Vì vậy, tôi đề nghị anh Lâm nên sớm có sự chuẩn bị." Lâm Hựu Luân bình tĩnh hỏi: "Ông Thomas có đề nghị gì hay không?" "Cách tốt nhất dĩ nhiên là giống như người Nhật, trực tiếp thâu tóm một công ty điện ảnh của Mỹ, sau đó chuyển một số bộ phim sang cho công ty Mỹ sản xuất, như vậy phim vào thị trường Mỹ sẽ không còn bất kỳ hạn chế nào." Thomas nói ra suy nghĩ của mình. "Ý của ông Thomas là hợp pháp hóa việc dán nhãn phim Mỹ cho phim Hong Kong, sau đó truyền thông Mỹ sẽ không còn suốt ngày rêu rao về thuyết 'phim Hong Kong đe dọa', tôi có thể hiểu như vậy không?" Thomas gật đầu, thừa nhận

cách nói này của Lâm Hựu Luân. "Nếu có thêm một đối tác hợp tác phía Mỹ, thì mọi chuyện sẽ càng tốt đẹp hơn, ông Thomas, tôi nói không sai chứ?" Lâm Hựu Luân lại nói thêm một câu.

Thomas hơi sững người, sau đó biểu cảm có thêm chút bất đắc dĩ, Lâm Hựu Luân rõ ràng đã nhìn thấu ý đồ của ông ta.

Thomas cũng không che giấu nữa, trực tiếp đưa ra điều kiện hợp tác: "Hệ thống rạp chiếu Liên Nghệ có thể giúp anh Lâm thuận lợi thâu tóm một công ty điện ảnh ở Mỹ, đổi lại, Liên Nghệ muốn mua cổ phần của rạp chiếu Gia Nghị, và có được ít nhất một ghế trong hội đồng quản trị." Thomas đại diện cho hệ thống rạp chiếu Liên Nghệ của Mỹ đưa ra yêu cầu về cổ phần đối với rạp chiếu Gia Nghị, mục đích không hẳn là có tham vọng lớn với hệ thống rạp ở Hong Kong, mà điều thực sự khiến Liên Nghệ quan tâm chính là công ty điện ảnh mà họ chuẩn bị giúp Lâm Hựu Luân thâu tóm ở Mỹ.

Theo quy định của luật chống độc quyền của Mỹ, hệ thống rạp chiếu và công ty điện ảnh không thể thuộc sở hữu của cùng một chủ thể kinh doanh.

Công ty điện ảnh Metro-Goldwyn-Mayer (MGM), từng độc quyền Hollywood vào những năm 30 và có thời kỳ hoàng kim biến giải Oscar thành sân nhà riêng, đã bị chia tách chính vì đạo luật này.

Kể từ đó, Hollywood không còn xuất hiện tình trạng một công ty điện ảnh độc bá nữa.

Mặc dù bị pháp luật cấm, nhưng các hệ thống rạp chiếu lớn ở Bắc Mỹ chưa bao giờ từ bỏ việc ảnh hưởng hoặc kiểm soát các công ty điện ảnh, và ngược lại, các công ty điện ảnh có thực lực cũng sẽ thông qua một số biện pháp để thắt chặt lợi ích của mình với hệ thống rạp chiếu.

Lâm Hựu Luân thâu tóm một công ty điện ảnh ở Mỹ, còn hệ thống

rạp chiếu Liên Nghệ thì thông qua cổ phần tại rạp chiếu Gia Nghị ở Hong Kong, gián tiếp có liên quan lợi ích với công ty điện ảnh này ở Mỹ, từ đó đạt được mục đích kiểm soát ngầm một công ty điện ảnh.

Lâm Hựu Luân cần một công ty điện ảnh Mỹ để sản xuất "nhãn hiệu" cho phim Hong Kong, còn hệ thống rạp chiếu Liên Nghệ thì có thể thông qua mối liên kết lợi ích bí mật này để gián tiếp tham gia vào việc đầu tư phim tại thị trường Mỹ. "Đầu tiên, hệ thống rạp chiếu Liên Nghệ sẽ thông qua các phương thức hợp pháp, ví dụ như chia sẻ doanh thu phòng vé của một bộ phim nào đó, để chuyển tiền vào tài khoản của anh Lâm ở Hong Kong; tiếp theo, anh Lâm lại chuyển số tiền đó trở lại công ty điện ảnh ở Mỹ để đầu tư phim; cuối cùng, sau khi phim sản xuất xong, lại giao cho hệ thống rạp chiếu Liên Nghệ phát hành, nhưng trong việc phân chia doanh thu phòng vé, phần vốn thuộc về nhà sản xuất giờ đây sẽ thuộc về hệ thống rạp chiếu." Thomas giải thích chi tiết các bước thực hiện cho Lâm Hựu Luân.

Tại Hollywood, doanh thu phòng vé của một bộ phim được chia ba, nhà sản xuất, nhà phát hành và hệ thống rạp chiếu mỗi bên một phần ba.

Bằng cách này, Liên Nghệ tương đương với việc kết hợp lại hoạt động sản xuất và chiếu phim.

Việc Liên Nghệ trực tiếp hỗ trợ một công ty điện ảnh như vậy tại Mỹ không phải là không thể, nhưng làm như vậy một là dễ gây chú ý, hai là độ tin cậy của đối tác khó đảm bảo, còn lựa chọn Lâm Hựu Luân thì không có hai nỗi lo này.

Tiền vốn thông qua kênh hợp pháp luân chuyển một vòng ở Hong Kong, chỉ cần không để lại bằng chứng, người khác sẽ không thể nghi ngờ số tiền Lâm Hựu Luân đầu tư phim ở Mỹ có liên quan đến công ty Liên Nghệ.

Mục đích của Lâm Hựu Luân khi mua công ty Mỹ chỉ là để hợp pháp hóa việc biến phim Hong Kong thành phim Mỹ, như vậy khi thống kê sau này, doanh thu của những bộ phim này sẽ không còn bị tính vào danh sách phim Hong Kong, và tiếng nói về thuyết 'phim Hong Kong đe dọa' tự nhiên sẽ yếu đi.

Lâm Hựu Luân nâng tách trà lên, nhìn Thomas nói: "Cá nhân tôi rất hứng thú với ý tưởng của công ty Liên Nghệ, nhưng tạm thời tôi không có cổ phần dư thừa để chuyển nhượng." Thomas gật đầu tỏ vẻ hiểu, công ty Liên Nghệ chọn Lâm Hựu Luân làm đối tác hợp tác, một trong những lý do quan trọng là vì họ coi trọng khả năng kiểm soát tuyệt đối của anh đối với hệ thống rạp chiếu ở Hong Kong.

Và Thomas cũng nhìn ra, hiện tại Lâm Hựu Luân không đặc biệt hứng thú với việc thâu tóm một công ty Mỹ: "Chúng tôi hy vọng có thể hợp tác lâu dài với anh Lâm, nên việc chờ đợi một hai năm cũng không thành vấn đề." Lâm Hựu Luân rất hài lòng với thái độ thực tế này của người Mỹ.

Trong lúc uống trà tiếp theo, ánh mắt anh vô tình lướt qua ngoài cửa sổ, và bất ngờ nhìn thấy một cảnh tượng thú vị ở cửa khách sạn đối diện.

Thomas nhìn theo ánh mắt của Lâm Hựu Luân, khẽ "ồ" một tiếng, ngạc nhiên nói: "Kia không phải là anh Lâm Kiện Nhạc của công ty điện ảnh Hoàn Á sao?" Một chiếc xe hơi màu xám bạc dừng trước cửa khách sạn, hai người bước xuống xe, lần lượt bắt tay với Lâm Kiện Nhạc, nói chuyện vài câu rồi cả ba cùng quay người đi vào khách sạn.

Lâm Hựu Luân thu ánh mắt từ ngoài cửa sổ về, rồi bắt gặp ánh mắt của Thomas. "Anh Lâm quen hai người vừa xuống xe sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu, "Cũng có thể coi là quen biết." Hai người đi cùng

Lâm Kiện Nhạc vào khách sạn, một người tên là Hoàng Bách Minh, một người là Cao Trí Sâm.

Kinh nghiệm trong ngành của Hoàng Bách Minh rất giống với Lâm Hựu Luân, cả hai đều bắt đầu sự nghiệp trong giới giải trí với tư cách là biên kịch, chỉ khác là Hoàng Bách Minh chuyên về hài kịch.

Khi còn ở Tân Nghệ Thành, ông đã gặp Lâm Hựu Luân hai lần nhưng không thân.

Nói ra, Hoàng Bách Minh cũng là một biên kịch rất lợi hại, cho đến nay, hai bộ phim do ông biên kịch là 《Đáp thác xa》 và 《Hà tất hữu ngã》 đều có nam chính đoạt giải Ảnh đế Kim Tượng, còn bản thân Hoàng Bách Minh cũng là một nhân vật đại diện quan trọng của dòng phim Tết Hong Kong.

Còn Cao Trí Sâm đi cùng Hoàng Bách Minh, trước đây xuất thân từ sân khấu kịch, sau được Hoàng Bách Minh đánh giá cao, đạo diễn bộ phim ma 《Khai tâm quỷ》.

Chỉ với chi phí 2 triệu, bộ phim đã thu về hơn 17 triệu doanh thu, trở thành bộ phim kiếm tiền nhiều nhất của Tân Nghệ Thành năm đó.

Cao Trí Sâm nhờ đó mà nổi danh, sau đó đạo diễn bộ phim 《Thánh đản khoái nhạc》 cũng có thành tích phòng vé không tồi.

Chương 345

Nhưng Tân Nghệ Thành mỗi bộ phim chỉ trả cho ông mười mấy vạn tiền thù lao, sau này khi Phan Địch Sinh của Đức Bảo mời ông về với mức lương 1 triệu mỗi phim, Cao Trí Sâm đương nhiên là "nước chảy chỗ trũng".

Tại Đức Bảo, Cao Trí Sâm đã làm nhiều bộ phim ăn khách, trong đó có một bộ phản ánh "giấc mộng làm giàu" của tiểu thị dân Hong Kong là 《Phú quý bức nhân》 đã gây chấn động, và Cao Trí Sâm cũng nhờ bộ phim này mà lọt vào tầm ngắm của Lâm Hựu Luân.

Sau khi Đức Bảo ngừng sản xuất, một thời gian không nghe thấy tin tức của Cao Trí Sâm.

Việc ông và Hoàng Bách Minh đi cùng nhau không có gì lạ, nhưng việc hai người này lại dính líu đến Lâm Kiện Nhạc, điểm này lại nằm ngoài dự đoán của Lâm Hựu Luân. ——Hoàng Bách Minh và Cao Trí Sâm chuẩn bị hợp tác thành lập một công ty điện ảnh, cần có nhà đầu tư thực lực cung cấp vốn hỗ trợ, và công ty điện ảnh Hoàn Á của Lâm Kiện Nhạc lại có thể cung cấp lựa chọn hợp tác về phương diện này, đó chính là lý do Hoàng Bách Minh và Cao Trí Sâm cùng đến khách sạn gặp Lâm Kiện Nhạc.

Thực ra với danh tiếng của Hoàng Bách Minh và Cao Trí Sâm, bất kỳ công ty điện ảnh nào cũng rất sẵn lòng chiêu mộ họ, nhưng những công ty bình thường thì họ lại không để mắt tới, còn những công ty lớn như Gia Hòa, Thiệu thị thì nhân tài hội tụ, Hoàng Bách Minh và Cao Trí Sâm gia nhập cũng chưa chắc đã được trọng dụng.

Tiền thân của Hoàn Á là Tân Nghệ Thành, nền tảng không yếu, Lâm Kiện Nhạc cũng không thiếu vốn, hơn nữa ông ta còn là giám đốc

của rạp chiếu Gia Nghị.

Lợi thế thân phận này là điều mà các công ty điện ảnh khác ngoài Gia Hòa, Thiệu thị đều không có.

Còn Lâm Kiện Nhạc chọn hợp tác với Hoàng Bách Minh, Cao Trí Sâm, ngoài việc hiện tại đang thiếu nhân tài, một mặt khác cũng là rút kinh nghiệm từ thất bại của Phan Địch Sinh.

Phan Địch Sinh trong thời gian điều hành Đức Bảo, đã bị các bộ phim kinh phí lớn chiếm quá nhiều tâm sức, mà lại không coi trọng đủ các bộ phim kinh phí vừa và nhỏ.

Giai đoạn sau, vì hai bộ phim kinh phí lớn thất bại về doanh thu, ông đã thất bại thảm hại trong cuộc chiến rạp chiếu với Tân Bảo và Gia Nghị, cuối cùng đành phải bán lại hệ thống rạp, lặng lẽ rút lui.

Đầu tư vào phim kinh phí lớn tuy lợi nhuận cao, nhưng rủi ro cũng rất lớn.

Phan Địch Sinh năm đó thế lực lớn như vậy còn không thể đánh bại Lâm Hựu Luân trên mặt trận phim kinh phí lớn, Lâm Kiện Nhạc đương nhiên cũng không mong Hoàn Á có thể làm tốt hơn.

Còn những bộ phim kinh phí nhỏ, tuy không thể tung hoành trên thị trường điện ảnh quốc tế như phim kinh phí lớn, nhưng vì đề tài thường gần gũi với cuộc sống của người dân Hong Kong, "gần gũi với đời sống" hơn, doanh thu phòng vé thường có những biểu hiện bất ngờ.

Hoàng Bách Minh và Cao Trí Sâm đều là cao thủ làm phim kinh phí vừa và nhỏ, đặc biệt là Hoàng Bách Minh.

Ông không chỉ viết được những bộ phim hài kiểu Hong Kong khiến người ta cười ra nước mắt như 《Tối giai phách đương》, mà khi Tân Nghệ Thành tiến quân vào thị trường Đài Loan, ông còn có thể

gột bỏ hết hương vị Hong Kong, biên kịch toàn bộ cốt truyện của 《Đáp thác xa》 trở nên uyển chuyển, sầu muộn, tràn đầy khí chất văn nghệ mà khán giả Đài Loan yêu thích nhất.

Bộ phim được đón nhận nồng nhiệt tại Đài Loan, vừa thắng tiếng tăm vừa lãi lớn, Tân Nghệ Thành cũng nhờ đó mà hoàn toàn mở ra cục diện tại Đài Loan.

Khi Hoàng Bách Minh nói chuyện với Lâm Kiện Nhạc về ý tưởng của mình đối với thị trường Đài Loan, ông đã nhắc lại chuyện cũ này, lời nói không giấu được vẻ đắc ý: "Năm đó các nhà làm phim Đài Loan có ba nỗi sợ, một trong số đó chính là sợ phim mới của Tân Nghệ Thành ra mắt.

Mọi người phải tranh nhau né tránh, cố gắng hết sức để không ra mắt cùng thời điểm với phim mới của Tân Nghệ Thành.

Chẳng trách lúc đó có người hận chúng tôi đến nghiến răng nghiến lợi, thậm chí có lần phim mới ra mắt, rạp chiếu còn nhận được một lá thư hù dọa." Còn điều Lâm Kiện Nhạc quan tâm nhất hiện tại không phải là thị trường Đài Loan.

Hoàn Á thành lập đến nay vẫn chưa sản xuất được bộ phim nào ra hồn, cha ông là Lâm Bách Hân đã bắt đầu nghi ngờ quyết định đầu tư vào ngành công nghiệp điện ảnh của tập đoàn, ông ta rất cần một bộ phim thành công về doanh thu để chứng minh bản thân.

Hoàng Bách Minh và Cao Trí Sâm trong tay lại vừa hay có một bộ phim như vậy, kế hoạch mời Hứa Quán Văn đóng chính, chỉ là vốn còn chưa có.

Lâm Kiện Nhạc nghe vậy mừng rỡ, lập tức quyết định dùng danh nghĩa của Hoàn Á để đầu tư.

Hai bên nhanh chóng thỏa thuận chi tiết hợp tác, Lâm Kiện Nhạc

vì buổi tối còn có một bữa tiệc nên cáo từ trước, để lại Hoàng Bách Minh và Cao Trí Sâm ngồi lại trong phòng cà phê của khách sạn nói chuyện phiếm.

Hoàng Bách Minh tỏ ra tâm sự nặng nề, Cao Trí Sâm liền trêu ông: "Sao vậy, chuyện đã thành rồi mà anh lại có vẻ mặt buồn rười không vui thế?" Hoàng Bách Minh thở dài, "Nếu có lựa chọn tốt hơn, tôi tuyệt đối sẽ không hợp tác với Lâm Kiện Nhạc." "Nhưng tôi thấy ông chủ Lâm thái độ rất thành khẩn, hơn nữa ông ấy cũng không phải là người cao xa viển vông, xem ra là muốn kinh doanh sự nghiệp này một cách vững chắc." Cao Trí Sâm rất kỳ lạ tại sao Hoàng Bách Minh lại nói như vậy. "Nếu Lâm Kiện Nhạc chỉ giống như Phan Địch Sinh vào giới điện ảnh chơi một chút, tôi ngược lại sẽ không lo lắng lắm.

Lâm Kiện Nhạc làm như bây giờ, chứng tỏ tham vọng của ông ta không nhỏ." "Ông chủ có tham vọng, chúng ta làm việc cũng sẽ nhận được nhiều sự ủng hộ hơn, tôi thấy điều này không có gì không tốt cả?" "Nhưng anh nghĩ vị kia có dung túng cho tham vọng của Lâm Kiện Nhạc cứ thế bành trướng mãi không?" Hoàng Bách Minh không nói thẳng tên, nhưng Cao Trí Sâm biết "vị kia" trong miệng Hoàng Bách Minh là ai, biểu cảm cũng trở nên nghiêm trọng.

Thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ gặp nạn.

Nếu bị vị kia coi họ là tay sai của Lâm Kiện Nhạc, mà Lâm Kiện Nhạc cuối cùng lại thua như Phan Địch Sinh, sau này ngày tháng của họ trong giới điện ảnh Hong Kong sẽ không dễ chịu chút nào.

Hoàng Bách Minh, Cao Trí Sâm sợ bị cuốn vào cuộc tranh đấu giữa Lâm Hựu Luân và Lâm Kiện Nhạc, còn Trình Cương lúc này lại chỉ ước Trình Hiểu Đông đi tìm Lâm Hựu Luân ngay lập tức. "Tao nói sao mày cứng đầu thế, nếu trình độ đạo diễn của mày là tốt nhất trong số những người được đề cử, không đoạt giải đương nhiên rất đáng

tiếc, nhưng mày dám nói mày giỏi hơn tao không?

Tao còn chưa đoạt giải, mày suốt ngày than ngắn thở dài cho ai xem?" Thất bại ở hạng mục Đạo diễn xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng, Trình Hiểu Đông đã buồn bã một thời gian, và hành động của anh trong mắt Trình Cương, dĩ nhiên là vô cùng bất mãn.

Trình Cương trước mặt người ngoài đã không nể mặt Trình Hiểu Đông, huống chi bây giờ là ở nhà, về cơ bản là muốn mắng thế nào thì mắng. "Trong mắt cha, con thật sự kém cỏi đến vậy sao?" Trình Hiểu Đông từ nhỏ đã bị cha mắng như vậy, đến bây giờ đã không còn tức giận nữa. "《Thiến nữ u hồn》 nói là tác phẩm của mày, nhưng mày ra ngoài hỏi xem có mấy người thực sự cho đó là tác phẩm của mày, chỉ cần mắt không mù, đều biết bộ phim đó mang phong cách của Từ Khắc nhiều hơn.

Lại nói đến bộ 《Đông Phương Bất Bại》 mà mày đang quay cho ông ta, trong đó có bao nhiêu là ý tưởng của chính mày?

Chẳng phải đều làm theo ý ông ta sao, như vậy mà mày cũng muốn đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất, mày coi ban giám khảo Kim Tượng đều là người mù à?" Trình Cương nói mệt, cầm tách trà lên muốn làm ẩm cổ họng, nhấc lên mới phát hiện bên trong đã hết nước.

Trình Cương đưa tách trà ra trước mặt Trình Hiểu Đông, "Đi rót nước!" Trình Hiểu Đông vừa suy nghĩ về những lời cha vừa nói, vừa rót nước vào tách trà, không biết tự lúc nào nước đã tràn ra ngoài mà anh vẫn không hay biết. "Đầy rồi!" Trình Cương tức đến dậm chân.

Trình Hiểu Đông vội vàng hoàn hồn, đặt bình nước xuống, bưng tách trà trở lại. "Ý của cha là, bộ phim tiếp theo con không nên hợp tác với Từ Khắc nữa?" Trình Hiểu Đông không quyết định được, đành phải hỏi ý kiến cha. "Làm đạo diễn vốn không phải là sở trường của mày, Từ Khắc mời mày làm đạo diễn, thực tế chẳng phải là coi mày

như chỉ đạo võ thuật sao." Miệng Trình Hiểu Đông khẽ động, dường như có ý kiến khác, nhưng khi đối mặt với ánh mắt nghiêm nghị của Trình Cương, liền ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Lời của Trình Cương tuy có phần phiến diện, nhưng về cơ bản không sai. "Làm phim hành động muốn được giải Kim Tượng công nhận, trước hết kịch bản phải rất tốt, sau đó không thể có một giám chế như Từ Khắc đứng bên cạnh chỉ tay năm ngón, rồi đến đầu tư của phim, dàn diễn viên đều không được kém hơn những bộ phim cổ trang tầm cỡ như 《Thiến nữ u hồn》, 《Đông Phương Bất Bại》." Trình Cương nói xong, Trình Hiểu Đông ngây người.

Ba điều kiện này nếu tách riêng ra thì không khó, nhưng để thực hiện được tất cả thì lại rất khó khăn.

Ít nhất Trình Hiểu Đông không nghĩ ra được, trong giới điện ảnh Hong Kong hiện nay ngoài Từ Khắc ra, còn ai có thể đáp ứng được cả điều kiện thứ nhất và thứ ba, mà bộ phim đáp ứng được hai điều kiện đó, không phải do Từ Khắc tự làm đạo diễn, thì cũng tất nhiên do ông ta giám chế. "Tao nói mày hợp tác với Từ Khắc lâu quá rồi, có phải đầu óc cũng không phát triển nữa không, Từ Khắc có giỏi đến đâu, ông ta có dám nói mình giỏi hơn vị kia không?" Trình Cương tỏ vẻ hận sắt không thành thép.

Thấy Trình Hiểu Đông vẻ mặt mờ mịt, Trình Cương trong lòng bất đắc dĩ thở dài, vì đứa con trai không thông suốt này, ông cũng đành phải vứt bỏ mặt mũi già đi cầu xin người khác một lần. ——Khâu Thục Trân từ mắt mèo nhìn thấy Trình Cương đã thấy rất lạ, mở cửa ra thấy sau lưng Trình Cương còn có cả Trình Hiểu Đông, trong lòng càng thêm tò mò. "Ông Trình, ông đây là…" Khâu Thục Trân thấy Trình Hiểu Đông tay còn xách một giỏ trái cây, không nhịn được hỏi.

Trình Cương ra hiệu cho Trình Hiểu Đông, Trình Hiểu Đông tiến

lên đưa giỏ trái cây cho Khâu Thục Trân. "Cô Khâu, hôm nay tôi đến, thực ra là có một chuyện muốn nhờ cô giúp đỡ." "Tìm tôi giúp đỡ?" Lời của Trình Cương khiến Khâu Thục Trân giật mình, cô vốn định nói đây không phải là nói đùa chứ?

Nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trình Cương, cô vội nuốt lại lời nói.

Khâu Thục Trân né người, mời Trình Cương và Trình Hiểu Đông vào phòng khách.

Lúc rót nước cho hai người, trong lòng cô vẫn đang nghĩ, mình có thể giúp gì cho hai cha con họ?

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng miệng cô lại nói: "Lần này tôi được đề cử ở giải Kim Tượng, phần lớn là nhờ yêu cầu nghiêm khắc của đạo diễn Trình khi làm phim, chỉ cần là việc có thể giúp được, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức." "Chuyện này cô Khâu chắc chắn có thể giúp được." Trình Cương đẩy gọng kính đen của mình, rồi nói với Khâu Thục Trân một tràng.

Khâu Thục Trân nghe xong, lông mày hơi cau lại, do dự một lúc rồi nói: "Tôi chỉ có thể thử xem, nhưng có thành công hay không thì không chắc." ——Trên bàn ăn gỗ đỏ đặt một tách cà phê nóng hổi, nhưng chiếc tách lại rung lên với tần suất có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Khâu Thục Trân chỉ khoác một chiếc áo sơ mi, vạt áo trước mở toang, áo ngực bị đẩy lệch một nửa, để lộ ra phần lớn bầu ngực trái trắng nõn vươn cao.

Chương 346

Nhũ hoa màu hồng yên lộ ra trong không khí, chẳng khá hơn bán khỏa thân là bao.

Cô nửa ngồi trên bàn, váy bị vén lên, đôi chân dài thon thả trắng nõn cứ thế quấn chặt lấy người Lâm Hựu Luân.

Mắt cô nhắm nghiền, biểu cảm trên mặt như mê như dại, môi lúc thì cắn chặt, lúc thì hé mở, thỉnh thoảng lại bật ra vài tiếng rên rỉ ngọt ngào khiến người ta mềm nhũn xương cốt.

Bên chân Lâm Hựu Luân vứt chiếc quần lót ren vừa được cởi ra từ dưới váy của Khâu Thục Trân, còn chiếc quần tây của anh cũng mềm oặt nằm trên sàn nhà bên cạnh.

Thân dưới trần trụi của anh đang thực hiện một loại vận động có quy luật. "Em không chịu nổi nữa rồi." Bên tai Lâm Hựu Luân vang lên một tiếng kêu quyến rũ, cơ thể Khâu Thục Trân cứng đờ, từ thung lũng u huyền tuôn ra một lượng lớn chất lỏng, dừng lại khoảng bốn năm giây rồi mới thở ra một hơi.

Lâm Hựu Luân ôm chặt lấy cô, muốn để cô nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục, không ngờ Khâu Thục Trân lại mở đôi mắt đã nhắm hồi lâu, dùng tay giữ chặt lấy người anh, không cho anh tiếp tục động tác. "Hôm qua cha con Trình Cương, Trình Hiểu Đông đã đến tìm em." Khâu Thục Trân áp mặt vào cổ Lâm Hựu Luân, "Đạo diễn Trình Hiểu Đông lần này không đoạt được giải Đạo diễn xuất sắc nhất, cứ buồn bã mãi.

Ông Trình già trước mặt em tỏ ra mặt ủ mày ê, nói con trai mình không có chí tiến thủ, em lại không thể làm như không thấy, khuyên ông ấy vài câu, sau đó ông ấy nhờ em giúp…" "Chúng ta có nên để lát

nữa hãy thảo luận vấn đề này không?" Lâm Hựu Luân thúc nhẹ hạ thân, "Em vừa mới thoải mái rồi, còn anh thì sao?" Khâu Thục Trân chưa kịp trả lời, hai chân đã bị Lâm Hựu Luân banh ra, chiếc bàn ăn lại một lần nữa rung lắc dữ dội. ——Sau cơn mây mưa, Lâm Hựu Luân cầm tách cà phê vẫn còn ấm, uống một ngụm rồi hỏi Khâu Thục Trân đang dọn dẹp những vệt bạc trên bàn: "Người ta đều nói Trình Cương là người cứng nhắc, không biết tùy cơ ứng biến, nhưng ông ấy có thể nói ra những lời như vậy với em, con người thực sự của ông ấy, xem ra không giống như lời đồn." "Con người luôn thay đổi, hơn nữa lần này ông ấy là vì con trai mình, em lại thấy rất bình thường." Khâu Thục Trân từ phòng ngủ lấy ra một bộ áo choàng tắm, giật lấy tách cà phê từ tay Lâm Hựu Luân, đẩy anh vào phòng tắm, "Mau đi tắm đi, không thì tối nay không cho anh ở lại đâu." Nằm trong bồn tắm, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng có thời gian để suy nghĩ về chuyện Trình Cương nhờ Khâu Thục Trân.

Trình Cương nói là nhờ Khâu Thục Trân, thực tế là muốn thông qua Khâu Thục Trân để uyển chuyển nhờ vả đến anh.

Nhưng chuyện này không dễ làm, phim võ hiệp Hong Kong không thiếu, nhưng nói đến kinh điển thì cũng chỉ có khoảng hơn mười bộ, và những bộ phim này đa phần là tác phẩm thành danh của một đạo diễn nào đó.

Nếu Lâm Hựu Luân lấy một bộ phim nào đó ra quay trước, rất có thể sẽ chặn mất con đường thành danh của một đạo diễn nào đó.

Nghĩ mãi mà không tìm được bộ phim nào phù hợp, tắm xong đi ra, Lâm Hựu Luân vô tình nhìn thấy trên ghế sofa có một cuộn băng video, bìa in hình Chu Nhuận Phát và Lâm Thanh Hà đang thân mật tựa vào nhau.

Bản 《Ngọa hổ tàng long》 của Hồ Kim Toàn, Lâm Hựu Luân đã

dùng Lâm Thanh Hà thay thế Dương Tử Quỳnh, nghĩ rằng có thể thúc đẩy lần hợp tác đầu tiên của Phát ca và Lâm Thanh Hà, không ngờ hai người họ trước đây đã từng đóng phim cùng nhau.

Lâm Hựu Luân phát hiện mình vừa rồi hình như đã bỏ lỡ điều gì đó, tay cầm cuộn băng video trầm tư suy nghĩ, nhưng lại không thể nắm bắt được ý niệm vừa lóe lên.

Lúc này Khâu Thục Trân đi vào, thấy Lâm Hựu Luân cầm cuộn băng video cô mua về ngẩn người, tò mò ngồi xuống bên cạnh anh, hỏi: "Sao vậy, anh đã xem bộ phim này rồi à?" "Cuộn băng này từ đâu ra vậy?" Lâm Hựu Luân hỏi một câu không đầu không đuôi. "Đương nhiên là mua ở cửa hàng băng đĩa rồi.

Ông chủ nói với em bộ phim này rất cảm động, lại còn có Chu Nhuận Phát và Lâm Thanh Hà đóng chung, nên em đã mua về… Hay là chúng ta cùng xem nhé!" Khâu Thục Trân lấy cuộn băng từ tay Lâm Hựu Luân, chạy qua bật tivi.

Khi cô ngồi lại bên cạnh Lâm Hựu Luân, trên màn hình tivi vừa hay hiện lên ba chữ "Mộng trung nhân".

Lâm Hựu Luân đột nhiên nhớ ra, hình như bộ phim đoạt giải Nhạc phim hay nhất tại giải Kim Tượng lần thứ năm cũng tên là 《Mộng trung nhân》.

Phim kể về một đôi tình nhân vượt qua hai ngàn năm thời không để sống chết yêu nhau, đề tài khá mới lạ.

Lâm Hựu Luân cùng Khâu Thục Trân xem hết bộ phim này, xác định mình không nhớ nhầm, còn việc trước đây không để lại ấn tượng sâu sắc là vì bộ phim này khi ra mắt không gây được tiếng vang lớn, kém xa một bộ phim khác của đời sau… Vừa nghĩ đến đây, Lâm Hựu Luân đột nhiên ngẩng đầu, trong đầu lóe lên một ý nghĩ như sao băng.

Sao mình lại quên mất bộ phim đó nhỉ?

Sợ rằng quay đi sẽ quên mất chuyện này, Lâm Hựu Luân lập tức cầm điện thoại lên, bấm một dãy số. "Cô Lý phải không?

Tôi là Lâm Hựu Luân." Lý Bích Hoa vừa nghe trong điện thoại là giọng của Lâm Hựu Luân, phản ứng đầu tiên là Lâm Hựu Luân vì chuyện kịch bản 《Hoàn Châu Cách Cách》 mà muốn tìm bà tính sổ, liền nói trước: "Anh Lâm, chuyện đó đã qua gần 2 tháng rồi, nếu anh muốn tôi sửa lại kịch bản, tôi không đồng ý đâu." Khóe miệng Lâm Hựu Luân co giật một cách không tự nhiên, nếu không phải Lý Bích Hoa tự mình nhắc đến, anh cũng sắp quên mất chuyện này rồi.

Anh gọi điện cho Lý Bích Hoa hôm nay không phải vì chuyện đó. "Cô Lý, chuyện kịch bản 《Hoàn Châu Cách Cách》 chúng ta để sau hãy nói.

Hôm nay tôi muốn nói với cô là, tôi đã để ý một bộ tiểu thuyết cô viết, muốn chuyển thể thành phim điện ảnh." Lâm Hựu Luân nói chuyện thành khẩn như vậy, Lý Bích Hoa đột nhiên có cảm giác được sủng ái mà kinh ngạc, theo bản năng hỏi một câu: "Anh Lâm nói là bộ tiểu thuyết nào của tôi vậy?" "《Tần Dũng》!" “Anh Lâm, sao anh lại đột nhiên hứng thú với cuốn tiểu thuyết này của tôi?” Lý Bích Hoa tò mò hỏi một câu.

“Cô biết tôi làm truyền thông mà, nên vẫn luôn khá chú ý đến tin tức ở Đại lục.

Hai năm gần đây, lăng mộ Tần Thủy Hoàng đã tiến hành mấy cuộc khai quật khảo cổ quy mô lớn, khai quật được không ít văn vật, quốc tế cũng khá quan tâm đến chuyện này, cho nên tôi muốn quay đề tài này thành phim.

Vừa hay cô đã viết một cuốn tiểu thuyết như vậy, có sẵn kịch bản, tự nhiên không cần phải đi tìm người khác.” Lời giải thích của Lâm

Hựu Luân tỏ ra rất tùy ý, Lý Bích Hoa cũng không nghi ngờ gì.

Bà đồng ý ủy quyền cho Lâm Hựu Luân cải biên tiểu thuyết, nhưng lại đưa ra một yêu cầu.

“Chắc không phải là muốn tìm Trương Quốc Vinh đóng vai nam chính đấy chứ?” Lâm Hựu Luân biết Lý Bích Hoa là một 'fan cuồng của Ca Ca' chính hiệu.

Bà từng nói Trương Quốc Vinh mày mắt như vẽ, nói anh ấy dịu dàng đáng yêu, nói anh ấy thủ thỉ ôn tồn, tình cảm ấm áp đến mức khiến người ta khó mà tưởng tượng những lời này lại xuất phát từ miệng một Lý Bích Hoa vốn nổi tiếng với văn phong sắc bén cay độc, giỏi nhất trong việc lẳng lặng khắc họa mặt tối của nhân tính.

“Biến Vinh thiếu thành tượng binh mã sống, tôi không tàn nhẫn đến thế đâu.” Lý Bích Hoa cười trong điện thoại. 《Tần Dũng》 kể một câu chuyện ba đời ba kiếp.

Trong đó, kiếp thứ nhất xảy ra vào triều Tần hơn 200 năm trước Công nguyên, sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất lục quốc đã cho xây dựng lăng mộ quy mô lớn, đồng thời ra lệnh cho các phương sĩ luyện chế đan dược trường sinh.

Phương sĩ Từ Phúc lừa gạt được lòng tin của Thủy Hoàng, chiêu mộ đông đảo đồng nam đồng nữ đông du đến Bồng Lai tìm tiên dược trường sinh.

Mông Thiên Phóng, người từng cứu Tần Thủy Hoàng mà được phong quan ban kiếm, đã nhất kiến chung tình với thiếu nữ ứng tuyển Hàn Đông Nhi, hai người lén nếm trái cấm, bị xử tội chết vì khi quân.

Trước khi hành hình, Đông Nhi đã lén đưa kim đan trường sinh bất lão do Từ Phúc luyện thành vào miệng Mông Thiên Phóng, còn mình thì lao vào lò luyện, tuẫn tình mà chết.

Mông Thiên Phóng thì bị đắp bùn làm tượng binh mã, đặt trong hoàng lăng.

Bộ phim cùng tên 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 được cải biên từ tiểu thuyết này ở đời sau đã để lại cho Lâm Hựu Luân một ấn tượng vô cùng sâu sắc, đó chính là đoạn Mông Thiên Phóng bị làm thành tượng binh mã sống.

Đến nỗi một thời gian rất dài sau khi xem bộ phim này, Lâm Hựu Luân đã lầm tưởng rằng tượng binh mã được đúc từ người sống.

Lâm Hựu Luân đổi điện thoại sang tai kia, tò mò hỏi: "Vậy ý của cô Lý là?" "Nghe giọng anh Lâm, có vẻ như đã đọc cuốn tiểu thuyết này của tôi rồi, tôi rất tò mò anh định tìm ai đóng vai nữ chính?" Tiểu thuyết 《Tần Dũng》, mặc dù có bối cảnh "xuyên không" như xuyên việt thời không, ba đời ba kiếp, nhưng về bản chất vẫn là một cuốn tiểu thuyết chủ yếu viết về tình cảm, việc Lý Bích Hoa quan tâm hơn đến ứng cử viên cho vai nữ chính cũng là điều dễ hiểu.

Trong ký ức, bộ phim 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 có nữ chính là Củng Lợi, nam chính là Trương Nghệ Mưu.

Khi đó, đạo diễn Trương, người vốn xem thường phim thương mại, nhận vai này chẳng qua chỉ vì muốn tìm không gian để ở bên Củng Lợi.

Nhưng tình hình hiện tại lại là, Củng Lợi và Trương Nghệ Mưu vừa mới hợp tác xong 《Hồng cao lương》, tiếp theo sẽ lập tức khởi quay bản của Hồ Kim Toàn là 《Ngọa hổ tàng long》, lịch trình có xung đột.

Còn về Trương Nghệ Mưu, vì chưa từng xảy ra đoạn tình cảm kia với Củng Lợi, đừng nói là bản thân ông ta sẽ không đồng ý đóng bộ phim này, mà với định hướng giá trị thương mại của điện ảnh Hong Kong, ông ta cũng căn bản không thể được chọn làm nam chính.

“Anh Lâm?” Lý Bích Hoa thấy đầu dây bên kia rất lâu không có phản ứng, bèn hỏi thử một câu.

“Xin lỗi, vừa rồi mải nghĩ vấn đề nên thất thần.” Lâm Hựu Luân vội vàng xin lỗi, “Về nữ chính của bộ phim, tôi tạm thời vẫn chưa nghĩ ra người nào phù hợp.” “Tôi lại có một ứng cử viên không tồi có thể giới thiệu cho anh Lâm, và đảm bảo anh sẽ hài lòng.” Lý Bích Hoa nói.

“Ồ?” Lâm Hựu Luân đột nhiên có hứng thú.

Lý Bích Hoa tiếp tục nói ra tên một người, Lâm Hựu Luân sững sờ: Sao lại là cô ấy? —— “Bảo em đóng vai nữ chính ư?” Vương Tổ Hiền kinh ngạc chỉ tay vào mình.

Lâm Hựu Luân đưa mắt nhìn qua, thích thú ngắm vầng trán đầy đặn và sống mũi như ngọc của cô, hàng mi sáng bóng che chở đôi mắt mở to, đôi môi mỏng mím chặt khóe miệng, như cười như không, toát ra một khí chất không nói nên lời, là lạnh lùng hay cao ngạo.

“Lý Bích Hoa là một người mâu thuẫn rất thú vị.

Giới bên ngoài đánh giá bà ấy có phần cay nghiệt, xem những cuốn tiểu thuyết và tùy bút bà ấy viết thì nói vậy cũng không oan.

Chương 347

Nhưng nếu bà ấy đặc biệt yêu thích một người nào đó, lại như biến thành người khác, trở nên rất có tình người.

Đương nhiên, người có thể khiến bà ấy phá lệ không nhiều, trong giới giải trí Hong Kong, theo anh biết chỉ có hai người, một là Trương Quốc Vinh, người còn lại chính là em." Vai nam chính trong các tác phẩm của Lý Bích Hoa luôn thích tìm Trương Quốc Vinh đóng, còn vai nữ chính đóng nhiều nhất lại là Vương Tổ Hiền. 《Thanh Xà》, 《Phan Kim Liên tiền thế kim sinh》 ở đời sau đều là Lý Bích Hoa chỉ định Vương Tổ Hiền đóng, cho nên Lâm Hựu Luân mới nói Lý Bích Hoa đặc biệt yêu thích Vương Tổ Hiền.

Vương Tổ Hiền bản thân cũng rất thích câu chuyện tình yêu ba đời ba kiếp bi thương mà đẹp đẽ của 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》.

Nhưng cô vừa đóng xong 《Tiếu ngạo giang hồ chi Đông Phương Bất Bại》, vốn định đến Nhật Bản, Canada chơi một thời gian rồi mới nhận phim mới, Lâm Hựu Luân lúc này đến tìm cô đã làm xáo trộn kế hoạch ban đầu.

Vương Tổ Hiền do dự không quyết, rồi hỏi Lâm Hựu Luân: "Em đóng Hàn Đông Nhi, vậy ai đóng Mông Thiên Phóng?" Lâm Hựu Luân cũng đang đau đầu vì chuyện này.

Trương Nghệ Mưu chắc chắn bị loại, nhưng tìm ai đóng lại là một vấn đề lớn.

Vương Tổ Hiền khoanh chân ngồi trên sofa, trên đầu gối đặt mấy tấm ảnh tư liệu về tượng binh mã Tần Thủy Hoàng mà Lâm Hựu Luân mang đến.

Nhìn những tấm ảnh này, cô đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

“Nghe ông nội nói, quê tổ nhà mình ở tỉnh An Huy, nhưng đến giờ em vẫn chưa từng đến Đại lục.

Hay là thế này, anh đóng vai nam chính của bộ phim này đi, như vậy chúng ta có thể cùng nhau đến Đại lục, vừa quay phim vừa du lịch, tiện thể còn có thể thăm họ hàng bạn bè.” Lâm Hựu Luân hoàn toàn không ngờ Vương Tổ Hiền sẽ đưa ra yêu cầu như vậy, ngây người ra một lúc lâu không nói nên lời.

“Sao, không muốn à?” Vương Tổ Hiền bĩu môi, “Trước đây là ai đã mượn cớ quay phim để đưa con hồ ly tinh kia đến Thái Lan nghỉ mát?

Chẳng lẽ trong lòng anh, em còn không quan trọng bằng cô ta sao?” Lâm Hựu Luân chỉ từng đóng chung với Lợi Trí trong 《Lâm sinh và Lâm thái》, con hồ ly tinh trong miệng Vương Tổ Hiền là ai đương nhiên không cần nói cũng biết.

Lâm Hựu Luân định nói vai nam chính trong phim 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 cần biết chút võ công, bản thân chưa chắc đã diễn tốt, nhưng lời đến miệng lại cảm thấy lý do này để từ chối quá khiên cưỡng. 《Lâm sinh và Lâm thái》 năm đó còn được bình chọn là phim hành động đặc sắc nhất, cao thủ võ công trong phim và có biết võ công ngoài đời thật sự không có liên quan tất yếu, huống chi đạo diễn của 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 là Trình Tiểu Đông, sở trường của ông chính là thông qua các loại xử lý để biến người không có nền tảng võ công thành cao thủ võ công.

Lâm Hựu Luân nghĩ thầm thời gian này mình cũng phải đến Đại lục một chuyến, mà 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 thực sự cần quay ngoại cảnh ở Đại lục cũng chỉ có lăng mộ Tần Thủy Hoàng, nếu tranh thủ thời gian, chắc hơn một tháng là có thể giải quyết xong, sẽ

không quá trì hoãn công việc, vì vậy liền đồng ý yêu cầu "đóng cùng" của Vương Tổ Hiền.

Lâm Hựu Luân đích thân đảm nhận vai chính, quyết định này khiến Trình Tiểu Đông vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Điều này có nghĩa là quy mô đầu tư và mức độ được coi trọng của cả bộ phim sẽ tăng lên vài bậc.

Dù sao thì tấm gương của 《Lâm sinh và Lâm thái》 vẫn còn đó, Trình Tiểu Đông tin rằng bộ phim này đối với mình sẽ là một cơ hội rất hiếm có để thể hiện tài năng.

Về việc Lâm Hựu Luân có thể diễn tốt bộ phim này hay không, Trình Tiểu Đông ngược lại không quá lo lắng, vì trong phim, vai Mông Thiên Phóng không yêu cầu quá nhiều kỹ năng diễn xuất, phần võ thuật có thể dùng diễn viên đóng thế giải quyết.

Việc Lâm Hựu Luân cần làm, về bản chất không khác gì việc tạo dáng làm màu trong 《Lâm sinh và Lâm thái》, dù sao vai diễn này cũng không cần kỹ năng diễn xuất gì.

Trình Tiểu Đông lúc này đã bắt đầu tham vọng lên kế hoạch tạo ra một bộ phim phiêu lưu phương Đông kết hợp "võ công kỹ xảo + hiệu ứng hình ảnh".

Vừa nhận được kịch bản, ông lập tức đến lăng Tần Thủy Hoàng để khảo sát thực địa.

Lý Bích Hoa vốn không định tự mình viết kịch bản cho 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》, nhưng Lâm Hựu Luân đã thuyết phục được bà bằng lý do Lý Bích Hoa là người quen thuộc nhất với câu chuyện gốc, đồng thời còn có thể kiếm thêm một khoản tiền nhuận bút biên kịch.

Sau khi kịch bản được viết xong, Lâm Hựu Luân đã chuyển cả

tiền mua bản quyền điện ảnh và tiền nhuận bút viết kịch bản vào tài khoản ngân hàng của Lý Bích Hoa.

Lúc Lý Bích Hoa đi kiểm tra tài khoản thì phát hiện số tiền không đúng.

Vốn đã thỏa thuận phí bản quyền điện ảnh là 1,5 triệu, thù lao biên kịch là 200 nghìn, nhưng Lâm Hựu Luân lại một hơi chuyển vào tài khoản của bà 3,2 triệu.

Lý Bích Hoa tưởng Lâm Hựu Luân nhầm lẫn, vội vàng gọi điện thoại nói rõ tình hình với anh.

"Không có đâu, chính là 3,2 triệu không sai.

Bản quyền hai bộ phim và một kịch bản, cộng lại là chừng đó." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Lý Bích Hoa càng thêm hồ đồ, bà chỉ bán cho Lâm Hựu Luân quyền cải biên điện ảnh của 《Tần Dũng》, từ lúc nào lại biến thành hai bộ trong miệng Lâm Hựu Luân?

Lần trước Lý Bích Hoa nhét hàng tư vào 《Hoàn Châu Cách Cách》, lần này có thể khiến bà ta uất ức một phen, trong lòng Lâm Hựu Luân lập tức tìm lại được sự cân bằng.

"Ngay từ đầu, tôi đã định cải biên 《Tần Dũng》 thành hai bộ phim, một bộ chính là 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 do chính cô Lý viết kịch bản, bộ còn lại tên là 《Thần thoại》, câu chuyện không giống 《Tần Dũng》, nhưng ý tưởng và cảm hứng đều thoát thai từ 《Tần Dũng》." Trong 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》, nữ chính trải qua luân hồi, còn nam chính thì trường sinh bất tử; 《Thần thoại》 thì ngược lại, nam chính trải qua tiền kiếp kim sinh, nữ chính trường sinh bất tử.

Cả hai đều là tình yêu vượt qua luân hồi, nhưng trọng điểm lại khác nhau.

Nội dung hai bộ phim rất giống nhau, nhưng thực tế khác biệt vẫn rất lớn. 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 lấy góc nhìn của nữ chính làm chủ, chủ yếu miêu tả mối tình hận vướng mắc giữa nữ chính và hai người đàn ông, khá phù hợp để khán giả nữ nhập vai.

Còn 《Thần thoại》 lại lấy nam chính làm tuyến chính, xuyên suốt toàn bộ câu chuyện, có tình yêu, tình thân, tình bạn, thuận tiện cho khán giả nam nhập vai.

Đời sau vẫn luôn có tranh cãi về việc hai bộ phim này ai hơn ai kém, cho nên Lâm Hựu Luân muốn quay cả hai bộ phim ra, rồi cho chúng đối đầu với nhau một lần, xem rốt cuộc ai có thể thắng.

"Đường Kế Lễ?" Phùng Mỹ Cơ cẩn thận hồi tưởng lại, trong ấn tượng quả thực có người này, xuất thân là diễn viên đóng thế, từng làm phó đạo diễn, nhà sản xuất và biên kịch một thời gian ở đài truyền hình Vô Tuyến và công ty điện ảnh Thiệu thị, còn từng làm đạo diễn điều hành quay hai bộ phim phần tiếp theo, nhưng vào năm ngoái, người này đã rời khỏi Vô Tuyến, không rõ tung tích.

Lâm Hựu Luân đặt điện thoại xuống, vẻ mặt có chút chán nản.

Vốn dĩ anh định tìm Đường Kế Lễ làm đạo diễn cho 《Thần thoại》, kịch bản cũng đã chuẩn bị xong, nhưng lại không tìm được người.

Lâm Hựu Luân đang do dự không biết có nên gọi điện hỏi thêm người khác, xem có thể tìm được chút thông tin gì về Đường Kế Lễ không, thì Hà Quán Xương, người đã hẹn gặp anh ở quán cà phê này, đã đến nơi, đang được phục vụ dẫn đi về phía này.

Lâm Hựu Luân đặt chiếc điện thoại di động to như cục gạch lên bàn, đứng dậy đi về phía trước hai bước, bắt tay với Hà Quán Xương.

Thấy Hà Quán Xương chỉ đi một mình, Lâm Hựu Luân nhíu mày,

“Sao, anh Trình hôm nay có việc à?” “A Long hôm nay phải vội quay một cảnh, không đến được, đặc biệt nhờ tôi nói lời xin lỗi với anh Lâm.” Hà Quán Xương vội vàng giải thích.

Lâm Hựu Luân vẻ mặt không có gì thay đổi, tay chỉ về phía chỗ ngồi, “Ông Hà mời ngồi.” Đợi phục vụ mang cà phê lên, Lâm Hựu Luân mới nói rõ ý định với Hà Quán Xương: “Tôi có một bộ phim, vốn định hợp tác với anh Trình, nhưng anh ấy đã bận như vậy thì thôi vậy.” Hà Quán Xương nghe vậy, trong lòng thầm kêu khổ.

Chuyện hôm nay quả thực là Trình Long làm không đúng, trước mặt người khác anh ta có thể làm cao, nhưng làm cao trước mặt Lâm Hựu Luân, chẳng lẽ thật sự cho rằng đóng được hai bộ phim gây chút tiếng vang ở Mỹ là có tư cách đi Hollywood làm mưa làm gió rồi sao?

Phản ứng của Lâm Hựu Luân cũng khiến Hà Quán Xương nhận ra, sau khi về nên gõ đầu Trình Long một chút.

Không nói đâu xa, hai bộ phim giúp anh ta nổi tiếng ở Mỹ đều do Lâm Hựu Luân viết kịch bản, nếu vì chuyện này mà chọc giận Lâm Hựu Luân thì đúng là mất nhiều hơn được.

“Chuyện này là A Long không đúng, hôm khác tôi bảo nó mời riêng anh Lâm một bữa để tạ lỗi.” Lâm Hựu Luân nhún vai, nhưng trong lúc nói chuyện lại không hề nhắc đến Trình Long nữa, Hà Quán Xương cũng không có cách nào.

Hai người cứ thế câu được câu chăng trò chuyện, Hà Quán Xương cũng dò hỏi được không ít thông tin bên lề về bộ phim kia.

Trình Long không đến, phía Gia Hòa tự nhiên cũng không có cơ hội nhúng tay vào việc đầu tư bộ phim này, nhưng nghe nói ứng cử viên đạo diễn của bộ phim vẫn chưa được xác định, tâm tư của Hà Quán Xương lại bắt đầu hoạt động trở lại.

Vẻ mặt của Hà Quán Xương đều bị Lâm Hựu Luân nhìn thấy, trong lòng đột nhiên lóe lên một ý, "Không biết ông Hà có từng nghe nói đến người tên Đường Kế Lễ không?" Hà Quán Xương sững sờ, "Anh Lâm hỏi người này, chẳng lẽ…" "Ông có tin tức của anh ta à?" Lâm Hựu Luân vẻ mặt mừng rỡ nhìn Hà Quán Xương.

"Tôi vô tình xem được một bộ phim anh ta quay cho Thiệu thị, cảm thấy người này rất có ý tưởng, nhưng bên Thiệu thị cũng không coi trọng anh ta lắm, cho nên tôi đã bảo anh ta đến Gia Hòa giúp tôi làm việc.

Không ngờ anh Lâm cũng biết người này." Hà Quán Xương rất may mắn vì mình đã đi trước một bước lôi kéo được Đường Kế Lễ về phía Gia Hòa.

Lâm Hựu Luân cũng đang dò hỏi thông tin về người này, chứng tỏ mắt nhìn của mình lúc đó không tồi.

"Tốt quá rồi, ông Hà có thể cho tôi mượn anh ta quay một bộ phim không?" Lâm Hựu Luân rất thẳng thắn đề nghị mượn Đường Kế Lễ, Hà Quán Xương liền khó xử, vốn dĩ bộ phim tiếp theo của Trình Long, ông ta định để Đường Kế Lễ làm đạo diễn.

"Sao, có vấn đề gì à?" Lâm Hựu Luân nhíu mày hỏi.

"Không có, không có, ý của tôi là, nếu anh Lâm đã chuẩn bị để Đường Kế Lễ đạo diễn bộ phim này, vai nam chính có thể để A Long đóng không?" Hà Quán Xương cảm thấy đây là một cơ hội tốt để hòa giải mâu thuẫn, bèn thay Trình Long ra mặt một lần.

Giọng Lâm Hựu Luân đột nhiên trở nên lạnh lùng, "Đây là điều kiện kèm theo?" Hà Quán Xương nghe vậy liền biết, Trình Long tuyệt đối không có khả năng làm nam chính của bộ phim này nữa.

Chương 348

"Anh Lâm hiểu lầm rồi, ý tôi chỉ là muốn giúp A Long tranh thủ một chút, nếu anh Lâm không muốn thì thôi vậy." Trình Long có thể đóng vai này hay không cũng không phải là điều Hà Quán Xương quan tâm nhất, điều thực sự khiến ông ta lo lắng là thái độ cứng rắn mà Lâm Hựu Luân thể hiện lần này.

Trước đây hai bên hợp tác đều hòa khí, nên cũng không có cảm giác gì đặc biệt, mà lần này Lâm Hựu Luân chỉ thể hiện sự bất mãn đã gây ra áp lực lớn như vậy.

Đường Kế Lễ cuối cùng vẫn bị Lâm Hựu Luân mượn đi, nhưng vai nam chính của Trình Long lại mất trắng.

Hà Quán Xương quyết định không nói chuyện này cho Trình Long biết, để tránh lại sinh thêm chuyện. —— Cuộc gặp gỡ không mấy vui vẻ lần này khiến Lâm Hựu Luân nhận ra, Hong Kong hiện tại quả thực thiếu một diễn viên có thể cạnh tranh với Trình Long.

Sau khi Hồng Kim Bảo rút lui, vị trí "đại ca" này của Trình Long quá an nhàn rồi.

So sánh ra, Lý Liên Kiệt lại không sắc bén đến vậy, vì trong mảng phim võ thuật cổ trang còn có một Triệu Văn Trác đang cạnh tranh với anh, hai người qua lại đóng mấy bộ phim, trong lòng khán giả về cơ bản là khó phân thắng bại, cho nên chưa từng nghe nói hai người này ai từng làm cao.

Đời sau của Hong Kong không hề xuất hiện diễn viên nào có thể sánh ngang với Trình Long trong cùng thể loại phim, cho nên bây giờ Lâm Hựu Luân muốn tìm một người như vậy, có thể nói là hoàn toàn mò kim đáy bể.

Tất nhiên Lâm Hựu Luân cũng không phải là không có chuẩn bị, anh biết có người từng nhiều lần tìm kiếm người có thể thay thế Trình Long, người đó chính là Viên Hòa Bình.

Sau khi lăng xê Trình Long thành công, Viên Hòa Bình trước tiên đào tạo một người Hoa kiều Indonesia giỏi võ là Trang Tuyền Lợi.

Trang Tuyền Lợi đóng phim Hong Kong dưới tay Viên Hòa Bình cũng tỏa sáng một thời, nhưng sau đó sớm trở nên kiêu ngạo lại sa vào chốn ăn chơi, Viên Hòa Bình đành phải từ bỏ.

Sau Trang Tuyền Lợi, Viên Hòa Bình không cam tâm, tiếp đó ông gặp được Chân Tử Đan.

Chân Tử Đan là con trai của chưởng môn phái Thái Cực Mạch Âu Lạc Bắc Bình sáng lập tại Mỹ, được Viên Hòa Bình đưa về Hong Kong, đóng hai ba bộ phim võ thuật hiện đại, thậm chí còn đóng vai nam chính trong 《Hắc dạ truyền thuyết》, chỉ tiếc là những vai diễn này không mang lại cho Chân Tử Đan quá nhiều danh tiếng và sự phát triển, trong lòng chán nản, anh lại chạy về Mỹ mở võ quán, khiến Viên Hòa Bình vô cùng thất vọng.

Sau hai lần thất bại, Viên Hòa Bình cũng không còn cố chấp tìm kiếm cái gọi là "Trình Long mới", mà tập trung tinh lực vào việc nghiên cứu chỉ đạo võ thuật.

Không ngờ vô tâm cắm liễu, lại nhờ sự giúp đỡ của Lâm Hựu Luân mà nhận Triệu Văn Trác làm đệ tử.

Triệu Văn Trác đi theo con đường võ thuật cổ trang, trở thành đối thủ cạnh tranh với Lý Liên Kiệt, nhưng đối với Trình Long lại không có ảnh hưởng gì.

Viên Hòa Bình sắp tới sẽ đến Đại lục để làm chỉ đạo võ thuật cho phiên bản 《Ngọa hổ tàng long》 của Hồ Kim Toàn.

Lâm Hựu Luân lấy cớ tiễn hành mời ông ra ngoài ăn cơm, trong bữa tiệc biết được ý định của Lâm Hựu Luân, Viên Hòa Bình liền giới thiệu cho anh một người.

“Năm xưa quay 《Xà hình điêu thủ》, Ngô Tư Nguyên làm nhà sản xuất, tôi làm đạo diễn.

Võ công trong bộ phim này có cơ sở thực tế.

Khi đó, một người bạn của Ngô Tư Nguyên biết được trong khu dân cư nghèo ở làng Lý Trịnh có một vị cao thủ võ lâm, là truyền nhân bí mật của Xà hình quyền miền Bắc Việt Nam, chưa bao giờ thu nhận đệ tử.

Người bạn của Ngô Tư Nguyên nhiều lần đến thăm mới biết ông có một bộ bí quyền của phái rắn núi sâu gọi là ‘Xà hình điêu thủ’, kịch bản được viết ra dưới sự chỉ điểm của vị sư phụ già này.” “Có kịch bản rồi, nhưng lại khó tìm được diễn viên trẻ thân thủ nhanh nhẹn và có nền tảng võ học.

Một hôm, Ngô Tư Nguyên và tôi xem một bộ phim của La Duy sản xuất, đạo diễn Trần Chí Hoa, tên là 《Thiếu Lâm mộc nhân hạng》, Trình Long mình trần đánh một bài Thiếu Lâm trường quyền bên thác nước, có lực có sức, tiết tấu rất mạnh.

Chúng tôi nhất trí cho rằng chính là cậu ta, sau đó Ngô Tư Nguyên liền mượn người từ La Duy, ký liền hai hợp đồng mượn ngoài, mới có hai bộ phim sau này là 《Xà hình điêu thủ》 và 《Túy quyền》.” “Sau khi Trình Long nổi tiếng thì nhảy sang Gia Hòa, tôi và Ngô Tư Nguyên liền bắt đầu muốn tìm người thay thế Trình Long, nhưng chúng tôi hành động riêng lẻ.

Ngô Tư Nguyên ở Mỹ tìm được một người con nhà võ, tên là Lý Nguyên Bá.” “Lý Nguyên Bá?” Lâm Hựu Luân vừa nghe cái tên này, phản ứng đầu tiên là đệ nhất hảo hán trong 《Tùy Đường diễn

nghĩa》.

“Tên thì giống, nhưng chắc chắn không phải là vị trong truyện diễn nghĩa.” Viên Hòa Bình đặc biệt giải thích điểm này, rồi nói tiếp: “Ngô Tư Nguyên đưa Lý Nguyên Bá về Hong Kong, ra sức bồi dưỡng.

Năm 80, ông ấy mời Chân Điền Quảng Chi từ Nhật Bản sang hợp tác quay một bộ 《Long chi nhẫn giả》, bộ phim siêu ăn khách.

Khi đó, một nhà sản xuất phim ở Đài Loan có bối cảnh xã hội đen cho rằng ‘Trình Long mới’ này là một miếng thịt béo bở, muốn dùng lương cao để lôi kéo.

Nghe nói bên đó trước tiên cử người đến thương lượng với Lý Nguyên Bá, Lý Nguyên Bá bảo nhà sản xuất xã hội đen Đài Loan cử người xử lý Ngô Tư Nguyên, để Ngô Tư Nguyên đừng dùng hợp đồng trói buộc anh ta.

Kết quả là Ngô Tư Nguyên bị nhân vật xã hội đen tấn công ở Đài Bắc, suýt mất mạng.

Sau khi biết được nội tình, Ngô Tư Nguyên thề sẽ không bao giờ tha thứ cho Lý Nguyên Bá.” “Ngô Tư Nguyên trong giới điện ảnh Hong Kong rất có thế lực, ông ấy tuyên bố phong sát Lý Nguyên Bá này, thì thật sự không có ai tìm Lý Nguyên Bá đóng phim.

Hơn nữa, lúc đó Trình Long đang nổi như cồn, không phải tùy tiện tìm một người là có thể thay thế được, cho nên Lý Nguyên Bá đành phải tiu nghỉu quay về Mỹ, làm diễn viên đóng thế võ thuật trong một số phim nhỏ của Hollywood.” Nghe xong đoạn bí mật này, Lâm Hựu Luân cũng có hứng thú, “Ông Viên cảm thấy Lý Nguyên Bá này chính là người tôi cần tìm?” Viên Hòa Bình đặt đũa xuống, “Có phải là người anh Lâm cần tìm hay không thì tôi không dám chắc, nhưng Lý Nguyên Bá và Trình Long là diễn viên cùng một kiểu, điểm này tôi có

thể khẳng định.

Hơn nữa, gần đây anh ta đã quay lại Hong Kong đóng một bộ phim, diễn cùng Chu Nhuận Phát, tên là 《Lão hổ xuất canh》, người đóng cặp với Chu Nhuận Phát chính là anh ta.

Anh Lâm chỉ cần tìm bộ phim đó xem thử là biết tôi nói có sai hay không." Viên Hòa Bình nói vậy, Lâm Hựu Luân quả thực nhớ ra có người này.

Bộ phim 《Lão hổ xuất canh》 cách đây không lâu khi ra mắt anh còn đặc biệt đi xem.

Mặc dù nữ chính trong phim không còn là Lợi Trí, nhưng các diễn viên chính khác đều không đổi.

Chu Nhuận Phát sau khi chán đóng phim giang hồ đã chuyển sang con đường hài kịch.

Địch Long, Khương Đại Vệ, Hoàng Triêm đều có vai khách mời trong đó.

Chu Nhuận Phát đóng một cảnh sát ranh ma, đạo diễn liền sắp xếp một anh chàng ngốc nghếch chính trực làm cộng sự cho anh để làm nổi bật hiệu quả hài kịch, và người đó chính là Lý Nguyên Bá.

Nhìn Lâm Hựu Luân ngồi xe rời đi, Viên Hòa Bình bước những bước dài xuống bậc thềm, đâu còn chút dáng vẻ say rượu như vừa rồi.

Người tài xế đến đón Viên Hòa Bình đứng ngây ra tại chỗ một lúc lâu không phản ứng lại.

Viên Hòa Bình đi được vài bước, quay đầu lại nói: "Đi thôi, còn đứng ngẩn ra đó làm gì?" Tài xế lúc này mới vội vàng đuổi theo, "Bát gia, hóa ra ngài không say à?" Viên Hòa Bình xua tay, "Chút rượu này mà say, tôi kém cỏi đến thế sao?" Tài xế lại càng không hiểu, "Vậy

vừa rồi ngài…" Viên Hòa Bình tâm trạng không tồi, liền có ý chỉ điểm cho đối phương vài câu: "Đây là rượu tiễn hành, nếu tôi không giả say, anh Lâm có giữ được thể diện không?" Tất nhiên còn một mục đích khác mà Viên Hòa Bình không nói cho tài xế của mình biết, nếu ông không làm vậy, thì không thể tạo ra hiệu quả "rượu vào lời ra" trong bữa tiệc, và sức nặng của những lời ông nói trong lòng Lâm Hựu Luân sẽ không lớn như bây giờ.

Lên xe, Viên Hòa Bình lấy cớ mua thuốc lá để đuổi tài xế đi, lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc.

"Chuyện anh nhờ tôi đã xong rồi, nhưng anh Lâm có để mắt đến cậu ta hay không, thì phải xem cậu ta có phúc phận đó không." "Anh làm việc, tôi yên tâm.

Đợi anh từ Đại lục về, tôi sẽ mời anh một bữa rượu cảm ơn." —— Ngô Tư Nguyên cúp điện thoại, mặt mày vui mừng.

Ông vỗ vai chàng trai vạm vỡ đang đứng bên cạnh, cười nói: "Nguyên Bá, lần này cậu gặp vận may lớn rồi!" Lý Nguyên Bá đứng bên cạnh vẻ mặt mờ mịt, nhưng Ngô Tư Nguyên đã nói vậy, anh vẫn rất phối hợp nở một nụ cười vui vẻ.

Sau 8 năm lăn lộn ở Mỹ, anh đã không còn là cậu ngốc không biết gì như xưa.

Ngô Tư Nguyên không kể hiềm khích cũ lại đưa anh từ Mỹ về, tiếp đó lại sắp xếp cho anh đóng một bộ phim cùng Chu Nhuận Phát, ý đồ lăng xê anh rất rõ ràng, anh sẽ không còn thiếu hiểu biết như trước nữa.

"Chú Ngô, lần này lại hợp tác với ngôi sao lớn nào ạ?" Lý Nguyên Bá diễn trong 《Lão hổ xuất canh》 rất đã nghiền, thầm nghĩ lần này chắc Ngô Tư Nguyên lại tìm được cho mình vai diễn mới.

“Không phải hợp tác với người khác, lần này cậu đóng vai chính!” Ngô Tư Nguyên cười ha hả nói một câu.

“Thật ạ?” Lý Nguyên Bá đầu tiên là một trận vui mừng khôn xiết, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh lại.

Anh bây giờ ở Hong Kong chẳng có danh tiếng gì, tự mình làm diễn viên chính, e là không thu hút được nhiều khán giả.

“Nguyên Bá, còn nhớ lời chú nói với con 8 năm trước không?” Nhớ lại chuyện cũ, Ngô Tư Nguyên tỏ vẻ hận sắt không thành thép: “Lúc đó chú muốn lăng xê con thành người kế vị của Trình Long, nhưng con lại đi chơi với đám người Đài Loan kia, chỉ nghĩ đến việc làm một thằng võ biền kiếm tiền, thật vô dụng!” Lý Nguyên Bá cúi đầu, không nói tiếng nào.

Ngô Tư Nguyên đổi sang một giọng điệu thấm thía, nói với Lý Nguyên Bá: “Lúc đó con còn trẻ không hiểu chuyện, chú cũng không so đo với con, nhưng bây giờ con phải nghe lời chú.

Có một cơ hội rất tốt, nếu con nắm bắt được, có lẽ con chính là Trình Long tiếp theo!” Lý Nguyên Bá ngẩng đầu lên, trên mặt là những biểu cảm hỗn tạp giữa kinh ngạc, hưng phấn, hoài nghi, không hiểu.

Lý trí mách bảo Lý Nguyên Bá rằng Ngô Tư Nguyên sẽ không đùa giỡn với anh về chuyện này.

Nhưng 8 năm trước, khi Trình Long còn chưa nổi tiếng như bây giờ, Ngô Tư Nguyên cũng không dám nói suông có thể lăng xê mình vượt qua Trình Long.

Bây giờ Trình Long đã là siêu sao võ thuật quốc tế, Ngô Tư Nguyên lại nói ra những lời như vậy, Lý Nguyên Bá luôn có chút không dám tin.

Chương 349

“Lần trước chú gặp Viên Hòa Bình, có nói với ông ấy về chuyện của con.

Lúc đó chú nhờ ông ấy có cơ hội thì giúp giới thiệu con với một số nhân vật lớn trong giới.

Vừa rồi ông ấy gọi điện cho chú, con có biết tối nay ông ấy ăn tối với ai không?” Ngô Tư Nguyên cố ý úp mở.

Lý Nguyên Bá lắc đầu.

“Lâm Hựu Luân!” Sau khi Ngô Tư Nguyên công bố đáp án, ông rất hài lòng nhìn vẻ mặt kinh ngạc trợn tròn mắt của Lý Nguyên Bá: “Vừa rồi Viên Hòa Bình nói trong điện thoại, anh Lâm có một kịch bản, vốn định tìm Trình Long đóng, nhưng bên Trình Long không biết vì lý do gì đã chọc giận anh Lâm, vai diễn này liền trống ra, sau đó Viên Hòa Bình đã giới thiệu con cho anh Lâm!” Lý Nguyên Bá như bị tiêm một liều thuốc kích thích, hai mắt lập tức sáng rực.

Dù anh có bình tĩnh đến đâu, lúc này cũng không nhịn được hỏi: “Anh Lâm… anh ấy đồng ý chưa ạ?” “Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?” Ngô Tư Nguyên đưa tay gõ vào đầu Lý Nguyên Bá một cái, “Con bây giờ đang tranh vai với Trình Long đó biết không?

Nếu bên Gia Hòa chịu giúp Trình Long cầu tình, có lẽ chuyện này sẽ không còn liên quan gì đến con nữa.” “Vậy phải làm sao ạ?” Lý Nguyên Bá vẻ mặt sốt ruột, hai mắt trợn tròn.

Đây là lần đầu tiên sau khi trở lại Hong Kong, anh tỏ ra bối rối lo lắng trước mặt Ngô Tư Nguyên.

Ngô Tư Nguyên thấy cậu nhóc này cuối cùng cũng cắn câu, trong

lòng thầm đắc ý, vỗ vai anh nói: “Con yên tâm, chú và anh Lâm cũng có chút giao tình.

Trước đây không biết chuyện này thì thôi, bây giờ biết rồi, chắc chắn sẽ tìm mọi cách tranh thủ cho con.

Việc con cần làm bây giờ, chính là kiên nhẫn chờ đợi!” —— Ngô Tư Nguyên đang suy nghĩ làm thế nào để bắt chuyện với Lâm Hựu Luân, thì Hà Quán Xương và Trâu Văn Hoài cũng đang thảo luận về chuyện này trong văn phòng.

“May mà Đường Kế Lễ bây giờ là người của Gia Hòa chúng ta, không thì chuyện này thật không dễ xử lý.” Trâu Văn Hoài khẽ nhíu mày, vì chuyện này, ông cũng có chút bất mãn với Trình Long.

“A Long quả thực là bận quay phim không dứt ra được, nhưng tôi cũng không ngờ Lâm Hựu Luân lần này lại cứng rắn như vậy.

Vốn đã định để A Long đóng vai chính, nói đổi là đổi, không có chút dư địa thương lượng nào.” Hà Quán Xương có ý giải thích cho Trình Long vài câu.

“Mọi người trước đây hợp tác đều hòa khí, cho nên Lâm Hựu Luân vẫn chưa thể hiện mặt mạnh mẽ của mình.

Nhưng ông đừng quên, Lâm Hựu Luân năm xưa khi không có nền tảng gì đã dám vuốt râu hùm, cướp cứng rạp chiếu phim Thiệu thị từ tay Phan Địch Sinh.

Hiện tại toàn bộ rạp chiếu phim ở Hong Kong đều do một mình cậu ta định đoạt, nhưng lại không hề hống hách, mà luôn giữ thái độ kiềm chế, là vì cậu ta hiểu đạo lý độc chiếm khó béo.

Không phải là cậu ta không có tính khí, chỉ là trước đây không có ai chạm đến giới hạn của cậu ta, hoặc nói đúng hơn là không có tư cách để cậu ta nổi giận.” Trâu Văn Hoài nhìn thấu Lâm Hựu Luân,

Lâm Hựu Luân thuộc kiểu người kính ta một thước, ta kính người một trượng.

Trùng hợp là lần này Trình Long không biết điều, cho nên đã đâm vào họng súng.

"Bên A Long tôi tạm thời chưa nói cho nó biết tin này, nhưng sau này tin tức Lâm Hựu Luân quay bộ phim đó truyền ra, tôi lo nó cũng có thể tự đoán được là chuyện gì." Hà Quán Xương cảm thấy cách tốt nhất để xóa bỏ hiểu lầm là phía Gia Hòa ra mặt, tìm cách để Trình Long lấy lại được sự công nhận của Lâm Hựu Luân, tốt nhất là có thể tiếp tục đảm nhận vai nam chính của bộ phim đó.

"Ngựa tốt không ăn lại cỏ cũ, với tính cách của Lâm Hựu Luân, ông nghĩ cậu ta sẽ đồng ý sao?" Trâu Văn Hoài lắc đầu, "Tôi thấy chuyện này cứ nên để nguội một thời gian, để A Long có một bài học cũng tốt.

Còn về hiểu lầm giữa hai bên, chỉ có thể sau này tìm cơ hội hóa giải." —— Khi Đường Kế Lễ biết mình được Gia Hòa cho Lâm Hựu Luân mượn để quay phim, anh đã hưng phấn cả đêm không ngủ được.

Nhưng sau khi bình tĩnh lại, anh lại có chút lo lắng, vì nói trắng ra anh chỉ là một đạo diễn nhỏ từng quay hai bộ phim theo ý người khác.

Lâm Hựu Luân bỏ qua những đạo diễn nổi tiếng hơn mà lại tìm anh, điều này khiến Đường Kế Lễ nghĩ mãi không ra.

Tất nhiên, nghi hoặc thì nghi hoặc, ngày đi gặp Lâm Hựu Luân, Đường Kế Lễ vẫn sửa soạn rất chỉnh tề, lòng mang tâm trạng thấp thỏm, đến quán cà phê đã hẹn.

"Chắc không cần tự giới thiệu nữa nhỉ?" Câu đầu tiên Lâm Hựu Luân nói khi đứng dậy bắt tay Đường Kế Lễ đã khiến anh cảm thấy thoải mái.

Quả nhiên, cuộc nói chuyện tiếp theo đều không bàn về công việc.

Lâm Hựu Luân trước tiên hỏi về ba năm kinh nghiệm làm diễn viên đóng thế của Đường Kế Lễ trước khi chuyển sang làm đạo diễn.

Nghe nói Đường Kế Lễ từng đóng thế cho nhiều ngôi sao như Chu Nhuận Phát, Trương Quốc Vinh, Địch Long, anh lại tò mò hỏi về một số tình huống sử dụng diễn viên đóng thế của các ngôi sao.

Khi quay 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》, Lâm Hựu Luân ước tính mình sẽ sử dụng rất nhiều diễn viên đóng thế, nhân cơ hội này, vừa hay dò hỏi tình hình.

Đường Kế Lễ kể rất chi tiết, từ kinh nghiệm bản thân đến tình hình của cả ngành đều nói cho Lâm Hựu Luân nghe một lượt.

Thời gian cứ thế trôi qua không biết tự lúc nào đã nửa tiếng.

Lâm Hựu Luân bắt đầu dẫn dắt cuộc nói chuyện vào chủ đề chính, "Tôi nghe nói ông Hà có ý để anh đạo diễn 《Câu chuyện cảnh sát III》 của Trình Long.

Tôi rất muốn biết, nếu thực sự để anh quay bộ phim này, anh sẽ làm thế nào?" Đường Kế Lễ biết Lâm Hựu Luân mượn mình từ Gia Hòa về, chắc chắn không phải để quay 《Câu chuyện cảnh sát III》 của Trình Long, vậy thì mục đích của câu hỏi này rõ ràng là đang kiểm tra anh.

"Về mặt nội dung, tôi cảm thấy phim hành động của Trình Long đã khó có đột phá lớn, cho nên chỉ có thể có một số đổi mới về hình thức.

Ví dụ như trong các bộ phim trước đây của anh ấy thường thấy cảnh nhảy từ tòa nhà rất cao xuống, nếu tôi quay thì có thể sẽ đổi một cách khác, để anh ấy nhảy từ trực thăng xuống.

Tất nhiên, nếu tôi làm đạo diễn, thay đổi lớn nhất có lẽ vẫn là ở

phần dựng phim.” Đường Kế Lễ dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Trước đây, các bộ phim do Trình Long tự đạo diễn tự diễn thường sử dụng kỹ thuật dựng phim lặp lại từ nhiều góc máy quay chậm để kéo dài và phóng đại hiệu quả của hành động, chú trọng vào việc tăng cường và làm nổi bật hiệu ứng ‘liều mạng thật’ của ngôi sao trong sự lặp lại.

Cách dựng phim này có một nhược điểm là sẽ làm gián đoạn sự trôi chảy của tình tiết câu chuyện.

Còn tôi khi dựng phim có thể sẽ nhấn mạnh hơn vào cấu trúc song song giữa ngôn ngữ hình ảnh và sức căng của câu chuyện, sử dụng phương pháp phân tích đa cảnh, đa góc độ, để xây dựng những pha hành động đặc sắc và nguy hiểm, đồng thời đảm bảo tình tiết câu chuyện tiến triển thuận lợi.” Đường Kế Lễ ở đời sau tuy đã giúp Trình Long quay nhiều bộ phim, nhưng bản thân ông không bị hào quang của phim Trình Long che lấp, chính là vì sự đổi mới trong dựng phim và sử dụng ống kính.

Phim hành động Hong Kong thường thiết kế các pha đánh đấm trong không gian trong nhà, môi trường chật hẹp, lấy nhân vật làm trung tâm duy nhất của khung hình, chủ yếu dùng trung cảnh và cận cảnh, nhân vật ở tiền cảnh, tập trung thể hiện hành động của nhân vật, ngay cả khi quay viễn cảnh cũng thường dùng ống kính tele để làm mờ hậu cảnh.

Còn Đường Kế Lễ lại có xu hướng lấy viễn cảnh và toàn cảnh làm chủ, và nhấn mạnh vào tiêu cự ngắn với độ sâu trường ảnh lớn.

Đặc điểm hình ảnh này khiến hành động của nhân vật và môi trường không gian đều rõ ràng như nhau, làm nổi bật lẫn nhau, khiến môi trường không gian trong các tác phẩm của Đường Kế Lễ có được tầm quan trọng mà phim hành động Hong Kong trước đây không có.

Lâm Hựu Luân dùng 《Câu chuyện cảnh sát》 để thăm dò ý tưởng của Đường Kế Lễ cũng là để xác định xem anh có hình thành suy nghĩ về phương diện này hay không, và Đường Kế Lễ cũng coi như đã nộp một bài trả lời khiến Lâm Hựu Luân khá hài lòng.

Một chiếc xe hơi màu đen từ từ dừng lại ở cổng tòa nhà đài Vô Tuyến, người quen thuộc với biển số xe liếc mắt là có thể nhận ra đây là xe của Lâm Hựu Luân.

Đường Kế Lễ nhìn qua cửa sổ xe, trông những người ra ra vào vào tòa nhà, phảng phất như thấy được chính mình ngày xưa.

Lâm Hựu Luân ngồi bên cạnh quay đầu lại, hỏi: "Trở lại nơi này, trong lòng anh cảm thấy thế nào?" Đường Kế Lễ nhún vai, "Thật không ngờ mình lại có ngày quay về..." Không chỉ Đường Kế Lễ không ngờ, mà rất nhiều người ở đài Vô Tuyến cũng không ngờ, cái gã năm xưa lúc rời đi chẳng có chút danh tiếng gì, giờ đây đã lột xác thành đạo diễn cho bộ phim mới đầu tay của Lâm Hựu Luân.

Lần này anh đến chính là để tuyển chọn nữ chính cho bộ phim.

Cùng là diễn viên, nhưng đóng phim điện ảnh và phim truyền hình, đãi ngộ hoàn toàn khác nhau.

Vì vậy, các nữ diễn viên dưới trướng Vô Tuyến vừa nghe tin này, ai nấy đều đăng ký tham gia thử vai.

Cơ hội cố nhiên hấp dẫn, nhưng bước nhảy từ màn ảnh nhỏ lên màn bạc không phải là chuyện dễ dàng.

Những ngôi sao truyền hình có thể chuyển mình thành công thành ngôi sao điện ảnh mãi mãi chỉ là một phần nhỏ vô cùng may mắn, không phải ai cũng có được cơ duyên và vận mệnh như Trương Mạn Ngọc, Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ.

Nhìn danh sách diễn viên thử vai đầy chữ mà Phùng Mỹ Cát đưa

qua, không chỉ Lâm Hựu Luân thấy đau đầu, ngay cả Đường Kế Lễ cũng có chút không chịu nổi.

Nhiều người như vậy đều muốn tham gia thử vai, chỉ trong nửa ngày, anh rất lo mắt mình không biết có kham nổi không.

Lâm Hựu Luân đặt danh sách xuống, nhìn Phùng Mỹ Cát hỏi: "Sao lại nhiều người thế này?" "Hôm nay đã có ba đạo diễn từ phim trường gọi điện đến phàn nàn với tôi rằng diễn viên xin nghỉ làm chậm trễ tiến độ quay phim, nhưng nếu không cho họ cơ hội thử vai lần này thì lại tỏ ra công ty không có tình người." Phùng Mỹ Cát bất đắc dĩ giải thích.

Lâm Hựu Luân gật đầu, cầm lại danh sách, mượn Phùng Mỹ Cát một cây bút, chọn ra những cái tên có ấn tượng trong đầu rồi gạch ra trước. "Sắp xếp những người này đến thử vai trước, nếu trong nhóm này không tìm được người phù hợp thì hãy sắp xếp những người còn lại qua." Lâm Hựu Luân đặt bút xuống rồi kiểm tra lại một lần, xác nhận không bỏ sót "người nổi tiếng" nào trong ấn tượng, lúc này mới đưa danh sách lại cho Phùng Mỹ Cát.

Phùng Mỹ Cát nhận lấy xem, trên danh sách còn lại khoảng hơn 20 người, có cả hoa đán đang nổi được Vô Tuyến lăng xê, cũng có cả những mỹ nhân diễn xuất không mấy nổi bật nhưng có màn thể hiện xuất sắc trong cuộc thi Hoa hậu Hong Kong.

Hơn nữa, những người này có một đặc điểm chung, đó là đều từng đóng vai cổ trang trong phim truyền hình của Vô Tuyến.

Chương 350

Lâm Hựu Luân không giải thích nhiều, Phùng Mỹ Cát liền dựa theo danh sách này gọi điện thông báo cho các diễn viên tương ứng đến thử vai, đồng thời còn bảo họ đến tổ đạo cụ lấy một bộ đồ cổ trang để mặc lúc thử vai.

Trong lúc chờ mọi người đến thử vai, Lâm Hựu Luân miêu tả cho Đường Kế Lễ một vài suy nghĩ của mình về nữ chính của 《Thần Thoại》: "Ý tưởng cơ bản của kịch bản này đến từ tiểu thuyết 《Tần Dũng》 của Lý Bích Hoa, nhưng tiểu thuyết của cô ấy được triển khai từ góc nhìn nữ giới, nên tôi muốn viết một câu chuyện từ góc nhìn nam giới.

Nam chính là một tướng quân thời cổ đại, sau đó tôi nghĩ, tướng quân thì nên đi đôi với ai?

Đương nhiên phải là một công chúa.

Tôi để tướng quân và công chúa đến với nhau trong một tình huống không thể nào, cùng nhau trải qua một hành trình sinh tử hoạn nạn, tuy thời gian rất ngắn ngủi nhưng đủ để tình yêu của họ trở nên vĩnh hằng." "Tướng quân thì muốn yêu mà không dám yêu, cũng không thể yêu, vì anh ta phải trung thành với hoàng đế; còn công chúa, từ trước đến nay chưa từng tiếp xúc gần gũi với một người đàn ông nào như vậy, sau khi cùng trải qua sinh tử thì nảy sinh tình yêu, nhưng cô ấy cũng không biết làm gì với đoạn tình cảm này.

Hai người vì không thể yêu nhau, nên mới có thể yêu nhau cả đời, yêu suốt hai ngàn năm, đó chính là điều tôi muốn thể hiện trong 《Thần Thoại》." "Vì yêu cầu của tôi rất cao, nên vai công chúa sẽ khá khó chọn.

Không phải cứ xinh đẹp là chắc chắn hợp vai, mấu chốt là phải có khí chất phù hợp với nhân vật.

Mà anh cũng biết, 《Thần Thoại》 và 《Cổ kim đại chiến Tần Dũng tình》 được khởi quay cùng lúc, sau này hai bộ phim chắc chắn sẽ bị người ta đem ra so sánh.

Nữ chính của 《Cổ kim đại chiến Tần Dũng tình》 là Vương Tổ Hiền, nên nữ chính của 《Thần Thoại》, anh cứ xem mà làm cho tốt." Trong đợt tuyển chọn này, Lâm Hựu Luân không định tham gia trực tiếp, nên anh đã "chích ngừa" trước cho Đường Kế Lễ.

Phùng Mỹ Cát đi cùng Lâm Hựu Luân ra khỏi phòng, đi được nửa đường, Lâm Hựu Luân đột nhiên quay đầu hỏi: "Cô Phùng có chuyện muốn nói với tôi phải không?" Phùng Mỹ Cát có chút khó tin ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân, cô cảm thấy suy nghĩ của mình hẳn đã che giấu rất kỹ, không ngờ vẫn bị anh nhìn ra.

Lâm Hựu Luân nhún vai, giải thích: "Sau khi tin tức bộ phim này khởi quay được lan ra, tôi đã nhận được không dưới 5, 6 cuộc gọi từ người quen, đều là giới thiệu diễn viên cho tôi.

Tôi nghĩ cô Phùng chắc cũng có trải nghiệm tương tự chứ?" Lâm Hựu Luân đoán không sai, vốn dĩ nữ chính của 《Thần Thoại》 chẳng liên quan gì đến Phùng Mỹ Cát, nhưng từ khi có tin Lâm Hựu Luân muốn chọn nữ chính từ các nữ diễn viên của Vô Tuyến, Phùng Mỹ Cát, với tư cách là tổng thanh tra nghệ sĩ, bắt đầu liên tục nhận được điện thoại từ đủ loại người.

Ban đầu cô chỉ định ra danh sách 10 người thử vai, nhưng sau đó số người trong danh sách cứ không ngừng tăng lên, cuối cùng mới thành ra bộ dạng mà Lâm Hựu Luân nhìn thấy lúc đầu. "Anh Lâm đã đoán ra cả rồi, tôi cũng chẳng còn gì để nói nữa." Phùng Mỹ Cát cười khổ. "Chẳng lẽ trong danh sách đó, cô Phùng không có ai đặc biệt

muốn tiến cử với tôi sao?" Lâm Hựu Luân gợi ý. "Có thì có, nhưng tôi cảm thấy bây giờ không cần thiết phải nói nữa." Phùng Mỹ Cát thẳng thắn trả lời. "Ồ?" Lâm Hựu Luân lộ vẻ mặt rất hứng thú, "Tôi có thể biết lý do không?" "Bởi vì tôi cảm thấy, anh Lâm căn bản không hề đặt hy vọng gì vào buổi thử vai lần này." Câu trả lời của Phùng Mỹ Cát rất bất ngờ.

Lâm Hựu Luân cười không tỏ ý kiến, nhưng sự hứng thú trong mắt càng thêm nồng đậm, "Sao cô lại thấy vậy?" "Xét về tạo hình cổ trang, toàn Hong Kong người có thể sánh ngang với cô Vương không quá ba người, mà mấy người đó đều không có trong danh sách." Phùng Mỹ Cát chỉ ra vấn đề một cách sắc bén, rồi nói với giọng tự giễu: "Nếu tôi còn muốn tiến cử, chẳng phải sẽ tự rước lấy kết cục mất mặt sao." Lâm Hựu Luân vỗ tay, không nhịn được khen: "Cô Phùng thật có mắt nhìn!" "Thật ra tôi vẫn còn một điều không hiểu, anh Lâm đã không xem trọng kết quả buổi thử vai này, hà tất phải làm chuyện thừa thãi, đây không giống phong cách của anh lắm." Phùng Mỹ Cát tò mò hỏi thêm một câu. "Cô Phùng muốn nghe lời thật lòng không?" Phùng Mỹ Cát gật đầu. "Bởi vì tôi cũng không biết nên tìm ai đóng vai này, nếu cuối cùng thật sự không tìm được người phù hợp, thì cũng phải có một phương án dự phòng." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân ít nhiều có chút bất đắc dĩ.

Nghe xong lời này, Phùng Mỹ Cát không khỏi nghĩ, nếu Đường Kế Lễ biết sự thật, liệu có cảm thấy bất đắc dĩ hơn không?

Phía đài Vô Tuyến, Lâm Hựu Luân chỉ khi có việc mới qua, nhưng họ vẫn chuẩn bị cho anh một phòng làm việc.

Đi đến cửa phòng làm việc, Lâm Hựu Luân đang định mời Phùng Mỹ Cát vào ngồi nói chuyện một lát thì chiếc điện thoại "cục gạch" trong tay đột nhiên reo lên.

Phùng Mỹ Cát thấy được sự do dự trong mắt Lâm Hựu Luân, chủ động nói: "Anh Lâm đã có việc, vậy tôi không làm phiền nữa." Lâm Hựu Luân gật đầu, nhìn Phùng Mỹ Cát đi xa rồi mới quay người vào văn phòng, nhận điện thoại. "Anh Lâm, tôi là Sầm Kiện Huân..." Lâm Hựu Luân đang định đóng cửa, nghe thấy giọng của Sầm Kiện Huân, tay liền dừng lại.

Sầm Kiện Huân là tổng giám đốc của chuỗi rạp chiếu phim Gia Nghị, trừ khi công ty xảy ra chuyện gì lớn, nếu không ông ta sẽ không gọi thẳng vào điện thoại của Lâm Hựu Luân. "Hôm nay công ty có mấy người đến, một trong số đó tự xưng là bí thư của phó xã trưởng phân xã Tân Hoa Xã tại Hong Kong, mang theo một lá thư giới thiệu, đồng thời còn mang đến 6 bản sao phim, nói hy vọng có thể chiếu mấy bộ phim này ở Hong Kong." Lâm Hựu Luân không nói gì, suy nghĩ vắt óc như đang giải một bài toán.

Trong giai đoạn từ lúc Hong Kong được trao trả đến năm 2000, Tân Hoa Xã Hong Kong thực chất gồm hai bộ phận.

Một là thông tấn xã thường được gọi là "tiểu xã", chịu trách nhiệm công tác báo chí thực sự; bộ phận còn lại gọi là "đại xã", là Ủy ban Công tác tại Hong Kong của Trung Cộng, chủ yếu phụ trách công tác tình báo.

Tân Hoa Xã Hong Kong và 《Minh Báo》 từng có tiếp xúc trong nghiệp vụ báo chí, Tân Hoa Xã thỉnh thoảng cũng trích dẫn các bài viết trên 《Minh Báo》.

Nhưng lần này tìm đến cửa rõ ràng là người bên "đại xã", bọn họ làm vậy chắc chắn đã được sự đồng ý của phương Bắc, rất có khả năng mang theo ý đồ chính trị nào đó.

Người đến chỉ là một bí thư của phó xã trưởng, Lâm Hựu Luân đương nhiên không cần đích thân gặp mặt đối phương, nhưng có một

số chuyện vẫn phải hỏi rõ trước. "Là phim gì, có thể qua được vòng kiểm duyệt của Cục kiểm duyệt phim ảnh Hong Kong không?" "Họ nói là bản điện ảnh của 《Hồng Lâu Mộng》, tổng cộng sáu phần." Sầm Kiện Huân trả lời.

Lâm Hựu Luân đi đến trước bàn làm việc, ngón tay gõ nhịp trên mặt bàn, vẻ mặt đăm chiêu.

Đại lục đã quay không ít tác phẩm điện ảnh và truyền hình về đề tài 《Hồng Lâu Mộng》, nổi tiếng nhất không gì bằng bản truyền hình năm 87.

Rất nhiều khán giả Đại lục là fan trung thành của bản 《Hồng Lâu Mộng》 năm 87, nhưng rất ít người biết rằng 《Hồng Lâu Mộng》 trong thời gian đó còn từng được quay thành phim điện ảnh, thời gian quay phim khoảng từ năm 86 đến 88, nữ diễn viên đóng vai Lâm muội muội là Đào Tuệ Mẫn, người sau này được khán giả Đại lục biết đến qua bộ phim truyền hình 《Dương Nãi Vũ và Tiểu Bạch Thái》.

Sáu bộ phim mà Tân Hoa Xã Hong Kong mang đến, hẳn là bản 《Hồng Lâu Mộng》 năm 89, một năm sau mới được công chiếu trong nước. "Anh chắc chắn người đến là bí thư của phó xã trưởng phân xã Tân Hoa Xã Hong Kong, chứ không phải xã trưởng?" Lâm Hựu Luân đột ngột hỏi một câu. "Tôi đã xem thư giới thiệu họ mang đến, và đã gọi điện thoại xác nhận với bên đó." Sầm Kiện Huân rất chắc chắn trả lời.

Lâm Hựu Luân trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu anh nhớ không lầm, xã trưởng đương nhiệm của Tân Hoa Xã Hong Kong, hai năm sau đã đào tẩu sang Mỹ.

Đây cũng là lý do Lâm Hựu Luân có lập trường thân Đại lục nhưng rất ít qua lại với bên Tân Hoa Xã Hong Kong.

Trung-Anh tuy đã ký kết thông cáo chung về vấn đề Hong Kong, nhưng cuộc đấu trí ngầm sau lưng vẫn chưa bao giờ dừng lại.

Phía Anh đã áp dụng các biện pháp giám sát điện tử cực kỳ nghiêm ngặt đối với các cơ quan của Đại lục tại Hong Kong, bao gồm phân xã Tân Hoa Xã Hong Kong và các cơ quan của Trung Quốc tại Hong Kong, thủ đoạn vô cùng tinh vi.

Một nhân vật cấp phó xã trưởng của phân xã Tân Hoa Xã Hong Kong, trong căn hộ ở Happy Valley, đã bị cài đặt hàng chục thiết bị nghe lén.

Một quản lý cấp cao của một cơ quan Trung Quốc, Bộ Chính trị đã cài đặt thiết bị nghe lén vào doanh nghiệp của ông ta, những thông tin này, truyền thông Hong Kong đã tiết lộ không ít.

Trong thời kỳ này, công tác lôi kéo các quan chức cơ quan Đại lục tại Hong Kong của MI5 và MI6 cũng đạt được hiệu quả rõ rệt.

Hai đời tổng thư ký và đại bí thư của một phó xã trưởng của phân xã Tân Hoa Xã Hong Kong lần lượt bị lôi kéo.

Trong cuộc đấu trí và đấu tranh về vấn đề Hong Kong trước khi trao trả, phía Trung Quốc gần như không có bí mật gì để nói, giống như một kẻ ngốc, cái gì cũng tiết lộ ra ngoài.

Các nhà đàm phán Trung Quốc luôn cảm thấy nghi hoặc, tại sao người Anh luôn đi trước một bước, đều có liên quan đến việc này.

Hong Kong trở về là đại thế lịch sử, biết được điều này, Lâm Hựu Luân càng không muốn dính líu vào những cuộc chiến ngầm sau lưng này.

Bản sao phim do phân xã Tân Hoa Xã Hong Kong bên đó gửi qua, anh còn đang do dự có nên từ chối không. "Người mang bản sao đến còn nói gì khác không?" Vì cẩn thận, Lâm Hựu Luân lại hỏi thêm một

câu. "Một người đi cùng tự xưng là nhân viên của Tổng cục Quảng Điện Đại lục, nói rằng lãnh đạo của họ, hình như là một bộ trưởng họ Hoàng, mời anh Lâm có thời gian đến Bắc Kinh làm khách." Sầm Kiện Huân cảm thấy chuyện này không liên quan nhiều đến chuyện trước, nên không nói gộp hai chuyện làm một.

Nhưng Lâm Hựu Luân sau khi nghe tên vị bộ trưởng họ Hoàng, vẻ mặt lập tức trở nên thoải mái. "Dùng giá 2 triệu đô la Hong Kong mỗi bộ để mua hết sáu bộ phim này, sau đó thay tôi chuyển lời đến vị nhân viên của Tổng cục Quảng Điện Đại lục, một thời gian nữa tôi sẽ lên phía bắc, đến lúc đó nhất định sẽ đến thăm bộ trưởng Hoàng." Sầm Kiện Huân bị quyết định của Lâm Hựu Luân làm cho bối rối.

Theo ông ta, loại phim này ở Hong Kong có thể đạt doanh thu phòng vé trên một triệu đã là khá lắm rồi.

Kể cả nể mặt người quen, một hai triệu là được rồi, mà Lâm Hựu Luân vừa mở miệng đã là 12 triệu, phía rạp chiếu phim quá thiệt thòi.

Chương 351

"Anh Lâm, chuyện này..." "Anh đừng lo, khoản tiền này do cá nhân tôi chi trả, lát nữa tôi sẽ bảo Lợi Trí chuyển tiền vào tài khoản công ty." Lời của Lâm Hựu Luân lập tức xóa tan lo lắng của Sầm Kiện Huân.

Mặc dù ông ta rất tò mò về mối quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và vị bộ trưởng họ Hoàng kia, nhưng cũng biết đây không phải là câu hỏi mà mình nên hỏi. "Tôi sắp phải đến Đại lục một chuyến, thời gian khoảng một tháng, nên có một việc cần anh làm.

Bên Cục kiểm duyệt phim ảnh không biết mất bao lâu mới duyệt xong, bên đó vừa xong việc, anh lập tức sắp xếp chiếu mấy bộ phim này, không cần phủ sóng toàn diện, chỉ cần lấy vài rạp ra chiếu là được.

Tôi sẽ chuyển thêm 3 triệu vào tài khoản công ty, nếu không có nhiều người xem phim này, anh sắp xếp người dùng số tiền đó mua vé, tặng miễn phí cho người khác.

Tóm lại, trong thời gian phim chiếu, phải tạo ra hiệu ứng có rất nhiều người đi xem...

À đúng rồi, đồng thời đừng quên gửi vài tấm vé qua cho bên Tân Hoa Xã Hong Kong." Sự sắp xếp của Lâm Hựu Luân rất kỳ quặc.

Nếu không có câu cuối cùng, Sầm Kiện Huân có lẽ vắt óc cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng bây giờ ông ta ít nhiều cũng đoán được một chút.

Mua bản quyền giá cao, tạo ra hiện tượng phim Đại lục ăn khách tại Hong Kong, những điều này có lẽ đều là để làm cho chính phủ Đại lục xem.

Đương nhiên, những cân nhắc cụ thể của Lâm Hựu Luân thì Sầm Kiện Huân không thể nào đoán hết được.

Lần đầu tiên Lâm Hựu Luân lên phía bắc, đã thành công thuyết phục các lãnh đạo cấp cao của Đại lục, nới lỏng hạn chế nhập khẩu phim Hong Kong.

Danh nghĩa là thúc đẩy giao lưu văn hóa hai nơi, nhưng trong tình hình trình độ sản xuất phim ảnh hai nơi chênh lệch quá lớn hiện nay, phim Đại lục quay ở trong nước còn không cạnh tranh nổi với phim Hong Kong nhập khẩu, huống chi là có thị trường lớn ở Hong Kong.

Phim Hong Kong tung hoành ở thị trường Đại lục, còn phim Đại lục ở Hong Kong lại không làm nên trò trống gì.

Lâu dần, sự giao lưu này chắc chắn sẽ gây ra một số dị nghị.

Bây giờ nếu có một bộ phim Đại lục chiếu ở Hong Kong đạt được thành tích tốt, Hoàng Lập Thành với tư cách là lãnh đạo tổng cục, mới có thể ăn nói với cấp trên cấp dưới. --- Đường Kế Lễ từ 20 người thử vai đã chọn ra 3 diễn viên có tạo hình cổ trang phù hợp nhất với yêu cầu của Lâm Hựu Luân.

Khi đến văn phòng Lâm Hựu Luân tìm người, mới biết anh đã rời đi trước một bước.

Khi nhận được điện thoại của Đường Kế Lễ, Lâm Hựu Luân đã về đến nhà.

Sầm Kiện Huân đã cho người mang băng video 《Hồng Lâu Mộng》 đến tận tay anh, anh đang chuẩn bị xem.

Nhìn danh sách 3 người mà Đường Kế Lễ gửi fax qua, Lâm Hựu Luân chỉ liếc một cái rồi tiện tay ném vào ngăn kéo, giống như anh đã nói với Phùng Mỹ Cát trước đó, những diễn viên này, chỉ khi anh thật sự không tìm được người phù hợp mới cân nhắc đến.

Đương nhiên, phía Đường Kế Lễ thì không thể dùng lý do này để qua loa.

Lâm Hựu Luân chỉ nói rằng việc chọn nữ chính anh còn phải cân nhắc một thời gian, bảo Đường Kế Lễ gác chuyện này lại, trước tiên chuẩn bị công tác tiền kỳ quay phim.

Cúp điện thoại, ánh mắt Lâm Hựu Luân lại một lần nữa rơi vào sáu cuộn băng video trên bàn.

Ban đầu Lâm Hựu Luân không đặt nhiều hy vọng vào bản điện ảnh của 《Hồng Lâu Mộng》 này, dù sao cũng có bản truyền hình năm 87 quá xuất sắc đi trước.

Nhưng sau khi xem xong một phần, anh lại phát hiện mình đã nghĩ sai.

Bản điện ảnh của 《Hồng Lâu Mộng》 về mặt sản xuất tinh xảo hoa mỹ, tiêu chuẩn nghệ thuật, không hề thua kém bản truyền hình năm 87.

Trang phục tạo hình, mỹ thuật bối cảnh, cách sử dụng ống kính, cách nắm bắt phong cách và ý cảnh của phim, đều khiến Lâm Hựu Luân rất kinh ngạc.

Không ngờ Đại lục vào thời điểm này đã có thể sản xuất ra một "bom tấn cổ trang" tinh xảo như vậy.

Lâm Đại Ngọc phiên bản của Đào Tuệ Mẫn trông mềm yếu, ngoan ngoãn mà lại có tài khí; Giả Bảo Ngọc do Hạ Tinh đóng có độ tuấn mỹ không thua gì Mã Thiên Vũ, diễn xuất cũng tốt, chỉ là tuổi còn quá nhỏ, vóc dáng hơi thấp một chút, các diễn viên khác biểu hiện cũng đều đáng khen.

Ít nhất theo Lâm Hựu Luân, dàn diễn viên trong bản 《Hồng Lâu Mộng》 năm 89 phù hợp với thẩm mỹ của anh hơn bản truyền hình

năm 87, mà đời sau bộ phim này không nổi tiếng, có lẽ cũng vì năm nó ra mắt.

Do biến động chính trị năm đó, mọi thứ trong năm này đều bị cố gắng xóa bỏ, làm mờ đi.

Có được phát hiện bất ngờ này, Lâm Hựu Luân bắt đầu xem hết phần này đến phần khác.

Trong ba phần sau, có một nữ diễn viên đã thu hút sự chú ý của anh.

Nữ diễn viên này trong phim không hề nổi bật, hay nói đúng hơn là vì vai diễn của cô trong 《Hồng Lâu Mộng》 vốn không được miêu tả nhiều — Tử Quyên, một tiểu nha đầu bên cạnh nữ chính Lâm Đại Ngọc.

Trong nguyên tác tiểu thuyết, Tào Tuyết Cần không miêu tả nhiều về nhân vật Tử Quyên, cô không có câu chuyện chính của riêng mình, mọi câu chuyện đều xoay quanh Đại Ngọc, trong Hồng Lâu chỉ được xem là một vai diễn khá hơn vai quần chúng một chút.

Lâm Hựu Luân chú ý đến vai diễn này, phần lớn là vì nữ diễn viên đóng vai này cho anh một cảm giác rất quen mắt.

Vì vậy, anh đã tua lại băng video, cuối cùng cũng tìm thấy tên của cô trong phần giới thiệu đầu phim.

Trần Hồng!

Lâm Hựu Luân và Đường Kế Lễ ngồi cạnh nhau trước quầy bar.

Ba vệ sĩ cao to lực lưỡng đứng bên cạnh, mặt mày lạnh lùng không cho người lạ đến gần. "Brandy hay whisky?" Cả hai loại rượu mạnh mà Lâm Hựu Luân nói, Đường Kế Lễ đều không uống quen. "Cho tôi một ly bia là được rồi." Lâm Hựu Luân gật đầu, nói với người pha chế trước mặt: "Hai ly bia." Người pha chế nhanh nhẹn lấy

ra hai chiếc ly to bằng nắm tay đặt trước mặt Lâm Hựu Luân và Đường Kế Lễ, rót đầy bia, làm một động tác mời, rồi quay đi phục vụ khách khác.

Lâm Hựu Luân nâng ly bia còn sủi bọt trắng, nhấp một ngụm nhỏ, rồi hỏi: "Mấy cuộn băng đó anh xem hết chưa?" Đường Kế Lễ vừa nâng ly bia lên chưa kịp uống, nghe Lâm Hựu Luân hỏi, lại đặt ly xuống, "Anh Lâm thật sự định tìm nữ diễn viên Đại lục tên Trần Hồng đó làm nữ chính sao?" Lâm Hựu Luân quay người lại, đối mặt với Đường Kế Lễ hỏi: "Anh thấy cô ấy không hợp?" "Không có, chỉ là có chút tò mò thôi." Đường Kế Lễ nói vậy có phần không thật lòng, đành phải mượn việc uống bia để tránh ánh mắt của Lâm Hựu Luân.

Từ lúc xác định đảm nhận vai trò đạo diễn của 《Thần Thoại》, 《Cổ kim đại chiến Tần Dũng tình》 đã trở thành một tảng đá đè nặng trong lòng Đường Kế Lễ. 《Cổ kim đại chiến Tần Dũng tình》 do Trình Tiểu Đông đạo diễn, nữ chính là Vương Tổ Hiền, người đã làm mưa làm gió khắp Hong Kong, Đài Loan, Nhật Bản, Hàn Quốc, Singapore, Malaysia, Thái Lan với vai nữ quỷ Tiểu Thiện, là nữ minh tinh nổi tiếng số một Hong Kong không ai sánh bằng.

Nam chính lại do chính Lâm Hựu Luân đảm nhận...

Ngược lại, dàn diễn viên của 《Thần Thoại》, nam chính là một diễn viên võ thuật không có tên tuổi, nữ chính còn đang học ở học viện kịch nghệ.

Chỉ cần nhìn vào dàn diễn viên là có thể thấy, bộ phim này bất kể là về mức độ quan tâm hay các nguồn lực có thể tận dụng, đều sẽ có sự chênh lệch rất lớn.

Có lúc Đường Kế Lễ thậm chí còn không nhịn được mà nghĩ, Lâm Hựu Luân đầu tư bộ phim 《Thần Thoại》 này, có phải là chuyên để làm nền cho 《Cổ kim đại chiến Tần Dũng tình》 không?

Đương nhiên, đồng thời Đường Kế Lễ cũng không ngừng tự an ủi mình, có phim để quay đã là rất tốt rồi.

Cho dù Lâm Hựu Luân có không coi trọng bộ phim này đến đâu, thì cũng là phim do anh ta sản xuất, tùy tiện đầu tư một hai chục triệu, đủ để Đường Kế Lễ nằm mơ cũng cười tỉnh.

Nếu Lâm Hựu Luân biết Đường Kế Lễ có suy nghĩ như vậy, nhất định sẽ mắng anh ta không có chí tiến thủ.

Một hai chục triệu có lẽ có thể quay được một bộ phim hành động phiêu lưu rất khá, nhưng tuyệt đối không thể quay được loại bom tấn hình ảnh trong tưởng tượng của Lâm Hựu Luân.

Lần này để quay 《Thần Thoại》, Lâm Hựu Luân đã chuẩn bị ít nhất một trăm triệu đô la Hong Kong.

Lời của Lâm Hựu Luân vang lên bên tai Đường Kế Lễ, mọi âm thanh ồn ào xung quanh đều bị anh tự động lọc bỏ, trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ, Lâm Hựu Luân không phải đang đùa với mình chứ?

Thấy miệng Đường Kế Lễ kinh ngạc đến tròn xoe như một con cá đang hớp nước, Lâm Hựu Luân nâng ly rượu lên cười nói: "Tôi tưởng anh nghe tin này sẽ muốn cạn ly với tôi chứ." Đường Kế Lễ vội vàng nâng ly, sau khi cụng ly chẳng nói chẳng rằng, một hơi uống cạn ly bia.

Trong ly của Lâm Hựu Luân còn không nhiều bia, anh ngửa cổ uống cạn, đặt ly xuống, gõ gõ quầy bar, ra hiệu cho người pha chế đến rót thêm.

Khi hai ly bia vàng óng sủi bọt lại được đặt trước mặt hai người, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng lên tiếng: "Ngày mai tôi sẽ rời Hong Kong lên phía bắc, lúc đó liên lạc có thể sẽ không tiện lắm, nên còn vấn đề gì, tốt nhất là nói ra hết ngay bây giờ." Đường Kế Lễ vẫn

chưa hoàn toàn thoát khỏi cú sốc về khoản đầu tư 100 triệu, đột nhiên nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, theo phản xạ liền hỏi: "Đầu tư của 《Cổ kim đại chiến Tần Dũng tình》 cũng là 100 triệu sao?" Lâm Hựu Luân nhìn Đường Kế Lễ, ánh mắt có vẻ suy tư.

Chương 352

"Anh rất quan tâm đến chuyện này?" Đường Kế Lễ vừa nói ra đã hối hận, lúc này càng không biết nên trả lời thế nào. "Cảnh quay kỹ xảo của 《Cổ kim đại chiến Tần Dũng tình》 chắc sẽ không lớn bằng 《Thần Thoại》, nhưng vẫn phải xem Trình Tiểu Đông tính toán thế nào.

Nếu chỉ là một bộ phim hành động mạo hiểm đơn thuần, ước chừng chi phí quay phim cũng chỉ vài chục triệu.

Nếu muốn dùng đến một số kỹ xảo, có thể sẽ cao hơn một chút, nhưng tôi nghĩ chắc sẽ không vượt quá 《Thần Thoại》." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Đường Kế Lễ rất bất ngờ, vì nó hoàn toàn trái ngược với những gì anh nghĩ trước đó. "Tôi biết trong lòng anh có thể có chút lo lắng, vì tôi là diễn viên chính của 《Cổ kim đại chiến Tần Dũng tình》, nên bộ phim đó sẽ được chiếu cố đặc biệt.

Thật ra anh sai rồi, đứng trên góc độ đầu tư phim ảnh, kỳ vọng của tôi đối với 《Thần Thoại》 còn cao hơn 《Cổ kim đại chiến Tần Dũng tình》." Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn Đường Kế Lễ, "Nói vậy có thể anh không tin, nhưng yêu cầu của tôi đối với hai bộ phim 《Cổ kim đại chiến Tần Dũng tình》 và 《Thần Thoại》 thực sự khác nhau.

Với 《Cổ kim đại chiến Tần Dũng tình》, Trình Tiểu Đông chỉ cần phát huy theo trình độ bình thường, quay ra sản phẩm là tôi đã rất hài lòng rồi.

Còn với 《Thần Thoại》, trên cơ sở đó, tôi còn hy vọng nam chính của phim có thể được lăng xê thành công.

Tôi đã nói với anh về diễn viên tên Lý Nguyên Bá, thể chất của

cậu ta còn tốt hơn Thành Long, hơn nữa còn trẻ hơn Thành Long, chỉ xem anh làm sao khai quật được nhiều tiềm năng hơn từ cậu ta mà thôi." Lâm Hựu Luân không nói ra ý định bồi dưỡng Lý Nguyên Bá thành một diễn viên hành động có thể đối đầu với Thành Long, vì thành công hiện tại của Thành Long là do tích lũy từng bộ phim trong quá khứ, bất cứ chuyện gì cũng cần một quá trình tích lũy.

Lâm Hựu Luân chỉ muốn tạo ra một đối thủ có tính uy hiếp cho Thành Long, tạm thời chưa có ý định để Lý Nguyên Bá hoàn toàn thay thế Thành Long.

Đường Kế Lễ đang chuẩn bị bày tỏ thái độ, thì đúng lúc này, sau lưng lại vang lên tiếng cãi vã.

Vệ sĩ của Lâm Hựu Luân chặn một người thanh niên lại, "Nhóc con, bên kia còn chỗ, khu này đã được ông chủ của chúng tôi bao rồi!" "Này, ông anh, đừng đùa nữa được không, quán bar lớn thế này, anh nói bao là bao à?

Người có tiền bao cả quán thì đến thẳng hộp đêm, sao lại đến nơi này khoe mẽ?" Người thanh niên vẻ mặt khinh thường.

Lâm Hựu Luân và Đường Kế Lễ đều quay lưng lại, từ góc nhìn của người thanh niên, chỉ thấy hai người đàn ông ngồi trước quầy bar, những chiếc ghế bar bên cạnh đều trống trơn.

Nếu thật sự là đại ca bao quán, sao bên cạnh lại không có vài em xinh đẹp ngồi cùng?

Vừa nghĩ đến đây, người thanh niên càng chắc chắn đối phương chỉ là hư trương thanh thế, đẩy tay vệ sĩ đang duỗi ra cản đường, xông thẳng vào trong.

Hai vệ sĩ còn lại thấy vậy, lập tức lặng lẽ vây lại, tạo thành hình tam giác bao vây người thanh niên.

Một người trong đó trực tiếp đưa tay ra sau lưng, trông như sắp rút súng.

Người thanh niên hơi sững sờ, lúc này mới nhận ra mình đã đụng phải thứ dữ.

Quân tử không chấp nhất thời, anh ta lập tức xua tay nói: "Mấy vị, đây có thể là một hiểu lầm, tôi đi chỗ khác, không làm phiền các vị nữa." Nói rồi anh ta lùi lại, mắt không ngừng liếc hai bên, tìm xem có thứ gì có thể vớ lấy làm vũ khí, trước hết hạ gục gã định rút súng, hai người còn lại dùng tay chân là có thể giải quyết.

Trong lòng đang nghĩ cách đối phó với ba người trước mặt, sau lưng lại bất ngờ đụng phải một người! "Thằng nhóc, đi đường không có mắt à!" Người phía sau mắng xối xả. "Nói tôi không có mắt, chẳng lẽ sau gáy ông có mắt à?" Người thanh niên không quay đầu lại, mắt vẫn tiếp tục dán vào ba vệ sĩ đối diện.

Chưa kịp tìm được thời cơ thích hợp, sau lưng lại vang lên một tiếng quát giận dữ: "Lý Nguyên Bá, cậu làm trò quái gì vậy?" Nghe có người gọi tên mình, người thanh niên lúc này mới quay đầu lại, rồi sững sờ. "Chú Ngô, sao lại là chú?" Ngô Tư Nguyên bực bội đẩy gọng kính, "Câu này tôi còn muốn hỏi cậu đấy!" "Trong quán bar ồn quá, nên vừa rồi..." Lý Nguyên Bá đứng trước mặt Ngô Tư Nguyên như một đứa trẻ làm sai, gãi gãi sau gáy, không biết nên giải thích thế nào. "Tôi bảo cậu ở cổng quán bar đợi tôi, sao cậu lại một mình chạy vào đây?" "Con đến sớm mười phút, vốn định vào uống một ly trước." "Tôi gọi cậu đến đây là để uống rượu à?" Ngô Tư Nguyên lập tức tức điên lên, "Cậu có biết cuộc gặp hôm nay quan trọng thế nào không, anh Lâm và đạo diễn phim đều ở đây, cậu nồng nặc mùi rượu, đối phương sẽ nghĩ thế nào?" Lý Nguyên Bá không dám cãi lại, nhưng trong lòng có chút không phục, nếu không được uống rượu, sao đối phương lại hẹn gặp ở quán bar?

Ngô Tư Nguyên dời ánh mắt khỏi Lý Nguyên Bá, lại tình cờ chạm phải ánh mắt của Lâm Hựu Luân, người đã nghe thấy tiếng cãi vã mà quay đầu lại.

Cả hai đều rất bất ngờ.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, Ngô Tư Nguyên lập tức đi lên định chào hỏi Lâm Hựu Luân, chưa đi được hai bước đã bị ba vệ sĩ vừa nãy chặn Lý Nguyên Bá lại.

Lý Nguyên Bá lập tức không vui, chỉ tay vào ba vệ sĩ nói: "Này, mấy người chặn đường làm gì?" "Cậu có thể ngậm miệng lại được không?" Ngô Tư Nguyên đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sắc lạnh khiến người ta không dám nhìn thẳng. "Chú Ngô, bọn họ..." Lý Nguyên Bá còn muốn giải thích, nhưng bị Ngô Tư Nguyên quát lớn ngắt lời: "Đủ rồi!

Cậu còn chưa thấy đủ mất mặt à?" Lúc này Lâm Hựu Luân đã đi tới, ba vệ sĩ tự động nhường cho anh một lối đi.

Ngô Tư Nguyên cũng không thèm để ý đến Lý Nguyên Bá nữa, nhanh chân tiến lên, câu đầu tiên nói là: "Anh Lâm, đây là một hiểu lầm." Lâm Hựu Luân mỉm cười gật đầu, ánh mắt lướt qua Ngô Tư Nguyên, dừng lại trên người Lý Nguyên Bá, người vừa suýt nữa xảy ra xung đột với ba vệ sĩ của anh.

Lý Nguyên Bá chỉ mặc một chiếc áo khoác, có lẽ vì thấy trong quán bar nóng, khóa kéo được kéo rất thấp, để lộ chiếc áo ba lỗ căng chặt bởi một thân cơ bắp cường tráng, ấn tượng đầu tiên cho người ta là khỏe mạnh.

Lâm Hựu Luân quay đầu lại, hỏi Đường Kế Lễ bên cạnh: "Thế nào, nam chính tôi tìm cho anh không tệ chứ?" Đường Kế Lễ nhìn Lý Nguyên Bá từ trên xuống dưới một lượt, "Tính cách có hơi bốc đồng, nhưng xem ra chắc là rất biết đánh." "Thằng nhóc này trong 《Lão hổ

xuất canh》, động tác nguy hiểm nào cũng dám làm, nên lúc quay phim này anh phải liệu chừng, đừng để xảy ra tai nạn gì." Lâm Hựu Luân bề ngoài là nhắc nhở Đường Kế Lễ phải chú ý an toàn quay phim, thực tế lại là ngầm chỉ cho Đường Kế Lễ rằng có ý tưởng động tác khó nào đều có thể đưa ra, thằng nhóc này chịu được hành xác.

Ngô Tư Nguyên nãy giờ vẫn không có cơ hội xen vào, lúc này nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, lập tức ngớ người.

Thằng nhóc Lý Nguyên Bá này đúng là kẻ ngốc có phúc ngốc, vậy mà cũng được Lâm Hựu Luân để mắt tới!

Lý Nguyên Bá sau đó mới biết ba người xảy ra xung đột với mình là vệ sĩ của Lâm Hựu Luân, sau khi bị Ngô Tư Nguyên gọi tới thì cứ luôn miệng xin lỗi Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vỗ vỗ vai Lý Nguyên Bá, cảm nhận cơ bắp trên vai gã này cứng như từng khối sắt, quay đầu nói đùa với Đường Kế Lễ: "Cậu nhóc này khỏe như trâu vậy, nếu vừa rồi thật sự đánh nhau, anh nói xem cậu ta có thắng được không?" "Bình thường tôi một mình đánh ba người rất nhẹ nhàng, nếu không phải vì trong tay họ có..." Chữ "súng" còn chưa nói ra, Lý Nguyên Bá đã bị Ngô Tư Nguyên lườm một cái, không dám nói tiếp.

Lâm Hựu Luân cười không tỏ ý kiến, ra hiệu bằng mắt cho Đường Kế Lễ rồi quay người nói với Ngô Tư Nguyên: "Đạo diễn Đường có chuyện muốn hỏi cậu nhóc này, ông Ngô qua kia uống một ly với tôi chứ?" Ngô Tư Nguyên biết mình ở lại cũng không chen vào được, liền đi theo Lâm Hựu Luân về lại quầy bar ngồi xuống. "Anh Lâm, Nguyên Bá cậu ấy..." Ngô Tư Nguyên vừa mở miệng đã bị Lâm Hựu Luân ngắt lời. "Ông Ngô, tôi chỉ quan tâm cậu nhóc này có thể diễn tốt bộ phim này hay không, còn chuyện giữa cậu ta và ông, đối với tôi không quan trọng." Lâm Hựu Luân nói vậy lại giúp Ngô Tư

Nguyên bớt đi một phen giải thích phiền phức. "Anh Lâm cảm thấy cậu nhóc này có mấy phần tiềm năng?" Lâm Hựu Luân cầm ly rượu, cười hỏi lại: "Năm đó trước khi quay 《Xà Hình Điêu Thủ》, ông Ngô cảm thấy Thành Long có mấy phần tiềm năng?" Ngô Tư Nguyên nhún vai, "Thật lòng mà nói, lúc đó tôi chỉ mang tâm lý thử vận may, căn bản không nghĩ cậu ta có thể nổi tiếng." "Suy nghĩ của tôi bây giờ cũng gần giống ông Ngô lúc đó.

Cơ hội đã cho cậu ta, có thể nổi tiếng hay không, phải xem cậu ta có số mệnh đó không đã." Lâm Hựu Luân nói xong liền uống cạn ly rượu.

Ngô Tư Nguyên cũng uống cạn một ly, sau khi đặt ly xuống, ông đặc biệt liếc nhìn Lý Nguyên Bá đang nói chuyện say sưa với Đường Kế Lễ ở đằng kia, thầm nghĩ: Cậu nhóc, lần này ta đặt cược cả vào cậu rồi, cậu đừng làm ta thất vọng đấy nhé! —— Ngày thứ hai sau cuộc gặp ở quán bar, Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền cùng xuất hiện tại sân bay Kai Tak, bên cạnh còn có hai cái "đuôi" nhỏ.

Lúc lên máy bay, Lâm Hựu Luân buông tay Hoành Tử ra, lại xoa đầu Tiểu Quang đang được Vương Tổ Hiền bế trong lòng, "Tiểu Quang, Hoành Tử, trên máy bay phải nghe lời dì Vương, không được nghịch ngợm biết chưa?" Vương Tổ Hiền kéo Hoành Tử lại gần mình, "Được rồi, câu này anh đã nói lần thứ ba rồi đấy.

Hoành Tử và Tiểu Quang ngoan nhất, chắc chắn sẽ nghe lời dì, đúng không nào?" Vương Tổ Hiền ở nhà thường xuyên quậy tưng bừng với các cháu trai cháu gái, một mặt vì tính cách cô giống như một đứa trẻ lớn xác, mặt khác là cô rất thích trẻ con.

Lần này lên phía Bắc Đại lục, Lâm Hựu Luân quyết định đưa Tiểu Quang và Hoành Tử cùng đi thăm Triệu Nhã Chi đang đóng phim ở nội địa, mà Vương Tổ Hiền mới quen hai đứa trẻ chưa đầy hai tiếng đồng

hồ đã chơi thân như một hội.

Lâm Hựu Luân vừa vẫy tay vừa nhìn theo bóng dáng Vương Tổ Hiền dắt hai đứa nhỏ cùng trợ lý và vệ sĩ, một đoàn 6 người biến mất ở cửa lên máy bay.

Vệ sĩ bên cạnh nhắc nhở: "Anh Lâm, chúng ta cũng nên lên máy bay thôi." Lâm Hựu Luân không đi cùng Vương Tổ Hiền, anh phải đến Thượng Hải trước, sau đó chuyển hướng đến thăm đoàn phim 《Ngọa Hổ Tàng Long》 đang quay ngoại cảnh ở rừng tre Mân Nam.

Vương Tổ Hiền đã sớm muốn đến Bắc Kinh xem thử, lần này liền tự mình đề nghị sẽ đưa Tiểu Quang và Hoành Tử đến Bắc Kinh gặp Triệu Nhã Chi trước, tiện thể tham quan một vòng, đợi Lâm Hựu Luân đến rồi hai người sẽ cùng chuyển hướng đi Tây An.

Hai bên chia tay ở sân bay, rất nhanh hai chiếc máy bay lần lượt cất cánh từ đường băng sân bay Kai Tak, một chiếc bay đến trung tâm chính trị văn hóa, chiếc còn lại bay đến trung tâm kinh tế tương lai.

Hơn 3 tiếng sau, máy bay chở Lâm Hựu Luân hạ cánh xuống sân bay Hồng Kiều.

Lần này Lâm Hựu Luân đến Đại lục, thân phận và lịch trình đều công khai, chính phủ cũng đã có sự sắp xếp tương ứng, Văn phòng các vấn đề Hong Kong, Macao, Đài Loan đã cử chuyên viên đến đón anh tại Thượng Hải và chịu trách nhiệm đi cùng trong suốt hành trình.

Sau khi nhận phòng tại một khách sạn dành riêng cho khách ngoại quốc và ăn trưa xong, Lâm Hựu Luân liền đề nghị muốn đến Học viện Hý kịch Thượng Hải tìm một người.

Chuyên viên đi cùng hỏi có cần thông báo trước cho phía nhà trường để sắp xếp không, Lâm Hựu Luân cảm thấy chỉ đi tìm một người, không cần thiết phải kinh động quá nhiều người nên đã không

đồng ý.

Ba nhân viên đi cùng của phía Trung Quốc cộng thêm Lâm Hựu Luân và hai vệ sĩ, một đoàn người đi hai xe đến Học viện Hý kịch Thượng Hải.

Chương 353

Sau khi vào cổng, Lâm Hựu Luân đột nhiên đề nghị muốn tham quan khuôn viên trường.

Thực ra các trường đại học thời này, ngoài mấy trường danh tiếng có dấu ấn lịch sử ra, kết cấu của các trường khác về cơ bản đều giống nhau.

Lâm Hựu Luân chủ yếu là muốn trải nghiệm cảm giác đi trong trường nghệ thuật ngắm gái đẹp như đời sau.

Tiếc là những cô gái gặp trên đường không chỉ ăn mặc quá bảo thủ mà tư tưởng cũng rất bảo thủ.

Chỉ cần nhìn chằm chằm vào mặt cô ấy quá ba giây, cô ấy sẽ không khách khí mà tặng lại một cái lườm.

Nếu không phải Lâm Hựu Luân mặc vest trông có vẻ không tầm thường, bên cạnh lại có mấy người mặc đồ cán bộ đi cùng, e là sớm đã bị người ta xem như lưu manh mà giải đến đồn công an rồi.

Chuyên viên Lưu đi cùng trong lúc dừng lại nghỉ ngơi, vừa lau mồ hôi vừa khuyên: "Anh Lâm, anh muốn tìm người, tôi thấy vẫn nên liên lạc với phía nhà trường trước thì hơn.

Muốn gặp được ngay trong khuôn viên trường, khả năng thấp lắm." Lâm Hựu Luân cũng cảm thấy đi dạo trong sân trường này thật vô vị, đang định mở miệng đồng ý thì đối diện có ba cô gái vừa nói vừa cười đi tới.

Lâm Hựu Luân liếc mắt nhìn qua, ánh mắt dừng lại trên người cô gái mặc đồ màu hồng đứng ngoài cùng bên trái.

Cô mặc một bộ váy áo len mỏng, áo khoác ngắn phối với váy dài,

cổ cao, eo thon.

Kiểu trang phục này ở Hong Kong đã lỗi thời, nhưng ở Đại lục vẫn còn rất mốt.

Quan trọng nhất là khuôn mặt của cô, mắt một mí, đuôi mắt xếch lên rất rõ, đôi lông mày cong cong nhàn nhạt càng làm nổi bật đôi mắt linh động, xinh đẹp.

Chiếc mũi nhỏ thanh tú, đôi môi mỏng, lúc nói chuyện mắt cứ đảo qua đảo lại trông rất quyến rũ.

Cô gái có dáng người cao ráo, đôi chân dài miên man, đặc biệt là bắp chân thẳng tắp, cân đối, đi một đôi sandal cao gót xinh đẹp, đi trên đường quả thực rất thu hút ánh nhìn.

Cô gái đã sớm quen với việc người đi đường lén nhìn mình, nhưng bây giờ cô lại đặc biệt tức giận, vì có một gã đứng bên đường cứ nhìn chằm chằm vào cô, lườm mấy cái cũng không có tác dụng. "Gã đó không phải là người từ Hong Kong đến đấy chứ?" một người bạn của cô gái khẽ nói. "Mấy người đứng cạnh anh ta trông rất giống nhân viên chính phủ.

Tớ nghe nói bây giờ người Hong Kong đến Đại lục đầu tư rất nhiều, biết đâu là một doanh nhân Hong Kong cũng không chừng." người bạn còn lại cũng chen vào.

Nhưng người bạn đầu tiên lại lắc đầu, "Những doanh nhân Hong Kong mà tớ thấy trên tin tức TV, về cơ bản đều là mấy ông già năm sáu mươi tuổi, người này trẻ quá." "Kệ anh ta là ai, chúng ta mau đi qua đi, đừng để ý đến anh ta!" Cô gái kéo hai người bạn, đang định tăng tốc rời đi thì bên này Lâm Hựu Luân đột nhiên gọi một tiếng: "Trần Hồng!" Cô gái đột ngột quay đầu lại, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc khó hiểu, gã này sao lại biết tên mình?

Lâm Hựu Luân thở phào nhẹ nhõm, nếu nhận nhầm người trước mặt bao nhiêu người thế này, thì mất mặt chết. "Cô ấy chính là người tôi cần tìm." Lâm Hựu Luân giải thích với chuyên viên Lưu đang ngơ ngác bên cạnh: "Trong một bộ phim của nội địa chiếu ở Hong Kong, cô ấy đóng một vai, để lại cho tôi ấn tượng rất sâu sắc." Chuyên viên Lưu vừa mới nói nên thông qua nhà trường để tìm người, sau đó người mà Lâm Hựu Luân muốn tìm liền xuất hiện ngay trước mặt, sự việc trùng hợp đến mức khó tin, nhưng mọi chuyện xảy ra trước mắt lại chỉ có thể giải thích bằng sự trùng hợp.

Cô gái tên Trần Hồng tiến lên một bước, dò xét Lâm Hựu Luân với vẻ mặt đầy nghi ngờ. "Anh quen tôi?" "Đồng chí... không đúng, là tiểu thư... cũng không đúng, nên gọi là bạn học!" Lâm Hựu Luân liên tục thay đổi ba cách xưng hô, cuối cùng mới tìm được một cách mà anh cho là phù hợp.

Nhưng còn chưa kịp tự giới thiệu, đối phương đã rất không khách khí cắt ngang. "Tôi biết anh là người Hong Kong, nhưng sao anh lại biết tên tôi?" Tiếng Phổ thông của Trần Hồng có lẫn âm của tiếng Ngô, tuy là giọng điệu chất vấn nhưng nghe lại mềm mại dễ chịu vô cùng. "Cô đóng vai Tử Quyên, nha đầu của Lâm Đại Ngọc trong《Hồng Lâu Mộng》, tôi nói không sai chứ?" Vẻ nghi ngờ trên mặt Trần Hồng càng đậm hơn, bộ phim 《Hồng Lâu Mộng》 mà cô tham gia còn chưa công chiếu, người Hong Kong này xem ở đâu ra? "Tôi là một nhà sản xuất phim ở Hong Kong, có lẽ cô vẫn chưa biết, bộ phim cô tham gia đã được công chiếu ở Hong Kong rồi." Lâm Hựu Luân giải thích.

Trần Hồng không lên tiếng, ngược lại cô gái đứng bên cạnh cô đột nhiên chen vào: "Anh nói anh là nhà sản xuất Hong Kong, không phải là muốn tìm Hồng Hồng của chúng tôi đến Hong Kong đóng phim đấy chứ?" Lâm Hựu Luân đột nhiên sờ mặt mình, hỏi với vẻ mặt kỳ quặc:

"Trên mặt tôi không có chữ nào đúng không?" Cô gái ngơ ngác lắc đầu. "Vậy thì lạ thật, nếu trên mặt tôi không viết chữ, sao cô lại biết tôi muốn tìm bạn của cô đi đóng phim?" Câu nói này của Lâm Hựu Luân làm cô gái vừa hỏi anh bật cười, cô che miệng cười nói: "Anh cũng hài hước thật đấy, nhưng tôi thấy anh trẻ như vậy, chắc cũng không phải là loại nhà sản xuất nổi tiếng gì đâu nhỉ?" "Cảm ơn cô đã khen tôi trẻ, thực ra tôi cũng khá nổi tiếng đấy." Lâm Hựu Luân cười hì hì. "Anh này tự luyến thật, cho chút nắng là rực rỡ ngay." Cô gái tỏ vẻ không tin. "Nhưng tôi nói đều là thật mà, sao các cô không ai tin thế nhỉ?" Lâm Hựu Luân rất bất đắc dĩ. "Vậy tôi kiểm tra anh nhé, anh nói mình là nhà sản xuất phim, vậy nhà sản xuất phim nổi tiếng nhất Hong Kong là ai?" cô gái lại hỏi một câu.

Lâm Hựu Luân suy nghĩ một lát rồi trả lời: "Hong Kong có rất nhiều nhà sản xuất nổi tiếng, mọi người đều ngang ngang nhau, cũng không thấy ai đặc biệt nổi tiếng cả?" "Lộ tẩy rồi nhé?

Anh ngay cả cái này cũng không trả lời được, mà còn dám nói mình là nhà sản xuất phim Hong Kong?" Cô gái ngẩng đầu, tự cho là đã vạch trần lời nói dối của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân cũng không bực, "Vậy cô có thể cho tôi biết đáp án không?" "Anh từng nghe nói đến 《Lời Nói Dối Chân Thật》 chưa?

Bộ phim thương mại có doanh thu phòng vé cao nhất Hong Kong.

Còn có 《Truyền Thuyết Về Vẻ Đẹp Của Malèna》, bộ phim Hoa ngữ đầu tiên đoạt giải Cành Cọ Vàng tại Cannes, cả hai bộ phim này đều do cùng một nhà sản xuất làm ra..." Cô gái còn chưa nói xong, Lâm Hựu Luân đã tỏ vẻ bừng tỉnh. "Ra là cô nói Lâm Hựu Luân à." Cô gái lại nhìn Lâm Hựu Luân từ trên xuống dưới một lượt, miệng tấm tắc khen: "Cũng không tệ nhỉ, còn biết cả tên người ta." Lâm Hựu Luân cũng không ngờ nhà sản xuất phim Hong Kong nổi tiếng nhất

trong miệng đối phương lại chính là mình, khiến anh ngược lại không tiện trực tiếp nói rõ thân phận.

Cô gái còn lại bên cạnh Trần Hồng từ nãy đến giờ chưa lên tiếng nhìn đồng hồ, rồi thúc giục: "Thôi nào, sắp đến giờ thử vai của đoàn phim rồi, chúng ta đi nhanh lên, muộn nữa là không kịp đâu." Trần Hồng và cô gái đang nói chuyện với Lâm Hựu Luân nghe vậy đều có vẻ hơi sốt ruột, cũng không chào hỏi Lâm Hựu Luân, quay người liền đi.

Lâm Hựu Luân đuổi theo, "Các cô định đi thử vai à?" "Này anh kia sao thế?

Đã nói chúng tôi có việc rồi, anh còn bám theo, cẩn thận tôi la lên là có lưu manh đấy!" Cô gái lúc nãy nói chuyện với anh không vui dừng lại, cảnh cáo Lâm Hựu Luân. "Tôi thật sự là nhà sản xuất phim Hong Kong, nếu không tin các cô có thể đi hỏi mấy vị đồng chí đằng kia, họ đều làm việc trong chính phủ, có thể chứng minh thân phận của tôi." Lâm Hựu Luân chặn Trần Hồng lại, gạt những người khác sang một bên, giải thích riêng với cô.

Thấy Lâm Hựu Luân cứ bám lấy Trần Hồng không buông, hai cô gái kia cùng vây lại: "Lần này đến trường chúng ta tìm diễn viên cũng là một đoàn phim Hong Kong, hơn nữa vị đạo diễn đó nói, bộ phim này của ông ta chính là do Lâm Hựu Luân đầu tư.

Nếu anh là nhà sản xuất phim Hong Kong, chắc chắn quen ông ta, có dám cùng chúng tôi đi đối chất không?" Lâm Hựu Luân nghe vậy thì ngớ người ra, phim do anh đầu tư đến Học viện Hý kịch Thượng Hải tìm diễn viên, sao chuyện này anh lại không biết? "Không dám đi nữa à?

Biết ngay anh là kẻ lừa đảo mà.

Tốt nhất anh nên tránh xa chúng tôi ra, không thì chúng tôi báo

cảnh sát đấy!" cô gái bên cạnh Trần Hồng lại cảnh cáo Lâm Hựu Luân lần nữa. "Đợi một chút, tôi đi cùng các cô, nhưng tôi phải nói với đồng bạn của tôi một tiếng đã." Chuyện đã liên quan đến mình, Lâm Hựu Luân chắc chắn phải làm cho ra nhẽ.

Thấy Lâm Hựu Luân nói chuyện với ba cô gái một lúc, chào tạm biệt rồi lại đuổi theo nói thêm mấy câu, chuyên viên Lưu còn tưởng Lâm Hựu Luân đã giải quyết xong việc, không ngờ lúc Lâm Hựu Luân quay lại lại có vẻ mặt nghiêm túc. "Chuyên viên Lưu, lịch trình của chúng ta, ông vẫn chưa thông báo cho phía nhà trường đúng không?" "Chưa, không phải anh Lâm đã tìm được người rồi sao?" "Vậy thì lạ thật, vừa rồi tôi nghe ba cô gái đó nói, họ sắp đi phỏng vấn cho một đoàn phim Hong Kong, là do phía nhà trường sắp xếp.

Hơn nữa đoàn phim đó tuyển người, lại dám tuyên bố phim của họ là do tôi đầu tư." Chuyên viên Lưu lúc đầu còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, gọng kính đen, hỏi: "Có khi nào họ nghe nhầm không?" "Tôi cảm thấy chuyện này càng giống một vụ lừa đảo có chủ đích!" Lâm Hựu Luân trầm giọng nói.

Nghe đến hai chữ "lừa đảo", chuyên viên Lưu cũng cảnh giác hẳn lên.

Từ khi Hong Kong và Đại lục mở cửa giao thương, trong nước đã xảy ra rất nhiều vụ mạo danh doanh nhân Hong Kong lừa đảo tiền bạc.

Bộ Công an gần đây còn thành lập tổ chuyên án để nghiêm khắc ngăn chặn loại án kiện này phát sinh. "Tôi có thể khẳng định, đám người mạo danh tôi kia tuyệt đối có vấn đề, phía nhà trường cũng có khả năng đã bị chúng lừa rồi.

Chuyên viên Lưu tốt nhất nên liên hệ ngay với bộ phận công an, và lập tức thông báo cho nhà trường có biện pháp!" Thân phận của Lâm

Hựu Luân rất đặc biệt, lần này đến Bắc Kinh có thể sẽ có lãnh đạo trung ương chuyên môn tiếp kiến.

Chương 354

Anh đưa ra yêu cầu như vậy, chuyên viên Lưu cũng ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề.

Chuyên viên Lưu gọi một nhân viên đi cùng đến, thấp giọng dặn dò vài câu, người kia nhận lệnh rời đi.

Ông lại gọi một nhân viên khác đến, bảo người đó lập tức đi liên hệ với phía nhà trường. "Anh Lâm, tôi đã sắp xếp xong rồi.

Bên đoàn phim giả mạo kia, tôi đi cùng anh nhé." Chuyên viên Lưu nghĩ chuyện này nếu là hiểu lầm thì không sao, một khi có chuyện thì chắc chắn không nhỏ, vì vậy quyết định đi cùng Lâm Hựu Luân.

Ba người Trần Hồng đã đợi đến mất kiên nhẫn, thấy Lâm Hựu Luân dẫn theo người đàn ông mặc đồ cán bộ kia cùng đi tới, cũng không nói nhiều, cả đoàn nhanh chóng đến hội trường của trường.

Lúc đến nơi, trong hội trường đã có không ít người, có người đến xem náo nhiệt, cũng có người đến đăng ký thử vai.

Người rất đông, ồn ào hỗn loạn, cũng không ai đặc biệt chú ý đến nhóm người Lâm Hựu Luân và Trần Hồng.

Trên sân khấu đặt một dãy bàn, phía trên còn treo một biểu ngữ: Nhiệt liệt chào mừng đoàn phim 《Thiên Nhai Kỳ Hiệp》 Hong Kong đến trường chúng tôi tuyển chọn diễn viên!

Lâm Hựu Luân thấp giọng nói với chuyên viên Lưu: "Là giả, tôi chưa từng nghe nói đến đoàn phim này, càng chưa từng đầu tư một bộ phim như vậy." Vẻ mặt của chuyên viên Lưu càng thêm nghiêm trọng.

Học viện Hý kịch Thượng Hải tổ chức buổi tuyển chọn này long trọng như vậy, rõ ràng cả trường đã bị đoàn phim giả mạo này lừa.

"Các đồng chí bên công an có lẽ phải một lúc nữa mới đến được.

Nếu vạch trần đối phương là kẻ lừa đảo, anh Lâm xin hãy nhẫn nại, chuyện này chúng tôi nhất định sẽ cho anh một câu trả lời hài lòng." Lâm Hựu Luân gật đầu, tỏ ý mình đã biết.

Rất nhanh, mấy gã ăn mặc vest giống Lâm Hựu Luân được hai vị lãnh đạo nhà trường dẫn lên sân khấu.

Loa phóng thanh của hội trường hú lên mấy tiếng, hội trường nhanh chóng yên tĩnh lại, mọi người đều tìm chỗ ngồi xuống.

Trần Hồng và hai người bạn học của cô lúc này đã không còn để ý đến Lâm Hựu Luân nữa, mắt cứ nhìn chằm chằm lên sân khấu.

Lãnh đạo nhà trường trên sân khấu giới thiệu chi tiết về đoàn phim 《Thiên Nhai Kỳ Hiệp》, trong đó còn nhấn mạnh, bộ phim này do doanh nhân Hong Kong yêu nước, nhà văn nổi tiếng, nhà sản xuất phim Lâm Hựu Luân đầu tư.

Điều này khiến Lâm Hựu Luân ngồi dưới sân khấu có cảm giác dở khóc dở cười.

Nhà văn nổi tiếng, nhà sản xuất phim, những danh hiệu này anh đều có thể chấp nhận, nhưng anh biến thành doanh nhân Hong Kong yêu nước từ bao giờ?

Sắc mặt của chuyên viên Lưu càng khó coi hơn, nhân viên ông phái đi rõ ràng đã không kịp thời liên lạc với phía nhà trường, nếu không vị lãnh đạo này cũng sẽ không ung dung đứng trên sân khấu tâng bốc đoàn phim Hong Kong giả mạo này như vậy.

Vị lãnh đạo này nói xong, micro được đưa cho gã tự xưng là đạo diễn của đoàn phim.

Gã này mở miệng là nói tiếng Quảng Đông, từ khẩu âm thì không nghe ra vấn đề gì, nhưng những lời gã nói ra lại trực tiếp bộc lộ bản

chất lừa đảo của gã. "Bộ phim này của chúng tôi có vốn đầu tư rất lớn, để tiện cho việc quay phim, chúng tôi còn đầu tư xây dựng một phim trường ở Chiết Giang.

Chúng tôi đã ký thư bày tỏ ý định đầu tư với chính quyền địa phương, phim trường sẽ khởi công vào tháng sau, hoàn thành trong vòng ba tháng.

Trong thời gian này, chúng tôi sẽ lần lượt quay và sản xuất ít nhất mười bộ phim điện ảnh ở đây.

Vì vậy mọi người cũng thấy rồi, lần này đi cùng tôi còn có mấy vị đạo diễn khác, họ đều là những nhân vật rất lợi hại ở Hong Kong, lần này chuyên môn đến đây cũng là để có thể tuyển chọn một lứa diễn viên có tiềm năng tham gia phim của họ." Gã này ba hoa chích chòe một hồi, cuối cùng mới nói: "Đoàn phim Hong Kong chúng tôi có một quy định, để phòng ngừa diễn viên giữa chừng không muốn đóng hoặc từ chối vai diễn, khi ký hợp đồng với chúng tôi đều phải nộp một khoản tiền bảo chứng.

Người được chọn vào vai nam nữ chính phải nộp một vạn, vai phụ sáu nghìn, diễn viên có thoại và có cảnh quay chính diện là ba nghìn." Người dẫn chương trình dịch lại câu này của gã bằng tiếng Phổ thông, bên dưới lập tức xôn xao bàn tán.

Ở thời đại này, 1 vạn tệ đối với rất nhiều người mà nói là một con số trên trời, gia đình bình thường căn bản không gánh nổi. "Tôi biết mọi người sẽ rất lo lắng, nhưng nếu bạn có thể được chọn tham gia bộ phim của chúng tôi, cát-xê bạn nhận được cũng sẽ tương đối cao.

Diễn viên có cát-xê cao nhất Hong Kong hiện nay là Chu Nhuận Phát, ông ấy đóng một bộ phim cát-xê ít nhất là 300 vạn.

Còn bên chúng tôi, cát-xê cao nhất cho vai chính là 7 vạn, vai phụ cao nhất là 2 vạn, diễn viên bình thường nhất trung bình cũng có thể

được 5, 6 nghìn.

Mọi người đừng cảm thấy chênh lệch quá lớn, vì các bạn đều là người mới, nói thật trong mắt khán giả đều không có danh tiếng gì, nhận được mức cát-xê này đã là rất tốt rồi.

Đợi sau này các bạn trở thành ngôi sao lớn như Củng Lợi, chút tiền này chỉ là muỗi thôi!" Những người vốn đã bị số tiền bảo chứng cao ngất dọa cho chùn bước, vừa nghe thấy thù lao cao như vậy, lập tức lại động lòng.

Quả nhiên lúc phát đơn đăng ký, rất nhiều người xông lên, trong đó có cả Trần Hồng và hai người bạn học của cô.

Lâm Hựu Luân thấy nhiều người đi đăng ký như vậy, suy nghĩ đầu tiên trong lòng là người dân Đại lục thời này thật sự ngây thơ đáng yêu, một phương thức lừa tiền đầy sơ hở như vậy mà lại có nhiều người tin là thật.

Mà chuyên viên Lưu ngồi cùng Lâm Hựu Luân lúc này đã đang sốt ruột chờ đợi động thái của bên công an.

Nhiều sinh viên đăng ký như vậy, nếu để bọn lừa đảo thành công, cộng lại ít nhất cũng là mấy chục vạn, còn có một phim trường hợp tác với chính quyền nào đó ở Chiết Giang, nếu bên đó cũng bị lừa, số tiền liên quan có thể còn tăng lên gấp mấy lần.

Chuyên viên Lưu không dám nghĩ tiếp nữa, đợi mãi đợi mãi, mắt thấy đơn đăng ký sắp phát hết, nhân viên được phái đi liên lạc với cục công an cuối cùng cũng đã quay lại.

Anh ta lén lút vào hội trường, ghé vào tai chuyên viên Lưu nói nhỏ hai câu. "Bảo các đồng chí công an hành động ngay, đám người này trăm phần trăm là lừa đảo!" chuyên viên Lưu dứt khoát nói.

Nhân viên vừa ra ngoài không lâu, hơn chục công an cầm súng

xông vào, không tốn chút sức lực nào đã đè mấy gã mạo danh đạo diễn Hong Kong trên sân khấu xuống đất, còng tay lại.

Toàn bộ quá trình bắt giữ không quá ba phút, rất nhiều người dưới sân khấu, bao gồm cả mấy vị lãnh đạo nhà trường trên sân khấu còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, những vị khách quý trong mắt họ đã biến thành tù nhân.

Đội trưởng phụ trách hành động bắt giữ lần này đến bắt tay chuyên viên Lưu, lúc này những người trong hội trường mới chú ý đến nhóm người Lâm Hựu Luân. "Đồng chí công an, có phải đã có nhầm lẫn gì không?" một vị lãnh đạo nhà trường chạy tới, sốt ruột giải thích với người của cục công an.

Bị công an còng tay, mấy tên lừa đảo vốn đã mặt xám như tro, đột nhiên có người la lớn: "Chúng tôi là người Hong Kong, các người tự tiện bắt người, cẩn thận gây ra tranh chấp ngoại giao đấy!" Lâm Hựu Luân ra hiệu bằng mắt cho vệ sĩ bên cạnh, vệ sĩ hiểu ý gật đầu, đi tới túm tóc gã kia, quay mặt gã về phía Lâm Hựu Luân. "Có nhận ra anh ta không?" "Anh ta là ai, tại sao tôi phải nhận ra anh ta?" Gã kia vẫn còn cứng miệng, không ngờ vệ sĩ của Lâm Hựu Luân còn ác hơn, trực tiếp giơ tay tát cho gã một cái. "Tốt nhất mày không phải là người Hong Kong, nếu không khi bị trục xuất về, chúng tao nhất định sẽ tiếp đãi mày tử tế." Phía trường Học viện Hý kịch Thượng Hải ban đầu còn khăng khăng cho rằng công an bắt nhầm người, cho đến khi Lâm Hựu Luân đứng ra nói rõ thân phận, sắc mặt của mấy vị lãnh đạo nhà trường có mặt đều rất khó coi, cũng không ai dám nói giúp mấy tên lừa đảo nữa.

Công an nhanh chóng dẫn người đi, mấy vị lãnh đạo nhà trường bàn bạc một lúc, một trong số đó bước nhanh đến trước mặt Lâm Hựu Luân, vừa bắt tay vừa không ngừng xin lỗi: "May mà có anh Lâm giúp đỡ vạch trần đám lừa đảo này, nếu để chúng thành công, thật

không dám tưởng tượng hậu quả sẽ ra sao." Lâm Hựu Luân qua loa đáp lại đối phương vài câu, ánh mắt lại không ngừng liếc xuống dưới sân khấu, cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Trần Hồng.

Vị lãnh đạo nhà trường kia cũng tò mò nhìn xuống sân khấu hai cái, nhưng không phát hiện ra tình huống gì đặc biệt, tò mò hỏi: "Anh Lâm đang tìm ai sao?" "Một sinh viên..." Lâm Hựu Luân thu hồi ánh mắt, nhìn vị lãnh đạo kia nói: "Tôi và hãng phim Tây An có kế hoạch hợp tác quay một bộ phim mới, lần này đến đây thực ra là muốn xem có diễn viên phù hợp không, không ngờ lại có người mạo danh tôi ở đây lừa đảo, nhất thời tức giận nên muốn qua xem cho rõ.

Lúc đó có một cô sinh viên dẫn tôi qua đây rất tốt, tôi còn chưa kịp cảm ơn cô ấy." Bên Học viện Hý kịch Thượng Hải đang nghĩ cách bù đắp ảnh hưởng xấu do chuyện này gây ra, Lâm Hựu Luân có ý tưởng như vậy chính là điều họ cầu còn không được. "Chuyện này dễ thôi, anh Lâm có còn nhớ tên cô ấy không?

Đương nhiên không biết tên cũng không sao, chỉ cần xác định là sinh viên của trường chúng tôi, chúng tôi nhất định có thể tìm giúp anh Lâm." "Cô ấy tên Trần Hồng." —— Tiếng xe lửa chạy trên đường ray vang lên cành cạch.

Trần Hồng chống cằm, nhìn phong cảnh lướt nhanh qua ngoài cửa sổ, nhưng tâm trí lại trôi về ngày hôm qua.

Đoàn phim Hong Kong đến trường tuyển diễn viên lại là một băng nhóm lừa đảo.

Tuy phía nhà trường đã ra lệnh giữ kín miệng, nhưng lúc đó trong hội trường có bao nhiêu sinh viên tận mắt thấy công an dẫn người đi, chuyện này làm sao có thể che giấu được?

Chưa đến nửa ngày, cả trường đã biết chuyện này.

Về việc đám lừa đảo này bị vạch trần như thế nào, trong trường lưu truyền nhiều phiên bản.

Chỉ có Trần Hồng và hai người bạn học của cô biết rõ, tất cả chuyện này đều liên quan đến người Hong Kong trẻ tuổi đã đi cùng họ đến hội trường.

Chương 355

Rất nhanh, Trần Hồng đã bị giáo viên chủ nhiệm gọi đi.

Trên đường đi cô còn lo lắng không biết có phải nhà trường muốn truy cứu trách nhiệm cô đã đưa người ngoài vào hội trường của trường không.

Nhưng khi gặp chủ nhiệm khoa, đối phương lại không hề nhắc đến chuyện Trần Hồng lo lắng, ngược lại còn báo cho cô một tin tốt.

Một bộ phim do Hong Kong và Đại lục hợp tác sản xuất đã quyết định chọn Trần Hồng làm nữ nhân vật chính.

Người có thể đưa ra quyết định này đương nhiên chỉ có Lâm Hựu Luân, mà ý định ban đầu của anh chỉ là muốn thông qua nhà trường để hỏi ý kiến của Trần Hồng.

Nhưng phía nhà trường vì nhiều lý do, đã trực tiếp thông báo cho Trần Hồng dưới hình thức mệnh lệnh.

Cũng lúc này Trần Hồng mới biết được thân phận thật sự của Lâm Hựu Luân.

Nhà sản xuất phim nổi tiếng nhất Hong Kong lại là một thanh niên hai mươi mấy tuổi.

Ban đầu Trần Hồng có chút không thể chấp nhận sự thật này, nếu không phải chủ nhiệm khoa đặc biệt nhấn mạnh thân phận của Lâm Hựu Luân không thể là giả, Trần Hồng đã nghi ngờ không biết trường có phải lại gặp phải lừa đảo không... "Uống nước không?" Một giọng nói vang lên bên tai, kéo Trần Hồng từ hồi ức trở về thực tại.

Lâm Hựu Luân đưa qua một chai nước khoáng, thứ này ở trong nước vẫn là một món hàng xa xỉ, trên tàu hỏa cũng thuộc loại đặc

cung.

Lâm Hựu Luân hiện tại có thân phận là khách ngoại quốc nên mới có thể được hưởng thụ.

Trần Hồng lắc đầu, tỏ ý mình không khát.

Lâm Hựu Luân tự mình vặn mở một chai, vừa uống vừa nhìn chằm chằm vào mặt Trần Hồng.

Trần Hồng có vầng trán đầy đặn, cằm vuông vức, tam đình ngũ nhãn phân bố cực kỳ chuẩn xác, xét về ngũ quan quả thực là một tuyệt sắc giai nhân, khó trách sau này được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân Đại lục.

Trần Hồng bực bội lườm Lâm Hựu Luân một cái, "Anh không cảm thấy nhìn chằm chằm người khác như vậy rất bất lịch sự sao?" Có lẽ vì tuổi tác không chênh lệch nhiều, khi không có người ngoài, Trần Hồng đối với Lâm Hựu Luân luôn có chút lạnh nhạt, nói chuyện với anh đều trực tiếp dùng "này" hoặc "anh". "Làm nghề của tôi, ngắm nhìn mỹ nữ chính là công việc của tôi." Lâm Hựu Luân nói một câu trêu chọc.

Trần Hồng mặt đỏ bừng, tức giận quay đầu đi chỗ khác. "Từ lúc lên tàu cô đã không nói gì nhiều, chẳng lẽ cô không hề quan tâm chúng ta lần này đi đâu à?" Trần Hồng quay đầu lại, nhìn Lâm Hựu Luân một cái, "Không phải là đến đoàn phim sao?

Có gì đáng để hỏi chứ." Vì xảy ra chuyện mạo danh lừa đảo, nhà trường đối với Lâm Hựu Luân có thể nói là có cầu tất ứng.

Lâm Hựu Luân đề nghị muốn đưa Trần Hồng đi cùng, phía nhà trường không hỏi một câu đã đồng ý.

Trần Hồng có chút bất mãn với cách làm của nhà trường, nhưng cũng chỉ có thể tuân theo sự sắp xếp.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Bộ phim cô đóng vai nữ chính quay ở Tây An, còn chúng ta hiện đang ở An Huy, vậy cô nghĩ sao?" "Vậy chúng ta đang đi đâu?" Trần Hồng lập tức căng thẳng ngồi thẳng người dậy. "Cô chắc biết Củng Lợi chứ?

Cô ấy đang theo một đoàn phim Hong Kong quay phim ở bên Hoàng Sơn.

Tôi đưa cô qua đó, chủ yếu là để cô tìm hiểu trước cách làm việc của một đoàn phim Hong Kong, tránh đến Tây An rồi không thích ứng được.

Đương nhiên, về các vấn đề của diễn viên, cô có thể trực tiếp hỏi Củng Lợi." Lâm Hựu Luân giải thích như vậy, Trần Hồng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xuống tàu ở huyện Y, sau đó lại chuyển sang ô tô đến một ngôi làng nhỏ tên là Mộc Khanh, ở đây có những cánh rừng tre bạt ngàn và một hồ nước nguyên sinh.

Cả ngôi làng chỉ có hơn 20 hộ gia đình, trước khi đoàn phim Hong Kong đến, dân làng ở đây đi xa nhất cũng chỉ đến huyện lị, càng không cần nói đến việc hiểu biết về Hong Kong.

Họ chỉ biết sau khi đoàn phim đến, cả ngày thấy họ dùng dây thép treo người bay qua bay lại trong rừng tre.

Chiếc xe buýt nhỏ chở Lâm Hựu Luân và Trần Hồng vừa đến đầu làng, phía sau đã có mấy đứa trẻ nghịch ngợm đuổi theo.

Lâm Hựu Luân bảo tài xế dừng xe, mấy đứa trẻ kia ngược lại đứng ở xa không dám lại gần.

Lâm Hựu Luân cầm một túi kẹo xuống xe, sau đó vẫy tay với mấy đứa trẻ.

Dưới sự cám dỗ của kẹo, có hai đứa trẻ dạn dĩ đi tới.

Lâm Hựu Luân trước tiên nhét hai viên kẹo vào tay chúng, hai đứa trẻ rất thành thạo bóc giấy kẹo, cũng không quan tâm tay bẩn, trực tiếp cho kẹo vào miệng.

Trần Hồng ngồi trên xe có chút không nhìn nổi, xuống xe rồi xin một viên kẹo từ tay Lâm Hựu Luân, cúi người xuống làm mẫu cho hai đứa trẻ cách bóc giấy kẹo mà không cần dùng tay chạm vào là có thể cho kẹo vào miệng. "Thấy rõ chưa?

Sau này không được dùng tay trực tiếp lấy kẹo nữa, ăn như vậy sẽ bị đau bụng đấy." Trần Hồng vừa nói vừa cho mỗi đứa trẻ một viên kẹo nữa, bảo chúng làm lại theo cách cô đã dạy.

Hai đứa trẻ đều học được rồi, Trần Hồng rất vui, tiếp tục thưởng cho chúng mỗi đứa một viên kẹo nữa.

Mấy đứa trẻ đứng ở xa thấy vậy cũng thi nhau vây lại, túi kẹo trên tay Lâm Hựu Luân nhanh chóng bị Trần Hồng phát đi quá nửa.

Lâm Hựu Luân vốn định dùng túi kẹo này làm phần thưởng, tìm một đứa trẻ dẫn đường đến đoàn phim, cứ thế này kế hoạch sẽ hỏng mất. "Đứa nào có thể dẫn chú đến rừng tre, chú sẽ thưởng toàn bộ số kẹo còn lại này cho đứa đó." Lâm Hựu Luân vừa nói xong, lập tức có một đứa trẻ tự mình xung phong đứng ra: "Chú ơi, cháu dẫn chú đi, bà cháu thường dẫn cháu đi đào măng, cháu biết đường!" Lâm Hựu Luân xoa đầu nó, bế nó lên, gọi Trần Hồng cùng lên xe.

Ra khỏi làng khoảng mười phút đi xe, Lâm Hựu Luân và Trần Hồng cuối cùng cũng đến được nơi đóng quân của đoàn phim 《Ngọa Hổ Tàng Long》.

Để tiện cho việc quay phim, họ trực tiếp dựng lều trong rừng tre, cả đoàn sống ở đây suốt thời gian quay phim.

Mấy ngày nay đoàn phim liên tục quay cảnh đại chiến trên ngọn

tre của Chu Nhuận Phát và Củng Lợi.

Hồ Kim Toàn mỗi ngày đều nảy ra những ý tưởng mới, Viên Hòa Bình đành phải thiết kế các động tác mới theo yêu cầu của ông.

Đương nhiên, xui xẻo nhất chính là Chu Nhuận Phát và Củng Lợi, mỗi ngày đều phải treo dây cáp, mà lại là ở độ cao hơn mười mét so với mặt đất, vừa nguy hiểm vừa vất vả.

Nếu là đạo diễn khác, Lâm Hựu Luân đến thăm phim trường thì họ đều sẽ tạm dừng công việc đang làm, nhưng Hồ Kim Toàn lại không như vậy.

Khi ông đang quay phim, tuyệt đối không cho phép ai làm gián đoạn.

Nghe nhân viên đoàn phim nói Lâm Hựu Luân đến, ông chỉ tháo tai nghe ra ừ một tiếng, rồi lại tiếp tục chăm chú nhìn vào màn hình giám sát, thỉnh thoảng cầm loa lớn lên, nhắc nhở nhiếp ảnh gia nên lấy cảnh từ hướng nào, chỉ huy chuyên viên kỹ xảo dưới đất phải điều khiển dây cáp ra sao.

Lâm Hựu Luân và Trần Hồng đứng ở vòng ngoài khu vực quay phim, nhìn các bộ phận của đoàn phim vận hành một cách trật tự dưới sự chỉ huy của đạo diễn, hai diễn viên dưới sự kéo của dây thép, bay lượn trên ngọn tre.

Trần Hồng trước đây đã đóng vài bộ phim, cô không xa lạ gì với hoạt động của đoàn phim, nhưng sự phối hợp ăn ý và hiệu quả như vậy thì cô mới thấy lần đầu tiên.

Đặc biệt là về mảng kỹ xảo hành động, trong nước hiện nay quay phim treo dây cáp còn rất ít, Hong Kong thì đã sớm có phương pháp quay kỹ xảo này, nhưng việc sử dụng quy mô lớn thì phải bắt đầu từ khi Từ Khắc quay 《Hoàng Phi Hồng》, dấy lên làn sóng phim võ

hiệp mới.

Trần Hồng trước đây căn bản chưa từng tiếp xúc với những thứ này, lần này coi như đã được mở rộng tầm mắt.

Nhìn Củng Lợi trong bộ đồ trắng, cùng Chu Nhuận Phát đánh nhau bất phân thắng bại trên ngọn tre, nhưng động tác của hai người lại toát lên vẻ thư thái, tiêu sái khó tả, Trần Hồng vô cùng ngưỡng mộ, không nhịn được nói một câu: "Cảm giác bay lượn trong không trung thế này chắc là thích lắm nhỉ?" "Cái này cô không cần phải ngưỡng mộ đâu, bộ phim cô sắp đến Tây An quay cũng sẽ có những cảnh tương tự, đến lúc đó cô sẽ biết, treo trên không trung đóng phim tuyệt đối không thú vị như cô nghĩ đâu." Lâm Hựu Luân không nói cho Trần Hồng biết đóng phim treo dây cáp vất vả đến mức nào, chỉ sợ dọa cô chùn bước.

Chỉ là vài cảnh đơn giản như nhảy từ cây tre này sang cây tre khác, lại quay đi quay lại 3 lần, mất gần một tiếng đồng hồ, Hồ Kim Toàn mới hài lòng hô dừng.

Lúc Chu Nhuận Phát và Củng Lợi được hạ xuống từ dây cáp, quần áo bên trong trang phục diễn đã ướt đẫm mồ hôi.

Nhìn chuyên viên kỹ xảo tháo chiếc áo lót đặc chế ra khỏi người hai người họ, hai người đi lại đều phải có người dìu, Trần Hồng mới đột nhiên ý thức được, cách quay phim như vậy dường như không nhẹ nhàng như cô nghĩ.

Chương 356

Củng Lợi nghe nói Lâm Hựu Luân đến thăm đoàn làm phim, thay quần áo xong, còn chưa kịp tẩy trang đã vội chạy tới.

Lâm Hựu Luân đang nói chuyện với Hồ Kim Toàn, bên cạnh anh là một người phụ nữ xinh đẹp chưa từng gặp, cô mặc một chiếc áo ngắn tay, để lộ cánh tay trắng ngần.

Mái tóc được búi lỏng, màu tóc đen nhánh làm nổi bật làn da trắng nõn.

Tay cô cầm một chiếc khăn voan màu hồng, đôi môi đỏ mọng mím chặt nhưng không giấu được ý cười lan tỏa.

Rừng trúc xanh biếc phía sau làm nền, tôn lên vóc dáng tuyệt đẹp của người phụ nữ.

Cô quay mặt nghiêng về phía Củng Lợi, gò má với những đường nét thanh tú phảng phất vẻ trong trẻo như ánh trăng, lông mày rậm và đen, lông mi dài và mềm mại, đôi mắt đen tựa quả mận chứa chan ánh sáng lấp lánh tỏa ra từ tâm hồn.

Cô đi một đôi bốt da bò, mặc một chiếc váy liền màu xanh nhạt, đầu đội một chiếc mũ nhỏ thêu hoa lựu.

Cách ăn mặc này rất hợp với độ tuổi đôi mươi của cô, tựa như một đóa sen tuyết vươn lên từ đồng cỏ xanh.

Chẳng hiểu vì sao, vừa nhìn thấy người phụ nữ này, Củng Lợi bất giác đã so sánh cô với chính mình.

Trực giác này rất kỳ lạ, sau này Củng Lợi nghĩ lại, có lẽ là vì trên người đối phương, cô nhìn thấy hình ảnh của mình khi còn học ở Học viện Hý kịch Trung ương, cũng tràn đầy sức sống thanh xuân như

vậy.

Củng Lợi bước tới chào hỏi, sau đó Lâm Hựu Luân giới thiệu Trần Hồng cho cô làm quen.

Củng Lợi mang trong mình sự phóng khoáng của phụ nữ phương Bắc, còn Trần Hồng lại có nét dịu dàng của phụ nữ phương Nam, hai khí chất hoàn toàn trái ngược tạo nên sự so sánh rõ rệt khi họ đứng cạnh nhau.

Về khí chất, Củng Lợi có phần nhỉnh hơn, nhưng về dung mạo, Trần Hồng lại có ưu thế hơn.

Tổng hợp lại, ngay cả Hồ Kim Toàn cũng chỉ có thể đưa ra kết luận là kẻ tám lạng, người nửa cân.

Thậm chí ông còn nói đùa rằng, nếu kết hợp khí chất của Củng Lợi và dung mạo của Trần Hồng lại, sẽ lập tức có một phiên bản khác của Lâm Thanh Hà.

Lâm Thanh Hà đóng vai Du Tú Liên trong phim, nhưng gần đây không có cảnh quay của cô nên cô không theo đoàn phim, Hồ Kim Toàn vừa nói vậy, mọi người nhìn kỹ lại thì quả thật có cảm giác như thế. "Cô Trần cũng là diễn viên Đại Lục sao?" Củng Lợi tò mò hỏi.

Trần Hồng gật đầu, kinh nghiệm của cô và Củng Lợi thực ra rất giống nhau, đều xuất thân từ khoa biểu diễn của trường kịch nghệ, đều được chọn đóng phim khi còn ngồi trên ghế nhà trường.

Điểm khác biệt là Trần Hồng chưa đóng phim điện ảnh, trong khi Củng Lợi đã thành danh.

Trần Hồng rất thông minh, đương nhiên hiểu rằng lần này Lâm Hựu Luân đưa cô đến đây, ngoài việc để cô tìm hiểu trước về cách làm phim của đoàn phim Hong Kong, phần lớn là muốn cô tiếp xúc với Củng Lợi.

Đây là một sự ám chỉ rất kín đáo, xuất thân và kinh nghiệm tương tự của hai người đã quyết định rằng hiện tại của Củng Lợi rất có thể là tương lai của Trần Hồng.

Trần Hồng rất ngưỡng mộ danh tiếng hiện tại của Củng Lợi, nhưng khi nghĩ đến việc Củng Lợi từng gây ra tranh cãi lớn khi đóng 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》, nếu không phải bộ phim đoạt giải ở Cannes, có lẽ Củng Lợi đã phải sống trong tình cảnh không được thấu hiểu và chấp nhận một thời gian dài, trong lòng cô lại có chút do dự.

Nếu là mình, cô không biết liệu có thể kiên cường vượt qua như Củng Lợi hay không. "Bên cạnh anh Lâm quả nhiên chưa bao giờ thiếu mỹ nữ!" Chu Nhuận Phát cười hì hì bước tới, ra vẻ không đứng đắn.

Lâm Hựu Luân còn chưa kịp giới thiệu hai bên, Trần Hồng đã chỉ vào Chu Nhuận Phát và kinh ngạc kêu lên: "Anh là Thuyền Đầu Xích!" "Thuyền Đầu Xích" là vai diễn của Chu Nhuận Phát trong phim 《Thu Thiên Lý Đích Đồng Thoại》.

Là bộ phim điện ảnh nghệ thuật đầu tiên của Hong Kong được chiếu ở Đại Lục, câu chuyện tình yêu của Chu Nhuận Phát và Chung Sở Hồng trong phim đã làm cảm động rất nhiều khán giả Đại Lục.

Trần Hồng rất thích bộ phim này, vừa nhìn thấy Chu Nhuận Phát đã bất giác gọi tên nhân vật của anh trong phim.

Chu Nhuận Phát gãi gãi sau gáy, vẻ mặt ngạc nhiên: "Ra là tôi đã nổi tiếng ở Đại Lục đến thế rồi sao?" Ngạc nhiên là giả, khoe mẽ mới là thật, trước mặt mỹ nữ, đàn ông luôn thích thể hiện mặt hài hước, dí dỏm của mình, Chu Nhuận Phát cũng không ngoại lệ.

Trần Hồng mỉm cười, rất kín đáo không nói gì thêm.

Củng Lợi biết Lâm Hựu Luân và Chu Nhuận Phát có chuyện muốn nói, liền khoác tay Trần Hồng, "Đi vào lều của tôi nói chuyện đi!" Sau khi hai cô gái rời đi, Chu Nhuận Phát liền nói: "Đây là lần đầu tiên tôi đóng phim cổ trang, e rằng cũng là lần cuối cùng." Lúc đầu Chu Nhuận Phát nhận vai Lý Mộ Bạch, chủ yếu là vì nể mặt Lâm Hựu Luân và danh tiếng của Hồ Kim Toàn, tất nhiên cũng vì anh đã đóng quá nhiều phim xã hội đen, muốn đổi khẩu vị.

Không ngờ việc hóa thân thành một đại hiệp trên màn ảnh lại mệt đến vậy, người không chuyên võ thuật như Chu Nhuận Phát quả thực có chút chịu không nổi trong quá trình quay phim.

Lâm Hựu Luân gật đầu, "Đóng xong bộ phim này, về Hong Kong anh muốn quay phim gì cứ đến tìm tôi." "Thật ra tôi vẫn luôn muốn quay phần tiếp theo của 《Thập Nhất La Hán》, nhưng các diễn viên trong phim đó bây giờ về cơ bản đều là sao lớn cả rồi, nếu anh Lâm không ra mặt, chỉ dựa vào tôi thì không thể nào tập hợp được họ lại." Chu Nhuận Phát đã có ý định này từ lâu, lần này cuối cùng cũng tìm được cơ hội thích hợp để nói với Lâm Hựu Luân.

Về bộ phim 《Thập Nhất La Hán》, bản thân Lâm Hựu Luân không có ý định quay phần tiếp theo, vì loạt phim này chỉ có phần đầu tiên là thú vị, hai phần sau kịch bản khá nhạt, doanh thu phòng vé hoàn toàn dựa vào dàn sao.

Chu Nhuận Phát muốn quay, có lẽ các diễn viên khác trong phim cũng có ý định này, vì không ai lại đi từ chối tiền cả, mà dựa vào thành công của phần trước và danh tiếng hiện tại của các diễn viên chính, kịch bản không cần quá hay cũng có thể bán vé tốt.

Lâm Hựu Luân khoanh tay suy nghĩ một lúc, "Tôi có lẽ sẽ không tiếp tục đóng phim này, nhưng làm giám chế thì không thành vấn đề.

Chủ yếu là kịch bản, tôi chỉ có thể cung cấp một ý tưởng sơ bộ,

phần còn lại anh cần tìm người hoàn thiện nó." Câu trả lời này vẫn có chút khác biệt so với mong đợi của Chu Nhuận Phát, chủ yếu là vì Lâm Hựu Luân không đóng, và kịch bản chỉ là một ý tưởng, khiến Chu Nhuận Phát có chút không yên tâm.

Lâm Hựu Luân vỗ vai Chu Nhuận Phát, "Anh Phát đừng hiểu lầm, tôi không đóng là vì tôi muốn giao vai chính của bộ phim này cho anh.

Tên trộm cầm đầu do tôi đóng đã nghỉ hưu, trong phần tiếp theo, anh sẽ là tên trộm cầm đầu mới, như vậy câu chuyện mới có thể tiếp tục.

Khi quay bộ phim này, tôi đã nghĩ làm thế nào để biến nó thành một series.

Ý tưởng ban đầu là thêm nhân vật mới vào câu chuyện, mỗi lần thêm một người, phần tiếp theo sẽ có tên là 《Thập Nhị La Hán》, rồi 《Thập Tam La Hán》, cứ thế tiếp diễn, nhưng sau đó tôi lại gạt bỏ ý tưởng này." "Không đâu, tôi thấy ý tưởng này rất hay, thêm một nhân vật, như vậy khán giả sẽ luôn có cảm giác mới mẻ." Chu Nhuận Phát không nhịn được xen vào. "Nhưng cứ thế này thì quay được mấy phần?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại.

Chu Nhuận Phát ngẩn người, vấn đề này anh quả thật chưa nghĩ tới. "Càng nhiều nhân vật, yêu cầu đối với biên kịch, đạo diễn càng cao.

Theo tôi, có lẽ viết đến 《Thập Tam La Hán》 là không biết phải viết tiếp thế nào nữa rồi.

Hơn nữa, khi nhân vật quá nhiều, sự chú ý của khán giả sẽ bị phân tán, điều này cũng không tốt cho bộ phim." Lâm Hựu Luân dừng lại một chút, thấy Chu Nhuận Phát không nói gì, mới tiếp tục: "Tôi thấy giữ nguyên mười một nhân vật chính như hiện tại là đủ rồi.

Lần này tôi không đóng, vừa hay có thể trống ra một vai để thêm người mới vào.

Hơn nữa, anh cũng phải tính đến chuyện này, Lưu Đức Hoa, Trương Quốc Vinh, Lương Gia Huy, những diễn viên thân thiết với anh có thể sẽ tiếp tục tham gia các phần tiếp theo, nhưng những người còn lại, anh có thể đảm bảo mỗi lần quay phần mới đều mời được họ không?" Chu Nhuận Phát im lặng, những gì Lâm Hựu Luân nói quả thực là sự thật.

Một mặt, các diễn viên khác có muốn tiếp tục đóng hay không là một vấn đề, mặt khác, sắp xếp lịch trình của tất cả họ cùng một lúc cũng là một vấn đề lớn. "Vì vậy, tôi cho rằng, hướng đi cho các phần tiếp theo của 《Thập Nhất La Hán》 nên là giữ lại một phần diễn viên chính, sau đó dùng các vai trống để thêm người mới vào.

Ngoài anh ra, mỗi lần chỉ cần đảm bảo có thêm hai đến ba diễn viên đã đóng trong phần đầu tiên là đủ rồi.

Ví dụ, phần này là Lưu Đức Hoa, Trương Quốc Vinh, phần sau có thể đổi thành Chu Tinh Trì, Ngô Mộng Đạt, chỉ cần đủ 11 người là được.

Như vậy độ khó khi quay phim sẽ giảm đi rất nhiều, và biên kịch cũng có thể dựa vào đó để viết ra những điều mới mẻ." Đi một vòng quanh hồ nước tự nhiên nơi đoàn phim chọn làm bối cảnh, sau khi Lâm Hựu Luân nghiêm túc trình bày ý tưởng của mình, Chu Nhuận Phát cuối cùng cũng bị thuyết phục.

Sau đó, hai người bắt đầu quay trở lại, sắp đến nơi đóng quân của đoàn phim thì tình cờ gặp Hồ Kim Toàn. "Anh Lâm, vừa hay tôi đang có việc tìm anh." Hồ Kim Toàn định mời Lâm Hựu Luân ra một góc nói chuyện, nhưng Chu Nhuận Phát lại chủ động đề nghị mình về trước, để hai người từ từ nói chuyện.

Chu Nhuận Phát vừa đi, Hồ Kim Toàn còn chưa kịp mở lời, Lâm Hựu Luân đã hỏi ngay: "Đạo diễn Hồ, bộ phim này khi nào có thể quay xong?" "Nhanh thì nửa năm, nếu có sự cố gì có thể sẽ lâu hơn." Hồ Kim Toàn có chút không hài lòng khi Lâm Hựu Luân hỏi thẳng như vậy, vì lúc đầu Lâm Hựu Luân đã hứa sẽ không thúc giục ông. "Đạo diễn Hồ đừng hiểu lầm, bộ phim này khi nào xong tôi không vội, nhưng những cảnh quay ở Đại Lục bắt buộc phải hoàn thành trong năm nay.

Quay không xong cũng phải trở về Hong Kong!" Lâm Hựu Luân nói thẳng, không dùng giọng thương lượng, điều này khiến Hồ Kim Toàn cảm thấy rất khó hiểu. "Tôi biết trong lòng đạo diễn Hồ sẽ có suy nghĩ, nhưng lý do của việc này tôi không tiện nói với ông.

Chương 357

Ông chỉ cần biết rằng, tôi làm vậy là vì lợi ích của cả đoàn phim là được." Lâm Hựu Luân không thể nói thẳng với Hồ Kim Toàn rằng năm sau Đại Lục sẽ xảy ra một biến cố chính trị lớn.

Vì thận trọng, tất cả các bộ phim điện ảnh, phim truyền hình do anh đầu tư đều sẽ rút khỏi đây trước năm sau để tránh bị cuốn vào những rắc rối không cần thiết.

Và điều này, không thể nói rõ với Hồ Kim Toàn được.

Hồ Kim Toàn thấy vẻ mặt Lâm Hựu Luân nghiêm túc như vậy, đã sáng suốt lựa chọn không hỏi nhiều, chỉ trình bày một số vấn đề mà đoàn phim đang gặp phải.

Những yêu cầu ông đưa ra, Lâm Hựu Luân đều đồng ý hết.

Thái độ này càng chứng thực cho suy đoán trước đó của Hồ Kim Toàn, rằng chuyện mà Lâm Hựu Luân lo lắng, mười phần thì có đến tám chín phần là liên quan đến chính trị.

Lâm Hựu Luân và Trần Hồng ở lại đoàn phim 《Ngọa Hổ Tàng Long》 hai ngày, sau đó đáp tàu hỏa trở về Thượng Hải.

Đoàn phim 《Thần Thoại》 vẫn chưa khởi hành, nên Trần Hồng cần đợi thêm một thời gian nữa mới đến Tây An, còn Lâm Hựu Luân thì đáp máy bay đến Bắc Kinh trước một bước.

Chuyên viên Lưu hộ tống Lâm Hựu Luân đến Bắc Kinh coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Một phó chủ nhiệm của Văn phòng Sự vụ Hong Kong, Macao và Đài Loan đã đích thân ra sân bay đón và mở tiệc chiêu đãi.

Trong bữa tiệc, hai bên chỉ trao đổi xã giao chứ không đi sâu vào

tình hình hiện tại của Hong Kong.

Cả hai bên đều rất thận trọng, vì vậy Lâm Hựu Luân cũng không thu được nhiều thông tin hữu ích từ vị phó chủ nhiệm này.

Khách sạn mà chính quyền sắp xếp cho Lâm Hựu Luân lần này vẫn là nơi mà phái đoàn thương mại Hong Kong đã ở lần trước.

Về đến phòng, Lâm Hựu Luân đang định gọi điện cho Vương Tổ Hiền thì một người quen tìm đến.

Sau hơn một năm gặp lại Dư Minh, quần áo trên người anh ta gần như y hệt lần trước, nhưng vẻ mặt thì không còn nghiêm túc như vậy nữa. "Anh Lâm, chúng ta lại gặp nhau rồi." "Bí thư Dư, sao anh lại đến đây?" Lâm Hựu Luân cảm thấy có chút bất ngờ.

Dư Minh cười, "Sao vậy, anh Lâm không chào đón tôi à?" "Không, không có." Lâm Hựu Luân né người, mời Dư Minh vào phòng.

Sau khi Dư Minh ngồi xuống, Lâm Hựu Luân vừa lấy ly rót trà cho anh ta, vừa nói: "Lần trước bí thư Dư đến mang cho tôi một bất ngờ lớn, không biết lần này lại có chuyện tốt gì đây?" Dư Minh nhận ly trà từ tay Lâm Hựu Luân, nghiêm túc nói: "E là phải làm anh Lâm thất vọng rồi, lần này tôi đến chỉ là thay mặt thủ trưởng hỏi anh Lâm một câu hỏi." "Bí thư Dư cứ hỏi." Vẻ mặt Lâm Hựu Luân lập tức trở nên nghiêm túc, nhưng Dư Minh lại xua tay, "Anh Lâm không cần phải nghiêm túc như vậy.

Năm ngoái thủ trưởng đã xem phim 《Chân Thực Hoang Ngôn》, sau đó nói rằng khi nào có cơ hội sẽ hỏi anh, quân đội Mỹ có thật sự lợi hại như trong phim nói không?" Lâm Hựu Luân sững người một lúc, nhưng không vội trả lời.

Dư Minh thấy Lâm Hựu Luân có vẻ do dự, tò mò hỏi: "Câu hỏi này chắc là rất dễ trả lời mà?

Sao anh Lâm lại có vẻ khó xử vậy?" Lâm Hựu Luân nhướng mày, "Bí thư Dư muốn nghe lời thật hay lời giả?" Lần này đến lượt Dư Minh trở nên thận trọng.

Anh ta nhìn Lâm Hựu Luân một cách nghiêm túc rồi nói: "Tất nhiên là lời thật." "Nếu quân đội Mỹ bây giờ khai chiến với châu Âu, trong điều kiện không có nước thứ ba can thiệp và không sử dụng vũ khí hạt nhân, khả năng châu Âu thua trận này là rất lớn." Nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, Dư Minh không khỏi nhíu mày, định phản bác thì Lâm Hựu Luân đã nói thêm trước: "Tôi biết bí thư Dư chắc chắn không đồng ý với quan điểm của tôi, và tôi cũng chỉ đưa ra kết luận dựa trên sức mạnh quân sự bề ngoài của hai bên.

Vì vậy, kết quả thắng thua thực tế có thể không như tôi nói, nhưng có một điều có thể khẳng định, vũ khí thông thường mà Mỹ đang nắm giữ tiên tiến hơn nhiều so với châu Âu." Dư Minh trong lòng đồng tình với quan điểm này của Lâm Hựu Luân, nhưng làm việc bên cạnh lãnh đạo nhiều năm, anh ta đã sớm hình thành thói quen cẩn trọng trong lời nói và hành động, vì vậy sau khi nghe xong, anh ta không có bất kỳ biểu hiện nào. "Hơn ba mươi năm trước, Trung-Mỹ từng có một lần giao đấu, trận chiến đó nếu đứng trên lập trường trung lập thì chỉ có thể coi là một trận hòa, nhưng đối với châu Âu lúc đó mà nói, kết quả như vậy chính là thắng lợi.

Tương tự, đối với Mỹ mà nói, đạt được kết quả như vậy chính là thất bại.

Tôi không hề nghi ngờ về tố chất và ý chí chiến đấu của quân nhân Trung Quốc, nhưng chiến tranh hiện nay không còn chỉ dựa vào con người là có thể giành chiến thắng.

Vai trò của vũ khí hiện đại sẽ ngày càng rõ rệt, điều này có thể thấy qua chiến trường châu Âu và chiến trường Thái Bình Dương

trong Thế chiến thứ hai." Lâm Hựu Luân lại dẫn thêm một số bằng chứng lịch sử, cố gắng làm cho quan điểm của mình thuyết phục hơn. "Anh Lâm có bằng chứng trực tiếp hơn không?" Dư Minh nghe xong chỉ hỏi một câu.

Lâm Hựu Luân tiếc nuối lắc đầu.

Chuyện này muốn tìm được bằng chứng thực sự, trừ khi đánh một trận với Mỹ, hoặc xem Mỹ đánh với nước khác.

Và chính phủ châu Âu muốn thực sự nhận ra mình đã tụt hậu rất xa so với Mỹ trong việc hiện đại hóa quân đội, còn phải đợi đến cuộc chiến tranh vùng Vịnh sau 3 năm nữa.

Trong cuộc chiến đó, Mỹ đã đưa vào thực chiến một lượng lớn vũ khí công nghệ cao, thể hiện ưu thế áp đảo về không quân và điện tử, giành chiến thắng với thương vong rất nhỏ, đồng thời làm thay đổi sâu sắc cục diện sức mạnh quân sự toàn cầu.

Dư Minh nhìn đồng hồ, sau đó đứng dậy bắt tay Lâm Hựu Luân, nói: "Quan điểm của anh Lâm, tôi sẽ báo cáo lại đầy đủ với thủ trưởng.

Cũng không còn sớm nữa, tôi không làm phiền anh Lâm nghỉ ngơi!" Lâm Hựu Luân tiễn Dư Minh đến tận cửa thang máy, Dư Minh khăng khăng bảo Lâm Hựu Luân dừng bước, sau đó một mình đi thang máy rời đi.

Về phòng, anh gọi điện cho Vương Tổ Hiền, biết cô và đoàn phim 《Hoàn Châu Cách Cách》 ở cùng một khách sạn, mấy ngày nay cô đã đưa Tiểu Quang và Hoành Tử đi chơi nhiều nơi, Lâm Hựu Luân yên tâm hơn rất nhiều.

Anh đang định cúp máy thì bị Vương Tổ Hiền gọi lại. "Tiểu Quang và Hoành Tử muốn nói chuyện với anh." Điện thoại được đưa

cho hai đứa nhỏ, đầu tiên là Tiểu Quang nói, sau đó Hoành Tử cũng xen vào, ồn ào không chịu nổi.

Hai đứa nhỏ nói một lúc, Lâm Hựu Luân loáng thoáng nghe thấy có người bên cạnh nói một câu, sau đó cả hai đều ngoan ngoãn im lặng, lần lượt chúc Lâm Hựu Luân ngủ ngon.

Cuối cùng Vương Tổ Hiền nhận lại điện thoại, nói thêm vài câu với Lâm Hựu Luân rồi mới cúp máy.

Lâm Hựu Luân ngồi khoanh chân trên giường, nghe tiếng tút tút trong điện thoại mới đặt máy xuống, trong lòng lại nghĩ, lúc này Triệu Nhã Chi chắc cũng đang ở trong phòng Vương Tổ Hiền, nếu không hai đứa nhỏ sẽ không nghe lời như vậy.

Mới có ba bốn ngày mà quan hệ giữa Vương Tổ Hiền và Triệu Nhã Chi đã thân thiết đến thế sao?

Lâm Hựu Luân lắc đầu, xua đi ý nghĩ có phần viển vông này, vào phòng tắm tắm rửa, xem báo một lúc rồi đi ngủ.

Đoàn phim 《Hoàn Châu Cách Cách》 vừa kết thúc cảnh quay ở Tị Thử Sơn Trang, Thừa Đức, chính thức chuyển đến Cung Vương Phủ để lấy cảnh.

Lâm Hựu Luân vốn định sáng sớm đến thăm đoàn phim, nhưng đang ăn sáng thì có nhân viên phục vụ chạy đến báo rằng vừa có một cuộc gọi đến phòng anh, không có ai nghe máy nên đã chuyển xuống sảnh.

Lâm Hựu Luân hỏi mới biết, người gọi là Hoàng Lập Thành, mục đích là hẹn anh ăn trưa.

Hoàng Lập Thành chủ động tìm đến, Lâm Hựu Luân không tiện từ chối, đành gọi điện cho Vương Tổ Hiền giải thích rằng sau trưa anh mới qua, rồi quay về phòng chờ xe của Hoàng Lập Thành đến đón.

Tài xế của Hoàng Lập Thành vẫn là tiểu Trần mà Lâm Hựu Luân đã gặp trước đây, trên đường đi cũng không đến nỗi không có người nói chuyện.

Hoàng Lập Thành đã đến trước, gặp mặt không tránh khỏi một hồi hàn huyên.

Lúc này còn sớm, chưa đến giờ ăn, Hoàng Lập Thành bảo phục vụ pha một ấm trà, cùng Lâm Hựu Luân ngồi trong phòng riêng trò chuyện. "Anh Lâm, lần này anh đã giúp tôi một việc lớn đấy!" Hoàng Lập Thành vừa mở đầu đã cảm ơn Lâm Hựu Luân.

Anh biết ông ta đang nói về việc 《Hồng Lâu Mộng》 được chiếu ở Hong Kong, bèn cười ý nhị, chỉ nói đó là chuyện nhỏ. "Đây không phải là chuyện nhỏ đâu, được lên trang nhất của 《Nhân Dân Nhật Báo》, ở trong nước đã là chuyện lớn rồi." Hoàng Lập Thành lắc đầu nói.

Lâm Hựu Luân cảm thấy có gì đó không ổn.

Anh chỉ bảo Sầm Kiến Huân cố gắng làm cho doanh thu của 《Hồng Lâu Mộng》 trông đẹp một chút, để phía Tân Hoa Xã đưa tin cũng có cơ sở thực tế, nhưng cũng không đến mức được đưa tin khoa trương như vậy chứ?

Lên trang nhất 《Nhân Dân Nhật Báo》 không phải chuyện đùa, nếu sau này bị phát hiện là tin giả thì gay to. "Cục trưởng Hoàng có tìm được tờ báo đó không?

Dạo này tôi đến Đại Lục, không để ý lắm đến tin tức bên này." Lâm Hựu Luân đề nghị xem báo, Hoàng Lập Thành vừa hay có một tờ trong cặp, nhưng cặp của ông để trên xe nên bảo tài xế tiểu Trần xuống lầu lấy. "Chủ trương nhập khẩu phim Hong Kong, tăng cường hợp tác điện ảnh hai bờ là do Đặng công định ra, lúc đầu không có ai phản đối, nhưng lâu dần tình hình đã khác.

Chương 358

Lần đầu tiên có tiếng nói phản đối là vì anh Lâm mời Tạ Tấn quay bộ phim kia, lúc đó xã hội tranh cãi rất lớn.

Vì không muốn ảnh hưởng đến đại cục hợp tác hai nơi, tổng cục đành phải nhượng bộ, nên bộ phim đó đến giờ vẫn chưa được cấp phép chiếu ở Đại Lục.

May mà phim đoạt giải lớn ở Pháp, tiếng nói nghi ngờ mới dịu đi.

Nhưng dạo gần đây, luồng gió này lại nổi lên, lần này có người chỉ trích rằng việc nhập khẩu phim Hong Kong gây ảnh hưởng quá lớn đến ý thức hệ trong nước, các tác phẩm điện ảnh xuất sắc của Đại Lục lại không được khán giả chú ý.

Họ nói đây là biểu hiện của tự do hóa tư bản chủ nghĩa, thậm chí có người còn nói chúng ta đang bật đèn xanh cho chủ nghĩa tư bản.

Trung ương vì đại cục Hong Kong thuận lợi trở về, đã dập tắt những tiếng nói này, nhưng vẫn gây áp lực rất lớn cho công việc của chúng tôi." Tiểu Trần mang tờ báo lên, Hoàng Lập Thành nhận lấy đưa cho Lâm Hựu Luân, "Tôi đưa 《Hồng Lâu Mộng》 đến Hong Kong cũng là hy vọng bộ phim này có thể đạt được một số thành tích, để bịt miệng một số người.

Anh Lâm có thể sắp xếp kịp thời, nhanh chóng cho phim ra rạp, thực sự đã giúp tôi một việc lớn, nên hôm nay nhất định phải cảm ơn anh Lâm thật nhiều." Lâm Hựu Luân mở tờ báo ra, thấy chỉ là một bản tin ngắn về việc bộ phim Đại Lục 《Hồng Lâu Mộng》 được chào đón ở Hong Kong, anh lập tức thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nhưng chưa kịp yên tâm hoàn toàn, anh đọc tiếp nội dung, thấy phim ra rạp một tuần đã đạt doanh thu hơn mười triệu, anh trợn tròn

mắt.

Mặc dù đây là tổng doanh thu của sáu phần phim cộng lại, nhưng thành tích này vẫn vượt xa dự đoán của Lâm Hựu Luân.

Theo anh, 《Hồng Lâu Mộng》 ở Hong Kong có được vài triệu doanh thu đã là tốt rồi, hơn mười triệu này thật không khoa học chút nào.

Cảm giác đầu tiên của Lâm Hựu Luân là phía Sầm Kiến Huân đã diễn quá lố, hoặc là phóng viên Tân Hoa Xã thường trú tại Hong Kong cố tình thổi phồng con số này, nếu không thì không thể giải thích được.

Lâm Hựu Luân trong lòng có chuyện, bữa cơm với Hoàng Lập Thành ăn không thấy ngon.

Đi xe về khách sạn, anh lập tức gọi điện về Hong Kong.

Vì là gọi từ trong nước, nên có một số chuyện không thể nói thẳng trong điện thoại.

Sau khi kết nối, Lâm Hựu Luân đầu tiên ho một tiếng, rồi mới hỏi Sầm Kiến Huân về chuyện doanh thu của 《Hồng Lâu Mộng》.

Sầm Kiến Huân nghe ra giọng điệu của Lâm Hựu Luân có chút không ổn, liền giải thích tình hình sau khi 《Hồng Lâu Mộng》 ra rạp một cách rất bài bản.

Bộ phim này ban đầu chỉ được xếp chiếu ở 10 rạp.

Sầm Kiến Huân không nói mình có dùng 3 triệu của Lâm Hựu Luân để tặng vé miễn phí hay không, chỉ nói rằng tình hình sau khi công chiếu tốt hơn dự kiến rất nhiều, khán giả Hong Kong rất tò mò về bộ 《Hồng Lâu Mộng》 do Đại Lục sản xuất, nhiều người đã đặc biệt đến những rạp này để xem.

Phía rạp chiếu thấy vậy đã thử mở rộng quy mô chiếu, không ngờ người xem còn đông hơn, thế là mới có tin tức doanh thu một tuần vượt mười triệu.

Theo số liệu mới nhất, tổng doanh thu của phim đã vượt qua 15 triệu, tất nhiên số lượng khán giả đã bắt đầu giảm, các rạp cũng đã bắt đầu có kế hoạch giảm suất chiếu và quy mô.

Nghe giọng điệu của Sầm Kiến Huân, việc 《Hồng Lâu Mộng》 có doanh thu hơn mười triệu là thật.

Bộ phim này có tổng cộng sáu phần, trung bình mỗi phần cũng chỉ khoảng 2,5 triệu, nói ra cũng không quá khoa trương.

Nếu là phim Hong Kong khác, thành tích này chỉ thuộc hàng đội sổ, những phim đầu tư lớn một chút có thể còn không thu hồi được vốn.

Lâm Hựu Luân nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể cho rằng đó là do sự tò mò của khán giả Hong Kong.

Dù sao 《Hồng Lâu Mộng》 cũng đã được nhiều đạo diễn Hong Kong đưa lên màn ảnh, có cả phong cách hoàng mai điệu của Lý Hàn Tường, lẫn phong cách ướt át cấp ba.

Khán giả không lạ gì đề tài này, lại là bộ phim Đại Lục đầu tiên được chiếu ở Hong Kong, nên có thể thu hút rất nhiều khán giả có tâm lý tò mò.

Lúc đầu Lâm Hựu Luân bỏ ra 12 triệu mua bản quyền sáu phần phim, không hề nghĩ sẽ kiếm lại được số tiền này, nhưng xem ra tình hình hiện tại, không nói là lãi được bao nhiêu, ít nhất số tiền bỏ ra sẽ không bị lỗ, điều này quả thực nằm ngoài dự liệu của anh.

Lâm Hựu Luân đến khách sạn nơi Vương Tổ Hiền ở.

Gõ cửa hồi lâu mà không thấy ai trả lời, xuống dưới hỏi nhân viên lễ tân mới biết người đã ra ngoài từ sớm. "Ra ngoài rồi sao?

Cô ấy có nói đi đâu không?" Nhân viên lễ tân lúc đầu không chịu nói, Lâm Hựu Luân lấy giấy tờ của mình ra cho xem, đối phương mới nói cho anh biết, Vương Tổ Hiền đã đi cùng đoàn phim Hong Kong ở trong khách sạn.

Lâm Hựu Luân đành phải đến Cung Vương Phủ, may mà lần này không đi toi công, Vương Tổ Hiền quả thật đang ở đoàn phim, Hoành Tử và Tiểu Quang cũng ở đó.

Toàn bộ Cung Vương Phủ được chia thành ba khu trung, đông, tây, mỗi khu gồm nhiều tứ hợp viện hợp thành.

Ba kiến trúc ở khu trung tâm là phần chính của phủ đệ, gồm đại điện, hậu điện và diên lâu, cuối cùng là một hoa viên.

Chủ nhân đầu tiên của phủ đệ này là Hòa Thân.

Sau khi vua Càn Long qua đời, Hòa Thân bị vua Gia Khánh tịch biên gia sản, phủ đệ này được ban cho em trai của Gia Khánh là Vĩnh Lân, nhưng cuối cùng lại được đặt tên theo người chủ thứ ba là Cung Thân vương Dịch Hân.

Đầu thời Dân Quốc, phủ đệ này bị cháu của Cung Thân vương bán cho giáo hội, sau được Đại học Phụ Nhân chuộc lại và dùng làm trường nữ sinh.

Sau khi Trung Quốc mới thành lập, nơi này từng được nhiều đơn vị như ký túc xá Bộ Công an, nhà máy quạt gió, học viện âm nhạc sử dụng.

Gần đây vừa mới được tu sửa xong, chuẩn bị mở cửa cho khách tham quan như một di tích lịch sử. 《Hoàn Châu Cách Cách》 đã trở thành đoàn phim đầu tiên được phép quay ở đây.

Là nhà đầu tư trực tiếp của bộ phim truyền hình, tin tức Lâm Hựu Luân đến thăm đoàn nhanh chóng lan đi như có cánh.

Đạo diễn lập tức thông báo nghỉ một tiếng.

Triệu Nhã Chi vẫn còn mặc trang phục diễn, đã bắt gặp Lâm Hựu Luân bế Tiểu Quang bước vào tứ hợp viện.

Phan Oánh Tử gần bốn mươi tuổi vẫn được gọi là "búp bê", đóng những vai diễn chênh lệch tuổi tác không chút áp lực, nhưng khí chất của Triệu Nhã Chi từ đầu đã thiên về vẻ thanh lịch, trưởng thành.

Để cô đóng vai Tử Vy, lúc đầu Lâm Hựu Luân vẫn có chút lo lắng.

Bây giờ nhìn thấy tạo hình của Triệu Nhã Chi, Lâm Hựu Luân lập tức cảm thấy mình đã lo xa.

Tạo hình của Triệu Nhã Chi trong 《Hoàn Châu Cách Cách》 rất giống với vai Hồ Mị Nương mà cô đóng trong nửa sau của 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》, không thể nói là hình tượng thiếu nữ thanh xuân tuyệt đối, nhưng chắc chắn có thể nói là tuổi diệu linh.

Bây giờ vẫn chưa có khái niệm phim thần tượng thanh xuân, hơn nữa phim cổ trang Hong Kong thời này, tạo hình của nam nữ diễn viên đều thiên về vẻ trưởng thành, đây cũng được xem là một nét độc đáo của phim cổ trang Hong Kong thập niên 80.

Lâm Hựu Luân dám dùng Triệu Nhã Chi, Phan Oánh Tử đóng vai nữ chính của 《Hoàn Châu Cách Cách》 cũng có cân nhắc đến phương diện này.

Anh muốn quay một phiên bản 《Hoàn Châu Cách Cách》 kinh điển mang đậm dấu ấn thời đại.

Mười năm sau có thể sẽ cân nhắc quay một phiên bản thần tượng thanh xuân, vừa để tri ân kinh điển, vừa coi như hoàn thành một vòng luân hồi trọn vẹn. "Em biết chị Chi mặc đồ cổ trang là đẹp nhất, nhưng anh cũng không cần phải ngây người ra nhìn thế chứ?" Vương Tổ Hiền đang dắt tay Hoành Tử đứng bên cạnh không nhịn được đưa

tay véo vào eo Lâm Hựu Luân một cái.

Mấy ngày nay cô đã sớm thân thiết với Triệu Nhã Chi, cũng không ngại có hành động thân mật với Lâm Hựu Luân trước mặt chị ấy. "Đâu có, em mới là đệ nhất mỹ nữ cổ trang Hong Kong chứ?

Bây giờ ở Hong Kong, Đài Loan ai mà không biết Nhiếp Tiểu Thiến chứ?" Triệu Nhã Chi quay sang khen lại Vương Tổ Hiền.

Thấy Vương Tổ Hiền và Triệu Nhã Chi tay trong tay thân mật nói chuyện, Lâm Hựu Luân mới nhận ra hiểu biết của mình về phụ nữ cũng không sâu sắc lắm.

Anh từng cho rằng hai người phụ nữ xinh đẹp bẩm sinh đã khó trở thành bạn tốt, nhiều nhất cũng chỉ giữ vẻ khách sáo bề ngoài, không ngờ Vương Tổ Hiền, Triệu Nhã Chi lại thản nhiên xem đối phương như "người nhà".

Hai người đang trò chuyện, Phan Oánh Tử vừa tẩy trang xong tình cờ bước vào tứ hợp viện.

Chương 359

Thấy Triệu Nhã Chi, Vương Tổ Hiền thân mật đứng nói chuyện, bên cạnh còn có một người đàn ông trẻ tuổi xa lạ, cô lập tức nở nụ cười, bước tới. "Hai người đang nói chuyện gì vậy?" "Em đang nói chị Phan xinh đẹp quá đó." Vương Tổ Hiền lập tức đáp.

Phan Oánh Tử lộ vẻ có chút buồn bã, thở dài nói: "Tôi là người hết thời rồi, còn gì là xinh đẹp nữa chứ?" "Chị Phan đừng khiêm tốn nữa, ở Đài Loan bây giờ chị là người nổi tiếng nhất rồi!" Bản thân Vương Tổ Hiền là người Đài Loan, hiểu rõ tình hình làng giải trí bên đó, lời này không hoàn toàn là nịnh nọt.

Bất cứ ai nghe người khác khen mình xinh đẹp đều sẽ vui, huống chi người khen lại là một đại mỹ nữ.

Phan Oánh Tử nghe Vương Tổ Hiền nói vậy cũng tỏ ra rất vui, khen lại Vương Tổ Hiền vài câu. "Thật ra em vẫn luôn muốn tìm cơ hội hỏi chị Phan làm thế nào để dưỡng da." Vương Tổ Hiền sờ sờ mặt mình, "Bắc Kinh khô quá, mới đến hai ngày mà em đã cảm thấy da mình hơi thiếu nước rồi." Triệu Nhã Chi nghe xong không nhịn được véo nhẹ lên mặt Vương Tổ Hiền, "Cái mặt này của em sắp mềm đến mức bóp ra nước được rồi, còn dám nói mặt mình khô à?" "Đúng vậy, da của cô Vương đẹp lắm.

Đương nhiên tôi cũng biết vài loại kem dưỡng da tốt, lát nữa cô Vương có thể qua phòng tôi lấy một ít thử, hiệu quả rất tốt đó." Phan Oánh Tử quả thực rất có kinh nghiệm trong việc dưỡng da, cộng thêm việc biết mối quan hệ giữa Vương Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân, có ý lấy lòng, liền tại chỗ giới thiệu vài bí quyết dưỡng da.

Ba người phụ nữ nói chuyện trang điểm, dưỡng da, chủ đề bỗng

chốc nhiều lên, Lâm Hựu Luân và hai đứa nhỏ lại bị bỏ quên sang một bên. "Ba ơi, mẹ và các cô nói chuyện chán quá, hay chúng ta ra ngoài ăn kem đi?" Tiểu Quang thì thầm vào tai Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đưa tay véo mũi con bé, "Con cướp cả lời thoại của ba rồi." Tiểu Quang không hiểu Lâm Hựu Luân đang nói gì, nhưng Triệu Nhã Chi ở bên cạnh đã nhìn thấy hết hành động của hai người, rồi đột nhiên nhận ra họ đã bỏ mặc Lâm Hựu Luân quá lâu. "Chị Phan và A Luân chắc là quen nhau rồi nhỉ?" Triệu Nhã Chi không chắc Lâm Hựu Luân và Phan Oánh Tử có quen nhau từ trước không, nên không biết có nên giới thiệu hai người hay không.

Phan Oánh Tử trong lòng lại kinh ngạc.

Mối quan hệ giữa Vương Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân cô biết rõ, nhưng từ khi nào Triệu Nhã Chi cũng thân thiết với Lâm Hựu Luân như vậy?

Cách gọi "A Luân" này không phải ai cũng có thể gọi được.

Với tính cách phong lưu của Lâm Hựu Luân, nếu nói anh và Triệu Nhã Chi thật sự có quan hệ đó, Phan Oánh Tử cũng sẽ không nghi ngờ nhiều, nhưng quan hệ của Triệu Nhã Chi và Vương Tổ Hiền lại tốt như vậy, đồng thời cả hai đều không che giấu mối quan hệ thân mật của mình với Lâm Hựu Luân, mối quan hệ tay ba này quả thực khiến người ta có chút khó hiểu.

Vừa nãy nói chuyện với Triệu Nhã Chi và Vương Tổ Hiền, Phan Oánh Tử còn có thể giả vờ không thấy Lâm Hựu Luân, bây giờ Triệu Nhã Chi chủ động nhắc đến, nếu còn làm lơ thì thật là thất lễ.

Phan Oánh Tử chủ động đưa tay ra, "Ngưỡng mộ danh tiếng của anh Lâm đã lâu!" Lâm Hựu Luân đặt Tiểu Quang xuống, bắt tay Phan Oánh Tử, nói: "Lúc nhỏ tôi đã xem phim của cô Phan đóng, lúc đó không ngờ có cơ hội được hợp tác với cô.

Lần này xem như đã hoàn thành một tâm nguyện nhiều năm." Nói thì nói vậy, nhưng địa vị của Lâm Hựu Luân trong làng điện ảnh Hong Kong cũng tương tự như Thiệu Dật Phu những năm 60-70.

Phan Oánh Tử, người đã trải qua thời kỳ của Thiệu thị, cũng không dám quá tùy tiện trước mặt Lâm Hựu Luân. "Anh Lâm quá khách sáo rồi, phải nói đây là vinh hạnh của tôi mới đúng." Lâm Hựu Luân đối với Phan Oánh Tử thuần túy chỉ là một sự ngưỡng mộ, dù sao những bộ phim truyền hình cô đóng ở Đài Loan đã từng để lại ấn tượng rất sâu sắc cho anh.

Phan Oánh Tử có thể đóng những vai diễn chênh lệch tuổi tác trong phim truyền hình, ngoài việc cô vốn có một khuôn mặt búp bê, trang điểm cũng là một yếu tố rất quan trọng.

Dù cô có dưỡng da tốt đến đâu, sau khi tẩy trang vẫn có thể nhìn thấy một vài dấu vết của tuổi tác thật.

Về phương diện này, Triệu Nhã Chi lại có phần nhỉnh hơn.

Một mặt cô trẻ hơn Phan Oánh Tử rất nhiều, mặt khác, vẻ đẹp của Triệu Nhã Chi thuộc loại vẻ đẹp được thời gian vun đắp, người khác rất khó vượt qua.

Bộ phim 《Hoàn Châu Cách Cách》 đã quay ở Đại Lục gần nửa năm, đến Cung Vương Phủ chỉ là để quay bổ sung một số cảnh.

Mà Lâm Hựu Luân vì phải tham gia 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》, trong thời gian ngắn sẽ không trở về Hong Kong, nên quyết định mở tiệc chiêu đãi toàn bộ thành viên đoàn phim ở Bắc Kinh, cũng coi như là một lời cảm ơn cho sự vất vả của họ trong thời gian qua.

Tiệc mừng công của《Hoàn Châu Cách Cách》 được tổ chức ngay tại khách sạn mà đoàn phim đang ở.

Lâm Hựu Luân đã bao trọn sảnh tiệc của khách sạn, hơn một trăm người trong đoàn phim đều có mặt, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Khi bữa tiệc đã qua được nửa chừng, Tiểu Quang và Hoành Tử bắt đầu ngủ gật ngay tại chỗ.

Triệu Nhã Chi đưa hai đứa nhỏ về phòng ngủ rồi quay lại sảnh tiệc, nhưng lại không thấy bóng dáng Vương Tổ Hiền đâu cả.

Cô đi một vòng quanh bữa tiệc, giữa đường thì gặp Phan Oánh Tử. "Cô Phan, cô có thấy em Hiền đâu không?" "Lúc nãy tôi còn thấy cô ấy..." Phan Oánh Tử quay đầu nhìn quanh một vòng, khẽ "ể" một tiếng: "Người đâu rồi?" "Chắc là lướt qua nhau ở đâu đó, để tôi đi tìm tiếp xem sao." Triệu Nhã Chi mỉm cười gật đầu cảm ơn Phan Oánh Tử, rồi nhẹ bước uyển chuyển rời đi.

Phan Oánh Tử nhìn bóng lưng của Triệu Nhã Chi, tay cầm ly rượu, ánh mắt lộ vẻ suy tư.

Triệu Nhã Chi chỉ để ý Vương Tổ Hiền biến mất mà không phát hiện trong bữa tiệc còn thiếu một người nữa.

Cửa thang máy từ từ khép lại, cách ly hoàn toàn với âm thanh chén chú chén anh, chuyện trò rôm rả trong sảnh tiệc.

Bị Vương Tổ Hiền gọi ra khỏi bữa tiệc, rồi lại bị kéo vào thang máy một cách khó hiểu, Lâm Hựu Luân còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đôi môi đỏ mọng của Vương Tổ Hiền đã hôn lên môi anh.

Hôn nhau trong thang máy, nơi có thể có người bước vào bất cứ lúc nào, thật sự cần một sức chịu đựng tâm lý đáng nể.

Lâm Hựu Luân cũng không biết Vương Tổ Hiền lấy đâu ra dũng khí lớn như vậy.

Ngay khi anh định hé mở hàm răng trắng ngần của cô thì Vương Tổ Hiền lại đột ngột lùi ra.

Lâm Hựu Luân tưởng Vương Tổ Hiền muốn rút lui, liền dịu dàng ôm thân thể mềm mại của cô vào lòng, môi kề sát tai cô nói đùa: "Lúc nãy anh suýt nữa thì hét lên 'biến thái' rồi đấy..." "Đi chết đi!" Vương Tổ Hiền dùng tay đẩy nhẹ Lâm Hựu Luân một cái.

Đúng lúc này, thang máy dừng lại, cửa vừa mở ra, Vương Tổ Hiền liền kéo Lâm Hựu Luân chạy ra ngoài. "Chúng ta đi đâu vậy?" Vương Tổ Hiền không nói gì, kéo Lâm Hựu Luân chạy một mạch đến cửa một căn phòng giữa hành lang, lấy chìa khóa ra mở cửa thật nhanh.

Lúc này Lâm Hựu Luân mới nhận ra đây là phòng của Vương Tổ Hiền. "Còn ngây ra đó làm gì, mau vào đi chứ!" Vương Tổ Hiền thấy Lâm Hựu Luân đứng im ở cửa, liền trực tiếp giật cà vạt của anh, lôi vào trong.

Cửa kêu "cạch" một tiếng rồi khóa lại.

Vương Tổ Hiền tựa lưng vào cửa thở phào một hơi, còn Lâm Hựu Luân thì đứng bên cạnh ôm cổ ho sặc sụa. "Em muốn siết chết anh à!" Anh vừa nói vừa giật cà vạt xuống, tiện tay ném sang một bên, rồi ngẩng đầu lên, nhưng ngay sau đó lại giật mình trước cảnh tượng trước mắt.

Lâm Hựu Luân có chút ngẩn ngơ nhìn Vương Tổ Hiền vén váy lên, cúi người thò tay vào trong váy cởi chiếc quần lót màu trắng ra.

Ánh đèn trong phòng rất dịu nhẹ, khi Vương Tổ Hiền cúi xuống, Lâm Hựu Luân bất giác bị thu hút bởi cặp đùi lộ ra dưới làn váy của cô, làn da tựa như ngọc đông, một mảng trắng nõn nà quyến rũ, cám dỗ ánh mắt người ta nhìn sâu vào bên trong.

Yết hầu của Lâm Hựu Luân khó khăn nuốt một cái.

Nếu lúc này anh còn không hiểu ý của Vương Tổ Hiền thì đúng là

một thằng ngốc.

Thấy Lâm Hựu Luân đứng im không động, Vương Tổ Hiền chợt ngẩng đầu lườm anh một cái, đôi mắt như sắp nhỏ ra nước, giọng nói nũng nịu: "Em khó khăn lắm mới lấy hết dũng khí, anh không định để em chùn bước chứ?" Một giây trước, trong lòng Lâm Hựu Luân vẫn còn đang giằng co, nhưng giờ phút này anh chỉ cảm thấy máu trong người đều đang dồn cả xuống hạ bộ.

Anh bước tới, ép chặt thân hình đầy đặn của Vương Tổ Hiền lên cửa phòng, xoa nắn cặp mông căng tròn của cô, ấn đầu cô sát vào cửa, rồi hôn lên đôi môi mềm mại, mút lấy đầu lưỡi thơm tho, trơn mượt của cô.

Dưới sự vuốt ve đầy kinh nghiệm của Lâm Hựu Luân, toàn thân Vương Tổ Hiền nóng rực, cô ôm lấy Lâm Hựu Luân, đôi môi mềm mại đáp lại cuồng nhiệt, chỉ hận không thể hòa tan cả người vào lòng anh.

Lâm Hựu Luân ép chặt thân thể Vương Tổ Hiền lên cửa.

Vương Tổ Hiền rảnh ra một tay, mò đến khóa thắt lưng của anh định cởi ra, thì đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên khiến cả hai giật mình suýt hét toáng. "Tiểu Hiền, em có trong phòng không?" Giọng của Triệu Nhã Chi vang lên từ bên ngoài.

Vương Tổ Hiền lúc này hoàn toàn mất chủ ý, mắt long lanh nhìn Lâm Hựu Luân, chờ anh quyết định.

Chương 360

Nếu chỉ có một mình Triệu Nhã Chi đến, Lâm Hựu Luân cũng chẳng ngại để cô biết mình và Vương Tổ Hiền đang thân mật trong phòng, anh cũng không cần giải thích gì.

Chuông cửa lại vang lên lần nữa.

Thân thể Vương Tổ Hiền nép vào lòng Lâm Hựu Luân, nghe thấy giọng của Triệu Nhã Chi, trong lòng có chút chột dạ, lúc này cũng căng thẳng lắng nghe động tĩnh bên ngoài, sợ rằng chuyện này sẽ bị Triệu Nhã Chi bắt gặp. "Hình như cô ấy không có trong phòng?" Triệu Nhã Chi không biết đang nói chuyện với ai, qua cánh cửa nghe không được rõ lắm.

Lâm Hựu Luân chỉ tay ra ngoài cửa, Vương Tổ Hiền dùng sức lắc đầu.

Triệu Nhã Chi bấm chuông hai lần, thấy trong phòng không có động tĩnh gì, bèn chuẩn bị quay lại sảnh tiệc tìm tiếp.

Nghe tiếng giày cao gót giòn tan xa dần trong hành lang, Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền đều thở phào nhẹ nhõm.

Lần đầu tiên cả hai gặp phải tình huống thế này, kích thích thì đủ kích thích, nhưng cũng đủ kinh hãi.

Lâm Hựu Luân nhìn ánh mắt hoảng hốt của Vương Tổ Hiền, giống như một con mèo vừa ăn vụng cá, anh kề môi sát tai cô khẽ nói: "Chị Chi đi rồi, chúng ta tiếp tục nhé?" "Không muốn đâu, em muốn đi tắm!" Vương Tổ Hiền giãy giụa một chút, nhưng lại bị Lâm Hựu Luân giữ chặt. "Anh thì không có ý kiến, nhưng nó không đồng ý." Lâm Hựu Luân cầm tay Vương Tổ Hiền, luồn vào từ chỗ khóa thắt lưng đã được cởi ra.

Cảm nhận bàn tay mềm mại của Vương Tổ Hiền trượt vào trong quần mình, nhẹ nhàng nắm lấy vật cứng rắn, cảm giác khẽ chạm vào đó khiến toàn thân anh sôi trào máu nóng.

Khi chạm vào "thanh sắt" nóng rực đó, Vương Tổ Hiền la lên một tiếng, vội vàng rút tay ra.

Vừa mới nghiến răng nghiến lợi thốt ra hai chữ "khốn nạn", thân thể cô đã bị Lâm Hựu Luân bế thốc lên, nhanh như một cơn gió tiến vào phòng ngủ.

Vương Tổ Hiền nhanh chóng bị Lâm Hựu Luân lột sạch sành sanh rồi đè xuống giường.

Dục vọng trong lòng dâng trào, cô cảm thấy giữa hai chân ướt đẫm, bèn buông bỏ sự kiêu hãnh, chủ động giúp Lâm Hựu Luân cởi quần áo.

Lâm Hựu Luân dùng hai tay nâng cặp mông mềm mại, tròn trịa của cô lên, để cô ngồi lên eo mình.

Vốn định từ từ tiến vào, không ngờ Vương Tổ Hiền lại tự mình nôn nóng, dùng sức ngồi xuống hơi mạnh, lập tức kết hợp khăng khít với Lâm Hựu Luân. "A..." Vương Tổ Hiền không nhịn được kêu lên một tiếng.

Nhìn cô nhíu mày chịu đau, Lâm Hựu Luân trong lòng vô cùng thương tiếc, sợ chỉ cần động một chút sẽ khiến cô đau đến hét lên; nhưng lại cảm thấy buồn cười, cô nàng này nhất quyết chọn tư thế này, lại còn muốn chủ động, phen này ăn quả đắng rồi nhé?

Vương Tổ Hiền đau đến nhíu mày, còn vật kia của Lâm Hựu Luân lại bị siết chặt đến thoải mái.

Thấy khóe miệng Lâm Hựu Luân nhếch lên ý cười, Vương Tổ Hiền tức thì không chịu nổi, ngượng ngùng cúi đầu rúc vào lòng anh,

cắn vào bả vai anh như không cam tâm, nói: "Đau chết em rồi, đồ lừa đảo nhà anh!

Để anh cũng nếm thử mùi vị này..." Nói rồi liền cắn mạnh Lâm Hựu Luân một cái.

Lâm Hựu Luân đau đến hít khí lạnh, nhưng hai tay vẫn phải đỡ lấy cặp mông mềm mại tròn trịa của cô, trong lòng không nói nên lời uất ức, chuyện này có thể trách anh được sao?

Đợi Vương Tổ Hiền đỡ hơn một chút, Lâm Hựu Luân mới khẽ động đậy.

Ban đầu Vương Tổ Hiền còn véo chặt cánh tay anh, nhưng qua được cơn đau đó, cô dần dần thả lỏng, miệng bắt đầu phát ra những tiếng rên rỉ hoan lạc.

Lâm Hựu Luân ôm Vương Tổ Hiền lật người một cái, đè cô xuống dưới thân, rồi chuyển động ngày càng nhanh hơn.

Triệu Nhã Chi bước vào thang máy, lúc này mới nhận ra tình hình vừa rồi có chút không ổn.

Vương Tổ Hiền không có ở sảnh tiệc, Lâm Hựu Luân cũng không có ở sảnh tiệc, mà cả hai đều không rời khỏi khách sạn, vậy nơi duy nhất có thể đến chính là phòng của Vương Tổ Hiền.

Hai người lén lút tránh ánh mắt mọi người, làm gì trong phòng, chẳng phải là chuyện rõ như ban ngày sao?

Nghĩ đến đây, Triệu Nhã Chi chỉ cảm thấy hai má nóng bừng.

Phan Oánh Tử từ phòng vệ sinh trở về, vừa hay gặp Triệu Nhã Chi bước ra từ thang máy. "Cô Triệu, mặt cô..." Triệu Nhã Chi sờ sờ mặt mình, ngượng ngùng giải thích: "Đỏ lắm sao?

Chắc là do uống rượu." Phan Oánh Tử không hỏi thêm, nhưng lại

tiếp tục hỏi chuyện của Vương Tổ Hiền. "Cô Triệu tìm được người chưa?" "Em Hiền nói hơi mệt nên về phòng nghỉ ngơi trước rồi." Triệu Nhã Chi cố ý che giấu giúp Vương Tổ Hiền, tiện tìm một cái cớ để lấp liếm cho qua chuyện.

Phan Oánh Tử bán tín bán nghi với lời này, nhưng không biểu hiện ra trước mặt Triệu Nhã Chi.

Hai người cùng nhau đi vào sảnh tiệc, trong lòng mỗi người đều có những suy nghĩ khác nhau.

Cho đến khi bữa tiệc kết thúc, Vương Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân đều không xuất hiện trở lại.

Phía đoàn phim ăn uống tùy ý, mọi người đều chơi rất vui, cũng không có ai đặc biệt để ý đến chuyện này.

Còn số ít người biết chuyện thì đều ngầm hiểu trong lòng, giữ im lặng.

Triệu Nhã Chi trở về phòng, tắm rửa xong đi ra, hai đứa trẻ đang ngủ say bên cạnh.

Cô nằm một mình trên giường mà mãi không ngủ được, tâm trí không hiểu sao lại bay sang phòng bên cạnh.

Vương Tổ Hiền ở ngay phòng bên cạnh, mà phòng ngủ của hai phòng chỉ cách nhau một bức tường.

Tường của loại phòng suite này cách âm rất tốt, Triệu Nhã Chi tập trung lắng nghe một lúc mà không nghe thấy âm thanh gì khác thường.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy xấu hổ vì ý nghĩ muốn nghe lén của mình, hai má nóng bừng, cô lấy chăn trùm kín đầu, một lúc sau thì mơ màng ngủ thiếp đi.

Khoảng nửa đêm, Triệu Nhã Chi tỉnh giấc, mơ màng nghe thấy có

âm thanh gì đó từ phòng bên cạnh vọng sang, tim cô đập thình thịch, ý nghĩ đầu tiên trong đầu chính là Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền đang làm chuyện tốt ở phòng bên.

Sau khi ly hôn, Triệu Nhã Chi dồn hết tâm sức cho hai đứa con, vẫn chưa qua lại với người đàn ông nào khác, nhưng điều đó không có nghĩa là cô không có nhu cầu về phương diện này.

Thỉnh thoảng vào những đêm khuya vắng, cô cũng sẽ dùng ngón tay mân mê bầu ngực hoặc kẹp góc chăn vào giữa hai chân để có được chút khoái cảm khó nói.

Tiếng va đập vào tường "bình bịch" khiến người ta nghe thấy là có thể tưởng tượng ra tình hình phòng bên, chiếc giường đôi đang rung lắc dữ dội, một cặp nam nữ trẻ tuổi đang tận hưởng niềm vui cực hạn.

Triệu Nhã Chi nghe tiếng động từ phòng bên cạnh, cảm thấy mặt mình nóng như lửa đốt, nhưng lại không tài nào ngủ được.

Mãi cho đến khi bên đó im hơi lặng tiếng, cô mới ấn tay lên ngực mình, thở ra một hơi thật dài.

Vương Tổ Hiền sợ bị người khác bắt gặp Lâm Hựu Luân qua đêm trong phòng mình, nên trời vừa tờ mờ sáng đã gọi Lâm Hựu Luân dậy.

Sau khi Lâm Hựu Luân rời đi, cô mới xuống lầu ăn sáng. "Chào buổi sáng, em Hiền." Triệu Nhã Chi đã ngồi trong phòng ăn dùng bữa sáng.

Vương Tổ Hiền mỉm cười ngọt ngào đáp lại, nhưng cũng có chút chột dạ, cô luôn cảm thấy Triệu Nhã Chi dường như đã nhìn ra điều gì đó. "Chào buổi sáng dì Hiền!" Tiểu Quang và Hoành Tử ngồi bên cạnh Triệu Nhã Chi, đồng thanh chào.

Vương Tổ Hiền chào hai đứa nhỏ, lấy khay chọn một ít đồ ăn

sáng rồi đi tới ngồi cùng ba mẹ con Triệu Nhã Chi, hỏi: "Chị Chi định khi nào về Hong Kong?" "Đạo diễn nói còn phải quay bổ sung vài cảnh, nên chắc ngày mai hoặc ngày mốt sẽ đi." Triệu Nhã Chi bóc một quả trứng gà đưa cho Vương Tổ Hiền, "Em và anh Lâm khi nào đi Tây An?" "Chắc cũng là ngày mai hoặc ngày mốt." Ánh mắt Vương Tổ Hiền có chút né tránh, cô cúi đầu nói nhỏ.

Tiểu Quang đang uống sữa đột nhiên ngẩng đầu lên, "Dì Hiền, chú đâu rồi ạ?" Vương Tổ Hiền sờ đầu Tiểu Quang, "Chú không ở cùng khách sạn với chúng ta, tối qua chú ấy đi rồi.

Sao, chú ấy không chào tạm biệt con à?" Tiểu Quang gật đầu, Vương Tổ Hiền giả vờ tức giận nói: "Thật không ra thể thống gì, sao lại có thể đi mà không nói với Tiểu Quang một tiếng chứ, lần sau chúng ta không chơi với chú ấy nữa!" "Anh Lâm đi từ tối qua rồi sao?" Triệu Nhã Chi tò mò hỏi.

Chương 361

Dỗ trẻ con thì dễ, nhưng lừa Triệu Nhã Chi thì không dễ như vậy.

Vương Tổ Hiền có cảm giác như làm chuyện xấu bị bắt quả tang, cũng không dám nhìn vào mắt Triệu Nhã Chi, chỉ có thể cúi đầu giả vờ uống sữa để che giấu sự lúng túng của mình. "Vâng, anh ấy có việc đột xuất nên đi rồi." Triệu Nhã Chi "ừm" một tiếng, không hỏi thêm nữa.

Vương Tổ Hiền lập tức thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đổi chủ đề: "Chị Chi tối qua ngủ thế nào ạ?" "Chị thấy cách bài trí phòng khách sạn này có chút không hợp lý, sao lại có thể kê giường sát tường chứ?

Nếu gặp phải khách thích trở mình vào ban đêm, thì người ở phòng bên cạnh đúng là xui xẻo." Triệu Nhã Chi mỉm cười nói. "A..." Mặt Vương Tổ Hiền lập tức đỏ bừng.

Tối qua cô chỉ lo không la lớn, chứ không để ý đầu giường va vào tường.

Lời này của Triệu Nhã Chi rõ ràng là đang ám chỉ chuyện tối qua.

Mặc dù Triệu Nhã Chi không có ác ý, nhưng Vương Tổ Hiền vẫn ngượng đến mức không chịu nổi, ăn qua loa vài miếng rồi trốn về phòng, cả ngày hôm đó đều không dám đối mặt với Triệu Nhã Chi.

Đoàn phim 《Hoàn Châu Cách Cách》 quay bổ sung xong tất cả các cảnh quay ở Cung Vương Phủ rồi trở về Hong Kong trước.

Sau đó, Trình Hiểu Đông từ Tây An gọi điện tới, nói rằng công tác chuẩn bị cho 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 đã hoàn tất.

Vào ngày thứ hai sau khi nhận được điện thoại của Trình Hiểu Đông, Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền đã ngồi trên chuyến bay từ

Bắc Kinh đến Tây An.

Trước khi lên máy bay còn cảm nhận được cái se lạnh của buổi sớm mai ở Bắc Kinh, khi máy bay hạ cánh ở Tây An, nắng hè gay gắt đã làm đường băng nóng hừng hực, nhiều người xuống máy bay chỉ mặc một lớp áo mỏng, áo khoác cầm trên tay.

Lấy hành lý ra, họ liền bắt gặp nhóm của Trình Hiểu Đông đang giơ biển đón.

Bên này vừa mới nhận lấy hành lý từ tay Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền, bên kia đã chen vào một đám du khách nói giọng Quảng Đông.

Đối phương rất đông người, còn mang theo hành lý lớn nhỏ, trông rất nổi bật trong sảnh lớn. "Anh Lâm?" Một giọng nói vang lên từ hướng đó, với ngữ khí không chắc chắn lắm.

Lâm Hựu Luân quay đầu lại, thấy Trần Hồng mặc chiếc váy liền màu vàng be, đội một chiếc mũ che nắng, đang tươi cười đứng bên cạnh đám người đó, rồi lập tức nhận ra.

Cách đây không lâu, khi anh liên lạc với Đường Kế Lễ, đối phương có nói rằng sẽ đưa đoàn phim đến trong một hai ngày tới, nhưng không nói cụ thể là khi nào, không ngờ hai nhóm lại gặp nhau trực tiếp ở sân bay.

Trần Hồng vừa xinh đẹp, lại nói tiếng Phổ thông lưu loát, đứng cùng đám người Hong Kong lại càng trở nên nổi bật.

Vương Tổ Hiền cũng chú ý đến cô ngay từ lúc Lâm Hựu Luân quay đầu lại. "Cô ấy là ai?" Chưa đợi Lâm Hựu Luân giải thích thân phận của Trần Hồng cho Vương Tổ Hiền, một người nữa lại chen ra từ đám đông, thấy Lâm Hựu Luân thì ngẩn ra. "Anh Lâm, anh cũng vừa đến Tây An sao?" Đường Kế Lễ mang vẻ mặt ngạc nhiên, anh ta

không thể ngờ lại gặp Lâm Hựu Luân ngay tại sân bay.

Lâm Hựu Luân vỗ vỗ vào cánh tay Đường Kế Lễ, "Tốc độ không chậm đâu!" Hai người trò chuyện đơn giản vài câu, ánh mắt của Đường Kế Lễ liền dừng lại trên người Trình Hiểu Đông đang đứng bên cạnh. "Vị này chắc là đạo diễn Trình phải không?" Đứng cách một khoảng xa, Đường Kế Lễ đã đưa tay ra, "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, sau này xin hãy chiếu cố nhiều hơn!" Trình Hiểu Đông biết Lâm Hựu Luân đồng thời còn đầu tư một bộ phim khác cùng thể loại với 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》, tìm một người không mấy nổi tiếng làm đạo diễn, không ngờ lại chính là người trước mặt.

Trình Hiểu Đông lần đầu gặp Đường Kế Lễ, chỉ cảm thấy người này rất trẻ, nói chuyện rất khách sáo. "Đâu có, đâu có, mọi người cùng chiếu cố lẫn nhau!" Trình Hiểu Đông và Đường Kế Lễ bắt tay nhau, còn đặc biệt hỏi Đường Kế Lễ đã liên hệ chỗ ở chưa, đoàn phim mang theo nhiều thiết bị quay phim như vậy có cần bên họ giúp vận chuyển không.

Đường Kế Lễ trước khi đến đã liên hệ xong xuôi mọi thứ, rất trùng hợp là khách sạn anh đặt lại cùng khách sạn với đoàn phim 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 của Trình Hiểu Đông. "Xem ra hai đoàn phim chúng ta thật có duyên phận không cạn." Đường Kế Lễ nói đùa.

Trình Hiểu Đông gật đầu, tỏ vẻ rất đồng cảm.

Sau khi Đường Kế Lễ và Trình Hiểu Đông làm quen với nhau, Lâm Hựu Luân không quản hai người này nữa, đi thẳng về phía Trần Hồng. "Cô Trần vừa mới vào đoàn phim à?" Trần Hồng gật đầu.

Thời điểm này Hong Kong vẫn chưa có chuyến bay thẳng đến Tây An, đoàn phim 《Thần Thoại》 phải quá cảnh ở Thượng Hải, nói ra thì cô và đoàn phim hội ngộ cũng chưa được nửa ngày.

Trong đoàn phim toàn là người Hong Kong, lời họ nói Trần Hồng rất khó hiểu.

Trên máy bay, ngoài những cuộc trao đổi cần thiết, cô gần như không giao tiếp với các thành viên khác trong đoàn.

Xuống máy bay cô cũng tự mình xách hành lý.

Lâm Hựu Luân vừa đi đến trước mặt Trần Hồng, chưa nói được mấy câu, Vương Tổ Hiền đã theo tới, rất tự nhiên khoác tay Lâm Hựu Luân, nghiêng đầu hỏi: "Vị này chính là cô Trần mà anh từng kể với em phải không?" Lâm Hựu Luân từng kể cho Vương Tổ Hiền nghe chuyện gặp phải kẻ lừa đảo mạo danh ở Học viện Hý kịch Thượng Hải, nên Vương Tổ Hiền mới biết đến sự tồn tại của Trần Hồng.

Không biết là vì trực giác của phụ nữ hay vì lý do nào khác, từ cái nhìn đầu tiên thấy Trần Hồng, trong lòng Vương Tổ Hiền đã dấy lên một sự cảnh giác không tên, luôn cảm thấy người phụ nữ xinh đẹp này không phải là một ngọn đèn cạn dầu.

Mặc dù Vương Tổ Hiền rất nổi tiếng ở Hong Kong và Đài Loan, nhưng những bộ phim cô đóng vẫn chưa vào được Đại Lục, nên Trần Hồng không nhận ra cô, nhưng vẻ đẹp của cô lại để lại ấn tượng rất sâu sắc cho Trần Hồng.

Trần Hồng luôn rất tự tin vào nhan sắc của mình, và Vương Tổ Hiền là người phụ nữ đầu tiên cô gặp mà khiến cô cảm thấy đối phương có nhan sắc không thua kém mình, nên đã nhìn thêm vài lần. "Nghe giọng của cô đây, hình như không phải người Hong Kong?" Trần Hồng tò mò hỏi một câu.

Vương Tổ Hiền khẽ mỉm cười, "Tôi là người Đài Loan, quê gốc ở An Huy." "Thảo nào..." Trần Hồng gật đầu.

So với tiếng Quảng Đông mười câu thì có đến chín câu nghe không

hiểu, tiếng Đài Loan mang âm Mân Nam của Vương Tổ Hiền, Trần Hồng nghe lại không có trở ngại gì.

Trần Hồng cảm thấy cô đơn một mình nên muốn tìm người nói chuyện, còn Vương Tổ Hiền thì tò mò về lai lịch của Trần Hồng.

Sau khi được Lâm Hựu Luân giới thiệu, hai người phụ nữ nhanh chóng trò chuyện như người quen.

Trên đường từ sân bay về khách sạn, Vương Tổ Hiền đặc biệt kéo Trần Hồng ngồi cùng xe với mình, thân mật kề sát nhau nói chuyện.

Lâm Hựu Luân ngồi ở ghế trước không thể chen vào được, đành phải cùng Trình Hiểu Đông và Đường Kế Lễ bên cạnh bàn bạc về việc quay phim sắp tới. "Mặc dù sau khi 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 và 《Thần Thoại》 ra mắt chắc chắn sẽ có sự cạnh tranh lẫn nhau, nhưng tôi vẫn hy vọng trong thời gian quay phim, hai đoàn có thể tăng cường giao lưu và hợp tác.

Vì đề tài nội dung của hai bộ phim này có sự trùng lặp nhất định, nên hai vị phải cố gắng thảo luận cùng nhau nhiều nhất có thể, cố gắng tránh xuất hiện nội dung lặp lại trong phim.

Thậm chí nếu có thể, hai đoàn phim có thể hợp nhất thành một để quay, hợp tác với nhau, lấy điểm mạnh bù điểm yếu." Trình Hiểu Đông và Đường Kế Lễ đều không lên tiếng, Lâm Hựu Luân biết trong lòng hai người vẫn còn e ngại về hình thức hợp tác này. "Tôi biết các anh đang lo lắng, sau khi chia sẻ ý tưởng và sáng tạo quay phim, phim của đối phương được truyền cảm hứng quay tốt hơn, còn mình thì lại làm áo cưới cho người khác." Lâm Hựu Luân nói thẳng vấn đề ra, Trình Hiểu Đông và Đường Kế Lễ ban đầu đều có chút lúng túng.

Hai đoàn phim hợp tác, lợi ích là điều hiển nhiên.

Kinh phí quay hai bộ phim tuy đều rất dồi dào, nhưng không ai từ

chối dùng ít tiền hơn để làm được nhiều việc hơn.

Đặc biệt là ở hai mảng lấy cảnh tại Lăng mộ Tần Thủy Hoàng và làm kỹ xảo hậu kỳ, hai đoàn phim hợp tác có thể tiết kiệm không ít kinh phí, và số tiền dư ra đó có thể dùng để thực hiện tốt hơn một số ý tưởng, nâng cao hơn nữa tiêu chuẩn sản xuất của phim.

Nhưng hợp tác sẽ mang đến một bất lợi là rủi ro về mặt đạo đức.

Ý tưởng sáng tạo là thứ rất khó để xác định hành vi sao chép.

Nếu đối phương dùng ý tưởng của mình, mà còn dùng tốt hơn, đây là một sự bất công rất lớn đối với người sáng tạo ban đầu.

Để xua tan nỗi lo của hai người, Lâm Hựu Luân đề xuất một ý tưởng: "Hiểu Đông và Kế Lễ, hai anh đều xuất thân từ võ thuật, nhưng mỗi người lại có ưu thế riêng.

Chương 362

Hiểu Đông giỏi về thiết kế động tác cụ thể, còn Kế Lễ lại có khả năng nắm bắt tổng thể các cảnh hành động rất tốt.

Tôi nghĩ nếu các anh hợp tác, có thể hoán đổi vai trò trong đoàn phim của nhau không?

Hiểu Đông làm chỉ đạo võ thuật cho đoàn phim 《Thần Thoại》, ngược lại Kế Lễ anh cũng đến đoàn phim 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 làm chỉ đạo võ thuật.

Như vậy các anh sẽ tiện trao đổi hơn, và cuối cùng phim quay ra, thành quả cũng không bị một người độc chiếm, đối với cả hai bên đều rất công bằng, các anh thấy thế nào?" Trình Hiểu Đông và Đường Kế Lễ nhìn nhau, trong lòng đều ngầm chấp nhận kết quả này.

Lâm Hựu Luân đã nói đến nước này rồi, lẽ nào họ còn có thể nói không sao?

Lâm Hựu Luân, Trình Hiểu Đông và Đường Kế Lễ thảo luận ở phía trước về việc hai bộ phim nên phối hợp quay như thế nào, còn Vương Tổ Hiền và Trần Hồng ngồi phía sau, thực ra tâm trí đều không đặt vào cuộc trò chuyện.

Chủ đề mà ba người Lâm Hựu Luân thảo luận nhanh chóng thu hút sự chú ý của hai cô gái.

Trần Hồng quan tâm đến vai diễn của mình, còn Vương Tổ Hiền thì tò mò về mối liên hệ giữa 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 và 《Thần Thoại》.

Khi xuống xe, Vương Tổ Hiền đặc biệt kéo Lâm Hựu Luân lại hỏi về chuyện này.

Trần Hồng đi ngang qua, vô tình nghe được cuộc đối thoại của hai người, liền đi chậm lại, muốn nghe xem Lâm Hựu Luân nói gì. "《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 làm nổi bật nhân vật nữ chính, màu sắc văn nghệ đậm hơn một chút, em có thể xem nó như một bộ phim tình cảm.

Còn 《Thần Thoại》 thì làm nổi bật nhân vật nam chính, là một bộ phim hành động kết hợp nhiều yếu tố điện ảnh thương mại." Lâm Hựu Luân giải thích như vậy chỉ để cho tiện, Vương Tổ Hiền nghe xong lại bĩu môi, "Thảo nào anh lại đồng ý đóng chung với em, hóa ra là vai diễn của anh có thể lười biếng!" Lâm Hựu Luân đang không biết giải thích thế nào, thì vừa hay Lý Nguyên Bá kéo hành lý đi ngang qua.

Lâm Hựu Luân gọi anh ta lại, vẫy tay ra hiệu. "Anh Lâm, anh tìm tôi có việc gì ạ?" Lý Nguyên Bá đặt hành lý xuống chạy lại. "Cậu ấy chính là nam chính của 《Thần Thoại》." Giới thiệu xong thân phận của Lý Nguyên Bá, Lâm Hựu Luân quay người đứng cạnh Lý Nguyên Bá, rồi hỏi Vương Tổ Hiền đối diện: "Anh và cậu ấy đánh một trận, em thấy ai sẽ thắng?" Lâm Hựu Luân cao hơn Lý Nguyên Bá nửa cái đầu, nhưng thân hình có phần gầy gò của anh so với Lý Nguyên Bá vạm vỡ như một con trâu thì thật sự là có chút không đáng xem.

Vương Tổ Hiền che miệng cười, "Em thấy hai người như anh cộng lại cũng không phải là đối thủ của cậu ấy." Lý Nguyên Bá nghe vậy, sợ Lâm Hựu Luân mất mặt, đang định mở miệng thì Lâm Hựu Luân đã vỗ vai anh ta, cười nói với Vương Tổ Hiền: "Vì vậy nhân vật chính của 《Thần Thoại》 là cậu ấy chứ không phải anh, vì anh căn bản không thể diễn được loại vai đó." Lâm Hựu Luân gọi Lý Nguyên Bá qua chỉ để làm đạo cụ một lần, bây giờ vấn đề đã giải thích rõ ràng, cũng không còn việc gì của Lý Nguyên Bá nữa, liền cho anh ta đi, rồi mới tiếp tục nói với Vương Tổ Hiền: "Bây giờ em nên hiểu anh

không phải lười biếng rồi chứ?" Vương Tổ Hiền kéo tay Lâm Hựu Luân, làm nũng nói: "Em cũng muốn diễn vai có ít đất diễn." Lâm Hựu Luân nhún vai, vẻ mặt không quan tâm, "Được thôi, dù sao phim cũng chưa bắt đầu quay, bây giờ đi tìm Trần Hồng thương lượng, cô ấy chắc sẽ đồng ý đổi vai với em." Vương Tổ Hiền đang định nói được, nhưng nghĩ lại đột nhiên thấy không ổn.

Cô và Trần Hồng hoán đổi vai diễn, vậy chẳng phải Trần Hồng sẽ đóng chung 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 với Lâm Hựu Luân sao?

Chưa nói đến việc Trần Hồng có đồng ý hay không, bản thân Vương Tổ Hiền cũng không đồng ý.

Ban đầu cô đồng ý đóng 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 không có lý do gì khác, chỉ là muốn có thêm thời gian ở bên Lâm Hựu Luân.

Nếu vai diễn đổi cho Trần Hồng, ý định ban đầu của cô sẽ tan thành mây khói.

Nghĩ đến đây, Vương Tổ Hiền không khỏi có chút tức giận, đưa tay véo vào eo Lâm Hựu Luân một cái. "A, đang yên đang lành, em đột nhiên véo anh làm gì?" Lâm Hựu Luân không hiểu vì sao Vương Tổ Hiền véo mình, oan ức kêu lên. "Anh còn dám kêu oan!" Vương Tổ Hiền lườm anh một cái nói.

Trần Hồng đang nấp sau cột trụ nghe lén đột nhiên nhận ra vì sao Vương Tổ Hiền lại véo Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vừa nói 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 là một bộ phim tình cảm, phần lớn là trong phim có cảnh giường chiếu, nên Vương Tổ Hiền mới cảm thấy Lâm Hựu Luân làm vậy là có ý đồ khác.

Tai Trần Hồng có chút nóng lên, cô giả vờ không biết gì kéo vali đi ra từ sau cột trụ, thấy Vương Tổ Hiền cố ý tỏ ra rất kinh ngạc: "Cô Vương, cô và anh Lâm đang..." Vương Tổ Hiền không chắc những lời vừa rồi có bị Trần Hồng nghe thấy không, thấy cô chủ động chào mình, liền rút tay đang véo eo Lâm Hựu Luân về, che môi cười nói: "Chúng tôi đang đùa giỡn thôi." Vương Tổ Hiền không ngại để Trần Hồng thấy hành động thân mật của mình với Lâm Hựu Luân, dĩ nhiên đây càng giống một cách tuyên bố chủ quyền hơn, mà trước đây, ngay cả trước mặt Triệu Nhã Chi, cô cũng không thoải mái như vậy. "Vậy hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi lên trước đây." Trần Hồng cũng sợ chuyện mình nghe lén bị phát hiện, tìm một cái cớ rồi rời đi. "Thật ra em cũng muốn kết bạn với cô ấy." Vương Tổ Hiền nhìn bóng lưng Trần Hồng rời đi, giọng nói u uất.

Lâm Hựu Luân xoa xoa phần eo bị véo, tò mò hỏi: "Tại sao chỉ là muốn thôi?

Anh thấy em hoàn toàn có thể trở thành bạn tốt với cô ấy mà." Vương Tổ Hiền quay đầu lại, ánh mắt u uất nhìn Lâm Hựu Luân: "Rồi tận mắt nhìn cô ấy biến thành một A Trân thứ hai sao?" Lâm Hựu Luân lập tức sững người.

Giữa anh và Trần Hồng hoàn toàn không phải mối quan hệ mà Vương Tổ Hiền nghĩ, nhưng đối diện với ánh mắt oán trách của Vương Tổ Hiền lúc này, cổ họng anh như có vật gì đó chặn lại, lời giải thích không tài nào nói ra được.

Tâm trạng Vương Tổ Hiền trở nên rất sa sút, cô không nói một lời kéo vali của mình, đi vào khách sạn.

Tây An có rất nhiều danh lam thắng cảnh, Lâm Hựu Luân dành ba ngày đưa Vương Tổ Hiền đi dạo hết tất cả các điểm tham quan, cuối cùng cũng dỗ cho Vương Tổ Hiền vui vẻ trở lại.

Trong thời gian đó, Trình Hiểu Đông và Đường Kế Lễ đều không rảnh rỗi, họ đã đưa ra một phương án quay phim chung theo yêu cầu của Lâm Hựu Luân.

Cả 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 và 《Thần Thoại》 đều có bối cảnh cổ đại là triều Tần, vì vậy trang phục, đạo cụ liên quan đều có thể dùng chung, còn trong phần hiện đại liên quan đến Lăng mộ Tần Thủy Hoàng, không gian hợp tác của hai đoàn phim cũng rất lớn.

Câu chuyện phần hiện đại của 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 xảy ra vào những năm 1930 của thế kỷ 20, kể về Hàn Đông Nhi tuẫn tình mà chết đã chuyển thế thành ngôi sao điện ảnh hạng ba Chu Lị Lị.

Cô vô tình phát hiện bạn trai Bạch Vân Phi lấy cớ quay phim để trộm mộ hoàng lăng.

Hai người xảy ra mâu thuẫn trên máy bay vì chuyện này, Chu Lị Lị vô tình làm vỡ bảng điều khiển, máy bay rơi vào Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Mông Thiên Phóng ngủ say dưới lòng đất hai nghìn năm đã tỉnh lại, giúp Chu Lị Lị và Bạch Vân Phi rời khỏi hầm mộ, trở về nhân gian.

Bạch Vân Phi lòng tham trỗi dậy, lừa Mông Thiên Phóng lên tàu hỏa, định vận chuyển anh đến Đông Bắc bán cho người nước ngoài, nhưng bị Mông Thiên Phóng phát hiện, cầm kiếm giết thoát ra ngoài, đưa Chu Lị Lị trở lại hoàng lăng.

Bạch Vân Phi dẫn theo một đám đông đạo tặc cho nổ tung lăng mộ, xông vào.

Lúc này, các tượng binh mã dũng trong mộ đều sống lại, tiêu diệt

toàn bộ đạo tặc, còn Chu Lị Lị lại bị thương và chết để bảo vệ Mông Thiên Phóng.

Còn 《Thần Thoại》 kể về Jack và William sau khi trở về từ chuyến phiêu lưu ở Ấn Độ đã phát hiện một đường hầm nhân tạo ở Ly Sơn, dẫn thẳng đến thiên cung lơ lửng trong Lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Ở đó, Jack đã gặp được người con gái thường xuất hiện trong mơ của mình, và biết được thân phận thật sự của đối phương chính là công chúa Ngọc Thấu đã chờ đợi hơn hai nghìn năm trong địa cung, và bị cô nhầm là tướng quân Mông Nghị đã tử trận sa trường hơn hai nghìn năm trước.

William đã giấu Jack rằng nhà tài trợ cho chuyến thám hiểm khảo cổ lần này là Cổ tiên sinh, người đã bị Jack vạch trần việc trộm mộ mười năm trước và thân bại danh liệt trong giới khảo cổ.

Lúc này, Cổ tiên sinh theo sau hai người đến thiên cung, muốn lấy thuốc trường sinh bất tử trong lăng mộ, bị Jack ngăn cản.

Trong lúc hai bên hỗn chiến, William vì tham lam đã gỡ viên đá quý trên cơ quan, khiến thiên cung mất đi lực nổi, hàng ngàn hàng vạn tượng binh mã và đá tảng rơi từ trên không xuống, thủy ngân tràn ra nuốt chửng địa cung.

Công chúa Ngọc Thấu và Jack thoát chết, đang chuẩn bị ra khỏi mộ thì công chúa Ngọc Thấu xác nhận Jack không phải là Mông Nghị thật, mặc kệ lời khuyên của Jack, kiên quyết bay trở về mộ để tiếp tục chờ đợi thực hiện lời hứa hai nghìn năm.

Kết quả thảo luận sơ bộ của Trình Hiểu Đông và Đường Kế Lễ là, đối với phần hiện đại, hai đoàn phim có thể quay chung, buổi sáng quay 《Thần Thoại》, buổi chiều quay 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》, như vậy nhân lực dồi dào, hiệu suất quay phim sẽ cao hơn.

Sau khi hai bộ phim cùng khởi quay, Vương Tổ Hiền mới vô cùng may mắn vì mình không đóng vai của Trần Hồng.

Vốn dĩ mùa hè đã rất nóng, mặc trang phục cổ trang dày cộp, đội tóc giả quay phim, quả thực là một loại tra tấn.

Trần Hồng chịu không nổi, Lâm Hựu Luân còn đau khổ hơn.

Cùng là tạo hình cổ trang, trên người anh còn có thêm một bộ áo giáp, càng thêm ngột ngạt, hơn nữa anh toàn quay cảnh hành động.

Mặc dù một số động tác khó đã có người đóng thế, nhưng một số động tác trước ống kính vẫn phải do anh tự mình thực hiện.

Về cơ bản, quay một hai động tác là Trình Hiểu Đông phải hô "CUT", lúc này ba trợ lý đứng bên cạnh sẽ lập tức vây lại, một người đưa nước, một người giúp lau mồ hôi, người cuối cùng dặm lại lớp trang điểm.

Sau khi quay liên tục mấy cảnh, Lâm Hựu Luân thực sự không chịu nổi nữa.

Trình Hiểu Đông còn chưa hô dừng, anh đã vẫy tay với ống kính, "Không được rồi, nghỉ một lát đi, nóng quá!" Các diễn viên phối hợp diễn bên cạnh thấy vậy cũng dừng lại.

Quay phim hỏi ý Trình Hiểu Đông, Trình Hiểu Đông chỉ có thể bất lực nhún vai.

Chương 363

Nếu là diễn viên khác, anh còn có thể nói vài câu, nhưng thân phận của Lâm Hựu Luân đặc biệt, Trình Hiểu Đông có ý kiến cũng chỉ có thể nén trong lòng.

Hơn nữa cảnh quay hôm nay quả thực đã quay rất lâu, đừng nói là Lâm Hựu Luân, ngay cả mấy diễn viên đóng thế võ thuật cũng có vẻ đuối sức, Trình Hiểu Đông cũng đành phải tuyên bố nghỉ ngơi.

Lâm Hựu Luân cắm thanh kiếm trong tay xuống đất, giật cả mũ đội đầu lẫn bộ tóc giả xuống, cởi áo giáp trên người ra thì khát khô cả họng.

Lúc này có người bên cạnh đưa qua một chai nước, anh cũng không nhìn đối phương là ai, nhận lấy vặn nắp, ngửa cổ uống ừng ực hết nửa chai.

Vì uống quá vội, có nước chảy ra mép, Lâm Hựu Luân đặt chai xuống rồi đưa tay lau, quay đầu lại mới phát hiện chai nước này lại là do Trần Hồng đưa qua.

Hai chữ "cảm ơn" nghẹn lại trong miệng không nói ra được, vì anh thấy bên kia Vương Tổ Hiền cũng đang cầm một chai nước, mặt mày không vui nhìn về phía này.

Trần Hồng đưa nước cho Lâm Hựu Luân chỉ là một hành động theo tiềm thức, không nghĩ quá nhiều, nhưng tất cả những điều này bị Vương Tổ Hiền nhìn thấy, tự nhiên sinh ra hiểu lầm.

Mặc dù trong lòng rất không vui, nhưng lần này Vương Tổ Hiền không nổi giận, mà còn nhận lấy một chiếc khăn từ tay một trợ lý, đi về phía Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đang định mở miệng giải thích, Vương Tổ Hiền lại dịu dàng mỉm cười, cầm khăn lau mồ hôi cho Lâm Hựu Luân.

Không chỉ Lâm Hựu Luân cảm thấy rất bất ngờ, mà cảnh này bị những người khác nhìn thấy, cũng đều ngây người.

Một đại mỹ nhân giúp đưa nước, một đại mỹ nhân giúp lau mồ hôi, sự hưởng thụ này của Lâm Hựu Luân hoàn toàn có thể nói là đãi ngộ của bậc đế vương.

Đường Kế Lễ mặc một bộ áo giáp Tần giống hệt Lâm Hựu Luân đi tới.

Diễn viên đóng thế cho Lâm Hựu Luân trước đó đã bị thương ở tay trong lúc quay phim, nhất thời không tìm được người thay thế phù hợp, nên Đường Kế Lễ, vốn xuất thân là diễn viên đóng thế, đã tạm thời đóng thế cho Lâm Hựu Luân.

Cảnh quay hôm nay là Lâm Hựu Luân quay xong những cảnh lộ mặt trước, sau đó đổi Đường Kế Lễ quay bổ sung những cảnh không lộ mặt.

Đường Kế Lễ thay trang phục xong đi ra, phát hiện mọi người trong đoàn phim đều tụ tập thành từng nhóm ba năm người, thì thầm to nhỏ, dường như đang bàn tán chuyện gì đó.

Vừa thấy Đường Kế Lễ đi tới, những người này hoặc là lập tức ngừng bàn tán, hoặc là cố ý lảng sang chuyện khác.

Đường Kế Lễ hỏi hai người nhưng đều không hỏi ra được nguyên do, cuối cùng đành phải đi tìm Trình Hiểu Đông. "Tôi đã bỏ lỡ chuyện gì sao?" Trình Hiểu Đông véo cằm, như tự nói với mình: "Anh nói xem, giữa anh Lâm, cô Vương và cô Trần rốt cuộc là quan hệ gì?" Đường Kế Lễ chỉ cảm thấy khó hiểu, quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền thì anh biết, nhưng Lâm Hựu Luân lại dính líu đến

Trần Hồng từ lúc nào?

Trình Hiểu Đông vỗ vai Đường Kế Lễ: "Này ông bạn, ngay cả lai lịch nữ chính trong phim của mình mà cũng không nắm rõ, đạo diễn như anh làm việc có hơi thiếu chuyên nghiệp rồi đấy?" "Rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Đường Kế Lễ sốt ruột, dường như chuyện ai cũng biết lại chỉ có mình anh bị giấu trong trống.

Trình Hiểu Đông cũng không úp mở nữa, đem chuyện vừa xảy ra kể lại toàn bộ cho Đường Kế Lễ.

Nghe nói Vương Tổ Hiền và Trần Hồng vì Lâm Hựu Luân mà tranh giành tình cảm, Đường Kế Lễ cũng ngây người. "Bây giờ anh vẫn còn chắc chắn giữa anh Lâm và cô Trần không có loại quan hệ như mọi người nghĩ sao?" Đường Kế Lễ không nói gì, ban đầu anh không nghĩ sâu xa về chuyện này, bây giờ được Trình Hiểu Đông nhắc nhở, anh đột nhiên cảm thấy mình đã nghĩ quá đơn giản.

Trong phiên bản 《Hồng Lâu Mộng》 ở đại lục, Trần Hồng chỉ đóng một vai a hoàn có rất ít đất diễn, tổng thời gian xuất hiện chưa đến 5 phút, vậy mà đã được Lâm Hựu Luân chọn trúng, vận may này quả thật quá tốt.

Sau khi gặp Trần Hồng, Đường Kế Lễ đã từng xua tan những nghi ngờ này, bởi vì vẻ đẹp của Trần Hồng quả thực là lựa chọn số một để vào vai công chúa Ngọc Thấu không vướng bụi trần trong 《Thần Thoại》.

Trước đó, Đường Kế Lễ vẫn luôn rất khâm phục tài chọn người của Lâm Hựu Luân, nhưng sau chuyện hôm nay, anh lại có suy nghĩ mới.

Bây giờ ai dám nói bộ phim 《Thần Thoại》 không phải là Lâm Hựu Luân làm riêng để lăng xê Trần Hồng chứ?

Nếu không thì tại sao hai bộ phim 《Thần Thoại》 và 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》 lại có nội dung và đề tài giống nhau đến vậy, nếu không vì lý do đặc biệt, Lâm Hựu Luân cần gì phải quay cả hai bộ cùng lúc?

Đường Kế Lễ càng nghĩ càng thấy đây mới chính là "sự thật" của vấn đề, và nếu Lâm Hựu Luân biết được suy nghĩ của Đường Kế Lễ lúc này, chắc chắn sẽ dở khóc dở cười.

Dĩ nhiên Lâm Hựu Luân hiện tại không có thời gian để suy nghĩ về ý kiến của người khác, trong khu rừng nhỏ bên cạnh phim trường, anh đang đau đầu không thôi vì không biết phải giải thích với Vương Tổ Hiền như thế nào. "Quan hệ giữa anh và cô ấy tuyệt đối trong sạch!" Lâm Hựu Luân thề thốt đảm bảo.

Suy nghĩ kỹ lại, Vương Tổ Hiền cũng không cảm thấy Lâm Hựu Luân đang lừa mình.

Trần Hồng là một cô gái xinh đẹp như vậy, Lâm Hựu Luân dám ngang nhiên để cô ở bên cạnh, hơn nữa cũng không sợ người khác biết, điều đó cho thấy giữa anh và Trần Hồng chắc hẳn không có gì, nếu không cũng sẽ không sắp xếp cho Trần Hồng làm nữ chính 《Thần Thoại》 một cách trực tiếp như vậy, làm thế ngoài việc khiến người ta hiểu lầm quan hệ của hai người thì chẳng có lợi ích gì. "Được rồi, em oan cho anh rồi!" Vương Tổ Hiền đưa tay sờ vào miếng thịt bên hông vừa bị véo của Lâm Hựu Luân, "Còn đau không?" Lâm Hựu Luân cười khổ nói: "Lần sau có thể đổi chỗ khác được không?" Chung Sở Hồng thích véo tay anh, Vương Tổ Hiền lại thích véo hông anh.

May mà Lợi Trí và Khâu Thục Trân đều không có tính xấu này, nếu không trên người Lâm Hựu Luân chắc sẽ thường xuyên bầm một mảng tím một mảng. "Ai bảo anh là đồ đào hoa chứ?" Vương Tổ

Hiền che miệng cười nói. "Thôi được, dù sao trong lòng em anh cũng không thể có hình tượng nào tốt hơn thế này rồi." Lâm Hựu Luân bất đắc dĩ nhún vai, vẻ mặt như đã chấp nhận số phận. "Trong lòng anh có thật sự quan tâm đến em không?" Vương Tổ Hiền ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Lâm Hựu Luân, "Em sẽ không ngốc nghếch hỏi anh quan tâm ai nhất đâu." "Ừm." Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng nâng má Vương Tổ Hiền, nhìn vào đôi mắt quyến rũ của cô, nói: "Có lẽ anh thật sự là một tên khốn, vì anh rất tham lam, ai cũng không nỡ buông tay…" "Anh có thể nói thật với em, như vậy là đủ rồi." Vương Tổ Hiền đưa ngón út ra, chỉ vào một khoảng rất nhỏ, giọng điệu nghiêm túc nhưng ánh mắt lại cười nói: "Mặc kệ anh đi trăng hoa vui vẻ, chỉ cần đừng để em thấy, cũng không đến lượt em hỏi đến.

Em chỉ cần trong lòng anh có một chút xíu quan tâm như thế này là đủ rồi." Lâm Hựu Luân cười khổ không thôi.

Hai tay anh rất không thành thật mà luồn vào cổ áo Vương Tổ Hiền, nâng đôi gò bồng đảo căng tròn của cô, biết rằng nơi này của cô không chịu nổi sự trêu chọc, ngón tay anh xoa nắn trên đầu nhũ hoa nổi lên của cô. "Muốn chết à!" Vương Tổ Hiền vội vàng rút bàn tay xấu xa của Lâm Hựu Luân ra, che lấy cổ áo, căng thẳng nhìn quanh, chắc chắn không có ai nhìn thấy mới lườm Lâm Hựu Luân một cái. "Vừa rồi cái miệng nhỏ chu lên có thể treo cả bình dầu rồi, để anh kiểm tra xem có mùi giấm không!" Lâm Hựu Luân cười xấu xa ghé mặt lại gần, Vương Tổ Hiền có chút lo lắng sẽ bị người khác nhìn thấy, nhưng không trực tiếp né tránh.

Lâm Hựu Luân ôm lấy vòng eo thon của Vương Tổ Hiền, kéo thân thể cô áp vào ngực mình, cúi đầu dán lên đôi môi đỏ mọng quyến rũ của cô mà hôn xuống, xúc cảm mềm mại ấm áp, tách môi và hàm răng cứng ngắc lúng túng của cô ra, mút lấy đầu lưỡi thơm tho mềm mại… Lúc này Vương Tổ Hiền mới phản ứng lại, đưa tay ôm lấy cổ Lâm

Hựu Luân, mặc cho anh cuồng bạo mút lấy lưỡi thơm của cô, chỉ cảm thấy từng cơn choáng váng ập vào đầu. "A…" Một tiếng kêu kinh ngạc cắt ngang nụ hôn nồng cháy của hai người.

Trần Hồng ngơ ngác đứng trong một bụi cây, mặt đỏ bừng, vẻ mặt khó xử không nói nên lời.

Đoàn phim quay ở nơi hoang vắng này, mọi người đi vệ sinh đều tìm một nơi kín đáo không người để giải quyết.

Khu rừng nhỏ mà Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền đang ở vừa hay có một bụi cây rậm rạp có thể che khuất tầm nhìn.

Trần Hồng vừa giải quyết xong vấn đề bên trong, đi ngược lại được vài bước thì thấy cảnh Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền hôn nhau say đắm.

Ánh nắng từ kẽ lá chiếu xuống, lốm đốm trên mặt đất, Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền quên mình ôm hôn, cảnh tượng này kích thích chết người.

Trần Hồng theo phản xạ hét lên một tiếng, nhưng những lời tiếp theo lại nghẹn ở cổ họng không thể thốt ra, chân bước ra cũng quên thu lại, không cẩn thận giẫm phải một cái hố đất, nếu không kịp thời vịn vào một cái cây bên cạnh, suýt chút nữa đã ngã ngay trước mặt hai người. "Tôi không nhìn thấy gì hết!" Sau khi đứng vững, Trần Hồng lập tức lấy tay che mắt, mặt đỏ bừng nói.

Thân thể đang ôm chặt của Vương Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân như bị điện giật mà tách ra, mỗi người tự chỉnh lại quần áo xộc xệch, sau đó Lâm Hựu Luân khẽ ho một tiếng.

Trần Hồng nhìn qua kẽ tay, xác nhận hai người đã ngừng hôn, lúc này mới yên tâm bỏ tay xuống. "Tôi không biết hai người ở đây, tôi đến để…" Trần Hồng nói đến đây, mặt liền đỏ bừng, ngay cả cổ cũng

đỏ ửng như say rượu, những lời tiếp theo lại không thể nói ra được.

Vương Tổ Hiền tức giận lườm Lâm Hựu Luân một cái, ánh mắt đó rõ ràng là oán trách anh đã chọn một nơi như thế này để hẹn hò.

Lâm Hựu Luân cười khổ, không giải thích.

Anh thấy khu rừng nhỏ này cảnh vật yên tĩnh, ít người qua lại, mới hẹn Vương Tổ Hiền đến đây, ai ngờ Trần Hồng cũng vừa mắt với môi trường kín đáo ở đây, chọn giải quyết ở đây.

Gặp nhau trong tình huống này, cả hai bên đều cảm thấy rất khó xử.

Vương Tổ Hiền đi tới khoác tay Trần Hồng: "Cô Trần, chúng ta đi cùng nhau." Trần Hồng do dự nhìn Lâm Hựu Luân một cái, thấy anh không có phản ứng gì, lúc này mới gật đầu.

Chương 364

Hai cô gái bàn bạc xong, vừa định đi, Trần Hồng đột nhiên ôm mắt cá chân khụy xuống, vẻ mặt lộ ra đau đớn. "Sao vậy?" Vương Tổ Hiền giật mình, vội vàng muốn đỡ Trần Hồng dậy.

Lâm Hựu Luân vội gọi Vương Tổ Hiền lại: "Khoan đã đỡ cô ấy dậy, có thể lúc nãy đã bị trật chân rồi." Anh tìm một chỗ trông có vẻ sạch sẽ, để Vương Tổ Hiền đỡ Trần Hồng ngồi xuống.

Trần Hồng ngại không dám để anh giúp, tự mình cởi giày ra, mắt cá chân trắng như tuyết quả nhiên đã sưng lên một cục, nhìn mà thấy đau lòng. "Phải làm sao bây giờ?" Vương Tổ Hiền luống cuống tay chân nhìn Lâm Hựu Luân. "Không sao, chỉ là bị trẹo một chút thôi, trước đây lúc học múa cũng từng bị thương như vậy, nghỉ ngơi hai ngày là khỏe." Trần Hồng ngược lại an ủi Vương Tổ Hiền, mang lại giày, cố gắng đứng dậy.

Tiếc là vết thương ở chân nghiêm trọng hơn cô tưởng, vừa dùng sức, chân liền đau dữ dội.

Trần Hồng loạng choạng, Vương Tổ Hiền vội giữ cô lại: "Đã bị thương thành thế này rồi còn cố, tôi thấy chân cô hai ngày nay không đi lại được rồi." Trần Hồng cười khổ một tiếng.

Tình hình trước mắt, cô không thể tự đi, chẳng lẽ để Lâm Hựu Luân bế cô đi?

Vương Tổ Hiền hiển nhiên cũng ý thức được vấn đề này, hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn chuyển ánh mắt về phía Lâm Hựu Luân.

Chỉ có thể để cho gã này được hời thôi!

Vương Tổ Hiền thầm than trong lòng.

Lâm Hựu Luân lúc này cũng không thể giữ kẽ nữa, đành chai mặt đi tới, cẩn thận bế Trần Hồng lên.

Sau khi được bế lên, Trần Hồng tỏ ra vô cùng gượng gạo, hai tay không biết nên đặt vào đâu.

Vương Tổ Hiền thực sự không nhìn nổi nữa, trực tiếp kéo tay Trần Hồng đặt lên vai Lâm Hựu Luân. "Đã lúc nào rồi mà cô còn phong kiến như vậy!" Trần Hồng lúc này mới ý thức được phản ứng của mình quá mức, ngoan ngoãn vịn vai Lâm Hựu Luân, nhưng gương mặt xinh đẹp kiều diễm lại ngượng ngùng đỏ bừng như sắp rỉ máu, ngay cả làn da cổ hồng hào cũng ửng đỏ như say rượu, khiến người ta nhìn mà lòng xao xuyến.

Ánh mắt Lâm Hựu Luân vừa dừng lại trên mặt Trần Hồng thêm một lúc, eo liền bị Vương Tổ Hiền véo một cái.

Lâm Hựu Luân vẻ mặt vô tội, trước mặt Trần Hồng lại không thể nói Vương Tổ Hiền không phải.

Vương Tổ Hiền quay lại lườm Lâm Hựu Luân một cái, thấy gã này còn đứng đó giả ngây giả dại, vừa cười vừa mắng: "Còn ngây ra đó làm gì?

Mau đi thôi!" Lâm Hựu Luân bế Trần Hồng từ trong rừng cây nhỏ đi ra, bên cạnh còn có một Vương Tổ Hiền.

Trước đó mọi người còn đang bàn tán rốt cuộc ba người có quan hệ gì, lúc này thì tất cả đều ngây người.

Lúc Trần Hồng rời đi không nói với ai là cô đi vệ sinh, vì vậy khi nhìn thấy cảnh này, mọi người đều vô thức cho rằng ba người đã hẹn gặp nhau trong rừng cây nhỏ, còn trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì, thì thật đáng để suy ngẫm. "Được rồi, giải tán đi, ai làm việc nấy đi, đừng vây quanh đây nữa!" Trình Hiểu Đông và Đường Kế Lễ nghe

tin chạy tới.

Đường Kế Lễ ngồi xuống kiểm tra vết thương của Trần Hồng, còn Trình Hiểu Đông thì xua đám người đang xem náo nhiệt xung quanh đi.

Đường Kế Lễ kiểm tra xong vết thương của Trần Hồng, đứng dậy, mày nhíu chặt.

Trần Hồng chỉ bị trật chân, vết thương không quá nghiêm trọng, nhưng ít nhất cũng phải nghỉ ngơi ba năm ngày mới có thể đi lại, trong thời gian này việc quay phim 《Thần Thoại》 chắc chắn sẽ bị trì hoãn.

Đường Kế Lễ vẻ mặt khó xử nhìn Lâm Hựu Luân: "Anh Lâm, anh xem chuyện này…" Lâm Hựu Luân khoanh tay suy nghĩ một lúc: "Mấy ngày nay cô Trần cứ ở khách sạn nghỉ ngơi, trước khi vết thương của cô ấy lành, hai đoàn phim cũng không cần phân chia buổi sáng quay bộ nào, buổi chiều quay bộ nào nữa, cứ tập trung sức lực quay 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》 trước, sau đó dùng cách tương tự để bù lại tiến độ của 《Thần Thoại》." Đường Kế Lễ gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy. *** Mấy ngày sau khi Trần Hồng bị thương, Vương Tổ Hiền mỗi ngày sau khi quay xong đều đến phòng cô ngồi một lúc.

Thời gian trôi qua, quan hệ của hai người lại tiến thêm một bước so với ban đầu.

Điều này bị những người khác trong đoàn phim nhìn thấy, đều tấm tắc khen lạ, rất nhiều người muốn biết, rốt cuộc Lâm Hựu Luân đã dùng cách gì mà có thể khiến quan hệ của hai cô gái trở nên hòa hợp như vậy.

Hôm đó Vương Tổ Hiền vừa từ phòng Trần Hồng đi ra, lại gặp Lâm Hựu Luân ở hành lang.

Thấy trong tay Vương Tổ Hiền cầm chai rượu thuốc, Lâm Hựu Luân tò mò hỏi: "Em giúp cô ấy thay thuốc à?" "Hay là đưa cho anh vào giúp cô ấy bôi nhé?" Vương Tổ Hiền đưa tay ra, định đưa chai rượu thuốc cho Lâm Hựu Luân. "Anh cũng muốn vào lắm, chỉ sợ bị cô ấy đuổi ra thôi." Lâm Hựu Luân cười nhạt nói. "Anh là đồ đào hoa, em không tin anh không có cái gan tày trời đó đâu." Vương Tổ Hiền lườm Lâm Hựu Luân một cái, rồi hỏi: "Anh đến đây làm gì?" "Chân cô ấy hồi phục thế nào rồi?" Vương Tổ Hiền trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ, hiển nhiên không hài lòng lắm với lời giải thích của Lâm Hựu Luân: "Sao lại hỏi em, tự mình không vào xem được à?" Lâm Hựu Luân nhún vai, giải thích: "Thôi được rồi, cảnh quay của 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》 ở đây sắp kết thúc rồi, thật ra hôm nay anh đến đây là để từ biệt cô ấy." Vương Tổ Hiền khá ngạc nhiên nhìn Lâm Hựu Luân: "Nhanh vậy sao?" "Chỉ là kết thúc cảnh quay ở đại lục thôi, về Hồng Kông còn phải quay bổ sung nhiều cảnh nữa." Lâm Hựu Luân bổ sung.

Biết được tin này, Vương Tổ Hiền im lặng một lúc. "Thôi được, vậy anh vào nói với cô ấy đi, em đi trước đây." Vương Tổ Hiền nói xong một câu, quay người định đi, lại bị Lâm Hựu Luân cản lại. "Anh không vào đâu, hay là em vào nói với cô ấy đi." Vương Tổ Hiền nhìn Lâm Hựu Luân từ trên xuống dưới, chắp tay sau lưng nói đùa: "Anh phải nghĩ cho kỹ đấy, sau này đừng nói em không cho anh cơ hội từ biệt riêng với cô ấy." Lâm Hựu Luân vỗ nhẹ vào đầu Vương Tổ Hiền: "Được rồi, có phải đi ngay đâu, chỉ là báo trước một tiếng thôi, em đi nói hay anh đi nói cũng như nhau cả." *** Một tuần sau, toàn bộ cảnh quay của 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》 ở đại lục đã kết thúc, đoàn phim cũng chia làm hai.

Một bộ phận thành viên theo Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền rời đi trước, bộ phận còn lại thì cùng Trình Hiểu Đông ở lại, giúp

Đường Kế Lễ quay 《Thần Thoại》.

Lúc nhóm Lâm Hựu Luân rời đi, Trình Hiểu Đông, Đường Kế Lễ và vài thành viên chủ chốt của đoàn phim đều ra sân bay tiễn.

Trước khi lên máy bay, Vương Tổ Hiền ôm Trần Hồng một cái: "Có cơ hội đến Hồng Kông nhất định phải gọi điện cho tôi nhé, tôi có thể làm hướng dẫn viên miễn phí cho cô." Quan hệ hai bờ lúc này mới vừa có xu hướng hòa dịu, người Đài Loan đến đại lục thăm thân đều phải quá cảnh ở Hồng Kông, còn người ở đại lục thì vẫn chưa thể đến Đài Loan, vì vậy Vương Tổ Hiền mới hẹn Trần Hồng gặp ở Hồng Kông. "Lời này tôi coi là thật đấy nhé, đến lúc đó đừng để tôi không tìm được người đó." Trần Hồng cười nói.

Vương Tổ Hiền tách ra khỏi Trần Hồng: "Yên tâm đi, chỉ cần tôi không đi quay phim ở ngoài, phần lớn thời gian trong năm tôi đều ở Hồng Kông." "Vậy lỡ như cô đi quay phim không ở Hồng Kông thì sao?" Trần Hồng khá hứng thú với đề nghị của Vương Tổ Hiền, nhưng lại có chút lo lắng. "Thật ra tôi cũng rất sẵn lòng làm hướng dẫn viên cho cô đấy." Trần Hồng ngẩng đầu nhìn, không biết từ lúc nào Lâm Hựu Luân đã từ biệt xong những người khác, đi tới tiếp lời cô.

Vương Tổ Hiền cười nhạt, vẫy vẫy tay với Lâm Hựu Luân, giọng hờn dỗi nói: "Phụ nữ nói chuyện riêng tư.

Anh nghe lén thì thôi đi.

Còn xen vào làm gì?

Ngoan ngoãn đi xem hành lý đã làm xong thủ tục ký gửi chưa đi." Lâm Hựu Luân nhún vai, vốn dĩ anh còn có vài câu muốn nói với Trần Hồng, nhưng bây giờ anh đã dẹp bỏ ý định đó.

Vương Tổ Hiền nhìn Lâm Hựu Luân rời đi, nắm tay Trần Hồng

nói: "Cô đừng nghe anh ta nói bậy, đến Hồng Kông cứ trực tiếp tìm tôi là được, đến lúc đó chúng ta cùng đi mua sắm." Trần Hồng gật đầu, Vương Tổ Hiền lúc này mới buông tay cô ra, sau đó vẫy tay với đám người tiễn ở phía sau.

Lâm Hựu Luân đã đợi ở cửa lên máy bay, Vương Tổ Hiền cuối cùng từ biệt Trần Hồng một lần nữa, quay người đi về phía anh.

Ánh mắt Trần Hồng vượt qua Vương Tổ Hiền, trực tiếp chạm phải Lâm Hựu Luân đang đứng đó đợi Vương Tổ Hiền cùng lên máy bay.

Lâm Hựu Luân mỉm cười với cô.

Trần Hồng giơ tay lên, muốn vẫy tay tạm biệt Lâm Hựu Luân, nhưng nghĩ lại, cảm thấy mình không có lý do gì phải tỏ ra thân thiết với anh như vậy, nên lại hạ tay xuống.

Vương Tổ Hiền thấy vẻ mặt của Lâm Hựu Luân rõ ràng không phải dành cho mình, liền quay đầu nhìn theo ánh mắt anh, liếc nhìn Trần Hồng một cái. "Bây giờ đi tìm cô ấy vẫn còn kịp đó." Lâm Hựu Luân thu ánh mắt lại, giả vờ vô tội nhìn Vương Tổ Hiền: "Anh không biết em đang nói gì." Vương Tổ Hiền bực bội lườm anh một cái: "Thôi đi, anh có suy nghĩ lăng nhăng gì mà em lại không biết chứ?" Lâm Hựu Luân vẻ mặt vô tội: "Lần này em thật sự hiểu lầm anh rồi." Vương Tổ Hiền nghiêm mặt nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân một lúc, đột nhiên phì cười: "Được rồi, em đùa anh thôi, ý của em là, anh đã coi trọng cô ấy như vậy, tại sao không thuyết phục cô ấy đến Hồng Kông phát triển?" Trong sảnh vang lên tiếng loa thông báo hành khách lên máy bay.

Lâm Hựu Luân thấy không còn thời gian, nên không giải thích thêm với Vương Tổ Hiền, giục cô mau lên máy bay.

Sau khi lên máy bay, ngồi ổn định vào chỗ, Vương Tổ Hiền lại

một lần nữa hỏi về chuyện này. "Không phải em đã giúp anh mời cô ấy rồi sao?" "Em?" Vương Tổ Hiền rất ngạc nhiên chỉ vào mình, "Anh nói em mời cô ấy đến Hồng Kông chơi, chuyện này cũng tính à?" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Nếu không thì anh phải nói với cô ấy thế nào, nói với cô ấy, đến Hồng Kông anh nhất định sẽ lăng xê em thành ngôi sao lớn à?" Vương Tổ Hiền vẻ mặt đầy nghi ngờ nhìn Lâm Hựu Luân: "Đừng nói với em là, trong lòng anh không nghĩ như vậy nhé." "Anh quả thật có nghĩ như vậy, nhưng em không cảm thấy suy nghĩ này của anh có chút đơn phương sao?" Lâm Hựu Luân thấy Vương Tổ Hiền chưa hiểu, liền giải thích thêm: "Diễn viên đại lục, chỉ có người như Củng Lợi được quốc tế công nhận, mới có thể đứng vững ở Hồng Kông với tư cách người ngoài, nếu không thì chỉ có thể như Lưu Gia Linh mà chịu đựng qua ngày.

Có lẽ em không biết, trên báo Hồng Kông, từ 'gái Bắc' lúc đầu chính là dùng để hình dung Lưu Gia Linh, bao nhiêu tin tức tiêu cực cũng vì thế mà ra, nhưng cô ấy vẫn đủ kiên cường, chịu đựng đến hôm nay cuối cùng cũng trở thành ngôi sao lớn.

Chương 365

Nếu đổi lại là người phụ nữ khác, có thể sẽ được xem là tấm gương nghị lực, còn cô ấy nhiều nhất chỉ có thể nói là 'tu thành chính quả'.

Lưu Gia Linh còn như vậy, em có thể chắc chắn Trần Hồng sẽ làm tốt hơn cô ấy không?" Lưu Gia Linh chỉ có thể nói là không gặp thời, vài năm nữa, Hồng Kông cũng bắt đầu thay đổi, vì biết sắp được trao trả, nên cũng bắt đầu bất đắc dĩ chấp nhận người ngoài.

Nhân dân tệ ngày càng trở thành đồng tiền mạnh, một lớp phú hào mới nổi ở đại lục, ở Hồng Kông vung tiền như rác, cũng không còn bị truyền thông hình dung là trọc phú, "tân quý" đã trở thành danh hiệu tốt nhất cho lớp người này.

Cũng từ lúc đó, giới giải trí Hồng Kông bắt đầu tích cực chủ động tìm kiếm hợp tác với phía đại lục, còn bây giờ chỉ có thể nói là thời cơ chưa đến. "Vậy sao anh còn tìm cô ấy đóng phim sớm như vậy?" Vương Tổ Hiền im lặng một lúc, rồi đột nhiên buột miệng hỏi một câu. "Sớm lắm sao?" Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Cô ấy bằng tuổi em, em đã đóng rất nhiều bộ phim rồi, còn cô ấy mới lần đầu làm nữ chính trong phim điện ảnh, theo anh thấy cô ấy khởi đầu đã rất muộn rồi." "Em ở Đài Loan, cô ấy ở đại lục, tình hình hai nơi không giống nhau, cái này không thể đem ra so sánh được, có được không?" Vương Tổ Hiền quyết tâm phải hỏi cho ra nhẽ, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng chịu thua: "Được rồi, anh tìm cô ấy đóng bộ phim này, chính là vì coi trọng thân phận diễn viên đại lục của cô ấy.

Diễn viên ở Hồng Kông trạc tuổi cô ấy, về cơ bản không tìm ra được người có khí chất cổ điển đặc biệt như vậy.

Còn đối với khán giả, dùng diễn viên đại lục làm nữ chính sẽ có cảm giác mới mẻ hơn." Lời giải thích này coi như cũng hợp lý, Vương Tổ Hiền lúc này mới không tiếp tục truy hỏi. "Đúng rồi, lần trước quên hỏi anh, lúc anh đến đoàn phim 《Ngọa Hổ Tàng Long》 thăm ban, có gặp chị Thanh Hà không?" Vương Tổ Hiền tiếp tục hỏi sang một chuyện khác. "Sao em đột nhiên lại hỏi chuyện này?" Lần trước đến thăm ban, Lâm Hựu Luân không gặp Lâm Thanh Hà, điều khiến anh càng không hiểu hơn là thái độ của Vương Tổ Hiền. "Anh quên rồi à, trước khi đến đại lục, Trình Hiểu Đông còn giúp Từ Khắc quay một bộ 《Tiếu Ngạo Giang Hồ chi Đông Phương Bất Bại》, em và chị Thanh Hà chính là quen nhau lúc quay bộ phim đó.

Tính thời gian, bộ phim đó chắc đã chiếu ở Hồng Kông rồi nhỉ?" Vương Tổ Hiền đưa một ngón tay chống cằm, ra vẻ suy tư nói.

Vương Tổ Hiền mà không nói, Lâm Hựu Luân cũng sắp quên mất chuyện này.

Theo kế hoạch ban đầu, bộ phim này đúng là được xếp lịch chiếu vào thời gian này, không biết tình hình phòng vé thế nào. *** Sân bay Kai Tak năm nay vừa hoàn thành giai đoạn mở rộng thứ năm, hệ thống kiểm soát nhập cảnh của sân bay cũng đã được vi tính hóa toàn diện, các loại dịch vụ nhanh hơn rất nhiều.

Trước đây sau khi xuống máy bay còn phải mất một khoảng thời gian dài mới lấy được hành lý, bây giờ về cơ bản người đến sảnh sân bay là có thể lấy được hành lý.

Vương Tổ Hiền mua không ít đồ lưu niệm ở Tây An, tất cả đều bỏ vào trong một vali.

Lúc Lâm Hựu Luân cùng cô đợi hành lý ở băng chuyền, một đám phóng viên đột nhiên từ bên cạnh chen ra, giơ máy ảnh lên, chụp lia lịa về phía hai người.

Vương Tổ Hiền giao vali cho trợ lý đứng bên cạnh, cúi đầu, dưới sự bảo vệ của vệ sĩ đi cùng, cùng Lâm Hựu Luân đi ra ngoài.

Các phóng viên dĩ nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này, ào ào vây lại.

Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền rời Hồng Kông hơn một tháng, tung tích bí ẩn, lúc này hai người cùng xuất hiện ở sân bay, các câu hỏi của phóng viên cũng phần lớn liên quan đến việc này.

Chỉ là Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền đều không có ý định trả lời phỏng vấn, rất nhanh đã được vệ sĩ hộ tống lên xe, rời khỏi sân bay. "Lạ thật, lần này chúng ta về Hồng Kông, trước đó không hề thông báo cho người ở đây, đám phóng viên này lấy tin từ đâu ra vậy?" Trên đường đi, Lâm Hựu Luân rất thắc mắc nói.

Vương Tổ Hiền cũng không hiểu nổi chuyện này.

Đám phóng viên vừa vây họ ít nhất cũng có hai, ba mươi người, điều này không giống như ngồi chờ sẵn hoặc tình cờ gặp, mà giống như đã nhận được tin từ trước và đợi sẵn ở đó. "Có khi nào đám phóng viên đó đang đợi người khác, rồi vô tình bắt gặp chúng ta không?" Lâm Hựu Luân nhún vai không tỏ ý kiến, chuyện này có chút kỳ lạ.

Anh đã đặc biệt để một vệ sĩ ở lại sân bay nghe ngóng tình hình, ước chừng bên đó sẽ sớm có tin tức báo về.

Xe đến biệt thự Mid-Levels, Lâm Hựu Luân vừa giúp Vương Tổ Hiền xách hành lý vào nhà, một vệ sĩ đã cầm điện thoại di động "cục gạch" đi vào. "Anh Lâm, bên sân bay có tin rồi ạ." Lâm Hựu Luân nhận lấy điện thoại, Vương Tổ Hiền đang định ghé qua nghe, thì điện thoại bàn trong phòng khách đột nhiên reo lên.

Vừa về đã có điện thoại gọi đến, cũng quá trùng hợp rồi?

Vương Tổ Hiền trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ, vô thức nhìn

Lâm Hựu Luân một cái.

Lâm Hựu Luân vừa nghe điện thoại, vừa hất cằm về phía phòng khách, ra hiệu cho Vương Tổ Hiền đi nghe trước, xem rốt cuộc là ai gọi tới.

Vương Tổ Hiền nhấc ống nghe, sau khi nhận ra đối phương là ai thì hơi kinh ngạc.

Lâm Hựu Luân gọi điện xong đi vào, Vương Tổ Hiền che ống nghe nói với anh một câu: "Là Từ Khắc." Lâm Hựu Luân gật đầu, ra hiệu cho Vương Tổ Hiền tiếp tục.

Từ Khắc trong điện thoại chắc là đã đưa ra yêu cầu gì đó, Vương Tổ Hiền lộ vẻ do dự, trước khi cúp máy cũng không cho Từ Khắc câu trả lời rõ ràng, chỉ nói chuyện này cô còn phải suy nghĩ thêm.

Lâm Hựu Luân thấy Vương Tổ Hiền đặt ống nghe xuống, mày khẽ nhíu lại, dáng vẻ như có tâm sự, liền hỏi: "Sao vậy?" "Bên sân bay sao rồi?" Vương Tổ Hiền vẫn chưa nghĩ xong có nên nói chuyện này với Lâm Hựu Luân không, cố ý lảng sang chuyện khác. "Cơ bản là bị em đoán trúng rồi.

Thành Long có một bộ phim mới chiếu ở Nhật Bản, anh ta qua đó tuyên truyền, nhưng lịch trình bị truyền thông biết được.

Đám phóng viên đó thực ra là đến phỏng vấn anh ta, vô tình lại gặp chúng ta trước." Lâm Hựu Luân giải thích. "Bên em cũng vậy, Từ Khắc cũng không biết hôm nay em về, mấy ngày nay ông ấy vẫn luôn gọi điện đến đây, nói về chuyện tuyên truyền 《Tiếu Ngạo Giang Hồ chi Đông Phương Bất Bại》." Vương Tổ Hiền nói nội dung cuộc điện thoại cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân sửng sốt: "Bộ phim đó vẫn chưa chiếu à?" "Chắc là chưa." Vương Tổ Hiền khẽ nhíu mày, "Từ Khắc nói trong điện

thoại, trước khi phim chiếu sẽ có một thông báo tham gia chương trình phỏng vấn trên truyền hình, nhưng em vẫn chưa nghĩ xong có nên đi không." "Đạo diễn và diễn viên chính đều tham gia?" Lâm Hựu Luân hỏi tiếp.

Vương Tổ Hiền gật đầu. "Vậy còn do dự gì nữa, đi là được rồi." Lâm Hựu Luân cảm thấy rất kỳ lạ, chuyện này đáng lẽ không đến mức khiến Vương Tổ Hiền do dự như vậy, chẳng lẽ trong đó còn có ẩn tình gì khác?

Vương Tổ Hiền cúi đầu suy nghĩ một lúc, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Lâm Hựu Luân nói: "Nếu em nói với anh, chương trình mà đoàn phim phải tham gia là 《Ngu Lạc Tinh Châu Hối》, anh còn để em đi không?" Lâm Hựu Luân hoàn toàn không ngờ tới kết quả này.

Vừa nghĩ đến việc Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn sẽ gặp nhau trên chương trình truyền hình đó, anh liền cảm thấy vô cùng đau đầu.

Vương Tổ Hiền biết Lâm Hựu Luân cũng không thể cho cô lời khuyên hữu ích nào, liền đứng dậy khỏi sofa: "Thôi được rồi, em lên lầu tắm đây, tối nay ăn cơm với em, không được nói không có thời gian!" *** Lâm Hựu Luân trong lòng có chuyện, ăn qua loa một bát cơm nhỏ đã đặt đũa xuống, đẩy ghế đứng dậy, đang định rời khỏi bàn ăn thì bị mẹ là Trần Huệ Tình gọi lại. "Con mới ăn có một chút, tối còn có tiệc xã giao à?" Lâm Hựu Luân nhìn đồng hồ, cũng không giải thích cụ thể với mẹ, chỉ nói có việc, rồi một mình vào thư phòng.

Canh giờ mở TV, chương trình 《Ngu Lạc Tinh Châu Hối》 kỳ này vừa hay bắt đầu.

Chu Tuệ Mẫn mặc áo sơ mi sa tanh màu xanh lam, váy đen ôm dài đến gối xẻ tà trước, chân đi giày cao gót đen, mang theo nụ cười điềm tĩnh xuất hiện trên màn hình TV.

Chương trình vừa bắt đầu, vẫn là Chu Tuệ Mẫn dùng hình thức

trình chiếu bảng thông báo để điểm lại những tin tức lớn trong tuần của giới giải trí.

Phần này mất khoảng mười phút, tiếp theo mới là giới thiệu thân phận của khách mời phỏng vấn kỳ này. "Kỳ nghỉ hè sắp đến rồi, mỗi năm vào thời điểm này, các rạp chiếu phim đều có rất nhiều phim mới ra mắt.

Trong đó có một bộ phim chỉ cần tôi nói tên, chắc chắn mọi người đều biết, vì bộ phim này thật sự quá nổi tiếng, các diễn viên chính trong phim ai cũng là ngôi sao lớn, và hôm nay tất cả họ đều đã đến trường quay của chúng ta.

Chào mừng nhà sản xuất của 《Tiếu Ngạo Giang Hồ chi Đông Phương Bất Bại》, anh Từ Khắc, các diễn viên chính anh Lý Liên Kiệt, cô Lâm Thanh Hà, cô Vương Tổ Hiền, cô Quan Chi Lâm!" Dưới lời giới thiệu của Chu Tuệ Mẫn, Từ Khắc, Lý Liên Kiệt, Lâm Thanh Hà, Vương Tổ Hiền, Quan Chi Lâm lần lượt đứng dậy khỏi ghế, chào hỏi khán giả trước màn ảnh TV. "Tôi nghe nói mục đích quay bộ phim này của đạo diễn Từ có chút khác biệt so với trước đây, nghe nói ông đang hờn dỗi với người khác?" Chu Tuệ Mẫn vừa bắt đầu đã hỏi một câu khiến Từ Khắc rất đau đầu.

Dĩ nhiên về vấn đề này, trước khi ghi hình chương trình, Chu Tuệ Mẫn đã trao đổi với Từ Khắc, nếu không cũng sẽ không hỏi thẳng như vậy. "Đạo diễn Hồ Kim Toàn là một vị đạo diễn mà tôi vô cùng kính trọng, lời này trước khi quay 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 tôi đã nói, sau khi quay xong 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 tôi cũng đã nói, và bây giờ quan điểm của tôi vẫn như vậy.

Tôi và đạo diễn Hồ Kim Toàn trong quá trình hợp tác ở bộ phim trước quả thực có xảy ra một chút vấn đề, đây chỉ là sự khác biệt về quan niệm làm phim, chứ không phải nói hai chúng tôi có mâu thuẫn

lớn lao gì, hy vọng mọi người đừng hiểu lầm." "Tôi hiểu rồi, đây gọi là cuộc tranh luận về nghệ thuật." Chu Tuệ Mẫn dẫn dắt chương trình phỏng vấn này thành công, một điểm rất quan trọng là cô rất biết chừng mực khi đặt câu hỏi, vừa có thể thỏa mãn tâm lý tò mò và hóng hớt của khán giả, lại vừa giữ được thể diện và cảm xúc cho khách mời.

Chương 366

Từ Khắc cười nói: "Cũng không hoàn toàn là vậy, phim của đạo diễn Hồ Kim Toàn chắc chắn là nghệ thuật, còn phim tôi làm thì thiên về thương mại hơn.

Tôi thấy rằng, một bộ phim luôn phải có sự đánh đổi giữa tính nghệ thuật và tính thương mại, hoặc chọn một điểm cân bằng." Nhắc đến tính thương mại của phim, Chu Tuệ Mẫn liền hỏi một vấn đề liên quan: "Đạo diễn Từ kỳ vọng doanh thu phòng vé của bộ phim này là bao nhiêu?" "Đương nhiên là càng nhiều càng tốt rồi." Từ Khắc không đưa ra con số cụ thể, vì trong lòng ông cũng không chắc chắn.

Đợt phim hè trước nay luôn là chiến trường chính để các hãng phim tranh giành doanh thu phòng vé.

Năm nay, để tránh hai bộ phim bom tấn là 《Biến Tương Quái Kiệt》 do Lưu Trấn Vĩ đạo diễn, Chu Tinh Trì đóng chính và 《Hắc Siêu Đặc Cảnh Tổ》 do Chương Quốc Minh đạo diễn, Địch Long và Trần Hiểu Xuân đóng chính, rất nhiều công ty điện ảnh đã dời lịch chiếu phim, khiến lịch chiếu của các rạp bị dồn hết vào tháng 7 và tháng 8.

Toàn bộ đợt phim hè có tới hơn 50 bộ phim mới ra mắt, doanh thu phòng vé chắc chắn sẽ đón chào một cuộc chiến khốc liệt. "Trong loạt phim 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》, ông đã thay đổi rất nhiều hai nhân vật Lệnh Hồ Xung và Đông Phương Bất Bại.

Ông không sợ ông Kim Dung sẽ đăng báo chửi ông sao?" Bỏ qua chủ đề doanh thu, Chu Tuệ Mẫn lại tiếp tục "gây khó dễ" cho Từ Khắc. "Tác phẩm của ông Kim Dung đã được chuyển thể thành phim truyền hình, điện ảnh rất nhiều, nhưng không có phiên bản nào là hoàn

toàn dựa theo nguyên tác tiểu thuyết.

Đã là chuyển thể thì chắc chắn phải dung hợp ý tưởng của mình trên nền tảng nguyên tác.

Thực ra, tiểu thuyết Kim Dung tôi thích nhất là 《Thần Điêu Hiệp Lữ》, nhưng để làm phim thì 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 vẫn là hợp nhất.

Lúc tôi lên ý tưởng, tôi thấy các nhân vật phản diện trong 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 đều rất hay, dù là Nhạc Bất Quần, Nhậm Ngã Hành hay Đông Phương Bất Bại, đều rất xuất sắc.

Tôi rất thích việc tạo ra những nhân vật có tấm lòng rộng mở, tầm nhìn xa trông rộng.

Trong hoàn cảnh đó, Lệnh Hồ Xung và Nhạc Bất Quần có sự khác biệt rất lớn, một người thì vô úy, rất phóng khoáng, một người thì có hình tượng tính toán chi li.

Trong bản chuyển thể, tôi đã bỏ đi phần u uất của Lệnh Hồ Xung, không để những thứ bi ai xuất hiện quá nhiều," Từ Khắc giải thích. "Đạo diễn Từ nói nhiều như vậy, thực ra tôi vẫn thấy hỏi chính Lệnh Hồ Xung thì tốt hơn." Chu Tuệ Mẫn liền chuyển đối tượng câu hỏi, Từ Khắc cũng đưa micro cho Lý Liên Kiệt.

Trong năm người tham gia chương trình hôm nay, Lý Liên Kiệt là người tỏ ra nghiêm túc nhất, ngồi rất ngay ngắn, vẻ mặt cũng nghiêm nghị, khác hẳn với hình tượng của anh trong phim. "Anh Lý được hợp tác với ba mỹ nữ trong cùng một bộ phim, và trong phim họ đều si tình với anh, cảm giác này có tuyệt không?" Chu Tuệ Mẫn hỏi một câu liên quan đến bộ phim. "Thực ra cá nhân tôi không đồng tình lắm với hình tượng lãng tử giang hồ này trong 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》, nhưng đạo diễn Từ yêu cầu tôi phải diễn như vậy, nói rằng như thế khán giả sẽ thích hơn.

Trên thực tế, cá nhân tôi vẫn thích diễn những vai chính trực, có trách nhiệm hơn." Lý Liên Kiệt không nói nhiều, Chu Tuệ Mẫn cũng cảm thấy không hỏi được nhiều câu trả lời thú vị từ anh, nên cô lấy ra một tấm poster phim đã chuẩn bị sẵn.

Trên đó chính là Lâm Thanh Hà trong vai Đông Phương Bất Bại, một thân hồng y, ánh mắt kiêu ngạo, chỉ cần một cái nhìn là có thể để lại ấn tượng sâu sắc.

Chu Tuệ Mẫn cầm poster lên hỏi: "Chị Thanh Hà trong phim này là nữ giả nam phải không?" "Câu hỏi này tôi đã hỏi nhà sản xuất trước khi nhận vai, trong quá trình quay cũng đã hỏi đạo diễn và giám chế, nhưng họ đều không cho tôi một câu trả lời rõ ràng.

Vì vậy tôi cũng không biết Đông Phương Bất Bại là nam hay nữ, có lẽ đó là một nhân vật tồn tại giữa hai giới tính chăng." Lâm Thanh Hà ngồi bên cạnh Lý Liên Kiệt nhận lấy micro, trả lời. "Vấn đề này tôi thấy cần phải giải thích một chút." Từ Khắc đột nhiên xen vào, Chu Tuệ Mẫn liền đưa cho ông một chiếc micro khác. "Sau khi 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 ra mắt, có người hỏi tôi Đông Phương Bất Bại ở đâu, vì vậy mới có bộ phim này.

Ý tưởng thiết kế Đông Phương Bất Bại bắt nguồn từ một tạo hình toàn thân màu đỏ trong phim 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 mà tôi từng làm, rất có khí thế tự cao và hùng vĩ, tôi thấy để Lâm Thanh Hà diễn là hợp nhất." "Cho nên Đông Phương Bất Bại đã yêu Lệnh Hồ Xung?" Câu hỏi truy của Chu Tuệ Mẫn khá sắc bén, đương nhiên Từ Khắc cũng đã chuẩn bị sẵn cho việc này. "Ban đầu kịch bản không phải như vậy, nhưng sau khi Lâm Thanh Hà đồng ý diễn vai này, tôi liền nghĩ, mối quan hệ giữa nhân vật chính và phản diện không thể quá xa cách, nên tôi đã sắp xếp để Đông Phương Bất Bại và Lệnh Hồ Xung nảy sinh quan hệ tình cảm lãng mạn." Chu Tuệ Mẫn liền hỏi tiếp: "Chị Thanh Hà có chấp nhận 'mối tình' mà đạo diễn Từ sắp đặt

này không?" "Từ lúc tôi vào đoàn phim, cả đạo diễn Trình Hiểu Đông và đạo diễn Từ Khắc đều không ngừng đến tìm tôi, nói với tôi về vai diễn này, đại ý là đây không phải một vai phản diện.

Vì trong các phim trước đây tôi chưa từng đóng vai phản diện, họ đều lo tôi sẽ có e ngại về mặt này.

Thực ra cũng ổn, sau khi diễn xong tôi đã xem bản nháp, tôi rất hài lòng với vai diễn này." Lâm Thanh Hà cầm micro nói.

Vì vai diễn này là linh hồn của bộ phim, sau khi Lâm Thanh Hà nói xong, Từ Khắc lại bổ sung: "Tôi luôn cảm thấy, rất nhiều đặc điểm của nam và nữ thực ra là một sự phản ánh của các giá trị xã hội.

Ví như Lâm Thanh Hà trước đây luôn có hình tượng rất trong sáng, nhưng tôi luôn muốn biến cô ấy thành một người đối lập.

Vì vậy tôi hỏi cô ấy có thể cắt tóc dài không, cô ấy nói có thể, và thế là có 《Đao Mã Đán》.

Lần này tôi lại hỏi cô ấy, có thể chấp nhận một vai diễn mang tính đột phá không, cô ấy cũng đồng ý, và thế là có Đông Phương Bất Bại với hình tượng thay đổi vô cùng táo bạo trong phim." "Nhân vật Nhạc Linh San trong phim hình như cũng có thay đổi rất lớn?" Nói xong về Đông Phương Bất Bại, Chu Tuệ Mẫn lại lập tức chuyển chủ đề.

Chương trình phát đến đây, Lâm Hựu Luân đang ngồi trước TV liền trở nên căng thẳng, anh biết Chu Tuệ Mẫn tiếp theo sẽ phỏng vấn Vương Tổ Hiền.

Từ Khắc có lẽ biết về mối quan hệ giữa Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền, nên với câu hỏi này, ông chọn cách trả lời tránh nặng tìm nhẹ. "Về nhân vật Nhạc Linh San, phải nói từ nhân vật chính của phim.

Vì ban đầu khi tôi cân nhắc chuyển thể, tôi từng có ý định để Lâm

Bình Chi làm nhân vật chính, Lệnh Hồ Xung làm vai phụ, nhưng sau đó lại thấy câu chuyện của Lâm Bình Chi không thú vị bằng Lệnh Hồ Xung.

Và trong nguyên tác, tôi tin rằng rất nhiều độc giả sẽ cảm thấy tiếc nuối khi Nhạc Linh San không đến được với Lệnh Hồ Xung, vì vậy tôi muốn bù đắp điều đó trong phim.

Bản thân vai diễn thay đổi rất nhiều so với nguyên tác, nhưng thực ra nhân vật này đã có từ phần một, đặt vào 《Đông Phương Bất Bại》 cũng không phải là thay đổi quá lớn." "Tiểu Hiền, tại sao em lại quyết định nhận vai này?" Chu Tuệ Mẫn mở lời hỏi Vương Tổ Hiền câu đầu tiên.

Vì Lâm Hựu Luân, Vương Tổ Hiền từng nghĩ rằng mình sẽ gặp phải đủ mọi sự làm khó từ Chu Tuệ Mẫn trong chương trình, nên trước khi quyết định tham gia, cô đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ.

Thế nhưng, tiếng gọi "Tiểu Hiền" của Chu Tuệ Mẫn lại khiến cô khá bất ngờ.

Bộ phim truyền hình đầu tiên Vương Tổ Hiền đóng ở Hong Kong là 《Côn Luân》, cô đã đóng cùng Chu Tuệ Mẫn.

Nói ra thì hai người cũng quen biết từ rất sớm.

Thời gian đó, truyền thông còn thường xuyên đem hai người ra so sánh.

Bây giờ nhìn lại, thực ra rất nhiều chuyện đều do truyền thông khơi mào, trên thực tế mối quan hệ của cả hai không đến mức độ một mất một còn. "Thực ra em chỉ muốn thay đổi phong cách một chút, thử sức với những vai diễn khác nhau.

Bộ phim đầu tiên em đóng ở Đài Loan là phim ma, sau khi đến Hong Kong lại đóng 《Thiến Nữ U Hồn》 và 《Ngọ Dạ Hung

Linh》, không đóng vai ma thì cũng liên quan đến ma.

Sau khi đóng xong hai bộ phim đó, em đã nghĩ sau này sẽ không bao giờ đóng phim ma nữa.

Vừa hay vai diễn này rất thú vị, đối với em cũng khá thử thách, nên em đã đồng ý." "Trong phim, Nhạc Linh San có cảm giác rất nam tính đối với Lệnh Hồ Xung, vì cô ấy từ nhỏ đến lớn đều ở cùng với con trai.

Để Vương Tổ Hiền diễn vai này cũng rất thú vị, chúng tôi đã dùng rất nhiều cách để cô ấy giả trai.

Tôi nói với cô ấy, em cứ như một người đàn ông đang giả gái vậy.

Kết quả là sau khi quay xong phần giả trai, trong phim có một cảnh cô ấy trang điểm, mặc lại đồ nữ để thu hút sự chú ý của Lệnh Hồ Xung, mọi người đều không quen nổi," Từ Khắc lại kéo chủ đề về với bộ phim. "Tiểu Hiền, dạo gần đây lâu lắm không nghe tin tức gì về em, có phải đi đóng phim ở nơi khác không?" Chu Tuệ Mẫn hỏi chuyện này, trái tim Lâm Hựu Luân đang ngồi trước TV lại thắt lại, anh căng thẳng nhìn Vương Tổ Hiền, không biết cô sẽ trả lời thế nào. "Đúng vậy ạ, thời gian này em đã đến Đại lục đóng phim, sau đó mang về rất nhiều quà lưu niệm…" Vương Tổ Hiền lấy ra một cái túi từ sau ghế, lôi ra ba con búp bê gốm, đầu tiên tặng cho Chu Tuệ Mẫn một con, sau đó tặng cho Lâm Thanh Hà và Quan Chi Lâm mỗi người một con.

Đợi Vương Tổ Hiền ngồi lại vào chỗ, Từ Khắc lại không chịu, "Tại sao chỉ có họ có, phần của tôi và Lý Liên Kiệt đâu?" Vương Tổ Hiền che miệng cười, nói: "Ở Đại lục em đã tặng đạo diễn Trình Hiểu Đông một con rồi, còn đạo diễn Từ thì thôi đi, đợi phim nào sau này ông làm đạo diễn mời em đóng nữ chính, em sẽ tặng bù cho ông một con." "Vậy của tôi đâu?" Thấy không khí sôi nổi như vậy, Lý Liên

Kiệt cũng không nhịn được mà tham gia góp vui. "Anh Lý Liên Kiệt vốn là người từ Đại lục qua, em lại lấy đồ mua từ Đại lục tặng anh thì có vẻ không thành ý lắm.

Lần sau em về Đài Loan, nhất định sẽ mang cho anh một phần đặc sản bên đó," Vương Tổ Hiền trả lời.

Thấy đến đây, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh vẫn luôn lo lắng Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn sẽ xảy ra xung đột trong chương trình, nhưng xem tình hình trên TV, có lẽ chuyện đó sẽ không xảy ra.

Chương 367

Trần Huệ Tình đẩy cửa thư phòng bước vào. "A Luân, nhà có khách…" "Tìm con à?" Lâm Hựu Luân cầm điều khiển tắt TV, quay đầu nhìn mẹ. "Đúng vậy, ông ấy nói mình là tổng biên tập của 《Minh Báo Tuần San》, mẹ cũng không biết có phải thật không." Trần Huệ Tình để người giúp việc, dì Ngô, tiếp khách dưới phòng khách, còn mình thì lên lầu gọi Lâm Hựu Luân. "Được rồi, con biết rồi." Lâm Hựu Luân đứng dậy, trong mắt thoáng qua một tia nghi hoặc. 《Minh Báo Tuần San》 là một tạp chí con của tập đoàn Minh Báo, đã ra đời được 20 năm, hiện đã xuất bản hơn 1000 số, là một trong những tạp chí giải trí tổng hợp có lịch sử lâu đời nhất, uy tín nhất, lượng tiêu thụ lớn nhất và có phạm vi độc giả rộng nhất Hong Kong.

Về phương pháp đưa tin, Minh Báo Tuần San theo đuổi đường lối ôn hòa, không dùng những tin tức lá cải giật gân để câu khách, vì vậy luôn có quan hệ tốt với giới nghệ sĩ Hong Kong.

Các quảng cáo đăng trên tạp chí cũng rất có phẩm vị, không bao giờ đi theo con đường dung tục, do đó cũng rất có uy tín trong mắt độc giả.

Tổng biên tập của 《Minh Báo Tuần San》 tên là Hồ Tín Triết, cũng là một người cũ từ thời Kim Dung để lại.

Xét theo thành tích tiêu thụ của 《Minh Chu》 trong năm gần đây, người này quả thực rất có năng lực.

Hồ Tín Triết khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, tóc mai hơi hói vào một chút, lông mày rậm đen và đều, đôi mắt sáng lấp lánh.

Khi nhìn người khác, ông ta rất chăm chú; khi mỉm cười, để lộ hàm răng đều và trắng.

Thấy Lâm Hựu Luân từ trên lầu đi xuống, ông ta lập tức đứng dậy khỏi ghế sofa để tỏ lòng kính trọng.

Sau khi bắt tay, Lâm Hựu Luân ngồi xuống chiếc sofa đối diện Hồ Tín Triết, thấy Hồ Tín Triết vẫn còn đứng, anh giơ tay ra hiệu cho ông ta cũng ngồi xuống.

Dì Ngô mang ra hai tách trà nóng đã pha sẵn, Lâm Hựu Luân bưng một tách lên, đưa đến bên miệng nhẹ nhàng thổi. "Anh Tín Triết đến tìm tôi có việc gì không?" Hồ Tín Triết lấy một bản in thử của tạp chí từ trong cặp tài liệu ra, hai tay đưa cho Lâm Hựu Luân: "Đây là bản in thử của tạp chí số 1022 sẽ xuất bản vào ngày mốt, muốn mời anh Lâm xem qua, xem có gì không ổn không." Lâm Hựu Luân với tư cách là chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn 《Minh Báo》, rất ít khi can thiệp vào các công việc biên tập hàng ngày của báo và tạp chí. 《Minh Báo》 chỉ gửi bản in thử cho anh duyệt trước khi đăng những tin tức có ảnh hưởng xã hội lớn, còn với loại tạp chí giải trí như 《Minh Chu》, anh gần như không bao giờ chủ động hỏi đến.

Hôm nay Hồ Tín Triết tìm đến tận nhà khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy rất bất ngờ.

Nhận lấy bản in thử từ tay Hồ Tín Triết, Lâm Hựu Luân tùy ý liếc nhìn trang bìa, rồi hơi sững lại.

Ảnh bìa của số 《Minh Báo Tuần San》 này là một tấm ảnh chụp chung, bốn người phụ nữ trên đó, Lâm Hựu Luân vừa mới thấy trên TV vài phút trước. "Tại sao lại nghĩ đến việc dùng bốn người họ lên bìa?" Lâm Hựu Luân đặt tạp chí xuống, ngước mắt nhìn Hồ Tín Triết.

Có người từng nói, giới giải trí Hong Kong là một giang hồ vừa rộng vừa sâu, chỉ cần nhìn sự thay đổi trên trang bìa của 《Minh Báo Tuần San》 là có thể thấy rõ.

Từ khi 《Minh Chu》 ra đời đến nay, số nhân vật lên bìa nhiều

không kể xiết, những người này về cơ bản đã đại diện cho thời kỳ phồn hoa nhất của sự nghiệp giải trí Hong Kong.

Có thể lên bìa 《Minh Chu》 đã đủ để chứng tỏ vị thế của người đó trong làng giải trí Hong Kong.

Trang bìa kỳ này là ảnh chụp chung của Lâm Thanh Hà, Vương Tổ Hiền, Chu Tuệ Mẫn và Quan Chi Lâm.

Lâm Hựu Luân liếc mắt một cái là nhận ra trang phục họ mặc giống hệt như trong chương trình 《Ngu Nhạc Tinh Châu Hối》, hay nói cách khác, bức ảnh này được chụp trong lúc làm chương trình. 《Ngu Nhạc Tinh Châu Hối》 luôn được ghi hình trước, nên việc 《Minh Chu》 có được ảnh sớm cũng không phải là chuyện khó.

Nếu chỉ vì chuyện này, Hồ Tín Triết căn bản không cần phải đích thân đến đây một chuyến. "Bức ảnh này do cô Chu Tuệ Mẫn cung cấp.

Một mặt là vì bộ phim 《Tiếu Ngạo Giang Hồ chi Đông Phương Bất Bại》 gần đây đang rất được quan tâm, số tạp chí này cũng vừa hay có một bài viết liên quan.

Mặt khác, bốn vị trên ảnh đều được xem là tuyệt sắc Hong Kong, một mình ai cũng có thể làm nhân vật bìa tạp chí.

Lần tiếp theo họ chụp chung không biết sẽ là khi nào, vì vậy lần hợp ảnh này trở nên vô cùng quý giá, dùng làm bìa cho kỳ này sẽ rất có ý nghĩa kỷ niệm." Hồ Tín Triết giải thích lý do dùng bức ảnh này làm bìa, Lâm Hựu Luân nghe xong gật đầu, bưng tách trà lên uống một ngụm, đặt xuống rồi mới đột nhiên nhận ra Hồ Tín Triết dường như có ẩn ý trong lời nói. "Anh Tín Triết hôm nay đến chỉ để giải thích với tôi chuyện này thôi sao?" Hồ Tín Triết do dự một chút, "Thực ra tôi có một việc muốn bàn bạc với anh Lâm…" "Ồ?" Lâm Hựu Luân lập tức tỏ ra hứng thú, "Chuyện gì?" "Lần này nhìn thấy ảnh chụp chung của

Lâm Thanh Hà, Vương Tổ Hiền, Chu Tuệ Mẫn, Quan Chi Lâm, tôi liền nảy ra một ý tưởng, liệu có thể dùng nền tảng của tạp chí 《Minh Chu》 để làm một bảng xếp hạng phụ nữ đẹp nhất Hong Kong hàng năm không." Miệng thì Hồ Tín Triết nói là lấy cảm hứng từ bức ảnh chụp chung của Lâm Thanh Hà, Vương Tổ Hiền, Chu Tuệ Mẫn và Quan Chi Lâm, nhưng thực tế điều thôi thúc ông ta nảy ra ý tưởng này lại là một buổi tụ tập nửa tháng trước.

Lúc đó, Hồ Tín Triết đang trò chuyện với một nhóm bạn, chủ đề ban đầu xoay quanh Giải thưởng Điện ảnh Kim Tượng Hong Kong năm nay, nhưng sau đó lại nhắc đến tạp chí 《Điện Ảnh Song Chu San》.

Một người bạn nói ngay tại chỗ: "Hồ Tín Triết, đừng thấy bây giờ ông làm 《Minh Báo Tuần San》 tốt như vậy, nhưng thực tế trong mắt anh Lâm, trọng lượng có lẽ còn không bằng 《Điện Ảnh Song Chu San》.

Mặc dù lượng phát hành của 《Minh Chu》 gấp mấy lần 《Điện Ảnh Song Chu San》, nhưng vì có giải Kim Tượng, sức ảnh hưởng của 《Minh Chu》 thực ra kém xa 《Điện Ảnh Song Chu San》." Hồ Tín Triết ban đầu không để tâm, theo ông ta, 《Điện Ảnh Song Chu San》 chẳng qua chỉ vì đi đầu tổ chức giải Kim Tượng đầu tiên, chiếm được danh nghĩa nhà tổ chức, chứ thực tế đóng góp cho giải Kim Tượng không lớn.

Giải Kim Tượng thực sự được mọi người coi trọng cũng là từ sau khi Lâm Hựu Luân lấy danh nghĩa 《Minh Báo》 tiếp quản tư cách tổ chức. 《Điện Ảnh Song Chu San》 bây giờ nói là nhà tổ chức giải Kim Tượng, thực chất chỉ là một sản phẩm phụ thuộc vào giải Kim Tượng mà thôi.

Ở tuổi ba mươi mấy đã làm được tổng biên tập của 《Minh

Chu》, Hồ Tín Triết cũng có chút tự phụ.

Người khác càng nghi ngờ, ông ta càng muốn làm ra chuyện gì đó để chứng minh họ sai.

Thế là ông ta nảy ra ý tưởng làm một bảng xếp hạng mỹ nữ hàng năm, còn bức ảnh chụp chung của Lâm Thanh Hà, Vương Tổ Hiền, Chu Tuệ Mẫn và Quan Chi Lâm chỉ là cái cớ để ông ta đề cập chuyện này với Lâm Hựu Luân.

Chuyện này nói ra thì đơn giản, chỉ là làm một bảng xếp hạng mỹ nữ, ban biên tập họp bàn bạc một chút là có thể làm ra.

Nhưng sau khi bảng xếp hạng được công bố có được công chúng công nhận hay không, đó mới là vấn đề lớn.

Chỉ dựa vào sức hiệu triệu của 《Minh Chu》 thì để làm được việc này vẫn còn có chút khó khăn, nhưng nếu có được sự ủng hộ của Lâm Hựu Luân, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Ý tưởng của Hồ Tín Triết đã nhắc nhở Lâm Hựu Luân, loại bảng xếp hạng hàng năm này vài năm nữa sẽ trở nên thịnh hành trên truyền thông, trong đó có bảng xếp hạng 100 mỹ nữ gợi cảm nhất do tạp chí nam nổi tiếng của Anh 《FHM》 công bố.

Một số kinh nghiệm trong đó có thể học hỏi.

Trong lúc Lâm Hựu Luân đang cân nhắc đề nghị của Hồ Tín Triết, Hồ Tín Triết cũng luôn quan sát sự thay đổi trên vẻ mặt của anh.

Dưới sự khuyến khích trong ánh mắt của Lâm Hựu Luân, ông ta mạnh dạn nói rõ hơn ý tưởng của mình: "Giới giải trí Hong Kong mỗi năm đều có rất nhiều gương mặt mới xuất hiện, đồng thời cũng có một số ngôi sao đang dần rút lui.

Làm một bảng xếp hạng mỹ nữ hàng năm, dùng thứ hạng trên bảng để phản ánh sự phát triển sự nghiệp của họ trong năm đó.

Nếu bảng xếp hạng này được mọi người chấp nhận thành công, vị thế của 《Minh Chu》 trong ngành ít nhất sẽ không bị lung lay trong vòng mười năm." Lâm Hựu Luân cầm tách trà, cúi đầu suy nghĩ một lúc, rồi ngước mắt nhìn Hồ Tín Triết: "Tiêu chuẩn đánh giá của bảng xếp hạng này là gì?" Hồ Tín Triết nói một cách trôi chảy: "Dựa trên các thành tích của nữ nghệ sĩ trong năm trước đó làm cơ sở tham khảo, ví dụ như doanh thu phòng vé của phim tham gia, cát-xê đóng phim, doanh số album, số lượng buổi hòa nhạc, giá trị hợp đồng quảng cáo, v.v...

Sau đó cộng thêm ý kiến của ban giám khảo đặc biệt, tổng hợp hai bộ dữ liệu lại để ra được thứ hạng cuối cùng." Hồ Tín Triết cảm thấy mình đã xem xét mọi khía cạnh, nhưng trong mắt Lâm Hựu Luân, tiêu chuẩn đánh giá như vậy lại tồn tại một thiếu sót chết người.

Lâm Hựu Luân không trực tiếp chỉ ra, mà hỏi một câu có vẻ không liên quan: "Giải Kim Tượng được gọi là kim chỉ nam của điện ảnh Hong Kong, anh có biết cách nói này bắt đầu từ kỳ trao giải nào không?" Hồ Tín Triết vốn định nói là kỳ thứ tư, vì từ kỳ đó, Lâm Hựu Luân bắt đầu đảm nhiệm chức chủ tịch giải Kim Tượng, tập đoàn 《Minh Báo》 chính thức tiếp quản trở thành đơn vị tổ chức lễ trao giải Kim Tượng, mức độ quan tâm của công chúng đối với giải Kim Tượng so với ba kỳ trước đó đã tăng lên rất nhiều.

Nhưng suy nghĩ lại, Hồ Tín Triết lại thấy không đúng, với tính cách của Lâm Hựu Luân, căn bản không cần phải khoe khoang năng lực của mình trước mặt cấp dưới như vậy, nên lời nói này của anh chắc chắn có ẩn ý khác.

Hồ Tín Triết do dự một chút, "Chắc là kỳ thứ năm?" Năm đó, 《Câu Chuyện Cảnh Sát》 của Thành Long thắng lớn cả về doanh thu lẫn giải thưởng, đánh dấu sự chuyển mình của giải Kim Tượng từ một giải thưởng mang tính chuyên môn thành một sự kiện giải trí

được toàn dân quan tâm.

Lâm Hựu Luân gật đầu, "Trước kỳ thứ năm, gu của giải Kim Tượng luôn thiên về các bộ phim nghệ thuật kén khán giả.

Tại sao sau khi phong cách giám khảo thay đổi vào năm đó, giải lại có thể nhận được sự quan tâm lớn như vậy?

Bởi vì rất nhiều bộ phim có doanh thu cao đã xuất hiện trong danh sách đề cử, và khán giả đã xem những bộ phim này, tự nhiên sẽ quan tâm xem chúng có đoạt giải hay không… Ý tưởng về bảng xếp hạng mỹ nữ hàng năm mà anh đề xuất, cho tôi cảm giác rất giống với tình hình ban đầu của giải Kim Tượng, ý tưởng rất chuyên nghiệp, nhưng lại bỏ qua điểm quan trọng nhất, đó là quan điểm của khán giả.

Anh cảm thấy bảng xếp hạng này rất thuyết phục, nhưng khán giả chưa chắc đã công nhận." Hồ Tín Triết miệng hơi há ra, rõ ràng đã bị lời nói của Lâm Hựu Luân làm cho cứng họng.

Trước đây ông ta chỉ nghĩ làm sao để xây dựng tiêu chuẩn đánh giá, làm cho toàn bộ bảng xếp hạng có uy tín hơn, mà không nghĩ rằng gu chuyên môn và gu đại chúng đôi khi không thể hoàn toàn đồng nhất, những gì giải Kim Tượng trải qua trong mấy kỳ đầu tiên chính là ví dụ tốt nhất.

Chương 368

"Thực ra vấn đề này rất dễ giải quyết, chỉ cần thêm vào tiêu chuẩn đánh giá phần phản hồi của độc giả.

Nói đơn giản như chấm điểm, ý kiến độc giả chiếm 40%, ý kiến chuyên gia chiếm 60%, bảng xếp hạng như vậy có lẽ sẽ thuyết phục hơn." Đầu óc Hồ Tín Triết chuyển động rất nhanh, lập tức hiểu ra ý của Lâm Hựu Luân.

Thực ra cách này chính là học từ giải Kim Tượng, chỉ là thay đổi hình thức.

Nhìn lại giải Kim Tượng hai năm qua, rất nhiều bộ phim có doanh thu cao đều có thể được đề cử, nhưng cuối cùng vừa được danh vừa được lợi lại không nhiều.

Thực ra ban giám khảo giải Kim Tượng vẫn luôn kiên trì với gu của mình, chỉ là đã thỏa hiệp trên danh sách đề cử.

Phương pháp mà Lâm Hựu Luân đề xuất thực ra cũng cùng một đạo lý. 40% đánh giá của độc giả chỉ là làm cho mọi người xem, cái thực sự quyết định vẫn là 60% ý kiến chuyên môn.

Và độc giả vì được tham gia nên sẽ nghiêm túc quan tâm đến thứ hạng cuối cùng.

Kết quả không thể làm hài lòng tất cả mọi người, nhưng sự chú ý của khán giả đã được thu hút, mục đích của 《Minh Chu》 khi làm bảng xếp hạng này cũng đã đạt được.

Hơn nữa, từ góc độ truyền thông học, mọi người đều có tâm lý đám đông, bảng xếp hạng này chỉ cần được đa số người công nhận, phần còn lại cũng sẽ theo đó mà công nhận.

Chỉ cần lần đầu tiên thành công, giá trị của bảng xếp hạng này sẽ dần được mọi người chấp nhận, từ đó cũng đạt được mục đích về uy tín của bảng xếp hạng. "Nhưng chúng ta phải làm thế nào để nhận được ý kiến phản hồi của độc giả?" Hồ Tín Triết hỏi một vấn đề rất thực tế. "Hợp tác với bưu điện, đặt làm một lô phong bì chuyên dụng đã in sẵn tem, mỗi phong bì đựng một phiếu bầu, kẹp vào trang trong của tạp chí.

Độc giả chỉ cần điền tên nữ minh tinh mình yêu thích nhất vào phiếu, bỏ vào phong bì gửi lại cho tòa soạn.

Thiết lập một ngày bắt đầu và kết thúc, cuối cùng mời một bên thứ ba công chứng thống kê.

Gửi thư miễn phí, không tốn bất kỳ chi phí nào, chắc chắn sẽ có rất nhiều người tham gia.

Đương nhiên để thúc đẩy sự tích cực bỏ phiếu của mọi người, có thể tổ chức thêm một hoạt động rút thăm trúng thưởng từ thư gửi về." Những gì Lâm Hựu Luân nói chẳng qua chỉ là những chiêu trò mà các tạp chí đời sau thường dùng để thu hút độc giả tham gia hoạt động, nhưng vào lúc này lại mang đến cho Hồ Tín Triết sự khai sáng rất lớn.

Trước đây, Hồ Tín Triết chỉ nghĩ rằng Lâm Hựu Luân là nhờ viết tiểu thuyết mà lọt vào mắt xanh của Kim Dung, sau đó lại dựa vào thủ đoạn phi thường trên thị trường ngoại hối, chứng khoán mà nhanh chóng tích lũy được khối tài sản kếch xù, can thiệp vào giới giải trí và truyền thông bằng sức mạnh tư bản.

Nhưng từ giây phút này, Hồ Tín Triết mới thực sự hiểu được dụng ý của Kim Dung khi chuyển giao 《Minh Báo》 cho Lâm Hựu Luân.

Đừng thấy Lâm Hựu Luân bình thường không thể hiện ra ngoài, thực tế sự hiểu biết của anh về ngành truyền thông không hề kém bất

kỳ ai, một ý tưởng tùy tiện cũng có thể mang lại sự khai sáng không nhỏ cho người khác. "Đúng rồi, bảng xếp hạng này cũng phải có một cái tên chứ?" Lâm Hựu Luân nhìn Hồ Tín Triết, tưởng rằng ông ta đã nghĩ ra tên rồi.

Hồ Tín Triết hơi sững người, "Tên tôi nghĩ là Bảng xếp hạng mỹ nữ thường niên Hong Kong…" Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Không ổn, cái tên này không thể hiện được đặc sắc của Hong Kong." Hồ Tín Triết linh hoạt ứng biến, "Hay là anh Lâm giúp đặt một cái tên đi?" Lâm Hựu Luân suy nghĩ một chút, "Trong rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp không phải đều có bảng xếp hạng vũ khí trong giang hồ sao?

Tôi thấy bảng xếp hạng này cứ gọi là 'Hương Giang Quần Phương Phổ' đi, top 10 gọi chung là 'Hương Giang Thập Đại Mỹ Nữ'!" Hai ngày sau, Kim Dung hẹn Lâm Hựu Luân đến nhà chơi cờ. "Hương Giang Quần Phương Phổ?" Kim Dung tay cầm một quân cờ, hứng thú nhìn Lâm Hựu Luân ngồi đối diện: "Tôi thấy trong tiêu chuẩn bình chọn của bảng xếp hạng này có nên thêm mục công ích xã hội không?

Nữ minh tinh nào tham gia các hoạt động công ích xã hội trong năm bình chọn trước đó có thể được cộng điểm.

Tôi thấy như vậy thì thập đại mỹ nữ được bình chọn ra mới có ý nghĩa hơn." Nói xong, ông đặt một quân cờ xuống bàn cờ.

Lâm Hựu Luân mắt dán vào bàn cờ, không ngẩng đầu lên nói: "Chỉ sợ có người dựa vào cái này để gian lận lên bảng, như vậy sẽ ảnh hưởng đến uy tín của bảng xếp hạng." Kim Dung cầm một chiếc khăn lau tay, cười nói: "Đây không phải là một chuyện tốt sao?

Bất kể động cơ của họ là gì, kết quả là họ đã góp một phần sức lực cho sự nghiệp công ích xã hội." Lâm Hựu Luân ngẩng đầu lên, suy nghĩ một chút cũng thấy đúng là như vậy.

Hơn nữa, Kim Dung chỉ đề nghị đưa công ích xã hội vào làm một hạng mục cộng điểm trong tiêu chuẩn bình chọn, chỉ cần kiểm soát tốt trọng số của phần này trong toàn bộ hệ thống đánh giá, ảnh hưởng của việc gian lận có thể giảm xuống mức thấp nhất. "Lúc bình chọn, tôi sẽ bảo Hồ Tín Triết thêm phương diện này vào." Lâm Hựu Luân tay cầm quân cờ, tạm thời vẫn chưa nghĩ ra nên đặt ở đâu. "Bảng xếp hạng này một năm bình chọn một lần à?" Kim Dung lại hỏi tiếp.

Lâm Hựu Luân gật đầu.

Thời gian bình chọn của "Hương Giang Quần Phương Phổ" lần đầu tiên là từ tháng 10 năm ngoái đến tháng 10 năm nay, tính từ bây giờ còn ba tháng, đủ để 《Minh Chu》 tiến hành hoạt động bầu chọn.

Kim Dung nghe xong lại lắc đầu, "Lần đầu tiên chỉ bình chọn cho một năm qua, cảm giác sức thuyết phục có chút không đủ, tốt nhất là nên tổng kết cho mười năm hoặc hai mươi năm qua, như vậy sẽ hợp lý hơn." "Hai mươi năm có quá dài không?" Lâm Hựu Luân có chút khó xử.

Tự cổ mỹ nhân như danh tướng, không cho nhân gian thấy đầu bạc.

Nữ minh tinh 20 năm trước đang ở độ tuổi thanh xuân, bây giờ ít nhất cũng đã ngoài bốn mươi, đem những người này ra so sánh với các nữ minh tinh đang nổi hiện nay, có phần không công bằng, mà ý nghĩa cũng không lớn.

Những nữ minh tinh này ngoài một số rất ít thỉnh thoảng còn thấy tin tức trên báo, những người khác cơ bản đều đã rút lui khỏi làng giải trí, bây giờ lôi họ ra so sánh, có chút làm việc tốn công vô ích.

Kim Dung cũng nhận ra vấn đề này, liền đổi ý nói mười năm cũng được.

Cân nhắc đến việc nếu chỉ bình chọn một năm, những nữ minh tinh mấy năm trước rất nổi tiếng nhưng gần đây vì nhiều lý do mà rút lui khỏi làng giải trí rất có thể sẽ bị loại ra ngoài, những người này không thể lên bảng, ít nhiều sẽ có chút tiếc nuối.

Cuối cùng, Lâm Hựu Luân đã chấp nhận đề nghị của Kim Dung. —— "Được rồi, đừng uống nữa!" Trần Bách Tường nắm lấy đáy chai rượu, ấn mạnh tay cầm chai của Đàm Vĩnh Lân xuống, "Tụi này đều biết gần đây cậu rất phiền lòng, nhưng cũng đừng dùng cách này để xả chứ?" "Đúng vậy, ba chúng ta hiếm khi tụ tập, cậu tự chuốc say mình trước thì còn ra thể thống gì nữa?" Chung Chấn Đào cũng khuyên can bên cạnh.

Đàm Vĩnh Lân nhún vai, đặt chai rượu lên bàn, "Được rồi, tôi không uống nữa, nghe hai người nói là được chứ gì?" Ngành công nghiệp điện ảnh và truyền hình Hong Kong mấy năm nay phát triển mạnh mẽ, làng nhạc Hong Kong cũng bước vào thời kỳ hoàng kim.

Là người nổi tiếng từ thời ban nhạc Wynners, Đàm Vĩnh Lân trong mấy năm gần đây đã lao vào cuộc cạnh tranh âm nhạc với Trương Quốc Vinh để tranh giành ngôi vị tối cao trong làng nhạc.

Hai người so kè giải thưởng, so kè số lượng buổi hòa nhạc, một thời gian đấu đá bất phân thắng bại.

Trong cuộc cạnh tranh, cả hai đều thể hiện sức hút thần tượng phi thường, fan của hai bên thường xuyên xảy ra khẩu chiến, chửi bới, thậm chí là xô xát, đến mức độ căng thẳng tột cùng.

Thực ra ban đầu, Đàm Vĩnh Lân và Trương Quốc Vinh không có ý định tranh giành cao thấp như vậy.

Nguyên nhân của cuộc chiến "Đàm - Trương tranh bá" lại là do một câu nói vô tâm của Trương Quốc Vinh khi bị phóng viên dồn ép.

Năm 1985, Trương Quốc Vinh một hơi giành được "Giải Đĩa Bạch Kim", "Giải Thập Đại Trung Văn Kim Khúc", "Giải Thập Đại Kình Ca Kim Khúc", "Giải Nam Ca Sĩ Xuất Sắc Nhất Của Sất Trá Nhạc Đàn", đang chuẩn bị cho buổi hòa nhạc cá nhân đầu tiên, danh tiếng trong làng nhạc lúc đó không ai bì kịp.

Thời điểm đó, truyền thông đang đồn thổi về mối quan hệ giữa Trương Quốc Vinh và một ngôi sao ca nhạc lớn khác là Trần Bách Cường.

Có một lần, khi phóng viên truy hỏi anh về mối quan hệ với Trần Bách Cường, có lẽ vì bị hỏi quá nhiều lần, lần đó Trương Quốc Vinh đã bực bội hỏi lại: "Tại sao cứ lấy cậu ta so với tôi, sao các người không lấy Đàm Vĩnh Lân ra so với tôi?" Đây chỉ là một câu nói tức giận nhắm vào phóng viên.

Lúc đó, Trần Bách Cường, Trương Quốc Vinh và Đàm Vĩnh Lân là ba nam ca sĩ hot nhất làng nhạc Hong Kong, việc bị đặt lên bàn cân so sánh là chuyện thường tình.

Nhưng câu nói này do chính miệng Trương Quốc Vinh nói ra, lập tức gây nên sóng gió.

Truyền thông thổi phồng sự việc này, Trương Quốc Vinh cũng vì thế mà một lời thành sấm, bị mọi người đem ra so sánh với Đàm Vĩnh Lân cho đến tận bây giờ.

Ban đầu hai người vẫn luôn ngang tài ngang sức, nhưng gần đây, cùng với cơn sốt 《The Voice》 càn quét Hong Kong, ngay cả truyền thông Nhật Hàn cũng bàn tán sôi nổi về chương trình này, bốn ca sĩ đảm nhiệm vai trò huấn luyện viên trong chương trình 《The Voice》 lập tức tăng vọt giá trị.

Thế cân bằng giữa Trương Quốc Vinh và Đàm Vĩnh Lân bị phá vỡ.

Kéo theo đó, trong các cuộc tranh cãi, fan của Trương Quốc Vinh cũng bắt đầu chiếm thế thượng phong.

Mỗi khi tranh cãi đến mức không thể giải quyết, fan của Trương Quốc Vinh sẽ lôi 《The Voice》 ra nói, và thế là fan của Đàm Vĩnh Lân lập tức tắt đài. 《The Voice》 đã chọn Trương Quốc Vinh mà không phải Đàm Vĩnh Lân, cho người ta cảm giác Đàm Vĩnh Lân đã kém Trương Quốc Vinh một bậc.

Chương 369

Ban đầu Đàm Vĩnh Lân không mấy để tâm đến những lời đồn này, nhưng càng ngày càng có nhiều người nói như vậy, truyền thông cũng theo đó mà thổi bùng lên, dần dần, trong lòng anh cũng có chút mất cân bằng. "Trương Quốc Vinh làm giám khảo The Voice, còn cậu không được chọn, không phải vì năng lực cậu kém hơn cậu ta, mà là vì cậu ta đóng phim và thân thiết với Lâm Hựu Luân hơn.

Cho nên cậu không cần phải quá để tâm đến chuyện này." Trần Bách Tường trước đây từng hợp tác với Trương Quốc Vinh, và quan hệ cũng rất vui vẻ, nhưng anh ta là bạn thân của Đàm Vĩnh Lân, nên trong cuộc chiến Đàm - Trương cũng luôn hết lòng ủng hộ Đàm Vĩnh Lân, trước truyền thông cũng nói rất nhiều lời không hay về Trương Quốc Vinh.

Để hòa giải mối quan hệ ba người, Trương Quốc Vinh có lần đã đặc biệt mời Đàm Vĩnh Lân, Trần Bách Tường đến nhà uống trà, sau đó còn tặng cho Trần Bách Tường con cá koi trong nhà.

Mặc dù vậy, Trần Bách Tường vẫn không thay đổi lập trường của mình, sau lưng vẫn nhắc đến Trương Quốc Vinh một cách không khách khí. "Không phải ai cũng nghĩ như cậu đâu." Đàm Vĩnh Lân thở dài. "Thôi được, cứ cho là Trương Quốc Vinh nhờ vào thân phận huấn luyện viên 《The Voice》 mà lấn át cậu một bậc đi, nhưng đó cũng chỉ là tạm thời thôi. 《The Voice》 năm nay thành công như vậy, năm sau chắc chắn sẽ tiếp tục tổ chức, cậu nghĩ lúc đó Trương Quốc Vinh có tiếp tục làm huấn luyện viên không?

Kể cả cậu ta có tiếp tục làm, ba huấn luyện viên còn lại cũng chưa chắc đã tiếp tục ngồi, và thế là cơ hội của cậu đến rồi.

Với thực lực và danh tiếng của cậu, giành được tư cách huấn luyện viên năm sau chắc không khó.

Nếu học viên cậu dẫn dắt đánh bại học viên của cậu ta, chẳng phải rất hả hê sao?" "Cậu nói thì dễ, muốn làm giám khảo 《The Voice》, trước hết phải qua được ải của Lâm Hựu Luân, mà tôi thì chưa từng tiếp xúc với Lâm Hựu Luân, lấy gì để thuyết phục anh ta cho tôi làm huấn luyện viên kỳ sau?" Đàm Vĩnh Lân bực bội hỏi lại. "Có lẽ tôi có cách." Chung Chấn Đào, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên thốt lên một câu.

Ánh mắt của Đàm Vĩnh Lân và Trần Bách Tường lập tức đổ dồn về phía anh ta. "Anh B, anh có cách nào sao?" Trong mắt Trần Bách Tường viết đầy vẻ nghi ngờ, anh ta hoàn toàn không thể nghĩ ra Chung Chấn Đào và Lâm Hựu Luân có thể có mối quan hệ gì với nhau.

Đàm Vĩnh Lân tuy không nói ra miệng nhưng trong lòng thực ra cũng có suy nghĩ giống hệt Trần Bách Tường. "Hai người không cần nhìn tôi như vậy, chuyện này nói không chừng tôi thật sự có thể giúp được anh đấy." Chung Chấn Đào quả quyết đảm bảo: "Bởi vì tôi sắp kết hôn rồi!" "Anh sắp kết hôn rồi?" Trần Bách Tường vừa đưa ly rượu đến bên môi, đột nhiên nghe được tin này, suýt nữa thì phun cả ngụm rượu trong miệng ra, "Khi nào?" "Tiệc cưới vào đầu tháng sau, không báo trước cho hai người là để tạo bất ngờ!" Chung Chấn Đào vui vẻ tuyên bố.

Sau một thoáng ngạc nhiên, Đàm Vĩnh Lân đấm nhẹ vào ngực Chung Chấn Đào một cái, "Anh giấu kỹ thật đấy, chúc mừng nhé!" Chung Chấn Đào luôn miệng cảm ơn, lúc này Trần Bách Tường lại giơ hai tay lên: "Khoan đã!" "Sao vậy?" Đàm Vĩnh Lân và Chung Chấn Đào đều nhìn Trần Bách Tường, không biết anh ta định nói gì. "Anh nói anh sắp kết hôn rồi?" Trần Bách Tường trừng mắt nhìn Chung Chấn Đào. "Đúng vậy, có vấn đề gì à?" Chung Chấn Đào tỏ vẻ khó

hiểu.

Trần Bách Tường nhấn mạnh giọng, "Với người phụ nữ lần trước anh dẫn đến ấy à?" Chung Chấn Đào nghe vậy liền không vui, "Này, anh Lặc, chúng ta đều là anh em, làm ơn đừng có lúc nào cũng dùng 'người phụ nữ đó', 'người phụ nữ đó' để gọi Tiểu Huệ được không?" Trần Bách Tường vỗ vỗ vai Chung Chấn Đào, nói với giọng điệu thấm thía: "Anh B, nghe tôi khuyên một câu, người phụ nữ đó không hợp với anh đâu, ở bên cô ta sớm muộn gì anh cũng sẽ hối hận." Trần Bách Tường từ thời trung học đã là bạn tốt với năm thành viên của ban nhạc The Wynners, trong đó Đàm Vĩnh Lân và Chung Chấn Đào đều là anh em chí cốt của anh ta, nếu không anh ta cũng sẽ không nói những lời như vậy ngay trước mặt Chung Chấn Đào.

Chung Chấn Đào hất tay Trần Bách Tường đang đặt trên vai mình ra, "Anh Lặc, anh em là anh em, nếu anh còn nói những lời như vậy nữa, sau này đừng trách tôi trở mặt!" Thấy không khí không ổn, Đàm Vĩnh Lân vội vàng đứng ra hòa giải, "Thôi được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, anh Lặc nói chuyện không dễ nghe, nhưng anh B à, tôi tin anh Lặc chắc chắn là vì muốn tốt cho anh nên mới nói vậy." Biệt danh của Trần Bách Tường trong tiếng Quảng Đông có nghĩa là người rất thông minh, làm việc gì cũng muốn đứng đầu, Đàm Vĩnh Lân biết Trần Bách Tường sẽ không nói bừa, nên mới khuyên Chung Chấn Đào như vậy. "Anh B, tôi biết bây giờ anh chắc chắn không nghe lọt tai lời khuyên của tôi, nhưng tôi vẫn phải nói, người phụ nữ đó, cuối cùng chắc chắn sẽ hại anh!" Trần Bách Tường mặc kệ Đàm Vĩnh Lân liên tục ra hiệu bằng mắt, vẫn nói ra những lời trong lòng mình. "Người phụ nữ đó" trong miệng Trần Bách Tường tên là Chương Tiểu Huệ, không phải là nghệ sĩ, nhưng ngoại hình lại xinh đẹp lộng lẫy hơn cả nghệ sĩ, cách ăn mặc còn lịch sự tao nhã hơn cả nghệ sĩ.

Kể từ khi cô ta và Chung Chấn Đào bắt đầu hẹn hò, chỉ cần xuất

hiện là không ngừng gây ra chủ đề bàn tán.

Gia cảnh Chương Tiểu Huệ giàu có, học xong trung học ở Hong Kong liền cùng cha mẹ di cư sang Canada.

Vì thời đại học chuyên ngành mỹ thuật nên gu ăn mặc của cô ta được nhiều người khen ngợi, bản thân cô ta cũng rất am hiểu về thời trang, thích nhất là mua sắm quần áo hàng hiệu, mỗi lần ra ngoài, quần áo trên người gần như không bao giờ mặc lại.

Tiền mua quần áo này, một phần nhỏ là của cô ta, phần lớn hơn là do Chung Chấn Đào bỏ ra để lấy lòng người đẹp.

Hoàn cảnh gia đình Chung Chấn Đào từ nhỏ không tốt lắm, nên tính tình khá tiết kiệm, nhưng sau khi gặp Chương Tiểu Huệ, anh ta lại hoàn toàn thay đổi như một người khác, tiêu tiền cho Chương Tiểu Huệ không hề xót ruột.

Theo truyền thông tiết lộ, chi phí mua sắm quần áo một năm của Chương Tiểu Huệ lên đến cả triệu đô, trong mắt người ngoài đã là hành vi phá gia chi tử, nhưng Chung Chấn Đào lại chẳng hề bận tâm, còn nói một câu "lấy vợ về là để cưng chiều", từng khiến không ít phụ nữ một thời truyền tụng.

Trần Bách Tường rất không vừa mắt với điểm này, anh ta cảm thấy Chung Chấn Đào quá nuông chiều Chương Tiểu Huệ, cuối cùng chắc chắn sẽ tự rước lấy khổ.

Chung Chấn Đào ngửa đầu uống cạn ly rượu, sau đó đặt mạnh chiếc ly xuống bàn. "Thôi được, anh Lặc, hôm nay tôi không muốn cãi nhau với anh, anh chắc chắn có hiểu lầm gì đó với Tiểu Huệ, điểm này sau này tôi sẽ dùng sự thật để chứng minh cho anh thấy!" Trần Bách Tường bất lực nhìn Đàm Vĩnh Lân một cái, nhún vai tỏ ý mình đã nói hết lời, nghe hay không là chuyện của Chung Chấn Đào.

Đàm Vĩnh Lân không nhìn nhận chuyện này sâu sắc như Trần Bách Tường, dù anh cũng cảm thấy Chương Tiểu Huệ quá xa xỉ, nhưng điều kiện kinh tế của Chung Chấn Đào cũng không tồi, nuôi một người vợ như vậy chắc không có vấn đề gì, nên anh chỉ nói vài lời chúc phúc, điều anh thực sự quan tâm vẫn là chuyện Chung Chấn Đào nói sẽ giúp đỡ. "Lâm Hựu Luân nói không chừng sẽ đến dự tiệc cưới của tôi." Chung Chấn Đào đưa ra một thông tin như vậy, Đàm Vĩnh Lân và Trần Bách Tường kinh ngạc nhìn nhau, đều cảm thấy kỳ lạ.

Bất kể là Chung Chấn Đào hay Chương Tiểu Huệ, dường như đều không có đủ thể diện để mời được Lâm Hựu Luân, nhưng nghe giọng điệu của Chung Chấn Đào, có vẻ rất chắc chắn. "Tôi và Lâm Hựu Luân đúng là không có giao tình gì, thậm chí còn chưa từng gặp mặt, nhưng tiệc cưới của tôi có mời Chu Tuệ Mẫn, hai người thấy Lâm Hựu Luân có đến không?" Lần này Trần Bách Tường không nói gì, nhưng trong lòng lại rất khâm phục chiêu này của Chung Chấn Đào.

Mối quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và mấy nữ minh tinh trong giới đã không còn là bí mật gì, chỉ là người trong cuộc chưa thừa nhận mà thôi.

Chung Sở Hồng, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân đều là diễn viên, Lợi Trí thì đã chuyển sang kinh doanh, Chung Chấn Đào về cơ bản không thể có mối liên hệ nào với họ.

Nhưng Chu Tuệ Mẫn thì khác, cô phát triển trong làng nhạc, đã từng hợp tác với Chung Chấn Đào vài lần, Chung Chấn Đào thậm chí còn từng viết nhạc cho Chu Tuệ Mẫn, nên lần này anh kết hôn mời Chu Tuệ Mẫn, cũng không có vẻ gì đột ngột.

Chu Tuệ Mẫn rất ít khi một mình tham dự các buổi tiệc tùng,

người đàn ông đóng vai hộ hoa sứ giả bên cạnh cô nhất định là Lâm Hựu Luân, cho nên lần này Chu Tuệ Mẫn hoặc là không đến, nếu đến chắc chắn sẽ đi cùng Lâm Hựu Luân.

Chung Chấn Đào và Chương Tiểu Huệ kết hôn vốn đã là một chuyện rất ồn ào, nếu trong tiệc cưới lại xuất hiện một vị khách quan trọng như Lâm Hựu Luân, thì tuyệt đối sẽ là trang đầu của các tờ báo giải trí ngày hôm sau.

Như vậy, hôn lễ của Chung Chấn Đào và Chương Tiểu Huệ muốn không nở mày nở mặt cũng khó.

Chung Chấn Đào xòe hai tay ra, "Hai người không cần nhìn tôi như vậy, thực ra ý tưởng này là do Tiểu Huệ nghĩ ra." "Chẳng trách!" Trần Bách Tường nhếch mép.

Chương Tiểu Huệ có tâm cơ như vậy, chẳng trách Chung Chấn Đào lại một lòng một dạ với cô ta đến thế. "Hôm tiệc cưới, tôi sẽ đặc biệt sắp xếp anh và Chu Tuệ Mẫn ngồi cùng một bàn, như vậy anh sẽ có cơ hội trực tiếp nói chuyện với Lâm Hựu Luân!" Chung Chấn Đào tỏ ra rất tự tin về chuyện này, trong lòng Đàm Vĩnh Lân cũng vô cùng phấn khích, anh vỗ vai Chung Chấn Đào, "Anh B, lần này trông cậy cả vào anh đấy!" Chung Chấn Đào vỗ vỗ lên tay Đàm Vĩnh Lân đang đặt trên vai mình, "Khách sáo quá, ai bảo chúng ta là anh em tốt chứ?" Chu Tuệ Mẫn mặc một bộ lễ phục dạ hội cực kỳ tinh tế, màu sắc trang nhã, tà váy xếp nhiều lớp trải trên mặt đất như một áng mây.

Mái tóc đen được búi cao, rủ xuống bên tai, đôi mắt long lanh quyến rũ.

Vòng ngực cô hơi ưỡn ra, gò má trắng như ngọc phớt hồng tự nhiên, làm nổi bật mái tóc đen mềm mại, trông càng thêm rạng rỡ.

Dưới chân là đôi sandal trắng cao gót, càng tôn lên vẻ đẹp thanh tú, yêu kiều. "Em mặc trang trọng thế?" Lâm Hựu Luân xuống xe, nhìn

Chu Tuệ Mẫn từ trên xuống dưới một lượt rồi cười nói.

Chu Tuệ Mẫn bước tới khoác tay Lâm Hựu Luân, "Được rồi, chúng ta đi thôi." Lên xe, Lâm Hựu Luân nghiêng đầu nhìn Chu Tuệ Mẫn, "Bây giờ có thể cho anh biết chúng ta đi đâu rồi chứ?" "Khách sạn Cass." Câu này Chu Tuệ Mẫn nói thẳng với tài xế của Lâm Hựu Luân.

Tài xế quay đầu lại nhìn Lâm Hựu Luân, anh gật đầu, anh ta mới khởi động xe.

Chu Tuệ Mẫn quay lại, giải thích với Lâm Hựu Luân: "Anh B hôm nay tổ chức tiệc cưới, em không tiện từ chối, lại không muốn đi một mình, nên đành phải gọi anh theo thôi!" Lâm Hựu Luân hơi sững người, "Anh B nào?" "Chung Chấn Đào, giọng ca chính của ban nhạc The Wynners trước đây." Chu Tuệ Mẫn đáp.

Trong ban nhạc The Wynners, Lâm Hựu Luân chỉ biết tên Đàm Vĩnh Lân, Chung Chấn Đào và Trần Bách Tường.

Trong thời kỳ đầu của The Wynners, Chung Chấn Đào nhờ thân hình cao lớn và khuôn mặt tuấn tú, đã nhanh chóng trở thành thần tượng của giới trẻ thời đó.

Cuối những năm 70, các thành viên The Wynners phát triển riêng, Chung Chấn Đào và Đàm Vĩnh Lân cùng nhau sang thị trường Đài Loan, ở đó đóng không ít phim.

Năm 1983, anh trở về Hong Kong phát triển, bộ phim 《Biểu Thác Thất Nhật Tình》 do anh đóng chính đã giành được vị trí thứ ba trên bảng xếp hạng doanh thu phòng vé năm đó.

Mặc dù thành tích của bộ phim đó không tồi, nhưng Chung Chấn Đào vẫn luôn chỉ coi việc đóng phim là nghề tay trái, tâm huyết chính của anh vẫn đặt vào sáng tác âm nhạc.

Chỉ là phong cách âm nhạc của anh chịu ảnh hưởng sâu sắc từ các ca khúc pop Âu Mỹ, nên trong các album của anh, ngoài một vài ca khúc cá biệt, rất ít khi thêm vào các yếu tố âm nhạc pop Nhật Bản đang ảnh hưởng sâu sắc đến làng nhạc Hong Kong lúc bấy giờ.

Chương 370

Điều này khác hẳn với cách làm của Đàm Vĩnh Lân và Trương Quốc Vinh khi đưa rất nhiều yếu tố nhạc Nhật vào album, và cũng gián tiếp khiến âm nhạc của Chung Chấn Đào bị đại chúng phớt lờ.

Chung Chấn Đào hiện tại đang ở trong tình trạng nửa nổi nửa chìm, nên Lâm Hựu Luân cũng không biết nhiều về anh, thậm chí còn không biết anh có biệt danh là "anh B".

Nếu đổi thành "hiệu trưởng Đàm" hay "ca ca", tình hình chắc chắn sẽ khác. "Chung Chấn Đào sắp kết hôn à?" Lâm Hựu Luân hơi nhíu mày, "Vợ anh ta có phải tên là Chương Tiểu Huệ không?" Chu Tuệ Mẫn có chút bất ngờ nhìn Lâm Hựu Luân, trong ấn tượng của cô, Lâm Hựu Luân rất ít khi quan tâm đến tin tức lá cải của giới giải trí, vậy sao anh lại biết Chương Tiểu Huệ?

Đối mặt với sự nghi hoặc của Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân chỉ có thể cười khổ, anh không thể nói với Chu Tuệ Mẫn rằng, sau này Chương Tiểu Huệ này sẽ còn nổi tiếng hơn cả Chung Chấn Đào được sao?

Chương Tiểu Huệ vì đóng một bộ phim 《Đào Sắc》 mà trở thành một mỹ phụ gợi cảm quen thuộc với người Hong Kong, thị phi không ngớt, sau đó trở thành nữ hoàng đào sắc trong mắt truyền thông Hong Kong.

Từ vợ cũ của Chung Chấn Đào đến người phụ nữ đào mỏ bị chỉ trích là nguyên nhân khiến Chung Chấn Đào phá sản, từ nhân tình của đại gia đến người phụ nữ phóng túng bị đồn đoán có quan hệ với nhiều người đàn ông bên ngoài.

Mặc dù chỉ đi bên lề giới giải trí, nhưng độ nổi tiếng lại không

thua kém bất kỳ ngôi sao hạng A nào.

Bản lĩnh nổi tiếng nhất của Chương Tiểu Huệ chính là sự xa hoa tột độ.

Người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa phá gia này dường như sinh ra là để sống vì vật chất và hư vinh, trong từ điển của cô ta, dường như chỉ có những từ như scandal, ăn mặc đẹp.

Trong tình trạng sắp phải nộp đơn xin phá sản, cô ta vẫn điên cuồng mua sắm quần áo hàng hiệu.

Sau khi phá sản còn nói với truyền thông rằng, tiền tiêu vặt mỗi tháng của mình chỉ có 30.000 đô la Hong Kong, không thể ít hơn nữa, nếu không cô ta chỉ có thể sống như một kẻ ăn mày!

Lâm Hựu Luân hoàn toàn không ngờ mình sẽ tham dự hôn lễ của Chung Chấn Đào và Chương Tiểu Huệ, nếu không phải Chu Tuệ Mẫn giải thích, có lẽ anh sẽ bị giấu trong bóng tối mãi mãi. --- Ngay trước cửa khách sạn Cass, hàng chục vệ sĩ đứng dàn hàng ngang, cảnh giác nghiêm ngặt.

Ai nấy đều ăn mặc chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm nghị, chỉ nhìn đội hình này, rất dễ khiến người ta hiểu lầm là lãnh đạo nước nào đó đang ở tại khách sạn này.

Thực ra, đây chỉ là lực lượng an ninh cho một tiệc cưới.

Vì khách mời đa phần là nhân vật trong giới giải trí, và cặp đôi tân lang tân nương lại là nhân vật được truyền thông rất quan tâm, nên từ sớm đã có các phóng viên kéo đến hiện trường.

Đám vệ sĩ này được thuê chuyên để ngăn cách phóng viên, tạo điều kiện cho khách mời vào trong.

Gần sáu giờ, một chiếc Bentley sang trọng, dưới ánh mắt của người qua đường, từ từ dừng lại trước cửa khách sạn Cass.

Các phóng viên tinh mắt ở hai bên lập tức nhận ra đây là xe riêng của Lâm Hựu Luân, trong lòng lập tức dấy lên sóng to gió lớn.

Chung Chấn Đào và Chương Tiểu Huệ kết hôn, bạn bè trong giới đến chung vui thì cũng thôi đi, không ngờ ngay cả Lâm Hựu Luân cũng đến, vợ chồng Chung Chấn Đào quả là có thể diện lớn thật.

Lâm Hựu Luân còn chưa xuống xe, nhìn thấy đội ngũ truyền thông hùng hậu ở hiện trường, chân mày đã nhíu lại.

Nếu vợ chồng Chung Chấn Đào muốn không bị phóng viên làm phiền, hoàn toàn có thể chọn một khách sạn khác mà truyền thông khó tiếp cận hơn.

Tình hình bây giờ, rõ ràng là muốn cho phóng viên biết có những vị khách nào đến dự, tâm lý khoe khoang có phần hơi nặng.

Nhưng nghĩ đến Chương Tiểu Huệ, Lâm Hựu Luân lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Người phụ nữ này nếu không có chút tâm cơ hơn người, sau này cũng sẽ không gây ra sóng gió lớn như vậy trong giới giải trí.

Xe vừa dừng hẳn, nhân viên phục vụ của khách sạn đã chạy tới mở cửa xe.

Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn lần lượt xuống xe, các phóng viên ở hai bên cách đó ba bốn mét đang lớn tiếng đặt câu hỏi, nhưng Lâm Hựu Luân lại làm như không nghe thấy, kéo tay Chu Tuệ Mẫn nhanh chóng bước vào khách sạn.

Chung Chấn Đào và Chương Tiểu Huệ đích thân ra tận cửa khách sạn đón Lâm Hựu Luân.

Chương Tiểu Huệ nhiệt tình đưa tay ra với Lâm Hựu Luân, cười duyên dáng nói: "Anh Lâm đại giá quang lâm, hoan nghênh, hoan nghênh!" Chương Tiểu Huệ mặc một chiếc váy lụa màu sắc dịu dàng,

đôi vai trần lấp ló sau lớp voan đính đá quý.

Chân đi một đôi giày cao gót màu đỏ rực, đôi mắt long lanh ánh sáng mê người, cảm giác đầu tiên mang lại cho người khác quả thực là một mỹ nhân tuyệt sắc gợi cảm.

Lâm Hựu Luân chỉ bắt tay nhẹ với Chương Tiểu Huệ rồi rút tay về.

Ánh mắt còn chưa thỏa mãn của Chương Tiểu Huệ, thì đã bị anh phớt lờ hoàn toàn.

Tiếp đó, Lâm Hựu Luân rất lịch sự bắt tay với Chung Chấn Đào, "Anh Chung, không mời mà đến, hy vọng không làm phiền đến hỷ sự của hai người." Chung Chấn Đào vội nói: "Đâu có, anh Lâm có thể đến, đây phải là vinh hạnh của chúng tôi mới đúng!" Chu Tuệ Mẫn cũng tiến lên chúc mừng, Chung Chấn Đào bày tỏ lòng cảm ơn, sau đó đích thân dẫn đường, đưa hai người vào phòng tiệc.

Chương Tiểu Huệ đi tụt lại phía sau, ánh mắt có vẻ không cam tâm, nhưng chỉ có thể tự an ủi trong lòng rằng Lâm Hựu Luân đi cùng Chu Tuệ Mẫn, tự nhiên sẽ không dành nhiều sự chú ý cho người phụ nữ khác.

Cảnh tượng trước cửa khách sạn này lọt vào mắt của kẻ có lòng, quay đi liền có người lén lút lấy máy nhắn tin ra. "Đến rồi!" Trần Bách Tường lấy chiếc máy nhắn tin đang kêu bíp bíp ra, ghé sát vào tai Đàm Vĩnh Lân, nói nhỏ một câu. "Chúng ta làm vậy có lộ liễu quá không?" Đàm Vĩnh Lân có chút lo lắng hỏi. "Đến lúc này rồi, anh lo lắng cái đó có ích gì.

Dù thành công hay thất bại, chúng ta có thể thăm dò được thái độ của Lâm Hựu Luân, đó mới là điều quan trọng nhất." Trần Bách Tường động viên Đàm Vĩnh Lân.

Đàm Vĩnh Lân gật đầu, hai người nhanh chóng ngồi thẳng lại, rồi giả vờ như không có chuyện gì mà bắt chuyện với người bên cạnh.

Chung Chấn Đào dẫn Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn đi xuyên qua sảnh tiệc, quả thực đã thu hút không ít ánh nhìn.

Cuối cùng, Chung Chấn Đào sắp xếp Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn ngồi ở bàn chính, cũng không có nhiều người cảm thấy bất ngờ, dù sao thân phận của Lâm Hựu Luân đã ở đó.

Ngược lại, Lâm Hựu Luân có chút ngạc nhiên với sự sắp xếp này, chủ yếu là vì trong số những người ngồi cùng bàn lại có cả Đàm Vĩnh Lân và Trần Bách Tường.

Lâm Hựu Luân vừa đến, Đàm Vĩnh Lân và Trần Bách Tường dẫn đầu, cả bàn đều đứng dậy.

Đợi Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn ngồi xuống, họ mới ngồi lại.

Sau khi ngồi xuống, người đầu tiên Lâm Hựu Luân mở lời chào hỏi không phải ai khác, mà là vợ của Trần Bách Tường, Hoàng Hạnh Tú. "Cô Tú, lâu rồi không thấy cô đóng phim truyền hình, dạo này cô vẫn khỏe chứ?" Những người có mặt ban đầu đều cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy rất bình thường.

Lâm Hựu Luân hiện tại còn có một thân phận nữa là giám đốc của TVB, mà Hoàng Hạnh Tú tuy đã rời TVB sau khi hết hợp đồng vào năm 1983, nhưng dù sao cũng là một trong những hoa đán thế hệ thứ hai của TVB, ngang hàng với Triệu Nhã Chi và Trịnh Du Linh.

TVB vẫn luôn có ý định mời cô trở lại đóng phim, điều này giải thích tại sao Lâm Hựu Luân lại chủ động tỏ ra thiện chí vào lúc này.

Hoàng Hạnh Tú có chút được sủng ái mà kinh ngạc.

Năm 1985, cô vì bệnh tật mà trở về Hong Kong dưỡng bệnh, ATV đã nhanh chân mời cô đóng bộ phim 《Nguyễn Linh Ngọc》.

Vì Hoàng Hạnh Tú vô cùng ngưỡng mộ nữ minh tinh tài hoa bạc mệnh của thập niên 30 này, nên dù sức khỏe không tốt, cô vẫn đồng ý nhận vai.

Cuối năm 1986, sức khỏe cô khá hơn, TVB lập tức mời cô quay bộ phim 《Thiếu Lâm và Vịnh Xuân》, hy vọng cô có thể đóng vai tổ sư của phái Vịnh Xuân, nhưng vết thương ở lưng của Hoàng Hạnh Tú chưa lành, không thể đóng các cảnh võ thuật, nên lần hợp tác này đã không thành công.

Mãi đến năm ngoái, Hoàng Hạnh Tú mới xuất hiện trong bộ phim 《Nam Quyền Thái Lý Phật》 với vai một danh kỹ.

Sau khi bộ phim được công chiếu, tỷ suất người xem đã vượt qua bộ phim giờ vàng của ATV cùng thời điểm.

Ngay khi TVB và khán giả truyền hình đang vui mừng vì sự trở lại thành công của Hoàng Hạnh Tú, cô lại bất ngờ tổ chức hôn lễ với Trần Bách Tường, sau khi kết hôn thì không còn đóng phim nữa, chỉ tham gia một số buổi biểu diễn từ thiện, quả là một điều đáng tiếc. "Cảm ơn anh Lâm đã quan tâm, tôi đã quyết định rút khỏi giới giải trí để làm một người vợ toàn thời gian rồi." Hoàng Hạnh Tú cười nhẹ đáp.

Chương 371

"Vậy sao..." Giọng Lâm Hựu Luân tỏ vẻ rất tiếc nuối, rồi lại nhìn Trần Bách Tường đầy ngưỡng mộ, "Anh Trần thật có phúc khí!" Trần Bách Tường không đoán được thái độ của Lâm Hựu Luân là gì, chỉ đành khách sáo đáp lại vài câu, rồi liên tục ra hiệu bằng mắt cho Đàm Vĩnh Lân, bảo anh chủ động bắt chuyện với Lâm Hựu Luân.

Hoàng Hạnh Tú lại vô cùng thông minh, nhìn ra Trần Bách Tường muốn tạo cơ hội cho Đàm Vĩnh Lân, liền chủ động bắt lời, giả vờ oán trách than một tiếng: "Anh Lâm không biết đó thôi, nhà anh Lặc này, thực ra tôi chỉ được coi là vợ hai thôi." Lời này vừa thốt ra, những người xung quanh đều kinh ngạc, Chu Tuệ Mẫn còn trực tiếp lấy tay che miệng.

Hoàng Hạnh Tú vừa rồi còn ra vẻ muốn chuyên tâm chăm sóc chồng con, sao bây giờ lại đột nhiên đổi giọng, còn đem chuyện xấu hổ này nói ra trước mặt mọi người?

Sau một thoáng ngạc nhiên, Lâm Hựu Luân nhanh chóng nhận ra manh mối từ biểu cảm của Hoàng Hạnh Tú, cô đang cười toe toét, đâu có giống bộ dạng của người có chồng ngoại tình, nên tám phần là cô đang nói đùa. "Là ai dám giành chồng với cô Tú, nói ra đi, tôi sẽ giúp cô đòi lại công bằng!" Hoàng Hạnh Tú hất cằm về phía Đàm Vĩnh Lân đang ngồi bên cạnh vẫn chưa kịp phản ứng, "Trong lòng anh Lặc, A Luân mới là vợ của anh ấy, tôi chỉ có thể coi là vợ hai thôi." Tên tiếng Anh của Đàm Vĩnh Lân là Alan, nên bạn bè thường gọi anh là A Luân, điểm này khác với Lâm Hựu Luân.

Đàm Vĩnh Lân lập tức cứng họng, câu nói đùa này trước đây anh đã từng nghe Hoàng Hạnh Tú nói rồi, nhưng không ngờ cô lại nói

thẳng ra trước mặt Lâm Hựu Luân để "tố cáo" mình.

Lúc này Trần Bách Tường lại vui mừng khôn xiết, nếu không có người ngoài, anh nhất định sẽ ôm chầm lấy Hoàng Hạnh Tú mà hôn một cái thật kêu.

Anh đang lo không có cách nào giúp Đàm Vĩnh Lân bắt chuyện với Lâm Hựu Luân, thì Hoàng Hạnh Tú đã tặng cho anh một món quà lớn như vậy.

Đây mới thực sự là một người vợ tốt!

Trần Bách Tường huých chân Đàm Vĩnh Lân dưới gầm bàn, Đàm Vĩnh Lân lúc này mới phản ứng lại. "Cô Hạnh nói đùa thật, tôi và anh Lặc chỉ là bạn tốt, chắc chắn không có mối quan hệ như cô nói đâu, cô đừng bôi nhọ tôi nhé." Chủ đề chuyển sang Đàm Vĩnh Lân, Lâm Hựu Luân đột nhiên nhớ ra một chuyện. "Nghe nói anh Đàm năm nay lại chuẩn bị tổ chức concert liên hoàn?" Đàm Vĩnh Lân sở dĩ được gọi là "hiệu trưởng Đàm" là vì năm 1985, anh đã tổ chức 20 buổi concert liên tiếp tại Sân vận động Hồng Khám Hong Kong.

Lúc đó đang là kỳ nghỉ hè, mỗi ngày có rất nhiều học sinh đến nghe, giống như một lớp học âm nhạc ban đêm vậy, từ đó biệt danh này ra đời, sau này truyền thông Hong Kong còn tôn vinh Đàm Vĩnh Lân là hiệu trưởng của làng nhạc Hong Kong.

Chu Tuệ Mẫn trước đây đã từng nói với Lâm Hựu Luân, sau khi làm xong mùa này của 《The Voice》, cô không có ý định tiếp tục nữa, Lâm Hựu Luân không thể không cân nhắc xem ai sẽ thay thế cô. "Ca Thần" Hứa Quán Kiệt, giọng ca chính của ban nhạc Beyond Hoàng Gia Câu, và cả Đàm Vĩnh Lân đang ngồi cùng bàn, đều được đưa vào danh sách ứng cử viên.

Lâm Hựu Luân liền muốn nhân cơ hội này để thăm dò ý kiến của Đàm Vĩnh Lân. "Vốn dĩ tôi có kế hoạch tổ chức concert trong năm

nay, nhưng tôi đã quyết định dời kế hoạch sang năm sau rồi." Đàm Vĩnh Lân không chắc tại sao Lâm Hựu Luân lại hỏi như vậy, liền thành thật trả lời.

Lâm Hựu Luân gật đầu, rồi lại nói một câu khiến Đàm Vĩnh Lân chết lặng. "Dàn huấn luyện viên của 《The Voice》 mùa này đến năm sau có thể sẽ có một số thay đổi, không biết anh Đàm có hứng thú với chương trình này không?" Lời đã nói rõ như vậy, nếu Đàm Vĩnh Lân còn không hiểu thì đúng là kẻ ngốc.

Trần Bách Tường cũng không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này, bọn họ vất vả bày mưu tính kế bao nhiêu, ai mà ngờ được chính Lâm Hựu Luân cũng có ý định này? "Đương nhiên đây chỉ là một ý định, anh Đàm không cần vội trả lời, đợi khi nào chắc chắn tôi sẽ liên lạc lại với anh." Bên cạnh còn có những người khác, Lâm Hựu Luân không muốn tiết lộ quá nhiều, nhẹ nhàng lướt qua chủ đề này.

Trần Bách Tường cũng nhìn ra ý của Lâm Hựu Luân, liền cùng anh chuyển hướng chú ý. "Anh Lâm, tôi hát cũng hay lắm, hay là anh cũng cân nhắc tôi một chút đi?" Trần Bách Tường chỉ nói đùa, nhưng Lâm Hựu Luân lại coi là thật. "Được thôi, nhưng không phải mời anh làm âm nhạc, anh đến đóng phim cho tôi đi!" "Anh Lâm coi trọng tôi như vậy, tôi áp lực quá đi." Một câu nói đùa đổi lấy một vai diễn điện ảnh, Trần Bách Tường nói áp lực là giả, kích động mới là thật. "Nhưng nói trước, không phải vai chính đâu nhé." Lâm Hựu Luân bổ sung. "A..." Trần Bách Tường há hốc miệng, ngây người một lúc lâu mới nói: "Anh Lâm, thực ra ngoại hình của tôi cũng khá điển trai đấy, không tin anh có thể hỏi cô Hạnh xem, tôi mà không đẹp trai sao có thể theo đuổi được cô ấy chứ?" "Anh bớt tự sướng đi!" Hoàng Hạnh Tú đỏ mặt, lườm Trần Bách Tường một cái, nhưng lại không phản bác. "Em nghĩ chắc là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi thôi?" Chu Tuệ Mẫn che miệng cười nói. "Cái này tôi biết, trong mắt cô Chu, tôi chắc chắn

không đẹp trai bằng anh Lâm, đúng không?" Trần Bách Tường làm ra vẻ rất bị đả kích.

Chu Tuệ Mẫn đã làm MC một thời gian, phản ứng rất nhanh, liền đáp lại: "Cũng không phải đâu ạ, em vẫn luôn cảm thấy anh Lặc trông rất có chiều sâu." "Vẫn là cô Chu hiểu tôi, vừa nhìn thấy bộ dạng này của tôi, là biết tôi là người sẽ đoạt giải ảnh đế đúng không?" Trần Bách Tường lập tức lại vênh váo tự đắc.

Hoàng Hạnh Tú cuối cùng cũng không nhìn nổi nữa, "Thôi được rồi, cô Chu không muốn đả kích anh, nên mới dùng cách nói uyển chuyển như vậy, anh bớt tự luyến đi." Trần Bách Tường đang định phản bác, Đàm Vĩnh Lân ngồi bên cạnh lại dùng cùi chỏ huých anh một cái, rồi ánh mắt ra hiệu về phía Lâm Hựu Luân.

Được Đàm Vĩnh Lân nhắc nhở như vậy, Trần Bách Tường lúc này mới chú ý, ánh mắt của Lâm Hựu Luân không biết từ lúc nào đã chuyển hướng ra cửa sảnh tiệc.

Trần Bách Tường quay đầu nhìn qua, không nhìn thì thôi, nhìn một cái suýt nữa dọa anh ta giật nảy mình.

Vợ của Hướng Hoa Cường, Trần Minh Anh, sao bà ta cũng đến dự hôn lễ của Chung Chấn Đào?

Trần Bách Tường nghĩ nát óc cũng không hiểu ra chuyện này, Chung Chấn Đào và Chương Tiểu Huệ càng mờ mịt hơn, vì họ hoàn toàn không mời Trần Minh Anh, đối phương đột nhiên không mời mà đến, họ cũng trở tay không kịp.

Trần Minh Anh không chỉ đến, còn tặng cho Chung Chấn Đào và Chương Tiểu Huệ một bao lì xì rất hậu hĩnh.

Chung Chấn Đào ban đầu nói gì cũng không chịu nhận, miệng thì rất khách sáo nói rằng Trần Minh Anh có thể nể mặt đến dự đã là vinh

hạnh lớn lao của vợ chồng họ.

Cuối cùng Trần Minh Anh nói nếu họ không nhận bao lì xì này là coi thường bà ta, Chung Chấn Đào lúc này mới run rẩy nhận lấy, trong lòng lại suy tính xem lúc nào đó bên công ty điện ảnh Vĩnh Thịnh có chuyện vui gì, sẽ dùng hình thức quà mừng để gửi lại số tiền này, không để tiền cầm trong tay bị bỏng.

Điều Chung Chấn Đào e ngại không phải là Trần Minh Anh, mà là chồng của bà ta, Hướng Hoa Cường.

Ai hoạt động trong giới giải trí Hong Kong đều biết, vị đó không phải là người có thể dễ dàng đắc tội.

Trần Minh Anh được Chung Chấn Đào và Chương Tiểu Huệ mời vào sảnh tiệc.

Chung Chấn Đào đang đau đầu không biết nên sắp xếp chỗ ngồi cho Trần Minh Anh thế nào, thì bà ta lại chủ động hỏi một câu: "Tôi nghe nói anh Lâm cũng đến à?" Chung Chấn Đào và Chương Tiểu Huệ đều sững người, nghe ý trong lời nói của Trần Minh Anh, hóa ra bà ta không phải đến dự tiệc cưới, mà là chuyên môn đến tìm Lâm Hựu Luân.

Mặc dù trong lòng có chút bực bội, nhưng cả hai đều không dám biểu lộ ra ngoài.

Chung Chấn Đào còn đang do dự không biết nên sắp xếp Trần Minh Anh ngồi cùng bàn với Lâm Hựu Luân thế nào, thì Chương Tiểu Huệ đã mở lời: "Bàn của anh Lâm ngồi vừa hay còn một chỗ trống, hay là mời bà Hướng sang bàn đó ngồi đi ạ." Lời này đúng ý của Trần Minh Anh, bà ta cũng không khách sáo, gật đầu ngay lập tức. --- Nửa giờ trước, Trần Minh Anh và Hướng Hoa Cường đang chuẩn bị ra ngoài ăn tối thì đột nhiên nhận được tin Lâm Hựu Luân tham dự hôn lễ của Chung Chấn Đào, sau đó Trần Minh Anh mới quyết định tạm

thời đến đây.

Hai năm nay công ty điện ảnh Vĩnh Thịnh tuy kiếm được không ít tiền, nhưng so với các ngành kinh doanh khác, làm phim chiếm dụng vốn thời gian dài, lại khó kiểm soát rủi ro.

Hướng Hoa Thắng có ý định rút khỏi ngành điện ảnh, tự mình chuyên tâm vào đầu cơ chứng khoán.

Hướng Hoa Cường quyết định tiếp quản thương hiệu "Vĩnh Thịnh Ngu Nhạc" từ tay Hướng Hoa Thắng để tiếp tục đầu tư vào điện ảnh, Trần Minh Anh cũng thay thế vị trí trước đây của Hướng Hoa Thắng, trở thành phó chủ tịch hội đồng quản trị của Vĩnh Thịnh.

Mấy bộ phim ăn khách nhất của Vĩnh Thịnh đều là hợp tác với Lâm Hựu Luân, mà khoảng thời gian này lại không có tin tức gì về việc Lâm Hựu Luân có dự định quay phim mới, nên Hướng Hoa Cường mới có ý định tìm Lâm Hựu Luân hợp tác lần nữa.

Trước đây Lâm Hựu Luân hợp tác với Vĩnh Thịnh, ít nhiều là vì e ngại bối cảnh và địa vị giang hồ của Hướng Hoa Cường, nhưng tình hình bây giờ đã không còn như trước.

Lâm Hựu Luân bề ngoài nắm giữ hai sản nghiệp lớn là 《Minh Báo》 và chuỗi rạp chiếu phim Gia Nghị, kiêm chức giám đốc TVB, trong tối lại có quan hệ mật thiết với chính phủ Đại lục.

Dù Hướng Hoa Cường muốn đối phó anh, cũng phải nghiêm túc cân nhắc hậu quả.

Thái độ cứng rắn của chính phủ Đại lục đối với các băng nhóm xã hội đen khiến Hướng Hoa Cường cũng phải cân nhắc làm thế nào để đứng vững ở Hong Kong sau khi trao trả, lúc này càng không thể đi đắc tội với Lâm Hựu Luân.

Dùng vũ lực chắc chắn không được, nhưng bảo Hướng Hoa

Cường trực tiếp đi cầu xin Lâm Hựu Luân, ông ta lại có chút không nỡ hạ mình, nên việc thương lượng hợp tác làm phim với Lâm Hựu Luân liền rơi vào tay Trần Minh Anh.

Trần Minh Anh có một khuôn mặt rất hiền hòa, khoảng hơn bốn mươi tuổi, người thấp và hơi mập, khóe mắt hơi xếch lên, đôi mắt sáng ngời có thần, uy nghiêm mà không giận dữ, trên mặt nở nụ cười, nhưng không khiến người ta cảm thấy thân thiết.

Thấy bà ta đi về phía này, Lâm Hựu Luân cũng đẩy ghế đứng dậy. "Bà Hướng, không ngờ lại gặp bà ở đây, thật là bất ngờ." Trần Minh Anh tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện mình không mời mà đến, hàn huyên với Lâm Hựu Luân vài câu, cuối cùng ngồi xuống bên cạnh anh. "Anh Lâm, chúng ta cũng đã một thời gian không gặp rồi, hay là hôm nào hẹn một bữa, tôi mời anh uống trà chiều được không?" Trên bàn tiệc đông người nhiều chuyện, Lâm Hựu Luân và Trần Minh Anh đương nhiên sẽ không bàn công việc ngay tại đây.

Lâm Hựu Luân vừa nghe câu này, liền biết Trần Minh Anh có chuyện muốn nói với mình, cười gật đầu, "Được thôi, thời gian do bà Hướng quyết định, nhưng để tôi mời khách mới phải." Trần Minh Anh đợi chính là câu này của Lâm Hựu Luân, sợ anh đổi ý, lập tức nói: "Vậy chúng ta hẹn thế nhé." Cũng không trách Trần Minh Anh vội vàng như vậy, lần này đạt được mục đích hẹn gặp Lâm Hựu Luân là một chuyện, quan trọng là thái độ của Lâm Hựu Luân khiến Trần Minh Anh rất vui, điều này đại diện cho việc Lâm Hựu Luân không hề bài xích việc hợp tác với Vĩnh Thịnh, đây là một tín hiệu tốt.

Chương 372

Lâm Hựu Luân thực ra không muốn đi quá gần với Vĩnh Thịnh, nhưng giới giải trí Hong Kong bị thế lực đen xâm nhập cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai.

So sánh ra, Vĩnh Thịnh làm việc còn khá đàng hoàng, trong khi một số công ty khác do xã hội đen thành lập thậm chí còn xảy ra chuyện dùng dao uy hiếp quản lý, yêu cầu minh tinh đóng phim miễn phí.

Lựa chọn hợp tác với Vĩnh Thịnh, thực ra cũng là một cách để kiềm chế sự bành trướng của các thế lực đen khác trong giới giải trí.

Dù Lâm Hựu Luân không thích xã hội đen, nhưng cũng không thể không thỏa hiệp ở phương diện này.

"Đều là do em không tốt…" Tiệc cưới kết thúc, trên đường ngồi xe trở về, Chu Tuệ Mẫn cứ cúi gằm mặt, hai tay đan vào nhau, tâm trạng vô cùng sa sút.

Lâm Hựu Luân khẽ nắm lấy tay cô, dịu dàng hỏi: "Sao em lại nghĩ vậy?" "Nếu em không rủ anh đi cùng, thì đã không xảy ra những chuyện này." Về bối cảnh của công ty điện ảnh Vĩnh Thịnh, Chu Tuệ Mẫn ít nhiều cũng biết một chút, nên mới tỏ ra lo lắng như vậy.

"Ngốc ạ, chuyện này thì có liên quan gì đến em?" Lâm Hựu Luân yêu chiều xoa đầu Chu Tuệ Mẫn, khi rút tay về, đầu ngón tay còn vương vấn hương thơm từ mái tóc cô, "Lần này dù anh không đến dự tiệc cưới của Chung Trấn Đào, thì bên Vĩnh Thịnh cũng sẽ tìm đến qua cách khác.

Chuyện lần này hoàn toàn là một sự trùng hợp, em đừng để trong lòng." "Nhưng…" Chu Tuệ Mẫn còn chưa nói hết lời đã bị Lâm Hựu Luân ngắt ngang, "Thật ra bộ phim thứ hai của anh chính là hợp tác

với Vĩnh Thịnh, mà công ty điện ảnh của Vương Tinh và Đỗ Kỳ Phong hợp tác mở hiện cũng đang trực thuộc Vĩnh Thịnh.

Cho nên em không cần quá lo lắng, anh em nhà họ Hướng làm ăn trong ngành điện ảnh cũng xem như sạch sẽ, nếu không anh cũng đã không chọn hợp tác với họ." Những lời này vẫn chưa hoàn toàn xua tan được nỗi lo của Chu Tuệ Mẫn, cô nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ lo âu, "Vậy anh thật sự quyết định hợp tác với Vĩnh Thịnh rồi sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu, anh không chỉ quyết định hợp tác với Vĩnh Thịnh mà thậm chí đã nghĩ xong sẽ hợp tác quay bộ phim nào rồi.

Năm đó, bộ phim 《Đổ Thần》 mà Lâm Hựu Luân hợp tác với Vĩnh Thịnh không chỉ thắng lớn về doanh thu phòng vé mà còn tạo ra một làn sóng phim về cờ bạc.

Vĩnh Thịnh được xem là bên hưởng lợi nhiều nhất trong cơn sốt này, họ đã đầu tư quay nhiều bộ phim cùng thể loại và đều đạt được thành tích phòng vé đáng nể.

Vì vậy lần này, Lâm Hựu Luân ít nhất phải đưa ra một bộ phim không thua kém gì loạt phim 《Đổ Thần》 mới có thể thể hiện được thành ý hợp tác.

Anh em nhà họ Hướng đầu tư làm phim cũng chỉ vì kiếm tiền, vì không có gì phải e ngại về danh tiếng nên công ty Vĩnh Thịnh dám làm phim với đủ mọi đề tài, đặc biệt là sau khi Hong Kong áp dụng chế độ phân loại phim, Vĩnh Thịnh đã đầu tư quay không ít phim cấp III.

Có một bộ phim mà chính Lâm Hựu Luân không muốn quay, nhưng giao cho Vĩnh Thịnh thì lại không thể thích hợp hơn.

Sau khi đưa Chu Tuệ Mẫn về nhà, trên đường trở về, Lâm Hựu Luân gọi một cuộc điện thoại cho Mạch Đan Hùng.

"Anh Lâm, muộn thế này tìm tôi có gì dặn dò vậy?" Mạch Đan

Hùng hiện tại ngoài việc kinh doanh công ty sản xuất của mình, còn kiêm nhiệm chức giám đốc bộ phận phát hành hải ngoại của chuỗi rạp Gia Nghị, chủ yếu phụ trách việc quảng bá và phát hành phim Hong Kong tại châu Âu.

Hầu hết thời gian ông đều không ở Hong Kong, lúc này đột nhiên nhận được điện thoại của Lâm Hựu Luân, chỉ cảm thấy có chút bất ngờ.

Lâm Hựu Luân cũng không giải thích lý do, mở miệng hỏi thẳng: "Anh Mạch có quen một biên kịch tên Văn Tuyển không?" "Đương nhiên là quen, cậu ấy là đàn em của tôi.

Sao vậy, anh Lâm tìm cậu ấy có việc gì?" Mạch Đan Hùng nghi hoặc hỏi.

"Tôi có một ý tưởng câu chuyện, nhưng gần đây không có thời gian viết nên muốn tìm người viết ra câu chuyện này." Lâm Hựu Luân giải thích rất đơn giản, nhưng lượng thông tin tiết lộ ra đã quá đủ.

Mạch Đan Hùng vừa nghe có chuyện tốt như vậy, lập tức nói tốt cho Văn Tuyển: "Lần này anh Lâm xem như tìm đúng người rồi.

Năng lực biên kịch của Văn Tuyển không phải tôi khoác lác, ít nhất cũng thuộc hàng top ở Hong Kong, tôi chắc chắn cậu ấy sẽ không làm anh Lâm thất vọng." Văn Tuyển có bản lĩnh đến đâu, Lâm Hựu Luân còn rõ hơn Mạch Đan Hùng, nhưng những lời này anh sẽ không nói thẳng trong điện thoại.

"Tôi thấy chuyện này vẫn nên hỏi ý kiến của cậu ấy trước đã." "Anh Lâm yên tâm, chuyện này tôi thay Văn Tuyển nhận lời rồi.

Nếu thằng nhóc đó không đồng ý, tôi nhất định sẽ cho nó biết tay!" Mạch Đan Hùng đã chịu ôm đồm như vậy, Lâm Hựu Luân cũng không nói thêm gì nữa, "Vậy được rồi, anh bảo cậu ấy ngày mai đến nhà tôi

một chuyến.” --- Sáng hôm sau, khi Lâm Hựu Luân dậy ăn sáng, mẹ anh, bà Trần Huệ Tình, nói với anh một chuyện.

“Sáng nay lúc dì Ngô ra ngoài, thấy có một gã cứ lảng vảng ở cổng, mẹ đã bảo vệ sĩ để ý đặc biệt đến người đó rồi.” Lâm Hựu Luân bóc vỏ trứng rồi cho vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Không phải là tay săn ảnh đấy chứ?” Trần Huệ Tình đặt đũa xuống, hai tay đặt trên bàn, nhìn Lâm Hựu Luân nói: “Chắc là không phải, vì dì Ngô nói người đó không mang theo máy ảnh.” Lâm Hựu Luân nhún vai, “Vậy thì con không rõ.” Vừa dứt lời, dì Ngô vội vã đi vào phòng ăn, “Cậu Lâm, vừa rồi bảo vệ ở cổng gọi vào, nói có một biên kịch tên Văn Tuyển tìm cậu, còn nói là đã hẹn trước với cậu.” Lâm Hựu Luân đặt ly sữa uống dở xuống, gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi có hẹn với người này, thông báo cho bên cổng cho anh ta vào đi.” Dì Ngô không lập tức làm theo, mà đứng đó với vẻ mặt khó xử: “Cậu Lâm, tôi…” Trần Huệ Tình hỏi thay Lâm Hựu Luân: “Dì Ngô, dì có chuyện gì sao?” “Bà Trần, cái người khả nghi mà sáng nay tôi nói với bà, chính là người này.” Dì Ngô ấp úng giải thích mọi chuyện, lúc này Lâm Hựu Luân mới biết hai bên đã có chút hiểu lầm.

“Thôi được rồi, không sao đâu, dì đi thông báo cho cổng, mời anh Văn này vào đi.” Trần Huệ Tình xua tay, ra hiệu cho dì Ngô không có chuyện gì, dì Ngô lúc này mới lui ra ngoài.

Trần Huệ Tình quay đầu lại, lườm Lâm Hựu Luân một cái không mấy thiện cảm, “Con đã hẹn người ta rồi, sao lúc nãy còn nói mình không biết?” “Con không ngờ anh ta đến sớm như vậy, với lại lúc đầu đúng là con không nhớ ra chuyện này.” Lâm Hựu Luân cảm thấy rất oan ức.

Đương nhiên chuyện này không thể trách Văn Tuyển được, vì tối qua trong điện thoại Lâm Hựu Luân không nói với Mạch Đan Hùng khi nào gặp mặt, nên Mạch Đan Hùng đương nhiên là bảo Văn Tuyển

đến từ sớm.

Văn Tuyển đột nhiên nghe nói Lâm Hựu Luân muốn tìm anh viết kịch bản, phấn khích đến mức cả đêm không ngủ được, sáng sớm hơn 5 giờ đã dậy, chờ mãi đến 7 giờ mới xuất phát từ nhà, đến khu nhà Lâm Hựu Luân ở đã là hơn 8 giờ.

Nhưng anh không chắc lúc này Lâm Hựu Luân đã dậy chưa, nên cứ đi đi lại lại ở cổng một lúc, vừa hay bị dì Ngô ra ngoài phát hiện.

Văn Tuyển thật ra không mang họ Văn, tên thật của anh là Vương Văn Tuấn.

Lúc mới vào nghề làm biên kịch, anh cảm thấy cái tên này hơi quê mùa, quá bình thường, khó để lại ấn tượng cho người khác, nên đã đổi tên thành Văn Tuyển.

Cái tên này nghe và nhìn đều đậm chất văn nghệ, nhưng ngoại hình của Văn Tuyển lại trái ngược hoàn toàn với cái tên này: dáng người trung bình, mặt chữ điền, thuộc kiểu người ném vào đám đông sẽ không ai chú ý đến.

Dì Ngô dẫn Văn Tuyển vào, Lâm Hựu Luân vẫn chưa ăn xong bữa sáng.

Anh vẫy tay với Văn Tuyển, bảo anh ngồi xuống đối diện mình.

"Nghe nói anh đến cổng nhà tôi từ sớm?" Văn Tuyển có chút bối rối nhích mông trên ghế, thẳng lưng nói: "Đến nơi mới phát hiện mình nhầm thời gian, sợ làm phiền anh Lâm nghỉ ngơi, nên tôi đứng ở cổng một lúc." "Vậy chắc anh vẫn chưa ăn sáng, hay quá, chúng ta cùng ăn, vừa ăn vừa nói chuyện!" Lâm Hựu Luân bảo dì Ngô chuẩn bị một phần bữa sáng cho Văn Tuyển.

Văn Tuyển luôn miệng nói không cần, nhưng Lâm Hựu Luân lại vẫy tay, bảo anh ngồi xuống.

“Mục đích tôi tìm anh, Mạch Đan Hùng chắc đã nói với anh rồi.” Lâm Hựu Luân rút một tờ khăn ăn lau tay, rồi dừng lại nhìn Văn Tuyển nói: “Kịch bản này tôi không tự viết, là vì đề tài này sau khi làm thành phim có thể sẽ gây ra một số tranh cãi xã hội.” Văn Tuyển đang ăn một miếng bánh mì, nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, vội vàng nhai qua loa vài miếng rồi nuốt xuống, “Anh Lâm yên tâm, chỉ cần đề tài này tôi có thể viết được, tranh cãi hay không đối với tôi không có quan hệ gì lớn.

Tôi chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, dù có tranh cãi, truyền thông cũng không thể cứ bám riết lấy tôi được, phải không?” Câu này chỉ nói được một nửa, thực ra Văn Tuyển bây giờ chỉ mong viết được một kịch bản gây tranh cãi.

Có tranh cãi thì tốt chứ sao, nói không chừng nhờ vậy mà nổi tiếng thì sao.

Lâm Hựu Luân cười cười, “Nếu anh là kẻ vô danh tiểu tốt, thì tôi đã không tìm anh để viết kịch bản này rồi.” Văn Tuyển định nói gì đó, nhưng Lâm Hựu Luân lại giục anh ăn nhanh bữa sáng.

Lâm Hựu Luân thì bảo dì Ngô pha cho mình một tách cà phê, vừa uống vừa đợi Văn Tuyển.

Lời nói của Lâm Hựu Luân đã khơi dậy sự hứng thú của Văn Tuyển, anh cũng không còn lòng dạ nào để thưởng thức bữa sáng ngon lành, ăn vội ăn vàng cho xong, dùng tay lau miệng, rồi nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ mặt đầy mong đợi.

Chén đĩa trên bàn ăn nhanh chóng được dọn đi, trước mặt Văn Tuyển cũng được đặt một tách cà phê.

“Anh có suy nghĩ gì về dòng phim xã hội đen của Hong Kong hiện nay?” Vừa nghe Lâm Hựu Luân hỏi vậy, Văn Tuyển liền biết Lâm Hựu Luân đang kiểm tra mình, cũng không dám lơ là, sắp xếp lại suy

nghĩ một chút rồi mới mở lời: "Phim xã hội đen của Hong Kong tôi nghĩ có thể chia thành hai loại.

Một loại là do 《Anh Hùng Bản Sắc》 của Ngô Vũ Sâm đại diện, anh hùng hóa nhân vật xã hội đen; loại còn lại là do 《Long Hổ Phong Vân》, 《Giám Ngục Phong Vân》 của Lâm Lĩnh Đông đại diện, phong cách tả thực, tập trung phơi bày mặt tối của xã hội.

Phim xã hội đen của Ngô Vũ Sâm là sự hoàn hảo của chủ nghĩa lý tưởng, còn phim xã hội đen của Lâm Lĩnh Đông lại là sự tàn khốc của chủ nghĩa hiện thực." Lâm Hựu Luân nghe xong gật đầu, xét ở thời điểm hiện tại, người có thể sánh ngang với Ngô Vũ Sâm đúng là chỉ có Lâm Lĩnh Đông, nhưng tương lai có lẽ phải tính thêm một Đỗ Kỳ Phong nữa.

Trong lĩnh vực phim xã hội đen Hong Kong, Đỗ Kỳ Phong mới là nhân vật đại diện thường được đặt lên bàn cân so sánh với Ngô Vũ Sâm.

Mặc dù cả hai đều tập trung vào thế giới xã hội đen, những người hùng khác biệt và tình nghĩa nam nhi, nhưng phim của Đỗ Kỳ Phong lại rất khác so với phim của Ngô Vũ Sâm.

Điểm quan trọng nhất là phim của Đỗ Kỳ Phong thường đặt chủ đề lên hàng đầu, sau đó mới xem xét phong cách và phương thức thể hiện phù hợp, trong khi phim của Ngô Vũ Sâm lại ưu tiên phong cách mỹ học bạo lực và không khí dồn dập, mãn nhãn.

Đương nhiên hiện tại Đỗ Kỳ Phong vẫn đang quay các phim thể loại khác để tích lũy kinh nghiệm, nên việc Văn Tuyển đặt loạt phim 《Phong Vân》 của Lâm Lĩnh Đông và loạt phim 《Anh Hùng Bản Sắc》 của Ngô Vũ Sâm lên so sánh cũng không có gì sai.

Sau 《Anh Hùng Bản Sắc》, giới điện ảnh Hong Kong dấy lên một làn sóng quay phim xã hội đen.

Nhưng do việc tranh nhau làm phim một cách cẩu thả, lại phải đối mặt với sự cạnh tranh mạnh mẽ của các bộ phim kỹ xảo kinh phí lớn, dòng phim này nhanh chóng suy tàn.

Năm nay, 《Giám Ngục Phong Vân》 gặt hái được nhiều thành công tại giải Kim Tượng, phim xã hội đen lại có dấu hiệu trỗi dậy.

Văn Tuyển thầm đoán rằng kịch bản mà Lâm Hựu Luân muốn anh viết rất có thể liên quan đến đề tài xã hội đen.

Điều này cũng có thể giải thích lý do tại sao Lâm Hựu Luân không tự mình viết, mà lại phải tìm người khác.

Với một nhân vật có vị thế như Lâm Hựu Luân, điều kiêng kỵ nhất chính là dính dáng đến xã hội đen.

"Bất kể là Ngô Vũ Sâm hay Lâm Lĩnh Đông, nhân vật chính trong phim xã hội đen của họ đều là những người đã trưởng thành.

Chương 373

Tôi đang nghĩ, liệu có thể có một loại phim xã hội đen chuyên tập trung vào quá trình trưởng thành của những người trẻ, dùng góc nhìn của họ để kể câu chuyện về giang hồ trên màn ảnh hay không?" Lời của Lâm Hựu Luân khiến Văn Tuyển chìm vào suy tư.

Phim xã hội đen Hong Kong quả thực rất ít quan tâm đến khía cạnh này.

Lâm Hựu Luân đề xuất ra, Văn Tuyển theo bản năng cảm thấy đây là một ý tưởng rất hay.

Lâm Hựu Luân uống một ngụm cà phê, rồi từ tốn kể cho Văn Tuyển nghe về ý tưởng câu chuyện của mình.

Một nhóm thanh niên lớn lên trong môi trường phức tạp, vì muốn vươn lên mà gia nhập xã hội đen, sau đó nhiều lần liều mạng vì bang phái, cuối cùng trưởng thành thành người có tiếng nói trong một khu vực.

Nghe qua thì chẳng giống phim xã hội đen chút nào, nếu bỏ đi những cảnh bạo lực chém giết trong câu chuyện, thì nó hoàn toàn là một câu chuyện phấn đấu truyền cảm hứng.

Văn Tuyển xuất thân từ tầng lớp bình dân ở Hong Kong, có sự quan tâm đặc biệt đến đời sống và văn hóa thanh niên của tầng lớp dưới, vì vậy câu chuyện của Lâm Hựu Luân rất dễ dàng khơi dậy sự đồng cảm của anh.

Câu chuyện mà Lâm Hựu Luân kể cho Văn Tuyển thực chất chính là 《Cổ Hoặc Tử》, bộ phim được chuyển thể từ truyện tranh vài năm sau đó.

Loạt phim này vẫn giữ hình thức của một câu chuyện giang hồ chủ lưu, nhưng sự kết hợp khéo léo của nhiều yếu tố và cách ghép nối theo phong cách hậu hiện đại đã khiến bộ phim mang một phong cách cá tính và thời thượng.

Đặc điểm nổi bật nhất của phim là nắm bắt được bản chất văn hóa thanh niên Hong Kong, xây dựng nhân vật phù hợp với trạng thái tinh thần của những người trẻ có ý thức phản kháng mạnh mẽ và tư duy cá tính.

Phim gán những phẩm chất tốt đẹp của nam giới như khí phách ngút trời, dám làm dám chịu, trọng tình trọng nghĩa cho những nhân vật bên lề xã hội, từ đó tạo ra những nhân vật anh hùng xã hội đen độc đáo như Trần Hạo Nam, Sơn Kê. 《Cổ Hoặc Tử》 được công chiếu vào thời điểm phim Hong Kong những năm 90 đang trên đà đi xuống, với doanh thu phòng vé cao và phong cách thời thượng mới mẻ, nó đã tạo thành một loạt phim có sức hút phòng vé cực lớn, mang lại một cú chấn động mạnh mẽ cho điện ảnh Hong Kong.

Dưới sự ảnh hưởng của loạt phim 《Cổ Hoặc Tử》, làng điện ảnh Hong Kong xuất hiện hàng loạt phim về "cổ hoặc tử", "cổ hoặc nữ", dấy lên một làn sóng phim "cổ hoặc tử" rầm rộ, trở thành hiện tượng đáng chú ý nhất của điện ảnh Hong Kong cuối thế kỷ 20.

Sự thành công của 《Cổ Hoặc Tử》, ngoài sự mới lạ độc đáo của đề tài phim, còn có mối liên hệ lớn với thực tế xã hội Hong Kong lúc bấy giờ.

Giữa và cuối những năm 90, kinh tế Hong Kong phát triển chậm lại, gây khó khăn cho sự sinh tồn của tầng lớp bình dân vốn đã không giàu có.

Cùng với nỗi lo về tương lai sau khi Hong Kong được trao trả, tất cả những điều này tích tụ thành một nỗi lo âu tiềm ẩn sâu trong lòng

người dân Hong Kong.

Và 《Cổ Hoặc Tử》 thực chất chính là một lần giải tỏa tâm lý này của khán giả Hong Kong trên màn ảnh.

Hiện tại, tình hình xã hội Hong Kong rất giống với mười năm sau: thị trường chứng khoán sụp đổ gây tổn thất nặng nề cho kinh tế, người dân tầng lớp dưới gặp khó khăn trong cuộc sống, cộng thêm nỗi lo về việc trao trả, xã hội tồn tại một tâm trạng lo âu phổ biến.

Chính vì nhìn thấu điểm này, Lâm Hựu Luân mới quyết định đưa 《Cổ Hoặc Tử》 lên màn ảnh sớm hơn.

Hơn nữa, loạt phim 《Cổ Hoặc Tử》 rất phù hợp với nhu cầu hợp tác giữa Lâm Hựu Luân và Vĩnh Thịnh.

Loạt phim này có nhiều phần tiếp theo, và có thể phát triển ra nhiều bộ phim cùng thể loại hơn nữa.

Có thể dự đoán rằng, trong một thời gian dài sắp tới, Vĩnh Thịnh sẽ không còn phải lo lắng về việc không tìm được đề tài phim phù hợp nữa.

Sau khi nghe xong ý tưởng câu chuyện 《Cổ Hoặc Tử》 của Lâm Hựu Luân, Văn Tuyển lập tức đưa ra một vấn đề rất thực tế.

Hồng Hưng Xã trong 《Cổ Hoặc Tử》 rõ ràng là ám chỉ Tân Nghĩa An ngoài đời thực, còn kẻ thù không đội trời chung của Hồng Hưng là Đông Hưng Xã, đương nhiên là chỉ 14K.

Văn Tuyển lo lắng việc làm phim như vậy sẽ gây ra sự bất mãn của các thế lực bang phái ngoài đời.

Trước những năm tám mươi, 14K luôn là băng đảng có số lượng thành viên đông nhất Hong Kong, nhưng sau khi ông trùm Cát Triệu Hoàng qua đời vì bệnh vào năm 1953, băng đảng này luôn trong tình trạng chia năm xẻ bảy.

Sau những năm tám mươi, vị trí bá chủ giang hồ bị Tân Nghĩa An thay thế.

Tân Nghĩa An phát triển đến nay, thành viên có khoảng hơn hai mươi vạn người, cơ cấu tổ chức khá hoàn thiện, có "Ngũ hổ thập kiệt", và ở các khu vực chính đều có "tọa quán".

Tổ chức nội bộ của họ rất chặt chẽ, cấp bậc nghiêm ngặt, chỉ tôn sùng một "đại ca đầu rồng", thành viên chỉ trung thành với gia tộc họ Hướng, bên dưới chia thành các khu, mỗi khu có một người đứng đầu, dưới nữa lại có các chi nhánh với "tọa quán" và "tra số", cấp trên quản lý cấp dưới.

Hồng Hưng Xã trong 《Cổ Hoặc Tử》 về cơ bản được xây dựng dựa trên nguyên mẫu Tân Nghĩa An, mà giới giải trí luôn là khu vực bị xã hội đen xâm nhập nặng nề, đặc biệt là còn tồn tại một công ty điện ảnh có bối cảnh Tân Nghĩa An như Vĩnh Thịnh, người bình thường rất ít khi dám động đến đề tài này.

"Anh không cần lo lắng về điều đó.

Kịch bản sau khi viết xong, vốn dĩ là để Vĩnh Thịnh quay.

Mà những chuyện anh lo lắng, đối với Vĩnh Thịnh căn bản không phải là vấn đề." Câu nói cuối cùng của Lâm Hựu Luân đã hoàn toàn xóa tan nỗi lo của Văn Tuyển.

Anh đồng ý viết kịch bản theo yêu cầu của Lâm Hựu Luân và hứa sẽ hoàn thành công việc trong thời gian ngắn nhất. --- Vừa tiễn Văn Tuyển đi, Trần Minh Anh liền gọi điện đến, hẹn Lâm Hựu Luân chiều cùng uống trà chiều, địa điểm cũng được định ở một quán trà thuộc sở hữu của Hướng Hoa Cường.

Lâm Hựu Luân đến quán trà theo giờ hẹn, đã có người đợi sẵn ở cửa, chuyên trách dẫn đường.

Tầng một của quán trà vẫn hoạt động bình thường, còn tầng hai vì để sắp xếp cho cuộc gặp của Lâm Hựu Luân, Hướng Hoa Cường đã sớm dặn không tiếp khách ngoài, nên cả tầng lầu đều rất yên tĩnh.

Lâm Hựu Luân vừa bước đến đầu cầu thang, Hướng Hoa Cường đã sải bước nhanh chóng ra đón, chìa tay ra nhiệt tình nói: "Anh Lâm, lâu rồi không gặp!" "Anh Hướng tiếp quản công ty điện ảnh Vĩnh Thịnh, tôi còn chưa kịp chúc mừng, hôm nay tiện thể bù lại!" Hướng Hoa Cường ha ha cười lớn, "Anh Lâm khách sáo quá, mời vào trong!" Vị trí Hướng Hoa Cường sắp xếp là hai chiếc ghế sofa mềm đối diện nhau.

Khi Lâm Hựu Luân đến gần, Trần Minh Anh đứng dậy từ chỗ ngồi, gật đầu chào Lâm Hựu Luân, và cùng đứng dậy với bà còn có một người phụ nữ khác.

Người phụ nữ này trông chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Lâm Hựu Luân ngồi đối diện, ánh mắt cứ nhìn thẳng vào cô.

Cô mặc một chiếc áo sơ mi lụa được cắt may rất vừa vặn, trước ngực lộ ra một vệt áo lót trắng muốt, hai chiếc cúc trên cùng được cởi ra, để lộ làn da trắng ngần dưới cổ.

Dù đang cúi mặt, Lâm Hựu Luân vẫn có thể nhìn ra đường nét gương mặt của cô… Với con mắt tinh tường của Lâm Hựu Luân, ấn tượng đầu tiên đã khẳng định đối phương là một mỹ nữ.

Sự chú ý của Lâm Hựu Luân bị người phụ nữ ngồi đối diện thu hút, Hướng Hoa Cường và Trần Minh Anh ngồi bên cạnh nhìn nhau cười, rõ ràng phản ứng của Lâm Hựu Luân đã nằm trong dự liệu của họ.

"Quên giới thiệu với anh Lâm, đây là nữ diễn viên mới mà công ty chúng tôi phát hiện ra.

A Mẫn, còn không mau chào anh Lâm đi?" Trần Minh Anh giới thiệu bên cạnh.

"Chào anh Lâm." Người phụ nữ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Lâm Hựu Luân, cơ thể vô tình hay hữu ý từ từ dựa vào ghế, có vẻ hơi lười biếng, mái tóc tùy ý xõa trên hai vai.

Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng nhìn rõ dung mạo của người phụ nữ này, và anh sững sờ!

Cô có một gương mặt rất quyến rũ, khóe mắt và đuôi mày đều hơi xếch lên, trong đôi mắt dường như bẩm sinh đã mang một nét xuân tình.

Khi cô nhìn người khác, thường khiến người ta hiểu lầm rằng cô đang liếc mắt đưa tình.

Nhưng điều thực sự khiến Lâm Hựu Luân kinh ngạc không phải là vẻ đẹp của cô, mà là anh đã gặp "người quen".

Trương Mẫn, nữ diễn viên hợp tác nhiều nhất với Chu Tinh Trì trong các bộ phim ở kiếp sau, cũng là ngôi sao nữ nổi tiếng và đóng nhiều phim nhất những năm 90.

Lâm Hựu Luân không ngờ lần đầu tiên gặp cô lại trong hoàn cảnh như thế này.

Hướng Hoa Cường và Trần Minh Anh chỉ nghĩ rằng Lâm Hựu Luân bị vẻ ngoài của Trương Mẫn thu hút.

Lúc này Trần Minh Anh bắt đầu giới thiệu: "A Mẫn vốn là học viên của lớp đào tạo Á Thị, tôi thấy cô ấy rất có tiềm năng nên đã ký hợp đồng.

Hôm nay đưa cô ấy đến đây cũng là muốn nhờ anh Lâm sau này chiếu cố nhiều hơn." Chu Tinh Trì không gia nhập Vĩnh Thịnh như kiếp trước, nên lúc này Trần Minh Anh vẫn đang đau đầu không biết

làm thế nào để lăng xê Trương Mẫn.

Lâm Hựu Luân thì có ý muốn tác hợp cho Trương Mẫn và Chu Tinh Trì, nhưng trước đó, anh đã có sẵn một vai diễn thích hợp cho Trương Mẫn.

Nữ chính Tế Tế Lạp trong 《Cổ Hoặc Tử I: Người Trong Giang Hồ》, vai diễn này trong bản gốc do hoa đán thế hệ mới của Vô Tuyến là Lê Tư thủ vai.

Chương 374

Mà Lê Tư bây giờ mới chỉ là một cô bé mười mấy tuổi, đương nhiên không thể đóng vai này.

Vốn dĩ Lâm Hựu Luân còn đang đau đầu không biết tìm ai đóng vai này, sự xuất hiện của Trương Mẫn đã trực tiếp giúp anh giải quyết vấn đề nan giải này.

Lâm Hựu Luân nói ý tưởng này với Hướng Hoa Cường và Trần Minh Anh, cả hai đều không có ý kiến.

Từ Trương Mẫn mà dẫn đến bộ phim hợp tác giữa hai bên, cả Hướng Hoa Cường, Trần Minh Anh hay Lâm Hựu Luân đều không ngờ tới.

Chưa kịp nghe Lâm Hựu Luân kể chi tiết về câu chuyện của 《Cổ Hoặc Tử》, Hướng Hoa Cường đã vội hỏi một câu: "Kịch bản bộ phim này là do anh Lâm viết phải không?" Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Ý tưởng câu chuyện là do tôi đề xuất, nhưng người viết kịch bản cụ thể là người khác." Hướng Hoa Cường nhíu mày, "Nói cách khác, bộ phim này không hoàn toàn được coi là tác phẩm của anh Lâm?" Lâm Hựu Luân biết Hướng Hoa Cường đang lo lắng điều gì.

Hướng Hoa Cường tìm anh hợp tác, không gì khác ngoài việc nhắm vào các tác phẩm do anh biên kịch đều có bảo chứng phòng vé cực cao.

Bây giờ kịch bản không phải do anh viết, trong mắt Hướng Hoa Cường, rủi ro đầu tư quay bộ phim này đã tăng lên rất nhiều.

"Nếu anh Hướng không yên tâm, tôi có thể đích thân làm giám chế cho bộ phim này." Lâm Hựu Luân nói vậy, Hướng Hoa Cường cũng yên tâm hơn nhiều.

Nhưng Trần Minh Anh lại nhận ra dường như Lâm Hựu Luân vẫn có chút dè dặt trong chuyện này.

Ban đầu bà còn không hiểu, nhưng sau khi Lâm Hựu Luân kể cho họ nghe toàn bộ nội dung của 《Cổ Hoặc Tử》, bà mới đột nhiên hiểu ra.

Bộ phim này có nội dung liên quan đến xã hội đen rất nghiêm trọng, với thân phận của Lâm Hựu Luân, thật sự không tiện trực tiếp làm biên kịch cho phim.

Hướng Hoa Cường thì không nghĩ nhiều như vậy, ông chỉ cảm thấy câu chuyện này rất hợp khẩu vị của mình.

Thậm chí dưới sự đề nghị của Lâm Hựu Luân, ông còn quyết định đích thân đóng vai ông trùm Hồng Hưng, Tưởng tiên sinh, trong phim.

Trương Mẫn ở bên cạnh tò mò liếc nhìn Lâm Hựu Luân.

Trong số những người cô từng tiếp xúc, ai nói chuyện trước mặt Hướng Hoa Cường cũng đều hoặc là cung kính, hoặc là cẩn thận từng li từng tí.

Đây là lần đầu tiên cô thấy có người nói chuyện thoải mái, tự nhiên như vậy trước mặt Hướng Hoa Cường.

Lâm Hựu Luân nói rất nhiều với Hướng Hoa Cường về ý tưởng của bộ phim 《Cổ Hoặc Tử》, trong đó bao gồm cả việc lựa chọn nam chính và đạo diễn.

Hai vai diễn kinh điển Trần Hạo Nam và Sơn Kê, tự nhiên vẫn do Trịnh Y Kiện và Trần Tiểu Xuân thủ vai, còn đạo diễn thì Lâm Hựu Luân đề cử Lưu Vĩ Cường.

Hướng Hoa Cường nghe cái tên Lưu Vĩ Cường có chút quen tai, "Là đạo diễn đã giúp anh Lâm quay 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》?" Lâm Hựu Luân gật đầu, "Anh ta hiện đang giúp tôi quay một

bộ phim khác, bộ phim đó có lẽ phải mất 2, 3 tháng nữa mới xong." Hướng Hoa Cường nghe phải đợi lâu như vậy, nhíu mày nói: "Đạo diễn khác không được sao?

Vương Tinh gần đây hình như không quay phim gì, tìm anh ta quay thì thế nào?" Hướng Hoa Cường biết Vương Tinh và Lâm Hựu Luân quan hệ không tầm thường, nên mới dùng Vương Tinh để thăm dò thái độ của Lâm Hựu Luân.

"Vương Tinh quay phim hài thì được, nhưng loại phim thiên về tả thực như thế này, anh ta không quay được đâu." Lâm Hựu Luân lắc đầu.

Loạt phim 《Cổ Hoặc Tử》 có thể gây ra tiếng vang lớn như vậy, chủ yếu là vì nó đã phá vỡ ở một mức độ nhất định các thể loại phim truyền thống và giá trị quan trên màn ảnh của Hong Kong, xây dựng nên phong cách hình ảnh và dàn nhân vật cá tính, thời thượng, trẻ trung.

Đồng thời, nó cũng tái hiện khá chân thực trên màn ảnh cuộc sống và quá trình phấn đấu trong xã hội đen của những thanh niên bên lề xã hội, học hành không có tương lai, sống trong môi trường phức tạp, mang đậm hương vị tả thực.

"Vậy đổi thành Lâm Lĩnh Đông thì sao?" Nói đến phong cách tả thực, Hướng Hoa Cường lập tức nghĩ đến Lâm Lĩnh Đông, người vừa giành giải Đạo diễn xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng năm nay.

"Lâm Lĩnh Đông mà quay bộ phim này, chắc chắn sẽ làm phim trở nên rất nặng nề, u ám, khán giả chưa chắc đã thích." Lâm Hựu Luân lại một lần nữa bác bỏ đề nghị của Hướng Hoa Cường.

Trương Mẫn ở bên cạnh xem mà thầm kinh hãi, đây là lần đầu tiên cô thấy có người không nể mặt Hướng Hoa Cường như vậy, mà lại còn là hai lần liên tiếp bác bỏ đề nghị của ông.

Hướng Hoa Cường nhíu mày, không nói gì.

Trần Minh Anh mở lời hỏi: "Phải đợi hai ba tháng, thời gian này có phải là hơi lâu không?" "Kịch bản hoàn thiện ít nhất cũng phải mất nửa tháng, sau đó chuẩn bị tiền kỳ cũng mất khoảng một tháng, thực ra thời gian phải đợi thực sự chỉ khoảng hơn một tháng, và…" Lâm Hựu Luân nhìn biểu cảm của Hướng Hoa Cường và Trần Minh Anh, rồi mới nói tiếp: "Trong kế hoạch của tôi, cả loạt phim 《Cổ Hoặc Tử》 sẽ có khoảng 5-6 phần.

Và chỉ cần phần đầu tiên thành công, còn có thể lấy riêng một nhân vật ra làm một phần ngoại truyện, ít nhất có thể phát sinh ra hơn mười bộ phim liên quan." Lâm Hựu Luân còn chưa nói hết, mắt Hướng Hoa Cường đã sáng rực lên.

Năm đó khi quay 《Đổ Thần》, ông từng phàn nàn với Lâm Hựu Luân rằng phần tiếp theo quá ít.

Vốn dĩ phim cờ bạc là do Vĩnh Thịnh làm nổi lên, nhưng sau khi nó trở thành một trào lưu, phần lớn doanh thu phòng vé lại bị các công ty điện ảnh ăn theo, tranh nhau làm phim cướp mất.

Lâm Hựu Luân chỉ viết 《Đổ Thần 1》, 《Đổ Thần 2》 là do Vương Tinh dựa trên khung truyện mà Lâm Hựu Luân đưa cho để tìm người viết kịch bản.

Phim sau khi ra mắt, doanh thu cũng được hơn 30 triệu, chỉ là không gây tiếng vang như phần đầu. 《Đổ Thần 3》 là kịch bản do Vĩnh Thịnh tự sản xuất, đạo diễn cũng đổi người khác, vẫn mời Châu Nhuận Phát đóng, nhưng đáng tiếc doanh thu chỉ có 20 triệu.

Thấy đề tài này đã không còn gì để khai thác, Vĩnh Thịnh mới từ bỏ ý định tiếp tục làm phần tiếp theo.

Vương Tinh thành lập công ty điện ảnh của riêng mình, Lâm Hựu

Luân lại giúp anh ta viết 《Đổ Hiệp》, người đầu tư cho Vương Tinh vẫn là Vĩnh Thịnh.

Bộ phim này trong bối cảnh phim cờ bạc đã tràn lan, vẫn đạt được doanh thu hơn 38 triệu.

Lúc này Hướng Hoa Cường mới nhận thức sâu sắc rằng, một kịch bản hay thật sự có ảnh hưởng rất lớn đến thành công của một bộ phim.

Lần này Hướng Hoa Cường vốn chỉ nghĩ có thể xin được một kịch bản từ tay Lâm Hựu Luân đã là mãn nguyện lắm rồi, không ngờ Lâm Hựu Luân lại mang đến cho ông một bất ngờ lớn như vậy.

Chưa nói đến những bộ phim phát sinh, chỉ riêng lời hứa về 5 đến 6 phần tiếp theo đã khiến Hướng Hoa Cường vô cùng phấn khích.

Tính mỗi phần doanh thu 30 triệu, sáu phần đã có gần 200 triệu doanh thu, trừ đi phần chia cho rạp chiếu, Vĩnh Thịnh ít nhất cũng thu về từ 80 triệu đến 100 triệu.

Đợi thêm một hai tháng để đổi lấy một loạt phim có thể thu lợi lâu dài, điều kiện như vậy đưa ra, Hướng Hoa Cường căn bản không thể từ chối. --- "CUT!" Nhĩ Đông Thăng đứng dậy từ sau máy quay, chỉ vào Trịnh Y Kiện đang đóng cặp với Trương Mạn Ngọc mà gầm lên: "Tao không cần mày làm dáng, tao cần là biểu cảm, biểu cảm mày hiểu không?" Trịnh Y Kiện đứng đó không biết phải nói gì.

Từ khi thay thế Khương Đại Vệ bị thương nặng để vào đoàn phim 《Sinh Tử Thì Tốc》, cậu gần như ngày nào cũng bị Nhĩ Đông Thăng mắng vài lần, đặc biệt là khi đóng cảnh đối diễn với Trương Mạn Ngọc, một cảnh quay thường phải quay đi quay lại nhiều lần mới qua.

"Được rồi, nghỉ mười phút, sau đó quay lại cảnh này!" Nhĩ Đông Thăng phất tay, quay đầu gọi phó đạo diễn đến bàn bạc công việc,

không thèm để ý đến Trịnh Y Kiện nữa.

"Anh ta tính tình như vậy đấy, từ từ rồi cậu sẽ quen thôi." Trương Mạn Ngọc an ủi Trịnh Y Kiện.

Trịnh Y Kiện như một đứa trẻ làm sai, gãi gãi gáy xin lỗi Trương Mạn Ngọc: "Đều là do em không tốt, làm liên lụy cả chị Mạn Ngọc." Trương Mạn Ngọc bật cười, che miệng nói: "Thật ra trước đây chị cũng giống như em, đóng phim thường xuyên bị người ta mắng, mà dù có cố gắng diễn thế nào, vẫn bị nói là bình hoa di động không có kỹ năng diễn xuất.

Sau này mọi người đều khen chị đã sáng dạ ra, biết diễn rồi.

Thật ra là chị bị mắng nhiều, rồi bắt đầu biết cách tự kiểm điểm bản thân, nên bây giờ chị rất cảm ơn những người đã mắng chị lúc đó." Hai người đang nói chuyện, thì bên kia phó đạo diễn đột nhiên gọi: "Trịnh Y Kiện, cậu qua đây một chút!" Trịnh Y Kiện quay đầu lại, thấy bên cạnh vị phó đạo diễn còn có Nhĩ Đông Thăng với vẻ mặt không mấy thiện cảm, cảm giác đầu tiên là tiêu rồi, bị đạo diễn thấy mình và bạn gái cũ của ông ta đứng đây nói cười, chắc chắn lại sắp bị mắng một trận nữa.

Trương Mạn Ngọc không nói gì, gật đầu với Trịnh Y Kiện rồi bỏ đi.

Trịnh Y Kiện cứng đờ người đi đến trước mặt Nhĩ Đông Thăng và vị phó đạo diễn, vốn đã chuẩn bị tinh thần bị mắng, không ngờ vị phó đạo diễn lại nói với cậu, hôm nay cậu không cần phải quay nữa.

Trịnh Y Kiện ngớ người ra, đây là định đuổi mình ra khỏi đoàn phim sao?

Trịnh Y Kiện bị Lâm Hựu Luân loại khỏi 《Giọng Hát Hay》 đã đủ xui xẻo rồi, nếu bây giờ lại bị Nhĩ Đông Thăng đuổi khỏi đoàn

phim 《Sinh Tử Thì Tốc》, thì cậu đúng là xui tận mạng rồi.

"Đạo diễn Nhĩ, anh cho em một cơ hội nữa được không, em bảo đảm sau này nhất định sẽ diễn theo yêu cầu của anh, cầu xin anh đó!" Nhĩ Đông Thăng nghe vậy, mặt tức đến trắng bệch, gắt gỏng mắng: "Tao nói không cho mày diễn nữa à?

Hôm nay là cho mày nghỉ nửa ngày, có người muốn gặp mày!" Địa điểm Lâm Hựu Luân hẹn Trịnh Y Kiện vẫn là trung tâm game lần trước.

Lần này Trịnh Y Kiện cố ý đến sớm một tiếng, tưởng rằng Lâm Hựu Luân sẽ giống lần trước đang chơi game ở đây, không ngờ lại đến công cốc.

Rảnh rỗi không có gì làm, anh bèn mua một ít xèng, chuẩn bị chơi vài ván trước.

Anh tìm một máy game ngồi xuống, bên cạnh liền có một gã đeo kính râm đi tới.

Chương 375

Đối phương ngồi xuống, tháo kính râm, đang định bỏ xèng vào máy game thì nghiêng đầu thấy Trịnh Y Kiện chơi khá hay, liền tỏ ra hứng thú, ghé lại nói: "Anh bạn, chơi một mình chán lắm, hay là chúng ta đấu một ván?" Trịnh Y Kiện mắt vẫn dán vào màn hình, không nhìn kỹ tướng mạo của đối phương: "Được thôi, anh qua bên tôi tham gia vào game là được." Người kia vui vẻ chuyển sang bên trái Trịnh Y Kiện, bỏ một đồng xèng vào, chọn nhân vật rồi tham gia vào game của anh, hai người cùng nhau hợp lực qua màn.

Cả hai đều chơi rất nhập tâm, ngoài lúc phối hợp với nhau thì nhắc đối phương một câu, còn lại mắt đều dán chặt vào màn hình của mình, tiếng cần điều khiển và các nút bấm vang lên "bôm bốp" dưới tay hai người.

Chơi xong một màn, lòng bàn tay cả hai đã rịn mồ hôi.

Lúc Trịnh Y Kiện lau tay, anh quay đầu nhìn đối phương một cái, đầu đinh, mày rậm mắt to, tướng mạo có chút bụi bặm.

Trịnh Y Kiện hơi sững người, anh nhận ra khuôn mặt này, vì trong bộ phim khoa học viễn tưởng đình đám của Hong Kong thời gian trước là 《Hắc siêu đặc cảnh tổ》, đặc vụ J cũng có ngoại hình y hệt gã này. "Suỵt!" Đối phương đặt ngón trỏ lên môi, ra hiệu im lặng với Trịnh Y Kiện, rồi chìa tay ra nói: "Tôi là Trần Hiểu Xuân." Trịnh Y Kiện có chút khó tin nhìn Trần Hiểu Xuân: "Anh thật sự là diễn viên chính của bộ phim đó sao?" Trần Hiểu Xuân nhún vai, nói rất tùy tiện: "Chắc là tôi rồi." "Chào anh, tôi là Trịnh Y Kiện." Trịnh Y Kiện bắt tay Trần Hiểu Xuân, tự giới thiệu.

Trần Hiểu Xuân bị nhận ra thân phận, vốn định đeo kính râm đổi

máy game khác, nhưng nghe thấy cái tên Trịnh Y Kiện, chiếc kính râm vừa chuẩn bị đeo lên mặt lại được đặt xuống. "Cậu là Trịnh Y Kiện?" Trịnh Y Kiện chỉ vào mình: "Anh biết tôi à?" "Cậu từng tham gia 《Good Voice》 đúng không?" "Sao anh..." Trịnh Y Kiện lộ vẻ kinh ngạc, nhưng thực tế đã ngầm thừa nhận lời nói của Trần Hiểu Xuân. "Thật ra tôi rất thích ca hát, nếu không phải vì có cơ hội đóng phim lần này, nói không chừng tôi cũng đã đăng ký tham gia 《Good Voice》 rồi." Trần Hiểu Xuân đặt tay lên máy game, quay người về phía Trịnh Y Kiện, hứng khởi trò chuyện với anh: "《Good Voice》 kỳ nào tôi cũng xem, lúc vòng đầu tiên tôi có đặc biệt chú ý đến cậu, lúc đó tôi còn gọi điện thoại bình chọn ủng hộ cậu nữa, chỉ là không ngờ cậu lại bị loại.

Tôi thấy mấy thí sinh được vào vòng trong, có mấy người hát còn không hay bằng cậu." Trịnh Y Kiện cười khổ, thực ra anh không phải bị loại, mà là bị Lâm Hựu Luân "đá" ra ngoài, nhưng lời này không thể nói thẳng với Trần Hiểu Xuân được. "Bây giờ cậu vẫn tiếp tục ca hát, hay là..." "Tôi đang đóng một bộ phim điện ảnh." Trần Hiểu Xuân vốn định động viên Trịnh Y Kiện vài câu, không ngờ câu trả lời của anh lại khiến gã kinh ngạc, gã chỉ vào Trịnh Y Kiện, miệng há to: "Cậu cũng đóng phim, vậy nói thế chúng ta là đồng nghiệp à?" Trịnh Y Kiện gật đầu: "Chắc là vậy, nhưng tôi không biết diễn xong bộ phim này có tiếp tục làm diễn viên nữa không." "Là vì kịch bản không tốt, hay là cậu không hài lòng với vai diễn của mình?" Trần Hiểu Xuân hỏi. "Chắc là vấn đề của bản thân tôi thôi." Trịnh Y Kiện không muốn nói nhiều về vấn đề này.

Trần Hiểu Xuân ra vẻ người từng trải vỗ vỗ vai Trịnh Y Kiện, an ủi anh: "Thật ra không sao cả, không diễn được thì cậu vẫn có thể hát, tôi tin người có tài nhất định sẽ không bị mai một đâu." Trịnh Y Kiện gật đầu với Trần Hiểu Xuân: "Cảm ơn nhé." "À phải rồi, cậu đóng

phim gì vậy?" Trần Hiểu Xuân đổi chủ đề. "Kể về một tên côn đồ bắt cóc xe buýt, rồi tôi đóng vai cảnh sát đến giải cứu, bắt kẻ xấu." Trịnh Y Kiện kể lại cốt truyện của 《Sinh tử thì tốc》 một cách rất đơn giản.

Trần Hiểu Xuân ban đầu tưởng Trịnh Y Kiện chỉ đóng một vai phụ không đáng chú ý, nhưng nghe giọng điệu của anh, vai diễn của anh có vẻ không hề nhẹ.

Trần Hiểu Xuân dẹp bỏ tâm lý xem thường, hứng thú nhìn Trịnh Y Kiện: "Hợp tác với cậu có ngôi sao lớn nào không?" "Cái này..." Trịnh Y Kiện do dự một chút, "Trương Mạn Ngọc và Địch Long có được tính không?" "Mẹ nó!" Trần Hiểu Xuân vỗ mạnh vào vai Trịnh Y Kiện, "Cậu không đùa đấy chứ?" "Tôi nói thật đấy." Trịnh Y Kiện nghiêm túc nói. "Vậy thì hai chúng ta thật có duyên, anh Địch Long cũng đóng chung 《Hắc siêu đặc cảnh tổ》 với tôi.

Lần này anh ấy đóng cộng sự hay cấp trên của cậu?" Trần Hiểu Xuân phấn khích hỏi. "Đều không phải, trong phim ông ấy đóng vai phản diện lớn." Trịnh Y Kiện cho Trần Hiểu Xuân một câu trả lời bất ngờ. "Cậu đóng phim nào thế, đạo diễn có phải Nhĩ Đông Thăng không?" Trần Hiểu Xuân từ những thông tin Trịnh Y Kiện tiết lộ, liên tưởng đến một bộ phim.

Trịnh Y Kiện sững người, Trần Hiểu Xuân đã đoán ra rồi, anh cũng không có gì phải giấu nữa, bèn kể hết chuyện của mình trong đoàn phim. "Thì ra cậu chính là diễn viên thay thế Khương Đại Vĩ." Trần Hiểu Xuân từ lúc gặp Trịnh Y Kiện, mọi chuyện liên tục nằm ngoài dự đoán của gã, bây giờ gã đã có chút kinh ngạc đến tê dại. "Thật ra tôi cũng không muốn." Trịnh Y Kiện cười khổ.

Trần Hiểu Xuân trừng lớn mắt: "Trước đây tôi thấy mình đã rất may mắn rồi, không ngờ cậu còn lợi hại hơn tôi, thế mà cậu còn phàn

nàn, vậy những người không bằng cậu chẳng phải đâm đầu vào tường chết à?" "Nữ chính là bạn gái cũ của đạo diễn, rồi lúc đóng phim đạo diễn cứ nhìn cậu chằm chằm bằng ánh mắt như dao găm, cậu sẽ cảm thấy thế nào, ít nhất tôi cảm thấy rất khó chịu, vai này còn khó diễn hơn cả cậu đánh nhau với người ngoài hành tinh nhiều!" Trịnh Y Kiện bắt đầu than thở với Trần Hiểu Xuân.

Trần Hiểu Xuân thở dài một hơi: "Ráng chịu đi, đợi đến lúc nổi tiếng sẽ tốt hơn nhiều." "Toàn nói chuyện của tôi, anh bây giờ đã nổi tiếng rồi, sao lại rảnh rỗi thế, còn có thời gian chạy đến đây chơi game, anh không nhận phim nào khác à?" Trịnh Y Kiện tò mò hỏi. "Hôm nay tôi đến đây có việc." Trần Hiểu Xuân bĩu môi, "Với lại cậu cũng thế còn gì?

Cậu đang ở đoàn phim mà cũng chạy ra được." Trịnh Y Kiện bực bội nói: "Có người hẹn tôi gặp ở đây, nếu không anh nghĩ tôi rảnh lắm à?" "Hẹn gặp ở nơi thế này?" Suy nghĩ đầu tiên trong đầu Trần Hiểu Xuân là không tin, suy nghĩ thứ hai là hoang đường, bởi vì gã cũng bị người ta hẹn đến đây gặp mặt.

Gã nghi ngờ Trịnh Y Kiện, chẳng phải cũng là đang nghi ngờ chính mình sao? "Tin hay không tùy cậu." Trịnh Y Kiện nhìn đồng hồ, "Người hẹn tôi sắp đến rồi, tôi phải đi đây, sau này có cơ hội nói chuyện sau." "Được thôi, có cơ hội nói chuyện sau." Trần Hiểu Xuân vẫy tay chào tạm biệt Trịnh Y Kiện.

Hai người đi về hai hướng khác nhau, đi một vòng trong trung tâm game, cuối cùng lại gặp nhau ở cùng một chỗ.

Ban đầu gặp nhau còn có thể giải thích là trùng hợp, nhưng tình huống hiện tại, cả Trịnh Y Kiện và Trần Hiểu Xuân đều cảm thấy có gì đó không đúng. "Cậu cũng đợi người ở đây à?" Trần Hiểu Xuân nhanh miệng hỏi.

Trịnh Y Kiện cũng định nói câu này, nhưng bị Trần Hiểu Xuân cướp lời. "Đúng vậy, không lẽ anh cũng đang đợi người ở đây?" "Cậu đoán trúng rồi đấy." Lần này Trần Hiểu Xuân không giấu giếm nữa, trực tiếp thừa nhận sự thật là mình đang đợi người. "Anh nói xem, chúng ta có phải đang đợi cùng một người không?" Trịnh Y Kiện nghĩ đến một khả năng.

Trần Hiểu Xuân quả quyết gật đầu: "Thật ra tôi cũng nghĩ vậy." "Người tôi đợi họ Lâm, còn anh?" Trịnh Y Kiện hỏi.

Trần Hiểu Xuân sững sờ: "Cậu cũng được anh Lâm hẹn đến à?" Nghe Trần Hiểu Xuân dùng một chữ "cũng", Trịnh Y Kiện liền biết mình đã đoán đúng.

Trịnh Y Kiện, Trần Hiểu Xuân còn chưa kịp trao đổi sâu hơn, Lâm Hựu Luân đã bước vào trung tâm game, sau lưng là hai vệ sĩ đi theo không nhanh không chậm, qua lớp kính râm cảnh giác quan sát xung quanh.

Lâm Hựu Luân nhìn quanh, thấy Trịnh Y Kiện và Trần Hiểu Xuân đứng cùng nhau, hơi ngạc nhiên, rồi đi tới.

Trịnh Y Kiện, Trần Hiểu Xuân cũng nhanh chóng bước tới, lúc chào hỏi Lâm Hựu Luân đều rất cẩn thận, thái độ cũng rất cung kính.

Lâm Hựu Luân hứng thú nhìn chằm chằm Trịnh Y Kiện, Trần Hiểu Xuân một lát, "Sao, hai cậu đã quen nhau trước rồi à?" "Tình cờ gặp, rồi nói chuyện vài câu, thế là quen nhau." Trần Hiểu Xuân giải thích vài câu, Trịnh Y Kiện cũng gật đầu theo.

Lâm Hựu Luân gật đầu: "Nếu đã quen nhau rồi, vậy tôi không giới thiệu nữa, nói ngắn gọn, hôm nay tôi tìm hai cậu đến đây, thật ra là tôi có một bộ phim, cần hai cậu cùng đóng chính, thế nào, không vấn đề gì chứ?" Trịnh Y Kiện, Trần Hiểu Xuân nhìn nhau, Lâm Hựu Luân đề xuất thẳng thừng như vậy, chẳng lẽ họ còn có thể từ chối sao?

Lâm Hựu Luân hẹn hai người gặp ở đây, vốn định vừa chơi game vừa nói chuyện này với họ, nhưng thấy hai người vẻ mặt câu nệ, liền biết ý định của mình có lẽ không thành rồi. "Đây không phải chỗ nói chuyện, đến quán cà phê gần đây ngồi đi, tôi sẽ nói qua nội dung kịch bản cho hai cậu, rồi cho tôi biết quyết định của các cậu." Khu vực gần trung tâm game này không có quán cà phê, cuối cùng Lâm Hựu Luân tìm được một quán trà, sau khi ngồi xuống, anh kể lại sơ lược câu chuyện của 《Cổ hoặc tử》 cho Trịnh Y Kiện và Trần Hiểu Xuân nghe.

Trịnh Y Kiện và Trần Hiểu Xuân đều xuất thân từ tầng lớp bình dân, tai nghe mắt thấy, đều hiểu biết ít nhiều về tình hình của các băng đảng xã hội đen, chính vì vậy, cả hai đều rất dễ nhập tâm vào câu chuyện này.

Trần Hiểu Xuân nghe xong câu chuyện, điều đầu tiên nghĩ đến là hỏi: "Trần Hạo Nam và Sơn Kê cuối cùng có trở mặt thành thù không?" Trịnh Y Kiện cũng rất quan tâm vấn đề này, cắm sừng anh em, tuy là bị người khác hãm hại, nhưng anh cảm thấy nếu thật sự vì chuyện này mà khiến anh em tốt trở mặt, trong lòng có chút khó chấp nhận. "Sơn Kê cuối cùng từ Đài Loan dẫn một đám anh em về giúp Trần Hạo Nam, hai người vẫn là anh em tốt." Lâm Hựu Luân đưa ra câu trả lời như vậy, Trịnh Y Kiện và Trần Hiểu Xuân lúc này mới yên tâm chấp nhận vai diễn của mình.

TV trong quán trà đang chiếu tin tức về cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm nay, màn hình chuyển cảnh, Lý Gia Hân xuất hiện thoáng qua hai giây, rồi ống kính lại chuyển sang những thí sinh khác lọt vào vòng trong. "Anh Lâm?" Trần Hiểu Xuân thử gọi một tiếng.

Lâm Hựu Luân dời mắt khỏi màn hình TV, áy náy nhún vai với Trần Hiểu Xuân và Trịnh Y Kiện: "Xin lỗi, tôi lơ đãng rồi, lúc nãy chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?" "Anh Lâm bảo chúng tôi xem xét có

nhận vai trong 《Cổ hoặc tử》 hay không." Trịnh Y Kiện trả lời.

Lâm Hựu Luân nhìn hai người: "Vậy là các cậu đã có quyết định rồi?" Trần Hiểu Xuân, Trịnh Y Kiện nhìn nhau, rồi cùng gật đầu. "Qua một thời gian nữa sẽ có người thông báo cho các cậu khi nào khai máy..." Lâm Hựu Luân cuộn tờ báo trên bàn lại, đứng dậy ra hiệu nói: "Có vấn đề gì cứ gọi điện cho tôi." Trần Hiểu Xuân, Trịnh Y Kiện cũng đứng dậy theo, Lâm Hựu Luân đè tay bảo họ ngồi xuống, quay đầu gọi nhân viên phục vụ lại, đưa cho đối phương 1000 đô la Hong Kong: "Số tiền này coi như thanh toán cho bàn này, còn dư thì coi như tiền boa." Cho nhân viên phục vụ kia đi rồi, Lâm Hựu Luân quay đầu lại, nói với Trần Hiểu Xuân, Trịnh Y Kiện: "Tôi có việc gấp cần xử lý, các cậu cứ tiếp tục nói chuyện, thích ăn gì uống gì cứ gọi thoải mái." Có Lâm Hựu Luân ở đó, Trần Hiểu Xuân và Trịnh Y Kiện có một số chủ đề cũng không thể nói chuyện thoải mái, vì vậy Lâm Hựu Luân dứt khoát để lại không gian cho hai người họ, mà cảnh tượng vừa thấy trên TV, quả thực đã khiến anh nhớ ra một chuyện.

Sắp đến chung kết Hoa hậu Hong Kong rồi, cũng đến lúc nên liên lạc với bên đó một chút.

Từ quán trà đi ra, ngồi lên xe, Lâm Hựu Luân cầm chiếc điện thoại di động "cục gạch", bấm một dãy số. "Cô Lưu, tôi Lâm Hựu Luân đây!" —— Cô Lưu đẩy cửa vào, Lý Gia Hân đang ngồi khoanh chân trên giường, xung quanh bày đầy báo, đều là những bài viết về cuộc thi Hoa hậu Hong Kong trong thời gian này, mà những tờ báo Lý Gia Hân thu thập, đều ít nhiều có đề cập đến cô, có tờ còn đăng ảnh của cô.

Lý Gia Hân ngẩng đầu nhìn cô Lưu, cười nói: "Chị Lisa, chị ra ngoài lâu như vậy, không phải là đang nấu cháo điện thoại với chồng đấy chứ?" "Trong đầu em cả ngày nghĩ cái gì vậy?" Cô Lưu đi tới, dọn dẹp đống báo Lý Gia Hân trải trên giường ra một chỗ có thể ngồi

xuống.

Lý Gia Hân cũng giúp thu dọn, miệng vẫn nói: "Em nghe thấy chị ở ngoài nói chuyện điện thoại với ai đó, thần thần bí bí, còn nói không phải nói chuyện với chồng, lẽ nào chị có người đàn ông khác ở ngoài?" "Thôi được rồi, thật sự thua em luôn!" Cô Lưu ôm trán, vẻ mặt rất đau đầu, "Còn nhớ năm ngoái chị giúp em nhảy việc khỏi công ty, rồi nói sẽ giúp em tham dự cuộc thi Hoa hậu Hong Kong không?" Phản ứng của cô Lưu khiến Lý Gia Hân cảm thấy rất kỳ lạ: "Bây giờ không phải chị đang giúp em sao?" "Trước khi chị từ chức, cũng chỉ là một quản lý nhỏ của công ty, tiền tiết kiệm trong tay cũng chỉ có mấy chục vạn, mà trước và sau khi tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, số tiền tiêu vào em, chỉ riêng hai khoản huấn luyện lễ nghi và thiết kế tạo hình đã gần năm mươi vạn..." Cô Lưu nói đến đây, ánh mắt phức tạp nhìn Lý Gia Hân một cái.

Lý Gia Hân kinh ngạc che miệng, vẻ mặt vừa cảm động vừa ngạc nhiên nói: "Chị Lisa, chị đã dùng hết tiền tiết kiệm của mình cho em sao?" "Trừ phi chị bán nhà của mình đi, nếu không căn bản không thể có nhiều tiền như vậy...

Chương 376

Thật ra số tiền này ngay từ đầu không phải do chị bỏ ra." Cô Lưu nói cho Lý Gia Hân một tin tức khiến cô kinh ngạc đến tột độ. "Cái này... cái này..." Cô Lưu nhìn Lý Gia Hân đang bối rối, tiếp tục nói: "Bây giờ chị vẫn chưa thể cho em biết tên người đó, nhưng có một điều em phải biết rõ, đối phương sẽ không tiêu tiền vô ích cho em, sau khi em đăng quang Hoa hậu Hong Kong, em phải làm một số việc theo yêu cầu của người đó." Tùy tiện bỏ ra cả trăm vạn cho mình, thủ bút như vậy khiến Lý Gia Hân vừa tặc lưỡi, phản ứng đầu tiên là có một đại gia nào đó đã để ý mình, muốn bao nuôi mình, nên mới sẵn sàng bỏ ra cái giá lớn như vậy.

Hồi còn làm người mẫu, Lý Gia Hân từng nghe một cô bạn làm tình nhân bí mật cho đại gia kể, những đại gia trong giới thượng lưu Hong Kong tìm tình nhân, mặt xinh chỉ là yêu cầu cơ bản nhất, càng có danh tiếng càng được các đại gia đó chào đón, bao nuôi một nữ minh tinh thậm chí đã trở thành một cách thể hiện địa vị.

Mà truyền thông cũng thích dùng hóa đơn trong các bữa tiệc của nữ minh tinh với đại gia để đo lường mức độ nổi tiếng của họ, đương nhiên chi phí theo đuổi một nữ minh tinh rất cao, trên báo thường xuyên có thể thấy đại gia nào đó vì để tỏ lòng với nữ minh tinh nào đó mà tặng biệt thự hàng chục triệu.

Trong xã hội kim tiền vật chất là trên hết như Hong Kong, tất cả những điều này đều tỏ ra rất hợp lý.

Vừa nghĩ đến vai trò của cô Lưu trong chuyện này, Lý Gia Hân liền có một cảm giác kỳ quái, nếu không phải hôm nay chị ấy nói thẳng với mình, có lẽ mình vẫn còn bị lừa trong bóng tối.

Lý Gia Hân rất thông minh, nên từ lời nói của cô Lưu cô lập tức liên tưởng đến nhiều thứ như vậy, nhưng vẫn còn một chuyện cô không nghĩ ra, đối phương đã "đặt cược" lớn như vậy vào cô, lẽ nào không lo lắng cuối cùng cô bị loại, công cốc sao? "Em xem cái này trước đi." Cô Lưu lấy ra mấy tờ giấy in đầy chữ, đưa đến trước mặt Lý Gia Hân.

Lý Gia Hân do dự nhận lấy, trong lòng không khỏi nghi hoặc, xem kỹ mới phát hiện giá trị trong đó.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn cô Lưu nói: "Đây là những câu hỏi mà MC sẽ hỏi các thí sinh trong đêm chung kết?" "Nói chính xác, là những câu hỏi mà MC sẽ hỏi vào tối ngày mốt trong đêm chung kết." Cô Lưu bổ sung một câu.

Lý Gia Hân có chút khó tin nhìn cô Lưu, một trong những phần thi của đêm chung kết Hoa hậu Hong Kong chính là 18 thí sinh lọt vào vòng trong mặc các trang phục khác nhau để nhận câu hỏi và thử thách của MC đại hội.

Nếu tài liệu trong tay mình là thật, vậy thì phần thi này đối với cô mà nói sẽ đơn giản như đi dạo.

Chẳng trách đối phương lại tự tin như vậy, thì ra đã sớm sắp xếp mọi thứ, có thể lấy được tài liệu này từ nội bộ Vô tuyến, đối phương có thể nói là tay mắt thông thiên.

Lý Gia Hân đặt mấy tờ giấy xuống, vẻ mặt không vui không buồn, nhìn cô Lưu nói: "Vậy bao gồm cả việc em được chọn lần này, cũng đều là do các người sắp xếp từ trước?" Cô Lưu thấy Lý Gia Hân có chút thất vọng, đành an ủi cô: "Sau khi em đăng ký tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, người đó chỉ liên lạc với chị một lần vào hôm nay, tài liệu này cũng là do người đó vừa fax qua, nên chị cũng không rõ trước đó người đó có sắp xếp gì không, nhưng truyền thông và

công chúng có bao nhiêu con mắt đang nhìn, nếu bản thân em không có tư cách vào vòng trong, truyền thông cũng sẽ không yên tĩnh như bây giờ.

Hiện tại không có ai nghi ngờ em vào chung kết nhờ quan hệ đặc biệt, em cứ coi như là vào bằng thực lực của mình đi.

Nhưng em cũng biết, đi được đến bước này, 17 thí sinh còn lại cũng không kém em bao nhiêu, nên cuối cùng ai có thể giành được vương miện, yếu tố quyết định không phải trên sân khấu mà là dưới sân khấu!" Người ủng hộ bí ẩn phía sau hậu trường đã trở thành nỗi băn khoăn lớn nhất trong lòng Lý Gia Hân trước khi tham gia đêm chung kết Hoa hậu Hong Kong, đối phương rốt cuộc là ai, có mục đích gì, cô đều không biết.

Về phương diện này cô Lưu rất kín miệng, Lý Gia Hân cũng không liên tưởng chuyện này đến Lâm Hựu Luân.

Tuy Lý Gia Hân đã có trong tay câu trả lời cho các câu hỏi của MC, nhưng đây chỉ là sự đảm bảo để vào top 4, cuối cùng có thể đăng quang Hoa hậu Hong Kong hay không, còn phải xem thái độ của trưởng ban giám khảo.

Thời gian này trên truyền thông ngày nào cũng có thể thấy các bài báo liên quan đến Hoa hậu Hong Kong, điểm khác biệt lớn nhất của năm nay so với những năm trước là, trước đây truyền thông quan tâm nhiều hơn đến 18 thí sinh vào vòng trong, còn năm nay chủ đề về ban giám khảo của cuộc thi, lại lần đầu tiên vượt qua cả thí sinh.

Cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm nay đã có một cuộc thay máu lớn ở ban giám khảo, mời đến không phải là người nổi tiếng trong giới văn hóa thì cũng là ngôi sao giải trí.

Sự thay đổi này nếu là những năm trước, nhất định sẽ vấp phải nhiều bình luận của truyền thông, còn năm nay vì Lâm Hựu Luân

được đưa lên vị trí trưởng ban giám khảo đêm chung kết, nên phần lớn hỏa lực của truyền thông đều tập trung vào anh, biện pháp cải cách này của Hoa hậu Hong Kong về cơ bản đã được thực hiện thuận lợi mà không gặp áp lực dư luận nào.

Đây không phải là lần đầu tiên Lâm Hựu Luân làm giám khảo cuộc thi sắc đẹp, sớm từ năm 1985 ở cuộc thi Hoa hậu châu Á đầu tiên, anh đã làm trưởng ban giám khảo đêm chung kết, và người nhận vương miện từ tay Lâm Hựu Luân năm đó là Lỵ Trí, chưa đầy nửa năm sau đã dính tin đồn tình cảm với Lâm Hựu Luân, sau đó lại cùng nhau đóng bộ phim hành động đầy cảnh nóng bỏng nam nữ 《Lâm tiên sinh và Lâm phu nhân》, chỉ cần nhìn ánh mắt mê hồn của Lỵ Trí trong phim, cũng biết quan hệ giữa hai người là có thật.

Sau khi đóng xong 《Lâm tiên sinh và Lâm phu nhân》, Lỵ Trí rút lui khi đang ở đỉnh cao, kín tiếng bước vào giới kinh doanh, lúc đó còn không ít người cảm thấy tiếc cho cô, nhưng hai năm sau, cô một lần nữa xuất hiện trước công chúng, thân phận lại là giám đốc của rạp chiếu phim Gia Nghị.

Lỵ Trí từng bị chế giễu là quê mùa, nay đã trở thành một nữ cường nhân trong giới kinh doanh, vẻ quyến rũ gợi cảm không giảm, mà còn thêm phần khí chất sắc sảo, trưởng thành, quan hệ của cô và Lâm Hựu Luân, càng bị truyền thông đồn đoán xôn xao.

Lần này Lâm Hựu Luân làm giám khảo cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, rất nhiều người không khỏi nghĩ, lần này anh và quán quân Hoa hậu Hong Kong liệu có lại dấy lên một chuyện tình phong lưu nữa không?

Ngọn lửa bát quái của truyền thông bùng cháy dữ dội, lại làm Lý Gia Hân sắp tham gia cuộc thi lo sốt vó.

Vào đêm chung kết, trước khi lên sân khấu Lý Gia Hân căng thẳng

vô cùng, lúc ở trong phòng hóa trang cứ soi gương không ngừng. "Chị Lisa, chị nói xem bộ dạng này của em có bị anh Lâm nhận ra không?" Cô Lưu khoanh tay đứng một bên, an ủi Lý Gia Hân: "Em đã trải qua nửa năm huấn luyện lễ nghi khí chất, lại mời chuyên gia tạo hình làm lại kiểu tóc, thay đổi rất nhiều so với trước đây.

Nếu là người không quen biết em, lấy ảnh một năm trước của em so với bây giờ, cũng sẽ thấy rất khác, chắc chắn không sao đâu." Lý Gia Hân bối rối vặn các ngón tay vào nhau: "Nhưng em đã hất rượu lên người anh Lâm trước mặt bao nhiêu phóng viên, tuy sau đó anh ấy không truy cứu, nhưng chuyện như vậy chắc sẽ để lại ấn tượng sâu sắc lắm." "Đừng nói đến những người đẹp anh Lâm đã gặp, chỉ riêng những nữ minh tinh dính tin đồn với anh ấy đã có mấy người rồi, anh ấy làm gì có thời gian mà nhớ một vai nhỏ như em?" Cô Lưu bây giờ vẫn chưa thể nói sự thật cho Lý Gia Hân biết, đành kiên nhẫn an ủi cô. "Nhưng mà..." "Thôi được rồi, không có nhưng mà gì hết." Cô Lưu ngắt lời Lý Gia Hân, "Lùi một vạn bước mà nói, dù anh Lâm có nhận ra em thì sao chứ?

Lần trước anh ấy đã không có ý định truy cứu em, lẽ nào qua một thời gian dài như vậy, anh ấy còn tìm em gây sự sao?" "Nhưng em đã để lại ấn tượng xấu trong mắt anh ấy, mà người chiến thắng cuối cùng của Hoa hậu Hong Kong lại do anh ấy quyết định, em lo..." Lý Gia Hân tuy rất thông minh, lúc này cũng không khỏi lo được lo mất.

Cô Lưu ấn Lý Gia Hân ngồi lại ghế: "Anh Lâm làm việc trước giờ luôn công bằng, hơn nữa cả Hong Kong đều đang chú ý đến cuộc thi tối nay, anh ấy sẽ không vì chuyện nhỏ này mà hủy hoại danh tiếng của mình, chỉ cần em biểu hiện nghiêm túc trên sân khấu, thì nhất định không có vấn đề gì." Lúc này, một nhân viên công tác đẩy cửa phòng hóa trang, thông báo Lý Gia Hân chuẩn bị ra sân khấu.

Lý Gia Hân đứng dậy, đi theo nhân viên đó ra ngoài, lúc sắp ra

khỏi cửa, còn không quên quay đầu lại nhìn cô Lưu một cái.

Cô Lưu cho Lý Gia Hân một ánh mắt động viên, Lý Gia Hân lúc này mới yên tâm rời đi. —— Thiệu Dật Phu muốn vực dậy sức ảnh hưởng của Hoa hậu Hong Kong, đêm chung kết năm nay được tổ chức trực tiếp tại Sân vận động Hồng Khám, khán giả tại hiện trường có tới hơn vạn người, quy mô có thể nói là lớn nhất trong lịch sử Hoa hậu Hong Kong.

Đúng tám giờ, các thí sinh chính thức vào sân, mỗi người cầm pháo hoa đứng trên sân khấu.

Đảm nhận vai trò MC đêm chung kết là Trần Bách Tường và Tăng Chí Vĩ, Thẩm Điện Hà thường xuyên xuất hiện trên sân khấu chung kết Hoa hậu Hong Kong trước đây, năm nay vì về Canada chăm sóc con gái nên rất tiếc đã vắng mặt.

Trần Bách Tường được mời tạm thời để dẫn cùng Tăng Chí Vĩ, hai người có một đặc điểm chung, nói năng hoạt bát, nhưng đều có ngoại hình không nổi bật, vì vậy hai người còn trêu chọc nhau một phen.

Tăng Chí Vĩ mở lời trước: "Này A Lạc, cậu có biết không?

Thật ra MC của Hoa hậu Hong Kong không phải ai muốn làm là làm được đâu, quá đẹp trai quá xinh gái đều không được." Trần Bách Tường gật đầu: "Hoa hồng cần có lá xanh làm nền mà, nếu tìm trai đẹp gái xinh làm MC, lỡ cướp mất hào quang của các thí sinh tối nay thì sao?

Đương nhiên tôi không nói mình trông có lỗi với khán giả, thực ra tôi chỉ là đẹp trai không rõ ràng mà thôi." Tăng Chí Vĩ hài hước đáp lại: "Cậu đã nói vậy rồi, vậy tôi có thể nói, thực ra tôi không hề lùn, chỉ là cao không rõ ràng không?" "Tôi nói tôi đẹp trai, mọi người còn có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng cậu nói mình cao, dưới sân

khấu có mấy người tin?

Đừng nói đâu xa, cậu có dám đến so chiều cao với 18 thí sinh trên sân khấu không?" Trần Bách Tường lần này đã đưa ra một bài toán khó cho Tăng Chí Vĩ, Tăng Chí Vĩ cao chưa đến 1m6, mà chiều cao trung bình của mười tám thí sinh đều trên 1m7, hơn nữa trên sân khấu còn đi giày cao gót, Tăng Chí Vĩ đến trước mặt họ nhiều nhất cũng chỉ đến vai. "Đi thì đi, ai sợ ai?" Tăng Chí Vĩ lập tức đi đến bên cạnh thí sinh đứng ngoài cùng bên trái sân khấu, nhưng hoàn toàn không đề cập đến chuyện chiều cao, trực tiếp hỏi thí sinh này cảm nhận lúc này khi đứng trên sân khấu. "Cảm ơn sự ủng hộ của bạn bè bên cạnh, không có họ có lẽ bản thân tôi cũng không thể kiên trì đến cuối cùng." Thí sinh đầu tiên được phỏng vấn là thí sinh số 11, Tăng Chí Vĩ đưa micro đến trước mặt cô, cô vốn có rất nhiều điều muốn nói, nhưng mới nói được hai câu đã bị Trần Bách Tường bắt đầu phỏng vấn từ phía bên kia ngắt lời. "Số 11 cảm ơn bạn bè, vậy cô chuẩn bị cảm ơn ai đây?" Anh ta chạy đến ngoài cùng bên phải sân khấu, hỏi thí sinh số 23. "Người cảm ơn nhất là ba và mẹ của em." Cô vừa dứt lời, Tăng Chí Vĩ bên kia lại bắt đầu phỏng vấn thí sinh tiếp theo, anh và Trần Bách Tường cứ thế qua lại, rất nhanh đã phỏng vấn xong 18 thí sinh. "Tiếp theo chúng ta sẽ bước vào phần thi kế tiếp, 18 thí sinh sẽ lần lượt mặc trang phục tự chọn, vũ y màu đỏ, đầm dạ hội bảy màu phương Đông, đầm dạ hội cổ điển đen trắng, đồ bơi và trang phục nữ thần Athena lên sân khấu trình diễn, nhận câu hỏi của chúng tôi và sự đánh giá của ban giám khảo dưới sân khấu." Trần Bách Tường giới thiệu quy trình cuộc thi, ngay sau đó thí sinh đầu tiên đã bước lên sân khấu, đầu tiên là trình diễn trang phục tự chọn, sau đó Tăng Chí Vĩ đặt câu hỏi, đối phương trả lời xong lại đến thí sinh tiếp theo lên sân khấu.

Vòng trình diễn trang phục đầu tiên mất nửa giờ, trong đó có 12 thí sinh trả lời đúng hoàn toàn câu hỏi, tiếp theo là vòng trình diễn trang

phục thứ hai, đổi thành ban giám khảo dưới sân khấu đặt câu hỏi.

Vòng đặt câu hỏi này là ngẫu nhiên, giám khảo gặp thí sinh nào có hứng thú sẽ đặt câu hỏi, và những câu hỏi thường không mang tính chuyên môn, phần lớn là hỏi về sở thích, thú vui lúc bình thường.

Ngồi dưới sân khấu có tổng cộng 10 vị giám khảo, 6 vị là ngôi sao trong giới nghệ thuật, 4 vị là người nổi tiếng trong giới văn hóa, trong đó có diễn viên Lữ Lương Vĩ đã hợp tác với Lâm Hựu Luân, cũng có Lâm Yến Ni có chuyên mục trên 《Minh Báo》.

Tình cờ hai người này một trái một phải ngồi bên cạnh Lâm Hựu Luân, Lữ Lương Vĩ chăm chú nhìn lên sân khấu, ngược lại Lâm Yến Ni thỉnh thoảng sẽ nghiêng đầu trao đổi ý kiến với Lâm Hựu Luân. "Cô Lâm năm nay đánh giá cao thí sinh nào nhất?" Lâm Yến Ni cười nhạt: "Trong lòng anh Lâm đã có đáp án rồi, còn cần hỏi tôi sao?" "Ồ?" Lâm Hựu Luân ra vẻ rất hứng thú, "Sao cô lại nói vậy?" "Lúc trình diễn trang phục vòng đầu tiên, tôi đã lén quan sát biểu cảm của anh Lâm, tuy mắt anh nhìn sân khấu, nhưng căn bản không hề nghiêm túc xem biểu hiện trên sân khấu, nên tôi có thể khẳng định, trước đó anh đã có người chọn sẵn trong đầu rồi." Lâm Yến Ni thẳng thắn nói. "Cô Lâm cứ quan sát tôi, vậy chẳng phải cũng không nghiêm túc xem trên sân khấu sao?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại. "Chỉ ngắm mỹ nữ, ai có hứng thú đó chứ?

Cuộc thi Hoa hậu Hong Kong là một bức tranh xã hội thu nhỏ, ngoài việc ngắm hoa, cũng phải ngắm cả những người đứng sau tô điểm cho hoa." Lời này của Lâm Yến Ni có chút tự khen, nhưng cô quả thực có tư cách đó: Là giám khảo của hai kỳ Hoa hậu Hong Kong, hai kỳ Hoa hậu châu Á, hai kỳ Hoa hậu người Hoa toàn nước Mỹ, đôi mắt này của cô quả thực đã duyệt qua không ít mỹ nhân.

Làm giám khảo nhiều năm như vậy, Lâm Yến Ni tự nhiên hiểu rõ

bí mật của các cuộc thi sắc đẹp: Cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, thành tựu chưa bao giờ là mỹ nhân của thành phố được chọn mỗi năm một lần, mà là ngọn hải đăng cho phong cách thời thượng của cả thành phố.

Lâm Hựu Luân cười không tỏ ý kiến: "Vậy thì tôi càng muốn nghe xem cô Lâm thích thí sinh nào hơn." Lâm Yến Ni rất tùy ý mở tài liệu của 18 thí sinh trên bàn ra: "Anh Lâm có thấy thí sinh số 32 có chút quen mắt không?" Lâm Hựu Luân trong lòng giật mình, nhưng bề ngoài vẫn giả vờ như không có gì hỏi: "Có sao?" Lâm Yến Ni vốn định dùng lời này để thăm dò thái độ của Lâm Hựu Luân, nhưng thấy phản ứng của anh, dường như thật sự không quen biết đối phương, trong lòng không khỏi nghi hoặc, đây rốt cuộc là hiểu lầm của mình, hay là diễn xuất của Lâm Hựu Luân quá tốt, không để mình nhìn ra sơ hở?

Chương 377

Đúng lúc này, thí sinh số 32 mà họ đang thảo luận đã lên sân khấu trình diễn trang phục, Lâm Yến Ni đột nhiên nảy ra một ý. "Cô ấy đang ở trên sân khấu kìa, anh Lâm thật sự không nhớ ra sao?" Lâm Hựu Luân không trả lời, mà trực tiếp giơ tấm bảng trong tay lên, ra hiệu cho hai MC là mình có câu hỏi muốn hỏi.

Đây là lần đầu tiên Lâm Hựu Luân giơ bảng đặt câu hỏi, Trần Bách Tường và Tăng Chí Vĩ vội vàng mời anh phát biểu. "Cô gái này, trông quen quá nhỉ!" Lý Giai Hân đứng trên sân khấu, đầu óc chỉ cảm thấy "oanh" một tiếng, mấy giây đầu tiên hoàn toàn trống rỗng.

Thấy cô ngây người ra, Trần Bách Tường và Tằng Chí Vĩ đứng bên cạnh bắt đầu sốt ruột, Lâm Hựu Luân hỏi lần đầu tiên mà đã bị đứng hình, đây không phải là điều họ muốn thấy.

"Cô Lý?" Tằng Chí Vĩ không cầm micro, nhỏ giọng gọi một tiếng.

"A…" Lý Giai Hân giật mình tỉnh lại, rồi ngơ ngác nhìn hai vị MC bên cạnh.

Thấy vẻ mặt này của cô, Trần Bách Tường biết có thể sắp có chuyện, vội vàng cứu nguy: "Anh Lâm cảm thấy thí sinh số 32 rất quen mắt, không lẽ hai người thật sự là người quen à?" "Là cô Lâm Yến Ny nhắc nhở, tôi mới đột nhiên nhớ ra, năm ngoái lúc lễ khởi công tòa nhà của Hiệp hội biên kịch, có một cô nhân viên lễ tân trên sân khấu không cẩn thận vấp ngã, còn làm đổ hết rượu vang trong khay lên áo sơ mi của tôi…" Lâm Yến Ny trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Lâm Hựu Luân, cô hoàn toàn không ngờ anh lại chủ động tiết lộ chuyện này.

Lời nói này như sét đánh giữa trời quang, Tằng Chí Vĩ và Trần

Bách Tường trên sân khấu đều sững sờ tại chỗ, các phóng viên ngồi dưới khán đài càng thêm tò mò, trước đây khi điều tra thân thế của Lý Giai Hân, họ không hề phát hiện ra manh mối này, nếu không phải Lâm Hựu Luân chủ động tiết lộ, có lẽ sẽ không bao giờ có ai biết chuyện này.

Dưới khán đài vang lên một tràng xì xào bàn tán, còn Lý Giai Hân lúc này cũng đã bình tĩnh lại, cô nghe ra trong lời nói của Lâm Hựu Luân không có ác ý, nên liền cầm micro lên giải thích.

"Đã lâu như vậy rồi, không ngờ anh Lâm vẫn còn nhớ chuyện đó… Vốn dĩ tôi định đợi sau khi có kết quả cuộc thi mới nói lời xin lỗi với anh Lâm." Lý Giai Hân vừa mở lời, cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận những gì Lâm Hựu Luân nói, dưới khán đài lập tức xôn xao.

"Nửa năm qua cô thay đổi khá nhiều, thực ra tôi không nhận ra, chủ yếu là do cô Lâm Yến Ny nhắc tôi, sau đó tôi mới nhớ ra chuyện này… Xem ra chúng ta cũng khá có duyên phận, hy vọng cô có thể ở lại trên sân khấu này cho đến cuối cùng!" Lời nói này của Lâm Hựu Luân đã trực tiếp định tính cuộc gặp gỡ này là một sự kiện ngẫu nhiên, cộng thêm việc anh chủ động thừa nhận, tất cả mọi người đều không nghĩ sâu xa hơn.

Lâm Yến Ny đột nhiên cảm thấy, hình như mình đã bị Lâm Hựu Luân dùng làm bia đỡ đạn, nhưng lại không hoàn toàn chắc chắn, bởi vì cô phát hiện ra mối liên hệ giữa Lý Giai Hân và Lâm Hựu Luân cũng trong một tình huống rất ngẫu nhiên, khi cô đang dọn nhà sắp xếp sách vở, đã tìm thấy một tờ báo cũ từ nửa năm trước, vừa hay trên đó có bài viết về sự việc này.

Khi đó Lý Giai Hân vẫn chỉ là một người mẫu vô danh, các tin tức liên quan đều lấy Lâm Hựu Luân làm trung tâm, thậm chí phóng viên viết bài còn không hề nhắc đến tên của Lý Giai Hân, nhưng lại đăng

kèm một bức ảnh hiện trường, trong đó Lý Giai Hân lộ ra một nửa khuôn mặt.

Ban đầu Lâm Yến Ny chỉ cảm thấy quen mắt, sau này khi nhận được tài liệu của các thí sinh lọt vào vòng trong, đối chiếu rồi mới xác định được là cùng một người.

Chỉ xét về ngoại hình, Lý Giai Hân có thể nói là người đẹp nhất trong số các thí sinh năm nay, thậm chí trong lịch sử các kỳ Hoa hậu Hong Kong, nhan sắc của cô cũng thuộc hàng nhất nhì.

Liên tưởng đến mối liên hệ có thể tồn tại giữa cô và Lâm Hựu Luân, Lâm Yến Ny liền mạnh dạn suy đoán Lý Giai Hân có thể do Lâm Hựu Luân sắp xếp tham gia cuộc thi.

Lâm Hựu Luân tự mình tiết lộ mối quan hệ với Lý Giai Hân, từng khiến Lâm Yến Ny nghi ngờ có phải mình đã nghĩ sai không, nhưng sau đó cô suy nghĩ lại, lại phát hiện ra sự việc còn có một khả năng khác.

Nếu như mình không trực tiếp đề cập, có lẽ Lâm Hựu Luân sẽ cố tình giả vờ không quen biết Lý Giai Hân, cuối cùng Lý Giai Hân thuận lợi đăng quang, rủi ro duy nhất là giới truyền thông có thể sẽ phát hiện ra chuyện này từ tin tức cũ nửa năm trước, nhưng Hoa hậu Hong Kong đã được chọn ra, việc tiết lộ sau đó hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều, đối với Lâm Hựu Luân mà nói thì rất dễ dàng giải quyết.

Ý định ban đầu của Lâm Yến Ny là dùng chuyện này để thăm dò thái độ của Lâm Hựu Luân, qua đó phán đoán xem cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm nay có tồn tại khả năng dàn xếp kết quả hay không, không ngờ Lâm Hựu Luân lại thuận nước đẩy thuyền, chủ động công khai chuyện này.

Bởi vì chuyện này là do chính mình đề cập đầu tiên, nên phản ứng đầu tiên của những người khác đều là Lâm Hựu Luân ban đầu thật sự

không để ý đến, chứ không phải cố ý che giấu, tương đương với việc chính mình đã giúp Lâm Hựu Luân làm "bia đỡ đạn", bịt kín luôn kẽ hở duy nhất của sự việc.

Nghĩ thông suốt những nút thắt này, Lâm Yến Ny càng cảm thấy sự lợi hại của Lâm Hựu Luân, trước đây cô luôn cho rằng việc Lâm Hựu Luân thành danh khi còn trẻ có không ít yếu tố may mắn, nhưng bây giờ không thể không thừa nhận, Lâm Hựu Luân rất không đơn giản, chẳng trách Kim Dung lại yên tâm giao 《Minh Báo》 vào tay anh như vậy.

Sau tình tiết xen ngang này, cuộc thi tiếp tục, nhưng Lâm Yến Ny ngồi trên ghế giám khảo lại có chút mất hứng, chỉ ngắm mỹ nữ đã đủ nhàm chán rồi, càng nhàm chán hơn là cô còn biết trước kết quả cuộc thi, tuy rằng kết quả này chính cô cũng đồng tình, nhưng vẫn cảm thấy rất vô vị.

Vòng thi trình diễn trang phục thứ hai kết thúc, ban giám khảo dưới sân khấu dựa vào biểu hiện của mười tám thí sinh để cho điểm, quyết định ra top tám.

Lý Giai Hân ở vòng này chỉ xếp thứ 6, có vẻ không mấy nổi bật, nhưng theo Lâm Yến Ny, số điểm này rõ ràng là thấp.

Khi công bố điểm, cô đặc biệt liếc nhìn Lâm Hựu Luân một cái, đáng tiếc không có phát hiện gì.

Lâm Hựu Luân càng tỏ ra như không có chuyện gì, Lâm Yến Ny càng cảm thấy có vấn đề, Lý Giai Hân có số điểm thấp như vậy, rất có khả năng là để làm giảm đi ảnh hưởng của tình tiết vừa rồi, như vậy sẽ không khiến người ta cảm thấy, vì Lâm Hựu Luân và Lý Giai Hân "quen biết" nhau, nên các giám khảo mới cho Lý Giai Hân điểm cao, sau này nếu Lý Giai Hân giành được vương miện, những lời nghi ngờ cũng sẽ ít đi.

Lâm Yến Ny cảm thấy nếu suy đoán của mình là thật, thì có lẽ đằng sau chuyện này không chỉ là ý muốn của một mình Lâm Hựu Luân, mà phía Vô tuyến ít nhất cũng đang phối hợp, bởi vì Lâm Hựu Luân vẫn luôn ngồi bên cạnh mình, cũng không thấy anh nói chuyện với ai hay rời đi giữa chừng, sự việc có thể làm được kín kẽ và đẹp đẽ như vậy, chắc chắn Lâm Hựu Luân và Vô tuyến đã đạt được thỏa thuận ngầm từ trước.

Lâm Yến Ny bây giờ đối với Lâm Hựu Luân không chỉ là nể phục nữa, dưới con mắt của bao người, làm ra chuyện một tay che trời như vậy mà còn không để người ta tìm ra kẽ hở, tâm tư này có thể nói là độc nhất vô nhị.

Các nghệ sĩ khách mời cùng tám thí sinh lọt vào vòng hai lại cùng nhau ca hát nhảy múa để góp vui, tiếp đó là tám thí sinh xuất hiện trong trang phục áo tắm, nhận phỏng vấn của MC chương trình.

Trong số tất cả các giám khảo là người nổi tiếng, chỉ có Lữ Lương Vĩ ở vòng này đặt câu hỏi cho các thí sinh, sau đó Tằng Chí Vĩ hỏi anh ta, trong lòng anh thì Hoa hậu Hong Kong nên là người như thế nào?

Lữ Lương Vĩ sau khi đóng xong 《Sự thật và Dối trá》 đã im hơi lặng tiếng một thời gian, gần đây tái xuất với phong độ đỉnh cao, hơn nữa anh lại đang ở độ tuổi phong lưu phóng khoáng, nên nửa đùa nửa thật trả lời: "Hoa hậu Hong Kong trong lòng tôi, nên là người vừa đẹp vừa thông minh, khuôn mặt hơi tròn trịa, trí tuệ minh mẫn." Bất kể là người ngồi dưới khán đài hay khán giả trước màn hình tivi, đều không quá coi trọng câu nói này, cho rằng đây chỉ là một màn tương tác giữa MC và giám khảo, nhưng ngay lúc này, trên màn hình điện tử tại hiện trường đột nhiên chiếu lại cảnh bạn gái của Lữ Lương Vĩ là Chu Hải Mi tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong 3 năm trước.

Chu Hải Mi lúc đó, đúng như Lữ Lương Vĩ miêu tả, thanh tú xinh đẹp, sự bất ngờ này ngược lại khiến hiện trường có một chút ấm áp nho nhỏ.

Năm Chu Hải Mi tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, Lâm Yến Ny vừa hay là một trong những giám khảo, người khác chỉ cảm thấy năm đó Chu Hải Mi không được chọn làm Hoa hậu Hong Kong thật đáng tiếc, nhưng Lâm Yến Ny lại biết, Chu Hải Mi thực chất là bị "quy tắc ngầm" loại bỏ.

Rất nhiều người nói Chu Hải Mi năm đó vì tính cách thẳng thắn bộc trực không được lòng giám khảo, nhưng thực tế các giám khảo bao gồm cả Lâm Yến Ny đều rất coi trọng cô, cuối cùng Chu Hải Mi không vào được top bốn, cũng giống như tình huống Lý Giai Hân vào vòng trong với số điểm thấp ở vòng đầu, đều là kết quả do Vô tuyến thao túng sau lưng.

Vô tuyến lúc đó đã chuẩn bị ký hợp đồng với Chu Hải Mi, nhưng không muốn cô mang danh hiệu Hoa hậu Hong Kong mà không nghe lời quản giáo, nên đã thẳng tay đè cô xuống, chuyện này sau đó cũng lan truyền trên truyền thông, nhưng không có bằng chứng, người trong cuộc cũng không thừa nhận, nên sự thật đã bị che đậy.

Để xác minh suy nghĩ của mình, trong vòng thi áo tắm này, Lâm Yến Ny cố tình cho Lý Giai Hân một số điểm rất thấp, nhưng khi thống kê điểm cuối cùng, Lý Giai Hân vẫn xếp thứ hai.

Đến đây, Lâm Yến Ny đã có thể khẳng định, Lý Giai Hân chính là ứng cử viên Hoa hậu Hong Kong mà Lâm Hựu Luân và Vô tuyến đã cùng nhau định sẵn, đêm chung kết hôm nay chẳng qua chỉ là diễn cho có lệ.

Người đứng trên sân khấu, người xem dưới khán đài, đều không biết cuộc thi thực ra ngay từ đầu đã diễn ra theo kịch bản được sắp

đặt trước, vì vậy khi ngôi vị quán quân được quyết định, Lý Giai Hân đội vương miện kim cương, khoác dải băng, nhận lấy quyền trượng từ tay bà Thiệu Nghị Phu, những giọt lệ long lanh trong mắt vì xúc động trông mới thật đến thế.

Lâm Yến Ny không chắc Lý Giai Hân là thật sự xúc động, hay chỉ đang giả vờ để hợp với hoàn cảnh, nhưng cô có thể chắc chắn, sau đêm nay, Lý Giai Hân chắc chắn sẽ trở thành một nhân vật mang tính biểu tượng trong lịch sử Hoa hậu Hong Kong, sau Chu Linh Linh - người đã gả vào hào môn.

Vì nhan sắc của cô, đồng thời cũng vì đoạn "quá khứ" với Lâm Hựu Luân mà đến cả "đã từng" cũng không thể nói tới.

Với sự hiểu biết của Lâm Yến Ny về truyền thông Hong Kong, họ chắc chắn sẽ lấy chuyện của Lâm Hựu Luân và Lý Giai Hân ra xào nấu, câu chuyện không thể không kể giữa tân Hoa hậu Hong Kong và chàng tài tử phong lưu, chắc chắn sẽ rất được lòng dân chúng.

Đối với cuộc thi Hoa hậu Hong Kong đang có phần sa sút mà nói, đây là một chuyện tốt, chủ đề nóng hổi tự nhiên sẽ kéo theo nhiều sự chú ý hơn, năm nay náo nhiệt như vậy, dự kiến hai ba năm tới cũng sẽ không quá nguội lạnh.

Có sự chú ý thì có tỷ suất người xem, kéo theo đó là nguồn tài trợ quảng cáo dồi dào.

Nhìn thấy Lục thúc Thiệu Nghị Phu trên sân khấu cười tươi như vậy, rồi lại nhìn Lâm Hựu Luân ngồi dưới khán đài với vẻ mặt điềm nhiên như không, Lâm Yến Ny không khỏi nghĩ, một già một trẻ này không sinh cùng một thời đại thật là đáng tiếc, nếu không hai người trở thành đối thủ, tranh đấu với nhau chắc chắn sẽ rất đặc sắc.

Mục đích của Vô tuyến trong việc duy trì sự huy hoàng của Hoa hậu Hong Kong xem ra đã đạt được, chỉ không biết Lâm Hựu Luân

dốc sức nâng đỡ Lý Giai Hân lên ngôi là vì cái gì?

Vấn đề này, có lẽ chỉ có một mình Lâm Hựu Luân rõ.

Tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc" vang lên, cô Lưu đứng trước cửa phòng Lý Giai Hân, gọi vào trong: "Reis, em có trong phòng không?" Lý Giai Hân vội vàng giấu chồng báo trên giường xuống dưới chăn, rồi nằm xuống, giả vờ đang ngủ.

Cô Lưu thấy trong phòng không có động tĩnh, nhẹ nhàng vặn nắm đấm cửa, mở ra nhìn vào trong.

"Reis?" Thấy trên giường có người nằm, cô Lưu nhẹ nhàng gọi một tiếng.

"A…" Lý Giai Hân giả vờ mơ màng mở mắt, chống nửa người dậy, nhìn ra cửa phòng.

"Chị Lisa, có chuyện gì không ạ?" "Trưa nay bên Vô tuyến cần em qua đó phối hợp quay một chương trình, họ vừa gọi cho chị, nên chị qua báo cho em một tiếng." Sau khi Lý Giai Hân đăng quang Hoa hậu Hong Kong, cô Lưu rất nhanh đã điều chỉnh lại vị trí của mình, đối với Lý Giai Hân cũng không còn nghiêm khắc như trước, nói chuyện cũng dùng giọng thương lượng nhiều hơn.

"Vâng, em biết rồi." Lý Giai Hân chống người ngồi dậy trên giường, lấy tay che miệng ngáp một cái, rồi hỏi cô Lưu: "Chị Lisa, bây giờ mấy giờ rồi ạ?" "Bây giờ là 10 giờ rưỡi, đợi em thức dậy rửa mặt trang điểm xong là gần đến giờ ăn trưa rồi." Cô Lưu bước vào phòng, thấy một tờ báo rơi bên cạnh giường, liền cúi xuống nhặt lên, đập vào mắt lại là một bài báo lá cải về tin đồn quan hệ giữa Lý Giai Hân và Lâm Hựu Luân.

Lý Giai Hân có chút khó xử ngồi trên giường, ôm chặt chăn, sợ cô Lưu nhìn thấy trên giường cô còn giấu rất nhiều tờ báo tương tự.

“Có chuyện này chị cần nói với em.” Cô Lưu đặt tờ báo xuống, kéo một chiếc ghế lại ngồi bên giường.

“Là chuyện về vị mạnh thường quân đứng sau lưng ạ?” Lý Giai Hân lập tức đoán được cô Lưu muốn nói gì với mình, tâm trạng bỗng chốc trở nên sa sút.

Sau cơn phấn khích khi đăng quang, Lý Giai Hân vẫn luôn suy nghĩ về chuyện này, cô thậm chí còn không biết tên tuổi thân phận của đối phương, nhưng lại phải chịu sự sắp đặt của người đó, trong lòng ít nhiều cũng có chút kháng cự.

“Bây giờ trên báo đều đang đồn chuyện của em và anh Lâm, có phải vị đó biết rồi nên không vui không ạ?” “Nếu chị nói với em, người âm thầm hỗ trợ em tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong chính là anh Lâm thì sao?” Lời nói này của cô Lưu không phải chuyện đùa, Lý Giai Hân nghe xong như bị trúng bùa định thân, lập tức chết trân tại chỗ.

Chương 378

"Chị biết tin này em nghe sẽ có chút khó chấp nhận, nhưng đây chính là sự thật…" Cô Lưu kể lại toàn bộ đầu đuôi câu chuyện, Lý Giai Hân ngây người nhìn cô, hồi lâu không chớp mắt, đôi mắt như bị đóng đinh, không thể chuyển động.

"Tại sao lại là em?" Dù Lý Giai Hân thông minh, cũng không thể đoán ra được dụng ý của Lâm Hựu Luân.

"Anh Lâm nghĩ gì, thực ra chị cũng không rõ lắm, nhưng anh Lâm làm vậy chắc chắn có lý do của anh ấy.

Hơn nữa anh Lâm đã nhiều lần nhắc với chị, hy vọng em có thể thay thế Chu Linh Linh trở thành người phát ngôn mới của Hoa hậu Hong Kong, chị nghĩ chắc là anh ấy có một thỏa thuận nào đó với Vô tuyến, nếu không trong trường hợp anh ấy không công khai bày tỏ thái độ, em chắc chắn sẽ không thể thuận lợi giành được vương miện Hoa hậu Hong Kong như vậy." Lời giải thích này của cô Lưu không thể hoàn toàn xua tan nghi ngờ trong lòng Lý Giai Hân, nhưng lại giúp cô hiểu ra một điều — bây giờ cô chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay Lâm Hựu Luân.

Sự kiêu ngạo và dã tâm của Lý Giai Hân tuyệt đối không cho phép mình mãi mãi chỉ làm một quân cờ, vì vậy từ giây phút này, trong lòng cô bắt đầu mưu tính làm thế nào để Lâm Hựu Luân coi trọng mình hơn.

Lâm Hựu Luân không biết hành động vô tình của mình lại khơi dậy lòng hiếu thắng của Lý Giai Hân, sau đêm chung kết Hoa hậu Hong Kong, mọi hành động của Lý Giai Hân đều nằm dưới sự chú ý của truyền thông, lúc này Lâm Hựu Luân chắc chắn không tiện gặp

cô, hơn nữa gần đây anh gặp phải một chuyện rất đau đầu, hoàn toàn không có tâm trí để ý đến bên Lý Giai Hân. — Một chiếc xe hơi màu xám bạc rất bình thường đỗ bên lề đường đối diện bệnh viện Khang Hiền, qua tấm kính cửa sổ xe, có thể thấy rất nhiều phóng viên đang tụ tập ở cổng bệnh viện.

Vệ sĩ ngồi ở ghế phụ quay đầu lại, có chút khó xử nhìn Lâm Hựu Luân.

"Anh Lâm, bây giờ truyền thông đông quá, hay là chúng ta đổi thời gian khác rồi đến?" "Không sao, cứ lái xe thẳng đến cổng bệnh viện." Lâm Hựu Luân tựa vào ghế sau, thản nhiên nói một câu.

Vị vệ sĩ kia quay người lại, cầm bộ đàm lên, liên lạc với vệ sĩ ở chiếc xe phía sau, sau đó mới bảo tài xế lái xe qua.

Rất nhiều phóng viên chặn ở cổng bệnh viện, tài xế bấm còi mấy lần, những người này mới miễn cưỡng nhường ra một lối đi.

Hôm nay Lâm Hựu Luân đến đây vốn muốn tránh truyền thông, nên đặc biệt chọn một chiếc xe rất bình thường, các phóng viên tại hiện trường ban đầu cũng không nhận ra anh ở trên xe, đợi đến khi hai chiếc ô tô một trước một sau dừng lại trước tòa nhà bệnh viện, từ chiếc xe thương vụ phía sau đột nhiên nhảy xuống 7 vệ sĩ mặc đồ đen, được huấn luyện bài bản bảo vệ chiếc xe hơi phía trước, lúc này mới có phóng viên nhận ra người ngồi trên xe có thể có thân phận không tầm thường.

Lâm Hựu Luân vừa đặt một chân ra khỏi xe, lập tức có phóng viên mắt tinh nhận ra anh, trong đám đông chỉ nghe thấy có người hét lên một tiếng, những phóng viên vốn đang đứng ở cửa đại sảnh ngóng trông cũng đều vây lại.

Tổng cộng 8 vệ sĩ, bức tường người do họ tạo thành đủ để ngăn cách đám phóng viên đang ùa tới, Lâm Hựu Luân đeo kính râm, không

nói một lời đi vào đại sảnh.

Các phóng viên còn muốn tiếp tục xông vào, bảo an của bệnh viện vội vàng chặn tất cả bọn họ lại.

Lúc bước vào thang máy, Lâm Hựu Luân hỏi người vệ sĩ luôn đi theo bên cạnh mình: "Tìm được phòng bệnh nào chưa?" "Anh Mã ở phòng bệnh số 7-147." Vị vệ sĩ này vừa dứt lời, không cần Lâm Hựu Luân ra lệnh, đã có người bấm nút tầng 7. 7-147 là một phòng đơn, một đám người mặc đồ đen đeo kính râm đột nhiên đẩy cửa bước vào, khiến Mã Vinh Thành và gia đình anh giật nảy mình, họ còn tưởng là kẻ thù lần trước lại tiếp tục cho người đến, trên mặt đều lộ vẻ đề phòng.

Lâm Hựu Luân theo sau bước vào, Mã Vinh Thành lúc này mới nhận ra là một phen hú vía, Lâm Hựu Luân nhìn thấy tình hình trong phòng bệnh, cũng biết là do mình đưa vệ sĩ vào gây ra hiểu lầm.

Anh xua tay, ra hiệu cho các vệ sĩ đều đi ra ngoài.

Mã Vinh Thành cố gắng ngồi dậy từ trên giường bệnh, Lâm Hựu Luân tiến lên đè anh lại, "Vừa mới phẫu thuật xong, đừng cử động lung tung, cẩn thận chạm vào vết thương ảnh hưởng đến hiệu quả phẫu thuật." Mã Vinh Thành cảm kích cười với Lâm Hựu Luân: "Anh Lâm yên tâm, cánh tay này của tôi không tàn phế được đâu, bọn chúng không muốn để tôi tiếp tục vẽ truyện tranh, tôi lại càng phải tiếp tục vẽ." "Biết là ai làm không?" Lâm Hựu Luân nghiêm mặt hỏi.

Mã Vinh Thành lắc đầu, "Khoảng một tuần trước, tôi nhận được một cuộc điện thoại, đối phương uy hiếp tôi không được tiếp tục vẽ truyện tranh nữa, lúc đó tôi không để tâm, ai ngờ sau đó bọn chúng đột nhiên ra tay." Mã Vinh Thành bị người ta âm thầm tấn công, tay phải dùng để vẽ cũng bị chém bị thương, hôm qua vừa mới phẫu thuật xong, có thể hồi phục hay không vẫn chưa biết, bản thân anh lại rất

lạc quan, nói rằng cho dù tay phải thật sự phế rồi, anh dùng tay trái cũng phải tiếp tục sự nghiệp truyện tranh của mình.

"Chắc là có người không muốn anh tiếp tục ở lại Ngọc Lang Quốc Tế, nên mới ra tay nặng như vậy." Lâm Hựu Luân đại khái có thể đoán được là ai làm, chỉ khổ nỗi trong tay không có bằng chứng.

"Vậy anh Hoàng bây giờ…" Mã Vinh Thành do dự hỏi một câu.

"Đang tại ngoại hầu tra, nhưng tình hình rất không lạc quan, chuyện làm giả sổ sách đã bị điều tra xác thực, hôm qua Ngọc Lang Quốc Tế đã bị đình chỉ giao dịch rồi." Giọng Lâm Hựu Luân có chút nặng nề.

Mã Vinh Thành không nói gì nữa, anh đại khái cũng có thể đoán được, lần này mình bị tấn công, tám chín phần mười là có quan hệ rất lớn với những biến cố của Ngọc Lang Quốc Tế trong thời gian này.

Khi Hoàng Ngọc Lang niêm yết Ngọc Lang Quốc Tế vào năm 1986, giá trị công ty lập tức tăng vọt gấp hai mươi lần, từ đó không ai còn coi thường ngành truyện tranh nữa.

Hoàng Ngọc Lang mang theo tư thế của người chiến thắng, hiên ngang lấn sân sang giới xuất bản, lần lượt mua lại và xuất bản nhiều tạp chí, báo, hơn nữa còn đầu tư vào công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu của Tằng Chí Vĩ, và hợp tác với Lâm Hựu Luân quay bộ phim chuyển thể từ truyện tranh 《Phong Vân chi Hùng Bá Thiên Hạ》.

Bộ phim này gây sốt khi ra rạp, tạo nên một cơn sốt "Phong Vân" khắp Đông Nam Á, Ngọc Lang Quốc Tế chỉ dựa vào việc xuất bản truyện tranh đã kiếm bộn tiền, Hoàng Ngọc Lang càng thêm đắc ý, đúng lúc thị trường chứng khoán Hong Kong bùng nổ, ông liền đổ một lượng lớn vốn vào thị trường chứng khoán.

Đáng tiếc thời vận không tốt, cuộc khủng hoảng chứng khoán năm

1987 khiến công ty TNHH Ngọc Lang Quốc Tế tổn thất nặng nề, sau đó công ty của Trịnh Kinh Hàn và tập đoàn Tinh Đảo muốn thâu tóm toàn bộ Ngọc Lang Quốc Tế.

Hoàng Ngọc Lang vì bảo vệ giang sơn, đã mạo hiểm làm giả sổ sách, kết quả bị phát hiện.

Công ty TNHH Ngọc Lang Quốc Tế bị đình chỉ giao dịch, Hoàng Ngọc Lang còn bị cáo buộc làm giả sổ sách, bị cảnh sát đưa đi điều tra, cuối cùng là Lâm Hựu Luân ra mặt mới tạm thời bảo lãnh ông ta ra, nhưng một khi tội danh được thành lập, ông vẫn không thoát khỏi cảnh tù tội.

Ngọc Lang Quốc Tế xảy ra biến cố lớn như vậy, đầu tiên là chủ bút đang nổi tiếng là Thượng Quan Tiểu Bảo cũng rời đi, sau đó biên kịch Lưu Định Kiên lôi kéo Phùng Chí Minh, người nổi danh trong thập niên tám mươi với bộ truyện tranh "Thiếu Lâm Kỳ Binh", cùng với Địch Khắc, người giỏi vẽ truyện tranh tình cảm, thành lập công ty truyện tranh "Tự Do Nhân".

Nhưng lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa, Ngọc Lang Quốc Tế chỉ cần nắm giữ bản quyền của series 《Long Hổ Môn》 và 《Phong Vân》 cũng đủ khiến các bên thèm muốn.

Mã Vinh Thành không lựa chọn rời đi như những người khác, liền trở thành trở ngại lớn nhất cho các công ty muốn thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế, vì vậy anh mới bị người ta uy hiếp, còn bị chém bị thương cánh tay.

Hoàng Ngọc Lang bị kết án tù, Ngọc Lang Quốc Tế tất sẽ đổi chủ, hôm nay Lâm Hựu Luân đến bệnh viện thăm Mã Vinh Thành, ngoài việc quan tâm đến vết thương của anh, điều quan trọng hơn là phải xác định một việc, đó là Mã Vinh Thành có ý định tiếp quản Ngọc Lang Quốc Tế sau Hoàng Ngọc Lang hay không.

Mã Vinh Thành im lặng rất lâu, cuối cùng ngẩng đầu hỏi: "Chuyện này anh Hoàng cũng biết sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu, "Ý tưởng này thực ra chính là do ông ấy đề xuất, trước tiên do tôi ra mặt thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế, sau đó trong thời gian ông ấy thụ án trong tù, sẽ do anh phụ trách quản lý công ty." Dựa vào bộ truyện tranh 《Phong Vân》 để đứng vững gót chân, Mã Vinh Thành dần dần thay thế vị trí của Hoàng Ngọc Lang đã lui về ở ẩn, trở thành người lãnh đạo của làng truyện tranh Hong Kong.

Phong cách vẽ thủy mặc của anh đã ảnh hưởng đến rất nhiều họa sĩ truyện tranh, trong một thời gian, hàng loạt truyện tranh huyền huyễn ra đời.

Lâm Hựu Luân quyết định để Mã Vinh Thành kế nhiệm Hoàng Ngọc Lang, ngoài việc coi trọng vị thế của Mã Vinh Thành trong giới truyện tranh, còn có một nguyên nhân nữa là sự nhạy bén của Mã Vinh Thành đối với thị trường truyện tranh. 《Phong Vân》 thành công rực rỡ, nhưng Mã Vinh Thành không chỉ giới hạn tầm mắt ở một góc, mà chuyển hướng sang kinh doanh thương mại toàn diện hơn, anh từng đề nghị với Hoàng Ngọc Lang nên nhập khẩu truyện tranh Nhật Bản, dịch sang tiếng Trung để xuất bản.

Đề nghị này không được Hoàng Ngọc Lang chấp nhận, ngược lại Lâm Hựu Luân lại rất hứng thú với chuyện này.

Nếu nói giữa và cuối những năm 90, điện ảnh Hong Kong thất thủ trước sự tấn công của phim bom tấn Hollywood, thì truyện tranh Hong Kong tuyệt đối là bại dưới tay truyện tranh Nhật Bản, Mã Vinh Thành lúc này đã có thể nhìn thấy tiềm năng của truyện tranh Nhật Bản, có thể thấy khứu giác thương mại của anh đối với thị trường truyện tranh rất nhạy bén.

Nhân lúc truyện tranh bản địa Hong Kong còn đang rất mạnh, nhập

khẩu vài bộ truyện tranh Nhật Bản, vừa có thể mở ra một cục diện đa dạng hóa cho thị trường truyện tranh, đồng thời cũng có thể chuẩn bị cho bước tiếp theo là dùng truyện tranh Hong Kong mang phong cách Nhật đã được cải tiến để tấn công thị trường Nhật Bản.

Muốn thực thi kế hoạch này, trước tiên phải kiểm soát một công ty truyện tranh có tầm ảnh hưởng, ở Hong Kong hiện tại chỉ có Ngọc Lang Quốc Tế là phù hợp yêu cầu này, vừa hay Hoàng Ngọc Lang gặp nạn, không thể không chuyển nhượng cổ phần, mà tập đoàn 《Minh Báo》 lúc này thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế, Lâm Hựu Luân cũng không cần phải có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào.

Chuyện này liên quan rất rộng, Mã Vinh Thành còn cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng, nên không lập tức trả lời Lâm Hựu Luân.

Vừa ra khỏi phòng bệnh, vệ sĩ lập tức đến gần, "Anh Lâm, thang máy của tòa nhà có thể đi thẳng xuống bãi đỗ xe, chúng ta có nên đi thẳng từ đó không?" Vệ sĩ xuất phát từ cân nhắc an toàn, đương nhiên hy vọng Lâm Hựu Luân trực tiếp tránh tiếp xúc với truyền thông, nếu là trước đây, Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng lần này anh lại lắc đầu.

"Đi cửa chính đi, tôi có vài lời cần truyền ra ngoài qua đám phóng viên đó." — Vừa bước ra khỏi tòa nhà bệnh viện, Lâm Hựu Luân đã bị phóng viên vây kín, lần này các vệ sĩ bên cạnh chỉ ngăn cản phóng viên đến gần, chứ không ngăn họ phỏng vấn.

"Anh Lâm, anh đến bệnh viện là để thăm Mã Vinh Thành phải không?" Lâm Hựu Luân tháo kính râm, nhìn người phóng viên đặt câu hỏi một cái, rồi gật đầu nói: "Đúng vậy, tôi nghe nói Mã Tử bị chém bị thương nhập viện, nên đến xem sao." Dường như được câu trả lời này của Lâm Hựu Luân khích lệ, người phóng viên đó lại hỏi tiếp: "Dân gian đồn rằng gân tay phải của Mã Vinh Thành đã bị cắt đứt, sau

này không thể tiếp tục sáng tác truyện tranh được nữa, xin hỏi anh Lâm, điều này có thật không?" "Tôi không biết anh nghe tin này từ đâu, vết thương của Mã Tử hiện tại rất ổn định, anh ấy sẽ tích cực tìm cách hồi phục, trong ngắn hạn có thể sẽ có một số ảnh hưởng, nhưng anh ấy chắc chắn sẽ không từ bỏ sự nghiệp truyện tranh mà mình yêu thích." Lâm Hựu Luân liên tiếp trả lời hai câu hỏi của người phóng viên này, các phóng viên khác rất nhanh đều phản ứng lại, Lâm Hựu Luân chắc chắn có lời muốn nói nên mới phối hợp trả lời phỏng vấn như vậy, đương nhiên tiền đề là câu hỏi đặt ra phải liên quan đến nội dung anh muốn nói.

Như vậy, các phóng viên không còn hỏi lung tung như lúc đầu nữa, đều bắt đầu suy nghĩ xem hôm nay Lâm Hựu Luân nhận phỏng vấn rốt cuộc muốn phát đi tín hiệu gì.

"Anh Lâm có cho rằng việc Mã Vinh Thành bị tấn công có liên quan đến sự biến động của Ngọc Lang Quốc Tế trong thời gian gần đây không?" Một phóng viên thử hỏi.

"Theo tôi được biết, Mã Tử bình thường không có thù oán với ai, lần này đột nhiên bị tấn công, chắc chắn không phải là trùng hợp đơn giản như vậy, đương nhiên đây chỉ là suy đoán của tôi, mọi chuyện vẫn phải dựa vào kết quả điều tra của cảnh sát." Lời nói này của Lâm Hựu Luân rất nước đôi, còn giải thích thế nào, đó là chuyện của các phóng viên.

"Sau khi Ngọc Lang Quốc Tế bị Sở Giao dịch Chứng khoán Hong Kong xử lý đình chỉ giao dịch, đã có nhiều tập đoàn xuất bản truyền thông bày tỏ ý muốn thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế, tập đoàn 《Minh Báo》 có dự định gì về phương diện này không?" Cuối cùng cũng có phóng viên trực tiếp nhắm vào Ngọc Lang Quốc Tế, và đây cũng chính là điều Lâm Hựu Luân muốn nói.

“Trong thời gian Hoàng Ngọc Lang được bảo lãnh, tôi và ông ấy đã đạt được sự đồng thuận sơ bộ, nếu không có gì bất ngờ, rất nhanh sẽ có tin tức công bố cho mọi người.” Lời này vừa nói ra, đám phóng viên lập tức như ong vỡ tổ, trước đây trong số những người mua tranh giành Ngọc Lang Quốc Tế, tập đoàn báo nghiệp 《Tinh Đảo》 của Hồ Nhàn được mọi người nhất trí cho là có khả năng cao nhất, nay 《Minh Báo》 lại nửa đường nhảy vào, nghe lời nói của Lâm Hựu Luân, có vẻ như muốn cướp mồi từ miệng hổ, cục diện lập tức trở nên khó lường. 《Tinh Đảo Nhật Báo》 và 《Minh Báo》 vẫn luôn coi nhau là đối thủ cạnh tranh, 《Tinh Đảo Nhật Báo》 tài chính hùng hậu, 《Minh Báo》 đang trên đà phát triển mạnh mẽ, hai bên cùng tranh giành Ngọc Lang Quốc Tế, tất sẽ có một trận long tranh hổ đấu. — “Anh Vu, anh đã đảm bảo với tôi rằng Lâm Hựu Luân và 《Minh Báo》 lần này sẽ không ra tay, bây giờ anh giải thích thế nào đây?” Hồ Nhàn ném một tờ báo xuống trước mặt Vu Bình Hải, đôi mắt sau cặp kính lộ rõ vẻ bất mãn.

Vu Bình Hải đã xem tin tức trên báo từ trước, ban đầu ông ta cũng rất ngạc nhiên, thậm chí là phẫn nộ, 《Minh Báo》 không tranh lại được Lâm Hựu Luân, lần này lại là Lâm Hựu Luân ra phá đám, lẽ nào anh ta thật sự là khắc tinh của mình?

“Bà Hồ có nghĩ rằng, Lâm Hựu Luân rất có thể đang giăng bẫy không?” Vu Bình Hải trước khi đến gặp Hồ Nhàn đã nghĩ sẵn lời giải thích, tình hình hiện tại, cho dù Lâm Hựu Luân thật sự chuẩn bị can thiệp, trước mặt Hồ Nhàn ông ta cũng chỉ có thể tiếp tục khăng khăng với nhận định trước đó của mình.

Đôi lông mày dài của Hồ Nhàn, cong vút đến tận thái dương, hơi nhíu lại, chau vào giữa trán, nói thật bà không mấy đồng tình với quan điểm của Vu Bình Hải, nhưng vẫn dùng ánh mắt ra hiệu cho ông ta nói tiếp.

“Tại sao Lâm Hựu Luân lại muốn thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế?

Chương 379

Làm vậy có lợi gì cho anh ta?

Ngành kinh doanh chính của 《Minh Báo》 và Ngọc Lang Quốc Tế không có nhiều liên quan, thậm chí có thể nói là hoàn toàn không liên quan, hơn nữa phong cách của Ngọc Lang Quốc Tế cũng có sự khác biệt rất lớn với nguyên tắc truyền thông và nhóm độc giả mà 《Minh Báo》 luôn theo đuổi, vì vậy theo tôi thấy, Lâm Hựu Luân không có khả năng thực sự muốn thúc đẩy 《Minh Báo》 thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế." "Nhưng nếu anh ta dùng danh nghĩa cá nhân để thâu tóm thì sao?

Truyện tranh và ngành kinh doanh chính của 《Minh Báo》 không có nhiều quan hệ, nhưng việc chuyển thể truyện tranh thành phim ảnh đã được thị trường chứng minh là khả thi, Lâm Hựu Luân hiện đã kiểm soát chuỗi phát hành rạp chiếu phim ở hạ nguồn của ngành công nghiệp điện ảnh Hong Kong, mặc dù không trực tiếp tham gia sản xuất phim ảnh ở trung nguồn, nhưng mức độ kiểm soát gián tiếp thực tế không hề yếu, nếu nắm luôn cả tài nguyên nội dung ở thượng nguồn, sẽ rất có ích cho việc hoàn thiện bố cục của anh ta trong toàn bộ chuỗi ngành công nghiệp điện ảnh." Nếu Lâm Hựu Luân ở đây, nghe được phân tích của Hồ Nhàn chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc, bởi vì lời nói này của Hồ Nhàn, về cơ bản đã đoán được tám chín phần mười ý đồ của anh.

Vu Bình Hải cảm thấy rất khó thuyết phục Hồ Nhàn từ góc độ của Lâm Hựu Luân, đành phải chuyển trọng tâm sang Hoàng Ngọc Lang.

"Cho dù Lâm Hựu Luân thật sự hứng thú với Ngọc Lang Quốc Tế,

chẳng lẽ Hoàng Ngọc Lang thật sự sẵn lòng chuyển nhượng Ngọc Lang Quốc Tế cho anh ta?

Tuy hiện tại tình hình là Hoàng Ngọc Lang không thể không chuyển nhượng cổ phần của Ngọc Lang Quốc Tế đi, nhưng nếu tôi là Hoàng Ngọc Lang, chắc chắn sẽ hy vọng phần cổ phần này có thể bán được giá cao, và nếu chỉ có một mình 《Tinh Đảo Nhật Báo》 có ý định mua, việc đàm phán giá cả sẽ rất bất lợi cho ông ta." "Nếu Hoàng Ngọc Lang có tâm tư đó, Lâm Hựu Luân sẽ không nhận ra sao?" Hồ Nhàn vẫn không tin, bà tuy rất hứng thú với Ngọc Lang Quốc Tế, nhưng không muốn bị Vu Bình Hải dùng làm công cụ.

"Bà Hồ không lẽ định rút lui đấy chứ?" Vu Bình Hải rất nhạy bén nhận ra sự do dự này của Hồ Nhàn, trong lòng có chút sốt ruột, lần thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế này, danh nghĩa là do 《Tinh Đảo Nhật Báo》 chủ trì, nhưng thực tế sau lưng vẫn luôn là ông ta thao túng.

Hoàng Ngọc Lang tổn thất nặng nề trong cuộc khủng hoảng chứng khoán, Vu Bình Hải từ lúc đó đã bắt đầu tích cực chuẩn bị thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế, ông ta liên hợp với 《Tinh Đảo Nhật Báo》 của Hồ Nhàn thể hiện thái độ thâu tóm mạnh mẽ đối với Ngọc Lang Quốc Tế, ép Hoàng Ngọc Lang cuống lên làm liều, cuối cùng bị nắm được bằng chứng làm giả sổ sách, sắp sửa đến lúc thu lưới, lúc này mà Hồ Nhàn rút lui, mưu đồ gần một năm trời của Vu Bình Hải coi như đổ sông đổ biển.

"Nếu Lâm Hựu Luân can thiệp, tôi không nghĩ chúng ta có nhiều cơ hội thắng." Hồ Nhàn tỏ ra rất lý trí.

Đối với Lâm Hựu Luân, Hồ Nhàn ban đầu chỉ chú ý, cho đến khi anh chính thức tiếp quản 《Minh Báo》, bà mới bắt đầu nhìn nhận nghiêm túc người trẻ tuổi nổi lên như sao băng này, và nghiên cứu phân tích kỹ lưỡng.

Càng tìm hiểu sâu, Hồ Nhàn càng cảm thấy Lâm Hựu Luân không hề đơn giản, những năm qua mọi người đều bị các hành động của anh trong giới giải trí làm phân tán sự chú ý, rất ít người để ý đến những thủ đoạn cao tay của anh trên thị trường vốn và bố cục công nghiệp.

Nếu Lâm Hựu Luân thật sự đã bắt đầu bố cục ở thượng nguồn của chuỗi ngành công nghiệp điện ảnh, vậy thì lời nói thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế lần này sẽ không phải là vô căn cứ, việc sáp nhập Ngọc Lang Quốc Tế đối với 《Tinh Đảo Nhật Báo》 mà nói chỉ là một thử nghiệm đa dạng hóa kinh doanh, còn đối với Lâm Hựu Luân mà nói, lại rất có thể là một mắt xích quan trọng trong bố cục công nghiệp của anh, chỉ từ động cơ thâu tóm của hai bên mà xét, mục đích của Lâm Hựu Luân mạnh mẽ hơn, vì vậy cái giá anh sẵn sàng trả tự nhiên cũng sẽ nhiều hơn.

Ngọc Lang Quốc Tế trong tay Lâm Hựu Luân có thể sẽ được chuyển hóa thành kho tài nguyên phim ảnh, nhưng trong tay 《Tinh Đảo Nhật Báo》 sẽ chỉ là một công ty truyện tranh, muốn chiến thắng trong cuộc chiến giá cả thâu tóm, 《Tinh Đảo Nhật Báo》 sẽ phải trả một cái giá đắt hơn.

Sắc mặt Vu Bình Hải trở nên rất khó coi, "Ý của bà Hồ là?" "Anh Vu đừng hiểu lầm, tôi chỉ nói là hy vọng không lớn, nhưng nếu Lâm Hựu Luân đã dùng danh nghĩa tập đoàn 《Minh Báo》 tham gia, 《Tinh Đảo Nhật Báo》 nhất định sẽ dốc toàn lực hỗ trợ anh Vu cạnh tranh với anh ta." Hồ Nhàn không hy vọng nhiều vào việc đánh bại Lâm Hựu Luân trong vụ thâu tóm này, nhưng để Vu Bình Hải đi phá đám, gây thêm nhiều phiền phức cho Lâm Hựu Luân, đây lại là điều Hồ Nhàn rất vui lòng thấy.

Sau khi được tại ngoại, Hoàng Ngọc Lang vẫn luôn tích cực liên hệ luật sư, cố gắng thoát khỏi kiếp nạn tù tội lần này.

Anh ta ngày ngày mong ngóng, cuối cùng cũng nhận được hồi âm, nhưng lại thất vọng.

Câu trả lời của tất cả các luật sư đều là có thể tranh thủ giảm án, xử nhẹ, chứ không có cách nào biện hộ vô tội.

Bất đắc dĩ, dưới yêu cầu của các cổ đông khác trong công ty và Sở Giao dịch Chứng khoán Hong Kong, Hoàng Ngọc Lang phải từ chức chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Ngọc Lang, đồng thời tuyên bố sẽ bán toàn bộ cổ phần mình đang nắm giữ.

Tin tức vừa được tung ra đã lập tức thu hút sự chú ý của các bên.

Tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 từ trước đó đã tỏ rõ ý định thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế, còn Lâm Hựu Luân sau đó cũng công khai bày tỏ thái độ trước truyền thông, ngụ ý rằng tập đoàn 《Minh Báo》 cũng đã gia nhập hàng ngũ cạnh tranh.

Hai tập đoàn báo chí lớn nhất Hong Kong lần này đều bày ra tư thế đối đầu trực diện, lập tức đẩy Ngọc Lang Quốc Tế lên đầu sóng ngọn gió của dư luận.

Hoàng Ngọc Lang và Lâm Hựu Luân vốn đã có thỏa thuận miệng với nhau, nhưng lúc đó Hoàng Ngọc Lang vẫn còn ảo tưởng về việc được tuyên vô tội.

Bây giờ, thấy khó thoát khỏi cảnh tù đày, suy nghĩ trong lòng anh ta lại có chút thay đổi.

Nếu đã phải bán Ngọc Lang Quốc Tế, Hoàng Ngọc Lang đương nhiên muốn bán được giá hời.

Vu Bình Hải đại diện cho tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 đã đến gặp Hoàng Ngọc Lang một lần, ra giá không thấp, khiến Hoàng Ngọc Lang có chút động lòng.

Khi nói chuyện lại với Lâm Hựu Luân, thái độ của anh ta không

còn tích cực và chủ động như trước nữa.

Kim Dung sau khi nghe chuyện này đã đích thân gọi điện cho Lâm Hựu Luân, mời anh đến nhà nói chuyện.

"Hoàng Ngọc Lang này, nói cho cùng bản tính thương nhân vẫn còn quá nặng, không đáng để kết giao sâu đậm." Đứng trên góc độ kinh doanh, việc Hoàng Ngọc Lang làm vậy cũng không có gì đáng trách.

Chỉ là hai bên đã có thỏa thuận miệng từ trước, Hoàng Ngọc Lang lúc này lại lật lọng, khiến Lâm Hựu Luân cũng có chút bất mãn.

"《Tinh Đảo Nhật Báo》 còn muốn có được Ngọc Lang Quốc Tế hơn tôi.

Nếu Hoàng Ngọc Lang đòi hỏi quá cao, vậy thì đành để bà Hồ Nhàn làm người mua hớ thay tôi vậy." Đối với Lâm Hựu Luân, việc thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế thực sự là để kiểm soát tài nguyên nội dung, hoàn thành bố cục ở thượng nguồn của chuỗi ngành công nghiệp điện ảnh.

Nhưng thứ anh thực sự coi trọng lại là khung công ty hiện tại của Ngọc Lang Quốc Tế, còn những tài nguyên bản quyền truyện tranh sẵn có của họ lại không phải mục đích chính của lần thâu tóm này.

Điều kiện Lâm Hựu Luân đưa ra rất hậu hĩnh, chỉ cần Hoàng Ngọc Lang đồng ý phương án thâu tóm của tập đoàn 《Minh Báo》, sau khi Hoàng Ngọc Lang ra tù, Lâm Hựu Luân bằng lòng ủy quyền lại cho anh ta bản quyền các tác phẩm truyện tranh do chính anh ta chủ bút như 《Long Hổ Môn》.

Thứ có giá trị nhất trong tay Ngọc Lang Quốc Tế hiện nay chính là hai bộ truyện tranh 《Long Hổ Môn》 và 《Phong Vân》, trong đó bản quyền 《Phong Vân》 lại thuộc sở hữu cá nhân của Mã Vinh

Thành.

Nếu lần thâu tóm này không thành, Lâm Hựu Luân có thể trực tiếp lôi kéo Mã Vinh Thành về, sau đó thành lập một công ty truyện tranh mới.

"Hồ Nhàn cũng là người thông minh, nếu Hoàng Ngọc Lang ra giá quá cao, e là bà ta cũng sẽ không nhận." Làm đối thủ bao nhiêu năm, Kim Dung có thể nói là biết rõ Hồ Nhàn như lòng bàn tay.

"Tra lão có biết không, lần này tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 lên kế hoạch thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế, Vu Bình Hải đóng một vai trò rất quan trọng trong đó." Lâm Hựu Luân buột miệng nhắc một câu, Kim Dung lại nhíu mày.

Lần trước khi cân nhắc người kế nhiệm 《Minh Báo》, Vu Bình Hải cũng từng lọt vào mắt xanh của Kim Dung.

Khi đó, anh ta đã che giấu với Kim Dung một số quá khứ không mấy tốt đẹp của mình ở Canada, sau này bị báo chí phanh phui, khiến ấn tượng của anh ta trong mắt Kim Dung giảm đi đáng kể.

Đến mức bây giờ Kim Dung nghe thấy tên anh ta là không còn hứng thú tiếp tục chủ đề này nữa.

"Chắc hẳn cậu Lâm đã có chuẩn bị cho việc này rồi, tôi cũng không nói nhiều nữa.

Thật ra lần này tôi tìm cậu đến là vì nghe Đổng Thiên Lý nói, cậu lại có một bộ kỳ thư ra đời à?" Kim Dung đổi chủ đề, nói về tác phẩm mới của Lâm Hựu Luân.

"Tra lão tuyệt đối đừng nói vậy, nếu không tôi sẽ không dám mang sách ra xuất bản đâu." Lâm Hựu Luân khiêm tốn xua tay.

Kim Dung cười ha ha: "Nếu cậu không xuất bản sách, Đổng Thiên Lý chắc chắn sẽ đến tìm tôi liều mạng!" Lâm Hựu Luân bất đắc dĩ

giải thích: “Cuốn sách đó mới viết được nửa đầu, vốn định đợi hoàn thành rồi mới mang đến nhờ Tra lão chỉ giáo, nhưng bây giờ phần bản thảo đó đã bị Đổng Thiên Lý lấy đi mất rồi.

Nếu không phải tôi dặn trước, có lẽ bản thảo đã bị ông ấy tiền trảm hậu tấu đem đi đăng rồi.” “Chuyện này không thể trách Đổng Thiên Lý được, ông ấy bây giờ là độc giả trung thành của cậu, mà cậu lại bận rộn việc nhà, ba năm rồi mới ra sách mới, hại mọi người chờ dài cổ!” Kim Dung nói đùa phê bình Lâm Hựu Luân vài câu, sau đó lấy một tập bản thảo từ trên bàn sách, “Đổng Thiên Lý đã khen cuốn sách này của cậu là thiên hạ vô song, nói rằng tình tiết khiến người ta phải vỗ đùi khen hay, đọc rồi không nỡ buông sách, đặc biệt là cách viết về tình cảm có thể xem là tuyệt nhất.

Nghe mà tôi cũng không nhịn được, nên đã bảo ông ấy fax một bản qua đây.

Đọc kỹ rồi mới thấy, lời ông ấy nói không ngoa.

Không biết nửa sau bản thảo của cậu Lâm khi nào mới viết xong, nhất định đừng để chúng tôi phải đợi thêm ba năm nữa nhé!” Kim Dung đích thân ra mặt giục bản thảo, khiến Lâm Hựu Luân thực sự xấu hổ, chỉ đành tại chỗ hứa hẹn sẽ sớm đưa ra phần bản thảo còn lại, lúc này Kim Dung mới hài lòng.

Kim Dung cho rằng chủ đề mà nửa đầu của 《Tru Tiên》 muốn thể hiện có cảm giác tương đồng với 《Côn Luân》, trong khi tác phẩm trước đó là 《Sưu Thần Ký》 tuy ý tưởng, bút pháp đều có thể gọi là hùng vĩ, tráng lệ, nhưng về nội hàm chủ đề lại thiên về thương mại hóa hơn, không sâu sắc bằng 《Côn Luân》.

Lương Tiêu trong 《Côn Luân》 là một nhân vật mâu thuẫn, phức tạp nhưng lại rất chân thực.

Anh ta giúp nhà Nguyên diệt Tống, nhưng lại giữ được huyết

mạch hoàng thất cuối cùng cho nhà Tống, biến ảo qua lại giữa chính và tà, từ đó tạo nên một nhân vật chính mâu thuẫn, phức tạp nhưng có máu có thịt, đặc biệt là khí chất phản nghịch của nhân vật chính trong sách rất được giới trẻ thời nay yêu thích.

Còn Trương Tiểu Phàm trong bộ 《Tru Tiên》 này, tính cách lại càng trầm lắng, kín đáo hơn.

Nửa đầu bản thảo vừa hay viết đến đoạn anh ta từ chính chuyển sang tà.

Vấn đề được khai thác lặp đi lặp lại trong sách này là "thế nào là chính đạo", tư tưởng chủ đề "Trời đất bất nhân, xem vạn vật như chó rơm" càng xuyên suốt toàn văn.

Tuy chưa biết tình tiết sau này sẽ phát triển ra sao, nhưng Kim Dung có thể đoán được, cuối cùng Trương Tiểu Phàm vẫn sẽ trở về với phe chính phái.

"Tôi vẫn luôn muốn viết một bộ tiểu thuyết tiên hiệp.

Ý niệm này bắt nguồn từ khi còn nhỏ, sau khi đọc xong 《Thục Sơn Kiếm Hiệp Truyện》 của Hoàn Châu Lâu Chủ.

Khi đó, lúc đọc 《Thục Sơn Kiếm Hiệp Truyện》, tôi cảm thấy việc miêu tả tình cảm nhân vật trong tiểu thuyết này khá nhạt nhòa, nên muốn tự mình viết một câu chuyện, và thế là có cuốn sách này." Lâm Hựu Luân giải thích đơn giản lý do viết 《Tru Tiên》, Kim Dung nghe xong gật gật đầu.

Chương 380

“Tiểu thuyết võ hiệp không ngoài hai chữ 'hiệp cốt nhu tình'.

Trước đây tôi vẫn luôn cho rằng tiểu thuyết của mình đã dung hòa được cả 'hiệp' và 'tình', nhưng xem ra bây giờ, chữ 'tình' này, vẫn là cậu Lâm lĩnh ngộ thấu triệt hơn.

Nếu bàn về viết tình, cuốn sách này xứng đáng là đệ nhất!” --- Thái độ của Hoàng Ngọc Lang mập mờ, sự nhiệt tình của tập đoàn 《Minh Báo》 đối với việc thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế cũng bắt đầu nguội lạnh.

Ngược lại, Vu Bình Hải những ngày này lại thường xuyên tiếp xúc với Hoàng Ngọc Lang, đàm phán tiến triển rất nhanh.

“《Minh Báo》 bằng lòng giữ lại bản quyền 《Long Hổ Môn》 cho Hoàng Ngọc Lang, nhưng giá thâu tóm lại định rất bảo thủ.

Hoàng Ngọc Lang lần này vào tù không biết sẽ ở trong đó bao lâu, sau khi ra tù muốn đông sơn tái khởi e là không dễ.

Vì vậy, anh ta không mấy mặn mà với việc có giữ được bản quyền truyện tranh liên quan hay không, mà quan tâm hơn đến giá chúng ta đưa ra cho Ngọc Lang Quốc Tế lúc này.” Vu Bình Hải nói với Hồ Nhàn về thành quả tiếp xúc với Hoàng Ngọc Lang trong thời gian gần đây, thái độ tỏ ra vô cùng năng nổ.

Rõ ràng anh ta cho rằng đây là thời cơ tốt nhất để giành lấy Ngọc Lang Quốc Tế từ tay Lâm Hựu Luân.

Nhìn dáng vẻ hăm hở của Vu Bình Hải, Hồ Nhàn chỉ khẽ thở dài trong lòng.

Chẳng trách ban đầu khi tranh giành 《Minh Báo》, Vu Bình Hải

lại thua Lâm Hựu Luân, tầm nhìn của hai người quả thực chênh lệch rất lớn.

Lâm Hựu Luân bằng lòng giữ lại bản quyền truyện tranh liên quan cho Hoàng Ngọc Lang, nhưng lại không muốn thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế với giá cao, là vì trong lòng anh ta rất rõ, sự huy hoàng của Ngọc Lang Quốc Tế là do Hoàng Ngọc Lang mang lại, và cũng sẽ ra đi cùng với Hoàng Ngọc Lang.

Nếu sau khi ra tù Hoàng Ngọc Lang có thể vực dậy tinh thần, Ngọc Lang Quốc Tế vẫn có thể giữ vững vị trí đầu ngành trong giới truyện tranh Hong Kong.

Nhưng nếu chính Hoàng Ngọc Lang đã mất đi ý chí chiến đấu, Ngọc Lang Quốc Tế thực chất chỉ còn là một cái vỏ rỗng, dựa vào việc ăn mày quá khứ có lẽ duy trì được vài năm, nhưng lâu dần tất sẽ lộ ra vẻ suy tàn.

Hồ Nhàn còn chú ý thấy, Lâm Hựu Luân tiết lộ ý định thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế trước truyền thông là sau khi anh ta đến bệnh viện thăm Mã Vinh Thành bị thương.

Rất rõ ràng, giữa anh ta và Mã Vinh Thành hẳn đã đạt được một thỏa thuận nào đó.

Nếu anh ta từ bỏ việc thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế, rất có thể sẽ kéo Mã Vinh Thành thành lập một công ty mới.

Do Lâm Hựu Luân cung cấp ý tưởng nội dung, Mã Vinh Thành phụ trách chuyển thể thành truyện tranh, đến lúc đó ai có thể ngăn cản sự trỗi dậy của công ty này?

Tất nhiên, nếu Vu Bình Hải có thể thành công cản trở việc sáp nhập Ngọc Lang Quốc Tế của Lâm Hựu Luân, sẽ có thể làm chậm lại một chút bước chân bành trướng của tập đoàn 《Minh Báo》.

Mấy năm nay 《Tinh Đảo Nhật Báo》 và 《Minh Báo》 tranh đấu công khai và ngấm ngầm, luôn thua nhiều hơn thắng, đặc biệt là trong chuyện giải Kim Tượng, sau khi 《Minh Báo》 tiếp quản đã tổ chức giải Kim Tượng vô cùng thành công, khiến tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 mất hết mặt mũi.

Có thể gỡ gạc lại một bàn trong chuyện này, Hồ Nhàn vẫn tỏ thái độ ủng hộ.

Nói xong chuyện về Ngọc Lang Quốc Tế, Hồ Nhàn lấy một tờ báo từ trên bàn làm việc, đưa cho Vu Bình Hải nói: "Anh xem đi, đây là tờ 《Minh Báo》 xuất bản hôm nay.

Bắt đầu từ số này, tác phẩm mới của Lâm Hựu Luân bắt đầu được đăng dài kỳ trên báo." Vu Bình Hải thời gian này bận rộn đàm phán với Hoàng Ngọc Lang, không mấy quan tâm đến tin tức trên truyền thông.

Hồ Nhàn cố ý nhắc anh ta chuyện này, Vu Bình Hải khẽ nhíu mày.

Ban đầu tranh giành 《Minh Báo》 thất bại trước Lâm Hựu Luân, Vu Bình Hải cho rằng một nguyên nhân lớn là do Lâm Hựu Luân còn có thân phận nhà văn, điều này giúp anh ta dễ dàng nhận được sự công nhận của Kim Dung hơn.

Lúc này nghe tin Lâm Hựu Luân ra tác phẩm mới, đối với Vu Bình Hải không phải là tin tức tốt lành gì.

"Phản hồi của độc giả thế nào?" "Anh tự xem đi." Vu Bình Hải miệng không nói, nhưng trong lòng lại hít một hơi khí lạnh.

Lượng phát hành hàng ngày của 《Minh Báo》 vào khoảng 150.000 bản, mà tác phẩm mới của Lâm Hựu Luân vừa đăng dài kỳ, doanh số lập tức tăng gấp đôi.

Bỏ qua những chuyện khác, sức hút của tác phẩm Lâm Hựu Luân

ở Hong Kong quả thực không gì sánh bằng, điểm này ngay cả Vu Bình Hải cũng không thể không thừa nhận.

Thực tế không chỉ có Hồ Nhàn, Vu Bình Hải quan tâm đến tình hình phát hành của 《Minh Báo》, mà cả giới báo chí Hong Kong đều đổ dồn ánh mắt vào 《Minh Báo》.

Và cả ngày hôm đó, chủ đề thảo luận của rất nhiều người bình thường đều liên quan đến 《Tru Tiên》.

Trên xe buýt, hai nam sinh đang trên đường đi học về cũng đang thảo luận về chủ đề này.

"Cậu nói xem Trương Tiểu Phàm và Lâm Kinh Vũ ai sẽ là nhân vật chính?" "Còn phải hỏi sao?

Chắc chắn là Lâm Kinh Vũ rồi.

Cậu không thấy trong 《Côn Luân》 và 《Sưu Thần Ký》, nhân vật chính đều là kiểu người cực kỳ thông minh, thiên phú lại tốt à?

Tớ cảm thấy Lâm Kinh Vũ rất phù hợp với những đặc điểm này." "Nhưng tớ cảm thấy nội dung chương này miêu tả Trương Tiểu Phàm có vẻ nhiều hơn, tuy cậu ta hơi ngốc, nhưng cậu không thấy cậu ta và Lâm Kinh Vũ rất giống thiết lập Quách Tĩnh và Dương Khang trong 《Xạ Điêu Anh Hùng Truyện》 của Kim Dung sao?" "Nhưng cũng có thể là thiết lập của Thác Bạt Dã và Xi Vưu trong 《Sưu Thần Ký》 thì sao?

Rất có thể là hai nhân vật chính, vì tớ nhớ Lâm Hựu Luân hình như đã nói ở đâu đó là sẽ có ý định viết một bộ tiểu thuyết có hai nhân vật chính." Cuộc tranh luận của hai cậu bé nhanh chóng thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Một thanh niên đeo kính, kẹp cặp tài liệu bên cạnh không nhịn được xen vào: "Lâm Hựu Luân đúng là đã nói như vậy, nhưng chắc

chắn không phải là nói về 《Tru Tiên》." Hai cậu bé cũng không để ý có người lạ xen vào, ngược lại còn hào hứng thảo luận với người đàn ông đeo kính: "Anh chắc chắn như vậy, có bằng chứng gì không?" Người đàn ông đeo kính đẩy gọng kính, bắt đầu nói một cách lưu loát: "Đương nhiên là có.

Lâm Hựu Luân nói muốn viết một bộ tiểu thuyết có hai nhân vật chính, câu này là lúc anh ta giới thiệu tiểu thuyết 《Đại Đường Song Long Truyện》.

Khi đó 《Minh Báo》 có đăng một bài viết riêng về chuyện này, vì 《Đại Đường Song Long Truyện》 dùng chính là hai nhân vật chính, sau đó Lâm Hựu Luân nói mình cũng nhận được rất nhiều cảm hứng từ bộ tiểu thuyết này, rồi sẽ áp dụng lối viết hai nhân vật chính này trong phần tiếp theo của 《Côn Luân》.

Nhưng bộ 《Tru Tiên》 này, rõ ràng là một câu chuyện riêng anh ta viết." "Vậy anh thấy ai sẽ là nam chính?" hai cậu bé lại hỏi tiếp.

"Cái này thực ra rất đơn giản.

Nếu các cậu đọc hết tiểu thuyết của Lâm Hựu Luân sẽ phát hiện ra, nhân vật chính trong sách của anh ta chắc chắn là người xuất hiện đầu tiên.

Trong 《Tru Tiên》 ai xuất hiện đầu tiên?" "Trương Tiểu Phàm!" "Lâm Kinh Vũ!" Hai cậu bé mỗi người một ý, tranh cãi không dứt, cuối cùng lại đồng loạt nhìn về phía người đàn ông đeo kính.

"Các cậu nói đều không sai, thực tế hai người cùng xuất hiện.

Lúc đó Lâm Kinh Vũ và Trương Tiểu Phàm đang nô đùa, Lâm Kinh Vũ đuổi, Trương Tiểu Phàm chạy.

Nhưng nếu các cậu để ý kỹ sẽ thấy, tên của Trương Tiểu Phàm xuất hiện trước Lâm Kinh Vũ.

Nếu tôi không đoán sai, cậu ta chính là nhân vật chính của cuốn sách này.” Người đàn ông đeo kính tỏ vẻ rất chắc chắn.

Hai cậu bé nhìn nhau, một trong hai lấy một tờ báo từ trong cặp sách ra, tìm đến phần tiểu thuyết dài kỳ xem, quả nhiên đúng như người đàn ông đeo kính nói, tên của Trương Tiểu Phàm xuất hiện trước Lâm Kinh Vũ.

Nhưng dựa vào đó để phán đoán Trương Tiểu Phàm là nhân vật chính thì lý do vẫn có chút khiên cưỡng.

“Này, nhóc, tờ báo này của cậu có bán không?” Một người đàn ông tóc xù, ăn mặc rất thời trang, đeo kính râm bên cạnh lên tiếng hỏi.

“Không bán!” Cậu bé đó ôm chặt tờ báo vào lòng như báu vật, “Đây là cháu dậy sớm, chạy qua ba sạp báo mới mua được đấy.” “Tôi trả mười đồng, cậu bán tờ báo này cho tôi!” Người đàn ông đeo kính râm ra giá gấp năm lần, cậu bé không khỏi lộ vẻ do dự.

“Tôi trả mười lăm đồng!” Một người đàn ông đầu đinh bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Này, lão huynh, anh cố tình gây sự với tôi phải không?” Người đàn ông đeo kính râm lập tức không chịu, trừng mắt nhìn đối phương.

“Sao, có ý kiến à?” Gã đầu đinh xắn tay áo sơ mi lên, để lộ hình xăm dữ tợn trên cánh tay.

Người đàn ông đeo kính râm thấy điệu bộ này của đối phương, khí thế lập tức yếu đi mấy phần, lí nhí nói: “Cái này là tôi thấy trước mà.” “Ai trả giá cao thì bán cho người đó, thằng ngốc cũng biết.

Mày nói có phải không, nhóc?” Gã đầu đinh khinh miệt liếc nhìn người đàn ông đeo kính râm một cái, rồi cười với cậu bé cầm tờ báo.

“Anh thực sự định trả mười lăm đồng để mua sao?” Cậu bé hỏi lại một cách không chắc chắn.

Gã đầu đinh không nói hai lời, lấy ví ra đếm mười lăm đồng đưa cho cậu bé, rồi trực tiếp giật lấy tờ báo từ tay cậu.

Chương 381

Người đàn ông đeo kính râm đứng bên cạnh tức đến giậm chân, nhưng không dám xen vào, sợ chọc giận đối phương, xuống xe sẽ bị một đám côn đồ cầm dao đuổi chém.

Gã đầu đinh cũng không thèm để ý đến anh ta, mở thẳng tờ báo ra, đọc ngấu nghiến ngay trên xe. --- Gã đầu đinh vẫn còn chưa thỏa mãn gấp tờ báo lại, huơ huơ trước mặt người đàn ông đeo kính râm, "Mười lăm đồng bán cho cậu, muốn không?" Người đàn ông đeo kính râm định từ chối, nhưng thấy ánh mắt đầy vẻ uy hiếp của gã đầu đinh, liền đổi ý: "Muốn, tôi muốn." Gã đầu đinh hài lòng gật đầu, nhận lấy mười lăm đồng từ tay người đàn ông đeo kính râm, nhét tờ báo vào tay anh ta, "Huynh đệ, biết điều đấy.

Sau này có gặp rắc rối gì, cứ báo danh của tôi.

Nhớ kỹ, tôi tên Đại Phi!" Người đàn ông đeo kính râm trong lòng thầm chửi rủa, cả Hong Kong có biết bao nhiêu người có biệt danh là Đại Phi, ai biết anh là Đại Phi nào?

Nhưng bề ngoài anh ta vẫn rất khách sáo cười với gã đầu đinh, cẩn thận nhận lấy tờ báo từ tay hắn.

Lúc người đàn ông đeo kính râm xuống xe, anh ta đã đọc xong phần tiểu thuyết dài kỳ trên báo.

Nhưng tờ báo mua với giá mười lăm đồng, anh ta lại không nỡ vứt đi như vậy.

Đang do dự không biết phải làm sao thì đột nhiên có người vỗ vai anh ta.

Người đàn ông đeo kính râm quay đầu lại, là một người đàn ông

trung niên cùng xuống xe với anh ta.

Đối phương cười nói: "Cậu trai trẻ, tờ báo này của cậu đọc xong rồi phải không?

Bán cho tôi thế nào?" "Ông trả bao nhiêu?" "Mười đồng!" "Lúc nãy trên xe ông cũng thấy rồi, tờ này tôi mua với giá mười lăm đồng.

Ông muốn thì lấy đúng giá." Người đàn ông đeo kính râm tỏ vẻ kiên quyết.

"Vậy cậu cứ giữ mà dùng đi!" Người đàn ông trung niên nói xong liền quay đầu bỏ đi.

Người đàn ông đeo kính râm vội gọi lại từ phía sau.

"Mười đồng thì mười đồng, bán cho ông đấy!" --- "Mã Tử, hôm nay mẹ con đặc biệt hầm canh vi cá cho con đấy, mau lại ăn nóng." Cha của Mã Vinh Thành xách một cái hộp giữ nhiệt, đẩy cửa phòng bệnh bước vào.

Mã Vinh Thành tay vẫn còn băng bó, lúc này đang đứng bên cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài.

Nghe thấy tiếng cha, anh quay đầu lại.

"Con ngửi thấy mùi thơm rồi." Mã Vinh Thành hít mạnh mũi, nói.

Cha Mã mở hộp giữ nhiệt, múc canh ra một cái bát, bưng đến cho Mã Vinh Thành.

"Nóng thế này, sao cha không dùng báo lót một chút?" Mã Vinh Thành nhận lấy thấy bát hơi nóng, lại thấy cha mình đang cầm một tờ báo trên tay, rất không hiểu.

"Tờ này cha phải bỏ ra mười đồng mới mua được từ tay người khác đấy, sạp báo sớm đã hết sạch rồi." Cha Mã lật tờ báo ra, tìm đến trang đăng dài kỳ 《Tru Tiên》, đưa cho Mã Vinh Thành, "Tác phẩm

mới của Lâm Hựu Luân, cha nghĩ con sẽ rất hứng thú.” Mã Vinh Thành đặt bát canh xuống, cầm lấy tờ báo xem, quả nhiên là tác phẩm mới của Lâm Hựu Luân.

Chỉ đọc một chương, Mã Vinh Thành đã cảm thấy thiết lập của bộ tiểu thuyết này rất thú vị.

Kể từ 《Thục Sơn Kiếm Hiệp Truyện》 của Hoàn Châu Lâu Chủ, rất ít người thử sức với thể loại tiểu thuyết tiên hiệp phong cách cổ điển này.

Mã Vinh Thành trước đây còn từng nghĩ sẽ xây dựng một bộ truyện tranh về phương diện này, không ngờ Lâm Hựu Luân đã đi trước một bước, viết ra một câu chuyện như vậy.

“Được rồi, con uống canh trước đi, báo lát nữa đọc sau.” Dưới sự thúc giục của cha, Mã Vinh Thành đành phải đặt tờ báo xuống, uống hết canh vi cá trước.

Vừa đặt bát xuống, anh lại lập tức cầm tờ báo lên… Phần đăng trên báo không nhiều, một lúc sau Mã Vinh Thành đã đọc xong.

Đọc xong, anh không khỏi cảm thấy lòng mình trào dâng, có một sự thôi thúc mãnh liệt muốn biết câu chuyện tiếp theo.

Do dự một lúc, Mã Vinh Thành quyết định gọi điện cho Lâm Hựu Luân để xin phần bản thảo sau, lý do anh cũng đã nghĩ xong rồi, cứ nói là muốn chuyển thể 《Tru Tiên》 thành truyện tranh.

Mã Vinh Thành đơn thuần bị câu chuyện này hấp dẫn, còn phía Vô Tuyến lại khẩn cấp triệu tập một cuộc họp để thảo luận việc mua bản quyền chuyển thể thành phim truyền hình của 《Tru Tiên》.

Nguyên nhân là vì số lượng phát hành của 《Minh Báo》 tăng vọt vào ngày đầu tiên đăng dài kỳ 《Tru Tiên》.

Cuộc họp vừa bắt đầu, Phương Dật Hoa đã nói trước, dù là bà hay

Thiệu Nghị Phu, lần này đều sẽ không ra mặt, chỉ có thể để cấp dưới đi cầu xin Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân tuy không trực tiếp can thiệp vào quản lý của Vô Tuyến, nhưng sức ảnh hưởng lại đang dần dần thẩm thấu.

Ví dụ như chương trình 《The Voice》 do anh phụ trách phát triển hiện đã trở thành vũ khí rating của Vô Tuyến, mỗi khi phát sóng, về cơ bản đều có thể áp đảo các chương trình cùng khung giờ, rating thậm chí còn cao hơn gấp đôi so với chương trình đứng thứ hai.

Thiệu Nghị Phu và Phương Dật Hoa đều có thể thấy được xu thế này, nhưng lại không có cách nào ngăn cản.

Phía Lâm Hựu Luân cũng khá kiềm chế, tuy Vô Tuyến phụ thuộc không nhỏ vào các chương trình do anh sản xuất, nhưng Lâm Hựu Luân không tỏ ra quá nhiệt tình với việc quản lý cấp cao của Vô Tuyến.

Điều này cũng xua tan một phần lo ngại của Thiệu Nghị Phu và Phương Dật Hoa, nhưng để họ hoàn toàn yên tâm thì lại không thể.

Điều này tạo nên một tâm lý rất mâu thuẫn cho Thiệu Nghị Phu và Phương Dật Hoa.

Một mặt họ muốn dựa vào Lâm Hựu Luân nhiều hơn để giành được thị phần lớn hơn, triệt để áp chế đối thủ; mặt khác họ lại lo lắng sức ảnh hưởng của Lâm Hựu Luân đối với Vô Tuyến quá lớn, sẽ sớm uy hiếp đến quyền kiểm soát của họ đối với Vô Tuyến.

Chính vì suy nghĩ như vậy, nên lần này dù biết bản quyền chuyển thể phim truyền hình của 《Tru Tiên》 sẽ rất hot, Thiệu Nghị Phu và Phương Dật Hoa vẫn nhịn không đích thân đi tìm Lâm Hựu Luân, chính là không muốn để lại cho người ngoài ấn tượng rằng Vô Tuyến rời khỏi Lâm Hựu Luân thì không làm nên trò trống gì.

Tất nhiên, bản quyền chuyển thể phim truyền hình của 《Tru Tiên》 nhất định phải lấy được.

Phương Dật Hoa trực tiếp hạ lệnh tử trong cuộc họp, điều này khiến cấp dưới có chút khó xử.

Lâm Hựu Luân hiện là thành viên hội đồng quản trị của Vô Tuyến, theo lý mà nói, người nhà không để của tốt chảy ra ngoài, chuyện này chỉ cần phía Vô Tuyến mở lời, Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ đồng ý.

Vấn đề mấu chốt là giá cả.

Phim truyền hình của Vô Tuyến trước nay đều có kiểm soát chi phí rất nghiêm ngặt, mà muốn mua được bản quyền chuyển thể của 《Tru Tiên》, thiếu vài triệu chắc chắn là không được.

Không phải Lâm Hựu Luân thiếu vài triệu đó, mà là thân phận và sức ảnh hưởng của tác phẩm của anh ở đó, nếu ít hơn thì chính là tự hạ thấp giá trị của mình.

Cổ phần của Lâm Hựu Luân tại Vô Tuyến chỉ có 5%, anh không can thiệp vào quyết sách quản lý của Vô Tuyến, tương tự Vô Tuyến cũng không thể có yêu cầu gì nhiều hơn với anh.

"Cô Phương, chúng ta có thể đổi một phương thức khác không, không trực tiếp tìm anh Lâm mua bản quyền, mà dùng phương thức hợp tác, hai bên cùng sản xuất bộ phim truyền hình này." Lương Gia Thụ đưa ra một đề nghị.

"Vậy bản quyền phim truyền hình tính cho bên nào?" Phương Dật Hoa nghe xong liền hỏi ngay.

Lương Gia Thụ không chút do dự nói: "Ở Hong Kong do Vô Tuyến chúng ta độc quyền sở hữu, bản quyền ngoài Hong Kong thuộc về anh Lâm, tôi cảm thấy như vậy sẽ hợp lý hơn." "Chúng ta cũng có đài truyền hình riêng ở các khu vực như Singapore, Malaysia, Thái

Lan, chẳng lẽ đến lúc đó muốn chiếu bộ phim này, còn phải mua lại từ tay anh Lâm sao?" Tằng Lệ Trân trước nay vốn không ưa Lương Gia Thụ, hễ có cơ hội là lại phản đối.

"Vậy cô Tằng có cách nào tốt hơn để thuyết phục anh Lâm không?" Lương Gia Thụ hỏi ngược lại.

"Chúng ta đang bàn về phương án của anh, sao lại lôi tôi vào?" Tằng Lệ Trân chơi một chiêu thái cực, lại đá quả bóng da trở về.

"Cô Tằng cảm thấy phương án của tôi không hợp lý, rồi cô cũng không đưa ra được phương án nào hợp lý hơn, vậy lúc này cô phản đối rốt cuộc là có ý gì?" Lương Gia Thụ không nói thẳng Tằng Lệ Trân cố tình gây rối, nhưng ý trong lời nói chính là như vậy.

"Anh…" Tằng Lệ Trân tức đến mức đứng bật dậy khỏi ghế, trừng mắt nhìn Lương Gia Thụ.

"Đủ rồi!" Phương Dật Hoa liếc nhìn Lương Gia Thụ và Tằng Lệ Trân đang đối đầu nhau trên bàn họp, "Tôi đến đây không phải để nghe hai người cãi nhau.

Lệ Trân, cô ngồi xuống trước đi.

Gia Thụ, cậu nói tiếp đi." Lương Gia Thụ đắc ý liếc nhìn Tằng Lệ Trân một cái, sắp xếp lại suy nghĩ, nói: "Cô Phương, tôi đề xuất hợp tác với anh Lâm, chủ yếu là vì đề tài của bộ phim này đặc biệt, cần dùng đến không ít kỹ xảo máy tính.

ATV đã chi hơn 40 triệu để quay 《Sưu Thần Ký》, cuối cùng vẫn bị khán giả chửi thê thảm.

Chương 382

Bây giờ bộ 《Tru Tiên》 này muốn quay ra hiệu quả làm hài lòng khán giả, e là chi phí sẽ còn cao hơn nữa.

Đương nhiên chúng ta cũng có thể cắt giảm chi phí, nhưng hiệu quả làm ra chắc chắn sẽ không được như ý, hơn nữa phía anh Lâm chắc chắn sẽ không đồng ý.

Tôi tin rằng anh Lâm tuyệt đối sẽ có yêu cầu rất cao đối với phim truyền hình 《Tru Tiên》, nếu chúng ta không đạt được yêu cầu của anh ấy, rất có thể anh ấy sẽ chọn hợp tác với các đài truyền hình khác, giống như năm đó chúng ta đã không lấy được bản quyền truyền hình của 《Sưu Thần Ký》." Phương Dật Hoa nghiêm túc suy nghĩ một lúc, ra hiệu cho Lương Gia Thụ nói tiếp.

"Hợp tác có thể có hai lựa chọn.

Một là anh Lâm tự đầu tư quay bộ phim này, sau đó chúng ta mua lại quyền phát sóng ở Hong Kong từ tay anh ấy; hai là chúng ta cũng tham gia một phần đầu tư, sau đó bản quyền phim truyền hình ở khu vực Hong Kong thuộc sở hữu độc quyền của chúng ta.

Thực tế hai phương án này cần đầu tư số vốn gần như nhau, nhưng phương án sau chúng ta có thể có nhiều quyền chủ động hơn, ví dụ như có thể đề cử cho anh Lâm sử dụng diễn viên của Vô Tuyến chúng ta, dùng phim trường của chúng ta.

Thực ra cũng gần giống như chúng ta tự quay bộ phim này, nhưng lại có thể tiết kiệm được rất nhiều vốn." Lương Gia Thụ đề nghị như vậy, tương đương với việc giao toàn bộ quyền quyết định sản xuất phim truyền hình cho Lâm Hựu Luân.

Nếu là hợp tác với người khác, anh ta chắc chắn không dám nói

như vậy, nhưng thân phận của Lâm Hựu Luân đặc biệt, không chỉ là thành viên hội đồng quản trị của Vô Tuyến, đồng thời cũng là tác giả của tiểu thuyết gốc.

Do anh ta chủ đạo việc quay bộ phim này, người ngoài ai dám nói có thể làm tốt hơn anh ta?

Phương Dật Hoa cuối cùng cũng bị Lương Gia Thụ thuyết phục, đồng ý để anh ta đi thử.

Cũng đang hăm hở không chỉ có Vô Tuyến, Từ Khắc sau khi đọc《Tru Tiên》, trong đầu lập tức nảy ra ý định chuyển thể tiểu thuyết này thành phim điện ảnh.

Từ Khắc nóng lòng như vậy, chủ yếu là vì bộ phim 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 6 năm trước được khen ngợi nhưng không ăn khách, để lại rất nhiều tiếc nuối.

Lần đó, nỗ lực thách thức truyền thống điện ảnh Hong Kong và khai sáng con đường kỹ xảo mới của Từ Khắc cuối cùng đã thất bại.

Sau cú vấp ngã đó, ông bắt đầu có chút nguội lạnh với phim kỹ thuật, cho đến khi Lâm Hựu Luân quay 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, kỹ thuật kỹ xảo điện ảnh thể hiện sức hấp dẫn độc đáo của nó, trái tim đã nguội lạnh từ lâu của Từ Khắc lại từ từ sống lại.

Lâm Hựu Luân dùng tư duy của phim phương Tây đã được cải tạo để sản xuất phim bom tấn kỹ xảo của Hong Kong, còn Từ Khắc lại muốn thử dung hợp kỹ xảo vào phim phương Đông, để đạt được hiệu quả hình ảnh chấn động thị giác hơn.

Ban đầu Từ Khắc không chắc ý tưởng này của mình có khả thi hay không, sau một lần thất bại, ông trở nên cẩn trọng hơn.

Mãi đến khi Lưu Vĩ Cường quay 《Phong Vân Chi Hùng Bá Thiên Hạ》, dùng kỹ xảo võ công quang ảnh mới lạ tạo ra hình thức võ

thuật mới, Từ Khắc mới xác định con đường này thực sự đi được.

Tư duy đã được chứng minh là khả thi, nhưng Từ Khắc lại luôn khổ sở vì không có một kịch bản hay.

Ông từng nghĩ đến việc làm lại 《Thục Sơn Kiếm Hiệp Truyện》, nhưng vì thất bại lần trước, e là không ai sẵn lòng đầu tư cho ông nữa.

Lần này sự ra đời của 《Tru Tiên》 lại cung cấp cho ông một cơ hội ngàn năm có một.

Từ Khắc biết rõ những người có cùng ý tưởng với mình tuyệt đối không ít.

Muốn thuyết phục Lâm Hựu Luân, cách tốt nhất là đưa ra một kịch bản làm Lâm Hựu Luân hài lòng.

Về phương diện này, Từ Khắc không thiếu tư duy và sáng tạo, chỉ là ông cần xem bản thảo hoàn chỉnh của 《Tru Tiên》 trước, và việc này chỉ có thể do ông đích thân đi tìm Lâm Hựu Luân thương lượng. 《Tru Tiên》 ra đời, trong giới giải trí nhất thời sóng ngầm cuộn trào, không biết bao nhiêu cặp mắt đang đổ dồn vào bản quyền chuyển thể của bộ tiểu thuyết này.

Mã Vinh Thành muốn chuyển thể tiểu thuyết thành truyện tranh, Vô Tuyến chuẩn bị quay tiểu thuyết thành phim truyền hình, Từ Khắc dồn hết sức muốn giành lấy bản quyền chuyển thể điện ảnh của bộ tiểu thuyết này.

Cả ba bên lần lượt tìm đến Lâm Hựu Luân, thái độ đều vô cùng khẩn thiết, cuối cùng Lâm Hựu Luân đành phải lần lượt đồng ý.

Tay của Mã Vinh Thành vẫn chưa bình phục, việc chuyển thể truyện tranh chỉ đạt được một ý định hợp tác; còn phía Vô Tuyến cũng phải đợi tiểu thuyết đăng dài kỳ xong, xuất bản thành sách rồi mới

xem xét việc khởi quay phim truyền hình; cuối cùng bản thảo bị Từ Khắc lấy đi, vì ông vội muốn đọc hết bộ tiểu thuyết, sau đó mới có thể tiến hành chuyển thể kịch bản.

Còn về danh sách diễn viên cho phiên bản điện ảnh, trong lòng Lâm Hựu Luân sớm đã có dự tính.

Từ Khả đã dành một tuần để đọc kỹ toàn bộ bản thảo của 《Tru Tiên》.

Sau khi được Lâm Hựu Luân đồng ý, ông giữ lại một bản sao và gửi trả lại bản gốc.

Nhân cơ hội trả lại bản thảo, Từ Khả cũng thuận tiện thăm dò ý kiến của Lâm Hựu Luân về việc lựa chọn diễn viên chính cho bộ phim chuyển thể.

Sau khi đọc xong toàn bộ tiểu thuyết, Từ Khả cảm thấy mối quan hệ giữa các nhân vật trong truyện có phần giống với 《Tiếu ngạo giang hồ》 của Kim Dung: Bích Dao tương ứng với Nhậm Doanh Doanh, đều là con gái của ma giáo giáo chủ; Điền Linh Nhi tương ứng với Nhạc Linh San, là cặp đôi thanh mai trúc mã đồng môn sư huynh muội, đáng tiếc đều là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình; dĩ nhiên còn có một Lục Tuyết Kỳ, nhưng đây là nhân vật độc đáo chỉ có trong 《Tru Tiên》.

Dựa theo mô hình "một nam ba nữ" của 《Tiếu ngạo giang hồ chi Đông Phương Bất Bại》 để biên soạn lại câu chuyện cho phiên bản điện ảnh của 《Tru Tiên》, biến 《Tru Tiên》 thành một phiên bản tiên hiệp của 《Tiếu ngạo giang hồ chi Đông Phương Bất Bại》, đây chính là ý tưởng sơ bộ của Từ Khả. "Tôi thấy nếu đã là phim chuyển thể thì không cần phải bó buộc tư duy vào tiểu thuyết.

Ví dụ như hồ yêu Tiểu Bạch chỉ được nhắc đến sơ qua trong truyện, hay cháu gái của Chu Nhất Tiên là Tiểu Hoàn, những nhân vật

này đều có thể được khai thác sâu hơn." Lời này của Lâm Hựu Luân thực chất là đang ngầm gợi ý cho Từ Khả rằng ông có thể thoải mái thay đổi kịch bản.

Nghe vậy, Từ Khả thầm thở phào nhẹ nhõm.

Điều ông lo lắng nhất là Lâm Hựu Luân sẽ yêu cầu ông phải chuyển thể y hệt nguyên tác tiểu thuyết, đối với một người luôn không đi theo lối mòn như ông thì đó quả thực là một việc vô cùng đau khổ.

Lâm Hựu Luân đã nới lỏng giới hạn chuyển thể, Từ Khả đang định tiếp tục hỏi ý kiến anh về việc lựa chọn diễn viên thì bà Ngô, người giúp việc, đẩy cửa phòng sách bước vào. "Anh Lâm, anh Hồ của 《Minh Báo Chu Khan》 đã đến rồi ạ." Bà Ngô vừa nói xong, Lâm Hựu Luân mới nhớ ra hôm nay anh còn có hẹn gặp mặt với chủ biên Hồ Tín Triết của 《Minh Chu》.

Cuộc bình chọn "Hương Giang Quần Phương Phổ" lần đầu tiên sau ba tháng bỏ phiếu đã quyết định được bảng xếp hạng "Thập đại mỹ nhân" của năm nay, hôm nay Hồ Tín Triết đến chính là để báo cáo với Lâm Hựu Luân về việc này.

Từ Khả thấy Lâm Hựu Luân còn phải tiếp khách khác nên định đứng dậy cáo từ, nhưng Lâm Hựu Luân lại giữ ông ở lại. "Cuộc bình chọn này của 《Minh Chu》, chắc đạo diễn Từ cũng đã nghe qua.

Bảng xếp hạng này thế nào, vừa hay đạo diễn Từ cũng có thể cho một vài gợi ý." Từ Khả luôn cảm thấy Lâm Hựu Luân giữ mình lại chắc chắn không chỉ đơn giản là muốn nghe ý kiến của ông, nhưng rốt cuộc Lâm Hựu Luân có tính toán gì trong lòng thì lúc này vẫn khiến người ta khó đoán.

Hồ Tín Triết được bà Ngô dẫn vào phòng sách của Lâm Hựu Luân, khi thấy Từ Khả đang ngồi trên ghế sofa bên cạnh thì hơi ngẩn người. "Thật là trùng hợp, đạo diễn Từ cũng ở đây sao?" Hồ Tín Triết

rất thân thiện gật đầu với Từ Khả.

Là chủ biên của 《Minh Chu》, ông và Từ Khả cũng đã tiếp xúc vài lần, có thể coi là nửa người quen. "Vừa mới bàn bạc xong với anh Lâm về một bộ phim..." Từ Khả cười đứng dậy, bắt tay với Hồ Tín Triết.

Lâm Hựu Luân mời Hồ Tín Triết cùng ngồi xuống, không đợi ông mở lời đã chủ động hỏi: "Kết quả bình chọn đã có rồi sao?" Vốn dĩ có Từ Khả ở đây, Hồ Tín Triết còn không muốn nói thẳng chuyện này, nhưng thấy ý của Lâm Hựu Luân không định tránh mặt Từ Khả, nên ông cũng không còn e dè gì nữa, trực tiếp công bố kết quả bình chọn "Thập đại mỹ nhân" lần này. "Hạng nhất là Chung Sở Hồng. 《Minh Chu》 đã phát hành tổng cộng 5 kỳ tạp chí có phiếu bầu, một mình cô Hồng đã nhận được hơn 128.000 phiếu, chiếm gần một phần năm tổng số phiếu.

Điểm của ban giám khảo cho cô ấy cũng là cao nhất." Lâm Hựu Luân nghe xong gật đầu, kết quả này không nằm ngoài dự đoán của anh.

Giới giải trí Hong Kong mấy năm trước đã bắt đầu lưu truyền câu nói "Hồng mấy cũng không bằng Chung Sở Hồng, phát mấy cũng không bằng Chu Nhuận Phát".

Trước khi Lâm Hựu Luân quen biết Chung Sở Hồng, cô đã là ngôi sao nữ hạng A của Hong Kong, sau đó lại tham gia bộ phim bom tấn kỹ xảo đúng nghĩa đầu tiên của Hong Kong là 《Hắc dạ truyền thuyết》, một bước khẳng định vị trí nữ minh tinh số một Hong Kong của mình.

Mặc dù mấy năm nay Chung Sở Hồng đã giảm bớt số lượng phim tham gia, nhưng những bộ phim cô đóng đều có chất lượng cao.

Vì vậy, trong lòng rất nhiều người hâm mộ điện ảnh, cô vẫn là hóa

thân hoàn hảo của nữ thần, giành được vị trí thứ nhất có thể nói là danh xứng với thực.

Từ Khả sớm đã đoán được Chung Sở Hồng có thể đứng nhất.

Không nói đâu xa, Chung Sở Hồng là người phụ nữ ở bên cạnh Lâm Hựu Luân lâu nhất, 《Minh Chu》 làm bảng xếp hạng mỹ nhân này, chắc chắn sẽ cân nhắc một phần suy nghĩ của Lâm Hựu Luân.

Cộng thêm việc bản thân Chung Sở Hồng cũng có đủ tư cách đứng đầu, 《Minh Chu》 đặt cô ở vị trí số một vừa làm hài lòng Lâm Hựu Luân, vừa không ảnh hưởng đến uy tín của bảng xếp hạng.

Chương 383

Xem ra để làm ra bảng xếp hạng này, Hồ Tín Triết đã bỏ ra không ít công sức.

Vị trí đầu tiên trong danh sách thì rất dễ đoán, nhưng người đứng thứ hai là ai thì lại khiến người ta phải suy nghĩ.

Ít nhất theo quan điểm của Từ Khả, có ít nhất hai người đủ tư cách xếp thứ hai, mà cả hai người này đều không có quan hệ đặc biệt gì với Lâm Hựu Luân, vì vậy ai xếp trước, Từ Khả cũng rất tò mò. "Người đứng thứ hai là Lâm Thanh Hà, số phiếu của cô ấy có hơn 80.000, nhưng điểm của ban giám khảo rất cao..." Hồ Tín Triết nói đến đây, đặc biệt liếc nhìn Từ Khả, "Nói ra thì trong đó cũng có không ít công lao của đạo diễn Từ." Từ Khả lộ vẻ nghi hoặc: "Chủ biên Hồ nói vậy là có ý gì?" Hồ Tín Triết cười giải thích: "《Tiếu ngạo giang hồ chi Đông Phương Bất Bại》 công chiếu cách đây không lâu có lẽ là bộ phim kinh điển nhất mà Lâm Thanh Hà để lại trong điện ảnh Hong Kong cho đến nay.

Không ít khán giả vì vai diễn Đông Phương Bất Bại mà yêu thích Lâm Thanh Hà, chẳng phải đạo diễn Từ đã giúp Lâm Thanh Hà kéo một lần phiếu sao?" Từ Khả lập tức hiểu ra, quả thực bộ phim 《Tiếu ngạo giang hồ chi Đông Phương Bất Bại》 đã mang lại cho Lâm Thanh Hà danh tiếng rất lớn, vì vậy lời nói của Hồ Tín Triết cũng không phải không có lý. "Nếu Lâm Thanh Hà xếp thứ hai, vậy thì Mai Diễm Phương chắc chắn là thứ ba rồi!" "Đạo diễn Từ quả là cao kiến!" Hồ Tín Triết gật đầu, "Mai Diễm Phương có số phiếu đứng thứ hai, khoảng hơn 100.000 phiếu, chủ yếu là vì cô ấy có rất nhiều người hâm mộ, gần đây lại đang làm giám khảo cho 《The Voice》, danh tiếng rất cao." Lâm Hựu Luân vẫn im lặng, chỉ mỉm cười ra hiệu

cho Hồ Tín Triết nói tiếp. "Người xếp thứ tư là Vương Tổ Hiền..." Hồ Tín Triết mới nói được nửa câu, mắt lại nhìn về phía Từ Khả.

Lần này Từ Khả phản ứng rất nhanh, vội vàng xua tay nói: "Đây không phải công lao của tôi đâu, chủ biên Hồ đừng dán vàng lên mặt tôi nữa." Hồ Tín Triết lại không nghĩ vậy: "Đạo diễn Từ quá khiêm tốn rồi, 《Thiến nữ u hồn》 chính là tác phẩm thành danh của cô Vương, bộ phim đó thành công như vậy, đương nhiên trong đó có một phần công lao của ông." "Đâu có, thực ra lúc đầu tôi còn chưa nghĩ đến việc mời cô Vương đóng vai Nhiếp Tiểu Thiến, nếu không phải anh Lâm đề cử, có lẽ vai diễn này và cô Vương đã thật sự lỡ mất nhau rồi." Từ Khả nói thật, huống hồ còn là nói trước mặt Lâm Hựu Luân, ông không dám tranh công.

Ai cũng biết người đứng sau nâng đỡ Vương Tổ Hiền là Lâm Hựu Luân, nếu gây ra hiểu lầm thì không hay.

Lúc này Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng lên tiếng: "Nói một cách nghiêm túc thì Tiểu Hiền và đạo diễn Từ quả thực đã hợp tác không ít phim, cách đây không lâu em ấy còn nói với tôi là muốn tiếp tục hợp tác với đạo diễn Từ...

Cho nên lời của Tín Triết cũng có lý." Lời này của Lâm Hựu Luân trong mắt Hồ Tín Triết không có hàm ý gì đặc biệt, nhưng lọt vào tai Từ Khả lại mang một cảm giác khác hẳn.

Ông lúc này đã lờ mờ đoán ra được ý đồ của Lâm Hựu Luân. "Anh Lâm đã nói vậy, tôi đột nhiên có một ý tưởng, Lục Tuyết Kỳ trong 《Tru Tiên》 có thể mời cô Vương đóng được không?" Từ Khả dùng lời này để thăm dò thái độ của Lâm Hựu Luân, nhưng Lâm Hựu Luân chỉ cười một cách không rõ ý kiến, không có ý định tiếp tục thảo luận chủ đề này, mà ra hiệu cho Hồ Tín Triết nói tiếp. "Vị trí thứ năm là Trịnh Du Linh...

Vị trí thứ sáu là Triệu Nhã Chi." Hồ Tín Triết vừa nói, Từ Khả vừa quan sát biểu cảm của Lâm Hựu Luân.

Ông phát hiện khi nói đến Triệu Nhã Chi, lông mày của Lâm Hựu Luân khẽ nhướng lên.

Mặc dù đó là một hành động rất nhỏ, nhưng vẫn bị Từ Khả bắt được.

Từ Khả đột nhiên nhớ đến hồ yêu Tiểu Bạch mà Lâm Hựu Luân đã đề cập trước đó, vai diễn này chẳng phải là chuẩn bị cho Triệu Nhã Chi sao?

Lẽ nào Lâm Hựu Luân giữ ông lại là muốn ngầm gợi ý rằng, dàn nhân vật nữ chính của 《Tru Tiên》 phải được chọn từ bảng xếp hạng này của 《Minh Chu》?

Từ Khả càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, ông nhất thời thất thần, bên kia Hồ Tín Triết đã nói đến Chu Tuệ Mẫn ở vị trí thứ tám.

Từ Khả và Chu Tuệ Mẫn chưa từng hợp tác trực tiếp, chỉ biết Chu Tuệ Mẫn là cô gái hàng xóm thanh mai trúc mã lớn lên cùng Lâm Hựu Luân.

Chỉ riêng mối quan hệ này, cô xếp ở vị trí thứ tám cũng không có vấn đề gì.

Chu Tuệ Mẫn thuộc tuýp nghệ sĩ phát triển đa năng, bình thường rất kín tiếng nhưng danh tiếng lại rất lớn, tất cả đều nhờ vào sự toàn diện của cô.

Ở Hong Kong, người hát hay hơn Chu Tuệ Mẫn chưa chắc diễn xuất bằng cô; còn người diễn xuất giỏi hơn cô, hát hò lại chưa chắc bằng cô.

Chu Tuệ Mẫn không cần nỗ lực quá nhiều, chỉ cần dựa vào vẻ

ngoài trong sáng xinh đẹp là có thể dễ dàng sở hữu đông đảo người hâm mộ.

Năm đó chuyện Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn tranh giành tình cảm với Lâm Hựu Luân có thể nói là ồn ào khắp thành phố.

Từ Khả đột nhiên nghĩ, nếu mời Vương Tổ Hiền đóng Lục Tuyết Kỳ, vậy thì Bích Dao, người phù hợp nhất không ai khác chính là Chu Tuệ Mẫn.

Trong lúc Từ Khả đang nghiêm túc cân nhắc vấn đề này, Hồ Tín Triết lại nói tiếp đến Khâu Thục Trân ở vị trí thứ chín, đây lại là một nữ minh tinh có quan hệ không rõ ràng với Lâm Hựu Luân.

Khâu Thục Trân những năm đầu từng đóng một số vai nữ chính kiểu bình hoa trong phim của Vương Tinh, năm ngoái nhờ 《Trầm mặc đích cao dương》 mà đột nhiên nổi tiếng.

Nhưng điều để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho Từ Khả lại là bộ phim truyền hình 《Côn Luân》 mà Khâu Thục Trân đóng cùng Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn từ rất sớm.

Từ Khả linh cảm lóe lên, hình tượng của Khâu Thục Trân rất hợp với Điền Linh Nhi trong 《Tru Tiên》, nếu để cô ấy đóng vai này, chắc chắn sẽ là một ý tưởng rất hay.

Từ Khả càng nghĩ càng phấn khích, bảng xếp hạng mười mỹ nhân mà dàn nữ chính của 《Tru Tiên》 đã chiếm hết bốn suất.

Nếu bộ phim thật sự có thể sắp xếp được một dàn diễn viên như vậy, mức độ hoành tráng tuyệt đối không thua kém 《Tiếu ngạo giang hồ chi Đông Phương Bất Bại》.

Dáng vẻ trầm tư của Từ Khả trông như một bức tượng điêu khắc.

Lúc này Hồ Tín Triết đã giới thiệu xong toàn bộ tình hình xếp hạng, sau đó dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đứng dậy, ra hiệu cho Hồ Tín Triết đừng làm phiền dòng suy nghĩ của Từ Khả, mời ông ra ban công bên ngoài nói chuyện.

Ban công nhìn ra biển ẩn hiện trong lùm cây xanh, nhìn về phía trước có thể thấy bãi biển riêng không xa.

Hồ Tín Triết theo Lâm Hựu Luân ra khỏi phòng sách, đi đến mép ban công, đứng cạnh nhau, tựa lan can nhìn ra xa.

Nước biển xanh biếc tung lên những bọt sóng trắng xóa, bầu trời xanh thẳm như một mái vòm bằng ngọc bích bán trong suốt úp lên trên.

Bãi cát dài một cây số, hình bán nguyệt ôm lấy biển xanh, cát mềm mại, trắng mịn như bạc.

Nhìn một lúc, Lâm Hựu Luân mới thu ánh mắt từ bãi biển xa xăm trở lại, nói với Hồ Tín Triết đang đứng bên cạnh: "Anh có biết vì sao tôi giữ Từ Khả lại không?" Hồ Tín Triết vừa rồi cũng đang suy nghĩ về vấn đề này, kết hợp với những phản ứng của Từ Khả, ông nghĩ đến một khả năng. "Anh Lâm hy vọng đạo diễn Từ sẽ chọn diễn viên từ bảng xếp hạng này?" Chuyện làm phim là Hồ Tín Triết nghe được từ miệng Từ Khả, lúc này nói ra cũng không lo Lâm Hựu Luân sẽ nghĩ nhiều. "Từ Khả nghĩ như vậy tôi không hề ngạc nhiên, nhưng anh nghĩ như vậy là sai rồi!" Lâm Hựu Luân lắc đầu, nhưng không nói tiếp.

Hồ Tín Triết cẩn thận suy ngẫm ý tứ trong lời nói của Lâm Hựu Luân, chợt nhận ra mình đã sai ở đâu.

Lâm Hựu Luân giữ Từ Khả lại, thay vì nói là cung cấp danh sách này cho ông ta chọn diễn viên, chi bằng nói là dùng bộ phim của Từ Khả để tăng thêm sức nặng cho danh sách này trong lòng công chúng.

Đối với dụng tâm sâu sắc này của Lâm Hựu Luân, trong lòng Hồ Tín Triết cảm thấy một trận hổ thẹn, đồng thời cũng có không ít áp lực.

Nếu danh sách này sau khi công bố không đạt được hiệu quả như mong đợi, chẳng phải là phụ sự ủng hộ của Lâm Hựu Luân sao? "Lần này chỉ là tình cờ gặp phải, sau này chưa chắc đã có cơ hội như vậy, nên anh cũng đừng quá áp lực, làm tốt việc cần làm là được." Lâm Hựu Luân vỗ vai Hồ Tín Triết, Hồ Tín Triết vội vàng gật đầu vâng dạ.

Lâm Hựu Luân lại hỏi Hồ Tín Triết một vài chuyện về tòa soạn tạp chí 《Minh Chu》, hai người nói chuyện khoảng nửa tiếng rồi mới cùng nhau quay lại phòng sách.

Từ Khả đã hoàn hồn không lâu sau khi Lâm Hựu Luân và Hồ Tín Triết rời khỏi phòng sách, nhưng ông không tùy tiện đi ra ban công làm phiền cuộc nói chuyện giữa họ, chỉ ngồi trên ghế sofa, vừa uống trà vừa sắp xếp lại dòng suy nghĩ trong đầu, đồng thời cũng đã nghĩ xong phải mở lời với Lâm Hựu Luân như thế nào.

Hồ Tín Triết sau khi quay lại phòng sách liền cáo từ, trong phòng chỉ còn lại Lâm Hựu Luân và Từ Khả.

Hai người tiếp tục thảo luận về việc chuyển thể bộ phim 《Tru Tiên》.

Từ Khả nói ra ý định mời Triệu Nhã Chi, Vương Tổ Hiền, Chu Tuệ Mẫn, Khâu Thục Trân làm diễn viên chính.

Lần này Lâm Hựu Luân lại rất thẳng thắn bày tỏ thái độ, đồng ý với đề nghị của Từ Khả, nhưng công việc thuyết phục cũng phải do chính Từ Khả làm.

Triệu Nhã Chi thì còn dễ nói, nhưng vừa nghĩ đến việc Vương Tổ

Hiền, Chu Tuệ Mẫn, Khâu Thục Trân phải cùng đóng một bộ phim, Lâm Hựu Luân lại cảm thấy đau đầu vô cùng.

Nếu anh trực tiếp ra mặt, chắc chắn sẽ loạn hết cả lên.

Còn Từ Khả lại đang cân nhắc một vấn đề khác.

Vương Tổ Hiền, Chu Tuệ Mẫn, Khâu Thục Trân đều có quan hệ không rõ ràng với Lâm Hựu Luân, ba người họ cùng đóng chính một bộ phim, vậy nên tìm ai đóng vai nam chính?

Chương 384

Nghĩ đi nghĩ lại, Từ Khả cảm thấy chuyện này vẫn phải để Lâm Hựu Luân quyết định. "Ông có ứng cử viên nào phù hợp không?" Lâm Hựu Luân xoa cằm hỏi. "Anh Lâm thấy Lương Gia Huy thế nào?" Từ Khả nêu ra một cái tên.

Trong nguyên tác tiểu thuyết 《Tru Tiên》, nam chính Trương Tiểu Phàm là một người có ngoại hình bình thường, tính cách lại khá trầm lặng.

Vai diễn này rất cần kỹ năng diễn xuất, và diễn viên không thể quá đẹp trai, mà Lương Gia Huy vừa hay đáp ứng được những yêu cầu này.

Cho đến tận bây giờ, Lương Gia Huy vẫn giữ một kỷ lục không ai có thể phá vỡ: Ảnh đế trẻ tuổi nhất trong lịch sử giải Kim Tượng, đóng bộ phim đầu tiên đã lên ngôi.

Không tính ba năm bị Đài Loan phong sát, sự phát triển của Lương Gia Huy trong làng điện ảnh vẫn luôn rất nổi bật.

Theo lý mà nói, thành tích như vậy đã là rất tốt rồi, nhưng Lý Hàn Tường, người đã nâng đỡ anh, vẫn không hài lòng.

Chính xác mà nói, ông đối với Lương Gia Huy là hận sắt không thành thép: "Tôi muốn nâng đỡ cậu thành một ngôi sao, cậu lại chạy đi làm diễn viên, thật không có tiền đồ!" Làng điện ảnh Hong Kong thiếu đi một ngôi sao Lương Gia Huy có tiền đồ, nhưng lại có thêm một diễn viên Lương Gia Huy không có tiền đồ.

Dĩ nhiên, nếu Lương Gia Huy không chủ động hạ mình xuống làm một diễn viên, có lẽ lần này Từ Khả cũng sẽ không cân nhắc mời anh đóng chính trong 《Tru Tiên》.

Khi quay 《Thập nhất la cẩu》, Lâm Hựu Luân và Lương Gia Huy đã từng tiếp xúc, ấn tượng không tệ, nên khi Từ Khả đề xuất, Lâm Hựu Luân về cơ bản đã đồng ý.

Sau khi quyết định để Lương Gia Huy làm nam chính cho bộ phim này, Lâm Hựu Luân suy nghĩ một lúc rồi nói thêm: "Trong phim không phải còn có các vai nam khác sao?

Tôi có thể cho ông 2-3 suất, những người này có thể mời các diễn viên tầm cỡ như Trương Quốc Vinh, Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ đến diễn, như vậy dàn sao nam và nữ sẽ cân bằng hơn." Từ Khả cảm thấy dàn diễn viên hiện tại đã rất mạnh rồi, mời thêm các ngôi sao khác tham gia thực ra cũng không giúp tăng doanh thu phòng vé lên bao nhiêu, ngược lại còn tăng thêm một khoản chi phí không cần thiết.

Ông vừa định mở miệng, nhưng chợt nghĩ lại thấy lời nói của Lâm Hựu Luân có ẩn ý, kịch bản chuyển thể hiện vẫn chưa viết xong, lẽ nào Lâm Hựu Luân đang ngầm gợi ý sử dụng hình thức tự sự đa nhân vật chính?

Lâm Hựu Luân đưa ra yêu cầu như vậy, chủ yếu là lo lắng 《Tru Tiên》 trong tay Từ Khả sẽ biến thành tác phẩm như 《Thục Sơn truyện》 sau này.

Bộ phim đó hoàn toàn được làm bằng kỹ xảo máy tính 3D, và lý niệm về kỹ xảo mà Từ Khả thể hiện trong bộ phim đó đã từ sáng tạo táo bạo biến thành có phần cực đoan và cố chấp.

Bộ phim đã từ bỏ sự hoàn chỉnh của câu chuyện, mà chỉ mải mê theo đuổi sự hoa lệ của kỹ xảo, từ đó khiến quá trình tự sự trở nên mơ hồ, hình ảnh lộng lẫy nhưng trống rỗng, thiếu đi sức sống gây chấn động cho khán giả.

Lâm Hựu Luân trước đó đã ngầm gợi ý cho Từ Khả rằng có thể tiến hành những thay đổi táo bạo hơn, thậm chí là lật đổ đối với 《Tru

Tiên》, chính là không muốn Từ Khả đâm đầu vào vòng luẩn quẩn theo đuổi hiệu ứng thị giác cực đoan, từ đó bỏ qua tầm quan trọng của kịch bản phim.

Còn một nguyên nhân quan trọng hơn là, với trình độ kỹ thuật hiện tại, để tạo ra hiệu ứng của 《Thục Sơn truyện》 năm 2001 không khó, nhưng chi phí chắc chắn sẽ cao đến kinh người.

Không phải Lâm Hựu Luân không bỏ ra được tiền để quay một bộ phim như vậy, mà là phim như vậy quay ra, thực sự rất khó thu hồi vốn.

Nguyên nhân căn bản vẫn là phim đề tài tiên hiệp chỉ có thể được chấp nhận trong vòng văn hóa Hoa ngữ, thiếu đi giá trị quan phổ quát, khán giả Âu Mỹ chắc chắn không hiểu và cũng không thể chấp nhận.

Vì vậy, hiện tại, Lâm Hựu Luân nghiêng về việc quay 《Tru Tiên》 thành một bộ phim theo phong cách tương tự 《Phong Vân chi Hùng bá thiên hạ》, có thể gặt hái được thành công ở thị trường châu Á, tích lũy thêm một số kinh nghiệm kỹ thuật cho điện ảnh bản địa là đủ rồi.

Về vấn đề kỹ xảo điện ảnh, Từ Khả và Lâm Hựu Luân đã xảy ra một số bất đồng.

Lâm Hựu Luân hy vọng kiểm soát chi phí sản xuất kỹ xảo của bộ phim này trong vòng 60 triệu đô la Hong Kong, trong khi Từ Khả lại cho rằng bộ phim này ít nhất nên chi 100 triệu đô la Hong Kong để làm kỹ xảo mới có thể đạt được hiệu quả lý tưởng trong lòng ông.

Từ Khả rõ ràng vẫn chưa rút ra đủ bài học từ thất bại của 《Tân Thục Sơn kiếm hiệp》 5 năm trước, và thành công của dòng phim võ hiệp mới những năm gần đây lại khiến ông đắc ý, vì vậy liền dã tâm bừng bừng, muốn tạo ra một bộ phim bom tấn kỹ xảo phương Đông với vốn đầu tư hàng trăm triệu.

Lâm Hựu Luân biết trong tình huống này, nếu trực tiếp khuyên Từ Khả từ bỏ ý định này, với tính cách của Từ Khả chưa chắc đã chấp nhận, làm không tốt còn có thể phản tác dụng. "Tôi cho rằng chi phí của bộ phim này một khi vượt quá 100 triệu thì sẽ rất khó thu hồi vốn..." Từ Khả định phản bác, nhưng Lâm Hựu Luân đã ngăn ông lại, "Ông nghe tôi nói hết đã.

Bây giờ tôi có hai phương án cho ông lựa chọn.

Một là bộ phim này do tôi đầu tư, nhưng tính cả cát-sê diễn viên, ngân sách quay phim không được vượt quá 80 triệu.

Nếu ông không chấp nhận được, có thể chọn phương án thứ hai, tôi sẽ ủy quyền chuyển thể tiểu thuyết cho ông, rồi ông tự đi liên hệ đầu tư." Sau một hồi cân nhắc, Từ Khả cuối cùng vẫn chọn phương án thứ hai.

Ông cảm thấy với sức ảnh hưởng của tiểu thuyết 《Tru Tiên》, cộng thêm thực lực sản xuất của xưởng phim đã được cả ngành công nhận, chắc chắn sẽ có rất nhiều người sẵn lòng đầu tư cho bộ phim này.

Sau khi Từ Khả rời đi, Lâm Hựu Luân suy nghĩ một lát, cuối cùng nhấc điện thoại lên, bấm một dãy số.

Lưu Trấn Vĩ nhận được điện thoại của Lâm Hựu Luân mà đầu óc mơ hồ.

Sau khi giúp Chu Tinh Trì quay xong 《Biến hiện quái kiệt》, rất nhiều công ty điện ảnh đã mời Lưu Trấn Vĩ làm phim nhưng ông đều không nhận lời, lý do là ông cảm thấy dạo này làm việc quá mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một thời gian.

Dĩ nhiên người khác thì có thể từ chối, duy chỉ có Lâm Hựu Luân mời thì Lưu Trấn Vĩ không thể từ chối.

Lần trước vì chuyện của Vương Gia Vệ, ông đã nợ Lâm Hựu Luân một ân tình lớn, vì vậy đành phải cứng rắn nhận lời.

Khi đến nơi, vệ sĩ của biệt thự dẫn Lưu Trấn Vĩ ra bãi biển riêng.

Lưu Trấn Vĩ thấy không phải là một dịp trang trọng gì, lòng cũng thả lỏng, thầm nghĩ Lâm Hựu Luân gọi mình đến chắc chỉ là nói chuyện phiếm, sẽ không có chuyện gì quá quan trọng.

Dưới chiếc ô che nắng trên bãi cát, Lưu Trấn Vĩ gặp Lâm Hựu Luân vừa mới bơi từ biển trở về.

Lâm Hựu Luân nhận chiếc khăn từ vệ sĩ, lau người, vừa chỉ vào chiếc ghế dưới ô, ra hiệu cho Lưu Trấn Vĩ ngồi trước, anh phải về biệt thự tắm qua rồi mới quay lại nói chuyện.

Lưu Trấn Vĩ đi dạo dọc theo bãi biển, đợi đến khi thấy Lâm Hựu Luân đã thay quần áo từ biệt thự đi ra mới quay lại ngồi xuống chiếc bàn tròn dưới ô.

Lâm Hựu Luân ngồi xuống, cũng không vòng vo với Lưu Trấn Vĩ, đi thẳng vào vấn đề: "Tôi có một bộ phim, diễn viên các thứ đều đã định rồi, nhưng kịch bản vẫn chưa có, tôi muốn anh giúp tôi làm việc này." Lưu Trấn Vĩ trong lòng có chút không hiểu.

Bản thân Lâm Hựu Luân đã là một tay viết kịch bản cừ khôi, hơn nữa anh còn là chủ tịch Hiệp hội Biên kịch Hong Kong, biên kịch giỏi cỡ nào mà không tìm được, tại sao lại cứ phải tìm mình?

Dĩ nhiên Lưu Trấn Vĩ không hề biểu lộ sự nghi hoặc này trên mặt, miệng vội vàng đáp ứng: "Được anh Lâm coi trọng, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức." "Anh đừng vội đồng ý, việc này làm có chút khó khăn, nếu không tôi cũng không tìm đến anh." Lời này của Lâm Hựu Luân tuy là nhắc nhở, nhưng lọt vào tai Lưu Trấn Vĩ lại giống như một sự công nhận.

Việc người khác không làm được mới tìm đến ông, điều này chứng tỏ trong lòng Lâm Hựu Luân, ông có đủ tầm quan trọng. "Anh Lâm cứ việc phân phó." "Anh biết tôi gần đây mới viết một bộ tiểu thuyết..." Lâm Hựu Luân dẫn dắt câu chuyện đến 《Tru Tiên》, Lưu Trấn Vĩ liền lờ mờ đoán được chuyện kịch bản phim có thể liên quan đến bộ tiểu thuyết này.

Quả nhiên, Lâm Hựu Luân nói tiếp: "Từ Khả vừa mới đến tìm tôi, ông ta chuẩn bị chuyển thể tiểu thuyết thành phim, tôi đã đồng ý, và danh sách diễn viên cũng gần như đã định xong.

Chỉ là tôi và ông ta không đạt được sự đồng thuận về vốn đầu tư, kết quả cuối cùng là tôi cung cấp bản quyền chuyển thể, ông ta tự tìm cách giải quyết vốn đầu tư cho bộ phim." "Không lẽ anh Lâm muốn tôi giúp Từ Khả viết kịch bản?" Lưu Trấn Vĩ thăm dò hỏi một câu.

Từ Khả rất khó hợp tác, điều này nổi tiếng trong giới.

Lưu Trấn Vĩ lo lắng phong cách của mình và Từ Khả khó dung hòa, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ khó xử. "Về bộ phim đó, suy nghĩ của tôi và Từ Khả có chút không hợp, nhưng việc lựa chọn diễn viên trong phim gần như đều do tôi quyết định.

Nếu bộ phim của Từ Khả không đạt được hiệu quả như mong đợi, tôi hy vọng có thể bù đắp cho các diễn viên tham gia bằng cách khác.

Tôi muốn tìm anh dựa trên câu chuyện của 《Tru Tiên》 để viết một kịch bản khác, tốt nhất là thể loại hài kịch nhảm, sau đó dùng lại nguyên dàn diễn viên của bộ phim kia để quay." Tuy Lâm Hựu Luân không nói rõ, nhưng Lưu Trấn Vĩ vẫn nghe ra được một số điều.

Lâm Hựu Luân không mấy lạc quan về bộ phim này của Từ Khả, nên mới tìm ông để phát triển kịch bản 《Tru Tiên》 theo hướng hài kịch, đồng thời dĩ nhiên cũng có ý muốn đẩy ông ra đối đầu với Từ

Khả.

Lưu Trấn Vĩ không phải sợ Từ Khả, chỉ là Từ Khả quay một bộ phim bom tấn kỹ xảo có thể đầu tư hơn trăm triệu, còn ông lại được yêu cầu quay một bộ phim hài, về mặt đề tài đã thua một bậc.

Đừng thấy phim hài vẫn luôn chiếm lĩnh thị trường chủ đạo ở Hong Kong, nhưng từ khi phim bom tấn kỹ xảo nổi lên, những bộ phim đứng đầu phòng vé hàng năm về cơ bản đều là những tác phẩm kinh phí lớn.

Trong đó vừa có yếu tố giá vé, vừa có yếu tố thị trường.

Phim kinh phí lớn thường nhắm đến thị trường nước ngoài, cơn sốt phim Hong Kong nổi lên ở Bắc Mỹ những năm nay cũng đều do loại phim này dẫn dắt.

Chương 385

Ngay cả bộ phim 《Biến hiện quái kiệt》 mà Lưu Trấn Vĩ vừa quay xong, có thành tích rất tốt ở Bắc Mỹ, thực chất cũng đi theo con đường phim kỹ xảo.

Để dùng một bộ phim hài đơn thuần cạnh tranh với một bom tấn kỹ xảo, trong lòng Lưu Trấn Vĩ thực sự không tự tin.

Phải đến khi Lâm Hựu Luân nói những lời tiếp theo, những lo lắng trong lòng Lưu Trấn Vĩ mới được xua tan. "Vì là phim hài, nên về mặt kịch bản anh có thể không cần kiêng kỵ gì cả, muốn viết thế nào thì viết, miễn là đừng đi quá xa là được.

Có thể thêm vào một số kỹ xảo cần thiết, nhưng tôi hy vọng nó sẽ giống như 《Biến hiện quái kiệt》, kỹ xảo phục vụ cho chủ đề hài kịch của cả bộ phim, chứ không phải làm kỹ xảo vì kỹ xảo.

Về doanh thu phòng vé tôi cũng sẽ không gây áp lực gì cho anh, cũng sẽ không đem ra so sánh với bộ phim của Từ Khả, chỉ cần không lỗ vốn là coi như thành công, bán chạy được dĩ nhiên càng tốt." Lâm Hựu Luân tin tưởng Lưu Trấn Vĩ có thể tạo ra một bộ phim hài theo kỳ vọng của mình, thực chất là vì duyên cớ của Vương Gia Vệ.

Tác phẩm đầu tay 《Tạp môn vượng giác》 của Vương Gia Vệ sau khi ra mắt đã có phản ứng phòng vé tốt, giới phê bình còn nhất trí cho rằng bộ phim này sẽ là một ứng cử viên sáng giá tại giải Kim Tượng năm sau.

Được khích lệ, Đặng Quang Vinh đã chi một lúc 40 triệu để hỗ trợ Vương Gia Vệ khởi quay 《A Phi chính truyện》.

Người khác không rõ, nhưng Lâm Hựu Luân biết, 《A Phi chính truyện》 là một cái hố siêu lớn, hơn nữa chỉ biết đào chứ không biết

lấp.

Ai mà ngờ được, Vương đại tài tử có thể viết ra kịch bản 《Giang hồ long hổ đấu》, đạo diễn được 《Tạp môn vượng giác》, lại có thể từ một câu chuyện tình yêu giữa cảnh sát và xã hội đen, cuối cùng lại quay ra một câu chuyện về con chim không chân.

Theo ý tưởng của Vương Gia Vệ, bộ phim này dự định quay thành hai phần trên dưới, kể về câu chuyện của hai thế hệ người Hong Kong.

Nhưng Lâm Hựu Luân biết bộ phim này chỉ quay được phần đầu đã chết yểu, nguyên nhân là một bộ phim đã làm cả công ty phá sản, ngay cả ông chủ Đặng Quang Vinh cũng tức đến mức phải nhập viện.

Phim của Vương Gia Vệ rất dễ được giới chuyên môn khen ngợi, nhưng trong mắt khán giả bình thường chỉ là một chữ "chán". 《A Phi chính truyện》 đang quay là như vậy, 《Đông Tà Tây Độc》 khởi quay mấy năm sau cũng như vậy.

Lúc đó Vương Gia Vệ, kẻ "đào hố" lớn này, vẫn có thể huy động được vốn đầu tư khổng lồ từ các nhà đầu tư phim, một là vì liên quan đến bối cảnh chung của thời đại đó, trào lưu phim võ hiệp mới do Từ Khả khởi xướng đang nóng, nhất thời vô số tác phẩm ăn theo, khán giả muốn phim võ hiệp, nhà sản xuất muốn phim võ hiệp, dường như cả thế giới đều đang quay phim võ hiệp, chỉ cần có võ hiệp, Kim Dung, Lâm Thanh Hà là có người sẵn lòng bỏ tiền cho bạn làm phim; hai là vì số vốn đầu tư đó thực chất là tiền để quay hai bộ phim.

Các nhà đầu tư chưa bao giờ hy vọng bộ phim của Vương Gia Vệ có thể kiếm tiền, thứ họ thực sự coi trọng chính là Lưu Trấn Vĩ, người hợp tác cùng Vương Gia Vệ.

Và Lưu Trấn Vĩ đã không phụ sự kỳ vọng của họ.

Vốn dĩ đã thống nhất hai bộ phim sẽ do 《Đông Tà Tây Độc》 của Vương Gia Vệ khởi quay trước, kế hoạch hoàn thành trong vòng nửa năm, nhưng Vương Gia Vệ "lề mề" quay hơn một năm mà bộ phim vẫn chưa xong.

Nhà đầu tư không chịu nổi nữa, tung tin rằng nếu không thấy phim sẽ cho xã hội đen đến chém Vương Gia Vệ.

Lần này Vương Gia Vệ cuống lên, tìm đến Lưu Trấn Vĩ cầu cứu.

Thời gian cho Lưu Trấn Vĩ chỉ có một tháng, và không có kịch bản — Lưu Trấn Vĩ không phải Vương Gia Vệ, ông không bao giờ chuẩn bị kịch bản, nghĩ đến đâu quay đến đó, ông quen với việc chuẩn bị sẵn kịch bản phân cảnh rồi quay một lèo.

Nhiệm vụ tưởng chừng bất khả thi này cuối cùng lại thật sự được Lưu Trấn Vĩ hoàn thành.

Ông chỉ dùng 27 ngày đã quay xong bộ phim hài nhảm 《Đông thành tây tựu》, trong đó còn có năm ngày ông đi làm việc riêng, giúp người khác viết một kịch bản khác, đó chính là bộ phim võ hiệp kinh điển 《Phương Thế Ngọc》 do Lý Liên Kiệt và Tiêu Phương Phương đóng chính.

Lưu Trấn Vĩ xuất thân từ giám đốc tài chính chắc chắn là biên kịch, đạo diễn tài năng và hiệu quả nhất Hong Kong thời đại này, vì vậy Lâm Hựu Luân mới dám yên tâm giao việc này cho ông.

Dĩ nhiên đối với Lưu Trấn Vĩ đây là một nhiệm vụ rất gian nan khổ sở.

Lâm Hựu Luân đã nói sẽ dùng cùng một dàn diễn viên với bộ phim của Từ Khả, vì vậy ông chỉ có thể đợi bên Từ Khả chốt xong kịch bản mới có thể bắt đầu lên ý tưởng. "Bộ phim này dự kiến chính thức khởi quay phải đợi đến năm sau.

Dĩ nhiên anh có thể bắt đầu chuẩn bị một số việc ngay từ bây giờ, để tránh lúc đó luống cuống tay chân.

Khi nào Từ Khả gửi kịch bản qua, tôi sẽ thông báo cho anh ngay lập tức." Ban đầu Từ Khả cảm thấy, cho dù Lâm Hựu Luân không tham gia đầu tư, chỉ dựa vào sức ảnh hưởng của tiểu thuyết 《Tru Tiên》 và khả năng thuyết phục của mình, hẳn là sẽ rất dễ dàng nhận được vốn đầu tư từ những nơi khác.

Mang theo suy nghĩ như vậy, Từ Khả đầu tiên tìm đến công ty Gia Hòa.

Từ Khả hy vọng bộ phim này có thể nhận được khoản đầu tư hàng trăm triệu, mà trong giới điện ảnh Hong Kong, ngoài Lâm Hựu Luân ra, người có thực lực một mình bỏ ra số tiền này chỉ có Gia Hòa.

Hơn nữa, Gia Hòa hai năm nay đã có những bước tiến rất lớn trên thị trường quốc tế, đầu tiên là dùng phim đề tài cương thi ma cà rồng để mở cửa thị trường Âu Mỹ, đồng thời lại không tiếc công sức nâng đỡ Trình Long tiến vào Hollywood.

Tham vọng và khí phách của Trâu Văn Hoài đều rất lớn, Từ Khắc cảm thấy ông ta hẳn sẽ có hứng thú với ý tưởng phim của mình.

Gia Hòa rất coi trọng sự có mặt của Từ Khả, Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương cùng ra mặt, có thể nói là đã nể mặt Từ Khả lắm rồi.

Hai bên ban đầu nói chuyện rất hòa hợp, Trâu Văn Hoài nghe nói Từ Khả đã lấy được bản quyền chuyển thể điện ảnh của 《Tru Tiên》 từ tay Lâm Hựu Luân, liền một mực đồng ý sẽ đầu tư cho bộ phim.

Nhưng khi Từ Khả đề xuất bộ phim này cần ít nhất 100 triệu đô la Hong Kong, Trâu Văn Hoài lập tức im lặng. 5 năm trước, Trâu Văn Hoài đã bỏ ra 20 triệu đô la Hong Kong để hỗ trợ Từ Khả quay 《Tân

Thục Sơn Kiếm Hiệp》, bộ phim đó tuy gây chấn động một thời, nhưng đối với Gia Hòa mà nói chỉ có thể coi là lỗ vốn được tiếng.

Tình hình hiện tại và năm đó giống nhau đến mức nào, Trâu Văn Hoài rất lo lắng bộ phim mới của Từ Khả sẽ đi vào vết xe đổ của 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》.

Trâu Văn Hoài im lặng không nói, Hà Quán Xương bên cạnh lại lên tiếng.

"100 triệu đầu tư có phải là quá nhiều không?" Trong số những bộ phim kinh phí lớn mà Gia Hòa đầu tư sản xuất hai năm gần đây, series 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, series 《Đao Phong Chiến Sĩ》 và cả 《Sinh Hóa Nguy Cơ》 đang quay, quy mô đầu tư về cơ bản đều vượt quá 100 triệu đô la Hong Kong, nhưng những bộ phim này đều có một điểm chung, đó là đều hợp tác đầu tư với Lâm Hựu Luân.

Ngược lại, những bộ phim hành động chủ lực của Trình Long, dù là 《Hồng Phiên Khu》 trước đó hay 《Hổ Đảm Long Uy》 sau này, chi phí đều được khống chế trong khoảng 50-60 triệu.

Việc đầu tư hơn 100 triệu đô la Hong Kong cho một bộ phim duy nhất, Gia Hòa quả thực chưa từng có tiền lệ, cho nên Hà Quán Xương mới thận trọng như vậy.

"Kỳ vọng của tôi đối với bộ phim này là một phiên bản phương Đông của 《Star Wars》, 100 triệu đô la Hong Kong đã là dự toán thấp nhất rồi." Ánh mắt Từ Khả tha thiết nhìn Trâu Văn Hoài, hy vọng ý tưởng này của mình có thể nhận được sự ủng hộ của đối phương.

"Tôi vẫn luôn có một thắc mắc, bộ phim này nếu đã được chuyển thể từ tiểu thuyết của anh Lâm, tại sao anh ấy lại không tự mình tham gia đầu tư?" Trâu Văn Hoài đột nhiên buột miệng hỏi một câu như vậy.

Trong lòng Từ Khả 'lộp bộp' một tiếng, anh vẫn luôn cố gắng tránh chủ đề này trong cuộc nói chuyện, nhưng cuối cùng vẫn bị Trâu Văn Hoài nhắc tới.

"Suy nghĩ của anh Lâm tôi không rõ lắm, nhưng anh ấy rất ủng hộ việc quay bộ phim này, hơn nữa còn đặc biệt đề cử vài ứng viên cho vai nữ chính." Từ Khả giải thích như vậy, nếu là người bình thường thì thật sự đã bị anh lấp liếm cho qua chuyện.

Nhưng Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương đều là cáo già, rất dễ dàng nhìn ra sự chột dạ đằng sau lời nói của Từ Khả.

Trâu Văn Hoài không bày tỏ thái độ, Hà Quán Xương chỉ nói sẽ xem xét lại.

Thấy thái độ của hai người mập mờ như vậy, Từ Khả biết có nói tiếp cũng không có ý nghĩa gì lớn, liền chủ động đứng dậy cáo từ.

Sau khi tiễn Từ Khả đi, Hà Quán Xương quay lại văn phòng, Trâu Văn Hoài đang khoanh tay đứng bên cửa sổ với vẻ mặt đăm chiêu.

"Cái gã Từ Khả này, rõ ràng là muốn coi chúng ta là kẻ ngốc lắm tiền!" Hà Quán Xương đóng cửa văn phòng lại, nói một câu với giọng bực bội.

"Anh cũng cảm thấy Lâm Hựu Luân không coi trọng bộ phim này, cho nên mới đẩy Từ Khả đến chỗ chúng ta?" Trâu Văn Hoài nhíu mày hỏi.

"Lâm Hựu Luân không coi trọng bộ phim này hẳn là thật, nếu không với thực lực tài chính của anh ta, đừng nói là 100 triệu đô la Hong Kong, 1 tỷ đô la Hong Kong anh ta cũng có thể bỏ ra.

Nhưng nếu nói là anh ta đẩy Từ Khả đến chỗ chúng ta, thì chắc cũng không phải.

Nếu anh ta thật sự có ý đó, chỉ cần cùng Từ Khả diễn cho đủ kịch

một chút, cũng sẽ không dễ dàng bị chúng ta nhìn ra sơ hở như vậy." Hà Quán Xương phân tích.

Trâu Văn Hoài gật đầu, nhưng giữa hai hàng lông mày vẫn còn vẻ bối rối: "Nhưng hôm nay Từ Khả đến đây, rõ ràng là có ý mượn danh của anh ta, chuyện này lại giải thích thế nào?" Hà Quán Xương suy nghĩ rồi nói: "Có lẽ là chính Lâm Hựu Luân cũng không chắc chắn lắm về tương lai của bộ phim này, nhưng đối với việc Từ Khả khởi quay bộ phim, thái độ của anh ta hẳn là ủng hộ.

Đương nhiên anh ta chỉ ủng hộ chứ không tự mình tham gia.

Nếu Từ Khả thành công, chắc chắn không thể thiếu công lao của anh ta, còn nếu thất bại, hậu quả cũng không cần anh ta gánh chịu, dù thế nào thì đối với anh ta cũng đều có lợi." Trâu Văn Hoài nhướng mày, "Nói cách khác, bộ phim này có thể lỗ cũng có thể lãi?" "Theo tôi thấy, khả năng lỗ sẽ lớn hơn một chút." Hà Quán Xương nhún vai, "Lâm Hựu Luân luôn phán đoán rất chuẩn về xu hướng thị trường điện ảnh.

Chương 386

Anh ta đã không ra tay, tất nhiên là rủi ro cực lớn.

Hơn nữa, loại phim như 《Tru Tiên》, ở thị trường Âu Mỹ e là khó có thành tựu lớn, chỉ dựa vào phòng vé khu vực Hoa ngữ, e là rất khó thu hồi vốn." Trâu Văn Hoài khoanh tay suy nghĩ một lúc, trong lòng cũng đã có quyết định.

"Vậy chuyện này do anh ra mặt, tìm một cơ hội thích hợp giải thích với Từ Khả, cứ nói chúng ta gần đây có mấy bộ phim kinh phí lớn đang quay cùng lúc, vốn liếng có chút khó khăn." --- Rời khỏi công ty Gia Hòa, tâm trạng của Từ Khả rất thất vọng.

Anh rõ ràng đã đánh giá thấp sức ảnh hưởng của Lâm Hựu Luân đối với giới điện ảnh Hong Kong, đặc biệt là đối với những công ty điện ảnh lớn có quan hệ hợp tác lâu dài với Lâm Hựu Luân, về cơ bản đều răm rắp nghe theo anh.

Một bộ phim mà Lâm Hựu Luân không coi trọng, hiển nhiên những công ty này cũng sẽ không dễ dàng mạo hiểm.

Gia Hòa đã như vậy, bên Thiệu thị căn bản không cần phải nghĩ tới nữa.

Mấy năm nay thị trường điện ảnh Hong Kong ngày càng phồn thịnh, nhưng Thiệu thị lại ngày càng bảo thủ và thận trọng trong việc đầu tư điện ảnh.

Kể từ sau 《Đội Bóng Thiếu Lâm》, Thiệu thị đã không còn quay một bộ phim nào có vốn đầu tư vượt quá 50 triệu, ngược lại lại liên tục có động thái với các bộ phim chi phí vừa và thấp.

Thời đại của Thiệu thị trong điện ảnh Hong Kong đã sớm kết thúc,

Thiệu thị hiện tại không còn chịu nổi sóng to gió lớn, cho nên việc lựa chọn con đường kinh doanh ổn thỏa là điều không thể trách được.

Nhưng đối với Từ Khả mà nói, đây lại không phải là một tin tốt.

Đầu những năm 80, trong ba công ty điện ảnh lớn của Hong Kong, Tân Nghệ Thành đã trở thành quá khứ, Gia Hòa và Thiệu thị lại không chịu mạo hiểm, điều này khiến Từ Khả cảm thấy vô cùng mờ mịt.

Ngoài hai công ty điện ảnh này, trong giới điện ảnh Hong Kong về cơ bản không còn công ty nào khác có thực lực hỗ trợ anh khởi quay bộ phim này.

Chẳng lẽ thật sự phải thỏa hiệp với Lâm Hựu Luân, giảm bớt chi phí quay phim sao?

Mang theo tâm trạng mâu thuẫn, phức tạp và thất vọng này, Từ Khả trở về xưởng phim của mình.

Thi Nam Sanh thấy chồng mặt mày ủ rũ thì biết cuộc đàm phán của anh với Gia Hòa không thuận lợi, nhưng lại không biết phải an ủi anh thế nào.

"Chẳng lẽ mình thật sự sai rồi sao?" Từ Khả đau khổ ôm trán.

Thi Nam Sanh do dự một lúc, "Nếu anh thật sự muốn quay bộ phim này, thực ra vẫn còn một lựa chọn." Từ Khả đột ngột ngẩng đầu, vẻ mặt mong đợi nhìn vợ.

"Em cũng không biết có nên đề nghị với anh không, nếu anh thật sự đi tìm người đó, nói không chừng sau này sẽ có rắc rối lớn hơn." Thi Nam Sanh lo lắng nói.

Từ Khả chợt tỉnh ngộ, "Em nói người đó, không phải là Lâm Kiện Nhạc chứ?" Thi Nam Sanh cười khổ gật đầu, "Công ty điện ảnh Hoàn Á của Lâm Kiện Nhạc thành lập lâu như vậy, cũng chỉ lôi kéo được Hoàng Bách Minh và Cao Trí Sâm, mà hai người này đều chỉ giỏi quay

phim chi phí thấp, kiếm tiền thì không vấn đề gì, nhưng để giúp công ty điện ảnh Hoàn Á chống đỡ mặt tiền thì rõ ràng là có chút không đủ.

Hoàn Á hiện đang thiếu một bộ phim kinh phí lớn để chứng minh thực lực của mình với giới trong ngành.

Anh lúc này đi tìm Lâm Kiện Nhạc, cho dù có cân nhắc đến rủi ro đầu tư của bộ phim, ông ta mười phần thì hết tám chín phần cũng sẽ bỏ tiền ra đầu tư." Lâm Kiện Nhạc và Lâm Hựu Luân luôn không ưa nhau, chuyện này trong ngành cơ bản không phải là bí mật gì.

Có lời đồn hai người vì Vương Tổ Hiền mà nảy sinh mâu thuẫn, nhưng mâu thuẫn giữa hai người không chỉ đơn giản là vì phụ nữ.

Hoàn Á hiện tại thực lực bình thường, danh tiếng lại không nổi, cho nên Lâm Kiện Nhạc tỏ ra khiêm tốn hơn một chút, nhưng điều đó không có nghĩa là ông ta đã từ bỏ cuộc đấu tranh với Lâm Hựu Luân.

Thi Nam Sanh đề nghị Từ Khả đi tìm Lâm Kiện Nhạc, cũng chính là nhắm vào điểm này.

Nhưng Từ Khả cầm bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết của Lâm Hựu Luân đi tìm Lâm Kiện Nhạc hợp tác, thì phải cân nhắc đến thái độ của Lâm Hựu Luân.

Nếu vì chuyện này mà chọc giận Lâm Hựu Luân, sau này xưởng phim muốn đứng vững trong giới điện ảnh Hong Kong e là sẽ vô cùng khó khăn.

Lâm Hựu Luân thậm chí không cần công khai chèn ép, chỉ cần ở phương diện rạp chiếu phim gây khó dễ một chút cho xưởng phim, cũng có thể khiến xưởng phim tổn thất nặng nề.

Đề nghị của Thi Nam Sanh là trước tiên đi dò hỏi thái độ của Lâm Hựu Luân.

Từ Khả sau khi liên tục hút ba điếu thuốc, liền im lặng gật đầu.

Từ Khả có thể khi quay 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 đã bất chấp áp lực dư luận để gạt Hồ Kim Thuyên ra rìa, cũng có thể khi quay 《Hoàng Phi Hồng》, bất chấp nguy cơ đắc tội với truyền nhân chính tông của Hoàng Phi Hồng là Lưu Gia Lương, cũng phải quay bộ phim theo ý tưởng của mình. 《Hoàng Phi Hồng》 năm đó tại giải Kim Tượng đã giành được giải Chỉ đạo hành động xuất sắc nhất, nhưng Viên Hòa Bình lại không đích thân lên sân khấu nhận giải, bức tượng vàng nhỏ đó cuối cùng cũng được ghi dưới tên đệ tử của ông.

Viên Hòa Bình và Lưu Gia Lương là đồng nghiệp, cúi đầu ngẩng đầu đều gặp nhau, làm khó nhau cũng không hay, không phải ai cũng có dũng khí trở mặt quyết liệt như Từ Khả.

Nếu là người khác, Từ Khả trở mặt thì cũng thôi, nhưng đối mặt với Lâm Hựu Luân, anh thật sự không có dũng khí đó.

Chưa nói đến sự hợp tác và giao tình trước đây của hai người, chỉ riêng thân phận và địa vị hiện tại của Lâm Hựu Luân, cũng đủ khiến Từ Khả phải kiêng dè.

Khi Thi Nam Sanh gọi điện cho Lâm Hựu Luân, Từ Khả ở bên cạnh tỏ ra vô cùng căng thẳng.

Hợp tác với Lâm Kiện Nhạc không nghi ngờ gì là một nước cờ mạo hiểm, thái độ của Lâm Hựu Luân ra sao, lại là điều anh không thể lường trước được.

Bất kể kết quả thế nào, Từ Khả đều đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhưng sau khi Thi Nam Sanh cúp máy, lại cho anh một câu trả lời không ngờ tới.

Lâm Hựu Luân vậy mà đã đồng ý!

"Anh nói xem Lâm Hựu Luân có phải đang nói ngược không?" Từ Khả vẫn chưa hoàn hồn sau câu trả lời bất ngờ này, phản ứng đầu

tiên là không tin.

Chưa đợi Thi Nam Sanh trả lời, Từ Khả lại tự mình phủ quyết ý nghĩ này.

Nếu Lâm Hựu Luân không đồng ý, chắc chắn sẽ không để lại cái cớ như vậy.

Thái độ của Lâm Hựu Luân rất dễ giải thích, bất kể Lâm Kiện Nhạc đầu tư bộ phim này thành công hay thất bại, chuyện này đối với anh đều không có tổn thất gì, đây là vấn đề về khí độ và tầm nhìn.

Điều Thi Nam Sanh thật sự lo lắng là mục đích đằng sau của Lâm Hựu Luân.

Nếu Lâm Hựu Luân thật sự cảm thấy bộ phim này của Từ Khả nhất định sẽ lỗ, vậy thì việc anh đồng ý cho Từ Khả tìm Lâm Kiện Nhạc hợp tác, rất có khả năng là lợi dụng Từ Khả để "gài bẫy" Lâm Kiện Nhạc.

Đương nhiên đây là chuyện Chu Du đánh Hoàng Cái, một người muốn đánh một người muốn chịu đòn.

Lâm Kiện Nhạc không phải kẻ ngốc, đương nhiên nhìn ra được rủi ro khi đầu tư vào bộ phim này.

Nếu Lâm Hựu Luân giữ lập trường phản đối cứng rắn, nói không chừng Lâm Kiện Nhạc còn kiên định hơn với ý tưởng hợp tác, còn thái độ như bây giờ của Lâm Hựu Luân, chỉ khiến Lâm Kiện Nhạc do dự mà thôi.

Dù sao đi nữa, đây đối với Từ Khả là một tin tốt, còn những chuyện khác, đó là vấn đề mà Lâm Kiện Nhạc cần phải đau đầu. --- Thư ký của Lâm Kiện Nhạc chặn trước mặt Hoàng Bách Minh, "Anh Hoàng, bây giờ anh không thể vào…" "Tôi có hẹn với anh Lâm, cô không biết sao?" Hoàng Bách Minh trong lòng có chút không vui,

nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Thư ký của Lâm Kiện Nhạc có chút khó xử nói: "Anh Lâm đang gặp một vị khách quan trọng, đã nói không cho phép ai làm phiền, anh Hoàng đợi một lát được không ạ?" Hoàng Bách Minh thấy vẻ mặt đối phương chân thành, không giống như đang nói dối, liền gật đầu, theo cô đến phòng nghỉ bên cạnh ngồi xuống, vừa uống cà phê vừa đợi.

Cửa phòng nghỉ vẫn luôn mở, từ góc ngồi của Hoàng Bách Minh, vừa vặn có thể nhìn thấy cửa văn phòng của Lâm Kiện Nhạc.

Khoảng mười mấy phút sau, cửa văn phòng Lâm Kiện Nhạc cuối cùng cũng mở ra.

Một người đàn ông trung niên để râu dê bước ra khỏi cửa liền quay người lại, chắp tay với Lâm Kiện Nhạc đang chuẩn bị ra tiễn ông.

"Anh Lâm xin dừng bước." "Anh Từ đi thong thả, chuyện đó tôi sẽ nghiêm túc xem xét, trong vòng ba ngày nhất định sẽ trả lời anh." "Vậy tôi xin đợi tin tốt của anh Lâm." Từ Khả chào hỏi Lâm Kiện Nhạc xong, lúc quay người định đi, ánh mắt lại vừa vặn chạm phải Hoàng Bách Minh đang ngồi trong phòng nghỉ.

Từ Khả và Hoàng Bách Minh có thể quen biết nhau, nói ra cũng là nhờ Ngô Vũ Sâm.

Ngay từ khi Tân Nghệ Thành mới thành lập, lúc đi khắp nơi tìm kiếm nhân tài, Mạch Gia, Hoàng Bách Minh bọn họ đối với Từ Khả rất không ưa, thậm chí có thể nói là có chút sợ hãi — lúc đó Từ Khả vẫn là đạo diễn mới nổi, đề tài làm phim thích đi đường tắt, tác phẩm được khen ngợi nhưng không ăn khách, hơn nữa thường xuyên quay vượt chi.

Một Từ Khả như vậy đối với Tân Nghệ Thành vẫn còn trong giai

đoạn khởi đầu, thực sự không phải là ứng cử viên thích hợp để gây dựng cơ đồ.

Nhưng Tân Nghệ Thành cuối cùng vẫn lựa chọn Từ Khả, và sự lựa chọn này nói cho cùng thực ra là vì sự tiến cử mạnh mẽ của Ngô Vũ Sâm.

Chương 387

Lúc đó Ngô Vũ Sâm làm đạo diễn đã có chút thành tích và danh tiếng, lại có quan hệ riêng rất tốt với mấy người Hoàng Bách Minh, thường xuyên dùng bút danh Ngô Thượng Phi để giúp Tân Nghệ Thành quay phim.

Lý do phải dùng bút danh là vì lúc đó Ngô Vũ Sâm có hợp đồng với Gia Hòa, Trâu Văn Hoài ở phương diện này khá có khí độ của một ông trùm trong ngành, thường đối với những chuyện như vậy đều mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng lâu dài cũng không phải là cách, cho nên Ngô Vũ Sâm đã tiến cử Từ Khả, người mà ông rất coi trọng, cho Tân Nghệ Thành.

Từ Khả gia nhập Tân Nghệ Thành, quay bộ phim hài hiện đại bối cảnh dân quốc 《Quỷ Mã Trí Đa Tinh》, phim sau khi công chiếu vừa được khen ngợi vừa ăn khách, doanh thu phòng vé còn áp đảo cả những bộ phim bom tấn cùng thời của Gia Hòa và Thiệu thị, gây chấn động giới điện ảnh Hong Kong.

Từ Khả, người từng là "thuốc độc phòng vé", nhờ bộ phim này mà "cá mặn lật mình", rất nhanh đã trở thành đạo diễn được cả ba công ty điện ảnh lớn săn đón.

Trong hai năm sau đó, Từ Khả nhờ một loạt phim được khen ngợi và ăn khách, đã trở thành nhân vật cốt lõi của Tân Nghệ Thành.

Vợ ông, Thi Nam Sanh, còn trở thành người quản gia của cả Tân Nghệ Thành.

Dù sau này vì bất đồng quan điểm mà rời đi, nhưng Từ Khả và Hoàng Bách Minh vẫn giữ quan hệ rất thân thiết, riêng tư vẫn luôn liên lạc.

Hoàng Bách Minh lôi kéo Cao Trí Sâm tự thành lập công ty điện ảnh, đầu quân dưới trướng Lâm Kiện Nhạc, Từ Khả còn từng gọi điện khuyên ông.

Không ngờ có một ngày mình cũng trở thành khách quý của Lâm Kiện Nhạc.

Lúc này gặp Hoàng Bách Minh, vẻ mặt Từ Khả nhất thời có chút không tự nhiên.

Ngược lại, Hoàng Bách Minh cười bước ra, nhiệt tình chào hỏi Từ Khả, cuối cùng còn nói đùa với ông: "Hóa ra vị khách quan trọng mà anh Lâm gặp chính là anh à, sớm biết vậy tôi đã trực tiếp gõ cửa vào rồi, uổng công tôi phải đợi ở ngoài lâu như vậy." "Anh đến tìm anh Lâm cũng có việc chứ?

Tôi không làm mất thời gian của anh nữa, hôm nào gặp lại, chúng ta nói chuyện kỹ hơn." Từ Khả không định ở lại, nói chuyện qua loa vài câu với Hoàng Bách Minh rồi cáo từ rời đi.

Nhìn cửa thang máy từ từ khép lại, hoàn toàn che khuất tầm mắt, Hoàng Bách Minh lúc này mới quay đầu lại, nhìn Lâm Kiện Nhạc, vẻ mặt mang theo vài phần nghi hoặc.

Đã gặp nhau rồi, Lâm Kiện Nhạc cũng không có ý định giấu giếm, liền nói ra mục đích Từ Khả đến tìm ông: "Từ Khả có một bộ phim, muốn tôi đầu tư cho ông ấy." Hoàng Bách Minh miệng không nói, nhưng trong lòng lại thấy rất lạ.

Là nhân vật đại diện cho phim võ hiệp phong cách mới, Từ Khắc bây giờ muốn làm phim, người sẵn lòng đầu tư cho ông nhiều vô kể, sao lại chạy đến tìm Lâm Kiện Nhạc, người mà ông trước đây không mấy coi trọng, để hợp tác.

"Anh Hoàng, anh và Từ Khả cũng xem như là người quen, anh

thấy chuyện này thế nào?" "Chuyện này có chút kỳ lạ." Hoàng Bách Minh nói thật.

Lâm Kiện Nhạc quay đầu lại, nhìn Hoàng Bách Minh, "Tại sao anh Hoàng lại nói vậy?" Hoàng Bách Minh hơi sững người, lúc này mới phát hiện mình không cẩn thận đã tự đưa mình vào tròng.

Trước mặt Lâm Kiện Nhạc, không thể nào đem những lời Từ Khả từng nói trước đây kể hết cho Lâm Kiện Nhạc nghe được?

"Từ Khả và Lâm Hựu Luân quan hệ không tệ, gần đây cũng không nghe nói hai người có mâu thuẫn gì, theo lý mà nói, Từ Khả muốn quay phim gì, đáng lẽ phải đi tìm Lâm Hựu Luân mới đúng." Hoàng Bách Minh nhanh trí, lái chủ đề sang Lâm Hựu Luân.

Lâm Kiện Nhạc nghe xong, hài lòng gật đầu.

Ông hỏi Hoàng Bách Minh những điều này, vốn là muốn thử lập trường của Hoàng Bách Minh, bây giờ xem ra, Hoàng Bách Minh rất rõ mình nên đứng về phía nào.

"Từ Khả đã lấy được bản quyền chuyển thể điện ảnh của 《Tru Tiên》, hy vọng tôi có thể đầu tư hỗ trợ ông ấy quay bộ phim này." Trên đường trở về văn phòng, Lâm Kiện Nhạc nói sơ qua ý định của Từ Khả.

"Tiểu thuyết của Lâm Hựu Luân, tại sao chính anh ta lại không đầu tư?" Hoàng Bách Minh một câu đã hỏi trúng vào điểm mấu chốt.

"Từ Khả nói quay xong bộ phim này cần ít nhất 100 triệu đô la Hong Kong, ý tưởng không nhận được sự ủng hộ của Lâm Hựu Luân, cho nên mới chạy đến cầu xin tôi." Lâm Kiện Nhạc thản nhiên giải thích.

"Nói cách khác, ông ta đến tìm anh Lâm, bên Lâm Hựu Luân là biết chuyện?" Hoàng Bách Minh thăm dò hỏi một câu.

“Nếu Lâm Hựu Luân không đồng ý, anh nghĩ ông ta có dám chạy đến tiếp xúc với tôi không?” Lâm Kiện Nhạc tự giễu cười nói.

Hoàng Bách Minh lại rất hiểu tâm tư của Từ Khả, ngay cả ông, khi hợp tác với Lâm Kiện Nhạc cũng phải cẩn thận từng li từng tí, sợ làm bên Lâm Hựu Luân không vui, cuối cùng không thể đứng vững trong làng điện ảnh Hong Kong.

Lâm Hựu Luân nắm giữ hệ thống rạp chiếu phim duy nhất của Hong Kong, tương đương với việc bóp chặt yết hầu của tất cả những người làm phim.

Cùng với sự sụp đổ của hệ thống rạp Tân Bảo, cục diện lợi ích độc quyền của hệ thống rạp Gia Nghị đã vô cùng vững chắc.

Nói cho cùng vẫn là thị trường Hong Kong quá nhỏ, một hệ thống rạp đã có thể hoàn toàn đáp ứng nhu cầu thị trường.

Những người làm phim đi lên từ thời kỳ ba hệ thống rạp lớn tranh bá đều được hưởng lợi từ cục diện lợi ích độc quyền này, và càng về sau, muốn thay đổi cục diện này càng trở nên khó khăn.

Đây cũng là lý do Lâm Kiện Nhạc tìm mọi cách để vào được hội đồng quản trị của Gia Nghị.

Không có thân phận thành viên hội đồng quản trị này, e là thật sự không ai dám làm phim cho Hoàn Á.

“Đây có phải là một cái bẫy không?” Hoàng Bách Minh nói ra phán đoán của mình.

“Lâm Hựu Luân trực tiếp bày tỏ thái độ, thực tế là muốn ép tôi vào tròng.” Lâm Kiện Nhạc nhẹ nhàng thở dài, ông không phải không nhìn thấy sự hạn chế của đề tài tiên hiệp, cũng biết đầu tư số tiền khổng lồ để hỗ trợ Từ Khả quay bộ phim này rất có khả năng sẽ lỗ vốn, nhưng ý tưởng của Từ Khả lại khiến ông vô cùng động lòng.

Từ Khả muốn biến bộ phim này thành cột mốc kỹ thuật cho phim hiệu ứng đặc biệt phương Đông.

Nếu mục tiêu này của ông ta thật sự thực hiện được, đối với sự phát triển của Hoàn Á sẽ là một sự thúc đẩy to lớn.

Cho dù bộ phim cuối cùng không thể thu hồi vốn, cũng có thể thu được danh tiếng khổng lồ.

Hoàn Á bây giờ không thiếu tiền, thứ thiếu chính là danh tiếng.

Có danh tiếng lại chịu chi tiền, tự nhiên sẽ có người sẵn lòng đầu quân, đây chính là cơ hội để Hoàn Á phát triển lớn mạnh.

Lần này Lâm Hựu Luân dùng là dương mưu đường đường chính chính, Lâm Kiện Nhạc cho dù nhìn ra đây sẽ là một cái hố lớn, nhưng vẫn không nhịn được muốn nhảy vào.

Đây là một ván cược, điều đáng tiếc duy nhất là Lâm Hựu Luân làm nhà cái, cho nên Lâm Kiện Nhạc dù cược thua hay thắng, đối với Lâm Hựu Luân mà nói đều không có tổn thất gì.

Hoàng Bách Minh khi nghe nói Từ Khả chuẩn bị dùng 100 triệu đô la Hong Kong để quay một bộ phim, cũng bị dọa cho giật mình.

Ông vốn tưởng Lâm Kiện Nhạc đã nhìn thấu ý đồ của Lâm Hựu Luân, thì dứt khoát sẽ không hợp tác với Từ Khả nữa, nhưng không ngờ Lâm Kiện Nhạc lại trực tiếp hỏi ông về quan điểm đối với Từ Khả.

Đối với Lâm Kiện Nhạc, mấu chốt của ván cược này nằm ở chỗ Từ Khả có thể quay bộ phim ra được hiệu quả như ông ta nói hay không.

Lâm Kiện Nhạc không hiểu rõ về Từ Khả, tự nhiên liền nghĩ đến việc thông qua Hoàng Bách Minh để hiểu thêm.

Hoàng Bách Minh lúc này lại khó xử.

Ông biết lời nói của mình rất có thể sẽ có tác dụng then chốt đối với quyết định của Lâm Kiện Nhạc.

Đứng trên lập trường của một người bạn, ông nên nói tốt cho Từ Khả, nhưng đứng trên lập trường của bản thân, ông lại không thể không cân nhắc, nếu ông nói tốt cho Từ Khả, cuối cùng bộ phim này quay hỏng, Lâm Kiện Nhạc có đổ hết mọi chuyện lên đầu ông không.

Cuối cùng Hoàng Bách Minh vẫn chọn cách ba phải, khen Từ Khả vài câu, đồng thời lại nói ra một vài khuyết điểm của ông.

"Ý tưởng của Từ Khả rất đi trước thời đại, nhưng đôi khi đây chưa chắc đã là một chuyện tốt.

Cứ lấy bộ phim 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 mà ông ấy quay cho Gia Hòa năm đó mà nói, hiệu ứng đặc biệt các thứ ở Hong Kong lúc đó tuyệt đối được coi là hàng đầu, giới phê bình phim hết lời khen ngợi, nhưng khán giả lại không mua vé.

Về chuyện này, tôi cảm thấy anh Lâm vẫn nên thận trọng một chút." Hoàng Bách Minh lấy 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 làm ví dụ, khiến Lâm Kiện Nhạc không khỏi có chút dao động về quyết định của mình.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn làm việc của Lâm Kiện Nhạc lại reo lên.

Hoàng Bách Minh rất tự giác đi sang một bên.

Lâm Kiện Nhạc quay lưng lại, nhấc ống nghe, sau khi nghe ra giọng của đối phương, vẻ mặt trở nên có chút kinh ngạc.

"Ba, sao ba…" "Thời gian qua công ty điện ảnh của con làm ăn thế nào rồi?" Lâm Bạch Hân hỏi rất trực tiếp.

“Con đã mời được hai người trợ thủ rất lợi hại, phim mới đã bắt đầu quay, khoảng Tết năm sau, bộ phim đầu tiên dưới danh nghĩa Hoàn Á có thể chính thức ra mắt.” Hoàng Bách Minh ở bên cạnh, Lâm Kiện Nhạc chỉ đơn giản kể sơ qua tình hình gần đây của công ty cho cha mình nghe.

Chương 388

“Thời gian qua con thể hiện không tệ, biết mình bây giờ thực lực yếu, thì nên từng bước phát triển một cách khiêm tốn, chứ không phải nghĩ đến việc tranh giành hơn thua với người khác.” Lâm Bạch Hân trong điện thoại khen Lâm Kiện Nhạc hai câu, rồi lại chuyển chủ đề: “Đúng rồi, thời gian gần đây, bên công ty điện ảnh của con phải khiêm tốn hơn một chút, cố gắng không gây mâu thuẫn với Lâm Hựu Luân.” Lâm Kiện Nhạc ban đầu còn khá vui, nhưng nghe đến những lời sau của cha, lông mày liền nhíu lại.

Nhưng ông cũng nghe ra lời nói của Lâm Bạch Hân không phải giọng thương lượng, mà là trực tiếp ra lệnh, nên cũng không phản bác trong điện thoại, mà từ bên cạnh hỏi dò nguyên nhân cha mình yêu cầu như vậy.

“Á Thị gần đây về tỷ suất người xem phim truyền hình, có xu hướng lớn là đuổi kịp Vô tuyến.

Ba không hy vọng vì chuyện bên con, mà khiến Lâm Hựu Luân bắt đầu nhúng tay vào cuộc chiến rating giữa Vô tuyến và Á Thị.” Lâm Bạch Hân giải thích đơn giản một câu.

Lâm Kiện Nhạc cuối cùng không nhịn được nữa, “Ba, con không hiểu, Lâm Hựu Luân hiện là cổ đông của Vô tuyến, tương lai càng có khả năng tiếp quản Vô tuyến.

Anh ta ngay từ đầu đã đứng ở phía đối lập với chúng ta, tại sao chúng ta còn phải nhường nhịn anh ta khắp nơi?” “Con nói không sai, Lâm Hựu Luân không thể trơ mắt nhìn Vô tuyến suy tàn.

Nhưng Vô tuyến càng hưng thịnh, Thiệu Dật Phu càng không thể buông quyền.

Nếu đổi lại là con, con sẽ làm thế nào?

Là giúp Vô tuyến vượt qua khó khăn, hay là nhìn Vô tuyến tạm thời rơi vào tình trạng sa sút, ép Thiệu Dật Phu nhường vị?" Lâm Bạch Hân hiếm khi lần này không nổi giận, mà nói với giọng thấm thía.

Về tổng thể tỷ suất người xem, Á Thị vẫn chưa thể so kè với Vô tuyến, nhưng về tỷ suất phim truyền hình buổi tối, Á Thị nhờ vào sự nổi tiếng của 《Sưu Thần Ký》, lại tiếp tục quay thêm vài bộ phim thần thoại, rating có vẻ như đang có xu hướng vượt qua Vô tuyến.

"Nhưng nếu Lâm Hựu Luân hiện tại vẫn chưa có ý định nhúng tay vào ngành truyền hình thì sao?" Lâm Kiện Nhạc đưa ra một khả năng, và đây cũng là điều Lâm Bạch Hân không muốn thấy nhất.

"Ba không tin nó không có hứng thú với việc nắm quyền Vô tuyến, nếu không tại sao nó lại dùng cổ phần của hệ thống rạp Gia Nghị để đổi lấy cổ phần của Vô tuyến?" "Hoàn toàn ngược lại, con cảm thấy tham vọng của anh ta không chỉ một cái Vô tuyến là có thể thỏa mãn, cho nên hiện tại anh ta mới không vội vàng nắm quyền lớn ở Vô tuyến.

Cho nên dù chúng ta nhượng bộ, anh ta cần ra tay giúp Vô tuyến thì vẫn sẽ ra tay." Lâm Kiện Nhạc nói ra quan điểm của mình, đầu dây bên kia Lâm Bạch Hân im lặng một lúc lâu.

"Có lẽ con nói có lý, nhưng chuyện này cứ làm theo lời ba trước đã!" Lâm Bạch Hân đưa ra một câu trả lời như vậy khiến Lâm Kiện Nhạc cảm thấy rất thất vọng.

Sau khi cúp điện thoại, vẻ mặt ông âm u bất định, khoanh tay suy nghĩ một lúc, rồi gọi thư ký vào.

"Lát nữa cô gọi điện cho anh Từ, nói là tối nay tôi mời ông ấy ăn

cơm!" Hoàng Bách Minh ở bên cạnh mấp máy môi, nhưng cuối cùng không nói gì.

Ông biết hẳn là Lâm Bạch Hân đã nói gì đó trong điện thoại với Lâm Kiện Nhạc, mới khiến Lâm Kiện Nhạc hạ quyết tâm đầu tư cho Từ Khả.

Chuyện liên quan đến quan hệ cha con Lâm Bạch Hân và Lâm Kiện Nhạc, Hoàng Bách Minh rất lý trí chọn cách im lặng. --- Lương Gia Thụ và Tằng Lệ Trân dạo này sống không mấy dễ chịu.

Á Thị liên tục một tuần liền bám sát Vô tuyến về tỷ suất người xem phim truyền hình buổi tối, tình huống này chỉ từng xuất hiện vào thời điểm Vô tuyến và tiền thân của Á Thị là đài Lệ Đích tiến hành cuộc chiến rating.

Mặc dù về tổng thể tỷ suất người xem, Vô tuyến vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng trong đó còn phải trừ đi tỷ suất siêu cao mà mỗi kỳ 《Hảo Thanh Âm》 mang lại.

Đặc biệt là 《Hảo Thanh Âm》 hiện đã tiến vào giai đoạn thi đấu thứ ba, chỉ còn vài kỳ nữa là đến chung kết tổng.

Nói cách khác, ưu thế của Vô tuyến dựa vào 《Hảo Thanh Âm》 để đè bẹp Á Thị sẽ sớm mất đi, mà mùa thi tiếp theo phải đợi đến năm sau mới bắt đầu, nước xa không cứu được lửa gần.

Á Thị sau 《Sưu Thần Ký》, tiếp tục tập trung vào phim thần thoại, quả thực đã thu hút được một lượng lớn khán giả.

Bên Vô tuyến vốn dĩ đã tung ra bộ phim võ hiệp mới 《Đại Đường Song Long Truyện》 để đối đầu với Á Thị, vốn đã giành lại được không ít khán giả, thế nhưng đúng lúc này, sách mới của Lâm Hựu Luân được phát hành. 《Tru Tiên》 vừa ra mắt, gần như với tư thế càn quét đã làm mưa làm gió ở Hong Kong, Ma Cao và Đài Loan.

Phim thần thoại chủ lực của Á Thị mượn gió đông này, tỷ suất người xem bắt đầu tăng vọt, khiến bên Vô tuyến rối loạn trận tuyến.

Phương Dật Hoa đã nghe theo đề nghị của Lương Gia Thụ, cuối cùng Vô tuyến cũng giành được bản quyền chuyển thể truyền hình của 《Tru Tiên》, nhưng là hợp tác với Lâm Hựu Luân, bên Vô tuyến chỉ phụ trách phối hợp, cho nên bộ phim truyền hình này khi nào khởi quay, hoàn toàn do Lâm Hựu Luân quyết định.

Phương Dật Hoa có thể ba ngày hai bữa gây áp lực cho Lương Gia Thụ, nhưng Lương Gia Thụ lại không có cách nào đi thúc giục Lâm Hựu Luân.

Vì chuyện này, ông đã liên tục một tuần không ngủ được một giấc yên ổn.

Mãi mới dễ dàng, bên Lâm Hựu Luân mới nới lỏng, đồng ý diễn viên của bộ phim truyền hình có thể do bên Vô tuyến tự do lựa chọn, đương nhiên quyền quyết định cuối cùng vẫn nằm trong tay anh.

Bên Vô tuyến lập tức hành động, trực tiếp biến quá trình tuyển chọn diễn viên 《Tru Tiên》 thành một chương trình tuyển chọn công khai, do khán giả bỏ phiếu chọn ra vai diễn phù hợp nhất.

Cách làm này đã có tiền lệ, diễn viên của bản 《Anh Hùng Xạ Điêu》 năm 83 chính là được chọn ra như vậy.

Đương nhiên ở thời đại đó, đây là đãi ngộ mà chỉ có phim võ hiệp chuyển thể từ tiểu thuyết Kim Dung mới được hưởng.

Sau này 《Côn Luân》 cũng có cơ hội như vậy, chỉ là các vai diễn trong bộ phim đó đều do Lâm Hựu Luân trực tiếp chỉ định, Vô tuyến cũng không có cơ hội làm chương trình tuyển chọn tương tự.

Lần này khó khăn lắm Lâm Hựu Luân mới hạ thấp quyền lựa chọn vai diễn, Vô tuyến đương nhiên phải nắm bắt cơ hội này.

Buổi tuyển chọn cũng được tổ chức rất rầm rộ, vì sự nổi tiếng cực cao của 《Tru Tiên》, nhất thời đã kéo lại được không ít tỷ suất người xem đang sụt giảm.

Nhưng làm như vậy không phải là cách lâu dài, cho dù chọn được vai diễn, bộ phim truyền hình muốn chính thức khởi quay cũng phải đợi một thời gian.

Mắt thấy Á Thị từng bước ép sát, Phương Dật Hoa cũng đang sốt ruột.

Hôm đó trong cuộc họp cấp cao, Tằng Lệ Trân và Lương Gia Thụ phụ trách sản xuất phim truyền hình đều bị Phương Dật Hoa mắng một trận tơi bời.

Khi cuộc họp kết thúc, không biết vì lý do gì, Phùng Mỹ Cát bị Phương Dật Hoa giữ lại một mình.

"Mỹ Cát, tôi thấy lúc nãy cô hình như có điều muốn nói?" Phùng Mỹ Cát nghe vậy thì giật mình, cô không ngờ Phương Dật Hoa nổi trận lôi đình trong cuộc họp như vậy mà vẫn có tâm tư quan sát biểu cảm của cô.

Bây giờ Phương Dật Hoa đang nhìn chằm chằm, Phùng Mỹ Cát cũng không kịp nghĩ nhiều, liền mở miệng nói: "Cô Phương, tình hình hiện tại mọi người đều đang nỗ lực tìm cách, cô cũng đừng nổi giận như vậy, tức giận hại thân thì không đáng." Phương Dật Hoa thở dài một hơi, "Mỹ Cát, thực ra tôi cũng không muốn như vậy, nhưng tình hình hiện tại thật sự rất đáng lo ngại, phải nghĩ cách ngăn chặn đà tiến của đối phương, nếu không chúng ta thật sự sẽ nguy hiểm." Phùng Mỹ Cát do dự một chút, "Cô Phương, thực ra có một chuyện tôi vẫn chưa nói với cô, liên quan đến anh Lâm..." Phương Dật Hoa nghi hoặc nhìn Phùng Mỹ Cát, không biết tại sao cô lại đột nhiên nhắc đến Lâm Hựu Luân.

“Năm ngoái, anh Lâm từng tìm tôi xin tư liệu của một nghệ sĩ.” “Chuyện này rất bình thường mà.” Phương Dật Hoa có chút không hiểu, chuyện này cũng đáng để Phùng Mỹ Cát đặc biệt nhắc với mình sao?

“Anh Lâm muốn tư liệu của A Chi.

Sau đó tôi có hỏi thăm một chút, nửa đầu năm nay A Chi có một thời gian dài không ở Hong Kong, nghe nói là đến đại lục quay một bộ phim truyền hình.” Phùng Mỹ Cát giải thích.

“A Chi không phải đã quyết định rút khỏi làng giải trí rồi sao?

Sao lại đến đại lục quay phim?

Chuyện này lại có quan hệ gì với Lâm Hựu Luân?” Phương Dật Hoa một hơi hỏi ba câu, rồi đột nhiên tỉnh ngộ, mắt mở to nhìn Phùng Mỹ Cát, “Ý cô là, Lâm Hựu Luân tìm A Chi quay một bộ phim truyền hình?” Phùng Mỹ Cát gật đầu, tuy đây chỉ là phỏng đoán của cô, nhưng trong tay cô ít nhiều cũng nắm được một số bằng chứng.

“Sao chuyện này tôi không nghe phong thanh gì cả?” Phương Dật Hoa cảm thấy rất kinh ngạc.

“Hẳn là bên anh Lâm cố ý giữ kín, rồi công tác bảo mật của đoàn phim lại làm rất tốt.

Theo tôi được biết, lần này anh Lâm hẳn là có hợp tác với đài truyền hình bên Đài Loan, rồi cả bộ phim lại quay ở đại lục, cho nên bên Hong Kong không gây ra quá nhiều sự chú ý.” Phùng Mỹ Cát giải thích.

Phương Dật Hoa trầm ngâm một lát rồi hỏi: “Ý của cô là, chúng ta có thể mua trước bộ phim truyền hình này từ tay Lâm Hựu Luân?” “Tôi nghĩ anh Lâm làm bí ẩn như vậy, hẳn là có lòng tin rất lớn vào bộ phim này.

Thông thường mà nói, anh Lâm không có khả năng bán bộ phim này cho Á Thị, nhưng tôi lo tin tức truyền ra ngoài sẽ có biến số xảy ra." Nỗi lo của Phùng Mỹ Cát không phải là không có căn cứ.

Bản quyền điện ảnh của 《Tru Tiên》, Lâm Hựu Luân vậy mà lại giao cho công ty điện ảnh Hoàn Á của Lâm Kiện Nhạc quay.

Tuy có Từ Khả làm trung gian, nhưng rất nhiều người vẫn không hiểu được dụng ý của Lâm Hựu Luân, nhưng cũng đủ để gây ra một số phỏng đoán.

Lâm Hựu Luân đã chịu giao bản quyền điện ảnh 《Tru Tiên》 cho Lâm Kiện Nhạc, ai dám đảm bảo anh sẽ không giao bộ phim truyền hình đã quay xong cho Á Thị?

Phùng Mỹ Cát nói vậy, Phương Dật Hoa cũng ý thức được tính cấp bách của sự việc.

Chương 389

Một mặt bà để Phùng Mỹ Cát liên lạc với Triệu Nhã Chi, dò hỏi thái độ của đối phương, mặt khác gọi điện kêu Lương Gia Thụ qua, để ông đích thân đi tìm Lâm Hựu Luân, xác nhận xem bộ phim truyền hình này có tồn tại hay không.

Chỉ cần bộ phim truyền hình này thật sự tồn tại, nhất định phải mua lại từ tay Lâm Hựu Luân bằng mọi giá! "Cha nuôi!" Lâm Hựu Luân vừa vào cửa, Tiểu Quang đã nhảy từ trên ghế sô pha xuống, chạy như bay tới.

Lâm Hựu Luân một tay bế cậu bé lên, véo véo mũi nó rồi hỏi: "Gần đây có nghịch ngợm không?" "Tiểu Quang gần đây ngoan lắm ạ." Tiểu Quang ôm cổ Lâm Hựu Luân, vui sướng rúc đầu vào lòng anh.

Triệu Nhã Chi vào phòng khách tìm một cái bình hoa, cắm bó hoa Lâm Hựu Luân mang tới, lúc đi ra nhìn thấy cảnh này, bực bội nói: "Được rồi, Tiểu Quang, đừng có dính người như vậy!" Lâm Hựu Luân vỗ vỗ lưng Tiểu Quang, đặt cậu bé xuống, rồi lại hỏi: "Đúng rồi, Hoành Tử đâu?" "Đang làm bài tập trong phòng…" Triệu Nhã Chi vừa dứt lời, cánh cửa phòng ngủ của Hoành Tử hé ra một khe hở, một cái đầu nhỏ thò ra.

Thấy Triệu Nhã Chi, Hoành Tử lập tức định rụt đầu lại, nhưng ngay sau đó lại thấy Lâm Hựu Luân, cậu bé liền thở phào nhẹ nhõm, cất giọng trong trẻo gọi một tiếng: "Cha nuôi!" Lâm Hựu Luân vẫy tay với Hoành Tử, gọi cậu bé đến bên mình, "Bài tập làm xong chưa?" Hoành Tử liếc nhìn Triệu Nhã Chi, cúi đầu nói nhỏ: "Vẫn chưa ạ…" Lâm Hựu Luân nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Triệu Nhã Chi, "Trường

học bây giờ bài tập nhiều lắm sao?" Triệu Nhã Chi nghiêm mặt, trừng mắt nhìn con trai lớn: "Hoành Tử, có phải lại đọc trộm truyện tranh trong phòng không?" Hoành Tử cúi gằm mặt, "Mẹ, con biết sai rồi ạ." "Con…" Triệu Nhã Chi đang định mắng, Lâm Hựu Luân lại khuyên can. "Chị Chi, nể mặt tôi, hôm nay tha cho nó một lần đi." Triệu Nhã Chi bực tức liếc Lâm Hựu Luân một cái, hai đứa con trai của mình sắp bị Lâm Hựu Luân "cưng" cho hư mất rồi.

Mấy cuốn truyện tranh Hoành Tử giấu trong phòng, không chừng chính là do Lâm Hựu Luân tặng lần trước. "Bây giờ không nghiêm khắc với chúng, sau này lớn lên sẽ chẳng có tiền đồ." Lâm Hựu Luân nháy mắt với Hoành Tử, "Về làm bài tập đi, tối nay đi ăn cơm với cha nuôi!" Hoành Tử vội vàng chạy về phòng, sợ động tác chậm một chút sẽ bị mẹ tóm lại mắng thêm một trận.

Tiểu Quang ở bên cạnh níu tay Lâm Hựu Luân, không ngừng lắc lư nói: "Cha nuôi, con cũng muốn đi!" Lâm Hựu Luân xoa đầu Tiểu Quang, "Được rồi, đưa con đi cùng, bây giờ cha nuôi phải nói chuyện với mẹ, Tiểu Quang tự đi chơi có được không?" Tiểu Quang rất hiểu chuyện gật đầu, rồi lại nhìn Triệu Nhã Chi nói: "Mẹ, bài tập của con viết xong rồi, con xem TV được không ạ?" Sau khi được Triệu Nhã Chi đồng ý, Tiểu Quang reo lên một tiếng, chạy vào phòng khách tự mình bật TV.

Lâm Hựu Luân còn chưa kịp mở lời, Triệu Nhã Chi đã hỏi trước: "Bữa tối anh định đưa hai đứa trẻ ra ngoài ăn à?" "Sao tôi có thể nỡ lòng bỏ một mình chị Chi ở nhà được chứ?" Lâm Hựu Luân cười toe toét. "Bớt dẻo miệng đi!" Triệu Nhã Chi lườm Lâm Hựu Luân một cái, có chút khó xử nói: "Chúng ta cứ thế này ra ngoài, lỡ như bị phóng viên chụp được thì…" "Không đến những nhà hàng đông người thì chắc sẽ không sao đâu." Lâm Hựu Luân tỏ vẻ không quan tâm, nhưng Triệu Nhã Chi vẫn có chút do dự. "Hay là thế này đi, chúng ta gọi cả

Hiền đi cùng." Gần đây, Triệu Nhã Chi đột nhiên phát hiện mình có chút sợ hãi khi ở một mình với Lâm Hựu Luân, sâu trong lòng cô có một khao khát mơ hồ, nhưng lại bản năng cố gắng né tránh.

Lâm Hựu Luân suy nghĩ một lát, cảm thấy như vậy cũng tốt.

Triệu Nhã Chi bây giờ vẫn chưa quyết định có nên quay lại đóng phim hay không, truyền thông lúc này quá chú ý đến cô chỉ mang lại thêm áp lực.

Có Vương Tổ Hiền ở đó, cho dù có phóng viên chụp được hành trình của họ, cũng sẽ không liên tưởng quá nhiều đến Triệu Nhã Chi, đây thực ra cũng là một cách bảo vệ cô. "Vậy tôi gọi điện cho Hiền ngay bây giờ." Triệu Nhã Chi xoay người, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Hựu Luân đang chuẩn bị vào phòng Hoành Tử nói chuyện với cậu nhóc về việc học, thì Triệu Nhã Chi lại quay trở lại.

Thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của Triệu Nhã Chi, Lâm Hựu Luân cảm thấy rất kỳ lạ: "Sao vậy?" "Điện thoại này hay là anh gọi đi, tôi gọi không thích hợp…" Triệu Nhã Chi giải thích. "Tại sao?" Lâm Hựu Luân hỏi. "Chuyện này anh đừng hỏi nữa, tóm lại cuộc điện thoại này anh phải gọi!" Triệu Nhã Chi không cho giải thích mà nhét điện thoại không dây vào tay Lâm Hựu Luân.

Cuộc gọi này nếu cô gọi cho Vương Tổ Hiền, khó nói sẽ không gây ra hiểu lầm.

Triệu Nhã Chi tâm tư tinh tế, không muốn vì một chuyện nhỏ như vậy mà làm mối quan hệ của đôi bên trở nên căng thẳng.

Lâm Hựu Luân đành bất đắc dĩ cầm điện thoại bấm số của Vương Tổ Hiền, mới nói được vài câu đã đưa điện thoại lại cho Triệu Nhã Chi… "Hiền nói muốn nói chuyện với chị." Triệu Nhã Chi nhận

điện thoại, quay lưng về phía Lâm Hựu Luân rồi mới bắt đầu nói chuyện với Vương Tổ Hiền.

Chủ đề giữa hai người phụ nữ quả thật không ít, một cuộc điện thoại kéo dài hơn nửa tiếng mới kết thúc.

Lâm Hựu Luân đã gọi Hoành Tử, Tiểu Quang chuẩn bị ra ngoài, lúc này Triệu Nhã Chi mới nhớ ra phải thay đồ trang điểm, lại để Lâm Hựu Luân và bọn trẻ đợi thêm nửa tiếng nữa.

Ở cửa nhà hàng, Lâm Hựu Luân thấy chiếc xe thể thao màu đỏ của Vương Tổ Hiền đã đậu ở đó.

Sau khi vào trong, quả nhiên Vương Tổ Hiền đã ngồi đợi sẵn.

Tiểu Quang và Hoành Tử đều ngọt ngào gọi một tiếng "dì Vương", Vương Tổ Hiền lấy ra quà đã chuẩn bị cho hai đứa nhỏ, lại tặng Triệu Nhã Chi một chiếc khăn lụa cô mua từ Canada về, cuối cùng chỉ còn lại một mình Lâm Hựu Luân mắt trông mong nhìn cô: "Vậy của anh đâu?" "Ngại quá, quên tính cả anh vào rồi." Vương Tổ Hiền lấy tay che miệng cười nói.

Lâm Hựu Luân chán nản thở dài, đang định ngồi xuống cạnh Vương Tổ Hiền thì cô lại kéo Triệu Nhã Chi, chiếm luôn vị trí anh định ngồi. "Em ngồi một bên với chị Chi, anh ngồi một bên với Tiểu Quang và Hoành Tử." Vương Tổ Hiền có chút chột dạ trước mặt Triệu Nhã Chi, nên cố ý muốn vạch rõ giới hạn với Lâm Hựu Luân.

Vương Tổ Hiền càng làm vậy, thực ra càng khiến người ta có cảm giác "lạy ông tôi ở bụi này", chỉ là Triệu Nhã Chi không nói, người khác cũng không nhìn ra điều gì.

Mọi người đều mang tâm sự riêng, trên bàn ăn chỉ nói những chuyện không quan trọng.

Lâm Hựu Luân nhân cơ hội này, nói về việc chuyển thể bộ phim

《Tru Tiên》. "Ngay cả tôi cũng có phần sao?" Triệu Nhã Chi có chút bất ngờ. "Đây là ý của Từ Khắc, không liên quan đến tôi." Lâm Hựu Luân vội vàng phủi sạch quan hệ. "Đạo diễn Từ có liên lạc với em, nhưng bên Lưu Trấn Vĩ lại là chuyện gì?" Vương Tổ Hiền trong lúc du lịch ở Canada đã nhận được điện thoại của Từ Khắc, lúc đó cô chỉ hỏi lần này có phải đóng vai nữ quỷ không, sau khi nhận được câu trả lời phủ định thì không hỏi nhiều nữa, trực tiếp đồng ý lời mời của Từ Khắc. "Bộ phim này hẳn là phim có nhiều vai chính giống như《Tiếu Ngạo Giang Hồ: Đông Phương Bất Bại》, chỉ riêng diễn viên chính đã có 7, 8 người.

Lịch trình của nhiều người như vậy xếp cùng nhau, chỉ quay một bộ phim thì quá lãng phí, cho nên chuẩn bị quay hai bộ.

Từ Khắc quay bản hiệu ứng đặc biệt, Lưu Trấn Vĩ quay bản hài hước." Lâm Hựu Luân giải thích. "Từ Khắc quay phim chính kịch đã chán muốn chết, sang bên Lưu Trấn Vĩ lại phải cố sống cố chết diễn hài, phải lo cả hai đầu, như vậy sẽ rất mệt đó biết không?" Vương Tổ Hiền bĩu môi nói. "Như vậy mới rèn luyện được kỹ năng diễn xuất chứ." Lâm Hựu Luân đưa ra lý do này, Vương Tổ Hiền cũng không nói gì thêm.

Năm nay được hai đề cử tại giải Kim Tượng mà không đoạt giải, chuyện này đã trở thành một tiếc nuối lớn trong lòng Vương Tổ Hiền.

Trước đây cô không quan tâm đến việc đoạt giải, nhưng sau khi thực sự vuột mất mới phát hiện ra mình thực ra rất để tâm, trong lòng còn thầm thề nhất định phải giành được giải thưởng này.

Hơn nửa năm nay, ngoài việc nhận quay các bộ phim thương mại chính thống, Vương Tổ Hiền cũng thử đóng vài bộ phim nghệ thuật kinh phí thấp, chính là có ý định mài giũa kỹ năng diễn xuất.

Triệu Nhã Chi bề ngoài trông có vẻ đang chăm chú nghe Vương

Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân nói chuyện, nhưng thực ra trong lòng lại đang nghĩ đến một chuyện khác. "Chị Chi đã nghĩ đến việc quay lại chưa?" Vương Tổ Hiền đột nhiên hỏi một câu như vậy, Triệu Nhã Chi giật mình hoàn hồn, phát hiện Vương Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân đều đang nhìn mình, nhất thời vô cùng khó xử. "Thực ra chính tôi cũng chưa nghĩ kỹ…" "Chuyện này còn phải suy nghĩ sao?

Chị Chi xinh đẹp như vậy, không quay lại đóng phim thật là đáng tiếc." Vương Tổ Hiền nói. "Gần đây tạp chí 《Minh Chu》 không phải đã tổ chức một cuộc bình chọn 'Hương Giang Quần Phương Phổ', chọn ra mười đại mỹ nhân Hong Kong sao, Hiền còn xếp trước cả chị đấy.

So với em, chị đều cảm thấy mình đã già rồi." "Đâu có, đó đều là truyền thông bịa bừa thôi, chị Chi đừng lấy chuyện đó ra trêu em." Vương Tổ Hiền vội vàng thanh minh. "Khụ!

Khụ!" Lâm Hựu Luân ở bên cạnh nghe vậy liền không vui, ho khan hai tiếng, hắng giọng nói: "《Minh Chu》 là tạp chí dưới trướng của tôi, không tệ như em nói đâu nhé." "Em đang nói chuyện với chị Chi, không cho phép anh xen vào!" Vương Tổ Hiền nũng nịu lườm Lâm Hựu Luân một cái.

Lúc này Triệu Nhã Chi lại nói một câu công bằng cho Lâm Hựu Luân: "《Minh Chu》 những năm nay trong giới giải trí Hong Kong rất có sức ảnh hưởng, hơn nữa danh sách này chính chị cũng cảm thấy xếp hạng rất công bằng.

Hiền năm nay tuy xếp thứ tư, nhưng những người xếp trước em đều không có lợi thế về tuổi tác như em, sau này thứ hạng của họ chắc chắn sẽ giảm, còn em tuyệt đối có thực lực để tranh giành vị trí đầu bảng." "Chẳng qua là em may mắn mấy năm nay đóng được vài bộ phim có ảnh hưởng, nếu như chị Chi không rút lui khỏi giới giải

trí, hoặc là 《Hoàn Châu Cách Cách》 được phát sóng trước khi bảng xếp hạng được bình chọn, thứ hạng của chị chắc chắn sẽ cao hơn em." Vương Tổ Hiền nhắc đến 《Hoàn Châu Cách Cách》, Triệu Nhã Chi đột nhiên nhớ ra một chuyện. "Trưa hôm nay, tổng thanh tra nghệ sĩ của Vô Tuyến, Phùng Mỹ Cát, có gọi điện cho tôi.

Bà ấy hình như đã nghe được phong thanh gì đó, cứ hỏi tôi về bộ phim truyền hình này." Lâm Hựu Luân nghe xong mỉm cười, "Bọn họ đúng là tin tức nhanh nhạy." "Cô Phùng còn nói muốn tôi quay lại công ty, nhưng tôi không biết có nên đồng ý hay không…" Triệu Nhã Chi lại nói ra một chuyện khó xử. "Chị Chi rút khỏi giới giải trí sớm như vậy thật sự quá đáng tiếc.

Chương 390

Bên Vô Tuyến đã có ý định như vậy, chị cứ đồng ý đi, nhưng đừng ký hợp đồng dài hạn, chỉ cần ký hợp đồng theo đầu phim thôi." Lâm Hựu Luân đề nghị.

Triệu Nhã Chi vẫn còn do dự, chiếc điện thoại di động "cục gạch" Lâm Hựu Luân để bên cạnh đột nhiên vang lên.

Lâm Hựu Luân nghe máy, vừa nghe thấy giọng của Lương Gia Thụ, trong lòng liền hiểu ra — đúng là vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến!

Dưới đôi lông mày đã điểm sương của Lâm Bách Hân, một đôi mắt sáng ngời có thần, tựa như hồ nước trong vắt, sâu thẳm.

Ông nheo mắt nhìn Tiêu Nhuy đang đứng trước bàn làm việc, có lẽ vì nheo quá nhỏ, quá hẹp, nên ánh sáng từ đôi mắt ấy phát ra vô cùng tập trung, mạnh mẽ và sáng rõ. "Tin tức này đáng tin không?" "Người đó làm việc ngay bên cạnh Lương Gia Thụ, tôi nghĩ chuyện này chắc không phải là giả." Tiêu Sanh cẩn thận trả lời. "Lâm Hựu Luân lại đầu tư quay một bộ phim truyền hình, chuyện này đúng là thú vị…" Lâm Bách Hân tiếp đó chuyển ánh mắt sang Lý Trang Liệt và Từ Hiểu Minh đang đứng bên cạnh, "Chuyện này hai người thấy thế nào?" "Từ 《The Voice》 cho đến bây giờ là trực tiếp đầu tư quay phim truyền hình, tôi cảm thấy Lâm Hựu Luân có lẽ muốn thông qua thủ đoạn này để gián tiếp tăng cường sức ảnh hưởng của mình tại Vô Tuyến, dọn đường cho bước tiếp theo của anh ta là tiếp quản Vô Tuyến." Từ Hiểu Minh lên tiếng. "Tôi lại thấy, dụng ý của Lâm Hựu Luân trong động thái này rất sâu xa." Lý Trang Liệt và Từ Hiểu Minh đã hợp tác nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh ta phản bác trực tiếp ý

kiến của Từ Hiểu Minh.

Lâm Bách Hân nhướng mày, "Vậy Trang Liệt, cậu thấy dụng ý thực sự của Lâm Hựu Luân là gì?" "Chế bá phân ly!" Lý Trang Liệt mặc kệ ánh mắt can ngăn của Từ Hiểu Minh, không chút do dự nói.

Lâm Bách Hân lộ vẻ hứng thú, "Ồ?

Cậu nói thử xem." "Chế bá phân ly của các chương trình truyền hình, thực ra cũng giống như chế độ nhà sản xuất độc lập của điện ảnh, trao cho nhà sản xuất chương trình nhiều quyền hạn và tự do hơn.

Việc quản lý sản xuất chương trình truyền hình của Vô Tuyến vẫn đang tiếp nối chế độ của công ty điện ảnh Thiệu thị ngày trước, trong khi Lâm Hựu Luân rõ ràng nghiêng về việc công nhận chế độ nhà sản xuất độc lập mà Gia Hòa đang theo đuổi.

Vì vậy tôi cảm thấy các động thái của anh ta trong năm gần đây, thực ra đều là đang từng bước chuẩn bị cho việc thực thi chế độ chế bá phân ly." Lý Trang Liệt nói nhiều như vậy, thực ra là muốn khuyên Lâm Bách Hân thực hiện chế bá phân ly trước tại Á thị, nhưng trọng điểm quan tâm của Lâm Bách Hân lại không nằm ở chế độ này, ông ta muốn biết liệu Lâm Hựu Luân có khả năng bán bản quyền phát sóng đầu tiên của bộ phim truyền hình này cho Á thị hay không. "Tôi thấy có thể tranh thủ một chút." Tiêu Nhuy lập tức bày tỏ thái độ.

Ngay khi biết chuyện này, Tiêu Nhuy đã có một dự cảm, bộ phim truyền hình đầu tiên Lâm Hựu Luân đầu tư quay chắc chắn sẽ rất khác thường, điều này khiến anh ta cảm thấy một mối đe dọa chưa từng có.

Đừng thấy Tiêu Nhuy bây giờ rất được Lâm Bách Hân tin tưởng, nhưng sự tin tưởng này được xây dựng trên tiền đề là vài bộ phim truyền hình do anh ta giám chế có rating rất cao.

Một khi rating của Á thị sụt giảm, sự tin tưởng của Lâm Bách Hân đối với anh ta cũng sẽ giảm theo.

Cách tốt nhất chính là cướp bộ phim truyền hình này từ tay Vô Tuyến! "Chỉ cần Lâm Hựu Luân vẫn còn là giám đốc của Vô Tuyến một ngày, lập trường của anh ta vẫn đối lập với chúng ta.

Cho dù anh ta chịu bán bộ phim này cho chúng ta, giá đưa ra chắc chắn cũng sẽ rất cao, ai có thể đảm bảo đây không phải là một thủ đoạn trá hình để làm hao mòn chúng ta?" Lý Trang Liệt lập tức phản bác. "Giám chế Lý nói vậy không đúng rồi, anh vừa mới nói mãi về chế bá phân ly, bây giờ chúng ta mua phim truyền hình từ tay Lâm Hựu Luân, đây chẳng phải là một lần thử nghiệm chế bá phân ly sao?" Tiêu Nhuy cười lạnh hỏi ngược lại. "Đây là hai chuyện khác nhau!" Lý Trang Liệt gằn giọng đáp lại.

Lâm Bách Hân đột nhiên đập bàn, Tiêu Nhuy và Lý Trang Liệt đang tranh cãi thấy vậy đều im bặt, văn phòng lập tức trở nên im phăng phắc. "A Nhuy, chuyện này do cậu phụ trách…" Lâm Bách Hân tiếp đó vốn định nói chỉ được thành công, không được thất bại, nhưng nghĩ lại thấy chuyện này có quá nhiều biến số, nên đổi thành bảo Tiêu Nhuy cố gắng hết sức.

Ra khỏi văn phòng của Lâm Bách Hân, vừa vào thang máy, Lý Trang Liệt đã rất bực bội phàn nàn với Từ Hiểu Minh: "Anh nói xem hôm nay có phải tôi bị Tiêu Nhuy mượn dao giết người không?" Từ Hiểu Minh nhún vai, vẻ mặt bực bội, "Giờ anh mới phát hiện ra à." Lý Trang Liệt tức tối chửi một câu, Từ Hiểu Minh tiếp đó an ủi anh ta: "Ý tưởng chế bá phân ly mà anh đề xuất, ông Lâm căn bản không nắm được trọng điểm, nên mới bị Tiêu Nhuy đắc thế.

Đương nhiên, quan trọng nhất là bản thân ông Lâm cũng có ý định này, cho nên trong chuyện này, anh nghiêm túc là anh thua rồi." Lý

Trang Liệt đầy một bụng lời muốn nói, cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài: "Ông Lâm là một thương nhân rất thành công, nhưng so với Lâm Hựu Luân, Thiệu Dật Phu, cuối cùng vẫn chỉ là một người ngoại đạo.

Chỉ riêng điểm này, Á thị đã không thể thực sự vượt qua Vô Tuyến." Từ Hiểu Minh không lên tiếng, nhưng trong lòng, anh ta cảm thấy Lý Trang Liệt nói không sai.

Nói trắng ra, Á thị hiện tại chỉ là lắm tiền nhiều của, nhưng thiếu chiều sâu, trong thời gian ngắn còn chưa thấy gì, nhưng thời gian dài, vấn đề chắc chắn sẽ bộc lộ.

Điều duy nhất họ có thể làm bây giờ là cầu nguyện Lâm Hựu Luân chậm một chút tiếp quản Vô Tuyến, nếu không Á thị thật sự có khả năng bị Vô Tuyến đè bẹp hoàn toàn trong thời gian ngắn!

Lăn lộn trong ngành truyền hình nhiều năm như vậy, những vấn đề mà Lý Trang Liệt và Từ Hiểu Minh có thể nhìn ra, dĩ nhiên Tiêu Nhuy cũng có thể nhận thức được, chỉ có điều anh ta bây giờ đã bị buộc phải chọn một con đường khác, nên chỉ có thể cứ thế "sai" tiếp.

Ngày thứ hai sau khi Lâm Bách Hân đưa ra quyết định, Tiêu Nhuy đã đích thân đến nhà bái kiến Lâm Hựu Luân.

Rất không may, khi anh ta theo người giúp việc nhà Lâm Hựu Luân vào phòng khách, lại thấy một người mà anh ta rất không muốn gặp, đã đến trước một bước và ngồi ở đó.

Lương Gia Thụ thấy Tiêu Nhuy bước vào, sắc mặt trầm xuống, tuy không rõ ý đồ của Tiêu Nhuy, nhưng chắc chắn là kẻ đến không có thiện ý. "Giám chế Lương, không đúng, bây giờ phải là Tổng thanh tra Lương rồi, thời gian trôi nhanh thật, thoáng cái đã gần nửa năm không gặp." Tiêu Nhuy ngồi xuống chiếc sô pha đối diện Lương Gia Thụ, vẻ mặt mỉa mai nhìn đối phương.

Khi Tiêu Nhuy chưa nhảy việc khỏi Vô Tuyến, Lương Gia Thụ trên danh nghĩa là cấp dưới của anh ta, nhưng Lương Gia Thụ cậy mình là thân tín của Phương Dật Hoa, nhiều lúc không nể mặt Tiêu Nhuy cho lắm, nên quan hệ hai người vẫn luôn không tốt.

Lúc này kẻ thù gặp nhau, tự nhiên là đỏ mắt căm hờn. "Nghe nói dạo này Tổng thanh tra Tiêu bên Á thị làm ăn rất khá nhỉ, sao thế, anh đến tìm anh Lâm, có phải lại định nhảy việc về Vô Tuyến không?" Lương Gia Thụ mỉa mai lại. "E rằng Tổng thanh tra Lương phải thất vọng rồi, lần này tôi đến, thực ra là cùng mục đích với anh." Tiêu Nhuy đã đoán được ý đồ của Lương Gia Thụ, cố ý tỏ ra thái độ đại cục đã định, lừa không được Lương Gia Thụ thì cũng phải chọc tức ông ta một phen.

Lương Gia Thụ trong lòng kinh ngạc, việc ông ta đến tìm Lâm Hựu Luân rất kín đáo, Tiêu Nhuy làm sao biết được?

Vẻ mặt Lương Gia Thụ âm trầm bất định, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có hai khả năng, một là bên cạnh mình có gián điệp, hai là Tiêu Nhuy đang dùng kế lừa.

Nếu là trường hợp thứ hai thì không có gì, điều Lương Gia Thụ lo lắng nhất là mục đích ông ta đến tìm Lâm Hựu Luân đã bị người bên cạnh tiết lộ cho Tiêu Nhuy, mà Tiêu Nhuy hôm nay đến, tuyệt đối không đơn giản là xem kịch hay.

Nếu là trước đây, Lương Gia Thụ căn bản không cảm thấy Tiêu Nhuy sẽ gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho kế hoạch của mình, nhưng không lâu trước đây, công ty điện ảnh Hoàn Á đã cao giọng tuyên bố đầu tư một trăm triệu đô la Hong Kong để sản xuất phim mới, mà bộ phim đó chính là chuyển thể từ tiểu thuyết mới nhất của Lâm Hựu Luân.

Dân gian đồn rằng Lâm Hựu Luân và Lâm Kiện Nhạc có mâu

thuẫn, nhưng hành động lần này của Lâm Hựu Luân lại khiến người ta có chút không hiểu, đồng thời cũng làm tăng thêm lo lắng cho bên Vô Tuyến.

Lâm Hựu Luân có thể hợp tác với Hoàn Á trong lĩnh vực điện ảnh, ai có thể đảm bảo anh ta sẽ không bắt tay với Á thị trong lĩnh vực truyền hình?

Điều khiến Lương Gia Thụ lo lắng nhất là, lần này ông ta đến là đã hẹn trước với Lâm Hựu Luân.

Nếu Tiêu Nhuy cũng mang cùng mục đích với ông ta, vậy thì việc Lâm Hựu Luân không sắp xếp thời gian gặp hai người lệch ra, thái độ đằng sau đó bản thân nó đã rất đáng để suy ngẫm.

Lâm Hựu Luân không lập tức lộ diện, là vì trong thư phòng của anh đang tiếp một vị khách khác. "Anh Lâm, để thúc đẩy sự hợp tác lần này, Trung thị chúng tôi đã hạ quyết tâm rất lớn, phí bản quyền 20 triệu Đài tệ thật sự đã không thấp rồi, ít nhất tôi không biết ở Đài Loan còn có bộ phim truyền hình nào có chi phí nhập khẩu vượt qua con số này." Chu Du lần này đại diện cho Trung thị đến đàm phán với Lâm Hựu Luân, vì ban đầu khi Lâm Hựu Luân mượn Phan Nghinh Tử đóng 《Hoàn Châu Cách Cách》 hai bên đã có thỏa thuận, Trung thị có quyền ưu tiên mua bộ phim truyền hình này. "Tôi nghĩ bà Chu hẳn biết chi phí sản xuất của bộ phim này." Lâm Hựu Luân không trực tiếp bày tỏ thái độ, mà ẩn ý nhắc một câu.

Chu Du dĩ nhiên biết toàn bộ quá trình quay 《Hoàn Châu Cách Cách》 đã tốn gần 7 triệu đô la Hong Kong, quy đổi theo tỷ giá lúc này sang Đài tệ là khoảng 30 triệu.

Trung thị chỉ ra 20 triệu Đài tệ đã muốn mua bản quyền phát sóng, đổi lại là người bình thường có lẽ sẽ không đồng ý. "Bản quyền phát sóng ở Hong Kong chắc cũng có thể bán được giá tương đương, cộng

thêm các khu vực như Nhật Bản, Hàn Quốc, Singapore, Malaysia, Thái Lan, anh Lâm chắc chắn là lời không lỗ." Chu Du có chút bất đắc dĩ nói. "Nếu có thể kiếm được nhiều hơn, tôi nghĩ không ai lại đi ngược với tiền bạc phải không?" Lâm Hựu Luân cười cười, rồi lại chuyển chủ đề: "Nhưng nể mặt bà Chu, tôi có thể cân nhắc hoàn thành giao dịch này với mức giá mà Trung thị đề xuất." Nghe xong những lời này của Lâm Hựu Luân, Chu Du không những không vui mừng, mà lông mày còn nhíu chặt hơn.

Bà không tự đại đến mức nghĩ rằng mình có mặt mũi lớn như vậy trước Lâm Hựu Luân, giải thích hợp lý duy nhất là Lâm Hựu Luân đang dùng thủ đoạn này để lôi kéo bà.

Tại sao Lâm Hựu Luân lại làm như vậy, đây là điều Chu Du nghĩ mãi không ra, nhưng tình hình trước mắt lại không cho phép bà do dự nhiều hơn. "Anh Lâm đã nói vậy, vậy thì tôi xin nhận!" Lâm Hựu Luân lúc này lôi kéo Chu Du, là để chuẩn bị cho việc Đài Loan trong tương lai sẽ cấp giấy phép truyền hình thứ tư.

Bất luận lúc đó là dưới danh nghĩa của TVB hay danh nghĩa cá nhân anh để kiểm soát đài truyền hình này, đều cần nhân tài bản địa của Đài Loan hỗ trợ.

Chu Du không có "tiên tri tiên giác" như Lâm Hựu Luân, tự nhiên không đoán ra được dụng ý của anh.

Chương 391

Bà đã xem qua bản nháp của 《Hoàn Châu Cách Cách》, biết rating của bộ phim này chắc chắn không thấp, nhưng rốt cuộc nó có thể hot đến mức nào, trong lòng bà cũng không có câu trả lời chính xác.

Vì vậy, lúc này bà chỉ cảm thấy mình đã nợ Lâm Hựu Luân một ân tình, mà không biết ân tình này rốt cuộc lớn đến đâu!

Khi Chu Du rời đi, Lâm Hựu Luân đích thân tiễn bà xuống lầu.

Lúc đi qua phòng khách, Lương Gia Thụ và Tiêu Nhuy đồng loạt đứng dậy khỏi ghế sô pha.

Lương Gia Thụ, Tiêu Nhuy không lạ gì Chu Du, và Chu Du cũng nhận ra hai người họ.

Tuy nhiên, trước mặt Lâm Hựu Luân, hai bên chỉ gật đầu chào hỏi lấy lệ.

Lâm Hựu Luân dặn dì Ngô tiễn khách, rồi mời Lương Gia Thụ và Tiêu Nhuy cùng ngồi xuống.

Vừa mới ngồi, Lương Gia Thụ đã lên tiếng trước: "Anh Lâm, đây là danh sách diễn viên cho phim truyền hình 《Tru Tiên》 được khán giả bình chọn.

Anh xem có gì không ổn, chúng tôi sẽ về điều chỉnh lại." Ông ta lấy một bản danh sách từ trong cặp tài liệu ra, hai tay cung kính đưa cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân liếc nhìn Lương Gia Thụ, trước đó trong điện thoại ông ta không hề nhắc đến chuyện này, trong lòng không khỏi có chút kỳ quái.

Nhưng có Tiêu Nhuy ở bên cạnh, anh cũng không tiện hỏi, liền đưa tay nhận lấy danh sách.

Vẻ mặt Tiêu Nhuy vẫn như cũ, nhưng trong lòng đã chửi Lương Gia Thụ mấy lần.

Làm sao anh ta không nhận ra, Lương Gia Thụ đang dùng cách này để thị uy với mình. "Nghe nói các diễn viên cho bản điện ảnh 《Tru Tiên》 đều do anh Lâm đích thân chọn lựa.

Tôi tin rằng ở Hong Kong không thể tìm ra dàn diễn viên nào tốt hơn bản điện ảnh nữa." Tiêu Nhuy nói xong còn cố ý liếc Lương Gia Thụ một cái.

Ông không phải đang khoe khoang lập trường của Lâm Hựu Luân là đứng về phía Vô Tuyến sao?

Đừng quên bản điện ảnh 《Tru Tiên》 được giao cho công ty điện ảnh Hoàn Á sản xuất đấy.

Lương Gia Thụ mặt hơi đỏ lên, nhưng không thể phản bác.

Lâm Hựu Luân ngước mắt lên, ánh mắt lướt qua Lương Gia Thụ và Tiêu Nhuy.

Anh không quan tâm đến cuộc đấu đá ngầm của hai người này, điều thực sự khiến anh hứng thú chính là bản danh sách mà Lương Gia Thụ đưa tới. "Đây thật sự là kết quả do khán giả bình chọn sao?" Câu nói này mang một chút nghi ngờ.

Lương Gia Thụ nghe xong trong lòng thót một cái, sau khi ổn định tinh thần liền cẩn thận trả lời: "Mỗi vai diễn đều được chọn từ ba diễn viên có số phiếu cao nhất của khán giả.

Trong đó, phần lớn là chọn diễn viên có số phiếu cao nhất, cũng có một vài người không có số phiếu cao nhất, nhưng đài truyền hình đang chuẩn bị trọng điểm bồi dưỡng, nên mới thêm tên vào." Lâm

Hựu Luân gật đầu, từ danh sách có thể thấy, Lương Gia Thụ không nói dối về vấn đề này.

Vô Tuyến lần này cũng đã nắm bắt chừng mực rất tốt, những người được thêm vào cơ bản đều đóng những vai không quan trọng.

Dàn diễn viên chính, tuy không thể so sánh trực tiếp với bản điện ảnh, nhưng về cơ bản vẫn có thể chấp nhận được.

Trong bản truyền hình 《Tru Tiên》, nam chính Trương Tiểu Phàm do tiểu sinh mới nổi của Vô Tuyến là Ôn Triệu Luân đảm nhận, một trong hai nữ chính Lục Tuyết Kỳ là Hoa hậu Hong Kong năm nay Lý Gia Hân, nữ chính còn lại Bích Dao do Lê Mỹ Nhàn, người được mệnh danh là mỹ nữ cổ trang số một của Vô Tuyến, thủ vai.

Lý Gia Hân thì không cần phải nói, bất kể cô có phải là người có số phiếu cao nhất hay không, Vô Tuyến chắc chắn sẽ sắp xếp cho cô một vai chính trong một bộ phim chính kịch, đây là đãi ngộ mà Hoa hậu Hong Kong mỗi năm đều được hưởng.

Bây giờ đi trên đường phố Hong Kong, tùy tiện kéo một người hỏi: "Bạn thấy nữ minh tinh nào ở Hong Kong đẹp nhất?" câu trả lời nhận được phần lớn sẽ là: "Lý Gia Hân!" Kể từ sau cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, "xinh đẹp" gần như đã trở thành danh từ riêng của Lý Gia Hân.

Không thể không thừa nhận, ở Hong Kong, nữ minh tinh muốn nổi tiếng, không xinh đẹp là không được, mà có được sắc đẹp thì sẽ có mọi khả năng.

Lý Gia Hân vóc dáng cao ráo, dung mạo đoan trang, là một mỹ nhân tiêu chuẩn.

Điều hiếm có hơn là khí chất của cô lạnh lùng mà không kiêu ngạo, lộng lẫy mà không dung tục, trong giới sao Hong Kong cũng rất

hiếm thấy.

Đặc điểm lớn nhất của Lục Tuyết Kỳ trong tiểu thuyết là lạnh lùng kiêu sa, mà vai diễn này có một lợi thế lớn nhất là không cần quá nhiều kỹ năng diễn xuất, đối với một Lý Gia Hân vừa mới ra mắt là vô cùng phù hợp.

Tất nhiên đây chỉ là những yếu tố bề ngoài.

Lâm Hựu Luân không chắc chắn liệu số ít các lãnh đạo cấp cao của Vô Tuyến biết về mối quan hệ của anh với Lý Gia Hân, như Thiệu Dật Phu, Phương Dật Hoa, có cố ý ám chỉ Lương Gia Thụ về việc chọn vai này hay không.

Lợi ích của việc làm này là hiển nhiên, vừa sắp xếp cho Lý Gia Hân một vai diễn rất tốt, đồng thời cũng là một cách lấy lòng Lâm Hựu Luân.

Còn nữ chính còn lại của bản truyền hình chọn Lê Mỹ Nhàn, có thể thấy Vô Tuyến lần này đã thực sự bỏ rất nhiều công sức nghiên cứu tác phẩm 《Tru Tiên》.

Bỏ qua danh tiếng, ở một số phương diện, Lê Mỹ Nhàn thậm chí còn hợp với vai Bích Dao hơn cả Chu Tuệ Mẫn trong bản điện ảnh.

Sau khi Trương Mạn Ngọc, Khâu Thục Trân, Lưu Gia Linh đều chuyển sang lĩnh vực điện ảnh, Lê Mỹ Nhàn đã trở thành một trong những hoa đán chủ lực đúng nghĩa của Vô Tuyến, đặc biệt là trong lĩnh vực phim cổ trang, vị trí nữ minh tinh số một của Lê Mỹ Nhàn gần như không ai có thể lay chuyển.

Có thể nói, Lê Mỹ Nhàn là một trong những nhân vật đại diện cho dòng phim võ hiệp cổ trang Hong Kong thập niên 80.

Cô sinh đúng thời, khí chất lại rất phù hợp với phim truyền hình thời đó, và khí chất cổ điển này rất khó tìm thấy ở các nữ diễn viên

sau này, tương ứng với đó là sự suy tàn của phim võ hiệp Hong Kong.

Lâm Hựu Luân cách đây không lâu còn xem bản 《Ỷ Thiên Đồ Long Ký》 của Lương Triều Vỹ trên TV.

Trong bộ phim này, Lê Mỹ Nhàn đóng vai Triệu Mẫn.

Triệu Mẫn của Lê Mỹ Nhàn có lẽ là phiên bản xinh đẹp và cao nhã nhất, nhưng lại có nhược điểm là khí chất hơi yếu.

Thực ra phong cách của Lê Mỹ Nhàn không hợp với vai Triệu Mẫn, đạo diễn chọn cô hoàn toàn vì ngoại hình xuất chúng, và bộ phim này cũng chủ yếu thể hiện sự si tình của Triệu Mẫn chứ không phải tâm cơ của cô.

Thực ra Lâm Hựu Luân vẫn luôn cảm thấy, Lê Mỹ Nhàn hợp nhất với vai mỹ nhân số khổ, điều này liên quan đến khí chất u buồn của cô.

Hai vai diễn nổi tiếng nhất của Lê Mỹ Nhàn trong phim võ hiệp, Thiết Tâm Lan trong 《Tuyệt Đại Song Kiêu》 và Thích Phương trong 《Liên Thành Quyết》 đều thuộc loại này, mà trùng hợp Bích Dao trong 《Tru Tiên》 cũng là một nữ tử si tình mà bạc mệnh, do Lê Mỹ Nhàn diễn, quả là không còn gì thích hợp hơn.

Người đóng vai Điền Linh Nhi là á hậu Hong Kong năm ngoái, người được mệnh danh là mỹ nhân mắt điện Lý Mỹ Phượng.

Các vai phụ khác đa số cũng là những nghệ sĩ có chút danh tiếng của TVB.

Dàn diễn viên như vậy gần như không thua kém các bộ phim khánh đài hàng năm là bao.

Sản xuất 《Tru Tiên》 vào thời đại này, vấn đề lớn nhất nằm ở hiệu ứng đặc biệt.

Về phương diện này, Lâm Hựu Luân vẫn luôn có không ít lo lắng.

Việc Từ Khắc sẵn lòng thực hiện những thử nghiệm táo bạo trong bản điện ảnh 《Tru Tiên》 đã giảm bớt không ít áp lực cho bản truyền hình.

Hiệu ứng đặc biệt của bản 《Sưu Thần Ký》 của Á thị tuy bị chỉ trích nhiều, nhưng rating của bộ phim này vẫn luôn ở mức cao, cũng cho thấy khán giả thời đại này không quá khắt khe với hiệu ứng đặc biệt trong phim truyền hình.

Nghĩ đến hai mươi năm sau, những bộ phim có hiệu ứng tệ hại như 《Thiên Thiên Hữu Hỉ》 vẫn có rating không tồi, áp lực tâm lý của Lâm Hựu Luân lập tức giảm đi rất nhiều.

Xem xong toàn bộ danh sách diễn viên, Lâm Hựu Luân luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra rốt cuộc thiếu cái gì.

Ngẩng đầu nhìn thấy Tiêu Nhuy, anh đột nhiên nảy ra một ý. "Anh Tiêu rời Vô Tuyến chưa lâu, chắc hẳn vẫn còn hiểu rõ nhân sự bên đó.

Anh giúp tôi xem danh sách này có thiếu ai không?" Tiêu Nhuy hoàn toàn không ngờ Lâm Hựu Luân lại đưa danh sách này cho mình xem.

Chương 392

Ở bên cạnh, sắc mặt Lương Gia Thụ đột nhiên biến sắc, nhưng dưới ánh mắt của Lâm Hựu Luân, dù bất mãn đến đâu, ông ta cũng không dám thể hiện ra mặt.

Có cơ hội tìm hiểu đối phương như vậy, dĩ nhiên Tiêu Nhuy sẽ không bỏ qua.

Anh ta nhận lấy danh sách xem qua, trong lòng vừa kinh ngạc trước sự đầu tư của Vô Tuyến lần này, vừa nhanh chóng suy nghĩ về câu hỏi của Lâm Hựu Luân.

Rất nhanh, Tiêu Nhuy đã nhìn ra một vài manh mối từ danh sách này: "Tôi rời Vô Tuyến cũng gần một năm rồi, biến động nhân sự cụ thể không rõ lắm, nhưng 'Cửu Long Nữ của Vô Tuyến' nổi danh ngày đó, ngoài Mai Diễm Phương, Trương Mạn Ngọc, Khâu Thục Trân đã chuyên đóng phim điện ảnh, có 5 vị đều có trong danh sách này, chỉ duy nhất thiếu Lam Khiết Anh.

Khi cô ấy ra mắt còn được mệnh danh là 'đẹp nhất Ngũ Đài Sơn', tôi nhớ năm ngoái trong 《Đại Thời Đại》 cô ấy vẫn là diễn viên chính, theo lý mà nói cũng nên có mặt trong danh sách này mới phải." Tiêu Nhuy vừa nói vậy, Lâm Hựu Luân quả thật nhớ ra có một người như thế.

Lam Khiết Anh năm 1983 gia nhập lớp đào tạo nghệ sĩ khóa 12 của Vô Tuyến, là bạn học cùng khóa với Tăng Hoa Thiên, Lưu Gia Linh, cùng tuổi với Mai Diễm Phương.

Khi ra mắt được gọi là "đẹp nhất Ngũ Đài Sơn", là một hoa đán có tiền đồ sáng lạn.

Lúc đó có lẽ không ai ngờ được có một ngày, các nhà báo giải trí

Hong Kong sẽ hạ bút phong cho cô là một trong "Tứ đại điên vương Hong Kong".

Nghĩ đến cảnh ngộ bi thảm sau này của Lam Khiết Anh, Lâm Hựu Luân có chút đồng cảm với người phụ nữ xinh đẹp này.

Dĩ nhiên anh cũng biết Tiêu Nhuy sẽ không vô cớ nhắc đến Lam Khiết Anh, lại nhìn vẻ mặt khó xử của Lương Gia Thụ, liền biết trong đó chắc chắn còn có nội tình mà anh không biết.

Lương Gia Thụ căm hận liếc Tiêu Nhuy một cái, rồi mới giải thích với Lâm Hựu Luân: "Lam Khiết Anh vì không tuân thủ sự quản lý của công ty, nên dạo này không được sắp xếp bất kỳ công việc nào." Nói trắng ra là Lam Khiết Anh không nghe lời, sau đó bị Vô Tuyến đóng băng.

Những trường hợp như vậy ở Vô Tuyến rất nhiều, Lâm Hựu Luân cũng không thể can thiệp hết được, nhưng chuyện đã đến nước này, anh tự nhiên phải hỏi cho ra nhẽ. "Lam Khiết Anh ngoại hình, diễn xuất đều không tồi, chỉ là tính cách không được lòng người cho lắm.

Ba năm trước cô ta đã từng bị công ty đóng băng một thời gian vì vấn đề hợp đồng.

Sau đó vì một lứa diễn viên hết hợp đồng chuyển sang lĩnh vực điện ảnh, công ty mới bất đắc dĩ phải gọi cô ta về đóng phim.

Nhưng đóng xong hai bộ phim, cô ta lại vì vấn đề hợp đồng mà nảy sinh mâu thuẫn với công ty, bất đắc dĩ, công ty đành phải cho cô ta tạm thời ngồi chơi xơi nước." Lương Gia Thụ giải thích.

Trong số Cửu Long Nữ năm đó, Lam Khiết Anh không hề thua kém bất kỳ ai, nhưng bây giờ lại là người có kết cục thảm nhất.

Thực ra Vô Tuyến cũng từng có ý định lăng xê Lam Khiết Anh,

nhưng khổ nỗi cô quá cá tính.

Bảo cô ký năm năm, cô chỉ ký hai năm, Vô Tuyến tức giận đóng băng cô.

Một thời gian sau, Vô Tuyến định tái sử dụng cô, bảo cô đóng phim phải cắt tóc, cô chê tạo hình quá xấu không chịu đóng, bảo cô đóng phim cổ trang vào mùa hè, cô càng không muốn.

TVB muốn dẹp đi sự kiêu ngạo của cô, nên đã giáng cô từ hoa đán chính xuống thành diễn viên hạng bét, sau khi đóng xong 《Đại Thời Đại》 liền đóng băng cô một lần nữa. "Tôi thấy thế này đi, cho cô ấy một vai diễn không quá quan trọng, xem như là một sự răn đe, nhưng cũng không đến mức một gậy đánh chết người." Lâm Hựu Luân cầm bút lên, gạch ngang tên diễn viên đóng vai hồ yêu Tiểu Bạch, rồi điền tên Lam Khiết Anh vào phía sau.

Nhìn thấy nữ diễn viên bị thay thế bởi Lam Khiết Anh, Lương Gia Thụ thầm thấy đắng chát trong lòng.

Nữ diễn viên này chính là người được ông ta dùng quan hệ để đưa vào, Lâm Hựu Luân làm vậy, không hẳn là không có ý cảnh cáo ông ta.

Quyết định phong sát Lam Khiết Anh là do toàn thể ban lãnh đạo cấp cao của công ty đưa ra, nhưng vì Lâm Hựu Luân đã lên tiếng, có lẽ Phương Dật Hoa cũng sẽ nể mặt anh, nên Lương Gia Thụ dĩ nhiên cũng thuận nước đẩy thuyền mà đồng ý.

Danh sách diễn viên cho bộ phim truyền hình 《Tru Tiên》 cứ thế được quyết định, nhưng Lương Gia Thụ không dám lơ là, bởi vì chuyện sắp thảo luận tiếp theo mới là mục đích thực sự của chuyến đi này.

Tiêu Nhuy, người ngồi đối diện Lương Gia Thụ, lúc này cũng lấy

lại tinh thần, ông ta biết vở kịch chính sắp bắt đầu.

Quả nhiên, Lâm Hựu Luân mở lời tiếp theo và đề cập đến tình hình liên quan đến 《Hoàn Châu Cách Cách》. "Bộ phim truyền hình này do tôi cung cấp ý tưởng cốt truyện, cô Lý Bích Hoa là biên kịch chính… Về mặt diễn viên, bên Hong Kong tôi chỉ mời Triệu Nhã Chi, còn lại đều là diễn viên bên Đài Loan, trong đó có Phan Oánh Tử đang rất nổi tiếng, Mã Cảnh Đào cũng có chút danh tiếng, và một diễn viên mới ra mắt tên là Tiêu Ân Tuấn." Tên của hai nam diễn viên chính khá xa lạ với Lương Gia Thụ và Tiêu Nhuy, nhưng Triệu Nhã Chi và Phan Oánh Tử thì họ lại rất quen thuộc.

Một người ở Hong Kong, một người ở Đài Loan, đều là những nữ diễn viên có sức hút lớn trong lĩnh vực phim truyền hình.

Dĩ nhiên, thời thế đã thay đổi, hiệu ứng ngôi sao trong phim truyền hình đã dần nguội lạnh sau khi thời đại "Ngũ Hổ Tướng" kết thúc, thứ có thể thu hút khán giả lâu dài vẫn là kịch bản của bộ phim.

Vì vậy, mặc dù dàn diễn viên của 《Hoàn Châu Cách Cách》 rất mạnh, nhưng cũng chưa đến mức khiến Lương Gia Thụ và Tiêu Nhuy cảm thấy quá chấn động, điều thực sự làm họ kinh ngạc chính là sự hợp tác giữa Lâm Hựu Luân và Lý Bích Hoa.

Nghĩ đến hiệu ứng bùng nổ mà bộ phim này có thể mang lại, cả Tiêu Nhuy và Lương Gia Thụ đều không kìm được sự phấn khích.

Hai người ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm nhau, mùi thuốc súng nồng nặc! "Tối qua chú Sáu đã gọi điện cho tôi, tôi đã quyết định giao quyền phát sóng lần đầu của 《Hoàn Châu Cách Cách》 cho Vô tuyến, vì vậy rất tiếc, ông Tiêu, ông đã đến chậm một bước." Câu nói này như một gáo nước lạnh dội vào lòng Tiêu Nhuy, còn Lương Gia Thụ thì lại cảm thấy một niềm vui sướng tột độ dâng lên, không ngờ mọi chuyện lại được giải quyết dễ dàng như vậy.

Ngay khi Lương Gia Thụ chuẩn bị đắc ý chế giễu Tiêu Nhuy, Lâm Hựu Luân lại chuyển lời: "Dĩ nhiên ông Tiêu đã đến đây, cũng không thể để ông đi tay không được.

Nếu Á thị thực sự hứng thú với bộ phim này, tôi có thể bán quyền phát sóng lại cho các ông." Tiêu Nhuy tức giận đến bật cười, không lập tức đứng dậy bỏ đi đã là nể mặt Lâm Hựu Luân lắm rồi. "Ý tốt của anh Lâm, tôi xin ghi nhận, chỉ là điều kiện như vậy, thứ cho tôi thực sự không thể chấp nhận." Lâm Hựu Luân dường như đã lường trước được phản ứng này của Tiêu Nhuy, anh thong thả nói: "Ông Tiêu không cần vội từ chối, ông và Á thị vẫn còn nhiều thời gian để xem xét đề nghị này của tôi." Ban đầu Tiêu Nhuy cảm thấy Lâm Hựu Luân cố ý sỉ nhục mình, nhưng nghe xong câu này, ông ta lại thấy nghi hoặc.

Nghe ý tứ trong lời nói của Lâm Hựu Luân, dường như anh rất chắc chắn rằng ông ta và Á thị cuối cùng sẽ chấp nhận điều kiện này, nhưng anh dựa vào đâu chứ?

Tiêu Nhuy nghĩ mãi không ra, định bụng sau khi trở về sẽ chuyển lời của Lâm Hựu Luân nguyên văn cho Lâm Bách Hân, bởi vì chuyện này vốn không phải là điều ông ta có thể quyết định.

Lương Gia Thụ ở bên cạnh cũng lòng đầy nghi hoặc, ông ta không rõ Thiệu Dật Phu rốt cuộc đã thỏa thuận được điều gì với Lâm Hựu Luân, hơn nữa chuyện này cũng không phải là điều ông ta nên hỏi han.

Ông ta chỉ không hiểu, nếu Lâm Hựu Luân đã chọn hợp tác với Vô tuyến, tại sao còn muốn bán quyền phát sóng lại cho Á thị?

Chẳng lẽ anh ta thực sự coi Lâm Bách Hân là kẻ ngốc nhiều tiền, cho rằng đối phương lắm tiền ngu ngốc hay sao? --- Lâm Bách Hân lặng lẽ nghe xong báo cáo của Tiêu Nhuy, dựa vào ghế im lặng một lúc lâu, cuối cùng mở mắt ra, nhìn Từ Hiểu Minh và Lý Trang Liệt

đang đứng trước bàn làm việc: "Các anh thấy thế nào?" "Chỉ có hai khả năng, một là Lâm Hựu Luân cố ý trêu đùa chúng ta, hai là Lâm Hựu Luân rất tự tin vào bộ phim này, cho rằng dù phát sóng lại vẫn có thể đạt tỷ suất xem đài rất cao, nên mới đưa ra yêu cầu như vậy," Lý Trang Liệt nói thẳng không kiêng dè.

Lâm Bách Hân vẫn giữ vẻ mặt bình thản, tiếp tục hỏi: "Nếu là khả năng thứ hai, tại sao anh ta không chọn tiếp tục hợp tác với Vô tuyến?" "Lâm Hựu Luân hiện tại có lẽ vừa không hy vọng Á thị vượt qua Vô tuyến, đồng thời lại không muốn Á thị bị Vô tuyến bỏ quá xa.

Chỉ khi Á thị tiếp tục duy trì thế bám đuổi quyết liệt với Vô tuyến, mới có lợi nhất cho anh ta," Từ Hiểu Minh lên tiếng: "Áp lực mà Á thị gây ra cho Vô tuyến càng lớn, sự phụ thuộc của Vô tuyến vào Lâm Hựu Luân càng lớn.

Như vậy, không cần đợi Thiệu Dật Phu chủ động rút lui, Lâm Hựu Luân đã có thể thực hiện việc kiểm soát Vô tuyến, đến lúc đó dù Thiệu Dật Phu có hối hận cũng chỉ có thể bán Vô tuyến cho anh ta." "Một bộ phim truyền hình, thật sự có thể có ảnh hưởng lớn như các anh nói sao?" Lâm Bách Hân có chút không dám tin.

Từ Hiểu Minh cười khổ giải thích: "Một bộ phim có lẽ không đạt được hiệu quả này, chỉ sợ đây mới là khởi đầu.

Nếu sau này Lâm Hựu Luân liên tục đầu tư quay một lượng lớn phim truyền hình, việc đạt được mục tiêu này thật sự không quá khó." Lâm Bách Hân vẫn còn chút thắc mắc, "Khả năng mà các anh nói, chẳng lẽ Thiệu Dật Phu không nhìn ra?" "Thiệu Dật Phu cũng không có cách nào khác.

Từ chối Lâm Hựu Luân chỉ đẩy anh ta về phía chúng ta.

So với việc phải đối mặt với nguy cơ tiềm tàng từ Lâm Hựu Luân trong tương lai, việc giữ vững vị thế dẫn đầu hiện tại của Vô tuyến

đối với ông ta rõ ràng quan trọng hơn." Trong lời nói của Từ Hiểu Minh còn một phần chưa nói ra, đó là việc Lâm Hựu Luân có thể buộc Thiệu Dật Phu phải thỏa hiệp như vậy, chính là nhờ vào sự bám đuổi từng bước của Á thị đối với Vô tuyến, đó là yếu tố quyết định quan trọng. "Vậy theo ý các anh, chúng ta nên mua quyền phát sóng lại của bộ phim này?" Từ Hiểu Minh và Lý Trang Liệt nhìn nhau, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Chuyện này là do Tiêu Nhuy đề xuất, nhưng lại bắt hai người họ phải gánh trách nhiệm giúp Tiêu Nhuy. "Lâm Hựu Luân không phải không quy định thời hạn sao?

Tôi thấy có thể đợi bộ phim này lên sóng, tùy theo tình hình rating mà xem xét có nên hợp tác với Lâm Hựu Luân hay không," Từ Hiểu Minh đề nghị.

Lý Trang Liệt không nói gì, rõ ràng cũng đồng ý với ý kiến của Từ Hiểu Minh.

Lâm Bách Hân chuyển ánh mắt sang Tiêu Nhuy, hỏi ý kiến của ông ta.

Tiêu Nhuy nghiến răng, việc không giành được quyền phát sóng lần đầu của 《Hoàn Châu Cách Cách》 đã khiến ông ta mất điểm không ít trong mắt Lâm Bách Hân.

Chương 393

Lần này nếu không đưa ra được một đề nghị tốt, e rằng sau này những ngày tháng của ông ta ở Á thị sẽ không còn dễ chịu như bây giờ nữa. "Chủ tịch Lâm, tôi rất tán thành phân tích vừa rồi của giám đốc Từ, nhưng tôi cảm thấy lần này chúng ta có thể táo bạo hơn một chút.

Bây giờ đàm phán với Lâm Hựu Luân, giá cả chắc chắn có thể ép xuống một chút.

Nếu đợi sau khi phim phát sóng rồi mới đàm phán, chúng ta sẽ chỉ bị động chấp nhận mức giá mà đối phương đưa ra." Lâm Bách Hân lại nhắm mắt lại, trầm tư một lúc lâu, cuối cùng vẫn cảm thấy đề nghị của Từ Hiểu Minh ổn thỏa hơn.

Sau khi Lâm Bách Hân đưa ra quyết định, Tiêu Nhuy thở phào nhẹ nhõm trong lòng, kết quả này thực ra là điều ông ta mong muốn nhất.

Nếu bộ phim 《Hoàn Châu Cách Cách》 không lợi hại như ông ta nghĩ, Á thị sẽ không có tổn thất gì.

Còn nếu 《Hoàn Châu Cách Cách》 gây chấn động, điều đó cũng có thể chứng minh tầm nhìn xa của ông ta, rất có lợi cho việc củng cố địa vị của ông ta tại Á thị. --- "A Luân, mẹ đã một thời gian không gặp Hoàng Tử và Tiểu Quang rồi, con bảo A Chi có thời gian thì đưa chúng qua đây chơi nhé." Hôm đó, trong bữa sáng, Trần Huệ Tình đột nhiên nói với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân ban đầu không để tâm đến chuyện này, thuận miệng đồng ý ngay.

Một lúc sau mới cảm thấy có gì đó không đúng, anh ngẩng đầu nhìn mẹ mình nói: "Tháng trước con mới đưa chúng qua đây mà, sao

mẹ lại…" "Thôi được rồi, biết là không giấu được con mà, thực ra mẹ muốn gặp A Chi," Trần Huệ Tình đặt đũa xuống, nghiêm túc nói. "Mẹ muốn gặp A Chi?" Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy đau đầu, "Có phải mẹ đã đọc được tin tức gì trên báo không?

Toàn là lũ chó săn viết bậy bạ thôi, con và cô ấy thật sự không có gì cả." "Mẹ có nói con và cô ấy có gì đâu?" Trần Huệ Tình lườm Lâm Hựu Luân một cái, "Con căng thẳng như vậy, không phải là chột dạ đấy chứ?" "Làm gì có…" Lâm Hựu Luân cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ. "Mẹ biết phần lớn tin tức trên báo đều là giả, nhưng không có lửa làm sao có khói.

Nếu con thật sự không có quan hệ gì với những người phụ nữ đó, người ta có nói bừa không?" Lời nói của Trần Huệ Tình khiến Lâm Hựu Luân toát mồ hôi trán, anh vội vàng cắt ngang chủ đề này, hỏi thẳng mẹ mình tìm Triệu Nhã Chi có việc gì. "Thực ra cũng không có việc gì lớn, gần đây mẹ xem một bộ phim truyền hình cô ấy đóng, nên muốn gọi cô ấy đến xem người thật thế nào… À đúng rồi, mẹ nghe dì Ngô nói bộ phim đó là do con đầu tư quay, mấy tập đầu mẹ bỏ lỡ không xem được, đài truyền hình khi nào phát lại vậy?" Lâm Hựu Luân ngẩn người, không ngờ mẹ mình cũng mê mẩn 《Hoàn Châu Cách Cách》. 《Hoàn Châu Cách Cách》 ngay ngày đầu tiên phát sóng trên Vô tuyến, tỷ suất xem đài đã vọt lên 40%.

Ngay khi có số liệu thống kê, Lương Gia Thụ đã phấn khích gọi điện cho Lâm Hựu Luân, nói một tràng dài, nhưng cuối cùng Lâm Hựu Luân chỉ thản nhiên đáp một câu "Tôi biết rồi".

Bộ phim này mười năm sau còn là một hiện tượng càn quét châu Á, so với thành tích đó, việc đạt được rating như vậy ở Hong Kong hiện tại không nằm ngoài dự đoán của Lâm Hựu Luân, nên anh cũng không phấn khích như Lương Gia Thụ.

Hiện tại, rating của 《Hoàn Châu Cách Cách》 có lẽ đã vượt quá 50%, nhưng cụ thể là bao nhiêu thì Lâm Hựu Luân thật sự chưa hỏi.

Nếu không phải mẹ anh đề cập đến chuyện này trên bàn ăn, có lẽ anh còn phải đợi một thời gian nữa mới quan tâm đến. "Bản băng mẫu của cả bộ phim đều ở trong phòng sách của con, nếu mẹ thích thì cứ lấy mà xem, cần gì phải đợi phát lại?" Sau khi lấy được băng mẫu từ Lâm Hựu Luân, Trần Huệ Tình không cần phải ngồi đúng giờ trước tivi mỗi ngày để theo dõi, cũng không còn tiếc nuối vì đã bỏ lỡ những tập đầu.

Nhưng những khán giả khác lại không có được đãi ngộ như vậy, đặc biệt là những người sau này mới bắt đầu mê bộ phim, họ liên tục gọi điện đến Vô tuyến hỏi khi nào phim có thể phát lại.

Thấy 《Hoàn Châu Cách Cách》 hot đến vậy, bên Á thị cuối cùng cũng ngồi không yên.

Bộ phim truyền hình phát sóng cùng khung giờ của Á thị bị ảnh hưởng rating một cách thảm hại, có lúc còn không thể vượt qua hai con số, điều này đã giáng một đòn không nhỏ vào Lâm Bách Hân, người đang hừng hực tham vọng vượt qua Vô tuyến.

Tiêu Nhuy được cử đi gấp để đàm phán với Lâm Hựu Luân về việc mua quyền phát sóng lại của 《Hoàn Châu Cách Cách》.

Á thị cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ phải chi một khoản lớn, nhưng Lâm Hựu Luân ra giá khá hợp lý, ít nhất không làm Tiêu Nhuy quá khó xử.

Khu vực Đài Loan phát sóng 《Hoàn Châu Cách Cách》 đồng bộ với Hong Kong, tỷ suất xem đài còn khoa trương hơn, lúc cao điểm nhất đã từng vượt qua 60%, rating trung bình cũng trên 50%.

Ban đầu, nội bộ Trung thị còn có một số người không hài lòng về

việc mua bộ phim này với giá cao 20 triệu Đài tệ, bây giờ những người đó đều không còn gì để nói.

Thậm chí ban lãnh đạo cấp cao của Trung thị còn cảm thấy vô cùng may mắn, nếu bộ phim này bị bán cho Hoa thị hoặc Đài thị, thì bây giờ người cảm thấy áp lực chính là họ.

Chu Du trong khoảng thời gian này địa vị ở Trung thị cũng lên như diều gặp gió, nhưng trong lòng ông ta biết rõ, lần này mình thực sự đã nợ Lâm Hựu Luân một ân tình lớn.

Điều khiến ông ta lo lắng hơn là, 《Hoàn Châu Cách Cách》 theo kế hoạch sẽ quay ba phần, với sự bùng nổ của phần đầu, quyền phát sóng của phần hai chắc chắn sẽ bị đẩy lên một mức giá trên trời.

Liệu Trung thị có thể tiếp tục mua được quyền phát sóng phần hai hay không, hiện tại vẫn là một câu hỏi lớn. --- Cặp rèm cửa bị gió đêm thổi tung, ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào, soi sáng những góc tối trong phòng.

Chung Sở Hồng mặc bộ nội y lụa thời thượng nằm trên giường, làn da trắng nõn mịn màng dưới ánh trăng lấp lánh như đá cẩm thạch.

Một đôi bàn tay to lớn vuốt ve trên người cô, dù miệng cố nén không phát ra tiếng, nhưng xuân sắc dập dờn trong mắt lại không thể lừa dối ai.

Lâm Hựu Luân đưa tay vào trong nội y của Chung Sở Hồng, cảm nhận sự đàn hồi không thua gì thiếu nữ, cùng với làn da mềm mại không xương đặc trưng của phụ nữ trưởng thành, anh quen đường cũ cởi áo ngực của cô ra.

Mất đi sự trói buộc, một đôi ngực đầy đặn như những giọt nước khổng lồ áp trên cơ thể, Lâm Hựu Luân cúi xuống, dùng miệng ngậm lấy một bên, bên còn lại thì bị anh nắm trong tay, không ngừng nhào

nặn thành đủ loại hình dạng.

Chung Sở Hồng hai chân quấn quanh eo Lâm Hựu Luân, hai tay nắm chặt gối, miệng không kìm được phát ra những tiếng rên rỉ thỏa mãn… Ôm chăn nằm dưới ánh trăng, gò má Chung Sở Hồng ửng hồng, vẫn còn mang theo vẻ say mê sau cơn kịch tình.

Lâm Hựu Luân hai tay gối dưới đầu, tựa vào gối, mày hơi nhíu lại, như đang phiền muộn vì chuyện gì đó. "Anh đang nghĩ gì vậy?" Chung Sở Hồng thấy nét ưu tư giữa hai hàng lông mày của Lâm Hựu Luân, liền nghiêng người qua, áp tấm thân đầy đặn của mình vào, hỏi.

Lâm Hựu Luân thuận thế ôm cô vào lòng, tay lại bắt đầu không ngoan ngoãn mà sờ soạng trên người cô. "Thôi được rồi, còn giày vò nữa, ngày mai cả hai chúng ta đừng hòng dậy nổi," Chung Sở Hồng giữ tay Lâm Hựu Luân lại, nhưng lại áp người vào lòng anh chặt hơn một chút. "Đêm xuân ngắn ngủi, mặt trời đã lên cao, từ đó quân vương không còn buổi chầu sớm nữa.

Như vậy không tốt sao?" Lâm Hựu Luân ghé vào tai Chung Sở Hồng khẽ nói. "Đi đi!" Chung Sở Hồng véo nhẹ vào cánh tay Lâm Hựu Luân, cuối cùng vẫn không nỡ dùng sức.

Cô chỉ kéo tấm chăn lụa mỏng che thân, "Nói chuyện nghiêm túc với anh đây, thấy anh nhíu mày, có phải gặp chuyện gì phiền lòng không?" Ôm thân thể mềm mại ấm áp của Chung Sở Hồng, Lâm Hựu Luân tuy có ý nghĩ muốn làm cô sạch sẽ thêm một lần nữa, nhưng anh lại thích cảm giác ấm áp khi ôm cô trong lòng hơn, "Cũng không phải chuyện gì lớn, anh sẽ xử lý được, em không cần lo lắng đâu." Chung Sở Hồng áp má vào ngực Lâm Hựu Luân, ngẩng đầu nhìn anh, cố ý bĩu môi cười nói: "Không nói thì thôi, cứ coi như em quan tâm vô ích vậy." Lâm Hựu Luân ngón tay vuốt ve mái tóc của Chung Sở Hồng, cười nói: "Thôi được rồi, thật sự không phải chuyện gì to tát.

Gần đây Gia Nghị sắp xếp lịch chiếu, lại xếp hai bộ phim vào cùng một lúc.

Cả hai bộ phim anh đều có đầu tư, mà hai bên đều là người quen, công chiếu cùng một ngày, nên không biết nên đến ủng hộ bên nào mới phải." Hai bộ phim đụng độ nhau này, một bộ là hợp tác với công ty điện ảnh của Vương Tinh, do Đỗ Kỳ Phong đạo diễn, Lương Triều Vỹ đóng chính là 《Điệp Trung Điệp》; bộ còn lại do Lưu Vĩ Cường đạo diễn, Lưu Đức Hoa, Từ Cẩm Giang đóng chính là 《Tốc Độ Dữ Kích Tình》.

Bộ phim 《Điệp Trung Điệp》 quay đi quay lại ngắt quãng gần hai năm mới hoàn thành, còn 《Tốc Độ Dữ Kích Tình》 thì chỉ mất hơn 8 tháng.

Gia Nghị xếp hai bộ phim vào cùng một lịch chiếu, ngoài lý do cả hai bên đều không muốn chờ đợi thêm, còn có ý đồ đặt hai bộ phim cùng nhau sẽ có nhiều không gian để vận hành trong việc tuyên truyền quảng bá.

Hiện tại xem ra, hiệu quả tuyên truyền này rất rõ rệt, cả hai bộ phim đều là những bom tấn sắp ra mắt, truyền thông đã sớm khai chiến, chủ đề được xào nấu nóng nhất chính là cuộc đối đầu đầu tiên giữa Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vỹ, hai huynh đệ của Ngũ Hổ Tướng năm xưa.

Hai người trong cuộc chưa chắc đã có ý so kè, nhưng lại không thể không phối hợp với công ty điện ảnh của mình để tuyên truyền, và các bài báo trên truyền thông cũng ngày càng khoa trương, những lời đồn như hai người "trở mặt thành thù", "tuyên bố nhất định sẽ cho đối phương biết tay" xuất hiện liên tục trên báo, làm như thể hai người thật sự sắp đánh nhau.

Có lẽ cũng bị truyền thông khích bác đến nổi nóng, lần này Lương

Triều Vỹ và Lưu Đức Hoa thật sự "găng" nhau.

Bên Lưu Đức Hoa vừa xác nhận mời Châu Nhuận Phát đến dự lễ ra mắt, thì bên kia Lương Triều Vỹ cũng mời Chu Tinh Trì làm khách mời.

Kịch bản không thể so sánh, vì đều do Lâm Hựu Luân đưa ra.

So đạo diễn, so diễn viên, so khách mời, hai bên đều đấu ngang tài ngang sức.

Cuối cùng, có tờ báo thích gây chuyện liền tung tin rằng, bên nào mời được Lâm Hựu Luân tham gia lễ ra mắt, bên đó chắc chắn sẽ thắng.

Câu nói này nghe có vẻ tâng bốc địa vị của Lâm Hựu Luân, nhưng thực chất lại có ý đồ xấu, ngầm chỉ rằng hệ thống rạp của Gia Nghị sẽ vì thái độ của Lâm Hựu Luân mà ưu tiên xếp nhiều suất chiếu hơn cho một bộ phim nào đó.

Chương 394

Việc xếp lịch chiếu của rạp Gia Nghị đều dựa trên phản ứng của thị trường, nhưng giữa hai bộ phim có doanh thu phòng vé tương đương, không gian để thao túng là rất lớn, chỉ cần hơi thiên vị một bên, doanh thu của bộ phim đó có thể sẽ cao hơn.

Hệ thống rạp Gia Nghị đã lên tiếng công khai, nhưng không thể dập tắt được sự việc, và Lâm Hựu Luân buộc phải đưa ra một lựa chọn. "Chỉ vì chuyện này thôi sao?" Chung Sở Hồng có chút nghi hoặc nhìn Lâm Hựu Luân, vẻ mặt không tin cho lắm.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Đúng vậy, không thì em nghĩ anh sẽ đau đầu vì chuyện gì?" Chung Sở Hồng che miệng khúc khích cười, "Em cứ tưởng anh xử lý loại chuyện này sẽ có kinh nghiệm hơn chứ…" Lâm Hựu Luân ban đầu không hiểu, nhưng khi nhìn ánh mắt đầy ẩn ý của Chung Sở Hồng, anh đột nhiên bừng tỉnh, Chung Sở Hồng đang nói đến kinh nghiệm đối phó với nhiều phụ nữ cùng một lúc của anh. "Ý em là, không đi bên nào cả?" "Em buồn ngủ rồi, vậy nhé!" Chung Sở Hồng cười, cuộn chặt chăn lại, quay người đi, không nói chuyện với Lâm Hựu Luân nữa.

Lâm Hựu Luân suy nghĩ một chút, cảm thấy đây quả thực là một giải pháp không tồi.

Không đi bên nào cả, có thể sẽ khiến một số người thất vọng, nhưng ít nhất có thể làm cho tất cả mọi người yên tâm.

Lâm Hựu Luân chống người dậy nhìn mặt Chung Sở Hồng, thấy cô tuy giả vờ nhắm mắt, nhưng hàng mi dài lại đang khẽ run, biết cô hoàn toàn không ngủ, liền nhẹ nhàng xoay người cô lại.

Chung Sở Hồng mở mắt, cố ý ngáp một cái, che miệng nói: "Nghĩ

thông rồi thì ngủ đi, buồn ngủ chết đi được." Lâm Hựu Luân nâng mặt cô lên, ghé sát vào hôn.

Hôn một hồi, anh lại cởi bộ đồ ngủ trên người Chung Sở Hồng ra, nụ hôn rơi xuống cổ, xuống ngực cô.

Chung Sở Hồng mê man trong hơi thở nóng bỏng của Lâm Hựu Luân, cho đến khi bị anh lột sạch, cô mới nhớ ra nếu tiếp tục hoan ái, sáng mai chắc chắn sẽ không dậy nổi.

Chung Sở Hồng thoát khỏi nụ hôn nóng bỏng của Lâm Hựu Luân, kéo chăn che đi thân thể ngọc ngà của mình.

Cô hờn dỗi lườm Lâm Hựu Luân một cái, "Còn không ngoan ngoãn nữa là em đuổi anh ra phòng khách ngủ đấy!" "Em nỡ sao?" Lâm Hựu Luân cười hì hì ghé mặt lại gần, ôm chặt Chung Sở Hồng vào lòng. "Anh định ngày mai ở lại đây cả ngày à?" Chung Sở Hồng vừa giãy giụa vừa nói.

Chỉ là dục vọng dâng trào trong đôi mắt đã bán đứng suy nghĩ thật sự trong lòng cô. "Ngày mai là ngày công chiếu của hai bộ phim đó, vốn đang đau đầu không biết nên đi bên nào, bây giờ anh quyết định nghe lời em, không đi bên nào cả, nên ở lại với em là được rồi." Lâm Hựu Luân vừa nói vừa tách hai chân Chung Sở Hồng ra, giật tấm chăn đang quấn trên người cô, trực tiếp đè người xuống. --- Sáng hôm sau, hơn 9 giờ, cả Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng đều bị tiếng điện thoại trong phòng khách đánh thức.

Chung Sở Hồng cực kỳ miễn cưỡng bò dậy đi nghe điện thoại, ra ngoài chưa đầy nửa phút đã quay lại lôi Lâm Hựu Luân ra khỏi chăn. "Điện thoại của Vương Tinh!" Lâm Hựu Luân mắt nhắm mắt mở đi ra phòng khách, nhấc ống nghe đặt trên tay vịn sofa, vừa ngáp vừa mắng: "Gã mập chết tiệt, sáng sớm gọi điện thoại tìm chết à!" "Đại ca, gần mười giờ rồi, anh còn ngủ được à?" Vương Tinh gọi vào di

động của Lâm Hựu Luân không được, nên mới gọi thẳng đến nhà Chung Sở Hồng.

Hắn biết Lâm Hựu Luân chỉ khi qua đêm ở nhà Chung Sở Hồng mới tắt di động. "Chuyện gì vậy?" Lâm Hựu Luân vẫn trong trạng thái chưa tỉnh ngủ. "Hôm nay 《Điệp Trung Điệp》 công chiếu, tôi đã nói với anh rồi, lễ ra mắt anh có đến không?" Vương Tinh hỏi thẳng trong điện thoại. "Chuyện này à…" Lâm Hựu Luân ngừng lại một chút, "Tôi không đi đâu!" "Uổng công chúng ta là bạn bè bao nhiêu năm, chẳng lẽ mặt mũi của tôi còn không bằng Lưu Vĩ Cường sao?" Vương Tinh bực bội phàn nàn. "Bên hắn tôi cũng không đi, như vậy anh hài lòng rồi chứ?" Lâm Hựu Luân bực mình nói. "Vậy anh…" Vương Tinh hơi do dự. "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, vậy nhé!" Lâm Hựu Luân nói xong liền cúp máy.

Bị Vương Tinh làm phiền như vậy, cơn buồn ngủ của Lâm Hựu Luân cũng vơi đi phần nào.

Anh đứng trong phòng khách suy nghĩ một chút, rồi lại gọi điện cho Sầm Kiến Huân, dặn dò một số việc, sau đó mới quay lại phòng ngủ ngủ tiếp.

Sầm Kiến Huân vốn còn hơi không chắc chắn về thái độ của Lâm Hựu Luân, nhưng sau khi nhận được cuộc điện thoại này, ông ta liền biết mình nên làm gì. --- "Không cần đợi nữa." Lưu Vĩ Cường ra ngoài nghe một cuộc điện thoại, khi quay lại nói với Lưu Đức Hoa, Từ Cẩm Giang và khách mời Châu Nhuận Phát: "Vừa rồi tổng giám đốc của hệ thống rạp Gia Nghị, Sầm Kiến Huân, gọi điện nói, anh Lâm hôm nay có việc bận, sẽ không tham gia hoạt động bên này." Lưu Đức Hoa lập tức lộ vẻ thất vọng trên mặt.

Châu Nhuận Phát vỗ vai anh, rồi mới hỏi: "Nói vậy là anh Lâm đã bị Vương Tinh kéo qua bên đó rồi sao?" Trong tất cả các đạo diễn

Hong Kong từng hợp tác với Lâm Hựu Luân, Vương Tinh quen biết anh lâu nhất, hợp tác thời gian dài nhất, và riêng tư hai người lại là bạn bè thân thiết.

Lâm Hựu Luân chọn đến ủng hộ hắn, Châu Nhuận Phát cũng không thấy quá ngạc nhiên.

Bây giờ trong giới nhắc đến Lâm Hựu Luân, rất ít người dám gọi thẳng tên, phần lớn đều kính cẩn gọi là "anh Lâm", chỉ có Vương Tinh có thể không kiêng dè mà gọi "A Luân" luôn miệng, từ đó có thể thấy quan hệ của hai người quả thực không tầm thường. "Giám đốc Sầm đã đặc biệt giải thích với tôi, nói rằng anh Lâm hôm nay có việc khác, nên sẽ không tham gia cả hai bên." Lưu Vĩ Cường giải thích như vậy, Châu Nhuận Phát rất nhanh đã hiểu ra mấu chốt.

Lâm Hựu Luân có việc bận có lẽ là giả, anh không muốn được bên này mất bên kia khiến hai bên hiểu lầm mới là thật.

Sau khi Lưu Đức Hoa nghe tin này, sắc mặt cũng khá hơn nhiều, ít nhất anh không cần phải lo lắng vì thái độ thiên vị của Lâm Hựu Luân mà khiến doanh thu phòng vé của phim thua 《Điệp Trung Điệp》. --- "Anh Lâm không đến sao?" Sau khi Vương Tinh thông báo tin này, Chu Tinh Trì có lẽ là người thất vọng nhất.

Anh đến tham gia lễ ra mắt của 《Điệp Trung Điệp》 hôm nay, ngoài việc ủng hộ người bạn tốt Lương Triều Vỹ, còn có một mục đích khác là gặp mặt Lâm Hựu Luân, để hỏi ý kiến anh về bộ phim tiếp theo của mình.

Sau 《Đội Bóng Thiếu Lâm》 và 《The Mask》, Chu Tinh Trì đã quyết định sẽ đi theo con đường kết hợp kỹ xảo và hài kịch đến cùng.

Chỉ là loại phim này động một chút là đầu tư hàng chục triệu, thậm chí hàng trăm triệu, hậu quả nếu thất bại không phải là điều Chu Tinh Trì có thể gánh nổi.

Cách ổn thỏa nhất, dĩ nhiên vẫn là hợp tác với Lâm Hựu Luân.

Chu Tinh Trì đã không còn là Chu Tinh Trì của ngày xưa, được gọi là "Tinh gia", anh có chút không hạ được sĩ diện để trực tiếp tìm Lâm Hựu Luân.

Vốn dĩ anh định nhân cơ hội này để thăm dò ý tứ của Lâm Hựu Luân trước, không ngờ Lâm Hựu Luân lại không đến.

Cùng tiếc nuối như Chu Tinh Trì còn có Lưu Giai Linh đang đứng bên cạnh Lương Triều Vỹ.

Tin đồn tình cảm của cô và Lương Triều Vỹ đã được truyền thông xào nấu hơn nửa năm, cuối cùng cả hai đều đã thẳng thắn thừa nhận sự tồn tại của mối quan hệ này.

Trong thời gian đó, hợp đồng của Lưu Giai Linh với Vô tuyến cũng hết hạn, sự nghiệp của cô cũng bắt đầu chuyển hướng sang màn ảnh rộng.

Nhưng nước trong làng điện ảnh Hong Kong lại sâu hơn Lưu Giai Linh tưởng rất nhiều.

Vài scandal ồn ào khiến Lưu Giai Linh không thiếu danh tiếng trong giới giải trí, nhưng những công ty điện ảnh thực sự tìm đến cô vì điều này lại rất ít.

Trong thời gian đó, cô chỉ nhận quay hai bộ phim, một bộ tuy là vai chính nhưng chỉ là một bình hoa di động, bộ còn lại thì trực tiếp đóng vai phụ.

Cả hai bộ phim sau khi công chiếu phản ứng phòng vé đều rất bình thường, Lưu Giai Linh đến nay vẫn chưa thể đứng vững trong làng điện ảnh.

Lưu Giai Linh cảm thấy mình không thiếu ngoại hình, danh tiếng, chỉ thiếu một cơ hội.

Các nữ minh tinh Hong Kong muốn đứng vững trong làng điện ảnh, có một con đường tắt là trở thành nữ chính trong phim của Lâm Hựu Luân, hay còn gọi là "Lâm nữ lang" theo cách nói của truyền thông.

Từ Chung Sở Hồng ban đầu đến sau này là Lợi Trí, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân, Củng Lợi, Ôn Bích Hà..., không ai là không nhờ vào Lâm Hựu Luân mà chen chân vào vị trí sao nữ hạng A.

Lưu Giai Linh cũng đã động lòng với việc này, vốn dĩ cô định nhân cơ hội lễ ra mắt lần này để lại một ấn tượng trong mắt Lâm Hựu Luân, không ngờ kế hoạch lại đổ bể.

Còn lại Đỗ Kỳ Phong và Lương Triều Vỹ, trong lòng thất vọng là khó tránh khỏi, chỉ là cả hai đều là những người thích giấu cảm xúc vào trong lòng, nên trên mặt không thể hiện ra điều gì. "Trước đây không phải anh vỗ ngực bảo đảm rằng nhất định sẽ kéo được anh Lâm về phía chúng ta sao?" Đỗ Kỳ Phong trầm giọng hỏi.

Lúc đầu Vương Tinh đã khoác lác trước mặt mọi người, lúc này lại bị Đỗ Kỳ Phong nắm được thóp. "Chuyện không phải như các anh nghĩ đâu, A Luân không đến bên chúng ta, nhưng cũng không đến bên Lưu Vĩ Cường… Tóm lại là anh ấy có việc khác không đến được, các anh đừng nghĩ nhiều nữa." Về vấn đề này, lời giải thích của Vương Tinh có chút mập mờ.

Chương 395

Thực ra chuyện này hoàn toàn không thể giải thích.

Vương Tinh không thể nào nói với người khác rằng Lâm Hựu Luân tối qua ở lại nhà Chung Sở Hồng, không dậy nổi, nên không đến tham gia lễ ra mắt, vì vậy chỉ có thể bịa ra một lý do bừa. --- Lâm Hựu Luân gọi điện xong lại quay về ngủ tiếp, trước khi ngủ còn ôm Chung Sở Hồng vào lòng, nhưng khi tỉnh dậy thì trong lòng đã trống không, không biết Chung Sở Hồng đã dậy từ lúc nào, chỉ còn lại một mình anh trên giường. "Anh tỉnh rồi à?" Chung Sở Hồng vừa tắm xong, quấn khăn tắm đi vào phòng ngủ, đúng lúc thấy Lâm Hựu Luân đang ngồi dậy trên giường. "Mấy giờ rồi?" Lâm Hựu Luân xoa xoa mái tóc rối sau gáy, ngáp dài hỏi. "Gần ba giờ rồi." Chung Sở Hồng nghiêng đầu, dùng khăn lau nước trên tóc.

Lâm Hựu Luân vỗ vỗ đầu, "Đã chiều rồi sao?" "Ai bảo tối qua anh không biết tiết chế, ngủ quên rồi phải không?" Đôi mắt Chung Sở Hồng long lanh, làn da sau khi tắm như ngọc đông, lại thêm trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm, hai chân thon dài trắng nõn và đôi tay ngọc ngà cứ đi qua đi lại trước mặt Lâm Hựu Luân, khiến phía dưới của anh lập tức có phản ứng.

Chung Sở Hồng liếc nhìn chỗ phồng lên dưới tấm chăn mỏng, mặt hơi ửng hồng, lườm Lâm Hựu Luân một cái, nhặt bộ quần áo để bên cạnh, ném cho anh: "Mau mặc quần áo vào, xấu chết đi được!" Lâm Hựu Luân vén chăn nhảy xuống giường, khiến Chung Sở Hồng giật mình.

Cô còn chưa kịp phản ứng, đã bị Lâm Hựu Luân ôm chặt vào lòng.

Tay của Lâm Hựu Luân luồn vào từ dưới áo choàng tắm, cơ thể

Chung Sở Hồng lập tức có phản ứng, cô vội vàng giữ tay anh lại, không cho tay anh tiếp tục di chuyển ở gốc đùi mình. "Tối qua đã bị anh hành hạ muốn chết rồi, bây giờ anh còn có tâm tư…" Cô hờn dỗi lườm Lâm Hựu Luân một cái, "Cơm trưa còn chưa ăn, anh không biết đói sao?" Nghe Chung Sở Hồng nói vậy, Lâm Hựu Luân mới cảm thấy mình thực sự có chút đói.

Anh vẫn ôm chặt Chung Sở Hồng, chỉ là không còn động tay động chân nữa, ghé miệng vào tai cô nói: "Hay là chúng ta ra ngoài uống trà chiều, tiện thể ăn chút gì đó, chứ cứ thế này đến bữa tối, anh e là mình chịu không nổi thật." Chung Sở Hồng gật đầu.

Lâm Hựu Luân cứ thế ôm cô, ôn tồn một lúc, sau đó mới nhặt quần áo trên giường, đi vào phòng tắm.

Nửa tiếng sau, Chung Sở Hồng khoác tay Lâm Hựu Luân, hai người thân mật sát bên nhau, bước ra khỏi tòa nhà nơi Chung Sở Hồng ở.

Vệ sĩ của Lâm Hựu Luân đã sớm lái xe đến cửa, sau khi lên xe, Lâm Hựu Luân nói với tài xế tên một nhà hàng. "Chỗ đó đông người lắm, mà còn thường có chó săn rình rập ở gần đó…" Chung Sở Hồng có chút lo lắng. "Anh nhớ em thích nhất trà bưởi ở đó, bánh bơ cũng rất ngon." Lâm Hựu Luân nhún vai, với vẻ mặt không quan tâm nói: "Còn về đám chó săn đó, họ muốn chụp thì cứ để họ chụp, dù sao chúng ta cũng không phải lần đầu lên báo." Lâm Hựu Luân đã gọi điện đặt chỗ trước ở nhà hàng đó, khi đến quả nhiên rất đông người.

Lần này anh và Chung Sở Hồng ra ngoài đều không đeo kính râm, hai người rất khiêm tốn đi theo sự dẫn dắt của nhân viên phục vụ đến bàn ngồi.

Hai bàn gần đó đều là vệ sĩ của Lâm Hựu Luân ngồi, nên cũng không lo bị người khác nhận ra ngay lập tức.

Hai người gọi đồ ăn, vừa nói vừa cười trò chuyện.

Tiếc là chỉ chưa đầy nửa tiếng sau, một vệ sĩ ở bên cạnh đã đến báo cáo với Lâm Hựu Luân: "Anh Lâm, chúng tôi phát hiện bên ngoài có hai gã khả nghi, đang dùng máy ảnh chụp trộm về phía này, có cần cử người qua nói chuyện với họ không?" Lâm Hựu Luân lắc đầu, ra hiệu cho vệ sĩ không cần quan tâm, chỉ cần những người đó không đến làm phiền, họ muốn chụp thế nào thì chụp, dù sao anh và Chung Sở Hồng cũng không làm chuyện gì mờ ám.

Sau khi vệ sĩ đó rời đi, Chung Sở Hồng nhìn Lâm Hựu Luân bằng một ánh mắt rất kỳ lạ. "Sao vậy?" Lâm Hựu Luân cười hỏi. "Em cảm thấy anh có chuyện gì đó đang giấu em." Đôi mắt Chung Sở Hồng sáng long lanh nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nhún tay, "Cả ngày hôm nay anh đều ở dưới mí mắt em, có thể có chuyện gì giấu em được chứ?" Chung Sở Hồng lắc đầu, "Không đúng, em chắc chắn anh có chuyện giấu em, vì hành động hôm nay của anh rất khác so với thường ngày." Lâm Hựu Luân tựa lưng vào ghế, hứng thú nhìn Chung Sở Hồng, "Khác chỗ nào?" "Trước đây nếu phát hiện có người chụp trộm, anh chắc chắn sẽ cho người đuổi họ đi ngay lập tức." Chung Sở Hồng cầm tách trà sứ tinh xảo, chậm rãi nói.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Nếu em cảm thấy cần thiết, anh có thể cho người làm vậy ngay bây giờ." "Đây không phải là câu trả lời em muốn." Chung Sở Hồng đặt tách trà xuống, hai tay đan vào nhau đặt trên đùi, ra vẻ kiên nhẫn lắng nghe. "Nếu anh có một lý do vô cùng chính đáng, có thể chứng minh chúng ta uống trà chiều cùng nhau không phải là đang hẹn hò, em có nghĩ rằng còn cần phải tránh né phóng viên không?" Lâm Hựu Luân hỏi. "Chẳng lẽ chúng ta không đang hẹn hò?" Chung Sở Hồng cố ý nghiêm mặt. "Cho nên anh mới nói là nếu như." Lâm Hựu Luân đặc biệt nhấn mạnh: "Thực tế là

chúng ta đang hẹn hò, nhưng anh có cách khiến cho đám phóng viên đó tin rằng chúng ta không phải đang hẹn hò." "Cách gì?" "Ví dụ như, anh nói với họ, anh và em đang thảo luận về bộ phim mới của em, em nói xem họ có tin không?" Lâm Hựu Luân cười nói.

Chung Sở Hồng trợn to mắt, "Anh nói thật sao?" "Em nói là bộ phim mới hay là chuyện chúng ta hẹn hò?" Lâm Hựu Luân cố ý giả ngốc.

Chung Sở Hồng bực mình lườm anh một cái, "Anh nói xem?" "Thôi được rồi, hẹn hò là thật, phim mới cũng là thật, câu trả lời như vậy em hài lòng rồi chứ?" Chung Sở Hồng thì hoàn toàn sững sờ. "Còn bảo là không giấu em…" Chung Sở Hồng lườm Lâm Hựu Luân một cái.

Lâm Hựu Luân oan ức nói: "Vốn là muốn cho em một bất ngờ, không ngờ lại bị em phát hiện trước." "Không phải lại là phim hành động đấy chứ?" Sau khi đóng hai phần 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, Chung Sở Hồng đã sớm không còn nhiệt tình với phim hành động như lúc đầu nữa, bất cứ ai cả ngày bị treo trên dây cáp cũng sẽ không cho rằng đây là một trải nghiệm vui vẻ.

Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Lần này là một bộ phim tình cảm nghệ thuật, nhưng sẽ có một vài yếu tố tâm linh trong đó." "Thế thì anh nói thẳng là phim ma cho rồi." Chung Sở Hồng một tay chống cằm, vẻ mặt lười biếng nhìn Lâm Hựu Luân, "Vừa đóng xong vai cương thi lại đi đóng ma, anh không thể sắp xếp cho em vài vai diễn bình thường một chút sao?" Lâm Hựu Luân cười bí ẩn, "Lần này em đoán sai rồi, trong phim em đóng vai người, người đóng vai ma là nam chính." "Lại là chuyện tình người và ma?" Chung Sở Hồng không bị những lời này của Lâm Hựu Luân khơi dậy hứng thú.

Theo cô thấy, bộ phim mà Lâm Hựu Luân nói chẳng qua chỉ là lấy

mô-típ của 《Thiến Nữ U Hồn》, hoán đổi vai nam nữ, đổi bối cảnh thành hiện đại, rồi thêm vào một câu chuyện tình yêu bi thương, thực tế không có gì mới mẻ. "Câu chuyện là thế này… A Luân và Tiểu Hồng là một cặp vợ chồng mới cưới, nhờ sự giúp đỡ của người bạn Chấn Hải, họ chuyển vào một căn hộ xinh đẹp.

Một tối nọ, khi họ xem phim trở về thì gặp phải bọn cướp, trong lúc vật lộn, A Luân bị thương nặng qua đời, Tiểu Hồng đau đớn tột cùng.

Sau khi chết, A Luân không thể lập tức đầu thai chuyển thế mà biến thành một hồn ma lang thang trên thế gian.

Anh nhanh chóng phát hiện ra người bạn Chấn Hải lại chính là kẻ chủ mưu đứng sau vụ cướp đó, Chấn Hải muốn chiếm đoạt số tiền khổng lồ trong ngân hàng nên muốn có được mật mã trong tay A Luân, và sau khi A Luân qua đời, Chấn Hải lại nhân danh bạn bè để bắt đầu theo đuổi Tiểu Hồng." Ban đầu Chung Sở Hồng không mấy để tâm đến câu chuyện này, nhưng theo lời kể của Lâm Hựu Luân, cô dần dần yêu thích nó, vừa nghe đến việc Tiểu Hồng có thể bị Chấn Hải lừa gạt, cô lập tức sốt sắng. "Tiểu Hồng không bị Chấn Hải bắt nạt chứ?" "Sau khi biến thành hồn ma, A Luân dần dần nắm được một số sức mạnh kỳ lạ, anh thường lang thang quanh Tiểu Hồng, luôn bảo vệ cô, nhưng lại không thể giao tiếp.

Để ngăn chặn Chấn Hải, A Luân đã tìm đến một pháp sư có thể giao tiếp giữa hai cõi âm dương, người này bị câu chuyện của anh làm cảm động, đồng ý giúp anh giao tiếp với Tiểu Hồng." "Nhưng Tiểu Hồng có tin không?" Lúc này Chung Sở Hồng đã hoàn toàn nhập vai vào nhân vật Tiểu Hồng, người bình thường gặp phải chuyện này, e rằng phản ứng đầu tiên sẽ là nghi ngờ đối phương có phải kẻ lừa đảo hay không. "Ban đầu Tiểu Hồng cũng không tin, nhưng rất nhanh sau một loạt sự việc, cô cuối cùng cũng cảm nhận được sự tồn tại của A

Luân, thế nhưng âm dương cách biệt, hai người yêu nhau sâu đậm lại không thể trực tiếp gặp mặt và giao tiếp.

Để bảo vệ Tiểu Hồng, A Luân bắt đầu trả thù Chấn Hải, Chấn Hải chiếm đoạt tiền ngân hàng thất bại nên nổi điên, muốn làm hại Tiểu Hồng, A Luân và pháp sư kịp thời đến nơi, cuối cùng Chấn Hải tự rước lấy diệt vong." "Vậy cuối cùng A Luân và Tiểu Hồng có ở bên nhau không?" Chung Sở Hồng tha thiết hỏi.

Lâm Hựu Luân tiếc nuối lắc đầu, "A Luân sau khi chết có thể biến thành hồn ma ở lại thế gian là hoàn toàn nhờ vào một chấp niệm trong lòng, sau khi tâm nguyện đã hoàn thành, anh không thể ở lại nhân gian được nữa, phải đi luân hồi chuyển thế.

Nhờ sự giúp đỡ của pháp sư, trước khi tan biến, cuối cùng anh cũng hiện hình trước mặt Tiểu Hồng, hai người ôm hôn từ biệt, cuối cùng A Luân hóa thành những đốm sáng tan biến trong vòng tay của Tiểu Hồng…" Cái kết này khiến Chung Sở Hồng nghe mà sống mũi cay cay, nhưng một cái kết bi thảm như vậy luôn làm cô có chút khó chấp nhận.

Dưới yêu cầu mạnh mẽ của Chung Sở Hồng, Lâm Hựu Luân đành phải sửa đổi một chút kết cục của bộ phim này.

Trước khi luân hồi, A Luân khẩn cầu pháp sư xóa đi ký ức của Tiểu Hồng về anh, pháp sư đã đồng ý.

Nhiều năm sau, Tiểu Hồng đã có gia đình riêng, con cái cũng đã trưởng thành, trong một lần tình cờ gặp gỡ trên phố, cô gặp được A Luân sau khi đã đầu thai chuyển thế, trong lòng mơ hồ cảm thấy đối phương là một người rất quan trọng với mình, nhưng lại không tài nào nhớ ra, còn A Luân trong vòng luân hồi cũng đã mất đi ký ức kiếp trước, hai người lạ quen thuộc nhất cứ thế lướt qua nhau, từ đó quên nhau giữa giang hồ. "Anh cố tình muốn chọc em khóc phải không?"

Chung Sở Hồng cúi đầu, lặng lẽ lau đi giọt nước mắt nơi khóe mắt, khi ngẩng đầu lên thì nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ mặt oán trách. "Chẳng phải em yêu cầu anh sửa đổi kết cục sao?" Lâm Hựu Luân tỏ vẻ vô tội. "Anh không thể sửa thành một cái kết viên mãn hơn sao, tệ nhất thì cũng để Tiểu Hồng tuẫn tình tự sát, hai người kiếp sau tiếp tục làm người yêu cũng được mà." Chung Sở Hồng bất bình nói. "Nếu sửa thành kết cục đại đoàn viên, đẳng cấp của bộ phim này sẽ tụt xuống rất nhiều." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Nhân hữu bi hoan ly hợp, nguyệt hữu âm tình viên khuyết, thử sự cổ nan toàn mà!" Chung Sở Hồng biết Lâm Hựu Luân nói rất có lý, liền không kiên trì nữa, tiếp đó cô lại nghĩ đến một chuyện khác: "Em đóng Tiểu Hồng, vậy ai đóng A Luân?" "Vậy em thấy ai hợp hơn?" Lâm Hựu Luân cố tình úp mở.

Chung Sở Hồng hơi cúi đầu, khoanh tay suy nghĩ một lúc, trong lòng nghĩ đến rất nhiều người nhưng đều cảm thấy không hợp lắm, chủ yếu là vì trong phim này nam nữ chính có rất nhiều hành động thân mật, Chung Sở Hồng cảm thấy mình hơi khó đột phá giới hạn này, mà cảm giác ấm áp của bộ phim lại đều dựa vào những hành động chi tiết này để thể hiện, xóa đi chắc chắn không được, điều này khiến Chung Sở Hồng rơi vào thế khó xử.

Lâm Hựu Luân ngồi đó với vẻ mặt thản nhiên, cầm tách trà lên từ từ thưởng thức, dường như không hề lo lắng về vấn đề này, Chung Sở Hồng tình cờ ngẩng đầu lên, thấy dáng vẻ của Lâm Hựu Luân, đột nhiên nghĩ đến một khả năng. "Không phải là anh định tự mình đóng bộ phim này đấy chứ?" Chung Sở Hồng thử hỏi một câu. "Giao cho người khác, em thấy anh có yên tâm được không?" Lâm Hựu Luân cười hỏi, coi như là ngầm thừa nhận lời nói của Chung Sở Hồng.

Chung Sở Hồng thầm mắng mình ngốc, thực ra lúc Lâm Hựu Luân kể chuyện vừa rồi đã để lại ám chỉ, nam chính tên A Luân, chẳng phải là nói chính anh sao?

Trong lòng Chung Sở Hồng tràn ngập niềm vui sướng tột cùng, vẫn không tin được mà hỏi lại một câu: "Anh nói thật chứ?" "Sao, không chào đón à?" "Không phải, chỉ là em…" Chung Sở Hồng nhất thời không tìm được từ ngữ thích hợp để diễn tả cảm xúc của mình, lại nhìn thấy nụ cười xấu xa trên mặt Lâm Hựu Luân, mới biết mình lại bị gã này lừa.

Chương 396

Chung Sở Hồng và Lâm Hựu Luân không phải lần đầu hợp tác đóng phim, từ khi quay 《Thập Nhất La Cẩu》, hai người trong phim đã đóng một cặp vợ chồng tan tan hợp hợp, nhưng nội dung chính của bộ phim đó vẫn là kể về câu chuyện mười một tên trộm cướp sòng bạc như thế nào, vai diễn của Chung Sở Hồng trong đó cũng chỉ là vai phụ.

Lâm Hựu Luân đã đóng 《Lâm Sinh Dữ Lâm Thái》 với Lợi Trí, cách đây không lâu lại cùng Vương Tổ Hiền đóng 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》, nói trong lòng Chung Sở Hồng không có bất kỳ suy nghĩ nào chắc chắn là nói dối.

Chung Sở Hồng không nói không có nghĩa là Lâm Hựu Luân không cảm nhận được, Lâm Hựu Luân cũng cảm thấy nên bù đắp cho Chung Sở Hồng nhiều hơn về phương diện điện ảnh, vì vậy mới có ý định quay bộ phim 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 này.

Trong hơn một tiếng đồng hồ tiếp theo, Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng đã trò chuyện rất nhiều về những ý tưởng liên quan đến bộ phim này, dùng kỹ xảo để sản xuất một bộ phim tình cảm, đây tuyệt đối là lần đầu tiên trong điện ảnh Hong Kong.

Trong lúc đó, một nhóm phóng viên đã đợi sẵn ở cửa nhà hàng, Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng vừa bước ra khỏi cửa, đám người này lập tức vây lại. "Anh Lâm, anh và cô Hồng hẹn hò ở đây sao?" "Anh Lâm, tối qua có người chụp được ảnh anh vào căn hộ của cô Hồng, anh có gì muốn nói về việc này không?" Các loại câu hỏi dồn dập ập đến, theo cách đối xử với các cuộc phỏng vấn kiểu này của Lâm Hựu Luân trước đây, chắc chắn là vệ sĩ mở đường, sau đó anh

không nói một lời lên xe rời đi, nhưng lần này, thái độ của Lâm Hựu Luân tốt đến bất ngờ, thậm chí còn nói đùa với phóng viên. "Anh nói có người chụp được tôi vào căn hộ của cô Hồng, anh tìm người đó đến đối chất với tôi đi!" Phóng viên đặt câu hỏi lập tức có chút lúng túng, tối qua quả thực có tay săn ảnh ém sẵn gần căn hộ của Chung Sở Hồng phát hiện ra tung tích của Lâm Hựu Luân, nhưng trời quá tối, không thể chụp ảnh, còn về nhân chứng thì càng không cần phải nói, chuyện chụp lén vốn không thể đưa ra ánh sáng, ai dám đứng ra làm chứng? "Được rồi, tôi biết phóng viên Hong Kong rất giàu trí tưởng tượng, bịa chuyện còn giỏi hơn tôi, vì vậy hôm nay tôi muốn làm rõ một chuyện, tôi và cô Hồng hẹn uống trà chiều ở đây thực ra là để bàn bạc về một bộ phim mới, về thông tin chi tiết hơn của bộ phim này, sau này sẽ công bố." Trước khi bộ phim bắt đầu quay, Lâm Hựu Luân không có ý định công bố chuyện mình chuẩn bị đóng vai chính, nhưng chỉ riêng tin tức anh chuẩn bị quay phim mới cũng đã đủ khiến giới truyền thông Hong Kong phấn khích.

Vốn dĩ trên báo ngày hôm sau, chiếm trang nhất đáng lẽ phải là tình hình phòng vé ngày đầu của hai bộ phim 《Điệp Trung Điệp》 và 《Tốc Độ Và Đam Mê》, nhưng vì phóng viên chụp được ảnh Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng cùng uống trà chiều, Lâm Hựu Luân lại đích thân tiết lộ kế hoạch quay phim mới, thu hút sự chú ý của rất nhiều người, điều này đã vô hình trung làm giảm bớt mùi thuốc súng trong cuộc đối đầu của 《Điệp Trung Điệp》 và 《Tốc Độ Và Đam Mê》, mà phòng vé ngày đầu cả hai bộ phim đều thu về 4 triệu, vừa vặn hòa nhau, hai bên đều coi như thở phào nhẹ nhõm.

Với giá vé gấp đôi phim thường mà đạt được thành tích này, về cơ bản tổng doanh thu phòng vé đều có thể vượt qua 50 triệu, cộng thêm việc hai bộ phim đều được các rạp chiếu ở Âu Mỹ mua bản quyền, thêm cả doanh thu bán bản quyền ở thị trường Đông Nam Á, lợi

nhuận dự kiến đều rất khả quan.

Đương nhiên những chuyện này là người ngoài ngành quan tâm hơn, người trong ngành trong khoảng thời gian này đều đổ dồn sự chú ý vào bộ phim mới của Lâm Hựu Luân, về phương diện diễn viên thì không hy vọng gì, nhưng vị trí đạo diễn lại thu hút sự thèm muốn của rất nhiều người.

Phải biết rằng khả năng lăng xê diễn viên của phim Lâm Hựu Luân chỉ là thứ yếu, mấu chốt là còn có thể lăng xê đạo diễn, được chỉ đạo bộ phim mới của Lâm Hựu Luân đã trở thành cơ hội mà rất nhiều đạo diễn mơ ước.

Sau khi Thiệu thị thu hẹp mảng kinh doanh điện ảnh, phim trường Vịnh Nước Trong liền mở cửa cho các công ty điện ảnh khác thuê để quay phim, trong thời gian này, bộ phim 《Bất Dạ Thiên》 do Gia Hòa đầu tư đang được quay tại đây, đối với công ty Thiệu thị mà nói, cuộc đấu tranh hơn mười năm với Gia Hòa đã sớm thành mây khói, nhưng đối với giám chế của 《Bất Dạ Thiên》 là Thái Lan mà nói, sau nhiều năm lại một lần nữa bước vào phim trường Thiệu thị, trong lòng luôn có một cảm giác hả hê.

Cha của Thái Lan những năm đầu từng làm việc dưới trướng anh cả của Thiệu Dật Phu, sau khi Thái Lan đi Nhật học về sản xuất phim, ông đã vào công ty Thiệu thị, luôn phụ trách việc hợp tác sản xuất phim giữa Thiệu thị và Nhật Bản.

Sau này Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương rời khỏi Thiệu thị, tự lập công ty điện ảnh Gia Hòa, Thái Lan vừa qua tuổi ba mươi đã được giao trọng trách đảm nhiệm chức quản lý sản xuất của Thiệu thị, nắm giữ mảng sản xuất phim, ở thời đại đó hoàn toàn có thể được coi là tuổi trẻ tài cao.

Chỉ tiếc là thời hoàng kim không kéo dài, cùng với việc Phương

Dật Hoa từ bên cạnh Thiệu Dật Phu ra làm việc, quyền lực của Thái Lan đã bị thu hẹp dần dần.

Phương Dật Hoa bắt đầu từ việc tiếp quản bộ phận thu mua, dần dần trở thành người nắm quyền thực tế của Thiệu thị, Thái Lan dần bị chèn ép, đến đầu những năm 80 chỉ có thể buồn bã từ chức, chuyển sang giới văn đàn, say mê ẩm thực, viết không ít bài bình luận ẩm thực trên báo, ngược lại trở thành chuyên gia ẩm thực nổi tiếng ở Hong Kong.

Trâu Văn Hoài sau khi biết tình hình của Thái Lan, cảm thấy ông tài năng đầy mình, không tiếp tục làm phim thì thật đáng tiếc, liền mời ông về Gia Hòa, chuyên phụ trách các dự án hợp tác sản xuất xuyên quốc gia dưới danh nghĩa của Hồng Kim Bảo và Thành Long, cũng coi như là tiếp tục phát huy sở trường.

Cùng với việc hệ thống phân loại phim của Hong Kong được thành lập, Thái Lan tự lập công ty điện ảnh "Đại Lộ", hợp tác với phía Nhật Bản, sản xuất một loạt phim Cult đặc hiệu chuyển thể từ manga Nhật Bản, doanh thu phòng vé đều có biểu hiện không tồi, trong khoảng thời gian này, Thái Lan có thể nói là rất đắc thế. "A Tân!" Thái Lan đặt tờ báo trong tay xuống, buột miệng gọi một cái tên, đợi một lúc không thấy có phản ứng, quay đầu nhìn lại mới phát hiện trợ lý của mình đang đứng đó với vẻ mặt lúng túng. "Anh Thái, hôm qua anh mới cho A Tân nghỉ hai ngày, nên hôm nay cậu ấy không đến, hay là để tôi gọi điện bảo cậu ấy qua?" Trợ lý cẩn thận hỏi.

Thái Lan vỗ trán, sao mình lại quên mất chuyện này?

Bình thường có chuyện gì cũng giao cho A Tân làm đã thành thói quen, hôm nay cậu ấy không ở đây, ngược lại có chút không quen. "Thôi được rồi, cậu gọi điện nói với cậu ấy, bảo cậu ấy trưa nay qua một chuyến, tôi có việc muốn nói." Thái Lan suy nghĩ rồi nói. ——

Trần Kha Tân nhận được điện thoại của trợ lý Thái Lan, lập tức bắt taxi đến phim trường Vịnh Nước Trong.

Trần Kha Tân nhớ đối phương nói trong điện thoại là ở phim trường số 3, nhưng sau khi vào trong lại phát hiện mình tìm nhầm chỗ, đây là một đoàn làm phim truyền hình của TVB đang quay phim.

Sau khi hỏi rõ, Trần Kha Tân đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên có một cô gái mồ hôi đầm đìa chạy tới, hét lớn: "Trợ lý đâu?

Cổ họng tôi sắp bốc khói rồi!" Trần Kha Tân hơi sững người, biết rằng đối phương đã nhầm anh thành nhân viên của đoàn phim, nhưng anh không vạch trần mà đưa chai nước khoáng chưa uống trong tay qua.

Cô gái kia nhận lấy cũng chẳng nghĩ ngợi gì, vặn nắp ra là tu ừng ực, một hơi uống hết một phần ba, lúc lấy tay lau miệng thì gật đầu với Trần Kha Tân rồi cầm chai nước khoáng bỏ đi.

Trần Kha Tân cảm thấy cô gái này rất quen mặt, chỉ là lúc này không tiện tiến lên hỏi thẳng danh tính của đối phương, khi rời khỏi phim trường, trong lòng có chút tiếc nuối.

Lúc gặp được Thái Lan, Trần Kha Tân đã gạt chuyện cô gái kia ra khỏi đầu, trong lòng chỉ nghĩ đến việc Thái Lan lần này vội vàng gọi mình đến, sẽ có chuyện gì quan trọng. "A Tân, cậu làm phó đạo diễn và trợ lý sản xuất bên cạnh tôi cũng đã hơn hai năm rồi nhỉ?" Thái Lan vẫy tay với Trần Kha Tân, ra hiệu cho cậu ngồi xuống. "Còn 2 tháng nữa là tròn hai năm ạ." Trần Kha Tân cung kính trả lời.

Thái Lan gật đầu, "Tôi bây giờ vẫn còn nhớ cảnh Ngô Vũ Sâm giới thiệu cậu cho tôi lúc đó, không ngờ thoáng cái đã qua lâu như vậy, cậu theo tôi cũng đã học được không ít thứ, thế nào, có ý định tự mình quay một bộ phim không?" Trần Kha Tân đầu tiên là sững người, sau đó trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Cậu đến đoàn phim của Ngô Vũ Sâm giúp đỡ, lại làm chân chạy vặt bên cạnh Thái Lan lâu như vậy, chẳng phải là để chờ một cơ hội như thế này sao?

Năm 1983, Trần Kha Tân 21 tuổi đã đưa ra một quyết định rất táo bạo, cậu chọn bỏ dở đại học để trở về Hong Kong, dấn thân vào sự nghiệp điện ảnh. 3 năm sau, cậu gặp được Ngô Vũ Sâm đang chuẩn bị quay 《Anh Hùng Bản Sắc》, một vài ý tưởng của Trần Kha Tân khiến Ngô Vũ Sâm vô cùng tán thưởng, Trần Kha Tân rất nhanh đã gia nhập đội ngũ hỗ trợ Ngô Vũ Sâm hoàn thành bộ phim.

Sau khi 《Anh Hùng Bản Sắc》 quay xong, Ngô Vũ Sâm lại giới thiệu Trần Kha Tân cho Thái Lan, sau đó Trần Kha Tân vẫn luôn làm phó đạo diễn và trợ lý sản xuất bên cạnh Thái Lan.

Không nén nổi sự kích động trong lòng, Trần Kha Tân đứng bật dậy khỏi ghế, Thái Lan đành phải một lần nữa đưa tay ra hiệu cho cậu ngồi xuống. "Được rồi, cậu đừng vội kích động, nghe tôi nói hết đã." Thái Lan dừng một chút, rồi mới nói tiếp: "Trong tay tôi không có bộ phim nào phù hợp với cậu, nhưng tôi biết có một cơ hội rất tốt, tôi và nhà sản xuất của bộ phim đó cũng có thể nói chuyện được, tôi thấy cậu có thể tranh thủ bộ phim đó." Thấy Trần Kha Tân lộ vẻ nghi hoặc, Thái Lan đưa tờ báo đang đè dưới tay qua, "Cậu xem cái này trước đi." Trần Kha Tân nhận lấy tờ báo xem, phát hiện nội dung bên trên nói về việc Lâm Hựu Luân chuẩn bị đầu tư quay phim mới. "Anh Thái, ý của ngài là bảo tôi đi…" Trần Kha Tân không nói hết câu, vì ngay cả bản thân cậu cũng cảm thấy điều này có chút không thể nào.

Nhưng Thái Lan lại rất khẳng định gật đầu, "Tôi biết cậu đang lo lắng điều gì, người khác tôi không dám đảm bảo, nhưng anh Lâm tuyệt đối sẽ không vì cậu là người mới mà loại cậu ra ngoài.

Con người anh Lâm trước nay không làm việc theo lẽ thường, hơn

nữa trong số những đạo diễn nổi lên dưới tay anh ấy, Lưu Trấn Vĩ, Lưu Vĩ Cường ban đầu cũng đều là lần đầu làm đạo diễn, mà cậu và hai người đó có một điểm chung rất lớn là, tuy cậu chưa tự mình quay phim, nhưng kinh nghiệm tích lũy về phương diện này không hề thua kém các đạo diễn thông thường, hơn nữa ưu thế của cậu là xuất thân từ chuyên ngành điện ảnh, vì vậy mấu chốt là xem biểu hiện của cậu có thể làm anh Lâm hài lòng hay không." Trần Kha Tân cười khổ nhún vai, "Nhưng tôi căn bản không gặp được anh Lâm." Thái Lan xua tay, "Cái này cậu không cần lo, tại đêm chung kết Hoa hậu châu Á lần thứ nhất, tôi và anh Lâm từng có duyên gặp mặt, hơn nữa những năm này tôi vẫn luôn mở chuyên mục trên 《Minh Báo》, nói ra cũng có thể bắt được mối quan hệ với anh Lâm, quan trọng hơn là mấy bộ phim đặc hiệu tôi quay trước đây đều hợp tác với công ty kỹ xảo Cực Quang của anh Lâm, người phụ trách của Cực Quang là Lam Nãi Tài rất thân với tôi, nếu thực sự không được tôi còn có thể nhờ anh ấy giúp đỡ." Trần Kha Tân nghe vậy mừng rỡ, cậu cảm thấy có Thái Lan ra mặt, chuyện này về cơ bản đã thành công một nửa, nhưng Thái Lan vẫn cảm thấy chưa chắc chắn. "Tôi giới thiệu cậu cho anh Lâm là một chuyện, anh Lâm có chịu dùng cậu hay không lại là chuyện khác, người đang nhòm ngó vị trí đạo diễn này không chỉ có mình cậu, người có thể nói chuyện được trước mặt anh Lâm cũng không ít, vì vậy để chắc chắn hơn, cậu cần phải tìm thêm một người nữa giúp cậu." Thái Lan vừa dứt lời, Trần Kha Tân lập tức phản ứng lại, biết ông đang nói đến Ngô Vũ Sâm. "Ngô Vũ Sâm và anh Lâm đã có hợp tác trực tiếp, nên lời nói của anh ấy chắc chắn có trọng lượng hơn tôi, hơn nữa anh ấy đã quay 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, cũng rất hiểu cô Hồng, mà nữ chính của bộ phim mới này của anh Lâm chính là cô Hồng, nếu anh ấy chịu giúp giới thiệu, khả năng cậu được chọn sẽ tăng lên rất nhiều." "Vậy hai ngày nay tôi đi tìm đạo diễn Ngô để nói chuyện này?" Trần Kha Tân vẫn có chút do dự. "Càng nhanh càng tốt,

vì người tìm Ngô Vũ Sâm giúp đỡ chắc chắn không chỉ có mình cậu." Thái Lan nhìn vấn đề sâu sắc hơn Trần Kha Tân.

Được Thái Lan nhắc nhở như vậy, Trần Kha Tân cũng nhận ra chuyện này không thể trì hoãn, lập tức quyết định tối nay sẽ đến nhà Ngô Vũ Sâm bái phỏng.

Thái Lan tìm Trần Kha Tân cũng chỉ vì chuyện này, dặn dò thêm vài câu, liền để cậu về chuẩn bị, đồng thời cũng bảo cậu đợi tin tức từ phía ông.

Trần Kha Tân từ phim trường đi ra, trong đầu cứ mãi suy nghĩ về chuyện Thái Lan nói với mình, cũng không để ý đường đi, lúc đi về phía cổng lớn phim trường, không cẩn thận đụng phải một người. "Xin lỗi…" Trần Kha Tân ngẩng đầu, đang định xin lỗi thì phát hiện người mình đụng phải chính là cô gái mà anh đã gặp khi đi nhầm phim trường lúc trước. "Ra là anh à!" Cô gái rất nam tính vỗ vỗ vai Trần Kha Tân, "Vừa quay xong tôi đi tìm anh khắp nơi, hỏi người ta mới biết ra anh không phải người trong đoàn phim, xin lỗi đã uống nước của anh.

Chai nước đó của anh đã giúp tôi rất nhiều, mấy cảnh quay sau của tôi rất thuận lợi, cảm ơn cảm ơn!" "Cô là Ngô Quân Như!" Trần Kha Tân cuối cùng cũng nhận ra thân phận của cô gái, chẳng trách anh cứ thấy đối phương quen quen, ra là thành viên của "Cửu Long Nữ" của đài Vô tuyến. "Thôi được rồi, đừng có ngạc nhiên quá, tôi không nổi tiếng như anh nghĩ đâu!" Lời này của Ngô Quân Như có chút tự giễu, ngoại hình của cô trong "Cửu Long Nữ" chỉ có thể xếp cuối, hoàn toàn nhờ vào nỗ lực của bản thân mới có được thành tích ngày hôm nay.

Nhưng so với những người khác, Ngô Quân Như không chỉ thua kém về nhan sắc, vận may cũng không mấy ưu ái cô.

Sau khi "Ngũ Hổ Tướng" thành công tập thể, đài Vô tuyến thuận thế cho ra mắt "Cửu Long Nữ", danh hiệu này còn do Hoàng Triêm nghĩ giúp.

Trong đó Mai Diễm Phương đã sớm là đàn chị trong làng nhạc, hai năm gần đây phát triển sang lĩnh vực điện ảnh, dễ dàng giành được rất nhiều giải thưởng; Khâu Thục Trân, Trương Mạn Ngọc đã đứng vững gót chân trong làng điện ảnh; Lưu Gia Linh nhờ scandal mà nổi lên, thời gian này cũng đang tích cực phát triển sang giới điện ảnh; tiếp tục ở lại đài Vô tuyến có Tăng Hoa Thiên, La Mỹ Vi, Thượng Sơn Thi Nạp cũng đều là nhân vật chính trong các bộ phim truyền hình; ngay cả Lam Khiết Anh bị cấp cao đóng băng, gần đây nghe nói cũng sắp trở lại đóng phim, chỉ có một mình Ngô Quân Như, đến nay vẫn chỉ có thể đóng những vai phụ quan trọng trong phim truyền hình.

Vì duyên nợ chai nước, Ngô Quân Như quyết định mời Trần Kha Tân ăn cơm, nếu là trước đây, Trần Kha Tân chắc chắn sẽ đồng ý không do dự, nhưng tối nay anh có kế hoạch đi tìm Ngô Vũ Sâm, lịch trình và lời mời của Ngô Quân Như bị trùng nhau. "Vậy tôi mời anh ăn khuya nhé!" Ngô Quân Như đã nói như vậy, Trần Kha Tân cũng không tiện từ chối nữa, hai người trao đổi số điện thoại cho nhau.

Chương 397

Trần Kha Tân định sau khi thăm Ngô Vũ Sâm xong sẽ liên lạc với Ngô Quân Như, nhưng sự việc lại tạm thời xảy ra chút biến cố.

Ngô Vũ Sâm tiễn Trần Kha Tân ra cửa, "A Tân, lần này thật sự rất xin lỗi, bên Từ Khắc nhờ tôi giới thiệu một đạo diễn trong xưởng phim của anh ấy, chuyện này tôi đã nói với anh Lâm rồi, nên cậu đành phải tìm người khác nghĩ cách vậy." Lúc rời đi, Trần Kha Tân vẫn cảm ơn Ngô Vũ Sâm, trên mặt tuy nở nụ cười nhưng trong lòng lại vô cùng cay đắng.

Đi trên đường lớn, nhìn dòng người hối hả bên cạnh, Trần Kha Tân đột nhiên phát hiện mình không biết phải đi đâu, thành phố vốn quen thuộc bỗng chốc trở nên xa lạ.

Khi đi qua một bốt điện thoại, Trần Kha Tân sờ vào mảnh giấy có số điện thoại của Ngô Quân Như trong túi, do dự một lúc, cuối cùng vẫn bước vào. —— "Anh có tâm sự à?" Khâu Thục Trân nửa ôm Lâm Hựu Luân nằm nghiêng, dây áo trễ xuống, bộ ngực trắng nõn, đôi mắt với hàng mi dài cong vút, đôi môi hồng hé mở, tất cả đều toát lên vẻ quyến rũ vô cùng.

Váy ngủ hờ hững, bên trong không mặc gì, bàn tay to của Lâm Hựu Luân đang đặt trên cặp mông căng tròn mềm mại của cô, hồi tưởng lại dư vị sau cơn mây mưa vừa rồi, đột nhiên nghe Khâu Thục Trân hỏi vậy, anh quay đầu nhìn đôi mắt long lanh của cô, không nhịn được véo nhẹ chiếc mũi xinh đẹp của cô. "Tối nay cùng ra ngoài ăn cơm." Lâm Hựu Luân không nói là chuyện gì, Khâu Thục Trân cũng ngoan ngoãn không hỏi nhiều, chỉ áp đầu vào lồng ngực anh, cuộn mình trong vòng tay anh như một chú mèo con, tận hưởng khoảnh

khắc ấm áp hiếm có này.

Giai nhân trong lòng, nhưng suy nghĩ của Lâm Hựu Luân đã sớm chuyển sang chuyện khiến anh đau đầu gần đây.

Sau khi tin tức 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 thiếu đạo diễn được tung ra, có không ít người quan tâm, người thân bên cạnh cũng lần lượt giới thiệu cho anh một số ứng cử viên, chỉ là trong lòng Lâm Hựu Luân đã sớm nghĩ xong sẽ tìm ai để chỉ đạo bộ phim này, nên không mấy để tâm đến các ứng cử viên khác.

Vị đạo diễn mà Lâm Hựu Luân ưng ý chính là nữ đệ tử đắc ý của Hồ Kim Toàn, nhân vật đại diện của Làn Sóng Mới điện ảnh, Hứa Án Hoa.

Lâm Hựu Luân từng xem qua ảnh thời trẻ của Hứa Án Hoa trong tài liệu, lúc đó mắt bà rất to, rất sáng, dung mạo vô cùng thanh tú, rất giống một nữ nhà văn xinh đẹp của Đài Loan, nhưng Hứa Án Hoa mà Lâm Hựu Luân gặp lại là một dáng vẻ khác.

Cách ăn mặc nam tính, tóc ngắn ngang tai, da hơi thô ráp nhưng đôi mắt rất sắc bén, sự dịu dàng của phụ nữ đã bị ngành công nghiệp tàn khốc này vô tình gột rửa.

Vẻ mặt bà có chút mệt mỏi, mang theo sự cứng rắn và mạnh mẽ đặc trưng của một người phụ nữ sự nghiệp, nhưng lại rất hay cười, và mỗi lần cười đều rất rạng rỡ.

Vị trí của Hứa Án Hoa trong làng điện ảnh Hong Kong rất đặc biệt, bà xuất thân từ trường lớp chính quy, làm rất nhiều phim với đủ loại thể loại, điều hiếm có là dù phải cân nhắc đến thị trường thương mại, phim của bà vẫn toát lên một tình cảm nhân văn đậm đà và thống nhất.

Sự say mê lịch sử, sự quan tâm đến những con người phiêu bạt đã

khiến tác phẩm của bà trở thành một ví dụ hiếm hoi trong làng điện ảnh Hong Kong có thể cân bằng xuất sắc giữa tiếng nói cá nhân và xu hướng thể loại.

Năm ngoái, một bộ 《Nữ Nhân Tứ Thập》 đã giúp Tiêu Phương Phương giành giải Nữ diễn viên chính xuất sắc từ Hong Kong đến Berlin, chỉ tiếc là Hứa Án Hoa lại thua Lâm Lĩnh Đông trong cuộc đua giành giải Đạo diễn xuất sắc nhất.

Rất nhiều phương tiện truyền thông đều cảm thấy tiếc cho Hứa Án Hoa, Lâm Hựu Luân cũng cảm thấy Hứa Án Hoa đã làm ra nhiều bộ phim xuất sắc như vậy cho Hong Kong, giải Kim Tượng nợ bà một chiếc cúp, vì vậy khi kịch bản 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 được viết xong, người đầu tiên anh nghĩ đến là Hứa Án Hoa.

Điều Lâm Hựu Luân không ngờ tới là, cơ hội mà rất nhiều người tranh giành này lại bị Hứa Án Hoa từ chối. "Tại sao?" Ban đầu Lâm Hựu Luân rất không hiểu. "Anh Lâm có phiền tôi hút thuốc không?" Hứa Án Hoa tùy ý nhún vai, lấy ra bao thuốc ra hiệu.

Lâm Hựu Luân luôn có thái độ phản đối phụ nữ hút thuốc, nhưng rất kỳ lạ, khi Hứa Án Hoa đưa ra yêu cầu này, anh lại không cảm thấy bất kỳ sự khó chịu nào, ngược lại còn cảm thấy Hứa Án Hoa rất chân thật, không giống một số người luôn mang mặt nạ khi xuất hiện trước mặt anh. "Năm ngoái khi quay 《Nữ Nhân Tứ Thập》, tôi vừa tròn bốn mươi tuổi, nên nói bộ phim đó thà nói là quay cho mọi người xem, không bằng nói là quay cho chính mình xem.

Bộ phim đó thảo luận về áp lực kép mà phụ nữ trung niên phải đối mặt giữa gia đình và sự nghiệp, cuộc sống vừa vui vừa buồn, cũng là vấn đề mà tôi với tư cách là một người phụ nữ vẫn luôn suy nghĩ, thậm chí là sợ hãi." Hứa Án Hoa hút thuốc từng hơi lớn như đàn ông, làn khói lượn lờ khiến bà trông có chút cô đơn, dù đã làm rất nhiều bộ

phim về phụ nữ gây được nhiều đồng cảm, nhưng bản thân bà vẫn chưa kết hôn… Với tư cách là đạo diễn, Hứa Án Hoa đã thành công, có lẽ rất nhiều cuộc đời, bà đã trải qua trong điện ảnh, nhưng hạnh phúc vụn vặt và nhỏ bé trong cuộc sống thực, với tư cách là một người phụ nữ, Hứa Án Hoa nhận được rất ít, vì vậy mỗi khi nói đến chủ đề liên quan đến tình yêu và hôn nhân, khuôn mặt vô quang của bà luôn phảng phất chút vị từng trải. "Nếu anh Lâm tìm tôi quay những bộ phim khác, tôi chắc chắn sẽ không do dự nửa phần, nhưng bộ phim này, tôi thật sự không thể quay được." Hứa Án Hoa nhẹ nhàng đẩy kịch bản về phía Lâm Hựu Luân, "Anh Lâm xem qua những bộ phim trước đây của tôi sẽ biết, trong phần lớn tác phẩm của tôi, thậm chí không có một tình yêu trọn vẹn, ngược lại, sự trăng hoa, yếu đuối, phản bội của đàn ông thì lại thường xuyên xuất hiện, hơn nữa tuổi cũng đã lớn rồi, cũng không muốn quay phim tình cảm nữa." Tình yêu trong phim của Hứa Án Hoa luôn rất khô khan, mà 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 lại là một bộ phim tình yêu trong sáng, Hứa Án Hoa biết mình không thể quay tốt, nên dứt khoát từ chối.

Hơn nữa Hứa Án Hoa trong lòng rất rõ, về mặt giám chế phim, Lâm Hựu Luân và Từ Khắc tuy có rất nhiều điểm khác biệt, nhưng về bản chất hai người họ thực ra là cùng một loại người, cần đạo diễn có thể thực hiện triệt để ý chí của mình.

Từ Khắc dựa vào việc can thiệp vào quá trình quay phim của đạo diễn để đảm bảo bộ phim có thể thể hiện phong cách và ý tưởng của mình, còn Lâm Hựu Luân thì thông qua việc lựa chọn đạo diễn phù hợp để thực hiện ý đồ của mình, thủ pháp cao minh hơn Từ Khắc rất nhiều, đó cũng là lý do tại sao Từ Khắc thường để lại ấn tượng chuyên quyền, khó hợp tác, còn Lâm Hựu Luân lại được nhiều người coi là Bá Nhạc.

Sau khi xem kịch bản, Hứa Án Hoa đã biết mình không thể tạo ra

thứ mà Lâm Hựu Luân muốn, và nếu bộ phim này thực sự để bà quay, có thể sẽ biến thành một bộ dạng khác, và đó chắc chắn không phải là điều Lâm Hựu Luân muốn.

Thay vì sau này bị thay thế, không bằng từ chối ngay từ đầu, ít nhất Hứa Án Hoa không cho rằng nếu giữa bà và Lâm Hựu Luân xảy ra mâu thuẫn như giữa sư phụ Hồ Kim Toàn và Từ Khắc, giới truyền thông Hong Kong sẽ đứng về phía mình như đã ủng hộ Hồ Kim Toàn.

Lâm Hựu Luân không phải là Từ Khắc, nếu chuyện ầm ĩ lên, kết quả chỉ có thể là Hứa Án Hoa sẽ không còn chỗ đứng ở Hong Kong.

Thái độ của Hứa Án Hoa kiên quyết, Lâm Hựu Luân cũng không tiện ép buộc, dù sao thì những lời tự phân tích của Hứa Án Hoa quả thực rất có lý, Lâm Hựu Luân tìm bà quay 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》, quả thực có chút thiếu cân nhắc.

Cảm giác ngứa ngáy, suy nghĩ của Lâm Hựu Luân lại bị kéo về thực tại.

Mặt Khâu Thục Trân ửng hồng, dưới ánh mắt nóng bỏng của Lâm Hựu Luân, cô chủ động cởi bỏ váy ngủ, tiếp đó Lâm Hựu Luân liền lật người đè cô xuống… Sự ngoan ngoãn và nóng bỏng của Khâu Thục Trân khiến tâm trạng phiền muộn của Lâm Hựu Luân tan đi không ít, nhưng đạo diễn của 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 vẫn chưa quyết, chuyện này chung quy vẫn khiến anh có chút đau đầu.

Vốn đã đặt chỗ ở một nhà hàng Tây, nhưng Khâu Thục Trân thấy Lâm Hựu Luân bộ dạng tâm sự nặng nề, liền đề nghị đến một nhà hàng cô mới phát hiện, ở đó đông người náo nhiệt, có lẽ sẽ chuyển hướng được một phần tâm sự của Lâm Hựu Luân.

Tài xế giữa đường quay đầu đến nhà hàng mà Khâu Thục Trân nói, quả nhiên thực khách rất đông, sau khi tìm được chỗ ngồi, Khâu Thục Trân ở đó cầm thực đơn gọi món, còn Lâm Hựu Luân thì khoanh

tay, dựa vào ghế suy nghĩ.

Lúc này, giọng nói có phần oang oang của một người phụ nữ truyền đến từ phía sau, Lâm Hựu Luân nghe giọng này cảm thấy có chút quen tai. "Cậu giống như túi trà lọc này, chỉ khi đặt vào nước nóng mới nhận ra mình mạnh mẽ đến nhường nào!" Không biết đối phương đang an ủi ai, nhưng ví dụ này lại khiến Lâm Hựu Luân bật cười. "Này, anh nghe lén chúng tôi nói chuyện thì thôi đi, còn cười quá đáng như vậy, ý gì đây?" Đối phương phát giác sau đó lại không vui, người phụ nữ nói chuyện đứng dậy, đi tới muốn tính sổ với Lâm Hựu Luân. "Cô nói chuyện lớn tiếng như vậy, cũng không thể trách người ta nghe lén, hơn nữa, có lẽ người ta chỉ cảm thấy ví dụ của cô rất thú vị…" Người bạn đồng hành của đối phương đứng dậy khuyên can.

Lâm Hựu Luân quay đầu lại, vừa vặn bắt gặp Ngô Quân Như đang hùng hổ, chuẩn bị qua đây lý luận với mình.

Mắt Ngô Quân Như trợn tròn, như thể ban ngày gặp ma, đột nhiên quay người đi, còn không ngừng ra hiệu cho Trần Kha Tân đừng nhìn qua bên đó. "Bạn của cô à?" Trần Kha Tân lại hiểu sai ý, vòng qua sự cản trở của Ngô Quân Như, nhìn về phía này.

Cái nhìn này không sao, cả người Trần Kha Tân như bị sét đánh, đứng ngây tại chỗ, cậu không bao giờ ngờ tới, sẽ gặp Lâm Hựu Luân trong hoàn cảnh này, mà câu nói vừa rồi của Ngô Quân Như, dường như đã đắc tội với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân chỉ nhận ra Trần Kha Tân của hai mươi năm sau, nên không nhận ra thân phận của cậu, ngược lại Ngô Quân Như thì anh nhận ra ngay lập tức.

Động tĩnh bên này cũng thu hút sự chú ý của Khâu Thục Trân, cô nhanh chóng gọi món xong, đưa hóa đơn lại cho phục vụ, rồi tò mò nhìn sang bên này. "Tam Cô!" Khâu Thục Trân kinh ngạc kêu lên một

tiếng, đứng dậy đi tới trước mặt Ngô Quân Như, nắm tay cô kích động nói: "Chị cũng ăn cơm ở đây à?" Ngô Quân Như thường đóng vai xấu, sau này mọi người đều thích gọi cô là "Đại chủy cô bà" (Bà cô miệng rộng), quan hệ thân thiết hơn một chút thì gọi cô là "Tam Cô".

Khâu Thục Trân và Ngô Quân Như đều là thành viên của "Cửu Long Nữ" của đài Vô tuyến, quan hệ hai người vẫn luôn không tệ, chỉ là sau này Khâu Thục Trân chuyển hướng sang điện ảnh, liên lạc cũng dần ít đi. "A Trân, là em à…" Ngô Quân Như vẻ mặt lúng túng, cuối cùng cũng biết tại sao Lâm Hựu Luân lại xuất hiện ở đây.

Trước đây Ngô Quân Như từng nghe tin đồn về Khâu Thục Trân và Lâm Hựu Luân, nhưng vẫn bán tín bán nghi, lần này vô tình bắt gặp, cuối cùng cô cũng xác định được chuyện này.

Dù rất không muốn gặp Khâu Thục Trân trong hoàn cảnh này, nhưng cô không thể không thừa nhận, sự xuất hiện của Khâu Thục Trân đã hóa giải phần lớn sự lúng túng của cô ban nãy, nếu không cô còn chẳng biết phải giải thích với Lâm Hựu Luân thế nào về chuyện vừa rồi. "Vị này là… bạn trai của cậu à?" Khâu Thục Trân ban nãy đang gọi món nên không chú ý đến chuyện xảy ra bên này, thấy Ngô Quân Như ngồi cùng bàn với một người đàn ông không quen biết, cô không nhịn được hỏi.

Trần Kha Tân mặt mày lúng túng, Ngô Quân Như vội giải thích: "Đâu có, chúng tôi chỉ là bạn bè, hôm nay mới quen ở phim trường thôi." "Mới quen đã hẹn nhau đi ăn cơm rồi à?" Khâu Thục Trân nhìn chằm chằm Ngô Quân Như, thấy ánh mắt cô né tránh, càng khẳng định thêm phán đoán của mình.

Khâu Thục Trân kéo Ngô Quân Như qua một bên, nhỏ giọng hỏi: "Anh ta cũng là diễn viên à?

Người mới tới?

Sao trước đây tớ chưa gặp bao giờ?" Ngô Quân Như chắp hai tay lại, vái vái Khâu Thục Trân: "Cô nương của tôi ơi, cậu đừng nhiều chuyện nữa, tớ và anh ta thật sự chỉ là bạn bè bình thường, hơn nữa anh ta không phải diễn viên…" "Anh ta là đạo diễn?" Khâu Thục Trân có chút không tin.

Trần Kha Tân trông rất trẻ, mà trong ấn tượng của Khâu Thục Trân, đạo diễn bình thường sẽ không trẻ như vậy. "Anh ta rất giỏi đấy, từng tham gia sản xuất phim 《Anh Hùng Bản Sắc》, bây giờ lại đang theo một nhà sản xuất rất nổi tiếng, tuy chỉ là phó đạo diễn, nhưng chẳng mấy chốc sẽ có cơ hội tự mình đạo diễn phim điện ảnh." Ngô Quân Như không muốn Khâu Thục Trân coi thường Trần Kha Tân, nên lúc giới thiệu có hơi khoa trương một chút. "Cậu đợi tớ một lát." Khâu Thục Trân vỗ vỗ tay Ngô Quân Như, đi về chỗ ngồi, bàn bạc một lát với Lâm Hựu Luân, lúc quay lại mặt mày vui vẻ nói: "Lâu lắm rồi không gặp cậu, nếu bạn cậu không phiền thì chúng ta ghép bàn ăn chung đi." Trong mắt Ngô Quân Như thoáng qua một tia do dự, nói thật là cô hơi sợ phải đối mặt trực tiếp với Lâm Hựu Luân, nhưng vừa nghĩ đến đây sẽ là một cơ hội ngàn năm có một cho Trần Kha Tân, cô liền cắn răng gật đầu đồng ý.

Lúc Trần Kha Tân đang thấp thỏm lo âu thì Ngô Quân Như đi tới nói với anh chuyện này.

Chương 398

Trần Kha Tân nén lại sự kích động trong lòng, cùng Ngô Quân Như đi qua đó. "Anh Lâm, ban nãy tôi không biết là anh, nên mới ăn nói mạo phạm, mong anh đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tha cho tôi lần này!" Ngô Quân Như đến trước bàn, không vội ngồi xuống cạnh Khâu Thục Trân mà xin lỗi Lâm Hựu Luân trước.

Ngô Quân Như ở đời sau thường đóng những vai bị châm chọc trêu ghẹo, lại không tiếc tự hủy hình tượng để gây hài, còn có danh xưng "Chu Tinh Trì phiên bản nữ".

Lâm Hựu Luân đã quen thấy dáng vẻ đóng phim hài của Ngô Quân Như, giờ lại nhìn thấy vẻ mặt này của cô, anh không nhịn được muốn cười, đành phải cúi đầu giả vờ uống trà, vẫy vẫy tay ra hiệu cho Ngô Quân Như ngồi xuống. "Cô Ngô, thật ra ban nãy tôi không phải cười cô đâu, chỉ là câu nói đó của cô thật sự rất thú vị.

Cô có tài năng như vậy, không đi đóng phim hài thì thật đáng tiếc." Ngô Quân Như thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng không dám được đằng chân lân đằng đầu, đưa ra yêu cầu quá đáng hơn. "Quân Như diễn xuất rất nỗ lực, chỉ là vẫn luôn không có được cơ hội tốt." Khâu Thục Trân ở bên cạnh nói giúp Ngô Quân Như một câu.

Lâm Hựu Luân gật đầu, sau đó ánh mắt lại chuyển sang Trần Kha Tân đang ngồi gò bó trên ghế. "Vị này là…" Trần Kha Tân nghe Lâm Hựu Luân hỏi đến mình, vội vàng định đứng dậy giới thiệu, nhưng anh còn chưa kịp mở miệng, Khâu Thục Trân đã giành lời: "Anh ấy là bạn trai của A Trân, là một đạo diễn điện ảnh." Sắc mặt Ngô Quân Như lập tức trở nên rất không tự nhiên, đối với hành động "se duyên bừa bãi" này của Khâu Thục Trân, trong lòng cô rất sốt ruột nhưng lại

không biết giải thích thế nào.

Tình hình của Trần Kha Tân cũng chẳng khá hơn cô là bao, anh vẫn giữ tư thế sắp đứng dậy khỏi ghế, nhưng trong đầu lại là một khoảng trống rỗng, mình trở thành bạn trai của Ngô Quân Như từ lúc nào?

Hay là Ngô Quân Như phản ứng nhanh, dùng khuỷu tay huých Trần Kha Tân một cái.

Trần Kha Tân vội vàng đứng dậy, lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp, cung kính đưa cho Lâm Hựu Luân. "Cô Khâu quá khen rồi, tôi hiện tại chỉ là phó đạo diễn, đồng thời đang theo ông Thái Lan, làm trợ lý sản xuất cho ông ấy." Lâm Hựu Luân vừa nhìn thấy ba chữ Trần Kha Tân trên danh thiếp, đồng tử đột nhiên co rút lại, anh ngẩng đầu lên đánh giá lại người đàn ông đang đứng trước mặt mình, ấn tượng trong đầu dần dần trùng khớp với người trước mắt. "Cậu chính là Trần Kha Tân?" Nghe ý trong lời nói của Lâm Hựu Luân, rõ ràng là đã từng nghe qua tên mình, Trần Kha Tân nghĩ tới nghĩ lui, chỉ cảm thấy chắc là Thái Lan đã nhắc đến mình trước mặt Lâm Hựu Luân.

Câu nói này của Lâm Hựu Luân có một kẽ hở rất lớn, chính anh cũng phát hiện ra vấn đề này, nhưng thấy Trần Kha Tân không có vẻ gì là ngạc nhiên, lại liên hệ đến việc anh đang làm việc bên cạnh Thái Lan, trong lòng anh lập tức hiểu ra. "Ông Thái từng nhắc đến cậu với tôi, ông ấy nói cậu từng học chuyên ngành điện ảnh ở Mỹ, sau khi về nước thì vẫn luôn làm công việc liên quan, tích lũy được không ít kinh nghiệm, hơn nữa còn có suy nghĩ rất riêng về điện ảnh." Lâm Hựu Luân đành phải thuận nước đẩy thuyền, đổ hết mọi chuyện lên đầu Thái Lan.

Anh đặc biệt khen Trần Kha Tân vài câu, chính là để Trần Kha Tân cảm thấy ngại ngùng, như vậy Trần Kha Tân sẽ không chủ động đi

xác nhận với Thái Lan.

Trần Kha Tân nghe xong những lời này, kích động đến mức không biết trời đâu đất đâu, cuối cùng bị Ngô Quân Như kéo mạnh mới ngồi xuống được.

Món ăn được dọn lên bàn, Khâu Thục Trân liền ghé sát vào Ngô Quân Như, hai người cùng nhau hồi tưởng lại khoảng thời gian đóng phim chung ở Vô Tuyến, Khâu Thục Trân còn đặc biệt hỏi thăm Ngô Quân Như một số chuyện ngồi lê đôi mách trong nội bộ Vô Tuyến hiện nay.

Nếu là ở một dịp khác, Ngô Quân Như chắc chắn sẽ kể cho Khâu Thục Trân cả đống chuyện, nhưng bây giờ ngồi cùng bàn với Lâm Hựu Luân, cô có nhiều điều phải kiêng dè hơn.

Lâm Hựu Luân là giám đốc của Vô Tuyến, tương lai rất có thể sẽ hoàn toàn tiếp quản Vô Tuyến, Ngô Quân Như không muốn để lại ấn tượng xấu là người thích lan truyền tin đồn nhảm trước mặt ông chủ tương lai.

Dưới ánh mắt khẩn cầu của Khâu Thục Trân, Lâm Hựu Luân mở lời: "Hai người cứ tự nhiên trò chuyện, cứ coi như tôi không tồn tại là được." Lâm Hựu Luân nói thì nói vậy, nhưng Ngô Quân Như không dám thật sự coi anh không tồn tại, lúc tiếp tục trò chuyện với Khâu Thục Trân, cô cũng chỉ lựa chọn một số chuyện phiếm không liên quan đến cấp cao để thỏa mãn trí tò mò của đối phương.

Lâm Hựu Luân không có chút hứng thú nào với chủ đề họ đang nói, liền bắt chuyện với Trần Kha Tân, chủ đề đương nhiên vẫn liên quan đến điện ảnh.

Trần Kha Tân có một phong cách cá nhân rất rõ nét trong lĩnh vực phim thể loại của Hong Kong.

Ở đời sau, từ tác phẩm đầu tay, anh đã luôn kiên trì sáng tác theo tuyến tình cảm, phần lớn phim điện ảnh đều tập trung vào việc khám phá dòng phim tình cảm, từ tác phẩm đầu tay 《Song Thành Cố Sự》 đến tác phẩm tiêu biểu 《Điềm Mật Mật》, rồi đến sau này là 《Nếu Như?

Yêu》, chủ đề đều liên quan đến tình yêu, về cơ bản đã trở thành chuyên gia phim tình cảm của Hong Kong.

Trong lúc trò chuyện, Lâm Hựu Luân dần dần nảy ra một ý tưởng, nhưng anh còn chưa kịp nói với Trần Kha Tân, cuộc nói chuyện của hai người đã bị một giọng nói có phần ngả ngớn cắt ngang. "A Như, đây đều là bạn của em à?" "Đỗ Đại Duy, anh đến đây làm gì?" Ngô Quân Như đứng dậy, mặt mày không thiện cảm nhìn chằm chằm người vừa đến. "Ăn cơm chứ sao?

Đây là nhà hàng, không phải nhà em mở, tại sao anh không thể đến?" Gã tên "Đỗ Đại Duy" mặc một chiếc quần bò rất thời thượng, áo sơ mi hoa hở cúc, đeo kính râm, thái độ nói chuyện rất ngạo mạn. "Anh cút cho tôi, tôi đã nói rồi, không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa!" Ngô Quân Như nắm chặt tay, trừng mắt nhìn đối phương.

Đỗ Đại Duy lại chẳng hề để tâm, ngả ngớn huýt sáo với Khâu Thục Trân đang ngồi bên cạnh Ngô Quân Như: "Anh không phải đến vì con nhỏ xấu xí như em đâu, ngược lại vị bên cạnh em đây làm anh rất hứng thú đấy!" Lời vừa dứt, Khâu Thục Trân đột ngột đứng dậy, chén trà trong tay bất ngờ giơ lên, một chén nước trà đều tạt hết vào mặt Đỗ Đại Duy. "Cút!" Lời chửi bậy trong miệng Đỗ Đại Duy còn chưa kịp thốt ra, vai đã bị người ta vỗ mạnh một cái.

Quay đầu lại, chỉ thấy hai gã vệ sĩ cao to lực lưỡng đang đứng đó, một người trong số họ bẻ khớp tay, cười gằn nói: "Anh bạn, ở đây không tiện nói chuyện, ra ngoài đi dạo với chúng tôi một chuyến nhé!"

Khâu Thục Trân trước đó vẫn luôn cúi đầu, nên Đỗ Đại Duy không nhìn rõ mặt cô, lúc này bị khí thế của hai vệ sĩ đột nhiên xuất hiện dọa cho sợ, quay đầu lại mới nhìn rõ dáng vẻ của Khâu Thục Trân.

Đỗ Đại Duy lập tức biến sắc, còn chẳng buồn lau nước trà trên mặt, liền xun xoe nịnh nọt: "A… cô Khâu, tôi là Đại Duy đây, cô quên rồi sao?

Bạn trai cũ của chị Ba, có lần chúng ta còn ăn cơm chung nữa, ban nãy tôi chỉ đùa thôi." Khâu Thục Trân vốn định cho Đỗ Đại Duy một bài học, nhưng nhìn dáng vẻ đau buồn của Ngô Quân Như, trong lòng lại có chút không nỡ. "Anh biến mất ngay cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh!" Đỗ Đại Duy như được đại xá, quay người đi thẳng ra ngoài nhà hàng không ngoảnh đầu lại.

Một trong hai vệ sĩ vừa chặn anh ta đi đến trước mặt Lâm Hựu Luân, cúi người ghé vào tai Lâm Hựu Luân, nhỏ giọng hỏi một câu. "Anh Lâm, có cần cho người đi theo, cho cậu ta một bài học không?" "Dọa một chút là được rồi, đừng ra tay nặng." Vệ sĩ đó nhận lệnh rời đi, bên kia Khâu Thục Trân đang nhỏ giọng an ủi Ngô Quân Như, Trần Kha Tân cũng giúp đưa một tờ giấy ăn qua. "Lúc này anh biết quan tâm người ta rồi, sao ban nãy không thấy anh đứng ra?" Khâu Thục Trân trừng mắt nhìn Trần Kha Tân một cách không hài lòng.

Ngô Quân Như vốn đang lau nước mắt, nghe thấy lời này của Khâu Thục Trân, vội vàng ngẩng đầu lên, giải thích với cô: "A Trân, cậu thật sự hiểu lầm rồi, tôi và đạo diễn Trần chỉ là bạn bè bình thường… Khoảng thời gian trước tôi phát hiện Đỗ Đại Duy lén lút qua lại với người phụ nữ khác, liền cãi nhau với anh ta một trận, sau đó chúng tôi chia tay rồi.

Đạo diễn Trần hôm nay ở phim trường đưa cho tôi một chai nước, sau đó chúng tôi mới quen nhau." "A…" Khâu Thục Trân kinh ngạc

che miệng, có chút ngại ngùng nhìn Trần Kha Tân.

Lâm Hựu Luân nghe Ngô Quân Như nói vì bạn trai cũ lăng nhăng nên mới chia tay, anh có chút chột dạ liếc nhìn Khâu Thục Trân.

Khâu Thục Trân rất rõ mối quan hệ của anh với mấy người phụ nữ khác, nhưng điều đó không có nghĩa là Khâu Thục Trân thật sự có thể chấp nhận.

May mà Khâu Thục Trân không nghĩ nhiều về phương diện này, chỉ ở bên cạnh không ngừng an ủi Ngô Quân Như. "Được rồi, em không sao rồi." Ngô Quân Như vừa lau khô nước mắt vừa ngẩng đầu lên, cố nặn ra một nụ cười, "Anh Lâm, xin lỗi nhé, đã làm phiền tâm trạng ăn uống của anh." Lâm Hựu Luân cười khổ lắc đầu, lại đưa mắt ra hiệu cho Khâu Thục Trân, ý bảo cô khuyên Ngô Quân Như thêm vài câu. "Đúng rồi, cô Ngô gần đây có rảnh không?" Tâm trạng của Ngô Quân Như vẫn còn chìm đắm trong chuyện ban nãy, không thể phản ứng ngay lập tức, trả lời cũng rất qua loa: "Cũng được ạ, dù sao ngày nào cũng có vai để diễn." Trần Kha Tân thì đã nhận ra dụng ý của Lâm Hựu Luân, ở bên cạnh ra sức nháy mắt với Ngô Quân Như, tiếc là Ngô Quân Như không hề nhìn thấy. "Tôi có một bộ phim, hiện tại còn thiếu một vai, nếu cô Ngô có hứng thú, có thể đến thử vai." "A…" Ngô Quân Như quả thực không dám tin vào tai mình, quay đầu nhìn Khâu Thục Trân với vẻ mặt mờ mịt, nói: "A Trân, cậu véo tớ một cái xem tớ có đang nằm mơ không?" Khâu Thục Trân cũng hoàn toàn không có chuẩn bị gì, cô trước tiên nhìn Lâm Hựu Luân một cái, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định từ ánh mắt của anh, lúc này mới vỗ vỗ tay Ngô Quân Như, nói: "Là thật đó, anh ấy gần đây đang chuẩn bị đầu tư một bộ phim mới, trên báo cũng đã đăng rồi." "Nhưng mà…" Ngô Quân Như không biết phải giải thích thế nào, vốn dĩ cô định giúp Trần Kha Tân tranh thủ vai trò đạo diễn của bộ phim này, bây giờ lại biến thành cô được mời đóng phim, mọi chuyện bỗng chốc

rối tung cả lên. "Đây là chuyện tốt, cậu còn do dự gì nữa?" Trần Kha Tân nhân cơ hội gắp thức ăn cho Ngô Quân Như, nháy mắt với cô.

Trần Kha Tân biết cuộc sống hiện tại của Ngô Quân Như ở Vô Tuyến không mấy suôn sẻ.

Ban đầu, cô cùng với Tằng Hoa Thiên, Lưu Gia Linh, Lam Khiết Anh đều là những hoa đán được Vô Tuyến chuẩn bị lăng xê, nhưng tiếc là vì vấn đề ngoại hình, Ngô Quân Như đóng mấy bộ phim đều không thể nổi lên, thái độ của Vô Tuyến đối với cô cũng thay đổi đột ngột.

Bây giờ họ chỉ sắp xếp cho cô những vai diễn không quan trọng, thậm chí chính Ngô Quân Như cũng cảm thấy, tiếp tục ở lại Vô Tuyến rất vô vị, căn bản không có cách nào để vươn lên.

Bất kể lần này Lâm Hựu Luân mời Ngô Quân Như đóng vai gì, đối với cô mà nói, đây là một cơ hội vô cùng hiếm có, ít nhất cô có thể nhảy ra khỏi lĩnh vực truyền hình, tìm kiếm sự phát triển lớn hơn trong lĩnh vực điện ảnh. "Tôi rối quá…" Ngô Quân Như hai tay nắm chặt vào nhau, "Anh Lâm có thể cho tôi chút thời gian suy nghĩ không?" Trần Kha Tân ở bên cạnh tỏ vẻ như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vẻ mặt đó như muốn nói, cơ hội tốt như vậy, cô còn có gì phải suy nghĩ? "Không sao, hai ngày nữa tôi sẽ cho người mang kịch bản của vai diễn đến cho cô, cô tìm hiểu vai diễn này trước, sau đó hãy trả lời tôi." Lâm Hựu Luân mời Ngô Quân Như đóng vai bà đồng trong 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》.

Trong phim gốc, đây là một vai diễn xuất thần nhập hóa — Whoopi Goldberg có ngoại hình kỳ lạ đã diễn một nhân vật có lòng tốt nhưng cũng hẹp hòi một cách sống động, từng cử chỉ, ánh mắt đều thể hiện kỹ năng diễn xuất tinh xảo của bà.

Giữa sự hài hước, dí dỏm, bà đã khéo léo lồng ghép hài kịch vào bi

kịch, trở thành một nét màu ấm áp hiếm có trong bộ phim tình cảm bi kịch này.

Vai diễn bà đồng của Whoopi Goldberg là không thể thiếu trong《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》, mà phong cách biểu diễn của Ngô Quân Như lại rất giống với Whoopi Goldberg, nên Lâm Hựu Luân mới quyết định mời cô đóng vai này.

Chương 399

—— Sau bữa cơm, Trần Kha Tân phụ trách đưa Ngô Quân Như về nhà.

Đi trên đường, Ngô Quân Như không nhịn được hỏi: "Anh nói xem anh Lâm rốt cuộc có ý gì?" "Cho dù cô không tin vào thực lực của mình, cũng không nên nghi ngờ cả mắt nhìn của anh Lâm chứ?" Trần Kha Tân đẩy gọng kính, nhìn Ngô Quân Như, nghiêm túc nói: "Chắc chắn trên người cô có một đặc điểm nào đó, phù hợp với yêu cầu của vai diễn kia, nếu không anh Lâm sẽ không mở lời đâu." Ngô Quân Như do dự một lát, nhỏ giọng nói: "Anh ấy mời tôi đóng phim, có phải là vì A Trân không?" "Có thể có một chút quan hệ, nhưng tuyệt đối không phải nguyên nhân chính." Trần Kha Tân rất chắc chắn nói.

Ngô Quân Như nghe xong gật gật đầu, đi về phía trước vài bước, đột nhiên dừng lại: "Ây da, suýt nữa thì quên, anh và anh Lâm nói chuyện thế nào rồi?" Trần Kha Tân ngẩn ra, "Nói chuyện gì thế nào?" Ngô Quân Như tức đến dậm chân, "Chính là chuyện anh muốn làm đạo diễn bộ phim này đó, anh không nói với anh Lâm à?" "Chuyện này… không tiện để tôi trực tiếp mở lời chứ?" Vẻ mặt Trần Kha Tân u ám đi.

Trên bàn ăn, anh cũng đã thử lái câu chuyện sang hướng này, nhưng Lâm Hựu Luân không có ý muốn nói sâu, cuối cùng anh đành phải thôi. "Cơ hội tốt như vậy mà anh cũng không nói!" Ngô Quân Như trừng mắt nhìn Trần Kha Tân. "Hôm nay cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, ít nhất tôi đã nói cho anh Lâm biết về quan niệm điện ảnh của mình, có thể thấy anh ấy vẫn rất ủng hộ suy nghĩ của tôi." Trần Kha Tân cười khổ nhún vai, "Hơn nữa không phải cô cũng vì thế mà có được một vai diễn sao?

Thế nào cũng không lỗ mà." Ngô Quân Như liếc Trần Kha Tân một cái, "Làm ơn đi, tôi là tôi, anh là anh có được không?" "Có lẽ là thời cơ chưa đến thôi." Trần Kha Tân uể oải thở dài một hơi.

Ngô Quân Như quay lại an ủi Trần Kha Tân: "Đừng tiêu cực như vậy có được không, còn nhớ câu nói đầu tiên tôi nói với anh không?" "Câu nói tôi là người pha trà ấy à?" Trần Kha Tân cười hỏi.

Ngô Quân Như cổ vũ Trần Kha Tân: "Có lẽ anh sẽ cảm thấy rất buồn cười, nhưng tôi là nghiêm túc đấy.

Tôi tin chỉ cần cho anh một cơ hội, anh nhất định sẽ làm được." "Cảm ơn nhé!" Trần Kha Tân ngẩng đầu nhìn bầu trời bị màn đêm bao phủ, trong lòng không khỏi thở dài.

Bỏ lỡ cơ hội lần này, cũng không biết lần sau phải đợi đến bao giờ. —— "Em thấy anh có vẻ khá hứng thú với Trần Kha Tân kia, còn tưởng lúc đi anh sẽ cho cậu ta phương thức liên lạc chứ." Ngồi ở ghế sau xe, Khâu Thục Trân tựa đầu vào vai Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vỗ vỗ bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Khâu Thục Trân, "Có phải Ngô Quân Như sau đó lại nói gì với em không?" "Cậu ấy ra sức giải thích mình và Trần Kha Tân không có quan hệ gì, nhưng em cứ cảm thấy đó không phải là lời thật lòng của cậu ấy." Khâu Thục Trân nghiêng đầu, nhìn Lâm Hựu Luân nói.

Lâm Hựu Luân nhớ ra, Trần Kha Tân và Ngô Quân Như đáng lẽ phải mười năm sau mới quen biết, có lẽ là vì mình, nên hai người này mới gặp nhau sớm hơn.

Duyên phận thứ này, thật sự rất khó nói rõ, có một số người, có lẽ thật sự là mệnh trung chú định. "Nếu anh mời Trần Kha Tân làm đạo diễn cho bộ phim mới kia, sau đó cậu ta thật sự đến với Ngô Quân Như, em thấy họ có nên cảm ơn chúng ta không?" "A…" Khâu Thục Trân ngồi thẳng người dậy, kinh ngạc nhìn Lâm Hựu Luân, "Anh nói

thật đấy à?" Lâm Hựu Luân kéo Khâu Thục Trân lại vào lòng mình, hôn lên cổ cô, "Chuyện này em đừng nói ra ngoài vội, đối với Trần Kha Tân này, anh vẫn cần phải xem xét thêm một chút." Khâu Thục Trân vòng tay qua cổ Lâm Hựu Luân, nũng nịu nói: "Vậy tối nay anh không được đi, ở lại với em!" —— Lâm Hựu Luân rời khỏi nhà Khâu Thục Trân, đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Vừa ngồi lên xe, vệ sĩ kiêm trợ lý ở ghế phụ liền quay đầu lại báo cáo với Lâm Hựu Luân: "Tối qua cô Lợi Trí có gọi một cuộc điện thoại, hỏi anh có muốn tham gia cuộc họp hội đồng quản trị vào tuần sau không… Sáng nay cô Vương cũng gọi một cuộc, tôi nói anh đến công ty xử lý một số việc, bên đó liền cúp máy." Lâm Hựu Luân dùng ngón tay day day thái dương, ra sức xoa bóp.

Bên này mới vừa thỏa mãn Khâu Thục Trân, đầu kia lại lạnh nhạt với những người phụ nữ khác, bây giờ anh thật sự có chút phân thân bất lực. "Cậu gọi điện thoại báo cho Lợi Trí, cuộc họp hội đồng quản trị tuần sau tôi vẫn tham gia như thường… Khoan đã, điện thoại này để lát nữa tôi tự gọi, bây giờ đến chỗ cô Vương trước đi.

Đúng rồi, trên đường đi qua tiệm hoa, nhớ nhắc tôi mua một bó hoa!" —— Người giúp việc mới đến, A Lan, đi đến cửa phòng ngủ của Vương Tổ Hiền, nhẹ nhàng gõ cửa. "Cô Vương, anh Lâm đến rồi." Vương Tổ Hiền đang ngồi khoanh chân trên giường, ôm một cái gối hờn dỗi, không quay đầu lại mà nói: "Bảo anh ta đi đi, bây giờ tôi không muốn gặp anh ta!" A Lan định mở miệng, nhưng Lâm Hựu Luân đứng bên cạnh lại xua tay, ra hiệu cho A Lan rời đi trước.

Vương Tổ Hiền chỉ nói lời giận dỗi, vốn tưởng A Lan sẽ khuyên cô vài câu, không ngờ chờ đợi lại là tiếng bước chân rời đi của A Lan.

Cô vội vàng quay đầu lại, định gọi A Lan, không ngờ đập vào mắt lại là một bó hoa hồng đỏ rực. "Ai cần anh tặng hoa cho tôi!" Vương

Tổ Hiền sau khi nhìn rõ người cầm hoa là Lâm Hựu Luân, cố ý giận dỗi quay đầu đi.

Lâm Hựu Luân đặt hoa sang một bên, ngồi xuống mép giường, ôm lấy Vương Tổ Hiền từ phía sau, đầu luồn qua vai cô, nhẹ nhàng hôn lên má cô một cái. "Ghét!" Vương Tổ Hiền giãy giụa một chút, cuối cùng vẫn để mặc Lâm Hựu Luân ôm cô vào lòng.

Lâm Hựu Luân hít hà hương thơm từ mái tóc của Vương Tổ Hiền, dịu dàng dỗ dành bên tai cô: "Được rồi, đừng giận nữa." Lông mi của Vương Tổ Hiền vừa dài vừa rậm, gần như che khuất đôi mắt long lanh, làn da trắng nõn mịn màng.

Cô ngửa đầu tựa vào vai Lâm Hựu Luân, khẽ nói: "Coi như anh còn có lương tâm, biết tìm đến em." Lâm Hựu Luân xoay người Vương Tổ Hiền lại, hai tay nâng mặt cô lên, cúi người xuống hôn.

Vương Tổ Hiền nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy toàn thân như lửa cháy, may mà lý trí vẫn chưa hoàn toàn mất đi, khi một tay của Lâm Hựu Luân luồn vào áo sơ mi của cô, mắt cô đột nhiên mở ra. "A Lan mà lên thì làm sao?" Lâm Hựu Luân ôm lấy vòng eo thon gọn của Vương Tổ Hiền, nhẹ nhàng nói bên tai cô: "A Lan rất hiểu chuyện, biết chúng ta có việc rất quan trọng phải làm…" "Đừng…" Vương Tổ Hiền miệng thì nói vậy, nhưng cơ thể lại mềm nhũn không còn chút sức lực, mặc cho Lâm Hựu Luân bế ngang cô lên, đặt xuống giường, cởi áo sơ mi, quần ngắn của cô ra.

Vương Tổ Hiền vội vàng kéo chăn che thân thể, nhưng tay của Lâm Hựu Luân lại luồn vào từ phía khác.

Tiếng kêu kinh ngạc của Vương Tổ Hiền nhanh chóng biến thành tiếng rên rỉ vụn vặt, hai tay bị Lâm Hựu Luân giữ chặt, chỉ có thể cố gắng kiềm chế không để tiếng rên phát ra từ miệng.

Lâm Hựu Luân sau khi xuống lầu, vừa dặn dò A Lan đi pha cà phê,

vừa tìm một tờ báo dưới bàn trà trong phòng khách, ngồi xuống sofa đọc.

Vương Tổ Hiền ở trên lầu "lề mề" hơn nửa tiếng đồng hồ mới xuống, lúc này cà phê của Lâm Hựu Luân đã sắp uống hết một nửa.

Vương Tổ Hiền vừa tắm xong, trên người mang theo một mùi hương thanh mát dịu nhẹ, ngồi sát bên cạnh Lâm Hựu Luân, tò mò nhìn vào tờ báo trên tay anh. "Có tin tức gì mới không?" "Toàn là mấy chuyện đó thôi…" Lâm Hựu Luân gấp báo lại, quay đầu nhìn Vương Tổ Hiền, "Đúng rồi, hôm nay em tìm anh có chuyện gì không?" "Một thời gian nữa em phải về Đài Loan một chuyến," Vương Tổ Hiền cắn cắn môi, "Là tham gia lễ trao giải Kim Mã, đến lúc đó anh có thể đi cùng em không?" Giải Kim Tượng Hong Kong và giải Kim Mã Đài Loan tuy không có quan hệ cạnh tranh trực tiếp, nhưng suốt những năm 80, khu vực Đông, Nam Á đều là thiên hạ của phim Hong Kong, phim Hong Kong tự nhiên trở thành khách quen tại giải Kim Mã.

Vì sự lớn mạnh của phim Hong Kong, giải Kim Tượng lúc này có sức ảnh hưởng lớn hơn giải Kim Mã.

Mà Lâm Hựu Luân với tư cách là chủ tịch giải Kim Tượng, nếu trong tình huống không nhận được lời mời chính thức từ giải Kim Mã, mà đi cùng Vương Tổ Hiền tham gia giải Kim Mã, rất dễ để lại ấn tượng rằng giải Kim Tượng đang nhún nhường trước giải Kim Mã.

Vương Tổ Hiền tuy thỉnh thoảng sẽ làm nũng trước mặt Lâm Hựu Luân, nhưng về đại thể cô vẫn rất hiểu chuyện, nên lần này mới do dự và cẩn thận như vậy.

Lâm Hựu Luân khẽ cười, "Anh nghe Từ Khắc nói, lần này em dựa vào 《Thiến Nữ U Hồn》 khả năng đoạt giải rất lớn.

Chuyện quan trọng như vậy, sao anh có thể vắng mặt được chứ?"

"Nhưng mà… như vậy thật sự được không?" Vương Tổ Hiền có chút lo lắng hỏi. "Từ khi anh làm chủ tịch giải Kim Tượng, bên giải Kim Mã mỗi năm đều gửi lời mời cho anh, chỉ là trước đây đều bị anh từ chối… Lần này anh đi, cũng coi như có lý do chính đáng." Lâm Hựu Luân giải thích.

Vương Tổ Hiền vui vẻ hôn lên má Lâm Hựu Luân một cái, cô biết Lâm Hựu Luân làm vậy đều là vì mình, trong lòng vô cùng cảm động.

Nếu Lâm Hựu Luân biết suy nghĩ trong lòng Vương Tổ Hiền lúc này, có lẽ sẽ có chút không được tự nhiên, vì lần này anh đồng ý lời mời của giải Kim Mã, không phải hoàn toàn vì Vương Tổ Hiền, mà còn có một số mục đích khác.

Giải Kim Tượng lúc mới thành lập, mục đích chỉ là để tổng kết những tác phẩm ưu tú của điện ảnh Hong Kong trong năm đó, nên giải Kim Tượng từ khi ra đời, đã bị đóng một dấu ấn bản địa nghiêm trọng.

Quy tắc chỉ cho phép phim sản xuất tại Hong Kong được đề cử, trong thời đại phim Hong Kong thịnh vượng, tạm thời còn chưa thấy có vấn đề gì, nhưng một khi phim Hong Kong mất đi vị thế mạnh mẽ hiện tại, giải Kim Tượng rất dễ trở thành một sân chơi tự mua vui của những người làm điện ảnh Hong Kong.

Nếu lịch sử không thay đổi trong tay Lâm Hựu Luân, giải Kim Tượng Hong Kong sau hơn ba mươi năm, cùng với sự suy tàn của phim Hong Kong, sẽ trở nên ngày càng nhạt nhẽo, khó có thể tái hiện vinh quang xưa.

So sánh với đó, giải Kim Mã Đài Loan đã chọn một con đường sáng suốt hơn.

Tác phẩm dự thi của họ không chỉ giới hạn ở tác phẩm bản địa Đài Loan, mà bao gồm cả các tác phẩm điện ảnh của Hong Kong, Đại

Lục, đều có thể tham gia và đoạt giải.

Giải Kim Tượng suy tàn cùng với phim Hong Kong, còn giải Kim Mã lại vẫn luôn có thể duy trì được vị thế, nguyên do trong đó, không thể không khiến người ta suy ngẫm sâu sắc.

Lâm Hựu Luân xuất hiện tại lễ trao giải Kim Mã với tư cách chủ tịch giải Kim Tượng, thực ra cũng là để phát đi một tín hiệu ra bên ngoài, rằng giải Kim Mã ở một số phương diện, thực sự đáng để giải Kim Tượng học hỏi. —— "Tôi không đồng ý!" Sau khi Lâm Hựu Luân nói xong suy nghĩ của mình về việc cải cách giải Kim Tượng, trong phòng họp đột ngột vang lên một giọng nói.

Lúc này trong phòng họp có các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn《Minh Báo》, ba vị chủ biên và phó chủ biên của《Điện Ảnh Song Chu San》, cùng với đại diện của ủy ban bình chọn giải Kim Tượng.

Mọi người đồng loạt nhìn sang, phát hiện người đầu tiên đứng ra phản đối là chủ biên của《Điện Ảnh Song Chu San》, Trần Bách Sâm.

Sắc mặt Lâm Hựu Luân không tỏ ra vui hay giận, tổng biên tập《Minh Báo》Đổng Thiên Lý và chủ tịch luân phiên của ủy ban bình chọn giải Kim Tượng Lý Hàn Tường ngồi hai bên trái phải anh liếc nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Tính cách cố chấp của Trần Bách Sâm đã nổi tiếng, thấy anh ta trực tiếp đối đầu với Lâm Hựu Luân như vậy, những người có mặt đều lo lắng thay cho anh ta. "Bách Sâm, cậu ngồi xuống trước đi, có ý kiến gì có thể từ từ nói, đừng nóng vội như vậy." Đổng Thiên Lý là một người kỳ cựu trong ngành báo chí, khá là tán thưởng tính cách của Trần Bách Sâm, nói vậy cũng có ý bảo vệ anh ta. "Anh Lâm, nếu giải Kim Tượng chấp nhận các bộ phim ngoài Hong Kong tham gia, vậy giải Kim Tượng còn là giải Kim Tượng nữa không?" Trần Bách

Sâm không nghe theo lời khuyên của Đổng Thiên Lý, mà hỏi một câu đanh thép.

Chương 400

Không khí trong phòng họp đột nhiên căng thẳng. 《Điện Ảnh Song Chu San》 là đơn vị sáng lập giải Kim Tượng là đúng, nhưng 《Điện Ảnh Song Chu San》 hiện tại đã bị 《Minh Báo》 mua lại toàn bộ, và quyền chủ đạo thực tế của giải Kim Tượng cũng sớm không còn nằm trong tay ban biên tập 《Điện Ảnh Song Chu San》 nữa.

Nói cách khác, nếu Lâm Hựu Luân nổi giận sa thải Trần Bách Sâm, cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến 《Điện Ảnh Song Chu San》 và giải Kim Tượng.

Đương nhiên, ở một góc độ khác, bản thân Trần Bách Sâm cũng rất rõ tình hình này, anh ta vẫn chọn cách trực tiếp đưa ra ý kiến của mình với Lâm Hựu Luân, sự kiên trì và dũng khí này không phải ai cũng có được. "Lý do." Sau một hồi im lặng, Lâm Hựu Luân chậm rãi thốt ra hai từ này.

Những người quen biết anh đều rõ, lúc này trong lòng anh tuyệt đối đang nén một cục tức.

Trong bài phát biểu ban nãy, anh đã nói rất rõ ràng, việc cải cách giải Kim Tượng là vì sự phát triển lâu dài, người khác đều không có ý kiến, duy chỉ có Trần Bách Sâm nhảy ra phản đối, đổi lại là ai cũng sẽ có chút bực mình.

Cho Trần Bách Sâm cơ hội giải thích, đã là giới hạn kiên nhẫn lớn nhất của Lâm Hựu Luân rồi.

Đổng Thiên Lý không ngừng ra hiệu bằng mắt cho Trần Bách Sâm, hy vọng anh ta tiếp theo không nên cố gắng thách thức sự kiên nhẫn của Lâm Hựu Luân nữa, nếu không người chịu thiệt cuối cùng

chắc chắn là anh ta. "Anh Lâm, tôi biết việc cải cách này của anh, hoàn toàn là xuất phát từ tâm công, cũng là xem xét đến sự phát triển lâu dài của giải Kim Tượng.

Nhưng anh có từng nghĩ, giải Kim Tượng sinh ra là vì điện ảnh Hong Kong, nếu điện ảnh Hong Kong thật sự có một ngày như anh nói, không còn được nữa, suy tàn rồi, thì giải Kim Tượng trên thực tế cũng không còn ý nghĩa để tiếp tục tồn tại." Lời này của Trần Bách Sâm, khiến không ít người thầm gật đầu, ngay cả Lâm Hựu Luân, vẻ mặt cũng không còn âm trầm như trước nữa. "Tôi biết anh Lâm có kỳ vọng cao hơn đối với giải Kim Tượng, có lẽ anh hy vọng giải Kim Tượng có thể trở thành một sự kiện điện ảnh có sức ảnh hưởng như Oscar, ba liên hoan phim lớn của châu Âu.

Giả sử có một ngày giải Kim Tượng thật sự biến thành như anh kỳ vọng, nhưng điện ảnh Hong Kong lại không còn vinh quang như hiện tại, người đứng trên bục nhận giải thậm chí còn không nói được tiếng Quảng Đông đơn giản, với tư cách là người Hong Kong, nhìn thấy cảnh này e rằng sẽ rất đau lòng!" Trần Bách Sâm dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Nhìn từ một góc độ khác, nếu sau này điện ảnh Hong Kong thật sự suy tàn, ít nhất vẫn còn có sân khấu giải Kim Tượng này để có thể mang lại cho những người làm điện ảnh Hong Kong một chút động viên ấm lòng.

Cho dù bị người khác nói là tự mua vui, đây cũng nên là sự kiên trì cuối cùng của những người làm điện ảnh Hong Kong chúng ta!" Những lời này của Trần Bách Sâm nói ra đanh thép, bi tráng và quyết liệt.

Nếu không phải vì có mặt Lâm Hựu Luân, có lẽ không ít người trong phòng họp đã vỗ tay cho Trần Bách Sâm.

Lâm Hựu Luân không bày tỏ thái độ ngay tại chỗ, nhưng có thể

thấy lời nói của Trần Bách Sâm đã tác động rất lớn đến anh.

Sau khi tuyên bố tan họp, anh đã giữ Đổng Thiên Lý và Lý Hàn Tường ở lại một mình. "Nếu anh Lâm muốn nghe lời thật, thì tôi nói thẳng.

Ban đầu tôi thấy ý tưởng cải cách của anh Lâm quả thực không tồi, nhưng sau khi nghe xong lời của Trần Bách Sâm, tôi lại thấy anh ta nói rất có lý.

Giải Kim Tượng và điện ảnh Hong Kong vốn dĩ là vinh nhục có nhau, nếu điện ảnh Hong Kong tiêu rồi, giải Kim Tượng có tổ chức tốt đến đâu, có sức ảnh hưởng đến đâu thì có ích gì?" Lý Hàn Tường thẳng tính, trong lòng nghĩ gì đều nói thẳng ra. "Lời của đạo diễn Lý không sai, nhưng tất cả phán đoán của chúng ta đều là bi quan dựa trên tình trạng điện ảnh Hong Kong tương lai có thể rơi vào giai đoạn khó khăn.

Nếu điện ảnh Hong Kong có thể vẫn luôn duy trì được thế mạnh như hiện tại, vậy thì việc mở cửa cho các bộ phim từ khu vực bên ngoài được đề cử, bất kể là đối với bản thân giải Kim Tượng, hay sự phát triển của điện ảnh Hong Kong, đều rất có lợi.

Khi các bộ phim ưu tú từ bên ngoài vào, ít nhất có thể giúp chúng ta giữ được một cái đầu tỉnh táo, chứ không phải ếch ngồi đáy giếng, bế quan tỏa cảng." Quan điểm của Đổng Thiên Lý lại hoàn toàn trái ngược với Lý Hàn Tường.

Lý Hàn Tường nhìn Lâm Hựu Luân, "Chẳng lẽ không có một giải pháp nào vẹn cả đôi đường sao?" —— "Anh nói xem em mặc bộ này đi tham gia lễ trao giải thế nào?" Vương Tổ Hiền mặc một chiếc váy dạ hội hở lưng màu tím, đứng trước gương, nhất quyết kéo Lâm Hựu Luân cho cô ý kiến tham khảo. "Đẹp lắm." Lâm Hựu Luân đáp qua loa một câu, tâm tư lại không đặt ở đây. "Nhưng mà mặc như vậy ra

ngoài có hở hang quá không, dù sao bên Đài Loan cũng không cởi mở như Hong Kong…" Vương Tổ Hiền nói với mình trong gương vài câu, sau đó phát hiện Lâm Hựu Luân hoàn toàn không có phản ứng.

Vương Tổ Hiền quay người lại, trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân, chất vấn: "Này, anh rốt cuộc có đang nghe em nói không đấy." Lâm Hựu Luân ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Vương Tổ Hiền một cái, sau đó chỉ nói một câu "Cái váy này rất đẹp", rồi không nói thêm gì nữa.

Vương Tổ Hiền tức giận ngồi xuống mép giường, ôm lấy cánh tay Lâm Hựu Luân lắc qua lắc lại, miệng phàn nàn: "Từ lúc xuống máy bay đến giờ, anh cứ lơ em như vậy, anh có ý gì hả?" Lâm Hựu Luân trên đường bay đến Đài Loan, vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề mà Lý Hàn Tường hỏi anh, nhưng bây giờ, anh không thể không gác lại tâm sự, dỗ cho Vương Tổ Hiền vui trước đã.

Khó khăn lắm mới dỗ được Vương Tổ Hiền, lúc này quầy lễ tân khách sạn lại gọi điện thoại lên phòng, nói rằng ban tổ chức giải Kim Mã đã cử đại biểu đến, muốn gặp mặt Lâm Hựu Luân.

Đã đến đây rồi, cuộc gặp mặt mang tính xã giao này không tiện từ chối.

Vương Tổ Hiền muốn ở lại phòng tiếp tục thử váy, Lâm Hựu Luân đành phải một mình xuống gặp vị đại biểu đó.

Khang Tuấn Kiệt có hai má hơi hóp, sống mũi thẳng, lông mày không rậm không nhạt, ở giữa là một cặp kính gọng vàng hình bầu dục, mang phong thái của một thanh niên lịch lãm.

Khi bắt tay, Khang Tuấn Kiệt tự giới thiệu bằng tiếng Quảng Đông, điều này khiến Lâm Hựu Luân khá bất ngờ. "Anh Khang là người Hong Kong à?" "Tôi sinh ra ở Hong Kong hồi nhỏ, sau đó theo gia đình di cư đến Đài Loan, có lẽ cũng được coi là một nửa người

Hong Kong." Khang Tuấn Kiệt mỉm cười nói.

Lâm Hựu Luân gật đầu rồi làm một động tác mời.

Sau khi ngồi xuống, anh hỏi thẳng: "Anh Khang đến đây lần này là có chuyện gì sao?" "Nghe nói anh Lâm đang ở khách sạn này, ban tổ chức giải Kim Mã đặc biệt cử tôi qua xem anh Lâm có cần gì khác không." Lâm Hựu Luân lắc đầu, sau khi ý tưởng cải cách giải Kim Tượng bị gác lại, mục đích anh đến Đài Loan lần này hoàn toàn là để đi cùng Vương Tổ Hiền tham dự lễ trao giải, nên cũng không có ý định tiếp xúc sâu với ban tổ chức giải Kim Mã. "Lần này tôi đến Đài Loan chủ yếu là vì lý do cá nhân, nên anh Khang chỉ cần thay tôi gửi lời cảm ơn đến chủ tịch và các thành viên của ban tổ chức giải Kim Mã vì đã quan tâm, những chuyện khác thì không cần làm phiền đâu." Vẻ thất vọng thoáng qua trong mắt Khang Tuấn Kiệt, anh ta đẩy gọng kính rồi cười nói: "Nếu đã vậy thì tôi không làm phiền nữa...

Cá nhân tôi rất ngưỡng mộ anh Lâm, hy vọng có cơ hội được trao đổi với anh Lâm một phen." Khang Tuấn Kiệt đã đứng dậy, nhưng Lâm Hựu Luân lại không có ý định đứng lên tiễn khách. "Không biết anh Khang muốn trao đổi với tôi về điều gì?" Lâm Hựu Luân nhìn Khang Tuấn Kiệt từ trên xuống dưới với ánh mắt đầy vẻ hứng thú. "Sự thành công của giải Kim Tượng trong hai năm qua đã mang lại nhiều cảm hứng cho giải Kim Mã, tuy nhiên giải Kim Tượng hiện đang tồn tại một khuyết điểm rất lớn." Lời này của Khang Tuấn Kiệt vừa thốt ra, Lâm Hựu Luân hơi nhíu mày, bởi vì câu nói này đã chạm đúng vào khúc mắc trong lòng anh suốt thời gian qua.

Khang Tuấn Kiệt thấy vẻ mặt Lâm Hựu Luân lộ ra sự hứng thú thì lại ngồi xuống ghế, nói tiếp: "Điện ảnh Hong Kong những năm gần đây đã tạo dựng được sức ảnh hưởng to lớn trên trường quốc tế, nhưng giải Kim Tượng lại tự bó buộc mình, từ chối những bộ phim xuất sắc của các khu vực khác.

Tôi thấy đây là một sai lầm rất lớn." "Giải Kim Tượng ra đời vì điện ảnh Hong Kong, chỉ bình chọn phim Hong Kong, tôi thấy điều đó rất bình thường." Lâm Hựu Luân nói mà không để lộ cảm xúc. "Thử nghĩ xem, nếu giải Kim Tượng có thể nới lỏng hạn chế tham dự, với sức ảnh hưởng của phim Hong Kong ở khu vực châu Á hiện nay, hoàn toàn có thể đưa giải Kim Tượng lên tầm giải thưởng điện ảnh hàng đầu châu Á.

Nói nhỏ thì có thể mở rộng sức ảnh hưởng của chính giải Kim Tượng; còn nói lớn thì sức ảnh hưởng của điện ảnh Hong Kong ở các khu vực hải ngoại sẽ nhờ hành động này mà được nâng lên một tầm cao mới." Lâm Hựu Luân không ngắt lời mà lộ ra vẻ suy tư.

Khang Tuấn Kiệt biết những lời này của mình đã lay động đối phương, anh ta lại nói tiếp: "Theo tôi thấy, việc mở rộng sức ảnh hưởng của điện ảnh Hong Kong ở các khu vực hải ngoại hiện nay vẫn còn ở một tầng rất thấp, chỉ dựa vào kỹ thuật sản xuất tinh xảo để chiếm lĩnh thị trường.

Phương pháp này ở giai đoạn đầu là không thể thiếu, nhưng cứ mãi như vậy thì rõ ràng không phải là kế hoạch lâu dài.

Các quốc gia như Nhật Bản, Hàn Quốc bản thân họ đã có nền tảng công nghiệp điện ảnh khá tốt, chẳng lẽ những nhà làm phim bản địa của Nhật, Hàn lại cam tâm nhìn điện ảnh Hong Kong chiếm lĩnh thị trường nước họ mãi sao?

Đà phát triển hiện tại của điện ảnh Hong Kong có thể duy trì được bao lâu, có bị các nước như Nhật, Hàn đuổi kịp hay không, những vấn đề này đều không chắc chắn.

Hơn nữa, điện ảnh Hong Kong có một khuyết điểm chí mạng là thị trường bản địa quá nhỏ, phụ thuộc rất lớn vào thị trường bên ngoài.

Càng về sau, khuyết điểm này sẽ càng lộ rõ, nếu không tính toán sớm, tương lai của điện ảnh Hong Kong thật sự rất đáng lo ngại..." Lâm Hựu Luân giơ tay ra hiệu ngắt lời: "Những vấn đề anh Khang nói tôi đều đồng tình, nhưng việc này có liên quan gì đến giải Kim Tượng sao?" "Việc giải Kim Tượng mở cửa cho các bộ phim bên ngoài tham gia bình chọn chính là một mắt xích quan trọng trong việc nâng cao sức ảnh hưởng của điện ảnh Hong Kong ở nước ngoài mà tôi đã nói.

Tôi nghĩ, nếu có thể khiến các nhà làm phim ở các khu vực khác đều lấy việc đoạt giải Kim Tượng làm vinh dự, thì điều đó tuyệt đối quan trọng hơn việc phim Hong Kong lập thêm nhiều kỷ lục phòng vé ở thị trường hải ngoại.

Bởi vì cái sau chỉ là chiếm lĩnh thị trường của đối phương một cách thô thiển, còn cái trước thì có thể ảnh hưởng sâu sắc đến quan niệm sản xuất phim của họ.

Chỉ khi giải Kim Tượng xác lập được vị thế là ngọn cờ đầu của điện ảnh châu Á, tôi mới cho rằng sự mở rộng ra bên ngoài của phim Hong Kong ở thị trường châu Á mới được coi là thành công." Những vấn đề Khang Tuấn Kiệt nói ra, thực ra Lâm Hựu Luân đã bắt đầu suy nghĩ từ rất lâu trước đây, nhưng việc thực hiện cụ thể lại gặp rất nhiều khó khăn, trực tiếp nhất là rất nhiều người trong ban tổ chức giải Kim Tượng không tán thành cuộc cải cách này.

Lâm Hựu Luân có thể bất chấp những tiếng nói phản đối này, mạnh mẽ thúc đẩy cải cách giải Kim Tượng, nhưng làm vậy sẽ khiến anh mất đi sự ủng hộ của một bộ phận lớn.

Khang Tuấn Kiệt rất thông minh, Lâm Hựu Luân chỉ hơi hé lộ một chút thông tin trong lời nói, anh ta đã đoán được Lâm Hựu Luân rất có thể đã gặp khó khăn trong vấn đề này. "Tôi nghe nói Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong đang chuẩn bị chuyển từ việc do chính quyền tổ

chức sang hình thức hợp tác giữa chính quyền và các đoàn thể dân gian.

Nếu việc cải cách giải Kim Tượng gặp quá nhiều trở ngại, có lẽ anh Lâm có thể thay đổi tư duy." Lời nói của Khang Tuấn Kiệt như một tia chớp, tức thì soi sáng tầm nhìn tư duy của Lâm Hựu Luân.

Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong do Cục Đô thị Hong Kong tổ chức đã tồn tại từ năm 1977, chỉ là giới điện ảnh Hong Kong vẫn luôn không mấy nhiệt tình tham gia, lại thêm sự trỗi dậy của giải Kim Tượng, nên những năm qua nó vẫn ở một vị thế lửng lơ.

Chương 401

Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong vào năm 1978 đã được Hiệp hội các nhà sản xuất phim quốc tế công nhận và ủng hộ, đây là một ưu thế mà ngay cả giải Kim Tượng cũng không có.

Để tạo ra một sự kiện điện ảnh có tầm ảnh hưởng quốc tế tại Hong Kong, Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong rõ ràng là phù hợp hơn giải Kim Tượng.

Lâm Hựu Luân trước đây vẫn luôn bị mắc kẹt trong lối mòn tư duy phải cải tạo giải Kim Tượng, đúng là người trong cuộc thì u mê, nên có những vấn đề ngược lại không nhìn rõ bằng người ngoài cuộc như Khang Tuấn Kiệt.

Mà Khang Tuấn Kiệt này cũng không đơn giản, anh ta trước đó cứ luôn thao thao bất tuyệt về giải Kim Tượng trước mặt Lâm Hựu Luân, nhưng cuối cùng lại chuyển chủ đề một cách nhẹ nhàng sang Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong.

Trừ phi ngay từ đầu anh ta đã biết Lâm Hựu Luân gặp phải trở ngại không nhỏ trong vấn đề cải cách giải Kim Tượng, nếu không thì chỉ có một cách giải thích hợp lý – Khang Tuấn Kiệt ngay từ đầu đã nhắm vào Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, bàn về giải Kim Tượng chẳng qua chỉ là để khơi gợi sự hứng thú của Lâm Hựu Luân, từ đó dẫn dắt đến chủ đề thực sự.

Ngay lúc này, Lâm Hựu Luân đã nảy sinh nghi ngờ nghiêm trọng về thân phận của Khang Tuấn Kiệt. "Anh Lâm đoán không sai, tôi không phải là đại diện của ban tổ chức giải Kim Mã." Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của Lâm Hựu Luân, Khang Tuấn Kiệt không tiếp tục che giấu nữa: "Rất xin lỗi vì vừa rồi đã không nói rõ sự thật với

anh Lâm, nhưng nếu không làm vậy, có lẽ anh Lâm cũng không có hứng thú nghe tôi nói nhiều như thế, thậm chí có thể còn không có cả cuộc gặp mặt này." "Anh Khang trước đây từng làm việc ở ban tổ chức giải Kim Mã?" Lâm Hựu Luân ngả người ra sau, đổi sang một tư thế ngồi thoải mái hơn.

Khang Tuấn Kiệt hơi sững người, "Anh Lâm làm sao biết?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Tôi đoán." Lâm Hựu Luân không hề nói dối, anh đúng là đoán, nhưng sự suy đoán này có cơ sở.

Khang Tuấn Kiệt rất am hiểu phong cách làm việc của ban tổ chức giải Kim Mã, lại có thể lấy được thông tin về khách sạn anh đang ở, khả năng lớn nhất là anh ta từng làm việc trong ban tổ chức giải Kim Mã, thậm chí có thể từng giữ chức vụ quan trọng. "Anh Lâm đoán không sai, trước đây tôi đúng là từng làm việc trong ban tổ chức giải Kim Mã, chủ yếu phụ trách mảng tuyển chọn và vận hành thị trường hải ngoại.

Do có bất đồng quan điểm với ban chấp hành và một bộ phận giám khảo, nên nửa năm trước, tôi đã chọn rời đi." "Thực ra tôi còn hứng thú hơn, rốt cuộc là bất đồng quan điểm như thế nào mà khiến anh Khang chọn rời khỏi ban tổ chức giải Kim Mã?" Lâm Hựu Luân tò mò hỏi. "Ngành công nghiệp điện ảnh Đài Loan vốn đã rất lạc hậu, giải Kim Mã lại thích khuyến khích những tác phẩm điện ảnh có màu sắc nghệ thuật đậm nét, dẫn đến việc bình chọn giải thưởng hoàn toàn bị nghệ thuật hóa và trừu tượng hóa, không có tác dụng gì trong việc cổ vũ sự phát triển của điện ảnh thương mại Đài Loan.

Giải Kim Mã của Đài Loan tuy cởi mở hơn giải Kim Tượng của Hong Kong, nhưng về mặt thực tế thì lại thua xa giải Kim Tượng.

Mà tôi cho rằng, một liên hoan phim thành công thì vừa phải coi trọng sự biểu đạt nghệ thuật của điện ảnh, đồng thời cũng phải quan

tâm đến việc khai thác giá trị thương mại của nó." "Vậy nên anh định áp dụng bộ quan điểm này của mình vào việc vận hành Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong?" "Tiền đề là tôi phải nhận được sự ủng hộ của anh Lâm, nếu không thì tất cả chỉ là nói suông." Lâm Hựu Luân gõ ngón tay theo nhịp lên tay vịn ghế, suy nghĩ một lúc rồi ngẩng đầu nhìn Khang Tuấn Kiệt: "Ngày mai sau lễ trao giải tôi sẽ về Hong Kong, trước lúc đó, tôi hy vọng được xem bản báo cáo khả thi về việc vận hành Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong của anh, có vấn đề gì không?" Khang Tuấn Kiệt cố nén sự kích động trong lòng, gật mạnh đầu. —— Khang Tuấn Kiệt vừa đi khỏi, Vương Tổ Hiền đã dẫn một người đàn ông trung niên thấp lùn, mập mạp vội vã chạy đến quán cà phê của khách sạn. "Ở bên kia!" Vương Tổ Hiền mắt tinh, vừa vào cửa đã nhìn thấy vị trí Lâm Hựu Luân đang ngồi.

Lâm Hựu Luân đang cầm tách cà phê chưa uống hết, chậm rãi thưởng thức, ngẩng đầu lên thì vừa hay thấy Vương Tổ Hiền đang đi về phía mình. "Em thử lễ phục xong rồi à?" Vương Tổ Hiền không trả lời câu hỏi của Lâm Hựu Luân mà lo lắng hỏi lại: "Người hẹn gặp anh đâu rồi?" "Đi rồi." Lâm Hựu Luân thấy vẻ mặt Vương Tổ Hiền không đúng, "Sao vậy?" "Người đó là đồ giả mạo!" Vương Tổ Hiền tức đến mức dậm chân.

Lâm Hựu Luân liếc nhìn người đàn ông trung niên thấp lùn đi cùng Vương Tổ Hiền, gã này vừa lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán vừa giải thích: "Anh Lâm, tôi mới là đại diện do ban tổ chức giải Kim Mã cử đến, người anh vừa gặp tuyệt đối là một kẻ lừa đảo!" Kẻ lừa đảo ư?

Lâm Hựu Luân thầm thấy buồn cười, nhưng miệng chỉ nói rằng mình và "kẻ lừa đảo" đó chỉ nói chuyện một lúc, không hề bị lừa, lúc này Vương Tổ Hiền và người đàn ông trung niên kia mới yên tâm.

Vương Tổ Hiền đề nghị báo cảnh sát nhưng Lâm Hựu Luân không đồng ý.

Người đàn ông trung niên cũng hùa vào, nói rằng chuyện này mà đồn ra ngoài thì dù là đối với Lâm Hựu Luân hay ban tổ chức giải Kim Mã đều không hay, Vương Tổ Hiền lúc này mới thôi.

Người đàn ông trung niên đại diện cho ban tổ chức giải Kim Mã tên là Lương Quang Tiêu, vừa được Lâm Hựu Luân mời ngồi xuống, mông còn chưa ấm chỗ thì lại có ba người nữa bước vào quán cà phê.

Người đi đầu lại là người quen cũ của Lâm Hựu Luân, tổng giám đốc công ty chi nhánh Đài Loan của Thiệu thị, Mã Phương Tung.

Hai người đi sau Mã Phương Tung, một người thân hình trung bình, lồng ngực rất rộng, gương mặt nghiêm nghị, lông mày rậm rạp; đôi mắt và cặp mày chau lại của ông ta trông như vừa mới gặp phải trắc trở và tức giận.

Bên cạnh người này là một người đàn ông cao lớn, mặc áo sơ mi hoa, làn da trên cánh tay ngăm đen, lông mày rõ nét nhưng không rậm, đôi mắt sâu, có chiếc mũi và miệng hơi to.

Giống như những người đã qua tuổi bốn mươi, khóe mắt đã đầy nếp nhăn, và ông ta trông còn có vẻ thâm trầm hơn.

Ba người này vào cửa, dừng lại một lát rồi đi thẳng về phía bàn của Lâm Hựu Luân.

Sau khi nhìn rõ dung mạo của một trong hai người đi sau Mã Phương Tung, vẻ mặt của Lương Quang Tiêu đang ngồi bên cạnh Lâm Hựu Luân đột nhiên trở nên có chút không tự nhiên.

Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền đều đứng dậy, Lương Quang Tiêu cũng đành phải đứng lên theo.

Mã Phương Tung trước tiên chào hỏi Lâm Hựu Luân, sau đó lại mỉm cười gật đầu với Vương Tổ Hiền. "Tiểu Hiền cũng ở đây à?" Mã Phương Tung được coi là người dẫn dắt Vương Tổ Hiền vào làng

giải trí, vì có mối quan hệ này nên khi nói chuyện đùa giỡn với Vương Tổ Hiền cũng ít khi e ngại, "Em về tham dự lễ trao giải Kim Mã phải không?" Nhìn Vương Tổ Hiền trước mặt, Mã Phương Tung đột nhiên có chút cảm khái.

Bốn năm trước, tại triển lãm phim Kim Mã, ông ta đã xem bộ phim đầu tay của Vương Tổ Hiền là 《Đêm nay bên hồ sẽ rất lạnh》, sau đó tiến cử cô cho Phương Dật Hoa khi bà đến Đài Loan.

Không ngờ bốn năm sau, cô bé khiến ông ta kinh ngạc năm nào đã trưởng thành thành một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng khắp hải ngoại.

Người đàn ông có vẻ mặt hơi nghiêm nghị đứng sau Mã Phương Tung lúc này đột nhiên lên tiếng: "Anh Lương, không ngờ chúng ta lại gặp nhau." Lương Quang Tiêu mặt tròn, mắt vốn đã nhỏ, lúc này nheo lại gần như chỉ còn một đường kẻ, "Đúng vậy, tôi cũng không ngờ lại gặp đạo diễn Hầu ở đây." Mắt Lâm Hựu Luân không khỏi nhìn thêm vài lần vào vị "đạo diễn Hầu" kia.

Đạo diễn họ Hầu ở Đài Loan, trong ấn tượng của anh chỉ nhớ có một người, nhưng có phải là người trước mặt này hay không thì có chút không chắc chắn.

Lương Quang Tiêu quay người bắt tay Lâm Hựu Luân, "Anh Lâm, nếu anh có khách ở đây thì tôi xin phép đi trước." Lâm Hựu Luân thấy Lương Quang Tiêu và vị đạo diễn Hầu đi cùng Mã Phương Tung dường như có chút xích mích nên không giữ lại nữa.

Lương Quang Tiêu vừa đi, Mã Phương Tung liền mở miệng nói: "Quên giới thiệu với anh Lâm, vị này là một đạo diễn rất nổi tiếng của Đài Loan chúng tôi những năm gần đây, Hầu Hiểu Hiền, đạo diễn Hầu." Lâm Hựu Luân nghe thấy cái tên Hầu Hiểu Hiền thì hơi sững người, không ngờ lại bị mình đoán đúng thật. "Đạo diễn Hầu mấy năm nay ở nước ngoài đã giành không ít giải thưởng..." Mã Phương

Tung vốn định giới thiệu tiếp, nhưng lời còn chưa nói xong đã bị Hầu Hiểu Hiền ngắt lời. "Giám đốc Mã đừng khen tôi nữa, chút thành tích này của tôi, trước mặt người khác có lẽ còn có thể nhắc đến, chứ trước mặt anh Lâm thì không đáng nhắc tới." Hầu Hiểu Hiền mấy năm nay ở châu Âu đúng là đã giành không ít giải thưởng, nhưng ba giải thưởng điện ảnh có ảnh hưởng nhất thì vẫn chưa giành được gì, trong khi bộ phim 《Truyền thuyết diễm lệ của Tây Tây Lý》 do Lâm Hựu Luân biên kịch và giám chế lại là bộ phim Hoa ngữ đầu tiên vinh dự giành được giải Cành Cọ Vàng tại Cannes.

Hầu Hiểu Hiền nói thành tích của mình trước mặt Lâm Hựu Luân không đáng nhắc tới cũng không hoàn toàn là khiêm tốn.

Lâm Hựu Luân đối phó với những đạo diễn có vẻ tự cao như Hầu Hiểu Hiền từ lâu đã đúc kết ra một bộ phương pháp, ông ta càng khiêm tốn, bạn càng không cần phải khiêm tốn với ông ta, nếu không đối phương ngược lại sẽ cảm thấy bạn coi thường ông ta. "Đại danh của đạo diễn Hầu, tôi ở Hong Kong cũng đã nghe nói, hôm nay thật là hân hạnh!" Giới thiệu xong Hầu Hiểu Hiền, Mã Phương Tung lại tiếp tục giới thiệu người đàn ông cao lớn đi cùng ông ta: "Vị này là người sáng lập công ty điện ảnh Đăng Khuê của Đài Loan, anh Dương Đăng Khuê!" Lâm Hựu Luân vốn đã chuẩn bị đưa tay ra, sau khi nghe thấy cái tên Dương Đăng Khuê, tay hơi do dự một chút. "Ra là anh Dương cũng đã được ân xá, chúc mừng chúc mừng!" Dương Đăng Khuê thời trẻ vì giết chết một thủ lĩnh băng đảng xã hội đen mà phải vào tù, năm 1975 được tại ngoại, đến Đài Bắc thành lập công ty điện ảnh Đăng Khuê.

Dựa vào bối cảnh xã hội đen, ông ta kết giao với không ít nghệ sĩ, trong thời gian đó đã quay các bộ phim như 《Hồng Phấn Binh Đoàn》, dần dần trở thành một nhân vật có tiếng trong làng điện ảnh Đài Loan.

Đúng lúc Dương Đăng Khuê chuẩn bị ra tay lớn, chuyên án "Nhất Thanh" năm 1985 lại khiến ông ta bị bắt lần nữa, mãi cho đến khi ông Tưởng qua đời năm nay, Đài Loan mới đặc xá cho một loạt tội phạm, Dương Đăng Khuê cũng nằm trong số đó.

Lâm Hựu Luân tuy cười nói bắt tay với Dương Đăng Khuê, nhưng sự xa cách trong giọng nói cũng rất rõ ràng.

Thế lực xã hội đen trong làng giải trí Đài Loan, sau hai năm chỉnh đốn, đã không còn lộng hành như trước, cộng thêm việc điện ảnh Đài Loan không khởi sắc, không có lợi lộc gì, các thế lực băng đảng lần lượt chuyển sang những ngành nghề kiếm tiền hơn, cũng khiến cho không khí làng giải trí Đài Loan tốt hơn rất nhiều.

Với thân phận của Lâm Hựu Luân, quả thực không cần thiết phải dính dáng gì đến Dương Đăng Khuê, nên thái độ anh thể hiện như vậy cũng không có gì lạ.

Dương Đăng Khuê trong lòng tuy có chút không thoải mái, nhưng thân phận của Lâm Hựu Luân quả thực khiến ông ta có chút e dè, hơn nữa hôm nay ông ta đến đây lại là có việc nhờ người, nên dù không hài lòng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. "Cảm ơn anh Lâm đã quan tâm, lần này ra ngoài, tôi chuẩn bị làm lại nghề cũ, sau này không thể thiếu việc hợp tác với bên Hong Kong, đến lúc đó mong anh Lâm chiếu cố nhiều hơn!" "Dễ nói thôi!" Lâm Hựu Luân cười nhạt, mời mọi người ngồi xuống. "Anh Lâm, lần này chúng tôi tìm giám đốc Mã, nhờ ông ấy làm người trung gian, thực ra là muốn nhờ anh Lâm giúp một việc." Hầu Hiểu Hiền cũng nhận ra Lâm Hựu Luân có chút không ưa Dương Đăng Khuê, thậm chí vì lý do này mà ánh mắt nhìn ông ta cũng có chút khác lạ.

Càng như vậy, Hầu Hiểu Hiền càng phải giải thích rõ ràng chuyện này. "Tôi có một kịch bản trong tay, vì đề tài có chút nhạy cảm nên

vẫn chưa tìm được nhà đầu tư..." Hầu Hiểu Hiền vừa nói vừa liếc nhìn Dương Đăng Khuê, "Bây giờ chỉ có anh Dương bằng lòng đầu tư cho tôi, nhưng chúng tôi lo rằng bộ phim này sau khi quay xong sẽ bị chính quyền cấm chiếu, nên muốn đổi bối cảnh nhà đầu tư của bộ phim này thành công ty bên Hong Kong, như vậy rủi ro sẽ nhỏ hơn một chút." Hầu Hiểu Hiền không nói hết ý, nhưng Lâm Hựu Luân lại hiểu ý ông ta.

Nếu chỉ đơn giản là đổi bối cảnh nhà đầu tư của bộ phim thành Hong Kong, Hầu Hiểu Hiền và Dương Đăng Khuê không cần phải tốn công tìm đến mình như vậy.

Họ làm thế, rõ ràng là hy vọng mình có thể đảm nhận vai trò giám chế của bộ phim này.

Lâm Hựu Luân không giống như những nhà làm phim Hong Kong bình thường, bộ phim này nếu có thể treo dưới danh nghĩa của anh, có thể giúp Hầu Hiểu Hiền, Dương Đăng Khuê tiết kiệm được không ít phiền phức.

Hầu Hiểu Hiền, Dương Đăng Khuê đi rồi, Mã Phương Tung lập tức giải thích với Lâm Hựu Luân: "Anh Lâm, chuyện này..." Lâm Hựu Luân giơ tay ngăn ông ta lại, "Giám đốc Mã, chuyện này ông không cần tự trách, Hầu Hiểu Hiền ở Đài Loan có danh tiếng tốt, nếu không tôi sẽ không đồng ý đâu." Bộ phim mà Hầu Hiểu Hiền sắp khởi quay, Lâm Hựu Luân gần như có thể khẳng định là tác phẩm thành danh của ông ta, 《Bi Tình Thành Thị》.

Chương 402

Bộ phim này phản ánh "sự kiện 228" trong lịch sử Đài Loan, có thể nói là đã chạm đến dây thần kinh nhạy cảm nhất của xã hội Đài Loan, cho nên ngay cả Dương Đăng Khuê cũng không dám đứng ra làm nhà sản xuất cho bộ phim này mà phải tìm đến Lâm Hựu Luân.

Bất luận là Dương Đăng Khuê hay chính Hầu Hiểu Hiền, chắc chắn đều không thể ngờ rằng bộ phim này sẽ giành được giải thưởng cao nhất "Sư Tử Vàng" tại Liên hoan phim Venice năm sau, trở thành bộ phim Đài Loan đầu tiên giành được giải thưởng cao nhất tại ba liên hoan phim lớn trên thế giới.

Một cơ hội đánh bóng tên tuổi như vậy được đưa đến tận tay Lâm Hựu Luân, còn chút rủi ro chính trị phải gánh chịu khi làm nhà sản xuất phim, so với điều này thì chẳng đáng là gì.

Lâm Hựu Luân chỉ nói rằng mình đồng ý đảm nhận vai trò nhà sản xuất cho bộ phim này là vì Hầu Hiểu Hiền, từ đầu đến cuối đều không nhắc đến Dương Đăng Khuê.

Mã Phương Tung vì có ý tốt nên không nhịn được nhắc nhở một câu: "Anh Lâm, Dương Đăng Khuê tuy thân phận có chút không đứng đắn, nhưng thủ đoạn và năng lực đều không tồi, sau này nếu anh có hứng thú với thị trường bên Đài Loan, người này cũng có chỗ hữu dụng đấy." Lâm Hựu Luân gật đầu, xem như đã chấp nhận lời nhắc nhở thiện chí của Mã Phương Tung.

Dương Đăng Khuê ở đời sau trong làng giải trí Đài Loan quả thực được coi là một nhân vật đáng gờm, đạo lý rồng mạnh không áp được rắn địa đầu trong lòng anh đương nhiên hiểu rõ, sau này muốn tiến vào ngành công nghiệp truyền hình Đài Loan, không thể thiếu việc hợp tác

với người này.

Chỉ có điều, Mã Phương Tung hiện là người của Thiệu thị, trước mặt Mã Phương Tung, Lâm Hựu Luân không muốn để lộ quá nhiều hứng thú với thị trường Đài Loan, để tránh cuộc nói chuyện hôm nay truyền đến tai Phương Dật Hoa, Thiệu Dật Phu, gây ra những ảnh hưởng không thể kiểm soát. "À phải rồi, Hầu Hiểu Hiền và Lương Quang Tiêu trước đây có xích mích gì sao?" Lâm Hựu Luân đổi chủ đề. "Chuyện này tôi cũng đang tò mò...

Xin hỏi anh Lâm, vị Lương Quang Tiêu kia có phải là người do bên giải Kim Mã cử đến không?" Lâm Hựu Luân gật đầu. "Vậy thì đúng rồi." Mã Phương Tung vỗ tay, "Anh Lâm có biết Hầu Hiểu Hiền và giải Kim Mã vẫn luôn không hòa thuận không?" "Còn có chuyện đó sao?" Lâm Hựu Luân lập tức hứng thú.

Hầu Hiểu Hiền là một trong những nhân vật đại diện cho dòng phim nghệ thuật Đài Loan, còn giải Kim Mã là giải thưởng điện ảnh quan trọng nhất của Đài Loan, theo lý mà nói Hầu Hiểu Hiền nên là khách quen của giải Kim Mã mới phải, nhưng nghe giọng điệu của Mã Phương Tung, dường như hoàn toàn không phải như vậy. "Chuyện phải kể từ năm 1984, lúc đó giải Kim Mã lần đầu tiên chuyển từ việc do chính quyền tổ chức sang hình thức hợp tác giữa chính quyền và các đoàn thể điện ảnh.

Năm đó Hầu Hiểu Hiền quay hai bộ phim, trong đó 《Gió từ Phong Quỹ》 giành giải phim hay nhất tại Nantes, Pháp, 《Kỳ nghỉ của Đông Đông》 cũng giành giải thưởng tại đó vào năm sau.

Theo lý mà nói, Hầu Hiểu Hiền đã mở ra con đường quốc tế cho điện ảnh Đài Loan, giải Kim Mã nên khẳng định ông ta nhiều hơn, nhưng giải Kim Mã năm đó, hai bộ phim này lại không giành được giải nào, Hầu Hiểu Hiền lập tức chỉ trích ban giám khảo giải Kim Mã,

nói rằng ông ta có thể chờ đợi sự công nhận của Liên hoan phim Venice hoặc các liên hoan phim quốc tế khác." "Năm 1985, Hầu Hiểu Hiền nhờ 《Thời thơ ấu》 mà được đề cử cả đạo diễn xuất sắc nhất và kịch bản gốc xuất sắc nhất, nhưng vì sự đấu đá giữa hai phe cũ và mới trong ban giám khảo giải Kim Mã, cuối cùng giải đạo diễn xuất sắc nhất bị trao cho người khác, Hầu Hiểu Hiền chỉ nhận được giải kịch bản gốc xuất sắc nhất mang tính an ủi.

Mà đó vẫn chưa phải là lúc giải Kim Mã đối xử tàn nhẫn nhất với ông ta.

Năm sau, tức là năm 1986, Hầu Hiểu Hiền cho ra mắt bộ phim kinh điển hơn cả 《Thời thơ ấu》 là 《Luyến luyến phong trần》, bộ phim này lại không được đề cử bất kỳ hạng mục nào, khiến rất nhiều người ngã ngửa.

Biên kịch của 《Luyến luyến phong trần》 đã châm biếm trên báo rằng giải Kim Mã là một nơi giao tế vô nghĩa, Hầu Hiểu Hiền còn tức giận hơn khi nói rằng giải Kim Mã từ trước đến nay đều là chia chác, rất tệ!" Mã Phương Tung nói đến đây, không nhịn được liếc nhìn Lâm Hựu Luân, cách làm "chia bánh" này của giải Kim Mã thực ra là học hỏi từ giải Kim Tượng của Hong Kong.

Ý định ban đầu của cách làm này là để tránh một bộ phim thâu tóm tất cả giải thưởng, nhưng trong quá trình thực hiện cụ thể, thường sẽ gây ra sự đối xử không công bằng với một số tác phẩm xuất sắc.

Giải Kim Tượng làm như vậy, bao gồm cả Mã Phương Tung và nhiều người khác đều cho rằng đằng sau đó thể hiện ý chí cá nhân của Lâm Hựu Luân, còn giải Kim Mã học theo, khiến Hầu Hiểu Hiền mấy lần đều lỡ hẹn với giải thưởng lớn, xét cho cùng cũng không phải không liên quan đến Lâm Hựu Luân.

Đương nhiên, những lời này Mã Phương Tung sẽ không nói ra

trước mặt Lâm Hựu Luân. —— Lễ trao giải Kim Mã lần này mời đến không ít ngôi sao Hong Kong và Đài Loan, nhưng người thu hút sự chú ý nhất trên thảm đỏ vẫn là cặp đôi Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền.

Vương Tổ Hiền cuối cùng vẫn từ bỏ chiếc váy dạ hội hở lưng màu tím, thay vào đó là một chiếc váy dài đuôi cá ôm sát màu trắng.

Thiết kế ôm sát ở phần đùi đã tôn lên đường cong đôi chân của cô một cách hoàn hảo, cộng thêm nụ cười ngọt ngào của cô suốt buổi, đã tiêu tốn không ít phim của các phóng viên tại hiện trường.

So với đó, Lâm Hựu Luân trong bộ vest đen thẳng thớm lại tỏ ra kín đáo hơn nhiều trên thảm đỏ, nhưng vừa rời thảm đỏ, anh lập tức bị phóng viên vây quanh.

Bầu không khí truyền thông ở Đài Loan hiện tại vẫn chưa nhiều chuyện như ở Hong Kong, lại là ở một dịp trang trọng như giải Kim Mã, nên các phóng viên đều không hỏi những câu quá lố.

Những câu hỏi thông thường, Lâm Hựu Luân trả lời rất đơn giản, chỉ có một câu hỏi của một phóng viên khiến anh hơi chú ý hơn một chút. "Anh Lâm, với tư cách là chủ tịch giải Kim Tượng Hong Kong, anh cho rằng sự khác biệt lớn nhất giữa giải Kim Mã Đài Loan và giải Kim Tượng là ở đâu?" "Giải Kim Mã thiên về tính nghệ thuật hơn, những bộ phim đoạt giải đều có chất lượng rất cao, còn giải Kim Tượng tuy cũng nhấn mạnh tính nghệ thuật, nhưng về mặt khuyến khích điện ảnh thương mại, tôi nghĩ giải Kim Tượng làm tốt hơn giải Kim Mã một chút...

Đương nhiên có một điểm tôi phải tự kiểm điểm, đó là về tính cởi mở, giải Kim Tượng làm kém xa giải Kim Mã.

Về phương diện này, tôi phải cảm ơn sự rộng lượng của các vị giám khảo giải Kim Mã, hàng năm đều trao một số giải thưởng cho các nhà làm phim Hong Kong." Bầu không khí phỏng vấn vốn đang rất

tốt, nhưng đúng lúc này, một giọng nói không hài hòa xuất hiện. "Thị trường điện ảnh Đài Loan có hơn bảy mươi phần trăm thị phần bị phim Hong Kong chiếm giữ, hiện tại giới điện ảnh Đài Loan có một quan điểm là nên hạn chế nhập khẩu phim Hong Kong, anh Lâm nghĩ sao về điều này?" "Anh có chắc rằng nếu giảm nhập khẩu phim Hong Kong, hoặc không nhập khẩu phim Hong Kong, thì phần thị phần trống đó sẽ do phim Đài Loan chiếm giữ không?" Lâm Hựu Luân liếc nhìn phóng viên đó, "Tôi nói vậy không có ý coi thường điện ảnh Đài Loan, giống như tôi vừa đánh giá giải Kim Mã, tính nghệ thuật của điện ảnh Đài Loan rất mạnh, nhưng về mặt điện ảnh thương mại thì quả thực còn nhiều thiếu sót.

Nếu hạn chế nhập khẩu phim nước ngoài mà có thể làm cho điện ảnh thương mại Đài Loan phát triển, thì Cục Thông tin đã làm từ lâu rồi, còn đợi đến bây giờ sao?" Nhân viên của giải Kim Mã sợ cuộc phỏng vấn tiếp tục sẽ gây ra sự khó chịu lớn hơn, nên lấy lý do lễ trao giải sắp bắt đầu để mời Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền vào chỗ ngồi, các phóng viên vây quanh hai người đều bị chặn lại bên ngoài hội trường.

Lương Quang Tiêu nghe tin vội chạy đến, tìm thấy Lâm Hựu Luân trong hội trường rồi rối rít xin lỗi.

Lâm Hựu Luân lần này đến dự lễ trao giải, truyền thông bên ngoài đều cho rằng đây là nể mặt giải Kim Mã rất lớn, ban tổ chức giải Kim Mã cũng rất cẩn thận, sợ xảy ra vấn đề gì khiến người khác có cớ để nói.

Vụ việc "đại biểu giả" trước lễ trao giải đã khiến ban tổ chức giải Kim Mã mất mặt, may mà chuyện không bị đồn ra ngoài, còn có thể khắc phục.

Nhưng chuyện vừa xảy ra trong lúc phỏng vấn thì hoàn toàn là sơ

suất của ban tổ chức, họ đã dặn dò trước khi trao đổi với các phương tiện truyền thông, không ngờ vẫn xảy ra sự việc đặt câu hỏi không thân thiện như vậy.

Hiện trường có rất nhiều phóng viên, lại có truyền hình trực tiếp, chuyện này muốn giấu cũng không giấu được.

Lương Quang Tiêu vội vàng chạy đến cũng là muốn nhận được sự thông cảm của Lâm Hựu Luân, để có thể chủ động hơn trong việc xử lý hậu quả của sự việc này.

Lâm Hựu Luân cười một cách không rõ ý, "Tình huống này ở Hong Kong rất thường thấy, so ra thì phóng viên Đài Loan đã rất thân thiện rồi." Lương Quang Tiêu vừa cười theo nói phải, vừa lấy khăn tay lau mồ hôi, trong lòng đã chửi thầm tên phóng viên gây sự kia vô số lần.

Sau khi Lương Quang Tiêu đi, vẻ mặt Lâm Hựu Luân mới trở nên nghiêm nghị.

Lâm Hựu Luân không lo Cục Thông tin Đài Loan sẽ thực sự hạn chế nhập khẩu phim Hong Kong, nhưng tâm lý dư luận được truyền đạt qua miệng phóng viên đó lại nhắc nhở Lâm Hựu Luân một điều.

Phim Hong Kong những năm gần đây công thành chiếm đất trên thị trường điện ảnh hải ngoại, vô hình trung đã gây áp lực lên ngành công nghiệp điện ảnh bản địa của các quốc gia và khu vực khác.

Ngay cả Đài Loan cũng xuất hiện cảm xúc bất mãn, huống chi là các nước như Nhật, Hàn, Đông Nam Á.

Sự mạnh mẽ và phồn thịnh của phim Hong Kong tạm thời che đậy những vấn đề này, nhưng lâu dần chắc chắn sẽ bùng phát.

Điện ảnh Hong Kong không giống điện ảnh Hollywood.

Hollywood có năng lực xuất khẩu văn hóa mạnh mẽ của Mỹ làm

hậu thuẫn, lại có thị trường Bắc Mỹ chống lưng, còn Hong Kong ở cả hai phương diện này đều không thể so sánh với Hollywood.

Vì vậy, sự phồn thịnh của phim Hong Kong lúc này giống như đang đi trên dây, chỉ một chút sơ suất là sẽ rơi xuống vực sâu.

Kế hoạch phát triển Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong mà Khang Tuấn Kiệt đề xuất lại một lần nữa hiện lên trong đầu Lâm Hựu Luân.

Đánh thành là hạ sách, lấy lòng người là thượng sách!

Các khu vực Nhật Bản, Hàn Quốc và Đông Nam Á đều là những nơi chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa Hoa ngữ.

Nhân lúc điện ảnh Hong Kong đang thịnh hành ở châu Á, truyền bá rộng rãi và sâu sắc quan niệm điện ảnh của Hong Kong quả thực quan trọng hơn việc chiếm lĩnh thêm thị phần ở thị trường hải ngoại.

Ngoài việc giành được quyền tổ chức Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, Lâm Hựu Luân cũng đang cân nhắc, đã đến lúc nên tăng số lượng phim hợp tác giữa Hong Kong và các nước khác, để xoa dịu cảm xúc bất mãn của các nhà làm phim ở các quốc gia và khu vực khác đối với việc phim Hong Kong chiếm lĩnh thị trường.

Nhạc nền của vũ điệu mở màn đã kéo suy nghĩ của Lâm Hựu Luân trở lại hiện trường.

Vương Tổ Hiền từ lúc vào hội trường vẫn luôn tỏ ra rất căng thẳng, nên không nhận ra Lâm Hựu Luân vừa mới lơ đãng.

Lễ trao giải Kim Mã năm nay được đài truyền hình Vô Tuyến Hong Kong lần đầu tiên phát sóng lại, nguyên nhân rất đơn giản, là vì Lâm Hựu Luân xuất hiện tại hiện trường lễ trao giải, hơn nữa còn đi cùng Vương Tổ Hiền.

Vương Tổ Hiền nhờ vào 《Thiến Nữ U Hồn》 mà được đề cử

cho giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, và cũng là ứng cử viên nặng ký cho giải thưởng này.

Từ trước lễ trao giải, truyền thông Hong Kong đã bắt đầu chú ý đến sự kiện này.

Sau khi tiếc nuối lỡ hẹn với giải Kim Tượng, việc Vương Tổ Hiền có thể gặt hái được gì ở giải Kim Mã hay không đã trở thành một chủ đề bàn tán sôi nổi trong dư luận Hong Kong.

Chương 403

Dựa trên nguyên tắc trao giải thiên về tính nghệ thuật của Kim Mã, Vương Tổ Hiền được đề cử nhờ 《Thiến Nữ U Hồn》 không chiếm quá nhiều ưu thế, nhưng cô lại có một lợi thế trời cho: dù thành danh ở Hong Kong, cô lại là người Đài Loan chính gốc, trong mắt ban giám khảo Đài Loan có thể nhận được không ít điểm ấn tượng.

Đương nhiên, lúc này Trần Bách Sâm ngồi trước TV lại không quan tâm việc Vương Tổ Hiền có đoạt giải hay không, mà là thái độ của Lâm Hựu Luân trước truyền thông Đài Loan.

Mặc dù trong cuộc thảo luận trước đó, sự kiên trì của Trần Bách Sâm đã khiến Lâm Hựu Luân tạm thời gác lại ý định cải cách giải Kim Tượng, nhưng qua lần phỏng vấn của Lâm Hựu Luân tại lễ trao giải Kim Mã, Trần Bách Sâm biết rằng suy nghĩ sâu trong lòng Lâm Hựu Luân không hề dao động, chỉ không biết khi nào anh sẽ có hành động cụ thể.

Trần Bách Sâm cầm lấy điều khiển, tắt TV, một mình ngồi đó thất thần, trong lòng không khỏi bi ai nghĩ rằng, nếu Lâm Hựu Luân thật sự muốn cải cách giải Kim Tượng, chướng ngại vật là ông đây có lẽ sẽ bị dọn dẹp đầu tiên.

Một hồi chuông điện thoại dồn dập cắt ngang dòng suy nghĩ của Trần Bách Sâm.

Ông ngơ ngác quay lại, nhìn chiếc điện thoại ngây ra vài giây rồi mới nhấc máy.

Người gọi đến là Đổng Thiên Lý, ông ta không hề hỏi tại sao Trần Bách Sâm lại nghe máy lâu như vậy, mà nói thẳng: "Bách Sâm, ông đã xem truyền hình trực tiếp lễ trao giải Kim Mã chưa?" Trong lòng Trần

Bách Sâm dâng lên một nỗi chua xót, "Vừa mới xem…" "Đoạn anh Lâm trả lời phỏng vấn của phóng viên Đài Loan cũng xem rồi chứ?" Đổng Thiên Lý hỏi tiếp.

Môi Trần Bách Sâm khó khăn mấp máy, "Đổng lão, ông không cần nói nữa, tôi biết anh Lâm đã quyết tâm rồi, anh ấy đang dùng cách này để ngả bài với chúng ta." Đổng Thiên Lý cũng không biết phải an ủi Trần Bách Sâm thế nào, "Vậy tiếp theo ông có dự định gì?" "Tôi sẽ chuẩn bị sẵn đơn từ chức, đợi anh Lâm từ Đài Loan về, tôi sẽ đệ trình lên anh ấy." Trần Bách Sâm nói với giọng chán nản. "Bách Sâm, ông đừng hành động bốc đồng, tôi tin anh Lâm không phải là người cố chấp, biết đâu mọi chuyện vẫn còn có thể xoay chuyển." Đổng Thiên Lý nói vậy nhưng trong lòng cũng không chắc chắn, nhưng lúc này, điều quan trọng nhất là phải ổn định Trần Bách Sâm trước đã. —— Dàn MC của giải Kim Mã hai năm nay đều áp dụng hình thức một người Hong Kong, một người Đài Loan.

Năm nay, MC nam bên phía Đài Loan là Điền Trọng Văn, còn MC nữ bên phía Hong Kong là "Đô Đô" Trịnh Ngọc Linh.

Điền Trọng Văn thời trẻ từng tham gia một số phim truyền hình, sau những năm 80 thì chuyển sang làm MC, từng hợp tác với Thẩm Xuân Hoa, Trương Lệ Nguyệt dẫn chương trình mai mối 《Tôi Yêu Bà Mối》 của đài TTV.

Chương trình này rất được yêu thích ở Đài Loan, được xem là chương trình xem mắt trên truyền hình đầu tiên trong cộng đồng Hoa ngữ.

Mới đầu năm nay, Điền Trọng Văn đã từ chức MC của 《Tôi Yêu Bà Mối》, nghe nói là chuẩn bị nghỉ hưu sang Mỹ dưỡng lão.

Trên sân khấu, Trịnh Ngọc Linh nhắc đến chuyện này, không ngừng cảm thấy tiếc cho Điền Trọng Văn. "Anh Điền còn chưa tới 50

tuổi, cứ thế rút lui không cảm thấy tiếc nuối sao?" "Tiếc thì có tiếc, nhưng tôi cảm thấy ở Đài Loan này, tôi đã làm đến giới hạn của mình rồi, lớp trẻ bây giờ lại rất tài giỏi, nên tôi vẫn nên sáng suốt một chút, lui về thì tốt hơn." Điền Trọng Văn bề ngoài giải thích như vậy, nhưng ở dưới khán đài, Lâm Hựu Luân lại nghe được một phiên bản khác.

Hai người ngồi sau lưng Lâm Hựu Luân, trong lúc Điền Trọng Văn và Trịnh Ngọc Linh đối thoại, đã thì thầm với nhau. "Rút lui khi đang ở đỉnh cao cái gì, thực ra là ông ta thích một cô gái nhỏ hơn mình 15 tuổi, lại sợ áp lực dư luận ở Đài Loan, bị ép đến mức không còn cách nào khác, đành phải trốn sang Mỹ." Đối chiếu lời nói trên sân khấu và dưới khán đài, Lâm Hựu Luân lại cảm thấy tin đồn vỉa hè này đáng tin hơn, Điền Trọng Văn mới 47 tuổi, MC lại là một nghề có tuổi thọ cao, lý do nghỉ hưu quả thật có chút không đứng vững.

Trên sân khấu, Trịnh Ngọc Linh thuận miệng hỏi một câu: "Vậy anh có bao giờ nghĩ đến việc sang Hong Kong phát triển không?" "Tôi cũng muốn chứ, nhưng MC bên Hong Kong còn lợi hại hơn, tôi sợ mình qua đó sẽ không giành được bát cơm." Điền Trọng Văn nói đùa.

Dưới khán đài, Lâm Hựu Luân nhìn Điền Trọng Văn, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Có lẽ có thể mời Điền Trọng Văn đến Hong Kong, để ông ta dẫn chương trình kia.

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu Lâm Hựu Luân, đúng lúc này, Vương Tổ Hiền từ nhà vệ sinh quay lại.

Ngồi xuống xong, Lâm Hựu Luân thấy cô có vẻ căng thẳng, liền nắm lấy tay cô đặt lên đùi mình, vỗ nhẹ. "Lần này không đoạt giải, lần sau anh nhất định sẽ đền cho em một cái!" Lâm Hựu Luân nghiêng đầu, nói nhỏ bên tai Vương Tổ Hiền. "Anh nói thật chứ?" Vương Tổ

Hiền quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân, đôi mắt sáng như một vũng nước xuân trong vắt.

Lâm Hựu Luân gật đầu, anh nói vậy không hoàn toàn là để an ủi Vương Tổ Hiền.

Sau khi về Hong Kong, nếu có thể thuận lợi giành được quyền tổ chức Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, Lâm Hựu Luân sẽ nắm trong tay hai giải thưởng điện ảnh có trọng lượng.

Đến lúc đó, dựa theo sở thích của ban giám khảo mỗi bên, làm riêng cho Vương Tổ Hiền một bộ phim, việc đoạt giải cũng không phải là chuyện quá khó.

Có được lời hứa này của Lâm Hựu Luân, Vương Tổ Hiền bình tĩnh hơn nhiều, dĩ nhiên sâu trong lòng, cô vẫn hy vọng lần này sẽ không phải ra về tay trắng.

Khó khăn lắm mới đến phần trao giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, trái tim Vương Tổ Hiền lại một lần nữa treo lên đến cổ họng, tay bất giác nắm chặt cánh tay Lâm Hựu Luân.

Người trao giải là Lâm Thanh Hà và Tần Hán, "cuộc tình hai Tần" đã đến hồi kết, Tần Hán đã thỏa thuận ly thân với vợ cũ, mọi người đều cảm thấy chuyện tốt của ông và Lâm Thanh Hà sắp đến gần, ngay cả lần này làm khách mời trao giải, hai người cũng xuất hiện có đôi có cặp.

Tần Hán phụ trách mở phong bì, Lâm Thanh Hà nhón chân, liếc mắt nhìn qua, mới thấy một chữ "Hiền", cô liền nháy mắt với Lâm Hựu Luân đang ngồi dưới khán đài. "Là em sao?" Vương Tổ Hiền vội vã quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân, cô cũng nhìn thấy hành động của Lâm Thanh Hà khi nhìn về phía này.

Môi Lâm Thanh Hà khẽ mở, nhìn khẩu hình thì có lẽ đã nói một

chữ "Hiền", nên Vương Tổ Hiền mới kích động như vậy, bởi vì trong tất cả những người được đề cử, chỉ có tên cô có chữ này.

Lâm Hựu Luân trao cho Vương Tổ Hiền một ánh mắt an ủi, cười nói: "Đã nghĩ xong bài phát biểu nhận giải chưa?" Vương Tổ Hiền đã giành được chiếc cúp Ảnh hậu đầu tiên trong đời tại giải Kim Mã, kích động đến mức suýt không nói nên lời.

Lâm Hựu Luân ngồi dưới khán đài, đã đoán được gần hết tâm tư của ban giám khảo giải Kim Mã.

Việc Vương Tổ Hiền đoạt giải, thay vì nói là do thân phận người Đài Loan của cô chiếm ưu thế, thà nói là giải Kim Mã đang cố ý lấy lòng giới điện ảnh Hong Kong.

Giải Kim Mã cũng muốn thu hút nhiều sự chú ý hơn, nhưng điện ảnh bản địa Đài Loan phát triển không được như ý, cộng thêm việc điện ảnh Hong Kong hai năm gần đây dù ở châu Á hay Âu Mỹ đều có biểu hiện vô cùng nổi bật, nên giải Kim Mã vì muốn mở rộng tầm ảnh hưởng, đã trao ngày càng nhiều giải thưởng cho các nhà làm phim Hong Kong.

Vương Tổ Hiền quanh năm đóng phim ở Hong Kong, lần này khó có dịp về Đài Loan, nên cô quyết định ở lại cùng gia đình ăn Tết.

Lâm Hựu Luân một mình trở về Hong Kong, bên Đổng Thiên Lý nhận được tin, đã chủ động đến sân bay đón.

Lên xe, Lâm Hựu Luân mở lời trước: "Đổng lão đích thân đến đây một chuyến, là có chuyện muốn nói với tôi sao?" Đổng Thiên Lý cũng không vòng vo, hỏi thẳng: "Anh Lâm thật sự chuẩn bị cải cách giải Kim Tượng sao?" "Trước khi đến Đài Loan tôi vẫn còn do dự, nhưng bây giờ tôi đã quyết định rồi…" Đổng Thiên Lý nghe xong lời này của Lâm Hựu Luân, lòng trĩu xuống. "Trần Bách Sâm trước đó có nói với tôi, ông ấy cảm thấy mình không còn đủ năng lực đảm nhiệm chức vụ

tổng biên tập của 《Điện Ảnh Song Chu Khan》 nữa, đơn từ chức của ông ấy đã nộp cho tôi rồi, tôi vẫn giữ lại chưa phê duyệt, vốn định đợi anh Lâm về rồi mới quyết định, bây giờ tôi có thể trực tiếp đồng ý với ông ấy được rồi phải không?" Lâm Hựu Luân hừ lạnh một tiếng: "Trần Bách Sâm này, định dùng chiêu này để uy hiếp tôi sao?" "Anh Lâm có lẽ đã hiểu lầm, tôi nghĩ có thể ông ấy thật sự cảm thấy mình không thể đảm đương công việc hiện tại.

Hay là để tôi về khuyên nhủ ông ấy thêm?" Đổng Thiên Lý nghe ra trong lời nói của Lâm Hựu Luân không có ý muốn Trần Bách Sâm thật sự nghỉ việc, bèn thử hỏi một câu. "Nếu là ông ta tự mình đề xuất, tôi cũng không miễn cưỡng.

Sau này giải Kim Tượng sẽ chính thức tách khỏi 《Điện Ảnh Song Chu Khan》, Trần Bách Sâm chỉ cần làm tốt công việc tổng biên tập tạp chí của mình là được rồi." Lâm Hựu Luân loại Trần Bách Sâm ra khỏi ban tổ chức giải Kim Tượng, nhưng lại tiếp tục để ông ta làm tổng biên tập của 《Điện Ảnh Song Chu Khan》, điều này khiến Đổng Thiên Lý vô cùng bất ngờ. "Hay là điều ông ấy đến 《Minh Báo》 làm việc, để ông ấy ở lại 《Điện Ảnh Song Chu Khan》, tôi lo ông ấy lại tái phạm tật cố chấp." Đổng Thiên Lý rất rõ tính cách của Trần Bách Sâm, dù Lâm Hựu Luân có chính thức tách giải Kim Tượng và 《Điện Ảnh Song Chu Khan》, cũng không thể đảm bảo Trần Bách Sâm sẽ không hát ngược lại với anh trên tạp chí. "Giải Kim Tượng vẫn như cũ, tại sao Trần Bách Sâm lại phải hát ngược lại với tôi?" Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn Đổng Thiên Lý, vẻ mặt khó hiểu.

Đổng Thiên Lý thì ngây người ra, một lúc lâu sau mới lắp bắp nói: "Không phải anh Lâm muốn cải cách giải Kim Tượng sao?

Sao lại…" "Đổng lão có lẽ đã hiểu lầm rồi." Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Việc cải cách giải Kim Tượng tạm thời gác lại một bên, thời gian này tôi chuẩn bị thành lập một tổ chức điện ảnh, sau đó sẽ tiếp

quản quyền tổ chức Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong." Vừa mới thảo luận về việc cải cách giải Kim Tượng, ngay lập tức lại nhảy sang Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, bước nhảy quá lớn khiến Đổng Thiên Lý cảm thấy đầu óc lúc này có chút không đủ dùng.

Lâm Hựu Luân giải thích đơn giản ý tưởng của mình: "Hai ngày ở Đài Loan, tôi cứ suy nghĩ mãi, nếu giải Kim Tượng chỉ cho phép các phim Hoa ngữ ở khu vực khác tham gia bình chọn như giải Kim Mã, thì bước đi vẫn còn quá nhỏ.

Nhưng nếu muốn bước đi lớn hơn, nền tảng của giải Kim Tượng rõ ràng có chút không đủ sức chứa, nên tôi mới cân nhắc đến việc làm gì đó với Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong.

Giải Kim Tượng có thể trở thành kim chỉ nam cho phim Hong Kong, thì Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong nên có thể trở thành kim chỉ nam cho điện ảnh châu Á." —— Về đến nhà, lúc đang thay giày ở cửa, bảo mẫu Ngô mụ bước tới, nhỏ giọng nói với Lâm Hựu Luân một chuyện. "Mẫn đến à?" Lâm Hựu Luân hơi sững người.

Ngô mụ nhận lấy áo khoác Lâm Hựu Luân cởi ra, treo lên giá, quay lại nói: "Là bà Trần gọi điện bảo cô ấy đến." Lâm Hựu Luân gật đầu, "Được rồi, tôi biết rồi." Bước vào phòng khách, Chu Tuệ Mẫn đang ngồi nói chuyện với Trần Huệ Tình.

Thấy Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn vốn định đứng dậy chào anh, nhưng cuối cùng lại bị Trần Huệ Tình giữ lại. "Thôi được rồi, hai đứa từ nhỏ đã ở bên nhau, sao lớn lên lại trở nên xa cách thế này?" Gò má trắng nõn, trong veo như ngọc của Chu Tuệ Mẫn ửng lên những vầng hồng e ấp, cô cúi đầu có chút không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Hựu Luân.

Ánh sáng chiếu lên mặt cô, dịu dàng và ngọt ngào, như một quả táo đỏ vừa chín tới. "Thôi được rồi, hai đứa nói chuyện đi, mẹ vào

bếp xem canh hầm xong chưa." Trần Huệ Tình vỗ vỗ tay Chu Tuệ Mẫn, đứng dậy khỏi sofa, lúc đi còn không quên liếc Lâm Hựu Luân một cái.

Chương 404

Lâm Hựu Luân bị ánh mắt của mẹ làm cho có chút khó hiểu, anh tự rót cho mình một ly nước, ngồi xuống đối diện Chu Tuệ Mẫn. "Năm mới em có kế hoạch gì không?" "Anh nói là ngày Tết sao?" Chu Tuệ Mẫn ngẩng đầu, dưới đôi lông mày cong cong, đôi mắt hiền hòa như mùa xuân, ánh lên vẻ quyến rũ. "Anh nói là khoảng thời gian trước và sau Tết, nếu công việc của em không có sắp xếp gì, chúng ta cùng đi Nhật Bản nghỉ mát đi." Lâm Hựu Luân đề nghị. "Thật sao?" Mắt Chu Tuệ Mẫn sáng lên, rồi lại chợt ảm đạm, "Nhưng em phải đến Tokyo tổ chức concert, thời gian lại đúng vào ngày Tết." "Vậy à." Lâm Hựu Luân gác chân trái lên đầu gối chân phải, người hơi nghiêng, tay chống lên tay vịn sofa, "Không sao cả, đến lúc đó anh đi cùng em, trước đây không phải đã nói rồi sao, dù em đến đâu tổ chức concert, anh nhất định sẽ có mặt?

Đợi em tổ chức xong concert, chúng ta lại cùng nhau đi nghỉ mát là được." "Chỉ hai chúng ta thôi sao?" Chu Tuệ Mẫn do dự hỏi một câu. "Chẳng lẽ em còn hy vọng có người khác?" Lâm Hựu Luân cười hỏi. "Không phải… ý em là, chúng ta đi như vậy, để bác gái ở nhà một mình có vẻ không tốt lắm?" Chu Tuệ Mẫn nhìn Lâm Hựu Luân với đôi mắt long lanh.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Mẹ chỉ mong hai chúng ta được ở riêng với nhau, nếu em rủ mẹ đi cùng, mẹ chắc chắn sẽ không đồng ý đâu." —— Một chùm đèn sân khấu màu xanh lam chiếu lên sân khấu trải thảm xanh.

Trong cột sáng, một cây đàn dương cầm ba góc lặng lẽ đứng đó, nắp đàn mở ra vừa đen vừa bóng, như một tấm gương lớn, phản chiếu hình ảnh thiếu nữ đang ngồi trầm tư trên ghế đàn.

Dáng ngồi yên tĩnh của Chu Tuệ Mẫn tựa như một bức tượng mỹ lệ, các fan hâm mộ nhiệt tình ở dưới khán đài không kìm được bắt đầu la hét cổ vũ.

Chu Tuệ Mẫn quay đầu, mỉm cười nhẹ với khán giả nhiệt tình bên dưới, sau đó hai tay bắt đầu đặt lên phím đàn.

Ngay khi cô bắt đầu hành động, cả khán phòng lập tức trở nên yên tĩnh.

Giai điệu thư thái, mềm mại từ đầu ngón tay cô từ từ tuôn chảy, như một dòng suối trong vắt chảy ra từ hang núi, lại như một đàn bồ câu bay lượn trên bầu trời.

Toàn bộ khán giả đều nín thở, chăm chú nhìn cô không chớp mắt.

Sau khúc dạo đầu, Chu Tuệ Mẫn hướng về phía micro đặt trước đàn dương cầm, đôi môi mỏng khẽ mở, giọng hát trong trẻo thánh thót, nghe như có người từ trên trời thả xuống từng chuỗi hạt châu bạc.

Chu Tuệ Mẫn đang biểu diễn một đĩa đơn tiếng Anh mới nhất mang tên 《Proud of You》, bài hát này vẫn do Lâm Hựu Luân viết lời, Chu Tuệ Mẫn dựa vào vần điệu trong lời ca của Lâm Hựu Luân để phổ nhạc.

So với bài hát 《Cô Gái Vẫy Đôi Cánh》 mà Lâm Hựu Luân quen thuộc ở kiếp trước, phong cách có chút thay đổi, nhưng dưới sự thể hiện đầy cảm xúc của Chu Tuệ Mẫn, vẫn mang lại cho người nghe một cảm giác thuần khiết, dịu dàng.

Khúc hát kết thúc, cả sân khấu vẫn tĩnh lặng.

Vài giây sau, tiếng vỗ tay và reo hò như sấm vang lên.

Chu Tuệ Mẫn đứng dậy từ ghế đàn, cúi người cảm ơn tiếng vỗ tay của khán giả.

Lúc này, một cô gái Nhật Bản ôm một bó hoa tươi chạy lên sân khấu, sau khi tặng hoa, cô còn ôm Chu Tuệ Mẫn rồi vẫy tay chào khán giả bên dưới, lúc này mới mãn nguyện đi xuống.

Chu Tuệ Mẫn ôm hoa, từ từ đi về phía trước sân khấu, vừa đi vừa cầm micro, cất giọng hát chay câu đầu tiên: "Sau này, cuối cùng tôi đã học được cách yêu!" Ngay sau đó, cô đưa micro về phía trước, khán giả ở hàng ghế đầu rất ăn ý đồng thanh hát câu tiếp theo: "Tiếc là anh đã sớm đi xa, biến mất giữa biển người!" Phần lớn fan Nhật hát theo đều không biết nói tiếng Trung, nhưng lại có thể phát âm rõ ràng bài hát tiếng Trung này, khiến Lâm Hựu Luân ngồi dưới khán đài có chút xúc động.

Anh lờ mờ nhớ rằng ở kiếp sau, khi các bài hát tiếng Quảng Đông du nhập vào đại lục, rất nhiều người không hiểu lời bài hát đang hát gì, nhưng điều đó không cản trở mọi người có thể hát theo một cách rất giống.

Bài hát 《Sau Này》 mà Chu Tuệ Mẫn cùng fan hâm mộ song ca được đưa vào album cá nhân thứ ba của cô, và album này bán chạy bất thường ở Nhật Bản.

Ca khúc chủ đề 《Sau Này》 cũng luôn đứng đầu bảng xếp hạng âm nhạc của các đài phát thanh Nhật Bản, trên đường phố Nhật Bản, chỉ cần chặn một người trẻ tuổi bất kỳ, họ đều có thể hát theo nhịp được một hai câu.

Khán giả dưới khán đài cùng Chu Tuệ Mẫn song ca xong phần hát chay đầu tiên, nhạc đệm theo đó vang lên, Chu Tuệ Mẫn thu lại micro, bắt đầu màn trình diễn đầy cảm xúc của mình.

Khán giả bên dưới không còn cất tiếng, chỉ lặng lẽ lắng nghe, dù không hiểu lời bài hát, nhưng có thể dùng trái tim để cảm nhận được ý cảnh của ca khúc.

Lâm Hựu Luân khoanh tay ngồi giữa một đám fan đang kích động vẫy những chiếc đèn pin nhỏ, mỉm cười, lặng lẽ nhìn Chu Tuệ Mẫn đang biểu diễn trên sân khấu.

Anh biết rất rõ, trong những góc tối sáng lẫn lộn xung quanh, các phóng viên của truyền thông lá cải Hong Kong đang giơ máy ảnh, cố gắng bắt trọn biểu cảm trên khuôn mặt anh lúc này.

Ngay khi tin tức Chu Tuệ Mẫn sẽ tổ chức concert ở Tokyo được tung ra, tất cả các phóng viên lá cải của Hong Kong đều bắt đầu thu dọn hành lý, vì họ biết Chu Tuệ Mẫn tổ chức concert, Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ đích thân có mặt.

Lâm Hựu Luân đã không làm những người này thất vọng, nhưng tại buổi concert, không ai dám mạo muội tiến lên phỏng vấn.

Những vệ sĩ ẩn mình bên cạnh Lâm Hựu Luân đủ để khiến các phóng viên giải trí lá cải này phải chùn bước.

Những năm gần đây, giữa Lâm Hựu Luân và truyền thông lá cải Hong Kong đã ngầm hình thành một sự ăn ý.

Lâm Hựu Luân ở một số sự kiện không hề né tránh ống kính của phóng viên, và để đáp lại, các phóng viên cũng sẽ không đến quá gần, làm phiền các hoạt động bình thường của anh.

Một lữ quán suối nước nóng dưới chân núi Phú Sĩ, về đêm chào đón hai vị khách đặc biệt.

Lúc xuống xe, trên má Chu Tuệ Mẫn vẫn còn vương vấn sự phấn khích chưa tan từ buổi concert.

Lần này, concert của cô ở Tokyo rất thành công, và sau khi kết thúc, Lâm Hựu Luân đã dẫn cô dùng một tiểu xảo kim thiền thoát xác, lừa được đám phóng viên giải trí lá cải từ Hong Kong bám theo, rồi đi xe đến đây.

Lữ quán suối nước nóng này đã được Lâm Hựu Luân bao trọn từ trước, trong phòng khách tuy có đèn sáng nhưng không có vị khách nào khác.

Trước cửa lữ quán có một hồ nước trong vắt, một con hạc tiên đứng giữa hồ, một con cá chép đang phun ra dòng suối trong.

Từ dưới một hàng cây mộc lan trắng đi vào cổng lữ quán, những kiến trúc kiểu Nhật cổ điển được sắp xếp một cách hài hòa. "Đi tắm trước, rồi đi ngâm suối nước nóng!" Lâm Hựu Luân đưa Chu Tuệ Mẫn đến cửa phòng rồi nói trước khi rời đi.

Đợi Lâm Hựu Luân đi rồi, Chu Tuệ Mẫn kéo một nữ phục vụ mặc kimono đang dọn phòng cho mình lại.

Cô biết nói một chút tiếng Nhật đơn giản, nên giao tiếp với đối phương không có trở ngại lớn. "Suối nước nóng ở đây, nam và nữ có tách riêng không ạ?" Một tia kinh ngạc lóe lên trong mắt nữ phục vụ.

Theo cô thấy, Chu Tuệ Mẫn và Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ tắm chung, không ngờ Chu Tuệ Mẫn lại hỏi một câu như vậy.

Cô cúi đầu, nhỏ giọng giải thích: "Bình thường thì suối nước nóng nam và nữ tách riêng, nhưng anh Lâm đã bao trọn cả lữ quán, cô Chu muốn sử dụng suối nước nóng nào cũng được ạ." Má Chu Tuệ Mẫn hơi nóng lên, cô cảm thấy nữ phục vụ này đã hiểu lầm ý mình, vội vàng giải thích: "Ý tôi là, hai suối nước nóng có ở cạnh nhau không?

Giữa chúng có cái gì ngăn cách không?" Ở các suối nước nóng Nhật Bản, người ta thường mặc yukata đến, tắm gội sạch sẽ trước, sau đó mới khỏa thân xuống ngâm, và không được phép mặc đồ bơi.

Chu Tuệ Mẫn lo lắng hai suối nước nóng ở quá gần, mình khỏa thân xuống đó sẽ vô tình để Lâm Hựu Luân nhìn thấy. "Cô Chu có thể yên tâm, hai suối nước nóng cách nhau khoảng năm sáu mét, hơn nữa

bây giờ là ban đêm, bên đối diện không dễ nhìn thấy tình hình bên này đâu ạ." "Không có gì che chắn cả sao?" Chu Tuệ Mẫn có chút bất ngờ, lấy tay che miệng. "Vốn dĩ có, nhưng theo yêu cầu của anh Lâm, tấm bình phong che chắn đã được tạm thời dỡ bỏ rồi ạ." Nữ phục vụ trả lời xong câu hỏi liền cúi người lui ra, chỉ để lại một mình Chu Tuệ Mẫn trong phòng. "Biết ngay tên này không có ý tốt mà!" Chu Tuệ Mẫn tức giận dậm chân, ánh mắt lấp lánh vẻ do dự, trong tình huống này, cô cũng không biết mình có nên đi ngâm suối nước nóng hay không.

Lâm Hựu Luân đã ngâm mình trong suối nước nóng, đột nhiên hắt hơi một cái.

Nhiệt độ ban đêm không thấp, Lâm Hựu Luân nghĩ mình bị cảm lạnh, liền ngâm người sâu hơn vào suối nước nóng, để nước ngập đến cổ.

Nhưng mắt anh vẫn không ngừng nhìn về phía phòng của Chu Tuệ Mẫn.

Đợi suốt nửa tiếng đồng hồ, mắt cũng đã mỏi, vẫn không thấy Chu Tuệ Mẫn ra, Lâm Hựu Luân trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân dồn dập từ xa đến gần.

Lâm Hựu Luân nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy một vệ sĩ của mình vội vã đi tới. "Anh Lâm, bên ngoài lữ quán có hai người đến, nói là muốn gặp anh." Lần này hành tung của Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn rất bí mật, ngay cả truyền thông địa phương Nhật Bản cũng chỉ biết họ ở khách sạn nào tại Tokyo, chứ không rõ hai người sẽ đến lữ quán suối nước nóng dưới chân núi Phú Sĩ để nghỉ dưỡng.

Chương 405

Hai người bên ngoài lữ quán có thể tìm đến đây, khả năng duy nhất là họ đã đến khách sạn mà Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn trên danh nghĩa đang ở, sau đó lại biết được địa chỉ lữ quán này từ miệng thuộc hạ của Lâm Hựu Luân để lại khách sạn phụ trách liên lạc.

Xem ra thân phận của hai người này hẳn rất đặc biệt, nếu không trợ lý của Lâm Hựu Luân ở khách sạn cũng sẽ không nói cho họ biết nơi này. "Mời họ vào!" Lâm Hựu Luân cân nhắc một lúc rồi đứng dậy khỏi suối nước nóng.

Vệ sĩ đứng bên cạnh vội vàng đưa khăn tắm và áo choàng tắm qua.

Lau khô người, mặc áo choàng vào, Lâm Hựu Luân có chút tiếc nuối nhìn về phía phòng của Chu Tuệ Mẫn rồi quay người cùng vệ sĩ rời đi.

Ngay sau khi Lâm Hựu Luân đi không lâu, Chu Tuệ Mẫn quấn chặt áo choàng tắm, khẽ kéo hé cửa phòng nhìn ra ngoài, xác định xung quanh không có ai mới yên tâm bước ra. —— "Anh Lâm, đêm khuya làm phiền, thật sự vô cùng xin lỗi!" Thái Lan xuất hiện ở đây khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy rất bất ngờ, nhưng điều khiến anh tò mò nhất lại là người Nhật đi cùng Thái Lan.

Để bộ ria mép đặc trưng, mái tóc rẽ ngôi gọn gàng, đeo một cặp kính gọng đen tròn, khuôn mặt luôn nở nụ cười khiêm tốn và thân thiện.

Thấy Lâm Hựu Luân hứng thú với người bạn đồng hành của mình, Thái Lan liền chủ động giới thiệu: "Vị này là đạo diễn kỹ xảo đặc biệt của công ty cổ phần Toho, ngài Viên Cốc Tiểu Trạch." Đạo diễn kỹ xảo đặc biệt (đặc nhiếp đạo diễn) và họ Viên Cốc khiến Lâm

Hựu Luân nghĩ đến một người. "Không biết Viên Cốc Anh Nhị là gì của ngài Tiểu Trạch?" Thái Lan phiên dịch câu hỏi của Lâm Hựu Luân cho Viên Cốc Tiểu Trạch nghe, Viên Cốc Tiểu Trạch nghe xong liền cúi người chào Lâm Hựu Luân. "Chính là gia phụ của tôi." Viên Cốc Anh Nhị là một đạo diễn kỹ xảo đặc biệt rất nổi tiếng của Nhật Bản, vì qua đời vào năm 1970 nên bên ngoài Nhật Bản, không có nhiều người biết đến cái tên này, nhưng bộ phim 《Ultraman》 do ông sản xuất bằng phương pháp kỹ xảo đặc biệt lại là một tác phẩm kinh điển.

Nghe xong lời phiên dịch của Thái Lan, Lâm Hựu Luân chủ động đưa tay ra bắt tay Viên Cốc Tiểu Trạch. "Ngài Viên Cốc Anh Nhị luôn là một đạo diễn kỹ xảo đặc biệt mà tôi vô cùng yêu thích, không ngờ hôm nay lại có vinh hạnh được gặp hậu nhân của ông." "Gia phụ tôi dưới suối vàng có biết, nghe được những lời này của anh Lâm, nhất định sẽ vô cùng vui mừng." Lâm Hựu Luân giơ tay, mời Thái Lan và Viên Cốc Tiểu Trạch ngồi xuống. "Anh Thái, sao anh lại đột nhiên chạy đến Nhật Bản vậy?" Thái Lan cười ha hả: "Anh Lâm quên rồi sao, thời gian gần đây những bộ phim tôi quay cơ bản đều hợp tác với các công ty điện ảnh bên Nhật Bản, nên tôi đến Nhật Bản chắc cũng không phải chuyện gì lạ lẫm lắm nhỉ?" Thái Lan và Lâm Hựu Luân quen biết từ lâu, lại vì thời gian trước Lâm Hựu Luân chọn Trần Kha Tân làm đạo diễn cho bộ phim 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》, nên quan hệ với Thái Lan lại càng thân thiết hơn một bước.

Lâm Hựu Luân như có điều suy nghĩ gật gật đầu, tay không ngừng mân mê chiếc chén sứ nhỏ đựng rượu sake, không nói thêm lời nào.

Thấy Lâm Hựu Luân có biểu cảm như vậy, Thái Lan và Viên Cốc Tiểu Trạch nhanh chóng trao đổi ánh mắt, sau đó Thái Lan liền mở lời: "Anh Lâm, lần này tôi và ngài Tiểu Trạch cùng đến đây, thực ra là có một bộ phim muốn tìm anh Lâm cùng hợp tác." Lâm Hựu Luân lần

này đến Nhật Bản, ngoài việc nghỉ dưỡng cùng Chu Tuệ Mẫn, còn có một mục đích là muốn xem ở đây có thể gặp được dự án phim nào đáng đầu tư hay không, không ngờ mới ngày đầu tiên đã có người chủ động tìm đến cửa.

Sau khi biết được thân phận của Viên Cốc Tiểu Trạch, Lâm Hựu Luân đã đoán được ý đồ của hai người, thậm chí lờ mờ biết được bộ phim họ muốn hợp tác với mình là gì, chỉ là trước mặt Thái Lan và Viên Cốc Tiểu Trạch, Lâm Hựu Luân vẫn phải tiếp tục giả vờ tò mò. "Phim kỹ xảo đặc biệt sao?" Lâm Hựu Luân đưa chén rượu lên miệng, ngước mắt nhìn Thái Lan và Viên Cốc Tiểu Trạch, "Nếu sự hợp tác mà hai vị nói đến là cái này, tôi chỉ có thể tiếc nuối nói rằng, tôi không có hứng thú lắm với thể loại phim này." Phim kỹ xảo đặc biệt (tokusatsu) chi phí thấp, tay nghề thô sơ, cảm giác hình ảnh thua xa hiệu ứng kỹ xảo hiện đại, chỉ có thể nói là một sản phẩm đặc thù của một thời kỳ đặc biệt.

Mặc dù phim tokusatsu Nhật Bản từng có một thời huy hoàng, nhưng cùng với sự phát triển của kỹ thuật hiệu ứng điện ảnh, thể loại này rõ ràng đã có chút không theo kịp bước chân của thời đại.

Sau khi Thái Lan dịch nguyên văn lời của Lâm Hựu Luân cho Viên Cốc Tiểu Trạch nghe, Viên Cốc Tiểu Trạch đẩy gọng kính, nghiêm túc nói: "Anh Lâm, tiếc nuối lớn nhất của gia phụ tôi lúc sinh thời là không thể thúc đẩy kỹ thuật kỹ xảo đặc biệt của điện ảnh phát triển thêm một bước, đến nỗi bây giờ, kỹ thuật này đã bị kỹ thuật hiệu ứng máy tính bỏ xa.

Nhưng, tôi không cho rằng kỹ thuật kỹ xảo đặc biệt đã mất đi giá trị ứng dụng.

Hiện nay rất nhiều phim kỹ xảo vẫn phải nhờ đến mô hình, về mặt này, kỹ thuật tokusatsu có kinh nghiệm rất thành thục và toàn

diện.

Nếu có thể kết hợp sâu sắc với kỹ thuật hiệu ứng, chắc chắn sẽ mang lại một sự thay đổi mang tính cách mạng cho kỹ thuật quay phim điện ảnh!" Những lời của Viên Cốc Tiểu Trạch khiến Lâm Hựu Luân có thêm vài nhận thức mới về người Nhật đang ngồi trước mặt mình, ít nhất là về phán đoán phương hướng phát triển kỹ thuật điện ảnh, đối phương rất chính xác. "Không biết tôi có thể làm gì cho ngài Tiểu Trạch?" Sau khi Thái Lan dịch câu nói này của Lâm Hựu Luân cho Viên Cốc Tiểu Trạch nghe, Viên Cốc Tiểu Trạch hai tay đặt trên đầu gối, thẳng lưng, sau đó cúi gập người trước Lâm Hựu Luân: "Vô cùng cảm ơn anh Lâm!" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Ngài Tiểu Trạch vẫn nên nói về nội dung hợp tác cụ thể trước đi, có giúp được hay không, bây giờ tôi vẫn chưa chắc chắn." "Gia phụ tôi lúc sinh thời ngoài việc sản xuất series 《Ultraman》, còn cùng ngài Honda Inoshiro hợp tác quay series phim 《Godzilla》.

Cho đến nay, series phim này đã quay được 17 tác phẩm.

Đáng tiếc là ngoài tác phẩm đầu tiên của những năm 50 từng được công chiếu ở nước ngoài và gây tiếng vang, các tác phẩm còn lại đều chỉ được ưa chuộng trong nước Nhật.

Quả thật phim của chúng tôi về mặt kỹ thuật hiệu ứng đã lạc hậu rất nhiều.

Sau khi suy ngẫm nghiêm túc, chúng tôi quyết định sẽ kết hợp kỹ thuật tokusatsu với kỹ thuật hiệu ứng để quay một bộ phim 《Godzilla》 hoàn toàn mới." Viên Cốc Tiểu Trạch nói đến đây dừng lại một chút, "Công ty kỹ xảo Cực Quang dưới trướng anh Lâm sở hữu thực lực kỹ xảo hàng đầu châu Á, nếu có thể nhận được sự giúp đỡ của anh Lâm, tôi tin rằng bộ phim này nhất định có thể thể hiện được trình độ kỹ thuật cao siêu hơn." "Không biết công ty cổ phần

Toho chuẩn bị đầu tư bao nhiêu để quay bộ phim này?" Lâm Hựu Luân hỏi.

Viên Cốc Tiểu Trạch lo lắng nhìn về phía Thái Lan.

Thái Lan dịch lại nguyên văn lời của Lâm Hựu Luân, biểu cảm của Viên Cốc Tiểu Trạch lập tức trở nên thận trọng hơn rất nhiều. "500 triệu yên." Đây là hạn mức quyền hạn lớn nhất mà chủ tịch công ty Toho đã giao cho Viên Cốc Tiểu Trạch trước khi đến đây.

Lâm Hựu Luân đột nhiên bật cười, lắc đầu, cầm bình rượu rót cho Thái Lan và Viên Cốc Tiểu Trạch, nhưng miệng lại không chịu nói thêm một lời nào.

Viên Cốc Tiểu Trạch ngơ ngác nhìn Thái Lan, không hiểu ý của Lâm Hựu Luân là gì.

Thái Lan cười khổ giải thích cho Viên Cốc Tiểu Trạch. 500 triệu yên đổi ra tiền Hong Kong cũng chỉ hơn 30 triệu, trong khi chi phí cho các bộ phim bom tấn của Hong Kong cơ bản đều từ 50 triệu trở lên, thậm chí đã có nhiều bộ phim chi phí sản xuất vượt quá trăm triệu. 30 triệu mà muốn quay một bộ phim kỹ xảo, chẳng khác nào kẻ ngốc nói mớ, khó trách Lâm Hựu Luân ngay cả hứng thú bàn tiếp cũng không có.

Sau khi nhận ra sai lầm của mình, Viên Cốc Tiểu Trạch lập tức khiêm tốn thỉnh giáo Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân giơ hai ngón tay, Viên Cốc Tiểu Trạch lập tức sững sờ, 200 triệu đô la Hong Kong, đây là khái niệm gì?

Không chỉ Viên Cốc Tiểu Trạch kinh ngạc, ngay cả Thái Lan cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Theo anh biết, bộ phim Hong Kong có kinh phí đầu tư cao nhất hiện tại là 《Lời Nói Dối Chân Thật》, chi phí sản xuất gần 140 triệu

đô la Hong Kong. 200 triệu đô la Hong Kong để quay một bộ phim, điều này thực sự khiến người ta khó mà tưởng tượng.

Lâm Hựu Luân không giải thích trực tiếp, mà hỏi một câu. "Nếu tôi không nhớ lầm, series phim 《Godzilla》 ra đời, ban đầu là lấy cảm hứng từ bộ phim quái vật kinh điển của Mỹ những năm 50 là 《King Kong》.

Bây giờ đã qua hơn 30 năm, tại sao người Mỹ không làm lại bộ phim này?" Thái Lan và Viên Cốc Tiểu Trạch nhìn nhau, đều không đoán được dụng ý của Lâm Hựu Luân khi hỏi như vậy.

Thời gian này Thái Lan đã quay không ít phim Cult kỹ xảo, hiểu rất rõ tình hình liên quan, nên điều đầu tiên anh nghĩ đến là rào cản kỹ thuật. "Khán giả điện ảnh hiện nay, sau khi xem qua rất nhiều phim bom tấn kỹ xảo, khẩu vị thực tế đã rất kén chọn, chỉ dựa vào mô hình để quay đơn giản, chắc chắn không có khán giả nào chịu bỏ tiền ra xem." "Hong Kong hai năm nay trong lĩnh vực nghiên cứu kỹ thuật hiệu ứng tiến triển rất nhanh, nhưng nhìn chung, trình độ kỹ thuật hiệu ứng điện ảnh của Mỹ vẫn đi trước chúng ta.

Người Mỹ muốn quay thể loại phim quái vật này không thiếu sự hỗ trợ kỹ thuật, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là vấn đề chi phí." Lâm Hựu Luân nhìn Thái Lan và Viên Cốc Tiểu Trạch, rất nghiêm túc nói: "Lý lẽ này áp dụng cho series phim 《Godzilla》 cũng tương tự, để quay bộ phim này, chúng ta không thiếu kỹ thuật, nhưng để thực sự quay tốt, vốn đầu tư sẽ vô cùng khổng lồ.

Cảnh thật, hiệu ứng, mô hình, mỗi hạng mục đều tốn tiền. 200 triệu đô la Hong Kong chỉ là một ước tính rất dè dặt, khi thực sự quay, chi phí chắc chắn sẽ cao hơn con số này rất nhiều." Lâm Hựu Luân biết mình nói như vậy, Thái Lan và Viên Cốc Tiểu Trạch chắc chắn không tin, vì vậy anh liền đổi một cách khác. "Hai vị có thể thử

tưởng tượng một khung cảnh thế này, vịnh Tokyo sóng yên biển lặng, một ông lão đang câu cá bên bến tàu, lúc này mặt biển xa xa đột nhiên nổi lên những con sóng khổng lồ cao hơn 10 mét, một con quái vật cao hơn trăm mét cứ thế từ trong biển trồi lên, nó một chân có thể đạp bẹp một chiếc xe tải hạng trung, thân thể có thể lay chuyển tòa nhà cao 30 tầng… con quái vật như vậy xuất hiện trên đường phố Tokyo, quân đội điều động rất nhiều máy bay, xe tăng để tấn công nó, cuối cùng sau khi phóng đủ số tên lửa có thể phá hủy một thị trấn nhỏ, mới tiêu diệt được nó." Nghe xong miêu tả của Lâm Hựu Luân, Thái Lan chỉ có vẻ mặt kinh ngạc, còn Viên Cốc Tiểu Trạch thì hai mắt sáng rực, tỏ ra vô cùng phấn khích.

Mỗi một khung cảnh mà Lâm Hựu Luân miêu tả đều đã từng được Viên Cốc Tiểu Trạch tưởng tượng qua nhiều lần trong đầu, chỉ là những gì ông nghĩ đến không rõ ràng bằng Lâm Hựu Luân, nhưng hướng suy nghĩ là hoàn toàn nhất trí.

Sau khi Lâm Hựu Luân nói xong, Viên Cốc Tiểu Trạch kích động vịn vào cạnh bàn thấp, run giọng hỏi: "Anh Lâm, tất cả những gì anh nói, thật sự có thể quay ra được sao?" Lâm Hựu Luân mỉm cười gật đầu, "Bây giờ hai vị chắc đã tin lời tôi nói rồi chứ?

Để quay được những cảnh quay như vậy, 200 triệu đô la Hong Kong còn xa mới đủ." Lần này đến lượt Viên Cốc Tiểu Trạch khó xử, đừng nói là đầu tư nhiều hơn, ngay cả 200 triệu đô la Hong Kong, công ty Toho cũng không thể nào đồng ý.

Phải biết rằng, tất cả các bộ phim 《Godzilla》 trước đây cộng lại, chi phí cũng chưa đến 200 triệu đô la Hong Kong, bây giờ một bộ phim đã muốn đầu tư nhiều như vậy, Viên Cốc Tiểu Trạch thậm chí có thể tưởng tượng được, nếu mình mang tin này về, chủ tịch và các thành viên hội đồng quản trị sẽ có biểu cảm kinh ngạc đến mức nào. "Tôi biết một khoản đầu tư lớn như vậy không chỉ khiến ngài Tiểu

Trạch cảm thấy khó xử, mà có lẽ chủ tịch của các vị cũng rất khó chấp nhận, nên chúng ta có thể đổi một phương thức hợp tác khác." Lâm Hựu Luân nhìn Viên Cốc Tiểu Trạch đang do dự, "Công ty Toho có thể bán bản quyền điện ảnh của 《Godzilla》 cho tôi, sau đó do tôi đầu tư quay bộ phim này." Thái Lan kinh ngạc nhìn Lâm Hựu Luân, gần như nghi ngờ mình có nghe nhầm không. "Anh Lâm, anh nói thật chứ?" Lâm Hựu Luân rất chắc chắn gật đầu, Thái Lan lúc này mới dịch lại nguyên văn lời của anh cho Viên Cốc Tiểu Trạch biết.

Viên Cốc Tiểu Trạch nghe xong ý tưởng của Lâm Hựu Luân cũng có vẻ mặt kinh ngạc.

Giá bản quyền mà Lâm Hựu Luân đưa ra không hề thấp, Viên Cốc Tiểu Trạch thậm chí cảm thấy nếu ông mang tin này về, chủ tịch và các thành viên hội đồng quản trị gần như không thể tìm ra lý do gì để từ chối, nhưng đây không phải là điều Viên Cốc Tiểu Trạch muốn.

Chương 406

Viên Cốc Tiểu Trạch luôn kiên định hy vọng có thể kết hợp kỹ thuật tokusatsu với kỹ thuật hiệu ứng, đi ra một con đường đổi mới dần dần cho kỹ thuật điện ảnh, mà nếu Lâm Hựu Luân trực tiếp mua bản quyền điện ảnh của 《Godzilla》, Viên Cốc Tiểu Trạch sẽ không còn bất kỳ mối liên hệ nào với bộ phim này.

Giới điện ảnh Hong Kong nhân tài đông đúc, Viên Cốc Tiểu Trạch không tự đại đến mức cho rằng Lâm Hựu Luân sẽ mời ông làm đạo diễn cho bộ phim này.

Có lẽ nể tình cuộc nói chuyện hôm nay, Lâm Hựu Luân sẽ cho ông một chức danh cố vấn, nhưng tuyệt đối sẽ không để ông tham gia sâu vào quá trình sản xuất phim.

Cách tốt nhất là hai bên cùng nhau hợp tác quay bộ phim này, nhưng làm thế nào để thuyết phục chủ tịch và các thành viên hội đồng quản trị ủng hộ mình đây?

Viên Cốc Tiểu Trạch trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng ngẩng đầu, nói với Lâm Hựu Luân: "Anh Lâm, có thể cho phép tôi ra ngoài gọi một cuộc điện thoại không?" Lâm Hựu Luân biết Viên Cốc Tiểu Trạch không có quyền quyết định trong chuyện này, phải báo cáo với chủ tịch của họ, nên liền gật đầu.

Viên Cốc Tiểu Trạch nói một tiếng xin lỗi rồi đứng dậy lui khỏi phòng.

Lâm Hựu Luân nâng chén rượu, nói đùa với Thái Lan: "Người Nhật này rất thông minh!" "Tại sao anh Lâm lại nghĩ vậy?" Thái Lan tò mò hỏi. "Anh nghĩ ông ta ra ngoài gọi điện là để thuyết phục chủ tịch của họ bán bản quyền bộ phim này cho tôi sao?" Lâm Hựu Luân

lắc đầu, "Ông ta chắc chắn đã nhận ra tôi rất hứng thú với đề tài phim quái vật này, nên ông ta nhất định sẽ thuyết phục công ty Toho bỏ ra một khoản tiền lớn cộng với bản quyền điện ảnh để hợp tác với tôi, chứ không phải là bán thẳng bản quyền cho tôi." Thái Lan ban đầu còn có chút không hiểu, nhưng sau đó thì đã thông suốt.

Lâm Hựu Luân đã hứng thú với đề tài phim quái vật, lại sẵn sàng bỏ ra số tiền khổng lồ để quay bộ phim này, rõ ràng anh rất lạc quan về triển vọng của phim.

Mà những bộ phim bom tấn Lâm Hựu Luân từng đầu tư quay trước đây, mỗi bộ đều có lợi nhuận rất khả quan.

Nếu chủ tịch công ty Toho có đủ tầm nhìn và khí phách, chắc chắn sẽ làm theo như Lâm Hựu Luân dự đoán, yêu cầu hợp tác với anh, chứ không phải là bán thẳng quyền chuyển thể phim cho anh.

Điều duy nhất Thái Lan không hiểu là, Lâm Hựu Luân đã dự đoán được kết quả này, nhưng lại không chủ động thực hiện bất kỳ biện pháp đối phó nào, điểm này có chút không hợp lý.

Viên Cốc Tiểu Trạch nhanh chóng quay lại và mang theo điều kiện do chủ tịch công ty Toho đưa ra.

Họ sẵn sàng dùng bản quyền phim 《Godzilla》 và 1 tỷ yen Nhật tiền đầu tư làm điều kiện hợp tác, hy vọng có thể cùng Lâm Hựu Luân thực hiện bộ phim quái vật vượt thời đại này.

Lâm Hựu Luân chỉ đưa ra một điều kiện: "Bản quyền 《Godzilla》 được định giá 100 triệu yen Nhật, nếu quý công ty có thể chấp nhận, tôi nghĩ lần hợp tác này sẽ không có vấn đề gì cả." Lần này Viên Cốc Tiểu Trạch không cần phải đi hỏi ý kiến chủ tịch nữa mà trực tiếp đồng ý. 100 triệu yen Nhật tương đương hơn 6 triệu đô la Hong Kong, mức giá bản quyền này đã không hề thấp.

Dĩ nhiên, Viên Cốc Tiểu Trạch cũng đưa ra một yêu cầu: "Cá nhân tôi rất hy vọng có thể đảm nhiệm vị trí đạo diễn kỹ xảo đặc biệt trong bộ phim này, khẩn thiết mong anh Lâm cho tôi cơ hội này, xin anh!" Nói xong, Viên Cốc Tiểu Trạch lại cúi gập người thật sâu trước Lâm Hựu Luân.

Đạo diễn kỹ xảo đặc biệt chỉ tồn tại trong các bộ phim kỹ xảo, thực tế là công việc phụ trách bối cảnh, mô hình.

Với kỹ thuật hiện tại, để quay 《Godzilla》 đúng là không thể thiếu sự trợ giúp của mô hình, vì vậy Lâm Hựu Luân chỉ suy nghĩ một lát rồi đồng ý với yêu cầu của Viên Cốc Tiểu Trạch. "Thời gian không còn sớm nữa, chúng tôi không làm phiền anh Lâm nghỉ ngơi." Mọi chuyện đã được bàn xong, Viên Cốc Tiểu Trạch và Thái Lan cùng đứng dậy cáo từ.

Lâm Hựu Luân cố tình tránh né tầm mắt của giới truyền thông Tokyo để đến khu nghỉ dưỡng suối nước nóng này, chắc chắn không phải đi một mình, Thái Lan và Viên Cốc Tiểu Trạch đều ngầm hiểu, tự nhiên sẽ không ở lại lâu.

Lâm Hựu Luân tiễn hai người ra đến cổng, nhìn họ lên xe.

Trước khi rời đi, Thái Lan cố ý quay đầu nhìn lại, thấy ánh mắt của Lâm Hựu Luân trong đêm tối sâu thẳm mà trong trẻo, trong lòng bỗng có chút giác ngộ.

Theo ý tưởng mà Lâm Hựu Luân đã đề cập trước đó, quy mô đầu tư của bộ phim 《Godzilla》 ít nhất phải trên 3 tỷ yen Nhật, chỉ riêng phần góp vốn của công ty Toho đã chiếm một phần ba tổng vốn đầu tư.

Nếu Lâm Hựu Luân tìm thêm các đối tác khác, tỷ lệ vốn góp của người khác sẽ còn tăng lên nữa.

Lâm Hựu Luân thiếu tiền sao?

Thái Lan không nghĩ vậy.

Kinh tế Hong Kong hai năm nay phát triển rất nhanh, thị trường chứng khoán và bất động sản đã tạo ra một lớp nhà giàu mới nổi, trong đó nổi tiếng nhất phải kể đến Lưu Loan Hùng và Lâm Hựu Luân.

Lưu Loan Hùng có con mắt tinh tường, cực kỳ quyết đoán, tung hoành trên thị trường chứng khoán Hong Kong với tư cách một tay súng bắn tỉa, từ năm 1985 đã trỗi dậy nhanh chóng, sớm chen chân vào hàng ngũ tài phiệt dự bị của Hong Kong.

So với đó, Lâm Hựu Luân lại kín tiếng hơn nhiều.

Người ta đồn rằng anh từng ra tay tấn công đồng yen Nhật trước Hiệp định Plaza năm 1985 và thu hoạch được rất nhiều, nhưng không ai biết con số cụ thể.

Sau đó, Lâm Hựu Luân đầu tiên thành lập chuỗi rạp chiếu phim Gia Nghị, rồi tiếp quản 《Minh Báo》.

Chỉ riêng những sản nghiệp được biết đến, tổng tài sản của anh đã lên tới hơn hai tỷ đô la Hong Kong, mà đó mới chỉ là phần nổi của tảng băng chìm.

Hàng năm, Lâm Hựu Luân đều chi ra vài trăm triệu đô la Hong Kong để đầu tư làm phim, số vốn này cơ bản đều đến từ những khoản thu hoạch trên thị trường chứng khoán và bất động sản.

Có cơ quan uy tín ước tính rằng tài sản ngầm của Lâm Hựu Luân vào khoảng 1-1,5 tỷ USD, và lượng tiền mặt lưu động trong tay anh chưa bao giờ dưới 100-200 triệu USD.

Về phương diện đầu tư điện ảnh, dù là Phan Địch Sinh trước kia hay Lâm Kiện Nhạc hiện tại, đều từng để lại ấn tượng ra tay hào

phóng khi quay một bộ phim nào đó, nhưng cái mác này lại không gắn lên người Lâm Hựu Luân.

Nguyên nhân là vì dù mỗi năm anh đều duy trì mức đầu tư cao vào điện ảnh, nhưng mỗi bộ phim anh đầu tư đều thu về lợi nhuận cực kỳ hậu hĩnh.

Những bộ phim do Lâm Hựu Luân đầu tư luôn là biểu tượng của đầu tư cao và doanh thu phòng vé cao.

Vì vậy, giới điện ảnh Hong Kong hiện nay đã hình thành một nhận thức chung rằng, bất kể Lâm Hựu Luân đầu tư bao nhiêu vào một bộ phim, mọi người cũng sẽ không cảm thấy quá ngạc nhiên, bởi vì dù anh bỏ ra bao nhiêu, cuối cùng đều có thể kiếm lại gấp bội.

Cả Viên Cốc Tiểu Trạch và công ty Toho đứng sau ông ta đều nhìn trúng điểm này, nên mới dám bỏ ra nhiều tiền như vậy để hợp tác với Lâm Hựu Luân.

Phim do Lâm Hựu Luân đầu tư chắc chắn sẽ kiếm được tiền sao?

Nếu là trước đây, Thái Lan tuyệt đối sẽ không nghi ngờ nhiều về điều này.

Nhưng lần này, thái độ của Lâm Hựu Luân khiến Thái Lan cảm thấy có chút kỳ quặc.

Nếu Lâm Hựu Luân thật sự coi trọng bộ phim này, anh hoàn toàn có thể từ chối yêu cầu hợp tác của Toho, rồi trực tiếp mua bản quyền từ họ.

Lời giải thích hợp lý duy nhất chính là, Lâm Hựu Luân cũng không có nhiều lòng tin vào bộ phim có vốn đầu tư cao này, công ty Toho đã bị anh kéo vào làm kẻ ngốc lắm tiền, giúp anh cùng chia sẻ rủi ro đầu tư và áp lực vốn cho bộ phim này. "Thái Lan quân, ngài đang suy nghĩ vấn đề gì sao?" Giọng nói của Viên Cốc Tiểu Trạch cắt ngang dòng

suy tư của Thái Lan.

Thái Lan quay đầu lại, mỉm cười áy náy với Viên Cốc Tiểu Trạch, nhưng không nói ra những điều mình vừa nghĩ.

Lâm Hựu Luân làm vậy tuy có cảm giác lôi người Nhật vào chịu trận cùng, nhưng phần đầu tư chính của bộ phim vẫn là do anh bỏ ra.

Hơn nữa, sau khi bộ phim này được quay xong, dù thành tích phòng vé tốt hay xấu, công ty Toho sở hữu bản quyền gốc của 《Godzilla》 đều sẽ thu được danh tiếng khổng lồ, thứ này đôi khi còn hữu dụng hơn cả lợi ích kinh tế trực tiếp.

Chuyện này vốn dĩ là một bên tình nguyện đánh, một bên tình nguyện chịu đòn.

Hơn nữa, từ tận đáy lòng, Thái Lan càng muốn thiên vị Lâm Hựu Luân hơn, nên trong chuyện này, ông đã chọn cách im lặng. --- Tâm tư thật sự của Lâm Hựu Luân, thực ra Thái Lan chỉ đoán đúng một nửa. 《Godzilla》 ở kiếp sau do người Mỹ làm lại, sau khi công chiếu quả thực đã gây ra chấn động không nhỏ, nhưng thành tích phòng vé thực tế chỉ có thể xem là tạm ổn, so với 《Công viên kỷ Jura》 ra mắt mấy năm trước thì còn kém xa.

Nếu 《Godzilla》 có thể ra mắt sớm hơn 《Công viên kỷ Jura》, chấn động gây ra chắc chắn sẽ lớn hơn, doanh thu phòng vé cũng sẽ cao hơn.

Chỉ có điều, do hạn chế về sự phát triển của kỹ thuật hiệu ứng đặc biệt, để quay được những cảnh phim tương tự như bộ 《Godzilla》 trong ký ức, vốn đầu tư sẽ phải gấp mấy lần bản gốc.

Vì vậy, bộ phim này có thể thu hồi vốn hay không, trong lòng Lâm Hựu Luân cũng không có đủ tự tin.

Dĩ nhiên, với số tiền lớn như vậy đổ vào, đánh giá của bộ phim

sau khi ra mắt chắc chắn sẽ không thấp.

Chỉ cần doanh thu phòng vé cuối cùng không quá tệ, Lâm Hựu Luân đều có thể chấp nhận.

Chương 407

Có được một bộ phim như vậy để tích lũy kỹ thuật và kinh nghiệm, mấy bộ phim khác trong kế hoạch của anh đều có thể khởi quay sớm hơn, đây cũng được xem là một lợi ích ngoài dự kiến.

Lâm Hựu Luân còn có một mục đích khác, đó là nhân cơ hội hợp tác lần này để có một cuộc giao lưu sơ bộ với giới điện ảnh Nhật Bản, làm dịu bớt cảm xúc chống đối của các nhà làm phim bản địa đối với việc phim Hong Kong chiếm lĩnh thị trường.

Nhìn theo chiếc xe chở Thái Lan và Viên Cốc Tiểu Trạch rời đi, trên đường quay về, Lâm Hựu Luân vẫn luôn suy nghĩ về chuyện này.

Khi còn cách suối nước nóng khoảng trăm bước, anh đột nhiên nghe thấy tiếng nước vỗ.

Trong khu nghỉ dưỡng chỉ có mình và Chu Tuệ Mẫn là khách, người đang ngâm mình trong suối nước nóng lúc này là ai, căn bản không cần suy nghĩ cũng biết.

Lâm Hựu Luân cố ý đi chậm lại, tránh phát ra quá nhiều tiếng động.

Khi nhìn rõ cảnh tượng trong suối nước nóng, tròng mắt anh suýt nữa thì rơi ra ngoài.

Chu Tuệ Mẫn đứng giữa suối, nước chỉ ngập đến bụng dưới của cô.

Thân hình cô thẳng tắp, mái tóc ướt sũng rủ xuống, dán vào cặp ngực trắng nõn thẳng đứng kiêu ngạo.

Dưới làn da trắng như tuyết, hai nụ anh đào trước ngực hiện lên vô cùng bắt mắt.

Chu Tuệ Mẫn không hề nhận ra sự tiếp cận của Lâm Hựu Luân, cô hơi cúi đầu, một tay đặt trên ngực, tay kia cầm một ống tre nhỏ, liên tục dội nước suối nóng lên người mình, từ trước ra sau.

Vùng đất diệu kỳ chìm trong làn nước suối, những sợi lông đen bóng xoăn tít dán vào gốc đùi trắng như tuyết, khiến người ta nhìn mà tim đập loạn nhịp.

Xung quanh suối nước nóng là hơi nước mờ ảo, cơ thể tuyệt mỹ của Chu Tuệ Mẫn ẩn hiện trong đó, cảm giác kích thích lúc ẩn lúc hiện này còn mạnh mẽ hơn nhiều so với việc nhìn thẳng.

Lâm Hựu Luân vốn định đến gần hơn để nhìn rõ hơn, nhưng không ngờ lại giẫm phải một cành cây khô.

Trong đêm tối tĩnh lặng, tiếng "rắc" giòn tan vang lên vô cùng đột ngột.

Chu Tuệ Mẫn đột ngột ngẩng đầu, thấy ánh mắt Lâm Hựu Luân đang ngây ngốc nhìn mình, cô hét lên một tiếng "A", vội vàng ngồi thụp xuống, cả người chìm trong suối nước nóng, chỉ để lộ phần trên xương quai xanh. "Sao anh đi đứng nhẹ như mèo vậy?" Chu Tuệ Mẫn lườm Lâm Hựu Luân một cái, trong lòng cô không hề khó chịu vì bị anh nhìn thấy hết cơ thể, chỉ có chút bất bình, gã này lại dám đứng bên cạnh nhìn trộm, làm cô giật cả mình.

Lâm Hựu Luân cười toe toét: "Anh còn tưởng em không ra ngoài nữa chứ." Chu Tuệ Mẫn hết cách với Lâm Hựu Luân, đành bảo anh quay người đi trước, cô định lên bờ mặc quần áo rồi nói tiếp. "Không được nhìn trộm!" "Anh đảm bảo không nhìn trộm, như vậy được chưa!" Lâm Hựu Luân nghe lời quay người đi, trong lòng vô cùng tiếc nuối, cảnh mỹ nhân tắm xong thế này, lần này không có duyên được thấy rồi.

Chu Tuệ Mẫn bơi vào bờ, xác nhận Lâm Hựu Luân sẽ không quay

đầu lại mới vịn vào tảng đá ven hồ, đứng dậy khỏi suối nước nóng, cúi người nhặt chiếc khăn tắm đặt bên cạnh.

Cơ thể Chu Tuệ Mẫn trắng nõn đến không ngờ, mềm mại như ngọc dương chi trắng.

Sau khi nhặt khăn tắm, cô vội vàng quấn quanh người, nhưng khăn quá nhỏ, chỉ có thể che được phần trên và nửa đùi.

Những giọt nước chưa kịp lau khô chảy dọc theo đôi chân thon dài thẳng tắp của cô.

Vẻ đẹp kinh diễm nửa kín nửa hở lúc nãy cộng thêm vẻ mặt e thẹn đáng thương của cô lúc này, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ phát điên.

Dù đã che đi những phần quan trọng trên cơ thể, nhưng Chu Tuệ Mẫn vẫn cảm thấy bộ dạng này không thể nói chuyện tử tế với Lâm Hựu Luân được, liền quyết định nhân cơ hội này chạy về phòng thay quần áo trước rồi ra sau. "Xong chưa, anh đếm đến 3 là quay lại đó nha!" Giọng Lâm Hựu Luân đột nhiên vang lên khiến Chu Tuệ Mẫn giật mình. "Đừng, em chưa xong, anh đợi thêm một lát nữa!" Trong lúc vội vàng, ngón chân của Chu Tuệ Mẫn đá phải một tảng đá nhô lên bên hồ, cơ thể mất thăng bằng, cả người và khăn tắm cùng ngã vào suối nước nóng.

Lâm Hựu Luân bị tiếng nước "ùm" làm giật mình, quay đầu lại thấy Chu Tuệ Mẫn ngã xuống nước, căn bản không kịp suy nghĩ, anh lao lên phía trước, nhảy vào suối nước nóng, đỡ Chu Tuệ Mẫn đã sặc mấy ngụm nước dậy.

Vệ sĩ đứng xa xa nghe thấy tiếng động, lập tức chạy đến.

Nhưng khi nhìn rõ tình hình trong suối nước nóng, họ lập tức quay đầu, không nói một lời mà lẳng lặng rút đi.

Ngay khi đỡ Chu Tuệ Mẫn dậy, Lâm Hựu Luân đã khoác chiếc khăn tắm lên người cô, nên cũng không bị lộ hàng.

Nhưng dù vậy, Chu Tuệ Mẫn vẫn vùi đầu vào lòng Lâm Hựu Luân, không dám nhìn xung quanh. "Được rồi, họ đi cả rồi!" Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng vỗ lưng Chu Tuệ Mẫn, dịu dàng nói bên tai cô.

Cơ thể trần trụi của Chu Tuệ Mẫn cứ thế áp sát vào lòng mình, lúc nói chuyện Lâm Hựu Luân không khỏi có chút xao động. "Đều tại anh!" Chu Tuệ Mẫn giơ nắm đấm nhỏ đánh hai cái vào ngực Lâm Hựu Luân. "Ngại chết đi được." "Là do em tự ngã vào suối nước nóng mà, đúng không?" Lâm Hựu Luân cười khổ với vẻ mặt bất đắc dĩ. "Anh còn nói nữa, nếu không phải anh lẳng lặng chạy đến nhìn trộm, có xảy ra những chuyện này không?" Chu Tuệ Mẫn tức giận ngẩng đầu lên, gò má nóng bừng lại bị Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng nâng lấy.

Ánh mắt nóng rực của Lâm Hựu Luân khiến Chu Tuệ Mẫn có chút ngại ngùng, cô xấu hổ muốn quay đầu đi, nhưng môi anh đã bá đạo hôn xuống.

Chu Tuệ Mẫn khẽ rên một tiếng, tiếng phản kháng đều bị chặn lại trong miệng.

Lâm Hựu Luân quen đường quen lối dùng lưỡi cạy mở hàm răng của Chu Tuệ Mẫn, tham lam mút lấy chiếc lưỡi thơm mềm non mịn.

Chu Tuệ Mẫn trước đây cũng từng hôn Lâm Hựu Luân vài lần, nhưng còn lâu mới thành thạo.

Lúc này, cô chỉ có thể mặc cho Lâm Hựu Luân cuồng bạo mút lấy lưỡi thơm của mình, một cảm giác choáng váng chưa từng có, như sóng biển dâng trào, từng đợt từng đợt xâm chiếm tâm trí, khiến cô bất giác lạc lối trong đó.

Nụ hôn này sâu lắng và nồng nhiệt, cho đến khi hơi thở có chút

không thông, hai người mới lưu luyến tách môi ra.

Gương mặt Chu Tuệ Mẫn kiều diễm như hoa sen, trong đôi mắt đẹp dâng trào tình ý không thể kìm nén.

Lâm Hựu Luân lặng lẽ nhìn cô, như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Chu Tuệ Mẫn nhắm mắt lại, đầu hơi ngửa ra, hàng mi dài khẽ run.

Môi Lâm Hựu Luân một lần nữa ấn lên đôi môi mềm mại của Chu Tuệ Mẫn.

Lần này, Chu Tuệ Mẫn trở nên chủ động hơn rất nhiều, hai tay cũng bất giác đưa lên, ôm lấy đầu Lâm Hựu Luân.

Chu Tuệ Mẫn ngày thường ăn mặc rất kín đáo, mọi người lại quen chú ý đến vẻ ngoài trong sáng của cô, nên rất ít người để ý rằng, cơ thể cô thực ra đã phát triển vô cùng trưởng thành.

Lúc này, khăn tắm tuột một nửa, vóc dáng hoàn hảo của cô cứ thế bày ra trước mắt Lâm Hựu Luân, eo thon vừa một vòng tay, ngực căng cao vút, chỉ nhìn thôi cũng đã cảm thấy vô cùng áp lực.

Men theo cổ, Lâm Hựu Luân hôn dọc xuống đến xương quai xanh của Chu Tuệ Mẫn, cuối cùng leo lên hai đỉnh núi chưa từng bị ai chinh phục, tham lam hôn hít, mút lấy.

Chu Tuệ Mẫn cắn chặt môi, không để miệng phát ra âm thanh, nhưng những tiếng rên rỉ rung động vẫn không ngừng thoát ra.

Lâm Hựu Luân bế bổng Chu Tuệ Mẫn từ suối nước nóng, sải bước đi về phía căn phòng cách đó không xa. --- Một đêm phóng túng, sáng hôm sau khi Chu Tuệ Mẫn tỉnh dậy, cô cảm thấy cơ thể như rã rời, mềm nhũn không còn chút sức lực.

Lâm Hựu Luân biết đây là lần đầu của Chu Tuệ Mẫn, nên đêm qua

đã vô cùng thương tiếc, nếu không thì dù Chu Tuệ Mẫn không cảm thấy mệt mỏi, e rằng cũng không xuống nổi giường.

Chu Tuệ Mẫn dùng chăn quấn lấy người ngồi dậy, phát hiện Lâm Hựu Luân để lại cho mình một mẩu giấy ở đầu giường, đại ý là bảo cô nghỉ ngơi cho tốt, anh ra ngoài xử lý một số việc, trước bữa trưa sẽ quay về.

Chu Tuệ Mẫn ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, mới phát hiện đã hơn 10 giờ.

Cô đang do dự không biết nên ngủ tiếp, đợi Lâm Hựu Luân về gọi dậy, hay là bây giờ dậy rửa mặt đợi anh về, ánh mắt vô tình rơi vào những vệt đỏ trên tấm ga trải giường tatami.

Chương 408

Nhớ lại những cảnh tượng đêm qua, gò má cô đột nhiên nóng bừng như lửa đốt.

Ngay lúc cô đang ngẩn ngơ, bên ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân khe khẽ.

Qua bóng ảnh mờ ảo trên tường giấy, Chu Tuệ Mẫn thấy một bóng người từ từ đi đến cửa phòng mình, sau đó quỳ ngồi xuống, hai tay đặt trên gối, người hơi cúi. "Cô Chu, cô đã tỉnh chưa ạ?" Chu Tuệ Mẫn vội vàng kéo chăn lên, che đi vệt đỏ trên ga giường, nhưng tiếng động tạo ra trong lúc đó lại không thể che giấu được sự thật rằng cô đã tỉnh. "Ừm, tôi vừa mới tỉnh...

Anh ấy về chưa?" Chu Tuệ Mẫn hỏi qua cánh cửa.

Người phụ nữ Nhật Bản bên ngoài hơi sững lại, rồi lập tức phản ứng, người "anh ấy" mà Chu Tuệ Mẫn nói chính là Lâm Hựu Luân. "Anh Lâm vừa gọi điện về, nói anh ấy đã trên đường về, và đặc biệt dặn tôi qua xem cô đã dậy chưa...

Tôi có mang theo một bữa sáng đơn giản, xin hỏi cô Chu, bây giờ tôi có thể vào được không ạ?" Chu Tuệ Mẫn nhìn trái nhìn phải, xác nhận trên giường sẽ không lộ ra sơ hở gì, mới gật đầu đồng ý yêu cầu của đối phương.

Cửa lùa được nhẹ nhàng kéo ra, người phụ nữ Nhật Bản bưng bữa sáng kiểu Nhật vừa làm xong, bước từng bước nhỏ đi vào, cuối cùng đặt bữa sáng ở phía bên kia của tấm nệm tatami.

Chu Tuệ Mẫn thò tay ra khỏi chăn, vốn định lấy quần áo của mình để bên cạnh, nhưng tay lại quờ vào khoảng không, lúc này cô mới đột nhiên nhận ra, đây hình như là phòng của Lâm Hựu Luân.

Cách bài trí của hai căn phòng gần suối nước nóng này giống hệt nhau, ban đầu Chu Tuệ Mẫn đã bỏ qua điểm này, lúc này đột nhiên phát hiện, vô cùng xấu hổ. "Cô Chu cần quần áo ạ?" Người phụ nữ dường như không thấy vẻ mặt không tự nhiên của Chu Tuệ Mẫn, rất chu đáo hỏi.

Chu Tuệ Mẫn quấn chặt chăn, mặt đỏ bừng gật đầu.

Người phụ nữ lui ra ngoài, vài phút sau, khi cô quay lại, không chỉ mang cho Chu Tuệ Mẫn một bộ kimono tinh xảo in hoa nhỏ màu hồng, mà còn mang theo cả một bộ ga trải giường mới, xem ra là muốn lấy bộ cũ trong phòng đi giặt.

Chu Tuệ Mẫn sợ vết tích trên ga giường bị đối phương nhìn thấy, liền nói: "Cô cứ để hết những thứ này lại, tôi tự xử lý được rồi." Người phụ nữ gật đầu, cúi người lui ra ngoài.

Chu Tuệ Mẫn bưng một bát cháo loãng, thở phào một hơi dài. --- Chủ tịch công ty Toho, Cao Tỉnh Anh Tín, sau khi ký vào thư bày tỏ ý định hợp tác và bắt tay với Lâm Hựu Luân đã nói: "Anh Lâm, để chúc mừng sự hợp tác vui vẻ lần này của chúng ta, trưa nay tôi đã đặc biệt chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ, kính mong anh Lâm nhất định nể mặt!" Cao Tỉnh Anh Tín mời ngay trước mặt, xung quanh lại toàn là lãnh đạo cấp cao của công ty Toho, nếu Lâm Hựu Luân từ chối sẽ trông có vẻ rất bất lịch sự.

Viên Cốc Tiểu Trạch nhận ra sự khó xử của Lâm Hựu Luân, ghé vào tai Cao Tỉnh Anh Tín nói nhỏ vài câu. "Ồ, ra là anh Lâm còn có việc quan trọng khác, hay là thế này, bữa tiệc dời sang buổi tối, anh Lâm thấy thế nào?" Cao Tỉnh Anh Tín chủ động thay đổi, Lâm Hựu Luân tự nhiên không có lý do gì để từ chối nữa.

Viên Cốc Tiểu Trạch được lệnh đưa Lâm Hựu Luân về khu nghỉ dưỡng suối nước nóng.

Trước khi xuống xe, Lâm Hựu Luân chủ động bắt tay ông, lịch sự nói: "Anh Tiểu Trạch, lần này may mà có anh giúp giải vây, vô cùng cảm ơn!" Viên Cốc Tiểu Trạch liếc nhìn Chu Tuệ Mẫn đang mặc kimono, mỉm cười đứng bên hồ nước ở cổng khu nghỉ dưỡng, ngầm hiểu ý nhau mà cười với Lâm Hựu Luân. "Có thể làm việc cho anh Lâm là vinh hạnh của tôi!" Chu Tuệ Mẫn đứng dưới gốc cây bên hồ nước của khu nghỉ dưỡng.

Trên khuôn mặt trái xoan trắng trẻo, một đôi mắt to đen láy, trong veo như hai đầm nước mùa thu.

Hàng mi của cô vừa dài vừa dày, mềm mại phủ trên mí mắt, thỉnh thoảng khẽ chớp theo mí mắt, khiến người ta cảm nhận được vẻ đẹp dịu dàng đầy tình ý của một người phụ nữ thuần khiết.

Sau khi hoàn thành sự chuyển biến từ thiếu nữ thành phụ nữ đêm qua, cả người Chu Tuệ Mẫn càng trở nên tươi tắn xinh đẹp, như một đóa phù dung mới nở, một đóa hải đường đẫm sương, rạng rỡ chói lòa, kiều diễm đến nao lòng.

Thấy Lâm Hựu Luân lấy một chiếc hộp giấy lớn từ trên xe xuống, đôi mắt đẹp của Chu Tuệ Mẫn không khỏi lộ ra vẻ khó hiểu. "Tặng em?" Lâm Hựu Luân mỉm cười, "Mở ra là biết thôi?" Dưới ánh mắt khuyến khích của Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn mở hộp giấy ra, một chiếc váy dạ hội dài màu trắng đang yên lặng nằm bên trong. "Oa..." Chu Tuệ Mẫn không kìm được mà thốt lên một tiếng kinh ngạc. "Đặt làm theo số đo của em đó, xem có vừa không." Chu Tuệ Mẫn nhẹ nhàng nâng chiếc váy lên, ôm vào lòng do dự một lúc rồi cẩn thận hỏi: "Bây giờ sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu. "Anh nhắm mắt lại..." Chu Tuệ Mẫn đỏ mặt, "Không được không được, không cho anh ở trong phòng!" Lâm Hựu Luân bị Chu Tuệ Mẫn đuổi thẳng ra khỏi phòng, trong lòng có chút tiếc nuối.

Anh vừa định rời đi thì đột nhiên cửa lùa lại được kéo ra.

Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn Chu Tuệ Mẫn đang cười tươi đứng ở cửa. "Sao, đổi ý rồi à?" Chu Tuệ Mẫn lườm anh một cái. "Vừa rồi quên hỏi, sao tự nhiên lại nghĩ đến việc tặng em lễ phục?" Lâm Hựu Luân nhún vai. "Thích thì tặng thôi, cái này cũng cần lý do sao?" Chu Tuệ Mẫn bĩu môi. "Nói dối!" Lâm Hựu Luân đành phải thành thật khai báo: "Tối nay anh phải tham dự một bữa tiệc tối, nên hy vọng có một quý cô xinh đẹp có thể đi cùng bên cạnh... tiện thể còn có thể làm phiên dịch cho anh." Chu Tuệ Mẫn lúc này mới hài lòng gật đầu, rồi mới đóng cửa lùa lại.

Lâm Hựu Luân kéo hai lần, phát hiện cửa đã khóa, đành phải bất đắc dĩ quay về phòng mình. --- Xe của công ty điện ảnh Toho đúng 3 giờ chiều đã đỗ ngoài cổng khu nghỉ dưỡng suối nước nóng.

Lâm Hựu Luân khoác tay Chu Tuệ Mẫn trong bộ lễ phục đuôi cá màu trắng lên xe, thẳng tiến đến địa điểm họp báo ký kết hợp đồng do Toho sắp xếp.

Toho là một trong năm công ty điện ảnh lớn của Nhật Bản, đột nhiên thông báo với truyền thông rằng có tin tức quan trọng cần công bố, tin này đã thu hút sự chú ý của không ít người.

Họp báo còn chưa bắt đầu, trước cửa khách sạn đã tụ tập một đám đông phóng viên. "Các người nói xem lần này Toho sẽ công bố tin tức quan trọng gì?" "Vừa rồi tôi thấy Viên Cốc Tiểu Trạch, Điền Trung Hữu Hạnh và cả Bản Đa Trư Tam Lang vào trong, tôi đoán là loạt phim 《Godzilla》 lại chuẩn bị ra phần mới." "Loại phim kỹ xảo này cũng chỉ còn thị trường ở Nhật Bản thôi, thật không biết các sếp của Toho nghĩ gì mà lại tổ chức một buổi họp báo long trọng như vậy, muốn để người ta chê cười à?" "Biết đâu lần này Toho thật sự có động thái lớn, tôi nghe nói tiệc mừng sau họp báo có rất nhiều nghệ sĩ

nổi tiếng sẽ tham gia." Các phóng viên bàn tán xôn xao, trong đám đông chỉ có hai người tỏ ra đặc biệt im lặng.

A Cường nắm chặt chiếc máy ảnh trong tay, ghé vào tai Đại Phi, nhỏ giọng hỏi: "Anh Phi, mấy người Nhật này nói gì vậy?" "Toàn nói chuyện liên quan đến công ty Toho thôi." Đại Phi nghe hiểu tiếng Nhật, nhưng không thể giải thích từng câu cho A Cường. "Vậy chúng ta có đi toi công không?" A Cường có chút lo lắng.

Anh và Đại Phi là phóng viên từ Hong Kong sang, vốn định theo dõi phỏng vấn Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn, nhưng không ngờ buổi hòa nhạc vừa kết thúc, cả hai người đã cùng nhau "mất tích".

Đại Phi và A Cường đã rình ở gần khách sạn mà Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn ở cả một đêm, cuối cùng xác định họ căn bản không có ở khách sạn.

Vốn dĩ họ đã định từ bỏ cuộc phỏng vấn ở Nhật lần này, nhưng Đại Phi lại tình cờ nghe được tin công ty điện ảnh Toho tổ chức họp báo từ một phóng viên Nhật.

Đại Phi cảm thấy chuyện này có thể liên quan đến Lâm Hựu Luân, nên đã kéo A Cường cùng đến thử vận may.

Nhưng nghe những lời bàn tán của các phóng viên Nhật xung quanh, anh không khỏi nghi ngờ phán đoán trước đó của mình, lẽ nào thật sự là mình đã nghĩ nhiều?

Đúng lúc này, một chiếc xe hơi màu đen từ từ dừng lại ở cửa khách sạn, các phóng viên đều vây quanh, Đại Phi và A Cường bị đám đông chen lấn, cũng bị đẩy về hướng đó.

Vệ sĩ duy trì trật tự tại hiện trường cố gắng chặn các phóng viên lại.

Cửa xe phía ngoài mở ra trước, một người đàn ông trẻ tuổi bước

xuống xe, nhanh chóng đi đến cửa xe bên kia, dìu một cô gái xinh đẹp từ trên xe xuống.

Làn da của cô gái trắng nõn mịn màng như đá cẩm thạch, cô mặc một chiếc váy dạ hội đuôi cá màu trắng, trước ngực thêu một chùm hoa lan màu vàng nhạt, trông vừa kín đáo vừa tao nhã.

Có phóng viên Nhật lập tức nhận ra thân phận của cô gái này, đây chẳng phải là Chu Tuệ Mẫn mới tổ chức buổi hòa nhạc mừng năm mới ở Tokyo hôm qua sao?

Chu Tuệ Mẫn xuất hiện ở đây, thân phận của người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh cô cũng lộ rõ rồi!

Giữa một tràng xôn xao, Đại Phi cũng hoàn hồn, vỗ vào gáy A Cường một cái.

Chương 409

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chụp ảnh đi!" --- Dưới sự hộ tống của vệ sĩ, Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn khó khăn bước vào khách sạn.

Trên đường đi, các phóng viên Nhật nhiều lần cố gắng phá vỡ hàng rào người của vệ sĩ, hiện trường suýt nữa thì mất kiểm soát.

Sau khi vào khách sạn, một quản lý cấp cao của công ty Toho bước tới, nói một tràng tiếng Nhật với Lâm Hựu Luân.

Nghe xong, Lâm Hựu Luân chỉ có thể ngơ ngác nhìn Chu Tuệ Mẫn. "Ông ấy đại diện công ty Toho xin lỗi anh..." Chu Tuệ Mẫn không dịch nguyên văn mà chỉ nói những điểm chính: "Chuyện vừa rồi là sai sót trong công việc của họ, hy vọng có thể được thông cảm." Lâm Hựu Luân gật đầu với người đó, đối phương thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, sau đó làm một động tác mời về phía thang máy.

Lên lầu đến địa điểm họp báo, chủ tịch công ty Toho, Cao Tỉnh Anh Tín, sải bước ra đón.

Khi bắt tay Lâm Hựu Luân, ánh mắt ông ta dừng lại trên người Chu Tuệ Mẫn trong hai giây. "Anh Lâm và cô Chu thật đúng là một cặp đôi hoàn hảo!" Chu Tuệ Mẫn trực tiếp dùng tiếng Nhật cảm ơn Cao Tỉnh Anh Tín, nhưng lại không dịch lời ông ta nói cho Lâm Hựu Luân nghe.

Lâm Hựu Luân lúc đó không hỏi, nhưng trong lòng cứ canh cánh chuyện này.

Sau khi ngồi vào chỗ, anh lập tức hỏi Chu Tuệ Mẫn đó là chuyện gì.

Chu Tuệ Mẫn mím môi cười, tinh nghịch nói: "Em không nói cho anh biết đâu!" Lâm Hựu Luân thấy kế này không thành, lại nảy ra kế khác.

Anh giả vờ đi vệ sinh, trên đường lại gọi người phiên dịch cho Cao Tỉnh Anh Tín lúc nãy lại.

Sau khi được cho biết ý nghĩa của câu nói đó, anh mới vỡ lẽ.

Chẳng trách sao Chu Tuệ Mẫn cứ không chịu nói, ra là ngại!

Quay về chỗ ngồi, Lâm Hựu Luân nghiêng đầu ghé vào tai Chu Tuệ Mẫn, nhỏ giọng nói với cô một câu: "Thật ra anh cũng thấy chúng ta rất xứng đôi." Gò má Chu Tuệ Mẫn hơi nóng lên, cô cố ý quay đầu sang một bên, không thèm để ý đến gã "vô lại" Lâm Hựu Luân này. --- Họp báo bắt đầu, Cao Tỉnh Anh Tín lên sân khấu phát biểu đầu tiên.

Ông thông báo với truyền thông một số tình hình hiện tại của công ty Toho, rồi ngay lập tức đề cập đến việc hợp tác với Lâm Hựu Luân lần này. "Phía chúng tôi đã đạt được ý định hợp tác với anh Lâm Hựu Luân đến từ Hong Kong, chuẩn bị chi 3 tỷ yen Nhật để đầu tư quay một bộ phim 《Godzilla》 phiên bản người thật.

Bộ phim này sẽ ứng dụng kỹ thuật hiệu ứng máy tính tiên tiến nhất, kết hợp với phương pháp kỹ xảo truyền thống, nỗ lực tạo ra bộ phim quái vật chân thực và gây sốc nhất thế kỷ 20!" Cao Tỉnh Anh Tín hùng hồn tuyên bố trên sân khấu, các phóng viên Nhật ngồi dưới lập tức bàn tán xôn xao. 3 tỷ yen để sản xuất một bộ phim 《Godzilla》, lần này Toho đúng là đã công bố một động thái lớn.

Cao Tỉnh Anh Tín rất hài lòng với hiệu quả mà lời nói của mình mang lại, ông hai tay đè xuống, ra hiệu cho mọi người im lặng. "Tiếp theo, xin mời vị khách quý nhất của chúng ta, anh Lâm Hựu Luân lên sân khấu giao lưu với mọi người!" Trong một tràng pháo tay, Lâm Hựu Luân đứng dậy lên sân khấu, Cao Tỉnh Anh Tín nhường vị trí

trước micro cho anh.

Những lời cần nói đều đã bị Cao Tỉnh Anh Tín nói hết rồi, nên Lâm Hựu Luân chỉ nói vài câu khách sáo chúc mừng đối tác hợp tác, đồng thời cũng ghi nhận sự phát triển của điện ảnh Nhật Bản những năm gần đây, trong lời nói không hề tiết lộ thêm thông tin gì về bộ phim.

Lâm Hựu Luân vừa nói, bên cạnh đã có người phiên dịch chuyển lời của anh sang tiếng Nhật.

Bài phát biểu vừa kết thúc, dưới sân khấu lập tức có một phóng viên giơ tay.

Phóng viên Nhật Bản về mặt này lại rất có quy củ, khi chưa được sự cho phép của ban tổ chức, họ chỉ giơ tay yêu cầu đặt câu hỏi chứ không đứng dậy hỏi thẳng.

Người dẫn chương trình nhìn về phía Lâm Hựu Luân, anh gật đầu, người dẫn chương trình mới giơ tay, ra hiệu cho phóng viên đó có thể phát biểu. "Xin hỏi anh Lâm, lần hợp tác này của anh với công ty Toho thì bên nào sẽ là bên chủ đạo?" Người phụ trách phiên dịch là một nhân viên của Toho, nghe thấy câu hỏi như vậy, anh ta bất giác liếc nhìn Cao Tỉnh Anh Tín đang đứng bên cạnh, thấy sắc mặt chủ tịch có chút không tốt, trong lòng do dự không biết có nên chuyển lời của phóng viên này cho Lâm Hựu Luân biết không.

Lâm Hựu Luân đợi một lúc không thấy người phiên dịch nói gì, liền quay đầu qua xem tình hình, lúc này người phiên dịch mới cực kỳ miễn cưỡng nói ra lời của phóng viên kia. "Đã là hợp tác, chắc chắn hai bên đều ở vị trí bình đẳng." Lời nói này của Lâm Hựu Luân rất giữ thể diện cho công ty Toho, thực tế thì với tỷ lệ góp vốn của hai bên trong bộ phim này, chắc chắn là do phía Lâm Hựu Luân chủ đạo.

Người phiên dịch nói ra câu này, sắc mặt của Cao Tỉnh Anh Tín

lập tức trở lại bình thường, nhưng một số phóng viên dưới sân khấu rõ ràng không hài lòng, tiếp đó lại có người đặt câu hỏi. "Anh Lâm, anh cảm thấy bộ phim 《Godzilla》 này được xem là phim Hong Kong hay phim Nhật Bản?" Nhân viên của công ty Toho phụ trách phiên dịch tại hiện trường, lúc này đến tâm tư muốn khóc cũng có.

Anh ta rất nghi ngờ đám phóng viên này có phải cố tình đến gây rối không, câu hỏi đưa ra câu nào cũng sắc bén hơn câu nấy.

Không biết Lâm Hựu Luân sẽ trả lời như thế nào đây.

Vẻ mặt của Takahide Eishin trở nên nghiêm trọng, còn người phụ trách bộ phận quan hệ công chúng của công ty Toho thì đã lấy khăn tay ra lau mồ hôi không ngừng.

Hắn biết rằng sau ngày hôm nay, chức vụ của mình trong công ty chắc chắn không giữ được nữa.

Bầu không khí tại buổi họp báo trở nên có chút kỳ quái, các quản lý cấp cao của công ty Toho có mặt đều mang vẻ mặt căng thẳng như sắp đối mặt với đại địch, trong khi các phóng viên khác thì khoanh tay đứng một bên xem kịch vui. "《Godzilla》 vẫn là câu chuyện quen thuộc với mọi người, bộ phim sẽ được quay thực địa tại Tokyo, đạo diễn hiệu ứng đặc biệt sẽ do ông Kotani Yoshikazu, hậu duệ của một trong những người sáng lập series phim 《Godzilla》 là Tsuburaya Eiji, đảm nhiệm.

Hơn nữa, phần lớn diễn viên trong phim sẽ là diễn viên Nhật Bản, phía Hong Kong chủ yếu phụ trách phần sản xuất hiệu ứng đặc biệt cho bộ phim này...

Tôi nói nhiều như vậy thực ra là muốn hỏi vị phóng viên này một câu, anh cảm thấy đây là một bộ phim Nhật Bản hay là phim Hong Kong?" Câu trả lời của Lâm Hựu Luân nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, người của công ty Toho thì mừng rỡ, còn các phóng viên

thì kinh ngạc.

Không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của mọi người dưới sân khấu, Lâm Hựu Luân hắng giọng rồi nói tiếp: "Tôi biết trong giới điện ảnh Nhật Bản hiện nay đang lưu truyền một quan điểm gọi là 'thuyết mối đe dọa từ phim Hong Kong', cho rằng ngành công nghiệp điện ảnh bản địa phát triển trì trệ là do thị trường bị phim Hong Kong chiếm lĩnh.

Nhật Bản thực sự là một thị trường phòng vé rất quan trọng của phim Hong Kong, điểm này tôi không phủ nhận, nhưng nói phim Hong Kong gây ra mối đe dọa lớn cho phim Nhật Bản thì tôi không đồng tình, hoặc có thể nói, những người giữ quan điểm này căn bản không nhìn ra được mối đe dọa thực sự đến từ đâu!" Lời này vừa nói ra, dưới sân khấu lập tức xôn xao, các phóng viên bàn tán sôi nổi. "Hollywood ở bên kia đại dương mới là đối thủ thực sự đáng để chúng ta cảnh giác.

Theo tôi thấy, dù là phim Hong Kong hay phim Nhật Bản, ít nhất trong vòng hai mươi năm tới, đều không đủ sức cạnh tranh với họ.

Bây giờ chúng ta có thể hùng hồn hô khẩu hiệu, muốn tiến vào Hollywood, chinh phục thế giới!

Nhưng vài năm nữa, có lẽ chúng ta nên nghiêm túc suy nghĩ làm thế nào để bảo toàn bản thân trước sự bành trướng toàn cầu của Hollywood." Lâm Hựu Luân tiếp tục bài phát biểu của mình, và lúc này, Takahide Eishin đang đứng cùng trên sân khấu không khỏi lộ ra vẻ mặt trầm tư. "Khu vực Bắc Mỹ là thị trường phòng vé lớn nhất thế giới, có khả năng tiêu thụ cực mạnh đối với những bộ phim bom tấn kỹ xảo đầu tư cao.

Tôi cho rằng đây là nguyên nhân quan trọng giúp Hollywood luôn duy trì được lợi thế kỹ thuật hàng đầu.

Ngược lại, ở khu vực châu Á, cho đến nay vẫn chưa có thị trường điện ảnh của quốc gia nào có thể sánh được với khu vực Bắc Mỹ.

Điều này cũng quyết định rằng điện ảnh châu Á rất khó bắt kịp bước tiến của Hollywood về mặt kỹ thuật, Nhật Bản không được, Hong Kong cũng không được...

Tính hạn chế của thị trường đơn lẻ quyết định rằng thị trường điện ảnh tương lai của các nước Đông Á nên hướng tới sự hợp tác, chứ không phải là tự tạo rào cản cho nhau." Nhiều người dưới sân khấu có thể chấp nhận quan điểm mà Lâm Hựu Luân đưa ra, nhưng cũng có người ngoại lệ. "Tôi thừa nhận những gì ông Lâm nói rất có lý, nhưng việc ông nói những điều này, thực chất cũng là đang biện hộ cho phim Hong Kong, đúng không?" "Mục đích của tôi lần này đến Nhật Bản, ngoài việc tìm kiếm cơ hội hợp tác với các công ty điện ảnh Nhật Bản, đồng thời cũng hy vọng có thể đưa nhiều phim Nhật Bản hơn vào Hong Kong, mục đích cuối cùng là để tăng cường giao lưu hợp tác và bổ sung thế mạnh cho nhau trong ngành công nghiệp điện ảnh...

Dĩ nhiên nếu anh nhất định phải hiểu rằng tôi đang biện hộ cho phim Hong Kong, tôi cũng không có ý kiến gì, vì lập trường của bản thân tôi đã quyết định tôi nhất định sẽ làm như vậy, và không cần bất kỳ lý do nào!" Giọng điệu và thái độ của Lâm Hựu Luân từ kiên nhẫn bắt đầu chuyển sang cứng rắn, các phóng viên Nhật Bản dưới sân khấu ngược lại không còn khí thế hùng hổ dọa người như lúc nãy.

Người dẫn chương trình nhận thấy bầu không khí có chút không ổn, thấy dưới sân khấu không còn phóng viên nào giơ tay nữa, bèn vội vàng tuyên bố phần hỏi đáp kết thúc. --- Sau khi buổi họp báo kết thúc, Lâm Hựu Luân không nhận phỏng vấn riêng của truyền thông Nhật Bản nữa, mà được Takahide Eishin đích thân hộ tống đến sảnh tiệc của khách sạn.

Tiệc rượu chúc mừng vẫn chưa chính thức bắt đầu, nhưng khách đã đến khá đông.

Thấy nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay đã đến, mọi người liền vây lại.

Takahide Eishin lần lượt giới thiệu từng người cho Lâm Hựu Luân, quá trình này mất khoảng hơn hai mươi phút, đợi đến khi bữa tiệc chính thức bắt đầu, những người vây quanh anh mới từ từ tản đi.

Chương 410

Takahide Eishin đi cùng Lâm Hựu Luân một vòng, giới thiệu thêm một vài vị khách mới đến cho anh làm quen, sau đó mới cáo từ rời đi.

Tại buổi tiệc, ông còn có những việc xã giao khác cần xử lý.

Lâm Hựu Luân nhận lấy ly rượu chân cao từ tay Chu Tuệ Mẫn, cùng với ly của mình đặt lại lên khay của một nhân viên phục vụ đi ngang qua. "Tiệc rượu kiểu này chán nhất, hay là chúng ta ra ngoài hít thở không khí đi?" Chu Tuệ Mẫn từ lúc bắt đầu họp báo đã luôn đóng vai trò phiên dịch cho Lâm Hựu Luân, lại còn cùng anh gặp gỡ bao nhiêu người, quả thực cũng có chút mệt mỏi, liền gật đầu, khoác tay Lâm Hựu Luân cùng đi ra ngoài sảnh tiệc.

Khi sắp đến cửa, phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một người đàn ông khoảng ngoài 30 tuổi đuổi theo. "Xin hỏi có phải là ông Lâm Hựu Luân không ạ?" Lâm Hựu Luân quay đầu lại, phát hiện người gọi mình trông rất lạ, không phải là người Takahide Eishin vừa giới thiệu cho anh.

Không đợi Lâm Hựu Luân mở lời, Chu Tuệ Mẫn đã hỏi bằng tiếng Nhật: "Thưa ông, xin hỏi ông là?" "Tôi tên là Kitano Takeshi, hiện tại là một diễn viên." Người đàn ông đưa danh thiếp bằng cả hai tay.

Lâm Hựu Luân nhận lấy danh thiếp, vốn định đưa cho Chu Tuệ Mẫn để cô giúp dịch, nhưng ánh mắt lại rơi vào ba chữ "Kitano Takeshi" trên danh thiếp, rồi động tác trên tay hơi khựng lại.

Ba chữ Kitano Takeshi viết bằng tiếng Nhật và tiếng Trung không khác nhau, nên Lâm Hựu Luân có thể đọc được.

Lâm Hựu Luân kinh ngạc nói: "Anh chính là Kitano Takeshi?"

Kitano Takeshi không hiểu Lâm Hựu Luân đang nói gì, đành phải nhìn Chu Tuệ Mẫn với ánh mắt mong chờ.

Chu Tuệ Mẫn quay đầu, có chút nghi hoặc nhìn Lâm Hựu Luân: "Anh quen anh ta à?" Lâm Hựu Luân nhìn Kitano Takeshi đang đứng trước mặt mình, nhớ lại những thông tin về người này, trong đầu lóe lên một ý, bèn đổi giọng nói: "Tôi từng xem phim anh ấy đóng." Chu Tuệ Mẫn không hề nghi ngờ, dịch lại nguyên văn lời này cho Kitano Takeshi nghe.

Biết được Lâm Hựu Luân đã xem phim mình đóng, vẻ mặt Kitano Takeshi trở nên vô cùng kích động.

Anh ta cúi gập người thật sâu chào Lâm Hựu Luân: "Có thể nhận được sự chú ý của ông Lâm, đối với tôi mà nói thật là một sự khích lệ to lớn!" Lý do Lâm Hựu Luân nhớ được Kitano Takeshi, thực ra là vì một thân phận khác của ông - sau Akira Kurosawa, là một bậc thầy điện ảnh khác của điện ảnh Nhật Bản.

Đương nhiên vào thời điểm này, Kitano Takeshi vẫn chưa cầm máy quay, chẳng trách khi gặp Lâm Hựu Luân lại kích động như vậy.

Phim Hong Kong hai năm nay đang lên như diều gặp gió, kéo theo Lâm Hựu Luân cũng trở thành một nhà sản xuất phim nổi tiếng khắp châu Á.

Bây giờ không chỉ các nhà làm phim Hong Kong mong đợi được hợp tác với anh, mà ngay cả các nhà làm phim Nhật Bản và Hàn Quốc cũng rất hứng thú với phim của Lâm Hựu Luân, chỉ tiếc là không có cơ hội tiếp xúc.

Là một diễn viên, Kitano Takeshi cũng giống như nhiều diễn viên Nhật Bản khác, hy vọng có cơ hội hợp tác với Lâm Hựu Luân, chỉ có điều hôm nay, anh ta tìm Lâm Hựu Luân là vì một chuyện khác.

Lâm Hựu Luân muốn tăng cường hợp tác với giới điện ảnh Nhật Bản, Kitano Takeshi tuyệt đối là một đối tượng đáng để lôi kéo.

Hơn nữa, Kitano Takeshi bây giờ chỉ nổi tiếng nhờ diễn xuất, tài năng đạo diễn của anh ta vẫn chưa được mọi người công nhận, hoàn toàn có thể nói là một cổ phiếu siêu tiềm năng của làng phim Nhật. "Tôi có thể giúp gì cho ông Kitano không?" Thái độ của Lâm Hựu Luân khiến Kitano Takeshi có chút mừng rỡ như được sủng ái, vội vàng giải thích ngọn ngành sự việc.

Thì ra một thời gian trước, Kitano Takeshi nhận vai nam chính trong một bộ phim do đạo diễn hành động nổi tiếng Nhật Bản Fukasaku Kinji chuẩn bị chỉ đạo.

Nhưng vì Kitano Takeshi không sắp xếp được lịch trình, khiến cho khi bộ phim sắp khởi quay, anh ta vẫn đang quay phim ở đoàn khác không thể dứt ra được.

Fukasaku Kinji vô cùng tức giận, trực tiếp từ bỏ việc chỉ đạo bộ phim này, cho dù Kitano Takeshi đến tận nhà xin lỗi cũng không thể khiến Fukasaku Kinji thay đổi ý định.

Bên sản xuất lúc này rơi vào thế khó, trong một thời gian ngắn họ không thể tìm được đạo diễn thích hợp để thay thế Fukasaku Kinji.

Và lúc này, Kitano Takeshi lại tự đề cử mình, nói rằng anh ta sẵn lòng thử sức làm đạo diễn cho bộ phim này.

Ban đầu, bên sản xuất nghĩ rằng Kitano Takeshi đang nói đùa, nhưng sau đó anh ta lại nghiêm túc đề cập lại chuyện này, bên sản xuất mới bắt đầu xem xét nghiêm túc.

Kitano Takeshi tuy là một diễn viên không tồi, nhưng trước đây anh ta chưa từng chỉ đạo bất kỳ bộ phim nào, cũng không có kinh nghiệm liên quan.

Để anh ta biết khó mà lui, bên sản xuất đã đưa ra một yêu cầu.

Nếu có một đạo diễn tầm cỡ bậc thầy, hoặc một nhà sản xuất có uy tín cao trong giới điện ảnh sẵn lòng làm người giới thiệu cho Kitano Takeshi, họ sẽ đồng ý để anh ta tự đạo diễn tự diễn bộ phim này.

Ban đầu, Kitano Takeshi cũng không nghĩ đến việc tìm Lâm Hựu Luân làm người giới thiệu cho mình, nhưng tình cờ lần này anh nhận được thư mời của công ty Toho, đến nơi mới biết Lâm Hựu Luân mới là nhân vật chính thực sự của bữa tiệc.

Kitano Takeshi đặc biệt chọn đúng lúc không có ai bên cạnh Lâm Hựu Luân để đến thử vận may, không ngờ Lâm Hựu Luân lại dễ nói chuyện hơn anh tưởng tượng nhiều, nghe xong yêu cầu của anh, liền đồng ý ngay.

Kitano Takeshi đang chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm, thì nghe Lâm Hựu Luân đột nhiên hỏi một câu: "Anh Kitano, tôi nghe nói mối quan hệ giữa anh và mẹ không hòa thuận, có thật là có chuyện này không?" "Cái này..." Kitano Takeshi chỉ cảm thấy đau đầu, anh không ngờ Lâm Hựu Luân lại hiểu rõ về mình đến vậy, mà chuyện này lại khiến anh có chút khó nói. "Thưa ông Lâm, quan hệ giữa tôi và mẹ quả thực không tốt lắm, nguyên nhân chủ yếu là bà ấy mỗi tháng đều yêu cầu tôi gửi tiền về nhà, thỉnh thoảng có chậm trễ hoặc quên mất, là bà ấy sẽ gọi điện thoại đến chửi mắng thậm tệ.

Nói thật, tôi rất không thích sự tham lam và thực dụng của bà ấy." Những gì Kitano Takeshi nói trùng khớp với giai thoại mà Lâm Hựu Luân nhớ lại.

Nhìn Kitano Takeshi đang đứng trước mặt, Lâm Hựu Luân đột nhiên nảy ra một ý. "Anh Kitano có từng tìm hiểu cụ thể xem, mẹ anh mỗi tháng đòi tiền của anh, số tiền đó bà ấy đã tiêu vào việc gì

không?" Kitano Takeshi hơi sững người, điều này trước đây anh thực sự chưa từng nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy bất mãn với việc mẹ không ngừng đòi tiền mình. "Tôi đề nghị anh Kitano nên đi điều tra chuyện này, dù sao tôi cũng cảm thấy chuyện này rất đáng ngờ, biết đâu anh đã trách lầm mẹ mình thì sao?" Lâm Hựu Luân sở dĩ nhắc đến mẹ của Kitano Takeshi là vì đời sau anh từng nghe một câu chuyện.

Quan hệ giữa Kitano Takeshi và mẹ vẫn luôn bất hòa, lúc mẹ qua đời, Kitano Takeshi thậm chí còn không muốn về nhà chịu tang, cuối cùng vẫn phải miễn cưỡng trở về, cố gắng tỏ ra một chút hiếu đạo.

Sau tang lễ, anh trai của Kitano Takeshi đưa cho ông một lá thư và một sổ tiết kiệm ngân hàng.

Mẹ của Kitano Takeshi viết trong di thư: "Con trai của mẹ, con từ nhỏ tính cách lông bông, mẹ lo sau này con sẽ không có gì cả...

Trong sổ tiết kiệm có mười triệu yên Nhật." Một người mẹ, bằng cách bị người khác hiểu lầm như vậy, đã yêu thương con trai mình một cách sâu sắc.

Kitano Takeshi sau này mới hiểu được tấm lòng của mẹ, nhưng chỉ có thể sống chung với sự hối tiếc suốt đời.

Bất kể là vì tôn trọng mẹ của Kitano Takeshi, hay là vì đầu tư tình cảm vào ông, Lâm Hựu Luân đều cảm thấy mình cần phải nhắc nhở Kitano Takeshi một chút.

Nếu có thể hóa giải hiểu lầm giữa Kitano Takeshi và mẹ, ít nhất tương lai Kitano Takeshi sẽ bớt đi một chút hối tiếc, đồng thời trong lòng cũng sẽ ghi nhớ ân tình này của Lâm Hựu Luân. "Lời dạy của ông Lâm, tôi nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, về nhà tôi sẽ điều tra kỹ chuyện này!" Kitano Takeshi rất trịnh trọng đáp ứng. --- Tin tức Lâm Hựu Luân hợp tác với công ty điện ảnh Toho của Nhật Bản để sản xuất bộ phim quái thú 《Godzilla》 ngay lập tức được truyền về

Hong Kong.

Ngày hôm sau, các tờ báo lớn đều đăng tải tin này.

Chu Tinh Trì mặc quần áo kín mít, đeo khẩu trang, kính râm, khi kéo ghế ngồi xuống còn cảnh giác nhìn xung quanh.

Tiêu Nhược Nguyên gấp tờ báo trong tay đặt sang một bên, cầm ly cà phê trước mặt lên, cười tủm tỉm nhìn Chu Tinh Trì nói: "Cẩn thận thế?" Chu Tinh Trì bĩu môi, nói: "Còn không phải tại anh, cứ nhất quyết chọn gặp mặt ở nơi đông người thế này." Tiêu Nhược Nguyên nháy mắt với Chu Tinh Trì: "Yên tâm đi, ông chủ quán trà này là người quen của tôi, hôm nay ngoài tiếp đãi hai chúng ta ra, sẽ không có khách nào khác vào đâu." Chu Tinh Trì quay đầu nhìn, quả nhiên trên cửa kính của quán trà có treo một tấm biển tạm ngừng kinh doanh. "Uống gì không?" Tiêu Nhược Nguyên hỏi tiếp.

Chu Tinh Trì gọi một ly cà phê, ngồi thẳng người, nhưng ánh mắt lại rơi vào tờ báo Tiêu Nhược Nguyên đặt bên cạnh. "Tin tức đó anh đã xem rồi?" Tiêu Nhược Nguyên gật đầu, anh hiểu Chu Tinh Trì đang nói đến cái gì. "Anh thấy ông Lâm làm vậy là có ý gì?" Chu Tinh Trì lại hỏi tiếp.

Tiêu Nhược Nguyên nhún vai: "Đơn giản thôi, cái ao Hong Kong này đã không còn chứa nổi tham vọng của ông Lâm nữa, nên ông ấy mới tìm công ty Nhật Bản hợp tác." Chu Tinh Trì không tỏ ý kiến, khoanh tay dựa vào ghế sofa, đổi sang một chủ đề khác: "Kịch bản anh đưa tôi đã xem rồi, rất thú vị, nhưng bây giờ anh là người của công ty điện ảnh Mạch Đan Hùng, giúp tôi mở máy quay phim, bên Mạch Đan Hùng có đồng ý không?" "Tình bạn là tình bạn, công việc là công việc.

Anh đừng nhìn công ty sản xuất Mạch Đan Hùng bây giờ danh tiếng rất lớn, thực ra mỗi năm chỉ sản xuất được hai ba bộ phim, số

lượng phim còn không bằng một số công ty điện ảnh nhỏ khác.

Mạch Đan Hùng thì không bạc đãi tôi, nhưng tôi cũng không thể cứ mãi lãng phí thời gian ở bên cạnh ông ấy được?" Tiêu Nhược Nguyên bất đắc dĩ giải thích.

Ba năm trước, bộ phim 《Sự Thật Hoang Đường》 do Mạch Đan Hùng đạo diễn đã lập kỷ lục kép về đầu tư và doanh thu phòng vé của phim Hong Kong, từ đó, Mạch Đan Hùng và công ty sản xuất của ông đều đạt đến đỉnh cao.

Mạch Đan Hùng biết rõ loại phim bom tấn đầu tư hàng trăm triệu này không phải là thứ ông có thể dễ dàng xoay sở, ngược lại, việc phim Hong Kong bán chạy ở thị trường châu Âu đã khiến ông nhìn thấy cơ hội mới.

Chương 411

Lâm Hựu Luân nhìn ra tài năng của Mạch Đan Hùng trong lĩnh vực này, đã bổ nhiệm ông làm giám đốc bộ phận phát hành của rạp phim Gia Nghị, chuyên phụ trách việc phát hành phim Hong Kong tại châu Âu.

Hai năm nay, tâm huyết của Mạch Đan Hùng gần như đều dồn vào việc khai thác thị trường điện ảnh châu Âu, thời gian ở Hong Kong cộng lại cũng chưa đến một tháng.

Công ty sản xuất dưới trướng ông tuy vẫn hoạt động bình thường, nhưng không có Mạch Đan Hùng đích thân trấn giữ, lại không có tác phẩm hay ra mắt, lâu ngày, lòng người trong công ty cũng tan rã.

Tiêu Nhược Nguyên, với tư cách là biên kịch ruột của họ Mạch, lại lén lút tiếp xúc với Chu Tinh Trì, chính là một ví dụ điển hình.

Chu Tinh Trì cầm ly cà phê lên, trước khi uống liếc nhìn Tiêu Nhược Nguyên một cái: "Mạch Đan Hùng bây giờ làm việc cho ông Lâm, xét về quan hệ thân sơ, còn gần gũi hơn cả anh và tôi.

Nếu ông ta vì chuyện này mà bất mãn, đến trước mặt ông Lâm mách lẻo chúng ta một trận, hậu quả anh có nghĩ tới chưa?" "Công ty bây giờ tình hình thế nào, trong lòng ông ấy rõ lắm.

Tôi cũng đâu có làm gì có lỗi với ông ấy, chỉ là suy nghĩ cho bản thân mình nhiều hơn một chút, điều đó đâu có gì sai?" Tiêu Nhược Nguyên khoát tay, "Tôi thấy vấn đề lớn nhất bây giờ, vẫn là thái độ của ông Lâm đối với bộ phim này sẽ như thế nào." "Chuyện này thì có liên quan gì đến ông Lâm?" Chu Tinh Trì không hiểu hỏi. "Anh có biết ý tưởng viết kịch bản này của tôi đến từ đâu không?" Chu Tinh Trì có chút không chắc chắn nói: "Chuyện về Đường Bá Hổ được lưu truyền

trong dân gian rất nhiều, cụ thể câu chuyện trong kịch bản này, chắc là do anh tự biên soạn ra phải không?" "Câu chuyện đúng là lấy cảm hứng từ truyền thuyết dân gian, nhưng nội dung cụ thể lại được khơi nguồn từ một sự kiện có thật." Tiêu Nhược Nguyên không nói thì thôi, nói ra lại làm Chu Tinh Trì giật nảy mình.

Lúc xem kịch bản 《Đường Bá Hổ điểm Thu Hương》, Chu Tinh Trì không hề chú ý đến vấn đề này.

Bây giờ nghĩ lại mới phát hiện, đoạn Hoa phu nhân lúc Đường Bá Hổ cưới Thu Hương, cho một hàng tân nương trùm khăn đỏ đứng trước mặt Đường Bá Hổ, bắt anh nhận ra ai là Thu Hương, lại giống một cách kinh ngạc với một tin tức giải trí gây chấn động vài năm trước.

Mà nhân vật nam chính của tin tức giải trí đó, chính là Lâm Hựu Luân.

Chu Tinh Trì chỉ tay vào Tiêu Nhược Nguyên, mặt đầy kinh ngạc: "Anh không phải là..." Tiêu Nhược Nguyên rất chắc chắn gật đầu.

Chu Tinh Trì lập tức đứng bật dậy khỏi ghế, đeo kính râm lên chuẩn bị rời đi. "Anh đừng có hại tôi, bộ phim này anh tìm người khác đóng đi!" Tiêu Nhược Nguyên vội vàng đứng dậy cản Chu Tinh Trì lại: "Anh đừng kích động, nghe tôi nói hết đã được không?" Nói khó nói dễ thuyết phục Chu Tinh Trì ngồi xuống, Tiêu Nhược Nguyên lúc này mới nghiêm túc phân tích với anh: "Chuyện năm đó, từng được truyền tụng như một giai thoại, chúng ta đem nó quay thành phim, biết đâu ông Lâm không những không tức giận, mà còn rất ủng hộ việc làm của chúng ta." Thấy trên mặt Chu Tinh Trì vẫn còn do dự, Tiêu Nhược Nguyên lại nói tiếp: "Hơn nữa anh cũng biết con người ông Lâm rồi đấy, anh nghĩ ông ấy đến cả chút độ lượng đó cũng không có sao?" "Đó chỉ là suy nghĩ một phía của anh thôi, ông Lâm bây giờ đang

ở Nhật Bản, anh tự mình đi tìm ông ấy giải thích đi." Kịch bản 《Đường Bá Hổ điểm Thu Hương》 viết cực hay, những tình tiết hài nhảm xuất hiện liên tục, về cơ bản là được đo ni đóng giày cho Chu Tinh Trì.

Nếu thực sự bắt Chu Tinh Trì từ bỏ bộ phim này, trong lòng anh vẫn có chút tiếc nuối, nhưng thái độ của Lâm Hựu Luân lại khiến anh không thể không cân nhắc cẩn thận.

Nụ cười trên mặt Tiêu Nhược Nguyên trở nên có chút cao thâm khó lường: "Không cần phiền phức như vậy đâu, anh quên nữ chính của sự kiện đó là ai rồi à?

Chúng ta chỉ cần xin được sự đồng ý của cô ấy trước, còn sợ không qua được ải của ông Lâm sao?" --- "Ông Tiêu có phải đã tìm nhầm chỗ rồi không?

Giám đốc Mạch bây giờ đang ở châu Âu, cho dù có về Hong Kong cũng rất ít khi làm việc ở đây, ông quen biết anh ấy lâu như vậy, chắc phải rõ chứ." Lợi Trí ngồi sau bàn làm việc, nghiêm túc đánh giá Tiêu Nhược Nguyên, trong lòng lại không đoán được tại sao anh ta lại đến tìm mình. "Cô Lợi hiểu lầm rồi, lần này tôi đến, thực ra là muốn thương lượng với cô một chuyện." Tiêu Nhược Nguyên nói rồi lấy một kịch bản từ trong cặp tài liệu ra, trịnh trọng đưa đến trước mặt Lợi Trí, "Đây là kịch bản tôi mới viết xong gần đây, muốn nhờ cô Lợi xem giúp xem có vấn đề gì không." "Tôi?" Lợi Trí dùng ngón tay sơn móng tay bóng loáng kinh ngạc chỉ vào mình, "Ông Tiêu tìm nhầm người rồi phải không?" "Không không, tôi thật sự muốn nhờ cô Lợi xem giúp." Tiêu Nhược Nguyên kiên trì nói.

Lợi Trí đầy nghi hoặc nhìn Tiêu Nhược Nguyên một cái, rồi chợt nghĩ, có phải Tiêu Nhược Nguyên đưa kịch bản cho mình, thực ra là muốn qua tay cô, rồi đưa kịch bản cho Lâm Hựu Luân không?

Lợi Trí càng nghĩ càng thấy có khả năng này, liền kéo ngăn kéo ra, cất kịch bản vào. "Để lúc khác tôi sẽ giao kịch bản cho người cần giao, như vậy ông Tiêu đã hài lòng rồi chứ?" Tiêu Nhược Nguyên nói một tràng lời cảm ơn, xong việc rồi nhưng vẫn chưa có ý định rời đi ngay. "Sao vậy, ông Tiêu còn có chuyện khác à?" "Cô Lợi, về kịch bản đó, tôi nghĩ..." Tiêu Nhược Nguyên chưa nói hết câu đã bị Lợi Trí cắt ngang: "Ông Tiêu, nếu ông không tin tôi, cứ việc lấy kịch bản về." "Cô Lợi, tôi tuyệt đối không có ý đó!" Tiêu Nhược Nguyên vội vàng xua tay, "Chỉ là kịch bản này có chút đặc biệt, trong đó có một đoạn nội dung là do tôi cải biên từ một sự kiện có thật, mà sự kiện đó lại có chút liên quan đến cô Lợi, nên tôi thấy cần phải giải thích với cô trước." "Ồ?" Đôi mắt đẹp của Lợi Trí lộ ra vẻ tò mò. "Cô Lợi có còn nhớ chuyện xảy ra trong đêm chung kết cuộc thi Hoa hậu châu Á năm 85 không." Lời này của Tiêu Nhược Nguyên vừa thốt ra, khuôn mặt tươi cười của Lợi Trí lập tức phủ một lớp băng sương: "Ông Tiêu, rốt cuộc ông có ý gì?" Cuộc thi Hoa hậu châu Á là nơi Lợi Trí thành danh, nhưng sự kiện bị ném đồ vật trong đêm chung kết vẫn luôn là quá khứ mà Lợi Trí không muốn nhắc đến nhất.

Tiêu Nhược Nguyên vừa nhắc đến chuyện này, chẳng khác nào xát muối vào vết thương của cô.

Tiêu Nhược Nguyên cũng nhận ra mình đã nói sai, vội vàng giải thích: "Ý tôi là chuyện lúc trao giải trong đêm chung kết Hoa hậu châu Á năm đó, ông Lâm giữa chín vị người đẹp, chỉ bằng cảm giác đã tìm ra được cô Lợi.

Tôi từ chuyện này mà có được cảm hứng, cải biên nó thành kịch bản hiện tại." Sắc mặt Lợi Trí lúc này mới khá hơn nhiều.

Chuyện "tài tử chọn người đẹp" trong đêm chung kết Hoa hậu châu Á năm đó từng được truyền thông Hong Kong đồn thổi vô cùng thần kỳ, không ngờ sau bao nhiêu năm, lại có người nghĩ đến việc đưa

câu chuyện này lên màn ảnh rộng. "Kịch bản tôi sẽ xem kỹ, nhưng chuyện này không phải một mình tôi có thể quyết định được." Lợi Trí nói thật, chuyện này không chỉ liên quan đến cô mà còn liên quan đến Lâm Hựu Luân, phải do hai người bàn bạc rồi mới có thể quyết định.

Lợi Trí có thể nói như vậy, Tiêu Nhược Nguyên lập tức thở phào nhẹ nhõm. --- Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn kết thúc kỳ nghỉ ở Nhật Bản, đáp chuyến bay về đến Hong Kong vào buổi trưa.

Hai người chia tay ở sân bay, Chu Tuệ Mẫn về thẳng nhà, còn Lâm Hựu Luân thì đến trụ sở công ty rạp phim Gia Nghị để xử lý những văn kiện đã tồn đọng trong thời gian qua, đang chờ anh ký duyệt.

Ký xong văn kiện cuối cùng, vừa gấp cặp tài liệu lại, thì Sầm Kiện Huân đã đứng ở cửa phòng làm việc, giơ tay chuẩn bị gõ cửa. "Anh Kiện Huân đến đúng lúc quá, tôi đang định cho người đi gọi anh đây." Lâm Hựu Luân cười chào Sầm Kiện Huân ngồi xuống. "Thưa ông Lâm, đây là kế hoạch quay phim quý một năm nay, mời ông xem qua!" Sầm Kiện Huân đứng đưa một tập tài liệu cho Lâm Hựu Luân, rồi mới ngồi xuống ghế sofa.

Lâm Hựu Luân lướt qua một lượt, phát hiện hai bộ phim 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 và 《Thần thoại》 đều được sắp xếp vào dịp Tết Nguyên Đán, đồng thời còn có một tác phẩm khác thu hút sự chú ý của anh.

Diễn viên chính do hai anh em Hứa Quán Văn và Hứa Quán Anh đảm nhiệm, cộng thêm Hoàng Bách Minh, vừa nhìn đã biết là phim hài. "Bộ 《Hợp gia hoan》 này là phim mới của công ty Lâm Kiện Nhạc à?" Lâm Hựu Luân thấy tên đạo diễn của bộ phim này là Cao Trí Sâm, nên mới hỏi thẳng như vậy. "Đúng là phim mới của Hoàn Á.

Lúc sắp xếp lịch chiếu, tôi đã từng đề nghị Lâm Kiện Nhạc dời bộ

phim này sang dịp Tết Dương lịch, nhưng ông ta nhất quyết muốn đợi đến dịp Tết Nguyên Đán mới cho ra mắt.

Xét thấy đây là một bộ phim hài, không có nhiều xung đột về thể loại với các bộ phim bom tấn cùng thời điểm, nên tôi đã đồng ý." Sầm Kiện Huân giải thích...

Lâm Hựu Luân gật đầu, Lâm Kiện Nhạc biết rõ 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 và 《Thần thoại》 sẽ ra mắt vào dịp Tết Nguyên Đán mà vẫn kiên quyết làm vậy, mục đích đã rõ như ban ngày.

Tướng già không chết, nhưng sẽ dần tàn lụi.

Tổ hợp diễn viên của bộ phim 《Hợp gia hoan》 này, nếu đặt ở đầu những năm 80 thì tuyệt đối có thể càn quét, nhưng bây giờ Hứa Quán Văn đã già, thể loại hài quái đản năm xưa cũng đã bị hài nhảm thay thế.

Mặc dù công lực gây cười của anh em nhà họ Hứa vẫn không tầm thường, lại có Hoàng Bách Minh bên cạnh trợ giúp, đạo diễn Cao Trí Sâm cũng là cao thủ làm phim hài, nhưng bộ phim này muốn trở thành con ngựa ô trên thị trường phòng vé năm nay, rõ ràng là không thực tế.

Lâm Kiện Nhạc đẩy bộ phim này ra để đối đầu với Lâm Hựu Luân, mối đe dọa gần như có thể bỏ qua.

Lâm Hựu Luân đặt bảng kế hoạch chiếu phim lên bàn, ngẩng đầu nhìn Sầm Kiện Huân: "Phải rồi, sao không thấy Lợi Trí?" "Cô Lợi nói hôm nay có việc riêng cần xử lý, nên không đến công ty." Sầm Kiện Huân rất rõ mối quan hệ giữa Lợi Trí và Lâm Hựu Luân, nên nói chuyện có vẻ rất cẩn trọng.

Lâm Hựu Luân ngón tay khẽ gõ lên tay vịn ghế, không nói gì.

Thời gian này, anh trước thì cùng Chung Sở Hồng bàn bạc chuyện

《Oan gia tương phùng》, sau đó lại quấn quýt bên Khâu Thục Trân, rồi cùng Vương Tổ Hiền đến Đài Loan tham gia giải Kim Mã, cuối cùng lại đến concert của Chu Tuệ Mẫn ở Tokyo để cổ vũ, ở giữa căn bản không có thời gian để liên lạc với Lợi Trí, quả thực có chút lạnh nhạt với người đẹp.

Để cho Lợi Trí một bất ngờ, Lâm Hựu Luân đặc biệt dặn Sầm Kiện Huân: "Anh không cần gọi điện thoại báo cho cô ấy đâu, lát nữa tôi sẽ đích thân đi tìm cô ấy." Xử lý xong công việc trong tay, Lâm Hựu Luân bảo tài xế đưa mình đến biệt thự mà Lợi Trí mua ở Vịnh Nước Cạn.

Lâm Hựu Luân có chìa khóa ở đây, nên trực tiếp mở cửa đi vào.

Lợi Trí bưng một đĩa trái cây đã rửa sạch từ trong bếp đi ra, đối mặt với Lâm Hựu Luân đang đi vào, phản ứng đầu tiên là lấy tay che miệng, chặn tiếng hét kinh ngạc lại.

Lợi Trí lườm Lâm Hựu Luân một cái, oán trách nói: "Anh đến sao không gọi điện thoại trước, làm người ta sợ chết khiếp!" Lâm Hựu Luân ghé sát mặt lại, nói đùa: "Thành thật khai báo, có phải em giấu người đàn ông khác trong nhà không, nếu không sao lại căng thẳng thế?" "Nếu em có giấu người đàn ông khác, anh đi mà tìm anh ta ra đi!" Lợi Trí tức giận chu môi, né người sang một bên, "Chỉ cho phép anh ở bên ngoài phong lưu vui vẻ với người phụ nữ khác, còn em thì phải một mình trông giữ phòng không chịu đựng cô đơn sao?" "Đều là lỗi của anh, được chưa?" Lâm Hựu Luân ôm Lợi Trí vào lòng, tâm tư sớm đã bị ánh mắt u oán của cô làm cho rục rịch. "Chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt để dỗ người ta," Lợi Trí mặt nóng bừng, vội vàng giữ lấy bàn tay không an phận của Lâm Hựu Luân đang đặt trên bụng dưới của cô, "Hôm nay không được, trong nhà..." Giữ được bàn tay này của Lâm Hựu Luân, thì bàn tay kia của anh đã luồn vào trong chiếc váy dài bó eo của Lợi Trí, chạm lên cặp mông đầy đặn của cô.

Lợi Trí đang định giãy giụa, đôi môi mềm mại lại bị Lâm Hựu Luân bá đạo khóa chặt, chỉ có thể phát ra tiếng kháng nghị ư ử.

Nhân lúc Lợi Trí tình động khó kìm, Lâm Hựu Luân trực tiếp lật áo cô lên, để lộ ra cặp núi đôi mà anh yêu thích nhất.

Chiếc áo ngực ren gợi cảm chỉ có thể bao bọc được một nửa cặp núi cao vút đầy đặn, khe ngực sâu không thấy đáy, phần da thịt lộ ra ngoài trắng nõn quyến rũ.

Lâm Hựu Luân đang định đưa tay cởi áo ngực, vô tình ngẩng đầu lên, lại thấy Củng Lợi đang đứng ở cửa phòng khách, vẻ mặt kinh ngạc ngây dại.

Chương 412

Ánh mắt chạm phải ánh mắt của Lâm Hựu Luân, Củng Lợi lúc này mới hoàn hồn sau cảnh tượng chấn động trước mắt, vội vàng che mặt, quay đầu bỏ chạy. "Hai người cứ tiếp tục, tôi không thấy gì hết!" Lợi Trí xấu hổ vô cùng, vội vàng đẩy Lâm Hựu Luân ra, chỉnh lại quần áo, lúc này mới trừng mắt nhìn anh một cái đầy bực bội. "Chỉ tại anh vội vàng, bây giờ bị người ta thấy rồi đấy?" Lâm Hựu Luân bĩu môi, Củng Lợi biết rõ mối quan hệ giữa anh và Lợi Trí, bị cô bắt gặp chuyện tốt, cùng lắm là sau này gặp mặt sẽ có chút ngượng ngùng.

Điều thực sự khiến Lâm Hựu Luân ngạc nhiên là, tại sao lúc này Củng Lợi lại ở Hong Kong. "Phần diễn của cô ấy đã quay xong, lại không định ở lại đại lục ăn Tết, nên về sớm...

Ban đầu em còn nói có bạn bè ở cùng, bây giờ thì tốt rồi, người ta bị anh dọa chạy mất rồi." Lâm Hựu Luân cười toe toét nói: "Vậy có cần anh đích thân lên lầu xin lỗi cô ấy không?" Lợi Trí giơ nắm đấm lên, uy hiếp nói: "Đừng có mơ, anh mà dám vụng trộm dưới mắt em, xem em xử lý anh thế nào!" "Chỉ là xin lỗi thôi mà, em nghĩ đi đâu vậy?" Lâm Hựu Luân vẻ mặt bất đắc dĩ. "Đừng có ngụy biện, anh dám nói anh không có chút ý đồ xấu nào với cô ấy không?" Lợi Trí nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Hựu Luân, không cho anh cơ hội nói dối.

Lâm Hựu Luân lập tức cứng họng, không biết nên nói gì cho phải. "Thôi được rồi, anh cũng đừng mất công nghĩ những lời ngon tiếng ngọt đó để dỗ em, anh ở bên ngoài vụng trộm em không quản, nhưng nhất định đừng để em thấy!" Lợi Trí sửa lại cà vạt cho Lâm Hựu Luân, lại giúp anh kéo lại quần áo bị nhàu, lúc này mới bưng đĩa trái

cây đặt bên cạnh, xoay người đi vào phòng khách.

Lâm Hựu Luân đuối lý trước, càng không dám nói nhiều, ngoan ngoãn đi theo sau Lợi Trí vào phòng khách.

Củng Lợi thấy cảnh tượng vừa rồi, chắc là trong thời gian ngắn không dám ra gặp Lâm Hựu Luân, lúc này chắc đã trốn vào phòng mình trên lầu hai rồi.

Như vậy cũng tốt, Lâm Hựu Luân có thể nói chuyện riêng với Lợi Trí.

Lợi Trí tìm kiếm nửa ngày dưới bàn trà để tạp chí: "Hai ngày trước Tiêu Nhược Nguyên có gửi một kịch bản đến, em nhớ là để ở đây mà, sao lại không thấy đâu?" "Tìm không thấy thì thôi, hôm khác bảo anh ta gửi bản khác đến." Lâm Hựu Luân vịn vai Lợi Trí, ấn cô ngồi lại ghế sofa, ôm cô nói: "Sao Tiêu Nhược Nguyên lại nghĩ đến việc gửi kịch bản cho em?" "Ban đầu em cũng thấy lạ, sau khi xem kịch bản mới biết, anh ta lại đem chuyện giữa em và anh cải biên rồi dùng thẳng vào tình tiết phim, anh nói có tức không chứ?" Lợi Trí cố ý làm mặt lạnh nói. "Nhưng sao anh không thấy em tức giận chút nào, ngược lại còn có vẻ đắc ý hơn?" Lâm Hựu Luân cười nói.

Thấy không lừa được Lâm Hựu Luân, Lợi Trí liền ngồi thẳng người dậy: "Thôi được rồi, nói chuyện nghiêm túc với anh đây.

Anh ta đã viết trò chơi nhỏ mà anh và em đã làm trong đêm chung kết Hoa hậu châu Á năm đó vào kịch bản, nhưng nhân vật chính của câu chuyện là tài tử Đường Bá Hổ thời nhà Minh, hình như định tìm Chu Tinh Trì làm vai chính." Lợi Trí vừa nói vậy, Lâm Hựu Luân lập tức đoán ra đó là bộ phim nào, chỉ là điều anh không ngờ tới là, sự tương tác giữa anh và Lợi Trí trong đêm chung kết Hoa hậu châu Á lại trở thành nguồn cảm hứng cho Tiêu Nhược Nguyên viết kịch bản này, và đã thúc đẩy bộ phim này ra đời sớm hơn. "Tiêu Nhược Nguyên này,

là lo tôi sẽ không đồng ý, nên mới tìm em giúp nói đỡ phải không?" Lợi Trí gọt một miếng táo nhỏ, đút cho Lâm Hựu Luân ăn: "Em chỉ phụ trách chuyển kịch bản đến tay anh thôi, chứ không có ý định nói giúp anh ta đâu." "Sau đó kịch bản bị em làm mất?" Lâm Hựu Luân không nhịn được trêu chọc.

Lợi Trí đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Đúng rồi, em nhớ ra rồi, sáng nay em thấy Củng Lợi cầm kịch bản này đọc, kịch bản chắc chắn là bị cô ấy lấy đi rồi!" Nói rồi cô đứng dậy, chuẩn bị lên lầu tìm Củng Lợi lấy lại kịch bản. "Đợi đã, em nói Củng Lợi đang đọc kịch bản này?" Lâm Hựu Luân gọi Lợi Trí lại, hỏi.

Lợi Trí không hiểu gì gật đầu: "Đúng vậy, lúc trưa đi ăn cơm, cô ấy còn nói với em về chuyện này." Thật là trùng hợp, đời sau Củng Lợi chính là nữ chính của bộ phim này, chỉ tiếc là lúc đó cô mới đến Hong Kong, không quen với phim Hong Kong, diễn xuất cũng không được tự nhiên.

Sau khi phim ra mắt, có người đã chỉ trích diễn xuất của cô cứng nhắc, nhiều năm sau, khi trả lời phỏng vấn của truyền thông Hong Kong, cô cũng nói rằng đây là bộ phim khiến cô hối tiếc nhất.

Tất nhiên sự trùng hợp không chỉ có vậy, Củng Lợi nổi danh quốc tế nhờ vai diễn trong 《Malèna》, sau đó lại tham gia 《Hồng cao lương》 của Trương Nghệ Mưu và 《Ngọa hổ tàng long》 của Hồ Kim Toàn, những bộ phim này đều thuộc loại phim tranh giải.

Mà ở Hong Kong, một môi trường do phim thương mại chiếm ưu thế, muốn thực sự đứng vững, cần phải có một bộ phim thương mại có doanh thu phòng vé đáng nể để chống lưng.

Củng Lợi lần này trở về Hong Kong, Lâm Hựu Luân đang không biết nên sắp xếp cho cô một bộ phim gì cho phù hợp, vừa hay bộ 《Đường Bá Hổ điểm Thu Hương》 này tự tìm đến cửa.

Lâm Hựu Luân đề cử Củng Lợi làm nữ chính của bộ phim với Tiêu Nhược Nguyên và Chu Tinh Trì, chắc hẳn hai người họ sẽ không từ chối.

Củng Lợi trốn trong phòng ngủ, dùng chăn trùm kín đầu, làm thế nào cũng không thể gạt bỏ được cảnh tượng vừa thấy ra khỏi đầu.

Vẻ mặt say sưa hưởng thụ của Lợi Trí, giống như một dấu sắt nung, in sâu vào tâm trí Củng Lợi, không lúc nào là không giày vò, gảy vào dây đàn nhạy cảm trong lòng cô.

Lẽ nào mình thật sự giống như lời Lợi Trí nói đùa, đã cô đơn không chịu nổi, khao khát được đàn ông tưới tắm rồi sao?

Mình từ khi nào lại trở nên vô liêm sỉ như vậy?

Củng Lợi thầm mắng mình một câu, đang định để bản thân bình tĩnh lại thì một tiếng gõ cửa vang lên không hề báo trước, khiến cô giật nảy mình. "Là tớ đây, mau mở cửa." Giọng của Lợi Trí vang lên ngoài cửa. "Có chuyện gì vậy?" Củng Lợi xuống giường, đi dép lê đến mở hé cửa, nhìn thấy bên ngoài chỉ có một mình Lợi Trí mới yên tâm mở toang cửa ra.

Lợi Trí vẻ mặt đầy nghi ngờ bước vào, nhìn chằm chằm Củng Lợi hỏi: "Ban ngày ban mặt cậu khóa cửa làm gì?" "Cậu còn dám nói!" Củng Lợi lườm Lợi Trí một cái, "Nếu không phải để trốn hai người, tớ có đến nỗi này không?" "Thật không?" Lợi Trí đi vòng qua Củng Lợi, đến thẳng mép giường, nhặt chiếc quần lót Củng Lợi vừa thay ra chưa kịp dọn dẹp, vội vàng lấy chăn che lại lên, trên đó ướt sũng một mảng lớn, "Cái này là gì đây?" Mặt Củng Lợi đỏ bừng, giật phắt chiếc quần lót từ tay Lợi Trí, cất gọn lại. "Có phải vừa rồi cũng đang nghĩ đến đàn ông không?" Lợi Trí cười hì hì ghé sát mặt lại, không những không còn vẻ ngượng ngùng khi bị Củng Lợi bắt gặp trước đó, mà trong lòng còn cảm thấy cân bằng hơn nhiều.

Củng Lợi tức đến giậm chân, "Cậu mà còn nói bậy, tớ giận thật đấy!" Lợi Trí ngồi xuống mép giường, "Được rồi, không đùa với cậu nữa, tớ đến tìm cậu là có chuyện đứng đắn… Kịch bản tớ để ở phòng khách có phải đang ở chỗ cậu không?" Củng Lợi lấy một tập tài liệu từ trên bàn trang điểm, "Cậu nói cái này phải không?" "Đúng, chính là nó." Lợi Trí nhận lấy tập tài liệu, rồi nhìn Củng Lợi, "Kịch bản này cậu đọc hết rồi à?" "Đọc xong rồi." Củng Lợi thành thật trả lời. "Cảm thấy thế nào?" "Khá là nhảm, nhưng lời thoại thật sự rất hài hước." Củng Lợi có chút nghi hoặc nhìn Lợi Trí, "Sao cậu đột nhiên lại hỏi chuyện này?" Lợi Trí không trả lời, hỏi ngược lại: "Nếu để cậu diễn vai Thu Hương trong phim này, cậu có đồng ý không?" Củng Lợi đang định nói "cái gì mà tôi đồng ý hay không đồng ý", thì đột nhiên nhận ra, lời này hẳn là Lâm Hựu Luân bảo Lợi Trí đến hỏi cô, những lời muốn nói đều nghẹn lại trong cổ họng, nhất thời không biết nên mở lời thế nào. "Không nói gì tức là ngầm đồng ý rồi." Lợi Trí đứng dậy, "Chuẩn bị cho tốt, tối nay đi ăn cơm cùng chúng tôi." Lợi Trí nói xong liền đi ra cửa, Củng Lợi vội gọi cô lại, "Cậu và anh Lâm đi ăn cơm, tớ không đi góp vui đâu, kẻo lại thấy phải thứ gì không nên thấy." Lợi Trí quay đầu lại, "Ai nói chỉ có hai người chúng tôi, anh ấy hẹn nhà sản xuất, diễn viên chính của bộ phim này cùng đi ăn, cậu muốn làm nữ chính của phim mà không đi thì sao được?" --- Ghế sau vốn có thể ngồi ba người, nhưng Lợi Trí nhất quyết bắt Lâm Hựu Luân sang ngồi ghế phụ.

Cùng Củng Lợi một mình nói đùa thì không sao, nhưng bây giờ có Lâm Hựu Luân ở đây, trong lòng Lợi Trí ít nhiều vẫn cảm thấy có chút ngượng ngùng, thậm chí không dám nhìn xem Củng Lợi đang có biểu cảm gì.

Thực ra trong lòng Củng Lợi cũng ngượng chết đi được, Lợi Trí bảo Lâm Hựu Luân ngồi ghế trước, cô lại thở phào một hơi nhẹ

nhõm.

Dù không ngồi cạnh Lâm Hựu Luân, hai người phụ nữ trên đường đến nhà hàng vẫn nói rất ít, mãi cho đến khi xuống xe, hai cô mới khoác tay nhau, trở lại vẻ thân mật như thường ngày.

Chu Tinh Trì và Tiêu Nhược Nguyên đã đến nhà hàng từ trước, khi thấy Lợi Trí và Củng Lợi đứng sau Lâm Hựu Luân, vẻ mặt họ hơi kinh ngạc.

Lợi Trí thì không nói làm gì, nhưng Củng Lợi bên cạnh là sao?

Hai người nhanh chóng trao đổi ánh mắt, đều giấu sự nghi ngờ vào trong bụng, vờ như không có chuyện gì mà tiến lên chào đón.

Cửa nhà hàng không phải là nơi để nói chuyện, vì vậy hai bên chỉ chào hỏi đơn giản vài câu rồi cùng nhau vào phòng bao đã đặt trước.

Phục vụ viên rót trà xong rồi rời đi, Tiêu Nhược Nguyên lên tiếng trước: "Mấy hôm trước vừa nghe nói anh Lâm ở Nhật Bản làm được một chuyện lớn gây chấn động làng phim, không ngờ anh Lâm lại về Hong Kong nhanh như vậy." Lâm Hựu Luân nâng tách trà lên, nhẹ nhàng thổi, "Ngoài công việc ra, tôi cũng có một thời gian không liên lạc với lão Mạch rồi, anh Tiêu có tin tức gì về ông ấy gần đây không?" Lâm Hựu Luân nhắc đến Mạch Đan Hùng, trong lòng Tiêu Nhược Nguyên giật thót một cái, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra như không có chuyện gì, nói: "Ông ấy bây giờ bận rộn lắm, tôi và ông ấy cũng gần nửa năm nay không liên lạc rồi." "Vậy sao." Lâm Hựu Luân gật đầu, "Tôi vừa từ Nhật Bản về, kịch bản anh Tiêu gửi tới vẫn chưa kịp xem kỹ, nhưng nghe người khác nói viết rất hay…" Nói rồi anh lại chuyển ánh mắt sang Chu Tinh Trì, "Tinh Tử, cậu có hứng thú với bộ phim này không?" "Diễn nhiều phim hài hiện đại rồi, thực ra tôi vẫn luôn muốn diễn một bộ phim hài cổ trang, vừa hay anh Tiêu viết kịch bản này, sau khi đưa cho tôi xem, tôi cảm thấy rất hợp, nên muốn thử

một lần." Sau khi Chu Tinh Trì thành danh, mọi người đều gọi anh là "Tinh gia", cái tôi cũng dần lớn lên, chỉ khi ở trước mặt Lâm Hựu Luân, anh mới nói chuyện khiêm tốn và chừng mực như vậy. "Các diễn viên khác đã chọn chưa?" Lâm Hựu Luân lại hỏi tiếp.

Lúc đầu Chu Tinh Trì không phản ứng kịp, tưởng Lâm Hựu Luân chỉ hỏi bâng quơ, vẫn là Tiêu Nhược Nguyên phản ứng nhanh, trả lời trước Chu Tinh Trì: "Hiện tại mới chỉ chốt vai Đường Bá Hổ, những vai khác vẫn đang tìm." Chu Tinh Trì liếc Tiêu Nhược Nguyên một cái, ánh mắt đầy nghi hoặc, nhưng không phản bác ngay tại chỗ. "Nếu chưa chốt, tôi tiến cử một người cho hai vị được không?" Lâm Hựu Luân vừa nói ra câu này, đầu óc Chu Tinh Trì lập tức bắt kịp nhịp điệu, đồng thời cũng hiểu ra ý đồ của Tiêu Nhược Nguyên khi cướp lời anh. "Người mà anh Lâm muốn tiến cử, không lẽ là cô Củng đây sao?" Ánh mắt Tiêu Nhược Nguyên lướt qua người Củng Lợi, trong lòng đã hiểu đại khái ý đồ của Lâm Hựu Luân.

Lợi Trí đã rút khỏi làng giải trí, khả năng quay lại đóng phim hiện tại không lớn, vậy chỉ còn lại Củng Lợi.

Chu Tinh Trì nghe vậy cũng nhìn Củng Lợi vài lần.

Củng Lợi là ảnh hậu Cannes, vừa không thiếu danh tiếng cũng không thiếu diễn xuất, sau lưng lại có Lâm Hựu Luân chống đỡ, theo lý mà nói, Chu Tinh Trì sẽ không có chút do dự nào, nhưng trước đó, anh đã từng hứa với Hướng Hoa Cường, phim mới tiếp theo của mình nhất định sẽ ưu tiên chọn Trương Mẫn, người đã ký hợp đồng với Vĩnh Thịnh.

Một bên là Củng Lợi, một bên là Trương Mẫn, điều này thật khiến Chu Tinh Trì khó xử.

Nếu chỉ đơn thuần lựa chọn giữa hai người này thì còn đơn giản, nhưng oái oăm là bối cảnh của cả hai cô đều không phải là người mà

Chu Tinh Trì có thể đắc tội.

Lâm Hựu Luân sau lưng Củng Lợi gần như một tay che trời trong làng phim Hong Kong, ngay cả Chu Tinh Trì cũng là nhờ sự giúp đỡ của anh mới thành công; còn phía bên kia, bối cảnh xã hội đen của Hướng Hoa Cường sau lưng Trương Mẫn lại khiến người ta đặc biệt e dè.

Bất đắc dĩ, Chu Tinh Trì đành phải nói thật với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nghe xong, mày hơi nhíu lại, "Bộ phim này, các anh định khi nào bấm máy?" "Đương nhiên là càng sớm càng tốt, nếu kịp, chúng tôi muốn hoàn thành quay phim trong vòng một tháng, sau đó công chiếu vào dịp Tết Nguyên Đán!" Tiêu Nhược Nguyên trả lời.

Bộ phim 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》 này, Tiêu Nhược Nguyên đã ấp ủ từ lâu, thậm chí ông ta đã chuẩn bị xong cả kịch bản phân cảnh, hơn nữa phim hài thường quay rất nhanh, giao cho một đạo diễn kinh nghiệm phong phú, có lẽ chưa đầy một tháng là đã quay xong.

Chương 413

Chu Tinh Trì có chút bất ngờ nhìn Tiêu Nhược Nguyên, đây không phải kế hoạch quay phim mà họ đã bàn trước đó.

Tiêu Nhược Nguyên ra hiệu cho Chu Tinh Trì đừng nóng vội, rồi im lặng nhìn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân gật đầu, nói: "Vậy thì không có vấn đề gì, cách đây không lâu tôi đã đưa cho anh Hướng một kịch bản, nữ chính chính là Trương Mẫn, bộ phim đó đã bấm máy vào tháng 12 năm ngoái, dự kiến phải đến tháng 3 mới kết thúc, trong thời gian này lịch trình của Trương Mẫn chắc chắn không thể sắp xếp được… Chuyện này tôi sẽ đích thân trao đổi với anh Hướng, các anh cứ yên tâm là được." Chu Tinh Trì liếc nhìn Tiêu Nhược Nguyên, kết quả này có lẽ đúng ý ông ta, hơn nữa Lâm Hựu Luân đã nói đến mức này, Chu Tinh Trì cũng không tìm ra lý do nào để từ chối nữa.

Lâm Hựu Luân và Chu Tinh Trì, Tiêu Nhược Nguyên nói chuyện, Củng Lợi không xen vào được, chỉ im lặng lắng nghe nội dung cuộc trò chuyện của họ.

Củng Lợi và Lợi Trí ở cùng nhau lâu như vậy, cũng đã có một nhận thức tương đối toàn diện về làng giải trí Hong Kong, Hướng Hoa Cường là nhân vật thế nào, trong lòng cô rất rõ, Lâm Hựu Luân nói nhẹ như không rằng chuyện này chỉ cần nói với Hướng Hoa Cường một tiếng là giải quyết được, càng khiến Củng Lợi có nhận thức sâu hơn về tầm ảnh hưởng của Lâm Hựu Luân ở Hong Kong.

Sự đen tối của làng giải trí Hong Kong, Củng Lợi đã nghe Lợi Trí nói không ít, nhưng đến tận lúc này cô mới có trải nghiệm sâu sắc, nếu sau lưng không có người chống đỡ, muốn thành danh e rằng còn

khó hơn lên trời.

Củng Lợi đột nhiên cảm thấy rất may mắn, vì mình đã gặp được Lâm Hựu Luân, nếu đổi lại là những nữ minh tinh khác, muốn đạt được thành tích như cô hôm nay, cái giá phải trả chắc chắn sẽ nặng nề hơn vô số lần.

Trong lúc Củng Lợi đang lơ đãng, Lâm Hựu Luân đã bàn bạc xong xuôi với Chu Tinh Trì và Tiêu Nhược Nguyên, vai diễn Thu Hương sẽ do Củng Lợi đảm nhận. "Tôi cảm thấy trong phim này, vai Chúc Chi Sơn rất hợp với Trần Bách Tường." Tại tiệc cưới của Chung Chấn Đào và Chương Tiểu Huệ, Lâm Hựu Luân từng nói sẽ tìm Trần Bách Tường giúp mình đóng phim, nên mới đặc biệt nhắc đến một câu trước mặt Chu Tinh Trì và Tiêu Nhược Nguyên.

Đương nhiên, lần này anh chỉ tiến cử, không có ý bắt Chu Tinh Trì, Tiêu Nhược Nguyên phải đồng ý.

Về vai diễn Chúc Chi Sơn, lúc đầu Chu Tinh Trì định tìm Ngô Mộng Đạt đóng, hai người là bạn diễn cũ, diễn chung sẽ ăn ý hơn, nhưng hình tượng của Ngô Mộng Đạt và tài tử căn bản không liên quan, còn Trần Bách Tường mà Lâm Hựu Luân nhắc đến, quả thực hợp với vai này hơn Ngô Mộng Đạt.

Lần này Chu Tinh Trì không do dự nhiều, trực tiếp đồng ý.

Tiếng chuông điện thoại inh ỏi phá vỡ sự tĩnh lặng của buổi sáng, một cánh tay trắng nõn, mịn màng vươn ra từ trong chăn mỏng, cầm lấy ống nghe trên tủ đầu giường. "Được rồi, em biết rồi." Lợi Trí chống nửa người dậy, vừa cúp điện thoại đã cảm thấy một bàn tay to lớn đặt thẳng lên thân thể quyến rũ của mình. "Là Sầm Kiến Huân gọi tới, nói Trần Bách Tường đã đợi ở công ty rồi, hỏi anh khi nào có thể qua…" Lâm Hựu Luân kéo Lợi Trí vào lòng, không ngừng vuốt ve bầu ngực căng tròn của cô, miệng cũng không quên chuyện chính: "Em gọi

lại cho Sầm Kiến Huân, bảo Trần Bách Tường không cần đợi nữa, cứ trực tiếp đến tìm Tiêu Nhược Nguyên là được." Lợi Trí tựa đầu vào lồng ngực Lâm Hựu Luân, yên lặng nằm một lúc, sau đó giãy giụa ngồi dậy, "Anh thì có thể một cuộc điện thoại là đuổi người ta đi được, còn em phải đến công ty xử lý cả đống việc… Mau dậy đi, lát nữa anh đưa em đến công ty!" Cô vừa nói vừa nhặt nội y bên giường mặc vào, đi chân trần đến trước tủ quần áo.

Lâm Hựu Luân ngồi dậy, ngáp một cái rồi hỏi: "Tài xế của em đâu?" Lợi Trí quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân một cái, "Em không yên tâm để anh ở nhà em một mình đâu, vách bên còn có một người, không biết lúc nào anh lại leo lên giường cô ấy nữa." Lâm Hựu Luân cười khổ nói: "Anh có tệ như em nói không?" Lợi Trí vừa chải đầu vừa nói: "Thứ chưa ăn được mới là ngon nhất, đàn ông phương diện này chẳng có ai tốt cả!" Hai người vừa trêu đùa nhau, vừa mặc xong quần áo, lúc xuống lầu thì phát hiện trên bàn trà phòng khách có một tờ giấy nhắn, là của Củng Lợi để lại, đại khái nội dung là cô đi học lớp tiếng Quảng, trưa không về ăn cơm.

Lâm Hựu Luân giơ tờ giấy lên, nói với Lợi Trí: "Em xem, người ta đã chủ động tránh mặt rồi kìa." "Cô ấy chột dạ đấy!" Lợi Trí bưng một hộp sữa và mấy lát bánh mì nướng đi tới, "Tiếng Quảng của cô ấy bây giờ còn nói tốt hơn em, cần gì đi học nữa?" Lâm Hựu Luân đặt tờ giấy xuống, nhún vai, "Vậy cứ coi như vừa rồi anh chưa nói gì đi." --- Cổng tòa nhà trụ sở chính của rạp chiếu phim Gia Nghị, Sầm Kiến Huân đang bắt tay tạm biệt một người nước ngoài. "Ông Thomas, ông yên tâm, về tôi sẽ chuyển lời ông đã đến thăm tới anh Lâm." "Vậy làm phiền anh Sầm rồi!" Hai người đang nói chuyện thì một chiếc xe hơi màu đen từ từ dừng lại ở cổng tòa nhà, một đôi chân dài miên man được bọc trong vớ lụa vươn ra từ cửa xe đang mở, ngay sau đó một cô gái văn phòng ăn mặc thời thượng bước xuống xe. "Cô Lợi, nửa

năm không gặp, cô càng ngày càng xinh đẹp!" Thomas phản ứng đầu tiên, cười đi tới chào hỏi.

Lợi Trí cũng không ngờ lại gặp người Mỹ này ở cổng công ty, lúc này đành để mặc gã này nắm tay mình, nhẹ nhàng hôn một cái.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, Lâm Hựu Luân mỉm cười nhìn Thomas đang kinh ngạc ở ngoài xe, "Người Mỹ cũng thích hôn tay à?

Tôi còn tưởng chỉ có người Anh cổ hủ mới thích trò này." Thomas nhanh chóng hoàn hồn sau cơn kinh ngạc, mỉm cười gật đầu với Lâm Hựu Luân, "Hôn tay là nghi lễ truyền thống của xã hội phương Tây, ở giới thượng lưu Mỹ cũng rất phổ biến." "Ông Thomas vừa mới đến hay chuẩn bị rời đi?" Thomas cũng phản ứng nhanh, thấy Lâm Hựu Luân không có ý định xuống xe, liền nói ngay: "Đang định rời đi, không biết có thể đi nhờ xe của anh Lâm được không." Lâm Hựu Luân cười gật đầu, "Rất hoan nghênh!" Trước mặt người ngoài, Lợi Trí không tiện tỏ ra quá thân mật với Lâm Hựu Luân, chỉ khẽ vẫy tay với anh, rồi chào Thomas đang chuẩn bị lên xe, sau đó xoay người đi vào tòa nhà.

Từ lúc Lợi Trí xuống xe, Thomas bắt đầu nói chuyện với người trong xe, Sầm Kiến Huân đã đoán được người ngồi trong xe là Lâm Hựu Luân, chỉ là Lâm Hựu Luân không xuống xe, Sầm Kiến Huân biết anh không muốn lộ tung tích, nên nén lại không qua chào hỏi, chỉ lúc xe rời đi mới vẫy tay về phía này.

Trên đường, Lâm Hựu Luân và Thomas bắt đầu trò chuyện. "Ông Thomas dạo này khỏe không?" "Vốn dĩ dạo này tôi đang nghỉ phép, nhưng vì nghe được một tin tức, nên đành phải vội vã quay về Hong Kong." Thomas đẩy gọng kính, nghiêm túc hỏi Lâm Hựu Luân, "Tôi rất muốn biết, tin tức anh Lâm và công ty điện ảnh Toho của Nhật Bản hợp tác đầu tư quay phim 《Godzilla》 có thật không?

Bộ phim đó các anh thật sự chuẩn bị đầu tư 3 tỷ yên để quay à?" "3 tỷ yên chỉ là mức tối thiểu, tôi ước tính khi phim quay xong thật sự, chi phí sẽ vượt xa con số này." Chuyện về 《Godzilla》 không phải là bí mật gì, Lâm Hựu Luân cũng không có gì phải giấu diếm trước mặt Thomas, điều khiến anh tò mò là tại sao Thomas đột nhiên lại quan tâm đến chuyện này. "Ông Thomas kết thúc kỳ nghỉ của mình chỉ vì chuyện này sao?" "Đương nhiên là không." Thomas lắc đầu, "Nhưng tôi nghe nói, anh Lâm đã có một bài phát biểu trước truyền thông Nhật Bản, đại ý là coi Hollywood là kẻ thù chung của điện ảnh châu Á?" Lâm Hựu Luân nhướng mày, "Truyền thông Mỹ đưa tin như vậy sao?" Thomas bất đắc dĩ nhún vai, "Có lẽ còn tệ hơn thế, họ nói anh đang truyền bá 'thuyết mối đe dọa từ Mỹ' ở châu Á!" "Tôi chỉ đang trình bày một sự thật, sự hùng mạnh của Hollywood là điều hiển nhiên, không ai có thể làm ngơ, và ý định thực sự của tôi khi nói những lời đó là hy vọng thị trường điện ảnh các nước châu Á có thể tự do và cởi mở hơn, phim Hong Kong có thể vào, phim Hollywood cũng có thể vào, tuy cạnh tranh là khó tránh khỏi, nhưng tôi nghĩ Hollywood nên tự tin hơn về phương diện này." Lâm Hựu Luân giải thích. "Nhưng truyền thông Mỹ sẽ không nghĩ vậy, anh Lâm cũng biết, vì hợp tác với phía Hong Kong, hệ thống rạp United Artists của chúng tôi vẫn luôn chịu áp lực không nhỏ, lần này tôi đến là hy vọng anh Lâm có thể xem xét lại đề nghị lần trước của tôi." "Thâu tóm một công ty điện ảnh Mỹ?" Lâm Hựu Luân im lặng một lúc, tình hình ở Mỹ có lẽ không tệ như Thomas nói, nhưng cũng không tốt đẹp gì, đề nghị của Thomas không phải là một giải pháp tồi, "Nói vậy là ông Thomas đã tìm được đối tượng thích hợp rồi?" Rạp United Artists muốn thông qua việc trao đổi cổ phần với rạp Gia Nghị của Hong Kong, để tránh luật chống độc quyền trong nước, gián tiếp kiểm soát một công ty điện ảnh của Mỹ, những điều này Thomas đều đã thẳng thắn trao đổi với Lâm Hựu Luân trong lần đề nghị trước.

Lúc đó Lâm Hựu Luân không đưa ra câu trả lời rõ ràng, đồng thời phía United Artists cũng chưa tìm được đối tượng thâu tóm thích hợp, nên chuyện này tạm thời gác lại, Lâm Hựu Luân tưởng Thomas nhắc lại chuyện cũ là đã có mục tiêu rõ ràng, nhưng câu trả lời của Thomas lại khiến anh có chút bất ngờ. "Tạm thời vẫn chưa, nhưng tôi có một đề nghị có lẽ tốt hơn cho anh Lâm." Lâm Hựu Luân tỏ ra rất hứng thú, ra hiệu cho Thomas nói tiếp. "Anh Lâm thành lập công ty hiệu ứng đặc biệt Aurora ở Hong Kong, và cũng có chi nhánh ở Mỹ, chắc hẳn không lạ gì George Lucas nhỉ?" Lâm Hựu Luân gật đầu, chỉ cần là người có chút hiểu biết về điện ảnh Mỹ, đều biết George Lucas là ai.

Một trong bốn đạo diễn lớn của Mỹ những năm 80, đạo diễn của loạt phim 《Star Wars》 và biên kịch của loạt phim 《Indiana Jones》, vì ông đã thành lập công ty Industrial Light & Magic có ảnh hưởng sâu sắc đến sự phát triển hiệu ứng điện ảnh Hollywood, nên được mọi người tôn xưng là "phù thủy điện ảnh". "Lucas gần đây gặp chút rắc rối, ông ấy và vợ chuẩn bị ly hôn, sau đó có tin đồn ông ấy chuẩn bị cắt giảm một số bộ phận không quá quan trọng trong công ty điện ảnh của mình…" Lâm Hựu Luân ban đầu nghe tin này cũng không có phản ứng gì lớn, chuyện người nổi tiếng ly hôn ở Mỹ quá phổ biến rồi, nhưng khi nghe đến việc Lucas chuẩn bị cắt giảm một số bộ phận phụ thuộc của công ty, anh đột nhiên nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng. "Ông Thomas, xin lỗi đã ngắt lời, ông nói công ty điện ảnh Lucasfilm định cắt giảm một số bộ phận không quan trọng, trước đây ông ấy có làm vậy bao giờ chưa?" "Theo tôi biết thì chưa." Câu trả lời của Thomas không những không giải tỏa được nghi ngờ của Lâm Hựu Luân, mà còn khiến anh càng thêm bối rối. "Trong đó có cả bộ phận hoạt hình không?" Lần này đến lượt Thomas kinh ngạc, "Trời ạ, làm sao anh Lâm biết được chuyện này?" Có lẽ ý thức được phản ứng của mình hơi quá, Thomas lập tức bổ sung: "Tôi đề nghị anh Lâm thâu tóm chính là bộ phận hoạt hình của công ty Lucasfilm,

theo tôi biết đó là một đội ngũ vô cùng, vô cùng xuất sắc." Lâm Hựu Luân lúc này đầu óc thật sự rất rối loạn, bộ phận hoạt hình mà Thomas nói sắp bị Lucasfilm cắt giảm, hẳn là xưởng phim Pixar nổi danh lừng lẫy sau này, nhưng chẳng phải Pixar đã được "giáo phụ Apple" Steve Jobs thâu tóm vào giữa những năm 80 sao?

Trong hai tuần đầu tiên của năm mới, đột nhiên nghe tin xưởng phim Pixar vẫn chưa bị thâu tóm, sự kinh ngạc trong lòng Lâm Hựu Luân có thể tưởng tượng được.

Thực ra George Lucas vài năm trước quả thực đã cân nhắc việc cắt giảm bộ phận hoạt hình của công ty, nhưng lúc đó lại đúng vào dịp 《Thiện Nữ U Hồn》 gây sốt phòng vé ở Bắc Mỹ, bộ phim hiệu ứng đặc biệt mang nhiều phong cách manga này khiến George Lucas không ngớt lời khen ngợi, đồng thời cũng khiến ông quyết định tiếp tục giữ lại bộ phận hoạt hình của công ty, lúc đó, ông muốn thông qua bộ phận này để thử nghiệm một số bộ phim chuyển thể từ manga, chỉ là sau này công nghệ hiệu ứng máy tính thực cảnh phát triển đột phá, Lucas dần mất kiên nhẫn với bộ phận hoạt hình liên tục đầu tư mà không có sản phẩm, nên mới có ý định cắt giảm nó đi.

Thomas chỉ cảm thấy Lâm Hựu Luân có lẽ sẽ hứng thú với bộ phận hoạt hình này, chứ không hề nghĩ rằng bộ phận này sau này sẽ phát triển thành một thế lực đáng gờm đến thế nào, còn đối với Lâm Hựu Luân, đây quả thực là một chiếc bánh từ trên trời rơi xuống.

Nghe xong lời giới thiệu của Thomas, Lâm Hựu Luân lập tức quyết định lên đường sang Mỹ, nhất định phải giành lấy xưởng phim Pixar trước những người khác.

Tại trang viên Skywalker ở phía bắc San Francisco, Lâm Hựu Luân đã gặp được George Lucas. "Lâm thân mến, từ lúc nhận được điện thoại của ông Thomas, tôi đã luôn mong chờ cuộc gặp này." Lucas 45

tuổi nói chuyện sang sảng, nhiệt tình, không hề tỏ ra mệt mỏi vì bị vấn đề hôn nhân giày vò như lời đồn bên ngoài, ngược lại còn cho người ta cảm giác tràn đầy năng lượng.

Lucas và Lâm Hựu Luân giống như những người bạn cũ lâu ngày không gặp, ôm nhau một cái, sau đó Lucas dẫn Lâm Hựu Luân đi tham quan các bộ sưu tập trong trang viên, trong đó có không ít đạo cụ đã sử dụng khi quay 《Star Wars》. "Khoảng 15 năm trước, khi tôi bắt đầu chuẩn bị sản xuất 《Star Wars》, tôi đã kinh ngạc phát hiện ra rằng cả nước Mỹ không có một công ty sản xuất hiệu ứng điện ảnh lý tưởng nào, thế là tôi quyết định tự mình làm 'phù thủy'… Còn cậu thì sao?

Lâm, cậu đã nghĩ thế nào mà lại thành lập một công ty sản xuất hiệu ứng điện ảnh ở Hong Kong?

Theo tôi biết, các nhà làm phim Hong Kong thích sử dụng những phương pháp truyền thống hơn là cách làm của phương Tây, vì đã từng có một đạo diễn Hong Kong thử hợp tác vào năm 82, và nghe nói sau đó ông ấy đã thất bại." Lý do Lucas đặc biệt hứng thú với Lâm Hựu Luân là vì, công ty hiệu ứng Aurora thành lập chưa đầy 3 năm, nhưng thành quả nghiên cứu ứng dụng kỹ thuật hiệu ứng lại vô cùng nổi bật.

Năm 1985, Industrial Light & Magic trong bộ phim 《Young Sherlock Holmes》 đã tạo ra nhân vật đầu tiên được tạo ra bằng máy tính trong lịch sử điện ảnh, "người đàn ông kính màu", kỹ thuật này vào thời điểm đó tuyệt đối là độc nhất vô nhị, nhưng chưa đầy nửa năm sau, công ty hiệu ứng Aurora của Hong Kong cũng đã nghiên cứu ra kỹ thuật tương tự.

Trong quá trình nghiên cứu kỹ thuật hiệu ứng máy tính, một vấn đề lớn là lựa chọn hướng nghiên cứu, Industrial Light & Magic đã đi

rất nhiều đường vòng, trong khi công ty hiệu ứng Aurora dường như ngay từ đầu đã biết nên bắt đầu từ đâu, vì vậy tốc độ đuổi kịp Industrial Light & Magic cũng ngày càng nhanh.

Từ mấy bộ phim bom tấn hiệu ứng của Hong Kong sản xuất trong năm gần đây, Lucas phát hiện thực lực kỹ thuật của công ty hiệu ứng Aurora đã có xu hướng âm thầm vượt qua Industrial Light & Magic, và thông tin ông có được từ một số kênh đặc biệt là, hướng nghiên cứu của hầu hết các dự án kỹ thuật của công ty hiệu ứng Aurora đều do chính người trẻ tuổi trước mắt này vạch ra. "Kỹ thuật là một phần không thể thiếu trong quá trình kể chuyện của điện ảnh, bất kỳ ai làm công việc sản xuất phim cũng sẽ gặp phải những hạn chế về kỹ thuật.

Về điểm này, kinh nghiệm trong quá khứ của tôi và ông Lucas rất giống nhau, tôi muốn thể hiện một số thứ trong phim, nhưng không tìm được công ty hiệu ứng phù hợp để giúp thực hiện, cuối cùng mới quyết định tự thành lập một công ty hiệu ứng." "Lâm, tôi phát hiện ra cậu thật sự là một thiên tài, xin hãy tin rằng tôi nói vậy tuyệt đối không phải là tâng bốc, biểu hiện của công ty hiệu ứng Aurora trong những năm qua đã hoàn toàn chứng minh tầm nhìn xuất sắc của cậu trong ngành này." Lucas tán thưởng. "Thực ra tôi cũng giống như ông Lucas, ngoài việc làm nhà sản xuất phim, tôi còn làm biên kịch.

So với việc làm thế nào để tạo ra hiệu ứng, điều tôi quan tâm hơn là làm thế nào để sử dụng hiệu ứng để kể câu chuyện một cách hoàn hảo hơn.

Việc tôi làm thực ra chỉ là tưởng tượng ra thứ tôi muốn, sau đó nói 'tôi muốn thứ như thế này', rồi các kỹ sư kỹ thuật của công ty sẽ nói với tôi 'điều này không thể làm được', tiếp theo tôi sẽ trả lời 'được thôi, vậy các anh cứ thử làm nó ra đi', may mắn là phương pháp nghiên cứu của chúng tôi vẫn chưa bao giờ sai lầm lớn." Lâm Hựu Luân giải thích.

Lucas và Lâm Hựu Luân vừa đi vừa trò chuyện, sau khi vào phòng khách của trang viên ngồi xuống, cuộc nói chuyện cũng quay lại chủ đề chính. "Lâm, tôi rất muốn biết, tại sao cậu lại hứng thú với bộ phận hoạt hình do John Lasseter, Ed Catmull họ lãnh đạo như vậy?

Mặc dù tôi rất ngưỡng mộ trí tưởng tượng của John và Ed, nhưng tôi không cho rằng ý tưởng của họ về phim hoạt hình đại diện cho xu hướng phát triển của điện ảnh hoạt hình trong tương lai." Lucas nói rất thẳng thắn. "Quan điểm của tôi lại hoàn toàn trái ngược với ông Lucas, mặc dù hiện tại Disney mới là đại diện chủ lưu của điện ảnh hoạt hình, nhưng tôi tin chắc rằng, hoạt hình ba chiều sẽ trở thành xu hướng chủ đạo của điện ảnh hoạt hình trong tương lai, chỉ cần có một câu chuyện hay để truyền tải, loại phim hoạt hình này tuyệt đối có thể tỏa ra sức sống mạnh mẽ." Lucas khoanh tay, nghe xong lời giải thích của Lâm Hựu Luân, rồi nói: "Cậu biết không, Lâm, những lời cậu vừa nói gần như giống hệt những lời mà John đã cố gắng thuyết phục tôi từ bỏ việc cắt giảm bộ phận hoạt hình trước đây, xem ra về phương diện này, các cậu quả thực sẽ có rất nhiều chủ đề chung." "Vậy là ông Lucas đồng ý bán bộ phận hoạt hình do John Lasseter và Ed Catmull phụ trách cho tôi rồi sao?" Lâm Hựu Luân có chút kích động hỏi, nhưng câu trả lời của Lucas lại dội cho anh một gáo nước lạnh. "Lâm, cậu đừng vội, người hứng thú với bộ phận hoạt hình này của John họ không chỉ có một mình cậu, vì vậy ngoài việc phải thuyết phục tôi, cậu còn phải thuyết phục được John họ nữa." "Vậy khi nào tôi có thể gặp họ?" Nghe nói còn có đối thủ cạnh tranh khác, Lâm Hựu Luân lập tức ý thức được chuyện này phải giải quyết càng sớm càng tốt, nếu không thời gian kéo dài càng lâu, càng bất lợi cho anh.

Chương 414

Ánh mắt của Lucas nhìn ra cửa phòng khách, "Tôi nghĩ họ đã đến rồi." Có ba người đang đi về phía họ, đều trạc ba mươi mấy tuổi, Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn, ánh mắt đầu tiên liền dừng lại trên người người đàn ông cao lớn với nụ cười hiền hòa ở ngoài cùng bên trái.

Người này để tóc dài, cũng không đeo kính, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn nhận ra ngay, đó chính là "giáo phụ Apple" Jobs trong tương lai, còn hai người đi cùng Jobs, tự nhiên chính là John và Ed mà Lucas vừa nhắc đến, những nhân vật cốt lõi của xưởng phim Pixar trong tương lai.

Lucas giới thiệu Lâm Hựu Luân và Jobs, dù đang ở thế đối đầu, nhưng điều đó không ngăn cản Jobs ném cho Lâm Hựu Luân một ánh mắt tò mò, Lâm Hựu Luân cũng vậy.

Nhờ những cuốn tiểu sử đa dạng về Jobs ở đời sau, Lâm Hựu Luân hiểu rất rõ về Jobs, mặc dù lịch sử đã có một số thay đổi do sự xuất hiện của anh, nhưng quỹ đạo vận mệnh của Jobs không bị ảnh hưởng, vì vậy trong cuộc đối đầu lần này, Lâm Hựu Luân thực tế chiếm một lợi thế nhất định.

Đương nhiên, Lâm Hựu Luân sẽ không vì thế mà coi thường Jobs trước mắt, hôm nay ông ta đến cùng John và Ed, chứng tỏ trước đó ba người đã có tiếp xúc, thậm chí đã đạt được một sự đồng thuận nào đó, đây không phải là tin tốt lành gì cho Lâm Hựu Luân. "Ông Lucas, xin lỗi đã làm phiền cuộc gặp của ông và anh Lâm, lần này tôi đến cùng John và Ed, chủ yếu là muốn nói với ông, tôi sẵn sàng ra giá 20 triệu đô la Mỹ, để mua lại bộ phận hoạt hình do John và Ed lãnh đạo từ tay ông." Jobs biết rõ Lâm Hựu Luân là đối thủ cạnh tranh của

mình, lại còn nói thẳng ra kế hoạch thâu tóm và giá cả của mình, rõ ràng là đã có đủ tự tin vào chuyện này.

Ánh mắt của Lucas dừng lại trên mặt John và Ed một lúc, cuối cùng dừng lại trên mặt Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân không nói một lời giơ tay lên, trước tiên giơ ra hai ngón tay, suy nghĩ một chút lại giơ thêm một ngón, động tác này tuy anh không đặt thẳng lên bàn, nhưng những người ngồi đây đều có thể nhìn thấy rõ.

Khi Lâm Hựu Luân giơ ngón tay thứ ba, biểu cảm của Jobs ngồi đối diện đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

Và khi Lâm Hựu Luân tiếp tục giơ ngón tay thứ tư, mí mắt của Lucas ngồi bên cạnh cũng giật theo.

Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng duỗi cả ngón cái ra, sau đó nắm tay lại đặt xuống, ngẩng đầu mỉm cười nhìn Lucas, "Tôi vừa nghiêm túc suy nghĩ một chút, cảm thấy giá của ông Jobs không thể hiện được đúng giá trị của bộ phận hoạt hình công ty Lucasfilm, đổi lại là tôi, hoàn toàn có thể cân nhắc dùng 50 triệu đô la Mỹ để hoàn thành thương vụ này." John và Ed kinh ngạc nhìn nhau, đều không ngờ Lâm Hựu Luân lại đưa ra một mức giá thâu tóm cao như vậy.

Trước đó nghe nói Lâm Hựu Luân đến từ Hong Kong, John và Ed thậm chí còn không có ý định tiếp xúc nghiêm túc với đối phương, vì họ không muốn bán bộ phận hoạt hình cho nhà đầu tư nước ngoài, cộng thêm sự thuyết phục không ngừng của Jobs, họ gần như đã đưa ra quyết định. "50 triệu đô la Mỹ, anh Lâm chắc chắn không đùa chứ?

Hay là nói anh thật sự hiểu đủ về điện ảnh hoạt hình?" Jobs có thể cảm nhận rõ sự thay đổi trong ánh mắt của John và Ed khi nhìn Lâm Hựu Luân, theo ông ta đây là một tín hiệu rất nguy hiểm, vì vậy ông ta phải hành động.

Lâm Hựu Luân nâng tách cà phê trước mặt, mỉm cười nhìn Jobs, "Tôi không phải là chuyên gia máy tính, nên về mặt kỹ thuật, tôi tin rằng ông Jobs có thể bỏ xa tôi vài con phố, nhưng về mặt sản xuất phim, ngay cả ở Hollywood hiện tại, người dám nói chuyên nghiệp hơn tôi cũng không chắc có nhiều." "Điểm này tôi có thể chứng minh." Lucas vui vẻ nói chen vào một câu.

Những bộ phim bom tấn hiệu ứng của Hong Kong do Lâm Hựu Luân đầu tư đã thu về hơn 1 tỷ đô la Mỹ phòng vé tại thị trường Bắc Mỹ, nếu không truyền thông Mỹ cũng sẽ không suốt ngày kêu gào hạn chế phim Hong Kong vào thị trường Mỹ. "Anh Lâm cảm thấy điện ảnh hoạt hình trong tương lai nên như thế nào?" John Lasseter cuối cùng cũng không nhịn được tò mò hỏi một câu, ông rất muốn biết một người sẵn sàng chi 50 triệu đô la Mỹ để mua lại cả đội ngũ của mình, trong lòng có ý tưởng như thế nào về điện ảnh hoạt hình. "Về kỹ thuật, phim hoạt hình 3D tuyệt đối là xu hướng phát triển trong tương lai, điểm này tôi tin chắc không nghi ngờ.

Còn về đề tài hoạt hình, tôi không đồng tình với triết lý sản xuất hoạt hình của Disney chỉ đơn thuần nhằm mục đích chiều lòng trẻ em, tôi tin rằng điện ảnh hoạt hình cũng nên đề cao những mệnh đề và giá trị của thế giới người lớn, về việc tìm kiếm bản ngã, về tình bạn và tình thân, về phiêu lưu và ước mơ, về số phận của những nhân vật nhỏ bé… Một bộ phim hoạt hình thực sự xuất sắc, nên là tạo ra những câu chuyện mà người từ 2 tuổi đến 92 tuổi đều yêu thích!" Những điều Lâm Hựu Luân nói, toàn bộ đều đến từ triết lý cốt lõi của các bộ phim hoạt hình do xưởng phim Pixar sản xuất trong tương lai, và những lời này lọt vào tai John Lasseter và Ed Catmull, sự chấn động mà nó mang lại không khác gì một trận động đất cấp tám.

Ngay tại thời khắc này, cách nhìn của họ đối với Lâm Hựu Luân đã xảy ra những thay đổi long trời lở đất.

Hai chiếc ly chân cao nhẹ nhàng chạm vào nhau, phát ra âm thanh trong trẻo, vui tai.

Dưới một chiếc ô che nắng khổng lồ, Lâm Hựu Luân và Thomas nằm song song trên ghế xếp bãi biển, ở giữa đặt một xô đầy đá viên, bên trong cắm hai chai sâm panh.

Đây là bãi biển Waikiki nổi tiếng nhất Hawaii, Thomas từ Hong Kong trở về Mỹ để tiếp tục kỳ nghỉ của mình, còn Lâm Hựu Luân là vị khách do anh mời đến.

Thomas rút một chai sâm panh ra khỏi xô đá, rót thêm vào ly cho Lâm Hựu Luân và mình. "Tôi nghĩ tình hình lúc đó chắc hẳn rất thú vị, John Lasseter, Joe Ranft đều bị một tràng lời nói của anh thuyết phục, tâm trạng của Jobs chắc hẳn tệ lắm nhỉ?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Trông ông ta có vẻ hơi suy sụp, nhưng vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ nỗ lực." Thomas gật đầu cười nói: "Jobs quả thực là một gã không dễ dàng từ bỏ, tiếc là ông ta lại gặp phải anh, chỉ có thể tự trách mình không may mắn." Sau khi nhận được sự chấp thuận của John Lasseter và Joe Ranft, việc Lâm Hựu Luân thâu tóm xưởng phim hoạt hình Pixar không còn gì phải bàn cãi.

Jobs không thể đưa ra mức giá mua lại cao hơn Lâm Hựu Luân, mà Lucas đã quyết định bán đi bộ phận hoạt hình thì tự nhiên hy vọng có thể bán được giá tốt.

Mức giá Lâm Hựu Luân đưa ra khiến ông ta vô cùng hài lòng, hai bên từ lúc bắt đầu tiếp xúc đàm phán đến khi chính thức ký hợp đồng, trước sau chỉ mất chưa đầy ba ngày, thậm chí ngay cả Thomas cũng nói đùa rằng, đây có lẽ là vụ thâu tóm có tốc độ giao dịch nhanh nhất nước Mỹ trong những năm gần đây.

Lâm Hựu Luân cầm ly rượu, nhìn bầu trời xanh biếc ở phía xa, thoải mái nhắm mắt lại.

Lần này việc thâu tóm xưởng phim Pixar có thể tiến triển thuận lợi như vậy, nguyên nhân chính vẫn là vì Lucas hiện tại đang rất thiếu tiền!

Nghiên cứu sản xuất hiệu ứng đặc biệt là một khoản đầu tư vô cùng tốn kém, tuy có nguồn thu bản quyền từ 《Star Wars》 liên tục hỗ trợ cho hoạt động của Industrial Light & Magic, nhưng Industrial Light & Magic "ăn" rất nhiều, mỗi khi làm xong một bộ phim lại chạy đến yêu cầu Lucas, "Mau quay một bộ 《Star Wars》 khác đi, chúng tôi cần tiền." Lucas quyết định bán bộ phận hoạt hình, ngoài việc bản thân ông không mấy lạc quan về sự phát triển của phim hoạt hình, còn có cả sự cân nhắc muốn có một khoản tiền để giảm bớt áp lực tài chính.

Chuyến đi Mỹ lần này của Lâm Hựu Luân, anh mang theo tổng cộng một trăm triệu đô la Mỹ, mua lại xưởng phim Pixar tốn năm mươi triệu, năm mươi triệu còn lại cũng được để vào tài khoản công ty của xưởng phim Pixar.

Theo thỏa thuận với John Lasseter và Joe Ranft, Lâm Hựu Luân chiếm 80% cổ phần của xưởng phim Pixar, John Lasseter và Joe Ranft mỗi người chiếm 7,5%, 5% còn lại được giữ làm phần thưởng cổ phần cho các nhà thiết kế hoạt hình xuất sắc.

Còn năm mươi triệu đô la Mỹ trong tài khoản của xưởng phim Pixar, Lâm Hựu Luân không phải để lại cho họ làm nghiên cứu kỹ thuật hoạt hình 3D, trước khi đi anh đã để lại một kịch bản tên là 《Công Phu Hùng Miêu》, cùng một ý tưởng câu chuyện gọi là 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》.

Không trực tiếp đưa ra kịch bản của 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 là vì Lâm Hựu Luân không muốn dập tắt trí tưởng tượng tập thể của các thành viên xưởng phim Pixar, bởi vì một loạt phim hoạt

hình sau này của Pixar đều được phát triển dựa trên nền tảng của bộ phim này. 《Công Phu Hùng Miêu》 là nhiệm vụ mà Lâm Hựu Luân giao cho xưởng phim Pixar, với thân phận của anh thì việc đưa ra một kịch bản như vậy cũng không có gì đột ngột, hơn nữa nội dung câu chuyện này cũng khiến các thành viên của xưởng phim Pixar rất hứng thú, nhưng John Lasseter cũng nói rõ với Lâm Hựu Luân rằng bộ phim này không thể sản xuất xong trong vòng hai, ba năm được.

Vấn đề lớn nhất của phim hoạt hình 3D chính là chu kỳ sản xuất quá dài, động một chút là mất mấy năm, trừ khi có một tập đoàn lớn đứng sau hỗ trợ, nếu không thì các công ty điện ảnh thông thường khó lòng gánh vác nổi. "Anh Lâm?" Một giọng nói có chút ngạc nhiên vang lên.

Lâm Hựu Luân mở mắt ra, phát hiện cách anh vài bước trên bãi biển, có một cô gái trẻ trung xinh đẹp đang đứng đó, lông mày dài như lá liễu, thân hình mảnh mai, trên gương mặt với đường nét thanh tú phảng phất vẻ trong trẻo như trăng rằm, lông mày rậm và đen, lông mi dài và mềm, đôi mắt đen như quả mận tây tràn ngập ánh sáng lấp lánh tỏa ra từ tâm hồn.

Sau khi nhận ra người đó là ai, Lâm Hựu Luân tỏ ra có chút bất ngờ. "Cô Lý, thật trùng hợp!" Đôi môi đỏ mọng của Lý Giai Hân mím chặt, nhưng không giấu được sự căng thẳng đang lan tỏa.

Rõ ràng, cô cảm thấy hơi áy náy vì đã đột ngột đánh thức Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân dời ánh mắt khỏi gương mặt tinh xảo của Lý Giai Hân, lúc này mới chú ý đến eo cô quấn một chiếc khăn voan màu hồng phấn, che đi phần trên đầu gối, thân trên chỉ mặc bikini, để lộ vòng eo thon gọn và bụng dưới phẳng lì, trên đầu đội một chiếc mũ che nắng màu be, bầu trời xanh và biển cả phía sau tôn lên vóc dáng của cô một

cách tuyệt đẹp. "Tôi đến đây để quay một quảng cáo." Lâm Hựu Luân gật đầu, thầm nghĩ công ty mời Lý Giai Hân quay quảng cáo hẳn phải rất có thực lực, nếu không thì quay một cái quảng cáo đâu cần phải xa xỉ đến mức chạy tới Hawaii. "Trời ơi, đây không phải là cô Reis sao?" Thomas có việc rời đi một lát, lúc quay về thấy Lâm Hựu Luân đang trò chuyện với một mỹ nữ, đến gần mới phát hiện ra anh cũng quen biết cô gái này.

Cuộc thi Hoa hậu Hong Kong là một sự kiện lớn của cả thành phố diễn ra mỗi năm một lần, mà Lý Giai Hân lại được truyền thông mệnh danh là Hoa hậu Hong Kong đẹp nhất, Thomas tự xưng là "thông thạo chuyện Hong Kong", đối với Lý Giai Hân đương nhiên không xa lạ.

Thấy Lý Giai Hân lộ vẻ ngạc nhiên, Lâm Hựu Luân liền giới thiệu: "Vị này là ngài Thomas, tổng tài khu vực châu Á - Thái Bình Dương của công ty Liên Nghệ Mỹ." Lý Giai Hân gượng gạo bắt tay Thomas, Thomas quay lại nói với Lâm Hựu Luân: "Xem ra tôi về không đúng lúc rồi." Thomas đang nói đùa với Lâm Hựu Luân thì chiếc điện thoại "cục gạch" đặt dưới ô che nắng đột nhiên reo lên. "Xin lỗi, tôi xin phép một chút!" Thomas đi sang một bên nghe điện thoại.

Lâm Hựu Luân kéo một chiếc ghế dưới ô che nắng, mời Lý Giai Hân ngồi xuống, lấy ra một chiếc ly không, đang định rót sâm panh vào thì Thomas mặt mày ủ rũ bước trở lại. "Lũ heo ngu ngốc chết tiệt trong hội đồng quản trị, kỳ nghỉ của tôi lại toi rồi!" Lâm Hựu Luân dừng động tác trong tay, tò mò nhìn Thomas, "Xảy ra chuyện gì vậy?" "Trụ sở chính bảo tôi phải lập tức quay về." Thomas vừa thu dọn đồ đạc của mình, vừa giải thích với Lâm Hựu Luân. "Vậy thì tôi cũng nên đi rồi." Lâm Hựu Luân là khách do Thomas mời đến, bây giờ Thomas có việc phải đi sớm, Lâm Hựu Luân cũng không cần thiết phải ở lại. "Ồ, không không!" Thomas đẩy gọng kính, "Khách sạn tôi

đã đặt cho anh Lâm rồi, anh có thể tiếp tục thoải mái tận hưởng ánh nắng và biển cả ở đây... hơn nữa không phải vẫn còn có cô Lý sao?" Lúc quay lưng về phía Lý Giai Hân, Thomas cố ý nháy mắt với Lâm Hựu Luân, rồi xách túi của mình lên và cứ thế rời đi.

Lâm Hựu Luân đưa ly sâm panh đã rót cho Lý Giai Hân, "Ngài Thomas thích nói đùa, những lời vừa rồi cô không cần để tâm đâu." "Anh Lâm đến đây để nghỉ dưỡng ạ?" Lý Giai Hân thử hỏi một câu. "Tôi đến Mỹ để giải quyết một số việc, tình cờ được người ta mời đến đây thôi." Lâm Hựu Luân ngả người vào lưng ghế, khoanh tay nhìn Lý Giai Hân, "Còn cô thì sao, còn nửa năm nữa là hết nhiệm kỳ Hoa hậu Hong Kong rồi, tiếp theo có dự định gì không?" Lý Giai Hân cúi đầu, trong ánh mắt không giấu được vẻ mông lung.

Kể từ khi tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, những trải nghiệm của cô trong nửa năm tới thực ra đã sớm được người ta sắp đặt sẵn, chỉ là bản thân cô vẫn luôn bị che giấu, cho đến khi cuộc thi Hoa hậu Hong Kong kết thúc, người quản lý cô Lưu mới nói cho cô biết sự thật.

Khi biết được Lâm Hựu Luân chính là người đứng sau giật dây tất cả, Lý Giai Hân đã từng thầm vui mừng một thời gian, vì cô biết, chỉ cần có sự giúp đỡ của Lâm Hựu Luân, con đường ngôi sao sắp tới chắc chắn sẽ là một con đường bằng phẳng.

Trong cái thời đại phù hoa mà làm "tiểu tam" cũng có thể vênh váo tự đắc này, Lý Giai Hân không cảm thấy việc chơi trò mập mờ với Lâm Hựu Luân, hoặc trực tiếp làm tình nhân của anh có gì không ổn, đây chính là bức tranh chân thực của giới giải trí Hong Kong, không phải cô thì cũng là người khác, sớm muộn gì cũng sẽ dùng tuổi xuân của mình để đổi lấy con đường công danh rộng mở.

Lúc đầu, mọi chuyện quả thực diễn ra theo đúng những gì Lý Giai

Hân tưởng tượng, cô thuận lợi đăng quang Hoa hậu Hong Kong, sau đó trở thành nữ chính trong bộ phim lớn của TVB trong năm là 《Tru Tiên》, nhưng "tình tiết" sau đó lại bắt đầu đi chệch khỏi quỹ đạo bình thường.

Chương 415

Lâm Hựu Luân liên tục khởi quay hết bộ phim này đến bộ phim khác, nhưng bản thân cô lại dường như bị anh lãng quên.

Phía Vô tuyến ngoài một bộ 《Tru Tiên》 không biết khi nào mới khởi quay ra, cũng không sắp xếp cho cô bộ phim truyền hình nào khác.

Tình hình được mời đóng phim, nhận quảng cáo tới tấp như trong tưởng tượng đã không xảy ra, ngược lại theo thời gian, vầng hào quang của Hoa hậu Hong Kong trên đầu cũng bắt đầu dần mất đi màu sắc rực rỡ ngày nào.

Cứ thế này, Lý Giai Hân cảm thấy mình sẽ sớm bị mọi người lãng quên.

Vì không cam tâm, Lý Giai Hân bắt đầu hạ thấp thái độ cao ngạo trước đây, chủ động tiếp xúc với một số nhà quảng cáo, nhà sản xuất phim, cũng chính vào lúc này, các tờ báo lá cải của Hong Kong bắt đầu lan truyền tin tức cô hẹn hò ăn tối với một đại gia nào đó.

Mặc dù những tin tức này đều là giả, nhưng hiệu quả mà Lý Giai Hân muốn chính là như vậy.

Ngoài việc không muốn giống như một ngôi sao băng vụt tắt trong cái chốn danh lợi hào nhoáng của giới giải trí, cuối cùng chìm vào quên lãng, Lý Giai Hân còn có một mục đích khác là muốn dùng cách này để nhắc nhở một người nào đó, đừng quên mất mình.

Cô không hề biết rằng, người nào đó rất ít khi xem những tin tức đăng trên các phương tiện truyền thông lá cải của Hong Kong, thậm chí ngay cả tờ 《Minh Báo Tuần San》 thuộc sở hữu của mình, bình thường anh cũng lười giở ra xem.

Lâm Hựu Luân không phải thật sự quên mất Lý Giai Hân, mà là nhất thời anh chưa có vai diễn nào phù hợp với cô.

Các nữ minh tinh khác thành danh, ít nhiều còn có những nguyên nhân khác, còn Lý Giai Hân thì hoàn toàn dựa vào một chữ "đẹp", bao nhiêu năm sau mọi người vẫn luôn nhớ cô xuất thân từ cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, danh hiệu Hoa hậu Hong Kong đẹp nhất cũng luôn vững vàng trên đầu cô.

Cùng lúc đó, đi kèm với những lời khen ngợi về vẻ đẹp của Lý Giai Hân là những lời chỉ trích về diễn xuất của cô, thậm chí có người trong ngành phim ảnh thẳng thắn nói rằng cô "đẹp thì đẹp thật, nhưng không có hồn".

Trông xinh đẹp không phải là lỗi của Lý Giai Hân, nhưng không có diễn xuất thì lại khiến người ta hơi đau đầu!

Lâm Hựu Luân không cảm thấy làm "bình hoa di động" có gì không tốt, Lý Giai Hân diễn xuất không tốt, nhưng ngắm nhìn vẻ đẹp của cô cũng có thể khiến khán giả mãn nhãn.

Người tài năng và chịu khó như Lưu Đức Hoa cũng phải lăn lộn trong giới giải trí hơn mười năm mới gột bỏ được cái mác "dựa vào mặt để kiếm cơm", khó khăn lắm mới giành được giải Ảnh đế Kim Tượng một lần, lại còn bị Ngô Trấn Vũ không đẹp trai bằng anh châm chọc một phen.

Trong những bộ phim thương mại được sản xuất theo dây chuyền ở Hong Kong, ngoại trừ một số ít phim lấy đề tài nữ giới, trong đại đa số các bộ phim còn lại, nữ chính đều tồn tại như một "bình hoa di động".

Vì quá xinh đẹp, Lý Giai Hân dù diễn xuất có tốt đến đâu cũng rất dễ bị khán giả bỏ qua.

Nếu mọi người đã chỉ chăm chăm nhìn vào khuôn mặt, vậy thì hà tất phải tốn công vô ích đi rèn luyện diễn xuất làm gì, cứ nhẹ nhàng làm một "bình hoa di động" là được, hà tất phải khiến bản thân vất vả như vậy?

Lý Giai Hân bây giờ chưa chắc đã nghĩ như vậy, nhưng trong lòng Lâm Hựu Luân đã có sự cân nhắc về phương diện này, cho nên khi lựa chọn vai diễn, anh đều sắp xếp cho cô những vai có cách thể hiện đơn giản.

Cho đến nay, Lâm Hựu Luân vẫn chưa tìm được bộ phim nào rất phù hợp cho Lý Giai Hân đóng. "Cô Lý, sao cô lại chạy đến đây?" Một người đàn ông trung niên mặc áo khoác vội vã tìm đến, vừa gặp mặt đã bảo Lý Giai Hân mau chóng đi theo ông ta, "Ngài Lưu bên kia đã đợi sốt ruột rồi, cho người đi tìm cô khắp nơi." "Quảng cáo không phải đã quay xong rồi sao?" Lý Giai Hân có chút kháng cự nhìn người đàn ông trung niên. "Này cô Lý, ngài Lưu bỏ tiền tài trợ cho chúng ta đến đây quay quảng cáo, không nói lời cảm ơn người ta thì thôi, cô ra mặt tiếp đãi một chút khó khăn đến vậy sao?" Người đàn ông trung niên chỉ mải nói chuyện với Lý Giai Hân, Lâm Hựu Luân ngồi bên cạnh trực tiếp bị ông ta lờ đi.

Lý Giai Hân ngồi đó không biết phải làm sao, đành dùng ánh mắt cầu cứu Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đặt ly rượu xuống, liếc nhìn người đàn ông trung niên kia một cái, hỏi Lý Giai Hân: "Chuyện này là sao?" Người đàn ông trung niên nghe vậy quay đầu lại, Lâm Hựu Luân đang đeo kính râm nên không bị nhận ra. "Cô Lý, đây là bạn cô à?" Lý Giai Hân yếu ớt "ừm" một tiếng, Lâm Hựu Luân không trực tiếp nói rõ thân phận, cô cũng không chắc thái độ của Lâm Hựu Luân rốt cuộc là gì.

Biểu hiện này của Lý Giai Hân bị người đàn ông trung niên nhìn

thấy, liền cho rằng vì thân phận của Lâm Hựu Luân rất bình thường nên Lý Giai Hân nói chuyện không có khí thế, nói chuyện cũng trở nên không khách sáo nữa.

Người đàn ông trung niên đặt thẳng một tay lên vai Lâm Hựu Luân, "Này anh bạn, nếu anh là người quen của cô Lý, thì giúp khuyên cô ấy đi." Lý Giai Hân kinh ngạc dùng tay che miệng, đôi mắt đẹp mở to, vai của Lâm Hựu Luân đâu phải là nơi người bình thường có thể tùy tiện đặt tay lên, người đàn ông trung niên làm vậy quả thực là tự rước khổ vào thân.

Lý Giai Hân vừa định mở miệng nhắc nhở người đàn ông trung niên thì bị Lâm Hựu Luân lắc đầu ngăn lại.

Lâm Hựu Luân đặt hai tay lên bàn, ngẩng đầu lên, hứng thú nhìn người đàn ông trung niên kia, "Được thôi, ông muốn tôi khuyên cô ấy điều gì?

Đi theo ông để tiếp vị ngài Lưu kia à?" "Anh bạn, đây là danh thiếp của tôi, có rảnh đến Hong Kong có thể gọi điện cho tôi, nhất định sẽ tiếp đãi anh chu đáo!" Người đàn ông trung niên kia vỗ mạnh hai cái vào vai Lâm Hựu Luân, rồi chờ Lâm Hựu Luân mở miệng khuyên Lý Giai Hân.

Lâm Hựu Luân cầm lấy tấm danh thiếp nhìn qua, trên đó in tên một công ty quảng cáo chưa từng nghe qua, hai ngón tay búng một cái, danh thiếp bay thẳng ra ngoài.

Vị đạo diễn họ Phương kia hơi sững người, sau đó mới ý thức được mình bị người ta đùa giỡn. "Mẹ kiếp, mày có ý gì?" Những lời khó nghe hơn còn chưa kịp nói ra, ông ta đã không thể nói tiếp được nữa, vì sau gáy đang bị một vật cứng rắn và lạnh lẽo chĩa vào.

Trực giác mách bảo người đàn ông trung niên rằng đó là một khẩu súng, mà người cầm súng lại lặng lẽ tiếp cận, ông ta lại không hề hay

biết, điều này càng khiến ông ta kinh hãi.

Người Mỹ có thể sở hữu súng hợp pháp, nhưng người mà ra ngoài đến cả thuộc hạ cũng mang súng theo bên mình, tuyệt đối không phải là người ông ta có thể chọc vào. "Anh bạn... không, thưa ngài, đây hoàn toàn là một sự hiểu lầm." Ông ta lắp bắp nói. "Hiểu lầm sao?" Lâm Hựu Luân mỉm cười, ra hiệu cho vệ sĩ đứng sau người đàn ông trung niên cất súng đi, "Ra bãi cát đằng kia, nhặt lại rác mà tôi vừa ném đi, rồi biến mất khỏi mắt tôi ngay lập tức!" Người đàn ông trung niên sớm đã bị khẩu súng chĩa vào sau gáy dọa cho hồn bay phách lạc, hai chân run rẩy bước tới, nhặt lên tấm danh thiếp vừa bị Lâm Hựu Luân ném đi, căn bản không dám nhìn thêm một cái nào ra sau lưng, lùi lại hai bước, rồi quay người bỏ chạy thục mạng.

Lâm Hựu Luân đặt ly rượu trong tay lên bàn, Lý Giai Hân lúc này mới từ trong kinh ngạc của cảnh tượng vừa rồi hoàn hồn lại, nhìn Lâm Hựu Luân, có chút không biết nên mở miệng giải thích chuyện này thế nào. "Tôi rất tò mò, ngài Lưu kia là ai?" Lý Giai Hân hai tay siết chặt vào nhau, vì dùng sức quá độ, các khớp ngón tay bị bóp đến hơi trắng bệch. "Lưu Loan Hùng?" Nghe thấy cái tên này từ miệng Lý Giai Hân, vẻ mặt của Lâm Hựu Luân đột nhiên trở nên có chút kỳ quái, tay súng săn sao nữ lừng lẫy trong tương lai, lúc này đã không thể chờ đợi được mà bắt đầu hành động rồi sao? *** Lưu Loan Hùng có một khuôn mặt tròn, mũi và mắt đều rất to, lại vì trong nhà xếp thứ nhất, nên có biệt danh là "Đại Lưu".

Nhưng vào lúc này, đôi lông mày rậm của hắn lại nhíu chặt, "Mày nói vệ sĩ của người đó mang theo súng bên mình?" Người đàn ông trung niên đứng trước mặt hắn gật đầu lia lịa, "Ngài Lưu, phong thái của người đó rất giống hắc bang người Hoa bên Mỹ này, cô Lý có lẽ cũng bị người đó ép buộc." Lưu Loan Hùng khinh bỉ liếc nhìn người đàn ông trung niên một cái, trong lòng thầm mắng hắn không có kiến

thức, nếu thật sự gặp phải hắc bang người Hoa, hắn còn có thể bình an vô sự chạy về báo tin sao? "Đối phương dùng súng loại gì?" "Lúc đó họng súng của đối phương chĩa thẳng vào sau gáy tôi, nên tôi không dám quay đầu lại xem." Người đàn ông trung niên lí nhí giải thích.

Nghe xong những lời này, Lưu Loan Hùng trong lòng đã thất vọng tột độ, trực tiếp xếp người đàn ông trung niên vào loại "phế vật", phất tay bảo hắn đi xuống, kẻo đứng trước mắt mình làm phiền lòng. "Ông chủ, chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy sao?" Một thuộc hạ ghé lại hỏi.

Lưu Loan Hùng mân mê điếu xì gà trong tay, không lên tiếng.

Để tiếp cận Lý Giai Hân, hắn đã cố tình nhờ người mời Lý Giai Hân quay quảng cáo, sau đó bao chuyên cơ bay thẳng đến Hawaii, suốt đường đi hết sức ân cần, vốn tưởng rằng sắp có thể thành công, không ngờ giữa đường lại xảy ra sự cố như vậy.

Lưu Loan Hùng ánh mắt trầm xuống, vịn vào ghế đứng dậy, "Dám giành phụ nữ với tao, tao phải xem xem hắn có tư cách đó không!" *** Lưu Loan Hùng dẫn theo hơn mười vệ sĩ, hùng hổ đi về phía bãi biển, còn bên Lâm Hựu Luân, cũng gần như đã hỏi rõ tình hình từ miệng Lý Giai Hân. "Anh Lâm, gã vừa bị đuổi đi lúc nãy lại quay lại rồi, còn dẫn theo một đám người nữa." Lâm Hựu Luân lần này đến Mỹ, bên cạnh chỉ mang theo năm vệ sĩ, những người này đều là quân nhân giải ngũ được chiêu mộ từ Đại lục và Việt Nam, ai nấy đều thân thủ lợi hại, hơn nữa đều mang theo súng, nếu thật sự động thủ, chưa chắc đã thua đối phương, chỉ là sự an toàn của Lâm Hựu Luân có thể sẽ bị uy hiếp. "Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến." Lâm Hựu Luân khẽ cười một tiếng, phất tay, ra hiệu cho thuộc hạ không cần quá căng thẳng, nếu người đến thật sự là Lưu Loan Hùng, nhiều nhất chỉ là xung đột lời nói, khả năng thật sự động thủ không lớn.

Năm vệ sĩ vẻ mặt cảnh giác đứng xung quanh, trong đó ba người tay đều giấu bên trong áo, cầm súng sẵn sàng đối phó với mọi tình huống bất ngờ.

Lưu Loan Hùng từ xa nhìn về phía này một cái, trong tình huống thân phận đối phương chưa rõ, hắn cũng không muốn làm căng mọi chuyện, nên đã để phần lớn vệ sĩ ở lại chỗ cũ, hắn chỉ dẫn theo hai người, cùng với người đàn ông trung niên lúc trước, chậm rãi đi về phía này.

Khi cách nơi đối phương ngồi chưa đến năm mét, người đàn ông đeo kính râm đột nhiên đứng dậy, khiến hai vệ sĩ của Lưu Loan Hùng lập tức căng thẳng, một trong hai người đã lén đưa tay ra sau lưng, nắm chặt khẩu súng ngắn giắt ở thắt lưng.

Lâm Hựu Luân tháo kính râm ra, tiến lên một bước, "Ngài Lưu, tôi đã đợi ngài lâu rồi!" Khuôn mặt này của Lâm Hựu Luân, trong giới nhà giàu Hong Kong có lẽ là có độ nhận diện cao nhất, anh đã đóng chính trong vài bộ phim rất nổi tiếng, hơn nữa ảnh còn thường xuyên lên báo, người khác muốn không nhận ra anh cũng khó. "Ngài Lưu, là Lâm Hựu Luân!" Người đàn ông trung niên lần này phản ứng rất nhanh, ngay lập tức nhắc nhở Lưu Loan Hùng.

Lưu Loan Hùng tức giận lườm hắn một cái, thật sự coi lão tử bị mù à, đây không phải là nói nhảm sao?

Quay đầu lại, Lưu Loan Hùng lập tức đổi sang một bộ mặt khác, cười lớn bước lên phía trước, "Đây không phải là anh Lâm sao?

Anh cũng đến Hawaii nghỉ dưỡng à?" "Tôi đến Mỹ giải quyết một số việc, vừa hay Reis đang quay quảng cáo ở đây, nên tiện đường ghé qua xem một chút." Lâm Hựu Luân bắt tay Lưu Loan Hùng, chỉ từ vẻ mặt của hai người, căn bản không thể nhìn ra hai người có bất kỳ mâu thuẫn nào.

Chương 416

"Cô Lý và anh Lâm trước đây đã quen nhau rồi sao?" Lưu Loan Hùng tò mò hỏi một câu. "Ngài Lưu chắc hẳn bận quá, bình thường không để ý đến tin tức trên báo, chuyện này từ năm ngoái, cả Hong Kong ai cũng đã biết rồi." Lâm Hựu Luân đưa tay mời Lưu Loan Hùng ngồi xuống, tự mình kéo một chiếc ghế, ngồi sát bên Lý Giai Hân.

Khóe mắt Lưu Loan Hùng hơi giật một cái, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra như không có chuyện gì, "Xem ra thật sự là tôi kiến thức nông cạn rồi, anh Lâm bên cạnh người cũ người mới không ngừng, thật khiến người khác phải ghen tị." Lưu Loan Hùng nói câu này không có ý tốt gì, thực ra là đang ngầm chỉ Lâm Hựu Luân lăng nhăng, Lâm Hựu Luân vốn định nói "như nhau cả thôi", nhưng nghĩ lại, Lưu Loan Hùng bây giờ vẫn chưa có được danh hiệu "kẻ săn lùng sao nữ", mình nói như vậy rõ ràng không thích hợp. "Thực ra tôi còn ngưỡng mộ ngài Lưu hơn, đã kết hôn có con cái mà vẫn có thể phóng khoáng như vậy." Lâm Hựu Luân chưa kết hôn, cộng thêm là tài tử nổi tiếng của Hong Kong, lăng nhăng cũng chỉ bị xem là phong lưu, còn Lưu Loan Hùng đã kết hôn, lại còn ra ngoài lăng nhăng, quả thực phải chịu áp lực dư luận xã hội nhất định.

Dù Lưu Loan Hùng không quan tâm đến những điều này, nhưng bị Lâm Hựu Luân nói thẳng ra trước mặt, vẫn đủ để khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Nói chuyện không hợp, Lưu Loan Hùng chỉ qua loa trò chuyện với Lâm Hựu Luân vài câu rồi rời đi.

Lúc tạm biệt hắn vẫn còn tươi cười, nhưng vừa quay người, cả khuôn mặt đã âm trầm xuống. "Ông chủ..." Lưu Loan Hùng giơ tay,

ngăn lời của thuộc hạ. "Sau khi về tìm người theo dõi động thái của Lâm Hựu Luân trên thị trường chứng khoán, còn nữa là để ý đến kế hoạch IPO của tập đoàn 《Minh Báo》 và chuỗi rạp phim Gia Nghị, chuyện này không thể cứ thế mà bỏ qua được!" Sau khi Lưu Loan Hùng đi, Lý Giai Hân có chút lo lắng nhìn Lâm Hựu Luân, "Anh Lâm, anh dùng lời nói chọc tức 'Đại Lưu' như vậy, tôi lo sau này ông ta sẽ trả thù." Lâm Hựu Luân nâng ly rượu, liếc nhìn bóng lưng xa dần của Lưu Loan Hùng, "Yên tâm, tôi sẽ không cho ông ta cơ hội đó đâu." Các sản nghiệp dưới tên Lâm Hựu Luân chủ yếu tập trung vào hai lĩnh vực phim ảnh và truyền thông, đồng thời cũng đang đầu tư vào bất động sản và thị trường chứng khoán, Lưu Loan Hùng muốn nhắm vào Lâm Hựu Luân, cách tiện lợi nhất chính là hành động trên thị trường chứng khoán.

Lưu Loan Hùng tung hoành trên thị trường chứng khoán với tư cách là một kẻ săn mồi, sở dĩ có thể liên tiếp thành công là vì các công ty niêm yết mà hắn nhắm đến thường là những công ty có quyền kiểm soát của cổ đông lớn không ổn định, mà giá trị tài sản của công ty đó lại bị định giá thấp, những công ty loại này sinh ra đã mang theo sự hấp dẫn bị săn lùng, Lưu Loan Hùng chẳng qua là có thể nắm bắt cơ hội tốt hơn người khác.

Hai sản nghiệp chính dưới tên Lâm Hựu Luân là chuỗi rạp phim Gia Nghị và tập đoàn 《Minh Báo》 hiện tại đều không phải là công ty niêm yết, nên không tồn tại khả năng bị săn lùng.

Chuỗi rạp phim Gia Nghị hiện tại không thiếu vốn phát triển, cũng không có ý định niêm yết huy động vốn; còn kế hoạch niêm yết của tập đoàn 《Minh Báo》 đã được khởi động, nhưng cụ thể là 2 năm hay 3 năm sau mới niêm yết, nội bộ vẫn chưa thảo luận ra kết quả.

Lưu Loan Hùng muốn phá hoại kế hoạch IPO của tập đoàn 《Minh Báo》, Lâm Hựu Luân cũng có rất nhiều thủ đoạn để đối phó.

Lý Giai Hân dưới sự hộ tống của vệ sĩ Lâm Hựu Luân, quay về khách sạn cũ lấy hành lý, dù sao phim quảng cáo đã quay xong, cô lúc này rời đi cũng không tính là vi phạm hợp đồng.

Biết được Lý Giai Hân chuyển vào khách sạn mà Lâm Hựu Luân đang ở, Lưu Loan Hùng đã đập phá không ít đồ đạc trong phòng, người đàn ông trung niên phụ trách quay phim quảng cáo lần này bị gọi vào phòng, hắn vẫn còn chưa nguôi giận.

Lưu Loan Hùng trợn mắt, trừng trừng nhìn người đàn ông trung niên, "Mày quen thuộc giới giải trí hơn, có cách nào giúp tao trút giận không!" Người đàn ông trung niên hiến kế nói: "Lâm Hựu Luân bên cạnh có một đại mỹ nhân, chắc chắn không vội về Hong Kong, chúng ta có thể cho người chụp lén ảnh của hai người họ, sau đó giao cho truyền thông lá cải Hong Kong, bóc phốt chuyện này ra." "Mày chắc chắn chiêu này có tác dụng với Lâm Hựu Luân không?" Lưu Loan Hùng vuốt cằm, ánh mắt đầy nghi ngờ.

Lâm Hựu Luân và các nữ minh tinh dính tin đồn tình cảm cũng không phải một hai lần, cũng chưa thấy lần nào làm tổn hại đến danh tiếng của anh ta. "Đây chỉ là bước đầu tiên." Người đàn ông trung niên híp mắt, vẻ mặt âm hiểm nói: "Bước thứ hai, chúng ta có thể nhân lúc Lâm Hựu Luân chưa về Hong Kong, cho phóng viên cầm những tấm ảnh chụp được này đi tìm những nữ minh tinh đang có quan hệ mập mờ với anh ta, hỏi họ cảm thấy thế nào." Lưu Loan Hùng vỗ đùi, "Ý này không tồi, phá hỏng chuyện tốt của tao, tao sẽ khiến mày cũng gà bay trứng vỡ!" *** Buổi tối, Lâm Hựu Luân hẹn Lý Giai Hân đi xem một bộ phim, là 《Indiana Jones and the Last Crusade》 mới ra mắt ở Bắc Mỹ.

Là tác phẩm kinh điển đại diện cho dòng phim phiêu lưu của Hollywood, loạt phim 《Indiana Jones》 có thể nói đã tạo ra rất nhiều kỷ lục, sự hợp tác giữa đạo diễn Steven Spielberg và nhà sản xuất

kiêm biên kịch George Lucas cũng trở thành một giai thoại của Hollywood.

Tuy nhiên, rất ít người biết rằng, ban đầu khi Lucas tìm Spielberg làm đạo diễn cho phần đầu tiên, đã nói với Spielberg rằng mình đã nghĩ ra ba câu chuyện, nhưng thực tế ông chỉ nghĩ đến câu chuyện đầu tiên, tình tiết câu chuyện của 《Indiana Jones and the Temple of Doom》 là được chắp vá tạm thời trước khi khởi quay, quá trình cũng gặp nhiều trắc trở.

Spielberg ban đầu từng muốn quay ở châu Âu, nhưng bị chính quyền Đại lục từ chối, đành phải lùi một bước, chuyển sang quay ở Ấn Độ, nhưng Ấn Độ biết được trong kịch bản có tình tiết phân biệt chủng tộc, yêu cầu thay đổi kịch bản và có quyền cắt dựng cuối cùng, bất đắc dĩ, đoàn làm phim đành phải chuyển đến Sri Lanka để tiếp tục quay.

Sau khi phim ra mắt, phản hồi không tốt bằng phần đầu tiên, nhưng Lucas vẫn kiên trì sản xuất phần thứ ba, lần này ông hoàn toàn giao kịch bản cho Spielberg tự do phát huy, cấu trúc tình tiết cũng quay trở lại với phong cách của phần đầu tiên, đồng thời chủ đề chuyển sang phong cách tình thân mà Spielberg sở trường nhất.

Bộ phim giới thiệu cho khán giả nhiều hơn về bối cảnh trưởng thành của tiến sĩ Jones, cũng như những sự kiện đã hình thành nên tính cách của ông trong quá trình trưởng thành.

Sean Connery được mời đóng vai cha của Jones, dưới sự sắp xếp của Spielberg, các tình tiết hài hước trong phim rất nhiều, các cảnh hành động cũng rất phong phú, ít nhất trong quá trình xem phim của Lâm Hựu Luân và Lý Giai Hân, tiếng cười và tiếng la hét trong rạp chiếu phim chưa bao giờ ngừng lại.

Người khác xem bộ phim này đều là để giải trí, còn Lâm Hựu

Luân lại chú ý hơn đến cấu trúc tự sự của kịch bản phim, từ sau khi khởi quay 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》 và 《Thần Thoại》, anh đã có ý định khai thác một loạt phim phiêu lưu phiên bản châu Âu của Indiana Jones, loạt phim 《Indiana Jones》 có giá trị tham khảo không nhỏ đối với việc viết kịch bản của anh.

Từ rạp chiếu phim bước ra, trong đầu Lâm Hựu Luân vẫn đang suy nghĩ về vấn đề này, anh và Lý Giai Hân đi cùng nhau, phía trước đột nhiên xuất hiện hai người, bất ngờ lấy máy ảnh ra, điên cuồng bấm máy về phía hai người.

Đèn flash lóe lên, Lâm Hựu Luân lúc này mới hoàn hồn, chưa kịp đưa tay che chắn, đã bị đối phương chụp được mấy tấm.

Hai người kia sau khi thành công, không hề dừng lại, trước khi vệ sĩ của Lâm Hựu Luân kịp lao tới, đã nhảy lên một chiếc xe máy, phóng đi mất hút. "Chết tiệt!" Ba vệ sĩ đuổi theo một đoạn, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương biến mất khỏi tầm mắt.

Lý Giai Hân bị sự việc đột ngột này dọa cho hoa dung thất sắc, sắc mặt của Lâm Hựu Luân cũng không khá hơn.

Bị chụp ảnh anh và Lý Giai Hân ở cùng nhau chỉ là chuyện nhỏ, nếu vừa rồi đối phương không phải chụp ảnh, mà là trực tiếp rút ra hai khẩu súng bắn, có lẽ bây giờ mình đã biến thành một xác chết lạnh lẽo.

Một vệ sĩ đuổi theo thở hổn hển chạy về, vừa gặp mặt đã xin lỗi Lâm Hựu Luân: "Anh Lâm, lần này là do chúng tôi sơ suất, tôi bảo đảm sẽ không có lần sau." Lần này đến Mỹ, vệ sĩ bên cạnh Lâm Hựu Luân vốn đã hơi ít, nên chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách họ, Lâm Hựu Luân tự mình cũng đã rút ra bài học, sai lầm tương tự, anh chắc chắn sẽ không phạm lần thứ hai.

Để đề phòng tai nạn xảy ra lần nữa, lần này năm vệ sĩ không rời

nửa bước bảo vệ bên cạnh Lâm Hựu Luân và Lý Giai Hân, cho đến khi lên xe, Lâm Hựu Luân mới có cơ hội an ủi Lý Giai Hân vài câu. "Họ là ai vậy?" Lý Giai Hân tay ôm ngực, vẻ mặt rất căng thẳng.

Lâm Hựu Luân lắc đầu, anh tạm thời vẫn chưa thể xác định được thân phận của đối phương, nhưng cơ bản có thể khẳng định, chuyện này tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến Lưu Loan Hùng. "Em yên tâm, chuyện này anh nhất định sẽ điều tra cho rõ ràng." Lâm Hựu Luân nói vậy, Lý Giai Hân lúc này mới yên tâm hơn một chút.

Trở về khách sạn, Lâm Hựu Luân trước tiên đưa Lý Giai Hân về phòng, trên đường về phòng mình, mới bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này.

Lưu Loan Hùng cho người chụp lén ảnh anh và Lý Giai Hân ở cùng nhau, chắc chắn không phải để giống như một số tờ báo lá cải, dùng nó để tống tiền.

Đăng những tấm ảnh này lên truyền thông, có thể sẽ gây ra một số phiền phức cho mình, nhưng ảnh hưởng không lớn lắm.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Hựu Luân cảm thấy Lưu Loan Hùng cho người làm vậy, có lẽ cũng chỉ muốn làm mình khó chịu một chút, liền không tiếp tục để chuyện này trong lòng.

Cho đến trưa ngày hôm sau, Lâm Hựu Luân nhận được điện thoại của Lỵ Trí từ Hong Kong gọi qua, mới biết mình đã nghĩ đơn giản về chuyện này. "Những người khác thì em không rõ, nhưng từ tối qua, đã có truyền thông liên tục gọi điện cho em, sáng nay còn có một đám phóng viên chặn ở cửa công ty, đều là hỏi về chuyện của anh và Lý Giai Hân." Giọng điệu của Lỵ Trí khi nói chuyện điện thoại với Lâm Hựu Luân không có gì khác so với thường ngày, có thể thấy cô không bị ảnh hưởng bởi chuyện này, nhưng những người phụ nữ khác, chưa chắc đã được thong thả như vậy.

Lâm Hựu Luân nhất thời cảm thấy có chút đau đầu, "Chuyện không phải như em nghĩ đâu, anh và Lý Giai Hân thật sự không có gì cả." "Được rồi, em gọi điện cho anh không phải để nghe anh giải thích, chuyện này anh định xử lý thế nào?" Lỵ Trí hỏi trong điện thoại.

Lỵ Trí theo Lâm Hựu Luân lâu như vậy, trước đây cũng gặp không ít chuyện như thế này, nhưng đều không thấy truyền thông có phản ứng tích cực như vậy, nên cô nghi ngờ có người đứng sau giở trò, nói là muốn cho người điều tra một chút. "Không cần điều tra nữa, anh biết chuyện này là ai làm rồi." Liên hệ đến chuyện xảy ra tối qua, Lâm Hựu Luân đã có thể xác định, Lưu Loan Hùng chính là kẻ chủ mưu đứng sau chuyện này.

Lâm Hựu Luân sẽ không vì chút chuyện này mà sống mái với Lưu Loan Hùng, nhưng người đưa ra ý kiến và cụ thể thực hiện chuyện này cho Lưu Loan Hùng thì nhất định phải dạy cho một bài học.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Hựu Luân lập tức hiện lên hình ảnh của một người - người đàn ông trung niên quay phim quảng cáo cho Lý Giai Hân, ngoài ông ta ra, Lâm Hựu Luân không nghĩ ra được ai khác sẽ đưa ra ý kiến như vậy cho Lưu Loan Hùng.

Lần gặp ở bãi biển, Lâm Hựu Luân tuy đã vứt danh thiếp của Chu Quan Kiệt như rác, nhưng tên thì anh đã nhớ, "Em cho người đi điều tra một đạo diễn quay phim quảng cáo tên là Chu Quan Kiệt, ông ta chắc chắn biết chuyện này... trước tiên khống chế người đó, hỏi ra cụ thể có những ai tham gia, đợi anh về rồi sẽ xử lý bước tiếp theo." Nói chuyện xong với Lỵ Trí, Lâm Hựu Luân tiếp tục gọi điện cho Chung Sở Hồng, Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân, hai người không nghe máy, hai người vừa nghe thấy giọng anh đã lập tức cúp máy.

Vừa nghĩ đến việc sau khi về lại phải tốn không ít công sức để dỗ

dành những người phụ nữ này, Lâm Hựu Luân trong lòng vừa đau đầu vừa tức giận, cá còn chưa ăn được mà đã rước họa vào thân, đây là chuyện quái gì vậy?

Lâm Hựu Luân ngồi trên sofa buồn bực một lúc lâu, cuối cùng như đã quyết định điều gì đó, cầm điện thoại lên bấm một dãy số khác.

Gọi điện vào phòng Lý Giai Hân nhưng không có người trả lời, gõ cửa một lúc lâu cũng không thấy động tĩnh gì, hỏi bảo vệ mới biết cô đã đến hồ bơi.

Hôm nay thời tiết bên ngoài rất đẹp, đa số du khách thích bơi lội đều chọn ra bãi biển, nên khi Lâm Hựu Luân bước vào khu hồ bơi, bên trong không có nhiều người.

Nhìn quanh một lượt, Lâm Hựu Luân nhanh chóng tìm thấy mục tiêu trong hồ.

Lý Giai Hân mặc một bộ đồ bơi màu đỏ, hai tay quạt nước đều đặn về phía trước, đôi chân thon dài ẩn hiện dưới làn nước, tựa như một nàng tiên cá đang lướt đi.

Lâm Hựu Luân tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn Lý Giai Hân bơi một lúc, đợi cô bơi mệt, vịn vào thành bể nghỉ ngơi, anh mới bước tới.

Lý Giai Hân không hề nhận ra có người đang tiến về phía mình.

Bộ đồ bơi cô mua hơi rộng, lúc bơi ban nãy, hai sợi dây áo đã trễ khỏi vai, lỏng lẻo vắt trên cánh tay mát lạnh của cô.

Chương 417

Lý Giai Hân đang định kéo hai sợi dây về lại vị trí cũ thì nghe tiếng bước chân nên ngẩng đầu lên, thấy có người đi tới, cô vội vàng đưa hai tay che ngực, ánh mắt cảnh giác nhìn đối phương.

Khi nhận ra người đến là ai, Lý Giai Hân mới buông bỏ sự đề phòng. "Anh Lâm, anh cũng đến bơi à?" "Tôi vừa gọi điện vào phòng cô." Lâm Hựu Luân chìa một tay ra, "Nào, để tôi kéo cô lên trước đã." Lý Giai Hân đưa tay cho Lâm Hựu Luân, cô không nặng nên anh dễ dàng kéo cô lên bờ. "Anh Lâm tìm tôi có việc gì không?" Lý Giai Hân vừa lấy khăn lau những giọt nước trên người, vừa tháo mũ bơi, để mái tóc dài như thác đổ xuống, từ dưới xương bả vai che đến nửa phần trên ngực, để lộ một mảng da trắng nõn mịn màng, trông vô cùng quyến rũ.

Lâm Hựu Luân ho khan một tiếng, "Đây không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta về phòng đi." "Vậy đến phòng tôi đi." Lý Giai Hân hào phóng mời.

Lâm Hựu Luân gật đầu, Lý Giai Hân vào phòng thay đồ thay một chiếc váy voan rồi cùng anh lên lầu.

Về đến phòng, Lý Giai Hân đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân, "Anh Lâm, anh có thể đợi một lát được không, tôi muốn tắm trước." Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần làm điên đảo chúng sinh, kết hợp với ánh mắt đáng thương, Lâm Hựu Luân không tài nào từ chối được.

Lý Giai Hân bước vào phòng tắm, rất nhanh sau đó bên trong đã có tiếng nước chảy ào ào.

Lâm Hựu Luân tiện tay cầm một cuốn tạp chí trên bàn trà, ép mình

tập trung vào đó để tránh suy nghĩ lung tung.

Trong phòng tắm, Lý Giai Hân cũng đang vô cùng bối rối.

Nước nóng từ vòi hoa sen chảy dọc theo cơ thể tuyệt mỹ của cô xuống chân.

Cô vuốt ngược mái tóc ra sau, ngẩng đầu để mặc cho dòng nước ấm xối lên mặt.

Qua hai ngày tiếp xúc, Lý Giai Hân có thể cảm nhận được Lâm Hựu Luân có hứng thú với mình, nhưng điều đó không có nghĩa là anh nhất định sẽ giúp cô.

Muốn có được thứ gì đó thì phải trả giá.

Bàn tay Lý Giai Hân nhẹ nhàng lướt qua ngực mình, đầu ngón tay chạm vào nơi nhạy cảm, trong cơ thể liền dâng lên một cảm giác tê dại như điện giật.

Vốn liếng duy nhất của cô, chính là cơ thể có sức hấp dẫn chết người đối với đàn ông này.

Lý Giai Hân rất thông minh, nên cô biết phải sử dụng vốn liếng của mình như thế nào để phát huy tác dụng tối đa.

Lưu Loan Hùng có thể thỏa mãn mọi nhu cầu vật chất của cô, còn Lâm Hựu Luân lại có thể cho cô danh tiếng và địa vị tương xứng với vẻ đẹp của mình.

Người trước chỉ là ơn mưa móc nhất thời, người sau mới là nền tảng vững chắc lâu dài.

Khoảnh khắc quấn khăn tắm và bước ra khỏi gương, trong lòng Lý Giai Hân đã có quyết định.

Lâm Hựu Luân nghe tiếng bước chân, bỏ cuốn tạp chí trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn thấy Lý Giai Hân quấn khăn tắm bước ra.

Phần trên che chắn khá kỹ, nhưng phần dưới chỉ đủ che đến gốc đùi, nhìn xuống nữa là đôi chân thon dài thẳng tắp đang khép chặt vào nhau.

Lý Giai Hân đi đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Hựu Luân, cầm khăn khô lau mái tóc ướt sũng, hương sữa tắm thơm mát thoảng vào mũi anh, cảm giác rất dễ chịu.

Mắt Lâm Hựu Luân cứ dán chặt vào đôi chân trắng nõn của Lý Giai Hân.

Sau khi phát hiện ra, cô chỉ liếc anh một cái hờn dỗi rồi kéo khăn tắm xuống một chút. "Anh Lâm không phải nói tìm tôi có việc sao?" "Đã tra ra được lai lịch của đám người chụp lén chúng ta hôm qua rồi, là người của Lưu Loan Hùng...

Bây giờ những tấm ảnh đó đã lên báo ở Hong Kong rồi." Lâm Hựu Luân kể sơ qua sự việc cho Lý Giai Hân nghe. "Vậy phải làm sao bây giờ?" Lý Giai Hân siết chặt hai tay vào nhau, trông có vẻ rất lo lắng: "Tôi vẫn chưa hết nhiệm kỳ Hoa hậu Hong Kong, liệu chuyện này có gây ảnh hưởng xấu không?" Mỗi Hoa hậu Hong Kong đều phải thực hiện nghĩa vụ trong một năm, chủ yếu là tham gia các hoạt động quảng bá do TVB sắp xếp, trong thời gian đó không được để xảy ra tin tức tiêu cực có ảnh hưởng xấu, nếu không sẽ làm tổn hại đến hình ảnh của cuộc thi.

Quy định là vậy, nhưng trên thực tế việc thực thi không quá nghiêm ngặt.

Các người đẹp thông minh luôn tìm mọi cách để tránh cánh săn ảnh trước khi tham gia cuộc thi, sau đó khi cuộc thi kết thúc, họ có thể có đủ loại scandal, từ chia tay bạn trai cũ, nhanh chóng ngả vào vòng tay của một đại gia nào đó.

Những tình tiết nghe như phim truyền hình rẻ tiền này lại cứ diễn

ra năm này qua năm khác trước và sau các cuộc thi sắc đẹp.

Lâm Hựu Luân bĩu môi, nói: "Chẳng qua chỉ là bị chụp ảnh đi xem phim cùng nhau, cùng lắm là bị truyền thông bàn tán một trận, không có gì to tát cả.

Vả lại, danh tiếng của tôi tệ đến mức khiến cô phải lo lắng như vậy sao?" Lý Giai Hân che miệng bật cười, đôi mắt lấp lánh nhìn Lâm Hựu Luân, "Anh Lâm đừng hiểu lầm, tôi không có ý đó." Động tác của cô hơi mạnh, chiếc khăn tắm quấn trước ngực hơi lỏng ra một chút, nhưng cô không hề nhận ra.

Từ góc ngồi của Lâm Hựu Luân, anh có thể thấy lấp ló nửa bầu ngực căng tròn nơi chiếc khăn tắm tuột ra.

Yết hầu của anh khẽ trượt xuống một cách khó khăn.

Lúc này Lý Giai Hân mới nhận ra Lâm Hựu Luân đã ngồi trong phòng lâu như vậy mà mình lại quên lấy đồ uống cho anh, vội vàng đứng dậy rót cho anh một ly nước.

Khi Lý Giai Hân đưa ly nước tới, tay cô lại bị Lâm Hựu Luân nắm lấy.

Lý Giai Hân giả vờ giãy giụa một chút, "Anh Lâm, đừng...

đừng như vậy được không?" Lâm Hựu Luân không buông tay Lý Giai Hân ra, mà dùng tay kia lấy ly nước từ tay cô đặt lên bàn trà, rồi khẽ dùng sức kéo cô vào lòng mình.

Vòng ba mỹ miều rơi xuống đùi anh, độ đàn hồi kinh người, bụng dưới của Lâm Hựu Luân lập tức có một luồng nhiệt nóng bùng lên.

Lý Giai Hân vốn định khơi gợi hứng thú của Lâm Hựu Luân một chút, không ngờ sự việc lại diễn biến thành thế này.

Lúc này bị anh ôm vào lòng, đầu óc cô trống rỗng, như một con

cừu non chờ bị làm thịt.

Lâm Hựu Luân giật phăng chiếc khăn tắm trên người cô, rồi bế thốc cô lên, ném xuống ghế sofa bên cạnh, bản thân cũng lao theo.

Một đêm nồng nàn trôi qua.

Ánh nắng ban mai xuyên qua lớp rèm voan mỏng trong phòng ngủ, chiếu lên chiếc giường lớn trắng tinh.

Lâm Hựu Luân nhìn vệt máu đỏ thắm trên ga giường, chìm vào suy tư.

Được nếm "canh đầu" quả là một việc khiến người ta phấn khích, nhưng theo sau đó là một đống vấn đề, ví dụ như nên sắp xếp cho Lý Giai Hân thế nào đây.

Vẻ mặt mệt mỏi, Lâm Hựu Luân bước ra khỏi phòng ngủ, bưng ly cà phê ra ban công.

Không khí trong lành khiến tinh thần anh tỉnh táo hẳn lên.

Anh hít một hơi thật sâu, chợt nhớ ra ở Hong Kong còn có những việc cấp bách hơn đang chờ mình giải quyết.

Thế là anh mặc quần áo, chuẩn bị rời khỏi phòng của Lý Giai Hân.

Lý Giai Hân mặc một chiếc váy ngủ mỏng tang, từ phòng vệ sinh chạy ra. "Anh yêu, anh đi à?" Với vẻ mặt hờn dỗi, quyến rũ, cô quàng tay lên cổ Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng hôn lên trán cô, "Anh phải về Hong Kong ngay để xử lý một số việc, trong thẻ này có 100 ngàn đô la Mỹ, đủ để em ở đây chơi một thời gian." Lý Giai Hân cúi đầu, lí nhí nói: "Em không thể về cùng anh sao?" Lâm Hựu Luân vỗ nhẹ lên má cô, kiên nhẫn giải thích: "Truyền thông Hong Kong đang làm ầm ĩ chuyện của chúng ta, em cứ ở Mỹ chơi một thời gian, đợi anh giải quyết xong

xuôi mọi việc bên đó rồi sẽ đón em về." Lâm Hựu Luân về Hong Kong là để dập lửa, nếu lại bị truyền thông chụp được ảnh anh và Lý Giai Hân cùng trở về thì chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa.

Lý Giai Hân ôm chặt Lâm Hựu Luân, vùi đầu vào ngực anh, "Em tiếp tục ở lại Mỹ, bên TVB có ý kiến gì không?" Lâm Hựu Luân đặt hai tay lên vai cô, "Bên TVB anh sẽ nói một tiếng, hơn nữa trong tình hình này, họ chắc chắn cũng không muốn em xuất hiện vội vàng." Cứ như vậy, Lý Giai Hân bị thuyết phục tạm thời ở lại Hawaii, còn Lâm Hựu Luân một mình trở về Hong Kong.

Tình hình ở sân bay đúng như Lâm Hựu Luân dự đoán, hàng trăm phóng viên ngày đêm túc trực trong sảnh chờ, chỉ để chộp được ảnh Lâm Hựu Luân và Lý Giai Hân trở về.

Theo phong cách trước đây của Lâm Hựu Luân, anh chưa bao giờ né tránh trước truyền thông về việc ở cùng một nữ minh tinh nào đó, nhưng cũng chưa bao giờ đưa ra bất kỳ lời giải thích nào.

Tiếc là lần này Lâm Hựu Luân đã làm truyền thông thất vọng.

Chương 418

Lâm Hựu Luân đeo kính râm, bên cạnh chỉ có vệ sĩ mà không có nữ chính trong vụ scandal mà mọi người mong đợi – Lý Giai Hân.

Dưới sự bảo vệ của vệ sĩ, các phóng viên không tài nào tiếp cận được Lâm Hựu Luân, cứ thế trơ mắt nhìn anh lên xe rồi phóng đi.

Trên đường, Lâm Hựu Luân gọi điện cho Lợi Trí, xác nhận đã tìm được Chu Quan Kiệt, hiện đang bị nhốt trong một nhà kho ở bến tàu. --- Đêm hôm trước, Chu Quan Kiệt say khướt từ quán bar đi ra, đi qua một con hẻm tối đen, đột nhiên sau lưng xuất hiện hai người, một người kề dao vào cổ Chu Quan Kiệt, một người bịt miệng gã, trực tiếp lôi gã lên một chiếc xe.

Trên đường gã bị trùm đầu, hoàn toàn không biết mình bị đưa đi đâu.

Đến nơi, Chu Quan Kiệt bị trói vào một chiếc ghế, miệng vẫn bị nhét giẻ, đầu vẫn bị trùm, cứ thế qua một ngày một đêm.

Sau khi tỉnh rượu, Chu Quan Kiệt bắt đầu cố gắng suy nghĩ về tình cảnh hiện tại của mình.

Gã có thể đoán được ai đã bắt cóc mình, chỉ không ngờ phản ứng của đối phương lại nhanh đến vậy.

Tiếng bước chân từ xa lại gần kéo Chu Quan Kiệt từ dòng suy nghĩ trở về thực tại.

Dường như cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, gã bắt đầu giãy giụa kịch liệt, cái miệng bị nhét giẻ rách không ngừng ú ớ.

Chiếc mũ trùm đầu đột nhiên bị giật ra, ánh sáng từ cửa nhà kho chiếu vào trông có vẻ đặc biệt chói mắt.

Mắt Chu Quan Kiệt đã quen với môi trường tối tăm, nhất thời không thích ứng được, bị chói đến chảy cả nước mắt.

Một lúc sau, Chu Quan Kiệt mới thử mở mắt, bóng người đứng trước mặt cũng dần rõ nét.

Hai người đàn ông mặc đồ đen đeo kính râm, và một gã đầu trọc cơ bắp cuồn cuộn.

Một trong hai người đàn ông mặc đồ đen tiến lên rút miếng giẻ trong miệng Chu Quan Kiệt ra, hỏi: "Họ Chu, nghĩ thông chưa?" "Anh bạn, tôi không biết anh đang nói gì." Chu Quan Kiệt cố tình giả ngốc, "Nếu các anh cần tiền, không vấn đề gì, trong tài khoản ngân hàng của tôi có 300 ngàn, chỉ cần các anh thả tôi ra, số tiền đó sẽ là của các anh!" Hai người đàn ông mặc đồ đen nhìn nhau, rồi đứng sang một bên.

Gã đầu trọc xắn tay áo, để lộ hình xăm dữ tợn trên cẳng tay, siết chặt nắm đấm bước tới. "Mày... mày muốn làm gì?" Chu Quan Kiệt ban nãy chỉ là mạnh miệng, giờ thấy đối phương sắp ra tay thật thì hoảng hồn.

Gã đầu trọc quay đầu nhìn hai người đàn ông mặc đồ đen, dường như đang chờ lệnh của họ. "Đừng đánh vào mặt, còn lại tùy ý!" "Tôi nói..." Chu Quan Kiệt vừa định mở miệng, gã đầu trọc đột nhiên tung một cước, đá bay cả người lẫn ghế của Chu Quan Kiệt.

Lời Chu Quan Kiệt chưa nói hết đã biến thành một tiếng hét thảm thiết, thân thể gã đập mạnh xuống đất, chiếc ghế vỡ tan tành.

Gã đầu trọc bước tới, túm lấy Chu Quan Kiệt đang nửa sống nửa chết, lại đấm thêm một cú vào bụng.

Lần này Chu Quan Kiệt chỉ rên khẽ một tiếng, cong người co rúm trên đất như một con tôm luộc.

Gã đầu trọc nhặt nửa chiếc lưng ghế bị gãy, lại đập mạnh vào người Chu Quan Kiệt đang nằm trên đất mấy cái nữa, rồi mới dừng tay đứng sang một bên.

Chu Quan Kiệt bị đánh đến suýt tắt thở, nằm trên đất một lúc lâu mới hồi lại. "Bây giờ nghĩ thông chưa?" Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông mặc đồ đen lại vang lên bên tai gã.

Chu Quan Kiệt vội gật đầu lia lịa, sợ chỉ cần chậm một chút là lại bị đánh.

Người đàn ông mặc đồ đen nhặt chiếc mũ trùm đầu bên cạnh lên, đội lại cho Chu Quan Kiệt, hai người xốc nách gã, đưa đến trước mặt Lâm Hựu Luân.

Không đợi bên này hỏi, Chu Quan Kiệt đã tuôn ra tất cả những gì mình biết như đổ hạt đậu trong ống tre.

Sự việc không khác nhiều so với những gì Lâm Hựu Luân đoán.

Lưu Loan Hùng đã đưa cho Chu Quan Kiệt 300 ngàn đô la Hong Kong, yêu cầu gã thuê một nhóm paparazzi, chuyên dùng ảnh của Lâm Hựu Luân và Lý Giai Hân để phỏng vấn quấy rối Chung Sở Hồng, Vương Tổ Hiền, Chu Tuệ Mẫn, Khâu Thục Trân.

Lúc Chu Quan Kiệt nói những lời này vẫn đang đội mũ trùm đầu, Lâm Hựu Luân cũng không có ý định tiết lộ thân phận trước mặt gã, vẫy tay gọi một vệ sĩ đi cùng lại, ghé vào tai anh ta dặn dò vài câu.

Đối phương gật đầu, gọi mấy người, đưa Chu Quan Kiệt lên một chiếc xe rồi phóng đi. --- "Sáng sớm hôm nay, tại một tòa nhà dân cư ở Sa Điền đã xảy ra một vụ ẩu đả gây thương tích nghiêm trọng.

Nhóm côn đồ bịt mặt xông vào phòng, dùng gậy gộc tấn công dữ dội những người trong nhà. 23 người trong phòng đều bị thương ở các mức độ khác nhau, trong đó 11 người bị thương nặng, đang được

điều trị tại bệnh viện...

Hiện tại, tình hình của những người bị thương đã ổn định, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng!" Lưu Loan Hùng vừa luyện tập vung gậy golf trong văn phòng, vừa nghe tin tức trên tivi. "Cậu gọi điện hỏi xem Chu Quan Kiệt có sao không, đưa thêm cho nó mười vạn, bảo nó đổ chuyện này lên đầu Lâm Hựu Luân." Lưu Loan Hùng đặt gậy golf xuống, quay đầu nói với trợ lý đang đứng sau lưng.

Trợ lý bắt đầu gọi điện cho Chu Quan Kiệt, còn Lưu Loan Hùng lại cầm gậy lên, lẩm bẩm một mình: "Đấu với tao, mày còn non lắm!" Trợ lý đặt điện thoại xuống, cẩn thận báo cáo với Lưu Loan Hùng: "Ông chủ, không có ai bắt máy!" "Chẳng lẽ nó cũng bị đánh đến nhập viện rồi?" Lưu Loan Hùng vừa lộ vẻ nghi hoặc, ngay sau đó trên màn hình tivi xuất hiện ảnh của Chu Quan Kiệt. "Được biết, những người bị đánh trong vụ tấn công lần này đều là phóng viên báo chí.

Họ đều nhận được điện thoại từ một người cung cấp tin tức họ Chu, biết rằng người này có tin tức chấn động trong tay, nên mới đến gặp mặt...

Bản thân ông Chu đã mất tích sau khi sự việc xảy ra, cảnh sát và gia đình đều không thể liên lạc được với ông ta." "Trốn vào lúc này, Chu Quan Kiệt bị điên à?" Sắc mặt Lưu Loan Hùng lập tức trở nên khó coi.

Theo ông ta, đây là cơ hội tốt nhất để tiếp tục bôi nhọ Lâm Hựu Luân, vậy mà tên Chu Quan Kiệt đó lại chơi trò mất tích vào lúc này.

Biết ông chủ đang không vui, trợ lý cúi đầu đứng một bên, không dám thở mạnh. "Qua điều tra, cảnh sát được biết trước đó những bức ảnh chủ tịch tập đoàn《Minh Báo》Lâm Hựu Luân hẹn hò với Hoa hậu Hong Kong Lý Giai Hân tại Mỹ cũng do ông Chu tuồn ra.

Thậm chí có phóng viên bị thương tiết lộ với đài chúng tôi rằng tin

tức chấn động mà ông Chu nắm giữ lần này liên quan đến bằng chứng hình ảnh một phú hào họ L của Hong Kong bao nuôi nhân tình ở bên ngoài.

Rất có khả năng thông tin này bị rò rỉ, dẫn đến sự trả thù của vị phú hào họ L...

Người phát ngôn của cảnh sát chưa xác nhận thông tin này, đài chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi diễn biến mới nhất của vụ án!" Lưu Loan Hùng trợn tròn mắt nhìn màn hình tivi, trái tim như pít-tông của động cơ hơi nước, bị hơi nóng đẩy lên đỉnh điểm.

Ông ta hét lớn một tiếng, vung gậy golf lên, đập mạnh vào màn hình tivi.

Trợ lý không nỡ nhìn, quay mặt đi, chỉ nghe thấy tiếng "xoảng" một cái, màn hình tivi bị đập vỡ tan.

Đập xong tivi, Lưu Loan Hùng vẫn cảm thấy chưa hả giận, ông ta như một con sư tử nổi điên, xông đến trước mặt trợ lý, túm lấy cổ áo anh ta: "Mày nói xem, Chu Quan Kiệt ăn gan hùm mật gấu gì mà dám bắt tay với Lâm Hựu Luân để chơi tao!" Trợ lý vẻ mặt bất lực, không biết phải khuyên Lưu Loan Hùng thế nào.

Diễn biến sự việc quả thực có chút ngoài dự đoán.

Ban đầu Lưu Loan Hùng còn khá đắc ý nói rằng lần này Lâm Hựu Luân đã đi một nước cờ dở tệ.

Chỉ cần Chu Quan Kiệt đứng ra thừa nhận những bức ảnh của Lâm Hựu Luân và Lý Giai Hân là do gã tuồn ra, truyền thông chắc chắn sẽ cho rằng Lâm Hựu Luân không thể thoát khỏi liên quan.

Nhưng không ngờ bên Lâm Hựu Luân còn cao tay hơn, trực tiếp chơi trò đánh tráo, vừa dạy dỗ đám phóng viên, vừa đổ hết tội lỗi lên đầu Lưu Loan Hùng.

Tin tức này vừa được phát đi, mọi người chắc chắn sẽ cho rằng Lưu Loan Hùng đã thuê người trả thù.

Mặc dù cảnh sát chưa chắc đã triệu tập Lưu Loan Hùng vì chuyện này, nhưng có lẽ trong một thời gian tới, hình ảnh của Lưu Loan Hùng trong mắt truyền thông Hong Kong sẽ không tốt đẹp gì. "Lập tức cử người đi tìm!

Chương 419

Dù có phải đào sâu ba thước đất cũng phải lôi thằng khốn Chu Quan Kiệt ra đây, tao phải lột da nó sống!" Lưu Loan Hùng ném gậy golf xuống đất, gầm lên giận dữ.

Trợ lý vội vàng chạy ra khỏi văn phòng, sợ chậm một bước là Lưu Loan Hùng sẽ trút giận lên người mình. "Hành vi thuê người đánh đập phóng viên tất nhiên là sai, nhưng tôi cảm thấy, môi trường truyền thông hiện tại của Hong Kong thực sự cần một cuộc chỉnh đốn lớn.

Một số phóng viên không có cả đạo đức tối thiểu và phẩm chất nghề nghiệp, bịa chuyện, chụp lén đã trở thành cơm bữa trong tay họ.

Các nghệ sĩ, nhân vật nổi tiếng trong xã hội không được tôn trọng cả quyền riêng tư cơ bản nhất...

Tại đây, tôi mạnh mẽ kiến nghị Hội đồng Lập pháp và chính quyền Hong Kong nên ngay lập tức ban hành các biện pháp xử phạt đối với các hành vi đưa tin không đúng sự thật, phóng đại của truyền thông, trả lại cho Hong Kong một bầu trời trong sáng!" Phát biểu công khai này của Lâm Hựu Luân trên truyền thông lập tức nhận được sự ủng hộ của nhiều ngôi sao trong làng giải trí.

Dưới sự dẫn dắt của Hiệp hội Diễn viên Hong Kong, hàng trăm diễn viên đã xuống đường, tổ chức một cuộc "diễu hành phản đối paparazzi".

Mặc dù Lâm Hựu Luân không trực tiếp xuất hiện trong đoàn diễu hành, nhưng Chung Sở Hồng, Vương Tổ Hiền, Chu Tuệ Mẫn, Khâu Thục Trân đều tham gia hoạt động này, chỉ có điều họ đều đeo khẩu trang và kính râm suốt quá trình và không có bất kỳ giao lưu nào với nhau.

Trước áp lực của dư luận xã hội, chính quyền Hong Kong buộc phải ra lệnh thành lập một tổ công tác giám sát, đình chỉ hoạt động của hơn mười tòa soạn báo, tạp chí hoạt động không đúng quy định, có tiếng tăm cực kỳ tệ hại.

Sự việc này mới tạm thời lắng xuống.

Phía Lưu Loan Hùng truy tìm Chu Quan Kiệt nhưng vẫn không có kết quả gì, chỉ biết Chu Quan Kiệt vẫn còn sống, nhưng người đã không còn ở Hong Kong, tung tích cụ thể không rõ.

Sau khi giúp Lâm Hựu Luân làm việc đó, Chu Quan Kiệt biết mình đã đắc tội chết với Lưu Loan Hùng, không thể ở lại Hong Kong được nữa, liền cầm một khoản tiền Lâm Hựu Luân cho, chạy sang Thái Lan lẩn trốn.

Lúc này Lưu Loan Hùng cũng không còn tâm trí đi tìm Chu Quan Kiệt nữa.

Gần đây ông ta đã đủ phiền phức rồi, truyền thông ba ngày hai bữa lại chạy đến đòi phỏng vấn, tin tức ông ta bao nuôi tình nhân bên ngoài trên báo cũng đã được xác thực, vợ ở nhà cũng làm ầm ĩ không yên, tóm lại là bị chuyện này làm cho phiền chết đi được.

Mặc dù biết rõ chuyện này là do Lâm Hựu Luân đứng sau giở trò, nhưng Lưu Loan Hùng lại không có cách giải quyết nào tốt hơn.

Giống như trước đây Lâm Hựu Luân biết vụ chụp lén là do ông ta sai người làm, nhưng cũng không trực tiếp trả đũa, cả hai đều là những người lý trí và trưởng thành, sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà trở mặt, gây ra cảnh một mất một còn.

Đương nhiên, mối thù này coi như đã chính thức kết xuống.

Sau này chỉ cần gặp cơ hội thích hợp, Lưu Loan Hùng chắc chắn sẽ trả thù Lâm Hựu Luân.

Cùng một lý lẽ, Lâm Hựu Luân cũng sẽ không để yên cho Lưu Loan Hùng tiếp tục là một mối đe dọa với mình.

Giữa hai người, sớm muộn gì cũng sẽ có một trận long tranh hổ đấu.

Nửa tháng sau, Lý Giai Hân lặng lẽ trở về Hong Kong.

Gặp phóng viên phỏng vấn, cô đều giữ im lặng về chuyện giữa mình và Lâm Hựu Luân.

Vì thời gian trước giới giải trí có cuộc "diễu hành lớn phản đối paparazzi", nên gần đây hành vi của các tay săn ảnh đã kiềm chế hơn rất nhiều.

Do đó, tin tức Lý Giai Hân cùng mẹ chuyển vào căn hộ cao cấp ở Tai Hang Road cũng không bị đưa tin.

Chiêu này Lâm Hựu Luân học được từ Lưu Loan Hùng, gọi là "chiêu dùng bất động sản tán gái".

Lâm Hựu Luân tạm thời chưa nghĩ ra phải sắp xếp cho Lý Giai Hân thế nào, nên đành phải dùng cách "kim ốc tàng kiều" trước.

Lý Giai Hân vẫn phải tiếp tục thực hiện nghĩa vụ của Hoa hậu Hong Kong, cho đến tháng 7 khi Hoa hậu mới được bầu ra thì mới có thể mãn nhiệm.

Khi đó, hợp đồng của cô với TVB cũng vừa hết hạn.

Trong thời gian này, Lâm Hựu Luân sẽ sắp xếp cho cô một bộ phim để tạo tiếng vang.

Nếu phản hồi tốt thì sẽ để cô tiếp tục đóng phim, còn không thì sẽ để cô phát triển trong lĩnh vực thời trang như kiếp trước.

Sóng gió scandal tạm thời lắng xuống, tiếp theo Lâm Hựu Luân lại phải đau đầu nghĩ cách dỗ dành mấy người phụ nữ còn lại.

Trong đó Chu Tuệ Mẫn là người mềm lòng nhất, bị Lâm Hựu Luân dỗ dành một hồi là hết giận; Vương Tổ Hiền thì làm mình làm mẩy một trận, cuối cùng cũng được Lâm Hựu Luân dỗ yên; Khâu Thục Trân từ khi theo Lâm Hựu Luân đã chấp nhận số phận, cũng nhanh chóng tha thứ cho anh...

Chỉ có Chung Sở Hồng là vẫn luôn không cho Lâm Hựu Luân cơ hội xin lỗi. --- Tại phim trường 《Nhân quỷ tình vị liễu》, Trần Kha Tân bị Lâm Hựu Luân gọi riêng ra một góc. "Quay cảnh hôn cuối cùng trước à?" Trần Kha Tân có chút không hiểu, đẩy gọng kính, "Tại sao?" Lâm Hựu Luân nhét kịch bản vào lại tay Trần Kha Tân, "Được rồi, anh đừng hỏi nhiều nữa, cứ làm theo lời tôi là được." Trần Kha Tân còn muốn hỏi tiếp, Lâm Hựu Luân đã đi thẳng không ngoảnh đầu lại. "Này, anh Lâm nói gì với anh vậy?" Ngô Quân Như tò mò ghé sát lại.

Trần Kha Tân nhìn về hướng Lâm Hựu Luân rời đi, lẩm bẩm: "Cô có thấy quan hệ giữa anh Lâm và chị Hồng rất kỳ lạ không?" "Kỳ lạ cái gì, họ đang giận nhau đó, hiểu chưa?" Ngô Quân Như bực bội nói. "Vậy anh Lâm và cô Khâu..." Trần Kha Tân chưa nói hết câu, miệng đã bị Ngô Quân Như lấy tay bịt lại. "Có những chuyện anh biết là được rồi, không cần nói ra, hiểu chưa?" Ngô Quân Như dùng giọng điệu của người từng trải để dạy dỗ Trần Kha Tân.

Nói xong, Ngô Quân Như vừa bỏ tay ra, Trần Kha Tân liền mở miệng: "Nhưng..." Ngô Quân Như lườm anh một cái, "Anh còn nói!" Trần Kha Tân nhún vai, "Được rồi, tôi không nói nữa.

À phải rồi, vai diễn của cô nhập tâm đến đâu rồi?

Đã tìm được trạng thái chưa?" "Anh còn dám nói, thiết kế cho người ta một vai xấu như vậy!" Nhắc đến vai diễn của mình, Ngô Quân Như lại đầy ấm ức.

Lâm Hựu Luân bảo cô phải diễn sống động một bà cốt đồng ngớ

ngẩn, tưng tửng.

Sau khi xem kịch bản, Trần Kha Tân đã thiết kế cho Ngô Quân Như một kiểu tóc rối như tổ quạ, rồi lại tìm cho cô những bộ quần áo cũ kỹ quê mùa, cuối cùng mới làm Lâm Hựu Luân hài lòng về mặt tạo hình.

Tạo hình như vậy Ngô Quân Như cũng chấp nhận, nhưng mới diễn được cảnh đầu tiên, Lâm Hựu Luân đã nói cô "chỉ được cái hình, không được cái thần", bảo cô tìm lại cảm giác.

Trần Kha Tân đành phải đi cùng Ngô Quân Như đến bệnh viện tâm thần để trải nghiệm cuộc sống, có dẫn cô đến bãi rác để trò chuyện với những người nhặt ve chai, còn "ép buộc" cô phải trợn mắt, cười hềnh hệch, múa may tay chân trước gương.

Theo lời của chính Ngô Quân Như, cô gần như sắp biến thành nửa người điên rồi.

Trần Kha Tân ôn tồn an ủi: "Tôi thấy sự sắp xếp của anh Lâm rất có lý.

Vai diễn này của cô, nếu tranh diễn xuất trực diện với chị Hồng chắc chắn không được, muốn khán giả nhớ đến cô, chỉ có thể chọn lối đi riêng." "Được rồi, tôi biết anh đang giúp tôi, không có ý trách anh đâu." Ngô Quân Như hiếm khi lộ ra vẻ dịu dàng như vậy, Trần Kha Tân thấy ấm lòng, gật đầu mạnh. --- "Sao lại là cảnh này?" Chung Sở Hồng nhận kịch bản xem qua hai lượt, ngẩng đầu nhìn người nhân viên đoàn phim đưa kịch bản cho mình.

Đối phương chưa kịp trả lời, cửa phòng hóa trang bị đẩy ra, Lâm Hựu Luân bước vào. "Sao vậy?" Anh nhìn hai người trong phòng hỏi.

Chung Sở Hồng quay mặt đi, tỏ rõ thái độ không muốn để ý đến Lâm Hựu Luân.

Người nhân viên đoàn phim rất biết điều, tìm một cái cớ rời đi.

Lâm Hựu Luân bước tới, ôm lấy Chung Sở Hồng từ phía sau ghế, ngẩng đầu nhìn biểu cảm của cô trong gương, nói: "Vẫn còn giận anh à?" Chung Sở Hồng lườm anh một cái, bực bội nói: "Không liên quan đến anh, tôi đang giận chính mình!" Lâm Hựu Luân áp mặt vào tóc Chung Sở Hồng, "Thật không?" Chung Sở Hồng nghiêng đầu đẩy đầu Lâm Hựu Luân ra, "Đã nói là không liên quan đến anh!" Lâm Hựu Luân biết Chung Sở Hồng giận mình vì chuyện của Lý Giai Hân, lại dỗ cô thêm vài câu, nhưng tiếc là không có hiệu quả gì.

Cho đến khi bắt đầu quay, Chung Sở Hồng vẫn giữ thái độ đó.

Cảnh quay thay đổi đột xuất là cảnh A Luân và A Hồng ôm hôn thắm thiết, cuối cùng thân thể A Luân từ từ tan biến trong vòng tay A Hồng.

Vì liên quan đến kỹ xảo nên việc quay phim bắt đầu muộn hơn gần một tiếng so với kế hoạch ban đầu.

Chương 420

Lâm Hựu Luân từ đầu đến chân đeo mười hai bộ cảm biến để tiện cho việc máy tính xử lý hình ảnh của anh ở khâu hậu kỳ.

Đây là một thử thách lớn đối với diễn xuất của Chung Sở Hồng, vì cô không chỉ phải khắc phục sự can thiệp về mặt thị giác của những thiết bị này trên người Lâm Hựu Luân, mà đồng thời còn phải thuyết phục tâm lý bản thân cam tâm tình nguyện hôn anh.

Trước khi quay, Lâm Hựu Luân đặc biệt nháy mắt với Trần Kha Tân.

Trần Kha Tân không hiểu ý gì, Ngô Quân Như đứng bên cạnh vội lấy tay huých anh một cái.

Trần Kha Tân trong lòng đầy hoang mang, nhưng chỉ có thể gật đầu với Lâm Hựu Luân. "Bảo quay phim lần này không cần bấm máy." Ngô Quân Như nói nhỏ vào tai Trần Kha Tân. "Đừng giỡn!" Trần Kha Tân nghiêm túc lườm Ngô Quân Như.

Ngô Quân Như sốt ruột, "Anh có tin tôi không, tin thì cứ làm theo!" "Tại sao?" Trần Kha Tân hạ thấp giọng hỏi. "Cái này anh đừng hỏi nữa...

Nhanh, hô bắt đầu đi, giả vờ như mọi thứ vẫn bình thường!" Ngô Quân Như thúc giục.

Trần Kha Tân bị lời của Ngô Quân Như làm cho khó hiểu, nhưng vẫn làm theo.

Anh vừa hô "bắt đầu", Lâm Hựu Luân trước ống kính đột nhiên ôm chầm lấy Chung Sở Hồng, không nói một lời thoại nào, cứ thế thô bạo hôn xuống.

Biến cố đột ngột này khiến tất cả mọi người ở hiện trường đều ngây ra.

Chung Sở Hồng ban đầu còn giãy giụa, nhưng dần dần, cô không động đậy nữa, nhắm mắt lại, mặc cho cánh tay Lâm Hựu Luân như thanh sắt siết chặt lấy vòng eo tròn trịa mềm mại của cô, lưỡi anh cạy mở hàm răng, tham lam mút lấy chiếc lưỡi thơm tho của cô.

Vai bị Ngô Quân Như vỗ mạnh một cái, Trần Kha Tân lúc này mới tỉnh ra khỏi cơn sững sờ.

Anh quay đầu nhìn Ngô Quân Như, mặt mày ngơ ngác.

Trong kịch bản đâu có viết như vậy. "Còn ngây ra đó làm gì, muốn ở lại xem kịch à, đi thôi!" Ngô Quân Như kéo Trần Kha Tân đi ra ngoài, những người khác ở hiện trường cũng phản ứng lại, thi nhau quay đầu đi theo. "Đạo diễn, hôm nay có quay nữa không?" Người quay phim đi tới, vẻ mặt kỳ quặc.

Trần Kha Tân cũng bị cách làm không theo lẽ thường của Lâm Hựu Luân làm cho rất bực bội, xua tay, "Thu dọn, không quay nữa!" --- Chung Sở Hồng bừng tỉnh, đẩy Lâm Hựu Luân ra, mới phát hiện phim trường rộng lớn chỉ còn lại hai người họ. "Đều tại anh!" Chung Sở Hồng giơ nắm đấm, đánh lên ngực Lâm Hựu Luân, nhưng cuối cùng lại không nỡ dùng sức.

Lâm Hựu Luân bắt lấy tay cô, lại một lần nữa ôm cô vào lòng, ghé sát mặt vào mặt cô nói: "Không giận anh nữa à?" "Giận cái gì, sắp bị anh làm cho tức chết rồi!" Chung Sở Hồng hờn dỗi lườm anh một cái, hai má bây giờ vẫn còn đang nóng ran, "Hôm nay anh làm bậy như vậy, sau này em còn mặt mũi nào gặp người ta nữa?" Lâm Hựu Luân ôm chặt Chung Sở Hồng, an ủi: "Yên tâm đi, những người có mặt hôm nay đều rất đáng tin, sẽ không đi ra ngoài nói lung tung đâu." Chung Sở Hồng liếc anh một cái, hoàn toàn bị sự "vô sỉ" của gã này

đánh bại.

Sau khi sự cố "quay phim" ngoài ý muốn xảy ra, mối quan hệ giữa Chung Sở Hồng và Lâm Hựu Luân lại trở về như cũ, việc quay phim 《Oan Hồn Chưa Dứt》 cũng tiến triển rất thuận lợi.

Gần đến Tết Nguyên Đán, công việc và các cuộc xã giao của Lâm Hựu Luân ngày càng nhiều lên, Trần Khả Tân đành phải quay xong những cảnh có liên quan đến Lâm Hựu Luân trước, các cảnh khác sẽ quay bổ sung sau.

Trong khoảng thời gian này, làng giải trí Hong Kong cũng trở nên rất náo nhiệt, cuộc thi 《The Good Voice》 mùa thứ hai chính thức khởi động, đội hình huấn luyện viên có một sự thay đổi lớn.

Ngay sau khi mùa đầu tiên kết thúc, Chu Tuệ Mẫn đã tuyên bố rõ ràng với truyền thông rằng cô sẽ không tiếp tục làm huấn luyện viên cho mùa thứ hai; La Văn cũng tuyên bố vào tháng mười hai năm ngoái rằng vì lịch trình công tác năm sau của ông có xung đột với 《The Good Voice》, ông có thể sẽ rút khỏi đội hình huấn luyện viên, tin tức này đã được xác thực thêm vào tháng một năm 89.

Bốn vị huấn luyện viên đột nhiên trống mất hai ghế, người thay thế trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi của giới truyền thông.

Ban đầu có tin đồn rằng, bên ban tổ chức lần này sẽ mời các nhạc sĩ Đài Loan tham gia, những cái tên như La Đại Hữu, Lý Tống Thịnh lập tức trở thành đối tượng săn đón phỏng vấn của truyền thông địa phương. "Hiện tại tôi vẫn chưa nhận được lời mời nào từ phía liên quan, thực ra những lời đồn trên truyền thông có độ tin cậy rất thấp, bạn xem 《The Good Voice》 năm ngoái thì biết, thí sinh về cơ bản đều hát tiếng Quảng Đông, đương nhiên cũng không loại trừ khả năng năm nay sẽ có người chọn hát tiếng Phổ thông.

Nếu có thí sinh hát tiếng Phổ thông, tôi mà là huấn luyện viên thì

chắc chắn sẽ thích cậu ấy hơn." La Đại Hữu có lần bị phóng viên chặn ở cửa nhà, đã nói như vậy khi trả lời phỏng vấn.

Còn Lý Tống Thịnh thì bị phóng viên hỏi về chuyện này khi đang tham gia một sự kiện.

Lý Tống Thịnh nói hiện tại mình chưa nhận được lời mời từ ban tổ chức, đương nhiên, nếu nhận được lời mời, ông sẽ rất sẵn lòng đến Hong Kong làm huấn luyện viên cho 《The Good Voice》.

Tin đồn không vì lời tuyên bố của hai người mà dừng lại, ngược lại còn tiếp tục được truyền thông xào nấu một thời gian, sau đó ban tổ chức 《The Good Voice》 cuối cùng cũng đứng ra bác bỏ tin đồn, tuyên bố rõ ràng hai vị giám khảo mới gia nhập đều là ca sĩ Hong Kong.

Vì chuyện này, truyền thông Đài Loan còn dấy lên một làn sóng phản đối không nhỏ, Hoa Thị, Đài Thị đều nhân cơ hội này ấp ủ chuẩn bị ra mắt chương trình tìm kiếm tài năng ca hát của riêng mình, chỉ có Trung Thị dường như không mấy quan tâm đến chuyện này. "《The Good Voice》 chỉ nhằm tìm kiếm những ca sĩ có tiềm năng tại khu vực bản địa, cho họ một sân khấu để thể hiện bản thân, và qua hai mùa thi, tôi tin rằng những ca sĩ có thực lực ở Hong Kong mà chưa được phát hiện đều có thể được khai quật đầy đủ, vì vậy năm sau 《The Good Voice》 sẽ chọn đặt khu vực thi đấu tại Đài Loan, sau đó có thể sẽ xem xét mở rộng ra toàn bộ khu vực Hoa ngữ." Phát ngôn của Lâm Hựu Luân khi trả lời phỏng vấn truyền thông đã kết thúc cuộc tranh cãi này một cách dứt khoát.

Đài Trung Thị của Đài Loan ngay sau đó tuyên bố, họ đã mua bản quyền tổ chức 《The Good Voice》 trong 2 năm từ tay Lâm Hựu Luân, năm sau 《The Good Voice》 sẽ chính thức đổ bộ vào Đài Loan.

Đến lúc này mọi người mới vỡ lẽ, chẳng trách Hoa Thị, Đài Thị thi nhau vội vã ra mắt chương trình tìm kiếm tài năng ca hát của riêng mình, còn Trung Thị lại có thể ung dung ngồi vững như vậy, hóa ra là đã sớm chuẩn bị sẵn át chủ bài.

Sau khi truyền thông Đài Loan náo nhiệt một trận, tầm mắt của mọi người lại quay trở về Hong Kong, đội hình huấn luyện viên của 《The Good Voice》 một lần nữa gây ra nhiều đồn đoán.

Ban tổ chức cố ý giữ bí mật đến phút chót, truyền thông chỉ đành tìm đến Mai Diễm Phương và Trương Quốc Vinh, hai huấn luyện viên chắc chắn sẽ tiếp tục ở lại, để cố gắng dò hỏi chút thông tin.

Mai Diễm Phương đã đào tạo ra quán quân mùa trước là Trịnh Tú Văn, năm nay cô được xem là người có tư cách và tự tin nhất trong số các huấn luyện viên, đương nhiên trở thành đối tượng quan tâm trọng điểm của truyền thông, cuối cùng Mai Diễm Phương bị làm phiền đến mức không chịu nổi, đành tiết lộ rằng hai vị huấn luyện viên mới gia nhập năm nay đều là những nhân vật tầm cỡ.

Điều kỳ lạ là, Trương Quốc Vinh lại kín như bưng về chuyện này, thái độ im lặng của anh khiến mọi người cảm thấy rất bất thường. --- Tháng 2, khi chỉ còn chưa đầy một tuần nữa là đến Tết Kỷ Tỵ, ban tổ chức 《The Good Voice》 cuối cùng cũng tuyên bố sẽ tổ chức một buổi họp báo tại khách sạn Kerry để công bố danh sách huấn luyện viên mùa thứ hai.

Sáng hôm đó, các phóng viên truyền thông Hong Kong đã sớm túc trực trước cửa khách sạn Kerry. "Đến rồi, đến rồi!" Hai chiếc xe hơi màu đen song song dừng lại trước cửa khách sạn, có người trong đám đông hét lên.

Mai Diễm Phương, Trương Quốc Vinh bước xuống từ chiếc xe đầu tiên, các phóng viên đang chờ sẵn lập tức vây lại, nhưng mục tiêu

của đa số bọn họ là chiếc xe bên cạnh, nếu không có gì bất ngờ, hai vị huấn luyện viên mới chắc chắn đang ngồi trên đó.

Ánh mắt, ống kính đều đồng loạt nhắm vào đây, cửa xe mở ra, một bàn chân bước ra trước.

Các vệ sĩ hai bên cố gắng dùng tay che ống kính của phóng viên, nhưng số lượng quá đông không thể che hết, ngay khi người trên xe lộ diện, tiếng tách tách của máy ảnh và ánh đèn flash bùng nổ ngay lập tức.

Lâm Hựu Luân đeo kính râm, chỉnh lại bộ vest, dưới ánh mắt kinh ngạc đến rớt cằm của một đám phóng viên, anh bước về phía trước.

Sau khi xác nhận chiếc xe này không có ai xuống nữa, các phóng viên vội vàng đuổi theo Lâm Hựu Luân, người sắp bước vào khách sạn, để hỏi về tung tích của hai vị huấn luyện viên mới.

Lâm Hựu Luân tỏ vẻ rất ngạc nhiên, hỏi ngược lại các phóng viên tại hiện trường: "Họ chắc đã đến rồi, mọi người không thấy sao?" Các phóng viên xung quanh xôn xao, có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chằm chằm ở cửa khách sạn, dù chỉ một con ruồi bay vào cũng chắc chắn không thoát khỏi tầm mắt của mọi người, lời nói này của Lâm Hựu Luân càng giống như một sự chế nhạo đối với tất cả.

Ngay lúc này, trong lòng các phóng viên có mặt đều nảy ra một ý nghĩ: Bọn họ bị chơi xỏ rồi!

Quả nhiên, trong khách sạn nhanh chóng có tin tức truyền ra, hai vị huấn luyện viên mới đã đi thẳng từ thang máy chuyên dụng ở bãi đậu xe ngầm của khách sạn lên lầu, việc Lâm Hựu Luân, Trương Quốc Vinh và Mai Diễm Phương xuất hiện hoành tráng như vậy chỉ là để đánh lạc hướng mọi người.

Mọi người còn chưa kịp tức giận, một tin tức còn chấn động hơn

đã truyền ra, một nhân viên phục vụ trong khách sạn bị truyền thông mua chuộc đã tiết lộ rằng anh ta vừa nhìn thấy Đàm Vĩnh Lân!

Ngôi sao ca nhạc tầm cỡ mà Mai Diễm Phương nhắc đến, phản ứng bất thường của Trương Quốc Vinh, tất cả đều chứng tỏ rằng, Đàm Vĩnh Lân rất có thể là một trong những huấn luyện viên mới.

Lúc này mọi người đã không còn thời gian để quan tâm đến vị huấn luyện viên còn lại là ai, trong đầu ai cũng nghĩ đến cuộc đại chiến Đàm - Trương đã bắt đầu từ năm ngoái, sân khấu của 《The Good Voice》 rất có thể sẽ trở thành sự tiếp nối cho cuộc tranh bá trên nhạc đàn của hai người.

Dựa vào sự quan tâm và độ nổi tiếng cực cao của mùa thi trước, cộng thêm màn cược "Đàm - Trương tranh bá", mùa thứ hai của 《The Good Voice》 còn chưa bắt đầu đã khiến người ta vô cùng mong đợi. --- "Sắp xếp như vậy thì độ quan tâm của chương trình đúng là cao thật, nhưng anh Lâm không sợ hiệu trưởng Đàm và anh Vinh đánh nhau trong lúc thi đấu sao?" Hai mùa giải thưởng Kim Tượng đầu tiên mà Lâm Hựu Luân tiếp quản đều do Du Tranh đứng sau điều hành, đợi đến khi giải Kim Tượng đi vào quy củ hoàn toàn, Du Tranh có hướng đi mới, thực sự không thể phân thân, lúc này mới đổi người khác, vì có mối quan hệ này, Du Tranh nói chuyện trước mặt Lâm Hựu Luân luôn khá tùy ý. "Có cô ở đây, hai người họ chắc chắn không đánh nhau được." Lời này của Lâm Hựu Luân cũng không hoàn toàn là nói đùa, Du Tranh là một người phụ nữ mạnh mẽ trong giới phát thanh Hong Kong, hiện là phó chủ tịch đài Thương Mại, sau khi nhậm chức, bà đã liên tiếp sa thải hai "danh chủy" (MC nổi tiếng) của Hong Kong, gây ra tranh cãi rất lớn, mọi người lúc đó mới có nhận thức trực quan về phong cách cứng rắn của bà.

Chương 421

Đàm Vĩnh Lân, Trương Quốc Vinh cùng làm giám khảo cho 《The Good Voice》, chắc chắn sẽ đẩy sự đối đầu của fan hai bên lên một đỉnh điểm, mặc dù Lâm Hựu Luân đã trao đổi với cả Đàm và Trương, hai người họ cũng đã rộng lượng bày tỏ sẽ không có lời nói hay hành vi quá khích trong chương trình, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn có chút không yên tâm, vì vậy mới mời Du Tranh đến để cô điều tiết không khí chương trình.

Du Tranh bĩu môi, "Anh Lâm lần nào cũng giao cho tôi bài toán khó!" "Năng giả đa lao mà!" Lâm Hựu Luân đáp.

Hai người nói chuyện được một lúc thì có nhân viên công tác đến nhắc nhở họ đã đến giờ vào hội trường.

Lâm Hựu Luân và Du Tranh cùng nhau bước vào, dưới sân khấu lập tức vang lên một tràng bàn tán, các phóng viên đều thầm nghĩ: Sao Du Tranh lại xuất hiện ở đây, lẽ nào cô ấy là vị huấn luyện viên cuối cùng sao?

Lâm Hựu Luân đến chỗ ngồi của mình, còn Du Tranh thì nhanh chân lên sân khấu, nhận lấy micro từ tay một nhân viên, nhìn đồng hồ, thời gian họp báo bắt đầu đã đến. "Tôi nghĩ mọi người chắc chắn đang thắc mắc, tại sao tôi lại ở đây, thực ra rất đơn giản, toàn Hong Kong có lẽ chỉ có tôi và anh Lâm cùng nhau lên báo, truyền thông mới không đi đoán bừa xem giữa chúng tôi có mối quan hệ đặc biệt gì không!" Dưới sân khấu vang lên một tràng cười khúc khích, quả thực Du Tranh từ cách ăn mặc đến tính cách đều rất nam tính, lần đầu gặp mặt thậm chí có người còn nhầm lẫn giới tính của cô. "Cá nhân tôi rất vinh hạnh, có thể được anh Lâm ưu ái, đảm nhận vai trò người dẫn

chương trình cho 《The Good Voice》 năm nay, tôi nói vậy là để nói với mọi người, không cần phải chĩa ống kính vào tôi lãng phí phim đâu, tôi không phải là nhân vật chính của ngày hôm nay." Màn tự giới thiệu hài hước dí dỏm của Du Tranh đã khuấy động rất tốt không khí tại hiện trường. "Tiếp theo, xin chào mừng hai vị huấn luyện viên của mùa trước, Trương Quốc Vinh và Mai Diễm Phương!" Du Tranh vung tay, Trương Quốc Vinh và Mai Diễm Phương tay trong tay bước vào hội trường, các fan ở hàng ghế sau bắt đầu la hét ầm ĩ.

Đợi họ đi đến giữa sân khấu đứng lại, Du Tranh cũng đến bên cạnh họ, "Hai vị này chắc không cần tôi giới thiệu nhiều nữa, mọi người đều rất quen thuộc.

Mặc dù quán quân mùa trước Trịnh Tú Văn là đội của chị Phương, nhưng tôi vẫn rất muốn hỏi anh Vinh, An Sâm chơi guitar cực hay trong đội của anh cuối cùng không giành được quán quân, anh có tiếc không?" "Tại đêm chung kết tôi không nói, thực ra lúc đó rất tiếc, hy vọng năm nay có thể gặp được những học viên có thực lực tương tự, mọi người cùng nhau nỗ lực để đạt được mục tiêu cuối cùng." Trương Quốc Vinh nhận micro, trả lời. "Nói làm tôi thấy áp lực quá đi!" Mai Diễm Phương đứng bên cạnh cười xen vào một câu.

Trương Quốc Vinh trêu: "Quán quân năm ngoái là đội của chị rồi, năm nay đừng tham lam quá nhé!" Mai Diễm Phương phản bác: "Chuyện đó chưa chắc đâu, vì không có quy định nào nói quán quân năm ngoái là học viên của tôi thì năm nay quán quân sẽ tuyệt duyên với học viên của tôi, cuối cùng vẫn phải nói chuyện bằng thực lực." "Được rồi, được rồi, hôm nay dưới sân khấu đâu phải là thí sinh, hai người cãi qua cãi lại cũng chẳng ích gì!" Du Tranh đứng ra, "Đúng rồi, tôi nghe nói hôm nay anh Vinh có một chuyện rất trọng đại muốn tuyên bố phải không?" (còn tiếp) "Đúng vậy, chuyện này tôi đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định nhân cơ hội hôm nay để nói ra."

Trương Quốc Vinh nghiêm túc cầm micro, "Sau khi 《The Good Voice》 năm nay kết thúc, tôi sẽ chính thức rút khỏi làng nhạc!" Trương Quốc Vinh muốn rút khỏi làng nhạc?!

Lời này vừa thốt ra, dưới sân khấu lập tức như ong vỡ tổ, ngay cả Du Tranh và Mai Diễm Phương cũng đều tỏ vẻ kinh ngạc. "Nếu tôi nhớ không lầm thì hôm nay không phải là ngày Cá tháng Tư đâu!" Dù Du Tranh bình tĩnh đến mấy cũng bị tin tức do chính miệng Trương Quốc Vinh tuyên bố này làm cho chấn động. "Tôi nói thật." Trương Quốc Vinh một lần nữa xác nhận tin tức này, và nói: "Nửa cuối năm nay, sẽ có vài buổi concert chia tay, cũng coi như là lần cuối cùng tạm biệt mọi người." Khi Du Tranh hỏi nguyên nhân, Trương Quốc Vinh giải thích rằng mình đã mệt mỏi, chán nản, nhưng các phóng viên dưới sân khấu không nghĩ vậy.

Những ai hiểu rõ cuộc tranh đấu giữa Trương Quốc Vinh và Đàm Vĩnh Lân đều biết, kể từ "cuộc chiến Đàm - Trương", fan hai bên thường có những hành vi quá khích, xe của Trương Quốc Vinh đậu bên đường thường bị người ta cào xước, còn thường xuyên nhận được tiền âm phủ, nhang nến và gián do fan đối phương gửi đến, có lần trong một buổi phỏng vấn ông cũng đề cập, rất sợ bị người ta hãm hại, hủy hoại dung nhan gì đó, có lẽ đây đều là nguyên nhân khiến ông rút khỏi làng nhạc.

Các phóng viên dưới sân khấu đã không thể kìm nén muốn đặt câu hỏi, hiện trường có vẻ sắp mất kiểm soát, Lâm Hựu Luân liền đứng dậy khỏi chỗ ngồi, lấy micro từ tay nhân viên bên cạnh, quay người nói với các phóng viên phía sau: "Mọi người xin hãy yên lặng, nghe tôi nói vài câu." Hiện trường dần dần yên tĩnh lại, Lâm Hựu Luân mới tiếp tục nói: "Vừa rồi khi nghe anh Vinh nói ra tin tức này, tôi cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, nhưng anh Vinh đã nói như vậy, tôi tin rằng đây nhất định là quyết định mà anh ấy đã đưa ra sau khi suy nghĩ

kỹ lưỡng, hơn nữa anh ấy chỉ nói là rút khỏi làng nhạc, điều này không có nghĩa là anh ấy sẽ thực sự rời khỏi tầm mắt của mọi người, ít nhất trong kế hoạch của tôi, vẫn còn vài bộ phim chuẩn bị hợp tác với anh Vinh, vì vậy xin hãy tin rằng, anh ấy sẽ không rời đi như vậy." Lời nói của Lâm Hựu Luân không nghi ngờ gì đã tiêm một liều thuốc trợ tim cho mọi người có mặt, các phóng viên và fan hâm mộ đang kích động đều ngồi trở lại chỗ của mình, Lâm Hựu Luân nhìn lên sân khấu một cái, ra hiệu cho buổi họp báo tiếp tục.

Trương Quốc Vinh muốn rút lui hoàn toàn, anh đã nộp đơn xin di dân Canada, chuẩn bị rời Hong Kong để định cư ở đó, nhưng lời nói của Lâm Hựu Luân lại khiến anh do dự.

Trương Quốc Vinh đứng trên sân khấu mâu thuẫn rối bời, lúc này Đàm Vĩnh Lân chưa xuất hiện cũng cảm thấy áp lực nặng nề.

Trương Quốc Vinh chọn thời điểm này để tuyên bố quyết định chuẩn bị rút khỏi làng nhạc, còn triệt để hơn việc Đàm Vĩnh Lân tuyên bố không tham gia lễ trao giải hai năm trước, có lẽ anh thật sự đã chán ngán cuộc tranh đấu kéo dài nhiều năm này, nhưng lại đẩy Đàm Vĩnh Lân vào thế bị động.

Có thể dự đoán rằng, sau này chắc chắn sẽ có người chỉ trích là Đàm Vĩnh Lân đã ép Trương Quốc Vinh rời đi, dù Đàm Vĩnh Lân giải thích thế nào cũng sẽ có người tin vào cách nói này. "A Luân, anh đừng có đi đi lại lại mãi như thế được không, chuyện chắc không tệ như anh nghĩ đâu!" Hứa Quán Kiệt, cũng là một huấn luyện viên mới, an ủi Đàm Vĩnh Lân ở hậu trường...

Lúc này Đàm Vĩnh Lân đã hoàn toàn rối trí, lời của Hứa Quán Kiệt anh ta nghe không vào nổi một nửa. "Tại sao lại làm vậy chứ, tôi có ép anh ta rời đi thật đâu, làm vậy thì có lợi gì cho anh ta?" "Được rồi, được rồi, lát nữa lên sân khấu, anh cứ tỏ ra rộng lượng một chút, nói

vài lời chúc phúc, ít nhất có thể gỡ gạc lại được phần nào thế yếu." Hứa Quán Kiệt đưa ra một ý kiến cho Đàm Vĩnh Lân. "Vậy cuộc thi sau này thì sao?

Nếu gặp học viên mà cả tôi và anh ta đều thích, có phải tôi đều phải nhường cho anh ta không?

Nếu không nhường, người khác lại nói ra nói vào, nào là người ta sắp rút khỏi làng nhạc rồi, anh còn tranh giành với người ta không dứt...

Có lẽ tôi không nên làm huấn luyện viên mùa này." Lúc này Đàm Vĩnh Lân đã nảy sinh ý định muốn rút lui. "Tôi chỉ bảo anh nhường anh ta một chút bên ngoài chương trình thôi, trên chương trình nên tranh thì vẫn phải tranh, nếu người khác lấy chuyện này ra chỉ trích anh, anh hoàn toàn có thể nói, mình làm vậy là vì tôn trọng đối thủ, tôn trọng quy tắc cuộc thi nên nhất định phải dốc toàn lực tranh giành với đối phương, như vậy người khác sẽ không tìm ra được lỗi của anh." Đàm Vĩnh Lân bình tĩnh lại, cảm thấy Hứa Quán Kiệt nói có lý, mấu chốt là nếu mình rút lui lúc này, chắc chắn sẽ bị người ta cười là lâm trận đào thoát, hơn nữa cũng không thể ăn nói với Lâm Hựu Luân. "Thôi được, tôi nghe lời anh." --- Đàm Vĩnh Lân và Hứa Quán Kiệt lên sân khấu, bí ẩn cuối cùng về các huấn luyện viên của 《The Good Voice》 cũng theo đó được hé lộ, nhưng đến lúc này, mọi người thực ra quan tâm hơn đến cảm nghĩ của Đàm Vĩnh Lân về quyết định rút khỏi làng nhạc của Trương Quốc Vinh. "Vừa rồi ở hậu trường nghe được tin này, tôi sững sờ luôn, gần như nghi ngờ có phải ai đó đang đùa với mình không.

Nói thật, tôi thực sự không hy vọng anh ấy rời đi, càng không hy vọng anh ấy vì tôi mà rời đi, đương nhiên tôi nói vậy chắc chắn sẽ có người không tin, không sao cả, tôi tin thời gian có thể chứng minh tất cả, ở đây tôi chỉ muốn chúc phúc cho anh ấy, hy vọng sau khi chia tay

làng nhạc, anh ấy sẽ có những bước phát triển tốt hơn ở các lĩnh vực khác!" Đàm Vĩnh Lân nói thì nói vậy, nhưng đứng trên sân khấu, người khác vẫn có thể cảm nhận được sự ngăn cách giữa ông và Trương Quốc Vinh, điều này đừng nói là Du Tranh với tư cách người dẫn chương trình không thể xóa bỏ, ngay cả Lâm Hựu Luân ngồi dưới sân khấu cũng không có cách nào.

Theo lịch trình ban đầu của buổi họp báo, sau khi bốn vị huấn luyện viên ra mắt, sẽ có nửa giờ để phóng viên tự do đặt câu hỏi, nhưng vì quyết định rút khỏi làng nhạc của Trương Quốc Vinh quá đột ngột, ban tổ chức không hề có sự chuẩn bị, nên phần này đã bị hủy bỏ trực tiếp.

Trương Quốc Vinh được một đội vệ sĩ hộ tống rời đi trước, Đàm Vĩnh Lân cũng theo sau, Hứa Quán Kiệt hành động chậm một bước, liền bị các phóng viên vây lại. "Ai, tâm điểm đều bị bọn họ cướp hết rồi, làm tôi cũng không biết nên nói gì nữa." Hứa Quán Kiệt khi trả lời phỏng vấn, đã phát huy bản lĩnh hài hước trong phim của mình, vừa mở miệng đã khiến mọi người bật cười, "Thực ra lúc đầu nhận được điện thoại của anh Lâm, ý nghĩ đầu tiên trong lòng tôi là, a da, cuối cùng cũng đến lượt mình rồi.

Tại sao lại nói vậy, vì từ khi 《The Good Voice》 trở nên nổi tiếng, xung quanh tôi thường có người hỏi, sao trong các huấn luyện viên của 《The Good Voice》 lại không có anh?

Để thỏa mãn nguyện vọng của họ, nên năm nay tôi đã đến." Khi có phóng viên hỏi về chuyện Trương Quốc Vinh rút khỏi làng nhạc, Hứa Quán Kiệt thẳng thắn nói: "Tôi cũng vừa mới biết tin anh Vinh chuẩn bị rút khỏi làng nhạc, đứng trên góc độ của một nhạc sĩ, tôi cảm thấy đây là một tổn thất lớn cho làng nhạc Hong Kong, nhưng đứng trên vị trí của một đồng nghiệp và một người bạn, tôi thực ra rất ngưỡng mộ anh ấy, vì không làm ca sĩ thì không biết được nỗi khổ của ca sĩ, đặc

biệt là sau khi nổi tiếng, áp lực từ các phía thậm chí có thể đè bẹp một người..." "Hiện tại anh đang làm huấn luyện viên cho 《The Good Voice》, mà hai người anh trai của anh lại đang giúp Lâm Kiện Nhạc đóng phim, hơn nữa bộ phim đó sắp được công chiếu rồi, có tin đồn rằng Lâm Hựu Luân và Lâm Kiện Nhạc vẫn luôn bất hòa, bây giờ các anh mỗi người một phe, tình cảm anh em có bị ảnh hưởng không?" Không biết từ miệng phóng viên nào, đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

Mặt Hứa Quán Kiệt lập tức sa sầm. (còn tiếp) Hứa Quán Kiệt còn có ba người anh trai, Hứa Quán Anh, Hứa Quán Vũ, Hứa Quán Văn, anh em họ được mệnh danh là "Hứa thị nhất môn, văn võ anh kiệt", xét về tuổi tác Hứa Quán Kiệt là nhỏ nhất, nhưng người nổi tiếng sớm nhất cũng là anh.

Ngay từ năm 1972, Hứa Quán Kiệt đã là một ca sĩ nổi tiếng khắp Hong Kong, lúc đó đài truyền hình mời anh làm khách mời dẫn chương trình, thế là Hứa Quán Kiệt kéo anh cả Hứa Quán Văn đi làm bạn dẫn, hai người cùng nhau dẫn một chương trình tạp kỹ tên là 《Song Tinh Báo Hỷ》 trên đài TVB.

Khi đó, đạo diễn lớn Lý Hàn Tường kinh doanh công ty điện ảnh ở Đài Loan thất bại, trở lại dưới trướng Thiệu Thị, một lần ông uống trà chiều, vô tình xem được chương trình của Hứa Quán Văn, bị sự hài hước tỉnh bơ của ông làm cho cười ha hả.

Rất nhanh, Lý Hàn Tường đã tìm đến Hứa Quán Văn, quay bộ phim hài diễm tình 《Đại Quân Phiệt》, một "vua hài mặt lạnh" từ đó ra đời.

Sau khi thành danh, Hứa Quán Văn không hài lòng với chế độ sản xuất phim trường lớn của Thiệu Thị, chuyển sang đầu quân cho Gia Hòa, từ năm 1974 đến 1981, ông đã quay tổng cộng năm tác phẩm cho

Gia Hòa bao gồm 《Quỷ Mã Song Tinh》, 《Bán Cân Bát Lạng》, 《Ma Đăng Bảo Tiêu》, tất cả đều giành được ngôi vị quán quân phòng vé của năm, và ba lần liên tiếp lập kỷ lục phòng vé cao nhất từ trước đến nay của Hong Kong, danh tiếng vang dội, năm đó không ai sánh kịp.

Năm 1982, ông trở thành Ảnh đế đầu tiên của giải Kim Tượng, sự nghiệp diễn xuất của Hứa Quán Văn đạt đến đỉnh cao.

Đến giữa và cuối những năm 80, sự nổi lên đột ngột của dòng phim hài nhảm của Chu Tinh Trì, phong cách của Hứa Quán Văn dần trở nên lỗi thời và bắt đầu không nắm bắt được thị hiếu của khán giả, sự nghiệp của ông cũng bắt đầu đi xuống.

Sau đó, Hứa Quán Văn và Hứa Quán Kiệt bắt đầu có những bất đồng về định hướng phát triển trong tương lai, ban đầu vai diễn của Hoàng Bách Minh trong bộ phim 《Hợp Gia Hoan》 vốn định mời Hứa Quán Kiệt đóng, nhưng Hứa Quán Kiệt cân nhắc đến việc nhà đầu tư của bộ phim này là Lâm Kiện Nhạc, không muốn bị cuốn vào cuộc tranh đấu giữa "hai nhà họ Lâm", nên đã không đồng ý.

Về phương diện này, Hứa Quán Kiệt đã từng nếm trái đắng một lần.

Năm đó Hứa Quán Kiệt nhận lời mời của Tằng Chí Vĩ, Thái Địch La Tân, đảm nhận vai nam chính trong bộ phim 《Vệ Tư Lý Truyền Kỳ》, sau đó bộ phim đó bị Phan Địch Sinh dùng để đối đầu với Lâm Hựu Luân, kết quả lại là Phan Địch Sinh thất bại, lặng lẽ rút khỏi làng điện ảnh.

Một thời gian dài sau khi rạp Tân Bảo bị Lâm Hựu Luân sáp nhập, không có nhà sản xuất nào dám mời Hứa Quán Kiệt đóng phim, sau này là nhờ Tằng Chí Vĩ thông qua Hoàng Ngọc Lang kết nối với Lâm Hựu Luân, sau khi hai bên hàn gắn quan hệ, các lời mời đóng phim

của Hứa Quán Kiệt mới dần nhiều trở lại.

Đồng thời Hứa Quán Kiệt cũng đã khuyên anh cả Hứa Quán Văn, nhưng Hứa Quán Văn vì nể tình với Hoàng Bách Minh, cuối cùng vẫn nhận lời đóng 《Hợp Gia Hoan》.

Hứa Quán Kiệt đồng ý đảm nhận vai trò huấn luyện viên của 《The Good Voice》, một trong những mục đích là để kéo gần mối quan hệ với Lâm Hựu Luân, nếu Hứa Quán Văn đóng 《Hợp Gia Hoan》 thực sự làm phật lòng Lâm Hựu Luân, Hứa Quán Kiệt cũng có thể đứng ra hòa giải.

Câu hỏi của phóng viên kia, câu nào câu nấy đều như dao đâm vào tim, chẳng trách Hứa Quán Kiệt lại lập tức sa sầm mặt, thậm chí từ chối trả lời câu hỏi của các phóng viên khác, trực tiếp lên xe rời đi dưới sự hộ tống của vệ sĩ. --- "Đây!" Vương Tổ Hiền nhón chân, vẫy tay với Trần Hồng vừa đi tới từ băng chuyền hành lý.

Trần Hồng kéo vali, bước nhanh tới, thấy chỉ có một mình Vương Tổ Hiền, trong đầu bất giác hiện lên bóng dáng của một người nào đó.

Vương Tổ Hiền nhận lấy vali của Trần Hồng, tiện tay đưa cho trợ lý bên cạnh.

Để người khác xách hành lý giúp, Trần Hồng luôn cảm thấy có chút không quen, muốn tự mình lấy, lại bị Vương Tổ Hiền cản lại. "Thế nào, trên đường đi thuận lợi chứ?" Trần Hồng lè lưỡi, nói: "Trên đường thì không có gì, nhưng lúc đi gặp chút rắc rối, biết em phải đến Hong Kong ăn Tết, người nhà mắng cho một trận, suýt nữa thì không cho em đi." "Đợi em ở lại mấy ngày, nói không chừng sẽ không muốn về nữa đâu." Vương Tổ Hiền cười nói, quả thực thời đại này Đại lục phát triển lạc hậu hơn Hong Kong quá nhiều, rất nhiều người Đại lục lần đầu đến Hong Kong, giống như đến một thế giới khác, hoa cả mắt với đủ thứ mới lạ.

Trần Hồng khều Vương Tổ Hiền một cái, "Đừng nói bậy!" Vương Tổ Hiền cười né đi, không cẩn thận lại va vào một hành khách bên cạnh.

Chương 422

"Xin lỗi!" Vương Tổ Hiền vội vàng xin lỗi, đối phương lại kinh ngạc kêu lên: "Chị là Vương Tổ Hiền?" Các hành khách qua lại xung quanh lập tức đổ dồn ánh mắt về đây, Vương Tổ Hiền thừa nhận thân phận của mình, lập tức có người đến xin chữ ký, thậm chí có người trực tiếp lấy máy ảnh ra, đề nghị chụp ảnh chung.

Sau khi đáp ứng yêu cầu của những người này, càng nhiều người vây lại, Vương Tổ Hiền thấy tình hình không ổn, vội vàng kéo Trần Hồng, thoát ra khỏi đám đông. "Sao phải đi vậy chị, những người đó không phải là fan hâm mộ của chị sao?" Trần Hồng vừa đi vừa hỏi. "Chị lo cứ thế này sẽ thu hút phóng viên, em mới đến có thể không biết, phóng viên giải trí ở Hong Kong còn có một tên gọi khác là paparazzi, chuyên chụp ảnh đời tư của người khác, rất đáng ghét." Vương Tổ Hiền giải thích.

Trần Hồng kinh ngạc mở to mắt, "Chẳng lẽ không có ai quản sao?" "Truyền thông ở đây là vậy đó, họ đề cao tự do báo chí, tự do ngôn luận, chỉ cần không quá đáng, dù có kiện họ ra tòa cũng không có tác dụng gì...

Sau này nếu em đến Hong Kong phát triển, điều quan trọng nhất là phải nhớ đề phòng paparazzi, đây gần như đã trở thành bài học cơ bản của nghệ sĩ Hong Kong rồi." Vương Tổ Hiền nói rồi đột nhiên quay người lại. "Sao vậy?" Trần Hồng tò mò hỏi.

Vương Tổ Hiền cúi đầu, ra sức nháy mắt với Trần Hồng, đúng lúc này, mấy người cầm máy ảnh đi vội vã lướt qua bên cạnh họ, một trong số đó ánh mắt hơi dừng lại trên mặt Trần Hồng một lúc, rồi mới đi tiếp về phía trước.

Đợi những người đó đi xa, Vương Tổ Hiền lập tức kéo Trần Hồng ra khỏi sảnh chờ, lên xe mới thở phào nhẹ nhõm. "Những người vừa rồi chính là paparazzi mà chị nói?" "Chắc vậy." Vương Tổ Hiền vẫn còn sợ hãi gật đầu, "May mà bộ phim em đóng vẫn chưa công chiếu, không thì vừa rồi chắc chắn bị họ phát hiện rồi." "Có thật là khoa trương đến vậy không?" Trần Hồng có chút không dám tin.

Vương Tổ Hiền bĩu môi, "Đợi hai ngày nữa em sẽ biết." Hai người vừa lên xe rời đi, đám phóng viên vừa lướt qua đã vội vã đuổi theo, người đi đầu chính là gã vừa rồi đi qua đã nhìn Trần Hồng thêm một cái. "Chết tiệt, họ đi rồi!" "Mày chắc chắn vừa rồi không nhìn lầm chứ?" Một người bạn đồng hành bên cạnh hỏi. "Tuyệt đối không sai, chính là nữ chính trên poster phim 《Thần Thoại》, nghe nói hai bộ phim đó được quay cùng lúc ở Đại lục, Vương Tổ Hiền chắc chắn quen cô ta, nên mới ra đón." Gã kia tức giận trả lời.

Vừa rồi nếu chụp được ảnh Trần Hồng đến Hong Kong, tuyệt đối có thể bán được giá tốt, tiếc là đã bỏ lỡ như vậy. (còn tiếp) Khi Lâm Hựu Luân gặp Trần Hồng ở nhà Vương Tổ Hiền, anh luôn cảm thấy ánh mắt cô nhìn mình có chút kỳ quái. "Em có phải đã nói xấu gì anh với cô ấy không?" Lâm Hựu Luân chặn Vương Tổ Hiền ở cửa bếp, còn đặc biệt nhìn ra phòng khách một cái, "Anh cứ cảm thấy có gì đó không ổn." Vương Tổ Hiền lườm Lâm Hựu Luân một cái, "Nói thật cũng bị coi là nói xấu sao?" Lâm Hựu Luân lấy một quả táo từ đĩa trái cây mà Vương Tổ Hiền đã rửa sạch, đưa vào miệng cắn một miếng, "Cái đó phải xem là lời thật nào." Đôi mắt Vương Tổ Hiền sáng lấp lánh nhìn Lâm Hựu Luân: "Hôm đó ở sân bay chúng ta gặp paparazzi, suýt nữa thì bị phát hiện, nên hai ngày nay em không dám cùng cô ấy ra ngoài dạo phố, hai người phụ nữ buồn chán ở nhà thì còn làm gì nữa, xem TV, tán gẫu, ăn vặt...

À đúng rồi, cô ấy đã xem rất nhiều tạp chí lá cải mà em mua dạo

trước, rồi biết được những chuyện trăng hoa của một người nào đó." Lâm Hựu Luân nhún vai, nhưng không hề tỏ ra tức giận như Vương Tổ Hiền tưởng tượng, vốn dĩ Chung Sở Hồng, Chu Tuệ Mẫn, Khâu Thục Trân, Lợi Trí đã khiến anh bù đầu đối phó, bây giờ lại thêm một Lý Gia Hân, trong thời gian ngắn anh không có tâm tư trêu hoa ghẹo nguyệt nữa.

Vương Tổ Hiền lại rất hài lòng với biểu hiện này của Lâm Hựu Luân, cô đưa tay hái một quả nho nhét vào miệng anh, coi như là phần thưởng.

Hai người vừa nói vừa cười đi vào phòng khách, Trần Hồng lại vội vàng gấp một cuốn tạp chí lại. "Xem thì cứ xem, có gì mà phải ngại, dù sao một người nào đó lên báo đã thành thói quen rồi." Vương Tổ Hiền đi đến bên cạnh Trần Hồng ngồi xuống, đưa đĩa trái cây đến trước mặt cô, "Nào, ăn trái cây đi." Lâm Hựu Luân ngồi xuống ghế sofa đối diện hai cô gái, ho khan một tiếng, nói: "Có một chuyện cần nói với hai em, buổi ra mắt của 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》 và 《Thần Thoại》 đều bắt đầu vào 7 giờ tối mai, đến lúc đó anh sẽ cho xe qua đón hai em." "Không phải buổi ra mắt của hai bộ phim đều tổ chức chung một chỗ sao?" Vương Tổ Hiền ngẩng đầu hỏi. "Lúc ra mắt tập thể thì ở chung, nhưng khi trả lời phỏng vấn của phóng viên thì phải tách ra." Lâm Hựu Luân nói sơ qua về quy trình của buổi lễ ra mắt, cuối cùng nhìn hai cô gái, "Còn có vấn đề gì không?" Trần Hồng có chút ngại ngùng mở miệng nói, "Em... không hiểu tiếng Quảng Đông thì làm thế nào ạ?" Lâm Hựu Luân đã sớm nghĩ ra cách, "Anh sẽ sắp xếp riêng cho em một trợ lý phiên dịch, đến lúc đó cô ấy sẽ đứng bên cạnh em, cô ấy sẽ nói cho em biết phóng viên hỏi vấn đề gì, sau đó em nói với cô ấy muốn trả lời thế nào, cô ấy sẽ thay em trả lời." Vương Tổ Hiền ở bên cạnh góp ý cho Trần Hồng: "Thực ra không cần phiền phức như vậy đâu, chỉ cần cô ấy nói

cho em biết phóng viên hỏi gì, sau đó em trực tiếp trả lời là được rồi, phóng viên ở Hong Kong đều nghe hiểu tiếng Phổ thông, lúc đầu chị đến Hong Kong cũng không nói được tiếng Quảng Đông nhiều, toàn nói tiếng Phổ thông với họ thôi." Trần Hồng nhìn Lâm Hựu Luân một cái, có chút không chắc chắn hỏi: "Có thể như vậy được không ạ?" Lâm Hựu Luân gật đầu, Trần Hồng lúc này mới yên tâm. --- "Mua vé cả hai bộ phim có thể được giảm giá 5%, còn có combo tình nhân tặng bắp rang bơ, Coca...

Xem ra bộ phim 《Hợp Gia Hoan》 này của chúng ta đã gây áp lực không nhỏ cho Lâm Hựu Luân rồi!" Lâm Kiện Nhạc đắc ý lật xem tin tức trên báo hôm nay, giọng điệu thoải mái trò chuyện với Hoàng Bách Minh. 《Hợp Gia Hoan》 công chiếu 3 ngày, tổng doanh thu phòng vé gần 6 triệu đô la Hong Kong, kết quả này tốt ngoài dự đoán của mọi người, tâm trạng của Lâm Kiện Nhạc mấy ngày nay cũng rất tốt.

So với đó, Hoàng Bách Minh bình tĩnh hơn một chút, ông cảm thấy 《Hợp Gia Hoan》 có được doanh thu phòng vé tốt như vậy, một là vì sức hút của phim hài Hứa Quán Văn vẫn còn; hai là vì đề tài này chiếu vào dịp Tết rất hợp cảnh...

Còn về việc Lâm Kiện Nhạc nói 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》 và 《Thần Thoại》 tung ra ưu đãi mua vé chung, theo Hoàng Bách Minh thấy thì đây càng giống một chiến lược marketing của rạp chiếu phim hơn, chứ không phải nói Lâm Hựu Luân thực sự đã sợ hãi.

Từ năm 1984 với 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》, trong mười bộ phim ăn khách nhất mỗi năm ở Hong Kong, ít nhất một phần ba là sản phẩm của Lâm Hựu Luân, hơn nữa liên tiếp 4 năm quán quân phòng vé đều do phim do Lâm Hựu Luân đầu tư giành được, nếu nói về danh tiếng, dù là Thiệu Thị, Gia Hòa hay Tân Nghệ Thành ở thời kỳ đỉnh cao cũng không thể so sánh với thành tích chói lọi của Lâm Hựu Luân

mấy năm nay, càng không cần nói đến việc Hoàn Á chỉ là một công ty điện ảnh mới thành lập.

Thậm chí Hoàng Bách Minh còn có một dự cảm mơ hồ, hai bộ phim bom tấn được công chiếu vào dịp Tết này có thể sẽ dấy lên một làn sóng phòng vé mới ở Hong Kong...

Đương nhiên những lời này, trước mặt Lâm Kiện Nhạc, ông sẽ không nói ra. "Giá vé của hai bộ phim đó gấp đôi của chúng ta, về tổng doanh thu phòng vé, chúng ta rất khó chiếm được ưu thế lớn." Xuất phát từ sự thận trọng, Hoàng Bách Minh vẫn nhắc nhở một câu. "Cái này tôi biết." Lâm Kiện Nhạc lấy ra một hộp xì gà, đặt trước mặt Hoàng Bách Minh, "Hút một điếu chứ?

Hàng Cuba chính gốc, vị rất ngon." Hoàng Bách Minh xua tay, ông không hút thuốc.

Lâm Kiện Nhạc tự mình châm một điếu, "Thống kê phòng vé của rạp Gia Nghị, ngoài tổng doanh thu ra còn có số lượng người xem, dù sao đây cũng chỉ là một bộ phim hài kinh phí thấp, về tổng doanh thu chắc chắn không thể cạnh tranh với phim bom tấn, nhưng về số lượng người xem, chúng ta vẫn có cơ hội." Hoàng Bách Minh trong lòng cũng có kỳ vọng như vậy, nhưng ông biết, mọi chuyện chưa chắc đã diễn ra tốt đẹp như họ nghĩ. --- Mồng năm tháng giêng âm lịch, rạp Long Thịnh ở khu Trung Hoàn.

Cửa ra vào trải thảm đỏ, một lượng lớn phóng viên tụ tập hai bên, Vương Tổ Hiền và Trần Hồng một trắng một đỏ sánh bước vào, chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã tiêu tốn hết phim của tất cả các phóng viên.

Vương Tổ Hiền chỉ trang điểm nhẹ, một bộ vest trắng toát lên vẻ anh khí hoàn toàn khác với hình tượng thường thấy, còn Trần Hồng thì mặc một chiếc váy dài hở lưng màu đỏ rực, lần đầu tiên mặc trang

phục hở hang như vậy, cô ban đầu rất không quen, đặc biệt là khi đối mặt với phóng viên, tỏ ra vô cùng căng thẳng, tạo thành sự đối lập rõ rệt với vẻ điềm nhiên của Vương Tổ Hiền.

Bước vào rạp chiếu phim, hai bên không còn phóng viên chụp ảnh, Trần Hồng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô đưa tay nhẹ nhàng che ngực, vẫn còn sợ hãi nói: "Ở Hong Kong thường xuyên có cảnh tượng như thế này sao chị?" "Hôm nay còn tính là ít người đó, rất nhiều phóng viên đã vào trong rồi, nếu là thảm đỏ của lễ trao giải, cảnh tượng còn khoa trương hơn thế này nhiều." Vương Tổ Hiền vừa đi vừa giải thích cho Trần Hồng.

Vừa nói chuyện, hai người đã đến hội trường, có nhân viên công tác đến dẫn họ đến hàng ghế đầu.

Hôm nay có không ít ngôi sao đến ủng hộ, chỉ tiếc là Trần Hồng đều không quen biết, Vương Tổ Hiền cũng không thể giới thiệu từng người một cho cô, nhìn Vương Tổ Hiền không ngừng chào hỏi mọi người, trong lòng Trần Hồng chỉ cảm thấy rất ngưỡng mộ.

Buổi lễ ra mắt bắt đầu đúng giờ, sau màn biểu diễn ca múa mở màn, dàn diễn viên chính của hai bộ phim 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》 và 《Thần Thoại》 cùng nhau lên sân khấu, dưới sân khấu tiếng máy ảnh và đèn flash nhấp nháy không ngừng, Trần Hồng rất nhanh đã khắc phục được sự căng thẳng, học theo dáng vẻ của Vương Tổ Hiền, cố gắng giữ nụ cười, thỉnh thoảng nghiêng đầu về một hướng nào đó, để tiện cho phóng viên ở hướng đó chụp ảnh.

Trên sân khấu bố trí một hàng ghế, sau khi các diễn viên chính ngồi xuống, người dẫn chương trình bắt đầu phỏng vấn họ, vì những câu hỏi đều liên quan đến phim, nên trọng tâm câu hỏi tập trung vào Lâm Hựu Luân, Trình Tiểu Đông và Đường Kế Lễ. "Chỉ từ tóm tắt cốt truyện, 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》 và 《Thần

Thoại》 đều kể những câu chuyện liên quan đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng, lúc đầu anh Lâm đã nghĩ thế nào mà lại quyết định quay đồng thời hai bộ phim này?" "Câu hỏi này, ở những dịp khác nhau, đã có rất nhiều người hỏi tôi, thực ra ban đầu tôi là vì đọc tiểu thuyết 《Tần Dũng》 của Lý Bích Hoa, cảm thấy đây là một câu chuyện rất hay, sau đó muốn chuyển thể thành phim, nhưng trong quá trình cải biên kịch bản, tôi đồng thời lại nảy ra cảm hứng viết 《Thần Thoại》... 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》 thiên về tình cảm hơn một chút, 《Thần Thoại》 có tính hành động mạnh hơn một chút, đây cũng là lý do tại sao tôi đặc biệt khuyến khích các cặp đôi xem cả hai bộ phim này.

Bạn có thể cùng bạn gái cảm động trước tình yêu ba đời ba kiếp trong câu chuyện, lại có thể để bạn gái cùng bạn thưởng thức những pha hành động kịch tính, hấp dẫn." "《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》 là phim nghệ thuật, 《Thần Thoại》 là phim thương mại bom tấn, có thể hiểu như vậy được không?" "Trước khi quay, thực ra cả hai bộ phim đều được chuẩn bị theo hướng phim thương mại, nhưng xét về phong cách phim cuối cùng, quả thực giống như bạn nói, biểu hiện trực quan nhất chính là thành tích của hai bộ phim này trên thị trường hải ngoại, 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》 có thành tích phòng vé rất tốt ở châu Âu, còn 《Thần Thoại》 lại rất được chào đón ở thị trường Bắc Mỹ." "Vậy doanh thu phòng vé hải ngoại của hai bộ phim này, bộ nào cao hơn?" "Đều tương đương nhau cả." Lâm Hựu Luân nhìn sang Trình Tiểu Đông và Đường Kế Lễ ngồi hai bên, "Về cơ bản là hòa nhau." "Nói cách khác, thị trường Hong Kong sẽ là yếu tố quyết định thắng bại?" Người dẫn chương trình tiếp tục hỏi thêm một câu. "Câu hỏi này, thực ra bạn nên hỏi đạo diễn Trình và đạo diễn Đường." Lâm Hựu Luân ngả người về sau, khoanh tay nói: "Hai người họ có thể coi là không đánh không quen, ban đầu là dốc hết sức để tranh cao thấp, nhưng khi quay ngoại cảnh ở Đại lục gặp

không ít khó khăn, hai đoàn phim cuối cùng biến thành một đoàn phim, không ít người đã phàn nàn với tôi rằng, nhận một phần lương mà phải làm việc của hai người...

Nhưng thành quả của sự hợp tác này là rất rõ ràng, bây giờ họ gặp tôi, mở miệng ra đều nói hai bộ phim này thế nào thế nào, chứ không phải là phim của tôi thế nào thế nào." "Thực ra chúng tôi hai người bị anh Lâm ép lại với nhau." Trình Tiểu Đông nhận micro nói một câu, lời này của ông lập tức nhận được sự đồng tình của Đường Kế Lễ, "Lúc đó tôi nhớ anh Lâm nói với tôi, bộ phim này của anh nhất định phải đoạt giải ở châu Âu, sau đó lại nói với Đường Kế Lễ, bộ phim này của anh nhất định phải đạt được bao nhiêu doanh thu phòng vé, thế là cả hai chúng tôi đều rất áp lực, không còn cách nào khác, đành phải đồng tâm hiệp lực...

Mãi cho đến khi tình hình phát hành phim ở hải ngoại được công bố, chúng tôi mới thở phào nhẹ nhõm, mục tiêu mà anh Lâm đặt ra cho chúng tôi lúc đó, bây giờ về cơ bản đều đã thực hiện được." Khi Trình Tiểu Đông và Đường Kế Lễ nói về bộ phim của mình, giọng điệu của họ đều tỏ ra rất thoải mái.

Phản ứng này không khỏi khiến người ta nghi ngờ, 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 và 《Thần Thoại》 có lẽ đã kiếm lại được chi phí ở thị trường nước ngoài, nếu không thì hai vị đạo diễn cũng không thể nào tỏ ra bình tĩnh như vậy ngay trước thềm bộ phim ra mắt ở Hong Kong.

Hơn nữa, những người tinh ý sẽ phát hiện ra, trong buổi phỏng vấn trước lễ ra mắt, người dẫn chương trình đã dành phần lớn thời gian để phỏng vấn nhà sản xuất và đạo diễn, ngược lại không dành quá nhiều thời gian cho các diễn viên. 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 do Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền đóng chính, việc bên tổ chức không sắp xếp phỏng vấn cũng còn có thể hiểu được, nhưng hai

nhân vật chính của 《Thần Thoại》 là Lý Nguyên Bá và Trần Hồng lại không hề được đặt câu hỏi nào, điều này khiến người ta có chút suy ngẫm.

Mang theo đủ loại suy đoán và tò mò, các phóng viên truyền thông và khán giả tham dự lễ ra mắt được chia thành hai nhóm, một nhóm lên phòng chiếu trên lầu xem 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》, số còn lại thì ở lại xem 《Thần Thoại》. ——"Sau khi phim kết thúc, câu đầu tiên mọi người gặp nhau đều hỏi là, bộ cậu xem thế nào?

Rồi câu trả lời của hai bên lại giống nhau một cách đáng kinh ngạc —— hay thật đấy!

Vì đánh giá này mà rất nhiều người lại bỏ tiền mua vé đi xem bộ còn lại." Một nhà phê bình phim đã tham gia lễ ra mắt đã viết một đoạn như vậy trong chuyên mục của mình.

Ngày đầu tiên công chiếu, doanh thu phòng vé của 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 và 《Thần Thoại》 đều đột phá 5 triệu đô la Hong Kong.

Truyền thông đánh giá rất tốt về hai bộ phim này, một làn sóng xem phim cũng dấy lên trong công chúng, bởi vì trong dịp Tết Nguyên đán đặc biệt này, rất nhiều người cả nhà già trẻ đều mua vé vào rạp, một lần nữa đẩy doanh thu phòng vé của phim lên cao.

Chương 423

Chỉ trong một tuần ngắn ngủi, doanh thu của cả hai bộ phim đều vượt quá 40 triệu, trong khi doanh thu của 《Hợp gia hoan》 lúc này mới chỉ chật vật vượt qua 25 triệu.

Mặc dù thành tích này đối với một bộ phim hài có chi phí chỉ vài triệu đã là rất tốt rồi, nhưng điều khiến người ta nản lòng thường không phải là sự thật mà là sự so sánh.

Lâm Hựu Luân đã dùng sự thật để dạy cho Lâm Kiện Nhạc một bài học sinh động.

Mặc dù về số lượng khán giả, 《Hợp gia hoan》 không hề thua 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 và 《Thần Thoại》, nhưng trong các bài báo, truyền thông sẽ luôn chỉ nói rằng doanh thu phòng vé của 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 và 《Thần Thoại》 gấp đôi 《Hợp gia hoan》.

Chuyện này tác động rất lớn đến Lâm Kiện Nhạc, cũng càng khiến ông ta kiên định hơn với quyết tâm đầu tư vào các bộ phim kinh phí lớn.

Khi đọc được trên báo về tuyên bố của Lâm Kiện Nhạc rằng công ty điện ảnh Hoàn Á sẽ chi 300 triệu đô la Hong Kong trong 3 năm tới để quay 2-3 bộ phim kinh phí lớn, Trâu Văn Hoài không khỏi lắc đầu.

Theo ông thấy, Lâm Kiện Nhạc hiện tại vẫn còn quá nôn nóng, nếu không cẩn thận sẽ đi vào vết xe đổ của Phan Địch Sinh.

Dưới trướng đã thu nạp được những tài năng phim hài như Hoàng Bách Minh, Cao Trí Sâm thì nên đi từng bước vững chắc, bắt đầu từ phim hài rồi từ từ mở rộng đầu tư, nhưng Lâm Kiện Nhạc rõ ràng là không có sự kiên nhẫn đó.

Mặc dù không mấy lạc quan về sự phát triển trong tương lai của điện ảnh Hoàn Á, nhưng Trâu Văn Hoài cũng không có nghĩa vụ phải nhắc nhở Lâm Kiện Nhạc, hiện tại, ông đang phân vân về một chuyện khác. "Ông chủ, ông Hà và Thành Long đến rồi, nói là có chuyện gấp muốn gặp ông." Trợ lý đẩy cửa bước vào, báo cho Trâu Văn Hoài một tin.

Trâu Văn Hoài đặt tờ báo xuống, gật đầu nói: "Bảo họ vào đi." Trợ lý ra ngoài chưa được bao lâu thì dẫn Hà Quán Xương và Thành Long bước vào. "Văn Hoài, có chuyện rồi!" Vẻ mặt Hà Quán Xương hiếm khi lộ ra vẻ hoảng hốt, Trâu Văn Hoài nghe xong nhíu mày, chỉ vào chiếc ghế sofa bên cạnh, ra hiệu cho Hà Quán Xương và Thành Long ngồi xuống nói chuyện. "Tôi vừa nhận được một tờ 《Wall Street Journal》 của mấy ngày trước, phát hiện có một tin tức rất bất lợi cho A Long.

Truyền thông Hong Kong cũng đã phát hiện ra tin này, thậm chí trên cơ sở đó, họ còn đào ra rất nhiều chuyện không hay." Hà Quán Xương căng thẳng như vậy, không chỉ vì mối quan hệ cá nhân giữa ông và Thành Long, mà chuyện này còn liên quan đến lợi ích của công ty Gia Hòa.

Thành Long dựa vào loạt phim 《Hồng phiên khu》, 《Hổ đảm long uy》 mà dần dần tạo dựng được danh tiếng trên trường quốc tế, cũng trở thành một con át chủ bài quan trọng để Gia Hòa tiến quân vào thị trường quốc tế.

Thành Long gặp chuyện lúc này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến Gia Hòa. "A Long, chuyện này là sao?" Vẻ mặt Trâu Văn Hoài cũng trở nên nghiêm túc. "Cụ thể thì tôi cũng không rõ lắm.

Bộ phim 《Thần Thoại》 mà anh Lâm mời Đường Kế Lễ quay gần đây được chiếu ở Mỹ, hình như khá là ồn ào.

Truyền thông Mỹ đã lấy nhân vật chính trong phim là Lý Nguyên Bá ra so sánh với tôi.

Vì Lý Nguyên Bá đó lớn lên ở Mỹ, nên người Mỹ cứ một mực tâng bốc cậu ta.

Đáng ghét hơn là truyền thông bên Hong Kong, lại lôi chuyện ban đầu tôi không đóng bộ phim này ra nói, bảo là tôi làm mình làm mẩy khiến anh Lâm không vui, rồi anh Lâm mới tuyên bố sẽ lăng xê một người mới để thay thế tôi… Đây hoàn toàn là nói bậy, lúc đó tôi không nhận bộ phim này là vì lịch trình không sắp xếp được, chuyện này cán bộ của anh ta đều biết, hoàn toàn không phải như lời truyền thông nói." Thành Long giải thích với vẻ mặt đầy ấm ức.

Trâu Văn Hoài nghe xong gật đầu, an ủi Thành Long: "Nếu là truyền thông bịa đặt lung tung thì cậu không cần quá lo lắng.

Nếu sợ bên anh Lâm có suy nghĩ gì, lát nữa tôi sẽ đích thân gọi điện giải thích cho anh ấy." Thành Long được Hà Quán Xương gọi đến cũng là hy vọng Trâu Văn Hoài có thể giúp anh nói đỡ vài lời với Lâm Hựu Luân.

Trâu Văn Hoài đã đồng ý, anh cũng không định ở lại nữa. "Ông Trâu, hôm nay tôi còn phải quay một cảnh ở phim trường, nếu không có chuyện gì nữa thì tôi xin phép đi trước." Trâu Văn Hoài tiễn Thành Long đến cửa văn phòng, rồi bảo trợ lý tiễn Thành Long xuống lầu giúp mình, còn mình thì quay lại ngồi xuống.

Bản thân Thành Long không để tâm lắm đến chuyện này, nhưng Hà Quán Xương lại luôn có một nỗi lo. "Văn Hoài, tôi cứ cảm thấy chuyện này có gì đó rất kỳ lạ.

Ban đầu khi Lâm Hựu Luân đến tìm tôi, đúng là định để A Long đóng vai nam chính của 《Thần Thoại》, nhưng sau đó vì A Long bận quay phim không đích thân đến, nên Lâm Hựu Luân mới quyết định

đổi người.

Người biết chuyện này tổng cộng không quá năm người, mà những người khác đều không có lý do gì để tung chuyện này ra ngoài." Trâu Văn Hoài lắc đầu: "Chuyện này không phải do Lâm Hựu Luân làm." Hà Quán Xương ban đầu còn không muốn tin, nhưng ngay sau đó Trâu Văn Hoài nói cho ông một chuyện, rồi cả người Hà Quán Xương đều sững sờ. "Chuyện này… là ông cố ý để người tuồn tin cho truyền thông biết?" "Anh muốn biết lý do không?" Trâu Văn Hoài lấy một tập tài liệu từ trên bàn làm việc, đưa cho Hà Quán Xương, "Đây là số liệu thống kê doanh thu phòng vé của 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 và 《Thần Thoại》 tại thị trường châu Âu và Bắc Mỹ, anh xem trước đi." Hà Quán Xương nhận lấy, mở trang đầu tiên đã thấy hai biểu đồ cột, lần lượt đại diện cho doanh thu của hai bộ phim tại châu Âu và Bắc Mỹ.

Trong đó, doanh thu của 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 ở châu Âu đã vượt qua mốc 30 triệu đô la Mỹ, còn 《Thần Thoại》 cũng gần 17 triệu đô la Mỹ; con số này ở thị trường Bắc Mỹ lại hoàn toàn ngược lại, 《Thần Thoại》 có doanh thu lên tới 58 triệu đô la Mỹ, còn 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 chỉ có hơn 30 triệu đô la Mỹ.

Chia sẻ doanh thu phòng vé của hai bộ phim, Lâm Hựu Luân ít nhất cũng thu về được 50 triệu đô la Mỹ, trong khi tổng doanh thu chia sẻ từ thị trường nước ngoài của Gia Hòa cả năm ngoái cũng chỉ được bấy nhiêu. "Tôi từng nghĩ, sau khi A Long tạo dựng được danh tiếng trên thị trường quốc tế, chúng ta có thể từ từ giảm bớt sự phụ thuộc vào Lâm Hựu Luân trong các dự án lớn.

Nhưng xem ra, kết luận của tôi vẫn còn quá sớm." Trâu Văn Hoài khẽ thở dài.

Sự hợp tác giữa Gia Hòa và Lâm Hựu Luân luôn được phân chia lợi nhuận theo tỷ lệ đầu tư của bộ phim, và sau hai năm công chiếu, bản quyền của những bộ phim này đều thuộc về Lâm Hựu Luân.

Cùng với sự trỗi dậy của phim Hong Kong, các nhà làm phim Hollywood bắt đầu ưa chuộng việc chuyển thể phim Hong Kong, chỉ riêng việc bán bản quyền những bộ phim này đã là một khoản thu nhập khổng lồ, nhưng bây giờ số tiền đó đều chỉ chảy vào túi của Lâm Hựu Luân.

Mặc dù trong quá trình hợp tác với Lâm Hựu Luân, Gia Hòa đã kiếm được rất nhiều tiền, nhưng Trâu Văn Hoài không hài lòng với điều đó.

Vì vậy, sau khi loạt phim 《Hắc dạ truyền thuyết》 kết thúc, ông quyết định giảm bớt hợp tác với Lâm Hựu Luân, đầu tư nhiều vốn hơn vào các bộ phim kinh phí lớn do Gia Hòa tự sản xuất, và phim hành động của Thành Long chính là người hưởng lợi nhiều nhất.

Công ty Uy Hòa của Thành Long, trên danh nghĩa là công ty con của Gia Hòa, nhưng lại có tính tự chủ rất lớn.

Thực tế, Gia Hòa hợp tác với Thành Long, số tiền kiếm được cuối cùng cũng không nhiều hơn so với khi hợp tác với Lâm Hựu Luân.

Gần đây, Trâu Văn Hoài còn nghe nói, Thành Long đang âm thầm tiếp xúc với các nhà làm phim Hollywood, chuẩn bị bỏ qua Gia Hòa để tự mình phát triển, đây là điều mà Trâu Văn Hoài không thể nào chấp nhận được. "Anh không thấy A Long dạo này có chút tự mãn sao?

Đương nhiên tôi cũng có thể hiểu, dạo này cậu ta phát triển quá thuận lợi, lại không có đối thủ cạnh tranh nào… Dù là đối với cậu ta hay đối với chúng ta, đây đều không phải là một dấu hiệu tốt." Hà Quán Xương nhướng mày, "Văn Hoài, có phải anh có hiểu lầm gì với A Long không?

Tôi thấy cậu ta không phải là loại người vong ân bội nghĩa." "Tôi chỉ cảm thấy, Gia Hòa dồn quá nhiều tài nguyên cho cậu ta, làm như vậy về sau rủi ro sẽ ngày càng lớn, bởi vì con người luôn thay đổi." Trâu Văn Hoài nói ra nỗi lo của mình.

Hà Quán Xương im lặng một lúc, rồi mở lời: "Vậy ý của ông là…" "Cứ lấy hai diễn viên phim hành động cổ trang đang rất hot hiện nay là Lý Liên Kiệt và Triệu Văn Trác mà nói, doanh thu phòng vé của phim do họ đóng chính không kém A Long bao nhiêu, nhưng cát-xê của họ chỉ bằng một nửa của A Long.

Là do bản lĩnh của họ không bằng A Long sao?

Tôi không nghĩ vậy, mà là vì giữa hai người họ có một mối quan hệ cạnh tranh, anh đòi cát-xê quá cao, tôi có thể đi tìm người khác đóng.

Vấn đề của A Long hiện tại là thiếu một đối thủ có thể ngang hàng với cậu ta." Trâu Văn Hoài nói đến đây dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Bây giờ Lý Nguyên Bá này đã nổi tiếng, sau lưng lại có Lâm Hựu Luân chống đỡ, chúng ta không ngại góp một tay, không nói là lăng xê cậu ta đến mức có thể thay thế A Long, ít nhất cũng phải để A Long cảm thấy một chút nguy cơ, như vậy đối với A Long và cả chúng ta đều có lợi." "Lý Nguyên Bá là người của Ngô Tư Nguyên, chúng ta trực tiếp đào người như vậy e là không hay lắm đâu?" Hà Quán Xương không khỏi lo lắng nói.

Ngô Tư Nguyên có mối quan hệ rất rộng trong giới điện ảnh Hong Kong, từng có một thời gian giữ chức vụ quan trọng ở Gia Hòa.

Năm đó khi Gia Hòa và Lý Liên Kiệt xảy ra mâu thuẫn về tiền lương, người đại diện cho Gia Hòa ra mặt đàm phán với Lý Liên Kiệt chính là Ngô Tư Nguyên.

Trong một thời gian rất dài, Ngô Tư Nguyên luôn mang dấu ấn

của Gia Hòa, nhưng từ khi hai bên đường ai nấy đi vào năm ngoái, mối quan hệ tốt đẹp từ "thời kỳ trăng mật" đó cũng theo đó mà tan vỡ. "Ngô Tư Nguyên nhiều nhất cũng chỉ là dựa vào mối quan hệ của mình, giúp Lý Nguyên Bá giành được vài vai diễn khá khẩm, nhưng ông ta có thể lăng xê Lý Nguyên Bá thành siêu sao quốc tế không?

Những gì ông ta có thể cho Lý Nguyên Bá, chúng ta đều có thể cho.

Những gì ông ta không thể cho Lý Nguyên Bá, ví dụ như hỗ trợ Lý Nguyên Bá thành lập một công ty điện ảnh của riêng mình, đo ni đóng giày cho Lý Nguyên Bá vài bộ phim hành động, thậm chí nếu Lý Nguyên Bá có ý tưởng hay, chúng ta còn có thể hứa cho cậu ta quyền tự chủ sáng tạo… Lý Nguyên Bá chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều sẽ biết phải lựa chọn thế nào." Theo Trâu Văn Hoài, Ngô Tư Nguyên dù có quan hệ đến đâu, suy cho cùng cũng thế đơn lực bạc.

Ông ta có thể giúp Lý Nguyên Bá giành được vai nam chính trong《Thần Thoại》, hoàn toàn là vì sự kiêu ngạo của Thành Long khiến Lâm Hựu Luân bất mãn, nên Lý Nguyên Bá mới có cơ hội "đạp" lên Thành Long để đi lên.《Thần Thoại》 đã giúp Lý Nguyên Bá nổi tiếng chỉ sau một đêm, cho dù Gia Hòa không lôi kéo, sớm muộn gì cũng sẽ có người khác ra tay. —— "Hối hận thì đã muộn!" Ngô Tư Nguyên nằm trên giường bệnh với vẻ mặt tiều tụy, tay vẫn đang truyền dịch, môi vì quá kích động mà có chút tái nhợt: "Thằng nhóc đó trời sinh đã là kẻ phản phúc, một con sói mắt trắng nuôi không quen… Trước đây ở Đài Loan đã bị nó hại một lần, suýt nữa mất cả mạng, sau này tôi lại còn tin lời ma quỷ của nó là đã hối cải, dốc lòng giúp đỡ nó như vậy.

Chương 424

Sớm biết sẽ có kết quả như bây giờ, năm đó tôi khổ sở mang nó từ Mỹ về Hong Kong làm gì, đúng là mắt bị mù rồi." "Ông Ngô đừng kích động, dưỡng bệnh mới là quan trọng nhất." Lâm Hựu Luân ngồi bên giường bệnh nhẹ nhàng an ủi.

Ngô Tư Nguyên bất lực thở dài: "Căn bệnh này của tôi chính là bị nó làm cho tức ra đấy." "Cách ăn của Gia Hòa lần này quả thực có hơi khó coi, nhưng trong họa có phúc, ông Ngô vẫn nên nghĩ thoáng một chút thì hơn." Lời này của Lâm Hựu Luân nói rất khéo, bề ngoài là an ủi Ngô Tư Nguyên, nhưng thực chất là đang bày tỏ thái độ của mình —— Gia Hòa lần này làm quả thực không đúng, nhưng đây là chuyện giữa các người, tôi sẽ không vì chuyện này mà ra mặt giúp ông.

Quan Chi Lâm rót cho Lâm Hựu Luân một ly nước, tự mình bưng tới. "Anh Lâm, mời uống nước." Giọng nói có chút nũng nịu mê người, đàn ông bình thường nghe xong đều sẽ thấy xương cốt mềm nhũn, huống chi lại là từ miệng một đại mỹ nhân yêu kiều nói ra.

Lâm Hựu Luân nhận lấy ly nước, mắt không kìm được liếc một vòng trên người Quan Chi Lâm.

Quan Chi Lâm biết hôm nay Lâm Hựu Luân sẽ đến phòng bệnh thăm Ngô Tư Nguyên, nên đã đặc biệt trang điểm kỹ lưỡng.

Áo thun cổ V khoét sâu, quần lụa trắng ôm sát đôi chân dài, chân đi giày cao gót màu bạc, gót giày gõ xuống sàn phát ra tiếng "cộc cộc", bước đi quyến rũ khiến người ta liên tưởng. "Sau khi tôi ngã bệnh, chỉ có Chi Chi thường xuyên đến thăm tôi, con người ta, thật không thể so sánh được." Ngô Tư Nguyên nói một câu có vẻ vô tình.

Lâm Hựu Luân thu ánh mắt từ trên người Quan Chi Lâm về, nói

một câu hai nghĩa: "Gặp được người quản lý như ông Ngô, cũng là phúc khí của cô Quan đây." Ngô Tư Nguyên ho khan hai tiếng để che giấu sự lúng túng của mình, trong lòng lại hối hận không thôi.

Vốn định làm sâu sắc thêm hình tượng của Quan Chi Lâm trong lòng Lâm Hựu Luân, không ngờ lại phản tác dụng, khiến Lâm Hựu Luân nhìn ra sơ hở. "Anh Lâm, lần này Lý Nguyên Bá thật sự quá đáng, anh nhất định phải làm chủ cho chú Ngô." Quan Chi Lâm vẫn chưa ý thức được tiểu xảo của mình đã bị Lâm Hựu Luân nhìn thấu, nghiêng người lại gần Lâm Hựu Luân hơn, nói giọng nũng nịu.

Lâm Hựu Luân đưa ly nước lại cho Quan Chi Lâm, người phụ nữ xinh đẹp trước mắt này, anh tạm thời chưa có hứng thú động vào, nên đối với yêu cầu của cô, cũng chỉ qua loa cho xong chuyện. "Cô Quan yên tâm, sau này những bộ phim tôi đầu tư sẽ không bao giờ cân nhắc Lý Nguyên Bá làm nhân vật chính nữa." Quan Chi Lâm còn muốn nói thêm, nhưng bị ánh mắt của Ngô Tư Nguyên ngăn lại. "Có câu nói này của anh Lâm, tôi đã cảm thấy rất mãn nguyện rồi." Lâm Hựu Luân gật đầu, đứng dậy nói: "Vậy tôi không làm phiền nữa, ông Ngô an tâm dưỡng bệnh, có thời gian tôi sẽ lại đến." Ngô Tư Nguyên cố gắng ngồi dậy tiễn Lâm Hựu Luân, cuối cùng bị Lâm Hựu Luân khuyên can.

Ngô Tư Nguyên nhân cơ hội ra hiệu cho Quan Chi Lâm: "Chi Chi, tiễn anh Lâm giúp chú." Lâm Hựu Luân lần này không từ chối, Quan Chi Lâm đi cùng anh ra khỏi phòng bệnh.

Ngô Tư Nguyên mắt nhìn trần nhà, chìm vào suy tư.

Gia Hòa đưa ra điều kiện cho Lý Nguyên Bá gần như tương đương với việc lôi kéo Thành Long năm đó, Lý Nguyên Bá căn bản không cần suy nghĩ, trực tiếp sa thải người quản lý Ngô Tư Nguyên, quay đầu về với vòng tay của Gia Hòa.

Gia Hòa bồi thường cho Ngô Tư Nguyên 3 triệu đô la Hong Kong tiền vi phạm hợp đồng, sau đó dùng một hợp đồng thời hạn mười năm, tiền vi phạm hợp đồng hơn mười triệu để nắm chặt Lý Nguyên Bá trong tay.

Ngô Tư Nguyên vốn định nhân lần bệnh tật nhập viện này để tranh thủ một chút sự đồng tình từ bên ngoài, nhưng từ thái độ của Lâm Hựu Luân khi đến thăm bệnh, hiệu quả của việc làm này không tốt như ông tưởng tượng.

Ngô Tư Nguyên đang nghĩ cách gỡ lại ván cờ này thì Quan Chi Lâm đẩy cửa bước vào.

Ngô Tư Nguyên nhíu mày, bất mãn trách mắng: "Sao về nhanh vậy?" "Chú Ngô, Lâm Hựu Luân căn bản không định giúp chú, cháu dốc lòng lấy lòng anh ta như vậy có ý nghĩa gì không?" Quan Chi Lâm tự cho mình xinh đẹp, bên cạnh chưa bao giờ thiếu người theo đuổi, trong đó không thiếu những kẻ giàu có nổi tiếng.

Chỉ là thất bại trong cuộc hôn nhân đầu tiên khiến cô không còn ảo tưởng gì về tình yêu, đối với những người theo đuổi đó cũng chỉ đối phó qua loa.

Vậy mà Lâm Hựu Luân dường như hoàn toàn không động lòng với cô, điểm này khiến Quan Chi Lâm rất bất mãn. "Hồ đồ, cháu tưởng chú bảo cháu tiếp cận anh ta là vì chú sao?

Là vì tốt cho cháu có hiểu không?" Ngô Tư Nguyên rất tức giận, nghiêm mặt dạy dỗ Quan Chi Lâm: "Dáng vẻ, diễn xuất của cháu đều không thua kém người khác, nhưng tại sao mãi không nổi tiếng được?

Chi Chi, chú đã sớm khuyên cháu phải nhận rõ hiện thực trong giới này, muốn thành danh thì phải trả giá đủ lớn." Quan Chi Lâm bĩu môi, ấm ức nói: "Không phải cháu không chủ động, mà là người ta căn bản không có hứng thú với cháu, cháu có cách nào chứ?" Ngô Tư Nguyên

quay sang an ủi Quan Chi Lâm: "Thôi được rồi, chú cũng không có ý trách cháu, cứ từ từ, sau này sẽ có cơ hội thôi." "Vậy chuyện của Lý Nguyên Bá cứ để yên như vậy sao?" Quan Chi Lâm hỏi dồn. "Cứ để thằng nhóc đó đắc ý vài ngày, sau này ta nhất định không để nó yên ổn đâu!" Ngô Tư Nguyên hằn học nói. —— Tin tức Lý Nguyên Bá đầu quân cho Gia Hòa ồn ào trên báo chí.

Ngày thứ hai sau khi Lâm Hựu Luân đến bệnh viện thăm Ngô Tư Nguyên, Gia Nghị triệu tập hội đồng quản trị, Hà Quán Xương hiếm hoi vắng mặt. "Cách làm lần này của Gia Hòa quả thực có chút không quân tử, Hà Quán Xương sợ gặp anh Lâm, bị hỏi đến chuyện này sẽ lúng túng, chột dạ nên không dám đến." Sầm Kiện Huân nói đùa sau cuộc họp.

Lâm Hựu Luân không mấy hứng thú với cuộc tranh đấu giữa Gia Hòa và Ngô Tư Nguyên, anh đổi chủ đề: "Dạo này có bộ phim nào thú vị ra mắt không?" Lâm Hựu Luân hỏi vậy, Sầm Kiện Huân lại nhớ đến một bộ phim. "Gần đây có một bộ phim tên là 《Quần long hí phượng》, không biết anh Lâm đã xem chưa?" Lâm Hựu Luân liếc nhìn Sầm Kiện Huân một cái, "Là bộ mà anh vào vai khách mời một tên đại phản diện đó hả?" Sầm Kiện Huân cảm thấy Lâm Hựu Luân đã nhìn thấu tâm tư của mình, lúng túng cười cười: "Để anh Lâm chê cười rồi, tôi cũng là không chịu nổi sự năn nỉ ỉ ôi của Tam Mao, nên mới đồng ý với anh ấy." Lâm Hựu Luân gật đầu, anh biết đến bộ phim 《Quần long hí phượng》 này không hoàn toàn là vì Sầm Kiện Huân.

Khi bộ phim này đang quay, nó đã từng gây chấn động giới võ sư Hong Kong —— Hồng Kình Bảo và Lưu Gia Lương, hai vị đạo diễn hành động chưa từng hợp tác, lần này lại cùng nhau xuất hiện, hơn nữa còn ra tay đối đầu trong phim. 《Quần long hí phượng》 là tác phẩm do Hồng Kình Bảo tự đạo diễn tự diễn, mà Sầm Kiện Huân và

Hồng Kình Bảo lại có quan hệ thân thiết, ông ta giới thiệu bộ phim này với Lâm Hựu Luân, ý đồ vô cùng rõ ràng.

Sầm Kiện Huân cần mẫn quản lý chuỗi rạp chiếu phim của Gia Nghị bấy lâu nay, không có công lao cũng có khổ lao, ông đã mở lời thì Lâm Hựu Luân thế nào cũng sẽ nể mặt, "Anh bảo người ta mang băng mẫu đến phòng chiếu đi, tôi cũng lâu rồi chưa xem phim của Tam Mao đóng." Sầm Kiện Huân nghe vậy mừng rỡ, vội vàng dặn dò cấp dưới đi làm, còn mình thì đích thân đi cùng Lâm Hựu Luân đến phòng chiếu.

Cốt truyện của 《Quần long hí phượng》 rất bình thường, Hồng Kình Bảo đóng vai một người cầm đầu đám phu xe ba bánh ở Ma Cao, anh em bị kẻ ác giết hại, sau đó Hồng Kình Bảo báo thù cho anh em.

Lâm Hựu Luân chịu ngồi xuống xem bộ phim này, chủ yếu là vì trận đấu kéo dài năm phút giữa Hồng Kình Bảo và Lưu Gia Lương.

Trên màn bạc, hai người đánh qua đánh lại, vô cùng náo nhiệt, cuối cùng Lưu Gia Lương chiến thắng, rồi nói với Hồng Kình Bảo một câu thoại: "Gã mập, cậu giỏi thật đấy, tôi đánh võ lâu như vậy, chỉ có cậu mới khiến tôi thấy sợ." Vốn chỉ là một câu thoại bình thường, nhưng lọt vào tai Lâm Hựu Luân lại mang nhiều cảm khái.

Trong mắt nhiều người, Hồng Kình Bảo chỉ là một võ phu, nhưng thành tựu của ông tuyệt không chỉ đơn giản là khiến một người vừa là chỉ đạo võ thuật vừa là đạo diễn như Lưu Gia Lương cảm thấy bị uy hiếp.

Hồng Kình Bảo đã đóng rất nhiều phim, nhưng tác phẩm kinh điển của ông lại không nằm trên màn ảnh, mà là ở ngoài màn ảnh —— giữa những năm 80, Hồng Kình Bảo với thân phận là trọng thần của Gia Hòa, đã lôi kéo được chủ soái của Tân Nghệ Thành, đồng thời sáng lập ra Đức Bảo, một tay tạo nên thế chân vạc Gia Hòa, Tân Nghệ Thành, Đức Bảo trong làng điện ảnh Hong Kong.

Cho đến tận hôm nay, Hồng Kình Bảo dù vẫn có thể đánh bất phân thắng bại với Lưu Gia Lương trong phim, nhưng những năm tháng huy hoàng có thể xoay chuyển thời cuộc, chỉ điểm giang sơn năm nào đã một đi không trở lại.

Hồng Kình Bảo nhờ Sầm Kiện Huân giúp đỡ, thực ra là muốn xem có thể đi cửa của Lâm Hựu Luân được không, cứ thế này mà sa sút, ông thực sự có chút không cam lòng. —— "Đại sư huynh, gần đây anh gặp chuyện gì vui à?" Nguyên Bưu quay đầu từ ghế phụ lái, thấy Hồng Kình Bảo lơ đãng mà khóe miệng vẫn mỉm cười, không khỏi hỏi.

Hồng Kình Bảo ngồi ở hàng ghế sau tỉnh táo lại, cười nói: "Có sao?" Nguyên Thu ở bên cạnh trêu chọc: "Chắc chắn là có rồi, em thấy anh chỉ thiếu điều cười ra tiếng thôi." Hồng Kình Bảo sờ cằm, bí ẩn nói: "Chuyện này tạm thời phải giữ bí mật, đợi một thời gian nữa các em sẽ biết." Nguyên Bưu khá ngạc nhiên chớp mắt: "Với bọn em mà còn chơi trò này à?" Nguyên Thu cũng hùa theo: "Đúng thế, anh thật sự coi bọn em là người ngoài rồi." Hồng Kình Bảo nhún vai: "Thôi được rồi, không phải anh không chịu nói cho các em, mà là chuyện đó bây giờ vẫn chưa hoàn toàn quyết định xong.

Nếu anh nói trước cho các em, sau này chuyện không thành, chẳng phải anh sẽ rất mất mặt sao?" "Vậy bọn em nhớ kỹ rồi đấy, đừng quên mời ăn cơm nhé!" Nguyên Thu nhấn mạnh. "Em đó…" Đối mặt với cô sư muội duy nhất của mình, Hồng Kình Bảo cũng không biết nên nói gì.

Ban đầu Hồng Kình Bảo từng nghĩ sẽ bồi dưỡng Nguyên Thu thành đả nữ trên màn ảnh, chỉ là khán giả không chấp nhận, bản thân Nguyên Thu cũng nản lòng, đóng vài bộ phim rồi đổi nghề lấy chồng.

Bây giờ tuy không giàu sang phú quý, nhưng cuộc sống cũng coi

như ổn định sung túc.

So với đó, Nguyên Bưu lại khiến Hồng Kình Bảo rất hài lòng.

Trong nhóm sư huynh đệ "Thất Tiểu Phúc", danh tiếng của Nguyên Bưu chỉ kém Thành Long một chút.

Vào giữa những năm tám mươi, ba anh em Hồng Kình Bảo, Thành Long, Nguyên Bưu có thể nói là những ngôi sao phim công phu nổi tiếng nhất Hong Kong.

Ban đầu Nguyên Bưu thường đi theo Hồng Kình Bảo và Thành Long đóng phim, bộ phim hợp tác sớm nhất của ba người là 《A kế hoạch》, sau đó là 《Kỳ mưu diệu kế ngũ phúc tinh》, 《Khoái xan xa》.

Trong thời gian này, cả ba đều lần lượt thành lập công ty điện ảnh của riêng mình, Thành Long là Uy Hòa, Hồng Kình Bảo là Bảo Hòa, Nguyên Bưu là Thái Hòa.

Sau khi sự nghiệp của mỗi người đều có khởi sắc, cơ hội hợp tác của Hồng Kình Bảo, Thành Long và Nguyên Bưu dần ít đi, 《Phi long mãnh tướng》 là bộ phim hợp tác cuối cùng của ba người.

Sau đó, với sự hỗ trợ của Gia Hòa, Thành Long bắt đầu tiến quân vào thị trường điện ảnh nước ngoài, còn Hồng Kình Bảo và Nguyên Bưu thỉnh thoảng vẫn hợp tác, năm ngoái hai người còn hợp tác quay một bộ 《Đông phương ngốc thứu》.

Thời gian này, vì đóng chính trong bộ phim Thái Lan sản xuất là 《Khổng tước vương tử》, Nguyên Bưu trở nên nổi tiếng ở Nhật Bản, hợp đồng phim liên tục, vẫn luôn bận rộn quay phim, ít liên lạc với Hồng Kình Bảo, trong lòng thực sự rất áy náy.

Nguyên Bưu không quên, năm đó mình nổi tiếng là nhờ đóng vai chính trong bộ phim 《Tạp sái tiểu tử》 do Hồng Kình Bảo đạo diễn.

Hai năm nay Hồng Kình Bảo tuy có cảm giác sa sút, nhưng trong lòng Nguyên Bưu, Hồng Kình Bảo mãi mãi là đại sư huynh mà mình kính trọng.

Chương 425

Lần này Hồng Kình Bảo đề nghị các thành viên "Thất Tiểu Phúc" tụ họp, Nguyên Bưu cũng là người đầu tiên bày tỏ sự ủng hộ. "Thất Tiểu Phúc" là tên đoàn kịch mà sư phụ Vu Chiêm Nguyên đặt cho các đệ tử khi họ ra ngoài biểu diễn.

Từ cái tên, nhiều người lầm tưởng "Thất Tiểu Phúc" chỉ có bảy người, nhưng thực ra cả đoàn kịch có tổng cộng mười bốn người, chỉ là sau này bảy người Hồng Kình Bảo, Thành Long, Nguyên Bưu, Nguyên Khuê, Nguyên Hoa, Nguyên Đức, Nguyên Bân nổi tiếng hơn cả, nên mọi người thuận miệng gọi "Thất Tiểu Phúc" là chỉ bảy người họ.

Lần tụ họp này, Hồng Kình Bảo ngoài việc gọi tất cả các sư đệ đang hoạt động trong giới điện ảnh, còn mời cả những sư đệ sư muội đã không còn trong giới, chuyển sang làm nghề khác.

Ngoài Nguyên Tuấn ở nước ngoài không về kịp, các sư huynh đệ khác đều vui vẻ nhận lời, duy chỉ có Thành Long lấy lý do bận quay phim không thể tham gia.

Nguyên Bưu, Nguyên Thu đi nhờ xe của Hồng Kình Bảo đến nhà hàng, trên đường đi hai người đều ngầm hiểu không nhắc đến chuyện liên quan đến Thành Long, để tránh làm Hồng Kình Bảo không vui, nhưng trên bàn tiệc, Nguyên Hoa lại nhắc đến chuyện này. "Có người bây giờ giỏi giang rồi, là siêu sao hành động quốc tế rồi, nên không coi những sư huynh đệ từng cùng nhau phấn đấu như chúng ta ra gì nữa." Năm 1971, đoàn kịch của Vu Chiêm Nguyên giải tán, ba năm trước đó xuất sư, Hồng Kình Bảo lúc này đã từ một võ sư quèn lên làm chỉ đạo võ thuật.

Với sự giúp đỡ của ông, các sư huynh đệ trong "Thất Tiểu Phúc" bắt đầu làm võ sư và diễn viên đóng thế cho các công ty điện ảnh lúc bấy giờ, trong đó đáng chú ý nhất là việc tham gia quay phim 《Tinh võ môn》 của Lý Tiểu Long.

Trong bộ phim đó, Nguyên Bưu, Nguyên Khuê đóng vai hai tên lãng nhân Nhật Bản bị Lý Tiểu Long đánh tơi tả, còn Nguyên Hoa thì làm diễn viên đóng thế cho Lý Tiểu Long, một số động tác nhào lộn trong phim cơ bản đều do anh hoàn thành.

Nguyên Hoa nổi tiếng với vai phản diện trong phim của Hồng Kình Bảo, cũng là người ủng hộ kiên định nhất của Hồng Kình Bảo, anh luôn không ưa những hành động của Thành Long sau khi nổi tiếng, nên mới mượn rượu để phàn nàn. "Những năm tháng huy hoàng của đại sư huynh, hắn ta thì thường xuyên đến tìm đại sư huynh hợp tác, nói trắng ra là muốn dựa hơi đại sư huynh để nổi tiếng, bây giờ hắn nổi tiếng rồi, đến cả đại sư huynh cũng không coi ra gì nữa." Bữa tiệc vốn đang náo nhiệt, vì câu nói này của Nguyên Hoa mà trong nháy mắt trở nên có chút lạnh lẽo.

Lời của Nguyên Hoa không sai, chỉ là nói ra trong hoàn cảnh này có vẻ không thích hợp.

Đúng là mấy năm trước, danh tiếng của Hồng Kình Bảo lớn hơn Thành Long rất nhiều, ngay cả năm 1985 khi 《Cảnh sát cố sự》 rất được yêu thích, lễ trao giải Kình Ca Kim Khúc mời Thành Long lên sân khấu trao giải, người dẫn chương trình cũng chỉ xem anh như một đối tượng để đùa giỡn.

Lúc đó người dẫn chương trình nói danh sách người đoạt giải được đặt ở tầng cao nhất của khán đài sân vận động, bảo Thành Long dùng 30 giây chạy lên lấy danh sách để công bố người đoạt giải, Thành Long lập tức làm theo, cả quá trình giống như đang làm trò khỉ.

Trong khi đó, cùng năm Hồng Kình Bảo tham gia hoạt động tương tự, khi xuất hiện đều ngồi trên bục nâng ở trung tâm sân khấu, vô cùng oai phong, người dẫn chương trình còn phải giới thiệu rằng, ông là đại ca của làng điện ảnh!

Thành Long chỉ thực sự trở thành đại ca của làng điện ảnh sau khi đóng những bộ phim bom tấn của Hong Kong thâm nhập vào thị trường quốc tế như 《Hồng phiên khu》, 《Hổ đảm long uy》, còn Hồng Kình Bảo mấy năm nay lại liên tục đi xuống, nên danh tiếng mới bị Thành Long vượt mặt.

Hồng Kình Bảo nghiêm mặt: "Nguyên Hoa, sao lại nói chuyện như vậy?" "Đại sư huynh, em nói đều là lời thật lòng, em…" Nguyên Hoa chưa nói xong đã bị Nguyên Bưu ngồi bên cạnh bịt miệng. "Anh ấy uống nhiều rồi, toàn nói linh tinh, mọi người đừng để ý." Nguyên Bưu giải thích như vậy, ngay cả mấy người sư huynh đệ đã rời khỏi làng điện ảnh cũng có thể nhận ra chắc chắn có vấn đề. "Để tôi nói vài câu công bằng." Nguyên Bân, người vẫn luôn ít nói trên bàn tiệc, đột nhiên mở lời.

Trong tất cả các sư huynh đệ, tình hình của Nguyên Bân rất đặc biệt.

Các sư huynh đệ khác lần lượt tụ tập bên cạnh Hồng Kình Bảo, Thành Long, hoặc làm chỉ đạo võ thuật, hoặc xuất hiện trên màn ảnh, có thể thành danh ít nhiều đều nhờ sự nâng đỡ của hai người đó.

Chỉ có Nguyên Bân gia nhập Thiệu thị, từ cuối những năm 70 đã là phó chỉ đạo võ thuật của Thiệu thị, tình cờ quen biết Đỗ Kỳ Phong.

Khi Vương Tinh và Đỗ Kỳ Phong thành lập công ty điện ảnh, Nguyên Bân được Đỗ Kỳ Phong mời làm chỉ đạo hành động.

Vì không nhận được quá nhiều sự nâng đỡ của Hồng Kình Bảo và Thành Long, nên lập trường của Nguyên Bân sẽ khách quan và công

bằng hơn. "Hôm qua tôi còn gặp Nguyên Lâu ở phim trường, cậu ấy đúng là đang bận quay một bộ phim.

Nghe người khác nói, dạo này mỗi ngày cậu ấy chỉ ngủ ba bốn tiếng, thời gian còn lại đều là quay phim… Đương nhiên, buổi tụ họp hôm nay cậu ấy đúng là nên đến, dù sao tình nghĩa bao nhiêu năm của mọi người vẫn còn đó.

Nhưng chúng ta là sư huynh đệ, cũng nên thông cảm cho cậu ấy một chút, dù sao đến được vị trí đó không hề dễ dàng.

Bây giờ cậu ấy không cố gắng, vài năm nữa muốn cố cũng không được nữa rồi, làm nghề này, ai cũng không dễ dàng." Nguyên Bân nói vậy, mấy người vốn có ý kiến với Thành Long cũng không nói gì thêm. "Thôi nào, mọi người uống rượu ăn rau, những chuyện không vui thì đừng nhắc lại nữa." Nguyên Khuê đứng ra hòa giải, các sư huynh đệ khác cũng nối gót hưởng ứng, chuyện này cứ thế cho qua, không khí trên bàn tiệc lại trở nên náo nhiệt.

Ăn uống no say, mọi người tự lên xe ra về.

Chồng của Nguyên Thu lái xe đến đón cô, nên trên đường về, trên xe chỉ còn lại Nguyên Bưu và Hồng Kình Bảo. "Thật ra chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách Nguyên Lâu được.

Từ khi ông Trâu lôi kéo Lý Nguyên Bá về, áp lực của cậu ấy đúng là rất lớn.

Bây giờ rất nhiều người đang đồn, ông Trâu chuẩn bị dùng Lý Nguyên Bá để thay thế vị trí của cậu ấy, nghe nói bên anh Lâm cũng có ý đó." Nguyên Bưu vẫn luôn hợp tác quay phim với Gia Hòa, nên nghe được rất nhiều tin tức về phương diện này. "Đây chẳng phải là do cậu ta tự chuốc lấy sao?

Anh đã sớm nói với cậu ta rồi, đừng quá phô trương, nhưng cậu ta

dựa vào mối quan hệ với ông Hà, chưa bao giờ để lời của anh vào tai, bây giờ nếm mùi cay đắng rồi chứ.

Ban đầu vai nam chính trong 《Thần Thoại》, anh Lâm định tìm cậu ta đóng, nhưng cậu ta lại làm mình làm mẩy không đi gặp anh Lâm.

Nếu chỉ có vậy thì thôi đi, điều cậu ta không nên làm nhất là âm thầm tiếp xúc với các nhà làm phim Hollywood, điểm này lại phạm vào đại kỵ của ông Trâu." Hồng Kình Bảo không nói xấu Thành Long trên bàn tiệc, nhưng điều đó không có nghĩa là ông không có ý kiến với Thành Long, ít nhất từ những lời này, Nguyên Bưu đã nghe ra không ít oán khí. "Nhưng em cứ cảm thấy Lý Nguyên Bá đó có vẻ không đáng tin cậy lắm." Hồng Kình Bảo lắc đầu: "Bản lĩnh của cậu ta thế nào tạm thời chưa bàn, chỉ riêng việc hai lần phản bội Ngô Tư Nguyên, nhân phẩm của người này đã không ra gì rồi." Nguyên Bưu sững sờ: "Đại sư huynh cũng không coi trọng người này à?" "Không phải không coi trọng, mà là anh thấy ông Trâu ngay từ đầu đã chọn sai người.

Ông ta chọn Lý Nguyên Bá làm đối thủ của Nguyên Lâu, căn bản là bỏ gần tìm xa." Hồng Kình Bảo giải thích.

Nguyên Bưu có chút không hiểu, Hồng Kình Bảo cũng không vòng vo nữa, nói thẳng: "Thật ra anh thấy, người có tư cách làm đối thủ của Nguyên Lâu nhất chính là cậu!" Nguyên Bưu kinh ngạc trợn tròn mắt, anh chưa bao giờ nghĩ đến phương diện này.

Hồng Kình Bảo nhún vai: "Cậu không cần nhìn anh như vậy, câu này không phải anh nói, là anh Lâm nói." Vẻ ngoài của Nguyên Bưu quá nghiêm túc, nhiều người nói anh có một khuôn mặt lo cho nước cho dân, tuy thân thủ không thua kém Trình Long nhưng lại không thể đạt đến phong cách vừa đánh đấm giỏi vừa hài hước như Trình Long

được.

Vì vậy, trong môi trường thị trường đang thịnh hành phim hài như hiện nay, Nguyên Bưu rất thiệt thòi.

Hồng Kình Bảo nói như vậy, Nguyên Bưu chỉ cảm thấy đại sư huynh đang đề cao mình, nhưng Hồng Kình Bảo nói mình chỉ là người truyền lời, người thực sự nói những lời này là Lâm Hựu Luân, trái tim tĩnh lặng của Nguyên Bưu liền rục rịch.

Lâm Hựu Luân coi trọng diễn viên nào, diễn viên đó liền có thể nổi đình nổi đám, điểm này đã sớm trở thành nhận thức chung trong giới điện ảnh Hong Kong.

Điều Nguyên Bưu quan tâm hơn là, Lâm Hựu Luân nói anh có thể sánh ngang với Trình Long, lời này phải có căn cứ chứ?

Cách chứng minh đơn giản nhất chính là mời Nguyên Bưu đóng chính một bộ phim, sau đó doanh thu phòng vé vượt qua Trình Long.

Lý Nguyên Bá đang nổi như cồn hiện nay chính là ví dụ tốt nhất.

Nhưng trong tay Lâm Hựu Luân thật sự có một bộ phim như vậy sao?

Nguyên Bưu trong lòng không chắc chắn lắm, mà Hồng Kình Bảo lại không chịu nói nhiều, khiến Nguyên Bưu cuối cùng rất phiền muộn. --- "Anh có phát hiện không, dạo gần đây tâm trạng của con trai có chút không ổn?" Lý Quốc Trân đặt một tách trà đặc đã pha xong lên bàn sách của Nghê Khuông, nói với vẻ lo lắng.

Nghê Khuông đặt bút xuống, hoạt động thân thể một chút, "Vai mỏi quá, lại đây đấm bóp cho tôi một lát." Lý Quốc Trân vòng ra sau ghế, bắt đầu đấm lưng cho Nghê Khuông.

Lúc này Nghê Khuông mới bắt đầu suy ngẫm về lời vợ vừa nói với mình.

Khoảng thời gian này Nghê Chấn rất ngoan ngoãn đi làm ở một tòa soạn tạp chí theo sự sắp xếp của ông, công việc không có biểu hiện gì khác thường, nhưng Nghê Khuông luôn cảm thấy Nghê Chấn có tâm sự giấu mình.

Lý Quốc Trân nhìn ra ngoài một cái, đóng cửa thư phòng lại, từ góc tủ lấy ra một tờ báo, đưa đến trước mặt Nghê Khuông. "Đây là hôm qua em tìm thấy trong cặp tài liệu của nó." "Sao em lại lục lọi đồ của con thế?" Nghê Khuông lườm Lý Quốc Trân một cái, nhưng ánh mắt lại ngay lập tức dán vào tờ báo.

Đó là một tờ báo lá cải giải trí rất bình thường, mới nhìn qua không phát hiện vấn đề gì, nhưng sau khi xem kỹ, một bản tin về Hoa hậu Hong Kong Lý Gia Hân tham gia sự kiện của một thương hiệu nào đó đã thu hút sự chú ý của Nghê Khuông.

Nghê Khuông phát hiện góc của trang báo này có chút nhàu nát, như thể bị ai đó nắm chặt.

Chương 426

Điều này càng chứng thực thêm suy đoán trong lòng ông. "Em đi gọi nó vào đây, bảo là tôi có chuyện muốn nói với nó." Nghê Khuông cất tờ báo đi.

Sau khi Nghê Chấn vào, ông chỉ vào chiếc ghế sô pha đối diện bàn sách, ra hiệu cho con trai ngồi xuống. "Thời gian qua làm việc ở tòa soạn, con có suy nghĩ gì không?" "Thời gian này con vẫn luôn nghiên cứu nhóm độc giả của tạp chí, phát hiện ra Hong Kong hiện nay rất thiếu những ấn phẩm dành cho thanh thiếu niên, đưa tin về giải trí, thần tượng và xu hướng thời trang.

Nếu có thể, con muốn tìm người hợp tác để sáng lập một tờ tạp chí như vậy." Nghê Chấn tưởng bố gọi mình đến là để nói chuyện công việc, liền nói ra suy nghĩ của mình.

Nghê Khuông nghe xong không tỏ thái độ, im lặng một lúc mới nói: "Chuyện này để sau hãy nói, bây giờ bố có một việc muốn hỏi con." Nghê Chấn lơ đãng cầm một cuốn tạp chí trên chiếc bàn thấp bên cạnh ghế sô pha, vừa lật vừa nói: "Có chuyện gì, bố cứ hỏi đi." "Người mẫu mà năm ngoái con theo đuổi một thời gian, có phải là Hoa hậu Hong Kong Lý Gia Hân bây giờ không?" Lời này của Nghê Khuông vừa thốt ra, sắc mặt Nghê Chấn ở phía đối diện lập tức thay đổi.

Anh ta khép cuốn tạp chí trong tay lại, ánh mắt phẫn nộ nhìn cha mình, "Bố cho người điều tra con?" "Điều tra con thì sao, lẽ nào bố không có quyền biết con trai mình đang làm gì à?" Nghê Khuông trừng mắt nhìn Nghê Chấn, "Con chỉ cần nói cho bố biết, bây giờ con có phải vẫn còn tơ tưởng đến người phụ nữ đó không?" Nghê Chấn vô

cớ cảm thấy một trận tức giận, liền nói hỗn một câu: "Phải thì sao?" "Hỗn xược!" Nghê Khuông đập mạnh xuống bàn một cái.

Không chỉ Nghê Chấn giật mình, mà ngay cả ngoài phòng khách cũng vang lên tiếng ly vỡ loảng xoảng.

Lý Quốc Trân ngay lập tức đẩy cửa bước vào, lườm Nghê Khuông một cái, bực bội nói: "Hai cha con ông có chuyện gì không thể nói chuyện tử tế được à?

Đập bàn trừng mắt, tôi ở ngoài cũng bị hai người dọa cho giật mình." Lời này của Lý Quốc Trân bề ngoài là trách móc hai cha con Nghê Khuông, nhưng thực chất là đang bênh vực Nghê Chấn. "Mẹ hiền lắm con hư.

Em ra ngoài trước đi, tôi có chuyện muốn nói riêng với nó." Nghê Khuông sốt ruột xua tay.

Lý Quốc Trân trước khi đi liếc nhìn Nghê Chấn một cái, ra hiệu cho anh đừng cãi lại Nghê Khuông.

Nghê Chấn mặt không cảm xúc, nửa ngày cũng không có phản ứng gì.

Cửa thư phòng lại được đóng lại.

Lần này Nghê Khuông không nổi giận với Nghê Chấn nữa, ông tháo kính xuống đặt lên bàn sách, nói với giọng chân thành: "Cô ta ngoài khuôn mặt xinh đẹp ra thì còn có điểm gì đáng để con lưu luyến?" Nghê Chấn mím chặt môi, không nói gì.

Nghê Khuông vốn định hỏi tiếp con trai, Hong Kong chẳng lẽ không tìm được người phụ nữ nào xinh đẹp hơn Lý Gia Hân sao?

Nhưng nghĩ lại, hình như ở Hong Kong người có thể xinh đẹp hơn Lý Gia Hân thật sự không nhiều, mà đa số lại có quan hệ mập mờ với cái gã ông ghét nhất, không khỏi có chút nản lòng, bèn đổi lời: "Con

không xem tin tức dạo trước à?

Nếu Lý Gia Hân đó và Lâm Hựu Luân thật sự trong sạch, bố có thể nhảy ngay khỏi cửa sổ này!

Thật ra bố đã sớm nghi ngờ cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm ngoái có vấn đề.

Trong tất cả các thí sinh, Lý Gia Hân đúng là có vốn liếng để giành ngôi vị quán quân, nhưng quá trình cô ta đoạt giải lại quá thuận lợi, lúc trả lời câu hỏi hoàn toàn không có chút căng thẳng nào.

Ngoài việc Lâm Hựu Luân đứng sau thao túng cuộc thi, thì không có lý do nào khác có thể giải thích được." "Nhưng bố không có bằng chứng." Nghê Khuông nói một hơi dài như vậy, đang định cầm tách trà lên uống một ngụm cho thấm giọng, không ngờ lại nghe được câu này từ miệng Nghê Chấn, tức thì giận sôi máu, đặt mạnh tách trà xuống bàn. "Nếu bố có bằng chứng, còn cần phải nói những điều này trước mặt con sao?

Con nghĩ bố không muốn hạ bệ Lâm Hựu Luân à, nhưng gã đó xảo quyệt hơn bất kỳ ai, làm việc không bao giờ để lại sơ hở.

Có lẽ đàn bà là khuyết điểm lớn nhất của hắn, nhưng chỉ dựa vào điều này thì không thể động đến hắn được.

Hay là con dạy bố xem, nên bắt đầu từ đâu?" Nghê Chấn lập tức không còn gì để nói.

Anh ta đã quan sát Lâm Hựu Luân rất lâu, ngoài việc mập mờ với nhiều phụ nữ, Lâm Hựu Luân thật sự không để lộ ra khuyết điểm nào.

Cộng thêm hiệu ứng hào quang từ các thân phận như tỷ phú trẻ nhất Hong Kong, nhà sản xuất phim, biên kịch, tiểu thuyết gia nổi tiếng, chỉ cần Lâm Hựu Luân không phạm phải sai lầm lớn nào tày trời, chỉ dựa vào một chút tì vết về đạo đức thì thật sự rất khó lay

chuyển hình tượng của anh ta trong lòng công chúng.

Lâm Hựu Luân có thể đứng vững sau hết cơn bão scandal này đến cơn bão khác, bản thân điều đó đã đủ nói lên rất nhiều vấn đề rồi.

Nghê Khuông thở dài một hơi, "Thôi được rồi, có một số chuyện con tự mình suy nghĩ kỹ đi, bố cũng không nói nhiều nữa." --- Sau khi Nghê Chấn đi, Nghê Khuông một mình ngồi ngẩn ngơ trong thư phòng một lúc, cuối cùng kéo ngăn kéo ra, lấy một tờ báo.

Đó không phải là tờ báo lá cải mà vợ ông, Lý Quốc Trân, lén đưa cho, mà là một trong ba tờ báo lớn nhất Hong Kong, 《Đông Phương Nhật Báo》.

Trước khi Kim Dung gác bút và tiểu thuyết của Lâm Hựu Luân được đăng nhiều kỳ trên 《Minh Báo》, 《Đông Phương Nhật Báo》 vẫn luôn tự xưng là tờ báo có lượng phát hành lớn nhất Hong Kong.

Đối tượng độc giả của 《Minh Báo》 luôn định vị là giới trí thức, tầng lớp trung lưu trong xã hội, còn 《Đông Phương Nhật Báo》 lại đi theo con đường bình dân triệt để.

Vì vậy, ngoài những lúc có tác giả nổi tiếng đăng tiểu thuyết nhiều kỳ trên 《Minh Báo》, phần lớn thời gian còn lại lượng phát hành của 《Minh Báo》 quả thực không bằng 《Đông Phương Nhật Báo》.

Để chiều theo khẩu vị của đông đảo độc giả bình dân, tin tức giải trí thường chiếm một diện tích rất lớn trên 《Đông Phương Nhật Báo》.

Và sau khi Lâm Hựu Luân mua lại 《Minh Báo》, Nghê Khuông đã chuyển chuyên mục của mình sang 《Đông Phương Nhật Báo》.

Gần đây 《Đông Phương Nhật Báo》 tổ chức một cuộc bình chọn của độc giả, cuối cùng đã chọn ra Tứ Đại Tài Tử của Hong Kong.

Kim Dung, Hoàng Triêm được chọn là điều rất bình thường, điều

thực sự khiến Nghê Khuông không thể bình tĩnh là Lâm Hựu Luân lại chiếm một suất trong đó.

Cộng thêm chính Nghê Khuông, "Tứ Đại Tài Tử" của Hong Kong cứ thế ra lò, gần đây rất nhiều phương tiện truyền thông đều đang bàn tán về chuyện này.

Nghê Khuông rất muốn ra một thông cáo, tuyên bố mình rút khỏi "Tứ Đại Tài Tử", nguyên nhân đương nhiên là không muốn đứng ngang hàng với Lâm Hựu Luân.

Nhưng sau khi kết quả được công bố, công chúng xã hội lại rất công nhận danh xưng "Tứ Đại Tài Tử" này, Nghê Khuông lại do dự.

Nghê Khuông tin rằng một khi ông tuyên bố rút lui, giới truyền thông chắc chắn sẽ chọn người khác để thay thế.

Vì một phút hả hê mà cuối cùng để người khác được tiếng, thực sự không phải là kết quả mà Nghê Khuông mong muốn.

Nghê Khuông khóa tờ báo vào ngăn kéo, quyết định giữ im lặng về chuyện này.

Chỉ là ông không bao giờ ngờ tới, sẽ có phóng viên cầm tờ báo này đi phỏng vấn Nghê Chấn.

Ban đầu nghe nói có phóng viên muốn phỏng vấn mình, Nghê Chấn còn cảm thấy rất vui, tưởng rằng những quan điểm mình đăng trên báo gần đây đã thu hút sự chú ý của giới truyền thông.

Nhưng không ngờ khi mời đối phương vào văn phòng mình, phóng viên vừa mở miệng đã nhắc đến Nghê Khuông.

Nghê Chấn trên mặt vẫn giữ nụ cười, nhưng trong lòng lại có chút không vui.

Có một người cha nổi tiếng, mình có làm tốt đến đâu cũng chỉ bị

người ta nói là công lao dạy dỗ của Nghê Khuông. "Anh Nghê, anh có quan điểm gì về danh sách Tứ Đại Tài Tử Hong Kong mà 《Đông Phương Nhật Báo》 đã bình chọn ra cách đây không lâu?" "Trên đó chắc chắn không có tôi, phải không?" Nghê Chấn đột nhiên buột miệng một câu, khiến phóng viên kia ngẩn ra, rồi anh ta lại tự mình cười giải thích: "Đùa chút thôi, nhưng chuyện này thật sự không liên quan nhiều đến tôi." "Ông Nghê Khuông đã được chọn, với tư cách là con trai của ông ấy, lẽ nào anh không có gì muốn nói sao?" Phóng viên không cam lòng hỏi. "Tôi không thể đăng một thông cáo trên báo, nói rằng 'Bố, chúc mừng bố' được.

Những lời tương tự tôi có thể nói trực tiếp với ông ấy, cần gì phải đăng lên báo chứ?" Nghê Chấn hỏi ngược lại. "Vậy đối với những người được chọn khác, anh có đánh giá gì?" "Ông Kim Dung thì không cần tôi phải nói nhiều, ông ấy luôn là người mà cả tôi và cha tôi đều rất kính trọng; ông Hoàng Triêm văn tài phong lưu, viết lời và sáng tác nhạc lại càng là tuyệt đỉnh...

Điều duy nhất khiến tôi không hiểu là, Lâm Hựu Luân lại cũng được chọn.

Anh ta viết tổng cộng ba hay bốn bộ tiểu thuyết gì đó, dù sao thì tôi cũng không thích đọc lắm.

Tôi thừa nhận anh ta làm phim rất giỏi, nhưng đã là bình chọn tài tử, thì nên lấy trình độ văn chương chứ không phải danh tiếng cá nhân làm tiêu chuẩn đánh giá." Nghê Chấn chuyển mũi dùi thẳng vào Lâm Hựu Luân, mắt phóng viên kia lập tức sáng lên. "Ông Kim Dung không chỉ là danh gia tiểu thuyết võ hiệp, mà còn có uy tín rất cao trong giới bình luận xã hội trên báo chí.

Những bài xã luận ông viết trong thời gian chủ trì 《Minh Báo》, rất nhiều đều là những bài viết đả kích thói hư tật xấu, có ảnh hưởng

lớn đến sự phát triển của xã hội; tác phẩm của ông Hoàng Triêm thì tao nhã và bình dân đều thưởng thức được, rất nhiều ca khúc do ông viết lời đều trở thành kinh điển được truyền tụng; ngay cả cha tôi, ông Nghê Khuông, ngoài những thành tựu đáng kể về tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, cũng thường viết các tác phẩm thuộc thể loại khác...

Chương 427

Lâm Hựu Luân thì vẫn luôn viết về võ hiệp, nếu anh ta có thể cho ra những tác phẩm có sức ảnh hưởng vượt ra ngoài phạm vi đề tài này, tôi nghĩ anh ta mới thực sự có tư cách được xưng là Tứ Đại Tài Tử Hong Kong cùng với ba người còn lại." Nghê Chấn thao thao bất tuyệt, phóng viên phỏng vấn anh ta vừa ghi chép, vừa nghĩ sẵn trong đầu tít cho bản tin này rồi, cứ gọi là 《Con trai Nghê Khuông lên tiếng chất vấn Lâm Hựu Luân, nói anh không xứng đứng ngang hàng với cha mình!》 Bình luận này của Nghê Chấn tuy có ý nhắm vào Lâm Hựu Luân, nhưng nhìn chung vẫn khá khách quan.

Từ 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》 sớm nhất đến 《Côn Luân》 sau này, và cả 《Sưu Thần Ký》 và 《Tru Tiên》 sau đó nữa, các tác phẩm của Lâm Hựu Luân quả thực không thoát khỏi phạm trù đại võ hiệp.

Chỉ là điều Nghê Chấn không ngờ tới là, những lời này của anh ta qua sự "gia công khéo léo" của phóng viên, khi đăng lên báo nội dung đã hoàn toàn biến chất.

Và lấy chuyện này làm ngòi nổ, cuộc tranh luận về việc Lâm Hựu Luân và Nghê Khuông ai mạnh ai yếu lại một lần nữa trở thành chủ đề nóng của giới truyền thông.

Có phương tiện truyền thông đã phỏng vấn ngẫu nhiên một số người qua đường, hơn một nửa số người đều đứng về phía Lâm Hựu Luân. "Tôi biết Nghê Khuông viết rất nhiều sách, nhưng hình như tất cả sách của ông ấy cộng lại, cũng không bán được nhiều bằng mấy cuốn này của Lâm Hựu Luân đâu nhỉ?

Con số cụ thể tôi không rõ lắm, nhưng tôi cảm thấy là như vậy."

Một nhân viên văn phòng trả lời.

Một thiếu niên thì thẳng thắn hơn: "Sách của Nghê Khuông tôi không đọc, tôi chỉ thích Lâm Hựu Luân thôi." Đương nhiên cũng có người có thái độ khá trung lập.

Một người đàn ông trung niên đã có tuổi nói: "Thật ra sách của cả hai người họ tôi đều thích, ai giỏi hơn thật khó nói, nhưng tôi thấy đặt họ ngang hàng với nhau không có gì không ổn cả." Ngay cả những người ủng hộ Nghê Khuông cũng chỉ lấy tuổi tác của Lâm Hựu Luân ra để nói: "Nghê Khuông dù sao cũng đã đi qua bao nhiêu năm, có thể luôn chiếm một vị trí trong văn đàn Hong Kong là rất không dễ dàng, còn Lâm Hựu Luân bây giờ đánh giá vẫn còn quá sớm, dù sao không ai có thể đảm bảo các tác phẩm sau này của anh ta vẫn được yêu thích như hiện tại." --- "Trên báo chí ồn ào đến lật cả trời rồi, anh Lâm mà vẫn còn tâm trạng mời tôi uống trà chiều à." Du Tranh cầm tách trà tinh xảo, cười tươi nhìn Lâm Hựu Luân ngồi đối diện mình.

Dù cô có thông minh lanh lợi đến đâu, lúc này cũng không đoán ra được mục đích Lâm Hựu Luân hẹn mình ra ngoài, đành phải dùng lời nói để thăm dò trước.

Lâm Hựu Luân đặt tách cà phê trong tay xuống, ngồi thẳng người nói: "Có một chuyện muốn nhờ cô Du giúp đỡ." Du Tranh khẽ nhíu mày.

Tài nguyên trong tay Lâm Hựu Luân nhiều như vậy, cô thực sự không nghĩ ra anh có chuyện gì cần mình giúp đỡ.

Lâm Hựu Luân dường như nhìn thấu được sự nghi hoặc trong lòng Du Tranh, chủ động giải thích: "Cô Du không phải là Phó Chủ tịch của Đài thương mại sao?

Tôi có một bộ tác phẩm, muốn đăng nhiều kỳ trên đài phát thanh dưới hình thức đọc truyện." Có thể đảm nhiệm chức Phó Chủ tịch tại

Đài thương mại, Du Tranh đương nhiên không lạ gì với hình thức đọc truyện mà Lâm Hựu Luân nói.

Nó còn có một tên gọi khác là kịch truyền thanh.

Thuở sơ khai của phát thanh, kịch truyền thanh có vị thế giống như phim truyền hình bây giờ.

Nước Mỹ những năm 50 từng xảy ra một sự cố dở khóc dở cười, có một đài phát thanh đã sản xuất một vở kịch truyền thanh về người ngoài hành tinh xâm lược Trái Đất, vì áp dụng hình thức bản tin thời sự kết hợp tường thuật trực tiếp, nên rất nhiều khán giả nghe đài đã tưởng rằng thật sự có người ngoài hành tinh tấn công Trái Đất, vội vàng thu dọn hành lý lái xe trốn khỏi khu vực đó, sau này mới biết đó chỉ là một trò đùa.

Hiểu rõ mục đích của Lâm Hựu Luân, Du Tranh lại càng thêm nghi hoặc.

Lâm Hựu Luân đã có tác phẩm mới ra mắt, không phải nên ưu tiên đăng nhiều kỳ trên 《Minh Báo》 sao?

Trừ phi Lâm Hựu Luân làm vậy là có mục đích khác.

Du Tranh nhanh chóng suy nghĩ, rất nhanh đã nghĩ đến một khả năng.

Con trai của Nghê Khuông là Nghê Chấn đứng ra chất vấn liệu Lâm Hựu Luân có đủ tư cách lọt vào danh sách Tứ Đại Tài Tử Hong Kong hay không, cho rằng Lâm Hựu Luân chỉ biết viết tiểu thuyết võ hiệp, thể loại tác phẩm quá đơn điệu.

Lâm Hựu Luân tuy vẫn chưa lên tiếng, nhưng anh ta thật sự không để tâm đến chuyện này sao?

Có lẽ Lâm Hựu Luân không coi Nghê Chấn ra gì, quả thực thân phận, danh tiếng của hai người chênh lệch rất lớn, nhưng hiện tại rất

nhiều người đều cho rằng, những lời này của Nghê Chấn là do Nghê Khuông đứng sau giật dây.

Nếu Lâm Hựu Luân thật sự không đáp trả, sẽ cho người ta cảm giác như anh ta ngầm thừa nhận mình không bằng Nghê Khuông.

Lâm Hựu Luân muốn đáp trả, đương nhiên sẽ không nhảy ra tranh cãi với người khác trên báo.

Đây là phương pháp các văn nhân khác hay dùng, nhưng tuyệt đối không phải là cách Lâm Hựu Luân thích áp dụng.

Nhìn lại con đường thành danh của Lâm Hựu Luân, anh đã đối mặt với đủ loại chất vấn, nhưng anh chưa bao giờ dùng cách phản bác trực tiếp.

Một phần là do anh không thèm giải thích, nhưng phần lớn thời gian, anh đều thích dùng sự thật để chứng minh, chứ không phải tốn sức lực đấu khẩu trên báo với người khác.

Lâm Hựu Luân muốn phản bác sự chất vấn của Nghê Chấn đối với mình, cách đơn giản nhất chính là đưa ra một bộ tiểu thuyết có thể loại hoàn toàn khác so với trước đây.

Từ lúc Nghê Chấn công khai chất vấn tư cách lọt vào Tứ Đại Tài Tử của Lâm Hựu Luân trước giới truyền thông đến nay, chưa đầy một tuần, Lâm Hựu Luân có thể trong thời gian ngắn như vậy đưa ra một tác phẩm, quả thực khiến Du Tranh kinh ngạc.

Đương nhiên còn một khả năng khác là, Lâm Hựu Luân đã bắt đầu viết cuốn sách này từ rất sớm, chỉ là Nghê Chấn không may, đúng lúc đâm đầu vào họng súng.

Bất kể là khả năng nào, Du Tranh đều chắc chắn rằng, Lâm Hựu Luân lần này tìm mình chính là vì chuyện này.

Mà anh không trực tiếp đưa tác phẩm này lên 《Minh Báo》 để

đăng nhiều kỳ, mà lại nghĩ đến hình thức kịch truyền thanh, chính là để tất cả mọi người không còn gì để nói.

Nếu Lâm Hựu Luân đưa tác phẩm này lên 《Minh Báo》 đăng nhiều kỳ, tuy có thể chặn miệng được đại đa số người, nhưng khó tránh khỏi có người nói ra nói vào.

Còn đưa lên Đài thương mại thì lại khác.

Đài phát thanh thương mại Hong Kong luôn nổi tiếng là dám nói, được người dân Hong Kong yêu thích, độ tin cậy đứng thứ ba toàn Hong Kong.

Lâm Hựu Luân và Đài thương mại không có quan hệ lợi ích trực tiếp, Đài thương mại đăng nhiều kỳ tác phẩm mới của anh dưới hình thức kịch truyền thanh, người khác sẽ không còn lý do gì để nói ra nói vào nữa.

Theo Du Tranh thấy, ý tưởng này quả thực là một nước cờ cao tay, có thể giải quyết dứt điểm mọi vấn đề.

Nhưng suy nghĩ của Lâm Hựu Luân, thực ra cô chỉ đoán đúng được một nửa.

Lâm Hựu Luân nảy ra ý định viết bộ tiểu thuyết này thực ra là từ sau khi anh xem 《Indiana Jones 3》 ở Mỹ.

Lúc đó anh cảm thấy Hong Kong vẫn chưa có một bộ phim phiêu lưu nào như 《Indiana Jones》, trong lòng liền nghĩ đến câu chuyện này.

Ban đầu Lâm Hựu Luân chỉ định chuyển thể nó thành phim, nhưng 《Đông Phương Nhật Báo》 lại tổ chức cuộc bình chọn Tứ Đại Tài Tử này, ồn ào khắp thành phố, Lâm Hựu Luân liền quyết định viết câu chuyện này thành tiểu thuyết trước.

Vì bộ tiểu thuyết này có phong cách hơi giống với kể chuyện, Lâm

Hựu Luân liền có ý định đăng nhiều kỳ trên đài phát thanh. "Năm ngoái khi tôi đến Đại lục, từng gặp một người thú vị trên tàu hỏa.

Từ miệng anh ta, tôi đã nghe được một số câu chuyện rất kỳ lạ.

Sau khi trở về, tôi vẫn luôn muốn viết thành một bộ tiểu thuyết, chỉ vì vướng bận việc vặt, mãi chưa thể động bút.

Gần đây cuối cùng cũng có thời gian viết xong một phần của tiểu thuyết.

Vì câu chuyện này liên quan đến thám hiểm và trộm mộ, phong cách mang một chút hương vị tiểu thuyết kinh dị huyền bí, nên tôi cảm thấy câu chuyện này dùng cách nghe sẽ có cảm giác tốt hơn.

Phát sóng chương trình này vào đêm khuya, thính giả sẽ dễ dàng bị cuốn vào bầu không khí bí ẩn đó hơn." Du Tranh cũng bị những lời miêu tả này của Lâm Hựu Luân khơi dậy hứng thú, "Dám hỏi tác phẩm mới này của anh Lâm tên là gì?" "《Quỷ Xuy Đăng》!" --- "Câu chuyện dưới đây được tác giả thuật lại theo lời kể của người khác, tính xác thực không thể kiểm chứng, người yếu tim không nên nghe!" Giọng nói trầm ấm của người dẫn chương trình vang lên từ radio, cả tài xế taxi và hành khách ngồi ghế phụ đều ngẩn người. "Mẹ kiếp, Lôi Đình 881 sao cũng phát mấy cái chuyện ma quỷ giả thần giả quỷ này?" Tài xế taxi khẽ chửi một tiếng, buông một tay khỏi vô lăng, chuẩn bị chuyển kênh.

Hành khách ngăn anh ta lại, "Khoan đã, nghe thử xem sao." Tài xế taxi không tình nguyện lắm rút tay về.

Tối nay anh ta còn phải lái xe đêm, nghe chuyện ma nhiều quá, trong lòng cứ thấy sợ sợ, không yên tâm. "Trộm mộ không phải là mời khách ăn cơm...

Trộm mộ là một môn kỹ thuật, một môn kỹ thuật mang tính phá

hoại." Phần mở đầu của câu chuyện được kể theo ngôi thứ nhất.

Vừa nghe thấy có liên quan đến trộm mộ, tài xế taxi lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện đó quá xa vời với cuộc sống thực, chỉ là lúc nghe sẽ sợ, sau đó trong lòng thường không để lại ám ảnh gì.

Như vậy tốt hơn nhiều so với mấy chuyện ma chuyên dọa người.

Chương 428

Phong cách ngôn ngữ của câu chuyện này rất thẳng thắn, có nhiều nội dung khẩu ngữ, quả thực giống như tác giả nghe chuyện của người khác rồi thuật lại trực tiếp.

Phần mở đầu chỉ giới thiệu một chút về trộm mộ, nội dung không có gì mới mẻ, cho đến cuối cùng nhắc đến bản tàn của 《Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật》, tài xế taxi và hành khách mới bắt đầu có chút hứng thú. "Anh vừa nói muốn xuống xe ở đâu?" Hành khách mặt mày ngơ ngác, "Phố chính Sa Điền, sao vậy?" "Chết tiệt!" Tài xế taxi chửi lớn một tiếng, vội vàng quay đầu xe ở ngã tư phía trước.

Phố chính Sa Điền đã qua từ lâu rồi.

Anh ta nghe chuyện mê mẩn, cứ thế mà lái xe đi một đoạn dài như vậy.

Hành khách lúc này cũng hiểu ra, tức giận nói: "Này, đến nơi rồi mà anh không nhắc tôi một tiếng, muốn kiếm thêm tiền xe của tôi à?" "Còn không phải tại anh à, cứ đòi nghe câu chuyện này, làm tôi cũng nghe theo đến mê mẩn...

Mà nói đi, cuối cùng Hồ Quốc Hoa đó có đến nghĩa địa tìm người giấy kia không?" "Không biết nữa, mới nói là Hồ Quốc Hoa sợ chết khiếp, căn bản không dám đi, rồi câu chuyện kết thúc." Hai người ban đầu còn cãi nhau về tiền xe, nhưng cãi đến cuối cùng lại biến thành thảo luận tình tiết truyện.

Đến phố chính Sa Điền, tài xế taxi dừng xe rồi nói thôi, cứ tính theo giá cước lúc trước, đoạn chạy thêm kia anh ta chịu.

Hành khách nghe vậy lại không chịu, nói nếu không đi chiếc xe này, có lẽ anh ta đã không được nghe câu chuyện thú vị như vậy,

không cần nói gì nữa, tiền xe bao nhiêu thì cứ tính bấy nhiêu.

Hai người tranh cãi qua lại một hồi, cuối cùng tiền xe được tính trung bình, chuyện mới coi như kết thúc. --- Cốc!

Cốc!

Cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, Du Tranh đặt tập tài liệu trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn ra phía cửa văn phòng. "Lại là yêu cầu chúng ta phát lại 《Quỷ Xuy Đăng》 à?" Đạo diễn chương trình Lưu Thọ Nhân bước vào văn phòng dưới ánh mắt của Du Tranh, nhún vai, đặt một chồng giấy ghi chi chít số điện thoại của thính giả gọi đến lên bàn làm việc của Du Tranh. "Ba đường dây điện thoại của chúng ta đều đã bị gọi đến cháy máy rồi, cô Du, cô xem có nên xem xét yêu cầu của thính giả không?" "Không được." Du Tranh quả quyết lắc đầu.

Lưu Thọ Nhân còn muốn mở miệng, đã bị Du Tranh giơ tay ngăn lại, "Kế hoạch phát sóng ban đầu không thay đổi.

Nếu có ai hỏi, cứ nói đây là quyết định của tôi." Phong cách Du Tranh tiêu chuẩn, mạnh mẽ và không cho phép nghi ngờ. "Cô Du, cuộc họp hội đồng quản trị còn 10 phút nữa là bắt đầu." Lúc này trợ lý của Du Tranh bước vào, nhắc nhở cô nên đến phòng họp.

Du Tranh đứng dậy, nhét lại tập giấy ghi cuộc gọi vào tay Lưu Thọ Nhân, "Sau này những chuyện như thế này không cần đến tìm tôi nữa, cứ xử lý theo như những gì tôi đã nói với anh trước đó." Nói xong cô liền đi giày cao gót, cùng trợ lý rời khỏi văn phòng.

Đến phòng họp, bao gồm Chủ tịch Đài thương mại Hà Kỷ, Tổng giám đốc Trần Tĩnh Hiền và năm vị giám đốc không điều hành đều đã có mặt.

Du Tranh vừa bước vào, ánh mắt của những người khác đồng loạt

đổ dồn về phía cô.

Vở kịch truyền thanh 《Quỷ Xuy Đăng》 mà kênh Lôi Đình 881 bắt đầu phát sóng vào đêm khuya từ hôm kia đã gây ra phản ứng mạnh mẽ từ phía thính giả, những người trong phòng họp đều đã nghe nói về điều này, và chương trình này chính là do Du Tranh trực tiếp phụ trách.

Du Tranh đã quá quen với phản ứng của những người khác, thản nhiên đi đến vị trí của mình ngồi xuống, lật mở biên bản cuộc họp, bắt đầu xem như không có ai.

Trần Tĩnh Hiền tuyên bố cuộc họp hội đồng quản trị bắt đầu.

Hơn nửa giờ trôi qua rất nhanh, sau khi thảo luận xong tất cả các đề mục, Hà Kỷ hắng giọng một tiếng, "Dưới đây tạm thời thêm một đề mục, về vấn đề vở kịch truyền thanh 《Quỷ Xuy Đăng》 đang phát sóng trên đài của chúng ta, tôi nghĩ cô Du có nên giải thích cho mọi người một chút không?" Du Tranh dừng cây bút đang ghi chép lại, nghi hoặc nhìn Hà Kỷ, "Ông Hà muốn tôi giải thích điều gì?" "Tỷ suất người nghe của vở kịch truyền thanh này rất cao, tôi nghe nói rất nhiều thính giả đã gọi điện đến yêu cầu phát lại vào ban ngày, rất nhiều người trong đài đã phản ánh tình hình này với cô, nhưng đều bị cô từ chối." Hà Kỷ nhìn chằm chằm vào Du Tranh, như thể trên mặt cô có ghi đáp án.

Chủ tịch đài phát thanh đích thân hỏi về một vở kịch truyền thanh, ngay cả những người trước đó chưa từng nghe tên 《Quỷ Xuy Đăng》, lúc này cũng có thể cảm nhận được sự việc không hề đơn giản.

Mấy vị giám đốc không điều hành, cùng với các quản lý cấp cao của đài có mặt, đều nhìn sang.

Du Tranh lại một lần nữa trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn.

Du Tranh siết chặt nắp bút, khoanh tay nói: "Rất xin lỗi, tôi thấy chuyện này không có gì cần phải giải thích, vì không phải tôi không muốn, mà là chính tác giả không đồng ý." "Lại có người như vậy sao, không phải bị bệnh thần kinh chứ?" "Người này cũng quá ngông cuồng rồi?" "Đúng vậy, đúng là không biết điều." "Chắc chắn là tác giả đó thấy sách này hot nên làm cao, loại người này tôi gặp nhiều rồi." ...Trong phòng họp vang lên một trận xì xào bàn tán, cuối cùng Hà Kỷ lên tiếng, mọi người mới im lặng lại. "Cô Du, cô có thể thương lượng lại với tác giả này không, chuyện này là đôi bên cùng có lợi, tôi nghĩ anh ta không có lý do gì để từ chối." Du Tranh khép lại biên bản cuộc họp trước mặt, "Ông Hà, thật sự không phải tôi không muốn, mà là thân phận của vị tác giả này có chút đặc biệt, lời nói của tôi trước mặt anh ta chưa chắc đã có tác dụng." "Người nào mà ghê vậy, anh ta nghĩ mình là Lâm Hựu Luân chắc?" Không biết ai đó khẽ lẩm bẩm một câu, vẻ mặt của Hà Kỷ cũng có chút khó coi. "Anh đoán đúng rồi đấy, sách này chính là của Lâm Hựu Luân." Du Tranh nghiêm túc nhìn người vừa nói, "Dù sao thì tôi không thuyết phục được anh Lâm, hay là anh đi thử xem?" Trong khoảnh khắc đó, biểu cảm của mọi người trong phòng họp đều đông cứng lại.

Phòng họp rộng lớn trở nên im phăng phắc.

Hà Kỷ cũng không ngờ chuyện này lại liên quan đến Lâm Hựu Luân, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm trọng. "Nếu đã như vậy, chuyện này đến đây là kết thúc." Nói xong câu đó, Hà Kỷ liền kết thúc cuộc họp hội đồng quản trị, sau đó bảo Du Tranh đến văn phòng ông một chuyến. "Đúng rồi, trên chương trình vẫn chưa công bố tác giả của 《Quỷ Xuy Đăng》 là ai, nên về chuyện của anh Lâm, xin các vị ở đây hãy giữ bí mật." Du Tranh trước khi rời đi, đặc biệt nhấn mạnh một câu. --- "Marketing khan hiếm?" Hà Kỷ lần đầu tiên nghe thấy cách nói này, trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng vừa nghĩ đến đây là do Lâm

Hựu Luân đề xuất, liền cảm thấy bình thường trở lại. "Ban đầu tôi cũng không hiểu lắm, nhưng từ tình hình mấy ngày nay, tôi đã gần như hiểu được ý của anh Lâm." Du Tranh ngồi đối diện Hà Kỷ, "Con người chính là như vậy, thứ càng không có được thì lại càng khao khát có được. 《Quỷ Xuy Đăng》 chỉ phát một lần, những thính giả đã bỏ lỡ phần đầu, khi yêu cầu phát lại không được đáp ứng, sẽ càng thêm hứng thú với nội dung phía sau, tỷ suất người nghe của chương trình cũng sẽ ngày càng cao." Hà Kỷ gật gật đầu, trong lòng ấn tượng về Lâm Hựu Luân lại càng sâu sắc thêm vài phần.

Vị chủ tịch của tập đoàn 《Minh Báo》 này, trong việc nắm bắt tâm lý thị trường, quả thực rất có tài. "Có thể đảm bảo chúng ta là đơn vị phát sóng độc quyền không?" Đây là vấn đề duy nhất Hà Kỷ lo lắng hiện tại. "Anh Lâm đã hứa với tôi rằng, trước khi bộ tiểu thuyết này kết thúc đăng nhiều kỳ trên đài phát thanh, tiểu thuyết sẽ không xuất hiện dưới bất kỳ hình thức nào trên các phương tiện truyền thông khác." Câu trả lời của Du Tranh khiến Hà Kỷ hoàn toàn yên tâm.

Trong đầu ông đã bắt đầu cân nhắc, nên làm thế nào để tận dụng cơ hội hiếm có này, để nâng cao hơn nữa tỷ suất người nghe của Đài thương mại.

Tình hình thực tế đúng như Du Tranh đã nói.

Trong khung giờ phát sóng 《Quỷ Xuy Đăng》, tỷ suất người nghe của kênh Lôi Đình 881 liên tục phá kỷ lục.

Vì chương trình phát sóng vào đêm khuya, rất nhiều người đều thức đêm nghe xong chương trình mới đi ngủ, đến nỗi ngày hôm sau đi làm, cả ngày đều ngáp ngắn ngáp dài.

Sau này bị khiếu nại rất nhiều lần, Đài thương mại mới quyết định dời chương trình lên trước 12 giờ đêm.

Rất nhiều người đều cảm thấy Đài thương mại lần này đã vớ

được một món hời lớn, nhưng thực ra người được lợi nhiều nhất từ cơn sốt 《Quỷ Xuy Đăng》 lại là những người bán đồ cổ ở phố Hà Lý Hoạt Đạo.

Cơn sốt 《Quỷ Xuy Đăng》 khiến "trộm mộ" trở thành một chủ đề thời thượng, kéo theo đó là trào lưu sưu tập đồ cổ.

Con phố được xây dựng sớm nhất từ khi Hong Kong khai cảng này, gần đây lưu lượng người qua lại đã tăng gấp đôi so với ngày thường.

Vương Thiên Lâm cách đây không lâu đã chính thức nghỉ hưu khỏi vị trí giám chế của Vô tuyến.

Rảnh rỗi không có việc gì làm, ông cũng mê sưu tập đồ cổ.

Sau khi Phương Dật Hoa toàn quyền tiếp quản Vô tuyến, vị trí của Vương Thiên Lâm, một lão thần của Thiệu thị, ngày càng trở nên khó xử.

Thêm vào đó, lối mòn phim võ hiệp mà Vương Thiên Lâm kiên trì cũng có sự khác biệt với hình thức phim gia tộc chủ lưu của Vô tuyến.

Vì vậy, rút lui đúng lúc đã trở thành lựa chọn tốt nhất.

Từ khi nghe câu chuyện 《Quỷ Xuy Đăng》 trên đài phát thanh, Vương Thiên Lâm bắt đầu có hứng thú đặc biệt với đồ cổ, thời gian gần đây còn trở thành khách quen của mấy cửa hàng đồ cổ trên phố Hà Lý Hoạt Đạo.

Hôm qua, qua người giới thiệu, Vương Thiên Lâm đã quen một người được cho là rất có đường dây, đã mua lại hai món đồ cổ với giá cao từ tay anh ta.

Hôm nay ông liền mang đến một cửa hàng đồ cổ trên phố Hà Lý Hoạt Đạo để nhờ người giám định giúp.

Chương 429

Vương Tinh đi cùng Vương Thiên Lâm.

Vương Thiên Lâm và chuyên gia giám định ở trong phòng trong, còn anh thì lang thang ở phòng ngoài, tham quan các món đồ được trưng bày trong cửa hàng. "Cái gì, đồ giả!" Trong phòng trong đột nhiên vang lên một tiếng quát giận dữ, giọng nói này Vương Tinh không thể quen thuộc hơn.

Vương Tinh vội vàng chạy vào, thấy Vương Thiên Lâm đang đứng đó giận sôi máu, bên cạnh chuyên gia giám định thì mặt mày bất đắc dĩ. "Thủ đoạn làm giả của đối phương rất cao tay, nhưng có thể xác định hai món này đều là hàng giả." Lời của chuyên gia giám định lọt vào tai Vương Tinh, anh lập tức hiểu tại sao Vương Thiên Lâm lại tức giận đến vậy.

Hai món đồ này tốn của ông tổng cộng hơn 300.000 đô la Hong Kong, còn định dùng làm của gia truyền, không ngờ lại là một đôi đồ giả. "Không phải nói là người quen giới thiệu sao?" Vương Tinh vội hỏi. "Cũng không hẳn là người quen, chỉ là một gã quen ở quán trà...

Đồ khốn, đừng để sau này tôi gặp lại hắn, nếu không nhất định sẽ khiến hắn sống không bằng chết." Vương Thiên Lâm nắm chặt nắm đấm, nghiến răng nghiến lợi nói. "Vậy mau báo cảnh sát đi!" Vương Tinh đề nghị. "Mấy người đó nếu đã có mưu tính từ trước, thì giờ này đã chạy mất rồi, báo cảnh sát có ích gì, với lại tôi cũng không thể mất mặt như vậy!" Vương Thiên Lâm ngay cả hai món đồ giả cũng không thèm lấy, tức giận bỏ đi.

Vương Tinh lại không nỡ vứt hai món đồ giả này đi như rác, vội vàng cất đồ vào hộp, đuổi theo. "Con còn ôm chúng về làm gì, còn

chưa thấy bố đủ phiền lòng à?" Vương Thiên Lâm thấy Vương Tinh ôm cái hộp đó lên xe, không nhịn được mắng. "Vứt đi thì tiếc quá, để ở nhà đi, dù sao cũng không mấy ai biết là đồ giả, cứ coi như đồ thật là được." Vương Tinh còn chưa nói xong, Vương Thiên Lâm đã giơ tay lên, làm bộ muốn đánh, "Con còn muốn để bố tiếp tục mất mặt phải không?" Vương Tinh vừa dùng tay đỡ vừa nói: "Được rồi, được rồi, bố không muốn thì con giữ là được chứ gì.

Vừa hay văn phòng công ty con còn thiếu mấy món đồ trang trí, mang về trưng cho oai, lỡ bị trộm lấy cũng không tiếc." Tay của Vương Thiên Lâm cuối cùng cũng không hạ xuống, chỉ chửi một câu "Đồ vô tích sự".

Vương Tinh mặt dày cười hì hì hai tiếng, "À đúng rồi, bố, sao tự nhiên bố lại nghĩ đến việc mua đồ cổ?

Đừng nói với con là bố cũng đang nghe 《Quỷ Xuy Đăng》 nhé." Vương Thiên Lâm quay đầu lại, trừng mắt nhìn Vương Tinh một cái, "Chuyện đó lạ lắm à?" Vương Tinh vội vàng xua tay, "Con không có ý đó, mà là muốn nói, bố có thấy câu chuyện này rất thích hợp để chuyển thể thành phim không?" Vương Thiên Lâm nhìn thấu ngay tâm tư của Vương Tinh, "Sao, con muốn quay à?" Vương Tinh gật đầu lia lịa, "Không chỉ con đâu, trong giới điện ảnh Hong Kong chắc chắn rất nhiều người có ý tưởng này, nhưng Đài thương mại đến giờ vẫn chưa công bố tác giả của 《Quỷ Xuy Đăng》 là ai, làm cho rất thần bí." "Cho nên con muốn bố giúp con hỏi thăm tin tức?" Chủ tịch Đài thương mại Hà Kỷ lúc mới vào nghề từng được Vương Thiên Lâm giúp đỡ, Vương Tinh liền muốn lợi dụng mối quan hệ này, nhờ Vương Thiên Lâm ra mặt hỏi giúp thông tin về tác giả 《Quỷ Xuy Đăng》. "Chú Thiên Lâm, không phải cháu không giúp, mà là thân phận tác giả của 《Quỷ Xuy Đăng》 có chút đặc biệt, bên cháu thực sự không tiện tiết lộ...

Nếu chú thật sự muốn biết người đó là ai, có thể hỏi con trai chú là Vương Tinh, có lẽ cậu ấy sẽ biết một chút tình hình." Hà Kỷ trong điện thoại chỉ nói có vậy.

Vương Thiên Lâm cúp máy với vẻ mặt hoang mang, còn Vương Tinh thì chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Nếu anh ta biết người này là ai, Vương Thiên Lâm còn cần phải gọi cú điện thoại này làm gì? "Không nói thì thôi, việc gì phải đá quả bóng sang cho con." Vương Thiên Lâm đặt ống nghe xuống, trong lòng lại suy ngẫm về câu nói cuối cùng của Hà Kỷ.

Đối phương có lẽ đang ám chỉ rằng, tác giả của 《Quỷ Xuy Đăng》 rất thân với Vương Tinh, vậy thì...

Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu Vương Thiên Lâm đột nhiên lóe lên một ý niệm, ông đã đoán ra người đó là ai rồi. --- Lúc vào nhà thay giày, Lâm Hựu Luân phát hiện thiếu một đôi dép đi trong nhà của khách.

Chưa kịp bước vào phòng khách, anh đã nghe thấy giọng của Vương Tinh từ bên trong vọng ra. "Thời gian trước con hợp tác với người khác mở một công ty điện ảnh, công việc quá nhiều, vẫn luôn không có thời gian đến thăm bác gái...

Lâu lắm rồi không được ăn món bác gái nấu, nên hôm nay mặt dày chạy đến ăn chực đây ạ." "Thời gian thật sự đã trôi qua lâu lắm rồi sao?

Tôi nhớ tháng trước anh mới đến, hay là tôi nhớ nhầm?" Lâm Hựu Luân vừa vào phòng khách đã không khách khí vạch trần lời nói dối của Vương Tinh.

Trần Huệ Tình biết Lâm Hựu Luân và Vương Tinh thường hay đùa giỡn, cũng không để tâm đến lời này, "Đừng nghe nó nói, nếu con

thích ăn món bác nấu, sau này cứ thường xuyên đến, nhớ lần sau mang cả vợ con đến cùng nhé." Vương Tinh vội vàng gật đầu. "Vậy hai đứa nói chuyện đi, bác vào bếp xem một chút." Trần Huệ Tình đứng dậy rời đi.

Lâm Hựu Luân đi thẳng lên lầu, Vương Tinh rất tự giác đi theo sau.

Đến thư phòng, cũng không cần Lâm Hựu Luân mời, tự mình tìm một chỗ ngồi xuống.

Lâm Hựu Luân lấy một cuốn sách từ trên giá xuống, vừa lật vừa hỏi: "Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?" Vương Tinh ngồi trên ghế sô pha, nhưng người lại rướn về phía trước, "A Luân, anh cũng quá không có nghĩa khí rồi, cuốn 《Quỷ Xuy Đăng》 đó rõ ràng là anh viết, mà anh lại giấu tôi suốt." Lâm Hựu Luân mắt vẫn dán vào cuốn sách trên tay, không ngẩng đầu lên nói: "Thân thì thân, anh nói bậy tôi vẫn kiện anh tội phỉ báng đấy.

Cái gì gọi là tôi giấu anh, anh có bao giờ hỏi tôi đâu, phải không?" Thấy Lâm Hựu Luân thừa nhận chuyện này, trong lòng Vương Tinh mừng như mở cờ. "Trước đây anh giao mấy kịch bản kiếm tiền đó cho người khác quay thì thôi đi, lần này tổng nên đến lượt tôi rồi chứ?" Vương Tinh thăm dò hỏi một câu.

Lâm Hựu Luân khép cuốn sách trong tay lại, quay đầu nhìn Vương Tinh, "Tôi cũng muốn giao hết mấy bộ phim đó cho anh, nhưng anh chắc là có thể quay tốt hết không?" Vương Tinh xoa tay cười cười, bản lĩnh của mình anh tự biết rõ, trong những bộ phim kinh phí lớn mà Lâm Hựu Luân đầu tư trước đây, rất nhiều đều không phải là thể loại anh sở trường. "Vậy bộ 《Quỷ Xuy Đăng》 này bây giờ thì được rồi chứ?" "Anh muốn quay?" Vương Tinh gật đầu lia lịa. "Tôi có một điều kiện, đồng ý thì tôi sẽ đáp ứng anh." "Đừng nói một, mười cái

cũng được." Vương Tinh mừng rỡ, không ngờ lần này Lâm Hựu Luân lại dễ nói chuyện như vậy.

Lâm Hựu Luân vẫy vẫy tay với anh, ra hiệu cho Vương Tinh ghé tai lại gần.

Nghe xong yêu cầu của Lâm Hựu Luân, Vương Tinh lập tức méo mặt, "Quay một bộ phim thôi mà, còn muốn tôi đi đổ vỏ giúp anh, quá đáng quá rồi đấy?" "Không muốn thì thôi." Lâm Hựu Luân nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm. "Lỡ vợ tôi giận thì sao?" Vương Tinh mặt mày như thể sắp bị đem đi làm thịt.

Lâm Hựu Luân vỗ vỗ vai anh, "Đây mới là anh em tốt chứ.

Anh yên tâm, bên vợ anh, tôi sẽ giải thích giúp anh!" Điều kiện Lâm Hựu Luân đưa ra rất đơn giản, anh muốn Vương Tinh đi mời Lý Gia Hân đóng vai nữ chính của 《Quỷ Xuy Đăng》.

Scandal tình ái ồn ào cách đây không lâu vừa mới lắng xuống, Lâm Hựu Luân không tiện công khai tiếp xúc với Lý Gia Hân, nếu truyền thông phát hiện ra chuyện này, Vương Tinh phải một mực khẳng định rằng việc mời Lý Gia Hân đóng phim là ý của mình.

Thực tế, với mức độ được quan tâm của 《Quỷ Xuy Đăng》 hiện tại, một khi tin tức chuyển thể thành phim được tung ra, muốn không bị truyền thông chú ý cũng khó, cho nên việc này chẳng khác nào Vương Tinh đang gánh tội thay cho Lâm Hựu Luân.

Sau khi chấp nhận "điều ước bất bình đẳng" của Lâm Hựu Luân, Vương Tinh lại hỏi: "Vậy còn nam chính thì sao?" "Đợi tối mai lễ trao giải Kim Tượng kết thúc rồi tôi sẽ nói cho anh biết." —— Trong ba tháng đầu năm, giới giải trí Hong Kong liên tục náo nhiệt: scandal của Lâm Hựu Luân và Lý Gia Hân, tin tức Trương Quốc Vinh chuẩn bị rút khỏi làng nhạc được tiết lộ tại buổi họp mặt của các huấn luyện viên mùa thứ hai 《Hảo Thanh Âm》, Lý Nguyên Bá vừa nổi tiếng nhờ bộ

phim 《Thần Thoại》 đã nhảy sang Gia Hòa, Nghê Chấn lớn tiếng chỉ trích Tứ đại tài tử Hong Kong danh không xứng với thực… Giữa những tin tức ồn ào này, danh sách đề cử giải Kim Tượng lần thứ 8 được công bố, hiệu quả như đổ thêm dầu vào lửa, đẩy không khí náo nhiệt của toàn bộ giới giải trí lên đến đỉnh điểm.

Năm nay, người dẫn chương trình lễ trao giải từ 2 người tăng lên 4 người, ngoài Thẩm Điện Hà và Tằng Chí Vi của năm ngoái, còn có thêm Trần Hân Kiến và Chu Tuệ Mẫn, đội hình MC hoành tráng như vậy càng cho thấy sự khác biệt của lễ trao giải lần này.

Ngay khi lễ trao giải bắt đầu, bốn MC đã trò chuyện về chuyện này trên sân khấu. "Thật ra lúc đầu, chỉ xác định có tôi và chị Phì Phì dẫn chương trình thôi, nhưng sau khi danh sách đề cử được công bố, mọi người nhìn vào mới thấy không ổn, sao lại có nhiều ngôi sao đến vậy, thế là vội vàng mời thêm Trần Sir và cô Chu đến hỗ trợ." Lời này của Tằng Chí Vi tuy có chút khoa trương, nhưng tình hình tối nay quả thật đúng như lời ông nói.

Thẩm Điện Hà gật đầu, "Đúng vậy, quả thật trước đây chưa từng có chuyện này, và rất trùng hợp là, năm nay có một bộ phim được đề cử, tên của nó dùng để miêu tả tình hình tối nay là thích hợp nhất." "Bà không phải đang nói đến 《Kê Đồng Áp Giảng》 của Hứa Quán Văn đấy chứ?" Trần Hân Kiến trêu chọc một câu, khiến cả khán đài cười ồ lên.

Thẩm Điện Hà giả vờ tức giận, đẩy Trần Hân Kiến sang một bên, rồi nói với Chu Tuệ Mẫn: "Tuệ Mẫn em đoán xem?" Chu Tuệ Mẫn hai tay cầm micro, rất dịu dàng nói: "Em đoán chắc là bộ phim 《Kim Dạ Tinh Quang Xán Lạn》 do chị Thanh Hà và anh Lâm Tử Tường đóng chính." "Trả lời chính xác, vỗ tay đâu nào?" Tằng Chí Vi nhắc nhở trên sân khấu, mọi người bên dưới mới phản ứng lại, rồi rất nhiều người bắt đầu vỗ tay.

Lúc này, máy quay lia qua khán đài, những gương mặt ngồi ở ba hàng ghế đầu đều là những người rất quen thuộc, khán giả ngồi trước màn hình TV lúc này mới thực sự hiểu tại sao bốn MC trên sân khấu lại lấy 《Kim Dạ Tinh Quang Xán Lạn》 ra để nói, tính cả khách mời trao giải, những người có máu mặt trong làng điện ảnh Hong Kong về cơ bản đều có mặt tại hiện trường, quả thật xứng đáng với hai chữ "tinh quang xán lạn" (sao sáng lấp lánh).

Năm ngoái, làng điện ảnh Hong Kong bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều tài năng.

Lưu Đức Hoa nhờ tác phẩm đầu tay 《Tạp Môn Vượng Giác》 của đạo diễn mới Vương Gia Vệ mà lần đầu tiên nhận được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng.

Lương Triêu Vĩ, người từng được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất hai năm trước, lần này cũng nhờ diễn xuất nổi bật trong 《Điệp Trung Điệp》 mà một lần nữa lọt vào danh sách ứng cử viên Ảnh đế.

Việc Lưu Đức Hoa được đề cử lần này, ngay cả chính anh cũng không ngờ tới, ban đầu anh nghĩ mình sẽ được đề cử nhờ bộ phim 《Tốc Độ Dữ Kích Tình》, nhưng không ngờ bộ phim đó tuy ăn khách trong và ngoài nước, lại không được lòng các giám khảo của giải Kim Tượng, chỉ nhận được một đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, và Từ Kình Giang, người đáng lẽ là nhân vật chính, lại oan ức biến thành vai phụ.

Bộ phim 《Điệp Trung Điệp》 do Đỗ Kỳ Phong đạo diễn tuy vấp phải sự nghi ngờ của người hâm mộ loạt phim truyền hình gốc khi ra mắt tại Mỹ, nhưng lại nhận được không ít lời khen từ giới phê bình phim Mỹ, nên việc Lương Triêu Vĩ được đề cử lần này cũng không quá bất ngờ.

Chương 430

Điều thực sự khiến người ta ngạc nhiên là trong cuộc đua giành Ảnh đế năm nay, Chu Nhuận Phát đang ở đỉnh cao sự nghiệp lại không có tên trong danh sách đề cử.

Nguyên nhân nói lạ cũng không lạ, do đã chán ngấy các thể loại phim xã hội đen, năm ngoái Chu Nhuận Phát bắt đầu chuyển hướng sang đóng phim hài, từ 《Bát Tinh Báo Hỉ》 đầu năm đến 《Lão Hổ Xuất Canh》 cuối năm, tất cả đều là phim hài.

Tuy doanh thu phòng vé rất tốt, nhưng không có bộ phim nào được lòng các giải thưởng.

Vì không có Phát ca, nên cuộc đua giành Ảnh đế năm nay cũng vô cùng khốc liệt.

Đối thủ cạnh tranh của Lưu Đức Hoa, Lương Triêu Vĩ đều không phải dạng vừa, trong đó có Ảnh đế Kim Tượng đầu tiên Hứa Quán Văn, Ảnh đế thứ hai Hồng Kình Bảo, và một người suýt nữa đã trở thành Ảnh đế tại giải Kim Tượng lần thứ sáu là Trương Quốc Vinh.

Giải Kim Tượng đến nay mới có 8 lần tổ chức, tính cả năm nay, Hứa Quán Văn đã bốn lần được đề cử tranh giải Ảnh đế, thực lực của "vua hài mặt lạnh" là không thể nghi ngờ, nhưng trong tất cả các ứng cử viên, ông lại là người ít được đánh giá cao nhất.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó là vì bộ phim 《Hợp Gia Hoan》 vừa mới rút khỏi rạp cách đây không lâu.

Bộ phim này đạt doanh thu 32 triệu, tuy trước thành tích phòng vé cao ngất ngưởng hơn 80 triệu của cả 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》 và 《Thần Thoại》, bộ phim này thua cả về tổng doanh thu lẫn số lượng người xem, nhưng nó đã giúp công ty điện ảnh Hoàn Á

của Lâm Kiện Nhạc tạo dựng được danh tiếng, mà mâu thuẫn giữa Lâm Hựu Luân và Lâm Kiện Nhạc trong giới điện ảnh Hong Kong sớm đã không còn là bí mật.

Hứa Quán Văn cũng cảm thấy cơ hội lần này của mình rất mong manh, nên dứt khoát không đến tham dự lễ trao giải.

Bộ phim giúp Hồng Kình Bảo được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay rất thú vị, ông đã đưa những trải nghiệm thời thơ ấu học nghệ tại đoàn kịch Vu Chiêm Nguyên lên màn ảnh, vị đại sư huynh năm nào nay hóa thân thành sư phụ của chính mình trong phim, và diễn xuất vô cùng nhập tâm.

Thể loại này rất hợp khẩu vị của ban giám khảo Kim Tượng, Hồng Kình Bảo cũng trở thành một trường hợp đặc biệt hiếm thấy trong những năm gần đây, một diễn viên hành động được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Trong số tất cả các ứng cử viên Ảnh đế, người có tiếng hô cao nhất là Trương Quốc Vinh.

Vì anh vừa mới tuyên bố sẽ rút khỏi làng nhạc, rất nhiều người không muốn thấy anh thật sự ra đi, nên hy vọng giải Kim Tượng có thể dùng một bức tượng vàng nhỏ để giữ anh lại.

Bộ phim giúp Trương Quốc Vinh nhận được đề cử có tên là《Yên Chi Khấu》, đóng cặp với anh là Mai Nhan Phương.

Khi hai người quay bộ phim này, cũng là lúc họ cùng làm huấn luyện viên trong cuộc thi 《Hảo Thanh Âm》 mùa đầu tiên, nên khoảng thời gian đó thường xuyên có tin đồn tình cảm về hai người, thậm chí căn biệt thự mới mua ở khu Mid-Levels của Trương Quốc Vinh còn bị đồn là để chuẩn bị cưới Mai Nhan Phương sau này.

Hôm nay Mai Nhan Phương cũng đã đến hiện trường, và còn lên

sân khấu biểu diễn bài hát chủ đề của 《Yên Chi Khấu》.

Thân phận của cô hôm nay ngoài là khách mời biểu diễn, còn phải cộng thêm một ứng cử viên Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Việc nam nữ chính của một bộ phim cùng được đề cử tranh giải Ảnh đế, Ảnh hậu không phải là quá hiếm, điều hiếm nhất là 《Yên Chi Khấu》 còn đồng thời được đề cử cho các hạng mục Phim hay nhất, Đạo diễn xuất sắc nhất, Kịch bản hay nhất, Dựng phim xuất sắc nhất, Quay phim xuất sắc nhất, Ca khúc trong phim hay nhất, Nhạc phim hay nhất, về cơ bản đã đề cử hết các hạng mục có thể.

Thật trùng hợp, năm nay còn có một bộ phim khác cũng nhận được nhiều đề cử giống như 《Yên Chi Khấu》, đó chính là 《Tạp Môn Vượng Giác》 của Vương Gia Vệ. 《Yên Chi Khấu》 nhận được tổng cộng chín đề cử, 《Tạp Môn Vượng Giác》 cũng ngang bằng.

Nam nữ chính của 《Yên Chi Khấu》 đều được đề cử, 《Tạp Môn Vượng Giác》 cũng vậy, ngoài Lưu Đức Hoa, Trương Mạn Ngọc cũng nhờ bộ phim này mà được đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Hơn nữa, 《Tạp Môn Vượng Giác》 còn đồng thời nhận được hai đề cử cho Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, hai người đó là Trương Tuyết Hữu và Vạn Tử Lương.

Sau khi danh sách đề cử giải Kim Tượng được công bố, một tờ báo đã phỏng vấn người bạn thân của Vương Gia Vệ là Lưu Trấn Vĩ, câu đầu tiên Lưu Trấn Vĩ nói là: "Nếu cậu ta đoạt giải, người cậu ta nên cảm ơn nhất chính là tôi!" Người bình thường chỉ nghĩ Lưu Trấn Vĩ đang nói đùa, nhưng những người biết chuyện thì hiểu rằng Lưu Trấn Vĩ nói thật.

Nhờ Lưu Trấn Vĩ giúp xin Lâm Hựu Luân, bộ phim 《Tạp Môn Vượng Giác》 của Vương Gia Vệ mới có thể thuận lợi ra rạp thay vì

bị cấm chiếu.

Vì chuyện này, Lưu Trấn Vĩ nợ Lâm Hựu Luân một ân tình lớn, còn Vương Gia Vệ vẫn còn nợ Lâm Hựu Luân một bộ phim 《Ngộ Không Truyện》 không biết khi nào mới có thể khởi quay.

Các giải thưởng lần lượt được trao, Vương Gia Vệ ngồi bên cạnh ông chủ Đặng Quang Dung cũng ngày càng căng thẳng.

Chuyện ứng cử viên sáng giá nhất lại trượt giải ở Kim Tượng không phải là hiếm.

Lễ trao giải đã đi được nửa chặng đường, 《Yên Chi Khấu》 đã giành được ba giải lớn, trong khi 《Tạp Môn Vượng Giác》 chỉ mới có một giải Chỉ đạo mỹ thuật xuất sắc nhất.

Theo thông lệ "chia bánh" của giải Kim Tượng, 《Yên Chi Khấu》 càng giành nhiều giải ở phần đầu, khả năng đoạt giải ở phần sau càng nhỏ, trong khi tình hình của 《Tạp Môn Vượng Giác》 lại hoàn toàn ngược lại.

Giống như Vương Gia Vệ, người cũng đang ôm hy vọng lớn lao vào giải thưởng là Trương Mạn Ngọc.

Lúc này cô đang ngồi trên ghế, hai tay chắp lại như đang cầu nguyện, mắt nhắm nghiền, trong lòng thầm cầu khấn.

Ngoài Mai Nhan Phương, lần này cùng Trương Mạn Ngọc tranh ngôi Ảnh hậu còn có Trịnh Ngọc Linh, Mâu Tái Nhân, Điềm Nữu.

Trương Mạn Ngọc lúc này vẫn chưa phải là nữ hoàng diễn xuất đoạt giải mỏi tay của đời sau, nên biểu hiện như vậy cũng rất bình thường.

Ở một góc khác của hội trường, Ngô Quân Như, người được đề cử Diễn viên mới xuất sắc nhất nhờ 《Bá Vương Hoa》, cũng rất căng thẳng.

Trần Khả Tân ở bên cạnh không ngừng động viên cô.

Khi khách mời trao giải sắp công bố tên người chiến thắng, tim của Ngô Quân Như như nhảy lên cổ họng, hai tay cũng bất giác nắm chặt lấy Trần Khả Tân.

Cảm giác của Trần Khả Tân lúc này rất vi diệu, người khác đều chú ý đến kết quả giải thưởng, còn anh lại nhìn Ngô Quân Như đang nắm chặt cánh tay mình, ngẩn người không biết đang nghĩ gì.

Khi khách mời trao giải hô lớn: "《Kim Dạ Tinh Quang Xán Lạn》, Ngô Đại Duy!", một cảm giác hụt hẫng to lớn lập tức bao trùm lấy Ngô Quân Như.

Trần Khả Tân nhận ra tâm trạng của mình cũng theo Ngô Quân Như mà trở nên khó chịu, anh cũng không biết nên an ủi cô thế nào, chỉ thầm hạ quyết tâm trong lòng, nhất định phải giúp Ngô Quân Như phát huy tốt hơn trong 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》, hy vọng vào thời điểm này năm sau, có thể để cô vui vẻ đứng trên bục nhận giải.

Trên sân khấu, Trương Tuyết Hữu vừa đoạt giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất nhờ 《Tạp Môn Vượng Giác》, vụng về nâng cúp, xúc động phát biểu cảm nghĩ.

Dưới sân khấu, Quan Cẩm Bằng nhắm mắt lại, thầm nghĩ: "Đây là bức tượng thứ hai." Việc Trương Tuyết Hữu đoạt giải có nghĩa là 《Tạp Môn Vượng Giác》 đã giành được chiếc cúp thứ hai tại giải Kim Tượng lần này.

Về số lượng giải thưởng, 《Yên Chi Khấu》 tạm thời dẫn trước, nhưng sự dẫn trước này lại không phải là điều Quan Cẩm Bằng muốn thấy.

Càng đoạt nhiều giải ở phần đầu, hy vọng đoạt giải ở phần sau càng mong manh, đây gần như đã trở thành quy luật sắt của giải Kim

Tượng.

Mà các giải thưởng sắp tới như Nam nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, Đạo diễn xuất sắc nhất, Phim hay nhất mới là phần quan trọng nhất của cả buổi lễ. 《Yên Chi khấu》 và 《Tạp Môn Vượng Giác》 đều có đề cử ở bốn hạng mục này.

Do số lượng giải thưởng ít hơn ở phần đầu, 《Tạp Môn Vượng Giác》 ngược lại lại có nhiều hy vọng chiến thắng hơn trong cuộc đua này.

Vì vậy Quan Cẩm Bằng rất căng thẳng.

Trương Tuyết Hữu bước xuống sân khấu trong tiếng vỗ tay, xúc động ôm chầm lấy đạo diễn Vương Gia Vệ.

Quan Cẩm Bằng cũng liếc nhìn về phía đó, chỉ tiếc là Vương Gia Vệ đeo kính râm, không thể thấy được biểu cảm của ông lúc này.

Chung Sở Hồng cầm phong bì chứa tên Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất bước lên sân khấu.

Trước khi mở phong bì, Trần Hân Kiến hỏi cô trong năm ứng cử viên, cô đánh giá cao ai nhất.

Chung Sở Hồng cười nói: "Dĩ nhiên là hy vọng bạn bè đoạt giải rồi." Trong giới giải trí Hong Kong ai cũng biết Chung Sở Hồng và Trương Mạn Ngọc là bạn thân, nên ý của Chung Sở Hồng, mọi người đều hiểu.

Chung Sở Hồng liền mở phong bì, liếc nhìn vào trong, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, đặt phong bì xuống rồi bĩu môi về phía khán đài, biểu cảm có chút tiếc nuối.

Theo hướng cô nhìn, sắc mặt Trương Mạn Ngọc thay đổi liên tục, cuối cùng hóa thành nụ cười gượng gạo bất lực. "Người đoạt giải là... 《Yên Chi Khấu》, Mai Nhan Phương." Chung Sở Hồng công bố

kết quả này, biểu cảm của mọi người dưới sân khấu đều khác nhau.

Ban đầu Mai Nhan Phương còn tưởng mình nghe nhầm, quay đầu nhìn Trương Quốc Vinh ngồi bên cạnh, hỏi: "Là em sao?" Trương Quốc Vinh đứng dậy, làm động tác chuẩn bị ôm, lúc này Mai Nhan Phương mới chắc chắn mình đã đoạt giải.

Cô xúc động đứng dậy, ôm chặt lấy Trương Quốc Vinh, nước mắt không kìm được cứ tuôn ra.

Chương 431

Sau cái ôm, Mai Nhan Phương vừa lau nước mắt, vừa bước lên sân khấu.

Đến khi nhận cúp từ tay Chung Sở Hồng, cô đã điều chỉnh lại được cảm xúc. "Cảm thấy em thật sự rất có duyên với giải Kim Tượng.

Lần trước lần đầu đóng phim, ngơ ngơ ngác ngác đã nhận được giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Lần này lần đầu tiên đóng vai chính một cách nghiêm túc, không ngờ lại có thể nhận được giải này.

Dĩ nhiên không phải nói rằng em giành được giải này rất dễ dàng.

Người quen em đều biết, em là người rất thích náo nhiệt, nhưng lần này lại phải đóng vai một thục nữ, thật sự rất khổ sở.

Nhớ lại cảnh em và Vinh thiếu nuốt thuốc phiện tự tử, đạo diễn muốn chúng em phải đau khổ, dằn vặt rồi chết, nhưng khi đối mặt với nhau chúng em lại không nhịn được cười, quay hỏng vô số lần, rồi bị đạo diễn mắng là điên...

Thực ra, người em muốn cảm ơn nhất trong bộ phim này vẫn là Vinh thiếu.

Anh ấy thường nói, nữ diễn viên đóng chung với anh ấy rất dễ đoạt giải, hai lần em đoạt giải, nam chính đều là anh ấy, nên em chắc là đã mượn được vận may của anh ấy!" Máy quay hướng về phía Trương Quốc Vinh, anh chỉ mỉm cười nhẹ nhàng. "Nhưng mà, anh ấy nói anh ấy sắp đi rồi, sẽ rời khỏi Hong Kong, sau này sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Là một người bạn, em thật sự rất buồn, em..." Ban đầu còn ổn, nhưng nói đến đây, Mai Nhan Phương không kìm được mà nghẹn ngào, "Em thật sự không muốn anh đi, ở lại được không?" Nhiều nghệ sĩ ngồi ở hàng ghế đầu bắt đầu vỗ tay, khán giả phía sau càng không kìm được mà đứng dậy, có người bắt đầu hô lớn "Vinh thiếu, ở lại đi!", dần dần những người bên cạnh cũng hô theo, cuối cùng cả hội trường đồng thanh vang lên một âm thanh như vậy.

Chu Tuệ Mẫn đang làm MC vừa an ủi Mai Nhan Phương, vừa nói với Trương Quốc Vinh dưới sân khấu: "Chị Mai đã khóc thành ra thế này rồi, Vinh thiếu sao anh còn có thể ngồi dưới sân khấu được?" Trương Quốc Vinh đứng dậy, cúi đầu thật sâu chào khán giả ở hàng ghế sau vẫn đang hô tên mình, rồi bước lên sân khấu, một lần nữa ôm chầm lấy Mai Nhan Phương đang cầm cúp.

Tiếng vỗ tay dưới sân khấu vang lên không ngớt, dù là tại hiện trường hay trước màn hình TV, rất nhiều khán giả đều bị khoảnh khắc này làm cho cảm động.

Lâm Hựu Luân khoanh tay nhìn mọi chuyện diễn ra trên sân khấu, trong lòng không khỏi nghĩ, nếu Trương Quốc Vinh và Mai Nhan Phương thật sự có thể đến với nhau, có lẽ vận mệnh của cả hai thật sự có thể thay đổi.

Chỉ là, thật sự có khả năng đó sao?

Cùng lúc đó, Hứa An Hoa ngồi dưới sân khấu quay sang nhìn người học trò đắc ý của mình là Quan Cẩm Bằng… "Cẩm Bằng, cậu phải chuẩn bị tâm lý đi, Mai Nhan Phương đã đoạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, ba giải sau có lẽ đều sẽ vuột khỏi tay 《Yên Chi Khấu》 rồi." Trong lịch sử giải Kim Tượng, chưa từng có bộ phim nào có thể thâu tóm cả giải Diễn viên xuất sắc nhất, Đạo diễn xuất sắc nhất và Phim hay nhất, nên Hứa An Hoa mới nói như vậy.

Quan Cẩm Bằng gật đầu, nhưng tay vẫn đang vỗ tay nhiệt liệt cho Mai Nhan Phương và Trương Quốc Vinh trên sân khấu.

Mai Nhan Phương cuối cùng được Trương Quốc Vinh dìu xuống sân khấu, Chu Nhuận Phát liền bước lên. "Vừa rồi thật sự rất cảm động." Chu Nhuận Phát cầm phong bì nhưng không vội mở ra, "Tôi đang nghĩ, nếu tôi đứng trên sân khấu cũng khóc như mưa giống A Mai, Vinh thiếu anh có lên sân khấu cho tôi một cái ôm không?" Không khí tại hiện trường vốn có chút chùng xuống vì màn khóc lóc của Mai Nhan Phương, nhưng Chu Nhuận Phát lên sân khấu nói một câu như vậy, cả khán đài lập tức cười nghiêng ngả, ngay cả Mai Nhan Phương cũng vừa lau nước mắt vừa ôm bụng cười.

Trần Hân Kiến đứng trên sân khấu hùa theo: "Không cần nghĩ nữa, tôi thấy Vinh thiếu thật sự có thể lên sân khấu cho Phát ca một cái ôm đấy." Trương Quốc Vinh thật sự đứng dậy, Chu Nhuận Phát vội xua tay, "Đùa thôi, chúng ta trước đây đã ôm một lần rồi, lần này thôi đi." Lần ôm mà Chu Nhuận Phát nói đến là tại một lễ trao giải âm nhạc hai năm trước, lúc đó Trần Hân Kiến cũng làm MC.

Trước mặt công chúng, đối diện với máy quay trực tiếp, Trương Quốc Vinh không chút ngần ngại nhảy phắt lên người Chu Nhuận Phát, như một con gấu koala quấn chân quanh hông anh, mãi không chịu xuống.

Chu Nhuận Phát không hề chuẩn bị, luống cuống đến mức làm rơi cả micro xuống đất, cuối cùng Trần Hân Kiến phải giúp anh nhặt lên.

Chu Nhuận Phát chỉ đùa với Trương Quốc Vinh, nhưng không ngờ cuối cùng lời nói vô tình lại thành lời sấm, Trương Quốc Vinh cuối cùng vẫn không có cơ hội đứng lại trên bục nhận giải. "Người đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của giải Kim Tượng lần này là..." Chu Nhuận Phát cố tình dừng lại một lúc lâu, sau khi khiến mọi

người hồi hộp, mới cao giọng công bố: "《Thất Tiểu Phúc》, Hồng Kình Bảo!" Ngay khi mọi người đang cảm thấy tiếc cho Trương Quốc Vinh, Hồng Kình Bảo đã đứng dậy từ ghế, chuẩn bị lên sân khấu nhận giải, lúc này tiếng vỗ tay mới bắt đầu vang lên.

Lưu Đức Hoa không biểu cảm, trong lòng tràn đầy thất vọng, chỉ là không thể hiện ra mặt.

Lương Triêu Vĩ lần thứ hai vuột mất giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, sự thất vọng lúc này có thể tưởng tượng được, và niềm an ủi duy nhất của anh tại hiện trường có lẽ là Lưu Gia Linh đang nắm chặt tay anh bên cạnh.

Hồng Kình Bảo lúc này đã nhận cúp từ tay Chu Nhuận Phát, nhưng ông không tỏ ra quá xúc động, khi phát biểu cảm nghĩ, chiếc cúp cũng chỉ được đặt sang một bên. "Tuy đây là lần thứ hai tôi đứng trên bục nhận giải này, nhưng lần trước là cùng với một người đầu trọc, nên nói một cách nghiêm túc, đây nên là lần đầu tiên tôi nhận được giải này.

Tôi biết rất nhiều người trong lòng đang nghĩ, tại sao giải này không được trao cho Trương Quốc Vinh.

Ở đây tôi muốn nói với Trương Quốc Vinh, và cả Hoa Tử, Vĩ Tử cũng không đoạt giải lần này, đừng ghen tị.

Đợi đến khi các bạn bằng tuổi tôi mới nhận được giải này, sẽ biết, chiếc cúp này cầm trong tay, đối với tôi thực ra chỉ còn lại tác dụng an ủi.

Thật đấy, thời đại thuộc về tôi đã qua rồi, Hong Kong sau này, mới thực sự là sân khấu của các bạn!" Tuy không còn là đại ca của làng điện ảnh Hong Kong, nhưng lời nói của Hồng Kình Bảo vẫn mang khí thế của một đại ca.

Những lời này nói ra, những người vốn có chút ý kiến về việc ông đoạt giải cũng không khỏi bị khí độ mà ông thể hiện lúc này thuyết phục.

Khi bước xuống sân khấu, tiếng vỗ tay mà Hồng Kình Bảo nhận được còn nồng nhiệt hơn cả lúc ông lên nhận giải.

Theo quy trình ban đầu của lễ trao giải, sau khi trao giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất sẽ có một màn biểu diễn ca múa.

Nhưng vì sự cố bất ngờ trước đó khi Mai Nhan Phương tha thiết níu kéo Trương Quốc Vinh trên sân khấu, để kịp thời gian, màn biểu diễn ca múa đã bị hủy bỏ tạm thời.

Người đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất lần thứ năm Trương Uyển Đình và người đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất lần thứ bảy Lâm Lĩnh Đông cùng bước lên sân khấu.

Cả hai đều là đạo diễn, nên trước khi trao giải sẽ không đùa giỡn như các khách mời trước, về cơ bản chỉ là chào hỏi vài câu, rồi Trương Uyển Đình mở phong bì, Lâm Lĩnh Đông công bố người chiến thắng. "《Yên Chi Khấu》, Quan Cẩm Bằng." Khán đài vang lên một tràng tiếng kinh hô.

Đây đã là chiếc cúp thứ năm mà 《Yên Chi Khấu》 giành được tại giải Kim Tượng lần này, và là chiếc cúp có trọng lượng nhất.

Quan Cẩm Bằng như một kỳ thủ sắp bị chiếu tướng, đột nhiên có một nước cờ diệu kỳ cứu vãn tình thế, phấn khích đến mức nhảy bật khỏi ghế.

Những người xung quanh sau khi phản ứng lại cũng nối tiếp chúc mừng anh ta.

Vương Gia Vệ rất lịch sự vỗ tay chúc mừng Quan Cẩm Bằng đoạt giải.

Vì cặp kính râm không chịu tháo ra ngay cả khi ở trong nhà, mọi người mãi mãi không thể thấy được biểu cảm thật sự trên khuôn mặt ông.

Bất ngờ không dừng lại ở đó.

Quan Cẩm Bằng vừa mới mang cúp Đạo diễn xuất sắc nhất xuống, cặp khách mời trao giải tiếp theo trên sân khấu lại một lần nữa công bố 《Yên Chi Khấu》 đoạt giải Phim hay nhất. 《Yên Chi Khấu》 một hơi giành được 6 giải lớn, san bằng kỷ lục đoạt giải của 《Tự Thủy Lưu Niên》 tại giải Kim Tượng lần thứ tư, cả khán phòng chấn động!

Quan Cẩm Bằng sau khi trải qua sự kích động và nói năng lộn xộn của giải Đạo diễn xuất sắc nhất, lần thứ hai lên sân khấu đã bình tĩnh hơn rất nhiều. "《Yên Chi Khấu》 đối với tôi mà nói, là một bộ phim vô cùng quan trọng.

Nó đã cho tôi rất nhiều thứ, giúp tôi xác lập được sự tự tin và địa vị của một đạo diễn.

Điều khiến tôi cảm thấy vinh hạnh nhất là, rất nhiều người đã từng quay Vinh thiếu, rất nhiều người từng quay chị Mai, nhưng chưa từng có ai quay họ cùng nhau, và tôi có được cơ hội như vậy, phải cảm ơn anh Lâm Hựu Luân.

Nếu không có sự quan tâm đặc biệt của anh ấy, 《Yên Chi Khấu》 không thể quy tụ được nhiều diễn viên xuất sắc như vậy.

Cảm ơn anh Lâm, cảm ơn chị Mai và Vinh thiếu!" Trên màn hình TV, Quan Cẩm Bằng giơ cao bức tượng vàng nhỏ, dưới khán đài tiếng vỗ tay như sóng vỗ.

Nguyên Bưu mắt dán vào màn hình TV, nhưng trong đầu lại toàn là hình ảnh Hồng Kình Bảo lên sân khấu nhận giải trước đó, thật hy

vọng một ngày nào đó mình cũng có thể vẻ vang đứng trên sân khấu nhận giải như vậy.

Đinh linh linh!

Một tiếng chuông điện thoại dồn dập cắt ngang dòng suy nghĩ của Nguyên Bưu.

Anh nhấc máy, đầu dây bên kia là giọng của Nguyên Thu.

Chương 432

"Cậu xem trực tiếp lễ trao giải Kim Tượng chưa?" "Dĩ nhiên xem rồi, đại sư huynh đoạt giải mà...

Cậu gọi điện đến, không phải chỉ để nhắc tôi chuyện này chứ?" "Cậu nói xem, lần trước trên đường, chúng ta hỏi thế nào đại sư huynh cũng không chịu nói tin vui, liệu có phải là chỉ chuyện này không?" Lời của Nguyên Thu đã nhắc nhở Nguyên Bưu.

Kết hợp với phản ứng của Hồng Kình Bảo hôm đó, anh cũng cảm thấy khả năng này rất lớn.

Hồng Kình Bảo có lẽ đã biết được mình có khả năng đoạt giải từ một nguồn nào đó, nhưng lại không chắc chắn trăm phần trăm, nên dù Nguyên Bưu và Nguyên Thu hỏi thế nào, ông cũng không chịu tiết lộ thêm thông tin.

Nguyên Bưu và Nguyên Thu hẹn nhau hôm khác sẽ rủ các sư huynh đệ khác cùng nhau chúc mừng Hồng Kình Bảo, rồi mới cúp máy. —— Lễ trao giải kết thúc, liên tục có người gọi điện đến chúc mừng Hồng Kình Bảo, hai chiếc điện thoại "đại ca đại" bên cạnh cứ reo không ngớt, khiến ông bận rộn đối phó.

Ra khỏi hội trường, lại bị đám phóng viên vây quanh, trả lời một hồi lâu mới thoát thân được.

Bên này Hồng Kình Bảo vừa chuẩn bị lên xe rời đi, phía sau lại có người gọi. "Anh Hồng, xin dừng bước." Hồng Kình Bảo quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Tinh từ phía sau đuổi theo.

Vương Tinh trước nay luôn thân cận với Thiệu thị, còn Hồng Kình Bảo lại là trọng thần của Gia Hòa, hai người bình thường gần như không có qua lại.

Vương Tinh lúc này đuổi theo, thật khiến người ta có chút không hiểu được ý đồ của ông.

Hồng Kình Bảo trong lòng ngạc nhiên, nhưng bề ngoài vẫn không biểu lộ gì, tiến lên hai bước, cười nói: "Đây không phải là đạo diễn Vương của chúng ta sao?

Hôm nay gió gì mà thổi cả anh đến đây vậy?" "Chữ 'đại' thì bỏ đi, trước mặt anh Hồng, thật không dám nhận." Vương Tinh khách sáo hai câu, khóe mắt liếc thấy bức tượng vàng nhỏ trong tay trợ lý của Hồng Kình Bảo, cười ha hả nói: "Anh Hồng hôm nay đoạt giải lớn, chúc mừng chúc mừng!" Hồng Kình Bảo chắp tay đáp lễ, "Tối nay tôi đã bao một quán bar để ăn mừng, đạo diễn Vương nếu không có việc gì khác, cũng cùng đi uống vài ly nhé?" Vương Tinh gật đầu nói: "Được thôi, nhưng tôi còn đang đợi một người bạn.

Anh Hồng nếu không phiền, lát nữa tôi và bạn tôi cùng qua được không?" "Không vấn đề gì, đông người mới náo nhiệt mà!" Hồng Kình Bảo cũng không nghĩ nhiều xem bạn của Vương Tinh là ai, rất sảng khoái đồng ý. —— Sau khi đến quán bar, Hồng Kình Bảo lại gọi điện cho Nguyên Bưu, Nguyên Hoa và các sư huynh đệ khác, chuẩn bị gọi mọi người đến.

Tin tức Hồng Kình Bảo đoạt giải về cơ bản mọi người đều đã biết, nên các sư huynh đệ đều đồng ý đến chung vui, chỉ có điện thoại gọi cho Thành Long, người không có ở đó, là trợ lý của anh ta nghe máy. "Anh Hồng, xin lỗi anh, anh Long vẫn đang quay phim, tối nay nói là phải quay đến rất muộn mới xong, có lẽ..." Đối phương còn chưa nói xong, Hồng Kình Bảo bên này đã cúp máy, tức giận ném chiếc điện thoại lên bàn, "Cái thằng Nguyên Lâu này, ra vẻ quá rồi đấy." Đám đàn em đang uống rượu chơi oẳn tù tì, nghe thấy câu này đều sững sờ.

Hồng Kình Bảo thấy phản ứng của những người khác không đúng, liền nâng ly rượu lên cao giọng nói: "Nào nào, mọi người cạn ly này đi, tối nay chỉ để vui vẻ, bất cứ chuyện không vui nào cũng quẳng sang một bên!" Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng Hồng Kình Bảo vẫn còn một khúc mắc.

Đợi Nguyên Bưu, Nguyên Hoa lần lượt đến, liên tục có người qua mời rượu, Hồng Kình Bảo mới dần dần quên đi chuyện này.

Hồng Kình Bảo trong lòng vui vẻ, rượu cũng uống nhiều hơn vài ly.

Đang lúc cao hứng, đột nhiên có một tên đàn em chạy tới, ghé miệng vào tai Hồng Kình Bảo, nhỏ giọng nói mấy câu.

Những người khác ban đầu không để ý, tiếp tục uống rượu ồn ào.

Đến khi Hồng Kình Bảo đặt ly rượu xuống, đột ngột đứng dậy, mọi người mới cảm thấy có chút bất thường. "Nguyên Bưu, Nguyên Khuê, mấy cậu đừng uống nữa, cùng tôi ra ngoài đón một vị khách." Hồng Kình Bảo điểm tên mấy sư huynh đệ, cũng không giải thích nhiều, gọi họ rồi đi ra ngoài. "Đại sư huynh, ai đến mà khiến huynh căng thẳng vậy?" Nguyên Bưu đi theo ra ngoài hỏi một câu, trong mắt những người khác cũng là câu hỏi tương tự. "Là anh Lâm, anh ấy cùng Vương Tinh đến." Hồng Kình Bảo trầm giọng nói.

Mấy người đi cùng Hồng Kình Bảo ra ngoài đều sững sờ.

Tuy Hồng Kình Bảo không chỉ đích danh, nhưng trong giới giải trí Hong Kong, người có thể khiến Hồng Kình Bảo đích thân ra đón chỉ có một vị "anh Lâm", không cần đoán cũng có thể nghĩ ra. "Đại sư huynh đúng là có thể diện, ngay cả anh Lâm cũng đích thân đến chúc mừng huynh!" Nguyên Hoa phấn khích nói một câu.

Các sư huynh đệ khác có lẽ không nghĩ như Nguyên Hoa, nhưng

sự xuất hiện của Lâm Hựu Luân vẫn khiến họ vô cùng kinh ngạc.

Hồng Kình Bảo ra dáng đại sư huynh, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Anh Lâm lần này đến, đối với mọi người đều là một cơ hội hiếm có, lát nữa phải lanh lợi một chút." Vừa đến cửa quán bar, Lâm Hựu Luân và Vương Tinh một trước một sau bước vào.

Gặp mặt dĩ nhiên không tránh khỏi một hồi chào hỏi.

Sau đó, ánh mắt của Lâm Hựu Luân lướt qua Hồng Kình Bảo, dừng lại trên người Nguyên Bưu, Nguyên Khuê và những người khác phía sau ông. "Mấy vị này chắc đều là sư huynh đệ của anh Hồng phải không?" "Đúng vậy, tôi xin giới thiệu với anh Lâm, các nhân vật trong phim 《Thất Tiểu Phúc》 đều được thiết kế dựa trên hình mẫu của họ." Hồng Kình Bảo trước tiên chỉ vào Nguyên Hoa đứng gần mình nhất, "Anh Lâm chắc không xa lạ với cậu ấy chứ?" Lâm Hựu Luân gật đầu, chính là vị Bao Tô Công trong phim 《Công Phu》 của Chu Tinh Trì, sau này còn đoạt giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất Kim Tượng năm đó, trong phim của Hồng Kình Bảo, ông luôn nổi tiếng với vai phản diện.

Được gọi tên, Nguyên Hoa rất phấn khích tiến lên bắt tay Lâm Hựu Luân.

Hồng Kình Bảo tiếp tục chỉ vào Nguyên Khuê đứng bên cạnh Nguyên Hoa, "Đây là Nguyên Khuê, cậu ấy không đóng nhiều phim, chủ yếu làm công việc hậu trường, rất nhiều phim của tôi đều mời cậu ấy làm chỉ đạo võ thuật." Lâm Hựu Luân mỉm cười gật đầu với Nguyên Khuê.

Nguyên Khuê bây giờ vẫn chưa nổi danh, nhưng vào giữa và cuối những năm 90 lại rất nổi tiếng, là đạo diễn hành động sang Âu Mỹ đóng phim nhiều nhất của Hong Kong.

Sau Nguyên Khuê là Nguyên Đức, Nguyên Bân, hai người làm

việc cho Thiệu thị, lại từng làm chỉ đạo hành động cho phim của Vương Tinh, Đỗ Kỳ Phong, Lâm Hựu Luân trước đây đã từng gặp họ.

Giới thiệu xong các sư huynh đệ khác, Hồng Kình Bảo cuối cùng mới chỉ vào Nguyên Bưu.

Chưa đợi ông mở lời, Lâm Hựu Luân đã chủ động đưa tay ra, "Anh Hạ, hân hạnh!" Nguyên Bưu dạo này vì tham gia mấy bộ phim Cult đặc hiệu như 《Khổng Tước Vương Tử》 của Thái Lan, danh tiếng ở Nhật Bản thậm chí còn vượt qua cả Thành Long.

Lâm Hựu Luân chủ động bắt tay anh, những người khác cũng không cảm thấy có gì lạ.

Nguyên Bưu lại có chút cảm giác được sủng ái mà lo sợ, "Chào anh Lâm." Giới thiệu xong, Vương Tinh đột nhiên chen vào một câu: "Thất Tiểu Phúc lần này xem như đã đến đủ cả rồi chứ?" Câu này vừa nói ra, không khí lập tức có chút không ổn.

Nguyên Bưu, Nguyên Khuê mấy người đều im lặng không nói, Nguyên Hoa chuẩn bị lên tiếng, lại bị Hồng Kình Bảo dùng ánh mắt nghiêm khắc ngăn lại. "A Long đang quay phim, không biết khi nào mới xong, chắc là không đến đâu." Hồng Kình Bảo giải thích.

Phản ứng của những người có mặt đều không qua được mắt Lâm Hựu Luân và Vương Tinh, trong lòng biết chuyện này e là có ẩn tình khác, nhưng dù sao cũng là chuyện giữa anh em nhà người ta, nên không hỏi thêm nữa.

Sau khi vào trong, Lâm Hựu Luân và Vương Tinh chỉ uống tượng trưng một ly với mọi người, rồi Vương Tinh lặng lẽ ra hiệu cho Hồng Kình Bảo, ý bảo ông mượn một bước nói chuyện. "Anh Hồng, có thể tìm một nơi tiện nói chuyện không?" Hồng Kình Bảo lập tức cho người dọn một bàn trống ở phía trong cùng của quán bar.

Chỗ này cách nơi mọi người đang uống rượu ăn mừng một khoảng, xung quanh bố trí vài người canh chừng, nói chuyện sẽ không sợ bị người khác nghe thấy.

Thấy Lâm Hựu Luân, Vương Tinh và Hồng Kình Bảo có chuyện muốn nói, những người khác đều rất biết ý mà đi ra chỗ khác. "Anh Hồng, tôi đang chuẩn bị quay một bộ phim, trong đó có một vai rất hợp với anh." Vương Tinh vừa ngồi xuống đã nói thẳng vào vấn đề.

Hồng Kình Bảo không trả lời ngay, mà liếc nhìn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân cũng đang nhìn về phía này, hai ánh mắt chạm nhau, Lâm Hựu Luân khẽ cười, "Anh Hồng đoán không sai, bộ phim này quả thực là do tôi đầu tư." Thái độ của Lâm Hựu Luân như cho Hồng Kình Bảo uống một viên thuốc an thần, ông liền hỏi: "Không biết anh Lâm, đạo diễn Vương lần này muốn quay thể loại phim gì?" Vương Tinh cười ha hả, "Không biết anh Hồng có từng nghe qua câu chuyện 《Quỷ Xuy Đăng》 không?" Hồng Kình Bảo nhướng mày.

Cách đây không lâu, đạo diễn của 《Cương Thi Tiên Sinh》 là Lưu Quan Vĩ đã đặc biệt giới thiệu cho ông tiểu thuyết 《Quỷ Xuy Đăng》, lúc đó còn hết lời cổ vũ Hồng Kình Bảo mua lại bản quyền chuyển thể điện ảnh của tiểu thuyết này.

Hồng Kình Bảo năm đó quay 《Quỷ Đả Quỷ》, 《Nhân Hách Nhân》 đều rất thành công, cũng rất hứng thú với thể loại phim kinh dị huyền nghi này, lúc đó đã bị Lưu Quan Vĩ thuyết phục, gọi điện liên lạc với đài phát thanh thương mại, nhưng lại không hỏi được thông tin của tác giả 《Quỷ Xuy Đăng》, chuyện này cũng đành tạm gác lại, không ngờ lại bị Vương Tinh nhanh chân hơn.

Hồng Kình Bảo rất tò mò, "Đạo diễn Vương quen tác giả của tiểu thuyết đó sao?" Vương Tinh cười không nói, chỉ liếc nhìn về phía Lâm Hựu Luân.

Hồng Kình Bảo bừng tỉnh ngộ, thảo nào ông không dò hỏi được thông tin của tác giả tiểu thuyết, hóa ra đây là tác phẩm của Lâm Hựu Luân. "Vai diễn mà đạo diễn Vương nói hợp với tôi, không phải là gã mập trong tiểu thuyết chứ?" Vương Tinh gật đầu nói: "Đúng vậy, chính là vai đó." "Vậy nhân vật chính Hồ Bát Nhất ai sẽ đóng?" Hồng Kình Bảo lại hỏi. "Nếu để anh Hồng chọn, anh hy vọng ai sẽ đóng cặp với mình?" Vương Tinh hỏi ngược lại.

Chương 433

Hồng Kình Bảo sững sờ, không ngờ Vương Tinh lại mời ông đề cử diễn viên chính, dĩ nhiên đây cũng có thể chỉ là một câu nói đùa khách sáo.

Hồng Kình Bảo lại nhìn Lâm Hựu Luân, thấy Lâm Hựu Luân cũng đang nhìn mình với vẻ mặt hứng thú, trong lòng nghĩ rằng đây chắc là do Vương Tinh đã bàn bạc trước với Lâm Hựu Luân rồi. "Đạo diễn Vương thấy sư đệ Nguyên Bưu của tôi thế nào?" Vương Tinh cười ha hả, nâng ly rượu lên nói: "Anh hùng sở kiến lược đồng!" (Anh hùng có cái nhìn giống nhau!) Hồng Kình Bảo và Vương Tinh cạn một ly, đặt ly rượu xuống mới đột nhiên nhận ra, Lâm Hựu Luân và Vương Tinh có lẽ đã sớm quyết định xong người, vừa rồi chỉ là nói để thăm dò ông mà thôi.

Khi Nguyên Bưu được gọi đến, còn tưởng Hồng Kình Bảo gọi mình đến uống rượu cùng Lâm Hựu Luân, Vương Tinh, đột nhiên nghe nói có một vai chính trong phim muốn mời anh đóng, đầu óc ngưng trệ vài giây, rồi mới lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Vương Tinh chỉ nói là Hồng Kình Bảo đã giới thiệu Nguyên Bưu cho ông, Nguyên Bưu tin chắc điều này, ánh mắt nhìn Hồng Kình Bảo càng thêm mấy phần cảm kích.

Hồng Kình Bảo cũng hào phóng nhận lấy ân tình này của Vương Tinh, vỗ vai Nguyên Bưu nói: "Tôi giới thiệu chỉ là một phần, quan trọng là cậu hợp với vai diễn này.

Hai anh em chúng ta lần này lại có thể hợp tác rồi!" Nguyên Bưu gật đầu mạnh, đang định nâng ly rượu lên nói, một tên đàn em của Hồng Kình Bảo đột nhiên chạy tới, ghé vào tai Hồng Kình Bảo, hạ

thấp giọng nói: "Đại ca, ông Hà và Thành Long đến rồi." Nguyên Bưu và Hồng Kình Bảo ngồi khá gần, loáng thoáng nghe được nội dung cuộc trò chuyện, trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ, không phải Thành Long nói bận quay phim không đến sao?

Trong lòng Hồng Kình Bảo lại sáng tỏ, biết là có người bên mình đã truyền tin Lâm Hựu Luân đến, nếu không Thành Long sẽ không tích cực như vậy, hơn nữa còn đặc biệt mời Hà Quán Xương đến trợ trận. "Ông Hà và A Long đến rồi, anh Lâm, đạo diễn Vương ngồi một lát, tôi đi rồi sẽ quay lại ngay." Hồng Kình Bảo quả thực có chút ý kiến với Thành Long, nhưng mặt mũi của Hà Quán Xương vẫn phải nể.

Nguyên Bưu cũng đứng dậy theo, anh cũng là người của công ty Gia Hòa, hơn nữa còn là sư huynh đệ với Thành Long, dù về tình hay về lý cũng nên qua chào một tiếng.

Sau khi hai người đi, Vương Tinh nhún vai với Lâm Hựu Luân, nói: "Phản ứng của Gia Hòa cũng không chậm đâu." Lâm Hựu Luân cười không nói gì.

Hà Quán Xương chưa chắc đã biết anh mời Hồng Kình Bảo, Nguyên Bưu hợp tác đóng phim, lần này đến có lẽ vẫn là đưa Thành Long đến xin lỗi.

Bây giờ bên ngoài ngày càng có nhiều người nói anh có ý kiến với Thành Long, Gia Hòa lại đào Lý Nguyên Bá đi, ý đồ kìm hãm Thành Long rất rõ ràng.

Nếu Thành Long không kịp thời làm rõ hiểu lầm, tình thế sẽ ngày càng bất lợi.

Quả nhiên không lâu sau, Hồng Kình Bảo dẫn Hà Quán Xương, Thành Long đi tới.

Lâm Hựu Luân và Vương Tinh đứng dậy, Hà Quán Xương rất

thân quen chào hỏi hai người: "Tam Mao nói anh Lâm, đạo diễn Vương ở đây, nên tôi và A Long qua mời một ly, hai vị cứ tự nhiên!" Hà Quán Xương nâng ly rượu, uống nửa ly, Thành Long đứng sau lưng ông thì uống cạn ly rượu trong tay. "Ông Hà đã đến rồi, ngồi một lát rồi đi cũng được." Lời này của Lâm Hựu Luân đúng ý Hà Quán Xương, ông liếc mắt ra hiệu cho Thành Long, cả hai cùng ngồi xuống.

Thành Long nâng ly rượu, "Anh Lâm, ly rượu này tôi muốn mời riêng anh...

Lần trước là tôi làm không đúng, mong anh Lâm rộng lượng bỏ qua!" Với tính cách của Thành Long, có thể làm đến bước này đã rất không dễ dàng rồi.

Lâm Hựu Luân cũng không làm cao, nâng ly rượu nói: "Trong đó cũng có một số hiểu lầm, nhưng chuyện đã qua rồi thì không cần nhắc lại nữa.

Hy vọng sau này mọi người vẫn có thể thường xuyên hợp tác cùng nhau." Thành Long mừng rỡ khôn xiết, có thể nhận được sự tha thứ của Lâm Hựu Luân, trong lòng anh cũng xem như đã trút được một tảng đá lớn.

Tuy Lâm Hựu Luân không nói cạn ly, nhưng Thành Long vẫn ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Hà Quán Xương ngồi một lúc rồi nói có việc nên rời đi trước, Trình Long thì ở lại.

Lần này anh đến trên danh nghĩa là để chúc mừng Hồng Kình Bảo đoạt giải, cho nên sau khi trò chuyện với Lâm Hựu Luân một lúc, anh liền chuyển trận địa sang bên kia uống rượu đùa giỡn với đám sư huynh đệ.

Vương Tinh và Hồng Kình Bảo hẹn ngày khác sẽ bàn bạc chi tiết

chuyện hợp tác, rồi cùng Lâm Hựu Luân đứng dậy cáo từ, Hồng Kình Bảo tiễn hai người ra đến tận cửa quán bar.

Lên xe, Vương Tinh cười khà khà với Lâm Hựu Luân: "Sao nào, tối nay định đến chỗ Lý Gia Hân qua đêm à?" Lâm Hựu Luân nhún vai, nói một cách lấp lửng: "Nếu anh sợ về muộn thế này bà xã không cho vào nhà thì có thể qua chỗ tôi, tôi không ngại đâu, đằng nào phòng cho khách cũng trống không có ai ở." "Muốn kéo tôi qua làm bia đỡ đạn à, tôi không mắc lừa đâu!" Vương Tinh dứt khoát từ chối.

Lâm Hựu Luân cười mắng: "Vậy thì câm miệng lại cho tôi!" —— Trong một quán bar khác cách đó không xa, hai kẻ thất ý cũng đang cụng ly uống rượu. "Bộ phim 《Tạp Môn Vượng Giác》 của cậu thực ra đã rất hay rồi, cuối cùng còn giành được ba giải.

Tôi còn từng thấy người là ứng cử viên sáng giá cho đề cử mà cuối cùng lại trắng tay kia kìa." Trần Bách Sâm uống một ngụm rượu, thỉnh thoảng liếc mắt quan sát Vương Gia Vệ đang ngồi bên cạnh mình. "Cho người ta hy vọng rồi lại khiến người ta tuyệt vọng, anh không thấy thế mới là tàn nhẫn nhất sao?" Vương Gia Vệ bĩu môi.

Lúc đầu 《Tạp Môn Vượng Giác》 có thể ra rạp là ông đã tạ ơn trời đất rồi, căn bản không hề nghĩ tới việc có thể được đề cử giải Kim Tượng. "Thực ra tôi đáng lẽ nên nghĩ đến từ sớm, bộ phim 《Tạp Môn Vượng Giác》 này tuyệt đối sẽ không giành được giải lớn, có người không cho phép kết quả như vậy xảy ra." "Cậu cho rằng kết quả bình chọn của giải Kim Tượng lần này đã bị thao túng?" Trần Bách Sâm tuy vẫn tiếp tục giữ chức tổng biên tập của 《Điện Ảnh Song Chu San》, nhưng bản thân ông đã bị loại ra khỏi ủy ban bình chọn của giải Kim Tượng, đây cũng là lý do hôm nay ông buồn bã không vui.

Vương Gia Vệ quay đầu lại, nhìn Trần Bách Sâm với vẻ mặt

nghiêm túc: "Nếu không thì anh giải thích thế nào về việc 《Yên Chi Khấu》 giành được nhiều giải như vậy?" Trần Bách Sâm đột nhiên bật cười, vỗ vỗ vai Vương Gia Vệ nói: "Tôi nghĩ cậu hiểu lầm rồi, kết quả năm nay mới là bình thường, còn như những năm trước các giải lớn đều có chủ, thực chất đều đã bị can thiệp bởi con người.

Nếu giải thưởng lớn luôn bị một bộ phim nào đó thâu tóm, về lâu dài ai còn hứng thú tham gia giải Kim Tượng nữa, cứ trực tiếp trao giải cho những bộ phim được giới phê bình đồng lòng đánh giá cao là được rồi.

Cho nên tôi mới nói năm nay cậu không may mắn, nếu theo tình hình những năm trước, giải Đạo diễn xuất sắc nhất và Phim hay nhất chắc chắn sẽ có một hạng mục được trao cho 《Tạp Môn Vượng Giác》." "Vậy anh có bao giờ nghĩ tại sao năm nay lại xảy ra sự bất thường như vậy không?" Trần Bách Sâm bị câu hỏi này của Vương Gia Vệ làm cho cứng họng, ông thật sự chưa từng nghĩ kỹ về nguyên nhân. "Chẳng phải là vì 《Tạp Môn Vượng Giác》 là do tôi lén giúp ông chủ Đặng khởi quay, không hề chào hỏi trước với một người nào đó, cho nên người đó không muốn bộ phim này đoạt giải." Vương Gia Vệ cũng vì đã uống rượu nên mới nói ra những lời này, chủ yếu là để giải tỏa cảm xúc chứ không có ý gì khác. "Tôi rất tò mò, ban đầu không phải cậu đang giúp anh ta quay phần cuối cùng của bộ ba Tây Du Ký là 《Ngộ Không Truyện》 sao?

Sao hơn hai năm rồi vẫn chưa quay xong?" Trần Bách Sâm tò mò hỏi một câu. "Đây không phải là anh đang phỏng vấn tôi đấy chứ?" Vương Gia Vệ tuy đã uống rượu nhưng vẫn chưa quên thân phận khác của Trần Bách Sâm – tổng biên tập của 《Điện Ảnh Song Chu San》.

Vương Gia Vệ không muốn những lời mình nói hôm nay, mấy ngày sau lại biến thành nội dung chuyên đề trên tạp chí. "Tôi lại không

phải là tổng biên tập tạp chí lá cải, cậu có gì phải lo lắng chứ?" Trần Bách Sâm bĩu môi. "Vấn đề cá nhân thôi, tôi đảm bảo tất cả cuộc nói chuyện hôm nay sẽ không có người thứ ba nào biết." Vương Gia Vệ lúc này mới yên tâm, rồi nói: "Bộ phim đó muốn tiền có tiền, muốn người có người, nhưng điều kiện tiên quyết là tôi phải làm xong kịch bản phân cảnh, đưa cho anh ta xem rồi mới được tính.

Tôi bị yêu cầu này làm khó suốt hai năm, sau đó thì không có sau đó nữa." Vương Gia Vệ trước khi chính thức chuyển sang làm đạo diễn vẫn luôn làm biên kịch, thậm chí còn được đề cử giải Kim Tượng cho Biên kịch xuất sắc nhất.

Nhưng đến khi tự mình làm phim, ông lại chưa bao giờ chuẩn bị kịch bản, đều là nghĩ đến đâu quay đến đó.

Theo lời của chính ông, có việc quan trọng hơn cả viết kịch bản, đó là viết kịch bản.

Thanh niên văn nghệ là một loại bệnh, nhưng hiện tại ngoài Lâm Hựu Luân ra, chưa ai nhìn ra Vương Gia Vệ có chứng bệnh này, cho nên lần này tại giải Kim Tượng tuy Vương Gia Vệ có thất vọng, nhưng đồng thời cũng giúp ông giành được không ít sự đồng cảm.

Sau khi lễ trao giải kết thúc, Đặng Quang Dung để an ủi Vương Gia Vệ không đoạt giải đã tuyên bố ngay tại chỗ rằng mình chuẩn bị bỏ ra bốn mươi triệu, mời sáu ngôi sao thần tượng đang hot nhất Hong Kong hiện nay – Trương Quốc Vinh, Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ, Trương Học Hữu, Trương Mạn Ngọc, Lưu Gia Linh – tiếp tục để Vương Gia Vệ làm đạo diễn, quay hai bộ phim xã hội đen.

Lúc này Đặng Quang Dung còn không biết, một cái hố khổng lồ chưa từng có tiền lệ đang chờ mình nhảy vào.

Hai người đàn ông trung niên ngồi uống rượu với nhau thực ra cũng không có nhiều ý nghĩa.

Điều muốn nói đã nói, điều muốn hỏi đã hỏi, Vương Gia Vệ bắt đầu cắm đầu uống rượu, còn Trần Bách Sâm thì cầm ly rượu ngẩn người.

Câu hỏi vừa rồi của Vương Gia Vệ vẫn luôn làm ông bối rối.

Nếu nói Lâm Hựu Luân có khả năng can thiệp vào kết quả giải Kim Tượng, Trần Bách Sâm tin chắc không nghi ngờ gì.

Nhưng nếu nói Lâm Hựu Luân thật sự đã can thiệp vào giải Kim Tượng lần này, Trần Bách Sâm lại không hoàn toàn tin tưởng.

Theo sự hiểu biết của Trần Bách Sâm về Lâm Hựu Luân, lòng dạ của Lâm Hựu Luân không hẹp hòi đến thế.

Chính mình đã cố gắng hết sức cản trở anh cải cách giải Kim Tượng, cuối cùng cũng chỉ bị đá ra khỏi ban tổ chức, mà chức tổng biên tập của 《Điện Ảnh Song Chu San》 vẫn giữ nguyên.

Nếu đổi lại là ông chủ khác, e là đã sớm sa thải mình rồi.

Vương Gia Vệ chẳng qua chỉ lén lút sau lưng Lâm Hựu Luân quay một bộ phim thôi, Lâm Hựu Luân không đến mức nhỏ mọn như vậy, cố ý gây khó dễ cho ông tại giải Kim Tượng.

Nếu Lâm Hựu Luân thật sự làm vậy, 《Tạp Môn Vượng Giác》 e là ngay cả danh sách đề cử cũng không vào được.

Chương 434

Nhưng cách làm lần này của Lâm Hựu Luân, quả thực lại có chút khiến người ta không hiểu.

Tư duy "chia bánh ngọt" mà anh luôn chủ trương hoàn toàn không được thể hiện trong kỳ Kim Tượng lần này.

Lẽ nào vì cải cách giải Kim Tượng bị cản trở, Lâm Hựu Luân hoàn toàn thất vọng với nó, rồi chuẩn bị mặc cho nó tự sinh tự diệt?

Nhưng xét về quy mô và vốn đầu tư của giải Kim Tượng năm nay, điểm này lại không hợp lý.

Hay là nói, ngoài giải Kim Tượng, Lâm Hựu Luân đã có một lựa chọn tốt hơn?

Trần Bách Sâm càng nghĩ đầu óc càng rối loạn, Vương Gia Vệ đã say khướt, mà ông vẫn chưa tìm ra manh mối nào. —— Lý Gia Hân hiện đang sống cùng mẹ, hẹn hò rất bất tiện.

Biết tối nay Lâm Hựu Luân sẽ đến, cô đã ra ngoài từ sớm, đến một căn nhà khác cách đó không xa để đợi anh.

Căn nhà này là do Lâm Hựu Luân mua để tiện cho hai người gặp mặt, ngoài anh và Lý Gia Hân ra, không có người thứ ba nào biết, tự nhiên cũng không lo bị truyền thông phát hiện.

Tối nay là lễ trao giải Kim Tượng, Lý Gia Hân cũng không biết lúc nào Lâm Hựu Luân sẽ đến.

Sau khi tắm xong, cô quấn áo choàng tắm, ngồi trên sofa đọc tạp chí một lúc, sau đó thực sự buồn ngủ quá, liền nằm gục trên sofa ngủ thiếp đi.

Tiếng động khi Lâm Hựu Luân vào cửa không làm Lý Gia Hân

tỉnh giấc.

Thấy đèn bàn trong phòng khách còn sáng, Lâm Hựu Luân tưởng Lý Gia Hân chưa ngủ, đi vào mới phát hiện cô đang nằm trên sofa.

Thân hình Lý Gia Hân nửa nằm nửa úp trên chiếc sofa da màu đen, mái tóc dài như thác nước buông xõa xuống, che đi nửa khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ, bờ vai mềm mại tròn trịa óng ánh quyến rũ dưới ánh đèn.

Do tư thế ngủ, phần hông của cô hơi cong lên.

Chiếc áo choàng tắm trên người không biết là lúc mặc đã quấn qua loa, hay là sau khi ngủ say trở mình làm nó xộc xệch, chỉ che được một nửa nhỏ phần hông, để lộ ra một góc quần lót ren màu đen, một đôi chân dài trắng như tuyết bày ra trước mắt, tạo thành sự tương phản rõ rệt với màu sắc của chiếc sofa.

Khi Lâm Hựu Luân bước vào đã bị cảnh tượng mỹ nhân say ngủ này làm cho chấn động một phen.

Anh vào phòng ngủ lấy một chiếc chăn mỏng, vừa đắp lên người Lý Gia Hân, cô liền cảnh giác mở mắt. "A..." Lý Gia Hân khẽ kêu lên một tiếng, đôi mắt đẹp long lanh ánh nước, "Anh vào lúc nào thế, sao em không có cảm giác gì cả?" "Anh cũng vừa mới đến...

Nếu em buồn ngủ thì có thể vào phòng ngủ trước, anh đi tắm." Lâm Hựu Luân trả lời.

Nhìn thấy chiếc chăn mỏng đắp trên người, trong lòng Lý Gia Hân ấm áp.

Tuy cô có tự giác của một người tình, nhưng sâu trong nội tâm thực ra cũng khao khát được người khác quan tâm chăm sóc. "Em ngủ đủ rồi," Lý Gia Hân khoác chăn ngồi dậy, "Có muốn ăn khuya không?

Em đi làm cho anh." "Lấy chút gì uống là được rồi, đúng lúc anh có

chuyện muốn nói với em." Đợi Lâm Hựu Luân từ phòng tắm bước ra, Lý Gia Hân đã khui một chai rượu vang đỏ, hai ly chân cao, một ly cô cầm, một ly đưa cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân ôm eo Lý Gia Hân, cùng ngồi xuống sofa. "Sau cuộc thi Hoa hậu Hong Kong có dự định gì không?" "Anh quên rồi à, em còn một bộ phim truyền hình ở bên Vô tuyến chưa quay." Lý Gia Hân tựa người vào lòng Lâm Hựu Luân, "Cô Phùng của Vô tuyến đã tìm em nói chuyện mấy lần, cô ấy hy vọng em có thể ký hợp đồng với Vô tuyến, ở lại đó phát triển." Lâm Hựu Luân cúi đầu, "Vậy bản thân em nghĩ thế nào?" "Em thấy ở lại Vô tuyến cũng không tệ, chỉ là hợp đồng có thể tự do hơn một chút thì tốt." Đôi mắt Lý Gia Hân như một dòng nước mùa thu, suy nghĩ một lúc rồi nói... "Cái này đơn giản, lát nữa anh sẽ nói với Phùng Mỹ Cát một tiếng, em cứ ký với họ một hợp đồng theo đầu phim, số lượng ít một chút là được." Lâm Hựu Luân lắc lắc ly rượu trong tay, "Ngoài việc ký hợp đồng với đài truyền hình, có bao giờ nghĩ đến việc phát triển theo hướng điện ảnh không?" Lý Gia Hân vui mừng ngẩng đầu lên, "Có thể sao ạ?" Lâm Hựu Luân gật đầu, "Anh đã sắp xếp cho em một vai diễn rồi, kịch bản là một cuốn tiểu thuyết anh vừa viết, nam chính là Nguyên Bưu, Hồng Kình Bảo, em sẽ vào vai một nữ thám hiểm người Mỹ gốc Hoa." Lý Gia Hân hôn lên má Lâm Hựu Luân một cái, mặt mang theo vẻ e thẹn, trong mắt tràn đầy xuân ý.

Lâm Hựu Luân uống cạn ly rượu vang, đặt ly xuống, nâng mặt Lý Gia Hân lên và hôn thật sâu. … Trần Bách Sâm tối qua uống quá nhiều rượu, sáng dậy đầu đau nhức, uống vội một viên thuốc rồi mới kẹp cặp tài liệu ra ngoài.

Đến tòa soạn, mấy biên tập viên đang tụm lại bàn tán chuyện gì đó, thấy Trần Bách Sâm đi vào mới tản ra, ai về chỗ nấy làm việc của mình.

Trần Bách Sâm đi đến trước mặt biên tập viên họ Vương vừa bị mọi người vây quanh, tò mò hỏi: "Mọi người vừa bàn tán chuyện gì thế?" "Không... không có gì ạ." Biên tập viên Vương mắt cứ nhìn chằm chằm vào mũi giày của mình, không dám đối diện với ánh mắt của Trần Bách Sâm.

Trần Bách Sâm càng cảm thấy có vấn đề, "Cậu vào văn phòng tôi một lát." Biên tập viên Vương rất không tình nguyện đi theo sau Trần Bách Sâm, vừa đi vừa không ngừng ra hiệu bằng mắt cho các đồng nghiệp xung quanh.

Mọi người tuy rất đồng cảm với tình cảnh của anh ta, nhưng lúc này không ai dám đứng ra nói giúp. "Ở đây không có ai khác, có gì cậu có thể nói rồi chứ?" Trần Bách Sâm đóng cửa văn phòng, quay đầu nhìn biên tập viên Vương đang đứng trước bàn làm việc. "Chủ biên Trần, lúc nãy chưa đến giờ làm, chúng tôi chỉ tụ tập lại thảo luận về lễ trao giải tối qua..." Biên tập viên Vương nhỏ giọng giải thích. "Thật sự là nói chuyện đó mà các cậu thấy tôi lại như chuột thấy mèo sao?" Trần Bách Sâm bực bội lườm biên tập viên Vương một cái, "Cậu biết tôi ghét nhất là người khác nói dối trước mặt mình." Sự việc đã đến nước này, biên tập viên Vương đành liều mình, "Vậy tôi nói, ngài đừng trách tôi." Trần Bách Sâm kéo ghế ngồi xuống, "Có gì nói thẳng, đừng ấp a ấp úng." "Chúng tôi vừa thảo luận kết quả bình chọn giải Kim Tượng lần này có vấn đề không, 《Yên Chi Khấu》 một lúc giành được sáu giải, chuyện này quá bất thường!" Trần Bách Sâm ngẩng đầu, dùng ánh mắt ra hiệu cho biên tập viên Vương nói tiếp.

Thấy Trần Bách Sâm không tức giận, biên tập viên Vương cũng bạo dạn hơn, "Tình huống này chỉ từng xuất hiện ở kỳ thứ tư, nhưng năm đó 《Tự Thủy Lưu Niên》 có thể giành sáu giải, nguyên nhân mọi người trong lòng đều rõ.

Nếu bộ phim đó không phải do công ty Thanh Điểu của Hạ Mộng

đầu tư sản xuất, các ủy viên bình chọn giải Kim Tượng liệu có dám mạo hiểm đắc tội với bên Đài Loan mà trao giải cho bộ phim này không?" Kỳ giải Kim Tượng thứ tư, tập đoàn 《Minh Báo》 tiếp quản trở thành đơn vị tổ chức lễ trao giải.

Khi đó Kim Dung vẫn là chủ tịch tập đoàn 《Minh Báo》, mà Hạ Mộng, người đầu tư sản xuất 《Tự Thủy Lưu Niên》, lại là người tình trong mộng thời trẻ của Kim Dung.

Bên ngoài vẫn luôn đồn rằng, giải Kim Tượng vì muốn lấy lòng đơn vị tổ chức lễ trao giải lúc đó nên mới một hơi trao cho 《Tự Thủy Lưu Niên》 sáu chiếc cúp. "Người ngoài nói bậy thì thôi, các cậu cũng theo đó mà nói bừa.

Lúc đó đa số các cậu đều đã vào bộ phận biên tập, đều rất rõ quy trình bình chọn giải thưởng, cậu thấy có thể xảy ra chuyện như vậy sao?" Trần Bách Sâm tỏ ra coi thường cách nói này. "Dù sao tôi cũng thấy, từ sau khi ngài Lâm tách 《Điện Ảnh Song Chu San》 của chúng ta ra khỏi ban tổ chức giải Kim Tượng, cảm giác về giải Kim Tượng đã thay đổi rất nhiều." Trần Bách Sâm nghe thấy lời này, sắc mặt đột nhiên thay đổi, định nổi giận nhưng cuối cùng lại kìm nén được.

Chuyện này nói cho cùng cũng là do ông gây ra, 《Điện Ảnh Song Chu San》 chỉ là bị liên lụy theo, ông nổi giận với biên tập viên dưới quyền thì có ích gì?

Chi phí trực tiếp, phí tài trợ quảng cáo của lễ trao giải Kim Tượng năm nào cũng tăng.

Trước đây số tiền này sau khi trừ đi chi phí tổ chức, tòa soạn 《Điện Ảnh Song Chu San》 còn được chia một phần, bây giờ tất cả số tiền này đều được chia cho các tổ chức công ích liên quan đến điện ảnh như Hiệp hội Điện ảnh Hong Kong, Hiệp hội Đạo diễn, Hiệp hội Biên kịch, Hiệp hội Nhiếp ảnh.

Là một tạp chí điện ảnh chuyên nghiệp nghiêm túc, doanh số của 《Điện Ảnh Song Chu San》 vẫn luôn xếp cuối trong số các báo và tạp chí thuộc tập đoàn 《Minh Báo》, tự nhiên doanh thu quảng cáo cũng ít đến đáng thương, hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cân bằng thu chi, nhưng tiền thưởng phát cho mỗi biên tập viên quả thực đã giảm đi rất nhiều so với trước đây, cũng không trách họ có lời oán thán.

Trần Bách Sâm xua tay, "Được rồi, về làm việc đi." Biên tập viên Vương vừa mở cửa văn phòng định ra ngoài thì một người khác từ bên ngoài xông vào.

Người đó suýt nữa đâm sầm vào biên tập viên Vương, chỉ vội vàng nói một câu "Xin lỗi", rồi đi thẳng đến chỗ Trần Bách Sâm. "Chủ biên Trần, tôi vừa nghe được một tin tức..." Người này là người tòa soạn mới tuyển vào năm ngoái, trước đây làm trợ lý cho Trần Bách Sâm, hiện tại đã chuyển sang làm phóng viên ngoại tuyến.

Biên tập viên Vương vốn còn muốn nán lại ở cửa hóng xem đã xảy ra chuyện lớn gì, nhưng ánh mắt của Trần Bách Sâm liền nhìn về phía anh ta, đành phải đóng cửa lui ra ngoài. "Xảy ra chuyện gì, cậu cứ từ từ nói." Trần Bách Sâm mời người đó ngồi xuống, còn rót cho anh ta một ly nước. "Ngài Lâm đã đệ đơn lên chính quyền Hong Kong, hy vọng có thể tiếp quản tư cách đăng cai Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong từ tay Cục Đô thị.

Cục Hành chính sau khi thảo luận đã phê duyệt đơn xin này, chỉ chờ Thống đốc xác nhận là sẽ chính thức công bố." Đối phương nói một hơi hết tin tức mình nghe được.

Trần Bách Sâm nghe vậy ngây người một lúc lâu.

Tại sao việc cải cách giải Kim Tượng lại tạm hoãn, tại sao việc bình chọn năm nay không theo thông lệ trước đây... tất cả những nghi

vấn đều đã được giải đáp cùng với việc Lâm Hựu Luân sắp tiếp quản Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong.

Chương 435

Giải Kim Tượng không bị từ bỏ, chỉ là từ nay về sau, vị thế và tầm ảnh hưởng sẽ chỉ giới hạn trong phạm vi Hong Kong bản địa.

Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong sẽ gánh vác những tham vọng và mục tiêu mà Lâm Hựu Luân chưa thể thực hiện được ở giải Kim Tượng.

Vào khoảnh khắc này, tâm trạng của Trần Bách Sâm phức tạp khó tả, vừa cảm thấy vui mừng, đồng thời lại có chút mất mát.

Truyền thống của giải Kim Tượng đã được giữ lại, nhưng đồng thời cũng mất đi cơ hội trở thành một sự kiện điện ảnh quốc tế hàng đầu. —— "Đây là thư mời thầu công trình của mảnh đất mà anh muốn, sau đó em thuận tiện tra một chút, địa chỉ mới của Bảo tàng Nghệ thuật Hong Kong đúng là nằm ngay sát bên này." Lợi Trí đặt một cuộn bản vẽ công trình lên bàn làm việc của Lâm Hựu Luân.

Cô mặc một bộ đồ công sở màu sẫm, chiếc váy đen ôm sát dài đến gối xẻ tà phía trước ôm trọn cặp mông cong và đôi chân thon thả, chân đi một đôi giày cao gót màu đen, trên mặt đeo một cặp kính gọng đen kiểu cũ.

Khi đối diện với những người khác trong công ty, khuôn mặt tươi cười này của cô luôn lạnh lùng, chỉ khi ở một mình với Lâm Hựu Luân, vẻ mặt mới trở nên dịu dàng.

Lâm Hựu Luân đưa tay ôm lấy vòng eo thon của Lợi Trí, để cô ngồi lên đùi mình.

Lợi Trí giãy giụa một chút, không thoát khỏi bàn tay lớn của Lâm Hựu Luân, nửa đẩy nửa thuận theo bị anh kéo vào lòng.

Lâm Hựu Luân cảm nhận sự mềm mại đàn hồi từ cơ thể đầy đặn của Lợi Trí, thỉnh thoảng còn có thể cảm nhận được sự mềm mại ở ngực cô, khi nói chuyện không khỏi có chút tâm viên ý mã.

Lợi Trí nhúc nhích thân mình trong lòng Lâm Hựu Luân, theo lời anh dặn, đưa tay trải bản vẽ ra.

Móng tay cô sơn màu đỏ bóng loáng.

Lâm Hựu Luân bảo cô giúp giữ bản vẽ, còn mình thì cầm bút khoanh một đoạn đất hẹp dài trên đó.

Lợi Trí ghé đầu qua xem, phát hiện khu vực bị Lâm Hựu Luân khoanh tròn là một đoạn đường dạo ven biển ở Tsim Sha Tsui.

Bảo tàng Nghệ thuật Hong Kong mà cô vừa nghe nói nằm ở giữa khu đất này, chiều dài khoảng hơn 2000 mét. "Anh định mua hết khu đất gần đây, dọc theo bờ biển thiết kế một con phố cảnh quan, hai bên dùng để phát triển thương mại và nhà ở, em thấy thế nào?" Lợi Trí rúc người vào lòng Lâm Hựu Luân, tựa đầu vào vai anh, "Tại sao lại chọn mảnh đất này?

Đừng nói với em là anh chỉ đơn thuần dùng nó để đầu tư, nói ra em cũng không tin đâu." Lâm Hựu Luân khẽ hôn lên gáy trắng ngần của Lợi Trí, cúi đầu nhìn vào đôi mắt sáng long lanh của cô và nói: "Em đoán xem." Lợi Trí ngồi thẳng dậy trong lòng Lâm Hựu Luân, giữ lấy bàn tay anh đang định luồn vào dưới váy mình, nói một cách nghiêm túc: "Nếu không có lý do đặc biệt, tiềm năng đầu tư của mảnh đất này không lớn lắm...

Mấy năm nay anh đều chỉ cho em định hướng lớn về cách đầu tư, chưa bao giờ trực tiếp nói em mua mảnh đất nào để đầu tư.

Bây giờ đột nhiên nhắc đến chắc chắn là có nguyên nhân, nếu em đoán không lầm, công dụng của mảnh đất này chắc hẳn có liên quan

đến việc anh muốn đăng cai Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong." Lâm Hựu Luân đưa tay vỗ nhẹ lên má Lợi Trí, "Thông minh thật!" Lợi Trí gạt tay anh xuống, nói giọng nũng nịu: "Vậy anh nói cho em biết, anh định làm thế nào?" Lâm Hựu Luân tiếp tục dùng bút vẽ thêm vài vòng tròn trên khu đất mà anh đã khoanh trước đó, "Anh chuẩn bị xây mới hai rạp chiếu phim lớn và ba rạp chiếu phim nhỏ ở đây.

Sau khi hoàn toàn xây xong, nơi này sẽ là địa điểm chính của Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong." Lợi Trí nhìn bản vẽ, nhíu mày nói: "Nếu chỉ là địa điểm chính của Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, sức kéo đối với thương mại xung quanh sẽ rất hạn chế.

Kể cả khi liên hoan phim trong tay anh trở thành một hội giao lưu điện ảnh hàng đầu châu Á, nhưng mỗi năm cũng chỉ có nửa tháng, cảm giác vẫn còn thiếu sót." "Em vừa rồi thực ra chỉ đoán đúng một nửa, đừng quên ở đây còn có một con phố cảnh quan." Lâm Hựu Luân gợi ý. "Ý của anh là..." Lợi Trí lập tức đoán được Lâm Hựu Luân muốn làm gì đó trên con phố cảnh quan này, nhưng cụ thể thao tác thế nào thì cô vẫn chưa hiểu rõ lắm. "Bất kể là giải Kim Tượng hay Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, chủ yếu vẫn lấy ý kiến của ban giám khảo làm tiêu chuẩn tham chiếu chính, mà những đạo diễn, diễn viên nổi tiếng nhờ làm phim thương mại lại rất thiệt thòi về mặt này.

Vương Tinh, Trình Long, Chu Tinh Trì đều là những người như vậy, phim của họ về cơ bản không có duyên với giải thưởng, nhưng lại được khán giả chào đón nhất.

Thực ra nói về việc thúc đẩy sự phát triển của ngành công nghiệp điện ảnh, những người này mới là lực lượng chủ chốt.

Và trong mắt khán giả bình thường, người thực sự đại diện cho hình ảnh điện ảnh Hong Kong cũng là nhóm người này.

Vì vậy anh muốn phỏng theo cách làm của Đại lộ Ngôi sao

Hollywood, lấy lịch sử phát triển điện ảnh Hong Kong và việc tôn vinh những người có đóng góp xuất sắc cho ngành công nghiệp điện ảnh Hong Kong làm chủ đề, thiết kế một con phố như vậy." Nếu Lâm Hựu Luân không làm việc này, Đại lộ Ngôi sao của Hong Kong phải đợi mười lăm năm sau mới xuất hiện.

Mà lúc đó điện ảnh Hong Kong đã sớm rơi vào thời kỳ suy thoái, ý nghĩa tồn tại của con phố này nói là để khích lệ những người làm điện ảnh Hong Kong, không bằng nói là một sự tưởng nhớ và hoài niệm về quá khứ huy hoàng của điện ảnh Hong Kong.

Những người thực sự có tình cảm với phim Hong Kong đến đó, thực chất là để tưởng niệm quãng thanh xuân đã qua đi cùng với những bộ phim, trở về trong lòng chỉ mang theo sự tiếc nuối và cảm khái.

Còn làm việc này vào thời kỳ đỉnh cao huy hoàng của phim Hong Kong, ý nghĩa hoàn toàn khác biệt. … Lâm Hựu Luân vẫn luôn cảm thấy, Đại lộ Ngôi sao của Hong Kong xây dựng quá muộn.

Rất nhiều nhân vật điện ảnh nổi tiếng của những năm tám mươi, chín mươi đều không được lưu danh trên đó.

Than ôi, khi Đại lộ Ngôi sao Hong Kong được xây dựng xong, những người này hoặc đã rút lui khỏi làng giải trí, không còn quan tâm đến chuyện thịnh suy, mặc cho ánh tà dương bầu bạn với nỗi sầu của khách qua đường; hoặc đã lên Đại lục, sang Mỹ tìm kiếm sự phát triển mới, chỉ để lại cho hậu thế sự tiếc nuối.

Lâm Hựu Luân nhân cơ hội đăng cai Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, đã đưa ra ý tưởng về Đại lộ Ngôi sao sớm hơn, chính là không muốn để lại sự hối tiếc như vậy. "Dù là khảm biển tên của những người nổi tiếng trong ngành điện ảnh trên mặt đất, hay là làm tượng đồng của các ngôi sao, ai có thể được chọn, làm thế nào để bình chọn,

những việc này hình như đều cần người chuyên môn làm...

Anh nhẹ thôi, không được làm nhăn quần áo của em!" Lợi Trí nửa nằm nửa úp trên bàn làm việc, váy bị lật lên quá bụng dưới, hông cong lên cao.

Ngay cả chính cô cũng không ngờ rằng mình lại có thể theo yêu cầu của gã khốn này mà bày ra tư thế đáng xấu hổ như vậy.

Sau khi Lâm Hựu Luân từ phía sau mãnh liệt tấn công hơn trăm lần, cô đột nhiên rên rỉ một tiếng, bên dưới theo đó tuôn ra một lượng lớn chất lỏng.

Lâm Hựu Luân rất tinh tế rút ra, ngồi lại vào ghế giám đốc, để Lợi Trí nằm trên bàn nghỉ ngơi một lúc rồi mới vỗ nhẹ lên mông cô, bảo cô ngồi lên người mình.

Lợi Trí chống tay lên đùi Lâm Hựu Luân ngồi xuống.

Tư thế này khiến Lâm Hựu Luân không thể dùng sức, đành phải vịn vào bắp đùi căng cứng của cô, để cô tự chuyển động, miệng vẫn không quên chuyện chính sự: "Em có ứng cử viên thích hợp nào để đề cử không?" Biểu cảm của Lợi Trí mơ màng, trong mắt lóe lên ánh nhìn quyến rũ, vừa lắc lư cặp đùi trắng ngần đầy đặn, vừa nói: "Em thấy, tổ chức phụ trách việc bình chọn này vừa phải có uy tín nhất định, đồng thời lại không thể có quan hệ quá sâu với những người trong giới điện ảnh, như vậy mới có thể đảm bảo công bằng chính trực." Lâm Hựu Luân mắt sáng lên, bảo Lợi Trí đừng dừng động tác bên dưới, ra hiệu cho cô nói tiếp. "Không phải anh đã tách 《Điện Ảnh Song Chu San》 ra khỏi ban tổ chức giải Kim Tượng sao?

Phải tìm cho họ việc gì khác để làm chứ." Gò má và thái dương xinh đẹp của Lợi Trí đã lấm tấm mồ hôi.

Lâm Hựu Luân trong lúc tận hưởng hoan lạc, bộ não vẫn đang vận

hành với tốc độ cao, "Em nói là để Trần Bách Sâm phụ trách việc này?" "Người này tuy cố chấp, nhưng ở một số phương diện vẫn có chỗ dùng được, nếu không anh cũng sẽ không giữ ông ta lại làm tổng biên tập của 《Điện Ảnh Song Chu San》, em nói không sai chứ?" Sắc mặt Lợi Trí ửng hồng.

Nói xong câu này không lâu, cô đột nhiên chống tay lên ngực Lâm Hựu Luân đứng dậy, rút mấy tờ giấy ăn từ trên bàn bên cạnh, chặn lại dòng chất lỏng màu trắng đang chảy xuống từ bắp đùi cô. "Đều là chuyện tốt anh làm cả đấy!" Cô bực bội lườm Lâm Hựu Luân một cái.

Lâm Hựu Luân nhún vai với vẻ mặt vô tội, nhưng vật xấu xí vẫn đang cương cứng giữa hai chân lại bán đứng suy nghĩ thật sự trong lòng anh. —— Trần Bách Sâm bị Lâm Hựu Luân gọi một cuộc điện thoại đến.

Tại cửa văn phòng, ông gặp Lợi Trí vừa chuẩn bị rời đi. "Cô Lợi!" Trần Bách Sâm né người sang một bên, lịch sự chào hỏi.

Lợi Trí chỉ khẽ gật đầu với Trần Bách Sâm.

Khi lướt qua vai nhau, Trần Bách Sâm phát hiện gò má cô có chút ửng hồng, nhưng chỉ nghĩ là do điều hòa trong phòng bật quá nóng nên không nghĩ nhiều.

Bước vào văn phòng của Lâm Hựu Luân, trong lòng Trần Bách Sâm đột nhiên có chút lo lắng.

Lâm Hựu Luân nghe thấy tiếng bước chân ngẩng đầu lên, chỉ vào chiếc ghế đối diện bàn làm việc, ra hiệu cho Trần Bách Sâm ngồi xuống nói chuyện. "Tôi biết, việc tách 《Điện Ảnh Song Chu San》 ra khỏi ban tổ chức giải Kim Tượng, anh và các biên tập viên dưới quyền chắc chắn đều có ý kiến.

Nhưng có một điểm anh nên rõ, tôi làm vậy không phải vì trước đây anh đã cãi lại tôi, cũng không phải vì anh kịch liệt phản đối cải cách giải Kim Tượng, mà là về cơ bản, việc một tạp chí chủ đạo việc bình chọn của giải Kim Tượng là không thực tế.

So sánh giữa mấy kỳ đầu tiên và mấy kỳ gần đây, sự khác biệt lớn như vậy nguyên nhân anh nên rất rõ.

Tôi không dám nói đây hoàn toàn là công lao của tôi, nhưng việc chuyên môn nên giao cho người chuyên môn làm, đó là triết lý mà tôi luôn tuân theo." Trần Bách Sâm im lặng một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu, chấp nhận cách nói của Lâm Hựu Luân.

Chương 436

Quả thực, 《Điện Ảnh Song Chu San》 chỉ là một tạp chí điện ảnh, dù là biên tập viên hay nhà phê bình phim kỳ cựu đến đâu cũng không thể thay thế những người làm điện ảnh chuyên nghiệp thực thụ. "Chuyện tôi giành được tư cách đăng cai Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, chắc anh cũng đã nghe được một số tin tức.

Hôm nay tôi tìm anh đến cũng có liên quan đến việc này...

Tổ chức liên hoan phim cần một địa điểm cố định.

Đương nhiên nếu số lượng phim tham gia nhiều, tôi sẽ cân nhắc để hệ thống rạp Gia Nghị lấy ra 50-80 rạp để chiếu những bộ phim này.

Còn địa điểm chính ngoài việc dùng làm nơi tổ chức liên hoan phim, tôi còn chuẩn bị học theo Đại lộ Ngôi sao ở Los Angeles, đầu tư xây dựng một con phố cảnh quan như vậy.

Những ai có thể lưu danh trên đó, tôi nghĩ việc này sẽ do 《Điện Ảnh Song Chu San》 phụ trách." Trần Bách Sâm có chút không thể tin nổi ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân, không ngờ anh lại giao một việc quan trọng như vậy cho mình. "Một khi đã được lưu danh trên con phố này, đó sẽ là một biểu tượng kỷ niệm vĩnh viễn.

Vì vậy về việc lựa chọn nhân vật, tôi không hy vọng xảy ra bất kỳ sai sót nào, vừa phải được mọi người công nhận, đồng thời cũng phải chịu được sự thử thách của thời gian." Lâm Hựu Luân liếc nhìn Trần Bách Sâm, gã này tính cách không được lòng người, nhưng làm việc vẫn đáng tin cậy.

Trần Bách Sâm hít một hơi thật sâu, "Cảm ơn ngài Lâm đã tin tưởng, tôi nhất định sẽ cố hết sức để làm tốt việc này!" —— Vì cần

tiếp tục bàn bạc về việc xây dựng khu đất liên quan đến Đại lộ Ngôi sao, tối hôm đó Lâm Hựu Luân đã qua đêm ở chỗ Lợi Trí.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, Lâm Hựu Luân vào bếp hâm sữa, Củng Lợi mặc đồ ngủ bước vào.

Củng Lợi biết tối qua Lâm Hựu Luân ở lại đây, cho nên lúc vào đã đặc biệt quấn chặt áo ngủ, không để lộ bất kỳ khả năng hớ hênh nào. "Dậy sớm thế?" Lâm Hựu Luân lấy sữa đã hâm nóng từ lò vi sóng ra, "Muốn một ly không?" Củng Lợi lắc đầu, chuẩn bị tự nấu một bát mì. "Lớp học tiếng Quảng của cô vẫn chưa kết thúc à?" Lâm Hựu Luân không vội rời đi, mà khoanh tay đứng một bên, có vẻ như định nói chuyện thêm vài câu với Củng Lợi. "Buổi tối tôi lại không cần phải ngủ muộn như một số người nào đó, nên dậy sớm thôi." Củng Lợi cho mì vào nồi, quay đầu nói với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đang uống sữa, nghe Củng Lợi nói vậy suýt nữa bị sặc, ho khan một tiếng nói: "Gần đây tôi vẫn luôn không liên lạc với đạo diễn Hồ, bộ phim 《Ngọa Hổ Tàng Long》 của ông ấy đã quay xong chưa?" "May mà anh còn là nhà sản xuất nổi tiếng lẫy lừng của Hong Kong đấy, ngay cả phim mình đầu tư đã quay xong chưa cũng không biết." Củng Lợi khẽ hừ một tiếng, "Việc quay phim đã kết thúc trước Tết rồi, nhưng không biết hậu kỳ đã làm xong chưa.

Lát nữa tôi gọi điện hỏi giúp anh." Lâm Hựu Luân gãi đầu, "Tôi phát hiện từ sau khi cô đi diễn 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》, cả người hình như đã thay đổi rất nhiều." "Có sao?" Củng Lợi quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân một cái, "Sao tôi không cảm thấy gì nhỉ?" "Không còn cảm giác gò bó như trước, cả người dường như cởi mở hơn." Lâm Hựu Luân khoanh tay nói. "Như vậy không tốt sao?" Củng Lợi quay người lại, lưng đối diện với Lâm Hựu Luân nói: "Trước đây không phải anh vẫn luôn nói với tôi, phải nỗ lực thích ứng với môi trường ở Hong Kong sao, tôi vẫn luôn làm theo lời anh nói đấy chứ."

"Không có, phụ nữ tự tin càng xinh đẹp hơn." Lâm Hựu Luân đáp một câu.

Tay Củng Lợi cầm đũa vớt mì trong nồi hơi khựng lại, giả vờ như không có chuyện gì nói: "Cảm ơn nhé, nhưng những lời như vậy anh vẫn nên giữ lại để nói với người khác đi, tôi không dám nhận đâu." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Đúng rồi, cô có biết bây giờ làm thế nào để liên lạc được với Trương Nghệ Mưu không?" "Anh tìm ông ấy có việc à?" Củng Lợi tò mò hỏi. "Tôi đã nhận được tư cách đăng cai Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong từ chính quyền rồi.

Năm ngoái Trương Nghệ Mưu tìm cô quay bộ phim 《Hồng Cao Lương》 không phải vẫn chưa được chiếu ở Hong Kong sao?

Tôi muốn mời ông ấy mang bộ phim này đến liên hoan phim để tham dự." Lâm Hựu Luân giải thích. "Chuyện này một mình ông ấy quyết định được sao?" Củng Lợi đập một quả trứng vào chảo dầu, "Chuyện này anh nên trực tiếp tìm đến cơ quan đại diện của Đại lục tại Hong Kong, thông qua họ để liên lạc với đơn vị chủ quản cấp trên của đạo diễn Trương.

Chỉ khi bên đó đồng ý, đạo diễn Trương mới có thể qua được." Nghe Củng Lợi nói vậy, Lâm Hựu Luân mới phát hiện mình đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, đã bỏ qua tình hình đặc biệt của Đại lục trong thời kỳ này. "Vậy được, chuyện này cô không cần lo nữa, nhưng bên đạo diễn Hồ nhớ phải hỏi giúp tôi đấy." Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong những năm nay vẫn luôn không nóng không lạnh, sau khi Lâm Hựu Luân tiếp quản, muốn thay đổi tình trạng này trong thời gian ngắn thì phải đầu tư vào các bộ phim tham dự. 《Hồng Cao Lương》 của Trương Nghệ Mưu ở Đại lục, 《Ngọa Hổ Tàng Long》 của Hồ Kim Thuyên ở Hong Kong, và 《Bi Tình Đô Thị》 của Hầu Hiếu Hiền ở Đài Loan đều nằm trong danh sách anh cân nhắc mời. "Hai người đang nói chuyện gì thế?" Lợi Trí lúc này bước vào, ánh mắt

đảo một vòng trên người Lâm Hựu Luân, cuối cùng dừng lại trên mặt Củng Lợi ở phía đối diện. "Đang nói chuyện về Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong," Lâm Hựu Luân đưa ly sữa đã hâm nóng cho Lợi Trí, "Anh định để Củng Lợi làm giám khảo cho một hạng mục tranh giải của liên hoan phim." Củng Lợi rất ngạc nhiên nhìn Lâm Hựu Luân, hai người họ vừa rồi hoàn toàn không phải đang thảo luận chuyện này, nhưng trước mặt Lợi Trí, cô lại không tiện phản bác, chỉ có thể lén lườm Lâm Hựu Luân một cái.

Lợi Trí đi tới nắm tay Củng Lợi nói, "Đây là chuyện tốt mà, em đồng ý chưa?" "Vẫn đang suy nghĩ..." Củng Lợi ấp úng trả lời. "Chuyện này còn cần phải suy nghĩ gì nữa?

Em là Ảnh hậu Cannes đấy, lẽ nào em còn lo mình không đủ tư cách sao?" Lợi Trí nói đùa. "Được rồi, em đồng ý là được chứ gì, như vậy hai người hài lòng rồi chứ?" Củng Lợi bất đắc dĩ nói.

Lúc này Lợi Trí cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Nhân lúc Củng Lợi cúi đầu cho gia vị vào mì, cô đưa tay nhéo vào eo Lâm Hựu Luân một cái.

Củng Lợi nghe thấy tiếng kêu đau của Lâm Hựu Luân, ngẩng đầu lên, "Sao vậy?" "Không có gì, không có gì, vừa rồi em không cẩn thận giẫm phải chân anh ấy." Lợi Trí đặt tay lên cánh tay Lâm Hựu Luân, "Đúng không?" Lâm Hựu Luân trong lòng kêu oan, nhưng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Sau khi Củng Lợ liên lạc với Hồ Kim Toàn, cô báo lại cho Lâm Hựu Luân một tin không mấy tốt đẹp. 《Ngọa Hổ Tàng Long》 vừa mới hoàn thành sản xuất một tháng trước, nhưng bộ phim này đã được đăng ký tham gia Liên hoan phim Cannes ở Pháp.

Củng Lợ cũng được thông báo phải bay ngay đến Pháp để hội quân cùng đoàn làm phim, tham gia các hoạt động tuyên truyền cho

《Ngọa Hổ Tàng Long》 tại Cannes. "Anh có vẻ không mấy lạc quan về chuyến đi Cannes lần này của Hồ Kim Toàn." Củng Lỵ quay về phòng thu dọn hành lý, Lỵ Trí bước tới ngồi xuống bên cạnh Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân gật đầu, anh thật sự có nỗi lo này. "Tôi không lo lắng về chất lượng của bộ phim, chỉ là hai năm trước 《Malèna》 vừa mới đoạt hai giải ở Cannes, mới qua một năm lại trao giải cho 《Ngọa Hổ Tàng Long》, sau này Liên hoan phim Cannes chẳng phải sẽ biến thành sân chơi của điện ảnh Hoa ngữ sao?" Lỵ Trí ngạc nhiên nói: "Ý anh là, Hồ Kim Toàn sẽ bị 'quy tắc ngầm' của Cannes loại bỏ?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Hy vọng là tôi nghĩ nhiều rồi." --- Hồ Kim Toàn cùng Chu Nhuận Phát, Lâm Thanh Hà, Củng Lỵ đồng loạt xuất hiện tại Cannes, tin tức truyền về Hong Kong đã gây chấn động một thời, nhưng chỉ vài ngày sau, một sự kiện khác đã đẩy tin tức về 《Ngọa Hổ Tàng Long》 ở Liên hoan phim Cannes xuống khỏi trang nhất.

Sau khi Ngọc Lang Quốc Tế bị phát hiện gian lận sổ sách vào năm ngoái, Sở giao dịch chứng khoán Hong Kong đã tuyên bố đình chỉ niêm yết, còn bản thân Hoàng Ngọc Lang cũng phải đối mặt với án tù lên đến 10 năm vì nhiều tội danh.

Vụ kiện này kéo dài lê thê suốt một năm, cuối cùng tòa án cũng đưa ra phán quyết cuối cùng.

Hoàng Ngọc Lang bị kết tội làm giả sổ sách, bị tuyên án 4 năm tù, sau khi kháng cáo được giảm xuống còn 2 năm.

Tuy nhiên, điều mà truyền thông quan tâm nhất không phải là kết quả phán quyết này, mà là công ty nào sẽ thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế, đế chế đã thống trị giới truyện tranh Hong Kong suốt 10 năm qua.

Tập đoàn 《Minh Báo》 của Lâm Hựu Luân và tập đoàn báo chí

《Tinh Đảo》 của Hồ Nhàn đều đã bày tỏ quyết tâm thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế vào năm ngoái, và giới trong ngành vẫn luôn theo dõi cuộc chiến giành giật này giữa hai bên.

Vu Bình Hải vừa xuất hiện ở cửa tòa án, các phóng viên truyền thông chờ sẵn bên cạnh lập tức giơ micro, vác máy quay vây lại.

Hai vệ sĩ đã cố hết sức ngăn cản những phóng viên tiến lại gần, nhưng vẫn có không ít micro chìa thẳng đến trước mặt Vu Bình Hải. "Mọi người xin hãy yên lặng, nghe tôi nói vài câu!" Vu Bình Hải hét lớn, lúc này mới át được tiếng hỏi dồn dập của các phóng viên xung quanh. "Phán quyết của tòa án mọi người đều đã biết, cá nhân tôi rất lấy làm tiếc về kết quả này.

Và trước đó, tôi được sự ủy thác của bà Hồ Nhàn, chủ tịch tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》, đã cùng ông Hoàng Ngọc Lang đạt được thỏa thuận về việc mua lại cổ phần của công ty TNHH Ngọc Lang Quốc Tế.

Tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 sẽ chính thức công bố thông tin này trong thời gian tới." Lúc nói những lời này, trên mặt Vu Bình Hải lộ rõ vẻ đắc ý không thể che giấu.

Thành công đánh bại tập đoàn 《Minh Báo》, giành chiến thắng trong cuộc đại chiến tranh giành Ngọc Lang Quốc Tế, thật sự khiến hắn có cảm giác thành tựu.

Tâm trạng vui vẻ này của Vu Bình Hải khi đối mặt với truyền thông, đã bị một tin tức bất ngờ phá hỏng ngay khi hắn vừa lên xe. "Mã Vinh Thành tự lập công ty Thiên Hạ Mạn Họa, chuyện này xảy ra từ lúc nào?" Vu Bình Hải nắm chặt vai người trợ lý báo tin, mắt trợn trừng, trông rất đáng sợ. "Tin tức từ tòa soạn nhật báo 《Tinh Đảo》 truyền đến, bà Hồ bảo anh đến gặp bà ấy ngay lập tức." Người trợ lý cẩn thận trả lời.

Vu Bình Hải cảm thấy một cơn mệt mỏi rã rời dâng lên từ gót chân, lan lên bắp chân rồi đến hai bên đùi trong.

Hắn im lặng một lúc lâu, toàn thân chìm trong cảm giác tan vỡ và tuyệt vọng.

Chương 437

Hồ Nhàn đã sớm nhắc nhở hắn, Lâm Hựu Luân có thể sẽ lôi kéo Mã Vinh Thành ra riêng, nhưng trước đó Vu Bình Hải chỉ chăm chăm nghĩ đến việc đánh bại Lâm Hựu Luân trong vụ thâu tóm Ngọc Lang Quốc Tế.

Bây giờ hắn đã thành công, nhưng cảm giác vui mừng trong lòng đã không còn nữa.

Ba bộ truyện tranh có giá trị nhất của Ngọc Lang Quốc Tế là 《Long Hổ Môn》, 《Anh Hùng Việt Nam》 và bộ đang được đăng nhiều kỳ 《Phong Vân》.

Hai bộ sau đều do Mã Vinh Thành làm họa sĩ chính, hơn nữa bản quyền sáng tác của 《Phong Vân》 hoàn toàn thuộc sở hữu của Mã Vinh Thành.

Anh ta rời Ngọc Lang Quốc Tế, đương nhiên cũng sẽ mang theo bộ truyện tranh 《Phong Vân》 đi cùng.

Sau khi Ngọc Lang Quốc Tế bị đình chỉ niêm yết vào năm ngoái, nhiều họa sĩ chính nổi tiếng đã lần lượt ra đi.

Đầu tiên là Lưu Định Kiên, vốn là một biên kịch, đã rủ rê Phùng Chí Minh, người nổi tiếng với bộ truyện tranh "Thiếu Lâm Kỳ Binh" vào những năm 80, và Địch Khắc, người giỏi vẽ truyện tranh tình cảm, để thành lập công ty truyện tranh "Tự Do Nhân".

Bây giờ, Mã Vinh Thành, người đã tạo ra doanh số hai trăm hai mươi nghìn bản với bộ truyện 《Anh Hùng Việt Nam》 và được mệnh danh là "thần thoại", cũng chọn rời đi.

Ngọc Lang Quốc Tế giờ chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

Mặc dù sở hữu bản quyền của không ít truyện tranh, nhưng trong cuộc chiến thâu tóm này, Vu Bình Hải thực chất đã thua. --- "Thiên Hạ Mạn Họa ngoài việc tiếp tục phát hành 《Phong Vân》, chúng tôi còn may mắn nhận được quyền chuyển thể tác phẩm của hai vị danh gia võ hiệp là Kim Dung và Lâm Hựu Luân.

Rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp mà mọi người yêu thích sẽ lần lượt ra mắt dưới dạng truyện tranh, đến lúc đó hy vọng mọi người sẽ ủng hộ nhiều hơn!" Trên màn hình tivi, Mã Vinh Thành đặc biệt trưng ra những tấm poster nhân vật mà anh đã sáng tác cho 《Xạ Điêu Anh Hùng Truyện》, 《Côn Luân》 và 《Tru Tiên》.

Khi trả lời phỏng vấn, anh còn cho biết tay phải của mình đang trong quá trình hồi phục, và hiện tại anh đã có thể dùng tay trái để hoàn thành bản vẽ, lời nói tràn đầy tự tin về tương lai của công ty Thiên Hạ Mạn Họa. "Công ty Thiên Hạ Mạn Họa do tôi, anh Lâm và tập đoàn 《Minh Báo》 mỗi bên nắm giữ một phần ba cổ phần.

Với sự hỗ trợ tài chính từ anh Lâm và kênh phát hành của tập đoàn 《Minh Báo》 bảo đảm, tôi và các tác giả truyện tranh khác của công ty có thể chuyên tâm sáng tác.

Sau này chắc chắn sẽ có những tác phẩm tốt hơn ra mắt mọi người." Khâu Thục Trân tay cầm điều khiển, lòng ôm một chiếc gối tựa, ngơ ngác ngồi trước tivi.

Cô vừa mới chuyển kênh, vô tình xem được bản tin này, vì nghe thấy có nhắc đến tên Lâm Hựu Luân nên đã quên mất việc chuyển kênh tiếp. "Em vừa thấy anh trên tin tức đó!" Khâu Thục Trân cầm điện thoại lên, gọi cho Lâm Hựu Luân. "Họ lại nói xấu gì anh rồi?" Đầu dây bên kia, giọng Lâm Hựu Luân có vẻ hơi bất đắc dĩ.

Khâu Thục Trân vừa ăn vặt vừa nói: "Không có, là tin về công ty Thiên Hạ Mạn Họa, công ty này hình như là anh đầu tư." "Từ bao giờ

em lại bắt đầu quan tâm đến những chuyện này vậy?" Lâm Hựu Luân cười trong điện thoại. "Đâu có, người ta vẫn luôn quan tâm đến anh mà?" Khâu Thục Trân bĩu môi không hài lòng, "Đúng rồi, hai ngày nữa anh có rảnh không, em muốn anh đi Nhật Bản cùng em." Lâm Hựu Luân khẽ "ờ" một tiếng trong điện thoại, ngạc nhiên hỏi: "Sao em biết anh sắp tới phải đi Nhật Bản?" "Thật sao?" Khâu Thục Trân nghe vậy liền mừng rỡ, cô không quan tâm tại sao Lâm Hựu Luân cũng phải đi Nhật Bản, điều cô quan tâm chỉ là anh có thể dành thời gian đi cùng cô.

Lâm Hựu Luân nói vậy không phải để dỗ Khâu Thục Trân vui.

Anh dự định đến Nhật Bản với hai mục đích: một là để mời vài vị đạo diễn có uy tín trong giới điện ảnh Nhật Bản làm giám khảo cho Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, đồng thời cũng là một lần tuyên truyền cho liên hoan phim, thu hút thêm nhiều phim Nhật đến tham dự; hai là vì việc công ty Thiên Hạ Mạn Họa muốn giới thiệu truyện tranh Nhật Bản, lần này mục tiêu của anh là 《Doraemon》 và 《Bảy viên ngọc rồng》.

Những năm 80, làng truyện tranh Hong Kong có rất nhiều tác phẩm kinh điển như "Long Hổ Môn", "Anh Hùng Việt Nam", v.v.

So với đó, giai đoạn đầu đến giữa những năm 90 lại có vẻ mờ nhạt hơn nhiều.

Thị trường truyện tranh Hong Kong thất thủ, khiến truyện tranh Nhật Bản từng một thời công phá thị trường, gây ảnh hưởng lớn đến sáng tác trong nước.

Lâm Hựu Luân không có cách nào tốt hơn để ngăn chặn xu hướng này, nên anh muốn chủ động "dẫn sói vào nhà" khi sáng tác truyện tranh Hong Kong chưa rơi vào thời kỳ suy thoái, tạo ra một chút cảm giác nguy cơ cho giới truyện tranh bản địa, từ đó kích thích nhiệt

huyết sáng tác của họ.

Đồng thời, Lâm Hựu Luân còn chuẩn bị chiêu mộ một lứa tác giả truyện tranh từ Nhật Bản.

Trong ký ức của anh lưu giữ rất nhiều bộ truyện tranh kinh điển của Nhật, một số có thể cải biên phù hợp để trở thành truyện tranh Hong Kong, nhưng một số lại không.

Phần tác phẩm không phù hợp cải biên có thể giao cho những tác giả truyện tranh Nhật Bản này hoàn thành, sau đó dùng làm "viên gạch gõ cửa" để phản công lại thị trường Nhật.

Bản quyền của lứa truyện tranh này trong tương lai sẽ là một khối tài sản khổng lồ. "Đúng rồi, em đến Nhật Bản làm gì vậy?" Lâm Hựu Luân hỏi trong điện thoại. "Còn nói em, anh cũng có quan tâm đến người ta đâu." Khâu Thục Trân chu môi, giọng điệu rất bất mãn.

Lâm Hựu Luân lúc này mới nhận ra mình lỡ lời, vội vàng chữa cháy: "Đùa thôi mà, chuyện liên quan đến em, anh lúc nào cũng quan tâm nghiêm túc cả." "Nói dối, vậy anh nói xem em đi Nhật làm gì?" Khâu Thục Trân không chịu tin.

Lâm Hựu Luân thật không biết trả lời thế nào, đột nhiên nhớ ra hai ngày trước bên Gia Hòa có gọi cho anh một cuộc điện thoại, "《Sinh hóa nguy cơ》 đã quay xong rồi, em đến Nhật Bản để tuyên truyền đúng không?" Khâu Thục Trân nghe vậy, tâm trạng lập tức tốt lên, không đợi Lâm Hựu Luân hỏi, cô tự mình kể hết mọi chuyện: "Đạo diễn Mưu vì trước đây đã quay 《Hắc thái dương 731》, Gia Hòa lo lắng ông ấy qua đó tuyên truyền sẽ gây ra phản ứng tiêu cực từ khán giả và truyền thông Nhật Bản, nên chỉ để mình em đi.

Vì vậy em mới nghĩ đến việc rủ anh đi cùng." Việc không cho Mưu Đôn Phất đến Nhật Bản tuyên truyền là quyết định đơn phương của công ty Gia Hòa, nếu không phải Khâu Thục Trân nhắc đến, Lâm

Hựu Luân cũng không biết chuyện này.

Mưu Đôn Phất còn vì chuyện này mà đến Gia Hòa phản đối, ông cho rằng mình quay 《Hắc thái dương 731》 không hề cố ý bôi xấu người Nhật, chỉ là kể lại một sự thật, hơn nữa bộ phim đó và phim mới 《Sinh hóa nguy cơ》 hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Trâu Văn Hoài biết dùng cách thông thường rất khó thuyết phục Mưu Đôn Phất, bèn bịa ra một cái cớ, nói rằng họ nhận được tin xã hội đen Nhật Bản sẽ nhân cơ hội tuyên truyền phim mới này để gây sự với Mưu Đôn Phất, vì để đảm bảo an toàn cho ông nên họ mới quyết định không để ông đến Nhật Bản tuyên truyền.

Nói khó nói dễ, cuối cùng cũng thuyết phục được Mưu Đôn Phất. --- Lâm Hựu Luân và Khâu Thục Trân vừa đến Tokyo, lịch trình đã bị truyền thông địa phương biết trước.

May mà lần này đối tác mà Gia Hòa lựa chọn là công ty điện ảnh Toho.

Do đã hợp tác quay 《Godzilla》, hai bên đã làm việc với nhau không ít lần.

Phía Toho sắp xếp công tác tiếp đón rất chu đáo, truyền thông khó có thể tiếp cận, nhưng vì bất cứ lúc nào ra ngoài cũng có phóng viên đi theo, kế hoạch chiêu mộ một số họa sĩ manga Nhật Bản của Lâm Hựu Luân đành phải tạm gác lại.

Các kế hoạch khác thì không bị ảnh hưởng.

Lâm Hựu Luân trước tiên hẹn gặp tác giả của 《Doraemon》 là Fujimoto Hiroshi, Abiko Motoo và tác giả của 《Bảy viên ngọc rồng》 là Toriyama Akira, thỏa thuận xong xuôi việc cấp phép bản tiếng Trung cho hai bộ manga này.

Tiếp đó, anh lại không ngừng nghỉ đi thăm các đạo diễn nổi tiếng

của Nhật như Kurosawa Akira, Kishii Shunji để mời họ làm giám khảo cho Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong. 《Sinh hóa nguy cơ》 được sắp xếp chiếu tại các rạp thuộc hệ thống của Toho.

Vốn dĩ Lâm Hựu Luân không định tham gia hoạt động tuyên truyền của bộ phim tại Tokyo, nhưng chủ tịch công ty Toho, Takai Hideyuki, đã đích thân gửi lời mời, hơn nữa anh cũng có tham gia đầu tư vào 《Sinh hóa nguy cơ》, nên cuối cùng anh vẫn cùng Khâu Thục Trân xuất hiện tại buổi ra mắt phim.

Vì nhu cầu tuyên truyền cho bộ phim, Khâu Thục Trân đã đặc biệt mặc bộ đồ da được đặt làm riêng lúc quay phim.

Vóc dáng của cô vốn đã rất nóng bỏng, bộ đồ da bó sát màu đen bóng càng tôn lên những đường cong hoàn mỹ của cô.

Khi bước đi, vòng eo thon thả lắc lư, cùng với vòng ba cong vút đầy kinh ngạc phía sau, vừa xuất hiện đã khiến các fan hâm mộ tại hiện trường la hét không ngớt.

Vì đã từng đóng vai nữ chính trong 《Sự im lặng của bầy cừu》 nên khán giả Nhật không xa lạ gì với Khâu Thục Trân.

Bộ phim đó cùng với 《Vòng tròn oan nghiệt》 đều lọt vào top 5 doanh thu phòng vé Nhật Bản năm đó, mức độ được yêu thích khiến nhiều bộ phim nội địa của Nhật phải ngả mũ thán phục.

Khâu Thục Trân một tay khoác tay Lâm Hựu Luân, một tay đặt lên đôi môi đỏ mọng của mình, làm động tác hôn gió với các fan bên dưới, lập tức gây ra một trận xôn xao không nhỏ.

Truyền thông càng không bỏ lỡ cơ hội này, từ lúc Khâu Thục Trân và Lâm Hựu Luân sánh vai xuất hiện, đèn flash tại hiện trường cứ nháy liên tục.

Công ty Toho lần này đã rút kinh nghiệm từ lần trước, thực hiện

kiểm tra tư cách nghiêm ngặt đối với các phóng viên vào cửa.

Bất kỳ phương tiện truyền thông nào không có thư mời đều bị cấm vào, vì vậy trong phần hỏi đáp của truyền thông, Lâm Hựu Luân không gặp phải sự làm khó nào. "Nhật Bản đã vượt qua khu vực Đài Loan để trở thành thị trường quan trọng nhất của điện ảnh Hong Kong tại châu Á.

Chương 438

Giới điện ảnh Hong Kong rất hy vọng có thể giao lưu và hợp tác nhiều hơn với giới điện ảnh Nhật Bản.

Tôi tin rằng những bộ phim hợp tác sản xuất như 《Godzilla》 sau này sẽ ngày càng nhiều.

Đồng thời, tôi cũng hy vọng sẽ có nhiều phim Nhật Bản hơn được công chiếu và phát hành tại Hong Kong.

Bình thường cơ hội như vậy có thể không nhiều, nhưng Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong sắp tới chính là một sân chơi như thế.

Với tư cách là đơn vị tổ chức sự kiện này, tôi rất hy vọng sẽ có nhiều phim Nhật Bản hơn đến tham dự Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong." Dù người trả lời câu hỏi là Lâm Hựu Luân, nhưng ống kính máy ảnh của các phóng viên lại luôn nhắm vào Khâu Thục Trân bên cạnh anh.

Đôi chân dài khỏe khoắn của cô đứng đó, chân đi một đôi bốt da nhỏ, gợi cảm đến nghẹt thở.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, cô đã tiêu tốn phần lớn phim của các phóng viên tại hiện trường.

Khi thời gian hỏi đáp của truyền thông sắp kết thúc, đột nhiên có một phóng viên đứng lên.

Một nhân viên công tác đứng gần nhất lập tức phát hiện người này có gì đó không ổn, vì trên ngực anh ta không đeo thẻ phỏng vấn do ban tổ chức cấp.

Lâm Hựu Luân chỉ nghe thấy người phóng viên đó nói một câu tiếng Nhật với mình, lập tức có hai nhân viên công tác xông lên, đè

anh ta xuống đất.

Sau khi xác định anh ta lén lút trà trộn vào, họ liền không khách khí lôi anh ta ra ngoài.

Trong lúc các phóng viên khác bên dưới xì xào bàn tán, Lâm Hựu Luân cũng quay sang hỏi người phiên dịch đứng bên cạnh. "Anh ta vừa nói gì vậy?" Người phiên dịch cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, khi Lâm Hựu Luân hỏi, anh ta liền nói thật. "Vừa rồi anh ta hỏi, tại sao đạo diễn của bộ phim này lại không đến Nhật Bản." Lâm Hựu Luân nghe câu hỏi này, lập tức hiểu ra nguyên do.

Anh nói với người phiên dịch bên cạnh: "Anh bảo họ thả người phóng viên đó ra, tôi rất hứng thú với câu hỏi vừa rồi của anh ta." Người phiên dịch không hiểu tại sao, nhưng vẫn làm theo.

Người phóng viên kia vốn đã bị lôi đến cửa hội trường, nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, nhân lúc hai nhân viên đang khống chế mình ngơ ngác, anh ta liền thoát ra, rồi bước lớn lên phía trước, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt Lâm Hựu Luân.

Một người phụ trách bên phía Toho đã chạy đến bên cạnh Lâm Hựu Luân, nhỏ giọng giải thích sự việc cho anh, Lâm Hựu Luân gật đầu, nhưng vẫn kiên quyết muốn đối thoại với người phóng viên kia. "Anh vừa hỏi tôi câu đó, có nghĩa là anh biết đạo diễn của bộ phim này là ai?" Toàn bộ tài liệu tuyên truyền của 《Sinh hóa nguy cơ》 tại Nhật Bản đều cố ý làm mờ tên của đạo diễn, thậm chí trên poster công khai cũng hoàn toàn không thấy tên Mưu Đôn Phất.

Người phóng viên Nhật này có thể hỏi câu như vậy, chắc chắn trước đó đã tìm hiểu rất kỹ. "Tất nhiên, tôi biết đạo diễn của bộ phim này chính là kẻ đã quay 《Hắc thái dương 731》, và tôi còn biết, ông ta từng công khai tuyên bố rằng, nếu phía Nhật Bản không xin lỗi về hành vi của họ trong Thế chiến II tại Việt Nam, ông ta sẽ tiếp tục

quay nhiều bộ phim hơn về thời kỳ đó để vạch trần tội ác của người Nhật.

Đây cũng chính là điều khiến tôi cảm thấy kỳ lạ và khó hiểu.Nếu ông ta căm ghét và thù địch Nhật Bản đến vậy, tại sao tác phẩm mới của ông ta vẫn tiếp tục được chiếu ở Nhật Bản?

Không phải ông ta muốn tiếp tục quay những bộ phim vạch trần tội ác của Nhật Bản sao?

Sao lại đổi sang quay phim thương mại rồi." Người phiên dịch vừa giải thích cho Lâm Hựu Luân những gì đối phương nói, vừa chú ý đến biểu cảm của anh.

Thực sự là vì câu hỏi của người phóng viên Nhật Bản quá sắc bén, thậm chí có thể nói đây không phải là câu hỏi mà là sự khiêu khích.

Ngoài dự đoán, biểu cảm của Lâm Hựu Luân từ đầu đến cuối đều rất bình thản, không hề có dấu hiệu bị kích động. "Anh cho rằng nội dung của bộ phim 《Hắc thái dương 731》 là hư cấu, là một sự bóp méo lịch sử, có phải vậy không?" Lâm Hựu Luân mở lời hỏi câu đầu tiên.

Người phóng viên Nhật rất cố chấp, "Đơn vị 731 thật sự tồn tại, nhưng tôi không tin họ sẽ làm những thí nghiệm tàn độc như vậy." "Tôi không muốn tranh luận với anh về việc đơn vị 731 có làm những hành vi tàn ác chống lại loài người hay không, vì đây là một sự thật cơ bản, cũng giống như hai quả bom nguyên tử ở Hiroshima và Nagasaki đã để lại cho Nhật Bản nỗi đau vĩnh viễn, có những chuyện sẽ không bị người ta quên lãng theo thời gian.

Tôi có thể nói rằng, những tội ác mà Nhật Bản gây ra ở châu Âu trong Thế chiến II là không bao giờ có thể được tha thứ.

Và đạo diễn Mưu Đôn Phất, bao gồm cả những người châu Âu khác, dùng điện ảnh hoặc các phương thức khác để phản ánh chân thực giai đoạn lịch sử đó, mục đích không phải để người Nhật sám hối - nếu sám hối mà có tác dụng, thì trên thế giới này đã không có chiến tranh bùng nổ rồi.

Điều chúng ta thực sự cần là một sự phản tư, một sự nhìn thẳng vào lịch sử và phản tư về bản chất của chiến tranh, vì chỉ có như vậy, mới có thể ngăn chặn những cuộc chiến tranh mới bùng nổ trong tương lai, từ đó sinh ra những hận thù và đau khổ mới." Lâm Hựu Luân không trực tiếp đóng đinh người Nhật lên cây thập tự giá đạo đức để tra hỏi, vì vậy lời nói của anh rất dễ dàng nhận được sự đồng tình của phần lớn người Nhật có mặt tại đó. "Nếu nghiêm túc so sánh tác phẩm trước đây của đạo diễn Mưu Đôn Phất và bộ phim hiện tại, anh sẽ phát hiện, 《Hắc thái dương 731》 kể về thảm kịch của loài người trong quá khứ do nghiên cứu vi khuẩn, còn 《Sinh hóa nguy cơ》 kể về thảm họa đáng sợ trong tương lai do nghiên cứu virus.

Anh có thể xem 《Sinh hóa nguy cơ》 là một bộ phim thương mại hoàn toàn hư cấu, nhưng chủ đề hiện thực mà bộ phim này phản ánh thực ra giống hệt 《Hắc thái dương 731》.

Những nhà nghiên cứu trong 《Hắc thái dương 731》 tuy vẫn giữ được tư duy và hình thái của con người, nhưng hành vi của họ đã không còn xứng đáng được gọi là người.

Còn 《Sinh hóa nguy cơ》 thì biểu tượng hóa chủ đề này, những người nghiên cứu virus cuối cùng đã biến chính mình thành zombie.

Cả hai bộ phim thực ra đều đang nói với mọi người rằng, con người nên suy xét lại tất cả hành vi của mình, nếu không chính là đang tự hủy diệt mình." Lâm Hựu Luân cuối cùng vẫn đưa câu chuyện quay trở lại việc so sánh hai bộ phim.

Sau khi phiên dịch thuật lại đầy đủ lời của anh, hiện trường im lặng đến hơn nửa phút.

Người phóng viên đặt câu hỏi, miệng muốn mở ra, nhưng lại không biết nên hỏi gì.

Hai nhân viên công tác lúc nãy lại đi đến bên cạnh người phóng viên này, lần này họ không dùng vũ lực, và người phóng viên cũng không chống cự nữa, rất bình tĩnh chấp nhận sự thật mình bị mời ra khỏi hội trường.

Tình tiết bất ngờ xảy ra tại buổi ra mắt phim đã được rất nhiều phóng viên Nhật Bản có mặt tại hiện trường ghi lại một cách trung thực.

Phát biểu này của Lâm Hựu Luân ngay lập tức xuất hiện trên các tờ báo lớn của Nhật Bản.

Ngoài các phần tử cánh hữu ngoan cố đứng ra phản bác, phần lớn người Nhật đều chọn cách im lặng.

Công ty Toho ban đầu còn rất lo lắng doanh thu phòng vé của 《Sinh hóa nguy cơ》 sẽ bị ảnh hưởng bởi sự kiện này, nhưng sự thật đã chứng minh họ đã nghĩ nhiều rồi.

Trong ba ngày sau khi phim ra mắt, doanh thu phòng vé của 《Sinh hóa nguy cơ》 tại Nhật Bản đã vượt qua 300 triệu yên.

Nếu tình hình không có thay đổi lớn, tổng doanh thu cuối cùng của bộ phim này đạt từ 1,5 tỷ đến 2 tỷ yên là hoàn toàn có thể.

Dĩ nhiên, lịch trình của Lâm Hựu Luân và Khâu Thục Trân tại Nhật Bản vẫn bị ảnh hưởng ít nhiều.

Các hoạt động tuyên truyền dự kiến tại Osaka và Yokohama đều bị hủy bỏ.

Khâu Thục Trân trực tiếp bay đến Hàn Quốc, tiếp tục các hoạt động tuyên truyền cho 《Sinh hóa nguy cơ》 tại châu Á, còn Lâm Hựu Luân thì trở về Hong Kong sớm hơn dự định. --- "Quý khách thân mến, máy bay sắp cất cánh, xin vui lòng kiểm tra hành lý xách tay và thắt dây an toàn!" Loa trong khoang máy bay phát ra thông báo, tiếp viên hàng không bắt đầu đi dọc theo các hàng ghế để kiểm tra.

Lâm Hựu Luân đang đọc một tờ báo.

Hành khách ngồi phía trước anh không biết vì chuyện gì mà đã cãi nhau với một nữ tiếp viên. "Này, cô gái, cô nói chuyện phải có trách nhiệm chứ.

Tôi chỉ nhờ cô chỉ cách thắt dây an toàn, cô lại nói tôi động tay động chân với cô, có ai thấy không?" Lâm Hựu Luân hạ thấp tờ báo xuống một chút, nghiêng đầu nhìn qua, phát hiện người nói là một gã béo trung niên, vẻ mặt hống hách.

Nữ tiếp viên đứng trước mặt gã béo trông còn trẻ, mắt đỏ hoe như vừa mới khóc, dáng vẻ đáng thương khiến người ta động lòng.

Lâm Hựu Luân cảm thấy nữ tiếp viên này rất quen mặt, trong lòng chợt lóe lên một ý nghĩ, đột nhiên nhớ ra một người.

Tiếp viên trưởng nghe thấy động tĩnh bên này, liền đi tới hỏi có chuyện gì. "Tôi nói này, hãng hàng không của các người tuyển nhân viên kiểu gì vậy, giúp thắt dây an toàn cũng không biết, còn nói tôi sàm sỡ cô ta." Gã béo vu oan trước. "Không phải, ông ta nhờ tôi giúp thắt dây an toàn, rồi lại nhân cơ hội sờ tay tôi, miệng còn nói những lời tục tĩu." Nữ tiếp viên trẻ phản bác. "Thôi được rồi, đừng nói nữa." Tiếp viên trưởng ngăn cản cuộc cãi vã của hai người, "Thưa ông, máy bay sắp cất cánh rồi, có vấn đề gì chúng tôi sẽ giải quyết cho ông sau.

Chương 439

Bây giờ xin ông vui lòng ngồi yên tại chỗ được không?" "Không được, cô ta phải xin lỗi tôi!" Gã béo ra vẻ được nước lấn tới. "Ông ta là đồ lưu manh, tại sao tôi phải xin lỗi ông ta chứ?" Nữ tiếp viên trẻ đầy ấm ức, nước mắt đã lưng tròng, sắp khóc đến nơi. "Cô nói tôi sàm sỡ cô, nhưng ai thấy, cô tìm một người ra làm chứng cho cô đi!" Gã béo rất vênh váo nhìn xung quanh, những hành khách đang nhìn về phía này đều quay mặt đi chỗ khác.

Tiếp viên trưởng nhẹ nhàng kéo nữ tiếp viên trẻ lại.

Chuyện bị quấy rối trên máy bay cô đã gặp nhiều rồi, gặp phải hành khách vô lại như vậy, chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Nếu làm ầm ĩ đến công ty, người chịu thiệt cuối cùng luôn là họ.

Đặc biệt là những người ngồi khoang hạng nhất, càng không thể dễ dàng đắc tội, nếu gặp phải khách hàng lớn của công ty thì càng xui xẻo hơn. "Với cái thái độ này của cô ta, tôi nói cho cô biết, đến Hong Kong tôi nhất định sẽ khiếu nại cô ta..." Gã béo chưa nói hết câu, thì sau gáy đã bị ai đó vỗ mạnh một cái. "Ai, ai đánh tôi?" Gã béo ôm đầu đứng dậy, quay đầu nhìn trái nhìn phải, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lâm Hựu Luân đang cúi đầu đọc báo, "Thằng nhóc, có phải mày làm không, sống không muốn sống nữa phải không?" Lâm Hựu Luân bỏ tờ báo xuống, ngẩng đầu lên, vẻ mặt như không hiểu, "Ông đang nói chuyện với tôi à?" Gã béo nổi giận, "Thằng nhóc, đừng có giả vờ, báo của mày cầm ngược rồi kìa, còn không thừa nhận?" "Xin lỗi." Lâm Hựu Luân xoay tờ báo lại cho đúng, rồi mỉm cười nhìn đối phương, "Như vậy được rồi chứ?" "Mẹ kiếp, mày cố tình chơi tao phải không?" Gã béo tức tối đi tới, "Đọc báo còn đeo kính râm, tin

tao tát mày không!" Kính râm của Lâm Hựu Luân đã lẳng lặng đeo lên trước khi đánh vào gáy gã béo, anh không muốn bị nhận ra ngay từ đầu để tránh phiền phức.

Gã béo nói xong liền giơ tay lên, nhưng mãi vẫn không hạ xuống được, nguyên nhân là bên cạnh có một bàn tay khác duỗi ra, siết chặt cổ tay hắn như gọng kìm. "Thưa ông, có gì từ từ nói, động thủ thì không hay đâu!" Lời này bề ngoài là khuyên can, thực chất là cảnh cáo.

Người đến trông ra dáng vệ sĩ, gã béo trong lòng thầm kinh hãi, có chút không chắc chắn về lai lịch của Lâm Hựu Luân, khí thế hung hăng ban đầu lập tức giảm đi mấy phần. "Ông nói tôi đánh ông phải không?

Ai thấy, ông tìm người làm chứng đi chứ?" Lời này của Lâm Hựu Luân y hệt như những gì gã béo vừa nói với nữ tiếp viên trẻ.

Dù là người ngu ngốc nhất cũng biết anh đang bênh vực cho cô tiếp viên đó.

Tay gã béo bị vệ sĩ của Lâm Hựu Luân khống chế, mặt đã tím lại như gan heo. "Vừa rồi không phải ông muốn tìm người chứng minh ông sàm sỡ cô tiếp viên này sao?

Tôi có thể chứng minh, ông còn gì không phục không?" --- Cuộc đối đầu chưa đầy nửa phút, gã béo đã chịu thua. "Thằng nhóc, coi như mày giỏi!" Gã béo xoa cổ tay bị vệ sĩ của Lâm Hựu Luân bóp đau, nói một câu ngoài mạnh trong yếu rồi quay đầu ngồi lại vào ghế của mình.

Tiếp viên trưởng lập tức thở phào nhẹ nhõm, còn nữ tiếp viên trẻ thì ném cho Lâm Hựu Luân một ánh mắt biết ơn.

Máy bay sắp cất cánh, họ không thể dừng lại quá lâu trên lối đi,

vội vàng kiểm tra dây an toàn của các hành khách khác rồi rời đi.

Gã béo cuối cùng vẫn không dám tiếp tục ngồi trước mặt Lâm Hựu Luân, sau khi loa thông báo máy bay đã vào tầng bay ổn định, hắn lập tức nhờ tiếp viên đổi chỗ cho mình.

Lâm Hựu Luân không muốn bị nhận ra, nên chiếc kính râm trên mặt vẫn không tháo ra, báo cũng không đọc được nữa, đành dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, không biết tự lúc nào đã ngủ thiếp đi.

Máy bay bay trên không một lúc lâu, thân máy bay rung nhẹ một cái đã làm Lâm Hựu Luân tỉnh giấc.

Anh mở mắt ra mới phát hiện trên người không biết từ lúc nào đã có thêm một chiếc chăn mỏng.

Trong đầu anh ngay lập tức hiện lên hình ảnh của nữ tiếp viên trẻ kia, chiếc chăn này hẳn là cô ấy đã mang đến đắp cho anh.

Trước khi ngủ, trong đầu Lâm Hựu Luân vẫn đang nghĩ xem nên bắt chuyện với cô thế nào, bây giờ chiếc chăn này lại mang đến cho anh một cơ hội rất tốt.

Khóe mắt anh liếc thấy nữ tiếp viên kia đang đi về phía này, anh cố tình làm lệch chiếc chăn, rồi giả vờ ngủ say.

Nữ tiếp viên trẻ đi ngang qua thấy cảnh này, liền đưa tay ra định kéo lại chiếc chăn cho Lâm Hựu Luân.

Ngay lúc tay cô chạm vào chiếc chăn, Lâm Hựu Luân đột nhiên cựa mình.

Nữ tiếp viên trẻ giật mình, tưởng rằng mình đã làm Lâm Hựu Luân tỉnh giấc, liền vội nói xin lỗi, ánh mắt vừa vô tội vừa áy náy, khiến Lâm Hựu Luân trong lòng xao xuyến.

Cô trông chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, qua lớp đồng phục

lộ ra một đoạn cổ trắng ngần, làn da cho người ta cảm giác vô cùng mịn màng trắng nõn.

Không biết tại sao, trong đầu Lâm Hựu Luân bất giác nghĩ đến một đoạn văn mô tả Tiểu Long Nữ trong tiểu thuyết 《Thần điêu đại hiệp》 của Kim Dung - thiếu nữ mặc một bộ áo vải trắng mỏng, như đang ở trong sương khói, trông khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, ngoài mái tóc đen, toàn thân trắng như tuyết, dung mạo tú mỹ tuyệt trần.

Trong thời đại này, nhắc đến Tiểu Long Nữ trong các tác phẩm điện ảnh, nhiều người sẽ chỉ nghĩ đến Trần Ngọc Liên, nhưng đối với Lâm Hựu Luân, người mang trong mình linh hồn đến từ tương lai, hình ảnh của Trần Ngọc Liên lại không rõ nét bằng một người khác.

Lý Nhược Đồng ngoài đời thực cho người ta cảm giác khác với trong phim, hoặc có lẽ là do bây giờ cô vẫn chưa bước chân vào làng giải trí, không cần phải dùng những biểu cảm xinh đẹp giả tạo để ngụy trang, nên cô trước mắt lại cho người ta cảm giác chân thật hơn.

Lý Nhược Đồng không biết đôi mắt sau cặp kính râm đang chăm chú quan sát mình, chỉ lo lắng đứng đó, nhỏ giọng giải thích rằng hành động của mình không có ý làm phiền.

Lâm Hựu Luân ngồi thẳng dậy, lấy chiếc chăn trên người xuống đưa lại cho Lý Nhược Đồng, mỉm cười nói: "Cảm ơn cô đã lấy chăn cho tôi, có thể cho tôi một ly cà phê được không?" Lý Nhược Đồng gật đầu, ôm chăn quay đi, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vài phút sau, Lý Nhược Đồng đẩy xe phục vụ đến, đưa cho Lâm Hựu Luân một ly cà phê nóng.

Lâm Hựu Luân đưa tay ra nhận, ngay khoảnh khắc Lý Nhược Đồng sắp buông tay, máy bay đột nhiên rung lắc một cái, tay cô cầm không vững, chiếc cốc chao đảo, nửa cốc cà phê đổ hết lên quần của

Lâm Hựu Luân.

Cà phê pha bằng nước sôi, nhiệt độ không hề thấp.

Lâm Hựu Luân một tay giữ vững chiếc cốc, tay kia vội vàng kéo chiếc quần tây đang dính chặt vào đùi.

Quần bẩn là chuyện nhỏ, đừng để bị bỏng là được.

Lý Nhược Đồng cũng hoảng hốt, vội vàng cúi xuống, lấy một chiếc khăn lau vết cà phê trên quần cho Lâm Hựu Luân.

Bộ đồng phục tiếp viên hàng không trên người cô vì động tác này mà càng thêm căng chặt, vòng eo thon gọn thu lại, xuống dưới là vòng ba có đường cong hoàn mỹ.

Ban đầu Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy vóc dáng của Lý Nhược Đồng cân đối, không ngờ thân hình cô cũng phát triển tốt đến vậy.

Chiếc váy dài đến gối ôm lấy đôi chân thon dài, đôi giày cao gót năm phân khiến đôi chân càng thêm hoàn hảo.

Lâm Hựu Luân liếc mắt nhìn xung quanh, phát hiện có mấy gã đang nhìn chằm chằm về phía này. "Được rồi, không sao đâu." Lâm Hựu Luân ra hiệu cho Lý Nhược Đồng không cần lau nữa, Lý Nhược Đồng lúc này mới dừng tay. "Thật sự rất xin lỗi, sau khi xuống máy bay ngài cứ cởi quần ra, tôi sẽ giặt sạch..." Lời còn chưa nói hết, Lý Nhược Đồng đã vội vàng bịt miệng lại, mặt đỏ bừng.

Quần áo bẩn thì không sao, nhưng bảo người ta cởi quần ra thì chẳng phải làm người ta khó xử sao?

Lâm Hựu Luân cũng không ngờ việc bắt chuyện lại có thể xảy ra chuyện như vậy, trong lòng buồn bực, nhưng miệng vẫn nói: "Không sao đâu, tôi tự xử lý được, chuyện này không trách cô." Lý Nhược Đồng xác định Lâm Hựu Luân không thật sự tức giận, lúc này mới đẩy xe phục vụ rời đi.

Trong khoảng thời gian còn lại trên máy bay, cô không nói chuyện với Lâm Hựu Luân nữa, sợ nói nhiều sai nhiều, nhưng trong lòng vẫn vô cùng áy náy.

Lâm Hựu Luân vốn còn muốn hỏi xin số điện thoại của cô, nhưng vẫn luôn không có cơ hội thích hợp.

Sau khi xuống máy bay, anh nghĩ thôi thì bỏ đi, có lẽ thời cơ vẫn chưa chín muồi. --- Lâm Hựu Luân lấy hành lý, đang chuẩn bị rời đi thì phía sau có tiếng gọi. "Thưa ông, xin đợi một chút." Lâm Hựu Luân quay đầu lại, chỉ thấy Lý Nhược Đồng kéo một chiếc vali nhỏ, trên người vẫn chưa kịp thay bộ đồng phục tiếp viên hàng không đã vội đuổi theo.

Lâm Hựu Luân dừng bước, "Có chuyện gì không?" "Vừa rồi trên máy bay thật sự rất xin lỗi, và cả chuyện trước khi cất cánh, tôi vẫn chưa kịp cảm ơn ngài." Lý Nhược Đồng chạy đến, nói chuyện có chút thở dốc. "Thật ra tôi cũng không ưa gã béo đó, nên..." Lâm Hựu Luân đột nhiên quay đầu, nhìn về phía bên phải.

Chương 440

Trong đám đông có một kẻ lén lút, tay cầm máy ảnh, ống kính đang chĩa về phía này. "Chết tiệt!" Lâm Hựu Luân thầm chửi trong lòng, đội paparazzi của Hong Kong gần như có mặt ở khắp mọi nơi, mình vừa mới xuất hiện ở sân bay đã bị họ nhận ra rồi.

Lý Nhược Đồng nhìn theo hướng Lâm Hựu Luân quay đầu, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Trong lòng đang thắc mắc, Lâm Hựu Luân đột nhiên quay người lại, một tay nắm lấy cánh tay cô, một tay giúp cô xách vali, "Đây không phải là nơi để nói chuyện, xe của tôi ở ngoài cửa, nếu được tôi đưa cô về một đoạn nhé?" Lý Nhược Đồng có chút ngơ ngác, chưa kịp mở miệng đồng ý đã bị Lâm Hựu Luân kéo đi ra ngoài.

Năm người đàn ông mặc thường phục giả vờ như không có chuyện gì tiến lại gần hai người, một trong số đó chính là người đã khống chế gã béo trên máy bay.

Một nhóm người nhanh chóng rời khỏi sảnh chờ, ra cửa đã có một chiếc xe đợi sẵn.

Lý Nhược Đồng còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, người đã bị Lâm Hựu Luân kéo lên xe.

Cửa xe vừa đóng, tài xế lập tức tăng tốc, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi sân bay.

Trải nghiệm mấy phút vừa qua khiến Lý Nhược Đồng có cảm giác khó tin, cô nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ mặt đầy nghi hoặc, hy vọng có được một lời giải thích.

Lâm Hựu Luân tháo kính râm ra, Lý Nhược Đồng nhìn anh, đôi

mắt đẹp lộ ra vẻ không thể tin nổi. "Nhìn biểu cảm của cô, chắc là tôi không cần tự giới thiệu nữa rồi." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Vừa rồi ở sân bay có paparazzi chụp lén, sự việc xảy ra đột ngột, nên không kịp giải thích cho cô." Đầu óc Lý Nhược Đồng rối bời, ai có thể ngờ người đàn ông đã giúp mình giải vây trên máy bay, lại bị mình vô ý làm đổ cà phê lên người, lại chính là một trong tứ đại tài tử Hong Kong, Lâm Hựu Luân.

Hai tay cô đan vào nhau, đột nhiên trở nên gượng gạo, miệng cũng không biết nên nói gì.

Lâm Hựu Luân phát hiện Lý Nhược Đồng đột nhiên không nói nữa, trong lòng tò mò nhưng lại không tiện hỏi thẳng, liền nói: "Cô ở đâu, để tôi đưa cô về nhà trước nhé." "Dừng ở trạm xe buýt phía trước là được rồi, tôi tự đi xe về, không cần làm phiền anh Lâm đâu." Lý Nhược Đồng cúi đầu, nhỏ giọng trả lời.

Lâm Hựu Luân chủ động đề nghị đưa Lý Nhược Đồng về nhà còn có một mục đích khác là muốn nhân cơ hội tìm hiểu xem cô sống ở đâu.

Lý Nhược Đồng đề nghị tự đi xe về, anh đương nhiên không đồng ý. "Cảm ơn anh Lâm, thật sự không cần đâu ạ." Lý Nhược Đồng nói với vẻ mặt rất khó xử.

Thấy vẻ mặt của Lý Nhược Đồng, Lâm Hựu Luân cũng không miễn cưỡng nữa, nhún vai nói: "Vậy được thôi, nhưng tôi có thể xin số điện thoại của cô được không?" Lý Nhược Đồng nhìn Lâm Hựu Luân một cái, có chút cảnh giác hỏi: "Anh Lâm cần nó để làm gì ạ?" Lâm Hựu Luân nói đùa: "Trên máy bay không phải cô nói muốn giúp tôi giặt quần sao?

Sau này tôi phải tìm cô để đòi lại quần chứ." Lý Nhược Đồng cúi đầu, vệt hồng trên má càng thêm rực rỡ, lan ra cả sau tai và cổ, phảng

phất như hương thơm ngọt ngào của thịt da đang tỏa ra. "Được rồi, đùa thôi, thật ra từ lúc lên máy bay tôi đã chú ý đến cô rồi," lúc nói câu này, Lâm Hựu Luân cố gắng để biểu cảm của mình trông nghiêm túc, để Lý Nhược Đồng dễ dàng chấp nhận lời nói của mình hơn: "Tôi biết làm tiếp viên hàng không thật ra rất vất vả, cô có bao giờ nghĩ đến việc đổi nghề không, ví dụ như làm diễn viên?" Lý Nhược Đồng ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp thoáng qua một tia bối rối, theo cô thấy, những lời sau đó của Lâm Hựu Luân mới thực sự giống như đang đùa. "Trên máy bay, anh Lâm giúp tôi là vì chuyện này sao?" Cô cẩn thận hỏi. "Gã béo đó thật sự đáng ghét, đổi lại là người khác tôi cũng sẽ làm như vậy." Về điểm này, Lâm Hựu Luân cảm thấy không có gì phải nói dối.

Lý Nhược Đồng gật đầu, "Dù sao đi nữa, tôi vẫn phải cảm ơn anh Lâm.

Còn về chuyện anh vừa nói, thực ra tôi không có hứng thú lắm với việc làm ngôi sao, nên có lẽ sẽ làm anh Lâm thất vọng rồi." Câu trả lời này khiến Lâm Hựu Luân khá bất ngờ.

Hầu hết các cô gái đều có ước mơ trở thành ngôi sao, không ngờ suy nghĩ của Lý Nhược Đồng về vấn đề này lại khác người như vậy.

Đưa về nhà bị từ chối, xin số điện thoại bị từ chối, ngay cả mời đóng phim cũng bị từ chối.

Lâm Hựu Luân cảm thấy hôm nay vận may của mình thật sự không tốt cho lắm.

Tại một trạm xe buýt, anh để Lý Nhược Đồng xuống xe.

Lúc đi, Lâm Hựu Luân thò đầu ra khỏi cửa sổ xe, đưa cho cô một tấm danh thiếp, nói rằng bất cứ khi nào cô không muốn làm tiếp viên hàng không nữa, đều có thể gọi vào số này để tìm anh.

Ngày thứ hai sau khi Lâm Hựu Luân trở về Hong Kong, một tin tức đã được truyền về từ Liên hoan phim Cannes ở Pháp.

Năm nay vừa tròn 200 năm ngày diễn ra "Cách mạng Pháp" và ra đời của 《Tuyên ngôn Nhân quyền》, dưới đề nghị của ban tổ chức Liên hoan phim Cannes và đại biểu của các hiệp hội điện ảnh các nước, ban tổ chức đã quyết định tổ chức một hội thảo giao lưu học thuật quốc tế với chủ đề "Điện ảnh và Tự do".

Bối cảnh trực tiếp nhất cho việc tổ chức hội thảo này là tình hình chính trị bất ổn bắt đầu từ năm ngoái ở các nước Đông Âu, rất nhiều nhà làm phim vô cùng lo lắng về tình hình quốc tế trong việc sản xuất và phát hành phim.

Vì vậy, ngay khi ban tổ chức Liên hoan phim Cannes đưa ra lời kêu gọi, lập tức đã nhận được sự hưởng ứng của đông đảo các nhà làm phim.

Trong một thời gian ngắn, các đạo diễn và nhà làm phim từ khắp nơi trên thế giới đã đổ về Cannes, Pháp, đội hình này thậm chí còn lấn át cả sự nổi bật của các ngôi sao Hollywood đến Cannes.

Trong danh sách những người tham dự, Lâm Hựu Luân nhìn thấy một cái tên rất quen thuộc: Steven Soderbergh.

Một đạo diễn rất nổi tiếng của Mỹ trong đời sau, năm 2001 nhờ có 《Erin Brockovich》 và 《Traffic》 mà cùng lúc nhận được đề cử Phim hay nhất Oscar, và nhờ 《Traffic》 mà giành được giải Đạo diễn xuất sắc nhất Oscar, đây là lần đầu tiên trong lịch sử Oscar có chuyện này.

Lúc này Steven Soderbergh vẫn chưa nổi tiếng lắm, nhưng Lâm Hựu Luân biết, tình hình này sẽ sớm thay đổi.

Nếu Lâm Hựu Luân không nhớ nhầm, tác phẩm thành danh của

Steven Soderbergh là 《Tình dục, Lời nói dối và Băng video》 cũng đã lọt vào danh sách tranh giải chính của Liên hoan phim Cannes năm nay, và nếu không có gì bất ngờ, cuối cùng sẽ giành được giải Cành Cọ Vàng.

Gặp phải một đối thủ mạnh như vậy, tình thế tranh giải của 《Ngọa Hổ Tàng Long》 càng trở nên đáng lo ngại.

Ba ngày sau, dự cảm của Lâm Hựu Luân đã được chứng thực, người Pháp cuối cùng vẫn trao giải Cành Cọ Vàng cho Steven Soderbergh đúng như quỹ đạo lịch sử.

Mang theo bộ phim đầy tự tin đến Cannes, kết quả lại không đoạt được giải nào, trải nghiệm ở Pháp khiến Hồ Kim Toàn bị đả kích nặng nề, vừa về đến Hong Kong đã đổ bệnh một trận.

Khi Lâm Hựu Luân đến bệnh viện thăm Hồ Kim Toàn, thấy dáng vẻ tiều tụy, bệnh tật của ông, anh liền gạt bỏ ý định mời ông làm giám khảo Liên hoan phim Hong Kong, chỉ bảo ông hãy yên tâm dưỡng bệnh.

Cùng chung cảnh ngộ thất vọng trở về từ Liên hoan phim Cannes với Hồ Kim Toàn còn có một người châu Âu khác, tên là Trần Khải Ca.

Trần Khải Ca mang tác phẩm mới của mình là 《Hài tử vương》 đầy hy vọng đến Pháp, nhưng lần ra mắt quốc tế này của ông không thành công, bộ phim bị truyền thông địa phương của Pháp ví von là có thể giành được giải Chuông Báo Thức Vàng —— giải thưởng này do truyền thông đặc biệt phát minh ra, dùng để chỉ những bộ phim có tình tiết rất buồn tẻ, tẻ đến mức có thể khiến khán giả ngủ gật, sau đó phải dùng chuông báo thức mới đánh thức được. 《Ngọa Hổ Tàng Long》 trong thời gian diễn ra liên hoan phim được truyền thông Pháp đánh giá rất cao, cuối cùng vẫn thua Steven Soderbergh, thì 《Hài tử

vương》 của Trần Khải Ca càng không cần phải bàn tới.

Ngay tối hôm bế mạc, Trần Khải Ca đã đáp máy bay rời khỏi mảnh đất đau lòng Pháp.

Vừa về đến trong nước, còn chưa kịp nghỉ ngơi, Trần Khải Ca lại nhận được thông báo từ cơ quan chủ quản cấp trên, yêu cầu ông đến Hong Kong một chuyến.

Đi cùng Trần Khải Ca còn có một người quen mà ông đã biết từ trước —— Trương Nghệ Mưu, người từng làm quay phim trong bộ phim 《Hoàng thổ địa》 của ông.

Lần gặp mặt này, thân phận của Trương Nghệ Mưu đã không còn là nhà quay phim nữa, năm ngoái ông đã hoàn thành tác phẩm đầu tay của mình là 《Hồng Cao Lương》, giờ đây thân phận cũng là đạo diễn, và mục đích ông đến Hong Kong cũng giống như Trần Khải Ca, là mang tác phẩm đi tham dự Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong năm nay.

Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong theo thông lệ được tổ chức vào khoảng tháng 3 đến tháng 4 trong dịp lễ Phục Sinh, nhưng vì từ năm nay được đồng tổ chức bởi cơ quan chính thức và các đoàn thể chuyên nghiệp, nên ngày tổ chức cũng được dời đến cuối tháng 5, thời gian vừa vặn sau khi Liên hoan phim Cannes kết thúc không lâu.

Ngày này chỉ là tạm thời, ý tưởng của Lâm Hựu Luân là muốn dời Liên hoan phim Hong Kong lùi lại đến tháng 6, như vậy có thể tạo khoảng cách thời gian với các liên hoan phim quốc tế như Cannes, đồng thời thời điểm này cũng vừa lúc bắt đầu mùa phim hè.

Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong muốn cạnh tranh về mặt nghệ thuật với ba liên hoan phim lớn của châu Âu là không thực tế, cá nhân Lâm Hựu Luân cũng không hy vọng Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong trở thành thiên đường của phim nghệ thuật, anh càng hy vọng

biến liên hoan phim thành một bữa tiệc hoành tráng của phim thương mại, lựa chọn này thực tế hơn, đồng thời cũng phù hợp hơn với đặc điểm của chính điện ảnh Hong Kong. --- "Anh cũng quen Từ Phong à?" Nghe thấy cái tên này từ miệng Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân cảm thấy rất bất ngờ. "Một thời gian trước bà ấy muốn mời em đóng một bộ phim, sau đó chúng em quen nhau." Vương Tổ Hiền ngồi trước gương trang điểm, vừa tô son vừa nói.

Từ Phong nổi danh với hình tượng nữ hiệp màn bạc vào những năm 70, sau này gả cho doanh nhân Đài Loan Thang Quân Niên rồi chuyển sang làm nhà sản xuất.

Năm 1980 khi hai người kết hôn ở Hong Kong, chỉ riêng việc trang trí lễ cưới đã dùng hết 30 ngàn đóa hoa hồng, mở đầu cho trào lưu tiệc cưới xa hoa bằng hoa tươi ở Hong Kong.

So với Từ Phong, Lâm Hựu Luân lại quen thuộc hơn với chồng bà là Thang Quân Niên, sau năm 92 người này đã nhìn ra tiềm năng phát triển của khu kinh tế mới Phố Đông, bỏ ra số vốn khổng lồ tham gia khai phá xây dựng, qua nhiều năm kinh doanh, đã khiến "Thang Thần" trở thành một thương hiệu nổi tiếng trong ngành, và còn nhận được sự biểu dương đặc biệt từ chính quyền địa phương. "Vậy nên hôm nay bà ấy mời em tham gia tiệc rượu riêng tư?" Lâm Hựu Luân hai tay gối đầu, nằm trên chiếc giường lớn bên cạnh.

Vương Tổ Hiền đặt thỏi son xuống, quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân nói: "Bà ấy nhắc đi nhắc lại trong điện thoại là em phải dắt theo bạn trai, anh nói xem rốt cuộc là vì ai?" Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Nói vậy là bà ấy nhắm vào tôi à?" "Đến thì biết thôi." Vương Tổ Hiền kéo Lâm Hựu Luân từ trên giường dậy, thúc giục anh mau thay đồ, tham gia tiệc rượu không thể ăn mặc quá tùy tiện được.

Chương 441

--- Từ Phong đã gần 40 tuổi, nhưng bảo dưỡng rất tốt, trông chỉ như mới ngoài 30, mặc bộ trang phục chỉnh tề và lộng lẫy, đôi mắt đen toát lên vẻ viên mãn và kiêu hãnh; nụ cười không thể che giấu hiện trên khuôn mặt trang điểm nhẹ; bà dùng giọng nói trong trẻo như chuông bạc, đi lại giữa các vị khách, giao tiếp và trò chuyện vui vẻ.

Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền vừa bước vào phòng tiệc, Từ Phong đã tươi cười tiến lại đón. "Anh Lâm, hoan nghênh anh đã tới!" Nhân lúc bắt tay với Từ Phong, Lâm Hựu Luân len lén liếc nhìn Vương Tổ Hiền một cái, ánh mắt như muốn nói, đúng là để em đoán trúng rồi.

Từ Phong chắc chắn có chuyện muốn nhờ, nếu không sẽ không tỏ ra nhiệt tình như vậy.

Quả nhiên, sau vài câu trò chuyện, Từ Phong đã dẫn dắt câu chuyện vào chủ đề chính. "Anh Lâm chắc đã nghe cô Lý Bích Hoa nhắc qua, tôi đã mua bản quyền điện ảnh một cuốn tiểu thuyết của cô ấy." "Cô Từ đang nói đến 《Bá Vương Biệt Cơ》?" Từ Phong gật đầu, "Anh Lâm quả nhiên biết." Lâm Hựu Luân cười cười, "Tôi nghe nói Trương Quốc Vinh thà tự bỏ tiền đầu tư cũng muốn đóng bộ phim này, không biết lời đồn này có thật không." Khi nhắc đến Trương Quốc Vinh, sắc mặt của Từ Phong có chút thay đổi, nhưng rồi lại trở lại bình thường. "Lúc đầu Trương Quốc Vinh quả thực rất hứng thú với bộ phim này, và trong lòng cô Lý Bích Hoa, anh ấy là ứng cử viên sáng giá nhất cho vai nam chính.

Tuy nhiên, với tư cách là nhà sản xuất, trước khi xem xét diễn viên, trước hết phải xác định đạo diễn, và về việc này, tôi gặp một

chút rắc rối, muốn nhờ anh Lâm giúp đỡ." "Ồ?" Lâm Hựu Luân tỏ ra hứng thú, trong lời giải thích tiếp theo của Từ Phong, anh dần dần hiểu ra ngọn ngành sự việc.

Hóa ra sau khi Từ Phong mua bản quyền điện ảnh của 《Bá Vương Biệt Cơ》, bà vẫn luôn tìm kiếm đạo diễn phù hợp cho bộ phim.

Một thời gian trước, tại Liên hoan phim Cannes, bà đã quen biết đạo diễn đại lục Trần Khải Ca, người mang theo 《Hài tử vương》 đến tham dự. 《Hài tử vương》 không được lòng các giám khảo ở Cannes, nhưng Từ Phong lại đánh giá rất cao bộ phim này, và qua bộ phim đó, bà phát hiện ra Trần Khải Ca chính là vị đạo diễn mà bà vẫn khổ công tìm kiếm.

Ban đầu Trần Khải Ca nghe nói Từ Phong mời ông làm phim cũng rất vui, nhưng sau khi Từ Phong đưa kịch bản 《Bá Vương Biệt Cơ》 cho ông xem, Trần Khải Ca lại lắc đầu không ngớt.

Ông thẳng thắn nói với Từ Phong rằng ông rất thích câu chuyện này, nhưng đề tài không phải là thứ ông muốn làm.

Trần Khải Ca lúc này vẫn là một người có lý tưởng và kiêu ngạo, cho rằng mình nên theo đuổi nghệ thuật điện ảnh chứ không phải điện ảnh thương mại.

Mặc dù ông thấy câu chuyện này không tồi, nhưng lại không thể hạ mình xuống để đạo diễn bộ phim này.

Từ Phong cũng rất kiên trì, bà không thuyết phục được Trần Khải Ca ở Pháp, lại đuổi theo đến tận đại lục, nhưng khi đến đại lục, lại nghe nói Trần Khải Ca đã lên đường đến Hong Kong, mang theo bộ phim 《Hài tử vương》 của mình để tham dự Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong. "Tôi cũng đã tiếp xúc với vài vị đạo diễn ở đại lục, cách nghĩ của họ về điện ảnh có phần không giống chúng ta...

Nếu thái độ của đạo diễn Trần rất kiên quyết, e là tôi không giúp được bà Từ việc này rồi." Lâm Hựu Luân không biết đời sau Trần Khải Ca bị Từ Phong thuyết phục như thế nào, nhưng xét tình hình hiện tại, Trần Khải Ca rõ ràng vẫn chưa có ý định hạ mình để đón nhận sự thông tục.

Hơn nữa, nói 《Bá Vương Biệt Cơ》 là một bộ phim thương mại, đám người Vương Tinh chắc sẽ cười chết mất.

Từ Phong lắc đầu, "Trước đây tôi cũng nghĩ có lẽ thời cơ chưa chín muồi, nhưng lần này đạo diễn Trần đến tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, tôi cảm thấy đây sẽ là một cơ hội rất tốt để thuyết phục ông ấy." "Tại sao bà Từ lại nghĩ vậy?" "Bởi vì tôi đã xem các tác phẩm sẽ được trình chiếu tại Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong lần này, hơn một nửa là phim thương mại.

Vì vậy tôi đoán anh Lâm có lẽ muốn định vị Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong theo hướng thương mại hóa hơn một chút.

Cả tác phẩm tham dự lẫn bản thân sự kiện, tôi đều cảm thấy có xu hướng này." Lâm Hựu Luân nhướng mày, nếu những suy đoán này đều do Từ Phong tự mình đưa ra, vậy thì anh thật sự đã có chút coi thường người phụ nữ trước mặt, "Những tình huống bà Từ nói, ở các liên hoan phim quốc tế khác cũng thường xuyên xuất hiện, chỉ dựa vào điều này e là không thể kết luận được phải không?" "Tôi nhớ năm ngoái khi tham gia giải Kim Mã, anh Lâm từng chỉ trích giải Kim Tượng của Hong Kong quá bảo thủ và khép kín.

Lúc đó tôi đã nghĩ anh Lâm có thể sẽ tiến hành một số cải cách đối với giải Kim Tượng, nhưng thực tế chứng minh anh đã không làm vậy, mà chọn Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, một sân khấu cởi mở hơn.

Sau đó tôi có một thắc mắc —— nếu nói về việc nâng cao tính

nghệ thuật của điện ảnh, giải Kim Tượng đã đủ rồi, anh Lâm tốn công sức như vậy để giành được quyền đăng cai Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, chỉ để tổ chức một giải Kim Tượng mở rộng, chẳng phải là rất thừa thãi sao?

Ít nhất tôi cho rằng, định vị của anh Lâm đối với Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong phải có sự khác biệt so với giải Kim Tượng." Những lời này của Từ Phong đã hoàn toàn đảo lộn hình ảnh của bà trong lòng Lâm Hựu Luân. "Tuyệt vời!" Lâm Hựu Luân không nhịn được vỗ tay, "Bà Từ chỉ làm nhà sản xuất phim thật là đáng tiếc, theo tôi thấy, bà hoàn toàn có thể đến làm người phụ trách Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong." "Anh Lâm quá khen rồi, những chuyện mang tính định hướng lớn tôi còn có thể đoán được, chứ phụ trách những việc cụ thể thì tôi thật sự không làm nổi." Từ Phong rất khiêm tốn nói. "Vậy thì tôi chỉ có thể nói, bà Từ đoán quả thực rất chuẩn, nhưng tôi vẫn không hiểu, tại sao bà lại cho rằng đạo diễn Trần Khải Ca đến tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong lần này, sẽ dễ dàng bị thuyết phục đồng ý đạo diễn 《Bá Vương Biệt Cơ》?" Lâm Hựu Luân lại hỏi tiếp. "Đầu tiên tôi cảm thấy, không khí chủ đề thiên về tính thương mại của Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, hẳn là có thể tác động đến đạo diễn Trần Khải Ca.

Hai năm nay tôi đã nhiều lần đến đại lục, cũng có chút hiểu biết về tình hình bên đó, cảm giác của tôi là thị trường điện ảnh đại lục về cơ bản vẫn chưa hình thành, điều này dẫn đến việc các đạo diễn bên đó nhận thức không đủ về văn hóa phim thương mại, mà đó còn là kết quả sau những nỗ lực của anh Lâm, khi đại lục đã nhập về nhiều bộ phim thương mại của Hong Kong.

Và Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong lần này hoàn toàn có thể trở thành một cửa sổ trưng bày, để các đạo diễn đại lục xem xem, phim thương mại của các quốc gia và khu vực khác đã phát triển đến

mức độ nào, điều này có lẽ có thể thay đổi một số định kiến của họ về phim thương mại." Lâm Hựu Luân gật đầu, điểm này anh cũng đồng tình.

Từ Phong tiếp tục nhưng lại chuyển hướng câu chuyện, "Tất nhiên tôi tự tin có thể thuyết phục đạo diễn Trần Khải Ca như vậy, nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là ở anh Lâm đây." Lâm Hựu Luân cười không tỏ ý kiến, anh muốn nghe xem Từ Phong sẽ đưa ra lý do gì. "Thứ nhất, mối quan hệ giữa anh Lâm và phía chính quyền đại lục không hề tầm thường, điều này có thể giúp đạo diễn Trần Khải Ca gạt bỏ rất nhiều lo ngại; thứ hai, với tấm gương thành công của 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 trước đó, quan điểm và cách nhìn của anh Lâm chắc chắn sẽ có đủ sức ảnh hưởng đối với đạo diễn Trần Khải Ca." Nghe xong lời của Từ Phong, Lâm Hựu Luân cười nói: "Bà Từ thật sự quá đề cao tôi rồi, nếu đạo diễn Trần Khải Ca là đạo diễn ở Hong Kong, tôi còn có chút tự tin thuyết phục được ông ấy, nhưng tình hình hiện tại của ông ấy quả thực có chút phiền phức.

Tôi có thể tìm một cơ hội nói chuyện với ông ấy, nhưng không đảm bảo chắc chắn có thể khiến ông ấy đổi ý để giúp bà làm bộ phim này." Bất kể là Trần Khải Ca lúc này hay trong tương lai, cảm giác lớn nhất mà ông ta mang lại cho Lâm Hựu Luân là hai chữ: sến súa.

Bộ phim 《Vô Cực》 đời sau chính là minh chứng rõ ràng, vừa muốn làm phim thật nghệ thuật lại vừa muốn khán giả chịu chi, đây không phải sến súa thì là gì?

Hoặc là anh cứ chuyên tâm làm phim nghệ thuật, hoặc là triệt để hạ mình xuống để tìm hiểu xem khán giả thật sự thích gì.

Về điểm này, Trương Nghệ Mưu tuy không thể coi là thành công mười phần, nhưng tuyệt đối tốt hơn Trần Khải Ca rất nhiều.

Từ Phong nghe nói Lâm Hựu Luân chịu giúp đỡ, còn chưa kịp mừng, Lâm Hựu Luân lại hỏi một việc, khiến bà lập tức khó xử.

Lâm Hựu Luân hỏi về vai diễn Trình Vũ Điệp "không điên ma không thành người" trong 《Bá Vương Biệt Cơ》 có phải đã xác định do Trương Quốc Vinh đóng hay không, Từ Phong không biết phải trả lời thế nào.

Trong lúc tìm kiếm đạo diễn cho 《Bá Vương Biệt Cơ》, Từ Phong cũng chưa bao giờ quên vai diễn Trình Vũ Điệp.

Thái độ của bà và tác giả tiểu thuyết gốc Lý Bích Hoa là nhất quán —— người phù hợp nhất cho vai diễn này chính là Trương Quốc Vinh.

Ban đầu Trương Quốc Vinh rất muốn đóng vai này, nhưng đó là suy nghĩ trước khi anh quyết định rút lui khỏi làng nhạc.

Lần này Trương Quốc Vinh quyết tâm rút lui rất triệt để, chuẩn bị sang Canada luôn.

Vì chuyện này Từ Phong đã tìm gặp Trương Quốc Vinh, nhưng anh vẫn còn do dự, chưa đưa ra câu trả lời chính xác.

Đúng lúc này, lại có một Trình Giảo Kim nhảy ra.

Đài Loan có một diễn viên rất nổi tiếng tên là Tôn Long, ông từng đóng một bộ phim rất nổi tiếng là 《Hoàng Đế Cuối Cùng》.

Trước đây Từ Phong chỉ tình cờ gặp Tôn Long một lần, ấn tượng duy nhất về ông là rất đẹp trai.

Tôn Long nghe nói Từ Phong đang chuẩn bị làm một bộ phim tên là 《Bá Vương Biệt Cơ》, liền vận dụng đủ mọi mối quan hệ để liên lạc với Từ Phong, thể hiện nguyện vọng muốn đóng vai nam chính một cách vô cùng chân thành.

Một bên thì mãi không đàm phán xong với Trương Quốc Vinh, Từ Phong liền xiêu lòng.

Bà nói thẳng chuyện này với Trương Quốc Vinh, vốn định cố gắng lần cuối, không ngờ Trương Quốc Vinh nghe tin này lại thở phào nhẹ nhõm, nói thẳng là mình rút lui.

Trương Quốc Vinh đã nói vậy, chuyện Tôn Long thay thế ông đóng vai Trình Vũ Điệp cứ thế được quyết định.

Cách đây không lâu, khi Trương Quốc Vinh đến Đài Loan tham gia một sự kiện và gặp Tôn Long, anh còn nói với ông: "Chúng tôi đều trông chờ vào anh cả đấy." Lời này của Trương Quốc Vinh nói chưa được bao lâu thì 《Yên Chi Khâu》 đã đoạt sáu giải tại giải Kim Tượng, bản thân anh cũng nhờ bộ phim này mà lần nữa được đề cử Ảnh đế Kim Tượng.

Từ Phong hối hận đến xanh cả ruột.

Càng so sánh Trương Quốc Vinh và Tôn Long, bà càng cảm thấy quyết định trước đây của mình là một sai lầm.

Tôn Long quả thực rất đẹp trai, nhưng vẻ đẹp đó mang đậm chất nam tính, không giống như Trương Quốc Vinh, giữa đôi mày khóe mắt đều mang một vẻ đẹp âm nhu.

Với thân phận nam nhi mà được liệt vào tứ đại tuyệt sắc của Hong Kong, đây không phải là điều người thường có thể làm được.

Hiện tại ván đã đóng thuyền, bên Tôn Long cũng đã chuẩn bị xong xuôi, Từ Phong càng không tiện nuốt lời, nội tâm vô cùng rối rắm, cho nên khi Lâm Hựu Luân hỏi đến, bà mới không biết phải trả lời ra sao. "Tôi thấy về vai Trình Vũ Điệp, vẫn nên cân nhắc lại một cách nghiêm túc...

Tôn Long không phải là diễn viên Đài Loan sao?

Chương 442

Bộ phim này nếu mời đạo diễn Trần Khải Ca, chắc chắn sẽ phải quay ở đại lục, hiện tại quan hệ giữa Đài Loan và đại lục rất vi diệu, bà Từ có lẽ có thể nghĩ cách từ phương diện này." Lâm Hựu Luân rất khó tưởng tượng nếu Trương Quốc Vinh không đóng Trình Vũ Điệp, 《Bá Vương Biệt Cơ》 sẽ trở thành bộ dạng gì, vì vậy anh đã gợi ý cho Từ Phong một cách.

Cách này có hiệu quả hay không còn chưa biết, quan trọng là Từ Phong nghe ra được thái độ của Lâm Hựu Luân từ câu nói này.

Nếu muốn nhận được sự ủng hộ của anh, e là vai nam chính này thật sự phải tìm Trương Quốc Vinh đến đóng.

Nhưng cho dù bên Tôn Long có thể giải quyết được, thì liệu Trương Quốc Vinh có chịu ăn lại cỏ cũ không?

Chuyện này khiến Từ Phong cảm thấy rất đau đầu. --- Trần Khải Ca đang lấy quần áo từ vali ra treo vào tủ thì có tiếng gõ cửa phòng.

Mở cửa ra xem, thì ra là Trương Nghệ Mưu.

Trương Nghệ Mưu bước vào, nhìn thấy đống quần áo trên giường Trần Khải Ca, cười nói: "Vẫn chưa dọn dẹp xong à?" "Anh ngồi đi, tôi đi pha trà cho anh." Trần Khải Ca tìm hai cái ly, nhấc ấm nước lên mới phát hiện bên trong rỗng tuếch.

Trương Nghệ Mưu gọi Trần Khải Ca đang định tìm nhân viên phục vụ xin nước sôi lại, "Không cần phiền phức đâu, uống nước nguội cũng được." "Xem cái trí nhớ của tôi này, trong phòng có máy đun nước nóng mà." Trần Khải Ca cắm phích điện, bật công tắc máy đun nước, rồi kéo một chiếc ghế ngồi xuống trước mặt Trương Nghệ Mưu. "Sao thế, muốn tìm tôi trò chuyện à?" Trương Nghệ Mưu gật

đầu, "Trên máy bay chưa nói hết chuyện, có mấy vấn đề vẫn muốn thảo luận với anh." "Tôi cũng đang định hỏi anh một việc, anh nói trước hay tôi nói trước?" Trần Khải Ca hỏi.

Trương Nghệ Mưu nói: "Khách theo chủ, anh hỏi trước đi." "Tôi nghe nói trước khi quay 《Hồng Cao Lương》, anh còn làm quay phim cho một bộ phim hợp tác giữa đại lục và Hong Kong?" "Nhiệm vụ cấp trên giao, không đi không được, tôi đến đó thực ra chỉ là giúp họ quay phong cảnh, còn tình tiết phim thì không tham gia gì cả." Trương Nghệ Mưu nhún vai, trả lời. "Bộ phim đó không chiếu ở đại lục à?" Trương Nghệ Mưu lắc đầu, tuy ông là nhà quay phim của 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》, nhưng phần hậu kỳ của bộ phim này được hoàn thành ở Hong Kong, Trương Nghệ Mưu thậm chí còn chưa xem bản phim cuối cùng. "Nghe nói bộ phim đó được chuyển thể từ một bộ truyện tranh của Hong Kong, tình tiết theo cách nói của chúng ta là rất huyền ảo, không được chiếu ở trong nước cũng là chuyện bình thường." Trần Khải Ca khoanh tay, "Vậy anh có biết doanh thu phòng vé sau này của bộ phim đó thế nào không?" Trương Nghệ Mưu cố gắng hồi tưởng một chút, lúc đó Lưu Vĩ Cường đã đặc biệt gọi điện thoại báo cho ông biết tình hình này, "Ở Hong Kong thu được hơn 70 triệu, toàn cầu hình như là hơn 90 triệu." "Ở nước ngoài mới có hai mươi mấy triệu, không thể nào chứ?" Trần Khải Ca ít nhiều cũng có chút hiểu biết về thị trường điện ảnh toàn cầu. "Phía trước nói là đô la Hong Kong, phía sau nói là đô la Mỹ." Trương Nghệ Mưu bổ sung một câu, và nói đùa: "Quên mất tỷ giá bây giờ là bao nhiêu, dù sao đổi ra cũng nhiều lắm, nếu tính theo doanh thu phòng vé ở trong nước, e là cả đời chúng ta làm phim cộng lại, cũng không bằng một bộ này của người ta." Trần Khải Ca vô cùng đồng cảm về điều này, và có một nỗi lo sâu sắc: "Anh nói xem ở đại lục, phim nghệ thuật có dần dần nhường chỗ cho phim thương mại không?" "Không phải là có hay không, mà là chắc chắn sẽ như vậy." Trương Nghệ

Mưu tiếp lời, "Anh xem mấy năm nay những bộ phim Hong Kong được nhập về trong nước hot như thế nào thì biết, đây là một xu thế tất yếu, không ai có thể ngăn cản được." "Sao thế, tôi thấy anh có vẻ hứng thú với phim thương mại nhỉ?" Trần Khải Ca hỏi. "Hứng thú thì không hẳn, chỉ là phim thương mại ở một số phương diện quả thực có ưu thế hơn phim nghệ thuật, ví dụ như sự đổi mới trong kỹ thuật quay phim." Trương Nghệ Mưu vì từng làm quay phim trong đoàn làm phim 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》, tuy không tận mắt chứng kiến, nhưng hiểu biết về phương diện này cũng khá nhiều. "Đúng rồi, sao anh đột nhiên lại hỏi chuyện này?" Trương Nghệ Mưu tò mò hỏi. "Một nhà sản xuất ở Hong Kong muốn mời tôi làm một bộ phim, nhưng tôi không chắc có nên nhận lời hay không." Trần Khải Ca thật thà cho biết.

Trương Nghệ Mưu lập tức tỏ ra hứng thú, "Là phim thương mại à?" Trần Khải Ca lắc đầu nói: "Cũng không hoàn toàn, hoặc nên nói là thiên về phim nghệ thuật hơn." "Kịch bản do ai viết vậy?" "Không rõ lắm, chỉ biết tiểu thuyết gốc là của một nữ nhà văn Hong Kong tên là Lý Bích Hoa, nghe nói người này ở Hong Kong rất nổi tiếng." Trần Khải Ca nói đến đây, đột nhiên nhớ ra nước chắc đã sôi, vội vàng đứng dậy đi pha trà.

Trương Nghệ Mưu vừa nghe thấy cái tên Lý Bích Hoa đã cảm thấy có chút quen tai, đợi Trần Khải Ca bưng trà đã pha xong trở lại, trong đầu ông lóe lên một tia sáng, cuối cùng cũng nhớ ra mình đã nghe thấy cái tên này ở đâu. "Tác phẩm của Lý Bích Hoa này chắc là rất hay đấy, tôi nghe nói cách đây không lâu, anh Lâm Hựu Luân của Hong Kong còn chuyển thể một cuốn tiểu thuyết khác của bà ấy thành phim, ở châu Âu còn đoạt không ít giải thưởng." "Anh nói đến bộ 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 phải không?" Trần Khải Ca gật đầu, lúc ở Pháp, Từ Phong cũng từng nhắc đến chuyện này với ông.

"Anh hình như đã gặp anh Lâm Hựu Luân rồi, ấn tượng của anh về anh ấy thế nào?" "Lúc quay cảnh ở Cửu Trại Câu, anh ấy từng đến một lần, nếu nói về ấn tượng đầu tiên, cảm giác của tôi là anh ấy rất trẻ, lúc đó thật sự không có cảm giác gì đặc biệt, sau này mới dần dần biết một số chuyện về anh ấy...

Chuyện về anh ấy ở Hong Kong được lưu truyền rất nhiều, trong thời gian này anh chỉ cần để ý hỏi thăm một chút, chắc chắn sẽ thu hoạch được không ít, cụ thể thì tôi cũng không nói rõ được, tóm lại là anh không nhìn thấu được anh ấy đâu." Trương Nghệ Mưu nhớ lại nói.

Trần Khải Ca còn định hỏi tiếp thì điện thoại trong phòng đột nhiên reo lên. "Ừm, tôi là Trần Khải Ca... là cô Từ, chào cô, chào cô!" Trần Khải Ca rất lạ, mình mới đến Hong Kong chưa đầy nửa ngày, điện thoại của Từ Phong vậy mà đã gọi thẳng đến phòng khách sạn.

Ban đầu ông tỏ ra rất nghi hoặc, sau đó trong quá trình nghe điện thoại, lông mày dần dần nhíu lại.

Nghe điện thoại xong trở về, vẻ mặt của Trần Khải Ca có chút nặng nề, Trương Nghệ Mưu tò mò hỏi: "Sao vậy?" "Chính là bộ phim mà tôi vừa nói với anh, nhà sản xuất gọi điện thoại thẳng đến đây rồi." Trần Khải Ca rất bất đắc dĩ nói. "Bà ấy lại muốn hẹn gặp anh à?" Trương Nghệ Mưu đoán.

Trần Khải Ca lắc đầu, "Không phải bà ấy, mà là anh Lâm mà tôi hỏi anh đó, anh ấy sắp qua đây rồi." Tại sao Từ Phong lại biết số điện thoại phòng khách sạn của Trần Khải Ca, nguyên nhân rất đơn giản, vì đoàn của Trần Khải Ca đến để tham dự Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, do họ từ đại lục qua nên tình hình đặc biệt, khách sạn đều do ban tổ chức đặt trước, chỉ cần họ nhận phòng, bên Lâm Hựu Luân sẽ nhận được tin tức.

Trương Nghệ Mưu sững sờ, không ngờ Lâm Hựu Luân lại coi trọng Trần Khải Ca như vậy, ngày đầu tiên đã chủ động hẹn gặp.

Cùng là được mời đến tham dự Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, sao mình lại không có đãi ngộ như vậy?

Trương Nghệ Mưu và Trần Khải Ca ở trong nước đều thuộc hàng đạo diễn lớn, giữa họ thực ra tồn tại một mối quan hệ cạnh tranh.

Dù hai người không có ý so sánh với nhau, nhưng người ta vẫn sẽ đặt họ lên bàn cân để so sánh, tất nhiên không phải so doanh thu phòng vé, mà là phim của ai đoạt nhiều giải hơn. "Nếu anh Lâm sắp tới, vậy tôi không làm phiền nữa, anh cũng mau dọn dẹp đi, kẻo lát nữa người ta tới thấy bừa bộn thì không hay." Trương Nghệ Mưu đứng dậy cáo từ, trong lòng không tránh khỏi có chút thất vọng.

Ông vừa đi đến cửa, lại suýt nữa va phải Lâm Hựu Luân đang định bước vào. "Anh Lâm... xin lỗi, tôi đang định ra ngoài, không ngờ anh lại vào lúc này." Trương Nghệ Mưu vội vàng giải thích. "Đạo diễn Trương đến tìm đạo diễn Trần trò chuyện à?" Lâm Hựu Luân liếc nhìn số phòng trên cửa, xác định mình không đi nhầm. "Vâng ạ, vừa nói chuyện xong chuẩn bị về." Trương Nghệ Mưu né người cho Lâm Hựu Luân vào phòng, mình vừa đi ra ngoài vừa nói, "Đạo diễn Trần ở trong phòng, mời anh Lâm vào, tôi không làm phiền nữa." Lâm Hựu Luân gọi Trương Nghệ Mưu lại, "Đạo diễn Trương đừng vội đi, lần này tôi đến là chuyên tìm hai vị, vừa hay có mặt cả." Trần Khải Ca nghe thấy tiếng động ở cửa liền đi ra, thấy Trương Nghệ Mưu và một người trẻ tuổi đang nói chuyện, miệng gọi đối phương là "anh Lâm", lập tức xác nhận thân phận của người trẻ tuổi này. "Anh Lâm, chào anh!" Trần Khải Ca nhanh chân tiến lên, vừa bắt tay, cũng là lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá Lâm Hựu Luân.

Mặc dù trong cuộc nói chuyện trước đó, Trương Nghệ Mưu đã

đặc biệt nhấn mạnh sự trẻ trung của Lâm Hựu Luân, nhưng khi thực sự gặp mặt, Trần Khải Ca vẫn cảm thấy không ít ngạc nhiên.

Lâm Hựu Luân trông không quá 30 tuổi, ăn mặc rất lịch sự, có một đôi mắt sắc bén và trong trẻo; khuôn mặt cực gầy, gò má rất cao, bên trong ẩn chứa những tư tưởng chắc chắn không hề giản đơn, khóe miệng hơi nhếch lên, trông có vẻ kiên định và có chủ kiến.

Rất khó tưởng tượng, một người trẻ tuổi như vậy lại là người tạo nên thành tích huy hoàng nhất của ngành công nghiệp điện ảnh Hong Kong, là chủ tịch của một tập đoàn báo chí có sức ảnh hưởng sâu rộng, là tỷ phú trẻ nhất Hong Kong.

Trong lúc Trần Khải Ca đánh giá Lâm Hựu Luân, Lâm Hựu Luân cũng đang quan sát Trần Khải Ca.

Thân hình trung bình, da hơi ngăm đen, lông mày rõ nét nhưng không rậm rạp, đôi mắt sâu thẳm u uất, giống như những người đã qua tuổi bốn mươi, khóe mắt ông đã đầy nếp nhăn, và ông dường như còn có vẻ trầm lắng hơn.

Có một cái mũi và miệng hơi to, cằm cạo nhẵn, tóc chải rất gọn gàng, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, thắt một chiếc cà vạt màu xám bạc.

Hai người hàn huyên vài câu, rồi cùng nhau vào phòng.

Trần Khải Ca ôm đống quần áo trên giường ném lại vào vali, "Trong phòng hơi bừa bộn, để anh Lâm chê cười rồi." "Không sao." Lâm Hựu Luân ngồi xuống rồi đánh giá cách bài trí trong phòng, phòng suite chỉ có hai chiếc ghế bành, anh và Trương Nghệ Mưu mỗi người ngồi một chiếc, Trần Khải Ca chỉ có thể ngồi bên mép giường, "Hai vị mới đến Hong Kong, tối nay tôi đã chuẩn bị tiệc đón gió, trước đó, tôi muốn mời hai vị đến tham quan một công ty kỹ xảo điện ảnh thuộc sở hữu của tôi, không biết ý của đạo diễn Trần và đạo diễn Trương

thế nào?" Trần Khải Ca và Trương Nghệ Mưu nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Trần Khải Ca lúc trước nhận được điện thoại của Từ Phong, ngay sau đó Lâm Hựu Luân xuất hiện, ông còn tưởng lần này Lâm Hựu Luân đến làm thuyết khách cho Từ Phong, không ngờ lại là vì chuyện này. "Sớm đã nghe nói công ty Cực Quang do anh Lâm sáng lập sở hữu trình độ sản xuất kỹ xảo điện ảnh hàng đầu châu Á, đẳng cấp thế giới, có cơ hội như vậy, đương nhiên là cầu còn không được." Trương Nghệ Mưu lên tiếng trước, Trần Khải Ca cũng gật đầu theo.

Lâm Hựu Luân gật đầu, đứng dậy nói: "Xe đã ở dưới lầu, chúng ta xuất phát ngay bây giờ đi." --- Công ty Cực Quang nằm ở khu vực trung tâm của Hong Kong, gần kề đường hầm xuyên biển Hồng Khám, đứng ở cửa tòa nhà nhìn sang đối diện, có thể thấy được kiến trúc chính màu đỏ đặc trưng của Đại học Bách khoa Hong Kong.

Tòa nhà trụ sở của công ty Cực Quang trông rất bề thế ngay cả trong khu trung tâm đầy những tòa nhà cao tầng, chỉ là người đứng ở cửa đón tiếp họ chỉ có hai người, điều này trái ngược hoàn toàn với cảnh tượng một hàng dài người đứng ở cửa chào đón mà Trần Khải Ca và Trương Nghệ Mưu tưởng tượng.

Sau khi được giới thiệu mới biết, người đàn ông trung niên không mấy nổi bật kia chính là người phụ trách công ty Cực Quang, Lam Nãi Tài, còn người bên cạnh là trợ lý của ông. "Hai vị đạo diễn, vô cùng xin lỗi, vì Cực Quang là một công ty công nghệ chuyên nghiên cứu và phát triển kỹ thuật kỹ xảo điện ảnh, hơn 80% nhân viên của công ty đều là nhân viên kỹ thuật.

Gần đây công ty đang nhận sản xuất kỹ xảo cho nhiều bộ phim, mọi người đều không thể rời tay khỏi công việc, nên chỉ có thể một mình tôi ra tiếp đãi hai vị, có gì không chu đáo mong hai vị lượng thứ."

Lam Nãi Tài nói chuyện rất khách sáo, Trần Khải Ca, Trương Nghệ Mưu đồng loạt gật đầu, trong lòng lại thêm vài phần tò mò về chuyến tham quan này —— tình huống này nếu đặt ở các cơ quan nghiên cứu khoa học ở đại lục, thì tất cả mọi người đã sớm dừng công việc để đi cùng lãnh đạo tham quan, phong cách làm việc của công ty Hong Kong quả thực khác biệt.

Lâm Hựu Luân đã quen với điều này từ lâu, cũng không phải nói tất cả các công ty ở Hong Kong đều như vậy, chủ yếu là do liên quan đến tính chất của công ty Cực Quang.

Một lượng lớn nhân tài kỹ thuật du học trở về, thậm chí không ít người Mỹ, người Nhật đang phục vụ cho công ty, vì vậy việc quản lý của công ty cũng áp dụng mô hình của các công ty công nghệ cao Âu Mỹ.

Trần Khải Ca, Trương Nghệ Mưu ít tiếp xúc với văn hóa doanh nghiệp Âu Mỹ, cảm thấy kỳ lạ cũng là chuyện bình thường.

Chương 443

Tầng 1 đến 3 của tòa nhà công ty Cực Quang đều được thiết kế thành phòng triển lãm, bên trong trưng bày đủ loại mô hình, đạo cụ còn lại từ những bộ phim mà công ty đã tham gia sản xuất kỹ xảo —— các loại trang phục ma cà rồng trong 《Truyền Thuyết Đêm Đen》, 《Blade》, các loại mô hình người ngoài hành tinh trong 《Men in Black》, bản thảo thiết kế quang ảnh võ công trong 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》, mặt nạ chơi khăm trong 《The Mask》.

Càng đi lên cao, bộ sưu tập càng phong phú, sự chấn động trong lòng Trần Khải Ca và Trương Nghệ Mưu cũng càng lớn.

Sự huy hoàng của phim Hong Kong quét sạch châu Á trong hai năm nay không phải là không có lý do, chỉ cần nhìn những bộ sưu tập này của công ty Cực Quang cũng có thể tưởng tượng, để làm tốt một bộ phim, phía Hong Kong đã phải bỏ ra bao nhiêu nhân lực, vật lực và tài lực.

Sau khi tham quan các bộ sưu tập cũ, Lam Nãi Tài lại dẫn mọi người đến hiện trường của các phòng làm việc đang sản xuất kỹ xảo cho mấy bộ phim.

Phòng đầu tiên đến là nhóm sản xuất kỹ xảo của 《Godzilla》, vừa hay lúc này các nhân viên kỹ thuật đang sử dụng máy tính để tổng hợp cảnh Godzilla đổ bộ từ vịnh Tokyo.

Sau khi xem đoạn phim hiệu ứng cuối cùng, sự kinh ngạc trong lòng Trần Khải Ca và Trương Nghệ Mưu đã đến mức không thể tả xiết.

Điện ảnh vậy mà có thể làm được đến mức thật giả khó phân như thế này!

Lam Nãi Tài là tổng đạo diễn của bộ phim này, ông đã giới thiệu tình hình chi tiết hơn cho Trần Khải Ca và Trương Nghệ Mưu.

Chỉ riêng để sản xuất cảnh này, họ đã quay tại hiện trường ở vịnh Tokyo hơn nửa tháng, sau đó để tổng hợp đoạn phim chưa đầy 3 phút trước mắt, đã tốn gần 20 triệu đô la Hong Kong.

Trần Khải Ca, Trương Nghệ Mưu nghe xong trong lòng chỉ có một suy nghĩ, đây đâu phải là làm phim, rõ ràng là đang đốt tiền! "So với Hollywood, sự đầu tư của chúng ta về mặt này còn xa mới đủ." Một câu nói nhẹ nhàng của Lâm Hựu Luân khiến Trần Khải Ca và Trương Nghệ Mưu nghe xong không khỏi chìm vào suy tư.

Sau đó, Lam Nãi Tài lại dẫn họ tham quan hiện trường sản xuất kỹ xảo của nhiều bộ phim khác như《Oan hồn》,《Tru Tiên》... nơi nào họ đến cũng khiến Trần Khải Ca và Trương Nghệ Mưu kinh ngạc không ngớt. "Trước đây chúng ta chỉ cảm thấy mình không bị tụt hậu quá xa so với bên ngoài, chỉ cần đuổi kịp là có thể bù đắp khoảng cách.

Bây giờ đột nhiên mới phát hiện, khoảng cách giữa chúng ta và đối phương hoàn toàn không thể dùng lý lẽ để tính toán, e là đuổi theo mười năm cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của họ." Sau khi tham quan xong, Trần Khải Ca đã thốt lên lời cảm thán như vậy với Trương Nghệ Mưu một cách riêng tư.

Trương Nghệ Mưu khẽ thở dài: "Lần trước khi tôi hợp tác với đoàn làm phim Hong Kong cũng không có cảm nhận sâu sắc đến vậy, xem ra sau này những người làm điện ảnh ở đại lục chúng ta, quả thực nên tăng cường giao lưu hợp tác với bên Hong Kong nhiều hơn." Trần Khải Ca cười khổ nói: "Sao tôi nghe lời anh nói giống như đang khuyên tôi vậy?" "Người thuyết khách thực sự không phải là tôi, mà là những gì chúng ta đã thấy trước đó, anh thấy thế nào?" Trương Nghệ

Mưu đáp lại một câu.

Trần Khải Ca nghe vậy liền im lặng. --- Buổi chiều Lâm Hựu Luân cùng Trần Khải Ca, Trương Nghệ Mưu tham quan công ty Cực Quang, buổi tối lại đặc biệt mở tiệc đón gió cho hai người.

Tất cả các hoạt động xã giao kết thúc đã là hơn chín giờ tối.

Đến nơi ở của Chung Sở Hồng, lại bất ngờ gặp Trương Mạn Ngọc. "Em về trước đây, nhớ ngày mai nhất định phải đến nhé!" Trương Mạn Ngọc vịn váy đứng dậy, tạm biệt Chung Sở Hồng. "Biết rồi mà." Chung Sở Hồng ngầm hiểu ý nhau mà nháy mắt với Trương Mạn Ngọc.

Tiễn Trương Mạn Ngọc ra cửa, Chung Sở Hồng vừa quay người lại thì đã va vào lòng Lâm Hựu Luân. "Ghét thật!" Chung Sở Hồng dùng tay đấm nhẹ vào ngực Lâm Hựu Luân, nhưng vẫn mặc cho anh ôm chặt mình vào lòng.

Lâm Hựu Luân một tay ôm lấy eo Chung Sở Hồng, một tay nâng mặt cô, nhẹ nhàng vuốt ve. "Vừa rồi hai người nói chuyện gì thế?" Chung Sở Hồng có phần bất ngờ nhìn Lâm Hựu Luân một cái, "Ngày mai bộ phim 《Sinh Tử Thì Tốc》 của A Ngọc đóng sẽ công chiếu, cô ấy mời em đến buổi ra mắt để ủng hộ, đừng nói với em là anh không biết chuyện này nhé." Lâm Hựu Luân lắc đầu, hiện tại lịch trình mỗi ngày của anh đều do trợ lý sắp xếp, sáng hôm đó trợ lý mới báo cho anh biết hôm nay có những hoạt động gì, sau đó do Lâm Hựu Luân tự mình quyết định đi hay không.

Thường thì những buổi ra mắt phim như thế này, nếu không có lý do đặc biệt, Lâm Hựu Luân thường sẽ để trợ lý từ chối giúp.

Nhĩ Đông Thăng cũng biết rõ tình hình này, nên mới nhờ Trương Mạn Ngọc đến tìm Chung Sở Hồng, chính là muốn đi "đường vòng qua phu nhân", vì chỉ cần Chung Sở Hồng mở lời, Lâm Hựu Luân

chắc chắn sẽ không từ chối. "Anh còn là biên kịch và nhà đầu tư của bộ phim này nữa đấy, mà chẳng quan tâm chút nào cả." Chung Sở Hồng bực bội nói.

Lâm Hựu Luân ra hiệu cho Chung Sở Hồng tựa đầu vào vai mình, ôm cô giải thích: "Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong sắp bắt đầu rồi, bên anh có rất nhiều việc, quên mất cũng là chuyện bình thường mà." "Vậy ngày mai anh..." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Em đi một mình cô đơn lắm, anh coi như là đi cùng em vậy!" Đôi mắt Chung Sở Hồng sáng lấp lánh nhìn Lâm Hựu Luân, bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều có thể thấy một ngọn lửa đang bùng cháy trong mắt đối phương.

Lâm Hựu Luân cúi đầu, đôi môi hôn lên bờ môi mềm mại của Chung Sở Hồng, ép sát người cô vào tường, một tay nhấc một chân cô lên, luồn vào dưới váy.

Trong nụ hôn nóng bỏng, Chung Sở Hồng vừa cởi từng chiếc cúc áo sơ mi của Lâm Hựu Luân, vừa đưa một tay ra, mò mẫm tắt đèn trong phòng.

Trong bóng tối, hai cơ thể nhanh chóng quấn lấy nhau không một kẽ hở.

Hôm sau, trên đường Lâm Hựu Luân đưa Chung Sở Hồng đến tham dự buổi công chiếu phim 《Tốc Độ Sinh Tử》, anh tiện đường đón luôn Trương Mạn Ngọc.

Hai người phụ nữ ngồi chen chúc ở ghế sau, thân mật trò chuyện, Lâm Hựu Luân không mấy hứng thú với nội dung câu chuyện của họ nên thu lại ánh mắt khỏi kính chiếu hậu.

Chung Sở Hồng và Trương Mạn Ngọc nói qua nói lại, không biết thế nào lại chuyển sang chủ đề trang phục của mỗi người.

Hôm nay Chung Sở Hồng mặc một chiếc váy liền màu hồng mân

côi, bên ngoài khoác một chiếc áo nhung mỏng màu trắng sữa có lỗ thoáng khí, chân đi giày sandal trắng cao gót vừa phải, để lộ những ngón chân được sơn móng tinh xảo. "Trời nóng thế này, sao chị lại còn mặc thêm cái áo nhung mỏng bên ngoài váy làm gì?" Trương Mạn Ngọc có chút kỳ quái.

Mặt Chung Sở Hồng nóng bừng, may mà lớp phấn nền đã che đi vệt hồng trên má.

Chiếc váy cô mặc hôm nay có thiết kế cổ trễ, đáng lẽ mặc trực tiếp ra ngoài cũng không có vấn đề gì, nhưng tối qua sau một hồi mặn nồng với Lâm Hựu Luân, ngực cô đã lưu lại vài vết bầm, không thể tan đi nhanh như vậy được, cho nên Chung Sở Hồng mới phải mặc thêm một chiếc áo bên ngoài để che đi những dấu vết xấu hổ đó. "Anh thấy chiếc váy cô ấy chọn hở hang quá, nên mới bảo cô ấy mặc thêm một cái áo..." Lâm Hựu Luân còn chưa nói xong, tay Chung Sở Hồng đã vươn qua véo vào eo anh một cái. "Cho anh nói bậy này!" Chung Sở Hồng lườm anh một cái đầy bực bội.

Lâm Hựu Luân tỏ vẻ tủi thân quay đầu lại từ ghế phụ, "A Ngọc phân xử đi, anh nói sai à?

Cổ chiếc váy này vốn đã khoét hơi sâu rồi, chỗ đó từ trước đến giờ chỉ cho phép một mình anh ngắm thôi..." "Anh còn nói nữa..." Chung Sở Hồng giơ tay lên, làm bộ muốn đánh, Lâm Hựu Luân vội vàng quay đầu lại.

Trương Mạn Ngọc che miệng cười khúc khích bên cạnh, Chung Sở Hồng lườm cô một cái, lúc này mới lấy tay che miệng, nhưng trong mắt vẫn không giấu được ý cười. "Chị mà còn như vậy, lát nữa ở dưới sân khấu có phóng viên hỏi chị mấy vấn đề khó xử, em chắc chắn sẽ không giúp chị giải vây đâu." Chung Sở Hồng uy hiếp.

Trương Mạn Ngọc như bị nắm trúng điểm yếu, vẻ mặt lập tức trở

nên nghiêm túc. "Không được đâu, chị mà không giúp em làm chứng, đám phóng viên dưới kia sẽ làm phiền em chết mất." Trương Mạn Ngọc nắm lấy tay Chung Sở Hồng, khổ sở cầu xin. "Em và Tiểu Bảo thật sự không còn khả năng nào sao?

Hai người đóng phim cùng nhau lâu như vậy, không có chút tia lửa nào bùng cháy trở lại à?" Chung Sở Hồng tò mò hỏi. "Em và anh ấy đã kết thúc từ lâu rồi, hơn nữa chị cũng đâu phải không biết, cái bộ dạng hung dữ của anh ấy ở phim trường, mỗi lần đóng phim em đều thầm cầu nguyện trong lòng, tuyệt đối đừng NG, một khi NG là chắc chắn bị anh ấy mắng." Trương Mạn Ngọc bây giờ nhắc đến đoạn tình cảm với Nhĩ Đông Thăng, trong mắt đã không còn vẻ bi thương nữa. "Kỹ năng diễn xuất tốt chẳng phải đều bị hành hạ như vậy mà ra sao?" Lâm Hựu Luân không nhịn được lại quay đầu qua, "Biết đâu sau này khi em nhận giải Ảnh hậu Kim Tượng, người đầu tiên em cảm ơn trên bục nhận giải lại chính là anh ta thì sao." Miệng Trương Mạn Ngọc tuy không thừa nhận, nhưng trong lòng quả thực cũng nghĩ như vậy, qua lần hợp tác này với Nhĩ Đông Thăng, cô cảm nhận được sự tiến bộ rất rõ rệt. "Thực ra em còn đỡ, Trịnh Y Kiện bị anh ta mắng còn thảm hơn, những cảnh quay liên quan đến cậu ấy chưa bao giờ qua được ngay lần đầu tiên." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Chuyện này rất bình thường mà, Trịnh Y Kiện vốn là người mới, hơn nữa nếu không có tai nạn ngoài ý muốn kia, vai diễn này vốn nên là của Khương Đại Vĩ, chỉ cần so sánh một chút là thấy ngay sự chênh lệch, đổi lại là tôi làm đạo diễn, chắc chắn cũng sẽ rất đau đầu." Nhĩ Đông Thăng nếu nghe được những lời này, nhất định sẽ xấu hổ chết mất, ban đầu vì chuyện đổi diễn viên mà ông ta đã không ít lần oán thán sau lưng. "Phải rồi, cô có biết lần này Khương Đại Vĩ có đến không?

Tôi nghe nói ông ấy đã bình phục và xuất viện rồi." Lâm Hựu Luân đột nhiên nhớ ra một chuyện. "Chuyện này em cũng không rõ

lắm, chắc là sẽ đến thôi, dù sao bộ phim này đối với Tiểu Bảo rất quan trọng, làm anh trai thì thế nào cũng nên đến ủng hộ một chút." Trương Mạn Ngọc trả lời. "Ông ấy và Địch Long vẫn tiếp tục không nói chuyện với nhau à?" Lâm Hựu Luân lại hỏi tiếp. "Cái này thì không, hai người hình như đã thực sự hòa giải rồi, em nghe nói Địch Long thường xuyên đến bệnh viện thăm ông ấy, sau khi ông ấy xuất viện, có mấy lần đến đoàn phim thăm ban, cũng nói cười vui vẻ với Địch Long." Trương Mạn Ngọc nhớ lại.

Chương 444

Đến hiện trường buổi công chiếu, tình hình đúng như lời Trương Mạn Ngọc nói, Khương Đại Vĩ không chỉ đến, mà còn "khoác vai bá cổ" cùng Địch Long để truyền thông chụp ảnh chung, nhằm chứng tỏ mối quan hệ của hai người đã hòa hợp như xưa.

Cặp đôi vàng này có thể quay lại với nhau, đây hẳn là một kết quả rất tốt, nhưng khi trả lời câu hỏi của phóng viên, Địch Long lại không nhịn được mà phàn nàn. "Ban đầu tôi vì nể Đại Vĩ nên mới đồng ý đóng vai phản diện này.

Trước khi đóng bộ phim này, tất cả những người tìm tôi đóng phim đều muốn tôi đóng vai người tốt, nhưng sau khi đóng xong bộ phim này, tất cả các lời mời tôi nhận được đều muốn tôi đóng vai kẻ xấu...

Thực ra, tôi thật sự muốn làm một người tốt!" Lời nói này của Địch Long có phần nửa đùa nửa thật, nhưng đều là sự thật.

Khi đó, việc lựa chọn diễn viên cho bộ phim này đều do đạo diễn Nhĩ Đông Thăng đề xuất với Lâm Hựu Luân, nhưng sau đó không biết tin tức bị truyền đi như thế nào, lại biến thành Lâm Hựu Luân chỉ định Địch Long đóng vai phản diện này.

Địch Long trước đây rất ít khi đóng vai phản diện, vai diễn lần này nói ra cũng rất có tính thử thách, nhưng bản thân ông chưa diễn đã ghiền, các công ty điện ảnh khác lại ghiền rồi, hễ có vai phản diện nào không tìm được người thích hợp là nghĩ ngay đến Địch Long.

Lâm Hựu Luân sau khi hiểu được tình hình này, liền nói đùa với truyền thông ngay tại hiện trường, rằng nếu đạo diễn Trương Triệt biết chuyện này, chắc chắn sẽ đến tìm anh tính sổ.

Vào những năm 70, Địch Long và Khương Đại Vĩ, một cao một thấp, là một cặp song kiêu tuyệt thế dưới trướng Trương Triệt, mà khi đó Trương Triệt và Lý Hàn Tường đóng phim đều nổi tiếng là "giỏi cởi đồ người khác", phim người lớn của Lý Hàn Tường là bắt nữ minh tinh cởi, còn phim của Trương Triệt thì là bắt nam minh tinh cởi – nam minh tinh đó chính là Địch Long, Trương Triệt rất thích để ông khoe cơ bắp cường tráng trong phim, phong quang vô hạn.

Mà đến bộ phim 《Tốc Độ Sinh Tử》 này, Địch Long bị sắp xếp đóng vai phản diện, Khương Đại Vĩ lại gặp tai nạn giữa chừng khi đóng phim, kết cục đều không mấy tốt đẹp, cho nên Lâm Hựu Luân mới nói như vậy.

Nhắc đến Trương Triệt, có phóng viên tại hiện trường liền hỏi về bộ phim 《Nghĩa Đảm Quần Anh》 mới ra rạp không lâu, bộ phim này được Trương Triệt tự bỏ vốn quay dưới danh nghĩa kỷ niệm 40 năm trong nghề, các đệ tử như Lý Tu Hiền, Khương Đại Vĩ đều diễn miễn phí, chỉ tiếc là doanh thu phòng vé cuối cùng không được như ý.

Khương Đại Vĩ và Địch Long đều không muốn nói về chuyện này, qua loa trả lời vài câu rồi không chịu nói nữa.

Đợi phần phỏng vấn trước buổi công chiếu kết thúc, mọi người đều vào rạp xem phim, Lâm Hựu Luân đặc biệt giữ Địch Long lại, nói rằng nếu sau này có kịch bản phù hợp, không biết Địch Long có muốn hợp tác lần nữa không.

Địch Long quả thực có chút sợ hãi, câu đầu tiên ông hỏi Lâm Hựu Luân là: "Lần này không phải là vai phản diện nữa chứ?" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định từ Lâm Hựu Luân, Địch Long mới thở phào nhẹ nhõm, có cơ hội hợp tác với Lâm Hựu Luân, ông đương nhiên sẽ không từ chối.

Đặc biệt là cơ hội này, còn là do ông đóng một lần vai phản diện

lớn mới đổi lại được.

Hai người nói xong chuyện này, đang chuẩn bị cùng nhau vào phòng chiếu, thì trợ lý của Lâm Hựu Luân bước tới, ghé vào tai anh nói nhỏ vài câu.

Lâm Hựu Luân nghe xong nhíu mày, bước chân định tiến về phía trước cũng dừng lại.

Địch Long thấy vậy, chào Lâm Hựu Luân một tiếng rồi tự mình vào phòng chiếu trước.

Lâm Hựu Luân quay người đi ra ngoài, tay cầm chiếc điện thoại di động đời đầu, bấm gọi lại số điện thoại mà trợ lý vừa ghi lại.

Tiếng "tút tút" vang lên hai lần, điện thoại được nhấc máy. "Xin hỏi anh tìm ai?" Giọng nói yếu ớt, dường như cả việc phát âm cũng có chút khó khăn.

Lần tình cờ gặp trên máy bay, giọng của Lý Nhược Đồng đâu có như vậy, mới hơn một tuần mà sao lại biến thành thế này?

Lâm Hựu Luân nén lại nghi ngờ trong lòng, nói rõ thân phận qua điện thoại. "Vừa rồi tôi đang tham gia một sự kiện, không nhận được điện thoại của cô, tìm tôi có chuyện gì không?" "Lần trước anh nói, nếu em thay đổi ý định, có thể gọi điện cho anh..." Giọng Lý Nhược Đồng càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng Lâm Hựu Luân gần như không nghe thấy gì nữa. "Đúng vậy, bây giờ cô đã nghĩ kỹ rồi à?" Lâm Hựu Luân suy nghĩ một chút, rồi hỏi thêm một câu: "Cô có phải không được khỏe không, tôi nghe giọng cô hình như bị bệnh rồi." "Hơi sốt một chút, đã uống thuốc rồi, chắc nghỉ ngơi một thời gian sẽ khỏi." Lý Nhược Đồng nghỉ một lát, dường như lại hồi phục được chút sức lực, nói chuyện cũng lớn tiếng hơn một chút.

Lâm Hựu Luân có chút không yên tâm về bệnh tình của Lý Nhược

Đồng, liền nói: "Nói cho tôi địa chỉ của cô, xong việc tôi sẽ qua thăm cô, sau đó sẽ bàn kỹ với cô về chuyện đóng phim." Lần này Lý Nhược Đồng không từ chối, nói chi tiết địa chỉ của mình cho Lâm Hựu Luân, cúp điện thoại, cô dựa vào sô pha, chỉ cảm thấy đầu nóng ran, mắt tối sầm, toàn thân phát lạnh, người mềm oặt như sợi dây thừng, không còn chút sức lực nào để hoạt động.

Hai tiếng trước, Lý Nhược Đồng vừa mới nghỉ việc tiếp viên hàng không, và nguyên nhân cô nghỉ việc chính là vì trận ốm này.

Ba ngày trước cô cảm thấy không khỏe, lúc đó đã uống chút thuốc, nghĩ rằng một thời gian sẽ khỏi, cố gắng được hai ngày, bệnh tình không những không thuyên giảm mà còn có xu hướng ngày càng nặng hơn, sau đó cô liền muốn xin công ty nghỉ phép hai ngày.

Nhưng giám đốc lại nói rằng gần đây hãng hàng không rất thiếu nhân lực, bảo cô uống thêm thuốc rồi cố gắng bay thêm vài chuyến nữa.

Một thời gian trước, vị giám đốc này muốn mời Lý Nhược Đồng ra ngoài ăn cơm cùng vài người bạn, bị cô từ chối nên cảm thấy rất mất mặt, vì vậy muốn nhân chuyện này để dạy cho Lý Nhược Đồng một bài học.

Lý Nhược Đồng trông có vẻ yếu đuối, nhưng tính cách lại rất cương liệt, người khác xin nghỉ phép đều rất dễ dàng, còn mình lại bị làm khó như vậy, không nén được tức giận, cô tuyên bố nghỉ việc ngay tại chỗ.

Trên đường về nhà, Lý Nhược Đồng dần bình tĩnh lại, sau khi nghỉ việc không biết sau này nên làm gì, sau đó cô liền nghĩ đến tấm danh thiếp mà Lâm Hựu Luân để lại.

Nếu không làm diễn viên được, thì cùng lắm là tìm một hãng hàng không khác làm tiếp viên vậy – ôm suy nghĩ như vậy, Lý Nhược Đồng

đã bấm số trên danh thiếp gọi cho Lâm Hựu Luân.

Lý Nhược Đồng gọi điện cho Lâm Hựu Luân xong thì ngủ thiếp đi trên sô pha, sau đó cô bị một tràng tiếng gõ cửa đánh thức.

Mở mắt ra, chỉ cảm thấy miệng lưỡi vô cùng khô rát, như mọc một lớp vỏ cứng; cơ thể lạnh buốt đến tận xương, đắp một tấm chăn mỏng mà cứ như không đắp gì; tứ chi đều mỏi nhừ, co vào duỗi ra thế nào cũng không thoải mái.

Gắng gượng đứng dậy, đi ra mở cửa, rồi cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, còn chưa kịp nhìn rõ người ngoài cửa là ai, cơ thể đã nghiêng sang một bên ngã xuống.

Lý Nhược Đồng cứ thế ngã gục ngay trước cửa, làm Lâm Hựu Luân giật cả mình, anh bước lên đỡ lấy cô, đi cùng anh còn có một vị bác sĩ, thấy vậy liền vội vàng tiến lên kiểm tra cho Lý Nhược Đồng. "Sốt cao ngất đi rồi, vấn đề khá nghiêm trọng, phải nhập viện điều trị." Bác sĩ rất nhanh đã đưa ra kết luận.

Lâm Hựu Luân không nói hai lời, bế Lý Nhược Đồng lên rồi đi xuống lầu. -- Lý Nhược Đồng tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau, cô mở mắt ra, thấy cha mẹ và mấy anh chị, còn có em trai và em gái, một đám người đang lo lắng vây quanh giường bệnh của cô.

Lý Nhược Đồng sinh ra trong một gia đình đông con, nhà có tổng cộng mười người con, cô xếp thứ bảy.

Vì con cái đông đúc, điều kiện gia đình vẫn luôn không được tốt lắm, đây cũng là lý do Lý Nhược Đồng chưa đầy mười tám tuổi đã phải ra ngoài làm việc.

Mẹ cô vừa thấy cô mở mắt, xúc động dựa vào lòng cha cô, không ngừng lau nước mắt. "Được rồi, được rồi, con Bảy tỉnh rồi bà còn khóc.

Bác sĩ đều nói con bé không sao rồi, dưỡng bệnh hai ngày là khỏe thôi." Cha Lý không ngừng an ủi mẹ Lý. "Đây là đâu vậy, sao mọi người đều đến đây?" Lý Nhược Đồng đã hôn mê gần một ngày, trong thời gian đó hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chị ba nắm lấy tay Lý Nhược Đồng, "Đây là bệnh viện mà, em bị bệnh nên mới được đưa đến đây, em không nhớ gì sao?" Lý Nhược Đồng lắc đầu.

Anh năm lại hỏi tiếp: "Em còn nhớ ai đã đưa em đến bệnh viện không?" Lý Nhược Đồng vẫn lắc đầu.

Cả gia đình vây quanh giường bệnh đều nhìn nhau, không biết nên nói gì, Lý Nhược Đồng bệnh nặng như vậy mà không báo cho gia đình, may mà gặp được người tốt, nếu không thật không dám tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì. "Chị Bảy, chị quen Lâm Hựu Luân như thế nào vậy?" Cậu em út trong nhà ghé sát đầu vào trước mặt Lý Nhược Đồng, tò mò hỏi. "A Đức, chị đã nói với em bao nhiêu lần rồi, phải gọi là anh Lâm!" Chị ba gõ vào đầu cậu em út một cái. "Anh ấy đã nói em có thể gọi thẳng tên anh ấy, chị dựa vào đâu mà quản em?" Cậu em út xoa xoa cái đầu bị gõ đau, bất mãn nói. "Em còn dám cãi?" Chị ba giơ tay lên, cậu em út vội vàng trốn sau lưng chị sáu thương mình nhất. "A Lan, chị đừng che chở cho nó, hôm nay chị nhất định phải dạy dỗ cái thằng không biết lễ phép này một trận!" Chị ba hung hăng nói.

Chị sáu bắt đầu xin tha cho em út, nhưng lần này chị ba đã thực sự tức giận, nhất định phải dạy dỗ cậu em.

Lúc này cha cô lên tiếng, "Đồng Đồng nó mới tỉnh, các con làm loạn gì trong phòng bệnh vậy?

Ra ngoài, tất cả ra ngoài cho ba!" Mấy anh chị em đều bị đuổi ra khỏi phòng bệnh, cha Lý đóng cửa lại, mẹ Lý đưa tay vuốt những sợi

tóc lòa xòa trên mặt Lý Nhược Đồng, nắm tay cô hỏi: "Đồng Đồng, con nói cho mẹ biết, con quen anh Lâm như thế nào?" Lý Nhược Đồng từ cuộc đối thoại của anh chị em ban nãy đã đoán được đại khái đầu đuôi câu chuyện, hẳn là Lâm Hựu Luân đã đưa cô đến bệnh viện, và cả nhà đều đã biết chuyện này. "Chỉ là gặp trên máy bay, nói chuyện với anh ấy vài câu, sau đó anh ấy nói muốn mời con đóng phim, rồi đưa cho con một tấm danh thiếp." Lý Nhược Đồng có phần dè dặt kể lại quá trình mình quen biết Lâm Hựu Luân.

Chương 445

"Cái gì, con nghỉ việc rồi à?" Cha Lý kinh ngạc, "Vậy sau này cuộc sống của con phải làm sao?" "Ông la lớn tiếng thế làm gì, nghỉ thì nghỉ, bị bệnh mà còn không cho xin phép, làm cho cái công ty lòng dạ đen tối đó, thà không làm còn hơn!" Mẹ Lý lườm cha Lý một cái, vỗ vỗ tay Lý Nhược Đồng nói: "Đồng Đồng, xuất viện thì dọn về ở với mẹ, con bây giờ ở một mình bên ngoài, chúng ta cũng không yên tâm.

Chuyện công việc con không cần lo, sáng nay anh Lâm đã đến thăm con, anh ấy nói sẽ sớm sắp xếp cho con một vai diễn, mà thù lao còn rất cao nữa." "Bà tưởng làm minh tinh dễ dàng lắm à?

Tóc dài kiến thức ngắn." Cha Lý ngồi xuống bên giường bệnh, "Đồng Đồng, nghe lời ba, sau khi xuất viện thì đi tìm một công việc khác, cái nghề diễn viên này ba cứ thấy không đáng tin cậy lắm, con gái vẫn nên tìm một công việc ổn định, sớm lấy chồng mới là chuyện chính." Mẹ Lý phản bác: "Tôi nói ông có phải già rồi nên lẩm cẩm không, người ta anh Lâm đã hứa sắp xếp vai diễn cho Đồng Đồng rồi, đóng một bộ phim ít nhất cũng có mấy chục nghìn tiền thù lao, còn hơn là mỗi ngày ở trên máy bay làm tiếp viên chứ?" "Không dưng không cớ, tại sao anh ta lại giúp con gái ông?

Tôi sợ Đồng Đồng bị anh ta lừa thôi, ông không thấy báo chí nói anh ta qua lại không rõ ràng với rất nhiều nữ minh tinh sao, ông cũng muốn con gái mình đi làm nhân tình cho người ta phải không?" "Làm nhân tình thì đã sao, còn hơn là cả đời chỉ có thể ở trong khu nhà ở công cộng, ra đường chỉ có thể chen chúc trên xe buýt, làm việc quần quật mà vẫn bị người ta coi thường chứ?

Hơn nữa, anh Lâm có phải là loại người như ông nói không?" Mẹ

Lý gay gắt cãi lại cha Lý.

Lý Nhược Đồng lấy chăn trùm kín đầu, "Thôi, hai người đừng cãi nữa, con muốn yên tĩnh một mình một lát." -- 《Tốc Độ Sinh Tử》 ra mắt ngày đầu tiên đã thu về gần 10 triệu doanh thu phòng vé, toàn cảng Hong Kong chấn động!

Trịnh Y Kiện, lần đầu tiên đóng phim, đã nổi tiếng chỉ sau một đêm nhờ bộ phim này, nhưng người vui nhất lại là Hướng Hóa Cường của công ty điện ảnh Vĩnh Thịnh.

Ban đầu Lâm Hựu Luân chỉ định Trịnh Y Kiện đóng vai Trần Hạo Nam trong 《Cổ Hoặc Tử》, Hướng Hóa Cường ngoài mặt không nói gì, nhưng sau lưng đã từng phàn nàn với người khác.

Các vai diễn khác trong phim ít nhiều đều có chút danh tiếng, chỉ có Trịnh Y Kiện là người mới hoàn toàn vô danh, vì vậy Hướng Hóa Cường lo lắng doanh thu phòng vé sẽ bị ảnh hưởng.

Điều này cũng không thể trách Hướng Hóa Cường lo xa, chủ yếu là vì trong bộ phim này, sự chênh lệch về tầm vóc giữa vai chính và vai phụ quá lớn, nam phụ Trần Tiểu Xuân vì đóng 《Đặc Cảnh Siêu Đẳng》 mà giờ đã là một tân binh rất hot trong làng điện ảnh Hong Kong, còn Ngô Chấn Vũ, Hoàng Thu Sinh lại là những bậc lão làng, một người đã đóng rất nhiều bộ phim nổi tiếng, người kia thì đóng bộ phim đầu tiên đã đoạt giải Ảnh đế Kim Tượng...

Nhiều ngôi sao, diễn viên gạo cội như vậy xoay quanh một người mới, thực sự khiến người ta có chút không yên tâm.

Thành công của 《Tốc Độ Sinh Tử》 đã tiêm một liều thuốc trợ tim cho Hướng Hóa Cường, trước đây ở phim trường ông ta chưa bao giờ chào hỏi Trịnh Y Kiện, lần này lại phá lệ gọi Trịnh Y Kiện đến bên cạnh, nói vài câu cổ vũ và khen ngợi.

Mặt khác, giới phê bình điện ảnh Hong Kong cũng dành cho bộ phim 《Tốc Độ Sinh Tử》 những đánh giá rất cao.

Cốt truyện của bộ phim này về cơ bản tuân theo mô-típ của phim kinh dị, có những cảnh đánh đấm căng thẳng kịch tính, có những màn giải cứu ngàn cân treo sợi tóc, cũng có tình yêu nảy sinh trong cảnh đồng sinh cộng tử, nhưng điểm đặc biệt của bộ phim này chính là nó đã cung cấp một loại hình mới cho việc quay phim kinh dị.

Từ màn đối đầu trên xe buýt lúc đầu đến cuộc tấn công trên tàu điện ngầm sau đó, bộ phim xoay quanh nguy cơ bom nổ, diễn giải toàn diện yếu tố "tốc độ", Nhĩ Đông Thăng vốn là một tay đua xe, khả năng điều phối tốc độ sinh tử của ông được thể hiện rất xuất sắc, khán giả bước vào rạp đều có thể cảm nhận rõ ràng sự căng thẳng đó, thậm chí có người xem lần thứ hai vẫn tìm lại được cảm giác như đang ở trong chính hoàn cảnh đó.

Khi bộ phim được công chiếu ở Bắc Mỹ, doanh thu phòng vé trong vòng một tuần ngắn ngủi đã vượt qua 50 triệu đô la Mỹ, không còn nghi ngờ gì nữa, trở thành kẻ dẫn đầu phòng vé của điện ảnh Hong Kong tại thị trường Bắc Mỹ năm 89, truyền thông Mỹ liên tiếp bày tỏ sự kinh ngạc trước thành tích ấn tượng của bộ phim này, thậm chí không ít đạo diễn Hollywood còn tuyên bố rằng mình đã nhận được cảm hứng từ bộ phim này. 《Tốc Độ Sinh Tử》 nổi như cồn, Nhĩ Đông Thăng nhờ bộ phim này mà lội ngược dòng thành công, hoàn toàn thoát khỏi những nghi ngờ trước đó của truyền thông đại chúng đối với ông, thực sự hoàn thành màn chuyển mình lộng lẫy từ diễn viên sang đạo diễn.

Trương Mạn Ngọc, người vẫn luôn bị gọi là "bình hoa di động", diễn xuất trong bộ phim này cũng đã được mọi người công nhận.

Đạo diễn nổi tiếng, nam nữ chính nổi tiếng, chỉ riêng Địch Long

đóng vai phản diện lớn là không có chuyện gì, ông nói trong buổi công chiếu rằng mình không bao giờ muốn đóng vai người xấu nữa, nhưng sau khi 《Tốc Độ Sinh Tử》 gây chấn động, lại càng có nhiều người mời ông đóng vai phản diện, khiến ông vô cùng uất ức.

Đúng lúc này, Địch Long nhận được điện thoại của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nhắc lại trong điện thoại chuyện hai người đã thống nhất trong buổi công chiếu lần trước, anh hiện đã có một kịch bản khá hay, hỏi Địch Long có muốn đóng không.

Địch Long đương nhiên là muốn, ông cúp điện thoại rồi hăm hở chạy đến, nhưng sau khi nghe xong lời giới thiệu của Lâm Hựu Luân, lòng ông lập tức nguội đi một nửa.

Lần này Lâm Hựu Luân mời ông đóng vai một cảnh sát về hưu, vợ tái giá với người giàu có, con gái cũng không nhận ông, ông cố gắng hết sức để giành lại sự công nhận của con gái và sự tha thứ của vợ, nhưng thực tế lại hết lần này đến lần khác đánh gục ông.

Biết con gái thích ca hát, ông đặc biệt mua cho con gái một chiếc máy ghi âm làm quà sinh nhật, nhưng người cha dượng giàu có lại trực tiếp dắt đến cho cô bé một con ngựa đua thuần chủng từ Anh quốc, bệnh nghề nghiệp của ông khi làm cảnh sát khiến vợ cũ không thể chấp nhận, lại khiến con gái khó gần gũi...

Tóm lại, trong mắt Địch Long, đây là một vai diễn xui xẻo đến cực điểm.

Đóng một vai như vậy, còn không bằng đóng vai phản diện cho sảng khoái, ít nhất cũng không cảm thấy uất ức như thế này.

Vốn dĩ những lời này Địch Long chỉ có thể giấu trong lòng, nhưng Lâm Hựu Luân sau khi giới thiệu xong vai diễn, lại cầm ly cà phê lên

hỏi ông có suy nghĩ gì về vai diễn này, Địch Long không nhịn được, liền nói hết những lời trong lòng ra.

Nói xong Địch Long liền hối hận, không nhịn được mà ngước mắt nhìn vẻ mặt của Lâm Hựu Luân đang ngồi đối diện, trong lòng thấp thỏm không yên nghĩ rằng, mình có phải vì những lời này mà đắc tội với Lâm Hựu Luân rồi không.

Phản ứng của Lâm Hựu Luân rất kỳ quái, anh lặp lại một câu: "Anh Địch thật sự thấy vai diễn này rất xui xẻo sao?" Vừa rồi đã lỡ lời rồi, lúc này Địch Long cũng không tiện rút lại, chỉ đành cứng rắn thừa nhận.

Lâm Hựu Luân gật gật đầu, trên mặt không những không có chút biểu cảm khó chịu nào, ngược lại còn tỏ ra rất thoải mái. "Thiết kế của vai diễn này là 'tiên ức hậu dương' (trước dìm sau nâng), trong cuộc sống bình thường anh ta quả thực là một kẻ thất bại, nhưng trong một số tình huống đặc biệt, anh ta lại có thể trở thành anh hùng." Địch Long vừa nghe vậy, mắt không chớp nhìn Lâm Hựu Luân, hóa ra nãy giờ là Lâm Hựu Luân cố ý úp mở.

Nhưng dù sao cũng đã thấy ánh sáng cuối đường hầm, Địch Long tự an ủi mình trong lòng như vậy. "Con gái vừa tròn 17 tuổi của nhân vật chính nhất quyết muốn cùng bạn bè đi Pháp nghỉ dưỡng, ban đầu nhân vật chính phản đối kịch liệt, nhưng quyết định của cô bé lại được mẹ và cha dượng ủng hộ, sau đó cô bé lần đầu tiên rời xa cha mẹ, đến Paris, Pháp.

Không may là, một băng cướp đã bắt cóc hai người." Lâm Hựu Luân nói đến đây, Địch Long đã hiểu ý của câu nói 'trước dìm sau nâng' là gì, trong sự kiện đột ngột này, thân phận cảnh sát hình sự đã nghỉ hưu của nhân vật chính lập tức từ một người cha thất bại biến thành người anh hùng có thể giải cứu con gái, cốt truyện sau đó,

không cần Lâm Hựu Luân nói, Địch Long cũng gần như đoán được tám chín phần.

Nhân vật chính trải qua muôn vàn khó khăn, cuối cùng đánh bại bọn cướp, cứu thoát cô con gái bị bắt cóc, sau đó hai cha con hòa giải.

Câu chuyện vẫn theo mô-típ cũ, nhưng cách xây dựng nhân vật lại khiến câu chuyện này nghe có vẻ rất khác biệt. "Khán giả của phần lớn phim hành động thường là nam giới, còn câu chuyện này, tôi hy vọng có thể biến nó thành một bộ phim phù hợp cho cả nam và nữ.

Đối với phụ nữ, ai cũng hy vọng mình có một người cha anh hùng như nhân vật chính, có thể giải cứu mình khỏi nguy nan, còn đối với đàn ông, ai cũng hy vọng có thể trở thành một anh hùng như nhân vật chính để giành lại tất cả những gì mình đã mất, tôi cảm thấy nếu bộ phim này có thể làm được điều đó, thì đã được coi là thành công rồi." Lâm Hựu Luân nói ra suy nghĩ chính của mình về bộ phim này, khoanh tay nhìn Địch Long: "Bây giờ điều duy nhất tôi lo lắng là, bộ phim này sẽ liên quan đến rất nhiều cảnh hành động nguy hiểm, và không phải tất cả những cảnh này đều có thể sử dụng diễn viên đóng thế, hay nói cách khác là có một phần đáng kể những cảnh nguy hiểm, cần diễn viên phải tự mình hoàn thành...

Anh Địch có chắc mình có thể đảm đương được không?" Địch Long không chắc Lâm Hựu Luân có đang dùng phép khích tướng hay không, nhưng sự kiêu ngạo trong xương tủy không cho phép ông nhận sự nghi ngờ như vậy. "Được hay không không phải dùng miệng để nói, phải thử mới biết, anh Lâm thấy sao?" Lâm Hựu Luân giơ tay vỗ vỗ, "Vậy thì tôi sẽ rửa mắt mong chờ." -- Sau khi Địch Long rời đi, vị trí ông ngồi lúc nãy đã được thay bằng Ngô Vũ Sâm.

Trước mặt Lâm Hựu Luân đã có một ly cà phê mới, lưng hoàn toàn dựa vào ghế, vẻ mặt trông rất tùy ý.

Trái ngược lại, vẻ mặt của Ngô Vũ Sâm lúc này lại vô cùng nghiêm trọng. "Thật sự đã quyết định rồi à?" Lâm Hựu Luân uống một ngụm cà phê, đặt xuống rồi hỏi.

Một câu hỏi rất đơn giản, lại khiến Ngô Vũ Sâm do dự hồi lâu.

Từ Khắc, người bạn bao nhiêu năm của Ngô Vũ Sâm, bây giờ lại đến mức phải chia tay trong hòa bình, thực sự khiến người ta có chút khó tưởng tượng, và ngòi nổ của chuyện này, chính là bộ phim 《Nghĩa Đảm Quần Anh》 do đại đạo diễn Trương Triệt bỏ vốn quay.

Bộ phim này do Từ Khắc giám chế, Ngô Vũ Sâm đạo diễn, dàn diễn viên cũng có những ngôi sao nghĩa khí như Khương Đại Vĩ, Lý Tu Hiền tham gia, nhìn từ góc độ nào cũng không nên thất bại, nhưng doanh thu phòng vé cuối cùng của bộ phim thực sự rất bình thường, ít nhất là so với những bộ phim trước đó Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm hợp tác có sự chênh lệch rõ rệt.

Sự khác biệt trong sáng tác điện ảnh giữa Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm, cũng vì bộ phim này mà hoàn toàn bị phơi bày ra. "《Anh Hùng Bản Sắc》 bán rất chạy, Từ Khắc muốn làm phần tiếp theo, tôi tuy cảm thấy không cần thiết, nhưng vì tình nghĩa bạn bè, vẫn cố gắng hết sức để quay, nhưng từ sau bộ phim đó, những cuộc tranh cãi giữa tôi và anh ấy ngày càng nhiều." Nhớ lại những năm hợp tác với Từ Khắc, Ngô Vũ Sâm không khỏi thở dài.

Phim của Ngô Vũ Sâm thích dùng cảnh quay chậm để thể hiện khí thế của nhân vật chính, còn Từ Khắc lại thích dùng cách cắt dựng hình ảnh nhanh, chuyển đổi nhiều bối cảnh để thể hiện sự sắc bén của các cảnh hành động, phong cách giám chế mạnh mẽ của Từ Khắc lại khiến Ngô Vũ Sâm, người cực kỳ kiên trì với cái tôi của mình, cảm thấy không thích ứng, ban đầu hai người còn có thể nhường nhịn

nhau, nhưng thời gian lâu dần, vấn đề liền nảy sinh.

Năm nay hai người mỗi người đều có một bộ phim mới ra rạp, 《Điệp Huyết Song Hùng》 của Ngô Vũ Sâm khiến khán giả nhiệt huyết sôi trào, còn 《Anh Hùng Bản Sắc 3: Tịch Dương Chi Ca》 mà Từ Khắc quay tại quê hương Việt Nam lại có doanh thu phòng vé thảm hại, Từ Khắc cảm thấy áp lực nặng nề.

Và lúc này, sự khác biệt trong sáng tác của ông và Ngô Vũ Sâm ngày càng rõ rệt, sau lần hợp tác đồng sàng dị mộng cuối cùng trong 《Nghĩa Đảm Quần Anh》, hai người cuối cùng cũng đường ai nấy đi.

Sau khi rời khỏi xưởng phim, Ngô Vũ Sâm quyết định tự thành lập công ty điện ảnh.

Lâm Hựu Luân uống một ngụm cà phê, gật đầu, tỏ ra thấu hiểu quyết định của Ngô Vũ Sâm. "Vậy bước tiếp theo anh có dự định gì?" "Trong tay tôi hiện có hai kịch bản, đều là những kịch bản đã viết xong từ trước nhưng vẫn luôn chưa có thời gian quay." Ngô Vũ Sâm hy vọng Lâm Hựu Luân có thể đầu tư ủng hộ ông quay một trong hai bộ, sau đó ông sẽ tự mình bỏ vốn quay bộ còn lại.

Lâm Hựu Luân suy nghĩ một chút, nói: "Thế này đi, bây giờ trong tay tôi cũng vừa hay có một bộ phim, anh giúp tôi quay trước, sau đó để trao đổi, sau này anh muốn quay thể loại nào, tôi đều có thể vô điều kiện ủng hộ anh quay một bộ." Không cần xem kịch bản, cần tiền cho tiền, cần người cho người – điều kiện trao đổi mà Lâm Hựu Luân đưa ra có thể nói là ưu đãi đến cực điểm, Ngô Vũ Sâm mấp máy môi, không nói gì, không phải là khó xử, mà là kinh ngạc.

Lâm Hựu Luân thấy vậy cũng không nói nhiều, trực tiếp lấy ra một kịch bản, đưa đến trước mặt Ngô Vũ Sâm. "Bão Táp Giải Cứu?" Ngô Vũ Sâm lẩm nhẩm tên của kịch bản này, trong lòng đột nhiên rất

tò mò đây rốt cuộc là một câu chuyện như thế nào. -- Lâm Hựu Luân ôm một bó hoa tươi đến phòng bệnh, cha mẹ Lý Nhược Đồng vừa hay đều ở đó.

Chương 446

Mẹ Lý nhiệt tình kê ghế, rót nước cho Lâm Hựu Luân, còn cha Lý thì vẫn luôn khoanh tay đứng nhìn lạnh lùng, ánh mắt nhìn Lâm Hựu Luân ẩn chứa một chút địch ý, phản ứng của gia đình này khiến Lâm Hựu Luân có chút khó hiểu.

Lý Nhược Đồng gắng gượng ngồi dậy từ trên giường bệnh, mẹ Lý lấy một cái gối, kê sau lưng cho cô. "Hai đứa cứ từ từ nói chuyện, chúng tôi ra ngoài một lát." Mẹ Lý kéo cha Lý đang đứng lì không chịu đi, cuối cùng dùng sức kéo ông ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Lâm Hựu Luân và Lý Nhược Đồng đang ngồi dựa trên giường, không khí trở nên có chút kỳ quái.

Lâm Hựu Luân ho khan một tiếng, "Bây giờ cô cảm thấy trong người thế nào rồi?" "Đã đỡ nhiều rồi ạ." Lý Nhược Đồng cúi thấp hàng mi, ánh mắt dán chặt vào hai bàn tay đang đan vào nhau của mình.

Lâm Hựu Luân hỏi tiếp: "Lần trước cô nói với tôi chuyện đó qua điện thoại, bây giờ đã suy nghĩ kỹ chưa?" "Người nhà em có ý kiến khá khác nhau về chuyện này..." Lý Nhược Đồng nói đến đây, rồi không biết nên mở lời thế nào. "Nếu tôi đoán không lầm, cha cô chắc chắn là người phản đối kịch liệt nhất." Lâm Hựu Luân nhún vai, bây giờ anh cuối cùng cũng hiểu tại sao cha Lý thấy mình lại như thấy kẻ thù không đội trời chung. "Ba em lo lắng giới giải trí quá phức tạp." Lý Nhược Đồng nhỏ giọng giải thích một câu.

Lâm Hựu Luân gật đầu, tỏ vẻ thấu hiểu. "Mẹ em lại thấy làm diễn viên là một công việc rất có tương lai, bà không muốn em cả đời giống như bà, lấy một người đàn ông bình thường, rồi sống một cuộc

đời bình thường." Lý Nhược Đồng nói xong đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Hựu Luân, "Anh thấy em nên chọn thế nào?" Lâm Hựu Luân hơi sững người, không ngờ Lý Nhược Đồng lại hỏi mình câu này. "Tôi đã chuẩn bị xong một bộ phim, đạo diễn Ngô Vũ Sâm, kể về câu chuyện một người cha giải cứu cô con gái bị bắt cóc, người đóng vai cha là Địch Long, nếu bây giờ cô đồng ý, vai con gái này sẽ là của cô." Nói đến đây, Lâm Hựu Luân chuyển giọng, "Đương nhiên, đây chỉ là đề nghị đứng trên lập trường cá nhân của tôi.

Nếu người lựa chọn là con gái của tôi, câu trả lời của tôi là tuyệt đối sẽ không để con bé bước vào giới giải trí, vì những lo lắng của cha cô là hoàn toàn có thật, nơi đây không chỉ đầy rẫy những cám dỗ danh lợi, mà đồng thời cũng có đủ loại rủi ro không xác định, và tiền đề để tôi làm như vậy là, tôi có thể cung cấp cho con gái mình một môi trường sống sung túc, để con bé không cần phải ngưỡng mộ những danh lợi đó." Lời của Lâm Hựu Luân ẩn chứa một mệnh đề rất thực tế, nếu bạn không thể cung cấp cho con gái mình một cuộc sống tốt hơn, thì không thể ngăn cản con gái tự mình đi tìm kiếm một cuộc sống tốt hơn.

Lý Nhược Đồng cúi đầu, do dự hồi lâu. "Bây giờ phải quyết định ngay sao?" "Trước khi cô xuất viện, nghĩ kỹ rồi liên lạc với tôi." Lâm Hựu Luân đứng dậy khỏi ghế, làm một động tác gọi điện, "Dù cô đưa ra quyết định như thế nào, hy vọng cô đừng ép buộc bản thân, tuân theo lòng mình mới là quan trọng nhất." -- "Chào anh Hà!" "Anh Hà, anh đến rồi à." ...Hà Quán Xương đến phim trường, rất nhiều người đều dừng công việc đang làm, đến chào hỏi ông.

Đợi đám người vây quanh mình tản đi, Hà Quán Xương mới gọi Trình Long ra một bên. "Gần đây cậu có liên lạc với Hồng Kim Bảo, Nguyên Bưu không?" Trình Long ngơ ngác lắc đầu, kể từ khi ba anh em họ hợp tác xong bộ phim cuối cùng, liền bắt đầu mỗi người lo sự

nghiệp riêng, bình thường rất ít khi liên lạc với nhau. "Vậy họ có chủ động liên lạc với cậu không?" Hà Quán Xương lại hỏi tiếp.

Trình Long vỗ đầu, "À phải rồi, hôm kia Nguyên Bưu có gọi cho tôi một cuộc, nói phim mới của cậu ấy sắp tổ chức họp báo khởi động, hỏi tôi có thời gian qua ủng hộ không..." "Rồi cậu từ chối?" Vẻ mặt Hà Quán Xương lập tức trở nên nghiêm túc. "Anh Đa, tôi cũng không muốn vậy, nhưng ông Trâu tìm Lý Nguyên Bá kia đến để đối đầu với tôi, tôi không thể ngồi yên chờ chết được chứ?

Bây giờ tôi chỉ hận không thể dọn nhà đến phim trường, chính là để quay phim cho tốt, những chuyện khác tôi sẽ không phân tâm để làm đâu." Trình Long không cảm thấy mình làm vậy có gì không ổn, nhưng Hà Quán Xương lại không nghĩ vậy. "A Long, tôi luôn nói với cậu, làm việc trước hết phải biết làm người, về phương diện này cậu thật sự nên học hỏi Hồng Kim Bảo.

Cậu đừng thấy bây giờ anh ta sa sút, nhưng bạn bè anh ta rất nhiều, biết đâu ngày nào đó có người kéo anh ta một tay, anh ta lại vực dậy được." Hà Quán Xương đẩy gọng kính, nói với giọng đầy tâm huyết: "Về chuyện Lý Nguyên Bá, tôi và ông Trâu có bất đồng, nhưng tôi đã sớm nói với cậu, chuyện này đối với cậu không phải là chuyện xấu.

Sự ủng hộ của công ty đối với cậu sẽ vẫn như cũ, hơn nữa có sự tồn tại của Lý Nguyên Bá, bên ông Trâu cũng sẽ yên tâm về cậu hơn.

Lý Nguyên Bá người này, chỉ cần nhìn vào hai lần phản bội Ngô Tư Viễn của hắn, là có thể thấy hắn sẽ không có tương lai gì lớn lao, cậu xem hắn là đối thủ, thật sự có chút đánh giá quá cao hắn rồi, ngược lại đối thủ thật sự lại bị cậu bỏ qua." Trình Long nhíu chặt mày, có chút không hiểu câu cuối cùng của Hà Quán Xương có ý gì – đối thủ thật sự nào, cậu ta đã bỏ qua ai? "Chiều nay đi với tôi một

chuyến, đến lúc đó cậu sẽ hiểu." -- Bộ kịch truyền thanh 《Quỷ Xuy Đăng》 đang gây bão ở Hong Kong lại sắp được dựng thành phim!

Tin tức này vừa được tung ra, lập tức gây nên một làn sóng xôn xao, từ cụ già 80 tuổi đến học sinh trung học còn đang đi học, đều là thính giả trung thành của bộ kịch truyền thanh này, rất nhiều công ty điện ảnh đã từng tỏ ra hứng thú với bộ tiểu thuyết này, nhưng làm thế nào cũng không tìm được bất kỳ thông tin nào về tác giả, dần dần ý định đó cũng phai nhạt, không ngờ lại có người nhanh chân hơn họ.

Nhiều người lúc này mới bừng tỉnh, trước đây chỉ mải mê nghe truyện, hoàn toàn không để ý người kể chuyện này là ai, hơn nữa ngay từ đầu 《Quỷ Xuy Đăng》 đã nói, đây là một câu chuyện nghe được từ miệng người khác, tuy cách nói này có chút huyền bí, nhưng mọi người cũng tin theo.

Mãi cho đến khi tin tức 《Quỷ Xuy Đăng》 sắp được dựng thành phim truyền ra, mọi người mới biết, hóa ra bộ tiểu thuyết này lại là do Lâm Hựu Luân chấp bút.

Đổng Thiên Lý sau khi nghe được chuyện này, đã liên tục nói ba câu "không ngờ tới", trong lòng lại hối hận không thôi, sớm biết bộ kỳ thư này là của Lâm Hựu Luân, 《Minh Báo》 đã có thể đăng dài kỳ, cũng không đến nỗi để đài phát thanh thương mại một mình hưởng lợi. "Lão Đổng biết chuyện này, chắc chắn sẽ đến tìm cậu đòi một lời giải thích." Trong thư phòng của Kim Dung, Lâm Hựu Luân đang hứng thú xem một bức thư pháp, nghe vậy quay đầu lại, cười bất đắc dĩ nói: "Nếu không tôi cũng đâu có chạy đến chỗ Tra lão đây để tránh bão chứ." Kim Dung cười lắc đầu, câu chuyện của 《Quỷ Xuy Đăng》 hấp dẫn ở chỗ các tình tiết kỳ lạ cổ quái, nhưng văn phong lại khá thô thiển, nếu không phải tự mình thừa nhận, người bình thường thật khó mà liên hệ bộ sách này với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đã sớm chuẩn bị cho việc này, đổ hết những câu chuyện này lên đầu một người không có thật, khăng khăng nói rằng mình chỉ là người kể lại câu chuyện của đối phương, Kim Dung cũng không còn nghi ngờ nữa. "Cuốn sách này vừa ra, những tiếng nói nghi ngờ đó cũng nên lắng xuống rồi, ở đây tôi có một lời thỉnh cầu bất đắc dĩ, mong anh Lâm có thể nể mặt tôi." Kim Dung vừa mở lời, Lâm Hựu Luân lập tức đoán được ông sắp nói gì. "Tôi biết anh Lâm và Nghê Khuông xưa nay có hiềm khích, nói thật, không thể hóa giải mâu thuẫn giữa hai người, đối với tôi mà nói là vô cùng đáng tiếc, con trai của Nghê Khuông là Nghê Chấn một thời gian trước đã nói một số lời không nên nói trên báo, nó còn trẻ người non dạ, anh Lâm đại nhân đại lượng không cần phải chấp nhặt với nó." "Nghê Chấn tuổi tác cũng không chênh lệch với tôi là mấy, cậu ta có thể trẻ người non dạ, còn tôi thì phải khiêm tốn nhường nhịn sao?" Câu nói này của Lâm Hựu Luân, lập tức khiến Kim Dung nghẹn lời, ông đã quen với việc giao tiếp ngang hàng với Lâm Hựu Luân, lại quên mất tuổi thật của anh. "Tra lão đã mở lời, chuyện này tôi có thể không tính toán với Nghê Chấn, đương nhiên tôi cũng nói trước, đối với cha con Nghê Khuông, giới hạn của tôi là họ đừng chủ động gây sự, vượt qua giới hạn này, thì đừng trách tôi không khách sáo." Sáng hôm đó, cửa văn phòng của Nghê Chấn suýt nữa bị đám phóng viên đập nát.

Đến cuối cùng, không còn cách nào khác, anh ta đành phải bảo an ninh dưới lầu, hễ là người của truyền thông thì nhất quyết không gặp. "Hỏi tôi thấy thế nào à, tôi thấy mẹ các người ấy!" Thư ký vừa đẩy cửa vào, một tập tài liệu đã từ bên trong bay ra, sượt qua đỉnh đầu cô.

Mấy phút trước, Nghê Khuông vừa nhận một cuộc điện thoại, liền rút thẳng dây điện thoại ra, rồi nổi trận lôi đình trong phòng.

Văn phòng đã bị ông ta đập phá không ít thứ, tập tài liệu vừa ném ra chỉ là chuyện nhỏ.

Thư ký khó mà tưởng tượng được, Nghê Khuông bình thường ôn văn nhã nhặn lại có một mặt cuồng bạo như vậy, hai mắt đỏ ngầu, nổi trận lôi đình, mặt mày trông dữ tợn đáng sợ, cứ như biến thành một người khác. "Chuyện gì?" Trong lòng Nghê Chấn đang nén một cục lửa, nhìn ai cũng không vừa mắt. "Thưa ông Nghê, cha của ông gọi điện đến chỗ tôi, nói là điện thoại văn phòng ông không gọi được, ông ấy bảo ông về nhà ngay một chuyến." Thư ký run rẩy đáp.

Nghê Chấn xua tay, "Tôi biết rồi." Thư ký đóng cửa rời đi, Nghê Chấn lúc này mới suy sụp ngồi phịch xuống ghế sofa, mặt trắng bệch như quét một lớp vôi.

Anh ta không tài nào ngờ được, Lâm Hựu Luân lại dùng cách thức như vậy để phản kích, hoàn toàn không cho anh ta chút cơ hội chống đỡ nào.

Màn đêm tuyệt vọng bao trùm lấy trái tim Nghê Chấn, anh ta biết lần này, cha chắc chắn sẽ vô cùng thất vọng về mình. --- Nghê Khuông cúp điện thoại, trong lòng thở phào một hơi, nhưng trên mặt lại không có chút biểu cảm vui vẻ nào...

Điện thoại là do Kim Dung gọi tới, ông ấy nói với Nghê Khuông rằng mình đã nói chuyện với Lâm Hựu Luân, đối phương đồng ý lần này sẽ không tiếp tục làm khó Nghê Chấn nữa, nhưng sẽ không có lần sau.

Nghê Khuông hiểu rõ, cái gọi là "không có lần sau" vừa là thái độ của Lâm Hựu Luân, đồng thời cũng là thái độ của Kim Dung.

Vì con trai, dù trong lòng Nghê Khuông có vạn lần không muốn, cũng chỉ đành vác mặt mo đi nhờ Kim Dung giúp đỡ.

Chỉ là ông không tài nào hiểu nổi, tại sao lần nào Lâm Hựu Luân cũng có thể lật kèo bằng một cách không ai ngờ tới như vậy.

Chuyện mà Nghê Khuông không hiểu nổi, Trình Long ngồi cùng Hà Quán Xương ở ghế sau xe cũng có nghi hoặc tương tự, chỉ là điều anh không hiểu là, tại sao Lâm Hựu Luân lại chọn Nguyên Bưu.

Nguyên Bưu gần đây tham gia vài bộ phim hợp tác giữa Hong Kong và Nhật Bản, quả thực đã nổi lên ở Nhật, nhưng con đường diễn xuất của anh ta không rộng bằng mình, đó là sự thật không thể chối cãi.

Hà Quán Xương nói Nguyên Bưu sẽ trở thành kẻ địch lớn nhất của mình, câu này Trình Long có chút không tin.

Mình đã chuẩn bị bao nhiêu năm để tiến vào Hollywood, chẳng lẽ còn không bằng Nguyên Bưu âm thầm phấn đấu sao?

Cả Hong Kong có bao nhiêu diễn viên, chỉ có mình nhận được lời mời đóng phim từ công ty điện ảnh Hollywood, đây chính là nơi lòng tin của Trình Long tọa lạc. "Anh quên lúc đầu là ai đã giúp anh mở cánh cửa vào thị trường Hollywood à?" Hà Quán Xương chỉ nói một câu như vậy, Trình Long liền nhíu mày.

Cho dù Trình Long không muốn thừa nhận đến đâu, nhưng việc phim anh đóng chính có thể thành công tiến vào Hollywood, tuyệt đối không thể không kể đến hai bộ phim 《Hồng Phiên Khu》 và 《Hổ Đảm Long Uy》.

Bộ trước là viên gạch gõ cửa, bộ sau là hòn đá tảng, thiếu một trong hai đều không được, mà biên kịch và nhà sản xuất của cả hai bộ phim này đều ghi tên Lâm Hựu Luân. "Có một chuyện tôi vẫn chưa nói với anh, vốn là không muốn anh phân tâm, nhưng bây giờ tôi thấy quả thực cần phải cho anh biết.

Chương 447

Bốn năm trước, tôi, ông Trâu và Lâm Hựu Luân, chính trên chiếc xe này, đã có một cuộc thảo luận về việc làm thế nào để điện ảnh Hong Kong vươn ra thị trường quốc tế.

Khi đó Lâm Hựu Luân vừa mới dùng hai kịch bản 《Ở nhà một mình》 và một bản hợp đồng cược, kiếm được 20 triệu đô la Hong Kong từ tay Gia Hòa.

Lúc đó tôi và ông Trâu đều cảm thấy cậu ta sẽ là một nhân vật không đơn giản, nhưng không ai ngờ cậu ta lại trỗi dậy nhanh đến vậy, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã bỏ xa tất cả mọi người." Nhớ lại chuyện cũ bốn năm trước, Hà Quán Xương nhất thời cảm khái, hơi lạc đề một chút, nhưng rất nhanh ông đã nhận ra và kéo chủ đề trở lại. "Khi đó Lâm Hựu Luân đã quả quyết rằng, dùng phim hành động để tấn công thị trường quốc tế tuyệt không phải là kế lâu dài, cho nên anh cũng thấy đấy, bây giờ cậu ta đang chọn một con đường khác, và sự thật chứng minh suy nghĩ của cậu ta là đúng.

Người nước ngoài từ trước đến nay chỉ xem phim công phu như một thứ mới lạ, hết tò mò rồi, họ vẫn sẽ quay về với sở thích ban đầu của mình.

Đó cũng là lý do tại sao phim công phu có thể bán vé ở Bắc Mỹ, nhưng lại không thể chen chân vào dòng phim chính thống." "Đương nhiên, tôi nói những điều này không phải để đả kích sự tích cực của anh, ít nhất hiện tại anh đang làm rất tốt ở Hollywood.

Nhưng muốn tốt hơn nữa, không phải cứ nhảy lầu cao hơn, làm động tác nguy hiểm hơn là được, mà phải động não một chút.

Ban đầu tôi cũng không biết phải làm thế nào, nhưng một thời gian

trước 《Thần Thoại》 đã lăng xê thành công Lý Nguyên Bá, tôi mới phát hiện ra sự kết hợp 'công phu + đặc hiệu' lại được yêu thích ở nước ngoài đến vậy, hoặc có thể nói đây chính là thể loại phim có thể khơi dậy sự hứng thú của khán giả nước ngoài chứ không phải sự tò mò.

Rồi ngay khi tôi chuẩn bị đề nghị anh thử loại phim này, thì Lâm Hựu Luân lại chọn Nguyên Bưu." "《Quỷ Xuy Đăng》 ở Hong Kong gây chấn động thế nào, anh chỉ cần xem báo chí gần đây có bao nhiêu chủ đề về cuốn tiểu thuyết này là biết.

Điều tôi muốn nói với anh là, hãy xem loạt phim 'Indiana Jones' được yêu thích ở Bắc Mỹ đến mức nào, anh sẽ có thể tưởng tượng ra tiềm năng của 《Quỷ Xuy Đăng》 khi được chuyển thể thành phim.

Nó có tất cả các yếu tố của phim phiêu lưu, đồng thời còn có thể thỏa mãn sự tò mò của khán giả phương Tây về thế giới phương Đông, hoàn toàn là một phiên bản phương Đông của loạt phim 'Indiana Jones'.

Có lẽ chỉ cần một hai bộ phim như vậy, danh tiếng của Nguyên Bưu ở Bắc Mỹ sẽ vượt qua anh." Trình Long càng nghe càng kinh hãi.

Trước mặt Hà Quán Xương, anh sẽ không nói mấy lời khách sáo kiểu như Nguyên Bưu là sư đệ của mình, cậu ấy thành công thì mình làm sư huynh cũng vẻ vang.

Giờ phút này, Trình Long đã nhận thức được một cách cấp bách rằng, Nguyên Bưu thực sự đã trở thành một đối thủ có thể uy hiếp đến mình.

Mà tất cả những điều này, chỉ vì Nguyên Bưu nhận đóng một bộ phim của Lâm Hựu Luân.

Hà Quán Xương không nói gì thêm, ông cảm thấy Trình Long đã

biết mình nên dùng tâm thái và biểu hiện như thế nào để tham gia buổi họp báo ra mắt 《Quỷ Xuy Đăng》 sắp tới. --- Trong lòng Trình Long rất hối hận, nếu lúc đầu nghiêm túc vun đắp quan hệ với Lâm Hựu Luân, có lẽ lúc này người đứng trên sân khấu cúng bái, chặt đầu heo đã có cả anh.

Nhìn nụ cười rạng rỡ của Nguyên Bưu và Hồng Kình Bảo trên sân khấu, lòng Trình Long như có tảng đá đè nặng, không thể nào vui vẻ được.

Cũng là khách mời ngồi dưới sân khấu, tâm trạng của Từ Khắc cũng không hề bình tĩnh.

Khác với Trình Long luôn dán mắt vào Nguyên Bưu, Hồng Kình Bảo, ánh mắt của Từ Khắc từ đầu đến cuối chỉ tập trung vào một người, đó chính là Vương Tinh đang đứng giữa mọi người trên sân khấu, cười tươi nhất.

Từ Khắc ít qua lại với Vương Tinh, và luôn có chút xem thường người này.

Từ Khắc cho rằng Vương Tinh chẳng qua là có một người cha tốt, sau đó vận may tốt, sớm quen biết và trở thành bạn bè với Lâm Hựu Luân, thuận buồm xuôi gió mà có được địa vị và danh tiếng như hiện tại.

Đối với một người đã trải qua bao trắc trở mới có được thành tựu như hôm nay như Từ Khắc mà nói, người như Vương Tinh căn bản không cùng một loại với mình.

Nếu ví làm phim như nấu ăn, Vương Tinh chính là một gã chuyên làm đồ ăn nhanh, loại phim nào chi phí thấp, kiếm tiền nhanh thì gã quay loại đó.

Việc thể hiện nội hàm sâu sắc đối với Vương Tinh, người đã quen

với việc sáng tác những bộ phim hài hời hợt, có lẽ là không muốn làm, hoặc cũng có thể là sau khi tính toán kỹ lưỡng, vị đạo diễn lớn chuyên làm những bộ phim hài tục tĩu, ăn theo đã từ bỏ.

Nhưng dù là lý do nào, đó đều là đối tượng mà Từ Khắc khinh miệt.

Nhưng có những lúc bạn không thể không thừa nhận, may mắn cũng là một loại thực lực.

Dù Vương Tinh làm phim chỉ nhìn thấy tiền, nhưng gã lại là một trong số ít người ở Hong Kong có thể khoác vai bá cổ, đùa giỡn không kiêng dè với Lâm Hựu Luân ở nơi công cộng, điểm này mới là điều khiến Từ Khắc ngưỡng mộ nhất.

Đương nhiên ngưỡng mộ thì ngưỡng mộ, Từ Khắc biết dù mình có được cơ duyên như Vương Tinh, cũng không thể nào có mối quan hệ tốt đẹp với Lâm Hựu Luân như gã được.

Vương Tinh làm phim chỉ vì tiền, cho nên những thứ như theo đuổi nghệ thuật, phong cách cá nhân đối với gã đều là mây bay, khi cần thì lấy ra dùng, không cần thì có thể quay người vứt vào xó như rác.

Một người như vậy, sẽ không bao giờ xảy ra bất đồng với Lâm Hựu Luân về vấn đề "phim nên quay như thế nào", thêm vào đó cả hai lại có chung mục tiêu lợi ích, quan hệ muốn không tốt cũng khó.

Nghĩ đến đây, Từ Khắc không nhịn được liếc nhìn Ngô Vũ Sâm, người cũng ngồi ở hàng đầu tiên nhưng cách mấy ghế.

Hai người họ từng là bạn rất thân, nhưng bây giờ đã như người dưng nước lã.

Quan hệ giữa Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm đi đến bước này, suy cho cùng là vì họ không thể như Lâm Hựu Luân và Vương Tinh, một bên

mạnh mẽ, một bên vô điều kiện thỏa hiệp chấp nhận.

Cả hai đều có quá nhiều ý tưởng về điện ảnh, một khi ý tưởng của hai bên không thể dung hòa, rạn nứt tất nhiên sẽ xuất hiện.

Cho nên kết quả như hiện tại, thực ra đã được định sẵn từ khoảnh khắc hai người quen biết.

Ngoài việc cảm khái tình bạn với Ngô Vũ Sâm đã kết thúc, trong lòng Từ Khắc còn một niềm nuối tiếc khác, đó là 《Quỷ Xuy Đăng》 được viết sau 《Tru Tiên》.

Nếu thứ tự xuất hiện của hai cuốn tiểu thuyết này đảo ngược lại, Từ Khắc có đủ tự tin để thuyết phục Lâm Hựu Luân giao bộ phim này cho mình quay.

Ông rất hứng thú với đề tài thám hiểm này, quan trọng hơn là thái độ ủng hộ của Lâm Hựu Luân đối với bộ phim, điều này là 《Tru Tiên》 không thể so sánh được. "Đạo diễn Từ hình như có tâm sự?" Ngồi bên cạnh Từ Khắc là Lý Liên Kiệt.

Nhiều năm trước, để quay 《Hoàng Phi Hồng》, Từ Khắc đã từng vượt đại dương đi tìm Lý Liên Kiệt, dù hợp tác không thành nhưng hai người cũng coi như quen biết từ đó, đặc biệt là trong hoàn cảnh như thế này, cũng thuộc loại có thể ngồi cùng nhau nói vài câu.

Thấy dáng vẻ ngẩn ngơ của Từ Khắc, Lý Liên Kiệt cũng bị gợi lại những ký ức xưa.

Năm đó anh từ chối Từ Khắc đóng 《Hoàng Phi Hồng》, có lẽ là quyết định sai lầm nhất trong đời anh, vì sai lầm này mà anh đã có một đối thủ mạnh ở Hong Kong.

Sau này Lý Liên Kiệt mới biết, người đóng vai Hoàng Phi Hồng lý tưởng nhất trong lòng Từ Khắc lúc đó chính là anh, nhưng vì sự do dự của anh, cuối cùng đã bị Triệu Văn Trác do Lâm Hựu Luân tiến cử

chiếm lấy cơ hội.

Từ Triệu Văn Trác nghĩ đến Lâm Hựu Luân, rồi Lý Liên Kiệt lại bất giác nghĩ đến Thái Chí Minh bị bắn chết hai năm trước.

Mặc dù cảnh sát Hong Kong đã kết luận Thái Chí Minh chết do thanh trừng xã hội đen, nhưng Lý Liên Kiệt vẫn không thể nào nguôi ngoai.

Vì vậy, cảm nhận của Lý Liên Kiệt đối với Lâm Hựu Luân rất phức tạp, mà hôm nay anh xuất hiện tại buổi họp báo ra mắt 《Quỷ Xuy Đăng》 lại là vì một lý do bất đắc dĩ.

Chuyện này chính là điều khiến Từ Khắc tò mò. "Tôi và đạo diễn Trần Gia Thượng muốn hợp tác quay một bộ phim, hôm nay anh ấy rủ tôi cùng đến." Lý Liên Kiệt chủ động giải thích.

Từ Khắc liếc nhìn Trần Gia Thượng đang ngồi bên cạnh Lý Liên Kiệt, trong lòng lập tức hiểu ra.

Trong số các khách mời đến dự buổi họp báo ra mắt 《Quỷ Xuy Đăng》, chỉ có một phần nhỏ là được Lâm Hựu Luân mời đến như mình, phần còn lại đa số là do Hồng Kình Bảo mời, Trần Gia Thượng là một trong số đó.

Trần Gia Thượng được Hồng Kình Bảo nâng đỡ mới trở thành đạo diễn, và bộ phim đầu tay của ông chính là 《Lâm sinh và Lâm thái》 do Lâm Hựu Luân và Lợi Trí đóng chính.

Ban đầu, nam nữ chính của bộ phim này được định là Lương Triều Vỹ và Dương Tử Quỳnh, lúc đó Dương Tử Quỳnh vẫn đang theo học công phu với Hồng Kình Bảo.

Hồng Kình Bảo rút khỏi Đức Bảo, Trần Gia Thượng cũng rời đi cùng ông, nhưng không gia nhập công ty điện ảnh Bảo Hòa của Hồng Kình Bảo, cũng không tự thành lập công ty, mà vẫn luôn là đạo diễn

độc lập hợp tác với các công ty điện ảnh khác, nếu không lần này công ty Chính Đông của Lý Liên Kiệt cũng sẽ không tìm ông hợp tác.

Trần Gia Thượng không có nhiều tác phẩm, nhưng mỗi bộ phim ông quay đều rất ăn khách, đặc biệt là ông còn từng quay hai bộ phim của Lâm Hựu Luân, đây là kinh nghiệm mà rất ít đạo diễn ở Hong Kong có được.

Vì vậy, Từ Khắc rất muốn biết, lần này Trần Gia Thượng hợp tác với Lý Liên Kiệt là một bộ phim như thế nào.

Từ Khắc chỉ hỏi Lý Liên Kiệt với thái độ thử xem sao, mà Lý Liên Kiệt thực ra cũng có ý muốn kết giao với Từ Khắc, nên đã nói thẳng. "Đạo diễn Trần và tôi chuẩn bị làm lại bộ phim 《Tinh Võ Môn》 của Lý Tiểu Long, bộ phim này vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị, nên phiền đạo diễn Từ giúp giữ bí mật." Nghe nói Trần Gia Thượng và Lý Liên Kiệt muốn làm lại bộ phim kinh điển của Lý Tiểu Long, Từ Khắc bất giác sững người một lúc, rồi buột miệng nói một câu: "Việc này độ khó không nhỏ đâu." Lý Tiểu Long đã qua đời nhiều năm như vậy, giới điện ảnh Hong Kong cũng không ngừng muốn tìm ra một ngôi sao công phu có thể thay thế ông, nhưng đều không thành công.

Chương 448

Năm đó đạo diễn La Duy đã từng thử lăng xê Trình Long thay thế Lý Tiểu Long, nhưng sau đó bị khán giả mắng cho không ngóc đầu lên được.

Trình Long bị đả kích, suýt nữa đã chuyển nghề sang Úc làm đầu bếp.

Bây giờ dù anh đã tạo dựng được chút danh tiếng ở Hollywood, cũng không dám nói mình đã vượt qua Lý Tiểu Long.

Lý Liên Kiệt bất kể là ngoại hình, nền tảng võ thuật đều tốt hơn Trình Long năm đó, nhưng muốn thách thức tác phẩm kinh điển của Lý Tiểu Long, khả năng thành công cũng không lớn lắm, cho nên Từ Khắc mới có phản ứng như vậy.

Vấn đề mà Từ Khắc có thể nghĩ tới, trong lòng Trần Gia Thượng đương nhiên cũng hiểu rõ.

Bộ phim mà ông hợp tác với Lý Liên Kiệt có tên là 《Tinh Võ Anh Hùng》, tuy là làm lại từ 《Tinh Võ Môn》 của Lý Tiểu Long, nhưng trên cơ sở tình tiết đơn giản ban đầu, đã thêm vào một vài tuyến truyện và mâu thuẫn mới, cấu trúc câu chuyện đầy đặn hơn, nhân vật cũng sống động hơn...

Tuy nhiên, đây không phải là chỗ dựa của Trần Gia Thượng.

Ông thực sự quyết định quay bộ phim này, thực ra là do được truyền cảm hứng từ khi Từ Khắc quay 《Hoàng Phi Hồng》.

Năm đó khi Từ Khắc quay 《Hoàng Phi Hồng》, thử thách phải đối mặt là hình tượng Hoàng Phi Hồng kinh điển do Quan Đức Hưng tạo nên.

Mà Từ Khắc không chỉ làm trẻ hóa Hoàng Phi Hồng, đồng thời còn bất chấp sự phản đối của Lưu Gia Lương, truyền nhân chính thống của Hoàng Phi Hồng, biến Hoàng Phi Hồng trong phim từ một đại tông sư Nam phái thành một cao thủ sử dụng võ công Bắc phái.

Áp lực mà Từ Khắc phải đối mặt khi đó không hề nhỏ hơn so với việc Trần Gia Thượng làm lại tác phẩm kinh điển của Lý Tiểu Long bây giờ.

Phim có thể thuận lợi khởi quay, không thể không nhắc đến một người.

Người đó chính là Lâm Hựu Luân.

Bộ phim 《Hoàng Phi Hồng》 là do Từ Khắc tìm Lâm Hựu Luân đầu tư, cũng chính vì duyên cớ này, mặc dù bên ngoài có nhiều tranh cãi về bộ phim, nhưng từ lúc quay đến khi công chiếu đều không bị ảnh hưởng nhiều, cuối cùng còn đại thắng phòng vé.

Lần này Trần Gia Thượng muốn học theo cách làm của Từ Khắc, hy vọng bộ phim 《Tinh Võ Anh Hùng》 trước khi khởi quay có thể nhận được sự ủng hộ của Lâm Hựu Luân, như vậy áp lực trong quá trình quay phim sẽ giảm đi rất nhiều. --- Các phóng viên có mặt tại hiện trường cũng không ngờ rằng, một buổi họp báo ra mắt đơn giản lại có nhiều người đến ủng hộ như vậy.

Công ty điện ảnh của Hồng Kình Bảo, Nguyên Bưu trên danh nghĩa đều là công ty con của Gia Hòa, hai người và Trình Long lại là sư huynh đệ, Hà Quán Xương, Trình Long đại diện cho Gia Hòa đến ủng hộ còn có thể hiểu được, nhưng sự xuất hiện của những người khác lại rất đáng suy ngẫm.

Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm vừa mới có tin tức chia tay trong hòa bình không lâu đã đến, Trần Gia Thượng và Lý Liên Kiệt cũng đến, cộng thêm những người khác, tổng cộng có hơn hai mươi ngôi sao và

đạo diễn đến ủng hộ, tình huống này trước đây chưa từng xảy ra.

Mà lần này không chỉ dưới sân khấu có nhiều điểm đáng xem, trên sân khấu cũng rất thu hút sự chú ý.

Bất kể là phim mới của Vương Tinh, hay cặp đôi sư huynh đệ Hồng Kình Bảo, Nguyên Bưu tái hợp, những điều này đều đã không còn khơi dậy được sự hứng thú của các phóng viên nữa.

Điều mọi người hứng thú nhất chính là cặp đôi tai tiếng Lâm Hựu Luân và Lý Gia Hân, sau khi bị chụp ảnh cùng nhau xem phim ở Mỹ, lần đầu tiên cùng nhau xuất hiện trước công chúng.

Mặc dù trên sân khấu, giữa Lâm Hựu Luân và Lý Gia Hân có đạo diễn và hai nam chính ngăn cách, nhưng trong phần hỏi đáp của phóng viên, người phóng viên đầu tiên được gọi đứng lên, mở miệng đã hỏi về chuyện này. "Thưa ông Lâm, trước đây ông luôn từ chối công khai mối quan hệ của mình với cô Lý, lần này mời cô ấy làm nữ chính phim mới, có phải đồng nghĩa với việc ông đã ngầm thừa nhận mối quan hệ giữa hai người?" Lâm Hựu Luân khẽ thở dài trong lòng, đúng là sợ gì đến nấy.

May mà trước buổi họp báo, anh đã trấn an Lý Gia Hân, lúc này càng không chuẩn bị trả lời bất cứ điều gì.

Người dẫn chương trình tại hiện trường đã được dặn trước, hễ gặp phải câu hỏi như vậy, liền trực tiếp bỏ qua phóng viên đó, gọi người tiếp theo đứng lên.

Nếu liên tiếp ba phóng viên đứng lên đều hỏi cùng một câu hỏi, sẽ trực tiếp tuyên bố kết thúc phần hỏi đáp.

Ý của ban tổ chức rất rõ ràng, mời đám phóng viên này đến là để họ giúp tuyên truyền bộ phim, chứ không phải để họ dây dưa vớ vẩn.

Nếu không chịu hợp tác, thì cứ để các người đi một chuyến công

cốc! "Câu hỏi của vị phóng viên này đã vượt ra ngoài phạm vi của buổi họp báo hôm nay, mời vị phóng viên tiếp theo đặt câu hỏi!" Người dẫn chương trình lập tức chỉ một phóng viên khác, mà người phóng viên bị gọi đầu tiên còn muốn nói gì đó, nhưng micro trong tay anh ta đã bị kỹ thuật viên âm thanh hậu đài tắt đi.

Dưới sân khấu tiếng bàn tán không ngớt, anh ta nói vào micro như đang nói tiếng câm, cuối cùng anh ta rất thức thời chọn cách từ bỏ.

Ngay khi anh ta định ngồi xuống, một phóng viên khác chuẩn bị đặt câu hỏi, thì Vương Tinh lại đứng ra, hắng giọng nói: "Câu hỏi của phóng viên vừa rồi, vốn dĩ liên quan đến bạn thân của tôi và nữ chính trong phim của tôi, tôi không muốn nói gì cả, nhưng để tránh mọi người hiểu lầm, tôi vẫn nói vài câu." Anh ta đổi tay cầm micro, rồi mới nói tiếp: "Hôm nay dưới sân khấu có không ít đồng nghiệp từ các công ty điện ảnh khác, nếu các bạn không tin, sau khi họp báo kết thúc có thể đi phỏng vấn họ, xem lúc 《Quỷ Xuy Đăng》 bắt đầu được phát trên đài phát thanh thương mại, có phải họ đều từng nghĩ đến việc mua bản quyền điện ảnh của câu chuyện này không?

Cuối cùng tại sao lại là tôi có được, vì thính giả đầu tiên của câu chuyện này chính là tôi." Lâm Hựu Luân mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng thầm mắng gã mập này nói phét tận mây xanh, mình nói với gã về câu chuyện này từ bao giờ?

Vương Tinh không biết Lâm Hựu Luân đang mắng thầm mình, càng nói càng hăng. "Có một lần trên bàn ăn, cậu ấy vô tình nhắc đến việc gặp một người kỳ lạ ở đại lục, kể cho cậu ấy vài câu chuyện rất thú vị, sau đó cậu ấy kể một đoạn ngắn.

Tôi thấy chưa đã, liền năn nỉ cậu ấy, hay là cậu viết phần sau ra đi, kẻo tôi cứ canh cánh trong lòng.

Sau đó tôi liên tục gọi điện làm phiền, cậu ấy mới miễn cưỡng

đồng ý viết ra câu chuyện, rồi để xem phản ứng của mọi người, liền dùng bút danh đăng trên đài phát thanh trước.

Sau khi thấy mọi người đều thích câu chuyện này, tôi mới lại thuyết phục cậu ấy chuyển thể thành kịch bản." "Giải thích nhiều như vậy là muốn nói cho mọi người biết, việc quay bộ phim này từ đầu đến cuối đều là ý của tôi, bao gồm cả việc mời cô Lý làm nữ chính.

Chuyện này tôi đã nói chuyện với cô ấy vài lần, có một lần gặp mặt còn bị truyền thông chụp được.

May mà phóng viên chụp ảnh lần đó rất tử tế, không bịa đặt lung tung.

Cho nên bây giờ tôi cũng tha thiết cầu xin mọi người, đừng suy đoán lung tung nữa.

Một chuyện rất đơn giản, cứ phải bị các bạn làm cho phức tạp như vậy.

Rồi sau này lại có người nhảy ra chỉ trích, nói chúng tôi cố tình dùng quan hệ nam nữ để PR cho bộ phim này.

Hãy xem kịch bản này là ai viết, rồi nhìn những người đang đứng trên sân khấu, có cần thiết phải làm vậy không?" Vương Tinh nói một tràng dài, rồi chỉ vào người phóng viên thứ hai được người dẫn chương trình gọi dậy, "Anh còn câu hỏi nào không?" "Đạo diễn Vương cảm thấy cô Lý cụ thể là vì những đặc điểm nào mà ông chọn cô ấy đóng vai Shirley Dương trong 《Quỷ Xuy Đăng》?" Phóng viên đó phản ứng cũng nhanh, lập tức hỏi. "Đẹp thì tôi không nói nữa, nếu anh không đồng ý thì cứ đi mà lý luận với ban giám khảo Hoa hậu Hong Kong.

Tôi chỉ nói hai điểm thôi.

Đầu tiên, cô Lý là con lai Trung-Bồ, thuộc loại mỹ nữ mà cả

phương Đông và phương Tây đều có thể chấp nhận.

Mà bộ phim này đầu tư ban đầu đã lên tới cả trăm triệu, sau này chắc chắn còn phải rót thêm vốn, cho nên cuối cùng phim chắc chắn sẽ được mang ra nước ngoài công chiếu và phát hành.

Cô Lý phù hợp với định vị thị trường của bộ phim chúng tôi.

Thứ hai là khí chất của cô ấy rất tốt, rất phù hợp với hình tượng nữ chính người Hoa kiều lớn lên trong bối cảnh văn hóa Trung-Tây." Vương Tinh lần này không hề ứng biến tại chỗ, những lời nói ra đều là kịch bản đã bàn bạc trước với Lâm Hựu Luân. "Ông Lâm có công nhận cách nói của đạo diễn Vương không?" Vị phóng viên tiếp theo được gọi tiếp tục câu hỏi mà phóng viên trước chưa hỏi xong. "Tôi nói không đồng ý, chắc chắn sẽ không ai tin.

Nhưng nếu tôi nói đồng ý, các bạn lại sẽ suy đoán lung tung.

Cho nên bây giờ tôi rất khó xử, rốt cuộc nên nói gì mới phải?" Câu này của Lâm Hựu Luân nói ra thực ra cũng như không nói, tóm lại là không để lại cho truyền thông bất kỳ cái cớ nào, nhưng đám phóng viên dưới sân khấu không có ý định bỏ qua. "Một thời gian trước, Nghê Chấn, con trai của Nghê Khuông, đã công khai chất vấn trên truyền thông rằng ông Lâm không đủ tư cách được xếp ngang hàng với ba người còn lại trong Tứ Đại Tài Tử Hong Kong.

Việc công bố 《Quỷ Xuy Đăng》 có phải là một cách đáp trả của ông Lâm đối với sự việc này không?" "Nếu cứ hễ có người chất vấn, tôi lại phải lấy ra một tác phẩm ra để phản pháo, thì tôi chẳng phải mệt chết sao?

Vương Tinh vừa rồi cũng đã nói, câu chuyện này đã có từ rất sớm, chỉ là gần đây mới được viết ra.

Cho nên về chuyện này, tôi hy vọng đến đây là kết thúc." Lâm Hựu

Luân đã hứa với Kim Dung, tự nhiên sẽ không lôi chuyện này ra làm rùm beng nữa.

Sau vòng hỏi đáp này, cuối cùng các phóng viên tiếp theo cũng bắt đầu hỏi những câu hỏi đúng trọng tâm, đối tượng hỏi cũng không còn chỉ tập trung vào Lâm Hựu Luân và Vương Tinh nữa.

Chương 449

Vốn tưởng sẽ không có thêm trắc trở gì, ai ngờ ngay khi phần hỏi đáp của phóng viên sắp kết thúc, đột nhiên có một phóng viên đứng lên yêu cầu Hồng Kình Bảo và Nguyên Bưu xác nhận tin đồn về sự bất hòa giữa các sư huynh đệ "Thất Tiểu Phúc" đang lan truyền trên truyền thông.

Tin đồn Hồng Kình Bảo và Trình Long bất hòa đã có từ lâu trên truyền thông, phóng viên này tuy không nói rõ, nhưng mọi người trong lòng đều hiểu rõ anh ta đang ám chỉ chuyện gì.

Hồng Kình Bảo rất dứt khoát, và không chút do dự nói: "Tuyệt đối không có chuyện đó!" Nguyên Bưu cũng lập tức bày tỏ thái độ, "Tối hôm lễ trao giải Kim Tượng, chúng tôi đều đã tụ tập cùng nhau để chúc mừng đại sư huynh, tất cả các sư huynh đệ đều đến, cho nên cách nói của anh thật sự rất hoang đường." Lúc này, Trình Long đang ngồi dưới sân khấu cũng có biểu cảm rất không tự nhiên, câu hỏi này khiến anh rất khó xử, và phản ứng của Hồng Kình Bảo, Nguyên Bưu khiến anh rất cảm động.

Dù sao cũng là một hồi sư huynh đệ, không đâm sau lưng mình một nhát.

Trình Long bước lên sân khấu, nhận micro từ tay người dẫn chương trình, "Vốn dĩ hôm nay đến đây chỉ muốn ngồi dưới sân khấu ủng hộ hai vị sư huynh đệ, nhưng đã vậy có người hỏi đến chuyện này, tôi đành phải lên nói vài câu.

Mấy năm nay quả thực cơ hội hợp tác của ba sư huynh đệ chúng tôi ít đi, nhưng tuyệt đối không phải vì bất hòa như lời đồn.

Bởi vì mọi người đều có công ty riêng, tay ai cũng cả đống việc,

đừng nói là cùng nhau đóng phim, ngay cả ăn một bữa cơm cùng nhau cũng chưa chắc có thời gian." Vương Tinh nhường cho Trình Long một chỗ trống, Trình Long đi đến đứng bên cạnh Hồng Kình Bảo và Nguyên Bưu, nói tiếp: "Đương nhiên trong chuyện này, tôi cần phải tự kiểm điểm, vì bận rộn muốn phấn đấu bên Hollywood, cho nên ở Hong Kong ngoài công việc ra, rất ít có cơ hội tụ tập với các sư huynh đệ ngày xưa.

Lần này đại ca và Nguyên Bưu cùng đóng bộ phim này, nếu tôi biết trước, chắc chắn sẽ cầu xin ông Lâm cho tôi thêm một vai, để ba sư huynh đệ lại hợp tác một lần nữa.

Bây giờ ý tưởng này chắc là không thực hiện được rồi, nhưng tôi rất hy vọng đạo diễn Vương tạm thời cho tôi một vai quần chúng trong phim này, có thể xuất hiện lộ mặt là được, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện này của tôi." Trình Long nói ra câu này, cả người trên sân khấu và dưới sân khấu đều sững sờ.

Trong ấn tượng, Trình Long đã bao nhiêu năm không đóng vai quần chúng rồi?

Mười năm hay còn lâu hơn?

Rất nhiều người có mặt ở đây không rõ câu trả lời, chỉ biết từ sau khi nổi tiếng với 《Xà Hình Điêu Thủ》, 《Túy Quyền》, bộ phim nào Trình Long tham gia cũng đều là vai chính.

Lúc này anh đột nhiên đề nghị muốn đóng vai quần chúng trong 《Quỷ Xuy Đăng》, không ít người dưới sân khấu nghi ngờ mình có nghe nhầm không.

Hà Quán Xương ngồi dưới sân khấu đầu tiên là sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Trên sân khấu, dáng vẻ thành khẩn của Trình Long cuối cùng cũng

khiến mọi người xác định anh không nói đùa.

Vương Tinh trước khi ánh mắt mọi người tập trung vào mình, đã nhanh chóng bày tỏ thái độ: "Đại ca Trình Long nói vậy là coi thường tiểu đệ rồi, một vai diễn thôi mà, mười vai cũng không thành vấn đề." Hồng Kình Bảo và Nguyên Bưu nhanh chóng trao đổi ánh mắt, Hồng Kình Bảo đi qua vỗ vai Trình Long, "Có anh gia nhập, bộ phim này của chúng ta chắc chắn là vô địch rồi!" Nguyên Bưu cũng đi tới, "Đúng vậy, ba anh em chúng ta lại có thể cùng nhau chiến đấu rồi." Thấy tình hình này, có phóng viên đề nghị chụp ảnh chung cho ba sư huynh đệ họ.

Trình Long chủ động nhường vị trí trung tâm cho Hồng Kình Bảo, cùng Nguyên Bưu đứng hai bên trái phải, thỏa mãn yêu cầu của các phóng viên dưới sân khấu.

Trong một rừng đèn flash, Lâm Hựu Luân như có điều suy nghĩ nhìn xuống dưới sân khấu, Hà Quán Xương cũng vừa hay nhìn lên, ánh mắt hai người chạm nhau, Hà Quán Xương mỉm cười ra hiệu.

Buổi họp báo ra mắt 《Quỷ Xuy Đăng》 kết thúc, Lâm Hựu Luân và Hà Quán Xương gặp nhau trên sân khấu.

Khi bắt tay, Lâm Hựu Luân cười nhạt, "Ông Hà, chúc mừng nhé." Hà Quán Xương hơi sững người, rồi lập tức hiểu ý của Lâm Hựu Luân, cười nói: "Tôi chỉ là nhắc nhở A Long một chút thôi, sau này nếu nó có thể tiến bộ hơn, người cần cảm ơn nhất vẫn là ông Lâm." "Ông Hà khách sáo rồi." Hà Quán Xương hạ thấp tư thái, "Tôi còn một chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo ông Lâm." "Ông Hà cứ nói." "Phim hành động của A Long đã có chút danh tiếng ở Âu Mỹ, nhưng tôi luôn cảm thấy bây giờ nó dường như đã gặp phải một nút thắt, dù nỗ lực thế nào cũng không thể đột phá, không biết ông Lâm có cách nào hay không?" Hà Quán Xương nói thẳng.

Lâm Hựu Luân gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. "Thực ra điều này rất bình thường, điện ảnh bản địa của bất kỳ quốc gia khu vực nào cũng sẽ có một sự bài xích bản năng đối với phim nước ngoài.

So với một bộ phim nào đó, việc diễn viên muốn được Hollywood công nhận sẽ còn khó khăn hơn.

Đừng nói anh là người nước ngoài, ngay cả trong số diễn viên Mỹ, diễn viên da đen và da trắng cũng có sự phân biệt rõ ràng.

Phim của Trình Long hiện tại đã làm đến cực hạn mà một bộ phim nước ngoài có thể làm được, muốn tiến thêm một bước nữa, thì phải học cách làm thế nào để đóng gói bộ phim của mình trông giống như phim Mỹ." Hà Quán Xương trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, "Có phải những bộ phim như 《Quỷ Xuy Đăng》, chính là cái mà ông Lâm nói là đóng gói phim bản địa trông giống phim Mỹ hơn?" Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Ông Hà hiểu lầm rồi, 《Quỷ Xuy Đăng》 thực chất vẫn đi theo hình thức phim thể loại." Thấy Hà Quán Xương không hiểu rõ lắm về cách nói phim thể loại, anh lại giải thích thêm: "Hiện tại phim Hong Kong muốn tấn công thị trường Hollywood, có thể có hai lựa chọn.

Hoặc là đi theo con đường phim thể loại, tương tự như 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, 《Hắc Siêu Đặc Cảnh Tổ》, 《Quỷ Xuy Đăng》, tìm một số thể loại phim mà khán giả cả Đông và Tây đều có thể chấp nhận để quay; hoặc là lăng xê một ngôi sao điện ảnh được khán giả nước ngoài công nhận, xoay quanh người đó để quay một số bộ phim...

Đi theo con đường phim thể loại, ưu điểm là không bị giới hạn bởi diễn viên, nhưng việc lựa chọn đề tài rất quan trọng, phán đoán hơi sai một chút, tiền đầu tư vào coi như đổ sông đổ biển." Hà Quán Xương rất thấu hiểu điều này.

Những bộ phim có thể tiến vào thị trường hải ngoại thường là những tác phẩm lớn, đầu tư lên tới cả trăm triệu, công ty điện ảnh phải gánh chịu rủi ro cực lớn.

Đây cũng là lý do tại sao các công ty điện ảnh vừa và nhỏ ở Hong Kong biết rõ thị trường hải ngoại có thể kiếm được rất nhiều tiền, nhưng không ai dám dễ dàng bắt chước Lâm Hựu Luân, đầu tư hết tác phẩm lớn này đến tác phẩm lớn khác.

Ngay cả Gia Hòa, trong giai đoạn đầu tiến quân ra thị trường hải ngoại, những bộ phim lớn mà họ đầu tư cũng đều cẩn thận kéo Lâm Hựu Luân vào hùn hạp, mới dám yên tâm rót tiền.

Mãi đến hai năm gần đây, Gia Hòa tự mình từ từ mày mò ra được một số mánh khóe, mới bắt đầu giảm bớt hợp tác trực tiếp với Lâm Hựu Luân.

Vì rủi ro đầu tư rất lớn, Gia Hòa hiện tại mỗi năm đều khống chế số lượng phim như vậy ở mức một đến hai bộ, quy mô đầu tư cũng rất cẩn thận duy trì ở một mức độ hợp lý.

Điều mà Gia Hòa thực sự đang tập trung phát triển, chính là phương pháp thứ hai mà Lâm Hựu Luân nói, lăng xê Trình Long trở thành siêu sao hành động quốc tế. "Ưu điểm của phương pháp này là không cần phải lo lắng về thể loại phim, vì đa số khán giả đều đến rạp vì ngôi sao đó chứ không phải bản thân bộ phim, rủi ro đầu tư nhỏ hơn.

Nhưng nhược điểm là thành tích của phim và danh tiếng của diễn viên liên quan trực tiếp với nhau.

Nếu một thời gian sau diễn viên đó hết thời, phương pháp này cũng không còn hiệu quả nữa.

Đối với diễn viên nước ngoài, đặc biệt là tiến vào Hollywood với

tư cách diễn viên hành động, thời hạn hiệu lực của hào quang ngôi sao này sẽ rất ngắn, ngắn thì 2-3 năm, dài thì 5 năm, danh tiếng sẽ nhanh chóng bị hao mòn." Lâm Hựu Luân nói điều này là có cơ sở, kinh nghiệm của Trình Long ở Hollywood trong thế hệ sau là minh chứng tốt nhất.

Đây cũng là lý do anh luôn nhấn mạnh, cách làm dựa vào việc lăng xê một ngôi sao để tiến quân vào thị trường Hollywood không thể lâu dài. "Đương nhiên, danh tiếng của Trình Long hiện tại vẫn chưa đạt đến bước đó, tức là, anh ấy vẫn còn rất nhiều không gian để nâng cao.

Phương pháp chính là điều tôi vừa nói, tìm cách để khán giả Mỹ công nhận anh ấy hơn nữa." Hà Quán Xương đẩy gọng kính, nghiêm túc nói: "Xin ông Lâm chỉ giáo." "Trong tất cả các bộ phim của Trình Long, anh ấy đều là nhân vật chính duy nhất, mà trong mắt khán giả hải ngoại, anh ấy vĩnh viễn là một người nước ngoài, về mặt hòa mình vào câu chuyện của phim, sẽ kém hơn nhiều so với diễn viên bản xứ." Hà Quán Xương vừa gật đầu vừa suy nghĩ về vấn đề này, ông cũng biết đây chính là nút thắt cản trở Trình Long tiến xa hơn, nhưng lại không có cách giải quyết nào tốt, vì thân phận của Trình Long không thể thay đổi. "Nếu đã vậy, tại sao không thêm một nhân vật chính nữa vào phim?" Lâm Hựu Luân hỏi một cách gợi mở.

Hà Quán Xương mắt sáng lên, "Ý của ông Lâm là, tìm cho A Long một bạn diễn nước ngoài?" Lâm Hựu Luân gật đầu, nói chuyện với người thông minh thật thoải mái, chỉ cần gợi ý một chút là đối phương có thể hiểu ý mình. "Tuy là tìm bạn diễn, nhưng việc lựa chọn người này cũng có sự tinh tế.

Đối phương không thể quá nổi tiếng, tốt nhất là nam diễn viên da đen và nữ diễn viên da trắng, như vậy có thể đảm bảo tối đa rằng ánh hào quang của Trình Long trong phim sẽ không bị cướp mất." Hà Quán Xương đột nhiên ngước mắt nhìn Lâm Hựu Luân, cười hỏi: "Có

phải ông Lâm đã có sẵn kịch bản phù hợp rồi không?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Kịch bản thì không, nhưng câu chuyện thì có hai." Hà Quán Xương nghe vậy, lập tức hiểu ý của Lâm Hựu Luân.

Năm đó Lâm Hựu Luân vẫn còn là một biên kịch vô danh, một kịch bản 《Bảo bối trí đa tinh》 đã dám lấy đi 10 triệu đô la Hong Kong từ tay Gia Hòa.

Lâm Hựu Luân của hiện tại đã sớm khác xưa, tùy tiện mở miệng nói một ý tưởng câu chuyện, 10 triệu tiền công vất vả căn bản còn không đủ cho anh nhìn.

Trình Long đang nói chuyện với Hồng Kình Bảo, Nguyên Bưu, Hà Quán Xương vẫy tay gọi anh qua. "A Long, ông Lâm hiện có hai kịch bản, chuẩn bị tìm anh hợp tác.

Tôi đã giúp anh nhận lời rồi, hai bộ phim này Gia Hòa đều không trực tiếp tham gia, cho nên anh cứ dùng danh nghĩa công ty Uy Hòa hợp tác với ông Lâm là được." Trình Long vừa nghe, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, không ngờ hôm nay đến đây một chuyến lại có thu hoạch lớn như vậy.

Lâm Hựu Luân liếc nhìn Hà Quán Xương, trong lòng thầm khâm phục.

Hà Quán Xương biết mình sẽ không làm việc vô ích, dứt khoát nhường hai bộ phim này cho mình đầu tư.

Bề ngoài có vẻ Gia Hòa mất đi lợi nhuận đầu tư từ hai bộ phim này, nhưng thực tế lại là để Lâm Hựu Luân bỏ tiền ra, giúp Gia Hòa lăng xê Trình Long lên.

Đợi Trình Long đứng vững ở Hollywood, Gia Hòa còn lo không có cơ hội kiếm tiền sao?

Tính toán của Hà Quán Xương rất tinh ranh, mà Lâm Hựu Luân

thu lợi nhuận từ hai bộ phim của Trình Long vào túi, vụ làm ăn này cũng không lỗ. --- Sau khi buổi họp báo kết thúc, các phóng viên đã rời đi hết, lúc này những người còn ở lại hội trường đều là người trong giới, mọi người tụ tập ba năm người bên cạnh Vương Tinh, Hồng Kình Bảo, Nguyên Bưu tán gẫu.

Hà Quán Xương, Trình Long và Lâm Hựu Luân đứng một bên nói chuyện, cũng không có ai đến làm phiền.

Đợi hai người họ đi rồi, những người khác liền đi tới, không phải là để làm thân thì cũng là để gây ấn tượng trước mặt Lâm Hựu Luân.

Lý Gia Hân mặc một bộ lễ phục cực kỳ tinh xảo, màu sắc trang nhã, tà váy xếp ly trải trên mặt đất như một đám mây, nhẹ nhàng đi tới, mang theo một làn gió thơm.

Chương 450

Những người đứng bên cạnh Lâm Hựu Luân dường như bị làn gió này làm cho say mê, mắt cứ không tự chủ được mà nhìn về phía cô.

Mái tóc đen được búi lên thành một kiểu tóc tao nhã, vài lọn tóc buông lơi bên tai, làm nổi bật lên khuôn mặt xinh đẹp không tì vết.

Danh hiệu Hoa hậu Hong Kong đẹp nhất quả thực là danh xứng với thực.

Lúc này, toàn thân Lý Gia Hân toát ra một vẻ quyến rũ khiến người ta mê mẩn.

Mặc dù trong buổi họp báo trước đó, Lâm Hựu Luân và Lý Gia Hân đều hết sức phủ nhận mối quan hệ của hai người, lại có Vương Tinh đứng ra làm chứng, nhưng những người có mặt ở đây đều hiểu rõ chuyện là thế nào.

Lý Gia Hân vừa đi tới, những người này liền lần lượt cáo từ rời đi. "Em nghĩ ra tối nay đi ăn ở đâu chưa?" Lâm Hựu Luân cười hỏi, trong hoàn cảnh hiện tại, hai người không tiện có hành động thân mật hơn.

Trong đôi mắt đẹp của Lý Gia Hân lấp lánh ánh sáng long lanh, "Lần trước anh đưa em đến nhà hàng Tây đó không tệ, lần này có thể thử bữa tối dưới ánh nến." Lâm Hựu Luân gật đầu, vốn định trước khi đi sẽ chào Vương Tinh một tiếng, nhưng quay đầu lại thấy gã mập đó đang nháy mắt ra hiệu cười gian với mình, liền lười để ý đến gã nữa, dắt Lý Gia Hân đi thẳng về phía cửa hông. "Ông Lâm!" Nửa đường, có người từ phía sau đuổi theo. "Đạo diễn Trần, lâu rồi không gặp." Lâm Hựu Luân quay người chào hỏi người đến, Lý Gia Hân

cũng dừng bước theo, ánh mắt lướt một vòng trên người vị "đạo diễn Trần" trong miệng Lâm Hựu Luân, cuối cùng lại dừng lại trên người Lý Liên Kiệt đứng bên cạnh ông ta.

Cùng họ Lý, Lý Gia Hân đã xem phim của Lý Liên Kiệt từ rất lâu rồi, không hề xa lạ với vị ngôi sao công phu từ đại lục này.

Lâm Hựu Luân và Trần Gia Thượng nói chuyện vài câu, rất nhanh cũng chú ý đến sự tồn tại của Lý Liên Kiệt.

Lâm Hựu Luân mỉm cười đưa tay ra, "Ông Lý, ngưỡng mộ đã lâu!" "Ông Lâm khách sáo rồi, không dám nhận." Khi Lý Liên Kiệt cười, biểu cảm có chút cứng nhắc, điều này liên quan đến vẻ ngoài khá nghiêm nghị của anh, đồng thời cũng liên quan đến cảm xúc trong lòng anh lúc này. "Hai vị tìm tôi có chuyện gì không?" Trần Gia Thượng và Lý Liên Kiệt nhìn nhau, nhanh chóng trao đổi ánh mắt, sau đó Trần Gia Thượng đứng ra giải thích: "Tôi và ông Lý gần đây có chuẩn bị một kịch bản, muốn nhờ ông Lâm cho một vài ý kiến." Lâm Hựu Luân đâu phải cả ngày rảnh rỗi không có việc gì làm, làm gì có thời gian đi sửa kịch bản cho người khác?

Cho nên đây chỉ là một cái cớ của Trần Gia Thượng, ý thực sự mà ông muốn bày tỏ là mình có một kịch bản, xem Lâm Hựu Luân có hứng thú đầu tư không.

Lâm Hựu Luân hiểu ý của Trần Gia Thượng, chỉ là trong lòng anh rất tò mò, Trần Gia Thượng và Lý Liên Kiệt hợp lại với nhau, sẽ cho ra một bộ phim như thế nào. "Tinh Võ Anh Hùng?" Lâm Hựu Luân hơi sững người, trong đầu liền hiện ra thông tin về bộ phim này.

Đạo diễn và diễn viên chính đều không sai, quả thực là do Trần Gia Thượng và Lý Liên Kiệt hợp tác, nhưng thời gian không đúng thì phải?

Để xác nhận bộ phim 《Tinh Võ Anh Hùng》 mà Trần Gia

Thượng nói chính là bộ phim trong ký ức của mình, Lâm Hựu Luân liền hỏi một câu: "Bộ phim này và 《Tinh Võ Môn》 của Lý Tiểu Long có liên quan gì không?" "Coi như là làm lại, nhưng tình tiết có một số thay đổi mới." Trần Gia Thượng giải thích.

Ánh mắt Lâm Hựu Luân liền rơi vào người Lý Liên Kiệt, "Ông Lý đóng vai Trần Chân?" Lý Liên Kiệt gật đầu. "Tại sao hai người lại muốn quay một bộ phim như vậy?" Trần Gia Thượng đang chuẩn bị mở miệng, lại bị Lý Liên Kiệt giành trước, "Ông Lâm không cảm thấy, thiết kế hành động trong các bộ phim võ hiệp hiện tại đều quá hoang đường sao?" Sự thành công của loạt phim 《Hoàng Phi Hồng》, 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 của Từ Khắc đã dấy lên một làn sóng phim võ hiệp phong cách mới ở Hong Kong.

Trong một thời gian, các loại phim võ hiệp mọc lên như nấm, chất lượng không đồng đều.

Các cảnh võ thuật trong những bộ phim này đều quá thiên mã hành không, có phim một chiêu kiếm khí có thể giết chết cả một đám người.

Cảm thấy như vậy, Lý Liên Kiệt mới nghĩ đến việc làm lại kinh điển của Lý Tiểu Long, bỏ đi những chiêu quyền hoa múa gấm, quay một bộ phim công phu thực sự.

Trần Gia Thượng ban đầu còn lo lắng lời nói này của Lý Liên Kiệt quá lỗ mãng, sẽ làm phật lòng Lâm Hựu Luân, nhưng thấy biểu cảm trên mặt Lâm Hựu Luân không có gì thay đổi, lúc này mới yên tâm. "Ông Lý có từng nghĩ, thách thức tác phẩm kinh điển của Lý Tiểu Long, áp lực từ bên ngoài sẽ lớn đến mức nào không?" "Dù có thất bại, chỉ cần có thể mang lại một chút khí sắc mới cho phim công phu, tôi cho rằng cũng đáng giá." Lý Liên Kiệt nói rất thẳng thắn. "Ông Lý có suy nghĩ như vậy, tôi nhất định phải ủng hộ một chút." Lâm Hựu

Luân gật đầu, "Thế này đi, đạo diễn Trần, lát nữa ông cho người mang kịch bản đến nhà tôi, xem xong tôi sẽ trả lời ông." 《Tinh Võ Anh Hùng》 nên là bộ phim công phu hay nhất của Lý Liên Kiệt, thậm chí còn được nhiều nhà phê bình phim xem là sách giáo khoa của dòng phim công phu.

Các cảnh hành động trong phim rất nhiều, nhưng mỗi trận đấu võ không phải đánh cho có, mà đều ăn khớp một cách khéo léo với tình tiết, và rõ ràng có thể thấy chúng được thiết kế để thể hiện nhân vật điện ảnh tốt hơn.

Điểm này thể hiện rõ nhất trong trận đại chiến giữa Lý Liên Kiệt và Hoắc Diên Ân để tranh giành vị trí chưởng môn Tinh Võ Môn.

Công phu của Hoắc Đình Ân đại diện cho khía cạnh hoa hòe mà không thực dụng của công phu truyền thống, còn Trần Chân lại là đại diện cho một võ nhân thế hệ mới với tư duy cởi mở, tiếp thu tinh hoa của nhiều trường phái.

Việc Trần Chân cuối cùng đánh bại Hoắc Diên Ân ẩn chứa một ý nghĩa rất sâu sắc.

Đời sau đánh giá bộ phim này rất cao, một mặt là vì thiết kế hành động xuất sắc, mặt khác là vì ý tưởng của phim không còn bó buộc trong lòng căm thù dân tộc đối với các cường quốc ngoại lai, mà thực sự thể hiện được phong thái đại quốc mà Trung Hoa nên có.

Đáng tiếc, doanh thu phòng vé của phim lại là một trường hợp điển hình của “tường nội khai hoa, tường ngoại hương”.

Khi chiếu ở Hong Kong, dù khán giả xem rất đã, nhưng doanh thu lại không như ý.

Ngược lại, khi chiếu ở Nhật Bản, Hàn Quốc và Đông Nam Á, phim vừa được khen ngợi vừa ăn khách, rất được chào đón.

Khi chiếu ở Âu Mỹ, nó còn tạo ra một làn sóng cuồng nhiệt công phu, được Hollywood ca ngợi là "tiêu chuẩn của mỹ học công phu"!

Trần Gia Thượng và Lý Liên Kiệt bây giờ muốn làm bộ phim này, Lâm Hựu Luân cũng muốn xem thử, liệu 《Tinh Võ Anh Hùng》 ra mắt sớm hơn bốn năm có mang lại một bất ngờ lớn hơn về mặt doanh thu hay không. —— Ăn xong bữa tối dưới ánh nến lãng mạn, Lâm Hựu Luân và Lý Giai Hân chuẩn bị trở về căn hộ bí mật để qua đêm, nhưng khi đến dưới lầu, họ lại phát hiện có rất nhiều phóng viên vây quanh cổng.

Lâm Hựu Luân nhìn ra ngoài qua cửa sổ xe, vẻ mặt có chút bối rối, sự tồn tại của căn hộ này chỉ có anh và Lý Giai Hân biết, đám phóng viên này làm sao phát hiện ra được?

Tài xế của Lâm Hựu Luân lái xe vào bóng tối ở con phố đối diện tòa nhà, sau đó xuống xe giả làm người qua đường để đi dò la tình hình. "Ê, lão huynh, mấy người đông thế này vây ở đây làm gì?" Tài xế đến gần, vỗ vai một phóng viên và hỏi. "Liên quan gì đến ông?" Người kia lườm anh ta một cái, rồi lại quay đầu đi, rướn cổ nhìn về phía cửa tòa nhà.

Tài xế lại vỗ vai anh ta lần nữa.

Người kia rất mất kiên nhẫn quay đầu lại, vừa định chửi thề thì thấy trước mặt mình là một tờ một trăm đô la Hong Kong. "Thấy cậu hỏi có thành ý như vậy, tôi sẽ nói cho cậu biết." Gã phóng viên nhận tiền, rồi vẫy tay ra hiệu cho tài xế ghé tai lại gần, "Trong tòa nhà này có một ngôi sao ở, cậu có biết Trương Vệ Kiện không?

Chính là người từng tham gia cuộc thi hát tài năng mới của TVB cùng đợt với Chu Tuệ Mẫn và giành giải á quân đó.

Sau này anh ta cùng Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân đóng phim 《Côn Luân》, đừng nói là cậu chưa xem nhé, người

đóng vai hòa thượng Hoa Sinh chính là anh ta.

Giờ anh ta nổi tiếng rồi, bắt đầu đóng một vài bộ phim điện ảnh, nhiều người còn gọi anh ta là 'tiểu Chu Tinh Trì'.

Hôm nay chúng tôi nhận được tin anh ta mời vài người bạn đến nhà ăn cơm, nên mới canh ở đây chờ chụp tin tức của anh ta." Sau khi tài xế trở về và thuật lại nguyên văn lời của gã phóng viên, Lâm Hựu Luân và Lý Giai Hân mới biết rằng đám phóng viên này không phải đến vì họ.

Trước khi mua căn hộ này, Lâm Hựu Luân đã điều tra kỹ lưỡng, xác định ở đây không có người nổi tiếng nào ở, sẽ không thu hút sự chú ý của phóng viên mới mua.

Lời giải thích duy nhất là Trương Vệ Kiện đã chuyển đến đây sau khi Lâm Hựu Luân mua nhà.

Lý Giai Hân bình thường cũng không mấy khi ở đây nên đương nhiên không thể biết chuyện này. "Bây giờ làm sao đây?" Lý Giai Hân có chút lo lắng hỏi.

Nếu đám phóng viên này canh ở cửa cả đêm không đi, vậy thì buổi hẹn hò tối nay của cô và Lâm Hựu Luân coi như đổ bể.

Lâm Hựu Luân vỗ vỗ tay cô, "Đợi thêm chút nữa, không được thì mình đến khách sạn." Lý Giai Hân đỏ mặt, không nói gì thêm.

Đúng lúc này, đám phóng viên đang canh ở cửa tòa nhà đột nhiên xôn xao.

Dưới ánh đèn flash lóa mắt, Trương Vệ Kiện cùng vài người bạn bước ra.

Nhóm người này có lẽ đã uống rượu, vài người trong số họ phải có người dìu mới lên xe được.

Chương 451

Các phóng viên chụp ảnh họ lia lịa.

Sau khi tiễn bạn bè đi, Trương Vệ Kiện lập tức lạnh mặt đi vào trong, suốt quá trình không hề giao lưu gì với phóng viên và từ chối trả lời bất kỳ câu hỏi nào.

Bóng dáng Trương Vệ Kiện nhanh chóng biến mất sau cửa tòa nhà.

Các phóng viên có lẽ cũng cảm thấy ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì, chưa đầy mười phút sau đã đi sạch sẽ.

Lâm Hựu Luân bảo tài xế xuống xe đi một vòng nữa, xác nhận không còn phóng viên nào ở gần đây mới cùng Lý Giai Hân xuống xe, nhanh chóng đi vào trong tòa nhà.

Sau khi vào nhà, Lâm Hựu Luân bảo Lý Giai Hân đi tắm trước, còn mình thì gọi một cuộc điện thoại.

Rất nhanh, bên kia đã có kết quả, căn nhà này được Trương Vệ Kiện mua một tuần trước, hôm nay anh ta mời bạn bè đến ăn mừng tân gia.

Lâm Hựu Luân vừa cúp máy thì Lý Giai Hân cũng vừa mặc áo choàng tắm bước ra.

Cô vừa dùng khăn lau mái tóc ướt sũng, vừa đi đến ngồi xuống sofa. "Em xong rồi, anh đi tắm đi." Lâm Hựu Luân đặt điện thoại xuống, không đi thay đồ tắm rửa mà lại đi về phía cửa. "Anh định đi đâu?" Lý Giai Hân đuổi theo ra, vẻ mặt trông rất không vui.

Lâm Hựu Luân vỗ nhẹ vào má cô, "Anh ra ngoài một chút, sẽ về nhanh thôi." Lý Giai Hân rất hiểu chuyện không hỏi Lâm Hựu Luân đi

làm gì, chỉ dặn anh về sớm.

Căn hộ Lâm Hựu Luân mua ở tầng 15, còn Trương Vệ Kiện ở tầng 11.

Lâm Hựu Luân đi thang máy xuống tầng của Trương Vệ Kiện, rất dễ dàng tìm thấy nhà mới của anh ta.

Lâm Hựu Luân nhấn chuông cửa hai lần, trong nhà mới có tiếng bước chân vọng ra.

Cánh cửa mở hé, một cái đầu thò ra. "Tôi đã nói là không nhận phỏng vấn, đừng làm phiền tôi nữa được không, nếu không tôi báo cảnh sát đấy!" Trương Vệ Kiện hoàn toàn không nhìn xem ai đang đứng ngoài cửa, buông một câu rồi định đóng cửa lại. "Anh Trương, lâu rồi không gặp." Câu nói này nghe có vẻ quen tai, động tác đóng cửa của Trương Vệ Kiện chậm lại, anh ta ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

Chính cái nhìn này đã khiến thái độ hờ hững của anh ta biến mất không còn dấu vết. "Anh Lâm, sao anh lại..." Trương Vệ Kiện như bị sét đánh, đứng ngây ra tại chỗ.

Lâm Hựu Luân nhếch miệng, "Không định mời tôi vào ngồi một lát sao?" Trương Vệ Kiện lập tức mở toang cửa, "Sao lại không chứ, anh Lâm mời vào!" Lâm Hựu Luân vừa đi vào vừa quan sát nhà của Trương Vệ Kiện.

Mọi đồ đạc bên trong đều mới, trang trí cũng rất cao cấp, xem ra thời gian này cuộc sống của Trương Vệ Kiện quả thực rất sung túc, không còn vẻ vất vả chật vật như hồi hát ở quán bar nữa.

Từ sau khi đóng vai Hoa Sinh trong 《Côn Luân》, Trương Vệ Kiện bắt đầu dần được khán giả biết đến, sự nghiệp cũng bắt đầu khởi sắc.

Sau 《Côn Luân》, Vô tuyến lập tức sắp xếp cho Trương Vệ

Kiện một bộ phim truyền hình khác.

Bộ phim này vốn có hai nam chính, nhưng Trương Vệ Kiện lại nhờ vào lối diễn hài hước của mình mà nổi bật lên, bắt đầu được Vô tuyến coi trọng.

Một lần tình cờ, Trương Vệ Kiện có cơ hội đóng vai khách mời trong một bộ phim điện ảnh, không ngờ lần khách mời này lại khiến đạo diễn phát hiện ra hình tượng và phong cách diễn xuất của anh rất giống Chu Tinh Trì.

Sau khi dòng phim hài nhảm của Chu Tinh Trì nổi lên, nhất thời có vô số người bắt chước.

Mà cát-xê của Chu Tinh Trì rất cao, những công ty điện ảnh vừa và nhỏ căn bản không mời nổi anh đóng chính, đành phải tìm cách khác, tìm kiếm diễn viên có thể thay thế Chu Tinh Trì.

Trương Vệ Kiện chính là vào lúc này lọt vào tầm ngắm của rất nhiều người.

Có công ty điện ảnh thử mời Trương Vệ Kiện đóng một bộ phim, hoàn toàn mô phỏng phong cách của Chu Tinh Trì, không ngờ sau khi quay xong, phản ứng của khán giả rất nhiệt liệt.

Tuy không thể so sánh với Chu Tinh Trì, nhưng cũng đủ để những công ty điện ảnh vừa và nhỏ không mời nổi Chu Tinh Trì phải vui mừng khôn xiết.

Cát-xê của Trương Vệ Kiện chỉ bằng một phần mười của Chu Tinh Trì, lại có bảo chứng phòng vé nhất định, diễn viên như vậy chẳng phải là thứ họ cần sao?

Nhất thời, Trương Vệ Kiện trở thành đối tượng tranh giành của nhiều nhà sản xuất phim, có truyền thông còn phong cho anh là "người kế vị Chu Tinh Trì".

Chỉ riêng năm ngoái, Trương Vệ Kiện đã đóng 10 bộ phim, còn có công ty thu âm tìm đến anh, giúp anh phát hành album cá nhân đầu tiên.

Có thể nói, Trương Vệ Kiện lúc này đang ở giai đoạn đỉnh cao nhất của sự nghiệp, trong lòng cũng có chút tự mãn, nhưng điều đó còn tùy thuộc vào đối tượng.

Trước mặt Lâm Hựu Luân, Trương Vệ Kiện rất rõ thân phận của mình là gì, nên sau khi mời Lâm Hựu Luân ngồi xuống phòng khách, anh ta vẫn đứng ở một bên. "Tôi có một người bạn cũng ở tòa nhà này, tôi đến tìm cậu ấy, sau đó nghe nói anh cũng ở đây nên tiện ghé qua xem... sao anh còn đứng đó, ngồi đi chứ." Lâm Hựu Luân lên tiếng, Trương Vệ Kiện lúc này mới ngồi xuống, nhưng mông chỉ dám ngồi nửa ghế, lưng thì thẳng tắp. "Thời gian này anh phát triển trong giới điện ảnh khá tốt, tôi đều nghe nói cả rồi.

Nhưng hôm nay tôi đến không phải để khen ngợi anh, mà vì chỗ quen biết, không nhịn được muốn nhắc nhở anh một chút." Trong lòng Trương Vệ Kiện chùng xuống, suy nghĩ mãi mà không hiểu mình đã làm sai ở đâu. "Tôi biết anh muốn kiếm nhiều tiền hơn, nhưng anh có nghĩ đến việc sau khi đóng nhiều phim như vậy, anh đã thu được gì không?

Anh nhận quá nhiều phim như thế, tần suất xuất hiện lại dày đặc, theo tôi thấy tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Chu Tinh Trì lúc mới bắt đầu nổi tiếng cũng có một khoảng thời gian rất giống anh bây giờ, sau đó truyền thông gọi cậu ta là vua phim rác.

Cậu ta đã phải trải qua một giai đoạn điều chỉnh rất đau khổ mới từ từ tìm được vị trí của mình." Trương Vệ Kiện lặng lẽ ngồi đó, trong lòng nghiêm túc suy nghĩ về những lời Lâm Hựu Luân nói. "Anh bây giờ tuy rất nổi, nhưng toàn nhận đóng những bộ phim hài nhảm

nhí.

Khán giả xem chán rồi sẽ không ủng hộ nữa, đến lúc đó anh làm sao?

Nếu tôi là anh, tôi sẽ nhân lúc bây giờ vẫn còn nhiều người mời đóng phim, yêu cầu kịch bản cao hơn một chút, và thử diễn một số thể loại phim khác, nếu không anh sẽ không bao giờ có tiến bộ.

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù anh có thể duy trì như thế này mãi, nhưng chẳng lẽ anh cam tâm tình nguyện làm kẻ thay thế rẻ tiền cho Chu Tinh Trì cả đời sao?

Anh đóng mười bộ phim mới bằng người ta đóng một bộ à?" Lâm Hựu Luân để lại một tràng rồi rời đi.

Trương Vệ Kiện một mình ngồi ngẩn ngơ trên sofa phòng khách, suy nghĩ rất lâu.

Sáng hôm sau, Lâm Hựu Luân và Lý Giai Hân lần lượt rời khỏi căn hộ.

Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong hôm nay chính thức khai mạc, Lâm Hựu Luân còn phải vội đến tham dự lễ khai mạc buổi sáng.

Các hoạt động chính của liên hoan phim lần này bao gồm: chiếu phim truyện, phim tài liệu, phim ngắn của các quốc gia; chiếu phim mới của khu vực châu Á; chiếu phim Hong Kong; tổ chức triển lãm hồi tưởng phim Hong Kong; tổ chức các sự kiện chuyên đề; triệu tập các hội thảo điện ảnh, v.v. 《Ngọa Hổ Tàng Long》 và 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》 đồng thời được chọn làm phim khai mạc của liên hoan.

Bộ phim đầu tiên mọi người đều cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng bộ phim thứ hai lại gây ra không ít tranh cãi, bởi vì đây là một tác phẩm hài nhảm, nhiều người cảm thấy loại phim này không đủ

tầm cỡ, dù cho nam chính của phim, Chu Tinh Trì, là diễn viên có bảo chứng phòng vé nhất Hong Kong, còn nữ chính Củng Lỵ lại là Ảnh hậu Cannes gốc Hoa duy nhất cho đến nay.

Cuối cùng, chính Lâm Hựu Luân đã gạt bỏ mọi ý kiến, 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》 mới có thể cùng 《Ngọa Hổ Tàng Long》 trở thành phim khai mạc.

Hành động này của Lâm Hựu Luân là để truyền đi một tín hiệu cho tất cả những người tham gia: Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong sau này sẽ vừa giữ vững tính nghệ thuật, vừa nhấn mạnh hơn nữa giá trị của phim thương mại.

Cả hai bộ phim khai mạc đều có nữ chính là Củng Lỵ, mà trong hai bộ phim duy nhất của Đại lục tham gia, nữ chính của 《Hồng Cao Lương》 của Trương Nghệ Mưu cũng lại là Củng Lỵ.

Chương 452

Vì vậy, tại lễ khai mạc, Củng Lỵ tự nhiên trở thành tâm điểm của truyền thông và những người tham gia từ các quốc gia, danh tiếng nhất thời không ai sánh bằng, cho đến khi lễ khai mạc kết thúc, xung quanh cô vẫn còn một đám đông vây quanh. "Đạo diễn Trần, anh nói xem vai nữ chính trong 《Bá Vương Biệt Cơ》, mời Củng Lỵ đóng thì thế nào?" Từ Phong và Trần Khải Ca đứng cùng nhau, nhìn về phía Củng Lỵ đang bị bao vây bởi ánh đèn flash và đám đông, Từ Phong buột miệng nói một câu như vậy. "Có lẽ được." Trần Khải Ca nói có chút ngập ngừng.

Hai ngày nay Từ Phong lại tìm ông nói chuyện một lần nữa, nhưng trong lòng ông vẫn còn do dự.

Từ Phong biết chuyện này không thể vội, nên không tiếp tục chủ đề này nữa. —— Củng Lỵ đối phó xong với đám truyền thông xung quanh, quay đầu nhìn lại khán đài, đã không còn thấy bóng dáng Lâm Hựu Luân đâu, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Sau khi lễ khai mạc kết thúc, Củng Lỵ vốn định mời Lâm Hựu Luân cùng đi xem 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》, tiện thể nghe anh đánh giá về diễn xuất của mình, không ngờ gã này lại đi sớm như vậy.

Trong lòng khẽ thở dài, Củng Lỵ quay đầu lại thì thấy Trương Nghệ Mưu đang đi về phía mình. "Cô đang đợi ai sao?" Củng Lỵ lắc đầu, "Đạo diễn Trương tìm tôi có việc gì không?" Trương Nghệ Mưu không ngờ Củng Lỵ lại hỏi thẳng như vậy, trong lòng ông còn chưa nghĩ ra phải mở lời với Củng Lỵ thế nào, đành phải giải thích một cách lúng túng: "Hai bộ phim khai mạc lần này tôi đều chưa xem, thấy

cô đứng đây, nên tôi qua hỏi thử, cô có muốn đi cùng không?" Sợ Củng Lỵ hiểu lầm, Trương Nghệ Mưu còn đặc biệt bổ sung một câu: "Tôi không rành đường ở Hong Kong, sợ bị lạc." Củng Lỵ có chút không muốn ở cùng Trương Nghệ Mưu, nhưng lại không tiện từ chối thẳng thừng, bèn nói: "Tôi đã hẹn người đi xem 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》, đạo diễn Trương có muốn đi cùng không?" Củng Lỵ nghĩ rằng Trương Nghệ Mưu tuyệt đối sẽ không hứng thú với loại phim thương mại thuần túy như 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》, không ngờ Trương Nghệ Mưu lại gật đầu, "Được thôi, tôi cũng đang muốn kiến thức phong thái của đại minh tinh Chu Tinh Trì." Củng Lỵ trong lòng uất ức muốn chết, nhưng lại đổ hết tội lên đầu Lâm Hựu Luân, nếu không phải anh ta đi sớm thì chắc chắn sẽ không có chuyện của Trương Nghệ Mưu. —— Hắt xì!

Lâm Hựu Luân đang đi cùng Chu Tuệ Mẫn bỗng nhiên hắt hơi một cái.

Chu Tuệ Mẫn quay đầu lại, đôi mắt đẹp dưới cặp kính râm tràn đầy vẻ quan tâm. "Anh bị cảm à?" Chu Tuệ Mẫn hôm nay mặc một chiếc váy dài kẻ sọc màu trơn, áo sơ mi màu xám bạc viền hai hàng ren bướm trắng tinh, vừa đẹp vừa không dung tục, chân đi đôi giày cao gót hở mũi màu trắng, đứng giữa đám đông như một đóa sen thanh khiết vươn lên, trong sáng giản dị, tỏa sáng rạng ngời.

Đêm qua Lâm Hựu Luân ở cùng Lý Giai Hân, lúc này đối mặt với Chu Tuệ Mẫn không khỏi có chút chột dạ, "Có lẽ là bị lạnh, không sao đâu." Chu Tuệ Mẫn cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục khoác tay Lâm Hựu Luân đi về phía trước, mắt tò mò nhìn con phố nhộn nhịp: "Liên hoan phim lần này náo nhiệt thật." Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong lần này có tổng cộng hơn 200 bộ phim từ 34 quốc gia và khu vực tham gia.

Gia Nghị đã dùng hai phần ba số rạp chiếu phim của mình để làm

nơi chiếu chuyên biệt mới đáp ứng được nhu cầu của liên hoan phim.

Du khách nghe danh mà đến, các nhà làm phim từ các quốc gia đã khiến mấy con phố chính của liên hoan phim chật ních người.

Đại lộ Ngôi sao đã bắt đầu thi công, nhưng cùng với các cơ sở vật chất phụ trợ và các tòa nhà thương mại xung quanh, nhanh nhất cũng phải mất hai năm mới có thể đưa vào sử dụng.

Trong thời gian này, địa điểm chính của liên hoan phim vẫn cần Cục Đô thị sắp xếp đặc biệt.

Phim nghệ thuật ngoài các giám khảo chuyên môn xem ra, du khách bình thường nói chung không mấy hứng thú, nhiều người trong số họ đến Hong Kong chỉ để xem mấy bộ phim thương mại sắp được chiếu ở châu Á.

Người dân bản địa Hong Kong cũng rất quan tâm đến liên hoan phim lần này, bởi vì trong thời gian diễn ra liên hoan, vào rạp xem phim sẽ được ưu đãi giá vé không nhỏ, còn một số phim tài liệu, phim ngắn thì không cần mua vé cũng có thể vào xem, điều này cũng thu hút không ít người.

Vì các rạp chiếu phim khác nhau chiếu những bộ phim khác nhau, nên có tình trạng một số rạp thì cửa đông như chợ, quầy vé xếp hàng dài, trong khi một số rạp khác thì cửa lại vắng tanh.

Rạp chiếu phim mà Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn định đến, cửa ra vào vô cùng náo nhiệt, bởi vì ở đây đang chiếu bộ phim mới của Chu Tinh Trì 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》.

Chu Tuệ Mẫn thích nhất là xem phim hài, nên Lâm Hựu Luân đã đặc biệt chọn bộ phim này.

Nhưng điều không ngờ là, ở cửa rạp, họ lại gặp Củng Lỵ và Trương Nghệ Mưu đi cùng cô. "Anh Lâm, anh cũng đến xem phim với

bạn à?" Trương Nghệ Mưu đã sớm chú ý đến Chu Tuệ Mẫn đứng bên cạnh Lâm Hựu Luân, thầm nghĩ vị này chắc là một trong những hồng nhan tri kỷ của Lâm Hựu Luân mà báo chí hay nói.

Thấy Củng Lỵ và Trương Nghệ Mưu đi cùng nhau, Lâm Hựu Luân trong lòng có một cảm giác rất kỳ lạ, "Hai người hẹn nhau à?" "Đạo diễn Trương không biết đường, nên tôi dẫn ông ấy đi cùng." Củng Lỵ vội vàng giải thích.

Lâm Hựu Luân gật đầu, đang định giới thiệu Chu Tuệ Mẫn với Củng Lỵ, thì Củng Lỵ đã chủ động đưa tay ra. "Cô Chu, chúng ta lại gặp nhau rồi." "Đúng vậy, lại gặp nhau rồi." Chu Tuệ Mẫn và Củng Lỵ chào hỏi rất thân quen, Lâm Hựu Luân suýt nữa thì trợn tròn mắt, hai người này quen nhau từ lúc nào? "Một thời gian trước, chị Củng, anh Phát và chị Thanh Hà cùng lên chương trình của em để quảng bá cho 《Ngọa Hổ Tàng Long》, nên chúng em quen nhau đó." Chu Tuệ Mẫn bĩu môi, "Hai hôm trước em còn đang nghĩ, có nên đợi sau khi xem xong 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》 thì mời chị Củng và anh Tinh gia đến làm thêm một kỳ chương trình không." "Chuyện này e là tôi không quyết định được, nhưng tôi rất hy vọng có cơ hội được lên chương trình của cô Chu lần nữa." Củng Lỵ từ sớm đã nghe Lợi Trí nói về sự tồn tại của Chu Tuệ Mẫn, cũng biết cô là cô gái hàng xóm thanh mai trúc mã lớn lên cùng Lâm Hựu Luân, quan hệ giữa hai người không hề tầm thường, nên khi nói chuyện với Chu Tuệ Mẫn luôn rất khách sáo, thậm chí còn có chút ý lấy lòng. "Muốn làm kỳ chương trình này, em cứ liên hệ trực tiếp với Chu Tinh Trì sẽ tốt hơn." Lâm Hựu Luân xen vào một câu.

Chu Tuệ Mẫn gật đầu, cũng không nhắc lại chuyện mời Củng Lỵ lên chương trình nữa.

Củng Lỵ và Trương Nghệ Mưu có thẻ do ban tổ chức liên hoan phim cấp, có thể vào xem phim miễn phí, nhưng chỉ được ngồi ở ghế

thường.

Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn đến xem phim, đương nhiên sẽ không chen chúc với khán giả bình thường.

Anh đã đặt trước một phòng riêng, vừa đủ cho bốn người, nên Củng Lỵ và Trương Nghệ Mưu được mời lên cùng.

Qua cửa soát vé, Củng Lỵ đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình từ phía sau, quay đầu lại nhìn, kinh ngạc kêu lên: "Thạch Lựu tỷ, chị cũng đến xem phim này à?" Đối phương nghe Củng Lỵ gọi mình bằng tên trong phim, cũng hùa theo nói đùa: "Đúng vậy, Thu Hương muội muội, em cũng đi cùng bạn à?" "Thạch Lựu tỷ" mà Củng Lỵ nhắc đến cũng là một diễn viên trong 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》.

Hai người quen nhau khi đóng phim, quan hệ khá tốt.

Uyển Quỳnh Đan và bạn của cô đều đeo kính râm, Củng Lỵ không nhận ra người đó là ai, nhưng Lâm Hựu Luân đứng bên cạnh lại khẽ "hử" một tiếng. "Anh Lâm, tôi không nhận nhầm người chứ?" Lời này từ miệng Lâm Hựu Luân nói ra, đương nhiên không phải nói với chính mình.

Người bạn của Uyển Quỳnh Đan nghe tiếng nhìn qua, nhìn kỹ hai cái, đột nhiên sắc mặt đại biến.

Người đứng bên cạnh Uyển Quỳnh Đan không ai khác chính là Lâm Chính Anh, người nổi tiếng với vai đạo trưởng cương thi.

Uyển Quỳnh Đan còn tưởng Lâm Chính Anh gặp người quen, không ngờ Lâm Chính Anh lại nói một câu: "Xin lỗi, anh nhận nhầm người rồi." Nói xong liền kéo cô, không ngoảnh đầu lại đi thẳng vào trong, dường như rất sợ phải đối mặt với người kia.

Lâm Hựu Luân trong lòng càng thêm uất ức, mình lại không phải

là cương thi, sao Lâm Chính Anh lại có phản ứng như vậy, thật khó hiểu.

Uyển Quỳnh Đan bị Lâm Chính Anh kéo đi một đoạn, đột nhiên giằng tay anh ra, dừng bước hỏi: "Anh chắc chắn quen người đó phải không?" "Đã nói là anh ta nhận nhầm người rồi, em còn hỏi nhiều làm gì?" Lâm Chính Anh căn bản không muốn giải thích gì cả.

Uyển Quỳnh Đan túm lấy Lâm Chính Anh, "Anh nói dối, người đó biết cả họ của anh, sao có thể không quen anh được?" Hai người giằng co ở hành lang đã thu hút sự chú ý của không ít người.

Lâm Chính Anh vội vàng kéo Uyển Quỳnh Đan sang một bên, nhỏ giọng giải thích: "Được rồi, người lúc nãy là Lâm Hựu Luân, bây giờ em biết tại sao anh lại làm vậy rồi chứ?" Uyển Quỳnh Đan kinh ngạc che miệng lại.

Là nghệ sĩ của Á thị, cô biết đối thủ mà ông chủ Lâm Bạch Hân kiêng dè nhất chính là Lâm Hựu Luân, cái tên này gần như đã trở thành bóng ma bao trùm lên tâm trí của tất cả các cấp cao của Á thị.

Nhắc đến phim cương thi của Hong Kong, trong đầu nhiều người sẽ không tự chủ mà hiện ra một hình ảnh: cương thi mặc quan phục nhà Thanh, hai tay duỗi thẳng, hai chân chụm lại nhảy tưng tưng như chim sẻ.

Mà nhắc đến cương thi, mọi người không thể không nghĩ đến khắc tinh của cương thi - đạo sĩ Mao Sơn.

Trong những năm phim cương thi thịnh hành nhất, rất nhiều ngôi sao điện ảnh Hong Kong đã từng đóng vai đạo trưởng Mao Sơn hàng yêu diệt ma trong các loại phim cương thi khác nhau, nhưng người đóng nhiều nhất và được chào đón nhất vẫn là Lâm Chính Anh.

Lông mày một đường, lạnh lùng hài hước, thân thủ nhanh nhẹn,

đại khái có thể phác họa ra hình tượng của Lâm Chính Anh trong phim cương thi, mà bản thân ông ngoài đời cũng là một người rất nghiêm túc và cứng nhắc. "Bây giờ anh đang làm việc cho Á thị, coi như là đối thủ của Lâm Hựu Luân, nên giả vờ không quen biết thì tốt hơn, tránh gặp mặt khó xử." "Anh sao lại cứng nhắc như vậy, chào một tiếng thì có sao đâu?" Uyển Quỳnh Đan tức giận dậm chân, "Vô tuyến vẫn còn trong tay ông Thiệu, anh Lâm chỉ là một cổ đông của Vô tuyến thôi, anh ấy và Á thị cũng không có xung đột lợi ích trực tiếp.

Hơn nữa với thân phận của anh ấy trong giới điện ảnh, người khác đều tìm mọi cách để làm quen, còn anh lại như thấy ma mà né tránh, em không biết phải nói anh thế nào nữa." Lâm Chính Anh bị Uyển Quỳnh Đan kéo ra ngoài, vội vàng giằng tay cô ra, "Em làm gì vậy?" "Chẳng lẽ anh chỉ muốn đóng phim truyền hình mãi, không muốn có một ngày được quay lại đóng phim điện ảnh sao?" Uyển Quỳnh Đan hết lòng suy nghĩ cho Lâm Chính Anh, muốn kéo ông đi tìm Lâm Hựu Luân xin lỗi. "Anh không đi." Cơn bướng bỉnh của Lâm Chính Anh nổi lên, Uyển Quỳnh Đan căn bản không kéo nổi ông.

Lâm Chính Anh tính tình chất phác chính trực, vừa nghiêm túc vừa hay ngại ngùng, hoàn toàn không giống mẫu bạn trai hoàn hảo biết thấu hiểu lòng người trong mắt nhiều phụ nữ, thế nhưng Uyển Quỳnh Đan lại chỉ thích sự lương thiện đáng tin cậy của ông, một lòng một dạ xác định ông, ngay cả việc hai người đến với nhau cũng là do Uyển Quỳnh Đan chủ động theo đuổi. "Anh không đi, em đi!" Uyển Quỳnh Đan quay người định đi, Lâm Chính Anh lại kéo cô lại. "Được rồi, coi như là anh cầu xin em được không, anh bây giờ thật sự không muốn đối mặt với anh Lâm, em đừng làm khó anh nữa." Lâm Chính Anh cảm thấy mình hiện tại là một kẻ thất bại trong sáng tác điện ảnh, nên không có dũng khí và tự tin đứng trước mặt Lâm Hựu Luân.

Mà nguyên nhân tạo nên tất cả những điều này, phải bắt đầu từ bộ

phim 《Nhất Mi Đạo Nhân》 do Lâm Chính Anh tự đạo tự diễn năm ngoái.

Năm 1984, một bộ 《Cương Thi Tiên Sinh》 đại thắng phòng vé, khán giả đổ xô đi xem, kéo theo vô số kẻ bắt chước.

Chương 453

Năm sau, 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 với hình thức gia tộc ma cà rồng phương Tây ra đời, càng đẩy dòng phim cương thi của Hong Kong lên đến đỉnh điểm.

Thấy phim cương thi có thị trường như vậy, giới điện ảnh Hong Kong lập tức dấy lên một làn sóng tranh nhau quay phim cương thi.

Phim kỹ xảo kinh phí cao như 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 không phải ai cũng học theo được, nhưng loại phim cương thi Mao Sơn truyền thống như 《Cương Thi Tiên Sinh》 lại rất dễ bắt chước, vì vậy một loạt tác phẩm ăn theo ra đời.

Do bị quá nhiều tác phẩm ăn theo bắt chước một cách vô tội vạ không sáng tạo, phim cương thi Mao Sơn nhanh chóng thịnh cực nhi suy, đến nỗi dần dần mất đi khán giả.

Lâm Chính Anh để tránh phim cương thi Hong Kong đi vào ngõ cụt, tự cắt đứt đường sống, ngoài việc đảm bảo quay loại phim này không mất đi hương vị dân gian truyền thống, cũng bắt đầu tích cực học hỏi 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, dung hợp ma cà rồng phương Tây vào phim cương thi. 《Nhất Mi Đạo Trưởng》 chính là sản phẩm của sự "kết hợp Đông Tây" này.

Lâm Chính Anh đã đổ rất nhiều tâm huyết cho bộ phim này, sự "ông nói gà bà nói vịt" giữa đạo trưởng Mao Sơn và tín đồ Cơ Đốc giáo phương Tây, thiết kế trận đại chiến giữa đạo thuật Mao Sơn và cương thi phương Tây đều có thể thấy được những nỗ lực của Lâm Chính Anh.

Đáng tiếc, sau khi bộ phim này ra mắt, doanh thu chỉ hơn mười triệu, vì trước đó đã đầu tư không tiếc chi phí nên cuối cùng không thể

có lãi.

Lâm Chính Anh vì chuyện này mà bị đả kích nặng nề.

Đúng lúc này, chủ tịch Á thị Lâm Bạch Hân lại đích thân ra mặt, với mức lương cao cả triệu đồng để mời Lâm Chính Anh, phát triển một bộ phim truyền hình đề tài cương thi cho Á thị.

Khi nhiều người cho rằng các tác phẩm điện ảnh truyền hình sử dụng thủ pháp đạo thuật Mao Sơn truyền thống đã không còn tiền đồ phát triển, Á thị lại thể hiện thành ý lớn như vậy, làm sao không khiến Lâm sư phụ cảm động.

Ông không chút do dự mà từ chối công việc trong giới điện ảnh, toàn tâm toàn ý đến giúp Á thị làm bộ phim truyền hình này.

Uyển Quỳnh Đan là học viên khóa 82 của lớp đào tạo Á thị.

Trong bộ phim truyền hình mang tên 《Cương Thi Đạo Trưởng》 mà Á thị đo ni đóng giày cho Lâm Chính Anh, cô chính là một trong những nữ chính.

Hai người nảy sinh tình cảm từ phim, nhưng Lâm Chính Anh lại không hiểu phong tình.

Ngoài giờ quay, Uyển Quỳnh Đan thường xuyên tìm ông nói chuyện, sau khi tan làm còn thường xuyên đề nghị lái xe đưa ông về nhà, vậy mà Lâm sư phụ chậm chạp mãi không phát hiện ra tấm lòng của Uyển Quỳnh Đan.

Cuối cùng vẫn là Uyển Quỳnh Đan chủ động tỏ tình, Lâm Chính Anh cảm nhận sâu sắc tình cảm của người đẹp, hai người lúc này mới đến với nhau.

Uyển Quỳnh Đan biết tính cách của Lâm Chính Anh là như vậy, chết vì sĩ diện, nhưng cũng không làm gì được ông. "Thôi được rồi, không đi thì thôi, chúng ta đi xem phim." —— Trương Nghệ Mưu đối

với 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》 cảm nhận chung là quá ồn ào náo nhiệt, ông không thể chấp nhận được loại hài nhảm này.

Bất kể là hành vi nghệ thuật dùng thân thể của Chúc Chi Sơn để vẽ, màn biểu diễn nhạc cụ gõ hiện đại, dáng đi của người mẫu thời trang hay phần giới thiệu thuốc độc đầy từ ngữ quảng cáo, vở kịch tài tử giai nhân vốn nho nhã đã bị thay đổi đến mức không còn nhận ra, khiến người ta trố mắt kinh ngạc nhưng lại cười đến ôm bụng.

Trí tưởng tượng siêu phàm của các nhà làm phim Hong Kong trong việc lật đổ các đề tài cổ điển đã được thể hiện một cách triệt để trong bộ phim này.

Ngồi bên cạnh, hai cô gái Chu Tuệ Mẫn và Củng Lỵ đã sớm cười đến ôm nhau thành một cục, khán giả bên dưới cũng không ngớt tiếng cười.

Bước ra khỏi rạp chiếu phim, Chu Tuệ Mẫn và Củng Lỵ tay trong tay đi phía trước, vẫn tiếp tục bàn tán về bộ phim.

Chu Tuệ Mẫn đã quyết định sẽ làm một kỳ chương trình đặc biệt cho 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》, liền muốn tìm hiểu từ Củng Lỵ một số chuyện trong quá trình quay phim.

Lâm Hựu Luân và Trương Nghệ Mưu đi sau hai người.

Ra khỏi rạp, Trương Nghệ Mưu cảm khái nói một câu: "Hôm nay có lẽ tôi thật sự đã đến nhầm chỗ, thực ra tôi nên đi xem 《Ngọa Hổ Tàng Long》 cùng đạo diễn Trần Khải Ca." Hàm ý chính là, ông không thể thưởng thức được loại phim thương mại này.

Lâm Hựu Luân cười một cách không tỏ rõ ý kiến, "Tuần sau sẽ có một buổi hội thảo có rất nhiều đạo diễn, nhà sản xuất tham gia, chủ đề chính là làm thế nào để cân bằng giữa tính thương mại và tính nghệ thuật của điện ảnh.

Nếu đạo diễn Trương có hứng thú thì có thể tham gia, ở đó ông chắc sẽ gặp được rất nhiều người cùng chí hướng." Trương Nghệ Mưu gật đầu, âm thầm ghi nhớ chuyện này.

Lâm Hựu Luân vẫn đang nghĩ lúc phim tan có gặp lại Lâm Chính Anh không, nhưng tiếc là không được như ý.

Lúc chia tay, Chu Tuệ Mẫn nói đùa với Củng Lỵ rằng, có lẽ hai người sẽ sớm gặp lại nhau trên chương trình.

Không ngờ câu nói này lại thành sự thật. 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》 ngay ngày đầu tiên chiếu thử tại liên hoan phim đã khiến khán giả đổ xô đi xem, nhưng vì số suất chiếu có hạn, nhiều khán giả không thể xem ngay được.

Vô tuyến thấy rất nhiều người đều vô cùng mong chờ bộ phim này, liền quyết định mời Chu Tinh Trì đến làm một kỳ chương trình, người dẫn chương trình chính là Chu Tuệ Mẫn.

Chương trình còn mời thêm vài diễn viên chính khác của phim 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》 đến làm khách mời, nhưng ban đầu là một cuộc phỏng vấn riêng giữa Chu Tuệ Mẫn và Chu Tinh Trì. "Bộ phim 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》 này lại có phong cách rất khác so với 《Biến Hiện Quái Kiệt》 trước đó, anh có luôn thay đổi như vậy không?" Mở đầu chương trình, Chu Tuệ Mẫn hỏi một câu như vậy. "Sau khi quay xong 《Biến Hiện Quái Kiệt》, có một phóng viên hỏi tôi, tại sao lần này lại dùng nhiều kỹ xảo như vậy, hoàn toàn không còn hình thức biểu diễn của phim Chu Tinh Trì trước đây nữa, bộ 《Biến Hiện Quái Kiệt》 này không hay bằng những phim trước.

Tôi nói với anh ta, Borges từng nói, ông ấy từng là Hamlet, ông ấy từng là Don Quixote, ông ấy từng là Ulysses, ông ấy từng là tất cả mọi người, đến cuối cùng, ông ấy chẳng là ai cả.

Và tôi bây giờ cũng đang có tâm thái giống như Borges vậy." Chu Tuệ Mẫn khẽ nhíu mày, "Nghe có vẻ cao siêu quá." Chu Tinh Trì rất vô nghĩa nhún vai, "Thật ra tôi nói bừa đó." "A..." Chu Tuệ Mẫn che miệng, vẻ mặt rất kinh ngạc.

Chu Tinh Trì vui vẻ cười lớn, "Thấy bộ dạng ngớ ngẩn của phóng viên đó, lúc ấy trong lòng tôi đã thầm cười.

Tôi biết lần này lại lừa được một người nữa rồi.

Sau đó, trên báo ngày hôm sau, chắc chắn sẽ có rất nhiều người bàn luận về hướng phát triển có thể có của phim Chu Tinh Trì sau này, nhưng họ đều nghĩ sai rồi, tôi chỉ muốn làm chính mình.

Những người chửi tôi diễn xuất hời hợt vô lực, chửi phim của tôi là hàng hóa thuần túy, chửi tôi là đồ chó má thực ra còn đáng thương hơn, họ chửi thì được gì chứ?" "Tôi chỉ quan tâm phim của mình có ăn khách hay không.

Phim ăn khách chứng tỏ vẫn còn rất nhiều khán giả thích tôi, có người thích phim của tôi, tôi sẽ tiếp tục làm như vậy.

Làm 《Biến Tướng Quái Kiệt》, là vì trước đây tôi chưa từng làm phim đề tài biến thân, sau đó làm 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》 là vì trước đây toàn làm phim hiện đại, nên muốn thử một bộ phim cổ trang.

Đương nhiên, yếu tố hài hước trong phim của tôi trước nay vẫn không đổi, cô hẳn đã xem bộ phim này rồi, cô nói xem có hài không?" Chu Tuệ Mẫn gật đầu, hôm qua ở rạp chiếu phim, cô đã cười đến đau cả bụng.

Chu Tinh Trì vỗ tay nói: "Tốt quá rồi, làm phim chỉ cần có thể mang lại niềm vui cho mọi người, làm được điểm này, tôi cảm thấy mình đã thành công rồi." Chu Tuệ Mẫn tiếp tục hỏi: "Anh có cảm thấy

bây giờ mình đã rất thành công không?" Chu Tinh Trì rất khiêm tốn xua tay, "Không có đâu, thực ra tôi chỉ là một diễn viên thôi." "Một diễn viên một năm có thể kiếm được mấy chục triệu?" Chu Tuệ Mẫn bổ sung.

Chu Tinh Trì toát mồ hôi, ho một tiếng nói: "Cái này... không có nhiều như cô nói đâu." Chu Tuệ Mẫn cuối cùng cũng tha cho Chu Tinh Trì, cầm micro hướng về phía máy quay nói: "Hôm nay chúng ta còn mời đến đây một vài diễn viên khác của 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》.

Sau khi nghe xong lời tự bạch của Chu Tinh Trì, chúng ta hãy cùng xem Chu Tinh Trì trong mắt người khác là người như thế nào." "Ngoài đời cậu ấy là một người rất nghiêm túc, không giống tôi, trong phim ngoài đời đều thích đùa giỡn với mọi người." Khách mời đầu tiên được mời ra là Trần Bách Tường.

Dưới sự truy hỏi của Chu Tuệ Mẫn, anh ta còn tự tiết lộ một chuyện thú vị khi quay phim. "Cô xem phim rồi sẽ biết, có một cảnh tôi đóng vai Chúc Chi Sơn nợ tiền người khác, muốn tìm Đường Bá Hổ xin một bức tranh để trả nợ, sau đó cậu ta đã nhúng cả người tôi vào mực rồi vẽ trên giấy." "Cảnh đó hình như anh khỏa thân hoàn toàn." Chu Tuệ Mẫn đột nhiên xen vào một câu.

Nhắc đến chuyện này, vẻ mặt Trần Bách Tường không những không khó xử mà còn có vẻ hơi đắc ý. "Trước khi quay phim tôi đã nói với Chu Tinh Trì, tôi trong bộ phim này thật sự hy sinh rất lớn, lần đầu tiên đóng cảnh nude đã cống hiến hết rồi.

Sau đó cậu ta rất phũ phàng nói một câu, anh tưởng chúng ta đang đóng phim AV à, anh khỏa thân ai thèm xem?" "Vậy nên anh đã bị cậu ta dùng làm bút lông người?

Tôi rất tò mò những vết mực trên người anh đã rửa sạch chưa?"

Chu Tuệ Mẫn lại hỏi.

Trần Bách Tường kéo áo lên, để lộ cánh tay, "Đương nhiên phải rửa sạch chứ, nếu không thì chỉ có thể sang châu Phi làm tù trưởng thôi." Chu Tuệ Mẫn gật đầu, rồi lại một lần nữa quay mặt về phía máy quay, "Nghe xong lời tự thú của anh Lạc, tiếp theo chúng ta sẽ chơi một trò chơi nhỏ.

Trong phim, Đường Bá Hổ do Chu Tinh Trì đóng phải tìm ra Thu Hương thật sự từ một hàng cô dâu trùm khăn đỏ.

Hôm nay chúng ta cũng đã mời được người đóng vai Thu Hương là cô Củng Lỵ đến trường quay, và chúng ta sẽ mời Chu Tinh Trì biểu diễn một lần tuyệt kỹ điểm Thu Hương tại chỗ." "A..." Chu Tinh Trì cầm micro, "Thôi đi được không?" Sáu "Củng Lỵ" mặc trang phục giống hệt nhau, đeo mặt nạ đứng thành một hàng trên sân khấu.

Chương 454

Chu Tinh Trì chỉ có thể đứng cách đó ba mét để quan sát, sau đó phải chọn ra ai là Củng Lỵ thật. "Chọn sai có bị phạt gì không?" Chu Tinh Trì hỏi. "Lần đầu tiên chọn sai, anh sẽ phải cõng người được chọn đi một vòng trên sân khấu; nếu lần thứ hai chọn sai, anh phải hôn người được chọn một cái; lần thứ ba chọn sai... thôi được rồi, tôi tin là vận may của anh không tệ đến thế đâu." "Đây đâu phải là hình phạt, rõ ràng là phần thưởng mà, không được không được, tôi cũng muốn tham gia!" Trần Bách Tường ở bên cạnh hò reo. "Thôi nào anh Lạc, lần sau nhé!" Chu Tuệ Mẫn giải thích luật chơi xong, rồi để Chu Tinh Trì bắt đầu lựa chọn. "Vậy thì là số 3 đi!" Chu Tinh Trì chỉ vào một người. "Chắc chắn chứ?" "Chắc chắn!" "Được rồi, mời số 3 tháo mặt nạ!" Số 3 tháo mặt nạ, không phải Củng Lỵ.

Chu Tinh Trì đành chịu, cõng người kia đi một vòng trên sân khấu.

Lần lựa chọn thứ hai, Chu Tinh Trì suy nghĩ một lúc lâu hơn, sau đó chọn số 5.

Tháo mặt nạ ra, không ngờ lại là một người đàn ông!

Chu Tinh Trì sững sờ nửa giây, sau đó buột miệng chửi: "Lý Kiện Nhân, anh làm cái quái gì vậy?" Khán giả dưới sân khấu còn chưa kịp phản ứng lại với sự bất ngờ này, Trần Bách Tường đã bắt đầu dẫn dắt họ theo hướng xấu, "Hôn đi!

Hôn đi!" Mọi người bên dưới đều hùa theo Trần Bách Tường.

Chu Tinh Trì vẻ mặt bất lực nói: "Anh ta là đàn ông, bảo tôi hôn thế nào?" "Không được ăn gian đâu nhé!" Chu Tuệ Mẫn che miệng cười.

Chu Tinh Trì không còn cách nào khác, đành phải cứng rắn hôn lên

má Lý Kiện Nhân một cái.

Lần lựa chọn thứ ba, Chu Tinh Trì hít một hơi thật sâu.

Trần Bách Tường ở bên cạnh cổ vũ anh, nói lần này nhất định không được chọn sai nữa. "Đúng rồi, lần này nếu thất bại sẽ có hình phạt gì?" Chu Tinh Trì hỏi.

Chu Tuệ Mẫn có chút khó xử, "Thật ra tôi và tổ biên kịch lúc đầu đều không nghĩ đến việc anh chọn ba lần đều không trúng, nên..." "Nên sẽ không có hình phạt nữa phải không!" Chu Tinh Trì nghe vậy mừng rỡ, "Lần này tôi chọn số 1!" Mặt nạ được gỡ xuống, khuôn mặt lộ ra chính là Củng Lỵ!

Chu Tinh Trì sung sướng vung vung nắm đấm, ăn mừng cuối cùng mình cũng đã chọn đúng, dưới sân khấu là một tràng pháo tay. "Được rồi, mời các vị khách quý về chỗ, và chào đón Củng Lợi cùng Lý Kiến Nhân vừa mới lên sân khấu của chúng ta." Chu Tuệ Mẫn tuyên bố trò chơi kết thúc, sau đó tiếp tục phần phỏng vấn. "Cô Củng, lần này hình tượng nhân vật trong phim của cô có sự đột phá rất lớn, cô đã làm thế nào vậy?" Đối tượng phỏng vấn đầu tiên của Chu Tuệ Mẫn là Củng Lợi, vì cô là nữ chính của bộ phim này.

Củng Lợi cầm lấy micro: "Thật ra chỉ là muốn thử một cảm giác khác biệt, vì trước đó có người nói, tôi diễn vai này có thể sẽ không được tự nhiên cho lắm, nên tôi cũng muốn thử thách bản thân một chút.

Trước đây tôi toàn đóng những bộ phim rất nghiêm túc, nên muốn thử một lần phong cách hài hước này xem sao." "Nhưng lần này diễn xuất của cô thật sự rất tự nhiên, sau này cô có thử sức nhiều hơn với những vai diễn như vậy không?" "Còn phải xem kịch bản và nhân vật nữa." Phỏng vấn xong Củng Lợi, Chu Tuệ Mẫn liền quay sang trách móc Lý Kiến Nhân: "Thành thật khai báo, anh trà trộn vào từ lúc nào

thế, tôi còn không biết anh có ở trong đó." "Cô xem tôi cao to khỏe mạnh thế này, dù che mặt cũng biết tôi không phải Củng Lợi rồi.

Đạo diễn bảo tôi vào để thả cửa, không thì độ khó cao quá, sợ cậu ta (Chu Tinh Trì) chọn không trúng." Lý Kiến Nhân trông cao to vạm vỡ, chứ không hề có vẻ mặt bỉ ổi như "Như Hoa" trong phim. "Vì trong ấn tượng của tôi, Củng Lợi là người có vóc dáng rất cao.

Ai mà ngờ được gã này lại trà trộn vào." Chu Tinh Trì vừa nói vừa đánh nhẹ vào người Lý Kiến Nhân. "Nghe nói hai người đã quen nhau từ trước, còn là bạn cùng lớp nữa phải không?" Chu Tuệ Mẫn lại hỏi.

Dưới sân khấu vang lên một tràng tiếng hô kinh ngạc, mọi người đều tưởng Lý Kiến Nhân chỉ là một diễn viên quần chúng trong phim của Chu Tinh Trì, không ngờ tình bạn của hai người lại sâu đậm đến vậy. "Tôi chỉ biết nhà Chu Tinh Trì trước đây có một người tên Lương Triều Vỹ ở cùng, hóa ra cậu ta còn có một người bạn cùng bàn như anh chưa bị mọi người phát hiện, anh ẩn mình kỹ thật đấy!" Trần Bách Tường nháy mắt với Lý Kiến Nhân, vẻ mặt rất hài hước. "Chúng tôi không chỉ là bạn cùng lớp mà còn là bạn cùng bàn.

Hồi đó Chu Tinh Trì rất mê công phu Âu Lạc, Lý Tiểu Long là thần tượng của cậu ấy.

Lúc đó cậu ấy thường xuyên luyện quyền, còn tôi thì chính là 'bao cát thịt' của cậu ấy." Nếu là người khác có mối quan hệ như vậy với Chu Tinh Trì, khi kể ra chắc chắn sẽ rất đắc ý, nhưng Lý Kiến Nhân lại kể lại chuyện cũ này một cách nhẹ nhàng bâng quơ, khiến người ta cảm thấy thật khó tin. "Với thể hình của anh bây giờ, lúc nhỏ chắc cũng khỏe lắm nhỉ?

Có nhầm không đấy.

Anh chắc là cậu ta đánh anh chứ không phải anh đánh cậu ta à?" Trần Bách Tường khoa trương kêu lên.

Lý Kiến Nhân gật đầu, và những gì anh gặp phải lúc nhỏ lập tức nhận được sự đồng cảm của Chu Tuệ Mẫn. "Như vậy cũng quá đáng thật, lúc nhỏ lấy anh làm bia tập võ, lớn lên còn quá đáng hơn, bắt anh đóng một vai quần chúng xuất hiện chưa đến ba giây.

Anh không có một lời oán thán nào sao?" "Không có đâu, thực ra tôi chủ yếu làm công việc hậu trường trong đoàn phim, chỉ là khách mời lên sân khấu một chút thôi." Lý Kiến Nhân giải thích. "Thật ra tôi rất tò mò, vậy cảnh quay anh xuất hiện trong phim đó được nghĩ ra như thế nào vậy?" Chu Tuệ Mẫn, người luôn tỏ ra dịu dàng thanh lịch trong chương trình, thật sự không thể làm ra động tác ngoáy mũi đó, ngay cả dùng lời nói để miêu tả cũng không muốn.

Nhắc đến nguồn gốc của động tác ngoáy mũi, Lý Kiến Nhân cuối cùng cũng bắt đầu than khổ.

Khi đó để làm nổi bật vẻ anh tuấn tiêu sái của Giang Nam Tứ Đại Tài Tử, cần có một người làm nền, Chu Tinh Trì liền nghĩ đến Lý Kiến Nhân: "Lúc đó cậu ta bảo tôi đóng vai một cô gái, ngồi quay lưng về phía máy quay trên cầu, cậu ta đóng vai Đường Bá Hổ đến bắt chuyện, rồi tôi đột ngột quay đầu lại.

Lúc quay thật, tôi đột ngột quay đầu.

Kết quả là cậu ta sợ đến mức quên cả thoại, đến lần quay thứ hai, cậu ta liền nói, làm ơn trước khi quay đầu thì ngoáy mũi một cái đi.

Thật ra tôi vô tội mà, anh xem một người oai phong như tôi, đột nhiên quay đầu lại đương nhiên sẽ dọa người ta, sau đó thêm động tác ngoáy mũi vào, hiệu quả hài hước liền xuất hiện ngay lập tức." Chu Tuệ Mẫn tiếp đó liền đưa ra một tấm ảnh chụp trong phim cảnh Lý Kiến Nhân ngoáy mũi, cả khán đài lập tức cười bò.

Lúc này, chương trình cũng sắp kết thúc, cuối cùng Chu Tuệ Mẫn hỏi Chu Tinh Trì, hy vọng doanh thu phòng vé của bộ phim này đạt

được bao nhiêu.

Chu Tinh Trì cười có chút ngượng ngùng, nói khoảng hơn ba mươi triệu là được. --- "Theo tôi thấy, doanh thu phòng vé của bộ phim 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》 hoàn toàn có khả năng vượt quá 40 triệu, còn 《Ngọa Hổ Tàng Long》 nếu có được 20 triệu ở Hong Kong, tôi nghĩ đã là rất tốt rồi.

Điều này dẫn đến một vấn đề —— chi phí sản xuất của 《Ngọa Hổ Tàng Long》 gấp ba lần 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》.

Nếu bạn là một nhà đầu tư phim, bạn sẽ chọn loại phim nào?" Tại hội thảo với chủ đề "Làm thế nào để cân bằng giữa tính thương mại và tính nghệ thuật của điện ảnh", Lâm Hựu Luân đã đặt ra câu hỏi này khi đối mặt với hơn 100 đạo diễn đến từ các nước châu Á dưới sân khấu trong bài phát biểu mở đầu của mình.

Ngồi cùng anh trên sân khấu còn có hơn mười vị đạo diễn thuộc các quốc tịch khác nhau, phía Hong Kong có Hồ Kim Toàn, Đài Loan có Dương Đức Xương, Hầu Hiếu Hiền, Đại lục có Trần Khải Ca, Nhật Bản có Hắc Trạch Minh, Hàn Quốc có Lâm Quyền Trạch và hai vị đạo diễn Ấn Độ.

Trương Nghệ Mưu vì chỉ mới quay một bộ phim 《Hồng Cao Lương》, danh tiếng quốc tế chưa được mở rộng, nên anh chỉ được mời tham dự chứ không được mời lên sân khấu ngồi. "Tính nghệ thuật của điện ảnh giống như một đứa trẻ, bay bổng, khá nghiêm túc và tùy hứng; còn tính thương mại của điện ảnh thì giống như người cha, có thế lực hơn, cũng có trách nhiệm hơn, vì ông ấy phải kiếm tiền nuôi gia đình.

Chừng nào điện ảnh còn cần khán giả mua vé vào rạp, tính thương mại sẽ luôn tồn tại, có thể nói đây là yếu tố bẩm sinh, còn tính nghệ thuật là thuộc tính được trao cho dần dần về sau này.

Tôi luôn cho rằng, những nhà làm phim có ý thức tự giác sẽ chủ động điều chỉnh giữa hai yếu tố này dựa trên thị trường và nhu cầu của khán giả, cuối cùng đạt được một sự cân bằng." "Vậy nên, rốt cuộc là tính nghệ thuật nhiều hơn một chút, hay tính thương mại nhiều hơn một chút, tôi cho rằng phải tùy thuộc vào tình hình cụ thể của từng thị trường điện ảnh.

Ví dụ như châu Âu và Đại lục hiện nay, thị trường điện ảnh vẫn chưa thực sự hình thành, rất nhiều người không có thói quen đến rạp chiếu phim.

Trong tình huống khán giả không có nhiều nhiệt huyết với điện ảnh, tôi nghĩ tính nghệ thuật mà các đạo diễn theo đuổi nên nhường một chút cho tính giải trí và tính thương mại, mục đích là để thị trường này trở nên sôi động hơn.

Bạn phải bồi dưỡng sự hứng thú của mọi người đối với điện ảnh từ giai đoạn sơ cấp.

Dùng cách nói của bên Đại lục, nếu cứ một mực theo đuổi tính nghệ thuật, đó chính là xa rời quần chúng." Trần Khải Ca khẽ cựa mình trên ghế.

Chương 455

Ông biết những lời này của Lâm Hựu Luân là đặc biệt nói cho mình nghe.

Trương Nghệ Mưu ngồi dưới sân khấu, trên mặt cũng lộ ra vẻ đăm chiêu. "Còn như Hong Kong, phim thương mại đã rất phát triển, thị trường cũng rất sôi động, lúc này những yếu tố nghệ thuật, những quan điểm về thế giới, về cuộc sống mà đạo diễn đưa vào phim có thể được nhấn mạnh nhiều hơn một chút.

Rất nhiều đạo diễn Hong Kong thực ra đều đang tự giác làm điều này, vì đây thực tế cũng là nhu cầu của khán giả.

Bây giờ yêu cầu của mọi người đối với phim thương mại cũng cao hơn, họ không muốn xem phim rác, không muốn xem những bộ phim chỉ dùng vài ngôi sao, dựng một câu chuyện tạm bợ, sắp đặt một sân khấu rồi đối phó cho qua.

Khán giả cần câu chuyện có thể thực sự chạm đến sâu thẳm trái tim họ, vì vậy dựa trên tình hình của khán giả, các đạo diễn hiện nay cũng đang không ngừng điều chỉnh bản thân." Nhiều đạo diễn Hong Kong ngồi dưới sân khấu đều bất giác gật đầu, vì những gì Lâm Hựu Luân nói chính là những trải nghiệm và cảm nhận của họ trong những năm qua.

Sau khi so sánh tình hình của Đại lục và Hong Kong, Lâm Hựu Luân cuối cùng đưa ra kết luận: "Trong xã hội hiện đại vật chất hóa cao độ, ngay cả một bộ phim nghệ thuật cũng phải ít nhiều cân nhắc đến hiệu quả thương mại của bản thân.

Đương nhiên, một bộ phim thương mại cũng ít nhiều mang thành phần nghệ thuật chủ quan của đạo diễn.

Hoàn toàn thương mại và hoàn toàn nghệ thuật đều là không thực tế." Trong tiếng vỗ tay, bài phát biểu của anh chính thức kết thúc, và hội thảo cũng từ đó mà khai mạc. --- "Cô Từ, tôi đã nghĩ kỹ rồi, bộ phim 《Bá Vương Biệt Cơ》 này tôi có thể quay..." Giọng của Trần Khải Ca truyền đến từ đầu dây bên kia, tay cầm điện thoại của Từ Phong xúc động đến mức hơi run rẩy.

Cúp điện thoại, bà ngồi xuống ghế sofa, hít sâu vài hơi mới ổn định lại được tâm trạng kích động.

Thật không dễ dàng, từ Pháp đến Đại lục rồi lại đến Hong Kong, Từ Phong cuối cùng cũng đợi được khoảnh khắc Trần Khải Ca gật đầu đồng ý.

Tin tốt không chỉ có vậy, vấn đề chọn nam chính khiến Từ Phong đau đầu bấy lâu cũng đã được giải quyết thỏa đáng, và người cuối cùng giúp được bà lại chính là con chó của Tôn Long.

Trong thời gian diễn ra Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, các buổi tiệc tùng và hoạt động giao lưu diễn ra liên tục.

Từ Phong liên tục gặp Trương Quốc Vinh ở nhiều nơi khác nhau.

Mỗi lần gặp mặt, sự hối tiếc trong lòng bà lại tăng thêm một phần.

Bà rất mâu thuẫn, rõ ràng biết Trương Quốc Vinh hợp vai hơn Tôn Long, nhưng bà đã hứa với người ta rồi, sao có thể nói mà không giữ lời?

Lời đề nghị mà Lâm Hựu Luân đưa ra cho bà trước đó không có tác dụng lớn lắm.

Tôn Long đúng là diễn viên Đài Loan, nhưng quốc tịch của anh ta lại ghi là Mỹ.

Diễn viên Đài Loan rất kỵ việc đến Đại lục đóng phim, nhưng Tôn Long thì không có vấn đề gì.

Phía Tôn Long liên tục gọi điện thoại đến, hỏi Từ Phong khi nào có thể ký hợp đồng.

Từ Phong thật sự không còn cách nào khác, đành phải bắt đầu đàm phán hợp đồng với anh ta.

Không ai ngờ rằng, ban đầu khi Tôn Long tranh thủ vai diễn này, thái độ tỏ ra vô cùng thành khẩn, nhưng đến lúc ký hợp đồng lại vì một con chó mà làm mình làm mẩy.

Trên bản hợp đồng mà quản lý của Tôn Long fax cho Từ Phong, có hai điều khoản liên quan đến con chó của anh ta: thứ nhất là anh ta và con chó của mình phải đi máy bay của hãng hàng không tốt nhất thế giới, thứ hai là Tôn Long và con chó của anh ta phải cùng nhau thông quan.

Nhà chồng của Từ Phong là một gia tộc thương nhân giàu có nổi tiếng ở Đài Loan, nên bà cũng được xem là một thành viên của giới nhà giàu, theo lẽ thường thì tuyệt đối không phải là người quê mùa, nhưng bà thật sự chưa từng nghe nói hãng hàng không nào trên thế giới là tốt nhất.

Điều khiến bà không thể chịu đựng nhất là yêu cầu thứ hai của Tôn Long, vì theo quy định kiểm dịch động vật, động vật khi nhập cảnh ít nhất phải mất ba ngày —— Từ Phong không thể vì một con chó mà đi cửa sau được chứ?

Cứ như vậy, Từ Phong nói lời tạm biệt với Tôn Long, sau đó khi tìm đến Trương Quốc Vinh, anh lại trở nên dễ nói chuyện hơn, rất nhanh chóng đã đồng ý tham gia bộ phim này.

Thái độ của Trương Quốc Vinh có sự chuyển biến như vậy, phần lớn phải cảm ơn Lâm Hựu Luân.

Sau khi biết Trần Khải Ca đồng ý đạo diễn 《Bá Vương Biệt

Cơ》, Lâm Hựu Luân đã đặc biệt sắp xếp cho Trần Khải Ca và Trương Quốc Vinh gặp mặt một lần.

Một hồi trải lòng của Trần Khải Ca đã "đốt cháy" Trương Quốc Vinh, người vốn đã chuẩn bị đến Canada sống cuộc đời về hưu.

Nhiều năm sau, Trương Quốc Vinh miêu tả cuộc gặp mặt này rằng "hai người như tình nhân xa cách nhiều năm, vẫn đang cay đắng chờ đợi cái gật đầu và lời hứa của đối phương." Trương Quốc Vinh thì đồng ý rồi, nhưng chuyện này còn phải được quản lý của anh gật đầu.

Hợp đồng diễn viên của Trương Quốc Vinh nằm trong tay Hoàng Bách Minh.

Anh đóng 《Bá Vương Biệt Cơ》 có nghĩa là đi làm thuê cho công ty phim của người khác, thường thì việc đóng phim cho công ty khác rất phiền phức.

Lần trước đóng 《Yên Chi Khấu》, chính Lâm Hựu Luân đã đứng ra dàn xếp, sau đó Mai Diễm Phương phải tự làm "con tin" thế chấp cho Tân Nghệ Thành lúc đó vẫn chưa giải thể, đồng ý giúp đối phương đóng một bộ phim khác, mới đưa được Trương Quốc Vinh vào đoàn phim.

Lần này vẫn là Lâm Hựu Luân ra mặt, gọi một cuộc điện thoại cho Hoàng Bách Minh, nói rằng bộ phim này sẽ trở thành tác phẩm tiêu biểu trong sự nghiệp của Trương Quốc Vinh, anh cứ để cậu ấy đi đóng, nếu đóng hỏng tôi sẽ chịu trách nhiệm.

Lâm Hựu Luân đã mở lời, Hoàng Bách Minh biết chuyện này không thể từ chối, bèn dời tất cả các hợp đồng phim khác của Trương Quốc Vinh lại, dành lịch trống cho 《Bá Vương Biệt Cơ》, làm một người thuận nước đẩy thuyền đến cùng. --- Khang Tuấn Kiệt là người phụ trách chính của Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong lần

này.

Sáng hôm đó, anh đến văn phòng Lâm Hựu Luân để báo cáo một số việc.

Lâm Hựu Luân đang xem một bản vẽ, thấy Khang Tuấn Kiệt bước vào, anh ngẩng đầu lên nói: "Cậu đến đúng lúc lắm, tạo hình chiếc cúp này thế nào?" Khang Tuấn Kiệt nhìn vào bản vẽ trên tay Lâm Hựu Luân, trên đó là hình một chiếc cúp hình rồng, đó chính là thứ Lâm Hựu Luân đang hỏi anh. "Rất có khí thế." Đây là cảm nhận trực quan của Khang Tuấn Kiệt.

Lâm Hựu Luân đặt bản vẽ xuống, nhìn Khang Tuấn Kiệt hỏi: "Vậy cậu thấy dùng nó làm cúp cho giải thưởng cao nhất của Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong thì sao?" Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong không có các hạng mục giải thưởng chuyên biệt như các liên hoan phim khác.

Khang Tuấn Kiệt vẫn luôn muốn đề nghị Lâm Hựu Luân thêm một hạng mục giải thưởng như vậy để mở rộng tầm ảnh hưởng của liên hoan phim, xem ra bây giờ Lâm Hựu Luân đã sớm có kế hoạch này. "Liên hoan phim Cannes của Pháp có giải Cành Cọ Vàng, Liên hoan phim Venice có giải Sư Tử Vàng, Liên hoan phim Berlin có giải Gấu Vàng, Đài Loan có giải Kim Mã...

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy giải thưởng cao nhất của Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong gọi là Kim Long sẽ hợp lý hơn." Ở thời đại này, chữ "Long" rất thịnh hành trong khu vực nói tiếng Hoa, chỉ riêng trong giới nghệ thuật, những người có chữ Long trong tên đã có thể liệt kê ra một danh sách dài.

Vì vậy, ban đầu Lâm Hựu Luân không định dùng chữ "Long", nhưng lại không có biểu tượng nào phù hợp hơn.

Có một thời gian, Lâm Hựu Luân cũng đã cân nhắc đến gấu trúc,

nhưng một là anh không dám mạo phạm gấu trúc, hai là gấu trúc là biểu tượng chính thức của Đại lục, Hong Kong dùng cũng không thích hợp.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, anh đành phải dùng chữ "Long", hơn nữa anh đã hỏi mấy người, ai cũng thấy cái tên giải Kim Long rất oai phong.

Điều này có lẽ là sự không tương thích nào đó giữa linh hồn vượt thời gian trong cơ thể anh và thời đại này.

Thiết kế cúp giải Kim Long còn cần được hoàn thiện thêm.

Thảo luận xong việc này, Lâm Hựu Luân mới hỏi Khang Tuấn Kiệt đến tìm mình có chuyện gì. "Đây là thống kê các giao dịch bản quyền mà các nhà làm phim các nước đã đạt được tại liên hoan phim tính đến thời điểm hiện tại.

Đã có hơn 60% đơn vị tham gia triển lãm bán được ít nhất một bản sao tại liên hoan phim lần này." Khang Tuấn Kiệt đặt một bản báo cáo lên bàn làm việc của Lâm Hựu Luân. "Thomas, lão người Mỹ đó vẫn chưa trả lời à?" Lâm Hựu Luân cầm bản báo cáo lên, nhưng lại hỏi một chuyện khác. "Vẫn chưa." Khang Tuấn Kiệt lắc đầu.

Chuyện Lâm Hựu Luân đang quan tâm là việc phát hành 《Ngọa Hổ Tàng Long》 tại Bắc Mỹ, và Thomas, đại diện của hệ thống rạp United Artists của Mỹ, rõ ràng không mấy mặn mà với việc này, thái độ đến giờ vẫn mập mờ.

Thomas đã xem 《Ngọa Hổ Tàng Long》, ông ta không cho rằng bộ phim này có thể được chào đón ở Mỹ, vì vậy không hề tích cực.

Nếu không phải vì mối quan hệ hợp tác tốt đẹp với Lâm Hựu Luân, có lẽ ông ta đã từ chối từ lâu.

Thomas muốn trì hoãn một thời gian, quan sát biểu hiện của

《Ngọa Hổ Tàng Long》 sau khi công chiếu ở châu Á, rồi mới quyết định có nên nhập khẩu bộ phim này hay không.

Chương 456

Nhưng Lâm Hựu Luân rõ ràng không có đủ kiên nhẫn để chờ đợi lâu như vậy.

Khang Tuấn Kiệt cũng nhận ra điều này, nên hôm nay anh đã dẫn một người bạn đến gặp Lâm Hựu Luân. "Giang Chí Cường?" Lâm Hựu Luân ném bản báo cáo trên tay xuống bàn, "Cậu quen người phụ trách của công ty điện ảnh An Nhạc à?" Khang Tuấn Kiệt gật đầu.

Anh và Giang Chí Cường quen nhau tại Liên hoan phim Kim Mã Đài Loan ba năm trước.

Lúc đó, Khang Tuấn Kiệt vẫn đang giữ một chức vụ quan trọng trong ban tổ chức giải Kim Mã, vì khá hợp nhau nên hai người đã trao đổi phương thức liên lạc.

Lần này Giang Chí Cường cũng đến Hong Kong tham gia liên hoan phim.

Sau khi xem 《Ngọa Hổ Tàng Long》, anh ta nhạy bén cảm thấy tiềm năng phát hành ở nước ngoài của bộ phim này đã bị đánh giá thấp.

Hơn nữa, vì trước đó Lâm Hựu Luân trong buổi hội thảo chuyên đề "Làm thế nào để cân bằng giữa tính thương mại và tính nghệ thuật của điện ảnh" đã từng đề cập rằng dự đoán của anh về doanh thu phòng vé của 《Ngọa Hổ Tàng Long》 tại Hong Kong chỉ có 20 triệu, khiến các nhà làm phim nước ngoài đều có chút xa lánh bộ phim này.

Các bộ phim do Lâm Hựu Luân đầu tư sản xuất đều có thể có cơ hội phát hành ở nước ngoài thông qua các đối tác cố định, nên trong tình hình bình thường sẽ không đến lượt người khác chen chân vào.

Nhưng tình hình của 《Ngọa Hổ Tàng Long》 lại đặc biệt, dường như ngay cả Lâm Hựu Luân cũng không mấy coi trọng bộ phim này, Giang Chí Cường liền nhìn thấy cơ hội từ đó.

Sau khi xác định mục tiêu, Giang Chí Cường bắt đầu tích cực hành động, thông qua các mối quan hệ để tìm hiểu thông tin về bộ phim này, cũng như cân nhắc nên dùng cách nào để tiếp xúc và đàm phán với Lâm Hựu Luân.

Trong một tình huống rất tình cờ, Giang Chí Cường biết được Khang Tuấn Kiệt chính là người phụ trách hậu trường của Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong lần này, nên đã muốn thông qua con đường Khang Tuấn Kiệt để liên lạc với Lâm Hựu Luân. "Anh ta cũng đến cùng cậu à?" Lâm Hựu Luân không thể nói là quen thân với Giang Chí Cường, nhưng cũng không phải xa lạ.

Không quen thân là vì công ty An Nhạc tuy thành lập ở Hong Kong từ rất sớm, nhưng trong thời kỳ hoàng kim nhất của phim Hong Kong gần như không để lại dấu ấn gì, ngược lại phải đến cuối những năm 90 mới bắt đầu dần dần lọt vào tầm mắt của mọi người.

Nghiệp vụ chính của công ty An Nhạc là phát hành chứ không phải sản xuất, nên rất ít khi được truyền thông chú ý.

Cộng thêm việc Giang Chí Cường tính cách rất kín tiếng, so với tần suất xuất hiện dày đặc của Lâm Kiện Nhạc của Hoàn Á hay Dương Thụ Thành của Anh Hoàng, Giang Chí Cường, người cực kỳ ít khi lộ diện trên truyền thông, gần như không có cảm giác tồn tại.

Không xa lạ là vì Giang Chí Cường là nhà sản xuất thành công nhất của Hong Kong và cả khu vực Hoa ngữ vào cuối những năm 90.

Ở kiếp trước, khi Lý An quay 《Ngọa Hổ Tàng Long》 được một nửa thì bất ngờ bị nhà đầu tư rút vốn, chính Giang Chí Cường đã kịp thời bù vào, và bao thầu luôn việc phát hành toàn cầu của bộ phim.

《Ngọa Hổ Tàng Long》 thắng lớn và bán chạy ở châu Âu và Mỹ, giới điện ảnh Hoa ngữ lúc đó mới thực sự nhận ra sự lợi hại của Giang Chí Cường.

Các bộ phim 《Anh Hùng》, 《Thập Diện Mai Phục》, 《Hoàng Kim Giáp》 của Trương Nghệ Mưu được chiếu tại hàng ngàn rạp ở Bắc Mỹ, hay 《Hoắc Nguyên Giáp》 của Lý Liên Kiệt, 《Sắc, Giới》 của Lý An, đằng sau những bộ phim này đều có thể thấy bóng dáng của Giang Chí Cường, hơn nữa ông còn là thành viên ban giám khảo giải Oscar.

Không ngờ 《Ngọa Hổ Tàng Long》 đổi đạo diễn, công chiếu sớm hơn mười năm mà Giang Chí Cường vẫn nhắm trúng bộ phim này.

Chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ chứng minh nhãn quan của người này quả thực vô cùng tinh tường. --- Giang Chí Cường có vóc người cao, mặt chữ điền, tóc mai hơi hớt vào trong, lông mày rậm đen và đều đặn, đôi mắt sáng lấp lánh có thần.

Khi nhìn người khác, ông rất chú ý; khi mỉm cười, để lộ hàm răng đều và trắng; khi nói chuyện rất đĩnh đạc, tạo cho người ta một khí chất trầm ổn, rộng lượng.

Giang Chí Cường từ năm 13 tuổi đã đi khắp thế giới mua phim để phát hành.

Kinh nghiệm này khiến ông chỉ tôn thờ thực lực là trên hết.

Địa vị của Lâm Hựu Luân ở Hong Kong và cả giới điện ảnh Hoa ngữ là không ai sánh bằng, nên dù tuổi tác nhỏ hơn Giang Chí Cường rất nhiều, Giang Chí Cường vẫn tỏ ra vô cùng tôn trọng trước mặt anh.

Khi không gọi thẳng là ông Lâm, ông đều dùng kính ngữ "ngài" để

xưng hô.

Lâm Hựu Luân mời Giang Chí Cường ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, "Tôi nghe Tuấn Kiệt nói, ông Giang có hứng thú với việc phát hành 《Ngọa Hổ Tàng Long》 ở nước ngoài?" Giang Chí Cường trình bày ngắn gọn quan điểm của mình về bộ phim: "Tôi đã xem bộ phim này tại liên hoan phim, sau đó đã nói chuyện với đạo diễn Hồ Kim Toàn hai lần, có được nhận thức rõ ràng hơn về toàn bộ ý tưởng của bộ phim.

Tôi cho rằng đây sẽ là một cửa sổ rất tốt để giới thiệu văn hóa Việt Nam ra nước ngoài." Lâm Hựu Luân gật đầu, cười nói với Khang Tuấn Kiệt đang ngồi bên cạnh: "Xem ra vẫn là người của mình biết hàng hơn." Khang Tuấn Kiệt biết Lâm Hựu Luân đang so sánh Giang Chí Cường với lão người Mỹ Thomas kia, liền mỉm cười gật đầu đồng tình. "Vậy chúng ta cứ nói thẳng nhé," Lâm Hựu Luân cũng không định vòng vo với Giang Chí Cường, "Ông Giang có lẽ cũng đã nghe từ những nguồn khác, tôi không mấy lạc quan về doanh thu phòng vé của bộ phim này tại Hong Kong.

Sở dĩ nói vậy là vì môi trường chung của phim võ hiệp trên thị trường điện ảnh Hong Kong là như thế.

Mọi người bây giờ thích phong cách tiết tấu nhanh, mạnh mẽ của Từ Khắc hơn, đối với võ hiệp mang phong cách tả ý của Hồ Kim Toàn chắc chắn sẽ không thích lắm.

Đương nhiên, tình hình này chỉ đặc biệt ở Hong Kong.

Tổng vốn đầu tư của bộ phim này là 15 triệu.

Tôi có thể nói thật với ông Giang, chỉ riêng ở châu Á tôi đã tự tin có thể thu hồi vốn, còn thị trường mà tôi thực sự hy vọng bộ phim này mang lại lợi nhuận cho tôi là châu Âu và Mỹ.

Vì vậy, nếu ông Giang muốn có được quyền phát hành bộ phim này, điều kiện đưa ra phải khiến tôi động lòng mới được." Giang Chí Cường vừa nghe vậy, liền biết mình muốn mua đứt hoàn toàn quyền phát hành 《Ngọa Hổ Tàng Long》 là không thể.

Nhưng trong tay ông vẫn còn một con át chủ bài để mặc cả. "Ông Lâm đừng quên, 《Ngọa Hổ Tàng Long》 cách đây không lâu vừa tay trắng trở về từ Cannes, Pháp." "Ông Giang cũng phải hiểu rõ, đoạt giải và doanh thu phòng vé là hai chuyện khác nhau.

Và tại Liên hoan phim Cannes, truyền thông và khán giả Pháp đánh giá rất cao bộ phim này." Giang Chí Cường nhìn Lâm Hựu Luân đang mỉm cười đáp lại, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất: lần này mình thật sự đã gặp phải đối thủ lợi hại rồi.

Sau một vòng đàm phán khó khăn, Giang Chí Cường cuối cùng đã giành được quyền phát hành 《Ngọa Hổ Tàng Long》 ở thị trường hải ngoại ngoài khu vực châu Á với điều kiện ăn chia ba bảy. "Ông Lâm, xin dừng bước!" Đến cửa văn phòng, Giang Chí Cường nhất quyết không để Lâm Hựu Luân tiễn thêm, "Sau này chắc sẽ thường xuyên đến thăm ông Lâm, hẹn gặp lại!" "Luôn chào đón." Lâm Hựu Luân gật đầu, để Khang Tuấn Kiệt thay mình tiễn Giang Chí Cường xuống lầu.

Nhìn bóng hai người biến mất ở góc cầu thang, Lâm Hựu Luân mới xoay người trở về văn phòng, ngồi trên chiếc ghế lớn của mình, trong đầu hồi tưởng lại quá trình đàm phán với Giang Chí Cường vừa rồi.

Giang Chí Cường cũng giống như Mạch Đan Hùng, có năng lực vận hành vượt trội trong lĩnh vực phát hành phim.

Mạch Đan Hùng có mối quan hệ rộng ở châu Âu, còn Giang Chí Cường lại rất có cửa ở khu vực Bắc Mỹ.

Cả hai đều là những nhân tài hiếm có, chỉ là so với Mạch Đan Hùng, khả năng chiêu mộ được Giang Chí Cường rất thấp, đây không thể không nói là một điều đáng tiếc.

Tất nhiên, về mặt các bộ phim bom tấn chính thống, kênh phát hành của Giang Chí Cường ở Bắc Mỹ không giúp ích được nhiều cho Lâm Hựu Luân.

Ngoài việc hợp tác với hệ thống rạp United Artists của Mỹ do Thomas đại diện, Lâm Hựu Luân đồng thời còn duy trì quan hệ hợp tác với một số công ty rạp chiếu phim khác của Mỹ.

Chỉ với những bộ phim như 《Ngọa Hổ Tàng Long》 ban đầu không được các nhà phát hành Mỹ coi trọng, vai trò của Giang Chí Cường mới trở nên nổi bật.

Chỉ cần nắm giữ nhiều nguồn tài nguyên điện ảnh ưu tú hơn trong tay, cho dù áp dụng phương thức hợp tác, Giang Chí Cường cũng có thể được anh sử dụng.

Vì vậy, điểm này Lâm Hựu Luân không quá lo lắng.

Một hồi chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ của Lâm Hựu Luân...

Trên bàn làm việc có hai chiếc điện thoại, một chiếc nối đường dây nội bộ, một chiếc nối đường dây bên ngoài.

Chiếc đang reo là máy nội bộ. "Ông Lâm, cô Phương Dật Hoa của Vô tuyến gọi đến, ông có tiện nói chuyện với cô ấy bây giờ không?" "Nối máy vào đi." Lâm Hựu Luân đặt ống nghe xuống, đợi máy bên ngoài reo lên, anh lập tức nhấc máy. "Cô Phương, có chuyện gì không?" "Ông Lâm, có rảnh cùng uống trà chiều không?" "Chờ một chút, để tôi kiểm tra lịch trình chiều nay." Lâm Hựu Luân một tay che ống nghe, tay kia cầm ống nghe của máy nội bộ, bấm một dãy số. "A

Kiệt, chiều nay có việc gì quan trọng không?" Trợ lý báo cáo lịch trình buổi chiều.

Lâm Hựu Luân bảo cậu ta hủy hai hoạt động ở giữa, để trống ra hai tiếng đồng hồ.

Chương 457

Xong xuôi, anh mới chính thức trả lời Phương Dật Hoa qua điện thoại. "Được, vậy chiều nay chúng ta gặp." Hẹn xong thời gian và địa điểm, Phương Dật Hoa liền kết thúc cuộc gọi. --- Thấy Tằng Lệ Trân và Lương Gia Thụ cũng đến cùng, Lâm Hựu Luân biết ngay lần này Phương Dật Hoa tìm mình không chỉ đơn giản là gặp mặt uống trà.

Quả nhiên, vừa ngồi xuống Phương Dật Hoa đã mở lời: "Ông Lâm, cuộc thi vòng đối đầu của các huấn luyện viên 《Hảo Thanh Âm》 năm nay có thể dời lên tháng 8 được không?" Vì ghế huấn luyện viên hình thành cục diện "Đàm Trương tranh bá" kịch liệt, mức độ quan tâm của 《Hảo Thanh Âm》 năm nay còn vượt qua cả mùa trước.

Giai đoạn lựa chọn của huấn luyện viên vào tháng 5, các tập riêng của Đàm Vịnh Lân và Trương Quốc Vinh đều có tỷ suất người xem vượt quá 50%.

Trong 4 trận đấu này, Vô tuyến đã thu về tổng cộng 60 triệu đô la Hong Kong tiền quảng cáo.

Theo lịch trình ban đầu, giai đoạn thứ ba, vòng đối đầu của các huấn luyện viên, sẽ diễn ra vào tháng 9, và giai đoạn cuối cùng, đêm hội thường niên, sẽ diễn ra vào tháng 11.

Vô tuyến đề xuất dời chương trình của giai đoạn thứ ba lên sớm, nhưng đây không phải là chuyện Lâm Hựu Luân nói một câu là quyết định được.

Chuyện này còn liên quan đến lịch trình của bốn vị huấn luyện viên, và quan trọng hơn, Lâm Hựu Luân cần một lý do hợp lý!

Phương Dật Hoa đưa mắt ra hiệu cho Lương Gia Thụ, để anh ta

giải thích chuyện này với Lâm Hựu Luân. "Tin tức Lâm Chánh Anh đang giúp Á thị quay một bộ phim về cương thi, không biết ông Lâm đã nghe nói chưa?" Lương Gia Thụ thử hỏi một câu.

Lâm Hựu Luân nhướng mày, ra hiệu cho Lương Gia Thụ nói tiếp. "Khoảng thời gian này ông Lâm đều bận rộn với Liên hoan phim Quốc tế, không biết chuyện này cũng là bình thường.

Hai tháng trước, Lâm Bách Hân đã dùng cát-xê một triệu để thuyết phục Lâm Chánh Anh, nhờ ông ấy làm một bộ phim về cương thi.

Tin tức chúng tôi nhận được là bộ phim này sẽ được công chiếu vào tháng 8 năm nay." Ý đồ của Vô tuyến đã rất rõ ràng, họ muốn dùng 《Hảo Thanh Âm》 để đánh chặn bộ phim cương thi của Á thị.

Thấy Lâm Hựu Luân không nói gì, Phương Dật Hoa liền hỏi một câu: "Không biết ông Lâm hiểu biết về Lâm Chánh Anh đến mức nào?" "Đã nghe tên ông ấy từ rất sớm, nhưng chưa từng tiếp xúc, chỉ biết ông ấy là người của Hồng Kính Bảo...

À, hôm khai mạc liên hoan phim, tôi có gặp ông ấy một lần trong rạp, cảm giác lúc đó ông ấy có vẻ hơi sợ gặp tôi, chỉ chào một tiếng rồi vội vã rời đi." Lâm Hựu Luân nhớ lại.

Phương Dật Hoa gật đầu, "Đúng rồi, Lâm Chánh Anh đã rời khỏi công ty Bảo Hòa, bây giờ lại đang giúp Á thị đóng phim, gặp ông Lâm chắc chắn sẽ chột dạ." "Tôi nhớ Lâm Chánh Anh cách đây không lâu cũng có một bộ phim cương thi ra rạp, doanh thu được hơn mười triệu, nhưng nghe nói vì đầu tư quá cao nên cuối cùng vẫn lỗ.

Người Hong Kong bây giờ đã xem chán loại phim cương thi này rồi, chẳng lẽ cô Phương còn lo Á thị sẽ dựa vào bộ phim truyền hình này để lật ngược tình thế sao?" Khi Lâm Hựu Luân nói những lời này, vẻ mặt của anh rất đáng suy ngẫm. "Trước đây Thiệu thị đã từng chịu thiệt về phương diện này, nên phải rút kinh nghiệm, phòng ngừa bất

trắc vẫn hơn." Bài học mà Phương Dật Hoa đề cập là bộ phim 《Thất Kim Thi》 hợp tác giữa Thiệu thị và một công ty Anh Quốc năm 1974.

Doanh thu của bộ phim đó thảm bại, dẫn đến mười năm sau đó ở Hong Kong không ai dám động đến phim cương thi.

Lúc đó Thiệu thị cũng cho rằng phim cương thi đã không còn thị trường nữa.

Nhưng ai ngờ được, đầu tiên là bộ 《Cương Thi Tiên Sinh》 của Lưu Quan Vỹ đã phá vỡ vòng luẩn quẩn không ăn khách của thể loại này, tiếp đó là 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 xuất hiện, dấy lên một làn sóng phim cương thi kéo dài nhiều năm.

Bây giờ phim cương thi tuy đã suy tàn, nhưng không ai dám chắc rằng thể loại cương thi sẽ không hồi sinh trên truyền hình.

Đây cũng chính là lý do tại sao phía Vô tuyến lại tỏ ra như đang đối mặt với đại địch. "Thể loại cương thi tuy đã không còn có thể chiều lòng khán giả trên màn ảnh rộng nữa, nhưng trong mấy năm nổi lên, cũng đã bồi dưỡng được một lượng lớn khán giả yêu thích phim cương thi.

Những người này đều có thể bị bộ phim cương thi của Á thị lôi kéo.

Hơn nữa, Á thị lại không thiếu nhân tài về biên kịch, nghe nói họ đã đầu tư rất nhiều công sức vào nội dung của bộ phim truyền hình này." Tằng Lệ Trân bổ sung thêm lời của Phương Dật Hoa, cô phân tích dựa trên tình hình thực tế. "Bộ phim cương thi đó tên là gì?" Lâm Hựu Luân biết Vô tuyến chắc chắn có gián điệp ở bên Á thị, nên hỏi rất thẳng thắn. "Nghe nói tên là 《Cương Thi Đạo Trưởng》." Tằng Lệ Trân không hề giấu diếm, kể lại tất cả thông tin mà Vô tuyến biết về bộ phim này cho Lâm Hựu Luân nghe.

Khi nghe đến cái tên này, vẻ mặt Lâm Hựu Luân hơi thay đổi. 《Cương Thi Đạo Trưởng》 là tác phẩm tiêu biểu của Lâm Chánh Anh.

Nếu là bộ phim truyền hình này, thì Vô tuyến lần này thực sự gặp chút rắc rối.

Ngay cả khi dời lịch thi đấu giai đoạn ba của 《Hảo Thanh Âm》 lên sớm, cũng chưa chắc đã có thể cản được hành động của Á thị. 《Hảo Thanh Âm》 dù có tỷ suất người xem cao đến đâu cũng không thể chiếu hàng ngày, vì vậy trong cuộc chiến rating, phim truyền hình mới là vua.

Lâm Hựu Luân nói ra lo lắng của mình, Phương Dật Hoa gật đầu với vẻ mặt nghiêm trọng.

Tình huống này không phải bà chưa từng cân nhắc, chỉ là lần này Á thị đi nước cờ hiểm, phía Vô tuyến nhất thời không thể đưa ra được bộ phim truyền hình nào có tính đối kháng để đối đầu trực diện.

Bộ phim truyền hình 《Tru Tiên》 đã hứa hẹn, vì Lý Gia Hân phải tham gia phim điện ảnh 《Quỷ Xuy Đăng》 nên lại phải dời lại; phim võ hiệp hiện nay có chút thoái trào, có thể thu hút một lượng khán giả, nhưng rất khó có được thành tích rating nổi bật; phim gia tộc thì vẫn đứng vững, nhưng đối đầu với phim cương thi lại không có ưu thế đặc biệt nào.

Cuối cùng Lâm Hựu Luân nhún vai, "Lịch trình của 《Hảo Thanh Âm》 tôi sẽ để họ cố gắng điều phối, nhưng Vô tuyến tốt nhất không nên đặt quá nhiều hy vọng vào phương diện này, nếu không đến lúc đó sẽ càng bị động hơn." Cuộc gặp mặt lần này không đạt được hiệu quả như mong đợi.

Khi rời khỏi nhà hàng, sắc mặt Phương Dật Hoa trầm như nước.

Lương Gia Thụ và Tằng Lệ Trân đi theo sau bà, lòng cũng không hề nhẹ nhõm.

Một phóng viên đi ngang qua đã chụp lại được cảnh này, bao gồm cả bức ảnh Lâm Hựu Luân bước ra từ nhà hàng sau đó, tất cả đều được đăng lên báo ngày hôm sau. 《Phương, Lâm mật hội, TVB sắp đổi chủ?》, 《Nội bộ cấp cao Vô tuyến biến động lớn, Lâm Hựu Luân có thể là bàn tay đen đứng sau》, đủ loại tiêu đề giật gân xuất hiện trên các mặt báo, lập tức gây ra sự chú ý rộng rãi trong xã hội Hong Kong.

Phương Dật Hoa nhanh chóng phản hồi, nói rằng hai bên chỉ "uống trà trò chuyện", nhưng lời giải thích này rõ ràng có chút yếu ớt.

Sự việc liên quan đến Lâm Hựu Luân và Vô tuyến, Lâm Bách Hân cũng đặc biệt coi trọng, đã triệu tập một cuộc họp cấp cao của Á thị để thảo luận đối sách. "Khả năng Lâm Hựu Luân tiếp quản Vô tuyến trong thời gian ngắn là không lớn.

Phương Dật Hoa tìm anh ta chắc là để bàn bạc chuyện gì đó, và nhìn bộ dạng của Phương Dật Hoa lúc đi ra trên ảnh, tám phần là không đàm phán thành công." Từ Hiểu Minh là người đầu tiên lên tiếng, rất nhiều người đồng ý với quan điểm của anh ta, nhưng cũng có người đưa ra ý kiến phản đối. "Nhưng có nghe nói Vô tuyến gần đây có động thái gì lớn đâu?" Cách nói này cũng nhận được sự ủng hộ của không ít người, sau đó đủ loại suy đoán bắt đầu xuất hiện. "Có phải là đang thảo luận về chuyện của 《Hảo Thanh Âm》 không?" "Chuyện này còn cần thảo luận sao?

Chẳng lẽ anh còn mong họ cãi nhau, rồi 《Hảo Thanh Âm》 tạm thời chuyển sang chiếu ở đài chúng ta à?" "Có lẽ họ đang thảo luận về chuyện điện ảnh." "Thiệu thị gần như đã ngừng sản xuất rồi, còn gì để nói nữa?" ...

Nhóm người này tranh luận qua lại, Lâm Bách Hân nghe đến phát phiền. "Đừng cãi nữa!" Lâm Bách Hân đập bàn một cái, phòng họp lập tức yên tĩnh lại. "Được rồi, hôm nay đến đây thôi, tan họp!" Những người khác đều đã đi, chỉ có Từ Hiểu Minh, Lý Trang Liệt và Tiêu Nhược rất ăn ý ở lại.

Ánh mắt Lâm Bách Hân rơi vào Lý Trang Liệt, người đã im lặng suốt cuộc họp trước đó, "Trang Liệt, tôi thấy lúc nãy cậu có vẻ có điều muốn nói?" "Chú Lâm, lúc nãy cháu cứ nghĩ mãi, có khi nào chuyện chúng ta tìm Lâm Chánh Anh quay phim cương thi đã bị bên Vô tuyến phát hiện rồi không?" Đồng tử của Lâm Bách Hân đột nhiên co lại, đây chính là điều ông lo lắng nhất.

Lý Giám chế, hà tất phải nâng cao chí khí của người khác, hạ thấp uy phong của mình chứ?

TVB phát hiện thì đã sao, chúng ta đã chuẩn bị cho việc này lâu như vậy, cho dù là Lâm Hựu Luân cũng không thể trong thời gian ngắn nghĩ ra đối sách được.

Đợi đến khi TVB phản ứng lại, bắt đầu phản công có mục tiêu thì ưu thế của chúng ta về phim cương thi đã sớm được xác lập.

Hơn nữa, Hong Kong chỉ có một Lâm Chính Anh, tôi không tin ở Hong Kong còn ai đóng phim cương thi hay hơn anh ấy." Lời này của Tiêu Nhuy không phải là coi thường đối thủ, mà là lần này ATV thật sự đã đi trước một bước, TVB muốn lật ngược tình thế không phải là chuyện dễ dàng.

Chương 458

"Tôi không lo lắng lắm về phía TVB, biến số duy nhất của chuyện này vẫn nằm ở Lâm Hựu Luân.

Tôi chỉ muốn hỏi Tiêu Giám chế một câu, nếu đối đầu với Lâm Hựu Luân, ở Hong Kong có ai dám nói mình chắc chắn sẽ thắng không?" Lý Trang Liệt không chịu yếu thế đáp lại.

Tiêu Nhuy vốn định phản bác, nhưng thấy Lâm Bạch Hân nhíu mày, cuối cùng vẫn chọn cách im lặng.

Lâm Bạch Hân gõ nhẹ lên bàn họp, cuối cùng lên tiếng: "Trang Liệt nói không sai, chuyện này vẫn phải cẩn thận đề phòng Lâm Hựu Luân." —— Vì tin tức Phương Dật Hoa mật hội với Lâm Hựu Luân, phía ATV đã căng thẳng một thời gian, nhưng phía TVB lại mãi không thấy động tĩnh gì.

Về sau, ngay cả Lâm Bạch Hân cũng không khỏi nghĩ, có phải mình đã quá lo xa rồi không?

Trong thời gian này, Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong đã thuận lợi bế mạc, tin tức chiếm trang đầu các báo giải trí Hong Kong suốt hai tuần cuối cùng cũng phải nhường chỗ cho tin Ngô Vũ Sâm sắp khởi quay phim mới.

Phim mới của đạo diễn Ngô đã dùng danh nghĩa công ty điện ảnh của chính mình, chứ không tiếp tục treo biển hiệu của xưởng phim Từ Khắc.

Từ đó dẫn đến tin tức cặp bài trùng Ngô Vũ Sâm và Từ Khắc tan rã, cả Hong Kong chấn động.

Truyền thông đều bận rộn điểm lại những ân oán trong những năm

qua của Ngô Vũ Sâm và Từ Khắc, phân tích nguyên nhân hai vị đạo diễn lớn chia tay.

Tên của Lý Nhược Đồng xuất hiện trong danh sách diễn viên chính của 《Cụ Phong Doanh Cứu》, ngược lại không gây được nhiều sự chú ý. "Này, tôi nói chứ cô bé này xinh đẹp quá, chắc là chưa tròn mười tám tuổi đâu nhỉ?" Hoàng Triêm ngồi dưới sân khấu, vừa hút xì gà, vừa bình phẩm về Lý Nhược Đồng đang đứng trên sân khấu, đối mặt với ống kính truyền thông với vẻ mặt rụt rè như thỏ con.

Ngồi bên cạnh ông, Lâm Hựu Luân lơ đãng trả lời: "Quen trên máy bay thôi." Hoàng Triêm liền văng một câu tục tĩu: "Mẹ kiếp, sao tôi không có vận may tốt như vậy, đi bao nhiêu chuyến máy bay mà chưa từng gặp được cô nào ra hồn cả." "Chú có thể đi khiếu nại hãng hàng không xem." Một câu của Lâm Hựu Luân khiến Hoàng Triêm nghẹn họng nửa ngày không nói nên lời. "Cậu thử cách này rồi à?" "Chưa, nhưng chú Triêm có thể thử xem, biết đâu lại có tác dụng thật." Lâm Hựu Luân rất nghiêm túc đề nghị.

Hoàng Triêm cảm thấy mình thật sự bị đánh bại hoàn toàn, vội vàng dừng chủ đề này lại, tiếp tục nói về Lý Nhược Đồng trên sân khấu. "Cô bé đó có bạn trai chưa?" Lâm Hựu Luân quay đầu lại, nhìn Hoàng Triêm với ánh mắt kỳ quái: "Chú Triêm, tuổi của chú sắp làm ba con bé được rồi đấy." "Nhưng tôi có một trái tim trẻ trung mà!" Hoàng Triêm đắc ý nhả ra một vòng khói, "Thế nào, giới thiệu cô bé đó cho tôi đi, dù sao bên cạnh cậu cũng đâu thiếu phụ nữ!" Lâm Hựu Luân bây giờ thật sự có chút hối hận khi ngồi cùng Hoàng Triêm, lão quái già dê này nói chuyện hoàn toàn không kiêng nể gì, khiến người ta khó lòng đối phó. "Cháu sẽ nói suy nghĩ của chú cho cô ấy biết, sau đó… bảo cô ấy tránh xa chú ra." Hoàng Triêm ban đầu còn rất vui vẻ, nhưng nghe xong nửa câu sau thì mặt mày xanh mét. "Này, quá không

nghĩa khí rồi đấy?

Tôi vất vả đến giúp cậu đóng phim, đến một cô em xinh đẹp cũng không chịu giới thiệu, không được, tôi phải đi tìm đạo diễn kháng nghị!" Hoàng Triêm bất bình nói.

Lâm Hựu Luân hất cằm về phía sân khấu, ra hiệu Ngô Vũ Sâm đang ở đó, bảo Hoàng Triêm cứ tự nhiên.

Hoàng Triêm dĩ nhiên là đang nói đùa, Ngô Vũ Sâm đối phó với đám phóng viên liên tục hỏi chuyện của ông và Từ Khắc đã đủ đau đầu rồi, đâu có hơi sức mà quản chuyện này.

Hơn nữa, nếu Ngô Vũ Sâm mà quản được chuyện này, ông cũng chẳng cần phải ngồi đây lải nhải với Lâm Hựu Luân. "Thôi được rồi, không nói chuyện này với cậu nữa." Hoàng Triêm xua tay, vắt chéo chân nói: "Cậu nói xem, tạo hình của tôi cũng không tệ, sao chẳng có đạo diễn nào tìm tôi đóng vai chính nhỉ?" Hoàng Triêm sở dĩ có mặt tại buổi họp báo ra mắt phim 《Cụ Phong Doanh Cứu》 là vì ông đóng vai một đồng nghiệp cũ của nhân vật cảnh sát về hưu do Địch Long thủ vai, trong phim chính ông là người cung cấp thông tin về băng cướp cho Địch Long.

Đây không phải là lần đầu tiên Hoàng Triêm đóng vai khách mời trong phim điện ảnh.

Trong bộ phim 《Lão Hổ Xuất Canh》 do Chu Nhuận Phát đóng chính, ông cũng từng đóng một vai cảnh sát tương tự, và trong một số bộ phim khác, cũng thường xuyên thấy bóng dáng của ông.

Nói Hoàng Triêm đóng vai quần chúng trong những bộ phim này thì có hơi quá, chính xác thì ông thuộc dạng vai phụ ít đất diễn.

Lâm Hựu Luân bắt chước giọng điệu của Hoàng Triêm, không khách khí nói: "Tôi cũng biết điền lời cho bài hát đấy, sao chẳng có ai

tìm tôi viết nhạc nhỉ?" "Xì, ai mà không biết cậu chỉ viết nhạc cho một người, với lại ai dám vì một bài hát mà làm phiền đến đại giá của cậu chứ?" Hoàng Triêm bĩu môi, vẻ mặt khinh thường.

Lâm Hựu Luân cất vẻ đùa giỡn, dịch người lại gần Hoàng Triêm: "Nói nghiêm túc nhé, chú Triêm thật sự muốn đóng phim điện ảnh sao?" Hoàng Triêm lấy điếu xì gà ra khỏi miệng: "Đương nhiên rồi, cậu xem tôi một năm làm việc quần quật, tiền kiếm được còn không bằng cát-xê người ta đóng một bộ phim.

Bây giờ nuôi gia đình khổ lắm, người như cậu đã xem tiền như một dãy số thì sẽ không hiểu được nỗi khổ của tôi đâu." Lâm Hựu Luân lắc đầu: "Chú vừa không đẹp trai bằng Chu Nhuận Phát, lại không có thân thủ như Trình Long, so với họ thì chẳng có ý nghĩa gì." "Không so với họ, chẳng lẽ bắt tôi so với cậu à?" Hoàng Triêm kẹp điếu xì gà trên tay, cảm xúc hơi kích động nói: "Nếu mà so với cậu, có phải cả đời này của tôi coi như sống trên thân heo rồi không?" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Cái này là tự chú nói đấy nhé, tôi chẳng nói gì cả đâu." Hoàng Triêm rít một hơi xì gà, đột nhiên từ lời nói lúc trước của Lâm Hựu Luân mà ngẫm ra được chút gì đó: "Phải rồi, lúc nãy cậu hỏi tôi có muốn đóng phim không là có ý gì?" "Là do chú than với tôi không ai mời đóng vai chính, nên tôi mới nói vậy thôi." "Vậy rốt cuộc cậu có ý gì?" Hoàng Triêm thấy Lâm Hựu Luân cố tình úp mở, nhưng trong lòng vẫn không ngăn được tò mò.

Lâm Hựu Luân nhìn Hoàng Triêm một cái: "Thế nào, chú Triêm, có hứng thú chơi một ván cùng tôi không?" "Thật sự là đóng phim à?" Hoàng Triêm sững người, rồi nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ cảnh giác: "Thằng nhóc nhà cậu không phải đang lừa tôi đấy chứ?" "Tôi rảnh rỗi đến thế sao?" Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Nói với chú thế này nhé, gần đây tôi nghĩ ra một ý tưởng rất thú vị, rồi muốn quay nó thành một bộ phim, nhưng cần tìm hai người sàn sàn tuổi tôi cùng đóng.

Nếu chú Triêm có hứng thú, thì tính chú một suất." Hoàng Triêm khoanh tay: "Vòng vo một hồi lớn như vậy, tôi vẫn đóng vai phụ, có gì thú vị chứ?" "Tôi đã nói rồi, bộ phim này cần ba người đóng, cả ba đều là nhân vật chính, mà đất diễn cũng gần như nhau, được chưa?" Lâm Hựu Luân bất lực giải thích.

Hoàng Triêm đảo mắt một vòng: "Giống như cái bộ 《Thập Nhất La Cẩu》 mà lần trước cậu và Chu Nhuận Phát mời một đống ngôi sao cùng đóng ấy à?" Lâm Hựu Luân gật đầu: "Có thể hiểu như vậy, nhưng lần này chỉ cần ba người thôi." Hoàng Triêm đập đùi một cái: "Ý này không tệ, nhưng phim kiếm được tiền thì chia thế nào?" "Hai lựa chọn.

Một là tôi đầu tư, sau đó chú và người còn lại dùng cát-xê để góp vốn, lợi nhuận phim tôi lấy sáu phần, bốn phần còn lại hai người chia đều.

Hai là mọi người cùng góp vốn, cuối cùng ba người chia đều." Lâm Hựu Luân giải thích. "Đầu tư cho bộ phim này có lớn không?" Hoàng Triêm hỏi thử một câu.

Lâm Hựu Luân áng chừng một chút: "Cái này phải xem quay thế nào, tiết kiệm một chút thì một hai triệu là xong, nhiều nhất cũng không quá năm triệu." Tính ra, chia đều cho mỗi người cũng chỉ hơn một triệu, Hoàng Triêm cũng không thiếu khoản tiền này, liền quyết đoán: "Tôi chọn cách thứ hai, nhưng cậu phải nói cho tôi biết trước, bộ phim này ngoài chúng ta hai người ra, cậu còn định mời ai đóng nữa?" Lâm Hựu Luân cười bí ẩn: "Nói ra thì người đó cũng là người quen cũ của chú Triêm đấy." —— "Uống rượu?" Thái Lan cầm ống nghe sững sờ, "Sao cậu tự dưng lại rủ tôi đi uống rượu?" "Đừng hỏi nhiều thế, bảo cậu ra thì ra đi, đừng có lề mề như đàn bà." Giọng của Hoàng Triêm truyền đến từ ống nghe.

Thái Lan bất lực: "Thôi được rồi, tôi sợ cậu rồi.

Ở đâu, tôi qua tìm cậu ngay." Hoàng Triêm báo tên một nhà hàng trong điện thoại, Thái Lan đặt điện thoại xuống mới nhớ ra đó là một nhà hàng Tây rất cao cấp, sao Hoàng Triêm lại hẹn mình đến đó uống rượu?

Nghi hoặc thì nghi hoặc, Thái Lan vẫn lấy áo khoác ra ngoài, bắt taxi đến nhà hàng đó.

Vừa vào cửa, đã thấy Hoàng Triêm bước nhanh ra. "Cậu không cần nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái đó đâu, hôm nay không phải tôi mời, đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói." Thái Lan cũng biết đây không phải là nơi để nói chuyện, nghe vậy liền gật đầu, đi theo Hoàng Triêm vào trong.

Hoàng Triêm cho nhân viên phục vụ đi theo bên cạnh đi chỗ khác, rồi khoác vai Thái Lan: "Thế nào, có hứng thú hợp tác làm một bộ phim với tôi không?" Thái Lan dừng bước, nhìn Hoàng Triêm một cách nghiêm túc: "Cậu gọi tôi đến chỉ để nói chuyện này thôi à?" "Sao, cậu không vui à?" Hoàng Triêm hỏi. "Đương nhiên rồi, ai vui thì kẻ đó bị bệnh não!" Thái Lan không hề nể mặt Hoàng Triêm, nói thẳng: "Chuyện khác tôi không nói, cậu chỉ cần nói công ty điện ảnh của cậu sập tiệm như thế nào đi?

Ngay cả một bản sao phim cũng không bán được, hợp tác làm phim với cậu, chẳng phải là bảo tôi nhảy vào hố lửa sao?" Hoàng Triêm cười gượng, nhưng cũng không tức giận. "Tôi biết, trước đây là do tôi không may mắn, nhưng lần này tình hình khác rồi.

Bộ phim này còn có người hợp tác khác, tôi đảm bảo cậu gặp anh ta, nhất định sẽ hối hận về quyết định vừa rồi!" "Tôi lại còn muốn được chiêm ngưỡng, cái tên đó bị điên rồi, lại dám hợp tác với một kẻ tồi như cậu."Thái Lan và Hoàng Triêm quen biết nhiều năm, nói

chuyện đùa giỡn không có gì phải câu nệ.

Hoàng Triêm giơ ngón cái lên: "Câu này mà cậu dám nói trước mặt người đó, thì tôi thật sự phục cậu luôn." Thái Lan chỉ coi Hoàng Triêm đang nói đùa, bảo ông ta dẫn đường.

Hai người đi thẳng lên lầu hai, đến một chiếc bàn cạnh cửa sổ, thấy Lâm Hựu Luân đang ngồi đó nhâm nhi một tách cà phê, Thái Lan lập tức nhận ra mình đã bị Hoàng Triêm "lừa". "Anh Thái, anh có phải không khỏe trong người không, sao tôi thấy sắc mặt anh có vẻ không ổn?" Lúc bắt tay, Lâm Hựu Luân tò mò hỏi.

Thái Lan trừng mắt nhìn Hoàng Triêm đang nháy mắt với mình ở bên cạnh, rồi mới giải thích với Lâm Hựu Luân: "Không có, không có, có lẽ mấy hôm nay không ngủ ngon, nên sắc mặt trông hơi kém." "Ý của tôi, chắc chú Triêm đã nói với anh Thái rồi chứ?" Thái Lan trong lòng đã mắng Hoàng Triêm không biết bao nhiêu lần, nhưng bề ngoài lại không thể nói xấu gã này, "Hoàng Triêm anh ấy đã nói với tôi rồi, anh Lâm chuẩn bị quay một bộ phim điện ảnh… Anh Lâm tìm tôi là vì chuyện này sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu: "Ý của tôi là, ba chúng ta sẽ hợp tác quay bộ phim này, tiền kiếm được cuối cùng mọi người cùng chia, không biết anh Thái có thời gian không?" Thái Lan cũng đang thắc mắc, Lâm Hựu Luân đâu có thiếu tiền, nghe ý của anh ta, đầu tư cho bộ phim này cũng không cao, tại sao lại cứ phải lôi mình vào cùng?

Sự thay đổi biểu cảm này của Thái Lan không thoát khỏi mắt Lâm Hựu Luân, anh quay đầu nhìn Hoàng Triêm, ý muốn hỏi ông ta chuyện gì đang xảy ra, sao Thái Lan có vẻ như không biết gì cả.

Hoàng Triêm ho khan một tiếng đầy ngượng ngùng: "Lúc nãy đi lên có hơi vội, tôi chưa kịp giải thích rõ với cậu ấy." Tiếp đó, Hoàng Triêm giải thích cặn kẽ mọi chuyện cho Thái Lan.

Không giải thích thì thôi, giải thích xong Thái Lan lại càng không hiểu. "Anh Lâm muốn mời tôi đóng phim?" Thái Lan không nghiện diễn xuất như Hoàng Triêm, làm giám chế phim nhiều năm, cũng đã quay rất nhiều phim, nhưng lại rất hiếm khi thấy bóng dáng của ông trên màn ảnh. "Tôi chuẩn bị quay một bộ phim hài lấy chuyện say xỉn ra làm trò đùa.

Bốn người bạn thân, một người sắp kết hôn, trước khi anh ta kết hôn, ba người còn lại quyết định đưa anh ta đi xả láng một lần, vì sau khi kết hôn sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

Bốn người đến Macau quẩy tưng bừng một đêm, sau khi tỉnh rượu thì phát hiện chú rể đã biến mất.

Ba gã còn lại phải tìm lại ký ức đã mất trong một đêm, sau đó mới có thể thuận lợi tìm lại người bạn mất tích.

Và trong quá trình tìm kiếm đoạn ký ức đó, rất nhiều chuyện dở khóc dở cười liên tiếp xảy ra." Lâm Hựu Luân nói xong nhìn Thái Lan và Hoàng Triêm: "Hai vị thấy câu chuyện này thế nào?" Thái Lan và Hoàng Triêm nhanh chóng nhìn nhau, dĩ nhiên họ sẽ không nói câu chuyện này không hay, thực tế họ cũng cảm thấy ý tưởng này của Lâm Hựu Luân rất thú vị, nhưng Thái Lan vẫn không hiểu, ông và Hoàng Triêm đều không phải là diễn viên chuyên nghiệp, Lâm Hựu Luân muốn quay bộ phim này, hoàn toàn có thể có những lựa chọn tốt hơn.

Chương 459

Lâm Hựu Luân lại rất tự tin về điều này: "Đây là một bộ phim lấy đối thoại của nhân vật làm mảng miếng hài chính, mà tôi biết tài ăn nói của hai vị còn cao minh hơn rất nhiều diễn viên, cho nên diễn xuất sẽ không có vấn đề gì lớn." Thái Lan, Hoàng Triêm cách đây không lâu vừa cùng Nghê Khuông hợp tác dẫn một chương trình talk show trên truyền hình tên là 《Kim Dạ Bất Thiết Phòng》.

Chương trình này có ngôn luận cởi mở, thẳng thắn, không có gì là không bàn, khi đề cập đến các chủ đề người lớn, ba lão quái già dê trong chương trình càng tung ra những lời lẽ dí dỏm, thể hiện hết bản sắc phong lưu tài tử.

Lâm Hựu Luân quay 《Túc Túy》 vốn dĩ là mang tâm thế chơi cho vui, tìm Thái Lan, Hoàng Triêm, hai vị cũng mang danh tài tử này cùng hợp tác, tự nhiên là muốn chơi cho đã hơn một chút. "Kỳ nghỉ Tết sao?" Hoàng Triêm gần như không thể tin vào tai mình, "Chúng ta bây giờ tụ tập lại, rồi thảo luận một bộ phim mà nửa năm sau mới có thể công chiếu!" "Chú Triêm, làm ơn đi, cháu rất bận đó có biết không?

Lên kế hoạch trước nửa năm, sau đó sắp xếp ổn thỏa công việc trước đó, rút ra khoảng một tháng để cùng hai chú quay bộ phim này, đó đã là giới hạn cháu có thể làm rồi." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Với lại, kịch bản bây giờ chỉ mới là một khung sườn câu chuyện đại khái, khi hoàn thiện thêm, sẽ liên quan đến rất nhiều lời thoại, muốn để những lời thoại này đều trở nên thú vị mà không sáo rỗng, tất cả đều cần thời gian." Thái Lan cũng gật đầu, phụ họa: "Tôi cũng cần mấy tháng để xử lý xong công việc trong tay, hiện tại tôi vẫn đang giúp Gia Hòa giám chế hai bộ phim, bảo tôi đóng ngay bây giờ, tôi thật sự không có thời gian." Lâm Hựu Luân và Thái Lan đều đã nói vậy,

Hoàng Triêm tự nhiên cũng không còn gì để nói.

Lâm Hựu Luân nâng ly rượu lên: "Vậy thì, chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ trước nhé!" Dứt lời, trên bàn ăn, ba chiếc ly rượu nhẹ nhàng cụng vào nhau. —— Thị trường điện ảnh Hong Kong sau khi trải qua sự bùng nổ phòng vé của hai bộ phim bom tấn kỹ xảo 《Thần Thoại》 và 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》 trong dịp Tết, ba tháng sau đó thị trường phản ứng không mấy sôi nổi.

Tình hình này kéo dài đến tận mùa hè, sau đó doanh thu phòng vé mới có một đợt bùng nổ tập trung.

Tháng 6, thị trường điện ảnh Hong Kong lại nổi khói lửa. 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》 với doanh thu 42,6 triệu, một lần nữa chứng minh cho mọi người thấy thị trường khổng lồ của phim hài nhảm.

Trong khi đó, 《Ngọa Hổ Tàng Long》 không ngoài dự đoán chỉ thu về 21,3 triệu, những dự đoán về doanh thu của Lâm Hựu Luân tại hội thảo chuyên đề của Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong lần lượt trở thành hiện thực.

Chu Nhuận Phát, người đã chán ngấy phim hài năm ngoái, năm nay cuối cùng cũng nghiêm túc làm một lãng tử quay đầu trong 《A Lang Đích Cố Sự》 của Đỗ Kỳ Phong.

Sau đó, trong tiếng hát khàn khàn bi tráng của La Đại Hữu, trong nỗi bi thương xé lòng của nữ chính Trương Ngải Gia, anh ngã xuống với khuôn mặt đầy máu tươi, lấy đi nước mắt của khán giả, đồng thời cũng nhẹ nhàng giành được 32 triệu doanh thu.

Còn Trình Long thì chơi trò văn nghệ trong 《Kỳ Tích》, cốt truyện rất cảm động, nhưng xem không được thoải mái như những bộ phim trước đây của anh.

Tuy nhiên, dàn diễn viên trong phim rất hùng hậu, ngoài nữ chính Mai Diễm Phương, sự xuất hiện của hàng loạt ngôi sao khách mời thường khiến khán giả bất ngờ sáng mắt, doanh thu cũng không phụ lòng mong đợi mà vượt qua 30 triệu.

Lưu Đức Hoa, người vừa vuột mất giải Ảnh đế Kim Tượng năm nay, đã hợp tác cùng Đàm Vịnh Lân, người đang chiến đấu nảy lửa với Trương Quốc Vinh trên ghế huấn luyện viên 《The Voice》, trong bộ phim cờ bạc 《Chí Tôn Vô Thượng》 của Vương Tinh, đóng vai một cặp song thiên chí tôn gặp đâu thắng đó.

Bộ phim tuy vẫn giữ nguyên tiêu chuẩn của phim cờ bạc Vương Tinh, nhưng lại không thành công vang dội như 《Đổ Thần》, 《Đổ Thánh》, 《Đổ Hiệp》 trước đó, doanh thu 23,29 triệu chỉ có thể coi là tạm ổn.

Bước sang tháng 7, đợt bùng nổ phòng vé này mới tạm thời kết thúc, và ánh mắt của người dân bình thường cũng đã sớm hướng về hai cuộc thi sắc đẹp sắp diễn ra.

Cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm ngoái được coi là một trong những mùa thành công nhất gần đây, đã chọn ra được Hoa hậu Hong Kong đẹp nhất Lý Gia Hân, đồng thời cũng kéo lại được sự yêu thích đã mất đi trong mấy năm qua của cuộc thi.

Trong một năm sau khi đăng quang, dù Lý Gia Hân không đóng tác phẩm điện ảnh hay truyền hình nào, nhưng giá trị quảng cáo của cô đã vượt qua rất nhiều ngôi sao lớn.

Vai nữ chính trong bộ phim bom tấn cuối năm của TVB 《Tru Tiên》 đang chờ cô, và bản thân cô không lâu trước đó lại có cơ hội diễn xuất trong bộ phim điện ảnh kinh phí lớn 《Quỷ Xuy Đăng》. "Thành tích" huy hoàng như vậy đã tạo ra một hình mẫu rất tốt cho cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm nay.

Trong khi đó, cuộc thi Hoa hậu châu Á năm ngoái lại là một mớ hỗn độn.

Ứng cử viên sáng giá Tằng Hiểu Yến vì một bức ảnh lộ điểm nhạy cảm bị phanh phui, cuối cùng chỉ đành ngậm ngùi nhận giải Á hậu.

Còn người bất ngờ đoạt vương miện Lạc Bội vốn chỉ là thí sinh dự bị, các thí sinh khác đều tỏ ra nghi ngờ về kết quả này.

Do sự việc quá kịch tính, sau đó không ít người nghi ngờ cuộc thi này có dấu hiệu "dàn xếp".

Tin đồn xấu về Lạc Bội càng xuất hiện không ngớt, nào là cô được đại gia bao nuôi, trước khi đăng quang từng làm nhân viên massage, lại có tin đồn một đêm của cô trước khi đăng quang có giá 8000 HKD, thậm chí còn có tin cô từng cắt mí chỉnh sửa nhan sắc… Tất cả những điều này đều gây ảnh hưởng không nhỏ đến cuộc thi Hoa hậu châu Á năm nay.

Số người đăng ký thi Hoa hậu Hong Kong lập kỷ lục mới, trong khi Hoa hậu châu Á phải đi khắp nơi lôi kéo người tham gia, cao thấp đã rõ.

Bao gồm cả Thiệu Dật Phu, rất nhiều người đều cho rằng năm nay Hoa hậu Hong Kong áp đảo Hoa hậu châu Á đã là chuyện chắc chắn, nhưng không ngờ kết quả cuối cùng lại trêu đùa tất cả mọi người. —— "Bà nói với Lâm Bạch Hân, bảo ông ta mang cái đề nghị chó má của mình cút đi thật xa, chỉ cần tôi còn một hơi thở, chuyện này đừng có mà mơ!" Lâm Hựu Luân vừa đi theo quản gia nhà họ Thiệu đến cửa phòng khách, đã nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Thiệu Dật Phu từ bên trong.

Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, công phu dưỡng khí của Thiệu Dật Phu đã đạt đến tầng thứ rất cao, cho dù tức giận cũng

không biểu hiện ra ngoài một cách trực tiếp như vậy, có thể khiến ông thất thố đến thế, chắc chắn là chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Phùng Mỹ Cát mặt mày tái nhợt, bước nhanh từ phòng khách ra, thấy Lâm Hựu Luân cũng chỉ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười rất khó coi ở khóe miệng, không nói gì rồi đi thẳng.

Lâm Hựu Luân bước vào phòng khách, thấy Thiệu Dật Phu đang ngồi trên ghế sofa, lồng ngực phập phồng dữ dội, miệng thở hổn hển như đầu tàu hỏa.

Trên tấm thảm trước mặt ông, một chiếc chén trà vỡ tan tành nằm đó, hai người giúp việc cúi đầu đứng một bên, nhưng không dám tiến lên dọn dẹp.

Phương Dật Hoa một tay nhẹ nhàng vỗ ngực Thiệu Dật Phu giúp ông thuận khí, một miệng vẫn khuyên nhủ: "Lâm Bạch Hân đưa ra yêu cầu quá đáng, ông từ chối là được rồi, nổi giận lớn như vậy, tức giận hại thân thì phải làm sao?" "Tôi không tức giận Lâm Bạch Hân, mà tức giận đám người dưới trướng này, cục diện tốt như vậy năm nay, cuối cùng bọn họ lại gây ra cho tôi một kết quả như thế này, bọn họ không thấy xấu hổ, tôi còn thấy mất mặt!" Thiệu Dật Phu nặng nề đập cây gậy xuống đất. "Quán quân và Á quân Hoa hậu châu Á năm nay, vừa nhìn là biết đã được sắp xếp, các thí sinh khác đều chỉ làm nền.

Còn bên Hoa hậu Hong Kong đều làm theo quy trình bình thường, chọn ra người đẹp có tố chất tổng hợp xuất sắc, như vậy càng thể hiện được nguyên tắc công bằng chính trực, cũng phù hợp với mục đích ban đầu khi ông tổ chức hoạt động này, cho nên không có gì phải tức giận cả." Phương Dật Hoa tiếp tục khuyên. "Bà nhìn như vậy, nhưng truyền thông và công chúng không nhìn như vậy, họ chỉ thấy rằng, Hoa hậu Hong Kong năm nay không đẹp bằng Hoa hậu châu Á,

nếu không Lâm Bạch Hân sao có thể đưa ra yêu cầu quá đáng như vậy với tôi?" Thiệu Dật Phu thở dài một hơi, sau đó mới chú ý đến Lâm Hựu Luân đang đứng một bên. "Sao khách đến mà không biết thông báo?" Thiệu Dật Phu trợn mắt nhìn người quản gia đang đứng cạnh Lâm Hựu Luân, ánh mắt âm u như muốn nhỏ ra nước. "Lục thúc đừng hiểu lầm, là cháu bảo bác ấy đừng lên tiếng." Lâm Hựu Luân không muốn Thiệu Dật Phu trút giận lên người vô tội, vội vàng giải thích.

Ánh mắt Thiệu Dật Phu lúc này mới dịu đi một chút, xua xua tay nói: "Để Lâm sinh chê cười rồi!" "Lục thúc nói vậy là khách sáo rồi." Lâm Hựu Luân ngồi xuống chiếc sofa đối diện Thiệu Dật Phu, người giúp việc mang cho anh một tách trà nóng, Lâm Hựu Luân thấy nóng nên đặt trà sang một bên. "Vừa rồi cháu có nghe được một vài tình hình, nhưng vẫn còn vài chuyện chưa hiểu rõ, Lâm Bạch Hân đã đưa ra yêu cầu gì mà lại khiến Lục thúc ngài nổi giận lớn như vậy?" Thiệu Dật Phu dựa vào sofa, cả người như già đi mấy tuổi trong phút chốc, chuyện này quả thật đã khiến ông tức giận không nhẹ.

Thiệu Dật Phu không muốn mở lời, Phương Dật Hoa lúc này mới tiếp lời giải thích: "Lâm Bạch Hân đề nghị dùng Á quân Hoa hậu châu Á năm nay, đổi lấy Quán quân Hoa hậu Hong Kong." Ngụ ý là, Quán quân Hoa hậu Hong Kong sau đó có thể ký hợp đồng với ATV, còn Á quân Hoa hậu châu Á thì có thể ký hợp đồng với TVB.

Nghe qua, Lâm Hựu Luân thật sự bị yêu cầu này dọa cho một phen, cũng không biết là ai đã bày cho Lâm Bạch Hân cái ý này, thật quá dám nghĩ. "Điều đáng tức giận nhất là, Lâm Bạch Hân còn nói sẽ công khai yêu cầu này trên truyền thông, đây rõ ràng là đang tát vào mặt chúng ta!" Phương Dật Hoa bất bình bổ sung thêm một câu.

Lâm Hựu Luân trong lòng âm thầm lắc đầu, ATV dù thật sự muốn đào Quán quân Hoa hậu Hong Kong năm nay Trần Pháp Dung đi, cũng

có thể đợi một năm sau, khi Trần Pháp Dung hoàn thành nghĩa vụ của Hoa hậu Hong Kong rồi mới ra tay.

Lúc này công khai đề nghị trao đổi, mà lại còn là dùng Á quân đổi lấy Quán quân bên này, quả thật có ý đồ vả mặt quá rõ ràng.

Đương nhiên, tâm lý này của ATV cũng có thể hiểu được, bao nhiêu năm nay luôn bị TVB đè bẹp, khó khăn lắm mới có một cơ hội như vậy, đổi lại là người khác, có lẽ cũng rất muốn hả một hơi. "Hoa hậu Hong Kong năm nay…" Lâm Hựu Luân còn chưa nói hết câu, đã bị Thiệu Dật Phu giơ tay ngăn lại. "Lâm sinh không cần nói nữa, Hoa hậu Hong Kong năm nay chính là một thất bại hoàn toàn." Lâm Hựu Luân gác lại chủ đề này, tiếp tục hỏi: "Vậy Lục thúc chuẩn bị ứng phó với yêu cầu của Lâm Bạch Hân lần này như thế nào?" "Đương nhiên là từ chối." Thái độ của Thiệu Dật Phu rất kiên quyết. "Kiến nghị của cháu là, Lục thúc không ngại cứ đồng ý đi." Lời của Lâm Hựu Luân khiến Thiệu Dật Phu và Phương Dật Hoa đều sững sờ.

Hơi thở của Thiệu Dật Phu trở nên rất gấp gáp, trong lồng ngực dường như có một luồng khí cứ dồn lên, cản trở ông nói chuyện, vẫn là Phương Dật Hoa bên cạnh hỏi thay ông một câu: "Anh Lâm không phải đang nói đùa đấy chứ?" Lâm Hựu Luân nghiêm mặt đáp: "Cô Phương xem tôi có giống đang nói đùa không?" Thiệu Dật Phu nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Hựu Luân, nửa ngày không chớp mắt, ông đang đợi Lâm Hựu Luân đưa ra một lời giải thích hợp lý. "Cho dù từ chối yêu cầu của ATV, mặt vẫn bị tát rồi, mà lại còn bị tát oan.

Nhưng nếu chấp nhận yêu cầu của phía ATV, cái tát này còn có thể tát ngược lại." Trong mắt Thiệu Dật Phu lộ ra vẻ suy tư, còn Phương Dật Hoa thì có chút không hiểu ý của Lâm Hựu Luân. "Ý của Lâm sinh là, lăng xê Á quân Hoa hậu châu Á được trao đổi sang đây cho nổi tiếng, sau đó để ATV hối hận về quyết định hiện tại?" Thiệu Dật Phu hỏi.

Lâm Hựu Luân gật đầu, đại khái là ý đó.

Thiệu Dật Phu đột nhiên tinh thần phấn chấn hẳn lên: "Chuyện này Lâm sinh có mấy phần chắc chắn?" "Nếu có thể nhận được sự phối hợp toàn lực của TVB, chắc phải có bảy tám phần!" Lâm Hựu Luân rất chắc chắn nói.

Thiệu Dật Phu vui mừng gật đầu, đồng thời cũng đưa ra quyết định.

Chương 460

"Vậy được, chuyện này cứ theo lời Lâm sinh!" "Cô Phùng, hợp tác vui vẻ!" Sau khi trao đổi hợp đồng, tổng thanh tra nghệ sĩ của ATV tươi cười đưa tay ra, Phùng Mỹ Cát không chút biểu cảm nhìn đối phương một cái, dứt khoát xoay người, không ngoảnh đầu lại mà bỏ đi.

Dưới sân khấu, một đám phóng viên giơ máy ảnh lên, lách tách chụp lia lịa, ánh đèn flash lóe lên liên tục.

Bàn tay của tổng thanh tra nghệ sĩ ATV ngượng ngùng lơ lửng ở đó, dừng lại vài giây rồi mới nắm thành quyền thu về, nhìn chằm chằm vào bóng lưng Phùng Mỹ Cát, ánh mắt như muốn tóe ra lửa.

Điều khiến ông ta tức giận hơn là, sau khi buổi lễ ký kết kết thúc, không có mấy phóng viên ở lại phỏng vấn ông, tất cả đều đuổi theo phỏng vấn Phùng Mỹ Cát. "Mẹ kiếp, tôi mới là nhân vật chính có được không?" Tổng thanh tra nghệ sĩ ATV bất lực gào thét trong lòng.

Từ Hiểu Minh và Lý Trang Liệt đứng bên cạnh thấy tình hình này, nhanh chóng trao đổi ánh mắt. "Có nhìn ra được gì không?" "Theo lý mà nói, phản ứng của Phùng Mỹ Cát trông rất bình thường, nhưng tôi luôn cảm thấy có gì đó không đúng." Lý Trang Liệt khoanh tay, khẽ nhíu mày.

Từ Hiểu Minh cũng có cảm giác tương tự, "Cách làm lần này của TVB thật sự khiến người ta có chút khó hiểu…" Cùng lúc đó, Phùng Mỹ Cát vừa bước ra khỏi phòng họp đã bị đám phóng viên vây kín. "Cô Phùng, cô có cho rằng hành động này sẽ ảnh hưởng đến các cuộc thi Hoa hậu Hong Kong sau này không?" "Tại sao TVB lại đưa ra quyết định như vậy?" …Các loại câu hỏi, như mưa trút xuống Phùng

Mỹ Cát.

Phùng Mỹ Cát giơ cả hai tay lên, "Tôi là tổng thanh tra nghệ sĩ đầu tiên trong lịch sử TVB chuyển nhượng Hoa hậu Hong Kong cho đối thủ cạnh tranh, tôi đã không biết phải dùng từ ngữ nào để hình dung tâm trạng phức tạp lúc này, cho nên rất xin lỗi, bây giờ tôi không muốn trả lời bất kỳ câu hỏi nào." Hai trợ lý từ hai bên chặn đám phóng viên lại, Phùng Mỹ Cát bước nhanh vào thang máy. —— Cốc cốc cốc!

Cửa văn phòng bị gõ nhẹ, Vi Gia Huy theo bản năng muốn hét lên "Vào đi", may mà lời nói đến bên miệng đã kịp thời kìm lại, sau đó chuyển mắt về phía chiếc ghế ông chủ sau bàn làm việc.

Đó vốn dĩ phải là vị trí của anh, nhưng bây giờ lại bị một người khác ngồi, Vi Gia Huy đối với điều này không những không có lời oán thán nào, mà trong lòng còn có chút hoảng sợ.

Đối phương đề nghị mượn văn phòng của anh để gặp một người, Vi Gia Huy không chút do dự đã đồng ý. "Vào đi!" Người nói không phải Vi Gia Huy, mà là Lâm Hựu Luân đang ngồi trên ghế của Vi Gia Huy.

Một cô gái trẻ đẩy cửa bước vào.

Cô mặc một chiếc áo lụa mỏng màu vàng non, cổ áo khoét nhọn, trước ngực đeo một chuỗi ngọc trai nhỏ, tay áo chỉ dài đến khuỷu tay.

Vài lọn tóc rơi bên tai, làm nổi bật khuôn mặt xinh đẹp không tì vết.

Trên khuôn mặt trái xoan trắng ngần, đôi mắt to lay động, con ngươi sáng lấp lánh như hai viên đá quý đen, hàng mi dài cong vút, mái tóc xoăn dài quá vai, nhẹ nhàng áp vào chiếc cổ thon thả như ngà voi.

Ngay cả Vi Gia Huy, người thường ngày đã quen nhìn mỹ nữ, cũng có một khoảnh khắc thất thần, ánh mắt anh không nhìn vào khuôn mặt cô gái trẻ, mà là cặp chân dài thẳng tắp dưới chiếc váy ngắn của cô.

Vi Gia Huy ước chừng chiều cao của cô khoảng một mét bảy mươi, mà đôi chân này chiếm ít nhất ba phần năm chiều cao!

Tỷ lệ như vậy ngay cả trong giới người mẫu quảng cáo cũng rất hiếm thấy.

Dài và đẹp, đó chính là đánh giá của Vi Gia Huy về đôi chân của cô gái trẻ.

Cô gái trẻ cũng rất rõ ưu thế của mình, đặc biệt mặc váy ngắn, khoe trọn đôi chân dài thẳng tắp, tròn trịa, dáng chân rất đầy đặn nhưng không hề thô kệch, thon dài thẳng tắp, đôi sandal cao gót để lộ những ngón chân tinh xảo được sơn móng bóng loáng.

Một tiếng ho nhẹ cắt ngang dòng suy tưởng của Vi Gia Huy về đôi chân đẹp, mà cô gái trẻ đang đứng trước bàn làm việc tình hình cũng không khá hơn là bao, mặt cô đỏ bừng, hai tay lúc thì đan vào nhau, lúc thì lại tách ra, không biết nên đặt ở đâu cho phải. "Cô Vạn, mời ngồi!" Lâm Hựu Luân chỉ vào chiếc ghế đối diện bàn làm việc.

Vạn Ỷ Văn kéo ghế ra, giữ váy rồi ngồi xuống.

Mặt bàn đã che khuất tầm nhìn, từ góc độ của Lâm Hựu Luân nhìn qua, chỉ thấy được nửa thân trên của Vạn Ỷ Văn, còn đôi chân đẹp mê hồn kia thì không thấy nữa.

Nhưng như vậy cũng tốt, đỡ phải không kìm được mắt mà cứ nhìn xuống dưới.

Trước mặt Lâm Hựu Luân là một tấm ảnh của Vạn Ỷ Văn lúc tham gia cuộc thi Hoa hậu châu Á, so với ảnh, người thật của cô trông

còn xinh đẹp, thanh tú hơn, đôi mắt đen láy như mực, chiếc mũi hơi cao và đôi môi mỉm cười, vẫn còn lưu lại một chút thuần khiết và ngây thơ của trẻ con. "Tôi có cần tự giới thiệu không?" Vạn Ỷ Văn lắc đầu. "Rất tốt, vậy tôi giới thiệu cho cô vị bên cạnh này nhé, biên kịch kiêm nhà sản xuất vàng của TVB, anh Vi Gia Huy." "Chào Giám chế Vi." Vạn Ỷ Văn đứng dậy bắt tay với Vi Gia Huy, quên mất không giữ váy, lúc đứng lên, phong cảnh dưới chiếc váy ngắn hoàn toàn lọt vào mắt của Lâm Hựu Luân đang ngồi trên ghế ông chủ.

Đầu mút của bắp đùi trắng nõn lộ ra một góc quần lót màu đen, hai màu sắc đặt cạnh nhau, tương phản mạnh mẽ, cực kỳ có sức tác động thị giác.

Một thoáng phong quang, nhìn đến Lâm Hựu Luân mắt chữ A mồm chữ O, lúc Vạn Ỷ Văn ngồi xuống lại, anh vội vàng cầm chiếc cốc bên cạnh lên, giả vờ uống nước để che giấu sự ngượng ngùng.

Nhưng cầm cốc lên Lâm Hựu Luân mới phát hiện, bên trong căn bản không có nước.

Vạn Ỷ Văn thấy tình hình này, mông còn chưa chạm vào ghế, đã lại lập tức đứng dậy, đưa tay qua nói: "Anh Lâm, để em đi rót nước cho anh." "Cô Vạn cứ ngồi, để tôi là được rồi." Vạn Ỷ Văn vừa nhận chiếc cốc từ tay Lâm Hựu Luân, Vi Gia Huy lại giật lấy từ tay cô, chạy đến chỗ sofa lấy bình nước qua châm.

Vạn Ỷ Văn đành phải ngồi xuống lại, nhưng tâm trạng lại có chút phức tạp.

Cô ký hợp đồng với TVB đã được mấy ngày, tâm trạng luôn ở trong trạng thái thấp thỏm bất an này.

Thân phận Á quân Hoa hậu châu Á khiến vị trí của cô ở TVB rất khó xử, TVB dùng Quán quân Hoa hậu Hong Kong Trần Pháp Dung để đổi lấy Vạn Ỷ Văn, nhưng đãi ngộ của Quán quân Hoa hậu Hong

Kong lại không thuộc về cô.

Trong mắt Vạn Ỷ Văn, người có thực quyền như giám chế Vi Gia Huy đã là đối tượng cao cao tại thượng cần cô phải lấy lòng, còn Lâm Hựu Luân, hoàn toàn là một sự tồn tại để ngưỡng vọng, căn bản không nghĩ tới sẽ gặp được bản thân anh trong văn phòng của Vi Gia Huy. "Chắc cô Vạn trong lòng cũng rõ, lần này ATV thật sự đã khiến TVB rất khó xử, mà việc đổi cô sang đây, thực ra là ý của tôi… Cô không cần kinh ngạc, từ lúc bắt đầu cuộc thi Hoa hậu châu Á, tôi đã chú ý đến cô, nhưng lúc đó vẫn chưa nghĩ rằng chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác." Vạn Ỷ Văn gần như không thể tin vào tai mình, bàn tay giấu dưới gầm bàn của cô véo mạnh vào mình một cái, mới xác định đây không phải là mơ.

Trước khi bước vào văn phòng này, cô vẫn còn đang lo lắng và mờ mịt về tương lai của mình tại TVB, nhưng trong chớp mắt, bản thân lại trở thành nghệ sĩ được đánh giá cao về tiền đồ, sự chênh lệch này khiến cô có cảm giác sắp nghẹt thở. "Tôi có một bộ phim truyền hình, cô đã được xác định là nữ chính số một, hôm nay gọi cô đến, chính là để thông báo cho cô biết chuyện này." Lâm Hựu Luân dùng giọng điệu không phải thương lượng, mà là trực tiếp thông báo, nhưng Vạn Ỷ Văn căn bản không để ý đến những điều này, cô chỉ biết mình sắp trở thành nữ chính trong phim mới của Lâm Hựu Luân.

Đừng nói cô chỉ là Á quân Hoa hậu châu Á được trao đổi sang, ngay cả trong số các quán quân Hoa hậu Hong Kong bao nhiêu năm nay, cũng chỉ có một mình Lý Gia Hân có được cơ hội may mắn như vậy.

Nếu nói tham gia Hoa hậu Hong Kong, Hoa hậu châu Á là con đường tắt để nổi tiếng trong giới giải trí Hong Kong, thì việc có thể trở thành nhân vật chính trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình của Lâm Hựu Luân, tốc độ nổi tiếng chỉ có thể dùng từ "ngồi tên lửa"

để hình dung, những cái tên rực rỡ như Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân, Chu Tuệ Mẫn, Lý Gia Hân, đã sớm chứng minh điều này.

Sau đó Lâm Hựu Luân nói gì, Vạn Ỷ Văn căn bản không nghe vào tai, đầu óc cô tràn ngập sự phấn khích và vui sướng, từ văn phòng của Vi Gia Huy đi ra, vẫn còn có chút hoảng hốt, chưa hoàn hồn lại.

Cửa văn phòng đóng lại, tầm mắt cũng bị che khuất hoàn toàn, Vi Gia Huy thất vọng quay người lại, sau đó đột nhiên nhận ra sau bàn làm việc vẫn còn một Lâm Hựu Luân, lúc nãy mình tiễn Vạn Ỷ Văn ra ngoài, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào chân đối phương, chắc chắn đã bị Lâm Hựu Luân nhìn thấy hết. "Chân cô ấy đẹp không?" Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm Vi Gia Huy, trên mặt mang theo vài phần ý cười trêu chọc.

Vi Gia Huy vô cùng xấu hổ, chỉ hận không thể đào một cái lỗ để chui xuống. "Cũng không cần tiếc nuối đâu, sau này lúc quay phim, anh có khối thời gian để ngắm cho đã." Lâm Hựu Luân chỉ vào chiếc ghế mà Vạn Ỷ Văn vừa ngồi, bảo Vi Gia Huy ngồi xuống nói chuyện. "Lục thúc sở dĩ đồng ý đề nghị đổi người của ATV, là vì tôi đã hứa sẽ dùng một bộ phim để lăng xê Vạn Ỷ Văn cho nổi tiếng.

Về kịch bản, tôi đã có một ý tưởng đại khái, nhưng công việc viết kịch bản cụ thể phải do anh hoàn thành." Vẫn là thông báo chứ không phải thương lượng, mà Vi Gia Huy vẫn còn đang kinh ngạc trước ý tưởng câu chuyện mang tên 《Tôi Có Hẹn Với Cương Thi》, nên không chú ý đến điểm này.

Câu chuyện mà Lâm Hựu Luân đề cập, một số thiết lập trong đó rất giống với hai chủng tộc ma cà rồng trong 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, nhưng 《Tôi Có Hẹn Với Cương Thi》 huyền ảo hơn, không chỉ liên quan đến thần thoại thượng cổ, mà còn liên quan đến việc khám phá vận mệnh.

Trong 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, ma cà rồng đều sẽ biến thân, còn trong 《Tôi Có Hẹn Với Cương Thi》 thì chỉ có mắt đổi màu, mọc ra răng nanh cương thi, thiết kế như vậy dĩ nhiên là để tiện cho việc quay phim, vì quay bộ phim này cần phải chạy đua thời gian với phía ATV. "ATV mời được Lâm Chính Anh, đang quay một bộ phim cương thi, dự kiến sẽ công chiếu vào tháng 8, chúng ta không thể chậm hơn quá nhiều, cho dù là vừa quay vừa chiếu, thời gian để anh hoàn thiện kịch bản cũng chỉ còn chưa đến một tháng, cho nên khoảng thời gian này anh phải gác lại tất cả các công việc khác trong tay, toàn lực viết cho xong kịch bản." Vi Gia Huy trong lòng kêu khổ không thôi, nhưng miệng lại không dám lơ là, ngay tại chỗ liền đảm bảo với Lâm Hựu Luân, nhất định sẽ hoàn thành kịch bản trong thời gian ngắn nhất.

Lâm Hựu Luân từ sau bàn làm việc đứng dậy, trước khi đi vỗ vai Vi Gia Huy: "Vương Tinh nói với tôi, Đỗ Kỳ Phong chuẩn bị tìm anh qua giúp ông ấy cùng làm phim điện ảnh.

Quay xong bộ phim này, tôi sẽ giúp anh ra mặt giải quyết vấn đề hợp đồng với Vô tuyến bên này." “Ngọt ngào, nụ cười của em thật ngọt ngào, như đóa hoa nở trong gió xuân…” Trong phòng riêng của hộp đêm, Khâu Thục Trân và Ngô Quân Như chen chúc bên nhau, mỗi người cầm một chiếc micro, cùng song ca bài hát nổi tiếng này của Đặng Lệ Quân.

Hát được một lúc thì Khâu Thục Trân không hát nổi nữa, Ngô Quân Như cứ thích giở trò, thỉnh thoảng lại cố tình hát lạc tông, Khâu Thục Trân không để ý là bị cô ấy kéo lệch theo.

Chương 461

“Hát lâu thế rồi, nghỉ một lát đi, cổ họng sắp bốc khói rồi đây.” Ngô Quân Như uể oải nằm sang một bên, cô đã hát cùng Khâu Thục Trân hai tiếng đồng hồ, thật sự mệt không chịu nổi.

“Cứ như cậu thế này mà còn muốn ra album, nằm mơ đi!” Khâu Thục Trân đẩy Ngô Quân Như một cái, Ngô Quân Như thuận thế ngã luôn ra ghế sô pha, không chịu dậy nữa.

“Ai nói tớ muốn ra album chứ, tớ không giống một số người, rõ ràng không có thiên phú ca hát mà cứ nhất quyết đòi đi huấn luyện, cậu tưởng xinh đẹp là có thể làm ca sĩ sao?” Ngô Quân Như áp mặt vào ghế sô pha, uể oải nói.

“Đây, không phải cậu muốn uống nước sao?” Trần Kha Tân vặn mở một chai nước khoáng rồi đưa qua.

“Ây u, chu đáo quá nhỉ, làm người ta nhìn mà đau lòng ghê.” Khâu Thục Trân giật lấy chai nước, né đi không cho Ngô Quân Như lấy được.

“Cậu có trả lại cho tớ không, không trả tớ cù lét cậu đấy!” Ngô Quân Như giương nanh múa vuốt lao tới, vật lộn với Khâu Thục Trân.

Lâm Hựu Luân ngồi ở đầu kia của phòng, ly rượu whisky trong tay xoay tròn, nhìn hai cô gái đang đùa giỡn nhưng tâm trí lại không ở đó.

Trần Kha Tân đưa nước cho Ngô Quân Như xong, quay lại ngồi vào vị trí cũ, Lâm Hựu Luân tiện miệng hỏi anh về tiến độ sản xuất của 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》.

“Chắc là có thể hoàn thành trước tháng 11.” “Lúc nào đó anh bảo

tổ kỹ xảo đẩy nhanh tiến độ lên một chút, tôi cần bộ phim này phải được công chiếu đồng thời ở các rạp Bắc Mỹ và châu Âu vào đúng ngày lễ Halloween." Lâm Hựu Luân suy nghĩ một lát rồi nói.

Trần Kha Tân gật đầu, 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 quả thực rất hợp với không khí Halloween, Lâm Hựu Luân yêu cầu đoàn phim đẩy nhanh tiến độ cũng là điều hợp lý.

Hai người lại tiếp tục trao đổi thêm về những vấn đề khác của bộ phim, lúc đầu Lâm Hựu Luân thỉnh thoảng còn xen vào một hai câu, sau đó chỉ còn những từ đệm như "ừ", "à", rồi cuối cùng thì im bặt.

Trần Kha Tân nói một tràng dài, đến khi dừng lại mới phát hiện ánh mắt Lâm Hựu Luân vẫn đang dán chặt vào màn hình tivi.

"Bài này khó quá, đổi bài khác đi!" Khâu Thục Trân cầm micro, ra lệnh cho Ngô Quân Như đang nghỉ ngơi bên cạnh.

"Đừng đổi, bật lại băng nhạc đệm này lần nữa đi." Lâm Hựu Luân đột nhiên lên tiếng.

Ngô Quân Như nhìn Khâu Thục Trân, rồi lại nhìn Lâm Hựu Luân, vẻ mặt đầy khó xử.

Khâu Thục Trân đi đến bên cạnh Lâm Hựu Luân, ngồi sát vào anh, hai tay khoác lên vai anh nũng nịu nói: "Bài này khó lắm, em không muốn hát bài này đâu!" Lâm Hựu Luân vỗ vỗ tay cô, "Anh vừa thấy trong MV có một người rất quen mắt, muốn xem lại một chút." "Trong MV bài hát vừa rồi chỉ có một người đàn ông thôi mà, có gì đáng xem chứ?" Ngô Quân Như lẩm bẩm một câu, không ngờ lời này lại thu hút ánh mắt của mọi người về phía cô.

"Ha ha, tôi nói bừa thôi, thực ra người đàn ông đó khá đẹp trai." Ngô Quân Như nhe răng cười, lúc này mới hóa giải được sự ngượng ngùng.

Khâu Thục Trân vừa rồi còn hơi lo lắng, vừa nghe Lâm Hựu Luân muốn xem một người đàn ông thì lập tức không còn bận tâm nữa, cô đích thân chạy qua lấy băng nhạc đệm ra rồi bỏ vào lại.

Trong MV của bài hát này quả nhiên chỉ có một người đàn ông, đủ mọi tạo hình, đủ kiểu làm dáng, mắt còn không ngừng phóng điện ra ngoài màn hình.

Lúc nãy Khâu Thục Trân chỉ mải nhìn lời bài hát nên không để ý kỹ, bây giờ nhìn lại mới thấy đúng là một anh chàng đẹp trai.

"Anh muốn tìm người này sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu, quay sang nói với Khâu Thục Trân: "Em gọi phục vụ kêu quản lý tới đây, anh có chuyện muốn thương lượng với ông ta." —— Hát xong rời khỏi hộp đêm đã là đêm khuya, Trần Kha Tân và Ngô Quân Như từ chối ý tốt của Lâm Hựu Luân muốn để tài xế đưa họ về, hai người cùng nhau bắt taxi rời đi.

"Được rồi, chúng ta cũng đi thôi." Lâm Hựu Luân ôm lấy vòng eo thon của Khâu Thục Trân, cùng ngồi lên chiếc xe hơi màu đen đã đậu sẵn bên đường.

Trên ghế sau, Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng cầm cuộn băng nhạc đệm đã mua lại với giá cao từ tay quản lý hộp đêm, nhấc lên nhấc xuống.

Trước khi tài xế khởi động xe, anh gọi một cuộc điện thoại cho trợ lý.

Khi xe đến dưới lầu nhà Khâu Thục Trân, trợ lý của Lâm Hựu Luân đã đợi sẵn ở đó.

Trước khi lên lầu, Lâm Hựu Luân đưa cuộn băng cho trợ lý, "Tìm người nam chính trong này, tôi muốn có tất cả tài liệu về cậu ta." "Tại sao anh lại nhất quyết phải tìm người này?" Trong thang máy, Khâu Thục Trân không nhịn được tò mò hỏi.

Lâm Hựu Luân nhún vai, nửa đùa nửa thật nói: "Bởi vì anh cảm thấy sau này người này có thể trở thành một ngôi sao lớn." "Vậy lần đầu tiên anh gặp em, sao không nói em cũng sẽ trở thành ngôi sao lớn?" Khâu Thục Trân bĩu môi, vẻ mặt không tin.

"Bởi vì lúc đó, anh còn chưa biết em lại đáng yêu đến thế!" Bàn tay Lâm Hựu Luân đang ôm eo Khâu Thục Trân dịch xuống dưới một chút, cách lớp váy mà nhào nặn một cái.

Má Khâu Thục Trân ửng hồng, tai nóng ran, trong mắt đã dâng tràn xuân tình.

Vừa vào nhà, Khâu Thục Trân đã bị Lâm Hựu Luân đè lên sau cửa, anh vùi đầu vào ngực cô, hôn ngấu nghiến.

Khâu Thục Trân ngửa đầu, miệng không kìm được phát ra những tiếng rên rỉ thỏa mãn, sau một cơn run rẩy như điện giật khắp cơ thể, hai tay cô duỗi thẳng, mặc cho Lâm Hựu Luân lột chiếc váy liền thân của cô từ dưới lên trên.

Cùng lúc Lâm Hựu Luân cởi áo ngực của cô, cô cũng tháo thắt lưng của anh ra.

Hai người ôm chặt lấy nhau, vừa cởi quần áo vừa đi về phía phòng ngủ, đến cửa, Lâm Hựu Luân bế bổng Khâu Thục Trân lên, ném lên chiếc giường lớn, rồi chính mình cũng nhảy lên theo.

Sáng hôm sau, Khâu Thục Trân bị tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm đánh thức.

Cô mở mắt ra, thấy bên cạnh trống không, liền quấn chăn ngồi dậy, nhón chân từ từ đi đến cửa phòng tắm.

Lâm Hựu Luân đang đứng trước gương cạo râu, rồi từ trong gương nhìn thấy Khâu Thục Trân đang đứng ở cửa.

"Anh làm em thức giấc à?" Lâm Hựu Luân không quay đầu lại,

câu này là nói với hình ảnh trong gương.

"Anh sắp đi rồi sao?" Khâu Thục Trân nửa người dựa vào cửa, ánh mắt u buồn nhìn Lâm Hựu Luân.

"Công ty có chút việc cần xử lý, anh…" Dao cạo trong tay Lâm Hựu Luân cạo được nửa chừng thì dừng lại, mắt ngây ra nhìn vào trong gương.

Chiếc chăn quấn trên người Khâu Thục Trân từ từ trượt xuống theo làn da mịn màng của cô, thân thể tuyệt mỹ nóng bỏng cứ thế trần trụi hiện ra trong gương, khiến người ta nhìn mà tim đập loạn nhịp.

Cô ôm lấy Lâm Hựu Luân từ phía sau, hai bầu ngực căng tròn áp sát vào lưng anh.

Hơi thở Lâm Hựu Luân trở nên dồn dập, anh quăng dao cạo đi, vội vàng vốc nước rửa mặt qua loa, rồi xoay người nâng mặt Khâu Thục Trân lên, hôn ngấu nghiến. —— Tài xế và trợ lý ở dưới lầu đợi thêm hai tiếng đồng hồ, Lâm Hựu Luân mới từ trong tòa nhà bước ra.

Ngồi lên xe, trợ lý từ ghế phụ quay đầu lại, đưa một tập tài liệu cho Lâm Hựu Luân.

"Anh Lâm, đây là thông tin về người mà tối qua anh bảo tôi đi điều tra.

Cậu ta tên Cổ Thiên Lịch, 15 tuổi đã ra ngoài xã hội.

Từng làm công nhân bốc vác thời vụ, rồi bán hamburger ở McDonald's, sau đó còn bán quần áo, làm bảo vệ… Có lý lịch xã hội đen, năm 1986 bị kết án tù 22 tháng vì tội cướp giật.

Năm 1988, mãn 18 tuổi được ra tù, do ngoại hình ưa nhìn nên được phát hiện làm người mẫu cho các băng karaoke đến nay." Tất cả những điều trợ lý nói đều được ghi chép chi tiết trong tập tài liệu trên tay Lâm Hựu Luân, nhưng điều anh quan tâm không phải là những thứ

này, anh chỉ cần biết tên của đối phương, sau đó xác định cậu ta chính là người mình cần tìm.

"Tìm cách liên lạc với cậu ta, chiều nay đưa đến gặp tôi." Sau khi dặn dò một câu, Lâm Hựu Luân ném tập tài liệu sang một bên. —— Ông bác gác cổng nheo mắt lại như bị thứ gì dính vào, chỉ còn một khe hở nhỏ, lọt ra chút ánh sáng yếu ớt, đục ngầu.

Ông cầm tấm ảnh nhìn hồi lâu rồi mới chậm rãi nói: "Cậu tìm cậu Cổ à, đúng rồi, cậu ấy ở trong tòa nhà này, lầu ba rẽ trái, căn trong cùng chính là nhà cậu ấy." A Kiệt cất tấm ảnh đi, men theo chỉ dẫn của ông bác, tìm đến nhà Cổ Thiên Lịch.

"Ai đấy?" Cổ Thiên Lịch ngáp dài ra mở cửa, vẻ mặt còn ngái ngủ.

"Cậu là Cổ Thiên Lịch?" Để chắc chắn không tìm nhầm người, A Kiệt cố ý móc tấm ảnh trong túi ra so sánh.

"Anh biết tên tôi rồi còn hỏi tôi có phải không, đại ca anh đang trêu tôi đấy à?" Cổ Thiên Lịch liếc A Kiệt một cái, rồi ánh mắt bị tấm ảnh trên tay anh ta thu hút, "Oa, sao anh lại có ảnh của tôi, chẳng lẽ anh đến tìm tôi xin chữ ký?" Cổ Thiên Lịch sở hữu chiều cao 1m81, mày rậm mắt to, đường nét gương mặt cân đối, sống động, cộng thêm làn da trắng trẻo mà săn chắc, toàn thân toát lên sức sống thanh xuân và vẻ quyến rũ nam tính.

Trước khi Lâm Hựu Luân chú ý đến cậu, đã có một ông chủ công ty quảng cáo xem được băng nhạc cậu đóng, vừa mắt ngay lập tức, sau đó tìm cậu ký hợp đồng làm người mẫu quảng cáo.

Rất nhanh, trên các trang quảng cáo của những sản phẩm nhỏ lẻ khắp hang cùng ngõ hẻm đều có thể thấy hình bóng của Cổ Thiên Lịch, thậm chí quảng cáo cậu đóng cho một loại dầu gội đầu còn được phóng to thành poster khổng lồ treo trên các tòa nhà chọc trời.

Trong giới, cậu nhanh chóng có biệt danh là "Hoàng tử băng nhạc đệm", cũng coi như có chút danh tiếng.

A Kiệt thẳng thừng cất tấm ảnh đi, từ trong túi móc ra một tấm danh thiếp, đưa vào tay Cổ Thiên Lịch.

Chương 462

"Ông chủ của tôi muốn gặp cậu, vào trong thay một bộ quần áo sạch sẽ rồi đi cùng tôi một chuyến." "Chủ tịch Hội đồng quản trị Công ty TNHH Rạp chiếu phim Gia Nghị… trợ lý?" Cổ Thiên Lịch ngẩng đầu nhìn A Kiệt, "Ông chủ của anh là vị nào?" A Kiệt lập tức sa sầm mặt, một câu hỏi ngớ ngẩn như vậy mà Cổ Thiên Lịch cũng có thể hỏi được.

A Kiệt mặt không cảm xúc đáp: "Không cần hỏi nhiều, đến nơi cậu sẽ biết." "Dựa vào cái gì chứ?" Cổ Thiên Lịch khoanh tay dựa vào khung cửa, "Tôi có quen biết ông chủ của anh đâu, tại sao phải đi cùng anh?" "Nếu cậu muốn cả đời chỉ làm một người mẫu quảng cáo, thì có thể từ chối.

Nhưng nếu cậu muốn thể hiện mình trên một sân khấu lớn hơn, thì đừng hỏi nhiều lời vô ích nữa." "Mẹ kiếp, nói nghe oai thế, cậu nghĩ ông chủ của cậu là Lâm Hựu Luân à?" Cổ Thiên Lịch nói xong câu này đột nhiên bịt miệng lại, cậu hình như nhớ ra ông chủ của rạp chiếu phim Gia Nghị là ai rồi.

"Anh thật sự là… trợ lý của anh Lâm?" Cậu có chút không tin nổi nhìn A Kiệt.

"Đùa cậu thì có ích gì?" A Kiệt bực bội nói.

Cổ Thiên Lịch lúc này mới tỉnh ngộ, vội vàng né sang một bên, mời A Kiệt vào nhà.

Căn nhà bừa bộn, chỉ có một ngọn đèn vàng mờ ảo ở giữa chiếu xuống, cả căn phòng giống như một cái vại nước lớn màu vàng, chứa đầy nước lạnh đã lâu không thay, không khí có một mùi kỳ quái.

A Kiệt bịt mũi bước vào, Cổ Thiên Lịch kéo một chiếc ghế mây cũ

đã mòn bóng loáng mời anh ta ngồi.

Thấy Cổ Thiên Lịch còn định bận rộn rót trà cho mình, A Kiệt vội gọi cậu lại: "Đừng làm nữa, mau thay quần áo đi, ông chủ đang đợi cậu đấy!" Cổ Thiên Lịch vội vàng thay quần áo, soi gương thấy không có vấn đề gì mới cùng A Kiệt ra ngoài. —— "Y Năng về Đài Loan phát triển rồi à?" Lâm Hựu Luân đặt dao nĩa xuống, nhìn Tiêu Tường đang ngồi đối diện, "Chuyện này từ lúc nào vậy?" "Nửa năm trước," Tiêu Tường nhấp một ngụm rượu vang, đặt ly xuống, "Cô Hà nói cô ấy hát nhạc Quan Thoại, phát hành album ở Đài Loan sẽ có thị trường hơn." "Vậy còn cô?" "Tôi rất tốt mà." Tiêu Tường không biết tại sao Lâm Hựu Luân lại hỏi vậy, "Sau khi đóng xong 《Phong Vân: Hùng Bá Thiên Hạ》, cô Hà lại giúp tôi nhận thêm vài bộ phim điện ảnh, nhưng bây giờ năng lượng chính của tôi vẫn tập trung vào việc làm người mẫu." Lời này của Tiêu Tường khiến Lâm Hựu Luân rất áy náy.

Cả cô và Y Năng Tịnh đều do chính anh đưa đến Hong Kong phát triển, nhưng từ khi giao hai cô gái cho công ty quản lý nghệ sĩ của Hà Siêu Quỳnh, ngoài việc thỉnh thoảng liên lạc, anh chưa bao giờ thực sự quan tâm đến sự nghiệp của họ.

Tiêu Tường nháy mắt với Lâm Hựu Luân, "Không sao đâu, chúng tôi biết anh rất bận mà." Lâm Hựu Luân vốn đang rất cảm động, nhưng sau đó thấy ánh mắt Tiêu Tường có chút kỳ quái mới nhận ra chữ "bận" mà cô nói còn có ý khác, thật không khỏi ngượng ngùng.

Tiêu Tường che miệng cười khúc khích, "Thôi được rồi, đùa với anh thôi, chỉ cần sau này anh nhớ thường xuyên mời tôi đi ăn là được rồi." Lâm Hựu Luân ho khan một tiếng, "Cái này không thành vấn đề.

Nhưng hôm nay tìm cô ra ngoài, là có một chuyện muốn hỏi ý kiến của cô… Hiện tại tôi có một bộ phim truyền hình, nữ phụ vẫn chưa

xác định, tôi muốn mời cô đóng.” “Là phim cổ trang sao?” Tiêu Tường đặc biệt hỏi một câu.

“Phim hiện đại.” Lâm Hựu Luân trả lời.

“Vậy thì không thành vấn đề.” Tiêu Tường vỗ ngực, vẻ mặt rất may mắn, “Anh không biết lần trước tôi đóng phim cổ trang khổ sở thế nào đâu, nhất là bây giờ trời nóng như vậy, không những phải đội một cái mũ trùm đầu rất nặng, mà quần áo lại vừa dày vừa không thoáng khí.

Đóng xong một cảnh, quần áo bên trong dính hết vào người, khó chịu chết đi được.” Tiêu Tường lại sợ đóng phim cổ trang, vậy sau này vai Lâm Thi Âm trong 《Tiểu Lý Phi Đao》 ai sẽ đóng?

Trong đầu Lâm Hựu Luân đột nhiên nảy ra ý nghĩ này, rồi lại lắc đầu.

Con bướm là anh đây đã vỗ cánh, tất cả người và việc liên quan đến anh đều đã lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, những ký ức đó chỉ để tham khảo là được, những chuyện đã thay đổi thì cứ để nó phát triển tự nhiên. —— “Này, anh Lâm thật sự đang ăn cơm trong nhà hàng này sao?” Cổ Thiên Lịch ngồi ở ghế sau, qua cửa kính xe, lo lắng nhìn về phía cửa nhà hàng.

A Kiệt giơ tay lên xem đồng hồ, “Chắc là sắp rồi, trong vòng nửa tiếng nữa chắc sẽ ra thôi.” “Đại ca, lúc nãy tôi hỏi anh cũng nói nửa tiếng, bây giờ anh lại nói thế?” Cổ Thiên Lịch mặt mày khổ sở, lúc đến đây cậu chưa kịp ăn cơm, đợi đến bây giờ, bụng đã đói kêu òng ọc, nhưng lại không tiện nói ra.

A Kiệt nhún vai, “Chu Nhuận Phát ngồi đây cũng chỉ có thể đợi, nên cậu đừng phàn nàn nữa.

Có thời gian đó, không bằng nghĩ xem lát nữa gặp ông chủ thì nên

nói gì.” Cổ Thiên Lịch bĩu môi, “Nhưng anh lại không nói cho tôi biết anh Lâm tìm tôi làm gì, làm sao tôi biết gặp mặt phải nói gì?” “Làm công việc của tôi, điều đầu tiên là ông chủ dặn dò gì thì làm nấy, cái không nên hỏi thì đừng hỏi.” A Kiệt nói xong liền ngậm miệng lại, không nói thêm nữa.

Cổ Thiên Lịch mỏi mắt mong chờ hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng thấy một nam một nữ từ nhà hàng bước ra.

Người đàn ông đưa người phụ nữ lên xe, đích thân đóng cửa xe cho cô, xe rời đi còn vẫy tay chào.

Lúc này, tài xế liền khởi động xe, chạy thẳng đến cửa nhà hàng.

Đúng lúc đó, chiếc xe mà người phụ nữ kia ngồi vừa hay chạy ngược chiều lại, khi hai xe lướt qua nhau, Cổ Thiên Lịch thấy trong xe có một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, trông hơi quen mắt.

Khi xe sắp dừng ở cửa nhà hàng, Cổ Thiên Lịch đột nhiên nhớ ra mình đã gặp người phụ nữ đó ở đâu.

Cách đây không lâu cậu có đóng một quảng cáo, cậu và mấy người đàn ông khác chỉ đứng làm nền, còn nữ chính của đoạn quảng cáo đó chính là người phụ nữ trong xe vừa rồi.

Vị đạo diễn bình thường hay hò hét ra lệnh trước mặt cậu, gặp cô ấy thì như một con chó, không ngừng nịnh nọt, quảng cáo quay như thế nào hoàn toàn do cô ấy quyết định.

Cổ Thiên Lịch vừa ngưỡng mộ đãi ngộ này, vừa âm thầm ghi nhớ tên của đối phương —— Tiêu Tường, người đã đóng vai đại mỹ nữ Khổng Từ trong 《Phong Vân: Hùng Bá Thiên Hạ》, đồng thời còn tham gia nhiều bộ phim điện ảnh và truyền hình, là một trong những người mẫu nữ có giá trị thương mại cao nhất trong giới quảng cáo Hong Kong.

Ngay lúc Cổ Thiên Lịch đang ngẩn người nhớ lại, cửa sau xe được kéo ra, người đàn ông vừa cùng Tiêu Tường từ nhà hàng bước ra ngồi vào.

"Anh Lâm, anh… chào anh." Cổ Thiên Lịch căng thẳng, giọng nói có chút lắp bắp, định đưa tay ra bắt tay Lâm Hựu Luân, lại cảm thấy mình không đủ tư cách, cuối cùng đành phải xoa xoa hai bên túi quần.

"Chào cậu!" Lâm Hựu Luân đưa tay ra, lúc này mới hóa giải được sự ngượng ngùng của Cổ Thiên Lịch.

"Tôi đã xem phim của anh, anh ngoài đời còn đẹp trai hơn trong phim nữa!" Cổ Thiên Lịch cố gắng nặn ra một nụ cười, cố gắng để giọng mình không run rẩy.

Lâm Hựu Luân cười lên, "Tôi nghe nhiều người đánh giá về tôi, cậu là người đầu tiên nói tôi đẹp trai đấy." Lâm Hựu Luân tuyệt đối không đẹp trai đến mức như Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ, nhưng ngoại hình về cơ bản cũng không phụ lòng những khán giả mua vé vào rạp xem phim của anh.

Dĩ nhiên điều này còn tùy thuộc vào việc so sánh với ai, trong số những người giàu có nổi tiếng ở Hong Kong, Lâm Hựu Luân tuyệt đối là người thu hút sự chú ý nhất.

Đây cũng là điều không thể tránh khỏi, so sánh với một đám người trung niên và cao tuổi, muốn không nổi bật cũng khó, danh hiệu "Vương lão ngũ kim cương đẹp trai nhất Hong Kong" cũng từ đó mà ra.

Cổ Thiên Lịch gãi đầu, đang định nói gì đó thì đột nhiên trong bụng phát ra một tràng âm thanh ùng ục.

Cổ Thiên Lịch vội vàng ôm bụng, rồi cười với Lâm Hựu Luân, "Sáng nay ăn phải thứ gì đó, bụng cứ kêu suốt." Lời vừa dứt, lại một

tràng ùng ục nữa vang lên.

"Bữa trưa cậu vẫn chưa ăn phải không?" Bụng đói và đau bụng phát ra âm thanh khác nhau thế nào, Lâm Hựu Luân vẫn phân biệt được.

Thấy Cổ Thiên Lịch vẻ mặt lúng túng, Lâm Hựu Luân biết mình đã đoán đúng.

"Vừa rồi ăn cơm cùng một quý cô, thực ra tôi cũng chưa ăn no lắm, hay là chúng ta vào ăn thêm một bữa nữa?" Lâm Hựu Luân chỉ vào nhà hàng anh vừa bước ra.

Cổ Thiên Lịch vội vàng xua tay, "Thôi ạ, đồ ở những nơi này đắt lắm, mà lại chỉ có một chút xíu, không đủ no đâu." Lâm Hựu Luân gật đầu, "Được, vậy thì tìm một nhà hàng hải sản ăn trưa." Cổ Thiên Lịch vốn định nói ăn hải sản cũng rất đắt, nhưng nghĩ lại rồi nhịn không nói nữa.

Lâm Hựu Luân bảo trợ lý đặt chỗ ở một nhà hàng hải sản, sau đó gọi điện thoại rủ cả Vi Gia Huy, người cũng chưa ăn cơm, cùng ra ngoài.

Vi Gia Huy vội vàng chạy tới, thấy một bàn đầy hải sản, không nhịn được xoa tay nói: "Nếu ngày nào cũng được ăn một bữa thịnh soạn thế này, đừng nói là một tháng viết xong kịch bản, cho dù là một tuần viết xong, tôi cũng liều mạng thử xem." Lâm Hựu Luân hất cằm về phía bàn ăn, nói: "Tôi vừa ăn rồi, nên bàn này là gọi cho hai người đấy, không cần khách sáo, cứ tự nhiên." Lúc này Vi Gia Huy mới chú ý đến Cổ Thiên Lịch đang ngồi cùng bàn, ấn tượng đầu tiên là cậu thanh niên này trông không tệ, chỉ là mặt lạ không quen biết.

Lâm Hựu Luân giới thiệu Vi Gia Huy cho Cổ Thiên Lịch.

Nghe nói đối phương là giám chế của TVB, Cổ Thiên Lịch lập tức

kính nể, đây là một nhân vật còn lợi hại hơn tất cả các đạo diễn quảng cáo mà cậu từng tiếp xúc.

Cậu đặt một con cua xuống, đứng dậy định bắt tay Vi Gia Huy, tay đưa ra mới nhớ trên đó đầy nước sốt, liền rút hai tờ giấy ăn lau lấy lau để rồi mới đưa tay ra lần nữa.

Vi Gia Huy không rõ mối quan hệ giữa Cổ Thiên Lịch và Lâm Hựu Luân, không dám chậm trễ, cũng đứng dậy, miệng nói hân hạnh, nhưng trong lòng hoàn toàn không biết Cổ Thiên Lịch rốt cuộc làm nghề gì.

Lâm Hựu Luân bảo cả hai ngồi xuống, "Cứ từ từ làm quen, ăn no trước đã rồi nói." Câu này hợp ý Cổ Thiên Lịch, cậu đói lắm rồi.

Ban đầu còn hơi giữ kẽ, nhưng khi thấy Lâm Hựu Luân gần như không động đũa, cậu liền buông thả ăn lấy ăn để.

Vi Gia Huy vừa ăn vừa âm thầm quan sát Cổ Thiên Lịch, thấy tướng ăn của cậu sau đó, trong lòng không khỏi buồn cười, vừa rồi mình còn tưởng cậu ta là nhân vật quan trọng gì, bây giờ xem ra đã nhầm.

Vi Gia Huy càng nghĩ càng thấy chuyện này có chút thú vị.

Có thể ngồi cùng bàn ăn với Lâm Hựu Luân, không biết bao nhiêu diễn viên nghệ sĩ ở Hong Kong mong mỏi cơ hội như vậy, cậu nhóc này vận may thật tốt, tuổi còn trẻ đã có được kỳ ngộ thế này.

Nói đến kỳ ngộ, trong đầu Vi Gia Huy đột nhiên lóe lên một tia chớp, Lâm Hựu Luân vô duyên vô cớ, làm sao có thể gọi mình và cậu nhóc này đến cùng một bàn ăn được, chẳng lẽ là… Vi Gia Huy đột ngột ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân, rồi từ ánh mắt mỉm cười của Lâm Hựu Luân, anh khẳng định suy đoán vừa rồi của mình.

Không ai rõ hơn Vi Gia Huy về mức độ coi trọng của Lâm Hựu

Luân cũng như đài truyền hình TVB đối với bộ phim 《Tôi và Cương Thi có cuộc hẹn》.

Theo ý tưởng của Lâm Hựu Luân là dùng một bộ phim để lăng xê Vạn Ỷ Văn, thì những vai diễn còn lại trong phim chắc chắn ai diễn người đó sẽ nổi.

Chương 463

Hiện tại thông tin về bộ phim này chỉ giới hạn trong một vài người biết, nên tạm thời chưa có ai đến tìm Vi Gia Huy vận động, nhưng một khi tin tức được công bố, những vai diễn quan trọng khác trong phim chắc chắn sẽ bị tranh giành đến vỡ đầu.

Nghệ sĩ của TVB còn chưa đến lượt, lại bị cậu nhóc Cổ Thiên Lịch này giành được suất đầu, vận may này không thể gọi là tốt nữa, mà phải là nghịch thiên!

Đừng nói là Vi Gia Huy không ngờ tới, ngay cả Cổ Thiên Lịch sau khi nghe chuyện này cũng sững sờ.

Cậu kinh ngạc trợn tròn mắt, há hốc miệng, ngây người ngẩng đầu, hồi lâu không động đậy, như thể đang hỏi trời cao: "Điều này có thể sao?

Không thể nào!" Cuối cùng, một tiếng nấc cụt đã kéo Cổ Thiên Lịch từ trong kinh ngạc trở về thực tại, cậu che miệng nói một tiếng xin lỗi, rồi nói mình cần vào nhà vệ sinh một lát.

"Cậu nhóc này không phải là vào nhà vệ sinh khóc đấy chứ?" Vi Gia Huy nói đùa.

"Anh thấy để cậu ta đóng vai Huống Thiên Hữu thì thế nào?" Mặc dù đây là chuyện đã quyết định, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn muốn nghe ý kiến của Vi Gia Huy.

"Ngoại hình các phương diện đều không tệ, từng làm người mẫu cho băng nhạc đệm, diễn xuất chắc cũng không có vấn đề gì.

Bây giờ tôi chỉ lo lắng về tiền án cướp giật của cậu ta, nếu chuyện này bị truyền thông phanh phui, sẽ là một đòn giáng nặng nề đối với

cậu ta và cả bộ phim.” Nếu không phải vì Cổ Thiên Lịch là người do chính Lâm Hựu Luân chọn, chỉ riêng việc cậu ta từng ngồi tù thôi, Vi Gia Huy đã trực tiếp loại bỏ.

Ngay cả khi xin một công việc bình thường người ta còn xem bạn có tiền án tiền sự không, huống hồ là diễn viên, một nhân vật của công chúng.

Dù là sau khi thành danh rồi mới phạm tội, còn tốt hơn là đã có tiền án từ trước.

Lâm Hựu Luân gật đầu nói: “Chuyện này muốn che giấu hoàn toàn là không thể.

Cho dù tôi có dùng quan hệ để xóa hồ sơ của cậu ta trong cục cảnh sát, người có tâm vẫn có thể dò hỏi ra được, đến lúc đó giải thích còn phiền phức hơn.

Vì vậy tôi nghĩ, trước khi bộ phim lên sóng, sẽ sắp xếp cho mấy diễn viên chính cùng tham gia một chương trình talk show, để cậu ấy tự mình thừa nhận chuyện này, mời cả cha mẹ, hàng xóm bạn bè, ông chủ cũ của cậu ta đến làm chứng, để khán giả thấy cậu ấy đã thay đổi tâm tính.” Vi Gia Huy hiểu ý của Lâm Hựu Luân, chính là tuyên truyền Cổ Thiên Lịch như một hình mẫu lãng tử quay đầu đầy nghị lực.

Làm như vậy tuy có chút rủi ro, nhưng nếu vận hành tốt, hoàn toàn có thể biến chuyện xấu thành chuyện tốt, cũng là một giải pháp không tồi.

Cuộc đối thoại này giữa Lâm Hựu Luân và Vi Gia Huy, Cổ Thiên Lịch từ nhà vệ sinh trở về đứng ngoài cửa đã nghe thấy hết.

Khi bước vào phòng riêng, mắt cậu đỏ hoe, không nói một lời đi đến trước mặt Lâm Hựu Luân, rồi “phịch” một tiếng quỳ xuống đất.

“Anh Lâm, cảm ơn anh đã tin tưởng tôi như vậy, cảm ơn anh đã

cho tôi cơ hội này!

Bởi vì tôi đã từng làm sai, ngoài cha mẹ tôi ra, rất ít người tin rằng tôi sẽ hối cải.

Cả đời này tôi dù làm trâu làm ngựa, cũng nhất định sẽ báo đáp ân tình của anh." Lâm Hựu Luân kéo Cổ Thiên Lịch đứng dậy, "Được rồi, được rồi, tôi tin cậu, cũng là vì tôi đã điều tra biểu hiện của cậu sau khi ra tù.

Ai cũng có thể phạm sai lầm, nhưng không phải ai cũng có cơ hội sửa chữa.

Tôi chỉ hy vọng sau này cậu sống tốt, đồng thời đối xử tốt với gia đình mình." Vi Gia Huy đi tới vỗ vai Cổ Thiên Lịch, "Thực ra không cần cậu phải làm trâu làm ngựa đâu, diễn tốt bộ phim này chính là sự báo đáp tốt nhất cho anh Lâm rồi." —— "Thường xuyên gặp gỡ Vi Gia Huy của TVB sao?" Trên trán Lâm Bách Hân hiện ra vài nếp nhăn sâu, "Có biết họ đã bàn những gì không?" Người trợ lý đứng trước bàn làm việc của Lâm Bách Hân lắc đầu, "Khi họ nói chuyện, rất ít có người ngoài ở đó, hơn nữa vệ sĩ bên cạnh canh gác rất chặt, người của chúng ta rất khó tiếp cận." Lâm Bách Hân dựa vào ghế, trên mặt không có nhiều biểu cảm thay đổi.

"Bên TVB có tin tức gì không?" "Vạn Ỷ Văn được sắp xếp đến lớp đào tạo của TVB để nghe giảng, hiện tại vẫn chưa sắp xếp vai diễn nào cho cô ấy, cũng không nghe nói có bộ phim truyền hình nào đặc biệt đáng chú ý sắp khởi quay." Trợ lý trả lời.

Lâm Bách Hân cau mày sâu hơn một chút, ông ta luôn cảm thấy phản ứng của TVB quá bình lặng, và trực giác nhạy bén được rèn luyện qua nhiều năm trên thương trường mách bảo ông, đây rất có thể là sự yên tĩnh trước cơn bão.

"Bất kể có chuyện gì hay không, hai bên đều phải tiếp tục theo

dõi.” Trợ lý gật đầu, vừa quay người định đi, Lâm Bách Hân lại gọi anh ta lại.

“Gần đây Lâm Hựu Luân có động thái gì về mặt điện ảnh không?” “Sau khoảng thời gian đầu tư dồn dập vào nhiều bộ phim như 《Quỷ Thổi Đèn》, 《Cụ Phong Doanh Cứu》, gần đây không có tin tức nào chứng tỏ anh ta sẽ tiếp tục đầu tư vào phim mới, ngay cả việc tham dự các hoạt động liên quan cũng rất ít… À đúng rồi, chiều nay anh ta sẽ tham dự buổi ra mắt bộ phim mới 《Cổ Hoặc Tử》 của công ty điện ảnh Vĩnh Thịnh.” —— Rạp chiếu phim Hâm Hào ở Trung Hoàn được trang hoàng lộng lẫy, đèn hoa rực rỡ, không khí vô cùng hân hoan.

Các loại lẵng hoa gần như lấp đầy hai bên lối đi, một hàng vệ sĩ mặc đồ đen đứng chắp tay trước cửa rạp.

Hướng Hoa Cường và Trần Lam đứng ở phía trước nhất, thỉnh thoảng chào hỏi, hàn huyên với các vị khách đến.

Ở các buổi ra mắt phim khác, trước khi bắt đầu thường xuất hiện cảnh phóng viên vây quanh diễn viên chính, khách mời để phỏng vấn, nhưng hôm nay các phóng viên có mặt tại hiện trường đều rất ngoan ngoãn đứng ở vị trí được chỉ định, không có bất kỳ hành vi phỏng vấn quá khích nào.

Dĩ nhiên, không phải họ không muốn, mà là không dám, bởi vì trong bộ phim 《Cổ Hoặc Tử》 có nhắc đến một băng đảng tên là Hồng Hưng, mà Hồng Hưng trong thực tế còn có một cái tên khác là Tân Nghĩa An.

Từ những năm 80, Tân Nghĩa An đã vượt qua 14K để trở thành băng đảng lớn nhất Hong Kong, ít nhất 7000 nhà hàng Thái, tụ điểm giải trí, thậm chí hơn 1050 xe minibus và các công ty xe buýt lớn hiện có ở Hong Kong đều có sự can thiệp của thành viên Tân Nghĩa An.

Mà người đứng đầu hiện tại là Hướng Hoa Viêm, chính là anh trai ruột của Hướng Hoa Cường.

Có Tân Nghĩa An chống lưng, tự nhiên không có phóng viên nào dám làm loạn tại buổi họp báo ra mắt phim mới của công ty điện ảnh Vĩnh Thịnh.

Thế lực là một chuyện, nhưng sự huy hoàng của Vĩnh Thịnh trong làng điện ảnh những năm qua là không thể phủ nhận, và cũng không phải hoàn toàn dựa vào những thủ đoạn mờ ám mà có được.

Ít nhất họ không giống như các công ty xã hội đen khác dùng đủ mọi thủ đoạn hèn hạ để ép buộc ngôi sao, đạo diễn đóng phim cho mình.

Vì vậy, hôm nay có không ít ngôi sao đến ủng hộ, nhưng phần lớn đều đeo kính râm, vội vã đi qua, có người thậm chí còn không muốn bị phóng viên chụp ảnh.

Thân thế của Vĩnh Thịnh khiến người ta e dè, nhưng trong làng giải trí thực sự không có nhiều người muốn dính líu quá gần với xã hội đen, đây cũng là lý do tại sao nhiều ngôi sao đến ủng hộ nhưng lại rất kín tiếng.

Lâm Hựu Luân đến đây, người đi cùng anh là Vương Tổ Hiền.

Ngay khi hai người xuất hiện tại hiện trường, các phóng viên hai bên rạp lập tức hưng phấn giơ máy ảnh lên chụp lia lịa, đèn flash nháy liên tục, như muốn trút hết nỗi bực bội trước đó.

Vương Tổ Hiền mặc một chiếc váy ngắn được kết từ những mảnh sequin lấp lánh, tóc phía trước được búi cao, phía sau uốn thành từng lọn dài buông xuống gáy và vai, là một kiểu tóc mới do nhà tạo mẫu tóc đặc biệt thiết kế cho cô.

Chiếc váy ngắn lộng lẫy đó ôm sát vòng eo của cô, nhẹ nhàng bay

bổng che đi đôi chân thon dài cân đối đang mang tất da màu da và đôi giày cao gót màu kem trang nhã.

Vương Tổ Hiền rất hiếm khi mặc váy ngắn gợi cảm như vậy, "Đôi chân đẹp nhất châu Á" cũng không phải dễ dàng cho người ta chiêm ngưỡng, vì vậy các phóng viên có mặt hôm nay đều mừng rỡ, những bức ảnh như thế này chắc chắn có thể lên trang nhất tin giải trí ngày mai.

Hướng Hoa Cường và Trần Lam cùng nhau bước xuống bậc thềm, đây là lần đầu tiên vợ chồng họ chủ động ra đón khách, các vị khách khác đều không được hưởng đãi ngộ như vậy.

"Anh Lâm, chỉ đợi anh thôi đấy." Hướng Hoa Cường vẫn giữ phong thái đại ca, giọng nói đầy nội lực chào hỏi Lâm Hựu Luân.

Trần Lam nắm tay Vương Tổ Hiền, nói đùa: "Cô Vương hôm nay thật xinh đẹp, chẳng trách có thể chiếm hết sự chú ý của nữ chính phim chúng tôi." Trương Mẫn đứng bên cạnh Trần Lam sắc mặt tối sầm lại, nhưng vẫn cố gắng giữ nụ cười.

"Đâu có, hôm nay Trương Mẫn rất xinh đẹp, thực ra lúc nãy phóng viên không phải chụp tôi đâu, đổi một người phụ nữ khác đứng cạnh anh ấy cũng có hiệu quả tương tự thôi." Vương Tổ Hiền bây giờ cũng rất biết cách nói chuyện, cô đẩy hết lý do nổi bật lên người Lâm Hựu Luân, mà không hề có chút gánh nặng tâm lý nào.

Người khác chỉ coi đó là lời nói đùa của Vương Tổ Hiền, chỉ có Lâm Hựu Luân mới biết, cô vẫn còn đang ghen tuông hờn dỗi vì tin tức truyền thông chụp được anh qua đêm ở nhà Khâu Thục Trân hai ngày trước.

"Thông báo bên trong chuẩn bị bắt đầu đi." Hướng Hoa Cường dặn dò đàn em bên cạnh một câu, rồi quay sang làm một cử chỉ mời với Lâm Hựu Luân: "Anh Lâm, cùng vào trong thôi." Lâm Hựu Luân

gật đầu, nhẹ nhàng ôm lấy eo Vương Tổ Hiền.

Vương Tổ Hiền lườm Lâm Hựu Luân một cái, muốn giơ gót giày cao gót lên đạp vào chân gã này, nhưng cuối cùng lại không nỡ.

"Thôi nào, đừng giận nữa, tối nay anh sẽ đền bù cho em thật tốt là được chứ gì." Nhân lúc người bên cạnh không chú ý, Lâm Hựu Luân ghé vào tai Vương Tổ Hiền nói nhỏ một câu.

"Chết tiệt!" Mặt Vương Tổ Hiền đỏ bừng lên, ở một nơi như thế này mà lại bàn chuyện đó, trong lòng không hiểu sao lại có một cảm giác kích thích rất đặc biệt.

Lâm Hựu Luân được đằng chân lân đằng đầu, bàn tay đang ôm eo Vương Tổ Hiền dịch lên trên, cho đến khi Vương Tổ Hiền véo một miếng thịt trên cánh tay anh, anh mới dừng lại.

Hành động nhỏ thân mật này của hai người đã qua mắt được Hướng Hoa Cường và Trần Lam, nhưng lại không thoát khỏi ánh mắt của Trương Mẫn.

Nhìn hai người đang lén lút tán tỉnh nhau, trong lòng Trương Mẫn đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ.

Suốt buổi ra mắt, Trương Mẫn đứng trên sân khấu có chút không tập trung được.

Tình cờ cô nhìn xuống dưới khán đài, lại phát hiện ghế của Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền đang trống.

Lúc đầu Trương Mẫn còn tưởng hai người có việc nên đã về trước, nhưng khi hoạt động ra mắt kết thúc, cô đến phòng vệ sinh ở hậu trường để dặm lại lớp trang điểm thì lại gặp Vương Tổ Hiền ở cửa.

Khi thấy Trương Mẫn, biểu cảm của Vương Tổ Hiền có chút kỳ quái, dường như hoảng hốt nhưng lại giả vờ rất bình tĩnh, hàng mi dài

khẽ run, như đang trốn tránh điều gì đó.

Chương 464

“Hoạt động ra mắt kết thúc rồi à?” Vương Tổ Hiền cũng nhận ra vẻ khác lạ trong mắt Trương Mẫn, cố gắng chuyển chủ đề.

“Vâng, vừa mới kết thúc.

Tôi qua đây dặm lại lớp trang điểm, cô Vương còn muốn quay lại sao?” Trương Mẫn lặng lẽ tiến lại gần, phát hiện sắc mặt Vương Tổ Hiền có chút ửng hồng, trên chóp mũi còn có những giọt mồ hôi li ti, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Vương Tổ Hiền chột dạ né tránh ánh mắt của Trương Mẫn, “Tôi đang định quay lại, có cần đợi cô không?” “Không cần đâu, bên tôi có thể sẽ mất một lúc.” Trương Mẫn lắc đầu.

Vương Tổ Hiền lại như trút được gánh nặng, chào cô một tiếng rồi vội vàng quay người bỏ đi.

Trương Mẫn nhìn bóng lưng rời đi của Vương Tổ Hiền, ngẩn người một lúc, cô luôn cảm thấy có gì đó không ổn ở Vương Tổ Hiền, nhưng lại không nói được là gì.

Nghĩ mãi không ra manh mối, Trương Mẫn liền gạt ý nghĩ đó đi, bước vào phòng vệ sinh, đứng trước gương ở bồn rửa tay, vừa lấy bút kẻ mày ra định kẻ thì động tác đột nhiên dừng lại.

Cô đột nhiên nhớ ra điều không ổn ở Vương Tổ Hiền rồi.

Cô nhớ lúc trước buổi ra mắt, khi gặp Vương Tổ Hiền, trên chân cô ấy rõ ràng có mang tất da, nhưng vừa rồi đôi chân đẹp của cô ấy hoàn toàn để trần… Nghĩ đến khả năng đó, tai Trương Mẫn lập tức nóng lên.

Dáng vẻ vừa rồi của Vương Tổ Hiền, chắc hẳn là sau khi “hành

sự" xong đến đây dọn dẹp dấu vết, không ngờ lại bị mình bắt gặp, chẳng trách ánh mắt cô ấy cứ lảng tránh.

Vô tình nhìn trộm được bí mật của đối phương, trong lòng Trương Mẫn vô cùng ngượng ngùng, đồng thời cũng có chút khâm phục Vương Tổ Hiền, ở một nơi như thế này mà cũng dám vụng trộm với người khác —— còn về việc Vương Tổ Hiền vụng trộm với ai, điều này không cần đoán cũng biết là Lâm Hựu Luân, nếu không thì giữa buổi ra mắt, hai người lại cùng nhau rời đi sao?

Chỉ không biết hai người sẽ vụng trộm ở đâu, ở nơi thế này, chắc hẳn sẽ rất kích thích?

Trương Mẫn bị ý nghĩ xấu hổ nảy ra trong đầu mình làm cho giật mình, và cô cũng đã bỏ qua một sự thật.

Hôm nay công ty điện ảnh Vĩnh Thịnh tổ chức hoạt động ra mắt ở đây là đúng, nhưng rạp chiếu phim này vốn thuộc sở hữu của chuỗi rạp Gia Nghị, Lâm Hựu Luân mới là chủ nhân thực sự ở đây, việc sắp xếp riêng một nơi để "làm chuyện tốt" đối với anh mà nói không phải là một chuyện khó. —— Vương Tổ Hiền sắc mặt hoảng hốt quay lại ghế ngồi, Lâm Hựu Luân đã chỉnh tề ngồi bên cạnh từ lâu.

"Sao vậy?" "Anh còn dám hỏi!" Vương Tổ Hiền sắp khóc đến nơi, trước đó cô ma xui quỷ khiến thế nào lại tin lời nói dối của Lâm Hựu Luân, rồi bị gã này lừa lên phòng riêng trên lầu hai.

Gã này xong việc kéo quần lên là xong, còn cô thì phải vào nhà vệ sinh dọn dẹp, tưởng sẽ không ai bắt gặp, không ngờ lại gặp phải Trương Mẫn.

Lâm Hựu Luân nắm lấy tay Vương Tổ Hiền, vỗ nhẹ, an ủi nói: "Cô ấy dù có đoán ra chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô ấy không trực tiếp nhìn thấy, có gì phải lo lắng chứ?" "Em không quan tâm, dù sao cũng là tại anh!" Vương Tổ Hiền lườm Lâm Hựu Luân một cái, mặt

đầy uất ức.

“Được rồi, về nhà rồi mặc em trừng phạt, như vậy được chưa?” Lâm Hựu Luân bất đắc dĩ nhún vai.

Dỗ dành mãi mới xong Vương Tổ Hiền, lúc này Trương Mẫn bước vào.

Cảm nhận được ánh mắt Lâm Hựu Luân đang nhìn mình, Trương Mẫn có chút bất an cúi đầu, cố ý chọn một chỗ ngồi ở góc, tránh xa khỏi đây.

Còn những khán giả khác trong rạp, lúc này đã bị tình tiết của 《Cổ Hoặc Tử》 thu hút, hoàn toàn không nhận ra sự bất thường giữa ba người Lâm Hựu Luân, Vương Tổ Hiền và Trương Mẫn. —— Trong thực tế, Vịnh Đồng La nổi tiếng với sự phồn hoa thương mại, nhưng trong bộ phim 《Cổ Hoặc Tử》, nó lại nổi danh vì một người.

Tên của người đó là: Trần Hạo Nam.

Trong ánh đèn lộng lẫy của Vịnh Đồng La, vài tên du côn đi lững thững tới, Sơn Kê, Đại Thiên Nhị, Bao Bì, Tiêu Bì xếp thành một hàng, ở giữa tự nhiên là Trần Hạo Nam —— Trịnh Y Kiện nửa năm trước vừa mới đóng vai cảnh sát dũng cảm, hiện thân của chính nghĩa trong 《Sinh Tử Thời Tốc》, thoáng chốc đã xăm mình, tay cầm dao phay, biến thành một tên du côn thường thấy trên đường phố.

“Anh ta không phải đóng vai nội gián đấy chứ?” Lâm Hựu Luân nghe thấy khán giả bên cạnh bàn tán nhỏ.

“Vậy thì sau này anh ta chắc chắn sẽ chết rất thảm!” Người bạn của người đó trả lời.

“Tại sao?” Người đó không hiểu hỏi.

“Cậu không xem trong phim đại ca của Hồng Hưng là ai à.” Người bạn của người đó nói xong liền liếc nhìn về phía Hướng Hoa Cường

đang ngồi, rồi cuộc bàn tán lập tức chấm dứt, không ai ngốc đến mức bàn tán thị phi ngay dưới mí mắt người ta.

So với sự chênh lệch hình ảnh của Trịnh Y Kiện, việc Trần Hiểu Xuân đóng vai côn đồ nhỏ lại dễ dàng được chấp nhận hơn.

Vốn dĩ anh ta đã có vẻ ngoài hơi lưu manh, trong 《Hắc Siêu Đặc Cảnh Tổ》 cũng đóng vai một cảnh sát không đứng đắn, nên khi thấy anh ta thay một bộ đồ khác ra đường làm giang hồ, cũng không có mấy ai cảm thấy có gì không ổn.

Chém người, thu tiền bảo kê, quản lý địa bàn, phá rối, đàm phán, tán gái… Vẻ ngoài ngầu lòi, miệng đầy lời tục tĩu, những tên du côn đầu đường xó chợ thường bị người đời coi thường trong cuộc sống thực tế, hóa ra cuộc sống của họ cũng có thể tiêu dao tự tại đến vậy.

Nhiều khán giả còn chưa kịp tỉnh táo lại sau viễn cảnh tươi đẹp mà bộ phim dệt nên, giang hồ đã nhanh chóng lộ ra bộ mặt hung dữ của nó: Tiêu Bì chết ở Úc Môn để che chắn cho mọi người, chú B chọc giận Tịnh Khôn bị diệt môn, anh em tốt cuối cùng vì phụ nữ mà mỗi người một ngả… Tất cả những cuộc chém giết và đổ máu, xuyên qua lớp vỏ nghĩa khí, chẳng qua chỉ là sản phẩm của cuộc tranh quyền đoạt lợi giữa các băng đảng.

Sự xuất hiện của Tịnh Khôn khiến tất cả khán giả đều sáng mắt, diễn xuất của Ngô Trấn Vũ càng khiến người ta kinh ngạc.

Phải nói rằng anh ta sinh ra là để đóng vai phản diện, mặc dù chính anh ta không muốn thừa nhận điều này, nhưng sự thật là vậy.

Khi anh ta đóng vai người tốt, rất ít người cảm thấy vai diễn của anh ta có sức hấp dẫn, nhưng khi anh ta đóng vai phản diện, thần thái biểu cảm đó, quả thực khiến người ta khó quên.

Sự điên cuồng của Tịnh Khôn, sự ngang ngược không kiêng dè

đến tột cùng, câu thoại bá đạo "Ra ngoài lăn lộn phải giữ chữ tín, nói giết cả nhà mày, là giết cả nhà mày", đều khiến Ngô Trấn Vũ để lại ấn tượng khó phai trong lòng khán giả qua bộ phim này.

Xem đến đây, nhiều khán giả không còn ngưỡng mộ đám du côn trên màn ảnh nữa, mà là đồng cảm hoặc suy ngẫm về những câu chuyện xảy ra với những người này, về tình bạn, tình yêu, lòng trung thành và sự phản bội.

Những điều này đều đã từng diễn ra với mỗi người, chỉ là được thể hiện theo những cách khác nhau.

Lưu Vĩ Cường, vốn là một nhà quay phim, đã quay những thước phim vô cùng tinh xảo.

Các tên du côn dùng thân xác máu thịt để chém giết trên đường phố hiện đại, dùng thân thủ của người bình thường để vượt qua nỗi sợ hãi cái chết.

Dù là những trận ẩu đả trên đường phố, hay hành vi tàn bạo giết cả nhà chú B, đều khiến cả bộ phim bao trùm một mùi máu tanh chân thực.

Đạo diễn đã thể hiện bộ mặt tàn nhẫn của xã hội đen theo một cách khiến người ta không nỡ nhớ lại, rất dễ dàng khơi dậy trong lòng khán giả khát vọng về "nghĩa khí".

Vào khoảnh khắc Trần Hạo Nam đánh bại Tịnh Khôn, những nắm đấm siết chặt của không ít khán giả trong rạp cuối cùng cũng được thả lỏng.

Vừa ra mắt tại Hong Kong, 《Cổ Hoặc Tử》 đã gây ra một chấn động không nhỏ.

Mặc dù bị xếp vào hạng phim cấp III, khán giả vẫn đổ xô đi xem.

Doanh thu phòng vé của bộ phim tăng vọt, kéo theo đó là những lời

chỉ trích dữ dội từ giới truyền thông.

Nhiều nhân sĩ xã hội lo ngại rằng việc bộ phim anh hùng hóa các nhân vật xã hội đen sẽ gây ảnh hưởng tiêu cực đến sự trưởng thành của thanh thiếu niên.

Báo chí tranh cãi gay gắt về việc có nên cấm chiếu 《Cổ Hoặc Tử》 hay không.

Tình hình này không nằm ngoài dự đoán của Lâm Hựu Luân, đó cũng là lý do ban đầu anh không chịu tự mình viết kịch bản và cũng không đảm nhận vai trò giám chế cho bộ phim này.

Lâm Hựu Luân rất rõ ràng rằng loạt phim 《Cổ Hoặc Tử》 thực sự có khả năng gây hiểu lầm không nhỏ cho sự trưởng thành của thanh thiếu niên, nhưng anh đã cố gắng hết sức để giảm thiểu ảnh hưởng tiêu cực này.

Trong quá trình quay phim, chính anh đã ngầm gợi ý Lưu Vĩ Cường phải xử lý các cảnh hành động sao cho chân thực và tàn khốc nhất có thể.

Bộ phim bị xếp vào hạng cấp III, như vậy khán giả dưới mười tám tuổi sẽ không thể vào rạp xem.

Dĩ nhiên, sau này chắc chắn sẽ có băng video lọt vào tay trẻ vị thành niên, đây là điều không thể ngăn cản.

Điều Lâm Hựu Luân thực sự lo lắng là sau này bộ phim sẽ thông qua băng video lậu mà du nhập vào đại lục, ảnh hưởng đến thanh thiếu niên ở đó, điều này mới khó kiểm soát.

Điều thực sự khiến Lâm Hựu Luân mâu thuẫn là, ngay cả khi bây giờ anh không giao 《Cổ Hoặc Tử》 cho Vĩnh Thịnh quay, sau này vẫn sẽ có người đưa đề tài này lên màn ảnh.

Việc quay 《Cổ Hoặc Tử》 sớm hơn chính là dựa trên sự cân

nhắc này.

Vào thời điểm này, việc quản lý phim Hong Kong du nhập vào đại lục vẫn còn rất nghiêm ngặt, văn hóa Hong Kong và Đài Loan cũng chưa có sức ảnh hưởng sâu sắc ở đại lục như giai đoạn giữa và cuối những năm 90.

Chương 465

Thêm vào đó, các phòng chiếu băng video ven đường vẫn chưa xuất hiện hàng loạt.

Ngay cả khi 《Cổ Hoặc Tử》 vào đại lục lúc này, do thiếu nền tảng để lan truyền, cũng sẽ không bị nhiều thanh thiếu niên bắt chước.

Có thể dự đoán rằng, một khi 《Cổ Hoặc Tử》 thành công lớn ở Hong Kong, chắc chắn sẽ có một loạt tác phẩm ăn theo xuất hiện.

Mà Lâm Hựu Luân đã kể toàn bộ ý tưởng câu chuyện của cả 6 tập trong series 《Cổ Hoặc Tử》 cho biên kịch Văn Tuyển, Vĩnh Thịnh cũng lên kế hoạch quay xong series này trong vòng hai năm.

Tối đa ba năm, phim đề tài "cổ hoặc" sẽ mất thị trường ở Hong Kong, sau đó bị các thể loại phim khác thay thế.

Đợi đến khi các phòng chiếu băng video xuất hiện hàng loạt ở nội địa, thể loại phim này đã sớm lỗi thời, tự nhiên cũng sẽ không bị sao chép lậu và lan truyền rộng rãi.

Lâm Hựu Luân có những tính toán riêng cho loạt phim 《Cổ Hoặc Tử》, nhưng anh cũng không thể thay đổi sự thật rằng bộ phim này gây ra tranh cãi xã hội rất lớn.

Để xoa dịu áp lực từ dư luận, đạo diễn phim Lưu Vĩ Cường đã cùng các diễn viên chính tham gia chương trình 《Giải Trí Tinh Châu Hối》 do Chu Tuệ Mẫn dẫn dắt, cố gắng thông qua chương trình phỏng vấn nổi tiếng này để làm rõ một số hiểu lầm của xã hội về bộ phim. "Sao anh lại nghĩ đến việc quay một bộ phim như thế này?" Chu Tuệ Mẫn mở đầu bằng một câu hỏi trực diện.

Lưu Vĩ Cường đã có sự chuẩn bị, "Khi đọc kịch bản 《Cổ Hoặc

Tử》, tôi đã bị cuốn hút bởi những nhân vật nhỏ được khắc họa trong đó.

Mỗi người họ đều có những đặc điểm riêng, và phản ánh sâu sắc tâm lý điển hình của giới trẻ hiện nay - nổi loạn.

Cha mẹ bận rộn mưu sinh, con cái bị bỏ bê, từ đó gây ra rất nhiều vấn đề xã hội.

Nội dung mà 《Cổ Hoặc Tử》 thể hiện rất chân thực, vì vậy nó rất được hoan nghênh, khán giả hoàn toàn chấp nhận nó, có rất nhiều sự đồng cảm." "Sau khi 《Cổ Hoặc Tử》 ra mắt, doanh thu phòng vé rất cao, nhưng cũng có nhiều lời chỉ trích từ dư luận.

Anh nghĩ sao về chuyện này?" Câu hỏi này còn sắc bén hơn câu trước.

Nếu là một người dẫn chương trình khác hỏi như vậy chắc chắn sẽ có chút vấn đề, ít nhất người được phỏng vấn cũng sẽ không vui.

Nhưng Chu Tuệ Mẫn hỏi thì lại không sao. "Bởi vì 《Cổ Hoặc Tử》 phản ánh các vấn đề xã hội rất chân thực, nên cũng gây ra những lời chỉ trích từ một số nhân sĩ.

Nhưng tôi nghĩ, thành công của mỗi việc đều sẽ dẫn đến những lời bàn tán từ phía khác, điều này hoàn toàn bình thường.

Giống như khi quay 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》, rất nhiều người nói tôi chỉ là một nhiếp ảnh gia, rồi nghi ngờ liệu tôi có thể quay tốt bộ phim đó hay không.

Tôi sẽ không vì thế mà từ bỏ lý tưởng làm phim của mình, bởi vì thông điệp mà bất kỳ bộ phim nào muốn truyền tải đều không thể tìm kiếm được sự đồng thuận tuyệt đối, nhiều người có thể có những quan điểm khác nhau.

Những lời phê bình của người khác dành cho tôi, tôi sẽ suy ngẫm

và nghiền ngẫm kỹ, đặc biệt là quan điểm của khán giả về bộ phim này, vì tôi luôn cho rằng, phim ảnh suy cho cùng là để cho khán giả xem, sự định vị của họ đối với bộ phim cũng chính là vị thế của bản thân bộ phim." Lưu Vĩ Cường đã nói rất nhiều, vừa giải thích, vừa bộc bạch tâm sự của mình.

Sau đó mới đến phần phỏng vấn các diễn viên chính của bộ phim.

Người đầu tiên Chu Tuệ Mẫn đặt câu hỏi không phải là Trịnh Y Kiện hay Trần Tiểu Xuân, mà là người đóng vai phản diện chính Tịnh Khôn, Ngô Chấn Vũ. "Anh Lương Tiêu, chúng ta lại gặp nhau rồi." "Đúng vậy, em Hiểu Sương, nghe nói em sắp ra album mới rồi, chúc mừng em trước nhé." Cuộc đối thoại của hai người ngay lập tức gợi lại ký ức của rất nhiều khán giả.

Bộ phim truyền hình đầu tiên mà Chu Tuệ Mẫn tham gia, 《Côn Luân》, nam chính chính là Ngô Chấn Vũ, thoáng cái đã gần 5 năm trôi qua. "Nghe nói trong bộ phim mới này anh đã hoàn toàn học thói xấu rồi?" Chu Tuệ Mẫn nói đùa một cách rất thoải mái. "Đúng vậy, bên cạnh không có cô gái như em làm chỗ dựa tinh thần, rất dễ đi vào con đường tà đạo, người trong giang hồ, thân bất do kỷ mà." Ngô Chấn Vũ thuận theo lời Chu Tuệ Mẫn đáp lại.

Rất nhiều khán giả trước màn hình tivi đều bật cười trước lời nói của hai người.

Sau màn nói đùa vui vẻ, Chu Tuệ Mẫn cũng bắt đầu đi vào chủ đề chính. "Nhưng lần này vai diễn của anh thật sự rất tuyệt, có kinh nghiệm diễn xuất nào có thể chia sẻ với em và khán giả không?" Ngô Chấn Vũ xua tay, "Thôi đừng đi, nói cho em biết rồi, lỡ em cũng học thói xấu giống anh, phá hỏng hình tượng ngọc nữ xinh đẹp trong lòng mọi người, fan hâm mộ của em chắc chắn sẽ hận chết anh mất." "Nói một chút đi mà?" Chu Tuệ Mẫn ra vẻ một em bé tò mò. "Thật ra cũng

không có bí quyết gì cả, có lẽ cũng giống như người khác nói, tôi trời sinh đã là người hợp đóng vai ác.

Tôi đã đóng rất nhiều vai người tốt, mọi người chẳng nhớ được vai nào, nhưng hễ đóng vai ác là mọi người lại nói Ngô Chấn Vũ diễn thật hay.

Lần này tôi tổng kết lại nguyên nhân, cảm thấy vẫn là do vấn đề ngoại hình.

Trông như tôi thế này, đóng vai ác rất được lòng, còn như em, dù có diễn vai ác thế nào, mọi người cũng sẽ cảm thấy em là người tốt." Chu Tuệ Mẫn vội an ủi Ngô Chấn Vũ: "Không có đâu, thật ra đóng vai ác cũng rất tốt mà, thường thì đóng vai ác dễ đoạt giải ảnh đế hơn, giống như Hoàng Thu Sinh...

Đúng rồi, hai người không phải là bạn thân sao?

Dạo này sao ít nghe tin tức của anh ấy vậy?" "Một ảnh đế xui ba năm, chính anh ta nói vậy, nên bây giờ em không nghe được tin tức gì của anh ta là phải." Ngô Chấn Vũ nghiêm túc trả lời. "A..." Chu Tuệ Mẫn kinh ngạc che miệng, "Anh ấy thật sự nói vậy sao?" "Không phải đùa đâu, anh ta tự tổng kết ra một bộ lý thuyết, và kinh nghiệm của bản thân cũng đã chứng minh điều đó." Ngô Chấn Vũ vừa nói vừa bắt chước giọng của Hoàng Thu Sinh: "Sau khi đoạt giải ảnh đế, năm đầu tiên, anh sẽ bắt đầu cẩn thận hơn trong việc chọn phim, người khác cũng nghĩ rằng anh có thể sẽ từ chối phim, đồng thời cát-xê của anh cũng sẽ tăng lên.

Nhưng Hong Kong một năm có được bao nhiêu kịch bản hay?

Có kịch bản hay cũng chưa chắc có vai diễn phù hợp, nên cả năm đó không có phim để đóng.

Đến năm thứ hai, anh có thể đã từ bỏ, cũng bắt đầu nhận một số

phim thương mại để kiếm tiền, nhưng lúc này người khác cũng cần một thời gian thích ứng, cần thời gian để biết anh đã thay đổi thái độ.

Cứ như vậy lại qua một năm nữa.

Đến năm thứ ba tình hình mới có chút khởi sắc...

Những điều này đều do anh ta tự nói với tôi, thế nên tôi mới lo, sau này nếu đóng vai ác mà đoạt giải ảnh đế, có bị xui như anh ta không." "Chắc chắn là không đâu, nếu không thì sao nhiều người muốn đoạt giải như vậy, không tin anh cứ hỏi Trương Quốc Vinh, Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ xem?" Chu Tuệ Mẫn giúp Ngô Chấn Vũ gỡ rối, sau đó mới bắt đầu phỏng vấn nhân vật chính của bộ phim – Trịnh Y Kiện. "Tôi nên tiếp tục gọi anh là 'Y Diện', hay là giống như mọi người gọi anh là Trần Hạo Nam?" Vừa bắt đầu phỏng vấn, Chu Tuệ Mẫn đã làm khó Trịnh Y Kiện một chút.

Trịnh Y Kiện nhún vai, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Tùy thôi, dù sao em gọi tôi là gì, tôi cũng sẽ trả lời." Chu Tuệ Mẫn và Trịnh Y Kiện dùng giọng điệu như vậy nói chuyện trên chương trình là vì ngoài đời hai người thực sự rất thân thiết, không chỉ vì Chu Tuệ Mẫn là huấn luyện viên mùa đầu tiên của 《The Voice》, Trịnh Y Kiện lại vừa hay tham gia mùa thi đó, mà còn vì quản lý của cả hai đều là Lâm Tiểu Mạn. "Lần trước đóng cảnh sát, lần này đóng xã hội đen, rất nhiều người nói anh thay đổi rất lớn." "Thật ra cả hai vai đều là anh hùng, chỉ là một người là anh hùng chính diện, một người là anh hùng phản diện.

Đóng bộ phim này, thật ra tôi đã hối hận, không phải là tôi không thích vai Trần Hạo Nam, mà là vai diễn này quá tốt, rất nhiều người xem xong phim đều nói với tôi, vai diễn này có thể sẽ theo anh cả đời." Trịnh Y Kiện và Chu Tuệ Mẫn trò chuyện qua loa một chút, vì cả hai đều rất thân nên thời gian nói chuyện cũng không dài lắm.

Cuối cùng, người duy nhất ngồi trong trường quay mà chưa được

phỏng vấn chỉ còn lại Trần Tiểu Xuân. "Anh thấy đóng xã hội đen thú vị hơn, hay là đánh người ngoài hành tinh đã hơn?" "Chắc là đóng xã hội đen." Trần Tiểu Xuân nghiêng đầu suy nghĩ, "Mặc dù tôi thích vai diễn trong 《Men in Black》 hơn, nhưng quá trình quay bộ phim đó rất khổ sở.

Anh thấy tôi trong phim chiến đấu với những người ngoài hành tinh đó, thực ra lúc quay không phải là diễn với không khí, thì cũng là diễn với một đống mô hình gắn cảm biến, rồi anh còn phải giả vờ như chúng đều là vật sống.

Còn 《Cổ Hoặc Tử》 thì tương đối dễ hơn, hơn nữa hồi nhỏ xung quanh tôi cũng có những người bạn như vậy, tôi đóng vai này, cảm giác như được quay lại khoảng thời gian trước kia, sẽ rất có cảm xúc." "Cảnh cuối anh dẫn người từ Đài Loan về giúp Trần Hạo Nam, đoạn đó làm cảm động không ít người đâu." Trần Tiểu Xuân chép miệng, "Thật ra đây là một quả trứng phục sinh do đạo diễn thiết kế, vì tập tiếp theo sẽ kể về câu chuyện của Sơn Kê ở Đài Loan...

Ừm, đạo diễn Lưu, tôi nói vậy chắc không bị coi là tiết lộ trước nội dung phim chứ?" Kỳ 《Giải Trí Tinh Châu Hối》 này phát sóng, doanh thu phòng vé của 《Cổ Hoặc Tử》 đã vượt qua 30 triệu đô la Hong Kong.

Dưới áp lực của dư luận xã hội, sau khi thương lượng với công ty điện ảnh Vĩnh Sinh, rạp chiếu phim Gia Nghị đã quyết định giảm số suất chiếu của 《Cổ Hoặc Tử》.

Những tiếng nói chỉ trích lúc này mới dần yếu đi.

Hai tuần sau, 《Cổ Hoặc Tử》 kết thúc công chiếu với doanh thu 37 triệu, đồng thời cũng đặt dấu chấm hết cho mùa phim này của điện ảnh Hong Kong.

Và lúc này, cuộc chiến màn ảnh giữa Vô Tuyến và Á Thị cũng sắp

sửa bắt đầu.

Việc quay phim 《Cương Thi Đạo Trưởng》 đã đến giai đoạn sắp kết thúc.

Lâm Chánh Anh thời gian này vẫn luôn bận rộn quay phim, ngay cả bữa tối cũng là do Uyển Đan Quỳnh nấu xong mang đến cho ông.

Chương 466

Thường thì Uyển Đan Quỳnh đều sau 6 giờ chiều mới mang cơm đến phim trường, nhưng hôm nay mới quá trưa, cô đã vội vã chạy đến.

Lâm Chánh Anh đang quay phim, Uyển Đan Quỳnh không thể qua làm phiền, đành đứng một bên sốt ruột.

Lâm Chánh Anh cũng chú ý thấy Uyển Đan Quỳnh đang đứng một bên, rồi mất tập trung, động tác liền xảy ra chút vấn đề. "CUT!" Đạo diễn hô tạm dừng, Uyển Đan Quỳnh liền chạy đến trước mặt Lâm Chánh Anh, vừa định mở miệng, nào ngờ Lâm Chánh Anh lại lạnh lùng nói một câu: "Sao giờ này em lại đến?" Uyển Đan Quỳnh thấy tủi thân vô cùng, nước mắt lập tức bắt đầu đảo quanh trong hốc mắt.

Lâm Chánh Anh tuy không tình cảm, phương diện tình cảm cũng rất chậm chạp, nhưng ông có một điểm yếu là sợ phụ nữ khóc.

Uyển Đan Quỳnh vừa khóc, Lâm Chánh Anh liền hết giận. "Được rồi, có chuyện gì em nói đi, anh đảm bảo sẽ không nói chuyện như vừa rồi nữa." Uyển Đan Quỳnh rưng rưng nước mắt lườm Lâm Chánh Anh một cái, cuối cùng cũng không quên mục đích đến đây hôm nay, từ trong túi lôi ra một tờ báo, nhét vào tay Lâm Chánh Anh, "Anh tự xem đi!" Lâm Chánh Anh mở tờ báo, dòng tít chữ đen trên trang nhất khiến ông sững sờ. "Vô Tuyến cũng chuẩn bị quay phim về cương thi?" Lâm Chánh Anh ngẩng đầu nhìn Uyển Đan Quỳnh, trong mắt ngoài sự kinh ngạc ra, nhiều hơn lại là – vui mừng! "Vô Tuyến quay phim cương thi là để cạnh tranh trực tiếp với bộ 《Cương Thi Đạo Trưởng》 này của anh đấy, biết không?

Anh thế mà lại chẳng lo lắng chút nào, anh có biết sau khi biết

chuyện này em đã lo cho anh đến mức nào không?" Uyển Đan Quỳnh bị Lâm Chánh Anh làm cho tức không nhẹ. "Nhưng anh thấy đây là chuyện tốt mà?" Lâm Chánh Anh nhìn Uyển Đan Quỳnh, "Ngay cả Vô Tuyến cũng bắt đầu quay phim cương thi, chứng tỏ mọi người vẫn còn tiếp tục công nhận đề tài này.

Anh đồng ý giúp Á Thị quay 《Cương Thi Đạo Trưởng》 chính là để chứng minh cho những kẻ nói phim cương thi đã hết thời, rằng phim cương thi vẫn chưa bị quay đến chết, quay đến hết.

Bây giờ tốt rồi, không cần anh chứng minh, sự thật đã bày ra trước mắt mọi người rồi." Uyển Đan Quỳnh có chút cạn lời nhìn Lâm Chánh Anh, "Anh thấy đây là chuyện tốt, vấn đề là người khác không nghĩ vậy.

Coi như anh vì đề tài cương thi mà cân nhắc, cũng phải nghĩ cho bản thân trước chứ?

Lẽ nào anh không lo bộ phim cương thi của Vô Tuyến sẽ cướp hết khán giả của bộ 《Cương Thi Đạo Trưởng》 này của anh sao?" Lâm Chánh Anh nghe Uyển Đan Quỳnh lo lắng chuyện này, lập tức xua tay nói: "Cái này em yên tâm đi, chuyện khác anh không dám khoe khoang, nhưng quay phim cương thi, anh tuyệt đối sẽ không thua bất kỳ ai." "Anh tự tin thế, sao hôm nọ gặp người ta còn không dám chào hỏi?" Uyển Đan Quỳnh không nhịn được nói một câu.

Lâm Chánh Anh hai tay nắm chặt vai Uyển Đan Quỳnh, ngơ ngác nhìn cô, mắt như bị đóng đinh, không hề chuyển động. "Em nói, bộ phim truyền hình này là do Lâm Hựu Luân quay?" Uyển Đan Quỳnh gạt tay Lâm Chánh Anh ra, "Trên báo đều viết cả, ai bảo anh không đọc kỹ?" Lâm Chánh Anh lúc này mới tỉnh ngộ, vội vàng cầm lấy tờ báo trong tay, đọc kỹ lại.

Càng đọc, lông mày ông càng nhíu chặt.

Cùng một tờ báo, cũng đang đặt trên bàn làm việc của Lâm Bách Hân.

Lúc này, vẻ mặt Lâm Bách Hân vô cùng âm u, hai mắt bắn ra tia sáng như kiếm sắc, gắt gao nhìn ba người Từ Hiểu Minh, Lý Trang Liệt, Tiêu Huy đang đứng trước bàn làm việc. "Từ lúc Vô Tuyến đồng ý đổi người, tôi đã cảm thấy chuyện này có điều mờ ám, và ngay từ đầu tôi đã phản đối lần trao đổi này… Bây giờ xem ra, tất cả đều là kết quả do Lâm Hựu Luân đứng sau giật dây." Lý Trang Liệt mặc kệ vẻ mặt âm trầm sắp nhỏ ra nước của Lâm Bách Hân, vẫn nói ra quan điểm của mình.

Lâm Bách Hân không nói gì, nhưng có thể thấy ông ta đang rất tức giận.

Từ Hiểu Minh dùng khuỷu tay huých Lý Trang Liệt, bảo anh ta nói ít vài câu, nhưng Lý Trang Liệt vẫn tiếp tục nói: "Lúc đó khi tôi nêu ra lo ngại này, Giám đốc Tiêu còn cho rằng Lâm Hựu Luân không thể trong thời gian ngắn như vậy mà đưa ra một kịch bản tương tự để đối đầu với chúng ta.

Bây giờ sự thật bày ra trước mắt, không biết Giám đốc Tiêu còn có gì để nói không?" Tiêu Huy quả thật không còn gì để nói.

Dùng Vạn Ỷ Văn đổi lấy Trần Pháp Dung tuy không phải do ông ta đề xuất, nhưng bản thân ông ta vẫn luôn giữ thái độ ủng hộ.

Sau này khi thảo luận về khả năng Lâm Hựu Luân sẽ giúp Vô Tuyến sản xuất phim truyền hình để đối đầu với Á Thị, ông ta cũng giữ một thái độ rất lạc quan.

Kết quả là trong cả hai chuyện này, phán đoán của ông ta đều sai lầm. "Đủ rồi!" Lâm Bách Hân đập mạnh một cái lên bàn làm việc, ống bút trên bàn cũng bị chấn động nảy lên. "Tôi gọi các người đến đây không phải để các người tranh luận ai đúng ai sai, mà là để các người

nghĩ ra cách đối phó!" Nói xong câu này, Lâm Bách Hân thầm thở dài trong lòng.

Trước đây không hề cảm thấy Lâm Hựu Luân gây áp lực lớn như vậy, nhưng từ khi nghe tin Vô Tuyến sắp quay phim mới, nội bộ Á Thị đã rối loạn.

Điều này mới khiến Lâm Bách Hân thấy rõ, thì ra bất tri bất giác, ông ta đã coi Lâm Hựu Luân là kẻ thù lớn nhất, thậm chí còn vượt qua cả Thiệu Dật Phu vẫn đang ngồi trên ghế chủ tịch hội đồng quản trị của Vô Tuyến.

Lý Trang Liệt, Từ Hiểu Minh đều im lặng.

Cuối cùng, Lâm Bách Hân dừng ánh mắt trên người Tiêu Huy. "Giám đốc Tiêu, anh đã làm việc ở Vô Tuyến lâu như vậy, cũng quen thuộc với tình hình bên đó, anh nói thử xem." Tiêu Huy cứng rắn đứng ra, đánh liều một phen, "Bác Lâm, bây giờ muốn ngăn cản Vô Tuyến quay bộ phim này là không thể nữa, nhưng chúng ta có thể gây cho họ một chút phiền phức." Lâm Bách Hân nghe vậy, đôi mày nhíu chặt hơi giãn ra, ra hiệu cho Tiêu Huy nói tiếp. "Vô Tuyến quay bộ phim này, một là để tranh giành rating với bộ 《Cương Thi Đạo Trưởng》 sắp lên sóng của chúng ta, hai là muốn nhân bộ phim này để lăng xê Vạn Ỷ Văn, dùng người đổi từ tay chúng ta để đánh bại chúng ta, cho chúng ta một đòn phủ đầu." Tiêu Huy nói đến đây, cố ý liếc nhìn vẻ mặt của Lâm Bách Hân, thấy ông ta có vẻ đăm chiêu, liền biết lần này mình đã cược đúng. "Mục đích đầu tiên chúng ta không có cách nào ngăn cản, nhưng mục đích thứ hai chúng ta lại có thể nghĩ cách." Tiêu Huy vừa dứt lời, Lý Trang Liệt liền đứng ra. "Tôi không đồng ý!" Đôi mày vừa mới giãn ra của Lâm Bách Hân lại nhíu chặt, ông ta có chút chán ghét nhìn Lý Trang Liệt, "Lẽ nào Giám chế Lý có cách nào tốt hơn?" Lý Trang Liệt không sợ ánh mắt của Lâm Bách Hân, dõng dạc nói: "Ý tưởng của Giám đốc Tiêu, chẳng qua là tìm một vài tin tức tiêu cực

của Vạn Ỷ Văn rồi tung cho truyền thông, tốt nhất là có thể hủy hoại danh tiếng của cô ta, như vậy mục đích Vô Tuyến dùng cô ta để phủ đầu chúng ta sẽ không thành công.

Nhưng chúng ta đừng quên, Vạn Ỷ Văn bây giờ tuy là nghệ sĩ của Vô Tuyến, nhưng trên người cô ta mang dấu ấn của Hoa hậu châu Á, chúng ta làm vậy với cô ta, cũng chẳng khác nào tự vả vào mặt mình.

Năm ngoái vì Ngô Hiểu Yến, cuộc thi Hoa hậu châu Á đã bị chỉ trích nặng nề, năm nay lại xảy ra vấn đề, hoạt động này sau này chúng ta còn làm sao tiếp tục?

Tôi hiện tại thực sự không có cách nào tốt để ngăn chặn hành động lần này của Vô Tuyến, nhưng loại cách làm uống thuốc độc giải khát này, thái độ của tôi là kiên quyết phản đối." Sắc mặt Lâm Bách Hân biến đổi, lời của Lý Trang Liệt tuy có chút chói tai, nhưng nói quả thật có lý. "Quan trọng là, chúng ta không nắm trong tay quá nhiều thông tin tiêu cực của Vạn Ỷ Văn, ngược lại vì một số chiêu trò đặc biệt của cuộc thi Hoa hậu châu Á năm nay, Vạn Ỷ Văn lại biết một số chuyện.

Nếu thật sự dồn cô ta vào đường cùng, cô ta đem những chuyện đó nói hết cho truyền thông, cùng chúng ta cá chết lưới rách thì làm sao?" Từ Hiểu Minh bổ sung quan điểm của Lý Trang Liệt, và vấn đề ông ta đưa ra còn thực tế hơn, và cũng chí mạng hơn.

Vẻ mặt Lâm Bách Hân cũng trở nên nặng nề.

Nếu như lời nói của Lý Trang Liệt vừa rồi chỉ khiến ông ta có chút dao động, thì những lời này của Từ Hiểu Minh mới thực sự đánh trúng yếu hại.

Cuộc thi Hoa hậu châu Á năm nay khó khăn lắm mới gỡ gạc lại được chút danh dự, tình hình vừa có chút khởi sắc.

Thí sinh xảy ra vấn đề nhiều nhất chỉ là tổn hại danh dự, nhưng nếu lại lộ ra bê bối dàn xếp kết quả, sau này tổ chức sẽ có chút khó khăn. "Chuyện này tôi sẽ cân nhắc kỹ lại, các người về trước đi." Lâm Bách Hân tay ấn lên trán, vẻ mặt không che giấu được sự mệt mỏi.

Lý Trang Liệt và Từ Hiểu Minh đều đã đi, chỉ có Tiêu Huy vẫn đứng yên không động. "Giám đốc Tiêu còn có chuyện khác?" Tiêu Huy quay đầu nhìn lại, xác nhận Từ Hiểu Minh và Lý Trang Liệt đã đi xa, lúc này mới mở miệng nói: "Bác Lâm, vừa rồi có một chuyện tôi chưa nói, thật ra Giám chế Lý và Giám đốc Từ hai người họ đã hiểu lầm ý tôi.

Tôi nói ra tay từ phương diện diễn viên, không phải nhắm vào Vạn Ỷ Văn, mà là nam chính của bộ phim này.

Nếu anh ta xảy ra vấn đề, cả bộ phim đều sẽ bị ảnh hưởng, với tư cách là nữ chính, Vạn Ỷ Văn chắc chắn cũng sẽ bị ảnh hưởng theo." Trước đó Lâm Bách Hân chỉ chú ý đến việc nhà đầu tư của bộ phim 《Tôi Và Cương Thi Có Hẹn Ước》 là Lâm Hựu Luân, đạo diễn kiêm biên kịch là Vi Gia Huy, và nữ chính là Vạn Ỷ Văn, còn nam chính thì không đặc biệt để ý.

Được Tiêu Huy nhắc nhở, ông ta mới chú ý đến cái tên Cổ Thiên Lạc. "Đây hình như là người mới, anh ta có vấn đề gì sao?" Tiêu Huy ghé sát vào tai Lâm Bách Hân, nhỏ giọng nói mấy câu.

Sắc mặt Lâm Bách Hân đại biến, nhìn Tiêu Huy, "Những gì anh nói đều là thật?" Tiêu Huy rất quả quyết gật đầu, "Hoàn toàn chính xác, ông chủ đã phát hiện ra cậu nhóc đó làm người mẫu cho ban nhạc đệm trước đây từng làm dưới trướng tôi, ông ta sẽ không nói bừa với tôi về chuyện này.

Hơn nữa tôi đã đặc biệt tra cứu, cậu nhóc đó quả thật có tiền án ở sở cảnh sát." "Tốt quá!" Lâm Bách Hân tinh thần phấn chấn, "Anh lập

tức bắt tay sắp xếp, đưa tin này ra ngoài!" "Tuyệt đối không được!" Tiêu Huy vội ngăn lại, "Bây giờ bộ phim truyền hình của Vô Tuyến còn chưa bắt đầu quay, nam chính xảy ra vấn đề, họ có thể lập tức đổi người.

Phải đợi đến khi bộ phim của họ đã phát sóng được một nửa, rồi mới tung tin này ra, như vậy mới có thể đạt được mục đích của chúng ta." Ánh nắng ban mai từ cửa sổ chiếu vào thư phòng, ấm áp chiếu lên khuôn mặt Vi Gia Huy.

Đầu và vai anh ta tựa vào tường, hai chân gác cao lên mép bàn, chỉ dùng hai chân sau của chiếc ghế để giữ thăng bằng, tư thế của cả người giống như đang ngồi trên một thanh xà.

Một tia linh cảm lóe lên trong đầu, Vi Gia Huy vội vàng cầm bút ghi lại.

Chương 467

Đợi viết đầy một trang giấy, anh ta mới hài lòng đặt bút xuống, thu chân lại, thỏa mãn vươn vai một cái.

Cốc cà phê đã lạnh ngắt, ngẩng tay nhìn đồng hồ, đã hơn 8 giờ.

Vi Gia Huy ngáp một cái, để kịp hoàn thành kịch bản 《Tôi Và Cương Thi Có Hẹn Ước》, tối qua anh ta lại thức trắng đêm.

Anh ta thay quần áo, xỏ giày, chuẩn bị xuống lầu sang quán Trần Ký đối diện ăn một bát hoành thánh vằn thắn, rồi về ngủ bù.

Lúc ra khỏi cửa, Vi Gia Huy còn cố ý kéo mũ áo lên, để khỏi bị nhận ra trên đường.

Trước đây không cần phiền phức như vậy, nhưng gần đây, vì bộ phim truyền hình 《Tôi Và Cương Thi Có Hẹn Ước》 chưa quay đã nổi, rất nhiều hãng truyền thông đều cử phóng viên đến chụp lén hành tung của anh ta, khiến những người bạn trước đây thường cùng nhau ăn cơm, uống trà chiều bây giờ cũng không dám hẹn anh ta, vì sợ lên báo.

Hôm nay vận khí cũng không tốt lắm, Vi Gia Huy vừa bước ra khỏi tòa nhà, lập tức có mấy phóng viên vây lại. "Anh Vi, tiến độ viết kịch bản của 《Tôi Và Cương Thi Có Hẹn Ước》 có tiện tiết lộ không?" "《Cương Thi Đạo Trưởng》 của Cửu Thúc sắp phát sóng rồi, anh có thấy áp lực không?" … Các loại câu hỏi, Vi Gia Huy lập tức đau đầu. "Được rồi, được rồi, các người hỏi nhiều như vậy, tôi cũng không biết nên trả lời câu nào trước, vậy thì trả lời chung luôn vậy." Vi Gia Huy cân nhắc từ ngữ, "Kịch bản của 《Tôi Và Cương Thi Có Hẹn Ước》 vẫn đang viết, vì tôi cứ viết xong 5 tập là phải fax cho anh Lâm xem, anh ấy thấy OK thì viết tiếp, anh ấy cho rằng không

được thì phải làm lại.

Còn về bộ phim truyền hình của Á Thị mà các người nói, tôi nghĩ có tấm biển hiệu Lâm Chánh Anh ở đó, chắc chắn sẽ rất hay, dù sao ông ấy đã đóng rất nhiều phim cương thi, mọi người đều rất quen thuộc với hình tượng của ông ấy." "Vậy nên anh nghĩ 《Tôi Và Cương Thi Có Hẹn Ước》 sẽ thua 《Cương Thi Đạo Trưởng》?" Một phóng viên chen vào. "Dĩ nhiên là không rồi, chúng tôi cũng có át chủ bài, đến lúc đó chắc chắn sẽ khiến mọi người vô cùng kinh ngạc." Vi Gia Huy cố ý úp mở, dùng tay tách đám phóng viên ra, nghênh ngang đi qua đường, vào một tiệm mỳ. —— Sáng hôm sau, Lâm Chánh Anh đọc được những lời này của Vi Gia Huy trên báo, sau đó trong lòng cứ mãi suy nghĩ át chủ bài đó là gì, đến nỗi lúc quay phim cũng phân tâm.

Hôm nay đoàn phim 《Cương Thi Đạo Trưởng》 quay một cảnh hỗn chiến đông người.

Đạo diễn còn chưa hô dừng, quay phim ở máy số 2 đã thấy Lâm Chánh Anh đột nhiên quay người lại, ôm mũi ngồi thụp xuống.

Đây không phải là động tác được thiết kế từ trước.

Mọi người xung quanh sững sờ ba giây, sau đó lập tức nhận ra có thể đã xảy ra chuyện.

Một đám người vây lại, đạo diễn tách mọi người ra, chen vào xem có chuyện gì.

Một diễn viên cầm gậy đứng sau Lâm Chánh Anh không ngừng xin lỗi.

Thì ra lúc quay phim vừa rồi, cây gậy trong tay anh ta đã vô tình quệt trúng sống mũi của Lâm Chánh Anh.

Đạo diễn nổi giận tại chỗ, chỉ vào mũi diễn viên đó mắng: "Cậu

làm cái gì vậy?" Lâm Chánh Anh đứng thẳng người, ôm mũi nói giọng nghèn nghẹt: "Không sao, không sao, chỉ là bị va vào một cái thôi." Chuyện vừa rồi không hoàn toàn là lỗi của diễn viên đó, chính Lâm Chánh Anh lúc quay phim đã phân tâm, nên mới không kịp tránh cây gậy của đối phương.

Lâm Chánh Anh giúp nói đỡ, đạo diễn lúc này mới không làm khó diễn viên đó nữa.

Ông hỏi Lâm Chánh Anh có sao không, nếu không được thì hôm nay không cần quay nữa.

Lâm Chánh Anh ban đầu nghĩ một lát sẽ ổn, nên nói với đạo diễn không sao cả, ông có thể cố gắng.

Kết quả cả buổi chiều, ông đều trải qua trong tiếng ù tai và nước mắt không ngừng chảy ra.

Mãi đến khi tan làm, tình hình này mới đỡ hơn một chút.

Đoàn phim của Uyển Đan Quỳnh hôm nay phải rất muộn mới tan làm, Lâm Chánh Anh liền hẹn hai người bạn, cùng nhau đi uống rượu. —— Người bạn này của Lâm Chánh Anh tóc dài khoảng một tấc, rõ ràng đã lâu không cắt, nhưng sợi nào sợi nấy đều dựng đứng đầy tinh thần.

Râu quai nón rất có hình dáng, giống như chữ "Nhất" viết bằng bút lông mực đậm.

Tên thật là họ Chu, nhưng mọi người thích gọi anh ta là A Văn hơn.

A Văn là một chuyên gia ánh sáng, Lâm Chánh Anh đã quen biết anh ta từ trước khi vào "Hồng Gia Ban".

Hai người còn có một sở thích chung là uống rượu, trước đây tụ tập với nhau đều là không rượu không vui, nhưng lần này ra ngoài, A

Văn lại nói anh ta không uống nữa. "Thời gian trước tôi đến bệnh viện kiểm tra, phát hiện gan có vấn đề.

Bác sĩ nói nếu tôi không muốn chết sớm, sau này không được uống rượu nữa." Lâm Chánh Anh vốn còn có chút không vui, nghe vậy cũng im lặng, một lúc lâu sau mới nói: "Không sao, dù sao ngày mai tôi cũng phải quay phim, hôm nay không uống nữa." Hai người tìm một nhà hàng, nhưng ở cửa lại gặp một người quen mà Lâm Chánh Anh không muốn gặp – Thành Long.

Lâm Chánh Anh quay lưng đi, không muốn đối phương nhìn thấy mình. "Anh ta vào trong chưa?" Lâm Chánh Anh không tiện quay đầu, đành hỏi A Văn đứng bên cạnh.

A Văn nhìn Thành Long đi vào nhà hàng, sau đó vỗ vai Lâm Chánh Anh, ra hiệu ông có thể quay người lại. "Tôi có chút không hiểu, tại sao anh phải trốn anh ta?" "Một lời khó nói hết, đi thôi, chúng ta đổi nhà hàng khác ăn." Lâm Chánh Anh nói xong liền định đi, nhưng A Văn lại đứng yên không động. "Năm đó khi anh làm chỉ đạo võ thuật cho Lý Tiểu Long, anh ta chỉ là một diễn viên đóng thế… Bây giờ anh ngay cả ăn cơm cũng phải trốn anh ta, có nhầm không vậy?" Lâm Chánh Anh mười chín tuổi đã bắt đầu làm chỉ đạo võ thuật, vì quay 《Đường Sơn Đại Huynh》 mà quen biết Lý Tiểu Long.

Do Lâm Chánh Anh rất giỏi "hạ bá", những động tác ông thiết kế đều khiến Lý Tiểu Long hài lòng, nên sau này những bộ phim do Lý Tiểu Long đóng chính, ngoại trừ 《Mãnh Long Quá Giang》, đều do Lâm Chánh Anh làm chỉ đạo võ thuật.

Mà lúc đó Thành Long nói là diễn viên đóng thế, thực ra chỉ là một diễn viên quần chúng.

Dĩ nhiên, xưa khác nay khác, Thành Long đã là một siêu sao hành động nổi tiếng quốc tế, còn Lâm Chánh Anh lại sa sút đến mức phải

dựa vào việc quay phim truyền hình để kiếm sống, khó trách khi nhìn thấy Thành Long lại muốn né tránh.

Lâm Chánh Anh chỉ là không muốn gặp mặt khó xử, nhưng những lời này của A Văn lại khiến ông nhận ra, nếu mình cứ thế bỏ đi, thật sự sẽ khiến người khác nghĩ rằng mình sợ Thành Long. "Được, nghe lời anh, không đổi chỗ nữa, ăn ở đây!" —— Lâm Chánh Anh tưởng rằng gặp Thành Long chỉ là tình cờ chọn ăn ở nhà hàng này, lại không ngờ anh ta còn hẹn người khác, và người này nếu Lâm Chánh Anh gặp, nói gì cũng sẽ không tiếp tục ở lại nhà hàng này ăn cơm. "Anh Lâm, hai kịch bản lần trước anh đề cập với tôi, không biết khi nào tôi có thể xem được?" Thành Long tự mình rót đầy rượu cho Lâm Hựu Luân, rất khách khí hỏi.

Lâm Hựu Luân đã đồng ý nhận lời mời, nên đã đoán được Thành Long sẽ nói với anh về chuyện này. "Những bộ phim trong tay anh Thành đã quay xong hết rồi sao?" Thành Long gật đầu, vẻ mặt mong đợi nhìn Lâm Hựu Luân.

Chỉ tiếc là lần này, Lâm Hựu Luân lại khiến anh ta thất vọng. "Kịch bản tôi vẫn chưa viết, nhưng tôi có một đề nghị." Thành Long nén lại sự thất vọng trong lòng, bề ngoài vẫn giữ vẻ cung kính, tỏ ý mình đang chăm chú lắng nghe. "Tôi biết phim của anh Thành vẫn luôn do Đặng Cảnh Sinh làm biên kịch, nên tôi nghĩ, hai kịch bản này thay vì tôi viết, chi bằng để Đặng Cảnh Sinh viết, tôi chỉ cần nói cho anh ấy khung sườn câu chuyện của hai kịch bản là được.

Đặng Cảnh Sinh đã hợp tác với anh Thành lâu như vậy, những tình tiết cụ thể do anh ấy thiết kế sẽ phù hợp hơn với đặc điểm diễn xuất của anh Thành." Lâm Hựu Luân nói ra suy nghĩ của mình, Thành Long không nói hai lời, lập tức cầm điện thoại gọi cho Đặng Cảnh Sinh.

Đặng Cảnh Sinh đang ăn cơm với mấy người bạn, nhận được điện thoại của Thành Long, lập tức hủy bữa cơm bên đó mà chạy tới.

Lâm Hựu Luân cũng là lần đầu tiên gặp vị biên kịch ruột này của Thành Long.

Anh ta khoảng ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, tóc ở hai bên thái dương hơi hói vào một chút, lông mày rậm đen và đều, một đôi mắt sáng lấp lánh.

Thành Long trong điện thoại chỉ nói có việc gấp bảo anh ta qua, chứ không nói Lâm Hựu Luân cũng ở đây, nên khi Đặng Cảnh Sinh đẩy cửa phòng riêng bước vào, liền nói với Thành Long trước tiên: "Anh đoán xem tôi vừa gặp ai ở ngoài không?" Thành Long không quan tâm Đặng Cảnh Sinh gặp ai, ra sức nháy mắt với anh ta.

Khi Đặng Cảnh Sinh nhìn thấy Lâm Hựu Luân, đầu óc ngưng lại hai giây, sau đó nhanh bước tiến lên, một tay đã đưa ra trước. "Anh Lâm còn nhớ tôi không?" "Tôi và anh Đặng đã từng gặp nhau sao?" Lâm Hựu Luân không khỏi có chút tò mò. "Lần trước khi Hiệp hội Biên kịch thành lập, tôi đã gặp ngài một lần, có lẽ lúc đó đông người quá, ngài không để ý." Đặng Cảnh Sinh rất cung kính trả lời, eo hơi cúi xuống, cười lên để lộ một hàm răng trắng bóng, giọng điệu mang theo một chút nịnh nọt. "Đã sớm nghe danh anh Đặng, không ngờ lại bỏ lỡ ngay trước mắt." Lâm Hựu Luân có chút tiếc nuối nói.

Chương 468

Đặng Cảnh Sinh xua tay, "Đâu có, đâu có, anh Lâm mới là người mà toàn bộ biên kịch Hong Kong đều nên noi theo và học tập, so với anh Lâm, chút thành tích nhỏ bé của tôi không đáng nhắc đến." Sau khi ngồi xuống, Thành Long nói cho Đặng Cảnh Sinh biết dự định của Lâm Hựu Luân. "Có thể hợp tác với anh Lâm, đó chính là vinh hạnh của tôi." Đặng Cảnh Sinh vui vẻ đồng ý, cơ hội như vậy mà từ chối, thì đúng là đầu óc có vấn đề.

Lâm Hựu Luân nói chỉ cung cấp khung sườn câu chuyện, nhưng khi nói cụ thể, lại giảng giải vô cùng chi tiết.

Trong câu chuyện đầu tiên tên là 《Giờ Cao Điểm》, vai diễn của Thành Long vẫn là một cảnh sát Hong Kong.

Anh nhận lời mời của người bạn cũ, đến Mỹ tham gia phá một vụ án bắt cóc.

Để cản trở Thành Long phá án trước, FBI Mỹ đã cử viên cảnh sát rắc rối Carter của sở cảnh sát Los Angeles làm cộng sự cho Thành Long.

Cặp đôi này trong quá trình hợp tác đã gây ra không ít chuyện dở khóc dở cười, đồng thời cũng dần dần nảy sinh sự ăn ý.

Cuối cùng hai người cùng nhau phá thành công vụ cướp, thuận lợi cứu được con tin.

Đặng Cảnh Sinh vừa nghe vừa ghi chép nội dung vào cuốn sổ tay mang theo.

Câu chuyện này về mặt nội dung không có gì đặc biệt, nhưng điểm hay lại nằm ở chỗ tìm cho Thành Long một cộng sự người da

đen nói nhiều, thông qua sự khác biệt văn hóa Đông Tây để tạo ra xung đột kịch tính và yếu tố hài hước.

Cuối cùng hai người từ bất đồng đi đến ăn ý, lại rất phù hợp với lý tưởng về hòa hợp chủng tộc của xã hội Mỹ.

Lâm Hựu Luân khi kể câu chuyện này mang lại cảm giác giống như một nhà sản xuất Mỹ đã ngâm mình trong làng điện ảnh Hollywood nhiều năm, và rất rõ khán giả Mỹ thích loại phim gì.

Còn phía bên kia, trong đầu Thành Long cũng đang tưởng tượng bộ phim quay ra sẽ có hiệu quả như thế nào.

Anh cảm thấy câu chuyện này của Lâm Hựu Luân giống như được đo ni đóng giày cho mình, vừa giữ vững phong cách biểu diễn hành động của bản thân, đồng thời lại quan tâm đến khẩu vị của khán giả Mỹ.

Những rào cản mà các bộ phim trước đây của anh gặp phải trên thị trường Mỹ, đến bộ phim này đã hoàn toàn biến mất.

Lâm Hựu Luân kể xong tóm tắt kịch bản của 《Giờ Cao Điểm》, uống một ngụm trà.

Vừa đặt cốc xuống, Thành Long và Đặng Cảnh Sinh mỗi người cầm một bình trà, tranh nhau rót thêm cho anh. 《Giờ Cao Điểm》 đã mang lại cho Thành Long và Đặng Cảnh Sinh quá nhiều bất ngờ, không khỏi khiến hai người vô cùng hứng thú với kịch bản tiếp theo mà Lâm Hựu Luân sắp nói, đều muốn nhanh chóng nghe câu chuyện kế tiếp.

Cuối cùng Đặng Cảnh Sinh ngồi lại, để Thành Long rót đầy nước cho Lâm Hựu Luân.

Xong xuôi, mông Thành Long còn chưa kịp ngồi ấm chỗ, Đặng Cảnh Sinh đã không thể chờ đợi mà hỏi Lâm Hựu Luân về câu chuyện

kịch bản tiếp theo. "Có 《Giờ Cao Điểm》 làm nền tảng, bộ phim tiếp theo nên cân nhắc việc hòa nhập sâu hơn vào văn hóa xã hội Mỹ.

Vì vậy lần này, anh Thành không thể xuất hiện với tư cách một người nước ngoài nữa, trong câu chuyện anh sẽ đóng vai một người Mỹ gốc Hoa, thân phận là một đặc công." Lời nói này của Lâm Hựu Luân khiến Thành Long sững sờ, miệng mấp máy nhưng không nói ra lời.

Vẫn là Đặng Cảnh Sinh hiểu suy nghĩ của anh, hỏi thay anh: "Thiết lập như vậy thì khán giả Mỹ sẽ vui vẻ chấp nhận, nhưng nếu khán giả Hong Kong phản đối thì sao?" Thời đại này, phần lớn người Hong Kong vẫn rất coi trọng các khái niệm về quốc gia, dân tộc.

Mà tất cả các bộ phim trước đây của Thành Long, bao gồm cả 《Hồng Phiên Khu》 đều không đóng vai người nước ngoài, chính là vì có sự cân nhắc này. "Chuyện này không quan trọng, vì một số đặc điểm mà bản thân vai diễn thể hiện, bao gồm cả công phu, điều đầu tiên khán giả liên tưởng đến vẫn là Thành Long trước đây.

Điều này sẽ không thay đổi chỉ vì thân phận vai diễn biến thành người Mỹ gốc Hoa.

Hơn nữa đây chỉ là diễn xuất, chứ không phải nói anh thật sự đổi quốc tịch thành người Mỹ." Lâm Hựu Luân nói như vậy, Thành Long lúc này mới hoàn toàn yên tâm. "Trong câu chuyện này, anh Thành là một đặc công vô cùng lợi hại.

Anh ta từng ngăn chặn bọn khủng bố đặt bom ở New York, truy bắt những tên trùm ma túy khét tiếng, trong mắt đồng nghiệp anh ta gần như không gì là không thể.

Còn trong mắt người thường, anh ta chỉ là một người đàn ông đeo kính gọng đen, thật thà chất phác, sống một cuộc sống như người bình thường.

Anh ta hẹn hò với một người bạn gái, đối phương là một bà mẹ đơn thân, sống cùng ba đứa con.

Để vun đắp tình cảm, anh ta chuyển đến ở cạnh nhà bạn gái.

Có một lần bạn gái phải đi công tác xa, liền giao ba đứa con cho anh ta chăm sóc. 'Bố bỉm sữa' ngắn hạn này không hề dễ dàng, mấy đứa trẻ tinh nghịch đã dùng đủ mọi chiêu trò kỳ quái, hành hạ anh ta đến mức thảm hại.

Hơn nữa, vì một tài liệu mật vô tình có được đã thu hút một nhóm phần tử nguy hiểm không rõ thân phận, anh ta một mặt bảo vệ bọn trẻ, một mặt còn phải đối phó với những kẻ bí ẩn được trang bị vũ khí tận răng." Tương tự như vậy, diễn viên người Mỹ đóng cặp với Trình Long trong 《Thám tử láng giềng》 đã được đổi thành một cô bạn gái người Mỹ cùng ba đứa trẻ rắc rối, vẫn áp dụng hình thức hành động hài sở trường của Trình Long.

Các chủ đề như tái hợp gia đình, hôn nhân, giáo dục con cái đều rất phù hợp với văn hóa chủ đạo của xã hội Mỹ, toàn bộ câu chuyện mang đậm màu sắc Hollywood.

Kịch bản được triển khai đồng thời qua hai tuyến tình cảm và tuyến chống bạo lực, tình tiết ba chìm bảy nổi, các mắt xích liên kết chặt chẽ, nghe thôi đã thấy vô cùng thú vị, khiến người ta có thôi thúc muốn bước vào rạp chiếu phim để xem.

Tay cầm bút của Đặng Cảnh Sinh có chút run rẩy, còn Trình Long thì kích động đến mức làm đổ ly nước bên cạnh, cả hai đều có một dự cảm vô cùng mãnh liệt – chỉ cần diễn xong hai bộ phim này, họ có thể đứng vững ở Hollywood.

Lúc này, Trình Long thực sự vô cùng may mắn vì khi đó Hà Quán Xương đã nhắc nhở anh, nghiêm túc kết giao với Lâm Hựu Luân tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt nhất trong đời anh.

Có sự giúp đỡ của Lâm Hựu Luân, anh cảm thấy quá trình tiến vào Hollywood của mình quả thực có thể bớt đi rất nhiều đường vòng, và vài năm thời gian quý báu tiết kiệm được chính là giai đoạn tinh hoa nhất, thích hợp nhất để phấn đấu trong cuộc đời anh.

"Anh Lâm, tôi cũng không nói nhiều lời thừa thãi nữa, sau này nếu tôi có thể đạt được thành tựu ở Hollywood, người tôi cần cảm ơn nhất chắc chắn là anh!" Trình Long nâng ly rượu lên, ra hiệu cho Lâm Hựu Luân cứ tự nhiên, còn mình thì một hơi cạn sạch ba ly để tỏ thành ý.

Đặng Cảnh Sinh cũng đứng dậy theo, "Người xưa có câu 'nghe lời nói của ngài, hơn cả đọc sách mười năm', trước đây tôi không hoàn toàn tin, bây giờ thì tôi tin rồi.

Có thể hợp tác với anh Lâm một lần như thế này, tôi cảm thấy không còn gì hối tiếc trong sự nghiệp biên kịch của mình nữa." Hai người thay phiên nhau chuốc rượu, chẳng mấy chốc Lâm Hựu Luân đã bị hai người họ chuốc cho bảy, tám ly.

Rượu đã ngà ngà, không khí trên bàn ăn cũng trở nên thoải mái hơn.

"Vừa rồi tôi nghe anh Đặng nói, ở bên ngoài còn gặp một người quen?" Lâm Hựu Luân vẫn nhớ chuyện Đặng Cảnh Sinh nhắc đến lúc vừa vào cửa.

"Anh Lâm không hỏi, tôi suýt nữa thì quên mất, lúc nãy trước khi vào cửa tôi gặp Lâm Chính Anh, mọi người nói xem có trùng hợp không, anh ấy cũng đang ăn cơm ở nhà hàng này." Rượu đã bốc lên mặt, Đặng Cảnh Sinh mặt đỏ bừng, người không biết còn tưởng anh đã say, thực ra anh chỉ hơi ngà ngà, suy nghĩ hay nói chuyện đều không bị ảnh hưởng.

"Nghe nói anh ấy đã rời khỏi Hồng Gia Ban, dạo này đang giúp Á

thị quay một bộ phim cương thi.

Bên Vô tuyến có vẻ rất coi trọng chuyện này, cũng chuẩn bị quay một bộ phim cương thi để đối đầu với Á thị, hình như tên là gì ấy nhỉ…" Trình Long có chút say, nghiêng đầu cố gắng suy nghĩ, "Đúng rồi, tên là 《Tôi và cương thi có hẹn hò》, ha ha, người hẹn hò với cương thi, cái tên thật kỳ lạ." Đặng Cảnh Sinh vội đá chân Trình Long dưới gầm bàn, Trình Long giật mình tỉnh táo lại.

Nhà sản xuất bộ phim truyền hình anh vừa nhắc đến chẳng phải chính là Lâm Hựu Luân đang ngồi cùng bàn nói cười với mình sao.

"Anh Lâm, vừa rồi tôi không có ý gì khác đâu, tôi chỉ cảm thấy cái tên này khá đặc biệt, thú vị, rất hấp dẫn." Trình Long vắt óc suy nghĩ, dùng hết những tính từ phù hợp mà mình có thể nghĩ ra.

Lâm Hựu Luân mỉm cười, ra hiệu cho Trình Long không sao cả.

"Anh Đặng và Lâm Chính Anh quen thân à?" Lâm Hựu Luân hỏi, Đặng Cảnh Sinh cũng không giấu giếm, "Chỉ là quan hệ xã giao thôi, trước đây từng nói chuyện vài lần, nhưng con người anh ấy quá nghiêm túc, ở cùng anh ấy chán chết đi được." Mấy năm trước, công ty của Trình Long và Hồng Kình Bảo thường xuyên hợp tác, Đặng Cảnh Sinh cũng quen biết Lâm Chính Anh vào thời gian đó.

"Lâm Chính Anh trong phim thường đóng vai sư phụ, rồi con người thật của anh ấy cũng nghiêm nghị y như sư phụ vậy, bình thường không thích đùa giỡn cũng không có nhiều biểu cảm, cả ngày chỉ biết ngồi một bên trầm tư, nghĩ lại thì trước đây tôi hình như cũng chẳng nói chuyện với anh ấy nhiều." Trình Long nhớ lại kinh nghiệm hợp tác với Lâm Chính Anh trước đây, cũng đồng tình với quan điểm của Đặng Cảnh Sinh.

Tiếp đó, Đặng Cảnh Sinh còn kể một chuyện thú vị về Lâm Chính Anh.

“Tôi đã gặp rất nhiều người giả vờ nghiêm túc, nhưng sự nghiêm túc của Lâm Chính Anh lại là thật.

Tôi nghe nói lúc quay 《Linh huyễn tiên sinh》 có một cảnh diễm quỷ quấn thân, nữ diễn viên là Ngô Gia Lệ.

Người ta là con gái còn rất phóng khoáng tự nhiên, anh ấy đường đường là đàn ông lại ngại ngùng e thẹn.

Khi quay những cảnh hành động khó, anh ấy có một diễn viên đóng thế, thế là anh ấy để người đóng thế đó thay mình diễn cảnh thân mật.

Chương 469

Không ngờ người đóng thế đó còn ngại hơn cả anh ấy, cuối cùng đành phải tự mình ra trận, rồi vì quá ngại ngùng, cứ cúi đầu đi mà không ngờ lại đâm sầm vào cây." Trình Long ở bên cạnh thấy Lâm Hựu Luân có vẻ hứng thú với Lâm Chính Anh, liền đề nghị: "Hay là tôi qua gọi anh ấy đến, rồi anh Lâm sẽ biết những gì chúng tôi nói đều là thật." Lâm Hựu Luân gật đầu, Trình Long liền gọi Đặng Cảnh Sinh cùng ra khỏi phòng bao.

"A Long, anh không say đấy chứ?" Cửa phòng bao vừa đóng lại, Đặng Cảnh Sinh đã vội vàng hỏi Trình Long: "Lâm Chính Anh bây giờ đang đóng phim cho Á thị, coi như là đang đối đầu với anh Lâm, anh hà tất phải dính vào vũng nước đục này?" "Yên tâm đi, tôi không say.

Anh không thấy anh Lâm thực ra cũng rất muốn gặp Lâm Chính Anh sao?" Trình Long cười một cách bí ẩn, "Cuộc đối đầu giữa Á thị và Vô tuyến là cuộc đấu tranh của những người ở tầm cỡ như anh Lâm, Thiệu Dật Phu và Lâm Bách Hân.

Lâm Chính Anh cùng lắm chỉ được coi là một quân cờ hữu dụng, anh Lâm có cần phải gây khó dễ cho một người như vậy không?

Cho nên nói anh Lâm căm ghét Lâm Chính Anh đến mức nào, tôi không tin.

Ngược lại, tôi cảm thấy thái độ của anh Lâm đối với Lâm Chính Anh là ngưỡng mộ nhiều hơn là chán ghét." Đặng Cảnh Sinh nhìn Trình Long như thể lần đầu tiên quen biết, không thể tin được những lời này lại phát ra từ miệng anh ta.

Trình Long vỗ vai Đặng Cảnh Sinh, "Anh không cần nhìn tôi như vậy, những lời này không phải tôi nói, là tôi nghe bố nuôi nói.

Thực ra đứng ở góc độ của chúng ta, cũng coi như có quen biết Lâm Chính Anh, giúp được thì cố gắng giúp một tay, thêm một người bạn là thêm một con đường, đây là điều gần đây tôi tự ngộ ra." --- Trình Long và Đặng Cảnh Sinh cùng nhau đến, Lâm Chính Anh hoàn toàn không ngờ tới, sau khi chào hỏi hai người, anh lúng túng không biết nên mở lời thế nào.

"Sao bàn của các anh không uống rượu vậy?" Đặng Cảnh Sinh nhìn bàn ăn trước mặt Lâm Chính Anh và bạn bè anh, cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Bạn tôi sức khỏe không được tốt, bác sĩ khuyên anh ấy không nên uống rượu." Lâm Chính Anh giải thích.

Đặng Cảnh Sinh gật đầu, rồi liếc nhìn Trình Long một cái.

Trình Long mở lời: "Tôi nhớ trước đây anh rất thích uống rượu mà, hay là qua bàn chúng tôi ngồi đi, bạn anh không uống được, chúng tôi có thể uống với anh." "Đúng đúng, đi nào!" Đặng Cảnh Sinh kéo A Văn đi trước.

Thấy bạn mình đã bị kéo đi, lại là Trình Long đích thân mời, Lâm Chính Anh không tiện từ chối nữa, liền định gọi người qua thanh toán bàn này trước.

Trình Long ngăn anh lại nói: "Hôm nay toàn bộ chi phí cứ để tôi lo, tranh với tôi là không nể mặt tôi đâu đấy." Lâm Chính Anh đành chịu, chỉ có thể đi theo Trình Long và họ qua đó.

Vừa vào cửa thấy Lâm Hựu Luân đang ngồi bên trong, sắc mặt anh lập tức thay đổi.

"Vừa rồi quên nói với anh, anh Lâm hôm nay cũng ăn cơm ở đây." Đặng Cảnh Sinh đứng ra giảng hòa.

Lâm Chính Anh biết rõ họ cố ý nhưng cũng không thể nói gì, hơn

nữa lần này đã trực tiếp đối mặt với Lâm Hựu Luân, không thể như lần trước giả vờ không quen biết rồi quay đầu bỏ đi.

"Anh Lâm, tôi không biết anh ở đây, đến đây có phần làm phiền rồi." Lâm Hựu Luân cũng không nhắc đến chuyện gặp Lâm Chính Anh ở rạp chiếu phim lần trước, chỉ mời Lâm Chính Anh và bạn anh ta cùng ngồi xuống.

Trình Long cho phục vụ dọn món cũ trên bàn đi, thay món mới, Lâm Hựu Luân tự tay cầm bình rượu lên, định rót cho Lâm Chính Anh.

Lâm Chính Anh tuy là người cứng nhắc, nhưng không phải là người không biết điều.

Hành động của Lâm Hựu Luân lập tức khiến anh có cảm giác vừa mừng vừa lo, vội vàng đứng dậy, hai tay cầm ly rượu, cung kính đưa ly qua.

Lâm Hựu Luân chỉ rót vào ly Lâm Chính Anh nửa ly rượu nhỏ, sau đó cũng rót vào ly mình một lượng tương tự, rồi nâng ly lên.

"Thầy Lâm, ly rượu này tôi kính thầy." Lâm Chính Anh vội nói không dám, lập tức muốn uống cạn trước.

Lâm Hựu Luân giơ tay ngăn anh lại, ra hiệu cho anh nghe mình nói hết đã.

"Vừa rồi tôi nghe anh Đặng nói gặp thầy Lâm ở bên ngoài, nên mới nảy ra ý định mời thầy Lâm qua đây ngồi cùng.

Tôi cũng biết bây giờ bên ngoài có rất nhiều lời đồn, có thể sẽ khiến thầy Lâm có chút e ngại khi gặp tôi, nhưng thực ra điều đó hoàn toàn không cần thiết.

Thầy Lâm quay 《Cương thi đạo trưởng》 cho Á thị chắc chắn có cân nhắc của riêng mình, và tôi giúp Vô tuyến quay 《Tôi và cương

thi có hẹn hò》 cũng có mục đích của riêng tôi, hai việc này không có xung đột trực tiếp.

Về mặt cá nhân, tôi thực sự rất khâm phục thầy Lâm.

Rất nhiều ý tưởng trong bộ phim 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 đều là lấy cảm hứng từ những bộ phim trước đây của thầy Lâm.

Vì vậy ly rượu này tôi nên kính, thầy Lâm cũng không cần khách sáo!" Lâm Hựu Luân nói xong liền uống cạn ly rượu, Lâm Chính Anh cũng đành phải uống theo.

Trình Long và Đặng Cảnh Sinh cùng cầm bình rượu lên định rót đầy cho Lâm Hựu Luân và Lâm Chính Anh, nhưng bị Lâm Hựu Luân ngăn lại.

"Dọn rượu đi, lát nữa không uống nữa." Trình Long, Đặng Cảnh Sinh có chút không hiểu, nhưng Lâm Hựu Luân đã nói vậy, họ chỉ có thể làm theo.

"Tôi biết tửu lượng của thầy Lâm rất tốt, bình thường cũng uống không ít.

Tôi cũng quen một người bạn, coi rượu như mạng sống, tên của ông ấy chắc thầy Lâm cũng từng nghe qua, chính là người viết tiểu thuyết võ hiệp ở Đài Loan nổi danh ngang hàng với tiên sinh Kim Dung." Lâm Hựu Luân nói đến đây, tất cả mọi người có mặt đều biết anh đang nhắc đến Cổ Long.

"Có một lần sau khi uống rượu ở Đài Loan, ông ấy bị người ta đâm trọng thương, suýt chút nữa là mất mạng.

Sau đó bác sĩ nói ông ấy không thể uống rượu được nữa, nhưng ông ấy vẫn không ngừng uống.

Sau này tôi mới nói với ông ấy, rượu thì uống mãi không hết, nhưng mạng sống là của mình.

Sau đó cuối cùng ông ấy cũng cai rượu, mấy năm nay đều ở Mỹ chữa bệnh.

Bác sĩ bên đó nói, tình hình của ông ấy lúc đó nếu không ngừng uống rượu, nhiều nhất chỉ sống được nửa năm.

Đương nhiên bây giờ ông ấy vẫn còn sống, nhưng vĩnh viễn chỉ có thể mang theo thân thể bệnh tật mà sống.

Tôi biết thầy Lâm cũng thích uống rượu, cho nên ở đây muốn khuyên thầy Lâm một câu, uống rượu hại thân, dễ gây chuyện, cai được thì nên cai đi!" --- "A Văn, anh nói xem hôm nay anh Lâm nói với tôi những lời đó là có ý gì?" Trên đường về, Lâm Chính Anh trong lòng thực sự có chút không hiểu.

Anh đã từng hình dung ra rất nhiều tình huống có thể xảy ra khi gặp Lâm Hựu Luân: uy hiếp, lôi kéo, sỉ nhục… chỉ duy nhất không nghĩ đến việc Lâm Hựu Luân lại khuyên anh cai rượu.

"Dù sao đi nữa, tôi cảm thấy anh Lâm không có ác ý gì.

Thật ra chuyện cai rượu tôi cũng muốn nói với anh, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp." Lâm Chính Anh dừng bước, quay đầu nhìn A Văn, ánh mắt như thể lần đầu tiên quen biết anh ta.

"Ngay cả anh cũng cảm thấy tôi nên cai rượu?" A Văn nhún vai, "Ít nhất anh cũng nên đến bệnh viện kiểm tra một lần.

Tôi biết những người thường xuyên uống rượu, cơ thể chắc chắn sẽ có một số vấn đề.

Đừng đợi đến lúc có chuyện như tôi rồi mới cai rượu, lúc đó hối hận cũng đã muộn." Lâm Chính Anh không nói gì, nhưng trong lòng lại nghĩ, có lẽ mình nên dành thời gian đến bệnh viện kiểm tra một lần.

Cùng lúc đó, Trình Long và Đặng Cảnh Sinh ngồi ở hàng ghế sau

xe, cũng đang thảo luận về chuyện này.

“Anh Lâm thật kỳ lạ, vô duyên vô cớ lại bảo Lâm Chính Anh cai rượu.

Tôi đoán lúc này Lâm Chính Anh cũng đang rất buồn bực.” Trình Long nói với giọng rất thoải mái.

“Người có tính cách như Lâm Chính Anh, thường uống rượu rất hăng.

Chắc là anh Lâm vì chuyện của Cổ Long, nên có cái nhìn đặc biệt đối với những người nghiện rượu, vì vậy mới khuyên Lâm Chính Anh cai rượu.” Đặng Cảnh Sinh cười nói.

Trình Long bĩu môi, “Chẳng trách bố nuôi cũng nói, anh Lâm là người mà ông ấy nhìn không thấu nhất, tâm tư như vậy thật không phải người thường có thể hiểu được.” Ngoại trừ Lâm Hựu Luân, đương nhiên không ai biết, vài năm nữa Lâm Chính Anh sẽ qua đời khi tuổi còn trẻ vì bệnh ung thư gan, mà căn bệnh này lại có quan hệ rất lớn với việc uống rượu.

Lâm Hựu Luân khuyên Lâm Chính Anh cai rượu, thực ra là hy vọng anh có thể thoát khỏi kiếp nạn, nhưng anh cũng chỉ có thể nói đến đây, có tác dụng hay không còn phải xem lựa chọn của chính Lâm Chính Anh. --- “Cương thi, sinh ra từ oán khí và uế khí của trời đất, không già, không chết, không bị tiêu diệt, bị tam giới trời đất người ruồng bỏ bên ngoài lục đạo chúng sinh, lang thang không nơi nương tựa, lưu lạc khắp chốn, lấy oán hận làm sức mạnh, lấy máu làm thức ăn, dùng máu tươi của chúng sinh để giải tỏa nỗi cô đơn vô tận.

Nhưng vạn vật tương khắc, đã có cương thi gây họa, ắt có chính nghĩa chi sĩ giữ chính trừ tà.

Có gia tộc Mã nhà khu ma Long tộc, càng là khắc tinh của cương

thi… Thời thiên hạ sắp loạn mà chưa loạn, chiến tranh Trung-Nhật sắp bùng nổ, cơn mưa núi sắp đổ xuống thôn Hồng Khê, đã đánh thức vị vua của loài cương thi, Cương thi vương Tướng Thần bí ẩn khó lường, đã ngủ say hàng trăm năm!" Trong lời độc thoại nam trầm hùng, mạnh mẽ, tập đầu tiên của 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 chính thức lên sóng, lúc này 《Cương thi đạo trưởng》 của Á thị đã phát sóng được hơn nửa tháng.

Lâm Chính Anh trong bộ phim truyền hình này vào vai thiên sư Mao Tiểu Phương, hình tượng đạo sĩ Mao Sơn kinh điển lập tức gợi lại ký ức của rất nhiều khán giả về dòng phim cương thi.

Chương 470

Trong những năm phim đề tài cương thi hot nhất, gần như mỗi người Hong Kong đều đã xem ít nhất một bộ phim cương thi, những người này đều trở thành khán giả của bộ phim truyền hình 《Cương thi đạo trưởng》.

Từ 18% lúc bắt đầu phát sóng đến sau đó liên tục tăng vọt lên 35%, đối với Á thị mà nói, chỉ cần tỷ suất người xem có thể đạt hai con số là đã có thể vỗ tay ăn mừng, thành công của 《Cương thi đạo trưởng》 quả thực khiến người ta khó tin.

Sáng ngày thứ hai sau khi tỷ suất người xem của 《Cương thi đạo trưởng》 vượt qua bộ phim truyền hình cùng khung giờ của Vô tuyến, trước tòa nhà Á thị đã đốt pháo suốt nửa tiếng đồng hồ, mặt đất phủ một lớp giấy đỏ dày đặc như tuyết rơi, mùi thuốc súng trong không khí cả ngày không tan.

Á thị, vốn luôn bị Vô tuyến đè nén, cuối cùng cũng đã được một phen hãnh diện nhờ bộ phim này, và Lâm Chính Anh cũng đã dùng bộ phim này để đáp trả mạnh mẽ những kẻ nói rằng đề tài cương thi đã chết.

Giới truyền thông Hong Kong lần này hiếm khi tỏ ra lý trí, không lập tức tung hô rằng Á thị đã đánh bại Vô tuyến, hoặc có lẽ họ đang chờ đợi một màn kịch hay ho, náo nhiệt hơn, bởi vì từ trước khi 《Cương thi đạo trưởng》 lên sóng, Vô tuyến đã công bố kế hoạch quay 《Tôi và cương thi có hẹn hò》, và nữ chính của bộ phim này chính là á quân Hoa hậu Á châu Vạn Ỷ Văn mà họ đã dùng quán quân Hoa hậu Hong Kong năm nay để đổi lấy.

Mọi người đều thấy được quyết tâm của Vô tuyến muốn dùng bộ

phim này để đáp trả, mọi kết quả, chỉ có thể chờ sau khi 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 lên sóng mới có thể ngã ngũ.

Và Vô tuyến cũng không làm mọi người thất vọng, tập đầu tiên của 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 đã chính thức lên sóng ba ngày sau khi tỷ suất người xem của 《Cương thi đạo trưởng》 vượt qua phim của Vô tuyến, và còn được chiếu cùng khung giờ.

Vì là tập đầu tiên, nên rất nhiều khán giả đang theo dõi 《Cương thi đạo trưởng》 đều tò mò chuyển kênh sang xem, còn các lãnh đạo cấp cao của Á thị thì được triệu tập đến phòng họp công ty, tất cả cùng nhau xem bộ phim này.

Năm 1938, thời kỳ quân Nhật xâm lược Trung Quốc, khắp châu Âu lửa đạn liên miên, đội trưởng du kích Huống Quốc Hoa và thiếu tá quân Nhật Yamamoto Kazuo khổ chiến.

Quốc Hoa để bảo vệ con trai của một gia đình nông dân là Phục Sinh, đã một mình quyết chiến với Yamamoto Kazuo, kết quả là cả hai cùng bị thương nặng.

Ngay lúc Quốc Hoa, Phục Sinh, Yamamoto Kazuo đang hấp hối, Cương thi vương Tướng Thần xuất hiện, hút sạch máu tươi của ba người.

Đúng lúc đó, truyền nhân đương đại của tộc khu ma là Mã Đan Na kịp đến, tuy đánh lui được Tướng Thần, nhưng đã mất dấu Quốc Hoa và Phục Sinh.

Đan Na biết rõ người bị Tướng Thần cắn sẽ biến thành cương thi, và tiên đoán rằng hậu thế từ đây sẽ lắm chuyện.

Màn ảnh chuyển cảnh, Hong Kong năm 89, một cảnh sát cứng rắn tên Huống Thiên Hữu luôn lập công trong những tình huống không thể, chỉ vì Thiên Hữu chính là Huống Quốc Hoa sáu mươi năm trước.

Huống Quốc Hoa bị Tướng Thần cắn, cùng Phục Sinh biến thành cương thi không già không chết, sống bằng máu, và có sức mạnh kỳ lạ.

Hai người từ đó nương tựa vào nhau, tình như cha con, và ước mơ của Thiên Hữu chính là tìm cách để Phục Sinh trở lại làm người thường, sống một cuộc sống sinh lão bệnh tử bình thường.

Còn truyền nhân hiện thế của tộc khu ma là Mã Tiểu Linh thì lấy danh nghĩa mở công ty vệ sinh, thực chất là giúp người trừ ma để kiếm lợi nhuận cao.

Một lần tình cờ đã khiến hai người gặp nhau ở Nhật Bản.

Các diễn viên chính của 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 đều xuất hiện trong tập này, trong đó diễn viên có trọng lượng nhất phải kể đến Nhậm Đạt Hoa vào vai Cương thi vương Tướng Thần.

Anh là học viên tốt nghiệp cùng khóa với Chu Nhuận Phát, Lâm Lĩnh Đông từ lớp đào tạo nghệ sĩ của Vô tuyến.

Tuy không nổi đình nổi đám như Chu Nhuận Phát, nhưng đến nay anh cũng là một diễn viên rất quen thuộc với khán giả Hong Kong, dù là đóng phim truyền hình hay phim điện ảnh, cát-sê cũng không thấp hơn các ngôi sao bình thường.

Cảnh xuất hiện của Cương thi vương Tướng Thần rất chấn động, việc thêm vào các loại hiệu ứng đặc biệt cho thấy Vô tuyến thực sự đã đầu tư rất lớn cho bộ phim này.

Nhưng các lãnh đạo cấp cao của Á thị ngồi trong phòng họp xem phim, về cơ bản sự chú ý của họ không hề dừng lại trên người Nhậm Đạt Hoa, rất nhiều người trong đầu đang nhớ lại tạo hình vô cùng gợi cảm của Vạn Ỷ Văn khi vào vai Mã Tiểu Linh.

Vớ lụa mỏng, đôi bốt trắng cao cổ, bao bọc đôi chân thon dài của

Vạn Ỷ Văn, càng làm nổi bật vẻ đẹp tuyệt vời của đôi chân này.

Những người có mặt, bao gồm cả Lâm Bách Hân, rất nhiều lãnh đạo cấp cao của Á thị lúc này trong lòng đều có một sự hối hận mơ hồ, có lẽ khi đó không nên đổi Vạn Ỷ Văn đi.

Bây giờ nhìn đôi chân dài này cứ lượn qua lượn lại trên màn hình TV, hoàn toàn có thể tưởng tượng được biểu cảm của khán giả trước màn ảnh sẽ như thế nào.

Trước đó, đạo diễn kiêm biên kịch của 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 là Vi Gia Huy đã tuyên bố trước truyền thông rằng bộ phim này có một "át chủ bài" mà mọi người không thể ngờ tới.

Lúc đầu nhiều người cho rằng anh ta đang cố tình làm ra vẻ bí ẩn, nhưng giờ phút này đã không còn ai nghĩ như vậy nữa.

"Át chủ bài" mà Vi Gia Huy nói, chính là đôi chân dài 42 inch vô địch của Vạn Ỷ Văn!

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, huống chi là người thường.

Thiên sư khu ma do Lâm Chính Anh thủ vai có kinh điển đến mấy cũng không địch lại được đôi chân dài của thiếu nữ xinh đẹp.

Huống hồ trong phim còn có Tiêu Tường, một siêu mỹ nữ đã từng đóng vai nữ chính trong nhiều bộ phim, khán giả không thích xem chân mà thích xem mặt cũng có thể được thỏa mãn ở mức độ cao nhất.

Chỉ riêng sự kết hợp của Vạn Ỷ Văn và Tiêu Tường, 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 đã có thể hạ gục tuyệt đại đa số khán giả nam ở mọi lứa tuổi.

Còn Cổ Thiên Lạc tuy có hơi đen, nhưng vẻ ngoài điển trai rạng rỡ là không thể chối cãi, khán giả nữ cũng có thể bị thu hút.

Chỉ xét về mặt diễn viên, 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 đã vượt

qua 《Cương thi đạo trưởng》.

Còn về mặt kịch bản, 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 đã có rất nhiều sáng tạo so với phim cương thi truyền thống, dung hợp các yếu tố hành động, linh dị, thời trang làm một. 《Cương thi đạo trưởng》 tuy cũng có một phần câu chuyện mới mẻ, nhưng tổng thể vẫn là bộ đạo thuật Mao Sơn truyền thống, so sánh thì rõ ràng 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 hấp dẫn khán giả hơn.

Phim chiếu xong, phòng họp vô cùng yên tĩnh, như thể có một đám mây đen dày đặc bao phủ trên đầu mọi người.

Không ai muốn phát biểu ý kiến vào lúc này, vì kết quả là điều mà tất cả những người có mặt đều không muốn thấy.

Lâm Bách Hân vịn tay vào ghế đứng dậy, "Được rồi, mọi người đều đã vất vả, tan họp thôi!" Những người khác đều im lặng rời đi, Tiêu Nguy cố tình đi cuối cùng, quả nhiên, Lâm Bách Hân đã gọi anh lại.

"Tổng thanh tra Tiêu, đi xe của tôi về nhé." Tiêu Nguy im lặng đi theo Lâm Bách Hân xuống lầu, sau khi lên xe, câu đầu tiên Lâm Bách Hân hỏi anh là: "Lần trước anh nói với tôi chuyện Cổ Thiên Lạc, bây giờ chuẩn bị đến đâu rồi?" "Tất cả chứng cứ, tài liệu đen đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ cơ hội thích hợp, những tài liệu này sẽ xuất hiện trên tay các tổng biên tập của các tờ báo truyền thông chính ở Hong Kong." Tiêu Nguy đáp.

Lâm Bách Hân gật đầu, rồi chuyển chủ đề, "Nếu tôi muốn anh bây giờ giao những tài liệu này cho truyền thông, có làm được không?" Tiêu Nguy sững sờ, trước đây không phải đã nói là đợi 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 chiếu được một nửa rồi mới tung chuyện này ra sao?

Bây giờ làm, Vô tuyến vẫn có thể dùng cách thay đổi nam chính để

cứu vãn.

“Lâm bá, hãy thận trọng!

Bây giờ chúng ta làm như vậy, cùng lắm chỉ gây ra một chút phiền phức cho Vô tuyến, đối với đại cục sẽ không có ảnh hưởng gì.” Tiêu Nguy khổ sở khuyên nhủ.

Lâm Bách Hân nhắm mắt lại, tựa vào ghế sau xe, “Tôi cũng muốn đợi thêm một thời gian nữa, nhưng e rằng Lâm Hựu Luân sẽ không cho chúng ta quá nhiều thời gian đâu.” --- Thấy Lâm Bách Hân đã quyết, Tiêu Nguy trong lòng bất lực thở dài.

Tài liệu đen về Cổ Thiên Lạc đều để ở văn phòng công ty, mà Lâm Bách Hân sáng mai đã muốn thấy tin tức đăng trên báo, nên thời gian để anh sắp xếp vô cùng hạn hẹp.

Tiêu Nguy từ xe của Lâm Bách Hân xuống, đang đi về phía thang máy bãi đỗ xe thì thấy Lý Trang Liệt và Từ Hiểu Minh vội vã chạy tới.

Vừa thấy Tiêu Nguy, Từ Hiểu Minh lập tức hỏi: “Tổng thanh tra Tiêu, Lâm bá đi rồi à?” “Vừa mới còn ở đây, bây giờ không biết đi chưa…” Tiêu Nguy không chắc chắn quay đầu lại nhìn một cái, “Vẫn còn ở đó, hai người có chuyện gì gấp à?” Lý Trang Liệt và Từ Hiểu Minh nhanh chóng trao đổi ánh mắt, Lý Trang Liệt không nói một lời đuổi theo, Từ Hiểu Minh ở lại giải thích với Tiêu Nguy: “Tập thứ hai của 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 không phát sóng, đổi thành một kỳ phỏng vấn đặc biệt của 《Giải trí Tinh Châu Hối》.” Tin tức này đến quá đột ngột, như sét đánh ngang tai, trái tim Tiêu Nguy như một tảng đá nặng trĩu rơi xuống.

“Vô tuyến đang giở trò quỷ gì vậy?” Anh kinh ngạc đến nỗi miệng há hốc như quả dưa bổ, nửa ngày không khép lại được.

Từ Hiểu Minh nhún vai, "Tôi cũng không biết, nên mới đuổi theo tìm Lâm bá để hỏi ý kiến." Trong lúc hai người nói chuyện, Lý Trang Liệt đã chặn được xe của Lâm Bách Hân, báo tin này cho ông.

Tim Lâm Bách Hân đập thình thịch, nắm tay bất giác siết chặt.

Điều ông vừa lo lắng đã trở thành hiện thực.

Lâm Hựu Luân đã dám dùng Cổ Thiên Lạc làm diễn viên chính, chắc chắn sẽ không để lại một lỗ hổng lớn như vậy cho đối thủ phản công, hành động của Á thị cuối cùng vẫn chậm nửa nhịp.

Nghĩ đến đây, Lâm Bách Hân không còn tâm trạng quay lại xem chương trình đó nữa, gật đầu, ra hiệu cho Lý Trang Liệt rằng mình đã biết chuyện, rồi bảo tài xế lái xe đi.

Lý Trang Liệt một mình quay lại, trái tim Tiêu Nguy trong nháy mắt rơi xuống đáy vực, nhưng trong lòng anh vẫn còn một tia hy vọng hão huyền, có lẽ Vô tuyến không định công bố chuyện này ra.

Hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại tâm trạng, Tiêu Nguy cùng Từ Hiểu Minh và Lý Trang Liệt lên lầu.

Về đến văn phòng của mình, anh lập tức bật TV, bắt đầu xem kỳ chương trình đặc biệt này của 《Giải trí Tinh Châu Hối》.

Chương 471

--- "Xem xong tập đầu tiên của 《Tôi và cương thi có hẹn hò》, tin rằng mọi người cũng giống như tôi, rất muốn xem tập thứ hai, nhưng các tập sau vẫn chưa quay xong, phải làm sao đây?

Không sao cả, hôm nay tôi đã mời các diễn viên chính của bộ phim 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 đến trường quay, hoan nghênh Mã Tiểu Linh, Vương Trân Trân, Huống Thiên Hữu và bạn nhỏ Huống Phục Sinh của chúng ta." Gương mặt của Chu Tuệ Mẫn luôn toát lên một vẻ đẹp tự nhiên và kín đáo, sống mũi cao thanh tú, đôi môi góc cạnh rõ ràng, nụ cười ngọt ngào cùng giọng nói mềm mại, luôn mang lại cho người ta cảm giác như tắm gió xuân.

Màn hình TV chuyển cảnh, Vạn Ỷ Văn, Tiêu Tường, Cổ Thiên Lạc, Tạ Đình Phong ngồi cạnh nhau trên một chiếc sofa dài, vẫy tay chào khán giả trước màn ảnh.

"Chúng ta bắt đầu từ người nhỏ nhất, Huống Phục Sinh nhé." Chu Tuệ Mẫn đi đến bên cạnh Tạ Đình Phong đang ngồi ngoài cùng bên phải, xoa đầu cậu bé, "Nói cho chị biết, em tên là gì?" "Tạ Đình Phong!" Tạ Đình Phong 9 tuổi đã sớm thoát khỏi vẻ non nớt, trả lời câu hỏi cũng không căng thẳng, ra dáng một người lớn tí hon.

Chu Tuệ Mẫn tiếp tục hỏi tuổi của cậu, tình hình đi học, cậu đều trả lời trôi chảy.

"Mọi người đừng thấy em ấy nhỏ tuổi nhất, thực ra thời gian ra mắt của em ấy còn sớm hơn cả ba vị khách mời đến chương trình hôm nay, bao gồm cả tôi." Chu Tuệ Mẫn đưa micro đến miệng Tạ Đình Phong, "Nói cho mọi người biết, em bắt đầu đóng phim từ năm mấy tuổi?" "Ba tuổi." Câu trả lời của Tạ Đình Phong khiến khán giả

dưới sân khấu một trận kinh hô, Vạn Ỷ Văn, Tiêu Tường trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Cổ Tử, tôi thấy những người khác đều rất ngạc nhiên, sao chỉ có anh không có phản ứng gì?" Chu Tuệ Mẫn "hung hăng" trừng mắt nhìn Cổ Thiên Lạc.

"Vì tôi biết từ lâu rồi, hồi nhỏ tôi đã xem phim của em ấy đóng." Cổ Thiên Lạc cầm micro lên giải thích.

"Vậy lúc anh biết sẽ hợp tác đóng phim với em ấy, có phấn khích đến mức không ngủ được không?" Chu Tuệ Mẫn lại hỏi tiếp.

"Có chứ, ngày đầu tiên quay phim tôi đã xin chụp ảnh chung và chữ ký của em ấy rồi." Cổ Thiên Lạc nói một cách nghiêm túc.

Chu Tuệ Mẫn quay lại hỏi Tạ Đình Phong, "Anh ấy nói thật không?" Tạ Đình Phong gật đầu.

"Văn Văn, Tiêu Tường, hai người không biết à?" "Thật sự là hôm nay mới biết." Vạn Ỷ Văn gật đầu, hai tay cầm micro nói: "Nhưng tôi biết em ấy là con của Tứ ca và chị La." Vạn Ỷ Văn hôm nay mặc chính là chiếc váy ngắn trong phim 《Tôi và cương thi có hẹn hò》, nên lúc ngồi chỉ có thể khép chặt hai chân, lúc không nói chuyện hai tay đều đan vào nhau đặt trước đùi để tránh bị hớ hênh.

Tiêu Tường thì mặc một chiếc váy dài hoa nhí hai dây, để lộ bờ vai và cánh tay trần mịn màng, cô một tay cầm micro, người hơi nghiêng ngồi, trông cả người có chút lười biếng.

"Phim em ấy đóng có chiếu ở Đài Loan không? 3 tuổi đóng phim, đến bây giờ chắc cũng được 6 năm rồi nhỉ." "Bộ phim này chắc chắn mọi người đều đã xem, không tin tôi cho mọi người xem một đoạn phim em ấy đóng." Chu Tuệ Mẫn lấy ra một cái điều khiển từ xa, màn hình TV theo tay cô chuyển hướng sang phía bên kia của trường quay,

ở đó có một chiếc TV.

Đoạn phim bắt đầu không phải là cảnh quay của Tạ Đình Phong, mà là Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt, hai người đang bàn bạc xem nên cướp bóc thế nào, lúc này Vạn Ỷ Văn phấn khích giơ tay lên.

"Tôi biết rồi, em ấy đóng vai đứa bé trong 《Bảo bối trí đa tinh》." "Tiêu Tường chưa xem bộ phim này à?" Máy quay nhắm vào Tiêu Tường, Chu Tuệ Mẫn hỏi.

"Bên chúng tôi đổi tên thành 《Tiểu quỷ đương gia》, tôi nhớ lúc đó tôi vừa mới lên cấp hai, rồi đi xem phim này cùng cô bạn ngồi cùng bàn, nhưng mọi người có phát hiện ra, em ấy và lúc nhỏ thay đổi khá nhiều không." Tiêu Tường chỉ vào đoạn phim đang chiếu trên TV nói.

"Đương nhiên rồi, đẹp trai hơn mà!" Chu Tuệ Mẫn vỗ vai Tạ Đình Phong đang ngồi ngay ngắn bên cạnh mình, sau đó kết thúc màn tán gẫu, bắt đầu chủ đề chính của ngày hôm nay.

"Tôi muốn hỏi Văn Văn trước, 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 là bộ phim đầu tiên của em, có cảm thấy rất vất vả, có lúc nào cảm thấy không thể kiên trì tiếp tục không?" "Trước đây nhìn diễn viên rất ngưỡng mộ, nhưng khi thực sự làm diễn viên rồi mới phát hiện, thật sự rất vất vả." Vạn Ỷ Văn đồng cảm gật đầu.

Để phù hợp với tạo hình, mỗi ngày cô đều phải để lộ đôi chân, dù trong trời băng tuyết âm mười mấy độ, cũng chỉ có thể mặc một lớp vớ lụa mỏng.

Lúc đó không nói nên lời vì lạnh và đau, "Đầu tiên là ở Nhật Bản hai chân cắm vào tuyết đến đầu gối, sau đó đến Anh Quốc bên đó ẩm lạnh cũng rất đáng sợ, lạnh đến mức cho hai chân vào lò sưởi nướng cũng không có cảm giác.

Tôi đã khóc không biết bao nhiêu lần rồi, có lúc là quay cảnh đánh

nhau bị thương đau đến khóc, có lúc là tự giận chính mình mà khóc, vì lạnh cóng nên phản ứng và nói chuyện đều không trôi chảy, mà tôi lại quen ít khi NG.” Chu Tuệ Mẫn phỏng vấn Vạn Ỷ Văn, chủ đề về Hoa hậu Á châu tự nhiên là không thể tránh khỏi.

Hai người nói chuyện xong về việc quay phim, tiếp đó Chu Tuệ Mẫn liền hỏi về một số chuyện trước đây của Vạn Ỷ Văn.

“Lúc tham gia cuộc thi Hoa hậu Á châu, hình như em và ký giả đã xảy ra xung đột?” Tiêu Nguy đang ngồi trước TV đột nhiên mí mắt giật một cái.

Chuyện Vạn Ỷ Văn xung đột với ký giả, thực ra là do phía Á thị cố tình sắp đặt để quảng bá cho cuộc thi Hoa hậu Á châu, Vạn Ỷ Văn cũng biết một chút về chuyện này.

Mắt Tiêu Nguy dán chặt vào màn hình, chỉ sợ từ miệng Vạn Ỷ Văn nói ra tin tức gì không hay.

“Thực ra lúc đó cái gì cũng không hiểu, nói chuyện lại thẳng thừng, người khác hỏi tôi quần áo có đẹp không, tôi lại nói một tràng cái này không tốt cái kia không hay.

Dần dần ký giả cũng viết về tôi, tôi thấy họ thì càng quay đầu bỏ đi, sợ bị viết xấu, kết quả lại bị cho là thái độ kiêu ngạo, hiểu lầm càng sâu.

Sau này va vấp nhiều mới biết tự kiểm điểm, có lẽ tôi nói chuyện quá thẳng, có chút ngang tàng khiến người ta không chịu nổi, cũng có tính khí của một cô bé nữa.” Câu trả lời của Vạn Ỷ Văn khiến Tiêu Nguy thở phào một hơi dài, may quá, chỉ là một phen hú vía!

“Tiêu Tường trong phim đóng vai Trân Trân, chắc không vất vả như Văn Văn nhỉ?” Chu Tuệ Mẫn đổi đối tượng phỏng vấn.

Tiêu Tường đổi tư thế ngồi.

Được đào tạo người mẫu chuyên nghiệp, cô rất biết cách tạo dáng phù hợp nhất khi ống kính hướng về mình.

“Thật sự Văn Văn rất vất vả, có lúc tôi cũng thấy thương cho cô ấy.

Vai của tôi tương đối đơn giản hơn, nhưng đối với tôi, diễn cảnh khóc là khó nhất, vì tôi căn bản không khóc được.

Trước đây đóng phim điện ảnh cũng vậy, làm tôi rất rối rắm, đạo diễn cũng rất bất lực.” “Vậy trước đây em đóng phim điện ảnh, đạo diễn đã làm thế nào?” Chu Tuệ Mẫn tò mò hỏi.

“Chính là bộ phim 《Phong Vân: Hùng bá thiên hạ》, đạo diễn là Lưu Vĩ Cường, lúc đó cảnh khóc đó tôi cứ khóc không ra, cuối cùng hết cách, ông ấy bảo tôi thái hành tây.” “Cách đó có hiệu quả không?” “Rất hiệu quả, hành tây vừa thái ra là nước mắt tôi bắt đầu đảo quanh trong mắt, sau đó Lưu Vĩ Cường nói OK, quay ngay, rồi cảnh đó cứ thế mà qua.” Tiêu Tường nhớ lại.

“Tôi nghĩ đạo diễn Vi Gia Huy cũng có thể học cách này.” “A…” Tiêu Tường kinh hô một tiếng, “Đừng mà, quay xong 《Phong Vân: Hùng bá thiên hạ》 tôi đã nghĩ, sau này không đóng những vai có nhiều cảnh khóc như vậy nữa.

Bộ phim này thực ra cũng ổn, số lần cần khóc không nhiều lắm.” Phỏng vấn xong Tiêu Tường, cuối cùng chỉ còn lại Cổ Thiên Lạc.

“Vậy còn Cổ Thiên Lạc?

Đây cũng là lần đầu tiên anh đóng phim truyền hình, lại còn hợp tác với hai mỹ nữ, có cảm thấy rất áp lực không?” Chu Tuệ Mẫn vừa vào đã hỏi.

“Cũng ổn, trước đây tôi làm người mẫu cho video karaoke, mọi người đi hát K có khi đã gặp tôi rồi.

Vì tính chất công việc, thường xuyên hợp tác với một số mỹ nữ, đương nhiên không ai xinh đẹp bằng hai cô ấy." "Vậy là anh đã quen rồi đúng không?" Chu Tuệ Mẫn chen vào một câu.

"Đâu có, rất căng thẳng." Cổ Thiên Lạc biện giải.

"Văn Văn và Tiêu Tường, anh sợ đóng chung với ai nhất?" Chu Tuệ Mẫn lại hỏi tiếp.

Cổ Thiên Lạc có chút khó xử nhìn Vạn Ỷ Văn và Tiêu Tường đang ngồi bên cạnh mình, dường như suy nghĩ một lát, mới nói: "Tiêu Tường đi." "Tại sao?" "Vì Vạn Ỷ Văn tuy trong phim rất gợi cảm, nhưng tính cách của Mã Tiểu Linh mà cô ấy đóng phần lớn thời gian đều lạnh lùng, nên đóng chung với cô ấy thường không khó lắm.

Nhưng Tiêu Tường thì khác, Trân Trân là kiểu con gái hoạt bát, cởi mở, rất nhiệt tình.

Khi đóng chung với Tiêu Tường, tôi thường xuyên bị cô ấy 'phóng điện'." Cổ Thiên Lạc gãi gãi sau gáy, trả lời.

"Oa, Tiêu Tường lúc diễn thường xuyên 'phóng điện' với anh à?" Chu Tuệ Mẫn làm ra vẻ rất kinh ngạc.

"Đâu có, anh nghe anh ấy nói bậy!" Tiêu Tường ngồi ngay bên cạnh Cổ Thiên Lạc, nghe thấy câu này liền giơ nắm đấm lên, làm bộ muốn đánh.

Cổ Thiên Lạc vội giơ tay xin tha, còn giải thích: "Không phải cô ấy chủ động phóng điện, mà là cô ấy vô cùng xinh đẹp và quyến rũ, kiểu người không tự nhiên sẽ thu hút ánh mắt của bạn ấy." "Sao tôi không có cảm giác này nhỉ?" Chu Tuệ Mẫn cố tình trêu chọc.

Cổ Thiên Lạc vội bổ sung: "Được rồi, ý tôi là đàn ông." Chu Tuệ Mẫn liền hỏi Tạ Đình Phong đang ngồi bên cạnh mình: "Em có cảm giác này không?" Cậu nhóc rất dứt khoát lắc đầu.

Cổ Thiên Lạc bị làm cho dở khóc dở cười, đành phải đổ hết mọi chuyện lên đầu vị đạo diễn không có mặt ở đó, "Lúc mới bắt đầu quay phim, Trân Trân không đeo kính, nhưng các bạn xem trên TV, Tiêu Tường đều đeo kính." "Vì mắt cô ấy biết phóng điện, nên đạo diễn bảo cô ấy đeo kính?" Chu Tuệ Mẫn tiếp lời.

Thấy sự việc bị Cổ Thiên Lạc càng miêu tả càng đen, Tiêu Tường đành phải tự mình giải thích: "Không phải đâu, vì làm người mẫu thực ra là phải học cách nắm bắt ánh mắt của người khác, rồi làm thế nào để thể hiện bản thân tốt hơn.

Có lẽ tôi đã mang thói quen nghề nghiệp này vào diễn xuất, rồi đạo diễn nói như vậy không được, Trân Trân là một cô gái bình thường, mà cô như vậy quá chói mắt.

Sau đó ông ấy tìm cho tôi một cặp kính để đeo, nói như vậy sẽ trở nên bình thường hơn một chút." Chu Tuệ Mẫn lại không chịu buông tha cho Cổ Thiên Lạc, "Nếu chọn bạn gái, anh sẽ chọn ai?" "Nhất thiết phải chọn sao?" Cổ Thiên Lạc mặt đầy bất lực, "Thực ra cả hai tôi đều thích." "Được rồi, được rồi, không làm khó anh nữa." Chu Tuệ Mẫn không ép Cổ Thiên Lạc lựa chọn nữa, rồi hỏi tiếp: "Vậy trước khi làm người mẫu video karaoke, anh làm gì?" Tiêu Nguy ngồi trước TV mắt đột nhiên nheo lại, người ngả về phía trước, tay bất giác nắm chặt tay vịn ghế, trong lòng có một giọng nói đang gào thét: Đừng nói!

Đừng nói!

Trên màn hình TV, Cổ Thiên Lạc nắm tay đặt trước miệng ho một tiếng, trong mắt lóe lên một tia sáng kiên quyết tàn nhẫn.

Chương 472

“Các bạn chắc chắn không thể ngờ được, trước năm 18 tuổi, tôi từng vì làm sai chuyện, đã ở trong tù hơn một năm.” Trường quay lặng như tờ, Vạn Ỷ Văn, Tiêu Tường đều dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Cổ Thiên Lạc.

Chu Tuệ Mẫn mơ hồ biết một chút tình hình, nhưng cô vốn định từ từ dẫn dắt chủ đề này ra, không ngờ Cổ Thiên Lạc lại thẳng thắn như vậy, khiến cô nhất thời cũng không phản ứng kịp.

Tiêu Nguy trước TV lúc này đã mặt xám như tro tàn, anh ta vơ lấy chồng tài liệu đen bên cạnh tung lên trời.

Giữa những trang giấy bay lả tả, Tiêu Nguy như một quả bóng xì hơi, suy sụp ngồi phịch xuống chiếc ghế lớn, tia hy vọng cuối cùng trong lòng cũng tan vỡ theo.

Trên màn hình tivi, Chu Tuệ Mẫn nhìn Cổ Thiên Lịch với vẻ mặt nghiêm túc. "Anh nói thật chứ?" Cổ Thiên Lịch gật đầu với vẻ nặng nề. "Anh có biết nói ra những điều này rất có thể sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển sau này của anh trong giới giải trí không?" Chu Tuệ Mẫn hỏi. "Trong khoảng thời gian ở tù, nguyện vọng lớn nhất trong lòng tôi là sau khi ra ngoài sẽ làm một người tốt, nhưng cô biết đấy, xã hội này là vậy, một khi anh đã phạm sai lầm, mọi người sẽ không còn tin tưởng anh nữa.

Tôi rất may mắn vì bố mẹ vẫn luôn tin tưởng tôi, không từ bỏ tôi, nhưng những người khác lại không nghĩ vậy.

Trước khi đi đóng phim, mỗi công việc tôi làm, đồng nghiệp và ông chủ xung quanh đều nhìn tôi bằng ánh mắt đặc biệt.

Trước mặt tôi họ không nói, nhưng sau lưng đều bàn tán.

Tôi biết khi nói ra chuyện này, mọi người chắc chắn sẽ có ấn tượng không tốt về tôi, nhưng tôi càng không muốn lừa dối mọi người.

Tôi muốn dùng nỗ lực của chính mình để chứng minh với mọi người, tuy tôi là người từng làm sai, nhưng tôi đã sửa đổi rồi, sẽ không phạm sai lầm nữa!" Cổ Thiên Lịch nói với giọng chân thành.

Chu Tuệ Mẫn gật đầu, đối diện với ống kính nói: "Làm sai không đáng sợ, đáng sợ là không có dũng khí và trách nhiệm để đối mặt với sai lầm.

Tiếp theo chúng tôi sẽ phát một đoạn phỏng vấn, có lẽ sẽ giúp mọi người hiểu được sự thật rõ ràng hơn." Màn hình tivi chuyển đến một gia đình bình thường, người được phỏng vấn là một phụ nữ trung niên.

Phóng viên cầm ảnh của Cổ Thiên Lịch và hỏi người phụ nữ: "Bà còn nhớ người này không?" Người phụ nữ gật đầu, "Nhớ chứ." "Ba năm trước, anh ta đã giật túi của bà trên đường phải không?" "Cậu ấy chỉ là đồng bọn của kẻ cướp thôi.

Lúc đó có năm người, người thật sự giật túi của tôi là ba người kia.

Khi tôi cố gắng kêu cứu, họ định làm hại tôi, chính cậu ấy và một người nữa đã khuyên can ba đồng bọn kia." Người phụ nữ nhớ lại. "Họ thả bà đi, sau đó bà báo cảnh sát." "Đúng vậy, nhưng tôi hy vọng cảnh sát sẽ bắt ba người đã giật túi của tôi.

Nhưng kết quả sau đó khiến tôi rất bất ngờ, ba kẻ thật sự cướp túi của tôi thì không sao, ngược lại cậu ấy lại bị bỏ tù.

Vì chuyện này, tôi còn cùng bố mẹ cậu ấy đi khiếu nại, nhưng không có kết quả." "Cậu ấy vì nghĩa khí bạn bè nên mới nhận tội thay,

chuyện này bà có biết không?" "Bố mẹ cậu ấy đã nói với tôi, đó cũng là lý do tôi sẵn lòng giúp cậu ấy khiếu nại." "Sau khi cậu ấy ra tù, hai người có gặp lại không?" "Có gặp, bố mẹ cậu ấy dẫn cậu ấy đến xin lỗi tôi." "Bà đã tha thứ cho cậu ấy chưa?" "Tôi vừa nói rồi, cậu ấy không phải là người thật sự cướp của tôi, hơn nữa cậu ấy đã phải chịu hình phạt cho hành vi của mình, nên tất nhiên tôi đã tha thứ cho cậu ấy." "Vậy cuối cùng bà có điều gì muốn nói với cậu ấy không?" "Cổ Tử, dì tin sau này cháu sẽ là một người tốt, đừng làm dì thất vọng." ...

Tại phòng ghi hình, Cổ Thiên Lịch vừa xem đoạn phỏng vấn vừa cúi đầu lau nước mắt.

Chu Tuệ Mẫn đưa cho anh một hộp khăn giấy, động viên: "Mọi chuyện đã được mọi người thấy rõ.

Hy vọng anh sẽ thật sự như lời dì ấy kỳ vọng, sau này luôn làm một người tốt." Cổ Thiên Lịch nghẹn ngào nói một tiếng cảm ơn.

Vạn Ỷ Văn, Tiêu Tường cũng nói vài lời tin tưởng Cổ Thiên Lịch, không khí trong cả phòng ghi hình rất cảm động.

Khi chương trình kết thúc, còn đặc biệt chiếu một đoạn phỏng vấn hậu trường, Chu Tuệ Mẫn, Vạn Ỷ Văn, Tiêu Tường, bao gồm cả đạo diễn Vi Gia Huy hôm nay không có mặt, đều lên tiếng ủng hộ Cổ Thiên Lịch. "Thật ra khi ghi hình chương trình này, tôi đã biết chuyện của Cổ Tử rồi.

Lúc đầu khi nghe chuyện này, tôi rất kinh ngạc, vì cảm giác Cổ Tử mang lại cho tôi khi gặp mặt hoàn toàn không giống một người từng phạm sai lầm.

Khi làm chương trình, tôi vốn định từ từ dẫn dắt để anh ấy nói ra chuyện này, không ngờ anh ấy lại dũng cảm như vậy, tự mình thừa nhận!" "Cổ Tử thật sự là một người rất tốt, rất nhiệt tình, quan hệ

của anh ấy trong đoàn phim rất tốt." "Với tư cách cá nhân, tôi không bận tâm đến chuyện quá khứ của Cổ Tử.

Cảm giác bây giờ anh ấy mang lại cho tôi là đã hoàn toàn hối cải, tôi nghĩ mọi người nên tin tưởng anh ấy, bao gồm cả việc tin tưởng những người đã từng phạm sai lầm." "Cổ Tử là một diễn viên rất có tài năng và chịu khó nỗ lực, tôi thật sự không hy vọng mọi người vì chuyện quá khứ mà phủ nhận anh ấy.

Ai cũng sẽ phạm sai lầm, chúng ta cũng nên cho họ một cơ hội để sửa đổi." Từ Hiểu Minh cầm điều khiển từ xa, tắt tivi, nhìn Lý Tráng Liệt đang ngồi bên cạnh, "Tiêu Nhuy lần này xem như công cốc rồi." Lý Tráng Liệt vốn rất khinh thường hành vi moi móc đời tư người khác kiểu này, nghe vậy chỉ hừ một tiếng, không nói gì. "Anh Lâm thật lợi hại, một khuyết điểm tưởng chừng chí mạng trong mắt người khác, vào tay anh ta lại có thể làm được đến mức này.

Anh có tin không, bước tiếp theo Cổ Thiên Lịch này chắc chắn sẽ được Vô Tuyến xây dựng thành một hình mẫu lãng tử quay đầu để tuyên truyền rầm rộ, không khéo cậu nhóc này vì chuyện này mà nổi tiếng luôn đấy.

Không tin chúng ta có thể cá cược." Những sắp xếp của Lâm Hựu Luân trên người Cổ Thiên Lịch có thể qua mắt được người thường, nhưng với những người chuyên nghiệp như Từ Hiểu Minh, rất dễ dàng nhìn ra vấn đề. "Đây là chuyện rõ rành rành, còn gì để cá cược nữa.

Hay là chúng ta cược xem 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 có thể đạt được tỷ suất xem đài cao nhất là bao nhiêu?" Lý Tráng Liệt bực bội nói.

Từ Hiểu Minh cười khổ nhún vai, "Đến lúc này rồi mà anh còn có tâm trạng đùa cợt." Lý Tráng Liệt thở dài, "Hy vọng ông Lâm có thể

rút ra được bài học từ chuyện này.

Bất kỳ âm mưu quỷ kế nào trước thực lực tuyệt đối cũng đều vô dụng.

Muốn đánh bại Vô Tuyến, vẫn chỉ có thể dùng thủ đoạn quang minh chính đại mà thôi." ——Sự việc diễn ra đúng như Từ Hiểu Minh dự liệu.

Vì Cổ Thiên Lịch tự mình chủ động thừa nhận chuyện này, thái độ lại vô cùng thành khẩn, nên phần lớn truyền thông và công chúng đều chọn cách thấu hiểu và ủng hộ.

Đương nhiên cũng có một bộ phận nhỏ truyền thông chỉ trích Cổ Thiên Lịch lợi dụng chuyện này để PR, nhưng đó đã là những lời phê bình rất quá đáng, không có tờ báo nào đề xuất tẩy chay Cổ Thiên Lịch.

Thậm chí trong cuộc khảo sát độ hài lòng về nhân vật của tập mới nhất 《Tôi và cương thi có hẹn hò》, nhân vật Huống Thiên Hữu do Cổ Thiên Lịch thủ vai đã nhận được 83% tỷ lệ ủng hộ, trở thành nhân vật được khán giả hài lòng thứ hai.

Nhân vật được hài lòng nhất chắc chắn là Mã Tiểu Linh do Vạn Ỷ Văn thủ vai, với tỷ lệ ủng hộ lên đến 95%.

Hơn nữa, vì sự nổi tiếng của 《Tôi và cương thi có hẹn hò》, số lượng thiếu nữ mặc quần siêu ngắn trên đường phố Hong Kong bỗng nhiên tăng vọt.

Tỷ suất xem đài của 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 vào thời điểm cao nhất đã vượt qua 58%, thành công phá vỡ kỷ lục rating của phim truyền hình Hong Kong, tỷ suất xem đài trung bình cũng ổn định ở mức khoảng 47%.

Vạn Ỷ Văn trở thành hoa đán được Vô Tuyến hết lòng nâng đỡ.

《Tôi và cương thi có hẹn hò》 còn chưa quay xong, đã có mấy bộ phim xác định cô sẽ đóng vai nữ chính.

Cổ Thiên Lịch vốn cũng được sắp xếp tham gia mấy bộ phim truyền hình, nhưng anh chủ động yêu cầu sau khi quay xong 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 sẽ vào lớp đào tạo diễn viên của Vô Tuyến để học tập.

Xét thấy Cổ Thiên Lịch quả thực không có nền tảng diễn xuất, Vô Tuyến cũng đã đồng ý.

Để đối phó với sức ảnh hưởng của 《Tôi và cương thi có hẹn hò》, Á Thị đã thay đổi lịch chiếu của 《Cương thi đạo trưởng》 từ 4 tập mỗi tuần lên 6 tập mỗi tuần.

Trong khi đó, 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 vì vừa quay vừa chiếu nên không thể tăng thêm số tập phát sóng, điều này mới giúp Á Thị có cơ hội thở phào.

Trong khung giờ phát sóng của 《Tôi và cương thi có hẹn hò》, rating của 《Cương thi đạo trưởng》 chỉ bằng chưa đến một nửa so với ban đầu.

Nhưng sau khi 《Tôi và cương thi có hẹn hò》 kết thúc, rating của 《Cương thi đạo trưởng》 lại tăng vọt trở lại, dù sao cũng là phim do Lâm Chánh Anh đóng chính, vẫn có thể thu hút rất nhiều khán giả.

Cuộc đại chiến cương thi trên màn ảnh nhỏ lan sang cả thị trường điện ảnh, rất nhiều bộ phim đề tài linh dị cũng bắt đầu cho thấy đà tăng trưởng doanh thu phòng vé mạnh mẽ.

Trong số đó, 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 sắp ra mắt là bộ phim thu hút sự chú ý nhất.

Chỉ riêng việc Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng đóng chính bộ phim này đã cung cấp quá nhiều chủ đề cho giới truyền thông.

Có người đã làm một thống kê, cho đến nay Lâm Hựu Luân đã tham gia tổng cộng 4 bộ phim điện ảnh.

Bộ đầu tiên là 《Ông Lâm và bà Lâm》 đóng cùng Lợi Trí.

Chương 473

Bộ thứ hai là 《Thập Nhất La Cẩu》 quy tụ một dàn sao.

Bộ thứ ba là 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》 đóng cùng Vương Tổ Hiền.

Và bộ phim hiện tại là 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》.

Trong đó có hai bộ phim nữ chính là Chung Sở Hồng, điều này đã dấy lên rất nhiều đồn đoán của giới truyền thông.

Mối quan hệ mập mờ của Lâm Hựu Luân với nhiều nữ minh tinh luôn là chủ đề nóng hổi nhất của các tạp chí lá cải, nhưng vẫn chưa có một lời khẳng định thống nhất nào về việc ai chiếm vị trí quan trọng trong lòng Lâm Hựu Luân.

Có lẽ, Chung Sở Hồng chính là bạn gái chính thức của anh? "Quan hệ của chúng tôi rất tốt mà, hôm qua còn ăn cơm cùng nhau." Vương Tổ Hiền là người đầu tiên lên tiếng cứng rắn trước truyền thông, nhưng lời nói này của cô lại bị giới truyền thông thích gây chuyện cho là một lời khiêu chiến với Chung Sở Hồng.

Bên này Chung Sở Hồng còn chưa có phản hồi, thì lại có phóng viên chụp được ảnh Chu Tuệ Mẫn đi ăn cơm cùng mẹ của Lâm Hựu Luân.

Sau đó, mẹ Lâm, người chưa bao giờ nhận phỏng vấn của phóng viên, lần đầu tiên đã cởi mở lên tiếng. "Tiểu Mẫn và A Luân lớn lên cùng nhau từ nhỏ, các người không biết chuyện này sao?" Mối quan hệ tưởng chừng đã rõ ràng của Lâm Hựu Luân và các cô gái bỗng chốc lại trở nên rối rắm phức tạp.

Báo chí đã bàn tán sôi nổi một thời gian, nhưng cuối cùng cũng

chẳng đi đến kết luận nào.

Tại trung tâm điện ảnh Broadway Cinematheque ở Du Ma Địa, 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 đã tổ chức một buổi chiếu thử quy mô nhỏ.

Lâm Hựu Luân cũng lần đầu tiên lộ diện trước truyền thông sau cơn bão tin đồn này, vẻ mặt trông không có gì khác thường.

Buổi chiếu thử lần này, ngoài một số ít nhà phê bình phim, số khán giả còn lại đều là các nhà phát hành phim đến từ các quốc gia và khu vực khác nhau.

Các bộ phim do Lâm Hựu Luân đầu tư sản xuất, trước khi phát hành toàn cầu, thường sẽ tổ chức một buổi chiếu thử như thế này để các nhà phát hành nước ngoài kiểm tra hàng trước, sau đó mới dễ dàng thương lượng giá cả trên bàn đàm phán.

Thomas, với tư cách là đại diện của chuỗi rạp phim United Artists của Mỹ, tất nhiên cũng nhận được lời mời.

Nhưng khi xuất hiện, vẻ mặt của người đàn ông Mỹ này không mấy vui vẻ, trái với thường lệ, ông từ chối phỏng vấn của truyền thông, xuống xe là đi thẳng vào rạp.

Tại trung tâm điện ảnh Broadway Cinematheque ở Du Ma Địa, mỗi năm chiếu ít nhất 50 bộ phim phi chính thống, được mệnh danh là thiên đường của điện ảnh nghệ thuật Hong Kong.

Lâm Hựu Luân đứng ở cửa rạp, đang trò chuyện rất vui vẻ với một nhà phát hành phim người Nhật.

Thomas vốn định lặng lẽ đi qua mà không kinh động đến Lâm Hựu Luân, nhưng không ngờ khi đến gần, Lâm Hựu Luân đột nhiên quay đầu lại và chào anh ta một tiếng. "Chào ông Thomas, lâu rồi không gặp!" Nhà phát hành phim người Nhật rất biết điều, kết thúc cuộc nói

chuyện với Lâm Hựu Luân rồi cáo từ rời đi.

Như vậy Thomas muốn đi cũng không được nữa, đành phải miễn cưỡng đi đến trước mặt Lâm Hựu Luân. "Anh Lâm, anh cứ thoải mái chế giễu tôi đi!

Chỉ cần anh vẫn sẵn lòng tiếp tục và United Artists duy trì quan hệ hợp tác như trước, tôi nhất định sẽ không giận." Yêu cầu của người Mỹ khiến Lâm Hựu Luân có chút buồn cười, nhưng trên mặt lại cố ý lộ ra vẻ kinh ngạc. "Tôi không hiểu tại sao ông Thomas lại có suy nghĩ như vậy, tại sao tôi phải chế giễu ông?" "Bởi vì tôi đã không phát hiện ra tiềm năng thị trường to lớn của bộ phim 《Ngọa Hổ Tàng Long》.

Đây là sai lầm lớn nhất của tôi sau khi đảm nhận vị trí phụ trách khu vực Đại Việt, vì chuyện này tôi còn phải nộp một bản báo cáo thất trách lên trụ sở chính." Thomas trả lời rất nghiêm túc. "Vai trò của ông ở khu vực châu Á không ai có thể thay thế được, tôi tin rằng các lãnh đạo cấp cao của United Artists đều rất rõ điều này.

Tin tôi đi, đây chỉ là một sự cố ngoài ý muốn, tôi không hy vọng chuyện này ảnh hưởng đến mối quan hệ hợp tác tốt đẹp giữa chúng ta." Lâm Hựu Luân nói với vẻ mặt chân thành. 《Ngọa Hổ Tàng Long》 dưới sự vận hành của Giang Chí Cường, đã được chiếu đồng thời tại hơn 3000 rạp ở Bắc Mỹ.

Sau một tháng ra mắt, phim đã thu về hơn 30 triệu USD doanh thu phòng vé.

Mặc dù con số này vẫn còn khoảng cách so với thành tích đáng kinh ngạc của các bộ phim bom tấn Hong Kong khác tại thị trường Bắc Mỹ, nhưng cũng đủ để chứng minh rằng phim đề tài phương Đông cũng có tiềm năng thị trường không nhỏ ở đây. "Anh Lâm chắc chắn không phải đang an ủi tôi chứ?" Thomas nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ hoài nghi. "Đương nhiên." Lâm Hựu Luân khoác vai Thomas, cùng

anh ta đi vào rạp, vừa đi vừa nói: "Sự thành công của bộ phim này có tính đặc thù rất lớn, nên ông hoàn toàn không cần phải bận tâm, phải không?" Lâm Hựu Luân nói vậy, Thomas trong lòng cuối cùng cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút. "Đúng rồi, còn chưa chúc mừng anh Lâm, 《Ngọa Hổ Tàng Long》 đã được đề cử giải Oscar cho phim nói tiếng nước ngoài hay nhất." Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Đề cử và đoạt giải là hai khái niệm khác nhau mà?" "Theo tôi thấy, như vậy cũng đã rất không dễ dàng rồi, nếu vận động tốt..." Thomas nói như vậy thực chất là đang ám chỉ Lâm Hựu Luân rằng ông có thể vận động để giúp bộ phim này đoạt giải.

Tiếc là Lâm Hựu Luân không mấy hứng thú với việc này, hay nói đúng hơn là anh không quá mặn mà với việc phim Hong Kong đoạt giải Oscar. "Không phải còn mấy tháng nữa sao?

Đến lúc đó rồi nói." Thomas nhún vai, không tiếp tục nói về chuyện này nữa, sau đó chủ đề của hai người chuyển sang bộ phim 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》. "Tôi thật sự rất mong đợi, hy vọng bộ phim này có thể mang lại cho tôi những bất ngờ giống như ba bộ phim trước đây anh Lâm đã đóng chính." Lời của người Mỹ vừa có phần tâng bốc, đồng thời cũng là đang trần thuật một sự thật.

Dù là 《Ông Lâm và bà Lâm》, 《Thập Nhất La Cẩu》 hay 《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》, doanh thu phòng vé ở Mỹ đều khá tốt.

Vì vậy, với bộ phim 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 này, Thomas cũng quyết tâm phải có được. "Mặc dù tôi thích dùng sự thật để nói chuyện hơn, nhưng tôi tin rằng, 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 sẽ không làm bất kỳ khán giả nào bước vào rạp phải thất vọng." Lâm Hựu Luân thể hiện sự tự tin rất lớn đối với bộ phim này, điều này khiến Thomas càng thêm tò mò.

Bởi vì ông biết 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 tuy cũng có nhiều

hiệu ứng đặc biệt, nhưng so với những bộ phim bom tấn mà Lâm Hựu Luân từng đầu tư sản xuất, kỹ xảo trong phim này có phần không đáng kể.

Phim tâm lý, đặc biệt là phim tâm lý tình cảm, trong bối cảnh văn hóa khác nhau, muốn được khán giả nước ngoài công nhận không phải là chuyện dễ dàng.

Vào phòng chiếu, hai người tách ra, ngồi vào vị trí của mình.

Bộ phim nhanh chóng bắt đầu, mở đầu là cảnh tượng hỗn loạn, hình ảnh kỳ dị, cách bố trí ánh sáng không theo quy tắc, cùng với âm nhạc ma mị, tất cả đều tạo cho bộ phim một không khí quỷ dị, khiến người ta cảm thấy bất an và áp bức.

Thomas khẽ nhíu mày, khóe mắt liếc về phía Lâm Hựu Luân, nhưng tiếc là ánh sáng trong phòng chiếu quá tối, không thể nhìn rõ biểu cảm trên mặt đối phương.

Đối với một bộ phim tình cảm, phần mở đầu như vậy thật quỷ dị, nhưng nghĩ đến bộ phim này có liên quan đến ma quỷ, Thomas liền cảm thấy bình thường trở lại, kiên nhẫn xem tiếp.

Bộ phim tiếp tục dùng vài cảnh quay dài để giới thiệu mối quan hệ giữa nam nữ chính và người bạn thân của họ.

Thomas đoán rằng, có lẽ vì phần đầu câu chuyện tạo ra không khí ngột ngạt, để xoa dịu bầu không khí đó, đạo diễn đã sử dụng những cảnh quay dài.

Việc này rõ ràng là thành công, vì bộ phim liên quan đến yếu tố linh dị, không ít người ban đầu lo lắng sẽ đột nhiên xuất hiện một cảnh kinh dị khiến người ta khó chịu.

Lúc này, hai khán giả ngồi bên cạnh Thomas, vẻ mặt đã không còn căng thẳng như trước.

Cảnh tiếp theo, Lâm Hựu Luân (nhân vật do Lâm Hựu Luân thủ vai) và nữ chính (do Chung Sở Hồng thủ vai) cùng nhau làm đồ gốm, nhạc nền của bộ phim cũng vang lên đúng lúc.

Hình ảnh ấm áp cùng giai điệu du dương khiến cảm xúc của mọi người dần dần dịu lại.

Thomas cảm thấy bản nhạc chủ đề này rất quen tai, rồi nhanh chóng nhớ ra đây là bài hát "Unchained Melody" mà nhóm nhạc Mỹ "The Righteous Brothers" đã thu âm cho bộ phim 《Jailhouse Rock》 năm 1955.

Bộ phim đó không nổi tiếng lắm, nhưng bài hát này lại đứng đầu bảng xếp hạng các ca khúc hot của Mỹ trong hai tuần liên tiếp, đồng thời nhận được đề cử giải Oscar.

Vào những năm 60, "The Righteous Brothers" đã làm mới lại bài hát này, một lần nữa gây sốt tại Mỹ, nhưng sau đó, bài hát này dần dần phai nhạt khỏi tầm mắt công chúng.

Thomas tình cờ là fan của "The Righteous Brothers", nên rất hiểu về bài hát này.

Không ngờ sau gần 30 năm, Lâm Hựu Luân lại dùng bài hát này làm nhạc phim, hơn nữa nghe giọng hát có thể nhận ra người thể hiện chính là tác giả gốc của bài hát, "The Righteous Brothers".

Chương 474

Bài hát này lập tức khơi dậy sự hứng thú của Thomas, và đạo diễn Trần Kha Tân thực ra cũng muốn dùng cảnh làm gốm và âm nhạc để tạo ra một bầu không khí, khơi gợi sự liên tưởng của mọi người, từ đó đạt được mục đích thể hiện câu chuyện.

Nhìn vào biểu cảm của khán giả tại hiện trường, mục đích của ông về cơ bản đã đạt được.

Tiếp theo, nam nữ chính xem trên tivi một bản tin về vụ tai nạn máy bay, và Lâm Hựu Luân tỏ ra có chút lo lắng.

Những người khác xem đến đây không cảm thấy có gì bất thường, nhưng Thomas lại cảm thấy đây có thể là một điềm báo của đạo diễn, sắp tới sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Quả nhiên, những gì diễn ra trên màn ảnh sau đó đã chứng thực suy đoán của ông.

Một buổi tối mưa phùn, một con phố không rộng, mặt đường đầy nước đọng, đèn đường mờ ảo, tất cả sự sắp đặt cảnh quay đều báo hiệu đây sẽ là một đêm không bình thường.

Nam nữ chính đang trên đường đi xem kịch về nhà, rồi tên cướp xuất hiện từ trong bóng tối.

Trong lúc Lâm Hựu Luân vật lộn với tên cướp, tiếng súng vang lên.

Lúc này, trên màn ảnh xuất hiện một trong những cảnh quay xuất sắc nhất từ đầu phim đến giờ: Lâm Hựu Luân đuổi theo tên cướp một đoạn, rồi quay người lại, phát hiện nữ chính đang ôm lấy cơ thể đầy máu của chính mình.

Cảnh này xuất hiện rất đột ngột, đến mức nhiều khán giả bao gồm cả Thomas đều không phản ứng kịp trong giây lát.

Ngay sau đó mọi người mới nhận ra, Lâm Hựu Luân đã bị bắn chết, và cảnh quay vừa rồi là được thể hiện qua góc nhìn của linh hồn anh.

Lúc này mọi người cuối cùng cũng hiểu tại sao bộ phim lại có tên là 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》, đây không phải là một câu chuyện tình yêu bình thường, mà là một câu chuyện giữa người và ma.

Vài cảnh quay tiếp theo thể hiện cái chết của Lâm Hựu Luân và sự giằng xé nội tâm của anh, đồng thời cũng giải thích lý do anh ở lại trần gian.

Anh không nỡ rời xa nữ chính, nên sau khi mất đi, linh hồn vẫn tiếp tục ở lại.

Theo cách nói truyền thống của châu Âu, đó là do chấp niệm trước khi chết quá nặng hoặc có tâm nguyện chưa hoàn thành, nên biến thành ma ở lại trần gian, không thể siêu thoát.

Tiếp theo, Lâm Hựu Luân gặp một hồn ma trong bệnh viện, họ có thể giao tiếp, nói chuyện với nhau, trong khi anh không thể giao tiếp với người sống.

Sau đó, một pháp sư bị coi là bệnh nhân tâm thần và đưa vào bệnh viện xuất hiện.

Nhân vật này do Ngô Quân Như thủ vai rất hài hước.

Trong mắt người thường, bà là một người suốt ngày lẩm bẩm, có vấn đề về thần kinh, nhưng thực tế bà lại là một pháp sư có khả năng giao tiếp với cả hai cõi âm dương, chỉ là không ai tin điều đó.

Lâm Hựu Luân tìm đến bà cầu cứu nhưng bị từ chối, vì bà không muốn bị người khác coi là kẻ điên nữa, thà tiếp tục ở lại bệnh viện

điều trị.

Theo lời bà, nếu bác sĩ có thể chữa khỏi khả năng này của bà, bà lại càng vui hơn.

Lâm Hựu Luân không còn cách nào khác, đành tiếp tục lang thang khắp nơi.

Sau đó, anh liên tục gặp những hồn ma giống mình, bao gồm cả hồn ma ở nghĩa địa và hồn ma trên tàu hỏa.

Họ đã dạy cho Lâm Hựu Luân cách tiếp xúc với những vật thể trong thế giới thực, nói đơn giản là khiến Lâm Hựu Luân có được năng lực đặc dị.

Sau khi nắm vững năng lực của hồn ma, Lâm Hựu Luân quyết định bảo vệ bạn gái mình.

Trong quá trình này, một tình tiết kịch tính lại xảy ra, anh phát hiện kẻ chủ mưu giết mình lại chính là người bạn thân nhất, và đằng sau vụ mưu sát này còn ẩn giấu một âm mưu lớn hơn.

Lòng như lửa đốt, Lâm Hựu Luân lại đến bệnh viện tìm Ngô Quân Như giúp đỡ.

Ngô Quân Như bị tình yêu của anh dành cho bạn gái cảm động, và với sự giúp đỡ của Lâm Hựu Luân, bà đã trốn khỏi bệnh viện tâm thần.

Đoạn này đạo diễn đã khéo léo sắp xếp không ít tình tiết hài hước, những mánh khóe nhỏ để trốn tránh bác sĩ và trêu chọc người gác cổng khiến nhiều người không nhịn được cười.

Ngô Quân Như đã tốn không ít công sức để có được lòng tin của nữ chính, còn nam chính thì vận dụng năng lực của mình để phá vỡ âm mưu của người bạn.

Cuối cùng, linh hồn của kẻ xấu bị kéo xuống địa ngục, còn nam chính thì sắp trở về luân hồi.

Giai điệu của 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 lại vang lên, nam chính nhờ sự giúp đỡ của Ngô Quân Như đã hiện hình trước mặt nữ chính.

Nụ hôn sâu đậm cuối cùng của hai người khiến Thomas cũng cảm thấy cay cay sống mũi.

Nhìn thấy một quý bà ngồi bên cạnh không ngừng lấy khăn giấy lau nước mắt, Thomas mới hiểu ra tại sao lúc vào rạp mỗi quý bà đều nhận được một phong bì, hóa ra bên trong đều là khăn giấy.

Lâm Hựu Luân đã sớm đoán được rất nhiều người sẽ bị cốt truyện cảm động đến mức khóc sướt mướt, nên đã chuẩn bị từ trước. "Đây là một bộ phim cực kỳ hay, chân thành và có linh hồn.

Diễn xuất của bốn diễn viên chính có thể gọi là hoàn hảo.

Quan điểm của tôi là, nếu nó không xuất hiện ở Hong Kong mà là ở Mỹ, chắc chắn sẽ trở thành ứng cử viên nặng ký nhất cho giải Oscar năm sau." Buổi chiếu kết thúc, Thomas tìm đến Lâm Hựu Luân ngay lập tức, và không tiếc lời khen ngợi. "Ông Thomas thấy tiềm năng của bộ phim này ở thị trường Mỹ thế nào?" Lâm Hựu Luân thực sự quan tâm đến vấn đề này. "Chắc chắn sẽ gây chấn động!" Vẻ mặt Thomas có phần khoa trương, điều này hiếm thấy ở một người Mỹ điềm tĩnh, cho thấy tâm trạng của ông lúc này thực sự rất phấn khích. "Mặc dù đây là một bộ phim Hong Kong, nhưng tôi cảm thấy nó đã có khả năng ảnh hưởng, thậm chí thay đổi cả Hollywood.

Khán giả Mỹ hiện nay đang chìm đắm trong bạo lực đẫm máu và những mối quan hệ tình dục bất thường, sự xuất hiện của bộ phim này có lẽ có thể khiến họ nhìn nhận lại những người xung quanh hoặc một mối tình nào đó mà họ đang trải qua." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Nếu truyền thông Mỹ cũng có thể nghĩ như ông Thomas thì tốt rồi."

Thomas ngầm hiểu gật đầu, "Đương nhiên, tôi nghĩ họ chắc chắn sẽ rất vui lòng làm như vậy." Lâm Hựu Luân đưa tay ra, "Hy vọng đây sẽ là một lần hợp tác vui vẻ." Khi bắt tay, Thomas cười nói: "Như ngài mong muốn!" —— "Hình ảnh của 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 có chất lượng mềm mại, phong phú.

Đây là một câu chuyện thần thoại mà bạn sẵn lòng tin tưởng, và không hề bị lu mờ bởi những yếu tố hài hước xen kẽ." —— San Francisco Chronicle. "Sự thành công của bộ phim nằm ở sự hòa hợp thống nhất của nhiều yếu tố điện ảnh.

Việc điện ảnh Hong Kong, vốn luôn đặt nặng tính thương mại, có thể cho ra đời một tác phẩm như vậy thật đáng kinh ngạc.

Sự xuất hiện của 《Unchained Melody》 là một điểm sáng lớn của bộ phim, dù đã nhiều năm trôi qua, giai điệu quen thuộc vẫn có thể khơi dậy sự đồng cảm của nhiều người.

Việc sử dụng kỹ xảo trong phim cũng rất mới mẻ đối với khán giả, cảnh nhân vật chính đi xuyên tường thực sự đã tạo ra một cú sốc thị giác lớn cho khán giả trong rạp." —— The Washington Post.

Dưới sự "nỗ lực" của chuỗi rạp United Artists, truyền thông Mỹ nhao nhao đưa ra những đánh giá tốt về 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》.

Ngay cả tạp chí khắt khe nhất là 《Empire》 cũng nhận xét bộ phim này "nhờ kỹ xảo thông minh và vài tình tiết hài hước vô hại, đã không trở thành một tác phẩm tầm thường." Cùng lúc đó, doanh thu phòng vé của bộ phim cũng thể hiện một tiêu chuẩn tương xứng với lời khen của truyền thông.

Tại khu vực Bắc Mỹ, hơn 5000 rạp chiếu đồng thời, chỉ trong vòng nửa tháng, doanh thu đã vượt qua 60 triệu USD, dễ dàng leo lên ngôi đầu bảng xếp hạng phòng vé tuần.

Có phương tiện truyền thông thậm chí dự đoán, bộ phim này sẽ trở thành bộ phim tình cảm đầu tiên có doanh thu phòng vé vượt 100 triệu USD tại khu vực Bắc Mỹ. "Câu chuyện này thật sự quá cảm động, xem đến cuối phim, tôi hoàn toàn không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, chỉ muốn khóc một trận thật to." Một cô gái da trắng vừa từ rạp phim bước ra, mắt hoe đỏ, nói với ống kính máy quay, đồng thời còn vẫy vẫy tờ khăn giấy trong tay. "Cứ nghĩ đến cảnh nam chính cuối cùng lên thiên đường, tôi lại không kìm được nước mắt." Một phụ nữ da đen vừa xem phim xong, vừa dùng khăn giấy lau nước mắt, vừa trả lời phỏng vấn của phóng viên truyền hình. "Kỹ xảo của bộ phim này rất tuyệt, đoạn đi xuyên tường khiến tôi và bạn bè đều kinh ngạc!" Một chàng trai trẻ mặt đầy tàn nhang vừa nhai kẹo cao su vừa tán thưởng. ...

Trên màn chiếu đang phát một bản tin hiện trường của đài truyền hình ABC của Mỹ.

Một người đàn ông mặc trang phục Tôn Trung Sơn đẩy gọng kính, cầm một tập tài liệu lên, "Theo thông tin mới nhất nhận được, tổng doanh thu phòng vé của bộ phim này tại Mỹ đã vượt 90 triệu USD, châu Âu là 40 triệu USD, Nhật Bản 3 tỷ yên, Hàn Quốc 1,7 tỷ won, Hong Kong 80 triệu đô la Hong Kong...

Tổng doanh thu toàn cầu lũy kế đã vượt 150 triệu USD." Nghe xong báo cáo số liệu này, vài vị lãnh đạo ngồi hàng đầu trong phòng chiếu trao đổi ý kiến với nhau.

Chương 475

Người ngồi giữa lên tiếng: "Sự kiện nửa năm trước đã gây ảnh hưởng xấu trên trường quốc tế, tình hình ngoại giao bị động vẫn chưa có nhiều cải thiện.

Tôi nghĩ ngoài những nỗ lực ở cấp chính phủ, chúng ta cũng có thể tìm cách tạo đột phá từ phía dân gian.

Trước đây chúng ta có ngoại giao bóng bàn, bây giờ cũng có thể nghĩ cách trên phương diện tác phẩm điện ảnh mà." Mấy người còn lại lần lượt gật đầu. "Đồng chí Lập Thành, lần này tổ chức điều anh đến làm xã trưởng Tân Hoa Xã chi nhánh Hong Kong là đặt kỳ vọng rất lớn vào công việc của anh.

Tình hình Hong Kong hiện nay rất phức tạp, hy vọng anh có thể nhanh chóng mở ra cục diện mới...

Nghe nói anh và Lâm Hựu Luân này có quan hệ cá nhân tốt, đến đó có thể liên lạc với cậu ta nhiều hơn, nếu được thì mời cậu ta giúp chúng ta quay một bộ phim tuyên truyền." Hoàng Lập Thành gật đầu mạnh mẽ, "Tổng thư ký yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ tổ chức giao phó." —— Khi 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 ra mắt tại Hong Kong, tất cả khán giả nữ vào rạp xem phim đều được nhận một gói khăn giấy miễn phí.

Chẳng bao lâu sau, khán giả nam cũng không chịu thua, nhiều người phản ánh rằng họ xem phim này cũng khóc, khiến cuối cùng họ phải chia sẻ khăn giấy với bạn gái hoặc vợ.

Sau đó, chuỗi rạp Gia Nghị đành phải phát khăn giấy miễn phí cho mọi khán giả vào rạp, tiếng phản đối mới lắng xuống.

Giá vé cao gấp đôi so với các bộ phim thông thường cũng không

ngăn được sự nhiệt tình của người dân Hong Kong đến xem bộ phim này.

Sau khi doanh thu phòng vé vượt 80 triệu, chuỗi rạp Gia Nghị đã giảm số suất chiếu xuống còn một nửa so với ban đầu, nhưng tỷ lệ lấp đầy mỗi suất chiếu vẫn duy trì ở mức trên 60%.

Diễn xuất của Ngô Quân Như trong bộ phim này được đánh giá rất cao, công lực đạo diễn của Trần Kha Tân càng được giới điện ảnh nhất trí khẳng định.

Đương nhiên, truyền thông quan tâm hơn cả vẫn là nam nữ chính của bộ phim — Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng.

Có tờ báo thiện ý đùa rằng, tại giải Kim Tượng năm sau, Lâm Hựu Luân hoàn toàn có thể tự trao cho mình một chiếc cúp, vì giải Kim Tượng không có quy định chủ tịch không được nhận giải.

Chung Sở Hồng thì khỏi phải nói, rất nhiều người tin rằng với diễn xuất trong bộ phim này, cô hoàn toàn có thể lần thứ hai đăng quang Ảnh hậu tại giải Kim Tượng.

Tin đồn tình cảm của Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng, vì sự thành công vang dội của 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 mà một lần nữa trở thành chủ đề nóng hổi của cả thành phố.

Có phóng viên cố tình cầm bộ phim này đi hỏi Vương Tổ Hiền, không ngờ lần này Vương Tổ Hiền lại rất hào phóng bày tỏ, bộ phim này thực sự rất cảm động, cô đã khóc mấy lần trong lúc xem.

Nếu phản ứng của Vương Tổ Hiền khiến người ta cảm thấy có chút khó tin, thì tin tức Chung Sở Hồng đồng ý tham gia chương trình 《Giải trí tinh tuần hội》 do Chu Tuệ Mẫn dẫn chương trình đã khiến truyền thông Hong Kong hoàn toàn ngơ ngác.

Đương nhiên, người phát điên nhất vì chuyện này vẫn là Lâm Hựu

Luân.

Ban đầu anh định trốn không tham gia chương trình này, nhưng cả Chung Sở Hồng và Chu Tuệ Mẫn đều không đồng ý.

Bị ép đến đường cùng, Lâm Hựu Luân đành phải miễn cưỡng đến.

Lâm Hựu Luân không dám tin chuyện gì sẽ xảy ra trên chương trình, điều duy nhất anh hy vọng là Chung Sở Hồng và Chu Tuệ Mẫn sẽ không đánh nhau ngay trên sóng truyền hình. "Anh có cảm thấy hôm nay anh Lâm có vẻ rất căng thẳng không?" Trần Kha Tân và Ngô Quân Như cũng được mời tham gia chương trình, hai người đã bàn tán về chuyện này trong phòng hóa trang.

Ngô Quân Như bĩu môi, "Tôi thấy hôm nay chị Hồng và cô Chu không đánh nhau trên chương trình là anh Lâm đã có thể niệm A Di Đà Phật, cảm tạ Thượng Đế rồi." "Nếu thật sự như vậy, chương trình này còn ghi hình tiếp được không?" Trần Kha Tân có chút lo lắng.

Ngô Quân Như bĩu môi, "Tôi nghe người ta nói, bên Vô Tuyến đã có sắp xếp đặc biệt rồi, từ biên đạo đến quay phim đều bị ra lệnh giữ mồm giữ miệng.

Hôm nay nếu ghi hình thật sự xảy ra sự cố, chương trình chắc chắn sẽ bị hủy, không phát sóng nữa." Trần Kha Tân lộ vẻ bất lực, "Vậy chúng ta nên giúp thế nào?" "Giúp can người chứ sao!

Đến lúc đó anh Lâm một mình chắc chắn không thể phân thân ra làm hai được, nên thấy tình hình không ổn, anh ngăn chị Hồng, tôi sẽ cản cô Chu, tuyệt đối không thể để hai người họ đánh nhau." Ngô Quân Như đã dặn dò trước với Trần Kha Tân, để tránh lúc đó Trần Kha Tân không biết phải làm gì.

Lúc này Trần Kha Tân trong lòng không khỏi có chút đồng cảm với Lâm Hựu Luân.

Theo anh thấy, dỗ dành một người phụ nữ đã là chuyện không dễ dàng, mà Lâm Hựu Luân lại phải dỗ dành cùng lúc nhiều người như vậy, thật sự quá khó khăn.

Nếu Lâm Hựu Luân biết được suy nghĩ này của Trần Kha Tân, chắc chắn sẽ kích động đến bắt tay anh.

Lúc này, anh đang ở trong phòng làm việc với vẻ mặt lo lắng, hai mắt trừng trừng nhìn biên đạo chương trình 《Giải trí tinh tuần hội》, đây quả là lần đầu tiên trong đời anh như vậy; cũng có thể nói, chính vì những người sắp gặp mặt trên chương trình là Chung Sở Hồng và Chu Tuệ Mẫn, anh mới không hề che giấu, bộc lộ ra vẻ bối rối lần đầu tiên trong đời. "Anh Lâm yên tâm, người bên dưới tôi đã dặn dò kỹ rồi, bất cứ chuyện gì xảy ra trong phòng ghi hình hôm nay, sẽ không có ai ra ngoài nói bậy." Vị biên đạo họ Đường kia quả quyết bảo đảm. "Hôm nay vất vả cho mọi người rồi." Lâm Hựu Luân gật đầu, phẩy tay cho đối phương rời đi, anh muốn ở một mình tĩnh tâm.

Nếu Chung Sở Hồng và Chu Tuệ Mẫn cãi nhau trên chương trình, thậm chí động tay động chân, mình nên giúp ai?

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy đầu óc mình như phình to ra một vòng, trong lòng càng nghĩ càng rối, nóng nảy như kiến bò trên chảo nóng, đi đi lại lại trong phòng.

Nhân viên của tổ chương trình gõ cửa bước vào, nhắc nhở Lâm Hựu Luân đã đến lúc hóa trang. "Hóa trang gì nữa, không cần, không cần!" Lâm Hựu Luân thiếu kiên nhẫn xua tay.

Người nhân viên kia tỏ vẻ bất lực, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng nhắc lại lần nữa, không hóa trang cũng được, nhưng trước khi lên chương trình cũng phải lau mồ hôi trên đầu chứ?

Lâm Hựu Luân đưa tay lên trán sờ, mới phát hiện mình đã ướt đẫm mồ hôi. —— Trong gương là một khuôn mặt hình hạnh nhân,

luôn phản chiếu một sức hút kinh người.

Ngũ quan như được điêu khắc bởi bàn tay khéo léo, vô cùng tinh xảo.

Đôi mắt phượng dài chứa đựng sự trẻ trung căng tràn, dịu dàng và dũng cảm, kết hợp với cặp lông mày rậm và hàng mi dài, toát lên vẻ đẹp tự nhiên, không một chút dấu vết của sự trang điểm.

Chu Tuệ Mẫn nhìn mình trong gương, hít một hơi thật sâu, kiểm tra lại lần cuối, xác nhận trang điểm và quần áo trên người không có vấn đề gì, liền bước ra khỏi phòng hóa trang.

Thật trùng hợp, lúc này Chung Sở Hồng cũng từ phòng hóa trang đối diện bước ra.

Chu Tuệ Mẫn từng tưởng tượng ra vô số lần gặp mặt Chung Sở Hồng, nhưng tuyệt đối không ngờ sẽ gặp Chung Sở Hồng ngay dưới sân khấu, cô sững người tại chỗ.

Chung Sở Hồng khi thấy Chu Tuệ Mẫn cũng rất ngạc nhiên, đôi mắt lấp lánh ánh sáng, nhìn Chu Tuệ Mẫn, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Trong lúc Chung Sở Hồng đánh giá Chu Tuệ Mẫn, Chu Tuệ Mẫn cũng nghiêm túc quan sát Chung Sở Hồng.

Gương mặt với đường nét đoan trang, vầng trán rộng, chiếc mũi thanh tú xinh đẹp, một đôi mắt to đen láy linh hoạt, và đôi môi đỏ mọng như đang bùng cháy khát vọng mãnh liệt.

Tóm lại, trên người Chung Sở Hồng, gần như không có chỗ nào không toát lên sức quyến rũ không thể tưởng tượng nổi. "Cô Chu." "Cô Chung." Hai người gần như cùng lúc lên tiếng, rồi cùng sững sờ.

Ngay sau đó, trên mặt Chung Sở Hồng liền lộ ra nụ cười ngọt ngào, "Tôi đã nghe chuyện của cô và anh ấy từ lâu rồi.

Thật ra tôi khá ngưỡng mộ cô, có thể cùng anh ấy lớn lên, cùng chia sẻ với anh ấy nhiều kỷ niệm như vậy." "Tôi cũng luôn học hỏi từ cô Chung, nỗ lực để bản thân khi đứng cạnh anh ấy sẽ xứng đôi hơn." Khi Chu Tuệ Mẫn mỉm cười, đôi mắt luôn cong thành một vầng trăng khuyết xinh đẹp, giọng nói mềm mại lại ẩn chứa một sự kiên định.

Chung Sở Hồng nhún vai, "Vậy chúng ta gặp lại trên chương trình." Chu Tuệ Mẫn khẽ "ừm" một tiếng.

Hai người nhẹ nhàng bắt tay nhau, rồi một người rẽ trái, một người rẽ phải, đi về hai hướng khác nhau. —— Lâm Hựu Luân ngồi tại hiện trường trong phòng ghi hình, mông cứ không yên mà nhúc nhích trên ghế sofa. "Anh Lâm, anh nóng lắm à?" Ngô Quân Như chỉ vào trán mình, ý nói: "Trên đầu anh nhiều mồ hôi quá." Lâm Hựu Luân trong lòng thầm kêu chết tiệt, nhưng trước mặt Ngô Quân Như và Trần Kha Tân, anh chỉ có thể kéo cà vạt, giả vờ như thật sự rất nóng. "Tôi có khăn giấy đây." Trần Kha Tân chuẩn bị rất đầy đủ.

Lâm Hựu Luân nhìn anh ta một cái cảm kích, nhận lấy khăn giấy lau mồ hôi.

Chung Sở Hồng từ phía trước sân khấu đi lên, thấy hiện trường ghi hình không đặt một chiếc sofa dài mà là bốn chiếc ghế bọc da mềm, không khỏi có chút khâm phục sự tinh tế của Chu Tuệ Mẫn, ngay cả chi tiết nhỏ này cũng chú ý đến, rõ ràng là không cho cô cơ hội ngồi cạnh Lâm Hựu Luân.

Chương 476

Lâm Hựu Luân có chút chột dạ liếc nhìn Chung Sở Hồng một cái, siết chặt tờ khăn giấy trong tay.

Chung Sở Hồng vẻ mặt như thường chào hỏi Trần Kha Tân và Ngô Quân Như, rồi đi đến trước mặt Lâm Hựu Luân, nhìn anh một cái, rồi nói: "Chúng ta đổi chỗ ngồi đi, anh qua bên kia, tôi ngồi chỗ này." Chỗ ngồi hiện tại của Lâm Hựu Luân ngay sát vị trí của Chu Tuệ Mẫn khi làm người dẫn chương trình.

Ý định ban đầu của Lâm Hựu Luân là ngồi đây để tách Chung Sở Hồng và Chu Tuệ Mẫn ra, không ngờ Chung Sở Hồng lại chủ động đề nghị ngồi vào vị trí của anh.

Suy nghĩ của Chung Sở Hồng thực ra cũng rất đơn giản, không phải Chu Tuệ Mẫn không cho cô ngồi cạnh Lâm Hựu Luân sao?

Vậy thì cô cũng không cho Lâm Hựu Luân có cơ hội ngồi cạnh Chu Tuệ Mẫn.

Lâm Hựu Luân nhìn Chung Sở Hồng, "Nhất định phải đổi sao?" Chung Sở Hồng gật đầu, vẻ rất kiên quyết.

Cùng lúc Lâm Hựu Luân đứng dậy nhường chỗ, Ngô Quân Như cũng đứng lên theo, nói với Trần Kha Tân: "Hôm nay nam nữ tách ra, tôi và chị Hồng ngồi." Nói rồi, cô ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh Chung Sở Hồng.

Lúc Chu Tuệ Mẫn từ hậu trường đi ra, thấy trên sân khấu có bốn chiếc ghế da, từ trái sang phải lần lượt là Trần Kha Tân, Lâm Hựu Luân, Ngô Quân Như và Chung Sở Hồng, cô liền hiểu ra bí mật trong đó.

Cô mỉm cười bước tới, "Bốn vị đã chuẩn bị xong cả chưa ạ?" "Xong rồi, xong rồi, chúng tôi chỉ đợi bắt đầu ghi hình thôi," Ngô Quân Như nhanh nhảu đáp.

Chu Tuệ Mẫn ngồi vào vị trí của mình, người và mặt đều hướng thẳng về phía ống kính máy quay, khẽ gật đầu.

Quay phim ở máy số 1 ra dấu "OK" với cô, Chu Tuệ Mẫn vẫy tay với ống kính, sau đó là lời mở đầu cho chương trình hôm nay. "Gần đây ở Hồng Kông có một bộ phim được truyền thông gọi là bom tấn lấy nước mắt, vì tình tiết vô cùng cảm động, đã khiến rất nhiều người phải khóc.

Tôi không biết mọi người đã xem bộ phim này chưa, nhưng hôm nay chúng ta may mắn mời được ba diễn viên chính và đạo diễn của bộ phim đến với chương trình.

Xin chào mừng đạo diễn Trần Kha Tân, cô Chung Sở Hồng, cô Ngô Quân Như, và cả vị đại tài tử của chúng ta, anh Lâm Hựu Luân." Ống kính máy quay lướt qua mặt bốn người, cuối cùng lại quay về phía Chu Tuệ Mẫn. "Bộ phim 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 đã được công chiếu ở nhiều quốc gia và khu vực, nhận được đánh giá rất cao, đồng thời cũng là một ứng cử viên nặng ký cho giải Kim Tượng Hồng Kông vào năm sau.

Nhưng chắc hẳn mọi người không thể ngờ rằng, đây mới là lần đầu tiên Trần Kha Tân làm đạo diễn.

Ở Hồng Kông, những đạo diễn nổi danh chỉ sau một đêm không hiếm, nhưng chúng ta phải thừa nhận rằng, không phải con thiên lý mã nào cũng có thể có được thành tích như vậy ngay từ bước đầu tiên.

Tôi rất tò mò, đạo diễn Trần, trong hoàn cảnh nào mà anh quyết định làm bộ phim này?" "Ví dụ về thiên lý mã mà cô Chu vừa nhắc tới

tôi thấy rất hay, nhưng tôi không có ý nói mình là thiên lý mã, mà là tôi đã thực sự gặp được Bá Nhạc, và người đó chính là anh Lâm," Trần Kha Tân dùng câu "không có anh Lâm thì không có tôi" để hình dung mối quan hệ giữa mình và Lâm Hựu Luân. "Tôi cảm thấy mình thật sự vô cùng may mắn, lần đầu làm đạo diễn đã gặp được một kịch bản hay như 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》.

Mà bộ phim này có thể đạt được thành tích như hiện tại, tôi cho rằng công lao lớn nhất vẫn thuộc về kịch bản và diễn viên.

Ngay từ khi nhận được kịch bản này, tôi đã thực sự bị câu chuyện làm cho cảm động.

Toàn bộ tình tiết của 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 là hư cấu, nhưng tình cảm được biểu đạt bên trong lại là thật.

Rồi làm thế nào để đưa thứ tình cảm đó vào phim một cách hữu cơ, khán giả nhất định sẽ nhận ra, điều này đòi hỏi rất cao ở diễn viên.

May mắn là tôi đã gặp được ba người họ, khiến cho ý tưởng của tôi có thể được thể hiện rất tốt trong bộ phim này." Trần Kha Tân vốn định nói, loại phim tình cảm này, nếu bạn tìm hai người hoàn toàn không có quan hệ để diễn và hai người có quan hệ rất thân mật để diễn, hiệu quả thể hiện trên màn ảnh chắc chắn sẽ có sự khác biệt rất lớn.

Nhưng đến lúc định nói, anh ta lại đổi lời, vì trong tình huống hiện tại, việc nhắc đến mối quan hệ thân mật trong phim và ngoài đời của Chung Sở Hồng và Lâm Hựu Luân rõ ràng là một việc rất ngu ngốc. "Đạo diễn Trần là người Thái Lan ạ?" Sau khi nói chuyện về phim, Chu Tuệ Mẫn bắt đầu hỏi Trần Kha Tân một số vấn đề cá nhân. "Nói ra chắc nhiều người không tin, lúc nhỏ tôi bị bố mẹ đưa sang Thái Lan, lúc đó sống chết không chịu học tiếng Thái, nên đến bây giờ vẫn chỉ biết nói mà không biết viết.

Nhưng sau này có một điều rất thú vị là, tôi bắt đầu bước vào ngành này từ công việc phiên dịch tiếng Thái cho công ty Gia Hòa," Trần Kha Tân tự tiết lộ một bí mật nhỏ. "Sau khi bắt đầu làm trong ngành điện ảnh, anh đã hợp tác với rất nhiều đạo diễn nổi tiếng?" "Nói chính xác thì là làm việc dưới trướng họ," Trần Kha Tân sửa lại, "Lúc đầu là đạo diễn Ngô Vũ Sâm, sau đó là làm phó đạo diễn và trợ lý sản xuất cho anh Thái Lan.

Tôi có thể làm đạo diễn, rồi quay tốt bộ phim này, những kinh nghiệm trước đây đã giúp tôi rất nhiều." Phỏng vấn xong Trần Kha Tân, Chu Tuệ Mẫn tiếp tục hỏi Ngô Quân Như: "Năm nay không giành được giải Diễn viên mới xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng có tiếc không?" Ngô Quân Như gật đầu, "Đương nhiên rồi, những giải khác sau này vẫn còn cơ hội, nhưng giải Diễn viên mới thì chỉ có một lần, bỏ lỡ rồi thì sau này không còn cơ hội nữa." Chu Tuệ Mẫn an ủi cô: "Cứ coi như là có mất có được đi.

Nếu 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 mới là bộ phim đầu tiên của cô, vậy thì cô chỉ có thể được đề cử giải Diễn viên mới, những giải khác sẽ không thể thuộc về cô." Giải Kim Tượng từ năm kia đã sửa đổi quy tắc, diễn viên tham gia bộ phim đầu tiên chỉ có thể được đề cử giải Diễn viên mới xuất sắc nhất, có nghĩa là sau này sẽ không thể xảy ra trường hợp như Lâm Bích Kỳ, Ảnh hậu giải Kim Tượng lần thứ hai, người đã giành giải Ảnh hậu ngay từ bộ phim đầu tiên.

Việc sửa đổi này cũng xuất phát từ việc cân nhắc tính công bằng.

Trường hợp như Lâm Bích Kỳ hoàn toàn là do may mắn, gặp được một vai diễn phù hợp với mình, chứ không chứng minh được diễn xuất của cô ấy giỏi đến mức nào.

Trường hợp cô ấy đoạt giải sẽ rất không công bằng với những diễn viên đã vất vả nhiều năm mà vẫn chưa giành được giải. "Cô nói

cũng có lý, nhưng tôi vẫn rất muốn giành giải Diễn viên mới vào năm ngoái.

Tôi nói vậy có khiến người ta cảm thấy quá tham lam không?" Ngô Quân Như hỏi ngược lại một câu.

Chu Tuệ Mẫn cười không nói, rồi nhớ ra một chuyện. "Đúng rồi, tạo hình đầu tổ gà của cô trong 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 là do ai thiết kế vậy?" "Rất buồn cười phải không?" Ngô Quân Như tỏ vẻ rất lo lắng, "Gay go rồi, hình tượng hỏng hết rồi!" Chu Tuệ Mẫn vội xua tay, "Không đâu, tôi thấy cô diễn thật sự xuất sắc.

Vốn là một câu chuyện rất bi thương, chính vì vai diễn này của cô mà trở nên rất ấm áp." Ngô Quân Như vỗ vỗ ngực, thở phào một hơi, "Cô nói vậy thì tôi yên tâm rồi." "Vậy còn cô Chung, khi quay bộ phim này, khó khăn lớn nhất mà cô gặp phải là gì?" Chu Tuệ Mẫn đột ngột chuyển đối tượng câu hỏi sang Chung Sở Hồng, khiến tim những người khác lập tức thót lên, Lâm Hựu Luân càng căng thẳng hơn khi nhìn Chung Sở Hồng. "Trong bộ phim này anh ấy đóng vai một hồn ma, lúc quay phim, rõ ràng một người sống sờ sờ đang lượn lờ trước mặt mình, nhưng mình lại phải giả vờ như không nhìn thấy gì cả.

Đối với tôi, đây là điều khó nhất." Lời của Chung Sở Hồng bề ngoài là nói về diễn xuất, nhưng người có lòng nếu suy ngẫm kỹ sẽ cảm nhận được một ý vị khác.

Chu Tuệ Mẫn cũng là một cô gái thông minh sắc sảo, lập tức hiểu ra ý của Chung Sở Hồng. "Vậy sau đó cô đã khắc phục như thế nào?" Chung Sở Hồng khẽ thở dài, "Tôi cũng từng nghĩ đến việc từ bỏ vai diễn này, nhưng sau đó tôi phát hiện mình không làm được, nên chỉ đành học cách thích nghi." Cách nói của Chung Sở Hồng khiến Chu Tuệ Mẫn cảm thấy đồng cảm sâu sắc.

Cô đâu phải không biết bên cạnh Lâm Hựu Luân còn có những

người phụ nữ khác, chỉ vì đã không thể rút lui nên mới đành lựa chọn kiên trì.

Cô ngưỡng mộ sự xứng đôi của Chung Sở Hồng và Lâm Hựu Luân, thì Chung Sở Hồng thực ra cũng đang ngưỡng mộ mối tình thanh mai trúc mã của cô và Lâm Hựu Luân.

Có thể giữ được những gì mình đang có, có lẽ đã là một loại hạnh phúc.

Tâm trạng bình tĩnh lại, Chu Tuệ Mẫn đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, đối mặt với Chung Sở Hồng cũng không còn căng thẳng và thiếu tự tin như trước.

Hai người vốn rất khó ngồi chung với nhau trong cuộc sống thực, lại trò chuyện rất nghiêm túc trên chương trình, cho đến khi đạo diễn ở sau máy quay nhắc nhở chú ý thời gian, Chu Tuệ Mẫn mới qua loa hỏi Lâm Hựu Luân đang ngồi bên cạnh ngẩn người hai câu.

Khi ghi hình xong, tất cả mọi người từ trước sân khấu đến sau hậu trường đều thở phào nhẹ nhõm. --- "Thật đáng tiếc, vậy mà không đánh nhau!" Lỵ Trí cầm điều khiển từ xa, tắt tivi, miệng cố ý nói.

Cô vừa dứt lời, cặp mông căng tròn trong bộ váy ôm sát đã bị ai đó vỗ một cái. "Em thật sự mong thấy anh xui xẻo đến vậy sao?" Lâm Hựu Luân nằm nghiêng trên ghế sofa bên cạnh, tay đặt lên rồi không chịu bỏ xuống. "Chị ấy sắp vào rồi, anh mau bỏ ra đi." Lỵ Trí nghe thấy tiếng bước chân ở cửa phòng khách, vội vàng gạt tay Lâm Hựu Luân đang đặt trên mông mình ra.

Lâm Hựu Luân ngồi thẳng dậy, ôm Lỵ Trí vào lòng, ghé vào tai cô nói: "Sợ gì chứ, chị ấy có phải không biết quan hệ của chúng ta đâu." Đang nói, Củng Lợi cầm một tờ báo đi vào, thấy Lâm Hựu Luân và Lỵ Trí đang ôm nhau trên sofa, vội vàng lấy tay che mắt, khẽ chửi thầm: "Gay go rồi, thấy thứ không nên thấy, mắt lại sắp nổi lẹo." Lỵ

Trí vội thoát ra khỏi vòng tay Lâm Hựu Luân, lườm anh một cái, rồi đi tới kéo tay Củng Lợi đang che mắt xuống, "Được rồi, nếu thật sự nổi lẹo, tôi đưa cô đến bệnh viện chữa!" "Hai người gấp gáp thế à, cứ phải thân mật ở đây, thôi bỏ đi, tôi không quản được hai người, qua một thời gian nữa tôi vẫn nên tìm nhà ở nơi khác chuyển ra ngoài, để đỡ phải suốt ngày nhìn thấy những thứ không nên thấy," Củng Lợi bực bội lườm Lỵ Trí một cái. "Cùng lắm thì sau này tôi không cho anh ta vào cửa là được, cô không được chuyển đi đâu đấy, không thì một mình tôi ở cô đơn lắm?" Lỵ Trí lấy lòng kéo tay Củng Lợi, lắc lắc nói. "Cô mà thật sự nỡ lòng, thì đã không bị người nào đó lừa cả thân lẫn tâm rồi," Củng Lợi liếc về phía Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân trong lòng rất uất ức, thời gian này anh không hề chọc giận Củng Lợi, sao hôm nay cô ấy nói chuyện lại khó nghe như vậy, câu nào câu nấy đều nhắm vào mình, như thể có thù với mình vậy.

Anh ho khan một tiếng, nói: "Chẳng lẽ gần đây tôi lại làm chuyện gì thương thiên hại lý, khiến cô Củng của chúng ta tức giận rồi sao?" "Đúng vậy, anh ta làm gì chọc giận cô, tôi dạy dỗ anh ta giúp cô!" Lỵ Trí cũng ở bên cạnh hùa theo.

Chương 477

"Cô xem cái này đi!" Củng Lợi nhét tờ báo vừa lấy từ hòm thư ở cửa vào tay Lỵ Trí, rồi khoanh tay đứng bên cạnh, chờ xem kịch hay.

Lỵ Trí mở tờ báo ra xem, sắc mặt lập tức biến đổi, nhanh chóng đi đến trước mặt Lâm Hựu Luân, đưa tờ báo ra trước mặt anh, lạnh lùng hỏi: "Cái này anh giải thích thế nào?" Lâm Hựu Luân khó hiểu nhìn vào tờ báo, chỉ thấy một dòng tít chữ đen nổi bật viết: "Tam tài tử Macau tập thể mua dâm, gọi hàng chục vũ nữ đến mua vui!" Bên dưới tiêu đề là một bức ảnh minh họa, Hoàng Triêm say khướt nằm trên sofa, Lâm Hựu Luân cầm một chai XO đang đổ rượu vào miệng há to của ông ta, còn xung quanh là một đám cô gái ăn mặc gợi cảm, trang điểm đậm.

Trong khi đó, Thái Lan ngồi bên cạnh, tay trái tay phải ôm hai cô gái mặc váy ngắn, đang chơi oẳn tù tì phạt rượu.

Lâm Hựu Luân xem xong ngẩng đầu lên, câu đầu tiên nói ra là: "Anh bị oan!" "Ảnh đã bị người ta chụp được rồi, còn không thừa nhận!" Củng Lợi ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, trên mặt rõ ràng viết một vẻ không tin.

Phản ứng của Lỵ Trí có khá hơn một chút, nhưng cũng nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ nghi ngờ.

Lâm Hựu Luân vốn định nói đây là đang đóng phim, nhưng lại cảm thấy giải thích như vậy hai cô gái chắc chắn không tin, nên đã đổi một cách khác. "Được rồi, giả sử chuyện này là thật, chú ý nhé, anh nói là giả sử, vậy tại sao hai người không nghĩ thử xem, nếu anh thật sự cùng Hoàng Triêm, Thái Lan đi làm chuyện như vậy, truyền thông có thể biết được sao?

Cho dù truyền thông nhận được tin tức, hai người nghĩ họ có thể chụp được những bức ảnh rõ nét ở khoảng cách gần như vậy không?" Lỵ Trí ngẩng đầu nhìn Củng Lợi, trong mắt Củng Lợi cũng là một vẻ mờ mịt.

Suy nghĩ kỹ lại, chuyện này quả thật có chút không đúng, Lâm Hựu Luân ra ngoài, bên cạnh ít nhất cũng có bảy tám vệ sĩ đi theo, nếu thật sự đi làm chuyện đó, phòng bị chắc chắn càng nghiêm ngặt hơn.

Mà bức ảnh đăng trên báo, bất kể là từ độ nét hay góc chụp, đều không giống như là ảnh chụp lén. "Anh và Hoàng Triêm, Thái Lan thời gian này đang quay một bộ phim ở Macau, tên là 《Túc Túy》, kể về ba người bạn tổ chức tiệc độc thân cho bạn, sau đó say rượu một đêm xảy ra rất nhiều chuyện hoang đường.

Bức ảnh này thực ra là một tấm ảnh hậu trường, chỉ là anh không biết nó làm thế nào lại lọt vào tay truyền thông," Lâm Hựu Luân tiếp tục giải thích. "Vậy vết son môi trên ảnh này không thể là giả được chứ?" Lỵ Trí nhìn Lâm Hựu Luân, trong lòng thực ra đã tin lời anh nói. "Những thứ đó đều là hiệu ứng do chuyên gia trang điểm tạo ra, và anh có thể đảm bảo với em, tuyệt đối không đụng vào bất kỳ người phụ nữ nào trong số này," Lâm Hựu Luân giơ tay lên, định thề độc.

Lỵ Trí vội vàng kéo tay Lâm Hựu Luân xuống, không cho anh nói những lời thề độc địa đó. "Sao tôi cứ cảm thấy các người mượn cớ đóng phim để ăn chơi trác táng vậy nhỉ?" Củng Lợi vốn đã hiểu lầm Lâm Hựu Luân, trong lòng còn có chút áy náy, nhưng thấy Lâm Hựu Luân dỗ dành Lỵ Trí vui vẻ, trong lòng đột nhiên lại thấy bực. "Quay phim xong là anh về khách sạn rồi, còn Hoàng Triêm và Thái Lan, hai người họ buổi tối làm gì, đó là chuyện của riêng họ," Lâm Hựu Luân nhún vai, một câu nói đã phủi sạch quan hệ của mình.

Lỵ Trí lấy một miếng táo từ đĩa hoa quả trên bàn trà, tự mình đút

cho Lâm Hựu Luân ăn, "Được rồi, hiểu lầm anh rồi, dùng cái này bồi thường cho anh nhé!" Củng Lợi không muốn nhìn hai người họ tình tứ, quay người đi thẳng lên lầu. "Thôi, nói chuyện chính với anh đây." Lỵ Trí thoát ra khỏi vòng tay Lâm Hựu Luân, ngồi thẳng người, "Em đã theo ý anh, đến Hải Nam khảo sát một thời gian, cảm thấy bên đó tuy là đặc khu kinh tế, nhưng chính phủ trung ương không có một thái độ rõ ràng về vị thế của đặc khu này.

Anh có cho rằng bất động sản ở đó thật sự đáng để chúng ta bỏ ra một số tiền lớn để đầu tư không?" "Em liên hệ với mấy ngân hàng Standard Chartered, HSBC, đem mấy bất động sản của chúng ta ở Hồng Kông thế chấp cho họ, sau đó rút vốn ra, toàn bộ đầu tư vào Hải Nam.

Chẳng bao lâu nữa, chính phủ Đại lục sẽ đưa ra một định vị rõ ràng về xu hướng kinh tế của cả nước, đến lúc đó thị trường sôi động trở lại, Hải Nam là đặc khu kinh tế cấp tỉnh duy nhất, thị trường nhà đất chắc chắn sẽ có một đợt tăng giá.

Theo anh ước tính, trong vòng hai ba năm, giá nhà có thể tăng gấp 4-5 lần, em nói xem số tiền này có nên kiếm không?" Mắt Lỵ Trí sáng lên, nếu thật sự như Lâm Hựu Luân nói, vậy thì bây giờ đúng là cơ hội tốt để vào thị trường bất động sản Hải Nam bắt đáy, mà phán đoán của Lâm Hựu Luân về thị trường chứng khoán và bất động sản chưa bao giờ sai lầm. "Ý của anh là đầu tư dài hạn ở đó?" Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Kinh tế thị trường của Đại lục mới chỉ bắt đầu, rất nhiều hành vi kinh tế vẫn còn trong trạng thái phi lý trí.

Bất động sản Hải Nam rất có khả năng sẽ trở thành một sản phẩm dị dạng như vậy, trong thời gian ngắn bị thổi phồng thành một bong bóng bất động sản cực lớn, sau đó chính phủ Đại lục chỉ cần thắt chặt chính sách, bong bóng này sẽ vỡ tan." Lỵ Trí nghe xong phán đoán của Lâm Hựu Luân, vẻ mặt tỏ ra rất kinh ngạc, "Anh đã nhìn ra được

điểm này, vậy mà còn..." Lâm Hựu Luân vỗ vỗ tay Lỵ Trí, "Cho nên ở Hải Nam, chúng ta chỉ có thể làm kế hoạch đầu tư ngắn hạn, thấy đủ thì rút." Lỵ Trí gật đầu, "Tiếc là quan chức mà em quen đều không ở Hải Nam, nếu có thể nhận được sự hỗ trợ từ phía chính quyền Đại lục, chuyện này làm sẽ dễ dàng hơn nhiều." "Vốn của chúng ta không thể đầu tư vào hết một lần, để tránh gây nghi ngờ cho người khác, hoàn thành bố cục trong vòng một năm rưỡi vẫn kịp.

Còn chuyện em nói, anh sẽ nghĩ cách." Lâm Hựu Luân đang suy nghĩ xem gần đây mình có nên đi Bắc Kinh một chuyến không, thì chiếc điện thoại "cục gạch" để bên cạnh đột nhiên vang lên.

Điện thoại là do Sầm Kiến Huân gọi tới, ông ta chỉ nói với Lâm Hựu Luân một chuyện, lúc Lâm Hựu Luân đặt điện thoại xuống, vẻ mặt trở nên có chút kỳ lạ. "Có chuyện gì xảy ra sao?" Lỵ Trí tò mò hỏi. "Trưởng phân xã Hồng Kông của Tân Hoa Xã đã đổi người." Lỵ Trí hơi sững sờ, "Trước đây em cũng nghe bạn bè ở Đại lục nói, chính phủ trung ương rất không hài lòng với công việc của trưởng phân xã Hồng Kông của Tân Hoa Xã, không ngờ lại thay ông ta nhanh như vậy." "Trưởng phân xã mới đến và anh có quen biết," Lâm Hựu Luân tiếp tục nói với Lỵ Trí một tin tức như vậy. "A..." Lỵ Trí kinh ngạc che miệng, mắt mở to nhìn Lâm Hựu Luân, "Quen biết anh?" "Nói cho đúng thì anh và ông ta còn là người quen cũ đấy," khóe miệng Lâm Hựu Luân hiện lên một nụ cười kỳ lạ.

Trong ký ức của anh, trong số các trưởng phân xã Hồng Kông của Tân Hoa Xã, không có nhân vật nào tên Hoàng Lập Thành, xem ra là do mình nên một số diễn biến lịch sử cụ thể đã bị thay đổi. "Ông ta đã đến Hồng Kông rồi sao?" Lỵ Trí không nhịn được hỏi.

Lâm Hựu Luân gật đầu, "Đúng vậy, hôm nay vừa mới công bố tin tức ra bên ngoài." "Vậy anh..." Lỵ Trí ngập ngừng, nhưng Lâm Hựu Luân biết cô muốn hỏi gì. "Bạn cũ đã đến, anh đương nhiên phải làm

tròn bổn phận chủ nhà, hôm nào tìm thời gian, anh sẽ gặp ông ta một lần." Lâm Hựu Luân cảm thấy Hoàng Lập Thành mới nhậm chức, chắc chắn có rất nhiều việc phải bận, nên cũng không vội liên lạc ngay với ông ta.

Nhưng điều Lâm Hựu Luân không ngờ là, chỉ hai ngày sau, Hoàng Lập Thành đã chủ động tìm đến cửa. "Anh Lâm, lúc đến đây, lãnh đạo trong tổ chức đã dặn đi dặn lại tôi, đến Hồng Kông nhất định phải chống lại tác phong xa hoa của chủ nghĩa tư bản.

Ban đầu sau khi tôi nhậm chức, thấy văn phòng làm việc của người tiền nhiệm để lại đã cảm thấy rất xa xỉ rồi, nhưng so với chỗ của anh, tôi đột nhiên cảm thấy bên đó chẳng là gì cả," Hoàng Lập Thành đi một vòng trong văn phòng của Lâm Hựu Luân, miệng tấm tắc khen ngợi.

Văn phòng của Lâm Hựu Luân ở trụ sở chính của công ty Gia Nghị lớn gấp năm, sáu lần văn phòng của Hoàng Lập Thành ở phân xã Hồng Kông của Tân Hoa Xã.

Chỉ riêng khu vực nghỉ ngơi được bài trí sang trọng đã bằng toàn bộ chi phí xây dựng văn phòng của Hoàng Lập Thành.

Điều này cũng phần nào chứng thực những thông tin về Lâm Hựu Luân mà Hoàng Lập Thành tìm hiểu được sau khi đến Hồng Kông.

Anh chàng này tuổi còn trẻ, nhưng đã là một trong những phú hào hàng đầu Hồng Kông.

Điều kỳ diệu hơn là anh ta chỉ mất hơn 6 năm để đạt được thành tựu như vậy, chẳng trách ngay cả lão thủ trưởng cũng quan tâm đến anh ta, còn đặc biệt gặp mặt anh ta một lần.

Nghe người bên cạnh lão thủ trưởng nói, mấy năm nay lão thủ trưởng thỉnh thoảng lại nhắc đến Lâm Hựu Luân, và ở chỗ mấy vị

thủ trưởng trung ương, tên của Lâm Hựu Luân cũng được chú ý đặc biệt - ở Hồng Kông có bao nhiêu phú hào, người được hưởng đãi ngộ cấp bậc này chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà anh chàng Lâm Hựu Luân này bây giờ mới 24 tuổi!

Hoàng Lập Thành trong lòng vô cùng cảm khái, nhưng cũng không quên mục đích của chuyến đi này.

Sau khi ngồi xuống, ông ta liền nói chuyện với Lâm Hựu Luân về tình hình hiện tại của Hồng Kông, "Tình hình Hồng Kông bây giờ rất hỗn loạn, vì sự việc giữa năm, rất nhiều người Hồng Kông cũng có những suy nghĩ không chắc chắn về việc trở về, cho nên tôi đến đây áp lực thật sự rất lớn." "Đại lục hiện tại còn do dự trên con đường phát triển kinh tế, người Hồng Kông đương nhiên cũng sẽ hoang mang về tương lai sau khi trở về.

Nhưng chỉ cần Đại lục xác định rõ con đường phát triển kinh tế trong tương lai, người Hồng Kông tự nhiên sẽ có nhiều niềm tin hơn," Lâm Hựu Luân không giống những người Hồng Kông khác có suy nghĩ không chắc chắn về vấn đề trở về.

Lâm Hựu Luân biết Hồng Kông tương lai chắc chắn sẽ trở về, cho nên mọi suy nghĩ cũng đều xuất phát từ cơ sở này.

Biết được Lâm Hựu Luân vẫn đứng trên lập trường sẵn sàng hợp tác với chính phủ trung ương, Hoàng Lập Thành trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Giới giải trí Hồng Kông từ trước đến nay đều xa lánh chính trị, nhưng Lâm Hựu Luân trong tay còn nắm giữ một mặt trận dư luận quan trọng là 《Minh Báo》.

Tuy lập trường của 《Minh Báo》 cũng luôn có xu hướng trung lập, nhưng vẫn đáng tin cậy hơn những tờ báo công khai phản đối chính phủ trung ương.

Hoàng Lập Thành ngồi thẳng người, nói với giọng tha thiết: "Lần này tôi đến, thực ra là có việc muốn nhờ anh Lâm giúp đỡ." Lâm Hựu Luân không trực tiếp đồng ý, mà chờ Hoàng Lập Thành nói cụ thể nội dung cần giúp đỡ.

Dù sao thân phận của Hoàng Lập Thành bây giờ quá nhạy cảm, trước đây ở Đại lục thân thiết với ông ta cũng không sao, nhưng bây giờ không nên giao du quá trực tiếp. "Trước khi tôi đến Hồng Kông, mấy vị lãnh đạo trung ương đã đặc biệt nói chuyện với tôi về một số việc liên quan đến anh Lâm.

Họ đánh giá rất cao những thành tích mà anh Lâm đã đạt được trong sự nghiệp điện ảnh những năm qua, cũng hy vọng anh Lâm sẽ tiếp tục nỗ lực trong việc quảng bá văn hóa Trung Hoa..." Hoàng Lập Thành chưa nói xong đã bị Lâm Hựu Luân cắt ngang. "Cục trưởng Hoàng, không đúng, bây giờ nên gọi ông là Trưởng xã Hoàng, giữa chúng ta không cần phải nói những lời khách sáo này chứ?" Hoàng Lập Thành chỉ vào Lâm Hựu Luân cười lớn, ông ta biết Lâm Hựu Luân đã nghe ra được điều gì đó từ lời nói của mình. "Trung ương hy vọng anh Lâm có thể giúp Đại lục quay một bộ phim tuyên truyền.

Chỉ cần anh Lâm đồng ý, bất kỳ yêu cầu nào chúng tôi cũng sẽ dốc toàn lực phối hợp." Lâm Hựu Luân nhướng mày, "Về đề tài không có hạn chế gì sao?" Hoàng Lập Thành cũng không úp mở, nói rất thẳng thắn: "Có thể quay cái gì, không thể quay cái gì, trong lòng anh Lâm chắc cũng rõ." Lâm Hựu Luân gật đầu, "Tôi sẽ suy nghĩ, trong vòng ba ngày sẽ trả lời Trưởng xã Hoàng." *** Thái Lan ra ngoài lo công việc, giữa chừng đột nhiên nhận được điện thoại từ công ty, nói là có khách quý đến thăm, đành phải gác lại công việc đang làm, vội vã quay về.

Vừa vào cửa công ty, thư ký đã vội vàng chạy ra đón. "Anh Lâm ở đâu?" "Ở trong văn phòng của ông." Thái Lan gật đầu, vừa đi lên lầu vừa hỏi: "Anh Lâm có nói tìm tôi có việc gì không?" Thư ký đi theo

sau lắc đầu, "Anh Lâm đến chỉ nói muốn gặp ông, ngoài ra không nói gì khác." Thái Lan bước vào văn phòng, thấy Lâm Hựu Luân đang chắp tay sau lưng đứng trước tủ sách bên cạnh bàn làm việc, hứng thú tham quan những cuốn sách bên trong.

Chương 478

Nghe thấy tiếng bước chân, Lâm Hựu Luân quay đầu lại, thấy Thái Lan liền mỉm cười, "Không ngờ anh Thái cũng có nghiên cứu sâu về ẩm thực như vậy." "Chỉ là sưu tầm linh tinh thôi, để anh Lâm chê cười rồi," Thái Lan rất khiêm tốn đáp lời.

Lâm Hựu Luân quay người lại, cùng Thái Lan đến ngồi trên ghế sofa ở khu vực nghỉ ngơi, rồi ngả người ra sau, bắt chéo chân, vẻ mặt trông rất thoải mái, "Ngay cả Tra lão cũng nói anh Thái là người thật sự phóng khoáng, ăn uống vui chơi mới là chân lý của cuộc đời, còn người như tôi bôn ba vì danh lợi lại là hạ sách." "Anh Lâm đừng nói vậy, tôi ban đầu bỏ công nghiên cứu ẩm thực, chẳng qua là vì một lần cha tôi đến Hồng Kông, lúc đi uống trà không tìm được chỗ ngồi, lại bị người phục vụ làm nhục, nên mới quyết tâm muốn kết giao với giới ẩm thực, rồi bắt đầu viết bình luận món ăn.

Cho nên nói cho cùng, tôi cũng chỉ là một kẻ phàm tục trong chốn trần ai theo đuổi danh lợi mà thôi." Vì cùng nhau quay 《Túc Túy》, quan hệ giữa Thái Lan và Lâm Hựu Luân đã khá thân thiết, nhưng Thái Lan không giống như Hoàng Triêm có thể tùy tiện nói đùa trước mặt Lâm Hựu Luân.

Hoàng Triêm chủ yếu phát triển trong giới âm nhạc, thân phận của Lâm Hựu Luân không khiến ông ta quá e dè.

Còn Thái Lan thì luôn kiếm sống trong giới điện ảnh, nói chuyện với Lâm Hựu Luân cũng luôn giữ thái độ khách sáo.

Lâm Hựu Luân và Thái Lan nói chuyện phiếm thêm vài câu, rồi giơ tay lên xem đồng hồ. "Buổi trưa anh Thái có sắp xếp gì không?

Nếu không thì cùng nhau ăn trưa nhé." "Xin nghe theo ý ngài," Thái

Lan thật sự có chút không hiểu mục đích Lâm Hựu Luân hôm nay đến tìm mình, nhưng vẫn đồng ý. "Không, không, bữa cơm hôm nay anh Thái làm chủ, đi đâu ăn anh quyết định," Lâm Hựu Luân xua tay, "Anh Thái đã viết nhiều bài bình luận món ăn như vậy, chắc là có chỗ nào hay để giới thiệu chứ?" Thái Lan trong lòng càng thêm nghi ngờ, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra bình thản gật đầu, "Ở Bắc Giác mới mở một quán ăn, quán không lớn lắm, nhưng món Hoài Dương chủ đạo có hương vị rất ngon, hơn nữa chủ quán là người quen của tôi, chúng ta qua đó còn có thể ăn được món ăn riêng không tiếp khách ngoài." Lâm Hựu Luân gật đầu, đồng ý đến quán ăn mà Thái Lan nói. --- Bắc Giác nằm ở trung tâm khu Đông của Hồng Kông, cũng là khu vực cực bắc của Hồng Kông.

Vào những năm 50, nơi đây từng là khu vực có mật độ dân số đông nhất thế giới, vì đều là khu dân cư nên các nhà hàng quán ăn xung quanh cũng rất nhiều.

Quán ăn mà Thái Lan nói nằm ở đoạn giữa đường Xuân Ương, có hai tầng trên dưới.

Tầng dưới là quầy thu ngân và sảnh chính, tầng trên là các phòng riêng yên tĩnh.

Trên cánh cửa sơn đen, tấm biển với ba chữ lớn "Nhã Vị Trai" được treo cao.

Nét chữ trên tấm biển của quán, Lâm Hựu Luân nhìn thấy có vài phần quen thuộc.

Thái Lan thấy ánh mắt Lâm Hựu Luân dừng lại ở đó, bèn cười nói bên cạnh: "Anh Lâm cũng có nghiên cứu về thư pháp sao?" "Anh Thái có biết chữ trên tấm biển này là do ai viết không?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại. "Hay là để chủ quán giới thiệu cho anh Lâm đi!" Thái Lan nói rồi vẫy tay với người đang từ trong quầy thu ngân đi ra, "Truyền

Thù, hôm nay tôi dẫn một vị khách quý đến cho cậu đây, mau ra chào hỏi đi." Người chủ quán mà Thái Lan gọi là một ông mập đầu trọc, thân hình tròn trịa, mặt mày hiền hòa.

Lâm Hựu Luân vừa nhìn đã nhận ra thân phận của đối phương - con trai của Kim Dung, Tra Truyền Thù, khuôn mặt đó cứ như được đúc ra từ cùng một khuôn với Kim Dung.

Lúc hai người bắt tay, Lâm Hựu Luân tỏ ra khá ngạc nhiên: "Anh Tra, anh mở quán ăn này từ khi nào vậy, sao tôi chưa bao giờ nghe Tra lão nhắc đến?" Tra Truyền Thù không theo nghiệp văn, lúc học ở Anh học ngành kế toán, sau khi về Hồng Kông vẫn luôn làm việc tại một công ty xuất bản thuộc tập đoàn 《Minh Báo》.

Sau khi Lâm Hựu Luân mua lại 《Minh Báo》 từ tay Kim Dung, Tra Truyền Thù nhanh chóng từ chức ở công ty xuất bản, và Kim Dung cũng rất ít khi nhắc đến người con trai này trước mặt Lâm Hựu Luân. "Tôi từ nhỏ đã không thích đọc sách, ngược lại rất đam mê ăn uống.

Nói ra cũng phải cảm ơn anh Lâm, nếu không phải anh tiếp quản sự nghiệp 《Minh Báo》 từ tay cha tôi, tôi cũng không thể dễ dàng thoát ra để làm việc mình thích...

Tấm biển của quán này, chính là do cha tôi viết," Tra Truyền Thù cười giải thích.

Cửa ra vào không phải là nơi để nói chuyện, Tra Truyền Thù liền mời Lâm Hựu Luân và Thái Lan lên phòng riêng trên lầu hai, tự mình dâng trà tiếp chuyện. "Hai vị đều là người bận rộn, sao hôm nay lại có thời gian rảnh rỗi vậy?" "Anh Lâm nói muốn tôi giới thiệu món ngon, thế là tôi nghĩ ngay đến chỗ cậu," Thái Lan uống một ngụm trà, đặt ly xuống nói.

Trong mắt Tra Truyền Thù ánh lên vẻ tò mò, "Anh Lâm cũng hứng

thú với ẩm thực sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu, "Đúng vậy, tôi muốn quay một bộ phim tài liệu về ẩm thực, ban đầu định nhờ anh Thái giúp đỡ, nhưng có anh Tra ở đây thì tốt quá, cũng có thể giúp tôi tham khảo một chút." Lâm Hựu Luân nói rõ mục đích, cả Thái Lan và Tra Truyền Thù đều sững sờ. "Lần này anh Lâm tìm đúng người rồi, viết văn thì tôi không được, nhưng nói về ăn uống, tôi vẫn có thể đưa ra một vài gợi ý," Tra Truyền Thù tỏ ra khá tự đắc.

Thái Lan lại không vội đáp lời.

Ông ta không có tâm thái tùy ý như Tra Truyền Thù, suy nghĩ sâu xa hơn, biết rằng Lâm Hựu Luân sẽ không vô cớ đi quay một bộ phim tài liệu ẩm thực, làm vậy chắc chắn có nguyên nhân khác. "Món Tứ Xuyên, món Việt, món Ấn Độ, món Pháp tôi đều có nghiên cứu, không biết anh Lâm muốn quay về phương diện nào?" Tra Truyền Thù rất nhiệt tình với chuyện này, chủ động đưa ra ý kiến. "Chỉ cần là món ăn truyền thống của Trung Hoa đều được, không giới hạn ở một hệ thống ẩm thực nào," Lâm Hựu Luân trả lời rất đơn giản. "Cái này dễ thôi, ở Hồng Kông có đủ các loại hệ thống ẩm thực, tư liệu cho phim tài liệu chắc chắn rất dễ tìm," Tra Truyền Thù thao thao bất tuyệt giới thiệu cho Lâm Hựu Luân một loạt, Thái Lan ở bên cạnh lại mãi không mở lời.

Khi món ăn được dọn lên bàn, mỗi món Tra Truyền Thù đều đặc biệt giới thiệu cho Lâm Hựu Luân về công nghệ chế biến và nguồn gốc lịch sử, Lâm Hựu Luân thỉnh thoảng gật đầu, nghe rất chăm chú.

Tra Truyền Thù đang nói say sưa, thì người phục vụ vừa mang món ăn lên vội vàng chạy vào phòng riêng, ghé vào tai Tra Truyền Thù nói nhỏ vài câu. "Cha tôi hôm nay cũng qua đây ăn cơm, ông ấy bây giờ đã đến cửa rồi, hai vị chờ một chút, tôi ra tiếp đón," Tra Truyền Thù đứng dậy, vừa đi ra ngoài vừa quay đầu lại giải thích.

Nghe tin Kim Dung cũng đến, Lâm Hựu Luân và Thái Lan đương nhiên không thể tiếp tục ngồi yên, cũng cùng Tra Truyền Thù xuống lầu đón tiếp.

Kim Dung thấy Thái Lan không hề ngạc nhiên, nhưng sau đó thấy Lâm Hựu Luân cũng bước ra, vẻ mặt lập tức có chút kinh ngạc.

Tra Truyền Thù đứng bên cạnh, vẻ mặt có phần gượng gạo, trước mặt cha, anh ta không thể tùy ý nói cười như vừa rồi.

Kim Dung luôn có chút không hài lòng về việc Tra Truyền Thù chuyên tâm vào "đạo ăn", cũng là sau khi ông giao phó 《Minh Báo》 cho Lâm Hựu Luân, thái độ của ông đối với việc nghiên cứu ẩm thực của Tra Truyền Thù mới có chút thay đổi.

Nhưng trước mặt người ngoài, ông vẫn không muốn nhắc đến Tra Truyền Thù.

Quán ăn này của Tra Truyền Thù không có nhiều người biết, và Kim Dung cũng cấm anh ta quảng cáo trên báo.

Thấy Lâm Hựu Luân xuất hiện ở đây, Kim Dung trong lòng nhanh chóng có tính toán. "Anh Lâm đến đây cùng anh Thái phải không?" Lâm Hựu Luân cười nói: "Tôi cũng đến nơi mới biết Truyền Thù là chủ của quán ăn này, sớm biết có một nơi như vậy, chắc chắn sẽ thường xuyên đến." Kim Dung cười cười, ra hiệu mọi người lên lầu nói chuyện.

Về lại phòng riêng trên lầu, Kim Dung và Lâm Hựu Luân ngồi ở giữa, Tra Truyền Thù và Thái Lan ngồi hai bên.

Kim Dung tò mò hỏi về mục đích đến đây ăn cơm của Lâm Hựu Luân và Thái Lan. "Anh Lâm chuẩn bị quay một bộ phim tài liệu về ẩm thực Trung Hoa, vừa rồi chúng con đang thảo luận chuyện này," người trả lời Kim Dung không phải Lâm Hựu Luân, mà là Tra Truyền

Thù.

Lâm Hựu Luân là người kế nhiệm mà Kim Dung coi trọng, Tra Truyền Thù tranh giải thích chuyện này, thực ra là muốn chứng minh với cha rằng, việc mình nghiên cứu ẩm thực không phải là vô ích.

Ngay cả Lâm Hựu Luân cũng đến tìm anh ta giúp đỡ, chứng tỏ những việc anh ta làm là có ý nghĩa, có giá trị.

Ánh mắt Kim Dung rơi vào Thái Lan đang ngồi im lặng bên cạnh.

Tuy Lâm Hựu Luân đã công nhận lời nói của Tra Truyền Thù, nhưng Kim Dung lại cảm thấy, người mà Lâm Hựu Luân thật sự muốn tìm chắc chắn là Thái Lan, Tra Truyền Thù chỉ là tình cờ gặp đúng dịp mà thôi. "Sao anh Lâm lại đột nhiên nghĩ đến việc quay một bộ phim tài liệu về ẩm thực Trung Hoa?" Câu hỏi này của Kim Dung, cũng là điều Thái Lan luôn muốn hỏi. "Không giấu gì Tra lão, việc này không phải tôi chủ động muốn làm, mà là do người khác nhờ vả," Lâm Hựu Luân kể sơ lược chuyện chính phủ cấp cao Đại lục thông qua Hoàng Lập Thành truyền lời, hy vọng mình giúp quay một bộ phim tuyên truyền.

Kim Dung lập tức hiểu ra ý của Lâm Hựu Luân, rồi không khỏi lo lắng nói: "Anh Lâm quay một bộ phim tài liệu về ẩm thực Trung Hoa, e rằng bên chính phủ Đại lục chưa chắc đã hài lòng." Để đạt được kỳ vọng của chính phủ Đại lục, lại không thể đi ngược lại lập trường khách quan, theo Kim Dung thấy hai điều này rất khó dung hòa.

Lâm Hựu Luân gật đầu, "Đúng là lúc cân nhắc đề tài, tôi rất khó xử.

Giới thiệu lịch sử Trung Hoa, người nước ngoài chắc chắn không có hứng thú; giới thiệu sông núi địa lý Trung Hoa, việc quay phim sẽ là một công trình khổng lồ, tôi có thể có sự kiên nhẫn và thời gian, cũng sẵn sàng đầu tư, nhưng chính phủ Đại lục chắc chắn không

muốn ba bốn năm sau mới thấy bộ phim tuyên truyền này ra mắt...

Người Trung Hoa có câu 'dân dĩ thực vi thiên' (dân lấy ăn làm trời), hơn nữa người Trung Hoa làm gì cũng không thể tách rời việc ăn.

Mưu sinh gọi là 'hồ khẩu' (miếng ăn), công việc gọi là 'phạn oản' (bát cơm), được thuê gọi là 'hỗn phạn' (kiếm cơm), có tích lũy gọi là 'cật lão bản' (ăn vốn cũ), sống tốt gọi là 'cật đắc khai' (ăn nên làm ra), phụ nữ đẹp gọi là 'tú sắc khả xan' (sắc đẹp có thể ăn được), được người khác chào đón gọi là 'cật hương' (đắt hàng), được người khác chăm sóc gọi là 'cật tiểu táo' (ăn bếp riêng), không quan tâm đến người khác gọi là 'cật độc thực' (ăn một mình), bị thiệt hại gọi là 'cật khuy' (chịu thiệt), phụ nữ ghen tuông gọi là 'cật thố' (ăn giấm), rồi mọi người gặp nhau là hỏi 'anh ăn cơm chưa?'.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi thấy giới thiệu ẩm thực Trung Hoa là thích hợp nhất." "Nhưng đề tài như vậy, bên Đại lục cũng có thể làm, chúng ta làm chưa chắc đã tạo ra được nhiều nét đặc sắc," Thái Lan lúc này cuối cùng cũng lên tiếng, "Thực ra từ rất lâu trước đây tôi đã thấy có những bộ phim chuyên giới thiệu ẩm thực Trung Hoa, nhưng khi mang ra nước ngoài chiếu hiệu quả đều không được lý tưởng lắm." Kim Dung cũng gật đầu, khá đồng tình với cách nói này của Thái Lan.

Chương 479

"Vừa rồi lúc tôi nói chuyện với Truyền Thù cũng đã đề cập đến vấn đề này.

Làm phim tài liệu, những thứ thuộc về văn hóa là không thể tránh khỏi.

Nếu chỉ nói về ăn, chẳng phải giống như chuyên mục ẩm thực sao?

Nói sâu hơn, tôi quay bộ phim tài liệu này, mục đích chính không phải là muốn giới thiệu những món ăn đặc sắc của Trung Hoa cho người nước ngoài, mà là muốn thông qua việc miêu tả mộc mạc tinh tế về đồ ăn, qua sự thấu hiểu vi diệu về mối quan hệ giữa con người và nguyên liệu, để đưa ra những câu chuyện có ý nghĩa nhân văn.

Sau đó người nước ngoài xem xong những điều này, có thể có một cái nhìn toàn diện, khách quan hơn về tình trạng sống hiện tại của người Trung Hoa.

Tôi hy vọng bộ phim này, là hy vọng khán giả có thể từ tình yêu ẩm thực của người Trung Hoa, mà cảm nhận được tình yêu cuộc sống của người Trung Hoa." Lâm Hựu Luân vừa nói ra quan điểm này, cả Kim Dung, Thái Lan, và Tra Truyền Thù đều rơi vào trầm tư. "Trong thời đại công nghiệp hóa thực phẩm, con người đã mất đi sự nhiệt tình và kính trọng đối với ẩm thực truyền thống.

Các bộ phim tài liệu ẩm thực hiện nay đa phần chỉ dừng lại ở cấp độ vị giác và thị giác, cho nên tôi hy vọng bộ phim tài liệu này có thể đi sâu hơn một chút, không chỉ nói về đồ ăn, mà nhiều hơn là nói về tình cảm đằng sau đồ ăn...

Ví dụ như Tra lão, thời thơ ấu của ngài là ở Đại lục, tôi dám chắc

rằng món ăn để lại ký ức sâu đậm nhất cho ngài lúc đó, tuyệt đối không phải là những món đặc sản danh tiếng, mà là một loại đồ ăn rất đơn giản nào đó, hoặc là do mẹ làm, hoặc là đến từ một gánh hàng rong nào đó ở ven đường góc hẻm.

Nếu nói về độ tinh tế của hương vị, những món ăn như vậy chắc chắn không thể ngon bằng những món đặc sản danh tiếng được bày trên bàn ăn, nhưng ký ức ẩn chứa đằng sau nó không phải là ăn vài bàn tiệc lớn được tuyên truyền là có nguồn gốc lịch sử lâu đời có thể thay thế được." Kim Dung nghe xong liền gật đầu lia lịa.

Đúng vậy, "nỗi nhớ quê hương" là một tình cảm không thể cắt bỏ.

Bất kể là từ Nam ra Bắc, từ trong nước ra nước ngoài, món ăn ngon nhất là món mẹ nấu, thứ tốt nhất là của quê hương, ký ức đẹp nhất là ký ức tuổi thơ.

Thế hệ Hoa kiều hải ngoại năm đó vì chiến tranh mà rời bỏ quê hương, về cơ bản vẫn còn lưu giữ những ký ức về cuộc sống ở Đại lục.

Nếu bộ phim này thực sự có thể bắt đầu từ những món ăn bình thường, khơi gợi tình cảm nhớ quê của mọi người, giá trị và ý nghĩa của nó sẽ là không thể đo đếm. "Xem ra anh Lâm đã có một ý tưởng kế hoạch hoàn chỉnh, là tôi trước đó đã lo xa rồi," Thái Lan khẽ thở dài.

Bất kể là ý nghĩa của chính bộ phim, hay là phần thưởng chính trị có thể nhận được khi tham gia sản xuất bộ phim này, đều vô cùng hấp dẫn.

Ông đã quyết định sẽ giúp Lâm Hựu Luân hoàn thành việc quay bộ phim này.

Tra Truyền Thù cũng hăng hái bày tỏ: "Có chuyện tốt như vậy,

đương nhiên cũng phải tính cả tôi một phần." Lần này Kim Dung không ngăn cản quyết định của con trai, mà hỏi Lâm Hựu Luân đã nghĩ ra tên cho bộ phim tài liệu này chưa.

Lâm Hựu Luân dùng đũa gắp một miếng giăm bông, suy nghĩ một lát rồi nói: "Hay là gọi là 《Trung Hoa trên đầu lưỡi》 đi!" Kim Dung không nhịn được dùng đũa gõ vào ly rượu, tán thưởng: "Hay cho một cái tên 《Âu Lạc trên đầu lưỡi》!" Thái Lan còn đề nghị phải cạn một ly vì cái tên này, Tra Truyện Chu cũng phụ họa, không khí trên bàn ăn từ đó bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Kim Dung tửu lượng không tốt, lại thêm tuổi đã cao nên chỉ nhấp môi rồi dừng.

Lâm Hựu Luân, Thái Lan, Tra Truyện Chu ba người thì vừa nâng ly cạn chén, vừa thảo luận xem bộ phim truyền hình này nên bắt đầu từ những phương diện nào, chẳng mấy chốc chai rượu mang lên bàn đã thấy đáy.

Tra Truyện Chu đứng dậy đi lấy rượu, đến cửa thì suýt nữa thì va vào vệ sĩ của Lâm Hựu Luân.

Người vệ sĩ cầm trong tay một chiếc điện thoại "cục gạch" to đùng đang không ngừng reo chuông, Tra Truyện Chu liền quay người lại làm động tác nghe điện thoại với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nói lời xin lỗi với Kim Dung và Thái Lan rồi đứng dậy bước tới.

Tra Truyện Chu tiếp tục xuống lầu lấy rượu, còn Lâm Hựu Luân thì nhận điện thoại ngay cửa phòng bao.

Cuộc điện thoại này không kéo dài lắm, khi Tra Truyện Chu xách rượu quay lại thì Lâm Hựu Luân đã ngồi về bàn ăn. "Anh Lâm có việc gì gấp sao?" Trước khi khui rượu, Tra Truyện Chu đặc biệt hỏi một

câu.

Uống rượu buổi trưa vốn dĩ thời gian có chút không thích hợp, chỉ là trước đó mọi người đều đang cao hứng nên không để ý, mãi đến khi có điện thoại gọi tới tìm Lâm Hựu Luân, những người khác mới ý thức được vấn đề này. "Không sao, mọi người cứ tiếp tục." Lâm Hựu Luân bảo Tra Truyện Chu cứ khui rượu, nhưng Kim Dung lại ngăn ông ta lại. "Chiều nay cậu Lâm thật sự không có sắp xếp nào khác sao?" Bản thân Kim Dung rất nghiêm túc trong công việc, cũng yêu cầu người khác phải có thái độ nghiêm túc với công việc, mà trong số những người có mặt, chỉ có Lâm Hựu Luân là người bận rộn nhất, Kim Dung không hy vọng anh vì chuyện riêng mà bỏ bê việc công. "Tuần san 《Minh Báo》 từ năm ngoái bắt đầu công bố bảng xếp hạng 'Hương giang quần phương phổ', bình chọn mười mỹ nữ hàng đầu Hong Kong mỗi năm một lần.

Vừa rồi Hồ Tín Triết gọi điện báo, kết quả bảng xếp hạng năm nay đã có rồi." Nghe là chuyện này, Kim Dung mới yên tâm, Tra Truyện Chu lúc này mới mở chai rượu, rót đầy lại cho Thái Lan và Lâm Hựu Luân.

Thái Lan nâng ly rượu nhấp một ngụm nhỏ, tò mò hỏi: "Bảng xếp hạng năm ngoái là Hồng Cô đoạt giải nhất, không biết năm nay có còn là cô ấy không?" "Ông Thái cứ thử đoán xem." Lâm Hựu Luân cố ý giữ bí mật. "Tôi thấy khả năng cô Chung giành được vị trí số một năm nay không lớn lắm." Tra Truyện Chu lúc này không nhịn được xen vào.

Ông ta cũng đang theo dõi bảng xếp hạng này, thậm chí còn có chút nghiên cứu: "Ngày kết thúc bỏ phiếu của bảng xếp hạng này là tháng 10, nếu muộn hơn một tháng, đợi sau khi 《Nhân quỷ tình vị liễu》 công chiếu rồi mới bình chọn, nói không chừng còn có khả năng." Thái Lan gật đầu tỏ vẻ đồng tình. "Vậy anh Tra thấy năm nay

ai có khả năng giành vị trí số một nhất?" "Tôi khá coi trọng Lâm Thanh Hà, năm nay cô ấy đóng không ít phim hay, hơn nữa trong phim 《Ngọa hổ tàng long》 của Hồ Kim Toàn cũng là một vai diễn rất quan trọng." Tra Truyện Chu nói xong quan điểm của mình, quay sang nhìn Thái Lan: "Không biết ông Thái thấy thế nào?" Thái Lan cười lắc đầu: "Nếu bộ phim 《Tiếu ngạo giang hồ chi Đông Phương Bất Bại》 không phải đã chiếu từ năm ngoái, tôi chắc chắn sẽ ủng hộ quan điểm của anh.

Nhưng năm nay trong lòng khán giả Hong Kong, tuyệt đối có một người được yêu thích hơn cả Lâm Thanh Hà." Tra Truyện Chu lộ vẻ nghi hoặc: "Ý ông Thái là...?" "Triệu Nhã Chi." Tra Truyện Chu chợt bừng tỉnh, trước đó ánh mắt ông ta chỉ chăm chăm vào điện ảnh mà lại bỏ qua nền tảng có lượng khán giả rộng hơn là truyền hình.

Bộ phim 《Hoàn Châu Cách Cách》 đã làm mưa làm gió khắp Nhật Bản, Hàn Quốc và Đông Nam Á.

Khi Vô tuyến phát sóng lần đầu ở Hong Kong đã phá kỷ lục rating cao nhất lúc bấy giờ, sau đó Á thị lại tiếp tục phát lại, tỷ suất người xem vẫn cao ngất ngưởng.

Triệu Nhã Chi đã giải nghệ mấy năm mới quay lại đóng phim, lúc xếp hạng năm ngoái thì 《Hoàn Châu Cách Cách》 vẫn chưa phát sóng, vậy mà cô ấy vẫn vào được top 5.

Năm nay có sự đảm bảo từ độ nổi tiếng cực cao của 《Hoàn Châu Cách Cách》, việc cô ấy được chọn làm người đứng đầu cũng rất bình thường.

Thái Lan và Tra Truyện Chu thảo luận vài câu, rồi cùng lúc nhìn về phía Lâm Hựu Luân, chờ đợi anh công bố kết quả. "Quả thực bị ông Thái đoán trúng rồi, người đứng đầu trong mười đại mỹ nữ của Hương giang quần phương phổ năm nay chính là Triệu Nhã Chi."

Cuộc bình chọn mười đại mỹ nữ năm ngoái lấy thành tựu trong mười năm qua làm tiêu chuẩn, còn năm nay chỉ đánh giá theo năm, vì vậy những người xếp hạng cao năm ngoái như Mai Diễm Phương, Trịnh Du Linh đều rớt khỏi top mười.

Lâm Thanh Hà vẫn xếp thứ hai, Chung Sở Hồng tụt xuống thứ ba, Vương Tổ Hiền, Chu Tuệ Mẫn lần lượt xếp thứ tư và thứ năm, còn từ thứ sáu đến thứ mười lần lượt thuộc về Trương Mạn Ngọc, Khâu Thục Trân, Lý Gia Hân, Quan Chi Lâm, Vạn Ỷ Văn.

Bảng xếp hạng top mười năm nay xuất hiện hai gương mặt mới, việc Lý Gia Hân được chọn không nằm ngoài dự đoán của mọi người, ngược lại Vạn Ỷ Văn với tư thế ngựa ô lọt vào top mười khiến một số người bất ngờ.

Đương nhiên điều này cũng chứng tỏ mức độ được yêu thích của bộ phim truyền hình 《Ngã hòa cương thi hữu cá ước hội》 ở Hong Kong.

Thái Lan mượn hơi men, có chút cảm khái nói: "Lần này Á thị đúng là gậy ông đập lưng ông, lỗ to rồi." Á thị dùng Á hậu Vạn Ỷ Văn để đổi lấy Hoa hậu Hong Kong Trần Pháp Dung, từng được truyền thông xem là dấu hiệu cho thấy độ nổi tiếng của Hoa hậu châu Á đã vượt qua Hoa hậu Hong Kong.

Nhưng Vô tuyến bên này rất nhanh đã dùng 《Ngã hòa cương thi hữu cá ước hội》 tát cho Á thị một cái vang dội.

Á thị cũng không phải không phản công, họ từng làm một bộ phim truyền hình riêng cho Trần Pháp Dung, nhưng bất kể là rating hay phản hồi của khán giả, bộ phim đó đều thua xa 《Ngã hòa cương thi hữu cá ước hội》.

Bây giờ ban lãnh đạo cấp cao của Á thị đều hối hận vì đã đổi Vạn Ỷ Văn cho Vô tuyến, nhưng ván đã đóng thuyền, chỉ có thể ngậm bồ

hòn làm ngọt.

Cha con Kim Dung và Tra Truyện Chu không hứng thú với cuộc tranh đấu giữa Vô tuyến và Á thị, còn Lâm Hựu Luân cũng không có ý định nói nhiều về chủ đề này.

Thái Lan sau khi cảm khái một câu cũng không nhắc đến chuyện đó nữa.

Khi chai rượu thứ hai cạn, Kim Dung cảm thấy hơi mệt nên cáo từ trước.

Lâm Hựu Luân, Thái Lan, Tra Truyện Chu ba người lại uống thêm một chai nữa.

Tra Truyện Chu lo Lâm Hựu Luân còn có việc nên lúc cụng ly đều tìm Thái Lan, kết quả là đến cuối cả hai đều đã ngà ngà say.

Cuối cùng Thái Lan được vệ sĩ của Lâm Hựu Luân dìu xuống lầu, bên kia Tra Truyện Chu cũng được nhân viên phục vụ của nhà hàng dìu, tiễn hai người ra tận cửa quán Thái, hẹn khi nào rảnh lại tụ tập rồi mới quay vào trong.

Thái Lan đi cùng xe với Lâm Hựu Luân nên anh còn phải đưa ông ta về.

Lâm Hựu Luân bảo tài xế lái xe đến cửa quán Thái, vệ sĩ vừa dìu Thái Lan lên xe thì một chiếc xe hơi nhỏ màu trắng đậu bên đường đột nhiên bấm còi inh ỏi về phía này.

Chương 480

Một gương mặt xinh đẹp với nụ cười tươi rói ló ra từ ghế lái, dưới hàng lông mày dài là một đôi mắt to quyến rũ, mỗi lần chớp mắt, hàng mi dài cong vút lại nhảy múa một cách mê ly.

Mái tóc đen sau gáy được búi lên tùy ý nhưng không hề làm hỏng đi vẻ đẹp tinh tế của khuôn mặt.

Lâm Hựu Luân hôm nay cũng uống không ít rượu, đầu óc hơi choáng váng, ban đầu còn tưởng mình hoa mắt, nhắm mắt lại rồi mở ra lần nữa mới xác định mình không nhận nhầm người.

Nhìn Triệu Nhã Chi ló đầu ra từ ghế lái mỉm cười với mình, trong lòng Lâm Hựu Luân có một cảm giác kỳ lạ khó tả.

Vừa rồi trên bàn ăn họ mới nhắc đến Triệu Nhã Chi, không ngờ vừa ra cửa đã gặp được cô. "Chị Chi, sao chị lại ở đây?" "Làm ơn đi, nhà tôi ở ngay gần đây mà?" Triệu Nhã Chi ra ngoài mua ít đồ, cũng không ngờ lại gặp Lâm Hựu Luân ở đây.

Lâm Hựu Luân vỗ trán: "Xem trí nhớ của tôi này." Lâm Hựu Luân nửa người dựa vào xe để tiện nói chuyện với Triệu Nhã Chi, một luồng hơi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mũi cô, cô hơi nhíu mày: "Bây giờ mới là buổi trưa, sao em lại uống nhiều rượu thế?" "Trò chuyện hợp ý với mấy người bạn nên uống một chút thôi, thật đấy, em không say." Lâm Hựu Luân vừa nói xong đã ợ một cái, vội vàng lấy tay che miệng, quay đầu đi thở ra hơi rượu rồi mới quay lại tiếp tục nói chuyện với Triệu Nhã Chi.

Triệu Nhã Chi lấy khăn giấy trong xe đưa cho Lâm Hựu Luân, trong lòng lo lắng cho anh, miệng lại oán trách: "Thế này rồi mà còn bảo không say!" Lâm Hựu Luân cười cười, nhận lấy khăn giấy lau

miệng, không nói gì.

Triệu Nhã Chi thấy vệ sĩ của Lâm Hựu Luân đang đứng không xa, liền hỏi: "Em chuẩn bị về rồi à?" "Trên xe còn một người bạn say rượu, em định đưa anh ấy về trước." Lâm Hựu Luân đáp. "Em và bạn có cần đến chỗ chị giải rượu một chút không?" Triệu Nhã Chi tốt bụng hỏi. "Như vậy có tiện không ạ?" Lâm Hựu Luân cố ý nhíu mày, lộ vẻ do dự.

Triệu Nhã Chi lườm yêu Lâm Hựu Luân một cái: "Miệng thì cứ gọi người ta là chị, lại còn là cha nuôi của hai đứa nhỏ, nói vậy không thấy khách sáo à?" Lâm Hựu Luân đi vòng qua phía bên kia xe, kéo cửa ghế phụ ra rồi ngồi vào, nhìn Triệu Nhã Chi cười hì hì: "Như vậy thì không khách sáo nữa rồi chứ?" Triệu Nhã Chi không khỏi nghẹn lời, nhưng cũng không biết nói gì.

Lâm Hựu Luân thò đầu ra ngoài xe ra hiệu cho vệ sĩ, sau khi rụt đầu lại thì nói với Triệu Nhã Chi: "Chúng ta đi thôi." Triệu Nhã Chi kỳ quái hỏi: "Không phải nói đưa bạn em cùng đến nhà chị sao?" "Anh ấy say lắm rồi, em bảo tài xế và vệ sĩ đưa thẳng về rồi." Lâm Hựu Luân nói với giọng điệu đương nhiên, "Với lại, đưa người ngoài về nhà thì không hay cho lắm." "Nhưng mà..." Triệu Nhã Chi không khỏi do dự, ban đầu cô nghĩ Lâm Hựu Luân sẽ không bỏ bạn mình lại nên mới yên tâm mời anh về nhà, không ngờ anh lại muốn đi một mình.

Hôm nay người giúp việc xin nghỉ không có ở nhà, Tiểu Quang và Hoành Tử lại đang ở trường, nam nữ riêng một phòng, truyền ra ngoài sẽ không tốt cho cả hai. "Em cũng lâu rồi không gặp Tiểu Quang và Hoành Tử, hay là tối nay chúng ta ra ngoài ăn tối đi." Triệu Nhã Chi vội nói không cần, người giúp việc đã mua rất nhiều thức ăn, để đến mai sẽ hỏng, lúc này mới khiến Lâm Hựu Luân từ bỏ ý định trước đó. *** Triệu Nhã Chi lái xe về đến dưới lầu nhà mình, khi buông tay khỏi vô lăng, cô phát hiện trên đó toàn là mồ hôi, trong lòng thầm

mắng mình ngốc nghếch.

Lại chẳng phải làm chuyện gì mờ ám, chỉ là đưa Lâm Hựu Luân về nhà giải rượu, mà cứ làm như đang vụng trộm với anh vậy.

Trong đầu bất chợt nảy ra ý nghĩ "vụng trộm", Triệu Nhã Chi tự mình cũng giật nảy mình, má đỏ bừng, tai nóng ran.

May mà Lâm Hựu Luân trên đường đi đã không chịu nổi men rượu, ngủ thiếp đi, nếu không bị anh nhìn thấy phản ứng hiện tại của mình thì không biết sẽ ngượng ngùng đến mức nào.

Cô soi gương chiếu hậu, đợi đến khi sắc hồng trên mặt tan đi mới gọi Lâm Hựu Luân đang ngủ say trên ghế lái tỉnh dậy. "Đến nơi rồi à?" Lâm Hựu Luân mở mắt, chỉ cảm thấy đầu óc nặng trĩu, miệng khô lưỡi đắng. "Em cứ ở trên xe đi, chị xuống xem xung quanh có paparazzi không." Sau khi Triệu Nhã Chi quay lại đóng phim, đội paparazzi cũng bắt đầu thỉnh thoảng mai phục gần nhà cô.

Nếu là ngày thường, cô cũng không cần phải cẩn thận như vậy, nhưng hôm nay người ngồi trên xe là Lâm Hựu Luân, cô thật sự không dám có một chút sơ suất nào.

Lâm Hựu Luân tuy cảm thấy hành động của Triệu Nhã Chi có chút thừa thãi, nhưng không ngăn cản cô làm vậy.

Triệu Nhã Chi xuống xe giả vờ kiểm tra xe, đi một vòng quanh xe, xác định xung quanh không có phóng viên mới bảo Lâm Hựu Luân xuống xe, rồi vội vàng kéo anh vào trong tòa nhà.

Cho đến khi vào thang máy, Triệu Nhã Chi mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Hựu Luân dựa vào một bên có chút cạn lời, mấp máy đôi môi hơi khô, nói đùa: "Chị Chi, chị không phải là định nhân lúc em say không có khả năng chống cự mà có ý đồ xấu với em đấy chứ?" "Đi!"

Triệu Nhã Chi đưa tay véo vào bắp tay Lâm Hựu Luân, đang định nhéo thì lại phát hiện động tác này đã vượt quá khoảng cách mà bạn bè bình thường nên giữ, do dự một chút rồi rụt tay lại, sau đó dùng ánh mắt lườm Lâm Hựu Luân một cái, cảnh cáo anh không được nói năng linh tinh với mình nữa.

Lâm Hựu Luân nhún vai, tỏ vẻ mình chỉ đùa thôi, Triệu Nhã Chi lúc này mới tha cho anh.

Khi thang máy đến tầng 6, một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi bước vào.

Gã này vừa vào, mắt đã dán vào mặt Triệu Nhã Chi nhìn ba giây, sau đó kinh ngạc kêu lên: "Cô là Triệu Nhã Chi!" Trong thang máy, Triệu Nhã Chi cũng không thể trực tiếp né tránh đối phương, chỉ có thể mỉm cười gật đầu với ông ta. "Tôi là fan của cô đấy!" Người đàn ông trung niên kích động đến quên cả trời đất, "Từ vai Phùng Trình Trình trong 《Bến Thượng Hải》, tôi đã bắt đầu thích cô, rồi mê cô suốt mười năm.

Lúc đó cô đóng xong 《Quan Thế Âm》 thì tuyên bố giải nghệ, lúc đó tôi còn có ý định tự sát, may mà cô lại quay lại đóng phim, nếu không ngày đó tôi thật sự sợ mình nghĩ quẩn, nhảy lầu mất!" Ông ta vừa nói vừa tiến lại gần Triệu Nhã Chi, cuối cùng Triệu Nhã Chi bị ông ta ép lùi vào góc thang máy. "Ting" một tiếng, cứu Triệu Nhã Chi khỏi tình thế khó xử, thang máy dừng ở tầng 12, cửa thang máy mở ra, nhà người đàn ông đó ở tầng này.

Triệu Nhã Chi tưởng đối phương sẽ đi, không ngờ người đàn ông đó lại dùng chân chặn cửa thang máy, tiếp tục quấy rầy cô.

Lúc này, bên cạnh cuối cùng cũng vang lên một tiếng ho khan, vai của người đàn ông đó liền bị vỗ mạnh một cái.

Từ lúc người đàn ông đó vào thang máy, Lâm Hựu Luân đã luôn

cúi đầu, sau đó lặng lẽ đeo kính râm lên. "Anh vỗ tôi làm gì?" Người đàn ông quay đầu lại, vẻ mặt khó chịu.

Lâm Hựu Luân đứng thẳng người, ung dung thò tay vào bên trong áo vest, sau đó rút ra một khẩu súng lục, họng súng đen bóng lạnh lẽo chĩa thẳng vào đầu người đàn ông. "Nhịn mày lâu lắm rồi, biến ngay cho tao!" Người đàn ông đó lập tức sợ đến dựng tóc gáy, lắp bắp nói: "Anh bạn, hiểu lầm rồi...

Anh là vệ sĩ của cô Triệu phải không, tôi đi ngay...

đi ngay." Ông ta vừa nói vừa lùi ra khỏi thang máy, còn khẩu súng trong tay Lâm Hựu Luân vẫn giữ nguyên tư thế chĩa vào đầu ông ta.

Người đàn ông đối mặt với thang máy lùi thẳng đến bức tường, chỉ đợi cửa thang máy từ từ đóng lại mới ngã phịch xuống đất, trán đã toát mồ hôi lạnh.

Trong thang máy, Lâm Hựu Luân cất súng đi, trên gương mặt xinh đẹp của Triệu Nhã Chi đầy vẻ kinh ngạc.

Cô chỉ nhớ sau khi Lâm Hựu Luân lên xe mình, anh có nhận một gói hàng hình chữ nhật từ vệ sĩ, không ngờ lại là một khẩu súng. "Chị Chi, chị đừng nhìn em như vậy, khẩu súng đó là giả, em lấy ra dọa hắn thôi." Lâm Hựu Luân nhún vai nói. "Giả?" Triệu Nhã Chi mở to mắt, cô rõ ràng thấy lúc Lâm Hựu Luân rút súng ra có động tác mở chốt an toàn, nếu không người đàn ông kia cũng không bị dọa thành ra như vậy. "Là súng đạo cụ đóng phim, lần trước em hứa tặng cho Hoành Tử một khẩu, không tin chị cầm thử xem, nhẹ hều à." Lâm Hựu Luân lấy khẩu súng từ túi trong áo khoác ra đưa cho Triệu Nhã Chi.

Triệu Nhã Chi nhận lấy cảm nhận một chút, quả thật không có trọng lượng gì, lúc này mới yên tâm. "Đồ chơi này nguy hiểm quá, không cho em tặng Hoành Tử, chị tịch thu nó." Triệu Nhã Chi nói rồi

cất khẩu súng vào túi xách của mình.

Lâm Hựu Luân nhún vai, bất đắc dĩ chấp nhận kết quả này.

Thang máy đến tầng 17 nơi Triệu Nhã Chi ở, Lâm Hựu Luân vừa ra khỏi thang máy đi được vài bước, chân đã loạng choạng suýt ngã, may mà anh kịp vịn vào bức tường bên cạnh.

Sau khi đứng vững, Lâm Hựu Luân sờ trán, lắc mạnh đầu.

Triệu Nhã Chi vẻ mặt lo lắng bước tới đỡ anh, miệng không nhịn được oán trách: "Còn nói không say, đi đường cũng không vững nữa, vào nhà rồi thì ngoan ngoãn vào phòng khách ngủ một giấc cho tôi." Đầu óc Lâm Hựu Luân quả thực rất choáng váng, nhưng miệng lại không thừa nhận. "Đi không vững, ngoài say rượu ra, thực ra còn một khả năng nữa là nhìn thấy mỹ nữ, chị Chi chính là đại mỹ nữ, nên em đương nhiên đi không vững rồi." Triệu Nhã Chi lườm yêu Lâm Hựu Luân một cái, mặt lại không nhịn được đỏ lên. "Bớt dẻo miệng đi, tôi dìu anh vào." Triệu Nhã Chi dìu Lâm Hựu Luân đến cửa, bảo anh tự đứng vững, còn mình thì lấy chìa khóa mở cửa.

Ở cửa bắt Lâm Hựu Luân thay giày xong, Triệu Nhã Chi liền đẩy anh vào phòng khách, bảo anh nhanh chóng đi ngủ một giấc.

Triệu Nhã Chi vừa đóng cửa phòng khách, dựa vào một bên thở phào một hơi, thì Lâm Hựu Luân lại mở cửa phòng khách bước ra.

Triệu Nhã Chi vội vàng chặn anh lại, không ngừng oán trách: "Bảo anh ngủ một giấc cho khỏe, sao lại chạy ra ngoài nữa rồi." "Chị Chi, chị cũng phải cho em uống ngụm nước chứ?" Cổ họng Lâm Hựu Luân khó khăn nuốt một cái, trước đó anh uống nhiều rượu, bây giờ khát khô cả cổ.

Chương 481

"Vào trong nằm đi, tôi đi lấy cho anh!" Triệu Nhã Chi không cho nói lời nào đẩy Lâm Hựu Luân về phòng, xoay người ra phòng khách lấy nước cho anh.

Triệu Nhã Chi về đến nhà đã cởi áo khoác ngoài, vóc dáng của cô quả thực được giữ gìn quá hoàn hảo, chiếc váy ôm sát cơ thể đã tôn lên những đường cong tuyệt mỹ.

Khi đi phía trước, vòng eo thon thả và cặp mông cong vểnh đáng kinh ngạc bên dưới đung đưa trái phải, đôi chân dài thon được bao bọc bởi lớp tất lụa trong suốt khiến người ta nhìn đến ngây người.

Lâm Hựu Luân đứng ở cửa, nhìn bóng lưng của Triệu Nhã Chi, cũng không biết là do uống nhiều rượu, hay là trong lòng vốn đã tiềm ẩn một loại xung động nào đó, một luồng khí nóng không thể kìm nén dâng lên trong lòng.

Lâm Hựu Luân mấp máy đôi môi khô khốc, lúc này anh không chỉ khát nước nữa rồi.

Triệu Nhã Chi ra phòng khách rót một ly nước quay lại, phát hiện Lâm Hựu Luân vẫn đứng ở cửa, bực bội bước tới đưa nước cho anh: "Uống nhanh đi, uống xong rồi đi ngủ." Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy trên người Triệu Nhã Chi có một vẻ đẹp khiến người ta nghẹt thở, trong lúc đưa tay nhận ly nước, ma xui quỷ khiến thế nào lại nắm luôn cả bàn tay cầm ly của Triệu Nhã Chi.

Đầu óc Triệu Nhã Chi "ong" một tiếng, ngơ ngác đứng đó, sững sờ mất mấy giây mới định rút tay ra khỏi tay Lâm Hựu Luân.

Cô đã làm vậy, nhưng Lâm Hựu Luân lại nắm chặt không buông. "Đừng như vậy được không?" Triệu Nhã Chi đặt tay còn lại lên ngực,

người không ngừng lùi về sau.

Nước trong ly vì sự giằng co của hai người mà đã sánh ra không ít.

Lâm Hựu Luân nắm chặt tay cầm ly của Triệu Nhã Chi, khiến chiếc ly ngừng rung lắc, nhưng mắt lại nhìn thẳng vào mặt cô, trong ánh mắt nóng rực như có ngọn lửa đang bùng cháy.

Lúc này Triệu Nhã Chi đã lùi đến sát tường, khoảnh khắc lưng chạm vào tường, cả trái tim cô cũng chìm xuống đáy vực.

Lâm Hựu Luân dùng tay kia lấy chiếc ly trong tay Triệu Nhã Chi, ném sang bên cạnh, chiếc ly thủy tinh vỡ tan trên sàn, phát ra tiếng loảng xoảng trong trẻo.

Triệu Nhã Chi chỉ cảm thấy tay bị Lâm Hựu Luân kéo mạnh một cái, rồi cả người cô bất giác ngã vào lòng anh.

Lâm Hựu Luân ôm chặt Triệu Nhã Chi, môi điên cuồng rơi xuống chiếc cổ trắng ngần của cô, hai tay Triệu Nhã Chi cố gắng chống trước ngực anh nhưng không thể thoát ra được. "A Luân, chúng ta không thể như vậy, được không, chị Chi cầu xin em!" Triệu Nhã Chi càng van xin, lại càng kích thích sự nóng nảy trong lòng Lâm Hựu Luân, ngay sau đó, đôi môi anh không nói một lời đã áp lên đôi môi hồng mềm mại của cô.

Đầu lưỡi của Lâm Hựu Luân khéo léo vô cùng cạy mở hàm răng đang cắn chặt của Triệu Nhã Chi, tham lam mút lấy đầu lưỡi thơm tho, mềm mại của cô.

Miệng Triệu Nhã Chi run rẩy, chu lên, vặn vẹo, nụ hôn nồng nhiệt của Lâm Hựu Luân không cho cô một giây để thở.

Mái tóc búi sau gáy của cô xõa tung, vắt ngang miệng, phủ lên ngực, như những sợi tơ gai rối bời.

Ngón tay cô siết chặt mấy lọn tóc rối, chỉ cảm thấy từng cơn

choáng váng ập vào đầu, mắt nhắm nghiền, cánh tay vốn đang chống cự trên ngực Lâm Hựu Luân cũng không còn giãy giụa nữa.

Dưới tác động kép của rượu và dục vọng, Lâm Hựu Luân đã hoàn toàn mất đi lý trí, bất chấp tất cả ôm chặt lấy Triệu Nhã Chi, dường như muốn hòa tan cô vào cơ thể mình.

Đột nhiên, Lâm Hựu Luân bất động.

Anh nếm được một vị mặn chát từ khóe môi Triệu Nhã Chi, sau đó thất thần dời môi đi.

Một tay nâng khuôn mặt của Triệu Nhã Chi lên, nhìn dòng lệ trong veo chảy ra từ đôi mắt đang nhắm nghiền của cô, Lâm Hựu Luân ngơ ngẩn lẩm bẩm: "Chị Chi, chị khóc rồi!" *** Triệu Nhã Chi vô lực tựa vào tường, đôi mắt đẹp nhắm nghiền, hàng mi dài khẽ run, nước mắt lã chã rơi. "Bốp!" Lâm Hựu Luân giơ tay lên, tát mạnh vào mặt mình một cái.

Triệu Nhã Chi đột nhiên mở mắt, khuôn mặt xinh đẹp đẫm lệ lộ ra vẻ kinh ngạc. "Chị Chi, em xin lỗi, vừa rồi em..." Lâm Hựu Luân cảm thấy tát mình một cái vẫn chưa đủ, giơ tay lên định tát tiếp.

Triệu Nhã Chi vội vàng nắm lấy tay Lâm Hựu Luân: "Em làm gì vậy?" "Chị Chi, chị đánh em đi, chỉ cần có thể khiến chị cảm thấy dễ chịu hơn một chút." Lâm Hựu Luân nắm lấy tay Triệu Nhã Chi, bảo cô đánh mình.

Triệu Nhã Chi liều mạng lắc đầu, dùng sức giằng tay ra khỏi tay Lâm Hựu Luân. "Chị Chi..." Lâm Hựu Luân lại giơ tay lên, nhẹ nhàng lau đi giọt lệ trên má Triệu Nhã Chi, tay vừa định rút về, Triệu Nhã Chi đột nhiên nắm lấy tay anh.

Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng nâng khuôn mặt Triệu Nhã Chi lên, thấy đôi mắt lim dim của cô như say rượu đang nhìn anh. "Chỉ một lần này

thôi, sau đó chúng ta cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, vẫn đối xử với nhau như trước, được không?" Dòng suy nghĩ vừa mới bình tĩnh lại của Lâm Hựu Luân "bùm" một tiếng nổ tung, toàn thân máu huyết như đang bùng cháy, lời nói này của Triệu Nhã Chi chẳng khác nào ngầm cho phép sự mạo phạm vừa rồi của anh.

Lâm Hựu Luân không còn tốn sức tự trách nữa, mà ép cơ thể Triệu Nhã Chi vào tường một lần nữa, cúi đầu hôn ngấu nghiến lên cổ và xương quai xanh của cô.

Một tay luồn vào dưới vạt váy, chạm đến cuối chiếc quần tất trong suốt, thuận theo đôi chân thon mịn màng kéo nó xuống, một tay khác thì luồn vào trong áo, nắm lấy bầu ngực đầy đặn mềm mại của cô, dùng sức bóp mạnh.

Triệu Nhã Chi nhắm mắt, cằm hơi ngước lên, hai tay ôm chặt đầu Lâm Hựu Luân, miệng không nhịn được phát ra một tiếng rên rỉ vui sướng.

Lâm Hựu Luân hô hấp lập tức trở nên nặng nề, không thể nhịn được nữa, mạnh mẽ bế ngang Triệu Nhã Chi lên, sải bước vào phòng khách.

Triệu Nhã Chi mặt đỏ bừng, như một vũng bùn nhão bị ném lên giường, Lâm Hựu Luân cởi áo sơ mi, quần dài của mình ra, trần truồng đè lên người Triệu Nhã Chi vẫn đang mặc váy.

Trong lúc hôn điên cuồng, áo của Triệu Nhã Chi đã bị cởi hết, áo ngực cũng bị Lâm Hựu Luân tháo xuống, tiện tay treo lên chao đèn bên cạnh.

Váy bị vén lên, tất lụa bị Lâm Hựu Luân cởi ra hoàn toàn, hai đùi trắng nõn mịn màng cứ thế lộ ra trong không khí.

Làn da của Triệu Nhã Chi trắng nõn mịn màng, được bảo dưỡng

cực tốt, vừa có sự mịn màng của thiếu nữ, vừa có sự đầy đặn mềm mại đặc biệt của thiếu phụ, cặp ngực căng tròn như giọt nước đọng trên người, nụ hồng đỏ thắm căng mọng.

Khi Lâm Hựu Luân tách hai chân cô ra, tay Triệu Nhã Chi theo bản năng che lấy bụng dưới, nhưng cơ thể lại phối hợp nhấc lên, để tiện cho Lâm Hựu Luân tiến vào.

Hai cơ thể hòa quyện vào nhau không còn khoảng cách, sau đó chiếc giường lớn rung chuyển dữ dội, tiếng thở dốc của đàn ông và tiếng rên rỉ vụn vặt của phụ nữ bắt đầu vang vọng trong phòng. *** Lâm Hựu Luân tỉnh dậy, bên gối trống không, không còn thấy bóng dáng Triệu Nhã Chi đâu nữa.

Ngồi dậy trên giường, Lâm Hựu Luân ôm đầu, cảm thấy mọi chuyện xảy ra trước đó như một giấc mộng xuân không dấu vết, chỉ có hương thơm còn vương lại bên cạnh, rõ ràng cho anh biết, tất cả đều là sự thật.

Xảy ra chuyện như vậy, trong lòng Lâm Hựu Luân khó tránh khỏi có chút áy náy với Triệu Nhã Chi, nhưng ván đã đóng thuyền, điều anh thực sự nên cân nhắc bây giờ là tiếp theo nên đối xử với Triệu Nhã Chi bằng mối quan hệ như thế nào.

Triệu Nhã Chi đã nói chỉ có một lần này, sau chuyện đó hai người vẫn quay về mối quan hệ ban đầu, điều này chỉ cần nhìn vào việc cô lặng lẽ rời đi khi Lâm Hựu Luân ngủ say cũng đủ để thể hiện quyết định của cô.

Nhưng giữa hai người đã xảy ra quan hệ thực chất, muốn quay lại mối quan hệ như trước là tuyệt đối không thể.

Lâm Hựu Luân phát hiện mình xử lý vấn đề phụ nữ đúng là một mớ hỗn độn, ngồi trên giường nghĩ nửa ngày cũng không ra manh mối nào, đứng dậy mặc quần áo, ra phòng khách uống hai ly nước lạnh,

cuối cùng cũng khiến mình bình tĩnh lại.

Áo khoác của Triệu Nhã Chi không treo trên giá, giày cũng không còn, xem ra cô đã ra ngoài.

Sau khi xảy ra chuyện này, cả hai bên đều cần một không gian để bình tĩnh và nguôi ngoai, hơn nữa tạm thời Lâm Hựu Luân cũng không biết phải đối mặt với Triệu Nhã Chi như thế nào, nên quyết định rời đi trước.

Vừa đến cửa chuẩn bị thay giày, cửa lại được mở từ bên ngoài.

Hoành Tử và Tiểu Quang trước sau chạy vào, nhìn thấy Lâm Hựu Luân đứng ở cửa, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc vui mừng.

Hai đứa nhỏ còn chưa kịp thay giày đã chạy tới, một trái một phải ôm lấy Lâm Hựu Luân, ngẩng đầu phấn khích gọi: "Cha nuôi!" Lâm Hựu Luân xoa đầu hai đứa nhỏ, Tiểu Quang quay đầu nhìn Triệu Nhã Chi đang đứng ở cửa: "Mẹ, mẹ nói bất ngờ mẹ chuẩn bị cho chúng con là cha nuôi sao?" "Được rồi, thay giày trước đi, đừng có dính người như vậy." Triệu Nhã Chi vẫy tay, hai đứa nhỏ lúc này mới có chút không tình nguyện đi về.

Trong lúc chúng thay giày, Triệu Nhã Chi đi đến bên cạnh Lâm Hựu Luân, nhàn nhạt hỏi: "Em định đi rồi à?" Lâm Hựu Luân bất đắc dĩ cười khổ, đang chuẩn bị mở miệng giải thích, Triệu Nhã Chi lại rất trực tiếp ngắt lời anh. "Ở lại ăn tối đi, chị vừa mới hẹn Tiểu Hiền, lát nữa em ấy sẽ qua." Nghe Vương Tổ Hiền sắp tới, Lâm Hựu Luân lập tức thấy đau đầu, vốn dĩ đối mặt với Triệu Nhã Chi anh đã rất chột dạ rồi, lại thêm một Vương Tổ Hiền, bữa cơm này anh còn nuốt nổi không?

Lâm Hựu Luân rất muốn tìm cớ chuồn đi, nhưng đối mặt với Triệu Nhã Chi, anh lại không biết phải từ chối thế nào.

Nửa tiếng sau, Vương Tổ Hiền đến nhà Triệu Nhã Chi, cô mang đồ chơi cho cả Tiểu Quang và Hoành Tử, dỗ cho hai đứa nhỏ vui vẻ, miệng không ngừng gọi "dì Tiểu Hiền", thân thiết vô cùng. "Này, sao thế, không phải là ghen với em đấy chứ?" Vương Tổ Hiền phát hiện Lâm Hựu Luân có chút mất hồn, dùng khuỷu tay huých anh một cái.

Chương 482

"Ghen cái gì với em?" Lâm Hựu Luân hoàn hồn, vẻ mặt ngơ ngác hỏi.

Vương Tổ Hiền có chút đắc ý nhìn Lâm Hựu Luân, giải thích: "Bây giờ Tiểu Quang và Hoành Tử thân với em hơn cả anh là cha nuôi rồi, nên anh ghen đúng không?" Lâm Hựu Luân không nói nên lời, mình có cần phải ghen kiểu đó không?

Triệu Nhã Chi đúng lúc này đi vào phòng khách, nghe được cuộc đối thoại giữa Vương Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân, mỉm cười nói: "Sau này nói không chừng em chính là mẹ nuôi của hai đứa nhỏ rồi, A Luân sao có thể ghen với em được?" "Chị Chi, chị cũng trêu em!" Vương Tổ Hiền bĩu môi, vẻ mặt rất tủi thân.

Triệu Nhã Chi nhìn Lâm Hựu Luân một cách đầy ẩn ý, sau đó vẫy tay với Vương Tổ Hiền, nói là nhà bếp cần một người phụ giúp, bảo Vương Tổ Hiền qua đó với cô. "Hay là để em đi, Tiểu Hiền đến thái rau cũng không biết, đi vào cũng chỉ thêm phiền cho chị Chi thôi." Lâm Hựu Luân tự mình xung phong đứng dậy. "Nói bậy, ai nói em không biết thái rau?" Vương Tổ Hiền không phục lườm Lâm Hựu Luân một cái, dùng giọng điệu ra lệnh nói: "Anh ở lại đây xem TV với Tiểu Quang và Hoành Tử đi, em đi giúp chị Chi." "Đúng vậy, phụ nữ nói chuyện riêng, một người đàn ông như em theo vào làm gì?" Triệu Nhã Chi kéo tay Vương Tổ Hiền, hai người cùng nhau vào bếp.

Lâm Hựu Luân rất muốn vào nghe xem hai người phụ nữ đang nói gì, nhưng lại không có lý do nào thích hợp, đành thôi. *** Trong bếp, Triệu Nhã Chi vừa dùng muỗng khuấy nồi thịt bò hầm, vừa nói chuyện với Vương Tổ Hiền. "Tiểu Hiền, em nói thật với chị Chi đi,

em và A Luân rốt cuộc định đi đến bước nào?" Vương Tổ Hiền cầm một cây cần tây, vừa ngắt lá trên đó vừa khẽ thở dài: "Bên cạnh anh ấy không chỉ có mình em, chị Chi chắc cũng biết, cho nên..." Triệu Nhã Chi đặt muỗng canh xuống, quay đầu nhìn Vương Tổ Hiền. "Vậy em định cứ mập mờ như vậy ở bên cạnh cậu ấy sao?" Vương Tổ Hiền cười khổ lắc đầu: "Vậy thì còn có thể làm sao?

Từ lúc mới đến Hong Kong em đã quen anh ấy, rồi những năm nay đều là anh ấy giúp em xử lý mọi vấn đề.

Rời khỏi anh ấy, em thật sự không biết sau này phải làm sao...

Em nói vậy, chị Chi đừng cười em ham hư vinh, phụ nữ cuối cùng cũng phải tìm một người đàn ông đáng tin cậy.

Anh ấy tuy đa tình, nhưng đối xử với người khác thật sự rất tốt, tốt đến mức em không nỡ lòng nào rời đi." "Vậy em có cảm thấy cậu ấy thật lòng yêu em không?" Triệu Nhã Chi lại hỏi tiếp.

Vương Tổ Hiền lắc đầu: "Em cũng không biết giữa mình và anh ấy có phải là tình yêu không nữa, cảm giác như anh ấy đối với mỗi người phụ nữ bên cạnh đều trao đi tình cảm thật, nhưng những tình cảm đó lại không thể lấp đầy trái tim anh ấy." Triệu Nhã Chi nhận lấy cây cần tây đã bị cô ngắt trụi lá từ tay Vương Tổ Hiền: "Chị thấy em đã yêu cậu ấy đến mức không thể cứu chữa được nữa rồi." Vương Tổ Hiền bĩu môi, vẻ mặt như đã chấp nhận số phận. "Vậy em chuẩn bị cả đời làm tình nhân của cậu ấy sao?" Triệu Nhã Chi đặt cần tây lên thớt, chuẩn bị thái. "Thứ tôi không có được thì mấy người phụ nữ kia cũng đừng hòng có được, tôi không tin mình sẽ thua họ!" Vương Tổ Hiền cắn chặt môi, nói từng chữ một.

Triệu Nhã Chi nghe vậy, chỉ khẽ thở dài một tiếng, nhưng không hỏi tiếp nữa. "Vậy còn chị Chi thì sao?

Chị ly hôn cũng đã lâu như vậy rồi, chẳng lẽ định mang theo hai

đứa con sống như vậy cả đời sao?" Nói xong chuyện của mình, Vương Tổ Hiền bắt đầu chủ động quan tâm đến vấn đề của Triệu Nhã Chi.

Triệu Nhã Chi vừa thái rau vừa đáp: "Đợi khi em kết hôn rồi lại ly hôn sẽ biết, thực ra tìm người đàn ông nào cũng như nhau cả, mấu chốt là em có bằng lòng chịu đựng anh ta cả đời không." "Nhưng chị Chi bây giờ vẫn còn trẻ, bên cạnh chắc chắn cũng có nhiều người theo đuổi, chẳng lẽ không tìm được một người đàn ông có thể khiến chị chịu đựng cả đời sao?" Vương Tổ Hiền có chút không hiểu hỏi.

Động tác thái rau của Triệu Nhã Chi hơi khựng lại, rất trái lòng nói một câu: "Tạm thời vẫn chưa có." Khi cô nói câu này, trong đầu hiện lên lại là hình bóng của Lâm Hựu Luân, mặc dù cô cố gắng hết sức muốn quên đi chuyện đã xảy ra trước đó, nhưng có những cảm xúc lại không phải do chính cô có thể kiểm soát được. "A?" Vương Tổ Hiền có chút không tin.

Triệu Nhã Chi rất nghiêm túc nói: "Thực ra chị thật sự không nghĩ đến việc tìm đàn ông kết hôn nữa, có Tiểu Quang và Hoành Tử ở bên cạnh chị là đủ rồi." Nhắc tới hai đứa con, gương mặt Triệu Nhã Chi ánh lên vẻ dịu dàng đặc trưng của tình mẫu tử. "Chị Chi, em có thể hỏi chị một chuyện được không?" Vương Tổ Hiền cúi đầu, nhưng rồi lại ngẩng lên ngay, đôi mắt có chút ngại ngùng nhìn Triệu Nhã Chi, khẽ khàng nói: "Chị có biết cách nào để dễ mang thai hơn không?" "Em muốn có con à?" Triệu Nhã Chi dừng động tác đang làm, quay đầu nhìn Vương Tổ Hiền.

Vương Tổ Hiền vô tình để lộ tâm tư, mặt bất giác ửng hồng, càng thêm ngượng ngùng, hai tay siết chặt vào nhau, mắt nhìn chằm chằm mũi giày của mình, không dám ngẩng lên xem vẻ mặt của Triệu Nhã Chi lúc này.

Vương Tổ Hiền năm nay 22 tuổi, quả thực đã đến độ tuổi thích hợp nhất để phụ nữ sinh con, nhưng những ngôi sao nữ đang nổi tiếng trong giới giải trí như cô thường sẽ không chọn kết hôn sinh con quá sớm.

Triệu Nhã Chi vốn định hỏi Vương Tổ Hiền tại sao lại có suy nghĩ này, nhưng nghĩ lại một chút, bà lập tức hiểu ra ý định của cô.

Chỉ cần có một đứa con, thì chẳng khác nào nắm chặt trái tim của Lâm Hựu Luân, thậm chí còn có khả năng "phụng tử thành hôn".

Những trường hợp như vậy trong giới giải trí không hề hiếm, ví dụ như chuyện Trương Ái Gia chưa kết hôn đã sinh con đang được truyền thông đặc biệt quan tâm gần đây.

Tuy Trương Ái Gia chỉ đặt cho con trai một cái tên tiếng Anh là Oscar, cố tình che giấu thông tin nhà chồng, nhưng truyền thông Hong Kong vẫn moi ra được nội tình cô và doanh nhân Vương Kính Hùng qua lại với nhau.

Mấy hôm trước mới có tin tức Vương Kính Hùng đã hoàn tất thủ tục ly hôn với người vợ hiện tại, chuẩn bị cưới Trương Ái Gia trong thời gian tới.

Trương Ái Gia với thân phận kẻ thứ ba mà còn có thể dựa vào đứa con trong bụng để thành công leo lên vị trí chính thất, huống hồ Lâm Hựu Luân lúc này vẫn còn độc thân, một khi Vương Tổ Hiền sinh cho anh một đứa con trai hay con gái, địa vị sẽ lập tức khác hẳn.

Các nữ minh tinh khác sinh con còn lo sự nghiệp bị ảnh hưởng, nhưng Vương Tổ Hiền thì hoàn toàn không có nỗi lo này.

Với nguồn lực mà Lâm Hựu Luân đang nắm trong tay, Vương Tổ Hiền sau khi sinh con muốn quay lại đóng phim căn bản không phải là vấn đề.

Triệu Nhã Chi vẫy Vương Tổ Hiền lại, ghé sát vào tai cô rồi thì thầm vài câu. "Cái này thật sự có tác dụng sao?" Vương Tổ Hiền nghe xong ngẩng đầu lên, đầy mong đợi nhìn Triệu Nhã Chi.

Triệu Nhã Chi mỉm cười, "Em thử thì biết ngay thôi?" Vương Tổ Hiền nửa tin nửa ngờ gật đầu, "Vậy em sẽ thử xem sao." Triệu Nhã Chi trước mặt thì không có gì, nhưng khi quay người tiếp tục thái rau, bà đột nhiên cảm thấy hai má hơi nóng lên.

Cách bà chỉ cho Vương Tổ Hiền là một tư thế dùng trên giường, vừa nghĩ đến chuyện mình mới làm việc xấu hổ đó với Lâm Hựu Luân vài tiếng trước, hai chân bà bất giác kẹp chặt lại, trong lòng dâng lên một cỗ thẹn thùng.

Triệu Nhã Chi và Vương Tổ Hiền nói chuyện trong bếp một lúc lâu, cuối cùng Vương Tổ Hiền bưng một đĩa rau đã xào xong ra, định gọi Lâm Hựu Luân cùng qua bàn ăn giúp một tay thì thấy anh đang lấy áo khoác từ trên giá treo đồ ở phòng khách, chuẩn bị mặc vào. "Sắp ăn cơm rồi, anh đi đâu vậy?" Vương Tổ Hiền khó hiểu hỏi.

Lâm Hựu Luân bước tới, vỗ nhẹ vào má Vương Tổ Hiền nói: "Vừa rồi A Kiệt gọi điện đến, công ty có việc rất gấp, em nói với chị Chi giúp anh một tiếng, lần sau có cơ hội anh sẽ ăn cơm cùng hai người." Nói xong anh mặc áo vào định đi, nhưng Vương Tổ Hiền đã kéo anh lại. "Còn chuyện gì sao?" Lâm Hựu Luân có chút khó hiểu nhìn Vương Tổ Hiền. "Tối nay anh..." Vương Tổ Hiền do dự liếc nhìn mặt Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân lập tức hiểu ý của Vương Tổ Hiền. "Tối nay anh sẽ qua chỗ em, yên tâm nhé." Triệu Nhã Chi bưng bát canh hải sâm đã hầm xong đi ra, liếc nhìn phòng khách, không thấy Lâm Hựu Luân, trong lòng có chút kỳ lạ, hỏi Vương Tổ Hiền mới biết anh đã đi rồi.

Triệu Nhã Chi lập tức cảm thấy có chút bất bình, tên khốn này,

chiếm đoạt thân thể người ta, vậy mà đến một lời chào cũng không có đã đi như vậy.

Vương Tổ Hiền nhận ra vẻ mặt của Triệu Nhã Chi có chút khác thường, còn cố ý giải thích giúp Lâm Hựu Luân hai câu.

Triệu Nhã Chi trong lòng không nói nên lời, rồi nhìn thấy vẻ lảng tránh trong mắt Vương Tổ Hiền, bà đột nhiên nghĩ đến điều gì đó. "Không lẽ tối nay em định dùng cách chị chỉ cho em đấy chứ?" "Làm gì có!" Vương Tổ Hiền lập tức đỏ bừng mặt.

Nhìn thấy phản ứng của Vương Tổ Hiền như vậy, Triệu Nhã Chi sao còn không đoán ra được sự thật, chỉ là bà không vạch trần ngay tại chỗ, giả vờ như không có chuyện gì nói: "Được rồi, ăn cơm thôi!" Lâm Hựu Luân đột ngột rời đi, quả thật là có việc gấp.

Trụ sở chính của 《Minh Báo》 truyền tin đến, nói rằng Hồ Nhàn của tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 đề nghị muốn gặp anh một lần. 《Minh Báo》 và 《Tinh Đảo nhật báo》 là đối thủ cạnh tranh, đã đấu đá nhau nhiều năm.

Quy mô của cả hai tập đoàn báo chí ngày càng lớn, nhưng vẫn chưa bên nào có thể hoàn toàn hạ gục được đối phương.

Nửa năm trước vì chuyện của Ngọc Lang Quốc Tế mà quan hệ càng thêm căng thẳng, Lâm Hựu Luân thực sự không nghĩ ra Hồ Nhàn lúc này tìm mình có chuyện gì.

Hồ Nhàn có thể trở thành một ông lớn trong ngành báo chí Hong Kong, tuy có sự giúp đỡ của cha ông, nhưng có thể điều hành tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 đến quy mô như hiện tại, năng lực cá nhân của bà là không thể phủ nhận, đặc biệt với thân phận là phụ nữ, làm được đến bước này càng không dễ dàng.

Bỏ qua những va chạm giữa hai tập đoàn, Lâm Hựu Luân thực ra

khá nể phục Hồ Nhàn.

Từ nhà Triệu Nhã Chi ra, Lâm Hựu Luân đi thẳng đến nhà hàng đã hẹn với Hồ Nhàn, bà đã đợi sẵn ở đó.

Chương 483

Hồ Nhàn có một gương mặt rất hiền từ phúc hậu, khoảng ngoài năm mươi tuổi, người thấp và hơi mập, khóe mắt hơi xếch lên, người châu Âu gọi là mắt phượng.

Chỉ nhìn tướng mạo, rất khó liên hệ bà với hình ảnh một nữ cường nhân điều hành cả một tập đoàn báo chí. "Anh Lâm, cuối cùng cũng được gặp mặt!" Sau cặp kính của Hồ Nhàn lóe lên một tia sáng, bà mỉm cười bắt tay với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân cười đáp: "Tôi đã sớm nghe đại danh của bà Hồ, hôm nay may mắn được gặp, cũng coi như thỏa một tâm nguyện." Đừng nói là Lâm Hựu Luân và Hồ Nhàn chưa từng gặp mặt, ngay cả Kim Dung, khi còn chủ trì 《Minh Báo》 bao nhiêu năm, cũng chưa từng có tiếp xúc chính thức với Hồ Nhàn.

Hai bên giống như Tướng và Soái trên bàn cờ, trong tình huống bình thường thì vua không gặp vua.

Nếu nhất định phải gặp, chỉ có thể có hai trường hợp, một là một bên đã bị loại khỏi cuộc chơi, bên còn lại xuất hiện với tư thế của người chiến thắng; hai là hai bên tạm thời đạt được hòa giải, nên có thể ngồi lại với nhau.

Lần gặp mặt này của Lâm Hựu Luân và Hồ Nhàn, rõ ràng thuộc về trường hợp thứ hai. "Không biết bà Hồ lần này tìm tôi có việc gì chỉ giáo?" Sau khi ngồi xuống, Lâm Hựu Luân hỏi thẳng.

Hồ Nhàn nâng tách trà lên, cười nói: "Gần đây tôi có nghe một chuyện, có lẽ anh Lâm sẽ có chút hứng thú." "Ồ?" Lâm Hựu Luân trong lòng tò mò, nhưng bề ngoài vẫn không hề tỏ ra. "Không biết anh Lâm hiểu biết về Lê Trí Anh đến đâu?" "Bà nói là Lão Lê Mập sao?"

Nghe thấy cái tên này, trong đầu Lâm Hựu Luân lập tức hiện ra những thông tin liên quan đến người này.

Sáng lập thương hiệu thời trang Giordano, kinh doanh rất lớn, cũng được coi là một phú hào có chút danh tiếng ở Hong Kong.

Đương nhiên đó chỉ là nhận thức của ngoại giới về Lê Trí Anh cho đến hiện tại, Lâm Hựu Luân biết sau này người này từ ngành may mặc chuyển sang làm truyền thông, sáng lập ra 《Nhất Chu San》 và 《Bình Quả nhật báo》 rất nổi tiếng.

Hai tạp chí và tờ báo này vì thường xuyên chỉ trích chính phủ Đại lục và chính quyền đặc khu Hong Kong nên sau khi Hong Kong trở về, chúng luôn bị coi là hàng cấm, bị cấm mang vào nội địa.

Lê Trí Anh cũng vì thế mà trở thành một nhân vật cực kỳ gây tranh cãi. "Lê Trí Anh đang kinh doanh thời trang ngon lành không làm, lại cứ thích dính dáng đến mấy nhân vật chính trị.

Cách đây không lâu, bên Đại lục có tin đồn sẽ đóng cửa tất cả các cửa hàng của Giordano ở đó, Lê Trí Anh bị các giám đốc khác trong công ty ép buộc, đành phải bán cổ phần của mình cho người khác.

Theo lẽ thường, hoàn cảnh của Lê Trí Anh cũng đáng thương, nhưng gã này căn bản không biết rút kinh nghiệm, không làm kinh doanh thời trang nữa thì lại chuẩn bị nhảy sang làm truyền thông." Khi nhắc đến Lê Trí Anh, giọng điệu của Hồ Nhàn có phần khinh thường, khiến Lâm Hựu Luân nghi ngờ hai người có xích mích gì đó. "Không phải tôi coi thường Lê Trí Anh, nhưng một kẻ ngay cả trường học cũng chưa từng đến, lại chạy đi làm báo, đây không phải là chuyện cười sao?" "Lão Lê Mập không lẽ đã lôi kéo người từ tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 chứ?" Lâm Hựu Luân đột nhiên buông ra một câu như vậy, khiến Hồ Nhàn đang chuẩn bị mỉa mai Lê Trí Anh thêm vài câu liền sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ. "Hắn ta lôi kéo

một lúc hai phó tổng biên tập và một giám đốc bộ phận phát hành từ chỗ tôi.

Nếu chuyện này cứ thế cho qua, sau này tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 thật sự không còn mặt mũi nào đứng vững trong giới báo chí nữa." Tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 mất mặt là chuyện nhỏ, nhưng Hồ Nhàn là một thành viên của nhà họ Hồ, không thể để mất mặt mũi này! "Bà Hồ định làm thế nào?" Lâm Hựu Luân tò mò hỏi. "Tôi đã liên lạc với anh em nhà họ Mã, bên 《Đông Phương nhật báo》 đã đồng ý liên thủ với tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》, tẩy chay các nhà quảng cáo đăng quảng cáo trên tạp chí hoặc báo của Lê Trí Anh.

Tôi hy vọng tập đoàn 《Minh Báo》 cũng có thể tham gia." Hồ Nhàn thẳng thắn nói ra kế hoạch của mình với Lâm Hựu Luân. 《Minh Báo》, 《Đông Phương nhật báo》, 《Tinh Đảo nhật báo》, ba tập đoàn báo chí này chiếm hơn một nửa thị phần quảng cáo truyền thông Hong Kong.

Nếu cả ba thực sự liên hợp lại, đó sẽ là một đòn giáng nặng nề vào các sản phẩm báo giấy sắp ra mắt của Lê Trí Anh. "Chuyện này thực tế ảnh hưởng đến 《Minh Báo》 là nhỏ nhất, bởi vì với trình độ của Lê Trí Anh, định vị tạp chí của hắn chắc chắn không cao, những nhà quảng cáo chọn loại hình truyền thông như 《Minh Báo》 cơ bản sẽ không chọn đăng quảng cáo trên tạp chí của Lê Trí Anh...

Nếu anh Lâm đồng ý, chuyện này coi như tôi nợ anh một ân tình, sau này nếu 《Minh Báo》 có động thái gì liên quan, tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 sẽ vô điều kiện phối hợp một lần!" Điều kiện Hồ Nhàn đưa ra rất hậu hĩnh, điều này cũng gián tiếp chứng tỏ quyết tâm của bà trong việc tấn công tạp chí của Lê Trí Anh.

Thấy Lâm Hựu Luân vẫn còn do dự, Hồ Nhàn lại nói thêm một chuyện.

Lâm Hựu Luân vốn không liên quan, nghe xong sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi. "Gần đây Lê Trí Anh qua lại thân thiết với cha con Nghê Khuông, Nghê Chấn.

Hơn nữa tôi nghe nói hắn đã tập hợp một nhóm phóng viên, đang đi khắp nơi thu thập bằng chứng về việc anh Lâm qua lại cùng lúc với nhiều nữ minh tinh, chuẩn bị làm tin tức bom tấn cho số báo ra mắt...

Nếu anh Lâm không tin, có thể tự mình đi điều tra." Khi Hồ Nhàn nói ra những lời này, dù Lâm Hựu Luân sau đó chắc chắn sẽ đi kiểm chứng, nhưng thực tế anh đã tin chuyện này.

Bởi vì xét theo phong cách hành xử của Lê Trí Anh khi sáng lập 《Nhất Chu San》 ở đời sau, chuyện này cho dù không nghiêm trọng như Hồ Nhàn nói, cũng chắc chắn không oan cho hắn ta bao nhiêu.

Tin tức Lâm Hựu Luân qua lại cùng lúc với nhiều nữ minh tinh đã bị truyền thông Hong Kong xào đi xào lại nhiều lần, cho dù Lê Trí Anh có đưa ra thêm bằng chứng, cũng sẽ không gây ảnh hưởng quá lớn đến Lâm Hựu Luân.

Nhưng anh vô cùng khó chịu khi người khác lấy chuyện của mình ra để câu view, và Lê Trí Anh lại phạm đúng vào điều cấm kỵ của Lâm Hựu Luân.

Nếu lần này anh không quan tâm, sau này người khác cũng học theo, mở báo hay tạp chí mới, động một chút lại lôi chuyện này ra xào nấu, vậy thì Lâm Hựu Luân chẳng phải sẽ bị phiền chết sao.

Điều khiến Lâm Hựu Luân càng tức giận hơn là, cha con Nghê Khuông và Nghê Chấn cũng tham gia vào chuyện này.

Chuyện lần trước mình đã tha cho họ một lần, vậy mà vẫn còn muốn đối đầu với mình, không cho hai người họ biết tay một chút, thật sự tưởng mình hiền lành sao? "Bà Hồ yên tâm, nếu những chuyện

bà nói đều là thật, tập đoàn 《Minh Báo》 lần này tuyệt đối sẽ phối hợp hành động của bà!" Lâm Hựu Luân ngay tại chỗ đồng ý đề nghị liên minh của Hồ Nhàn...

Tập đoàn 《Minh Báo》, tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》, tập đoàn 《Đông Phương nhật báo》, ba bên liên thủ tẩy chay, quả thực có thể khiến Lê Trí Anh gặp khó khăn trong giai đoạn đầu thành lập tạp chí.

Nhưng chỉ cần Lê Trí Anh cắn răng vượt qua giai đoạn đầu tiên, với mức độ cạnh tranh cởi mở của truyền thông Hong Kong, thực tế muốn hoàn toàn bóp chết tạp chí mới của Lê Trí Anh là không thể.

Vì vậy, Lâm Hựu Luân còn nghĩ ra một cách khác.

Sau khi từ biệt Hồ Nhàn, trên đường ngồi xe trở về, Lâm Hựu Luân giao cho trợ lý A Kiệt làm ngay một việc, đó là đi kiểm tra xem ba cái tên 《Nhất Chu San》, 《Bình Quả nhật báo》, 《Hốt nhiên nhất chu》 đã được đăng ký bản quyền chưa, nếu chưa thì lập tức đăng ký ngay.

Lê Trí Anh đã chọn đối đầu với mình, vậy thì Lâm Hựu Luân cũng không cần phải khách sáo với hắn nữa, cướp đăng ký hết tên các phương tiện truyền thông mà Lê Trí Anh sẽ sáng lập sau này, xem hắn còn làm ăn thế nào!

Nghê Chấn hôm nay tan làm về nhà, Nghê Khuông đang ngồi ở phòng khách đợi anh. "Con theo cha vào thư phòng một lát!" Nghê Chấn ngơ ngác đi theo Nghê Khuông vào thư phòng, cửa vừa đóng lại, Nghê Khuông liền nghiêm mặt, chất vấn anh: "Gần đây con và Lê Trí Anh đang làm gì vậy?" "Anh Lê chuẩn bị làm một tờ tạp chí, mời con giúp anh ấy góp ý...

Sao cha đột nhiên lại quan tâm đến chuyện này?" Nghê Chấn với vẻ mặt thoải mái trả lời. "Chuyện Lê Trí Anh lôi kéo người từ tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 con có biết không?" Nghê Khuông cố nén

cơn giận muốn mắng người, kiên nhẫn hỏi tiếp. "Biết ạ, chuyện này con cũng đã khuyên anh Lê rồi, nhưng anh ấy vội muốn ra mắt tạp chí, nên mới dùng cách này." Nghê Chấn lúc này mới nhận ra vẻ mặt của cha có chút không ổn, nói chuyện cũng trở nên cẩn thận hơn nhiều.

Nghê Khuông trừng mắt nhìn anh, "Con có biết hậu quả của việc hắn làm không?" "Con thấy cũng không có gì to tát cả?" Nghê Chấn không hiểu tại sao cha mình lại phản ứng lớn như vậy, "Nhân sự của các tòa soạn báo, tạp chí vốn dĩ thay đổi thường xuyên, anh Lê chỉ lôi kéo vài người từ tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》, không đến nỗi gây ra hậu quả gì nghiêm trọng chứ?" "Trời không nên, đất không nên, Lê Trí Anh không nên đi lôi kéo người của Hồ Nhàn, người đàn bà đó rất coi trọng thể diện, sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy?" Nghê Khuông bực bội nói.

Hồ Nhàn năm xưa đứng ra tổ chức Giải thưởng Điện ảnh Kim Tượng lần thứ hai, nguyên nhân chủ yếu là để kỷ niệm 60 năm thành lập tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》, trở thành đơn vị tổ chức liên hoan phim là một cơ hội quảng bá tốt.

Tổ chức liên tiếp hai kỳ không có gì khởi sắc, sau đó lại tuyên bố rút lui, những điều này đều liên quan đến tính cách coi trọng thể diện của Hồ Nhàn, nên Nghê Khuông đánh giá bà như vậy cũng không sai. "Hồ Nhàn quản được tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》, lẽ nào bà ta còn quản được chuyện của người khác sao?" Nghê Chấn cảm thấy phản ứng của Hồ Nhàn có chút làm quá, nhưng không cho rằng đây là một chuyện nghiêm trọng. "Một mình tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 nhắm vào Lê Trí Anh sẽ không có tác dụng lớn, nhưng nếu Hồ Nhàn liên minh với anh em nhà họ Mã và Lâm Hựu Luân, con nghĩ ngày tháng của Lê Trí Anh còn dễ chịu không?" Nghê Khuông tung ra một câu, Nghê Chấn sững sờ một lúc lâu mới nói: "Không thể nào chứ?" Thông tin này quả thực có chút khó tin. 《Tinh Đảo nhật báo》,

《Minh Báo》 và 《Đông Phương nhật báo》, ba tờ báo có lượng phát hành lớn nhất Hong Kong, luôn tồn tại quan hệ cạnh tranh trong kinh doanh.

Nói ba công ty báo chí này sẽ chủ động liên kết để đối phó với Lê Trí Anh, Nghê Chấn nhất thời thật sự rất khó chấp nhận. 《Đông Phương nhật báo》 và tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 liên thủ thì cũng thôi đi, 《Minh Báo》 từ thời Kim Dung đã bắt đầu không ưa tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》, hai bên thường xuyên xảy ra bút chiến, truyền thống này cũng được kế thừa đến tay Lâm Hựu Luân.

Mới đây hai tập đoàn còn vừa mới đối đầu nhau trong việc cạnh tranh mua lại Ngọc Lang Quốc Tế, tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 thành công sáp nhập Ngọc Lang Quốc Tế, Lâm Hựu Luân lại hỗ trợ Mã Vinh Thành lập công ty riêng là Thiên Hạ Mạn Họa, mâu thuẫn giữa hai bên lại một lần nữa bị kích động.

Chương 484

"Bên 《Minh Báo》 thì cha không rõ, nhưng tổng biên tập của 《Đông Phương nhật báo》 đã tiết lộ với cha rằng họ chuẩn bị cùng tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 liên thủ tẩy chay tạp chí mới của Lê Trí Anh." Nghê Khuông là tác giả chuyên mục đặc biệt của 《Đông Phương nhật báo》, tin tức ông nghe được chắc chắn không sai.

Nghê Chấn nhíu mày, chuyện này quả thật rất nan giải, hiện tại biến số lớn nhất chính là, Lâm Hựu Luân có tham gia vào không.

Nếu ba tập đoàn báo chí lớn cùng lúc gây áp lực, Lê Trí Anh có bản lĩnh đến đâu, lần này cũng chắc chắn sẽ ngã một vố đau, mà đây lại không phải là điều Nghê Chấn muốn thấy. "Không cần đoán nữa, Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ đồng ý, và phản ứng của hắn có thể còn ác liệt hơn cả Hồ Nhàn!" Nghê Khuông quả quyết nói. "Chưa từng nghe nói anh Lê và Lâm Hựu Luân trước đây có xích mích gì mà?" Nghê Chấn thật sự không hiểu nổi, "Chẳng lẽ là vì con sao?" Nghê Khuông cười lạnh một tiếng, "Nếu con có mặt mũi lớn như vậy, lần trước cũng không cần cha phải đi nhờ ông Tra giúp đỡ." Nghê Chấn mặt đỏ bừng, tuy anh vẫn luôn coi Lâm Hựu Luân là đối thủ, nhưng trong mắt Lâm Hựu Luân, anh thực sự chẳng là gì cả.

Nếu không phải vì anh là con trai của Nghê Khuông, có lẽ Lâm Hựu Luân ngay cả hứng thú biết tên anh cũng không có. "Vậy thì là vì sao?" "Lê Trí Anh chắc chắn không nói cho con biết, hắn đang thu thập bằng chứng Lâm Hựu Luân qua lại cùng lúc với mấy nữ minh tinh, con đặt mình vào vị trí của Lâm Hựu Luân, con sẽ có phản ứng gì?" Nghê Khuông bực bội hỏi.

Nghê Chấn mắt trợn tròn, thầm nghĩ tạp chí của Lê Trí Anh còn

chưa thành lập, đã tự mình gây thù chuốc oán nhiều như vậy, người này thật đúng là dám nghĩ dám làm.

Nghê Khuông đánh giá Lê Trí Anh là không thức thời, không biết tự lượng sức mình, nhưng Nghê Chấn lại đưa ra quan điểm khác. "Nếu anh Lê thật sự làm như vậy, thì con ngược lại rất khâm phục anh ấy." "Khâm phục cái khỉ!

Con tưởng Lê Trí Anh cao giọng bày tỏ lập trường chính trị của mình, thậm chí vì thế mà không tiếc bán đi thương hiệu thời trang do chính mình một tay sáng lập, thật sự là vì tư tưởng của hắn tiến bộ hơn người khác sao?

Một gã thương nhân bán quần áo khởi nghiệp, bàn luận chính trị cái quái gì, chẳng phải là có người đứng sau giật dây hắn làm vậy sao.

Còn về phía Lâm Hựu Luân, 《Minh Báo》 tuy bề ngoài luôn giữ thái độ trung lập, nhưng bất kể là ông Tra hay Lâm Hựu Luân, lập trường thực tế đều thân Đại lục.

Cho dù Lê Trí Anh không động đến scandal của Lâm Hựu Luân, Lâm Hựu Luân cũng nhất định sẽ mượn chuyện này để bày tỏ lập trường của mình.

Mục đích thực sự của hai người này đều không đơn thuần, vậy mà con lại tự cho là đúng, cũng muốn nhúng tay vào." Nghê Khuông một tràng mắng Nghê Chấn xối xả, nhưng thực ra cũng là để nhắc nhở anh, có thái độ của mình là được, nhưng đừng theo Lê Trí Anh để bị người khác lợi dụng làm công cụ.

Nghê Chấn mấp máy môi, nhưng không thể phản bác.

Nếu sự việc đúng như Nghê Khuông nói, anh bây giờ có chút hối hận vì đã dính dáng đến Lê Trí Anh. "Ny Toa, chuyện điều tra đến đâu rồi?" Một người đàn ông trung niên thấp béo đi đến cửa phòng khách,

đầu tóc chải chuốt gọn gàng, bóng loáng.

Lê Trí Anh trông chỉ khoảng ba mươi tuổi, nhưng thực tế đã gần bốn mươi.

Sau khi trải qua thất bại phải bán đi thương hiệu thời trang do mình sáng lập, ông đã trải qua một giai đoạn xuống dốc của cuộc đời, nhưng gần đây ông đã tìm lại được mục tiêu phấn đấu mới.

Người vợ hiện tại của ông, Ny Toa, trước đây từng là một phóng viên của 《Nam Hoa Tảo Báo》, hai người quen nhau trong một cuộc phỏng vấn.

Lê Trí Anh không ngại theo đuổi đến tận nước Anh để bày tỏ lòng mình, cuối cùng đã làm lay động đối phương, hai người vừa mới đăng ký kết hôn cách đây không lâu.

Lê Trí Anh chuẩn bị tiến quân vào giới truyền thông, cũng là quyết định được đưa ra dưới sự ủng hộ của Ny Toa. "Trí Anh, hay là số báo ra mắt của chúng ta đừng đăng tin này nữa.

Tuy chuyện này quả thực sẽ thu hút sự chú ý của rất nhiều người, có lợi cho việc tạo dựng danh tiếng cho tạp chí của chúng ta, nhưng đồng thời cũng đắc tội hoàn toàn với Lâm Hựu Luân." Ny Toa vừa từ bên ngoài trở về, vẻ mặt đầy lo lắng. "Em có nghe được tin tức gì không tốt sao?" Sắc mặt Lê Trí Anh thay đổi, trong lòng đột nhiên có một dự cảm không lành. "Vì chuyện anh lôi kéo người từ 《Tinh Đảo nhật báo》, Hồ Nhàn không biết đã dùng điều kiện gì để thuyết phục anh em nhà họ Mã của 《Đông Phương nhật báo》, họ quyết định liên minh với 《Minh Báo》, tuyên bố sẽ phong tỏa tất cả các nhà quảng cáo hợp tác với tạp chí của chúng ta." Ny Toa lo lắng nói, cô rất rõ sức mạnh của ba tập đoàn báo chí lớn khi liên hợp lại, ít nhất một nửa số nhà quảng cáo sẽ vì chuyện này mà từ chối đăng quảng cáo trên tạp chí mới của họ. "Chuyện này không sao, lần này anh định coi việc làm

tạp chí là một sự nghiệp lâu dài, nên trong vài năm đầu, anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý liên tục rót tiền vào.

Giới truyền thông Hong Kong cũng không phải là nơi ba tập đoàn báo chí lớn có thể một tay che trời.

Chỉ cần tạp chí của chúng ta bán chạy, những nhà quảng cáo đó chắc chắn sẽ tự tìm đến.

Hơn nữa ba tập đoàn này vốn dĩ là đối thủ cạnh tranh, anh tin rằng thời gian họ liên minh lần này sẽ không kéo dài, nên chúng ta chỉ cần vượt qua giai đoạn khó khăn ban đầu, tình hình sẽ tốt hơn." Lê Trí Anh lại không quá lo lắng về điều này.

Hai vợ chồng đang thảo luận về chuyện này thì đột nhiên điện thoại trong phòng khách reo lên.

Lê Trí Anh bảo Ny Toa ngồi nghỉ, ông đi tới nhấc ống nghe. "Ông chủ, không hay rồi, tên tạp chí của chúng ta đã bị người khác đăng ký trước mất rồi!" Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói hoảng hốt. "Cái gì, cậu nói lại lần nữa cho tôi!" Mặt Lê Trí Anh vốn đã hơi đen, khi tức giận lại đen sì pha đỏ, con mắt vốn hơi lồi như muốn văng ra khỏi tròng, lông mày rậm và thô dựng đứng, hai tay chống hông, như thể muốn nuốt chửng người ở đầu dây bên kia.

Đầu dây bên kia lại lặp lại những gì vừa nói, Lê Trí Anh trợn tròn mắt, tim như pít-tông của động cơ hơi nước, bị hơi nóng đẩy lên đỉnh, hét lớn một tiếng như tiếng còi tàu hỏa khi khởi động, vớ lấy tách trà trên bàn, ném mạnh xuống đất. "Là ai, là ai làm?" Lê Trí Anh gầm lên vào ống nghe. "Tôi đã kiểm tra rồi, là tập đoàn 《Minh Báo》, họ đã đăng ký tên tạp chí 《Nhất Chu San》 ba ngày trước, cùng lúc đó còn có 《Bình Quả nhật báo》..." Người ở đầu dây bên kia có lẽ cũng bị phản ứng của Lê Trí Anh dọa sợ, không dám nói tiếp.

Ny Toa bước tới kéo Lê Trí Anh còn đang định đập phá đồ đạc lại,

dùng ánh mắt ra hiệu cho ông bình tĩnh, hỏi rõ tình hình trước đã.

Lê Trí Anh nén cơn giận trong lòng, bảo cấp dưới nói lại tình hình một cách cẩn thận.

Nghe xong, Lê Trí Anh "rầm" một tiếng dập mạnh ống nghe xuống máy, khuôn mặt tròn trịa đỏ bừng, hai mắt như hai quả cầu lửa, phun ra lửa giận. "Là Lâm Hựu Luân giở trò, hắn đã đăng ký trước tên tạp chí mà chúng ta đã nghĩ ra!" Ny Toa không hành động thiếu lý trí như Lê Trí Anh, trong lòng cô vô cùng nghi hoặc, làm sao Lâm Hựu Luân biết được tên tạp chí mới của họ là 《Nhất Chu San》, chuyện này ngoài cô và Lê Trí Anh ra, chỉ có một vài người biết. "Chắc chắn có nội gián tiết lộ thông tin!" Lê Trí Anh nghiến răng nghiến lợi nói, còn thề độc rằng nếu tìm ra kẻ tiết lộ, nhất định sẽ cho hắn ta biết tay! "Em nghĩ chuyện này có lẽ chỉ là một sự trùng hợp." Ny Toa rất bình tĩnh phân tích. "Trùng hợp?" Lê Trí Anh cũng lộ vẻ nghi ngờ, nhưng rất nhanh lại lắc đầu, "Trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, ngay trước khi chúng ta đăng ký, 《Minh Báo》 cũng nghĩ ra một tạp chí cùng tên sao?" "Anh nói không sai, nhưng anh quên rồi sao, 《Minh Báo》 muốn đăng ký tên này, ít nhất phải nộp đơn trước một tháng, mà lúc đó người biết tạp chí mới này có tên 《Nhất Chu San》 chỉ có em và anh, anh không lẽ nghi ngờ em tiết lộ thông tin cho Lâm Hựu Luân biết chứ?" Ny Toa hỏi lại.

Lê Trí Anh nhất thời cứng họng, theo như Ny Toa nói, chuyện này ngoài sự trùng hợp ra, thật sự không có lý do nào khác để giải thích. "Em nghĩ mọi chuyện vẫn còn có thể cứu vãn, có lẽ chúng ta có thể thử mua lại tên tạp chí này từ tay Lâm Hựu Luân." Ny Toa đề nghị, Lê Trí Anh sờ chiếc cằm béo mập của mình, chìm vào suy tư.

Lê Trí Anh nghe theo lời khuyên của vợ Ny Toa, cho người gửi một tấm séc trắng đến cho Lâm Hựu Luân.

Tấm séc này có thể rút tối đa một triệu, nhưng Lê Trí Anh nghĩ rằng Lâm Hựu Luân chắc sẽ không tham lam đến vậy.

Để lấy lại tên tạp chí 《Nhất Chu San》, Lê Trí Anh đã chuẩn bị tinh thần sẽ phải chi một khoản lớn, nhưng điều ông không ngờ là, người gửi séc đi chưa được bao lâu đã bị Lâm Hựu Luân đuổi về. "Cậu không gặp được Lâm Hựu Luân à?" Lê Trí Anh vẻ mặt bất mãn nhìn người mình cử đi.

Đối phương bất đắc dĩ lắc đầu, người anh ta gặp là trợ lý của Lâm Hựu Luân. "Vậy đối phương nói thế nào?" "Anh ta ban đầu nhận tấm séc, nói sẽ giao cho Lâm Hựu Luân xử lý, nhưng rất nhanh lại trả lại tấm séc..." Cấp dưới có chút căng thẳng liếc nhìn Lê Trí Anh, lấy tấm séc đó ra.

Lê Trí Anh cầm lấy tấm séc xem, chỉ thấy trên đó viết một chuỗi số không, nhưng lại không có con số đứng đầu.

Lê Trí Anh lập tức sa sầm mặt, "Lâm Hựu Luân có ý gì đây?" Cấp dưới có vẻ ngập ngừng, Lê Trí Anh nhìn thấy liền nổi giận, "Bảo cậu nói thì nói mau, ấp a ấp úng làm gì?" "Ông chủ, ngài nhìn kỹ xem, Lâm Hựu Luân viết trên đó không phải là con số, mà là từng vòng tròn..." Cấp dưới cẩn thận nhắc nhở.

Lê Trí Anh lúc này mới phát hiện chuỗi "số không" trên tấm séc đều không phải hình bầu dục đều đặn, mà giống như những vòng tròn được vẽ nguệch ngoạc. "Cái này có ý nghĩa gì sao?" Cấp dưới khó xử nhìn Lê Trí Anh, lại ngập ngừng.

Lê Trí Anh đập mạnh vào đùi, tức giận nói: "Câm rồi à?

Chương 485

Tôi bảo cậu nói!" "Chuỗi vòng tròn này thực ra có nghĩa là 'cút'..." Cấp dưới lấy hết can đảm nói.

Lê Trí Anh lập tức tức đến đỏ mặt, máu nóng trong người sôi sục, mỗi tế bào đều tràn đầy phẫn hận, miệng chỉ có thể thốt ra một từ: "Hắn—hắn!" Cấp dưới cúi gằm mặt, chuẩn bị hứng chịu cơn thịnh nộ sắp tới của Lê Trí Anh! "Khinh người quá đáng!" Lê Trí Anh không tìm thấy thứ gì để trút giận, tay mạnh mẽ gạt một cái trên bàn làm việc, đồ đạc trên bàn đồng loạt rơi xuống đất.

Ny Toa đang đợi tin tức trong phòng nghỉ bên trong nghe thấy tiếng động bên ngoài, vội vàng đi ra, thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi sững sờ. "Có chuyện gì vậy?" Ny Toa trấn an Lê Trí Anh đang nổi giận, rồi nhìn chằm chằm vào mặt người cấp dưới đến báo cáo kết quả.

Người đó lại kể lại sự việc một lần nữa, Ny Toa cầm lấy tấm séc xem qua, rồi nhíu mày.

Cô xua tay, bảo người cấp dưới ra ngoài trước. "Ny Toa, em không cần nói nữa, Lâm Hựu Luân dám sỉ nhục anh như vậy, anh và hắn không đội trời chung!" Lê Trí Anh giơ tay ngăn vợ định mở miệng, cánh mũi phập phồng hít thở mạnh.

Ny Toa vừa nhặt những thứ Lê Trí Anh đã ném xuống đất khi tức giận, vừa nói: "Thái độ của Lâm Hựu Luân quả thực đáng ghét, nhưng cách chúng ta xử lý chuyện này có lẽ cũng có chút sai lầm...

Đối với Lâm Hựu Luân mà nói, vài triệu thật sự chẳng là gì cả." Lê Trí Anh ngẩng mắt, khó hiểu nhìn vợ, "Vậy ý em là?" Ny Toa bĩu môi, "Có lẽ chúng ta có thể dùng việc không đăng tin tức về hắn và nữ

minh tinh kia trên tạp chí làm điều kiện trao đổi, để lấy lại tên tạp chí 《Nhất Chu San》." "Em nghĩ Lâm Hựu Luân sẽ đồng ý sao?" Lê Trí Anh có chút không chắc chắn.

Ny Toa lắc đầu, "Chúng ta làm vậy đã có chút giống như đang uy hiếp đối phương, Lâm Hựu Luân sẽ có phản ứng thế nào, em cũng không dám chắc." Lê Trí Anh nhíu mày, "Em muốn thử một lần?" Ny Toa biểu cảm kiên định gật đầu, "Lần này em sẽ tự mình đi đàm phán với hắn." Lê Trí Anh ban đầu không đồng ý, nhưng không thể chịu được lời khuyên nhủ của vợ, cuối cùng đành phải đồng ý.

Lâm Hựu Luân vốn nghĩ rằng với cách đáp trả của mình, Lê Trí Anh sẽ hoàn toàn từ bỏ ý định, không ngờ Lê Trí Anh lại cho người đến lần nữa, và người này lại là vợ của Lê Trí Anh.

Ny Toa chỉ trang điểm nhẹ, trông khoảng ba mươi mấy tuổi, dáng người cao, khuôn mặt trái xoan có một chiếc mũi thanh tú, trong mắt toát lên một vẻ linh hoạt, thông minh.

Lâm Hựu Luân tựa vào ghế làm việc, tiện tay lật xem hai lần tài liệu mà Ny Toa mang đến, sau đó ngẩng đầu nhìn đối phương với vẻ tò mò. "Cô Ny Toa muốn dùng cái này để uy hiếp tôi?" Ny Toa thẳng thắn lắc đầu, "Tôi biết anh Lâm căn bản không quan tâm đến những rắc rối như vậy, nhưng tôi cũng biết anh Lâm là một người sợ phiền phức, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, anh Lâm thấy sao?" Lâm Hựu Luân đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn, ánh mắt nhìn Ny Toa càng thêm vài phần hứng thú, nhún vai nói: "Những rắc rối như vậy sau này chắc chắn sẽ còn tiếp tục có, thêm các người một người không nhiều, bớt các người một người không ít...

Nếu cô Ny Toa chỉ mang đến chút thành ý như vậy, thì mời về cho." Trong mắt Ny Toa lóe lên một tia bất bình, nhưng cô đã kiềm chế rất tốt cảm xúc này của mình, kiên nhẫn hỏi Lâm Hựu Luân: "Anh

Lâm thấy, làm thế nào mới được coi là có thành ý?" "Lê Trí Anh không phải muốn mua 《Nhất Chu San》 trong tay tôi sao?

Được thôi, phí chuyển nhượng một triệu, cộng thêm một bản thỏa thuận rằng 《Nhất Chu San》 sẽ không bao giờ đăng bất kỳ tin tức tiêu cực nào về tôi, vi phạm một lần bồi thường một trăm triệu đô la Hong Kong." Lâm Hựu Luân vẻ mặt thản nhiên nói ra điều kiện của mình.

Sắc mặt Ny Toa lập tức trở nên có chút khó coi, "Anh Lâm không cảm thấy hành vi của mình như vậy là đang tống tiền sao?" Lâm Hựu Luân gõ ngón tay lên bàn làm việc, biểu cảm không hề lộ ra chút khó chịu nào. "Tôi không ép các người đồng ý, mà là các người chủ động đến cầu xin tôi, cô Ny Toa phải làm rõ điểm này." Ny Toa hơi cắn môi, lộ ra sự giằng xé trong lòng, cô biết một khi ký bản thỏa thuận này, 《Nhất Chu San》 chẳng khác nào bị Lâm Hựu Luân nắm thóp.

Nhưng có thể dùng một triệu để mua lại tên tạp chí 《Nhất Chu San》, điểm này lại khiến cô rất động lòng. "Bản thỏa thuận này chỉ có thể áp dụng cho 《Nhất Chu San》, nếu chúng tôi làm báo hoặc tạp chí khác, sẽ không bị ràng buộc bởi thỏa thuận này." Ny Toa đưa ra một yêu cầu.

Lâm Hựu Luân gật đầu đồng ý.

Ny Toa lúc này mới đồng ý yêu cầu của Lâm Hựu Luân.

Sau khi Ny Toa đi, Lợi Trí từ gian phòng trong văn phòng bước ra. "Một triệu có phải là quá rẻ cho Lê Trí Anh rồi không?" "Ra giá quá cao, anh lo sẽ dọa họ chạy mất." Lâm Hựu Luân ôm lấy vòng eo thon của Lợi Trí, ra hiệu cho cô ngồi lên đùi mình.

Lợi Trí mặc áo sơ mi lụa ngắn tay, đường cong bộ ngực cao vút khiến người ta mê mẩn, chiếc quần dài bó sát vào đôi chân dài của cô, dù đi hay đứng, đều toát lên một khí chất đoan trang tao nhã.

Qua lớp vải quần mỏng, Lâm Hựu Luân có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác đầy đặn, đàn hồi của cặp mông của người đẹp trong lòng, phía dưới lập tức có chút phản ứng.

Lợi Trí cảm thấy có một thứ gì đó cứng rắn đang thúc vào mông mình, cô cố ý nhúc nhích thân mình trong lòng Lâm Hựu Luân, rồi tựa đầu lên vai anh, ngẩng mặt nói chuyện với anh. "Lão Lê Mập thật sự sẽ ngoan ngoãn giữ lời hứa sao?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Đương nhiên là không, một khi hắn đứng vững gót chân trong giới truyền thông, tùy tiện làm một tờ báo hay tạp chí khác là có thể lách qua thỏa thuận này, đây cũng là chuyện không có cách nào khác." Lợi Trí trong lòng Lâm Hựu Luân cười khúc khích, "Đáng đời, ai bảo anh đi khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt." Cô cử động như vậy, kích thích phản ứng phía dưới của Lâm Hựu Luân càng thêm mãnh liệt.

Lâm Hựu Luân cũng không mất công tranh luận với cô nữa, một tay luồn vào trong chiếc quần dài bó eo của cô, một tay nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Cả hai đều đã có hứng, đang chuẩn bị có hành động tiếp theo thì điện thoại trên bàn đột nhiên reo lên.

Lợi Trí thoát khỏi nụ hôn sâu của Lâm Hựu Luân, hất cằm về phía điện thoại, ra hiệu cho Lâm Hựu Luân nghe máy trước.

Lâm Hựu Luân vừa rút khăn giấy lau vết son môi dính từ môi Lợi Trí, vừa nhấc ống nghe. "Anh Lâm, tôi là Sầm Kiện Huân, buổi ra mắt bộ phim 《Túc túy》 được sắp xếp vào ngày cuối năm, tức là ngày 31 tháng 12, anh thấy có được không?" Lâm Hựu Luân "ừm" một tiếng tỏ vẻ đồng ý, rồi hỏi tiếp: "Hoàng Triêm và Thái Lan bên kia đã thông báo chưa?" "Tôi sẽ thông báo cho hai vị ngay bây giờ." "Được rồi, vậy thì vất vả cho giám đốc Sầm rồi." Lợi Trí ngồi trong lòng Lâm Hựu Luân, nghe không sót một chữ nào của cuộc đối thoại.

Sau khi Lâm Hựu Luân đặt điện thoại xuống, cúi đầu chuẩn bị tiếp tục hôn cô, Lợi Trí lấy tay che miệng anh lại. "Lần trước quên hỏi anh, tấm ảnh hậu trường xuất hiện trên báo là sao vậy?" Lợi Trí bị gián đoạn một chút, hứng thú có phần giảm sút, liền tỏ ra nghiêm túc nói chuyện với Lâm Hựu Luân. "Tấm ảnh đó là do Hoàng Triêm tuồn ra, tính tình ông ta có chút thích khoe khoang, phim vừa quay xong đã muốn cho mọi người biết, rồi còn mỹ miều gọi là quảng bá cho phim." Lâm Hựu Luân vừa trả lời, tay vẫn rất không thành thật mà vuốt ve trên đùi Lợi Trí.

Lợi Trí ôm lấy cổ anh, nũng nịu nói: "Qua năm mới em phải đi Đại lục khảo sát thị trường rồi, khoảng thời gian này anh phải đến ở bên em nhiều hơn!" Lâm Hựu Luân hôn lên má cô một cái, cười gian nói: "Bây giờ anh muốn ở bên em thì làm thế nào?" Lợi Trí õng ẹo lườm anh một cái, mông nhúc nhích một chút, nói chuyện một lúc như vậy mà phía dưới của Lâm Hựu Luân vẫn chưa nguôi, cô che miệng cười khúc khích, "Cẩn thận kẻo hỏng đấy!" "Bây giờ chắc sẽ không có ai gọi điện đến nữa đâu, chúng ta tiếp tục nhé..." Lâm Hựu Luân ôm chặt thân hình đầy đặn của Lợi Trí, tay luồn vào trong áo cô, thuần thục cởi áo ngực của cô ra.

Lợi Trí người ngả về phía trước, nửa thân trên tựa vào bàn làm việc, quay đầu lại, ánh mắt mê ly như tơ nhìn Lâm Hựu Luân đang cởi thắt lưng. "Anh nhanh lên, đừng làm nhăn quần áo của em." Lâm Hựu Luân từ phía sau chậm rãi tiến vào, thúc hơn trăm nhịp, sau đó lật người Lợi Trí lại, ôm cô đến chiếc ghế sofa bên cạnh, để cô ngồi từ trên xuống, tiếp tục một lúc, cuối cùng để lại một đống chất lỏng trong cơ thể cô, lúc này mới thỏa mãn dừng lại.

Lợi Trí nhặt quần áo, ôm chạy vào gian phòng trong văn phòng.

Lâm Hựu Luân mặc lại quần áo, ngồi trên sofa, trong lòng bắt đầu suy tính xem buổi ra mắt phim 《Túc túy》 lần này nên mời những vị

khách nào đến.

Tại một quán nhậu bình dân, Ngô Chấn Vũ giơ tay: "Ông chủ, cho thêm hai chai bia!" "Này, cậu muốn chuốc say tôi đấy à?" Hoàng Thu Sâm nhìn Ngô Chấn Vũ với vẻ bất lực.

Trên bàn trước mặt hai người đã có hơn chục vỏ chai bia rỗng, nhưng Ngô Chấn Vũ vẫn chẳng thèm để ý mà xua tay: "Đã bảo hôm nay giúp cậu ăn mừng rồi, không uống nhiều sao được?" "Ăn mừng tôi cuối cùng cũng bỏ được cái mác Ảnh đế xuống, chủ động đi đóng vai phụ cho người khác chứ gì?" Hoàng Thu Sâm lườm Ngô Chấn Vũ.

Ngô Chấn Vũ đập bàn: "Này, không thể nói thế được, chính cậu nói đấy nhé, một Ảnh đế xui ba năm, bây giờ đã qua hai năm rồi, cậu mà không ra đóng phim nữa là mọi người quên cậu luôn đấy, hiểu không?" Ngô Chấn Vũ không nhắc thì thôi, nhắc đến lại càng làm Hoàng Thu Sâm thêm buồn bực.

"Đúng là tôi nói câu đó, nhưng cậu cũng không cần phải nói ra lúc lên chương trình chứ?

Đoạt giải ở Kim Tượng Tưởng vốn là chuyện rất vinh quang, lại bị cậu nói thành thảm như vậy, sau này nếu tôi không thể tiếp tục đoạt giải ở Kim Tượng Tưởng nữa, chắc chắn là do cậu hại." Ngô Chấn Vũ cầm một chai bia lên uống hai ngụm, đặt xuống rồi nói: "Cậu đoạt một giải Ảnh đế rồi còn chưa thỏa mãn à?" "Câu này cậu nên đi hỏi Chu Nhuận Phát, Hứa Quán Văn ấy, bọn họ gần như năm nào cũng được đề cử, theo cách nói của cậu thì chẳng phải họ tham lam vô độ sao?" Hoàng Thu Sâm bĩu môi, cũng tự cầm một chai bia lên uống.

"Ít nhất tôi cũng giúp cậu tăng độ phủ sóng mà." "Xì, tôi thà đi tìm một nữ minh tinh chụp ảnh cùng, như thế còn dễ lên báo hơn." Hoàng Thu Sâm bực bội xua tay, "Bị cậu nói như vậy, sau này ban giám khảo

của Kim Tượng Tưởng sẽ nghĩ, Hoàng Thu Sâm này ngông cuồng quá nhỉ, hắn đã sợ đoạt giải thì cứ trao giải cho người khác đi." Ngô Chấn Vũ dùng chai bia của mình cụng vào chai bia của Hoàng Thu Sâm, an ủi anh ta: "Thôi được rồi, tuy loạt phim 《Cổ Hoặc Tử》 bị đánh giá không tốt lắm, nhưng cậu cũng biết phim này bây giờ đang rất hot, tôi khó khăn lắm mới xin được đạo diễn cho cậu một vai, cậu đừng kén cá chọn canh nữa.

Đóng vai xã hội đen còn hơn đóng vai kẻ ăn thịt người chứ?" Hoàng Thu Sâm uống một ngụm bia giải sầu, nói như trút giận: "Cậu mà giỏi thì tìm cho tôi một vai nào vượt qua được vai diễn trước kia đi, còn vai trong 《Cổ Hoặc Tử》, ai thích diễn thì diễn." Ngô Chấn Vũ nhún vai: "Không có phim dở, chỉ có diễn viên tồi, câu này cũng là cậu nói với tôi đấy." Hoàng Thu Sâm xua tay: "Thôi, không nói nữa, uống đi!" Ngô Chấn Vũ bỗng nói một cách thần bí: "Thật ra cậu không cần phải buồn bực như vậy, ngay trước mắt có một cơ hội này." Hoàng Thu Sâm không mấy hứng thú: "Nếu lại là phim như 《Cổ Hoặc Tử》 thì thôi đi, tôi không thể cứ sống tạm bợ mãi thế này được?" Lần này đến lượt Ngô Chấn Vũ bực mình: "Này, cậu không thể có chút lòng tin với tôi à?" Hoàng Thu Sâm ợ một cái, vẫn nhìn Ngô Chấn Vũ với vẻ thiếu hứng thú: "Rồi sao nữa?" "Tôi chịu thua cậu rồi!" Ngô Chấn Vũ làm động tác van lạy, "Bộ phim 《Túc Túy》 cậu nghe nói chưa?" Hoàng Thu Sâm nghiêng đầu cố nhớ lại: "Là bộ phim anh Lâm, Hoàng Triêm và Thái Lan cùng đóng ấy à?" "Xem ra tin tức của cậu cũng nhanh nhạy đấy chứ." Ngô Chấn Vũ gật đầu.

"Vì để đóng phim này, họ bao trọn một hộp đêm ở Macau, gọi cả trăm vũ nữ, chuyện này còn lên cả báo, tôi sao mà không biết được?" Hoàng Thu Sâm có cảm giác rất cạn lời.

Ngô Chấn Vũ giải thích: "Đó chỉ là tin tức tạo ra để quảng bá phim thôi, tất nhiên đây không phải là trọng điểm tôi muốn nói với

cậu.

Lễ ra mắt phim này là vào ngày kia, tôi nhận được thư mời, có thể dắt theo một người bạn, đến lúc đó cậu có muốn đi cùng tôi không?" Hoàng Thu Sâm cầm chai bia lên uống hai ngụm, đặt xuống rồi nói: "Tôi có nghe nhầm không?

Cậu cũng nhận được thư mời á, không phải là được mời đến cho đủ quân số chứ?" "Tùy cậu nói sao cũng được, dù sao tôi chỉ biết đi thì sẽ có cơ hội gặp anh Lâm, chắc không có ai đó nghĩ mình đoạt một giải Ảnh đế rồi thì sẽ được mọi người nhớ cả đời đâu nhỉ?" Câu này của Ngô Chấn Vũ như là tự nói với mình, nhưng thực ra là nói cho Hoàng Thu Sâm nghe.

"Cậu không cần phải khích tôi, chẳng phải chỉ muốn tôi đi cùng cậu thôi sao?" Ngô Chấn Vũ mở một chai bia mới, giơ lên nói: "Tôi chỉ hỏi cậu một câu, có dám đi không?" Hoàng Thu Sâm đặt mạnh chai bia xuống bàn: "Đi thì đi, chẳng lẽ tôi sợ cậu chắc?" "Sảng khoái, nào, cạn chai này!" —— "Được rồi, cậu uống ít thôi." Chu Nhuận Phát ngăn Lâm Lĩnh Đông đang định rót thêm rượu vào ly.

Hai người đang ngồi trong một nhà hàng Tây, cách hai bàn là một sân khấu nhỏ, trên đó có mấy người đang chơi nhạc cụ phương Tây, trong đó có cả tiếng kèn saxophone mà Lâm Lĩnh Đông rất quen thuộc.

Mười năm trước, Lâm Lĩnh Đông đang định cư ở Canada quyết định trở về Hong Kong, máy bay dừng tạm ở San Francisco.

Ông một mình đi dạo phố Tàu, rồi tình cờ nghe được một bản nhạc saxophone bên đường, trong lòng thầm nghĩ một ngày nào đó mình sẽ dùng nó làm nhạc phim cho mình —— lúc đó, "Làn sóng mới" của điện ảnh Hong Kong đang nổi lên, các đạo diễn trẻ tài năng lần lượt xuất hiện, Lâm Lĩnh Đông cũng rất tự tin vào sự nghiệp điện ảnh sắp bắt đầu của mình ở Hong Kong.

Tiếc là, mọi chuyện không thuận lợi như Lâm Lĩnh Đông tưởng tượng.

Chương 486

Ông nghĩ mình từng có chút danh tiếng trong ngành truyền hình, lần này lại là du học trở về, sau khi về Hong Kong chắc chắn có thể vùng vẫy thỏa chí, nhưng không ngờ người đi trà nguội, sau khi trở về lại không được công ty điện ảnh nào đặc biệt coi trọng.

Cuối cùng, phải nhờ Từ Khắc giới thiệu mới vào được Tân Nghệ Thành, sau đó chờ đợi ròng rã hai năm mới có cơ hội đạo diễn bộ phim đầu tiên 《Âm Dương Thác》.

Bộ phim đó dù nhận được phản hồi rất tốt, nhưng Lâm Lĩnh Đông không cảm thấy có gì đáng tự hào, vì đóng bộ phim này ông chỉ là người thay thế, thế chỗ cho đạo diễn Lương Phổ Trí không nghe lời trước đó.

Toàn bộ quá trình quay phim đều phải tuân thủ nghiêm ngặt yêu cầu của "nhóm bảy người" Tân Nghệ Thành.

Trên danh nghĩa là đạo diễn, thực chất chỉ là một người thực thi bị động.

Sau khi liên tiếp quay nhiều bộ phim như vậy, tài năng của ông mới được "lão đại" Mạch Gia để mắt đến, giành được một cơ hội đạo diễn độc lập.

Sau đó, ông lấy cảm hứng từ một vụ cướp, quay bộ phim 《Long Hổ Phong Vân》.

Nhạc nền trong phim này chính là tiếng kèn saxophone, và lúc này, đã hơn 6 năm trôi qua kể từ khi ông ôm mộng trở về Hong Kong.

Sau thành công của 《Long Hổ Phong Vân》, Lâm Lĩnh Đông quay liền một mạch 《Giám Ngục Phong Vân》, 《Học Giáo Phong

Vân》, 《Thánh Chiến Phong Vân》.

Bản thân ông nhờ loạt phim bạo lực hiện thực mang tên "Phong Vân" này mà không chỉ giành được một giải Đạo diễn xuất sắc nhất của Kim Tượng Tưởng, mà còn trở thành nhân vật đại diện cho dòng phim xã hội đen ngang hàng với Ngô Vũ Sâm.

Chỉ là vận may của Lâm Lĩnh Đông không tốt bằng Ngô Vũ Sâm.

"Phim Phong Vân" của ông vì tả thực đen tối, vạch trần các vấn đề xã hội, nên liên tục bị cơ quan kiểm duyệt phim gây khó dễ, trong khi "phim anh hùng" của Ngô Vũ Sâm rõ ràng là tô hồng xã hội đen nhưng lại rất ít khi bị làm khó.

Những chuyện này Lâm Lĩnh Đông đều chấp nhận, điều khiến ông cảm thấy áp lực nhất vẫn là doanh thu phòng vé ảm đạm.

Sau khi hợp tác liên tiếp với người bạn học cũ Chu Nhuận Phát trong 《Long Hổ Phong Vân》 và 《Giám Ngục Phong Vân》, Lâm Lĩnh Đông bắt đầu thử tìm người khác đóng vai chính trong phim của mình, nhưng sự thật chứng minh, chỉ cần nhân vật chính không phải là Chu Nhuận Phát, doanh thu phòng vé sẽ không mấy khả quan.

Mạch Gia bề ngoài không nói gì, nhưng đã nhiều lần ám chỉ Lâm Lĩnh Đông nên hợp tác với Chu Nhuận Phát.

Đây chính là lý do hôm nay Lâm Lĩnh Đông mời Chu Nhuận Phát ra ngoài ăn cơm.

Lâm Lĩnh Đông có chút không biết nên mở lời với Chu Nhuận Phát thế nào, nên cứ thế uống rượu, cho đến khi bị Chu Nhuận Phát khuyên can.

"Nếu cậu ở chỗ Mạch Gia không được như ý, hay là sang giúp tôi đi.

Vừa hay công ty điện ảnh của tôi còn thiếu một người hợp tác, hai

chúng ta một người đạo diễn, một người diễn xuất, vừa hay bổ sung cho nhau." Sau khi Tân Nghệ Thành bị Hoàn Á thay thế, Mạch Gia tuy dẫn một nhóm người ra ngoài tự lập, nhưng tham vọng trong điện ảnh đã không còn như xưa.

Thêm vào đó, Mạch Gia ngày càng già cỗi, bắt đầu có chút không nắm bắt được thị hiếu của khán giả, thực tế ông ta đã có ý định rút lui khỏi làng điện ảnh.

Chu Nhuận Phát chính là nhìn ra điểm này, mới đề nghị như vậy với Lâm Lĩnh Đông.

Mắt Lâm Lĩnh Đông sáng lên, nhưng rất nhanh lại tối đi.

Đề nghị của Chu Nhuận Phát nghe thì hay, nhưng thực tế thực hiện lại rất khó khăn.

Vấn đề không nằm ở Lâm Lĩnh Đông, ông muốn rời đi, Mạch Gia chắc chắn sẽ cho đi, vấn đề chủ yếu vẫn nằm ở Chu Nhuận Phát.

Công ty điện ảnh của Chu Nhuận Phát thành lập đã một thời gian dài, nhưng căn bản không quay được mấy bộ phim.

Ngoài mấy bộ hợp tác với các công ty điện ảnh khác do chính anh đóng, bộ phim nổi tiếng nhất lại là 《Thập Nhất La Cẩu》 do Lâm Hựu Luân triệu tập một nhóm minh tinh cùng đóng.

Nguyên nhân chính dẫn đến tình trạng này là vì hợp đồng đóng phim của Chu Nhuận Phát quá nhiều, bản thân anh đóng phim còn không xuể, lấy đâu ra thời gian tự đầu tư quay phim?

Lâm Lĩnh Đông vừa nói ra tình hình này, Chu Nhuận Phát cũng im lặng.

Tình hình của mình anh là người rõ nhất, lo lắng của Lâm Lĩnh Đông cũng không phải không có lý.

Hơn nữa, Chu Nhuận Phát cũng phát hiện, mình thực sự không giỏi kinh doanh công ty điện ảnh.

Kéo Lâm Lĩnh Đông qua, đến lúc đó mình bận đóng phim, chẳng lẽ để Lâm Lĩnh Đông tiếp tục ngồi chơi xơi nước?

Sau khi dẹp bỏ ý định cùng mở công ty điện ảnh, Chu Nhuận Phát lại nghĩ ra một ý khác.

"Thật ra cũng không nhất thiết phải gia nhập công ty điện ảnh nào mới có thể quay phim, cậu dùng thân phận cá nhân để làm việc này cũng được.

Ngày kia lễ ra mắt 《Túc Túy》, cậu đi cùng tôi, gặp được anh Lâm rồi, tôi sẽ nói tình hình của cậu cho anh ấy nghe.

Nếu anh ấy chịu giúp đỡ, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều." Lâm Lĩnh Đông cảm thấy cách này không tồi, nhưng vấn đề là ông và Lâm Hựu Luân không thân, Lâm Hựu Luân thật sự sẽ chịu giúp sao?

"Cái này cậu không cần lo, mọi chuyện cứ giao cho tôi lo liệu." Chu Nhuận Phát tự tin như vậy là vì cách đây không lâu anh gặp Lâm Hựu Luân, lúc đó Lâm Hựu Luân nói muốn tìm anh đóng một bộ phim, hỏi anh có thời gian không.

Chu Nhuận Phát không chắc Lâm Hựu Luân đã xác định đạo diễn cho bộ phim đó chưa, nhưng anh cảm thấy đây có thể là một cơ hội cho Lâm Lĩnh Đông.

Cách đây không lâu, vì một bức ảnh hậu trường bị rò rỉ mà sự kiện "ba tài tử mua dâm ở Macau" đã gây xôn xao trên báo chí, khiến nhiều người nhớ đến tên bộ phim 《Túc Túy》.

Ba diễn viên chính của bộ phim đều không phải là diễn viên chuyên nghiệp, nhưng danh tiếng lại không thua kém các ngôi sao điện ảnh đương thời.

Điều này có thể thấy rõ qua số lượng truyền thông có mặt tại lễ ra mắt phim.

Bộ phim được Lâm Hựu Luân, Hoàng Triêm, Thái Lan nói đùa là "cuộc dạo chơi" này không được hưởng bất kỳ ưu đãi đặc biệt nào trong kế hoạch sản xuất của viện tuyến Gia Nghị, điều này cũng phần nào cho thấy Lâm Hựu Luân không kỳ vọng nhiều vào doanh thu phòng vé của bộ phim.

Tuy nhiên, xét từ tình hình đặt vé trước, sự hứng thú của khán giả đối với bộ phim này đã vượt xa dự liệu của Lâm Hựu Luân và viện tuyến Gia Nghị. 50 rạp chiếu phim công chiếu, vé của ba ngày đầu tiên đã được bán hết sạch.

Sầm Kiện Huân có đề xuất tăng thêm suất chiếu, nhưng Lâm Hựu Luân không đồng ý ngay, mà nói rằng hãy xem phản ứng của khán giả trước rồi mới quyết định.

Lễ ra mắt có nhiều phóng viên như vậy, cũng không hoàn toàn là vì bộ phim và danh tiếng của ba vị tài tử, mà vì có Lâm Hựu Luân, chắc chắn sẽ có rất nhiều minh tinh đến ủng hộ, một bộ phận phóng viên chính là nhắm vào những minh tinh này.

Thậm chí mọi người còn rất mong đợi, liệu lễ ra mắt 《Túc Túy》 có xuất hiện cảnh tượng sao Hỏa đụng Trái Đất như khi Chung Sở Hồng tham gia chương trình phỏng vấn của Chu Tuệ Mẫn hay không.

Bởi vì 《Túc Túy》 là bộ phim duy nhất trong bốn bộ phim Lâm Hựu Luân đóng chính mà nữ chính không phải là nữ minh tinh có mối quan hệ mập mờ với anh.

Nói chính xác hơn, bộ phim này căn bản không có nữ chính.

Điều này cũng có nghĩa là, những nữ minh tinh có mối quan hệ mập mờ với Lâm Hựu Luân đều có khả năng sẽ đến ủng hộ.

Các phóng viên vừa tưởng tượng ra cảnh tượng đó, vừa chờ xem náo nhiệt, nhưng những minh tinh đến dự lễ ra mắt lại khiến mọi người phải kinh ngạc.

Trừ những người đang quay phim ở ngoài Hong Kong không về kịp, những người khác trong giới quen biết với Lâm Hựu Luân đều có mặt tại lễ ra mắt.

Bên Gia Hòa, Trâu Văn Hoài tuy không đích thân đến, nhưng Hà Quán Xương đã lộ diện tại hiện trường; còn ba anh em sư huynh đệ Trình Long, Hồng Kình Bảo, Nguyên Bưu thì hẹn nhau cùng đến, sau đó Vương Tinh và Đỗ Kỳ Phong cũng đi cùng nhau.

Chu Tinh Trì, Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ, Lương Gia Huy lần lượt đến.

Những người khác đến một mình thì rất bình thường, duy chỉ có Lương Triều Vỹ khiến các phóng viên đặc biệt chú ý.

Lúc vào cửa, có phóng viên hỏi anh tại sao không đưa Lưu Gia Linh đi cùng, Lương Triều Vỹ cười cười, chỉ nói hôm nay Lưu Gia Linh không có thời gian.

Điều khiến các phóng viên cảm thấy khó hiểu hơn là, lúc Chu Nhuận Phát đến, người đi cùng anh không phải là vợ, mà là người bạn học cũ Lâm Lĩnh Đông.

Tất nhiên những điều này đều không gây chấn động bằng việc Ngô Chấn Vũ và Hoàng Thu Sâm cùng xuất hiện.

Một người là kẻ ăn thịt người khiến người ta kinh hãi trong《Trầm Mặc Đích Cao Dương》, một người là Tịnh Khôn ngông cuồng ngang ngược trong《Cổ Hoặc Tử》.

Chương 487

Sau khi hai đại ác nhân đi vào, các phóng viên còn lại bên ngoài rạp chiếu phim đều bàn tán xôn xao.

“Có bao nhiêu minh tinh vào rồi?

Anh có đếm không?” “Ít nhất cũng phải mười người rồi.” “Mọi người có phát hiện không, hôm nay hình như toàn là nam minh tinh đến, không có một nữ minh tinh nào cả.” “Tôi cũng thấy lạ, không lẽ là ban tổ chức cố ý?” Câu hỏi tương tự đã được một phóng viên đặt ra sau khi lễ ra mắt bắt đầu, người trả lời câu hỏi này là Hoàng Triêm.

“Rất đơn giản, vì bộ phim của chúng tôi thực chất là một bộ phim thuần nam giới, nên khách mời chúng tôi mời cũng toàn là đàn ông.

Tất nhiên mọi người đừng hiểu lầm, ý tôi không phải là bộ phim này chỉ phù hợp với khán giả nam, mà là bộ phim này có ba nhân vật chính là ba người đàn ông.

Mọi người có thấy không, trên poster quảng cáo của chúng tôi, ngay cả tên nữ chính cũng không được in lên, không phải công ty phát hành lười biếng, mà là bộ phim này trực tiếp không có nữ chính.” Hoàng Triêm trên sân khấu nói cười vui vẻ, nhưng dưới sân khấu có phóng viên không nhịn được mà thầm nghĩ, vì để quay một cảnh phim mà có thể bao trọn tất cả vũ nữ trong một hộp đêm, đây có lẽ cũng là một trong những nguyên nhân không có nữ chính.

Đồng thời cũng có phóng viên không nhịn được mà nhìn về phía Lương Triều Vỹ.

Lương Triều Vỹ bề ngoài nói là Lưu Gia Linh không có thời gian, thực chất có lẽ cũng vì lý do mà Hoàng Triêm vừa nói, nên Lương Triều Vỹ mới không đưa Lưu Gia Linh đi cùng.

“Anh Lâm muốn quay phim hài, tại sao không tìm Chu Tinh Trì?” Một phóng viên khác đứng dậy hỏi một câu như vậy.

Hoàng Triêm lập tức không vui, vốn không phải là câu hỏi ông nên trả lời, nhưng lại giành lấy micro chất vấn phóng viên đó: “Ý anh là, tôi diễn không bằng Chu Tinh Trì?” “Tôi thấy cậu ta nói đúng sự thật đấy chứ?” Thái Lan đột nhiên nói một câu đầy ác ý.

Trên sân khấu xảy ra nội chiến, dưới sân khấu thì cười rần rần.

“Vấn đề này anh có quyền phát ngôn hay không, chúng ta phải hỏi Chu Tinh Trì.” Hoàng Triêm dứt khoát chĩa mũi dùi vào Chu Tinh Trì đang ngồi dưới sân khấu, các phóng viên cũng nhao nhao nhìn về phía này.

Nhân viên hiện trường đưa cho Chu Tinh Trì một chiếc micro, Chu Tinh Trì cầm lấy vỗ vỗ, thử hiệu ứng âm thanh, đưa lên miệng lại nói một câu không liên quan.

“Chú Triêm rất lợi hại, tôi luôn ngưỡng mộ chú ấy biết điền lời viết sách.” Hiện trường lại vang lên tiếng cười, Hoàng Triêm cũng biết Chu Tinh Trì trả lời né tránh như vậy là để cho mình một lối thoát, nên cũng không dây dưa vào vấn đề này nữa.

“Thật ra mọi người xem xong bộ phim này sẽ biết, những tình tiết gây cười trong phim đều được cài cắm trong lời thoại, mà chú Triêm và ông Thái đều là những người rất hoạt ngôn, nên tìm họ đóng bộ phim này sẽ phù hợp hơn.” Lâm Hựu Luân sau đó trả lời câu hỏi này cũng không nhắc đến Chu Tinh Trì nữa, để tránh bị truyền thông khai thác quá mức.

Có Hoàng Triêm và Thái Lan tại hiện trường, không khí của toàn bộ phần hỏi đáp của phóng viên đều rất sôi nổi.

Rất nhiều câu hỏi dù phóng viên hỏi rất sắc bén, trên sân khấu

cũng có cách hóa giải, cả khán phòng tiếng cười không ngớt, hoàn toàn không có tình huống gượng gạo.

Các khách mời đến đa phần là với tâm thái ủng hộ xem náo nhiệt, chỉ có Lâm Lĩnh Đông và Hoàng Thu Sâm tỏ ra có chút gò bó, vì cả hai đều là khách không mời mà đến.

Có mấy lần ánh mắt Lâm Hựu Luân trên sân khấu quét qua đây, cả hai đều cúi đầu, chỉ sợ ánh mắt trực tiếp chạm phải Lâm Hựu Luân.

Trùng hợp là hai người lại ngồi cạnh nhau, rất nhanh họ đều chú ý đến đối phương.

"Đạo diễn Lâm, anh còn nhớ tôi chứ?" Hoàng Thu Sâm chủ động bắt chuyện.

Năm Hoàng Thu Sâm đoạt giải nhờ 《Trầm Mặc Đích Cao Dương》, Lâm Lĩnh Đông cũng đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất nhờ 《Giám Ngục Phong Vân》, cả hai đều là người đoạt giải cùng một khóa, sau lễ trao giải còn từng đứng chung chụp ảnh.

"Sao lại không nhớ được, năm đó sau khi lễ trao giải kết thúc, tôi còn nói chuyện với anh Hoàng mấy câu." Lâm Lĩnh Đông trí nhớ rất tốt, lúc đó tuy chỉ là khách sáo nói chuyện với Hoàng Thu Sâm vài câu, nhưng ông vẫn nhớ chuyện này.

Hoàng Thu Sâm tỏ ra rất vui mừng, nói vài câu chúc mừng Lâm Lĩnh Đông, sau đó hai người bắt đầu trò chuyện.

"Sau 《Trầm Mặc Đích Cao Dương》, sao không thấy anh Hoàng có tác phẩm mới nào ra mắt?" Lâm Lĩnh Đông vô tình nhắc đến chuyện này, vẻ mặt Hoàng Thu Sâm tối sầm lại, cười khổ nói: "Thật ra tôi có chút hối hận vì đã đóng bộ phim đó.

Người khác đều thấy tôi rất lợi hại, bộ phim đầu tiên đã đoạt Ảnh đế Kim Tượng Tưởng, nhưng bây giờ tôi lại có chút hối hận.

Không đoạt giải này, tôi chắc chắn sẽ chăm chỉ làm một diễn viên, phim nào cũng sẽ thử một chút, có lẽ bây giờ cũng đã thành một minh tinh rồi.

Nhưng chính vì đoạt cái giải này, rồi yêu cầu với bản thân cũng cao hơn, người khác cũng cảm thấy tôi có thể sẽ kén chọn phim, nên ngược lại không có phim để đóng." Không biết tại sao, hoàn cảnh của Hoàng Thu Sâm khiến Lâm Lĩnh Đông có một cảm giác đồng cảm sâu sắc.

Ông cũng là vì đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất ở Kim Tượng Tưởng, sau đó cảm thấy phim của mình nên có nhiều chiều sâu và nội hàm hơn người khác, mới thử không tìm Chu Nhuận Phát đóng chính, quay bộ phim 《Học Giáo Phong Vân》.

Bộ phim này xét về tiêu chuẩn, sức lay động và ảnh hưởng xã hội đều không thua 《Giám Ngục Phong Vân》, chỉ vì không có ngôi sao lớn dẫn dắt, doanh thu phòng vé chỉ đạt mười triệu, dễ dàng thua hai bộ phim hài nhẹ nhàng 《Công Tử Đa Tình》 và 《Tam Nhân Thế Giới》 do Chu Nhuận Phát và Lâm Tử Tường đóng chính cùng thời điểm.

Nếu không đoạt giải Kim Tượng Tưởng, có lẽ ông đã thực tế hơn một chút, tìm một vài minh tinh đến đóng, như vậy thành tích phòng vé cũng sẽ không đến nỗi như vậy.

Tất nhiên dù là Hoàng Thu Sâm hay Lâm Lĩnh Đông, trong lòng cả hai đều không thật sự hối hận vì đã đoạt giải, chỉ là cảm khái sự vô thường của số phận.

Vì có chung chủ đề, hai người càng nói chuyện càng hợp nhau.

Khi lễ ra mắt kết thúc, Lâm Lĩnh Đông đã hứa rằng, nếu ông bắt đầu quay bộ phim tiếp theo, nhất định sẽ tìm Hoàng Thu Sâm đóng vai chính.

Chu Nhuận Phát đến tìm Lâm Lĩnh Đông để cùng đi gặp Lâm Hựu Luân.

Trước khi đi, Lâm Lĩnh Đông còn trao đổi số điện thoại với Hoàng Thu Sâm.

Đợi Chu Nhuận Phát và Lâm Lĩnh Đông đi rồi, Ngô Chấn Vũ lập tức ghé sát vào hỏi: "Vừa rồi hai người nói chuyện gì thế?" "Không có gì, nói chuyện phiếm thôi." Hoàng Thu Sâm nhún vai, tùy tiện tìm một cái cớ cho qua chuyện.

Anh không thể nói với Ngô Chấn Vũ rằng, anh và Lâm Lĩnh Đông là vì đồng bệnh tương liên, nên mới nói chuyện hợp nhau.

"Không nói thì thôi, cậu đi với tôi, chúng ta cùng ra cửa phòng chiếu phim đợi, xem có gặp được anh Lâm không." Ngô Chấn Vũ và Lâm Hựu Luân không thân như Chu Nhuận Phát, không có cách nào chủ động đến nói chuyện, nên chỉ có thể dùng cách ngu ngốc là ôm cây đợi thỏ.

Hai người đi ra cửa, còn Chu Nhuận Phát thì trực tiếp dẫn Lâm Lĩnh Đông đến chỗ Lâm Hựu Luân đang nói chuyện với ba người Trình Long, Hồng Kình Bảo, Nguyên Bưu.

"Đạo diễn Lâm, hân hạnh!" Không đợi Chu Nhuận Phát giới thiệu, Lâm Hựu Luân chủ động đưa tay về phía Lâm Lĩnh Đông.

Lâm Lĩnh Đông sững sờ một chút, sau khi phản ứng lại thì lập tức có cảm giác vừa mừng vừa lo.

"Chào anh Lâm!" Thật ra lúc nãy ngồi trên sân khấu, Lâm Hựu Luân đã chú ý đến Lâm Lĩnh Đông, mà lúc này Chu Nhuận Phát lại dẫn Lâm Lĩnh Đông đến, chắc là có chuyện muốn nói với anh.

Trình Long, Hồng Kình Bảo, Nguyên Bưu cũng nhìn ra điểm này, nên chủ động cáo từ rời đi.

Nhân viên bắt đầu dọn dẹp ghế, loa trên sân khấu.

Lâm Hựu Luân, Chu Nhuận Phát và Lâm Lĩnh Đông vừa đi xuống sân khấu vừa bắt đầu nói chuyện.

"Vừa rồi Hồng Kình Bảo còn nhắc với tôi, anh ấy định một thời gian nữa sẽ hợp tác với Mạch Gia đóng một bộ phim nữa, ông ấy bây giờ vẫn ổn chứ?" Lâm Hựu Luân hỏi Lâm Lĩnh Đông về tình hình gần đây của Mạch Gia.

"Ông chủ không có việc gì thì đi đánh golf, rất vui vẻ." Câu trả lời của Lâm Lĩnh Đông không có gì đặc biệt, nhưng Lâm Hựu Luân lại nhìn thấy một tia lạc lõng trong ánh mắt của ông.

Mạch Gia muốn bắt đầu cuộc sống nửa nghỉ hưu, nhưng Lâm Lĩnh Đông chưa chắc đã muốn thấy kết quả này, vì như vậy có nghĩa là ông tiếp tục ở dưới trướng Mạch Gia, cơ hội đóng phim cũng ngày càng ít đi.

Lâm Hựu Luân gật đầu: "Lão Mạch chắc là thật sự định nghỉ hưu rồi, nhưng đạo diễn Lâm đang ở thời điểm vùng vẫy thỏa chí, để tôi nói với lão Mạch một tiếng, bảo ông ấy cho anh ra ngoài đóng mấy bộ phim." "Theo tôi thấy, hay là anh Lâm mời A Đông quay một bộ phim đi, mặt mũi của người khác đến chỗ ông Mạch đều không có tác dụng đâu." Chu Nhuận Phát chen vào một câu.

Lâm Hựu Luân dừng bước, nghiêm túc nhìn Chu Nhuận Phát một cái.

Chu Nhuận Phát bị nhìn thấu tâm tư, cũng không ngượng ngùng, mà nhún vai một cách tinh nghịch nói: "Tôi biết anh Lâm muốn nói gì, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận đâu." Chu Nhuận Phát giở trò láu cá, Lâm Hựu Luân cũng đành chịu.

"Đạo diễn Lâm gần đây không có kế hoạch quay phim nào à?"

Lâm Hựu Luân chỉ hỏi bâng quơ, vẻ mặt ngữ khí đều rất tùy ý, nhưng trong lòng Lâm Lĩnh Đông lại bắt đầu âm thầm mong đợi.

"Kế hoạch thì vẫn định quay một bộ phần tiếp theo của 《Giám Ngục Phong Vân》, nhưng kịch bản và diễn viên thì vẫn chưa có ý tưởng cụ thể." Lâm Hựu Luân nghe xong gật đầu, đi về phía trước vài bước mới quay đầu lại nói: "Tôi thấy thế này đi, phần tiếp theo của 《Giám Ngục Phong Vân》, nếu đạo diễn Lâm trong thời gian ngắn không định quay, thì cứ tạm gác lại.

Trong tay tôi vừa hay có một kịch bản, cũng kể về câu chuyện trong tù, nếu đạo diễn Lâm có hứng thú, chúng ta có thể hợp tác một lần." Chu Nhuận Phát vội vàng ra hiệu cho Lâm Lĩnh Đông, bảo ông mau chóng đồng ý.

"Anh Phát cũng đừng đứng một bên xem náo nhiệt, chuyện này cũng có phần của anh đấy." Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn Chu Nhuận Phát, "Nếu đạo diễn Lâm đồng ý đạo diễn, nam chính trong phim sẽ là anh.

Tôi không cần biết anh thương lượng với các nhà sản xuất khác thế nào, dù sao năm nay anh ít nhất phải trống ra nửa năm lịch trình để giúp tôi quay bộ phim này." "Nửa năm?" Chu Nhuận Phát lập tức kêu khổ không ngớt, anh không ngờ vì giúp Lâm Lĩnh Đông mà lại kéo cả mình vào.

"Thời gian nửa năm có phải là hơi dài không?" Lâm Lĩnh Đông lúc này lên tiếng.

Chương 488

Ông quay phim chỉ cần có kịch bản và ý tưởng hoàn chỉnh, diễn viên lại có thể toàn lực phối hợp, thường thì ba bốn tháng là có thể xong.

"Bộ phim này yêu cầu của tôi sẽ cao hơn phim bình thường một chút.

Nếu anh Phát có thể diễn tốt vai này, cái khác tôi không dám đảm bảo, nhưng ở Kim Tượng Tưởng năm sau hoặc năm sau nữa, giúp anh rinh về một chiếc cúp là không thành vấn đề." Lâm Hựu Luân ngữ khí có vẻ rất tùy ý, nhưng lời nói ra lại không thể khiến Lâm Lĩnh Đông và Chu Nhuận Phát xem nhẹ được.

Lâm Lĩnh Đông thì không nói, nhưng Chu Nhuận Phát rất tin tưởng vào phán đoán của Lâm Hựu Luân.

Lần anh đoạt giải nhờ 《Anh Hùng Bản Sắc》 chính là vì nghe theo đề nghị của Lâm Hựu Luân mới nhận bộ phim đó.

"Nửa năm thì nửa năm, tôi về sẽ thương lượng với người quản lý." Chu Nhuận Phát gật đầu.

"Thật ra tôi lo nhất không phải là bên anh Phát, mà là đạo diễn Lâm có chịu vì bộ phim này mà thay đổi một vài phong cách trong phim trước đây của anh không." Lâm Hựu Luân nhìn Lâm Lĩnh Đông chăm chú, "Tôi hy vọng trong môi trường tàn khốc của nhà tù, có thể quay ra được một chút tình người và cảm giác ấm áp, chứ không phải là một mực thể hiện mặt tối.

Đây đối với các tác phẩm cùng loại hình mà nói nên là một sự đột phá, đạo diễn Lâm có thể làm được không?" Thế giới điện ảnh của Lâm Lĩnh Đông thuộc về màu xám, không hề tươi sáng.

Ông tin rằng trên đời này có chính nghĩa và nghĩa khí, nhưng hiện thực thường là đáng sợ nhất, nên trong 《Long Hổ Phong Vân》, nam chính Chu Nhuận Phát cuối cùng đã chết.

Còn bộ phim mà Lâm Hựu Luân muốn tìm Lâm Lĩnh Đông quay, là được chuyển thể từ một truyện ngắn có tên "Rita Hayworth và Nhà tù Shawshank Cứu rỗi" trong tập truyện 《Bốn mùa khác biệt》 của nhà văn nổi tiếng người Mỹ Stephen King, kể về nhân tính và sự cứu rỗi.

Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm Lâm Lĩnh Đông, đợi ông đưa ra câu trả lời cuối cùng.

Chu Nhuận Phát đứng bên cạnh xem mà trong lòng có chút sốt ruột, không ngừng ra hiệu cho Lâm Lĩnh Đông.

Kịch bản mà Lâm Hựu Luân nhắc đến rõ ràng là một cơ hội tuyệt vời, Chu Nhuận Phát không hiểu Lâm Lĩnh Đông còn do dự điều gì.

Lâm Lĩnh Đông cúi đầu suy nghĩ một lúc, cuối cùng sự mơ hồ trong mắt đã không còn, thay vào đó là một sự kiên định chưa từng có.

Lâm Lĩnh Đông đang định mở miệng, Lâm Hựu Luân lại giơ tay ngăn ông lại.

"Cách đây không lâu tôi đã mua bản quyền điện ảnh của cuốn tiểu thuyết này.

Vốn dĩ tôi định tự mình chuyển thể câu chuyện này, nhưng bây giờ tôi đã đổi ý.

Nếu đạo diễn Lâm đồng ý, tôi có thể cung cấp cho anh một hướng chuyển thể đại khái, sau đó tình tiết cụ thể do anh thiết kế." Câu chuyện của "Sự cứu rỗi ở Shawshank" xảy ra ở Mỹ năm 1947, một nhân viên ngân hàng tên Andy bị kết án oan và phải vào tù.

Sau đó, anh gặp Red trong tù, Red bị kết án tù vì tội giết người vào năm 1927, nhiều lần xin ân xá đều không thành công, anh ta đã trở

thành một nhân vật có quyền lực trong nhà tù Shawshank… Dù là tiểu thuyết gốc, hay bộ phim trong ký ức của Lâm Hựu Luân, đều kể về một câu chuyện xảy ra trong bối cảnh văn hóa xã hội Mỹ.

Nếu cứng nhắc chuyển thể thành phim Hong Kong, chỉ có thể là vẽ hổ không thành lại ra chó.

Lâm Lĩnh Đông vì từng quay 《Giám Ngục Phong Vân》, nên hiểu rất rõ về tình hình nhà tù ở Hong Kong.

Để ông chuyển thể câu chuyện này, sẽ khiến toàn bộ bộ phim trông thuyết phục hơn.

"Câu chuyện trong tiểu thuyết xảy ra ở Mỹ, nhưng tôi hy vọng có thể chuyển nó thành một câu chuyện xảy ra ở Hong Kong.

Mà giới cảnh sát Hong Kong những năm 50-60 vừa hay đang ở trong một thời kỳ rất đen tối hỗn loạn, hoàn toàn có thể dùng làm bối cảnh cho bộ phim này." Lâm Hựu Luân vừa nói về ý tưởng chuyển thể của mình, mắt Lâm Lĩnh Đông cũng dần sáng lên.

"Nhưng tôi nói trước, không phải là đạo diễn Lâm viết kịch bản này, thì sau này phim nhất định phải quay theo kịch bản của anh.

Nói cách khác, nếu kịch bản anh viết không làm tôi hài lòng, thì tôi sẽ xem xét tìm người khác hoặc tự mình viết lại; nếu kịch bản tôi cho là hài lòng, đạo diễn Lâm không thể chấp nhận, thì tôi sẽ xem xét đổi đạo diễn khác… Tất nhiên, nếu chúng ta có thể đạt được sự đồng thuận ngầm, thì trong quá trình quay phim, tôi sẽ không can thiệp vào bất kỳ công việc nào của đạo diễn Lâm." Ý của Lâm Hựu Luân rất rõ ràng, mức độ tự do sáng tác mà Lâm Lĩnh Đông có thể có được trong quá trình quay bộ phim này hoàn toàn phụ thuộc vào sự hiểu biết của chính ông về câu chuyện này.

Nếu Lâm Lĩnh Đông có thể gác lại tông màu xám trong phim của

mình, chủ động đưa vào câu chuyện một vài gam màu ấm, Lâm Hựu Luân sẽ rất sẵn lòng giao toàn bộ bộ phim này cho ông kiểm soát.

Lâm Lĩnh Đông đã quyết tâm phải nắm lấy cơ hội này, nên những yêu cầu Lâm Hựu Luân đưa ra, ông đều gật đầu đồng ý.

Chu Nhuận Phát đứng bên cạnh thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi chuyện này được thỏa thuận xong, chủ đề nói chuyện giữa ba người cũng trở nên thoải mái hơn.

Khi đi đến cửa phòng chiếu, Lâm Lĩnh Đông vô tình liếc thấy Ngô Chấn Vũ và Hoàng Thu Sâm đang đứng bên cạnh, do dự không biết có nên đến bắt chuyện hay không, đột nhiên trong lòng nảy ra một ý.

"Anh Lâm, vai Red trong tiểu thuyết gốc, anh định tìm ai đóng?" "Tạm thời vẫn chưa có ứng cử viên thích hợp." Lâm Hựu Luân nghe vậy dừng bước, quay đầu nhìn Lâm Lĩnh Đông, "Chẳng lẽ trong lòng đạo diễn Lâm đã có ứng cử viên thích hợp rồi?" Lâm Lĩnh Đông vẫy tay với Hoàng Thu Sâm, gọi anh ta đến trước mặt mình.

"Anh Lâm thấy để anh Hoàng đóng vai này thế nào?" Khi Hoàng Thu Sâm thấy Lâm Lĩnh Đông vẫy tay với mình, lúc đầu còn không phản ứng kịp, phải đến khi Ngô Chấn Vũ đứng bên cạnh đẩy một cái, anh mới điều chỉnh lại trạng thái đi tới, rồi đột nhiên nghe Lâm Lĩnh Đông nói với Lâm Hựu Luân một câu như vậy, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Lâm Hựu Luân cười cười gật đầu với Hoàng Thu Sâm.

"Anh Hoàng, lại gặp nhau rồi." Hoàng Thu Sâm tuổi thực ra không lớn, tạo hình của anh trong 《Trầm Mặc Đích Cao Dương》 là đã qua xử lý hóa trang, nên trông có vẻ già dặn hơn, thực tế lúc này anh còn chưa đến ba mươi tuổi. 《Trầm Mặc Đích Cao Dương》 là do Lâm Hựu Luân trực tiếp chỉ định Hoàng Thu Sâm đóng nam chính, nhưng

trước đó, Lâm Hựu Luân và Hoàng Thu Sâm căn bản chưa từng gặp nhau.

Sự hiểu biết của anh về Hoàng Thu Sâm đa phần là đến từ những ký ức về thế hệ sau trong đầu.

Trong làng điện ảnh Hong Kong, Hoàng Thu Sâm tuyệt đối là một sự tồn tại khác người.

Một diễn viên gạo cội thành danh nhờ vai phụ, một Ảnh đế khởi nghiệp từ phim dở.

Miệng thì nói vì cuộc sống mà nhận phim không có nguyên tắc, nhưng trong lòng lại luôn theo đuổi cảnh giới cao nhất của diễn xuất.

Mà những vai anh từng đóng lại vô cùng đa dạng: kẻ giết người, kẻ biến thái, kẻ thần kinh.

Tất cả nhân vật đều được anh thể hiện một cách trọn vẹn với khuôn mặt nửa chính nửa tà.

"Chào anh Lâm." Hoàng Thu Sâm nhanh chóng trấn tĩnh lại, lịch sự chào Lâm Hựu Luân một tiếng.

"Sau Kim Tượng Tưởng không thấy anh ra đóng phim nữa, không lẽ thật sự như anh nói, một Ảnh đế xui ba năm à?" Nghe ra ngữ khí của Lâm Hựu Luân có phần đùa cợt, Hoàng Thu Sâm lập tức yên tâm hẳn.

"Lúc đó chỉ là thuận miệng nói đùa thôi, không ngờ Ngô Chấn Vũ lại tin là thật.

Vốn dĩ tôi đã chuẩn bị nhận một vài phim, sau đó anh ta lại nói câu đó trên chương trình truyền hình, những nhà sản xuất trước đó có ý định tìm tôi đóng phim đều đổi ý hết cả." Lâm Hựu Luân gật đầu: "Tôi thấy câu nói của anh thực ra cũng có chút lý, nhưng phải xem là đoạt giải với vai diễn như thế nào.

Đúng là sau khi diễn 《Trầm Mặc Đích Cao Dương》, mọi người đều cảm thấy anh chỉ hợp với loại vai biến thái, thực tế lại hạn chế con đường diễn xuất của anh… Sao rồi, tình hình gần đây khá hơn chưa?" "Có một vai trong phần hai của 《Cổ Hoặc Tử》 họ đến tìm tôi diễn, rồi tôi đã đồng ý rồi." Hoàng Thu Sâm nói câu này với vẻ có chút bất đắc dĩ.

Anh nhận vai này là vì miếng cơm manh áo, nhưng trong thâm tâm lại muốn có những mục tiêu nghệ thuật cao hơn, nên rất mâu thuẫn.

Lâm Hựu Luân đại khái có thể hiểu được suy nghĩ của Hoàng Thu Sâm lúc này, nên nói: "Vừa rồi tôi đang bàn bạc một bộ phim với đạo diễn Lâm, anh ấy cảm thấy có một vai rất hợp với anh, nên tôi muốn hỏi ý kiến của anh." Hoàng Thu Sâm bây giờ đã nghĩ thông rồi, vai nào anh cũng chịu diễn, nên Lâm Hựu Luân vừa nói ra ý này, anh không chút do dự mà đồng ý ngay.

Lâm Hựu Luân cười nói với Chu Nhuận Phát: "Đạo diễn Lâm tìm cho anh một đối thủ lợi hại đấy, có thấy áp lực không?" Chu Nhuận Phát bĩu môi với vẻ không quan tâm, cười nói: "Có áp lực mới có động lực mà." "Hai đại Ảnh đế cùng so tài trên màn ảnh, đúng là nghĩ thôi cũng thấy phấn khích, không biết hai người ai có thể nhờ bộ phim này mà lần thứ hai đoạt giải Ảnh đế đây." Lâm Hựu Luân nửa đùa nửa thật nói.

Hoàng Thu Sâm lúc đầu còn tưởng Lâm Hựu Luân đang đùa với Chu Nhuận Phát, vì anh cảm thấy lần này mình nhiều lắm cũng chỉ được một vai phụ là đã tốt lắm rồi, không ngờ mình lại có được cơ hội cạnh tranh trên cùng một sân khấu với Chu Nhuận Phát.

Lâm Hựu Luân, Lâm Lĩnh Đông và Chu Nhuận Phát sau đó nói gì, Hoàng Thu Sâm đều không chú ý nghe.

Đầu óc anh chìm đắm trong sự kinh ngạc của thông tin vừa rồi,

chỉ nhớ lúc đi Lâm Hựu Luân hỏi anh có muốn vào cùng không, anh đã vô thức lắc đầu.

Đến khi tỉnh lại, Lâm Hựu Luân và những người khác đã vào phòng chiếu.

Ngô Chấn Vũ đi tới vỗ vai Hoàng Thu Sâm: "Anh Lâm họ vào cả rồi, cậu còn đứng ngây ra đây làm gì?" Trên mặt Hoàng Thu Sâm vẫn còn vẻ khó tin, hỏi Ngô Chấn Vũ: "Vừa rồi tôi không phải đang mơ chứ?" "Cái này đơn giản, cậu đợi chút." Ngô Chấn Vũ nói rồi chùi tay vào quần.

Hoàng Thu Sâm lập tức phản ứng lại anh ta định làm gì, vội vàng ngăn lại nói: "Được rồi, được rồi, không cần cậu giúp đâu, tôi đã xác định đây đều là thật rồi." Hoàng Thu Sâm biết Ngô Chấn Vũ muốn tát mình một cái cho tỉnh lại, nhưng thật sự không cần thiết nữa.

"Vừa rồi cậu và anh Lâm họ rốt cuộc đã nói gì, mà có thể khiến cậu kích động như vậy?" Ngô Chấn Vũ có chút tò mò hỏi.

Hoàng Thu Sâm lặp lại những gì Lâm Hựu Luân vừa nói với anh cho Ngô Chấn Vũ nghe.

Chương 489

Ngô Chấn Vũ nghe xong thì trợn tròn mắt.

"Mẹ kiếp, vận may của cậu cũng tốt quá rồi đấy?" Hoàng Thu Sâm nhún vai: "Hết cách, ai bảo nhân phẩm tôi tốt thế này cơ chứ?" Câu nói này lập tức khiến Ngô Chấn Vũ lườm một cái, miệng còn bất bình nói: "Sớm biết có cơ hội như vậy, tôi đã tự mình lên rồi, đúng là hời cho cái tên nhà cậu!" Hoàng Thu Sâm lúc này lại quay sang an ủi Ngô Chấn Vũ: "Không sao đâu, sau này cậu chắc chắn còn có cơ hội mà." "Chết rồi!" Ngô Chấn Vũ đột nhiên vỗ trán.

Hoàng Thu Sâm còn tưởng đã xảy ra chuyện gì lớn, vẻ mặt căng thẳng nhìn anh ta.

Ngô Chấn Vũ mắt không chớp nhìn chằm chằm Hoàng Thu Sâm, hỏi: "Chúng ta đứng đây cả buổi, phim có phải đã bắt đầu rồi không?" "Chắc là vậy…" Hoàng Thu Sâm có chút không chắc chắn gật đầu.

"Thế tôi còn đứng đây nói nhảm với cậu làm gì?" Ngô Chấn Vũ bực bội nói một câu, xoay người đi vào phòng chiếu.

Hoàng Thu Sâm đứng tại chỗ ngây người một lúc, sau đó cười lắc đầu, nhanh chóng đuổi theo.

Hôm nay họ đến đây, trên danh nghĩa là để xem buổi ra mắt của《Túc Túy》, họ đã lỡ mất một lúc ở bên ngoài, phim chắc đã bắt đầu từ lâu rồi, thảo nào Ngô Chấn Vũ lại có vẻ tức giận bực bội như vậy.

Hai người đi vào phòng chiếu, vừa tìm được chỗ ngồi xuống, đã nghe thấy mọi người xung quanh đang cười ha hả vào màn hình.

Hoàng Thu Sâm và Ngô Chấn Vũ nhìn nhau, đây là tình huống gì vậy?

Hoàng Thu Sinh và Ngô Trấn Vũ đã bỏ lỡ phần đầu của bộ phim, lúc hai người vào thì phim đã chiếu đến đoạn Lâm Hựu Luân, Hoàng Triêm và Thái Lan tỉnh dậy sau cơn say, phát hiện bạn của họ, cũng chính là chú rể, đã biến mất.

Lúc này, chỉ còn chưa đầy 48 tiếng nữa là anh ta sẽ tổ chức hôn lễ ở Hong Kong, họ phải tìm lại người bạn trong khoảng thời gian này.

Một đứa bé không biết từ đâu ra trên ghế sofa, một con hổ bị nhốt trong phòng vệ sinh... tất cả đều cho thấy đêm qua họ đã trải qua một đêm vô cùng điên cuồng sau khi say rượu.

Tràng cười của khán giả lần này chính là lúc Hoàng Triêm phát hiện ra con hổ trong phòng vệ sinh, rồi sợ đến tè ra quần chạy ra ngoài, hoảng hốt báo cho Lâm Hựu Luân và Thái Lan về phát hiện bất ngờ của mình.

Ngô Trấn Vũ và Hoàng Thu Sinh mặt dày hỏi thăm tình tiết phía trước từ một khán giả ngồi bên cạnh, nhanh chóng bắt kịp mạch phim rồi xem một cách hứng thú.

Đối với một bộ phim hài được quay ở Macau, thực ra nhiều khán giả ban đầu đều nghĩ rằng nó sẽ liên quan đến sòng bạc, nhưng khi tình tiết phát triển, mọi người dần phát hiện ra câu chuyện này thực ra không có quan hệ gì lớn với sòng bạc.

Bộ phim này thực chất kể về hai thế giới: say rượu và tỉnh rượu, giống như ở Macau và ở Hong Kong là hai thế giới khác nhau, một bên nghiêm túc, quy củ, một bên thì điên cuồng, không kiêng dè.

Tiệc độc thân được kể trong phim thực ra phổ biến hơn ở Mỹ, nhưng nhiều người trẻ ở Hong Kong cũng có thói quen tổ chức tiệc độc thân trước khi cưới.

Nhìn rộng ra, nó thực chất mang hương vị của hội chứng sợ hãi

trước hôn nhân, vì sau khi kết hôn đồng nghĩa với nhiều trách nhiệm và gánh nặng hơn, sẽ không bao giờ có thể buông thả như vậy nữa. 《Túc Tuý》 chính là phóng đại cảm xúc giải tỏa này, để mọi người thấy được hậu quả của một bữa tiệc độc thân cuồng nhiệt thâu đêm sẽ như thế nào.

Bộ phim ngay từ đầu đã đặt ra một bí ẩn như vậy, và khán giả đều đang đoán xem, trong đêm đó ba nhân vật chính rốt cuộc đã làm ra bao nhiêu chuyện hoang đường.

Ý tưởng dùng sự khoa trương quá mức này để tạo ra tiếng cười rõ ràng đã thành công, vì tiếng cười không ngớt trong rạp chiếu phim đã chứng minh điều đó.

Nghê Khuông cũng đã lén mua vé đi xem bộ phim này trong ngày công chiếu.

Để không bị phóng viên phát hiện, ông ta còn cố ý ngụy trang trước khi ra ngoài, nhưng thật không may, khi ông ta từ rạp chiếu phim ra ngoài vẫn bị một phóng viên mắt tinh chụp được ảnh.

Sáng hôm sau, Nghê Khuông vừa ra khỏi nhà đã bị đám phóng viên vây kín. "Ông Nghê, hôm qua ông đã đi xem phim 《Túc Tuý》 phải không?" "Ông Nghê, xin hỏi ông đánh giá thế nào về bộ phim mới của Lâm Hựu Luân?" "Ông Nghê, ông có nghĩ 《Túc Tuý》 là một bộ phim hài đạt chuẩn không?" ...

Tất cả các phóng viên đều tranh nhau đặt câu hỏi, nhiều đến mức hai tai Nghê Khuông nghe không xuể. "Được rồi, hôm qua tôi đúng là đã đi xem bộ phim này..." Nghê Khuông vừa thừa nhận, mắt các phóng viên lập tức sáng lên, càng nhiều câu hỏi ồ ạt ném về phía ông ta. "Tại sao tôi lại đi xem bộ phim này ư?

Chắc chắn không phải vì Lâm Hựu Luân rồi, tôi đi xem vì nể mặt Hoàng Triêm và Thái Lan, chúng tôi là bạn tốt nhiều năm, lại còn cùng

nhau dẫn chương trình." Trong lời nói Nghê Khuông không chịu thừa nhận, nhưng thực ra ông ta đi xem phim chính là vì Lâm Hựu Luân.

Nghê Khuông làm vậy cũng rất bất đắc dĩ, vì ông ta biết sau khi 《Túc Tuý》 công chiếu, dù ông ta có muốn hay không, giới truyền thông cũng sẽ đến hỏi ý kiến.

Nếu không trả lời, người khác sẽ nghĩ ông ta sợ Lâm Hựu Luân, còn nếu trả lời thì phải hiểu rõ về bộ phim này, như vậy lời nói ra không chỉ thuyết phục được người khác mà ít nhất cũng không gây trò cười. "Thái Lan và Hoàng Triêm, hai người họ diễn xuất trong phim này rất tuyệt.

Anh nói Lâm Hựu Luân à?

Xin lỗi, tôi không bình luận về bất cứ chuyện gì liên quan đến người này.

Nhưng nói về bộ phim, tôi thấy nó chỉ là cố gây cười để mà gây cười.

Không biết mọi người có để ý không, tình tiết của bộ phim này thực sự không chịu nổi sự suy xét.

Trong đời thực, chỉ có một bộ phận rất nhỏ người sau khi say rượu mới làm những chuyện điên cuồng như vậy, đa số mọi người sau khi uống nhiều chỉ muốn nằm trên giường ngủ một giấc, nên tôi rất khâm phục ba nhân vật chính trong câu chuyện, sau khi uống nhiều mà vẫn có thể làm ra nhiều chuyện khó tin như vậy." "Tôi nghĩ ý nghĩa lớn nhất của bộ phim này là quảng cáo cho các hộp đêm và sòng bạc ở Macau.

Nó cố gắng nói với mọi người một đạo lý rằng, nếu bạn bình thường là một cấp dưới hiểu chuyện, một người chồng hiền lành, một giáo viên nghiêm túc hay một văn nhân tự cho mình là thanh cao,

vậy thì hãy cho mình một kỳ nghỉ dài đến Macau đi, ở đó bạn sẽ phát hiện ra sau khi say rượu mình lại trở nên khác biệt đến thế... có phải nghe rất buồn cười không, nhưng đó là tất cả nội dung tôi thấy được từ bộ phim này.

Vì vậy, tôi khuyên những khán giả đang chuẩn bị đi xem phim, vào đó xem cho vui là được rồi, đối với tình tiết thì thật sự không cần quá nghiêm túc." Những lời này của Hoàng Triêm nhanh chóng được đăng báo, giới truyền thông liền dấy lên một làn sóng thảo luận sôi nổi về bộ phim 《Túc Tuý》. "Thực tế, 《Túc Tuý》 là một câu chuyện rất khó để tự biện minh, vì có quá nhiều điều không thể.

Nhưng vì đây chỉ là một bộ phim hài, vậy tại sao không điên cuồng một cách triệt để.

Tự phục vụ thuốc mê, đùa giỡn với võ sĩ quyền anh ngầm, bắt cóc hổ, kết hôn với vũ nữ thoát y, lấy răng mình ra làm tiền cược... những điều này sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của bạn, nhưng chắc chắn đã vô số lần xuất hiện trong suy nghĩ của bạn, đó là một thế giới khác, vậy thì đừng dùng tiêu chuẩn thế tục để phán xét thật giả của nó." "Kết thúc có hậu như vậy có sáo rỗng không?

Chẳng phải chúng ta đã vô số lần gặp nguy hóa an trong mơ, có một kết thúc có hậu hay sao?

Chỉ có thể nói là mọi người thích kết thúc như vậy.

Hong Kong mỗi năm sản xuất hơn một trăm bộ phim, có bao nhiêu bộ thực sự không rơi vào sáo rỗng?" Đánh giá của Nghê Khuông về 《Túc Tuý》 nhanh chóng bị người khác phản bác.

Một nhà phê bình phim nổi tiếng đã lên tiếng ủng hộ 《Túc Tuý》 trong chuyên mục của mình.

Ông cho rằng mục đích ban đầu của Lâm Hựu Luân khi làm bộ

phim này là để giải trí cho công chúng, nếu cứ phải đi sâu vào tính hợp lý của tình tiết, thì hơn 90% phim Hong Kong đều không có tính hợp lý để nói, nhưng điều đó không ngăn cản khán giả bước vào rạp xem những bộ phim này.

Nghê Khuông xem những lời bác bỏ như vậy rất khinh thường, lần này khi đáp trả, ông ta cuối cùng cũng chĩa mũi nhọn vào Lâm Hựu Luân. "Tôi không rõ những nhà phê bình phim đó có liên quan lợi ích với ai đó không, hay là trực tiếp nhận chỉ thị của ai đó để đưa ra những tiếng nói như vậy, tôi chỉ nói ra quan điểm của mình về bộ phim này.

Vốn dĩ vì có Thái Lan và Hoàng Triêm tham gia, tôi thực sự rất kỳ vọng vào bộ phim này.

Tôi không biết doanh thu phòng vé của phim có làm người đó hài lòng không, chẳng phải giới truyền thông thường xuyên ca ngợi tài năng làm phim của anh ta là độc nhất vô nhị trên trời dưới đất sao?

Cảm giác như nếu doanh thu phòng vé Hong Kong của bộ phim này dưới 40 triệu, đối với người nào đó có lẽ cũng hơi ngại khi nói đây là phim do mình làm ra nhỉ?" Dường như để trợ giúp anh trai, Dịch Thư cũng tham gia vào cuộc luận chiến, nhưng bà đứng trên góc độ nữ quyền để phê bình bộ phim. "Đối với đại đa số phụ nữ, hôn nhân được cho là 'công chúa từ đó sống hạnh phúc', còn đối với nam giới, hôn nhân lại có nghĩa là từ đó mất đi thân phận độc thân tự do, phải gánh vác trọng trách nuôi sống gia đình, quả thực là sự khởi đầu của khổ nạn.

Từ đó mà xét, không khó để hiểu tại sao ba nhân vật nam chính trong phim lại biểu hiện điên cuồng như vậy.

Bộ phim này đã cung cấp một lý do đầy đủ cho hành vi buông thả trước hôn nhân của nam giới, và tôi cho rằng một người đàn ông

không thể quản lý tốt bản thân trước hôn nhân thì sau khi kết hôn cũng đừng mong anh ta có bao nhiêu sức kiềm chế." "Sự dư thừa của tinh trùng và sự khan hiếm của trứng đã quyết định phụ nữ trung thành hơn nam giới, chân thật hơn với gia đình!

Chương 490

Phụ nữ hy sinh sự nghiệp cống hiến cho gia đình lại nhận về sự bạc bẽo, bị đánh đập, rồi còn phải đối mặt với sự phản bội của đàn ông bất cứ lúc nào.

Vì vậy, không phải nam giới, mà là phụ nữ, trước khi kết hôn nên có một bữa tiệc độc thân buông thả hết mình, để chuẩn bị cho cuộc sống khổ nạn sau hôn nhân!" Lâm Hựu Luân vốn không định đáp lại chuyện này, nhưng mấy ngày gần đây, điện thoại yêu cầu phỏng vấn anh liên tục gọi đến cho trợ lý A Kiệt, thư và fax cũng nhận được như tuyết rơi.

Mức độ quan tâm của giới truyền thông đối với sự việc này đã vượt xa dự liệu của Lâm Hựu Luân, vì vậy anh đã phá lệ nhận một cuộc phỏng vấn của phóng viên. "Lần này tôi tuyệt đối có thể đảm bảo với mọi người, ông Nghê Khuông không phải là người tôi cố tình thuê đến đâu.

Những phát ngôn của ông ấy trên báo cũng tuyệt đối không phải là để phối hợp với việc quảng bá cho bộ phim này, lần này, tôi tin rằng ông ấy đã thực sự xem bộ phim một cách nghiêm túc." Lời mở đầu của Lâm Hựu Luân trong cuộc phỏng vấn đã khiến các phóng viên bên dưới bật cười.

Khi thấy tất cả các phóng viên đều giơ tay rất cao, anh lại nói thêm một câu. "Mọi người bỏ tay xuống đi, hôm nay không cần đặt câu hỏi.

Điều muốn nói tôi tự nhiên sẽ nói, điều không muốn nói, các vị có hỏi tôi cũng không nói.

Tôi biết mọi người đều rất bận, tôi cũng rất bận, vì vậy chúng ta đừng lãng phí thời gian của nhau." Nụ cười trên mặt các phóng viên

bên dưới liền biến thành bất lực, nhưng tất cả đều đã bỏ tay xuống.

Lâm Hựu Luân rất hài lòng với hiệu quả này, tiếp tục nói: "Tôi tin rằng 《Túc Tuý》 là một bộ phim có thể gợi lại vô số ký ức của đàn ông, và có thể gây ra sự khinh miệt vô hạn của phụ nữ.

Vì đại đa số đàn ông đều có lúc say rượu mất kiểm soát, và đại đa số phụ nữ đều có kinh nghiệm chăm sóc một người đàn ông say bí tỉ, bất tỉnh nhân sự.

Bản thân 《Túc Tuý》 chỉ là một bộ phim hài hoang đường đến cực điểm, giống như rất nhiều người đàn ông tự giễu cợt khi nhớ lại những chuyện mình đã làm sau khi say.

Khi một người đột nhiên phát hiện mình có một khoảng thời gian hành động theo bản ngã trong tiềm thức, thực sự sẽ kinh ngạc không thôi, đương nhiên cũng cần một chút suy ngẫm và tự vấn...

Về phần doanh thu phòng vé của bộ phim này, tôi rất cảm ơn sự quan tâm của ông Nghê Khuông.

Khi doanh thu phòng vé Hong Kong vượt qua 40 triệu, tôi nhất định sẽ kịp thời thông báo cho ông ấy, để cùng ông ấy chia sẻ tin vui này." Dường như để hưởng ứng lời đáp trả của Lâm Hựu Luân trước giới truyền thông, 《Túc Tuý》 sau một tuần công chiếu bắt đầu được chiếu toàn diện tại tất cả các rạp thuộc hệ thống Gia Nghị.

Chưa đầy nửa tháng, doanh thu đã vượt 30 triệu.

Mặc dù bị chỉ trích là tình tiết khoa trương, sau khi công chiếu lại gặp phải sự phản đối của những người theo chủ nghĩa nữ quyền, nhưng tất cả đều không ngăn được sự nhiệt tình của khán giả.

Theo đà tăng trưởng doanh thu, việc 《Túc Tuý》 đạt được 40 triệu doanh thu phòng vé khi ngừng chiếu đã không còn gì phải bàn cãi.

Bộ phim này cũng trở thành một tác phẩm tiêu biểu khác của Lâm Hựu Luân với chi phí thấp nhưng doanh thu cao, sau 《Bảo bối trí đa tinh》.

Đương nhiên, người vui nhất chính là Hoàng Triêm và Thái Lan, hai người mỗi người đầu tư 1 triệu, cuối cùng mỗi người nhận được gần 7 triệu, có thể nói là đã kiếm được một khoản lớn.

Nghê Khuông biết giới truyền thông Hong Kong đang chờ kết quả doanh thu cuối cùng của 《Túc Tuý》 để xem trò cười của mình, không muốn ở lại Hong Kong chịu nhục, nên đã đặt trước vé máy bay đi Canada, chuẩn bị đến đó tạm lánh một thời gian.

Hôm đó, Nghê Khuông đang ở trong phòng dọn dẹp hành lý, Nghê Chấn đột nhiên xông vào, trên tay còn cầm một tờ báo. "Ba, ba không cần đi Canada nữa đâu!" Nghe lời này của Nghê Chấn, phản ứng đầu tiên của Nghê Khuông là 《Túc Tuý》 đã ngừng chiếu và doanh thu không đạt 40 triệu, nhưng nghĩ lại lại thấy không thể nào.

Ông ta đặt bộ quần áo đang xếp dở sang một bên, ngẩng đầu nhìn Nghê Chấn với vẻ mặt đầy nghi hoặc. "Con chắc chứ?" Nghê Chấn đưa tờ báo trong tay cho Nghê Khuông, "Ba xem cái này đi!" Nghê Khuông nửa tin nửa ngờ nhận lấy tờ báo, liếc thấy dòng tít tin tức nổi bật trên trang nhất, đôi lông mày đang nhíu chặt lập tức giãn ra, phấn khích đập tay lên chiếc bàn bên cạnh, "Đúng là trời cũng giúp ta!" Tờ báo từ tay ông ta rũ xuống, để lộ nội dung bên trên, chỉ thấy dòng tít chữ đen nổi bật ở hàng đầu viết: Vương Tinh ngoại tình bị phanh phui, vợ cả đại náo phim trường!

Với mối quan hệ của Lâm Hựu Luân và Vương Tinh, xảy ra chuyện như vậy, anh chắc chắn phải ra mặt cứu nguy.

Giới truyền thông Hong Kong bị chuyện này thu hút sự chú ý, trong thời gian ngắn sẽ không còn bận tâm đến tìm mình gây phiền

phức nữa. —— Dưới lầu nhà Vương Tinh, các phóng viên nghe tin kéo đến đã chặn kín lối ra vào của tòa nhà.

Sáng sớm hôm nay, vợ Vương Tinh đã dắt con gái dọn ra khỏi căn hộ này, về nhà mẹ đẻ.

Sau đó có tin đồn rằng, vợ Vương Tinh đã đề nghị ly hôn với anh.

Bản thân Vương Tinh vẫn ở trong nhà không lộ diện, đến trưa thì Vương Thiên Lâm có đến một chuyến, lúc ra về mặt mày sa sầm, từ chối trả lời bất kỳ câu hỏi nào của phóng viên.

Công tác chuẩn bị cho 《Quỷ xuy đăng》 vừa hoàn thành, Vương Tinh đang chuẩn bị đưa đoàn làm phim đến đại lục, đúng vào lúc này lại xảy ra chuyện, việc quay phim đành phải hoãn lại.

Và với tư cách là nhà đầu tư của bộ phim kiêm bạn tốt của Vương Tinh, giới truyền thông biết Lâm Hựu Luân nhất định sẽ ra mặt giúp Vương Tinh xử lý việc này.

Quả nhiên, gần đến giờ ăn tối, một chiếc xe hơi màu đen từ từ dừng lại bên đường, một phóng viên mắt tinh nhận ra đây là biển số xe của Lâm Hựu Luân, rồi cả đám đông ùa lên.

Hai chiếc xe đi theo phía sau nhảy xuống hơn chục vệ sĩ, chặn hết các phóng viên trước cửa xe, Lâm Hựu Luân đeo kính râm, sau khi xuống xe không nói một lời đi thẳng vào tòa nhà.

Vương Tinh lúc này đang ngồi một mình trong phòng khách, lặng lẽ nhìn bàn ghế giường chiếu lộn xộn trong nhà, lòng trống rỗng.

Suốt ba tiếng đồng hồ, anh như một gốc cây già, một tảng hóa thạch, một phần của nham thạch, anh không hề cử động, chỉ ngồi đó.

Chuông cửa vang lên mấy lần, Vương Tinh mới hoàn hồn, nhưng vẫn ngồi trên ghế sofa không nhúc nhích.

Lâm Hựu Luân đứng ngoài cửa đã đợi đến mất kiên nhẫn, lấy chiếc điện thoại di động to như cục gạch từ tay vệ sĩ bên cạnh, gọi vào số máy bàn nhà Vương Tinh, thì nhận được thông báo không kết nối được. "Tên khốn này!" Lâm Hựu Luân tức giận chửi một tiếng, chắc chắn là sau khi xảy ra chuyện, Vương Tinh biết sẽ có rất nhiều cuộc gọi đến, nên đã rút dây điện thoại nhà ra từ trước.

Lâm Hựu Luân một mặt bảo người tiếp tục bấm chuông, một mặt lại gọi vào di động của Vương Tinh.

Nếu lần này vẫn không có ai nghe, anh chuẩn bị cho người phá cửa luôn.

Tiếng chuông di động reo không ngớt dưới một chiếc gối tựa trên sofa.

Vương Tinh nhìn về phía đó, do dự một chút, cuối cùng vẫn nhấc lên nghe máy. "Anh đang làm trò quỷ gì thế, bấm chuông lâu như vậy không ra mở cửa?" Điện thoại vừa kết nối, Lâm Hựu Luân đã mắng xối xả.

Đôi mắt trống rỗng, đờ đẫn của Vương Tinh, sau khi nghe thấy giọng của Lâm Hựu Luân, cuối cùng cũng có một chút thay đổi. "Nói gì đi chứ, anh mà không lên tiếng nữa, tôi cho người phá cửa đấy!" Giọng điệu của Lâm Hựu Luân lộ ra vẻ nóng nảy hiếm thấy, rõ ràng lúc này anh vẫn có chút lo lắng cho tình trạng của Vương Tinh.

Không biết vì sao, sau khi bị Lâm Hựu Luân mắng hai câu như vậy, trong lòng Vương Tinh lại cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. "Được rồi, tôi ra mở cửa cho anh." Cúp điện thoại, Vương Tinh nhìn chiếc di động trong tay ngẩn người vài giây, rồi tiếng chuông cửa lại vang lên lần nữa.

Hít một hơi thật sâu, Vương Tinh mới từ trên ghế sofa đứng dậy, lê những bước chân nặng trĩu, đi ra mở cửa cho Lâm Hựu Luân.

Cửa vừa mở, nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy của Vương Tinh, những lời mắng mỏ định tuôn ra của Lâm Hựu Luân lại nén lại.

Mới mấy ngày không gặp, Vương Tinh đã gầy đến biến dạng, hai má hóp lại, cả mặt lún phún râu đen bao quanh đôi môi không còn chút huyết sắc; hai bên thái dương hõm xuống sạm đi, đuôi mày cũng cụp xuống thấp hơn, bọng mắt chảy xệ như hai cái túi nhỏ.

Bước vào nhà Vương Tinh, thấy cảnh bừa bộn khắp nơi, trong lòng Lâm Hựu Luân không khỏi có chút thương cảm cho gã mập này.

Vương Tinh đi theo sau Lâm Hựu Luân vào nhà, mặt như bị bê tông đông cứng, đôi mắt thê thảm nhìn chằm chằm xuống đất, như một con rối gỗ. "Anh thấy cả rồi đấy, sáng nay A Vân dắt con đi rồi, nói là muốn ly hôn với tôi...

Anh nói xem, bây giờ tôi phải làm sao?" Lâm Hựu Luân quay đầu lại, vỗ vai Vương Tinh, "Chuyện tôi đã biết cả rồi, nhưng bây giờ không phải là lúc hối hận, trước tiên hãy nghĩ cách làm sao để dẹp yên chuyện này đã." Vương Tinh cười thảm, nói: "Nếu tôi có cách, đã không ngồi không ở nhà thế này." "Trưa nay anh chưa ăn gì à?" Vương Tinh lắc đầu, xảy ra chuyện như vậy, vợ con đều bỏ đi, anh ta còn tâm trạng đâu mà ăn uống. "Đi rửa mặt đi, rồi cạo râu cho sạch sẽ, sửa soạn tươm tất rồi cùng tôi ra ngoài ăn cơm." "Để hôm khác đi, bây giờ thật sự không có khẩu vị ăn uống." Ánh mắt Lâm Hựu Luân đột nhiên trở nên sắc bén, "Đừng có cò kè mặc cả với tôi, anh mà không đi, tin không tôi cho người trói anh đi đấy?" Vương Tinh biết Lâm Hựu Luân không nói đùa, cầu xin: "Đại ca, coi như tôi xin anh đi, để tôi yên tĩnh một mình được không?" "Anh ngây người cả ngày còn chưa đủ à, định đợi đến lúc vợ ly hôn với anh rồi mới vừa lòng sao?" Vương Tinh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Lâm Hựu Luân đang nổi giận với mình với vẻ mặt đầy mong đợi, "Anh có cách giúp tôi sao?" Lâm Hựu Luân hừ một tiếng bực bội, "Nếu không tôi đến tìm anh làm gì?

Xem trò cười của anh à?" "Anh thật sự có cách sao?" Vương Tinh như người chết đuối vớ được cọc, cảm xúc lập tức kích động.

Chương 491

"Vợ thì chỉ có anh tự đi dỗ về thôi, nhưng chuyện bên ngoài tôi có thể giúp anh giải quyết!" Nghe nói Lâm Hựu Luân chịu giúp mình dọn dẹp mớ hỗn độn, vẻ mặt Vương Tinh lập tức lộ ra sự vui mừng khôn xiết.

Vốn định hỏi ngay Lâm Hựu Luân định làm thế nào, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt đã có chút không kiên nhẫn của anh, liền biết điều ngậm miệng, vào phòng ngủ tìm một bộ quần áo thay ra, rồi vào phòng vệ sinh chỉnh trang lại mặt mũi, theo Lâm Hựu Luân ra ngoài.

Vương Tinh vừa lộ diện, đám phóng viên chờ dưới lầu lập tức liều mạng muốn phá vỡ hàng rào vệ sĩ, xông tới phỏng vấn.

Lần này Lâm Hựu Luân đặc biệt mang thêm mấy vệ sĩ, nhưng tình hình vẫn có vẻ sắp mất kiểm soát.

May mắn là lúc này hai chiếc xe cảnh sát kịp thời đến, giúp duy trì trật tự.

Hóa ra là cư dân sống trong tòa nhà này không hài lòng với việc phóng viên vây kín cửa, đã trực tiếp báo cảnh sát.

Cũng may là vậy, nếu không Lâm Hựu Luân và Vương Tinh cũng không thể thuận lợi thoát thân. "Bây giờ tôi cuối cùng cũng biết tin đồn đáng sợ đến mức nào rồi." Vương Tinh lên xe lau mồ hôi trên trán, lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Điều Lâm Hựu Luân quan tâm không phải là phản ứng của giới truyền thông, "Lát nữa gặp người phụ nữ đó biết phải làm gì rồi chứ?" "Còn có thể thế nào nữa, cắt đứt thôi!" Vương Tinh nhún vai, trên đường xuống lầu anh đã nghĩ thông suốt, nói ra câu này xong, cả người có vẻ nhẹ nhõm đi nhiều. "Tôi không hiểu nổi anh nữa, phim

kiếm tiền bình thường thì không làm, cứ chuyên đi làm mấy bộ phim người lớn." Vẻ mặt Lâm Hựu Luân lộ rõ vẻ tức giận vì không nên người, nhưng trong lòng lại thực sự có chút hối hận.

Hệ thống phân loại phim của Hong Kong được thực thi sớm hơn hai năm dưới sự thúc đẩy của anh, kéo theo đó là làn sóng phim cấp III của Hong Kong cũng đến sớm hơn.

Vốn dĩ một trong những mục đích ban đầu của việc thực thi hệ thống phân loại phim là để "bảo vệ thanh thiếu niên khỏi ô nhiễm, tăng cường quyền tự do lựa chọn cho người trưởng thành", nhưng ở Hong Kong, về sau làm rất tốt, còn phương diện "bảo vệ thanh thiếu niên" lại làm không thành công bằng các nước phát triển phương Tây.

Mỹ có hệ thống rạp chiếu phim hạng X và cửa hàng dành cho người lớn, có thể ngăn chặn sự lan tràn tùy tiện của bạo lực khiêu dâm, nhưng Hong Kong không những không có điều kiện tương tự, mà ngay cả quảng cáo phim cấp III cũng tràn ngập trên các tờ báo lớn, rồi đến tai mọi nhà.

Khi 《Cổ Hoặc Tử》 công chiếu gây ra tranh cãi lớn như vậy, cũng là do sự thiếu sót trong quản lý ở phương diện này, xã hội mới xuất hiện nhiều tiếng nói phản đối như thế.

Phim khiêu dâm và phim bạo lực biến thái là hai thể loại chính của phim cấp III, và so với thể loại sau cần phải đầu tư kỹ lưỡng vào câu chuyện, thể loại trước dễ dàng hơn rất nhiều về độ khó quay phim, chi phí và các phương diện khác.

Vì vậy, sau khi hệ thống phân loại phim của Hong Kong ra đời, trong mười bộ phim bị xếp loại cấp III thì có đến bảy bộ liên quan đến nội dung khiêu dâm, đến nỗi phim cấp III của Hong Kong đã trở thành từ đồng nghĩa với phim khiêu dâm.

Trong làn sóng phim khiêu dâm này, không thiếu bóng dáng của

các nhà sản xuất phim nổi tiếng.

Thái Lan, Mạch Đan Hùng đều đã đầu tư làm vài bộ phim như vậy, còn Vương Tinh thì càng là kẻ đến sau vượt trước.

Vốn dĩ ở Hong Kong, phim cấp III đối với đa số công ty điện ảnh và người làm phim chỉ là một con đường kiếm tiền tương đối dễ dàng, đầu tư nhỏ, lợi nhuận cao, chỉ cần cảnh nóng đủ bốc lửa, bạo lực đủ biến thái, tình tiết đủ kỳ lạ là được.

Mọi người làm phim cấp III đều với mục đích chộp giật đầu cơ, nên những tác phẩm sao chép chắp vá, rập khuôn cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Vương Tinh tham gia vào lĩnh vực phim cấp III không sớm, nhưng thành tích lại là tốt nhất, chỉ vì gã mập Vương dù làm thể loại phim nào cũng đều giỏi sao chép chắp vá và tạo ra các chiêu trò để thắng lợi, nên khi làm phim cấp III tự nhiên như cá gặp nước.

Vương Tinh được người ta gọi là "nhà buôn phim", nhưng ban đầu anh ta không cho rằng phim cấp III là một món hời.

Hiện tại thị trường phim Hong Kong đang tốt, làm phim gì cũng có khán giả ủng hộ, tỷ lệ lợi nhuận về cơ bản đều có thể đạt đến 100%, chưa kể đến những bộ phim bom tấn kỹ xảo do Lâm Hựu Luân đầu tư, động một tí là có thể kiếm được hàng trăm triệu đô la Mỹ từ thị trường hải ngoại.

Vương Tinh thường xuyên tiếp xúc với Lâm Hựu Luân, mưa dầm thấm lâu, tầm nhìn tự nhiên cũng cao hơn rất nhiều.

Anh ta cảm thấy thị trường phim cấp III bị hạn chế, chi phí tuy thấp nhưng chỉ kiếm được tiền lẻ, ban đầu không mặn mà với việc làm phim cấp III.

Bộ phim cấp III đầu tiên của Vương Tinh không phải là ý tưởng

của chính anh ta, mà là giúp một người bạn.

Người bạn này tên là Nam Yến.

Nam Yến cũng mập như Vương Tinh, và cả hai đều xuất thân từ biên kịch phim, nhưng duyên phận giữa hai người không chỉ dừng lại ở đó.

Nam Yến tên thật là Lâm, có một người em trai tên là Lâm Lĩnh Đông, và cha của Vương Tinh, Vương Thiên Lâm, chính là sư phụ dẫn dắt Lâm Lĩnh Đông vào nghề khi còn làm biên kịch ở TVB.

Hai người vốn đã có chút giao tình, lại thêm mối quan hệ này, Nam Yến đến nhờ Vương Tinh giúp đỡ, Vương Tinh tự nhiên không có lý do gì để từ chối.

Nam Yến viết xong kịch bản, vốn muốn Vương Tinh đạo diễn bộ phim này, nhưng Vương Tinh còn bận những bộ phim khác không thể thoát thân, nên chỉ làm giám chế, tìm một người khác làm đạo diễn, cuối cùng bộ phim vẫn mang danh nghĩa tác phẩm của Vương Tinh mà công chiếu.

Bộ phim có chi phí chưa đến 1 triệu này, cuối cùng doanh thu phòng vé vượt mười triệu.

Nếm được trái ngọt, gã mập Vương mới phát hiện ra, hóa ra "tiền lẻ" mà mình luôn xem thường lại dễ kiếm đến vậy, rồi bắt đầu không thể dừng lại được.

Mấy bộ phim cấp III sau này của Vương Tinh đều do chính anh ta viết kịch bản, chỉ làm giám chế chứ không làm đạo diễn, các bộ phim đều thắng lợi nhờ các chiêu trò khác nhau.

Chỉ trong nửa năm ngoái, Vương Tinh đã liên tiếp cho ra đời hai tác phẩm có doanh thu vượt 20 triệu, mà chi phí của hai bộ phim này cộng lại chưa đến 3 triệu.

Theo lý mà nói, thành tích như vậy trong làng điện ảnh Hong Kong cũng được xem là khá, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn không hài lòng với Vương Tinh.

Nói chính xác hơn, anh hận sắt không thành thép với Vương Tinh. "Tôi muốn nâng đỡ anh trở thành một đạo diễn lớn, anh lại chỉ muốn làm một nhà buôn phim, không có chí tiến thủ!" "Đạo diễn lớn cũng phải kiếm tiền sống chứ." Vương Tinh nhỏ giọng nói một cách ấm ức.

Lâm Hựu Luân bực bội nói: "Vậy nên anh liều mạng kiếm tiền, chỉ để sau lưng vợ ra ngoài gái gú?" "Tôi chẳng qua chỉ phạm phải một sai lầm mà đàn ông nào cũng mắc phải, hơn nữa bây giờ tôi đã rất xui xẻo rồi, được không?" Cổ họng Vương Tinh như nghẹn một cục hồng vừa cứng vừa chát, ngay cả lời giải thích cũng có vẻ yếu ớt.

Hai người đi xe đến trước cửa một nhà hàng cao cấp, vệ sĩ xuống xe trước xác nhận không có phóng viên, Lâm Hựu Luân và Vương Tinh mới mở cửa xe, nhanh chóng bước vào nhà hàng.

Trong phòng riêng trên lầu hai, Khâu Nguyệt Thanh đang ngồi ở góc phòng với vẻ mặt buồn rầu, hai tay nắm chặt vào nhau, thể hiện sự lo lắng và căng thẳng trong lòng.

Khi Vương Tinh mở cửa bước vào, Khâu Nguyệt Thanh vui mừng đứng dậy, định bước tới đón, nhưng lại thấy Lâm Hựu Luân từ sau lưng Vương Tinh bước ra, lập tức không thể cất bước được nữa. "Thanh Thanh, lần này em hại anh thảm rồi!" Vương Tinh kéo ghế ra, thở dài ngồi xuống. "Em cũng không ngờ mọi chuyện lại ầm ĩ đến thế..." Khâu Nguyệt Thanh cúi đầu, đột nhiên cảm thấy một nỗi ấm ức và đau lòng khó tả, nước mắt nhanh chóng ứa ra trong hốc mắt.

Vương Tinh thấy bộ dạng này của Khâu Nguyệt Thanh, lòng không khỏi mềm lại, nhưng vừa nghĩ đến Lâm Hựu Luân đang ngồi

bên cạnh, đành phải cứng rắn nói: "Bây giờ nói những chuyện này đều đã muộn rồi, chúng ta vẫn nên nghĩ xem giải quyết chuyện này thế nào đi." Khâu Nguyệt Thanh nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, nước mắt không kìm được cứ thế tuôn rơi. "Anh đã nói sẽ chịu trách nhiệm với em mà." "Nhưng em không nên chủ động tiết lộ chuyện này ra chứ?

Em biết anh có vợ con, lúc đầu khi chúng ta ở bên nhau chẳng phải đã nói rõ rồi sao?" Vương Tinh thấy vậy cũng không khỏi có chút đau lòng. "Rõ ràng đã hứa cho em đóng vai chính, nhưng anh lại tìm Diệp Ngọc Khanh đến đóng, em nhất thời nghĩ quẩn mới làm chuyện dại dột..." Khâu Nguyệt Thanh vừa lau nước mắt vừa nói.

Lâm Hựu Luân trước đó chỉ biết là Khâu Nguyệt Thanh tự phanh phui với truyền thông về mối tình ngoài luồng với Vương Tinh, gây ra trận sóng gió kinh thiên động địa này, chứ không ngờ sự việc lại còn liên quan đến một nữ diễn viên khác.

Khâu Nguyệt Thanh là quán quân Hoa hậu Á Châu năm 1987, vốn vẫn luôn đóng phim truyền hình ở đài ATV, sau này một cơ hội tình cờ được đóng vai khách mời trong phim 《Kỳ Tích》 của Thành Long, rồi nảy sinh ý định phát triển trong làng điện ảnh.

Mặc dù mang danh hiệu quán quân Hoa hậu Á Châu, nhưng Khâu Nguyệt Thanh cũng biết để đứng vững trong làng điện ảnh không phải là chuyện dễ dàng.

Trước cô hai kỳ Hoa hậu Á Châu, chỉ có Lợi Trí từng nổi tiếng trong làng điện ảnh.

Đừng nói là Hoa hậu Á Châu, ngay cả Hoa hậu Hong Kong tổ chức bao nhiêu năm, người thực sự trở thành ngôi sao cũng chỉ có vài người, và trong số đó rất nhiều người như Triệu Nhã Chi, Chung Sở Hồng, Trương Mạn Ngọc đều không nổi bật trong cuộc thi, mà sau

này đều nhờ cơ duyên riêng mới đứng vững trong nghề.

Khâu Nguyệt Thanh biết rằng theo cách thông thường rất khó để vào làng điện ảnh đóng phim, thường xuyên phiền não vì chuyện này, cho đến khi cô quen biết Diệp Tử Mi, cũng là một nghệ sĩ của ATV.

Lúc đó Diệp Tử Mi đã hết hợp đồng với ATV, chuyển sang công ty điện ảnh Gia Hòa.

Khâu Nguyệt Thanh vì khá hợp cạ với Diệp Tử Mi, thỉnh thoảng cũng hẹn nhau ra ngoài ăn cơm.

Có một lần, Diệp Tử Mi vô tình tiết lộ mình chuẩn bị đóng phim cấp III.

Khâu Nguyệt Thanh lúc đó còn khuyên cô, nhưng không ngờ mấy tháng sau, Diệp Tử Mi đã nhanh chóng nổi tiếng nhờ một bộ phim cấp III.

Chương 492

Diễn xuất táo bạo của cô tuy bị những kẻ đạo đức giả khinh bỉ, nhưng nhờ bộ ngực khủng vẫn nổi tiếng khắp Hong Kong và Đài Loan, trở thành "nữ hoàng phim nóng" đầu tiên thành công ở Hong Kong.

Mặc dù không ít người chê Diệp Tử Mi tầm thường, chỉ dựa vào ngực to để nổi tiếng, nhưng thái độ làm việc của cô rất tốt, chịu khó chịu khổ, tự nhiên trở thành hàng hot trong làng điện ảnh.

Thành công của Diệp Tử Mi đã tác động rất lớn đến Khâu Nguyệt Thanh.

Khâu Nguyệt Thanh cảm thấy điều kiện của mình không thua kém Diệp Tử Mi, Diệp Tử Mi có thể thành công, cô cũng có thể.

Sau khi Khâu Nguyệt Thanh thông qua người quản lý bày tỏ ý muốn đóng phim cấp III, người đầu tiên tìm đến là Hà Phiên.

Người này từ những năm 70 đã luôn làm phim khiêu dâm, sau khi hệ thống phân loại phim của Hong Kong được thực thi thì tác phẩm liên tục ra đời.

Ông ta cảm thấy danh hiệu quán quân Hoa hậu Á Châu của Khâu Nguyệt Thanh là một sức hút không nhỏ đối với khán giả, nên đã mời cô đóng một bộ 《Tam độ dụ hoặc》.

Doanh thu phòng vé của bộ phim này ở mức trung bình, nhưng Khâu Nguyệt Thanh lại "một lần cởi thành danh", trở thành quán quân đầu tiên trong lịch sử Hoa hậu Á Châu đóng phim cấp III lộ điểm, gây ra một chấn động không nhỏ vào năm đó.

Vương Tinh và Khâu Nguyệt Thanh quen nhau như thế nào, Lâm

Hựu Luân không rõ lắm, nhưng năm ngoái hai bộ phim cấp III có doanh thu trên hai mươi triệu của Vương Tinh, nữ chính đều là Khâu Nguyệt Thanh.

Lâm Hựu Luân luôn nghĩ mãi không hiểu Khâu Nguyệt Thanh tại sao lại tự phanh phui mối quan hệ với Vương Tinh với truyền thông, vì làm như vậy không có lợi ích gì cho cô, nhưng không ngờ sự việc còn liên quan đến một Hoa hậu Á Châu khác là Diệp Ngọc Khanh.

Chẳng trách thời gian trước Diệp Ngọc Khanh đi châu Âu chụp một bộ ảnh gợi cảm nude, hóa ra là để chuẩn bị cho việc "xuống biển".

Vương Tinh xòe tay, "Em có biết tại sao giữa chừng anh lại tìm Diệp Ngọc Khanh để thay thế em không?

Vì đóng phim cấp III quá nhiều, sau này em muốn đóng phim khác sẽ rất khó.

Đến lúc đó em muốn chuyển hình, không cởi không lộ thì khán giả nào xem?

Anh vốn định tìm Diệp Ngọc Khanh để thay thế em, rồi giúp em tìm một số phim cấp IIB để đóng, nhưng bây giờ em làm ầm ĩ lên như vậy, mọi nỗ lực của anh đều đổ sông đổ bể rồi." Khâu Nguyệt Thanh trước đó chỉ lo ghen tuông, hoàn toàn không nghĩ đến kết quả sẽ như thế này.

Vương Tinh giải thích xong, Khâu Nguyệt Thanh liền gục xuống bàn, khóc nức nở. "Vậy em phải làm sao bây giờ?" Vương Tinh thực sự có chút không nỡ nhìn, quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân, ánh mắt đầy cầu xin.

Lâm Hựu Luân đứng dậy, ra hiệu cho Vương Tinh cùng ra ngoài nói chuyện. "Anh quên lúc đến đã nói với tôi thế nào rồi à?" Vừa ra

khỏi cửa, Lâm Hựu Luân đã không khách khí chất vấn. "A Luân, tôi..." Vẻ mặt Vương Tinh vô cùng khó xử.

Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tinh, đổi một giọng khác hỏi: "Anh không phải là thật sự thích người phụ nữ này rồi chứ?" Vương Tinh do dự một lúc, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu.

Lâm Hựu Luân thở dài, vỗ vai Vương Tinh, "Được rồi, tôi biết phải làm gì rồi." Hai người cùng nhau quay lại phòng riêng, Khâu Nguyệt Thanh vẫn đang khóc thút thít.

Vương Tinh đưa cho cô một gói khăn giấy, nhẹ nhàng an ủi cô hai câu. "Cô Khâu, bây giờ tôi cho cô hai lựa chọn.

Một là rời khỏi Hong Kong, tôi sẽ sắp xếp cho cô tiếp tục phát triển trong làng giải trí Đài Loan, chỉ cần cô không quay lại Hong Kong, chuyện của cô và Vương Tinh tôi sẽ không can thiệp; hai là ở lại Hong Kong, nhưng cô phải tuyên bố hoàn toàn rút lui khỏi làng giải trí, sau đó cắt đứt hoàn toàn với Vương Tinh." Giọng điệu của Lâm Hựu Luân không có chút nào ý tứ thương lượng, và chỉ cho Khâu Nguyệt Thanh thời gian một bữa ăn để suy nghĩ.

Khâu Nguyệt Thanh không muốn rời khỏi Hong Kong, nhưng bảo cô từ bỏ sự phát triển trong làng giải trí, cô lại có chút không cam tâm.

Khâu Nguyệt Thanh trong lòng rất rõ, Lâm Hựu Luân nói ra những lời này là không chuẩn bị cho mình cơ hội từ chối.

Mình không đồng ý thì có thể làm gì?

Toàn bộ hệ thống rạp chiếu phim của Hong Kong đều nằm trong tay Lâm Hựu Luân, anh ta chỉ cần một câu nói, sẽ không có nhà sản xuất phim nào dám tìm mình đóng phim nữa.

Không chủ động rút lui khỏi làng giải trí thì cũng sẽ bị phong sát.

“Cô ta sau này không thể quay lại Hong Kong nữa à?” Trên đường

ăn cơm xong trở về, Vương Tinh không nhịn được hỏi.

Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn Vương Tinh: "Sao, anh thấy thương hại à?" "Ba mẹ người nhà của cô ta đều ở đây, cứ mãi không cho cô ta về có phải là hơi quá đáng không?" Vương Tinh có chút không nỡ.

"Tôi chỉ không cho cô ta tiếp tục ở lại giới giải trí Hong Kong phát triển, chứ có nói sau này không cho cô ta về thăm người thân đâu.

Ít nhất là trước khi chuyện này được dẹp yên, cô ta không thể lộ diện ở Hong Kong." Lâm Hựu Luân cũng không phải người hoàn toàn không có tình người, Vương Tinh đương nhiên cũng không dám đòi hỏi nhiều hơn.

Nói thật, anh ta cũng không dám để Khâu Nguyệt Thanh tiếp tục ở lại Hong Kong, nếu không sẽ giống như một quả bom hẹn giờ đặt ngay bên cạnh, không biết ngày nào đột nhiên phát nổ.

"Vậy bên vợ tôi thì làm sao?" "Chẳng lẽ còn cần tôi đi cùng anh đến xin lỗi cô ấy à?" Lâm Hựu Luân lườm Vương Tinh một cái, cảnh cáo gã mập này đừng có được đằng chân lân đằng đầu.

"Bây giờ chỉ có anh mới giúp được tôi thôi." Vương Tinh đáng thương nhìn Lâm Hựu Luân, "Giờ tôi nói gì, vợ tôi chắc chắn cũng không tin.

Hơn nữa nếu tôi một mình đến đó, có khi còn không vào được cửa nhà cô ấy." Vương Tinh còn chưa nói hết lời, chiếc điện thoại "cục gạch" đặt bên tay Lâm Hựu Luân đã reo lên.

"Em đã đến nhà chị A Vân rồi, hai người khi nào qua?" Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói dịu dàng của Chu Tuệ Mẫn.

Vương Tinh vểnh tai nghe thấy hai chữ "A Vân", lập tức mở miệng định nói.

Lâm Hựu Luân lườm Vương Tinh một cái, cảnh cáo anh ta im

miệng, lúc này mới nói vào điện thoại với Chu Tuệ Mẫn: "Bọn anh đang trên đường rồi, sắp đến ngay." Vì đang trên đường nên Lâm Hựu Luân không nói nhiều với Chu Tuệ Mẫn, nói qua loa vài câu rồi cúp máy.

"Anh bảo Mẫn đến tìm A Vân à?" Sau khi hiểu ra ý đồ của Lâm Hựu Luân, vẻ mặt Vương Tinh trở nên vô cùng cảm kích, chỉ hận không thể ôm lấy Lâm Hựu Luân mà hôn một cái.

Lâm Hựu Luân bực mình lườm gã mập Vương một cái: "Đừng có làm như anh với cô ấy thân thiết lắm vậy, 'Mẫn' là để cho anh gọi à?" Vương Tinh lập tức bịt miệng, đổi giọng nói: "Được rồi, là cô Chu." "Đừng mừng vội, chuyện anh đóng phim cấp III, Mẫn có biết đấy, nên đừng mong anh có ấn tượng tốt đẹp gì trong lòng cô ấy.

Cô ấy sẽ nói gì với A Vân, tôi không dám đảm bảo đâu." Câu nói này của Lâm Hựu Luân như dội một gáo nước lạnh vào Vương Tinh.

Tức giận qua đi, Vương Tinh cũng bình tĩnh trở lại.

Thuyết phục Khâu Nguyệt Thanh rời Hong Kong không khó, cái khó thực sự là làm sao dỗ vợ hồi tâm chuyển ý.

Vấn đề trước mắt anh ta là, tiếp theo phải đối mặt với vợ và gia đình cô ấy như thế nào.

Quả nhiên vừa bước vào cửa nhà vợ, Vương Tinh lập tức cảm nhận được một ánh mắt cực kỳ không thân thiện.

Em trai của A Vân đang trừng mắt giận dữ nhìn anh ta, vẻ mặt rõ ràng không chào đón.

"Anh còn tới đây làm gì?" Vương Tinh bình thường đối với cậu em vợ này chẳng bao giờ thèm để ý, nhưng lần này lại không thể không hạ mình cười nói: "A Đức, chị cậu có ở nhà không?" "Anh còn mặt mũi mà hỏi à?

Không phải anh đuổi chị tôi về đây sao?" A Đức trợn mắt lên trời, ra vẻ không muốn để ý đến Vương Tinh.

Vương Tinh giải thích: "Giữa anh và chị cậu có chút hiểu lầm, đều là anh không đúng, nên anh đến xin lỗi cô ấy." "Không cần, anh đi đi, chị tôi không muốn gặp anh." A Đức khoanh tay chặn ở cửa, không cho Vương Tinh vào trong.

"A Đức, coi như anh rể cầu xin cậu được không?

Chúng ta đừng giận dỗi ở đây nữa, để anh vào gặp chị cậu, giải thích trực tiếp với cô ấy được không?" Vương Tinh vừa nói vừa nháy mắt với A Đức, ra hiệu phía sau mình còn có khách.

"Là anh Lâm phải không ạ?

Mời vào nhanh, cô Chu đang nói chuyện với chị tôi trong phòng khách đấy." A Đức nhìn thấy Lâm Hựu Luân đứng sau Vương Tinh, thái độ lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ, khách sáo vô cùng.

Vương Tinh trong lòng một trận than thở, đã từng có lúc, A Đức trước mặt mình cũng cung kính như vậy, lần nào đến cũng gọi "anh rể" này "anh rể" nọ thật thân thiết.

Đúng là một bước sa chân, nghìn đời hối hận!

Chương 493

Lâm Hựu Luân rất thông cảm vỗ vai Vương Tinh, rồi tự mình đi vào.

Vương Tinh cúi gằm đầu đi theo sau, vốn định cứ thế trà trộn vào, ai ngờ A Đức không nói hai lời đã chặn anh ta lại.

"Anh Lâm có thể vào, anh không được vào!" Vương Tinh tức đến mức phồng má như con cóc, đứng sững ở đó, nửa ngày không nói nên lời.

Nếu đến một mình, có khi Vương Tinh đã quay đầu bỏ đi, nhưng anh ta đi cùng Lâm Hựu Luân.

Bây giờ Lâm Hựu Luân đã vào, còn anh ta bị chặn lại, chỉ có thể đứng đó mắt to trừng mắt nhỏ với cậu em vợ.

Lâm Hựu Luân bước vào phòng khách, A Vân và bố mẹ cô đều ở đó.

Chu Tuệ Mẫn ngồi một bên, trong lòng bế con gái của Vương Tinh.

Thấy Lâm Hựu Luân vào, A Vân và bố mẹ cô đều đứng dậy.

Lâm Hựu Luân vội xua tay, bảo họ đừng khách sáo.

"Anh Lâm, anh phải làm chủ cho A Vân nhà chúng tôi đấy!" Mẹ của A Vân vừa bắt tay Lâm Hựu Luân, vừa lau nước mắt.

"Dì yên tâm, hôm nay cháu đến đây chính là để cho chị A Vân một lời giải thích." Lâm Hựu Luân an ủi mẹ của A Vân vài câu.

"Cô Chu vừa nãy đã nói rồi, chuyện này chúng ta cứ yên tâm giao cho anh Lâm xử lý đi." Bố của A Vân kéo vợ mình lại, đồng thời vẫy

tay với cô bé đang ngồi trong lòng Chu Tuệ Mẫn.

“Bảo bối, về phòng với ông bà nội, đừng ở đây làm phiền mẹ nói chuyện với chú dì.” Con gái Vương Tinh bĩu môi, lắc đầu nguầy nguậy.

Chu Tuệ Mẫn cúi đầu nói nhỏ vào tai cô bé vài câu, cô bé mới ngoan ngoãn đi theo ông bà.

Trong phòng khách chỉ còn lại Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn và A Vân.

Lâm Hựu Luân nhận lấy tách trà A Vân rót cho, ngồi xuống bên cạnh Chu Tuệ Mẫn.

A Vân cũng ngồi xuống chiếc sofa đối diện.

“Chị A Vân,” Lâm Hựu Luân và Vương Tinh là bạn bè ngang hàng, nhưng thực tế hai người chênh nhau hơn mười tuổi.

Lẽ ra Lâm Hựu Luân nên gọi A Vân là chị dâu, nhưng gọi như vậy lại thành ra hời cho gã mập Vương Tinh, nên Lâm Hựu Luân chỉ gọi là chị A Vân.

“Tôi đã nói chuyện nghiêm túc với Vương Tinh rồi, bây giờ chỉ muốn biết suy nghĩ của chị A Vân thế nào.

Chuyện này bản thân nó là lỗi của Vương Tinh, nếu chị không thể tha thứ cho anh ta, tôi cũng có thể hiểu.

Nhưng đứng trên lập trường của một người bạn, tôi chỉ có thể khuyên hòa không khuyên ly.” A Vân gật đầu, tỏ ý mình hiểu.

Lâm Hựu Luân rất nghiêm túc hỏi: “Vậy bây giờ chị A Vân có thật sự muốn ly hôn với Vương Tinh không?” Trong mắt A Vân lóe lên một tia do dự.

Thực ra cô bây giờ cũng rất mâu thuẫn.

Vợ chồng bao nhiêu năm, con cái cũng đã lớn thế này, nói cô và Vương Tinh không có tình cảm thì chắc chắn là nói dối, nhưng chuyện Vương Tinh có người phụ nữ khác bên ngoài thật sự khiến cô đau lòng.

Lúc này Chu Tuệ Mẫn lên tiếng bênh vực A Vân: "Sao anh lại hỏi chị A Vân muốn thế nào?

Chuyện này vốn dĩ là Vương Tinh sai, anh ta là đàn ông, chẳng lẽ ngay cả một chút thái độ cũng không dám thể hiện ra sao?" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Vương Tinh chắc chắn là muốn sống tốt với chị A Vân, không muốn ly hôn, nếu không cũng sẽ không tìm tôi đến đây nói giúp rồi." "Vậy người phụ nữ bên ngoài của anh ta thì sao?" Chu Tuệ Mẫn hỏi tiếp.

A Vân cũng rất quan tâm đến vấn đề này, mắt nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân, sợ bỏ sót một lời.

"Tôi đã bắt Vương Tinh cắt đứt hoàn toàn với người phụ nữ đó rồi!" Lâm Hựu Luân nói dối một câu trái với lương tâm, rồi tự an ủi mình rằng, anh làm vậy cũng là để A Vân và Vương Tinh có thể làm lành, đây là một lời nói dối thiện ý.

"Thế là xong à?" Chu Tuệ Mẫn bất bình nói.

A Vân cũng có chút thất vọng, cứ nhẹ nhàng cho qua như vậy, chẳng phải là quá hời cho người phụ nữ kia sao.

"Tôi đã cho người cảnh cáo người phụ nữ đó, bảo cô ta sau này không được phép tiếp tục ở lại Hong Kong phát triển.

Chuyện khác tôi không dám đảm bảo, nhưng ít nhất trong giới giải trí Hong Kong, cô ta sẽ không có bất kỳ khả năng nào tiếp xúc với Vương Tinh nữa." Lâm Hựu Luân nói từng chữ một.

"Thế còn tạm được." Chu Tuệ Mẫn bĩu môi, không nói gì thêm.

Vẻ mặt A Vân khá hơn nhiều, bàn tay đang nắm chặt cũng thả lỏng ra.

Điều cô lo lắng nhất là mình tha thứ cho Vương Tinh, rồi Vương Tinh lại tiếp tục dây dưa không dứt với người phụ nữ kia.

Biện pháp mà Lâm Hựu Luân đưa ra quả thực khiến cô yên tâm không ít.

Lâm Hựu Luân cắn răng, quyết định lần này phải cho Vương Tinh một đòn đau, để anh ta sau này không còn làm ra những chuyện cần mình đi dọn dẹp hậu quả nữa.

"Nếu chị A Vân không yên tâm, bây giờ tôi có thể thêm một điều kiện nữa.

Nếu sau này Vương Tinh còn làm chuyện có lỗi với chị, tôi sẽ phong sát anh ta hoàn toàn ở Hong Kong, để anh ta sau này đến đạo diễn cũng không làm được." Lâm Hựu Luân thầm nói lời xin lỗi với Vương Tinh trong lòng: Gã mập nhà anh sau này tự cầu phúc đi, nếu còn để vợ anh bắt được thóp, thì đừng trách tôi không khách sáo.

Vương Tinh đang đối đầu với cậu em vợ ở ngoài cửa, đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, cứ có cảm giác chuyện không lành sắp xảy ra, nhưng lại không nói được là chuyện gì.

"A Đức, để anh ta vào đi." Giọng của A Vân truyền đến, Vương Tinh không khỏi vui mừng khôn xiết, trong lòng cũng không rảnh để suy nghĩ lung tung nữa, vội vàng chạy vào.

Vừa vào phòng khách, Vương Tinh đã bị thế trận bên trong dọa choáng.

Bố mẹ A Vân ngồi chính giữa, A Vân bế con gái ngồi bên trái hai ông bà, Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn ngồi bên phải, đúng là một thế trận "tam đường hội thẩm".

Trong phòng khách vẫn còn sofa trống, nhưng Vương Tinh rất biết điều đứng yên, cúi gằm đầu, ra vẻ nhận lỗi đúng mực.

“A Kinh, lúc đầu chúng tôi đồng ý gả A Vân cho cậu, cậu còn nhớ mình đã nói gì không?” Bố của A Vân lên tiếng trước.

“Con nói sẽ đối xử tốt với A Vân cả đời, không để cô ấy chịu một chút ấm ức nào.” Vương Tinh thành thật trả lời.

“Vậy cậu đã làm được chưa?” Giọng bố A Vân đột nhiên trở nên nghiêm khắc.

Vương Tinh ngẩng đầu, vẻ mặt thành khẩn nói: “Ba, tất cả đều là lỗi của con, là con đã để A Vân chịu ấm ức.

Ba muốn đánh muốn mắng con đều nhận, chỉ mong ba giúp con khuyên A Vân.

Con thật sự biết lỗi rồi, và con đảm bảo sau này sẽ không có lần sau nữa, mong cô ấy cho con một cơ hội sửa sai.” Bố A Vân nhìn Vương Tinh: “Ta còn có thể tin cậu được không?” Vương Tinh “phịch” một tiếng quỳ xuống trước mặt hai ông bà: “Ba, mẹ, hai người hãy tin con một lần này đi.” “Ba ba, ba ba, ba đừng quỳ dưới đất được không?” Con gái Vương Tinh từ trên sofa nhảy xuống, chạy đến trước mặt Vương Tinh, khóc lóc muốn kéo anh ta dậy.

“Bảo bối ngoan, ba làm sai, nên phải xin lỗi ông bà và mẹ.” Vương Tinh ôm con gái, nhỏ giọng giải thích với cô bé.

A Vân thấy cảnh này, không nhịn được quay đầu đi, lén lau nước mắt.

Chu Tuệ Mẫn vốn có ấn tượng rất xấu với Vương Tinh, nhưng lúc này thấy anh ta hối lỗi như vậy, trong lòng lại có chút không nỡ, ghé sát vào tai Lâm Hựu Luân nói: “Anh nói giúp anh ta vài câu đi.” “Cứ để anh ta quỳ đi, đây là điều đáng phải chịu.” Lâm Hựu Luân bĩu

môi, không chịu trận đòn này, sau này gã mập này sẽ không nhớ đời.

"Thần Thần, qua đây với dì." Chu Tuệ Mẫn bẩm sinh đã có cảm giác gần gũi với trẻ con, vẫy tay gọi con gái Vương Tinh qua.

Con gái Vương Tinh đôi mắt ngấn lệ, chạy qua ôm cổ Chu Tuệ Mẫn nói: "Dì Mẫn, dì bảo ba đừng quỳ nữa được không ạ?" Chu Tuệ Mẫn ôm cô bé vào lòng, rồi lườm Lâm Hựu Luân một cái: "Con bé khóc thành thế này rồi, anh nhẫn tâm à?" Lâm Hựu Luân đành chịu, chỉ có thể cầu xin bố mẹ A Vân: "Lúc đến cháu đã mắng Vương Tinh một trận thậm tệ rồi, anh ta cũng thực sự nhận ra lỗi của mình, hai bác cho anh ta một cơ hội đi ạ." Bố A Vân thở dài một hơi: "Vì anh Lâm đã mở lời xin giúp, chúng tôi sẽ không can thiệp vào chuyện này nữa.

Chuyện còn lại vợ chồng hai đứa tự xem mà giải quyết!" Nói xong ông không nói gì nữa, nhưng Vương Tinh vẫn quỳ ở đó không chịu đứng dậy.

Lâm Hựu Luân bực mình lườm Vương Tinh một cái: "Anh còn quỳ ở đó làm gì, đứng dậy dỗ vợ anh đi!" Vương Tinh quay mặt về phía vợ mình, đáng thương nhìn cô: "A Vân, anh biết sai rồi, em tha thứ cho anh lần này đi!" A Vân một tay che miệng, mắt đỏ hoe, nhìn Vương Tinh nói: "Em chỉ hỏi anh một câu, sau này anh có còn lén lút qua lại với người phụ nữ khác không?" Vương Tinh giơ tay lên, thề độc: "Nếu còn có lần sau, cứ để tôi chết không yên lành!" "Hôm nay trước mặt anh Lâm và cô Chu, trước mặt ba mẹ em, trước mặt con gái chúng ta, em hy vọng anh nhớ kỹ những gì mình đã nói.

Chương 494

Lần này em có thể tha thứ cho anh, nhưng tuyệt đối sẽ không có lần sau!" Vẻ mặt quyết liệt của A Vân khiến Lâm Hựu Luân không khỏi có chút hối hận.

Anh đưa Khâu Nguyệt Thanh đến Đài Loan, có thật là đang giúp Vương Tinh không?

Xem ra cần phải cảnh cáo người phụ nữ đó một lần nữa, cô ta đến Đài Loan mà còn gây chuyện, thì đừng trách mình không khách sáo!

Lâm Hựu Luân thầm nghĩ. --- "Sự kiện ngoại tình gây xôn xao một thời của Vương Tinh và nữ minh tinh họ Khâu lại có diễn biến mới.

Theo tin tức từ phóng viên hiện trường, sáng sớm hôm nay, vợ Vương Tinh đã dắt con gái rời khỏi nhà; trưa, Vương Thiên Lâm đã đến nhà Vương Tinh thăm hỏi, khi ra về mặt lạnh tanh đối mặt với phóng viên, dư luận đoán rằng có thể ông đã mắng con trai một trận nên tâm trạng không tốt; ba tiếng sau, người bạn họ Lâm nổi tiếng nhất trong giới của Vương Tinh đã đến nhà anh, đưa anh đi.

Khi rời đi, phóng viên hiện trường đã xảy ra xung đột với vệ sĩ của người bạn họ Lâm, hiện trường từng có lúc mất kiểm soát; mười giờ tối, Vương Tinh cùng vợ con trở về nhà, vợ chồng nghi đã làm hòa…" Nữ phát thanh viên đang đọc bản tin nóng trong giới giải trí hôm nay.

Lưu Gia Linh vừa lái xe vừa nghe, những tin giải trí khác cô không mấy quan tâm, duy chỉ có khi nghe đến tin này, vẻ mặt cô có chút thay đổi.

Những tin tức liên quan đến những chuyện chưa xác định, cách

làm thông thường của truyền thông Hong Kong là ẩn tên của những người không phải là đương sự và người thân trực hệ, thay vào đó là những cách gọi mà ai cũng hiểu, ví dụ như trong bản tin này, Khâu Nguyệt Thanh trở thành "nữ minh tinh họ Khâu", còn Lâm Hựu Luân thì trở thành "người bạn họ Lâm".

Vương Tinh có ngoại tình hay không Lưu Gia Linh không quan tâm, cô chú ý đến tin này chủ yếu là vì trong đó có nhắc đến Lâm Hựu Luân.

Lưu Gia Linh là một người phụ nữ rất có tâm cơ và vô cùng thông minh.

Cô luôn hy vọng có thể kết thân với Lâm Hựu Luân, để sự nghiệp diễn xuất của mình tiến thêm một bước.

Sau khi hết hợp đồng với Vô Tuyến, Lưu Gia Linh bắt đầu phát triển sang lĩnh vực điện ảnh.

Sau khi đóng phim cùng Lương Triều Vỹ, tên tuổi của cô bắt đầu xuất hiện thường xuyên trên các mặt báo, độ phủ sóng cao tự nhiên mang lại danh tiếng, nhưng những điều đó vẫn còn xa mới đủ.

Lưu Gia Linh bây giờ tuy không thiếu phim mời, nhưng vai diễn trong điện ảnh cô nhận được vẫn chỉ là dạng "bình hoa di động".

Thực ra đóng vai bình hoa di động cũng không có gì không tốt, vai diễn đơn giản, mà thù lao cũng không thấp, so với mặt bằng chung là dư dả, nhưng so với các nữ minh tinh hạng A của Hong Kong, khoảng cách vẫn rất rõ ràng.

Lưu Gia Linh bây giờ đóng một bộ phim có thể nhận được khoảng vài trăm nghìn đến một triệu, trong khi Chung Sở Hồng đóng một bộ phim, ít nhất cũng phải vài triệu tiền cát-xê, mà kịch bản còn được đặt trước mặt cho cô tùy ý lựa chọn; Lâm Thanh Hà, Vương Tổ Hiền

cũng gần như được đối đãi như vậy.

Khâu Thục Trân kém hơn một chút, nhưng một bộ phim ít nhất cũng là hai triệu tiền cát-xê.

Bây giờ trong giới điện ảnh Hong Kong lưu truyền một câu nói, đó là bất kể bạn là diễn viên hay đạo diễn, chỉ khi hợp tác với Lâm Hựu Luân, mới được xem là sao lớn thực sự.

Câu nói này một mặt cho thấy địa vị siêu việt của Lâm Hựu Luân trong giới giải trí Hong Kong, mặt khác cũng thực sự nói lên sự thật.

Con mắt nhìn người của Lâm Hựu Luân không ai sánh bằng, phàm là đạo diễn, diễn viên được anh nhìn trúng, sau một hai lần hợp tác, dù trước đó có vô danh đến đâu cũng có thể một bước lên mây.

Việc được đóng vai chính ít nhất một lần trong phim của Lâm Hựu Luân đã được coi là tiêu chuẩn cứng để diễn viên Hong Kong chen chân vào hàng ngũ sao hạng A.

Lưu Gia Linh đương nhiên cũng khao khát có được cơ hội như vậy.

Tiếc là vận may của Lưu Gia Linh vẫn không tốt lắm.

Năm ngoái khi bộ phim 《Điệp trung điệp》 do Đỗ Kỳ Phong đạo diễn, Lương Triều Vỹ đóng chính ra mắt, vốn dĩ có thể gặp được Lâm Hựu Luân, nhưng lần đó Lâm Hựu Luân lại không đến.

Cách đây không lâu, trong buổi ra mắt phim 《Túc túy》, Lương Triều Vỹ cũng nhận được lời mời, Lưu Gia Linh tưởng rằng lần này có thể được như ý, không ngờ bên tổ chức có yêu cầu đặc biệt, chỉ mời các nam minh tinh đến ủng hộ, cơ hội gặp mặt lại một lần nữa vuột khỏi tay Lưu Gia Linh.

Lưu Gia Linh vừa lái xe vừa nghĩ ngợi, khi đi qua Tiêm Sa Chủy, cô phát hiện qua kính chiếu hậu có một chiếc xe khách nhỏ đang bám

theo xe mình.

Đối phương bật đèn pha, nhìn qua kính chiếu hậu sẽ bị lóa, cộng thêm trời tối, cũng không nhìn rõ người lái xe bên trong.

Hôm nay Miêu Kiều Vỹ rủ Lưu Gia Linh đến nhà anh ta chơi bài, Lưu Gia Linh vì có việc bận nên đến trễ, Lương Triều Vỹ đã qua trước.

Nghe nói hôm nay Tằng Chí Vỹ cũng có mặt, Lưu Gia Linh liền đặc biệt để tâm đến ván bài tối nay.

Gã Tằng Chí Vỹ này nổi tiếng trong giới điện ảnh là kẻ hay gây chuyện, nhưng không thể không thừa nhận anh ta rất lợi hại, có thể xoay xở đủ đường mà vẫn sống rất tốt.

Ngày xưa trong "nhóm bảy người" của Tân Nghệ Thành, anh ta là người đầu tiên rời đi, sau đó giúp Hồng Kim Bảo đóng phim, rồi lại kéo Mạch Gia qua, ba người cùng nhau làm bộ 《Tối giai phúc tinh》.

Bộ phim này thực tế là một trong những nguyên nhân quan trọng dẫn đến sự tan rã của Tân Nghệ Thành sau này. 《Tối giai phúc tinh》 kiếm bộn tiền, Tằng Chí Vỹ liền muốn bỏ qua các công ty điện ảnh lớn để tự làm riêng.

Vừa hay lúc đó rạp chiếu phim Tân Bảo được thành lập, Phan Địch Sinh có ý muốn tranh cao thấp với Lâm Hựu Luân.

Người khác không dám dễ dàng hợp tác với Phan Địch Sinh, Tằng Chí Vỹ lại chủ động tìm đến, sau đó qua sự mai mối của rạp Tân Bảo, anh ta nhận được một khoản tiền lớn từ các nhà phát hành phim Đông Nam Á, bắt tay vào sản xuất 《Vệ Tư Lý truyền kỳ》. 《Vệ Tư Lý truyền kỳ》 thua trong cuộc chiến phòng vé trước 《Trở lại tương lai》 do Lâm Hựu Luân hỗ trợ Tân Nghệ Thành sản xuất.

Rạp Tân Bảo cũng theo đó bị rạp Gia Nghị sáp nhập.

Mọi người đều nghĩ Tằng Chí Vỹ phen này gặp xui rồi.

Phan Địch Sinh đầu tư vào sự nghiệp điện ảnh thất bại, nhưng ngành chính của người ta không phải ở đây, hơn nữa sau đó còn cưới được Dương Tử Quỳnh làm vợ như ý nguyện, ôm được người đẹp về cũng coi như có một kết cục viên mãn.

Còn Tằng Chí Vỹ vẫn phải tiếp tục lăn lộn trong giới điện ảnh, đắc tội với Lâm Hựu Luân, chắc chắn không có kết cục tốt đẹp.

Tằng Chí Vỹ quả thực đã phải im hơi lặng tiếng một thời gian.

Vừa đúng lúc ông trùm truyện tranh Hoàng Ngọc Lang muốn đầu tư vào điện ảnh, liền bị anh ta thuyết phục thành công.

Hoàng Ngọc Lang lại có chút giao tình với Lâm Hựu Luân, nhờ Hoàng Ngọc Lang nói giúp, Tằng Chí Vỹ đã nhận được sự tha thứ của Lâm Hựu Luân, sau đó lại thành lập một công ty điện ảnh mới tên là "Hảo bằng hữu", tác phẩm khai sơn chính là bộ phim gây chấn động Hong Kong với kỹ xảo đặc biệt 《Phong Vân hùng bá thiên hạ》.

Có sự hỗ trợ tài chính của Hoàng Ngọc Lang, Tằng Chí Vỹ vốn muốn làm lớn, kế hoạch trước tiên là quay mười bộ phim, ký hợp đồng với Thành Long, Chu Nhuận Phát, Lương Triều Vỹ.

Ai ngờ kế hoạch chưa kịp thực hiện, Hoàng Ngọc Lang đã vì làm giả sổ sách mà phá sản vào tù.

Công ty điện ảnh Hảo bằng hữu cũng không thể kinh doanh được nữa, kế hoạch của Tằng Chí Vỹ lại một lần nữa bị đảo lộn hoàn toàn, đành phải tạm thời làm sản xuất độc lập, rảnh rỗi cũng giúp các công ty điện ảnh khác quay vài bộ phim.

Gần đây Tằng Chí Vỹ lại đang mưu tính mở một công ty điện ảnh mới.

Lần này đứng sau hỗ trợ anh ta là các nhà phát hành phim Đài Loan, vì Tằng Chí Vỹ thường xuyên qua Đài Loan đóng phim, làm MC, nên quen biết không ít nhà phát hành bên đó.

Thị trường Đài Loan lớn hơn Hong Kong rất nhiều, nhưng đáng tiếc là phim thương mại vẫn không phát triển được, thị trường từ lâu đã bị phim Hong Kong chiếm lĩnh.

Các nhà phát hành phim Đài Loan không còn cách nào khác, đành phải tìm người trong ngành điện ảnh Hong Kong hợp tác, đầu tư quay phim Hong Kong, rồi mang về Đài Loan chiếu.

Có người chịu bỏ tiền hỗ trợ mình làm phim, Tằng Chí Vỹ tự nhiên vui vẻ, đôi bên vừa gặp đã hợp ý.

Công ty này vài ngày nữa sẽ chuẩn bị khai trương.

Không gặp được Lâm Hựu Luân, Lưu Gia Linh cảm thấy làm thân với Tằng Chí Vỹ cũng không tệ.

Nếu hai bên có thể xây dựng quan hệ tốt, nhỡ đâu Tằng Chí Vỹ có vai diễn nào phù hợp, cơ hội sẽ đến.

Lưu Gia Linh đang nghĩ lát nữa chơi bài có nên cố ý thua vài ván cho Tằng Chí Vỹ không, vô tình liếc vào kính chiếu hậu, thấy chiếc xe khách nhỏ lúc nãy vẫn bám theo sau xe cô.

Nghĩ đến chuyện cách đây không lâu có băng đảng xã hội đen tìm cô đóng phim rồi bị cô từ chối, Lưu Gia Linh đột nhiên cảm thấy bất an, chuyển số tăng tốc, chuẩn bị cắt đuôi chiếc xe có ý đồ không rõ phía sau.

Từ một tháng trước, trên truyền thông đã có tin đồn Lưu Gia Linh bị tát vì từ chối đóng phim cho xã hội đen.

Chương 495

Cách nói này có phần khoa trương, nhưng cách đây không lâu Lưu Gia Linh quả thực đã từ chối một bộ phim, và ông chủ của công ty điện ảnh tìm cô đóng phim đó đúng là thường xuyên qua lại với các nhân vật xã hội đen.

Những tin tức như vậy mọi người đã quen không còn thấy lạ.

Cách đây không lâu còn có tin có người dí súng vào đầu Lưu Đức Hoa bắt anh ta đóng phim.

Giới xã hội đen biết phim Hong Kong hiện đang rất thịnh, từ diễn viên đến hậu trường, nhà đầu tư và cả người kinh doanh rạp chiếu phim đều có thể kiếm tiền.

Bây giờ có nhà phát hành phim Đài Loan trực tiếp ra giá, chỉ cần có Lưu Đức Hoa tham gia, họ sẽ trả 8 triệu đô la Hong Kong để mua bản quyền.

Mà lúc này, cát-xê của Lưu Đức Hoa chỉ khoảng hai ba triệu, tổng chi phí sản xuất một bộ phim cũng chỉ ba bốn triệu.

Nói cách khác, chỉ cần "mời" được Lưu Đức Hoa, phim chưa quay đã lãi vài triệu.

Có gì kiếm tiền dễ hơn thế?

Nhưng làm sao để "mời" được Lưu Đức Hoa thì cần phải tốn chút công sức.

Dùng cách thông thường tất nhiên không được, xã hội đen đương nhiên chỉ có thể dùng vũ lực.

Ngay cả Lưu Đức Hoa cũng không thoát, các nghệ sĩ khác tự nhiên cũng không tránh khỏi.

Trên báo thường xuyên có tin tức về việc các phần tử xã hội đen ép nghệ sĩ đóng phim, dùng súng uy hiếp quản lý để cướp lịch trình.

Các diễn viên nổi tiếng ngoài việc phải làm việc liên tục hơn mười ngày không có thời gian ngủ, còn thường xuyên không nhận được cát-xê!

Biết đối phương có bối cảnh xã hội đen, Lưu Gia Linh lo không nhận được tiền nên đã từ chối lời mời.

Sau đó một thời gian cô vẫn lo sợ bị trả thù, nhưng qua một thời gian không có chuyện gì xảy ra, cô mới dần gác chuyện này sang một bên.

Hôm nay chiếc xe bám theo sau thực sự kỳ quái, Lưu Gia Linh mới liên tưởng đến chuyện này, không ngờ lại đoán trúng.

Cô vừa tăng tốc, đối phương cũng tăng tốc theo.

Khi đến một đoạn đường vắng, đối phương đột nhiên bật đèn ra hiệu muốn vượt.

Lưu Gia Linh thấy không cắt đuôi được, đành giảm tốc cho đối phương lên trước, đồng thời tay đã lấy ra chiếc điện thoại "cục gạch", chỉ cần đối phương có hành động bất thường, cô sẽ chuẩn bị báo cảnh sát.

Đối phương vượt lên phía trước, đột nhiên phanh gấp.

Lưu Gia Linh đạp phanh chậm một nhịp, đầu xe "rầm" một tiếng đâm vào đuôi xe của họ.

Sau cú va chạm, chiếc điện thoại của Lưu Gia Linh rơi xuống chân.

Thấy mấy người từ trên xe nhảy xuống, cô biết đối phương đến không có ý tốt, vội cúi xuống định tìm điện thoại để báo cảnh sát.

Tay cô còn chưa chạm tới điện thoại, mấy người đó đã xông đến trước xe.

Có người kéo mở cửa xe, Lưu Gia Linh không kịp phản kháng đã bị lôi ra ngoài.

Cô vừa định la lên, miệng đã bị một bàn tay bịt chặt, theo sau là một con dao sáng loáng kề vào cổ. --- Tại nhà Miêu Kiều Vỹ, Tằng Chí Vỹ đã đợi đến mức có chút mất kiên nhẫn.

Bọn họ đã chơi mấy vòng mạt chược rồi mà Lưu Gia Linh vẫn chưa tới.

"Mấy giờ rồi, cô ta làm gì thế?" Miêu Kiều Vỹ cũng quay đầu nhìn Lương Triều Vỹ đang ngồi một bên: "Đúng vậy, một tiếng trước cô ấy đã nói sắp đi rồi, sao đến giờ vẫn chưa tới?" "Để tôi gọi điện cho cô ấy, hỏi xem sao." Lương Triều Vỹ đứng dậy ra phòng khách gọi điện, nhưng rất nhanh đã quay lại, vẻ mặt mang một nét lo âu.

"Điện thoại không ai nghe." Miêu Kiều Vỹ và Tằng Chí Vỹ nhìn nhau, cũng cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn.

"Anh gọi lại thử xem, có khi đang lái xe trên đường, không tiện nghe máy." Tằng Chí Vỹ đề nghị.

Lương Triều Vỹ gật đầu.

Lần này Tằng Chí Vỹ và Miêu Kiều Vỹ cùng anh ra phòng khách gọi điện, cuối cùng nhìn Lương Triều Vỹ bất lực đặt ống nghe xuống.

"Vẫn không ai nghe à?" Miêu Kiều Vỹ nhíu mày hỏi.

Lương Triều Vỹ lắc đầu, vẻ lo lắng trong mắt càng đậm.

"Gần đây cô ấy có chọc phải ai không nên chọc không?" Tằng Chí Vỹ hỏi một câu bên cạnh.

Lương Triều Vỹ lúc đầu lắc đầu, sau đó như đột nhiên nhớ ra

chuyện gì, bật dậy khỏi sofa, cầm lấy áo khoác chuẩn bị ra ngoài.

“Vỹ, anh định đi đâu vậy?” Miêu Kiều Vỹ vội gọi anh lại.

“Có thể đã xảy ra chuyện rồi.” Lương Triều Vỹ vẻ mặt căng thẳng, vội vàng kể lại chuyện Lưu Gia Linh từ chối đóng phim cho xã hội đen lần trước.

“Chuyện đã qua một tháng rồi, nếu là bên đó trả thù thì lẽ ra phải hành động sớm hơn chứ.” Miêu Kiều Vỹ an ủi Lương Triều Vỹ vài câu, Tằng Chí Vỹ thì khoanh tay đứng một bên không nói gì.

“Không được, tôi phải ra đường tìm cô ấy!” Lương Triều Vỹ lại chuẩn bị ra ngoài, lần này người cản anh lại là Tằng Chí Vỹ.

“Anh có biết cô ấy đi đường nào đến đây không?

Nếu là bên đó trả thù, anh tìm đến nơi thì cô ấy cũng đã bị người ta bắt đi rồi.

Anh có biết phải đi đâu tìm cô ấy không?” Hai câu hỏi liên tiếp của Tằng Chí Vỹ khiến Lương Triều Vỹ cứng họng.

Anh đứng đó, trong mắt không ngừng lóe lên vẻ đấu tranh, do dự.

“Vậy tôi phải làm sao?” “Trước tiên là chờ, nếu một tiếng nữa không có tin tức gì thì báo cảnh sát ngay.” Tằng Chí Vỹ nói.

“Nếu thật sự là tình huống đó, chúng ta nên báo cảnh sát ngay bây giờ mới đúng.” Miêu Kiều Vỹ bổ sung.

Lương Triều Vỹ cũng nghĩ vậy, nhưng Tằng Chí Vỹ lại lắc đầu.

“Thứ nhất, chúng ta không chắc cô ấy có gặp chuyện không.

Thứ hai, khi chưa có bằng chứng xác thực hoặc thời gian mất tích chưa đủ, bên cảnh sát sẽ không lập án ngay.

Cuối cùng, lỡ như cô ấy thật sự gặp chuyện, chúng ta bây giờ báo

cảnh sát, bọn bắt cóc có hành động quá khích thì sao?" Tằng Chí Vỹ sợ Lương Triều Vỹ lo lắng nên không nói đến khả năng đối phương có thể sẽ trực tiếp "thủ tiêu con tin".

Lương Triều Vỹ cúi đầu ngồi trên sofa, thỉnh thoảng lại giơ tay lên xem đồng hồ.

Anh cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, kim đồng hồ như bị rỉ sét không chịu nhúc nhích.

Trong một giờ, anh đã xem đồng hồ hơn một trăm lần, vẻ mặt cũng ngày càng lo lắng bất an.

Khi hết giờ, Tằng Chí Vỹ giọng trầm trọng nói: "Báo cảnh sát đi!" Lương Triều Vỹ vừa định hành động, chiếc điện thoại đặt dưới đèn bàn đột nhiên reo lên.

Miêu Kiều Vỹ ngồi gần đó nhất, anh cầm ống nghe lên đầu tiên, nghe một câu rồi đưa cho Lương Triều Vỹ.

"Là Gia Linh!" Lương Triều Vỹ như trút được gánh nặng, cầm lấy ống nghe định mở lời thì nghe thấy Lưu Gia Linh nói trong điện thoại với giọng nức nở: "Em đang ở Nguyên Lãng, anh mau qua đón em đi!" "Sao em lại chạy đến đó?" Trái tim vừa hạ xuống của Lương Triều Vỹ lập tức lại treo lên.

"Đừng hỏi gì cả được không?

Chương 496

Đã xảy ra một số chuyện, em bây giờ thực sự rất sợ, anh mau qua đây đi!" Giọng của Lưu Gia Linh đứt quãng truyền đến từ đầu dây bên kia, trái tim Lương Triều Vỹ cũng dần chìm xuống đáy vực.

Anh biết, lần này thật sự đã xảy ra chuyện rồi! --- Nửa đêm, Lâm Hựu Luân bị một hồi chuông điện thoại dồn dập đánh thức.

Anh bật đèn bàn lên xem, hơn ba giờ sáng, thầm nghĩ ai lại gọi cho mình vào giờ này.

"Điện thoại của ai vậy?" Chu Tuệ Mẫn nằm bên cạnh cũng bị đánh thức, mở mắt nhìn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân lắc đầu, ra hiệu cô ngủ tiếp, còn mình cầm điện thoại "cục gạch", chuẩn bị ra ngoài phòng ngủ nghe máy.

Chu Tuệ Mẫn từ trong chăn đưa ra hai cánh tay trắng nõn, từ phía sau ôm lấy Lâm Hựu Luân, không cho anh đi.

"Cứ nghe ở đây đi, dù sao em cũng tỉnh rồi." Lâm Hựu Luân quay lại ôm lấy cô, một tay nhấn nút nghe trên điện thoại.

"Anh Lâm, là Tằng Chí Vỹ đây…" Lâm Hựu Luân nhíu mày, không hiểu Tằng Chí Vỹ làm gì mà lại gọi cho anh vào giờ này.

Anh bịt ống nghe lại, nhỏ giọng giải thích vài câu với Chu Tuệ Mẫn bên cạnh.

Vẻ lo lắng trong mắt Chu Tuệ Mẫn giảm bớt, nhưng vẫn tò mò vểnh tai lên, muốn nghe xem Tằng Chí Vỹ nói gì với Lâm Hựu Luân qua điện thoại.

"Lưu Gia Linh vừa bị người ta bắt đi hai tiếng, chúng tôi mới đón cô ấy về." Lâm Hựu Luân trong đầu nhất thời chưa phản ứng kịp,

Lưu Gia Linh bị bắt đi, chuyện gì thế này?

Tằng Chí Vỹ giải thích thêm vài câu, Lâm Hựu Luân lúc này mới đại khái hiểu được đầu đuôi câu chuyện, sau đó anh hỏi một câu: "Người không sao chứ?" "Chỉ là sắc mặt trông hơi kém, còn lại thì không có gì." Cuộc điện thoại này Tằng Chí Vỹ lén Lưu Gia Linh chạy ra ban công gọi, nên nói chuyện không lớn tiếng lắm.

Nghe nói người không sao, Lâm Hựu Luân mới hỏi tiếp: "Vậy các anh đã báo cảnh sát chưa?" "Chúng tôi cũng muốn báo cảnh sát, nhưng cô ấy nói gì cũng không chịu.

Bây giờ chúng tôi đều nghi ngờ, chuyện này có liên quan đến việc một tháng trước cô ấy từ chối đóng phim cho một công ty điện ảnh có bối cảnh xã hội đen." Cuộc nói chuyện của Tằng Chí Vỹ và Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn ở bên cạnh đều nghe thấy hết.

Nghe nói Lưu Gia Linh lại gặp phải chuyện đáng sợ như vậy, cô không khỏi ôm chặt lấy Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vỗ nhẹ lưng cô, ra hiệu cô đừng lo, lúc này mới tiếp tục nói với Tằng Chí Vỹ: "Anh đưa điện thoại cho Vỹ đi, tôi nói chuyện với cậu ấy." "Anh Lâm, tôi…" Lương Triều Vỹ vừa nhận điện thoại định mở lời, Lâm Hựu Luân đã ngắt lời anh.

"Được rồi, Vỹ, tôi biết bây giờ tâm trạng cậu rất rối loạn, nhưng tôi chỉ muốn biết các cậu chuẩn bị xử lý chuyện này thế nào?

Cô ấy không cho các cậu báo cảnh sát, lại không chịu nói đã xảy ra chuyện gì, chắc chắn cô ấy có nỗi khổ riêng.

Nếu các cậu định cứ thế cho qua, vậy tôi sẽ coi như chưa nhận được cuộc điện thoại này, không biết gì về chuyện này.

Sau này có xảy ra chuyện tương tự, tôi cũng sẽ không can thiệp.

Còn nếu các cậu quyết định đối đầu với bọn chúng, vậy thì báo

cảnh sát ngay lập tức.

Bất kể xảy ra chuyện gì, tôi đều sẽ giúp các cậu giải quyết!" Vốn dĩ chuyện này không liên quan gì đến Lâm Hựu Luân, anh cũng không cần phải giúp Lương Triều Vỹ và Lưu Gia Linh như vậy.

Nhưng gần đây trong giới giải trí đã xảy ra nhiều vụ việc tương tự.

Xã hội đen mở công ty điện ảnh anh không quản được, nhưng đã chọn bước chân vào ngành này thì phải tuân thủ quy tắc cơ bản.

Bây giờ chuyện chỉ xảy ra với Lưu Gia Linh, nhưng nếu để tình trạng này lan rộng, có phải một ngày nào đó cũng sẽ có người dùng thủ đoạn tương tự để ép buộc Chung Sở Hồng, Vương Tổ Hiền đóng phim không?

Lâm Hựu Luân có ý muốn nhân chuyện này để cảnh cáo những công ty điện ảnh không tuân thủ quy tắc.

Đương nhiên, chuyện này chủ yếu vẫn phụ thuộc vào việc Lưu Gia Linh có dũng khí đứng ra đối đầu với những kẻ ép buộc cô đóng phim hay không.

Lương Triều Vỹ nhất thời cũng không quyết định được, cuối cùng chỉ nói cần phải bàn bạc với Lưu Gia Linh, xin Lâm Hựu Luân cho họ một chút thời gian.

"Vậy được, sáng mai tôi đợi điện thoại của các cậu.

Đừng làm tôi thất vọng!" Lương Triều Vỹ đặt điện thoại xuống, cảm xúc trong mắt cho thấy nội tâm rối bời của anh. "Anh Lâm nói sao?" Miêu Kiều Vỹ vội vàng hỏi.

Lương Triều Vỹ thuật lại ý của Lâm Hựu Luân.

Miêu Kiều Vỹ nghe xong liền nói: "Vậy còn do dự gì nữa?

Báo cảnh sát ngay đi!" "Vỹ, cậu vẫn nên bàn bạc lại với Gia Linh đi!" Tằng Chí Vỹ vỗ vai Lương Triều Vỹ, ý tứ câu nói này dường như là khuyên anh đừng vội đưa ra quyết định.

Lương Triều Vỹ gật đầu, đi vào phòng xem tình hình của Lưu Gia Linh.

Tằng Chí Vỹ và Miêu Kiều Vỹ ở lại ngoài ban công, hai người mỗi người châm một điếu thuốc.

Trong bóng tối, đốm lửa đầu thuốc lập lòe. "Anh có vẻ không tán thành việc báo cảnh sát lắm?" Miêu Kiều Vỹ rít vài hơi thuốc rồi hỏi. "Cậu thấy Vỹ, Gia Linh và anh Lâm thân nhau lắm sao?" Tằng Chí Vỹ hỏi ngược lại một câu.

Miêu Kiều Vỹ ngẩn người, rồi im lặng một lúc lâu.

Quả thật, dù là Lương Triều Vỹ hay Lưu Gia Linh, quan hệ với Lâm Hựu Luân đều không thân thiết lắm.

Lương Triều Vỹ đã hợp tác với Lâm Hựu Luân ba lần, sớm nhất là trong phim truyền hình 《Thiết Huyết Thiên Kiêu》, Lương Triều Vỹ đóng vai nam chính Lương Tĩnh Văn; lần thứ hai là trong 《Lâm Sinh và Lâm Thái》, ban đầu Lương Triều Vỹ mới là nam chính của bộ phim đó, nhưng trong cảnh quay đầu tiên anh đã bất ngờ bị thương, sau đó Lâm Hựu Luân mới quyết định đích thân ra trận; lần thứ ba là 《Điệp Trung Điệp》, bộ phim này mời Lương Triều Vỹ làm nam chính là vì lần trước anh đóng phim bị thương, nên Lâm Hựu Luân lấy bộ phim này để bồi thường cho anh.

Lương Triều Vỹ quen biết Lâm Hựu Luân từ rất sớm, nhưng luôn không có giao tình sâu đậm, điều này có liên quan lớn đến tính cách hướng nội của anh, còn về Lưu Gia Linh thì càng không cần phải nói, cô và Lâm Hựu Luân thậm chí còn chưa thể nói là quen biết.

Lâm Hựu Luân vô duyên vô cớ, tại sao lại phải ra mặt giúp Lưu Gia Linh?

Điểm này Miêu Kiều Vỹ còn chưa nghĩ thông, Tằng Chí Vỹ lại hỏi tiếp: "Rồi cậu nghĩ lại xem, tại sao Gia Linh lại không chịu báo cảnh sát?

Trong hơn một tiếng đồng hồ bị bắt cóc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lưu Gia Linh nói mục đích của bọn côn đồ bắt cóc cô là cướp tài sản, chúng cướp đi một chiếc đồng hồ hàng hiệu và hơn 1000 đô la tiền mặt rồi thả cô về.

Nhưng nếu chỉ có vậy, biểu cảm của cô khi trở về đáng lẽ chỉ là sợ hãi, chứ không phải là tâm trạng sa sút như bây giờ, như thể đã phải chịu một cú sốc lớn. "Ý anh là bọn côn đồ còn nắm giữ thóp của Gia Linh, uy hiếp cô ấy không được báo cảnh sát?" Miêu Kiều Vỹ không nói rõ cái thóp này là gì, nhưng trong lòng thực ra đã nghĩ đến một khả năng nào đó.

Chuyện có thể khiến Lưu Gia Linh phải ném chuột vỡ bình, không gì khác ngoài việc khiến cô thân bại danh liệt, mà bọn côn đồ bắt cóc Lưu Gia Linh hơn một tiếng đồng hồ mới thả cô về, khoảng thời gian đó đã đủ để chúng làm rất nhiều chuyện rồi. "Những chuyện anh nói này, anh Lâm chắc cũng nghĩ ra được, tại sao anh ấy vẫn ủng hộ Vỹ và Gia Linh báo cảnh sát?" "Tôi thấy anh Lâm không thực sự muốn giúp Gia Linh, hoặc nói đúng hơn, giúp Gia Linh chỉ là mục đích phụ, ý đồ thực sự của anh ấy có lẽ là nhân chuyện này để dằn mặt những công ty điện ảnh không tuân thủ quy tắc trong giới." Thế lực xã hội đen thâm nhập vào giới giải trí, tuy tạm thời chưa ảnh hưởng đến lợi ích của những người ở tầm cỡ như Lâm Hựu Luân, nhưng về lâu dài sẽ rất bất lợi cho sự phát triển của cả ngành.

Lâm Hựu Luân với tư cách là người nắm quyền sau lưng làng

điện ảnh Hong Kong, tất nhiên không muốn thấy tình huống này xảy ra, cho nên lần này, anh ấy muốn giết gà dọa khỉ. "Anh Lâm muốn đối phó với kẻ đứng sau giật dây vụ bắt cóc Gia Linh, còn Gia Linh chẳng qua chỉ là một con cờ của anh ấy?" Miêu Kiều Vỹ càng nghĩ càng kinh hãi, không ngờ một chuyện tưởng chừng đơn giản, sau lưng lại liên quan đến một cuộc đấu đá phức tạp như vậy. "Nếu đối phương bị dồn vào đường cùng, công bố cái thóp của Gia Linh mà họ đang nắm giữ thì làm sao?" Tằng Chí Vỹ bĩu môi, "Như vậy chỉ càng kích động sự phẫn nộ của nhiều người hơn, rồi chuyện càng ầm ĩ, bên kia sẽ bị đả kích càng lớn...

Tôi nghĩ đây cũng chính là kết quả mà anh Lâm mong muốn nhất." "Kể cả khi làm vậy sẽ hy sinh danh dự cá nhân và tiền đồ của Gia Linh?" Miêu Kiều Vỹ đột nhiên cảm thấy hơi lạnh lòng. "Thóp bị rơi vào tay những kẻ đó, cậu nghĩ chúng sẽ không bao giờ công bố ra sao?

Vì để giữ danh tiếng nhất thời mà phải chịu sự uy hiếp của những kẻ này trong một thời gian dài, nếu là cậu thì cậu sẽ chọn thế nào?" Chuỗi câu hỏi dồn dập của Tằng Chí Vỹ khiến Miêu Kiều Vỹ á khẩu. "Cho nên, không thể trách anh Lâm lợi dụng chuyện này để làm lớn chuyện, thực tế anh ấy cũng đang giúp Gia Linh, và kết quả cuối cùng của chuyện này cũng sẽ không tệ như cậu nghĩ đâu..." Tằng Chí Vỹ dụi tắt điếu thuốc trong tay, nhìn Miêu Kiều Vỹ nói: "Chủ yếu vẫn là xem Gia Linh có bằng lòng phối hợp với anh Lâm hay không." Miêu Kiều Vỹ mắt sáng lên, "Anh nói là anh Lâm sau này sẽ cho cô ấy một chút bồi thường?" Tằng Chí Vỹ nhún vai, nói bằng giọng đùa cợt: "Biết đâu còn trong họa có phúc ấy chứ!" Miêu Kiều Vỹ đang định mở miệng nói thì điện thoại trong phòng khách đột nhiên reo lên.

Chương 497

Hai người cùng nhau đi vào phòng khách, Lương Triều Vỹ và Lưu Gia Linh cũng từ phòng bên cạnh đi ra.

Sắc mặt của Lưu Gia Linh vẫn rất tệ, cũng không biết Lương Triều Vỹ có nói gì với cô không, trông tâm trạng không có vẻ khá hơn là mấy.

Miêu Kiều Vỹ nhấc điện thoại, nghe được vài câu thì vẻ mặt trở nên nghiêm trọng, ngẩng đầu nhìn Lưu Gia Linh và Lương Triều Vỹ một cái, ánh mắt rất khó xử.

Tằng Chí Vỹ không nói gì, mà ra một dấu tay. "Sao vậy?" "Cảnh sát!" Miêu Kiều Vỹ mấp máy môi nhưng không phát ra tiếng, nhưng từ khẩu hình của anh, những người khác đều có thể hiểu được ý anh nói.

Lưu Gia Linh run lên, Lương Triều Vỹ vội vàng đỡ lấy cô, vì căng thẳng, hai tay Lưu Gia Linh siết chặt cánh tay Lương Triều Vỹ, nhưng mắt lại nhìn chằm chằm về phía Miêu Kiều Vỹ. "Đúng vậy, cô ấy hiện đang ở nhà tôi, nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện gì, tôi cũng không rõ lắm." Miêu Kiều Vỹ dường như đang phối hợp với cảnh sát để trả lời câu hỏi, thỉnh thoảng đáp lại một hai câu.

Đợi anh đặt ống nghe xuống, Lưu Gia Linh lập tức trừng mắt nhìn những người khác trong phòng, gay gắt chất vấn: "Ai trong các người đã báo cảnh sát?" "Gia Linh, cô hiểu lầm rồi, không có ai báo cảnh sát cả, là cảnh sát phát hiện chiếc xe của cô bị bỏ lại giữa đường, rồi tìm thấy chiếc điện thoại di động của cô dưới ghế lái, tra cứu ghi chép phát hiện tôi có gọi cho cô, nên mới gọi điện đến đây để xác nhận tình hình của cô." Miêu Kiều Vỹ vội vàng giải thích. "Xin lỗi, tôi vừa rồi

hơi kích động." Lưu Gia Linh lấy tay che miệng, nói được nửa chừng thì giọng đã nghẹn ngào.

Lương Triều Vỹ ôm chặt cô vào lòng, cố gắng làm cho cô cảm thấy được an ủi. "Cảnh sát phát hiện một số tình huống ở hiện trường, họ nói đầu xe của cô có va chạm, cửa xe mở, và dây an toàn bị cắt đứt, nghi ngờ cô có phải đã gặp cướp không, nên muốn qua đây hỏi cô một số tình hình." Miêu Kiều Vỹ tiếp tục kể lại tình hình biết được qua điện thoại cho mọi người nghe. "Gia Linh, đáng lẽ tôi không nên hỏi câu này, nhưng bây giờ cảnh sát đã phát hiện ra chuyện này, tin rằng không lâu nữa truyền thông cũng sẽ chú ý đến, muốn giấu nhẹm hoàn toàn không để bên ngoài biết là không thể nữa rồi.

Bây giờ mấu chốt là phải giải thích với cảnh sát thế nào đây.

Tôi bây giờ chỉ muốn hỏi cô một câu, đám côn đồ đó có phải có liên quan đến chuyện cô từ chối hợp đồng phim của xã hội đen không?

Và có phải cô có thóp gì đó bị đối phương nắm giữ không?" Tằng Chí Vỹ cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi chuyện này.

Sắc mặt Lưu Gia Linh trắng bệch, môi cũng không còn chút huyết sắc.

Ban đầu cô một mực khăng khăng đối phương chỉ cướp tài sản, nhưng nhìn tình hình trước mắt, những người khác trong lòng đều đã đoán ra chuyện gì, nói dối đã không còn cần thiết nữa.

Lưu Gia Linh cắn chặt môi, khẽ gật đầu. "Vậy bây giờ cô định làm thế nào?" Tằng Chí Vỹ hỏi dồn, "Nói cho cảnh sát sự thật, hay một mực khẳng định chỉ là một vụ cướp tài sản?" "Tuyệt đối không thể để cảnh sát biết sự thật!" Lưu Gia Linh đột ngột ngẩng đầu, "Nếu tôi nói ra chuyện này, họ nhất định sẽ hủy hoại tôi." "Vậy nếu bây giờ có một người không sợ đám người đó bằng lòng giúp cô, cô có muốn nói ra sự thật với cảnh sát, rồi cùng những kẻ đã hại cô đấu tranh đến

cùng không?" Miêu Kiều Vỹ thẳng tính, nói toạc ra chuyện này.

Lưu Gia Linh với vẻ mặt không thể tin nổi nhìn ba người còn lại trong phòng khách, bao gồm cả Lương Triều Vỹ vẫn đang ôm chặt cô, "Các người còn nói chuyện này cho người khác biết nữa sao?" "Người đó tuyệt đối đáng tin cậy, và chúng tôi nói với anh ấy chuyện này, thực ra cũng là vì muốn giúp cô." Lương Triều Vỹ cuối cùng cũng lên tiếng.

Anh vừa rồi luôn an ủi Lưu Gia Linh, nhưng vẫn chưa kịp nói với cô rằng họ đã gọi điện cho Lâm Hựu Luân. "Giúp tôi?

Các người đang hại tôi!" Lưu Gia Linh đột nhiên lắc đầu, thoát khỏi vòng tay của Lương Triều Vỹ, gào lên với ba người. "Gia Linh, cô bình tĩnh lại một chút được không, mọi chuyện không tệ như cô nghĩ đâu.

Anh Lâm đã đồng ý giúp đỡ, chỉ cần cô chịu đứng ra tố giác đám người đó, anh ấy nhất định sẽ ủng hộ cô đến cùng." Miêu Kiều Vỹ sợ Lưu Gia Linh tức quá làm chuyện dại dột, vội vàng kể lại toàn bộ sự việc cho cô nghe.

Lưu Gia Linh quay đầu nhìn Lương Triều Vỹ, ánh mắt đó rõ ràng là đang hỏi, sự việc có phải như Miêu Kiều Vỹ nói không?

Lương Triều Vỹ gật đầu.

Đối mặt với tình huống bất ngờ này, Lưu Gia Linh nhanh chóng ép mình bình tĩnh lại.

Nhân lúc cảnh sát chưa đến, cô cần một chút thời gian để suy nghĩ về việc này. "Vỹ, cậu dìu Gia Linh vào phòng khách nghỉ ngơi một lát, đợi cảnh sát đến rồi sẽ gọi hai người." Tằng Chí Vỹ ra hiệu cho Lương Triều Vỹ, ý là bảo anh nhanh chóng bàn bạc với Lưu Gia Linh để đưa ra quyết định.

Khi vào phòng khách, Lương Triều Vỹ vừa đóng cửa lại, Lưu Gia Linh ngồi trên giường đã úp mặt khóc nức nở.

Lương Triều Vỹ đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, vòng tay ôm chặt cô vào lòng, an ủi nói: "Không sao đâu, bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ cùng em gánh vác." Lưu Gia Linh đẫm lệ ngẩng đầu, "Thật không?" Lương Triều Vỹ cho cô một ánh mắt an tâm. "Em bị họ chụp ảnh nude, anh sẽ vì chuyện này mà rời xa em chứ?" Lưu Gia Linh tiếp lời nói ra một câu như vậy.

Lương Triều Vỹ cả người như bị sét đánh, chén trà trong tay cũng "choang" một tiếng rơi xuống đất vỡ tan. "Họ chỉ chụp ảnh nude của em, nhưng em đảm bảo với anh, ngoài việc đó ra họ không hề làm gì quá đáng hơn với em." Lưu Gia Linh thề thốt đảm bảo.

Lời của Lưu Gia Linh vang vọng bên tai Lương Triều Vỹ, anh mất đi khả năng suy nghĩ, ngây ngốc ngồi đó một lúc lâu.

Trong khoảng thời gian Lương Triều Vỹ không nói gì, trái tim Lưu Gia Linh cũng dần chìm xuống đáy vực, nhưng cô không từ bỏ nỗ lực cuối cùng.

Nếu chuyện này bị phanh phui, Lương Triều Vỹ chính là chỗ dựa cuối cùng của cô, nên cô tuyệt đối không thể mất đi sự tin tưởng của anh. "Nếu anh không tin, lát nữa có thể nhờ cảnh sát làm một cuộc kiểm tra cơ thể chuyên môn cho em, sự thật sẽ chứng minh sự trong sạch của em!" Lúc này Lương Triều Vỹ mới tỉnh táo lại sau tin tức tồi tệ này, nghe Lưu Gia Linh nói vậy, trong lòng đã tin những gì cô nói. "Bất kể em đưa ra quyết định gì, anh đều sẽ ủng hộ!" Nghe câu nói này của Lương Triều Vỹ, Lưu Gia Linh trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Cô hít một hơi thật sâu, "Anh thấy Lâm Hựu Luân có đáng tin không?" "Chuyện này..." Sự việc liên quan quá lớn, Lương Triều Vỹ

cũng không dám dễ dàng đảm bảo, nhưng khi Lưu Gia Linh hỏi anh về ấn tượng đối với Lâm Hựu Luân, hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu anh chính là đôi mắt sâu thẳm khiến người ta không thể nào đoán được của Lâm Hựu Luân khi hai người gặp nhau lần đầu trong phòng bệnh.

Phản ứng của Lương Triều Vỹ khiến Lưu Gia Linh đột nhiên cảm thấy, câu hỏi này của mình dường như đã hỏi sai người. "Anh Lâm trong chuyện này rốt cuộc bằng lòng giúp cô đến mức nào tôi không chắc lắm, nhưng ít nhất anh ấy đáng tin hơn đám người đang uy hiếp cô." Trong phòng khách, Tằng Chí Vỹ nói ra quan điểm của mình. "Ý các anh là, anh Lâm rất hy vọng tôi có thể đứng ra tố giác với cảnh sát, sau đó anh ấy mới có cớ để ra tay đối phó với những người đó?" Lúc này Lưu Gia Linh cuối cùng cũng hiểu ra ý đồ của Lâm Hựu Luân.

Tằng Chí Vỹ nhún vai, "Nếu không thì không có cách nào giải thích tại sao anh ấy lại bằng lòng giúp cô." Lưu Gia Linh lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh lại, "Nếu tôi không làm theo lời anh ấy thì sao?" "Vậy thì cô chỉ có thể một mực khăng khăng với cảnh sát rằng đám người đó cướp tài sản, rồi tự mình giải quyết chuyện này.

Nhưng tôi phải nhắc nhở cô, con người đều tham lam vô độ, chỉ cần cô thật sự có thóp trong tay họ, họ chắc chắn sẽ dùng nó để uy hiếp cô không ngừng đóng phim miễn phí cho họ, thậm chí còn đưa ra những yêu cầu quá đáng hơn, đến lúc đó cô đồng ý hay từ chối?

Hơn nữa, anh Lâm trong điện thoại cũng đã nói rõ, anh ấy chỉ giúp cô một lần này thôi, nếu cô không nắm lấy cơ hội này, sau này chuyện của cô anh ấy sẽ không quan tâm nữa." Tằng Chí Vỹ nói xong, Miêu Kiều Vỹ ở bên cạnh khuyên thêm một câu: "Cô lo lắng cái thóp trong tay đám người đó sẽ hủy hoại sự nghiệp diễn xuất của cô, nhưng cô có từng nghĩ, nếu cô chọn thỏa hiệp, anh Lâm chắc chắn sẽ vì chuyện này mà có cái nhìn khác về cô, nếu để lại ấn tượng không tốt cho anh

ấy, e rằng sau này sự phát triển của cô trong làng điện ảnh Hong Kong cũng sẽ bị hạn chế rất lớn." Lưu Gia Linh vẫn không quyết định được, đành nhìn về phía Lương Triều Vỹ, tìm kiếm sự giúp đỡ từ anh.

Trong đầu Lương Triều Vỹ cũng trải qua một cuộc đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cuối cùng sự phẫn nộ đối với đám người uy hiếp Lưu Gia Linh đã chiếm thế thượng phong, "Nói thật đi, anh cùng em đến sở cảnh sát lấy lời khai!" ...

Đêm đó, cảnh sát đến nhà Miêu Kiều Vỹ, sau đó Lưu Gia Linh và Lương Triều Vỹ cùng bị đưa về sở cảnh sát để hỗ trợ điều tra.

Tòa nhà này có rất nhiều người nổi tiếng trong giới giải trí cùng ở, việc cảnh sát nửa đêm đến nhà Miêu Kiều Vỹ còn đưa đi hai người đã gây ra chuyện lớn, không ít tổng biên tập báo chí nửa đêm bị điện thoại đánh thức, sau đó báo ngày hôm sau đều đăng tải tin tức này.

Vì nguồn tin rất mơ hồ, nhiều bài báo chỉ nói cảnh sát đưa hai người từ nhà Miêu Kiều Vỹ đi, chứ không chỉ rõ hai người này là ai và vì sao bị cảnh sát đưa đi.

Tại cổng Sở cảnh sát Cửu Long phụ trách vụ án này, từ nửa đêm đã bắt đầu có phóng viên liên tục tụ tập, rất nhanh đã có tin tức nội bộ truyền ra, đêm qua Lưu Gia Linh gặp phải vụ bắt cóc, vụ việc này đã được đội trọng án tiếp nhận, nhiều tình tiết nội bộ hơn vì liên quan đến việc phá án nên không thể tiết lộ.

Truyền thông Hong Kong một lần nữa thể hiện khả năng thu thập thông tin mạnh mẽ của mình, Lưu Gia Linh và Lương Triều Vỹ còn chưa ra khỏi cục cảnh sát, toàn bộ sự việc đã được truyền thông phác họa ra.

Đêm qua, Lưu Gia Linh một mình lái xe đến nhà Miêu Kiều Vỹ tham gia một bữa tiệc, giữa đường bị người ta bắt cóc, sau hơn một

tiếng đồng hồ thì được bọn côn đồ thả ra.

Cảnh sát trong quá trình tuần tra đã đi qua hiện trường vụ án, trong quá trình tìm kiếm chủ xe đã nhận được tin báo án của Lưu Gia Linh.

Dù từ nhiều dấu hiệu cho thấy, đây chỉ là một vụ cướp thông thường, nhưng trong hơn một tiếng đồng hồ Lưu Gia Linh bị bọn côn đồ bắt cóc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đã trở thành vấn đề được truyền thông quan tâm nhất.

Các phương tiện truyền thông lớn đều đưa ra những phỏng đoán khác nhau, có một điểm ai cũng có thể tưởng tượng được, nếu chỉ là cướp tài sản thông thường, có thể lục soát đồ đạc trên người Lưu Gia Linh ngay tại chỗ, hoàn toàn không cần phải tốn công tốn sức bắt cóc cô đến một nơi nào đó.

Bọn cướp hẳn phải biết rất rõ, giữ một con tin trong tay càng lâu thì rủi ro càng lớn, nếu không phải để đòi tiền chuộc, bọn bắt cóc sẽ không làm như vậy, nhưng Lưu Gia Linh sau đó lại được thả ra, rõ ràng không phải là cướp tiền, vậy thì, chỉ còn một khả năng duy nhất, đó là xâm hại tình dục.

Chương 498

Đến trưa, Lưu Gia Linh và Lương Triều Vỹ vẫn chưa có ý định rời khỏi sở cảnh sát.

Lúc này, tin tức về việc Lưu Gia Linh bị bọn bắt cóc cưỡng hiếp đã ngang nhiên xuất hiện trên một số tờ báo lá cải, nội dung trên đó được miêu tả sống động như thật, như thể đã tận mắt chứng kiến.

Trong chốc lát, công chúng không rõ sự thật đều tin rằng Lưu Gia Linh thật sự đã bị cưỡng hiếp, khắp các ngõ hẻm, trên tàu điện ngầm, xe buýt, mọi người đều bàn tán về chuyện này.

Cổng Sở cảnh sát Cửu Long đã có gần 200 phóng viên tụ tập, và con số này vẫn không ngừng tăng lên, cảnh sát phải cử nhân viên đến hiện trường để duy trì trật tự.

Khoảng 2 giờ chiều, Lâm Hựu Luân bất ngờ xuất hiện tại Sở cảnh sát Cửu Long, các phóng viên tại hiện trường đều nhạy bén nhận ra, một tin tức lớn hơn có thể sắp xuất hiện.

Lâm Hựu Luân dưới sự bảo vệ của đông đảo vệ sĩ đi vào sở cảnh sát, còn trợ lý của anh, A Kiệt, lại bị các phóng viên chặn lại. "Được rồi, mọi người có câu hỏi thì hỏi từng người một, các vị cứ nói cùng lúc thế này, tôi căn bản không nghe rõ, mà cũng không biết phải trả lời ai trước!" A Kiệt bị phóng viên vây quanh, những chiếc micro chìa ra suýt nữa đã chọc vào mặt anh, cặp kính trên sống mũi cũng bị đẩy lệch.

Trật tự hiện trường vừa được duy trì, lập tức có một phóng viên hỏi: "Xin hỏi mục đích chuyến đi này của anh Lâm là gì?" "Hỗ trợ cảnh sát điều tra một vụ án." A Kiệt chỉnh lại kính, trả lời. "Có phải là vụ cướp mà Lưu Gia Linh bị cưỡng hiếp không?" A Kiệt trả lời rất

thẳng thắn: "Đúng là có liên quan đến chuyện này." "Cảnh sát có nghi ngờ anh Lâm là kẻ chủ mưu đứng sau vụ án này không?" Nghe câu hỏi này, A Kiệt suýt nữa tức méo cả mặt, anh trực tiếp nghi ngờ phóng viên đặt câu hỏi này có não không. "Vị phóng viên này, tôi nhắc nhở anh đừng nói bậy, cẩn thận chúng tôi kiện anh tội phỉ báng!" Các phóng viên xung quanh cũng nhao nhao ném ánh mắt khinh bỉ về phía người đó.

Ở một nơi như thế này mà lại hỏi một câu hỏi không não như vậy, nếu ở tòa soạn của mình, sớm đã bị tổng biên tập đuổi việc rồi. "Có tin tức cho rằng, lần này Lưu Gia Linh bị xã hội đen trả thù, anh Lâm có đồng tình với quan điểm này không?" "Về chuyện này, anh Lâm vẫn đang chờ kết luận của cảnh sát, tôi cũng không thể nói gì thêm với mọi người, nhưng có một điểm tôi có thể nói trước cho mọi người biết, anh Lâm cảm thấy vô cùng phẫn nộ về chuyện này, nói rằng đây là một sự sỉ nhục to lớn đối với làng điện ảnh Hong Kong, cả ngành công nghiệp đều vì thế mà bị bôi nhọ.

Vì vậy, một khi cảnh sát xác nhận được kẻ chủ mưu đằng sau, dù pháp luật không thể trừng trị đối phương, anh Lâm tuyệt đối sẽ không để cho loại cặn bã này tiếp tục tồn tại trong làng điện ảnh Hong Kong!" A Kiệt tuyên bố tin tức này bằng một giọng rất trang trọng, các phóng viên xung quanh đều xôn xao.

Những lời này của Lâm Hựu Luân thông qua trợ lý của mình, tương đương với việc trực tiếp đứng ra bảo vệ Lưu Gia Linh.

Những phóng viên phản ứng nhanh hơn đã nhận ra rằng, thái độ này của Lâm Hựu Luân đã ẩn chứa sự bất mãn đối với thế lực đen đang xâm nhập vào làng điện ảnh, thậm chí là có cảm giác chuẩn bị ra tay dằn mặt.

Tin tức lớn, đây tuyệt đối là tin tức lớn chấn động toàn Hong

Kong!

Các phóng viên tại hiện trường đều hưng phấn như được tiêm máu gà, mắt sáng rực, chỉ chờ Lâm Hựu Luân từ sở cảnh sát ra để xác nhận tin tức này.

Phóng viên khổ sở chờ đợi bên ngoài sở cảnh sát, trong khi Lâm Hựu Luân lại đang ngồi trong văn phòng của trưởng quan sở cảnh sát, thong thả uống trà.

Anh đến đây, nói là để hỗ trợ điều tra, chi bằng nói là đến để gây áp lực cho cảnh sát. "Tình tiết vụ án đã rất rõ ràng rồi, tôi không biết cảnh sát còn do dự điều gì, lẽ nào phải chờ người đó bỏ trốn rồi mới có hành động với hắn ta sao?" Trưởng quan Sở cảnh sát Cửu Long là một ông già người Anh, bình thường khi đối mặt với cấp dưới, ông ta luôn tỏ ra cao ngạo, nhưng trước mặt Lâm Hựu Luân, ông ta lại phải cẩn thận dẹp đi cái vẻ ta đây của mình.

Người trẻ tuổi trước mặt này không chỉ là tỷ phú trẻ nhất Hong Kong, mà còn nắm trong tay công cụ dư luận như 《Minh Báo》, trớ trêu thay, anh ta lại biết về vụ án này còn nhiều hơn cả phía cảnh sát.

Nếu trước khi cảnh sát phá án, anh ta tung những thông tin này lên báo, có thể tưởng tượng Sở cảnh sát Cửu Long chắc chắn sẽ bị nước bọt của công chúng nhấn chìm.

Đương nhiên chỉ có vậy cũng chưa đủ để khiến ông già người Anh kiêng dè đến thế, mấu chốt là Lâm Hựu Luân tuy luôn tự nhận mình trung lập về chính trị, nhưng trong hai năm gần đây lại có mối liên hệ rất mật thiết với chính phủ đại lục.

Xã trưởng mới của Tân Hoa Xã tại Hong Kong ngay ngày thứ hai đến Hong Kong đã chủ động đến thăm anh.

Nếu hôm nay chuyện này không thể cho anh một câu trả lời thỏa

đáng, biết đâu sẽ trở thành một lý do để chính phủ đại lục chỉ trích chính phủ Anh. "Anh Lâm, anh đừng vội, cảnh sát hiện tại đã cử người theo dõi nghi phạm 24/24, một khi mấy tên côn đồ đó sa lưới, chứng thực người này chính là kẻ chủ mưu đứng sau vụ án, chúng tôi sẽ lập tức tiến hành bắt giữ hắn ta." Lời giải thích của ông già người Anh không làm Lâm Hựu Luân hài lòng, nhưng anh cũng biết, trong tình hình hiện tại, yêu cầu cảnh sát trực tiếp ra tay bắt người là không thực tế. "Đương sự không thể ở lại sở cảnh sát mãi được, trước khi vụ án được phá, sự an toàn của họ làm sao để đảm bảo?" Tiếp đó Lâm Hựu Luân lại đưa ra một câu hỏi như vậy.

Ông già người Anh lập tức đưa ra lời hứa: "Chúng tôi sẽ bố trí ba tổ cảnh sát, một tổ bảo vệ 24/24 tại nhà đương sự, một tổ tuần tra dưới lầu nhà đương sự, và một tổ cơ động sẵn sàng.

Tôi có thể đảm bảo với anh Lâm, trong thời gian này tuyệt đối sẽ không để đương sự bị đe dọa dù chỉ một chút." Lâm Hựu Luân lúc này mới hài lòng gật đầu.

Mục đích chuyến đi đã đạt được, anh cũng không có hứng thú tiếp tục giao thiệp với ông già người Anh này, liền đứng dậy cáo từ.

Ngoài cửa, Lương Triều Vỹ và Lưu Gia Linh dưới sự hộ tống của một cặp cảnh sát đã đợi một lúc, thấy Lâm Hựu Luân ra, hai người trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm.

Lưu Gia Linh không bao giờ ngờ rằng, lần đầu tiên cô và Lâm Hựu Luân gặp mặt lại diễn ra trong hoàn cảnh như thế này.

Lúc này, cô tự nhiên không còn tâm trí đâu để nghĩ đến việc làm thế nào để kết thân với Lâm Hựu Luân, chỉ muốn biết bước tiếp theo mình nên làm gì.

Lâm Hựu Luân vỗ vai Lương Triều Vỹ, rồi ánh mắt dừng lại trên mặt Lưu Gia Linh. "Cô Lưu không cần phải lo lắng quá, chuyện này

cảnh sát và tôi đều sẽ cho cô một câu trả lời thỏa đáng." Lưu Gia Linh gắng sức gật đầu, cố tỏ ra rất cảm kích, nhưng trong lòng thực ra vẫn rất lo lắng.

Cô chọn báo án với cảnh sát, đám người bắt cóc cô chắc chắn sẽ đưa ảnh nude của cô cho truyền thông, biết đâu sáng mai, những tấm ảnh này sẽ xuất hiện trên các tờ báo lớn của Hong Kong.

Lương Triều Vỹ có thể cảm nhận được sự bất lực của Lưu Gia Linh lúc này, vì vậy anh nắm chặt tay cô, cố gắng cho cô một chút an ủi.

Lâm Hựu Luân cũng nhận ra sự bất an này của Lưu Gia Linh, hứa hẹn: "Trong thời gian này cảnh sát sẽ bảo vệ an toàn cho hai người, tôi cũng biết thế lực của đối phương sẽ khiến hai người có chút lo lắng, cho nên đợi vụ án kết thúc, khi sự bảo vệ của cảnh sát được rút đi, tôi sẽ cử một số người qua tiếp tục đảm bảo an toàn cho hai người, cho đến khi chuyện này hoàn toàn lắng xuống." Lương Triều Vỹ và Lưu Gia Linh gật đầu.

Khi ba người cùng nhau xuất hiện ở cổng sở cảnh sát, các phóng viên truyền thông đang chờ đợi bên ngoài lập tức hành động, các cảnh sát duy trì trật tự tại hiện trường căn bản không thể ngăn cản được những người này.

Thấy phóng viên sắp vây lại, Lâm Hựu Luân quay đầu nói với Lương Triều Vỹ và Lưu Gia Linh đang đi sau anh: "Hai người không cần nói gì cả, mọi chuyện cứ để tôi lo." Anh vừa quay đầu lại, phóng viên đã xông đến trước mặt, vệ sĩ của Lâm Hựu Luân kết thành một bức tường người, chặn họ ở bên ngoài, nhưng điều đó không thể ngăn cản họ đặt câu hỏi cho Lâm Hựu Luân. "Tôi biết đứng ở cổng sở cảnh sát để chỉ trích giới cảnh sát Hong Kong không làm gì trước sự xâm hại của thế lực xã hội đen đối với ngành điện ảnh là có chút không

thích hợp, nhưng tôi vẫn phải nói!

Giới điện ảnh Hong Kong hiện tại đang ở thời khắc tốt nhất, cũng là thời khắc tồi tệ nhất!

Bởi vì ngay cả xã hội đen cũng đến đục nước béo cò, họ biết ngành này có lợi nhuận, cho nên mọi người mới thường xuyên thấy trên báo, diễn viên nào đó bị ép đóng phim, quản lý nào đó nhận được thư đe dọa có chứa đạn, vân vân...

Tôi thấy đây là sự sỉ nhục của cả giới điện ảnh Hong Kong!" Khi Lâm Hựu Luân nói, hiện trường chỉ có tiếng đèn flash lách tách và tiếng bút của phóng viên sột soạt trên sổ ghi chép.

Rồi khi giọng Lâm Hựu Luân vừa dừng lại, lập tức có người ngẩng đầu chuẩn bị đặt câu hỏi.

Lâm Hựu Luân giơ tay ngăn những người này lại, vì lời của anh vẫn chưa nói xong. "Tôi không biết chính quyền Hong Kong vì mục đích gì mà lại để cho hành vi như vậy xảy ra.

Cá nhân tôi không thể vượt qua chức trách của chính phủ và cảnh sát để ngăn chặn tình huống này, nhưng tôi quyết định dùng cách của mình để đảm bảo quy tắc cơ bản và giới hạn cuối cùng của cả ngành điện ảnh không bị người ta tùy tiện chà đạp.

Sau này, chỉ cần tôi biết bộ phim nào mà nhà đầu tư dùng thủ đoạn phi pháp ép buộc diễn viên quay, anh mang đi bán cho các nhà phân phối nước ngoài tôi không quản được, nhưng bộ phim đó đừng hòng được công chiếu và phát hành ở Hong Kong!" Câu nói này của Lâm Hựu Luân rất đanh thép, thực tế cũng tương đương với việc vạch ra một lằn ranh với tất cả các tổ chức xã hội đen ở Hong Kong đang dính líu đến ngành điện ảnh.

Anh đầu tư làm phim tôi không quan tâm, nhưng đã chọn bước vào

ngành này thì không được phá vỡ quy tắc chơi cơ bản, nếu làm hỏng quy củ của cả ngành, vậy thì đừng trách tôi cắt đường tài lộc của anh.

Các phóng viên ai nấy đều phấn khích đến đỏ bừng mặt, ngay cả tay ghi chép cũng run rẩy, họ biết thái độ cứng rắn lần này của Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ gây ra một trận sóng gió ở Hong Kong.

Đứng sau lưng Lâm Hựu Luân, Lương Triều Vỹ và Lưu Gia Linh cũng bị sự quyết tâm mạnh mẽ của anh lây nhiễm, bàn tay đang đan chặt vào nhau càng siết chặt hơn, cho thấy sự kích động trong lòng lúc này. "Anh Lâm, xin hỏi chuyện cô Lưu Gia Linh bị bọn côn đồ bắt cóc và cưỡng hiếp có đúng sự thật không?" Ngay khi Lâm Hựu Luân kết thúc bài phát biểu, lập tức có phóng viên hỏi.

Câu nói này vừa thốt ra, ánh mắt của tất cả mọi người tại hiện trường đều đổ dồn về phía Lưu Gia Linh.

Mặt Lưu Gia Linh bỗng chốc trắng bệch như tờ giấy dán cửa sổ, ngũ quan đều biến dạng, cô hoàn toàn không ngờ rằng mình mới ở sở cảnh sát chưa đầy nửa ngày, mà tin đồn bên ngoài đã biến tướng đến mức này. "Anh nói bậy!" Lưu Gia Linh đột nhiên bước lên một bước, chỉ tay vào phóng viên đặt câu hỏi, mắt tóe lửa, giống như một người trả thù điên cuồng nhìn thấy kẻ thù không đội trời chung.

Các phóng viên bên cạnh đều nhao nhao giơ máy ảnh lên, muốn chụp lại khoảnh khắc Lưu Gia Linh tức giận chỉ tay vào phóng viên, Lương Triều Vỹ nhanh tay lẹ mắt, vội vàng kéo Lưu Gia Linh lại.

Lưu Gia Linh chỉ hận đến mức hai hàm răng nghiến ken két, phổi sắp nổ tung, nước mắt uất ức bắt đầu đảo quanh trong hốc mắt.

Chương 499

"Về chuyện này, cảnh sát đã tiến hành điều tra chuyên môn, hy vọng mọi người đừng tin vào những lời đồn đoán lung tung." Trợ lý của Lâm Hựu Luân, A Kiệt, bước ra ngăn cản phóng viên chụp ảnh, cùng anh đi ra còn có một viên cảnh sát phụ trách vụ án này.

Mặc dù Lâm Hựu Luân vừa mới chất vấn năng lực trấn áp tội phạm của cảnh sát Hong Kong, nhưng viên cảnh sát này vẫn phải cứng rắn bước ra, làm rõ một số chuyện với truyền thông. "Sau khi cô Lưu đến sở cảnh sát, chúng tôi đã ngay lập tức tiến hành một cuộc kiểm tra toàn diện cơ thể cô ấy, về cơ bản đã loại trừ khả năng cô ấy từng bị xâm hại tình dục, vì vậy hy vọng mọi người đừng tin vào những lời nói không có căn cứ." Viên cảnh sát này đơn giản làm rõ tin đồn Lưu Gia Linh bị xâm hại tình dục, sau đó bắt đầu chuẩn bị nói một tràng về quyết tâm phá án của cảnh sát, nhưng phóng viên lại không có kiên nhẫn nghe anh ta nói những lời sáo rỗng đó, có người đã trực tiếp cắt ngang lời anh ta. "Xin hỏi vị cảnh quan này, đã vậy cảnh sát đã loại trừ khả năng cô Lưu bị xâm hại tình dục, vậy trong hơn một giờ đồng hồ bị bọn côn đồ bắt cóc, bọn chúng rốt cuộc đã làm gì cô ấy?" Viên cảnh quan đó nhất thời nghẹn lời, chuyện này liên quan đến quyền riêng tư của đương sự, anh ta cũng không tiện nói thẳng.

Lâm Hựu Luân liếc nhìn Lưu Gia Linh, sau khi được sự đồng ý của cô, anh mới gật đầu với viên cảnh quan đó, ra hiệu anh ta có thể nói ra chuyện này. "Bọn côn đồ đã sử dụng thủ đoạn phi pháp, ép buộc cô Lưu chụp một số bức ảnh không đứng đắn.

Ở đây, cảnh sát cũng trịnh trọng kêu gọi truyền thông, sau khi cô Lưu báo án, bọn côn đồ có thể sẽ chọn công bố những bức ảnh này để

trả thù, vì vậy nếu nhận được những bức ảnh như vậy, xin hãy lập tức liên hệ với cảnh sát, không được tự ý lan truyền, phát tán." Lời của viên cảnh quan vừa dứt, Lâm Hựu Luân đứng bên cạnh liền bổ sung: "Ngôi sao tuy là người của công chúng, nhưng quyền riêng tư cơ bản vẫn nên được tôn trọng, đặc biệt là những bức ảnh này được chụp bằng phương thức phi pháp.

Tại đây, tôi kêu gọi tất cả các đồng nghiệp truyền thông tẩy chay việc đăng tải những bức ảnh này.

Đương nhiên, lời kêu gọi này dựa trên tiền đề là tôi tin vào đạo đức nghề nghiệp của các vị, còn đối với những phương tiện truyền thông vô lương tâm, tôi chỉ có thể dùng một cách khác để đối đãi." Lâm Hựu Luân quét ánh mắt qua tất cả các phóng viên tại hiện trường, rồi mới tiếp tục nói: "Bất kể phương tiện truyền thông nào đăng những bức ảnh này, tôi sẽ kêu gọi giới giải trí Hong Kong vĩnh viễn đưa phương tiện truyền thông đó vào danh sách đen từ chối phỏng vấn, đồng thời sẽ thông qua con đường tư pháp để họ phải trả giá thích đáng, không tiếc chi phí, kiện cho đến khi họ phá sản, đình bản mới thôi!" Những lời này nói ra, bất kỳ ai cũng có thể cảm nhận được một luồng sát khí đằng đằng!

Rõ ràng, lần này Lâm Hựu Luân đã thực sự nổi giận.

Viên cảnh sát bên cạnh Lâm Hựu Luân cũng không đứng yên được nữa, vội vàng theo đó bày tỏ thái độ, rằng cảnh sát cũng sẽ tùy tình hình mà xử lý nghiêm túc các phương tiện truyền thông tự ý lan truyền ảnh nạn nhân với tính chất cản trở công vụ và đồng phạm tội.

Để truyền thông tin tưởng hơn vào khả năng phá án của cảnh sát, anh ta tiếp tục giới thiệu với truyền thông một số tình hình cụ thể về vụ án.

Lâm Hựu Luân không có ý định ở lại đây nữa, anh lặng lẽ ra hiệu

cho vệ sĩ bên cạnh, hai vệ sĩ đứng trước nhất đột nhiên mở ra một lối đi, rồi các phóng viên đều đổ xô về phía viên cảnh quan đó.

Nhân lúc hiện trường hỗn loạn, Lâm Hựu Luân dẫn theo Lương Triều Vỹ, Lưu Gia Linh đột phá vòng vây của phóng viên, lên xe rời đi. —— "Đại ca, không hay rồi, Độc Phong và đám nó bị bọn cớm tóm ở bến tàu rồi!" Một tên đàn em mặt mày hốt hoảng xông vào phòng, miệng la lớn.

Bưu ca đang mây mưa với một cô gái, nghe tin này, vội vàng bò dậy khỏi người cô ta, quấn vội một chiếc khăn tắm quanh hạ thân, quay người lại hỏi tới tấp: "Tao không phải hôm qua đã đưa tiền cho chúng nó chạy trốn rồi sao?" "Tối qua biển động quá, chúng nó không đi được, rồi không biết tin tức bị lộ từ đâu, bọn cớm đột nhiên dẫn người đến, bắt hết cả thuyền người chuẩn bị vượt biên trái phép rồi." Tên đàn em nuốt nước bọt, cố gắng không nhìn vào bộ ngực trắng nõn của người phụ nữ trần truồng trên giường phía sau. "Cút ra ngoài!" Bưu ca gầm lên một tiếng, nhưng không phải với tên đàn em trước mặt, mà là với người phụ nữ trên giường phía sau.

Người phụ nữ vội vàng dùng chăn quấn lấy thân mình, vội vã chạy ra ngoài, sau đó trong phòng chỉ còn lại Bưu ca và hai tên thuộc hạ. "Đại ca, anh mau chạy đi thôi, Độc Phong bọn nó rơi vào tay bọn cớm, chắc chắn không lâu nữa sẽ khai anh ra." Tên đàn em đề nghị. "Chạy, mày tưởng tao không muốn chạy à, bây giờ bọn cớm đang theo dõi tao gắt gao như vậy, mày bảo tao chạy đi đâu?" Bưu ca tức giận mắng.

Cứ tưởng chụp được ảnh nude của Lưu Gia Linh, con đàn bà đó sẽ ngoan ngoãn khuất phục, sau này đừng nói là mời cô ta đóng phim, ngay cả bảo cô ta đến hầu giường cũng được, không ngờ con đàn bà đó quay đầu lại báo cảnh sát.

Điều khiến Bưu ca không ngờ hơn là, chuyện này lại lôi cả Lâm Hựu Luân vào cuộc.

Lão đại trên giang hồ trực tiếp cho người mang lời đến, rằng tự mình ị ra thì tự mình tìm cách chùi đít.

Lâm Hựu Luân vừa nhúng tay vào, chuyện này đã ầm ĩ lên, bây giờ cả Hong Kong trên dưới đều đang theo dõi chuyện này, những lão đại đó không muốn vì chuyện này mà quá kích động chính quyền Hong Kong và cảnh sát, rồi dẫn đến một cuộc càn quét xã hội đen lớn.

Việc Hong Kong trở về đã là định cục, người trên giang hồ không phải là muốn kiếm một mẻ cuối rồi chạy trốn, thì cũng đang chuẩn bị tìm mọi cách để tẩy trắng thân phận.

Bưu ca nghĩ cả buổi, cũng không tìm được ai bằng lòng nhúng tay vào vũng nước đục này vì mình.

Bưu ca đấm mạnh một cú vào tường, "Mẹ nó, sớm biết thế này, lúc đầu tao đã phải xơi con đĩ thối đó rồi!" Bưu ca cho người bắt cóc Lưu Gia Linh nhưng không ra tay với cô, chính là sợ để lại dấu vết rồi cảnh sát có bằng chứng.

Không ngờ mình cẩn thận như vậy, cuối cùng vẫn ngã vào tay con đàn bà này. "Độc Phong bọn nó làm việc luôn cẩn thận, lần này sao lại bị người ta tóm được chứ!" Đây là một chuyện khác mà Bưu ca không nghĩ ra. "Chắc là do phe đối đầu của chúng ta giở trò, cài nội gián báo tin cho bọn cớm." Trong lúc vội vàng, tên đàn em chỉ có thể nghĩ đến khả năng này. "Lũ khốn Tân Nghĩa An, tao với chúng mày chưa xong đâu!" Bưu ca ác độc mắng một câu. "Vậy những tấm ảnh trong tay chúng ta thì sao?" Tên đàn em thử hỏi một câu. "Tao có vào tù cũng không thể để con đĩ thối đó được yên!" Bưu ca trong lòng đã có kế hoạch, "Mày cầm ảnh đi tìm Đại Đầu Phi, thằng đó có thóp bị tao nắm giữ, nếu nó không đăng những tấm ảnh này lên báo, tao sẽ cho nó vào

tù ngồi cùng tao." Không lâu sau khi tên đàn em này rời đi, cảnh sát Hong Kong đã xông vào tiệm massage này, còng tay Bưu ca và đưa đi với cáo buộc tình nghi bắt cóc. —— Cùng với việc Bưu ca bị bắt, vụ án Lưu Gia Linh bị bắt cóc nhanh chóng được làm sáng tỏ, chỉ chờ tòa án xét xử là có thể khép lại.

Nhưng đúng lúc này, một tạp chí lá cải không mấy tên tuổi ở Hong Kong đã đăng một bức ảnh bán nude của một phụ nữ bị ngược đãi trên trang bìa một cách nổi bật.

Người phụ nữ trong ảnh có biểu cảm vô cùng kinh hoàng, mắt bị bịt bằng một dải vải, khuôn mặt được làm mờ.

Nội dung bài viết tuy không chỉ đích danh, nhưng lại ám chỉ đó là một nữ diễn viên, không lâu trước đó đã bị bắt cóc và bị chụp ảnh nude.

Bộ ảnh này vừa ra, tạp chí đó lập tức được mua sạch, thậm chí còn được tái bản trong ngày, trong chốc lát cả Hong Kong chấn động!

Đây không còn là phạm trù đăng tải tin tức nữa, mà là lợi dụng quyền riêng tư của người khác làm vũ khí, để tấn công và hủy hoại một con người.

Trong vài ngày, sự kiện đã gây ra sự lên án nhất trí từ xã hội Hong Kong.

Giới điện ảnh Hong Kong đã đăng một bản tuyên bố chung có chữ ký trên nhiều tờ báo có ảnh hưởng, mạnh mẽ lên án hành vi này vì lợi ích thương mại mà bất chấp nỗi đau của nạn nhân.

Lâm Hựu Luân trực tiếp thuê một đội ngũ luật sư, giúp Lưu Gia Linh kiện tạp chí này ra tòa, còn cảnh sát Hong Kong dưới áp lực dư luận to lớn, đã đình chỉ tất cả các ấn phẩm đang phát hành của tạp chí này với tội danh truyền bá nội dung bị cấm.

Giới nghệ sĩ vì chuyện này mà vô cùng phẫn nộ, đã tổ chức một cuộc họp lên án rầm rộ, yêu cầu chính quyền Hong Kong nghiêm khắc trấn áp thế lực đen đang tác oai tác quái trong giới nghệ sĩ.

Chính quyền Hong Kong để xoa dịu công chúng, đã phải đưa ra lời hứa trang trọng, rằng sẽ sớm triển khai một chiến dịch trấn áp xã hội đen.

Mãi cho đến khi cảnh sát triển khai hành động, cuộc biểu tình này mới tuyên bố kết thúc.

Chiến dịch càn quét của cảnh sát nhắm vào giới giải trí Hong Kong kéo dài hơn một tháng, nhiều công ty điện ảnh có bối cảnh xã hội đen bị điều tra và đóng cửa, nhiều nhà làm phim liên quan đến xã hội đen bị cảnh sát triệu tập.

Thế lực của xã hội đen Hong Kong trong giới điện ảnh không bị nhổ cỏ tận gốc hoàn toàn trong chiến dịch này, nhưng bị cảnh tỉnh, hành động cũng thu liễm hơn rất nhiều, những tin tức về diễn viên hoặc đạo diễn bị uy hiếp đóng phim từng xuất hiện liên tục trên báo chí, trong khoảng thời gian này gần như đã biến mất.

Cùng lúc cảnh sát triển khai hành động, hệ thống rạp Gia Nghị cũng có phản ứng, hơn mười công ty điện ảnh bị liệt vào danh sách đen cấm chiếu, khiến các công ty điện ảnh dính líu đến xã hội đen vốn đã đau đầu vì cảnh sát lại càng thêm họa vô đơn chí.

Với các tội danh bắt cóc, tống tiền, Bưu ca bị kết án 8 năm tù, nhưng ngay sau đó cảnh sát lại nhận được thêm nhiều bằng chứng, cho thấy hắn có liên quan trực tiếp đến hai vụ án mạng và một số vụ án ma túy.

Cộng gộp các tội, hắn bị tòa án kết án tù chung thân.

Trong giới nhanh chóng có tin đồn rằng, bằng chứng khiến Bưu ca

bị kết án nặng hơn là do các công ty điện ảnh dính líu đến xã hội đen đưa ra để xoa dịu cơn giận của Lâm Hựu Luân, và sau đó vài công ty điện ảnh đã được gỡ khỏi danh sách đen cấm chiếu của hệ thống rạp Gia Nghị.

Cách giải thích công khai là mấy công ty điện ảnh này đã ký cam kết tự chấn chỉnh ngành nghề, nhưng mọi người lại tin vào giả thuyết trước hơn.

Có phương tiện truyền thông điểm lại ba tháng đầu năm 90, phát hiện giới giải trí Hong Kong thật sự náo nhiệt không ngừng, đầu tiên là 《Túc Túy》 công chiếu gây ra cuộc khẩu chiến trên báo chí, tiếp theo Vương Tinh bị phanh phui có tình nhân bên ngoài, rồi lại đến Lưu Gia Linh bị bắt cóc dẫn đến làn sóng chống xã hội đen trong giới giải trí, sự việc nào cũng chấn động hơn sự việc nấy, mà nhân vật chính trong các sự kiện cuối cùng đều có thể thuận lợi vượt qua, thậm chí còn trong họa có phúc.

Nghê Khuông vì chỉ trích 《Túc Túy》 mà cuối cùng suýt chút nữa đã phải chạy trốn khỏi Hong Kong trong bẽ bàng, nhưng nhờ chuyện tình ngoài hôn nhân của Vương Tinh bị truyền thông phanh phui, sự chú ý của mọi người đều bị chuyển hướng, may mắn thoát được kiếp nạn này; Vương Tinh dưới sự giúp đỡ của Lâm Hựu Luân nhanh chóng được vợ tha thứ, nhưng Á hậu năm 87 Khâu Nguyệt Thanh, người bị truyền thông phanh phui có quan hệ tình ái với anh, lại rời Hong Kong đến Đài Loan sau khi sự việc xảy ra.

Vốn dĩ chuyện này sẽ không kết thúc như vậy, nhưng ngay sau đó lại xảy ra vụ án Lưu Gia Linh bị bắt cóc, chấn động toàn Hong Kong, mọi người đều bận rộn quan tâm đến diễn biến mới nhất của vụ án đó, tự nhiên không còn tâm trí đâu để truy cứu chuyện của Vương Tinh.

Người cuối cùng trong họa có phúc lại là Lưu Gia Linh, tuy sự kiện bắt cóc và sau đó là ảnh khỏa thân bị tung ra khiến cô bị đả kích nặng nề cả về thể chất lẫn tinh thần, nhưng hoàn cảnh của cô cũng nhận được sự đồng tình của toàn xã hội Hong Kong.

Rất nhiều phương tiện truyền thông vốn không ưa cô vì thân phận "gái Bắc", trong sự kiện lần này đều tỏ ra thiện chí hiếm thấy.

Sự nghiệp diễn xuất vốn dở dở ương ương của cô cũng vì sự kiện này mà trở nên thuận buồm xuôi gió, rất nhiều nhà làm phim chủ động tìm đến mời cô đóng phim.

Chương 500

Nếu không phải cô vẫn chưa thoát khỏi cái bóng của sự kiện, có lẽ lúc này đã phải đau đầu vì chọn kịch bản nào, diễn vai nào.

Mà nỗi phiền muộn như vậy, trước đây Lưu Gia Linh chỉ có thể ao ước mà không thể với tới.

Tất nhiên thu hoạch lớn nhất của Lưu Gia Linh lần này, chính là trong danh sách đề cử giải Kim Tượng được công bố trên số mới nhất của 《Điện Ảnh Song Chu San》, cô đã được đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất với 《Thuyết hoang đích nữ nhân》.

Đương nhiên, đề cử và đoạt giải là hai chuyện khác nhau, dù lần này Lưu Gia Linh sẽ nhận được không ít điểm đồng tình vì sự kiện bắt cóc và ảnh khỏa thân, nhưng vẫn không ai nghĩ rằng cô có thể giành được giải thưởng Kim Tượng này, nguyên nhân rất đơn giản, đối thủ lần này của Lưu Gia Linh là Chung Sở Hồng.

Lưu Gia Linh không địch lại Chung Sở Hồng, thật sự không phải tội chiến bại — 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 trong danh sách đề cử giải Kim Tượng năm nay, đã diễn giải bốn chữ "quân lâm thiên hạ" một cách triệt để.

Ngoài hai giải thưởng là Diễn viên mới xuất sắc nhất và Chỉ đạo hành động xuất sắc nhất thực sự không có cách nào có được, thì trong danh sách đề cử của các hạng mục khác đều có thể thấy tên của bộ phim này.

Chung Sở Hồng nhờ bộ phim này mà đã mang giải thưởng từ Mỹ về châu Âu, giải Kim Mã Đài Loan càng không do dự mà đội vương miện Ảnh hậu lên đầu cô.

Mọi người đều tin rằng Chung Sở Hồng sẽ trở thành Ảnh hậu kép

đầu tiên cùng lúc đoạt cả Kim Mã và Kim Tượng với cùng một bộ phim, cùng một vai diễn.

Mà cho dù không gặp Chung Sở Hồng, khả năng đoạt giải lần này của Lưu Gia Linh cũng không lớn lắm, vì những ứng cử viên khác đều có tiếng tăm hơn cô.

Với hai tác phẩm lại được đề cử Ảnh hậu Kim Tượng, Trương Ái Gia lúc này đáng lẽ phải rất phong quang, nhưng vì chưa chồng mà có thai mấy tháng, mọi người đều quan tâm cha của đứa trẻ trong bụng cô là ai hơn, ngược lại không ai quan tâm lần này cô có đoạt giải hay không.

Còn Trương Mạn Ngọc lần đầu được đề cử giải Kim Tượng với 《Bất thoát miệt đích nhân》 lần này cũng rất lạc quan, khi gặp phóng viên phỏng vấn đều nói Chung Sở Hồng lần này chắc chắn đoạt giải, sau đó hào phóng gửi lời chúc phúc cho bạn thân.

Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay không có gì hồi hộp, nhưng Nam diễn viên chính xuất sắc nhất lại có một phen long tranh hổ đấu.

Sau khi 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 công chiếu, Lâm Hựu Luân từng nói đùa rằng giải Kim Tượng không có quy định chủ tịch không được đoạt giải, không ngờ một lời thành sấm, ban giám khảo giải Kim Tượng lần này rất nể mặt ngài chủ tịch, không chỉ cho một đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, mà cả trong danh sách đề cử Biên kịch xuất sắc nhất cũng xuất hiện tên anh.

Mặc dù Nam diễn viên chính xuất sắc nhất có trọng lượng hơn Biên kịch xuất sắc nhất, nhưng truyền thông Hong Kong phổ biến đều cho rằng, Lâm Hựu Luân sẽ coi trọng giải Biên kịch xuất sắc nhất hơn, vì diễn xuất đối với anh mà nói chỉ là hứng thú, còn biên kịch mới là nghề chính thực sự của anh.

Lâm Hựu Luân không có ý tranh giành Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, vậy nên cuộc đua Ảnh đế năm nay trở nên vô cùng khốc liệt.

Năm ngoái vắng mặt trong cuộc đua Ảnh đế, Chu Nhuận Phát sau một năm toàn đóng phim hài, đã trở lại như một vị vua với 《A Lang đích cố sự》, một lần nữa lọt vào danh sách đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Khi truyền thông phỏng vấn Chu Nhuận Phát, chính anh cũng không nhớ đây là lần thứ mấy được đề cử Nam diễn viên xuất sắc nhất, ngược lại còn cười toe toét nói hy vọng năm nay có một kết quả tốt.

Bộ phim này đồng thời cũng giúp Đỗ Kỳ Phong nhận được một đề cử Đạo diễn xuất sắc nhất, Đỗ Kỳ Phong càng nhờ bộ phim này mà chính thức chen chân vào hàng ngũ đạo diễn hạng nhất của Hong Kong.

Không nói gì khác, chỉ riêng việc đóng phim của ông là có thể được đề cử Ảnh đế Kim Tượng, cũng đã khiến rất nhiều người ghen tị.

Năm ngoái là Lương Triều Vỹ, năm nay đổi thành Chu Nhuận Phát.

Tất nhiên áp lực của Phát ca lần này cũng không nhỏ, cuộc đua Ảnh đế Kim Tượng lần này tuy không xuất hiện nhiều gương mặt trẻ như lần trước, nhưng các lão tướng thực lực thì một người cũng không thiếu.

Đã từng đoạt hai giải Ảnh đế Hồng Kình Bảo, Ảnh đế Kim Tượng đầu tiên Hứa Quán Văn, và cả Trình Long lần đầu tiên đóng phim nghệ thuật, bất luận danh tiếng hay thực lực đều không thể xem thường.

Hồng Kình Bảo đã đoạt hai giải Ảnh đế, sự nghiệp lại lên đến đỉnh cao, nên ông đối với giải Ảnh đế lần này cũng không phải là quyết tâm phải có.

Có phóng viên hỏi ông năm nay nắm chắc bao nhiêu phần đoạt giải, ông tự cười nói chưa đến ba phần.

Khiêm tốn thì có khiêm tốn, nhưng nói cũng là sự thật.

Bộ phim mà Hồng Kình Bảo được đề cử lần này là phần cuối cùng của "tam bộ khúc di dân" của Trương Uyển Đình, 《Bát lưỡng kim》.

Trong bộ phim này, khán giả có thể thấy một Hồng Kình Bảo hoàn toàn khác so với trước đây, hoặc có thể nói là một người đàn ông lật đổ hình tượng Hồng Kình Bảo trong lòng họ từ trước đến nay, lái xe thuê ở Mỹ, mượn tám lạng vàng về quê trong vinh quang, gặp lại người tình cũ, lâu ngày sinh tình, nhưng đối phương đã đính hôn.

Cuối cùng, ông lái máy cày đưa đối phương lên thuyền, còn mình chỉ chạy hết sức dọc bờ biển, nhìn hạnh phúc dần đi xa.

Nghe có vẻ là một câu chuyện sáo rỗng, nhưng lại có nền tảng rất đáng xem.

Chỉ có điều năm nay cả Hồng Kình Bảo và Trương Uyển Đình đều có chút thời vận không tới, diễn xuất của Hồng Kình Bảo trong phim nếu đặt ở trước đây tuyệt đối có tư cách tranh giành Ảnh đế, nhưng vì năm ngoái ông đã đoạt một lần, và đã hai lần đoạt giải này, giải Kim Tượng không có khả năng lại trao Ảnh đế cho ông.

Trương Uyển Đình cũng gặp phải tình cảnh tương tự, bộ phim cùng thể loại 《Phi pháp di dân》 đã giúp bà đoạt một lần Đạo diễn xuất sắc nhất, đề cử là sự khẳng định cho tác phẩm này của bà, nhưng Trương Uyển Đình muốn đoạt lại giải này, ít nhất phải đổi thể

loại rồi mới đến.

Sư đệ của Hồng Kình Bảo là Trình Long lại rất rất muốn đoạt giải này, vì thân là diễn viên hành động, anh biết mình đóng phim hành động muốn đoạt giải này thật sự rất khó.

Năm ngoái Hồng Kình Bảo làm phim về câu chuyện của sư phụ Vu Chiêm Nguyên là 《Thất tiểu phúc》 và đoạt giải, Trình Long được khích lệ cũng theo đó làm một bộ phim nghệ thuật 《Kỳ tích》.

Trong phim, sự góp mặt của rất nhiều ngôi sao khách mời thường khiến khán giả bất ngờ sáng mắt, từ đó cũng có thể thấy được kỳ vọng của Trình Long đối với bộ phim này.

Trong số tất cả các ứng cử viên Nam diễn viên xuất sắc nhất, Hứa Quán Văn có lẽ là người có tâm thái bình thản nhất.

Từ khi giải Kim Tượng ra đời, ông gần như năm nào cũng được đề cử hạng mục này, rồi năm nào cũng là người chạy bên lề.

Trước đây còn có Chu Nhuận Phát cùng ông buồn bã, sau này Chu Nhuận Phát biến thành Thần Tiên Phát, danh hiệu Ảnh đế tuy chỉ có một như Hứa Quán Văn, nhưng danh tiếng trong làng điện ảnh Hong Kong lại không ai sánh bằng, so sánh thì càng khiến Hứa Quán Văn cô đơn.

Năm ngoái Hứa Quán Văn vì giúp Lâm Kiện Nhạc của Hoàn Á sản xuất 《Hợp gia hoan》, tự cảm thấy đắc tội với Lâm Hựu Luân, được đề cử Ảnh đế nhưng lại không đến tham dự lễ trao giải.

Năm nay tác phẩm được đề cử lại chính là 《Hợp gia hoan》, ông mới phát hiện năm ngoái thật sự là mình đã nghĩ nhiều.

Lâm Hựu Luân tuy không hòa thuận với Lâm Kiện Nhạc, nhưng không đến mức giận cá chém thớt lên người đóng phim cho Lâm Kiện Nhạc.

Sau khi Hứa Quán Văn hiểu ra điều này, năm nay đương nhiên sẽ không vắng mặt nữa, nhưng tâm thái lần này của ông chủ yếu là đến để ủng hộ.

Phim hài được thị trường hoan nghênh không sai, nhưng ở chỗ ban giám khảo giải Kim Tượng lại không được lòng lắm, điều này cũng tương tự như phim hành động, nếu không Trình Long, Chu Tinh Trì đã sớm đoạt giải rồi.

So với sự bình tĩnh của Hứa Quán Văn, Ngô Quân Như lại căng thẳng vô cùng.

Danh sách đề cử giải Kim Tượng năm nay cũng có tên cô, và đây đã không phải lần đầu tiên cô được đề cử giải Kim Tượng, năm ngoái là Diễn viên mới xuất sắc nhất, năm nay là Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất. "Cứ theo xu thế này, năm sau tôi sẽ được đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất rồi!" Mặc dù trước mặt truyền thông Ngô Quân Như còn huênh hoang nói đùa, và bày tỏ có thể đoạt giải thì tốt, không đoạt được cũng không quá buồn, nhưng thực tế cô lại đặt kỳ vọng rất lớn vào lần này.

Nguyên nhân nói ra cũng đơn giản, vì Trần Khả Tân cũng được đề cử Đạo diễn xuất sắc nhất, và là ứng cử viên sáng giá.

Nếu ngay cả Trần Khả Tân lần đầu làm đạo diễn cũng đoạt giải, mà Ngô Quân Như lại trắng tay, cô sẽ cảm thấy rất mất mặt. "Giải Kim Tượng chỉ quy định diễn viên lần đầu đóng phim chỉ có thể được đề cử Diễn viên mới xuất sắc nhất, chứ đâu có quy định lần đầu làm đạo diễn không được đoạt giải?" Trên đường đến lễ trao giải, Trần Khả Tân nghe được lý do Ngô Quân Như nhất định phải đoạt giải, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. "Tóm lại lần này nếu tôi không đoạt giải, anh cũng tuyệt đối không được đoạt giải!" Ngô Quân Như ôm cánh tay Trần Khả Tân nói.

Trần Khả Tân cười khổ nói: "Đoạt giải hay không ngay cả anh Lâm cũng không quyết định được, tôi có cách gì chứ?" Ngô Quân Như ngồi thẳng người, dùng ngón tay chỉ vào Trần Khả Tân nói: "Ồ, vậy là anh cảm thấy năm nay mình chắc chắn đoạt giải rồi?" "Tôi không có nói vậy." Trần Khả Tân vội vàng phủ nhận. "Thôi đi, tôi thấy anh ở nước ngoài đoạt mấy giải, lại bị truyền thông Hong Kong tâng bốc mấy câu, rồi không biết trời đất là gì nữa đúng không?" Ngô Quân Như quả thực đoán đúng một phần nguyên nhân, nhưng Trần Khả Tân chắc chắn sẽ không thừa nhận trước mặt cô.

Ngô Quân Như bĩu môi nói: "Giải Kim Tượng từ xưa đến nay đều có câu 'cứ là ứng cử viên sáng giá nhất là sẽ trượt', tôi thấy lần này ngoài chị Hồng nắm chắc phần thắng, các giải khác đều là ẩn số, anh đừng vui mừng quá sớm, kẻo đến lúc không đoạt giải lại phải để tôi an ủi." "Được rồi, chỉ cần lát nữa trên thảm đỏ, em đừng cứ ôm chặt cánh tay tôi như vậy là được… Dù sao em cũng đã đến một lần rồi, còn căng thẳng như vậy, bị truyền thông chụp được sẽ bị người ta cười chê đấy." Trần Khả Tân đổi chủ đề. "Ai nói tôi căng thẳng?" Ngô Quân Như bị nói trúng tim đen, nhưng vẫn cứng miệng.

Trần Khả Tân cũng không tranh cãi với cô, chỉ kiên nhẫn dặn dò: "Thả lỏng một chút, trên thảm đỏ tôi có thể đi cùng em, nhưng nếu em thật sự đoạt giải, tôi không thể cùng em lên sân khấu nhận giải, đến lúc đó em làm sao?" Trong lúc Ngô Quân Như đang lo lắng về vấn đề này, lô khách mời đầu tiên đã đến hiện trường lễ trao giải và bước lên thảm đỏ.

Theo thông lệ của giải Kim Tượng, MC của lễ trao giải luôn là người đầu tiên xuất hiện trên thảm đỏ, và người phụ trách dẫn chương trình lễ trao giải lần này là Trần Hân Kiến và Sầm Kiện Huân.

Lần đầu tiên lễ trao giải Kim Tượng không có MC nữ, điều này khiến các phóng viên vây quanh hai bên thảm đỏ đều cảm thấy vô

cùng bất ngờ.

Trần Hân Kiến và Sầm Kiện Huân sau khi bước xuống thảm đỏ, đối mặt với máy quay truyền hình trực tiếp, chủ động giải thích tại sao năm nay lại là hai người họ dẫn chương trình.

Trần Hân Kiến vừa mở đầu đã nói đùa với Sầm Kiện Huân: "Trước đây tôi đều nói mình là khách mời làm MC, năm nay tôi không dám nói vậy nữa, vì giám đốc Sầm đang đứng ngay bên cạnh tôi." "Trước đây tôi cũng từng đóng vai cảnh sát trong phim, nhưng trước mặt sếp Trần, một cảnh sát thật, tôi cũng không dám nói mình từng đóng vai cảnh sát, sợ bị anh nhận ra." Sầm Kiện Huân lập tức đáp lại một câu.

Chương 501

"Nói đến diễn xuất, thực ra tôi rất muốn hỏi giám đốc Sầm, từ khi anh làm Tổng giám đốc của hệ thống rạp Gia Nghị, đã bao lâu rồi anh không đóng phim?

Có phải là đang làm cao với khán giả không?" Trần Hân Kiến cố ý hỏi. "Không có, không có, chủ yếu là công việc quá bận, thực sự không có thời gian, một lý do nữa là ngoại hình thực sự không xứng với khán giả, nên không ra ngoài tranh giành bát cơm với người trẻ nữa." Sầm Kiện Huân giải thích. "Nhưng mọi người đều rất nhớ những vai diễn anh từng đóng, vừa rồi trên thảm đỏ có người còn gọi tên anh đấy!" "Cho nên hôm nay mới dẫn chương trình Kim Tượng, cũng coi như là một cách để gặp gỡ mọi người." "Ý anh là tôi không đẹp trai, hợp tác với tôi anh sẽ không bị áp lực?" Trần Hân Kiến đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

Sầm Kiện Huân ngẩn ra, rồi hỏi lại: "Vậy hôm nay chúng ta đến đây để thi xem ai xấu hơn à?" Hai người cùng cười lớn, sau đó kết thúc màn tán gẫu, bắt đầu đi vào chủ đề chính. "Người ta nói lễ trao giải Kim Tượng năm ngoái là lần có nhiều ngôi sao nhất, nhưng tôi thấy năm nay cả người được đề cử lẫn khách mời trao giải đều có trọng lượng hơn." Trần Hân Kiến so sánh lễ trao giải năm nay với năm ngoái.

Sầm Kiện Huân gật đầu, "Đúng vậy, toàn là sao lớn, và đều là những gương mặt quen thuộc." "Nói đến sao lớn, sao lớn đã đến, đây là sao lớn trong giới đạo diễn, chào mừng Chủ tịch luân phiên của giải Kim Tượng năm nay, ngài Từ Khắc!" Trần Hân Kiến nhìn thấy phía thảm đỏ, Từ Khắc xách chiếc cặp công văn màu đen đựng phong bì kết quả giải thưởng từ trên xe bước xuống, liền giới thiệu với truyền

thông và khán giả tại hiện trường.

Vì phải đưa kết quả giải thưởng vào hội trường trước, Từ Khắc không dừng lại quá lâu trên thảm đỏ, nhưng sau khi xuống thảm đỏ, ông lại bị Sầm Kiện Huân và Trần Hân Kiến chặn lại phỏng vấn vài câu. "Đạo diễn Từ hôm nay lạc quan nhất về ai sẽ đoạt giải?" Trần Hân Kiến đặt câu hỏi, rồi Sầm Kiện Huân lại bổ sung một câu: "Không được nói chị Hồng!" Từ Khắc suy nghĩ một chút, "Ngô Vũ Sâm và Trần Khả Tân." Kết quả này rất bất ngờ, Trần Khả Tân thì còn có thể hiểu, dù sao tối nay 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 vốn là ứng cử viên sáng giá, nhưng Từ Khắc nhắc đến Ngô Vũ Sâm lại khiến người ta có chút khó hiểu. "Hiện tại rất nhiều người đều nói hai người đã trở mặt rồi." Trần Hân Kiến không nhịn được mà nói một câu như vậy. "Đây chắc là một sự hiểu lầm của mọi người, mấy ngày trước chúng tôi còn gọi điện thoại, chỉ là bây giờ chúng tôi mỗi người có suy nghĩ riêng, nên tách ra sẽ tốt hơn." Từ Khắc nói vậy, nhưng tình hình thực tế có phải như thế không, thì chỉ có ông và Ngô Vũ Sâm tự trong lòng biết rõ.

Sau khi Từ Khắc đi, trên thảm đỏ lại có thêm mấy tốp khách mời đi qua, ngay sau đó là Lương Triều Vỹ và Lưu Gia Linh.

Hai người tay trong tay xuất hiện trước mắt khán giả và ống kính máy quay, đám đông hai bên thảm đỏ lập tức có một trận xôn xao không nhỏ.

Đây là lần đầu tiên Lương Triều Vỹ và Lưu Gia Linh xuất hiện công khai sau khi sự kiện bắt cóc xảy ra, tâm trạng của cả hai trông đều không tệ, thỉnh thoảng mỉm cười vẫy tay chào người hâm mộ hai bên, chỉ là không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của phóng viên.

Đương nhiên sau khi xuống thảm đỏ, đến chỗ Trần Hân Kiến và Sầm Kiện Huân, hai người mới mở lời trả lời vài câu hỏi. "Mọi người

đều thấy, sau khi xảy ra chuyện, anh luôn kiên định đứng bên cạnh Gia Linh, thực ra tôi biết khoảng thời gian này áp lực của anh cũng rất lớn, vậy có điều gì đặc biệt muốn nói không?" Lương Triều Vỹ thừa nhận chuyện xảy ra thời gian trước ảnh hưởng đến anh rất lớn, suýt chút nữa khiến anh bỏ lỡ một bộ phim.

Lương Triều Vỹ không nói đó là bộ phim gì, Sầm Kiện Huân lo khán giả trước màn hình tivi không hiểu, liền cố ý bổ sung giúp anh: "Anh nói là phim mới của Vương Gia Vệ đúng không?" Lương Triều Vỹ gật đầu, sau đó nói ngắn gọn về tâm trạng của mình trong khoảng thời gian này.

Từ khi chuyển sang phát triển trong lĩnh vực điện ảnh, Lương Triều Vỹ đóng rất nhiều phim, doanh thu cũng không ít, nhưng thực ra anh vẫn chưa tìm ra phương hướng phát triển tương lai của mình, đôi khi bị mắc kẹt trong cốt truyện, vai diễn này với vai diễn kia, trong đầu anh như có một cuộc thi kéo co, hôm nay vai này chiếm ưu thế, ngày mai vai kia lại nổi lên, khiến anh nhất thời vô cùng mông lung.

Đúng lúc này, Vương Gia Vệ tìm anh đóng một vai trong phim mới.

Có thể hợp tác với Vương Gia Vệ, anh tự nhiên rất vui, hy vọng nhân cơ hội này, gột rửa những u ám trước đây, có thể chỉnh đốn lại tinh thần.

Không ngờ, lúc này Lưu Gia Linh xảy ra chuyện, khiến anh phải từ bỏ cơ hội này, nhưng Vương Gia Vệ rất kiên nhẫn nói có thể đợi anh.

Đối mặt với ống kính máy quay, Lương Triều Vỹ còn đặc biệt cảm ơn Vương Gia Vệ.

Sau đó đến lượt Lưu Gia Linh trả lời câu hỏi, Trần Hân Kiến lớn tiếng nói với mọi người tại hiện trường: "Chúng tôi ủng hộ Lưu Gia

Linh!" Anh hô ba lần, Sầm Kiện Huân bên cạnh dẫn đầu vỗ tay, người hâm mộ và phần lớn phóng viên hai bên thảm đỏ cũng theo đó vỗ tay.

Lưu Gia Linh mặc áo len màu đen trước tiên cúi đầu chào mọi người, cảm ơn tất cả những người ủng hộ mình, sau đó mới nhận micro nói: "Hôm nay tại lễ trao giải Kim Tượng này, thực ra tôi muốn nói với những người yêu thương tôi, ủng hộ tôi, và một số người muốn làm hại tôi cùng một câu: Tôi mạnh mẽ hơn tôi tưởng.

Nếu một chuyện đau lòng như vậy, có thể khiến mọi người cảnh giác về tầm quan trọng của đạo đức nghề nghiệp của truyền thông đối với môi trường sống của chúng ta, thì thực ra tổn thương tôi phải chịu không đáng là gì.

Vì tất cả những phiền muộn và phẫn nộ, tôi đều có thể giải tỏa." Khi Lưu Gia Linh nói những lời này, giữa chừng bị tiếng vỗ tay ngắt lời mấy lần, Lương Triều Vỹ đứng bên cạnh cô, vừa vỗ tay, vừa nhiều lần dùng tay lau đi những giọt nước mắt trào ra từ khóe mắt.

Thật vậy, trong khoảng thời gian tình hình vụ bắt cóc chưa hoàn toàn sáng tỏ, cuộc sống của cả hai đều hỗn loạn, đặc biệt là trạng thái của Lưu Gia Linh khiến anh rất lo lắng, một người bình thường rất hoạt bát, lại cả ngày ngồi ngẩn ngơ.

Lúc ăn cơm bưng bát lên, ăn được hai miếng lại đặt xuống, thường xuyên lơ đãng, may mà cuối cùng sự việc đã có một kết quả viên mãn.

Khi kết thúc cuộc phỏng vấn, MC và khán giả tại hiện trường một lần nữa dành cho hai người những tràng pháo tay.

Sau đó có thêm rất nhiều ngôi sao đến, nhưng hiện trường không còn sôi động như lúc Lương Triều Vỹ và Lưu Gia Linh xuất hiện, cho đến khi Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng tay trong tay xuất hiện,

người hâm mộ và phóng viên hai bên thảm đỏ mới lại một lần nữa phấn khích.

Chung Sở Hồng búi tóc tao nhã, tai đeo đôi khuyên bạc lớn, gương mặt diễm lệ, trang điểm nhẹ nhàng, chiếc váy dạ hội dài màu đỏ thiết kế ôm sát, khoe ra những đường cong quyến rũ chết người.

Dưới tà váy xẻ đến đầu gối, đôi chân thon dài đi giày cao gót quai mảnh lúc ẩn lúc hiện.

Cùng với dáng đi uyển chuyển thướt tha của cô, trên thảm đỏ, tựa như một đóa sen hồng mới nhô lên khỏi mặt nước.

Lâm Hựu Luân vẫn là bộ vest vừa vặn đơn giản, lịch lãm mà tinh tế, lên thảm đỏ cũng không tháo kính râm, suốt quá trình không nói một lời, rất có ý thức làm nền cho Chung Sở Hồng.

Sau khi xuống thảm đỏ, khi nhận phỏng vấn của Sầm Kiện Huân và Trần Hân Kiến, anh mới tháo kính râm xuống.

Trần Hân Kiến biết Lâm Hựu Luân là ông chủ của Sầm Kiện Huân, để Sầm Kiện Huân hỏi Lâm Hựu Luân thì không tiện lắm, nên chủ động đảm nhận vai trò chính trong cuộc phỏng vấn này. "Anh Lâm có nghĩ hôm nay mình sẽ đoạt giải không?" "Anh đang nói đến giải nào?" Lâm Hựu Luân lần này được đề cử hai giải, nên mới hỏi như vậy.

Trần Hân Kiến bổ sung: "Đương nhiên là Nam diễn viên chính xuất sắc nhất rồi, lần này chị Hồng cũng được đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, hai người lại cùng đóng trong một bộ phim, cùng nhau đoạt giải, sau này chắc chắn sẽ là một giai thoại." "Nếu trong thực tế mọi chuyện đều có thể biến thành giai thoại, những người làm biên kịch chắc chắn sẽ là người đầu tiên thất nghiệp." Lâm Hựu Luân đưa ra một so sánh thú vị, thực tế là muốn nói, sự thật không phải lúc nào cũng đẹp như tưởng tượng.

Trần Hân Kiến nghe ra Lâm Hựu Luân không hứng thú với câu hỏi này, liền đổi một câu hỏi khác. "Vậy còn Biên kịch xuất sắc nhất thì sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu, "Cái này thì rất mong chờ." "Nhưng ở nước ngoài, 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 cũng đã đoạt được mấy giải biên kịch, anh Lâm hình như đều không đến hiện trường nhận giải nhỉ." Trần Hân Kiến làm khó Lâm Hựu Luân một chút. "Cái này khác, giải Kim Tượng là hoạt động của người nhà, dù là với tư cách chủ tịch giải Kim Tượng hay là một thành viên của giới biên kịch Hong Kong, tôi đều nên ủng hộ." "Rất nhiều người đều cảm thấy anh Lâm đáng lẽ nên đoạt giải này từ lâu rồi, nhưng tại sao đến tận bây giờ anh Lâm mới có suy nghĩ này?" "Tôi đã muốn từ lâu rồi, nhưng ban giám khảo giải Kim Tượng không nghĩ vậy, đến năm nay họ mới cuối cùng thay đổi chủ ý, tôi đợi khổ quá rồi." Lâm Hựu Luân nói đùa. "Nhưng sao tôi lại nghe nói là do anh Lâm không chịu nhận giải nhỉ?" Trần Hân Kiến lại hỏi tiếp. "Thực sự có một hai lần như vậy, tác phẩm thực tế cũng có thể được đề cử rồi, nhưng thời điểm không thích hợp, dù sao tôi cũng kiêm nhiệm chức chủ tịch giải Kim Tượng, mà mấy lần đó có thể được đề cử, lại là lúc tôi mới tiếp quản quyền tổ chức giải Kim Tượng không lâu, tự mình trao giải cho mình cảm thấy kỳ kỳ, trước hết bản thân trong lòng còn chưa qua được cửa ải đó, sau đó cũng sợ người khác nói ra nói vào, nên đã trao đổi với ban giám khảo một chút, gạt đề cử xuống… Đương nhiên tôi phải thanh minh, có thể thương lượng với ban giám khảo như vậy, hoàn toàn là vì liên quan đến tác phẩm cá nhân của tôi, họ sẵn lòng tôn trọng ý kiến của tôi, tác phẩm của người khác tôi muốn gạt cũng không gạt được, giải Kim Tượng đến nay, sự công bằng công chính nên có thể được mọi người tin tưởng." Lâm Hựu Luân giải thích. "Vậy anh Lâm thấy chị Hồng tối nay có thể đoạt giải không?" Trần Hân Kiến chuyển chủ đề sang Chung Sở Hồng. "Chắc không có vấn đề gì, đây là quan điểm của mọi người, và tôi cũng thấy vậy, nhưng không biết ban giám khảo sẽ đưa

ra quyết định như thế nào." Lâm Hựu Luân muốn đổ chuyện cho mọi người, sau đó mình mới thừa nhận theo. "Nếu tối nay đoạt giải, chị sẽ trở thành nữ diễn viên đầu tiên trong lịch sử giải Kim Tượng hai lần đăng quang Ảnh hậu, tôi rất muốn biết chị Hồng bây giờ đang nghĩ gì?" Trần Hân Kiến lần này là nghiêm túc hỏi Chung Sở Hồng. "Cũng ổn, giải thưởng này đối với tôi thực sự rất có ý nghĩa, nhưng các nữ diễn viên khác được đề cử đều rất mạnh, Trương Mạn Ngọc là bạn tốt của tôi, rồi Lưu Gia Linh vừa trải qua chuyện như vậy, còn có Trương Ái Gia, tôi vừa thấy cô ấy cũng đến, mang một cái bụng bầu rất vất vả, nên bây giờ tôi rất mâu thuẫn, bất kể ai đoạt giải cũng có nghĩa là có người phải thất vọng ra về, mà tôi lại hy vọng mỗi người trong số họ đều có thể đoạt giải, phải làm sao bây giờ?" Chung Sở Hồng đặt ra một câu hỏi khiến Trần Hân Kiến cũng không biết trả lời thế nào, may mà Sầm Kiện Huân kịp thời cứu nguy: "Chị Hồng, chị hỏi sai người rồi, chị nên hỏi anh Lâm mới đúng chứ!" Lâm Hựu Luân không ngờ quả bóng lại bị đá về phía mình, đành phải nói: "Thực ra không có gì phải thất vọng cả, giải Kim Tượng mỗi năm một lần, năm nay không đoạt giải, sau này sẽ có cơ hội thôi." Đối với Hồng Kình Bảo, Chu Nhuận Phát, Hứa Quán Văn những người thường xuyên được đề cử, cơ hội đoạt giải đúng là năm nào cũng có, nhưng đối với người như Trình Long khó khăn lắm mới đóng một bộ phim nghệ thuật, lần này nếu không đoạt được, sau này không biết phải đợi đến bao giờ, nên khi từ thảm đỏ bước xuống nhận phỏng vấn của Sầm Kiện Huân, Trình Long đã thể hiện rất rõ ràng mong muốn đoạt giải của mình.

Trần Hân Kiến bên cạnh lúc này rất tinh quái nói một câu: "Anh đoạt rồi mà, tôi thấy ở nhà anh có rất nhiều giải Kim Tượng!" Trình Long lúc đầu không phản ứng kịp, sau mới nghĩ ra Trần Hân Kiến đang nói về giải Chỉ đạo hành động.

Quả thực, trong mấy năm gần đây tại giải Kim Tượng, Thành Gia Ban gần như đã thâu tóm hạng mục này, chỉ là giải thưởng kỹ thuật và giải thưởng nghệ thuật cuối cùng vẫn có sự khác biệt, lời nói của Trần Hân Kiến không mang lại cho Trình Long nhiều sự an ủi, ngược lại càng làm tăng thêm kỳ vọng của anh vào việc đoạt giải.

Khi Trần Khả Tân và Ngô Quân Như đến hội trường, khách mời đã vào gần hết, hai người đi từ thảm đỏ xuống, đang định thở phào một hơi, lại bị Sầm Kiện Huân và Trần Hân Kiến kéo lại phỏng vấn.

Dưới sự dồn ép của Sầm Kiện Huân và Trần Hân Kiến, Ngô Quân Như ngượng ngùng thừa nhận đang hẹn hò với Trần Khả Tân, và tác phẩm định tình của hai người tự nhiên là 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》.

So với sự thành thật của hai người, Trương Mạn Ngọc lại một mực không thừa nhận mình đã có bạn trai mới, thực ra truyền thông đã chụp được ảnh cô và bạn trai quen ở Mỹ đi dạo phố từ hai tháng trước, nhưng cô không định công khai chuyện này.

Sau đó khi được hỏi về cuộc cạnh tranh Ảnh hậu với Chung Sở Hồng, Trương Mạn Ngọc mới hào phóng một lần. "Chị Hồng đoạt giải tôi không hề cảm thấy bất ngờ, nhưng nếu chính mình đoạt giải, tuyệt đối sẽ vô cùng kinh ngạc." Trương Mạn Ngọc coi như là lô khách mời cuối cùng đến, sau khi cô vào trong tìm được chỗ ngồi của mình, lễ trao giải cũng đúng giờ bắt đầu.

Nhóm nhạc "Righteous Brothers" cố tình bay từ Mỹ sang, đã trình diễn cho toàn bộ khán giả ca khúc chủ đề của 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 là 《Unchained Melody》, sau khi biểu diễn xong, hiện trường vang lên những tràng pháo tay nhiệt liệt. "Không biết mọi người có cảm giác giống tôi không, vừa rồi khi nghe bài hát này, tôi như thể lại trở về rạp chiếu phim, và trước mắt hiện lên cảnh nam nữ chính trong

《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 ôm hôn từ biệt đầy thâm tình… Thôi được rồi, giám đốc Sầm, hôm nay anh có mang theo khăn giấy không?" Trần Hân Kiến nửa đầu nói rất tình cảm, nhưng nửa sau lại đột nhiên đổi giọng, khiến cả khán đài bật cười. "Vậy chúng ta cũng đừng đứng đây nữa, mau xuống sân khấu tìm khăn giấy cho anh đi!" Sầm Kiện Huân mời lên nhóm khách mời trao giải đầu tiên, công bố kết quả giải Ca khúc trong phim hay nhất.

Nhóm nhạc Mỹ "Righteous Brothers" vừa biểu diễn xong xuống sân khấu lại lập tức được mời lên, nhưng lần này thân phận của họ đã từ khách mời biểu diễn trở thành người đoạt giải.

Chương 502

Trong tiếng vỗ tay, 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 giành giải đầu tiên, mở màn thành công.

Giải thưởng tiếp theo là Nhạc phim hay nhất được trao cho 《Bát lưỡng kim》, người lên nhận giải là La Đại Hữu, ông phát biểu cảm nghĩ trên sân khấu, nhưng ống kính máy quay lại chiếu về phía Trương Ái Gia đang ngồi dưới khán đài.

Cả hai bộ phim được đề cử Kim Tượng năm nay là 《A Lang đích cố sự》 và 《Bát lưỡng kim》 đều do La Đại Hữu phụ trách làm ca khúc trong phim, và nữ chính của cả hai bộ phim này đều là Trương Ái Gia.

Âm nhạc của La Đại Hữu lại một lần nữa theo chân điện ảnh Hong Kong nổi tiếng khắp thế giới người Hoa, chỉ có điều hai người sớm đã không còn là tình nhân, đứa trẻ trong bụng Trương Ái Gia, tự nhiên cũng không phải là của La Đại Hữu.

Giải thưởng thứ ba là Chỉ đạo hành động xuất sắc nhất, lại được trao cho Thành Gia Ban, nhưng người lên nhận giải lại không phải Trình Long.

Trình Long hôm nay chỉ chuẩn bị một bài phát biểu cảm nghĩ, nhưng phía sau còn có một giải thưởng quan trọng hơn đang chờ anh, nên lần đầu tiên anh không tự mình lên sân khấu nhận giải, mà để người khác nhận thay.

Tiếp theo, giải Chỉ đạo mỹ thuật xuất sắc nhất và Quay phim xuất sắc nhất đều thuộc về 《Bất thoát miệt đích nữ nhân》, giải Dựng phim xuất sắc nhất thuộc về 《Điệp huyết song hùng》 của Ngô Vũ Sâm, sau đó là Biên kịch xuất sắc nhất.

Người trao giải là Vương Tinh và Đỗ Kỳ Phong, trước khi mở phong bì, Vương Mập đã cá cược với Đỗ Kỳ Phong. "Tôi cược người có tên trong này rất thân với tôi, nếu tôi đoán sai, tôi sẽ vô điều kiện ủng hộ anh làm một bộ phim mình thích, nếu tôi đoán đúng, anh sẽ vô điều kiện làm một bộ phim theo yêu cầu của tôi, thế nào?" "Ai cũng biết giải này sẽ trao cho ai, có quỷ mới cược với anh." Đỗ Kỳ Phong không mắc bẫy. "Là anh không muốn có cơ hội này thôi nhé." Vương Tinh đặc biệt nhấn mạnh một câu, rồi mới mở phong bì, nhìn một cái, rồi đưa cho Đỗ Kỳ Phong công bố. "Người đoạt giải Biên kịch xuất sắc nhất của giải Kim Tượng lần này là… 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》, Lâm Hựu Luân!" Khán đài ngay sau lời của Đỗ Kỳ Phong vang lên những tràng pháo tay nhiệt liệt, cho thấy mọi người không bất ngờ với kết quả này, bao gồm cả các biên kịch khác được đề cử, và cả chính Lâm Hựu Luân. "Anh có biết cảm giác đầu tiên của tôi khi thấy kết quả này là gì không?" Vương Tinh cầm cúp, trước khi đưa cho Lâm Hựu Luân hỏi một câu. "Anh rất đắc ý vì mình đã đoán đúng đáp án?" Lâm Hựu Luân thuận miệng đáp.

Vương Tinh lắc đầu, "Lần này anh thật sự đoán sai rồi, vừa rồi trong lòng tôi đã thở phào một hơi nhẹ nhõm, và tôi tin rằng tất cả các biên kịch ngồi dưới khán đài, bao gồm cả những người hôm nay không có mặt, trong lòng thực ra đều phải thở phào một hơi nhẹ nhõm, giải thưởng này cuối cùng cũng đã trao cho anh rồi.

Nếu anh còn không đến nhận giải này, ban giám khảo giải Kim Tượng chắc chắn sẽ phát điên, các biên kịch khác cũng sắp phát điên rồi!" Đúng như Vương Tinh nói, ban giám khảo giải Kim Tượng thực sự rất đau đầu về vấn đề này, ai cũng biết Lâm Hựu Luân là một biên kịch giỏi, tác phẩm hay ra hết bộ này đến bộ khác, nhưng lại chưa từng đoạt giải Biên kịch xuất sắc nhất.

Không phải giải Kim Tượng không nỡ trao giải này cho anh, mà là

chính Lâm Hựu Luân không muốn.

Cho nên khi năm nay Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng chịu vào danh sách đề cử, giải Kim Tượng vội vàng trao bức tượng vàng nhỏ này cho anh.

Các biên kịch Hong Kong, dù đã đoạt giải này hay chưa, trong lòng đều thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Những người đã đoạt giải, cuối cùng không cần phải bực mình vì câu "Lâm Hựu Luân còn chưa đoạt giải này, anh dựa vào đâu mà đoạt?"; còn những biên kịch chưa đoạt giải, thì không cần lo lắng lần nào đó mình may mắn được đề cử, rồi đột nhiên Lâm Hựu Luân nổi hứng muốn lấy một giải chơi, rồi mình từ hài kịch biến thành bi kịch.

Vì ai cũng biết ở Hong Kong, từ trước đến nay chỉ có những thứ Lâm Hựu Luân chơi chán rồi, mới đến lượt người khác.

Cho nên Lâm Hựu Luân đoạt giải này có thể nói là lòng người mong đợi, và chính anh đứng trên sân khấu, phát biểu cảm nghĩ cũng không biết nên nói gì, theo thông lệ cảm ơn giải Kim Tượng?

Người khác nói câu này không vấn đề, nhưng Lâm Hựu Luân nói câu này giống như tự cảm ơn chính mình, anh nói ngượng, người dưới khán đài nghe cũng ngượng, nên cuối cùng chỉ cầm bức tượng vàng nhỏ vẫy hai cái, không nói một lời rồi xuống sân khấu.

Khán giả dưới khán đài dành cho Lâm Hựu Luân một tràng pháo tay kéo dài và nhiệt liệt nhất, và dưới khán đài Chung Sở Hồng còn đặc biệt thưởng cho anh một nụ hôn.

Lễ trao giải đến đây, không khí coi như đã đạt đến một cao trào nhỏ, phần chính cũng theo đó mở màn.

Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất lại mang về thêm một giải cho《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》, Ngô Quân Như sau khi nghe người trao

giải gọi tên mình, đã ngẩn người một lúc lâu, rồi mới đột nhiên đứng dậy từ chỗ ngồi, rồi vừa nhảy vừa la, vừa khóc vừa cười, ôm chặt Trần Khả Tân kích động một hồi lâu, cuối cùng dưới sự nhắc nhở của hai MC, mới nhớ ra phải lên sân khấu nhận giải.

Lên sân khấu lại một tràng nói năng lộn xộn, xong rồi còn để quên cúp trên sân khấu, cuối cùng trong tiếng cười thiện ý của khán giả chạy lại lấy cúp về.

Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất thuộc về Lương Triều Vỹ, và đây đã không phải là bức tượng vàng nhỏ đầu tiên anh nhận được, cũng không phải lần đầu tiên anh đoạt giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Hai năm trước, anh đã từng đoạt giải này với 《Nhân dân anh hùng》 của Nhĩ Đông Thăng, nhưng lần đó anh lại không có mặt tại lễ trao giải, nguyên nhân là ở kỳ trước đó nữa, anh lần đầu được đề cử giải Kim Tượng, và còn là Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nhưng lại thua Chu Nhuận Phát.

Việc tay trắng ra về năm đó đã đả kích anh hơi lớn, nên anh đã không tham gia lễ trao giải năm tiếp theo.

Rồi anh đoạt giải, nhưng người lại không có mặt, không thể tự tay nhận lấy bức tượng vàng nhỏ đầu tiên của mình.

Sau đó năm ngoái anh lại một lần nữa được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, cuối cùng thua Hồng Kình Bảo, may mà năm nay anh không vắng mặt như lần trước, cuối cùng cũng không lỡ hẹn với việc nhận giải.

So với giải Nam nữ diễn viên phụ, giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất được trao tiếp theo gần như không có gì hồi hộp.

Người trao giải là Tiêu Phương Phương và La Văn, sau khi mở

phong bì, Tiêu Phương Phương chỉ nhìn một cái rồi ngẩng đầu lên, công bố Chung Sở Hồng đoạt giải.

Giống như Lâm Hựu Luân, việc Chung Sở Hồng đoạt giải cũng đã nằm trong dự đoán của mọi người, các ứng cử viên khác đều đã chuẩn bị tâm lý, Trương Mạn Ngọc ngồi cùng Chung Sở Hồng còn đứng dậy ôm bạn thân một cái, để chúc mừng.

Hai người còn chưa tách ra, La Văn đứng trên sân khấu nói một câu tiếp theo khiến cả khán trường đều ngây người. "Đồng thời đoạt giải hạng mục này còn có 《Bất thoát miệt đích nhân》, Trương Mạn Ngọc!" Tại sao lại có hai người đoạt giải?

Tất cả mọi người dưới khán đài sau khi ngẩn ra mấy giây, đột nhiên nghĩ đến một khả năng: song hoàng!

Tình huống này trong lịch sử giải Kim Tượng đã có tiền lệ, ở giải Kim Tượng lần thứ hai, hạng mục Ảnh đế đã cùng lúc ghi tên hai người: Hồng Kình Bảo và Mạch Gia.

Chàng béo và ông trọc cùng lúc đoạt giải, từng được truyền tụng là một giai thoại của làng điện ảnh Hong Kong.

Lịch sử lại một lần nữa tái diễn, và là một cảnh tượng cực kỳ tương tự, Hồng Kình Bảo và Mạch Gia là bạn tốt, và Chung Sở Hồng và Trương Mạn Ngọc cũng là bạn tốt, điều duy nhất khác biệt chỉ là từ Nam diễn viên chính xuất sắc nhất biến thành Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Nhìn thấy có nhân viên lễ tân lại mang lên sân khấu một bức tượng vàng nhỏ nữa, rất nhiều người dưới khán đài không nhịn được mà nghĩ: lẽ nào bạn thân cùng được đề cử một hạng mục, thì có thể cùng nhau đoạt giải?

Lúc Trương Mạn Ngọc lên sân khấu nhận giải, cô vui đến mức có

hơi bối rối.

Sau khi Chung Sở Hồng đọc xong bài phát biểu nhận giải, người dẫn chương trình mời Trương Mạn Ngọc phát biểu, ai ngờ câu đầu tiên cô thốt ra lại là: "Ngô tri, tôi rối trí quá." Sau khi hết bối rối, cô mới bắt đầu cảm ơn mọi người, trong danh sách thậm chí còn có cả những người từng mắng chửi cô.

Dùng chính lời của cô để nói thì là: "Bị các người mắng nhiều rồi tôi mới biết tự kiểm điểm bản thân." Kể từ khi đóng bộ phim đầu tiên, Trương Mạn Ngọc đã mất trọn sáu năm mới dần thoát khỏi cái mác "bình hoa di động".

Rất nhiều người khen cô cuối cùng cũng đã khai sáng, biết diễn xuất rồi.

Trương Mạn Ngọc trên sân khấu kích động không kìm được, còn Lưu Gia Linh ngồi dưới khán đài không khỏi cảm thấy mất mát.

Lưu Gia Linh chưa bao giờ nghĩ mình có thể giành được bức tượng vàng nhỏ này từ tay Chung Sở Hồng, nhưng thua Trương Mạn Ngọc thì thực sự khiến cô có chút không cam tâm.

Giờ phút này, niềm an ủi duy nhất của Lưu Gia Linh có lẽ là Lương Triêu Vỹ đang nắm chặt tay cô ở bên cạnh.

Sau khi Ảnh hậu ra đời, cuộc tranh giành Ảnh đế tiếp theo lại khiến mọi người hồi hộp.

Thành Long mắt dán chặt vào phong bì trong tay khách mời trao giải.

Trước khi kết quả được công bố, tim anh như treo lên tận cổ họng, hai tay bất giác nắm chặt tay vịn ghế.

Đứng trên sân khấu chuẩn bị công bố kết quả là Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương.

Theo thông lệ của giải Kim Tượng, một trong hai vị khách mời trao giải đáng lẽ phải là người đoạt giải Ảnh đế của năm trước.

Nhưng tình hình năm nay đặc biệt, Hồng Kình Bảo lại tiếp tục được đề cử cho hạng mục này, nhất thời không tìm được người thay thế phù hợp, nên đành phải mời Trâu Văn Hoài đến trao giải này.

Hà Quán Xương mở phong bì, trong mắt loé lên vẻ kinh ngạc.

Ông dừng lại một lát rồi mới đưa phong bì cho Trâu Văn Hoài bên cạnh xem.

Sau khi nhìn thấy cái tên trong phong bì, khoé miệng Trâu Văn Hoài hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười như không cười.

"Người đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất là...

Chương 503

《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》, Lâm Hựu Luân!" Nghe kết quả này, rất nhiều người dưới khán đài đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Đúng vậy, chính là kỳ quái.

Lúc danh sách đề cử được công bố, Lâm Hựu Luân đã tỏ rõ mình không hứng thú với giải thưởng này, vậy mà ban giám khảo giải Kim Tượng vẫn trao giải cho anh, lý do là gì đây?

Lâm Hựu Luân cũng ngơ ngác, hoàn toàn không ngờ kết quả lại như thế này.

Sau khi Trâu Văn Hoài công bố kết quả, trong khoảng một hai giây, không khí hiện trường dường như hoàn toàn ngưng đọng, sau đó mọi người mới hoàn hồn và bắt đầu vỗ tay.

Các ứng cử viên cho giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất đều ngồi ở hàng đầu, trong đó Chu Nhuận Phát là người ngồi gần Lâm Hựu Luân nhất.

Ông là người đầu tiên đứng dậy chúc mừng Lâm Hựu Luân, theo sau là Hứa Quán Văn.

Hành động của Chu Nhuận Phát hoàn toàn xuất phát từ lòng chân thành.

Nếu thua người khác, trong lòng ông có lẽ sẽ cảm thấy không cam tâm, nhưng người đoạt giải là Lâm Hựu Luân, Chu Nhuận Phát ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm, nụ cười cũng không hề có chút thất vọng nào.

Động cơ của Hứa Quán Văn khi đến chúc mừng thì phức tạp hơn một chút.

Trong số tất cả các ứng cử viên, ông là người ít hy vọng đoạt giải nhất, nên việc đến chúc mừng nhanh như vậy chủ yếu là để hòa giải mối quan hệ căng thẳng với Lâm Hựu Luân trước đây do giúp Lâm Kiện Nhạc đóng phim.

Thành Long không giấu được vẻ thất vọng trên mặt, nhưng Hồng Kình Bảo ngồi bên cạnh lại huých tay anh rồi hất mặt về phía Lâm Hựu Luân.

Thành Long đương nhiên hiểu ý của Hồng Kình Bảo.

Nếu là người khác đoạt giải, anh hoàn toàn không cần chủ động đến chúc mừng, nhưng thân phận của Lâm Hựu Luân quá đặc biệt.

Mấy người được đề cử khác đều đã qua chúc mừng, nếu mình không đi sẽ tỏ ra mình không tôn trọng Lâm Hựu Luân bằng những người khác.

Lâm Hựu Luân chưa chắc đã để ý đến những chi tiết nhỏ này, nhưng truyền thông Hong Kong chắc chắn sẽ vin vào đó để làm rùm beng.

Thành Long không muốn lại gây ra sóng gió như vụ nam chính của《Thần Thoại》 lần trước.

Anh và Hồng Kình Bảo cùng đứng dậy, đến bắt tay Lâm Hựu Luân ngay trước khi anh lên sân khấu và nói vài lời chúc mừng.

Lâm Hựu Luân đứng trên sân khấu, tay cầm bức tượng vàng nhỏ, nói vào micro: “Thật sự rất bất ngờ, tôi hoàn toàn không nghĩ mình sẽ đoạt giải này.

Các ứng cử viên khác đều phù hợp để nhận giải này hơn tôi.

Nhưng có lẽ chính vì họ đều quá xuất sắc, ban giám khảo khó lựa chọn, nên mới để tôi nhặt được một món hời như vậy.” Lời của Lâm Hựu Luân khiến các vị giám khảo ngồi dưới dở khóc dở cười, nhưng

nghĩ kỹ lại cũng có mấy phần có lý.

Lâm Hựu Luân có thể giành được giải này, một nửa có lẽ là may mắn, nửa còn lại là nhờ bộ phim 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 quá xuất sắc, đến mức ban giám khảo kén chọn như của giải Kim Tượng cũng chỉ muốn trao hết tất cả các giải cho nó.

Lễ trao giải đến giờ chỉ còn lại giải Đạo diễn xuất sắc nhất và Phim hay nhất chưa được trao.

Nhưng trong mắt người thường, có lẽ hai hạng mục này vẫn còn chút hồi hộp, chứ nhiều người có mặt tại hiện trường đã đoán trước được kết quả.

Sau khi đã thâu tóm 5 giải lớn bao gồm Ca khúc trong phim hay nhất, Biên kịch xuất sắc nhất, Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất và Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, thử hỏi còn gì có thể ngăn cản 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 tiếp tục đoạt giải?

Đạo diễn xuất sắc nhất, 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 - Trần Kha Tân!

Phim hay nhất, 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》!

Cả hội trường như vỡ oà. 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 đã đoạt được 7 chiếc cúp một cách chưa từng có, chẳng trách người dẫn chương trình Trần Hân Kiện cũng không nhịn được mà hét lớn: "Đây là một đêm của kỳ tích!" Lâm Hựu Luân lần thứ ba đứng trên sân khấu, một tay giơ cao chiếc cúp Phim hay nhất.

Tất cả mọi người tại hiện trường đều đứng dậy vỗ tay.

Những tràng pháo tay này thay vì nói là dành cho bộ phim 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》, chi bằng nói là để bày tỏ lòng kính trọng đối với những đóng góp xuất sắc của Lâm Hựu Luân cho sự phát triển của

điện ảnh Hong Kong trong những năm qua.

Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương cũng đứng trong hàng ngũ vỗ tay.

Lúc này, cả hai đều vô cùng cảm khái, trong ấn tượng của họ, đã rất nhiều năm rồi không được chứng kiến cảnh tượng sôi động lòng người như thế này.

"Để có được kết quả ngày hôm nay, chắc hẳn anh Lâm đã bắt đầu chuẩn bị từ năm ngoái rồi!" Nhìn Lâm Hựu Luân một tay giơ cúp trên sân khấu, Trâu Văn Hoài khẽ thở dài.

"Ý ông là bộ phim 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 hay là giải Kim Tượng lần này?" Hà Quán Xương vừa tiếp tục vỗ tay vừa hỏi.

Trâu Văn Hoài mắt vẫn nhìn lên sân khấu, nhưng đầu lại hơi nghiêng về phía Hà Quán Xương: "Năm ngoái 《Yên Chi Khấu》 có thể đi ngược lẽ thường mà giành được 5 giải thưởng, anh Lâm ngầm cho phép tình huống này xảy ra, tuyệt đối không phải như ngoại giới đồn đoán là anh ấy chuẩn bị nâng đỡ Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong để thay thế giải Kim Tượng, mà là để chuẩn bị cho chiến thắng vang dội của 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 năm nay." "Hơn một năm trước anh ấy đã dự đoán được 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 sẽ tỏa sáng rực rỡ tại giải Kim Tượng năm nay sao?" Giọng điệu của Hà Quán Xương có chút kinh ngạc.

"Nếu là người khác thì tôi cũng không tin, nhưng đặt vào anh Lâm thì tôi không hề ngạc nhiên chút nào.

Những năm qua anh ấy mang lại cho chúng ta ít chấn động lắm sao?" Cảm khái xong, trong lòng Trâu Văn Hoài cũng có chút tiếc nuối.

Sớm biết Lâm Hựu Luân có được thành tựu như hôm nay, năm đó đã không nên để mặc cho anh ta lớn mạnh.

Đương nhiên bây giờ hối hận cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Lúc này, điều Trâu Văn Hoài đang cân nhắc là sau này Gia Hòa phải làm sao để tiếp tục giữ mối quan hệ tốt đẹp với Lâm Hựu Luân. — 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 trở thành người thắng lớn nhất tại giải Kim Tượng năm nay, tiệc mừng được sắp xếp tại một khách sạn gần hội trường.

Hầu hết các vị khách tham gia lễ trao giải tối nay đều nhận được lời mời của Lâm Hựu Luân.

Vừa bắt đầu bữa tiệc, xung quanh Lâm Hựu Luân đã vây kín người đến chúc mừng.

Mãi mới đối phó xong đám người này thì Từ Khắc và Thành Long cùng nhau đi tới.

Một người là đạo diễn nổi tiếng nhất Hong Kong, một người là diễn viên hành động nổi tiếng nhất Hong Kong, lẽ ra sự kết hợp này không khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy kỳ lạ, nhưng trong ấn tượng của anh, giữa Từ Khắc và Thành Long không hề có mối liên hệ nào.

Hai người này đi cùng nhau khiến Lâm Hựu Luân cũng cảm thấy rất tò mò.

Rốt cuộc họ tìm mình có chuyện gì?

Đương nhiên Lâm Hựu Luân sẽ không để nghi vấn hiện rõ trên mặt, mà chỉ mỉm cười đứng yên tại chỗ, nhìn hai người lấy rượu từ khay của nhân viên phục vụ rồi đi về phía mình.

Gặp mặt tự nhiên không thể thiếu vài câu chào hỏi.

Từ Khắc thần thái tự nhiên, nói cười vui vẻ, trò chuyện với Lâm Hựu Luân rất nhiều về chủ đề điện ảnh, còn Thành Long đứng bên cạnh lại có vẻ muốn nói lại thôi.

“Anh Thành có chuyện muốn nói với tôi phải không?” Lâm Hựu Luân tò mò nên chủ động hỏi.

“Hôm nay tôi cùng đạo diễn Từ đến đây, thực ra là muốn thương lượng với anh Lâm một chuyện...

Gần đây tôi có nhận một bộ phim khác, vậy việc quay phim 《Tiêm Phong Thì Khắc》 có thể dời lại một chút được không?” Thành Long vừa nói vừa lén quan sát biểu cảm của Lâm Hựu Luân, thấy anh chỉ hơi nhíu mày, trên mặt không có vẻ gì không vui, anh ta mới hoàn toàn yên tâm, giải thích lý do mình làm vậy.

Thì ra tòa nhà văn phòng cũ của Hiệp hội Đạo diễn Hong Kong có hơi cũ, nên họ muốn xây lại.

Nhưng bản thân Hiệp hội Đạo diễn chỉ là một tổ chức công ích, chắc chắn không thể có tiền xây tòa nhà mới.

Lúc này có người đã nảy ra một ý, tại sao không học theo cách của Hiệp hội Biên kịch lúc xây tòa nhà mới, mọi người cùng chung sức làm một bộ phim, như vậy chẳng phải là có tiền xây nhà rồi sao?

Sau khi thảo luận, mọi người đều thấy cách này rất hay, thế là Từ Khắc và Lâm Lĩnh Đông được mọi người bầu ra làm đạo diễn cho bộ phim này.

Chương 504

Mọi người cùng chung sức nghĩ ra một kịch bản, nhưng không ai dám đảm bảo kịch bản này có thể thắng bằng nội dung thuần túy như 《Phong Cuồng Đích Thạch Đầu》 năm xưa, nên chắc chắn phải tìm một diễn viên có sức hút phòng vé để đóng vai chính, và Thành Long đã trở thành lựa chọn phù hợp nhất.

Hiệp hội Đạo diễn đã đứng ra, Thành Long chắc chắn phải nể mặt.

Nhưng vấn đề là hiện tại anh ta đang có hai bộ phim trong tay, một là 《Tiêm Phong Thì Khắc》, một là 《Lân Gia Đặc Công》.

Cả hai bộ phim đều hợp tác với Lâm Hựu Luân, hơn nữa kịch bản, vốn đầu tư đều đã sẵn sàng, chỉ cần Thành Long tìm được diễn viên phù hợp ở Mỹ là có thể quay ngay.

Bây giờ tạm thời phải thay đổi kế hoạch, thì nhất định phải có sự đồng ý của Lâm Hựu Luân.

Nghe xong lời giải thích của Thành Long, Lâm Hựu Luân gật đầu: "Đây là chuyện tốt mà, bên tôi chắc chắn không có vấn đề gì." Từ Khắc cười nói với Thành Long: "Anh thấy chưa, tôi đã nói là chuyện này anh Lâm chắc chắn sẽ ủng hộ chúng ta mà." Thành Long gật đầu, ban đầu anh lo Lâm Hựu Luân sẽ không đồng ý, nhưng bây giờ anh lại đang lo một chuyện khác.

Từ Khắc không chú ý đến vẻ mặt này của Thành Long, tiếp tục nói với Lâm Hựu Luân về một vài tình hình của bộ phim mà Hiệp hội Đạo diễn chuẩn bị quay.

"Vì đã xác định Thành Long đóng vai chính nên chúng tôi mới bắt đầu xây dựng kịch bản.

Hiện tại tên phim đã được xác định là 《Song Long Hội》, Thành Long sẽ đóng hai vai trong phim.

Vì có rất nhiều cảnh hai người cùng xuất hiện, nên đến lúc đó về mặt kỹ xảo có lẽ cần công ty Cực Quang giúp đỡ một chút." "Cái này không thành vấn đề, tôi sẽ dặn dò Lam Nãi Tài trước, đến lúc đó các anh cứ tìm thẳng cậu ấy là được." Ngay cả Thành Long cũng sẵn lòng chủ động lùi phim của mình lại để giúp Hiệp hội Đạo diễn quay bộ phim này một cách nghĩa vụ, Lâm Hựu Luân đương nhiên cũng không keo kiệt sự ủng hộ của mình.

"À phải rồi, Thành Long đóng vai nam chính, vậy các vai khác thì sao?" Lâm Hựu Luân hỏi thêm một câu.

Từ Khắc cho biết các vai lớn nhỏ trong 《Song Long Hội》 đều sẽ do các vị đạo diễn đảm nhận, sau đó đặc biệt nhắc đến một người.

"Anh Lâm còn nhớ Hoàng Tự Cường không?" Trong đầu Lâm Hựu Luân lập tức hiện ra một gương mặt có phần hung dữ, anh gật đầu nói: "Dĩ nhiên nhớ, phần đầu của 《Đao Phong Chiến Sĩ》 chính là tôi tìm ông ấy đến quay." Từ Khắc cười nói: "Vai phản diện lớn trong bộ phim này, mọi người đều nhất trí đề cử ông ấy đóng." Hoàng Tự Cường có biệt danh là "đạo diễn dã thú", biệt danh này Lâm Hựu Luân đã nghe từ lâu.

Một mặt là do phong cách làm phim của ông ta, mặt khác là vì ông ta có tướng mạo hung ác, hễ xuất hiện là đóng vai phản diện.

Lần này Hiệp hội Đạo diễn tập thể tham gia quay 《Song Long Hội》, vai phản diện số một đương nhiên sẽ do Hoàng Tự Cường đảm nhận.

"Vậy còn nữ chính thì sao?" Lâm Hựu Luân không nhịn được hỏi thêm.

“Trong phim này có sắp xếp hai nữ chính, trước đó Trương Mạn Ngọc đã đồng ý đóng một vai, vai còn lại hiện vẫn chưa tìm được người phù hợp.” Từ Khắc cũng đang đau đầu vì chuyện này.

Vai mà Trương Mạn Ngọc đồng ý đóng là một nữ ca sĩ yêu âm nhạc, nhưng vì cuộc sống túng thiếu nên đành phải hát ở quán bar.

Vai còn lại là một tiểu thư nhà giàu gợi cảm.

Nói đến nữ thần gợi cảm trong lòng người Hong Kong, hỏi mười người đi đường thì ít nhất có tám người sẽ nói là Chung Sở Hồng.

Sự gợi cảm của Chung Sở Hồng không nằm ở ngoại hình hay cách ăn mặc, mà là một khí chất đặc biệt toát ra từ bên trong, điều này khác với sự gợi cảm của một số nữ minh tinh khác tạo ra bằng quần áo, trang phục.

Từ Khắc cũng muốn mời Chung Sở Hồng đóng vai này, nhưng đừng nói là bản thân Chung Sở Hồng không coi trọng những vai diễn như vậy, chỉ riêng cửa ải Lâm Hựu Luân cũng không qua được.

Nếu Từ Khắc thật sự làm vậy, e rằng bộ phim này còn chẳng có cơ hội được công chiếu ở Hong Kong, chứ đừng nói đến việc giúp Hiệp hội Đạo diễn gây quỹ xây nhà mới.

Lùi một bước, Từ Khắc muốn tìm một nữ minh tinh có ngoại hình gợi cảm để đóng vai này.

Hiện tại có một người phù hợp là Diệp Tử My, nhưng vì cô ta nổi tiếng nhờ đóng phim cấp III, danh tiếng có chút không hay, nên Từ Khắc rất đắn đo.

Nếu là phim bình thường thì cũng không cần quá câu nệ, nhưng 《Song Long Hội》 dù sao cũng được quay dưới danh nghĩa của Hiệp hội Đạo diễn Hong Kong, mời một ngôi sao phim cấp ba làm nữ chính có phần không thích hợp.

Hơn nữa còn phải xem xét cảm nhận của hai diễn viên chính còn lại, Thành Long là đại diện của các ngôi sao hành động Hong Kong, Trương Mạn Ngọc là Ảnh hậu mới của giải Kim Tượng, để họ hợp tác với Diệp Tử My, e rằng cả hai đều có chút không vui.

Điều này khiến Từ Khắc rất khó xử, vừa phải gợi cảm lại vừa phải có danh tiếng tốt, người như vậy không dễ tìm.

Khi nói chuyện này với Lâm Hựu Luân, trong lòng Từ Khắc có nghĩ đến một người, nhưng sau đó suy nghĩ lại rồi nhịn không nói ra, vì ông cảm thấy tám phần là Lâm Hựu Luân cũng sẽ không đồng ý.

Người mà Từ Khắc nghĩ đến chính là Lợi Trí, người đã rút khỏi làng giải trí mấy năm nay.

Lợi Trí từ khi tham gia cuộc thi Hoa hậu Châu Á đã luôn xuất hiện với hình tượng gợi cảm, nếu cô ấy vẫn còn đóng phim thì tuyệt đối là một lựa chọn rất phù hợp.

Từ Khắc đang tiếc nuối thì một cặp nam nữ bưng ly rượu đi tới.

"Anh Lâm, chúc mừng chúc mừng!" Chung Chấn Đào tham dự lễ trao giải tối nay với tư cách khách mời trao giải, nên cũng được mời đến tiệc mừng, sau đó anh ta dẫn cả vợ là Chương Tiểu Huệ đi cùng.

Chung Chấn Đào thấy Lâm Hựu Luân đứng ở đây, vốn chỉ định qua chào hỏi, anh ta tự nhận mình không có tư cách tham gia vào chuyện giữa Lâm Hựu Luân, Từ Khắc và Thành Long.

Nhưng Chương Tiểu Huệ thấy Từ Khắc, Thành Long ở đây, sau khi đến thì tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

Lúc này Từ Khắc mới chú ý đến người vợ này của Chung Chấn Đào.

Rất trẻ, rất thon thả, tóc uốn xoăn, hai bên tóc lộ ra đôi bông tai ngọc trai to, gương mặt diễm lệ trang điểm phấn son, trên người mặc

chiếc váy hai dây voan mỏng nền trắng hoa đỏ to.

Tất cả những điều này chỉ tôn lên tuổi trẻ của cô ta, chứ không hề có vẻ quê mùa.

"Tôi nghe nói Hiệp hội Đạo diễn đang chuẩn bị một bộ phim?" Lúc Chương Tiểu Huệ hỏi câu này, ánh mắt vừa tò mò lại vừa thể hiện đúng mực một chút ngưỡng mộ đối với Từ Khắc.

Từ Khắc bị ánh mắt của người phụ nữ xinh đẹp này làm cho có chút lâng lâng, cũng không nghĩ kỹ tại sao Chương Tiểu Huệ lại quan tâm đến chuyện này, bèn gật đầu thừa nhận.

Sắc mặt Chung Chấn Đào đứng bên cạnh biến đổi, anh ta hoàn toàn không ngờ Chương Tiểu Huệ lại chủ động bắt chuyện với Từ Khắc.

Liên tưởng đến việc gần đây cô ta hay nói với mình muốn phát triển trong làng giải trí, trong lòng anh ta lập tức hiểu ra vợ mình đang có ý đồ gì.

Bộ phim do Từ Khắc đạo diễn quả thực là một cơ hội tốt để nổi tiếng, nhưng vấn đề là người ta có bao nhiêu nữ diễn viên Hong Kong không tìm, tại sao lại để cô đóng?

Chung Chấn Đào ngoài ca hát ra, bình thường cũng đóng rất nhiều phim, anh ta cảm thấy suy nghĩ của Chương Tiểu Huệ thật viển vông, hơn nữa trước mặt Lâm Hựu Luân, tâm tư như vậy làm sao có thể giấu được?

Nhìn thấy nụ cười đầy ẩn ý trên khóe miệng Lâm Hựu Luân, Chung Chấn Đào lập tức cảm thấy rất khó xử.

Thấy Chương Tiểu Huệ còn muốn tiếp tục bắt chuyện với Từ Khắc, anh ta vội vàng kéo nhẹ cô ta một cái.

"Anh Lâm, không làm phiền anh và đạo diễn Từ bàn chuyện chính

sự, chúng tôi xin phép đi trước.” Chương Tiểu Huệ vẻ mặt không tình nguyện, nhưng Chung Chấn Đào đã nói vậy, cô ta cũng đành phải nói lời xin lỗi một cách miễn cưỡng, sau đó hai người rời đi.

Từ Khắc nhìn bóng lưng của Chương Tiểu Huệ, trầm tư.

Lâm Hựu Luân đứng bên cạnh cười hỏi một câu: “Sao vậy, đạo diễn Từ có hứng thú với vợ của Chung Chấn Đào à?” “Vừa nãy nhắc đến nữ chính còn lại, tôi cảm thấy vị phu nhân họ Chung này xét về ngoại hình thì khá hợp.” Từ Khắc gật đầu, thừa nhận mình quả thực có chút hứng thú với Chương Tiểu Huệ.

Lâm Hựu Luân bĩu môi: “Người phụ nữ này không đơn giản đâu.” Từ Khắc nghe giọng điệu của Lâm Hựu Luân, rõ ràng là không thích Chương Tiểu Huệ, trong lòng lập tức lại do dự.

“Anh Lâm biết chuyện gì đó về cô ta à?” “Cũng không hẳn là hiểu rõ, chỉ là cảm giác không được tốt lắm.” Lâm Hựu Luân không muốn giải thích gì, thuận miệng nói một câu.

Câu nói này của Lâm Hựu Luân ẩn chứa nhiều ý nghĩa, nhưng chỉ riêng câu “cảm giác không tốt” cũng đủ để Từ Khắc dập tắt ý định mời Chương Tiểu Huệ đóng vai này. — Nói xong chuyện 《Song Long Hội》, Từ Khắc cáo từ rời đi trước, nhưng Thành Long lại không đi cùng ông ta.

“Anh Lâm, tôi quay bộ phim này ít nhất phải mất hai tháng, rất nhiều việc phải trì hoãn.

Vốn dĩ tôi định ngày mai bay sang Mỹ tìm diễn viên phù hợp, bây giờ xem ra không được rồi.” Thành Long nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Lâm Hựu Luân khoanh tay suy nghĩ một lúc.

Anh cũng không hy vọng hai bộ phim này bị trì hoãn quá lâu.

Tuy Thành Long không thể rời khỏi đây, nhưng có một số việc có thể tiến hành song song.

Chương 505

"Thế này đi, hai ngày nữa tôi cũng phải đi Mỹ một chuyến.

Bạn diễn của anh trong 《Tiêm Phong Thì Khắc》, hay là để tôi đi tìm giúp anh." Thành Long nghe vậy thì mừng quá đỗi.

Anh ta biết Lâm Hựu Luân hiểu rõ về Hollywood hơn mình rất nhiều, hơn nữa ý tưởng của 《Tiêm Phong Thì Khắc》 vốn là do Lâm Hựu Luân đưa ra, diễn viên da đen do anh tìm chắc chắn sẽ không làm người ta thất vọng.

Dù Thành Long không chủ động đề cập, Lâm Hựu Luân cũng dự định sẽ đưa ra một vài gợi ý về việc tuyển chọn diễn viên.

Ứng cử viên mà anh muốn đề cử, đương nhiên không phải là Chris Tucker, người đã đóng cùng Thành Long trong 《Tiêm Phong Thì Khắc》 trong ký ức, mà là một người có sức ảnh hưởng hơn diễn viên da đen đó nhiều.

"Anh Lâm đã có người phù hợp rồi sao?" Thành Long hỏi thử một câu.

Lâm Hựu Luân gật đầu: "Người này hiện tại là một ca sĩ, rất trẻ, đã đoạt hai giải Grammy.

Tình cờ tôi biết, gần đây cậu ấy đang có ý định chuyển hướng sang làm diễn viên, nên tôi muốn đi nói chuyện với cậu ấy." Nghe đối phương là ca sĩ, Thành Long có chút lo lắng, một kẻ không có kinh nghiệm như vậy liệu có thể diễn tốt bộ phim này cùng mình không?

Còn việc Lâm Hựu Luân nhắc đến đối phương đã đoạt giải Grammy, Thành Long lại không đặc biệt quan tâm.

"Cậu ta có sức ảnh hưởng không nhỏ trong làng nhạc Mỹ, nên

phim do cậu ta đóng sẽ có sức hút thị trường nhất định.

Điều này phù hợp với mục tiêu của anh là dùng bộ phim này để tiến sâu hơn vào thị trường Mỹ.

Còn việc cậu ta không có kinh nghiệm diễn xuất, theo tôi thấy không phải là khuyết điểm mà là ưu điểm, như vậy có thể đảm bảo cậu ta sẽ không quá lấn át trong phim." Lâm Hựu Luân còn một điều chưa nói, đó là người này sau này sẽ trở thành ngôi sao da đen có cát-xê cao nhất làng điện ảnh Mỹ.

Thành Long nghe xong cũng thấy có lý.

Ca sĩ chuyển sang làm diễn viên ở Hong Kong cũng rất phổ biến.

Những người kỳ cựu như Trương Quốc Vinh, Mai Diễm Phương, Đàm Vịnh Lân thì không cần phải nói, Trương Học Hữu, người đoạt giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất năm ngoái, cũng là người vừa diễn vừa hát đều giỏi.

Vì có kinh nghiệm sân khấu phong phú, thực tế ca sĩ chuyển sang làm diễn viên không quá khó, nhưng ngược lại, diễn viên chuyển sang làm ca sĩ, người thành công lại rất hiếm.

"Người đó tên gì?" Thành Long tò mò hỏi một câu.

"Will Smith!" — Người quản lý của Will Smith, Tom, là một người đàn ông trung niên để râu mép, không mập, ánh mắt rất lanh lợi, ăn mặc rất trẻ trung hợp thời.

Lúc này, tay ông ta đang cầm một chiếc hamburger cỡ lớn, hai bên má phồng lên vì đầy thức ăn.

"Will, nghe tôi nói này, tôi biết cậu muốn phát triển trong lĩnh vực điện ảnh, và bây giờ có một cơ hội tốt.

Cậu có thể ngay lập tức đóng vai chính, mà cát-xê cũng không thấp

đâu.” Tom giơ ba ngón tay lên, huơ huơ trước mặt Will Smith.

“Ba triệu đô la Mỹ?” Will Smith ngẩn ra.

“Ha ha!” Tom phá lên cười, cho đến khi hành động của ông ta khiến những người khác trong nhà hàng khó chịu mới hơi thu liễm lại, nhưng vẫn vừa cười vừa nói: “Cậu có biết không, Will, đây là câu chuyện cười thú vị nhất tôi nghe được hôm nay đấy.

Cậu nghĩ mình là ai, Al Pacino à?” “Tom, tôi thấy chẳng có gì buồn cười cả.

Sẽ có một ngày tôi chứng minh cho anh thấy, tôi có thể nhận được mức cát-xê đó, và còn có thể nhiều hơn nữa.” Will Smith bướng bỉnh nói.

Tom nhét cả cái hamburger còn lại vào miệng, rút một tờ giấy lau tay, rồi nghiêm túc nhìn Will Smith: “Tôi cũng rất mong cậu có thể đi đến bước đó.

Nhưng Will, thành tựu của cậu trong lĩnh vực âm nhạc không có nghĩa là cậu cũng có thể làm được điều tương tự trong điện ảnh.

Nếu cậu thực sự muốn phát triển trong điện ảnh, tốt nhất là hãy xem mình như một người mới thực sự.

Nếu không, tôi khuyên cậu nên tiếp tục quay lại ca hát đi, đóng phim thực sự không đơn giản như cậu nghĩ đâu.” Will Smith không hề lay chuyển: “Ý định làm diễn viên của tôi sẽ không thay đổi.

Bây giờ chúng ta hãy nói về bộ phim mà anh định giới thiệu cho tôi đi.

Chẳng lẽ đối phương chỉ muốn trả ba trăm nghìn đô la Mỹ thôi sao?” “Nhưng cậu đóng vai chính, tuy bộ phim này còn có một nam chính khác, nhưng cậu vẫn là vai chính.” Tom nhấn mạnh.

Will Smith nhíu mày: “Hai vai chính?” “Đúng vậy!” Tom gật đầu.

Will Smith nhún vai: “Tôi không nghĩ đây là một đề nghị hay.” Tom vẻ mặt không quan tâm, ngả người ra sau, khoanh tay nhìn Will Smith: “Cậu nghĩ bây giờ có công ty điện ảnh nào ở Mỹ chịu bỏ ra ba trăm nghìn đô la Mỹ để mời cậu đóng phim không?” Nghe câu này, sắc mặt Will Smith biến đổi, muốn phản bác nhưng lại không biết nói gì.

“Nghe này, anh bạn, cát-xê ba trăm nghìn đô la Mỹ không hề thấp đâu.

Nếu quy đổi ra đô la Hong Kong, đó sẽ là một khoản tiền lớn...” Tom còn chưa nói xong, Will Smith đã ngắt lời.

“Tại sao lại phải quy đổi ra đô la Hong Kong?” “Vì công ty mời cậu đóng phim là một công ty Hong Kong.” Tom trả lời thẳng thừng.

“Anh đùa à?” Will Smith trừng mắt.

“Tôi đang nghiêm túc.” Tom bĩu môi: “Cát-xê của cậu ở Hong Kong đã có thể được coi là ngang tầm với ngôi sao hạng A rồi.

Tôi nói vậy, cậu nên biết đối phương đưa ra mức cát-xê này là thành ý đến mức nào rồi chứ?” “Nhưng đây là ở Mỹ!” Will Smith không nhịn được nói.

“Thị trường mục tiêu của họ cũng là Mỹ, nếu không họ cũng sẽ không tìm đến cậu...

Cậu phải biết, điện ảnh Hong Kong mấy năm nay ở Hollywood đang rất mạnh.

Bất kể là phim tình cảm hay phim bom tấn kỹ xảo, mỗi năm ít nhất có hai đến ba bộ lọt vào top 10 phòng vé năm.

Và bạn diễn lần này của cậu trong phim cũng có sức hút phòng vé không nhỏ ở Mỹ, mặc dù anh ta là người nước ngoài, nhưng tôi biết

có công ty điện ảnh từng đề nghị trả cho anh ta cát-xê 1 triệu đô la Mỹ." Tom vừa nói vậy, Will Smith liền nghĩ ngay đến một người.

"Anh đang nói đến ngôi sao kung fu của Hong Kong, Jackie Chan?" Will Smith vừa nói vừa làm hai động tác đấm bốc.

"Đúng vậy, chính là anh ta!" Tom gật đầu, ông ta rất hài lòng với sự thay đổi trong giọng điệu của Will Smith, theo ông ta đó là một dấu hiệu tốt.

"Nếu là Jackie Chan, tôi quả thực có thể xem xét nhận bộ phim này." Will Smith gật đầu.

Anh đưa ra quyết định như vậy là vì anh cũng là một fan của phim kung fu.

"Không không, cậu nghĩ sai rồi.

Tôi khuyên cậu nhận bộ phim này, không phải vì Jackie Chan." Tom lắc đầu.

"Vậy thì vì sao?" Will Smith khó hiểu hỏi.

"Vì nhà đầu tư của bộ phim này là một nhà sản xuất Hong Kong rất lợi hại.

Hầu hết các bộ phim Hong Kong ăn khách ở Mỹ trong mấy năm gần đây đều do một tay ông ta thực hiện." Tom nói với giọng điệu rất khoa trương.

Will Smith cảm thấy hơi khó tin.

"Rất nhiều phim mà người Mỹ đã xem, như《Truyền Thuyết Đêm Đen》,《Biệt Đội Áo Đen》,《Lời Nói Dối Chân Thật》,《Đội Bóng Thiếu Lâm》,《Mặt Nạ Biến Hình》, v.v., tất cả đều là từ tay ông ta.

Cậu hiểu ý tôi rồi chứ?" Tom đắc ý nhìn Will Smith.

“Ý anh là, bộ phim này ông ta làm, rất có thể sẽ được đón nhận như những tác phẩm trước đó?” Will Smith dường như đã nắm bắt được điều gì đó, nhưng không chắc chắn.

“Đúng vậy.

Nếu ông ta làm ra nhiều tác phẩm như vậy ở Hollywood, công ty của ông ta đã sớm phát triển thành một gã khổng lồ điện ảnh không thua kém gì Paramount, Universal hay MGM.

Chương 506

May mắn là ông ta là người Hong Kong...

Hãy tưởng tượng xem, một người như cậu, ngay cả một lính mới trong làng điện ảnh cũng không được tính, đột nhiên có thể đóng một vai quan trọng trong một bộ phim không thua kém gì những tác phẩm hàng đầu của các công ty lớn.

Và một khi bộ phim này ăn khách, cát-xê của cậu sẽ tăng vọt theo, có lẽ cát-xê ba triệu đô la Mỹ cũng không phải là một giấc mơ xa vời.

Điều quan trọng là, cho dù bộ phim này có thất bại, mọi người cũng sẽ không đổ lỗi cho cậu.

Tôi thực sự không nghĩ ra còn có vai diễn nào phù hợp hơn để cậu bước vào nghề này đâu!" Trong lời nói của Tom không chỉ coi Lâm Hựu Luân là một đại gia ngốc, mà còn ví Will Smith như một lính mới rất dễ làm hỏng phim.

Điều này khiến Will Smith rất không vui, nhưng anh ta phải thừa nhận Tom nói rất có lý.

"Ngày mai vị anh Lâm đến từ Hong Kong này sẽ đến Mỹ.

Tôi hy vọng cậu sẽ cùng tôi đến thăm ông ta, và nhanh chóng xác định vấn đề hợp tác." Vẻ mặt của Tom rất nghiêm túc.

"Nhưng ngày mai..." Will Smith còn chưa nói xong, Tom đã không do dự ngắt lời.

"Bất kể ngày mai cậu có việc gì quan trọng đến đâu, cũng không quan trọng bằng việc này.

Vì cậu không phải là ứng cử viên duy nhất, cũng không phải là vai diễn không thể thiếu của bộ phim này.

Ở Mỹ, tùy tiện tìm một diễn viên da đen nào cũng có thể đóng vai này, và cậu chẳng qua chỉ có chút danh tiếng hơn họ mà thôi." Cơ hội này khó có được đến mức nào, Tom đã giải thích cho Will Smith rồi, nên ông ta nói câu này không phải là thương lượng, mà là yêu cầu Will Smith phải làm như vậy.

"Được rồi!" Will Smith cuối cùng chỉ có thể gật đầu đồng ý. — Lần này đến Mỹ, ngoài vệ sĩ ra, Lâm Hựu Luân không dẫn theo ai khác.

Mục đích chính của chuyến đi này là để tìm hiểu tiến độ sản xuất của hai bộ phim hoạt hình 3D đã giao cho xưởng phim Pixar, tiện thể mới là tìm diễn viên phù hợp cho 《Tiêm Phong Thì Khắc》.

Tại sảnh chờ của sân bay quốc tế Los Angeles, Lâm Hựu Luân vừa xuống máy bay đang chờ trợ lý đi lấy hành lý thì một nhóm du khách đi qua sau lưng, một hai câu nói lọt vào tai anh.

"Christy, gần đây cậu cứ xem mấy thông tin về các cuộc thi sắc đẹp, cậu định tham gia à?" "Tớ vẫn chưa quyết định.

Tham gia thi ở đây chắc chắn không có hy vọng, bạn bè tớ đều khuyên tớ hoặc là về Hong Kong, hoặc là đăng ký tham gia các cuộc thi sắc đẹp dành riêng cho người Hoa." Lâm Hựu Luân quay người lại, thấy người nói chuyện là một cô gái người Hoa, và câu nói đó là dành cho cô bạn da trắng bên cạnh.

Hai người đẩy một chiếc xe đầy hành lý đi ra ngoài.

Khi đi ngang qua Lâm Hựu Luân, một chiếc vali đặt trên cùng vì không được cố định đã trượt xuống, vừa hay rơi ngay cạnh chân anh.

"Ôi, chết tiệt!" Cô gái người Hoa càu nhàu một tiếng, bảo bạn mình giữ xe đẩy, còn mình thì đi tới nhặt chiếc vali.

Lâm Hựu Luân giúp nhấc chiếc vali lên, đưa cho cô gái.

“Cảm ơn!” Cô gái nhận lấy vali, một tay xách, tay kia vén mớ tóc rủ xuống che mặt ra sau.

Lâm Hựu Luân không nhịn được mà nhìn vào mặt cô thêm vài lần.

Cô gái có mái tóc đen dài, làn da trắng nõn, trên người mặc một chiếc áo thun bó sát cổ thấp.

Chiếc áo thun chỉ che được bộ ngực đầy đặn của cô, từ cổ áo lộ ra một mảng da trắng nõn và một khe ngực sâu hun hút đầy khêu gợi.

Chiếc quần jean ôm chặt lấy đôi chân dài.

Nhan sắc của cô gái trong số những người phụ nữ mà Lâm Hựu Luân từng gặp chỉ có thể xem là trên trung bình, nhưng vóc dáng lại cực kỳ nóng bỏng, cách ăn mặc lại càng hoang dã.

Chỉ trong lúc Lâm Hựu Luân quan sát cô, đã có mấy gã đi ngang qua không nhịn được mà liếc nhìn cô.

Đương nhiên điều thu hút Lâm Hựu Luân không phải là thân hình gợi cảm của cô gái, mà là anh thấy cô có một cảm giác rất quen thuộc.

Liệu có phải là cô ấy không?

Trong lòng Lâm Hựu Luân đang do dự thì cô gái đã cùng bạn mình đi xa.

“Christy, người đàn ông vừa giúp cậu nhặt hành lý, ánh mắt nhìn cậu lạ lắm.” “Làm ơn đi, Lily, anh ta đeo kính râm mà, làm sao cậu thấy được ánh mắt của anh ta?” Cô gái người Hoa tưởng bạn mình đang nói đùa, bực bội nói.

“Đó là một cảm giác.

Tớ dám chắc vừa rồi anh ta đang nhìn cậu, và cậu có phát hiện không, anh ta trông rất giống nam chính trong phim 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》?” Cô gái người Hoa nghe vậy, trong lòng càng thêm cạn

lời.

Trong mắt rất nhiều người bạn không phải gốc Hoa của cô, các ngôi sao trong phim Hong Kong đều giống nhau.

Chỉ cần họ muốn, tùy tiện gặp một người Hoa nào đó cũng có thể nhận là diễn viên trong phim nào đó.

Cô gái đã lười giải thích thêm, đẩy xe hành lý đi tiếp. "Thật đấy, mình thề lần này tuyệt đối không nhìn nhầm đâu." Khi hai người đang đợi xe bên ngoài sân bay, cô bạn đồng hành tiếp tục lải nhải không ngừng. "Được rồi, Lily, nếu cậu nói người đó trông giống các diễn viên Hong Kong khác, có lẽ mình sẽ tin cậu.

Người mà cậu nhắc tới đúng là rất nổi tiếng ở Hong Kong, nhưng danh tính chính của anh ấy không phải là diễn viên.

Những bộ phim anh ấy từng đóng, bao gồm cả bộ 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 mà cậu nói, mục đích cũng giống như chúng ta tham gia kịch sân khấu ở trường thôi, chủ yếu là để chơi cho vui...

Vả lại anh ấy đến Los Angeles làm gì, cũng đi nghỉ giống chúng ta sao?" Cô gái người Hoa nói xong, liền đưa mắt nhìn quanh, cố gắng tìm một chiếc taxi trống.

Cô gái da trắng Lily ngồi trên chiếc vali bên cạnh, uể oải lật mở bản đồ trong tay, trong lòng vẫn bảo lưu quan điểm lúc nãy.

Đúng lúc này, một chiếc xe màu đen dừng lại trước mặt hai người.

Ngước đầu nhìn thấy người ngồi ở ghế sau, Lily lập tức đứng bật dậy đầy kinh ngạc.

Lâm Hựu Luân thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, nhìn cô gái người Hoa và bạn của cô ấy. "Hai em đang đợi xe sao?" Lily định mở lời, nhưng cô gái người Hoa đã nhanh chóng cướp lời. "Đúng vậy, bạn của chúng tôi sẽ đến ngay thôi." "Chúng ta làm gì có bạn nào ở đây?" Lily bất

mãn lầm bầm nhỏ sau lưng.

Dù cô ấy nói rất nhỏ, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn nghe thấy. "Bạn của hai em chắc là gặp chuyện gì đó trên đường rồi, có muốn đi nhờ xe của tôi không?" Lâm Hựu Luân mỉm cười nói. "Có được không ạ?

Thật là tuyệt quá!" Không đợi cô gái người Hoa từ chối, Lily đã vui mừng nhảy cẫng lên.

Cô gái người Hoa kéo bạn mình sang một bên: "Lily, nghe này, chúng ta không thể lên xe của anh ta, chúng ta hoàn toàn không biết thân phận của anh ta, cũng không biết anh ta làm vậy có mục đích gì..." Cô chưa kịp nói hết câu thì thấy Lily kinh ngạc bịt miệng, mắt nhìn chằm chằm phía sau cô.

Cô gái người Hoa quay người lại, thấy Lâm Hựu Luân đang thò đầu ra khỏi xe đã tháo kính râm, mỉm cười với hai người.

Cô gái người Hoa nằm mơ cũng không ngờ sẽ gặp Lâm Hựu Luân ở đây, và điều cô khó chấp nhận hơn là Lily lại đoán ra điều đó sớm hơn mình.

Lâm Hựu Luân mở cửa xuống xe, tài xế cũng đi theo anh để giúp hai cô gái khuân hành lý.

Lúc này cô gái người Hoa và Lily mới bừng tỉnh, chạy lại giúp một tay.

Chương 507

Trong quá trình khuân hành lý, Lily chủ động trò chuyện với Lâm Hựu Luân: "Em đã xem mấy bộ phim anh đóng, đều là Christy giới thiệu cho em xem đấy.

Trước đó, em hoàn toàn không ngờ phim Hong Kong lại ngầu đến thế!" "Tôi rất thích lời khen này của em." Tiếng Anh của Lâm Hựu Luân rất lưu loát, hơn nữa còn mang đậm phong cách hài hước kiểu Mỹ, thỉnh thoảng lại khiến Lily bật cười. "Em tên là Christy sao?" Trong khi trò chuyện với Lily, thỉnh thoảng Lâm Hựu Luân cũng nói một hai câu với cô gái người Hoa, để tránh đối phương cảm thấy mình đang cố ý lạnh nhạt với cô ấy.

Cô gái người Hoa gật đầu: "Tên tiếng Trung của em là Chung Lệ Đề, nhưng anh Lâm cứ gọi em là Christy cũng được ạ." Qua trò chuyện, Lâm Hựu Luân biết được Chung Lệ Đề là người Hoa quốc tịch Canada, hiện đang là sinh viên khoa Marketing của Đại học Quebec, gần đây tranh thủ kỳ nghỉ cùng bạn thân đến đây du lịch.

Hai cô gái đều có vóc dáng thanh mảnh, ngồi ở ghế sau cùng Lâm Hựu Luân không hề thấy chật chội. "Lúc nãy ở sân bay, tôi vô tình nghe thấy các em thảo luận về việc tham gia cuộc thi hoa hậu, Christy, em định đi theo con đường này sau khi tốt nghiệp đại học sao?" Trên đường rời sân bay, Lâm Hựu Luân hỏi về chuyện này. "Em mới chỉ có ý tưởng đó thôi, vẫn chưa quyết định cuối cùng." Sau khi biết thân phận của Lâm Hựu Luân, sự phòng bị trong lòng Chung Lệ Đề đã giảm bớt rất nhiều, vả lại chuyện này cũng chẳng có gì phải giấu giếm. "Em có từng nghĩ đến việc về Hong Kong phát triển không?" Lâm Hựu Luân hỏi tiếp. "Tạm thời thì chưa ạ, trừ khi có cơ hội nào thật sự tốt." Chung Lệ Đề ngỡ Lâm Hựu Luân chỉ hỏi xã giao nên trả

lời khá tùy ý, không ngờ anh lại nghiêm túc. "Cơ hội đặc biệt sao?

Nếu tôi tiến cử em đóng vai nữ chính trong một bộ phim thì có tính không?" Chung Lệ Đề như nghe thấy dự báo động đất sắp xảy ra, kinh ngạc trợn tròn mắt, trân trân nhìn Lâm Hựu Luân như muốn tìm câu trả lời trên mặt anh. "Chuyện là thế này, Hiệp hội Đạo diễn Hong Kong đang chuẩn bị quay một bộ phim, vẫn còn một vai diễn chưa xác định.

Tôi cảm thấy em rất hợp với vai này, nếu em hứng thú, tôi có thể tiến cử em đi thử vai." Lâm Hựu Luân nghiêm túc nói.

Đầu óc Chung Lệ Đề nhất thời không phản ứng kịp, Lâm Hựu Luân tìm cô đóng phim sao?

Lâm Hựu Luân tiếp tục bổ sung: "Tất nhiên, bộ phim này không có thù lao, vì toàn bộ lợi nhuận của phim sẽ được dùng làm quỹ từ thiện để xây dựng tòa nhà văn phòng cho Hiệp hội Đạo diễn.

Nhưng hai diễn viên chính khác của phim đều rất nổi tiếng, nếu em thật sự có ý định phát triển theo hướng này sau khi tốt nghiệp, thì việc tham gia bộ phim này tuyệt đối sẽ thu hoạch được nhiều hơn so với tham gia thi hoa hậu." "Em thật sự có thể sao?" Chung Lệ Đề xúc động bịt miệng, không biết nên nói gì tiếp theo.

Lâm Hựu Luân gật đầu: "Thực ra vai diễn này không khó như em nghĩ đâu, em chỉ cần làm theo yêu cầu của đạo diễn một cách nghiêm túc là có thể dễ dàng hoàn thành thôi." Hai người đối thoại bằng tiếng Trung, Lily ngồi bên cạnh hoàn toàn không hiểu gì, nhưng nhìn biểu cảm của Chung Lệ Đề, cô đoán bạn mình chắc chắn gặp được chuyện tốt.

Chung Lệ Đề kể lại đề nghị của Lâm Hựu Luân cho Lily nghe, cô gái da trắng lập tức cổ vũ cô đồng ý, mục đích của Lily đơn giản đến mức khiến Chung Lệ Đề có chút cạn lời.

Nếu sau này Chung Lệ Đề làm diễn viên, Lily có thể giới thiệu với bạn bè xung quanh rằng mình có một người bạn đóng phim, điều này sẽ giúp nâng cao vị thế của cô trong vòng xã giao.

Nói trắng ra là, Lily cảm thấy sau khi Chung Lệ Đề thành diễn viên, cô nhắc đến bạn mình trước mặt người khác sẽ rất có mặt mũi.

Hai người trò chuyện bằng tiếng Anh, nên những lời này lọt sạch vào tai Lâm Hựu Luân. "Ý tưởng của bạn em rất thú vị, nhưng tôi khuyên em tốt nhất nên hỏi ý kiến bố mẹ thêm một chút.

Tất nhiên em phải nhanh chóng đưa ra quyết định, vì tôi không chắc trong thời gian tôi rời Hong Kong, vai diễn đó đã tìm được người khác phù hợp hơn hay chưa." Chung Lệ Đề chấp nhận lời khuyên của Lâm Hựu Luân và hứa sẽ trả lời anh trong vòng hai ngày. —— "Thông tin của anh có đáng tin không đấy?" Will Smith hạ kính râm xuống, để lộ đôi mắt, nhìn Tom đang ngồi đối diện lật xem một cuốn tạp chí: "Chúng ta đã đợi ở đây hai tiếng rồi, anh chắc chắn ngài Lâm đó ở khách sạn này chứ?" "Có thể là chuyến bay bị trễ hoặc trên đường gặp chuyện gì đó, nhưng ông ấy chắc chắn ở khách sạn này.

Điều duy nhất chúng ta có thể làm lúc này là kiên nhẫn chờ đợi." Tom vừa nói chuyện với Will Smith, mắt vẫn dán chặt vào cửa khách sạn.

Hai người ngồi ở khu vực nghỉ ngơi của đại sảnh khách sạn, cứ thế chờ đợi trong mòn mỏi.

Lâm Hựu Luân quả thực đã bị trễ một chút trên đường, vì anh phải đưa Chung Lệ Đề và Lily đến điểm đến của họ trước khi tới khách sạn, hơn nữa anh cũng không biết có hai người đang đợi mình ở đây. "Phải đợi đến bao giờ đây?" Will Smith tỏ ra hơi thiếu kiên nhẫn.

Tom đang định trấn an cảm xúc của anh ta thì đúng lúc này, một nhóm người lọt vào tầm mắt của ông.

Tom mới chỉ thấy Lâm Hựu Luân qua ảnh, nhưng điều đó không ngăn cản ông nhận ra ngay người vừa bước vào cửa là Lâm Hựu Luân.

Trong hoàn cảnh này, một nhóm người Hoa tóc đen rất khó để không gây sự chú ý. "Đi theo tôi!" Tom vứt tờ báo xuống, gọi Will Smith rồi đi về phía đó.

Vệ sĩ bên cạnh Lâm Hựu Luân lập tức phát hiện Tom và Will Smith đang tiến lại gần, khi cách khoảng 5 bước chân, vệ sĩ đã chặn họ lại.

Tom không giải thích gì với vệ sĩ mà hét lớn với Lâm Hựu Luân ở phía sau: "Ngài Lâm, tôi là Tom Walker, chúng ta đã từng nói chuyện qua điện thoại!" Lâm Hựu Luân dừng bước, quay đầu nhìn chằm chằm vào Tom đang hét lên với mình.

Trong ký ức, anh không nhớ mình có quen gã này, rồi ánh mắt anh lướt qua Tom, dừng lại ở Will Smith đang đứng phía sau.

Trong mắt Lâm Hựu Luân, những người da đen trông gần như giống hệt nhau, người có thể khiến anh ấn tượng đặc biệt không nhiều, và Will Smith là một trong số đó.

Lâm Hựu Luân bước tới, nhưng không dừng lại trước mặt Tom mà tiến thẳng về phía Will Smith. "Will, không ngờ chúng ta lại gặp nhau sớm thế này." Will Smith ngơ ngác bắt tay Lâm Hựu Luân, nhưng trong lòng lại rất kỳ quái.

Nghe giọng điệu này, dường như Lâm Hựu Luân rất thân thuộc với anh ta.

Chẳng lẽ đối phương đã chú ý đến mình từ lâu?

Tom lúc này chen vào, chủ động bắt tay Lâm Hựu Luân và tự giới thiệu: "Ngài Lâm, tôi là Tom, người quản lý của Will, rất vui được

gặp ông!" Lúc này Lâm Hựu Luân mới nhớ ra mình đúng là đã nói chuyện điện thoại với Tom này.

Sảnh khách sạn người qua kẻ lại không phải là nơi thích hợp để nói chuyện, nên Lâm Hựu Luân đề nghị: "Vừa xuống máy bay đã gặp được hai vị ở khách sạn, thật sự khiến tôi rất bất ngờ, hay là chúng ta vào quán cà phê ngồi một lát nhé?" Ba người cùng đi vào quán cà phê ở tầng hai khách sạn.

Sau khi ngồi xuống, Lâm Hựu Luân nhìn Will Smith ngồi đối diện, hỏi thẳng thừng: "Will, anh đã suy nghĩ kỹ rồi đúng không?" "Về mức thù lao mà ngài Lâm đưa ra, tôi và Will đều rất hài lòng, nếu được xem kịch bản thì càng hoàn hảo hơn." Tom trả lời thay Will Smith.

Lâm Hựu Luân gật đầu, giới thiệu sơ qua về nội dung phim《Tiêm Phong Thì Khắc》.

Will Smith quan tâm nhất đến cốt truyện của phim, còn Tom lại lo lắng vai diễn của Will Smith sẽ bị mờ nhạt.

Thực tế chứng minh cả hai đều lo xa.

Nếu không phải chính miệng Lâm Hựu Luân kể câu chuyện này, họ sẽ nghi ngờ đây là một bộ phim Mỹ chứ không phải phim Hong Kong.

Cuối cùng, Tom và Will Smith trao đổi ánh mắt, Will Smith lên tiếng: "Ngài Lâm, tôi đồng ý diễn vai này!" Will Smith đồng ý tham gia《Tiêm Phong Thì Khắc》, mục tiêu chuyến đi Mỹ của Lâm Hựu Luân đã hoàn thành một nửa.

Sáng sớm hôm sau, Chung Lệ Đề cũng gọi điện cho anh, bày tỏ cô sẵn sàng đến Hong Kong để đóng bộ phim kia.

Từ Khắc đang đau đầu vì chuyện vai nữ chính còn lại của《Song Long Hội》, khi nhận được điện thoại từ Mỹ của Lâm Hựu Luân, lúc

đầu ông rất vui mừng, nhưng khi nghe nói đối phương là một cô gái người Hoa chưa hề có danh tiếng, trong lòng lại không khỏi do dự.

Thi Nam Sanh bước vào phòng khách, thấy Từ Khắc đang ngồi hút thuốc trên ghế sofa phía nam, theo mỗi nhịp lửa lóe lên là một làn khói bốc lên. "Vừa rồi ai gọi điện thế?" Thi Nam Sanh thấy vẻ mặt trầm tư của Từ Khắc, đoán chắc chuyện này liên quan đến cuộc điện thoại lúc nãy.

Từ Khắc rít một hơi thuốc thật sâu: "Là anh Lâm, vai nữ chính chưa xác định của 《Song Long Hội》, anh ấy đã tiến cử một người cho anh." Vừa nhìn biểu cảm của Từ Khắc, Thi Nam Sanh đã đoán được đại khái chuyện là thế nào. "Anh không hài lòng với người được chọn sao?" "Cũng không hẳn là hài lòng hay không, vì anh thậm chí còn chưa gặp mặt người đó." Nghe Từ Khắc nói vậy, Thi Nam Sanh lập tức cảm thấy hiếu kỳ. "Ở Hong Kong mà còn có diễn viên anh không biết sao?" "Người đó vốn không phải diễn viên Hong Kong, chỉ là một cô gái người Hoa mà anh Lâm tình cờ gặp ở Mỹ.

Lần trước anh có lỡ miệng nhắc với anh ấy chuyện này, không ngờ anh ấy lại để tâm thật...

Em nói xem bây giờ anh phải làm sao?" Nếu là phim khác, Từ Khắc chắc chắn sẽ chẳng nói hai lời mà dùng ngay người Lâm Hựu Luân tiến cử.

Nhưng bộ phim 《Song Long Hội》 này thì khác, khi quay xong bắt buộc phải bảo đảm doanh thu phòng vé, có như vậy mới hoàn thành được mục đích gây quỹ của Hiệp hội Đạo diễn.

Chương 508

Từ Khắc và Lâm Lĩnh Đông được mọi người bầu ra để cùng đảm nhận vai trò đạo diễn cho bộ phim này, đây vừa là một sự tin tưởng, vừa là một áp lực.

Quay hỏng không chỉ khiến người ta cười chê, mà còn làm việc cực nhọc mà không được gì, lại còn để người khác đàm tiếu rằng — tại sao quay phim của chính mình thì bán chạy, còn quay phim cho Hiệp hội Đạo diễn thì không kiếm được tiền, rõ ràng là do anh không có tâm.

Thời gian này Lâm Lĩnh Đông bận rộn chuẩn bị cho phim mới, nên đã bàn với Từ Khắc rằng anh hãy lo liệu việc chọn diễn viên, còn việc quay phim sau này tôi sẽ gánh vác nhiều hơn.

Phân công như vậy Từ Khắc cũng không có ý kiến gì, hơn nữa ông cũng đã nỗ lực hết mình để bộ phim đạt kết quả tốt nhất, ví dụ như mời Thành Long và Trương Mạn Ngọc đóng vai nam nữ chính.

Nhưng luôn có những tình huống nằm ngoài tầm kiểm soát của ông, chẳng hạn như cô gái người Hoa tên Chung Lệ Đề mà Lâm Hựu Luân vừa tiến cử. "Thật sự là tình cờ gặp sao?" Thi Nam Sanh không tin, bà cảm thấy khả năng cao là Lâm Hựu Luân đã quen biết đối phương từ trước, thậm chí không loại trừ khả năng đối phương và Lâm Hựu Luân còn có mối quan hệ mờ ám nào đó.

Từ Khắc không quan tâm đến điều đó, điều ông thật sự đau đầu là đối phương sẽ sớm bay đến Hong Kong để thử vai, lúc đó ông nên đồng ý hay từ chối? "Nếu anh không quyết định được, có thể tìm người khác cùng bàn bạc mà." Thi Nam Sanh đưa ra một ý kiến. "Không được, nếu đẩy chuyện này cho người khác quyết định, dù

thành hay không, cuối cùng chuyện truyền đến tai anh Lâm, anh ấy đều sẽ có ý kiến với anh." Từ Khắc lắc đầu. "Đã không từ chối được thì anh cứ trực tiếp nể mặt anh Lâm mà đồng ý đi.

Với nhãn quang của anh Lâm, người được tiến cử chắc chắn sẽ không quá tệ.

Hơn nữa nếu vì người mà anh Lâm tiến cử khiến cả bộ phim thất bại, sau này anh ấy nhất định sẽ có lời giải thích với anh." Thi Nam Sanh phân tích.

Từ Khắc dập tắt tàn thuốc, khẽ thở dài một tiếng. "Bây giờ cũng chỉ đành như vậy thôi." —— Để cho chắc chắn, khi thử vai, Từ Khắc vẫn rủ thêm Lâm Lĩnh Đông đi cùng. "Chung Lệ Đề?" Lâm Lĩnh Đông lần đầu nghe thấy cái tên này, cảm thấy vô cùng lạ lẫm: "Diễn viên anh tìm ở đâu ra thế?" Từ Khắc không nói chuyện Lâm Hựu Luân tiến cử, một là vì Lâm Hựu Luân không muốn quá nhiều người biết chuyện này, hai là Từ Khắc sợ sau khi nói cho Lâm Lĩnh Đông, anh ta cũng sẽ nảy sinh lo ngại giống mình, từ đó ảnh hưởng đến phán đoán chủ quan. "Là một người mới, cũng là người khác tiến cử cho anh, anh thấy cũng ổn nên rủ em cùng qua xem thế nào." Hai người đang nói chuyện thì có tiếng gõ cửa.

Cửa phòng thực ra đang mở, đối phương chỉ gõ cửa vì lịch sự, ngay sau đó một đôi chân dài trắng muốt, thon gọn đầy sức sống bước vào từ khe cửa.

Từ Khắc và Lâm Lĩnh Đông ngay từ cái nhìn đầu tiên đã bị đôi chân trắng muốt ấy thu hút, sau đó mới chú ý đến hình ảnh tổng thể của đối phương.

Một mái tóc xoăn như sóng nước, vóc dáng cao ráo đầy đặn được bao bọc trong lớp váy ngắn liền thân mỏng manh, hoàn toàn phô diễn thân hình bốc lửa của cô.

Chiếc váy ngắn rất gợi cảm, lại còn khéo léo khoe ra đôi mỹ thối đáng kinh ngạc, hoàn toàn không cần tất chân, vẻ trắng mịn tự nhiên đã sở hữu sức công phá lớn nhất...

Phong cách gợi cảm của Chung Lệ Đề lập tức khiến hai người đàn ông sáng mắt, thầm tán thưởng trong lòng.

Nhân lúc Chung Lệ Đề ngồi xuống, Lâm Lĩnh Đông nghiêng đầu về phía Từ Khắc, nói nhỏ vào tai ông: "Em thấy rất hợp đấy." Trong lòng Từ Khắc cũng có cảm giác tương tự, nhưng không thể gọi người ta đến thử vai mà chỉ nhìn một cái là xong chuyện được. "Cô Chung vẫn đang học đại học ở Canada sao?" "Em sắp tốt nghiệp rồi ạ." Chung Lệ Đề biết hai người ngồi trước mặt mình đều là những đạo diễn lớn rất nổi tiếng ở Hong Kong, trong lòng có chút căng thẳng, nhưng biểu hiện vẫn khá bình tĩnh. "Em theo học ngành Marketing sao?" Lâm Lĩnh Đông đang lật xem hồ sơ của Chung Lệ Đề, liền hỏi câu này. "Em học chuyên ngành đó theo lời khuyên của bố mẹ, nhưng thực tế em không thích nó lắm." Chung Lệ Đề giải thích. 《Song Long Hội》 trung lánh ngoại nhất cá giác sắc thị cá phú gia nữ, Chung Lệ Đề sở học đích chuyên nghiệp đảo thị hòa phiến trung giác sắc ngận phù hợp, giá nhất điểm nhượng Lâm Lĩnh Đông canh gia đích mãn ý, tha khán liễu khán Từ Khắc, kỳ ý chính mình dĩ kinh OK liễu.

Từ Khắc hựu tùy tiện vấn liễu lưỡng cá vấn đề, nhiên hậu hòa Lâm Lĩnh Đông thương lượng liễu nhất hạ, đương tràng tựu tuyên bố Chung Lệ Đề thông quá thí kính.

Chỉnh cả thí kính đích quá trình giản đan đắc nhượng Chung Lệ Đề hữu ta nan dĩ trí tín, chính thường tình huống hạ bất thị hoàn nhu yếu tố nhất đoạn biểu diễn thập yêu đích, đãn thị Từ Khắc hòa Lâm Lĩnh Đông áp căn tựu một hữu đề đáo giá kiện sự.

Tại tẩu xuất phòng gian đích thì hậu, Chung Lệ Đề não trung đột

nhiên phù hiện xuất liễu Lâm Hựu Luân đích ảnh tử, nan đạo giá nhất thiết đô hòa tha hữu quan? —— 《Song Long Hội》 đích diễn viên danh đan công bố chi hậu, Chung Lệ Đề đích danh tự bị yêm một tại Trình Long, Trương Mạn Ngọc dĩ cập nhất đôi đạo diễn đích danh tự trung, tịnh một hữu đặc biệt dẫn khởi truyền thông đích chú ý, đãn thị tùy hậu phát sinh đích nhất kiện sự, khước bả tha nhất hạ tử bạo lộ tại liễu công chúng diện tiền.

Chung Chấn Đào nộ khí trùng trùng địa nã trứ nhất phân báo chỉ tẩu tiến ngọa thất, Chương Tiểu Huệ chính đối trứ sơ trang kính mạt khẩu hồng. "Báo chỉ thượng thuyết đích đô thị chân đích mạ?" Chung Chấn Đào ba đích nhất thanh, tương thủ lý đích báo chỉ án tại sơ trang đài thượng.

Chương Tiểu Huệ miết liễu nhất nhãn báo chỉ thượng đích nội dung, nhiên hậu nhược vô kỳ sự đích kế tục mạt khởi không hồng. "Thị ngã thuyết đích, chẩm yêu liễu?" "Nhĩ vi thập yêu yếu giá yêu tố, nhĩ bất tri đạo giá thị tại đắc tội nhân mạ?" Chung Chấn Đào thính đáo giá cá kết quả, nộ khí nhẫn bất trụ vãng thượng phiên dũng. "Ngã chích bất quá thị đối giá kiện sự phát biểu liễu nhất ta chính mình đích khán pháp, nan đạo giá dã hữu thác?" Chương Tiểu Huệ bất mãn địa khán liễu Chung Chấn Đào nhất nhãn, "Na cá giác sắc yếu thị hoa kỳ tha đích diễn viên lai diễn, ngã khẳng định bất hội hữu thập yêu ý kiến, đãn bằng thập yêu nhượng nhất cá căn bản đô một hữu diễn quá hí, nhi thả liên thính đô một hữu thính quá đích nhân lai diễn, tựu bằng giá nhất điểm, nan đạo hoàn bất nhượng nhân thuyết liễu?" Chung Chấn Đào kiến thê tử căn bản một hữu hậu hối đích ý tư, đốn thì khí bất đả nhất xử lai, "Nhĩ hữu ý kiến khả dĩ thuyết, khả vi thập yêu hoàn yếu ám kỳ đối phương hòa đạo diễn hữu bất chính thường quan hệ, giá hòa tạo dao hữu thập yêu khu biệt?" "Yếu một hữu đặc biệt đích quan hệ, đạo diễn bằng thập yêu giá yêu chiếu cố tha?" Chương

Tiểu Huệ phản vấn đạo.

Na thiên tại ban tưởng điển lễ kết thúc hậu đích khánh công vãn yến thượng, trừ khai hòa Chung Chấn Đào nhất khởi quá khứ đả chiêu hô đích na thứ, hậu diện tha chuyên môn khứ hoa quá Từ Khắc nhất thứ, tưởng vi chính mình tranh thủ đáo giá cá giác sắc, khả một tưởng đáo khước bị Từ Khắc nhất khẩu cự tuyệt, nhân thử hoài hận tại tâm. "Nhĩ tri bất tri đạo, giá thoại thuyết xuất lai, đắc tội đích khả bất quang thị Từ Khắc, nhi thị chỉnh cá đạo diễn hiệp hội!" Chung Chấn Đào đô khoái bị giá cá nữ nhân cấp khí phong liễu, "Đắc tội liễu giá bang đạo diễn, dĩ hậu thùy hội hoa nhĩ phách hí?" "Giá khả bất nhất định." Chương Tiểu Huệ hóa hảo trang, bả thần thải thu liễu khởi lai, chuyển quá thân khán trứ Chung Chấn Đào thuyết đạo: "Hương cảng hữu kỷ bộ điện ảnh đích diễn viên thị do đạo diễn hoàn toàn thuyết liễu toán đích?

Đạo diễn hoàn bất đô thị án chiếu đầu tư thương đích yếu cầu lai tuyển diễn viên, danh nghĩa thượng thị đạo diễn tuyển diễn viên, khả thực tế thượng hoàn bất đô thị đầu tư thương thuyết liễu toán?" Chung Chấn Đào tưởng khởi đương sơ Trần Bách Tường đối Chương Tiểu Huệ đích bình giới, thuyết giá cá nữ nhân bái kim, bả tiền khán đắc thái trọng, dĩ tiền Chung Chấn Đào đô bất giá yêu nhận vi, đãn hiện tại tha đột nhiên giác đắc Trần Bách Tường thuyết đắc xác thực hữu đạo lý. "Nhĩ dĩ vi hương cảng đạo diễn nhân nhân nhãn lý đô chích hữu tiền mạ?" Chung Chấn Đào hữu ta vô nại đích vấn đạo. "Hảo liễu, ngã bất hòa nhĩ tranh luận giá ta liễu, vãn thượng ngã hoàn hòa nhất cá bằng hữu ước liễu cật phạn, vãn phạn tựu bất tại gia lý cật liễu." Chương Tiểu Huệ tòng Chung Chấn Đào thân biên kinh quá, đái khởi nhất trận hương phong, tha tòng y quỹ lý nã liễu ngoại y, chính yếu chuẩn bị yếu hoán thượng xuất môn, khước bị Chung Chấn Đào cấp lan trụ liễu. "Nhĩ hòa thùy nhất khởi khứ cật

phạn?" Chung Chấn Đào tối cận thính đáo liễu nhất ta quan vũ thê tử bất thiếu đích thuyết pháp, thử khắc tâm đầu canh thị nghi đậu tùng sinh. "Hảo lạp, khán nhĩ khẩn trương đích dạng tử, thị hòa An Địch lạp!" Chương Tiểu Huệ tẩu quá lai bão liễu bão Chung Chấn Đào, chí vu chân đích thị bất thị tượng tha sở thuyết na dạng, tựu chích hữu tha chính mình tâm lý thanh sở liễu.

Chung Chấn Đào tâm nhất nhuyễn, nhiên hậu chúc phù thuyết: "Tại ngoại diện ngộ đáo ký giả đích thoại, nhĩ bất yếu tại loạn thuyết thoại liễu." "Hảo liễu, hảo liễu, đáp ứng nhĩ tựu thị liễu." Chương Tiểu Huệ nhất phó miễn vi kỳ nan đích dạng tử, "Chân bất tri đạo nhĩ vi thập yêu giá yêu đam tâm, ngã đắc tội đích hựu bất thị Lâm Hựu Luân, tựu bằng đạo diễn hiệp hội, năng bả ngã chẩm yêu dạng?" Chương Tiểu Huệ chích thị giá yêu tùy khẩu nhất thuyết, đãn bất tri vi thập yêu, Chung Chấn Đào tâm lý khước dũng khởi một cổ nùng nùng đích đam ưu, vạn nhất giá sự yếu chân hòa Lâm Hựu Luân hữu quan chẩm yêu bạn? —— "Nhĩ hướng truyền thông giải thích?

Bất dụng bất dụng, ngã giá biên một vấn đề, khả dĩ cảo định." Từ Khắc phóng hạ điện thoại, kiểm thượng tiếu ý canh nùng.

Tha chính sầu bất tri đạo cai nhượng Lâm Hựu Luân chẩm yêu thừa chính mình giá cá tình, nhiên hậu Chương Tiểu Huệ tựu khiêu liễu xuất lai, chất nghi Chung Lệ Đề thị phủ hữu tư cách tại 《Song Long Hội》 trung xuất diễn nữ nhân vật chính.

Lâm Hựu Luân khẳng định bất hội trạm xuất lai thuyết Chung Lệ Đề thị tha cấp Từ Khắc thôi tiến đích, sở dĩ Từ Khắc giá thứ toán thị bang tha bối liễu hắc oa, nhất phân nhân tình khẳng định thị lưu hạ liễu.

Lâm Lĩnh Đông bất tri đạo nội tình, chủ động đả điện thoại quá lai vấn Từ Khắc yếu bất yếu tha bang mang tại truyền thông thượng giải

thích, bị Từ Khắc uyển ngôn tạ tuyệt liễu.

Từ Khắc chính mình bất tại truyền thông thượng giải thích, đương nhiên dã bất nhu yếu biệt nhân bang tha giải thích, truyền thông ngộ hội việt thâm việt hảo, giá dạng Lâm Hựu Luân khiếm tha đích nhân tình tựu việt đại.

Tái quá lưỡng cá nguyệt điện ảnh bản 《Tru Tiên》 đích hậu kỳ chế tác tựu tương hoàn thành, Từ Khắc chính tích cực mưu hoa trứ tương giá bộ điện ảnh vận tác thành vi kim niên hương cảng quốc tế điện ảnh tiết đích khai mạc ảnh phiến, đáo thì hậu Lâm Hựu Luân khiếm tha giá cá nhân tình tựu khả dĩ phái thượng đại dụng.

Chí vu Chương Tiểu Huệ, giá thứ hoàn toàn thị tác tử đích tiết tấu.

Lâm Hựu Luân đối tha ấn tượng bản lai tựu bất hảo, giá thứ tha hựu giá yêu nhất nháo, dĩ hậu cổ kế dã tựu chích năng kháo điểm đào sắc tân văn bác nhãn cầu, yếu thị na cá bất trường nhãn đích phiến thương hoa tha phách hí đích thoại, hậu diện khả năng liên khốc đích địa phương đô hoa bất đô đáo.

Lâm Hựu Luân phản hồi hương cảng hậu tại báo thượng khán đáo giá sự, chích thị lãnh hanh liễu nhất thanh, cân trứ tựu bả báo chỉ đâu triêu nhất biên.

Giá thì hậu Khâu Thục Trân tòng ngọa thất lý lý tẩu xuất lai, diện tiền đề liễu nhất kiện hồng sắc V lĩnh lễ phục quần, bỉ hoa cấp Lâm Hựu Luân khán. "Ngã xuyên giá điều quần tử khứ chẩm yêu dạng?" Lâm Hựu Luân khán liễu khán, nhiên hậu thuyết: "Lĩnh khẩu thị bất thị khai đắc hữu điểm đê liễu?" "Hữu mạ?" Khâu Thục Trân đê đầu chính mình nã tại thân thượng bỉ hoa liễu nhất hạ, tịnh bất giác đắc hữu Lâm Hựu Luân thuyết đích giá cá vấn đề tồn tại. "Nhĩ khả dĩ tiên xuyên thượng thí thí khán." Lâm Hựu Luân khán liễu khán biểu, "Bất quá yếu trảo khẩn thời gian, hiện tại cự ly thủ ánh thức khai thủy

chích hữu nhất cá tiểu thì bất đáo đích thời gian liễu." Khâu Thục Trân hồi phòng gian lý hoán y phục, bán cá tiểu thì hậu tha hòa Lâm Hựu Luân nhất khởi hạ lâu, thân thượng xuyên đích tựu thị tha chi tiền nã cấp Lâm Hựu Luân khán đích na kiện hồng quần, chích bất quá ngoại diện đa gia liễu nhất điều phi sa.

Kim thiên thị 《Tinh Võ Anh Hùng》 đích thủ ánh thức, Lâm Hựu Luân tham dữ liễu giá bộ điện ảnh đích đầu tư, đồng thì Khâu Thục Trân hoàn tại lý diện đam nhậm nữ nhân vật chính, diễn nhất cá cân trứ Trần Chân đáo Nhật Bản lai đích Nhật Bản nữ hài.

Trần Giai Thượng hòa Lý Liên Kiệt tảo tảo địa tựu đẳng tại liễu cử bạn thủ ánh thức đích giá gia ảnh viện môn khẩu, môn tiền bản lai phô liễu nhất điều hồng thảm, đãn lai đáo hiện tràng đích ký giả thái đa, nhân tễ nhân, hậu diện trực tiếp bả hồng thảm cấp đổ trụ liễu.

Chương 509

Ảnh viện giá biên đích công tác nhân viên chích năng tương đáng trứ bất nhượng ký giả thái kháo cận ảnh viện môn khẩu, khước vô pháp trở chỉ tha môn vi quá khứ thải phóng lai tham gia thủ ánh thức đích gia tân. "Chẩm yêu hoàn bất lai?" Lý Liên Kiệt hiển đắc hữu ta tiêu cấp, bất thì sĩ đầu triêu ảnh viện môn khẩu trương vọng. "Tái đẳng nhất hội nhi ba, Lâm tiên sinh thuyết liễu hồi lai, ứng cai thị lộ thượng hữu thập yêu sự tình bị đam các liễu." Trần Giai Thượng khán liễu khán biểu, cự ly thủ ánh thức khai thủy chích hữu bất đáo thập phân chung đích thời gian, tâm lý dã hữu ta ám ám tiêu cấp. "Thị na lượng mạ?" Lý Liên Kiệt nhãn tiêm, khán đáo nhất lượng chính vãng giá biên sử quá lai đích hắc sắc kiệu xa.

Trần Giai Thượng sĩ nhãn khán quá khứ, xác nhận thị Lâm Hựu Luân đích xa bài một thác, "Tẩu, chúng ta quá khứ nghênh tiếp nhất hạ." Trần Giai Thượng giá yêu tố bất quang thị vi liễu biểu kỳ tôn trọng, canh chủ yếu đích nguyên nhân thị tha đam tâm Lâm Hựu Luân đái đích bảo tiêu bất cú, hội bị ngoại diện đích ký giả đổ trụ tiến bất lai, sở dĩ đái nhân quá khứ tiếp ứng.

Xa môn đả khai, Lâm Hựu Luân hòa Khâu Thục Trân cương tòng xa thượng khoa hạ lai, đẳng tại nhất bàng đích ký giả lập khắc tựu vi liễu quá lai, tam cá bảo tiêu đáng tại tiền diện, dã giá năng phòng chỉ ký giả kháo cận, yếu hộ tống Lâm Hựu Luân hòa Khâu Thục Trân tiến điện ảnh viện khước hữu ta khó khăn. "Lâm tiên sinh, nhĩ giác đắc 《Tinh Võ Anh Hùng》 năng cú siêu việt Lý Tiểu Long đích kinh điển mạ?" "Lâm tiên sinh, thị thập yêu lý do nhượng nhĩ chi trì giá bộ điện ảnh khai phách?" …… Tẫn quản Lâm Hựu Luân đối giá dạng đích tình huống tảo hữu dự liêu, khả hoàn thị bị ký giả môn các chủng các

dạng đích vấn đề cảo đắc ngận đầu đông. "Giá bộ điện ảnh ngã chích khán quá kịch bản, cụ thể phách thành thập yêu dạng tử hoàn bất thanh sở, sở dĩ quan vũ giá bộ điện ảnh đích bình giá, ngã chích hữu khán quá liễu chi hậu tài năng hồi đáp.

Đãn thị hữu nhất điểm ngã đắc hòa đại gia thuyết thanh sở, bất đồng đích đạo diễn, bất đồng đích diễn viên đối điện ảnh đích lý giải đô thị bất đồng đích, sở dĩ ngã tương tín giá bộ điện ảnh vô luận hảo phôi, trình hiện tại đại gia diện tiền đích khẳng định thị hòa dĩ tiền bất nhất dạng đích, giá chủng dũng vu khiêu chiến hòa sang tân đích lý niệm thị ngã chi trì phách giá bộ điện ảnh tối chủ yếu đích nguyên nhân.

Đặc biệt thị tượng giá dạng đích phiên phách đề tài, quan kiện bất thị khán tha hữu một hữu siêu việt tiền tác, nhi thị yếu khán lý diện hữu một hữu tân đích đông tây biểu hiện xuất lai, như quả hữu, na yêu ngã giác đắc giá bộ điện ảnh tựu thị thành công đích." Trần Giai Thượng hòa Lý Liên Kiệt đái trứ ảnh viện công tác nhân viên cản quá lai đích thì hậu, chính hảo thính đáo Lâm Hựu Luân đích giá yêu nhất phiên thoại.

Trần Giai Thượng khán liễu Lý Liên Kiệt nhất nhãn, na ý tư tựu thị thuyết giá hạ nhĩ bất dụng đam tâm liễu ba?

Lý Liên Kiệt tủng tủng kiên, kỳ ý Trần Giai Thượng hiện tại bất thị thảo luận giá cá vấn đề đích thì hậu, hoàn thị tiên tưởng trứ chẩm yêu ứng phó nhãn tiền đích trạng huống ba!

Lưỡng nhân nhất khởi hợp lực, đái trứ thất bát cá công tác nhân viên nhất khởi triêu giá biên tễ quá lai, Lâm Hựu Luân khán đáo tha môn quá lai, bả Khâu Thục Trân hộ tại hoài lý, tại tam cá bảo tiêu đích hộ tống hạ, dã triêu trứ na biên kháo long.

Ngận khoái lưỡng bát nhân chung vu tụ tại nhất khởi, thân bàng

bang mang đích nhân nhất đa, Lâm Hựu Luân thân biên đích tam cá bảo tiêu đốn thì áp lực sậu giảm, nhất quần nhân đột phá ký giả đích trọng trọng bao vi, chung vu cản tại thủ ánh thức khai tràng tiền tiến nhập ảnh viện. "Lâm tiên sinh, kim thiên thị chúng ta an bài bất chu …… chúng ta dã một tưởng đáo hội lai giá yêu đa đích ký giả." Trần Giai Thượng hướng Lâm Hựu Luân giải thích thuyết. "Giá tựu thuyết minh giá bộ điện ảnh diện lâm đích truyền thông áp lực bất tiểu, chẩm yêu dạng, hữu tín tâm mạ?" Lâm Hựu Luân giá thoại tuy nhiên thị vấn Trần Giai Thượng, khả nhãn tình khước thị tránh tại Lý Liên Kiệt kiểm thượng.

Trần Giai Thượng hòa Lý Liên Kiệt tương hỗ đối thị nhất nhãn, nhiên hậu nhất tề điểm đầu. "Na ngã tựu thức mục dĩ đãi liễu." —— Lâm Hựu Luân tịnh một hữu đáo tiền bài chủ bạn phương an bài đích tọa vị thượng tựu tọa, nhi thị hoa liễu nhất cá kháo hậu đích vị tử, chuẩn bị hảo hảo hân thưởng nhất hạ giá bộ đề tiền đản sinh đích《Tinh Võ Anh Hùng》, phi thường thấu xảo đích thị, tại nhất bàng tọa vị thượng, tha ngộ đáo liễu nhất cá thục nhân. "Hoàng đạo diễn, chẩm yêu nhĩ dã bào đáo hậu diện lai tọa liễu?" "Lâm tiên sinh ngộ hội liễu, kim thiên ngã bất thị bị yêu thỉnh quá lai đích, nhi thị thông quá nhất cá bằng hữu cảo đáo thủ ánh thức đích phiếu thâu thâu quá lai đích." Sấn trứ điện ảnh hoàn một hữu khai tràng, Hoàng Tự Cường tiểu thanh giải thích đạo.

Lâm Hựu Luân lập khắc tựu đổng liễu, Hoàng Tự Cường giá dạng tiễu tiễu quá lai, chích hội hữu lưỡng chủng tình huống, yếu yêu tha đối giá bộ điện ảnh ngận cảm hưng thú, yếu yêu tha đối diễn điện ảnh đích nhân ngận cảm hưng thú, tựu bất tri đạo tha chúc vu na nhất chủng.

Lâm Hựu Luân một hữu khai khẩu vấn, nhân vi giá cá thì hậu điện ảnh dĩ kinh khai tràng liễu.

Trần Giai Thượng yếu cầu Viên Hòa Bình bả giá bộ điện ảnh đích động tác thiết kế thành thực chiến phong cách, ảnh phiến nhất khai tràng thị tại Nhật Bản học giáo giáo thất, Lý Liên Kiệt sức diễn đích Trần Chân dĩ nhất nhân chi lực kích bại liễu chúng đa Hắc Long Hội lâu la, lập khắc tựu thể hiện xuất liễu giá nhất điểm.

Viên Hòa Bình tại thiết kế giá đoạn động tác đích thì hậu, phi thường chú ý đột xuất Trần Chân công phu trung "dĩ khoái đả mạn" đích đặc điểm, động tác giản đan lưu sướng, một hữu nhất điểm đa dư đích chiêu thức, canh mỗi cá nhân giao thủ bất quá nhất lưỡng miểu chung, nhiên hậu mã thượng chế phục. "Hoàng đạo diễn giác đắc giá cá khai đầu chẩm yêu dạng?" Lâm Hựu Luân bả đầu vi vi thiên hướng Hoàng Tự Cường na biên, áp đê thanh âm vấn đạo. "Xác thực hòa dĩ vãng đích động tác phiến hữu ta bất thái nhất dạng, tiết tấu khoái liễu ngận đa." Hoàng Tự Cường chích phân tích bất bình giới, Lâm Hựu Luân dã một hữu tái vấn.

Ngận khoái điện ảnh tựu khai thủy liễu đệ nhị tràng đả đấu hí, Trần Chân tại Hồng Khẩu đạo trường ngộ đáo liễu thập kỷ cá không thủ đạo học viên đích vi công.

Ngân mạc thượng chích kiến Lý Liên Kiệt như toàn phong bàn vãng lai tung hoành, chuyển nhãn chi gian tương thập kỷ cá nhân đả đảo tại địa, chiêu chiêu liêu địch tại tiên, hậu phát tiên chí, hào vô hoa xảo, đãn khước khán đắc nhân nhiệt huyết sôi trào.

Lâm Hựu Luân ẩn ẩn thính đáo phụ cận hữu cá quan chúng tiểu thanh thuyết liễu nhất cú đả đắc hảo, đặc biệt giải khí đích na chủng cảm giác.

Phổ thông quan chúng chích thị bị kịch tình sở hấp dẫn, nhi tọa tại Lâm Hựu Luân thân bàng đích Hoàng Tự Cường chú ý đích khước thị ảnh phiến đích nhất ta cá động tác thiết kế, kỳ trung hữu nhất cá động

tác thị đối thủ hoành không phi đoán quá lai, nhiên hậu Lý Liên Kiệt chích thị tùy tiện vãng bàng biên nhất đóa, thuận thế dĩ nhất ký Triệt Quyền tảo tại đối thủ đích lánh nhất điều thối thượng, sử kỳ thất khứ bình hành phiên trụy nhi hạ.

Giá đoạn vũ đả đặc biệt triển kỳ liễu Lý Liên Kiệt đích thối thượng công phu, hữu kỷ cá trắc thích thiết kế đắc xác thực ngận tinh thải.

Nhi tiếp hạ lai đối trận Akutagawa Ryūichi đích thì hậu, ngân mạc thượng lưỡng nhân nhất lượng quyền giá, Hoàng Tự Cường tựu khán xuất giá nhân khẳng định hội cấp Trần Chân đái lai thái đại đích ma phiền, thậm chí thuyết liên bỉ đô bất dụng bỉ liễu, không thủ đạo thế đại lực trầm đích đả phát ngộ thượng cường điều tự do vô ky đích Triệt Quyền Đạo, hữu lực khước sử bất thượng, Akutagawa Ryūichi cước tâm toản địa đích đặc tả kính đầu kỳ thực dã thị tại ám kỳ quan chúng, thử nhân hạ bàn bất ổn, Trần Chân dã chính thị lợi dụng giá nhất điểm, nhất quyền kích trung Akutagawa Ryūichi đích cước tâm, sử kỳ khuyết hãm canh gia đích bạo lộ xuất lai, tối chung nhượng Akutagawa Ryūichi tiến tắc vô khả nại hà, thối tắc liên liên ai đả, tối chung bị Trần Chân khinh tùng tương kỳ kích bại.

Viên Hòa Bình tại thiết kế giá đoạn động tác đích thì hậu, y cựu cường điều Trần Chân hòa Akutagawa Ryūichi xuất quyền tốc độ đích soa biệt, y cựu thị dĩ khoái đả mạn.

Ảnh phiến tại tinh thải đả đấu đích đồng thì, kịch tình dã trương lực thập túc, Akutagawa Ryūichi bị đả bại đích thì hậu, chu vi ngận đa quan chúng đô hữu chủng tưởng yếu khiếu hảo đích trùng động, chích bất quá tại điện ảnh viện giá dạng đích đặc thù tràng hợp hạ, đại gia đô nhẫn trụ một hữu phát xuất thanh âm lai.

Khán đáo giá lý đích thì hậu, Lâm Hựu Luân cơ bản xác định giá

bộ điện ảnh dĩ kinh thành công liễu, chí thiếu đại gia dĩ hậu tái đề đáo giá bộ điện ảnh đích thì hậu, bất hội động bất động tựu bả Lý Tiểu Long đích kinh điển nã xuất lai thuyết sự.

Đương nhiên hảo khán tịnh bất ý vị trứ nhất định năng cú mại tọa, tựu bất tri đạo giá bộ ảnh phiến đích phiếu phòng hội chẩm yêu dạng?

Tưởng đáo giá lý, Lâm Hựu Luân vãng bàng biên Hoàng Tự Cường kiểm thượng khán liễu nhất nhãn, nhiên hậu phát hiện liễu nhất kiện ngận kỳ quái đích sự.

Hoàng Tự Cường nhất trực tránh trứ ngân mạc thượng đích Lý Liên Kiệt, nhãn trung lưu lộ xuất tư tác đích biểu tình, chích hữu Lý Liên Kiệt bất xuất tràng đích kính đầu, nhãn tình tài hội trát nhất hạ.

Lâm Hựu Luân tâm đầu nhất động, nan đạo Hoàng Tự Cường giá thứ thị trùng trứ Lý Liên Kiệt lai đích?

Lâm Hựu Luân đã đoán được mục đích Hoàng Tự Cường lén lút đến xem 《Tinh Võ Anh Hùng》, nhưng anh không lập tức tìm đối phương xác chứng.

Trên màn ảnh, kịch tính dần tiến tới cao trào.

Sau trận đại chiến tranh đoạt chức chưởng môn Tinh Võ Môn với Hoắc Diên Ân và trận đấu bịt mắt với tổng giáo đầu Hắc Long hội Thuyền Việt Văn Phu, Trần Chân cuối cùng cũng đụng độ đại BOSS cuối cùng của bộ phim — "Cỗ máy chiến đấu" Đằng Điền Cương.

Khán giả nhận ra ngay người thủ vai Đằng Điền Cương chính là cao thủ quyền kích ngoài đời thực, nam chính trong 《Đao Phong Chiến Sĩ》 – Chu Bỉ Ly.

Trong rạp vang lên những tiếng kinh hô, xen lẫn những lời bàn tán nhỏ: "Sao lại là ông ta?", "Phen này có phim hay để xem rồi", cho đến khi trên màn ảnh chính thức khai hỏa, tiếng xì xào mới dần lắng

xuống.

Khi nhân vật Đằng Điền Cương của Chu Bỉ Lỵ ra tay, ngay cả những khán giả không biết võ thuật cũng có thể thấy ông ta là kiểu cao thủ sức mạnh, ra đòn cực kỳ nặng nề và uy lực, hơn nữa khả năng chịu đòn cũng rất xuất sắc.

Những chiêu thức hoa mỹ của Hoắc Diên Ân lúc đầu khi đối diện với lối đánh đơn giản, tốc độ và sát thương cực lớn của ông ta hoàn toàn không có đất diễn.

Đứng ở góc độ đạo diễn Trần Gia Thượng, việc thiết kế Hoắc Diên Ân thua Đằng Điền Cương là một thủ pháp "tiền ức hậu dương", dùng thất bại của Hoắc Diên Ân để làm đòn bẩy cho thành công sau đó của Trần Chân.

Còn Viên Hòa Bình khi sắp xếp trận đấu này lại muốn làm nổi bật câu thoại thường xuyên xuất hiện trong phim: "Muốn học đánh người, trước tiên phải học cách chịu đòn".

Hoắc Diên Ân thực chất không thua kém Trần Chân về kỹ thuật võ thuật, sở dĩ Trần Chân thắng là vì anh lì đòn hơn.

Cuối cùng Đằng Điền Cương bị Trần Chân đánh chết, nhưng sự kiện này có nguy cơ trở thành mồi lửa bùng nổ chiến tranh Trung - Nhật.

Vì lợi ích dân tộc, Trần Chân sẵn sàng gánh chịu mọi hậu quả.

Sau đó, ống kính chuyển cảnh, khán giả thấy huynh đệ Tinh Võ Môn khiêng một chiếc cáng phủ vải trắng đi ra. "Trần Chân chết rồi sao?", "Chắc là vì đất nước mà tự sát chăng?", "Anh bạn ơi, đây chỉ là phim thôi, không thể sắp xếp cho anh ấy một kết cục tốt hơn sao, lẽ nào anh hùng dân tộc cuối cùng đều phải chết?".

Trong rạp bắt đầu rộ lên những tiếng bàn tán, nhiều khán giả tỏ ra

bất mãn với kết cục này.

Hoàng Tự Cường cũng có chút nghi hoặc nhìn về phía Lâm Hựu Luân, ánh mắt như muốn hỏi: Trần Chân thật sự chết như vậy sao?

Lâm Hựu Luân hất cằm về phía màn ảnh, ra hiệu cho ông ta kiên nhẫn xem tiếp.

Quả nhiên ống kính chuyển cảnh, một nhóm người từ Tinh Võ Môn đi ra chuẩn bị lên đường đi khắp cả nước giúp đồng bào chống ngoại xâm.

Một người trong số đó sau khi lên xe kéo đã kéo thấp vành mũ xuống, để lộ gương mặt mà khán giả vô cùng quen thuộc.

Đến lúc này mọi người mới nhận ra, Trần Chân chỉ là giả chết chứ không hề bị xử quyết.

Chương 510

Bao gồm cả Hoàng Tự Cường, rất nhiều người đều thở phào nhẹ nhõm, kết cục này cuối cùng cũng làm hài lòng mọi người.

Phim kết thúc, đèn trần bật sáng, Hoàng Tự Cường cũng như những khán giả xung quanh đứng dậy định rời đi, nhưng Lâm Hựu Luân đã gọi ông ta lại. "Đạo diễn Hoàng định cứ thế mà đi sao?".

Hoàng Tự Cường nhún vai, cười nói: "Lén lút đến thì tất nhiên phải âm thầm đi, để tránh gặp mặt lại không biết giải thích thế nào". "Thật ra nãy giờ tôi cứ muốn hỏi, đạo diễn Hoàng đến đây để xem người hay là xem phim vậy?", Lâm Hựu Luân hỏi một câu.

Hoàng Tự Cường hơi khựng lại, cười hỏi ngược lại: "Trong lòng Lâm tiên sinh chẳng phải đã có đáp án rồi sao?". "Không biết lần này đạo diễn Hoàng chuẩn bị giúp công ty điện ảnh nào đóng phim đây?", Lâm Hựu Luân tiếp tục hỏi. "Tạm thời mới chỉ là ý tưởng, vẫn chưa xác định được nhà đầu tư", Hoàng Tự Cường cũng không giấu giếm.

Nói xong, ông ta đột nhiên nảy ra ý nghĩ, thấy Lâm Hựu Luân đang mỉm cười với mình thì lập tức đại hỉ.

Lâm Hựu Luân thấy Hoàng Tự Cường đã hiểu ý mình, trong lòng rất hài lòng. "Đạo diễn Hoàng muốn đi, tôi cũng không giữ ông nữa.

Cạnh rạp phim có một quán cà phê, ông có thể đến đó ngồi đợi một lát, tôi tiếp đãi xong bên này sẽ đưa người ông muốn gặp qua đó".

Hoàng Tự Cường vội vàng gật đầu nhận lời, sau đó trà trộn vào dòng người rời khỏi phòng chiếu.

Lâm Hựu Luân thì đi về phía hàng ghế đầu, một là để hội ngộ với Khâu Thục Trân, hai là muốn nói vài lời khích lệ với đội ngũ sáng tạo

của 《Tinh Võ Anh Hùng》.

Người đầu tiên tiến đến là Trần Gia Thượng, Lâm Hựu Luân chỉ vỗ vai ông ấy, khen bộ phim quay rất tốt và nói vài câu cổ vũ.

Tiếp theo là Viên Hòa Bình, Lâm Hựu Luân trò chuyện với ông ấy nhiều hơn, bàn luận về rất nhiều vấn đề trong thiết kế động tác.

Tuy đạo diễn của 《Tinh Võ Anh Hùng》 là Trần Gia Thượng, nhưng nhịp điệu khiến người ta sục sôi nhiệt huyết trong phim phần lớn là công lao của Viên Hòa Bình.

Lâm Hựu Luân đánh giá rất cao thiết kế động tác trong phim này, Viên Hòa Bình nghe Lâm Hựu Luân coi trọng mình như vậy, trong lòng đương nhiên rất vui mừng.

Lý Liên Kiệt đi sau cùng, Lâm Hựu Luân thấy chỗ cổ tay bị ống áo che khuất của anh vẫn còn quấn băng gạc, biết vết thương lúc đóng bộ phim này vẫn chưa lành hẳn nên đã hỏi thăm trước.

Sau khi biết vết thương của Lý Liên Kiệt không có gì đáng ngại, Lâm Hựu Luân mới yên tâm gật đầu. "Từ phản ứng của khán giả tại hiện trường hôm nay, có thể dự đoán thành tích phòng vé của bộ phim này sẽ rất lạc quan.

Đương nhiên, bất kể tốt xấu thì phim cũng đã quay xong rồi, kế hoạch tiếp theo của anh là gì?".

Lời nói của Lâm Hựu Luân khiến Lý Liên Kiệt có chút cảm động, anh không giấu giếm mà nói hết những suy nghĩ gần đây của mình. "Tôi dự định nghỉ ngơi một thời gian, sau đó xem thành tích phòng vé cuối cùng của 《Tinh Võ Anh Hùng》 thế nào.

Thời gian qua tôi liên tục đóng đủ loại phim cổ trang, quay bộ phim này thực chất cũng là muốn chuyển hướng xem phim hiện đại thời trang có được mọi người chấp nhận hay không.

Nếu ổn, sau này tôi sẽ cân nhắc tiếp tục đóng những phim như thế này". "Lát nữa anh có việc gì không?

Nếu không thì tôi đưa anh đi gặp một người, nói không chừng hai người sẽ có không ít chủ đề chung đấy".

Sau buổi công chiếu, Lý Liên Kiệt đã hơi mệt, vốn định đi nghỉ ngơi, nhưng Lâm Hựu Luân đã nói vậy, anh cũng không nỡ làm mất hứng, hơn nữa anh cũng rất tò mò người Lâm Hựu Luân nhắc đến là ai.

Thấy Lâm Hựu Luân thật sự đưa Lý Liên Kiệt đến, Hoàng Tự Cường kích động đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, rảo bước đón tiếp và người đầu tiên ông ta bắt tay chính là Lý Liên Kiệt. "Lý tiên sinh, hạnh ngộ!

Hạnh ngộ!".

Thấy Lý Liên Kiệt còn đang do dự chưa lên tiếng, Lâm Hựu Luân biết anh chắc là không quen biết Hoàng Tự Cường nên đã chủ động giới thiệu: "Đây là đạo diễn Hoàng Tự Cường, Chu Bỉ Lự người đóng đối thủ của anh trong 《Tinh Võ Anh Hùng》 trước đây chính là nhờ đóng phim của ông ấy mà nổi tiếng".

Lâm Hựu Luân vừa nói xong, Lý Liên Kiệt lập tức có ấn tượng, lúc trước trò chuyện Chu Bỉ Lự cũng từng nhắc đến Hoàng Tự Cường với anh.

Lý Liên Kiệt không hiểu rõ lắm về con người Hoàng Tự Cường, nhưng nhìn thái độ của Lâm Hựu Luân thì có vẻ rất coi trọng năng lực của ông ấy, nên Lý Liên Kiệt nói chuyện với Hoàng Tự Cường cũng vô cùng khách khí. "Không biết gần đây đạo diễn Hoàng đang giúp công ty điện ảnh nào đóng phim vậy?".

Chu Bỉ Lự từng kể với Lý Liên Kiệt rằng anh đã hợp tác với

Hoàng Tự Cường trong hai bộ phim, sau đó Hoàng Tự Cường hết hạn hợp đồng với công ty Gia Hòa và rời đi, không tiếp tục hợp tác nữa.

Lý Liên Kiệt hỏi chuyện này chỉ là muốn tìm hiểu thêm về bối cảnh của Hoàng Tự Cường, xem ông ấy có quan hệ mật thiết với công ty nào không, ai ngờ sắc mặt Hoàng Tự Cường chợt tối sầm lại, mang đến cảm giác tiêu điều thất ý.

Lý Liên Kiệt lập tức nhận ra chắc hẳn có câu chuyện gì đó bên trong nên không hỏi tiếp nữa, nhưng Lâm Hựu Luân thì biết vì sao Hoàng Tự Cường lại có biểu cảm như vậy.

Sau khi Hoàng Tự Cường giúp Gia Hòa quay xong phần một và hai của 《Đao Phong Chiến Sĩ》, ông ấy đã quen biết Từ Khắc.

Hai vị quái tài này rất hợp rơ, chuẩn bị làm lại bộ phim Tây phương 《Nghĩa Đảm Hùng Tâm》.

Có thành công của 《Anh Hùng Bản Sắc》 đi trước, Hoàng Tự Cường vốn rất kỳ vọng vào bộ phim này, nhưng kết quả lại không như ý muốn.

Khi Từ Khắc hợp tác với Hoàng Tự Cường trong bộ phim này lại mắc phải thói cũ, thân là giám chế nhưng luôn thích can thiệp vào công việc của đạo diễn.

Hoàng Tự Cường và Từ Khắc thảo luận vấn đề thường xuyên rơi vào cảnh trống đánh xuôi kèn thổi ngược.

Hoàng Tự Cường khi nghĩ một câu chuyện thường nghĩ ra kết cục trước, sau đó mới bổ sung ngược lại để hoàn thiện câu chuyện.

Trong khi đó, Từ Khắc lại thích nghĩ ra một khởi đầu, sau đó tuôn trào đủ loại ý tưởng kỳ quái khiến hướng đi của câu chuyện không thể kiểm soát.

Điều khiến Hoàng Tự Cường đau đầu nhất là khi ông đang quay

phim, Từ Khắc thường xuyên chạy tới bàn bạc: "Quay theo đoạn tôi vừa nghĩ ra được không?".

Thế là Hoàng Tự Cường rất uất ức, vì hôm trước Từ Khắc mới bảo ông quay theo ý tưởng kia, hôm nay lại thay đổi ý định.

Cứ như vậy, một bộ phim quay rồi lại dừng, mất chín tháng mới xong xuôi.

Sau khi phim công chiếu, thành tích không hề tốt như Hoàng Tự Cường và Từ Khắc mong đợi, sự hợp tác của hai người đương nhiên cũng tuyên bố kết thúc.

Người không chịu nổi phong cách giám chế cường thế của Từ Khắc mà nói lời chia tay không chỉ có một mình Hoàng Tự Cường, ngay cả người có quan hệ thân thiết như Ngô Vũ Sâm cuối cùng cũng chia tay Từ Khắc trong không vui.

Những chuyện này, bản thân Hoàng Tự Cường không muốn nhắc tới, Lâm Hựu Luân đương nhiên cũng sẽ không chủ động nói ra.

Sau khi ba người ngồi xuống, Hoàng Tự Cường liền nói ra mục đích nhờ Lâm Hựu Luân tìm Lý Liên Kiệt lần này. "Thời gian qua tôi vẫn luôn ấp ủ một kịch bản phim cảnh sát hình sự, và muốn quay bộ phim này theo phong cách hành động tả thực.

Hôm nay tôi đặc biệt đến xem 《Tinh Võ Anh Hùng》 do Lý tiên sinh đóng chính, cảm xúc dạt dào, không biết Lý tiên sinh có hứng thú với đề tài tôi vừa nói không?".

Lý Liên Kiệt nghe thấy là phim cảnh sát hình sự thì không khỏi có chút do dự.

Bản thân anh là diễn viên từ đại lục sang, đối với việc đóng vai cảnh sát Hong Kong luôn không mặn mà lắm, nếu đổi góc độ cho anh diễn cảnh sát đại lục, có lẽ thái độ của anh sẽ khác.

Đương nhiên còn một nguyên nhân nữa là kể từ khi Thành Long đóng 《Câu Chuyện Cảnh Sát》, hầu như hễ nhắc đến cảnh sát Hong Kong là mọi người lập tức liên tưởng đến hình tượng cảnh sát của Thành Long.

Chương 511

Hầu hết các phim hành động của Thành Long đều liên quan đến cảnh sát, Lý Liên Kiệt cảm thấy bản thân rất khó tạo ra sự đột phá ở vai diễn này.

Lâm Hựu Luân nhận ra sự do dự của Lý Liên Kiệt nên cố ý bồi thêm một câu: "Đạo diễn Hoàng muốn tìm người đóng vai cảnh sát, Thành Long chẳng phải hợp hơn sao?".

Lý Liên Kiệt nghe vậy, biểu cảm lập tức trở nên có chút không tự nhiên.

Hoàng Tự Cường cũng thấy Lâm Hựu Luân đang dùng khích tướng kế với Lý Liên Kiệt nên rất phối hợp thở dài một tiếng nói: "Trong điều kiện bình thường, đúng là tôi nên tìm Thành Long hợp tác, nhưng sau đó tôi nghĩ lại, nếu bộ phim này tìm Thành Long, rất có khả năng nó sẽ chẳng khác gì những phim hành động khác của ông ấy, như vậy sẽ đi ngược lại dự định ban đầu của tôi khi làm phim này".

Lâm Hựu Luân gật đầu: "Tôi hiểu rồi, nên ông muốn tìm một diễn viên có tầm cỡ tương đương Thành Long để hợp tác".

Hoàng Tự Cường nhìn Lý Liên Kiệt đang im lặng, chân thành nói: "Lý tiên sinh chính là ứng cử viên phù hợp nhất trong lòng tôi, và sau khi xem xong 《Tinh Võ Anh Hùng》, ý nghĩ này của tôi càng trở nên mãnh liệt hơn".

Nhân vật Trần Chân do Lý Liên Kiệt thủ vai trong 《Tinh Võ Anh Hùng》 toát lên vẻ chính khí lẫm liệt, và vai cảnh sát mà Hoàng Tự Cường cần xây dựng trong bộ phim này cũng chính là một người đầy tinh thần chính nghĩa như vậy.

Lý Liên Kiệt tỏ ra rất thận trọng, không lập tức đồng ý với Hoàng

Tự Cường mà muốn làm rõ xem ông ấy định kể một câu chuyện như thế nào. "Cốt truyện không phức tạp, kể về một thanh tra tên Hồng Gia đã phục vụ trong ngành cảnh sát nhiều năm, lập được vô số chiến công nhưng vì làm việc không theo quy tắc nên mãi không được thăng chức.

Khi sắp nghỉ hưu, ông ta câu kết với bọn tội phạm bắt cóc một phú thương, tống tiền sáu mươi triệu đô la Mỹ.

Phía cảnh sát cử A Kiệt – một người ghét ác như thù – đi điều tra vụ án.

Hồng Gia thì liên tục phá đám bên trong, dẫn dắt các cuộc điều tra của A Kiệt đi vào ngõ cụt.

Cuối cùng thông qua việc bí mật điều tra nhờ chỉ điểm của nội gián mới truy tìm được hung thủ thực sự đứng sau...".

Hoàng Tự Cường chưa kể xong, Lâm Hựu Luân đã không nhịn được ngắt lời ông. "Đạo diễn Hoàng, kịch bản này được cải biên từ vụ bắt cóc Vương Đức Huy phải không?".

Lâm Hựu Luân vừa nói vậy, Lý Liên Kiệt mới nhớ ra vụ bắt cóc Vương Đức Huy xôn xao dư luận thời gian trước.

Đại gia bất động sản Vương Đức Huy trên đường đi đánh bóng bàn ở trường đua ngựa Happy Valley về nhà thì bị bắt cóc.

Bọn bắt cóc không những không sợ cảnh sát ghi âm, nghe lén điện thoại mà còn công khai đăng quảng cáo trên tờ 《Tinh Đảo Nhật Báo》 và 《Đông Phương Nhật Báo》, chỉ đích danh vợ Vương Đức Huy phải liên lạc với chúng, sau đó giao tiền chuộc theo phương thức của chúng.

Điều khiến mọi người kinh ngạc nhất là Vương Đức Huy từng bị bắt cóc một lần vào năm 1983.

Lần đó, ông cùng vợ đang đi xe trên đường thì cả hai đều bị bắt đi, Vương Đức Huy bị giữ lại làm con tin, còn vợ ông được thả về để chuẩn bị khoản tiền chuộc khổng lồ.

Sau khi vợ Vương Đức Huy chuyển mười triệu đô la Mỹ vào một tài khoản ngân hàng ở Đài Loan, ông mới được thả tự do.

Vụ án năm đó gây rúng động vì kế hoạch của bọn bắt cóc rất chu đáo, tình tiết phức tạp, chấn động cả Đông Nam Á.

Khó hiểu ở chỗ, sau khi bị bắt cóc, Vương Đức Huy lại không hề rút ra bài học kinh nghiệm, vẫn cứ một mình ra vào nơi ở, không hề mang theo tùy tùng, khác hẳn với tình cảnh các đại gia khác luôn được vệ sĩ hộ tống tiền hô hậu ủng, điều này đã tạo cơ hội cho bọn bắt cóc ra tay lần nữa.

Vương Đức Huy bị bắt cóc lần thứ hai, thủ pháp gần như y hệt lần trước, nhưng lần này ông không gặp may như thế.

Sau khi vợ Vương Đức Huy giao khoản tiền chuộc khổng lồ cho bọn bắt cóc, ông vẫn không được thả về.

Sau này theo lời khai của những tên tội phạm bị bắt, ban đầu chúng đưa Vương Đức Huy lên một chiếc tàu cá liên tục hành trình trên vùng biển quốc tế gần Hong Kong để tránh bị cảnh sát định vị, nhưng sau khi nhận tiền chuộc tại sao Vương Đức Huy không được thả về, rồi cuối cùng ông còn sống hay đã chết, ngay cả bọn bắt cóc cũng không nói rõ được.

Điều bất ngờ hơn nữa là một trong những kẻ chủ mưu của vụ bắt cóc này lại là một thanh tra sắp nghỉ hưu trong nội bộ cảnh sát.

Hắn ta vô tình xem lại hồ sơ vụ bắt cóc Vương Đức Huy 7 năm trước, phát hiện thủ pháp của bọn bắt cóc có thể cải tiến hơn để kín kẽ hơn, khiến cảnh sát khó truy tìm hơn, thế là nảy sinh lòng tham,

liên hệ người lên kế hoạch vụ bắt cóc này.

Tuy vụ án đã được phá nhưng Vương Đức Huy vẫn bặt vô âm tín, trở thành một sự kiện khiến truyền thông và người dân Hong Kong bàn tán không thôi.

Hoàng Tự Cường có được cảm hứng từ sự kiện có thật này và nảy ra ý tưởng cho kịch bản 《Trọng Án Tổ》.

Lý Liên Kiệt nghe chuyện này liên quan đến sự kiện có thật, trong lòng lại bắt đầu do dự. "Rất nhiều phim Hong Kong đều được cải biên từ sự kiện có thật, chuyện này không có vấn đề gì cả, Lý tiên sinh cũng không cần lo lắng việc đóng phim sẽ mang lại ảnh hưởng tiêu cực nào ngoài đời thực".

Nếu người khác nói câu này, có lẽ Lý Liên Kiệt còn phân vân, nhưng lời này thốt ra từ miệng Lâm Hựu Luân, nỗi lo trong lòng anh đã vơi đi không ít.

Khi Lý Liên Kiệt còn chưa chính thức nhận lời Hoàng Tự Cường, Lâm Hựu Luân lại hỏi sang chuyện khác. "Tôi rất tò mò, ai sẽ đóng vai Hồng Gia đây?".

Hoàng Tự Cường lúc này đã chắc chắn Lâm Hựu Luân sẵn lòng đầu tư cho bộ phim này nên không còn e ngại khi thảo luận vấn đề này, vừa hay Lý Liên Kiệt cũng rất muốn biết nếu mình đồng ý đóng phim thì sẽ diễn đối trọng với ai. "Lâm tiên sinh thấy Trịnh Tắc Sĩ thế nào?".

Hoàng Tự Cường đúng như trong ký ức của Lâm Hựu Luân, đã nhắc đến tên Trịnh Tắc Sĩ, nhưng Lâm Hựu Luân hơi nhíu mày.

Vì nam chính của 《Trọng Án Tổ》 đã đổi từ Thành Long sang Lý Liên Kiệt, vậy thì vai của Trịnh Tắc Sĩ chẳng lẽ cũng nên đổi một chút?

Không phải nói diễn xuất của Trịnh Tắc Sĩ không tốt, trái lại, kỹ năng diễn xuất của ông ấy ở Hong Kong tuyệt đối thuộc hàng nhất lưu, chỉ là hình tượng của ông ấy thiên về ôn hòa, gương mặt khá hiền lành, đóng một thanh tra cảnh sát biến chất từ thiện sang ác, Lâm Hựu Luân luôn cảm thấy ông ấy thiếu thiếu một chút gì đó. "Đạo diễn Hoàng nhắm trúng Trịnh Tắc Sĩ, vậy thì tôi có một diễn viên có 'trọng lượng' ngang ngửa Trịnh Tắc Sĩ ở đây, xem như để đạo diễn Hoàng tham khảo vậy".

Lúc đầu khi Lâm Hựu Luân nhắc đến từ "trọng lượng", Hoàng Tự Cường và Lý Liên Kiệt đều không nghĩ sang hướng khác, nhưng khi ba chữ "Hồng Kim Bảo" thốt ra từ miệng anh, hai người mới chợt nhận ra điều Lâm Hựu Luân ám chỉ không chỉ là vị thế của hai người trong làng điện ảnh Hong Kong mà còn bao gồm cả cân nặng của họ nữa.

Ý tưởng của Lâm Hựu Luân rất đơn giản, Lý Liên Kiệt và Hồng Kim Bảo đều là siêu sao võ thuật nhưng chưa bao giờ hợp tác với nhau.

Lý Liên Kiệt đang ở độ tuổi sung sức, còn Hồng Kim Bảo thì gần như đã ở cuối giai đoạn rực rỡ nhất trong sự nghiệp diễn viên, giờ không tạo cơ hội cho hai người đối đầu một lần, chẳng lẽ đợi đến khi người thì già, người thì phong độ giảm sút mới có một cuộc đối đầu muộn màng, lúc đó còn ý nghĩa gì nữa?

Để Hồng Kim Bảo và Lý Liên Kiệt đóng đối đầu nhau?

Ý tưởng này trước đây Hoàng Tự Cường chưa bao giờ nghĩ tới.

Hồng Kim Bảo dù sao cũng từng là đại ca của làng điện ảnh, lại là Ảnh đế Kim Tượng hai nhiệm kỳ, danh tiếng lẫy lừng như vậy mà bảo ông ấy đóng một vai đại phản diện, ý tưởng này chắc chỉ có Lâm Hựu Luân mới dám nghĩ tới, và cũng chỉ anh mới làm được.

Nếu phải chọn giữa Trịnh Tắc Sĩ và Hồng Kim Bảo, Hoàng Tự Cường chắc chắn sẽ chọn Hồng Kim Bảo, vì dù về hình tượng hay khí chất, Hồng Kim Bảo đều hợp hơn để đóng vai gã thanh tra trong phim.

Nhưng nếu mời Hồng Kim Bảo, một vấn đề mới lại nảy sinh: nếu Hồng Kim Bảo đóng vai đại phản diện, Lý Liên Kiệt có bằng lòng không?

Hoặc nói cách khác, Lý Liên Kiệt đóng vai chính, Hồng Kim Bảo có chịu không?

Cùng là những diễn viên võ thuật nổi tiếng Hong Kong, giữa họ chắc chắn luôn có sự ngầm so kè, ngay cả huynh đệ Thành Long, Hồng Kim Bảo còn như vậy, huống hồ là Lý Liên Kiệt.

Hoàng Tự Cường lo lắng nhìn Lâm Hựu Luân, ông không biết liệu có thể thuyết phục được Hồng Kim Bảo đóng bộ phim này hay không.

Lâm Hựu Luân trao cho ông một ánh mắt trấn an, ý bảo chuyện này anh có thể lo liệu được, rồi Hoàng Tự Cường lại nhìn sang Lý Liên Kiệt.

Lý Liên Kiệt lúc này cũng đang đấu tranh mâu thuẫn trong lòng.

Từ sâu thẳm, anh khao khát có cơ hội đối đầu với Hồng Kim Bảo như vậy, nhưng đồng thời anh cũng rất lo mình sẽ bị Hồng Kim Bảo lấn át.

Không phải nói thân thủ của anh thua kém Hồng Kim Bảo mà là về diễn xuất, Hồng Kim Bảo tạo cho anh áp lực rất lớn.

Nếu trong phim hai người không đóng vai đối địch, Lý Liên Kiệt có lẽ sẽ không phân vân như vậy, nhưng trong 《Trọng Án Tổ》, vai diễn của anh khá đơn giản, còn vai của Hồng Kim Bảo lại rất phức tạp, một mặt nó gây khó khăn cho diễn viên, mặt khác lại tạo nhiều

không gian để phô diễn kỹ năng diễn xuất.

Lý Liên Kiệt hiểu rõ rằng loại chuyện này dù có Lâm Hựu Luân thúc đẩy thì việc tác hợp được một lần cũng là vô cùng khó khăn, điều đó có nghĩa là nếu lần này anh bị Hồng Kim Bảo lấn lướt thì sau này khó mà có cơ hội gỡ lại.

Chương 512

Lý Liên Kiệt còn đang do dự, Lâm Hựu Luân đã đi sang một bên gọi điện thoại cho Hồng Kim Bảo. 《Quỷ Thổi Đèn》 đang quay ngoại cảnh ở đại lục, thời gian này Hồng Kim Bảo cơ bản không có mặt ở Hong Kong, nhưng rất trùng hợp là hai ngày nay ông ấy vừa vặn trở về một chuyến.

Vừa thông máy, đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói sảng khoái của Hồng Kim Bảo: "Lâm tiên sinh, sao anh biết hai ngày này tôi ở Hong Kong vậy?".

Lâm Hựu Luân đùa: "Tôi bảo là tôi đoán đấy, Hồng tiên sinh có tin không?".

Hồng Kim Bảo cười ha hả trong điện thoại, sau đó liền hỏi Lâm Hựu Luân gọi cho ông có chuyện gì.

Lâm Hựu Luân nghe thấy đầu dây bên kia không ngừng có tiếng người khác nói chuyện, đoán chừng lúc này Hồng Kim Bảo đang khá bận, nhưng ngữ khí của ông ấy không hề có một chút thiếu kiên nhẫn nào.

Lâm Hựu Luân nói về việc muốn mời Hồng Kim Bảo đóng vai phản diện trong 《Trọng Án Tổ》, đồng thời cũng nhắc đến việc Lý Liên Kiệt có khả năng sẽ là nam chính của phim.

Hồng Kim Bảo bên kia im lặng khoảng nửa phút, sau đó tiếng ồn trong điện thoại cũng không còn nghe thấy nữa, chắc là ông ấy đã đuổi mọi người xung quanh đi hoặc chuyển sang một nơi yên tĩnh.

Hồng Kim Bảo hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng đưa ra quyết định. "Nếu Lâm tiên sinh đã mở lời thì tôi xin nể mặt Lâm tiên sinh lần này!".

Gần như cùng lúc đó, Lý Liên Kiệt cũng đã nghĩ thông suốt và câu trả lời của anh trùng khớp một cách kinh ngạc với Hồng Kim Bảo. "Lâm tiên sinh bảo tôi diễn thì tôi sẽ diễn!".

Cả Hồng Kim Bảo và Lý Liên Kiệt trong câu trả lời đều vô tình né tránh đối phương.

Tâm tư của họ không khó đoán, cả hai vừa khát khao một màn đối đầu trên màn ảnh, đồng thời lại lo lắng nếu thật sự phân thắng bại thì thua cuộc sẽ mất mặt, nên dứt khoát đẩy hết mọi chuyện lên người Lâm Hựu Luân.

Như vậy, họ không phải vì muốn phân cao thấp mà đóng bộ phim này, ai thắng ai thua tự nhiên cũng không còn quan trọng nữa.

Trong quán cà phê, Lý Liên Kiệt cáo từ ra về trước, chỉ còn Lâm Hựu Luân và Hoàng Tự Cường ngồi đối diện trò chuyện. "Đạo diễn Hoàng thấy bộ phim này cần đầu tư bao nhiêu?". "Chuyện này..." Hoàng Tự Cường hơi khó xử.

Ban đầu ông hình dung 《Trọng Án Tổ》 theo tiêu chuẩn đầu tư của 《Câu Chuyện Cảnh Sát》 của Thành Long, lúc đó đó đã là kỳ vọng cao nhất của ông dành cho bộ phim, nhưng tình hình hiện tại đã vượt xa dự liệu của ông.

Lâm Hựu Luân bỏ vốn, Lý Liên Kiệt và Hồng Kim Bảo gia nhập, bộ phim này đã hoàn toàn đủ tư cách để công phá phân khúc sản xuất đỉnh cao của Hong Kong.

Mà phim cùng thể loại thì có cái chi phí sản xuất chưa tới vài triệu, có cái lại cao tới vài chục triệu.

Lâm Hựu Luân hỏi vậy thực chất là đang thử thăm dò lòng tin của Hoàng Tự Cường đối với bộ phim này.

Hoàng Tự Cường rất đắn đo, ông biết dù mình có đưa ra cái giá

trên trời là 50 triệu thì Lâm Hựu Luân cũng sẽ đồng ý mà không chớp mắt, nhưng phim 50 triệu quay ra thì phòng vé phải đạt mức nào mới khiến Lâm Hựu Luân hài lòng?

Ít nhất cũng phải đạt tầm cỡ như 《Hồng Phiên Khu》 hay 《Hổ Đảm Long Uy》 của Thành Long, nhưng 《Trọng Án Tổ》 liệu có khả năng đó không?

Hoàng Tự Cường thầm lắc đầu, không phải ông không có niềm tin vào bản thân mà là do hạn chế về đề tài, bộ phim này rất khó làm nên chuyện ở thị trường Âu Mỹ.

Điều Hoàng Tự Cường có thể làm được chỉ là khiến bộ phim được chào đón rộng rãi tại châu Á, nên mức chi phí sản xuất 50 triệu ông căn bản không dám nhắc tới trước mặt Lâm Hựu Luân. "30 triệu đi".

Sau một hồi cân nhắc kỹ lưỡng, Hoàng Tự Cường cẩn thận đưa ra một con số nằm giữa mức sản xuất đỉnh cao và chi phí trung bình.

Trước khi sáng tác 《Trọng Án Tổ》, Hoàng Tự Cường đã quyết định quay một bộ phim hành động tả thực, không chỉ phải lột tả cuộc sống xa hoa của các đại gia, sự khổ cực chật vật của tầng lớp bình dân mà còn yêu cầu các cảnh hành động trong phim phải chân thực, đáng tin.

Như vậy, việc quay phim chắc chắn sẽ gặp nhiều khó khăn hơn.

Chi phí sản xuất 30 triệu cao hơn một chút so với 《Câu Chuyện Cảnh Sát》 của Thành Long, nhưng nếu trừ đi thù lao của Lý Liên Kiệt và Hồng Kim Bảo thì thực tế chi phí sản xuất của hai phim không chênh lệch là bao.

Đương nhiên khoản đầu tư 30 triệu cũng không phải nhỏ, hiện nay ở Hong Kong mỗi năm số phim có phòng vé vượt quá 30 triệu cũng

chỉ khoảng mười bộ, nghĩa là 《Trọng Án Tổ》 phải có thành tích phòng vé cực tốt tại Hong Kong và bán bản quyền hải ngoại thuận lợi thì mới mong thu hồi vốn và sinh lời.

Do đó, khi đưa ra con số dự toán này, Hoàng Tự Cường vẫn có chút căng thẳng, sợ Lâm Hựu Luân không đồng ý.

Nếu là hợp tác với người khác, đàm phán không xong thì cùng lắm là đường ai nấy đi, nhưng hợp tác với Lâm Hựu Luân thì khác.

Chưa nói đến việc Lý Liên Kiệt và Hồng Kim Bảo đều nể mặt Lâm Hựu Luân mới nhận lời, cho dù Hoàng Tự Cường có đủ can đảm bỏ qua Lâm Hựu Luân để tìm nhà đầu tư khác thì cũng phải có người dám tiếp nhận mới được.

Đắc tội với Lâm Hựu Luân chỉ để quay một bộ phim, chỉ có kẻ ngốc mới làm vậy.

Nhưng ở Hong Kong thật sự có hai gã chẳng sợ trời chẳng sợ đất từng làm chuyện như thế, một là Vương Gia Vệ, hai là Từ Khắc.

Vương Gia Vệ năm đó giấu Lâm Hựu Luân lén giúp Đặng Quang Vinh quay 《Vượng Giác Ca Môn》, kết quả bộ phim bị ngâm giấm suốt một năm, cuối cùng phải để Lưu Trấn Vĩ "bán thân" cho Lâm Hựu Luân, hứa giúp anh quay một bộ phim thì chuyện này mới trôi qua.

Còn Từ Khắc là vì vấn đề đầu tư phim điện ảnh 《Tru Tiên》 không đạt được thỏa thuận với Lâm Hựu Luân nên đã tìm đến Lâm Kiến Nhạc của Hoàn Á, và Từ Khắc dám làm vậy là vì trước đó đã được Lâm Hựu Luân cho phép.

Hoàng Tự Cường tự thấy mình không có cái uy như Từ Khắc, cũng không có người bạn tốt như Lưu Trấn Vĩ, nên khi Lâm Hựu Luân đồng ý đầu tư cho 《Trọng Án Tổ》, thực tế ông đã không còn

đường để mặc cả với Lâm Hựu Luân nữa.

Lâm Hựu Luân vừa uống cà phê vừa cân nhắc, đầu tư 30 triệu quay 《Trọng Án Tổ》 có rủi ro hơi cao, vì trong ký ức của anh bộ phim này khi chiếu ở Hong Kong cũng chỉ thu về hơn 27 triệu phòng vé.

Đương nhiên hiện tại bộ phim đã thay da đổi thịt hoàn toàn nên dữ liệu phòng vé trong ký ức cũng không còn nhiều giá trị tham khảo.

Có kiếm ít tiền đi một chút cũng không sao, bù lại có thể thúc đẩy màn giao đấu duy nhất trên màn ảnh giữa Lý Liên Kiệt và Hồng Kim Bảo cũng xem như là một thành tựu rồi.

Đôi mày nhíu chặt của Lâm Hựu Luân từ từ giãn ra, khi anh nói ra quyết định của mình, vẻ mong chờ trên khuôn mặt Hoàng Tự Cường cuối cùng đã biến thành niềm vui sướng không kìm nén được.

Sau khi Hoàng Tự Cường đi khỏi, Lâm Hựu Luân không rời quán cà phê ngay, anh còn đang đợi một người.

Lưu Trấn Vĩ đến sớm mười phút so với giờ hẹn, thấy Lâm Hựu Luân đã ngồi đó, ông thầm nghĩ hỏng bét, chẳng lẽ mình nhìn nhầm giờ sao?

Trên đường đi theo phục vụ bàn, Lưu Trấn Vĩ lén liếc nhìn chiếc đồng hồ treo sau quầy bar, phát hiện mình không nhầm giờ, vậy là Lâm Hựu Luân nhìn nhầm giờ?

Bất luận là trường hợp nào, có vẻ người xui xẻo vẫn là ông, Lưu Trấn Vĩ thầm cười khổ trong lòng. "Lâm tiên sinh, ngại quá, tôi đến muộn".

Lưu Trấn Vĩ rất dứt khoát, vừa gặp mặt đã chủ động nhận lỗi, khiến Lâm Hựu Luân cũng ngơ ngác trước hành động của ông. "Giờ chúng ta hẹn hình như còn chưa tới mà?".

Biểu cảm trên mặt Lưu Trấn Vĩ lập tức cứng đờ, cơ mặt dưới mắt cũng bất giác co giật một cái.

Lâm Hựu Luân lần này tìm ông chắc không phải để hỏi tội đấy chứ?

Quả nhiên, Lâm Hựu Luân liền nhắc đến chuyện mà Lưu Trấn Vĩ lo lắng nhất. "Bản dựng ông gửi tôi đã xem rồi...".

Lưu Trấn Vĩ cảm nhận được ánh mắt của Lâm Hựu Luân đang dán chặt vào mình, trong lòng sởn gai ốc, không dám mạo muội lên tiếng, đành nâng cốc cà phê lên uống để che giấu sự bất an.

Năm ngoái Lâm Hựu Luân tìm Lưu Trấn Vĩ để dùng dàn diễn viên chính trong bản 《Tru Tiên》 của Từ Khắc quay thêm một bản hài hước của 《Tru Tiên》, Lưu Trấn Vĩ đã phải cắn răng nhận lời.

Chuyện của Vương Gia Vệ khiến Lưu Trấn Vĩ cảm thấy mình nợ Lâm Hựu Luân một ân tình lớn, nên việc này ông căn bản không có cách nào từ chối.

Chương 513

May mà Lâm Hựu Luân không quy định bộ phim này khi nào phải quay xong, chỉ bảo không được chiếu muộn hơn bản 《Tru Tiên》 của Từ Khắc là được.

Lưu Trấn Vĩ thầm nghĩ Từ Khắc là kẻ mê kỹ xảo, mà kỹ xảo điện ảnh có hai đặc điểm: một là đốt tiền, hai là tốn thời gian, tính ra bộ phim đó trong tay Từ Khắc kiểu gì cũng phải mất hơn một năm mới hoàn thành, nên ban đầu ông cũng không vội vàng cải biên kịch bản.

Lúc đó Lưu Trấn Vĩ thấy thời gian còn nhiều nên tạm gác bộ phim này sang một bên để đi quay phim khác, nhưng bộ phim kia quay không được thuận lợi cho lắm, kế hoạch ban đầu nửa năm xong mà rốt cuộc mất tận một năm mới xong xuôi.

Lưu Trấn Vĩ quay lại định bắt tay vào bản hài hước của 《Tru Tiên》 thì liên lạc với Từ Khắc mới biết bên đó chỉ còn tối đa ba tháng nữa là khâu hậu kỳ sẽ hoàn tất.

Ba tháng, Lưu Trấn Vĩ nghĩ bụng vẫn ổn, thời gian tuy hơi gấp gáp nhưng chắc vẫn kịp, nên lúc đó ông vẫn chưa quá hoảng hốt.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó khiến ông không ngồi yên được nữa.

Dàn diễn viên trong bản điện ảnh 《Tru Tiên》 của Từ Khắc có thể nói là hùng hậu xưa nay hiếm, chỉ riêng dàn chính đã có Lương Gia Huy, Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân, Triệu Nhã Chi; dàn phụ cũng toàn ngôi sao như Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ, Trương Học Hữu, Trương Quốc Vinh...

Vì vấn đề lịch trình, việc tụ họp tất cả những người này lại để đóng phim đã vô cùng khó khăn, nể mặt Lâm Hựu Luân lắm họ mới dành ra được một khoảng thời gian để quay phim này.

Ý định của Lâm Hựu Luân là để Lưu Trấn Vĩ và Từ Khắc cùng khai máy, diễn viên vất vả một chút, chạy sô hai bên, như vậy vừa tiết kiệm thời gian vừa đảm bảo phim hoàn thành đúng hạn.

Từ Khắc thì khai máy đúng hạn, nhưng Lưu Trấn Vĩ lại không theo kịp.

Sau khi quay xong phần của Từ Khắc, các diễn viên đều ai nấy bận rộn, đến lúc Lưu Trấn Vĩ sực nhớ ra thì lịch trình của họ không tài nào khớp được với nhau nữa.

Lưu Trấn Vĩ phải năn nỉ hết lời mới thuyết phục được mấy diễn viên chính dành ra hai tuần giúp ông quay phim này, còn các diễn viên khác thì chỉ có thể tranh thủ những lúc rảnh rỗi lẻ tẻ để đến giúp ông quay bổ sung vài cảnh.

Mà lúc này, Lưu Trấn Vĩ còn chưa nghĩ ra kịch bản.

Lưu Trấn Vĩ ngồi chết trân trước bàn làm việc suốt ba ngày, phát hiện không nghĩ ra được một chút manh mối nào, cho đến một ngày Vương Gia Vệ hẹn ông đi uống trà.

Vương Gia Vệ thấy thần sắc ông ủ rũ như sắp chết đến nơi liền hỏi có chuyện gì.

Lưu Trấn Vĩ lâm vào cảnh khốn cùng này suy cho cùng cũng là vì Vương Gia Vệ, thấy gã còn dám hỏi, ông tức không chịu được, bảo kịch bản mình viết không ra, bắt Vương Gia Vệ viết hộ.

Vương Gia Vệ rất lầy lội, bảo: "Viết không ra, ông viết tốt hơn tôi, vẫn là ông làm đi, tôi đi trước đây".

Lưu Trấn Vĩ túm gã lại, đe dọa: "Ông đừng quên bộ phim này tôi quay giúp ai, nếu quay hỏng, cả ông và tôi đều không có kết quả tốt đâu".

Vương Gia Vệ bất đắc dĩ ngồi lại, bảo kịch bản gã thật sự viết

không nổi, nhưng ý tưởng thì có thể giúp Lưu Trấn Vĩ một tay.

Lưu Trấn Vĩ cũng hết cách rồi, đành phải lấy ngựa chết làm ngựa sống, nghe xem Vương Gia Vệ nói gì.

Vương Gia Vệ vừa mở miệng, Lưu Trấn Vĩ đã hối hận, vì gã chẳng nói ý tưởng gì cả mà lại thao thao bất tuyệt về một bộ phim gã nghĩ ra khi đang quay 《A Phi Chính Truyện》.

Từ Khắc mở màn làn sóng phim võ hiệp mới ở Hong Kong, Vương Gia Vệ cũng nổi lòng ham muốn muốn quay một bộ, mà tự nghĩ cốt truyện thì mệt quá nên gã định cải biên, lựa chọn hàng đầu chắc chắn là tác phẩm của Kim Dung.

Tác phẩm của Kim Dung cũng có sự phân hóa, những bộ như 《Xạ Điêu Anh Hùng Truyện》, 《Thần Điêu Hiệp Lữ》 đã có quá nhiều bản truyền hình, điện ảnh cải biên ngược lại không nhiều; còn những bộ như 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》, 《Bích Huyết Kiếm》 ít bản truyền hình thì lại là đề tài nóng của điện ảnh.

Không phải giới điện ảnh và truyền hình Hong Kong có thỏa thuận ngầm gì mà là vì những tác phẩm võ hiệp đã quá quen thuộc qua màn ảnh nhỏ thì không gian sáng tạo của điện ảnh sẽ rất hẹp.

Chẳng phải đã nói Vương Gia Vệ là một thanh niên văn nghệ sao?

Gã này thích chơi trội, đề tài người khác không thích động vào thì gã lại càng muốn thử.

Nghe gã bảo muốn cải biên 《Xạ Điêu Anh Hùng Truyện》 của Kim Dung, Lưu Trấn Vĩ trợn trắng mắt nhìn gã, ý bảo thôi ông bớt giỡn đi, bộ tiểu thuyết này kinh điển thì kinh điển thật nhưng đã bị người ta nhào nặn cải biên bao nhiêu lần rồi, ông còn định quay ra cái trò gì nữa?

Vương Gia Vệ lại không nghĩ vậy, bảo người khác đều quay theo

nguyên tác, còn gã muốn quay những câu chuyện mà Kim Dung chưa kể đến, ví dụ như chuyện thời trẻ của Đông Tà, Tây Độc, Nam Đế, Bắc Cái.

Vương Gia Vệ nói tới đây, Lưu Trấn Vĩ bất giác gật gù, trong tiểu thuyết những người này kẻ thì chết, kẻ còn sống thì đã là cao thủ tuyệt đỉnh, quay chuyện thời trẻ của họ đúng là một ý tưởng rất mới mẻ, ít nhất là chưa ai làm như vậy.

Vương Gia Vệ liền bảo, ý tưởng này ông có thể lấy mà dùng.

Lưu Trấn Vĩ ngẩn người, thầm nghĩ đúng rồi, trong 《Tru Tiên》 cũng có một nhóm nhân vật tầm cỡ như Đông Tà Tây Độc Nam Đế Bắc Cái, nếu viết về họ thì có thể thoát ly hoàn toàn khỏi khung của nguyên tác, vừa giảm bớt tranh cãi khi cải biên, vừa hạ thấp độ khó.

Chuyện thời trẻ của Điền Bất Dịch, Đạo Huyền, Vạn Kiếm Nhất, Tô Như, Thủy Nguyệt đại sư, Quỷ Vương, trong tiểu thuyết dù có nhắc đến cũng chỉ lướt qua, cuối cùng chẳng phải mình muốn viết thế nào thì viết sao?

Lưu Trấn Vĩ càng nghĩ càng hưng phấn, càng nghĩ càng kích động, trong đầu nhanh chóng hiện ra một câu chuyện.

Kịch bản đã có manh mối nhưng vấn đề mới lại phát sinh, dàn diễn viên Lâm Hựu Luân quy định cho Lưu Trấn Vĩ là dựa theo các nhân vật chính trong tiểu thuyết 《Tru Tiên》, giờ đổi sang quay chuyện của Điền Bất Dịch, Đạo Huyền, Vạn Kiếm Nhất, diễn viên nữ thì đủ nhưng diễn viên nam lại thiếu người.

Vương Gia Vệ nghe chuyện liền rất hào phóng bảo không sao, dàn diễn viên trong 《A Phi Chính Truyện》 như Trương Quốc Vinh, Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ chẳng phải cũng đóng khách mời vài vai trong bản 《Tru Tiên》 của Từ Khắc sao?

Lưu Trấn Vĩ nhắm trúng ai, Vương Gia Vệ sẽ giúp điều phối.

Lưu Trấn Vĩ không ngần ngại bảo, chọn lọc làm gì nữa, mấy người này tôi lấy hết!

Vì thời gian gấp rút, Lưu Trấn Vĩ chỉ mất ba ngày để viết xong kịch bản, sau đó bối cảnh đều dựng tạm bợ, kỹ xảo thì dùng thủ pháp truyền thống của phim Hong Kong, thô sơ không thể thô sơ hơn, mất hai mươi ngày để hoàn thành bộ 《Đại Tiếu Tru Tiên》 này.

Trừ đi thù lao diễn viên, tổng chi phí bộ phim chưa tới 2 triệu, tổng cộng cũng chỉ khoảng 13 triệu, trong khi ban đầu Lâm Hựu Luân đưa cho Lưu Trấn Vĩ dự toán là 40 triệu, cuối cùng ông chỉ dùng hết một phần ba.

Đáng lẽ quay phim tiết kiệm tiền như vậy, Lưu Trấn Vĩ khi gặp Lâm Hựu Luân không nên có bộ dạng run rẩy như thế này, nhưng thực tế lúc này đối diện với ánh mắt của Lâm Hựu Luân, Lưu Trấn Vĩ chẳng có lấy dũng khí để nhìn thẳng.

Vì lý do chạy đua thời gian, bộ 《Đại Tiếu Tru Tiên》 này nói trắng ra là một sản phẩm theo dây chuyền, đối với các hãng phim khác chỉ cần không lỗ là đạt yêu cầu, nhưng trước mặt Lâm Hựu Luân, cách làm này có chút mang lại cảm giác làm cho xong chuyện.

Vì vậy, Lưu Trấn Vĩ hiện tại đang rất chột dạ. "Cốt truyện bộ phim này của anh, có chút không giống với những gì tôi nghĩ lúc trước nhỉ." Lâm Hựu Luân đặt ly cà phê xuống, nói một câu như vậy.

Lưu Trấn Vĩ trong lòng thót một cái, lòng bàn tay đã rịn ra một tầng mồ hôi.

Cốt truyện của 《Đại Tiếu Tru Tiên》 đâu chỉ là không giống với suy nghĩ của Lâm Hựu Luân, mà trực tiếp là một sự đảo lộn triệt để.

Ngoại trừ cái tên vẫn giữ nguyên theo nguyên tác, còn lại toàn bộ

đều bị sửa đổi đến mức tan nát, quan hệ nhân vật, lời thoại và kịch bản đều tận dụng tối đa khả năng tấu hài nhảm.

Một câu chuyện hay như vậy bị cải biên thành thế này, Lưu Trấn Vĩ rất lo lắng không biết Lâm Hựu Luân có trực tiếp hắt ly cà phê trong tay vào mặt mình hay không.

Nếu Lâm Hựu Luân thật sự làm vậy, Lưu Trấn Vĩ cũng sẽ không thấy bất ngờ, điều duy nhất khiến anh khó xử hiện giờ là lát nữa mình nên né hay không nên né?

Ngay lúc Lưu Trấn Vĩ đang suy nghĩ lung tung, lời nói tiếp theo của Lâm Hựu Luân lại khiến anh sững sờ. "Bộ phim này của anh quay tuy hơi gấp, nhưng hiệu quả rất tốt, tôi thấy khá ổn!" Lưu Trấn Vĩ ngạc nhiên trợn tròn mắt, há hốc mồm như một con cá đang đớp nước, vài giây sau mới phản ứng kịp.

Điểm đáng khen duy nhất của bộ 《Đại Tiếu Tru Tiên》 này chắc chính là tính hài hước, cho nên "hiệu quả" trong lời Lâm Hựu Luân hẳn là "hiệu quả gây cười".

Như vậy cũng được sao?

Sau cảm giác may mắn vì sống sót sau kiếp nạn, trong lòng Lưu Trấn Vĩ đột nhiên nảy ra ý nghĩ như vậy.

Lưu Trấn Vĩ không ngờ tới rằng, ngay từ đầu anh đã hiểu lầm ý định của Lâm Hựu Luân.

Nếu muốn quay một bộ phim tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tác 《Tru Tiên》 thì đã có bản của Từ Khắc là đủ rồi, tìm Lưu Trấn Vĩ đến chính là muốn anh quay một bộ phim parody triệt để.

Chuyện này các đạo diễn khác đều không làm được, chỉ có gã "Thần Kinh Đao" Lưu Trấn Vĩ mới có thể thực hiện.

Bộ 《Đại Tiếu Tru Tiên》 này của Lưu Trấn Vĩ có mức độ hài

hước không kém cạnh gì bộ 《Đông Thành Tây Tựu》 mà ông quay ở hậu thế.

Lâm Hựu Luân sau khi xem qua bản nháp thì vô cùng hài lòng, và hôm nay anh gọi Lưu Trấn Vĩ đến thực chất là để nói một chuyện khác.

Chương 514

"Lễ ra mắt ngày mốt tôi sẽ không đi.

Bộ phim này nếu trong một tuần doanh thu phòng vé có thể phá mười triệu, tôi sẽ bày tiệc mừng công cho anh!" Lưu Trấn Vĩ ngoài miệng khách sáo nói không cần, nhưng trong lòng lại thấy rất kỳ lạ.

Lâm Hựu Luân bảo anh quay bộ phim này, hơn nữa còn quy định phải ra rạp cùng thời điểm với phim của Từ Khắc.

Dù không nói là dùng bộ phim này để đấu với Từ Khắc, thì ít nhất cũng mang ý định gây khó dễ cho đối phương, lý ra lễ ra mắt dù không rình rang thì Lâm Hựu Luân cũng không nên vắng mặt mới đúng.

Chuyển biến ý nghĩ, Lưu Trấn Vĩ lập tức hiểu rõ tâm tư của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân tìm Lưu Trấn Vĩ quay 《Đại Tiếu Tru Tiên》 không phải nhắm vào Từ Khắc, mà là nhắm vào Lâm Kiện Nhạc - người đầu tư cho phim của Từ Khắc.

Mâu thuẫn tranh đấu giữa Lâm Hựu Luân và Lâm Kiện Nhạc vẫn chưa phát triển đến mức phải đưa lên mặt bàn để va chạm trực diện, đây là nguyên nhân thứ nhất.

Quan trọng hơn là, mấy nữ diễn viên của bộ phim này đều có quan hệ mập mờ với Lâm Hựu Luân.

Nếu anh không xuất hiện, mấy cô nàng đó còn có thể chung sống hòa bình, nhưng nếu Lâm Hựu Luân tới, chỉ riêng việc mấy người phụ nữ tranh phong ghen tuông cũng đủ khiến anh đau đầu vô cùng.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, Lưu Trấn Vĩ rất thức thời không mời Lâm Hựu Luân nữa, đồng thời khẳng định sẽ sắp xếp chu

đáo tại lễ ra mắt, đảm bảo không xảy ra bất kỳ "ngoài ý muốn" nào.

Ngày diễn ra lễ ra mắt 《Đại Tiếu Tru Tiên》, không có ngôi sao nào khác được mời tới trợ trận, nguyên nhân là vì dàn sao tham gia bộ phim này đã đủ nhiều và náo nhiệt rồi, mời thêm người khác cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Người duy nhất không tham gia đóng phim nhưng xuất hiện tại hiện trường là Lưu Gia Linh, trên danh nghĩa cô đi cùng Lương Triều Vĩ, nhưng thực tế cô lại có mục đích khác. "Lâm tiên sinh không đến sao?" Ý nghĩ thất vọng thoáng qua trong lòng Lưu Gia Linh, Lương Triều Vĩ rất nhạy bén cảm nhận được sự thay đổi cảm xúc này, anh nắm tay cô chặt hơn một chút như để an ủi.

Lưu Gia Linh cũng ý thức được việc lộ vẻ thất vọng trước mặt Lưu Trấn Vĩ sẽ gây nghi ngờ, liền vội vàng điều chỉnh tâm trạng, vẻ mặt khôi phục như cũ. "Cũng đúng, Lâm tiên sinh bận rộn như vậy, không tới cũng là bình thường." Lưu Trấn Vĩ hất hàm về phía hàng ghế đầu nơi Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân đang ngồi.

Ba người họ ngồi đó như những người xa lạ, hoàn toàn không có bất kỳ giao lưu nào.

Lưu Gia Linh lập tức bừng tỉnh đại ngộ, thầm mắng mình hồ đồ, sao lại quên mất chuyện này.

Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân đồng thời có mặt, Lâm Hựu Luân mà đến tham gia lễ ra mắt mới là lạ.

Uổng công cô ăn diện lộng lẫy cùng Lương Triều Vĩ tới đây, vốn là muốn gặp Lâm Hựu Luân một lần, một là để cảm ơn chuyện anh giúp đỡ lần trước, hai là cũng muốn thăm dò xem anh có vai diễn hay kịch bản nào phù hợp với mình không.

Rốt cuộc, kế hoạch vẫn đổ bể.

Cũng thất vọng như Lưu Gia Linh là các phóng viên có mặt, vốn dĩ họ muốn xem cảnh Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân tranh giành tình cảm, nhưng Lâm Hựu Luân không tới, nguyện vọng của phóng viên cũng tan thành mây khói.

Nhưng khác với Lưu Gia Linh, các phóng viên này không định bỏ qua như vậy.

Ở phần đặt câu hỏi, hỏa lực của họ đều nhắm chuẩn vào ba người Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân. "Chu tiểu thư, cô có ý kiến gì về việc tham gia bộ phim này?" Phóng viên đặt câu hỏi này thực ra muốn hỏi về cảm tưởng khi cô hợp tác lần nữa với Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân, nhưng Chu Tuệ Mẫn lại chỉ trả lời về bản thân mình, không hề nhắc đến những người khác dù chỉ một chữ. "Một trải nghiệm rất đặc biệt, vì vai diễn và cốt truyện đều khác với những gì tôi nghĩ trước đây." Chu Tuệ Mẫn đóng vai Thủy Nguyệt đại sư lúc trẻ trong 《Đại Tiếu Tru Tiên》, tính cách đơn thuần, thường xuyên làm ra những chuyện ngây ngô đến mức cạn lời, vai này hoàn toàn khác với những nhân vật cô từng đóng trước đây.

Phóng viên không cam lòng, tiếp tục hỏi: "Vậy cô đánh giá thế nào về các diễn viên khác trong phim?" "Tôi học hỏi được rất nhiều điều từ họ, Học Hữu đóng phim rất nỗ lực, diễn xuất của Vĩ Tử thật sự rất lợi hại, Vinh thiếu dạy tôi nhiều kỹ năng diễn xuất, còn có Chi tỷ rất chu đáo, thường xuyên nấu canh mang cho mọi người uống." Chu Tuệ Mẫn đánh giá qua một lượt tất cả diễn viên, chỉ trừ Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân.

Những người khác nghe thấy đánh giá về mình chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, chỉ có Triệu Nhã Chi không biết vì sao, biểu cảm trở nên hơi mất tự nhiên.

Từ sau chuyện lần trước xảy ra, Triệu Nhã Chi đã lâu rồi không gặp mặt Lâm Hựu Luân.

Lần này nếu không phải đã hẹn trước với Vương Tổ Hiền, cô cũng không muốn tới tham gia lễ ra mắt 《Đại Tiếu Tru Tiên》, chính là vì sợ gặp Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân không tới khiến Triệu Nhã Chi thở phào nhẹ nhõm, nhưng nghe Chu Tuệ Mẫn nhắc đến mình lúc này, trong lòng Triệu Nhã Chi không khỏi có chút chột dạ.

May mà sự chú ý của phóng viên hiện trường đều tập trung vào Chu Tuệ Mẫn nên không phát hiện ra sự bất thường của cô.

Chỉ là tất cả những điều này đều bị Vương Tổ Hiền đứng bên cạnh nhìn thấy.

Cô vốn định hỏi Triệu Nhã Chi có phải không khỏe trong người không, nhưng không ngờ bên Chu Tuệ Mẫn vừa trả lời xong, phóng viên tiếp theo đã đứng lên nhắm thẳng câu hỏi vào cô. "Vương tiểu thư đã đóng rất nhiều phim cổ trang, so với những bộ phim đó, vai diễn của cô trong phim này có gì khác biệt không?" "Vì chủ đề của phim này là hài hước, mà trước đây tôi chưa từng đóng phim hài, nên vai diễn lần này khá đặc biệt.

Tôi tin rằng mọi người sẽ thấy một Vương Tổ Hiền hoàn toàn khác biệt trên màn ảnh." Tạo hình cổ trang của Vương Tổ Hiền gần như hoàn mỹ, cùng thời đại chỉ có Lâm Thanh Hà mới có thể sánh ngang, nên sau 《Thiến Nữ U Hồn》 cô liên tục nhận nhiều phim cổ trang. 《Đại Tiếu Tru Tiên》 cũng là phim cổ trang, nhưng Vương Tổ Hiền trong phim này không lấy vẻ đẹp làm thế mạnh.

Cô thủ vai Tô Như lúc trẻ, hay ghen, tính cách điêu ngoa ngang ngược một cách đáng yêu, một lòng muốn gả cho Vạn sư huynh đẹp trai, nhưng cuối cùng lại bị Điền Bất Dịch ngoại hình bình thường

làm cảm động.

Như đã hẹn trước, Vương Tổ Hiền cũng chỉ bàn về vai diễn của mình, tuyệt đối không nhắc đến chuyện khác. "Cô thấy bộ phim này và phim truyền hình 《Côn Luân》 hồi đó có gì khác nhau?" Phóng viên dưới đài rất kiên nhẫn, thay đổi cách thức để đặt câu hỏi. "Lúc đó tuổi còn nhỏ, chưa hiểu chuyện lắm, ấn tượng sâu sắc nhất là giám chế của bộ phim đó là chú Thiên Lâm, lúc đó gặp chú ấy tôi rất sợ, cứ lo mình diễn sai sẽ bị mắng." Vương Tổ Hiền không mắc bẫy, cố ý dẫn hướng câu hỏi sang phía khác.

Quả nhiên dưới đài lập tức có phóng viên hỏi, đóng bộ phim này có bị Lưu Trấn Vĩ mắng không?

Lưu Trấn Vĩ ngồi bên kia hậm hực trợn trắng mắt, cũng không nhìn xem Vương Tổ Hiền có quan hệ gì với Lâm Hựu Luân, anh mà dám mắng sao?

Đừng nói là mắng, đối với ba người Vương Tổ Hiền, Chu Tuệ Mẫn và Khâu Thục Trân, trong quá trình quay phim anh chưa từng nói nặng một lời. "Không có đâu, đạo diễn Lưu rất hiền hòa, diễn không tốt anh ấy sẽ kiên nhẫn dạy bạn nên làm thế nào." Vương Tổ Hiền giải thích giúp Lưu Trấn Vĩ một câu.

Đợi đến khi các phóng viên định thần lại, phát hiện vấn đề đã bị lái đi quá xa thì micro đã không còn ở trong tay Vương Tổ Hiền, thời gian đặt câu hỏi cho cô đã hết.

Phóng viên dưới đài bất lực, chỉ đành hy vọng có thể hỏi được thông tin hữu ích từ Khâu Thục Trân. "Phim hài đầu tiên?

Có phải anh nhầm không, trước đây tôi từng đóng phim hài rồi mà?" Khâu Thục Trân vừa mở lời đã khiến phóng viên đặt câu hỏi ngượng chín mặt.

Đối phương hỏi cô cảm nhận đặc biệt thế nào khi lần đầu đóng phim hài, rõ ràng là trước đó chưa tìm hiểu kỹ.

Khâu Thục Trân thời gian đầu từng đóng 《Đổ Thánh》 cùng Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt.

Dù vai diễn của cô ở đó được định vị là bình hoa chứ không phải tấu hài, nhưng 《Đổ Thánh》 xét một cách nghiêm khắc vẫn được tính là phim hài.

Còn Khâu Thục Trân trong 《Đại Tiếu Tru Tiên》 này đóng vai mẹ của Bích Dao, tính cách thuộc kiểu ngây thơ lãng mạn, trong một lần tình cờ đã gặp Quỷ Vương rồi yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Với Khâu Thục Trân, trước đây cô cũng từng đóng vai như vậy nên trong quá trình quay phim, cô là người thể hiện thoải mái nhất.

Phóng viên đặt vài câu hỏi, Khâu Thục Trân hoặc là trả lời né tránh, hoặc là trả lời không liên quan.

Sự bực bội mà phóng viên gặp phải ở chỗ Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền, đến chỗ Khâu Thục Trân đều nếm trải đủ cả.

Cho đến lúc này, phóng viên dưới đài mới hoàn toàn từ bỏ ý định.

Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân dù riêng tư có không thích nhau đến mức nào, thì khi đứng trên sân khấu cũng không thể công kích nhau để người khác xem cười.

Phần đặt câu hỏi của phóng viên kết thúc một cách đầy kịch tính nhưng không xảy ra sự cố lớn, Lưu Trấn Vĩ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ Lâm Hựu Luân giao phó.

Chương 515

Trong lúc khán giả bước vào phòng chiếu xem 《Đại Tiếu Tru Tiên》, tại trụ sở tổng bộ rạp phim Gia Nghị, một buổi chiếu quy mô nhỏ cũng đang diễn ra, người tổ chức là Lâm Kiện Nhạc.

Sau một năm rưỡi ròng rã, tiêu tốn 130 triệu đô la Hong Kong, bộ phim bom tấn kỹ xảo phương Đông mang theo giấc mơ của Từ Khắc - 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 cuối cùng đã hoàn thành.

Trước khi ấn định lịch khởi chiếu cho bộ phim này, Lâm Kiện Nhạc với tư cách cổ đông của Gia Nghị đã đặc biệt yêu cầu tổ chức một buổi chiếu thử quy mô nhỏ.

Một mặt là để tranh thủ suất chiếu tối đa cho bộ phim, mặt khác cũng mang ý nghĩa thị uy với Lâm Hựu Luân. "Bộ phim năm đó anh không xem trọng, giờ đây dưới sự ủng hộ của tôi đã được quay xong, mời anh tới xem trước chính là muốn thấy bộ dạng hối hận của anh!" Lâm Kiện Nhạc nghĩ như vậy, nhưng không có nghĩa là Từ Khắc cũng nghĩ như thế.

Thực tế, ông từng cực lực phản đối buổi chiếu nội bộ này.

Không phải vì Từ Khắc không có lòng tin vào tác phẩm của mình, ngược lại, dưới sự hỗ trợ kỹ thuật của công ty kỹ xảo Cực Quang, 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 về cơ bản đã đạt đến đỉnh cao thị giác của dòng phim cùng loại.

Các cảnh kỹ xảo trong phim so với 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》 ba năm trước có thể nói là một bước tiến vượt bậc.

Chính vì vậy, Từ Khắc mới lo lắng Lâm Kiện Nhạc mang mục đích khoe khoang mời Lâm Hựu Luân tới xem phim sẽ phản tác dụng, khiến Lâm Hựu Luân sinh ra lòng kỵ đạo với bộ phim này rồi dốc sức

chèn ép.

Lâm Kiện Nhạc không ngốc, tất nhiên cũng nghĩ tới điểm này, nhưng anh ta tin Lâm Hựu Luân sẽ không làm vậy, bởi vì sự kiêu ngạo của Lâm Hựu Luân, cũng như quy định mà chính anh đã đặt ra tại rạp Gia Nghị.

Dùng biểu hiện doanh thu phòng vé để quyết định suất chiếu và quy mô sau đó —— tác phẩm đầu tay của Hoàn Á năm ngoái là 《Hợp Gia Hoan》 có thể đạt doanh thu hơn 30 triệu là nhờ quy định này.

Nếu không, với 5% cổ phần của Lâm Kiện Nhạc tại rạp Gia Nghị, anh ta hoàn toàn không có tư cách quyết định suất chiếu cụ thể cho bất kỳ bộ phim nào.

Lâm Hựu Luân chỉ cần ép suất chiếu một chút, 《Hợp Gia Hoan》 có đột phá được 20 triệu hay không còn khó nói.

Lâm Kiện Nhạc tin Lâm Hựu Luân sẽ không làm vậy, nhưng không có nghĩa là anh ta hoàn toàn không phòng bị, nên lần này anh ta đồng thời mời cả đại diện của Thiệu thị và Gia Hòa tại Gia Nghị.

Dù mấy nhà họ có liên kết lại cũng không thể thay đổi vị trí cổ đông tuyệt đối của Lâm Hựu Luân, hơn nữa Gia Hòa và Thiệu thị cũng không đời nào liên minh với Lâm Kiện Nhạc, nhưng có người ngoài chứng kiến, nếu Lâm Hựu Luân thật sự ra tay chèn ép, trong lòng anh cũng sẽ có nhiều kiêng dè hơn.

Trong số tất cả những người được mời, người đầu tiên đến là Phương Dật Hoa.

Chức vụ cổ đông của Thiệu thị tại rạp Gia Nghị vẫn luôn do Thiệu Dật Phu kiêm nhiệm, nhưng mỗi lần triệu tập họp cổ đông, ông chỉ phái đại diện tham dự, chỉ khi thảo luận các hạng mục đặc biệt quan trọng ông mới đích thân xuất hiện hoặc để Phương Dật Hoa tới.

Sự xuất hiện của Phương Dật Hoa khiến Lâm Kiện Nhạc và Từ Khắc đều không khỏi kinh ngạc.

Từ Khắc thì còn đỡ, trước đây từng làm việc với Thiệu thị nên cũng quen thuộc với Phương Dật Hoa, gặp mặt chào hỏi rất tự nhiên.

Lâm Kiện Nhạc thì có chút không thoải mái, nguyên nhân là vì đài Á Thị do cha anh ta là Lâm Bạch Hân nắm cổ phần vốn là đối thủ một mất một còn với đài Vô Tuyến của Thiệu Dật Phu.

Phương Dật Hoa tới đây, Lâm Kiện Nhạc cứ cảm thấy bà ta đến để xem kịch vui của mình.

Nghi ngờ thì nghi ngờ, Lâm Kiện Nhạc vẫn khách khí mời Phương Dật Hoa vào phòng chiếu.

Khi quay đi, sắc mặt anh ta mới trở nên rất u ám.

Ngay vừa nãy, Phương Dật Hoa hỏi về khoản đầu tư cho 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》, Lâm Kiện Nhạc thành thật trả lời, vốn tưởng khoản đầu tư 130 triệu sẽ khiến Phương Dật Hoa kinh ngạc một chút, không ngờ bà ta chỉ thản nhiên nói một câu: "Lâm Kiện Nhạc quả thực có khí phách không thua gì Lâm Bạch Hân", rồi không còn lời nào nữa.

Câu nói này bề ngoài nghe như khen ngợi, nhưng thực tế lại là mỉa mai Lâm Kiện Nhạc cũng giống như cha mình, có tiền thì đã sao?

Trước mặt Thiệu Dật Phu hay Lâm Hựu Luân, cha con họ vẫn chỉ là những kẻ ngoài ngành.

Từ Khắc vừa rồi chỉ thấy Lâm Kiện Nhạc trò chuyện với Phương Dật Hoa vài câu, không biết nội dung cụ thể, thấy Lâm Kiện Nhạc quay lại với khuôn mặt u ám nên cũng nén lòng không hỏi thêm.

Phương Dật Hoa vào trong không lâu, Hà Quán Xương cũng đến.

Gia Hòa và Hoàn Á của Lâm Kiện Nhạc hay Á Thị của Lâm Bạch Hân đều không có xung đột lợi ích trực tiếp, nên Hà Quán Xương lần này tới thuần túy là vì tò mò về phim mới của Từ Khắc. "Chớp mắt đã 8 năm trôi qua rồi, tôi vẫn còn nhớ sự chấn động khi 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 ra mắt, tưởng rằng tác phẩm mới lần này của đạo diễn Từ cũng sẽ không làm người ta thất vọng." Một câu khách sáo bình thường, nhưng lọt vào tai Từ Khắc và Lâm Kiện Nhạc lại mang lại hiệu quả khác nhau.

Từ Khắc cảm khái, 8 năm trước mình cũng đầy chí hướng như bây giờ, nhưng kết quả lại có chút không như ý muốn. 8 năm sau mình vì không cam tâm mới quay bộ 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 này, không biết kết quả sẽ ra sao.

Lâm Kiện Nhạc thì lại nghiền ngẫm xem câu nói này có dụng ý khác hay không.

Năm đó bộ 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 Từ Khắc quay cho Gia Hòa là điển hình của việc phim được đánh giá cao nhưng doanh thu thấp.

Hà Quán Xương nhắc lại chuyện cũ, cảm giác như đã chắc chắn rằng 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 sẽ đi vào vết xe đổ của 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 vậy.

Chuyện này cũng không thể trách Lâm Kiện Nhạc đa nghi, vì trước khi Từ Khắc tìm anh ta đầu tư bộ phim này, ông cũng từng tìm đến Gia Hòa, nhưng đã bị Gia Hòa từ chối.

Với sự lão luyện của Trâu Văn Hoài và sự tinh ranh của Hà Quán Xương, nếu họ thực sự xem trọng bộ phim này thì đã không đến lượt Lâm Kiện Nhạc đầu tư.

Lòng tin của Lâm Kiện Nhạc vào bộ phim, sau khi tiếp xúc với Phương Dật Hoa và Hà Quán Xương, đã bắt đầu dao động, dù chính

anh ta vẫn chưa chịu thừa nhận điểm này.

Dù là Phương Dật Hoa hay Hà Quán Xương, đánh giá của họ đối với Từ Khắc đều không quan trọng lắm, quan trọng nhất vẫn là Lâm Hựu Luân nhìn nhận thế nào.

Một chuỗi tiếng bước chân từ xa lại gần kéo Từ Khắc và Lâm Kiện Nhạc ra khỏi dòng suy nghĩ.

Cả hai cùng ngẩng đầu, sau khi nhìn rõ người tới, ý nghĩ trong lòng họ đều rất nhất quán.

Cuối cùng cũng tới rồi!

Lâm Hựu Luân đã tới, hơn nữa còn không đi một mình, bên cạnh anh còn có một người nước ngoài.

Lâm Kiện Nhạc nhận ra danh tính đối phương ngay lập tức: Thomas, Tổng giám đốc khu vực Châu Á của hệ thống rạp United Artists (UA) Mỹ.

Lâm Kiện Nhạc từng muốn mời Thomas tới, nhưng nghĩ đây chỉ là buổi chiếu thử quy mô nhỏ trong nội bộ rạp Gia Nghị, nếu anh ta đơn phương mời có thể sẽ bị Lâm Hựu Luân từ chối.

Thế nhưng Lâm Kiện Nhạc không ngờ Lâm Hựu Luân lại chủ động đưa Thomas tới.

Thấy hai người đã đến gần, Lâm Kiện Nhạc chỉ đành nén sự nghi hoặc trong lòng, cùng Từ Khắc nghênh đón.

Lâm Kiện Nhạc bắt tay Thomas, Từ Khắc bắt tay Lâm Hựu Luân, cảnh tượng này rất phù hợp với tâm thái và lập trường riêng của họ.

Bộ phim 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 này chỉ riêng đầu tư đã hơn trăm triệu, muốn thu hồi vốn hay sinh lời thì chỉ dựa vào thị trường Châu Á là không thể, nhất định phải tranh thủ để phim được

chiếu quy mô lớn tại Bắc Mỹ, mà UA lại là đơn vị tích cực nhất trong việc nhập khẩu phim Hong Kong.

Lâm Kiện Nhạc vừa gặp đã tỏ ra nhiệt tình với Thomas như vậy, mục đích không nói cũng rõ.

Còn Từ Khắc hiện đang nỗ lực thúc đẩy để 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 trở thành phim khai mạc của Liên hoan phim quốc tế Hong Kong.

Chuyện này muốn thành công thì thái độ của Lâm Hựu Luân là chí quan trọng.

Dù vì nể mặt Chung Lệ Đề mà Lâm Hựu Luân nợ Từ Khắc một ân tình, nhưng Từ Khắc không nghĩ như vậy là có thể kê cao gối ngủ yên.

Thực tế ân tình này có đổi được sự ủng hộ của Lâm Hựu Luân hay không, trong lòng ông vẫn còn nghi ngại, nên lúc này gặp Lâm Hựu Luân, ông tự nhiên phải tỏ ra chủ động và nhiệt tình hơn. "Tôi nghe Lâm tiên sinh nói, Lâm tiên sinh đây đã quay một bộ phim rất thú vị, nên đã xin anh ấy đưa tôi cùng tới xem, có gì mạo muội mong Lâm tiên sinh lượng thứ." Tiếng Trung của Thomas rất lưu loát, chỉ là trong lời nói của ông xuất hiện hai chữ Lâm tiên sinh, tuy mọi người đều hiểu ý ông muốn diễn đạt nhưng nghe vẫn rất gượng gạo.

Lâm Kiện Nhạc nghe Lâm Hựu Luân chủ động nhắc đến 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 trước mặt Thomas, sự nghi hoặc trong lòng càng sâu, nhất thời không đoán được rốt cuộc Lâm Hựu Luân định giở trò gì.

Đúng rồi, anh ta chắc chắn nghĩ rằng bản phim đem chiếu thử này không có phụ đề tiếng Anh, Thomas dù hiểu chút tiếng Trung nhưng xem chắc chắn sẽ rất vất vả, rồi ấn tượng về bộ phim cũng sẽ giảm sút!

Lâm Kiện Nhạc nghĩ đi nghĩ lại chỉ thấy khả năng này là khả thi nhất, nhưng lần này anh ta chắc chắn Lâm Hựu Luân sẽ phải thất vọng rồi.

Chương 516

Định vị ban đầu của 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 chính là nhắm vào thị trường hải ngoại, nên ngay từ phần phụ đề đã luôn là song ngữ Trung - Anh.

Lâm Kiện Nhạc không biết rằng mình đang lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Lâm Hựu Luân ngay từ đầu đã không lạc quan về kết quả của phim 《Tru Tiên》 cải biên khi chiếu ở thị trường hải ngoại, nên mới đồng ý để Lâm Kiện Nhạc đầu tư bộ phim này.

Thomas đi cùng Lâm Hựu Luân hoàn toàn là ngẫu nhiên, hôm nay ông tới thăm Lâm Hựu Luân thực chất là để bàn về việc một bộ phim khác công chiếu tại Mỹ, rồi trong lúc trò chuyện, Lâm Hựu Luân vô tình nhắc tới bộ phim này.

Sau bài học từ 《Ngọa Hổ Tàng Long》, Thomas không còn dám coi thường tiềm năng thị trường Bắc Mỹ của các bộ phim đề tài phương Đông như thế này nữa, đặc biệt là khi nghe nói kinh phí của bộ phim này không kém cạnh các bom tấn Hong Kong khác, hứng thú càng thêm nồng nhiệt, chủ động yêu cầu được đi theo Lâm Hựu Luân tới đây. "Những người khác đã đến cả chưa?" Lâm Hựu Luân hỏi Từ Khắc, Từ Khắc gật đầu.

Lâm Hựu Luân liền cắt ngang cuộc trò chuyện giữa Thomas và Lâm Kiện Nhạc: "Chúng ta vào thôi, nếu không những người khác sẽ đợi không kịp mất." Nói xong, anh đi thẳng vào trong.

Lâm Kiện Nhạc vốn định trò chuyện thêm với Thomas, nhưng Thomas rõ ràng sẵn lòng nghe theo sự sắp xếp của Lâm Hựu Luân nên cũng bước vào theo, Lâm Kiện Nhạc bất lực, đành phải đi cùng người

Mỹ vào trong.

Lâm Hựu Luân bước vào phòng chiếu, thấy Phương Dật Hoa và Hà Quán Xương đều có mặt, lập tức đoán được tâm tư của Lâm Kiện Nhạc, trong lòng chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

Phương Dật Hoa và Hà Quán Xương đều nhìn về phía này, Lâm Hựu Luân khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

Lâm Hựu Luân ngồi xuống vị trí chính giữa, Thomas ngồi ngay bên cạnh.

Lâm Kiện Nhạc lo lắng Lâm Hựu Luân trong quá trình xem phim sẽ đưa ra những đánh giá tiêu cực làm ảnh hưởng đến cảm nhận của Thomas nên cũng ngồi sát cạnh Thomas.

Từ Khắc vốn định ngồi cùng Lâm Kiện Nhạc nhưng vị trí đó nhìn màn hình hơi lệch, ông hơi do dự rồi cuối cùng chọn ngồi ở bên tay trái của Lâm Hựu Luân.

Đèn tắt, một luồng sáng mạnh chiếu lên màn ảnh, tiếp theo là logo của xưởng phim Từ Khắc và công ty điện ảnh Hoàn Á lần lượt xuất hiện, rồi cốt truyện từ từ mở ra từ một ngôi làng nhỏ sơn thủy hữu tình.

Khi phụ đề lời thoại xuất hiện, Lâm Kiện Nhạc đặc biệt liếc nhìn Lâm Hựu Luân một cái.

Từ gương mặt Lâm Hựu Luân, Lâm Kiện Nhạc không thấy bất kỳ vẻ thất vọng hay sự bất thường nào, điều này khiến lòng anh ta không khỏi nghi hoặc.

Chẳng lẽ mình đã nghĩ sai?

Lâm Kiện Nhạc nỗ lực gạt ý nghĩ đó ra khỏi đầu, dù Lâm Hựu Luân không định giở trò với phụ đề thì việc anh đưa Thomas tới đây chắc chắn cũng chẳng có ý tốt gì.

Sau khi phim bắt đầu, Lâm Kiện Nhạc không hề lơi lỏng cảnh giác, anh ta luôn cẩn thận chú ý từng cử động của Lâm Hựu Luân và Thomas.

Lâm Hựu Luân sau khi ngồi xuống, mắt luôn dán vào màn ảnh, thỉnh thoảng sẽ trao đổi vài câu với Từ Khắc ngồi cạnh, hỏi về một số tình tiết cụ thể khi quay phim.

Lâm Kiện Nhạc quan sát một lúc không thấy gì bất thường, nhưng trong lòng lại càng thêm nôn nóng, anh ta quyết định chủ động tấn công. "Thomas tiên sinh, anh thấy bộ phim này thế nào?" "Hình ảnh làm rất tuyệt!" Nhờ có phụ đề, Thomas miễn cưỡng hiểu được cốt truyện của 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》, nhưng điều ông quan tâm hơn là kỹ xảo của bộ phim.

Trình độ chế tác kỹ xảo của công ty Cực Quang đã thấp thoáng có xu hướng vượt qua Hollywood.

Hiện tại bộ phim này bị hạn chế bởi đề tài và đầu tư nên biểu hiện chưa quá rõ rệt, nhưng cách đây không lâu Thomas đã xem một đoạn phim khác ở chỗ Lâm Hựu Luân, cảm giác đó mới thực sự là chấn động thực sự.

Lâm Kiện Nhạc nghe vậy, trong lòng thầm vui mừng, đang định mở lời thăm dò thêm thông tin từ người Mỹ, Thomas đã bồi thêm một câu: "Nhưng tôi thấy cốt truyện bộ phim này có vấn đề." Vẻ mặt Lâm Kiện Nhạc lập tức cứng đờ, rồi nhanh chóng khôi phục bình thường, khách khí thỉnh giáo: "Thomas tiên sinh có thể nói rõ hơn một chút không?" "Tôi biết cốt truyện phim này đối với khán giả phương Đông hẳn là một câu chuyện hay, nhưng khán giả Mỹ sẽ không nghĩ vậy.

Để họ hiểu được bộ phim này, có lẽ cần phải có hiểu biết rất sâu về văn hóa phương Đông mới được." Thomas không hề kiêng dè chỉ ra vấn đề lớn nhất của bộ phim, chân mày Lâm Kiện Nhạc nhíu chặt

lại, lộ ra vẻ suy tư.

Lâm Hựu Luân không chú ý đến cuộc đối thoại giữa Lâm Kiện Nhạc và Thomas, toàn bộ sự chú ý của anh đều đặt trên màn hình máy chiếu. 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 mang lại cho Lâm Hựu Luân một cảm giác quen thuộc, lúc đầu cảm giác đó còn mờ nhạt, nhưng khi phim chiếu được một nửa, sự suy đoán đó đã trở thành khẳng định hoàn toàn.

Nếu lịch sử không thay đổi, sau khi Từ Khắc thất bại trong việc khám phá phim kỹ xảo phương Đông với 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》 năm 1982, mãi đến năm 2001 mới mở ra một bộ phim kỹ xảo đề tài Thục Sơn khác là 《Thục Sơn Truyện》.

Bộ phim đó sử dụng hơn 1500 cảnh quay kỹ xảo, đẩy kỹ xảo điện ảnh Hong Kong lên mức cực hạn.

Trong bộ 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 này, Lâm Hựu Luân thấy rất nhiều bóng dáng của 《Thục Sơn Truyện》, không phải là sự tương đồng về cốt truyện hay nội dung, mà là sự tiếp cận về phong cách.

Cả 《Thục Sơn Truyện》 và bộ 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 hiện tại, từ mô hình đến kỹ xảo, từ trang phục đến bối cảnh, cơ bản đều tuân theo một số tạo hình thiết kế của truyện tranh truyền thống, thậm chí mang đậm màu sắc Đôn Hoàng, thể hiện rất tốt khí thế hùng vĩ của núi sông đại địa phương Đông dưới ống kính.

Đó là mặt tốt, còn mặt không tốt là cả hai bộ phim đều có chút cực đoan và chấp niệm trong việc vận dụng kỹ xảo, từ bỏ tính hoàn chỉnh của tình tiết câu chuyện mà chỉ mải mê theo đuổi vẻ đẹp hình thức của ngôn ngữ kỹ xảo, khiến việc tự sự của phim trở nên phiêu miểu mơ hồ, hình ảnh hoa lệ nhưng trống rỗng.

Tất nhiên có cốt truyện 《Tru Tiên》 làm nền tảng, kịch bản của

《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 có phần dễ xem hơn 《Thục Sơn Truyện》, ít nhất trong thời đại hiện nay, khán giả sẽ cảm thấy kinh ngạc trước những kỹ xảo được trình diễn trong phim, điểm này có thể che lấp đi phần nào khiếm khuyết về kịch bản mỏng của bộ phim.

Phim vẫn chưa xem xong, trong lòng Lâm Hựu Luân đã có một phán đoán đại khái về bộ phim này.

Lâm Hựu Luân hơi nghiêng đầu về phía Từ Khắc: "Anh bàn bạc với Lâm Kiện Nhạc một chút, Liên hoan phim quốc tế Hong Kong tháng sau, bộ phim này của các anh cũng đăng ký tham gia đi!" Từ Khắc trong lòng vui mừng, ông đang tính xem nên mở lời với Lâm Hựu Luân thế nào về chuyện này, không ngờ anh lại chủ động nhắc tới. "Hôm nay mời Lâm tiên sinh tới đây thực ra còn có một ý định khác là muốn nói với ngài chuyện này... ngài xem bộ phim này có đủ tư cách làm phim khai mạc không?" Từ Khắc nỗ lực giữ giọng bình tĩnh, nhưng thực tế trong lòng đầy mong đợi. "Liên hoan phim từ năm nay bắt đầu có quy định mới cho phim khai mạc, một bộ phim Hong Kong và một bộ phim nước ngoài hoặc phim hợp tác.

Trong số các phim Hong Kong đăng ký hiện nay, chỉ có bộ này của anh là còn ra hồn một chút." Lâm Hựu Luân không trực tiếp đồng ý, nhưng sự tin tưởng lộ ra trong lời nói khiến Từ Khắc được khích lệ rất nhiều.

Chưa kịp vui mừng được bao lâu, trong lòng Từ Khắc lại nảy sinh một nghi hoặc.

Nghe giọng điệu trong lời nói vừa rồi của Lâm Hựu Luân, hình như bộ phim khai mạc còn lại đã được xác định rồi.

Có khi nào là bộ phim đó không?

Trong lòng Từ Khắc đột nhiên dâng lên một dự cảm rất không lành, nếu đúng là bộ phim ông đang nghĩ tới, thì có nghĩa là 《Tru Tiên

chi Thanh Vân Kiếp》 và bộ phim đó sẽ đụng độ nhau ngay tại thời điểm công chiếu.

Từ Khắc càng nghĩ càng kinh hãi, chẳng lẽ đây chính là chiêu hậu thủ mà Lâm Hựu Luân chuẩn bị?

Liếc nhìn Lâm Hựu Luân một cái, Từ Khắc cuối cùng vẫn kìm nén sự thôi thúc muốn xác nhận trực diện với anh, chuẩn bị đợi buổi chiếu kết thúc sẽ bàn bạc với Lâm Kiện Nhạc.

Tiễn bóng dáng Thomas biến mất cùng Lâm Hựu Luân ở góc cầu thang, Lâm Kiện Nhạc mới quay người hỏi Từ Khắc: "Anh nói chuyện với Lâm Hựu Luân thế nào rồi?" "Anh ấy đã đồng ý." Vốn dĩ là một tin tốt, nhưng lời nói ra từ miệng Từ Khắc lại chẳng có chút giọng điệu vui mừng nào. "Anh nói xem rốt cuộc Lâm Hựu Luân đang định giở trò gì?" Vẻ nghi hoặc trên mặt Lâm Kiện Nhạc càng đậm, giống như đang nói với Từ Khắc, lại giống như đang lẩm bẩm một mình.

Ngay vừa rồi, Thomas đã đồng ý yêu cầu hợp tác của Lâm Kiện Nhạc, 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 sẽ do UA nhập khẩu để chiếu tại Mỹ.

Dù hai bên chỉ mới đạt được ý hướng hợp tác sơ bộ, nhưng mọi chuyện thuận lợi đến mức khiến Lâm Kiện Nhạc cảm thấy khó tin.

Kết hợp với thái độ đồng ý để 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 làm phim khai mạc Liên hoan phim quốc tế của Lâm Hựu Luân, Lâm Kiện Nhạc luôn cảm thấy trong này có âm mưu gì đó. "Bộ phim khai mạc còn lại của Liên hoan phim quốc tế Hong Kong rất có thể là bộ 《Godzilla》 mà Lâm Hựu Luân hợp tác với Nhật Bản." Từ Khắc tiếp đó nói cho Lâm Kiện Nhạc một tin như vậy.

Lâm Kiện Nhạc mạnh bạo quay đầu lại, mắt trừng trừng nhìn Từ Khắc. "Tin tức có đáng tin không?" Từ Khắc nhún vai: "Hiện tại mới

chỉ là phỏng đoán của tôi, nhưng tôi thấy tám chín phần mười là không sai đâu." Lâm Kiện Nhạc rất nhanh đã nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó: "Ý anh là Lâm Hựu Luân định dùng 《Godzilla》 để chặn đường chúng ta?" "Đó chính là điều tôi lo lắng." Trong mắt Từ Khắc đầy vẻ ưu tư. "Bộ phim đó thực sự đáng sợ vậy sao?" Lâm Kiện Nhạc có chút không cam lòng hỏi một câu. "Cách đây không lâu tôi có mời Lam Nãi Tài đi ăn cơm, trong tiệc có thăm dò một số thông tin về bộ phim đó." Nói đến đây, sắc mặt Từ Khắc trở nên rất nghiêm trọng, "Vì có ký thỏa thuận bảo mật nội bộ nên Lam Nãi Tài không tiết lộ thêm nhiều, chỉ biết kinh phí bộ phim này xấp xỉ 300 triệu đô la Hong Kong, các cảnh kỹ xảo theo lời Lam Nãi Tài nói thì gần như đã đạt đến mức khiến khán giả không phân biệt được thật giả..." Lâm Kiện Nhạc hít vào một ngụm khí lạnh, sự chịu chơi lần này của Lâm Hựu Luân thực sự đã khiến anh ta chấn động.

Để quay một bộ phim mà đầu tư tới 300 triệu, dù trong đó có công ty điện ảnh Nhật Bản góp vốn thì số tiền Lâm Hựu Luân đổ vào cũng tuyệt đối không dưới 200 triệu.

Khi nghe tin này, trong đầu Lâm Kiện Nhạc chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó là Lâm Hựu Luân điên rồi!

Chương 517

Nếu Lâm Hựu Luân không điên, thì chính là thế giới này điên rồi!

Sau khi bình tĩnh lại, Lâm Kiện Nhạc bắt đầu cân nhắc vấn đề cấp bách nhất hiện nay. "Đối đầu với bộ phim đó, anh thấy chúng ta có bao nhiêu phần thắng?" "Tại Hong Kong chắc sẽ không bị bỏ quá xa, nhưng ở các khu vực hải ngoại thì khó nói lắm...

đặc biệt là tại Nhật Bản, cơ bản sẽ không có bất kỳ phần thắng nào." Từ Khắc nói với giọng nặng nề.

Lâm Kiện Nhạc cảm thấy lòng như bị tảng chì đè nặng không thể nhẹ nhõm, nhưng vẫn ôm một tia hy vọng. "Chuyện này liệu còn có khả năng nào khác không?" Môi Từ Khắc mấp máy, cuối cùng chẳng nói gì, chỉ bất lực lắc đầu.

Lâm Kiện Nhạc lặng lẽ nhìn xuống đất, hồi lâu mới ngẩng đầu lên, dùng một ánh mắt tuyệt vọng vô lực nhìn Từ Khắc, nói từng chữ một: "Không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mạng thôi sao?" Trong lòng Từ Khắc cười khổ, ngay cả khi họ muốn tránh thì cũng phải được Lâm Hựu Luân đồng ý mới được, vấn đề là Lâm Hựu Luân có khả năng đồng ý không?

Câu trả lời dĩ nhiên là không.

Lâm Hựu Luân đã vạch đường rồi, Lâm Kiện Nhạc lần này nếu rút lui thì sau này đừng hòng ngẩng đầu lên trước mặt Lâm Hựu Luân nữa.

Lâm Kiện Nhạc siết chặt nắm đấm, nghiến răng nói: "Anh ta không để tôi yên ổn, tôi cũng sẽ không để anh ta dễ chịu đâu!" "Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp" và "Ca Tư Lạp" đối đầu nhau, khả năng thua là rất lớn, nhưng chi phí sản xuất của "Ca Tư Lạp" gấp đôi "Tru Tiên:

Thanh Vân Kiếp", Lâm Hựu Luân muốn thu hồi vốn thậm chí là có lãi tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng...

Nghĩ thông suốt điểm này, Lâm Kiện Nhạc thả lỏng hơn hẳn. "Mọi thứ cứ tiến hành theo kế hoạch, tôi muốn xem bộ 'Ca Tư Lạp' này có thể nghịch thiên đến mức nào!" Từ Khắc vốn định khuyên Lâm Kiện Nhạc đẩy sớm lịch chiếu "Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp", dù phải từ bỏ tư cách phim khai mạc Liên hoan phim quốc tế Hong Kong cũng tốt hơn là trực tiếp đối đầu với "Ca Tư Lạp", nhưng thấy Lâm Kiện Nhạc đã quyết, Từ Khắc đành im lặng không nói thêm. —— Từ Khắc và Lâm Kiện Nhạc đều coi "Ca Tư Lạp" là mối họa lớn nhất, nhưng chỉ mới qua ba ngày, biểu hiện kinh người của một bộ phim khác đã khiến họ sực tỉnh.

Trước khi quân bài tẩy "Ca Tư Lạp" được lật mở, Lâm Hựu Luân còn chuẩn bị những thủ đoạn khác.

Bộ phim "Đại Tiếu Tru Tiên" vốn bị các nhà phê bình Hong Kong đánh giá là tình tiết vô vị, chẳng được tích sự gì, vậy mà chỉ trong vỏn vẹn ba ngày, doanh thu phòng vé đã đột phá 10 triệu tệ.

Khi Lâm Hựu Luân nhận được tin tức cũng giật mình kinh ngạc, kết quả này rút ngắn một nửa thời gian so với mục tiêu anh đặt ra cho Lưu Trấn Vĩ.

Trong bối cảnh không tăng giá vé, "Đại Tiếu Tru Tiên" trở thành bộ phim đạt mốc 10 triệu tệ nhanh nhất lịch sử Hong Kong.

Nhiều người kinh ngạc trước biểu hiện nghịch thiên này, nhưng thực tế nếu nghiên cứu kỹ, thành tích tốt như vậy không phải là không có lý do.

Đầu tiên là sức hút từ nguyên tác tiểu thuyết "Tru Tiên", lôi kéo một lượng lớn độc giả đến rạp.

Dù nhiều người bị tình tiết của "Đại Tiếu Tru Tiên" làm cho "đứng hình", nhưng phải thừa nhận đây là bộ phim khiến người ta cười từ đầu đến cuối.

Sau khi cười đã đời bước ra khỏi rạp, khán giả chẳng còn sức lực đâu mà so đo xem phim có tôn trọng nguyên tác hay không.

Thứ hai là dàn diễn viên cực kỳ hùng hậu.

Thích ngắm mỹ nữ thì có Vương Tổ Hiền, Chu Tuệ Mẫn, Khâu Thục Trân, Triệu Nhã Chi, toàn là những tuyệt sắc giai nhân của giới giải trí Hong Kong; thích ngắm soái ca thì có Lương Gia Huy, Trương Quốc Vinh, Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ, ai nấy đều là những anh chàng đẹp trai hút hồn từ thiếu nữ đến các bà nội trợ...

Bất kỳ ai trong số họ cũng đủ sức gánh vác một bộ phim riêng, huống chi là tụ hội trong cùng một tác phẩm.

Dù lần này họ diễn xuất không quá nghiêm túc nhưng cũng đủ khiến người hâm mộ cam tâm tình nguyện móc hầu bao.

Ngay khi kết quả phòng vé được công bố, Lâm Hựu Luân lập tức thực hiện lời hứa, tổ chức một buổi tiệc mừng công rình rang cho đoàn phim "Đại Tiếu Tru Tiên". —— "Thật là sơ suất, lại quên bẵng mất bộ phim này!" Từ Khắc đặt tờ báo xuống, lắc đầu thở dài.

Thi Nam Sanh liếc nhìn nội dung trên báo, bĩu môi nói: "Phim của Lưu Trấn Vĩ nhìn thì có vẻ đi đường tắt, nhưng thực tế vẫn là mượn danh tiếng của 'Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp', dùng chung một dàn diễn viên lại còn tranh thủ chiếu trước...

Nếu hai phim chiếu cùng lúc, để xem anh ta có được doanh thu tốt thế không." Có lẽ vì thành công đến quá dễ dàng nên mấy bộ phim của Lưu Trấn Vĩ đều tạo cảm giác "đầu cơ trục lợi".

Sự thành công của "Đại Thoại Tây Du" đến giờ nhiều người vẫn

không hiểu nổi nguyên nhân nên chỉ có thể giải thích là do may mắn; "Thiếu Lâm Túc Cầu" thắng lớn toàn cầu thì không thể tách rời sự kiện World Cup năm đó; hay như bộ "Mãnh Quỷ Soa Quan" sau này, nhiều người chỉ trích anh ta thừa nước đục thả câu vì tên anh ta chỉ khác Lưu Quan Vĩ (đạo diễn "Cương Thi Tiên Sinh") một chữ, khiến khán giả nhầm lẫn.

Từ Khắc xếp tờ báo lại để sang một bên: "Dù nói thế nào thì bộ phim đó đã thành công, và doanh thu của phim chúng ta vô hình trung đã bị chia sẻ một phần." "Em thấy mối đe dọa thực sự vẫn là 'Ca Tư Lạp' của Lâm Hựu Luân." Thi Nam Sanh nhắc nhở.

Từ Khắc ngửa đầu dựa vào sofa, thẫn thờ nhìn lên trần nhà.

Hai bộ phim khai mạc Liên hoan phim quốc tế Hong Kong năm nay, một là "Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp", một là "Ca Tư Lạp".

Đến nay mọi thông tin về bộ phim đó vẫn là một ẩn số, điều này càng làm tăng thêm sự bất an trong lòng ông.

Ngày mai sẽ là lúc mọi chuyện sáng tỏ! —— Liên hoan phim năm nay lùi lại nửa tháng so với năm ngoái, đến giữa tháng Sáu mới chính thức khai mạc.

Vì sắp bước vào kỳ nghỉ hè nên số lượng phim tham dự tăng gần gấp đôi.

Gia Nghị đã mở toàn bộ 100 rạp chiếu của mình để phục vụ, mới đáp ứng được nhu cầu.

Trong ngày khai mạc, hai bộ phim mở màn nhận được sự chú ý lớn nhất.

Truyền thông Hong Kong quan tâm đến "Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp" vì danh nghĩa nó đại diện cho điện ảnh Hong Kong, còn "Ca Tư Lạp" là phim hợp tác giữa Hong Kong và Nhật Bản.

Ngược lại, giới điện ảnh Hong Kong lại chú ý đến "Ca Tư Lạp" hơn, không chỉ vì nhà đầu tư là Lâm Hựu Luân, mà còn bởi kinh phí sản xuất trên trời khiến mọi người tò mò: 300 triệu đô Hong Kong rốt cuộc sẽ tạo ra một tác phẩm như thế nào.

Gia Nghị dành ra mỗi phim 10 rạp để công chiếu, riêng với "Ca Tư Lạp", Lâm Hựu Luân đặc biệt dành ra một rạp chuyên tiếp đón giới chuyên môn.

Khi Lâm Kiện Nhạc và Từ Khắc đến nơi, chỗ trống trong phòng chiếu không còn nhiều.

Nhìn quanh toàn là người quen: Thiệu Nghị Phu hiếm khi lộ diện cũng đã tới cùng Phương Dật Hoa; Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương cũng có mặt cùng các cao tầng của Gia Hòa; ba ông lớn của Tân Nghệ Thành là Mạch Gia, Thạch Thiên, Hoàng Bách Minh đang ngồi cười nói; những nhà sản xuất ít khi lộ diện như Mạch Đan Hùng, Giang Chí Cường, Ngô Tư Nguyên cũng tề tựu đông đủ; ngồi cùng Tăng Chí Vỹ là mấy nhà buôn phim từ Đài Loan sang...

Dù không thấy nhiều minh tinh nhưng những người ngồi đây mới thực sự là những kẻ nắm quyền điều khiển làng điện ảnh Hong Kong!

Đang lúc Lâm Kiện Nhạc thẫn thờ, Lâm Hựu Luân – người đang ngồi giữa Thiệu Nghị Phu và Trâu Văn Hoài – đột ngột đứng dậy, thu hút mọi ánh nhìn.

Thấy Lâm Hựu Luân tiến về phía mình, Lâm Kiện Nhạc thầm cảnh giác.

Anh ta không nghĩ Lâm Hựu Luân đến đón mình, mà nhiều khả năng là định dằn mặt trước đám đông.

Lâm Kiện Nhạc có chút hối hận vì đã đến đây, chẳng phải là tự chuốc nhục sao?

Nhưng đã đến nước này, anh ta không thể quay đầu bỏ chạy, làm vậy chẳng khác nào thừa nhận mình sợ Lâm Hựu Luân, nên đành cứng đầu đứng đó, trong lòng tính toán cách đối phó.

Toàn bộ sự chú ý của Lâm Kiện Nhạc đều dồn vào Lâm Hựu Luân đang tiến lại gần nên không nhận ra nhiều người trong phòng đang nhìn ra phía sau anh ta. "Ông Lâm, phía sau kìa!" Từ Khắc phát hiện tình hình, khẽ nhắc nhở.

Lâm Kiện Nhạc quay người lại và sững sờ.

Cha anh ta, ông Lâm Bạch Hân, không biết đã vào phòng chiếu từ lúc nào, hiện đang đứng ngay sau lưng. "Ba, sao ba lại tới đây?" "Ta không tới thì cảnh tượng hôm nay con có ứng phó nổi không?" Câu nói của Lâm Bạch Hân khiến Lâm Kiện Nhạc cảm thấy hổ thẹn, chủ động lùi sang một bên. "Lâm lão tiên sinh, ông đúng là khách quý!" "Nghe nói hôm nay ở đây có chuyện náo nhiệt nên tôi không mời mà tới, hy vọng Lâm tiên sinh đừng trách." Lâm Bạch Hân nói năng rất khách khí.

Lâm Hựu Luân chắp tay: "Đến đây đều là khách, Lâm lão tiên sinh nói vậy là quá khách sáo rồi." "Thằng con Kiện Nhạc của tôi hai năm nay phát triển trong giới điện ảnh, đa tạ Lâm tiên sinh chiếu cố.

Hôm nay phim của Lâm tiên sinh ra mắt, tôi đến ủng hộ cũng là lẽ đương nhiên." Câu nói này của Lâm Bạch Hân mang hàm ý kép, ông vừa đến để ủng hộ, vừa đến để chống lưng cho con trai.

Chương 518

"Lâm lão tiên sinh quá khen, thành tích hai năm qua của anh Lâm mọi người đều thấy rõ, đó đều là do anh ấy tự mình nỗ lực, hèn gì ai cũng nói ông có một người con trai giỏi." Lâm Hựu Luân nói với giọng điệu có chút ngưỡng mộ.

Lâm Kiện Nhạc đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt trừng trừng nhìn Lâm Hựu Luân, anh ta nghe ra Lâm Hựu Luân đang mỉa mai mình.

Từ năm 87 khi về giúp cha quản lý việc kinh doanh gia tộc, vì tuổi trẻ nóng nảy, nhiều khoản đầu tư lớn của anh ta đã thua lỗ, đặc biệt là sau khi gia tộc bỏ ra cái giá không nhỏ để kiểm soát Tân Nghệ Thành, Lâm Kiện Nhạc đã đẩy người sáng lập Mạch Gia đi, sau đó cải tổ Tân Nghệ Thành thành Hoàn Á, đầu tư khoản tiền khổng lồ vào "Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp"...

Một chuỗi hành động này gây ra nhiều tranh cãi, có người khen anh ta quyết đoán, kẻ lại chê anh ta chí lớn tài hèn không biết kinh doanh.

Truyền thông nói vậy Lâm Kiện Nhạc còn nhịn được, nhưng Lâm Hựu Luân dám mỉa mai anh ta vô năng ngay trước mặt cha mình, khiến cơn giận bốc lên ngùn ngụt.

Bản lĩnh dưỡng khí của Lâm Bạch Hân lúc này mới lộ rõ, ông cứ coi như Lâm Hựu Luân đang thật lòng khen con trai mình, cười ha hả đáp: "Kiện Nhạc dạo này làm việc đúng là không tệ, tôi rất hài lòng, đương nhiên sau này vẫn cần Lâm tiên sinh chiếu cố nhiều hơn." "Chắc chắn rồi!" Lâm Hựu Luân và Lâm Bạch Hân bắt tay nhau, rồi ra hiệu mời vào trong. "Mời Lâm lão tiên sinh!" Quản lý rạp đích thân dẫn đường cho cha con Lâm Bạch Hân đến chỗ ngồi dự phòng.

Vừa ngồi xuống, Lâm Kiện Nhạc đã không nhịn được phàn nàn: "Lâm Hựu Luân tưởng mình là ai mà dám kiêu ngạo trước mặt ba như vậy!" "Người ta có vốn liếng đó!" Lâm Bạch Hân nhắm mắt tựa vào ghế, thản nhiên nói.

Lâm Kiện Nhạc đỏ bừng mặt, cổ họng như bị nghẹn lại, hồi lâu không thốt ra được lời nào.

Lâm Bạch Hân mở mắt nhìn Lâm Hựu Luân đã trở về chỗ ngồi, rồi khẽ thở dài: "Ba yêu cầu con không cao, bao giờ con làm được một nửa thành tích của cậu ta, ba có thể yên tâm giao toàn bộ sản nghiệp gia tộc cho con rồi!" Lâm Hựu Luân ngồi xuống ra hiệu cho quản lý rạp bắt đầu chiếu phim.

Đèn tắt, phòng chiếu chìm vào bóng tối.

Trên màn ảnh, bộ phim "Ca Tư Lạp" bắt đầu từ một đêm tối tăm.

Một luồng ánh sáng trắng lóa mắt xẻ dọc bầu trời, trên mặt biển sóng vỗ rì rào, bất thình lình những con sóng khổng lồ cao ngất trời nổi lên, cuốn phăng một chiếc máy bay vận tải xuống đáy biển.

Một con tàu đang tròng trành ngoài khơi Nhật Bản cũng lập tức bị dư chấn của con sóng lật nhào.

Từng khán giả trước màn ảnh như bị trúng định thân pháp, đứng sững tại chỗ, há hốc mồm kinh ngạc.

Nhãn cầu của họ như bị đóng đinh, không thể rời khỏi màn hình.

Hai cảnh khai màn phi thường đó đã hoàn toàn trấn hãm tất cả mọi người trong phòng chiếu.

Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương là những người đầu tiên thoát khỏi sự sững sờ, họ nhanh chóng trao đổi ánh mắt, trong đầu cùng hiện lên một ý nghĩ: Những bộ phim gọi là bom tấn kỹ xảo trước đây chỉ là trò trẻ con, "Ca Tư Lạp" này mới thực sự là phim kỹ xảo chân

chính!

Cứ ngỡ Gia Hòa đã dần bắt kịp bước chân của Lâm Hựu Luân, nhưng khi xem bộ phim này, họ tỉnh táo nhận ra Lâm Hựu Luân thực tế đã bỏ xa tất cả bọn họ.

Bên cạnh sự cảm thán, lòng nhiệt huyết điện ảnh của hai người cũng bị những đại cảnh này kích phát.

Lâm Hựu Luân làm được, tại sao Gia Hòa lại không thể? "Lâm tiên sinh đúng là chơi lớn thật!" Thiệu Nghị Phu là người thứ hai bừng tỉnh.

Sau khi khẽ cảm thán, ông nhận ra mình đã thực sự già rồi, một bộ phim hoành tráng thế này nếu đưa vào tay ông và Thiệu Thị chắc chắn không thể làm ra được.

Thiệu Thị từng huy hoàng vô cùng giờ cũng như Thiệu Nghị Phu, không tránh khỏi sự già cỗi.

Dù chưa chính thức ngừng sản xuất nhưng mỗi năm chỉ làm một hai bộ phim, sự tồn tại trong làng điện ảnh Hong Kong đã chẳng còn bao nhiêu. "Đầu tư nhiều tiền thế này để quay một bộ phim đúng là đại thủ bút, chỉ có điều..." Phương Dật Hoa không nói hết câu.

Dù bộ phim mang lại cho bà sự chấn động chưa từng có, nhưng cứ nghĩ đến việc nó ngốn sạch hơn 300 triệu đô Hong Kong, Lâm Hựu Luân không xót tiền nhưng bà lại thấy xót thay.

Bà cảm thấy nếu số tiền này chia ra làm ba bộ phim đầu tư 100 triệu thì tốt hơn là dồn hết vào một phim.

Như thế rủi ro thấp hơn và lợi nhuận cuối cùng chắc chắn nhiều hơn một bộ duy nhất. "Ca Tư Lạp" dù chấn động thật nhưng để thu hồi vốn, theo bà là vô cùng mong manh.

Có lẽ kỷ lục đầu tư phim không bao giờ lỗ của Lâm Hựu Luân sẽ

gục ngã trước bộ phim này.

Thiệu Nghị Phu thừa hiểu ý của Phương Dật Hoa, chỉ thầm lắc đầu.

Nói cho cùng, tầm vóc của bà vẫn hơi nhỏ hẹp, quản lý TVB thì thừa khả năng nhưng để đứng ở góc độ phát triển cả một ngành công nghiệp mà nhìn nhận vấn đề thì hơi quá sức.

Lợi nhuận của một bộ phim không thể chỉ nhìn trên sổ sách.

Lâm Hựu Luân đầu tư "Ca Tư Lạp" dù có lỗ vốn thì ít nhất anh cũng đã dựng lên một cột mốc kỹ thuật mới cho ngành điện ảnh Hong Kong nói riêng và châu Á nói chung.

Có thể dự báo trong tương lai xa, hễ nhắc đến phim kỹ xảo, "Ca Tư Lạp" sẽ là cái tên không thể bỏ qua.

Trong tiềm thức mọi người sẽ nghĩ kỹ xảo tốt nhất châu Á là ở Hong Kong, và kỹ xảo tốt nhất Hong Kong đến từ công ty Cực Quang của Lâm Hựu Luân.

Một khi châu Á dấy lên làn sóng làm phim kỹ xảo, số tiền Lâm Hựu Luân thua lỗ ở "Ca Tư Lạp" có thể kiếm lại gấp bội thông qua công ty Cực Quang.

Hơn nữa bộ phim mang lại lợi ích cho Lâm Hựu Luân không chỉ có bấy nhiêu.

Nếu "Ca Tư Lạp" gây chấn động toàn cầu, địa vị của anh ở Hong Kong sẽ càng vững chắc, đồng thời tạo ra tầm ảnh hưởng lớn ở châu Á.

Trong ngành phim ảnh, tiền bạc là thực lực cứng, danh tiếng là thực lực mềm.

Điều này cha con họ Lâm cảm nhận sâu sắc nhất.

Đài Á Thị của Lâm Bạch Hân bị TVB của Thiệu Nghị Phu chèn ép đến nghẹt thở, Lâm Kiện Nhạc luôn bị động trước Lâm Hựu Luân không có sức phản kháng, đều là vì thua kém về danh tiếng.

Ban đầu Lâm Bạch Hân không tán thành việc Lâm Kiện Nhạc vung tiền ủng hộ Từ Khắc quay "Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp", nhưng sau khi xem "Ca Tư Lạp", suy nghĩ của ông đã thay đổi. "Con ủng hộ Từ Khắc quay 'Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp' là ý tưởng rất hay.

Dù phim này có lỗ vốn thì suy nghĩ của con cũng không sai.

Muốn tranh với Lâm Hựu Luân thì phải tạo dựng danh tiếng cho mình, phải cho người ta thấy bản lĩnh 'mua xương ngựa nghìn vàng' của con, từ đó mới có nhiều người chủ động tìm đến đầu quân cho con." Lời của cha khiến Lâm Kiện Nhạc vô cùng phấn chấn, bóng đen u ám do "Ca Tư Lạp" mang lại cũng quét sạch.

Lâm Hựu Luân muốn dùng phim này dằn mặt cha con họ, nhưng chắc chắn không ngờ nó lại khiến Lâm Bạch Hân thay đổi thái độ, tiếp tục ủng hộ anh ta phát triển trong ngành phim ảnh. "Người như Từ Khắc nên tiếp tục lôi kéo.

Nếu doanh thu của 'Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp' không như ý, Từ Khắc sẽ cảm thấy mắc nợ con.

Trong tình cảnh đó nếu con vẫn ủng hộ ông ta làm phim, chắc chắn ông ta sẽ cảm kích và dốc sức giúp con hơn." Lâm Kiện Nhạc gật đầu, thực tế không cần cha dặn, anh ta cũng đã quyết định hợp tác tiếp với Từ Khắc.

Lý do rất đơn giản, Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm đã rạn nứt, Ngô Vũ Sâm lại thân thiết với Lâm Hựu Luân, trong khi quan hệ giữa Từ Khắc và Lâm Hựu Luân lại có vẻ xa cách.

Lâm Hựu Luân có quá nhiều lựa chọn khi làm phim, có thêm Từ

Khắc hay thiếu Từ Khắc cũng chẳng sao, nhưng Hoàn Á của Lâm Kiện Nhạc lại đang lúc cần người.

Ở bên này sẽ nhận được nhiều sự ủng hộ và coi trọng hơn, anh ta tin Từ Khắc tự hiểu rõ điều đó.

Trên màn ảnh, sức chấn động của "Ca Tư Lạp" vẫn tiếp tục.

Tại rừng Aokigahara của Nhật Bản xuất hiện một hàng dấu chân khổng lồ, quét ngang qua khu rừng tạo thành một lối đi kỳ dị, nơi dấu chân đi qua đều trở nên tan hoang.

Con quái thú mạnh mẽ, bí ẩn và đầy tính hủy diệt này đang hướng về Tokyo – nơi có mật độ dân cư đông đúc nhất Nhật Bản.

Xem đến đây, khán giả trong phòng chiếu cơ bản đã hình dung ra hình ảnh một con quái vật cao 90 feet, nhìn dấu chân có vẻ giống thằn lằn hoặc loài khủng long đã tuyệt chủng.

Chương 519

Đang lúc mọi người đồn đoán, bộ phim chủ động đưa ra câu trả lời: Chủ nhân của dấu chân là một vật thể khổng lồ tên là Ca Tư Lạp, và sự ra đời của nó là do cuộc thử nghiệm hạt nhân của người Mỹ trên một hòn đảo ở Thái Bình Dương.

Tại một hòn đảo bí mật, người Mỹ tiến hành thử nghiệm nổ bom hạt nhân.

Do phơi nhiễm phóng xạ lâu ngày cộng với khí hậu bất thường, nhiều loài bò sát trên đảo bị đột biến gen.

Một con thằn lằn lớn của Nam Mỹ sau khi chịu phóng xạ mạnh đã biến dị thành sinh vật khổng lồ Ca Tư Lạp lưỡng tính.

Con quái thú này sau khi lột xác đã bơi qua Thái Bình Dương đổ bộ lên Nhật Bản và tiến thẳng về Tokyo.

Sự xuất hiện của cự thú khiến cả thành phố rơi vào hoảng loạn, người dân địa phương phải đối mặt với một thảm họa chưa từng có.

Để xoa dịu tình hình và che giấu sự thật rằng quái vật do thử nghiệm hạt nhân tạo ra, Mỹ ra lệnh cho quân đội đóng tại Nhật Bản tiêu diệt nó bằng mọi giá.

Trong khi đó, các nhà khoa học Nhật Bản lại vô cùng hưng phấn trước sự xuất hiện của Ca Tư Lạp, họ muốn bắt sống nó để nghiên cứu quá trình đột biến và cấu trúc sinh thái; các phóng viên thì mạo hiểm theo dấu con quái vật để chiếm tin đầu đề...

Bộ phim xuất hiện rất nhiều nhân vật, trong đó có không ít diễn viên Hong Kong quen thuộc.

Đương nhiên dù là diễn viên Hong Kong hay Nhật Bản thì họ cũng

không phải nhân vật chính.

Từ đầu phim đến giờ, mọi manh mối đều chỉ hướng về con quái thú biến dị kia, nhưng tới lúc này khán giả vẫn chưa thấy được chân diện mục của nó.

Phim làm rất xuất sắc việc tạo sự tò mò, độ chân thực của bối cảnh khiến ai nấy đều mong chờ khoảnh khắc Ca Tư Lạp chính thức xuất hiện.

Các phe phái đều đã sẵn sàng, và Ca Tư Lạp cuối cùng cũng lộ diện!

Ngay khi mọi người nghĩ nó sẽ đổ bộ từ trên bờ thì nó lại lặn xuống biển, cuối cùng đổ bộ từ vịnh Tokyo.

Tại bến cảng sóng yên biển lặng, một ông lão đang thong thả ngồi câu cá.

Phía xa, mặt biển bất ngờ cuộn lên con sóng dữ dội mà không có dấu hiệu báo trước.

Ông lão vứt cần câu chạy thục mạng vào bờ, ngay sau đó một cái đầu khổng lồ trồi lên khỏi mặt nước.

Con quái thú hung dữ cuối cùng đã phô diễn bộ dạng đáng sợ của mình, vừa lên bờ đã tàn phá tan hoang bến cảng.

Tiếp đó, khung cảnh chuyển sang khu vực lân cận, người dân tưởng có động đất vì mặt đất rung chuyển dữ dội, ô tô trên đường bị hất tung, người đi bộ như bước trên đệm lò xo, đi vài bước là ngã nhào.

Những con người bất lực từ bỏ việc chạy trốn, quỳ sụp xuống trong cảnh hoang mang, tự hỏi phải chăng đảo Nhật Bản sắp chìm?

Câu trả lời cho họ là một cái bóng khổng lồ che khuất cả bầu trời

và một bàn chân khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Hàng loạt ô tô bị giẫm bẹp dí như những miếng sắt vụn, mặt đất để lại một dấu chân sâu hoắm, tiếng la hét thảm thiết vang lên khắp nơi, cảnh tượng hỗn loạn như ngày tận thế.

Chứng kiến những phân cảnh khó tin trên màn ảnh, toàn bộ khán giả trong phòng chiếu đều trợn tròn mắt, thần kinh của họ đã bị chấn động đến mức tê liệt, chỉ còn biết cảm thán một cách máy móc.

Những người ngồi đây đều lăn lộn nhiều năm trong giới điện ảnh, kiến thức rộng rãi mà còn cảm thấy không thể tin nổi, đủ để tưởng tượng khán giả bình thường khi xem phim sẽ có phản ứng thế nào.

Có thể dự báo sau khi công chiếu, bộ phim này sẽ gây ra một cơn địa chấn tuyệt đối chưa từng có. —— Từ Khắc cùng những người bạn cũ Mạch Gia, Thạch Thiên, Hoàng Bách Minh ngồi cạnh nhau, nhìn những khung hình chấn động trên màn ảnh mà lòng đầy tâm trạng.

Trước đó ông vẫn còn ôm chút hy vọng mong manh rằng "Ca Tư Lạp" chỉ là lời đồn thổi quá lên, nhưng sau khi thực sự xem phim, ông hiểu rất rõ rằng "Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp" gặp phải đối thủ này thì kết cục thất bại đã được định đoạt từ khoảnh khắc này. "Xem ra tôi thực sự nên cân nhắc việc nghỉ hưu thôi." Mạch Gia khẽ thở dài, nói với Thạch Thiên ngồi bên cạnh.

Trong bộ ba của Tân Nghệ Thành, Hoàng Bách Minh vẫn hoạt động năng nổ, Mạch Gia ở trạng thái nửa nghỉ hưu, chỉ có Thạch Thiên là rút lui triệt để nhất.

Sau khi rời Tân Nghệ Thành, ông tự lập nhóm sáng tác, làm vài phim nhưng doanh thu không tốt nên nản lòng rời giới, hằng ngày chơi golf tận hưởng cuộc sống tự tại. "Được thôi, ông nghỉ hưu rồi ra chơi golf với tôi." Thạch Thiên hiện tại tâm thế rất thoải mái, chuyện gì

cũng nhìn thấu đáo.

Câu chuyện của hai người lọt vào tai Hoàng Bách Minh khiến ông chỉ biết thầm lắc đầu thở dài.

Mạch Gia và Thạch Thiên đã không còn nhuệ khí xông pha như năm xưa, đương nhiên Hoàng Bách Minh cũng chẳng khá hơn bao nhiêu.

Dù vẫn kiên trì làm phim nhưng ông chỉ dám bám trụ ở dòng phim hài kinh phí thấp, bảo ông làm đại chế tác thì dù có người bỏ vốn ông cũng không dám chắc mình gánh vác nổi.

Ngược lại, Từ Khắc là người có hy vọng tiến xa nhất trong số họ!

Hoàng Bách Minh vỗ vai Từ Khắc an ủi: "Đừng nản lòng, phim của ông làm đã rất tốt rồi, gặp phải 'Ca Tư Lạp' thì chỉ có thể nói là do thời vận không thông, không phải lỗi tại người!" Từ Khắc lặng lẽ gật đầu, thua một đối thủ như "Ca Tư Lạp", dù có không cam lòng cũng không biết nói gì hơn. "Sắp tới ông định thế nào?" Hoàng Bách Minh hỏi tiếp.

Từ Khắc lắc đầu, dù biết "Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp" cầm chắc phần thua nhưng dù sao ông cũng đã dồn bao tâm huyết vào đó, không thể nói bỏ là bỏ ngay được. "Ông có cân nhắc việc tiếp tục hợp tác với ông Lâm không?" "Ông Lâm" mà Hoàng Bách Minh nói đương nhiên là Lâm Kiện Nhạc.

Hoàng Bách Minh là người đầu tiên hợp tác với Lâm Kiện Nhạc, nghe ông nói vậy Từ Khắc cũng không lấy làm lạ, bĩu môi đáp: "Ông hợp tác với anh ta chưa đủ sao, nhất định phải kéo tôi vào làm đệm chân?" Nếu không phải Lâm Hựu Luân từ chối rót vốn thì Từ Khắc cũng chẳng tìm đến Lâm Kiện Nhạc.

Hơn nữa vận mệnh bị "Ca Tư Lạp" vùi dập đã định, doanh thu

chắc chắn không khả quan, Từ Khắc không nghĩ Lâm Kiện Nhạc còn muốn hợp tác với mình. "Nếu ông Lâm vẫn muốn hợp tác với ông thì sao?" Hoàng Bách Minh dám nói vậy chắc chắn là có cơ sở. "Ông không lo đi quá gần anh ta thì sau này Lâm tiên sinh sẽ có thành kiến với ông sao?" "Lâm tiên sinh" mà Từ Khắc nói lần này lại là Lâm Hựu Luân.

Hoàng Bách Minh cười lớn: "Lo chứ, nên tôi mới muốn kéo ông về phía mình, trời có sập xuống thì có người cao như ông đỡ trước." "Biết ngay ông chẳng có ý tốt gì mà!" Từ Khắc chỉ tay vào Hoàng Bách Minh rồi lắc đầu. "Nói nghiêm túc nhé, cuộc tranh đấu của hai vị đó thực ra chẳng ảnh hưởng đến chúng ta đâu.

Ông không thấy hồi trước Phan Địch Sinh và Lâm tiên sinh đấu nhau dữ dội thế nào sao, sau đó Phan Địch Sinh thua, Tăng Chí Vỹ người giúp anh ta nhiều nhất đến giờ vẫn sống rất khỏe đó thôi?" Hoàng Bách Minh lấy ví dụ rồi nói tiếp: "Chúng ta chỉ hợp tác với Lâm Kiện Nhạc chứ không phải hoàn toàn đầu quân, đôi bên cùng có lợi, không hợp thì chia tay, chẳng ai nợ ai." Từ Khắc im lặng, dường như đã bị những lời này làm lung lay.

Hoàng Bách Minh không vội bắt Từ Khắc biểu thái ngay, nếu là ông thì ông cũng cần suy nghĩ thận trọng. —— "Giang tiên sinh, xem xong phim này có thấy động lòng không?" Mạch Đan Hùng cười hỏi Giang Chí Cường ngồi bên cạnh. "Động lòng thì có, nhưng bộ phim này chắc chắn chẳng đến lượt tôi nhúng tay vào." Giang Chí Cường nhún vai.

Một bộ phim như "Ca Tư Lạp" thì ai cũng thấy được tiềm năng thị trường khổng lồ của nó, Lâm Hựu Luân có thể trực tiếp hợp tác với các hệ thống rạp của Mỹ, việc gì phải thông qua người trung gian như ông làm gì cho phiền phức.

Mạch Đan Hùng đùa: "Hay là Giang tiên sinh cũng giống tôi, sang công ty phát hành dưới trướng Lâm tiên sinh treo một cái danh chức đi, sau này gặp những phim thế này sẽ không còn phải nuối tiếc nữa." Giang Chí Cường lắc đầu: "Tôi vẫn thích tự mình làm hơn, như thế tự do hơn một chút." "Tôi thấy Giang tiên sinh nói đúng đó, như Mạch tiên sinh đây, ở châu Âu thì vẻ vang thật nhưng công ty sản xuất của ông lâu lắm rồi chưa có tác phẩm mới phải không?" Ngô Tư Nguyên lúc này chen vào một câu.

Từ khi đảm nhiệm chức giám đốc bộ phận phát hành của hệ thống rạp Gia Nghị, Mạch Đan Hùng dành phần lớn thời gian ở châu Âu, công ty sản xuất của ông giờ chỉ còn cái bảng hiệu.

Mạch Đan Hùng nhún vai: "Châu Âu hiện giờ do tình hình chính trị mấy nước Đông Âu biến động nên còn loạn một thời gian nữa, tạm thời tôi cũng chẳng có việc gì làm, nên đành quay về làm phim thôi." "Này, nói một hồi chúng ta lạc đề hết rồi...

Hay là chúng ta cùng đoán doanh thu phòng vé của bộ phim này đi!" Ngô Tư Nguyên kéo câu chuyện trở lại. "Phải xem tình hình thị trường Mỹ thế nào đã, tôi đoán doanh thu toàn cầu của phim này sẽ nằm trong khoảng 100 đến 200 triệu đô la Mỹ." Mạch Đan Hùng lên tiếng trước. "Thế thì ít quá." Giang Chí Cường nghe xong lắc đầu, "Tôi đoán doanh thu của phim này ở Mỹ ít nhất cũng phải trên 100 triệu, đó còn là ước tính bảo thủ, doanh thu toàn cầu có thể đột phá 300 triệu đô la, thậm chí còn cao hơn!" Mạch Đan Hùng và Ngô Tư Nguyên nhìn nhau kinh ngạc, hình như Hollywood hiện giờ cũng chẳng có mấy phim đạt doanh thu vượt mốc 300 triệu đô la.

Nếu "Ca Tư Lạp" đạt được thành tích đó thì đúng là quá sức tưởng tượng. "Ngô tiên sinh thấy sao?" "Tôi chỉ biết Lâm tiên sinh làm bộ phim này chắc chắn không lỗ, còn lãi bao nhiêu thì kinh nghiệm phát hành của tôi có hạn, không dám múa rìu qua mắt thợ trước mặt

hai vị đây." Câu trả lời của Ngô Tư Nguyên tuy có vẻ khôn khéo nhưng lại nêu ra quan điểm mà cả Mạch Đan Hùng và Giang Chí Cường đều tán đồng: Dù Lâm Hựu Luân bỏ ra 300 triệu đô Hong Kong, nhưng với chất lượng chấn động của bộ phim, khả năng lỗ vốn là cực thấp, vấn đề chỉ là lãi nhiều hay lãi ít mà thôi.

Chương 520

—— Hai ngày trước khi liên hoan phim khai mạc, trước cửa các rạp chiếu "Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp" và "Ca Tư Lạp" luôn có những hàng dài người xếp hàng, các suất chiếu đều cháy vé.

Do giới hạn về số suất chiếu và quy mô nên sự chênh lệch giữa hai phim chưa thực sự rõ rệt, nhưng về mặt đánh giá chuyên môn thì đã phân cao thấp.

Mọi người nhận xét "Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp" là phim khá, nhưng với "Ca Tư Lạp" thì chỉ có thể dùng từ "chấn động" để hình dung.

Bất kỳ ai xem qua cũng đều bị thuyết phục bởi những khung hình kỹ xảo chân thực đến kinh ngạc, khiến nhiều người khi ra khỏi rạp còn lo lắng không biết trên thế giới này liệu có thực sự xuất hiện quái vật biến dị như Ca Tư Lạp hay không.

Đài truyền hình còn làm hẳn một chương trình chuyên đề, mời các nhà sinh học đến giải thích xem thực tế có khả năng ra đời quái vật như vậy không.

Dù các nhà nghiên cứu khẳng định thực tế không thể có sinh vật biến dị khổng lồ như Ca Tư Lạp, nhưng đủ loại tin đồn vẫn lan truyền.

Một thủy thủ đi biển về còn tuyên bố với truyền thông mình từng thấy sinh vật giống Ca Tư Lạp trên biển, gây ra nhiều tranh cãi, nhưng cuối cùng dựa trên mô tả, các nhà nghiên cứu hải dương kết luận đó chỉ là một con cá voi cỡ lớn.

Chưa chính thức công chiếu rộng rãi mà đã gây ra nhiều cuộc thảo luận như vậy, "Ca Tư Lạp" đã lập nên một tiền lệ.

Truyền thông Hong Kong dùng cụm từ "Bộ phim chấn động nhất lịch sử" để hình dung và không ai phản đối.

Đạo diễn lừng danh người Mỹ George Lucas, khách mời của liên hoan phim, sau khi xem xong đã thẳng thắn nhận xét sự xuất hiện của bộ phim này sẽ mang lại một cuộc cách mạng kỹ thuật mới cho ngành điện ảnh toàn cầu, tầm ảnh hưởng của nó không hề thua kém sự ra đời của "Star Wars" năm nào. "Tại Mỹ, tôi đã nhiều lần nói với mọi người rằng kỹ thuật kỹ xảo của Hong Kong đang đuổi kịp, thậm chí vượt qua Hollywood, nhưng họ không tin.

Tôi lấy 'Men in Black', 'The Mask', 'Ghost' – những phim Hong Kong rất được ưa chuộng tại Mỹ ra làm ví dụ, nhưng họ luôn nói với tôi rằng trình độ kỹ xảo đó Hollywood cũng làm được.

Bây giờ tôi cuối cùng đã tìm thấy một bộ phim có thể hoàn toàn thuyết phục họ.

Tôi rất mong đợi ngày 'Ca Tư Lạp' công chiếu rộng rãi, khi đó tất cả người Mỹ sẽ phải kinh ngạc." Những lời này của George Lucas khi trả lời phỏng vấn truyền thông Hong Kong truyền về Mỹ đã gây ra tranh cãi lớn, đồng thời đánh động đến một người bạn của ông.

Ngay lập tức, đối phương gọi điện cho George Lucas đang ở Hong Kong. "Bộ phim đó thực sự lợi hại như anh nói sao?" Đối phương hỏi thẳng. "Có lẽ anh nên gác lại công việc, bay sang Hong Kong xem bộ phim này một lần, rồi anh sẽ có cùng nhận định với tôi thôi." George Lucas chân thành đề nghị. "Lợi hại hơn cả 'người thủy ngân' mà chúng ta đang hợp tác sao?" Đối phương hỏi với vẻ chưa chắc chắn. "Tôi nói điều này anh có lẽ sẽ không vui, nhưng tôi cảm thấy 'Ca Tư Lạp' về mặt kỹ thuật kỹ xảo thực sự đã vượt qua bộ phim anh đang thực hiện." Đầu dây bên kia im lặng một lúc: "Được rồi, tôi biết rồi.

Khi phim này chiếu ở Mỹ tôi sẽ đi xem." Nói xong, đối phương

cúp máy trước.

George Lucas cầm ống nghe, bất đắc dĩ nhún vai.

James Cameron cái gã này, vẫn cứ kiêu ngạo như xưa!

Chiếc điện thoại cố định đặt trên tủ đầu giường vang lên hồi chuông "đinh linh linh", một cánh tay ngọc trắng muốt thò ra từ trong chăn, chộp lấy ống nghe.

Vương Tổ Hiền khẽ ngáp một cái, che miệng nói: "Ưm, em biết rồi, cứ để họ qua đây đi, em đang ở nhà." Vừa đặt ống nghe xuống, một đôi tay lớn đã từ phía sau ôm chặt lấy cô.

Lâm Hựu Luân tì cằm lên vai Vương Tổ Hiền, kéo cô vào lòng mình, khẽ hỏi bên tai: "Em có khách sắp tới à?" "Một thương nhân điện ảnh Đài Loan, muốn nhờ em giúp đóng một bộ phim." Vương Tổ Hiền cảm nhận được phía dưới có một vật cứng rắn đang đỉnh vào, thân thể ấm áp dần có phản ứng, cô xoay người để Lâm Hựu Luân nằm xuống giường, bản thân vén váy ngủ lên rồi ngồi xuống.

Đôi chân dài trắng nõn nà của cô quỳ trên giường, thấy Lâm Hựu Luân cứ nằm đó không chịu động đậy, biết gã này muốn mình chủ động, trong lòng thầm mắng anh là đồ khốn, nhưng hông vẫn bắt đầu thử lay động.

Vương Tổ Hiền vận động một lúc, Lâm Hựu Luân ngồi dậy, để cô dùng hai chân quấn chặt lấy eo mình, anh đỡ lấy bờ mông kiều diễm của cô, tiếp tục thêm một hồi lâu.

Đến khi nơi ẩm ướt nê nịnh cảm nhận được một luồng nhiệt dịch nóng bỏng trào vào, trận mây mưa mới dừng lại.

Lâm Hựu Luân định rút ra khỏi cơ thể Vương Tổ Hiền ngay lập tức, nhưng cô lại ôm chặt lấy anh, nói gì cũng không chịu buông tay.

Lâm Hựu Luân cũng không nghĩ ngợi nhiều theo hướng khác, chỉ

cảm thấy sau khi hoan ái mà kết thúc như vậy quả thực không đủ tâm lý, bèn cùng Vương Tổ Hiền quấn chăn ôm nhau, rồi bắt đầu nói về chuyện trong điện thoại lúc nãy. "Em cũng không biết người đó thân phận thế nào, chỉ biết họ Ngô, anh ta đưa ra mức thù lao 2 triệu tệ để mời em đóng một bộ phim...

Nghe nói lần này anh ta một hơi ký hợp đồng với hơn mười ngôi sao, ra tay vô cùng hào phóng." Họ Ngô?

Tâm niệm Lâm Hựu Luân khẽ động, chẳng lẽ là gã đó sao?

Lâm Hựu Luân buột miệng nói ra một cái tên, không ngờ Vương Tổ Hiền lập tức gật đầu. "Đúng đúng, chính là Ngô Đôn!" Lâm Hựu Luân tò mò nhìn Vương Tổ Hiền: "Em thật sự không biết người này sao?" Vương Tổ Hiền vừa hồi sức sau cuộc hoan ái, lại khôi phục tính khí kiều man thường ngày, cô chống tay lên ngực Lâm Hựu Luân ngồi dậy. "Anh ta nổi tiếng lắm sao?

Tại sao em phải biết anh ta?" Lâm Hựu Luân hai tay gối sau đầu, nhún vai nói: "Quả thực rất nổi tiếng đấy, em có biết 'vụ án Giang Nam' xảy ra ở Mỹ năm xưa không?" Vương Tổ Hiền lúc đó mới vào trường nghệ thuật, không quan tâm nhiều đến chính trị, chỉ nghe loáng thoáng về sự kiện này chứ không biết rõ chi tiết. "Vậy em có biết Trần Khải Lễ của Trúc Liên Bang không?" Vương Tổ Hiền gật đầu, nhân vật này thì cô có nghe qua. "Ngô Đôn trước đây là đàn em của Trần Khải Lễ, cả hai bị bắt giam vì 'vụ án Giang Nam'.

Năm kia Tưởng tổng thống qua đời, đặc xá một đợt phạm nhân, hai người này cũng được thả ra." "A..." Vương Tổ Hiền nghe Ngô Đôn có liên hệ sâu với giới xã hội đen Đài Loan như vậy thì lập tức hối hận, "Vậy em có nên đồng ý với anh ta không?" "Trần Khải Lễ ra tù vẫn tiếp tục liên lạc với Trúc Liên Bang, còn Ngô Đôn này thì mở một công ty điện ảnh, nghe nói đã thu liễm hơn nhiều.

Anh ta đã đường đường chính chính tìm đến em thì cũng không có gì phải lo lắng." Lâm Hựu Luân nói vậy, Vương Tổ Hiền mới hoàn toàn yên tâm.

Cô liếc nhìn thời gian, đoán chừng Ngô Đôn đã sắp đến nơi, lúc này mới rón rén ngồi dậy khỏi người Lâm Hựu Luân, quấn chăn chạy vào phòng vệ sinh bên cạnh. —— Ngô Đôn được người giúp việc dẫn vào phòng khách, sau đó không ngừng quan sát nơi ở của Vương Tổ Hiền.

Chiếc đồng hồ gỗ chạm khắc khổng lồ, bậc cầu thang và tay vịn đều thể hiện sự đẳng cấp của chủ nhân, cộng thêm căn biệt thự ở khu vực này, giá không dưới 20 triệu đô la Hong Kong, tất cả đều chứng minh Vương Tổ Hiền quả thực có quan hệ rất lớn với người đó, nếu không không thể ở trong một đại trạch hào hoa thế này.

Đi cùng Ngô Đôn còn có một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, trông không già nhưng trên mặt đã xuất hiện vài nếp nhăn mờ, rãnh sâu giữa lông mày rất rõ, như thể khóa chặt hai hàng lông mày rậm vào nhau.

Người giúp việc sắp xếp cho hai người ngồi xuống, không lâu sau, phía cầu thang truyền đến tiếng bước chân.

Vương Tổ Hiền mặc một chiếc váy liền thân màu xanh lá, tóc xõa tự nhiên sang một bên, tay vịn lan can gỗ bước xuống, ngồi xuống trước mặt hai người.

Người giúp việc mang cà phê lên, Vương Tổ Hiền cũng nhân cơ hội này quan sát Ngô Đôn vài lần.

Dáng người trung bình, tóc ngắn, mặt tròn, khi nói chuyện hơi ngửa mặt lên, giọng điệu có chút kiêu ngạo...

Những điểm này đều khớp với mô tả của Lâm Hựu Luân trước

đó.

Vương Tổ Hiền một tay bưng cà phê, một tay đặt trên tay vịn sofa, nhìn Ngô Đôn nói: "Ngô tiên sinh muốn mời tôi đóng phim, liệu có thể đưa kịch bản cho tôi xem qua trước không?" "Có một tình huống tôi muốn nói với Vương tiểu thư, lần này tôi tới Hong Kong không mang theo kịch bản nào cả, nhưng chúng ta có thể ký hợp đồng trước, khi nào có kịch bản phù hợp sẽ hợp tác sau." Ngô Đôn nói ra ý định của mình. "Tôi cứ tưởng Ngô tiên sinh lần này tới Hong Kong là mang đầy thành ý, không ngờ chỉ là một xấp ngân phiếu khống." Một giọng nói đột ngột vang lên từ phía cầu thang, trong mắt Ngô Đôn thoáng qua một tia âm trầm, ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện trên cầu thang có một thanh niên bước xuống từ lúc nào không hay.

Thấy đối phương xuất hiện trong nhà Vương Tổ Hiền, ngữ khí thần thái lại thong dong tự tại như vậy, một cái tên lập tức hiện lên trong đầu Ngô Đôn.

Sắc mặt Ngô Đôn thay đổi ngay tức khắc, còn người đàn ông trung niên đi cùng anh ta cũng định đứng dậy khỏi sofa.

Ngô Đôn phản ứng nhanh hơn, vội vàng đứng dậy trước người bên cạnh, tiến lên hai bước, khách khí nói: "Vốn định vài ngày tới sẽ đến bái phỏng Lâm tiên sinh, không ngờ lại gặp ở đây." Lâm Hựu Luân bước xuống cầu thang, bắt tay Ngô Đôn, sau đó ánh mắt dừng lại trên người đi cùng anh ta.

Ngô Đôn thấy vậy liền chủ động giới thiệu: "Quên chưa giới thiệu với Lâm tiên sinh, đây là đạo diễn phim thương mại Đài Loan - Chu Ngôn Bình, hiện tại anh ấy chủ yếu giúp tôi quay phim." Lâm Hựu Luân gật đầu: "Hèn gì thấy hơi quen mặt, hóa ra là đạo diễn Chu, hân hạnh!" Thấy Lâm Hựu Luân đưa tay ra, Chu Ngôn Bình vội vàng dùng cả hai tay bắt lấy, trong lòng vô cùng kích động — Lâm Hựu Luân cư

nhiên biết mình!

Ngô Đôn ở bên cạnh cũng hơi thắc mắc, lúc nãy Lâm Hựu Luân nói chuyện với anh ta thái độ đâu có khách khí như vậy, sao đến lượt Chu Ngôn Bình lại niềm nở thế kia.

Lâm Hựu Luân mời Ngô Đôn và Chu Ngôn Bình ngồi xuống, lúc này Vương Tổ Hiền đặt tách cà phê xuống, đứng dậy nhường chỗ của mình cho Lâm Hựu Luân.

Chương 521

"Em đi pha cà phê cho anh." Dưới sự chứng kiến ngơ ngác của Ngô Đôn và Chu Ngôn Bình, Vương Tổ Hiền mang theo một làn hương thơm rời đi.

Sau khi ngồi xuống, mắt Lâm Hựu Luân vẫn dán chặt vào Ngô Đôn: "Ngô tiên sinh dường như vẫn chưa trả lời câu hỏi lúc nãy của tôi." Ngô Đôn ngẩn người, lúc nãy anh ta cứ tưởng Lâm Hựu Luân nói đùa, không ngờ đối phương lại nghiêm túc nhắc lại chuyện này, nhất thời cảm thấy khó xử. "Lâm tiên sinh, tôi chưa rõ ý của anh cho lắm." "Chỉ ký hợp đồng, không quay phim, rồi chẳng tốn một xu mà nắm trong tay hợp đồng của hơn mười ngôi sao, Ngô tiên sinh quả là có thủ đoạn hay!" Lâm Hựu Luân chỉ trong vài câu đã vạch trần tâm tư của Ngô Đôn.

Sắc mặt Ngô Đôn lúc này khó coi vô cùng, anh ta hoàn toàn không ngờ Lâm Hựu Luân lại nói thẳng thừng ý định của mình ra như vậy.

Môi anh ta hơi mím lại, phản ánh sự mâu thuẫn trong lòng.

Im lặng giây lát, khi ngẩng đầu lên thấy Lâm Hựu Luân đang nhìn mình cười như không cười, mặt Ngô Đôn bỗng đỏ bừng lên. "Chút mưu mẹo nhỏ, quả nhiên không qua mắt được Lâm tiên sinh." Anh ta trầm giọng trả lời.

Ngô Đôn cứ ngỡ Lâm Hựu Luân sẽ nắm thóp chuyện này để dằn mặt mình, không ngờ Lâm Hựu Luân lại nhẹ nhàng bỏ qua. "Tôi chỉ nói tùy tiện thôi, Ngô tiên sinh đừng để bụng." Ngô Đôn hoàn toàn bị Lâm Hựu Luân làm cho mông lung, rốt cuộc đây là chiêu bài gì? "Thực ra các thương nhân điện ảnh Hong Kong cũng ký loại hợp đồng này với diễn viên giống Ngô tiên sinh, có điều khi ký kết, đôi bên đều phải

thỏa thuận một thời hạn hiệu lực, rồi sau khi có kịch bản phù hợp, còn phải xem xét diễn viên lúc đó có lịch trống hay không." Việc thỏa thuận thời hạn hợp đồng chủ yếu là để ngăn chặn việc hãng phim kéo dài một bộ phim đến tận hai ba năm sau mới khởi quay, khi đó cát-xê của diễn viên có thể đã tăng lên gấp mấy lần, nếu vẫn quay với mức cát-xê cũ thì diễn viên sẽ chịu thiệt lớn.

Bất kể Ngô Đôn có đang toan tính như vậy hay không, Lâm Hựu Luân cũng phải gõ nhẹ một cái, tránh để gã này cậy thế lực ở Đài Loan mà sau này làm ra những chuyện quá đáng hơn.

Ngô Đôn tự nhiên nghe ra được ẩn ý cảnh cáo trong lời nói của Lâm Hựu Luân, anh ta cũng biết điều, không chần chừ mà đồng ý ngay.

Dạo trước Ngô Đôn có nghe nói ở Hong Kong có gã không biết điều đắc tội Lâm Hựu Luân, cuối cùng không chỉ bị tống vào tù mà những tội trạng cũ cũng bị khui ra sạch sẽ, cả đời này đừng mong ra khỏi trại giam.

Vì chút chuyện nhỏ này mà đắc tội Lâm Hựu Luân thì thật không đáng, hơn nữa anh ta làm vậy cũng chỉ để lấy tiếng tăm, có được tấm bia đỡ đạn là ký được hơn mười ngôi sao Hong Kong thì khi về Đài Loan quay phim anh ta sẽ có chỗ dựa vững chắc.

Ngô Đôn cũng không thực sự định mời tất cả số diễn viên đó đóng phim, nên cố ý định mức cát-xê thật cao, các diễn viên khác nghe mức thù lao đó cơ bản là đồng ý ngay; số ít không bị tiền bạc lung lạc thì cũng vì nể sợ thế lực của Ngô Đôn ở Đài Loan mà tặc lưỡi chấp nhận.

Chỉ riêng chỗ Vương Tổ Hiền là Ngô Đôn vấp phải khó khăn. "Tôi còn có một thỉnh cầu bất khả thi..." Lâm Hựu Luân vừa mở lời, mí mắt Ngô Đôn đã vô thức giật nảy một cái, trong lòng bực bội nghĩ:

Tôi đã đồng ý điều kiện của anh rồi, anh còn muốn gì nữa? "Tôi muốn mượn đạo diễn Chu giúp tôi quay một bộ phim, không biết Ngô tiên sinh có thể nhượng lại không?" Lâm Hựu Luân vừa đưa ra yêu cầu, cả Ngô Đôn và Chu Ngôn Bình đều sững sờ.

Công ty điện ảnh Trường Hoành của Ngô Đôn mới thành lập, đạo diễn duy nhất có thực lực trong tay chỉ có mỗi Chu Ngôn Bình, mượn đi rồi thì công ty muốn tìm đạo diễn khác quay phim sẽ rất phiền phức.

Tất nhiên đồng ý với Lâm Hựu Luân cũng có cái lợi, bán cho anh một ân tình, sau này biết đâu có lúc cần dùng đến.

Ngô Đôn cân nhắc một lát rồi đưa ra quyết định.

Chu Ngôn Bình ngồi nép trên sofa, cảm giác như ngồi trên đống kim, hai khuỷu tay chống ra hai bên, mắt đảo liên hồi, lộ rõ sự kích động.

Khi Ngô Đôn rời đi đã để Chu Ngôn Bình ở lại, sau sự hưng phấn ban đầu, Chu Ngôn Bình dần bình tĩnh lại rồi bắt đầu suy ngẫm xem Lâm Hựu Luân rốt cuộc muốn mình quay bộ phim như thế nào.

Lâm Hựu Luân nhấp ngụm cà phê do đích thân Vương Tổ Hiền pha, mắt vẫn dán chặt vào Chu Ngôn Bình.

Chu Ngôn Bình được mệnh danh là "Vương Tinh của Đài Loan", bởi phong cách làm phim của ông rất giống Vương Tinh, đều lấy hài thương mại làm chủ đạo, điểm khác biệt duy nhất là Vương Tinh làm phim loại này để kiếm tiền, còn Chu Ngôn Bình thì do bị ép buộc.

Bộ phim đầu tay của Chu Ngôn Bình là 《Tiểu Sửu》 đã làm nên tên tuổi cho diễn viên hài nổi tiếng nhất Đài Loan lúc bấy giờ là Hứa Bất Liễu, nhưng diễn viên này ba năm sau đã qua đời vì bị xã hội đen Đài Loan khống chế, đánh đập và ép dùng ma túy để quay phim đến

chết.

Số phận của Hứa Bất Liễu chỉ là hình ảnh thu nhỏ của giới điện ảnh Đài Loan thập niên 80, khi thế lực xã hội đen lũng đoạn giới phim ảnh, 99% phim Chu Ngôn Bình quay sau khi thành danh đều không phải thể loại ông yêu thích mà là bị ép buộc.

Lúc đó trong đầu Chu Ngôn Bình chỉ nghĩ đến việc phim phải bán được vé, không được lỗ, nếu không tính mạng sẽ gặp nguy hiểm.

Từ năm 1980, Chu Ngôn Bình trong gần 10 năm đã quay hơn 40 bộ phim, sản lượng này đừng nói ở Đài Loan không ai sánh kịp, mà ngay cả ở Hong Kong cũng chẳng tìm được mấy người làm nhiều hơn ông.

Thành tích vẻ vang này lại mang đến cho Chu Ngôn Bình không ít rắc rối, bấy lâu nay ở Đài Loan, phim thương mại luôn bị coi thường, truyền thông luôn giữ quan điểm "văn nghệ là thanh cao, thương mại là thấp kém", nên một đạo diễn chuyên trị phim thương mại như Chu Ngôn Bình tự nhiên trở thành mục tiêu chỉ trích. "Đạo diễn Chu đã từng quay phim tình cảm chưa?" Câu hỏi đầu tiên của Lâm Hựu Luân đã làm khó Chu Ngôn Bình, trong các phim thương mại của ông chắc chắn có yếu tố tình cảm, nhưng đó không phải chủ đề chính, còn loại phim tình cảm mang tính văn nghệ thì ông thực sự chưa từng làm qua. "Lâm tiên sinh đang chỉ loại hình phim tình cảm nào?" Nhiều năm giao du với xã hội đen, Chu Ngôn Bình đã hình thành thói quen cẩn trọng, dù biết Lâm Hựu Luân không ngang ngược như mấy tay trùm ở Đài Loan, ông vẫn muốn làm rõ vấn đề rồi mới trả lời. "Nếu muốn quay phim văn nghệ, tôi đã đi tìm Hầu Hiếu Hiền, Dương Đức Xương rồi." Một câu nói của Lâm Hựu Luân đã xua tan nỗi lo của Chu Ngôn Bình. "Trước đây chưa từng chuyên tâm quay thể loại này, nhưng tôi có thể thử, nếu diễn viên phù hợp thì tôi không dám hứa phim sẽ đại thắng nhưng ít nhất sẽ không lỗ vốn." Chu Ngôn Bình vừa nói vừa liếc nhìn Vương Tổ Hiền.

Chu Ngôn Bình thực sự rất thông minh, Lâm Hựu Luân chưa nói rõ nhưng ông đã đoán được Lâm Hựu Luân định dùng Vương Tổ Hiền làm nữ chính cho bộ phim tình cảm mà anh nhắc tới.

Lâm Hựu Luân hài lòng gật đầu, thực tế là thừa nhận phán đoán của Chu Ngôn Bình. "《Ngã Đích Dã Man Nữ Hữu》 (Cô Nàng Ngổ Ngáo)?" Nghe cái tên này từ miệng Lâm Hựu Luân, Chu Ngôn Bình cảm thấy kỳ quái, không nhịn được lại liếc nhìn Vương Tổ Hiền một cái.

Vương Tổ Hiền đang ngồi trên tay vịn sofa, dịu dàng bưng cà phê cho Lâm Hựu Luân, nhìn thế nào cũng không thể liên quan đến hai chữ "dã man", hay là do ông hiểu sai ý nghĩa của từ này?

Chu Ngôn Bình chưa kịp hỏi thì đã nghe Vương Tổ Hiền phản đối: "Không được, cái tên này nghe chẳng hay tí nào, em không diễn vai này đâu!" Lâm Hựu Luân nảy ra ý định quay 《Ngã Đích Dã Man Nữ Hữu》 là từ cảm hứng về vai diễn của Vương Tổ Hiền trong 《Đại Tiếu Tru Tiên》.

Đời sau bộ phim này là viên gạch mở đường cho phim ảnh Hàn Quốc tiến vào thị trường Âu Mỹ, rất nhiều người Âu Mỹ bắt đầu chấp nhận phim Hàn sau bộ phim này.

Còn hiện tại, Lâm Hựu Luân muốn dùng bộ phim này làm mũi tên tiên phong để phim Hong Kong đánh chiếm thị trường Hàn Quốc.

Để đạt mục đích này, nữ chính phải có độ nhận diện nhất định ở cả Nhật và Hàn, mà trong số các nữ diễn viên Hong Kong, người phù hợp nhất chính là Vương Tổ Hiền. "Em nghe anh kể xong câu chuyện này rồi hãy quyết định, được không?" Vương Tổ Hiền không phản đối nữa, Lâm Hựu Luân bắt đầu kể. "A Thần là một thanh niên vừa hoàn thành nghĩa vụ quân sự, vì lòng tốt đã cứu Tiểu Hiền đang say khướt suýt ngã xuống đường ray tàu điện ngầm.

Sau đó trên tàu, Tiểu Hiền bị nôn lên người một hành khách, khiến mọi người xung quanh hiểu lầm cô là bạn gái của A Thần.

Bất đắc dĩ A Thần phải dọn dẹp bãi chiến trường, sau khi xuống tàu vì không nỡ để cô một mình ở nhà ga nên đã cõng cô vào khách sạn nghỉ ngơi.

Ông chủ khách sạn nghi ngờ A Thần có ý đồ xấu với cô gái say xỉn nên đã báo cảnh sát.

Khi A Thần đang tắm thì cảnh sát ập vào, anh chàng không minh oan được và bị đưa về đồn." Nghe đến đây, Vương Tổ Hiền không nhịn được che miệng cười: "Anh chàng nam chính này đen đủi quá vậy!" Chu Ngôn Bình thì chăm chú suy ngẫm về đoạn mở đầu này, trong lòng bắt đầu phác họa cách quay bộ phim, còn Vương Tổ Hiền thì mặc định được ông coi là nữ chính trong truyện.

Lâm Hựu Luân đã nói rất rõ, tên nữ chính là Tiểu Hiền, Vương Tổ Hiền không để ý điểm này nhưng Chu Ngôn Bình thì có.

Lâm Hựu Luân tiếp tục kể về những "vận đen" của A Thần: vì muốn biết nước sông sâu bao nhiêu, nữ chính thẳng tay đẩy anh xuống sông, đợi đến khi anh sắp đuối mới kéo lên; gặp nhau ở quán cà phê, A Thần nói muốn uống cola, cô xoay người gọi hai tách cà phê; đi dạo công viên, cô chê giày đau chân liền bắt A Thần đổi giày với mình, còn bắt anh đi giày cao gót chạy bộ quanh công viên.

Lâm Hựu Luân chưa kể xong, Vương Tổ Hiền đã thấy bất bình: "A Thần là đàn ông đại trượng phu, sao lại phải cam chịu như vậy?" Chu Ngôn Bình rất muốn thay Lâm Hựu Luân trả lời câu hỏi này, vì làm như vậy mới tạo ra hiệu ứng hài hước, nhưng cuối cùng ông vẫn nhịn được, Vương Tổ Hiền là đang hỏi Lâm Hựu Luân, ông không cần xen vào. "Bởi vì A Thần tình cờ biết được Tiểu Hiền cư xử như vậy là do chịu đả kích từ mối tình trước, nên anh quyết tâm chữa lành

vết thương lòng cho cô, cam tâm tình nguyện chịu đánh chịu mắng và tìm thấy niềm vui trong tình yêu đó." Lâm Hựu Luân giải thích dưới góc độ cốt truyện.

Ban đầu Vương Tổ Hiền có chút coi thường vai A Thần vì thấy anh quá nhu nhược, nhưng nghe giải thích xong lại thấy cảm động, thiện cảm dành cho nhân vật này tăng lên rõ rệt.

Ấn tượng của Chu Ngôn Bình về bộ phim này cũng thay đổi lớn theo diễn biến câu chuyện.

Ban đầu ông nghĩ đây chỉ là một bộ phim hài kiểu "trai hiền gái dữ", nhưng dần dần ông nhận ra những tình tiết gây cười mà Lâm Hựu Luân kể không phải là kiểu hài nhảm rẻ tiền, thô kệch, mà là những tình huống sinh hoạt đầy thú vị, nhẹ nhàng và tự nhiên.

Phong cách hài hước chỉ là lớp vỏ, tình cảm mới là cốt lõi, đó là lý do vì sao Lâm Hựu Luân hỏi ông đã từng quay phim tình cảm chưa thay vì hỏi về phim hài.

Câu chuyện của 《Ngã Đích Dã Man Nữ Hữu》 về nửa sau dần trở nên nghiêm túc hơn, những lần chia ly đầy nuối tiếc giữa A Thần và Tiểu Hiền, những lần lướt qua nhau trên tàu điện ngầm, sự dằn vặt của Tiểu Hiền giữa người đã khuất và tình cảm chân thành hiện tại dẫn đến việc chia tay, đẩy màu sắc bi thương của câu chuyện lên cao trào. "Rồi sau đó thì sao, hai người có gặp lại nhau không?" Vương Tổ Hiền sốt sắng muốn nghe tiếp, nhưng Lâm Hựu Luân lại nhún vai, nói một cách cực kỳ thiếu trách nhiệm: "Đoạn sau anh vẫn chưa nghĩ ra." "Hả..." Vương Tổ Hiền và Chu Ngôn Bình đồng thanh thốt lên kinh ngạc.

Chương 522

Chu Ngôn Bình chợt thấy mình thất lễ, vội cúi đầu xuống.

Vương Tổ Hiền cũng nhận ra mình nghe chuyện quá nhập tâm mà quên mất có người ngoài là Chu Ngôn Bình ở đây, nhất thời ngượng ngùng không dám hỏi tiếp. "Bây giờ bảo em diễn 'Cô nàng ngổ ngáo', em còn từ chối nữa không?" Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tổ Hiền hỏi.

Vương Tổ Hiền không nói gì, nhưng sự im lặng chính là lời đồng ý.

Lâm Hựu Luân nhìn sang Chu Ngôn Bình: "Bộ phim này tôi chỉ mới tính đến vai nữ chính, về vai nam chính, đạo diễn Chu có đề xuất gì hay không?" "Lâm tiên sinh định dùng diễn viên Hong Kong hay là..." Chu Ngôn Bình không nắm chắc ý đồ của Lâm Hựu Luân nên muốn xác định phạm vi trước. "Hong Kong hay Đài Loan đều được." Chu Ngôn Bình nghe vậy thì yên tâm hẳn, thực tế ông vẫn hy vọng được hợp tác với một diễn viên Đài Loan.

Một mặt vì ông không thân thuộc với diễn viên Hong Kong, mặt khác nếu đối phương là ngôi sao quá nổi tiếng, ông e rằng mình sẽ không điều khiển được. "Tôi có một đề cử khá ổn, Lâm tiên sinh có thể cân nhắc." Chu Ngôn Bình cẩn thận mở lời, thấy biểu hiện của Lâm Hựu Luân vẫn bình thường mới dám nói tiếp: "Năm ngoái tôi có quay một bộ phim tên là 《Thất Thất Lang》 (Bảy Con Sói), trong đó có một diễn viên chỉ lớn hơn Vương tiểu thư một tuổi, anh ấy chủ yếu là ca sĩ, nhưng tôi thấy anh ấy rất hợp với vai này." Chu Ngôn Bình nhắc đến 《Thất Thất Lang》, Lâm Hựu Luân lập tức nhớ ra một người, nhưng anh không vội lên tiếng mà ra hiệu cho Chu Ngôn Bình nói tiếp. "Diễn viên đó tên là Trương Vũ Sinh, bài hát 'Tương lai

của tôi không phải là giấc mơ' là do anh ấy hát.

Tôi thấy từ ngoại hình đến khí chất, anh ấy đều rất hợp với vai A Thần, và trùng hợp là anh ấy cũng vừa mới giải ngũ." Lâm Hựu Luân thầm nghĩ quả nhiên là vậy, nhưng khi nghe đến việc Trương Vũ Sinh giải ngũ, anh lại thấy có gì đó không đúng. "《Thất Thất Lang》 hình như năm ngoái mới chiếu, dù Trương Vũ Sinh đi lính từ lúc đó thì mới có một năm sao đã giải ngũ rồi?" Nghe Lâm Hựu Luân am hiểu về Trương Vũ Sinh như vậy, Chu Ngôn Bình vừa mừng vừa sợ.

Sợ vì có lẽ Lâm Hựu Luân đã đoán ra người ông định giới thiệu ngay cả khi ông chưa nói tên, nhưng vẫn giữ vẻ thản nhiên; mừng vì Lâm Hựu Luân đã quan tâm đến Trương Vũ Sinh từ trước, cơ hội nhận vai của anh chàng ca sĩ này sẽ cao hơn nhiều.

Lúc này Lâm Hựu Luân vẫn đang chờ câu trả lời, nên Chu Ngôn Bình không kịp nghĩ nhiều, liền giải thích: "Đúng ra phải đến giữa năm sau mới giải ngũ, nhưng thời gian qua anh ấy bị thương trong lúc huấn luyện nên được phép xuất ngũ sớm." Lâm Hựu Luân nhướng mày, trải nghiệm của Trương Vũ Sinh có chút khác so với ký ức của anh.

Nhưng gạt chuyện đó sang một bên, Trương Vũ Sinh quả thực là một lựa chọn phù hợp. "Anh hãy liên lạc với cậu ấy, hỏi xem ý nguyện thế nào, nếu không đồng ý thì đừng miễn cưỡng, còn nếu đồng ý... bản tiếng Phổ thông của ca khúc chủ đề phim sẽ giao cho cậu ấy hát." Trương Vũ Sinh đời sau được mệnh danh là "Nam cao số một châu Á", ca khúc chủ đề của 《Ngã Đích Dã Man Nữ Hữu》 khi vào Trung Quốc là do Tôn Nam hát lại, nếu Trương Vũ Sinh đóng nam chính thì không cần tìm ai khác, để cậu ấy hát luôn là tuyệt nhất.

Chu Ngôn Bình ban đầu còn lo phải tốn công thuyết phục, nhưng điều kiện kèm theo của Lâm Hựu Luân khiến ông tin chắc Trương Vũ

Sinh sẽ không từ chối. —— Năm nay hai bộ phim khai mạc Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong đều là bom tấn kỹ xảo, nên các buổi hội thảo chuyên đề cũng xoay quanh kỹ xảo điện ảnh.

Về phương diện này, Lâm Hựu Luân và George Lucas là những người có tiếng nói nhất, nên họ là diễn giả chính. "Tôi luôn kiên định rằng, kỹ xảo là để phục vụ điện ảnh.

Trong mỗi bộ phim tôi tham gia, luôn phải có một câu chuyện hoàn chỉnh trước, sau đó mới tính đến việc dùng kỹ xảo như thế nào.

Nhưng hiện nay, dù ở Hollywood hay Hong Kong, tôi đều nhận thấy một xu hướng tệ hại là nhiều phim đang chạy theo kỹ xảo vì kỹ xảo.

Bản chất của điện ảnh là kể cho khán giả nghe một câu chuyện hay, kỹ xảo chỉ là công cụ hỗ trợ.

Nếu công cụ đó trở thành mục đích chính, chúng ta đã đi chệch khỏi ý định ban đầu của việc làm phim." George Lucas có những suy nghĩ rất sâu sắc về vấn đề này, ông còn lấy bộ phim 《Godzilla》 ra làm ví dụ. "Tôi không biết khi xem 《Godzilla》, mọi người có chỉ chăm chú vào những cảnh kỹ xảo mãn nhãn và reo hò khi con quái vật bị tiêu diệt hay không.

Thực tế ở đoạn kết phim, khi nhìn thấy Godzilla gào thét đau đớn nằm trên cầu, tôi đã có một cảm giác rất muốn rơi nước mắt.

Sinh vật khổng lồ đó bị con người tạo ra rồi lại chính tay họ giết chết, nó cô đơn và nhạy cảm, cả đời chỉ sống vì bản năng duy trì nòi giống.

Dù là một bộ phim thảm họa thuần túy, nhưng tính nhân văn ẩn chứa trong đó làm tôi cảm động nhất.

Những con Godzilla nhỏ có lỗi gì khi vừa chào đời đã bị con

người tàn sát tàn nhẫn vì bản năng sinh tồn?

Thực tế mọi tội ác đều bắt nguồn từ chính con người, và Godzilla đáng thương mới là nạn nhân lớn nhất của bộ phim.

Tôi tin rằng tinh túy của phim không nằm ở kỹ xảo chân thực, mà ở ý nghĩa cảnh tỉnh mà nó mang lại." Lời nói của George Lucas nhận được những tràng pháo tay nhiệt liệt, đồng thời khiến nhiều người phải suy ngẫm liệu mình có đang chỉ coi phim là một bữa tiệc thị giác mà quên mất thông điệp cốt lõi hay không.

Khi buổi hội thảo sắp kết thúc, Lâm Hựu Luân bổ sung thêm: "Tôi rất tán thành quan điểm của ông Lucas, nhưng tôi cũng muốn làm rõ thêm một chút.

Thực ra không phải bộ phim nào cũng nhất thiết phải mang lại những bài học sâu sắc.

Với phần lớn phim hài, tôi nghĩ chỉ cần mang lại tiếng cười cho khán giả là đã đạt được mục đích rồi.

Ông Lucas nhấn mạnh vào ý nghĩa câu chuyện là để nhắc nhở chúng ta đừng quá lệ thuộc vào kỹ xảo, vì dù kỹ xảo có tiên tiến đến đâu khán giả xem mãi cũng sẽ chán, cái thực sự khiến khán giả yêu thích một bộ phim chắc chắn là vì nó kể một câu chuyện hay." Hội thảo kết thúc, Lâm Hựu Luân đợi mọi người về gần hết mới chuẩn bị ra ngoài thì một người đàn ông trung niên chặn đường anh.

Đối phương dáng người cao lớn, ánh mắt sắc sảo, khoảng năm mươi tuổi, mái tóc rậm xen lẫn vài sợi bạc, đôi mắt xám sâu thẳm thỉnh thoảng lóe lên tia sáng.

Thấy người này đi cùng một nữ phiên dịch, Lâm Hựu Luân nhận ra ngay đây có lẽ là một đạo diễn người Hàn Quốc hoặc Nhật Bản. "Lâm tiên sinh, tôi là Lâm Quyền Trạch của Hàn Quốc, rất vui được

gặp anh!" Khi nghe thấy cái tên "Lâm Quyền Trạch" từ miệng người phiên dịch, vẻ mặt thản nhiên của Lâm Hựu Luân lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm túc.

Lâm Hựu Luân không ngờ rằng người đàn ông trung niên vẻ ngoài bình dị này lại chính là người được giới điện ảnh Hàn Quốc gọi là "Đạo diễn quốc dân".

Lâm Quyền Trạch nổi danh từ năm 1962 với phim 《Tạm Biệt Đậu Mãn Giang》, trong mấy chục năm sự nghiệp đã quay hơn 100 bộ phim, được coi là một trong những đạo diễn cần mẫn và năng suất nhất Hàn Quốc.

Tác phẩm của ông mang đậm dấu ấn văn hóa Hàn, dùng những hình ảnh tuyệt mỹ để thể hiện tinh túy văn hóa truyền thống cũng như những phong tục đang dần mai một, từ đó truy tìm bối cảnh lịch sử và trạng thái sinh tồn của con người, khơi gợi khán giả suy ngẫm về lịch sử và cuộc sống hiện tại.

Ngoài vai trò đạo diễn, một lý do quan trọng khiến Lâm Hựu Luân nhớ đến Lâm Quyền Trạch là vì ông chính là người khởi xướng và lãnh đạo "Phong trào đầu trọc" năm 1998 tại Hàn Quốc.

Người Hàn Quốc có một điểm đáng ngưỡng mộ là ý thức dân tộc rất mạnh mẽ, từ đồ điện tử, ô tô đến phim ảnh, họ đều ủng hộ hàng nội địa hết mình.

Đó là lý do một đất nước nhỏ bé có thể khai sinh ra những thương hiệu toàn cầu như Samsung, Hyundai.

Sự trỗi dậy của ngành giải trí Hàn Quốc cũng không tách rời sự ủng hộ của quốc dân, mà nổi tiếng nhất là "Phong trào đầu trọc" khi chính phủ Hàn Quốc định bãi bỏ chế độ hạn ngạch chiếu phim (Screen Quota) theo yêu cầu của Mỹ.

Giới điện ảnh Hàn Quốc lập tức hành động, họ biểu tình ở Seoul, tuyên bố nếu không có hạn ngạch, các rạp phim sẽ bị nhà phát hành Mỹ khống chế và màn ảnh sẽ chỉ toàn phim Hollywood.

Lúc đó, Lâm Quyền Trạch với tư cách là bậc tiền bối đức cao vọng trọng đã đi đầu kháng nghị, tuyên bố: "Để bảo vệ điện ảnh Hàn Quốc, chúng tôi thậm chí có thể chết!" Ngưỡng mộ thì ngưỡng mộ, nhưng khi thấy Lâm Quyền Trạch tìm đến mình lúc này, Lâm Hựu Luân có một dự cảm chẳng lành.

Hiện tại phim Hollywood chưa bắt đầu bành trướng mạnh mẽ trên toàn cầu, nhưng phim Hong Kong thì đã xưng bá châu Á, đặc biệt là các phim do Lâm Hựu Luân đầu tư đã nhiều lần phá kỷ lục phòng vé tại Hàn Quốc.

So với phim Hollywood, phim Hong Kong có ưu thế tự nhiên là sự tương đồng về văn hóa, nên dễ được khán giả Hàn tiếp nhận hơn.

Là một người có ý thức cảnh giác cao, Lâm Quyền Trạch chắc chắn đã nhận ra mối đe dọa của phim Hong Kong đối với điện ảnh bản địa Hàn Quốc.

Theo đà phát triển này, có lẽ không lâu nữa giới điện ảnh Hàn Quốc sẽ phát động một cuộc "Phong trào đầu trọc" nhắm vào phim Hong Kong.

Ngay từ lúc gặp mặt, Lâm Hựu Luân đã cảm thấy Lâm Quyền Trạch đến đây với thái độ không mấy thiện chí. "Lâm tiên sinh, tôi có vài điều thắc mắc muốn thảo luận với anh, không biết anh có thời gian không?" Sau khi phiên dịch truyền đạt lại lời của Lâm Quyền Trạch, Lâm Hựu Luân cảm thấy hơi đau đầu, nếu là lúc khác anh rất sẵn lòng thảo luận, nhưng tối nay anh đã có hẹn ăn tối với Chu Tuệ Mẫn. "Đạo diễn Lâm, rất xin lỗi, lát nữa tôi có một cuộc hẹn, ông xem có thể đổi lúc khác được không?

Liên hoan phim còn cả tuần nữa, chúng ta còn rất nhiều cơ hội để thảo luận những vấn đề ông nói." Lâm Hựu Luân nói rất khách khí nhưng lời lẽ rõ ràng là một lời từ chối.

Lâm Quyền Trạch nghe phiên dịch thuật lại thì lập tức cuống lên, không màng đến lễ nghĩa, vội vàng chất vấn: "Lâm tiên sinh, anh định để phim Hong Kong tiếp tục xâm chiếm thị trường điện ảnh Hàn Quốc đến bao giờ?" Người phiên dịch nghe xong cũng sững sờ, nhưng cuối cùng dưới yêu cầu gay gắt của Lâm Quyền Trạch, cô vẫn dịch nguyên văn cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nghe xong liền bật cười, chỉ cảm thấy ông già này bảo thủ một cách khá đáng yêu. "Tôi không hiểu tại sao đạo diễn Lâm lại nói như vậy?

Chương 523

Hay là ông có bằng chứng gì không?" "Điện ảnh Hàn Quốc dù có chế độ hạn ngạch mà phim Hong Kong vẫn chiếm gần một phần ba thị trường phòng vé, Lâm tiên sinh thấy đó có phải là bằng chứng không?" Lâm Quyền Trạch vặn lại. "Nhưng chúng tôi đâu có dùng súng ép khán giả Hàn Quốc vào rạp xem phim?" Một câu nói của Lâm Hựu Luân khiến Lâm Quyền Trạch nhất thời cứng họng. "Sẵn đây nói về vấn đề này, tôi cũng có một câu muốn thỉnh giáo đạo diễn Lâm: giữa Hong Kong và Hàn Quốc, thị trường điện ảnh bên nào lớn hơn, lượng khán giả bên nào nhiều hơn?" "Tất nhiên là Hàn Quốc chúng tôi rồi!" Lâm Quyền Trạch ưỡn ngực tự hào. "Vậy tôi mới thấy lạ đấy, quy mô thị trường Hong Kong không bằng Hàn Quốc, lượng khán giả không bằng Hàn Quốc, thậm chí Hong Kong còn chẳng có chế độ hạn ngạch để bảo hộ phim nội địa như Hàn Quốc, vậy tại sao phim Hong Kong lại có thể làm tốt hơn Hàn Quốc?" Mặt Lâm Quyền Trạch đỏ bừng lên vì nghẹn lời, ông không biết phải đáp lại câu hỏi của Lâm Hựu Luân thế nào. "Người làm phim Hàn Quốc nếu không phải đang trách chính phủ thiếu biện pháp bảo hộ phim bản địa, thì cũng là trách điện ảnh các khu vực khác xâm nhập.

Tại sao các ông không tự nhìn lại bản thân mình đi?

Nếu phần lớn người làm phim Hàn Quốc đều có suy nghĩ giống như đạo diễn Lâm đây, thì tôi có thể hiểu được tại sao bao năm qua điện ảnh Hàn Quốc vẫn trắng tay tại các giải thưởng điện ảnh hải ngoại rồi." Lời này của Lâm Hựu Luân vừa mỉa mai vừa chỉ trích, khiến Lâm Quyền Trạch vô cùng xấu hổ, chỉ hận không thể lập tức quay đầu bỏ đi thay vì tiếp tục ở lại đây để bị Lâm Hựu Luân cười nhạo.

Tuy nhiên, cuối cùng Lâm Quyền Trạch vẫn không đi, bởi vì chuyến đi này ông mang theo mục đích chuyên môn, không thể vì vài lời phê bình sắc bén của Lâm Hựu Luân mà bỏ cuộc.

Ông tìm đến Lâm Hựu Luân là vì sau khi xem bộ phim 《Ca Tư Lạp》 tại liên hoan phim, ông đã bị chấn động mạnh.

Ông cảm thấy người Nhật Bản có thể nhờ sự giúp đỡ của Lâm Hựu Luân mà quay được một bộ phim như vậy, thì người Hàn Quốc cũng có thể làm được.

Ban đầu, Lâm Quyền Trạch muốn mời Lâm Hựu Luân hợp tác với các nhà làm phim Hàn Quốc để thực hiện một bộ phim tương tự.

Nhưng sau khi gặp mặt, Lâm Hựu Luân thậm chí không cho ông cơ hội mở lời đề nghị, cứ vội vàng muốn rời đi.

Lâm Quyền Trạch cảm thấy mình bị coi thường nên mới lỡ lời thốt ra câu chất vấn kia.

Không ngờ rằng, sự chất vấn đó cuối cùng lại trở thành tự rước lấy nhục.

Lúc này Lâm Hựu Luân đã dừng lại, nhưng Lâm Quyền Trạch lại không biết phải mở lời thế nào nữa.

Về phía Lâm Hựu Luân, thực ra anh cũng không muốn đắc tội hoàn toàn với Lâm Quyền Trạch.

Dẫu sao vị này cũng có sức ảnh hưởng không nhỏ trong làng điện ảnh Hàn Quốc, nếu chọc giận ông ta quá mức, biết đâu khi về nước ông ta lại triệu tập một nhóm người làm cái gọi là "chiến dịch cạo đầu" để nhắm vào phim Hong Kong thì thật là lợi bất cập hại. "Đạo diễn Lâm, tôi có thể hiểu được sự bất mãn và lo lắng của ông đối với thực trạng điện ảnh Hàn Quốc, nhưng tôi nghĩ suy nghĩ của ông đang gặp vấn đề.

Trước tiên, người làm phim Hàn Quốc nên tự phản tỉnh, đương nhiên môi trường bên ngoài cũng là một nguyên nhân quan trọng.

Điện ảnh Hong Kong khởi bước sớm hơn, hơn nữa trong quá trình phát triển không chịu quá nhiều sự kiểm soát của chính phủ, tự do phát triển bao nhiêu năm qua, nên đạt được một số thành tựu dẫn trước Hàn Quốc cũng không có gì lạ.

Nếu Hàn Quốc muốn đuổi kịp bước chân của Hong Kong, thực tế cũng không phải là việc đặc biệt khó khăn, quan trọng là phải tìm đúng phương pháp." Những lời này của Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng khiến sắc mặt Lâm Quyền Trạch dịu đi đôi chút.

Chính phủ Hàn Quốc chỉ bắt đầu nới lỏng quản lý điện ảnh từ thập niên 70, trong khi cùng thời điểm đó Hong Kong đã giành được danh xưng "Hollywood phương Đông".

Đến thập niên 80, phim nghệ thuật Hàn Quốc bắt đầu được chú ý tại các liên hoan phim thế giới, các nhà phê bình quốc tế gọi những tác phẩm này là "Điện ảnh mới Hàn Quốc" hay "Làn sóng mới Hàn Quốc", nhưng khi đó phim Hàn vẫn không có doanh thu tại nội địa, trong khi điện ảnh Hong Kong đã hoàn toàn thương mại hóa và bắt đầu chiếm lĩnh thị trường các nước châu Á. "Tôi phải thừa nhận rằng, điện ảnh Hong Kong có thể phát triển nhanh chóng như vậy là nhờ mở rộng được thị trường bên ngoài.

Hiện tại, sự phát triển của phim Hong Kong thực chất giống như đang đi trên dây, một khi thị trường bên ngoài có vấn đề, nếu chỉ dựa vào thị trường bản địa Hong Kong thì căn bản không thể duy trì được sự phồn vinh hiện tại.

Vấn đề tương tự, khi điện ảnh Hàn Quốc phát triển đến mức như Hong Kong ngày nay, cũng sẽ không tránh khỏi việc gặp phải, hoặc có thể nói nếu điện ảnh Hàn Quốc muốn trỗi dậy, chỉ dựa vào thị trường

và khán giả trong nước là không thể, chỉ có con đường duy trì và mở rộng ra bên ngoài như phim Hong Kong." Lâm Quyền Trạch mấp máy môi muốn phản bác, nhưng suy nghĩ kỹ lại thấy Lâm Hựu Luân nói rất có lý.

Hàn Quốc suy cho cùng cũng chỉ là quốc gia có mấy chục triệu dân, so với Hong Kong cũng chẳng khác gì kẻ tám lạng người nửa cân.

Những bộ phim như 《Ca Tư Lạp》, nếu chỉ dựa vào thị trường bản địa Hàn Quốc, dù tất cả khán giả có mua vé vào rạp cũng không thể thu hồi vốn đầu tư. "Năm ngoái khi quyết định quay 《Ca Tư Lạp》, từng có truyền thông Nhật Bản hỏi tôi một vấn đề tương tự như đạo diễn Lâm.

Lúc đó tôi đã đưa ra quan điểm rằng, một bộ phận người làm phim Nhật Bản và Hàn Quốc đều coi điện ảnh Hong Kong là mối đe dọa.

Việc người làm phim bản địa có ý thức thức tỉnh như vậy là điều tốt, nhưng các ông đều đã nhầm lẫn về việc mối đe dọa thực sự đến từ đâu." Lâm Quyền Trạch nhướng mày, lập tức hiểu ý của Lâm Hựu Luân. "Lâm tiên sinh đang ám chỉ Hollywood?" Lâm Hựu Luân gật đầu: "Điện ảnh Hong Kong dù đã chiếm lĩnh thị trường Đông Á và Đông Nam Á, nhưng vẫn chưa thể thoát khỏi sự phụ thuộc vào thị trường Bắc Mỹ.

Hollywood nắm giữ một thị trường như vậy, ưu thế lớn thế nào có thể tưởng tượng được!

Cứ lấy bộ phim 《Ca Tư Lạp》 này làm ví dụ, nếu để người Mỹ quay, họ chỉ cần dựa vào thị trường nội địa là có thể thu hồi vốn và sinh lời.

Nhưng nếu là người Hong Kong đầu tư, nếu chỉ chiếu ở châu Á thì ngay cả vốn cũng không thu về được.

Dưới sự chênh lệch ưu thế như vậy, chúng ta lấy gì để đối kháng với Hollywood?" Lâm Quyền Trạch lộ vẻ trầm tư.

Trước đây ông chỉ đứng ở tầm vóc phát triển hiện tại của điện ảnh Hàn Quốc nên tự nhiên không cảm nhận được mối đe dọa từ Hollywood, nhưng nghe Lâm Hựu Luân phân tích từ góc độ của điện ảnh Hong Kong, ông đột nhiên thấy mối đe dọa từ Hollywood lớn hơn phim Hong Kong rất nhiều. "Vậy không có cách nào ngăn chặn sao?" "Chỉ khi toàn bộ điện ảnh châu Á liên kết lại thì mới có khả năng đối kháng với Hollywood.

Tôi biết việc này rất khó khăn, nhưng ngoài cách đó ra sẽ không còn cách nào khác." Lâm Hựu Luân nghiêm túc nói. "Nói đi nói lại, Lâm tiên sinh vẫn là đang biện hộ cho việc điện ảnh Hong Kong xâm nhập thị trường nước khác đúng không?" Lâm Quyền Trạch đột nhiên xoay chuyển lời nói.

Ông cứ ngỡ Lâm Hựu Luân sẽ thanh minh một hồi, không ngờ Lâm Hựu Luân lại thừa nhận thẳng thắn: "Tôi chỉ có thể nói, hiện tại của điện ảnh Hong Kong chính là tương lai của điện ảnh Hàn Quốc.

Cho điện ảnh Hong Kong một cơ hội, thực tế cũng là đang cho điện ảnh Hàn Quốc một cơ hội trong tương lai." "Nói suông không có bằng chứng, Lâm tiên sinh không thấy rằng đưa ra một vài hành động thực tế sẽ có ý nghĩa hơn lời thuyết phục hiện tại sao?" Lâm Quyền Trạch cuối cùng lại quay về vấn đề chính. "Không biết đạo diễn Lâm cần tôi dùng hành động gì để chứng minh?" Lâm Hựu Luân hỏi. "Rất đơn giản, Lâm tiên sinh đã có thể hợp tác với Nhật Bản quay 《Ca Tư Lạp》, tại sao không hợp tác với người làm phim Hàn Quốc để quay một vài bộ phim?" Lâm Hựu Luân nhìn Lâm Quyền Trạch một cái: "Đây mới chính là mục đích thực sự của đạo diễn Lâm hôm nay phải không?" Lâm Quyền Trạch gật đầu. "Được thôi, không vấn đề gì.

Hiện tại trong tay tôi có một kịch bản phù hợp, có điều..." Lâm Hựu Luân giơ tay xem đồng hồ, "Thời gian tôi hẹn với người khác sắp đến rồi, đạo diễn Lâm có thể để tôi đi phó thác cuộc hẹn trước không?

Về việc hợp tác, quay lại tôi sẽ tìm ông bàn bạc cụ thể, ông thấy thế nào?" Lâm Quyền Trạch tưởng Lâm Hựu Luân lại đang thoái thác nên vội nói: "Lâm tiên sinh, chẳng lẽ đây chính là thành ý mà anh nói sao?" Lâm Hựu Luân thật sự cạn lời với lão già bướng bỉnh này: "Vậy ông muốn tôi làm thế nào?" "Chẳng phải Lâm tiên sinh nói đã có kịch bản rồi sao?

Anh hãy kể đơn giản câu chuyện đó cho tôi nghe, chỉ cần xác định anh không nói bừa, tôi nhất định sẽ xin lỗi anh!" Lâm Quyền Trạch kiên trì.

Lâm Hựu Luân lại xem thời gian, bất lực gật đầu: "Được rồi, nhưng chúng ta chỉ có thể vừa đi vừa nói thôi!" Trên đường đi xe đến đón Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân đã mô tả sơ bộ cốt truyện của bộ phim cho Lâm Quyền Trạch. "Đó là một nữ bác sĩ mới vào nghề, cô sắp rời khỏi ngôi nhà nhỏ yên tĩnh bên hồ để đến phát triển tại một bệnh viện lớn.

Lúc đi, cô để lại một bức thư trong hòm thư, hy vọng người khách tiếp theo có thể giúp xử lý thư từ.

Người nhận được thư là một nam kiến trúc sư trẻ tuổi đang thất ý, anh sống trong ngôi nhà bên hồ do cha mình thiết kế.

Anh nhận được bức thư do cô gái viết nhưng không hiểu cô đang nói gì, cứ ngỡ đối phương đang trêu chọc.

Nhưng sau đó anh kinh ngạc phát hiện ra, hóa ra mốc thời gian của anh và cô gái đó cách nhau 2 năm.

Hai người trong sự ngỡ ngàng đã trở thành bạn qua thư của nhau.

Họ ở trong những không gian khác nhau, hết lần này đến lần khác cảm nhận được sự tồn tại của đối phương qua những lá thư.

Theo sự nảy nở của tình yêu, anh quyết định muốn gặp cô một lần." Thiết lập thời không trong câu chuyện này khiến Lâm Quyền Trạch cảm thấy rất thú vị, đồng thời ông cũng đang đoán xem tình tiết tiếp theo sẽ phát triển thế nào.

Khả năng lớn nhất không ngoài việc hai người trải qua đủ loại hiểu lầm và khó khăn, cuối cùng mới đến được với nhau.

Chương 524

Quả nhiên, những gì Lâm Hựu Luân nói tiếp theo không khác mấy so với dự đoán của Lâm Quyền Trạch, chỉ có điều ở những chi tiết cụ thể, Lâm Quyền Trạch lại được một phen bất ngờ.

Chàng kiến trúc sư đặt một vị trí trong nhà hàng cho hai năm sau, cô gái đến hẹn nhưng anh không xuất hiện.

Cô gái thất vọng nghĩ rằng đoạn tình cảm này đã kết thúc nên không viết thư cho anh nữa.

Chàng kiến trúc sư ở quá khứ không biết mình ở tương lai đã không đến dự hẹn, nên liên tục viết thư cho cô.

Sau khi không nhận được hồi âm, anh thất lạc giao ngôi nhà cho một người khác, mà không biết người đó chính là bạn trai hiện tại của cô gái.

Vào ngày Valentine, khi cô gái cùng bạn trai đi chọn nhà, cô tình cờ phát hiện ra chàng kiến trúc sư đã qua đời từ 2 năm trước, và đó chính là người lạ mặt đã chết trong vòng tay mình năm xưa.

Thế là cô bất chấp tất cả chạy đến ngôi nhà bên hồ, thông qua thư từ báo cho anh biết đừng đi tìm cô.

Sau đó, anh đã thay đổi lịch sử, nhận được thư kịp thời và chờ đợi suốt hai năm, cuối cùng cũng gặp được cô gái đang vội vã chạy đến.

Điểm kỳ diệu nhất của toàn bộ câu chuyện chính là thiết lập xuyên không, đôi bên tương tác và thay đổi lẫn nhau, càng đáng quý hơn là dùng một thiết lập khéo léo như vậy để sắp đặt một câu chuyện tình yêu lãng mạn.

Sau khi Lâm Hựu Luân kể xong, Lâm Quyền Trạch ngẫm nghĩ hồi

lâu mới nhớ ra để hỏi Lâm Hựu Luân tên câu chuyện là gì. "Người Tình Không Thể Chạm Tới!" Lâm Quyền Trạch nghiền ngẫm câu trả lời của Lâm Hựu Luân, cảm thấy quả thực không có cái tên nào phù hợp hơn thế nữa. "Xin cho phép tôi đề cử với Lâm tiên sinh một vài đạo diễn Hàn Quốc, họ đều rất ưu tú..." Lâm Quyền Trạch chưa nói hết câu, Lâm Hựu Luân đã giơ tay ngắt lời. "Đạo diễn Lâm đang nói về đạo diễn cho bộ phim 《Người Tình Không Thể Chạm Tới》 này sao?" Lâm Hựu Luân hỏi trực tiếp nữ phiên dịch đang ngồi ở ghế phụ, đối phương hơi ngẩn ra rồi gật đầu. "Cô bảo ông ấy, bộ phim này tôi thấy để ông ấy làm đạo diễn là được rồi, không cần tìm người khác nữa." Nữ phiên dịch truyền đạt lại lời Lâm Hựu Luân cho Lâm Quyền Trạch, không ngờ Lâm Quyền Trạch lại nghiêm túc lắc đầu.

Mặc dù Lâm Quyền Trạch rất thích câu chuyện này, nhưng ông không muốn vì chuyện này mà khiến người khác hiểu lầm rằng ông tìm đến Lâm Hựu Luân chỉ vì muốn hợp tác với anh.

Ý định của Lâm Quyền Trạch là đề cử một đạo diễn Hàn Quốc khác cho Lâm Hựu Luân, để chứng minh ông tìm anh hoàn toàn vì tâm huyết với sự nghiệp điện ảnh Hàn Quốc chứ không vì tư lợi cá nhân, đồng thời còn có thể để lại tiếng thơm nâng đỡ hậu bối trong giới điện ảnh Hàn Quốc.

Lâm Hựu Luân căn bản không đợi phiên dịch nói hết câu, liền dùng giọng điệu không cho phép nghi ngờ: "Đạo diễn Lâm, quyết định vừa rồi của tôi không phải là đang trưng cầu ý kiến của ông, ông chỉ cần trả lời tôi là đồng ý hay từ chối." Ý của Lâm Hựu Luân rất đơn giản: muốn tôi hợp tác với giới điện ảnh Hàn Quốc cũng được, nhưng ông, Lâm Quyền Trạch, phải là người đầu tiên ăn cua!

Ông không phải lo lắng Hong Kong sẽ chiếm lĩnh thị trường Hàn Quốc sao?

Vậy thì tôi đổi một phương thức khác, dùng phim hợp tác để chiếm lĩnh.

Ông có thể kêu gọi dân chúng Hàn Quốc tẩy chay phim Hong Kong, tẩy chay phim Hollywood, nhưng các ông có thể tự tẩy chay chính mình không?

Ngay cả khi phim hợp tác cũng bị tẩy chay, những người khác đều có thể đứng ra hiên ngang nói mình vì điện ảnh Hàn Quốc, nhưng ông, Lâm Quyền Trạch, với tư cách là "kẻ dẫn sói vào nhà", liệu còn tư cách đứng ra tẩy chay không?

Nghe xong lời phiên dịch, Lâm Quyền Trạch nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ mặt không thể tin nổi.

Đồng ý hay từ chối?

Trong lòng Lâm Quyền Trạch đan xen nhiều cảm xúc phức tạp.

Nếu đồng ý, tính chất của việc tìm đến Lâm Hựu Luân lần này sẽ hoàn toàn thay đổi, không còn đúng với tâm nguyện ban đầu của ông.

Nếu từ chối, nghĩa là chủ động từ bỏ cơ hội hợp tác với điện ảnh Hong Kong, mà với thực trạng hiện tại, nếu không có ngoại lực giúp đỡ thì việc trỗi dậy chỉ là lời nói suông, rồi chỉ có thể trơ mắt nhìn thị trường Hàn Quốc bị phim Hong Kong gặm nhấm từng chút một mà không có dư địa để phản kháng.

Tại một ngã tư gần nhà Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân bảo tài xế tấp xe vào lề, thả Lâm Quyền Trạch và nữ phiên dịch xuống. "Đạo diễn Lâm, chúng ta bây giờ..." Nữ phiên dịch nhìn chiếc xe hơi màu đen lao đi mất hút, rồi nhìn lại Lâm Quyền Trạch, cảm thấy dường như ông đột nhiên già đi mười mấy tuổi. "Cô Park, với tư cách là một người Hàn Quốc, cô thấy quyết định vừa rồi của tôi có đúng không?" "Chẳng phải tất cả những gì đạo diễn Lâm làm đều là vì điện ảnh Hàn

Quốc sao?" Nữ phiên dịch hơi không hiểu ý của ông.

Lâm Quyền Trạch khẽ thở dài: "Vì quyết định ngày hôm nay, có lẽ tôi sẽ trở thành tội nhân của Đại Hàn Dân Quốc." "Có phải đạo diễn Lâm nghĩ quá nhiều rồi không, chỉ là hợp tác quay một bộ phim thôi mà, chắc không có hậu quả nghiêm trọng vậy đâu?" Nữ phiên dịch cẩn thận đáp.

Lâm Quyền Trạch nhìn về hướng chiếc xe của Lâm Hựu Luân đã đi xa, lẩm bẩm: "Hy vọng là tôi nghĩ nhiều." Trên đường đến nhà hàng, Chu Tuệ Mẫn nghe kể về chuyện của Lâm Quyền Trạch, đôi mắt mở to nhìn Lâm Hựu Luân.

Lông mi cô vừa đen vừa dài, giống như viền một đường đen mỏng cho đôi mắt, tôn lên con ngươi trong trẻo.

Lâm Hựu Luân nhún vai: "Bất cứ chuyện gì cũng phải trả giá, nếu không tại sao tôi phải giúp ông ta?" Ánh mắt Chu Tuệ Mẫn như đang suy tư, cái nhìn dịu dàng lướt qua mặt Lâm Hựu Luân rồi hướng ra phong cảnh vụt qua ngoài cửa sổ xe. "Đúng rồi, nhân vật nữ chính của bộ phim này em hãy diễn đi." Lời của Lâm Hựu Luân lại thu hút ánh mắt Chu Tuệ Mẫn quay trở lại, cô chỉ tay vào mình, không tự tin hỏi: "Em sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu: "Anh thấy vai diễn này rất hợp với em." Sự phát triển của Chu Tuệ Mẫn trong lĩnh vực âm nhạc hiện tại đã đạt đến ngưỡng bão hòa, muốn tiến xa hơn thì phải phát triển tổng hợp sang các lĩnh vực khác, về phương diện này Trương Quốc Vinh và Mai Diễm Phương đều là những ví dụ điển hình. "Thật sự không có nguyên nhân nào khác sao?" Chu Tuệ Mẫn nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ không chắc chắn.

Trong cái liếc nhìn ngắn ngủi đó, Lâm Hựu Luân đã chú ý đến một sự lo lắng bị kìm nén lộ ra trên gương mặt cô, nó lướt qua giữa đôi mắt long lanh và nụ cười khẽ làm cong đôi môi, thỉnh thoảng hiện lên

trong ánh mắt hay nụ cười của cô. "Từ bao giờ em lại trở nên thiếu tự tin thế này?" Lâm Hựu Luân kéo Chu Tuệ Mẫn vào lòng, dịu dàng hỏi.

Chu Tuệ Mẫn tựa đầu vào ngực Lâm Hựu Luân, ôm chặt lấy anh và nói: "Em cảm thấy mình rất vô dụng, chuyện gì cũng phải nhờ anh sắp xếp giúp." Lâm Hựu Luân dùng tay nâng mặt Chu Tuệ Mẫn lên, khẽ vuốt sống mũi cô: "Đồ ngốc, với anh mà còn cần nói những lời như vậy sao?" Trên mặt Chu Tuệ Mẫn ửng lên một rặng hồng mỏng, rồi cô nở nụ cười hiền hậu, hai bên má hiện ra hai lúm đồng tiền nhỏ.

Cô gật đầu thật mạnh, rồi càng áp chặt đầu vào ngực Lâm Hựu Luân, nghe tiếng tim anh đập thình thịch, cảm thấy rất an tâm.

Gần đến nhà hàng, Chu Tuệ Mẫn chợt nhớ ra một việc. "Quên nói với anh, hôm nay em còn hẹn một người nữa." "Nam hay nữ?" Lâm Hựu Luân cố ý nghiêm mặt hỏi.

Chu Tuệ Mẫn đưa ngón tay trắng như ngọc khẽ che miệng cười: "Anh đoán xem?" Lâm Hựu Luân bĩu môi: "Em không thấy anh đang ghen sao?" "Có sao?" Chu Tuệ Mẫn ngồi thẳng dậy, cười tươi nhìn Lâm Hựu Luân. "Không tin em lại đây nếm thử xem." Lâm Hựu Luân cười xấu xa ghé sát miệng tới.

Chu Tuệ Mẫn vội lấy tay chắn trước mặt, nũng nịu mắng một câu: "Ghét quá đi!" Lâm Hựu Luân đang tiếc nuối vì không lừa được Chu Tuệ Mẫn hôn trên xe, thì cô bỗng nhiên xoay người, vùi đầu vào vòng tay anh, chủ động ghé môi tới trao cho anh một nụ hôn dài.

Hai người ôm nhau thật chặt, Chu Tuệ Mẫn từ từ nhắm mắt lại, nụ cười nhẹ hiện lên trên mặt.

Sau nụ hôn sâu, Chu Tuệ Mẫn dịu dàng ngẩng đầu, đôi mắt long lanh nhìn Lâm Hựu Luân. "Người em hẹn chắc chắn anh biết, gợi ý cho anh một chút, cô ấy là nữ chính trong một bộ phim do anh đầu tư." Phản ứng đầu tiên của Lâm Hựu Luân là một trong số những cái tên

như Chung Sở Hồng, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân hay Lý Gia Hân, nhưng lập tức anh thấy không khả quan, nếu không thì biểu cảm trên mặt Chu Tuệ Mẫn chắc chắn không như hiện tại.

Sẽ là ai đây?

Lâm Hựu Luân điểm lại tất cả các phim do mình đầu tư mà chưa công chiếu, rồi nghĩ đến một người. "Người em hẹn là Lý Nhược Đồng?" "Đúng vậy, hai ngày nữa đạo diễn Ngô Vũ Sâm sẽ mang phim mới 《Giải Cứu Bão Táp》 lên chương trình của em.

Đạo diễn Ngô và anh Địch Long thì em đều rất quen, duy nhất chỉ có Lý Nhược Đồng này là chưa rõ lắm, nên muốn hẹn cô ấy ra gặp mặt trước...

Em nghe nói, vai diễn này là do anh chỉ định?" Chu Tuệ Mẫn chằm chằm nhìn vào mắt Lâm Hựu Luân, không cho anh cơ hội nói dối. "Phải, anh và cô ấy quen nhau trên máy bay." Lâm Hựu Luân kể lại chuyện mình ra mặt giúp Lý Nhược Đồng khi cô bị quấy rối trên máy bay cho Chu Tuệ Mẫn nghe. "Anh hùng cứu mỹ nhân nhỉ!" Chu Tuệ Mẫn nói với giọng chua xót. "Anh cứ tưởng em sẽ khen anh có lòng chính nghĩa chứ." Dáng vẻ ủy khuất của Lâm Hựu Luân lập tức làm Chu Tuệ Mẫn phì cười. "Em chẳng tin nếu là tiếp viên khác gặp chuyện này mà anh cũng làm vậy đâu, rõ ràng là có ý đồ xấu với con gái người ta, muốn dụ dỗ người ta đi làm diễn viên mà cứ phải tìm cái lý do đường hoàng." Lâm Hựu Luân nhún vai: "Được rồi, tùy em nói sao thì nói, dù sao anh cũng biến thành người xấu rồi." Chu Tuệ Mẫn không thèm để ý đến anh nữa mà lấy gương trang điểm từ túi xách ra, kiểm tra lại lớp trang điểm nhạt trên mặt xem có bị lem nhem khi thân mật với Lâm Hựu Luân lúc nãy không.

Xe đến cửa nhà hàng, Lâm Hựu Luân xuống xe trước, vòng qua mở cửa cho Chu Tuệ Mẫn.

Lý Nhược Đồng đang đứng trên bậc thềm cửa nhà hàng, từ xa đã thấy Lâm Hựu Luân xuống xe, bản năng muốn tránh đi nhưng lại không nén nổi tò mò, muốn biết Lâm Hựu Luân đưa ai đến ăn cơm cùng.

Chương 525

Ngay lúc Lý Nhược Đồng còn đang do dự, một cô gái trẻ đeo kính râm bước xuống xe.

Cô mặc một bộ đồ xuân rất vừa vặn, áo dài tay cổ bẻ màu xanh nhạt, quần dài màu tím nhạt, đi tất chân trong suốt phối với xăng đan cao gót hở mũi.

Lý Nhược Đồng nhận ra ngay cô gái trẻ bước xuống từ xe Lâm Hựu Luân chính là Chu Tuệ Mẫn, người đã hẹn gặp mình.

Nhưng tại sao cô ấy lại đi cùng Lâm Hựu Luân, hai người hẹn nhau trước?

Hay chỉ là tiện đường đến cùng một nhà hàng ăn cơm?

Trong đầu Lý Nhược Đồng loé qua vô số ý nghĩ, lúc này Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn đã đi tới.

Hai người cũng thấy Lý Nhược Đồng đứng ở cửa nhà hàng, tóc cô chỉ buộc đơn giản bằng một dải lụa, toàn thân toát lên sức sống thanh xuân, trên người mặc chiếc váy dài màu vàng kem, đôi giày da trắng hơi cũ, trông rất thanh tân dễ mến.

Đôi má màu ngà voi tôn lên hai con mắt to đen láy sâu thẳm, dưới chiếc mũi thẳng là đôi môi màu nước nhạt, những đường nét thanh mảnh như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ.

Chu Tuệ Mẫn chỉ mới nói chuyện với Lý Nhược Đồng qua điện thoại, không biết cô trông như thế nào.

Thấy một cô gái xinh đẹp như vậy đứng ở cửa nhà hàng, trong lòng cô hơi ngạc nhiên, rồi thấy ánh mắt Lâm Hựu Luân có chút kỳ lạ khi gặp đối phương, cô liền hiểu ra.

Đây chắc chắn là Lý Nhược Đồng rồi, xinh đẹp thế này hèn gì Lâm Hựu Luân lại không kìm lòng được mà "lừa" người ta đi đóng phim.

Lý Nhược Đồng lúc này đã bước xuống bậc thềm, chưa đợi Lâm Hựu Luân giới thiệu, Chu Tuệ Mẫn đã tiến lên một bước nắm lấy tay cô, thân thiết hỏi: "Em là Đồng Đồng đúng không?" Lý Nhược Đồng hơi căng thẳng nhìn Chu Tuệ Mẫn, giọng nói nhỏ nhẹ: "Chào Chu tiểu thư." "Chị hơn em vài tuổi, nếu em không ngại thì cứ gọi chị là chị là được rồi." Chu Tuệ Mẫn chỉ vài câu đã giành được sự tin tưởng của Lý Nhược Đồng, rồi kéo tay cô chuẩn bị đi vào nhà hàng.

Lý Nhược Đồng hơi do dự nhìn Lâm Hựu Luân một cái, Chu Tuệ Mẫn lập tức đoán được ý nghĩ của cô, liền ghé tai nói nhỏ một câu.

Không biết Chu Tuệ Mẫn đã nói gì, nhưng sau đó Lý Nhược Đồng quả nhiên không nhìn về phía Lâm Hựu Luân nữa mà rất yên tâm đi theo Chu Tuệ Mẫn.

Lâm Hựu Luân không có ý định thám thính lời thì thầm giữa họ, liền đưa tay gọi nhân viên phục vụ dẫn đường đến phòng bao đã đặt trước.

Giữa đường, họ gặp một người quen.

Từ Khắc vừa từ nhà vệ sinh trở về thì gặp Lâm Hựu Luân ngay cửa phòng bao.

Thấy Chu Tuệ Mẫn và Lý Nhược Đồng đi cùng Lâm Hựu Luân, Từ Khắc dường như hiểu ra điều gì đó, mỉm cười nói với anh: "Lâm tiên sinh, thật khéo quá, anh cũng ở đây ăn cơm sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu, hỏi lại: "Đạo diễn Từ đang tụ tập cùng bạn bè à?" "Phải, mấy người bạn cũ, nhân dịp này hẹn nhau ra tụ họp một chút...

Hay là Lâm tiên sinh qua chỗ chúng tôi ngồi một lát?" Từ Khắc mở

lời mời nhưng bị Lâm Hựu Luân khéo léo từ chối. "Tôi không qua làm phiền đâu, để lần sau đi." Từ Khắc biết Lâm Hựu Luân bận hộ tống hai mỹ nữ nên cũng không nài nỉ thêm, nhìn theo Lâm Hựu Luân cùng Chu Tuệ Mẫn và Lý Nhược Đồng đi qua rồi mới đẩy cửa bước vào phòng bao của mình. "Này, ông đi vệ sinh gì mà lâu thế, hay là dọc đường lại gặp mỹ nhân nào rồi?" Từ Khắc vừa bước vào, Tăng Chí Vi đã bất mãn dùng đũa gõ vào ly rượu, càu nhàu nói.

Hôm nay là mấy người bạn cũ từ thời Tân Nghệ Thành tụ tập ăn cơm, nhóm "Thất nhân tiểu tổ" có mặt bốn người gồm: Hoàng Bách Minh, Tăng Chí Vi, Từ Khắc và Thái Địch La Tân.

Từ Khắc kéo ghế ngồi xuống: "Bị ông đoán trúng rồi đấy, tôi đúng là gặp mỹ nhân, mà lại còn là hai người." "Thật sự có mỹ nhân à, ở đâu thế?" Thái Địch La Tân lập tức đặt ly rượu xuống, đứng dậy định ra ngoài xem.

Từ Khắc vội gọi giật lại: "Thôi đi, người ta đi rồi." "Bốn lão già ở cùng nhau uống rượu có gì thú vị đâu?

Hay lát nữa chúng ta cùng đi hộp đêm đi!" Thái Địch La Tân vừa dứt lời, chỉ có Tăng Chí Vi hưởng ứng, còn Từ Khắc và Hoàng Bách Minh đều im lặng. "Biết ngay đi với các ông sẽ vô vị thế này mà, chán thật!" Thái Địch La Tân xua tay, tự rót rượu uống một mình.

Không khí trên bàn ăn đột nhiên trở nên hơi tẻ nhạt, Tăng Chí Vi vội vàng ra dàn xếp: "Thôi, không nói chuyện đó nữa, kể về bộ phim 《Song Long Hội》 các ông đang quay đi, nghe nói nữ diễn viên mới trong đó xinh đẹp lắm phải không?" "Con bé đó đúng là lớn lên ở nước ngoài có khác, tôi nói chuyện với cô ấy một lần rồi, cảm giác rất phóng khoáng!" Thái Địch La Tân tặc lưỡi.

Từ Khắc khẽ nhíu mày.

Khi quay phim, ông đã nhận ra Thái Địch La Tân dường như đặc

biệt hứng thú với Chung Lệ Đề.

Hiện giờ trong phòng không có người ngoài, ông thấy cần phải nói rõ với Thái Địch La Tân. "Ông tốt nhất nên tránh xa người phụ nữ đó ra một chút." Thái Địch La Tân đang cùng Tăng Chí Vi và Hoàng Bách Minh khua tay múa chân mô tả vóc dáng của Chung Lệ Đề, nghe vậy thì hơi khó chịu. "Tại sao?" "Ông tưởng cô ấy thật sự chỉ là diễn viên tôi tình cờ phát hiện ra sao?" "Không lẽ lời đồn là thật, ông và cô ấy..." Thái Địch La Tân chỉ tay vào Từ Khắc, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Từ Khắc ngắt lời: "Tôi và cô ấy chẳng có quan hệ gì cả, nhưng người đứng sau cô ấy lai lịch rất lớn, ông tốt nhất đừng có dính líu gì, nếu thật sự xảy ra chuyện thì hối không kịp đâu." "Làm gì mà thần bí thế, người đó rốt cuộc là ai?" Tăng Chí Vi và Hoàng Bách Minh lúc này cũng tò mò. "Còn ai vào đây nữa, chính là người mà ông từng đắc tội, và cũng là người ông đang đắc tội đấy!" Từ Khắc chỉ vào Tăng Chí Vi rồi lại chỉ sang Hoàng Bách Minh.

Thái Địch La Tân run tay, đôi đũa rơi thẳng xuống đất. "Không lẽ... cô ấy cũng là người phụ nữ của Lâm Hựu Luân?" Từ Khắc nhún vai: "Có phải quan hệ như ông nói hay không thì tôi không biết, nhưng người là do Lâm Hựu Luân đề cử qua đây." "Thật là bất công quá mà, sao mỹ nhân nào cũng để hắn gặp được, còn cho đàn ông khác sống nữa không!" Thái Địch La Tân yếu ớt than vãn một câu, nhưng trong lòng đã hoàn toàn dập tắt ý định với Chung Lệ Đề.

Từ Khắc định nói thêm rằng hai mỹ nhân ông vừa gặp bên ngoài cũng đi cùng Lâm Hựu Luân, nhưng nghĩ lại thôi, nói ra chỉ tổ làm Thái Địch La Tân thêm đả kích. "Tôi đi gọi phục vụ đổi đôi đũa, tiện thể vào nhà vệ sinh một chút." Thái Địch La Tân hơi buồn bực đứng dậy đi ra ngoài.

Từ Khắc, Tăng Chí Vi và Hoàng Bách Minh không quá để ý

chuyện này, tiếp tục uống rượu trò chuyện. "Chuyện ông cùng mấy người Đài Loan kia mở công ty tiến triển thế nào rồi?" "Tên đã định rồi, gọi là UFO.

Đợi ngày khai trương, các ông đều phải qua ủng hộ đấy nhé!" Tăng Chí Vi hớn hở nói. "Đám người Đài Loan đó chẳng tốt đẹp gì đâu, ông tốt nhất nên cứng rắn một chút, nếu không sau này họ liên kết lại chơi ông thì ông thảm đấy!" Hoàng Bách Minh nhắc nhở.

Hoàng Bách Minh vốn không mấy coi trọng người Đài Loan, chuyện bắt đầu từ bộ phim 《Đáp Thác Xa》 năm đó.

Khi đó bộ phim thu bộn tiền tại Đài Loan, Tân Nghệ Thành cũng nhờ đó mà hoàn toàn mở cửa thị trường Đài Loan.

Vì quá nổi bật nên thậm chí họ còn nhận được thư hăm dọa nói rằng có bom trong rạp phim, khiến Mạch Gia và Thạch Thiên bấy giờ không dám đi dự lễ ra mắt, cuối cùng chỉ có một mình Hoàng Bách Minh đi, và kết quả chứng minh đối phương chỉ dọa suông.

Thời đó, các hãng phim Đài Loan sợ nhất ba điều khi tung phim mới, trong đó một điều là sợ đụng lịch chiếu với phim của Tân Nghệ Thành, hễ đụng phải là coi như doanh thu tiêu đời. "Tôi và họ quen nhau nhiều năm rồi, chắc sẽ không xảy ra chuyện như ông nói đâu." Tăng Chí Vi không mấy để tâm.

Với ông, hợp tác với ai cũng vậy, miễn là đối phương sẵn sàng bỏ tiền ủng hộ ông quay phim là được.

Hoàng Bách Minh định nói thêm nhưng Từ Khắc nháy mắt với ông rồi lắc đầu, ý bảo không cần khuyên nữa.

Ba người đổi chủ đề nói chuyện một lát, Tăng Chí Vi bỗng nhiên thốt lên: "Hôm nay làm sao thế nhỉ, ai đi vệ sinh cũng nửa ngày trời, không lẽ Thái Địch La Tân cũng gặp mỹ nhân trên đường rồi?" Câu

nói của Tăng Chí Vi chỉ là đùa vui, nhưng Từ Khắc bản năng cảm thấy có gì đó không ổn. "Ông ấy đi bao lâu rồi?" Hoàng Bách Minh xem đồng hồ: "Cũng nửa tiếng rồi đấy!" "Hỏng rồi!" Sắc mặt Từ Khắc lập tức thay đổi.

Lý Nhược Đồng vội vã chạy vào phòng bao, dáng vẻ như có người đang đuổi theo, khi về chỗ ngồi mặt vẫn còn lộ vẻ bất an. "Có chuyện gì vậy?" Chu Tuệ Mẫn nhận ra ngay sự bất thường của Lý Nhược Đồng, ân cần hỏi. "Vừa nãy bên ngoài gặp một tên cứ bám theo em mãi..." Môi Lý Nhược Đồng hơi run, cô cúi đầu nói nhỏ.

Nghe thấy Lý Nhược Đồng bị bám đuôi, phản ứng đầu tiên của Chu Tuệ Mẫn là cô gặp phải đám chó săn, nhưng nghĩ lại thấy không đúng, 《Giải Cứu Bão Táp》 còn chưa chiếu, Lý Nhược Đồng hiện giờ chưa nổi tiếng, lẽ ra không bị chó săn bám theo mới phải.

Nếu không phải chó săn thì chắc chắn là sắc lang rồi!

Chu Tuệ Mẫn còn chưa kịp an ủi Lý Nhược Đồng thì đã nghe thấy tiếng tranh chấp ngoài cửa phòng bao.

Chương 526

Lâm Hựu Luân ra hiệu bằng mắt cho hai cô gái ngồi yên, để anh ra xem có chuyện gì. "Này, anh dùng con mắt nào thấy tôi đứng đây nghe lén người ta nói chuyện hả!" Lâm Hựu Luân mở cửa phòng bao, thấy hai vệ sĩ của mình đang vây quanh một người đàn ông thấp bé đeo kính râm.

Thấy anh ra, người đàn ông đó hung hăng quát: "Các người biết tôi là ai không?

Còn cản tôi là tôi báo cảnh sát bắt các người đấy." Vừa dứt lời, ông ta thấy Lâm Hựu Luân bước ra thì lập tức đứng hình.

Lúc đầu ông ta còn ngỡ mình nhìn nhầm, vội kéo kính râm xuống nhìn cho kỹ, rồi sắc mặt chuyển sang kinh hãi. "Lâm tiên sinh, anh... anh cũng ăn cơm ở đây sao?" Lâm Hựu Luân lúc đầu thấy người đàn ông thấp bé này hơi quen mắt, nhìn kỹ lại mới nhận ra là Thái Địch La Tân.

Anh nhìn về phía hai vệ sĩ: "Có chuyện gì vậy?" "Người này cứ lén lút ở cửa, chúng tôi ban đầu tưởng ông ta có mục đích xấu nên mới qua hỏi cho rõ." Hai vệ sĩ thấy người này quen biết Lâm Hựu Luân nên giọng điệu cũng khách khí hơn một chút.

Lâm Hựu Luân gật đầu, ra hiệu không có chuyện gì, hai vệ sĩ mới lùi xuống. "Quan tiên sinh, đã đến tận cửa rồi, hay là vào trong ngồi một lát?" Lâm Hựu Luân hất hàm về phía trong phòng bao.

Thái Địch La Tân vội xua tay: "Thôi, Lâm tiên sinh đang ăn cơm ở đây thì tôi không làm phiền đâu." Nói xong định quay đầu bỏ chạy. "Nói vậy là Quan tiên sinh không nể mặt tôi rồi?" Nghe câu này của Lâm Hựu Luân, Thái Địch La Tân như bị trúng bùa định thân, không

thể bước thêm bước nào nữa.

Ông ta ngượng ngùng quay đầu lại, gãi đầu cười khổ: "Lâm tiên sinh, tôi thú thật, thực ra lúc nãy tôi thấy một mỹ nhân nên mới đi theo đến đây...

Nhưng anh yên tâm, hôm nay tôi chẳng nhìn thấy gì hết." Lâm Hựu Luân cảm thấy buồn cười: "Đã vậy thì Quan tiên sinh càng nên vào ngồi một lát." Thái Địch La Tân trong lòng kêu khổ thấu trời, nhưng vì Lâm Hựu Luân đã lên tiếng, ông ta chỉ đành ngoan ngoãn đi theo vào phòng bao.

Lý Nhược Đồng vừa thấy Thái Địch La Tân liền căng thẳng ngay lập tức.

Chu Tuệ Mẫn thì nhận ra ông ta, cô thầm nghĩ: tên sắc lang mà Lý Nhược Đồng gặp, không lẽ chính là ông ta?

Thái Địch La Tân vừa vào đã chủ động giải thích với Lý Nhược Đồng: "Tiểu thư, cô đừng hiểu lầm, tôi không phải người xấu.

Tôi là một đạo diễn, vừa rồi thấy cô, tôi cảm thấy cô rất hợp làm diễn viên nên mới không kiềm lòng được mà đi theo." "Quan tiên sinh, tôi chẳng biết phải nói ông thế nào nữa..." Chu Tuệ Mẫn lườm Thái Địch La Tân một cái, rồi ghé tai giải thích nhỏ với Lý Nhược Đồng mấy câu, lúc đó cô mới bớt đề phòng với ông ta. "Các anh có biết hai mỹ nữ tôi vừa gặp bên ngoài đi cùng với ai không?" Từ Khắc vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Hoàng Bách Minh và Tằng Chí Vĩ, lần này ông không còn lấp lửng nữa mà nói thẳng đáp án: "Lâm Hựu Luân!" Hoàng Bách Minh và Tằng Chí Vĩ đều sửng sốt, sau đó nhìn nhau ngơ ngác. "Chuyện này bình thường mà, ngày nào bên cạnh Lâm tiên sinh chẳng có mỹ nữ, tôi thấy không có mới là bất bình thường đấy." Tằng Chí Vĩ cười nói.

Hoàng Bách Minh cũng gật đầu theo: "Đúng vậy, mỹ nữ bên cạnh

Lâm tiên sinh thì Thái Địch La Tân chắc cũng biết mặt, chắc sẽ không có chuyện gì đâu chứ?" Suy nghĩ của hai người đều khá lạc quan, bởi vì những đại mỹ nữ có quan hệ mập mờ với Lâm Hựu Luân đều rất nổi tiếng ở Hong Kong, Thái Địch La Tân không có lý do gì lại đi chuốc họa vào thân. "Hai người đi cùng Lâm tiên sinh, một người là Chu Tuệ Mẫn, người kia thì mặt rất lạ, chắc là người mới mà Lâm tiên sinh đang chuẩn bị lăng xê...

Tôi lo Thái Địch La Tân không nhận ra đối phương, nếu mạo muội tiến lên bắt chuyện, hồ đồ đắc tội người ta thì hỏng." Từ Khắc giải thích.

Tằng Chí Vĩ và Hoàng Bách Minh nghe xong cũng nhận thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, đặc biệt là Tằng Chí Vĩ, công ty mới UFO của ông còn đang chuẩn bị mời Thái Địch La Tân hợp tác, nếu Thái Địch La Tân đắc tội Lâm Hựu Luân thì ông cũng sẽ bị liên lụy theo. "Không được, tôi phải đi tìm anh ta!" Tằng Chí Vĩ đẩy ghế đứng dậy. "Tôi cũng đi cùng anh..." Từ Khắc cũng đứng dậy theo, trước khi rời bàn còn đặc biệt nhìn Hoàng Bách Minh một cái.

Hoàng Bách Minh lúc này vốn không đặc biệt muốn chạm mặt Lâm Hựu Luân, nhưng Tằng Chí Vĩ và Từ Khắc đều đi rồi, một mình ông ở lại thì có vẻ không hợp cho lắm. "Được rồi, tôi cũng đi vậy, coi như qua đó kính rượu luôn." Hoàng Bách Minh bưng ly rượu đứng lên.

Ba người tìm dọc theo nhà vệ sinh nhưng không thấy bóng dáng Thái Địch La Tân đâu.

Tằng Chí Vĩ chặn một nhân viên phục vụ lại, hỏi xem có thấy một người đàn ông thấp lùn nào không. "À, các anh nói người thấp nhỏ, đeo kính râm phải không?" Nhân viên phục vụ chỉ tay về phía trước: "Anh ta vừa bị hai người chặn ở đằng kia, dường như có tranh chấp

gì đó với đối phương, sau đó chắc là bị đưa vào trong rồi." Từ Khắc và Hoàng Bách Minh đều nhận ra tình hình không ổn, lập tức đi về phía bao gian đó, Tằng Chí Vĩ rớt lại phía sau, chỉ kịp nói lời cảm ơn với nhân viên phục vụ rồi vội vàng đuổi theo.

Ba người chưa kịp tới cửa bao gian thì đã bị vệ sĩ của Lâm Hựu Luân chặn lại. "Chúng tôi có quen biết Lâm tiên sinh, qua đây để kính rượu." Tằng Chí Vĩ nhanh trí nắm lấy tay Hoàng Bách Minh, quả nhiên trên tay Hoàng Bách Minh đang cầm một chai rượu.

Hai vệ sĩ liếc nhìn nhau, họ không quen Tằng Chí Vĩ và Hoàng Bách Minh, nhưng Từ Khắc thì nửa tiếng trước mới gặp qua, chắc là không có vấn đề gì.

Hai người nhường đường, để Từ Khắc, Tằng Chí Vĩ, Hoàng Bách Minh đi vào.

Vào đến trong bao gian, cả ba người đều ngây ra. "Những năm 60, lúc đó các cháu còn chưa ra đời, Hong Kong có một đài phát thanh rất nổi tiếng tên là Lệ Đích, họ làm một kịch bản truyền thanh, chú đóng vai một thằng nhóc nghịch ngợm, sau đó được một cấp cao nhìn trúng ký hợp đồng, mỗi tuần phải làm chương trình từ ba đến năm ngày.

Khi đó chú còn nhỏ, ngay cả chữ cũng không biết viết, viết không được thì vẽ một viên cá viên, rồi sau đó mới từ từ học xem kịch bản." Thái Địch La Tân đang hào hứng kể về "thành tích huy hoàng" của mình cho Chu Tuệ Mẫn và Lý Nhược Đồng nghe, tình hình trong bao gian hoàn toàn khác so với những gì Từ Khắc và những người khác tưởng tượng. "Chú chơi ban nhạc từ thời trung học, thực ra chú thích bóng đá hơn, đá bóng còn sớm hơn chơi nhạc, lúc đó ước mơ lớn nhất là trở thành vận động viên bóng đá, kết quả là sau này không cao thêm được.

Ban nhạc 'Hoa Hoa Công Tử' do chú hát chính là ban nhạc người

Hoa đầu tiên nổi tiếng ở Hong Kong, còn sớm hơn cả Hứa Quán Kiệt, khi đó chính chú đã giới thiệu anh ấy vào công ty đĩa hát của mình, anh ấy ra đĩa sau chú nửa năm, anh ấy cũng rất nổi nhưng thực sự nổi đình nổi đám phải là sau phim 《Quỷ Mã Song Tinh》 năm 1974...

Những năm 70, các ca sĩ bên Đài Loan cũng rất nổi, nhưng chúng ta nước sông không phạm nước giếng, lúc chú quen Đặng Lệ Quân ở Singapore, cô ấy mới mười lăm tuổi, hát cực kỳ hay.

Chú và cô ấy thực ra là hai dòng trào lưu lớn của làng nhạc lúc bấy giờ, chúng chú hát nhạc Anh, cô ấy hát nhạc Quan thoại, chúng chú không bao giờ hát ở hộp đêm, toàn hát ở các buổi hòa nhạc, đài truyền hình, cũng không nói ai hay hơn ai vì hai bên là khác nhau." Câu chuyện của Thái Địch La Tân khiến Chu Tuệ Mẫn và Lý Nhược Đồng nghe đến say mê, Lâm Hựu Luân ngồi bên cạnh bưng chén trà chậm rãi uống, dường như cũng đang chăm chú lắng nghe.

Thấy Từ Khắc, Tằng Chí Vĩ, Hoàng Bách Minh đi vào, Lâm Hựu Luân không đứng lên tiếp đón mà chỉ gật đầu với họ, ra hiệu cho họ tự tìm chỗ ngồi. "Thái Địch La Tân là tên tiếng Anh của chú ạ?" Lý Nhược Đồng tò mò hỏi một câu. "Bởi vì chú là người hát chính của ban nhạc, sau đó công ty dịch tên chú rồi đặt lên phía trước, chú chưa từng tự đặt cái tên đó bao giờ.

Lần đầu làm giám chế điện ảnh, chú dùng tên Quan Duy Bằng, sau đó không còn cách nào, dù là ông chủ hay khán giả thì đều chỉ nhận ra Thái Địch La Tân, thế là cứ dùng mãi như vậy." Thái Địch La Tân vừa giải thích xong thì vai bị ai đó vỗ một cái. "Chúng tôi đợi anh nửa ngày, cứ tưởng anh rơi xuống nhà vệ sinh rồi chứ, không ngờ cái gã này lại chạy tới đây, làm chúng tôi tìm mãi!" Tằng Chí Vĩ kéo một chiếc ghế bên cạnh Thái Địch La Tân rồi ngồi xuống.

Thái Địch La Tân quay đầu lại mới phát hiện nhóm Từ Khắc đều

đã đến, vẻ mặt thoáng chút ngượng ngùng, mặt dày giải thích: "Tôi vì một chút hiểu lầm nhỏ nên mới được Lâm tiên sinh mời vào đây...

Hiện giờ hiểu lầm đã giải thích rõ ràng rồi, tôi đang kể cho hai cô bé này nghe về mấy chuyện ở Hong Kong ngày xưa." "Sao tôi cảm giác những lời anh vừa nói giống như đang tự luyến hơn nhỉ?" Từ Khắc bồi thêm một câu làm Thái Địch La Tân không khỏi xấu hổ.

Chu Tuệ Mẫn che miệng cười trộm, Lý Nhược Đồng thấy có ba người lạ đi vào thì biểu cảm lập tức trở nên dè dặt.

Thái Địch La Tân liếc nhìn Lâm Hựu Luân hai cái, sau khi được sự đồng ý của anh mới giới thiệu với ba người Từ Khắc: "Đây là cô Lý Nhược Đồng, cô ấy là nữ chính trong phim mới của Ngô Vũ Sâm." Từ Khắc và Lý Nhược Đồng mới gặp nhau nửa tiếng trước, lúc này chỉ mỉm cười gật đầu với cô. "Đây là Từ Khắc, cô chắc chắn biết rồi, anh ấy quay rất nhiều bộ phim nổi tiếng, lần đầu tôi làm đạo diễn chính là do anh ấy mời, gần đây anh ấy giúp Hiệp hội đạo diễn quay một bộ phim do Thành Long đóng chính, tôi cũng có đóng một vai khách mời trong đó." Qua lời giới thiệu của Thái Địch La Tân, Lý Nhược Đồng mới biết người đàn ông trung niên có chòm râu dê nhỏ trước mặt này lại chính là đạo diễn Từ Khắc lừng lẫy, lúc đóng 《Bão Táp Cứu Hộ》 cô cũng nghe loáng thoáng về chuyện giữa Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm, nay thấy người thật không khỏi nhìn thêm mấy cái.

Thái Địch La Tân tiếp tục chỉ vào Tằng Chí Vĩ nói: "Anh ấy chắc cô cũng biết, ở nhiều lễ trao giải đều thấy anh ấy làm MC, chắc cô không ngờ được anh ấy thực chất là một đạo diễn và giám chế rất lợi hại, hiện đang tự mở công ty điện ảnh." Tằng Chí Vĩ xuất hiện trước công chúng khá nhiều, tần suất lên truyền thông cũng dày đặc nên Lý Nhược Đồng không thấy xa lạ gì với ông.

Lâm Hựu Luân nãy giờ im lặng chợt lên tiếng. "Nghe nói Tằng tiên sinh sắp mở công ty mới rồi sao?" Tằng Chí Vĩ vội vàng đứng dậy, dùng hai tay đưa một tấm danh thiếp mới in cho Lâm Hựu Luân.

Công ty điện ảnh UFO, Lâm Hựu Luân nhìn dòng chữ trên tấm danh thiếp, thầm nghĩ quả nhiên giống hệt trong trí nhớ.

Kể từ sau khi Hoàng Ngọc Lang gặp chuyện, nguồn vốn của công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu gặp vấn đề, tìm lối thoát khác trở thành lựa chọn tối ưu của Tằng Chí Vĩ, trước tiên ông đến Gia Hòa làm công ty vệ tinh "Hữu Hòa", giám chế được hai bộ phim thấy không kiếm được bao nhiêu tiền nên lại nhảy ra định làm riêng. "Công ty đã chọn được ngày lành tháng tốt để khai trương, tới lúc đó mong Lâm tiên sinh bớt chút thời gian ghé qua!" Tằng Chí Vĩ rất khách sáo nói.

Chương 527

Lâm Hựu Luân gật đầu ra hiệu đã biết, còn việc có đi hay không thì anh không trả lời Tằng Chí Vĩ.

Tằng Chí Vĩ cũng không kỳ vọng Lâm Hựu Luân thực sự sẽ đến, xã giao bên ngoài thì vẫn phải làm cho đủ bộ.

Lâm Hựu Luân không có ý định nói thêm, Thái Địch La Tân lúc này mới chỉ vào Hoàng Bách Minh, tiếp tục giới thiệu với Lý Nhược Đồng: "Người này chắc cô không biết, nhưng bộ phim 《Đáp Thác Xa》 chắc cô đã xem qua, kịch bản đó anh ấy chỉ dùng một buổi tối là viết xong, ở Hong Kong cho đến giờ vẫn chưa có biên kịch nào vượt qua được." Thái Địch La Tân còn chưa nói xong, Hoàng Bách Minh đã ho hắng ngắt lời. "Trước mặt Lâm tiên sinh, anh đừng để tôi phải xấu hổ được không?" Thái Địch La Tân lúc này mới sực tỉnh, Hoàng Bách Minh làm biên kịch quả thực rất lợi hại, nhưng đặt trước mặt Lâm Hựu Luân thì chẳng đáng nhắc tới, ông vừa rồi nhất thời nhanh mồm nhanh miệng mà không nghĩ đến tầng lớp này.

Thái Địch La Tân đang định nói gì đó để bù đắp lỗi lầm này thì Lâm Hựu Luân đã lên tiếng. "Hoàng tiên sinh quá khiêm tốn rồi, lúc anh thành danh tôi còn là một thằng nhóc vô danh tiểu tốt, vả lại ngay cả bây giờ bảo tôi viết ra một kịch bản chất lượng chỉ trong một đêm, tôi cũng không làm được." Hoàng Bách Minh chỉ dùng một đêm đã hoàn thành kịch bản 《Đáp Thác Xa》, được giới điện ảnh Hong Kong tôn thờ như một chuẩn mực và lưu truyền rộng rãi, sau này có rất nhiều người bắt chước, cố gắng tạo ra kỳ tích kịch bản chất lượng trong một đêm nhưng cuối cùng không một ai thành công, cho nên Lâm Hựu Luân nói vậy cũng không phải là phóng đại.

Hoàng Bách Minh lại rất thận trọng, bởi vì lập trường hiện tại của ông là đứng về phía Lâm Kiện Nhạc, cho nên những lời này của Lâm Hựu Luân đối với ông không đơn giản chỉ là lời khen ngợi. "Đó đều là chuyện xưa lắc xưa lơ rồi, biên kịch Hong Kong bây giờ sớm đã không còn nhắc đến chuyện đó nữa, mọi người đều lấy trải nghiệm của Lâm tiên sinh làm mục tiêu phấn đấu.

Tôi hiện giờ chỉ là quay bừa vài bộ phim để kiếm cơm mà thôi." Hoàng Bách Minh tỏ vẻ không nhắc lại hào quang năm xưa, thực tế cũng là đang bày tỏ thái độ với Lâm Hựu Luân - ông giúp Lâm Kiện Nhạc quay phim chẳng qua là vì mưu sinh kiếm tiền, không có ý định đối đầu với Lâm Hựu Luân.

Với thân phận và địa vị hiện tại của Lâm Hựu Luân, chắc cũng sẽ không làm khó một "tiền bối" như ông.

Ba người Từ Khắc, Tằng Chí Vĩ, Hoàng Bách Minh đều rất biết điều, sau khi kính một ly rượu liền gọi Thái Địch La Tân cùng rời đi, không tiếp tục làm phiền Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn và Lý Nhược Đồng ăn cơm.

Sau khi ra khỏi bao gian, sắc mặt Từ Khắc không được tốt lắm, ông nhìn Hoàng Bách Minh và Thái Địch La Tân, bực bội nói: "Bị hai người các anh hại thảm rồi!" "Có họa cùng chia mà." Hoàng Bách Minh cười hắc hắc. "Tôi đã nói rồi, hiểu lầm giữa tôi và cô Lý đã giải thích rõ rồi, anh còn lôi tôi vào làm gì?" Thái Địch La Tân không hài lòng. "Nếu không phải đi tìm anh, tôi có cần phải đi chuyến này không?" Từ Khắc bĩu môi. "Này, hôm nay anh mới là người gặp Lâm tiên sinh đầu tiên, chuyện này sao có thể đổ lên đầu tôi được?" Thái Địch La Tân bất bình nói. "Nhưng Lâm tiên sinh lúc đó đâu có biết tôi đang đi cùng với..." Từ Khắc nhìn Hoàng Bách Minh một cái rồi xua tay, "Thôi bỏ đi, không nói nữa, coi như tôi xui xẻo vậy." "Được rồi, tôi thừa nhận mình là thủ phạm, lát nữa về tôi uống rượu tạ lỗi với

anh." Hoàng Bách Minh đặt tay lên vai Từ Khắc, "Nói đi cũng phải nói lại, chuyện lần trước tôi nói với anh, anh đã cân nhắc kỹ chưa?" "Đã bị vị kia nhìn thấy rồi, tôi dù không muốn nhưng trong lòng vị kia chắc chắn đã nhận định chúng ta là một hội rồi, anh nói xem tôi còn lựa chọn nào khác không?" Từ Khắc bất lực nhún vai, "Hiện tại phía tôi thì không vấn đề gì, quan trọng là phía Hoàn Á có thái độ thế nào, còn sẵn lòng tiếp tục hợp tác với tôi không?" "Chuyện này anh cứ yên tâm, Lâm tiên sinh đã đích thân nói với tôi, chỉ cần anh bằng lòng, cơ hội hợp tác với Hoàn Á sẽ luôn dành cho anh." Hoàng Bách Minh vỗ vỗ vai Từ Khắc.

Thái Địch La Tân đi phía sau hai người dùng tay thúc thúc Tằng Chí Vĩ: "Lâm tiên sinh mà họ đang nói là vị nào vậy?" "Hoàn Á Lâm Kiện Nhạc chứ ai, anh tưởng là vị vừa ngồi cùng bàn với anh sao?" Tằng Chí Vĩ nói một câu, thấy Thái Địch La Tân vẫn chưa hiểu rõ liền giải thích: "Hoàng Bách Minh hiện giờ đang quay phim cho Lâm Kiện Nhạc, trong mắt Lâm Hựu Luân ông ấy chính là người của Lâm Kiện Nhạc, rồi Từ Khắc lại bị Lâm Hựu Luân thấy đi cùng Hoàng Bách Minh, anh bảo Lâm Hựu Luân trong lòng sẽ nghĩ thế nào?" "Coi Từ Khắc và Hoàng Bách Minh là một giuộc?" Thái Địch La Tân ướm hỏi.

Tằng Chí Vĩ gật đầu. "Vậy chúng ta cũng đi cùng Hoàng Bách Minh, Lâm Hựu Luân có khi nào cũng...?" Thái Địch La Tân có chút lo lắng. "Anh và Từ Khắc hiện giờ ai nổi tiếng hơn?" Tằng Chí Vĩ hỏi.

Thái Địch La Tân trả lời rất thẳng thắn: "Chắc là Từ Khắc rồi." "Vậy còn tôi?" Tằng Chí Vĩ hỏi tiếp.

Thái Địch La Tân do dự một chút: "Chỉ tính trong ngành điện ảnh thôi sao?" Tằng Chí Vĩ đảo mắt, biểu cảm đó như muốn nói: Anh đang hỏi thừa à?

Thái Địch La Tân cân nhắc kỹ lưỡng: "Trước đây anh nổi tiếng

hơn, nhưng mấy năm nay anh không bằng Từ Khắc." Tằng Chí Vĩ dang tay: "Vậy là xong rồi, trời sập xuống thì có người cao hơn chống đỡ phía trước, có Từ Khắc ở phía trước thu hút sự chú ý rồi, Lâm Hựu Luân còn để ý đến chúng ta sao?" Thái Địch La Tân tuy cảm thấy Tằng Chí Vĩ nói vậy hơi thiếu nghĩa khí bạn bè nhưng cũng phải thừa nhận ông nói rất có lý. "Tại sao Từ Khắc lại chọn Lâm Kiện Nhạc?

Chẳng lẽ anh ấy không nhìn ra, Lâm Kiện Nhạc cũng giống như Phan Địch Sinh năm xưa, điện ảnh không phải là nghề chính của họ, bản thân cũng chẳng có nghiên cứu gì về điện ảnh, hạng người như vậy sao có thể là đối thủ của Lâm Hựu Luân?" Thái Địch La Tân vẫn còn một điểm chưa thông. "Lâm Hựu Luân muốn quay một bộ phim, trong tay anh ta có quá nhiều đạo diễn, diễn viên để lựa chọn.

Từ Khắc lợi hại thì có lợi hại thật, nhưng ở bên phía Lâm Hựu Luân thì không phải là duy nhất.

Anh tin không, chỉ cần Lâm Hựu Luân muốn, ít nhất anh ta có thể tìm ra ba đến năm người để thay thế Từ Khắc, mà làm cũng chẳng kém gì Từ Khắc...

Ngược lại, Lâm Kiện Nhạc hiện giờ trong tay có rất ít người tài, Từ Khắc qua đó chính là trụ cột gánh vác cả công ty, đổi lại là anh thì anh chọn thế nào?" Tằng Chí Vĩ hỏi ngược lại. "Tôi vẫn chọn Lâm Hựu Luân, vì đại thế đang nằm ở bên đó." Câu trả lời của Thái Địch La Tân nằm ngoài dự kiến của Tằng Chí Vĩ, "Hiện giờ đến đầu quân cho Lâm Kiện Nhạc cố nhiên có thể được trọng dụng, nhưng sau này thì sao?

Khi ông ta chiêu mộ được người giỏi hơn anh, hoặc là thành tích phim anh quay không làm ông ta hài lòng, kết quả sẽ thế nào?" Lần này đến lượt Tằng Chí Vĩ bị hỏi vặn lại, ông lẳng lặng bước đi vài bước rồi mới quay đầu nhìn Thái Địch La Tân nói: "Được rồi, tôi thừa

nhận anh nói cũng có lý, nhưng Từ Khắc vẫn sẽ chọn hợp tác với Lâm Kiện Nhạc, còn nguyên nhân á?

Haiz, đừng quên bộ phim của cô Lý mà anh vừa 'theo dõi' là do ai đạo diễn." Thái Địch La Tân bừng tỉnh đại ngộ, vừa định thốt ra cái tên đó thì Tằng Chí Vĩ đã vội ngăn lại, đồng thời liếc nhìn Từ Khắc đang đi song hàng với Hoàng Bách Minh ở phía trước.

Thái Địch La Tân cuối cùng vẫn nói ra, chỉ có điều không phát thành tiếng mà chỉ mấp máy khẩu hình: Ngô Vũ Sâm!

Hai người từng là bạn thân nhất của nhau, đến bây giờ lại như người dưng nước lã, thậm chí vì Ngô Vũ Sâm đang quay phim cho Lâm Hựu Luân mà Từ Khắc thà chọn đi tìm Lâm Kiện Nhạc hợp tác chứ không muốn ăn chung một bát cơm với Ngô Vũ Sâm.

Cả nhóm bốn người trở về bao gian ngồi xuống, Hoàng Bách Minh và Từ Khắc chạm ly, Tằng Chí Vĩ ngồi bồi bên cạnh, còn lại Thái Địch La Tân thấy chán quá bèn bật tivi lên. "Gần đây bộ phim 《Ca Tư Lạp》 được chọn làm phim khai mạc tại Liên hoan phim quốc tế Hong Kong đã gây ra rất nhiều cuộc thảo luận, không chỉ vì kỹ xảo sống động như thật, kinh phí sản xuất cao ngất ngưởng, mà ngay cả việc quái vật biến dị Ca Tư Lạp hư cấu trong phim có thực sự tồn tại hay không cũng dấy lên một cuộc tranh luận lớn...

Thật đáng tiếc là đợt công chiếu tại Liên hoan phim quốc tế Hong Kong đã kết thúc, phim chính thức ra rạp phải đợi sau khi liên hoan phim kết thúc, hiện tại ở Hong Kong chỉ có một bộ phận nhỏ khán giả được xem bộ phim này." Ngay khi nữ MC trên tivi nhắc đến 《Ca Tư Lạp》, Từ Khắc đang uống rượu lập tức ngẩng đầu lên, mắt nhìn chằm chằm vào màn hình tivi.

Hoàng Bách Minh và Tằng Chí Vĩ cũng buông ly rượu xuống nhìn qua.

Thái Địch La Tân thấy mọi người đều đang xem tivi, cứ tưởng tin tức này làm phiền nhã hứng uống rượu của họ nên vội cầm điều khiển định chuyển kênh, nhưng đã bị Từ Khắc ngăn lại.

Thái Địch La Tân nhún vai với Hoàng Bách Minh và Tằng Chí Vĩ, ra hiệu mình không cố ý rồi mới đặt điều khiển xuống. "《Ca Tư Lạp》 phải đợi đến sau khi Liên hoan phim quốc tế Hong Kong kết thúc mới ra mắt khán giả, nhưng ở các khu vực hải ngoại, bộ phim này đã chính thức khởi chiếu, bây giờ chúng ta hãy kết nối với các phóng viên tại Đài Loan, Nhật Bản và Mỹ để nghe họ giới thiệu về tình hình công chiếu của 《Ca Tư Lạp》 tại đó." Màn hình tivi chuyển cảnh, phát một đoạn băng ghi hình phóng viên Đài Loan phỏng vấn. "Hiện giờ tôi đang đứng trước một rạp chiếu phim trên đường Trung Hiếu Bắc, Đài Loan, mọi người có thể thấy sau lưng tôi là một hàng dài đang xếp hàng trước cửa bán vé, những khán giả này đều đến mua vé xem bộ phim 《Ca Tư Lạp》." Ống kính quay về phía sau lưng phóng viên, hàng dài người xếp hàng mua vé đã kéo dài từ cửa rạp ra đến tận con phố bên cạnh.

Phóng viên phỏng vấn trực tiếp chủ một cửa hàng bán lẻ thực phẩm cạnh rạp phim. "Tình trạng xếp hàng mua vé thế này mới xuất hiện hôm nay sao?" "Tất nhiên là không rồi, từ khi rạp bắt đầu chiếu 《Ca Tư Lạp》 là tình trạng xếp hàng đã diễn ra liên tục, hôm nay vẫn còn tính là ít người đấy, hai ngày đầu người đợi mua vé xếp hàng dài đến tận trạm xe buýt đằng kia kìa.

Tôi mở cửa hàng cạnh rạp phim này hơn hai mươi năm rồi, tình huống thế này mới thấy lần đầu." "Vậy ông đã vào xem bộ phim này chưa?" "Tôi có mua vé, nhưng là mua cho con trai tôi và bạn gái nó, chúng nó đi xem về đều bảo phim này quay quá hoành tráng, đợi thời gian tới vắng người hơn tôi cũng định mua vé vào xem." "Ông nghĩ tình trạng xếp hàng mua vé này sẽ còn kéo dài bao lâu nữa?" "Chắc ít

nhất cũng phải ba bốn ngày nữa, tôi nghe nói hiện giờ phần lớn các rạp ở Đài Loan đều chỉ chiếu bộ phim này, chắc hẳn mọi người sẽ sớm xem hết thôi." Sau khi kết thúc cuộc phỏng vấn với chủ cửa hàng, phóng viên tiếp tục đưa ra một nhóm số liệu cho khán giả. "Theo nguồn tin tiết lộ, một vài hệ thống rạp lớn ở Đài Loan mua riêng bản sao của 《Ca Tư Lạp》 đã tốn hơn một trăm triệu Đài tệ, do đó có thể đoán được doanh thu bán vé của 《Ca Tư Lạp》 tại Đài Loan ít nhất phải trên 400 triệu Đài tệ.

Các rạp ở Đài Loan đều rất lạc quan cho rằng có thể thu hồi vốn qua đợt chiếu này, ước tính tổng doanh thu của 《Ca Tư Lạp》 tại Đài Loan có thể nằm trong khoảng 600-700 triệu Đài tệ.

Cho đến nay, bộ phận tại Đài Loan của công ty sản xuất vẫn chưa đưa ra phản hồi chính thức về số liệu này." Ống kính chuyển cảnh, màn hình quay lại trường quay. "Mọi người cũng thấy đấy, tình hình công chiếu của 《Ca Tư Lạp》 tại Đài Loan thực sự rất đáng kinh ngạc, vậy còn ở Nhật Bản và Mỹ thì sao?" MC và khách mời tại trường quay thảo luận sơ qua về tình hình ở Đài Loan, sau đó bắt đầu phát băng ghi hình phóng viên phỏng vấn tại Nhật Bản và Mỹ. "Chào mọi người, tôi hiện đang đứng tại một bến cảng ở vịnh Tokyo, mọi người có thể thấy rất nhiều người Nhật đang chụp ảnh ở đây, lý do là vì nơi tôi đang đứng chính là địa điểm Ca Tư Lạp đổ bộ vào Tokyo trong phim. 《Ca Tư Lạp》 đã thực hiện rất nhiều cảnh quay tại đây, những người Nhật sau khi xem phim đã lặn lội tìm đến đây." Phóng viên giới thiệu xong tình hình rồi phỏng vấn một du khách người Nhật đang chụp ảnh. "Chào bạn, xin hỏi bạn đã xem bộ phim 《Ca Tư Lạp》 chưa?" "Vâng, cả nhà tôi đã cùng xem phim này, lúc đó vô cùng choáng ngợp và phấn khích.

Sau khi xem xong, con gái nhỏ của tôi cứ hỏi mãi liệu tất cả có phải là thật không, nên tôi đã đưa cháu đến đây để nói với cháu rằng

đây chỉ là phim thôi, Ca Tư Lạp không thực sự đổ bộ từ nơi này." Phóng viên tiếp tục phỏng vấn thêm vài người Nhật khác, các câu trả lời tuy khác nhau nhưng đều xoay quanh bộ phim 《Ca Tư Lạp》. "Đúng vậy, bộ phim này hiện đang cực kỳ được ưa chuộng." Quản lý một rạp phim ở Tokyo nói khi trả lời phỏng vấn: "Theo tôi được biết, hiện giờ rất nhiều rạp cơ bản đều chủ yếu chiếu bộ phim này, các công ty điện ảnh khác đều biết 《Ca Tư Lạp》 sẽ chiếu trong thời gian này nên rất nhiều phim mới dự kiến ra mắt đã được lùi lịch chiếu lại." "Ở đây có xuất hiện tình trạng khán giả xếp hàng mua vé không?" "Hai ngày đầu thì có, nhưng số lượng rạp phim ở Nhật Bản khá nhiều, khán giả có nhiều lựa chọn nên tình trạng phải đợi rất lâu mới mua được vé không phổ biến lắm.

Tuy nhiên tôi biết tỉ lệ lấp đầy ghế của mỗi suất chiếu phim này đều rất cao, các rạp khác chắc cũng tương tự như chỗ chúng tôi thôi." "Ông nghĩ bộ phim này có thể phá kỷ lục doanh thu cao nhất tại Nhật Bản không?" "Tôi không dám chắc, nhưng nhìn tình hình hiện tại thì khả năng rất cao, ngay cả khi không phá kỷ lục doanh thu thì việc doanh thu vượt quá tổng vốn đầu tư chắc chắn là không thành vấn đề." Phần phỏng vấn tại khu vực Nhật Bản kết thúc, màn hình tiếp tục chuyển đến Mỹ. "《Ca Tư Lạp》 đã công chiếu tại Mỹ được ba ngày, số liệu chúng tôi lấy được từ hệ thống rạp United Artists là doanh thu ngày đầu tiên đạt 23 triệu đô la Mỹ.

Người phụ trách phía họ khẳng định chắc chắn rằng doanh thu của bộ phim này tuyệt đối có thể vượt mốc 100 triệu đô la, thậm chí còn nhiều hơn thế." Phóng viên hiện trường đứng trước một rạp phim ở Mỹ, lúc này một suất chiếu vừa kết thúc, khán giả lần lượt từ trong rạp đi ra.

Khi phóng viên đang đưa tin, liên tục có người đi ngang qua làm trò sau lưng, một người da đen thậm chí còn chạy tới che ống kính

làm mặt quỷ!

Chương 528

Phóng viên chặn một cặp tình lữ trẻ lại hỏi cảm nhận về bộ phim. "Mặc dù việc con thằn lằn khổng lồ đó biến dị không được khoa học cho lắm, nhưng tôi phải thừa nhận mình đã bị bộ phim này chinh phục hoàn toàn." Chàng trai tóc nâu ôm bạn gái mình nói. "Nhìn cứ như thật vậy, ý tôi là phim quay rất tuyệt!" Cô gái tóc vàng bổ sung thêm một câu.

Phóng viên tiếp tục chặn một người đàn ông trung niên râu quai nón. "Mặc dù Hong Kong cũng quay nhiều phim kỹ xảo nhưng bấy lâu nay tôi luôn thấy phim công phu của các bạn đáng xem hơn, tuy nhiên bộ phim này đã thay đổi quan điểm của tôi, đây là phim quái thú hay nhất mà tôi từng xem!" Cuối cùng là một thanh niên đội mũ, anh chàng này vung nắm đấm hét lớn vào ống kính: "Tôi yêu Ca Tư Lạp, nhân loại là tội ác, nó mới thực sự là nạn nhân!" Màn hình quay trở lại trường quay trực tiếp, nữ MC cảm khái nói: "Có thể thấy khán giả Nhật Bản và Mỹ đánh giá rất tốt về bộ phim này.

Thực tế hiện nay rất nhiều truyền thông Hong Kong đang dự đoán liệu 《Ca Tư Lạp》 có trở thành bộ phim đại điện ảnh đầu tiên của Hong Kong đạt doanh thu trăm triệu hay không." "Tôi nghĩ điều này hoàn toàn có khả năng." Một nhà phê bình điện ảnh họ Lưu xuất hiện với tư cách khách mời đặc biệt trên tivi phân tích: "Hiện tại hệ thống rạp Gia Nghị đã công bố giá vé của 《Ca Tư Lạp》, không ngoài dự kiến vẫn giống như các phim đại điện ảnh trước đây, cao gấp đôi phim thông thường.

Vào năm 1984, những phim như 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》, 《Đổ Thần》 doanh thu đã vượt quá 40 triệu, gần đây phim như 《Đại Tiếu Tru Tiên》 cũng có thể thu về 36 triệu doanh thu, điều này cho thấy

lượng khán giả xem phim ở Hong Kong đang không ngừng tăng lên.

Tất nhiên do tổng dân số có hạn nên tôi cho rằng mốc doanh thu 100 triệu là một ngưỡng khó vượt qua đối với điện ảnh Hong Kong.

Tất nhiên sau này giá vé có thể tăng lên, tiêu chuẩn của ngưỡng này cũng theo đó mà nâng cao, nhưng hiện tại mà nói, phim thông thường 50 triệu, đại điện ảnh 100 triệu chắc đã là cực hạn của thị trường điện ảnh Hong Kong rồi, bất kể phim quay hay đến đâu thì không gian tăng trưởng cũng không còn nhiều nữa." "Tổng vốn đầu tư sản xuất của 《Ca Tư Lạp》 vượt quá 300 triệu đô la Mỹ, ông Lưu nghĩ bộ phim này có thể kiếm lời không?" MC hỏi tiếp.

Nhà phê bình họ Lưu đưa ra câu trả lời rất khẳng định: "Chỉ tính riêng khu vực Châu Á thì việc thu hồi vốn có chút khó khăn, nhưng nếu tính thêm thị trường hải ngoại thì chắc chắn không thành vấn đề.

Vừa rồi bạn cũng nghe phóng viên ở Mỹ nói về số liệu doanh thu, tôi cho rằng bộ phim này đạt 100 triệu đô la doanh thu tại Mỹ là rất dễ dàng, điều duy nhất còn nghi vấn là nó sẽ đạt được bao nhiêu trăm triệu mà thôi." "Ông Lưu có nghĩ sau này sẽ xuất hiện bộ phim nào có kinh phí sản xuất vượt qua 《Ca Tư Lạp》 không?" "Hiện nay mọi người dường như đang rơi vào một sự lầm tưởng rằng mức đầu tư 300 triệu đô la Hong Kong đã là con số trên trời, trong thời gian ngắn rất khó bị vượt qua, nhưng nếu so sánh với Hollywood một chút mọi người sẽ thấy thực tế kinh phí sản xuất của bộ phim này chưa phải là cao nhất.

Dù là Hollywood hay Hong Kong, sau này chắc chắn sẽ còn có những bộ phim với mức đầu tư cao hơn xuất hiện, bởi vì điện ảnh Hong Kong vẫn luôn nỗ lực phát triển lấy Hollywood làm mục tiêu." "Vậy điện ảnh Hong Kong có khả năng vượt qua Hollywood không?" "Khả năng rất thấp, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không có hy

vọng.

Hollywood chiếm ưu thế tuyệt đối về mặt thị trường, nhưng trong tương lai sự tăng trưởng quy mô của thị trường điện ảnh Châu Á là tiềm năng nhất.

Chưa nói gì khác, chỉ nhìn vào dân số Đại lục hiện nay là biết, tương lai chỉ cần một phần trăm dân số Đại lục có thể vào rạp xem phim thì đó đã là một thị trường cực kỳ lớn, tất nhiên tiền đề là kinh tế Đại lục phải phát triển lên và phim Hong Kong phải vào được đó; hơn nữa sự tích lũy về kỹ thuật kỹ xảo điện ảnh của chúng ta cũng đã đuổi kịp bước chân của Hollywood, đạt đến trình độ hàng đầu Châu Á; cuối cùng chúng ta còn có một ưu thế là cát-xê ngôi sao dù cao đến đâu cũng không đến mức khoa trương như Hollywood, đừng coi thường điểm này, thực tế nó có thể tiết kiệm được một khoản tiền rất lớn...

Tóm lại trong vòng mười năm tới, điện ảnh Hong Kong muốn vượt qua Hollywood về mặt tổng thể là không thể, nhưng vượt qua về mặt sản xuất của một bộ phim cụ thể nào đó thì tôi nghĩ khả năng là rất lớn." Từ Khắc cơ bản đồng tình với quan điểm của nhà phê bình họ Lưu này, tương lai Hong Kong chắc chắn sẽ xuất hiện thêm những phim đại điện ảnh vượt qua 《Ca Tư Lạp》, nhưng mười phần thì hết tám chín phần là xuất phát từ tay Lâm Hựu Luân.

Còn về việc ai sẽ là đạo diễn của những phim đó, trong lòng Từ Khắc nghĩ đến Ngô Vũ Sâm, nghĩ đến vài người khác, duy chỉ không có chính mình. "Ai cũng nói về 《Ca Tư Lạp》, phim 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 cũng chiếu đợt này, sao chẳng thấy nhắc đến một chữ nào nhỉ?" Thái Địch La Tân có chút bất bình thay cho Từ Khắc.

Tằng Chí Vĩ và Hoàng Bách Minh đều không đáp lời, chuyện này chẳng phải đã quá rõ ràng sao?

Vừa rồi trên chương trình cũng đã nói rồi, Đài Loan, Nhật Bản đợt này mọi phim đều phải nhường đường cho 《Ca Tư Lạp》, 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 chọn chiếu vào lúc này chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp gì. "Ở Đài Loan và Nhật Bản, lịch chiếu phim của tôi đều bị lùi lại, bên Mỹ thì chiếu bình thường rồi, doanh thu..." Từ Khắc nói đến đây thì có chút khó mở lời, thể loại như 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 mà được ưa chuộng ở Mỹ mới là lạ, doanh thu ngày đầu còn chưa vượt quá 1 triệu đô, đừng nói là so với 《Ca Tư Lạp》, ngay cả so với 《Ngọa Hổ Tàng Long》 trước đó cũng kém xa một trời một vực.

Chuyện này lại chạm đến một nỗi đau khác trong lòng Từ Khắc, ông và Hồ Kim Thuyên vì việc quay phim 《Tiếu Ngạo Giang Hồ》 mà kết oán, lúc đó truyền thông Hong Kong đa số đứng về phía Hồ Kim Thuyên chỉ trích Từ Khắc làm việc không đàng hoàng, sau này Từ Khắc chịu áp lực quay phim 《Đông Phương Bất Bại》, bộ phim đại thắng mới giúp ông gỡ gạc lại thể diện.

Không ngờ phim 《Ngọa Hổ Tàng Long》 của Hồ Kim Thuyên thất bại khi tham gia liên hoan phim Cannes tại Pháp, phản ứng doanh thu ở thị trường Châu Á cũng bình thường, nhưng đến thị trường Mỹ và Châu Âu lại trở thành một chú ngựa ô về doanh thu, thậm chí còn lọt vào danh sách đề cử giải Phim ngoại ngữ hay nhất của Hollywood.

Hai bộ phim đặt lên bàn cân, cuối cùng nhìn vào có vẻ Hồ Kim Thuyên vẫn thắng.

Từ Khắc tự nhiên không phục, quay 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 cũng là mang ý muốn tái đấu với Hồ Kim Thuyên, ai dè bộ phim ông dồn hết tâm huyết quay ra, công chiếu ở Bắc Mỹ lại nhận được kết quả thế này, đối với Từ Khắc đây thực sự là một cú đả kích không nhỏ.

Ngoài bốn người Từ Khắc ngồi trong bao gian, cùng lúc đó cũng đang theo dõi chương trình này còn có hai cha con Lâm Bạch Hân và Lâm Kiện Nhạc.

Lâm Bạch Hân thu hồi ánh mắt từ màn hình tivi, nhìn Lâm Kiện Nhạc hỏi: "Thế nào, có suy nghĩ gì không?" "Lần quay 《Tru Tiên chi Thanh Vân Kiếp》 này coi như là một bài học, hiện tại Hoàn Á không nên đối đầu trực diện với Lâm Hựu Luân ở những phim đầu tư lớn thế này." Lâm Kiện Nhạc mấy ngày nay nghe các loại tin tức về 《Ca Tư Lạp》 đã đến mức tê liệt rồi, sự thật rành rành trước mắt, buộc ông không thể không thừa nhận.

Lâm Bạch Hân gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng. "Con nhận thức được điều này là tốt rồi, ta cũng không nói thêm gì nữa, lần này coi như bỏ tiền mua một bài học vậy." Lâm Kiện Nhạc nghe ra trong lời cha không có ý trách cứ, vội vàng bày tỏ thái độ: "Sau này con sẽ cẩn thận hơn khi đầu tư, không để cha phải thất vọng nữa." Lâm Bạch Hân lại không muốn nghe những lời sáo rỗng đó, trực tiếp hỏi Lâm Kiện Nhạc kế hoạch sắp tới là gì. "Hoàng Bách Minh, Cao Trí Sâm trong tay đã có vài kịch bản hài kịch khá tốt.

Từ Khắc lần này tuy quay thất bại nhưng đánh giá và dư luận về bộ phim này vẫn rất khá, hơn nữa bản thân anh ấy cũng rất có ý tưởng và năng lực, cho nên con dự định giống như lần trước cha nói, tiếp tục mời anh ấy hợp tác, tất nhiên mức đầu tư lần này sẽ được kiểm soát ở mức hợp lý." "Con muốn lôi kéo Từ Khắc thì hiện giờ chính là lúc thích hợp nhất." Lâm Bạch Hân nhắc nhở Lâm Kiện Nhạc vì lo con trai sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt này.

Lúc này Từ Khắc đang thất thế, nếu Lâm Kiện Nhạc không tính toán đến thất bại của bộ phim trước mà tiếp tục mời ông quay phim thì rất dễ thuyết phục được Từ Khắc đồng ý; nhưng nếu để thêm một thời gian nữa, đợi Từ Khắc tự điều chỉnh lại trạng thái và nhìn rõ

thực tế thì lúc đó Lâm Kiện Nhạc muốn thuyết phục ông chắc chắn sẽ phải tốn nhiều công sức hơn.

Lâm Kiện Nhạc cầm điện thoại di động lên trước mặt Lâm Bạch Hân, gọi một cuộc điện thoại tới nhà Từ Khắc. "Chào bà Thi, đạo diễn Từ có nhà không?

À, ra ngoài ăn cơm với bạn rồi sao, vậy đợi anh ấy về nhờ bà nói anh ấy gọi lại cho tôi...

À không, để lúc đó tôi gọi lại cho anh ấy sau." Lâm Kiện Nhạc cảm thấy chủ động gọi điện thoại lại sẽ thể hiện thành ý hơn là ngồi đợi Từ Khắc gọi tới, chi tiết nhỏ này được Lâm Bạch Hân thu vào tầm mắt, trong lòng thầm gật đầu hài lòng.

Thi Nam Sanh đặt ống nghe xuống, nhưng trong lòng lại rất thắc mắc.

Ban đầu bà cứ ngỡ Lâm Kiện Nhạc muốn tìm Từ Khắc để nói về chuyện bộ phim 《Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp》, nhưng nghe ngữ khí sau đó của Lâm Kiện Nhạc thì lại không giống như đang muốn hưng sư vấn tội.

Còn về khả năng hợp tác tiếp, Thi Nam Sanh căn bản không hề nghĩ tới. 《Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp》 đầu tư hơn một ức đô la Hồng Kông, hiện tại thua lỗ gần như đã thành định cục, Lâm Kiện Nhạc sao có thể còn tìm Từ Khắc để hợp tác lần nữa?

Thi Nam Sanh không tin, và ngay cả Từ Khắc ban đầu cũng không dám tin.

Mặc dù từ chỗ Hoàng Bách Minh, ông đã ít nhiều có chuẩn bị tâm lý về thái độ của Lâm Kiện Nhạc, nhưng ông không nghĩ Lâm Kiện Nhạc lại tìm mình nhanh đến thế.

Bởi vậy khi về nhà nghe Thi Nam Sanh kể lại chuyện này, trong

lòng ông cũng rất kinh ngạc.

Thi Nam Sanh nghe Từ Khắc nói xong, mắt trợn tròn: "Anh nói là Lâm Kiện Nhạc lại muốn tìm anh hợp tác sao?" Từ Khắc gật đầu, xem như mặc nhận cách nói của Thi Nam Sanh. "Xem ra trước đây chúng ta luôn coi thường Lâm Kiện Nhạc rồi, không ngờ ông ta lại có phách lực đến vậy." Vì chuyện này, ấn tượng của Thi Nam Sanh đối với Lâm Kiện Nhạc lập tức tốt lên rất nhiều. "Phách lực thì có lẽ là có, nhưng người tôi khâm phục hơn là tâm cơ của ông ta." Từ Khắc châm một điếu thuốc, rít một hơi: "Ông ta biết 《Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp》 không thành công thì tôi chính là người thất vọng nhất, nên mới chọn thời điểm này để tìm tôi.

Nếu tôi bảo mình muốn quay thêm một bộ phim tương tự 《Tru Tiên》 nữa, em xem ông ta có còn ủng hộ tôi không?" "Có thể quay phim khác cũng không tệ mà, ít nhất ông ta không giống Gia Hòa năm đó, bị dọa cho bao nhiêu năm không dám hợp tác với anh nữa." Thi Nam Sanh bĩu môi nói.

Từ Khắc rít mạnh một hơi thuốc: "Một khi lại hợp tác với Lâm Kiện Nhạc, e là Lâm tiên sinh thật sự sẽ có ý kiến với tôi mất." Thi Nam Sanh lại không hề lo lắng về điều đó: "Nếu 《Tru Tiên》 mà đại thắng thì anh hợp tác với Lâm Kiện Nhạc, Lâm tiên sinh chắc chắn sẽ không vui.

Nhưng tình hình hiện tại, có khi anh ấy còn mong anh tiếp tục hợp tác với Lâm Kiện Nhạc để tiếp tục làm ông ta bồi tiền ấy chứ." Từ Khắc khổ sở cười: "Đến cả em cũng không có niềm tin vào tôi sao?" "Không phải, ý em là hiện tại anh giúp Lâm Kiện Nhạc quay phim, tiền kiếm được cùng lắm cũng chỉ gỡ gạc lại chút tổn thất của 《Tru Tiên》 mà thôi, Lâm tiên sinh căn bản không cần vì chút chuyện nhỏ này mà làm khó anh.

Đương nhiên chính anh cũng phải nắm bắt chừng mực, giúp Lâm Kiện Nhạc quay xong bộ này thì thấy tốt nên dừng lại, bộ tiếp theo vẫn phải tìm Lâm tiên sinh hợp tác." Thi Nam Sanh đã vạch sẵn kế hoạch trong lòng cho chồng mình.

Từ Khắc kẹp điếu thuốc, do dự một hồi lâu, cuối cùng quyết định làm theo lời Thi Nam Sanh, như vậy cả hai bên đều không đắc tội.

Vừa định xong chủ ý, chiếc điện thoại bên cạnh liền vang lên. —— "Đỗ Kỳ Phong sao?" Lâm Hựu Luân đặt bút lông xuống, nhìn bà vú Ngô đang đứng ở cửa thư phòng, gật đầu nói: "Tôi biết rồi, bà đưa anh ấy trực tiếp vào đây gặp tôi." Bà Ngô nghe lời đi ra, Lâm Hựu Luân cũng không còn tâm trạng viết tiếp.

Anh đặt bút lông lên nghiên mực, lấy khăn lau tay, trong lòng thầm đoán Đỗ Kỳ Phong đến tìm mình vào lúc này có chuyện gì.

Quay phim sao?

Nghe Vương Tinh nói Đỗ Kỳ Phong hiện đang nắm trong tay mấy kịch bản chờ quay, khả năng vì chuyện này mà đến là rất thấp.

Hay là công ty điện ảnh của Đỗ Kỳ Phong và Vương Tinh xảy ra chuyện?

Điều này cũng không thể, nếu không thì Vương Tinh đang quay phim ở Đại lục đã sớm gọi điện cho anh rồi.

Tiếng bước chân ngoài cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Hựu Luân.

Chương 529

Anh ngẩng đầu nhìn lên, thấy bà Ngô dẫn Đỗ Kỳ Phong đi vào. "Có làm phiền Lâm tiên sinh không ạ?" Khi bước vào cửa, Đỗ Kỳ Phong cẩn thận hỏi.

Lâm Hựu Luân xua tay ý bảo không sao, đồng thời chỉ tay vào ghế sofa đối diện, bảo Đỗ Kỳ Phong ngồi xuống nói chuyện. "Dạo này tôi đang học viết thư pháp, mới phát hiện viết chữ còn khó hơn viết kịch bản nhiều." Lâm Hựu Luân ngồi xuống đối diện Đỗ Kỳ Phong, bắt đầu tán gẫu.

Đỗ Kỳ Phong linh cơ nhất động, tiếp lời: "Vậy hôm nào tôi phải đến xin Lâm tiên sinh mấy bức chữ, để làm tiêu đề mở đầu cho phim mới có được không." "Thôi đi, tôi chỉ là dạo này rảnh rỗi nên mới nảy ra ý định luyện chữ, cho dù có luyện nghiêm túc thì không có năm ba năm công phu cũng không dám mang ra cho ai xem đâu." Lâm Hựu Luân xua tay, rồi chuyển chủ đề: "Bên Vô Tuyến đã chịu thả người cho Vi Gia Huy chưa?" Vi Gia Huy muốn rời Vô Tuyến để cùng Đỗ Kỳ Phong làm điện ảnh, nhưng vì vướng hợp đồng nên không thể dứt ra được.

Lâm Hựu Luân đã hứa với anh ta là sau khi quay xong 《Khử Tà Diệt Ma》 (Tôi và Cương Thi có ước hẹn) sẽ giúp giải quyết.

Tiện thể Đỗ Kỳ Phong qua đây, Lâm Hựu Luân liền hỏi luôn. "Vô Tuyến đã đồng ý cho Tiểu Bảo rời đi, nhưng hy vọng sau khi quay xong bộ phim kia thì anh ấy quay thêm hai bộ nữa mới đi.

Tiểu Bảo cũng đã đồng ý nên tạm thời vẫn ở lại Vô Tuyến." Ngữ khí của Đỗ Kỳ Phong tràn đầy sự cảm kích đối với Lâm Hựu Luân.

Chuyện này nếu Lâm Hựu Luân không ra mặt thì chắc chắn sẽ

không thuận lợi như vậy.

Lâm Hựu Luân gật đầu, sau đó mới hỏi Đỗ Kỳ Phong hôm nay đến tìm mình có việc gì.

Đỗ Kỳ Phong bị hỏi trúng tim đen, nuốt nước bọt một cái, cảm giác như có khối bông chặn ngang cổ họng.

Môi anh ta mấp máy nhưng không nói được gì, vẻ mặt vô cùng do dự.

Lâm Hựu Luân càng thêm tò mò, nhìn Đỗ Kỳ Phong hỏi: "Sao vậy, gặp chuyện gì khó khăn à?

Hay là bên công ty xảy ra vấn đề gì?" "Gần đây tôi có một ý tưởng kịch bản, lúc rảnh rỗi có kể với vài người bạn, không biết sau đó chuyện lại truyền đến tai Từ Khắc.

Hôm qua anh ấy tìm tôi, nói muốn quay câu chuyện này." Nói đến đây, Đỗ Kỳ Phong như bị nghẹn lời, đột ngột dừng lại rồi nhìn Lâm Hựu Luân. "Đó là chuyện tốt mà?

Hay là anh muốn tự mình quay, rồi lại ngại từ chối Từ Khắc?" Lâm Hựu Luân bị phản ứng của Đỗ Kỳ Phong làm cho hồ đồ. "Không phải, hiện tại tay tôi đã có mấy kịch bản đang chờ quay, giao cho Từ Khắc cũng không phải là không được, chỉ là..." Đỗ Kỳ Phong ấp úng nửa ngày, cuối cùng mới nói ra nguyên nhân. "Từ Khắc muốn mua lại ý tưởng của anh, rồi người đầu tư quay bộ phim này là Lâm Kiện Nhạc?" Lâm Hựu Luân nhướng mày, lặp lại lời của Đỗ Kỳ Phong một lần nữa.

Đỗ Kỳ Phong gật đầu.

Vốn dĩ hợp tác với Từ Khắc thì không có vấn đề gì, nhưng nếu người đầu tư là Lâm Kiện Nhạc thì sự việc sẽ trở nên phức tạp.

Đỗ Kỳ Phong không muốn bị cuốn vào cuộc tranh đấu giữa Lâm

Hựu Luân và Lâm Kiện Nhạc, nhưng Từ Khắc hết lần này đến lần khác tìm đến tận cửa làm phiền, khiến anh ta không còn cách nào khác, đành phải đến thỉnh giáo Lâm Hựu Luân nên làm thế nào.

Nếu Lâm Hựu Luân không đồng ý, anh ta có thể trực tiếp từ chối Từ Khắc.

Nghe tin Lâm Kiện Nhạc và Từ Khắc tái hợp, Lâm Hựu Luân cũng hơi bất ngờ, đồng thời anh càng tò mò hơn là Đỗ Kỳ Phong đang nắm giữ câu chuyện gì mà khiến Từ Khắc phải quyến luyến không quên như vậy. "Nói ra thì chuyện này cũng có liên quan đến Từ Khắc, vì sau khi xem mấy bộ phim võ hiệp anh ấy quay, tôi mới nảy sinh ý tưởng viết câu chuyện này.

Đặc biệt là Lâm Thanh Hà trong 《Đông Phương Bất Bại》 đã gây cho tôi xúc động rất lớn.

Tôi nghĩ, hiện nay đa số phim võ hiệp đều lấy nam giới làm nhân vật chính, vậy có thể có một bộ phim võ hiệp lấy nữ giới làm nhân vật chính không?" Kể từ khi Từ Khắc thực hiện 《Hoàng Phi Hồng》, làn sóng phim võ hiệp tân phái bắt đầu phục hưng trên màn ảnh Hồng Kông.

Nhất thời, kẻ theo đuôi không đếm xuể, nhưng không phải ai cũng có trí tưởng tượng bay bổng như "Từ lão quái".

Khán giả xem nhiều dần dần cũng mất đi hứng thú.

Khi phim võ hiệp cổ trang dần mất thị trường, thể loại tân võ hiệp này bắt đầu bành trướng sang lĩnh vực đô thị hiện đại, tranh giành khán giả của dòng phim hành động cảnh phi vốn thuộc về phái Thành Long.

Trào lưu này xuất hiện đầu tiên trong truyện tranh, sau đó lan dần lên màn ảnh rộng.

Loại phim võ hiệp hiện đại này vừa có thể thỏa mãn tính hiếu kỳ của khán giả về võ thuật truyền thống đối đầu với vũ khí hiện đại, vừa mang lại môi trường hiện đại khác biệt với cổ đại, cung cấp thêm nhiều ý tưởng mới lạ cho người sáng tạo.

Ý tưởng của 《Đông Phương Tam Hiệp》 chính là được hình thành trong bối cảnh đó trong não bộ Đỗ Kỳ Phong.

Câu chuyện kể về ba người phụ nữ có võ công cao cường hành hiệp trượng nghĩa giữa đô thị hiện đại.

Điểm đặc biệt nhất là đưa ý thức nữ quyền mạnh mẽ vào phim hành động, phá vỡ khuôn mẫu lấy nam giới làm tôn quý.

Vì vậy, Từ Khắc sau khi nghe câu chuyện này đã lập tức nảy sinh ý định phải quay nó bằng được.

Trong ký ức của Lâm Hựu Luân, bộ phim này lẽ ra phải do chính Đỗ Kỳ Phong quay, hiện tại lại biến thành Từ Khắc muốn quay, mọi thứ rối tung cả lên.

So với các tác phẩm khác của Đỗ Kỳ Phong, 《Đông Phương Tam Hiệp》 chỉ có thể coi là một tác phẩm đặc biệt, chưa phải là đại diện tiêu biểu nhất, nhưng trí tưởng tượng rất phong phú, sự đan xen không gian thời gian đa chiều, thiết kế động tác thanh thoát, soái khí, cũng được coi là một giai tác trong dòng phim hành động Hồng Kông.

Nếu đổi sang một Từ Khắc có phong cách lăng lệ, sở trường quay loại phim hành động này chỉ đạo, hiệu quả mang lại sẽ thế nào, điều này khiến Lâm Hựu Luân có chút mong đợi.

Mặc dù nhà đầu tư đứng sau Từ Khắc là Lâm Kiện Nhạc, nhưng lúc này sự tò mò của Lâm Hựu Luân về hiệu quả không ngờ tới khi Từ Khắc cầm trịch đã vượt qua tâm lý muốn chèn ép Lâm Kiện Nhạc.

Có thể nói Lâm Hựu Luân đã nảy sinh lòng quý mến tài năng, cảm

thấy một câu chuyện như 《Đông Phương Tam Hiệp》 giao cho Từ Khắc quay là một ý tưởng tuyệt vời, nên anh không hề ngăn cản.

Đương nhiên còn một nguyên nhân khác là, tuy câu chuyện của 《Đông Phương Tam Hiệp》 hay, nhưng khán giả thích phim hành động đa số là nam giới, họ sẽ không có quá nhiều nhiệt tình với phim hành động do nữ chính đóng.

Vì vậy, bộ phim này định sẵn sẽ không có đột phá lớn về doanh thu phòng vé.

Cho dù có đổi thành Từ Khắc đạo diễn thì cũng không thể thay đổi được điểm này.

Lâm Kiện Nhạc đặt điện thoại xuống, lông mày hơi nhíu lại, cánh mũi mang vẻ ương ngạnh nhưng khóe môi lại hơi trễ xuống, dường như đang đắn đo chuyện gì đó.

Từ Khắc vừa gọi điện tới, nói kịch bản 《Đông Phương Tam Hiệp》 đã bàn ổn thỏa.

Lẽ ra đây là tin tốt, nhưng trong lòng Lâm Kiện Nhạc lại thấy kỳ lạ.

Ý tưởng của 《Đông Phương Tam Hiệp》 là mua lại từ tay Đỗ Kỳ Phong, điểm này Từ Khắc không hề giấu giếm Lâm Kiện Nhạc, đồng thời ông còn cho biết Đỗ Kỳ Phong đã được Lâm Hựu Luân đồng ý mới bán ý tưởng cho mình.

Lại là thông qua sự đồng ý của Lâm Hựu Luân...

Điều này giống hệt tình hình trước khi quay 《Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp》 năm đó, nghĩa là Lâm Hựu Luân không hề đánh giá cao bộ phim này.

Từ Khắc đặc biệt giải thích, lần này là do ông nhìn trúng câu chuyện trước, sau đó Lâm Hựu Luân không mấy hứng thú nên mọi

chuyện mới diễn ra thuận lợi như vậy.

Lâm Kiện Nhạc luôn tự nhủ phải tin tưởng người mình dùng, nhưng càng như thế, trong lòng ông càng cảm thấy mình đầu tư quay bộ phim này giống như đang nhặt lại đồ thừa của Lâm Hựu Luân vậy.

Tuy nhiên, vì đã hứa với Từ Khắc nên Lâm Kiện Nhạc không có lý do gì để từ chối nữa, hơn nữa 《Đông Phương Tam Hiệp》 là thể loại hành động võ hiệp sở trường nhất của Từ Khắc, ông không có lý do gì tự đập phá bảng hiệu của mình, nên bộ phim này kiểu gì cũng không thể lỗ vốn được.

Từ Khắc không ngờ một chuyện đơn giản lại bị Lâm Kiện Nhạc suy diễn phức tạp như vậy.

Sau khi thông báo cho Lâm Kiện Nhạc rằng kịch bản đã chuẩn bị xong, ông bắt đầu cân nhắc nên chọn ba nữ diễn viên nào để đóng bộ phim này.

Trong ba vị nữ hiệp, Đông Đông nhìn bề ngoài chân yếu tay mềm, hoàn toàn là mẫu phụ nữ truyền thống hiền thê lương mẫu, nhưng thực tế lại giống như các siêu anh hùng trong truyện tranh Mỹ — như Batman vậy, hễ màn đêm buông xuống là ra ngoài hành hiệp trượng nghĩa.

Nhân vật này, Từ Khắc nghĩ ngay đến đầu tiên chính là Chung Sở Hồng, thực sự vì vai diễn trong 《Thế Giới Ngầm》 (Underworld) đã quá sâu đậm lòng người, Chung Sở Hồng gần như là lựa chọn duy nhất cho vai diễn này.

Chương 530

Nhưng Từ Khắc lập tức phủ định ý nghĩ đó vì một nguyên nhân đơn giản: mối quan hệ giữa Chung Sở Hồng và Lâm Hựu Luân.

Tiếp theo, Từ Khắc nghĩ đến Lâm Thanh Hà, nhưng vẫn thấy không ổn.

Một là lịch trình của Lâm Thanh Hà quá dày, e là không sắp xếp được thời gian; hai là nghe nói Lâm Thanh Hà là chị kết nghĩa của Lâm Hựu Luân, với tầng quan hệ này, chắc hẳn cô ấy cũng sẽ có nhiều e ngại khi nhận phim.

Suy đi tính lại, Từ Khắc gạch tên Lâm Thanh Hà khỏi danh sách.

Những nữ diễn viên phù hợp với vai này, có danh tiếng và sức hút nhất định, giờ chỉ còn lại Trịnh Du Linh và Mai Diễm Phương.

Ưu điểm của hai người này là không có vướng mắc quá sâu với Lâm Hựu Luân, khuyết điểm là chưa từng đóng phim hành động.

Cuối cùng Từ Khắc chọn Mai Diễm Phương, vì Mai Diễm Phương lấn sân cả âm nhạc lẫn điện ảnh, nhân khí cao hơn Trịnh Du Linh một chút.

Nhân vật thứ hai Từ Khắc cân nhắc là Trần Thất.

Trong truyện, nhân vật này sống bản năng, khao khát tự do, hành sự phóng khoáng bất kham, bề ngoài thô tục thực dụng nhưng bên trong lại tinh tế đa tình, trải qua nhiều đại nạn vẫn may mắn sống sót.

Trong 《Đông Phương Tam Hiệp》, vai Trần Thất là vai Từ Khắc rất thích, và cũng là vai khảo nghiệm diễn xuất nhất.

Sau một vòng sàng lọc, Từ Khắc khóa mục tiêu vào Trương Mạn Ngọc, người năm nay vừa cùng Chung Sở Hồng nhận giải Ảnh hậu

Kim Tượng.

Mặc dù Trương Mạn Ngọc và Chung Sở Hồng là bạn thân mà ai trong giới cũng biết, nhưng cô ấy không có liên hệ quá lớn với Lâm Hựu Luân, mời cô ấy đóng phim này chắc sẽ không phải lo lắng nhiều.

Điều khiến Từ Khắc đau đầu nhất vẫn là nhân vật Trần Tam.

Đây là một người phụ nữ có nội giới tâm hồn phức tạp và mâu thuẫn, giúp lão công làm ác nhưng trong lòng luôn tự trách sâu sắc, từng có lúc sa chân vào bùn lầy không thể tự thoát ra, may mà cuối cùng chiến thắng bản thân, cùng sát cánh với hai người bạn vốn không cùng đường để phá tan ma cung.

Phần lớn các cảnh hành động trong phim tập trung vào nhân vật này, nên nhất định phải tìm một nữ minh tinh biết đánh võ.

Đừng thấy phim võ thuật Hồng Kông hưng thịnh mà lầm, đả nữ luôn là nguồn tài nguyên khan hiếm.

Người đánh giỏi nhất là Huệ Anh Hồng thì những năm gần đây danh tiếng đã giảm sút, tuổi tác cũng không còn nhỏ, đứng cạnh Mai Diễm Phương và Trương Mạn Ngọc rõ ràng không hợp.

Những đả nữ khác, nếu không phải không đạt yêu cầu thì cũng đã giải nghệ lấy chồng.

Từ Khắc cầm bút ngồi trong phòng khách đau đầu vì chuyện này, Thi Nam Sanh cầm một tờ báo đi vào, lúc ngồi xuống tự lẩm bẩm một câu: "Haiz, lại một cặp nữa chia tay!" "Cái gì?" Từ Khắc tưởng Thi Nam Sanh đang nói với mình nên ngẩng đầu hỏi. "Em nói cái tin trên báo hôm nay này." Thi Nam Sanh trải tờ báo ra: "Phan Địch Sinh và Dương Tử Quỳnh kết hôn mới được hai năm lại ly hôn rồi.

Truyền thông Hồng Kông cũng thật bát quái, tin gì cũng dám đưa

lên báo, nào là Dương Tử Quỳnh không sinh được con, rồi Dương Tử Quỳnh và mẹ Phan Địch Sinh mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu...

Đủ thứ loạn thất bát táo." Từ Khắc không mấy hứng thú với loại tin tức này, ừ một tiếng rồi lại cúi đầu xuống nghĩ việc của mình.

Nhưng chưa đầy ba giây sau, ông đột ngột ngẩng đầu lên. "Em nói Dương Tử Quỳnh và Phan Địch Sinh ly hôn rồi sao?" "Lúc nãy anh không nghe em nói à?" Thi Nam Sanh nhìn Từ Khắc với vẻ mặt kỳ quặc. "Không phải, lúc nãy anh đang nghĩ việc khác nên không để ý kỹ, họ ly hôn thật sao?" Từ Khắc hỏi lại lần nữa.

Thi Nam Sanh đưa tờ báo cho Từ Khắc: "Anh tự xem đi!" Từ Khắc đón lấy tờ báo, đầu tiên thấy đó là tờ 《Đông Phương Nhật Báo》, trong lòng thực tế đã tin chuyện này là thật.

Tin tức đăng trên ba tờ báo lớn nhất Hồng Kông đều trải qua thẩm định nghiêm ngặt, rất ít khi có tin giả, đặc biệt là loại tin ly hôn của người nổi tiếng thế này, nếu đưa sai thì không chỉ là chuyện xin lỗi bồi thường mà còn phải hầu tòa.

Dù vậy, Từ Khắc vẫn nghiêm túc đọc hết mẩu tin trên báo.

Sau khi lấy lại tờ báo từ tay Từ Khắc, Thi Nam Sanh hỏi: "Anh nói xem lần này Phan Địch Sinh có phải là mất cả chì lẫn chài không?" Hồi Dương Tử Quỳnh còn trên sân khấu hoa hậu Malaysia, Phan Địch Sinh đã bắt đầu theo đuổi mãnh liệt.

Đợi Dương Tử Quỳnh thực hiện xong nghĩa vụ hoa hậu, cởi bỏ vương miện, Phan Địch Sinh trước tiên mời cô đến Hồng Kông đóng quảng cáo đồng hồ cho mình, sau đó đầu tư hẳn một công ty điện ảnh chỉ để mời Dương Tử Quỳnh đóng phim.

Mất gần bốn năm trời, Phan Địch Sinh mới rước được Dương Tử Quỳnh về nhà.

Khi đó công ty điện ảnh Đức Bảo ngừng sản xuất, rạp Tân Bảo bị rạp Gia Nghị thâu tóm, đầu tư điện ảnh của Phan Địch Sinh có thể nói là thất bại hoàn toàn.

Nhưng không có mấy ai cười nhạo ông ta, trái lại còn nhiều người ghen tị với Dương Tử Quỳnh.

Vì mọi người đều cảm thấy, Phan đại thiếu đầu tư điện ảnh ngay từ đầu chỉ là để lấy lòng người đẹp, cưới được Dương Tử Quỳnh thì mục đích chính đã đạt được.

Còn việc đầu tư phim thất bại thì ngành kinh doanh chính của Phan gia vốn không phải là cái này, bỏ đi cũng chẳng sao.

Chỉ tiếc cho công ty điện ảnh Đức Bảo, vốn dĩ sau thời Thiệu Thị, đã có cơ hội trở thành thế lực chân vạc cùng Gia Hòa và Tân Nghệ Thành, cuối cùng lại thua dưới tay một Lâm Hựu Luân đột ngột trỗi dậy.

Người ta vẫn nói đánh giá độ cao của một người phải nhìn vào đối thủ của họ.

Nhìn vào những gì Lâm Hựu Luân đã làm được những năm qua, mọi người cũng không thấy Phan Địch Sinh thua Lâm Hựu Luân là chuyện gì quá mất mặt.

Đổi lại là người khác cũng chưa chắc làm tốt hơn Phan Địch Sinh.

Nhưng hiện tại tất cả đã thay đổi theo cuộc ly hôn của Phan Địch Sinh và Dương Tử Quỳnh.

Người vợ mất bao công sức mới cưới về được nay lại ly hôn, đồng nghĩa với việc mọi hành động của Phan Địch Sinh trong giới điện ảnh năm xưa đều trở thành một thất bại triệt để.

Truyền thông Hồng Kông hiếm khi có cơ hội xem kịch hay của hào môn như vậy, nên bao nhiêu chuyện cũ đều bị lôi ra hết, đủ mọi

giả thuyết được đưa ra.

Thi Nam Sanh đối với những lời đồn thổi trên báo về chuyện chia tay của hai người đều khinh thường.

Theo bà, một người phụ nữ mạnh mẽ như Dương Tử Quỳnh mà bắt cô ấy giải nghệ ở nhà làm bà nội trợ toàn thời gian, một hai ngày thì được, chứ lâu dài cô ấy chắc chắn không chịu nổi, ly hôn tự nhiên là chuyện không thể tránh khỏi.

Từ Khắc quan tâm không phải là tại sao họ ly hôn, trong đầu ông vừa lóe lên một ý nghĩ: Dương Tử Quỳnh hiện đã không còn là phu nhân hào môn nữa, vậy cô ấy có thể tái xuất đóng phim không?

Thi Nam Sanh nghe ý tưởng này của Từ Khắc, lúc đầu cũng kinh ngạc không ít, nhưng bà lập tức phản ứng lại, đây quả thực là một cơ hội tốt.

Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ kỹ, Thi Nam Sanh thấy độ khó không nhỏ. "Dương Tử Quỳnh vừa tuyên bố ly hôn xong đã lập tức tái xuất đóng phim, em nghĩ dù cô ấy không nể mặt Phan gia thì chắc vẫn còn một số lo ngại khác chứ?" Từ Khắc lại có quan điểm riêng: "Anh nghĩ Dương Tử Quỳnh đã dám dứt khoát ly hôn với Phan Địch Sinh thì trở ngại lớn nhất khi tái xuất thực tế đã không còn.

Cứ tiếp xúc với cô ấy trước đi, anh lo hành động muộn sẽ bị người khác hớt tay trên mất." "Chuyện đó thì không có gì phải lo, anh nghĩ hiện tại ngoài anh ra còn ai dám mời cô ấy đóng phim không?" Thi Nam Sanh bình thản nói.

Từ Khắc hơi khó hiểu: "Dương Tử Quỳnh mới giải nghệ có hơn hai năm, mà Hồng Kông xưa nay luôn thiếu đả nữ, nếu cô ấy đánh tiếng muốn tái xuất, chắc chắn sẽ có rất nhiều người tìm đến chứ." "Nhưng anh quên mất trước khi giải nghệ cô ấy đã làm một việc đắc tội với một người rồi sao?" Thi Nam Sanh vừa nhắc nhở, Từ Khắc

lập tức nhớ ra.

Năm đó Lâm Hựu Luân và Hồng Kim Bảo hợp tác quay bộ phim《Lâm Tiên Sinh và Lâm Thái》, cặp nam nữ chính ban đầu định không phải là anh ta và Lợi Trí, mà là Lương Triều Vỹ và Dương Tử Quỳnh.

Chỉ vì xảy ra một số chuyện, Dương Tử Quỳnh không những từ chối đóng bộ phim đó, mà Đức Bảo còn đem một số nội dung trong kịch bản sửa đổi đi rồi dùng để quay một bộ phim khác, việc này đã chọc giận Lâm Hựu Luân.

Sau khi Phan Địch Sinh thất bại trong đầu tư điện ảnh, Dương Tử Quỳnh chọn giải nghệ một phần nguyên nhân cũng vì chuyện này, khiến cô không còn chỗ đứng trong làng điện ảnh Hồng Kông nữa.

Việc sử dụng Dương Tử Quỳnh sẽ có rủi ro đắc tội với Lâm Hựu Luân, nhưng Từ Khắc vẫn kiên trì với quyết định của mình.

Thông qua Thi Nam Sanh ra mặt, ông đã bắt liên lạc được với Dương Tử Quỳnh.

Hồi Dương Tử Quỳnh giải nghệ, Từ Khắc đang chuẩn bị quay《Hoàng Phi Hồng》, lúc đó làn sóng phim võ hiệp mới chưa nổi lên, Từ Khắc cũng chưa trở thành đại sứ của dòng phim võ hiệp.

Mà giờ đây làng điện ảnh Hồng Kông đã đổi khác, những người từng lừng lẫy như Hồng Kim Bảo dần lộ vẻ già nua, Thành Long lại sang Hollywood tìm kiếm bước phát triển lớn hơn, ngọn cờ phim công phu Hồng Kông chỉ còn mình Từ Khắc chống chọi.

Nhận được lời mời của Từ Khắc, Dương Tử Quỳnh vốn sau khi ly hôn chưa định tái xuất ngay cũng phải động lòng, đồng ý ra gặp mặt Từ Khắc một lần.

Chương 531

"Từ đạo diễn tìm tôi đóng phim, chẳng lẽ không lo vị kia sẽ không vui sao?" Vừa gặp mặt, Dương Tử Quỳnh đã hỏi ngay câu đó, lời lẽ mang đầy ẩn ý thử thách Từ Khắc. "Bộ phim đó do ông Lâm Kiện Nhạc đầu tư sản xuất, nên Dương tiểu thư chắc cũng hiểu, chuyện này đối với tôi không có quá nhiều liên hệ, tôi chỉ chịu trách nhiệm quay cho tốt bộ phim này mà thôi." Dương Tử Quỳnh trong hai năm giải nghệ vẫn luôn không quên chú ý tin tức làng điện ảnh Hồng Kông, chuyện giữa Lâm Kiện Nhạc và Lâm Hựu Luân cô cũng nghe nói nhiều.

Địa vị của Lâm Hựu Luân hiện nay trong làng điện ảnh Hồng Kông còn hơn hẳn trước kia, lúc này người sẵn lòng tiếp nhận Dương Tử Quỳnh làm diễn viên chính chỉ còn Lâm Kiện Nhạc.

Mà câu trả lời của Từ Khắc không hề ôm đồm quá đáng, điều này trái lại khiến Dương Tử Quỳnh thêm phần yên tâm. "Kịch bản Từ đạo diễn gửi tới tôi đã đọc qua, tôi rất hài lòng với vai diễn, nhưng trước khi đồng ý, tôi muốn hỏi một câu." Từ Khắc đặt tách cà phê xuống: "Dương tiểu thư cứ nói!" "Từ đạo diễn cảm thấy Lâm Kiện Nhạc có thể thật sự đối kháng với Lâm Hựu Luân đến cùng không?" Câu hỏi này của Dương Tử Quỳnh khiến Từ Khắc cũng cảm thấy hơi khó trả lời. "Nói là đối kháng có lẽ hơi không thỏa đáng, vì nói nghiêm túc thì Lâm Kiện Nhạc cho đến tận bây giờ vẫn chưa có thực lực để đối đầu trực diện với Lâm tiên sinh.

Còn tương lai tình trạng này có duy trì được mãi không, cá nhân tôi cho rằng toàn bộ đều phụ thuộc vào việc Lâm tiên sinh có muốn tiếp tục để Lâm Kiện Nhạc và công ty Hoàn Á tồn tại hay không mà thôi." "Ý của Từ đạo diễn là chỉ cần Lâm Hựu Luân muốn, Lâm Kiện Nhạc

có thể bị hất văng khỏi giới điện ảnh Hồng Kông bất cứ lúc nào phải không?" Dương Tử Quỳnh nhíu mày hỏi.

Từ Khắc mỉm cười nhún vai: "Dương tiểu thư quên rồi sao, Lâm tiên sinh từng làm như vậy rồi mà." Trong mắt Dương Tử Quỳnh thoáng hiện một tia thần sắc rất phức tạp, cô tất nhiên hiểu rõ lời Từ Khắc đang ám chỉ chồng cũ của mình là Phan Địch Sinh.

Từ Khắc bổ sung thêm: "Dương tiểu thư đừng hiểu lầm, tôi nói vậy tuyệt đối không có ý bất kính với ông Phan.

So sánh ông Phan và Lâm Kiện Nhạc, rồi lại so sánh Lâm tiên sinh hai năm trước với Lâm tiên sinh hiện tại, cô sẽ không khó để nhận ra, ngay từ đầu ông Phan khi nắm trong tay một công ty điện ảnh và một hệ thống rạp độc lập vẫn thua dưới tay Lâm tiên sinh lúc đó.

Hiện tại quân bài trong tay Lâm Kiện Nhạc còn không bằng ông Phan, mà ông ta phải đối mặt với một Lâm Hựu Luân đang nắm giữ toàn bộ hệ thống rạp Hồng Kông, địa vị trong giới như mặt trời ban trưa, thực lực chênh lệch giữa hai bên thực sự là quá lớn." Dương Tử Quỳnh không hiểu nổi: "Vậy sao Lâm Hựu Luân còn để Lâm Kiện Nhạc tồn tại?" "Cụ thể Lâm tiên sinh nghĩ gì thì không ai biết, nhưng tôi đoán dụng ý của anh ấy khi để lại Lâm Kiện Nhạc là để tự nhắc nhở bản thân luôn có một kẻ địch tiềm phục để tránh kiêu ngạo tự mãn.

Một nguyên nhân nữa là cho dù có hất văng Lâm Kiện Nhạc thì giới điện ảnh Hồng Kông cũng không thể bị Lâm tiên sinh hoàn toàn khống chế tuyệt đối, sẽ luôn có người đứng ra đối nghịch với anh ấy.

Vì vậy thay vì rước thêm đối thủ mới không rõ lai lịch, thà cứ giữ lại Lâm Kiện Nhạc, không để ông ta sụp đổ ngay nhưng cũng không cho ông ta khả năng lật ngược thế cờ." Dương Tử Quỳnh gật đầu như hiểu như không, rồi lại hỏi: "Từ đạo diễn đã không đánh giá cao

Lâm Kiện Nhạc, tại sao còn giúp ông ta quay phim?" "Vì ý tưởng kịch bản bộ phim này tôi mua lại từ người khác, và việc này đã được Lâm tiên sinh cho phép." Từ Khắc trả lời.

Dương Tử Quỳnh lập tức hỏi: "Vậy còn tôi?" "Tôi biết Dương tiểu thư đang lo lắng điều gì, thực ra cô nghĩ nhiều rồi.

Ân oán giữa cô và Lâm tiên sinh đã sớm kết thúc theo sự rút lui của ông Phan.

Những người từng giúp ông Phan năm xưa giờ vẫn đang sống tốt đấy thôi...

Tiên nhân đánh nhau đã phân thắng bại, hà tất phải làm khó tiểu quỷ?" Những lời của Từ Khắc đã giải tỏa được nhiều khúc mắc trong lòng Dương Tử Quỳnh. "Theo cách nói của Từ đạo diễn, vậy tôi càng không nên nhận bộ phim này.

Nếu Lâm tiên sinh không còn chấp nhặt tôi nữa, thì tôi đóng bộ phim này chẳng phải lại đắc tội với anh ấy thêm lần nữa sao?" "Những chuyện tôi vừa nói có rất nhiều người trong lòng có thể đoán được, nhưng người thực sự dám mạo hiểm để kiểm chứng thì hiện tại cả Hồng Kông chỉ có mình tôi.

Dương tiểu thư có tin không, nếu Lâm tiên sinh không bày tỏ thái độ rõ ràng, ít nhất trong vòng ba năm tới sẽ không có ai tìm cô đóng phim đâu." Vẻ mặt Dương Tử Quỳnh lập tức trở nên trầm trọng.

Cô biết Từ Khắc không hề nói quá, nếu thật sự phải đợi ba năm, cô quả thực không cam tâm.

Giải nghệ hai năm nhân khí đã giảm sút nhiều, đợi thêm ba năm nữa thì còn mấy ai nhớ tên mình.

Đến lúc đó dù có tái xuất, muốn quay lại đỉnh cao cũ cũng rất khó, chứ đừng nói đến việc tiến xa hơn. "Nói vậy là tôi đã không còn lựa

chọn nào khác?" Từ Khắc nhún vai, xem như mặc nhận.

Sau khi hạ quyết tâm, Dương Tử Quỳnh tỏ ra rất quyết đoán. "Được thôi, bộ phim này tôi nhận!" —— Lâm Hựu Luân chỉ nghe tin Dương Tử Quỳnh tái xuất đóng phim từ miệng các phóng viên tại buổi lễ ra mắt phim 《Cưỡng Đoạt》 (Taken), hơn nữa còn đóng vai nữ chính trong phim mới của Từ Khắc.

Khi phóng viên đặt câu hỏi này, Chu Tuệ Mẫn đứng cạnh Lâm Hựu Luân cũng tỏ ra hơi căng thẳng.

Chuyện năm xưa cô cũng biết chút ít, hiện tại phóng viên khơi lại chuyện cũ, thực tế ý đồ khiêu khích rất rõ ràng. "Bộ phim các bạn nói tôi có biết, đó là ý tưởng của Đỗ Kỳ Phong, sau đó Từ Khắc đem đi quay.

Các bạn muốn biết thêm thông tin về bộ phim này nên đi hỏi Lâm Kiện Nhạc mới đúng, vì bộ phim đó do ông ấy đầu tư...

Còn về nữ diễn viên các bạn vừa nhắc tới, tôi thấy cô ấy tái xuất là chuyện rất bình thường.

Hồng Kông hiện nay đang thiếu mẫu nữ diễn viên như cô ấy, Từ Khắc trong việc chọn người chắc chắn là rất tinh tường." Khi bước vào rạp chiếu phim, Chu Tuệ Mẫn tinh nghịch thè lưỡi nói: "Em cứ tưởng lúc nãy anh sẽ nổi giận cơ." "Nếu chuyện gì cũng nổi giận thì anh đã bị chọc tức chết từ lâu rồi..." Lâm Hựu Luân chưa nói hết câu đã bị Chu Tuệ Mẫn lấy tay chặn miệng lại. "Không được nói bừa!" Lâm Hựu Luân ngoan ngoãn ngậm miệng, gật gật đầu, Chu Tuệ Mẫn mới bỏ tay xuống.

Cảnh tượng này vô tình lọt vào mắt Lý Nhược Đồng đang đi ra đón hai người.

Cô định né sang một bên nhưng ánh mắt của cả Lâm Hựu Luân và

Chu Tuệ Mẫn đều cùng lúc đổ dồn vào cô. "Đạo diễn Ngô trên đường gặp tắc xe nên chưa tới kịp, buổi lễ ra mắt có thể phải trì hoãn vài phút.

Chú ấy gọi điện bảo em nói với Lâm tiên sinh và chị...

Tuệ Mẫn một tiếng." Lý Nhược Đồng cuối cùng cũng đổi miệng kịp thời, không gọi là "Chu tiểu thư", đây là ước định giữa cô và Chu Tuệ Mẫn, vừa rồi do căng thẳng nên suýt chút nữa là quên mất. "Đồng Đồng hôm nay xinh thật đấy!" Chu Tuệ Mẫn cũng biết Lý Nhược Đồng vừa thấy hành động thân mật của mình với Lâm Hựu Luân nên có chút không tự nhiên, liền chủ động bắt chuyện, khen ngợi cách ăn mặc của Lý Nhược Đồng hôm nay.

Chu Tuệ Mẫn nói vậy, Lâm Hựu Luân mới chú ý đến cách ăn mặc của Lý Nhược Đồng.

Vì cô là diễn viên chính nên để phối hợp tuyên truyền phim, bộ đồ cô mặc rất gần gũi với nhân vật trong phim.

Chiếc áo màu xanh nhạt, váy tròn xanh đậm, mái tóc dài xõa sau vai, ngũ quan tinh tế như búp bê bằng sứ, mang theo một nụ cười yên tĩnh.

Có lẽ vì vừa đi hơi vội, hai má Lý Nhược Đồng ửng hồng nhuận trạch như quả táo, tỏa sáng như ráng chiều, kết hợp khéo léo với mái tóc dày bồng bềnh như những đám mây, khiến người ta có cảm giác muốn đưa tay lên xoa nhẹ. "Thế này mới đúng chứ, trước đây mặc đồ chín chắn quá không hợp, như hiện tại mới có cảm giác là thiếu nữ thanh xuân." Lâm Hựu Luân cũng không nhịn được mà nhận xét vài câu. "Anh mới có hai mươi mấy tuổi mà đã tỏ ra già dặn thế rồi, còn dám nói Đồng Đồng." Chu Tuệ Mẫn thân mật khoác tay Lý Nhược Đồng, lườm Lâm Hựu Luân một cái.

Sở dĩ Chu Tuệ Mẫn và Lý Nhược Đồng lại hợp nhau như vậy,

phần lớn là vì Lý Nhược Đồng cũng giống cô, hồi nhỏ gia cảnh không tốt.

Trong khi những đứa trẻ khác còn đang hưởng thụ sự nuông chiều thì cả hai đã biết giúp đỡ gia đình gánh vác trách nhiệm.

Nên không thể trách Lý Nhược Đồng trước đây ăn mặc quá chín chắn, với trải nghiệm trưởng thành như vậy, sớm hiểu chuyện một chút cũng là điều bình thường.

Lâm Hựu Luân dụi dụi mũi, không ngờ Chu Tuệ Mẫn lại nhận xét mình như vậy, chẳng lẽ anh già thật rồi sao?

Nói về tuổi tâm hồn, anh đúng là cấp bậc "ông chú" rồi, nhưng thân thể này rõ ràng mới chỉ hai mươi lăm tuổi.

Chẳng lẽ do thường ngày tiếp xúc quá nhiều với những thành viên trong "câu lạc bộ trung lão niên" ở tầng lớp thượng lưu Hồng Kông nên vô tình bị nhiễm chút vẻ già cỗi?

Xem ra sau này phải tiếp xúc với giới trẻ nhiều hơn rồi, Lâm Hựu Luân vừa đi vào rạp phim vừa nghĩ.

Đang đi, một ý tưởng chợt nảy ra trong đầu Lâm Hựu Luân.

Vừa hay lúc nãy phóng viên hỏi về chuyện 《Đông Phương Tam Hiệp》, kết hợp với ý niệm hiện tại, Lâm Hựu Luân đột nhiên nghĩ đến một bộ phim có chút tương đồng với 《Đông Phương Tam Hiệp》.

Truyền thông Hồng Kông chẳng phải muốn anh có phản hồi về 《Đông Phương Tam Hiệp》 sao?

Vậy thì đáp ứng nguyện vọng của họ, quay bộ phim kia ra rồi so tài với 《Đông Phương Tam Hiệp》, chắc chắn sẽ là một chuyện vô cùng thú vị.

Phòng chiếu phim vô cùng yên tĩnh, ánh sáng phản chiếu từ màn bạc soi rõ gương mặt của những khán giả ngồi vài hàng đầu tiên.

Trên màn ảnh, Địch Long cầm điện thoại, ông đang lo lắng cho con gái mình tại sao lâu như vậy vẫn chưa gọi cuộc điện thoại báo bình an như yêu cầu, mà cuộc gọi đầu tiên gọi tới lại không có người nghe, lúc này tâm lý ông càng thêm căng thẳng.

Chương 532

Khán giả cũng bị cảm xúc này lây lan, không tự chủ được mà bắt đầu lo lắng cho cô gái kia.

Bộ phim có tên là 《Cụ phong doanh cứu》 (Taken), nên mọi người đều biết cô gái nhất định sẽ gặp chuyện, nếu không thì việc 'cứu viện' cũng chẳng còn gì để nói.

Cuối cùng, điện thoại cũng thông, đầu dây bên kia là giọng nói của Lý Nhược Đồng mang theo chút thiếu kiên nhẫn và lời xin lỗi, cô thấp giọng giải thích lý do, sau đó muốn nói lời xin lỗi với ông bố, nhưng ngay lúc này, giọng nói trầm thấp của Lý Nhược Đồng bỗng biến thành tiếng hét thảm, cô gào lên có người tới muốn bắt cô đi.

Cảnh tượng này xuất hiện rất đột ngột, rất nhiều khán giả còn chưa kịp phản ứng, đây chính là một đặc điểm trong phim của Ngô Vũ Sâm, ban đầu không giới thiệu thân phận các nhân vật, sau đó trong quá trình phát triển kịch tính mới bóc tách từng lớp để cho bạn biết sự thật.

Nhìn thấy con gái của nhân vật chính bị bắt cóc, khán giả sốt ruột, nhưng Địch Long trên màn ảnh lại bình tĩnh trở lại, ông nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, tâm trạng cũng căng thẳng không kém, nhưng lúc này ông đang ở cách xa vạn dặm, gần như lực bất tòng tâm.

Địch Long không hề hoảng hốt như khán giả tưởng tượng, không oán trách, không sợ hãi, không chỉ trích, mà trầm tĩnh lạnh lùng hành động nhanh chóng, cắm máy ghi âm, ôn tồn an ủi con gái đang hoảng loạn, kiên định chỉ bảo cô phương pháp hành động.

Ông nói con phải nói thật to đặc điểm của những kẻ xông vào, con phải toàn thần quán chú.

Cuối cùng, ông hứa với con gái mình rằng: 'Con yên tâm, bố nhất định sẽ đưa con về.' Cô con gái cuối cùng bị lôi ra khỏi gầm giường, tên hung thủ giật lấy điện thoại từ tay cô.

Ngay lúc này, trên gương mặt cầm điện thoại của Địch Long hỗn tạp cả sự đau khổ của một người cha và sự bình tĩnh của một đặc công, ngữ khí trầm ổn mà nghiêm túc nói với tên hung thủ ở đầu dây bên kia: 'Tôi không quan tâm các người là ai, tôi cũng không quan tâm các người bắt con gái tôi làm gì, nếu các người muốn tiền chuộc, tôi có thể nói rõ cho các người biết, tôi không có tiền, nhưng tôi có những thủ đoạn học được từ sự nghiệp lâu dài của mình, những thủ đoạn này chính là ác mộng của những hạng người như các người, vì vậy việc các người cần làm bây giờ là lập tức thả con bé ra, chuyện này coi như bỏ qua, bằng không, tôi sẽ tìm thấy các người, sau đó giết sạch tất cả!' Đối phương chỉ đáp lại một câu 'Chúc ông may mắn', giọng nói trầm đục và khàn khàn, lãnh đạm và tràn đầy sự giễu cợt.

Chu Tuệ Mẫn nắm chặt lấy tay Lâm Hựu Luân, mặt đầy căng thẳng nhìn chằm chằm màn hình, cô biết con gái nhân vật chính chắc chắn sẽ không sao, nhưng vẫn không tránh khỏi lo lắng.

Trước khi con gái bị bắt cóc, nhân vật đặc cảnh nghỉ hưu do Địch Long thủ vai đối với đồng nghiệp, vợ cũ bao gồm cả cha dượng của con gái đều khách khách khí khí.

Tuy sở hữu võ công cao cường nhưng tuyệt đối là một người khoan dung và ôn nhu, thế nhưng người đàn ông ôn nhu này kể từ lúc con gái bị bắt cóc đã hoàn toàn thay đổi.

Ông nghe đi nghe lại câu 'Chúc ông may mắn', dựa vào những manh mối ít ỏi để tới Paris, bắt đầu truy tra bàn tay đen bắt cóc con gái.

Trong những tình tiết tiếp theo, khán giả đều trải qua những cảm

giác kinh hiểm căng thẳng, quá trình Địch Long truy tìm bọn buôn người vô cùng chặt chẽ, những cảnh quay chậm mà Ngô Vũ Sâm yêu thích nhất không hề xuất hiện, điều này khiến nhiều khán giả quen thuộc với phong cách của đạo diễn Ngô cảm thấy bất ngờ.

Không có những trận súng chiến lớn hay những màn giằng co nhục bác, mỗi lần ra tay đều nhắm vào chỗ hiểm, dứt khoát gọn gàng.

Dùng được súng thì không dùng nắm đấm, một chiêu giết được đối phương thì tuyệt đối không dùng chiêu thứ hai, phong cách phim sát thực chiến này không giống tác phẩm của Ngô Vũ Sâm, mà giống bộ phim 《Tinh võ anh hùng》 ra mắt trước đó không lâu, thậm chí còn chân thực hơn.

Ngô Vũ Sâm chăm chú nhìn thân thủ gọn gàng của Địch Long trên màn ảnh, biểu hiện trên mặt vừa có chút bất đắc dĩ, lại vừa có chút suy tư.

Bộ phim này thực chất Ngô Vũ Sâm nhận được là một bản phân cảnh kịch bản chi tiết, nên toàn bộ quá trình quay phim chỉ là 'làm theo khuôn mẫu'.

Những cảnh hành động trong phim đều do Viên Hợp Bình thiết kế theo yêu cầu phong cách thực chiến của Lâm Hựu Luân, Ngô Vũ Sâm không đặc biệt hài lòng với điều này, nhưng vì đã có hẹn ước trước với Lâm Hựu Luân là kịch bản viết thế nào thì quay thế đó, nên đành bất đắc dĩ chấp nhận.

Dưới góc nhìn bạo lực mỹ học của Ngô Vũ Sâm, những động tác đơn giản trực tiếp này thiếu đi vẻ đẹp hình thức, nhưng lúc này khi ngồi trong phòng chiếu với tư cách một khán giả, ông lại có cảm giác khác.

Thiết kế động tác đơn giản thô bạo này sau khi kết hợp sâu với kịch bản đã mang lại cho khán giả một loại khoái cảm hoàn toàn khác

biệt.

Trong một ngôi nhà có cánh cửa màu đỏ, Địch Long bắt được tên buôn người đã nói câu 'Chúc ông may mắn' trong điện thoại, không nói nhảm nhiều, vừa vào đã cắm hai cây đinh sắt lớn vào chân hắn.

Vốn là một cảnh tượng rất máu me tàn nhẫn, nhưng khán giả lại xem đến đại khoái nhân tâm, bởi vì trong quá trình truy tìm trước đó, tội ác của bọn buôn người khiến người ta không nỡ nhìn thẳng, mọi người đều thấy kẻ này đáng đời.

Tại sao phim ảnh cứ mãi là kẻ xấu hành hạ người tốt, mà không có cảnh người tốt hành hạ kẻ xấu?

Vì vậy, khi Địch Long nói với tên buôn người câu: 'Chúng ta hai ngày trước đã thông qua điện thoại, tôi nói sẽ tới tìm anh mà', sau đó là sự kinh ngạc và sợ hãi biến đổi nhanh chóng trong mắt tên buôn người, khán giả xem đến đó đều sảng khoái đến cực điểm.

Một tên bắt cóc cứng miệng bị dùng điện giật đến mức cuối cùng khóc lóc van xin đừng bấm công tắc nữa, Địch Long vừa đi ra ngoài vừa nói: 'Tôi tin anh, nhưng điều đó không đủ để tôi tha cho anh', cảnh tượng này càng khiến nhiều khán giả nữ nhìn với đôi mắt hâm mộ.

Địch Long trên màn ảnh lúc này, khí thế và tạo hình chắc chắn không hề thua kém Châu Nhuận Phát dùng tiền đốt thuốc trong 《Anh hùng bản sắc》.

Cuối phim, Địch Long vượt qua mọi trở ngại, giết đến trước mặt tên lão lưu manh đã mua đêm đầu tiên của con gái mình, lão lưu manh đã kề dao vào cổ cô gái, sau đó trưng ra bộ mặt vô tội và định đàm phán, nói với Địch Long: 'Tôi nghĩ, chúng ta có thể...', hắn chắc là muốn nói chúng ta có thể bàn bạc một chút, tôi cho ông tiền, bồi thường lớn cho ông, không thì ông giết tôi đi, tôi lên báo xin lỗi, bồi thường mọi tổn thất cho con gái ông, tóm lại là tha mạng chó cho tôi

là được...

Tiếc là chưa đợi hắn nói xong, câu trả lời dành cho hắn là một tiếng súng 'đoàng'.

Địch Long đã thực hiện lời hứa với bọn buôn người trong điện thoại, phàm là kẻ tham gia bắt cóc con gái ông, tất cả đều phải chết!

Khán giả không cảm thấy bất ngờ với kết cục này, thực tế trên đường cứu con, Địch Long đã giết rất nhiều người, nhiều người thậm chí chỉ là vật hy sinh, trong đó có một tên bảo vệ vừa ôm vết thương vừa nói ông biết đấy đây chỉ là làm ăn, tôi và ông không có ân oán cá nhân, nên tha cho tôi đi.

Địch Long nhìn hắn, nói: 'Bây giờ chúng ta có rồi', sau đó bắn thêm vài phát súng.

Địch Long ra tay không chút lưu tình với những 'người vô tội' này, nhưng điều này không khiến khán giả thấy ông lãnh huyết, ngược lại mọi người càng thấy rõ tình yêu dành cho con gái mà nhân vật này thể hiện.

Xem đến đây, Ngô Vũ Sâm không kìm được liếc nhìn về phía Lâm Hựu Luân đang ngồi, tất cả những điều này chắc hẳn đều nằm trong dự liệu của anh ta? —— Sau khi 《Cụ phong doanh cứu》 ra mắt, doanh thu phòng vé một tuần đã đột phá 15 triệu, nhưng theo đó là những đánh giá về phim lại thể hiện hai thái cực cực đoan. 'Địch Long có bờ vai rộng và giọng nói trầm ấm, rất hợp đóng loại vai người cha tốt này.

Hàm súc mà uy nghiêm, mỗi giây ông nhìn con gái, ánh mắt đều ôn nhu từ tường như thế.

Khi ông nói 'Vì con gái tôi có thể hy sinh tất cả', tôi nhìn thấy trong mắt ông lời đó tuyệt đối không phải hư cấu, thực sự ông nói được

làm được...

Đây là lần đầu tiên một bộ phim thương mại hành động mang lại cho tôi sự chấn động như vậy.

Dù thế nào, danh sách phim yêu thích nhất của tôi lại có thêm một tác phẩm nữa.' 'Thấy nhiều người đề cử những khán giả có con gái nhất định phải đi xem phim này, tôi thấy thật hoang đường, họ muốn con gái của những khán giả đó xem cái gì, ngưỡng mộ cô gái trong phim có một người cha siêu cấp vô địch, sau đó so sánh với người cha thực tế của mình, bỗng thấy bố mình thật nhu nhược vô dụng?

Nhân vật chính vì cứu con gái mình mà không phân biệt trắng đen giết chóc loạn xạ, chẳng lẽ ông ta không nhận ra hành động đó cũng phá hủy vô số gia đình khác sao.' Lý Nhược Đồng mặc bộ đồ ngủ mỏng manh, ngồi xếp bằng trên giường, trước mặt đặt rất nhiều báo chí, chỉ cần là đánh giá liên quan đến phim 《Cụ phong doanh cứu》 đều được cô đặc biệt chọn ra, sau đó lật xem tỉ mỉ từng tờ.

Tranh cãi lớn nhất về phim trên báo chí nằm ở việc nhân vật chính trong quá trình cứu con có nên giết nhiều người như vậy không.

Người ủng hộ cho rằng đó là chân thực, giả sử nhân vật chính bớt giết một người thì đều có khả năng gây trở ngại cho hành động cứu con.

Còn người phản đối thì phê bình cách làm của nhân vật chính là bất nhân đạo, nhiều người bị ông ta giết tội không đáng chết, thực tế đó là sự lạm sát vô tội.

Lý Nhược Đồng xem liên tiếp nhiều tờ báo đều là quan điểm phê bình, trong lòng không khỏi có chút tức giận. 'Những kẻ nói người khác không đáng chết chắc chắn đều là lũ ngụy quân tử đạo mạo, nếu con gái các người bị bắt cóc ép đi bán dâm, các người còn có thể bình tĩnh giảng nhân tính với bọn hung thủ được không?' Buông tờ báo

trong tay xuống, Lý Nhược Đồng phẫn nộ nói một câu.

Trong phòng chỉ có một mình cô, nên lời này thực chất là cô nói cho mình nghe, không ngờ lúc này mẹ cô lại đột nhiên đẩy cửa, thò đầu vào nhìn cô với vẻ mặt đầy nghi hoặc. 'Con vừa nói chuyện với ai thế?' 'Dạ không có ai, mẹ nghe nhầm rồi phải không?' Lý Nhược Đồng nói dối ngay trước mặt mẹ, sau đó cúi đầu lén lút thè lưỡi.

Mẹ Lý không chú ý tới động tác nhỏ của con gái, đứng ở cửa thúc giục: 'Có điện thoại của con kìa, mau ra nghe đi, nghe giọng hình như là của anh Lâm.' Trong mắt Lý Nhược Đồng thoáng qua một tia nghi ngại, Lâm Hựu Luân lúc này gọi điện tìm cô làm gì? 'Anh Lâm, là em đây.' Lý Nhược Đồng vừa cầm ống nghe lên, mẹ Lý đã áp mặt lại gần, muốn nghe xem con gái và Lâm Hựu Luân nói gì trong điện thoại. 'Anh Lâm, hiện tại em không tiện nghe điện thoại, anh chờ em một chút.' Lý Nhược Đồng nói xong lấy tay bịt ống nghe, rất không vui lườm mẹ một cái.

Mẹ Lý vẻ mặt ngượng nghịu đi sang một bên, lúc này Lý Nhược Đồng mới đưa ống nghe lên tai, tiếp tục cuộc trò chuyện với Lâm Hựu Luân. 'Bà làm cái gì thế?' Tâm trí mẹ Lý đều bị cuộc điện thoại của con gái và Lâm Hựu Luân thu hút, đi đứng không chú ý, đâm sầm vào lòng bố Lý, khiến ông quát to.

Mẹ Lý lườm ông một cái: 'Ông nhỏ tiếng chút, không thấy con gái đang nghe điện thoại sao?' Bố Lý sững người: 'Điện thoại của ai?' 'Tất nhiên là Lâm Hựu Luân, anh Lâm rồi.' Mẹ Lý mặt đầy đắc ý.

Từ khi con gái nhờ sự giúp đỡ của Lâm Hựu Luân mà đóng một bộ phim, mẹ Lý lập tức ưỡn ngực tự hào với hàng xóm láng giềng, trong lúc tán gẫu thường xuyên nói con gái mình gặp được quý nhân —— quý nhân này đương nhiên chỉ Lâm Hựu Luân.

Bố Lý không chịu được vẻ mặt đó của vợ, dội gáo nước lạnh:

'Bớt nằm mơ giữa ban ngày đi, bà tưởng đóng một bộ phim là thành minh tinh rồi à?

Tôi hỏi thăm một người bạn rồi, vai con gái mình đóng trong phim đó đến nữ chính còn chẳng phải, tối đa chỉ tính là vai phụ thôi.' Mẹ Lý nghe vậy lập tức không vui, chống nạnh nói: 'Thế ông đi hỏi người bạn đó của ông xem, ông ta có thấy vai phụ nào lần đầu diễn xuất đã nhận được 10 vạn tiền thù lao chưa?' Bố Lý cũng không vừa, vặn lại: '10 vạn mà bà đã bán con gái rồi à?' Mẹ Lý đột nhiên cao giọng, giận dữ nhìn chồng: 'Cái gì mà tôi bán con gái, ông nói cho rõ ràng!

Con gái làm diễn viên đàng hoàng, kiếm 10 vạn thì sao?

Chương 533

Ông có giỏi thì kiếm 10 vạn về đây tôi xem?' Mặt bố Lý lập tức đỏ như gan heo, định phản bác thì thấy Lý Nhược Đồng đứng đằng kia, mặt lạnh như tiền nhìn hai người.

Mẹ Lý quay người lại, thấy biểu cảm của con gái, cũng không còn tâm trí cãi nhau với chồng, bước nhanh tới hỏi: 'Đồng Đồng, anh Lâm vừa nói gì với con thế?' 'Còn hỏi nữa, con sắp bị hai người làm tức chết rồi!' Lý Nhược Đồng quăng lại một câu như thế, quay người về phòng mình rồi đóng sầm cửa lại.

Nằm trên giường, Lý Nhược Đồng bắt đầu nghiêm túc cân nhắc chuyện Lâm Hựu Luân vừa nói trong điện thoại. 《Cụ phong doanh cứu》 dù có tranh cãi trên truyền thông nhưng không ngăn được nó trở thành một bộ phim ăn khách, chỉ có điều tất cả những thứ đó không liên quan quá nhiều tới Lý Nhược Đồng.

Địch Long đóng xong phim này giá trị tăng vọt, phim hẹn không ngớt; Ngô Vũ Sâm thì hoàn thành viên mãn 'nhiệm vụ' Lâm Hựu Luân giao cho, sau đó dưới sự ủng hộ của anh mà vui vẻ khai máy phim mới mình đã ấp ủ từ lâu...

Chỉ có Lý Nhược Đồng đóng xong phim này cũng chỉ là khiến khán giả quen mặt, cách xa sự thành danh thực sự còn dài.

Lâm Hựu Luân cảm thấy hơi có lỗi với Lý Nhược Đồng, muốn bù đắp cho cô, vừa hay trong tay có bộ phim mới cần ba cô gái cùng đóng chính, Lý Nhược Đồng đương nhiên được cân nhắc.

Cuộc điện thoại vừa rồi chính là Lâm Hựu Luân đang trưng cầu ý kiến của cô.

Lý Nhược Đồng đóng xong phim này cũng thấy mình có lẽ không

hợp làm diễn viên, vốn đã định quay lại làm tiếp viên hàng không, nhưng cuộc điện thoại này của Lâm Hựu Luân lại khiến cô do dự. —— Vi Gia Huy đứng dậy từ trước màn hình giám sát, vỗ vỗ tay, ra hiệu mọi người nhìn qua. 'Được rồi, cảnh này qua, nghỉ mười phút, chuẩn bị cảnh tiếp theo!' Cổ Thiên Lạc và Vạn Ỷ Văn trước ống kính đều thở phào nhẹ nhõm, thợ trang điểm tranh thủ thời gian chạy tới dặm lại phấn cho hai người, lúc này phó đạo diễn đi tới. 'Văn, đạo diễn Vi gọi em qua một chuyến.' Vạn Ỷ Văn hơi mờ mịt nhưng vẫn lập tức đi về phía Vi Gia Huy.

Vạn Ỷ Văn vừa đi, Cổ Thiên Lạc lập tức ghé sát phó đạo diễn: 'Chú Toàn, đạo diễn Vi gọi Văn qua làm gì thế?' Phó đạo diễn xua tay: 'Không liên quan đến cậu, quan tâm nhiều thế làm gì?' Cổ Thiên Lạc mặt dày, cứ gặng hỏi mãi. 'Có phải phim mới của đạo diễn Vi lại muốn cho Văn làm nữ chính không?' 'Cậu thực sự muốn biết?' Phó đạo diễn nhìn Cổ Thiên Lạc một cái.

Cổ Thiên Lạc gật đầu, mặt đầy vẻ mong chờ.

Phó đạo diễn nể tình Cổ Thiên Lạc thường xuyên 'biếu' thuốc lá, hé lộ chút thông tin. 'Vừa nãy đạo diễn Vi nhận một cuộc điện thoại, không biết ai gọi, tôi đi ngang qua nghe thấy ông ấy nói đến Văn, nhưng cụ thể chuyện gì thì tôi không rõ.' Cổ Thiên Lạc nghe xong tò mò nhìn về phía Vi Gia Huy và Vạn Ỷ Văn đang đứng nói chuyện, cũng không biết Vi Gia Huy nói gì mà mặt Vạn Ỷ Văn đầy vẻ kinh ngạc. 'Anh Lâm muốn tìm em đóng phim điện ảnh sao?' Vạn Ỷ Văn nhắm mắt lại, muốn bình tĩnh lại dòng suy nghĩ đột ngột ập tới, xua đi những tiếng sấm vang trong đầu.

Tin tức này đến quá bất ngờ, cô hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý, sau đó mở mắt ra, nhìn thấy biểu cảm xác nhận trên mặt Vi Gia Huy, cuối cùng mới tin tất cả là sự thật. 'Trong tay anh Lâm có một bộ phim điện ảnh, cần ba cô gái trẻ cùng đóng chính, chúc mừng em đã

được tuyển!' Ngữ khí của Vi Gia Huy so với trước đây càng thêm thân thiết.

Vạn Ỷ Văn trở thành nữ chính phim mới của Lâm Hựu Luân, sau này tiền đồ trong giới điện ảnh là không thể đong đếm, Vi Gia Huy sau khi quay xong phần tiếp theo của 《Tôi có hẹn với cương thi》 cũng dự định tiến quân vào giới điện ảnh, lúc này kết thiện duyên với Vạn Ỷ Văn, sau này biết đâu còn cơ hội hợp tác.

Vạn Ỷ Văn lúc này não vẫn chưa hoàn toàn phản ứng kịp, ngơ ngác nói: 'Nhưng em đâu có báo danh đâu?' Vi Gia Huy lập tức cười rộ lên, giải thích cho cô: 'Anh Lâm đích thân gọi điện đòi người, chuyện này còn cần em báo danh sao?' Vạn Ỷ Văn cũng nhận ra mình vừa hỏi một câu rất ngớ ngẩn, gò má hơi nóng lên, vốn nghe nói mình thành nữ chính phim mới của Lâm Hựu Luân thì trong lòng vô cùng kích động, nhưng ngay sau đó cô liền nghĩ tới một vấn đề, ánh mắt cũng trùng xuống. 'Em đã ký hợp đồng dài hạn với Vô Tuyến (TVB), họ có đồng ý cho em đi đóng phim không?' Nhìn vẻ mặt lo lắng của Vạn Ỷ Văn, Vi Gia Huy thật không biết nói cô thế nào mới phải, vì theo ông thấy, vấn đề này của cô còn dư thừa hơn câu trước. 'Người khác tìm em đóng phim có lẽ còn chút rắc rối, nhưng em quên anh Lâm là thân phận gì rồi sao?

Vô Tuyến làm sao có thể gây khó dễ trong chuyện này?' Vi Gia Huy vừa nói thế, Vạn Ỷ Văn mới sực nhận ra mình lại hỏi một câu không nên hỏi.

Lâm Hựu Luân là cổ đông của Vô Tuyến, hơn nữa tương lai cực kỳ có khả năng làm chủ Vô Tuyến, anh tìm cô đóng phim, ai dám ngăn cản? —— 'Christy, em và anh Lâm thực sự tình cờ quen nhau ở Mỹ sao?' Thái Địch La Tân (Teddy Robin) thừa lúc xung quanh không có ai, chạy đến bên cạnh Chung Lệ Đề đang xem kịch bản, chủ động bắt chuyện.

Chung Lệ Đề khép kịch bản lại, có chút cảnh giác nhìn Thái Địch La Tân: 'Anh hỏi chuyện này làm gì?' Thái Địch La Tân xua tay: 'Không có gì, không có gì, em đừng hiểu lầm, anh chỉ nghe nói chuyện này nên hơi tò mò thôi.' Chung Lệ Đề mặt đầy nghi hoặc nhìn Thái Địch La Tân, mấy ngày đầu cô mới vào đoàn phim, gã này ngày nào cũng cách dăm ba bận chạy tới, không có chuyện cũng tìm chuyện để nói với mình vài câu, nhưng sau đó đột nhiên không tới nữa, thậm chí gặp mặt còn cố ý tránh né. 'Làm sao anh biết chuyện này?' Chung Lệ Đề nói vậy tương đương mặc nhận lời của Thái Địch La Tân, chuyện này đáng lẽ chỉ có Từ Khắc mới biết. 'Chao ôi, anh cũng thường xuyên đi Mỹ mà, sao chẳng bao giờ gặp được mỹ nữ như em nhỉ?' Thái Địch La Tân không trả lời câu hỏi của Chung Lệ Đề mà thở dài một tiếng, rồi tự mình bỏ đi. 'Thật là khó hiểu!' Chung Lệ Đề không nhịn được mắng một câu, cúi đầu tiếp tục xem kịch bản.

Thái Địch La Tân đi chưa được bao xa thì thấy Từ Khắc đi về phía này, hơi chột dạ định quay người giả vờ đi ngang qua thì bị Từ Khắc gọi giật lại.

Từ Khắc đi tới, mắt nhìn chằm chằm mặt Thái Địch La Tân, lại nhìn Chung Lệ Đề ngồi đằng kia, không nhịn được vừa bực vừa buồn cười: 'Cậu vẫn chưa từ bỏ ý định à?' 'Anh đừng có nói lung tung, tôi chẳng qua thấy cô ấy ngồi một mình buồn chán nên mới qua trò chuyện, sẵn tiện thăm dò xem cô ấy và anh Lâm rốt cuộc có quan hệ gì.' Thái Địch La Tân biện bạch.

Từ Khắc hỏi tiếp: 'Thế cậu đã thăm dò ra chưa?' 'Chuyện này... rất phức tạp!' Thái Địch La Tân cố làm ra vẻ cao thâm, định lừa gạt cho qua chuyện, nhưng Từ Khắc không mắc mưu. 'Tin tức tôi vừa nhận được, anh Lâm đã chuẩn bị cho cô ấy một bộ phim khác, sau khi 《Song long hội》 quay xong là bộ phim đó sẽ khai máy ngay...

Thế cậu nói xem cô ấy và anh Lâm rốt cuộc là quan hệ gì?' 'Không

thể nào!' Thái Địch La Tân kéo kính râm xuống, mắt đầy vẻ kinh ngạc. 'Sao, cô ấy không nói cho cậu biết à?' Từ Khắc cười như không cười nhìn Thái Địch La Tân.

Thái Địch La Tân bỗng sững lại, rồi lắc đầu.

Từ Khắc đột ngột cười rộ lên: 'Tôi lừa cậu đấy!' 'Cái gì?' Thái Địch La Tân tức tối nhìn Từ Khắc, nửa ngày không nói nên lời. 'Được rồi, đừng kích động, nghe tôi nói hết đã.' Từ Khắc trấn an Thái Địch La Tân, 'Vừa rồi anh Lâm gọi điện tới nói với tôi chuyện này, anh Lâm muốn tìm cô ấy đóng phim, chuyện này tôi không lừa cậu, nhưng tin tức này sợ là chính cô ấy cũng chưa biết.' 'Bộ phim 《Cụ phong doanh cứu》 của Ngô Vũ Sâm chẳng phải vừa mới công chiếu sao?

Anh Lâm lại chuẩn bị quay phim mới à?' Thái Địch La Tân nói xong bỗng bịt miệng lại, gã thấy mình vừa rồi không nên nhắc tới Ngô Vũ Sâm. 'Đúng vậy, hơn nữa bộ phim mới này của anh Lâm còn nhắm thẳng vào tôi nữa.' Từ Khắc tiết lộ cho Thái Địch La Tân một tin chấn động hơn. 'Nhắm vào anh?' Thái Địch La Tân trợn tròn mắt, 'Ai nói cho anh biết?' Từ Khắc nhún vai trả lời: 'Anh Lâm chứ ai, vừa nãy anh ấy nói trong điện thoại, phim mới của anh ấy cũng có ba nữ chính, định sẽ đấu trực diện với bộ 《Đông Phương Tam Hiệp》 của tôi.' Khi Từ Khắc nói lời này, mặt ông không hề thấy vẻ lo lắng, điều này càng khiến Thái Địch La Tân thấy kỳ lạ. 'Nói vậy là anh đồng ý rồi?' Từ Khắc gật đầu, Thái Địch La Tân ban đầu sững lại, sau đó lộ ra vẻ mặt như chợt hiểu ra. 'Tôi biết rồi, lần này anh định cố tình thua anh Lâm đúng không?' Trong mắt Thái Địch La Tân, Từ Khắc thua Lâm Hựu Luân cũng chẳng mất mặt gì, hơn nữa như vậy thì việc ông giúp Lâm Kiến Nhạc quay phim sẽ giảm bớt ảnh hưởng tiêu cực trong mắt Lâm Hựu Luân, nếu phim cuối cùng doanh thu không như ý thì với Lâm Kiến Nhạc cũng dễ bề ăn nói —— không phải tôi không tận tâm, mà là đối thủ quá mạnh.

Câu trả lời của Từ Khắc lại có chút bất ngờ. 'Thua thì không có gì, nhưng tôi càng muốn thắng hơn!' 'Anh điên rồi, nếu 《Đông Phương Tam Hiệp》 của anh đánh bại phim mới của anh Lâm, anh ấy không hận anh chết sao?' Thái Địch La Tân có chút lo lắng cho Từ Khắc, tuy gã thấy khả năng Từ Khắc đánh bại Lâm Hựu Luân không lớn, nhưng ngộ nhỡ...

Thái Địch La Tân không dám nghĩ tiếp, gã thấy quyết định này của Từ Khắc thực sự có chút điên rồ. 'Cậu cũng quá coi thường anh Lâm rồi, thực tế lần này nếu tôi thắng, lợi ích nhận được sẽ còn nhiều hơn.' Từ Khắc cười bí hiểm, 'Hồng Kong có biết bao nhiêu đạo diễn, sau này anh Lâm có kịch bản hay muốn quay, tôi lấy gì để tranh với người khác?

Xét về quan hệ thân mật, tôi không bằng Vương Tinh; xét về số lần hợp tác, tôi không bằng Ngô Vũ Sâm; xét về sự chấp hành vô điều kiện, tôi không bằng Trần Giai Thượng...

Thắng một lần này, sau này đây chính là vốn liếng của tôi.' —— Viên Hợp Bình mặc một chiếc áo giáp ngắn ôm sát viền xanh, vận động chân tay một lát, sau đó mở thế đánh một bộ Ưng quyền trong sân, thân hình như một chú chim, hai cánh tay như đôi cánh đại bàng, khi nhấc khi hạ, trong nhu có cương, lúc lại rụt cổ nhún vai như tư thế chim ưng săn mồi trên mặt đất, sải cánh co chân như thiên mã hành không, tư thế rất đẹp mắt.

Đánh xong một bộ quyền, trên người Viên Hợp Bình cũng lấm tấm mồ hôi, Viên Tường Nhân đứng một bên vội vàng đưa khăn qua. 'Đại ca, anh tìm em có việc?' Viên Tường Nhân vừa lúc được Viên Hợp Bình gọi tới, khi tới nơi thấy anh đang đánh quyền nên không lên tiếng làm phiền.

Viên Hợp Bình đón lấy khăn, vừa lau mồ hôi vừa nói: 'Sắp xếp

công việc trên tay đi, chiều nay anh dẫn chú đi gặp một người.' Thấy Viên Hợp Bình nói trịnh trọng như vậy, Viên Tường Nhân lập tức vâng lời, lúc này mới hỏi đi gặp ai. 'Anh Lâm có bộ phim mới tìm đến Viên Gia Ban chúng ta, nhưng dạo này anh không dứt ra được, nên muốn để chú thay anh làm.' Viên Tường Nhân nghe tin này thì ngẩn người, vị 'anh Lâm' trong miệng Viên Hợp Bình, gã tự nhiên biết là ai —— trong giới giải trí Hồng Kong, người có thể khiến người khác khi nói riêng không dám gọi thẳng tên mà phải khách khí gọi một tiếng 'anh Lâm' thì chỉ có Lâm Hựu Luân thôi. 'Em làm được không?' Nếu đổi thành phim khác, Viên Tường Nhân chắc chắn sẽ nhận lời ngay, nhưng giúp Lâm Hựu Luân quay phim, gã lo làm hỏng việc sẽ liên lụy tới Viên Gia Ban.

Viên Hợp Bình nghe vậy có chút không vui, quát: 'Chú không đi, chẳng lẽ để Chấn Dương đi?' Nghe thấy tên Viên Chấn Dương, mặt Viên Tường Nhân tối sầm lại, lí nhí không dám nói thêm.

Chương 534

Viên Hợp Bình thấy phản ứng của em trai, trong lòng không khỏi khẽ thở dài.

Trong giới điện ảnh Hồng Kong, nghề chỉ đạo võ thuật này sớm nhất là do cha của mấy anh em nhà họ Viên là Viên Hiểu Điền đề xướng, được xác nhận trong bộ phim 《Thiết bích kim cương》 do Vương Thiên Lâm đạo diễn.

Các anh em nhà họ Viên từ nhỏ đã bắt đầu ăn cơm nghề võ, từ những năm 60 lần lượt gia nhập giới diễn nghệ làm võ sư long hổ và đóng thế, những năm 70 Viên Hợp Bình, Viên Tường Nhân làm chỉ đạo võ thuật, biệt hiệu 'Đại Nhãn' của Viên Hợp Bình cũng từ đó mà lan truyền.

Tuy nhiên vào thời đó, địa vị của chỉ đạo võ thuật không cao vì phim công phu tràn lan, mỗi năm có rất nhiều phim xuất xưởng, học sinh võ quán kiêm chức làm võ sư dẫn đến chỉ đạo võ thuật cũng đầy rẫy.

Lúc đó Viên Hợp Bình dù đã làm chỉ đạo võ thuật cho hàng chục bộ phim nhưng vẫn phải kiêm chức diễn viên đóng thế ở phim trường Thiệu Thị.

Người thực sự khiến chỉ đạo võ thuật có địa vị chính là Lưu Gia Lương.

Năm 1975, sư phụ Lưu từ chỉ đạo võ thuật thăng lên làm đạo diễn, bộ phim 《Thần đả》 ra đời giúp vị thế chỉ đạo võ thuật tăng cao, đồng thời trào lưu chỉ đạo võ thuật kiêm chức đạo diễn cũng từ đó mà mở ra.

Đợi đến 3 năm sau khi Viên Hợp Bình tự mình làm đạo diễn thì

chuyện này ở điện ảnh Hồng Kong không còn là điều hiếm lạ.

Năm đó, Viên Hợp Bình lần đầu làm đạo diễn đã gặp được Thành Long lúc đang lận đận, hai người hợp tác trong 《Xà hình điêu thủ》 và 《Túy quyền》, Thành Long từ đó nổi đình đám, Viên Hợp Bình cũng danh tiếng vang dội.

Viên Hợp Bình cũng từ lúc đó bắt đầu thành lập Viên Gia Ban, đồng thời dốc sức lăng xê anh em trong nhà đóng vai chính.

Viên Tín Nghĩa, Viên Nhật Sơ được đóng chính vài bộ phim nhưng tiếc là vì hình tượng quá kém, duyên khán giả chỉ ở mức bình thường, ngược lại khi đóng vai phản diện đại ác thì hiệu quả lại tốt bất ngờ.

Viên Tường Nhân trong số các anh em có ngoại hình dễ nhìn nhất với khán giả, lúc đó Viên Hợp Bình cũng định lăng xê gã làm nam chính, nhưng Viên Tường Nhân không hứng thú, ngược lại đam mê đóng những vai phụ nhỏ nhặt trong các phim.

Vì chuyện này, Viên Tường Nhân không ít lần bị Viên Hợp Bình mắng là không có chí tiến thủ.

Phía trước ống kính không xong thì anh em nhà họ Viên đều một lòng làm hậu trường.

Đến những năm 80, Viên Gia Ban đã có thể sánh ngang với Hồng Gia Ban của Hồng Kim Bảo, Thành Gia Ban của Thành Long, Lưu Gia Ban của Lưu Gia Lương, được coi là bốn ban chỉ đạo võ thuật lớn nhất Hồng Kong.

Lưu Gia Ban của Lưu Gia Lương dựa vào Thiệu Thị, sau khi Thiệu Thị giảm sản lượng rồi bán rạp phim cho Lâm Hựu Luân thì Lưu Gia Ban nhanh chóng suy lạc, thực tế Hồng Kong chỉ còn lại ba ban võ thuật lớn duy trì thế cạnh tranh.

Phim của Thành Long vì có phong cách riêng biệt nên không cạnh tranh trực tiếp với hai nhà kia, đấu đá kịch liệt nhất luôn là Viên Gia Ban và Hồng Gia Ban.

Hồng Gia Ban có Hồng Kim Bảo chống lưng trên màn ảnh, còn Viên Gia Ban chỉ làm hậu trường, nên ban đầu Hồng Gia Ban luôn lấn lướt Viên Gia Ban, mãi đến khi Triệu Văn Trác bái sư Viên Hợp Bình thì Viên Gia Ban mới có đủ thực lực để phô trương trước ống kính.

Ở Viên Gia Ban, nhân vật hạt nhân đương nhiên là Viên Hợp Bình, vốn dĩ nhân vật số hai là Viên Tường Nhân, nhưng Viên Chấn Dương sau đó đã vươn lên, đạo diễn các phim như 《Ba ngưu》, 《Hoàng gia sư tỷ: Thư hùng đại đạo》, 《Quần long đoạt bảo》 đều có phản hồi rất tốt.

Viên Tường Nhân là em ruột của Viên Hợp Bình, còn Viên Chấn Dương là em họ, xét quan hệ thân sơ thì Viên Hợp Bình đương nhiên thiên vị em ruột mình hơn, nên có cơ hội hợp tác với Lâm Hựu Luân thế này, ông ưu tiên cân nhắc Viên Tường Nhân trước.

Tất nhiên để làm việc ổn thỏa và đẹp đẽ thì Viên Chấn Dương thực tế mới là lựa chọn phù hợp nhất, vốn đều là anh em một nhà, em ruột và em họ cũng không cách biệt mấy, trong những chuyện đại sự thế này Viên Hợp Bình không lú lẫn đến mức chỉ dùng người thân.

Chỉ là Viên Chấn Dương cách đây không lâu đã đề nghị với Viên Hợp Bình rằng gã chuẩn bị tự mở công ty điện ảnh riêng.

Viên Chấn Dương không nói sau này sẽ rời khỏi Viên Gia Ban nhưng chắc chắn tâm sức sẽ dồn vào công ty mình nhiều hơn, vì lý do đó Viên Hợp Bình mới quyết định đưa Viên Tường Nhân ra.

Viên Hợp Bình dù tài giỏi cũng không thể có ba đầu sáu tay, nên Viên Gia Ban muốn lớn mạnh còn cần các anh em khác giúp đỡ.

Năng lực của Viên Tường Nhân không kém Viên Chấn Dương, chẳng qua thiếu chút kỳ ngộ và vận may, lần này Viên Hợp Bình để gã làm chỉ đạo võ thuật cho phim mới của Lâm Hựu Luân cũng là muốn tạo cơ hội thành danh cho gã. 'Chỉ là để chú làm chỉ đạo võ thuật thôi, chứ không phải làm đạo diễn, lúc đó chú cứ làm theo yêu cầu của đạo diễn là được.' Viên Hợp Bình vỗ vai Viên Tường Nhân, 'Lần này anh nghe nói anh Lâm định đích thân tham gia đóng phim này, nên ở phim trường chú phải để ý một chút, có cơ hội thể hiện trước mặt anh Lâm thì tuyệt đối đừng bỏ qua, nếu để lại được ấn tượng tốt với anh Lâm thì sau này với chú và Viên Gia Ban chúng ta đều có lợi lớn.' —— Buổi chiều, Viên Hợp Bình dẫn theo Viên Tường Nhân tới quán cà phê đã hẹn với Lâm Hựu Luân, ở cửa lại gặp được một người quen. 'Đạo diễn Trần, trùng hợp thế?' Viên Hợp Bình đi tới chào hỏi Trần Giai Thượng, khi bắt tay thì Trần Giai Thượng mới chú ý tới Viên Tường Nhân đứng sau lưng Viên Hợp Bình.

Đường nét trên mặt Viên Tường Nhân rất giống Viên Hợp Bình nên Trần Giai Thượng lập tức xác định gã là một người anh em nào đó của Viên Hợp Bình.

Quả nhiên lời giới thiệu tiếp theo của Viên Hợp Bình đã xác nhận điều đó. 'Đây là em trai tôi, Viên Tường Nhân, lúc quay 《Tinh võ anh hùng》 chú ấy có tới đoàn phim một lần...' Trần Giai Thượng gật đầu: 'Nhớ ra rồi, đúng là đã từng gặp mặt.' Sau khi bắt tay với Viên Tường Nhân, Trần Giai Thượng mới nhìn Viên Hợp Bình nói: 'Viên tiên sinh có hẹn với ai sao?' Viên Hợp Bình định quay người vào quán cà phê, nghe vậy liền dừng bước, quay đầu lại đầy nghi hoặc nhìn Trần Giai Thượng, biểu cảm trên mặt như muốn hỏi: 'Chuyện này sao ông biết?' Trần Giai Thượng nhún vai giải thích: 'Tôi cũng được anh Lâm gọi tới, vừa hay có thể đi cùng Viên tiên sinh rồi.' Viên Hợp Bình bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng, rồi mặt đầy kinh hỉ nhìn Trần Giai

Thượng: 'Ý đạo diễn Trần là anh Lâm gọi chúng ta tới đều là vì cùng một việc?' Trần Giai Thượng cười rộ lên: 'Lần này e là lại được hợp tác cùng Viên tiên sinh rồi.' 'Đạo diễn Trần hiểu nhầm rồi, người hợp tác với ông lần này không phải tôi đâu.' Viên Hợp Bình nói rồi liếc nhìn Viên Tường Nhân bên cạnh.

Viên Tường Nhân tiến lên một bước, chủ động đưa tay về phía Trần Giai Thượng. 'Đạo diễn Trần, lần này xin được chỉ giáo nhiều hơn!' Trần Giai Thượng trò chuyện đơn giản vài câu với Viên Tường Nhân, sau đó Viên Hợp Bình nhìn đồng hồ thúc giục thời gian gần tới rồi, gọi mọi người cùng đi vào.

Ba người vừa bước vào quán cà phê, lập tức có nhân viên phục vụ đi tới. "Chào ba vị tiên sinh, rất xin lỗi, hôm nay quán chúng tôi đã được bao trọn, không tiếp khách ngoài." "Chúng tôi đến để gặp người." Viên Hòa Bình giải thích. "Xin hỏi quý tính của các vị?" Nhân viên phục vụ hỏi tiếp. "Tôi họ Trần." "Hai chúng tôi họ Viên." "Xin chờ một chút." Nhân viên phục vụ mở sổ ghi chép bìa đen trên tay ra kiểm tra, xác nhận thông tin trùng khớp mới đứng sang một bên, làm động tác mời vào trong.

Trên đường đi, Trần Giai Thượng không nhịn được hỏi một câu: "Lâm tiên sinh đã đến chưa?" "Ông ấy đang đợi ba vị." Nhân viên phục vụ dẫn đường đưa ba người đến một dãy bàn lớn nhất trong quán, Lâm Hựu Luân đã ngồi sẵn ở đó.

Thấy ba người tới, anh đặt tách cà phê xuống, đứng dậy bắt tay từng người: Trần Giai Thượng, Viên Hòa Bình và Viên Tường Nhân.

Đến lượt Viên Tường Nhân, Lâm Hựu Luân đặc biệt lưu ý quan sát thành viên hay lộ diện nhất của "Viên Gia Ban" này.

Nhìn kỹ diện mạo Viên Tường Nhân rất giống Viên Hòa Bình, mặt chữ điền dài, tinh thần điềm tĩnh, đôi mắt dưới hàng lông mày

rậm đen rất có thần, khiến Lâm Hựu Luân lập tức nhớ đến gã ăn mày bán bí kíp Như Lai Thần Chưởng trong phim "Tuyệt Đỉnh Kungfu" của Châu Tinh Trì.

Lúc đó từng có người nhầm vai đó là do Viên Hòa Bình diễn, giờ cả hai cùng đứng trước mặt, nếu Viên Tường Nhân không đeo kính thì đúng là dễ gây nhầm lẫn thật. "Sao các anh lại đi cùng nhau thế này?" Sau khi ngồi xuống, Lâm Hựu Luân tò mò nhìn Viên Hòa Bình và Trần Giai Thượng. "Tình cờ gặp ở cửa thôi." Trần Giai Thượng trả lời, Viên Hòa Bình cũng gật đầu theo. "Nếu đã gặp nhau sớm thế này, mục đích tôi tìm các anh chắc mọi người cũng đoán được rồi.

Tôi định quay một bộ phim mới, và tôi hy vọng Giai Thượng anh sẽ làm đạo diễn, không vấn đề gì chứ?" Lâm Hựu Luân nhìn Trần Giai Thượng hỏi.

Trần Giai Thượng đã hợp tác với Lâm Hựu Luân nhiều lần, sớm đã có sự ăn ý, nên anh cũng chẳng hỏi nội dung kịch bản mà trực tiếp đồng ý ngay.

Lâm Hựu Luân gật đầu, rồi quay sang Viên Hòa Bình. "Vậy còn Viên tiên sinh..." "Lâm tiên sinh, tình hình là thế này, thời gian này tôi đang phải làm chỉ đạo võ thuật cho hai đoàn phim cùng lúc, thực sự không dứt ra được, nên tôi muốn tiến cử Tường Nhân với ông.

Tường Nhân bắt đầu làm chỉ đạo võ thuật cùng lúc với tôi, năng lực và kinh nghiệm đều không kém, tôi đảm bảo cậu ấy sẽ không làm ông thất vọng." Khi Viên Hòa Bình nói vậy, Viên Tường Nhân ngồi bên cạnh cũng lộ rõ vẻ căng thẳng.

Lâm Hựu Luân chỉ cân nhắc một lát rồi gật đầu.

Viên Hòa Bình mừng rỡ, dùng tay huých nhẹ Viên Tường Nhân còn đang ngẩn người, bảo anh ta cảm ơn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân xua tay ngăn lại: "Viên tiên sinh không cần khách sáo, danh tiếng của Viên Gia Ban tôi hoàn toàn tin tưởng." Đây không phải lời xã giao, Viên Gia Ban trong ba nhóm chỉ đạo võ thuật lớn ở Hong Kong chính là nhóm phát triển tốt nhất về sau.

Hồng Gia Ban của Hồng Kim Bảo đến giữa và cuối thập niên 90 thì im hơi lặng tiếng, Thành Gia Ban chỉ phục vụ cho phim của Thành Long, chỉ duy nhất Viên Gia Ban sau khi điện ảnh Hong Kong sa sút vẫn đứng vững không đổ.

Dù là lên phía Bắc tiến vào Đại Lục hay vượt biển sang Hollywood đều phát triển cực kỳ rực rỡ.

Sau khi chốt xong việc Viên Tường Nhân đảm nhận vai trò chỉ đạo võ thuật, Lâm Hựu Luân mới nói về bộ phim. "Hồi trước Đỗ Kỳ Phong có tìm tôi, bảo là Từ Khắc muốn quay một ý tưởng kịch bản của anh ấy, lúc đó anh ấy cũng nói với tôi về ý tưởng đó, kể về ba nữ hiệp trừ gian diệt ác trong đô thị hiện đại.

Từ câu chuyện này, tôi nhớ đến một bộ phim truyền hình Mỹ thập niên 70 là 'Charlie's Angels', trong đó cũng có ba nữ chính thân thủ phi phàm.

Cách đây không lâu tôi đã mua bản quyền bộ phim đó, chuẩn bị cải biên thành phim điện ảnh Hong Kong." Bản gốc kể về một tỷ phú Mỹ tên Charlie mở công ty thám tử tư với ba nữ thám tử thông minh, xinh đẹp, nhanh nhẹn.

Chương 535

Họ dùng các thiết bị công nghệ cao để hoàn thành nhiều nhiệm vụ gian khó, giành được sự tin tưởng của khách hàng, ba cô gái đó được gọi là "Những thiên thần của Charlie".

Bản điện ảnh cải biên, Lâm Hựu Luân đặt tên là "Phích Lịch Kiều Oa".

Tuy anh không nói rõ, nhưng Trần Giai Thượng và anh em họ Viên đều hiểu, bộ phim này thực chất là để đối đầu với phim mới của Từ Khắc.

Trần Giai Thượng và Viên Tường Nhân nhìn nhau, phim hành động nữ chính trước đây ở Hong Kong cũng có người quay, nhưng doanh thu không lý tưởng, vì khán giả phim hành động chủ yếu vẫn là nam giới, điều này hạn chế thành công của các phim hành động nữ chính.

Trần Giai Thượng chưa lên tiếng, nhưng Viên Tường Nhân không kìm được mà nói ra suy nghĩ này, Viên Hòa Bình ngồi cạnh lại huých anh ta, ý bảo đừng nói bậy.

Kiểu nghi vấn này thuộc phạm trù thảo luận bình thường, Lâm Hựu Luân đương nhiên không để ý. "Không biết Viên tiên sinh đã nghe câu chuyện này chưa: Có hai nhân viên tiếp thị đến một quốc gia châu Phi bán giày, một người thấy dân địa phương đều đi chân đất, liền nghĩ người ở đây nghèo đến mức không mua nổi giày, giày của mình chắc chắn không có thị trường.

Nhưng nhân viên kia thấy vậy lại rất vui mừng, vì anh ta thấy ai cũng đi chân đất thì nhu cầu về giày chắc chắn sẽ cực lớn." Câu chuyện của Lâm Hựu Luân bề ngoài nói về đôi giày, nhưng thực chất

là nói về thị trường phim hành động nữ chính.

Cả ba người đều rơi vào trầm tư, Lâm Hựu Luân nói tiếp: "Thực ra khi biết Từ Khắc định quay 'Đông Phương Tam Hiệp', vấn đề Viên tiên sinh nói tôi đã cân nhắc qua.

Người bình thường sẽ giống người tiếp thị thứ nhất, thấy thể loại này không có thị trường, nhưng tôi lại cho rằng thị trường nằm ở đó, quan trọng là anh thu hút khán giả bằng cách nào.

Từ Khắc chắc chắn cũng nhận ra điều này nên mới mời Mai Diễm Phương, Dương Tử Quỳnh, Trương Mạn Ngọc đóng chính, nhưng ý tưởng của anh ấy vẫn có chút hạn chế.

Anh ấy chỉ nghĩ làm sao để phim võ thuật nữ chính thu hút nam giới, mà chưa cân nhắc sâu hơn làm sao để phim cũng được khán giả nữ công nhận.

Điểm này, người Mỹ khi quay 'Charlie's Angels' đã có kinh nghiệm thành công." "Thời điểm 'Charlie's Angels' xuất hiện là lúc phong trào nữ quyền mới ở phương Tây đang bùng nổ, ngành điện ảnh truyền hình toàn cầu bắt đầu đầu tư lớn để hưởng ứng trào lưu này.

Lúc đó bộ phim rất được ưa chuộng ở Mỹ, thậm chí có cơ quan chuyên nghiệp thống kê tỷ lệ khán giả nữ vượt qua nam giới.

Phân tích cho thấy, phụ nữ thích xem những cảnh bạo lực do nữ giới thực hiện không chỉ vì tính giải trí, mà quan trọng hơn là họ tìm thấy sự đồng cảm với mong muốn bản thân trở nên mạnh mẽ." Tư tưởng nữ quyền ở Hong Kong xuất hiện muộn hơn phương Tây nhiều năm, nhưng hai năm nay cũng đã hình thành khí thế nhất định.

Ý của Lâm Hựu Luân rất rõ ràng, muốn Trần Giai Thượng khi quay hãy tập trung vào phương diện này. "'Đông Phương Tam Hiệp' của Từ Khắc nói trắng ra là phim võ hiệp lấy bối cảnh đô thị hiện đại,

con đường đó anh ấy đi trước rồi, vậy chúng ta phải đi đường khác, biến bộ phim này thành phim hành động thời trang." Trần Giai Thượng và Viên Tường Nhân đều đã dự liệu được điều này nên không quá kinh ngạc, điều họ thực sự quan tâm là ba diễn viên nào sẽ thủ vai chính. "Đông Phương Tam Hiệp" có đội hình Mai Diễm Phương, Dương Tử Quỳnh, Trương Mạn Ngọc, thì chắc chắn "Phích Lịch Kiều Oa" cũng phải có đội hình tương đương hoặc thậm chí hào hoa hơn...

Nhưng họ đều đoán sai rồi. "Ba nữ chính của phim này, chính xác mà nói đều nên là người mới." Một câu của Lâm Hựu Luân dập tắt hoàn toàn ảo tưởng của Trần Giai Thượng và Viên Tường Nhân.

Dùng ba diễn viên mới để đấu với dàn sao đại thụ của "Đông Phương Tam Hiệp", cảm giác chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Nếu đạo diễn của đối thủ là người khác thì còn đỡ, đằng này lại là Từ Lão Quái lợi hại vô cùng.

Trần Giai Thượng ban đầu cứ ngỡ đây là việc nhẹ nhàng, không ngờ Lâm Hựu Luân lại đánh giá anh cao đến thế, giao cho một bài toán khó nhằn.

Trần Giai Thượng nhăn mặt không nói gì, Lâm Hựu Luân lại có thái độ rõ ràng là không thương lượng.

Viên Tường Nhân hạ quyết tâm nói: "Thực ra diễn viên mới cũng có cái hay, ít nhất tính tạo hình của họ rất cao.

Nếu có thể cho họ tập luyện võ thuật một tháng trước khi bấm máy, tôi đảm bảo cảnh hành động của họ sẽ không thua kém bất kỳ ai." Viên Tường Nhân nhanh nhẩu bày tỏ thái độ trước Trần Giai Thượng khiến Viên Hòa Bình rất hài lòng, xem ra em trai không quên lời dặn dò trước đó, đây đúng là cơ hội để tạo ấn tượng tốt với Lâm Hựu Luân.

Viên Tường Nhân đã nói vậy, Trần Giai Thượng chỉ biết cười khổ gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, dù Viên Tường Nhân có dạy cho ba cô gái này đánh giỏi như Thành Long đi nữa, thì so về danh tiếng vẫn không thể nào bì được với Mai Diễm Phương hay Trương Mạn Ngọc. "Về vấn đề diễn viên, thực ra các anh không cần quá lo lắng.

Ba người tôi chọn tuy danh tiếng không bằng bên kia, nhưng cũng không đến mức vô danh tiểu tốt.

Ví dụ như Vạn Ỷ Văn, sau khi 'Khử Tà Diệt Ma' phát sóng, cô ấy đã có độ nhận diện không nhỏ ở Hong Kong.

Rồi Lý Nhược Đồng, trong 'Taken' cô ấy đóng vai con gái Địch Long, thực tế cũng có không ít khán giả biết đến.

Còn Chung Lệ Đề, tôi tin sau khi 'Song Long Hội' công chiếu, danh tiếng của cô ấy cũng sẽ phất lên...

Tôi nghĩ, dùng một bộ phim để lăng xê thành công vài diễn viên nữ chắc chắn sẽ có cảm giác thành tựu hơn là mời dàn sao đã thành danh rồi đạt doanh thu cao chứ?" Cách nói này của Lâm Hựu Luân thực sự làm Trần Giai Thượng xao động.

Viên Tường Nhân cũng thầm nhẩm tên ba người vừa được nhắc tới.

Vạn Ỷ Văn thì anh rất quen, nhắc tên là hiện ra ngay hình ảnh Mã Tiểu Linh; Lý Nhược Đồng nếu Lâm Hựu Luân không nhắc đến phim 'Taken' thì anh cũng chẳng nhớ ra, có chút ấn tượng nhưng mờ nhạt; còn Chung Lệ Đề thì hoàn toàn không biết là ai.

Bộ phim 'Song Long Hội' do Hiệp hội Đạo diễn Hong Kong hợp tác sản xuất vẫn chưa chiếu, phim có Thành Long đóng chính thì doanh thu chắc chắn không tệ, Chung Lệ Đề này chắc cũng sẽ có chút tiếng tăm nhờ đó.

Chỉ là ba diễn viên này có chịu khổ nổi khi đóng cảnh hành động không? "Cảnh hành động là một chuyện, các yếu tố khác cũng không được bỏ qua.

Vì nếu chỉ có bạo lực thì không đủ, họ phải là những người thân thủ bất phàm, vừa giỏi võ thuật cận chiến, vừa thạo súng đạn phương Tây, đồng thời am hiểu công nghệ cao và có bộ óc phân tích như thám tử đại tài." Thực ra Lâm Hựu Luân còn một đặc điểm chưa nói ra, đó là cả ba diễn viên đều phải cực kỳ xinh đẹp, hay dùng một từ mập mờ hơn là: Gợi cảm.

Vì một người phụ nữ không đẹp, không gợi cảm thì khó được khán giả chấp nhận khi sử dụng bạo lực, thường sẽ bị gọi bằng những từ như: hung phụ, bà chằn, sư tử Hà Đông.

Vạn Ỷ Văn, Chung Lệ Đề, Lý Nhược Đồng ở độ tuổi này đều là những mỹ thiếu nữ thanh xuân.

Lý Nhược Đồng đại diện cho trí tuệ, Vạn Ỷ Văn hiện thân cho cái đẹp, Chung Lệ Đề phụ trách phần gợi cảm, tổ hợp này thực tế là Lâm Hựu Luân đã tốn rất nhiều tâm sức mới nghĩ ra.

Có thể tưởng tượng khuôn mặt thanh tú của Lý Nhược Đồng, đôi chân dài miên man của Vạn Ỷ Văn và thân hình nóng bỏng của Chung Lệ Đề kết hợp lại sẽ có sức hút khủng khiếp thế nào với phái nam.

Tuy dùng nhan sắc, vòng một, chân dài làm yếu tố thu hút nam giới nghe có vẻ không được thuần khiết lắm, nhưng nhìn ở góc độ khác, các nữ chính với thân thủ nhanh nhẹn, thân hình quỷ mị, tính cách độc lập, vui vẻ, tự do, khỏe khoắn và tình bạn chân thành, lại không phải lo chuyện tiền nong, nhà cửa hay đàn ông theo đuổi — đó chính là những vấn đề cốt lõi mà phụ nữ hằng mong ước.

Bộ phim này thực chất đại diện cho quan niệm sống lý tưởng của phụ nữ hiện đại, nên cũng sẽ rất thu hút khán giả nữ.

Đối với phim thương mại, doanh thu mới là chân lý!

Sau khi nghe Lâm Hựu Luân giải thích, Trần Giai Thượng và Viên Tường Nhân mới nhận ra tham vọng của anh đối với bộ phim này lớn đến nhường nào.

Nếu quay đúng như lời anh nói, bất chấp có bị phê bình hay không, doanh thu chắc chắn sẽ rất khả quan. --- "Bác tài, có thể nhanh hơn chút không, cháu đang vội!" Vạn Ỷ Văn mặt đầy lo lắng ngồi ở ghế sau, không ngừng xem đồng hồ.

Tài xế taxi tay giữ vô lăng, không buồn quay đầu lại nói: "Tiểu thư, đã nhanh lắm rồi, tốc độ này là đủ để cảnh sát phạt tôi rồi đấy." "Vậy thì nhanh hơn chút nữa đi, cháu trả gấp đôi tiền xe." Hôm nay là ngày đầu tiên tập luyện ở Viên Gia Ban, Vạn Ỷ Văn không muốn bị phạt vì đi muộn, nhất là trước mặt hai bạn diễn khác, cảm thấy rất mất mặt.

Tài xế nghe thấy gấp đôi tiền, hơi do dự một chút rồi hạ quyết tâm, nhắc Vạn Ỷ Văn ngồi vững để anh ta tăng tốc.

Lý Nhược Đồng vừa xuống xe buýt, đang đi bộ về phía võ đường của Viên Gia Ban.

Khi đi ngang qua một ngã tư, một chiếc taxi phóng vụt qua làm cô giật mình, tốc độ xe kinh hồn thật!

Cô thầm kinh hãi, rồi thấy chiếc xe đó phanh gấp trước cổng võ đường, một cô gái trẻ nhảy xuống xe, vội vã chạy vào trong.

Lý Nhược Đồng thấy dáng người đó quen quen, thầm nghĩ không lẽ là cô ấy?

Đứng ngẩn ngơ ở ngã tư một lát, Lý Nhược Đồng sực nhớ ra, vội che miệng kêu lên: "Thôi chết!" Cô chỉ mải nhìn chiếc taxi và Vạn Ỷ Văn mà quên mất thời gian, giờ tập sắp bắt đầu rồi.

Lý Nhược Đồng vội vàng chạy về phía cổng võ đường, không chú ý thấy từ hướng khác cũng có một cô gái xấp xỉ tuổi mình đang cuống cuồng chạy tới.

Phía sau một chiếc taxi, tài xế thò đầu ra hét lớn: "Này tiểu thư, cô chưa trả tiền!" Chung Lệ Đề vừa chạy được mấy bước vội dừng lại, quay đầu chạy về, luôn miệng nói "Sorry", lấy trong ví ra tờ một trăm đô Hong Kong đưa cho tài xế rồi định đi tiếp.

Chương 536

Tài xế lại gọi cô lại lần nữa.

Chung Lệ Đề bất lực quay người, lo lắng hỏi: "Tiền không đủ sao?" "Không phải, tiền xe hết 56 đồng, tôi chưa thối tiền." Tài xế giải thích. "Không cần đâu, còn lại coi như tiền tip đi." Chung Lệ Đề nói xong quay người chạy biến.

Bác tài xế rụt đầu lại, nhún vai rồi lái xe đi.

Chung Lệ Đề mải chạy, đến trước cửa võ đường thì không cẩn thận va phải một cô gái cũng đang định vào trong, may mà đối phương không ngã.

Chung Lệ Đề thấy hôm nay mình đúng là đen đủi hết mức, vội vàng dừng lại xin lỗi.

Lý Nhược Đồng vì lo đi muộn nên cũng chẳng kịp nhìn kỹ người va vào mình trông thế nào, chỉ biết là nữ, nói tiếng Quảng Đông rất gượng gạo, cảm giác như người nước ngoài nói chuyện. "Không sao đâu." Cô chỉ nói một câu rồi vội vã đi vào.

Chung Lệ Đề thì nhìn rõ mặt Lý Nhược Đồng.

Từ khi đến Hong Kong, cô mới vào rạp xem đúng hai bộ phim, trong đó có 'Taken' đang chiếu.

Chung Lệ Đề trước đây cũng giống cô gái trong phim, thích đi du lịch xa với bạn bè, xem phim xong cô mới nhận ra chuyến đi như thế tiềm ẩn nguy hiểm lớn lao.

Lúc đó xem xong, Chung Lệ Đề chẳng dám ở lại Hong Kong một mình nữa, vội gọi điện cho bố mẹ ở Canada, mẹ cô vì sợ con gái gặp chuyện nên đã bay thẳng sang đây ở cùng cô.

Chính vì lý do đó, Chung Lệ Đề có ấn tượng cực sâu với Lý Nhược Đồng, lúc này vừa nhìn đã nhận ra ngay. "Cô là Lý Nhược Đồng!" Lý Nhược Đồng quay đầu lại mới thấy, người gọi tên mình chính là cô gái vừa va vào mình ban nãy. "Cô biết tôi sao?" Lý Nhược Đồng nhìn mặt Chung Lệ Đề vài giây, xác định mình chưa từng gặp người này.

Chung Lệ Đề chìa tay ra: "Tôi đã xem phim cô đóng, tôi tên là Chung Lệ Đề, cô có thể gọi tôi là Christy." "Tôi biết cô!" Mặt Lý Nhược Đồng lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng, cô không ngờ cô gái lạ mặt này chính là bạn diễn sắp hợp tác với mình, "Gần đây báo chí Hong Kong có nhắc đến cô, đóng chung phim với Thành Long, hình như tên là..." "'Song Long Hội'," Chung Lệ Đề nói hộ, "Phim đó giờ chưa chiếu, lúc nào chiếu tôi mời các cô đi xem!" Lý Nhược Đồng gật đầu, rồi hỏi Chung Lệ Đề: "Cô cũng đến đây tập luyện à?" Chung Lệ Đề nghe vậy thì biến sắc, nhìn đồng hồ rồi trợn tròn mắt nhìn Lý Nhược Đồng: "Trời ơi, chúng ta muộn rồi!" Hai cô gái nhìn nhau, chẳng kịp nói thêm lời nào, cùng nhau vội vã chạy lên lầu.

Khi Vạn Ỷ Văn bước vào võ đường, cô cứ nghĩ mình là người đến cuối cùng, không ngờ vào trong thấy trống không, chẳng có ai cả.

Hay là mình nhớ nhầm giờ?

Vạn Ỷ Văn đang nghi hoặc thì cửa vang lên tiếng bước chân vội vã, rồi thấy hai cô gái thở không ra hơi chạy vào. "Cảm ơn Chúa!" Chung Lệ Đề một tay ôm ngực đứng lại, há miệng thở dốc, lồng ngực phập phồng.

Lý Nhược Đồng cũng chẳng khá hơn là bao, cô chống tay lên đầu gối, cúi người, hồi lâu sau mới lấy lại được hơi.

Vạn Ỷ Văn nhìn Lý Nhược Đồng và Chung Lệ Đề, thầm nghĩ có lẽ... họ chính là bạn diễn của mình trong phim này?

Quả nhiên, trong phần giới thiệu sau đó, dự đoán của Vạn Ỷ Văn đã được xác thực.

Cô vốn nghĩ trong ba người, mình là Á hậu Á Châu, lại đóng phim truyền hình ăn khách 'Khử Tà Diệt Ma', so với hai người kia sẽ có ưu thế không nhỏ.

Nhưng sau khi biết kinh nghiệm của Lý Nhược Đồng và Chung Lệ Đề, cô mới nhận ra mình lại là người có thâm niên điện ảnh ít nhất.

Lý Nhược Đồng từng đóng phim của đạo diễn Ngô Vũ Sâm, Địch Long đóng chính; Chung Lệ Đề thì đóng phim của Từ Khắc, Lâm Lĩnh Đông, có Thành Long và Trương Mạn Ngọc tham gia.

Tuy họ chưa có danh tiếng lớn, nhưng những đạo diễn và diễn viên họ từng hợp tác đều là những nhân vật lẫy lừng.

Hiểu rõ điều đó, Vạn Ỷ Văn lập tức chấn chỉnh lại tâm thái, đừng nhìn cô đóng phim truyền hình nổi tiếng mà lầm, ở mảng điện ảnh, cả ba thực chất đều đứng trên cùng một vạch xuất phát.

Lý Nhược Đồng đã xem 'Khử Tà Diệt Ma' nên không lạ gì Vạn Ỷ Văn, còn Chung Lệ Đề thì không biết cô nàng chân dài này là ai, qua lời giới thiệu của Lý Nhược Đồng mới biết Vạn Ỷ Văn hóa ra nổi tiếng đến vậy.

Ba người vừa trò chuyện được vài câu thì Viên Tường Nhân bước vào.

Thấy ba cô gái đều đã thay trang phục theo yêu cầu, Viên Tường Nhân hài lòng gật đầu.

Trước khi bắt đầu, ông nêu rõ mục đích và yêu cầu của đợt huấn luyện này. "Đợt tập luyện này sẽ rất cực khổ và mệt mỏi, các cô phải luyện công ít nhất 4 tiếng mỗi ngày.

Vì vậy bây giờ tôi cho các cô một cơ hội lựa chọn, nếu thấy không

chịu nổi vất vả thì rút lui vẫn còn kịp.

Một khi đã chấp nhận thì phải kiên trì đến cùng, tôi tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai bỏ cuộc giữa chừng!" Ánh mắt nghiêm khắc của Viên Tường Nhân quét qua từng người, xác định không ai rút lui mới chính thức bắt đầu tập luyện.

Dưới sự giám sát của Viên Tường Nhân, ba cô gái nhanh chóng bước vào quá trình huấn luyện nghiêm ngặt.

Đầu tiên là tập độ dẻo dai của cơ thể.

Chung Lệ Đề hồi nhỏ có học khiêu vũ, Vạn Ỷ Văn ở lớp đào tạo nghệ sĩ TVB cũng từng được huấn luyện võ thuật ngắn hạn, nên việc hoàn thành nhiệm vụ của Viên Tường Nhân không quá khó khăn.

Nhưng Lý Nhược Đồng thì gặp rắc rối.

Lúc mới bắt đầu, cô thậm chí không chạm được tới ngón chân, Viên Tường Nhân liền ấn lưng cô xuống.

Lý Nhược Đồng đau đến phát khóc, nhưng Viên Tường Nhân chẳng hề thương hoa tiếc ngọc, bắt cô phải nhịn khóc tập tiếp.

Vạn Ỷ Văn và Chung Lệ Đề định xin tha nhưng bị Viên Tường Nhân phạt tập thêm hai tổ động tác, từ đó không ai dám hó hé nghi ngờ phương pháp của ông nữa.

Cách làm của Viên Tường Nhân tuy hà khắc nhưng hiệu quả rất rõ rệt.

Chỉ sau một ngày, trán Lý Nhược Đồng đã có thể chạm đầu gối, sau ba ngày cô đã theo kịp tiến độ của hai người kia.

Ban đầu truyền thông Hong Kong không chú ý, nhưng lâu dần họ cũng đánh hơi được gì đó.

Lý Nhược Đồng và Chung Lệ Đề tuy ít người chú ý, nhưng Vạn Ỷ

Văn là ngôi sao từng gây chấn động một thời.

Phóng viên bám theo cô đến võ đường Viên Gia Ban, thế là Lý Nhược Đồng và Chung Lệ Đề cũng bị nhận ra.

Tin tức Viên Gia Ban nhận ba đệ tử nữ nhanh chóng lan truyền, truyền thông lần theo dấu vết và phát hiện ra sự tồn tại của bộ phim "Phích Lịch Kiều Oa".

Trên bàn làm việc của Lâm Kiến Nhạc đặt một tờ báo dành cả trang để giới thiệu chi tiết về bộ phim này.

Truyền thông Hong Kong chỉ mất vài ngày để điều tra ra ngọn ngành: cải biên từ phim truyền hình Mỹ, do ba diễn viên mới đóng chính...

Những thứ này ngay cả truyền thông cũng đoán được, Lâm Hựu Luân quay phim này là để nhắm vào bộ phim "Đông Phương Tam Hiệp" của Từ Khắc do Hoàn Á tài trợ.

Khác với những lần trước, lần này truyền thông đều nghiêng về phía "Đông Phương Tam Hiệp".

Kết luận này chủ yếu dựa trên dàn diễn viên. "Đông Phương Tam Hiệp" quy tụ Mai Diễm Phương, Dương Tử Quỳnh, Trương Mạn Ngọc, còn "Phích Lịch Kiều Oa" chỉ có ba người mới, xét về danh tiếng và sức hút phòng vé thì hoàn toàn không có cửa so sánh.

Không ít tờ báo cho rằng lần này Lâm Hựu Luân đã quá tự phụ.

Lâm Hựu Luân có khinh địch không?

Lâm Kiến Nhạc không nghĩ vậy, ông luôn cảm thấy bộ phim này có điểm gì đó mà cả ông lẫn truyền thông đều chưa nhìn thấu, nhưng cụ thể là gì thì không nói rõ được.

Chương 537

Trong khi Lâm Kiến Nhạc đang trầm tư bên tờ báo, Lưu Gia Linh cũng đang xem nó với tâm trạng đầy bất lực và thất vọng.

Lâm Hựu Luân từng mượn vụ Lưu Gia Linh bị băng đảng bắt cóc tống tiền để trừng phạt mạnh tay các thế lực đen thâm nhập giới điện ảnh.

Lưu Gia Linh đã phải chịu áp lực cực lớn trong thời gian đó.

Tuy sau khi sự việc qua đi, sự nghiệp của cô không bị ảnh hưởng quá nhiều, nhưng nhiều người nghĩ Lâm Hựu Luân sẽ bù đắp cho cô.

Để đợi cơ hội này, Lưu Gia Linh suốt thời gian qua đã lấy lý do chưa hồi phục tinh thần sau vụ bắt cóc để từ chối các lời mời đóng phim.

Nhưng đợi gần nửa năm, thứ cô nhận được chỉ là hết lần này đến lần khác thất vọng.

Thời gian này các dự án mới của Lâm Hựu Luân liên tục khởi động, hết mời đạo diễn Đài Loan Chu Diên Bình quay phim hài, lại hợp tác với đạo diễn Hàn Quốc Im Kwon-taek làm phim tình cảm.

Nữ chính của hai phim đó, một người là Vương Tổ Hiền, một người là Chu Tuệ Mẫn.

Lưu Gia Linh biết mình không dám mơ tới, nhưng giờ đến phim "Phích Lịch Kiều Oa" có tới ba vai chính, Lâm Hựu Luân thà chọn ba người mới chứ cũng không đoái hoài đến cô, khiến cô rất thất vọng.

Có lúc cô tự hỏi, có phải Lâm Hựu Luân đã quên mình rồi không.

Điều khiến cô bực bội hơn là sau vụ bắt cóc, nhiều nhà sản xuất tìm đến nhưng cô đều từ chối, khiến mọi người tưởng cô sẽ không

đóng phim trong thời gian ngắn, nên giờ chẳng ai tìm cô nữa.

Cô cũng không thể đứng ra tuyên bố công khai rằng mình đã ổn, hãy đến mời mình đóng phim đi!

Ban đầu cô còn kiên nhẫn, nhưng cứ kéo dài thế này cô bắt đầu sốt ruột.

Nếu Lâm Hựu Luân thực sự quên chuyện này, không bao lâu nữa ai còn nhớ Lưu Gia Linh là ai trong giới giải trí này?

Một tiếng "tạch" vang lên, chiếc chì kẻ mày trong tay Lưu Gia Linh bị bẻ gãy làm đôi.

Cô sực tỉnh, nhìn đồng hồ mới nhận ra đã đến giờ nấu cơm tối.

Thời gian qua cô có thể kiên nhẫn đợi cơ hội tái xuất, một phần là vì bất khả kháng, phần khác là nhờ sự ủng hộ thầm lặng của Lương Triều Vỹ.

Sau khi vụ bắt cóc xảy ra, Lương Triều Vỹ đã nói với cô: "Hay là chúng mình kết hôn đi, rồi cùng rút khỏi giới này." Sau đó không lâu, báo chí lần đầu đưa tin về hôn lễ của hai người.

Lưu Gia Linh không muốn Lương Triều Vỹ vì mình mà đánh mất tiền đồ rộng mở, bản thân cô cũng không cam tâm giải nghệ như vậy, nên đám cưới vẫn chưa thành hiện thực.

Tuy nhiên tình cảm giữa hai người ngày càng thắm thiết.

Thời gian này Lưu Gia Linh đều nấu cơm, Lương Triều Vỹ từ chối mọi tiệc tùng, cứ quay xong là về nhà đúng giờ.

Họ chưa là vợ chồng nhưng đã sống như một cặp vợ chồng kiểu mẫu.

Lưu Gia Linh đang nấu dở bữa tối thì Lương Triều Vỹ về, còn mang theo một tin tức. "Lễ trao giải thưởng âm nhạc Ultimate Song

Power?" Lưu Gia Linh ngừng thái rau, quay đầu nhìn Lương Triều Vỹ đang đứng ở cửa bếp, "Sao anh tự nhiên lại nghĩ đến chuyện bảo em tham gia hoạt động đó?" Lương Triều Vỹ nhún vai: "Anh thấy em suốt ngày ở nhà không ra ngoài, nên đã thay em đồng ý rồi.

Xuất hiện trước công chúng nhiều hơn sẽ giúp ích cho việc em quay lại đóng phim." Lưu Gia Linh vốn không muốn đi, nhưng nghe Lương Triều Vỹ nói có lý nên đành đồng ý.

Cuối cùng cô còn đặc biệt hỏi một câu: "Lâm tiên sinh có tham gia lễ trao giải này không?" "Lâm tiên sinh?" Lương Triều Vỹ ngẩn ra, rồi hiểu ý cô, lắc đầu nói: "Đây là sự kiện bên làng nhạc, ông ấy chắc chẳng có lý do gì để tới đâu.

Nhưng cũng khó nói, vì năm nay Chu tiểu thư có mấy hạng mục đề cử, biết đâu ông ấy lại đến ủng hộ...

Kể cả không đi, chắc ông ấy cũng sẽ xem truyền hình trực tiếp hoặc đọc tin trên báo sau đó." Lưu Gia Linh hơi thất vọng nhưng vẫn gật đầu, không nói gì thêm. --- Lưu Gia Linh ăn mặc lộng lẫy cùng Lương Triều Vỹ xuất hiện trên thảm đỏ lễ trao giải âm nhạc.

Trong lòng cô vẫn ôm chút hy vọng mong manh sẽ gặp được Lâm Hựu Luân tại hiện trường, nhưng thực tế đã dội cho cô một gáo nước lạnh.

Chu Tuệ Mẫn bận việc nên không tham gia, Lâm Hựu Luân đương nhiên cũng không tới.

Sau khi biết tin, tâm trạng Lưu Gia Linh trở nên ủ rũ, ngay cả khi lên sân khấu trao giải cũng giữ bộ mặt đó, khiến cô bị Ngô Quân Như – người dẫn chương trình – trêu chọc. "Gia Linh, sao trông em buồn rầu thế?

Được trao giải cùng đại soái ca như Hoa Tử (Lưu Đức Hoa) mà

cảm giác em chẳng vui vẻ gì vậy?" "Có sao?" Lưu Gia Linh lúc này mới nhận ra mình để lộ cảm xúc trên mặt, vội nặn ra một nụ cười giải thích: "Không có mà, em rất vui." "À, chị biết rồi, chắc là em đang thầm vui trong lòng nhưng không dám lộ ra, vì Vỹ Tử (Lương Triều Vỹ) đang ngồi dưới kia kìa.

Em sợ mình cười tươi quá trên sân khấu thì anh ấy sẽ ghen đúng không?" Ngô Quân Như tiếp tục khuấy động không khí. "Không phải đâu, thực ra vừa rồi em đang ngưỡng mộ những người được nhận giải.

Từ khi vào nghề đến nay em vẫn chưa được mấy giải thưởng, nói ra cũng thấy tiếc thật." Lưu Gia Linh nhanh trí tìm một lý do nghe cũng rất hợp tình hợp lý, khiến nhiều người tin sái cổ. "Chị biết vì sao em không được giải rồi, em có biết nguyên nhân không?" Ngô Quân Như lại úp mở.

Lưu Gia Linh làm vẻ khiêm tốn thỉnh giáo, Ngô Quân Như mới nói: "Vì em không giống chị, chưa làm MC cho lễ trao giải bao giờ.

Em phải năng làm MC vào, lấy chút hơi hám may mắn thì giải thưởng lớn tự nhiên sẽ tìm đến thôi!" Cách nói của Ngô Quân Như dĩ nhiên là đùa, mọi người đều không coi là thật.

Trước khi chính thức trao giải, Lưu Gia Linh làm vẻ rất hiểu chuyện, khen ngợi Lưu Đức Hoa: "Thực ra em rất muốn được hợp tác cùng anh đấy." Lưu Đức Hoa nghe vậy thấy rất mát lòng mát dạ, đang lúc đắc ý thì Lưu Gia Linh lại bồi thêm một câu bâng quơ: "Vì các nữ diễn viên hợp tác với anh đều có cơ hội nhận giải." Câu này khiến Lưu Đức Hoa rất buồn bực.

Đúng là nhiều diễn viên đóng chung với anh đã nhận giải, còn anh đến giờ vẫn chưa có cái nào.

Nhưng Lưu Gia Linh nói vậy chẳng khác nào coi anh là cái bậc

thang cho các nữ diễn viên bước lên bục nhận giải sao?

Lưu Đức Hoa bị "khịa" một câu, dĩ nhiên phải tìm cách gỡ gạc, anh nhanh trí đáp lại: "Anh cũng rất muốn làm bạn trai của em, vì làm bạn trai em thì thường xuyên được nhận giải thưởng." Một câu nói khiến cả khán phòng vỗ tay tán thưởng!

Chính cái vị "bạn trai thường xuyên được nhận giải" của Lưu Gia Linh lúc này đang ngồi dưới đài, vừa cắn ngón tay vừa cười rất ý tứ.

Lưu Đức Hoa và Lưu Gia Linh dĩ nhiên chỉ đang trêu đùa nhau, nhưng Lâm Hựu Luân ngồi trước màn hình tivi bỗng nảy ra một ý tưởng.

Lưu Đức Hoa và Lưu Gia Linh thực sự chưa từng hợp tác nhiều với nhau, tại sao không mời cả hai cùng đóng một bộ phim nhỉ?

Lâm Hựu Luân nảy ra ý này, một phần vì Lưu Đức Hoa từng tìm anh vì chuyện không đoạt được giải, sau đó anh giao cho Lưu Đức Hoa phim 'Fast & Furious', phim đó doanh thu khủng nhưng giải thưởng thì trắng tay, nên anh luôn cảm thấy nợ Lưu Đức Hoa một món nợ; mặt khác, Lưu Gia Linh đã phối hợp tốt trong vụ bắt cóc mà sau đó ở giải Kim Tượng cũng không thu hoạch được gì, thực sự nên bù đắp cho cô ấy.

Nhưng quay phim gì bây giờ?

Lâm Hựu Luân suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên một tờ báo vừa đọc xong.

Trên báo chí không có tin tức gì đặc biệt, nhưng lại đưa tin về một vụ án giết người liên hoàn.

Vụ án này rất kỳ lạ, hung thủ liên tục gây án trước đó mà cảnh sát không thể bắt được.

Sau đó, hắn cố tình để lại sơ hở tại một hiện trường vụ án, khiến

cảnh sát khóa chặt diện hiềm nghi vào hắn, nhưng dưới sự vây bắt của cảnh sát, hắn lại thuận lợi trốn thoát.

Hành động bắt giữ thất bại, cảnh sát tưởng rằng sau khi đánh rắn động cỏ, hung thủ có thể sẽ mai danh ẩn tích từ đây, nhưng không ngờ vài ngày sau, hung thủ lại tự mình chạy đến cục cảnh sát đầu thú.

Sau đó qua giám định của bác sĩ, chứng minh người này mắc bệnh tâm thần, tòa án đã chấp nhận lý do này, cư nhiên không tuyên trọng tội cho hắn.

Kết quả phán quyết vừa ra, truyền thông xôn xao, các mặt báo đều bàn tán xem người này rốt cuộc có nên bị định tội hay không.

Lâm Hựu Luân quan tâm không phải là kết quả phán quyết này, mà là vụ án này rất giống với một bộ phim trong ký ức của anh.

Rất nhanh, một ý tưởng đã hình thành trong đầu Lâm Hựu Luân.

Chương 538

—— Lương Triêu Vĩ và Lưu Giai Linh từ lễ trao giải trở về, vừa mới vào nhà thay giày, điện thoại đã vang lên.

Lưu Giai Linh định đi tẩy trang, điện thoại do Lương Triêu Vĩ nghe.

Lưu Giai Linh vừa đi bộ về phòng ngủ, mới ngồi xuống trước bàn trang điểm, Lương Triêu Vĩ đã đi theo vào. "Gọi nhầm số à?" Lưu Giai Linh đối diện với gương, vừa tháo bông tai vừa hỏi. "Điện thoại của Lâm tiên sinh, anh ấy nói tìm em có việc." Lương Triêu Vĩ vừa dứt lời, Lưu Giai Linh đã đứng bật dậy từ trước gương trang điểm, xoay người lại, vẻ mặt khó tin nhìn anh: "Em không nghe nhầm chứ?" Lương Triêu Vĩ khẳng định gật gật đầu.

Lưu Giai Linh cũng chẳng buồn tẩy trang nữa, bông tai trên một bên tai vẫn còn chưa tháo, vội vàng định đi ra ngoài.

Lương Triêu Vĩ lại ngăn cô lại: "Đừng gấp, anh vừa nói với Lâm tiên sinh là em đang tắm, một lát nữa em hãy gọi lại, nếu không sẽ lộ tẩy mất." Lưu Giai Linh vẻ mặt khó hiểu. "Em gấp gáp như vậy, nếu Lâm tiên sinh hỏi em một số chuyện, em có biết phải trả lời thế nào không?

Anh biết chuyện này rất quan trọng với em, nhưng càng là lúc này, em càng cần thời gian để bình tĩnh lại." Lương Triêu Vĩ giải thích.

Lưu Giai Linh cảm thấy ấm áp, biết Lương Triêu Vĩ đang lo lắng cho mình, sợ cô nói sai trong điện thoại.

Ngồi lại trước bàn trang điểm, tháo chiếc bông tai còn lại xuống, Lưu Giai Linh ngồi tĩnh lặng vài phút, hít sâu vài hơi, xác định mình đã hoàn toàn bình tĩnh lại, lúc này mới đi ra phòng khách, gọi điện thoại

cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân trong điện thoại không nói gì nhiều với Lưu Giai Linh, chỉ hẹn cô ngày mai ra ngoài gặp mặt, toàn bộ cuộc gọi không quá nửa phút.

Đặt ống nghe xuống, Lưu Giai Linh vẻ mặt do dự, ngay cả khi Lương Triêu Vĩ hỏi cô có chuyện gì, anh cũng phải hỏi đến lần thứ hai cô mới trả lời. "Lâm tiên sinh không nói gì cả, chỉ bảo em ngày mai đi gặp anh ấy." "Lâm tiên sinh chắc chắn không rảnh rỗi đến mức bảo em ra ngoài cùng anh ấy uống trà chiều đâu?

Cho nên em còn gì phải lo lắng nữa, lần này anh ấy tìm em, mười phần thì có tám chín phần là tìm em đóng phim rồi." Lương Triêu Vĩ an ủi. "Vậy ngày mai anh có muốn đi cùng em không?" Lưu Giai Linh hỏi một câu.

Lương Triêu Vĩ suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Thôi bỏ đi, nếu Lâm tiên sinh muốn anh đi, anh ấy đã nói trực tiếp với em trong điện thoại rồi, anh ấy không nói thì anh không nên đi.

Có lẽ anh ấy còn hẹn người khác, anh đi thì không hợp lắm." Lương Triêu Vĩ chỉ tùy miệng nói vậy, không ngờ chuyện lại đúng như lời anh nói.

Lưu Giai Linh ngày hôm sau đúng giờ đến hẹn, sau đó trong quán cà phê còn có một người khác đang ngồi, hơn nữa còn là người quen cũ của Lưu Giai Linh. "Hoa tử, sao anh lại ở đây?" Lưu Giai Linh có chút không dám tin, tối qua cô mới cùng Lưu Đức Hoa cùng nhau trao giải trên lễ trao giải, không ngờ chỉ cách nửa ngày lại ngồi cùng Lưu Đức Hoa uống cà phê. "Câu này cũng chính là câu tôi muốn nói đấy." Lưu Đức Hoa nhún vai, "Cô lại tranh lời thoại của tôi rồi." "Anh cũng là Lâm tiên sinh gọi đến à?" Lưu Giai Linh sau khi ngồi xuống tò mò hỏi.

Lưu Đức Hoa bĩu môi: "Tất nhiên rồi, nếu không tôi đâu có rảnh rỗi như vậy mà ngồi đây uống cà phê." "Vậy Lâm tiên sinh đâu rồi?" Lưu Giai Linh tiếp tục hỏi. "Đi vệ sinh rồi, một lát nữa sẽ quay lại." Lưu Đức Hoa trả lời. "Đúng rồi, anh có biết Lâm tiên sinh tìm chúng ta có việc gì không?" Nhân lúc Lâm Hựu Luân chưa quay lại, Lưu Giai Linh muốn dò hỏi một chút thông tin từ Lưu Đức Hoa. "Thực ra trong lòng cô cũng đoán ra rồi, còn hỏi tôi làm gì." Lưu Giai Linh giả bộ không biết hỏi: "Tôi không hiểu ý anh cho lắm." "Ai là người hôm qua nói rất muốn hợp tác với tôi, sao qua một đêm đã thay đổi rồi?" Lưu Đức Hoa đặt tách cà phê xuống, mỉm cười hỏi. "Thật sự là tìm chúng ta đóng phim sao?" Trong lòng Lưu Giai Linh vui mừng khôn xiết, nhưng bề ngoài vẫn cố gắng giữ bình tĩnh.

Lưu Đức Hoa đột nhiên ha ha cười rộ lên: "Thực ra tôi nói đùa đấy!" "Anh!" Lưu Giai Linh đột nhiên có cảm giác rất muốn mắng người, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được, sau đó vẻ mặt oán hận nhìn Lưu Đức Hoa nói: "Cái hạng người cả ngày có phim đóng như anh, tự nhiên không biết nỗi khổ của hạng người cả ngày không có phim đóng như tôi đâu." Lưu Đức Hoa nhìn ánh mắt này của Lưu Giai Linh có chút chịu không nổi, xua tay nói: "Cô thấy tôi bây giờ như vậy là tốt sao?

Thực ra tôi rất hâm mộ cô mỗi ngày đều không phải đóng phim, chứ không phải như tôi, cả ngày bận rộn từ đầu đến cuối, không có chút thời gian nghỉ ngơi nào." Lưu Giai Linh đang định trả lời, đột nhiên nghe thấy phía sau vang lên một giọng nói. "Hai người trò chuyện có vẻ hợp nhau nhỉ." Thấy Lưu Đức Hoa lập tức đứng dậy, Lưu Giai Linh mới phản ứng lại, người nói chuyện phía sau là Lâm Hựu Luân.

Lưu Giai Linh cũng định đứng dậy theo, Lâm Hựu Luân đã đi tới ngồi xuống, sau đó nhấc một bàn tay ấn xuống, Lưu Giai Linh vừa

mới đứng dậy một nửa đành phải ngồi xuống lại. "Nghe nói cô và Vĩ tử đều chuẩn bị kết hôn rồi, ngày lành đã định chưa?" Lâm Hựu Luân không trực tiếp nói tìm hai người đến làm gì, mà hỏi về chuyện riêng của Lưu Giai Linh. "Đều là truyền thông nói bậy thôi, em và anh ấy hiện tại tạm thời vẫn chưa có dự định kết hôn, ưu tiên phát triển sự nghiệp trước." Lưu Giai Linh phủ nhận tin tức này. "Kết hôn cũng không ảnh hưởng đến phát triển sự nghiệp mà, Vĩ tử là một người đàn ông tốt, sau khi cô xảy ra chuyện vẫn có thể kiên định đứng bên cạnh cô như vậy, nếu thật sự tình cảm đã có thể có một kết quả thì nên kết hôn đi thôi." Nghĩ đến việc Lưu Giai Linh và Lương Triêu Vĩ kiếp sau kéo dài đến tận lúc cả hai đều già mới kết hôn, Lâm Hựu Luân cảm thấy có chút tiếc cho hai người, có lẽ giữa họ thực sự có tình cảm chân thành, nhưng đến lúc đó, có lẽ cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Đám cưới muộn màng của hai người trong mắt thế gian giống như một sự chắp vá để sống qua ngày hơn.

Khi đó Lưu Giai Linh, dù thỉnh thoảng vẫn có thể xoay xở giữa các đại gia đủ loại, nhưng đến tuổi đó, làm sao có thể học làm một kẻ đào mỏ nữa?

Còn Lương Triêu Vĩ đến lúc đó thực tế cũng không thể cưới ai khác, mấy chục năm trôi qua, mọi người chỉ quan tâm đến khuôn mặt điển trai và nụ cười phong trần của anh trên màn ảnh, ai quan tâm đến đời sống sinh hoạt của anh?

Ở bên Lưu Giai Linh đã trở thành một thói quen, còn trong đó còn lại bao nhiêu tình yêu thì chỉ có Lương Triêu Vĩ mới biết rõ.

Lưu Giai Linh không hiểu tại sao Lâm Hựu Luân đột nhiên nói với mình những lời này, chỉ gật đầu nói mình sẽ trân trọng tình cảm này.

Biểu cảm của Lưu Giai Linh rất chân thành, nhưng Lâm Hựu

Luân vẫn có thể cảm nhận được cô đang lấy lệ, vì vậy anh tự giễu cười cười: "Được rồi, vừa rồi cô cứ coi như tôi nói đùa đi, bản thân tôi cũng đang một đống rắc rối, lấy tư cách gì mà đi nói người khác?" Lâm Hựu Luân kéo chuyện sang mình, Lưu Giai Linh cũng không tiện nói gì thêm, may mà Lâm Hựu Luân cũng không có ý định tiếp tục chủ đề này, anh nhìn đồng hồ, nói một câu: "Chắc là đến rồi." Dứt lời, từ ngoài quán cà phê lại có một người bước vào, sải bước đi tới, vừa gặp mặt đã xin lỗi Lâm Hựu Luân: "Lâm tiên sinh, thật ngại quá, trên đường gặp phải tắc đường." Lâm Hựu Luân gật gật đầu, chỉ vào vị trí còn trống bên cạnh Lưu Đức Hoa: "Lý Sir đến đúng lúc lắm, mời ngồi." Lưu Đức Hoa, Lưu Giai Linh nhìn thấy Lý Tu Hiền đều rất kinh ngạc, họ đều đã đoán được mục đích lần này của Lâm Hựu Luân có thể là tìm họ đóng phim, Lưu Giai Linh chỉ đơn thuần là bất ngờ, nhưng tâm tư của Lưu Đức Hoa thì có chút phức tạp.

Lý Tu Hiền xuất hiện ở đây, chứng tỏ trong bộ phim này cũng có một vai diễn của anh ta, vậy rốt cuộc ai là nhân vật chính, ai là vai phụ?

Luận danh tiếng, Lý Tu Hiền có lẽ không bằng Lưu Đức Hoa, nhưng lại là một diễn viên thực lực thường xuyên được các giải thưởng ưu ái, ở Hong Kong hễ nhắc đến diễn viên đóng vai cảnh sát, thực tế mọi người không phải nghĩ đến Thành Long đầu tiên, mà là Lý Tu Hiền.

Ước mơ hồi trẻ của Lý Tu Hiền là làm cảnh sát, nhưng sau đó cảnh sát không thành, ngược lại được Trương Triệt dẫn dắt vào nghề làm diễn viên, sau khi vào làng điện ảnh, anh chuyên đóng phim cảnh sát, hơn nữa cảnh sát trong phim của anh, nhất luật đều có hình ảnh chính diện, hữu tình hữu nghĩa, là sứ giả quang minh, tiên phong chính nghĩa.

Năm 1985 nhờ vào bộ phim 《Công phó》, anh trở thành Ảnh đế

của cả Kim Tượng và Kim Mã, danh tiếng lẫy lừng một thời.

Lúc đó, Lưu Đức Hoa mới bắt đầu chuẩn bị muốn chuyển hướng sang lĩnh vực điện ảnh phát triển, có lẽ căn bản không ngờ mình có thể có thành tích như ngày hôm nay.

Luận sư thừa, Lý Tu Hiền được coi là đệ tử ưu tú dưới tay danh sư Trương Triệt.

Năm ngoái khi Trương Triệt tái xuất đóng một bộ phim, hai người góp công sức nhiều nhất là Khương Đại Vệ và Lý Tu Hiền.

Trương Triệt đối với Khương Đại Vệ thì không còn gì để nói, thân hơn cả con đẻ, còn Lý Tu Hiền thì không được biệt đãi như vậy, ngay cả Trương Triệt cũng tự nói: "Lý Tu Hiền tuy do tôi dẫn dắt vào làng điện ảnh, nhưng không hề nổi tiếng trong tay tôi; anh ấy đóng phim cảnh sát hình sự mà nổi danh là do anh ấy tự mình xông pha tạo ra thành tích, tôi không thể nhận vớ công lao." Mặc dù vậy, Lý Tu Hiền vẫn luôn cảm kích ơn dẫn dắt của Trương Triệt, mỗi khi Trương Triệt có việc, chắc chắn anh là người đầu tiên góp sức, là một người hữu tình hữu nghĩa y như vai diễn cảnh sát trong phim.

Nếu cạnh tranh với người khác, Lưu Đức Hoa sẽ không căng thẳng như vậy, nhưng đứng trước Lý Tu Hiền, trong lòng anh thực sự có chút không chắc chắn. "Lần này mời mọi người đến đây, thực ra là vì tôi muốn quay một bộ phim, sau đó muốn mời ba vị làm diễn viên chính." Lý Tu Hiền vừa đến, Lâm Hựu Luân đã đi thẳng vào vấn đề nói ra mục đích của mình.

Lưu Đức Hoa và Lưu Giai Linh liếc nhìn nhau, sau đó cùng hướng ánh mắt về phía Lý Tu Hiền.

Lý Tu Hiền nhún vai: "Được thôi, Lâm tiên sinh đã gọi cả tôi đến, vậy chắc chắn là muốn đóng một bộ phim cảnh sát hình sự rồi." Lâm Hựu Luân gật gật đầu: "Không sai, nhân vật chính của bộ phim này

quả thực là hai cảnh sát, một người sắp nghỉ hưu, một người vừa mới gia nhập đội cảnh sát." Lâm Hựu Luân không nói rõ, nhưng Lý Tu Hiền và Lưu Đức Hoa đều hiểu, cảnh sát nghỉ hưu kia chắc chắn là Lý Tu Hiền, còn Lưu Đức Hoa chắc chắn đóng vai người vừa gia nhập.

Dù là Lý Tu Hiền hay Lưu Đức Hoa đều đã đóng rất nhiều phim cảnh sát, cũng rất quen thuộc với mô-típ của loại phim này, chẳng qua là hình thức "người cũ dắt người mới", theo họ thấy, lần này Lâm Hựu Luân tìm họ đóng cũng chẳng nằm ngoài loại phim như vậy.

Lý Tu Hiền và Lưu Đức Hoa đều đã xác định được định vị vai diễn của mình, còn Lưu Giai Linh vẫn vẻ mặt ngơ ngác, vì cô vẫn chưa biết mình sẽ đóng vai gì. "Cô đóng vai vợ của Hoa tử." Lâm Hựu Luân chỉ nói đơn giản một câu như vậy, sau đó bắt đầu kể về câu chuyện này. "Lý Sir là một thanh tra cảnh sát dày dạn kinh nghiệm, vì sắp nghỉ hưu nên đối với công việc không mấy nhiệt tình, chỉ muốn sống nốt quãng thời gian này rồi triệt để chia tay đời cảnh sát, mà cộng sự Hoa tử lại là một thanh niên vừa mới gia nhập hàng ngũ cảnh sát, đầy chính nghĩa.

Vụ án đầu tiên hai người xử lý là một vụ sát nhân, trong một căn hộ tồi tàn đầy gián, một người đàn ông cực kỳ béo phì vừa chết ở đó, khuôn mặt vùi sâu trong bát đầy thức ăn, trên bức tường tại hiện trường dùng mỡ viết chữ 'Tham ăn'." Lưu Đức Hoa và Lý Tu Hiền liếc nhìn nhau, cả hai đều không hiểu tại sao Lâm Hựu Luân lại thiết kế một tình tiết vụ án kỳ lạ như vậy, rồi hung thủ là một kẻ sát nhân biến thái sao?

Lâm Hựu Luân không giải đáp thắc mắc của hai người, mà tiếp tục kể về những vụ án tiếp theo, một luật sư giàu có bị giết trong văn phòng của mình, trên sàn nhà dùng máu viết chữ "Tham lam"; một người bị trói trên giường và đã thối rữa, trên bức tường đầu giường

viết chữ "Lười biếng"; một kỹ nữ và khách làng chơi bị ngược đãi tình dục đến chết, đại diện cho "Dâm dục"; một người mẫu nữ trẻ tuổi bị hủy dung sát hại, tượng trưng cho "Kiêu ngạo"...

Một loạt các thủ đoạn giết người khó tin khiến Lý Tu Hiền, Lưu Đức Hoa rùng mình, Lưu Giai Linh sắc mặt càng trở nên trắng bệch, dù biết những vụ án này đều là hư cấu, nhưng vẫn không nhịn được cảm giác ớn lạnh từ tận đáy lòng.

Chương 539

"Tôi biết rồi, đây là Thất Tông Tội trong Thiên Chúa giáo!" Lý Tu Hiền bỗng nhiên tỉnh ngộ, vì trong nhà anh có một người họ hàng là người Công giáo, nên anh có hiểu biết về phương diện này.

Lâm Hựu Luân gật gật đầu, xem như thừa nhận cách nói này của Lý Tu Hiền, và giải thích thêm: "Hôm qua tôi đọc trên báo thấy một vụ án giết người liên hoàn, sau đó trong đầu nảy ra câu chuyện này, dùng Thất Tông Tội để ẩn dụ cho bảy vụ án giết người liên hoàn." "Tham ăn, Tham lam, Lười biếng, Dâm dục, Kiêu ngạo... vậy còn hai tội nữa là gì?" Lưu Giai Linh không nhịn được tò mò hỏi. "Đố kỵ và Phẫn nộ." Lý Tu Hiền trả lời.

Lưu Đức Hoa và Lưu Giai Linh cùng nhìn về phía Lâm Hựu Luân, họ thực sự không tưởng tượng nổi hai vụ án mạng cuối cùng sẽ được thể hiện dưới hình thức nào.

Câu trả lời của Lâm Hựu Luân lại nằm ngoài dự kiến của tất cả mọi người. "Sau khi thực hiện vụ án mạng thứ năm, hung thủ đã tự thú!" "Tự thú?" Bao gồm cả Lý Tu Hiền, mọi người đều không ngờ kết quả lại là như vậy. "Hung thủ tuyên bố mình còn giết hai người nữa, nhưng nếu cảnh sát muốn tìm thấy thi thể của hai nạn nhân này thì phải đồng ý với hắn một điều kiện: người phụ trách vụ án là Hoa tử và Lý Sir phải đưa hắn đến một địa phương, hơn nữa chỉ được ba người bọn họ, nếu không hắn sẽ lấy lý do rối loạn tâm thần để bào chữa vô tội." "Cảnh sát cuối cùng đã đồng ý yêu cầu của tên này, dưới sự chỉ dẫn của hắn, Lý Sir và Hoa tử đưa hắn đến một nhà kho bỏ hoang, bên trong có một chiếc hộp, Lý Sir nghi ngờ đó là thi thể của hai nạn nhân nên đi tới kiểm tra, còn Hoa tử thì canh chừng hung thủ để phòng hắn bỏ chạy.

Lý Sir mở chiếc hộp, đột nhiên hiểu ra âm mưu của hung thủ, sau đó quay người định ngăn cản, thì Hoa tử đã nã một phát súng vào đầu hung thủ!" Lý Tu Hiền, Lưu Đức Hoa, Lưu Giai Linh đều nghe mà mơ hồ, mấu chốt để giải đáp thắc mắc của họ là trong tình tiết đó Lý Sir đã nhìn thấy gì trong chiếc hộp, mà điểm này Lâm Hựu Luân vẫn chưa nói rõ. "Trong chiếc hộp đó rốt cuộc đựng cái gì?" Lưu Giai Linh không nhịn được tò mò hỏi. "Thi thể vợ của Hoa tử!" Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Lưu Giai Linh rùng mình, nói cách khác, vai người vợ cô đóng trong bộ phim này cuối cùng đã bị sát hại. "Tôi hiểu rồi." Lý Tu Hiền tỏ vẻ bừng tỉnh đại ngộ, Lâm Hựu Luân không nói gì thêm mà để mặc anh giải thích cho Lưu Đức Hoa và Lưu Giai Linh. "Hung thủ đã giết chết vợ của Hoa tử từ trước, chính là vai diễn của cô, sau đó khi Lý Sir đi kiểm tra chiếc hộp, hắn đã nói chuyện đó cho Hoa tử, khiến Hoa tử nổi điên, sau đó bất chấp tất cả nổ súng giết chết hắn." "Nhưng chuyện này có liên quan gì đến hai tội Đố kỵ và Phẫn nộ còn lại?" Lưu Đức Hoa khó hiểu hỏi.

Điểm này Lý Tu Hiền cũng chưa nghĩ ra, Lâm Hựu Luân lúc này mới lên tiếng giải thích: "Hung thủ vì đố kỵ với gia đình hạnh phúc của Hoa tử nên đã sát hại vợ anh ta, còn Hoa tử thì phạm tội Phẫn nộ mà giết chết hung thủ." Lý Tu Hiền, Lưu Đức Hoa, Lưu Giai Linh đều không ngờ cuối cùng lại có kết quả như vậy, vừa nhìn nhau vừa không khỏi thán phục cấu tứ xảo diệu của câu chuyện này.

Lý Tu Hiền liên tục nói mấy câu "thật sự không ngờ tới", Lưu Đức Hoa và Lưu Giai Linh sau khi nghe xong câu chuyện cũng bắt đầu suy nghĩ về vai diễn của mình.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Lưu Đức Hoa là nhân vật chính của bộ phim này, hơn nữa bộ phim này cũng giống như những gì anh mong đợi trước đó, không còn là phim thương mại thuần túy nữa, nhưng đề tài này lại khiến anh có chút do dự.

Lâm Hựu Luân chỉ miêu tả đơn giản câu chuyện này một chút thôi đã khiến người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi, nếu thực sự quay hết những tình tiết anh nói, chắc chắn đây sẽ là một bộ phim cấp ba, mà Lưu Đức Hoa chưa từng đóng bất kỳ bộ phim cấp ba nào, trong lòng không khỏi có chút do dự.

Còn Lưu Giai Linh trong lòng có chút thất vọng, trong lời miêu tả vừa rồi của Lâm Hựu Luân, chỉ khi giới thiệu nhân vật mới nhắc đến việc cô đóng vai vợ của Hoa tử, sau đó không còn bất kỳ sự giới thiệu nào nữa, cho đến cuối cùng biến thành một cái xác nằm trong hộp mới xuất hiện lần nữa.

Từ đó có thể phán đoán, số lần cô xuất hiện trong bộ phim này chắc chắn ít đến đáng thương, thậm chí có thể nói chỉ là lướt qua vài mặt, biết đâu khán giả xem xong bộ phim này cũng chẳng nhớ nổi cô có đóng một vai trong phim.

Lý Tu Hiền là người cuối cùng thoát ra khỏi câu chuyện, anh rất hài lòng với vai diễn của mình.

Lý Sir trong câu chuyện tuy không phải kiểu hình tượng cảnh sát chính diện cao lớn như anh thường đóng, nhưng vai diễn này rõ ràng gần gũi với thực tế hơn, có tâm thái buông xuôi, làm cho có, nhưng lương tri và chính nghĩa trong lòng vẫn chưa mất đi, sau khi phát hiện sự hung tàn của hung thủ, anh quyết định trì hoãn việc nghỉ hưu để phá vụ án này.

Lâm Hựu Luân nhìn ba người với vẻ mặt khác nhau, đợi họ đưa ra quyết định. "Vai diễn này khá thú vị, bên tôi không vấn đề gì." Lý Tu Hiền là người đầu tiên biểu thị thái độ.

Lưu Đức Hoa thì vẻ mặt do dự, Lâm Hựu Luân không nói gì, chỉ để anh tự mình quyết định, Lý Tu Hiền lại không nhìn nổi nữa. "Hoa tử, cậu còn do dự cái gì, có phải vì không muốn hợp tác với tôi nên

không chịu diễn không?" "Tu ca anh đừng đùa nữa, sao em có thể như anh nói được?" Lưu Đức Hoa vội vàng phủ nhận, đồng thời anh cũng cảm thấy ánh mắt Lâm Hựu Luân nhìn mình bắt đầu có chút áp lực.

Đồng ý hay không đồng ý?

Lưu Đức Hoa cúi đầu suy nghĩ một lúc, cuối cùng hạ quyết tâm, chẳng phải là bộ phim cấp ba đầu tiên sao?

Mình bất chấp tiền đồ ngôi sao thần tượng, nếu có thể đổi lại một sự khẳng định của mọi người về thực lực diễn xuất thì cũng coi như xứng đáng!

Nghĩ đến đây, Lưu Đức Hoa ngẩng đầu, nhìn Lâm Hựu Luân rất trịnh trọng nói: "Được đóng phim của Lâm tiên sinh, hơn nữa lại hợp tác với Tu ca, em đương nhiên diễn!" Lưu Đức Hoa, Lý Tu Hiền lần lượt biểu thị thái độ, Lưu Giai Linh biết mình đã không còn dư địa để lựa chọn.

Từ chối Lâm Hựu Luân, Lưu Giai Linh hiểu rõ hậu quả không chỉ đơn giản là cô mất đi một vai diễn, mà rất có thể tiền đồ của cô trong giới diễn nghệ cũng sẽ bị chôn vùi theo đó. "Hiện tại em cũng không nhận phim nào, Lâm tiên sinh mời em diễn đương nhiên không vấn đề gì, chỉ là em có một thắc mắc...

Lâm tiên sinh hình như vẫn chưa nói cho chúng em biết đạo diễn của bộ phim này là ai phải không?" Vốn dĩ Lưu Giai Linh trong bộ phim này không có nhiều cảnh quay, đạo diễn là ai thực tế không có quan hệ quá lớn với cô, nhưng thấy Lý Tu Hiền, Lưu Đức Hoa đều không hỏi vấn đề này nên cô mới hỏi ra.

Lâm Hựu Luân nhún vai: "Lần này mọi người có lẽ sẽ hơi đau khổ đấy, vì bộ phim này tôi dự định giao cho Trình Cương chỉ đạo." Vào thập niên 70, Thiệu thị từng triệu tập nhiều đạo diễn khai máy hệ liệt 《Kỳ án Hong Kong》, trong đó được công nhận là hai phần 《Huyết

án làng Lâm thôn》 và 《Giết mẹ》 do Quế Trị Hòa chỉ đạo có trình độ cao nhất, mà người duy nhất có thể sánh ngang chính là Trình Cương chỉ đạo phần 《Thiên võng》 và 《Giấu xác đáy nồi》.

Trình Cương nổi tiếng nhất không phải là vì ông quay phim giỏi, mà là vì tính khí ông rất lớn, Thiệu Nghị Phu từng nói "không ai có thể chịu nổi ông ta", bao nhiêu năm qua, cũng chỉ có Lâm Hựu Luân từng mời ông thực hiện bộ phim 《Sự im lặng của bầy cừu》, bộ phim này đã đưa Hoàng Thu Sinh lên ngôi Ảnh đế Kim Tượng, theo lý mà nói thì nên có nhiều người tìm Trình Cương đóng phim mới đúng, nhưng thực tế căn bản chẳng có ai tìm ông.

Ở Hong Kong người có thể hợp tác được với Trình Cương cũng chỉ có mình Lâm Hựu Luân. "Tính khí của Trình đạo diễn..." Lý Tu Hiền lắc đầu thở dài.

Lưu Đức Hoa, Lưu Giai Linh đều gia nhập giới giải trí sau những năm 80, không biết nhiều về những sự tích của Trình Cương năm xưa, nhưng Lý Tu Hiền thì khác, hồi anh được Trương Triệt dẫn dắt vào giới giải trí, danh tiếng của Trình Cương trong làng điện ảnh Hong Kong không hề nhỏ.

Sự việc Lý Tu Hiền ấn tượng nhất chính là vào những năm Trương Triệt vẻ vang nhất, người khác muốn mượn người từ tay Trương Triệt đi đóng phim là một chuyện rất khó khăn, nhưng Trình Cương lại làm được, hơn nữa còn là nửa đêm đạp cửa nhà Trương Triệt để mượn người, toàn bộ Thiệu thị kẻ dám làm như vậy chỉ có mình Trình Cương. "Trình đạo diễn tính khí tuy không tốt lắm, lúc quay phim yêu cầu đối với diễn viên cũng cao, nhưng những diễn viên qua tay ông chỉ dạy đa số đều có thể lột xác...

Hoàng Thu Sinh là một ví dụ điển hình." Lời này của Lâm Hựu Luân bề mặt là nói cho mọi người nghe, nhưng thực tế lại nhắm vào

Lưu Đức Hoa.

Lý Tu Hiền đã gần trung niên, cũng từng có thời hoàng kim, vinh dự có thể lấy được cũng đều lấy hết rồi, không cần phải giống như thanh niên đi liều đi xông pha nữa; vai diễn của Lưu Giai Linh không nhiều, mượn việc đóng bộ phim này để tái xuất mới là mục đích chính của cô; chỉ có Lưu Đức Hoa là vô cùng để tâm đến điều Lâm Hựu Luân nói.

Trợ lý A Kiệt lúc này đột nhiên đi tới, cúi người nói nhỏ vào tai Lâm Hựu Luân hai câu.

Lâm Hựu Luân nhận lấy điện thoại từ tay A Kiệt, đứng dậy ra một bên nghe điện thoại, Lý Tu Hiền nhân cơ hội vỗ vỗ vai Lưu Đức Hoa nói: "Hoa tử, cậu yên tâm, bộ phim này tôi nhất định sẽ phối hợp tốt với cậu." Ý đồ Lâm Hựu Luân muốn nâng đỡ Lưu Đức Hoa rất rõ ràng, Lý Tu Hiền cũng vui vẻ làm cái ơn huệ thuận nước đẩy thuyền này.

Lưu Đức Hoa nhận lấy ân tình này của Lý Tu Hiền, cười nói: "Vậy thì xin Tu ca lúc đó chiếu cố nhiều hơn!" Hai người vừa nói xong, Lâm Hựu Luân đã đi tới.

Anh có việc phải đi trước, qua đây là để chào hỏi ba người Lý Tu Hiền, Lưu Đức Hoa, Lưu Giai Linh một tiếng. —— Hà Quán Xương đặt điện thoại xuống, gật đầu với Trâu Văn Hoài. "Bộ phim này không mời Lâm sinh đầu tư, anh ấy sẽ không có ý kiến với chúng ta chứ?" Những nếp nhăn sâu hai bên khóe miệng Trâu Văn Hoài càng hiện rõ hơn, giống như đang mỉm cười khổ sở.

Quay những bộ phim bình thường, Gia Hòa còn không cần nhìn sắc mặt Lâm Hựu Luân, nhưng bộ phim này hiện tại thì khác, nếu không mời công ty kỹ xảo bên Hollywood hợp tác, công ty Cực Quang dưới trướng Lâm Hựu Luân sẽ trở thành lựa chọn duy nhất của Gia

Hòa.

Trâu Văn Hoài không tài nào ngờ tới, công ty kỹ xảo Cực Quang vốn luôn thấp điệu lại trở thành một quân bài đắc lực để Lâm Hựu Luân khống chế làng điện ảnh Hong Kong.

Cùng một loại kỹ xảo điện ảnh, công ty kỹ xảo của Mỹ báo giá cao hơn công ty Cực Quang gần 10%, chớ coi thường một chút chênh lệch này, đối với một bộ phim bom tấn kỹ xảo có chi phí sản xuất lên tới hàng trăm triệu, hợp tác với công ty Cực Quang có thể tiết kiệm được mười triệu.

Một bộ 《Godzilla》 khiến công ty kỹ xảo Cực Quang nổi danh toàn cầu chỉ sau một đêm, hiện tại không chỉ Nhật Bản, Hàn Quốc, các nước Đông Nam Á tìm đến Cực Quang hợp tác, mà ngay cả không ít công ty lớn ở Hollywood cũng trở thành khách hàng của Cực Quang.

Ngoài ưu thế về giá cả, kỹ thuật dẫn đầu của Cực Quang cũng là một nguyên nhân rất quan trọng.

Gia Hòa gần đây đã mua bản quyền một bộ phim hoạt hình của Mỹ, chuẩn bị quay bản người đóng, về phương diện sản xuất kỹ xảo vốn định hợp tác với Cực Quang, không ngờ lại bị bên đó từ chối.

Công ty Cực Quang rất nghiêm túc giải thích với phía Gia Hòa rằng gần đây công ty đã nhận sản xuất kỹ xảo cho nhiều bộ phim, trong ngắn hạn không thể nhận thêm phim mới.

Thời gian này nhiều công ty điện ảnh tìm đến Cực Quang hợp tác, tình hình này Trâu Văn Hoài cũng biết rõ, nhưng nói Cực Quang hoàn toàn không rút ra được nhân thủ dư thừa để giúp Gia Hòa hoàn thành kỹ xảo cho bộ phim này thì Trâu Văn Hoài không tin.

Đương nhiên Cực Quang là tài sản cá nhân của Lâm Hựu Luân, ngoài những bộ phim do chính Lâm Hựu Luân đầu tư có thể hưởng

chế độ đặc biệt, phim của các công ty khác tự nhiên đều được đối xử bình đẳng.

Trước đây những phim kỹ xảo của Gia Hòa đều hợp tác với Lâm Hựu Luân, chưa bao giờ gặp phải rắc rối như vậy, mà hiện tại độc lập đầu tư quay bộ phim này mới thấy thì ra hợp tác với Lâm Hựu Luân còn có cái lợi như thế.

Bất đắc dĩ, Trâu Văn Hoài mới bảo Hà Quán Xương gọi một cuộc điện thoại như vậy cho Lâm Hựu Luân.

Chương 540

Hà Quán Xương nhún vai nói: "Nếu không được, chúng ta chỉ còn cách trả thêm tiền thôi." Trâu Văn Hoài nhướn mày: "Anh nghĩ Lâm Hựu Luân trong tay sẽ thiếu chút tiền đó sao?" "Trong hai năm đầu thành lập công ty Cực Quang, Lâm Hựu Luân ít nhất đã đổ vào đó 300-500 triệu đô la Hong Kong, số tiền này anh ấy sẽ không đầu tư trắng tay, chúng ta sẵn sàng trả giá cao, anh ấy chắc chắn sẽ không ngại kiếm thêm một chút." Lời của Hà Quán Xương khiến Trâu Văn Hoài im lặng hồi lâu. "Thực ra bỏ thêm chút tiền cũng không sao, tôi chỉ cảm thấy Gia Hòa cứ luôn phải cầu cạnh anh ấy như thế này, sau này nếu có trở mặt thì sẽ bị chế ngự mọi nơi." Hà Quán Xương cười khổ: "Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, công ty Cực Quang là một quân cờ anh ấy đã đặt xuống từ hơn 4 năm trước, ai mà ngờ được bây giờ nó lại trở thành một phương tiện để anh ấy phản chế chúng ta." Trâu Văn Hoài nhìn đồng hồ, sau đó thở dài một tiếng. "Đi thôi, chúng ta cùng đi gặp anh ấy một chuyến." —— "Gia Hòa muốn quay bản người đóng của 《Ninja Rùa》?" Nghe tin này từ miệng Trâu Văn Hoài, Lâm Hựu Luân không khỏi ngẩn người. "Chúng tôi làm vậy thực tế cũng là nhận được gợi ý từ chỗ Lâm tiên sinh đấy." Hà Quán Xương chêm vào một câu. "Tôi?" Lâm Hựu Luân có chút dở khóc dở cười, trong ký ức đúng là Gia Hòa có quay một bộ phim như vậy, Nguyên Khuê làm đạo diễn, bốn võ sư hóa trang thành rùa, quay thành một bộ phim hành động kỳ thú, sau đó trở thành bộ phim được yêu thích nhất tại Mỹ trong năm đó... sao chuyện này lại thành gợi ý của mình dành cho họ rồi? "Lâm tiên sinh chẳng phải vừa mới mua bản quyền một bộ phim truyền hình ăn khách những năm 70 của Mỹ để chuyển thể thành phim điện ảnh sao, đúng lúc đó chủ sở hữu bản quyền 《Ninja Rùa》 có ý định bán bản quyền điện ảnh,

chúng tôi nghe được chuyện này nên đã mua lại." Hà Quán Xương giải thích nguyên do, Lâm Hựu Luân lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ. "Gia Hòa chuẩn bị dùng công nghệ kỹ xảo để hoàn thành bộ phim này?" Trâu Văn Hoài, Hà Quán Xương nhìn nhau, Lâm Hựu Luân hỏi vậy là có ý gì, nếu không dùng kỹ xảo để quay bộ phim này thì họ cần gì phải đích thân đến tìm anh? "Trâu tiên sinh, Hà tiên sinh đừng hiểu lầm, ý tôi là bộ phim này không dùng kỹ xảo cũng có thể quay được, đương nhiên hiệu quả chắc chắn sẽ kém hơn một chút." Lâm Hựu Luân còn về sau chưa nói ra, đó là nếu không dùng kỹ xảo thì có thể tiết kiệm được một khoản tiền lớn. "Lúc đầu chúng tôi cũng đã cân nhắc dùng phương pháp 'người thật + mô hình + hóa trang', nhưng xét thấy hiệu quả quay ra không lý tưởng cho lắm nên vẫn muốn dùng kỹ xảo." Hà Quán Xương cũng chỉ nói một nửa sự thật, Gia Hòa lần này mua bản quyền 《Ninja Rùa》 đã tốn không ít tiền, thay vì làm nhỏ lẻ, chi bằng làm cho lớn luôn.

Đương nhiên Gia Hòa làm vậy cũng có phần bất đắc dĩ, Lâm Hựu Luân ở Hong Kong đã quay bao nhiêu phim kỹ xảo mang sang Mỹ chiếu, khán giả Mỹ xem nhiều loại phim này rồi, Gia Hòa mà còn muốn dùng cách tiết kiệm tiền để quay thì khán giả chắc chắn sẽ không mặn mà. "Gia Hòa kế hoạch đầu tư 150 triệu đô la Hong Kong để thực hiện bộ phim này, rất mong nhận được sự ủng hộ của Lâm tiên sinh." Nghe được tin tức này từ miệng Trâu Văn Hoài, Lâm Hựu Luân hơi ngẩn ra, thầm nghĩ trong lòng, Gia Hòa lần này đúng là vung tay quá trán.

Lông mày Hà Quán Xương khẽ giật một cái, dường như định nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Vẻ ngoài ông ta tỏ ra bình tĩnh, nhưng thực chất trong lòng đã dậy sóng.

Kế hoạch đầu tư của Gia Hòa cho 《Ninja Rùa》 vốn chỉ có 120

triệu, sao qua miệng Trâu Văn Hoài lại tự dưng tăng thêm 30 triệu nữa?

Nói như vậy trước mặt người khác thì có thể giải thích là để phô trương thanh thế, nhưng khâu kỹ xảo của 《Ninja Rùa》 phải qua tay công ty Cực Quang, chi phí Gia Hòa đầu tư cho bộ phim này có đến 150 triệu hay không, rất dễ dàng có thể suy luận ra được.

Hơn nữa, ngay cả khi làm giả số liệu trong phần đầu tư kỹ xảo để che mắt, thì với kiến thức của Lâm Hựu Luân, lẽ nào lại không nhìn ra sự khác biệt giữa một bộ phim 120 triệu và 150 triệu sao?

Trâu Văn Hoài không thể không nhận thức được điều này, lời giải thích hợp lý duy nhất là, những gì ông ta nói đều là thật.

Đây mới là điều khiến Hà Quán Xương cảm thấy kinh ngạc, chỉ mới gặp mặt trò chuyện với Lâm Hựu Luân vài câu, mà ông ta đã nâng chi phí sản xuất phim lên thêm 30 triệu.

Tuy số tiền này Gia Hòa vẫn gánh nổi, nhưng dù sao cũng không phải là con số nhỏ.

Nếu Thành Long không sang Hollywood phát triển mà tiếp tục ở lại Hong Kong đóng một bộ phim thì chi phí cũng xấp xỉ con số này.

Trâu Văn Hoài quyết định như vậy là có tính toán riêng.

Trong cuộc trò chuyện thăm dò vừa rồi, Lâm Hựu Luân rõ ràng không mấy hứng thú với việc tham gia đầu tư bộ phim này.

Trâu Văn Hoài muốn thuyết phục Lâm Hựu Luân cho công ty Cực Quang ưu tiên sản xuất phim cho Gia Hòa, chỉ còn lại hai cách.

Một là Trâu Văn Hoài hạ mình chủ động khẩn cầu, tin rằng Lâm Hựu Luân dù thế nào cũng sẽ nể mặt ông; hai là phô diễn hùng tâm và khí phách của Gia Hòa khi thực hiện bộ phim này để khơi gợi hứng thú của Lâm Hựu Luân.

Khi chưa đến bước đường cùng, Trâu Văn Hoài không muốn dùng cách thứ nhất, vì thế ông đã đẩy chi phí đầu tư 《Ninja Rùa》 lên thêm 30 triệu.

Con số 150 triệu đủ để khiến Lâm Hựu Luân phải coi trọng.

Dường như cũng bị cảm nhiễm bởi quyết tâm của Trâu Văn Hoài, Lâm Hựu Luân gật đầu nói: "Trâu tiên sinh, Hà tiên sinh đã có quyết tâm làm lớn bộ phim này, tôi có thể chào hỏi bên công ty Cực Quang, bảo họ cố gắng phối hợp với Gia Hòa." Trong phòng khách, Chu Ngôn Bình lo lắng đi tới đi lui, không ngừng đưa tay xem đồng hồ.

Tai ông ta luôn dỏng lên nghe ngóng tiếng bước chân bên ngoài, chú ý xem có tiếng ô tô nào chạy vào không.

Chốc chốc ông lại đi đến cửa sổ nhìn ra sân trước, rồi lại ngồi phịch xuống ghế sofa, lòng nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức gặp được Lâm Hựu Luân.

Thấy dì Ngô, người làm nhà Lâm Hựu Luân đi vào, Chu Ngôn Bình lập tức đứng dậy, vẻ mặt đầy kỳ vọng nhìn đối phương: "Đã liên lạc được với Lâm tiên sinh chưa?" "Lâm tiên sinh đang tiếp mấy vị khách quan trọng, không biết khi nào mới về, đạo diễn Chu có lẽ phải đợi thêm một lát rồi." Câu trả lời của dì Ngô khiến trái tim Chu Ngôn Bình lập tức rơi xuống đáy vực.

Nỗi thất vọng to lớn bao trùm lấy ông, ông ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt không giấu nổi sự chán nản. "Đạo diễn Chu, ông không sao chứ?" Dì Ngô thấy thần sắc Chu Ngôn Bình có chút bất thường nên quan tâm hỏi một câu.

Chu Ngôn Bình cũng nhận ra mình thất thố, thu lại cảm xúc, xua tay nói: "Tôi tiếp tục đợi vậy." Trong lòng thấy phản ứng của Chu Ngôn Bình có chút kỳ quái, nhưng dì Ngô không hỏi nhiều, quay người ra khỏi phòng khách, âm thầm gọi điện cho trợ lý của Lâm Hựu

Luân là A Kiệt.

Lâm Hựu Luân đang bàn chuyện với Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương.

Lúc đầu nhận được tin Chu Ngôn Bình tìm đến, A Kiệt không báo ngay cho Lâm Hựu Luân vì theo anh ta, Chu Ngôn Bình chỉ là một đạo diễn, chuyện của ông ta có khẩn cấp đến mấy cũng không thể quan trọng bằng cuộc thảo luận giữa Lâm Hựu Luân với Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương.

Khi dì Ngô gọi lại lần nữa, nghe kể về phản ứng của Chu Ngôn Bình, A Kiệt mới nhận ra sự việc có lẽ khẩn cấp hơn anh ta tưởng.

Không do dự nữa, anh ta trực tiếp đi tới ghé tai báo tin cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đã đồng ý tạo điều kiện cho Gia Hòa quay 《Ninja Rùa》, Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương đều rất vui mừng.

Đang định mời Lâm Hựu Luân đi ăn tối thì trợ lý của anh bước vào, cúi người nói nhỏ vài câu khiến sắc mặt Lâm Hựu Luân thay đổi.

Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương là những nhân vật tinh tường đến mức nào, tự nhiên liếc mắt đã nhận ra Lâm Hựu Luân có việc khác.

Hai người nhanh chóng nhìn nhau một cái, rồi Trâu Văn Hoài lên tiếng: "Nếu Lâm sinh có việc bận, chúng tôi không làm phiền nữa, hôm khác sẽ thiết tiệc cảm ơn sau." Tiễn Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương xong, Lâm Hựu Luân không vội vàng về nhà mà bảo A Kiệt đi đón Chu Ngôn Bình qua đây.

Chu Ngôn Bình hiện đang làm phim cho anh, dù xảy ra chuyện gì, anh cũng không thể để ông ta phải nhịn đói mà nói chuyện.

Chu Ngôn Bình được trợ lý A Kiệt đưa đến nhà hàng.

Lâm Hựu Luân đã gọi sẵn món chờ ông ta ở đó.

Đối diện với bàn ăn đầy mỹ vị, Chu Ngôn Bình lại chẳng có chút khẩu vị nào, ngồi xuống với vẻ mặt rất thê thảm: "Lâm tiên sinh, chuyện anh giao cho tôi... tôi làm hỏng rồi." Lâm Hựu Luân đang cắt miếng bò bít tết, nghe vậy thì dừng tay, ngẩng đầu nhìn Chu Ngôn Bình, ánh mắt bình tĩnh nhưng sắc lẹm: "Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?" Giọng điệu Lâm Hựu Luân vẫn bình thản, không nghe ra vui giận, nhưng Chu Ngôn Bình trong lòng càng thêm lo sợ. "Là Trương Vũ Sinh, cậu ấy không chịu diễn bộ phim này." Vẻ mặt Chu Ngôn Bình tối sầm lại.

Trương Vũ Sinh vốn là người ông ta tiến cử cho Lâm Hựu Luân, giờ nói vậy chẳng khác nào tự vả vào mặt mình.

Đó còn chưa phải là điều quan trọng nhất, nếu Lâm Hựu Luân hiểu lầm rằng ông ta đang đùa giỡn anh thì tình hình sẽ rất tệ. "Chuyện là thế nào?" Ánh mắt Lâm Hựu Luân như nước băng dội xuống lưng Chu Ngôn Bình, trong giọng nói đã ẩn chứa sự không vui.

Lâm Hựu Luân hiểu rõ, cho Chu Ngôn Bình mười lá gan ông ta cũng không dám lấy chuyện này ra trêu chọc mình, chắc chắn là đã xảy ra biến cố ngoài ý muốn.

Dù là nguyên nhân gì cũng không thể che lấp được sự bất lực của Chu Ngôn Bình trong việc này, đó mới là lý do Lâm Hựu Luân tức giận.

Chu Ngôn Bình vốn định giấu giếm một số chuyện, nhưng đến nước này, ông ta muốn không đắc tội cả hai bên là điều không thể.

Dưới ánh mắt bức người của Lâm Hựu Luân, ông ta đành phải kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối: "Lâm tiên sinh, chuyện này chủ yếu là lỗi của tôi.

Tôi không nên công bố việc này với truyền thông Đài Loan trước khi 《Cô nàng ngổ ngáo của tôi》 khởi quay, dẫn đến rắc rối hiện tại...

Trương Vũ Sinh vốn đã đồng ý rồi, nhưng sau đó có một nhân vật lớn can thiệp, ép cậu ấy phải từ bỏ vai diễn này để tránh rước họa vào thân, rồi tôi cũng không còn cách nào khác." "Ai?" Lâm Hựu Luân rít qua kẽ răng chữ này, ánh mắt trở nên âm lãnh, dường như có thể thấu thị linh hồn con người.

Thực ra dù Chu Ngôn Bình không nói, Lâm Hựu Luân cũng đã đoán ra đại khái.

Chương 541

Người có thể khiến Trương Vũ Sinh kiêng dè như vậy, lại có thể ép Chu Ngôn Bình đến mức vô kế khả thi phải chạy đi cầu cứu anh, thân phận đối phương đã quá rõ ràng — ngoài thế lực xã hội đen ở Đài Loan ra, còn ai có năng lượng như vậy?

Mục tiêu đầu tiên Lâm Hựu Luân nghi ngờ là Ngô Đôn, nhưng nghĩ lại thấy không khả quan, Ngô Đôn đã cho anh mượn Chu Ngôn Bình thì không lý nào lại can thiệp vào chuyện này nữa.

Nếu không phải Ngô Đôn, thì là ai? "Dương Đăng Khuê." Chu Ngôn Bình đánh liều nói ra cái tên này.

Lâm Hựu Luân lập tức lộ vẻ nghi hoặc.

Tại giải Kim Mã năm kia, anh mới gặp Dương Đăng Khuê một lần.

Khi đó Dương Đăng Khuê đến vì bộ phim 《Bi tình thành thị》 của Hầu Hiếu Hiền.

Bộ phim đó liên quan đến đề tài nhạy cảm ở Đài Loan, Dương Đăng Khuê tuy sẵn lòng đầu tư nhưng không dám gánh vác rủi ro, nên đã mời Lâm Hựu Luân giúp đỡ đứng tên giám chế.

Lâm Hựu Luân không có mấy thiện cảm với Dương Đăng Khuê, đồng ý chuyện đó hoàn toàn là vì nể mặt Hầu Hiếu Hiền. 《Bi tình thành thị》 đoạt giải Sư Tử Vàng tại Liên hoan phim Venice, vì thế Cục Báo chí Đài Loan còn đặc biệt khen thưởng Dương Đăng Khuê, hình ảnh hắc đạo lâu nay của ông ta cũng nhờ đó mà mờ nhạt đi không ít.

Không ngờ lần này, ông ta lại nhúng tay vào bộ phim do Lâm Hựu

Luân đầu tư.

Giới điện ảnh Hong Kong và thế lực hắc đạo Đài Loan xưa nay nước sông không phạm nước giếng, Dương Đăng Khuê làm vậy là đã lấn sân quá mức rồi! "Cụ thể là thế nào?" Lâm Hựu Luân nén cơn giận, lạnh lùng hỏi. "Lâm tiên sinh có biết Dương Đăng Khuê có một đứa con trai tên là Dương Tông Tiển không?" Lâm Hựu Luân lắc đầu, không hiểu chuyện này sao lại dính dáng đến con trai ông ta. "Trước khi Dương Đăng Khuê bị bắt vì 'Chuyên án Nhất Thanh', tôi vốn luôn quay phim dưới trướng ông ta." Chu Ngôn Bình nhắc lại chuyện xưa, rõ ràng không mấy vui vẻ.

Trong số những đại ca xã hội đen từng ép ông ta quay phim có cả Dương Đăng Khuê, hơn nữa Hứa Bất Liễu – người do một tay Chu Ngôn Bình lăng xê – cũng gián tiếp chết dưới tay Dương Đăng Khuê. "Dương Tông Tiển năm nay vừa tròn 20 tuổi, Dương Đăng Khuê có ý nâng đỡ nó phát triển trong giới giải trí.

Sau đó không biết nghe từ đâu tin tôi định tìm Trương Vũ Sinh đóng phim, liền cho người đến đe dọa Trương Vũ Sinh, không cho cậu ấy nhận vai này, rồi đích thân tìm đến tôi, hy vọng để con trai ông ta đảm nhận vai diễn đó." Chu Ngôn Bình vừa nói ra mục đích của Dương Đăng Khuê, Lâm Hựu Luân đã lạnh lùng hừ một tiếng.

Dương Đăng Khuê tính toán rất giỏi, ông ta biết 《Cô nàng ngổ ngáo của tôi》 do Lâm Hựu Luân đầu tư, nữ chính lại là Vương Tổ Hiền, phim ra mắt nhất định sẽ đại thắng, nên muốn nhét con trai vào.

Nếu nam chính là diễn viên Hong Kong, hoặc đạo diễn không phải Chu Ngôn Bình, có lẽ Dương Đăng Khuê không dám có ý định đó, nhưng ông ta tự tin có thể át vía được Trương Vũ Sinh và Chu Ngôn Bình nên mới nhúng tay vào.

Dương Đăng Khuê đã đe dọa Chu Ngôn Bình không được tiết lộ

chuyện này, tưởng rằng có thể giấu trời qua biển, không ngờ Chu Ngôn Bình lại không hề giấu giếm mà nói hết với Lâm Hựu Luân. "Vai diễn này nhất định phải do Trương Vũ Sinh diễn, điểm này không có gì phải thương lượng!" Lâm Hựu Luân chém đinh chặt sắt nói.

Chu Ngôn Bình lập tức lộ vẻ khó xử: "Lâm tiên sinh, trước khi bị bắt, thế lực của Dương Đăng Khuê trong hắc đạo Đài Loan đã rất lớn.

Sau đó trong thời gian ở ngục Nham Loan, ông ta cùng với La Phúc Trợ, Lý Bác Hi thành lập Thiên Đạo Minh.

Dương Đăng Khuê là thủ lĩnh băng Tây Bắc của Thiên Đạo Minh...

Hai năm nay Thiên Đạo Minh phát triển thần tốc, đã có thực lực đối đầu với Trúc Liên Bang, tôi lo rằng..." "Ý ông là muốn tôi thỏa hiệp nhượng bộ Dương Đăng Khuê?" Lâm Hựu Luân cười lạnh một tiếng, ánh mắt sắc lạnh khiến người ta không dám nhìn thẳng. "Không, không, Lâm tiên sinh hiểu lầm ý tôi rồi." Chu Ngôn Bình vội vã xua tay, "Ý tôi là nếu từ chối Dương Đăng Khuê như vậy, đoàn phim tiếp tục chọn quay ở Đài Loan sẽ không được an toàn cho lắm." Ý của Chu Ngôn Bình là đoàn phim nên đổi sang Nhật Bản hoặc Hàn Quốc quay, như vậy sẽ không phải lo thế lực của Dương Đăng Khuê gây nhiễu loạn.

Nhưng làm thế chẳng khác nào tỏ ra yếu thế trước đối phương, và đó là điều Lâm Hựu Luân dù thế nào cũng không thể chấp nhận.

Nếu bộ phim này rút lui, chẳng lẽ sau này tất cả phim anh đầu tư quay ở Đài Loan đều phải đổi địa điểm sao?

Tình hình Đài Loan vốn phức tạp, Lâm Hựu Luân ở Hong Kong, việc kiểm soát cục diện bên đó cũng có phần ngoài tầm tay. 《Cô nàng ngổ ngáo của tôi》 tiếp tục khởi quay tại Đài Loan theo kế hoạch cũ,

vấn đề an toàn đúng là một bài toán lớn.

Đây không phải chuyện cứ phái thêm vài vệ sĩ là giải quyết được, đặc biệt khi nữ chính là Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân càng không muốn mạo hiểm.

Lâm Hựu Luân cầm dao nĩa trầm ngâm không nói, Chu Ngôn Bình ngồi đối diện cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Ánh mắt vô tình lướt qua đồng hồ, Lâm Hựu Luân đột nhiên nhớ ra một việc.

Dương Đăng Khuê trong chiến dịch truy quét tội phạm năm 90 ở Đài Loan sẽ bị bắt vì giữ chức thủ lĩnh Thiên Đạo Minh tại Cao Hùng và kinh doanh sòng bạc chui.

Tuy vài tháng sau sẽ được bảo lãnh tại ngoại, nhưng khoảng thời gian đó đủ để anh làm nhiều việc. "Chuyện Dương Đăng Khuê ông không cần lo, có lẽ khi ông quay lại Đài Loan sẽ nghe được tin ông ta bị bắt." Chu Ngôn Bình kinh ngạc trợn tròn mắt như vừa nghe dự báo sắp có động đất, nhưng ngữ khí và thần thái đầy tự tin của Lâm Hựu Luân khiến ông ta không thể nảy sinh quá nhiều hoài nghi. "Chỉ sợ Trương Vũ Sinh không dám đồng ý." Chu Ngôn Bình rất thông minh khi không hỏi thêm gì về Dương Đăng Khuê mà nêu ra một vấn đề thực tế hơn.

Dương Đăng Khuê dù có bị cảnh sát bắt đi như lời Lâm Hựu Luân nói thì cũng chỉ giải quyết được cái hỏa trước mắt, Thiên Đạo Minh không thể sụp đổ ngay lập tức, chỉ cần thế lực của họ còn đó thì có thể trả đũa bất cứ lúc nào.

Địa vị của Lâm Hựu Luân khiến đối phương kiêng dè không dám trực tiếp động thủ, Vương Tổ Hiền không về Đài Loan chắc cũng không có rủi ro lớn, nhưng Trương Vũ Sinh còn phải tiếp tục phát triển ở Đài Loan, an toàn tính mạng của cậu ấy sẽ luôn bị đe dọa.

Nếu không giải quyết triệt để vấn đề này, trong tình hình không dùng biện pháp mạnh, muốn Trương Vũ Sinh đóng vai nam chính, cậu ấy chắc chắn sẽ không đồng ý.

Dương Đăng Khuê sau khi ra tù vẫn sẽ là một rắc rối, điểm này Lâm Hựu Luân cũng đã tính đến.

Chu Ngôn Bình có vẻ rất lo nghĩ cho Trương Vũ Sinh, nhưng Lâm Hựu Luân cứ thấy có gì đó không đúng.

Theo lý mà nói, Trương Vũ Sinh sợ thế lực của Dương Đăng Khuê, Chu Ngôn Bình cũng phải rất kiêng dè, nhưng từ đầu cuộc trò chuyện, Chu Ngôn Bình dường như không mấy nhắc đến bản thân mình.

Đề nghị ông ta vừa đưa ra cũng là chuyển phim sang Nhật hoặc Hàn Quốc quay chứ không hề nói là ông ta sẽ bỏ vai trò đạo diễn.

Tất cả chuyện này chỉ có một khả năng, đó là Chu Ngôn Bình hiện tại không sợ Dương Đăng Khuê, nhưng ông ta dựa vào cái gì?

Nghĩ đến đây, đầu óc Lâm Hựu Luân bỗng sáng tỏ.

Sao mình lại quên mất Ngô Đôn nhỉ!

Chu Ngôn Bình là người của Ngô Đôn, mà Ngô Đôn là anh em kết nghĩa của đại ca Trúc Liên Bang Trần Khải Lễ, Trúc Liên Bang lại là tử thù của Thiên Đạo Minh...

Hiểu rõ nguyên do đằng sau, Lâm Hựu Luân đột nhiên nảy ra một kế hoạch.

Anh cần một đối tác ở Đài Loan, chi bằng kéo Ngô Đôn vào cuộc, để ông ta đi đối phó với Dương Đăng Khuê. "Chuyện Trương Vũ Sinh có thể tạm gác lại, ông giúp tôi nhắn với Ngô Đôn một câu, hỏi xem ông ta có ý định tham gia vào việc sản xuất bộ phim này không...

Nếu Ngô Đôn hứng thú với đề nghị của tôi, thì chuyện của Trương Vũ Sinh cứ để ông ta giải quyết luôn thể." Ngoại ô thành phố Đài Bắc, tại một trang viên tư nhân.

Một người đàn ông trung niên tóc đã bạc nửa đầu, mặc áo sơ mi ngắn tay kẻ sọc màu ấm, trước mặt đặt một ấm trà nhỏ đang bốc khói nghi ngút.

Ông dùng dụng cụ pha trà chuyên dụng, thành thục pha ra hai chén trà Vân Vụ vùng cao, một chén đặt trước mặt mình, một chén đưa cho Ngô Đôn đang ngồi đối diện.

Trà do chính tay Trần Khải Lễ pha không phải ai cũng có thể được uống, Ngô Đôn cũng không dám tự phụ, vội đứng dậy dùng hai tay đỡ lấy, tỏ vẻ vô cùng cung kính. "Đại ca, cảnh sát đã bắt Dương Đăng Khuê rồi, bước tiếp theo liệu họ có nhắm mũi dùi vào Trúc Liên Bang chúng ta không?" "Tôi bảo cậu ở lại giúp tôi, cậu cứ nhất định đòi đi mở cái công ty điện ảnh gì đó.

Nếu cậu không rút lui, trong bang hiện tại cũng chẳng mọc ra nhiều kẻ ngu xuẩn như thế." Trần Khải Lễ không kìm được thở dài, "Thiên Đạo Minh hiện đang bị cảnh sát trấn áp nghiêm ngặt, bọn chúng đầu óc không nghĩ đến chuyện ẩn mình tránh bão mà chỉ lo làm sao chiếm địa bàn của đối phương, còn hiềm mục tiêu của mình chưa đủ lớn, cứ đâm đầu vào họng súng!" "Trong bang hiện tại có một số người đúng là không ra thể thống gì." Ngô Đôn tuy không còn trực tiếp tham gia sự vụ của Trúc Liên Bang nhưng vẫn nắm rõ tình hình.

Chương 542

"Tôi đã cảnh cáo một số kẻ rồi, nghe hay không là việc của chúng." Trần Khải Lễ vung tay, không muốn nhắc đến đề tài này nữa, "Hôm nay cậu đến đây chắc không phải chỉ để nói với tôi chuyện của Dương Đăng Khuê chứ?" "Lâm tiên sinh ở Hong Kong tìm đến tôi, nói muốn hợp tác, điều kiện là tôi phải đi đối phó với Dương Đăng Khuê.

Chuyện này tôi không dám tự tiện quyết định, đại ca thấy tôi có nên đồng ý không?" Ngô Đôn thuật lại lời Lâm Hựu Luân nhắn qua Chu Ngôn Bình không sót một chữ cho Trần Khải Lễ nghe. "Hắn đang chơi trò tọa sơn quan hổ đấu, bản thân không ra mặt mà lại để cậu đi tử chiến với Dương Đăng Khuê." Trần Khải Lễ liếc mắt đã thấu suốt suy nghĩ của Lâm Hựu Luân.

Ngô Đôn đương nhiên cũng hiểu rõ điểm này, nếu không đã chẳng do dự như vậy. "Chuyện này tuy cậu có chịu thiệt một chút, nhưng chúng ta và Thiên Đạo Minh vốn dĩ đã không thuận mắt nhau, nếu cậu đã thực sự suy nghĩ kỹ thì cứ đồng ý với Lâm Hựu Luân đi." "Nhưng tôi cứ cảm giác như bị thằng nhóc đó dùng làm súng vậy." Ngô Đôn rất động lòng với điều kiện hợp tác Lâm Hựu Luân đưa ra, nhưng lại không cam tâm bị Lâm Hựu Luân dắt mũi như thế. "Hợp tác với Lâm Hựu Luân ít nhất còn nhận được lợi ích thực tế, còn hơn năm xưa chúng ta liều mạng cho chính phủ để rồi cuối cùng bị tống vào tù chứ?" Trần Khải Lễ bưng chén trà, nhìn Ngô Đôn một cái rồi tiếp tục: "Ở Đài Loan, xã hội đen chính là cái bô của chính trị, cần thì dùng, không cần thì vứt một xó cho thối hoắc.

Ở Đài Loan, thân phận này có thể giúp ích cho cậu đôi chút, nhưng ra khỏi đây thì không còn như vậy nữa, đặc biệt là ở Đại lục, giờ cậu sang đó đầu tư, cậu nghĩ bên đó người ta có cho phép không?" Ngô

Đôn định lên tiếng, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Trần Khải Lễ, bao nhiêu lời định nói đều nghẹn lại ở cổ họng, nhất thời không biết nói sao. "Đừng nói với tôi là cậu đóng phim chỉ muốn quẩn quanh làm ăn nhỏ ở Đài Loan.

Điện ảnh Đài Loan không có tiền đồ gì đâu, cái này ngay cả một kẻ ngoại đạo như tôi còn biết.

Ngành giải trí muốn thực sự kiếm tiền thì phải nhìn sang Hong Kong.

Nếu có thể bắt được dây với Lâm Hựu Luân, đối với cậu chỉ có lợi chứ không có hại...

Đừng tưởng lần này Lâm Hựu Luân đang cầu xin cậu, ở Đài Loan này người sẵn sàng hợp tác với hắn xếp hàng dài, chẳng qua hiện tại cậu là lựa chọn phù hợp nhất.

Tôi thấy lần hợp tác này thực chất là một sự thử thách của hắn dành cho cậu, xem cậu có đủ tư cách để hợp tác với hắn hay không." Lời này của Trần Khải Lễ khiến Ngô Đôn có chút không hiểu: "Nếu thấy tôi không đủ tư cách, sao hắn lại tìm đến tôi?" Trần Khải Lễ lắc đầu: "Tôi không chỉ nói lần này, mà là về sau này." "Về sau?" Vẻ mặt Ngô Đôn lộ vẻ suy tư. "Lâm Hựu Luân hiện đã nắm chắc ngành công nghiệp điện ảnh Hong Kong trong tay, cậu nghĩ mục tiêu tiếp theo của hắn sẽ ở đâu?

Chỉ có thể là Đại lục và Đài Loan.

Đại lục thì không bàn tới, nhưng hắn muốn vươn tay vào Đài Loan thì bước đầu tiên chắc chắn phải tìm một đối tác.

Có thể nương theo thế đó mà phất lên được hay không chính là tùy thuộc vào việc cậu có nắm bắt được cơ hội lần này hay không." Lời của Trần Khải Lễ thực sự đã khiến Ngô Đôn động tâm.

Nếu mình thực sự có thể hình thành mối quan hệ hợp tác như vậy với Lâm Hựu Luân, dù trong cuộc hợp tác đó mình không chiếm thế chủ đạo, chỉ cần đi theo sau Lâm Hựu Luân cũng đủ để kiếm bộn tiền.

Dù nhìn thế nào thì đây cũng là một thương vụ chắc chắn sinh lời!

Nghe thấy tiếng chuông cửa, Bành Quốc Hoa đang quấn tạp dề từ trong bếp đi ra, lau tay vào tạp dề rồi mở cửa. "Vũ Sinh, sao em lại đến đây?" Bành Quốc Hoa cứ ngỡ là vợ mình, Trương Tiểu Yến, quên mang chìa khóa, không ngờ người đứng ngoài cửa lại là Trương Vũ Sinh.

Sau giây lát ngỡ ngàng, Bành Quốc Hoa nhiệt tình chào đón Trương Vũ Sinh vào nhà. "Chị Tiểu Yến của em bận rộn công việc, nên cơ bản khi ở nhà đều là anh nấu cơm." Bành Quốc Hoa dẫn Trương Vũ Sinh vào phòng khách, cởi tạp dề để sang một bên, mời Trương Vũ Sinh ngồi xuống, rồi chính mình cũng ngồi xuống ghế sofa đối diện.

Trương Vũ Sinh ngẩng đầu định nói chuyện thì bị tiếng mở cửa bên ngoài cắt ngang.

Trương Tiểu Yến vai khoác áo khoác, tay xách túi bước vào phòng khách, thấy Trương Vũ Sinh và Bành Quốc Hoa đang ngồi đối diện nhau thì hơi ngẩn ra.

Trương Vũ Sinh vội vàng định đứng dậy nhưng bị Trương Tiểu Yến ngăn lại. "Hai người cứ trò chuyện đi, chị đi nấu cơm, nhưng nói trước là Vũ Sinh không được về đâu đấy, lát nữa ở lại ăn cơm." "Chuyện này..." Trương Vũ Sinh không biết có nên từ chối không, nhưng Bành Quốc Hoa đã thay cậu đồng ý trước. "Ngay cả anh cũng không thường xuyên được ăn cơm chị Tiểu Yến nấu đâu, em còn do dự gì nữa, trừ khi trước khi đến đây em đã hẹn người khác, nếu

không thì chuyện ăn cơm cứ quyết định vậy đi." Trương Tiểu Yến lườm Bành Quốc Hoa một cái đầy vẻ nũng nịu, rồi cầm lấy chiếc tạp dề bên cạnh đeo vào, quay người vào bếp. "Vũ Sinh, nhìn vẻ mặt em, có phải gặp chuyện gì khó khăn rồi không?" Bành Quốc Hoa chủ động mở lời hỏi.

Trương Vũ Sinh lặng lẽ gật đầu. "Vẫn là chuyện lần trước sao?" Bành Quốc Hoa nhíu mày, "Dương Đăng Khuê chẳng phải đã bị bắt rồi sao?

Ông ta giờ lo thân còn không xong, chắc không tìm em gây phiền phức nữa chứ?" "Đạo diễn Chu Ngôn Bình lại đến tìm em, rồi Ngô Đôn của Trường Hoành Ảnh Thị cũng cho người nhắn lời, chỉ đích danh muốn em diễn vai đó." Nỗi sầu muộn trên đôi lông mày Trương Vũ Sinh như một tảng băng không thể tan chảy.

Bành Quốc Hoa có chút phẫn nộ đặt chén trà trong tay xuống: "Chu Ngôn Bình này quá đáng thật đấy!

Lần trước Tiểu Yến đã đích thân gọi điện cho ông ta nói rõ nỗi khổ của em, hơn nữa ông ta cũng hứa sẽ lo liệu chuyện này, sao giờ lại lật lọng chứ?" Trương Tiểu Yến ở trong bếp nhưng tai vẫn luôn để ý cuộc trò chuyện ngoài phòng khách, đặc biệt khi nghe thấy tên Chu Ngôn Bình, chị dừng tay cắt rau và bước ra ngoài: "Vũ Sinh, chuyện là thế nào?" Trương Vũ Sinh lại kể tường tận mọi chuyện cho Trương Tiểu Yến nghe.

Đôi lông mày thanh tú của Trương Tiểu Yến thi thoảng lại nhíu lại, trong lòng không biết đang nghĩ gì. "Tiểu Yến, hay là gọi điện cho Chu Ngôn Bình hỏi xem rốt cuộc chuyện này là thế nào?" Bành Quốc Hoa đề nghị.

Trương Tiểu Yến gật đầu, lập tức gọi điện cho Chu Ngôn Bình.

Sau khi máy thông, chị không khách sáo mà hỏi thẳng chuyện của

Trương Vũ Sinh. "Tiểu Yến, chuyện này chị oan uổng cho tôi rồi, tôi chỉ là một đạo diễn đi làm phim cho người ta, chị nghĩ loại chuyện này tôi có thể quyết định được sao?

Kiên trì muốn Vũ Sinh diễn bộ phim này không phải ý của tôi, mà là ý của Lâm tiên sinh." Chu Ngôn Bình giải thích trong điện thoại. "Vậy còn Ngô Đôn là thế nào?" "Trước đây bộ phim này do Lâm tiên sinh độc lập đầu tư, giờ ông Ngô cũng tham gia vào.

Tình hình của Vũ Sinh ông ấy cũng đã biết, có ông Ngô ở đó, dù Dương Đăng Khuê có được thả ra ngay lập tức cũng không dám làm gì Vũ Sinh, điểm này chị có thể hoàn toàn yên tâm." Trương Tiểu Yến đã hỏi rõ tình hình, nhưng trong lòng không biết nên vui hay buồn.

Vui vì Lâm Hựu Luân coi trọng Trương Vũ Sinh đến thế, buồn vì Trương Vũ Sinh lần này buộc phải cuốn vào vòng xoáy thị phi, dù có Ngô Đôn đứng ra bảo đảm thì cũng khó bảo đảm sau này không xảy ra chuyện gì. "Thế nào rồi?" Thấy Trương Tiểu Yến cúp máy, Bành Quốc Hoa lập tức hỏi.

Trương Tiểu Yến bất lực nhún vai, nhìn Trương Vũ Sinh với vẻ mặt thất vọng rồi giải thích: "Chuyện này Chu Ngôn Bình cũng không quyết định được." "Sao lại thành ra thế này?" Bành Quốc Hoa cũng có chút thất vọng. "Nói đến chuyện này, chị cũng có một phần trách nhiệm." Trương Tiểu Yến lúc này cũng hơi tự trách, nếu trước đó chị không nhiệt tình tiến cử Trương Vũ Sinh với Chu Ngôn Bình, có lẽ ông ta cũng không nghĩ đến việc để cậu làm nam chính phim mới.

Dương Đăng Khuê đe dọa Trương Vũ Sinh bỏ vai, nhưng phía Lâm Hựu Luân thái độ lại vô cùng cứng rắn, thậm chí không tiếc kéo cả Ngô Đôn vào cuộc, nên tình hình hiện tại là Trương Vũ Sinh không muốn diễn cũng phải diễn.

Trương Vũ Sinh lắc đầu: "Chị Tiểu Yến, chị đừng nói vậy, chị đã

hết lòng giúp em rồi, chuyện này em nghĩ có lẽ là do số phận thôi." "Số với chả phận cái gì, vừa nãy Chu Ngôn Bình cũng nói với chị rồi, thực tế chuyện này đối với em chưa chắc đã là chuyện xấu." Trương Tiểu Yến an ủi Trương Vũ Sinh: "Lâm tiên sinh ở Hong Kong cũng không phải người không nói lý lẽ, lần này anh ấy không cho em từ bỏ vai diễn chủ yếu là nhắm vào Dương Đăng Khuê.

Em chịu áp lực mà diễn bộ phim này chắc chắn sẽ để lại ấn tượng rất tốt với anh ấy.

Hiện tại làm âm nhạc muốn nổi tiếng thì không thể chỉ dựa vào việc phát hành album, tại sao dạo trước La Đại Hữu lại nổi tiếng trở lại?

Chẳng phải vì bộ phim Hong Kong 《A Lang đích cố sự》 dùng nhạc của anh ấy làm chủ đề đó sao, phim đó hot thì La Đại Hữu cũng hot theo.

Hiện nay nhiều nhạc sĩ Đài Loan thích viết nhạc cho phim Hong Kong chẳng phải vì lý do đó sao?

Điều kiện của em tốt hơn La Đại Hữu, Lý Tông Thịnh nhiều, em có thể trực tiếp làm nam chính, điều này đồng nghĩa với việc em có thêm một ưu thế để thành danh so với họ.

Nếu nắm bắt được cơ hội này, chị nghĩ toàn bộ sự nghiệp của em có thể bước lên một tầm cao mới." Trương Tiểu Yến phân tích như vậy, Bành Quốc Hoa cũng thấy có lý.

Trương Vũ Sinh là ca sĩ dưới trướng công ty đĩa hát Phi Điệp, cậu có thể nổi tiếng hơn nữa thì đối với công ty cũng là một tin mừng.

Trương Tiểu Yến tiếp tục an ủi: "Đạo diễn Chu vừa rồi trong điện thoại còn nói với chị, Lâm tiên sinh đã đồng ý để em thể hiện ca khúc chủ đề của phim...

Vì chuyện này đã không thể thay đổi, em cứ cố gắng nghĩ theo hướng tích cực, như vậy em sẽ thấy mọi chuyện không tồi tệ như em tưởng đâu." Trương Vũ Sinh gật đầu, trong lòng dường như vẫn còn do dự, nhưng Bành Quốc Hoa lại rất hứng thú với ca khúc chủ đề mà Trương Tiểu Yến nhắc tới.

Sau khi gặng hỏi mới biết, bài hát 《Tôi tin tưởng》 này do chính tay Lâm Hựu Luân viết lời.

Chương 543

"Lâm tiên sinh viết lời ca khúc không nhiều, nhưng mỗi bài đều là tinh phẩm, Vũ Sinh lần này vận may thật sự không tệ!" Bành Quốc Hoa cảm thấy đây là chuyện đáng ăn mừng.

Trương Vũ Sinh không lên tiếng, nhưng Trương Tiểu Yến lại chêm vào một câu: "Vũ Sinh lần này e rằng cũng là nhờ ơn bộ phim này thôi." "Sao chị lại nói thế?" Bành Quốc Hoa tò mò nhìn chị. "Lâm tiên sinh nổi tiếng là một phong lưu tài tử, riêng ở Hong Kong đã có mấy hồng nhan tri kỷ, trong đó có ngọc nữ ca sĩ Chu Tuệ Mẫn.

Nghe nói Lâm tiên sinh và cô Chu này là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, trước đây các ca khúc do Lâm tiên sinh viết lời không ngoại lệ đều do Chu Tuệ Mẫn trình bày." Giai thoại mà Trương Tiểu Yến kể, Bành Quốc Hoa cũng có nghe qua, nghe xong liền cười nói: "Xem ra vẫn là Vũ Sinh có mặt mũi, ngay cả Lâm tiên sinh cũng vì em mà phá lệ." Trương Vũ Sinh biết Bành Quốc Hoa đang đùa nên tự nhiên không để tâm, trong lòng cậu hiểu rõ, Lâm Hựu Luân lần này phá lệ không phải vì cậu mà là vì nữ chính của phim 《Cô nàng ngổ ngáo của tôi》 là Vương Tổ Hiền.

Nói đến chuyện này, Trương Tiểu Yến chợt nhớ ra, dưới trướng công ty đĩa hát Phi Điệp của Bành Quốc Hoa cũng có một nữ ca sĩ có quan hệ không hề đơn giản với Lâm Hựu Luân.

Chị vừa nhắc đến người đó, Bành Quốc Hoa lập tức vỗ đùi cái đét: "Đúng rồi, sao anh lại quên mất cô ấy nhỉ!" Trương Vũ Sinh ngơ ngác nhìn hai người, hoàn toàn không biết họ đang nhắc đến ai. "Chính là Y Năng Tịnh đó, dạo trước anh còn bảo em viết cho cô ấy một bài hát, sao thế, em quên rồi à?" Bành Quốc Hoa trả lời. "Nhưng mà..."

Trương Vũ Sinh lại không biết nên nói thế nào, cậu biết Y Năng Tịnh từ Hong Kong sang, còn nghe nói cô ấy có liên quan đến công ty quản lý do con gái của vua sòng bài Ma Cao Hà Hồng Sâm mở, nhưng không ngờ Y Năng Tịnh còn có quan hệ với Lâm Hựu Luân. "Đó cũng chỉ là phỏng đoán của chúng ta thôi, em có biết trước khi Y Năng Tịnh về Đài Loan phát triển, cô ấy từng tham gia một bộ phim ở Hong Kong không?" Trương Tiểu Yến hỏi.

Trương Vũ Sinh gật đầu, Y Năng Tịnh đóng vai Sở Sở trong phim《Phong Vân hùng bá thiên hạ》, phim đó cậu đã xem qua.

Trương Tiểu Yến tiếp tục phân tích: "Y Năng Tịnh được Lâm tiên sinh phát hiện ở Nhật Bản rồi đưa về Hong Kong phát triển.

Còn việc tại sao cô ấy lại ký hợp đồng với công ty của tiểu thư Hà Siêu Quỳnh thì chị không rõ lắm, tóm lại cô ấy chắc chắn quen biết Lâm tiên sinh, mà quan hệ còn rất không bình thường." "Chúng ta cứ đoán già đoán non thế này cũng chẳng ích gì, chi bằng nhân chuyện của Vũ Sinh, gọi cô ấy qua đây, thăm dò một chút chẳng phải sẽ rõ sao?" Bành Quốc Hoa đưa ra một đề nghị.

Trương Tiểu Yến cũng thấy đó là cách hay, liền hối thúc Bành Quốc Hoa gọi điện cho Y Năng Tịnh.

Phía Y Năng Tịnh không do dự mấy mà đồng ý ngay.

Trương Tiểu Yến bảo Trương Vũ Sinh ngồi đợi ở phòng khách, lấy cớ phụ giúp một tay để gọi Bành Quốc Hoa vào bếp. "Anh thấy đĩa hát Phi Điệp muốn giải quyết cuộc khủng hoảng lần này, hy vọng e rằng phải đặt lên người Y Năng Tịnh rồi." Câu nói của Trương Tiểu Yến khiến Bành Quốc Hoa sững người. "Tiểu thư Hà Siêu Quỳnh tuy là con gái vua sòng bài nhưng chuyện này chắc cô ấy không giúp được gì chúng ta đâu?" "Ai nói với anh về Hà Siêu Quỳnh, em đang nói đến Lâm Hựu Luân cơ!" "Đó chẳng qua là mấy lời đồn thổi vô căn cứ, em

cũng tin thật à?" Bành Quốc Hoa cười lắc đầu, "Y Năng Tịnh mà thực sự có quan hệ với Lâm tiên sinh thì dù làm ca sĩ hay diễn viên, ở lại Hong Kong phát triển chẳng phải có tiền đồ hơn sao?" "Thì ít nhất cũng có thể giúp nói một tiếng chứ?

Chẳng lẽ anh thực sự cam tâm bán Phi Điệp cho Universal Music sao?" Trương Tiểu Yến hỏi ngược lại.

Bành Quốc Hoa lập tức im lặng, ông chắc chắn không muốn bán đứa con tinh thần Phi Điệp mà mình dày công gây dựng, nhưng các cổ đông khác của công ty không nghĩ vậy.

Vấn đề là, sau khi biết chuyện, liệu Lâm Hựu Luân có sẵn lòng giúp đỡ không?

Nỗi lo của Bành Quốc Hoa không phải là vô lý.

Ngành đĩa hát tuy vẫn có thể kiếm tiền, nhưng so với đầu tư điện ảnh thì tỷ suất lợi nhuận thấp hơn nhiều.

Từ góc độ đầu tư, Lâm Hựu Luân căn bản không cần thiết phải nhảy vào vũng nước đục này.

Trương Hiểu Yến lại không cho là đúng, cô bĩu môi rồi đưa ra một giả thiết: "Nếu tương lai Lâm Hựu Luân có khả năng đầu tư vào một đài truyền hình ở Đài Loan, anh nghĩ anh ấy có hứng thú với đĩa hát Phi Điệp không?" "Chuyện đó làm sao có thể?" Bành Quốc Hoa kinh ngạc đứng đờ người như khúc gỗ.

Cũng không thể trách phản ứng của anh quá khoa trương, thực tế là vì 'Ba đài lớn' đã tồn tại quá nhiều năm, trong tâm trí mọi người đã sớm để lại ấn tượng thâm căn cố đế.

Đột nhiên nghe nói cục diện này sắp bị phá vỡ, Bành Quốc Hoa có chút không phản ứng kịp. "Anh đừng nhìn em như vậy.

Chuyện này phía chính quyền tuy chưa có thái độ rõ ràng, nhưng

chỉ cần là người hiểu biết một chút về ngành này đều biết, trong vòng hai ba năm tới, việc mở rộng phát thanh truyền hình đã là cục diện đã định.

Đến lúc đó, anh nói xem Lâm Hựu Luân có hứng thú với một giấy phép truyền hình như vậy không?" Trương Hiểu Yến hơi dừng lại một chút, thấy Bành Quốc Hoa không có phản ứng gì, liền tự hỏi tự trả lời: "Nếu Lâm Hựu Luân không phải là cổ đông của đài truyền hình Vô Tuyến Hong Kong, thậm chí tương lai có khả năng thay thế Thiệu Nghị Phu chấp chưởng Vô Tuyến, em cũng sẽ không đưa ra kết luận như vậy.

Vì Lâm Hựu Luân có ý định với Vô Tuyến, khẳng định sẽ không bỏ qua thị trường Đài Loan.

Chuyện của Vũ Sinh anh ấy kéo Ngô Đôn vào, thực tế là đang chuẩn bị cho tương lai.

Em thấy anh ấy rất có khả năng sẽ sao chép bố cục sản nghiệp ở Hong Kong, khống chế một đài truyền hình ở Đài Loan trước, sau đó từ từ khống chế hệ thống rạp chiếu phim.

Trong quá trình đó, anh ấy cần thu mua một số sản nghiệp liên quan khác để hoàn thiện toàn bộ bố cục đầu tư." Trương Hiểu Yến không chỉ là người dẫn chương trình tạp kỹ nổi tiếng của Đài Loan, đồng thời cô còn có nghiên cứu rất sâu về sự phát triển của ngành điện ảnh và truyền hình Đài Loan, đặc biệt là mảng truyền hình.

Đây đều là những phân tích của riêng cô kết hợp với tình hình hiện tại.

Nếu Lâm Hựu Luân có mặt ở đây nghe thấy những lời này, chắc chắn sẽ đại kinh thất sắc, bởi vì Trương Hiểu Yến cơ bản đã đoán được phần lớn ý đồ của anh. "Ý của cô là, đĩa hát Phi Điệp trong mắt Lâm Hựu Luân chỉ là một món phụ kèm theo?" Bành Quốc Hoa vốn

đã dao động trước cách nói của Trương Hiểu Yến, nhưng nghe cô phân tích xong, anh cảm thấy Phi Điệp rất có thể chỉ là một sự tồn tại không quan trọng trong bố cục của Lâm Hựu Luân tại Đài Loan, thế là anh lại do dự.

Bành Quốc Hoa không muốn bán Phi Điệp cho các công ty quốc tế như Hoàn Cầu, nhưng càng không muốn Phi Điệp sau này trở thành một sự tồn tại phụ thuộc.

Lâm Hựu Luân cho dù đồng ý thu mua Phi Điệp cũng sẽ không đặc biệt coi trọng nó, như vậy Phi Điệp dù có vượt qua khó khăn hiện tại thì tương lai cũng sẽ không có khởi sắc gì lớn. "Nếu nhìn từ một góc độ khác, có lẽ anh sẽ không nghĩ như vậy đâu." Trương Hiểu Yến có quan điểm khác, cô thấy việc Lâm Hựu Luân không coi trọng ngành đĩa hát ngược lại lại có lợi lớn cho Bành Quốc Hoa: "Anh nghĩ xem, nếu Lâm Hựu Luân rất coi trọng Phi Điệp, anh ấy tất nhiên sẽ đưa ra nhiều yêu cầu hơn đối với việc quản lý và vận hành công ty.

Như vậy, hoặc là các anh trở thành người chấp hành trung thành ý chí của anh ấy, hoặc là bất đồng ngày càng lớn, cuối cùng trực tiếp bị đá ra khỏi công ty.

Nếu quyền lựa chọn nằm trong tay anh, anh sẽ chọn thế nào?" Vấn đề này trước đây Bành Quốc Hoa chưa từng nghiêm túc suy nghĩ qua.

Lâm Hựu Luân bỏ vốn thâu tóm Phi Điệp, Bành Quốc Hoa chắc chắn vẫn phải giữ lại một phần cổ phần.

Lâm Hựu Luân không có hứng thú lớn với ngành đĩa hát thì quyền quản lý Phi Điệp sẽ nằm trong tay nhóm người Bành Quốc Hoa.

Còn nếu Lâm Hựu Luân rất coi trọng, Bành Quốc Hoa muốn tiếp tục duy trì sự khống chế sẽ không phải chuyện dễ dàng nữa!

Bành Quốc Hoa còn đang do dự thì tiếng chuông cửa "đinh đoong"

vang lên.

Trương Hiểu Yến và Bành Quốc Hoa nhìn nhau, trong lòng đều biết chắc chắn là Y Năng Tịnh đã đến.

Trên bàn ăn tối, ban đầu Bành Quốc Hoa nói với Y Năng Tịnh về việc nhờ Trương Vũ Sinh viết nhạc cho cô.

Sau khi Trương Vũ Sinh và Y Năng Tịnh trò chuyện một lúc, anh mới chuyển chủ đề sang Lâm Hựu Luân.

Bành Quốc Hoa đề nghị muốn gặp Lâm Hựu Luân một lần, hy vọng Y Năng Tịnh có thể chuyển lời này tới anh.

Vốn dĩ Bành Quốc Hoa và Trương Hiểu Yến đều nghĩ Y Năng Tịnh sẽ không dễ dàng đồng ý, nhưng ngoài dự tính của họ, cô không nghĩ ngợi nhiều mà nhận lời ngay.

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc trên mặt hai người, Y Năng Tịnh chủ động giải thích: "Quá hai ngày nữa em cũng định về Hong Kong một chuyến, có lẽ sẽ gặp anh Lâm, lời của anh Bành em nhất định sẽ chuyển đạt." Y Năng Tịnh về Hong Kong là đã hẹn trước với Tiêu Tường, hơn nữa Tiêu Tường còn bảo cô rằng sau khi cô về, Lâm Hựu Luân sẽ đặc biệt mời hai người bọn họ đi ăn cơm, cho nên Y Năng Tịnh mới đồng ý dứt khoát như vậy. "Ngồi trước mặt anh là hai vị mỹ nữ đó nha, sao anh lại trưng ra cái bộ mặt này, có phải vì ghét gặp hai đứa em không?" Tiêu Tường vì cuộc gặp này mà đặc biệt ăn mặc rạng rỡ, nhưng Lâm Hựu Luân ngồi đối diện lại mang vẻ mặt sầu khổ, căn bản không thèm nhìn vẻ ngoài tinh xảo của cô, khiến Tiêu Tường vừa thất vọng vừa có chút tức giận.

Y Năng Tịnh kéo kéo áo Tiêu Tường dưới gầm bàn: "Anh Lâm chắc chắn là gặp chuyện gì phiền lòng rồi, chị đừng nói vậy." "Vẫn là tiểu Y Năng biết quan tâm người khác, nào, đây là phần thưởng cho em!" Lâm Hựu Luân đổi phần bít tết đã cắt sẵn của mình cho Y Năng

Tịnh.

Tiêu Tường thấy vậy liền nổi lòng ghen tị, nhưng ngoài mặt chỉ bĩu môi, giả vờ như không quan tâm.

Y Năng Tịnh thì má nóng bừng, nói khẽ một tiếng cảm ơn, ngay cả vành tai cũng đỏ lên.

Nhớ lại lần đầu gặp Y Năng Tịnh, Lâm Hựu Luân không khỏi cảm khái, cô gái nhỏ cuối cùng cũng lớn rồi.

Tiêu Tường thấy ánh mắt Lâm Hựu Luân nhìn Y Năng Tịnh có chút khác lạ, liền dùng chân đá nhẹ anh dưới gầm bàn. "Em cảnh cáo anh nha, không được có ý đồ với tiểu Y Năng đâu đó!" Lâm Hựu Luân dở khóc dở cười trước hành động của Tiêu Tường.

Chương 544

Nếu anh thực sự có ý đồ với Y Năng Tịnh thì khi gặp cô lúc còn là nữ sinh trung học đã ra tay rồi, còn đợi đến bây giờ sao?

Y Năng Tịnh nghe lời Tiêu Tường xong thì biểu cảm càng thêm thẹn thùng, cúi đầu đỏ mặt, chân không ngừng cọ xát dưới gầm bàn.

Lúc này, Lâm Hựu Luân ngồi đối diện thở dài: "Em đừng đùa nữa, anh thực sự đang gặp chuyện rắc rối, nếu không em tưởng anh thích trưng cái bộ mặt khổ sở này cả ngày à?" Lâm Hựu Luân nói vậy, Tiêu Tường lập tức hứng thú, tò mò hỏi: "Ở Hong Kong mà còn có chuyện khiến anh thấy khó xử sao?" Y Năng Tịnh tuy không trực tiếp ngẩng đầu nhưng cũng không nhịn được vểnh tai nghe cuộc đối thoại giữa Tiêu Tường và Lâm Hựu Luân. "Quá hai ngày nữa anh phải tiễn một người đi Đài Loan..." Lâm Hựu Luân chưa nói xong thì Tiêu Tường đã ngắt lời. "À, em biết rồi, anh đang nói Vương Tổ Hiền đúng không?

Có gì mà khó xử chứ, chẳng lẽ cô ấy chuẩn bị ép anh kết hôn sao?" Lâm Hựu Luân giơ tay làm vẻ đầu hàng, rõ ràng là sợ Tiêu Tường: "Em không thể nghĩ tốt cho anh một chút được sao?" Tiêu Tường vẫn không buông tha: "Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em mà, có phải không?" "Chắc chắn là không rồi." Lâm Hựu Luân bất lực nhìn Tiêu Tường một cái, "Anh tiễn Hiền đi Đài Loan là vì cô ấy có một bộ phim sắp khởi quay bên đó.

Rắc rối ở chỗ anh còn đầu tư vào một bộ phim Hàn Quốc, nữ chính là Mẫn, rồi bộ phim đó cũng vừa vặn khởi quay vào thời gian này.

Ngày xuất phát của cả hai đều trùng nhau, anh nên đi tiễn ai mới phải đây?" "Anh chỉ vì chuyện này mà khổ não sao?" Tiêu Tường hỏi

một câu.

Lâm Hựu Luân gật đầu, không ngờ Tiêu Tường bồi thêm một câu: "Đáng đời, ai bảo anh là tên bắt cá hai tay!" Y Năng Tịnh vừa rồi còn xấu hổ không dám ngẩng đầu, lúc này cũng ngẩng lên, tỏ vẻ rất đồng tình với cách nói của Tiêu Tường.

Hai cô gái cùng chung mối thù như vậy, Lâm Hựu Luân chỉ đành tự nhận xui xẻo, sớm biết thế đã không nói ra chuyện này rồi. "Em có một cách, nhưng phải xem anh có thành ý muốn biết hay không thôi." Tiêu Tường đột nhiên nói. "Thật sao?" Lâm Hựu Luân có chút nghi ngờ nhìn Tiêu Tường, "Em chắc chắn không phải là hiến kế tồi cho anh chứ?" Tiêu Tường bị nói trúng tim đen, liền bất bình nói: "Anh mới là kế tồi ấy!

Em đưa cả hai người họ đi cùng, đầu tiên đi Đài Loan, sau đó đi Hàn Quốc, chẳng phải giải quyết xong rồi sao?" "Còn nói không phải kế tồi, nếu chuyện đơn giản như vậy anh còn cần hỏi em sao?" Lâm Hựu Luân bực mình nói. "Anh sợ hai cô ấy đánh nhau phải không?" Tiêu Tường sớm đoán được Lâm Hựu Luân sẽ phản ứng như vậy, giải thích: "Chuyện này rất đơn giản, nghĩ cách khiến họ không đánh nhau được là xong." "Nói thì nhẹ nhàng lắm, vì chuyện này mà đầu anh sắp nổ tung rồi đây!" Lâm Hựu Luân bĩu môi, anh không cho rằng Tiêu Tường có thể nghĩ ra ý hay gì cho mình. "Em có cách!" Tiêu Tường ra vẻ rất nắm chắc, khiến Lâm Hựu Luân lại không khỏi dao động. "Cách gì?" Tiêu Tường quay mặt sang một bên: "Muốn biết như vậy mà chẳng có chút thành ý nào cả." Lâm Hựu Luân đang đau đầu vì cái gọi là thành ý của Tiêu Tường, ánh mắt vô tình liếc thấy miếng bít tết đặt trước mặt Y Năng Tịnh, trong lòng liền hiểu ra phải làm gì.

Anh đổi miếng bít tết vừa mới cắt xong từ chỗ Y Năng Tịnh sang cho Tiêu Tường, rồi cười nói: "Thế này tổng được rồi chứ?" Tiêu Tường thấy mục đích đã đạt được, cuối cùng cũng quay đầu lại, dùng

nĩa xiên một miếng bít tết, bỏ vào miệng thong thả nhai.

Lâm Hựu Luân cũng không vội, ngoắc tay bảo phục vụ lại khui một chai vang đỏ, tự tay rót cho Tiêu Tường và Y Năng Tịnh. "Thế này còn tạm được." Tiêu Tường mãn nguyện đặt nĩa xuống, "Em và Y Năng quá hai ngày nữa cũng phải về Đài Loan, đến lúc đó bọn em đi cùng anh..." Tiêu Tường chưa nói xong, Lâm Hựu Luân đã ngăn lại. "Hai cô ấy đã đủ làm anh đau đầu rồi, các em còn đi nữa, còn muốn anh sống không?" "Anh nghĩ đi đâu vậy?" Tiêu Tường có chút tức tối nói: "Ý em là, em và Vương tiểu thư đã từng gặp nhau vài lần, hơn nữa đều là người Đài Loan, trên máy bay em sẽ giúp anh đi cùng cô ấy; còn Y Năng và Chu tiểu thư đều là ca sĩ, hai người chắc chắn sẽ có nhiều chủ đề chung, cô ấy giúp anh đi cùng Chu tiểu thư, như vậy hai người họ sẽ không đánh nhau nữa." Lâm Hựu Luân nghe thấy ý kiến này quả thật không tồi, thuận miệng hỏi một câu: "Vậy còn anh?" Tiêu Tường lườm cái gã tham lam không đáy này một cái: "Bốn người bọn em đi cùng anh mà còn không đủ à, thế thì anh đi chết đi!" Ra khỏi nhà hàng, Tiêu Tường từ chối lời đề nghị của Lâm Hựu Luân về việc để tài xế của anh đưa họ về, cô giơ tay vẫy một chiếc taxi.

Khi mở cửa định lên xe, Y Năng Tịnh đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, bảo Tiêu Tường đợi một chút, rồi quay người chạy lại nói với Lâm Hựu Luân vài câu.

Tiêu Tường thò đầu ra khỏi cửa sổ xe, vì khoảng cách quá xa nên không nghe thấy hai người nói gì, chỉ thấy Lâm Hựu Luân gật đầu, Y Năng Tịnh liền quay người chạy trở lại.

Sau khi Y Năng Tịnh lên xe, Tiêu Tường trêu chọc: "Vừa rồi em không phải chạy qua đó định tỏ tình với người ta đấy chứ?" "Chị đừng có nói lung tung!" Y Năng Tịnh đưa tay ra gãi nách Tiêu Tường, Tiêu Tường cười né tránh, hai cô gái đùa giỡn náo nhiệt ở ghế sau. "Hai vị tiểu thư, các cô đi đâu?" Tài xế taxi mất kiên nhẫn quay đầu

lại hỏi một câu.

Hai người dừng đùa giỡn, Tiêu Tường báo địa chỉ chỗ ở của mình. "Em đã đặt phòng ở khách sạn rồi..." Y Năng Tịnh chưa nói xong đã bị Tiêu Tường ngắt lời. "Về nhà gọi điện thoại hủy là được rồi, phòng của em chị vẫn luôn để dành đó." "Chị vẫn tiếp tục ở căn hộ cũ sao?" Y Năng Tịnh có chút bất ngờ. "Đúng vậy, em không biết đâu, hiện tại giá nhà ở Hong Kong đắt lắm, căn nào tốt một chút cũng phải mấy triệu tệ, chị đâu có giống mấy người phụ nữ nào đó, nhẹ nhàng thôi mà cũng có hào trạch mấy chục triệu trong tay." Tiêu Tường bĩu môi, dù cô che đậy rất tốt nhưng Y Năng Tịnh vẫn nghe ra mùi vị chua chát trong giọng nói của cô.

Y Năng Tịnh nheo mắt cười đầy ẩn ý: "Trong số bao nhiêu người theo đuổi chị, công tử nhà giàu chắc chắn không thiếu chứ?

Chị chỉ cần ngoắc tay một cái là có ngay một căn nhà thôi mà?" "Mấy gã đó chỉ muốn chơi bời với em thôi, chẳng có ai chân thành cả." Tiêu Tường vẻ mặt khinh thường, nhưng nói vậy lại lộ ra việc nội tâm cô từng có suy nghĩ như thế. "Vậy chị muốn tìm một người như thế nào mới chịu gả?" Y Năng Tịnh tò mò hỏi. "Chị không trông chờ dựa vào đàn ông để nuôi sống mình, nhưng thu nhập của anh ta ít nhất không được kém hơn chị; tuổi tác không được quá già, sau 40 tuổi là không xét; tốt nhất còn phải có chút tài hoa và danh tiếng, như vậy thì hoàn mỹ." Tiêu Tường nắm chặt hai tay vào nhau, vẻ mặt đầy mong đợi.

Tiêu Tường vừa nói, Y Năng Tịnh vừa dùng ngón tay giúp cô đếm các điều kiện.

Sau khi ba điều kiện được nói xong, Y Năng Tịnh trực tiếp ngắt lời: "Được rồi, chị cứ nói thẳng là muốn gả cho người như anh Lâm là xong, toàn Hong Kong có thể phù hợp với điều kiện này của chị, em

chẳng nghĩ ra được người thứ hai đâu!" "Không sai, chị thực sự muốn gả cho người đàn ông như anh ấy, nhưng bên cạnh anh ấy có bao nhiêu phụ nữ, rồi còn có mấy kẻ ngốc như em đang thầm yêu nữa, chị làm gì có chỗ mà ra tay chứ?" "Làm gì có, chị nói bậy gì vậy?" Mặt Y Năng Tịnh đỏ bừng lên, cô quay mặt đi, trông có vẻ như đang hờn dỗi, thực chất là không muốn Tiêu Tường thấy mặt mình đỏ. "Mặt đỏ hết rồi kìa còn nói không có." Tiêu Tường ghé mặt lại gần, "Khai thật đi, vừa rồi có phải em đi tỏ tình không?" "Trời ạ, thật sự không phải như chị nghĩ đâu!" Y Năng Tịnh bị truy hỏi đến không còn cách nào, đành phải nói thật: "Em có hai người bạn ở Đài Loan muốn gặp anh Lâm, nhờ em đề cập với anh ấy một tiếng.

Lúc ăn cơm em quên khuấy mất, lúc lên xe mới sực nhớ ra." Tiêu Tường vẻ mặt nghi ngờ nhìn Y Năng Tịnh: "Thật không?" "Được rồi, chị đừng có đoán mò nữa!" Y Năng Tịnh không muốn tiếp tục nói chuyện này, liền đổi chủ đề: "Hậu thiên chị định cùng anh Lâm về Đài Loan thật à?" "Bên đó chị cũng vừa hay có một cái quảng cáo phải quay, thấy anh ấy đáng thương nên thuận tiện giúp một tay thôi." Tiêu Tường thản nhiên nói. "Chúng ta đi liệu có gây thêm phiền phức không?" Y Năng Tịnh có chút lo lắng. "Như vậy càng tốt chứ sao, hai bên náo loạn, rồi em tự nhiên bớt đi được hai đối thủ cạnh tranh." Tiêu Tường che miệng cười khúc khích.

Y Năng Tịnh lườm Tiêu Tường một cái, thầm nghĩ chắc là chị đang có ý đồ đó thì có!

Thấy Y Năng Tịnh vẻ mặt muốn nói lại thôi, Tiêu Tường xua tay: "Được rồi, chị biết em muốn nói gì, đùa với em thôi mà, chị làm sao có thể ngốc đến mức đi ly gián quan hệ của hai vị đó chứ, nên làm thế nào chị tự biết chừng mực, em không cần lo lắng đâu." Tiêu Tường nói vậy, Y Năng Tịnh mới coi như yên tâm.

Y Năng Tịnh ở lại căn hộ của Tiêu Tường, căn hộ này là do cô và

Tiêu Tường cùng thuê trước khi rời Hong Kong, sau khi cô sang Đài Loan phát triển, Tiêu Tường đã trực tiếp mua lại căn hộ này.

Ở lại hai ngày, đến ngày hẹn cùng Lâm Hựu Luân về Đài Loan, Tiêu Tường và Y Năng Tịnh thu dọn xong hành lý, sau đó nhận được điện thoại của Lâm Hựu Luân bảo họ xuống lầu, xe đón họ mười lăm phút nữa sẽ tới.

Bên kia rất đúng giờ, Tiêu Tường và Y Năng Tịnh vừa xuống lầu đã thấy hai chiếc xe đỗ ở cửa.

Khi đi tới, Tiêu Tường dùng tay thúc nhẹ Y Năng Tịnh, nhỏ giọng nói: "Em đoán xem anh Lâm ngồi ở chiếc xe nào?" "Chiếc phía trước chăng... nếu Chu tiểu thư và Vương tiểu thư đều không có trên hai chiếc xe này." Y Năng Tịnh vừa đi vừa đáp một câu.

Dứt lời, cửa của hai chiếc xe đồng thời mở ra, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền lần lượt bước xuống xe.

Chu Tuệ Mẫn mặc một chiếc váy dài xếp ly màu nhã nhặn, áo sơ mi trắng ngắn tay, đội mũ che nắng màu vàng kem, chân mang giày cao gót trắng, để lộ một đoạn bắp chân trắng như ngọc, làn da trên cánh tay mịn màng như đá cẩm thạch, khuôn mặt trắng trẻo ửng hồng tự nhiên, kết hợp với mái tóc đen mượt mà, cả người toát lên vẻ văn tĩnh và u nhã.

Vương Tổ Hiền thì ăn mặc rất thời thượng, bộ đồ màu hoa tử la lan, khoác ngoài là áo voan không tay màu trắng tinh, cổ áo sơ mi tử la lan bẻ ra ngoài, cổ áo xẻ khá thấp để lộ làn da trắng như tuyết, khiến những đường nét cơ thể được phô diễn trọn vẹn, vừa cân đối vừa mềm mại.

Nhưng thu hút nhất vẫn là chiếc váy ngắn cô đang mặc — dù là kiểu dáng, chất liệu hay màu sắc đều là mốt mới nhất, kết hợp với đôi giày cao gót màu đỏ bóng loáng, chỉ cần đứng đó thôi cũng đủ thu hút

mọi ánh nhìn.

Hai người một người như nhành lan thanh nhã, một người như đóa hồng rực lửa, cùng đứng ở cửa tạo nên một sự tương phản rõ rệt. "Xem kìa, không cần ly gián, hai người họ đã đấu với nhau rồi." Tiêu Tường bĩu môi, nhỏ giọng nói với Y Năng Tịnh một câu.

Y Năng Tịnh không nói gì mà đi thẳng về phía Chu Tuệ Mẫn.

Lúc này đã có tài xế đón lấy, nhận lấy vali trong tay Y Năng Tịnh bỏ vào cốp sau.

Chu Tuệ Mẫn cũng đi tới, hai tay nắm lấy Y Năng Tịnh, giọng điệu thân thiết nói: "Anh Luân đã nói với chị rất nhiều chuyện về em, nghe nói gần đây em phát triển rất tốt ở Đài Loan, vừa hay trên đường chị có thể thỉnh giáo em một chút về mấy chuyện hát nhạc phổ thông." Y Năng Tịnh lúc này cũng không kịp nghĩ kỹ xem rốt cuộc Lâm Hựu Luân đã nói gì với Chu Tuệ Mẫn, khách khí trả lời: "Chị Chu quá khách khí rồi, phải là em thỉnh giáo chị mới đúng.

Đừng nhìn em sang Đài Loan phát triển, thực tế ở bên đó chị còn nổi tiếng hơn em nhiều." Chu Tuệ Mẫn và Y Năng Tịnh trò chuyện thân mật bên này, Vương Tổ Hiền cũng không cam tâm tình nguyện chịu thua, cô bảo Tiêu Tường giao hành lý cho tài xế rồi trực tiếp kéo cô lên xe.

Tuy rằng có "đại địch" Chu Tuệ Mẫn ngay trước mắt, nhưng Vương Tổ Hiền cũng không dám lơ là với Tiêu Tường, cô có thể cảm nhận rõ ràng sự đe dọa của người phụ nữ xinh đẹp này đối với mình, đồng thời cũng kiên định quyết tâm phải kéo Tiêu Tường về phía mình.

Phải trông chừng người phụ nữ này thật kỹ, không thể để cô ta có cơ hội thừa cơ mà vào.

Càng cảnh giác, Vương Tổ Hiền càng tỏ ra nhiệt tình với Tiêu Tường, hai người lại đều là người Đài Loan nên nhanh chóng trò chuyện vui vẻ với nhau.

Chương 545

"Anh Lâm không tới sao?" Tiêu Tường không nhắc thì thôi, vừa nhắc đến là Vương Tổ Hiền lại thấy giận. "Em thấy anh ta dám tới không?" Tiêu Tường nghe ra sự khó chịu trong giọng nói của Vương Tổ Hiền nên không hỏi tiếp nữa.

Cả nhóm nhanh chóng đến sân bay, lúc này Lâm Hựu Luân mới cuối cùng lộ diện.

Bất kể là Vương Tổ Hiền hay Chu Tuệ Mẫn đều có chút không muốn để ý đến anh, Tiêu Tường và Y Năng Tịnh thì muốn qua chào hỏi nhưng vì ngại người bên cạnh mình nên cuối cùng cũng thôi ý định đó.

Nhìn qua thì thấy có bốn mỹ nữ vây quanh, thực tế lại rơi vào cảnh chẳng ai thèm đoái hoài, Lâm Hựu Luân bất lực thở dài trong lòng, lững thững đi theo sau bốn cô gái hướng về phía cửa kiểm soát lên máy bay.

Năm người cùng xuất hiện, mặc dù đều rất thấp thỏm nhưng vẫn cực kỳ thu hút sự chú ý, rất nhanh giới truyền thông đã biết chuyện này.

Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền cùng đi với Lâm Hựu Luân đã đủ bùng nổ rồi, giờ lại thêm cả Tiêu Tường và Y Năng Tịnh, toàn bộ truyền thông Hong Kong đều phát điên.

Chỉ có điều khi phóng viên nhận được tin chạy đến sân bay thì nhóm của Lâm Hựu Luân đã sớm lên máy bay.

Các cơ quan truyền thông không cam tâm, khẩn cấp liên hệ với phóng viên ở Đài Loan để họ đi chặn người ở sân bay.

Vì vậy, ba tiếng sau, khi máy bay hạ cánh xuống sân bay Đào Viên, Đài Loan, chờ đón Lâm Hựu Luân và các cô là hàng trăm phóng viên đang dàn trận sẵn.

Vì lý do an toàn, lần này Lâm Hựu Luân mang theo một đội bảo an hoàn chỉnh, nhưng đối mặt với bấy nhiêu người, đồng thời phải bảo vệ năm người đột phá vòng vây phóng viên vẫn có chút lúng túng.

Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền lúc này rốt cuộc không còn dỗi hờn nữa, cùng nhìn về phía Lâm Hựu Luân, trong ánh mắt đều lộ vẻ lo lắng.

Lâm Hựu Luân ra hiệu bảo họ không sao, sau đó mới nói với người phụ trách đội bảo an bên cạnh: "Đưa bốn người họ ra ngoài trước, tôi ở lại đối phó với đám phóng viên này." Bốn cô gái dưới sự hộ tống của đám vệ sĩ nhanh chóng rời khỏi sảnh chờ sân bay, phóng viên phỏng vấn không thành đều ùa về phía Lâm Hựu Luân.

Bốn vệ sĩ dàn trận sẵn, kết thành bức tường người ngăn các phóng viên ở bên ngoài, nhưng vẫn có không ít micro và bút ghi âm chìa ra trước mặt Lâm Hựu Luân. "Lâm tiên sinh, lần này anh đưa bốn vị mỹ nữ đến Đài Loan du lịch sao?" "Lâm tiên sinh, bốn vị mỹ nữ vừa rời đi có quan hệ gì với anh?" Lâm Hựu Luân ép tay xuống, đám phóng viên xung quanh cuối cùng cũng im lặng đi một chút. "Chúng tôi chỉ tình cờ gặp nhau trên máy bay thôi..." Lâm Hựu Luân chưa nói hết lời đã có phóng viên bên cạnh bắt đầu xôn xao, lời này nói ra ai mà tin được chứ?

Phóng viên vừa chen miệng vào, Lâm Hựu Luân cũng lười giải thích luôn, ngậm miệng không trả lời bất cứ câu hỏi nào nữa.

Đợi vệ sĩ hộ tống bốn cô gái quay lại, cả nhóm đột phá vòng vây của phóng viên, lên xe rồi nghênh ngang rời đi. "Lâm tiên sinh này quả nhiên đi đâu cũng không thiếu tin tức về anh ta." Trương Hiểu Yến

gấp tờ báo lại, tiện tay ném lên ghế bên cạnh.

Bành Quốc Hoa đang tập trung lái xe, không trả lời cô, còn Ngô Sở Sở ngồi ở ghế phụ thì quay đầu lại. "Bốn mỹ nhân bầu bạn, không biết hôm nay người ở bên cạnh Lâm tiên sinh sẽ là ai đây." Trương Hiểu Yến nhún vai, cô đâu có khả năng tiên tri, chuyện này sao mà đoán được.

Ngô Sở Sở chép miệng vẻ ngưỡng mộ, sau đó đổi chủ đề. "Hiểu Yến, cô thực sự nghĩ Lâm tiên sinh sẽ có hứng thú với Phi Điệp của chúng ta sao?" Trương Hiểu Yến kể lại quan điểm của mình cho Ngô Sở Sở nghe.

Những điều này thực tế Ngô Sở Sở đã nghe từ miệng Bành Quốc Hoa rồi, lúc này nghe Trương Hiểu Yến nói lại lần nữa chỉ là để tăng thêm chút lòng tin cho chuyến đi này.

Ba người lái xe đến quán cà phê đã hẹn gặp Lâm Hựu Luân, khi đi đến cửa thì lại chạm mặt một người quen.

Lúc lướt qua nhau, Bành Quốc Hoa và Ngô Sở Sở không đặc biệt lưu ý đến người phụ nữ đeo kính râm này, nhưng Trương Hiểu Yến lại thốt lên kinh ngạc. "A Cô, thật trùng hợp, chị cũng đến đây uống cà phê sao?" Chu Du vẻ mặt kinh ngạc tháo kính râm xuống, bắt tay Trương Hiểu Yến, sau đó ánh mắt mới rơi lên người Bành Quốc Hoa và Ngô Sở Sở. "Hiểu Yến, các người là..." "Hẹn một người bạn gặp mặt ở đây ạ." Trương Hiểu Yến không trực tiếp nói họ đến gặp ai, nhưng Chu Du trong lòng đã đoán được đáp án, gật đầu nói: "Xem ra các người chính là đợt khách thứ ba mà Lâm tiên sinh nói tới rồi." Nghe thấy lời này, không chỉ Trương Hiểu Yến vô cùng ngạc nhiên, mà ngay cả Bành Quốc Hoa và Ngô Sở Sở cũng nhìn nhau, đều thấy được vẻ khó hiểu trong mắt đối phương.

Chu Du là người của đài Trung Thị, Trương Hiểu Yến là người

của đài Hoa Thị, hai đài truyền hình tuy có quan hệ cạnh tranh nhưng Chu Du làm giám chế phim truyền hình, còn Trương Hiểu Yến là người dẫn chương trình tạp kỹ, giữa hai người không có quan hệ cạnh tranh trực tiếp, bình thường tuy không nói là thâm giao nhưng cũng có một số tiếp xúc.

Vấn đề là, sao Chu Du lại biết họ đến gặp Lâm Hựu Luân? "A Cô, chị cũng được Lâm tiên sinh hẹn tới sao?" Trương Hiểu Yến đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Chu Du cười gật đầu: "Lâm tiên sinh còn đang đợi ở bên trong, tôi không làm mất thời gian của các người nữa, sau này có thời gian sẽ nói chuyện kỹ hơn." Trong lòng Trương Hiểu Yến còn vài thắc mắc chưa được giải đáp, cô để Bành Quốc Hoa và Ngô Sở Sở vào gặp Lâm Hựu Luân trước, còn mình đi cùng Chu Du ra cửa quán cà phê.

Trước khi chia tay, cô đã kịp hỏi thêm được nhiều thông tin từ miệng Chu Du.

Chu Du là đợt khách thứ hai mà Lâm Hựu Luân hẹn gặp, còn người gặp Lâm Hựu Luân trước bà là Ngô Đôn.

Khi Chu Du đến, Lâm Hựu Luân và Ngô Đôn đã bàn bạc gần xong, nhưng Chu Du cũng phải đợi bên cạnh suốt nửa tiếng đồng hồ thì Ngô Đôn mới chào từ biệt ra về.

Trương Hiểu Yến vốn còn muốn dò hỏi xem Lâm Hựu Luân hẹn gặp Chu Du có phải liên quan đến "chuyện đó" hay không, nhưng Chu Du rất kín miệng, chỉ nói Trương Hiểu Yến gặp Lâm Hựu Luân là sẽ biết chuyện gì xảy ra, rồi sau đó lên xe đi mất.

Cùng lúc đó, Bành Quốc Hoa và Ngô Sở Sở đi vào trong cũng đang bàn luận về chuyện này. "Thấy chưa, trong mắt vị kia, Phi Điệp của chúng ta từ đầu đến cuối chỉ là một món phụ thôi." Ngô Sở Sở vốn không đặt kỳ vọng quá cao vào chuyến đi này, khi thấy Chu Du thì

càng khẳng định thêm phán đoán của mình.

Mưu tính thành lập một đài truyền hình ở Đài Loan mới là mục đích chính của Lâm Hựu Luân, còn Phi Điệp đối với anh chỉ là một nước cờ nhàn rỗi, đi hay không cũng không quan trọng. "Có khi nào chỉ là trùng hợp không?" Bành Quốc Hoa không trông chờ Lâm Hựu Luân có hứng thú đầu tư lớn vào ngành đĩa hát, chỉ là tận sâu trong lòng vẫn còn giữ một tia hy vọng.

Lâm Hựu Luân chỉ cần bỏ ra số vốn đầu tư cho một bộ phim là có thể giải quyết được nguy cơ bị thâu tóm mà Phi Điệp đang đối mặt hiện nay. "Lâm tiên sinh đầu tư một bộ phim, tỷ suất lợi nhuận ít nhất đều trên 300%, đầu tư vào Phi Điệp, mỗi năm chúng ta có thể đưa ra 30% lợi nhuận đã là rất tốt rồi, đổi lại là anh, anh có đem tiền đầu tư cho chúng ta không?" Ngô Sở Sở cười lắc đầu, "Cứ chờ xem, lát nữa gặp Lâm tiên sinh, thái độ của anh ấy đối với Hiểu Yến chắc chắn sẽ nhiệt tình hơn hai chúng ta nhiều." Bành Quốc Hoa không trả lời, không phải vì anh không có suy nghĩ gì về lời của Ngô Sở Sở, mà vì lúc này hai người đã đi tới trước mặt Lâm Hựu Luân, tiếp tục bàn luận những chuyện này nữa sẽ không hay.

Lâm Hựu Luân không có ấn tượng sâu sắc về Bành Quốc Hoa và Ngô Sở Sở, thấy hai người có thể đi qua sự kiểm tra của vệ sĩ để tới đây, liền khẳng định họ chính là người cần gặp hôm nay.

Lâm Hựu Luân đứng dậy từ chỗ ngồi, ánh mắt nhìn thẳng về phía Bành Quốc Hoa và Ngô Sở Sở. "Là Bành tiên sinh và Ngô tiên sinh phải không?" Bành Quốc Hoa và Ngô Sở Sở đều rút danh thiếp của mình ra, cung kính dâng lên bằng cả hai tay.

Lâm Hựu Luân nhận lấy danh thiếp, lúc này mới mời hai người ngồi xuống. "Lâm tiên sinh có thể bớt chút thời gian bận rộn để gặp chúng tôi, tôi và Quốc Hoa đều cảm thấy vô cùng vinh hạnh!" Ngô Sở

Sở tuy không ôm hy vọng quá lớn nhưng khi đối diện với Lâm Hựu Luân vẫn tỏ ra vô cùng cung kính.

Lâm Hựu Luân giơ tay mời hai người ngồi: "Ngô tiên sinh nói đùa rồi, tôi cũng đã nghe danh hai vị từ lâu, đặc biệt là Ngô tiên sinh, hồi nhỏ tôi còn từng nghe nhạc của anh..." Ngô Sở Sở xua tay, thở dài nói: "Đều là chuyện năm xưa thôi, nhìn thấy Lâm tiên sinh, tôi mới biết mình đã già rồi!" Lâm Hựu Luân lại tán gẫu với Ngô Sở Sở vài câu, sau đó mới nhìn Bành Quốc Hoa: "Bành tiên sinh hôm nay đi một mình sao?" Bành Quốc Hoa còn chưa kịp mở lời, Ngô Sở Sở đã tranh trả lời thay: "Lâm tiên sinh đang nói đến Hiểu Yến phải không?

Cô ấy gặp người quen ở cửa, sợ Lâm tiên sinh đợi lâu nên bảo hai chúng tôi vào trước." Nói đoạn, anh đưa mắt ra hiệu với Bành Quốc Hoa, thần sắc đó rõ ràng là đang nói: Thế nào, bị tôi đoán trúng rồi chứ?

Bành Quốc Hoa phụ họa gật đầu, nhưng trong lòng lại có chút thất lạc.

Lâm Hựu Luân nhanh chóng hỏi đến Trương Hiểu Yến như vậy, đủ chứng minh quyết tâm cấp thiết muốn can thiệp vào ngành truyền hình Đài Loan của anh.

Còn về ngành đĩa hát, trong mắt Lâm Hựu Luân có lẽ thực sự không có vị trí gì đáng kể, nếu không cũng sẽ không để anh và Ngô Sở Sở sang một bên như vậy.

Ngô Sở Sở và Bành Quốc Hoa thực tế đều đoán đúng một nửa.

Trong lòng Lâm Hựu Luân, ngành truyền hình quả thực có trọng lượng hơn ngành đĩa hát, nhưng đĩa hát Phi Điệp thực sự là một ngoại lệ.

Những tài nguyên ca sĩ ưu tú nhất của thế hệ mới tại Đài Loan

hầu như đều nằm trong tay Phi Điệp, điểm này khiến Lâm Hựu Luân vô cùng động lòng.

Có thể nói không ngoa rằng hiện tại chính là thời kỳ huy hoàng nhất của Phi Điệp, nếu không thì các gã khổng lồ đĩa hát quốc tế như Hoàn Cầu, Hoa Nạp cũng sẽ không nảy sinh ý định thâu tóm họ.

Nhưng vào tháng 6 năm nay, Phi Điệp đã chính thức tuyên bố ngừng sản xuất hoàn toàn đĩa than, các công ty đĩa hát khác cũng đưa ra quyết định tương tự vào cùng thời kỳ.

Trên toàn bộ thị trường đĩa hát, băng cassette đã trở thành vật mang chính, điều này cũng có nghĩa là chi phí làm lậu giảm mạnh, và ngành đĩa hát đang ở đỉnh cao sắp phải chịu sự tác động mãnh liệt từ làn sóng băng đĩa lậu.

Chương 546

Đến giữa và cuối những năm 90, rất nhiều ca sĩ nổi tiếng đã chuyển sang làm diễn viên, thực tế cũng là vì ngành đĩa hát trì trệ, làm ca sĩ không kiếm được quá nhiều tiền.

Cùng thời kỳ đó, sự cạnh tranh nóng bỏng của "Tứ đại thiên vương" Hong Kong tuy tập trung chủ yếu vào âm nhạc, nhưng cả bốn người này đều có sự phát triển đa dạng trong giới điện ảnh và truyền hình để chống đỡ.

Thu mua Phi Điệp vào lúc này, số tiền bỏ vào trong mười năm tới đều khó có thể thu hồi vốn, thậm chí muốn cầm cự qua thời kỳ tiêu điều của ngành đĩa hát còn phải liên tục đổ tiền vào.

Nhìn từ lợi ích trên sổ sách, đây tuyệt đối không phải là một vụ làm ăn có lãi.

Cách kinh tế nhất tự nhiên là đợi đến khi ngành đĩa hát tiêu điều rồi mới mua lại, nhưng làm vậy cũng có một cái hại.

Lúc đó các ca sĩ dưới trướng công ty đĩa hát, hoặc là đã nản lòng thoái chí rời khỏi làng nhạc, hoặc là hết hợp đồng rồi đầu quân cho các gã khổng lồ quốc tế như Hoàn Cầu, Hoa Nạp.

Lúc đó dù có thể thu mua một công ty đĩa hát với giá rẻ nhưng lòng người đã tán, muốn Đông sơn tái khởi là chuyện không hề đơn giản.

Hơn nữa đến lúc đó, các công ty đĩa hát của Hong Kong và Đài Loan hầu như đều đã bị các gã khổng lồ nước ngoài thâu tóm hoặc chèn ép, lúc đó mới gia nhập ngành này để cạnh tranh với các ông lớn nước ngoài thì đã chẳng còn ưu thế gì đáng nói nữa.

Thu mua Phi Điệp lúc này, lợi nhuận trên sổ sách cố nhiên quan

trọng, nhưng điều Lâm Hựu Luân coi trọng nhất thực chất vẫn là địa vị trong ngành của Phi Điệp vào thời điểm này.

Nếu có đủ sự hỗ trợ về vốn, tương lai ít nhất cũng có thể cùng các gã khổng lồ quốc tế như Hoa Nạp, Hoàn Cầu tranh cao thấp tại khu vực châu Á!

Lâm Hựu Luân không tỏ ra hứng thú đặc biệt với ngành đĩa hát, Bành Quốc Hoa và Ngô Sở Sở đành phải nói chuyện bâng quơ với anh một câu có một câu không, mãi đến khi Trương Hiểu Yến đến, tình thế này mới được cải thiện.

Đúng như Ngô Sở Sở đã nói, Lâm Hựu Luân hứng thú với việc đầu tư vào một đài truyền hình hơn nhiều so với việc mua lại một công ty đĩa hát, cho nên ngay khi Trương Hiểu Yến vừa đến, hai người đã trò chuyện rất nhiệt tình.

Bành Quốc Hoa đứng bên cạnh đưa mắt nhìn Ngô Sở Sở với vẻ mặt bất lực, ông thầm nghĩ chuyện của đĩa hát Phi Điệp e rằng không còn nhiều hy vọng nữa.

Ông đến đây coi như là đi cùng Trương Hiểu Yến, còn Ngô Sở Sở thì đúng là đã tốn công vô ích một chuyến rồi.

Ngô Sở Sở xua tay, ý bảo Bành Quốc Hoa không sao, dù sao lần này ông đến cũng không ôm hy vọng quá lớn, coi như là đến trước mặt Lâm Hựu Luân để quen mặt, sau này biết đâu còn có lúc cần nhờ vả đối phương. "Công việc chính của đài truyền hình chia thành tin tức, tống nghệ và phim truyền hình.

Bản thân tôi không có quá nhiều hứng thú với chính trị, cho nên trong tương lai nếu Đài Loan mở cửa cấp phép phát sóng truyền hình, tôi sẽ cân nhắc đầu tư vào một đài truyền hình thuần túy về giải trí, tập trung vào các chương trình tống nghệ và phim truyền hình." Lâm Hựu Luân bưng tách cà phê, thao thao bất tuyệt trước mặt Trương

Hiểu Yến.

Ngành công nghiệp điện ảnh và truyền hình của Hong Kong vốn dĩ rất phát triển, bất kể là diễn viên trước đài hay đạo diễn, nhà sản xuất sau màn ảnh đều có rất nhiều, và Chu Du - người vừa mới rời khỏi đây - chính là một trong những nhà sản xuất phim truyền hình nổi tiếng nhất Đài Loan.

Hơn nữa, những bộ phim truyền hình nổi tiếng ở Hong Kong khi mang sang Đài Loan thì tỷ suất người xem cũng sẽ không thấp.

Về mảng phim truyền hình, Lâm Hựu Luân đang nắm trong tay rất nhiều quân bài tốt.

Tuy nhiên, dù tỷ suất người xem truyền hình chủ yếu dựa vào phim bộ, nhưng chương trình tống nghệ cũng là một sự tồn tại không thể thiếu, đặc biệt là sau khi loại bỏ mảng tin tức, tống nghệ lại càng trở nên quan trọng hơn, mà đây lại chính là điểm yếu của Lâm Hựu Luân.

Do sự khác biệt về vùng miền, các chương trình tống nghệ được yêu thích ở Hong Kong thường nhận được phản hồi khá mờ nhạt ở Đài Loan, chỉ có chương trình 《The Voice》 (Hảo Thanh Âm) mới xuất hiện gần đây là một ngoại lệ.

Phim truyền hình có thể điều người từ Hong Kong sang phụ trách, nhưng chương trình tống nghệ nhất định phải "hợp gu địa phương", mà Trương Hiểu Yến đã làm người dẫn chương trình tống nghệ ở Đài Loan nhiều năm như vậy, bất kể là năng lực của bản thân bà hay mạng lưới quan hệ mà bà nắm giữ đều là những thứ mà Lâm Hựu Luân coi trọng.

Lâm Hựu Luân thẳng thắn trình bày ý tưởng của mình với Trương Hiểu Yến, dĩ nhiên đây chỉ là một lời mời mang tính định hướng, không cần bà phải trả lời ngay lập tức. "Đề nghị của Lâm tiên sinh,

sau khi về tôi sẽ cân nhắc kỹ lưỡng.

Nếu không còn việc gì khác, chúng tôi xin phép không làm phiền nữa." Trương Hiểu Yến cố ý vào sau một bước, vốn là muốn để Bành Quốc Hoa và Ngô Sở Sở có cơ hội thương lượng chuyện thu mua đĩa hát Phi Điệp với Lâm Hựu Luân, nhưng khi vào thấy cả hai đều không mấy tích cực, bà liền biết lần thăm dò này không thành công.

Sau khi nói chuyện xong với Lâm Hựu Luân về đài truyền hình, Trương Hiểu Yến chuẩn bị đứng dậy cáo từ.

Bành Quốc Hoa và Ngô Sở Sở cũng đứng dậy theo, không ai ngờ rằng lúc bắt tay cuối cùng, Lâm Hựu Luân đột nhiên nói với Ngô Sở Sở một câu. "Tôi nghe nói đĩa hát Phi Điệp đang chuẩn bị bán, hiện tại mức giá cao nhất là bao nhiêu?" Ngô Sở Sở đứng ngây người tại đó, bắt tay xong cũng quên thu lại, Bành Quốc Hoa phản ứng nhanh nhạy, lập tức tiếp lời: "Warner Music ra giá 100 triệu Đài tệ để mua 90% cổ phần của Phi Điệp, 10% còn lại để làm cổ phần quản lý cho chúng tôi." Lâm Hựu Luân gật đầu, sau đó hỏi thêm một câu: "Nói vậy là hai vị đã quyết định chuyển nhượng phần cổ phần này rồi sao?" Bành Quốc Hoa và Ngô Sở Sở nhìn nhau, Ngô Sở Sở không lên tiếng, Bành Quốc Hoa đành phải trả lời: "Tình hình hiện tại là dù chúng tôi không muốn bán thì các cổ đông khác chắc chắn cũng sẽ bán..." "Nếu tôi đưa ra điều kiện tương tự, hai vị có thể cân nhắc bán Phi Điệp cho tôi không?" Bành Quốc Hoa trong lòng mừng rỡ, đang định đồng ý thì Ngô Sở Sở lại nhanh miệng hỏi trước: "Kênh tuyên truyền và phát hành hải ngoại của Warner Music có thể giúp các ca sĩ dưới trướng Phi Điệp phát triển xa hơn, những tài nguyên này Lâm tiên sinh cũng có thể đảm bảo chứ?" Ngô Sở Sở hỏi như vậy vốn là muốn mặc cả với Lâm Hựu Luân một phen, nhưng sau khi Lâm Hựu Luân lắc đầu thì lại không nói tiếp nữa, khiến ông cũng nhất thời không biết nói gì.

Bành Quốc Hoa sốt ruột nhưng lúc này cũng không thể xen vào,

Ngô Sở Sở nói vậy là đứng trên lập trường của đĩa hát Phi Điệp, Bành Quốc Hoa dĩ nhiên không thể bênh vực người ngoài.

Ánh mắt im lặng của Lâm Hựu Luân dường như còn có sức nặng hơn vạn câu nói, cuối cùng anh cũng mở lời. "Thứ cho tôi nói thẳng, Ngô tiên sinh thực sự nghĩ rằng kênh hải ngoại của Warner có thể giúp đĩa hát Phi Điệp phát triển tốt hơn sao?" Ngô Sở Sở mấp máy môi, dưới cái nhìn của Lâm Hựu Luân, cuối cùng vẫn không nói được lời nào. "Âm nhạc không biên giới" từ trước đến nay chỉ là một khẩu hiệu, ca khúc Hoa ngữ muốn thịnh hành ở những khu vực không nói tiếng Hoa còn khó hơn cả việc điện ảnh Hong Kong chinh phục Hollywood.

Kênh tuyên truyền và phát hành hải ngoại trong tay các công ty đĩa hát quốc tế đối với các ca sĩ của Phi Điệp mà nói chỉ là một sự tồn tại xa vời, cùng lắm là sau khi Phi Điệp bị các gã khổng lồ quốc tế như Warner thu mua, tiềm lực vốn sẽ tăng lên một chút, ca sĩ có thể được hưởng đãi ngộ cao hơn, mà điểm này, Lâm Hựu Luân sau khi mua lại Phi Điệp cũng hoàn toàn có thể làm được. "Trong vòng 5 năm tới, tôi hy vọng hơn 50% ca sĩ thành danh của Đài Loan đều đến từ đĩa hát Phi Điệp, nếu làm được điều này, tôi sẽ cân nhắc trích thêm 10% cổ phần nữa để thưởng cho hai vị...

Đó chính là điều kiện của tôi, hai vị có thể cân nhắc, trước khi tôi rời Đài Loan, hy vọng có thể nhận được câu trả lời rõ ràng từ các vị." Bành Quốc Hoa và Ngô Sở Sở nhìn nhau, yêu cầu này của Lâm Hựu Luân nghe thì đơn giản nhưng thực hiện thì không hề dễ dàng, quan trọng nhất là cần có nguồn vốn hùng hậu hỗ trợ.

Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm Bành Quốc Hoa và Ngô Sở Sở, ánh mắt bình tĩnh nhưng sắc bén. "Tiền không phải là vấn đề, hai vị chỉ cần cho tôi biết, có làm được hay không?" Lâm Hựu Luân mua lại Phi Điệp chỉ vì mục đích thuận tiện cho việc "bao chiếm địa bàn"

trong làng nhạc Hoa ngữ, chỉ cần danh tiếng của Phi Điệp không mất, độ khó của việc chiêu mộ các ca sĩ thành danh tương lai về dưới trướng sẽ giảm đi rất nhiều. "Nếu Lâm tiên sinh có thể giao cả chương trình 《The Voice》 cho Phi Điệp vận hành, chúng tôi dám lập quân lệnh trạng này!" Ngô Sở Sở đưa ra một điều kiện. "Được." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân không chút do dự.

Ngô Sở Sở gật đầu với Bành Quốc Hoa, ra hiệu phía mình không có vấn đề gì. "《The Voice》 ở Đài Loan chỉ tổ chức ba mùa, sau đó Lâm tiên sinh định vận hành cuộc thi này thế nào?" Bành Quốc Hoa nghĩ xa hơn một chút, đài Trung Thị chỉ mua bản quyền tổ chức 《The Voice》 trong ba năm, nhưng rõ ràng 《The Voice》 sẽ không ở lại Đài Loan mãi. "Đài Fox của Mỹ đã mua bản quyền tổ chức trong 2 năm tới, sau đó là đài ITV của Anh, họ cũng chuẩn bị mua bản quyền 2 năm..." Lâm Hựu Luân không liệt kê hết, thực tế các đài truyền hình của Nhật Bản và Hàn Quốc cũng có ý định tổ chức cuộc thi này, cứ luân phiên như vậy, 《The Voice》 quay lại khu vực Cảng - Đài ít nhất cũng phải bảy tám năm sau.

Bành Quốc Hoa vẫn chưa có tham vọng vươn tay tới làng nhạc Anh Mỹ, điều ông cân nhắc thực ra vẫn là khu vực Cảng - Đài nhiều hơn.

Lâm Hựu Luân chỉ cho họ 5 năm, mà 《The Voice》 ngoài năm nay ra còn tổ chức tiếp hai mùa nữa ở Đài Loan, có thể dự kiến rằng kiểu thi hát tuyển tú này chắc chắn sẽ trở thành một xu hướng trong làng nhạc Hoa ngữ, sau 《The Voice》 chắc chắn cần một chương trình tuyển tú khác để kế nhiệm. "Chuyện này các anh không cần lo lắng, đến lúc đó tôi sẽ có sắp xếp." Trong lòng Lâm Hựu Luân đã nghĩ ra chương trình thay thế cho 《The Voice》, nhưng anh dự định đợi đến sau này khi thành lập đài truyền hình tại Đài Loan mới đưa ra, cho nên lúc này không giải thích chi tiết.

Bành Quốc Hoa không nghĩ tới tầng này nhưng Trương Hiểu Yến đã nhận ra điều gì đó, bà khẽ kéo áo Bành Quốc Hoa, ý bảo ông không cần do dự nữa. —— Lâm Hựu Luân ở lại Đài Loan ba ngày, sau đó cùng Chu Tuệ Mẫn bước lên máy bay đến Hàn Quốc. "Anh thực sự đã mua lại đĩa hát Phi Điệp sao?" Đôi mắt sáng như pha lê của Chu Tuệ Mẫn ánh lên vẻ tò mò.

Lâm Hựu Luân lấy từ trong hành lý tùy thân ra một bản hợp đồng đặt trước mặt Chu Tuệ Mẫn, sau đó rút bút ra nói: "Ký tên vào đây đi, 30% cổ phần của Phi Điệp sẽ được chuyển thẳng sang tên em." Khi Lâm Hựu Luân lấy văn kiện ra, Chu Tuệ Mẫn chưa kịp nghĩ nhiều đã định ký, nhưng nghe anh giải thích xong, cô lại ngần ngại. "Như vậy không tốt lắm đâu?" Lâm Hựu Luân đưa tay khẽ véo mũi cô một cái: "Coi như đây là món quà anh tặng em, không được từ chối." Ánh mắt Chu Tuệ Mẫn biến đổi, dịu dàng và động lòng người. "Dạ được." Chu Tuệ Mẫn ngoan ngoãn cầm bút ký tên mình vào hợp đồng, sau đó đưa trả lại cho Lâm Hựu Luân. "Em không thèm xem qua một chút sao?" Chu Tuệ Mẫn tinh nghịch ngẩng đầu nhìn anh hỏi: "Có cần thiết không ạ?" Lòng Lâm Hựu Luân ấm áp, anh nhún vai cười nói: "Chỉ cần sau này em đừng phàn nàn là anh ném hết việc của công ty đĩa hát cho em là được." "Anh dám!" Chu Tuệ Mẫn khua khua nắm đấm nhỏ.

Lâm Hựu Luân ngồi thẳng người: "Được rồi, nói nghiêm túc đây, thực ra anh còn muốn chuyển cả hợp đồng ca sĩ của em sang Phi Điệp, nhưng việc này phải đợi đến khi hợp đồng quản lý của em ở Hong Kong kết thúc đã...

Sau này nghiệp vụ của Phi Điệp chắc chắn sẽ mở rộng sang Hong Kong, thậm chí là Đại lục, cho nên sau này em phải học cách tham gia quản lý công ty với tư cách cổ đông, tất nhiên việc này cũng không cần gấp, đợi sau này em cảm thấy đi hát mệt rồi, muốn làm công việc hậu trường thì mới cần bắt đầu cân nhắc những vấn đề này." Lâm

Hựu Luân chuyển một phần cổ phần Phi Điệp cho Chu Tuệ Mẫn, vừa là một loại bù đắp cho tình cảm dành cho cô, đồng thời cũng là để chuẩn bị cho tương lai.

Vạn nhất sau này Chu Tuệ Mẫn có con, có lẽ sẽ không còn thích hợp để tiếp tục đứng trước ống kính, để cô học dần cách quản lý một công ty đĩa hát, như vậy tiến hay lui đều sẽ tự nhiên hơn, vừa có thể lui về hậu trường làm hiền nội trợ, mà đứng ra trước đài vẫn là một ngôi sao ca nhạc tỏa sáng rực rỡ.

Lâm Hựu Luân cứ ngỡ rời khỏi Đài Loan là có thể thoát khỏi sự truy đuổi của truyền thông, nhưng đến Hàn Quốc mới phát hiện, phóng viên bên này sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hành trình đến Hàn Quốc của Lâm Hựu Luân vốn được giữ bí mật, nhưng Lâm Quyền Trạch xuất hiện tại sân bay với tư thế đón người, các phương tiện truyền thông thạo tin đã lập tức liên tưởng ngay đến Lâm Hựu Luân.

Chương 547

Không phải truyền thông Hàn Quốc đoán việc như thần, mà là bộ phim 《Il Mare》 (Xúc Bất Đáo Đích Luyến Nhân) này tuy chưa khởi quay nhưng đã nhận được rất nhiều sự quan tâm tại Hàn Quốc - bộ phim hợp tác đầu tiên giữa Hàn Quốc và Hong Kong, đạo diễn lại là nhân vật dẫn đầu giới điện ảnh Hàn Quốc, 《Il Mare》 muốn không bị chú ý cũng khó.

Lâm Quyền Trạch vừa đến sân bay không lâu đã có phóng viên bám đuôi theo, thấy phóng viên xung quanh tụ tập ngày càng đông, trợ lý có chút lo lắng nhắc nhở Lâm Quyền Trạch, với tính cách thấp thọ của Lâm Hựu Luân, đại khái anh sẽ không thích cảnh tượng chào đón rầm rộ như vậy. "Đám phóng viên này đâu phải do tôi gọi tới, lát nữa giải thích rõ ràng với Lâm tiên sinh là được." Lâm Quyền Trạch không nghĩ quá nhiều, chỉ đáp lại một câu nhàn nhạt.

Trợ lý cạn lời, tin tức 《Il Mare》 sắp khởi quay đã lan truyền khắp Hàn Quốc, mọi cử động của Lâm Quyền Trạch đều được truyền thông Hàn Quốc chú ý, ông xuất hiện tại sân bay một cách không hề che giấu thế này thì có khác gì trực tiếp thông báo cho truyền thông là Lâm Hựu Luân sắp tới?

Tất nhiên lời này trợ lý cũng chỉ nghĩ trong lòng chứ không nói ra trước mặt Lâm Quyền Trạch, nhưng có những lời vì trách nhiệm ông vẫn phải nói. "Phóng viên đông quá, hay là điều thêm nhân thủ tới đây?" Lâm Quyền Trạch nhìn quanh, ước tính phóng viên có mặt đã gần cả trăm người, Lâm Hựu Luân đi cùng chắc chắn có vệ sĩ, nhưng đối phó với cảnh tượng hiện tại e là vẫn hơi vất vả.

Nếu ở sân bay xảy ra sự cố gì, người mất mặt không chỉ là Lâm

Quyền Trạch mà là cả giới điện ảnh Hàn Quốc.

Lâm Quyền Trạch đồng ý với kiến nghị của trợ lý, trợ lý cầm điện thoại ra một góc gọi điện. 15 phút sau, mười vệ sĩ áo đen đến đúng giờ.

Thấy Lâm Quyền Trạch gọi nhiều người đến vậy, truyền thông đang chờ bên cạnh càng khẳng định người mà Lâm Quyền Trạch đón hôm nay là một nhân vật lớn.

Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn đều đeo kính râm, vệ sĩ bên cạnh mặc thường phục, lẫn vào đám đông không mấy gây chú ý.

Trợ lý của Lâm Quyền Trạch tinh mắt, phát hiện ra nhóm người Lâm Hựu Luân đầu tiên, sau đó phấn khích giơ tay vẫy mạnh, đám phóng viên xung quanh nhìn theo hướng mắt ông cũng nhanh chóng phát hiện ra mục tiêu.

Trong ánh đèn flash liên tiếp, Lâm Quyền Trạch tiến lên đón, từ xa đã đưa tay ra. "Lâm tiên sinh, chào mừng anh đến Seoul!" Mười vệ sĩ mà Lâm Quyền Trạch gọi tới đã chặn đứng đám phóng viên hai bên đang cố len vào phỏng vấn, khung cảnh lúc đầu hơi hỗn loạn nhưng nhanh chóng được kiểm soát.

Lâm Hựu Luân và Lâm Quyền Trạch chào hỏi vài câu, thấy hiện trường có nhiều phóng viên như vậy, anh không khỏi khẽ nhíu mày.

Động tác nhỏ này lọt vào mắt Lâm Quyền Trạch, ông vội vàng giải thích: "Lâm tiên sinh, những phóng viên này đều là tạm thời chạy đến thôi." Lâm Hựu Luân quay sang nói đùa với Chu Tuệ Mẫn đang đứng bên cạnh: "Anh trở nên được chào đón ở Hàn Quốc từ khi nào thế này?" Lời này qua miệng người phiên dịch lọt vào tai Lâm Quyền Trạch, ông dĩ nhiên nghe ra được Lâm Hựu Luân đang nghi ngờ lời nói của mình, lông mày hơi nhếch lên. "Lâm tiên sinh, truyền thông và người dân Hàn Quốc đều rất kỳ vọng vào lần hợp tác này của chúng

ta, 《Il Mare》 từ một tháng trước đã trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi của truyền thông Hàn Quốc...

Nếu Lâm tiên sinh không tin, có thể gọi vài phóng viên lại đây hỏi một chút." Lâm Quyền Trạch muốn Lâm Hựu Luân trả lời phỏng vấn đơn giản của một số kênh truyền thông Hàn Quốc tại sân bay, nhưng ông đã dùng một cách nói uyển chuyển hơn.

Lâm Hựu Luân gật đầu, ra hiệu cho Lâm Quyền Trạch sắp xếp việc này.

Rất nhanh, 3 phóng viên được chọn ngẫu nhiên được đưa tới trước mặt Lâm Hựu Luân. "Lâm tiên sinh, tôi là phóng viên của tờ 《Seoul Nhật Báo》, rất vinh dự được phỏng vấn anh. 《Il Mare》 là lần đầu tiên anh hợp tác với giới điện ảnh Hàn Quốc, tại sao anh lại chọn một bộ phim tình cảm?" Phóng viên Hàn Quốc đầu tiên đặt câu hỏi với giọng điệu rất cung kính, Lâm Hựu Luân tuy không hiểu đối phương nói gì nhưng từ ngữ điệu và thần thái vẫn có thể cảm nhận được điều đó.

Qua phiên dịch biết được nội dung câu hỏi, Lâm Hựu Luân không cần suy nghĩ hỏi ngược lại một câu: "Anh thấy đề tài tình yêu không tốt sao?" Vị phóng viên Hàn Quốc kia nghe xong câu trả lời của phiên dịch, vội vàng giải thích: "Lâm tiên sinh hiểu lầm rồi, tôi không phải chê trách bộ phim này, mà là cảm thấy hơi đáng tiếc, nếu bộ phim đầu tiên anh hợp tác với Hàn Quốc là một tác phẩm bom tấn như 《Godzilla》 thì có lẽ sẽ ý nghĩa hơn." Phiên dịch vừa giải thích xong, Lâm Hựu Luân lập tức hiểu ý của phóng viên này, suy nghĩ này của anh ta đại diện cho tâm thái của rất nhiều kênh truyền thông Hàn Quốc, 《Il Mare》 không phải là một dự án lớn như 《Godzilla》, điều này khiến người Hàn Quốc cảm thấy hụt hẫng.

Điện ảnh Hàn Quốc suy yếu nhiều năm, lần này khó khăn lắm mới

bắt kịp được chuyến xe thuận phong của điện ảnh Hong Kong, vậy mà chỉ hợp tác một bộ phim tình cảm nhỏ nhặt, điều này khiến nhiều truyền thông Hàn Quốc cảm thấy tiếc nuối.

Lâm Hựu Luân nhún vai: "Dùng 《Il Mare》 để so sánh với 《Godzilla》, anh có thể thấy 《Il Mare》 hơi yếu thế, nhưng nếu so với 《Ghost》 (Nhân Quỷ Tình Vị Liễu), anh còn cảm thấy như vậy không?" Phóng viên Hàn Quốc nghe vậy thì sững người, sau đó vui mừng hỏi: "Ý của Lâm tiên sinh là, 《Il Mare》 là một tác phẩm có thể sánh ngang với 《Ghost》?" "Tôi chỉ có thể nói cốt truyện của bộ phim này chắc chắn sẽ mang đến bất ngờ cho mọi người, còn có đạt được tầm cao như 《Ghost》 hay không, điều đó không phụ thuộc vào tôi..." Cảm nhận được ánh mắt của Lâm Hựu Luân nhìn sang, Lâm Quyền Trạch lập tức cảm thấy áp lực rất lớn, cốt truyện của 《Il Mare》 tuy khéo léo nhưng để đạt được tầm cao của 《Ghost》 thì thực tế trong lòng ông không nắm chắc lắm.

Lâm Hựu Luân nói ra những lời này trước mặt truyền thông Hàn Quốc, Lâm Quyền Trạch lập tức có cảm giác như bị đưa lên giàn hỏa thiêu, nhất là hai phóng viên kia cũng nhìn sang mình, khiến ông không thể không mở lời giải thích. "Mọi người đừng lo lắng, việc quay phim 《Il Mare》 lần này chỉ là bước khởi đầu cho sự hợp tác giữa giới điện ảnh Hàn Quốc và Hong Kong, tin rằng sau này Lâm tiên sinh sẽ có những lần hợp tác sâu sắc hơn với chúng ta...

Bộ phim 《Godzilla》 mà mọi người đã biết không phải là lần hợp tác đầu tiên giữa giới điện ảnh Nhật Bản và Hong Kong, trước đó giữa họ đã có rất nhiều lần hợp tác, trên nền tảng đó mới có 《Godzilla》 hiện tại, mà những gì tôi đang làm bây giờ chính là đặt nền móng cho sự hợp tác sâu sắc hơn giữa Hàn Quốc và Hong Kong sau này." Một phóng viên khác lên tiếng hỏi, chuyển chủ đề trước đó. "Lâm tiên sinh đánh giá thế nào về sự phát triển của điện ảnh Hàn

Quốc những năm gần đây?" Câu hỏi này khiến Lâm Hựu Luân hơi khó xử, điện ảnh Hàn Quốc trước năm 2000 không có nhiều điểm nổi bật, nói thật thì quá đả kích người ta, nhưng nói lời trái lòng thì bên cạnh lại có người hiểu chuyện như Lâm Quyền Trạch, lừa được phóng viên nhưng không lừa được ông. "Theo tôi thấy, sự phát triển của điện ảnh Hàn Quốc những năm này hơi bảo thủ, đặc biệt là ở mảng điện ảnh thương mại...

Những năm qua tình hình của Hàn Quốc rất giống với Đài Loan, nhưng tình hình Đài Loan phức tạp hơn nhiều, ngành công nghiệp điện ảnh Đài Loan không phát triển lên được tôi có thể hiểu, nhưng ngành công nghiệp điện ảnh Hàn Quốc không phát triển được thì lại khiến người ta thấy hơi tiếc nuối." Hàn Quốc từ những năm 70 đã bắt đầu nới lỏng kiểm soát điện ảnh, giới điện ảnh không bị thế lực xã hội đen thâm nhập sâu như Đài Loan, nhưng sự phát triển của điện ảnh Hàn Quốc vẫn chưa có khởi sắc gì lớn.

Những năm 80 tuy có sự xuất hiện của làn sóng "Điện ảnh mới Hàn Quốc" gây được một số sự chú ý quốc tế, nhưng những bộ phim này ở trong nước vẫn không có doanh thu phòng vé. "Hiện tại các rạp phim ở Hàn Quốc đều thích chiếu phim Hong Kong, còn phim bản địa thì không mấy mặn mà." Phóng viên kia lầm bầm một câu nhỏ.

Lâm Hựu Luân thấy môi phóng viên kia cử động nhưng phiên dịch lại không thuật lại lời đối phương. "Anh ta nói gì vậy?" Phiên dịch hơi ngần ngại nhìn Lâm Quyền Trạch, sau khi được ông gật đầu mới nói lại lời của phóng viên vừa rồi. "Phim Hong Kong được các chủ rạp Hàn Quốc chào đón, điều đó chứng minh vấn đề của điện ảnh Hàn Quốc không nằm ở thị trường.

Khán giả sẵn sàng xem phim Hong Kong mà không xem phim Hàn Quốc, điểm này giới điện ảnh Hàn Quốc nên nghiêm túc phản tư." Lời này của Lâm Hựu Luân không chỉ khiến phóng viên vừa hỏi đỏ mặt

xấu hổ, mà ngay cả Lâm Quyền Trạch đứng bên cạnh cũng thấy hổ thẹn.

Cứ nhắc đến điện ảnh Hàn Quốc là không ít người làm phim Hàn Quốc lại nói do phim Hong Kong quá mạnh, chèn ép sự phát triển của điện ảnh Hàn Quốc, Lâm Quyền Trạch trước đây cũng có cái nhìn tương tự.

Một mặt đúng là phim Hong Kong đang bành trướng rất mạnh mẽ ở châu Á, không tránh khỏi gây ra tác động nhất định đến ngành điện ảnh của các khu vực khác, nhưng mặt khác, cứ mãi tìm lý do từ người khác thì khó tránh khỏi để lại ấn tượng là "thoái thác", "tìm cớ". "Vậy Lâm tiên sinh nghĩ điện ảnh Hàn Quốc nên phát triển như thế nào?" Lượt phóng viên cuối cùng đặt câu hỏi rất thông minh, đưa ra một câu hỏi rất đúng lúc. "Thương mại trước, nghệ thuật sau." Lâm Hựu Luân nói ra câu này không cần suy nghĩ, sau đó bổ sung thêm: "Điện ảnh Hàn Quốc thực tế đã đi vào một lối mòn, nghĩ rằng lấy vài giải thưởng ở hải ngoại mang về là điện ảnh Hàn Quốc sẽ trỗi dậy, rồi mọi người chỉ mải mê nghĩ cách đoạt giải, cách chiều lòng khẩu vị của giám khảo.

Xuất phát điểm của suy nghĩ này là tốt, nhưng lại phớt lờ nhu cầu thực sự của khán giả.

Ngược lại, điện ảnh Hong Kong ngay từ đầu đã xác định mục đích thương mại, làm một bộ phim trước hết phải xem khán giả thích xem cái gì, làm như vậy tuy có vẻ thực dụng nhưng lại phù hợp hơn với quy luật phát triển của ngành điện ảnh.

Điện ảnh Hong Kong từ lúc bắt đầu phát triển đến nay thực tế không giành được quá nhiều giải thưởng quốc tế, nhưng sự phát triển theo hướng thương mại hóa này đã giúp Hong Kong chiếm lĩnh được toàn bộ thị trường châu Á." Nhóm người Lâm Hựu Luân chia ra nhiều

xe rời khỏi sân bay, vì sau này đoàn phim 《Il Mare》 sẽ tổ chức một buổi họp báo khởi quay chuyên biệt, nên truyền thông Hàn Quốc không tiếp tục đeo bám nữa.

Chu Tuệ Mẫn thu hồi ánh mắt từ phong cảnh vùn vụt lướt qua ngoài cửa sổ xe, phát hiện Lâm Hựu Luân cứ nhìn mình chằm chằm, đôi gò má như ngọc ửng lên một lớp hồng nhạt, kết hợp với đôi mắt đen láy trông cực kỳ thanh lệ.

Mỗi lần thấy Chu Tuệ Mẫn thẹn thùng như vậy, Lâm Hựu Luân lại cảm giác tim mình như bị ai đó ném vào tuyết tan, đứng hình luôn. "Cứ nhìn người ta mãi như vậy là em giận đó!" Chu Tuệ Mẫn khẽ bĩu môi, lườm Lâm Hựu Luân một cái đầy vẻ nũng nịu.

Lâm Hựu Luân nhún vai, thực ra nãy anh đang nghĩ, sau khi 《Il Mare》 quay xong, liệu Hàn Quốc có mọc lên một loạt nữ nghệ sĩ có gương mặt rất "giống" Chu Tuệ Mẫn hay không.

Ngành giải trí Hàn Quốc tuy chưa phát triển nhưng phong khí phẫu thuật thẩm mỹ trong giới đã âm thầm bắt đầu, thậm chí trở thành một trong những quy tắc ngầm của ngành. "A..." Chu Tuệ Mẫn ngạc nhiên che miệng, có chút không dám tin lời Lâm Hựu Luân nói.

Giới giải trí Hong Kong cũng có rất nhiều quy tắc ngầm, đoạn thời gian trước mới có đạo diễn lấy cớ "quy tắc ngầm" để phát sinh quan hệ với nữ diễn viên, sau đó bị chồng cô diễn viên đó đánh cho một trận tơi bời, hay có diễn viên mạo danh đạo diễn cưỡng bức một cô gái ước mơ làm ngôi sao... những hiện tượng bẩn thỉu này giới giải trí Hong Kong đã sớm thấy nhiều không lạ.

Nhờ có Lâm Hựu Luân mà không ai dám đụng đến Chu Tuệ Mẫn, nhưng cô vào nghề đã lâu, nghe nhiều thấy nhiều nên đối với những chuyện này cũng không lạ lẫm gì, chỉ là không ngờ giới giải trí Hàn Quốc còn tệ hơn cả Hong Kong, mà phẫu thuật thẩm mỹ cũng trở

thành quy tắc ngầm của các nữ minh tinh Hàn Quốc. "Một số người trẻ, phần lớn là nữ giới, ký hợp đồng với người quản lý cực kỳ bất công, thời gian làm việc dài thu nhập thấp, còn bao gồm cả phẫu thuật thẩm mỹ và giao dịch tình dục, đó là những hiện tượng rất thường thấy trong giới giải trí Hàn Quốc." Lâm Hựu Luân giải thích. "Vậy sao anh biết họ nhất định sẽ phẫu thuật thẩm mỹ theo khuôn mặt của em?" Chu Tuệ Mẫn không hiểu hỏi. "Vì hiện tại Hàn Quốc không tìm được nữ minh tinh nào đẹp hơn em mà, có lẽ quay xong 《Il Mare》, sức ảnh hưởng của em ở Hàn Quốc sẽ tiến thêm một bước, thậm chí có thể trở thành thần tượng quốc dân của Hàn Quốc...

Trừ phi em định từ bỏ sự nghiệp ở Hong Kong để sang Hàn Quốc phát triển, nếu không, các công ty quản lý bên Hàn chắc chắn sẽ nhắm vào điểm này, chỉnh sửa các nữ nghệ sĩ dưới trướng cho giống em rồi mượn danh tiếng của em để lăng xê họ." Chu Tuệ Mẫn ôm mặt, vẻ mặt lo lắng: "Vậy phải làm sao đây ạ?

Em không muốn bị lấy làm 'mẫu' cho người khác soi vào đâu." Lâm Hựu Luân thản nhiên nhún vai: "Mô phỏng mãi mãi chỉ là mô phỏng, họ không thể nào vượt qua em được." "Nếu có người có khuôn mặt rất giống mình, cảm giác cứ kỳ kỳ thế nào ấy." Chu Tuệ Mẫn nắm chặt tay Lâm Hựu Luân, tỏ ra rất không thoải mái.

Chương 548

Lâm Hựu Luân vỗ vỗ tay cô: "Trong lòng anh, Mẫn mãi mãi là người đẹp nhất." Đôi má Chu Tuệ Mẫn bất chợt ửng hồng, cô thẹn thùng cúi đầu mỉm cười, giống như một đóa phù dung mới nở, một nhành hoa đào trong mưa.

Lâm Hựu Luân nắm tay cô, thuận thế ôm cô vào lòng. "Bên này anh đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, em cứ việc đóng phim, sẽ không có chuyện gì khác làm phiền em đâu." "Dạ." Chu Tuệ Mẫn dựa vào lòng Lâm Hựu Luân, khẽ đáp một tiếng. —— Nam chính của 《Il Mare》 được Lâm Quyền Trạch chọn là nam diễn viên Hàn Quốc Shin Joon-hyun, tốt nghiệp khoa Thể dục Đại học Yonsei, năm ngoái mới ra mắt qua bộ phim 《Con trai của tướng quân》, vẫn được coi là lính mới trong làng điện ảnh Hàn Quốc.

Shin Joon-hyun là một nam diễn viên rất nhút nhát, thậm chí khi đứng cạnh Chu Tuệ Mẫn còn có chút không tự nhiên.

Lâm Quyền Trạch từng hỏi ý kiến Lâm Hựu Luân về việc chọn Shin Joon-hyun đóng nam chính, Lâm Hựu Luân vốn không quen thuộc với nghệ sĩ Hàn Quốc, hơn nữa những nam diễn viên Hàn Quốc mà anh có thể gọi tên lúc này đa số vẫn còn là những đứa trẻ, cho nên về vấn đề nam chính, anh không đưa ra bất kỳ ý kiến nào, coi như mặc nhận lựa chọn của Lâm Quyền Trạch.

Sau khi tham gia buổi họp báo khởi quay bộ phim, Lâm Hựu Luân còn đưa Chu Tuệ Mẫn đi chơi ở đảo Jeju hai ngày, sau đó mới đáp máy bay trở về Hong Kong.

Sáng sớm xuất phát từ Hàn Quốc, nhiệt độ vẫn còn hơi se lạnh, đến chiều tối máy bay hạ cánh xuống Hong Kong, chiếc áo khoác trên

người đã không còn mặc nổi nữa.

Lâm Hựu Luân vắt áo khoác lên tay, bước ra khỏi sảnh chờ, đang định lên xe thì thấy cách đó không xa, một người phụ nữ đeo kính râm có vóc dáng thướt tha bước ra khỏi xe, trên vành mũ đen rủ xuống một lớp lưới xanh lục, trên lớp lưới đính một viên ngọc lục bảo to bằng móng tay, lấp lánh trong nắng chiều.

Chung Sở Hồng mặc bộ đồ vest màu xanh đậm, bên trong là áo sơ mi lụa bóng cùng màu, váy bó màu đen xẻ tà chính diện dài đến gối, dưới chân là đôi giày cao gót màu đen, đứng tĩnh lặng trước cửa xe, vài sợi tóc xõa bên tai, tôn lên khuôn mặt hoàn hảo không tì vết sau lớp lưới.

Đôi mắt sâu thẳm và sáng ngời lặng lẽ nhìn Lâm Hựu Luân bước ra, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng động lòng người.

Trước khi đến không hề nghe nói Chung Sở Hồng sẽ ra đón, nhưng điều đó không ngăn cản niềm vui của Lâm Hựu Luân khi gặp cô, anh rảo bước tới định ôm cô vào lòng, nhưng Chung Sở Hồng dùng ánh mắt ngăn cản hành động thân mật của anh.

Ngay sau đó, một người khác bước xuống xe, khi thấy Lâm Hựu Luân thì vẻ mặt đầy ngượng nghịu. "Lâm tiên sinh, tôi thực sự không cố ý đến làm bóng đèn đâu..." Trương Mạn Ngọc cẩn thận giải thích.

Chung Sở Hồng bên cạnh phì cười, đôi mắt sáng rỡ nhìn Trương Mạn Ngọc: "Nhìn vẻ mặt chột dạ của cậu kìa, đừng nói là làm bóng đèn của chúng tớ, người không biết lại tưởng hai người có gian tình gì đấy!" Lâm Hựu Luân ho một tiếng: "Đây không phải nơi để nói chuyện, có chuyện gì lên đường rồi nói." Trương Mạn Ngọc lần này rất chủ động chạy lên ngồi ghế phụ, nhường ghế sau cho Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng. "Có phải Ngọc gặp chuyện gì khó xử không?" Sau khi lên xe, Lâm Hựu Luân ghé đầu vào tai Chung Sở

Hồng, nhỏ giọng hỏi.

Chung Sở Hồng lườm anh một cái: "Hay thật, trong mắt anh, chúng em đến đón là không có việc gì thì không dâng ân cần sao?" Lâm Hựu Luân vội vàng phủ nhận, dỗ dành Chung Sở Hồng vài câu, lúc này mới hỏi ra được chân tướng sự việc.

Hóa ra, Trương Mạn Ngọc từ sau khi nhận đóng phim 《The Heroic Trio》 (Đông Phương Tam Hiệp) thì luôn lo lắng Lâm Hựu Luân sẽ có ý kiến với mình.

Mặc dù Chung Sở Hồng đã nói với cô là không sao, nhưng cô vẫn không yên tâm, đặc biệt là gần đây cuộc khẩu chiến trên truyền thông giữa 《The Heroic Trio》 và 《Charlie's Angels》 (Phích Lịch Kiều Oa) không ngừng leo thang, Trương Mạn Ngọc cũng có chút hoảng hốt, muốn thông qua Chung Sở Hồng hẹn Lâm Hựu Luân ra ngoài để giải thích rõ ràng chuyện này. "Gần đây truyền thông cãi nhau dữ lắm sao?" Lâm Hựu Luân rời Hong Kong hơn một tuần, thông tin về mảng này anh thực sự không biết nhiều lắm.

Chung Sở Hồng và Trương Mạn Ngọc nghe xong nhìn nhau, cùng nhìn Lâm Hựu Luân hỏi: "Anh không biết sao?" Lâm Hựu Luân một tay gối sau đầu, một tay ôm Chung Sở Hồng, đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn rồi hỏi: "Tại sao tôi phải biết?" "Nhưng...

Lâm tiên sinh, chẳng phải anh là nam chính của 《Charlie's Angels》 sao?

Tôi cứ ngỡ anh phải rất quan tâm đến tình hình bộ phim này, hoặc là sẽ có người đặc biệt báo cho anh biết chứ." Trương Mạn Ngọc hơi ngập ngừng giải thích.

Cô vừa dứt lời, Lâm Hựu Luân đã cảm thấy một miếng thịt bên hông mình bị Chung Sở Hồng cấu chặt, mắt thấy sắp bị vặn đau, anh vội giải thích: "Mọi người hiểu lầm rồi, tôi trong bộ phim đó chỉ xuất

hiện một cảnh vài giây thôi, ngay cả diễn viên quần chúng cũng không được tính đâu." "Còn chối nữa, báo chí nói rành rành anh là nam chính của bộ phim đó mà." Nhắc đến 《Charlie's Angels》, Chung Sở Hồng có chút ghen, tay lại tăng thêm vài phần lực.

Lâm Hựu Luân đau đến nghiến răng, nhưng trước mặt Trương Mạn Ngọc vẫn phải tỏ ra như không có chuyện gì. "Truyền thông nói vậy cũng không sai, mọi người đều biết 《Charlie's Angels》 được cải biên từ một bộ phim truyền hình Mỹ những năm 70 mang tên 《Charlie's Angels》, nhân vật tôi đóng trong phim chính là vị đại gia Charlie - người đã thuê ba thiên thần.

Nhân vật này có địa vị rất cao trong phim nhưng đa số thời gian đều ẩn mình sau màn ảnh, ngay cả ba thiên thần cũng chưa từng thấy mặt thật của ông ta..." Lâm Hựu Luân giải thích như vậy, Chung Sở Hồng và Trương Mạn Ngọc lúc này mới hiểu ra là chuyện gì, hóa ra là họ đã trách lầm Lâm Hựu Luân. "Ba cô gái đóng vai chính đó chắc không làm oan anh chứ?" Chung Sở Hồng vẫn không buông tay đang véo eo Lâm Hựu Luân, tiếp tục chất vấn. "Việc này thì có vấn đề gì?" Lâm Hựu Luân mặt đầy bất lực. "Anh dám nói ba người họ với anh không có quan hệ gì?" Chung Sở Hồng ánh mắt u oán nhìn Lâm Hựu Luân. "Vạn Khởi Văn là xuất thân từ cuộc thi Hoa hậu Á Châu năm ngoái; Lý Nhược Đồng trước khi đóng bộ phim này còn từng đóng qua 《Cụ Phong Doanh Cứu》; Chung Lệ Đề là Từ Khắc tìm cô ấy đóng 《Song Long Hội》 trước...

Vai diễn của ba người bọn họ là do anh định ra, nhưng anh thực sự không có quan hệ gì với họ cả." Lâm Hựu Luân nói vậy, sắc mặt Chung Sở Hồng cuối cùng cũng tốt lên nhiều.

Lâm Hựu Luân tiến thêm một bước dỗ dành: "Anh tìm ba người bọn họ chủ yếu là vì bản thân họ phù hợp để đóng bộ phim này, nếu em không yên tâm, thời gian tới lúc làm lễ ra mắt chúng ta cùng đi, anh

giới thiệu ba người họ cho em quen biết, em từ từ tiếp xúc quan sát sẽ biết anh trong sạch thôi." "Con cáo già nào cũng nói mình trong sạch cả." Tuy nói vậy nhưng trong lòng Chung Sở Hồng thực tế đã tin Lâm Hựu Luân, cô không tiếp tục véo eo anh nữa, sau khi buông tay còn giúp anh xoa xoa. "Có điều lễ ra mắt em không đi đâu, nếu không trên truyền thông lại có người nói bậy." Lâm Hựu Luân quay 《Phích Lịch Kiều Oa》 mục đích chính là để đấu với 《Đông Phương Tam Hiệp》 của Từ Khắc, Trương Mạn Ngọc vì tham gia 《Đông Phương Tam Hiệp》 nên đã có truyền thông lấy quan hệ giữa cô và Chung Sở Hồng ra để ly gián, nếu Chung Sở Hồng xuất hiện tại lễ ra mắt của 《Phích Lịch Kiều Oa》, truyền thông chắc chắn sẽ lấy đó làm lý do để đâm chọc.

Ở trong giới giải trí lâu rồi, bạn bè xung quanh ngược lại càng lúc càng ít, Chung Sở Hồng không hy vọng vì một chút chuyện nhỏ mà làm tổn hại đến tình bạn giữa mình và Trương Mạn Ngọc.

Trương Mạn Ngọc ngồi ở ghế phó lái, trong lòng vô cùng cảm động, đương nhiên cô đã không còn tính cách bộp chộp như trước, kể từ sau khi chia tay mối tình đầu, tính cách Trương Mạn Ngọc trở nên trầm ổn hơn nhiều, cộng thêm thân phận hôm nay có chút cảm giác làm "bóng đèn", khi Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng nói chuyện, cô ngồi phía trước, không dễ dàng quay đầu xen vào.

Lâm Hựu Luân hỏi Chung Sở Hồng dạo này có nhận đóng phim mới nào không, Chung Sở Hồng lại có chút do dự.

Tính cách Chung Sở Hồng cởi mở, không dễ dàng lộ ra biểu cảm như vậy, chẳng lẽ cô gặp phải chuyện gì khó xử trong việc này?

Nghĩ lại một chút, lại cảm thấy không khả năng lắm, giới giải trí Hong Kong chắc là chưa có ai không biết nhìn người đến mức dám đe dọa xúc phạm Chung Sở Hồng. "Ngô Vũ Sâm đoạn thời gian trước

gọi điện thoại cho em, nói ông ấy có một bộ phim về đạo tặc, hỏi em có hứng thú diễn nữ chính không..." Trên gương mặt rạng rỡ không gì sánh bằng của Chung Sở Hồng thoáng hiện một tia ưu sầu.

Trương Mạn Ngọc ngồi ở ghế phó lái lắng nghe cuộc đối thoại của hai người, trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ.

Phim của Ngô Vũ Sâm thông thường đất diễn của nữ chính không nhiều, nhưng nếu bộ phim nào ông ấy trịnh trọng đưa nữ diễn viên vào danh sách chính, thì nữ chính trong bộ phim đó thường rất nổi bật.

Chung Sở Hồng từng hợp tác với Ngô Vũ Sâm trong 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, quan hệ hai người chắc là rất thân thuộc, cho dù Chung Sở Hồng không mấy hài lòng với kịch bản thì cũng có thể trực tiếp từ chối, phía Ngô Vũ Sâm tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự bất mãn nào.

Trương Mạn Ngọc đoán không ra vì sao Chung Sở Hồng lại khó xử như vậy, lại nghe Lâm Hựu Luân ngồi phía sau nói một câu: "Anh đoán nam chính của bộ phim này chắc chắn là Phát ca." Đôi mắt sáng long lanh của Chung Sở Hồng như những ngôi sao phản chiếu trên mặt hồ, đầy rẫy sự kinh ngạc.

Trương Mạn Ngọc bừng tỉnh đại ngộ, phim Ngô Vũ Sâm thích dùng Chu Nhuận Phát làm nam chính nhất, mà Chung Sở Hồng và Chu Nhuận Phát lại là bạn tốt, nếu Chu Nhuận Phát làm thuyết khách cho Ngô Vũ Sâm, Chung Sở Hồng có phản ứng như vậy cũng không có gì lạ. "Lần này anh chỉ đoán đúng một nửa thôi." Dưới hàng lông mày cong cong của Chung Sở Hồng, đôi mắt lấp lánh đầy ý cười. "Nghĩa là có hai nam chính?" Lâm Hựu Luân xoa cằm, "Vị còn lại không lẽ là Trương Quốc Vinh chứ?" Chung Sở Hồng vốn dĩ còn muốn giữ bí mật, không ngờ Lâm Hựu Luân trực tiếp đoán ra đáp án, lập tức nảy sinh nghi ngờ. "Không lẽ anh đã biết chuyện này từ sớm rồi chứ?"

Lâm Hựu Luân giơ tay thề mình là lần đầu tiên nghe nói chuyện này. "Vậy sao anh đoán được?" Chung Sở Hồng truy hỏi.

Vừa nghe nói Ngô Vũ Sâm tìm Chung Sở Hồng đóng phim đạo tặc, Lâm Hựu Luân lập tức nghĩ đến 《Tung Hoành Tứ Hải》, nhưng đối với Chung Sở Hồng thì không thể nói như vậy. "Sau khi quay xong 《Anh Hùng Bản Sắc》, Ngô Vũ Sâm luôn cảm thấy mình rất có lỗi với Trương Quốc Vinh, đã mấy lần ông ấy nói với anh là muốn hợp tác với Trương Quốc Vinh thêm một lần nữa, hiện tại Trương Quốc Vinh đã rút lui khỏi làng nhạc, tiếp theo rất có khả năng là rút lui khỏi làng điện ảnh, em nói xem Ngô Vũ Sâm có thể không khẩn trương sao?" Việc Trương Quốc Vinh triệt để rút lui khỏi giới giải trí không phải là lời nói đùa, năm ngoái anh đã tổ chức xong liveshow chia tay, triệt để rời khỏi làng nhạc, theo kế hoạch năm nay sẽ kết thúc tất cả công việc đang dang dở, sau đó rời Hong Kong sang Canada sống đời hưu trí.

Sở dĩ vẫn chưa rút lui hoàn toàn là vì Trương Quốc Vinh bị mấy bộ phim đã hẹn "ràng buộc".

Đầu tiên là 《Bá Vương Biệt Cơ》 của Trần Khải Ca, bộ phim này vốn định năm nay sẽ khai máy, nhưng Trần Khải Ca vẫn còn một bộ phim chưa quay xong, việc quay phim buộc phải đẩy lùi lại.

May mà Trần Khải Ca có việc, nếu không Trương Quốc Vinh có thể tham gia 《Bá Vương Biệt Cơ》 đúng hạn hay không còn chưa biết chừng, nguyên nhân là trước khi quay 《Bá Vương Biệt Cơ》, anh còn nhận lời Vương Gia Vệ đóng 《A Phi Chính Truyện》, theo kế hoạch bộ phim này đáng lẽ năm ngoái phải quay xong, nhưng Vương Gia Vệ cứ "nhây" đến tận năm nay vẫn chưa đóng máy, nếu 《Bá Vương Biệt Cơ》 không đổi lịch quay, lịch trình đóng hai bộ phim này của Trương Quốc Vinh sẽ đụng nhau.

Tiến độ quay 《A Phi Chính Truyện》 chậm chạp, Trương Quốc Vinh chỉ đành ở lại cùng Vương Gia Vệ tiêu tốn thời gian, cuối cùng tháng trước bộ phim này cũng quay xong, nguyên nhân kết thúc không phải là vì Vương Gia Vệ đã quay xong, mà là vì ông ấy đã tiêu sạch tiền của nhà đầu tư, buộc phải kết thúc.

Truyền thông phỏng vấn Trương Quốc Vinh, hỏi anh sau này còn muốn hợp tác với Vương Gia Vệ nữa không, Trương Quốc Vinh cười nói: "Có kịch bản hay thì đóng thôi." Câu nói này nghe qua không có vấn đề gì, nhưng ngẫm kỹ lại thì thấy khác lạ, mọi người đều biết Vương Gia Vệ quay phim chưa bao giờ chuẩn bị kịch bản.

Trương Quốc Vinh bị Vương Gia Vệ làm cho "hãi" rồi, cho nên mới nói ra những lời như vậy, sau đó đoạn phỏng vấn này không biết sao lại lọt vào mắt Ngô Vũ Sâm, ông ấy lập tức gọi điện cho Trương Quốc Vinh, nói mình có một bộ phim, hỏi anh có muốn đóng không.

Ý định của Ngô Vũ Sâm là nhân lúc Trương Quốc Vinh chưa hoàn toàn rút lui khỏi giới giải trí, tìm anh hợp tác thêm lần nữa, thuận tiện bù đắp lại những tiếc nuối từ hồi 《Anh Hùng Bản Sắc》.

Chương 549

Trương Quốc Vinh nghĩ thầm, dù sao phía sau còn một bộ 《Bá Vương Biệt Cơ》 đang chờ khai máy, nên không nghĩ ngợi nhiều mà đồng ý với Ngô Vũ Sâm. "Ở Hong Kong mà đối diễn với Phát ca không hề lép vế, chỉ có Trương Quốc Vinh mới làm được, để người khác diễn, hào quang chắc chắn sẽ bị Phát ca chiếm hết." Một phen phân tích của Lâm Hựu Luân khiến Chung Sở Hồng mới thôi nghi ngờ. "Kịch bản em xem qua rồi, viết rất tốt, chỉ là bên trong có hai đoạn cảnh hôn, em có chút không muốn diễn...

Phía Ngô Vũ Sâm thì dễ giải thích, chỉ là không biết nên nói với Phát ca thế nào." "Hay là anh bảo Ngô Vũ Sâm gửi kịch bản qua đây xem, nếu thực sự tốt như em nói, anh sẽ bảo ông ấy xóa hai đoạn cảnh hôn đó đi, rồi em có thể diễn được rồi." Chung Sở Hồng suy nghĩ một chút, thực sự đã đồng ý.

Trương Mạn Ngọc ngồi phía trước lúc này có chút ngưỡng mộ Chung Sở Hồng, Ngô Vũ Sâm là một đạo diễn cực kỳ kiên trì với phong cách cá nhân, người khác bảo ông ấy sửa phim cơ bản là không thể, nhưng Lâm Hựu Luân lên tiếng thì lại khác, Ngô Vũ Sâm chắc chắn sẽ nể mặt anh.

Sự phát triển của sự việc cũng đúng như Trương Mạn Ngọc dự liệu, Lâm Hựu Luân gọi một cuộc điện thoại qua, nói với Ngô Vũ Sâm chưa được mấy câu đã gác máy, sự việc cứ thế được thỏa thuận xong.

Theo cách nhìn của Trương Mạn Ngọc, Ngô Vũ Sâm là nể nang thân phận của Lâm Hựu Luân nên mới buộc phải nhượng bộ trong chuyện xóa bỏ cảnh hôn, nhưng thực tế Ngô Vũ Sâm vẫn luôn đợi

cuộc điện thoại này.

Vốn dĩ tìm Chung Sở Hồng đóng 《Tung Hoành Tứ Hải》, Ngô Vũ Sâm kiểu gì cũng phải chào hỏi Lâm Hựu Luân một tiếng trước, nhưng lần này ông ấy lại không làm vậy, một là vì không chắc Chung Sở Hồng có đồng ý hay không, hai là vì có chút chột dạ.

Theo thỏa thuận trước đó giữa Ngô Vũ Sâm và Lâm Hựu Luân, sau khi quay xong 《Cụ Phong Doanh Cứu》, Lâm Hựu Luân sẽ ủng hộ Ngô Vũ Sâm quay một bộ phim mà chính ông muốn, nhưng Ngô Vũ Sâm có hai kịch bản, một là bộ 《Tung Hoành Tứ Hải》 hiện tại, bộ còn lại tên là 《Điệp Huyết Nhai Đầu》.

Cuối cùng Ngô Vũ Sâm chọn 《Điệp Huyết Nhai Đầu》 vì đó là câu chuyện ông đã ấp ủ từ lâu.

Có nguồn vốn của Lâm Hựu Luân ủng hộ, Ngô Vũ Sâm lần này cũng bung hết sức, kéo dàn diễn viên Lương Triều Vỹ, Trương Học Hữu, Nhậm Đạt Hoa sang Việt Nam, từ dàn diễn viên cho đến cảnh quay đều làm rất lớn.

Có lẽ là lần đầu tiên độc lập làm chủ đạo quay phim, Ngô Vũ Sâm trên con đường theo đuổi phong cách cá nhân đã đi hơi quá đà, không quá để tâm đến khẩu vị của khán giả.

Trước đây phim xã hội đen của Ngô Vũ Sâm luôn mang tính lãng mạn anh hùng, hào tình nghĩa hiệp ngút trời, nhưng 《Điệp Huyết Nhai Đầu》 lại khiến người ta xem thấy vô cùng bức bối, trong phim bạn bè là để bán đứng, tình nghĩa là để phản bội, rồi kết cục của người tốt thì ai cũng thảm hơn ai, không thấy được một tia hy vọng nào.

Kết quả có thể tưởng tượng được, anh khiến khán giả bức bối, khán giả sẽ khiến anh bức bối, doanh thu 《Điệp Huyết Nhai Đầu》 thất bại thảm hại, đầu tư gần 30 triệu nhưng doanh thu tại Hong

Kong cuối cùng chỉ hơn 20 triệu, đánh giá của truyền thông cũng tầm thường.

May mà mấy năm nay phim Hong Kong tại khu vực châu Á chính là cái tên đảm bảo doanh thu, thành tích bán phim ra nước ngoài cũng khá ổn, cuối cùng coi như vừa đủ thu hồi chi phí.

Danh tiếng "bất bại" chưa từng lỗ vốn khi đầu tư phim của Lâm Hựu Luân suýt chút nữa đã bị hủy hoại trong tay mình, Ngô Vũ Sâm không chột dạ mới là lạ.

Lần này tìm Chung Sở Hồng diễn 《Tung Hoành Tứ Hải》 chính là một lần thăm dò thái độ của Ngô Vũ Sâm đối với Lâm Hựu Luân, chuyện này Chung Sở Hồng chắc chắn sẽ thương lượng với Lâm Hựu Luân, nếu Lâm Hựu Luân đồng ý thì chứng tỏ anh không hề để tâm chuyện doanh thu 《Điệp Huyết Nhai Đầu》 thất bại.

Nghe xong điện thoại của Lâm Hựu Luân, Ngô Vũ Sâm cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Lâm Hựu Luân cùng Chung Sở Hồng và Trương Mạn Ngọc ăn cơm xong, lúc từ nhà hàng đi ra thì gặp phóng viên, ảnh chụp ba người chờ xe rời đi không chút bất ngờ đã lên báo ngày hôm sau.

Ngày hôm sau Trương Mạn Ngọc vừa đến phim trường, Mai Diễm Phương đã tiến lại gần. "A Ngọc, hôm qua em gặp Lâm tiên sinh à?" "Hồng cô hẹn em đi ăn, không ngờ Lâm tiên sinh cũng ở đó, thế là em làm bóng đèn hơn hai tiếng đồng hồ." Trương Mạn Ngọc nhún vai, cô đoán không ra ý đồ của Mai Diễm Phương, đương nhiên cũng sẽ không nói thật hoàn toàn. "Thái độ của Lâm tiên sinh khi nói chuyện với em thế nào?

Có mắng em không?" Mai Diễm Phương hỏi tiếp một câu. "Không có ạ, lúc ăn cơm anh ấy còn đùa với em mấy câu nữa." Trương Mạn Ngọc lần này không giấu giếm, vì cô đại khái đã đoán được Mai Diễm

Phương muốn nghe ngóng điều gì từ miệng mình. "Chị Mai, điện thoại!" Trợ lý của Mai Diễm Phương cầm một chiếc điện thoại di động đi tới, Mai Diễm Phương nói lời xin lỗi với Trương Mạn Ngọc rồi quay người đi đến góc không người để nghe máy. "Anita, là mình đây." Trong điện thoại truyền đến một giọng nam trầm ấm có từ tính, Mai Diễm Phương lập tức nghe ra đó là giọng của Trương Quốc Vinh. "Sao sáng sớm đã nhớ gọi điện cho em thế?" "Không lẽ giờ này em còn chưa ngủ dậy đấy chứ?" Trương Quốc Vinh ở đầu dây bên kia đùa một câu. "Anh tưởng ai cũng như anh à, bất chấp tất cả, nói rút lui khỏi làng nhạc là rút lui luôn, rồi cả ngày ngồi không ở nhà?" Mai Diễm Phương bực dọc nói.

Trương Quốc Vinh nghe ra ý tứ hờn dỗi trong lời nói của Mai Diễm Phương, vội vàng chuyển chủ đề: "Sáng nay em xem báo chưa?" Mai Diễm Phương hơi nhíu mày, "Có chuyện gì sao?" Trương Quốc Vinh một tay cầm điện thoại, tay kia cầm một tờ báo: "Lâm tiên sinh hôm qua đã về Hong Kong, còn cùng bạn bè ra ngoài ăn cơm, bị phóng viên chụp được rồi." "Em có thấy tin này rồi, sau đó thì sao?" Mai Diễm Phương hỏi. "Lần trước không phải em nói muốn anh giúp em hẹn Lâm tiên sinh ra ngoài ăn cơm sao?

Vừa hay dạo này anh có thời gian, nếu dạo này em không có lịch đi quay ở ngoài hay lịch diễn liveshow thì anh sẽ gọi điện hẹn giờ với Lâm tiên sinh nhé." "Đừng!" Mai Diễm Phương vội vàng ngăn cản Trương Quốc Vinh, "Em đã suy nghĩ kỹ rồi, không cần thiết nữa đâu." "Em không lo Lâm tiên sinh hiểu lầm sao?

Anh thấy tốt nhất em nên trực tiếp giải thích với anh ấy một tiếng, nếu không gây ra hiểu lầm thật thì gay go đấy." Trương Quốc Vinh thực lòng nghĩ cho Mai Diễm Phương.

Mai Diễm Phương hơi do dự một chút, nhưng nghĩ đến những tin tức nghe được từ miệng Trương Mạn Ngọc, cuối cùng cô vẫn từ chối

ý tốt của Trương Quốc Vinh. "Là em nghĩ mọi chuyện phức tạp quá rồi, cũng chỉ là một bộ phim thôi mà, trong mắt Lâm tiên sinh có lẽ căn bản chẳng đáng nhắc tới." "Tùy em vậy, nhưng nếu em đổi ý thì cứ gọi điện cho anh bất cứ lúc nào." Trò chuyện với Mai Diễm Phương thêm vài câu, Trương Quốc Vinh mới gác máy.

Mai Diễm Phương giao điện thoại cho trợ lý, lúc bước vào phòng trang điểm thì tình cờ gặp Dương Tử Quỳnh. "Mai tiểu thư, sáng sớm đã gọi điện thoại lâu thế, bạn trai gọi à?" Mai Diễm Phương mỉm cười nhẹ nhàng với Dương Tử Quỳnh: "Không phải, là một người bạn thôi." Mai Diễm Phương không nói đối phương là ai, Dương Tử Quỳnh đương nhiên cũng không đi sâu vào hỏi cặn kẽ, hai người gật đầu chào nhau rồi tự ngồi xuống trước gương trang điểm, tranh thủ thời gian để thợ trang điểm làm mặt.

Từ Khắc rất nghiêm khắc với diễn viên, thời gian ông đã định mà diễn viên không đến chắc chắn sẽ bị ông mắng cho một trận té tát.

Lúc gặp mặt không trò chuyện sâu, nhưng lúc trang điểm, Mai Diễm Phương lại đặc biệt liếc nhìn Dương Tử Quỳnh thêm vài cái.

Làm thiếu phu nhân nhà họ Phan mấy năm, nhưng thân thủ của Dương Tử Quỳnh không hề mai một, trong bộ phim này cảnh đánh đấm của cô là nhiều nhất, rất nhiều động tác Mai Diễm Phương, Trương Mạn Ngọc đều phải dùng diễn viên đóng thế mới hoàn thành được, còn Dương Tử Quỳnh đều tự mình ra trận, đặc biệt là hôm kia có một động tác bay người trên không rất nguy hiểm, vốn dĩ không cần Dương Tử Quỳnh tự mình thực hiện, nhưng cô lại kiên trì tự mình hoàn thành, quay liên tiếp hai lần cô đều vì không kiểm soát tốt động tác mà cuối cùng người va vào tường bên kia, ngay cả Từ Khắc cũng không đành lòng, khuyên Dương Tử Quỳnh dùng đóng thế, nhưng cô vẫn kiên trì đòi "thử thêm lần nữa", không ngờ lần thử đó động tác thực sự đã được cô hoàn thành.

Ban đầu Mai Diễm Phương có chút giữ khoảng cách với Dương Tử Quỳnh, hai người trong phim là cặp bài trùng ăn ý nhưng ngoài đời lại ít giao lưu, tuy nhiên tinh thần xông pha khi đóng phim của Dương Tử Quỳnh đã khiến Mai Diễm Phương nảy sinh không ít thiện cảm với cô.

Thợ trang điểm làm xong cho cả hai, còn khoảng mười phút nữa mới đến giờ quay cảnh hôm nay, Mai Diễm Phương chủ động bắt chuyện với Dương Tử Quỳnh. "Tôi cứ không hiểu nổi, vì sao Dương tiểu thư lại chọn bộ phim này để tái xuất?" Dương Tử Quỳnh quay đầu nhìn Mai Diễm Phương, nói từng chữ một: "Mai tiểu thư thực ra là muốn hỏi, tôi nhận bộ phim này, chẳng lẽ không sợ đắc tội với ai đó sao?" Mai Diễm Phương mỉm cười, không phủ nhận.

Dương Tử Quỳnh nhún vai: "Thực ra tôi cũng rất lo lắng vấn đề này, nhưng tôi không có lựa chọn nào khác, nên chỉ có thể đánh cược một ván." Lời này khiến Mai Diễm Phương đồng cảm sâu sắc.

Dương Tử Quỳnh đang cược, cược rằng Lâm Hựu Luân sẽ không giữ mãi những chuyện cũ, Mai Diễm Phương thực tế cũng đang cược, cược rằng Lâm Hựu Luân sẽ không để tâm đến việc 《Đông Phương Tam Hiệp》 cạnh tranh, tự nhiên cũng sẽ không chấp nhất việc cô tham gia bộ phim này.

Những tình hình vừa tìm hiểu được từ Trương Mạn Ngọc khiến Mai Diễm Phương tin chắc lần này mình đã cược đúng.

Cùng một tờ báo, Mai Diễm Phương xem xong thì thấy nhẹ lòng, nhưng trong lòng Lâm Kiện Nhạc lại là một suy nghĩ khác. "Trương Mạn Ngọc này không phải là gián điệp Lâm Hựu Luân cài vào đoàn phim chứ?" Ngồi đối diện bàn làm việc, Hoàng Bạch Minh hơi ngẩn người, sau đó lắc đầu.

Từ Khắc không thay đổi quá nhiều tình tiết câu chuyện mà Đỗ Kỳ

Phong cung cấp, bộ phim 《Đông Phương Tam Hiệp》 này trước mặt Lâm Hựu Luân thực tế không có quá nhiều bí mật, căn bản không cần tìm người nghe ngóng tình tiết.

Cho dù lùi một bước, Lâm Hựu Luân thực sự cài tai mắt trong đoàn phim 《Đông Phương Tam Hiệp》 thì cũng không thể là Trương Mạn Ngọc được, có ai làm mật thám mà lại đường hoàng hẹn đối phương ra ngoài ăn cơm như thế, vậy chẳng phải trực tiếp lộ diện rồi, còn làm mật thám gì nữa?

Hoàng Bạch Minh nói vậy, Lâm Kiện Nhạc cũng cảm thấy mình nghĩ quá nhiều. "Người cài vào đoàn phim 《Phích Lịch Kiều Oa》 có tin tức gì truyền về không?" "Tiến độ quay của bộ phim đó cũng xấp xỉ 《Đông Phương Tam Hiệp》, ba nữ diễn viên trước đó hình như đã tiếp nhận một thời gian huấn luyện võ thuật, nghe nói lúc quay đánh đấm cũng ra ngô ra khoai, có điều vẫn chưa thấy nam chính chính thức nào xuất hiện...

Theo tin tức truyền về, tôi phân tích lần này đối phương không phải đang làm màu, mà là bộ phim này thực sự không có nam chính." Hoàng Bạch Minh trả lời.

Nam chính của 《Phích Lịch Kiều Oa》 không chỉ truyền thông tò mò mà ngay cả đối thủ cạnh tranh như Lâm Kiện Nhạc cũng rất muốn biết, ông luôn lo lắng Lâm Hựu Luân sẽ giở trò ở điểm này. "Anh bảo bên đó tiếp tục theo sát, thời gian qua Lâm Hựu Luân không có ở Hong Kong, nói không chừng dạo này anh ta sẽ có động thái mới." Mặc dù cảm thấy có chút thừa thãi nhưng Hoàng Bạch Minh vẫn gật đầu đồng ý.

Lâm Kiện Nhạc tiếp đó lại cùng Hoàng Bạch Minh nói về vấn đề lịch công chiếu của 《Đông Phương Tam Hiệp》. "Anh thấy 《Đông Phương Tam Hiệp》 nên chiếu trước 《Phích Lịch Kiều Oa》 hay

chiếu sau?" Truyền thông rất hy vọng 《Đông Phương Tam Hiệp》 và 《Phích Lịch Kiều Oa》 sẽ cùng ra rạp một lúc để tạo nên một cuộc đại chiến doanh thu cho xôm tụ, nhưng Lâm Kiện Nhạc sau khi trải qua bao nhiêu chuyện đã có nhận thức rất rõ ràng về khoảng cách giữa mình và Lâm Hựu Luân, hiểu sâu sắc rằng doanh thu mới là chân lý, nên tâm lý ganh đua cũng nhạt đi nhiều, hiện tại ông cân nhắc nhiều hơn đến việc làm sao để tối đa hóa lợi nhuận cho 《Đông Phương Tam Hiệp》.

Hơn nữa Lâm Kiện Nhạc rất rõ ràng, cho dù 《Đông Phương Tam Hiệp》 không cùng lịch chiếu với 《Phích Lịch Kiều Oa》 thì cuối cùng truyền thông cũng sẽ đặt hai bộ phim này lên bàn cân so sánh, mà việc chiếu cùng lúc để rồi kéo chân nhau không phải là lựa chọn sáng suốt.

Về điểm này, Lâm Kiện Nhạc rất đồng tình với quy định mà Lâm Hựu Luân đưa ra cho hệ thống rạp Gia Nghị — những tác phẩm có đề tài nội dung tương đồng cao sẽ không sắp xếp chiếu cùng một thời điểm.

Chương 550

Quy định này tồn tại là để ngăn chặn hai bộ phim cùng thể loại cạnh tranh trực tiếp, đảm bảo mỗi bộ phim đều có thể đạt được mục tiêu tối đa hóa doanh thu.

Theo tiến độ quay phim hiện tại, 《Đông Phương Tam Hiệp》 và 《Phích Lịch Kiều Oa》 rất có khả năng sẽ hoàn thành cùng lúc, nhưng việc bộ phim nào chiếu trước lại là một vấn đề gây đau đầu.

Chiếu trước có lợi thế là thu hút được một bộ phận lớn khán giả thích "của lạ", dù sao thì ở Hong Kong phim hành động lấy nữ giới làm trung tâm không nhiều, dựa vào danh tiếng của bộ ba Mai Diễm Phương, Dương Tử Quỳnh, Trương Mạn Ngọc, doanh thu chắc chắn không tệ; nhưng chiếu trước cũng có điểm yếu, phim hành động đả nữ lúc này vẫn đang trong giai đoạn thăm dò, phim chiếu trước đã khai phá thị trường thì phim chiếu sau chẳng tốn chút sức lực nào cũng ngồi hưởng doanh thu cao.

Chiếu trước thì sợ đối thủ tọa hưởng kỳ thành, chiếu sau lại sợ đối thủ chiếm mất tiên cơ, đó cũng là lý do khiến Lâm Kiện Nhạc do dự mãi không đưa ra được quyết định.

Chuyện này vốn không nên tìm Hoàng Bạch Minh xin ý kiến, hỏi đạo diễn phim Từ Khắc thì đúng hơn, nhưng Lâm Kiện Nhạc hiện giờ hơi thiếu tin tưởng Từ Khắc, luôn cảm thấy gã này có chút "thân ở Tào doanh lòng ở Hán", vẫn là Hoàng Bạch Minh đáng tin cậy hơn.

Hoàng Bạch Minh cân nhắc thiệt hơn một hồi, đề nghị: "Tôi thấy chiếu trước sẽ tốt hơn." Lâm Kiện Nhạc không đồng ý ngay mà bảo Hoàng Bạch Minh nói rõ lý do. "Từ Khắc hiện là người dẫn đầu dòng phim hành động võ hiệp mới của Hong Kong, mà dàn diễn viên của

《Đông Phương Tam Hiệp》 cũng không phải ba cô nhóc của 《Phích Lịch Kiều Oa》 có thể so bì được, nếu 《Đông Phương Tam Hiệp》 chiếu sau 《Phích Lịch Kiều Oa》, xét về khí thế đã thua đối phương một bậc rồi...

Đương nhiên tôi thấy chiếu trước hay sau thực ra không phải quan trọng nhất, quan trọng là kết quả doanh thu cuối cùng, nên việc hệ thống rạp Gia Nghị có thể công bằng trong việc sắp xếp lịch chiếu và quy mô phòng chiếu cho hai bộ phim này hay không mới là mấu chốt." Lâm Kiện Nhạc tuy là cổ đông của hệ thống rạp Gia Nghị, nhưng quyền kiểm soát tuyệt đối công ty nằm trong tay Lâm Hựu Luân.

Hoàng Bạch Minh không lo lắng việc hệ thống rạp Gia Nghị sẽ cố ý chèn ép 《Đông Phương Tam Hiệp》, nhưng không ai có thể đảm bảo ban quản lý của hệ thống rạp vì muốn lấy lòng Lâm Hựu Luân mà không dành cho 《Phích Lịch Kiều Oa》 một số sự ưu ái đặc biệt.

Hệ thống rạp Gia Nghị tuy có quy định rõ ràng về trường hợp nào phim được mở rộng quy mô công chiếu, trường hợp nào nên giảm bớt, nhưng bên trong vẫn còn kẽ hở nhất định để thao túng, chỉ cần kéo dài thời gian chiếu thêm một chút, sắp xếp thêm vài rạp công chiếu, chỉ cần phim không quá tệ thì tăng thêm vài trăm ngàn doanh thu không phải chuyện khó.

Lâm Kiện Nhạc đã có chuẩn bị cho việc này, "Chuyện này không cần lo, tôi sẽ cắt cử người theo sát, nếu ai dám làm thế, tôi nhất định sẽ đưa ra trong cuộc họp hội đồng quản trị...

Quy tắc là do Lâm Hựu Luân đặt ra, đến lúc đó hãy để anh ta tự tát vào mặt mình!" Hoàng Bạch Minh vừa định lên tiếng bổ sung thì chiếc điện thoại di động trong cặp công văn đột nhiên vang lên.

Lâm Kiện Nhạc ra hiệu cho Hoàng Bạch Minh cứ tự nhiên, Hoàng Bạch Minh lúc này mới bắt máy trước mặt Lâm Kiện Nhạc. "Lâm

Hựu Luân đến phim trường rồi à?

Tiếp tục theo sát đi, có tình hình gì lập tức liên lạc ngay!" Hoàng Bạch Minh nói vài câu rồi cúp máy, ngẩng đầu nhìn Lâm Kiện Nhạc nói: "Người tôi cài vào đoàn phim 《Phích Lịch Kiều Oa》 báo, Lâm Hựu Luân vừa mới đến đoàn phim." Lâm Kiện Nhạc sốt ruột nhíu mày, không nói gì.

Lý Nhược Đồng đang soi gương kiểm tra lớp trang điểm, Chung Lệ Đề đột nhiên từ phía sau nhảy ra làm cô giật mình.

Chung Lệ Đề ghé sát mặt lại, "Đồng Đồng, dạo này có gọi điện thoại cho Lâm tiên sinh không?" Lý Nhược Đồng đặt tay lên ngực, hờn dỗi lườm Chung Lệ Đề một cái, "Sắp bị cậu làm cho đứng tim rồi." "Lúc mình vào tiếng chân to thế mà, tại cậu tự ngồi thẫn thờ đấy chứ!" Chung Lệ Đề bĩu môi, kéo một chiếc ghế ngồi xuống, "Hôm qua mình xem báo, Lâm tiên sinh đã về Hong Kong rồi, anh ấy có liên lạc với cậu không?" "Anh ấy mắc gì phải liên lạc với mình?" Lý Nhược Đồng đỏ mặt, may mà có lớp phấn nền che bớt nên không bị Chung Lệ Đề nhìn ra điều gì bất thường. "Trong ba đứa mình, cậu với Lâm tiên sinh là thân nhất còn gì." Chung Lệ Đề thản nhiên nhún vai, "Mình là tình cờ gặp Lâm tiên sinh ở sân bay Los Angeles, sau khi anh ấy giới thiệu mình về Hong Kong thì chẳng thấy liên lạc lại; còn A Văn tuy là Lâm tiên sinh quyết định ký hợp đồng từ bên Á Thị qua, nhưng số lần cô ấy gặp Lâm tiên sinh cộng lại không quá ba lần; chỉ có cậu, vừa được anh ấy giải quyết rắc rối trên máy bay, lại được đưa đi bệnh viện khám bệnh, mình thấy Lâm tiên sinh chắc chắn có ý với cậu!" Chung Lệ Đề sinh ra và lớn lên ở nước ngoài nên bàn luận chuyện nam nữ rất phóng khoáng, cứ như đang kể một chuyện hết sức bình thường, nhưng Lý Nhược Đồng thì không được tự nhiên như vậy, nghe xong tai cô bắt đầu nóng bừng lên. "Mọi chuyện không như cậu nghĩ đâu, lần mình bị ốm là vì Lâm tiên sinh đúng lúc muốn gặp mình

bàn chuyện chuyển hướng sang làm diễn viên...

Cậu thấy mình và Lâm tiên sinh thân thiết, thực ra là vì mình và Chu tiểu thư rất hợp tính, chị ấy còn nhận mình làm em gái, nên Lâm tiên sinh mới đặc biệt quan tâm mình một chút." Sau khi đóng xong 《Cụ Phong Doanh Cứu》, Chu Tuệ Mẫn đã nhận Lý Nhược Đồng làm em gái, người ngoài thấy Lâm Hựu Luân chăm sóc Lý Nhược Đồng thì đều tưởng là do quan hệ mập mờ giữa hai người, chỉ có Lý Nhược Đồng trong lòng hiểu rõ, tất cả là vì Chu Tuệ Mẫn.

Trong thời gian quay 《Phích Lịch Kiều Oa》, Chu Tuệ Mẫn còn đặc biệt đến thăm Lý Nhược Đồng, mang theo canh mình tự hầm cho mọi người cùng uống, Lý Nhược Đồng giải thích như vậy khiến Chung Lệ Đề rất dễ dàng chấp nhận.

Hai người đang định tám chuyện khác thì cửa phòng trang điểm đột nhiên bị đẩy ra, Vạn Khởi Văn vội vàng bước vào. "Biết ngay hai người trốn ở đây mà, mau đi theo mình!" Vạn Khởi Văn không giải thích gì nhiều, bước tới nắm tay Lý Nhược Đồng và Chung Lệ Đề kéo ra ngoài. "A Văn, chuyện gì mà vội thế?" Chung Lệ Đề vừa đi vừa hỏi. "Lâm tiên sinh đến rồi, hiện tại đạo diễn Trần và chỉ đạo Viên đang tiếp đón, mọi người trong đoàn đều có mặt cả rồi, chỉ thiếu mỗi hai người thôi!" Vạn Khởi Văn giải thích ngắn gọn.

Chung Lệ Đề và Lý Nhược Đồng nhìn nhau, không ngờ vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã đến.

Vạn Khởi Văn không nhận ra biểu cảm kỳ lạ trên mặt hai người, chỉ kéo họ vội vã đi về phía phim trường.

Mới đi được nửa đường đã gặp đạo diễn Trần Gia Thượng. "Ba đứa chạy đi đâu vậy?

Mau đi theo tôi, Lâm tiên sinh đang đợi đấy!" Trần Gia Thượng cũng không nói nhảm, gọi ba cô gái rồi quay lại.

Phía bên kia, Lâm Hựu Luân đang trò chuyện với Viên Tường Nhân. "Viên tiên sinh, ông thấy ba cô ấy có tố chất để trở thành đả nữ như Dương Tử Quỳnh không?" Vạn Khởi Văn, Lý Nhược Đồng, Chung Lệ Đề trước khi tham gia quay phim đã tiếp nhận đợt huấn luyện võ thuật kéo dài ba tháng do Viên Tường Nhân hướng dẫn, Lâm Hựu Luân hỏi vậy thực tế cũng là muốn tìm hiểu thành quả huấn luyện của ba cô gái thời gian qua.

Viên Tường Nhân trầm ngâm một lát, cuối cùng quyết định nói thật. "Làm điệu bộ thì còn được, chứ luận về công phu thực thụ thì còn kém xa lắm." Viên Tường Nhân nói những lời này đã chuẩn bị sẵn tâm lý khiến Lâm Hựu Luân không vui, không ngờ Lâm Hựu Luân nghe xong lại gật đầu. "Có được cái điệu bộ là tốt rồi, dù sao cũng chỉ là đóng phim, chứ không phải thực sự muốn bồi dưỡng họ thành cao thủ võ lâm." Viên Tường Nhân không ngốc, nhanh chóng nhận ra ý tứ trong lời nói của Lâm Hựu Luân, đây là muốn chọn ra một hai người từ ba cô gái này để bồi dưỡng thành đả nữ. "Vạn Khởi Văn có ngoại hình tốt nhất, Chung Lệ Đề cũng không tệ." Viên Tường Nhân nhận xét về Vạn Khởi Văn và Chung Lệ Đề mà duy nhất không nhắc tới Lý Nhược Đồng.

Không phải vì Lý Nhược Đồng không nỗ lực khi huấn luyện, mà vì ngoại hình cô thiên về hướng nhu nhược, đóng những vai bình thường thì không vấn đề, nhưng để phát triển theo hướng đả nữ thì vẻ lạnh lùng sắc sảo của Vạn Khởi Văn hay sự gợi cảm của Chung Lệ Đề đều phù hợp hơn Lý Nhược Đồng.

Quan điểm của Lâm Hựu Luân và Viên Tường Nhân trùng khớp với nhau, chỉ có điều về nhân tuyển cụ thể thì anh có chút phân vân.

Vạn Khởi Văn hiện là người của TVB, mượn cô ấy đóng một hai bộ phim thì không sao, nhưng thời gian dài chắc chắn phía TVB sẽ có ý kiến; Chung Lệ Đề cũng rất tốt, đặc biệt là cô đi theo lộ trình gợi

cảm nên dễ được khán giả nước ngoài chấp nhận hơn, nhưng không biết cô có chịu được khổ hay không.

Trong lúc Lâm Hựu Luân đang do dự thì Trần Gia Thượng dẫn ba cô gái đi tới. "Lâm tiên sinh!" Lý Nhược Đồng, Vạn Khởi Văn, Chung Lệ Đề đồng thanh chào Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân gật đầu với họ, ánh mắt đầu tiên dừng lại trên người Lý Nhược Đồng. "Đồng Đồng, vừa rồi nghe Viên tiên sinh nói lúc huấn luyện em bị bong gân chân, giờ đã khỏi hẳn chưa?" Chu Tuệ Mẫn đã nhận Lý Nhược Đồng làm em gái, nên khi gặp Lý Nhược Đồng, Lâm Hựu Luân cũng không gọi cô là Lý tiểu thư nữa mà dùng cái tên "Đồng Đồng" thân thiết hơn.

Vốn dĩ đây là cách gọi để kéo gần khoảng cách, nhưng khi Lâm Hựu Luân gọi mình như vậy trước mặt mọi người, Lý Nhược Đồng vẫn cảm thấy có chút ngượng ngùng, rèm mi rủ xuống, không dám ngước mắt nhìn thẳng vào ánh mắt của Lâm Hựu Luân. "Chỉ là trẹo chân một chút thôi ạ, em đã đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói không vấn đề gì nữa rồi." Cô khẽ giọng đáp lời.

Lâm Hựu Luân thấy Lý Nhược Đồng có chút khép nép nên không hỏi thêm nữa, chuyển hướng sang nhìn Vạn Khởi Văn. "Phía TVB dạo này có liên lạc gì với Vạn tiểu thư không?" Vạn Khởi Văn cụp mắt, lộ vẻ ưu tư, cuối cùng cắn môi ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân nói: "Lâm tiên sinh, em muốn tiếp tục đóng điện ảnh, không muốn đóng phim truyền hình nữa." Vạn Khởi Văn tuy không nói rõ nhưng từ lời nói đó Lâm Hựu Luân vẫn nghe ra một số ẩn ý, phía TVB chắc chắn đã thúc giục Vạn Khởi Văn, nếu không cô đã không sốt ruột như vậy. "Hiện tại em đang là hoa đán trụ cột của TVB, anh cũng không tiện mở lời đòi người, nên đóng xong bộ phim này em vẫn phải quay về...

Nhưng em yên tâm, sau này có vai diễn thích hợp, anh sẽ ưu tiên sắp xếp cho em." Lâm Hựu Luân nói vậy là để trấn an Vạn Khởi Văn, một mặt việc cô quay lại đóng phim truyền hình đúng là có chút lãng phí tài năng, nhưng mặt khác Lâm Hựu Luân lại hy vọng Vạn Khởi Văn có thể tiếp tục ở lại TVB.

Mặc dù Thiệu Nghị Phu vẫn chưa chính thức đề cập việc sẽ bán lại TVB cho Lâm Hựu Luân sau khi ông nghỉ hưu, nhưng Lâm Hựu Luân thực tế đã xem TVB như vật trong túi mình, vì tình hay vì lý anh đều nên để Vạn Khởi Văn ở lại TVB.

Vạn Khởi Văn hiện lo lắng nhất là mình đóng điện ảnh xong lại phải quay về đóng truyền hình thì sau này sẽ khó có cơ hội đóng điện ảnh nữa, có được lời hứa này của Lâm Hựu Luân cô cũng rất mãn nguyện rồi, dù sao quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và TVB rành rành ra đó, Lâm Hựu Luân không cần thiết phải vì cô mà làm căng thẳng quan hệ với TVB.

Vạn Khởi Văn lén liếc nhìn Lý Nhược Đồng đang đứng bên cạnh, có sự quan tâm của Lâm Hựu Luân cộng thêm mối quan hệ với Chu Tuệ Mẫn, con đường phát triển của Lý Nhược Đồng trong giới điện ảnh chắc chắn sẽ bằng phẳng, đừng nhìn bây giờ danh tiếng của mình lớn hơn cô ấy, nhưng có lẽ chẳng quá hai năm khoảng cách giữa hai người sẽ càng lúc càng xa.

Trước mặt người khác Vạn Khởi Văn chắc chắn sẽ không bộc lộ cảm xúc này, nhưng sự hụt hẫng trong lòng là điều khó tránh khỏi.

Lâm Hựu Luân cuối cùng dời tầm mắt sang Chung Lệ Đề, "Chung tiểu thư đến Hong Kong cũng gần nửa năm rồi, thế nào, mọi chuyện đều thích nghi chứ?" "Cũng ổn ạ, không khác mấy so với bên Canada." Chung Lệ Đề nhún vai, cô không có tâm tư đặc biệt gì trước mặt Lâm Hựu Luân nên giọng điệu khi nói chuyện cũng rất thoải mái. "Đã

chính thức quyết định ở lại Hong Kong làm diễn viên rồi chứ?" "Em đã đăng ký hội viên tại Hiệp hội Diễn viên Hong Kong rồi." Lâm Hựu Luân gật đầu, hỏi tiếp: "Vậy em có từng nghĩ mình muốn trở thành loại hình diễn viên nào không?" Chung Lệ Đề chống cằm suy nghĩ, "Em muốn thử sức với tất cả." "Anh có một đề nghị." Lâm Hựu Luân cố ý dừng lại một chút, thấy Chung Lệ Đề lộ vẻ hứng thú mới tiếp tục nói: "Vừa rồi Viên tiên sinh có nói với anh rằng em rất có thiên phú trong việc diễn xuất phim hành động, nếu em sẵn lòng phát triển theo hướng này, anh có thể hỗ trợ em một chút." Trong ba cô gái, Chung Lệ Đề cảm thấy mình là người ít có khả năng được Lâm Hựu Luân coi trọng nhất.

Xét về danh tiếng, cô không bằng Vạn Ỷ Văn; xét về mối quan hệ, cô không thân thiết bằng Lý Nhược Đồng.

Khi nghe Lâm Hựu Luân nói ra những lời đó, phản ứng đầu tiên của Chung Lệ Đề là trợn tròn mắt.

Vạn Ỷ Văn lúc này cũng có chút ghen tị với vận may của Chung Lệ Đề.

Chương 551

Ý đồ của Lâm Hựu Luân rất rõ ràng, chỉ cần Chung Lệ Đề đồng ý phát triển theo hướng ngôi sao võ thuật, anh chắc chắn sẽ đo ni đóng giày cho cô một loạt phim hành động.

Nói về thủ đoạn lăng xê nữ minh tinh, Lâm Hựu Luân hiện tại mạnh hơn Phan Địch Sinh năm xưa rất nhiều.

Có lẽ chẳng bao lâu nữa, Chung Lệ Đề có thể thay thế địa vị của Dương Tử Quỳnh trong làng điện ảnh Hong Kong.

Lý Nhược Đồng dùng tay huých huých Chung Lệ Đề còn đang ngây người ra đó.

Tâm trí Chung Lệ Đề rối bời, tạm thời không biết phải trả lời Lâm Hựu Luân thế nào: "Em có thể suy nghĩ một thời gian không?" Lâm Hựu Luân gật đầu: "Trước khi 'Những thiên thần của Charlie' ra rạp, bất cứ lúc nào cô đưa ra quyết định cũng có thể nói với tôi." —— "Thật khó tin!" Chung Lệ Đề vừa thắt dây áo tắm bikini, vừa nói với Lý Nhược Đồng: "Tớ thấy cậu và Ỷ Văn đều hợp hơn tớ, tại sao anh Lâm lại chọn tớ?" Khi nói chuyện, vòng một đầy đặn của cô rung rinh phập phồng.

Bộ bikini chỉ che được một phần nhỏ, hai gò bồng đảo trắng nõn kẹp lấy một khe sâu thẳm, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ. "Lúc đầu tớ cũng thấy lạ, nhưng giờ thì đại khái tớ đã hiểu rồi." Lý Nhược Đồng nhìn vào vòng một của Chung Lệ Đề, bĩu môi nói.

Chung Lệ Đề không chú ý đến ánh mắt của Lý Nhược Đồng, sau khi mặc xong đồ bơi, cô vừa búi tóc vừa hỏi: "Tại sao?" "Vì cậu có thể mặc bộ đồ bơi hở hang như thế này mà không mảy may để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, còn tớ và Ỷ Văn thì không làm

được." Lý Nhược Đồng nửa đùa nửa thật nói. "Ở Canada, tớ thường đi biển với bạn bè, mọi người đều mặc như vậy, chuyện này rất bình thường mà?" Chung Lệ Đề có chút khó hiểu. "Nhưng đây là Hong Kong." Lý Nhược Đồng nhấn mạnh một câu.

Chung Lệ Đề nhún vai: "Được rồi, có lẽ cậu nói đúng." Vạn Ỷ Văn đứng bên cạnh nghe cuộc đối thoại của hai người, tâm trạng có vẻ hơi trầm xuống.

Cô đóng cửa tủ đồ, quay đầu nói với Lý Nhược Đồng và Chung Lệ Đề: "Tớ ra ngoài trước đây." Vạn Ỷ Văn quấn khăn tắm bước ra khỏi phòng thay đồ, Chung Lệ Đề mặt đầy vẻ thắc mắc nhìn Lý Nhược Đồng: "Cậu ấy sao thế?" Lý Nhược Đồng lắc đầu, trong lòng cô lờ mờ đoán ra một khả năng, nhưng không nói cho Chung Lệ Đề biết. —— Lâm Hựu Luân đến đoàn phim hôm nay, ngoài việc thăm ban còn có một mục đích là quay bổ sung cảnh quay duy nhất của anh trong phim: sau khi ba kiều nữ hoàn thành nhiệm vụ, họ ra bờ biển ăn mừng; nhân vật Charlie do Lâm Hựu Luân thủ vai gọi điện đến, ba kiều nữ đề nghị muốn gặp mặt Charlie, mà thực tế Charlie đang đứng cách đó không xa, quan sát mọi cử động của họ.

Cảnh này được quay ngoại cảnh trên bãi biển.

Để tránh bị bên ngoài làm phiền, Lâm Hựu Luân đã bao trọn bãi biển này, những du khách xuất hiện trong ống kính đều là nhân viên của đoàn phim.

Cảnh ngoại cảnh này chỉ dài chưa đầy 2 phút, nói là quay phim nhưng thực tế là một phúc lợi biến tướng cho toàn thể thành viên đoàn phim đi nghỉ mát ở biển.

Vạn Ỷ Văn mặc một bộ đồ bơi liền thân, đôi chân dài thẳng tắp trắng nõn dưới ánh mặt trời vô cùng chói mắt.

Vừa bước ra khỏi phòng thay đồ, cô đã thu hút rất nhiều ánh nhìn,

bao gồm cả ống kính máy ảnh tiêu cự dài đang đặt trong lùm cỏ xa xa.

Con mắt sau ống kính máy ảnh mở to, nửa ngày không thấy chớp, trái lại yết hầu thỉnh thoảng lại trượt lên trượt xuống, làm động tác nuốt nước bọt.

Gã này vừa nhìn trộm vừa bấm máy liên tục, lén lút chụp không ít ảnh.

Mãi đến khi Vạn Ỷ Văn ngồi xuống ghế, tầm nhìn bị che khuất, tên phóng viên săn ảnh đang trốn trong lùm cỏ mới dời ống kính khỏi người cô, tìm kiếm một hồi trong đám đông và nhanh chóng phát hiện mục tiêu mới.

Dưới một chiếc ô che nắng, Lâm Hựu Luân và Viên Tường Nhân ngồi đối diện trò chuyện. "Lâm tiên sinh, có một chuyện chắc anh chưa biết...

Danny đã về rồi." Người mà Viên Tường Nhân gọi là "Danny" tự nhiên là Chân Tử Đan. "Ồ?" Lâm Hựu Luân nhướng mày: "Cậu ta cuối cùng cũng nghĩ thông rồi sao?" Viên Tường Nhân lộ vẻ ngượng ngùng: "Cậu ấy đề nghị muốn quay lại Viên Gia Ban, anh cả tôi còn đang cân nhắc chuyện này." Chân Tử Đan lúc Viên Gia Ban khó khăn nhất đã phụ ơn nâng đỡ của Viên Hòa Bình, chạy về Mỹ phát triển.

Nếu không phải kịp thời phát hiện ra Triệu Văn Trác, Viên Gia Ban đã chẳng còn ai đủ sức gánh vác mặt mũi.

Chuyện này vẫn luôn là một nút thắt trong lòng Viên Hòa Bình.

Lần này Chân Tử Đan trở về, các thành viên khác của Viên Gia Ban đều đồng ý, chỉ có Viên Hòa Bình là vẫn chưa chịu buông lời.

Nguyên nhân Viên Hòa Bình chần chừ mãi không quyết định được, Lâm Hựu Luân đại khái có thể đoán được.

Không hẳn là Viên Hòa Bình còn ác cảm với Chân Tử Đan, chuyện

đã qua bốn năm năm rồi, ý kiến lớn đến đâu cũng nên tan biến.

Quan trọng là Viên Gia Ban hiện tại không có vị trí thích hợp cho Chân Tử Đan.

Theo sự trỗi dậy của làn sóng phim võ hiệp mới ở Hong Kong, Lý Liên Kiệt, Triệu Văn Trác đều đã trở thành ngôi sao võ thuật nhà nhà đều biết, mà Chân Tử Đan trở về Mỹ sự nghiệp phát triển không thuận lợi, nên lại nảy sinh ý định quay về Hong Kong.

Chân Tử Đan lần này trở về, chủ yếu vẫn muốn có bước phát triển lớn hơn ở phương diện diễn viên, nhưng Viên Gia Ban hiện tại đã có Triệu Văn Trác, Viên Hòa Bình cũng không phải hạng người tham lam.

Để giữ thể diện, một mình Triệu Văn Trác là đủ, có thêm Chân Tử Đan, hai người tất yếu sẽ hình thành mối quan hệ cạnh tranh.

Tài nguyên của Viên Gia Ban phân phối cho cả hai thế nào, vấn đề này nếu xử lý không tốt sẽ rất dễ dẫn đến nội bộ lục đục.

Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, không chỉ làm trò cười cho thiên hạ, mà quan trọng nhất là Viên Gia Ban không chịu nổi sự giày vò như thế.

Liên quan đến chuyện nội bộ Viên Gia Ban, Lâm Hựu Luân vốn không muốn xen vào việc người khác, nhưng Viên Tường Nhân đã trực tiếp nhắc đến, anh cũng không thể không phản ứng. "Viên tiên sinh hy vọng Danny có thể trở về?" Viên Tường Nhân quả thực có suy nghĩ đó, ông cảm thấy thêm một người là thêm một sức mạnh.

Hiện tại dòng phim võ hiệp đang thịnh hành, Viên Gia Ban thu nạp lại Chân Tử Đan, biết đâu có thể đông sơn tái khởi.

Những năm đầu Viên Gia Ban cũng giống như Hồng Gia Ban của Hồng Kim Bảo, tự thành lập công ty điện ảnh đầu tư sản xuất phim,

nhưng từ sau khi liên tục thua lỗ với nhiều bộ phim vào giữa những năm 80, Viên Hòa Bình quyết định chuyên tâm làm chỉ đạo võ thuật, không còn đầu tư phim dưới danh nghĩa Viên Gia Ban nữa.

Viên Tường Nhân và Viên Hòa Bình nảy sinh một số bất đồng về vấn đề của Chân Tử Đan, nhưng chuyện này nói cho cùng vẫn là việc nội bộ của họ, vốn không cần thiết phải đưa tới trước mặt Lâm Hựu Luân.

Tuy nhiên, sau khi Chân Tử Đan về Hong Kong, cậu ta lại đồng ý giúp Á Thị (ATV) khởi quay một bộ phim truyền hình võ thuật.

Lâm Hựu Luân và Á Thị tuy chưa trực tiếp trở mặt, nhưng đã nhiều lần ra tay giúp TVB áp chế Á Thị, quan hệ hai bên thực tế đã ở vị thế đối lập.

Chân Tử Đan lúc này lại đi đóng phim cho Á Thị, Viên Tường Nhân nói thẳng chuyện này ra thực chất cũng là để thăm dò thái độ của Lâm Hựu Luân.

Á Thị sau khi thua trận "Cương Thi Tiên Sinh" trước bộ "Khử Tà Diệt Ma" thì gần một năm nay không có động thái gì lớn, không ngờ lại âm thầm lôi kéo được Chân Tử Đan.

Lâm Hựu Luân coi trọng Chân Tử Đan là dựa vào ký ức đời sau, trong tiềm thức anh coi Chân Tử Đan là một siêu sao hành động, nhưng thực tế danh tiếng của Chân Tử Đan hiện giờ không lớn lắm.

Những năm qua Chân Tử Đan thực ra cũng đóng không ít phim, trong đó không thiếu phim lớn như "Underworld", chỉ là mãi vẫn không thể nổi tiếng, đến mức hiện tại trong phim cơ bản chỉ đóng vai phụ.

Á Thị đưa ra thành ý rất lớn mời Chân Tử Đan đóng phim truyền hình, cậu ta không do dự nhiều mà đồng ý ngay.

Cậu ta thì đơn thân độc mã chẳng ngại gì, nhưng Viên Gia Ban thì buộc phải cân nhắc thái độ của Lâm Hựu Luân.

Trong giới điện ảnh Hong Kong, những người không cần nhìn sắc mặt Lâm Hựu Luân mà hành động, ít nhất cũng phải ở tầm cỡ Trâu Văn Hoài, Thiệu Nghị Phu, Viên Gia Ban hiển nhiên không nằm trong số đó.

Lâm Hựu Luân không trực tiếp bày tỏ thái độ, ngược lại tỏ ra hứng thú với bộ phim Chân Tử Đan đóng cho Á Thị. "Nghe nói là định quay phiên bản truyền hình của 'Tinh Võ Môn', Danny đóng vai Trần Chân." Viên Tường Nhân không dám giấu giếm, nói hết những gì mình biết.

Khóe miệng Lâm Hựu Luân khẽ nhếch lên, quả nhiên là bộ phim này.

Á Thị nghĩ đến việc quay "Tinh Võ Môn" chắc hẳn là chịu ảnh hưởng từ "Tinh Võ Anh Hùng", vì trước đó đề tài này luôn là đặc quyền của Lý Tiểu Long, mọi người đều cảm thấy không ai có thể vượt qua kinh điển của ông.

Nhưng sau khi "Tinh Võ Anh Hùng" tạo ra tiền lệ, thuyết pháp đó cũng mất đi thị trường, những tác phẩm ăn theo bắt đầu xuất hiện ồ ạt.

Ánh mắt tình cờ lướt qua Vạn Ỷ Văn đang ngồi cách đó không xa, Lâm Hựu Luân chợt nghĩ đến một vấn đề.

Hiện giờ Vạn Ỷ Văn là nghệ sĩ của TVB, vậy thì bản "Tinh Võ Môn" của Chân Tử Đan, nữ chính sẽ do ai đóng?

Tất nhiên đó là vấn đề đau đầu của Á Thị, điều Lâm Hựu Luân thực sự quan tâm là nếu Vạn Ỷ Văn không đóng phim này, cô ấy sẽ không nảy sinh tình cảm với Chân Tử Đan như đời sau chứ?

Chương 552

Thu hồi ánh mắt từ Vạn Ỷ Văn, Lâm Hựu Luân thấy Viên Tường Nhân vẫn đang nhìn mình chằm chằm, đành lên tiếng: "Nguyên tắc của tôi là đối sự bất đối nhân, như vậy Viên tiên sinh chắc có thể yên tâm rồi chứ?" Viên Tường Nhân nghe ra Lâm Hựu Luân không có ý định chấp nhặt với Chân Tử Đan, trong lòng hơi nhẹ nhõm. "Danny các phương diện điều kiện đều không tệ, chỉ thiếu một chút cơ duyên nên làm diễn viên mãi không nổi tiếng được.

Nếu cậu ấy chuyển sang làm chỉ đạo võ thuật, tôi nghĩ thành tựu sẽ không thấp đâu." Thiết kế võ thuật của Chân Tử Đan chú trọng vào các môn võ hiện đại như đấu tự do, điểm này chính là để bù đắp thiếu sót của Viên Gia Ban.

Lâm Hựu Luân chỉ thuận miệng nhắc vậy, nhưng Viên Tường Nhân lại để tâm.

Nếu Chân Tử Đan trở lại Viên Gia Ban với tư cách chỉ đạo võ thuật thì sẽ không xung đột vị trí với Triệu Văn Trác.

Đề nghị này có tính khả thi cao, Viên Tường Nhân quyết định về thảo luận kỹ với Viên Hòa Bình.

Viên Tường Nhân còn đang suy nghĩ thì có điện thoại gọi cho Lâm Hựu Luân.

Trợ lý cầm chiếc điện thoại di động chạy lại, Lâm Hựu Luân xin lỗi rồi đứng dậy ra một bên nghe máy.

Chung Lệ Đề và Lý Nhược Đồng bước ra khỏi phòng thay đồ, ống kính đang phục kích trong lùm cỏ không tự chủ được mà run lên một cái.

Ánh mắt mọi người đều dồn hết vào Chung Lệ Đề.

Trên người cô chỉ có bộ bikini che đi ba điểm nhạy cảm, bộ đồ bơi ôm sát đôi gò bồng đảo căng đầy, vòng eo thon gọn không chút mỡ thừa và đôi chân dài miên man.

Chung Lệ Đề gương mặt chỉ xếp hàng trung thượng, nhưng thân hình lại cực kỳ nóng bỏng, bộ bikini này càng khiến cô trông gợi cảm bội phần, khiến cánh đàn ông có mặt ở đó đều nhìn đến ngây người.

Tên phóng viên chụp trộm từ xa càng ra sức bấm máy như thể phim không tốn tiền vậy.

Chung Lệ Đề cũng chú ý tới ánh mắt mọi người đang nhìn mình, cô khoanh tay trước ngực, kéo chặt chiếc khăn tắm đang khoác trên người, rảo bước đến dưới chiếc ô của Vạn Ỷ Văn rồi kéo ghế ngồi xuống. "Đồng Đồng đâu?" Vạn Ỷ Văn liếc nhìn Chung Lệ Đề một cái, trong lòng có chút không đồng tình với cách ăn mặc gợi cảm này của cô. "Hình như đi tìm anh Lâm rồi." Chung Lệ Đề thuận miệng đáp.

Vạn Ỷ Văn quay đầu nhìn, Lý Nhược Đồng đã đi đến chỗ Lâm Hựu Luân và Viên Tường Nhân ngồi trò chuyện, chỉ là không thấy bóng dáng Lâm Hựu Luân đâu.

Vạn Ỷ Văn khẽ nhíu mày, biểu hiện sự thắc mắc. —— Lương Gia Thụ ngồi không yên, cứ ngọ nguậy trái phải, vẻ mặt căng thẳng lộ rõ sự lo âu.

Kim Dung ngồi đối diện trên ghế sofa, đeo kính gọng vàng, đang chăm chú xem những bức ảnh mà Lương Gia Thụ mang tới.

Đợi một hồi lâu, chỉ thấy Kim Dung cầm ảnh xem một lúc, khóe miệng khẽ nhúc nhích. "Tạ ơn trời đất, cuối cùng cũng có người vừa mắt ông ấy." Lương Gia Thụ thầm nghĩ.

Tim ông đập thình thịch, vừa mừng vừa lo, ông xoa tay, mắt nhìn

chằm chằm Kim Dung, chờ đối phương lên tiếng.

Kim Dung xem một lúc, cuối cùng lại đặt bức ảnh xuống.

Lương Gia Thụ cảm thấy hụt hẫng không lời nào diễn tả được, nhưng ngoài mặt vẫn phải giả vờ như không có chuyện gì, tiếp tục kiên nhẫn đợi Kim Dung tuyển chọn.

Xem xong bức ảnh cuối cùng, Kim Dung ngẩng đầu hỏi: "Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?" Lương Gia Thụ thót tim, biết lần này lại không khiến Kim Dung hài lòng, chỉ đành bấm bụng trả lời: "Tra lão, tất cả nữ diễn viên của TVB chúng tôi, bao gồm cả các học viên đang ở lớp đào tạo, ông đều đã xem qua rồi...

Thật sự không có ai vừa mắt sao?" "Nếu miễn cưỡng thì cũng có vài người được, nhưng..." Kim Dung không nói tiếp, nhưng ý tứ rất rõ ràng, chuyện này không thể miễn cưỡng, trừ khi TVB đưa ra được người khiến ông hài lòng, nếu không việc cải biên phim truyền hình sẽ không bàn bạc gì nữa.

Lương Gia Thụ mấp máy môi, cuối cùng vẫn không nói gì.

Kim Dung không hài lòng với những diễn viên ông đề xuất, vậy chỉ còn cách đi tìm người khác.

Với gương mặt ủ rũ bước ra khỏi nhà Kim Dung, người trợ lý đợi bên ngoài vội vàng xuống xe đón.

Thấy biểu cảm trên mặt Lương Gia Thụ, trợ lý biết chuyện không thành, càng không dám hỏi gì, chỉ nhận lấy cặp công tác của Lương Gia Thụ rồi im lặng theo ông lên xe.

Lương Gia Thụ nhắm mắt tựa lưng vào ghế sau, thở dài một tiếng dài, lòng đầy buồn bực.

Tin tức Á Thị mời Chân Tử Đan quay "Tinh Võ Môn" thì TVB đã sớm nhận được.

Nếu không biết thì thôi, đằng này đã biết động thái của đối thủ, TVB chắc chắn phải có những sắp xếp đối trọng.

Cuối cùng cấp cao quyết định làm lại phim võ hiệp của Kim Dung.

Các tác phẩm của Kim Dung hầu như đã được TVB quay hết một lượt, việc làm lại bộ nào thực sự khiến cấp cao TVB tốn không ít tâm sức.

Lựa chọn hàng đầu chắc chắn là "Xạ Điêu", nhưng bản năm 83 quá kinh điển, nếu làm lại mà khán giả không ủng hộ thì gay go; làm lại những bộ ít danh tiếng hơn như "Liên Thành Quyết", "Hiệp Khách Hành" thì sợ không đấu lại "Tinh Võ Môn" của Á Thị; cuối cùng TVB nhắm tới "Thần Điêu Đại Hiệp".

Bản của Lưu Đức Hoa và Trần Ngọc Liên tuy cũng rất kinh điển, nhưng không có lượng fan đông đảo như bản Xạ Điêu 83, hơn nữa hai diễn viên chính một người đã chuyển sang điện ảnh, một người đã sang Mỹ, việc làm lại sẽ ít bị khán giả phản đối hơn.

Mục tiêu đã xác định, nhưng nhân tuyển diễn viên lại kẹt ở chỗ Kim Dung.

Lương Gia Thụ vì việc này đã tới bái phỏng Kim Dung ba lần, lần nào cũng thất vọng trở về.

Trợ lý từ ghế phụ quay đầu lại, thận trọng đề nghị: "Thúc Lương, cháu thấy việc này có thể nhờ anh Lâm giúp đỡ, dù sao quan hệ của anh ấy với Tra lão tiên sinh cũng không phải bình thường..." Lương Gia Thụ bừng tỉnh mở mắt, đây quả thực là một ý kiến hay, nhưng ông lập tức do dự.

Lâm Hựu Luân tuy là cổ đông của TVB nhưng tỷ lệ sở hữu không cao, hễ có việc là tìm anh giúp đỡ, cảm thấy không được hay cho lắm.

Lâm Hựu Luân hiện tại vẫn chưa có ý định can thiệp vào quản lý

nội bộ TVB, nếu bị kẻ có tâm tố cáo trước mặt Phương Dật Hoa, tình cảnh của Lương Gia Thụ sẽ rất bị động.

Nhưng nếu không làm xong chuyện này, tình cảnh của ông cũng chẳng khá hơn là bao.

Sau khi cân nhắc lợi hại, Lương Gia Thụ quyết định gọi điện cho Lâm Hựu Luân để cầu cứu. —— "Được rồi, tôi biết rồi." Lâm Hựu Luân chỉ nói ngắn gọn một câu rồi cúp máy.

Quay người lại, anh thấy Lý Nhược Đồng cũng ở đó.

Viên Tường Nhân cười ha hả đứng dậy, lấy cớ có việc rồi rời đi.

Lâm Hựu Luân ra hiệu cho Lý Nhược Đồng ngồi xuống, nhấp một ngụm nước trái cây rồi mới hỏi cô có chuyện gì.

Lý Nhược Đồng cúi mắt, hai tay đan vào nhau, do dự một chút rồi mới ngẩng đầu nói: "Ỷ Văn rất muốn tiếp tục ở lại đóng điện ảnh, anh có thể giúp cậu ấy không?" Lâm Hựu Luân đặt ly nước xuống, đầy hứng thú nhìn Lý Nhược Đồng: "Tại sao cô lại có suy nghĩ như vậy?" "Cảm giác phát triển làm diễn viên điện ảnh tốt hơn diễn viên truyền hình một chút, vả lại đóng xong điện ảnh lại quay về đóng truyền hình, cảm giác không được hay lắm." Lý Nhược Đồng ấp úng giải thích. "Lời của cô quả thực có lý, nhưng cô có nghĩ tới, thay vì ở lại đóng điện ảnh mà chỉ nhận những vai phụ không quan trọng, chẳng thà quay về đóng truyền hình để ổn định danh tiếng, chờ có vai diễn thích hợp mới tính chuyện chuyển hướng không?

Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ chẳng phải đều bắt đầu từ truyền hình, từng bước đi đến vị trí ngày hôm nay sao?

Huống hồ cô ấy hiện tại còn hợp đồng với TVB, tôi cũng không tiện can thiệp quá sâu." Lâm Hựu Luân giải thích như vậy, Lý Nhược Đồng cũng thấy yên tâm hơn. "Khoan nói chuyện người khác, hãy nói

về cô đi." Lâm Hựu Luân tựa vào ghế, đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn: "Đóng xong phim này, cô có dự định gì?" Lý Nhược Đồng ngẩn người, vấn đề này trước đây cô thực sự chưa từng nghĩ tới. "Phim điện ảnh trong tay tôi tạm thời không có vai nào hợp với cô...

Cô có bao giờ nghĩ đến việc giống như Vạn Ỷ Văn, đi đóng phim truyền hình không?" Đề nghị đột ngột này của Lâm Hựu Luân khiến Lý Nhược Đồng không kịp trở tay. "Chuyện này..." "Đừng vội từ chối, nếu muốn nhanh chóng nổi tiếng, tham gia bộ phim truyền hình này còn hữu ích hơn việc cô đóng vài bộ điện ảnh hiện nay." Nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, Lý Nhược Đồng lại do dự.

Cô tự hiểu rõ tình cảnh của mình, đóng xong phim "Taken" vẫn chưa thu hút được sự chú ý của khán giả, tương tự bộ "Những thiên thần của Charlie" này, vai diễn của cô có lẽ không nổi bật bằng Vạn Ỷ Văn và Chung Lệ Đề, nói cho cùng là vì hiện tại cô chưa có danh tiếng.

Chương 553

Thấy Lý Nhược Đồng có vẻ xuôi lòng, Lâm Hựu Luân nói tiếp: "TVB đang chuẩn bị làm lại 'Thần Điêu Đại Hiệp', nếu cô đồng ý, tôi có thể tiến cử cô đi thử vai Tiểu Long Nữ." "Á..." Lý Nhược Đồng kinh ngạc lấy tay bịt miệng.

Vai nữ chính trong phim võ hiệp Kim Dung không phải ai muốn đóng cũng được, giám chế thấy hợp thôi chưa đủ, cuối cùng còn phải được chính Kim Dung gật đầu.

Lý Nhược Đồng nghe Lâm Hựu Luân muốn tiến cử mình đóng vai Tiểu Long Nữ, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, lo lắng mình không diễn nổi. "Không thử sao biết mình không hợp?" Lâm Hựu Luân thấy Lý Nhược Đồng còn do dự, bèn trực tiếp quyết định thay cô: "Được rồi, chuyện này cứ thế định đi, tôi sẽ bảo bên TVB ký với cô một hợp đồng đóng phim theo đầu mục linh hoạt, sau này đóng truyền hình hay điện ảnh cô đều có quyền tự chủ." "Nhưng..." "Lo lắng sang TVB không thích nghi được sao?

Không sao đâu, Vạn Ỷ Văn cũng ở đó, lúc đó hai người có thể hỗ trợ lẫn nhau, vả lại chị Tuệ Mẫn của cô cũng làm quản lý bên đó, có cô ấy thì không ai bắt nạt được cô đâu." Lý Nhược Đồng có chút không hài lòng với sự sắp xếp "bá đạo" của Lâm Hựu Luân, nhưng anh đã nói đến mức này, cô cũng không cách nào từ chối, chỉ đành gật đầu đồng ý.

Từ chỗ Lâm Hựu Luân trở về, Chung Lệ Đề lập tức kéo Lý Nhược Đồng hỏi cô đã nói gì với anh.

Vạn Ỷ Văn tuy không biểu hiện trực tiếp như Chung Lệ Đề nhưng cũng rất quan tâm vấn đề này. "Không có gì đâu, anh Lâm bảo tớ

giống như Ỷ Văn, đóng xong phim này thì đi đóng một bộ truyền hình." Lý Nhược Đồng giải thích. "Tại sao chứ?" Chung Lệ Đề nói lớn một tiếng, rồi dưới sự phản đối bằng ánh mắt của hai người kia mới hạ giọng xuống: "Ỷ Văn là vì có hợp đồng với đài truyền hình, nhưng tại sao cậu cũng phải đi đóng truyền hình?" Dù là ở Bắc Mỹ hay Hong Kong, địa vị của diễn viên truyền hình đều không bằng diễn viên điện ảnh, nên Chung Lệ Đề mới hỏi vậy. "Anh Lâm nói hiện tại không có vai điện ảnh nào hợp với tớ, nên bảo tớ đi đóng truyền hình để tích lũy thêm danh tiếng." Nghe xong sự sắp xếp của Lâm Hựu Luân dành cho Lý Nhược Đồng, lòng Vạn Ỷ Văn thấy thăng bằng hơn nhiều.

Cô nắm tay Lý Nhược Đồng, tò mò hỏi: "Đồng Đồng, vậy anh Lâm có nói bảo cậu đóng phim gì không?" Lý Nhược Đồng vừa nói mình sẽ đóng Tiểu Long Nữ trong "Thần Điêu Đại Hiệp", Vạn Ỷ Văn lập tức trợn tròn mắt.

Người khác không biết chứ cô thì rõ lắm, vai diễn này trong nội bộ TVB người ta tranh giành đến vỡ đầu, không ngờ cuối cùng lại rơi trúng đầu Lý Nhược Đồng! —— Lương Gia Thụ mang ảnh của Lý Nhược Đồng đến bái phỏng Kim Dung lần nữa.

Kim Dung cười ha hả mời Lương Gia Thụ ngồi, bưng tách trà hỏi: "Giám chế Lương tìm được người hợp ý nhanh vậy sao?" Lương Gia Thụ không dám tranh công, nói thẳng đây là người do Lâm Hựu Luân tiến cử.

Nghe là người được Lâm Hựu Luân chọn, Kim Dung lập tức hứng thú, bảo Lương Gia Thụ đưa ảnh cho mình xem.

Cầm ảnh của Lý Nhược Đồng ngắm nghía hồi lâu, Kim Dung ngẩng đầu nhìn Lương Gia Thụ, thắc mắc: "TVB đã có nhân tuyển thế này, sao trước đây tôi không thấy?" Lời của Kim Dung ngầm thừa

nhận Lý Nhược Đồng vào vai Tiểu Long Nữ, Lương Gia Thụ trong lòng mừng thầm, giải thích: "Tra lão không biết đó thôi, diễn viên này trước đây không phải người của TVB chúng tôi.

Lâm tiên sinh vốn định để cô ấy phát triển bên điện ảnh, nghe nói TVB sắp làm lại 'Thần Điêu Đại Hiệp' nên mới đồng ý cho chúng tôi mượn người một thời gian." Kim Dung thở dài: "Người hiểu tôi, chỉ có Lâm sinh!" Lương Gia Thụ thầm thở phào, ông biết cửa ải Kim Dung coi như đã qua. —— Ngay khi nhân tuyển Tiểu Long Nữ được chốt hạ, TVB chuẩn bị công bố tin tức làm lại "Thần Điêu Đại Hiệp".

Thế nhưng ngay lúc này, một biến cố bất ngờ đã làm đảo lộn toàn bộ kế hoạch.

Nguyên nhân là một tạp chí giải trí đã đăng tải một bộ ảnh áo tắm, tiêu đề còn dùng từ ngữ nhạy cảm ám chỉ việc "phục vụ đại gia", ngay lập tức gây chấn động giới giải trí Hong Kong.

Theo bản tin này, tin đồn về việc ba nữ chính của "Những thiên thần của Charlie" bị Lâm Hựu Luân quy tắc ngầm lan truyền chóng mặt.

Lý Nhược Đồng, Chung Lệ Đề, Vạn Ỷ Văn lập tức bị cuốn vào vòng xoáy của cơn bão dư luận.

Từ Khắc mặc kệ sự ngăn cản của trợ lý, xông thẳng vào văn phòng của Hoàng Bách Minh, đập mạnh tờ báo xuống bàn. "Bách Minh, chuyện này là sao?" Hoàng Bách Minh đang nghe điện thoại, thấy Từ Khắc vào thì chỉ che ống nghe nói một câu "Anh đợi chút", rồi tiếp tục nói chuyện.

Từ Khắc nén giận kéo ghế ngồi xuống.

Hoàng Bách Minh vừa nói điện thoại vừa ra hiệu cho người trợ lý đang bối rối đứng ở cửa, nhận được chỉ thị, trợ lý mới quay đi.

Hai phút sau, Hoàng Bách Minh cuối cùng cũng xong việc.

Ông vừa đặt ống nghe xuống, Từ Khắc đã sốt sắng hỏi: "Bản tin này là do Lâm Kiện Nhạc sai người làm phải không?" Hoàng Bách Minh chưa kịp mở lời thì trợ lý mang hai tách trà vào.

Sau khi đặt trà xuống, Hoàng Bách Minh xua tay ra hiệu cho trợ lý đi ra.

Đợi cửa đóng lại, Hoàng Bách Minh mới cầm tách trà đứng dậy, cười nói với Từ Khắc: "Uống miếng trà hạ hỏa đã, nghe tôi từ từ giải thích." Từ Khắc gạt đi: "Anh nói thẳng cho tôi biết, chuyện này có phải do các anh bày trò không?" Hoàng Bách Minh cười khổ: "Nếu tôi nói không phải, anh có tin không?" Từ Khắc nhìn chằm chằm vào mặt Hoàng Bách Minh một lúc lâu, vẻ mặt dần dịu lại, ông thấy Hoàng Bách Minh không cần thiết phải nói dối. "Chuyện này người tinh mắt nhìn là biết giả ngay.

Bên phía Lâm tiên sinh chỉ cần giải thích một chút là rõ ràng.

Dùng phương pháp này để đả kích đối thủ, anh không thấy quá ngây ngô sao?" Hoàng Bách Minh thấy Từ Khắc im lặng, bèn bồi thêm một câu cam đoan: "Anh yên tâm, chuyện này tôi tuyệt đối không tham gia." Từ Khắc liếc Hoàng Bách Minh một cái: "Vậy còn Lâm Kiện Nhạc?" "Tôi đã thăm dò rồi, chắc cũng không phải ông ta làm." Hoàng Bách Minh thản nhiên nói. "Trước khi 'Những thiên thần của Charlie' ra rạp lại nổ ra chuyện thế này, anh nghĩ đây là sự trùng hợp sao?" Sự nghi ngờ trong lòng Từ Khắc chưa tan hết, dù sao Lâm Kiện Nhạc vẫn là kẻ đáng nghi nhất. "Nếu không phải vì hiểu rõ con người Lâm tiên sinh, tôi còn nghi ngờ chuyện này là do chính Lâm tiên sinh tự biên tự diễn ấy chứ." Hoàng Bách Minh nói một câu gây sốc.

Từ Khắc nhíu mày: "Tại sao anh lại nghĩ vậy?" Hoàng Bách Minh nhún vai: "Đơn giản thôi, ai là người được lợi nhất thì người đó có

khả năng là kẻ chủ mưu." "Nhưng Lâm tiên sinh là người bị hại trong bản tin này!" Từ Khắc nhấn mạnh. "Xét về sự việc thì đúng là vậy, nhưng anh đã nghĩ tới diễn biến tiếp theo chưa?" Hoàng Bách Minh ngồi nửa mông lên bàn làm việc, tay bưng tách trà: "Mấy bức ảnh này nhìn qua là biết chụp trộm từ xa, hơn nữa chỉ là ảnh mặc đồ bơi.

Chỉ dựa vào đó mà muốn hất nước bẩn lên người Lâm tiên sinh, anh nghĩ có khả năng không?

Lâm tiên sinh chỉ cần đưa ra một lời giải thích hợp lý, tôi nghĩ chẳng ai nắm thóp được chuyện này mãi.

Sự việc được giải thích rõ, hiểu lầm được làm sáng tỏ, rồi nhờ chuyện này mà ai nấy đều biết đến sự tồn tại của bộ phim 'Những thiên thần của Charlie', anh không thấy đây giống như một vụ chiêu trò được dàn dựng sao?" Từ Khắc dứt khoát lắc đầu: "Một người kiêu ngạo như Lâm tiên sinh sao có thể dùng những thủ đoạn chiêu trò vô vị như vậy." Hoàng Bách Minh nhún vai: "Thế nên chuyện này chỉ có thể giải thích bằng sự trùng hợp thôi." —— Sự việc thực sự đúng như Hoàng Bách Minh dự đoán, vụ bê bối này quả thực là một sự trùng hợp.

Tòa soạn tạp chí đăng tải những bức ảnh đó cũng bị tên phóng viên săn ảnh lừa, tin vào lời nói dối của gã, chỉ nghĩ rằng tin tức này nổ ra sẽ gây chấn động lớn mà không xem xét kỹ tính xác thực.

Đoàn phim "Những thiên thần của Charlie" phản ứng rất nhanh, lập tức đưa ra không ít ảnh chứng minh lúc đó họ đang quay một cảnh phim trên bãi biển.

Ba nữ chính mặc đồ bơi là vì yêu cầu của cảnh quay, tuyệt đối không phải như truyền thông đồn đại.

Tòa soạn tạp chí đó lập tức sa thải phó tổng biên tập đã duyệt bản tin này, nhưng bấy nhiêu vẫn không thể làm nguôi cơn giận của Lâm

Hựu Luân.

Ba ngày sau khi sự việc xảy ra, tòa soạn đã nhận được thư luật sư.

Vụ kiện này dù có thắng, tiền bồi thường có lẽ cũng không đủ trả phí luật sư cho Lâm Hựu Luân, nhưng anh vẫn kiên trì kiện tòa báo ra tòa.

Điều anh thực sự quan tâm không phải chút tiền đó, mà là muốn đưa ra một lời cảnh cáo cho truyền thông Hong Kong.

Ba nữ chính vướng vào vụ bê bối lần này lại trong cái rủi có cái may, sự chú ý của truyền thông dành cho họ tăng vọt.

Đôi chân dài của Vạn Ỷ Văn, thân hình nóng bỏng của Chung Lệ Đề đều trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi.

Lý Nhược Đồng vì mặc đồ bơi khá kín đáo trong những bức ảnh chụp trộm nên nhận được ít sự chú ý nhất trong ba người.

Tuy nhiên, TVB ngay sau đó đã công bố kế hoạch làm lại "Thần Điêu Đại Hiệp".

Nhắm vào vấn đề nhân tuyển Tiểu Long Nữ mà khán giả quan tâm nhất, họ còn đặc biệt công bố một bộ ảnh tạo hình.

Tạo hình cổ trang của Lý Nhược Đồng khiến nhiều khán giả kinh ngạc vì quá đẹp.

Khí chất lạnh lùng thoát tục như tiên nữ bước ra từ cổ mộ, ngay cả Kim Dung cũng hết lời khen ngợi tạo hình này, gọi cô là Tiểu Long Nữ mà ông hài lòng nhất.

Phiên bản Tiểu Long Nữ mới nhanh chóng trở thành danh xưng của Lý Nhược Đồng, nhưng nhân tuyển vào vai nam chính Dương Quá trong phim thì vẫn còn bỏ ngỏ.

Cổ Thiên Lạc ngồi trên ghế, đôi bàn tay đặt dưới bàn trên đầu gối

không ngừng run rẩy, giống như ngón tay của nhạc sĩ nhảy múa trên phím đàn, để lộ sự lo âu trong lòng. "Tiên sinh, đây là cà phê của anh." Người phục vụ bưng khay đặt một ly cà phê trước mặt Cổ Thiên Lạc, khiến anh đang xuất thần suy nghĩ bị giật mình một cái.

Cổ Thiên Lạc hoàn hồn lại, cố gắng tỏ ra trấn định, gật đầu với người phục vụ: "Được rồi, cảm ơn." Sau khi người phục vụ rời đi, Cổ Thiên Lạc giơ tay xem đồng hồ.

Chương 554

Sắp đến giờ hẹn rồi mà Vạn Khỉ Văn vẫn chưa tới, chẳng lẽ mình bị cho leo cây sao?

Cổ Thiên Lạc bắt đầu cảm thấy phiền táo, nếu Vạn Khỉ Văn không đến, lần này mình sẽ mất mặt lớn mất.

Anh vẻ mặt lo lắng ngẩng đầu nhìn ra cửa quán cà phê, khoảng chừng 5, 6 phút sau, cuối cùng cũng thấy được bóng dáng quen thuộc kia.

Vạn Khỉ Văn đeo kính râm, mặc áo T-shirt hồng cổ tim, trên cổ quấn một chiếc khăn lụa bảy màu, quần jeans bó sát làm nổi bật đôi chân dài mỹ miều.

Ánh mắt Cổ Thiên Lạc chỉ dừng lại trên người Vạn Khỉ Văn vài giây, sau đó liền chú ý thấy cô không đi một mình, bên cạnh còn dẫn theo một cô bạn gái.

Áo sơ mi lụa trắng, váy dài màu nhạt, đeo kính râm nên nhìn không rõ diện mạo, Cổ Thiên Lạc chỉ cảm thấy bóng dáng người bạn này của Vạn Khỉ Văn có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ nổi đã gặp ở đâu.

Thấy hai cô gái dưới sự dẫn dắt của phục vụ đi về phía này, Cổ Thiên Lạc vội vàng chỉnh lại áo, đứng dậy. "A Văn, cô đến rồi!" Cổ Thiên Lạc rất khách sáo nghênh đón, anh và Vạn Khỉ Văn từng cùng đóng cặp trong phim 《Khử tà diệt ma》 phần một và hai, quan hệ đôi bên cũng rất thân thiết, gặp mặt không cần quá nhiều lời xã giao.

Vạn Khỉ Văn kéo cô bạn bên cạnh, cười hì hì nói: "Cổ Tử, giới thiệu với anh một đại mỹ nữ này!" "Chào cô, tôi là Cổ Thiên Lạc, cô là bạn của A Văn, cứ gọi tôi là Cổ Tử giống cô ấy là được." Cổ Thiên

Lạc nhiệt tình đưa tay ra, người bạn của Vạn Khỉ Văn do dự một chút, cuối cùng vẫn bắt tay với anh. "Tôi tên Lý Nhược Đồng..." Đối phương vừa nói vừa tháo kính râm xuống, Cổ Thiên Lạc ban đầu còn chưa kịp phản ứng, đến khi nhìn rõ diện mạo đối phương, lập tức sững sờ tại chỗ. "Này, thấy mỹ nữ cũng không cần phải như vậy chứ?" Vạn Khỉ Văn hơi bất mãn với vẻ mặt "ngây dại" của Cổ Thiên Lạc, sau khi kéo Lý Nhược Đồng ngồi xuống, cô lườm anh một cái đầy khó chịu.

Cổ Thiên Lạc trong lòng khổ mà không nói được, anh không phải vì nhan sắc của Lý Nhược Đồng mà ngây người, mà là không ngờ Vạn Khỉ Văn lại kéo theo Lý Nhược Đồng cùng tới phó ước.

Lần này hẹn Vạn Khỉ Văn ra ngoài, thực ra Cổ Thiên Lạc muốn nhờ cô giúp một việc, giờ có thêm Lý Nhược Đồng ở đây, anh nhất thời không biết nên mở lời thế nào.

Vạn Khỉ Văn cũng hiểu lầm ý của Cổ Thiên Lạc, cô tưởng anh hẹn mình ra có mục đích "đặc biệt" gì đó, nên cố ý kéo Lý Nhược Đồng theo để anh biết khó mà lui.

Sau khi hai cô gái ngồi xuống và gọi nước trái cây, Vạn Khỉ Văn liền đi thẳng vào vấn đề: "Cổ Tử, sao đột nhiên anh lại muốn mời tôi uống trà chiều vậy?" "Chỉ là muốn mời cô ra ngoài uống trà tán gẫu thôi." Cổ Thiên Lạc còn đang do dự có nên nói chuyện đó với Vạn Khỉ Văn không, nên tùy ý tìm một cái cớ.

Vạn Khỉ Văn thấy vẻ ấp úng của Cổ Thiên Lạc, trong lòng càng cảm thấy việc kéo Lý Nhược Đồng đi cùng là lựa chọn sáng suốt, nhưng miệng vẫn không buông tha: "Nhìn là biết nói một đằng nghĩ một nẻo rồi, khai mau, rốt cuộc là có chuyện gì?" Cổ Thiên Lạc liếc nhìn Lý Nhược Đồng ngồi cạnh Vạn Khỉ Văn, có chút không chắc chắn hỏi: "Thật sự phải nói sao?" Thấy vẻ mặt hạ quyết tâm của Cổ

Thiên Lạc, Vạn Khỉ Văn ngược lại có chút chột dạ, nếu anh ta thật sự nói ra lời gì không nên nói trước mặt Lý Nhược Đồng thì mình chẳng phải xấu hổ chết sao?

Nghĩ tới đây, Vạn Khỉ Văn gắt gỏng lườm anh: "Không muốn nói thì thôi, cũng có ai ép anh đâu." Cổ Thiên Lạc bị thái độ thay đổi đột ngột của Vạn Khỉ Văn làm cho không hiểu ra sao: "Lần này tôi hẹn cô ra, thực ra là muốn nhờ cô giúp một việc." "Việc gì?" Vạn Khỉ Văn trợn tròn mắt, đến khi phát hiện Lý Nhược Đồng và Cổ Thiên Lạc đều dùng ánh mắt quái dị nhìn mình, cô mới ý thức được phản ứng vừa rồi hơi quá khích.

Dưới ánh nhìn đầy bối rối của Vạn Khỉ Văn, Cổ Thiên Lạc giải thích: "Tôi nghe nói cô và Lý tiểu thư quan hệ rất thân, nên muốn xem thử có thể thông qua cô để làm quen với Lý tiểu thư, sau đó nhờ cô ấy giúp tôi tiến cử với Lâm tiên sinh một chút..." Nghe Cổ Thiên Lạc giải thích xong, không chỉ Vạn Khỉ Văn cảm thấy bất ngờ, ngay cả Lý Nhược Đồng cũng mở to đôi mắt đẹp, trên mặt đầy vẻ khó tin.

Cổ Thiên Lạc nhún vai: "Tôi nói thật đấy, nên vừa rồi thấy Lý tiểu thư tôi mới kinh ngạc như vậy." Vạn Khỉ Văn bừng tỉnh đại ngộ: "Anh muốn đóng vai Dương Quá?" Cổ Thiên Lạc gật đầu, sau đó vẻ mặt thành khẩn nhìn Lý Nhược Đồng nói: "Tôi nghe nói Lý tiểu thư và Lâm tiên sinh quan hệ rất tốt, không biết cô có thể giúp tôi việc này không?" Lý Nhược Đồng lúc này đã hồi thần sau cơn kinh ngạc, lời thỉnh cầu của Cổ Thiên Lạc khiến cô cảm thấy rất khó xử. "Sao anh không tự đi tìm Lâm tiên sinh?" Lý Nhược Đồng chưa kịp trả lời thì Vạn Khỉ Văn đã nhanh miệng hỏi trước.

Sắc mặt Cổ Thiên Lạc lập tức trở nên ngượng nghịu.

Trong thời gian quay phim 《Khử tà diệt ma》, anh từng nhiều lần khoe khoang với người khác về quan hệ của mình với Lâm Hựu Luân.

Tất nhiên anh làm vậy cũng là vì bất đắc dĩ, anh ở đài Vô Tuyến chỉ là một tân binh, không có chỗ dựa, đành phải mượn danh nghĩa Lâm Hựu Luân để hù dọa người khác.

Vốn dĩ Cổ Thiên Lạc nhờ Lâm Hựu Luân đề bạt mới được đóng vai chính trong phim đó, nên việc anh nói vậy không gây nghi ngờ, nhưng thực tế sau khi ký hợp đồng với Vô Tuyến, anh không còn liên lạc gì với phía Lâm Hựu Luân nữa.

Vạn Khỉ Văn đột nhiên hỏi tới chuyện này làm tai anh nóng bừng lên.

Để tránh lúng túng, anh vội bưng ly cà phê lên uống để che giấu sự ngượng ngùng của mình.

Dưới ánh mắt của hai cô gái, Cổ Thiên Lạc gượng gạo nói: "Tôi và Lâm tiên sinh đã lâu không liên lạc rồi." Nhìn biểu cảm của Cổ Thiên Lạc, Vạn Khỉ Văn dễ dàng đoán ra thực tình, nhưng trước mặt Lý Nhược Đồng, cô không vạch trần lời nói dối của anh.

Vạn Khỉ Văn quay sang nhìn Lý Nhược Đồng: "Cậu chẳng phải vẫn luôn quan tâm xem ai đóng vai Dương Quá sao?

Bây giờ một kẻ muốn đóng Dương Quá đang ngồi trước mặt cậu đấy, cậu xem mà tính đi!" Lý Nhược Đồng hơi bực mình vì Vạn Khỉ Văn đẩy việc cho mình, định từ chối nhưng thấy Cổ Thiên Lạc nhìn mình chằm chằm đầy mong đợi, cô lại thấy không đành lòng. "Vai diễn của tôi đều do Lâm tiên sinh sắp xếp, chuyện liên quan đến nam chính, sao tôi có thể có tiếng nói được?" "Cậu không được nhưng Lâm tiên sinh thì được mà." Vạn Khỉ Văn thấy Cổ Thiên Lạc ném ánh mắt cầu cứu về phía mình, đành giúp anh nói vài câu: "Lâm tiên sinh chắc chắn vẫn còn ấn tượng với Cổ Tử, cậu chỉ cần nhắc một tiếng trước mặt Lâm tiên sinh thôi, còn thành hay không thì tùy vào tạo hóa của anh ta vậy." Cổ Thiên Lạc gật đầu lia lịa, vẻ mặt đầy kỳ vọng

nhìn Lý Nhược Đồng. "Nhưng mà..." Lý Nhược Đồng vẫn còn do dự.

Vạn Khỉ Văn tiếp tục khuyên nhủ: "Cổ Tử làm người cũng không tệ, thay vì đóng cặp với một người lạ, chẳng thà cậu giúp anh ta, đóng phim với người quen áp lực của cậu cũng sẽ nhỏ hơn." Lý Nhược Đồng đắn đo một lúc, cuối cùng gật đầu: "Được rồi, tôi sẽ thử xem sao." Kim Dung thích chơi mạt chược, khi rảnh rỗi thường hay tụ tập một đám bạn bài tại nhà, ngay cả Lâm Hựu Luân hôm nay cũng được ông gọi tới cùng đánh bài.

Kỹ năng đánh bài của Lâm Hựu Luân bình thường, sau vài vòng, số phỉnh đã thua sạch sành sanh, những người khác cũng không khá khẩm hơn, đa số phỉnh đều gom về phía Kim Dung.

Chơi xong xuôi, những người bạn khác đều biết ý cáo từ ra về, chỉ còn lại Lâm Hựu Luân và Kim Dung. "Lý Nhược Đồng tiểu thư kia, phải chăng là hồng nhan tri kỷ của Lâm sinh?" Kim Dung vốn không quan tâm tin đồn giới giải trí, nhưng về phong lưu sự tích của Lâm Hựu Luân thì ông biết không ít, lúc này hỏi vậy phần nhiều là để trêu chọc. "Tra lão nói đùa rồi, tôi luôn coi cô ấy như em gái, không có ý niệm gì khác cả." Lâm Hựu Luân giản lược kể lại quá trình mình và Lý Nhược Đồng quen biết cho Kim Dung nghe, Kim Dung cười cười không bình luận gì thêm.

Lý Nhược Đồng quả thực phù hợp với điều kiện đóng vai "Tiểu Long Nữ", nhưng nói cô ấy đạt tới hình tượng Tiểu Long Nữ trong lòng Kim Dung thì cũng chưa hẳn, sở dĩ Kim Dung khen ngợi cô ấy hết lời trên truyền thông phần lớn là nể mặt Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân biết rõ điều đó, nên hôm nay đến đây là để trực tiếp cảm ơn Kim Dung. "Nói đến việc Vô Tuyến lần này làm lại《Thần điêu hiệp lữ》, những thứ khác tôi đều hài lòng, duy chỉ có vai Dương Quá, sao lại tìm một cậu công tử bột như vậy?" Nghe Kim

Dung thốt ra từ "công tử bột", Lâm Hựu Luân hơi ngạc nhiên nhưng lập tức đoán ra người ông ám chỉ là Cổ Thiên Lạc. "Diễn viên này tôi biết, ban đầu chính là tôi tiến cử cậu ta vào đài Vô Tuyến đóng phim." Kim Dung hơi do dự nhìn Lâm Hựu Luân: "Vậy lần này?" Lâm Hựu Luân cũng không giấu giếm, trực tiếp đáp: "Để cậu ta diễn Dương Quá cũng là ý của tôi." "Ồ?" Kim Dung đầy hứng thú nhìn Lâm Hựu Luân: "Có duyên cớ gì bên trong không?" "Hồi trẻ cậu ta từng vì làm sai chuyện mà vào tù một lần, sau đó đã cải tà quy chính, tôi thấy trải nghiệm của cậu ta có chút tương đồng với Dương Quá nên muốn cho cậu ta một cơ hội." Kim Dung gật đầu, nếu đúng như Lâm Hựu Luân nói thì diễn viên này có là công tử bột hay không cũng không quan trọng nữa. "Tra lão nếu thấy dáng vẻ hiện tại của cậu ta quá thư sinh trói gà không chặt, quay về tôi sẽ bảo cậu ta nghĩ cách làm cho da đen đi một chút, có lẽ nhìn sẽ trưởng thành hơn." Kim Dung vốn cũng có ý định đó, nhưng nghe qua trải nghiệm của Cổ Thiên Lạc thì không nói ra nữa, không ngờ Lâm Hựu Luân lại chủ động đề cập.

Kim Dung cũng không muốn ép người quá đáng, liền nói: "Chuyện này Lâm sinh cứ nhắc một tiếng là được, còn cậu ta có muốn hay không thì do cậu ta tự quyết định." "Làm đen da?" Cổ Thiên Lạc lập tức ngây người, há hốc miệng, mắt trợn tròn như hạt lựu, kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Lương Gia Thụ liếc nhìn Cổ Thiên Lạc đứng trước mặt, cau mày lại.

Đối với Cổ Thiên Lạc, cảm nhận của Lương Gia Thụ rất phức tạp.

Lúc bắt đầu, Lương Gia Thụ từng muốn lôi kéo Cổ Thiên Lạc.

Ông cảm thấy Cổ Thiên Lạc là diễn viên được Lâm Hựu Luân coi trọng, mà hiện tại ông chưa thể trực tiếp ngả về phía Lâm Hựu Luân,

dùng cách này cũng coi như một kiểu lấy lòng gián tiếp.

Nhưng trong thời gian quay 《Khử tà diệt ma》 phần một và hai, Lương Gia Thụ phát hiện ra Cổ Thiên Lạc trong mắt Lâm Hựu Luân dường không hề được coi trọng như ông tưởng tượng.

Cổ Thiên Lạc mượn danh nghĩa Lâm Hựu Luân để hù dọa người khác nhưng không qua nổi mắt Lương Gia Thụ, cậu ta chẳng qua là may mắn nên mới được Lâm Hựu Luân chọn làm nam chính phim đó mà thôi.

Sau khi nhìn thấu gốc rễ của Cổ Thiên Lạc, Lương Gia Thụ thấy không cần thiết phải lôi kéo nữa.

Nhưng không ngờ Lâm Hựu Luân lại gọi điện tới, trực tiếp tiến cử Cổ Thiên Lạc đóng nam chính trong 《Thần điêu hiệp lữ》, khiến Lương Gia Thụ hoàn toàn ngớ người.

Nghi hoặc thì nghi hoặc, nhưng việc làm này của Lâm Hựu Luân đã giúp Lương Gia Thụ một việc lớn.

Về việc chọn nam chính cho vai Dương Quá, nội bộ Vô Tuyến tranh cãi rất lớn, nếu không phải Lâm Hựu Luân mở lời thì vai diễn này ước chừng còn phải trải qua một phen đấu đá mới chốt được. "Sao, có vấn đề gì à?" "Không có, không có, tôi nhất định sẽ làm theo." Cổ Thiên Lạc xua tay, chỉ là vẻ mặt có chút quái lạ.

Lương Gia Thụ không quan tâm tại sao Cổ Thiên Lạc lại có biểu cảm như vậy, chỉ dặn anh trong vòng một tháng phải tìm cách làm cho da đen đi, nếu không đợi đến khi 《Thần điêu hiệp lữ》 khởi quay thì không cách nào ăn nói với Lâm Hựu Luân được.

Về đến nhà, Cổ Thiên Lạc đứng trước gương soi nửa ngày, cuối cùng xoa cằm lẩm bẩm: "Đúng là tà môn thật." Hai ngày trước, Cổ Thiên Lạc ăn uống ở một tiệm trà thì gặp một người đàn ông trung

niên ngoài 50 tuổi, đối phương vừa mở miệng đã nói: "Cậu trắng quá, nếu làm cho đen đi một chút, sau này có thể gặp đại vận." Người Hong Kong rất tin vào phong thủy, khí vận, nhưng khổ nỗi Cổ Thiên Lạc là ngoại lệ, lúc đó anh buột miệng một câu: "Xin lỗi, tôi theo đạo Cơ Đốc." Người đàn ông trung niên chỉ cười cười rồi không nói gì thêm.

Cổ Thiên Lạc ăn xong liền đi, cũng không để tâm lời người đó nói.

Hôm nay bị Lương Gia Thụ gọi vào văn phòng, nghe yêu cầu làm đen da, anh mới chợt nhớ tới lời người đàn ông kia nói, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Từ miệng Lương Gia Thụ biết được việc làm đen da là ý của Lâm Hựu Luân, chẳng lẽ người đàn ông trung niên kia quen biết Lâm Hựu Luân?

Chương 555

Cổ Thiên Lạc đứng trước gương nghĩ mãi cũng chỉ nghĩ ra được đáp án đó.

Chuyện này không thể trực tiếp đi hỏi Lâm Hựu Luân để xác nhận nên anh cũng không dám chắc chắn.

Cứ ngỡ nghi hoặc này sẽ phải giấu kín trong lòng, không ngờ lúc về phòng khách đọc báo lại có phát hiện bất ngờ.

Một mẩu tin mang tên "Bạch Long Vương đến Hong Kong cầu phúc cho phim Đông Phương Tam Hiệp" thu hút sự chú ý của Cổ Thiên Lạc.

Tin tức nói về việc đoàn phim 《Đông Phương Tam Hiệp》 mời pháp sư nổi tiếng Thái Lan là Bạch Long Vương đến Hong Kong chúc phúc, nhà đầu tư Lâm Kiến Nhạc, nhà sản xuất Hoàng Bách Minh, đạo diễn Từ Khắc cùng các diễn viên chính Mai Diễm Phương, Dương Tử Quỳnh, Trương Mạn Ngọc đều tề tựu tại chỗ Bạch Long Vương để cầu phúc và tạ thần cho phim mới.

Việc mời pháp sư nổi tiếng cầu phúc cho điện ảnh rất thịnh hành ở Hong Kong, tin tức kiểu này thường xuyên lên báo, nhưng điều thực sự khiến Cổ Thiên Lạc không thể rời mắt là tấm hình đi kèm.

Đó là ảnh Lâm Kiến Nhạc nhận lời chúc phúc của Bạch Long Vương tại hiện trường, và mắt Cổ Thiên Lạc dán chặt vào đó.

Anh không thể ngờ được người đàn ông trung niên dự ngôn rằng mình đen đi sẽ chuyển vận lại chính là vị pháp sư cực kỳ nổi tiếng ở Thái Lan - Bạch Long Vương.

Thấy mẩu tin này, Cổ Thiên Lạc lập tức bác bỏ suy đoán trước đó

của mình, Bạch Long Vương đi gần với Lâm Kiến Nhạc như vậy, nghĩa là khả năng người này quen biết Lâm Hựu Luân rất thấp, nói cách khác, lời dự ngôn của ông ta về việc anh đen đi sẽ gặp vận may thực sự là biết trước tương lai.

Chẳng lẽ trên đời này thực sự có cao nhân như vậy?

Cầm tờ báo trong tay, Cổ Thiên Lạc thấy mình thực sự loạn rồi.

Lâm Kiến Nhạc đi tới cửa phòng nơi Bạch Long Vương nghỉ lại, thấy cửa đang mở, một đệ tử của Bạch Long Vương đứng chắp tay đợi ở đó.

Vị đệ tử này mỉm cười với Lâm Kiến Nhạc, tránh người sang một bên nói: "Lâm thiếu, pháp sư đang đợi ngài." "Làm phiền Mâu sư huynh." Lâm Kiến Nhạc đáp lễ rồi mới vào phòng.

Trên sofa trong phòng có một người trung niên hiền hòa thân thiện đang ngồi, mặc thường phục, tinh thần sảng khoái, đôi mắt sáng quắc như chứa đựng vô vàn ý vị. "Pháp sư, tôi tới rồi." Lâm Kiến Nhạc hành lễ với người đàn ông, vẻ mặt vô cùng cung kính.

Bạch Long Vương gật đầu, chỉ tay vào chiếc sofa đối diện ý bảo Lâm Kiến Nhạc ngồi xuống nói chuyện.

Vừa ngồi xuống, Lâm Kiến Nhạc đã nóng lòng hỏi: "Pháp sư, không biết điều tôi cầu xin hôm qua đã có kết quả chưa?" Bạch Long Vương nhắm mắt trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thốt ra bốn chữ: "Ngộ Lâm nhi chỉ" (Gặp họ Lâm thì dừng lại).

Lâm Kiến Nhạc như đang nghiền ngẫm hàm nghĩa của bốn chữ này, không hiểu truy vấn: "Pháp sư ám chỉ Lâm Hựu Luân sao?" "Lâm thiếu nói phải thì là phải." Bạch Long Vương chỉ đáp một câu như vậy rồi nhắm mắt không nói gì thêm.

Lâm Kiến Nhạc ngồi ngây ra một lúc, cuối cùng đứng dậy hành lễ

với Bạch Long Vương, lúc rời khỏi phòng vẻ mặt trông có vẻ thất vọng.

Vị đệ tử được gọi là Mâu sư huynh tiễn ông vào thang máy rồi mới quay lại. "Sư phụ, ngay cả người cũng không giúp được Lâm thiếu sao?" "Thứ cậu ta cầu xin quá lớn, vượt xa khả năng của mình, thất vọng là chuyện khó tránh khỏi." Bạch Long Vương nhắm mắt thản nhiên đáp.

Hôm qua lúc Lâm Kiến Nhạc hỏi chuyện, vị Mâu sư huynh này đứng cạnh Bạch Long Vương, giờ nghe ông nói thế không khỏi kinh ngạc: "Lâm Hựu Luân đó thật sự lợi hại vậy sao?" "Vi sư nhìn không thấu cậu ta." Bạch Long Vương mở mắt, trong ánh mắt lộ ra vẻ khốn hoặc, biểu cảm này rất hiếm khi xuất hiện trên mặt ông.

Bạch Long Vương nói một cách bình thường nhưng trong lòng Mâu sư huynh đã dậy sóng, từ khi bái sư đến nay, đây là lần đầu tiên anh nghe thấy sư phụ dùng giọng điệu không chắc chắn như vậy để đánh giá một người. "Rất kỳ lạ phải không?" Bạch Long Vương như nhìn thấu tâm tư đệ tử: "Con còn nhớ 4 năm trước có một cô nương họ Ông tới Thái Lan muốn gặp ta một lần nhưng bị ta từ chối không?" Tín đồ đến Thái Lan cầu kiến Bạch Long Vương rất nhiều, nhưng không phải ai cũng được toại nguyện, có người do thời cơ chưa tới mà bị từ chối, có người là do Bạch Long Vương không muốn gặp, trường hợp sau rất hiếm thấy.

Bạch Long Vương vừa nhắc chuyện này, Mâu sư huynh lập tức nhớ ra sư phụ đang nói tới ai. "Con có biết tại sao ta không gặp cô ấy không?" Bạch Long Vương hỏi thêm một câu.

Chuyện này vẫn luôn là nghi vấn trong lòng Mâu sư huynh, nhưng vì sư phụ cao thâm mạt trắc nên anh không dám hỏi. "Vốn dĩ cô ấy đã chết rồi, nhưng cô ấy vẫn còn sống." Mâu sư huynh lúc đầu chưa

hiểu, ngẫm kỹ mới thấy có chút thâm ý. 5 năm trước giới giải trí Hong Kong từng nổ ra một sự kiện chấn động, hoa đán đang hồng của Vô Tuyến vì tình cảm trắc trở đã tự sát bằng khí gas tại nhà, mà người cứu cô ấy chính là người mà ngay cả Bạch Long Vương cũng nhìn không thấu - Lâm Hựu Luân. "Không chỉ có cô Ông đó, chỉ cần là người có liên hệ với người nọ thì mệnh số đều xảy ra sự dịch chuyển." Lời của Bạch Long Vương quá đỗi kinh thế hãi tục, ngay cả người theo ông lâu như Mâu sư huynh nhất thời cũng khó lòng chấp nhận.

Bạch Long Vương cầu phúc giải hoặc cho người khác tối đa cũng chỉ là chỉ điểm cách tránh hung gặp cát, về cơ bản không thể thay đổi vận mệnh một người, vậy mà Lâm Hựu Luân lại có thể thay đổi vận mệnh của những người xung quanh, chẳng lẽ ông ta còn lợi hại hơn cả sư phụ mình? "Vì một số duyên cớ đặc biệt, người nọ không chỉ có thể thấu thị tương lai mà còn có thể đoạt lấy khí vận của kẻ khác để gia trì cho bản thân, nếu không thì chỉ trong vài năm ngắn ngủi, tuyệt đối khó có thể đạt được sự nghiệp như vậy...

Ta quan sát khí số của giới giải trí Hong Kong, lẽ ra 4, 5 năm nữa sẽ có dấu hiệu suy thoái, nhưng vì sự xuất hiện của người này mà thêm vào nhiều biến số." Mâu sư huynh đứng bên cạnh càng nghe càng kinh hãi, theo lời Bạch Long Vương thì Lâm Hựu Luân đã nắm giữ khí vận của cả giới giải trí Hong Kong trong tay, nhân vật như vậy bảo sao Lâm Kiến Nhạc không thể chống lại được. "Ta biết con giao hảo với Lâm Kiến Nhạc, nhưng những lời ta vừa nói ra chỉ ra khỏi miệng ta và vào tai con, không được có người thứ ba biết được, nếu không tất có đại họa lâm đầu, con đã rõ chưa?" Bạch Long Vương giọng điệu bình thản nhưng Mâu sư huynh lại nghe ra lời cảnh cáo nghiêm khắc nhất, vốn dĩ anh còn định hé lộ chút tin tức cho Lâm Kiến Nhạc nhưng giờ đành phải dập tắt ý nghĩ đó. "Nếu Lâm tiên sinh

này có tạo hóa lớn như vậy, tại sao sư phụ không gặp ông ta một lần?" Mâu sư huynh tâm tư linh hoạt, liền đưa ra kiến nghị.

Là đệ tử của Bạch Long Vương, anh hiểu rõ dụng ý của sư phụ khi kết giao với Lâm Kiến Nhạc, chẳng qua là muốn mượn tầm ảnh hưởng của ông ta trong giới giải trí để có thêm nhiều minh tinh trở thành tín đồ, rồi từ đó ảnh hưởng đến nhiều người hơn.

Tầm ảnh hưởng của Lâm Kiến Nhạc so với Lâm Hựu Luân thì không bõ dính răng, nếu Bạch Long Vương kết giao được với Lâm Hựu Luân thì mục đích thu thập tín đồ sẽ đạt được dễ dàng.

Bạch Long Vương xua tay: "Người nọ đã có thể thấu thị tương lai, chút bản lĩnh này của vi sư sao cậu ta có thể để vào mắt được?

Có lẽ trong mắt cậu ta, hạng người như ta cũng chỉ giống như kẻ lừa đảo giang hồ, hà tất phải tự chuốc lấy nhục?" Nghe vậy Mâu sư huynh cũng có chút nản lòng, nhiều đại gia ở Hong Kong tin vào phong thủy nhưng Lâm tiên sinh này dường như là ngoại lệ, hiếm khi nghe thấy ông ta dính dáng đến mấy chuyện này, mạo muội tìm đến e rằng sẽ bị coi là kẻ lừa đảo thật.

Nhưng bảo từ bỏ như vậy, Mâu sư huynh lại không cam tâm.

Bạch Long Vương như nhìn thấu tâm tư anh, thản nhiên nói một câu: "Cơ duyên chưa tới, không cần cưỡng cầu." Lâm Hựu Luân đẩy ghế đứng dậy, đi đến trước cửa sổ sát đất thông ra ban công, phóng tầm mắt ra xa.

Ở Hong Kong, dù là ngày nắng ráo thế nào đi nữa, trên trời luôn có một dải mây mỏng bay lơ lửng, và trong sắc xanh của bầu trời luôn mang theo một vệt trắng nhạt nhòa.

Trên bàn làm việc nơi Lâm Hựu Luân vừa đứng dậy có đặt một tờ báo đang mở, chính giữa trang là tin tức Lâm Kiến Nhạc dẫn theo toàn

bộ ê-kíp phim 《Đông Phương Tam Hiệp》 nhận lời chúc phúc của Bạch Long Vương.

Về Bạch Long Vương, Lâm Hựu Luân không hiểu biết nhiều.

Nếu không phải ở kiếp sau, cái chết của Bạch Long Vương kéo theo một loạt tin tức giới giải trí thì có lẽ Lâm Hựu Luân cũng không biết đến người này.

Các báo cáo trên truyền thông về sự tích của Bạch Long Vương đều rất mơ hồ, nhưng có một điều chắc chắn là vị Bạch Long Vương này quả thực có mối liên hệ rất sâu sắc với giới giải trí Hong Kong.

Nếu nghiên cứu kỹ những tin tức này sẽ thấy Bạch Long Vương liên hệ với giới giải trí Hong Kong đều thông qua Lâm Kiến Nhạc.

Năm đó Lâm Kiến Nhạc đầu tư phim 《Vô Gian Đạo》, đặc biệt mời Bạch Long Vương giúp đổi tên phim, lúc đó tên gốc là 《Vô Gian Hành Giả》, nhưng Bạch Long Vương nói tên phim tốt nhất nên có ba chữ, cuối cùng Lâm Kiến Nhạc chọn 《Vô Gian Đạo》.

Sau khi đổi tên, Lâm Kiến Nhạc còn mời Bạch Long Vương từ Thái Lan sang Hong Kong chủ trì lễ khai máy cúng thần.

Với việc 《Vô Gian Đạo》 thu về 50 triệu doanh thu và càn quét các giải thưởng, nhờ sức ảnh hưởng của bộ phim mà sau đó không ít nghệ sĩ bắt đầu tham bái Bạch Long Vương, có người khen ngợi hết lời nói ông ta có thể dự tri tương lai và mang lại vận may, tiếng lành đồn xa khiến danh tiếng của ông ta tăng vọt.

Tiếng máy fax kêu cắt ngang dòng suy tư của Lâm Hựu Luân.

Anh đã bảo trợ lý A Kiệt đi điều tra tư liệu chi tiết về Bạch Long Vương, hiệu suất làm việc của A Kiệt rất đáng hài lòng, chưa đầy nửa ngày đã gửi tài liệu tới.

Đọc xong xấp tài liệu A Kiệt fax qua, Lâm Hựu Luân biết có lẽ

mình đã nghĩ quá nhiều, Bạch Long Vương có lẽ thực sự có năng lực thấu thị nhưng tuyệt đối không giống trường hợp của anh.

Tài liệu cho thấy Bạch Long Vương gốc Triều Châu, thông thạo tiếng Thái, tiếng Phổ thông và tiếng Triều Châu, thời trẻ từng làm nghề sửa xe đạp, bán đồ điện, vì tự xưng mình là Bạch Long Vương chuyển thế nên bỏ việc đến một nơi gần Pattaya gọi là Sriracha để giải hạn cho tín chúng, dần dần nổi tiếng, còn được đại gia xây đền cho.

Đa số người dân Thái Lan tin theo Phật giáo, danh tiếng Bạch Long Vương ở địa phương không cao nên động cơ mở rộng ảnh hưởng ra bên ngoài thu hút tín đồ không phải là vô căn cứ.

Ngay từ những năm 80 đã có đại gia gốc Triều Châu giới thiệu Bạch Long Vương cho giới thượng lưu Hong Kong nhưng không thu hút được nhiều sự chú ý.

Theo quỹ đạo lịch sử nguyên bản, phải đến cuối những năm 90 ông ta mới giao thiệp với giới giải trí Hong Kong, có lẽ vì sự xuất hiện của anh mà chuyện này đã bị đẩy sớm lên.

Nghĩ thông suốt những điều này, Bạch Long Vương trong lòng Lâm Hựu Luân lập tức bị xếp vào loại người không quan trọng, anh càng không có ý định đi gặp vị đại sư có thể "biết trước tương lai" này.

Chương 556

Chỉ có những người bàng hoàng bất lực trước tương lai mới cần tìm người giúp xem bói, người có thể nắm giữ tương lai không bao giờ làm chuyện vô bổ đó.

Xem xong tài liệu, Lâm Hựu Luân gọi một cuộc điện thoại bảo Sầm Kiến Huân lưu ý số liệu doanh thu của phim 《Đông Phương Tam Hiệp》 sau khi ra rạp và báo cáo định kỳ cho mình.

Gác máy, Lâm Hựu Luân xem giờ, hôm nay anh còn hẹn Chung Sở Hồng đi uống trà chiều, cũng đến lúc phải xuất phát rồi.

Đến quán cà phê đã hẹn, Lâm Hựu Luân phát hiện Chung Sở Hồng không đi một mình, Trương Mạn Ngọc cư nhiên cũng ở đó. "Hai người cũng hẹn nhau à?" Sau khi ngồi xuống, Lâm Hựu Luân tò mò hỏi một câu. "Vâng, em và A Ngọc đi dạo phố cả ngày rồi, đi đến mỏi nhừ cả chân." Chung Sở Hồng đặt ly cà phê xuống giải thích.

Lâm Hựu Luân liếc nhìn đống túi lớn túi nhỏ chất bên cạnh, thầm cảm thấy may mắn, mua nhiều quần áo thế kia không biết mất bao nhiêu thời gian, may mà Chung Sở Hồng rủ Trương Mạn Ngọc, nếu rủ anh đi cùng thì đúng là một cực hình. "Chứ còn gì nữa, giờ em sắp đi không nổi nữa rồi đây." Trương Mạn Ngọc bĩu môi, bình thường cô sẽ không tùy ý nói chuyện trước mặt Lâm Hựu Luân như vậy, nhưng hôm nay tình hình khác, cô đi dạo phố với Chung Sở Hồng cả ngày, không có công lao cũng có khổ lao nên nói chuyện không còn e dè. "Cô còn dám nói à, là ai kéo tôi đi hết cửa tiệm này đến cửa tiệm khác?" Chung Sở Hồng lườm Trương Mạn Ngọc một cái, bảo là Trương Mạn Ngọc đi cùng cô dạo phố, cuối cùng lại thành cô đi cùng Trương Mạn Ngọc, đống quần áo này hơn một nửa là của Trương Mạn Ngọc

mua.

Trương Mạn Ngọc tinh nghịch thè lưỡi, cúi đầu uống cà phê.

Có "người ngoài" là Trương Mạn Ngọc ở đây, Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng đương nhiên không nói chuyện riêng tư, hai người tán gẫu vài câu, rất nhanh Lâm Hựu Luân đã dẫn chủ đề sang Trương Mạn Ngọc. "Đúng rồi A Ngọc, ngày mai hình như là ngày 《Đông Phương Tam Hiệp》 ra rạp, cô chắc phải đi dự lễ ra mắt chứ?" Trương Mạn Ngọc ngẩng đầu, ánh mắt quái dị nhìn Lâm Hựu Luân, trong lòng hơi phân vân không rõ ý đồ của anh.

Dạo trước Trương Mạn Ngọc thông qua Chung Sở Hồng hẹn Lâm Hựu Luân ăn cơm để giải thích chuyện mình đóng phim 《Đông Phương Tam Hiệp》, sau đó Chung Sở Hồng bảo cô rằng Lâm Hựu Luân căn bản không để tâm chuyện đó nên cô mới yên lòng.

Lúc đó Trương Mạn Ngọc có ý muốn tiết lộ chút nội dung quay phim cho Lâm Hựu Luân nhưng anh không hề có ý hỏi han, dần dần cô cũng nguôi ngoai ý định đó, không ngờ lúc này anh lại hỏi tới, nghe ý tứ dường như muốn thăm dò chuyện này.

Dù là vì Chung Sở Hồng hay vì thân phận của Lâm Hựu Luân, Trương Mạn Ngọc cũng không định giấu giếm, nhưng điều cô không ngờ là Lâm Hựu Luân hỏi không phải về bộ phim mà là về Bạch Long Vương, người mà Lâm Kiến Nhạc mời tới cầu phúc hôm qua. "Tôi nghe nói hỏi chuyện người này rất linh, có thể giúp người ta tránh hung gặp cát, A Ngọc cô đã trực tiếp gặp mặt rồi, không biết người này có lợi hại như lời đồn không?" "Chuyện này..." Trương Mạn Ngọc do dự, trước mặt Lâm Hựu Luân, mắt cô cứ không ngừng nhìn về phía Chung Sở Hồng.

Chung Sở Hồng nghe Lâm Hựu Luân hỏi Trương Mạn Ngọc chuyện Bạch Long Vương, tim cũng đập thình thịch một cái.

Đêm đó cô và Trương Mạn Ngọc đi bái kiến Bạch Long Vương đã bảo mật hành trình, không mang theo vệ sĩ, sao Lâm Hựu Luân lại biết chuyện này?

Ánh mắt tò mò của Lâm Hựu Luân càng lúc càng đậm: "Sao thế, có gì không tiện nói à?" "Không phải..." Trương Mạn Ngọc lại nhìn Chung Sở Hồng, rồi như hạ quyết tâm: "Tại buổi lễ cầu phúc, tôi chỉ gặp Bạch Long Vương một lần, nhưng đêm đó tôi còn đặc biệt đến bái phỏng ông ấy." Trương Mạn Ngọc không nói chuyện Chung Sở Hồng đi cùng cho Lâm Hựu Luân nghe, cô làm vậy hơi mạo hiểm nhưng thấy biểu cảm của Lâm Hựu Luân không thay đổi, cô biết mình đã cược đúng.

Chung Sở Hồng ngồi bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm, Lâm Hựu Luân không biết chuyện cô đi cùng Trương Mạn Ngọc, nếu không vẻ mặt anh tuyệt đối sẽ không như thế này. "Bái phỏng riêng sao?" Lâm Hựu Luân phát hiện Bạch Long Vương này dường như không đơn giản như anh nghĩ, vẻ mặt không khỏi nghiêm trọng hơn vài phần: "Ông ta chủ động mời cô đến?" Trương Mạn Ngọc lắc đầu, đi bái kiến Bạch Long Vương là ý nguyện chủ động của cô, nguyên nhân là tại buổi lễ cầu phúc, Bạch Long Vương đã nói với cô một câu. "Dạo này tình cảm của con không thuận lợi." Trương Mạn Ngọc gần đây quả thực có tranh cãi với bạn trai ở Mỹ, nhưng chuyện này mới xảy ra chưa lâu, ngay cả bạn thân như Chung Sở Hồng trước đó cũng không biết, vậy mà Bạch Long Vương có thể nói trúng ngay lập tức, sao không khiến cô kinh ngạc cho được.

Gặp chuyện như vậy, Trương Mạn Ngọc cũng mất phương hướng nên tìm Chung Sở Hồng cầu cứu.

Chung Sở Hồng nghe kể Bạch Long Vương linh nghiệm như vậy cũng muốn đi thử xem sao nên đã cùng Trương Mạn Ngọc đi gặp ông ta.

Trương Mạn Ngọc không nhắc tới Chung Sở Hồng, chỉ nói mình đi gặp và nhận chỉ điểm, hơn nữa đối phương không thu bất kỳ thù lao nào, điểm này càng khiến cô tin rằng đối phương không phải kẻ lừa đảo. "Có phải tất cả những người tham gia lễ cầu phúc, ông ta đều nói vài câu không?" Lâm Hựu Luân tiếp tục hỏi. "Cũng không phải tất cả, chỉ có mấy diễn viên chính của phim mới nhận được lời chúc phúc của ông ấy thôi." Trương Mạn Ngọc nhớ lại.

Lâm Hựu Luân gật đầu: "Tôi hiểu rồi." Thấy Chung Sở Hồng và Trương Mạn Ngọc vẻ mặt tò mò nhìn mình, Lâm Hựu Luân nhún vai nói: "Hai người có nghĩ tới đây là một cú lừa không?

Những gì ông ta nói thực tế là chiêu trò quen thuộc của mấy thầy bói ngoài đường thôi." "Không đâu, ông ấy nói thực sự rất chuẩn, không tin anh có thể hỏi..." Trương Mạn Ngọc nhất thời không kìm được, suýt nữa thốt ra tên Chung Sở Hồng, may mà kịp phản ứng đổi thành Mai Diễm Phương.

Trương Mạn Ngọc không rõ Bạch Long Vương có nói gì tương tự với Mai Diễm Phương không, nhưng cô biết Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ không vì chuyện nhỏ này mà đi tìm Mai Diễm Phương để xác nhận. "Tôi biết có một kiểu lừa đảo thế này: đồng thời gửi thư cho rất nhiều người, một nửa số thư dự báo cổ phiếu nào đó sẽ tăng, nửa còn lại dự báo cổ phiếu đó sẽ giảm.

Như vậy dù kết quả thế nào cũng sẽ có một nửa số người tin rằng lời dự báo là chuẩn.

Sau đó tiếp tục gửi thư cho một nửa số người đã tin đó, lặp lại cách làm cũ.

Cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần, sẽ có một nhóm người luôn nhận được dự báo chính xác.

Những người này sau nhiều lần nghiệm chứng sẽ tin sái cổ rằng

người gửi thư thực sự có khả năng dự báo thị trường.

Lúc này kẻ gửi thư yêu cầu họ đóng một khoản tiền gọi là phí dự báo, cô nói xem họ có mắc bẫy không?" Chung Sở Hồng và Trương Mạn Ngọc cùng gật đầu, chuyện này mười phần chết chín là có người mắc bẫy, nhưng chuyện này thì liên quan gì đến việc chứng minh Bạch Long Vương là kẻ lừa đảo? "Bạch Long Vương cũng dùng thủ đoạn này, cái gọi là dự báo của ông ta thực chất là đoán mò, và không may là cô lại thuộc về nhóm người bị ông ta đoán trúng cả hai lần đấy." Sau khi uống xong trà chiều, Chung Sở Hồng lấy cớ còn phải cùng Trương Mạn Ngọc đi mua sắm tiếp để đuổi Lâm Hựu Luân đi. "Cậu nói xem Bạch Long Vương có thật sự là kẻ lừa đảo như lời anh Lâm nói không?" Lâm Hựu Luân vừa đi, Trương Mạn Ngọc liền hỏi chuyện này.

Chung Sở Hồng lắc lắc đầu: "A Luân đối với những chuyện này luôn không tin tưởng lắm, nên anh ấy mới hiểu lầm đại sư Bạch Long Vương." "Nói như vậy, chuyện đó là thật sao?" Trương Mạn Ngọc trừng lớn mắt, trên mặt viết đầy vẻ kinh ngạc.

Chung Sở Hồng không nói gì, coi như mặc nhận cách nói của Trương Mạn Ngọc.

Trương Mạn Ngọc nhất thời cảm thấy hơi đau đầu: "Chuyện này cậu định cứ giấu anh Lâm mãi sao?" "Tớ vẫn chưa nghĩ kỹ..." Trong mắt Chung Sở Hồng lộ ra vẻ mịt mờ đấu tranh: "Tạm thời cứ giấu đã, để tớ suy nghĩ kỹ lại." "Tớ thấy cậu dù đưa ra quyết định gì, cuối cùng cũng nên thương lượng với anh Lâm một chút, đây dù sao cũng là chuyện của hai người." Trương Mạn Ngọc hảo tâm khuyên nhủ.

Chung Sở Hồng gật gật đầu, không quên dặn dò: "Tớ biết rồi, chuyện này nhớ phải giữ bí mật giúp tớ đấy!" —— Ngày công chiếu "Đông Phương Tam Hiệp", Sầm Kiến Huân đã mang băng ghi hình bộ

phim này đến nhà Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân quan tâm đến "Đông Phương Tam Hiệp" như vậy, không phải vì anh lo lắng doanh thu phòng vé của bộ phim này quá tốt khiến "Phích Lịch Kiều Oa" thua đối phương, nguyên nhân chủ yếu là trong ký ức của Lâm Hựu Luân, "Đông Phương Tam Hiệp" là do Đỗ Kỳ Phong đạo diễn, mà hiện tại đạo diễn bộ phim lại đổi thành Từ Khắc, toàn bộ cốt truyện tuy không thay đổi lớn, nhưng phong cách thể hiện tổng thể chắc chắn khác với trong ký ức.

Trần Giai Thượng cũng được Lâm Hựu Luân gọi đến để cùng xem bộ phim này. "Phích Lịch Kiều Oa" và "Đông Phương Tam Hiệp" tuy không công chiếu cùng thời điểm, nhưng cuối cùng chắc chắn sẽ bị truyền thông đem ra so sánh, Trần Giai Thượng luôn rất quan tâm đến chất lượng của "Đông Phương Tam Hiệp" ra sao, nếu không phải Lâm Hựu Luân gọi điện bảo anh qua đây, anh đã định âm thầm mua vé đi xem rồi.

Lâm Hựu Luân thực tế cũng có ý nghĩ giống Trần Giai Thượng, nhưng ngày đầu "Đông Phương Tam Hiệp" công chiếu, cửa các rạp chiếu phim lớn ở Hong Kong đều có phóng viên canh chừng, nếu anh đi xem phim, khó bảo đảm sẽ không bị người ta nhận ra, sau đó truyền thông chắc chắn sẽ lấy chuyện này ra thêu dệt, chẳng khác nào giúp "Đông Phương Tam Hiệp" quảng bá miễn phí.

Xem hiệu quả của băng ghi hình tuy không tốt bằng xem trực tiếp tại rạp, nhưng có thể xem được phim sớm nhất, Trần Giai Thượng đương nhiên không đòi hỏi gì thêm.

Bộ phim vừa bắt đầu, sự chú ý của Trần Giai Thượng và Lâm Hựu Luân đã bị hình ảnh trên màn ảnh thu hút.

Bối cảnh câu chuyện của "Đông Phương Tam Hiệp" cố ý làm mờ đi ranh giới thời đại, mới đầu xem có thể thấy giống thời cổ đại vì có

thế ngoại cao nhân, lão thái giám, huyết tích tử và nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa, nhưng theo tình tiết phim triển khai, cảm giác lại giống thời hiện đại vì xuất hiện cảnh sát, tội phạm và truyền thông, đặc biệt là cảnh cảnh sát và tội phạm đối đầu trong nhà máy hóa chất mang đậm dấu ấn của các phim hành động hiện đại.

Cuối cùng nhìn kỹ lại, lại thấy giống như tương lai, vì nơi được mô tả trong phim không phải Hong Kong, cũng không giống Đại lục, cống thoát nhà tỏa ra hơi nước nồng nặc, dây điện trên không chằng chịt như mạng nhện, cả thành phố bao trùm trong một màu sắc huyền ảo.

Từ Khắc luôn thích đưa những ẩn dụ chính trị vào phim của mình, bộ phim này cũng không ngoại lệ, đại phản diện lão thái giám một lòng muốn phục hồi chế độ phong kiến, điểm này trở thành động lực duy nhất của vai phản diện.

Ngoài ra, màu sắc nữ quyền trong phim cũng rất đậm nét. "Người đàn ông" lợi hại nhất trong phim là một thái giám đã bị tịnh thân, còn cục trưởng cảnh sát duy trì trật tự xã hội lại là một kẻ tiểu nhân nhu nhược vô năng, ích kỷ vụ lợi, việc cứu thế giới dựa vào ba người phụ nữ, điểm này hoàn toàn khác biệt với các phim Hong Kong trước đây.

Trước đó như loạt phim "Bá Vương Hoa", "Hoàng Gia Sư Tỷ" cũng nỗ lực tuyên dương chủ nghĩa anh hùng nữ tính, nhưng chủ yếu là sự nhường nhịn của đàn ông, còn "Đông Phương Tam Hiệp" thì đảo ngược hoàn toàn, nữ giới mạnh mẽ vô cùng, đàn ông thì nhu nhược không chịu nổi.

Xem đến đây, Lâm Hựu Luân không nhịn được lắc đầu, Từ Khắc rõ ràng hơi "tẩu hỏa nhập ma", thiết kế kịch tình như vậy tuy có thể thu hút một nhóm khán giả nữ, nhưng đồng thời sẽ làm mất đi không ít khán giả nam.

Đương nhiên, khuyết điểm không che được ưu điểm, bộ phim này tổng thể vẫn giữ được trình độ cao của phim võ hiệp Từ Khắc, dù là ma cung dưới lòng đất khói sương mờ ảo hay cảnh dùng huyết tích tử lấy đầu người ở nhà ga, đều là những thủ pháp quen thuộc của ông.

Chỉ đạo võ thuật của "Đông Phương Tam Hiệp" là Trình Hiểu Đông, phong cách đánh đấm đương nhiên cũng kế thừa phong cách phiêu dật, thiên mã hành không quen thuộc của ông, cuộc đối đầu giữa vũ khí nóng và công phu càng làm nổi bật công lực chỉ đạo võ thuật thâm hậu.

Trong đó, cảnh tượng khiến Lâm Hựu Luân ấn tượng nhất chính là cảnh Trần Tam tự sát, ám khí của Trần Thất và tỏa liên của Nữ Phi Hiệp đồng thời lao đến trước mặt Trần Tam, trong thời gian chưa đầy một giây này, thông qua quay chậm và không ngừng chuyển đổi góc độ, khiến sự kiện diễn ra trong nháy mắt được trình hiện vô cùng rõ ràng.

Chương 557

Cuối cùng, theo tiếng nhạc "Mạc Vấn Nhất Sinh" vang lên, Mai Diễm Phương, Dương Tử Quỳnh, Trương Mạn Ngọc khoác áo choàng, tư thế hiên ngang bước ra khỏi chiến trường.

Xem đến cảnh này, Lâm Hựu Luân đột nhiên nảy sinh cảm khái, trong phim Hong Kong đời sau, địa vị của các vai nữ ngày càng cao, nhưng so với những bộ phim thời đại này, luôn thấy có chút cố ý và gượng ép, có lẽ đó cũng là lý do khiến phim Hong Kong thập niên 90 luôn khiến người ta dư vị mãi không thôi.

Phim chiếu xong, Lâm Hựu Luân để vài phút cho Trần Giai Thượng hồi tưởng, sau đó mới lên tiếng hỏi: "Thế nào, có cảm giác gì về bộ phim này?" Trần Giai Thượng chép miệng, cân nhắc từ ngữ một chút rồi trả lời: "Bối cảnh và thiết kế động tác đều rất tốt, kịch bản cũng rất trôi chảy, chỉ có điều cảm giác bộ phim này có ý thức hơi vượt thời đại, nếu để 5, 6 năm sau mới công chiếu, có lẽ sẽ trở thành một tác phẩm kinh điển, còn hiện tại thì..." Trần Giai Thượng không nói tiếp, chủ yếu là không muốn khẳng định quá mức, sở thích của khán giả vốn luôn là vấn đề khiến người làm phim đau đầu nhất, cứ dùng mãi chiêu cũ thì khán giả xem nhiều sẽ chán, nhưng nếu sáng tạo quá đà, khán giả lại chưa chắc đã chấp nhận được.

Những ví dụ về phim tiền vệ thất bại đầy rẫy, tiêu biểu nhất là bộ phim do ba anh em Tần Bái, Khương Đại Vệ, Nhĩ Đông Thăng hợp tác.

Nhắc đến hài vô lý đầu, nhiều người sẽ nghĩ ngay đến Chu Tinh Trì, nhưng thực tế bộ phim hài vô lý đầu sớm nhất Hong Kong xuất hiện vào năm 1981, đạo diễn là Khương Đại Vệ.

Khương Đại Vệ trong thập niên 80 đã đạo diễn vài bộ phim, đáng tiếc phản hồi đều không lớn, khán giả rõ ràng thích coi ông là ngôi sao điện ảnh hơn là đạo diễn, cộng thêm gia đình còn có người em Nhĩ Đông Thăng là đạo diễn danh tiếng hơn, nên Khương Đại Vệ trong nghề đạo diễn luôn mờ nhạt.

Không có danh tiếng không có nghĩa là không có thực lực, lúc khái niệm "vô lý đầu" còn chưa ra đời, Khương Đại Vệ đã hợp tác cùng anh trai Tần Bái và em trai Nhĩ Đông Thăng, Tần Bái là nhà sản xuất, Nhĩ Đông Thăng lấy bút danh Nhĩ Tiểu Bảo làm biên kịch, Khương Đại Vệ đạo diễn kiêm diễn viên chính, ba anh em chung tay nhào nặn một bộ phim hài tràn đầy yếu tố vô lý đầu mang tên "Miêu Đầu Ưng" (The Owl), từ "Star Wars" đến "Alien", từ nhân vật võ hiệp Kim Dung đến Cổ Long, vô số tác phẩm kinh điển trong và ngoài nước bị chế giễu điên cuồng trong phim này.

Bộ phim này trong mắt khán giả mười năm trước thật sự là quá tiền vệ, hoàn toàn không thể chấp nhận, nên dù là doanh thu hay danh tiếng đều thảm bại, mà bộ phim này nếu chiếu ở thời điểm hiện tại, tệ nhất cũng có thể thu về hàng chục triệu doanh thu.

Cảm giác mà bộ phim "Đông Phương Tam Hiệp" mang lại cho Trần Giai Thượng cũng giống như bộ "Miêu Đầu Ưng" do Khương Đại Vệ đạo diễn, đôi khi quá tiền vệ cũng không hẳn là chuyện tốt. "Vấn đề cậu nói quả thực tồn tại, nhưng cậu đã bỏ qua một điểm, đó là tâm lý tò mò của khán giả, 'Đông Phương Tam Hiệp' rất thành công trong khâu tuyên truyền giai đoạn đầu, nên doanh thu bộ phim này chắc chắn không quá tệ." Về dự báo doanh thu của "Đông Phương Tam Hiệp", nhận định của Lâm Hựu Luân có chút khác biệt với Trần Giai Thượng. "Đông Phương Tam Hiệp" về mặt nữ quyền tuy hơi tiền vệ, nhưng các phương diện khác vẫn tuân thủ theo công thức của phim Hong Kong kinh điển, đặc biệt dưới sự kết hợp của Từ Khắc và

Trình Hiểu Đông, hiệu quả các cảnh đánh đấm còn xuất sắc hơn trong ký ức của Lâm Hựu Luân.

Phim võ hiệp của Từ Khắc lúc này chính là một thương hiệu vàng, đồng thời ba ngôi sao chính cũng có sức hút phòng vé lớn đối với khán giả, đặc biệt là Dương Tử Quỳnh, bộ phim đầu tiên sau khi tái xuất chắc chắn rất được chú ý.

Những yếu tố này cộng lại, doanh thu của "Đông Phương Tam Hiệp" chắc chắn không có chuyện thất bại thảm hại, đương nhiên do hạn chế về đề tài, muốn đạt được doanh thu phá kỷ lục là điều không thực tế.

Phân tích này của Lâm Hựu Luân khiến Trần Giai Thượng im lặng một hồi lâu. "Đương nhiên cậu cũng không cần quá lo lắng, 'Đông Phương Tam Hiệp' quay thực sự không tệ, nhưng 'Phích Lịch Kiều Oa' chưa chắc đã thua đối phương." Lâm Hựu Luân vỗ vai Trần Giai Thượng, lời anh nói không hoàn toàn chỉ để an ủi.

Những ưu điểm của "Đông Phương Tam Hiệp", ngoại trừ khía cạnh nữ quyền hơi yếu hơn một chút, các phương diện khác "Phích Lịch Kiều Oa" hầu như đều có đủ.

Về thiết kế động tác, Trình Hiểu Đông và Viên Tường Nhân kẻ tám lạng người nửa cân, tất nhiên phong cách hành động của hai bộ phim là hoàn toàn khác nhau, "Đông Phương Tam Hiệp" là phim võ hiệp mang màu sắc ma ảo, còn "Phích Lịch Kiều Oa" thuộc về phim hành động hiện đại.

Qua sự kiện "scandal đào tạo" náo động thời gian trước, khán giả Hong Kong cơ bản đều đã biết đến bộ phim "Phích Lịch Kiều Oa", điều này cũng bù đắp cho điểm yếu về độ nổi tiếng của diễn viên không bằng "Đông Phương Tam Hiệp".

Hơn nữa, "Phích Lịch Kiều Oa" còn có ưu thế hơn "Đông Phương

Tam Hiệp" ở chỗ câu chuyện xảy ra ở thời hiện đại, khán giả dễ nhập tâm hơn, và phong cách hành động của phim cũng dễ được khán giả Âu Mỹ chấp nhận hơn.

Hai bộ phim thoạt nhìn thật sự có vẻ ngang tài ngang sức, nhưng Lâm Hựu Luân tin rằng, "Phích Lịch Kiều Oa" sẽ mang lại cho mình bất ngờ lớn hơn.

Lâm Kiện Nhạc cầm trong tay một bản báo cáo công ty, nhưng tâm trí không đặt ở đó, mắt thỉnh thoảng liếc về phía cửa văn phòng, như đang đợi ai đó.

Hôm qua "Đông Phương Tam Hiệp" công chiếu, số liệu doanh thu ngày đầu hôm nay sẽ được thống kê xong, Lâm Kiện Nhạc thực ra có thể dùng thân phận cổ đông trực tiếp tìm Sầm Kiến Huân hỏi kết quả, nhưng hành động như vậy trong mắt người khác chính là biểu hiện của sự thiếu tự tin.

Lâm Kiện Nhạc không bỏ được cái sĩ diện này, nên mới nghĩ đến việc để Hoàng Bạch Minh ra mặt.

Hoàng Bạch Minh là nhà sản xuất của "Đông Phương Tam Hiệp", đến trụ sở Gia Nghị tìm hiểu tin tức là hoàn toàn hợp lý.

Nghĩ đến lời phê của Bạch Long Vương dành cho mình, lòng Lâm Kiện Nhạc lại bao phủ một tầng mây mù.

Tính thời gian, Hoàng Bạch Minh chắc cũng sắp về rồi, báo cáo xem không vào nữa, Lâm Kiện Nhạc nhấc điện thoại, đang định gọi cho thư ký.

Đột nhiên, cửa văn phòng mở ra, Hoàng Bạch Minh mặt mày hớn hở bước vào. "Lâm thiếu, kết quả có rồi, 3.12 triệu!" Tin tốt mà Hoàng Bạch Minh mang lại giống như gió lớn thổi tan mây mù, tâm cảnh Lâm Kiện Nhạc bỗng chốc rạng rỡ, biểu cảm trên mặt cũng dịu

đi nhiều. "Bạch Minh, lại đây, ngồi xuống uống hớp nước đã." Lâm Kiện Nhạc vẫy tay, cũng không vội hỏi thêm tình hình.

Hoàng Bạch Minh kéo ghế trước bàn làm việc ngồi xuống, thư ký bưng hai tách cà phê vừa pha vào, Lâm Kiện Nhạc và Hoàng Bạch Minh mỗi người cầm một tách. "Theo đà này, doanh thu có khả năng phá 40 triệu không?" Lâm Kiện Nhạc nheo mắt, thư thái như có người đang massage cho mình, "Đông Phương Tam Hiệp" có khởi đầu thuận lợi, niềm tin của ông ta cũng theo đó mà phình to lên.

Nụ cười trên mặt Hoàng Bạch Minh dần thu lại, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc. "Hiện tại vẫn rất khó nói, vì sau doanh thu ngày đầu, trường hợp doanh thu những ngày sau vượt qua ngày đầu không nhiều, thường thấy nhất là sụt giảm ở mức độ nhất định rồi dần ổn định." Theo ước tính của Hoàng Bạch Minh, doanh thu mỗi ngày của "Đông Phương Tam Hiệp" trong tuần tới có thể từ 3 triệu giảm dần xuống khoảng 1.7 triệu, sau đó nửa tháng biến động ở mức 1 triệu, rồi có thể sẽ giảm nhanh, chiếu đủ một tháng hoặc khi doanh thu ngày giảm xuống dưới 300 ngàn thì phim rút khỏi rạp.

Tính như vậy, doanh thu cuối cùng của "Đông Phương Tam Hiệp" vượt qua 30 triệu là không thành vấn đề, nhưng muốn tiến xa hơn nữa thì hơi khó khăn.

Lâm Kiện Nhạc nghe phân tích của Hoàng Bạch Minh, nhíu mày: "Thật sự không có cách nào phá được 40 triệu sao?" "Tôi đã nghiên cứu tất cả các phim doanh thu vượt 40 triệu trước đây, thông thường doanh thu tuần đầu ít nhất phải phá 15 triệu mới có khả năng cuối cùng đạt 40 triệu.

Theo biểu hiện ngày đầu, không phải là không có cơ hội, chủ yếu xem đánh giá của khán giả và truyền thông sau này.

Nếu có thể nhận được sự đồng thuận của mọi người, doanh thu

giai đoạn sau cũng có khả năng bùng nổ lần nữa, có điều, thời gian để chúng ta hành động chỉ còn nửa tháng." Hoàng Bạch Minh nghiêm túc phân tích.

Lâm Kiện Nhạc cũng nhận ra thời gian rất khẩn trương, nửa tháng sau là ngày "Phích Lịch Kiều Oa" công chiếu, trong khoảng thời gian này nếu doanh thu của "Đông Phương Tam Hiệp" không phá được 25 triệu, thì nửa tháng sau muốn đạt thêm 15 triệu dưới sự cạnh tranh mạnh mẽ của "Phích Lịch Kiều Oa" rõ ràng là không thực tế.

Muốn doanh thu sau này tốt hơn, chỉ có một cách, đó là tăng cường quảng bá.

Đánh giá của truyền thông thì dễ xử lý, trình độ của Từ Khắc khi quay bộ phim này vốn đã cao, cộng thêm sự vận hành quan hệ công chúng của Hoàn Á, muốn đạt được sự công nhận của giới phê bình phim không hề khó khăn.

Vừa nghe Lâm Kiện Nhạc muốn tăng cường lực lượng tuyên truyền cho phim, Hoàng Bạch Minh sốt ruột nhíu mày, hai hàng lông mày đen như chữ bát rũ xuống.

Kinh phí tuyên truyền giai đoạn đầu của "Đông Phương Tam Hiệp" đã là một con số không nhỏ, nếu tiếp tục đổ thêm vốn vào, chắc chắn sẽ thu hẹp không gian lợi nhuận vốn đã không cao của bộ phim.

Nếu tiếp tục tăng cường tuyên truyền có thể khiến doanh thu tăng mạnh, Hoàng Bạch Minh sẽ không phản đối, nhưng thực tế việc quảng bá trước đó đã rất tốt rồi, đổ thêm tiền vào sau này hiệu quả chưa chắc đã cao.

Hoàng Bạch Minh khéo léo nói ra suy nghĩ này, nhưng không thuyết phục được Lâm Kiện Nhạc, nguyên nhân chủ yếu là do lập trường của hai người khác nhau.

Hoàng Bạch Minh là nhà sản xuất, mục tiêu cao nhất là lợi nhuận tối đa, còn việc kiếm thêm hay bớt đi vài trăm ngàn đối với Lâm Kiện Nhạc không quan trọng, với tiền đề đầu tư không lỗ, ông ta hy vọng bộ phim này có thể đạt doanh thu cao nhất có thể, như vậy mới giúp công ty điện ảnh Hoàn Á mở rộng tầm ảnh hưởng trong làng điện ảnh Hong Kong.

Nếu doanh thu cuối cùng của "Đông Phương Tam Hiệp" có thể đè bẹp "Phích Lịch Kiều Oa", thì không còn gì bằng.

Sau thất bại khi đầu tư vào "Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp", tâm tính Lâm Kiện Nhạc đã trầm ổn hơn nhiều, lúc mới quyết định đầu tư vào "Đông Phương Tam Hiệp", ông ta chỉ giấu ý nghĩ đó trong lòng, nhưng biểu hiện doanh thu ngày đầu của phim khiến ông ta thấy đây là một cơ hội tốt để đánh bại Lâm Hựu Luân. —— Sau khi đạt doanh thu 3.12 triệu ngày đầu, công ty điện ảnh Hoàn Á bắt đầu một đợt đổ tiền quảng cáo dày đặc mới trên truyền thông, nhất thời trên đường phố Hong Kong đâu đâu cũng thấy poster quảng bá của "Đông Phương Tam Hiệp", trên báo chí liên tục có tin tức đưa tin về bộ phim này.

Lâm Bách Hân cảm thấy rất hài lòng về đợt đầu tư điện ảnh này của Lâm Kiện Nhạc, để biểu thị sự ủng hộ, ông chuyên môn bảo đài ATV phát sóng clip quảng bá "Đông Phương Tam Hiệp" vào khung giờ vàng.

Dưới sự tuyên truyền mãnh liệt của truyền thông, doanh thu của "Đông Phương Tam Hiệp" cho thấy xu hướng tăng rõ rệt, doanh thu tuần đầu công chiếu thành công phá mốc 15 triệu, tuần tiếp theo thuận lợi thu về thêm 10 triệu, về mặt hình thế đã hội đủ khả năng đột kích vào câu lạc bộ 40 triệu.

Lâm Kiện Nhạc lập tức tuyên bố tổ chức tiệc mừng công cho bộ

phim, và ngày tổ chức tiệc mừng công này vừa khéo chính là ngày trước khi "Phích Lịch Kiều Oa" công chiếu.

Buổi lễ ra mắt "Phích Lịch Kiều Oa" kết thúc, trước khi bộ phim bắt đầu chiếu, Lâm Hựu Luân đột nhiên nói với Chu Tuệ Mẫn bên cạnh một câu: "Trước đây có phải anh đã ép Lâm Kiện Nhạc quá ngặt không?" Chu Tuệ Mẫn lườm Lâm Hựu Luân một cái sắc lẹm: "Giờ anh mới nhận ra à?" Trong buổi lễ ra mắt vừa rồi, rất nhiều phóng viên không ngừng lấy vấn đề về "Đông Phương Tam Hiệp" để hỏi đoàn làm phim "Phích Lịch Kiều Oa", người bị chiếu cố trọng điểm đương nhiên vẫn là Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân bĩu môi: "Anh rất không thích giọng điệu của mấy phóng viên truyền thông đó, cứ như thể chắc chắn 'Phích Lịch Kiều Oa' sẽ thua 'Đông Phương Tam Hiệp' vậy." "Mới nửa tháng mà doanh thu 'Đông Phương Tam Hiệp' đã phá 25 triệu rồi, mọi người đều kỳ vọng vào bộ phim này cũng không lạ mà." Chu Tuệ Mẫn nhún vai.

Lâm Hựu Luân quay đầu lại, hứng thú nhìn Chu Tuệ Mẫn một cái: "Đến cả em cũng thấy vậy sao?" "Không có mà, em tin anh nhất định sẽ không thua, nên không có gì phải lo lắng cả." Chu Tuệ Mẫn mắt sáng rực nhìn Lâm Hựu Luân, đối với anh, cô đã hình thành một sự tin tưởng mù quáng.

Lâm Hựu Luân khẽ nhéo nhẹ lên khuôn mặt trắng trẻo mịn màng của Chu Tuệ Mẫn, động tác thân mật này vừa khéo bị Lý Nhược Đồng đi tới nhìn thấy.

Thấy Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn đều nhìn về phía mình, Lý Nhược Đồng vội lấy tay che mắt, quay mặt đi nói: "Em không thấy gì hết nha." Chu Tuệ Mẫn hờn dỗi lườm Lâm Hựu Luân một cái, chủ động bước tới, kéo bàn tay đang che mắt của Lý Nhược Đồng xuống. "Thấy thì thấy thôi, sau này làm diễn viên, da mặt mỏng như vậy là

không được đâu." Lý Nhược Đồng hơi ngại ngùng gật gật đầu, quan hệ giữa Chu Tuệ Mẫn và Lâm Hựu Luân cô đã sớm biết rõ, chỉ có điều nhìn thấy hai người thân mật như vậy, cô vẫn cảm thấy có chút thẹn thùng, nguyên nhân chính cô cũng không hiểu rõ. "Phim sắp bắt đầu rồi, chúng ta cũng tìm chỗ ngồi xuống đi!" Chu Tuệ Mẫn nắm tay Lý Nhược Đồng đi tới, nói với Lâm Hựu Luân.

Chương 558

Lâm Hựu Luân gật đầu, rồi liếc nhìn Lý Nhược Đồng với ánh mắt tò mò.

Lý Nhược Đồng đã đoán được Lâm Hựu Luân muốn hỏi gì, chủ động giải thích: "Christy và A Văn ngồi cùng với đạo diễn Trần rồi... em qua đây ngồi với chị Tuệ Mẫn." Lâm Hựu Luân ngước mắt nhìn, Trần Giai Thượng, Chung Lệ Đề, Vạn Khỉ Văn và các thành viên chủ chốt của đoàn phim đang ngồi ở hàng ghế phía sau không xa, ánh mắt hai bên giao nhau coi như là lời chào hỏi.

Sau khi tìm được chỗ ngồi, Chu Tuệ Mẫn liền kéo Lý Nhược Đồng hỏi về những trải nghiệm của cô trong thời gian quay "Phích Lịch Kiều Oa". "Lúc huấn luyện thì khá vất vả, nhưng khi quay phim thì lại không mệt đến vậy." Lý Nhược Đồng vừa trả lời vừa liếc nhìn về phía Lâm Hựu Luân.

Trước khi quay "Phích Lịch Kiều Oa", cô cùng Chung Lệ Đề và Vạn Khỉ Văn đã tiếp nhận ba tháng huấn luyện võ thuật từ Viên Tường Nhân, và trong lúc quay phim, những đợt huấn luyện đó thực sự đã giúp ích rất nhiều, dù không phải tất cả đều được sử dụng đến.

Lý Nhược Đồng, Chung Lệ Đề và Vạn Khỉ Văn đều cảm thấy nội dung huấn luyện trước đó hoàn toàn có thể giảm bớt, như vậy họ cũng không phải chịu nhiều khổ cực như vậy.

Sau này biết được Lâm Hựu Luân dự định bồi dưỡng Chung Lệ Đề thành đả nữ thế hệ mới của Hong Kong, những người khác mới hiểu được phần nào mục đích huấn luyện nghiêm khắc của Viên Tường Nhân lúc đó.

Đợi đến khi vào đoàn phim "Thần Điêu Hiệp Lữ", Lý Nhược

Đồng mới thực sự cảm nhận được lợi ích của đợt huấn luyện đó, nếu không có nền tảng từ trước, bảo cô treo mình trên dây cáp để hoàn thành các cảnh quay động tác thì không biết phải chịu bao nhiêu khổ cực nữa. "Em trước khi quay có được huấn luyện là tốt rồi, chị lần đầu đóng cảnh võ thuật chẳng biết gì cả, bị NG mấy lần, suýt nữa bị đạo diễn mắng cho phát khóc, rồi sau lần đó, chị không bao giờ đóng cảnh võ thuật nữa." Chu Tuệ Mẫn nhớ lại trải nghiệm của mình khi đóng "Côn Luân" ngày trước, so với Lý Nhược Đồng, đột nhiên thấy mình rất may mắn vì có sự che chở của Lâm Hựu Luân, cô sau này không còn phải đóng cảnh đánh đấm nữa, điều mà hầu như không thể xảy ra với các nữ diễn viên cùng thời với cô.

Chu Tuệ Mẫn may mắn hơn Lý Nhược Đồng không chỉ vì cô luôn được Lâm Hựu Luân chăm sóc từ khi mới vào nghề, mà còn liên quan đến bối cảnh chung của làng giải trí Hong Kong năm đó.

Lúc đó các thể loại phim đều có thị trường, nữ diễn viên chỉ cần ngoại hình xuất chúng, làm "bình hoa" vài năm là có thể nổi lên, nếu ngộ tính tốt một chút như Trương Mạn Ngọc, hoàn toàn có thể chen chân vào hàng ngũ ngôi sao hạng nhất.

Mà ngày nay phong khí của làng giải trí Hong Kong đã thay đổi rất nhiều, thị trường tuy ngày càng thịnh vượng, nhưng sự phát triển của diễn viên lại không dễ dàng như thập niên 80, chủ yếu vì có quá nhiều người gia nhập ngành này, khiến sự cạnh tranh giữa các diễn viên ngày càng khốc liệt.

Hiện tại nữ diễn viên hơi có danh tiếng một chút, muốn giành được một vai bình hoa trong phim của các công ty lớn đã vô cùng khó khăn, mà cát-xê lại bị ép rất thấp.

Dùng một câu lưu truyền trong giới mà nói, minh tinh nữ hiện nay muốn nổi tiếng, không cởi không hở thì chẳng ai biết tới.

Cho nên rất nhiều nữ diễn viên trước đây chưa nổi tiếng, hoặc mới vào nghề chưa có danh tiếng, đều bắt đầu thử tung ra những bộ ảnh nóng bỏng, để dọn đường cho việc đóng phim cấp ba.

Lộ trình "diễm tinh" thực tế đã trở thành lối tắt để các minh tinh nữ Hong Kong thành danh, đặc biệt là sau khi Diệp Ngọc Khanh "nhất thoát thành danh", rất nhiều người đua nhau bắt chước, trong bối cảnh đó, những nữ diễn viên không muốn nổi tiếng bằng cách cởi hở lại càng khó khăn hơn để vươn lên.

Nếu đặt ở thập niên 80, ba nữ chính của "Phích Lịch Kiều Oa" đã sớm là những minh tinh đình đám, một bộ "Cưỡng Đoạt" hoàn toàn có thể giúp Lý Nhược Đồng nổi tiếng; Vạn Khỉ Văn từng đóng chính trong "Khử Tà Diệt Ma" gây sốt tỷ suất người xem, năm đó Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ khi mới lấn sân điện ảnh chưa chắc đã có khởi đầu tốt như cô; chưa kể Chung Lệ Đề đã cùng Thành Long, Trương Mạn Ngọc đóng chính trong "Song Long Hội"...

Điều kiện của ba người không thể nói là không tốt, chỉ tiếc họ đang ở trong làng giải trí Hong Kong của những năm 90. "Cưỡng Đoạt" tuy thành tích nổi bật, nhưng trong thời đại phim bom tấn hội tụ này, nó không phải là sự tồn tại rực rỡ nhất, Lý Nhược Đồng tham gia bộ phim này cũng chỉ để lại một chút ấn tượng trong lòng khán giả; "Khử Tà Diệt Ma" tuy phá kỷ lục tỷ suất người xem của TVB, nhưng tỷ suất người xem phim truyền hình nói chung đều đang tăng lên, hơn nữa khoảng cách giữa diễn viên truyền hình và điện ảnh ngày càng lớn, đóng phim truyền hình được yêu thích không bảo đảm đóng điện ảnh cũng sẽ có doanh thu; Chung Lệ Đề từng đóng chung với Thành Long, nhưng chỉ riêng năm 90, phim Thành Long đóng chính ra rạp đã có tới 6 bộ, làm nữ chính phim Thành Long không còn là chuyện hiếm lạ nữa.

Nguồn lực diễn viên dư thừa dẫn đến cạnh tranh khốc liệt, mà

cạnh tranh khốc liệt lại nảy sinh đủ loại quy tắc ngầm, không khí trong giới tự nhiên cũng trở nên bát nháo.

Đây là vấn đề tất yếu nảy sinh khi ngành giải trí phát triển đến một mức độ nhất định, Lâm Hựu Luân cũng không ngăn cản nổi, việc anh có thể làm chỉ là đưa ra những định hướng hợp lý, ví dụ như chỉ cho các nữ diễn viên một con đường thành danh khác —— làm đả nữ.

Chọn làm đả nữ chắc chắn sẽ rất vất vả, nhưng tiềm năng phát triển và thành tựu tương lai tuyệt đối sẽ lớn hơn nhiều so với các nữ diễn viên nổi tiếng kiểu "diễm tinh", Lâm Hựu Luân đầu tư "Phích Lịch Kiều Oa" chính là muốn thực hiện một sự thử nghiệm như vậy.

Chu Tuệ Mẫn và Lý Nhược Đồng ghé sát vào nhau, tán gẫu thêm vài chủ đề khác, cho đến khi phim chính thức bắt đầu, hai người mới ngừng trò chuyện.

Cảnh phim đầu tiên hiện lên trên màn ảnh là trên một chuyến bay dân dụng, đi kèm với nhạc nền nhịp điệu sôi động, một người đàn ông to lớn mặc áo bào rộng xuất hiện trong ống kính, hình ảnh đi theo bóng lưng của người đàn ông cao lớn này, tiến thẳng vào khoang hạng nhất.

Sau khi người đàn ông ngồi xuống, khán giả cuối cùng cũng nhìn rõ mặt anh ta, một khuôn mặt rất lạ, nhưng gã có vẻ mặt gian xảo ngồi bên cạnh lại thu hút sự chú ý của khán giả.

Khán giả ngồi trong phòng chiếu phần lớn đến từ giới truyền thông, phê bình phim, và không ít người trong nghề đến ủng hộ, khán giả phổ thông có lẽ không nhận ra người này là ai, nhưng chỉ cần ai có hiểu biết sâu một chút về giới điện ảnh Hong Kong đều nhận ra thân phận của người này —— đạo diễn của "Phích Lịch Kiều Oa", Trần Giai Thượng.

Vai khách mời của Trần Giai Thượng mang đến cho mọi người

một bất ngờ nhỏ, tiếp theo hai người trên màn ảnh bắt đầu bắt liên lạc, người đàn ông cao lớn đổ ra một đống kim cương từ trong hộp, Trần Giai Thượng thì cho anh ta xem quả bom quấn trên người mình.

Thấy cảnh này, khán giả tại hiện trường không khỏi nảy sinh nghi vấn: chẳng lẽ hai người này muốn cướp máy bay?

Chuyện xảy ra tiếp theo lại vượt xa dự liệu của mọi người, người đàn ông cao lớn đột nhiên vật lộn với Trần Giai Thượng, kế đó cửa khoang máy bay được mở ra, người đàn ông cao lớn ôm Trần Giai Thượng cùng nhảy ra khỏi máy bay.

Trong phòng chiếu vang lên một tràng kinh hô, dù nhiều người biết cảnh nhảy máy bay này được quay trong phim trường rồi dùng kỹ xảo máy tính ghép vào, nhưng bước ngoặt đột ngột này vẫn khiến tim mọi người đập mạnh.

Dù phía sau người đàn ông cao lớn đã bung dù, hãm lại đà rơi, nhưng tên tội phạm do Trần Giai Thượng thủ vai thì không may mắn như vậy, anh ta cứ thế la hét rơi tự do, quả bom quấn trên người cũng bắt đầu đếm ngược.

Những người quen biết Trần Giai Thượng lúc này đều không nhịn được nhìn về phía anh ngồi, mọi người đều nghĩ vai khách mời của Trần Giai Thượng trong phim đã định đoạt kết cục, không rơi xuống biển chết thì cũng bị bom nổ chết.

Ngay lúc này, tình hình trên màn ảnh lại có biến số mới.

Tên tội phạm Trần Giai Thượng đang rơi cấp tốc từ trên cao, thì giữa chừng xuất hiện một chiếc trực thăng, một người nhảy xuống, bắt được Trần Giai Thượng giữa không trung, trước hết tháo quả bom trên người anh ta quăng đi, không trung nổ tung một quầng lửa rực rỡ, tiếp đó phía sau người này cũng bung dù, lơ lửng rơi xuống biển.

Khán giả lúc này mới vỡ lẽ, hóa ra không chỉ giải trừ âm mưu nổ máy bay của tên tội phạm, mà còn phải bắt sống gã này.

Người từ trên trực thăng nhảy xuống dũng cảm bắt phỉ đồ đang đội mũ bảo hiểm, không nhìn rõ mặt, nhưng nhìn vóc dáng chắc hẳn là một cô gái.

Ngay khi mọi người đang đồn đoán xem đây là ai trong ba nữ chính, một chiếc xuồng cao tốc màu vàng phóng nhanh tới trên mặt biển, rõ ràng là đến để ứng cứu hai người nhảy dù.

Khi ống kính kéo lại gần, có khán giả khẽ thốt lên "Oa", Chu Tuệ Mẫn càng kinh ngạc lấy tay che miệng, vì người trên màn ảnh đang điều khiển xuồng cao tốc, hiên ngang phóng tới chính là Lý Nhược Đồng trong bộ đồ bơi.

Cảm thấy có nhiều ánh mắt xung quanh nhìn về phía mình, Lý Nhược Đồng hơi ngượng ngùng cúi đầu.

Ánh mắt khán giả nhanh chóng quay lại màn ảnh lớn, người nhảy dù bắt được phỉ đồ thuận lợi rơi xuống xuồng cao tốc, tên phỉ đồ bị trải nghiệm khó tin này làm cho mặt mày cắt không còn giọt máu, gào thét ầm ĩ, Lý Nhược Đồng mỉm cười quay người lại, nói với gã một câu: "Chúc chuyến đi vui vẻ!" Người nhảy dù đứng cạnh cô tháo mũ bảo hiểm xuống, mái tóc dài như thác đổ tung bay trong gió, lộ ra khuôn mặt thanh tân xinh đẹp của Vạn Khỉ Văn.

Lý Nhược Đồng mỉm cười với Vạn Khỉ Văn, rồi ánh mắt lại nhìn lên trời.

Người đàn ông cao lớn ôm tên phỉ đồ nhảy khỏi máy bay lúc trước đang lơ lửng rơi xuống, tên phỉ đồ hoàn hồn chỉ vào anh ta gào thét, mắng anh ta là kẻ điên.

Người đàn ông cao lớn tháo dù, đưa tay vào ngực, như lột áo mà

xé lớp mặt nạ da người trên đầu xuống, rồi một mặt khinh bỉ nói với tên phỉ đồ: "Ông đoán đúng rồi, tôi chính là một con đàn bà điên!" Không chỉ tên phỉ đồ ngây người, mà khán giả trong rạp cũng ngẩn ngơ trước cảnh này, cách xuất hiện của ba kiều nữ, mỗi người một vẻ khiến người ta không ngờ tới.

Ngoài sự kinh ngạc, mọi người cũng bắt đầu kỳ vọng vào kịch bản phía sau, đây mới chỉ là khởi đầu phim, câu chuyện sau này chắc chắn sẽ còn thú vị hơn nữa.

Màn ảnh chính thức hiện lên dòng chữ "Phích Lịch Kiều Oa", sau đó là phần giới thiệu đoàn phim, trong lúc đó, trong phòng chiếu có người khẽ bàn tán. "Tôi cứ thấy như đang xem phim hành động của Thành Long, đoạn nhảy dù vừa rồi thật sự quá kích thích!" "Đừng ngốc thế, đoạn vừa rồi cơ bản đều dùng thế thân, cậu tưởng ba cô đó tự diễn à?" Đồng nghiệp tạt gáo nước lạnh.

Người nói kia lại không cho là vậy: "Bây giờ đóng phim ai chẳng dùng thế thân?

Thành Long không dùng sao?" Đồng nghiệp không chịu thua, phản bác một câu: "Ít nhất Thành Long cũng có công phu thực sự." Người kia cười lớn đáp: "Nhưng Thành Long đâu có đẹp mắt bằng ba đại mỹ nữ này." Lần này thì người đồng nghiệp im lặng, quả thực yêu cầu vừa rồi có chút khắt khe, khán giả phổ thông căn bản sẽ không để ý những điều đó.

Những tiếng bàn tán xung quanh lọt vào tai Lâm Hựu Luân, anh chỉ khẽ mỉm cười, giờ mà kết luận "Phích Lịch Kiều Oa" sẽ đại thắng thì còn quá sớm, nhưng có thể khẳng định rằng kế hoạch đào tạo ngôi sao theo kiểu "mỹ nữ + đả nữ" là khả thi, điểm này nhìn từ phản ứng của khán giả xung quanh là có thể thấy được.

Cùng lúc đó, tại một rạp chiếu phim không mấy nổi bật ở Nguyên

Lãng, Từ Khắc và Hoàng Bạch Minh cũng đang xem buổi ra mắt "Phích Lịch Kiều Oa" với vẻ mặt trầm trọng.

Doanh thu "Đông Phương Tam Hiệp" phá 25 triệu, nhưng "Phích Lịch Kiều Oa" ra rạp chắc chắn sẽ gây tác động đến doanh thu sau này của "Đông Phương Tam Hiệp", tác động lớn đến mức nào thì phải tận mắt xem bộ phim này mới rõ.

Lâm Hựu Luân có thể trực tiếp lấy bản phim "Đông Phương Tam Hiệp" từ Gia Nghị, nhưng Lâm Kiện Nhạc không có cách nào lấy được bản phim của "Phích Lịch Kiều Oa" ngay ngày đầu, nên Từ Khắc và Hoàng Bạch Minh muốn xem sớm nhất thì chỉ có thể giống như khán giả phổ thông, đến rạp mua vé.

Để không bị truyền thông phát hiện, hai người trước khi đi đều cải trang kỹ lưỡng, đồng thời chọn một rạp chiếu phim ở địa điểm hẻo lánh.

Chỉ mới xem đoạn đầu phim, Từ Khắc và Hoàng Bạch Minh đã cảm thấy áp lực nặng nề, "Phích Lịch Kiều Oa" không trình bày nhiều ý tưởng mới lạ như "Đông Phương Tam Hiệp", nhưng lại vô cùng phù hợp với xu hướng thịnh hành của phim thương mại hiện nay, khéo léo lồng ghép "mỹ nữ" và "hành động" lại với nhau, có lẽ đánh giá của giới phê bình phim sẽ không cao bằng "Đông Phương Tam Hiệp", nhưng khán giả chắc chắn sẽ sẵn lòng xem bộ phim như thế này hơn.

Từ Khắc và Hoàng Bách Minh đều không hẹn mà cùng cảm thấy 《Đông Phương Tam Hiệp》 dường như đang dọn đường cho 《Phích Lịch Kiều Oa》. 《Đông Phương Tam Hiệp》 có thể thành công mở ra thị trường phim hành động nữ chính là nhờ vào sự đầu tư quảng cáo khổng lồ trước và sau khi công chiếu của Hoàn Á, còn 《Phích Lịch Kiều Oa》 trước khi công chiếu dù không có những

chiến dịch quảng cáo rầm rộ nhưng lại có thể ngồi hưởng thành quả mà thị trường của 《Đông Phương Tam Hiệp》 mang lại.

Đây thực chất cũng là đạo lý của việc bám đuôi ăn theo, mà thời điểm công chiếu của 《Phích Lịch Kiều Oa》 cũng được chọn lựa vô cùng khéo léo, muộn hơn 《Đông Phương Tam Hiệp》 nửa tháng, vừa tránh được việc trực tiếp tranh giành doanh thu phòng vé dẫn đến lưỡng bại câu thương, đồng thời lại lấp đầy được khoảng trống thị trường phim hành động nữ chính sau 《Đông Phương Tam Hiệp》.

Chương 559

Việc "ăn theo" có thể thành công hay không, mấu chốt nhất chính là một chữ "Nhanh", các công ty điện ảnh khác dù có phản ứng nhanh đến đâu cũng không thể đạt đến mức độ liên kết không kẽ hở như 《Phích Lịch Kiều Oa》, cho nên miếng bánh ngọt lớn nhất của thị trường phim hành động nữ chính sau 《Đông Phương Tam Hiệp》 chắc chắn sẽ thuộc về 《Phích Lịch Kiều Oa》. "Lâm tiên sinh tính toán thật sâu sắc." Hoàng Bách Minh thở dài một tiếng, trong lòng cảm thấy vô cùng uất ức.

Từ Khắc lại không cho là đúng, bĩu môi vặn hỏi một câu: "Nếu để 《Phích Lịch Kiều Oa》 công chiếu trước, anh nghĩ chúng ta sẽ không chịu thiệt sao?" Hoàng Bách Minh hơi ngẩn người, định phản bác nhưng lại nhận ra mình hoàn toàn không tìm được lời nào để nói. 《Đông Phương Tam Hiệp》 có được thành tích doanh thu phòng vé như hiện tại, một mặt là nhờ Hoàn Á đã dồn tâm sức quảng bá, mặt khác cũng là vì ra rạp trước 《Phích Lịch Kiều Oa》, thu hút được một lượng lớn khán giả mang tâm lý hiếu kỳ bước vào rạp.

Nếu 《Đông Phương Tam Hiệp》 công chiếu sau 《Phích Lịch Kiều Oa》, liệu có còn được doanh thu như hiện tại?

Trước đó Hoàng Bách Minh không dám khẳng định, nhưng sau khi xem 《Phích Lịch Kiều Oa》, ông đã bắt đầu nghi ngờ nghiêm trọng phán đoán của mình.

Khán giả đã xem 《Đông Phương Tam Hiệp》 sẽ không bài trừ 《Phích Lịch Kiều Oa》, nhưng sau khi xem 《Phích Lịch Kiều Oa》, hứng thú của khán giả đối với 《Đông Phương Tam Hiệp》 có lẽ sẽ giảm đi hơn một nửa, vì đứng từ góc độ điện ảnh thương mại,

《Phích Lịch Kiều Oa》 sở hữu tất cả ưu thế của 《Đông Phương Tam Hiệp》 và đã phát huy hai yếu tố "mỹ nữ" cùng "hành động" đến cực hạn. 《Đông Phương Tam Hiệp》 tuy đi theo lộ trình phim võ hiệp, nhưng phim võ hiệp vốn không có nhiều khán giả bằng phim hành động, điều này có thể thấy qua việc doanh thu phim võ hiệp của Từ Khắc rất khó vượt qua phim hành động của Thành Long, mà đây mới chỉ là ở khu vực châu Á, nếu đưa ra thị trường Âu Mỹ thì khoảng cách này còn lớn hơn nữa.

Dù có chút không cam lòng, nhưng Hoàng Bách Minh buộc phải thừa nhận, việc để 《Đông Phương Tam Hiệp》 công chiếu trước 《Phích Lịch Kiều Oa》 là lựa chọn chính xác duy nhất, nếu chiếu sau thì doanh thu tuyệt đối không thể đạt được như bây giờ.

Tất nhiên chút an ủi này không thể xóa bỏ nỗi lo trong lòng Hoàng Bách Minh, thời gian công chiếu của 《Đông Phương Tam Hiệp》 vẫn còn nửa tháng nữa.

Theo xu hướng tăng trưởng trước đó, kiếm thêm 15 triệu trong hai tuần còn lại không phải chuyện khó.

Nhưng giờ 《Phích Lịch Kiều Oa》 đang thắng thế mạnh mẽ, ảnh hưởng đến doanh thu của 《Đông Phương Tam Hiệp》 có lẽ sẽ nghiêm trọng hơn dự tính.

Liệu doanh thu cuối cùng có thể đột phá 40 triệu hay không, trong lòng Hoàng Bách Minh đã đặt một dấu chấm hỏi lớn. "Người trong phim thật sự là em sao?

Thật khó tin quá..." Sau khi bộ phim kết thúc, Chu Tuệ Mẫn lấy tay che miệng, kinh ngạc nhìn Lý Nhược Đồng.

Lý Nhược Đồng vốn dĩ có chút không tự tin, nghe Chu Tuệ Mẫn nói vậy, sắc mặt liền trở nên kém đi. "Có phải em diễn dở lắm không?" "Làm sao có thể chứ, em diễn quá tuyệt vời, chị không ngờ

em lại có thân thủ tốt như vậy." Chu Tuệ Mẫn nắm tay Lý Nhược Đồng, mỉm cười khích lệ.

Không biết là do hiểu lầm ý của Chu Tuệ Mẫn hay do được khen đến ngại ngùng, Lý Nhược Đồng cúi mặt không nói gì. "Nhưng chị thật sự rất bất ngờ, Đồng Đồng nhà chúng ta vốn là một thục nữ, không ngờ trong phim này lại có biểu hiện táo bạo đến thế." Lúc này cả vành tai Lý Nhược Đồng đều bắt đầu nóng bừng, cô đương nhiên hiểu Chu Tuệ Mẫn đang khen mình, nhưng những cảnh diễn táo bạo trong phim bao gồm cả trang phục gợi cảm đều không phải ý định ban đầu của cô.

Tất nhiên, Lý Nhược Đồng đã là người bảo thủ nhất trong ba nàng thiên thần rồi, lúc Chung Lệ Đề xuất hiện khi cốt truyện chính thức bắt đầu, đã khiến tất cả đàn ông có mặt ở đó phải đứng hình — cơ thể trần trụi chỉ được che đậy những bộ phận quan trọng bằng tấm ga giường, nhưng lại đầy rẫy sự cám dỗ, đặc biệt là biểu cảm lười biếng lúc mới tỉnh dậy càng khiến người ta phải xao động.

Nếu không phải biết bộ phim được xếp hạng IIA, nhiều khán giả chắc chắn đã mong chờ những hình ảnh bùng nổ hơn nữa.

So với vẻ bốc lửa của Chung Lệ Đề, sự xuất hiện của Vạn Khởi Văn cũng rất mát mẻ và gợi cảm, chiếc quần bút chì bó sát tôn lên đôi chân dài miên man, áo da ôm sát vai trần để lộ những khoảng da trắng ngần và khe ngực đầy mê hoặc giữa hai tòa gò bồng đảo căng tròn, thân hình cao ráo, dáng vẻ yêu kiều, quả thực là một vưu vật nhân gian.

Đương nhiên ba nữ chính trong phim không chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp, lúc đánh đấm động tác cũng rất bài bản, một số cảnh hành động nguy hiểm không hề thua kém phim của Thành Long, khiến người xem vô cùng mãn nhãn.

Sau khi buổi chiếu kết thúc, các phóng viên truyền thông được mời đến đều vây quanh các diễn viên chính để phỏng vấn.

Sau khi đối phó xong đám phóng viên này, Trần Giai Thượng dẫn theo Chung Lệ Đề và Vạn Khởi Văn cùng đi tới.

Không biết là do ấn tượng trong phim hay vì những lời đồn thổi trước đó, tóm lại Chu Tuệ Mẫn không thích Chung Lệ Đề cho lắm, chỉ nể mặt Lý Nhược Đồng mà chào hỏi xã giao vài câu chứ không có ý định trò chuyện sâu hơn.

Ngược lại với Vạn Khởi Văn, vì đã quen biết từ trước nên Chu Tuệ Mẫn trò chuyện nhiều hơn vài câu.

Ở phía bên này, Lâm Hựu Luân và Trần Giai Thượng cũng bắt đầu bàn bạc. "Cậu đã nghĩ xem khi nào thì tổ chức tiệc mừng công chưa?" Trần Giai Thượng sững người, không ngờ Lâm Hựu Luân lại nhắc đến chuyện này.

Phim vừa mới công chiếu, ngay cả số liệu doanh thu ngày đầu tiên còn chưa thống kê xong, suy nghĩ vấn đề này liệu có hơi sớm không?

Lâm Hựu Luân nhìn thấu suy nghĩ của Trần Giai Thượng nhưng không giải thích nhiều, chỉ nói: "Cậu phụ trách thông báo cho những người khác, tiệc mừng công sẽ được tổ chức sau một tuần nữa." Trần Giai Thượng mấp máy môi nhưng cuối cùng cũng không nói gì thêm.

Dù ông không biết tại sao Lâm Hựu Luân lại có niềm tin mãnh liệt như vậy, nhưng vì anh đã quyết định nên ông có nói thêm cũng vô ích, cứ làm theo là được.

Sắc mặt Lâm Kiện Nhạc mấy ngày nay không được tốt, trên mặt không còn thấy vẻ đắc ý trong buổi tiệc mừng công của 《Đông Phương Tam Hiệp》 nữa, thay vào đó là sự nôn nóng và muộn phiền.

Chiếc thiệp mời dự tiệc mừng công của 《Phích Lịch Kiều Oa》

đặt trước mặt đối với Lâm Kiện Nhạc giống như một lời mỉa mai, anh rất muốn xé nát nó rồi ném vào thùng rác nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Đứng dậy khỏi ghế, Lâm Kiện Nhạc bắt đầu đi đi lại lại trong phòng với vẻ bất an, nắm đấm cứ liên tục siết chặt rồi thả ra, cho thấy anh đang cần giải tỏa sự uất ức tích tụ trong người.

Đã bốn ngày trôi qua kể từ khi 《Phích Lịch Kiều Oa》 công chiếu, số liệu doanh thu vẫn chưa công bố, Lâm Kiện Nhạc hoàn toàn có thể dùng thân phận cổ đông của hệ thống rạp Gia Nghị để tra cứu tài liệu thống kê doanh thu, nhưng anh không thể hạ cái tôi xuống.

Doanh thu của 《Phích Lịch Kiều Oa》 tạm thời chưa rõ, nhưng doanh thu của 《Đông Phương Tam Hiệp》 trong ba ngày gần đây lại khiến Lâm Kiện Nhạc rất phiền lòng.

Ngày đầu 《Phích Lịch Kiều Oa》 ra mắt, doanh thu trong ngày của 《Đông Phương Tam Hiệp》 vẫn còn hơn 1 triệu, nhưng đến ngày thứ hai giảm mạnh xuống 600 nghìn, ngày thứ ba là 570 nghìn, cứ theo xu hướng này thì có lẽ chưa đầy một tuần, doanh thu ngày của 《Đông Phương Tam Hiệp》 sẽ rớt xuống dưới 300 nghìn.

Theo quy định của hệ thống rạp Gia Nghị, nếu công chiếu quá nửa tháng mà doanh thu trong ngày thấp hơn 300 nghìn thì sẽ phải cưỡng chế ngừng chiếu, 《Đông Phương Tam Hiệp》 rất có khả năng vì lý do này mà phải kết thúc sớm, đây là kết quả Lâm Kiện Nhạc không muốn thấy nhất.

Mới chỉ có ba ngày mà tình thế đã chuyển biến xấu đến vậy, hèn gì Lâm Kiện Nhạc lại nôn nóng như thế.

Ba ngày trước, anh còn tràn đầy tham vọng kỳ vọng doanh thu cuối cùng của 《Đông Phương Tam Hiệp》 có thể đột phá 40 triệu, mà hiện tại anh lại bắt đầu lo lắng bộ phim sẽ bị ngừng chiếu sớm, sự

chênh lệch này quả thực là rơi từ thiên đường xuống địa ngục. "Ông chủ, Hoàng tiên sinh đến ạ." Thư ký đứng ngoài cửa văn phòng khẽ gõ cửa.

Lâm Kiện Nhạc sực tỉnh, ngẩn ra một lúc mới phản ứng lại được vị Hoàng tiên sinh mà thư ký nói là ai.

Lâm Kiện Nhạc đã nhờ Hoàng Bách Minh đến trụ sở của hệ thống rạp Gia Nghị để nghe ngóng số liệu doanh thu của 《Phích Lịch Kiều Oa》, không ngờ Hoàng Bách Minh lại quay lại nhanh như thế. "Cô cho ông ấy vào đi." Lâm Kiện Nhạc mệt mỏi vẫy tay.

Thư ký quay người rời đi, một lát sau dẫn Hoàng Bách Minh đi vào. "Lâm thiếu, doanh thu ngày đầu của 《Phích Lịch Kiều Oa》 là 2.85 triệu..." Hoàng Bách Minh chưa nói hết câu, Lâm Kiện Nhạc đã bật dậy, trừng mắt nhìn chằm chằm: "Anh có nhầm không, thật sự là 2.85 triệu?" Hoàng Bách Minh gật đầu, khi biết số liệu này ông cũng đã xác nhận lại mấy lần, doanh thu ngày đầu của 《Phích Lịch Kiều Oa》 cư nhiên ít hơn 《Đông Phương Tam Hiệp》 hơn 300 nghìn, kết quả này nằm ngoài dự liệu của rất nhiều người.

Lâm Kiện Nhạc đột nhiên cười lớn, ngay cả tấm thiệp mời đặt trên bàn trong mắt anh cũng trở nên dễ thương hẳn lên. 《Phích Lịch Kiều Oa》 đến cả doanh thu ngày đầu còn không vượt qua nổi 《Đông Phương Tam Hiệp》, Lâm Hựu Luân vừa mới công chiếu ngày đầu đã tuyên bố một tuần sau tổ chức tiệc mừng công, đây chẳng phải là tự tát vào mặt mình sao?

Nỗi uất hận trong lòng Lâm Kiện Nhạc quét sạch sành sanh, trong lòng đã bắt đầu mong chờ vẻ mặt khó coi vô cùng của Lâm Hựu Luân khi gặp mình tại tiệc mừng công.

Nếu không phải có Hoàng Bách Minh đứng trước mặt, Lâm Kiện Nhạc chắc đã không nhịn được mà cười thành tiếng rồi.

Hoàng Bách Minh lặng lẽ nhìn Lâm Kiện Nhạc từ u sầu chuyển sang vui sướng, lời nói trong miệng cứ nghẹn lại không thốt ra được, trong lòng thầm lo lắng.

Đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt mãn nguyện trên mặt Lâm Kiện Nhạc, Hoàng Bách Minh đột nhiên nảy sinh một nỗi thương cảm.

Lâm Kiện Nhạc hai năm nay quả thực bị Lâm Hựu Luân chèn ép quá mức, thua cuộc trước Lâm Hựu Luân dường như đã trở thành một thói quen, đột nhiên nghe tin doanh thu ngày đầu của 《Phích Lịch Kiều Oa》 không vượt qua 《Đông Phương Tam Hiệp》, sự cuồng hỉ trong lòng anh có thể hiểu được.

Càng hiểu tâm thái hiện giờ của Lâm Kiện Nhạc, Hoàng Bách Minh lại càng thấy khó xử, ông không đành lòng đập tan giấc mộng đẹp của anh nên không biết phải mở lời thế nào.

Lâm Kiện Nhạc vui mừng một hồi lâu mới chú ý tới phản ứng kỳ lạ của Hoàng Bách Minh, nhưng anh không quá để tâm, kéo ghế chuẩn bị ngồi xuống, đồng thời hỏi về doanh thu hai ngày tiếp theo của 《Phích Lịch Kiều Oa》. "Ngày thứ hai là 3.27 triệu, ngày thứ ba là..." Hoàng Bách Minh chưa nói xong đã bị Lâm Kiện Nhạc ngắt lời. "Anh nói cái gì?" Lâm Kiện Nhạc trợn trừng mắt, hơi thở dồn dập, yết hầu lớn trên cổ lăn lộn lên xuống như sắp đâm thủng da mà lao vào mặt đối phương.

Chương 560

Hoàng Bách Minh đành cứng đầu lặp lại con số vừa rồi một lần nữa, Lâm Kiện Nhạc tức đến nỗi gân xanh trên trán nổi lên cuồn cuộn, tim đập thình thịch. "Vậy ngày thứ ba thì sao?" Câu này gần như được rít ra qua kẽ răng nghiến chặt của Lâm Kiện Nhạc. "3.51 triệu." "Làm sao có thể như vậy?" Lâm Kiện Nhạc gầm lên một tiếng, hai đầu lông mày cùng đôi mắt trợn tròn dựng đứng lên, giống như hai tảng băng phong khiến Hoàng Bách Minh cảm thấy ớn lạnh trong lòng. "Tình huống này quả thực bất thường, nhưng trước đây không phải chưa từng xuất hiện qua, hai ngày nữa sự nghịch tăng doanh thu này chắc sẽ dừng lại..." Lời của Hoàng Bách Minh lại một lần nữa bị Lâm Kiện Nhạc ngắt lời: "Hai ngày nữa thì doanh thu bộ phim đó đã vượt 20 triệu rồi, sự nghịch tăng dừng lại thì còn có ích gì nữa?" Lâm Kiện Nhạc rất hiếm khi thất thố như vậy trước mặt cấp dưới, anh cảm giác mình vừa rồi chẳng khác nào một tên hề, mà tất cả chuyện này đều đã bị Hoàng Bách Minh nhìn thấy hết.

Thế nhưng, chuyện này có thể trách Hoàng Bách Minh sao?

Lâm Kiện Nhạc tuy phẫn nộ và thất vọng nhưng vẫn chưa mất đi lý trí, anh vẫy tay ra hiệu cho Hoàng Bách Minh rời đi, anh muốn được yên tĩnh một mình.

Bước ra khỏi văn phòng của Lâm Kiện Nhạc, Hoàng Bách Minh thở phào một cái nhẹ nhõm.

Việc doanh thu của 《Phích Lịch Kiều Oa》 vượt mặt 《Đông Phương Tam Hiệp》 ông không hề thấy lạ, mà 《Đông Phương Tam Hiệp》 chịu ảnh hưởng của 《Phích Lịch Kiều Oa》, doanh thu cuối cùng có lẽ chỉ dừng lại ở mức 30 triệu, kết quả này khác xa so với cấu

tưởng ban đầu của Lâm Kiện Nhạc, hèn gì anh ta nhất thời khó mà chấp nhận được.

Còn với tư cách là nhà sản xuất phim, Hoàng Bách Minh lại nhìn nhận rất thoáng, 《Đông Phương Tam Hiệp》 đạt được doanh thu như vậy ở Hồng Kông thì việc bán bản quyền ra hải ngoại chắc chắn không thành vấn đề, trừ đi chi phí sản xuất và quảng bá thì vẫn có thể thu về lợi nhuận bảy, tám triệu tệ.

Vừa rồi bị Lâm Kiện Nhạc mắng vài câu, sắc mặt Hoàng Bách Minh cũng có chút khó coi nhưng trong lòng không có gánh nặng gì, chỉ cần phim kiếm được tiền, ông coi như đã làm tròn chức trách của mình.

Sau khi Hoàng Bách Minh rời đi khoảng mười phút, thư ký lại một lần nữa đẩy cửa văn phòng Lâm Kiện Nhạc ra. "Ông chủ..." Lâm Kiện Nhạc đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt hung ác khiến thư ký giật bắn mình, vế sau của câu nói định thốt ra bỗng nghẹn lại trong cổ họng. "Không phải tôi đã bảo rồi sao?

Bây giờ tôi không muốn gặp bất cứ ai cả!" Lâm Kiện Nhạc vừa quát mắng thư ký xong đã nghe thấy ngoài cửa có người hừ lạnh một tiếng, đối phương trực tiếp bước qua thư ký đi vào, ánh mắt nghiêm nghị lướt qua mặt Lâm Kiện Nhạc. "Đến ta mà anh cũng không muốn gặp sao?" Lâm Kiện Nhạc nhìn rõ người tới, sắc mặt liền nghiêm lại, vội vàng đứng dậy khỏi ghế, cúi đầu gọi một tiếng: "Ba." Lâm Bạch Hân quay đầu nói với cô thư ký đang ngơ ngác đứng đó: "Ở đây không còn việc của cô nữa, lui ra đi!" Thư ký như được đại xá, lúc đi còn không quên đóng cửa văn phòng lại.

Lâm Bạch Hân ngồi xuống ghế, còn Lâm Kiện Nhạc thì ngoan ngoãn đứng trước bàn làm việc.

Ánh mắt Lâm Bạch Hân đảo qua bàn làm việc, sau đó chú ý tới

tấm thiệp mời bị xé nát vụn, sắc mặt trầm xuống, ngẩng đầu nhìn Lâm Kiện Nhạc: "Đây là chuyện gì thế này?" "Một buổi tụ tập vô bổ, con không muốn đi nên xé tấm thiệp mời đi thôi." Lâm Kiện Nhạc không muốn cha biết biểu hiện thất thố vừa rồi của mình nên tùy tiện tìm đại một lý do để thoái thác. "Cần ta tìm người dán nó lại không?" Giọng của Lâm Bạch Hân lạnh đi vài phần.

Lâm Kiện Nhạc thấy không giấu được nữa, đành phải nói ra sự thật về tấm thiệp mời cũng như nguyên nhân khiến anh nổi giận.

Lâm Bạch Hân nghe xong, nhìn Lâm Kiện Nhạc, tức giận mắng: "Anh thật là hồ đồ!" Lâm Kiện Nhạc không nói gì, thực tế trong lòng có chút không phục, chỉ là không dám cãi lại cha trước mặt. "Ta hỏi anh, ban đầu anh quay 《Đông Phương Tam Hiệp》 là vì cái gì?

Là để đấu khí với Lâm Hựu Luân sao?" Lâm Bạch Hân trầm giọng hỏi.

Lâm Kiện Nhạc khựng lại, vẻ mặt lộ ra sự trầm tư, lúc quyết định quay 《Đông Phương Tam Hiệp》 anh chưa từng nghĩ sẽ tranh cường đấu thắng với Lâm Hựu Luân, nhưng khi Lâm Hựu Luân tuyên bố quay 《Phích Lịch Kiều Oa》 theo gót, ý chí của Lâm Kiện Nhạc dần dần bị truyền thông cuốn đi, rời xa sơ tâm ban đầu. "Là Lâm Hựu Luân chủ động khiêu khích, con chỉ là không nuốt trôi cục tức này." "Lâm Hựu Luân có công khai nói bộ phim này là nhắm vào anh không?

Dễ dàng bị truyền thông ảnh hưởng như vậy, đó là 'không tỉnh táo'; nếu Lâm Hựu Luân quay phim này nhắm vào anh, nhưng anh ta đang chiếm ưu thế trong giới điện ảnh mà anh lại nhất định phải đấu với anh ta, đó là 'không trí tuệ'...

Dù là vì nguyên nhân gì, chẳng lẽ anh không thấy mình nên phản tỉnh sao?" Lâm Kiện Nhạc bị Lâm Bạch Hân hỏi đến mức á khẩu không trả lời được. "Ta đã nói với anh từ trước rồi, sự phát triển của

Hoàn Á trong giới điện ảnh Hồng Kông chỉ có thể tiến hành từ từ thôi, doanh thu của 《Đông Phương Tam Hiệp》 thực tế đã rất khá rồi, có thể coi là một vụ đầu tư thành công, vậy mà anh lại cứ vội vàng muốn phân cao thấp với Lâm Hựu Luân, đây không phải là nôn nóng quá mức thì là gì?" Khi Lâm Bạch Hân nói những lời này, giọng điệu đã dịu đi nhiều.

Lâm Kiện Nhạc cúi đầu suy nghĩ một hồi, cuối cùng buộc phải chịu thua trước mặt cha. "Điều anh nên làm lúc này không phải là đứng đây sinh khí, mà nên nghĩ cách lôi kéo những sức mạnh xung quanh mình, Hoàng Bách Minh là người có thể trọng dụng, nếu được thì cả Từ Khắc anh cũng nên tranh thủ lôi kéo về phía mình." Lâm Bạch Hân nói về chính sự, sắc mặt Lâm Kiện Nhạc cũng giãn ra được đôi chút. "Trong tiệc mừng công của 《Đông Phương Tam Hiệp》, con đã thăm dò thái độ của Từ Khắc, ông ta có vẻ rất mập mờ, rõ ràng là muốn làm người ba phải." Lâm Bạch Hân nhắm mắt lại, ngón tay khẽ gõ lên thành ghế, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Từ Khắc tranh thủ được thì tranh thủ, tóm lại đừng làm căng thẳng mối quan hệ với ông ta, như vậy chẳng khác nào đẩy ông ta về phía Lâm Hựu Luân.

Hoàng Bách Minh tuy không có khả năng đầu quân cho Lâm Hựu Luân nhưng anh cũng không được lơ là, ông ấy chẳng phải là nhà sản xuất của 《Đông Phương Tam Hiệp》 sao?

Tiền kiếm được từ phim lần này hãy chia cho ông ấy nhiều hơn một chút.

Muốn ngựa chạy tốt thì phải cho ngựa ăn no, đạo lý này chắc anh phải hiểu chứ." Lâm Kiện Nhạc gật đầu vâng lệnh, thực tế không cần Lâm Bạch Hân dặn dò anh cũng định làm vậy.

Hoàng Bách Minh có tài biên kịch, đạo diễn và diễn xuất, là một nhân tài đa năng hiếm có, thêm nữa trước kia còn là một trong ba trụ

cột của Tân Nghệ Thành, có mối quan hệ rất rộng trong giới giải trí, sự phát triển của Hoàn Á hiện nay ít nhất có một nửa công lao của ông ấy. "Lâm Hựu Luân đã gửi thiệp mời cho anh, tiệc mừng công đó định vào lúc nào?" Vẻ mặt Lâm Kiện Nhạc vốn đã bình thường trở lại, khi Lâm Bạch Hân đột nhiên nhắc tới chuyện thiệp mời, sắc mặt anh lập tức lại trở nên khó coi. "Hai ngày nữa ạ, thời gian cụ thể con chưa xem." Lâm Bạch Hân nhướn mày: "Nói vậy là anh không định đi rồi?" Lâm Kiện Nhạc đương nhiên không định đi, đi tiệc mừng công của 《Phích Lịch Kiều Oa》 để nhìn bộ dạng đắc ý của Lâm Hựu Luân chẳng khác nào tự chuốc bực vào thân. "Lâm Hựu Luân đã gửi thiệp mời cho anh, anh không đi chẳng phải càng khiến đối phương coi thường sao?" Không đợi Lâm Kiện Nhạc phản bác, Lâm Bạch Hân đã dứt khoát ra lệnh: "Chuyện này quyết định vậy đi." "Nhưng mà..." Lâm Kiện Nhạc lộ vẻ không tình nguyện, nhưng thấy cha có vẻ không cho thương lượng nên cuối cùng cũng nhịn được không nói thêm gì. "Ta biết anh không muốn đi, nhưng lần này ta bị người khác nhờ vả.

Có người muốn gặp Lâm Hựu Luân, hơn nữa còn chỉ định phải là trong buổi tiệc mừng công này!" Lâm Bạch Hân thản nhiên nói một câu.

Lâm Kiện Nhạc lập tức từ lời của cha mà suy luận ra một tầng nghĩa khác, chẳng lẽ có người muốn mượn buổi tiệc này để gây khó dễ cho Lâm Hựu Luân?

Được Lâm Bạch Hân giải thích như vậy, Lâm Kiện Nhạc lại nảy sinh thêm vài phần hứng thú với buổi tiệc này, nhưng anh rất tò mò, người này rốt cuộc là ai?

Tại sao cha phải giúp bà ta?

Lâm Hựu Luân tuy vài lần ra tay giúp Vô Tuyến chèn ép Á Thị, lại ở giới điện ảnh khắp nơi chèn ép Hoàn Á, nhưng hai bên dù sao vẫn

chưa công khai trở mặt.

Nếu Lâm Kiện Nhạc lần này dẫn người đó tới quấy rối tiệc mừng công của 《Phích Lịch Kiều Oa》, ngộ nhỡ kích động Lâm Hựu Luân trực tiếp trở mặt với Lâm gia thì có chút lợi bất cập hại.

Lâm Bạch Hân nhìn thấu sự nghi hoặc của Lâm Kiện Nhạc, bèn giải thích thêm một câu: "Bởi vì người muốn gặp Lâm Hựu Luân chính là chủ tịch tập đoàn Hoa Mậu, Cung Như Tâm." Lâm Kiện Nhạc ngẩn người, vô thức hỏi một câu: "Bà ta tìm Lâm Hựu Luân làm gì?" Tập đoàn Hoa Mậu là một trong những nhà kinh doanh bất động sản lớn nhất Hồng Kông, thời gian trước chồng của Cung Như Tâm là Hoàng Đức Huy bị bắt cóc mất tích, đến nay vẫn bặt vô âm tín, sự việc này từng gây chấn động Hồng Kông, mà Cung Như Tâm thừa kế tài sản khổng lồ của chồng, một bước trở thành người phụ nữ giàu nhất Hồng Kông.

Có thể khẳng định rằng Cung Như Tâm tìm Lâm Hựu Luân chắc chắn không phải muốn gây khó dễ công khai như Lâm Kiện Nhạc từng nghĩ ban đầu, điều này khiến cả Lâm Kiện Nhạc cũng thấy hồ đồ.

Lâm Hựu Luân cũng đầu tư bất động sản, hơn nữa số tiền không hề nhỏ, chẳng lẽ Cung Như Tâm muốn tìm Lâm Hựu Luân để hợp tác?

Ngay khi Lâm Kiện Nhạc còn đang suy đoán lung tung, Lâm Bạch Hân đã đưa ra đáp án. "Lâm Hựu Luân đầu tư một bộ phim, nguyên mẫu câu chuyện chính là vụ án bắt cóc chồng của Cung Như Tâm, Cung Như Tâm biết chuyện này đã cử luật sư thương lượng với đạo diễn phim nhưng không thành, lần này định trực tiếp tìm Lâm Hựu Luân đòi một lời giải thích, việc anh cần làm chỉ là dẫn bà ấy vào hội trường thôi." Hoa Mậu và Lệ Tân có quan hệ làm ăn, vì vậy lần này

Cung Như Tâm mới nghĩ tới việc nhờ Lâm Bạch Hân giúp đỡ, bà biết con trai của Lâm Bạch Hân mở một công ty điện ảnh, chắc hẳn quen biết Lâm Hựu Luân, nói không chừng có thể giúp nói giúp một lời.

Cung Như Tâm vạn lần không ngờ tới là Lâm Kiện Nhạc không những quen biết Lâm Hựu Luân, mà hai người còn là đối thủ của nhau. "Lâm Bạch Hân thật là coi thường người khác, ông ta rõ ràng muốn dùng mình làm công cụ!" Cung Như Tâm không mấy am hiểu những ân oán trong giới giải trí Hồng Kông, nhưng quan hệ giữa Lâm Kiện Nhạc và Lâm Hựu Luân thì chỉ cần nghe ngóng một chút là biết, đáng hận là bà đã đồng ý với Lâm Bạch Hân trước đó, giờ thật khó mà đổi ý.

Ý định ban đầu của Cung Như Tâm không phải là tìm Lâm Hựu Luân để hỏi tội, mà hy vọng anh có thể cho mình một lời giải thích thỏa đáng, chồng mình mất tích sống chết không rõ, vụ bắt cóc lại bị quay thành phim để công chiếu, Cung Như Tâm nếu không quan tâm đến chuyện này thì thật không phải lẽ.

Cung Như Tâm đang do dự có nên đi hay không thì luật sư riêng Lý Ân Kiện đứng bên cạnh lên tiếng: "Bà Hoàng, tôi nghĩ việc này chưa hẳn là chuyện xấu?" "Ồ?" Cung Như Tâm nhíu mày trầm tư một lát: "Lời của luật sư Lý có ý gì?" "Lâm Hựu Luân đầu tư hàng chục triệu để quay bộ phim 《Trọng Án Tổ》, tôi nghe nói bộ phim này sắp quay xong rồi, bắt anh ta từ bỏ bộ phim này e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Mâu thuẫn giữa Lâm Kiện Nhạc và Lâm Hựu Luân thực tế lại là một quân bài rất có lợi khi chúng ta đàm phán với Lâm Hựu Luân, nếu anh ta kiên trì để bộ phim ra rạp thì sẽ tự chuốc lấy một kẻ thù như Hoa Mậu, nếu chúng ta bắt tay với Lâm Kiện Nhạc thì đó e không phải là chuyện anh ta muốn thấy." Lý Ân Kiện phân tích. "Bắt tay với Lâm Kiện Nhạc sao?" Cung Như Tâm lắc đầu, chuyện bên Hoa Mậu

còn đang rối như tơ vò, bà hoàn toàn không có tâm trí đâu mà đi đầu tư điện ảnh nữa. "Bà Hoàng quên rồi sao, Lâm Hựu Luân cũng có đầu tư bất động sản ở Hồng Kông, hơn nữa số tiền còn không hề nhỏ." Lý Ân Kiện nhắc nhở.

Cung Như Tâm lúc này mới nhớ ra, trước khi chồng bà là Hoàng Đức Huy bị bắt cóc mất tích, Lâm Hựu Luân từng bỏ ra một khoản tiền khổng lồ mua một mảnh đất ở bờ biển Tsim Sha Tsui để phát triển thương mại và nhà ở, khi đó Cung Như Tâm và Hoàng Đức Huy còn chuyên môn thảo luận về chuyện này.

Rất nhanh sau đó có tin tức Tsim Sha Tsui sẽ xây Đại lộ Ngôi sao truyền ra, các nhà kinh doanh địa sản Hồng Kông thi nhau thu mua đất ở gần đó, Hoa Mậu vốn dĩ cũng định mua một mảnh đất ở đó để phát triển nhưng sau đó Hoàng Đức Huy bị bắt cóc, tung tích không rõ nên chuyện mua đất cũng tạm gác lại.

Chương 561

Lâm Hựu Luân có thể góp mặt trong danh sách đại gia Hồng Kông có liên quan mật thiết tới việc anh đầu tư vào thị trường bất động sản và chứng khoán Hồng Kông những năm gần đây, thậm chí Hồng Kông đã không còn đủ thỏa mãn anh, anh còn vươn tay sang tận đại lục.

Đặc biệt là cơn sốt bất động sản ở đảo Hải Nam gần đây nghe nói có bóng dáng nguồn vốn khổng lồ của Lâm Hựu Luân tham gia.

Hoa Mậu tuy là tập đoàn địa sản lâu đời của Hồng Kông, tiềm lực tài chính hùng hậu, nhưng với Lâm Hựu Luân xưa nay nước sông không phạm nước giếng, nếu thật sự vì chuyện này mà trở mặt, Cung Như Tâm cảm thấy không đáng.

Lý Ân Kiện thấy Cung Như Tâm còn do dự nên bồi thêm một câu: "Tất nhiên không phải thật sự trở mặt, chỉ là lấy đó để gây áp lực cho Lâm Hựu Luân, buộc anh ta phải đồng ý với yêu cầu của chúng ta." Đứng từ góc độ của Lý Ân Kiện, ông ta không hy vọng Cung Như Tâm và Lâm Hựu Luân sớm đạt được hòa giải, hai bên đấu càng gắt thì mới càng làm nổi bật vai trò luật sư riêng như ông ta, tốt nhất là hai bên cuối cùng kiện nhau ra tòa, như vậy ông ta lại có thêm một khoản phí luật sư lớn bỏ túi.

Cung Như Tâm liếc nhìn Lý Ân Kiện một cái, ánh mắt sắc sảo như thể nhìn thấu tâm hồn người khác.

Lý Ân Kiện trong lòng căng thẳng, cảm giác Cung Như Tâm đã nhìn thấu ý đồ của mình nên vội vàng dời mắt đi, không dám nhìn thẳng vào bà. 《Phích Lịch Kiều Oa》 công chiếu một tuần thu về 19.39 triệu tệ, tại buổi tiệc mừng công, khách mời tới chúc mừng đông nghịt, trong đó không thiếu những nhân vật có tên tuổi trong giới

điện ảnh Hồng Kông.

Lâm Hựu Luân đang trò chuyện cùng vài vị khách trong sảnh tiệc, Trần Giai Thượng rảo bước đi tới, ghé tai anh nói nhỏ một câu: "Lâm tiên sinh, Lâm Kiện Nhạc tới rồi." Lâm Hựu Luân nghe xong liền áy náy nói với mấy vị khách bên cạnh: "Các vị, tôi có chút việc, xin thất lễ một chút." Lâm Hựu Luân vừa quay người rời đi, mấy vị khách tụ tập cùng nhau liền nhỏ to bàn tán. "Nhìn bộ dạng Lâm tiên sinh như vậy chắc là có khách quý nào tới rồi chăng?" "Người của Gia Hòa, Thiệu Thị với Vĩnh Thịnh đều tới cả rồi, còn ai khác mà Lâm tiên sinh phải đích thân ra đón nữa chứ?" Lâm Hựu Luân không nghe thấy những lời bàn tán này, anh vừa đi ra cửa vừa hỏi Trần Giai Thượng: "Lâm Kiện Nhạc đi một mình sao?" "Không, đi cùng một người phụ nữ." Trần Giai Thượng trả lời. "Phụ nữ?" Lâm Hựu Luân nhíu mày nhưng không hỏi thêm kỹ.

Tại cửa sảnh tiệc, Lâm Kiện Nhạc đứng cùng một người phụ nữ lạ mặt, người này trông khoảng 50 tuổi nhưng được bảo dưỡng cực tốt, đuôi mắt chỉ lưu lại những vết chân chim mờ nhạt.

Một mái tóc ngắn dày vẫn còn đen bóng, dưới sống mũi cao là đôi môi mím chặt đầy lực, cho thấy tính cách kiên nghị của bà.

Ấn tượng đầu tiên của Lâm Hựu Luân là người phụ nữ này không hề đơn giản, anh còn chưa kịp lên tiếng chào hỏi thì trợ lý A Kiệt đã tiến tới giới thiệu thân phận của đối phương. "Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Hoa Mậu, Cung Như Tâm." Lâm Hựu Luân hơi gật đầu rồi nghênh đón. "Hai vị tới đây thật sự khiến tôi bất ngờ quá." Lâm Kiện Nhạc vốn dĩ sắc mặt đã không tốt, nghe thấy câu nói đầy ẩn ý mỉa mai này của Lâm Hựu Luân thì bĩu môi không đáp lời. "Lâm tiên sinh biết tôi sao?" Cung Như Tâm tò mò đánh giá Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân mỉm cười nhẹ coi như ngầm thừa nhận lời nói của

Cung Như Tâm.

Xét về giá trị tài sản, Cung Như Tâm vững vàng ở vị trí nữ tỷ phú số một Hồng Kông, dù bà bình thường rất kín tiếng nhưng vụ bắt cóc gây chấn động Đông Nam Á năm ngoái đã khiến độ phủ sóng của bà tăng vọt. "Suýt nữa thì quên mất, Lâm tiên sinh còn là chủ tịch tập đoàn 《Minh Báo》 nữa." Cung Như Tâm gật đầu, Lâm Hựu Luân nắm giữ một tập đoàn báo chí lớn như vậy, việc biết bà cũng không có gì lạ. "Cung nữ sĩ quá khen rồi." "Người thông minh không nói lời vòng vo, tôi tới lần này thực chất là muốn thương lượng với Lâm tiên sinh một việc." Cung Như Tâm đi thẳng vào vấn đề.

Lâm Hựu Luân nhướn mày, thầm nghĩ quả nhiên là tới không thiện chí. "Cung nữ sĩ cứ nói." "Tôi nghe nói Lâm tiên sinh đầu tư quay một bộ phim lấy vụ bắt cóc chồng tôi làm nguyên mẫu, chồng tôi hiện giờ sống chết chưa rõ, Lâm tiên sinh làm vậy có phải quá đáng lắm không?" Cung Như Tâm trực tiếp chất vấn, Lâm Hựu Luân lại có chút suy tư liếc nhìn Lâm Kiện Nhạc một cái.

Lâm Kiện Nhạc bị cái nhìn của Lâm Hựu Luân làm cho có chút chột dạ nhưng bề ngoài vẫn ra vẻ chuyện không liên quan tới mình. "Cung nữ sĩ, trong chuyện này có lẽ có chút hiểu lầm chăng?" Cung Như Tâm vốn dĩ có ấn tượng ban đầu khá tốt về Lâm Hựu Luân nhưng nghe lời này rõ ràng có ý thoái thác nên lập tức không vui. "Hiểu lầm?

Lâm tiên sinh nói thật nhẹ nhàng, nếu người nhà anh bị bắt cóc rồi người khác lấy chuyện đó quay thành phim công chiếu, anh sẽ làm thế nào?" "Chuyện của Hoàng tiên sinh tôi cũng cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng tôi không biết Cung nữ sĩ đã thực sự điều tra kỹ chuyện này chưa, cảm hứng câu chuyện của phim 《Trọng Án Tổ》 quả thực đến từ vụ bắt cóc chồng bà nhưng cốt truyện hoàn toàn không có tính liên quan...

Phim tôi đầu tư, chút bản lĩnh chịu trách nhiệm này tôi vẫn có." Lâm Hựu Luân nói vậy, Cung Như Tâm lại đâm ra do dự. "Luật sư riêng của tôi đã nhiều lần tới đoàn phim điều tra..." "Vậy ông ta có tìm thấy chứng cứ không?" Lâm Hựu Luân không khách khí hỏi lại một câu. "Tôi yêu cầu đối phương đưa ra kịch bản nhưng bị từ chối, đó không phải là có tật giật mình thì là gì?" Lâm Hựu Luân nhìn theo hướng tiếng nói thì thấy một người đàn ông mặc vest chỉnh tề, đeo kính gọng vàng từ phía sau Cung Như Tâm bước ra. "Vị này chính là luật sư riêng của Cung nữ sĩ sao?" Giọng của Lâm Hựu Luân đột nhiên lạnh hẳn xuống, Cung Như Tâm đưa cả luật sư tới, thế trận này không giống tới để thương lượng giải quyết vấn đề với anh chút nào. "Đúng vậy, tôi chính là luật sư riêng của Cung nữ sĩ." Lý Ân Kiện lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp đưa tới: "Sau này chắc chắn sẽ còn nhiều dịp làm việc với Lâm tiên sinh." Lâm Hựu Luân hoàn toàn không có ý định đưa tay ra nhận mà nhìn Cung Như Tâm, ánh mắt dần lạnh lẽo. "Cung nữ sĩ, hãy quản lý người của bà cho tốt, khi tôi đang nói chuyện thì vẫn chưa tới lượt ông ta xen miệng vào!" Sắc mặt Lý Ân Kiện lúc xanh lúc trắng, dù sao ông ta cũng là luật sư có tiếng ở Hồng Kông, lời này của Lâm Hựu Luân rõ ràng là không coi ông ta ra gì.

Cung Như Tâm trong lòng cũng thầm trách Lý Ân Kiện đa sự, nhưng trong tình cảnh này bà không thể cúi đầu trước Lâm Hựu Luân. "Luật sư Lý là tôi mời tới, lời ông ấy nói có thể đại diện cho ý của tôi." Lâm Hựu Luân quay đầu: "A Kiệt, đi gọi Hoàng Tự Cường tới đây." Vốn có Cung Như Tâm chống lưng, lòng tự tin của Lý Ân Kiện lập tức tăng lên, nhưng ông ta vạn lần không ngờ tới là đạo diễn của 《Trọng Án Tổ》 cũng có mặt tại tiệc mừng công, nếu đối chất trực tiếp thì tình thế sẽ bất lợi cho ông ta.

Hoàng Tự Cường khi bị gọi tới vẫn còn ngơ ngác, khi nhìn thấy

Lý Ân Kiện mới chợt hiểu ra. "Sao ông lại tới nữa rồi, không phải tôi đã đưa tóm tắt kịch bản cho ông rồi sao?" Cung Như Tâm quay sang nhìn Lý Ân Kiện, ánh mắt đột nhiên trở nên nghiêm khắc, Lý Ân Kiện quay về chỉ nói với bà là đối phương không chịu đưa kịch bản chứ không hề nói đã lấy được tóm tắt cốt truyện. "Bà Hoàng, tôi..." "Được rồi, hiện tại tôi không muốn nghe ông giải thích." Cung Như Tâm giơ tay ngăn cản lời biện bạch của Lý Ân Kiện, sự chán ghét trong mắt không tài nào che giấu nổi.

Bà quay sang nhìn Lâm Hựu Luân, khí thế không hề giảm sút chút nào. "Lâm tiên sinh, tôi tới đây không phải để nghe ai giải thích, tôi chỉ muốn biết chuyện này anh định xử lý như thế nào?" Lâm Hựu Luân không trả lời trực tiếp mà nhìn Hoàng Tự Cường, giới thiệu thân phận của Cung Như Tâm. "Cung nữ sĩ nói bộ phim của anh xúc phạm tới quyền riêng tư của người nhà bà ấy, giờ anh định tính sao?" Hoàng Tự Cường cảm thấy vô cùng oan ức: "Lâm tiên sinh, tôi..." Lâm Hựu Luân không đợi Hoàng Tự Cường nói hết đã quay sang nhìn Cung Như Tâm: "Vì Cung nữ sĩ muốn có một lời giải thích, vậy thì đơn giản thôi, tôi thấy bộ phim này không cần tiếp tục quay nữa!" Hoàng Tự Cường gần như không tin vào tai mình, nỗ lực hơn nửa năm qua cùng số vốn đầu tư hàng chục triệu tệ cứ thế là bỏ đi sao?

Lâm Kiện Nhạc đứng bên cạnh quan sát cũng không khỏi động lòng, từ bỏ một bộ phim như vậy, đây quả thực không phải kết quả mà anh dự liệu.

Trong số những người có mặt, người kinh ngạc nhất không ai khác chính là Cung Như Tân, đặc biệt là ánh mắt lạnh lẽo thấu xương của Lâm Hựu Luân khi nói những lời đó càng khiến bà ta phải kiêng dè.

Lâm Hựu Luân đề nghị từ bỏ bộ phim 《Trọng Án Tổ》, nhưng trong lòng Cung Như Tân chắc chắn không thể vui mừng nổi.

Bà ta đã nhận được một lời giải thích thỏa đáng, nhưng ai sẽ đưa ra lời giải thích cho số tiền mấy chục triệu mà Lâm Hựu Luân đã đổ vào bộ phim này?

Cung Như Tân hiểu rất rõ, món nợ này cuối cùng vẫn sẽ tính lên đầu bà ta.

Nếu bà ta thực sự chấp nhận lời giải thích này của Lâm Hựu Luân, e rằng sau này đôi bên sẽ rơi vào kết cục bất tử bất hưu.

Vì sự mất tích của Hoàng Đức Huy, tập đoàn Hoa Mậu vốn đã lòng người bất ổn, việc chọc giận một cường địch như Lâm Hựu Luân không phải là kết quả mà Cung Như Tân muốn thấy.

Những năm qua, Lâm Hựu Luân đã thu hoạch được khối tài sản khổng lồ từ thị trường bất động sản và chứng khoán Hong Kong, mấy lần khủng hoảng kinh tế đều không nghe nói anh có tổn thất gì lớn.

Thực lực tài chính mà anh nắm giữ đã không thua kém gì mấy đại hào môn ở Hong Kong.

Có thể dự đoán được rằng, một khi đôi bên kết oán, tập đoàn Hoa Mậu sau này muốn lấy đất ở Hong Kong chắc chắn sẽ bị Lâm Hựu Luân thư kích.

Hiện giờ Lâm Hựu Luân từ bỏ khoản đầu tư điện ảnh hàng chục triệu để đưa ra một lời giải thích cho Cung Như Tân, thì tương lai Cung Như Tân sẽ phải trả giá bằng tổn thất hàng trăm triệu để bù đắp lại!

Trước đó thái độ của Cung Như Tân rất cứng rắn, nhưng lúc này ngược lại lại tự đẩy mình vào thế tiến thoái lưỡng nan. "Cung nữ sĩ, giờ bà đã hài lòng chưa?" Giọng nói của Lâm Hựu Luân lại vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Cung Như Tân.

Đối mặt với ánh mắt có chút bức người của Lâm Hựu Luân, Cung

Như Tân không thể tiếp tục duy trì tư thái cứng rắn như trước nữa. "Lâm tiên sinh nói đùa rồi, mục đích hôm nay tôi đến đây chỉ là hy vọng có được một câu trả lời rõ ràng.

Chỉ cần cốt truyện của bộ phim này thực sự không liên quan đến chồng tôi, thì chuyện này chỉ là một sự hiểu lầm." Lâm Hựu Luân nhìn Hoàng Tự Cường một cái, Hoàng Tự Cường lập tức hiểu ý, tiến lên giới thiệu cốt truyện của bộ phim 《Trọng Án Tổ》 cho Cung Như Tân, cuối cùng nói: "Cung nữ sĩ, tôi có thể chịu trách nhiệm cho mỗi câu nói của mình hôm nay.

Nếu bà không tin, khi bộ phim này công chiếu, bà có thể đích thân đi kiểm chứng." Cốt truyện của 《Trọng Án Tổ》 chỉ mượn phương thức gây án từ vụ bắt cóc Hoàng Đức Huy, còn các nội dung khác đều là hư cấu.

Nếu không có ai đặc biệt dẫn dắt, khán giả căn bản sẽ không liên hệ bộ phim này với vụ bắt cóc Hoàng Đức Huy.

Chương 562

Cung Như Tân nghe xong gật đầu, nói với Lâm Hựu Luân: "Cách giải thích của đạo diễn Hoàng, tạm thời tôi có thể chấp nhận.

Sau khi phim chiếu, nếu đúng như lời đạo diễn Hoàng nói, tôi sẽ xin lỗi Lâm tiên sinh sau... nếu không, chúng ta đành gặp nhau ở tòa vậy." Cung Như Tân nhượng bộ, Lâm Hựu Luân tự nhiên cũng phải cho bà ta một bậc thang để xuống. "Không cần đợi đến lúc phim chiếu, hai ngày nữa bộ phim này sẽ tổ chức một buổi chiếu nội bộ, lúc đó nếu Cung nữ sĩ có thời gian thì có thể qua xem cùng." Nói xong Lâm Hựu Luân lại nhìn Lâm Kiện Nhạc một cái, bổ sung thêm: "Lâm tiên sinh lúc đó cũng đi cùng chứ?" Lâm Kiện Nhạc biết Lâm Hựu Luân muốn dùng bộ phim này để thị uy với mình, chắc chắn anh ta sẽ không tự tìm lấy sự bực bội. "Thật không khéo, hai ngày nữa tôi phải đi Mỹ một chuyến, hẹn dịp khác vậy." Lâm Kiện Nhạc và Cung Như Tân vội vàng đến rồi cũng vội vàng đi, cảnh tượng này lọt vào mắt của rất nhiều người trong sảnh tiệc.

Hoàng Tự Cường quay lại bàn của mình, nhanh chóng có người tới dò hỏi tin tức.

Tuy nhiên, Hoàng Tự Cường đã nhận được dặn dò của Lâm Hựu Luân nên giữ kín miệng, đa số những người tới dò hỏi đều thất vọng trở về.

Sau khi tiệc mừng công phim 《Phích Lịch Kiều Oa》 kết thúc, Tiêu Nhược Nguyên và Mạch Đan Hùng cùng lên một chiếc xe rời đi, trên đường hai người đã trò chuyện về chủ đề này. "Gã Hoàng Tự Cường này gan cũng không nhỏ thật, lần này nếu không có Lâm tiên sinh ở đó, e rằng ông ta khó mà thu xếp ổn thỏa được." Tiêu Nhược

Nguyên những năm đầu từng hợp tác với Hoàng Tự Cường, quan hệ cá nhân của hai người khá tốt, nhờ thế ông mới hỏi được một số thông tin hữu ích từ miệng Hoàng Tự Cường, cộng thêm phán đoán của mình mới đoán ra được đại khái sự việc.

Phim Hong Kong cải biên từ những sự kiện có thật rất nhiều, thông thường biên kịch sẽ xử lý qua để tránh gây ra những rắc rối không đáng có.

Mạch Đan Hùng tin rằng Hoàng Tự Cường không ngốc đến mức bê nguyên vụ bắt cóc Hoàng Đức Huy lên màn ảnh, nhưng tình hình hôm nay, nếu đổi lại là các nhà sản xuất phim khác, chắc chắn không có tư cách cứng rắn như vậy trước nữ tỷ phú Hong Kong, cuối cùng chắc chắn phải đưa ra hàng loạt lời hứa nhượng bộ mới khiến Cung Như Tân hài lòng.

Mà kết quả hôm nay rõ ràng là Cung Như Tân đã nhượng bộ, sự mạnh mẽ của Lâm Hựu Luân có thể thấy rõ qua một sự việc này. "Tôi thì lại thấy, hôm nay Cung Như Tân đã đưa ra một lựa chọn chính xác, nếu làm căng với Lâm tiên sinh, cuối cùng người chịu thiệt chắc chắn là bà ta." Mạch Đan Hùng bĩu môi nói.

Tiêu Nhược Nguyên lại có cái nhìn khác: "Hoàng Đức Huy tuy tung tích bất minh, nhưng Cung Như Tân đã thuận lợi tiếp quản tập đoàn Hoa Mậu, nếu xét về thực lực tài chính, Lâm tiên sinh chưa chắc đã chiếm ưu thế." "Hoa Mậu phát triển bao nhiêu năm dưới tay Hoàng Đức Huy mới có được vị thế như hôm nay, còn Lâm tiên sinh từ lúc khởi nghiệp đến nay mới mất mấy năm?

Quan trọng là Lâm tiên sinh hiện giờ chưa đầy 25 tuổi, đắc tội một cường địch không đáng sợ, đáng sợ là cường địch này trong tương lai còn có khả năng thăng tiến vô hạn." Mạch Đan Hùng nói vậy, Tiêu Nhược Nguyên cũng không nói gì thêm.

Sự trỗi dậy của Lâm Hựu Luân trong mắt nhiều người Hong Kong giống như một huyền thoại, tương lai Lâm Hựu Luân có thể đi đến bước nào, thực sự không ai dám tùy tiện khẳng định. "Chuyện của Hoàng Tự Cường lại cho tôi một chút gợi ý..." Mạch Đan Hùng vừa mới bắt đầu thì đã bị Tiêu Nhược Nguyên ngắt lời. "Dừng lại, nếu ông có ý tưởng gì thì cứ tự mình đi mà làm, lần này tôi không dám điên cùng ông đâu!" Tiêu Nhược Nguyên và Mạch Đan Hùng đã cộng tác nhiều năm, ý tưởng của Mạch Đan Hùng ông rất dễ đoán ra.

Mạch Đan Hùng chắc chắn thấy Hoàng Tự Cường quay phim cải biên từ sự kiện có thật nên ngứa nghề, bản thân cũng muốn đầu tư quay một bộ.

Kể từ khi làm giám đốc bộ phận phát hành của Gia Nghị, phụ trách việc phát hành phim Hong Kong tại châu Âu, Mạch Đan Hùng đã lâu không có ý định đầu tư phim ảnh.

Lần này đột nhiên có hứng thú, làm sao có thể bị Tiêu Nhược Nguyên từ chối chỉ bằng một hai câu. "Không được, lần này ông nhất định phải giúp tôi." "Biên kịch ở Hong Kong nhiều như vậy, ông tìm người khác không được sao?" Tiêu Nhược Nguyên cười khổ nói.

Mạch Đan Hùng ra vẻ bất lực, nhún vai: "Vấn đề là tôi với những người khác đều không quen." "Nói nghe thử xem, lần này ông định quay cái gì?" Tiêu Nhược Nguyên không lập tức đồng ý, vì ông luôn cảm thấy Mạch Đan Hùng đang đào hố chờ mình nhảy vào. "Gần đây ông có xem báo không, Ngô Tích Hào chết rồi." Mạch Đan Hùng thốt ra một câu này, Tiêu Nhược Nguyên sững sờ một chút, sau đó liền phản ứng lại. "Ông muốn quay phim về Ngô Tích Hào?" Tiêu Nhược Nguyên giống như thấy ma giữa ban ngày, trợn tròn mắt, hít một ngụm khí lạnh.

Là đại lão xã hội đen từng lừng lẫy Hong Kong, mặc dù Ngô Tích

Hào đã bị bắt hơn mười năm, băng nhóm "Nghĩa Quần" do ông ta lãnh đạo cũng chỉ còn danh nghĩa, nhưng trên giang hồ vẫn lưu truyền đại danh của Ngô Tích Hào.

Ngô Tích Hào theo làn sóng tị nạn tràn vào Hong Kong đầu thập niên 60, khởi nghiệp từ cờ bạc, sau đó chuyển sang buôn bán ma túy.

Kết quả là phất lên như diều gặp gió, thập niên 70 đã trở thành một trong "Tứ đại gia tộc" của thế giới ngầm Hong Kong, thế lực lan rộng khắp châu Á, đặc biệt có danh tiếng đáng kể ở Thái Lan, Đài Loan.

Năm 1973, Ủy ban Độc lập Chống Tham nhũng (ICAC) được thành lập và bắt đầu trấn áp tội phạm mạnh mẽ.

Cuối năm 1974, sau khi từ Đài Loan trở về Hong Kong, Ngô Tích Hào bị bắt và bị kết án 30 năm tù.

Toàn bộ băng đảng bị bắt giữ nhiều thành viên cốt cán nên bị trọng thương và suy tàn.

Ngô Tích Hào bị ung thư gan trong tù, thời gian trước bệnh tình chuyển sang giai đoạn cuối nên được Thống đốc Hong Kong đặc xá cho ra tù.

Sau khi ra tù được 25 ngày, ông ta qua đời do bệnh tình ác hóa. "Hổ chết nhưng oai hùm vẫn còn", Ngô Tích Hào vừa mới chết, Mạch Đan Hùng đã muốn đưa sự tích của ông ta lên màn ảnh, đây không phải điên thì là gì?

Tuy "Nghĩa Quần" đã suy tàn, nhưng ở Hong Kong vẫn còn hơn 1000 thành viên đang hoạt động.

Mạch Đan Hùng không sợ ra cửa bị người ta chém, nhưng Tiêu Nhược Nguyên không muốn mạo hiểm cùng ông ta.

Mỗi năm Hong Kong sản xuất hơn 200 bộ phim, trong đó phim xã

hội đen chiếm ít nhất một phần ba, nhưng phim về những ông trùm xã hội đen tả thực thì lại ít đến thảm hại, nguyên nhân chủ yếu là khó quay và không dám quay.

Lấy Ngô Tích Hào làm ví dụ, khó quay là vì tuy danh tiếng lừng lẫy nhưng trước khi bị bắt, ông ta sống rất kín đáo, nhiều sự tích không ai biết rõ, nên rất khó để biên kịch phản ánh chân thực một nhân vật sóng gió trong lòng công chúng như vậy.

Không dám quay là vì tuy Ngô Tích Hào bị bắt hơn mười năm, nhưng các mối quan hệ ở Hong Kong vẫn bám rễ sâu sắc, thế lực đến nay vẫn tồn tại, tùy tiện quay phim tiểu sử về họ sẽ rước lấy rắc rối.

Những công ty điện ảnh không có bối cảnh và năng lực nhất định sẽ không dễ dàng chọn đề tài này.

Trong mắt Tiêu Nhược Nguyên, Mạch Đan Hùng thuần túy là tự tìm rắc rối. "Muốn quay thì ông tự đi mà quay, tôi không muốn bị xã hội đen truy sát đâu." Tiêu Nhược Nguyên thẳng thừng từ chối. "Tôi quay phim tiểu sử về ông ta, chứ có phải bôi nhọ ông ta đâu." Mạch Đan Hùng giải thích. "Những việc Ngô Tích Hào đã làm, quay thành phim thì có khác gì bôi nhọ đâu?" Tiêu Nhược Nguyên bực bội nói. "Những người từng trải qua thập niên 60, 70 đều biết tình hình Hong Kong lúc đó là như thế.

Hơn nữa cốt truyện phim còn được cải biên nữa, nếu Ngô Tích Hào còn sống, chắc chắn ông ta sẽ cảm ơn tôi vì đã quay bộ phim này giúp ông ta." Mạch Đan Hùng thản nhiên nói. "Đó là vì Ngô Tích Hào chết rồi ông mới dám nói vậy, ông ta mà còn sống, ông thử đến trước mặt ông ta mà nói xem?" Tiêu Nhược Nguyên không hề lay chuyển. "Ngô Tích Hào bị nhốt 15 năm rồi, giờ Hong Kong đã không còn là thời đại của ông ta nữa.

Cho dù đàn em của ông ta muốn báo thù, cũng phải nhìn xem tình

hình hiện tại là thế nào chứ?" Kể từ đầu năm, sau vụ Lưu Gia Linh bị bắt cóc dẫn đến cuộc đại tuần hành chống xã hội đen của giới giải trí, chính quyền Hong Kong dưới áp lực xã hội đã tăng cường trấn áp các thế lực đen trong giới giải trí.

Trong một năm qua, phong khí của giới giải trí Hong Kong đã tốt lên rất nhiều, đây cũng là chỗ dựa để Mạch Đan Hùng dám khởi quay bộ phim này. "Những người đó kiêng dè là vì Lâm tiên sinh chứ không phải ông, ông phải hiểu rõ điểm này." Tiêu Nhược Nguyên nói không chút khách sáo.

Mạch Đan Hùng nảy ra một ý định. "Vậy tôi sẽ mời Lâm tiên sinh cùng đầu tư bộ phim này, như vậy ông đã yên tâm chưa, đại biên kịch Tiêu của tôi?" "Câu chuyện này chưa được sự đồng ý của ông Ngô Tích Hào.

Nếu trong phim có những tình tiết mô phỏng hay ám chỉ, thực sự chỉ là trùng hợp.

Đồng thời, xin lỗi ông Ngô vì những bất tiện có thể gây ra..." Khâu Thục Trân đọc đến đây liền đặt kịch bản xuống, quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân đang nằm bên cạnh mình, khó hiểu hỏi: "Ngô Tích Hào này là ai, sao mở đầu kịch bản lại viết thế này?" Cô nửa ôm tấm chăn lụa, dây váy ngủ trên người tuột xuống một bên, để lộ bờ vai tròn trịa, trắng nõn như tuyết, cùng một phần khuôn ngực trắng ngần.

Trên mặt cô vẫn còn vương chút ửng hồng sau cuộc "vận động buổi sáng", giọng nói toát lên vẻ lười biếng và quyến rũ.

Lâm Hựu Luân để trần thân trên nằm trên giường, hai tay gối sau đầu, ánh mắt tập trung nhìn trần nhà, vẻ mặt đang suy nghĩ sâu xa.

Khâu Thục Trân tưởng Lâm Hựu Luân không nghe mình nói, liền đặt kịch bản xuống, cúi người tựa vào.

Chương 563

Đôi gò bồng đảo căng tròn lộ ra từ cổ váy ngủ mở rộng, Lâm Hựu Luân vừa thu lại tầm mắt từ trần nhà đã nhìn thấy cảnh tượng khiến máu nóng sôi trào này, phía dưới lập tức có phản ứng.

Khâu Thục Trân ghé sát mặt lại, đột nhiên phát hiện ánh mắt Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm vào ngực mình, vừa định lấy tay che lại thì Lâm Hựu Luân đã hất tung tấm chăn che thân dưới, chỉ vào vật cứng đang trỗi dậy giữa hai chân, ra hiệu cho Khâu Thục Trân ngồi lên.

Ánh mắt Khâu Thục Trân lóe lên, trong lòng khẽ đấu tranh một chút, nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn làm theo yêu cầu của Lâm Hựu Luân, kéo váy ngủ lên, từ từ ngồi xuống.

Cảm giác vật cứng chạm vào đó khiến mặt Khâu Thục Trân đỏ bừng, đặc biệt là sau khi hoàn toàn ngồi xuống, cảm giác sướng khoái có thể đâm vào sâu tận cùng bất cứ lúc nào khiến ánh mắt cô trở nên mê ly.

Lâm Hựu Luân cũng rất tận hưởng cảm giác được bao bọc chặt chẽ này, anh một tay vỗ lên mông cong của Khâu Thục Trân, ra hiệu cho cô bắt đầu cử động, một tay đưa lên trước ngực cô, xoa nắn đôi gò bồng đảo kiêu hãnh thành đủ loại hình dạng. "Đồ khốn!" Khâu Thục Trân mắng khẽ một tiếng đầy nũng nịu, nhưng đôi chân và vòng eo lại bắt đầu chuyển động chậm rãi.

Để cô chủ động một hồi, Lâm Hựu Luân nửa ngồi dậy, ôm lấy cô, lật ngược lại đè xuống thân dưới và bắt đầu cuộc chinh phạt mạnh mẽ.

Nửa giờ sau, Khâu Thục Trân tay ôm cổ Lâm Hựu Luân, thân hình

rã rời không chút sức lực như một con bạch tuộc bám trên người anh.

Nhìn thấy tấm chăn lông che trên người, trong lòng Khâu Thục Trân thấy ấm áp, tên này xem ra vẫn còn biết thương hoa tiếc ngọc. "Kịch bản lúc nãy là Mạch Đan Hùng mang tới phải không?" Lâm Hựu Luân cảm nhận sự mềm mại trước ngực, bắt đầu nói chính sự. "Vâng." Khâu Thục Trân khẽ đáp một tiếng, tiếp tục nằm bất động trên người Lâm Hựu Luân. "Hèn chi." Lâm Hựu Luân tự lẩm bẩm một câu. "Anh biết kịch bản này à?" Khâu Thục Trân ngẩng đầu, ngạc nhiên hỏi. "Mời em làm nữ chính, làm sao anh có thể không biết được?" Lâm Hựu Luân vỗ vỗ vào eo thon của Khâu Thục Trân, tay còn có ý định tiếp tục sờ xuống dưới. "Ghét quá đi!" Khâu Thục Trân gạt tay anh ra, lật người ngồi dậy, dùng chăn quấn quanh thân thể kiều diễm, đôi mắt sáng rực nhìn Lâm Hựu Luân: "Có phải anh bảo Mạch Đan Hùng tìm em đóng phim này không?" Lâm Hựu Luân lắc đầu, anh chỉ là thời gian trước trong cuộc họp quản lý cao cấp có nghe Mạch Đan Hùng nhắc qua một câu.

Mạch Đan Hùng quanh năm ở châu Âu, hiếm khi gặp anh trong buổi họp, nên Lâm Hựu Luân mới nhớ kỹ chuyện này. "Mạch Đan Hùng này...

ông ta đang mượn em để dò xét anh đấy." Lâm Hựu Luân vừa giải thích như vậy, Khâu Thục Trân mới chợt hiểu ra.

Mạch Đan Hùng biết quan hệ giữa cô và Lâm Hựu Luân, nên mới yên tâm giao kịch bản cho cô, dù sao cuối cùng khi Khâu Thục Trân đưa ra quyết định chắc chắn sẽ hỏi ý kiến của Lâm Hựu Luân. "Cái lão điên họ Mạch này, dám lợi dụng em, phim này em không đóng nữa." Khâu Thục Trân bĩu môi, vẻ mặt hậm hực, cộng thêm xuân ý nồng đậm trong mắt vẫn chưa tan hết, biểu cảm vô cùng đáng yêu.

Giây phút này, Lâm Hựu Luân rất có ham muốn đè cô xuống thân

dưới hành hạ một phen nữa, nhưng cuối cùng anh vẫn nhịn được.

Từ đêm qua đến giờ, anh và Khâu Thục Trân đã đủ điên cuồng rồi, nhiều thêm nữa thì thân thể sẽ không chịu nổi.

Không có ruộng nào hỏng, chỉ có bò mệt chết, điểm này giờ đây Lâm Hựu Luân đã thấu hiểu sâu sắc.

Nghĩ đến việc Lợi Trí trước năm mới sẽ từ Hải Nam trở về Hong Kong; bộ phim 《Ngã Đích Dã Man Nữ Hữu》 ở Đài Loan cũng sắp đóng máy, Vương Tổ Hiền sau đó cũng sẽ về... tất cả đều chờ anh đến "an ủi", Lâm Hựu Luân cảm thấy áp lực rất lớn.

Trong lúc Lâm Hựu Luân đang lơ đãng, Khâu Thục Trân đã mặc váy ngủ vào, cầm lấy kịch bản lúc nãy vừa đọc cho Lâm Hựu Luân nghe, định ném thẳng vào thùng rác. "Đợi đã, để anh xem kịch bản đó một chút." Lâm Hựu Luân gọi Khâu Thục Trân lại. "Anh biết Ngô Tích Hào à?" Khâu Thục Trân tò mò ngồi xuống cạnh bàn, nhìn Lâm Hựu Luân đang lật xem kịch bản. "Biết, nhưng ông ta vừa mới chết cách đây không lâu." Lâm Hựu Luân lật kịch bản rất nhanh, anh không phải muốn xem kỹ kịch bản viết gì, mà là muốn xác định xem kịch bản này có phải là bộ phim mà anh đang nghĩ trong đầu hay không. "Nổi tiếng lắm sao?

Sao em chưa từng nghe qua nhỉ." Khâu Thục Trân tiếp tục hỏi. "Cũng tạm, trước thập niên 70 là đại ca xã hội đen buôn ma túy lộng hành nhất Hong Kong.

Sau khi ICAC thành lập thì bị liệt vào danh sách mục tiêu đầu tiên, ngồi tù mười lăm năm, cuối cùng bị ung thư, được đặc xá ra tù không bao lâu thì chết, thời gian trước rất nhiều báo chí đăng cáo phó của ông ta." Lâm Hựu Luân nói rất thản nhiên, nhưng những lời này lọt vào tai Khâu Thục Trân lại mang lại hiệu quả khác. "Bộ phim này cải biên dựa trên người thật việc thật sao?" Liên quan đến một đại ca xã

hội đen, Khâu Thục Trân không thể không kinh ngạc. "Đúng vậy, nếu không thì một người gan to bằng trời như Mạch Đan Hùng lại chịu viết một đoạn nhún nhường như vậy ngay đầu kịch bản sao?

Hơn nữa ngay cả cái tên cũng dùng hóa danh." Lâm Hựu Luân bĩu môi, chút mánh khóe của Mạch Đan Hùng đương nhiên không qua được mắt anh. "May mà em chưa trực tiếp đồng ý với ông ta, chỉ bảo là xem kịch bản thôi." Khâu Thục Trân vỗ vỗ ngực, cô đã hạ quyết tâm không diễn bộ phim này, nhưng Lâm Hựu Luân lại đưa ra đề nghị ngược lại. "Loại phim xã hội đen kiểu tiểu sử này ở Hong Kong không nhiều.

Lúc nãy anh đại khái xem qua kịch bản, Mạch Đan Hùng cứ theo hướng này mà quay, doanh thu phòng vé chắc chắn sẽ có biểu hiện ngoài mong đợi...

Thế nên vai nữ chính này, thực tế em có thể thử một chút." "Tăng thêm 30 pound (khoảng 13.6 kg)?" Lữ Lương Vĩ nghe Mạch Đan Hùng đưa ra yêu cầu này, sắc mặt lập tức tái mét, nhưng Mạch Đan Hùng vẫn thản nhiên như không, bưng tách cà phê thổi nhẹ hơi nóng bốc lên. "Lần trước đóng 《True Lies》, anh có thể luyện tập một hơi ra 30 cân cơ bắp, giờ chỉ là bảo anh ăn cho béo lên, chứ không phải tăng cơ, yêu cầu này chắc không khó chứ?" Lữ Lương Vĩ không nói gì, nhưng trong lòng có chút không đồng tình.

Tình hình lúc đóng 《True Lies》 và bây giờ căn bản không thể đánh đồng.

Lúc đó Lữ Lương Vĩ đang gặp khó khăn trong sự nghiệp, có cơ hội đóng một bộ phim lớn như vậy đương nhiên anh ta vô cùng trân trọng và nỗ lực.

Nhưng giờ tình thế đã khác, nhờ vào danh tiếng từ 《True Lies》 để lại, Lữ Lương Vĩ nhận được không ít lời mời đóng phim, tuy

không còn đóng vai chính trong những bộ phim gây chấn động nữa, nhưng cuộc sống cũng rất dư dả.

Mạch Đan Hùng vốn tưởng đưa ra điều kiện xong, Lữ Lương Vĩ sẽ đồng ý ngay lập tức, nhưng thực tế lại không giống như ông nghĩ. "Chuyên tâm làm phát hành phim mấy năm, xem ra mọi người đã quên mất tôi rồi." Mạch Đan Hùng đặt tách cà phê xuống, tự giễu cười một tiếng.

Tim Lữ Lương Vĩ đập thót một cái, biết Mạch Đan Hùng nói lời này là cho mình nghe, trong lòng đang do dự không biết trả lời thế nào thì thấy Mạch Đan Hùng giơ tay ra hiệu nhân viên phục vụ lại thanh toán.

Lữ Lương Vĩ vội vàng lấy ví ra định tranh trả tiền, nhưng bị Mạch Đan Hùng ngăn lại. "Hôm nay tôi mời, anh không cần tranh với tôi." Lữ Lương Vĩ ngượng ngùng ngồi xuống, trong lòng đột nhiên thấy hối hận, anh ta biết lần này e rằng đã đắc tội với Mạch Đan Hùng rồi.

Khi đi, Mạch Đan Hùng bắt tay Lữ Lương Vĩ: "Mỗi người có một chí hướng riêng, tôi cũng không làm khó anh, hẹn gặp lại khi có cơ hội hợp tác khác." "Mạch tiên sinh, chủ yếu là thời gian này tôi..." Lữ Lương Vĩ vốn định lấy lý do lịch trình bận rộn để giải thích, nhưng Mạch Đan Hùng thậm chí không còn kiên nhẫn để nghe anh ta nói hết lời. "Được rồi, tôi thì không sao, chỉ là không biết về nhà giải thích thế nào với Lâm tiên sinh thôi... thôi, để nghĩ cách khác vậy." Mạch Đan Hùng ra đi một cách dứt khoát, còn Lữ Lương Vĩ ngồi ngây người tại chỗ rất lâu, mãi đến khi máy nhắn tin bên hông vang lên mới bừng tỉnh.

Là tin nhắn từ bạn gái Chu Hải Mi gọi đến.

Lữ Lương Vĩ ra khỏi quán cà phê, tìm một bốt điện thoại công

cộng vắng người gọi lại cho Chu Hải Mi.

Điện thoại vừa kết nối, Chu Hải Mi đã bắt đầu phàn nàn: "Anh làm gì vậy, đã hẹn 4 giờ rưỡi đến phim trường đón em, anh xem bây giờ là mấy giờ rồi?" Lữ Lương Vĩ giơ tay xem đồng hồ, mới phát hiện đã quá giờ hẹn hơn mười phút, hèn chi Chu Hải Mi đợi không được nữa. "Đang bàn chuyện đóng phim với người ta nên quên mất thời gian." Lữ Lương Vĩ giải thích một câu. "Em nghe giọng anh có vẻ thất vọng lắm, có chuyện gì xảy ra sao?" Bản tính nhạy cảm của phụ nữ trỗi dậy, Chu Hải Mi vừa nghe giọng Lữ Lương Vĩ uể oải là cảm thấy có gì đó không ổn. "Gặp mặt rồi em giải thích sau." Lữ Lương Vĩ cúp điện thoại, ra lề đường bắt một chiếc taxi chạy thẳng đến phim trường Thanh Thủy Loan.

Chương 564

Trên đường đi, Lữ Lương Vĩ cứ mãi suy nghĩ về câu nói vô ý lúc ra đi của Mạch Đan Hùng.

Chẳng lẽ quay phim 《Bả Hào》 là ý của Lâm Hựu Luân?

Mạch Đan Hùng về không biết sẽ nói gì với Lâm Hựu Luân, nhưng Lữ Lương Vĩ rất chắc chắn rằng, lần này mình tiêu đời rồi!

Lữ Lương Vĩ ở trên taxi thấp thỏm lo âu nghĩ đến đủ mọi khả năng, còn Mạch Đan Hùng thì tựa lưng vào ghế sau, khoanh tay, đắc ý huýt sáo.

Phía Lâm Hựu Luân vẫn chưa đưa ra câu trả lời rõ ràng, nhưng Mạch Đan Hùng tin rằng bộ phim 《Bả Hào》 tập hợp trí tưởng tượng của ông và Tiêu Nhược Nguyên chắc chắn sẽ làm Lâm Hựu Luân cảm động, nên ông cứ lôi cái danh lớn đó ra trước. "Lữ Lương Vĩ nhà anh hai năm nay đủ lông đủ cánh rồi nên không coi tôi ra gì nữa, lần này phải cho anh biết thế nào là lo lắng sợ hãi!" Mạch Đan Hùng thầm nghĩ.

Nếu Lữ Lương Vĩ thông minh thì nên ngoan ngoãn tìm đến xin lỗi ông, nếu không Mạch Đan Hùng không ngại nhân cơ hội này cho anh ta một bài học nhớ đời, để cậu chàng này biết trời cao đất dày là gì.

Lữ Lương Vĩ bước xuống từ taxi với vẻ mặt đầy tâm sự.

Anh đang mải suy nghĩ nên sự chú ý không được tập trung, Chu Hải Mi đeo kính râm đứng ở ngã tư, lúc anh đi qua mà cư nhiên không nhìn thấy. "Đồ ngốc, đằng này!" Chu Hải Mi tức giận giậm chân, gọi một tiếng.

Lữ Lương Vĩ quay đầu lại, thấy Chu Hải Mi mày liễu dựng

ngược, trong lòng thầm kêu không ổn. "Anh cứ tưởng em vẫn còn trong phim trường..." Lữ Lương Vĩ cứng đầu đi tới, vừa mở miệng giải thích, ánh mắt lại rơi vào người đang đứng bên cạnh Chu Hải Mi.

Chu Tuệ Mẫn đeo kính râm, che khuất nửa khuôn mặt, nhưng Lữ Lương Vĩ vẫn nhận ra thân phận của cô ngay lập tức. "Chu tiểu thư, hai người đây là..." "Hôm nay tôi muốn mời A Mi đi ăn cơm, nhưng cô ấy nói trước đó đã hẹn với anh rồi, nên tôi bảo cô ấy gọi anh cùng đi luôn...

Lữ tiên sinh chắc sẽ không trách tôi phá hỏng buổi hẹn hò của hai người chứ?" "Làm sao có thể chứ." Lữ Lương Vĩ vội vàng khách khí xua tay, mắt liếc nhìn sắc mặt Chu Hải Mi.

Chu Hải Mi vẫn còn đang giận chuyện Lữ Lương Vĩ đến muộn, cố ý nói với Chu Tuệ Mẫn: "Lúc ăn cơm, chúng ta cứ nói chuyện của chúng ta, không cần quan tâm đến anh ấy." Lữ Lương Vĩ thầm nghĩ thật may mắn, nếu hôm nay không có Chu Tuệ Mẫn ở đây, Chu Hải Mi chắc chắn sẽ không dễ nói chuyện như vậy.

Có người ngoài ở đây, Chu Hải Mi không tiện giận mình, Lữ Lương Vĩ biết mình càng phải biểu hiện tốt một chút, chủ động tiếp lời: "Hai người đợi một chút, tôi qua kia gọi xe." "Lữ tiên sinh, không cần phiền phức vậy đâu, xe của tôi ở đằng kia rồi." Chu Tuệ Mẫn vừa dứt lời, một chiếc xe hơi màu đen từ từ chạy tới, đỗ vững vàng trước mặt ba người. "Vậy tôi ngồi phía trước." Lữ Lương Vĩ rất biết điều nói.

Sau khi lên xe, Chu Hải Mi và Chu Tuệ Mẫn trò chuyện ở hàng ghế sau, Lữ Lương Vĩ ngồi phía trước, trông có vẻ rất yên tĩnh, nhưng thực tế tai luôn chú ý lắng nghe cuộc đối thoại phía sau.

Sau cuộc gặp gỡ không mấy vui vẻ với Mạch Đan Hùng, Lữ Lương Vĩ suốt dọc đường đi luôn lo lắng về chuyện này.

Đắc tội với Mạch Đan Hùng thì không sao, nhưng nếu vì chuyện này mà để lại ấn tượng xấu trong mắt Lâm Hựu Luân thì thật lợi bất cập hại.

Lữ Lương Vĩ đang sầu não không biết làm sao để bù đắp chuyện này thì sự xuất hiện của Chu Tuệ Mẫn khiến anh lập tức thấy được bước ngoặt.

Nghĩ ra cách giải quyết vấn đề, nhưng anh vẫn tỏ ra bình tĩnh, không lập tức xen vào chủ đề của Chu Hải Mi và Chu Tuệ Mẫn.

Lữ Lương Vĩ biết Chu Tuệ Mẫn sẽ không vô duyên vô cớ mời anh và Chu Hải Mi ăn cơm, đợi trên bàn ăn làm rõ mục đích của Chu Tuệ Mẫn rồi mới mở lời nhờ vả cũng không muộn. "Mẹ ơi, có điện thoại." Hoành Tử chạy một mạch đến cửa bếp, hơi thở có chút dồn dập, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Triệu Nhã Chi đang thái rau quay đầu lại, dịu dàng mỉm cười: "Ai gọi điện đến vậy con?" "Là dì Vương ạ, Tiểu Quang đang nói chuyện điện thoại với dì ấy." Vì không giành được cơ hội nói chuyện với Vương Tổ Hiền nên Hoành Tử mới chạy đến "báo tin" cho mẹ.

Triệu Nhã Chi rửa tay rồi đi ra, thấy Tiểu Quang đang quỳ trên ghế sofa, cầm ống nghe cười khúc khích.

Thấy mẹ đi tới, Tiểu Quang nói với Vương Tổ Hiền ở đầu dây bên kia một tiếng, rồi mới miễn cưỡng đưa ống nghe cho Triệu Nhã Chi. "Tiểu Hiền, không phải em đi Đài Loan đóng phim sao?

À, đã đóng xong rồi à, khi nào thì công chiếu vậy?" Triệu Nhã Chi và Vương Tổ Hiền thường xuyên gọi điện cho nhau nên nói chuyện rất thoải mái. "Chị Chi, tối nay chị không có lịch trình gì chứ?

Em muốn đến nhà chị ăn cơm..." Vương Tổ Hiền biết yêu cầu của mình hơi đột ngột nên giọng nói cũng nhỏ đi nhiều. "Chỉ có một mình

em thôi sao?" Triệu Nhã Chi không tự chủ được mà áp tay lên ngực mình, vì cô cảm thấy tim mình đang đập thình thịch nhanh hơn. "Đương nhiên chỉ có một mình em, chị Chi sao lại hỏi vậy?" Vương Tổ Hiền nhất thời chưa phản ứng kịp. "Chị tưởng em sẽ đi cùng A Luân chứ." Triệu Nhã Chi thở phào một hơi dài, nhưng trong lòng lại có chút thất vọng ẩn hiện. "Đừng nhắc đến tên khốn đó nữa, em gọi điện cho anh ta, anh ta miệng thì nói có sắp xếp khác, thực tế chẳng biết đang hú hí với con hồ ly tinh nào đâu!" Vương Tổ Hiền phẫn nộ nói. "Cái đồ khốn này!" Triệu Nhã Chi trong lòng cũng thầm mắng một câu, nhưng ngoài miệng vẫn an ủi Vương Tổ Hiền: "Anh ấy nắm giữ nhiều sản nghiệp như vậy, bận rộn một chút cũng là bình thường thôi...

Được rồi, không nói anh ấy nữa, em mau qua đây đi." Chu Tuệ Mẫn mời Chu Hải Mi và Lữ Lương Vĩ ăn cơm tại một nhà hàng hải sản.

Sau khi ngồi xuống phòng bao đã đặt trước, Lữ Lương Vĩ nhận lấy ấm trà từ tay nhân viên phục vụ, rồi xua tay bảo cô ra ngoài, nói khi nào cần sẽ gọi.

Sau khi nhân viên phục vụ ra ngoài, công việc rót trà tự nhiên rơi lên người Lữ Lương Vĩ.

Anh vừa rót trà, vừa chú ý lắng nghe cuộc đối thoại giữa Chu Hải Mi và Chu Tuệ Mẫn. "Tuệ Mẫn, giờ cậu có thể nói là có chuyện gì được chưa?" Chu Hải Mi bình thường chơi rất thân với Chu Tuệ Mẫn nên khi nói chuyện riêng tư không có gì phải kiêng dè. "Thực ra mình muốn nhờ cậu giúp một việc..." Chu Tuệ Mẫn do dự một chút, cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình. "Đến tham gia buổi lễ ra mắt phim của cậu sao?" Chu Hải Mi lúc đầu hơi ngẩn người, sau đó liền chúc mừng Chu Tuệ Mẫn và hỏi thăm về bộ phim đó. "Là một bộ phim hợp tác với người Hàn Quốc, tên là 《Xúc Bất Đáo Đích Luyến

Nhân》, dự định công chiếu vào khoảng thời gian từ Giáng sinh đến Tết Dương lịch.

Lễ ra mắt cần mời một số khách mời, nên là..." Đôi mắt trong veo của Chu Tuệ Mẫn nhìn Chu Hải Mi, đừng nói Chu Hải Mi là bạn thân, ngay cả một người không quen biết khi thấy biểu cảm này của cô chắc cũng không nỡ nói lời từ chối.

Lữ Lương Vĩ chỉ mải nghe hai cô gái nói chuyện, trà tràn ra khỏi chén mà không hay biết, mãi đến khi nóng tay mới sực tỉnh, may mà Chu Tuệ Mẫn và Chu Hải Mi đều không chú ý đến hành động này của anh. "Bộ phim này chắc là do Lâm tiên sinh đầu tư phải không?" Chu Hải Mi hỏi một câu không chắc chắn.

Chu Tuệ Mẫn gật đầu, đôi mắt rũ xuống, lộ vẻ lo lắng.

Chu Hải Mi trong lòng càng thêm tò mò, đã là phim do Lâm Hựu Luân đầu tư thì còn sợ không mời được khách mời dự lễ ra mắt sao?

Chỉ cần tin tức truyền ra, giới giải trí Hong Kong chắc chắn sẽ có hàng tá người vắt óc tìm cách đến để làm quen với Lâm Hựu Luân.

Lữ Lương Vĩ trong lòng cũng có thắc mắc tương tự, chỉ có điều anh không tiện hỏi trực tiếp nên ra hiệu bằng mắt cho Chu Hải Mi, ý bảo cô đừng vội đồng ý, cứ dò xét thêm ý của Chu Tuệ Mẫn đã.

Nhưng phản ứng của Chu Hải Mi lại nằm ngoài dự đoán của Lữ Lương Vĩ. "Không vấn đề gì, hôm đó mình nhất định sẽ đến.

Nếu cậu không phiền, mình sẽ gọi cả gã này đi cùng luôn!" Chu Tuệ Mẫn vẻ mặt đầy kinh hỷ ngẩng đầu lên, nhìn Chu Hải Mi trước, sau đó ánh mắt chuyển sang Lữ Lương Vĩ.

Chu Hải Mi đã lên tiếng, Lữ Lương Vĩ tự nhiên không thể nói ngược lại: "Chu tiểu thư yên tâm, hôm đó tôi và A Mi nhất định sẽ đến ủng hộ." "Nhưng Tuệ Mẫn này, chuyện này cậu đã bàn bạc với

Lâm tiên sinh chưa?" Chu Hải Mi cẩn thận hỏi một câu.

Ánh mắt Chu Tuệ Mẫn thoáng tối lại: "Chuyện này anh ấy không quản." Chu Hải Mi và Lữ Lương Vĩ cùng sững sờ, hai người nhanh chóng trao đổi ánh mắt, vẫn là Chu Hải Mi lên tiếng hỏi: "Cậu và Lâm tiên sinh cãi nhau à?" Lữ Lương Vĩ cũng lo lắng nhìn Chu Tuệ Mẫn, anh còn đang trông cậy vào việc nhờ Chu Tuệ Mẫn nói giúp trước mặt Lâm Hựu Luân, nếu quan hệ giữa Chu Tuệ Mẫn và Lâm Hựu Luân có vấn đề thì hy vọng của anh sẽ tiêu tan. "Không có đâu, chỉ là cùng thời điểm đó còn có một bộ phim khác cũng sắp công chiếu, cũng do anh ấy đầu tư, nên lễ ra mắt của cả hai bộ phim anh ấy đều sẽ không can thiệp." Chu Tuệ Mẫn không trực tiếp nói tên bộ phim kia, nhưng Chu Hải Mi và Lữ Lương Vĩ đã nghe ra một số ẩn ý khác từ lời cô nói.

Chương 565

Lâm Hựu Luân không trực tiếp kiểm soát một công ty điện ảnh nào, nhưng mỗi năm đều thông qua hình thức hợp tác để đầu tư vào nhiều bộ phim.

Theo mối quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn, nếu bộ phim công chiếu cùng lúc với 《Xúc Bất Đáo Đích Luyến Nhân》 không có nguyên nhân gì đặc biệt, thì ngay cả khi Lâm Hựu Luân cũng tham gia đầu tư vào bộ phim đó, anh cũng không thể làm ngơ trước lễ ra mắt phim của Chu Tuệ Mẫn như vậy.

Nghĩa là Lâm Hựu Luân có sự kiêng dè trong việc này, nhưng chuyện gì có thể khiến Lâm Hựu Luân phải kiêng dè như thế?

Chu Hải Mi và Lữ Lương Vĩ gần như cùng lúc nghĩ đến một khả năng, nhưng họ chưa kịp xác nhận với Chu Tuệ Mẫn thì chính cô đã công bố đáp án. "Bộ phim đó là do anh ấy hợp tác với công ty điện ảnh Trường Hoành của Đài Loan sản xuất, tên là 《Ngã Đích Dã Man Nữ Hữu》, diễn viên chính là Vương Tổ Hiền." Chu Hải Mi và Lữ Lương Vĩ thầm nghĩ quả nhiên, kết quả này hoàn toàn khớp với dự đoán của họ trước đó. "Lâm tiên sinh chắc cũng sẽ không tham gia lễ ra mắt bên đó chứ?" Lữ Lương Vĩ cuối cùng không nhịn được xen vào một câu. "Anh thì hiểu cái gì, chuyện này rõ ràng là Tuệ Mẫn chịu thiệt thòi rồi biết không?" Chu Hải Mi liếc xéo Lữ Lương Vĩ một cái, sau đó bắt đầu bất bình thay cho Chu Tuệ Mẫn: "Vương Tổ Hiền kia sự nghiệp chủ yếu tập trung vào mảng điện ảnh, rất nhiều minh tinh lớn ở Hong Kong đều từng hợp tác với cô ta, đến lúc đó cô ta chắc chắn sẽ mời những người này đến ủng hộ.

Bên Tuệ Mẫn nếu không mời được khách mời đủ tầm cỡ thì sẽ bị

cô ta lấn lướt mất." "Chuyện đó cũng chưa chắc, cô quên là Chu tiểu thư còn làm MC sao." Lời nói này của Lữ Lương Vĩ cũng có lý riêng của nó.

Những năm qua Chu Tuệ Mẫn tuy tập trung chủ lực vào ca hát, nhưng đồng thời vẫn chủ trì chương trình 《Ngu Lạc Tinh Chu Khan》 trên đài TVB.

Chương trình phỏng vấn minh tinh này luôn đứng đầu về tỷ suất người xem trong các chương trình cùng loại, rất nhiều bộ phim trước khi công chiếu đều thích tập hợp dàn diễn viên chính lên chương trình do Chu Tuệ Mẫn dẫn dắt.

Nếu nói về quan hệ nhân mạch trong giới điện ảnh, Chu Tuệ Mẫn chưa chắc đã thua kém Vương Tổ Hiền. "Lên chương trình so với việc đóng phim cùng nhau, anh nói xem quan hệ nào bền chặt hơn?" Chu Hải Mi phản bác.

Lần này thì Lữ Lương Vĩ cũng không còn gì để nói. "Chuyện này hai người không cần lo lắng, đã có mấy người bạn đồng ý đến trợ trận cho mình rồi, cộng thêm hai người nữa thì chắc chắn không thành vấn đề." Chu Tuệ Mẫn chỉ mới kể tên vài người đã xác nhận sẽ đến, Chu Hải Mi và Lữ Lương Vĩ đã thấy mình lo lắng hão huyền rồi.

Bên giới ca hát có Mai Diễm Phương, Đàm Vịnh Lân, cả hai đều là bạn thân của Chu Tuệ Mẫn, thường xuyên làm khách mời trong các liveshow của nhau.

Ban đầu cô còn định mời Trương Quốc Vinh, nhưng cân nhắc đến quan hệ không tốt giữa anh và Đàm Vịnh Lân, lại thêm việc Vương Tổ Hiền có thể cũng sẽ mời anh nên đành thôi.

Về mảng phim ảnh, Địch Long chắc chắn không cần phải bàn, ông là cậu của Lâm Tiểu Mạn – người quản lý của Chu Tuệ Mẫn, nên nhất định sẽ có mặt; rồi tới Trịnh Y Kiện, anh và Chu Tuệ Mẫn là

nghệ sĩ dưới trướng cùng một người quản lý nên chắc chắn cũng sẽ đến.

Ngoài ra còn có Lý Nhược Đồng, cô ấy đã hẹn cùng Chung Lệ Đề và Vạn Ỷ Văn cùng qua đây...

Tính kỹ ra, đội hình khách mời bên phía Chu Tuệ Mẫn thực tế cũng chẳng hề kém cạnh. "Mẹ ơi, con ăn xong rồi." Hoành Tử đặt đũa xuống, dùng khăn lau miệng rồi nói lớn. "Con cũng ăn xong rồi." Tiểu Quang cũng đẩy ghế đứng dậy.

Triệu Nhã Chi gọi con trai lớn lại, vỗ đầu cậu nhóc dặn dò: "Tiểu Quang, dẫn em đi chơi một lát." Hoành Tử lại ngồi lỳ tại chỗ, ngước nhìn Vương Tổ Hiền, đôi mắt đen láy chớp chớp: "Dì Vương, dì bảo ăn cơm xong sẽ chơi trò chơi với con mà." "Hoành Tử, sao con vô lễ thế?" Triệu Nhã Chi nghiêm nghị lườm con trai út.

Vương Tổ Hiền đưa tay xoa đầu Hoành Tử: "Yên tâm, dì nói là làm, nhưng giờ dì chưa ăn no, con cứ đi chơi với anh đi, lát nữa dì ăn xong sẽ tìm con được không?" Sau khi hai nhóc tì rời khỏi bàn ăn, Triệu Nhã Chi và Vương Tổ Hiền mới chính thức trò chuyện. "Sao vậy, cơm canh hôm nay không hợp khẩu vị à, sao chị thấy em chẳng động đũa mấy?" Hôm nay Vương Tổ Hiền ngay cả một bát cơm nhỏ cũng ăn không hết, Triệu Nhã Chi thấy vậy có chút lo lắng. "Không có đâu, cơm chị Chi nấu là em thích nhất mà." Vương Tổ Hiền đáp một câu, nhưng nụ cười gượng gạo không giấu nổi đôi mắt Triệu Nhã Chi. "Sao, gặp chuyện gì phiền lòng à?" "Thật ra cũng không có gì...

Chị Chi, mấy động tác lần trước chị dạy em thực sự có hiệu quả không?" Vương Tổ Hiền đột nhiên thốt ra một câu như vậy, Triệu Nhã Chi ngẩn người, hai má bất giác nóng bừng. "Hóa ra em đang lo chuyện đó?

Sao, lâu như vậy rồi mà vẫn chưa mang thai à?" Vương Tổ Hiền

gật đầu. "Chuyện này không cần vội, dù sao em bây giờ vẫn còn trẻ mà!" Triệu Nhã Chi an ủi. "Nhưng em thực sự muốn có một đứa con... có lẽ như vậy mới giữ được trái tim anh ấy." Vương Tổ Hiền cúi đầu, nói nhỏ.

Triệu Nhã Chi trong lòng thở dài, vừa vì Vương Tổ Hiền, vừa có chút vì chính bản thân mình.

Tâm trạng sa sút của Vương Tổ Hiền nhanh chóng qua đi, cô ngẩng đầu nói sang chuyện khác: "Đúng rồi chị Chi, khoảng thời gian từ Giáng sinh đến năm mới chị có rảnh không?

Sắp tới em có bộ phim mới sắp công chiếu, buổi lễ ra mắt em muốn mời chị làm khách mời." "Thời gian đó chị rảnh... nhưng sao chuyện này lại do em làm?" Triệu Nhã Chi có chút tò mò, Vương Tổ Hiền chỉ là diễn viên chính, sao lại quan tâm đến việc chọn khách mời cho buổi ra mắt?

Sắc mặt Vương Tổ Hiền thoáng tối lại, Triệu Nhã Chi liền nhận ra có gì đó không ổn, quả nhiên câu trả lời tiếp theo của Vương Tổ Hiền đã chứng thực suy đoán của cô. "Chu Tuệ Mẫn cũng có một bộ phim sắp công chiếu cùng thời điểm..." Vương Tổ Hiền chỉ nói một nửa, Triệu Nhã Chi đã đoán ra được đại khái nguyên nhân.

Phim mới của Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn cùng ra rạp một lúc, dù họ không có ý định so bì thì truyền thông Hong Kong vốn chỉ sợ thiên hạ không loạn chắc chắn sẽ đem mọi khía cạnh của hai bộ phim ra so sánh thêu dệt, Lâm Hựu Luân kẹt ở giữa khó xử, đành phải không giúp bên nào.

Điều khiến Triệu Nhã Chi không hiểu là Lâm Hựu Luân là ông chủ của hệ thống rạp Gia Nghị, toàn bộ hệ thống rạp ở Hong Kong đều nằm trong tầm kiểm soát của anh, việc tách lịch chiếu phim của Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn không phải là chuyện khó, nhưng

Lâm Hựu Luân lại để mặc tình trạng này xảy ra, điểm này hơi bất thường.

Suy nghĩ của Triệu Nhã Chi không sai, nhưng Lâm Hựu Luân lại có cân nhắc của riêng mình.

Bộ phim 《Cô Nàng Ngổ Ngáo》 có thể nói là một sự đảo ngược hoàn toàn quan hệ nam nữ trong tình yêu truyền thống, nếu cứ thế đem ra chiếu có thể gây ra tranh cãi không nhỏ.

Nhưng thời gian qua nhờ có 《Đông Phương Tam Hiệp》 và 《Những Thiên Thần Của Charlie》 liên tiếp công chiếu, phim hành động nữ chính đang trở thành một trào lưu, trong bối cảnh đó, tranh cãi sau khi 《Cô Nàng Ngổ Ngáo》 ra mắt sẽ ít đi và dễ được khán giả chấp nhận hơn.

Còn bộ phim 《Người Tình Không Chạm Mặt》 được sắp xếp chiếu sau 《Cô Nàng Ngổ Ngáo》 chủ yếu là vì cả hai đều thuộc đề tài tình yêu nhưng phong cách trái ngược hoàn toàn, xem hai bộ phim đối lập nhau sẽ thú vị hơn.

Dù sao một bộ phim không thể nhận được sự đồng tình của tất cả khán giả, đặc biệt là loại phim như 《Cô Nàng Ngổ Ngáo》 chắc chắn sẽ có một bộ phận người không thích, và 《Người Tình Không Chạm Mặt》 sẽ bù đắp thiếu sót đó.

Chỉ cần vận hành tuyên truyền khéo léo, doanh thu của hai bộ phim này hoàn toàn có thể thúc đẩy và bổ sung cho nhau.

Lâm Hựu Luân đã tốn rất nhiều tâm huyết cho việc sắp xếp lịch chiếu này, nhưng với tư cách là diễn viên chính, Vương Tổ Hiền lại chẳng hề biết ơn. "Truyền thông chắc chắn sẽ đem hai bộ phim này ra nói tới nói lui, nghĩ thôi đã thấy phiền chết đi được." "Chị nhớ mấy năm trước em và cô Chu đấu với nhau dữ dội lắm mà." Triệu Nhã Chi trêu chọc một câu.

Vương Tổ Hiền đỏ mặt biện minh: "Lúc đó chưa hiểu chuyện, sau này mới thấy chẳng có ý nghĩa gì, em và cô ấy càng đấu đá thì chỉ tổ làm lợi cho những người phụ nữ khác thôi." Người nói vô tình người nghe hữu ý, Triệu Nhã Chi bất giác tự xếp mình vào nhóm "những người phụ nữ khác", hai má nóng bừng, may mà Vương Tổ Hiền đang mải ăn cơm nên không chú ý. "Vậy em còn mời ai làm khách mời nữa?" Triệu Nhã Chi nhanh chóng thu lại cảm xúc, chuyển chủ đề. "Hiện tại những người đã đồng ý gồm có Ca Ca, đại ca Hứa Quán Kiệt, Phát ca... còn có chị Chi nữa." Vương Tổ Hiền đếm ngón tay nói. "Thông thường thì những người này là đủ rồi, nhưng xét tình hình lần này, em nên mời thêm vài người nữa cho chắc ăn." Triệu Nhã Chi nghiêm túc đề nghị.

Vương Tổ Hiền cũng đang sầu não chuyện này nên liền thỉnh giáo Triệu Nhã Chi. "Em hãy nghĩ kỹ xem còn những ai em có thể mời được, mà bên kia lại không có khả năng mời, hãy mời họ đến.

Đừng lo họ từ chối, dù không nể mặt em thì họ cũng phải nể mặt anh Lâm mà đến ủng hộ thôi." Nhờ Triệu Nhã Chi gợi ý, Vương Tổ Hiền nhớ ra thêm vài người nữa, cô quyết định về sẽ liên hệ ngay.

Trong lúc ăn cơm, Chu Tuệ Mẫn lại kể cho Chu Hải Mi và Lữ Lương Vĩ một chuyện. "Có lẽ mọi người chưa biết, bộ phim 《Cô Nàng Ngổ Ngáo》 đó công ty Ảnh thị Trường Hoành của Đài Loan cũng đầu tư không ít.

Chương 566

Ông chủ công ty đó tên là Ngô Đôn, có thế lực rất lớn ở Đài Loan, lúc đó chắc chắn sẽ có rất nhiều người nể mặt ông ta mà đến ủng hộ." Chu Hải Mi gật đầu: "Ông Ngô Đôn này mình có nghe nói qua, nghe bảo ông ấy đến Hong Kong một hơi ký hợp đồng đóng phim với mười ngôi sao đang nổi, thù lao trả rất cao, lúc đó báo chí đưa tin rầm rộ lắm." Lữ Lương Vĩ vuốt cằm, nhíu mày nói: "Như vậy thì bên cô Chu có lẽ sẽ bị lép vế rồi." Chu Tuệ Mẫn cũng đang lo lắng chuyện này, nhưng Chu Hải Mi và Lữ Lương Vĩ cũng chẳng có cách nào hay.

Những ngôi sao ca nhạc, điện ảnh hạng A mà họ quen biết cũng không nhiều bằng Chu Tuệ Mẫn, nên bảo phải mời ai thì thật sự không đưa ra được đề nghị cụ thể nào. "Anh Lâm chắc không khoanh tay đứng nhìn đâu nhỉ?

Nếu bên kia Ngô Đôn ra mặt thì bất công cho Tuệ Mẫn quá." Chu Hải Mi nhắc một câu, nhưng Chu Tuệ Mẫn lại lắc đầu, chuyện này cô tuyệt đối sẽ không mở lời với Lâm Hựu Luân.

Trước sự kiên trì của Chu Tuệ Mẫn, Chu Hải Mi và Lữ Lương Vĩ đều cảm thấy bất lực.

Trong bữa tiệc, Chu Tuệ Mẫn đứng dậy đi vệ sinh, nhân cơ hội này Lữ Lương Vĩ và Chu Hải Mi trao đổi ý kiến. "Tôi thấy chuyện này dù cô Chu không nói thì chắc chắn anh Lâm cũng sẽ có sắp xếp." "Theo tôi hiểu về Tuệ Mẫn, nếu anh Lâm không chủ động hỏi han thì cô ấy chắc chắn không mở lời.

Chỉ sợ anh Lâm không chú ý đến chuyện này, nên tôi thấy cái cô ấy cần lúc này là một cơ hội để mở lời với anh Lâm." Chu Hải Mi phân tích.

Lữ Lương Vĩ nghe vậy thì trong lòng khẽ động. "Tôi có một chủ kiến." Lữ Lương Vĩ kể lại chuyện mình từ chối Mạch Đương Hùng cho Chu Hải Mi nghe, "Lúc đầu tôi không biết người đầu tư bộ phim này là anh Lâm nên không đồng ý ngay, lúc ông Mạch đi mới nói cho tôi biết, làm tôi chẳng còn cơ hội hối hận.

Giờ chỉ có thể nhờ cô Chu giúp đỡ, nếu cô ấy đồng ý chắc chắn sẽ phải chủ động liên hệ với anh Lâm, biết đâu anh Lâm sẽ hỏi đến chuyện này, thế là vấn đề được giải quyết!" Lữ Lương Vĩ rất đắc ý với kế hoạch một mũi tên trúng hai đích của mình, Chu Hải Mi nghĩ lại cũng thấy cách này khả thi, đợi Chu Tuệ Mẫn quay lại liền nói chuyện này với cô.

Trước đó Chu Hải Mi đã rất dứt khoát đồng ý đến dự lễ ra mắt phim mới của Chu Tuệ Mẫn, giờ Chu Hải Mi cần giúp đỡ, Chu Tuệ Mẫn tự nhiên không tiện từ chối.

Để Chu Hải Mi và Lữ Lương Vĩ yên tâm, cô lấy chiếc điện thoại di động trong túi xách ra gọi ngay cho Lâm Hựu Luân.

Nghe thấy giọng Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân có chút bất ngờ, vì hai bộ phim 《Cô Nàng Ngổ Ngáo》 và 《Người Tình Không Chạm Mặt》 đụng lịch nhau nên dạo này anh có chút chột dạ, không dám chủ động liên hệ với ai, lúc này nhận được điện thoại của Chu Tuệ Mẫn anh thấy rất vui. "Em ăn cơm chưa?" "Ừm, em đang đi ăn với hai người bạn, còn anh?" Chu Tuệ Mẫn hạ thấp giọng, trước mặt Chu Hải Mi và Lữ Lương Vĩ cô không tiện dùng giọng điệu quá thân mật với Lâm Hựu Luân. "Tiếc quá, vốn dĩ anh còn định thể hiện chút lòng thành mời em đi ăn tối." Lâm Hựu Luân nửa đùa nửa thật nói. "Tối nay anh có hẹn à?" Chu Tuệ Mẫn ướm hỏi một câu. "Không có, anh đang trên đường về nhà, mẹ đã gọi điện thúc giục mấy lần rồi." "Vậy anh mau về đi, đừng để bác đợi lâu." Chu Tuệ Mẫn dặn dò, dáng vẻ hệt như một người vợ hiền quan tâm chồng.

Chu Tuệ Mẫn và Lâm Hựu Luân tán gẫu qua điện thoại, không ai chủ động vào vấn đề chính, điều này làm Lữ Lương Vĩ đứng chờ bên cạnh sốt ruột chết đi được, anh mấy lần định ra hiệu cho Chu Tuệ Mẫn đều bị Chu Hải Mi ngăn lại. "Đúng rồi, có chuyện này muốn nói với anh." Cuối cùng Chu Tuệ Mẫn cũng không quên chính sự. "Anh cũng có chuyện muốn nói với em... em nói trước đi." Chu Tuệ Mẫn khẽ vâng một tiếng, rồi kể lại chuyện của Lữ Lương Vĩ.

Lâm Hựu Luân cứ ngỡ là chuyện gì nghiêm trọng, không ngờ lại liên quan đến phim 《Bá Hào》, liền bảo Chu Tuệ Mẫn nhắn lại với Lữ Lương Vĩ rằng bộ phim này cho anh ta thêm một cơ hội cân nhắc, nghĩ kỹ rồi thì đi tìm Mạch Đương Hùng. "Nghe nói em đã bắt đầu mời khách mời cho buổi ra mắt rồi à?" Chu Tuệ Mẫn mím chặt môi không nói gì, chỉ nắm chặt chiếc điện thoại trong tay. "Anh đã chào hỏi với Tinh Tử rồi, buổi lễ ra mắt 《Người Tình Không Chạm Mặt》 cậu ấy sẽ đến ủng hộ." Lâm Hựu Luân đại khái đoán được tâm tư của Chu Tuệ Mẫn lúc này nên chỉ thản nhiên nói một câu.

Chu Tuệ Mẫn thấy lòng ấm áp, vừa định mở lời thì bị Lâm Hựu Luân cướp lời trước. "Thôi không nói nữa, anh về đến nhà rồi, lát nữa anh sẽ gọi lại cho em." Chu Tuệ Mẫn chào tạm biệt Lâm Hựu Luân trong điện thoại rồi chủ động cúp máy, đây là sự ngầm hiểu giữa cô và Lâm Hựu Luân, nếu cô không cúp máy thì Lâm Hựu Luân sẽ luôn chờ ở đầu dây bên kia.

Khi trong ống nghe truyền đến tiếng tút tút, Lâm Hựu Luân vừa vặn bước đến cửa nhà, anh thay giày ở sảnh rồi đưa áo khoác cho Ngô mẫu, người giúp việc đang đợi bên cạnh.

Cơm canh đã dọn sẵn trên bàn, Trần Tuệ Tình bắt đầu xới cơm cho Lâm Hựu Luân, nhưng khi Lâm Hựu Luân bước vào, anh chỉ chỉ vào chiếc điện thoại trên tay, ra hiệu mình còn một cuộc gọi nữa. "Tranh thủ thời gian đi, không lát nữa cơm canh nguội hết." Trước khi

Lâm Hựu Luân lên lầu, Trần Tuệ Tình không quên dặn dò một câu.

Lên đến thư phòng trên lầu, Lâm Hựu Luân bấm số của Vương Tổ Hiền.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vui mừng của Vương Tổ Hiền: "Em đang ăn cơm ở nhà chị Chi, ừm, anh có muốn nói chuyện với chị ấy không?" Lâm Hựu Luân thực sự rất muốn nói vài câu với Triệu Nhã Chi, vì từ sau chuyện lần trước, hai người đã lâu không liên lạc, trong lòng anh luôn cảm thấy cần phải cho Triệu Nhã Chi một lời giải thích.

Tuy nhiên, trước mặt Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân không dám nói chuyện với Triệu Nhã Chi, chỉ đành chột dạ nói: "Thôi, để lần sau đi." Triệu Nhã Chi đang ngồi đối diện Vương Tổ Hiền bất giác thở dài trong lòng, cô đẩy ghế đứng dậy, viện cớ vào bếp xem cà phê đã pha xong chưa.

Vừa bước vào bếp, Triệu Nhã Chi liền tựa lưng vào cửa, tâm trí rối bời.

Từ giọng điệu và nét mặt của Vương Tổ Hiền khi nghe điện thoại, cô đoán được cuộc gọi đó là của Lâm Hựu Luân, sau đó cả người cô rơi vào trạng thái tâm lý được mất đan xen.

Cảm giác này giống như một con rắn nhỏ ẩn nấp đâu đó trong tim, bình thường không cảm thấy gì, nhưng lúc này đột nhiên trỗi dậy, giống như một viên đá rơi vào mặt hồ yên ả, ngay lập tức làm xáo trộn toàn bộ suy nghĩ của cô.

Phải vất vả lắm mới bình phục được tâm trạng, khi quay lại bàn ăn, Vương Tổ Hiền đã gọi điện xong với Lâm Hựu Luân.

Triệu Nhã Chi còn chưa kịp hỏi, Vương Tổ Hiền đã chủ động kể lại mục đích Lâm Hựu Luân gọi điện. "Cái tên này cuối cùng cũng

biết quan tâm người ta, gọi điện hỏi khách mời buổi lễ ra mắt em đã mời được những ai rồi, có cần anh ấy tìm thêm giúp em không, và em đã từ chối!" Vương Tổ Hiền nói đến đây không khỏi có chút đắc ý, "Giờ mới nghĩ đến chuyện giúp người ta, trước đó làm cái gì không biết?" Triệu Nhã Chi nghe vậy, đôi mày khẽ nhíu lại, cô có tâm tư tinh tế hơn Vương Tổ Hiền, luôn cảm thấy việc Lâm Hựu Luân trước đây không gọi điện cho Vương Tổ Hiền mà bây giờ đột nhiên gọi đến có lẽ còn mục đích khác.

Theo ý định ban đầu của Lâm Hựu Luân, anh muốn kết quả cuộc "đọ sức" lần này giữa Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền không quá chênh lệch, dù sao mạng lưới quan hệ trong giới giải trí của Chu Tuệ Mẫn yếu hơn Vương Tổ Hiền một chút, nên anh mới sắp xếp Chu Tinh Trì đến trợ trận cho cô.

Nhưng làm như vậy, anh lại lo lắng đội hình khách mời bên Vương Tổ Hiền bị lép vế, nên mới gọi cuộc điện thoại này cho cô.

Khi nghe Vương Tổ Hiền đã mời được Chu Nhuận Phát, anh biết mình đã lo lắng hão huyền.

Sau khi cúp máy, Lâm Hựu Luân xuống lầu dùng bữa tối cùng mẹ.

Trong lúc đó, trợ lý A Kiệt gọi điện tới bảo rằng ông chủ công ty điện ảnh Ảnh Chi Kiệt là Đặng Quang Vinh muốn đến bái phỏng.

Lúc đầu Lâm Hựu Luân còn thắc mắc tại sao Đặng Quang Vinh lại tìm mình vào lúc này, cuối cùng nhờ A Kiệt nhắc nhở anh mới nhớ ra bộ phim do Đặng Quang Vinh đầu tư sắp công chiếu.

Bộ phim này gần đây rất được truyền thông quan tâm vì đây là tác phẩm quy tụ dàn sao cực khủng hiếm thấy của phim Hong Kong những năm gần đây.

Trương Quốc Vinh, Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vĩ, Trương Mạn

Ngọc, Lưu Gia Linh... danh sách diễn viên chính này vừa liệt kê ra, truyền thông Hong Kong không cần suy nghĩ đã coi bộ phim này là một sự kiện trọng đại của làng điện ảnh Hong Kong mà ra sức lăng xê.

Thời đại này, sức hút phòng vé của các ngôi sao là rất rõ rệt.

Chu Nhuận Phát, Chu Tinh Trì, Thành Long được gọi chung là "Song Chu Nhất Thành", vì họ là ba diễn viên bảo chứng phòng vé nhất Hong Kong hiện nay.

Bộ phim do Đặng Quang Vinh đầu tư, nếu tách riêng từng diễn viên chính có thể không bằng "Song Chu Nhất Thành", nhưng cộng lại thì sức hút phòng vé cũng không thể xem thường.

Điều duy nhất khiến người ta lo ngại là đạo diễn của phim này là Vương Gia Vệ.

Hiện tại, ngoại trừ Lâm Hựu Luân, ấn tượng của mọi người về Vương Gia Vệ vẫn dừng lại ở bộ phim 《Vượng Giác Ca Môn》, vừa có khả năng đoạt giải vừa bảo chứng phòng vé, hèn chi Đặng Quang Vinh sẵn sàng đem hơn nửa gia sản đặt cược vào bộ phim mới này.

Bộ phim 《A Phi Chính Truyện》 này, Vương Gia Vệ lề mề quay mất gần hai năm, tiêu tốn tổng cộng 600.000 feet phim, tương đương với độ dài của ba bốn bộ phim thông thường.

Nguyên nhân cuối cùng buộc phải kết thúc không phải vì Vương Gia Vệ đã quay hết ý tưởng, mà vì kinh phí làm phim đã cạn kiệt.

Trước khi phim ra rạp, Đặng Quang Vinh lo lắng hơn bất cứ ai, chính vì thế ông mới có ý định đến bái phỏng Lâm Hựu Luân, một là để tranh thủ thêm nhiều suất chiếu, hai là muốn nghe đánh giá của Lâm Hựu Luân về bộ phim.

Khi đến, Đặng Quang Vinh mang theo rất nhiều quà cáp, Ngô mẫu nhận quà rồi dẫn ông đến thư phòng của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đang xem bản nháp của 《A Phi Chính Truyện》, thấy Đặng Quang Vinh đến liền mời ông ngồi xuống cùng xem.

Chương 567

Sau khi phim được cắt ghép xong, Đặng Quang Vinh đã xem qua một lần, lúc đó ông xem mà chẳng hiểu gì, nhưng không cưỡng lại được cái miệng khéo léo của Vương Gia Vệ, ông ta vỗ ngực cam đoan với Đặng Quang Vinh rằng 《A Phi Chính Truyện》 tuyệt đối sẽ hay hơn 《Vượng Giác Ca Môn》.

Lúc 《Vượng Giác Ca Môn》 chưa ra mắt, Đặng Quang Vinh từng nghĩ quay phim kiểu đó chắc chắn sẽ lỗ vốn, nhưng kết quả lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của ông, nên lần này ông chọn tin tưởng Vương Gia Vệ.

Cùng Lâm Hựu Luân xem lại một lần nữa, Đặng Quang Vinh vẫn không hiểu nổi bộ phim này.

Trong lúc xem, ông luôn lén quan sát sự thay đổi sắc mặt của Lâm Hựu Luân, nhưng từ đầu đến cuối, biểu cảm trên mặt anh không hề thay đổi.

Đôi mày khẽ nhíu, ánh mắt tập trung nhưng lại có vẻ hơi rối rắm.

Phim chiếu xong, Lâm Hựu Luân vẫn giữ nguyên vẻ mặt đó, Đặng Quang Vinh bắt đầu ngồi không yên. "Anh Lâm, anh thấy bộ phim này thế nào?" Lâm Hựu Luân cầm điều khiển tắt tivi, quay sang hỏi Đặng Quang Vinh: "Ông Đặng muốn nghe lời thật lòng không?" Đặng Quang Vinh gật đầu. "Một chữ thôi: Chán!" Câu trả lời của Lâm Hựu Luân rất ngắn gọn nhưng lại khiến Đặng Quang Vinh vô cùng bối rối, đánh giá như vậy rốt cuộc là tốt hay xấu? "Tôi là người coi trọng phim thương mại, nên những bộ phim tôi không hiểu lắm, có lẽ trong mắt các giám khảo lại là một kiểu đánh giá khác.

Bộ phim này có thể kịp tham gia giải Kim Tượng năm sau, lúc đó

chắc sẽ có thành tích, nhưng mà..." Lâm Hựu Luân đổi giọng, Đặng Quang Vinh lập tức có dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, những lời tiếp theo của Lâm Hựu Luân như một gáo nước lạnh dội thẳng xuống đầu, khiến Đặng Quang Vinh lạnh từ đầu đến chân. "Giá trị thương mại của bộ phim này, nếu điểm trung bình là 60 thì tôi chỉ cho tối đa 20 điểm, đó là nể mặt dàn sao tham gia phim.

Ở đây tôi không đánh giá diễn xuất của họ, chỉ nói về cảm nhận của riêng tôi: Trương Quốc Vinh lười biếng, sa đọa đến chết đi được cũng đành đi, nhưng Lưu Đức Hoa cũng nhu nhược, thần tượng đang nổi mà chẳng có chút dáng dấp thần tượng nào, điều này làm những khán giả bỏ tiền mua vé vì tên tuổi hai người họ cảm thấy thế nào?" Lâm Hựu Luân mặc kệ sắc mặt Đặng Quang Vinh đã trở nên khó coi, tiếp tục nói: "Tôi nghe nói tổng đầu tư của bộ phim này là 40 triệu, nhưng xem hết phim tôi chẳng biết số tiền đó đã tiêu vào đâu.

Bảo đây là phim đấu súng, mà cả phim nổ được mấy phát súng?

Bảo là phim hành động, mà cảnh đánh đấm được 10 hay 20 giây?

Cái tôi thấy chỉ là mấy người ngồi đó nói những lời khó hiểu, làm những việc kỳ quặc, phim như vậy khán giả có chấp nhận không?

Tôi thấy rất khó." Đầu Đặng Quang Vinh gục xuống như lá cây héo, mặt phủ một tầng mây mù.

Lâm Hựu Luân nói vậy chẳng khác nào trực tiếp tuyên án tử hình cho 《A Phi Chính Truyện》.

Nếu là người khác nói, Đặng Quang Vinh có lẽ còn phản bác lại vài câu, nhưng phán đoán của Lâm Hựu Luân về doanh thu phòng vé luôn rất chuẩn, đây là điều mà cả giới đều công nhận.

Điều tệ hại hơn là thái độ của Lâm Hựu Luân đối với 《A Phi

Chính Truyện》 cực kỳ có khả năng ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch sắp xếp suất chiếu của hệ thống rạp Gia Nghị.

Vốn dĩ triển vọng doanh thu đã không được đánh giá cao, nếu lại bị cắt giảm quy mô và suất chiếu thì đúng là tuyết rơi lại thêm sương muối.

Hơn nửa gia sản mà Đặng Quang Vinh vất vả tích cóp bao năm qua đều đặt cược vào bộ phim này, trong lòng ông tự nhiên vẫn còn giữ một tia hy vọng mong manh. "Anh Lâm, Vương Gia Vệ quay phim đều theo phong cách này mà, 《Vượng Giác Ca Môn》 cũng quay khiến người ta khó hiểu, nhưng cuối cùng thành tích phòng vé vẫn rất tốt." Lâm Hựu Luân đương nhiên nghe ra được sự ám chỉ bóng gió của Đặng Quang Vinh, anh khẽ thở dài trong lòng, ánh mắt nhìn Đặng Quang Vinh không khỏi có chút đồng cảm.

Không ai rõ hơn Lâm Hựu Luân rằng 《A Phi Chính Truyện》 là một cái hố lớn đến mức nào, và Vương Gia Vệ lại chính là "vua đào hố" của điện ảnh Hong Kong, bao giờ cũng chỉ đào hố mà chẳng bao giờ lấp, Đặng Quang Vinh không may lại trở thành người đầu tiên rơi xuống hố. "Ông Đặng yên tâm, 《A Phi Chính Truyện》 có thể được sắp xếp chiếu theo quy mô phim đầu tư 40 triệu, nhưng quy tắc của Gia Nghị thì tôi không cần phải nói nhiều, phim bán chạy chắc chắn sẽ tăng suất chiếu, nhưng nếu biểu hiện phòng vé không như ý, việc cắt giảm quy mô và suất chiếu là điều không cần bàn cãi...

Tôi chỉ muốn chân thành khuyên ông một câu, dù kết quả phòng vé ra sao, xin ông nhất định phải giữ gìn sức khỏe!" Trong ký ức của Lâm Hựu Luân, Đặng Quang Vinh vì tức giận với doanh thu của 《A Phi Chính Truyện》 mà ngã bệnh nhập viện, công ty điện ảnh Ảnh Chi Kiệt cũng vì bộ phim này kéo lụy mà tuyên bố phá sản, chính vì vậy Lâm Hựu Luân mới nói ra những lời đó.

Tuy 《A Phi Chính Truyện》 vẫn chưa ra mắt, nhưng trong mắt Lâm Hựu Luân, kết cục đã không còn gì bàn cãi!

Thông tin về việc 《Cô Nàng Ngổ Ngáo》 và 《Người Tình Không Chạm Mặt》 công chiếu cùng lúc vẫn chưa được công bố, nên trước lễ Giáng sinh, bộ phim nhận được sự chú ý nhất của làng điện ảnh Hong Kong không gì khác ngoài 《A Phi Chính Truyện》.

Phim chưa ra rạp mà đủ loại tin vỉa hè đã bay ngập trời.

Ví dụ như Lưu Đức Hoa nổi tiếng sợ chuột nhưng vì đóng bộ phim này mà phải ở trong hang chuột suốt ba ngày; Lương Triều Vĩ phải chịu khổ ba ngày ở khu Cửu Long Thành Trại mà người dân Hong Kong ai cũng khiếp sợ; máy bay trực thăng bất chấp nguy hiểm bị rơi đã xuất kích 8 lần để quay cảnh Trương Quốc Vinh nhảy cầu tự tử ở Philippines... những tin tức kiểu như vậy xuất hiện nhan nhản trên các mặt báo.

Cùng với việc tung ra các cảnh hậu trường quay phim, khán giả ngày càng hứng thú với bộ phim này.

Mọi người đều nghĩ phim mời được nhiều ngôi sao như vậy, chi phí sản xuất lên tới 40 triệu, thì dù không vượt qua được phim hành động của Thành Long thì ít nhất đại cảnh cũng phải rất nhiều.

Không ít khán giả ôm suy nghĩ đó, dẫn đến ngày phim ra mắt, trước cửa nhiều rạp chiếu còn xếp hàng dài dằng dặc.

Thế nhưng phim mới chiếu được hơn nửa tiếng đã có khán giả không chịu nổi mà bỏ về trước, nguyên nhân đúng như Lâm Hựu Luân đã nói với Đặng Quang Vinh trước đó.

Cốt truyện không chỉ chán mà quan trọng là không hiểu gì cả.

Phim đã chiếu quá nửa mà khán giả vẫn chưa hiểu phim rốt cuộc đang kể câu chuyện gì, số người bỏ về giữa chừng ngày càng nhiều.

Những người được phái đi quan sát tình hình tại các rạp chiếu báo về tin tức đầu tiên nói rằng vé phim 《A Phi Chính Truyện》 bán rất chạy, Đặng Quang Vinh vui mừng khôn xiết.

Mặc dù những lời trước đó của Lâm Hựu Luân gây áp lực rất lớn cho ông, nhưng bộ phim cuối cùng cũng ra mắt, trong lòng Đặng Quang Vinh vẫn luôn giữ một tia hy vọng.

Lâm Hựu Luân dự báo phòng vé cũng không phải chưa từng sai sót, giống như lần 《Ngọa Hổ Tàng Long》 ra mắt ở Bắc Mỹ, Lâm Hựu Luân đã đoán sai.

Nhưng chưa kịp để Đặng Quang Vinh vui mừng được bao lâu, tin tức truyền đến sau đó lại khiến ông trở tay không kịp. "Cậu nói gì, có người yêu cầu trả vé?" Đặng Quang Vinh cầm ống nghe mà tay run bần bật, suýt chút nữa thì đánh rơi, "Cậu nói cho rõ xem rốt cuộc là chuyện thế nào?" Tính toán thời gian thì suất chiếu đầu tiên vẫn chưa kết thúc, Đặng Quang Vinh nghĩ ngay đến việc có kẻ cố ý gây rối, nhưng sau đó lại phủ nhận ý nghĩ này.

Việc khán giả đòi trả vé thỉnh thoảng có xảy ra vào thời kỳ ba hệ thống rạp lớn còn tồn tại, chủ yếu là do cạnh tranh giữa các hệ thống rạp gây ra xích mích, thuê người cố ý đến rạp đối phương gây chuyện.

Sau khi ba hệ thống rạp sáp nhập thành hệ thống rạp Gia Nghị, chuyện này đã tuyệt tích.

Tìm rắc rối với hệ thống rạp Gia Nghị chẳng khác nào đối đầu với toàn bộ giới điện ảnh Hong Kong, không ai làm chuyện ngu xuẩn như vậy cả. "Ông chủ, chuyện này do mấy khán giả bỏ về giữa chừng gây ra, họ vừa ra ngoài đã chặn ngay cửa bán vé, hiện tại người của rạp đang thương lượng với họ." Qua điện thoại, thuộc hạ báo cáo chi tiết tình hình tại rạp cho Đặng Quang Vinh. "Hiện tại có thấy phóng viên

nào không?" Đặng Quang Vinh ép mình phải bình tĩnh lại, ý nghĩ duy nhất trong đầu là không thể để truyền thông biết chuyện này. "Tạm thời chưa phát hiện." "Được rồi, cậu tiếp tục theo dõi, có tình hình gì báo ngay cho tôi." Đặng Quang Vinh đặt điện thoại xuống, suy nghĩ một lát rồi lại cầm ống nghe lên bấm một số điện thoại. "Quản lý Sầm, nghe nói tại một rạp đang chiếu phim của công ty tôi có khán giả đòi trả vé, anh đã biết chuyện này chưa?" Khi rạp chiếu xảy ra vấn đề, nếu quản lý rạp giải quyết được thì thông thường sẽ không báo cáo lên trên.

Đặng Quang Vinh lo lắng phía rạp kéo dài thời gian sẽ khiến phóng viên tìm đến, nên trực tiếp gọi điện cho Sầm Kiện Huân.

Sầm Kiện Huân kể từ khi nhậm chức tổng giám đốc hệ thống rạp Gia Nghị, đây là lần đầu tiên gặp phải trường hợp khán giả đòi rạp trả tiền vé, ông rất coi trọng, chưa cúp điện thoại đã gọi trợ lý vào văn phòng bảo đi kiểm tra ngay chuyện này. "Quản lý Sầm, tôi thấy chuyện này nên xử lý nhanh chóng, để lâu sinh biến!" Đặng Quang Vinh nhắc nhở. "Ông Đặng yên tâm, chúng tôi sẽ xử lý thỏa đáng chuyện này." Sầm Kiện Huân vừa mới trấn an Đặng Quang Vinh trong điện thoại thì trợ lý đã gọi điện hỏi rõ tình hình.

Sầm Kiện Huân nói một câu "chờ chút", dùng tay che ống nghe, bảo trợ lý nói nhanh xem chuyện là thế nào. "Có ba khán giả cảm thấy nội dung 《A Phi Chính Truyện》 không đúng với những gì tuyên truyền trước khi phim ra mắt, cảm thấy bị lừa dối nên nhất quyết đòi trả vé.

Hiện tại quản lý rạp đã mời họ vào văn phòng...

Nhưng hình như có mấy phóng viên đã đến hiện trường, và những khán giả bỏ về sau đó cũng nghe thấy chuyện này nên đang đợi ở cửa không chịu đi." Sầm Kiện Huân nghe xong biết ngay là hỏng chuyện,

truyền thông đã có mặt thì chuyện này xử lý không khéo chắc chắn sẽ gây ra loạn lớn.

Buông tay khỏi ống nghe, Sầm Kiện Huân trầm giọng nói: "Ông chủ Đặng, chuyện có vẻ nghiêm trọng rồi, truyền thông đã đến hiện trường...

Chương 568

Chuyện này e là tôi không thể tự quyết định được, phải xin ý kiến của anh Lâm." Đặng Quang Vinh cuống quýt: "Hay là cứ trả tiền vé cho họ đi, tổn thất của rạp tôi sẽ bù đắp.

Tôi thấy quan trọng nhất bây giờ là phải dập tắt chuyện này ngay, đừng để nó lan rộng thêm." "Bây giờ chuyện đã lan rộng rồi." Giọng Sầm Kiện Huân có chút đắng chát, ông bất lực nói với Đặng Quang Vinh rằng những khán giả bỏ về sau đó tại rạp đó cũng đang đợi không chịu đi, nếu rạp trả tiền vé cho ba người này thì những người khác cũng sẽ yêu cầu như vậy. "Chuyện này không ảnh hưởng đến kế hoạch chiếu 《A Phi Chính Truyện》 chứ?" Đặng Quang Vinh nóng như lửa đốt, khổ nỗi lúc này lại không thể thúc giục Sầm Kiện Huân đưa ra quyết định ngay.

Một khi đã mở tiền lệ trả vé thì sẽ gây ra tác động khó lường đến toàn bộ hoạt động kinh doanh của hệ thống rạp, trách nhiệm lớn như vậy Sầm Kiện Huân không thể gánh vác nổi. "Nếu tình hình có thể kiểm soát được thì chắc sẽ không ảnh hưởng quá lớn, còn nếu chuyện ầm ĩ quá thì khó nói lắm..." Sầm Kiện Huân lúc này không dám hứa hẹn gì với Đặng Quang Vinh, ông phải lập tức báo cáo chuyện này với Lâm Hựu Luân. "Nói vậy là Lữ Lương Vĩ đã đồng ý rồi à?" Lâm Hựu Luân điều chỉnh tư thế đứng theo hướng bóng, rồi vung gậy thật mạnh, đầu gậy kéo theo một mảng cỏ nhỏ, đánh bay quả bóng golf.

Mạch Đương Hùng phóng tầm mắt nhìn theo nơi quả bóng golf rơi xuống, tay cầm gậy nói: "Lúc đầu tôi tìm cậu ta, cậu ta còn chẳng mặn mà gì, sau biết bộ phim này có anh Lâm đầu tư thì lập tức chạy đến tìm tôi nói sẵn lòng đóng phim này." Lâm Hựu Luân mỉm cười, không nói gì.

Trợ lý A Kiệt của Lâm Hựu Luân lúc này đột nhiên bước tới, ghé sát tai Lâm Hựu Luân nói nhỏ vài câu.

Vẻ mặt thư thái của Lâm Hựu Luân nhanh chóng trở nên u ám, anh đưa gậy cho người nhặt bóng bên cạnh, bước sang một bên cầm chiếc điện thoại lên. "Chuyện thế nào?" Cho dù là qua điện thoại, Sầm Kiện Huân cũng có thể nghe ra sự không hài lòng của Lâm Hựu Luân, càng không dám giấu giếm, kể lại đầu đuôi sự việc. "Mấy người yêu cầu trả vé đó đã tra rõ lai lịch chưa, có phải có kẻ cố ý gây rối không?" Lâm Hựu Luân trầm giọng hỏi. "Tôi đã hỏi quản lý rạp bên đó, anh ta nói mấy người đó là nhân viên của một công ty, chắc không phải bị ai xúi giục đến gây chuyện đâu." Sầm Kiện Huân cẩn thận nói.

Lâm Hựu Luân trầm ngâm một lát: "Anh thấy chuyện này nên xử lý thế nào?" "Tuyệt đối không được mở tiền lệ trả vé, nếu không sau này lại xảy ra chuyện tương tự, phía hệ thống rạp sẽ càng bị động hơn." Sầm Kiện Huân dứt khoát nói.

Lâm Hựu Luân cũng có chút đau đầu, chuyện này phải giải quyết càng sớm càng tốt, càng để lâu càng bất lợi cho phía hệ thống rạp. "Thế này đi, anh bảo quản lý rạp, vé xem phim không trả lại, nhưng có thể tặng những khán giả yêu cầu trả vé một phiếu giảm giá 20% mua vé xem phim sử dụng một lần để bù đắp...

Nếu họ vẫn không hài lòng thì cứ trực tiếp báo cảnh sát xử lý!" Sầm Kiện Huân không dám chậm trễ, lập tức thông báo xuống theo chỉ thị của Lâm Hựu Luân. "Ra rồi, ra rồi!" Các phóng viên đang vây kín cửa thấy ba khán giả trước đó được nhân viên mời đi đã bước ra khỏi rạp, quản lý rạp đích thân tiễn họ ra cửa, lập tức ùa tới vây lấy họ. "Phim rác rưởi gì thế này, chúng tôi cũng muốn trả vé!" Những khán giả đang đứng đợi bên cạnh thấy vậy cũng hùa theo gây huyên náo, hiện trường bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

Ba khán giả cầm đầu yêu cầu trả vé không muốn trả lời phỏng vấn, may mà quản lý rạp không quay vào ngay, các phóng viên liền vây lấy ông ta. "Mọi người bình tĩnh đã, nghe tôi nói!" Quản lý rạp gào to, bấy giờ mới át được tiếng đặt câu hỏi của các phóng viên. "Phía rạp phim đã đạt được sự thông cảm lẫn nhau với ba vị khán giả vừa rồi.

Vé phim không được trả lại, để bù đắp, tất cả những khán giả đã mua vé xem 《A Phi Chính Truyện》 đều có thể mang vé đến quầy để nhận một phiếu giảm giá 20% mua vé xem phim!" Những khán giả đứng đợi tin tức xung quanh nghe vậy không còn hò hét nữa mà đồng loạt đổ xô về phía quầy bán vé.

Đã không được trả vé thì nhận một phiếu giảm giá cũng không tệ. "Cho hỏi chính sách phiếu giảm giá 20% này chỉ giới hạn ở một rạp này thôi sao?" Một phóng viên đặt câu hỏi. "Đây là chỉ thị của tổng công ty, tất cả các rạp đều sẽ thực hiện theo!" Quản lý rạp giải thích. "Khán giả nhìn chung đều rất thất vọng về 《A Phi Chính Truyện》, liệu hệ thống rạp Gia Nghị có điều chỉnh kế hoạch chiếu bộ phim này không?" Lại có phóng viên hỏi. "Chuyện này tạm thời tôi chưa nhận được thông báo." Quản lý rạp trả lời xong câu hỏi này liền kết thúc cuộc phỏng vấn, nhưng các phóng viên rõ ràng không thỏa mãn với câu trả lời như vậy, chẳng mấy chốc trụ sở chính của Gia Nghị liên tiếp nhận được các cuộc điện thoại hẹn phỏng vấn từ truyền thông.

Sầm Kiện Huân cả ngày hôm đó đều theo dõi tiến triển của sự việc, may mà chỉ có một rạp xảy ra tình trạng đòi trả vé.

Tất nhiên Sầm Kiện Huân hiểu rất rõ đây chỉ là tình hình tạm thời, đợi ngày mai báo chí đăng tin thì ảnh hưởng của chuyện này mới thực sự lộ rõ.

Quả nhiên ngày hôm sau nhiều tờ báo ở Hong Kong đều đưa tin về

việc khán giả xem xong 《A Phi Chính Truyện》 đòi trả vé.

Trong khi một lượng lớn khán giả mang vé đi nhận phiếu giảm giá thì doanh thu trong ngày của 《A Phi Chính Truyện》 cũng từ 2,13 triệu ngày đầu tiên rơi thẳng xuống còn 600.000.

Tối hôm có kết quả thống kê doanh thu, Đặng Quang Vinh vì quá tức giận mà ngã bệnh, được người nhà đưa đi bệnh viện cấp cứu gấp. "Ông chủ công ty điện ảnh Ảnh Chi Kiệt, Đặng Quang Vinh, được đưa đi cấp cứu vào rạng sáng qua.

Bạn bè trong giới lần lượt đến thăm, Lưu Trấn Vĩ và Vương Giai Vệ xuất hiện tại bệnh viện vào buổi trưa, nghi ngờ đã xảy ra tranh chấp với người nhà Đặng Quang Vinh.

Sau đó Vương Giai Vệ một mình rời đi, Lưu Trấn Vĩ được phép vào phòng bệnh thăm hỏi." Tivi đang đưa tin về việc Đặng Quang Vinh nhập viện, việc công chiếu "A Phi Chính Truyện" vốn được truyền thông thổi phồng là một sự kiện trọng đại của làng điện ảnh, vậy mà chỉ mới ngắn ngủi một tuần, tình thế đã xoay chuyển đột ngột.

Đa số khán giả vào rạp chỉ để tìm kiếm sự giải trí, nhưng Vương Giai Vệ lại biến một bộ phim cảnh sát hình sự thành câu chuyện về "loài chim không chân", khán giả tự nhiên không chấp nhận.

Kết quả của việc khán giả dùng chân bỏ phiếu là sau một tuần công chiếu, doanh thu phòng vé mỗi ngày đã giảm xuống chưa đầy 300.000 đô la Hong Kong.

Nếu không nể tình phim mới chiếu một tuần và nhà đầu tư Đặng Quang Vinh lại vì chuyện này mà sinh bệnh nhập viện, thì theo quy định, hệ thống rạp Gia Nghị đã phải cưỡng chế gỡ bỏ bộ phim này.

Lâm Hựu Luân lên tiếng, rạp Gia Nghị mới phá lệ để "A Phi Chính Truyện" chiếu thêm một tuần nữa, nhưng quy mô chiếu đã giảm

xuống còn một phần ba so với ban đầu.

Dù vậy, nếu doanh thu của "A Phi Chính Truyện" có thể vượt qua 10 triệu thì đúng là có thần tiên phù hộ.

Đối với một bộ phim quy tụ dàn sao, đầu tư 40 triệu, thành tích phòng vé như vậy hoàn toàn là lỗ vốn nặng nề.

Phim bị ghẻ lạnh tại Hong Kong, việc bán bản quyền cũng bị ảnh hưởng lớn.

Những nhà phát hành phim nước ngoài vốn định trả giá cao chỉ dựa vào dàn diễn viên, nay đều trở nên thận trọng, cuối cùng "A Phi Chính Truyện" rơi vào cảnh không ai ngó ngàng.

Tin tức này đối với Đặng Quang Vinh đang nằm trên giường bệnh chẳng khác nào rét đậm lại gặp sương muối, hèn gì trong tin tức tivi, vợ Đặng Quang Vinh khi trả lời phỏng vấn của phóng viên đã mắng chửi Vương Giai Vệ là một kẻ lừa đảo, đồng thời quy hết trách nhiệm khiến công ty điện ảnh Ảnh Chi Kiệt phá sản cho anh ta. "Cái tay Vương Giai Vệ này, phen này danh tiếng coi như tiêu tùng rồi." Lỵ Trí bưng một đĩa trái cây yêu thích đi vào phòng khách, ngồi xuống sát cạnh Lâm Hựu Luân.

Những ngón tay trắng nõn sơn móng đỏ tươi hái một quả nho, bóc vỏ rồi đưa đến tận miệng Lâm Hựu Luân.

Bản lĩnh dụ dỗ người khác đầu tư cho mình của Vương Giai Vệ ở Hong Kong tuyệt đối là hàng đầu, cho nên Lâm Hựu Luân chẳng mảy may lo lắng gã này không tìm được nhà đầu tư tiếp theo. "A Phi Chính Truyện" tuy không được khán giả chấp nhận nhưng nhiều nhà phê bình điện ảnh lại đánh giá rất cao, đợi sang năm khi giải Kim Tượng diễn ra, ước chừng sẽ lại có người cầm chi phiếu đi tìm Vương Giai Vệ đóng phim.

Lâm Hựu Luân ăn quả nho, đồng thời nắm lấy tay Lỵ Trí. "Đi đại lục lâu như vậy, em có nhớ anh không?" Lỵ Trí lườm Lâm Hựu Luân một cái đầy tình tứ, cũng không vội rút tay về, cứ để anh nắm như vậy. "Vậy anh có nhớ em không?" Lỵ Trí bĩu đôi môi đỏ mọng. "Em nói xem?" Một bàn tay của Lâm Hựu Luân không kìm được mà muốn luồn vào trong cổ áo Lỵ Trí, nhưng bị cô giữ chặt lại.

Lâm Hựu Luân đưa tay nhéo má cô: "Tất nhiên rồi, anh nhớ em đến chết đi được!" "Chỉ giỏi lừa người, em không ở Hong Kong, anh tha hồ phong lưu khoái lạc với những người phụ nữ khác, làm sao còn nhớ đến em?" Lỵ Trí u uất nhìn Lâm Hựu Luân, nhưng nụ cười mỉm nơi khóe môi đã tiết lộ suy nghĩ thật sự trong lòng cô. "Có nhớ hay không, lát nữa em sẽ biết ngay!" Lâm Hựu Luân mỉm cười bí hiểm.

Lỵ Trí còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy thân thể hẫng đi, sau đó là một trận trời đất quay cuồng, cô theo bản tính kêu lên: "Đồ tồi, anh muốn làm gì?" "Nghe nói em mới thay giường mới, chúng ta cùng đi xem thử đi." Lâm Hựu Luân bế ngang Lỵ Trí, sải bước đi về phía phòng ngủ.

Sóng gió đòi trả vé của "A Phi Chính Truyện" cuối cùng kết thúc bằng việc Đặng Quang Vinh nhập viện và công ty Ảnh Chi Kiệt phá sản.

Nhiều người trong giới điện ảnh Hong Kong đang chú ý đến chuyện này, Lâm Kiện Nhạc là một trong số đó.

Lúc đầu khi nổ ra vụ đòi trả vé, Lâm Kiện Nhạc còn tưởng chuyện này có thể gây rắc rối cho Lâm Hựu Luân, không ngờ lại bị giải quyết ổn thỏa dễ dàng như vậy, dự định gây khó dễ trong hội đồng quản trị của anh ta cũng theo đó mà tan thành mây khói.

Chương 569

Phiếu giảm giá 20% khi mua vé, bề ngoài nhìn là một sự nhượng bộ đối với những khán giả đòi trả vé, thực chất lại là một chiến lược biến khủng hoảng thành cơ hội tiếp thị vô cùng khéo léo.

Những phiếu giảm giá có thời hạn chắc chắn sẽ thúc giục khán giả sử dụng sớm, có những người có lẽ gần đây không có ý định vào rạp nhưng vì có phiếu giảm giá này, chắc chắn họ sẽ đi xem phim thêm lần nữa.

Bất kể dùng cho bộ phim nào, chỉ cần tăng thêm doanh thu phòng vé thì đều có lợi cho hệ thống rạp Gia Nghị.

Tuy có chút tiếc nuối vì không thể công kích Lâm Hựu Luân, nhưng lúc này Lâm Kiện Nhạc lại đang nghiêm túc cân nhắc một việc khác. "Ý anh là tôi nên nhân lúc này chiêu mộ Vương Giai Vệ?" Hoàng Bách Minh khẳng định gật đầu, tất nhiên ông ta không muốn Lâm Kiện Nhạc trở thành "kẻ ngốc" như Đặng Quang Vinh. "Vương Giai Vệ lúc này đang thất thế, nếu Lâm thiếu có thể ra tay giúp đỡ, anh ta nhất định sẽ cảm kích anh." Lâm Kiện Nhạc không tỏ thái độ gì, Hoàng Bách Minh liền nói tiếp: "Trong mắt người khác, Vương Giai Vệ có thể là kẻ làm phim lỗ vốn, nhưng đối với Lâm thiếu mà nói, anh ta vẫn có chút tác dụng.

Đóng phim kiếm tiền thì anh ta không xong, nhưng về việc đoạt giải thì anh ta rất có thiên phú." Nói đến đây, Lâm Kiện Nhạc đại khái đã hiểu ý của ông ta.

Dựa vào một loạt phim như "Hiệp Gia Hoan", "Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp", "Đông Phương Tam Hiệp", công ty điện ảnh Hoàn Á đã đứng vững gót chân trong làng điện ảnh Hong Kong.

Tương lai Hoàn Á muốn phát triển lớn mạnh hơn, trọng tâm tuy vẫn đặt vào phim thương mại, nhưng đầu tư thích đáng vào một hai bộ phim nghệ thuật để nâng cao danh tiếng công ty cũng là điều rất cần thiết. "A Phi Chính Truyện" tuy thất bại thảm hại về phòng vé nhưng lại có tiếng vang rất tốt trong giới phê bình chuyên nghiệp.

Đặng Quang Vinh là vì dồn nửa gia sản vào bộ phim này nên mới không chịu nổi tổn thất, còn vinh dự mà bộ phim mang lại đối với một thương nhân điện ảnh như ông ta cũng chẳng có tác dụng gì lớn.

Nhưng nếu là Lâm Kiện Nhạc đầu tư, tình hình sẽ khác.

Lâm Kiện Nhạc ngay cả tổn thất lỗ vốn của phim đại gia bộ như "Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp" còn chịu được, thì bỏ ra vài chục triệu để quay một bộ phim chỉ dùng để đoạt giải, đối với anh ta cơ bản không có áp lực gì.

Cảm thấy Lâm Kiện Nhạc còn chút do dự, Hoàng Bách Minh bồi thêm một quân bài nữa: "Lâm thiếu đừng quên, Vương Giai Vệ còn có một người bạn tốt tên là Lưu Trấn Vĩ...

Lôi kéo được Vương Giai Vệ coi như là kéo được Lưu Trấn Vĩ về phe chúng ta." Mắt Lâm Kiện Nhạc sáng lên.

Vương Giai Vệ tuy có thể đoạt giải nhưng đối với Hoàn Á vẫn là sự tồn tại có cũng được không cũng chẳng sao, nhưng Lưu Trấn Vĩ thì khác.

So với Vương Giai Vệ, các nhà đầu tư thích tìm Lưu Trấn Vĩ đóng phim hơn vì người này rất đáng tin cậy.

Rất nhiều cảnh quay của "A Phi Chính Truyện" tiêu tốn thời gian, tiền bạc, nhân lực cuối cùng đều không xuất hiện trong phim, chưa kể những tình tiết trước và sau khi quay phim chỉ tồn tại trong ý tưởng, những tình tiết không dùng đến đó không ít cái là do Lưu Trấn Vĩ giúp

nghĩ ra.

Lưu Trấn Vĩ vốn xuất thân từ ngành tài chính thật sự không chịu nổi cách lãng phí sáng tạo của Vương Giai Vệ, nên đã lấy một trong số những ý tưởng đó tìm Lưu Đức Hoa quay bộ phim "Thiên Trường Địa Cửu", coi như là một sự bù đắp cho Lưu Đức Hoa khi bị Vương Giai Vệ cho "leo cây".

Khi "Thiên Trường Địa Cửu" còn chưa có hình hài thì Vương Giai Vệ đã đang quay "A Phi Chính Truyện", đến khi "Thiên Trường Địa Cửu" quay xong và công chiếu thì Vương Giai Vệ vẫn đang quay "A Phi Chính Truyện".

Doanh thu của "Thiên Trường Địa Cửu" thu được hơn 18 triệu, gần gấp đôi "A Phi Chính Truyện".

Nói cũng lạ, hai con người có vẻ trái ngược nhau này lại là bạn rất thân, hơn nữa còn là quan hệ vô cùng khăng khít.

Vương Giai Vệ có được cơ hội đạo diễn phim là kết quả của việc Lưu Trấn Vĩ vỗ ngực bảo đảm với ông chủ công ty điện ảnh, Vương Giai Vệ quay phim hỏng cũng là Lưu Trấn Vĩ đi dọn dẹp bãi chiến trường và trả nợ giúp.

Lâm Kiện Nhạc và Hoàng Bách Minh vốn đang thảo luận chuyện của Vương Giai Vệ, không hiểu sao chủ đề lại chuyển sang Lưu Trấn Vĩ.

Ở Hong Kong không thiếu những đạo diễn có thể giúp công ty điện ảnh kiếm tiền như Lưu Trấn Vĩ, Lâm Kiện Nhạc đánh giá cao ông ta còn một nguyên nhân quan trọng nữa là vì bộ phim "Đại Tiếu Tru Tiên".

Lưu Trấn Vĩ quay "Đại Tiếu Tru Tiên" dùng chung dàn diễn viên với "Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp", thời gian và tiền bạc chỉ bằng một

phần N của "Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp", nhưng phim lại thu về 40 triệu doanh thu tại Hong Kong.

Nếu tính theo giá vé phim bom tấn, doanh thu có thể đè bẹp cả "Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp".

Quay xong bộ phim này, Lưu Trấn Vĩ có thêm biệt danh "Thần Kinh Đao" trong làng điện ảnh.

Nếu có thể lôi kéo được Lưu Trấn Vĩ, Lâm Kiện Nhạc coi như có thêm một đội quân tinh nhuệ, bình thường có thể đóng đủ loại phim để làm đẹp bộ mặt công ty, lúc then chốt lại có những biểu hiện gây bất ngờ.

Lưu Trấn Vĩ và Vương Giai Vệ đều làm việc tại công ty Ảnh Chi Kiệt của Đặng Quang Vinh, nay Ảnh Chi Kiệt sụp đổ, cả hai tạm thời chưa có nơi đi, chính là lúc tốt nhất để lôi kéo.

Tất nhiên, Lâm Kiện Nhạc thừa hiểu Lưu Trấn Vĩ không dễ lôi kéo như vậy.

Lưu Trấn Vĩ không giống Vương Giai Vệ, hiện giờ có khối người muốn mời ông ta đóng phim, hơn nữa Lưu Trấn Vĩ lại có quan hệ khá gần gũi với Lâm Hựu Luân, muốn lôi kéo chắc chắn phải tốn không ít công sức.

Cách Hoàng Bách Minh đưa ra là thông qua Vương Giai Vệ để lôi kéo Lưu Trấn Vĩ thật sự khiến Lâm Kiện Nhạc rất rung động, nhưng làm vậy liệu có thành công hay không, trong lòng Lâm Kiện Nhạc vẫn chưa chắc chắn lắm. "Nếu Lâm thiếu không yên tâm, có thể nói rõ với Vương Giai Vệ, ủng hộ anh ta quay phim cũng được, nhưng điều kiện là anh ta phải rủ Lưu Trấn Vĩ qua đây, giúp Hoàn Á quay một bộ phim." Hoàng Bách Minh lại hiến kế. "Làm vậy ý đồ có lộ liễu quá không?" Lâm Kiện Nhạc lo lắng ép Vương Giai Vệ quá gấp sẽ phản tác dụng. "Hiện giờ toàn Hong Kong, ngoài Lâm thiếu ra thì còn ai sẵn

lòng đầu tư phim cho Vương Giai Vệ nữa?" Hoàng Bách Minh nắm chắc việc Vương Giai Vệ hiện giờ không tìm được đầu tư nên mới dám đưa ra điều kiện ràng buộc như vậy, mà với quan hệ giữa hai người, Lưu Trấn Vĩ chắc chắn sẽ giúp Vương Giai Vệ.

Chỉ cần có sự khởi đầu hợp tác, việc lôi kéo Lưu Trấn Vĩ về sau sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Trong khi hai phóng viên đang mai phục ở cửa rạp phim thì bên trong, Lưu Trấn Vĩ và Vương Giai Vệ đã bắt đầu xem "Cô Nàng Ngổ Ngáo" (My Sassy Girl).

Phim vừa mở màn, Vương Tổ Hiền trong cơn say đã nôn đầy lên đầu một ông chú đeo tóc giả trên tàu điện ngầm, khán giả cười nghiêng ngả, duy chỉ có Lưu Trấn Vĩ và Vương Giai Vệ là không cười, không những không cười mà mặt mũi còn rất nghiêm trọng.

Khán giả mua vé vào rạp chỉ để tìm tiếng cười, nhưng trong mắt những người chuyên nghiệp như họ, đoạn diễn xuất này của Vương Tổ Hiền là một sự đột phá so với phong cách diễn xuất trước đây của cô.

Sau "Thiến Nữ U Hồn", dù Vương Tổ Hiền đóng nhiều loại vai khác và từ chối đóng vai nữ quỷ, nhưng hình ảnh Tiểu Thiến đã quá sâu đậm trong lòng khán giả, khiến họ không tự chủ được mà liên tưởng mỗi khi xem cô đóng phim khác.

Đây vừa là sự công nhận, vừa là nỗi khổ tâm của Vương Tổ Hiền.

Một khi diễn viên bị đóng khung vào một hình tượng nhất định, con đường diễn xuất sẽ trở nên rất hẹp, Vương Tổ Hiền trước đây chính là gặp phải tình cảnh trớ trêu như vậy.

Nhưng sau bộ phim này, tin rằng vấn đề đó sẽ được cải thiện cực lớn, vì vai diễn mà Vương Tổ Hiền xây dựng trong phim sẽ khiến

không khán giả nào trong rạp còn liên tưởng cô với nữ quỷ Tiểu Thiến nữa. "Đây là một bộ phim hài, thật đáng tiếc." Vương Giai Vệ khẽ thở dài.

Lưu Trấn Vĩ đồng cảm gật đầu: "Nếu đổi sang một đề tài chính thống hơn, sang năm chắc chắn có thể nhận được một đề cử Ảnh hậu tại giải Kim Tượng." Phim hài ở Hong Kong vốn luôn có duyên không phận với các giải thưởng điện ảnh, ngoại trừ giải Kim Tượng lần thứ nhất trao giải Ảnh đế cho Hứa Quán Văn, chưa có diễn viên chính phim hài nào nhận được vinh dự này.

Phim hài vô lý của Chu Tinh Trì nổi đình nổi đám bao nhiêu năm nhưng bản thân anh ta thậm chí còn chưa từng nhận được một đề cử Kim Tượng nào; Hứa Quán Văn tuy liên tục được đề cử nhưng năm nào cũng chỉ đóng vai kẻ lót đường.

Phim hài và phim hành động cùng là đại diện cho dòng phim thương mại, những giải thưởng điện ảnh vốn tự cho mình mang tính nghệ thuật đương nhiên sẽ không mặn mà với loại hình này.

Vương Tổ Hiền hoàn thành sự đột phá trong phong cách diễn xuất ngay trong một bộ phim hài, nên Lưu Trấn Vĩ và Vương Giai Vệ mới cảm thấy tiếc nuối. "Cứ xem tiếp đi, tôi nghĩ Lâm tiên sinh viết ra câu chuyện này chắc chắn không chỉ đơn giản là để gây cười." Lưu Trấn Vĩ nói nhỏ một câu, sự chú ý của hai người lại quay trở lại màn ảnh rộng.

Nửa đầu bộ phim đã làm được tất cả những gì một bộ phim hài thành công có thể làm được, tiếng cười của khán giả xung quanh chưa bao giờ dứt, nhưng đến nửa sau, tiếng cười trong rạp dần tắt hẳn, thay vào đó là sự lo lắng liệu hai nhân vật chính có đến được với nhau hay không.

Lúc này Vương Giai Vệ đột nhiên quay sang cười nói với Lưu

Trấn Vĩ: "Anh đoán đúng rồi đấy, hôm nay khán giả bước ra khỏi rạp có lẽ chẳng ai nghĩ đây là một bộ phim hài đâu." Lưu Trấn Vĩ gật đầu: "Lâm tiên sinh thật lợi hại, lừa được tất cả chúng ta rồi." Vương Giai Vệ mỉm cười nhạt: "Phen này náo nhiệt rồi đây, anh đoán xem truyền thông sẽ đánh giá bộ phim này thế nào?" "Hong Kong chắc là ổn, dù sao tư tưởng cũng cởi mở hơn nhiều, chỉ không biết sau khi phim chiếu ở Đài Loan, bên đó sẽ có phản ứng gì thôi." Lưu Trấn Vĩ cười đáp lại.

Xã hội Đài Loan hiện nay vẫn còn xu hướng bảo thủ, "Cô Nàng Ngổ Ngáo" đã thay đổi hoàn toàn hình tượng nữ chính dịu dàng hiền thục trước đây, một cô gái xinh đẹp khi ngổ ngáo còn thô lỗ hơn cả đàn ông, điều này đối với một xã hội bảo thủ như Đài Loan có lẽ sẽ gây ra không ít tranh cãi. "Bây giờ tôi đột nhiên thấy câu nói của cậu nhóc chúng ta gặp ở cửa rạp lúc nãy rất có lý." Vương Giai Vệ bỗng nhiên nói. "Hử?" Lưu Trấn Vĩ tò mò quay sang nhìn anh: "Câu nào?" Vương Giai Vệ bắt chước giọng điệu cậu nhóc đó: "Anh tưởng ai cũng là Vương Tổ Hiền chắc?" Lưu Trấn Vĩ mỉm cười gật đầu, ông đã hiểu ý của Vương Giai Vệ — nếu nữ chính của "Cô Nàng Ngổ Ngáo" không phải là Vương Tổ Hiền, khán giả có lẽ thật sự khó mà chấp nhận được một nhân vật nữ ngổ ngáo như vậy trên màn ảnh. "Chẳng thế mà người ta nói thủ đoạn lăng xê minh tinh của Lâm tiên sinh đúng là không ai bằng?" Lưu Trấn Vĩ vốn định dùng từ "đào tạo" nhưng nghĩ lại thấy không hợp nên đổi lời giữa chừng.

Vương Giai Vệ không tiếp lời nữa, chuyện này không phải là việc họ cần lo lắng, vấn đề cấp bách nhất đặt ra trước mắt hai người bây giờ là sau khi phim kết thúc, lúc ra ngoài phải đánh giá bộ phim này thế nào với đám phóng viên đang túc trực bên ngoài. "Ra rồi!" "Ở đâu?" A Hi bị đồng nghiệp hích vào khuỷu tay, lập tức ngẩng đầu nhìn vào đám đông đang tan rạp.

Chương 570

Đồng nghiệp không dám chỉ tay trực tiếp vì sợ bị phát hiện, chỉ dùng lời nói mô tả sơ lược vị trí của Lưu Trấn Vĩ và Vương Giai Vệ. "Thấy rồi, đúng là họ!" Giọng A Hi trở nên hưng phấn, hôm nay coi như không bõ công chờ đợi, cuối cùng cũng tóm được một tin lớn. "Anh có thấy hôm nay hành động của họ có chút bất thường không, xuất hiện ở nơi công cộng một cách thoải mái thế này, họ không sợ bị nhận ra sao?" Đồng nghiệp thắc mắc. "Có gì lạ đâu, họ là đạo diễn chứ có phải diễn viên minh tinh đâu, tuy danh khí lớn nhưng người bình thường có thể nhớ mặt biết tên họ chắc không nhiều, cố ý che đậy lại càng khiến người ta nghi ngờ...

Thôi đừng nghĩ nhiều nữa, mau qua đó đi, không là họ đi mất đấy." A Hi gọi đồng nghiệp rồi không thèm ngoảnh lại, lách qua đám đông.

Nhìn hai phóng viên đang len lỏi từ trong đám đông ra, Lưu Trấn Vĩ và Vương Giai Vệ nhìn nhau, khóe môi nở một nụ cười mà chỉ đối phương mới hiểu được — cuối cùng cũng đến rồi! "Đạo diễn Lưu, đạo diễn Vương, tôi là phóng viên của tờ Đông Phương Nhật Báo, có mấy câu hỏi muốn phỏng vấn hai vị, không biết có tiện không?" Lưu Trấn Vĩ và Vương Giai Vệ đều giả vờ ra vẻ khó xử, A Hi phải tốn không ít lời lẽ mới khiến hai người miễn cưỡng đồng ý tiếp thụ phỏng vấn.

Để không khơi dậy sự nghi ngờ của hai phóng viên, Lưu Trấn Vĩ đặc biệt bổ sung thêm một câu: "Chúng tôi còn có việc khác, anh có câu hỏi nào thì tranh thủ hỏi nhanh đi." A Hi và đồng nghiệp không dám chậm trễ, lập tức bắt đầu phỏng vấn. "Xin hỏi có phải hai vị vừa vào xem bộ phim 'Cô Nàng Ngổ Ngáo' không?" Lưu Trấn Vĩ và

Vương Giai Vệ cùng gật đầu. "Hai vị có nhận xét gì về bộ phim này?" Hai người trao đổi ánh mắt một hồi, cuối cùng Lưu Trấn Vĩ lên tiếng hỏi: "Anh nói hay tôi nói?" "Anh nói đi, không đủ tôi sẽ bổ sung." Vương Giai Vệ bình thản nhường cơ hội cho Lưu Trấn Vĩ.

Lưu Trấn Vĩ gật đầu, quay sang nhìn A Hi đang đặt câu hỏi: "Anh phóng viên này, anh đã xem bộ phim này chưa?" A Hi lắc đầu, không hiểu tại sao Lưu Trấn Vĩ lại hỏi vậy. "Vậy tôi thật sự khuyên anh nên mua vé vào xem thử đi, đây là một bộ phim rất đặc biệt." Lưu Trấn Vĩ nghiêm túc nói. "Đặc biệt?" Đồng nghiệp của A Hi nhạy bén bắt lấy từ này, hỏi dồn: "Đạo diễn Lưu thấy bộ phim này đặc biệt ở điểm nào?" "Đó là định vị của nhân vật nữ chính." Lưu Trấn Vĩ thốt ra, dừng một chút rồi bổ sung: "Trong phim Hong Kong trước đây, vai trò của nữ giới chủ yếu là để phục vụ cốt truyện và làm nền, nhưng trong bộ phim này, tình huống đó đã có một sự chuyển biến rất lớn...

Nếu anh thường xuyên theo dõi các tác phẩm mới ra mắt gần đây của điện ảnh Hong Kong sẽ phát hiện ra, phim về chủ nghĩa nữ quyền đang dần trở thành một trào lưu, từ 'Đông Phương Tam Hiệp', 'Những Thiên Thần Của Charlie' cho đến 'Cô Nàng Ngổ Ngáo' hiện tại, xu thế này ngày càng rõ rệt." "Ý đạo diễn Lưu là, tương lai phim nữ quyền sẽ trở thành dòng phim chính trên thị trường?" A Hi hỏi tiếp.

Lưu Trấn Vĩ lắc đầu: "Cái đó thì không đến mức, nhưng nhìn từ biểu hiện phòng vé của 'Đông Phương Tam Hiệp' hay 'Những Thiên Thần Của Charlie', phim nữ quyền sau này sẽ là một đề tài khá hot." "Nghĩa là đạo diễn Lưu rất lạc quan về doanh thu của 'Cô Nàng Ngổ Ngáo'?" Đồng nghiệp của A Hi hỏi thêm. "Có thể hiểu như vậy." Lần này Lưu Trấn Vĩ không phủ nhận. "Tôi xin nói vài câu." Vương Giai Vệ lúc này mới xen vào: "Vừa rồi anh ấy khuyên anh đi xem phim này, còn lời khuyên của tôi là, nếu chỉ để giải trí thông thường thì xem một lần là đủ, nhưng để thực sự hiểu bộ phim này thì anh phải xem ít nhất

hai lần.

Tại sao tôi lại nói vậy?

Bởi vì bộ phim này kể về một câu chuyện thâm tình và kiên cường, nhưng lại tự bao bọc mình dưới lớp vỏ của một bộ phim hài, thực tế nó rất sâu sắc và đầy tâm huyết!" So với nhận xét của Lưu Trấn Vĩ, lời của Vương Giai Vệ còn đi xa hơn một bước, A Hi và đồng nghiệp đều có chút tò mò, hai vị này từ khi nào lại trở nên hoạt ngôn như thế?

Ngay khi hai phóng viên còn đang ngẩn ngơ, Lưu Trấn Vĩ liền lên tiếng thúc giục: "Được rồi, phải đi thôi!" Vương Giai Vệ cũng biết kịch diễn đến đây là đủ rồi, liền từ chối yêu cầu phỏng vấn tiếp của hai phóng viên, cùng Lưu Trấn Vĩ lách vào đám đông và nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Sau khi hai người đi khỏi, đồng nghiệp của A Hi cuối cùng cũng nói ra thắc mắc trong lòng bấy lâu: "Anh có thấy lần phỏng vấn này dễ dàng quá không?" "Có lẽ hôm nay tâm trạng họ tốt, hoặc cũng có thể là bộ phim này thực sự hay như họ nói...

Dù sao thì chúng ta cũng kiếm được một tin sốt dẻo rồi còn gì?" A Hi vỗ vai đồng nghiệp: "Thôi đừng nghĩ nhiều nữa, về viết bài mau!" Ngày thứ hai công chiếu "Cô Nàng Ngổ Ngáo", công ty điện ảnh Trường Hoành của Đài Loan, đơn vị tham gia đầu tư, lập tức tổ chức họp báo, công bố doanh thu ngày đầu là 3,37 triệu.

Ngô Đôn tâm trạng cực tốt, không chỉ tiết lộ tại cuộc họp báo về việc phim sẽ được chiếu ở Đài Loan, Nhật Bản, Hàn Quốc, mà còn mạnh miệng tuyên bố nếu doanh thu ngày đầu tại Đài Loan vượt quá 10 triệu, ông ta sẽ mở tiệc ăn mừng lớn.

Trái lại, tin tức trên tờ Đông Phương Nhật Báo về việc Lưu Trấn Vĩ và Vương Giai Vệ đến rạp xem phim và đưa ra đánh giá cao lại bị

chìm nghỉm trong hàng tá tin bài về "Cô Nàng Ngổ Ngáo", không hề nổi bật.

Sau một tuần công chiếu, doanh thu của "Cô Nàng Ngổ Ngáo" vượt ngưỡng 23 triệu, kéo theo đó là vô vàn tranh cãi. "Tôi thấy ngoài đời mà có loại phụ nữ như vậy thì chắc chẳng có người đàn ông nào chịu đựng nổi đâu." Sau nhiều lần nếm trái đắng dưới tay Lâm Hựu Luân, lần này Nghê Khuông cũng học được cách "thông minh" hơn, chỉ viết bâng quơ một câu như vậy trong chuyên mục của mình, không hề chỉ đích danh bộ phim nào.

Tất nhiên cũng có người không sợ đắc tội, một tác giả chuyên mục nổi tiếng đã phát biểu trong một chương trình trò chuyện của đài Á Thị: "Tôi không phản đối bình đẳng nam nữ mà xã hội đề xướng, nhưng bộ phim này thực sự làm hơi quá rồi, có lẽ người làm phim này chỉ có thái độ đùa giỡn, nhưng trò đùa này rõ ràng đã đi quá xa, trở thành một bộ phim nữ quyền cực đoan, tôi nghĩ đời thực chẳng có anh chàng nào chịu nổi một cô bạn gái như vậy." Đài Á Thị khi phát sóng chương trình đã không cắt bỏ đoạn này mà phát trực tiếp.

Lâm Kiện Nhạc sau khi xem xong, còn tưởng ông bố Lâm Bạch Hân cuối cùng đã hạ quyết tâm chính thức trở mặt với Lâm Hựu Luân, hưng phấn chạy đến kể chuyện, rồi bị Lâm Bạch Hân dội ngay gáo nước lạnh vào mặt. "Anh nghĩ tranh cãi cỡ đó thì làm gì được Lâm Hựu Luân?

Có khi chúng ta còn đang giúp người ta quảng cáo miễn phí đấy!" Lâm Kiện Nhạc có chút không chắc chắn nhìn Lâm Bạch Hân: "Bộ phim đó gây tranh cãi lớn như vậy trong xã hội, doanh thu chắc chắn phải bị ảnh hưởng chứ?" "Tranh cãi lớn là vì có người mắng nhưng cũng có người khen, anh xem cái này đi!" Lâm Bạch Hân đẩy một xấp báo đã được cắt tỉa sẵn về phía Lâm Kiện Nhạc, anh ta cầm lấy một tờ, trên đó là bài phỏng vấn bà Du Tranh, Phó chủ tịch Đài Phát thanh

Thương mại.

Du Tranh hết lời khen ngợi "Cô Nàng Ngổ Ngáo" và thừa nhận mình đã khuyên nhiều nhân viên nữ đi xem: "Tại sao địa vị của phụ nữ trong xã hội mãi không được nâng cao?

Nhiều người cứ lấy văn hóa ra làm tấm bình phong, tôi thấy nguyên nhân căn bản không phải văn hóa mà là ở tầng lớp kinh tế.

Phụ nữ nếu không độc lập, lệ thuộc kinh tế vào đàn ông thì vĩnh viễn không thể ngồi ngang hàng với họ...

Tôi luôn kêu gọi phụ nữ hiện đại rũ bỏ quan niệm nội trợ, ra ngoài làm việc, có địa vị kinh tế mới có địa vị xã hội." Lâm Kiện Nhạc đặt tờ báo xuống, bĩu môi nói: "Cái bà chằn này vốn thân thiết với Lâm Hựu Luân, dĩ nhiên là ra sức nói giúp rồi." Lâm Bạch Hân bảo Lâm Kiện Nhạc đừng vội kết luận, hãy đọc hết đống báo đó đã.

Lâm Kiện Nhạc lật tiếp, phát hiện không ít danh sĩ giới văn hóa đang lên tiếng ủng hộ "Cô Nàng Ngổ Ngáo", và phần lớn trong số đó là phụ nữ, nổi tiếng nhất có nữ sĩ Lâm Yến Ny, nhà sản xuất phim Từ Phượng — nếu nói Du Tranh và Lâm Hựu Luân còn miễn cưỡng coi là người quen, thì những người này hầu như chẳng có giao thiệp gì với anh, cái nhìn của họ về bộ phim có lẽ phản ánh khách quan một số vấn đề. "Đừng có xem thường những người phụ nữ này, quan điểm của họ có thể đại diện cho đa số phụ nữ Hong Kong đối với bộ phim này, như vậy anh còn nghĩ bộ phim Lâm Hựu Luân đầu tư lần này sẽ thất bại không?" Lâm Bạch Hân nhìn Lâm Kiện Nhạc đang không cảm xúc, lắc đầu nói tiếp: "Chỉ biết hy vọng vào thất bại của đối thủ thì vĩnh viễn không bao giờ chiến thắng được đối phương...

Chuyện này bên ngoài bàn tán thế nào tôi không quan tâm, anh đừng có nhúng tay vào." Lâm Kiện Nhạc định nói gì đó nhưng Lâm Bạch Hân xua tay. "Anh về suy nghĩ cho kỹ đi, phải làm thế nào tôi

không cần dạy anh nữa." Bước ra từ chỗ Lâm Bạch Hân, khuôn mặt Lâm Kiện Nhạc đầy vẻ buồn bực.

Lâm Bạch Hân gọi anh ta đến lần này chẳng qua là muốn cảnh cáo anh ta đừng có lợi dụng chuyện "Cô Nàng Ngổ Ngáo" mà làm ầm lên, ý tứ xa xôi chính là nhắc nhở anh ta lúc này chưa thể hoàn toàn trở mặt với Lâm Hựu Luân.

Lâm Bạch Hân có toan tính riêng, nhưng Lâm Kiện Nhạc không định bỏ qua như vậy, vì trong tay anh ta còn nắm giữ một tin nội bộ, tung ra tuy không ảnh hưởng gì đến Lâm Hựu Luân nhưng chắc chắn sẽ giáng một đòn vào danh tiếng của bộ phim "Cô Nàng Ngổ Ngáo".

Tại sân bay Đào Viên, Đài Bắc, Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền vừa xuống máy bay đã bị đoàn phóng viên túc trực vây kín.

Vì lượng phóng viên kéo đến quá đông, đội vệ sĩ đi cùng trong thời gian ngắn chỉ có thể ngăn họ ở bên ngoài chứ chưa thể mở đường thoát ra ngay.

Quan hệ giữa Vương Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân trong mắt truyền thông Đài Loan đã là chuyện công khai, việc hai người cùng xuất hiện không làm các phóng viên bất ngờ, trong tiếng đèn flash liên tục, các phóng viên bắt đầu tranh nhau đặt câu hỏi. "Thưa Lâm tiên sinh, có phải phim 'Cô Nàng Ngổ Ngáo' có dính dáng đến xã hội đen không?" "Lâm tiên sinh, có phải Trương Vũ Sinh bị cưỡng ép đóng phim không?" "Lâm tiên sinh, việc Dương Đăng Khuê bị bắt có liên quan đến anh không?" Mọi câu hỏi của phóng viên Đài Loan đều xoay quanh một tin nội bộ về việc quay phim "Cô Nàng Ngổ Ngáo" vừa được một tạp chí giải trí Hong Kong tung ra.

Tạp chí này khẳng định đã nghe từ những nguồn tin thông thạo trong giới rằng việc nam chính Trương Vũ Sinh xuất hiện trong phim có nhiều uẩn khúc, liên quan đến sự tranh đấu của các thế lực ngầm

Đài Loan, và ám chỉ vụ bắt giữ Dương Đăng Khuê nửa năm trước có bàn tay của một nhân vật quyền lực thao túng.

Tin tức vừa ra, cả Hong Kong rúng động, truyền thông đua nhau đồn đoán "nhân vật quyền lực" được nhắc đến chính là Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền đến Đài Loan lần này là để quảng bá cho "Cô Nàng Ngổ Ngáo", đối mặt với phóng viên Đài Loan không thể cứ thế lạnh mặt bỏ đi, vì lợi ích phòng vé nên vẫn phải giữ thể diện cho truyền thông Đài Loan một chút.

Lâm Hựu Luân giơ tay ra hiệu giữ trật tự, các phóng viên dần im lặng. "Nếu mọi người đã quan tâm đến 'Cô Nàng Ngổ Ngáo' như vậy, tôi xin giải thích vài câu...

Đầu tiên là về việc nhà đầu tư phim dính dáng đến xã hội đen." Lâm Hựu Luân dừng lại như cố ý trêu tức, những phóng viên vừa đặt câu hỏi đều vểnh tai lên nghe, sợ bỏ lỡ một chữ. "Về vấn đề này, thực ra mọi người nên tìm công ty điện ảnh Trường Hoành, có lẽ ông Ngô Đôn sẽ rất sẵn lòng trả lời, vừa rồi ai hỏi câu này nhỉ, tôi nhớ là anh đúng không?" Lâm Hựu Luân chỉ tay vào một phóng viên đeo kính đứng cách đó không xa, "Còn cô nữa!" Anh lại quay sang một nữ phóng viên thấp bé.

Những phóng viên bị chỉ tên đều vô thức rụt vào đám đông vì không muốn bị nhớ mặt.

Một câu nói của Lâm Hựu Luân đã đẩy hết mọi vấn đề sang cho Ngô Đôn.

Đài Loan gần đây tuy đang truy quét các thế lực xã hội đen nhưng chẳng ai ngây thơ nghĩ rằng chúng sẽ bị nhổ tận gốc.

Ngô Đôn có bối cảnh thế nào, phóng viên có mặt ở đây đều rõ, ai

cũng biết ông ta là người trong giới giang hồ nhưng chẳng ai dám chỉ tận tay day tận trán.

Lâm Hựu Luân đá quả bóng sang phía Ngô Đôn thực chất là đang cảnh cáo các phóng viên, có những chuyện trong lòng biết rõ và nói ra là hai việc khác nhau, đừng vì ham chút lời mà rước họa vào thân.

Quả nhiên sau khi chỉ đích danh vài người, các phóng viên khác đều e dè, khi chạm mắt với Lâm Hựu Luân, ánh mắt họ đều có chút né tránh.

Lâm Hựu Luân rất hài lòng với hiệu quả này, rồi mới tiếp tục đính chính câu hỏi thứ hai.

Chương 571

"Việc mời Trương Vũ Sinh đóng phim này là ý của tôi, vì khi thảo luận với đạo diễn Chu Diên Bình, ông ấy đã giới thiệu Trương Vũ Sinh cho tôi, hơn nữa để cậu ấy hát ca khúc chủ đề cũng rất hợp, nên tôi đã đồng ý...

Trương Vũ Sinh ban đầu cũng nhận lời, nhưng sau đó xảy ra chút vấn đề, tôi đã giúp cậu ấy giải quyết.

Còn về thuyết nói cậu ấy bị cưỡng ép, tôi thấy thật nực cười, tôi mời cậu ấy đóng phim, giúp cậu ấy nổi tiếng, đưa âm nhạc của cậu ấy đến toàn khu vực Hoa ngữ, các người đã thấy ai cưỡng ép diễn viên đóng phim mà còn cho họ nhiều lợi ích như vậy chưa?" Ánh mắt Lâm Hựu Luân đảo qua đám đông, những kẻ vừa rồi hung hăng nhất nay đều mất sạch nhuệ khí, kẻ thì cúi đầu, kẻ thì lẩn vào đám đông vì sợ lại bị anh chỉ điểm. "Cuối cùng tôi muốn nói, giới điện ảnh Hong Kong và Đài Loan lâu nay luôn duy trì sự hợp tác mật thiết, tôi không hy vọng sự hợp tác này bị những chuyện không hay phá hỏng.

Yêu cầu của tôi không cao, chỉ cần tuân thủ quy tắc cuộc chơi cơ bản thì mọi chuyện đều dễ nói, bằng không đôi bên làm ầm lên không vui, thậm chí trở mặt thì chẳng tốt chút nào." Lâm Hựu Luân vẻ ngoài như đang nói về việc hợp tác phim ảnh hai nơi, nhưng nhiều phóng viên có mặt đều là người tinh ý, lập tức liên tưởng ngay đến vụ bắt giữ Dương Đăng Khuê.

Lời nói của Lâm Hựu Luân đầy tính cảnh cáo, lại liên hệ đến sự im hơi lặng tiếng của Dương Đăng Khuê sau khi được bảo lãnh ra ngoài, các phóng viên đều trầm tư.

Chưa đợi mọi người phản ứng kịp, đội vệ sĩ đã dẹp sang một lối

đi, Lâm Hựu Luân nắm tay Vương Tổ Hiền nhanh bước rời khỏi hiện trường.

Lên xe, Vương Tổ Hiền lo lắng hỏi: "Em nghe nói Dương Đăng Khuê hiện đã được bảo lãnh rồi, thời gian này ông ta có ra ngoài gây chuyện không?" Lâm Hựu Luân vỗ nhẹ tay Vương Tổ Hiền trấn an: "Dương Đăng Khuê là do cảnh sát Đài Loan bắt, chuyện này anh không can thiệp, còn việc của Trương Vũ Sinh là ông ta sai trước, nếu ông ta còn dám vác mặt ra gây chuyện, anh cũng sẽ không khách khí với ông ta...

Ở Đài Loan có khối kẻ muốn đối phó với ông ta, chẳng cần anh phải đích thân ra tay cũng có khối người cho ông ta biết mặt." Với việc Đài Loan tăng cường truy quét, các thế lực ngầm thực chất đang phải rút vào bóng tối, tuy tầm ảnh hưởng vẫn còn nhưng nhiều thủ đoạn không thể phô trương lộ liễu được nữa, mối đe dọa đối với Lâm Hựu Luân cũng vì thế mà giảm đi nhiều.

Nếu Dương Đăng Khuê nhìn rõ tình thế, dĩ nhiên sẽ không dại gì đối đầu với Lâm Hựu Luân, hơn nữa ông ta vừa mới được bảo lãnh, nhất cử nhất động đều bị cảnh sát giám sát, nếu gây chuyện trong lúc "Cô Nàng Ngổ Ngáo" đang chiếu thì chính ông ta sẽ là kẻ đầu tiên gặp họa.

Lâm Hựu Luân thông qua truyền thông Đài Loan đưa ra lời cảnh cáo đó không phải thực sự muốn trở mặt hoàn toàn với Dương Đăng Khuê, dù sao rồng mạnh cũng không áp nổi rắn địa phương, quan hệ quá căng thẳng chẳng có lợi cho ai.

Nếu làm vậy mà Dương Đăng Khuê vẫn không biết điều, Lâm Hựu Luân mới phải tính đến chuyện dọn sạch hòn đá ngáng đường này! "Ông Lâm, chúng ta có thể bắt đầu chưa?" Trương Hiểu Yến dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến nhìn Lâm Hựu Luân đang ngồi trên ghế

sofa chéo đối diện.

Ba chiếc máy quay đang hướng thẳng về vị trí của họ, xung quanh được bố trí như một phòng khách, mỗi tập của chương trình 《Cuộc hẹn với Tiểu Yến》 đều được ghi hình tại đây.

Điều khác biệt duy nhất là thân phận của khách mời hôm nay rất đặc biệt — việc Trương Vũ Sinh, Chu Ngôn Bình, Vương Tổ Hiền xuất hiện tại hiện trường ghi hình không có gì lạ, nhưng Lâm Hựu Luân lại cực kỳ hiếm khi lộ diện trên các chương trình tạp kỹ.

Cộng thêm thân phận đặc thù của anh, tổ chương trình đã đặc ý thay toàn bộ ghế sofa của khách mời thành sofa da thật.

Lâm Hựu Luân gật đầu, lúc này Trương Hiểu Yến mới nhìn sang ba người Vương Tổ Hiền, Chu Ngôn Bình và Trương Vũ Sinh ngồi bên cạnh anh.

Mọi người đều ra hiệu OK, Trương Hiểu Yến mới gật đầu với biên đạo đứng sau máy quay.

Ba chiếc máy quay đồng thời mở lên, Trương Hiểu Yến mỉm cười đối diện với ống kính máy quay chính giữa, sau vài lời mở đầu đơn giản, bà bắt đầu giới thiệu các khách mời. "Thời gian qua có một bộ phim hợp tác giữa Đài Loan và Hồng Kông được công chiếu tại Hồng Kông, gây ra rất nhiều thảo luận sôi nổi.

Truyền thông Đài Loan cũng đã đưa tin, tin rằng rất nhiều người quan tâm đến tình hình của bộ phim này.

Hôm nay chúng ta vinh dự mời được toàn bộ ê-kíp sáng tạo của bộ phim này...

À, mọi người chú ý nhé, tôi nói là toàn bộ, bởi vì hôm nay đến với hiện trường chương trình không chỉ có diễn viên chính, đạo diễn của 《Cô nàng ngổ ngáo》, mà còn có cả biên kịch của bộ phim này nữa.

Trước tiên xin hoan nghênh ông Lâm Hựu Luân đến từ Hồng Kông." Chiếc máy quay phía bên trái nhất hướng ống kính về phía Lâm Hựu Luân, anh mỉm cười gật đầu xem như chào hỏi khán giả truyền hình. "Ông Lâm là một nhà làm phim vô cùng nổi tiếng ở Hồng Kông.

Trong tay ông đã chế tác rất nhiều bộ phim mà ai ai cũng biết rõ.

Nhưng tôi tin rằng nhiều khán giả cũng giống như tôi, biết đến ông Lâm đều bắt đầu từ những cuốn tiểu thuyết võ hiệp của ông...

Từ 《Côn Luân》 đến 《Sưu Thần Ký》, 《Tru Tiên》, rồi đến hiện tại là 《Ma Thổi Đèn》, tất cả đều là những tác phẩm được mọi người săn đón.

Tuy mục đích ông Lâm đến đây hôm nay không phải để bàn về việc sáng tác tiểu thuyết, nhưng tôi vẫn nhịn không được muốn hỏi một câu.

Chúng ta biết nhiều tác giả tiểu thuyết, bao gồm cả Kim Dung và Cổ Long, tác phẩm của họ đều có lúc thăng lúc trầm, không phải cuốn nào cũng đặc biệt được hoan nghênh, nhi ông Lâm thì cuốn nào cũng vô cùng thành công, tôi cảm thấy điều này không thể chỉ dùng sự trùng hợp để giải thích đúng không?" Trương Hiểu Yến vừa vào đã đưa ra một câu hỏi hóc búa cho Lâm Hựu Luân. "Chắc là do tôi may mắn thôi, vì thời gian tôi ra sách, nhiều tiểu thuyết gia nổi tiếng hoặc là đã gác bút, hoặc là trạng thái không được tốt.

Đúng lúc này tác phẩm của tôi ra đời nên rất may mắn nhận được sự công nhận của mọi người." Lâm Hựu Luân nói vậy không phải khiêm tốn, những tác phẩm này tuy là anh "sao chép" những tác phẩm nổi tiếng đời sau, nhưng dù sao cũng sớm hơn nhiều năm, có thể thuận lợi được mọi người tiếp nhận quả thực có thành phần may mắn rất lớn. "Nhiều nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết võ hiệp đều có thể

tìm thấy nguyên mẫu ngoài đời thực, giống như năm xưa khi 《Thiên Long Bát Bộ》 mới ra mắt, nhiều người nói nguyên mẫu của Vương Ngữ Yên là Hạ Mộng.

Tôi biết sau khi mỗi tác phẩm của ông Lâm chính thức phát hành, trên truyền thông đều có những thảo luận và suy đoán tương tự.

Vậy thì 《Cô nàng ngổ ngáo》 liệu có nguyên mẫu ngoài đời thực hay không?" Khi Trương Hiểu Yến đặt câu hỏi, ánh mắt bà không hề nhìn nghiêng, nhưng thợ quay phim ở vị trí bên phải nhất lại hướng ống kính về phía Vương Tổ Hiền đang ngồi cạnh Lâm Hựu Luân.

Vương Tổ Hiền hôm nay mặc một chiếc sơ mi lụa trắng, váy ngắn màu đen, đôi chân đẹp được bao bọc trong đôi tất da chân thủy tinh tinh tế, dưới chân là đôi giày cao gót quai bạc.

Cô ngồi khép chân bên cạnh Lâm Hựu Luân, tay cầm micro đặt ở đầu gối, vừa để giữ tư thế ngồi, vừa để tránh hớ hênh.

Khi Trương Hiểu Yến hỏi vấn đề này, gương mặt Vương Tổ Hiền không có phản ứng gì đặc biệt, vì khi bộ phim công chiếu ở Hồng Kông, truyền thông đã từng thảo luận về chủ đề này.

Khác với những lần trước mọi người mỗi người một ý, lần này tất cả đều đồng loạt cho rằng Vương Tổ Hiền chính là nguyên mẫu của "cô nàng ngổ ngáo" ngoài đời thực.

Một số nghệ sĩ quen biết Vương Tổ Hiền khi trả lời phỏng vấn cũng nói cô "tính cách rất hoạt bát", "rất rạng rỡ", những lời này càng chứng thực thêm suy đoán của mọi người.

Tuy nhiên với tư cách là người trong cuộc, Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền đều luôn giữ im lặng về vấn đề này. "Bất kỳ một bộ tiểu thuyết hay bộ phim nào, nhân vật và tình tiết chắc chắn đều không phải từ trên trời rơi xuống, nhưng nếu bảo là dựa theo một người cụ

thể hay một sự việc cụ thể nào đó để viết thì e là hơi khiên cưỡng...

Hiện tại tôi có thể khẳng định với mọi người, nữ chính trong 《Cô nàng ngổ ngáo》 không lấy Hiền làm nguyên mẫu.

Việc xây dựng nhân vật này là sự tổng hòa của rất nhiều người, đồng thời còn tiến hành phóng đại ở một mức độ nhất định, vì ngoài đời thực rất khó tìm thấy một người như vậy." Trương Hiểu Yến gật đầu, quay mặt đối diện máy quay: "《Cô nàng ngổ ngáo》 sắp công chiếu tại Đài Loan, hôm nay tổ chương trình đặc biệt chuẩn bị một số đoạn hậu trường phim để mọi người có thể chiêm ngưỡng trước sự độc đáo của bộ phim này." Khi chương trình phát sóng, các đoạn hậu trường sẽ được cắt ghép vào trực tiếp, còn hiện tại lúc ghi hình, mọi người cùng xem qua một chiếc tivi.

Trong đó có cảnh Vương Tổ Hiền và Trương Vũ Sinh đổi giày chạy bộ trong công viên, cũng có cảnh Vương Tổ Hiền đẩy Trương Vũ Sinh xuống nước để dùng anh thử độ sâu của nước...

Tóm lại đều là những cảnh thể hiện khía cạnh "ngổ ngáo" của Vương Tổ Hiền.

Nhóm bốn người Lâm Hựu Luân thì không sao, nhưng Trương Hiểu Yến lại là lần đầu tiên xem những đoạn này, xem xong cảm thấy rất hài hước. "Ông Lâm, ông thấy diễn xuất của cô Vương thế nào?" "Câu hỏi này thực ra bà nên hỏi đạo diễn Chu mới đúng." Lâm Hựu Luân đá quả bóng trách nhiệm cho Chu Ngôn Bình.

Chu Ngôn Bình cầm micro, nhưng chỉ nói đúng một câu: "Tôi thấy diễn xuất của cô Vương lần này hoàn toàn có thể đạt điểm tối đa!" Hiển nhiên kiểu trả lời "ba phải" này không làm Trương Hiểu Yến hài lòng, bà lại nhìn về phía Lâm Hựu Luân, hỏi: "Ông Lâm có đồng tình với lời của đạo diễn Chu không?" Lâm Hựu Luân lần này không tiện thoái thác nữa, đành khoanh tay, đưa micro lên miệng trả lời: "Diễn

xuất của Hiền lần này thực sự rất khá, đột phá được rào cản của những vai diễn trước đây.

Theo tôi thấy, mức độ hoàn thành vai diễn của em ấy trong phim này đã đạt 90%...

Sở dĩ không phải 100% là vì tôi thấy sau này em ấy còn có thể làm tốt hơn nữa." "Vậy còn giải Kim Tượng năm nay..." Lâm Hựu Luân ngắt lời Trương Hiểu Yến, đây là lần đầu tiên kể từ khi bắt đầu ghi hình. "Đây chỉ là quan điểm cá nhân của tôi, không đại diện cho ý kiến của ban giám khảo Kim Tượng." Trương Hiểu Yến nhận ra Lâm Hựu Luân không muốn bàn sâu về vấn đề này nên cũng không ép buộc, chuyển hướng câu hỏi sang Vương Tổ Hiền. "Cô Vương diễn vai này đã gây ra tranh cãi lớn ở Hồng Kông, thời gian qua cô có cảm thấy áp lực không?" Thấy ống kính máy quay hướng về phía mình, Vương Tổ Hiền kéo lại váy rồi cầm micro lên. "Thực ra cũng bình thường thôi ạ, ở Hồng Kông mọi người chủ yếu tập trung tranh cãi vào bản thân nhân vật, tôi không bị lôi kéo vào quá nhiều." "Khi nhận bộ phim này, cô có từng nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy không?" Trương Hiểu Yến lại hỏi.

Vương Tổ Hiền lắc đầu: "Lúc đó chỉ cảm thấy, nếu ngoài đời có một người bạn trai sẵn sàng để mình bắt nạt như vậy thì chắc hẳn sẽ là một chuyện rất hạnh phúc." "Còn ông Lâm thì sao?

Khi viết kịch bản này, ông có nghĩ tới những vấn đề đó không?" Câu hỏi lại quay về phía Lâm Hựu Luân, anh nhún vai nói: "Trước khi viết kịch bản tôi đã biết sẽ gây ra tranh cãi, nhưng tôi thấy không sao cả.

Với tư cách là nhà đầu tư, doanh thu của bộ phim này khiến tôi rất hài lòng; còn với tư cách biên kịch, ý định ban đầu của tôi chỉ là kể một câu chuyện tình yêu có thể khiến mọi người cảm động.

Hiện tại cả hai mục tiêu đều đã đạt được, nên những bình luận bên ngoài đối với tôi không có bất kỳ ảnh hưởng nào." "Ông có thể chấp nhận một 'cô nàng ngổ ngáo' như vậy trong phim không?" Trương Hiểu Yến hỏi tiếp một câu.

Chương 572

"Nếu đứng ở góc độ nhân vật nam chính trong phim, tôi thấy không vấn đề gì." Trương Hiểu Yến hơi nhíu mày: "Tôi có chút không hiểu lắm, tại sao nhất định phải đứng ở lập trường nam chính mới có thể chấp nhận?" "Bởi vì tiêu đề ban đầu của bộ phim này là 《Bạn trai tinh tế của tôi》, nhưng sau đó cân nhắc thấy tên này không hấp dẫn bằng 《Cô nàng ngổ ngáo》 nên đã chọn cái sau...

Đặt tên là 《Cô nàng ngổ ngáo》 về mặt thương mại là một quyết định thành công, nhưng nó cũng gây ra sự hiểu lầm.

Nhiều người vì cái tên này mà vào rạp, thường có thói quen nhập tâm vào nhân vật nữ chính, nhưng thực tế cả bộ phim đều triển khai dưới góc nhìn của nam chính.

Mọi người thấy nữ chính rất 'ngổ ngáo', nhưng thực tế cô ấy chỉ dùng cách đó để che đậy nỗi đau sâu thẳm trong lòng.

Nam chính trông có vẻ nhu nhược, nhưng anh ấy vì muốn chữa lành 'vết thương lòng' cho nữ chính mới cam tâm chịu đựng sự ngang ngược của cô ấy." Lâm Hựu Luân dừng một chút, rồi nói tiếp: "Mặt khác, cũng liên quan đến diễn viên.

Hiền nổi tiếng sớm hơn Vũ Sinh, lại vì vai diễn trong phim này khá lấn át nên khi xem phim, sự chú ý của mọi người tập trung vào em ấy nhiều hơn mà phớt lờ vai trò quan trọng của Vũ Sinh." Lâm Hựu Luân nói giúp Trương Vũ Sinh trên chương trình, một mặt là vì tham gia phim này không mang lại quá nhiều lợi ích cho anh ta, ngoại trừ bài hát chủ đề 《I Believe》, trong phim anh ta hoàn toàn làm nền cho Vương Tổ Hiền.

Mặt khác, bộ phim này đã cuốn Trương Vũ Sinh vào cuộc tranh

chấp của thế lực ngầm Đài Loan, hiện tại trông có vẻ yên ổn nhưng sau này có xảy ra chuyện gì nữa không thì chưa biết chắc.

Lâm Hựu Luân nói vậy, Trương Vũ Sinh trong lòng cảm kích, nhưng trên chương trình nhất định không thể thừa nhận, chỉ nói mình thu hoạch được rất nhiều từ bộ phim này và chân thành cảm ơn Lâm Hựu Luân cùng Chu Ngôn Bình đã cho anh cơ hội. "Ba, thực sự cứ tính toán thế sao?" Dương Tông Tiễn nhìn chằm chằm vào màn hình tivi với ánh mắt nham hiểm, trên đó đang phát tập mới nhất của 《Cuộc hẹn với Tiểu Yến》.

Dương Đăng Khuê ngồi trên sofa, vẻ mặt u ám, hồi lâu không nói lời nào.

Việc ép Trương Vũ Sinh nhường vai nam chính, lúc đầu ông ta không định để Lâm Hựu Luân biết, không ngờ Chu Ngôn Bình sau khi dựa vào Ngô Đôn lại dám chơi ông ta một vố, trực tiếp đem chuyện này khai ra trước mặt Lâm Hựu Luân.

Dương Đăng Khuê khó khăn lắm mới thông qua phim 《Bi tình thành thị》 mà bắt nhịp được với Lâm Hựu Luân, vốn định sau này dựa vào thị trường Đài Loan để hợp tác đóng phim, không ngờ chuyện này xảy ra đã trực tiếp thúc đẩy sự hợp tác giữa Lâm Hựu Luân và Ngô Đôn.

Thị trường Đài Loan chỉ có bấy nhiêu, có Ngô Đôn rồi, Lâm Hựu Luân tự nhiên không cần tìm người khác hợp tác nữa, nỗ lực bấy lâu của Dương Đăng Khuê coi như đổ sông đổ biển, đây mới là điều khiến ông ta tức giận nhất.

Theo tính cách của Dương Đăng Khuê, ông ta sẽ không để yên chuyện này, dù không trực tiếp nhắm vào Lâm Hựu Luân thì cũng có thể gây rắc rối cho Ngô Đôn, dùng kết quả của cuộc tranh đấu để Lâm Hựu Luân thấy rõ ai mới là người có tiếng nói hơn trong giới điện ảnh

Đài Loan.

Dương Đăng Khuê cảm thấy Lâm Hựu Luân đầu tư phim không ngoài mục đích kiếm tiền, chỉ cần Ngô Đôn không khống chế được cục diện ở Đài Loan, Lâm Hựu Luân tự nhiên sẽ cân nhắc tìm người khác hợp tác, lúc đó sẽ là cơ hội của ông ta.

Thế nhưng tình hình hiện tại vô cùng bất lợi cho Dương Đăng Khuê, ông ta vừa mới được bảo lãnh ra khỏi cục cảnh sát, lúc này nếu có động thái lớn chắc chắn sẽ bị cảnh sát trấn áp nghiêm khắc.

Nghĩ đến đây, Dương Đăng Khuê ráng nuốt cơn giận xuống. "Cứ để Ngô Đôn vui vẻ vài ngày, qua thời gian này, tao nhất định sẽ cho nó biết tay!" "Nhưng 《Cô nàng ngổ ngáo》 sắp công chiếu rồi, chúng ta cứ trố mắt nhìn thôi sao?" Dương Tông Tiễn không cam tâm hỏi.

Anh ta muốn gây rắc rối cho buổi công chiếu không phải để trả thù Ngô Đôn, mà người anh ta thực sự không ưa là Trương Vũ Sinh.

Tuy trong phim Trương Vũ Sinh diễn một người đàn ông "nhu nhược", nhưng bài hát chủ đề 《I Believe》 lại làm mưa làm gió khắp khu vực Hoa ngữ, nhiều nơi phim chưa chiếu mà bài hát đã lan truyền, Trương Vũ Sinh nhờ đó mà danh tiếng vang dội trong làng nhạc.

Dương Tông Tiễn cảm thấy tất cả những thứ đó lẽ ra phải thuộc về mình. "Lăng nhăng!" Dương Đăng Khuê nổi giận, lỗ mũi phập phồng, mắt trợn trừng, thở hồng hộc, yết hầu trên cổ lăn lộn như muốn vọt thẳng vào mặt con trai. "Tầm này mà đi gây rắc rối cho đối phương, mày muốn tống tao vào tù lại lần nữa hả?" Tiếng quát mắng của Dương Đăng Khuê khiến Dương Tông Tiễn tức thì câm nín.

Thực tế cảnh ngộ của Dương Đăng Khuê hiện giờ rất tệ, cảnh sát vẫn đang tiếp tục điều tra các vụ việc của ông ta, lúc này gây chuyện càng dễ bị cảnh sát nắm thóp.

Dương Tông Tiễn hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế ý định trả thù. "Ba, con sai rồi!" Thấy con trai nhận lỗi, cơn giận của Dương Đăng Khuê vơi đi quá nửa, giọng điệu không còn gắt như vừa rồi. "Mày thực sự biết mình sai ở đâu không?" "Con không nên đề xuất trả thù vào lúc này, muốn ra tay sau này còn đầy cơ hội." Dương Tông Tiễn cúi đầu nói. "Mày cũng nghĩ tao không ra tay lúc này là vì đang bị cảnh sát giám sát sao?" Dương Đăng Khuê hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn con trai, trong lòng thầm lắc đầu, con trai mình vẫn còn quá trẻ, căn bản không nhìn rõ tình hình.

Dương Tông Tiễn ngẩng đầu, vẻ mặt rõ ràng ghi chữ: "Chẳng lẽ không phải sao?" "Người tao kiêng dè không phải là cảnh sát Đài Loan, mà là Lâm Hựu Luân!" Dương Đăng Khuê thở dài, "Hiện giờ muốn gây rắc rối cho đối phương, tuy cảnh sát nhìn chằm chằm có chút phiền phức nhưng không phải không có cách né tránh, nhưng hậu quả thì sao?" Thấy Dương Tông Tiễn lộ vẻ nghi hoặc, Dương Đăng Khuê đổi giọng tâm tình: "Sau vụ sòng bạc lần này tao mới hiểu ra, tại sao nhiều người trong giới xã hội đều nỗ lực tẩy trắng.

Dù là Đài Loan hay Hồng Kông, sau này không gian sinh tồn cho dân xã hội sẽ ngày càng hẹp lại, nên tao mới muốn làm tốt công ty điện ảnh, sau này chuyên tâm phát triển mảng này.

Ngành điện ảnh Đài Loan luôn không có khởi sắc, những phim kiếm được tiền đều là phim nhập từ Hồng Kông về.

Chúng ta muốn dựa vào phim để kiếm tiền, nói cho cùng có quá nhiều chỗ phải cầu đến Lâm Hựu Luân, nên người này không nên đắc tội dễ dàng. 《Cô nàng ngổ ngáo》 là phim do cậu ta đầu tư, nếu không phải vì chúng ta can thiệp, Ngô Đôn có lẽ cũng không có phần tham gia, nên vấn đề lớn nhất lần này vẫn nằm ở chính chúng ta, tao đã quá nôn nóng." Dương Đăng Khuê thực sự rất hối hận, nếu không xảy ra chuyện này, dựa vào mối giao hảo từ lần hợp tác 《Bi tình

thành thị》 trước đó, kiểu gì cũng có thể nói chuyện được với Lâm Hựu Luân.

Sau khi Lâm Hựu Luân khống chế toàn bộ hệ thống rạp tại Hồng Kông, anh không vội vàng mở rộng ra bên ngoài, và cũng không hề va chạm với giới điện ảnh Đài Loan.

Là thị trường hải ngoại lớn thứ hai của Hồng Kông, điểm này khiến những người bao gồm cả Dương Đăng Khuê thắc mắc trong suốt thời gian dài.

Sau này Dương Đăng Khuê mới dần nhận ra, không phải Lâm Hựu Luân không có dã tâm, mà là dã tâm quá lớn, thị trường Đài Loan căn bản không nằm trong mắt anh.

Nhìn lại những động thái của Lâm Hựu Luân những năm qua, cái anh thực sự mưu đồ chắc chắn là thị trường Đại lục và thị trường Bắc Mỹ.

Một bên là thị trường tiềm năng nhất tương lai, một bên là thị trường lớn nhất thế giới hiện tại, so sánh ra, thị trường Đài Loan đúng là không bõ dính răng.

Lâm Hựu Luân không có ý định nhúng tay vào ngành điện ảnh Đài Loan, điều này lại cho các nhà buôn phim Đài Loan một cơ hội tuyệt vời để dựa vào thị trường này mà hợp tác với anh.

Mà ngành điện ảnh Đài Loan bị các thế lực ngầm xâm nhập nghiêm trọng, Lâm Hựu Luân muốn tìm đối tượng hợp tác tất yếu sẽ chọn kẻ mạnh nhất.

Đáng lẽ người đó phải là Dương Đăng Khuê, nhưng lần này lại bị Ngô Đôn chiếm mất tiên cơ.

Khóe miệng Dương Đăng Khuê hiện lên một nụ cười lạnh: "Tuy thua trận này nhưng sau này chúng ta vẫn còn cơ hội, và buổi công

chiếu 《Cô nàng ngổ ngáo》 lần này chính là một cơ hội.

Chúng ta không những không được gây rắc rối, mà còn phải đường đường chính chính đi ủng hộ đối phương!" Lâm Hựu Luân không đợi đến khi 《Cô nàng ngổ ngáo》 công chiếu tại Đài Loan đã quay về Hồng Kông trước.

Lễ ra mắt phim ở Đài Loan đương nhiên nhân vật chính trở thành Vương Tổ Hiền, Trương Vũ Sinh và Chu Ngôn Bình.

Ngô Đôn cũng lên sân khấu lộ diện trước phóng viên, vừa từ trên đài xuống, một đàn em vội vàng chạy tới, ghé tai nói vài câu. "Cậu nhìn kỹ chưa?

Đúng là đích thân Dương Đăng Khuê sao?" Sắc mặt Ngô Đôn biến đổi đột ngột nhưng đầu óc vẫn giữ được tỉnh táo.

Đàn em gật đầu mạnh, ánh mắt Ngô Đôn lập tức trầm xuống.

Khi phim công chiếu ở Đài Loan, Ngô Đôn lo lắng nhất là Dương Đăng Khuê sẽ cho người đến quấy phá, không ngờ Dương Đăng Khuê lại đích thân tới, mà nhìn bộ dạng không giống như đến để phá đám.

Nếu Dương Đăng Khuê hùng hổ kéo đến, Ngô Đôn cũng chẳng sợ, nhưng lần này Dương Đăng Khuê làm ngược lại lẽ thường khiến Ngô Đôn có chút không đoán được ý đồ của ông ta. "Cậu cho người theo sát bên đó, có tin gì báo ngay cho tôi!" Ngay khi Ngô Đôn đang dặn dò đàn em, tại một rạp phim nổi tiếng ở Đài Bắc, Dương Đăng Khuê dẫn theo một đám người rầm rộ xuất hiện.

Phía rạp phim như gặp đại địch, quản lý rạp đích thân ra giao thiệp, các phóng viên gần đó cũng nghe tin chạy tới.

Quản lý rạp bị Dương Đăng Khuê đuổi khéo sang một bên, lại có vài phóng viên gan dạ tiến tới vây quanh.

Vệ sĩ thấy vậy định ngăn lại nhưng Dương Đăng Khuê phẩy tay,

ra hiệu để phóng viên lại gần.

Những phóng viên khác còn đang do dự thấy vậy cũng ùa tới, chẳng mấy chốc xung quanh Dương Đăng Khuê đã vây kín phóng viên, ông ta thản nhiên trò chuyện ở giữa. "Lần này tôi đặc biệt đến xem phim 《Cô nàng ngổ ngáo》, còn đặt hẳn vé suất chiếu đầu tiên...

Thời gian trước có truyền thông liên hệ tôi với bộ phim này, nói tôi đe dọa diễn viên nào đó, ở đây tôi xin trịnh trọng tuyên bố, đó đều là chuyện vô căn cứ!" Dương Đăng Khuê vừa nói ra lời này, các phóng viên tại hiện trường đều thầm bàn tán nhưng không ai dám nói ra miệng.

Một người bạo dạn nhất thận trọng hỏi: "Ông Dương, vậy còn ông Lâm..." "Tôi và ông Lâm đã quen biết từ hai năm trước, tôi mời ông ấy làm nhà sản xuất cho 《Bi tình thành thị》, quan hệ giữa chúng tôi luôn rất tốt, không tồn tại những chuyện như truyền thông đồn đại.

Chương 573

Lần này nghe nói phim ông ấy đầu tư công chiếu ở Đài Loan, tôi đương nhiên phải tới ủng hộ." Dương Đăng Khuê trưng ra vẻ mặt đương nhiên, các phóng viên cũng đâm ra hồ đồ, chẳng lẽ giữa Dương Đăng Khuê và Lâm Hựu Luân thực sự không có mâu thuẫn?

Nhất thời các phóng viên đều mải suy nghĩ về vấn đề này mà quên cả đặt câu hỏi tiếp.

Dương Đăng Khuê thấy "kịch" diễn đã hòm hòm, nháy mắt với vệ sĩ bên cạnh.

Vệ sĩ tiến lên rẽ đám đông phóng viên, hộ tống Dương Đăng Khuê bước vào rạp phim.

Tin tức truyền về chỗ Ngô Đôn, ông ta tức giận mắng Dương Đăng Khuê vô liêm sỉ, nhưng khi bình tĩnh lại cũng cảm thấy chuyện này hơi khó giải quyết.

Người ta đã nói là đến ủng hộ, Ngô Đôn tự nhiên không thể gây khó dễ cho ông ta.

Điều khiến Ngô Đôn lo lắng hơn là Dương Đăng Khuê cố tình bày ra tư thái này trước truyền thông rõ ràng không phải để cho ông ta xem.

Nếu Dương Đăng Khuê tới phá đám, Ngô Đôn còn đỡ nhọc lòng, đằng này ông ta lại chơi chiêu này, kẻ ngốc cũng biết mưu đồ không hề nhỏ.

Ngô Đôn lần này hợp tác được với Lâm Hựu Luân chủ yếu là nhờ "phúc" của Dương Đăng Khuê, nếu Dương Đăng Khuê trở mặt quấy phá, Ngô Đôn có thể tận dụng cơ hội để thắt chặt quan hệ với Lâm

Hựu Luân, nhưng không ngờ Dương Đăng Khuê lại không mắc bẫy.

Đảo mắt một vòng, Ngô Đôn đã có chủ ý, ông ta vẫy tay gọi đàn em lại dặn dò: "Cậu đi sắp xếp ngay, bữa tiệc mừng công lần này chuyển sang tổ chức ở Hồng Kông!" Đàn em gật đầu đi làm, Ngô Đôn cười lạnh, Dương Đăng Khuê bày ra tư thái đó chẳng qua là muốn xoa dịu quan hệ với Lâm Hựu Luân, ông ta sẽ không để ông ta toại nguyện.

Ngô Đôn trước đó đã bắn tin sẽ tổ chức tiệc mừng công và Lâm Hựu Luân cũng sẽ tham gia, Dương Đăng Khuê nhắm vào điểm đó chắc chắn sẽ không mời mà đến.

Dương Đăng Khuê mới được bảo lãnh, trong thời gian ngắn không thể rời khỏi Đài Loan, việc Ngô Đôn chuyển tiệc mừng công sang Hồng Kông chính là đánh trúng tử huyệt của ông ta.

Lâm Hựu Luân đọc tin tức Dương Đăng Khuê đến rạp ủng hộ trên báo chỉ cười nhạt.

Thị trường điện ảnh Đài Loan không phải trọng điểm trong bố cục sản nghiệp của anh, và trong mắt anh, dù là Ngô Đôn hay Dương Đăng Khuê đều không phải hạng thiện lương, hai người thích đấu thì cứ để họ đấu, dù sao quyền chủ động hợp tác vẫn nằm trong tay anh, hợp tác với ai cũng vậy.

Lâm Hựu Luân khẽ mỉm cười đặt tờ báo sang một bên, định bưng cà phê lên uống thì Chu Tuệ Mẫn mặc bộ váy ngủ lụa bước vào.

Vừa tắm xong, tóc Chu Tuệ Mẫn vẫn còn ướt át, trên người tỏa ra hương thơm thoang thoảng của sữa tắm, bộ váy ngủ mỏng như cánh ve dính sát người làm lộ rõ những đường cong gợi cảm.

Lâm Hựu Luân đưa tay ra hiệu Chu Tuệ Mẫn ngồi xuống cạnh mình, ôm lấy eo cô nói: "Báo cho em một tin tốt này." "Có phải số liệu

doanh thu ở Hàn Quốc đã có rồi không?" Chu Tuệ Mẫn tựa người vào cánh tay anh, sự mềm mại trước ngực khiến Lâm Hựu Luân có chút xao xuyến.

Anh cúi đầu nhìn đôi gò má trắng nõn mịn màng như lụa của cô, đôi mắt đen láy hơi mờ ảo như có lớp sương mỏng, nhịn không được đưa tay véo mũi cô một cái. "Căng thẳng thế sao?" Anh cười hỏi.

Chu Tuệ Mẫn càng rúc sâu vào lòng anh, khẽ nói: "Em không muốn thua cô ấy." Giọng điệu dịu dàng nhưng lại mang theo vẻ bướng bỉnh không phục.

Lâm Hựu Luân xoa xoa mái đầu ướt của cô: "Mẫn của anh luôn là tuyệt nhất mà." Chu Tuệ Mẫn bĩu môi: "Anh vẫn chưa nói tin tốt là gì!" Lâm Hựu Luân vuốt ve bờ vai mềm mại mịn màng của cô: "Doanh thu của 《Người tình không thể chạm tới》 ở Hàn Quốc đã được thống kê xong, một tuần công chiếu tổng cộng đạt 30 triệu đô Hồng Kông...

Lâm Quyền Trạch hôm qua gọi điện bảo anh bộ phim này rất được hoan nghênh ở Hàn Quốc, có lẽ em nên cân nhắc khi nào sang đó tổ chức một buổi concert rồi đấy." "Phong cảnh đảo Jeju thực sự rất đẹp, khi đó anh lại đưa em đi lần nữa nhé?" Chu Tuệ Mẫn ngẩng đầu, đôi mắt lấp lánh nhìn anh. "Không vấn đề gì." Anh đáp ứng ngay.

Chu Tuệ Mẫn mím môi, gương mặt hiện lên nụ cười ngọt ngào và bình lặng.

Lâm Hựu Luân rất tận hưởng cảm giác yên tĩnh, thoải mái khi ở bên cô, ôm giai nhân vào lòng, suy nghĩ bất giác trôi về phía cửa sổ. 《Người tình không thể chạm tới》 chính thức công chiếu tại Hồng Kông, dàn khách mời tại lễ ra mắt không hề kém cạnh so với buổi ra mắt 《Cô nàng ngổ ngáo》 nửa tháng trước.

Đặc biệt là sự xuất hiện của Chu Tinh Trì, người vốn ít khi tham

gia những hoạt động này, khiến các phóng viên đều kinh ngạc. "Sắp Tết rồi mà, lịch trình cũng thoải mái hơn, nhận được lời mời nên tôi tới thôi." Chu Tinh Trì giải thích lý do mình đến ủng hộ khi trả lời phỏng vấn. "Anh đã xem phim 《Cô nàng ngổ ngáo》 chưa?" Một phóng viên đặt câu hỏi.

Chu Tinh Trì đương nhiên biết đối phương nhắc đến phim kia là có ý gì, anh giả vờ ngạc nhiên hỏi lại: "Chẳng lẽ tôi đi nhầm chỗ rồi sao?

Hôm nay ở đây chiếu phim 《Người tình không thể chạm tới》 mà?" Anh đã bày rõ thái độ không muốn trả lời vấn đề đó, phóng viên cũng đành chịu.

Đối phó xong với phóng viên ở cửa, Chu Tinh Trì theo nhân viên dẫn vào phòng chiếu, ánh mắt đảo qua những người ngồi hàng ghế đầu, nhanh chóng tìm thấy mục tiêu của mình, nhưng lại có một người nước ngoài đã nhanh chân hơn anh.

Lâm Hựu Luân nhìn người Mỹ không mời mà đến, ngạc nhiên nói: "Ông Thomas, sao ông lại tới đây?" Thomas nhún vai: "Sao nào, ông Lâm không hoan nghênh à?" "Chỉ là có chút bất ngờ, tôi cứ nghĩ ông Thomas sẽ không hứng thú với thể loại phim này." Lâm Hựu Luân cười cười, quay sang bảo nhân viên rạp sắp xếp một chỗ ngồi cho Thomas. "Bộ phim này do cô Chu xinh đẹp đóng chính, sao tôi có thể bỏ lỡ được chứ?" Thomas cầm tay Chu Tuệ Mẫn, đưa lên môi hôn nhẹ. "Trước đây em cũng đóng những phim khác, tiếc là không thấy ông Thomas nhiệt tình như vậy." Chu Tuệ Mẫn giả vờ tiếc nuối thở dài.

Thomas ngẩn ra rồi cười ngượng ngùng: "Vậy nên tôi quyết định từ hôm nay sẽ chính thức trở thành fan của cô Chu." Chu Tuệ Mẫn mỉm cười tự nhiên và ý tứ, cô biết Thomas có chuyện muốn nói với

Lâm Hựu Luân nên xin phép cáo lui trước. "Có chuyện gì ông Thomas có thể nói bây giờ được chưa?" Lâm Hựu Luân nhìn Thomas, anh không hề coi lời khen ngợi ban nãy của người Mỹ này là thật. "Ông Lâm, tôi đến đây chính là vì bộ phim do cô Chu đóng chính này." Thomas nghiêm túc nói.

Lâm Hựu Luân nhướng mày: "Sao, ông Thomas muốn đưa bộ phim này vào thị trường Bắc Mỹ à?" Thomas lắc đầu: "Thị trường cho thể loại này ở Bắc Mỹ rất hạn chế, điểm này tôi nghĩ ông Lâm cũng có cùng quan điểm với tôi." Lâm Hựu Luân bĩu môi không phủ định: "Vậy lần này ông đến là vì...?" "Một người bạn của tôi là nhà sản xuất phim ở Mỹ, anh ta xem bộ phim này ở Hàn Quốc và thấy đề tài tình yêu vượt thời không này rất mới mẻ và thú vị, nên muốn mua bản quyền chuyển thể để làm thành phim Mỹ." Thomas không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề. "Chuyển thể?" Lâm Hựu Luân trong lòng ngạc nhiên.

Theo ấn tượng của anh, bản 《Người tình không thể chạm tới》 của Hàn Quốc đời sau đúng là đã được Mỹ chuyển thể thành phim mang tên 《Ngôi nhà bên hồ》 (The Lake House) với sự tham gia của ngôi sao Hollywood đình đám Keanu Reeves.

Giờ đây bộ phim này ra đời sớm hơn trong tay anh nhưng vẫn được các nhà làm phim Hollywood để mắt tới, chỉ có điều khi chuyển thể, diễn viên chính chắc chắn sẽ không còn là những người anh quen thuộc nữa. "Không vấn đề gì, chuyện này tôi đồng ý." Anh hiểu rất rõ, loại phim tình cảm như 《Người tình không thể chạm tới》, do khác biệt văn hóa vùng miền nên thực sự khó làm nên chuyện ở Bắc Mỹ, thà bán bản quyền chuyển thể còn kiếm thêm được một khoản phí.

Đương nhiên, dù đối phương trả giá cao đến đâu thì số tiền đó với anh cũng chẳng thấm vào đâu, quan trọng là nể mặt Thomas, sau này còn nhiều chỗ cần đến sự giúp đỡ của người Mỹ này.

Thomas nở nụ cười rạng rỡ: "Tôi sẽ báo ngay tin tốt này cho người bạn đang nôn nóng của mình." Lâm Hựu Luân cười nói: "Không cần vội thế, tôi nghĩ ông Thomas nên xem hết bộ phim này đã." Thomas vỗ trán vẻ hối lỗi: "Tôi vui quá nên quên mất, tôi nghĩ ông Lâm đã sắp xếp chỗ ngồi cho tôi rồi đúng không?" "Đương nhiên." Lâm Hựu Luân gọi nhân viên lại bảo dẫn Thomas đi tìm chỗ.

Thomas vừa đi, Chu Tinh Trì đã tiến về phía này.

Chỗ ngồi của anh không ở đây, qua đây rõ ràng là có chuyện muốn nói với Lâm Hựu Luân. "Tinh Tử, lâu rồi không gặp, nghe nói dạo này cậu bận lắm?" "Chỉ là làm mấy thứ vặt vãnh thôi, tôi vẫn nhớ những ngày hợp tác đóng phim với ông Lâm hơn." Chu Tinh Trì nói rất thẳng thắn, ánh mắt cũng lộ vẻ mong chờ.

Năm ngoái Chu Tinh Trì đóng một hơi 5 bộ phim, con số này so với các ngôi sao Hồng Kông không thấm vào đâu, Lưu Đức Hoa lúc sung mãn nhất một năm đóng 13 bộ, Trịnh Ngọc Linh cùng lúc tham gia 8 đoàn phim.

Số kịch bản gửi đến cho Chu Tinh Trì cũng rất nhiều, nhưng vì hồi mới nổi từng đóng phim rác làm ảnh hưởng danh tiếng, sau khi được Lâm Hựu Luân nhắc nhở, mỗi năm anh đều rất kiềm chế số lượng phim và yêu cầu kịch bản rất cao.

Đương nhiên với tư cách là một phần của "Song Chu Nhất Thành", 5 bộ phim Chu Tinh Trì đóng năm vừa rồi đều có doanh thu trên 30 triệu, xét về khả năng thu hút phòng vé vẫn chỉ có Chu Nhuận Phát và Thành Long mới có thể sánh ngang.

Nhưng bản thân Chu Tinh Trì không hài lòng, lấy ví dụ bộ phim kiếm nhiều tiền nhất năm nay của anh là 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》, doanh thu Hồng Kông hơn 40 triệu, cộng thêm thu nhập bán bản quyền hải ngoại mang về cho anh khoảng 20 triệu, hoàn toàn có

thể nói là đại thắng, nhưng so với 《Đội bóng Thiếu Lâm》 hay 《Mặt nạ》 (The Mask) trước đó thì khoảng cách vẫn còn rất xa. 《Đội bóng Thiếu Lâm》 đóng cho Thiệu Thị, Chu Tinh Trì chỉ nhận vài triệu tiền thù lao nhưng bộ phim đó mang về cho Thiệu Thị ít nhất 300 triệu đô Hồng Kông.

Còn phim 《Mặt nạ》 anh cũng có tham gia đầu tư, dù phần lớn lợi nhuận thuộc về Lâm Hựu Luân nhưng số tiền chia cho anh cũng được hơn 100 triệu.

So sánh như vậy, Chu Tinh Trì đương nhiên vẫn hy vọng có thể hợp tác lại với Lâm Hựu Luân, vì những phim hài anh đóng hiện tại chỉ được tiếp nhận ở khu vực Hoa ngữ, còn thị trường Bắc Mỹ kiếm bộn tiền nhất lại không thể chen chân vào được.

Để hợp tác với Chu Tinh Trì, Lâm Hựu Luân có cả đống phim để chọn, nhưng để thành công vang dội ở thị trường hải ngoại như 《Đội bóng Thiếu Lâm》 hay 《Mặt nạ》 thì nhất thời chưa có bộ nào thực sự phù hợp.

Với tư cách diễn viên hài, lối diễn của Chu Tinh Trì vốn hơi hẹp, 《Đội bóng Thiếu Lâm》 thành công là nhờ mượn gió World Cup, còn 《Mặt nạ》 chủ yếu nhờ kỹ xảo mới lạ, phóng đại, cả hai đều có thành phần may mắn.

Lâm Hựu Luân nhíu mày không nói gì, Chu Tinh Trì biết chuyện này hơi khó, anh cũng tự hiểu tình cảnh của mình, giờ đến cả Lâm Hựu Luân cũng không chắc chắn nên anh đành lùi một bước.

Chương 574

"Thực ra cũng không nhất định phải là phim đại chế tác, chỉ cần có thể hợp tác lại với ông Lâm, thể loại nào cũng được." Chu Tinh Trì tin rằng Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ không lấy bừa một bộ phim để đối phó mình.

Nếu về doanh thu không thể đột phá thị trường hải ngoại, anh muốn có thành tựu về mặt giải thưởng.

Yêu cầu này cũng không hề thấp, vì từ khi nổi tiếng Chu Tinh Trì đã bị dán nhãn diễn viên hài, phim anh đóng khó thoát khỏi phạm vi phim thương mại, muốn nhận được sự công nhận từ các giải thưởng sẽ khó khăn hơn các loại hình diễn viên khác rất nhiều.

Lâm Hựu Luân cân nhắc một hồi, rồi nghĩ ra một bộ phim. "Hiện tại trong tay tôi chưa có kịch bản nào thật sự phù hợp, nhưng mà..." Lâm Hựu Luân nhìn Chu Tinh Trì đang đầy mặt mong đợi, biểu cảm của đối phương theo sự chuyển ngoặt trong ngữ khí của anh, lúc đầu không tránh khỏi thất lạc, sau đó lại bừng tỉnh phấn chấn trở lại. "Năm ngoái Mạch Đan Hùng có đến tìm tôi, nói muốn quay bộ phim tiểu sử về trùm ma túy Hong Kong Ngô Tích Hào." Lâm Hựu Luân kéo đề tài sang Mạch Đan Hùng, Chu Tinh Trì không khỏi lộ vẻ nghi hoặc, nhưng anh không mở miệng hỏi mà kiên nhẫn lắng nghe. "Mạch Đan Hùng phán đoán thị trường luôn rất chuẩn, tôi cũng cảm thấy hiện tại phim tiểu sử đang ở thời kỳ bỏ ngỏ, cho nên có một ý tưởng... thật ra cậu có thể thử quay phim về phương diện này." Đôi mày Chu Tinh Trì rốt cuộc không nhịn được mà nhướng lên, biểu cảm có vẻ rất kinh ngạc.

Chu Tinh Trì không phải không thể đóng phim tiểu sử, nhưng vấn

đề là "quay cái gì" và "quay như thế nào".

Vấn đề đầu tiên là mọi diễn viên đều sẽ gặp phải, vấn đề thứ hai lại là tâm bệnh bấy lâu nay của Chu Tinh Trì.

Quay phim tiểu sử đồng nghĩa với việc phải từ bỏ phong cách biểu diễn hài kịch vốn có, mà trước đây Chu Tinh Trì không phải chưa từng thử chuyển hình, chỉ là khán giả Hong Kong chỉ công nhận phim hài của anh, các thể loại khác đều không mặn mà, sau vài lần va vấp, Chu Tinh Trì đã hoàn toàn nản lòng.

Hai vấn đề mà Chu Tinh Trì đang đối mặt, dưới góc nhìn của Lâm Hựu Luân thì chỉ là một. "Không có ai quy định phim tiểu sử nhất định phải thật nghiêm túc, theo tôi thấy phim tiểu sử cũng có thể trình hiện dưới hình thức hài kịch, quan trọng là phải tìm được điểm kết hợp giữa cả hai." Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm Chu Tinh Trì với ánh mắt rực sáng, "Theo tôi thấy, điểm kết hợp đó chính là cậu!" "Tôi?" Chu Tinh Trì tự chỉ vào mình, mồm há hốc, nửa ngày không khép lại được. "Cậu có thể đóng phim tự truyện, hoặc là đem những câu chuyện trước đây của mình cải biên thành một bộ phim, như vậy chẳng phải phim hài và phim tiểu sử đã kết hợp lại với nhau sao?" Đáp án Lâm Hựu Luân đưa ra nằm ngoài dự liệu.

Nhân lúc Chu Tinh Trì còn đang ngẩn người, Lâm Hựu Luân nói tiếp: "Cậu không cảm thấy kinh nghiệm thành danh trong giới giải trí của mình rất có tính đại diện sao?

Ban đầu chỉ là một kẻ chạy việc không có nổi một câu thoại, trong thời gian đó chắc chắn cậu đã chịu đựng không ít sự lạnh nhạt giễu cợt từ mọi phía, trong từng lần thất bại, cậu mới từ từ tìm thấy con đường của riêng mình... tất cả những thứ đó đều có thể cải biên thành câu chuyện trên phim." Lời của Lâm Hựu Luân khiến Chu Tinh Trì nhớ lại nhiều năm trước, anh và Lương Triều Vỹ cùng nhau thi vào

đài Vô Tuyến, Lương Triều Vỹ nhanh chóng nổi tiếng, trở thành một trong "Ngũ hổ tướng" được đài truyền hình dốc sức lăng xê, còn anh chỉ là kẻ chạy vai quần chúng vô danh tiểu tốt, một câu thoại cũng không có, thợ chụp ảnh ngay cả một cảnh chính diện cũng lười cho anh, chỉ có thể xuất hiện ngắn ngủi vài giây trong khung hình.

Thấy người bạn cũ thành đạt, Chu Tinh Trì vừa mừng cho bạn, vừa cảm thấy tổn thương cho mình, nhưng không ai quan tâm đến cảm nhận của một diễn viên quần chúng.

Khoảng thời gian đó, Chu Tinh Trì cảm thấy mình như đang bước đi trên một con đường tối đen như mực, bên cạnh không người nương tựa, không thấy phía trước, cũng không thể quay đầu, chỉ có thể mò mẫm trong bóng tối đến mức đầu rơi máu chảy, ngoài việc nghiến răng đi tiếp, anh không còn lựa chọn nào khác.

Sau khi thành danh, Chu Tinh Trì thường nhớ về khoảng thời gian đó, lúc ấy anh và Ngô Mộng Đạt ở rất gần nhau, hai người thường hẹn nhau lên đỉnh núi Thái Bình uống bia ngắm cảnh đêm, còn đập tay thề rằng, sau này nổi tiếng rồi sẽ cùng nhau đóng thật nhiều phim truyền hình, nếu vận khí tốt, tiếng tăm vang xa thì sẽ đóng thật nhiều thật nhiều phim điện ảnh.

Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt đều không ngờ rằng, nguyện vọng này nhanh chóng trở thành hiện thực, hai người thực sự đã cùng nhau đóng rất nhiều phim, trở thành "cặp bài trùng vàng" có sức hút phòng vé nhất điện ảnh Hong Kong.

Vốn dĩ đây là một đoạn ký ức bị chôn vùi nơi đáy lòng, sau khi thành danh Chu Tinh Trì chưa từng đàm luận chuyện cũ ở nơi công cộng, nếu không phải Lâm Hựu Luân nhắc đến, có lẽ phải rất lâu sau anh mới nảy ra ý định cải biên đoạn kinh nghiệm này thành phim. "Cậu có thể theo ý tưởng của mình phác thảo kịch bản này ra trước,

sau đó tôi sẽ giúp cậu sửa đổi." Lâm Hựu Luân khựng lại một chút, "Đúng rồi, tên bộ phim tôi cũng đã nghĩ xong, gọi là 《Vua Hài Kịch》." Chu Tinh Trì ngơ ngẩn đứng tại chỗ, nghiền ngẫm cái tên "Vua Hài Kịch" này, Lâm Hựu Luân vỗ vỗ vai anh rồi bước đi trước.

Buổi lễ ra mắt phim 《Người Tình Không Thể Chạm Tới》 rất náo nhiệt, dàn "người thân bạn bè" gồm Mai Diễm Phương, Đàm Vịnh Lân, Chu Hải Mi trên đài rất biết cách khuấy động không khí, tương tác với truyền thông dưới đài cũng rất tích cực, Lâm Hựu Luân chỉ ngồi dưới xem, không lên góp vui.

Lữ Lương Vi lộ diện trên đài một lúc rồi tìm cơ hội lẻn xuống, ghé sát bên cạnh Lâm Hựu Luân.

Sau hơn hai tháng liên tục tẩm bổ, cái "bụng bia" của Lữ Lương Vi đã khá quy mô, trông cũng có vài phần giống cái bụng phệ của trùm ma túy Ngô Tích Hào năm xưa, Lâm Hựu Luân thấy vậy rất hài lòng, vừa gặp đã khen Lữ Lương Vi vài câu.

Khi Lữ Lương Vi trở lại chỗ ngồi, bạn gái anh là Chu Hải Mi cũng vừa từ trên đài xuống, thấy Lữ Lương Vi vẻ mặt hớn hở, cô không nhịn được tò mò hỏi: "Làm gì mà vui thế?" "Vừa nãy anh mới gặp Lâm tiên sinh..." Lữ Lương Vi mày rạng rỡ hớn hở trả lời. "Anh béo ra thế này, Lâm tiên sinh không phải là không nhận ra anh đấy chứ?" Chu Hải Mi nổi hứng trêu chọc một câu. "Sao có thể?" Lữ Lương Vi nhất thời không khống chế được âm lượng, người xung quanh đều kỳ quái nhìn sang, anh vội lấy tay che miệng, nghiêng đầu nói với Chu Hải Mi: "Lâm tiên sinh nói đống thịt béo này của anh sẽ không mọc uổng phí đâu!" Chu Hải Mi đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới phản ứng lại, đây chắc chắn không phải là nguyên văn lời của Lâm Hựu Luân.

Bị nhìn thấu, Lữ Lương Vi cũng không ngượng ngùng, cười nói:

"Phản chính là ý đó, Lâm tiên sinh rất kỳ vọng vào diễn xuất của anh trong bộ phim này." Nghe Lữ Lương Vi nói vậy, Chu Hải Mi cũng mừng cho anh, hai người thầm thì dưới đài, hoạt động của buổi ra mắt cũng dần kết thúc.

Chu Tuệ Mẫn từ trên đài xuống, đi ngang qua chỗ Chu Hải Mi và Lữ Lương Vi, cô tò mò liếc nhìn hai người một cái, sau khi về ngồi cạnh Lâm Hựu Luân mới nhỏ giọng hỏi về chuyện này. "Vừa nãy em thấy Lữ Lương Vi lén chạy đến chỗ anh, anh nói gì với anh ấy thế?" "Không có gì, chỉ tùy tiện tán gẫu vài câu thôi." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Anh nói với anh ấy là bộ phim 《Hào Què》 này rất có tiền đồ, doanh thu và danh tiếng đều có thể bội thu." Biểu cảm tùy ý của Lâm Hựu Luân khiến Chu Tuệ Mẫn nảy sinh một tia hoài nghi, "Anh nói thật đấy à?" Lâm Hựu Luân trưng ra vẻ mặt vô tội, "Lữ Lương Vi vì vai diễn này mà tăng hơn ba mươi bảng Anh (gần 14kg), anh cũng phải nói vài câu êm tai để an ủi anh ấy chứ." Chu Tuệ Mẫn phì cười một tiếng, nhận ra không đúng hoàn cảnh, vội vàng lấy tay che miệng, lườm Lâm Hựu Luân một cái. "Người ta vất vả như vậy mà anh còn lừa người ta." "Tuy lời nói vừa rồi của anh không có căn cứ gì, nhưng vận khí của anh xưa nay luôn rất tốt, lần này nói ra mười phần thì chắc tám chín phần cũng sẽ ứng nghiệm thôi, cho nên em không cần lo lắng đâu." Lâm Hựu Luân trao cho Chu Tuệ Mẫn một ánh mắt trấn an. "Được rồi, vậy anh dự trắc xem doanh thu của 《Người Tình Không Thể Chạm Tới》 có thể vượt qua 《Cô Nàng Ngổ Ngáo》 không?" Chu Tuệ Mẫn tinh nghịch chớp mắt.

Lâm Hựu Luân không ngờ lại bị Chu Tuệ Mẫn phản tướng một quân, ngón tay gãi gãi mũi, cười gượng nói: "Chắc là ngang tài ngang sức thôi, anh hy vọng là vậy." Doanh thu ngày đầu của 《Người Tình Không Thể Chạm Tới》 là 3,08 triệu, thấp hơn một chút so với 《Cô Nàng Ngổ Ngáo》, truyền thông Hong Kong nắm lấy chuyện này đưa

tin rầm rộ, chủ đề về "Thục nữ" và "Dã man nữ" nhất thời trở thành tâm điểm chú ý của Hong Kong. 《Cô Nàng Ngổ Ngáo》 đạt doanh thu ngày đầu tại Đài Loan là 15 triệu Đài tệ, tin tức truyền về Hong Kong khiến phe ủng hộ "Dã man nữ" tăng mạnh thanh thế, nhưng rất nhanh sau đó Hàn Quốc lại nổ ra một tin tức lớn hơn. 《Người Tình Không Thể Chạm Tới》 công chiếu tại Hàn Quốc hơn nửa tháng, doanh thu tích lũy đã đạt đến 50 triệu đô Hong Kong, phe ủng hộ "Thục nữ" lập tức cảm thấy nở mày nở mặt.

Cùng với việc hai bộ phim lần lượt công chiếu tại các khu vực Đông Á và Đông Nam Á, trên báo thường xuyên xuất hiện tin tức doanh thu của hai bộ phim này đột phá bao nhiêu ở khu vực nào đó, mà cuộc chiến doanh thu tại Hong Kong cũng diễn ra kịch tính đến mức trắng tay. 《Cô Nàng Ngổ Ngáo》 công chiếu hơn nửa tháng sức nóng vẫn không giảm, doanh thu của 《Người Tình Không Thể Chạm Tới》 cũng tăng vọt, ai thắng ai thua trở thành chủ đề thảo luận nhiệt tình nhất của truyền thông Hong Kong.

Bên ngoài suy đoán đủ điều, nhưng hai nữ nhân vật chính của phim đều lần lượt rời đi nơi khác, Chu Tuệ Mẫn đi Singapore và Malaysia tổ chức lưu diễn ca nhạc, Vương Tổ Hiền sau khi đến Đài Loan tuyên truyền phim mới thì tự cho mình nghỉ phép, dự định ở lại Đài Loan ăn Tết xong mới về Hong Kong.

Cơn sóng này vẫn chưa dứt, Ngô Đôn đã cao điệu tuyên bố tại Đài Loan rằng sẽ thực hiện lời hứa trước đó, tổ chức tiệc mừng công cho 《Cô Nàng Ngổ Ngáo》 tại Hong Kong.

Truyền thông chỉ đơn thuần bị thu hút bởi tin tức này mà không phát hiện ra dụng ý thực sự của Ngô Đôn khi đặt tiệc mừng công tại Hong Kong.

Tất nhiên cũng có người đặt nghi vấn, Lâm Hựu Luân mới là nhà

đầu tư chính của bộ phim này, tổ chức tiệc mừng công tại Hong Kong thì người đứng ra khởi xướng phải là Lâm Hựu Luân mới đúng.

Tuy nhiên rất nhanh đã có người tìm được lời giải thích hợp lý: giữa lúc truyền thông và công chúng đang bàn tán xôn xao về sự hơn thua giữa phim của Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền, nếu Lâm Hựu Luân đứng tên mình tổ chức tiệc mừng công cho 《Cô Nàng Ngổ Ngáo》 thì sẽ mang tiếng thiên vị người này bỏ rơi người kia.

Loại suy đoán có vẻ hợp lý này vô tình đã giúp Ngô Đôn che giấu rất tốt mục đích thực sự của mình.

Đã tổ chức tiệc mừng công tại Hong Kong, Ngô Đôn đương nhiên không bỏ qua cơ hội chơi trội, những nhân vật và minh tinh nổi tiếng của điện ảnh Hong Kong đều nhận được thiệp mời, mà phần của Lâm Hựu Luân là được gửi tới sớm nhất.

Liên tưởng đến hành động của Dương Đăng Khuê tại Đài Loan thời gian trước, Lâm Hựu Luân rất dễ dàng nhìn thấu tâm tư của Ngô Đôn, nhưng điều thực sự khiến anh bất ngờ lại là một tấm thiệp mời khác.

Tấm thiệp này được chuyển từ Tân Hoa Xã chi nhánh Hong Kong sang, Đài truyền hình Trung ương Trung Quốc mời anh đến hiện trường xem đêm hội mừng xuân (Xuân Vãn) năm 91.

Chỉ đơn thuần mời mình đi làm khán giả?

Lâm Hựu Luân cảm thấy sự việc không đơn giản như thế, anh suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện thoại cho một người bạn cũ. "Lâm tiên sinh, chờ một chút, tôi xử lý việc trong tay đã..." Hoàng Lập Thành lấy tay che ống nghe, ra hiệu cho thư ký chuyển cuộc gọi sang đường dây bảo mật.

Tân Hoa Xã chi nhánh Hong Kong bị nghe lén không phải chuyện

ngày một ngày hai, báo chí Hong Kong cũng từng đưa tin về việc này, văn phòng của Hoàng Lập Thành mỗi ngày đều có người kiểm tra một lượt để xác nhận không bị gắn thiết bị nghe lén.

Đợi thư ký báo cáo cuộc gọi đã được mã hóa, Hoàng Lập Thành mới cầm lại ống nghe. "Lâm tiên sinh, sao đột nhiên lại nhớ ra gọi điện cho tôi thế?" Hoàng Lập Thành đã đoán được dụng ý cuộc điện thoại này của Lâm Hựu Luân, nhưng ngoài mặt vẫn phải làm cho đủ lệ bộ. "Hoàng xã trưởng không biết sao?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại một câu.

Hoàng Lập Thành nghe vậy đầu tiên là sửng sốt, sau đó ha ha cười rộ lên. "Lâm tiên sinh vẫn nhanh mồm nhanh miệng như vậy, thiệp mời Xuân Văn đúng là chuyển từ chỗ tôi sang, Lâm tiên sinh có thắc mắc gì cứ nói, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc tổ chức, tôi nhất định sẽ nói hết những gì mình biết." "Hoàng xã trưởng quá lời rồi, tôi chỉ muốn biết, tấm thiệp này không phải đơn thuần là bảo tôi đi làm khán giả chứ?" Hoàng Lập Thành cũng không vòng vo, bày tỏ thái độ rất rõ ràng với Lâm Hựu Luân: "Việc này chủ yếu vẫn tùy vào ý nguyện cá nhân của Lâm tiên sinh, với tư cách là bạn cũ, tôi rất hy vọng Lâm tiên sinh có thể đi một chuyến, phía Đại lục cũng vô cùng mong đợi... nếu có thể có thêm một hai minh tinh Hong Kong có sức ảnh hưởng đồng hành cùng Lâm tiên sinh thì không còn gì tốt bằng." Lâm Hựu Luân im lặng một lát ở đầu dây bên kia, "Có thể sắp xếp cho bọn họ biểu diễn trên Xuân Văn không?" "Được, nhưng số lượng tiết mục không thể quá hai cái, vả lại nội dung tiết mục phải báo cáo thẩm định trước." Hoàng Lập Thành đồng ý rất dứt khoát.

Chương 575

"Có thể tiếp nhận người dẫn chương trình phía Hong Kong không?" Lâm Hựu Luân lại đưa ra một yêu cầu.

Hoàng Lập Thành nhíu mày, yêu cầu này đã vượt quá phạm vi quyền hạn của ông, phải báo cáo lên trên mới có thể trả lời Lâm Hựu Luân. "Nếu phía Đại lục có thể chấp nhận tăng thêm một người dẫn chương trình Hong Kong trên Xuân Vãn, tôi có thể thuyết phục đài truyền hình Vô Tuyến tiếp sóng đêm hội này vào đêm giao thừa." Lâm Hựu Luân bồi thêm một quân bài nữa.

Hoàng Lập Thành biết việc một đài truyền hình Hong Kong có thể đồng bộ tiếp sóng Xuân Vãn có ý nghĩa gì, ông nghiến răng đáp: "Tôi sẽ cố gắng tranh thủ." "Vậy tôi chờ tin tốt của Hoàng xã trưởng." Đặt điện thoại xuống, Lâm Hựu Luân cân nhắc một hồi, tiếp đó lại cầm ống nghe lên, gọi đi một cuộc điện thoại khác. "Hà tiên sinh, thiệp mời chắc ông nhận được rồi chứ?

Đúng vậy, ngày mai tôi cũng sẽ đi, lúc đó hay là cùng đi, trên đường tôi có chút chuyện muốn thương lượng với Hà tiên sinh." Lâm Hựu Luân mở lời mời, Hà Quán Xương tự nhiên không có lý do gì từ chối, chỉ là ông có chút nghĩ không thông, rốt cuộc Lâm Hựu Luân muốn nói gì với ông?

Dưới sự che chở của bóng đêm, hai chiếc xe hơi bám sát nhau.

Chiếc phía trước là xe của Hà Quán Xương, nhưng lúc này trên xe chỉ thấy một tài xế, chính Hà Quán Xương đang ngồi cùng Lâm Hựu Luân trên chiếc xe phía sau.

Lâm Hựu Luân hẹn Hà Quán Xương diện đàm nhưng lại chọn một hoàn cảnh không mấy chính thức như thế này, Hà Quán Xương

từ lúc lên xe của Lâm Hựu Luân đã trăn trở vấn đề này, đáng tiếc cho đến khi hai người bắt đầu trò chuyện, ông vẫn chưa tìm được đáp án hợp lý. "Lần này tìm Hà tiên sinh ra đây cũng không phải chuyện gì khẩn cấp, chỉ muốn hỏi một chút A Long Tết năm nay có kế hoạch gì không, nếu rảnh tôi muốn anh ấy đi Đại lục với tôi một chuyến." "Lâm tiên sinh muốn A Long đi tham gia đêm hội mừng xuân ở Đại lục?" Hà Quán Xương vừa nghe thấy tin này thì hoàn toàn chưa kịp phản ứng, Xuân Vãn ở Đại lục thì liên quan gì đến Thành Long?

Nhìn biểu cảm của Lâm Hựu Luân không giống như đang đùa, Hà Quán Xương trong lòng không khỏi thắc mắc, chẳng lẽ Lâm Hựu Luân muốn để Thành Long lên sân khấu Xuân Vãn biểu diễn võ thuật?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Hà Quán Xương lập tức phủ quyết.

Phía Đại lục căn bản không thiếu cái đó, Thành Long đóng phim hành động thì giỏi, nhưng biểu diễn trên sân khấu lại không phải sở trường của anh ấy. "Tôi muốn để A Long đi hát." Nghe được đáp án từ miệng Lâm Hựu Luân, Hà Quán Xương suýt chút nữa thì lòi cả con ngươi ra ngoài.

Lâm Hựu Luân mặt đầy bình tĩnh, nhún vai giải thích: "Hà tiên sinh không cần nhìn tôi như vậy, tôi biết trình độ hát hò của A Long rất bình thường, nhưng lần này để anh ấy lên Xuân Vãn hát, cái tôi nhắm đến không phải trình độ ca hát mà là danh tiếng của anh ấy." Hà Quán Xương lùng bùng lỗ tai nửa ngày, lúc này mới tỉnh ngộ, Lâm Hựu Luân chỉ danh Thành Long lên Xuân Vãn là vì ý nghĩa tượng trưng chứ không phải hiệu quả biểu diễn thực tế. "Đây là ý của phía Đại lục?" Hà Quán Xương ướm hỏi một câu.

Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Hiện tại đây mới chỉ là ý tưởng cá nhân của tôi thôi." Hà Quán Xương thở phào một hơi, Lâm Hựu Luân không trực tiếp tìm Thành Long bàn chuyện này, vả lại ý tứ trong lời

nói cũng không quá chắc chắn, nghĩa là chuyện này vẫn còn chỗ để thương lượng. "Tại sao Lâm tiên sinh lại chọn A Long?" "Vì A Long hiện là diễn viên Hong Kong duy nhất mở ra được cục diện ở Hollywood, vả lại Đại lục mấy năm nay cũng đã nhập khẩu vài bộ phim do anh ấy đóng chính, danh tiếng ở bên đó cũng không nhỏ." Lâm Hựu Luân khựng lại một chút, rồi nói tiếp: "Hong Kong vẫn chưa chính thức trở về, cho dù có trở về rồi thì sự khác biệt về hình thái ý thức với Đại lục vẫn là một vấn đề lớn.

Đêm hội mừng xuân hàng năm là chương trình truyền hình được chú ý nhất ở Đại lục, hình tượng của A Long trong phim khá chính diện, phía Đại lục sẽ không có quá nhiều e ngại, khán giả cũng dễ tiếp nhận hơn.

Ngoài A Long ra, các nam nghệ sĩ khác của Hong Kong đều không mấy phù hợp." "Lâm tiên sinh hy vọng A Long có thể đi?" Hà Quán Xương tò mò hỏi. "Đây là một cơ hội rất tốt." Lâm Hựu Luân gật đầu, "Mặc dù hiện tại trọng tâm sự nghiệp của A Long đặt ở Hollywood, nhưng Hà tiên sinh có từng nghĩ anh ấy có thể nổi tiếng ở Hollywood được bao nhiêu năm không?" "Vấn đề này, Lâm tiên sinh chắc chắn có quyền phát ngôn hơn tôi." Hà Quán Xương nói vậy không phải khách sáo, Thành Long có thể đứng vững ở Hollywood có liên quan rất lớn đến mấy bộ phim mà Lâm Hựu Luân đặc biệt chế tạo cho anh ấy. "Trạng thái đỉnh cao duy trì được 3 đến 4 năm là đã rất tốt rồi, Hollywood xưa nay luôn là nơi có mới nới cũ, đợi khán giả Mỹ hết hứng thú với A Long thì sự phát triển của anh ấy ở Mỹ coi như cũng đến giới hạn.

Nếu nhìn xa trông rộng một chút, không chỉ riêng A Long mà cả nền điện ảnh Hong Kong sau này chỉ có dựa vào thị trường Đại lục mới có thể phát triển tốt hơn, chúng ta chẳng lẽ đợi nước đến chân mới nhảy sao?" Những lời này Lâm Hựu Luân nói với Hà Quán

Xương còn hiệu quả hơn nói trực tiếp với Thành Long, bởi vì Hà Quán Xương là cha nuôi của Thành Long, Thành Long từ tận đáy lòng sẽ sẵn sàng tin tưởng Hà Quán Xương hơn.

Hà Quán Xương không biết tại sao Lâm Hựu Luân lại có lòng tin vào thị trường Đại lục như vậy, nhưng ông rất sẵn lòng tin tưởng vào phán đoán của anh.

Khi thị trường Đại lục còn chưa thấy rõ tiền đồ, Lâm Hựu Luân đã bắt đầu tích cực chuẩn bị, mưu đồ tất nhiên không nhỏ, những năm qua Lâm Hựu Luân bỏ công sức thúc đẩy giao lưu điện ảnh giữa Đại lục và Hong Kong, rõ ràng là đang bày trận trước cho việc tiến quân vào thị trường này sau này.

Hong Kong còn sáu năm nữa là trở về, có thể lên sân khấu Xuân Vãn lúc này đối với Thành Long thực sự là một cơ hội rất tốt, cho dù tương lai thị trường điện ảnh không giống như phán đoán của Lâm Hựu Luân thì việc kết thiện duyên với phía Đại lục lúc này cũng là một lựa chọn không tồi. "Được rồi, chuyện này tôi thay A Long đồng ý." Hà Quán Xương gật đầu, sau đó hỏi thêm một câu: "Lâm tiên sinh đã nghĩ xem A Long lúc đó sẽ hát bài gì chưa?" Trợ lý A Kiệt của Lâm Hựu Luân từ ghế phụ quay đầu lại, đưa cho Hà Quán Xương một tờ phổ nhạc. "Đây là bài hát tôi lấy từ chỗ nhạc sĩ Lý Tông Thịnh ở Đài Loan, độ khó không lớn, luyện tập vài lần là có thể trình diễn được." Lâm Hựu Luân giải thích ở bên cạnh.

Hà Quán Xương nhận lấy phổ nhạc, đập vào mắt dòng đầu tiên chính là tên ca khúc: 《Rõ Ràng Lòng Tôi (Minh Minh Bạch Bạch Ngã Đích Tâm)》.

Nhìn xuống dưới, trong lòng Hà Quán Xương nhanh chóng nảy ra nghi vấn đầu tiên. "Đây là một bài hát song ca?" Lâm Hựu Luân gật đầu, "Nam nữ đối hát." "Với ai?" Hà Quán Xương thuận miệng hỏi

một câu.

Lâm Hựu Luân không nói gì, người trả lời Hà Quán Xương là trợ lý A Kiệt. "Bài hát này là Lý Tông Thịnh đặc biệt viết cho Chu tiểu thư, kế hoạch ban đầu là sẽ phát hành trong album mới của cô ấy, lần này tình huống đặc biệt nên Chu tiểu thư đã lấy bài hát này ra." Người có thể được A Kiệt gọi là Chu tiểu thư, đương nhiên chỉ có Chu Tuệ Mẫn.

Chu Tuệ Mẫn cũng cùng tham gia Xuân Vãn Đại lục lần này?

Hà Quán Xương quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân, không ngờ còn một tin tức bất ngờ hơn đang đợi ông. "Mẫn lần này đi không chỉ biểu diễn cùng A Long mà đồng thời còn đảm nhận vai trò người dẫn chương trình của đêm hội." Năm 1984, Trương Minh Mẫn với ca khúc 《Lòng Tôi Là Người Trung Quốc》 đã mở màn cho các minh tinh Hong Kong lên sân khấu Xuân Vãn, mà hiện tại Chu Tuệ Mẫn lại sắp lập nên một kỷ lục mới, trở thành người dẫn chương trình Hong Kong đầu tiên góp mặt tại Xuân Vãn, nếu không phải Lâm Hựu Luân thân miệng xác nhận, Hà Quán Xương chắc phải nghi ngờ mình nghe nhầm.

Chu Tuệ Mẫn không phải là nữ ca sĩ nổi tiếng nhất Hong Kong, nhưng vì mối quan hệ đặc biệt giữa cô và Lâm Hựu Luân, cô lại trở thành lựa chọn phù hợp nhất, điểm này ngay cả Hà Quán Xương cũng không mảy may nghi ngờ.

Sau khi bàn bạc xong nhân sự cho Xuân Vãn, Lâm Hựu Luân và Hà Quán Xương chia ra hai xe, trước sau đến khách sạn nơi tổ chức tiệc mừng công phim 《Cô Nàng Ngổ Ngáo》.

Cửa khách sạn có không ít phóng viên, Lâm Hựu Luân và Hà Quán Xương sau khi xuống xe giả vờ như vừa gặp mặt, bắt tay khách sáo vài câu, đám phóng viên chực chờ hai bên thi nhau bấm máy, ánh đèn

flash lóe lên liên hồi.

Ngô Đôn rảo bước ra nghênh đón, chào hỏi Lâm Hựu Luân trước, sau đó chắp tay chào Hà Quán Xương, nghiêng mình ra hiệu mời vào trong. "Mời Lâm tiên sinh!" "Mời Hà tiên sinh!" Lâm Hựu Luân và Hà Quán Xương khách sáo với nhau một hồi rồi cùng sóng vai bước vào khách sạn.

Ngô Đôn vốn định hộ tống hai người đến sảnh yến tiệc, nhưng khi đi đến cửa thang máy, Lâm Hựu Luân quay sang nói với ông: "Ngô tiên sinh, chắc là vẫn còn khách chưa đến đúng không?" Ngô Đôn gật đầu, ánh mắt nghi hoặc nhìn Lâm Hựu Luân, không biết anh muốn làm gì. "Ngô tiên sinh không cần đi cùng chúng tôi lên đâu, mắc công lát nữa có khách đến ông lại phải xuống một chuyến nữa." Lâm Hựu Luân nói xong, Hà Quán Xương cũng chèn thêm một câu: "Đúng thế, Ngô tiên sinh xin dừng bước, chúng tôi tự lên là được." Cả hai đều nói vậy, Ngô Đôn tự nhiên không tiện đi theo, ông tiễn hai người vào thang máy, đợi cửa đóng lại mới quay người rời đi.

Trong thang máy, Hà Quán Xương và Lâm Hựu Luân trò chuyện về Ngô Đôn. "Sao Lâm tiên sinh lại hợp tác với người này?" Lâm Hựu Luân nhướng mày, "Sao, Hà tiên sinh thấy ông ta có vấn đề?" "Bối cảnh của người này..." Hà Quán Xương nói lửng lơ, tin rằng Lâm Hựu Luân sẽ hiểu ý mình.

Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Mấy thương nhân điện ảnh có chút thực lực bên Đài Loan, có ai là bối cảnh sạch sẽ đâu?" "Lâm tiên sinh thấy tiềm năng thị trường điện ảnh Đài Loan trong tương lai thế nào?" Hà Quán Xương rất thông minh chuyển đề tài sang phương diện mình quan tâm hơn.

Lâm Hựu Luân không cần suy nghĩ đáp: "Tốt hơn Hong Kong, nhưng so với Đại lục thì kém xa." Cuộc trò chuyện của hai người

dừng lại tại đó, tiếng thang máy vang lên báo hiệu đã đến nơi, nhân viên phục vụ đã chờ sẵn bên ngoài dẫn hai người vào sảnh yến tiệc.

Lâm Hựu Luân và Hà Quán Xương tách nhau ra ở cửa sảnh, cả hai đều là nhân vật tầm cỡ của làng phim Hong Kong, vừa bước vào đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, Hà Quán Xương thì đỡ, còn Lâm Hựu Luân mới đi vài bước đã có không ít người vây quanh chào hỏi.

Đối phó xong đám người này, Lâm Hựu Luân lấy một ly champagne từ khay của phục vụ đi ngang qua, ánh mắt đảo một vòng quanh sảnh, không thấy người nào mình có hứng thú, cảm thấy hơi buồn chán.

Là nữ chính của bộ phim, Vương Tổ Hiền đáng lẽ phải xuất hiện trong buổi tiệc tối nay, nhưng cô đã xin nghỉ sớm sau khi tuyên truyền ở Đài Loan, định ở lại đó qua Tết mới về.

Chu Tuệ Mẫn chắc chắn sẽ không tham gia tiệc mừng công của《Cô Nàng Ngổ Ngáo》; Chung Sở Hồng đang ở Pháp quay phim《Tung Hoành Tứ Hải》; Khâu Thục Trân hai ngày nay sức khỏe không được tốt; Lợi Trí thì rảnh rỗi nhưng từ sau khi rút khỏi giới giải trí cô không còn tham gia các hoạt động trong giới nữa...

Thành ra cuối cùng, bên cạnh Lâm Hựu Luân ngay cả một bạn nữ đồng hành dự tiệc cũng không có.

Trong đầu đang suy tính tối nay nên ngủ ở đâu, thì phía sau truyền đến tiếng bước chân. "Lâm tiên sinh, tối nay sao lại chỉ có một mình thế?" Giọng nói rất quen thuộc, Lâm Hựu Luân chưa cần quay người đã đoán ra người đến là ai. "Thi nữ sĩ, đã lâu không gặp." Lâm Hựu Luân nâng ly rượu, mỉm cười chào Thi Nam Sanh. "Sao vậy, Lâm tiên sinh hôm nay không mang theo bạn gái à?" Thi Nam Sanh vờ như kinh ngạc hỏi.

Lâm Hựu Luân bất đắc dĩ nhún vai, "Đúng thế, hôm nay chỉ có mình tôi thôi." Thi Nam Sanh lấy tay che miệng cười khẽ: "Lâm tiên sinh bên cạnh lại không có mỹ nữ bầu bạn, chuyện này mà truyền ra ngoài tuyệt đối là tin sốt dẻo." Lâm Hựu Luân cười cười không phủ nhận, chuyển đề tài hỏi: "Thi nữ sĩ cũng một mình sao?" Thi Nam Sanh gật đầu.

Tết đã cận kề, nhiều đoàn phim đang gấp rút tiến độ quay, Từ Khắc đang cùng lúc giám chế hai bộ phim nên bận rộn không dứt ra được, tiệc mừng công tối nay là để phu nhân Thi Nam Sanh đại diện tham dự.

Chương 576

Khi thấy Thi Nam Sanh đi tới chào hỏi một mình, Lâm Hựu Luân đã đoán được kết quả này, nhưng khi được xác nhận từ chính miệng bà, trong lòng vẫn có chút tiếc nuối nho nhỏ.

Ánh mắt Thi Nam Sanh lóe lên, cười nói: "Tối nay nếu Lâm tiên sinh đang độc thân, tôi đây có một vị mỹ nữ có thể giới thiệu cho anh làm quen." Ánh mắt Lâm Hựu Luân thoáng qua vẻ kỳ quái, Thi Nam Sanh thấy vậy liền giải thích: "Lâm tiên sinh yên tâm, vị mỹ nữ tôi nói đây, chắc là anh cũng quen biết đấy." Lâm Hựu Luân vốn định từ chối, nhưng nghe Thi Nam Sanh nói vậy lại thấy tò mò.

Thi Nam Sanh xẹt qua một tia giảo hoạt trong mắt, "Lâm tiên sinh chờ một chút, để tôi gọi cô ấy qua đây." Lâm Hựu Luân nhìn bóng lưng Thi Nam Sanh quay người rời đi, biểu cảm ra chiều suy tư.

Sau khi Thi Nam Sanh đi, Lâm Hựu Luân lại tiếp chuyện với một người quen trong giới tới chào hỏi, còn uống với đối phương một ly.

Vừa đưa ly không cho phục vụ, một ly champagne khác lại được đưa tới.

Chất lỏng màu vàng kim sóng sánh trong ly pha lê cao cổ, miệng ly phản chiếu ánh đèn rực rỡ, càng làm nổi bật bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn nà đang cầm ly, móng tay đỏ thắm toát lên vẻ quyến rũ khác lạ.

Lâm Hựu Luân nhận lấy ly rượu, đồng thời cũng nhìn rõ người tới.

Mùi nước hoa quyến rũ cứ thế xộc vào mũi, mùi hương rất quen thuộc, Lý Giai Hân mặc một chiếc váy dây màu đỏ, tóc búi cao lộ ra chiếc cổ trắng ngần như tuyết và xương quai xanh gợi cảm, đứng đó cười tươi tắn, cả người như một ngọn lửa sexy, đầy mê hoặc.

Thấy Lâm Hựu Luân ngây người nhìn mình, Lý Giai Hân cười nói: "Sao thế, không ngờ là em à?" Cách trang điểm tinh tế phối hợp với nụ cười nhạt trên khuôn mặt tuyệt mỹ, đơn giản là khiến người ta lóa mắt, vẻ đẹp của Lý Giai Hân tỏa ra lúc này khiến Lâm Hựu Luân cũng có chút ngẩn ngơ ngắn ngủi.

Lâm Hựu Luân ho khan một tiếng, "Em vừa đóng phim ở Đại lục về, không phải nói định nghỉ ngơi hai ngày sao?" Lý Giai Hân kìm chế ý định chạy tới ôm lấy cánh tay Lâm Hựu Luân nũng nịu, cô biết Lâm Hựu Luân hiện tại chưa muốn công khai quan hệ của hai người, ở nơi công cộng bọn họ không thể biểu hiện quá thân mật. "Lúc tới Thi nữ sĩ chỉ nói là một buổi tụ tập trong giới, tới rồi mới biết là tiệc mừng công phim." Lý Giai Hân tinh nghịch thè lưỡi, ban đầu cô còn lo sẽ gặp Vương Tổ Hiền hay những người phụ nữ khác của Lâm Hựu Luân ở tiệc mừng công thì phải làm sao, may mà hôm nay Lâm Hựu Luân đi một mình. "Đúng rồi, em quen Thi Nam Sanh từ bao giờ thế?" Lâm Hựu Luân tò mò hỏi.

Lý Giai Hân chớp chớp hàng lông mi dài quyến rũ nhìn Lâm Hựu Luân, "Hôm qua Thi nữ sĩ cầm một kịch bản tới tìm em, tụi em trò chuyện cả buổi chiều, rồi quen nhau thôi." "Mới quen có một ngày mà em chẳng hỏi han gì đã theo bà ấy tới dự tiệc sao?" Lâm Hựu Luân hơi nhíu mày, với sự thông minh của Lý Giai Hân, đáng lẽ không nên phạm sai lầm ngớ ngẩn như vậy. "Bà ấy nói anh cũng tham gia, nên em..." Lý Giai Hân rụt rè nhìn Lâm Hựu Luân một cái, không nói tiếp nữa.

Lâm Hựu Luân lúc này mới nhận ra người cần kiểm điểm là chính mình, thời gian qua Lý Giai Hân ở Đại lục quay phim 《Ma Thổi Đèn》, ngoài việc thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm, anh đúng là có hơi lạnh nhạt với cô.

Lâm Hựu Luân ghé sát bên tai Lý Giai Hân, ôn tồn nói: "Anh đặt

một phòng trong khách sạn, tối nay ở lại với anh." Lý Giai Hân mặt đỏ bừng, mắt tràn đầy niềm vui, gật đầu thật mạnh.

Thụ hưởng vô số tiện nghi khi là người phụ nữ của Lâm Hựu Luân, Lý Giai Hân càng thêm xác định mình phải trói chặt người đàn ông này bên cạnh, hành động hôm nay chỉ là một sự thử lòng vô tâm, nhưng thu hoạch lại mang tới bất ngờ.

Là một đại mỹ nhân có tiếng ở Hong Kong, mọi cử động của Lý Giai Hân trong buổi tiệc đều được chú ý, thấy cô xuất hiện bên cạnh Lâm Hựu Luân với biểu cảm đầy mập mờ, không ít kẻ vốn định tới bắt chuyện đều đành rút lui.

Lâm Hựu Luân và Lý Giai Hân giả vờ trò chuyện một lúc, rồi Lâm Hựu Luân lỡ tay làm đổ rượu lên váy của Lý Giai Hân, sau đó lấy cớ giúp cô xử lý vết rượu, đưa cô rời khỏi sảnh yến tiệc.

Khi toàn bộ khách khứa đã đến đông đủ, Ngô Đôn quay lại sảnh yến tiệc thì phát hiện Lâm Hựu Luân đã biến mất, hỏi cấp dưới mới biết rõ ngọn ngành. "Lâm tiên sinh rời đi bao lâu rồi?" "Hơn mười phút trước vừa đi..." Cấp dưới cung kính trả lời.

Ngô Đôn không biểu cảm gật đầu, "Không đợi nữa, tuyên bố khai tiệc đi!" Hơn một tiếng sau, Lý Giai Hân và Lâm Hựu Luân quay lại sảnh yến tiệc, lúc này tiệc đã qua hơn nửa.

Vết rượu mờ trên váy Lý Giai Hân vẫn còn đó, và người tinh ý sẽ phát hiện lớp trang điểm trên mặt cô đã có chút thay đổi so với lúc trước, có điều lúc này khuôn mặt tinh xảo tuyệt trần của cô đang rạng ngời sức sống, rạng rỡ lạ thường, khiến người ta bỏ qua những chi tiết đó.

Hai người vào sảnh rồi tách ra, Lý Giai Hân vừa trở lại, Thi Nam Sanh đã sốt sắng hỏi: "Lý tiểu thư, chuyện đó cô đã nói với Lâm tiên sinh chưa?" "Chuyện gì..." Lý Giai Hân hốt hoảng, vội vàng muốn che

giấu sự thật mình vừa rời đi cùng Lâm Hựu Luân, có chút lúng túng.

Thi Nam Sanh nhìn Lý Giai Hân đầy ẩn ý nhưng không vạch trần lớp giấy cửa sổ này, hiện tại bà đang có việc cầu cạnh Lý Giai Hân, đương nhiên phải chiều theo ý cô. "Là tôi vội quá, vừa rồi thấy Lý tiểu thư rời đi, tôi còn tưởng cô đi bàn chuyện đó với Lâm tiên sinh rồi." Lý Giai Hân nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, "Vừa nãy em ra phòng vệ sinh thì gặp một người bạn, rồi hẹn nhau ra quán cà phê của khách sạn ngồi một lát...

Thi nữ sĩ nói cái kịch bản bà đưa cho em đúng không?

Chuyện này em sẽ làm ngay, Thi nữ sĩ cứ yên tâm." Trong lòng Thi Nam Sanh thầm sốt ruột nhưng ngoài mặt vẫn bình thản nhắc nhở một câu: "Túi xách của Lý tiểu thư hình như không thấy đâu nữa." Túi xách của Lý Giai Hân để quên ở phòng khách sạn, lúc nãy đi ra quên mang theo, không ngờ lại bị Thi Nam Sanh phát hiện. "Chắc là quên ở quán cà phê rồi, đợi buổi tiệc kết thúc em sẽ qua tìm, chắc không mất được đâu." Lý Giai Hân bịa ra một cái cớ.

Thi Nam Sanh thấy Lý Giai Hân không vội vã gì, liền đoán tối nay cô có lẽ sẽ tiếp tục ở lại khách sạn với Lâm Hựu Luân, bèn nói: "Tối nay tôi có chút việc, chắc phải về sớm, kịch bản..." Lý Giai Hân đang lo không biết nói thế nào với Thi Nam Sanh chuyện mình ở lại khách sạn qua đêm, Thi Nam Sanh đưa tới bậc thang như vậy, cô liền chớp lấy: "Chuyện kịch bản, Thi nữ sĩ cứ hoàn toàn yên tâm." Thi Nam Sanh mãn nguyện mỉm cười, "Vậy thì trăm sự nhờ Lý tiểu thư." Tiệc mừng công đã trôi qua được một nửa, một thuộc hạ của Ngô Đôn vội vã đi vào sảnh tiệc, vất vả lắm mới tìm thấy Ngô Đôn trong đám đông.

Trên đường chạy tới, anh ta còn suýt chút nữa làm đổ ly rượu trên tay một nam hành khách. "Đi đứng không có mắt à?" Ngô Đôn mắng thuộc hạ một câu, rồi quay đầu nói lời xin lỗi với vị khách đang trò

chuyện cùng mình, sau đó dẫn thuộc hạ đến một góc vắng người: "Hốt hoảng cái gì, có chuyện gì thế?" "Đại ca, Dương Đăng Khuê đến rồi!" Ngô Đôn trợn tròn mắt, giận dữ nhìn thuộc hạ: "Cậu nói cái gì?" Vừa dứt lời, từ cửa sảnh tiệc đã vang lên một tràng cười hào sảng. "Xin lỗi, xin lỗi!

Dương mỗ đến muộn rồi!" Dương Đăng Khuê dẫn theo hai thuộc hạ trực tiếp xông vào sảnh tiệc.

Ông ta cũng có không ít người quen trong giới điện ảnh Hong Kong, thấy có gương mặt quen thuộc liền chủ động ôm quyền chào hỏi.

Thấy cảnh đó, Ngô Đôn tức giận mắng chửi: "Đám phế vật, ngay cả một người cũng không chặn được!" Thuộc hạ đứng bên cạnh không dám lên tiếng, chuyện này chủ yếu là do Ngô Đôn sắp xếp sai sót, ông ta căn bản không lường trước được Dương Đăng Khuê sẽ theo đến tận Hong Kong.

Nhân thủ sắp xếp ở cửa khách sạn đều là để đón khách, Dương Đăng Khuê cứ thế đi vào mà chẳng gặp phải sự ngăn cản nào.

Về những ân oán giữa Ngô Đôn và Dương Đăng Khuê, các tân khách có mặt ở đây ít nhiều đều biết rõ.

Thấy Dương Đăng Khuê xuất hiện, nhiều người theo bản năng nghĩ rằng ông ta đến để phá đám.

Đội vệ sĩ đứng ở các góc yên tĩnh nhanh chóng áp sát về phía Lâm Hựu Luân, trong khi các tân khách xung quanh cũng lần lượt nhường đường.

Sảnh tiệc rộng lớn như vậy, vốn dĩ Dương Đăng Khuê muốn tìm Lâm Hựu Luân không phải dễ, nhưng bây giờ lại trở nên đơn giản.

Thấy mấy vệ sĩ vẻ mặt lạnh lùng đứng cạnh Lâm Hựu Luân,

Dương Đăng Khuê lập tức chú ý tới.

Thấy Dương Đăng Khuê đi thẳng về phía Lâm Hựu Luân, Ngô Đôn hừ lạnh một tiếng, phân phó thuộc hạ: "Đi, chúng ta đi hội ngộ ông ta!" Bị Ngô Đôn chặn lại giữa đường, vẻ mặt Dương Đăng Khuê có chút không hài lòng, lời nói cũng rất không khách khí: "Đây chẳng phải là Ngô lão bản sao?

Tìm tôi có việc gì à?" Ngô Đôn cố nén cơn giận trong lòng, lạnh lùng đáp lại một câu: "Câu này tôi hỏi Dương lão bản mới đúng, không mời mà tới, có gì chỉ giáo?" Ánh mắt Dương Đăng Khuê lóe lên nhìn Ngô Đôn, đột nhiên cười lớn. "Nghe danh Ngô lão bản tổ chức tiệc mừng công lớn ở đây, tôi cũng qua góp vui chút thôi.

A Hổ, đưa phong bao qua đó." Thuộc hạ tên A Hổ rút một phong bao lớn từ trong túi ra, khách khí đưa tới trước mặt Ngô Đôn.

Ngô Đôn liếc xéo đối phương một cái, không thèm đưa tay ra nhận.

Ánh mắt Dương Đăng Khuê lóe lên tia lạnh lẽo: "Sao thế, Ngô lão bản chê phong bao ít, hay là xem thường Dương mỗ này?" Ngô Đôn thản nhiên quay đầu, phân phó thuộc hạ đứng sau lưng: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, Dương lão bản lặn lội đường xa đến tặng lễ, thì nhận lấy đi!" Phong bao đã nhận, nhưng Ngô Đôn không hề có ý định nhường đường, cứ thế đứng đối đầu với Dương Đăng Khuê.

Sảnh tiệc vốn đang náo nhiệt dần trở nên im lặng. "Đoạn thời gian trước nghe nói Dương lão bản gặp chút rắc rối ở Đài Loan, xem ra mọi chuyện đã giải quyết xong rồi?" Giọng của Lâm Hựu Luân vang lên từ phía sau Ngô Đôn.

Thấy Lâm Hựu Luân đi tới, Dương Đăng Khuê lập tức thay đổi vẻ mặt thành nụ cười, lách qua Ngô Đôn đang cản đường, chủ động nghênh đón. "Lâm tiên sinh, tôi đến lần này chủ yếu là để tạ tội với

anh!" Dương Đăng Khuê cố ý hạ thấp tư thế, những tân khách xung quanh nghe thấy vậy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Một Dương Đăng Khuê vốn tung hoành một phương ở Đài Loan, từ bao giờ lại trở nên dễ nói chuyện như vậy? "Dương lão bản nói gì thế?

Giữa chúng ta đâu có hiềm khích gì." Lâm Hựu Luân tuy nói năng khách khí, nhưng sự xa cách trong giọng điệu thì ai cũng nghe ra được.

Với sự xuất hiện của Lâm Hựu Luân, không khí căng thẳng giữa Ngô Đôn và Dương Đăng Khuê lập tức dịu đi không ít.

Dương Đăng Khuê tạ tội với Lâm Hựu Luân trước mặt mọi người, mục đích của chuyến đi này đã đạt được, còn việc Lâm Hựu Luân thể hiện thái độ thế nào cũng không quan trọng.

Thấy ở lại cũng vô ích, Dương Đăng Khuê chắp tay với Lâm Hựu Luân rồi dẫn hai thuộc hạ thẳng bước rời đi.

Chương 577

Ngô Đôn đứng bên cạnh lạnh lùng nhìn theo, sắc mặt âm trầm, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Lâm Hựu Luân nhìn theo bóng lưng Dương Đăng Khuê, khóe miệng khẽ nở một nụ cười lạnh.

Dương Đăng Khuê rất thông minh, ông ta biết Lâm Hựu Luân xưa nay không có thiện cảm với người trong giới giang hồ, hình tượng của ông ta trong lòng Lâm Hựu Luân sẽ không thay đổi, nhưng Ngô Đôn cũng chẳng khá khẩm hơn là bao.

Lâm Hựu Luân hiện tại có thể hợp tác với Ngô Đôn, sau này tự nhiên cũng không ngại hợp tác với Dương Đăng Khuê —— miễn là Dương Đăng Khuê có thể đưa ra thực lực hùng hậu hơn Ngô Đôn.

Trong phòng khách sạn, Lý Gia Hân mặc váy ngủ nép mình trong lòng Lâm Hựu Luân. "Lúc nãy ở bữa tiệc em lo quá, sau khi ông Dương Đăng Khuê đó đến, em thấy sắc mặt ông Ngô cứ không được tốt." Lâm Hựu Luân tựa lưng vào ghế sofa, hai chân gác lên bàn trà, một tay cầm ly rượu vang, một tay ôm lấy vòng eo thon của Lý Gia Hân, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn qua lớp váy ngủ: "Dương Đăng Khuê vốn dĩ đến để làm Ngô Đôn khó chịu, Ngô Đôn mà vui vẻ được mới lạ...

Đúng rồi, anh nhớ em từng nói trên tay có một kịch bản do Thi Nam Sanh gửi tới?" Lý Gia Hân đang định nói chuyện này với Lâm Hựu Luân, cô ngồi thẳng dậy, chỉnh lại chiếc váy ngủ bị anh làm xộc xệch, dịu dàng nói: "Kịch bản đó em xem xong rồi, nghe ý của cô Thi, dường như Từ Khắc muốn tự mình đạo diễn bộ phim này." Lâm Hựu Luân nhấp một ngụm rượu vang, anh vốn thấy hành động của Thi

Nam Sanh tại tiệc mừng công có gì đó không đúng, đến giờ mới nghĩ thông suốt —— Thi Nam Sanh chắc hẳn muốn thông qua tay Lý Gia Hân để gửi kịch bản này đến tay mình.

Nghĩ đến đây, Lâm Hựu Luân không nhịn được bĩu môi: "Từ Khắc lần này khẩu vị không nhỏ đâu." Lý Gia Hân có chút chột dạ, với sự thông minh của cô, sao có thể không nhìn ra Thi Nam Sanh là "ý tại ngôn ngoại", mời cô đóng vai nữ chính thực chất là muốn kéo cả Lâm Hựu Luân vào cùng. "Nếu anh không thích, em sẽ từ chối bộ phim này." Lý Gia Hân lập tức đưa ra lựa chọn ngoan ngoãn.

Lâm Hựu Luân nghịch chiếc ly pha lê trên tay: "Không vội, em nói sơ qua xem, lần này Từ Khắc muốn quay cái gì?" "Đại khái là nói trong nhân loại ẩn giấu rất nhiều yêu thú, theo sự phát triển của khoa học kỹ thuật, nhân loại đặc biệt thành lập một đội cảnh sát đặc nhiệm để đối phó với yêu thú..." Lý Gia Hân mô tả sơ qua nội dung kịch bản.

Lâm Hựu Luân nghe câu chuyện này thấy rất quen thuộc, liền hỏi tên kịch bản.

Lý Gia Hân đặt ngón tay lên cằm, nhíu mày suy nghĩ: "Hình như gọi là 《Yêu Thú Đô Thị》." Lâm Hựu Luân nhướn mày, trong ký ức hậu thế, quả thực có một bộ phim như vậy.

Tại quán cà phê của khách sạn Peninsula, Lý Gia Hân và Thi Nam Sanh ngồi đối diện nhau.

Từ Khắc ngồi bên cạnh, trông thì như đang nghe hai người phụ nữ trò chuyện, nhưng mắt cứ liếc về phía cửa quán cà phê, dường như đang đợi ai đó. "Hai vị, xin lỗi một chút, tôi đi vệ sinh một lát." Lý Gia Hân đứng dậy định rời đi, Thi Nam Sanh cũng đứng dậy theo. "Lý tiểu thư, đúng lúc tôi cũng muốn đi, cùng đi đi." Thi Nam Sanh thân mật khoác tay Lý Gia Hân, hai người vừa nói vừa cười đi về phía nhà vệ sinh. "Lý tiểu thư, Lâm tiên sinh thực sự có hứng thú với bộ phim

này chứ?" Trong nhà vệ sinh, Thi Nam Sanh dò hỏi tin tức.

Lý Gia Hân rút khăn giấy lau tay rồi nói: "Yên tâm đi, hôm nay anh ấy bảo tôi hẹn vợ chồng chị tới đây, chắc chắn là muốn thương lượng chuyện này." Thi Nam Sanh hỏi tiếp: "Vậy Lâm tiên sinh có tiết lộ với cô là anh ấy có hứng thú đầu tư cho bộ phim này không?" "Cái này anh ấy không có nói." Lý Gia Hân lắc đầu, tối đó cô và Lâm Hựu Luân nhắc tới 《Yêu Thú Đô Thị》, Lâm Hựu Luân quả thực rất hứng thú, nhưng không bàn quá nhiều, chỉ bảo hẹn vợ chồng Từ Khắc ra gặp mặt, rồi mới có buổi hẹn hôm nay.

Thời gian hẹn gặp đã trôi qua, Lâm Hựu Luân có việc đột xuất nên gọi điện bảo Lý Gia Hân trò chuyện với vợ chồng Từ Khắc trước.

Thi Nam Sanh đi theo Lý Gia Hân vào nhà vệ sinh chính là để dò hỏi, nhưng Lý Gia Hân cũng không biết Lâm Hựu Luân thực sự nghĩ gì, nên Thi Nam Sanh đành thôi.

Hai người từ nhà vệ sinh bước ra, khi quay lại thì Lâm Hựu Luân đã đến, đang trò chuyện gì đó với Từ Khắc.

Khi Thi Nam Sanh bước tới, cô nghe thấy một câu: "Ý tưởng này không tồi, sao chúng ta không làm cho nó lớn hơn nữa?" Thi Nam Sanh và Lý Gia Hân trở về chỗ ngồi, không cắt ngang cuộc hội thoại giữa Lâm Hựu Luân và Từ Khắc.

Lâm Hựu Luân tiếp tục trình bày ý tưởng, còn Từ Khắc thì lộ vẻ suy tư. "Cấu tứ câu chuyện của 《Yêu Thú Đô Thị》 làm tôi nhớ tới bộ phim 《Men in Black》 hai năm trước, cũng là ẩn nấp bên cạnh nhân loại, người ngoài hành tinh và yêu thú về bản chất chỉ là cách gọi khác đi thôi...

Nếu chỉ có thế, tôi chắc chắn sẽ không thấy ngạc nhiên đặc biệt, vì dù 《Yêu Thú Đô Thị》 có quay tốt đến đâu cũng khó vượt qua 《Men in Black》.

Điều tôi thực sự coi trọng là màu sắc phương Đông trong 《Yêu Thú Đô Thị》.

Nếu có thể mở ra một dòng phim ma ảo phương Đông về đề tài yêu thú, từ đó có thể kháng hành với phim khoa học viễn tưởng về người ngoài hành tinh của phương Tây tại thị trường hải ngoại, tôi sẽ rất sẵn lòng thúc đẩy chuyện này." Ý tưởng của Lâm Hựu Luân là mượn bộ phim 《Yêu Thú Đô Thị》 này để khai thác sâu hơn tiềm năng thị trường của dòng phim ma ảo đề tài yêu thú.

Nếu thành công, sau này có thể đưa các thể loại phim ma, phim cương thi truyền thống vào, biến nó thành một trong những dòng phim chủ đạo của Hong Kong đẩy ra thị trường quốc tế.

Kho tàng câu chuyện về yêu ma quỷ quái của phương Đông có thể nói là vô tận, nhưng làm thế nào để khán giả ngoài vòng văn hóa Hoa ngữ tiếp nhận loại hình này luôn là vấn đề Lâm Hựu Luân trăn trở.

Cách dùng bối cảnh hiện đại để diễn dịch câu chuyện quỷ quái trong 《Yêu Thú Đô Thị》 rất có giá trị gợi mở.

Trong ký ức hậu thế, tiềm năng này của phim chưa được khai thác hết, thật là một điều đáng tiếc.

Khi Từ Khắc cấu tứ bộ phim này, ông chỉ muốn quay một bản hiện đại của 《Thiến Nữ U Hồn》, bối cảnh hiện đại chỉ là một chiêu trò.

Không ngờ cái chiêu trò đó lại chính là lý do Lâm Hựu Luân coi trọng bộ phim.

Dù kết quả có chút bất ngờ, nhưng có một điều chắc chắn là Lâm Hựu Luân có hứng thú rất lớn với tác phẩm này.

Nghĩ đến đây, tâm trí Từ Khắc bắt đầu linh hoạt hẳn lên. "Ý của Lâm tiên sinh là biến 《Yêu Thú Đô Thị》 thành một tác phẩm đầu tư

lớn?" Từ Khắc có chút nôn nóng hỏi.

Lâm Hựu Luân bổ sung thêm một điểm vào cách nói của Từ Khắc: "Không chỉ là đầu tư lớn, nếu thành tích phòng vé khả quan, hoàn toàn có thể xem xét biến nó thành một series, giống như 《Men in Black》 vậy." Sau thành công vang dội của tập đầu tiên, 《Men in Black》 vẫn chưa lập tức quay phần tiếp theo.

Thế giới bên ngoài luôn đồn đoán về thời gian khởi quay, cứ cách một thời gian lại có tin đồn phần hai sắp bấm máy nhưng đều là tin giả.

Dù vậy, mọi người vẫn tin chắc chắn phim sẽ có phần tiếp theo, và lời nói vừa rồi của Lâm Hựu Luân đã xác nhận điều đó.

Từ Khắc và Thi Nam Sanh nhanh chóng trao đổi ánh mắt, cả hai đều thấy được sự mừng rỡ.

Vốn dĩ họ chỉ định dùng bộ phim này để hàn gắn quan hệ với Lâm Hựu Luân, không ngờ lại nhận được một bất ngờ lớn hơn. "Lâm tiên sinh nghĩ mức đầu tư bao nhiêu cho bộ phim này là hợp lý?" Khi còn ở Tân Nghệ Thành, Thi Nam Sanh đã là "quản gia" của công ty, sau khi thành lập xưởng phim riêng, mảng tài chính vẫn do cô phụ trách, câu hỏi này do cô đặt ra là hợp lý nhất. "Dự toán sơ bộ có thể đặt ở mức 100 triệu đô la Hong Kong, nếu không đủ có thể truy gia thêm." Lâm Hựu Luân nói một cách nhẹ tênh, nhưng Từ Khắc và Thi Nam Sanh thì không thể bình tĩnh được nữa.

Phim đầu tư trên trăm triệu Từ Khắc không phải chưa từng quay, nhưng ông thật sự không ngờ 《Yêu Thú Đô Thị》 lại nhận được mức đầu tư cao như thế.

Ban đầu 《Yêu Thú Đô Thị》 chỉ dự toán khoảng 20 triệu, giờ Lâm Hựu Luân vừa mở miệng đã gấp 5 lần, sự chênh lệch quá lớn khiến Từ Khắc nhất thời có chút ngẩn ngơ.

Năm xưa Từ Khắc muốn biến 《Tru Tiên》 thành một đại tác phẩm, Lâm Hựu Luân không chịu đầu tư, cuối cùng bộ phim đó quay dưới sự hỗ trợ của Lâm Kiện Nhạc, tuy giành được không ít lời khen ngợi nhưng lại thất bại thảm hại về phòng vé.

Còn 《Yêu Thú Đô Thị》, một bộ phim vốn không được Từ Khắc quá coi trọng, lại dễ dàng nhận được sự ủng hộ của Lâm Hựu Luân, đúng là "hữu tâm khai hoa hoa bất phát, vô tâm sáp liễu liễu thành âm".

Trong khi Từ Khắc còn đang cảm khái, Thi Nam Sanh đã bắt đầu mặc cả với Lâm Hựu Luân, trước tiên là về vấn đề đạo diễn và giám chế.

Ban đầu, Từ Khắc định tự mình làm giám chế, rồi tìm một người biết nghe lời làm đạo diễn, ông sẽ treo danh giám chế nhưng làm việc của đạo diễn.

Phong cách làm việc của xưởng phim Từ Khắc vốn là giám chế chịu trách nhiệm chính, dựa trên việc Từ Khắc có thể áp chế được đạo diễn bên dưới.

Nếu gặp đạo diễn hơi "nổi loạn" một chút, quá trình quay phim chắc chắn sẽ nảy sinh vấn đề.

Những tiền bối như Hồ Kim Thuyên, bạn tốt như Ngô Vũ Sâm, đều vì không chịu nổi phong cách giám chế cường thế của Từ Khắc mà cuối cùng đường ai nấy đi.

Hiện tại phim do Lâm Hựu Luân đầu tư, Từ Khắc không thể làm thế được nữa.

Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ đảm nhận vai trò nhà sản xuất của bộ phim, Từ Khắc dù mạnh mẽ đến đâu cũng không thể dùng thân phận giám chế để can thiệp vào công việc đạo diễn trước mặt Lâm Hựu Luân.

Mà ông lại không muốn từ bỏ quyền kiểm soát bộ phim, nên chỉ có thể tự mình ra trận làm đạo diễn.

Tự mình làm đạo diễn vẫn chưa yên tâm, Từ Khắc còn lo lắng về quyền cắt dựng cuối cùng.

Nếu là người khác, Từ Khắc có thể dùng lý lẽ mình hiểu điện ảnh hơn để thuyết phục, nhưng trước mặt Lâm Hựu Luân, có lẽ ở Hong Kong chẳng ai dám nói câu đó.

Vì vậy nếu Lâm Hựu Luân đưa ra yêu cầu này, Từ Khắc thực sự không có cách nào từ chối.

Chương 578

Trước đây khi làm giám chế, Từ Khắc luôn nắm giữ quyền cắt dựng cuối cùng trong tay, giờ đổi vai thành đạo diễn, bên trên lại có một Lâm Hựu Luân cũng cường thế không kém làm nhà sản xuất, Từ Khắc thực sự không biết mình có giành được quyền này hay không. "Trừ khi có tình huống đặc biệt, nếu không tôi sẽ không tùy tiện can thiệp vào công việc của đạo diễn." Tuy không phải là lời hứa chắc chắn 100%, nhưng Lâm Hựu Luân có thể nói đến mức này, Từ Khắc đã rất mãn nguyện rồi. "Vậy còn dàn diễn viên thì sao?" Thi Nam Sanh lại nhắc đến một vấn đề quan trọng khác. "Dàn diễn viên do tôi quyết định, tất nhiên nếu nhân tuyển tôi chọn mà đạo diễn Từ có ý kiến khác, chúng ta vẫn có thể thương lượng lại." Lâm Hựu Luân nói là có thể thương lượng, nhưng ẩn ý bên trong rất rõ ràng —— chuyện này không có thương lượng gì hết.

Từ Khắc và Thi Nam Sanh bất lực nhìn nhau.

Lâm Hựu Luân đã nhượng bộ về quyền cắt dựng, họ cũng chẳng hy vọng gì nhiều vào quyền quyết định diễn viên, tình hình đúng như họ dự đoán.

Trong 《Yêu Thú Đô Thị》 có bốn nhân vật quan trọng, ngoại trừ nữ chính đã xác định là Lý Gia Hân, ba vai diễn còn lại đều đang để trống, và trong buổi gặp mặt này, Lâm Hựu Luân cũng chưa tiết lộ ý định cụ thể về bất kỳ ai.

Ban đầu Từ Khắc và Thi Nam Sanh còn thấy hụt hẫng vì mất quyền chọn diễn viên, nhưng mấy ngày sau đó, họ lại thầm thấy may mắn.

Ngay khi tin tức về ba vai diễn còn trống của 《Yêu Thú Đô Thị》

lan ra, hàng loạt cuộc điện thoại gọi đến, toàn là người quen nhờ vả tiến cử diễn viên.

Nếu là trước đây, khi quyền quyết định nằm trong tay họ, chuyện này thật khó xử lý.

Nhưng bây giờ quyền nằm trong tay Lâm Hựu Luân, Từ Khắc và Thi Nam Sanh chỉ cần giải thích tình hình là những người kia đều im hơi lặng tiếng.

Mặt mũi của họ có giá trị với vợ chồng Từ Khắc, nhưng đến chỗ Lâm Hựu Luân thì chẳng có tác dụng gì.

Xem xong tờ báo vừa gửi tới sáng nay, Lâm Hựu Luân không nhịn được mà lắc đầu.

Cơn sốt tuyển vai cho 《Yêu Thú Đô Thị》 vẫn tiếp tục sục sôi trong giới giải trí Hong Kong, ngay cả Lâm Hựu Luân cũng không ngờ chuyện này lại được chú ý đến thế, nhiều cơ quan truyền thông đều bám sát đưa tin.

Một 《Yêu Thú Đô Thị》 đầu tư trăm triệu đã được truyền thông Hong Kong coi là đại tác mở màn cho năm 91, dàn trận hình "Lâm Hựu Luân giám chế + Từ Khắc đạo diễn" càng khiến người ta vô cùng chú mục.

Hiện tại trên báo chí các loại tin hành lang bay loạn xạ, đủ mọi giả thuyết được đưa ra.

Vốn dĩ dự định sau Tết mới xác định dàn diễn viên, nhưng với tình hình này, quả thực cần phải đẩy sớm kế hoạch lên.

Cầm tách cà phê bên cạnh lên phát hiện đã nguội, Lâm Hựu Luân đang định gọi Ngô mụ đổi cho một tách khác thì từ cửa phòng làm việc vang lên tiếng bước chân.

Ngô mụ đi tới cửa, nhẹ nhàng gõ cửa. "Lâm tiên sinh, nhà có khách

đến, Trần thái thái bảo anh xuống một chuyến." Lâm Hựu Luân nghe vậy thì ngẩn ra, tách cà phê khựng lại giữa không trung. "Ai tới thế?" "Là gia đình Vương Tinh tiên sinh, nói là qua chúc Tết sớm." Ngô mụ trả lời.

Lâm Hựu Luân đặt tách cà phê xuống, lòng đầy nghi hoặc.

Hiện tại còn hơn một tuần mới đến Tết, muốn chúc Tết cũng phải chọn lúc gần hơn chứ, cái cớ này của Vương Tinh tìm thật là tệ. "Bá mẫu, đây là ngọc Hòa Điền thượng hạng mà con đặc biệt mua từ Tân Cương, thuê bậc thầy điêu khắc làm riêng tôn tượng Quan Âm này, đã được đại đức ở chùa Diệu Pháp khai quang, đặt trong nhà có thể trừ tà, bảo hộ gia trạch bình an..." Trong phòng khách, Vương Tinh đang nhiệt tình giới thiệu món quà của mình với Trần Huệ Tình, vợ và con gái ông ta ngồi bên cạnh.

Vương Tinh dẫn đoàn phim 《Quỷ Thổi Đèn》 ăn gió cát trong sa mạc Tân Cương hơn nửa năm, lần này về cũng mang theo không ít đặc sản địa phương, trong đó quý giá nhất là hai tôn tượng ngọc điêu, một tôn tặng cho ông già Vương Thiên Lâm, tôn còn lại hiện đang cầm trên tay. "Anh tặng món quà này thật không đúng lúc rồi, mẹ tôi vừa quyết định tin Chúa cách đây không lâu." Lâm Hựu Luân vẫn còn ở trên cầu thang đã nghe thấy giọng nói khoa trương của Vương Tinh, không nhịn được lên tiếng mỉa mai một câu.

Vương Tinh nghe vậy thì ngẩn ra, nhưng nhờ da mặt dày, ông ta lập tức đổi giọng: "Bá mẫu, thật vậy ạ?

Xem con hồ đồ quá, dạo này cứ ở Đại lục đóng phim nên không nghe nói chuyện này." "Được rồi, A Kinh anh đừng vội giải thích, A Luân nó trêu anh thôi." Trần Huệ Tình nhận lấy tượng Quan Âm từ tay Vương Tinh, "Món quà này bá mẫu nhận, tôi cũng chưa chuẩn bị gì, thôi thì lì xì cho mỗi người một phong bao vậy!" Gia đình Vương

Tinh đến chúc Tết quá sớm, quà cáp các thứ Trần Huệ Tình vẫn chưa kịp chuẩn bị, nhưng phong bao lì xì thì đã chuẩn bị sẵn.

Trần Huệ Tình lấy ra ba phong bao lớn, Vương Tinh và vợ con đều có phần.

Con gái Vương Tinh nhận lì xì xong liền lễ phép nói "Cảm ơn bà nội", Trần Huệ Tình vui vẻ ôm cô bé vào lòng, hôn lên đôi má phấn hồng. "Chẳng biết bao giờ tôi mới được bế cháu nội của mình đây!" Trần Huệ Tình bỗng nhiên thở dài một tiếng u sầu.

Vợ chồng Vương Tinh đều không nói gì, vì lời này của Trần Huệ Tình rõ ràng là nhắm vào Lâm Hựu Luân vừa mới xuống lầu.

Lâm Hựu Luân ngượng ngùng ho một tiếng, ra hiệu bằng mắt với Vương Tinh. "Đến phòng làm việc của tôi một lát, có việc muốn bàn với anh." Vương Tinh không đứng dậy ngay mà nhìn về phía Trần Huệ Tình như để xin ý kiến. "Đi đi, tôi cũng phải vào bếp nấu cơm rồi." Trần Huệ Tình đặt con gái Vương Tinh xuống rồi đứng dậy.

Vợ Vương Tinh cũng đứng dậy theo, nói là vào bếp phụ giúp Trần Huệ Tình, con gái để lại cho Ngô mụ trông nom.

Vương Tinh đứng dậy, đi theo Lâm Hựu Luân lên lầu vào phòng làm việc.

Lâm Hựu Luân kéo ghế ngồi xuống bàn làm việc, không cần anh mời, Vương Tinh tự tìm một chiếc sofa ngồi xuống. "Nói đi, tìm tôi có việc gì?" "Chúc Tết mà, nghe nói Tết năm nay anh định đi Đại lục, bá mẫu cũng đi cùng anh, nên tôi vừa về là phải chạy qua ngay, đến muộn vạn nhất không gặp được người thì sao?" Vương Tinh hùng hồn nói. "Thật sao?" Lâm Hựu Luân không chớp mắt nhìn Vương Tinh, vẻ mặt lộ rõ vẻ không tin.

Vương Tinh bị ánh mắt của Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm có

chút không tự nhiên, khẽ nhúc nhích cái mông béo mập, đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn. "Chúc Tết là chính, đương nhiên còn có một chuyện nhỏ khác nữa." Lâm Hựu Luân lườm một cái, biết ngay Vương Tinh đến đây còn mục đích khác. "Tôi nghe nói anh và Từ Khắc chuẩn bị quay một phim lớn, tiến cử cho anh một nam chính thấy sao?" Vương Tinh vẻ mặt nhiệt tình nói. "Anh có thời gian rảnh đó thì thà lo mà chăm chút hậu kỳ cho 《Quỷ Thổi Đèn》 đi, nhân tuyển cho bộ phim đó tôi đã có sắp xếp rồi, chuyện này anh không cần nói nữa." Lâm Hựu Luân vừa mở miệng đã chặn đứng mọi lời Vương Tinh định nói.

Vương Tinh ngây người nửa ngày, ngượng ngùng nói: "Ít nhất anh cũng phải để tôi nói hết lời chứ?

Nếu không tôi về biết ăn nói sao với người ta?" "Đó là chuyện của anh..." Lâm Hựu Luân nhún vai, ý là chẳng liên quan gì đến mình. "Là Đỗ Kỳ Phong nhờ tôi, người anh ấy tiến cử là Lương Triều Vỹ." Vương Tinh phủi mông đứng dậy, "Anh quyết định thế nào tôi không quản, dù sao người thì tôi cũng đã tiến cử cho anh rồi." Nghe xong câu này, biểu cảm của Lâm Hựu Luân trở nên rất kỳ quặc, nhưng anh không nói gì thêm.

Cả hai bỗng nhiên im lặng.

Tuy thời gian im lặng rất ngắn, nhưng nội tâm mỗi người đều hoạt động rất phức tạp.

Vương Tinh trong lòng hơi tiếc nuối, nhưng ông ta biết nếu Lâm Hựu Luân đã quyết định thì lời mình nói cũng chẳng thay đổi được gì.

Cuối cùng vẫn là Lâm Hựu Luân lên tiếng. "Chuyện này tôi sẽ cân nhắc." Gia đình Vương Tinh ăn cơm trưa xong thì ra về, Lâm Hựu Luân trở lại phòng làm việc, khoanh tay suy nghĩ một hồi, cầm bút viết xuống tờ giấy hai cái tên: Lê Minh và Lương Triều Vỹ.

Lê Minh là nam chính của 《Yêu Thú Đô Thị》 trong ký ức hậu thế, anh và Lý Gia Hân được gọi là cặp đôi màn ảnh kinh điển cũng bắt đầu từ bộ phim này.

Ý tưởng hiện tại của Lâm Hựu Luân chỉ là tăng cường kỹ xảo cho phim chứ không thay đổi cốt truyện, nên dàn diễn viên chính ban đầu anh không định thay đổi.

Bây giờ danh sách ứng viên lại có thêm Lương Triều Vỹ, Lâm Hựu Luân không khỏi dao động.

Quỹ đạo nổi tiếng của Lê Minh vì sự xuất hiện của Lâm Hựu Luân đã có thay đổi lớn.

Nhờ đóng series 《Trở Lại Tương Lai》, anh đã trở thành ngôi sao điện ảnh nhà nhà đều biết từ ba năm trước, đồng thời thuận lợi lấn sân sang làng nhạc, hai năm qua phát triển rất tốt.

Lương Triều Vỹ không giống Lê Minh vừa đóng phim vừa hát, anh chuyên tâm diễn xuất, về mặt kỹ năng diễn xuất thì chín muồi hơn Lê Minh một chút.

Chương 579

Rốt cuộc nên chọn Lê Minh hay Lương Triều Vỹ?

Lâm Hựu Luân đang đau đầu vì chuyện này thì chiếc điện thoại trên bàn bỗng reo lên.

Điện thoại là của Chu Nhuận Phát gọi tới, nói muốn mời Lâm Hựu Luân đi uống trà chiều.

Lại một thuyết khách nữa sao?

Lâm Hựu Luân cười khổ trong lòng. "Hôm nay e là không được, chiều nay tôi có hẹn rồi." Đầu dây bên kia Chu Nhuận Phát khựng lại một chút, rõ ràng chưa biết mở lời thế nào, vẫn là Lâm Hựu Luân chủ động hỏi: "Phát ca, anh có chuyện gì khác muốn nói với tôi phải không?" "À..." Chu Nhuận Phát bị Lâm Hựu Luân hỏi bất ngờ, lúng túng hồi lâu mới hỏi: "Lâm tiên sinh biết hết rồi sao?" Lâm Hựu Luân cũng không làm khó Chu Nhuận Phát, chủ động giúp anh giải vây: "Ngập ngừng không phải phong cách của Phát ca, có gì anh cứ nói thẳng đi." Ý định bị Lâm Hựu Luân nói trúng, Chu Nhuận Phát cũng cởi mở hơn. "Nghe nói Lâm tiên sinh chuẩn bị làm phim mới của Từ Khắc?" "Sao thế, Phát ca có hứng thú với vai diễn trong đó à?" Lâm Hựu Luân cười hỏi. "Nói thật là tôi cũng có chút động lòng đấy." Chu Nhuận Phát nửa đùa nửa thật trả lời.

Lâm Hựu Luân không nhịn được trêu chọc: "Phát ca dạo này chắc đâu có thiếu phim để đóng?" Quả nhiên, trong điện thoại vang lên một tiếng thở dài của Chu Nhuận Phát. "Phải, từ năm ngoái đã tồn đọng năm hợp đồng phim, sau Tết chắc phải bận rộn hơn nửa năm trời rồi." Năm ngoái Chu Nhuận Phát dành ra hơn nửa năm để đóng 《Giam Ngục Phong Vân II: Cứu Chuộc》, bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết

Mỹ 《The Shawshank Redemption》, cuối cùng vẫn dùng tên của series 《Giam Ngục Phong Vân》.

Bản chuyển thể của Lâm Lĩnh Đông giữ nguyên khung kịch bản của tiểu thuyết, đồng thời có một số sửa đổi để phù hợp với bối cảnh xã hội Hong Kong.

Phim đã đóng máy vào cuối năm ngoái nhưng chưa công chiếu ngay, Lâm Hựu Luân định đưa phim này tham gia Liên hoan phim quốc tế Hong Kong năm nay với tư cách phim khai mạc, lịch công chiếu vì thế cũng dời lại.

Năm ngoái Chu Nhuận Phát chỉ đóng ba phim, hai trong số đó đã xong từ nửa đầu năm, trong khi hai người còn lại trong bộ ba "Song Chu Nhất Thành" —— Chu Tinh Trì năm ngoái đóng tổng cộng 5 phim, Thành Long đóng 6 phim.

Một lượng lớn hợp đồng phim dồn hết vào năm nay để quay, hèn gì Chu Nhuận Phát lại thở ngắn than dài.

Tất nhiên than vãn thì than vãn, Chu Nhuận Phát cũng không quên việc chính. "Lần này không phải tôi muốn đóng nam chính phim của Từ Khắc, mà là Hoa Tử nhờ tôi giúp đỡ, xem phía Lâm tiên sinh có thể cân nhắc để cậu ấy đóng vai này không." Nghe Chu Nhuận Phát tiến cử Lưu Đức Hoa, Lâm Hựu Luân lập tức thấy đau đầu.

Giữa Lê Minh và Lương Triều Vỹ anh đã rất khó xử rồi, giờ lại thêm một Lưu Đức Hoa, mọi chuyện ngày càng rối tinh rối mù.

Trong điện thoại, Lâm Hựu Luân không trực tiếp trả lời Chu Nhuận Phát, chỉ bảo mình sẽ cân nhắc.

Đặt điện thoại xuống, Lâm Hựu Luân nhìn ba cái tên trên tờ giấy trắng, lần đầu tiên cảm thấy khổ não vì không thể quyết định được. "Thì ra Lâm đại tài tử cũng có lúc thấy khó xử sao?" Những ngón tay

mềm mại của Chung Sở Hồng đặt lên thái dương Lâm Hựu Luân, nhẹ nhàng xoa bóp cho anh.

Lâm Hựu Luân nhắm mắt tựa vào sofa, nắm lấy một bàn tay của Chung Sở Hồng, mở mắt nhìn cô: "Đi Pháp có nhớ anh không?" Đôi mắt to của Chung Sở Hồng sáng long lanh nhìn Lâm Hựu Luân: "Tại sao phải nhớ anh?" "Cũng đúng nhỉ, có Phát ca và Vinh thiếu, hai siêu cấp đại soái ca đi cùng, đãi ngộ như vậy thì phụ nữ cả Hong Kong đều phải ghen tị đến phát điên rồi." Lâm Hựu Luân nồng nặc mùi giấm chua nói một câu.

Chung Sở Hồng rút tay ra khỏi tay Lâm Hựu Luân, bịt miệng phì cười. "Chỉ có anh là dẻo miệng!" Cô giơ tay định đánh, nhưng cuối cùng không hạ tay xuống.

Lâm Hựu Luân vỗ vỗ vị trí bên cạnh, bảo Chung Sở Hồng ngồi xuống cạnh mình. "Ôm thì được, nhưng nói trước là không được nảy ý đồ xấu đâu đấy." Đôi má Chung Sở Hồng bỗng ửng hồng, cô cắn môi nói: "Hai ngày nay em không được tiện cho lắm." Lâm Hựu Luân tưởng cô đang tới kỳ kinh nguyệt nên cũng không nghĩ nhiều, vừa ngồi xuống đã vội vàng hôn lên má cô một cái. "Tết này anh phải đi Đại lục một chuyến, không ở bên em được rồi." Chung Sở Hồng tựa đầu vào lòng Lâm Hựu Luân, không nói gì.

Lâm Hựu Luân khẽ vuốt lưng cô, ngửi mùi hương thanh khiết trên tóc cô, nhưng trong đầu lại bắt đầu cân nhắc chuyện nam chính của 《Yêu Thú Đô Thị》.

Trước khi đi Đại lục, ngoài việc trấn an cảm xúc của mấy người phụ nữ khác, việc còn lại bắt buộc phải giải quyết chính là chuyện này.

Chung Sở Hồng ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân, thấy anh cau mày, cô xót xa nói: "Trong phim đó chẳng phải có hai nhân vật nam

sao?

Hoa Tử và Vỹ Tử hình như chưa từng hợp tác đóng phim cùng nhau bao giờ, em thấy để cả hai người họ vào đều rất hợp mà." Lâm Hựu Luân vỗ vai Chung Sở Hồng, nhưng đối với đề nghị của cô thì không tỏ rõ thái độ.

Lâm Hựu Luân biết Chung Sở Hồng nói vậy chỉ là muốn giúp mình, nhưng mọi chuyện không đơn giản như cô nghĩ. 《Yêu Thú Đô Thị》 quả thực có hai nhân vật nam, nhưng nam chính thì chỉ có một, Lương Triều Vỹ và Lưu Đức Hoa danh tiếng ngang nhau, ai đóng chính ai đóng phụ đều không ổn.

Lâm Hựu Luân nói ra nỗi khó xử đó cho Chung Sở Hồng nghe, nhưng cách giải quyết của cô lại rất đơn giản. "Nếu khó sắp xếp thì cứ để cả hai đều làm nam chính là được." "Cho dù cả hai đều làm nam chính, nhưng đất diễn có người mạnh người yếu, cũng vẫn khó sắp xếp." Lâm Hựu Luân nhún vai.

Diễn viên vì đất diễn không đều mà nảy sinh mâu thuẫn là chuyện thường tình, thân mật như Địch Long và Khương Đại Vệ mà còn vì lý do này mà mâu thuẫn suốt mười mấy năm.

Lương Triều Vỹ và Lưu Đức Hoa cùng là "Ngũ hổ tướng" của TVB, quan hệ thực tế còn không bằng Địch Long, Khương Đại Vệ năm xưa, nếu vì bộ phim này mà xích mích thì không hay chút nào. "Kịch bản tuy là do Từ Khắc cung cấp, nhưng anh có thể bảo ông ấy sửa theo yêu cầu của anh mà?" Chung Sở Hồng khó hiểu nhìn Lâm Hựu Luân, theo cô đây là một việc rất dễ giải quyết, sao đến chỗ anh lại trở nên phức tạp vậy?

Lời nói của Chung Sở Hồng như một tia chớp trong đêm mưa bão, trong phút chốc soi sáng tầm nhìn tư duy của Lâm Hựu Luân.

Trước đó khi cân nhắc vấn đề này, tư duy của anh vô tình bị bộ

phim 《Yêu Thú Đô Thị》 trong ký ức hậu thế trói buộc, mà không nghĩ đến việc nhảy ra khỏi khung cũ.

Đã tăng vốn đầu tư thì kịch bản đương nhiên có thể sửa.

Nếu trong phim cuối cùng A Cường không chết, chẳng phải đó sẽ là câu chuyện về song nam chính sao?

Lâm Hựu Luân càng nghĩ càng thấy hướng đi rộng mở, đặc biệt là khi Lương Triều Vỹ và Lưu Đức Hoa cùng đóng bộ phim này, sự hợp tác đầu tiên của hai người họ, mới nghĩ thôi đã thấy hưng phấn.

Lâm Hựu Luân hôn mạnh lên má Chung Sở Hồng một cái, rồi lập tức cầm điện thoại gọi cho Từ Khắc. "Sửa kịch bản?" Từ Khắc bị ý tưởng đột ngột này của Lâm Hựu Luân làm cho ngớ người, chuyện này là sao?

Lâm Hựu Luân đợi hồi lâu không thấy Từ Khắc trả lời, chợt nhận ra mình chỉ mải nói ý tưởng mà quên giải thích lý do. "Lương Triều Vỹ và Lưu Đức Hoa đều thông qua người quen tìm tôi, muốn đóng nam chính phim này.

Thế là tôi nghĩ, nếu cả hai người cùng đóng thì tốt quá...

Việc sửa kịch bản chủ yếu là để cân bằng đất diễn của A Long và A Cường." Đối với việc sửa kịch bản, Từ Khắc ban đầu có chút kháng cự, nhưng nghe Lâm Hựu Luân nói là để đưa cả Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vỹ vào cùng một phim, ông đã hiểu ra.

Nếu là Từ Khắc quyết định, nếu có thể mời được cả hai cùng lúc, ông cũng sẵn lòng sửa kịch bản.

Chỉ là sửa lại kết cục của nhân vật chứ không phải lật đổ viết lại từ đầu, Từ Khắc sảng khoái đồng ý với yêu cầu của Lâm Hựu Luân.

Cuối cùng, Từ Khắc không quên nhắc nhở Lâm Hựu Luân một chuyện qua điện thoại —— Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vỹ không

phải lần đầu hợp tác trong phim điện ảnh. "Lâm tiên sinh quên rồi sao?

Trong bộ 《A Phi Chính Truyện》 của Vương Gia Vệ, cả Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vỹ đều đóng chính mà." Lâm Hựu Luân vỗ trán, vừa nãy hưng phấn quá mà quên khuấy mất bộ phim đó.

Tất nhiên chuyện này cũng không thể trách Lâm Hựu Luân, trong ấn tượng của đại đa số mọi người, Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vỹ đều chưa từng hợp tác, nguyên nhân là vì trong 《A Phi Chính Truyện》, vai của Lưu Đức Hoa không mấy nổi bật, đất diễn của Lương Triều Vỹ còn ít hơn.

Bộ phim đó lại là một phim nghệ thuật siêu chán, chẳng mấy ai xem kỹ, nên mới tạo ra ảo giác hai người chưa từng hợp tác.

Đừng nói Lâm Hựu Luân bỏ sót, ngay cả Lưu Gia Linh vốn là một trong những diễn viên chính của phim, sau này khi cùng Lưu Đức Hoa đóng 《Địch Nhân Kiệt: Thông Thiên Đế Quốc》, cô cũng nói trước truyền thông rằng đây là lần đầu hợp tác với anh, khiến Lưu Đức Hoa đứng bên cạnh phải oán hận hỏi lại: "Em quên rồi sao?

Trong 《A Phi Chính Truyện》 có anh mà." Theo nghĩa nghiêm ngặt, trong 《A Phi Chính Truyện》, Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vỹ căn bản không tính là hợp tác, nên sự sơ suất này không ảnh hưởng đến quyết định trước đó của Lâm Hựu Luân.

Tin tức Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vĩ cùng đóng chính trong bộ phim "Yêu Thú Đô Thị" vừa truyền ra đã khiến truyền thông xôn xao.

Chương 580

Những tiêu đề như "Ngũ Hổ Tướng, Lương - Lưu tái hợp!", "Hoa Tử, Vĩ Tử - Quyết đấu đỉnh cao"... cùng hàng loạt báo cáo xoay quanh sự kiện này tràn ngập trên các mặt báo lớn nhỏ tại Hong Kong. "Là bộ phim bom tấn mở màn cho năm nay, 'Yêu Thú Đô Thị' đã thu hút quá nhiều sự chú ý trong thời gian qua.

Khoản đầu tư khổng lồ, dàn sao lừng lẫy, đó là những chủ đề mà mọi người đều bàn tán sôi nổi.

Hôm nay, chương trình của chúng ta đặc biệt mời đến nhà phê bình điện ảnh nổi tiếng, ông Lưu Hoa Nghiệp, để cùng giải mã những thông tin hậu trường độc quyền về bộ phim này." Trong radio trên xe, giọng nói ngọt ngào của người dẫn chương trình Điềm Điềm vang lên.

Đây là một chuyên mục trò chuyện của đài thương mại, và chủ đề kỳ này vẫn liên quan đến bộ phim "Yêu Thú Đô Thị".

Ngô Tư Nguyên khoanh tay, nhắm mắt tựa vào ghế sau.

Vốn dĩ ông không mấy hứng thú với loại chương trình giải trí này, nhưng vị khách mời Lưu Hoa Nghiệp lại là một người bạn của ông trong giới truyền thông.

Người này đã làm phê bình điện ảnh mười mấy năm, nổi tiếng với nhãn quan độc đáo và quan điểm sắc bén.

Ngô Tư Nguyên bảo tài xế vặn âm thanh lớn hơn một chút để nghe xem lần này Lưu Hoa Nghiệp sẽ nói gì. "Tôi nghĩ việc 'Yêu Thú Đô Thị' được quan tâm như vậy thực tế có rất nhiều yếu tố ngẫu nhiên.

Chế tác lớn, dàn sao khủng đúng là thu hút ánh nhìn, nhưng nếu

chúng ta nhìn xa hơn một chút, sẽ thấy bộ phim này thực tế cũng chưa là gì.

Chẳng hạn như tôi biết có một bộ phim khác sẽ ra mắt năm nay, cũng do Lâm tiên sinh đầu tư, đạo diễn là Vương Tinh...

Nói đến đây chắc mọi người đã đoán ra đó là phim gì rồi." Lưu Hoa Nghiệp cố tình lấp lửng, người dẫn chương trình tiếp lời: "Ông đang nhắc đến 'Quỷ Xuy Đăng' phải không?" "Thực tế, sự giao thoa giữa 'Quỷ Xuy Đăng' và 'Yêu Thú Đô Thị' không chỉ là đều do Lâm tiên sinh đầu tư.

Bạn có để ý thấy nữ chính của cả hai bộ phim đều là Lý Gia Hân không?" "Đúng vậy, trước đó tôi không hề nhận ra." Người dẫn chương trình thốt lên kinh ngạc, dùng giọng điệu pha chút ghen tỵ: "Lý Gia Hân bước chân vào giới giải trí với khởi đầu thật sự quá cao.

Năm 88 đăng quang Hoa hậu Hong Kong, bộ phim điện ảnh đầu tay đã là một siêu phẩm như 'Quỷ Xuy Đăng', giờ lại là nữ chính của 'Yêu Thú Đô Thị'.

Ở Hong Kong chắc không ai bì kịp cô ấy rồi nhỉ?" "Vương Tổ Hiền khi vào nghề cũng có khởi đầu rất cao, dĩ nhiên cô ấy là người Đài Loan." Lưu Hoa Nghiệp đính chính lại, sau đó kéo chủ đề về lại "Yêu Thú Đô Thị". "Đặt 'Quỷ Xuy Đăng' và 'Yêu Thú Đô Thị' lên bàn cân, bạn sẽ thấy 'Quỷ Xuy Đăng' có vốn đầu tư cao hơn, dàn diễn viên còn mạnh hơn 'Yêu Thú Đô Thị' một chút.

Nhưng tại sao khi đó mức độ chú ý lại không lớn như bây giờ?

Tôi tổng kết lại qua ba phương diện: Thiên thời, Địa lợi và Nhân hòa.

Đầu tiên là Thiên thời, 'Yêu Thú Đô Thị' công bố tin tức khởi quay vào đầu năm, mọi người đều coi đó là phim mở màn năm mới.

Về Địa lợi, sau thời kỳ bùng nổ phim bom tấn hai năm trước, hiện nay các công ty điện ảnh Hong Kong đã đầu tư lý tính hơn nhiều.

Đặc biệt là sau khi Hoàn Á thất bại với 'Tru Tiên Chi Thanh Vân Kiếp', mọi người nhận ra không phải ai cũng chơi được cuộc chơi bom tấn.

Hoàn Á đã thay đổi chiến lược, còn công ty có thực lực làm phim lớn hiện chỉ còn Gia Hòa, mà năm nay Gia Hòa vẫn chưa công bố kế hoạch lớn nào.

Lúc này 'Yêu Thú Đô Thị' xuất hiện, không có đối thủ xứng tầm, đó là Địa lợi.

Còn về Nhân hòa, tôi không cần nói nhiều, báo chí đã đăng đầy rồi.

Bộ phim này từ nhà sản xuất, đạo diễn đến diễn viên đều có quá nhiều đề tài để khai thác, truyền thông dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này." Nghe xong phân tích, người dẫn chương trình hỏi tiếp: "Về việc Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vĩ hợp tác lần này, ông thấy sao?" "Nhắc đến hai người này thì không thể không nhắc đến Vương Gia Vệ.

Năm ngoái 'A Phi Chính Truyện' thực sự thảm hại.

Thảm đến mức Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vĩ rõ ràng đóng chính nhưng cuối cùng nhiều người lại không nhận ra họ có mặt trong phim, cứ ngỡ 'Yêu Thú Đô Thị' mới là lần đầu họ hợp tác.

Tôi nghĩ nếu có giải thưởng 'Nhân vật bi kịch của năm', chắc chắn phải trao cho Đặng Quang Vinh, người đã đầu tư cho phim của Vương Gia Vệ.

Tất nhiên tôi không có ý mỉa mai Đặng tiên sinh, chỉ hy vọng ông ấy sớm bình phục.

Nếu kịp xuất viện trước lễ trao giải Kim Tượng năm nay, biết đâu

còn có cơ hội lên sân khấu nhận một tượng vàng nhỏ." Sau khi đùa một chút, Lưu Hoa Nghiệp mới vào vấn đề chính. "Hiện nay truyền thông cứ nói về sự hợp tác của Lưu - Lương sẽ thế này thế nọ, nhưng tôi nghĩ việc Lâm tiên sinh chọn hai người họ không chỉ vì doanh thu phòng vé, mà còn là một bố cục dài hạn cho tương lai.

Từ 'Quỷ Xuy Đăng' đến 'Yêu Thú Đô Thị', các phim Lâm tiên sinh đầu tư có một điểm chung là đều có thể kéo dài thành một series nhiều phần...

Nhắc đến phim phần tiếp theo (sequel), nhiều người ấn tượng không tốt vì thời đại phim kinh phí thấp thường chạy theo phong trào, làm ẩu.

Nhưng phim bom tấn thì khác, muốn bắt chước rất khó.

Một bộ phim thành công sẽ để lại không gian rất lớn cho phần sau. 'Hắc Siêu Đặc Cảnh Tổ' (Men in Black) chiếu đã ba năm mà mọi người vẫn mong chờ phần tiếp theo, đó là minh chứng rõ nhất.

Quay lại vấn đề, tại sao lại chọn Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vĩ?

Chúng ta hãy giả sử 'Yêu Thú Đô Thị' thành công và kiếm được nhiều tiền.

Khi làm phần tiếp theo, Lưu và Lương đều là những người có thể một mình gánh vác cả một bộ phim.

Vậy thì phần sau họ không nhất thiết phải xuất hiện cùng nhau.

Tuyến truyện có thể tách ra, mỗi người đóng chính một phần riêng.

Thay vì chỉ làm được một phần tiếp theo, giờ có thể làm thành hai.

Có thể nói đây là một sự sắp xếp rất có tầm nhìn." Ngô Tư

Nguyên đang nghe radio đột nhiên mở mắt.

Nếu trước đó những lời bàn luận chỉ là nghe cho vui, thì chủ đề này lại khiến ông bận tâm.

Lâm Hựu Luân định khai thác hàng loạt phim phần tiếp theo, đây là tin tốt đối với Ngô Tư Nguyên, vì nó đồng nghĩa với vô số cơ hội hợp tác và lăng xê diễn viên.

Chỉ cần nắm bắt được một hai cơ hội, thu hoạch sẽ lớn đến mức không tưởng.

Ngô Tư Nguyên đang cân nhắc cách nắm bắt cơ hội tương lai thì chiếc điện thoại cục gạch bên cạnh vang lên. "Chú Ngô, chú đến chưa?

Cháu đợi dưới lầu lâu lắm rồi." Đầu dây bên kia là giọng một người phụ nữ.

Ngô Tư Nguyên hơi nhíu mày: "Được rồi, Chi Chi, chú đến ngay đây." Giọng điệu ông có chút cứng nhắc khi cúp máy.

Ngô Tư Nguyên xoa xoa thái dương đang hơi đau nhức, thầm nghĩ lát nữa gặp Quan Chi Lâm phải thuyết phục cô ấy thế nào.

Đối với nghệ sĩ dưới trướng này, cảm nhận của ông rất phức tạp.

Giới giải trí Hong Kong không thiếu mỹ nữ, nhưng người có thể thêm chữ "đại" vào trước chữ "mỹ nữ" thì chỉ có vài người, và Quan Chi Lâm là một trong số đó.

Xét về nhan sắc, cô hoàn toàn có thể lọt vào top 3 Hong Kong, nhưng ngặt nỗi sự nghiệp bao năm qua không mấy khởi sắc.

Vai Thập Tam Di trong "Hoàng Phi Hồng" có lẽ là thành công nhất của cô đến nay.

Thực tế cô đóng rất nhiều phim, nhưng đều là vai "bình hoa di

động", chẳng để lại ấn tượng sâu đậm gì cho khán giả.

Chương 581

Quan Chi Lâm đóng phim như cưỡi ngựa xem hoa, hợp tác với hầu hết nam diễn viên nổi tiếng Hong Kong.

Người khác có cơ hội như vậy đã sớm nổi đình nổi đám, nhưng trong mắt các nhà sản xuất và đạo diễn, cô vẫn chỉ là một "bình hoa" đẹp đẽ.

Ngô Tư Nguyên đã nhiều lần nhắc nhở cô đừng quá dựa dẫm vào nhan sắc, nhưng cô chưa bao giờ nghe lọt tai.

Người đẹp thường không biết diễn, câu nói này ít nhất đúng với Quan Chi Lâm.

Cô đã quen với việc thắng bằng vẻ ngoài, dễ dàng có được những vai diễn không cần suy ngẫm nghiên cứu, vậy thì việc gì phải phí sức rèn luyện diễn kỹ?

Dĩ nhiên đẹp cũng là một loại vốn liếng, nhất là trong giới giải trí.

Việc cô không chịu bỏ công sức nâng cao diễn xuất cũng không phải vấn đề quá lớn, điều khiến Ngô Tư Nguyên đau đầu nhất là tâm trí cô hoàn toàn không đặt vào việc đóng phim.

Quan Chi Lâm đóng phim để nổi tiếng, nổi tiếng rồi để chen chân vào giới thượng lưu Hong Kong, tìm cơ hội gả vào hào môn làm phu nhân giàu có.

Điều này cũng không có gì đáng trách, nhiều nữ minh tinh thập niên 80 cũng nghĩ vậy, nhưng cô lại làm hơi quá.

Báo chí thỉnh thoảng lại đưa tin cô hẹn hò với đại gia này, phú hào nọ.

Chỉ là các đại gia ngày càng thông minh, họ thích "có mới nới cũ",

nên sau vài mối tình với các đại gia, cuối cùng cô vẫn trắng tay.

Ngô Tư Nguyên hẹn Quan Chi Lâm ra ngoài, mục đích chính là để nói chuyện nghiêm túc về việc này.

Quan Chi Lâm đi giày cao gót đỏ, ăn mặc thời thượng, đeo kính mát che nửa khuôn mặt, đứng bên đường như một phong cảnh rực rỡ.

Thấy xe của Ngô Tư Nguyên tới, cô giơ tay định bước qua thì điện thoại trong túi xách vang lên.

Cô bước đến trước cửa xe, một tay cầm điện thoại, một tay mở cửa ngồi vào.

Đóng cửa xe lại, cô gật đầu chào Ngô Tư Nguyên rồi nghe máy. "Tối nay đi ăn cơm sao?

Lưu tiên sinh, thật xin lỗi, tối nay tôi có hẹn rồi." Quan Chi Lâm không hề kiêng dè khi nghe máy.

Ngô Tư Nguyên nghe loáng thoáng vài câu, chân mày đã nhíu chặt lại.

Vừa cúp máy, Ngô Tư Nguyên đã vội hỏi: "Chi Chi, vừa rồi cháu gọi cho ai đấy?" "Một người bạn thôi ạ..." Quan Chi Lâm đáp lấp lửng. "Là Lưu Loan Hùng phải không?" Ngô Tư Nguyên đột ngột hỏi.

Quan Chi Lâm chớp đôi hàng mi dài, nhìn xuống không nói gì, coi như mặc nhận. "Thật sự là Lưu Loan Hùng?" Giọng Ngô Tư Nguyên trở nên nghiêm nghị, "Cháu không biết ông ta đã có vợ rồi sao?" "Chú Ngô, chúng cháu chỉ là bạn bình thường thôi." Quan Chi Lâm ngẩng đầu định biện minh.

Ngô Tư Nguyên giơ tay ngắt lời cô: "Được rồi, cháu không cần giải thích.

Cháu qua lại với ai chú không quản, nhưng duy nhất Lưu Loan

Hùng là không được!" Quan Chi Lâm đầy vẻ kinh ngạc, buột miệng hỏi: "Tại sao ạ?" Ngô Tư Nguyên hừ lạnh một tiếng: "Đừng ngây thơ nữa, cháu tưởng ông ta sẽ ly hôn vợ để cưới cháu thật sao?" "Tại sao lại không thể chứ?" Quan Chi Lâm bướng bỉnh cãi lại.

Nhìn ánh mắt kiên quyết của cô, Ngô Tư Nguyên mềm lòng, giọng dịu lại: "Được rồi, cho dù ông ta cưới cháu thật, cháu có chắc ông ta sẽ ở bên cháu cả đời không?" Quan Chi Lâm im lặng.

Cuộc hôn nhân đổ vỡ trước đó của cô cũng vì lý do này, khiến cô không còn nhiều niềm tin vào đàn ông và hôn nhân.

Thấy thái độ cô chùng xuống, Ngô Tư Nguyên thở dài khuyên nhủ: "Chi Chi, nghe chú một lời, đừng thiên chân quá.

Lưu Loan Hùng giờ có thể ly hôn vợ để cưới cháu, sau này cũng có thể ly hôn cháu để cưới người khác...

Với điều kiện của cháu, hoàn toàn có thể tìm được người đàn ông đáng tin cậy hơn, Lưu Loan Hùng thực sự không hợp đâu." Quan Chi Lâm cúi đầu suy nghĩ một hồi, nhưng câu trả lời cuối cùng lại khiến Ngô Tư Nguyên cạn lời: "Chú Ngô, cháu biết chú muốn tốt cho cháu, nhưng chuyện này cháu có toan tính riêng, chú đừng khuyên nữa." "Cháu thực sự không hiểu hay giả vờ không hiểu?" Ánh mắt Ngô Tư Nguyên đột nhiên sắc lẹm, "Cháu cứ tiếp tục qua lại với Lưu Loan Hùng, sự nghiệp hiện tại của cháu không cần nữa sao?" Quan Chi Lâm tròn mắt ngạc nhiên.

Cô thực sự không hiểu nổi việc mình qua lại với Lưu Loan Hùng thì liên quan gì đến sự phát triển trong giới giải trí?

Phải biết rằng thời đại này, làm "tiểu tam" cũng có thể ưỡn ngực tự hào, minh tinh và đại gia có tin đồn là chuyện thường tình, ngay cả những người có quan hệ với đàn ông có vợ cũng không ít, mà cũng chẳng thấy ai vì thế mà không sống nổi trong nghề. "Cháu tiếp tục qua

lại với Lưu Loan Hùng chắc chắn sẽ đắc tội với Lâm tiên sinh, đến lúc đó ngay cả chú cũng không bảo vệ được cháu đâu!" Ngô Tư Nguyên biết nếu không nói nặng lời thì cô sẽ không xem trọng việc này.

Quan Chi Lâm cuối cùng cũng tỉnh ngộ, ngạc nhiên hỏi: "Đại Lưu và Lâm tiên sinh có hiềm khích sao?" "Chuyện này chú cũng chỉ nghe kể lại, nhưng thà tin là có còn hơn không!" Ngô Tư Nguyên nghiêm túc nói. "Chỉ vì những tin đồn phong phanh đó mà chú bắt cháu cắt đứt với Đại Lưu sao?" Quan Chi Lâm bĩu môi, lộ vẻ không vui.

Ngô Tư Nguyên trưng ra vẻ mặt thấm thía, khuyên cô: "Nhưng nếu tin đồn là thật thì sao?

Vì chuyện này mà đắc tội Lâm tiên sinh, tiền đồ của cháu coi như hủy hoại hoàn toàn!" Quan Chi Lâm cảm thấy Ngô Tư Nguyên nói hơi quá: "Chú Ngô, cháu biết Lâm tiên sinh thực sự rất mạnh thế, nhưng điện ảnh Hong Kong cũng đâu phải mình ông ấy quyết định?

Lâm Kiến Nhạc của công ty Hoàn Á cũng mâu thuẫn với Lâm tiên sinh đấy thôi, có thấy Lâm tiên sinh làm gì được Hoàn Á đâu?" "Lâm Kiến Nhạc nếu không có ông bố tốt thì làm gì có ngày hôm nay?" Ngô Tư Nguyên hừ mạnh một tiếng, "Trừ những người cùng đường hoặc đã hết thời, trong giới điện ảnh Hong Kong ai dám chủ động hợp tác với Hoàn Á?

Lâm tiên sinh không làm gì Hoàn Á là vì mọi người chưa triệt để xé mặt nhau, vả lại Lâm Kiến Nhạc tốt hơn nhiều so với những kẻ chỉ muốn trục lợi từ điện ảnh, ít nhất ông ta thực sự coi điện ảnh là sự nghiệp.

Chỉ cần sự tồn tại của Hoàn Á có lợi cho ngành điện ảnh, Lâm tiên sinh sẽ không dễ dàng ra tay.

Nhưng nếu Lâm Kiến Nhạc thực sự không biết điều, Lâm tiên

sinh muốn dẹp Hoàn Á cũng rất đơn giản thôi." Quan Chi Lâm bị lời lẽ của Ngô Tư Nguyên khuất phục, trong lòng bắt đầu cảm thấy khó xử.

Tuy mới tiếp xúc với Lưu Loan Hùng, nhưng sự dịu dàng và hào phóng của ông ta khiến cô rung động.

Tuy nhiên, nếu vì thế mà đắc tội Lâm Hựu Luân, kết quả không phải là điều cô có thể gánh vác nổi.

Lưu Loan Hùng và những đại gia khác vây quanh cô một phần vì nhan sắc, một phần vì danh tiếng minh tinh của cô.

Chinh phục một ngôi sao xinh đẹp khiến họ cảm thấy thành tựu.

Có thể tưởng tượng, nếu cô mất đi hào quang minh tinh, sức hấp dẫn với các đại gia sẽ giảm đi đáng kể, và nhan sắc của cô cũng sẽ dần thất thế trước những ngôi sao trẻ trung hơn.

Quan Chi Lâm tuyệt đối không để tình cảnh đó xảy ra, nên cô nhanh chóng đưa ra quyết định. "Chú Ngô, chú yên tâm, cháu biết phải làm gì rồi." Sự bày tỏ của cô khiến Ngô Tư Nguyên thở phào nhẹ nhõm. "Chi Chi, chú biết chuyện này khiến cháu thấy uất ức, nhưng hãy hiểu rằng làm vậy là vì tốt cho cháu.

Đặc biệt là gần đây Lâm tiên sinh đầu tư một bộ phim có vai diễn rất hợp với cháu, chú đang tìm cách đề cử cháu với ông ấy, khả năng thành công ít nhất là tám phần.

Cho nên cháu phải đoạn tuyệt hoàn toàn với Lưu Loan Hùng, chú không muốn thấy thêm bất cứ tin đồn nào về hai người trên báo nữa, cháu hiểu ý chú chứ?" Vai diễn quan trọng mà Ngô Tư Nguyên nhắc tới chính là nữ thứ của phim "Yêu Thú Đô Thị".

Sau khi sửa đổi kịch bản và thay đổi dàn nam chính, bộ phim này thực tế đã không còn giống nhiều với bản gốc trong ký ức kiếp sau

của Lâm Hựu Luân.

Vai nữ thứ vốn định dành cho Lý Nhược Đồng, nhưng Lâm Hựu Luân thấy cô sau khi đóng "Cưỡng Phong Doanh Cứu" và "Phích Lịch Kiều Oa" thì cái thiếu không phải là cơ hội mà là sự rèn luyện diễn xuất, nên ông sắp xếp cho cô sang đài TVB đóng phim truyền hình.

Sau khi định ra Lương Triều Vĩ và Lưu Đức Hoa làm nam chính, vai nữ thứ trở thành mục tiêu tranh giành của nhiều bên, và cuối cùng Quan Chi Lâm đã thuận lợi có được vai diễn này nhờ sự giúp đỡ lớn từ Từ Khắc.

Ngô Tư Nguyên đã dùng quan hệ cá nhân thuyết phục Từ Khắc, rồi Từ Khắc đứng ra đề cử cô với Lâm Hựu Luân.

Vai diễn nổi tiếng nhất của Quan Chi Lâm là Thập Tam Di cũng từ phim của Từ Khắc, nên lý do đề cử rất thuyết phục, Lâm Hựu Luân cũng không suy nghĩ nhiều mà đồng ý ngay.

Sau khi tin tức truyền ra, Lưu Loan Hùng cầm gậy golf đập phá tan tành văn phòng của mình để trút giận, không chỉ bàn làm việc và giá sách chịu vạ, mà ngay cả hai chiếc bình cổ quý giá cũng không thoát khỏi số phận.

Tin tức về Quan - Lưu nhanh chóng chìm xuống, thay vào đó là những báo cáo về việc tranh sủng giữa Quan Chi Lâm và Lý Gia Hân, cùng cuộc tranh luận xem ai mới là đệ nhất mỹ nhân Hong Kong lại được khơi lại.

Chương 582

Như để đáp lại những tranh cãi trên báo, tại buổi họp báo phim "Yêu Thú Đô Thị", cả Lý Gia Hân và Quan Chi Lâm đều ăn diện lộng lẫy tham dự, như muốn phân cao thấp, thu hút vô số ánh đèn flash của phóng viên.

Khi được hỏi về Quan Chi Lâm, Lý Gia Hân trong bộ váy đỏ rực rỡ đưa tay vén lọn tóc đen bên tai, đôi mắt minh mẫn ánh lên vẻ bất tiết, kiêu ngạo đến mức không thèm che giấu. "Tôi không nghĩ vấn đề này có gì đáng trả lời, tôi không cần phải so sánh với ai để khẳng định bản thân mình." Đứng bên cạnh nghe thấy lời này, Quan Chi Lâm vẫn giữ nụ cười tươi tắn nhưng trong mắt lại lộ vẻ châm chọc. "Chuyện các bạn nói không liên quan đến tôi lắm.

Tôi thấy người phụ nữ đẹp nhất Hong Kong luôn là bà Chu Linh Linh, tiếc là bà ấy đã kết hôn, nếu không mọi người chắc chắn sẽ đồng tình với tôi hơn." Quan Chi Lâm nhắc đến Chu Linh Linh bề ngoài là trả lời phóng viên, nhưng thực tế là mỉa mai danh hiệu "Hoa hậu đẹp nhất" của Lý Gia Hân là danh hão.

Hai người phụ nữ không cần phóng viên khích bác đã tự đấu đá gay gắt.

Từ Khắc đứng trên sân khấu dù bất lực nhưng cũng không ngăn cản.

Lý Gia Hân và Quan Chi Lâm không có cảnh đối đầu trực tiếp trong phim, nên dù họ bất hòa cũng không ảnh hưởng lớn đến việc quay phim, mà hễ không ảnh hưởng đến phim thì Từ Khắc sẽ không can thiệp.

Trên sân khấu, hai mỹ nhân kẻ tung người hứng khiến cả Lưu

Đức Hoa và Lương Triều Vĩ cũng bị lu mờ.

Phóng viên thấy chưa đủ náo nhiệt liền chĩa mũi dùi vào Lâm Hựu Luân.

Đây là lần cuối Lâm Hựu Luân xuất hiện công khai tại Hong Kong trước Tết Nguyên Đán.

Có lẽ vì sắp Tết nên tâm trạng ông khá tốt, không chỉ trả lời các câu hỏi về tin đồn với hai mỹ nhân mà còn nói đùa tại chỗ. "Mọi người không biết đâu, lần này tôi rất ghen tỵ với Hoa Tử và Vĩ Tử.

Nếu họ đóng phim khác mà có tin đồn thì chắc chắn là về họ, chứ không ai lôi nhà sản xuất vào.

Đằng này tôi lại thành bia đỡ đạn, còn họ thì chẳng việc gì, thật không công bằng chút nào." Sau đó có phóng viên hỏi Lâm Hựu Luân xem Lý Gia Hân và Quan Chi Lâm ai đẹp hơn. "Nói thế nào nhỉ, nếu đóng phim cổ trang tôi sẽ chọn Quan tiểu thư làm nữ chính, còn đóng phim hiện đại tôi sẽ chọn Lý tiểu thư...

Mỗi người đều có nét riêng, không thể nói đơn giản ai đẹp hơn ai được." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân mang tính hòa giải, khiến cả phóng viên lẫn hai cô gái đều không hài lòng.

Cuối cùng bị hỏi dồn quá, ông đành nói một câu: "Chi Chi thực sự rất đẹp, nhưng tôi vẫn thích Gia Hân hơn." Lý Gia Hân hơi ngẩng cao đầu, nở nụ cười của người chiến thắng.

Quan Chi Lâm nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ oán trách, nhưng trong lòng thầm hạ quyết tâm sau này nhất định phải lấy lại thể diện.

Trên chuyến bay thẳng tới thủ đô, khoang hạng nhất được bao trọn gói, nhưng hành khách bên trong không nhiều. "A Long, hóa ra con của anh đã lớn thế này rồi sao?" Trần Huệ Tình cúi người, xoa đầu cậu bé đi cùng Trình Long lên máy bay, "Ngoan nào, cháu tên là

gì?" Cậu bé có chút nhút nhát, cứ nép sau lưng người phụ nữ trẻ đẹp đi cùng Trình Long, nhưng bị Trình Long túm lại. "Ở nhà dạy con thế nào hả, sao vô lễ thế.

Mau chào bà đi, nói cho bà biết con tên là gì!" Sự quát tháo của Trình Long không mấy tác dụng, cậu bé đầy vẻ uất ức nhưng vẫn mím môi không chịu nói. "Bác gái, thằng bé nhà cháu toàn ở bên mẹ nên hơi sợ người lạ, đôi khi gặp cháu nó cũng không chịu chào, bác thông cảm cho." Trình Long bất lực, đành cười xòa giải thích với Trần Huệ Tình. "Không sao, trẻ con mà." Trần Huệ Tình cười lắc đầu, đứng dậy quan sát kỹ người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh Trình Long. "Tôi nhận ra cô, cô là diễn viên Đài Loan tên là Lâm..." "Lâm Phượng Kiều." Chu Tuệ Mẫn nhỏ giọng nhắc bên tai Trần Huệ Tình. "Đúng đúng, Lâm Phượng Kiều, Lâm tiểu thư, trước đây tôi có xem phim của cô, cứ thắc mắc sao không thấy cô đóng phim nữa, hóa ra là gả cho A Long rồi." Trần Huệ Tình nhiệt tình nắm tay Lâm Phượng Kiều, quay sang nói với Trình Long: "A Long, anh đúng là có mắt nhìn, lấy được người vợ tốt như vậy." Trình Long có chút ngại ngùng, còn Lâm Phượng Kiều thì hào phóng, gọi một tiếng "Bác gái Trần" ngọt xớt. "Xem ra hai nhà chúng ta thật sự có duyên đấy nhé.

Tôi họ Trần, coi như cùng tông với A Long, còn Phượng Kiều họ Lâm, lại cùng họ với A Luân nhà tôi." Trần Huệ Tình chỉ tùy miệng trò chuyện, nhưng Trình Long đột nhiên nảy ra một ý định. "Hay là bác nhận A Kiều làm con nuôi đi ạ." Trần Huệ Tình vẫn đang nắm tay Lâm Phượng Kiều, đột ngột nghe đề nghị của Trình Long, cả hai đều sững sờ.

Lâm Phượng Kiều khó hiểu nhìn Trình Long, ông nháy mắt ra hiệu cô cứ nghe theo mình sắp xếp. "Chuyện này..." Trần Huệ Tình hơi do dự, theo bản năng nhìn sang Chu Tuệ Mẫn đứng cạnh.

Lâm Hựu Luân không có ở đây, người duy nhất có thể cho bà ý

kiến là Chu Tuệ Mẫn, vả lại trong lòng bà đã sớm coi cô như con dâu. "Bác gái, đồng ý đi ạ, chuyện này cũng có lợi cho anh Luân." Chu Tuệ Mẫn ghé tai Trần Huệ Tình nói nhỏ.

Trình Long là diễn viên duy nhất của Hong Kong xông pha Hollywood và được công nhận, với thân phận của Lâm Hựu Luân thì không cần cố ý lấy lòng ông, nhưng giờ ông chủ động đề nghị, từ chối thì không hay lắm.

Trần Huệ Tình không nghĩ nhiều, chỉ thói quen tin tưởng phán đoán của Chu Tuệ Mẫn. "Tôi thì không vấn đề gì, chỉ không biết ý Lâm tiểu thư thế nào..." Trần Huệ Tình nói xong liền nhìn Lâm Phượng Kiều, chỉ cần cô gật đầu bà sẽ nhận làm con nuôi.

Không đợi Trình Long nhắc nhở, Lâm Phượng Kiều liền dứt khoát gọi một tiếng "Mẹ nuôi".

Trần Huệ Tình lấy ra một bao lì xì chuẩn bị sẵn, cười nói: "Mẹ cũng không chuẩn bị quà gặp mặt gì, bao lì xì này con cứ cầm lấy." Lâm Phượng Kiều nhận lấy, Trần Huệ Tình mới hài lòng cười tươi, bà nắm tay cô nói với Trình Long: "A Long này, giờ A Kiều là con nuôi của tôi rồi, sau này anh mà dám làm gì có lỗi với con bé, đừng trách tôi không khách khí với anh nhé!" Trình Long vội vàng nói không dám.

Lúc này tiếp viên hàng không bước vào nhắc nhở máy bay sắp cất cánh, đề nghị hành khách ngồi vào chỗ.

Lâm Hựu Luân từ khoang lái phía trước đi ra, thấy mọi người đã ngồi ổn định, Trần Huệ Tình và Chu Tuệ Mẫn ngồi cùng nhau, Lâm Phượng Kiều và con trai Phòng Tổ Danh ngồi một chỗ, chỉ còn Trình Long ngồi một mình.

Khoang hạng nhất còn nhiều chỗ trống, nhưng thấy ánh mắt của Trình Long, Lâm Hựu Luân biết ông có chuyện muốn nói nên bước tới

ngồi cạnh.

Lâm Hựu Luân vừa ngồi xuống, bên kia Trần Huệ Tình đã hỏi thăm Chu Tuệ Mẫn về hoàn cảnh của Lâm Phượng Kiều. "A Long kết hôn từ khi nào mà trước đây bác chưa từng nghe nói vậy?" "Anh Trình Long và chị Phượng Kiều kết hôn xong luôn giữ kín thông tin, nếu không phải có năm anh ấy bị thương lúc đóng phim, chị Phượng Kiều bị phóng viên chụp được cảnh đi ra từ bệnh viện, chắc chuyện này nhiều người vẫn sẽ bị giấu kín mãi." "Thật là tội cho A Kiều, một mình nuôi con không nói, lại còn không được công nhận danh phận." Trần Huệ Tình khẽ thở dài, rồi chuyển chủ đề: "Tuệ Mẫn này, có một điểm con nên học hỏi A Kiều, bất kể thế nào cũng phải sinh cho A Luân một đứa con trước đã.

Chỉ cần có con, bác nhất định sẽ bắt nó đoạn tuyệt với những người phụ nữ bên ngoài kia, để nó chuyên tâm lo cho con và đứa trẻ." "Bác gái..." Chu Tuệ Mẫn cảm thấy mặt nóng bừng, một nỗi thẹn thùng dâng lên, đôi mắt theo bản năng né tránh cái nhìn của bà.

Trần Huệ Tình vỗ vỗ tay cô: "Tuệ Mẫn, bác nhìn con lớn lên từ nhỏ, trước đây dù rất thích con nhưng bác cứ thấy A Luân không xứng với con.

Giờ thằng bé này cũng coi như có tiền đồ, nhưng tính nết cũng trở nên tệ hại.

Bác biết con ở bên nó đã chịu nhiều uất ức, lòng bác luôn thấy rất có lỗi với con." "Bác gái, bác đừng nói thế, con..." Những lời của bà chạm đúng tâm sự của Chu Tuệ Mẫn, trong khoảnh khắc, đủ mọi cung bậc cảm xúc chua cay mặn ngọt ùa về. "Tuệ Mẫn, con là đứa trẻ ngoan, vừa rồi bác nói vậy không có ý gì khác.

Nếu con thực sự quyết định ở bên A Luân, sau này chắc chắn sẽ chịu nhiều uất ức hơn cả A Kiều.

Dù tận đáy lòng bác mong hai đứa thành đôi, nhưng bác không thể ích kỷ đến mức không màng đến cảm xúc của con.

Cho nên con phải suy nghĩ kỹ, nếu thực sự không thể chịu đựng nổi nó thì hãy rời xa nó, bác không trách con đâu, mà còn sẽ ủng hộ con." Nghe từng lời của Trần Huệ Tình, Chu Tuệ Mẫn cảm thấy cả người ấm áp như có một dòng nước nóng chạy khắp cơ thể.

Cô biết bà thực sự thương mình, quan tâm mình như mẹ đẻ...

Nghĩ đến đây, mắt cô nhòe đi. "Bác gái, bác yên tâm, những gì thuộc về con, con nhất định sẽ không buông tay!" Thái độ kiên quyết của Chu Tuệ Mẫn khiến bà rất hài lòng. "Tuệ Mẫn, nếu con đã nói vậy thì bác cũng hứa với con một điều, ngoài con ra không người phụ nữ nào được phép bước chân vào nhà họ Lâm.

Bất kể bên ngoài nói gì, bác chỉ công nhận con là con dâu nhà họ Lâm thôi!" Những giọt nước mắt cảm động lăn dài trên đôi má thanh tú, ánh lên niềm vui trên gương mặt nhàn nhã của cô.

Tuy chỉ là lời hứa miệng nhưng với Chu Tuệ Mẫn, đó là sự an ủi vô bờ bến.

Chương 583

Khoảnh khắc này, cô thấy mọi sự chịu đựng âm thầm bấy lâu nay đều xứng đáng. "Mẹ ơi nhìn kìa, cô Chu khóc rồi!" Phòng Tổ Danh liếc đôi mắt đen láy, chỉ tay về phía Chu Tuệ Mẫn nói nhỏ với mẹ. "Trẻ con đừng nói lung tung." Lâm Phượng Kiều che mắt con trai, quay đầu thằng bé lại.

Cô biết chắc chắn bà Trần đã nói gì đó với Chu Tuệ Mẫn, nhưng đây không phải chuyện cô nên tò mò.

Về khoản giữ đúng bổn phận, Lâm Phượng Kiều luôn làm rất tốt.

Chu Tuệ Mẫn không biết dáng vẻ xúc động của mình đã lọt vào mắt mẹ con họ Lâm, cô nhanh chóng lau nước mắt, điều chỉnh tâm trạng, nếu không tận mắt thấy lúc nãy thì không ai nghĩ cô vừa khóc. "Tuệ Mẫn, lời bác nói lúc nãy con phải ghi nhớ kỹ.

Con và A Luân tuổi tác giờ cũng không còn nhỏ nữa, nên có một đứa con rồi.

Có con rồi A Luân sẽ biết thu tâm lại, không mải mê chơi bời bên ngoài nữa." Trần Huệ Tình giờ rảnh rỗi ở nhà không có việc gì, tâm nguyện lớn nhất là sớm bế cháu nội, mà Chu Tuệ Mẫn lại là ứng viên con dâu bà ưng ý nhất nên phải dặn dò trịnh trọng.

Chu Tuệ Mẫn đỏ mặt thẹn thùng gật đầu. "Đến Bắc Kinh, con cứ ở cùng phòng với A Luân, chuyện này để bác nói với nó." Trần Huệ Tình hận không thể để cô mang thai ngay lập tức, nên đã sắp xếp mọi chuyện ngay trên máy bay.

Chu Tuệ Mẫn có chút ngại ngùng nhưng cũng không nỡ phụ lòng tốt của bà nên gật đầu đồng ý.

Lâm Hựu Luân không hề biết mẹ mình và Chu Tuệ Mẫn đã bàn tới chuyện con cái, ông đang thảo luận với Trình Long về việc tham gia chương trình Xuân Vãn ở đại lục. "Lâm tiên sinh, lần trước bố nuôi có nói lại ý của anh với tôi.

Dù hiện tại trọng tâm sự nghiệp của tôi ở Hollywood, nhưng tương lai đại lục cũng là một thị trường không thể bỏ qua, nên tôi nảy ra ý định hợp tác đóng một bộ phim với phía đại lục." Nhắc đến phim hợp tác, Trình Long nghĩ ngay đến Lâm Hựu Luân.

Dù nhiều người Hong Kong đã bắt đầu Bắc tiến đóng phim, nhưng người thực sự đạt thành tích và có được sự công nhận, hỗ trợ từ phía chính quyền đại lục thì chỉ có Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân không ngờ việc tham gia Xuân Vãn lại khiến Trình Long nảy ra ý định này.

Dĩ nhiên đây là một ý tưởng hay, và với danh tiếng quốc tế của Trình Long, phía đại lục chắc chắn cũng mong muốn có một tác phẩm như vậy.

Lâm Hựu Luân khoanh tay suy nghĩ một lúc rồi hỏi: "Anh có kịch bản nào hợp chưa?" "Phần tiếp theo của 'Cảnh Sát Cố Sự' có một thiết lập về việc hợp tác với cảnh sát đại lục triệt phá băng đảng ma túy, không biết có hợp không." Trình Long tùy miệng nhắc tới. "Chỉ cần hình ảnh cảnh sát đại lục tích cực và chính diện thì sẽ không vấn đề gì.

Và nếu tôi đoán không lầm, trong kịch bản đó, cảnh sát phía đại lục phái tới Hong Kong thực hiện nhiệm vụ chắc là một nữ cảnh sát phải không?" Thấy Trình Long hơi ngẩn người, Lâm Hựu Luân biết mình đã đoán đúng.

Thực tế không phải ông đoán, mà ký ước kiếp sau về bộ phim "Cảnh Sát Cố Sự 3: Siêu Cấp Cảnh Sát" chính là câu chuyện về Trình

Long và một nữ cảnh sát đại lục cùng phá án, phản ứng của Trình Long đã xác nhận điều đó.

Kịch bản của 《Câu Chuyện Cảnh Sát III: Siêu Cấp Cảnh Sát》 đã được Lâm Hựu Luân viết xong trước cả khi anh tìm gặp Hà Quán Xương để đề xuất việc coi trọng thị trường Đại lục.

Chính vì nội dung phim có liên quan đến cảnh sát Đại lục nên Trình Long đã trực tiếp lấy nó ra sử dụng. "Bộ phim này quả thực có thể quay theo dạng phim hợp tác, nhưng có vài chuyện tôi phải nói rõ với anh trước.

Đầu tiên là về vốn đầu tư và tỉ lệ chia lợi nhuận phòng vé tại Đại lục.

Hiện tại, bên đó vẫn chưa hình thành hệ thống rạp chiếu theo cơ chế thị trường.

Dù là phim Hồng Kông nhập khẩu hay phim hợp tác, tỉ lệ phân chia phòng vé mà nhà đầu tư nhận được sau khi công chiếu đều rất thấp.

Doanh thu hàng trăm triệu có khi cuối cùng chỉ cầm về được mười triệu.

Thêm nữa, về mặt đầu tư, mang danh là phim hợp tác nhưng thực tế các công ty điện ảnh Đại lục chỉ góp một lượng vốn rất hạn chế, đối với một bộ phim đầu tư hàng chục triệu thì con số đó gần như không đáng kể." Lâm Hựu Luân nhún vai nói.

Thị trường điện ảnh Đại lục hiện nay vẫn chưa chín muồi, phim hợp tác thực chất đều do phía Hồng Kông đơn phương đầu tư sản xuất, phía Đại lục chủ yếu chỉ đứng tên rồi cung cấp một số thuận lợi khi quay phim.

Trình Long gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Nói trắng ra, lần này ông muốn hợp tác với Đại lục chủ yếu là do bị ảnh hưởng bởi những lời Lâm Hựu Luân nói với Hà Quán Xương.

Việc coi trọng thị trường Đại lục ngay từ bây giờ, dù phim đưa vào không kiếm được bao nhiêu tiền, cũng có thể bồi dưỡng một thế hệ người hâm mộ, đặt nền móng cho tương lai.

Còn việc có thể chia được bao nhiêu tiền từ phòng vé Đại lục, Trình Long không quá bận tâm.

Trong mắt Trình Long, thị trường Đại lục hiện tại còn kém xa tầm quan trọng của thị trường Hồng Kông và Đài Loan.

Và Lâm Hựu Luân cũng đang định nói với ông về vấn đề này. "Còn một điểm nữa, một khi bộ phim này dán nhãn phim hợp tác, khi công chiếu tại Đài Loan có thể sẽ gặp chút rắc rối." Vấn đề này Trình Long chưa từng nghĩ tới, ông vừa nghe đã có chút sốt ruột.

Lợi nhuận từ Đại lục ông có thể không lấy, nhưng thị trường Đài Loan từ trước đến nay luôn là "kho vé" của điện ảnh Hồng Kông.

Nếu không thể chiếu ở Đài Loan thì tổn thất sẽ rất lớn. "Trước đây các phim hợp tác giữa Hồng Kông và Đại lục vẫn chiếu thuận lợi ở Đài Loan đó thôi?" Trình Long thắc mắc. "Cái đó khác." Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Những phim hợp tác trước đây chủ yếu là đề tài cổ trang, nói trắng ra là không liên quan nhiều đến chính trị.

Hai năm trước, phía Đài Loan cũng có ý định xoa dịu quan hệ với Đại lục nên kiểm duyệt không quá khắt khe.

Nhưng anh có chú ý không, kể từ khi vị Tổng thống họ Lý kia ngồi vững ghế, những phát ngôn và cách làm của ông ta đã bắt đầu nhắm vào Đại lục, đây là một tín hiệu rất xấu.

Bộ 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 này của anh lại liên quan trực tiếp đến chính quyền Đại lục, dù quan hệ không lớn cũng đủ khiến phía Đài

Loan cảnh giác.

Muốn thông qua kiểm duyệt bên đó có lẽ sẽ gặp nhiều trắc trở." Trình Long trước đó không nghĩ sâu xa như vậy, nghe Lâm Hựu Luân phân tích xong mới nhận ra đằng sau còn có sự đấu đá chính trị phức tạp đến thế.

Trong lòng ông chợt thấy quyết định dùng 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 làm phim hợp tác có chút mạo hiểm. "Tất nhiên, tôi chỉ nói là có thể gặp rắc rối, chứ không phải không thể chiếu.

Hơn nữa, ngay cả khi phải từ bỏ thị trường Đài Loan, tôi nghĩ cũng xứng đáng.

Thứ nhất, phim của anh đã thâm nhập thành công vào Hollywood, chỉ cần bảo đảm được thị trường Bắc Mỹ, anh không cần lo phim không kiếm được tiền.

Thứ hai, quy mô thị trường Đại lục hiện nay đã vượt qua Đài Loan, đó là khi phần lớn tiềm năng chưa được khai phá hết.

Nếu là tôi, tôi cũng sẽ không ngần ngại bỏ Đài Loan để chọn Đại lục." Trình Long suy nghĩ kỹ lại, thấy đạo lý đúng như lời Lâm Hựu Luân nói, những lo âu trong lòng cũng tan biến. "Lâm tiên sinh, còn một việc nữa, đạo diễn và diễn viên của bộ phim này đã được xác định rồi, phía Đại lục sẽ không có vấn đề gì chứ?" "Đã xác định hết rồi sao?" Lâm Hựu Luân nhíu mày.

Thấy vẻ mặt Lâm Hựu Luân không ổn, Trình Long vội sửa lời: "Mới xác định một phần thôi, chưa phải toàn bộ.

Mấy diễn viên mới chỉ là nhân tuyển sơ bộ, vẫn chưa chính thức gặp mặt đàm phán." Chân mày Lâm Hựu Luân giãn ra một chút, nhưng trong lòng Trình Long lại nảy sinh suy nghĩ khác.

Đạo diễn của 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 là do Hà Quán Xương gạt

bỏ mọi ý kiến trái chiều để chọn Đường Kế Lễ.

Lúc đó mọi người đều thấy lạ, Đường Kế Lễ chỉ mới quay một bộ phim là 《Thần Thoại》, sao Hà Quán Xương lại quyết định như vậy? 《Thần Thoại》 về mặt thương mại quả thực rất thành công, năng lực đạo diễn của Đường Kế Lễ cũng được giới điện ảnh Hồng Kông công nhận, nhưng bộ phim đó đối với Trình Long lại là một nỗi nhục không nhỏ.

Chương 584

《Thần Thoại》 đã lăng xê Lý Nguyên Bá, vô hình trung tạo ra một đối thủ mạnh cho Trình Long.

Dù hiện tại Lý Nguyên Bá chỉ như hoa quỳnh sớm nở tối tàn, nhưng lúc đó đã gây cho Trình Long áp lực rất lớn.

Hơn nữa sau khi thành danh, Trình Long luôn tự mình làm đạo diễn và chỉ đạo võ thuật, nay lại mời Đường Kế Lễ đảm nhận cả hai vai trò, nhiều người nghi ngờ Đường Kế Lễ có thể quay tốt phim của Trình Long hay không.

Bản thân Trình Long không vì Đường Kế Lễ là đạo diễn phim 《Thần Thoại》 mà có ý kiến gì, nhưng ông vẫn nghi ngờ năng lực của anh ta với 《Siêu Cấp Cảnh Sát》, chỉ vì tin tưởng Hà Quán Xương nên mới chấp nhận. "Hồi quay 《Thần Thoại》, tôi đã thấy Đường Kế Lễ là một đạo diễn có nhiều ý tưởng.

Nếu anh ta làm đạo diễn phim này thì tôi rất yên tâm." Lâm Hựu Luân nói vậy chỉ là cái cớ, lý do thực sự anh công nhận Đường Kế Lễ là vì định hướng giá trị quan trong phim của anh ta rất chuẩn xác, điểm này cực kỳ quan trọng đối với phim hợp tác muốn vào thị trường Đại lục.

Trong thời gian quay 《Thần Thoại》, Đường Kế Lễ từng tâm sự với Lâm Hựu Luân về triết lý "bạo lực lành mạnh" trong phim hành động.

Phim hành động không thể tránh khỏi bạo lực, vì nếu không có bạo lực, nó sẽ mất đi giá trị tồn tại và lượng khán giả cơ bản.

Nếu sáng tác vì mục đích giải trí thương mại thì buộc phải thể hiện và cường điệu bạo lực trên màn ảnh để thu hút người xem.

Ý tưởng của Đường Kế Lễ là vừa thể hiện bạo lực, vừa giảm thiểu tối đa khía cạnh tàn khốc, hạ thấp mức độ gây hại và dẫn dắt sai lệch của bạo lực màn ảnh đối với thanh thiếu niên xuống mức tối thiểu.

Cái gọi là "bạo lực lành mạnh" trước hết là giải mã về bạo lực chính nghĩa.

Điều này thể hiện rõ trong 《Thần Thoại》: nhân vật nam chính không bao giờ chủ động sử dụng bạo lực, mà chỉ sau khi liên tục bị kẻ phản diện khiêu khích, hãm hại đến mức không thể nhịn thêm được nữa, mới dùng bạo lực chính nghĩa để chống lại cái ác nhằm sinh tồn.

Khái niệm này tương tự như phòng vệ chính đáng trong luật pháp.

Tiếp đến là hình thức thể hiện, các động tác trong phim Đường Kế Lễ theo đuổi sự chân thực, kích thích nhưng tuyệt đối không sa đà vào máu me, mức độ sát thương đều được xử lý một cách hàm súc và tiết chế.

Nói đơn giản, "tam quan" trong phim hành động của Đường Kế Lễ rất chính trực, dễ dàng thông qua kiểm duyệt điện ảnh của Đại lục.

Chỉ riêng điểm này đã giúp Lâm Hựu Luân bớt đi rất nhiều rắc rối.

Trình Long nhắc đến Đường Kế Lễ thực chất là để dò xét thái độ của Lâm Hựu Luân.

Nếu Lâm Hựu Luân thấy không hợp, ông sẽ có lý do chính đáng để thay người.

Nay Lâm Hựu Luân đã tán thành, Trình Long tự nhiên không đề cập chuyện đổi đạo diễn nữa. "Chẳng phải anh nói nhân tuyển diễn viên cũng đã định rồi sao?

Đã là phần tiếp theo của 《Câu Chuyện Cảnh Sát》, Trương Mạn

Ngọc vẫn tiếp tục đóng vai bạn gái anh chứ?

Còn nữ công an Đại lục kia thì ai đóng?" Sau khi bàn xong chuyện đạo diễn, Lâm Hựu Luân tự nhiên hỏi sang chuyện diễn viên. "Vai của Trương Mạn Ngọc không đổi, còn nữ công an Đại lục kia thì..." Trình Long ngập ngừng, vẻ mặt như gặp chuyện gì khó xử.

Lâm Hựu Luân bĩu môi, ra hiệu cho Trình Long cứ nói thẳng, không cần e ngại. "Vai đó tôi thấy rất hợp với Dương Tử Quỳnh, những người khác cũng nghĩ vậy.

Tất nhiên tạm thời vẫn chưa liên lạc với cô ấy." Trình Long cẩn thận nói ra ý tưởng này, nhưng phản ứng của Lâm Hựu Luân lại nằm ngoài dự đoán.

Anh trông như đã biết trước Dương Tử Quỳnh sẽ đóng vai này, chẳng hề thấy ngạc nhiên chút nào.

Nhưng câu nói tiếp theo của anh lại càng khiến Trình Long mịt mờ. "Vai này phải thay người khác, Dương Tử Quỳnh không hợp." Trình Long từng nghĩ Lâm Hựu Luân có thể sẽ bác bỏ Dương Tử Quỳnh, nhưng không ngờ anh lại nói thẳng thừng và dứt khoát như vậy, chẳng có ý định thương lượng gì.

Lâm Hựu Luân nhìn thấu suy nghĩ của Trình Long, liền cười hỏi một câu: "Anh nghĩ tôi đang cố ý chèn ép Dương Tử Quỳnh sao?" Trình Long thực sự nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng lại không nói thế. "Mọi người đều nghĩ vì chuyện năm xưa, chỉ cần tôi còn ở Hồng Kông ngày nào thì Dương Tử Quỳnh sẽ không có ngày ngóc đầu lên được.

Thực tế chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi, Phan Địch Sinh cũng đã thừa nhận thất bại và rút lui, tôi thực sự có cần phải nắm khư khư chuyện cũ không?

Nữ diễn viên hành động ở Hồng Kông vốn không nhiều, Dương Tử Quỳnh muốn tái xuất tôi cũng chẳng cố ý gây khó dễ làm gì, tất nhiên là cũng sẽ không hợp tác nữa...

Lần này tôi không đồng ý cô ấy đóng vai này, nguyên nhân chính là vì thân phận không phù hợp.

Nếu không phải hợp tác với Đại lục, tôi chắc chắn sẽ không can thiệp vào việc chọn vai, nhưng đã là phim hợp tác, chẳng lẽ anh không thấy trong dàn diễn viên ít nhất nên có một diễn viên Đại lục sao?" Lời nói của Lâm Hựu Luân đã thức tỉnh Trình Long.

Phía Đại lục có quy định đối với phim hợp tác, thành viên trong đoàn phim phải có một tỉ lệ nhất định là nhân viên người Đại lục.

Dù có không ít đoàn phim Hồng Kông mượn danh hợp tác để lên phía Bắc quay phim rồi thuê rẻ mấy nhân viên Đại lục cho đủ số lượng nhằm đối phó, nhưng đó chỉ là những phim nhỏ, phía Đại lục cũng nhắm mắt làm ngơ.

Nhưng địa vị của Lâm Hựu Luân khác với người khác, anh mà dùng thủ đoạn đó thì chỉ làm hạ thấp thân phận mình, lại chẳng thể hiện được thành ý hợp tác.

Phim do Lâm Hựu Luân đầu tư hợp tác chắc chắn phải có người của điện ảnh Đại lục tham gia sâu, nếu không phải diễn viên thì cũng là những nhân sự hậu trường quan trọng.

Chẳng hạn như bộ 《Phong Vân: Hùng Bá Thiên Hạ》 đã đặc biệt mời Trương Nghệ Mưu làm quay phim, bộ phim đó ngoài kỹ xảo ra thì những cảnh phong cảnh tự nhiên cũng được coi là tuyệt mỹ.

Theo ý của Lâm Hựu Luân, nếu 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 muốn làm phim hợp tác thì nhất định phải có một diễn viên Đại lục đảm nhận vai trò quan trọng, và vai nữ công an Đại lục chính là lựa chọn tốt

nhất.

Dương Tử Quỳnh không phải người Đại lục, tự nhiên không còn phù hợp.

Trình Long quen biết rất ít diễn viên Đại lục, người duy nhất ông biết là Củng Lỵ.

Với thân phận Ảnh hậu Cannes của Củng Lỵ đóng vai này cũng không tệ, nhưng ý tưởng vừa đưa ra đã bị Lâm Hựu Luân bác bỏ. "Năm nay Củng Lỵ phải cùng Trương Quốc Vinh tham gia bộ phim mới 《Bá Vương Biệt Cơ》 của đạo diễn Trần Khải Ca.

Bộ phim đó không biết bao giờ mới quay xong, anh biết các đạo diễn Đại lục thường chú trọng tính nghệ thuật thế nào mà.

Theo tôi biết về Trần Khải Ca, phim này không mài giũa bảy tám tháng thì ông ấy không hài lòng đâu, thời gian dài như vậy anh đợi được không?" Trình Long nghe xong lập tức dập tắt ý định. 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 dự kiến khởi quay sau Tết, cùng lắm hai ba tháng là phải xong, lịch trình của Củng Lỵ chắc chắn không sắp xếp được.

Cứ thế, Trình Long cũng không biết tìm ai, Lâm Hựu Luân nhất thời cũng chưa nghĩ ra nhân tuyển phù hợp, hai người thảo luận một hồi cuối cùng vẫn không có kết quả.

Tháng Hai ở Bắc Kinh, nhiệt độ vẫn dưới mức đóng băng.

Vừa xuống máy bay, Lâm Hựu Luân đã cảm nhận được cái lạnh ập vào mặt.

Dù đã chuẩn bị từ trước nhưng lúc đầu mọi người vẫn chưa thích nghi được, vừa về đến khách sạn đều trốn biệt trong phòng có lò sưởi không chịu ra ngoài.

Trong thời gian đó, Trình Long và Chu Tuệ Mẫn đã đi tham gia một buổi tổng duyệt của đêm Xuân Vãn.

Bài hát 《Minh Minh Bạch Bạch Lòng Em》 hai người đã tập luyện với nhau vài lần ở Hồng Kông nên việc phối hợp trên sân khấu không có vấn đề gì.

Còn Chu Tuệ Mẫn, với vai trò là MC của kỳ Xuân Vãn này, những lời cô cần nói trên sân khấu đều đã được phía đài truyền hình trung ương chuẩn bị sẵn, cô chỉ việc học thuộc lòng.

Bốn MC khác của Xuân Vãn là Triệu Trung Tường, Nghê Bình, Trương Hoành Dân, Lý Thụy Anh đều là những người rất hiền hòa và dễ gần.

Hơn nữa vì Chu Tuệ Mẫn là đồng bào Hồng Kông nên họ đặc biệt quan tâm đến cô.

Qua một đợt tổng duyệt, Chu Tuệ Mẫn đã tạo được sự ăn ý nhất định với bốn người họ.

Chương 585

Phía Xuân Vãn không cần Lâm Hựu Luân phải lo lắng quá nhiều, anh liền tranh thủ ghé thăm đoàn phim 《Bá Vương Biệt Cơ》 một chuyến.

Vì sắp đến Tết Nguyên Đán, đoàn phim đã giải tán, Trương Quốc Vinh đã về Hồng Kông, Củng Lỵ cũng về Sơn Đông đoàn tụ với gia đình, anh đến chỉ gặp được mỗi Trần Khải Ca.

Lâm Hựu Luân muốn thương lượng với Trần Khải Ca xem có thể cho mượn Củng Lỵ hai tháng không, để cô có thể kịp đóng 《Siêu Cấp Cảnh Sát》.

Trần Khải Ca tiếp đón Lâm Hựu Luân rất khách khí, nhưng vừa nghe ý định của anh là lắc đầu ngay lập tức.

Sau một thời gian mài giũa, mấy diễn viên chính vừa mới bắt đầu "nhập vai", nếu cho mượn Củng Lỵ hai tháng thì không chỉ diễn xuất của cô gặp vấn đề mà các diễn viên khác cũng bị ảnh hưởng theo.

Tình huống đó là điều Trần Khải Ca không thể chấp nhận được.

Trần Khải Ca tôn trọng Lâm Hựu Luân là một chuyện, nhưng đụng đến chuyện đóng phim thì ông không nhượng bộ nửa bước.

Đây cũng là điểm đáng kính của các đạo diễn Đại lục thời đại này, họ theo đuổi nghệ thuật điện ảnh một cách thuần túy, không vướng bận quá nhiều tính toán lợi ích.

Trần Khải Ca không đồng ý, Lâm Hựu Luân cũng đành chịu, vai nữ công an Đại lục trong 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 chỉ còn cách tìm người khác.

Ngày 15 tháng 2, đêm Giao thừa.

Gala chào Xuân năm 1991 chính thức khai mạc tại trường quay số 1 của Đài truyền hình Trung ương.

Lâm Hựu Luân với tư cách khách mời đặc biệt được mời ngồi ở hàng ghế đầu tiên, còn mẹ con Trần Huệ Tình và Lâm Phượng Kiều được sắp xếp ở vị trí giữa.

Họ không ngồi cùng nhau vì máy quay trong đêm hội đặc biệt "ưu ái" phía Lâm Hựu Luân, mà Trần Huệ Tình và Lâm Phượng Kiều đều không muốn lộ diện trước ống kính.

Trình Long ngồi cùng Lâm Hựu Luân, khi nào đến tiết mục biểu diễn mới lên sân khấu, còn Chu Tuệ Mẫn vì bận dẫn chương trình nên có vị trí riêng ở hậu trường.

Xuân Vãn thời này có lẽ thiết kế sân khấu không lộng lẫy bằng Hồng Kông, nhưng không khí Tết thì rất tuyệt vời.

Tiết mục ca múa mở màn do một nhóm trẻ mầm non dễ thương biểu diễn.

Lâm Hựu Luân quan sát biểu cảm của khán giả ngồi xung quanh, nụ cười trên gương mặt mọi người đều rạng ngời tinh thần đặc trưng của thời đại này, không giống như các chương trình Xuân Vãn sau này, hình thức ngày càng đa dạng nhưng khán giả ngồi dưới đài vẫn không kìm được mà ngủ gật.

Trình Long tuy đã tham gia tổng duyệt nhưng vẫn đầy cảm giác mới mẻ với chương trình, còn Lâm Hựu Luân thì cảm nhận nhiều hơn về sự hoài niệm.

Rất nhiều gương mặt quen thuộc trong ký ức, đặc biệt là các diễn viên tiểu phẩm: Hoàng Hoành, Tống Đan Đan, Phùng Củng, Ngưu Quần, Củng Hán Lâm, Thái Minh...

Cả bác Bản Sơn khi đó còn chưa trở thành "Vua tiểu phẩm", hay

Trần Bội Tư, Chu Thời Mậu, tất cả đều là những gương mặt thường thấy trên Xuân Văn sau này.

Thái Quốc Khánh vẫn giữ danh hiệu ca sĩ thần tượng, Lý Tướng Quân đang thời kỳ hừng hực khí thế, Tống Tổ Anh bắt đầu khoe giọng hát... tất cả đều là những nhân vật tỏa sáng trên sân khấu về sau.

Lần này đài truyền hình Trung ương thực sự đã dồn nhiều tâm huyết, không chỉ nhờ quan hệ của Lâm Hựu Luân để mời được Trình Long và Chu Tuệ Mẫn từ Hồng Kông, mà còn mời được ca sĩ Đài Loan Khương Dục Hằng tham gia biểu diễn ca khúc kinh điển 《Nhìn Lại Lần Nữa》.

Lâm Hựu Luân đã thâu tóm hãng đĩa Phi Điệp của Đài Loan, Khương Dục Hằng chính là ca sĩ dưới trướng Phi Điệp, nên trước khi buổi lễ bắt đầu, anh ta còn đặc biệt chạy qua chào hỏi Lâm Hựu Luân.

Khi giới thiệu, MC nói Khương Dục Hằng là ca sĩ Đài Loan, nhưng chỉ Lâm Hựu Luân biết thân phận này có chút "nước", chính xác thì anh ta là người Hoa quốc tịch Hàn Quốc, chẳng qua là phát triển tại làng nhạc Đài Loan mà thôi.

Cũng chính nhờ thân phận này mà anh ta mới có thể không ngần ngại bước lên sân khấu Xuân Văn, nếu không với không khí chính trị giữa Đài Loan và Đại lục lúc này, ca sĩ Đài Loan sẽ không dễ dàng đến Đại lục biểu diễn, điểm này rất khác biệt so với Hồng Kông vốn đã xác định sẽ trở về với mẫu quốc.

Không so sánh thì thôi, Khương Dục Hằng vừa lên đài hát một bài, rồi đối chiếu với những bài hát Đại lục trước đó, làng nhạc Đài Loan lúc này tuy vừa thoát khỏi cái danh "nhạc ủy mị" nhưng thực sự trình độ phát triển vẫn vượt xa Đại lục một khoảng dài, từ phong cách biểu diễn đến ý cảnh của ca từ đều mang lại cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Tiết mục của Khương Dục Hằng dĩ nhiên nhận được tràng pháo

tay nhiệt liệt từ khán giả.

Hai MC Triệu Trung Tường và Nghê Bình bước lên sân khấu.

Khi ra đến giữa đài, Nghê Bình đi phía sau gọi Triệu Trung Tường lại, ra vẻ thắc mắc: "Bên cạnh chúng ta dường như thiếu mất một người?" "Chị đang nói đến Tuệ Mẫn phải không?" Triệu Trung Tường mỉm cười, giọng nói trầm ổn, nghiêm túc mà không mất đi sự thân hòa.

Nhưng Lâm Hựu Luân nghe câu này cứ thấy có gì đó là lạ, anh quen nghe giọng ông thuyết minh trong chương trình 《Thế giới động vật》 hơn, nhìn ông dẫn Xuân Vãn vẫn thấy chưa quen lắm. "Đúng vậy, sao cô ấy không cùng chúng ta lên đây?" Nghê Bình hỏi tiếp.

Cuộc trò chuyện của hai người trông rất tự nhiên, nhưng lời thoại dưới mắt Lâm Hựu Luân thì dấu vết dàn dựng quá nặng, nghe là biết đã sắp xếp sẵn.

Tất nhiên thời bấy giờ mà thiết kế được lời thoại như vậy đã là rất tốt rồi, chỉ có thể trách Lâm Hựu Luân mang cái nhìn của hậu thế nên có chút khắt khe. "Cái này chị không biết rồi, Tuệ Mẫn từ Hồng Kông đến lần này không chỉ để cùng chúng ta dẫn chương trình đâu, cô ấy còn mang đến cho khán giả một bài hát nữa.

Hơn nữa, người hát cùng cô ấy cũng vô cùng nổi tiếng, đó chính là ngôi sao điện ảnh lừng danh Hồng Kông - ông Trình Long." Trong lời giới thiệu khoan thai của Triệu Trung Tường, Trình Long đứng dậy từ chỗ ngồi, khán giả bắt đầu vỗ tay.

Chu Tuệ Mẫn từ hậu trường bước ra, sóng bước cùng Trình Long.

Âm nhạc vang lên, hai người đối mặt hát vang ca khúc 《Minh Minh Bạch Bạch Lòng Em》.

Trình Long phát âm phổ thông chuẩn hơn một chút, còn trong

giọng hát của Chu Tuệ Mẫn vẫn mang chút âm hưởng tiếng Quảng Đông, đậm chất Hồng Kông, rất phù hợp với thân phận của cô.

Kỹ thuật hát của Trình Long ở mức bình thường nên cả bài đều do Chu Tuệ Mẫn dẫn dắt.

May mà bài hát này khá đơn giản, khả năng kiểm soát âm vực phong phú của Chu Tuệ Mẫn đã khéo léo che đi khuyết điểm giọng hát hơi đơn điệu của Trình Long.

Khán giả bên dưới say sưa lắng nghe, lúc này máy quay quét qua hàng ghế khán giả, dành cho Lâm Hựu Luân một cảnh đặc tả.

Lâm Hựu Luân nhịp tay nhẹ nhàng theo giai điệu, biểu hiện rất tự nhiên trước ống kính.

Đợi khi máy quay rời đi, Lâm Hựu Luân mới dừng động tác tay, anh liếc nhìn danh sách tiết mục, thấy bài hát tiếp theo tên là 《Táo Đã Chín Rồi》, người biểu diễn ghi là Trần Hồng.

Phản ứng đầu tiên của anh là tưởng mình nhìn nhầm, nhưng nhìn kỹ lại thì đúng là Trần Hồng.

Trần Hồng mà cũng biết hát, lại còn lên cả sân khấu Xuân Vãn sao?

Điều này khiến anh hơi bất ngờ, vì ấn tượng định kiến nên anh mặc định đó là Trần Hồng mà mình quen biết, chứ không nghĩ đến chuyện trùng tên trùng họ.

Đợi khi tiết mục của Chu Tuệ Mẫn và Trình Long kết thúc, Lâm Hựu Luân bắt đầu mong chờ sự xuất hiện của Trần Hồng.

Vì tò mò, anh thực sự muốn nghe thử xem Trần Hồng hát hò thế nào.

Nhưng vừa khi Trần Hồng bước lên sân khấu, Lâm Hựu Luân liền

ngẩn ngơ.

Anh nhìn chằm chằm vào gương mặt cô ta suốt nửa phút đồng hồ, cuối cùng mới xác định được Trần Hồng này không phải Trần Hồng kia.

Anh bật cười tự giễu, thầm mắng mình lú lẫn.

Trình Long vừa quay lại chỗ ngồi, thấy Lâm Hựu Luân vừa lắc đầu vừa cười liền tò mò hỏi: "Sao vậy, anh Lâm quen biết ca sĩ trên kia à?" "Tôi quen một diễn viên trùng tên trùng họ với cô ấy.

Lúc mới nhìn danh sách tôi cứ tưởng là người đó, khi cô ấy lên sân khấu tôi cứ nhìn chằm chằm, trong lòng thấy lạ sao cô ấy trang điểm mà tôi nhận không ra luôn." Lâm Hựu Luân vừa cười vừa giải thích.

Trình Long nhìn vào danh sách tiết mục, lòng chợt nảy ra một ý định. "Diễn viên trùng tên mà anh Lâm nói có phải là nữ chính trong phim 《Thần Thoại》 không?" Cha của Trần Hồng tháo kính xuống, nhìn con gái vừa từ bếp dọn dẹp bát đĩa xong bước ra: "Hồng Hồng, cái ông sao Hồng Kông Trình Long lên Xuân Vãn kia nổi tiếng lắm sao?" Trần Hồng nhìn màn hình tivi một cái: "Sao tự dưng ba lại quan tâm chuyện này?" Cha cô bưng chén trà từ bàn lên: "Nãy MC giới thiệu ông ta là sao điện ảnh nổi tiếng quốc tế, so với Yamaguchi Momoe của Nhật Bản thì ai nổi tiếng hơn?" Đại lục vào giữa và cuối những năm 80 đã nhập khẩu rất nhiều phim Nhật Bản, trong mắt thế hệ của cha cô, Yamaguchi Momoe đã là một ngôi sao lớn lắm rồi.

Trần Hồng cởi tạp dề ngồi xuống cạnh cha, giải thích: "Yamaguchi Momoe chỉ nổi tiếng ở Nhật và châu Âu thôi, còn ông Trình Long kia thì nổi tiếng khắp Đông Nam Á và Mỹ.

Rất nhiều người thích xem phim hành động của ông ấy, người Mỹ còn gọi ông ấy là Lý Tiểu Long thứ hai của Hồng Kông." Cha cô nhấp ngụm trà nhưng chưa đặt chén xuống vội: "Lý Tiểu Long là ai?" Trần

Hồng lập tức nhận ra mình nói hớ, ở Đại lục bây giờ không mấy người biết Lý Tiểu Long.

Chương 586

"Cũng là một diễn viên hành động, cực kỳ nổi tiếng ở Mỹ, nhưng đã mất vì tai nạn hơn mười năm trước rồi ạ." Cha cô lại đầy hứng thú hỏi tiếp: "Vậy cái ông Lý Tiểu Long đó so với Lý Liên Kiệt trong phim 《Thiếu Lâm Tự》 thì ai nổi tiếng hơn?" "Hiện tại thì là Lý Tiểu Long, sau này thì chưa biết được.

Con nghe nói Lý Liên Kiệt cũng có ý định sang Mỹ phát triển, biết đâu tương lai anh ấy sẽ vượt qua Lý Tiểu Long cũng nên." Trần Hồng cầm một quả táo đã rửa sạch trên bàn định ăn, mẹ cô từ bếp bước ra liền ngăn lại ngay. "Cái con bé này, mẹ nói bao nhiêu lần rồi, phải gọt vỏ mới được ăn chứ." Mẹ cô đi tới cằn nhằn một trận, nói đoạn giật lấy quả táo trong tay cô để gọt.

Trên khung hình trực tiếp của Xuân Văn, Trình Long lại một lần nữa lộ mặt, Trần Hồng và mẹ đồng thanh sững sờ. "Ơ, kia chẳng phải là cậu thanh niên đóng phim cùng con ở Hồng Kông sao?" Mẹ cô kinh ngạc thốt lên. "Đừng nói, trông cũng giống thật đấy." Cha cô đeo kính vào nhìn tivi. "Dạ... mọi người nói gì cơ?" Trần Hồng bấy giờ mới sực tỉnh. "Thì cái cậu thanh niên trên tivi nãy đóng phim cùng con ấy hả?" Mẹ cô đưa quả táo đã gọt vỏ cho cô. "Cái người đóng cùng Hồng Hồng tên là Lý Nguyên Bá, trùng tên với đệ nhất hảo hán trong 《Tùy Đường Diễn Nghĩa》, còn người trên tivi nãy là Trình Long, sao mà là một người được?" Cha cô trả lời thay con gái. "Ba nói đúng rồi đó ạ." Trần Hồng cắn một miếng táo, miệng thì hùa theo nhưng trong lòng lại nghĩ chuyện khác.

Tại sao anh ta lại xuất hiện ở hàng ghế khán giả Xuân Văn?

Đợi khi thấy Chu Tuệ Mẫn xuất hiện dẫn chương trình, Trần

Hồng mới vỡ lẽ, hóa ra là đi theo hộ tống người tình nhỏ.

Hồi ở Hồng Kông đã thấy anh ta là tên đào hoa phong lưu, xem ra chẳng oan uổng chút nào, Trần Hồng hậm hực nghĩ thầm.

Gia đình Trần Hồng đã ăn cơm xong và đang ngồi trước tivi, còn ở Sơn Đông xa xôi, bữa cơm tất niên của gia đình Củng Lỵ mới vừa bắt đầu. "Em gái, cái cậu thanh niên ngồi cạnh Trình Long kia có phải là Lâm tiên sinh mà em hay nhắc tới không?" Trên bàn ăn, anh hai hỏi về Lâm Hựu Luân vừa lướt qua màn hình.

Hai năm nay Củng Lỵ cứ chạy đi chạy lại giữa Hồng Kông và Đại lục, cô mang về không ít băng hình Hồng Kông.

Những cuốn băng đó không chỉ khiến gia đình cô mở mang tầm mắt mà còn quen mặt nhiều ngôi sao Hồng Kông.

Mỗi lần cô về nhà, mấy anh chị đều thích hỏi thăm tin tức về các ngôi sao đó nhất. "Là anh ấy." Củng Lỵ gật đầu, nhắc đến Lâm Hựu Luân, cô chợt trở nên trầm mặc hẳn đi. "Cậu Lâm này trông còn trẻ quá nhỉ?

Thực sự có bản lĩnh như em nói không?" Mẹ Củng Lỵ cũng chú ý tới anh. "Mẹ ơi, mẹ hỏi lạ thật, không có bản lĩnh thì sao ngồi được hàng đầu ghế khán giả Xuân Vãn?

Nếu là mấy năm trước, vị trí đó chỉ dành cho lãnh đạo quốc gia thôi đấy!" Chị hai cô chen vào. "Nhưng mà trẻ quá." Mẹ cô tặc lưỡi, không nói thêm nữa. "Bản lĩnh của anh Lâm này lớn lắm, chuyện khác con không rõ nhưng mấy cuốn băng hình em gái mang về, những bộ hay nhất thì trong phần giới thiệu đầu phim đều tìm thấy tên anh Lâm này...

Người ta bảo Hồng Kông đất đầy vàng, xem ra chẳng sai tí nào, nếu không anh Lâm trẻ thế này sao làm nên nghiệp lớn được." Anh hai

cô cũng góp chuyện.

Củng Lỵ lẳng lặng ăn cơm, không có ý định tham gia vào cuộc bàn tán của gia đình.

Chuyện về Lâm Hựu Luân không thể giải thích rõ ràng trong một hai câu, thôi thì cứ để họ đoán mò vậy.

Điều duy nhất cô đang phân vân là Lâm Hựu Luân đã đến Đại lục rồi, mình có nên gọi điện cho anh một tiếng không?

Ngồi tại trường quay Xuân Văn, Lâm Hựu Luân không hề biết mình đã trở thành chủ đề trong bữa cơm tất niên của gia đình Củng Lỵ, anh đang thảo luận nhỏ với Trình Long về vấn đề dang dở lúc trước. "Tôi cứ tưởng anh Long sẽ không đi xem bộ phim đó chứ." "Nếu không xem phim đó, có lẽ giờ tôi vẫn còn tự cao tự đại lắm.

Đây cũng coi như một bài học sâu sắc." Trình Long không hề ngại ngần khi nhắc đến 《Thần Thoại》, đặc biệt là trước mặt Lâm Hựu Luân.

Vai nam chính của 《Thần Thoại》 đáng lẽ thuộc về ông, nhưng do sơ suất ông đã bỏ lỡ.

Nay ông đã biết hổ thẹn để cố gắng hơn, đó cũng là một sự tiến bộ lớn. "Anh Lâm thấy để Trần Hồng đóng vai nữ công an Đại lục trong 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 thì thế nào?" Lâm Hựu Luân rời mắt khỏi sân khấu, nhìn Trình Long: "Anh thực sự thấy cô ấy hợp sao?" Trình Long gật đầu rất nghiêm túc.

Có lẽ vì ký ức về diễn xuất xuất sắc của Dương Tử Quỳnh trong 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 quá sâu đậm, nên khi cân nhắc vai này, Lâm Hựu Luân theo thói quen luôn lấy Dương Tử Quỳnh ra so sánh.

Mà Trần Hồng và Dương Tử Quỳnh hoàn toàn là hai kiểu diễn viên khác nhau, nếu Trình Long không đề xuất, anh chắc chắn sẽ

không nghĩ tới Trần Hồng. "Nếu là đóng cảnh hành động, cô ấy chắc chắn không bằng được Dương Tử Quỳnh." Lời của Lâm Hựu Luân không làm Trình Long nản chí: "Cái đó không sao, những cảnh hành động độ khó cao đều có thể dùng diễn viên đóng thế." Trình Long tỏ ra tích cực như vậy khiến lúc đầu Lâm Hựu Luân hơi thắc mắc, nhưng nghĩ lại anh liền hiểu được dụng ý của ông.

Loạt phim 《Câu Chuyện Cảnh Sát》 có thể coi là tâm huyết của Trình Long, ông cực kỳ khắt khe trong việc chọn nữ chính.

Phần một ông mời Lâm Thanh Hà và Trương Mạn Ngọc, phần hai tiếp tục mời Trương Mạn Ngọc, và giờ là phần này, ông lại nhắm trúng Trần Hồng.

Trần Hồng hiện tại chỉ mới đóng duy nhất một phim Hồng Kông là 《Thần Thoại》, danh hiệu đệ nhất mỹ nữ Đại lục cũng chưa có ai đặt cho, Trình Long chọn cô làm nữ chính lúc này phải nói là con mắt nhìn người rất tinh tường.

Vẻ ngoài xuất chúng của Trần Hồng là một lý do, nhưng quan trọng hơn, cô là nữ chính của 《Thần Thoại》.

Đối với Trình Long, 《Thần Thoại》 luôn là một sai lầm đáng tiếc khó nguôi ngoai.

Hà Quán Xương mời Đường Kế Lễ làm đạo diễn 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 thực chất cũng là để giúp Trình Long tháo gỡ nút thắt trong lòng.

Nếu Trần Hồng cũng tham gia, thì đạo diễn và nữ chính của 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 chính là đội hình của 《Thần Thoại》, điều này mang ý nghĩa rất đặc biệt với Trình Long.

Hiểu được điểm này, Lâm Hựu Luân không còn đắn đo chuyện Trần Hồng có hợp đóng phim hành động hay không nữa, chuyện đó cứ

phải thử mới biết.

Thấy Lâm Hựu Luân không phản đối nữa, tâm trạng Trình Long lập tức trở nên nhẹ nhõm.

Các tiết mục trên sân khấu Xuân Vãn đối với ông giờ đã không còn quan trọng, ông chỉ hận không thể lập tức bay về Hồng Kông để khởi quay 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 ngay.

Sáng hôm sau, Lâm Hựu Luân bất ngờ nhận được điện thoại của Củng Lỵ.

Cuộc gọi trực tiếp đến phòng khách sạn, Chu Tuệ Mẫn vừa ngủ dậy đang vào phòng tắm rửa mặt.

Lâm Hựu Luân nhấc máy, nhận ra giọng Củng Lỵ, anh vô thức liếc nhìn về phía phòng tắm. "Sao thế, không tiện nghe điện thoại à?" Giọng Củng Lỵ mang chút ý trêu chọc, dường như cô đã đoán ra trong phòng anh không chỉ có một mình. "Không có, chỉ là hơi bất ngờ thôi, sao cô biết số điện thoại phòng tôi?" Lâm Hựu Luân ngồi xuống mép giường, cũng không cố ý hạ thấp giọng. "Anh đoán xem?" Củng Lỵ hiếm khi đùa giỡn với anh như vậy. "Là đạo diễn Trần Khải Ca nói cho cô phải không?" Lúc đi gặp Trần Khải Ca, anh có để lại phương thức liên lạc. "Nghe nói là hợp tác với Trình Long, nghĩ thôi đã thấy phấn khích rồi.

Hay là anh giúp tôi thương lượng lại với đạo diễn Trần đi?" Củng Lỵ nói đùa.

Chương 587

"Chuyện này mà thương lượng được thì giờ đã là tôi gọi điện cho cô rồi." Lâm Hựu Luân tự giễu.

Củng Lỵ thở dài trong điện thoại, cô vốn biết kết quả sẽ thế này, gọi cuộc điện thoại này không phải vì bộ phim mà chỉ đơn thuần là muốn chào hỏi anh một câu. "Thôi được rồi, biết anh bận trăm công nghìn việc nên không làm phiền nữa." Mục đích đã đạt được, Củng Lỵ dứt khoát cúp máy.

Nghe tiếng tút tút trong ống nghe, Lâm Hựu Luân bất lực lắc đầu.

Lúc này Chu Tuệ Mẫn từ phòng tắm bước ra: "Anh vừa gọi điện cho ai à?" Chu Tuệ Mẫn rất thông minh, cô không hỏi anh gọi cho ai. "Là Củng Lỵ.

Lúc em đi tổng duyệt Xuân Vãn, anh có đi tìm Trần Khải Ca muốn mượn Củng Lỵ đóng phim khác nhưng bị từ chối." Lâm Hựu Luân nhún vai, những chuyện này anh không cần phải giấu cô. "Giờ chuyện đó lại có chuyển biến gì sao?" Chu Tuệ Mẫn ngồi xuống cạnh anh, tò mò hỏi. "Tìm được diễn viên khác rồi." Lâm Hựu Luân đặt ống nghe xuống, thầm nghĩ lúc này có nên gọi cho Trần Hồng một cuộc điện thoại không.

Chu Tuệ Mẫn gật đầu, đứng dậy mở tủ chuẩn bị thay đồ.

Lâm Hựu Luân định lười nhác nằm lại giường không chịu đi, Chu Tuệ Mẫn lườm anh một cái duyên dáng, không nói hai lời liền đuổi anh ra khỏi phòng ngủ.

Cô tựa lưng vào cửa, nhớ lại chuyện cuồng nhiệt tối qua mà má không khỏi nóng bừng.

Trong phòng suite của khách sạn có tổng cộng hai chiếc điện thoại, sau khi bị đuổi ra ngoài, Lâm Hựu Luân dùng chiếc điện thoại ở phòng khách để gọi cho Trần Hồng đang ở Giang Tây. "Mấy giờ rồi mà Hồng Hồng vẫn chưa dậy?" Cha của Trần Hồng sáng sớm đi dạo một vòng quay về, thấy phòng khách chỉ có bà vợ đang ngồi xem tivi.

Mẹ Trần lườm chồng một cái: "Tối qua con bé kiên trì xem hết chương trình Gala chào Xuân nên ngủ hơi muộn, ông đừng có la hét, để nó ngủ thêm chút nữa." "Hôm qua lúc ăn cơm chẳng phải nó còn nói không hứng thú với Xuân Vãn sao?" Cha Trần đầy vẻ nghi hoặc. "Chắc là thấy thứ gì đó thú vị, con gái thích thì ông quản làm gì?" Mẹ Trần ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, "Ôi, tôi phải đi chuẩn bị bữa sáng đây." Bà vội vàng đứng dậy, đeo tạp dề vào rồi lại quay trở lại: "Đúng rồi, vừa nãy có cuộc điện thoại từ thủ đô gọi đến tìm Hồng Hồng, tôi đã ghi lại số điện thoại bên đó rồi, đợi Hồng Hồng dậy ông nhớ nói với con bé một tiếng, đừng có quên đấy!" Cha Trần ậm ừ một tiếng, đeo kính vào, cầm tờ báo trên bàn trà lên đọc.

Mẹ Trần vào bếp không lâu, Trần Hồng mặc đồ ngủ từ phòng ngủ đi ra, tóc tai bù xù xõa trên vai, đang định đi rửa mặt thì giữa đường bị cha Trần gọi lại. "Vừa nãy có điện thoại tìm con, mẹ con nghe máy, nói là từ bên thủ đô gọi tới, có để lại số điện thoại bảo con gọi lại." "Vâng, con biết rồi." Trần Hồng vừa mới ngủ dậy, đầu óc còn đang mơ màng, nghe cha nói xong thì đi tiếp hai bước, lúc này mới đột nhiên quay đầu lại. "Vừa nãy có điện thoại tìm con, gọi từ thủ đô tới ạ?" "Cái đứa nhỏ này, chẳng phải cha vừa nói rõ với con rồi sao?" Cha Trần đẩy kính, nhìn con gái một cái.

Nghĩ đến một khả năng nào đó, Trần Hồng lập tức cuống lên: "Trời ạ, sao lúc đó hai người không gọi con dậy!" "Mẹ con muốn cho con ngủ thêm chút nữa, với lại giờ con gọi lại cho người ta chẳng phải cũng thế sao?" Cha Trần nghiêm túc nói.

Trần Hồng chẳng thèm rửa mặt nữa, chạy đến trước điện thoại, cầm ống nghe định bấm số thì đột nhiên lại đặt xuống. "Ba, mẹ con đâu?" "Đang nấu bữa sáng trong bếp ấy." Cha Trần vừa xem báo vừa thuận miệng đáp. "Vậy sao ba không vào phụ mẹ một tay?" Trần Hồng ám chỉ. "Một mình bà ấy lo được mà." Cha Trần không chút lay động, tiếp tục lật báo. "Không được, ba nhất định phải vào giúp mẹ." Trần Hồng giật lấy tờ báo trên tay cha, nói bằng giọng ra lệnh. "Được rồi, được rồi, ba vào giúp mẹ." Cha Trần chỉ nghĩ là con gái quan tâm mẹ, liền đứng dậy đi về phía nhà bếp.

Đuổi được cha đi, Trần Hồng mới cầm điện thoại lên, dựa theo số trên mẩu giấy mà bấm gọi. "Ông vào đây làm gì, Hồng Hồng dậy rồi à?" Mẹ Trần thấy chồng đi vào, kỳ lạ hỏi. "Dậy rồi, đang đứng ngoài kia gọi điện thoại đấy!" Cha Trần nhìn vào bếp, "Bà có cần tôi giúp gì không?" "Đi ra đi, ông thì giúp được gì?" Mẹ Trần vừa nói vừa định đuổi chồng ra ngoài.

Cha Trần xòe tay nói: "Đừng, là con gái bảo tôi vào giúp bà đấy, giờ bà bảo tôi ra thì ra sao được?" "Con gái bảo ông vào?" Mẹ Trần đầy vẻ nghi ngờ nhìn chồng hồi lâu, "Có phải con bé gọi điện sau khi ông đi không?" "Đúng vậy, có chuyện gì sao?" Cha Trần không hiểu gì cả. "Ông đúng là già lẩm cẩm rồi!" Mẹ Trần cuống cuồng vứt bó rau xuống, lau tay vào tạp dề, rón rén đi về phía phòng khách.

Thấy tình hình này, cha Trần lập tức hiểu bà vợ định làm gì, ông liền kéo bà lại: "Hồng Hồng đang gọi điện thoại, bà qua đó xen vào làm gì?" "Ông thì biết cái gì?" Mẹ Trần gạt tay chồng ra, "Ông không thấy từ tối qua sau khi ăn cơm xem Xuân Văn xong, Hồng Hồng đã có chút không bình thường sao?" Cha Trần suy nghĩ một chút rồi nói: "Không có mà, tôi thấy con bé vẫn bình thường." Mẹ Trần hỏi tiếp: "Vậy ông còn nhớ chúng ta từng nói về một diễn viên Hong Kong, người hát trong chương trình Xuân Văn không?" Cha Trần gật đầu:

"Bà nói Thành Long hả?

Là diễn viên hành động nổi tiếng ở Hong Kong hơn cả Lý Liên Kiệt đó, Hồng Hồng có kể với tôi về anh ta." "Người gọi điện cho Hồng Hồng sáng nay, giọng phổ thông cũng mang âm hưởng Hong Kong." Mẹ Trần hạ thấp giọng nói một câu. "Chuyện đó thì có liên quan gì?" Cha Trần mặt đầy vẻ khó hiểu. "Thôi, không nói với ông nữa!" Mẹ Trần bực mình, bỏ mặc cha Trần trong bếp, tự mình định qua nghe lén xem con gái nói gì trong điện thoại.

Trần Hồng vừa gọi xong cho Lâm Hựu Luân, quay đầu lại thấy mẹ đứng ở cửa phòng khách, giật nảy mình. "Mẹ, sao mẹ lại ra đây?" "Con đừng quản chuyện đó, mẹ hỏi con, vừa nãy con gọi điện cho ai?" Mẹ Trần đi đến sofa ngồi xuống, gọi Trần Hồng lại gần hỏi. "Chẳng phải mẹ biết rồi sao?" Trần Hồng có chút không tình nguyện trả lời: "Thì là người vừa gọi tới mà mẹ nghe máy đấy." "Người Hong Kong?" Trần Hồng bị hỏi đến mức bực mình: "Mẹ, mẹ định làm cảnh sát tra hộ khẩu đấy à!" "Không được, hôm nay con nhất định phải nói thật với mẹ." Thái độ mẹ Trần rất kiên quyết.

Trần Hồng không còn cách nào khác, đành trả lời: "Là một người bạn của con ở Hong Kong, chính là Lâm tiên sinh lần trước đến trường tìm con đóng phim 《Thần Thoại》 ấy, anh ấy có bộ phim mới định mời con diễn, hôm nay gọi điện là để nói chuyện này." Mẹ Trần lập tức phát hiện ra sơ hở trong lời nói của con gái: "Không đúng, Lâm tiên sinh đó tuy là người Hong Kong, nhưng điện thoại gọi tới từ thủ đô, Tết nhất thế này Lâm tiên sinh không ở Hong Kong mà chạy tới thủ đô làm gì?" "Anh ấy được Trung ương đặc biệt mời tới tham gia Xuân Vãn, tối qua còn xuất hiện trên tivi nữa." Trần Hồng giải thích.

Mẹ Trần bỗng nhiên tỉnh ngộ: "À, hèn gì tối qua con cứ kiên trì xem hết cả chương trình, là vì thấy Lâm tiên sinh đó trên tivi đúng

không?" "Mẹ, mẹ nói gì vậy chứ?" Trần Hồng đỏ mặt, lườm mẹ một cái. "Nếu trong lòng con không có gì khuất tất, sao lại đỏ mặt?" Mẹ Trần đưa tay gõ nhẹ vào trán con gái, "Con là khúc ruột của mẹ, con nghĩ gì trong lòng sao mẹ không biết?

Khai thật đi, con và Lâm tiên sinh đó rốt cuộc là quan hệ gì?" Trần Hồng tức giận dậm chân: "Mẹ, mẹ còn nói bậy nữa là con giận thật đấy." Mẹ Trần cũng không nỡ ép Trần Hồng thêm nữa: "Được rồi, mẹ không hỏi nữa là được chứ gì?

Hôm nay Xuân Vãn còn phát lại, mẹ phải xem cho kỹ xem Lâm tiên sinh mà con nói rốt cuộc là thần thánh phương nào!" Trưa hôm đó, mẹ Trần khăng khăng ngồi trước tivi xem hết từ đầu đến cuối buổi phát lại Xuân Vãn, trong đó có khoảng 5, 6 cảnh Lâm Hựu Luân lộ diện, mẹ Trần xem xong thì vô cùng kinh ngạc.

Bà cứ ngỡ Lâm Hựu Luân ít nhất cũng phải là một người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi, không ngờ đối phương lại trẻ như vậy, trông tuổi tác cũng không chênh lệch với Trần Hồng là bao.

Sau khi phát hiện ra điều này, cả ngày hôm đó mẹ Trần cứ quấn lấy Trần Hồng để dò hỏi tin tức về Lâm Hựu Luân, cuối cùng Trần Hồng bị hỏi đến mức không chịu nổi, đành phải nói với mẹ chuyện Lâm Hựu Luân đã có bạn gái, lúc này mới dập tắt được những ý nghĩ vẩn vơ trong lòng bà. —— Sau khi Xuân Vãn kết thúc, bên này Trần Hồng cũng đồng ý tham gia phim 《Siêu Cấp Cảnh Sát》, mục đích chuyến đi lên phía Bắc lần này của Lâm Hựu Luân đã hoàn thành toàn bộ, cả đoàn không ở lại thủ đô lâu, mùng 3 Tết đã đáp máy bay quay về Hong Kong.

Trong hai ngày Lâm Hựu Luân rời đi, giới giải trí Hong Kong đã xảy ra một chuyện lớn, Trương Mạn Ngọc và người bạn trai thứ hai — một nhà tạo mẫu tóc đến từ Hàn Quốc — đã bị truyền thông công

khai chuyện tình cảm, hơn nữa những lá thư tình qua lại còn bị báo chí đăng trực tiếp lên.

Chuyện này gây chấn động lớn ở Hong Kong, đồng thời cũng gây phiền toái cực lớn cho Trương Mạn Ngọc, không chỉ truyền thông đem những lá thư tình của cô ra mổ xẻ, nói cô không thạo ngữ pháp, thậm chí không biết đặt câu, thậm chí còn có người nghi ngờ trình độ quốc văn của cô có đạt chuẩn hay không.

Đòn giáng mạnh mẽ nhất với cô là tin tức hẹn hò và những lá thư tình này đều bị rò rỉ từ một người bạn phóng viên mà cô rất tin tưởng.

Nếu chỉ là lộ ra chuyện của Trương Mạn Ngọc thì chưa là gì, quan trọng là Trương Mạn Ngọc từng tiết lộ với phóng viên đó một chuyện vô cùng hệ trọng, chuyện này mà công bố ra ngoài tuyệt đối sẽ gây ra sóng gió kinh hoàng trong giới giải trí Hong Kong.

Ngày Lâm Hựu Luân trở về Hong Kong, Trương Mạn Ngọc đã vội vàng tìm đến tận cửa. "Cô nói cái gì, Hồng Cô mang thai rồi!" Lâm Hựu Luân đột ngột đứng bật dậy từ bàn làm việc, mắt nhìn chằm chằm Trương Mạn Ngọc, "Cô chắc chắn không phải đang đùa với tôi chứ?" Trương Mạn Ngọc lẳng lặng gật đầu, vốn dĩ Chung Sở Hồng không cho cô nói tin này cho Lâm Hựu Luân, vì cô ấy vẫn chưa nghĩ kỹ xem có nên giữ đứa bé này hay không, nhưng hiện giờ tình hình đã thay đổi, Trương Mạn Ngọc chỉ có thể đến tìm Lâm Hựu Luân cầu cứu.

Lâm Hựu Luân hít sâu một hơi để bản thân bình tĩnh lại. "Chuyện từ khi nào?" "Khoảng tháng 11 năm ngoái cô ấy đã bắt đầu nghi ngờ, lần đó sau khi chúng ta đi mua sắm còn cùng anh uống trà chiều, sau đó cô ấy đi Pháp đóng phim, trong thời gian đó đã lén đi bệnh viện kiểm tra và xác định chuyện này.

Cô ấy không cho tôi nói với anh, cho nên..." Giọng Trương Mạn

Ngọc càng lúc càng nhỏ, đến cuối cùng thì không biết nói sao nữa.

Lâm Hựu Luân hận không thể lập tức đi tìm Chung Sở Hồng hỏi cho ra lẽ, nhưng lý trí mách bảo anh rằng Trương Mạn Ngọc đến đây mục đích không chỉ đơn giản là báo tin này. "Cô còn chuyện gì nữa không?" "Lâm tiên sinh, chuyện Hồng Cô mang thai hiện giờ ngoài Hồng Cô và tôi ra, còn một người nữa biết." Trương Mạn Ngọc có vẻ ngập ngừng. "Ai?" Lâm Hựu Luân trầm giọng hỏi.

Chương 588

"Một phóng viên, từng là bạn tốt của tôi, tôi rất tin tưởng cô ta, nhiều bí mật đều kể cho cô ta nghe, nhưng giờ cô ta đã phản bội tôi, đem chuyện tôi và bạn trai hẹn hò cũng như những lá thư tình kể cho truyền thông." Sắc mặt Trương Mạn Ngọc tối sầm lại. "Hồng Cô tin tưởng cô mới kể chuyện quan trọng như vậy cho cô, tại sao cô lại đem chuyện này kể cho người khác?" Ánh mắt Lâm Hựu Luân lạnh lẽo nhìn Trương Mạn Ngọc.

Trương Mạn Ngọc vội vàng giải thích: "Không phải như vậy, có một lần tôi lỡ miệng, vô ý nhắc với cô ta chuyện Hồng Cô có khả năng mang thai, có lẽ cô ta cũng chỉ coi đó là lời nói đùa, nhưng qua một thời gian nữa, cô ta có thể từ một số manh mối mà đoán ra chuyện này." Lâm Hựu Luân hừ lạnh một tiếng, coi như miễn cưỡng chấp nhận câu trả lời này của Trương Mạn Ngọc. "Cô đem thông tin của người đó nói cho tôi, tôi sẽ xử lý chuyện này." "Hồng Cô cô ấy có biết chuyện này không?" Lâm Hựu Luân đột nhiên nhớ ra một việc.

Trương Mạn Ngọc lắc đầu, chuyện này cô căn bản không dám nói cho Chung Sở Hồng vì sợ kích động đối phương, một nguyên nhân khác là cô không muốn vì chuyện này mà mất đi người bạn như Chung Sở Hồng.

Kể từ sau sự cố "thư tình", người bạn duy nhất mà Trương Mạn Ngọc có thể tin tưởng ở Hong Kong chỉ còn lại Chung Sở Hồng, cô đã mất đi một người bạn tốt, không muốn mất thêm người nữa. "Chuyện này cô làm rất đúng, hãy cứ chôn sâu nó trong lòng, mãi mãi đừng nói ra!" Lâm Hựu Luân nghiêm nghị nói.

Trương Mạn Ngọc gật đầu, cô biết Lâm Hựu Luân làm vậy là để

bảo vệ Chung Sở Hồng, hơn nữa chuyện này càng ít người biết càng tốt. "Lâm tiên sinh định xử lý người đó thế nào?" Lâm Hựu Luân cười lạnh: "Sao, cô ta phản bội cô mà cô còn lo lắng cho cô ta à?" Trương Mạn Ngọc sững người, rồi khẽ thở dài. "Cô yên tâm, chỉ cần cô ta chịu phối hợp, tôi chỉ đưa cô ta và gia đình sang Thái Lan ở một thời gian, đợi Hồng Cô thuận lợi sinh con xong, lúc đó tôi sẽ có lời giải thích với cô ấy và đứa bé, cho nên tin tức này cũng không cần giấu quá lâu.

Sau khi mọi chuyện được công bố, người bạn đó của cô tự nhiên sẽ có lại tự do.

Tất nhiên, nếu cô ta không chịu phối hợp thì ở Hong Kong thi thoảng mất tích một hai người cũng chẳng phải chuyện gì to tát." Lâm Hựu Luân nói một cách nhẹ tênh, nhưng Trương Mạn Ngọc lại cảm nhận rõ ràng cái lạnh lẽo thấu xương trong lời nói của anh. "Đến lúc đó tôi có thể giúp khuyên cô ta phối hợp với Lâm tiên sinh." Trương Mạn Ngọc vẫn có chút không nỡ, nhưng Lâm Hựu Luân không định cho cô cơ hội lấy đức báo oán này. "Thời gian này cô phải tránh mọi tiếp xúc với cô ta, như vậy nếu cô ta mất tích cũng sẽ không liên quan đến cô.

Tất nhiên khi chuyện đó xảy ra, truyền thông nhất định sẽ liên tưởng đến cô, cảnh sát cũng sẽ tìm cô hỗ trợ điều tra, lúc đó cô phải cắn chết là mình không biết gì cả, rõ chưa?" Lâm Hựu Luân đã tính toán kỹ hậu quả, cái hố đen này phải để Trương Mạn Ngọc gánh, ai bảo chuyện này là do cô gây ra.

Trương Mạn Ngọc cũng biết mình không còn lựa chọn nào khác, đành im lặng gật đầu. —— Trong phòng ngủ, Trần Huệ Tình mang vẻ mặt nghiêm trọng, bà vú là Ngô mụ đứng trước mặt báo cáo lại những gì vừa nghe được ngoài cửa phòng làm việc. "Ngô mụ, bà thực sự nghe rõ chứ?

A Luân và người đàn bà đó ở trong phòng thực sự đang nói chuyện mang thai?" Ngô mụ khẳng định chắc nịch, đứng ngoài cửa có những câu bà nghe không rõ, nhưng từ "mang thai" thì đúng là nghe thấy mấy lần, tuyệt đối không sai. "Tội lỗi quá!" Trần Huệ Tình tức giận đập bàn, "Ta vừa mới thương lượng với Tuệ Mẫn, đợi con bé mang thai sẽ bảo A Luân thu tâm, giờ thì hay rồi, cái thằng khốn này bên ngoài ngay cả con cũng có rồi, bảo ta ăn nói thế nào với Tuệ Mẫn đây?" Trương Mạn Ngọc đến tìm Lâm Hựu Luân và yêu cầu nói chuyện riêng, Trần Huệ Tình đã có chút nghi ngờ nên đặc biệt phái Ngô mụ đến nghe lén, không ngờ lại nghe thấy chuyện tàng trời này.

Ngô mụ lén lút ngoài cửa phòng làm việc thực tế cũng không nghe rõ lắm, bà vừa nghe thấy mang thai là chạy ngay về báo cáo cho Trần Huệ Tình, những lời Lâm Hựu Luân và Trương Mạn Ngọc nói sau đó bà không nghe được một chữ nào.

Trần Huệ Tình nhanh chóng quyết định: "Không được, ta phải đi hỏi thẳng mặt nó cho rõ ràng." Ngô mụ theo Trần Huệ Tình ra phòng khách, đúng lúc này Lâm Hựu Luân đang cùng Trương Mạn Ngọc xuống lầu, chuẩn bị đến nhà Chung Sở Hồng. "Đợi đã, hai người định đi đâu?" Trần Huệ Tình gọi hai người lại. "Mẹ, con ra ngoài một lát, tối nay không về đâu ạ." Lâm Hựu Luân lòng nóng như lửa đốt, hận không thể bay ngay đến bên Chung Sở Hồng, hiện giờ một khắc cũng không muốn nán lại, vừa mặc áo khoác vừa định bước ra ngoài. "Con đứng lại đó cho ta!" Trần Huệ Tình hiếm khi nổi giận như vậy, bà bảo Ngô mụ ra chặn cửa, không có sự cho phép của bà, hôm nay ai cũng không được ra ngoài. "Mẹ, mẹ làm gì vậy ạ?" Lâm Hựu Luân trong lòng đầy thắc mắc. "Con khai thật cho ta, con và người đàn bà này rốt cuộc là sao?

Có phải đứa bé trong bụng cô ta là của con không, được mấy tháng rồi?" Trần Huệ Tình đanh mặt chất vấn.

Lâm Hựu Luân và Trương Mạn Ngọc trố mắt nhìn nhau, chuyện này là sao chứ? "Mẹ, có phải mẹ hiểu lầm gì không, con và A Ngọc chỉ là bạn bè bình thường thôi, bạn trai cô ấy là một nhà tạo mẫu tóc người Hàn Quốc, hai ngày nay báo chí đều đăng tin này, không tin mẹ cứ tìm một tờ báo mà xem?" Lâm Hựu Luân dở khóc dở cười giải thích.

Trần Huệ Tình cũng mơ hồ, vì biểu cảm của Lâm Hựu Luân không giống như đang nói dối, lẽ nào Ngô mụ nghe nhầm?

Thấy Trần Huệ Tình nhìn mình, Ngô mụ không dám mở miệng trước mặt Lâm Hựu Luân, chỉ nháy mắt liên tục ra hiệu mình tuyệt đối không nghe nhầm. "Ngô mụ, chuyện này là sao?" Lâm Hựu Luân nhận thấy biểu hiện giữa mẹ và Ngô mụ có gì đó không ổn, cau mày hỏi. "Chuyện này con đừng hỏi Ngô mụ, là ta bảo bà ấy đến nghe lén ngoài phòng làm việc của con đấy." Trần Huệ Tình thẳng thắn nói.

Lâm Hựu Luân hoàn toàn cạn lời: "Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn biết cái gì?" "Ngô mụ nói hai đứa ở trong phòng nói chuyện mang thai, con hãy giải thích rõ chuyện này cho ta!" Trần Huệ Tình ra lệnh. "Chỉ nghe thấy mỗi từ mang thai thôi sao, còn gì nữa không?" Lâm Hựu Luân thử hỏi một câu.

Không đợi Trần Huệ Tình mở miệng, Ngô mụ ở bên cạnh đã gật đầu lia lịa, bà không muốn vì chuyện nghe lén này mà để lại ấn tượng xấu với Lâm Hựu Luân rồi mất công việc ở Lâm gia.

Biểu cảm trên mặt Lâm Hựu Luân thay đổi thất thường, Ngô mụ liền quỳ sụp xuống đất. "Lâm tiên sinh, những gì tôi nghe được ngoài cửa đều đã nói với thái thái rồi, thực sự không giấu giếm một câu nào, xin anh đừng đuổi việc tôi, nhà tôi còn ba đứa con đang đi học, cha chúng mất sớm, tất cả chỉ trông chờ vào thu nhập của mình tôi..." Ngô mụ nói đến đây thì giọng đã bắt đầu nghẹn ngào. "Ngô mụ, bà làm gì

vậy?" Trần Huệ Tình vội vàng đứng dậy định đỡ Ngô mụ lên.

Lâm Hựu Luân không lên tiếng, Ngô mụ cứ quỳ mãi không chịu dậy.

Trần Huệ Tình lườm con trai một cái: "Ngô mụ, bà đứng dậy đi, chuyện bên ngoài ta không quyết định được, nhưng trong cái nhà này ta vẫn còn tiếng nói, nó mà dám đuổi việc bà, ta sẽ dọn ra ngoài ở cùng bà luôn." Lâm Hựu Luân thở dài: "Ngô mụ, đứng dậy đi, chuyện này bà không sai, nhưng tôi hy vọng chuyện tương tự như hôm nay sẽ không có lần thứ hai!" Ngô mụ gật đầu vâng dạ, rồi được Trần Huệ Tình đỡ dậy. "Bà xuống trước đi, tôi có chuyện muốn nói riêng với thái thái." Lâm Hựu Luân xua tay, Ngô mụ vội vàng lui khỏi phòng khách.

Trương Mạn Ngọc rất biết ý định xin ra ngoài đợi, nhưng lại bị Lâm Hựu Luân giữ lại. "Mẹ, sao mẹ lại bảo Ngô mụ đi nghe lén con nói chuyện chứ?

May mà lần này bà ấy không nghe thấy gì, nếu chuyện hệ trọng bị bà ấy nghe được, mẹ có đảm bảo bà ấy sẽ không nói cho người ngoài không?" Lâm Hựu Luân ngồi xuống bên cạnh mẹ, nắm tay bà nói. "Vậy con cũng không thể trực tiếp đuổi người ta đi như thế chứ?" Trần Huệ Tình biết mình sai nên thái độ cũng mềm mỏng lại. "Chuyện hôm nay coi như bỏ qua, bà ấy nghe thấy chữ mang thai là chạy đi báo cáo mẹ ngay, chắc những chuyện sau đó chưa kịp nghe, nên sự việc cũng không quá nghiêm trọng, nhưng thực sự không được có lần sau đâu đấy." Trần Huệ Tình gật đầu đồng ý, nhưng ngay sau đó bà hỏi về chuyện mang thai, chuyện này Lâm Hựu Luân đừng hòng lấp liếm. "Đúng là có người mang thai, và đứa bé là của con." Lâm Hựu Luân thừa nhận. "Con nói thật sao?" Tay Trần Huệ Tình run lên, suýt nữa làm đổ tách trà trên bàn, "Ai mang thai con của con?" Đến nước này, Lâm Hựu Luân cũng không giấu giếm nữa, kể ngọn ngành chuyện của

mình và Chung Sở Hồng cho mẹ nghe. "Sao lại là Hồng Cô?" Trần Huệ Tình thẫn thờ ngồi đó, mắt nhìn vô định về phía trước, miệng lẩm bẩm.

Đối với Chung Sở Hồng, ấn tượng của Trần Huệ Tình cực kỳ tốt, ngày xưa hai nhà ở cùng một tòa nhà, bà thường xuyên hẹn Chung Sở Hồng sang nhà chơi, sau này bà cũng nhận ra quan hệ không bình thường giữa Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng nhưng chỉ nhắm mắt làm ngơ, giờ Chung Sở Hồng có thai với Lâm Hựu Luân, tình hình đã khác.

Đứa bé sinh ra, Lâm Hựu Luân phải có lời giải thích với Chung Sở Hồng, lúc đó Chu Tuệ Mẫn sẽ tính sao?

Trần Huệ Tình tâm loạn như ma, Lâm Hựu Luân thì không nghĩ nhiều như vậy, giờ anh chỉ muốn sớm được đến bên Chung Sở Hồng, bèn giải thích với mẹ: "A Ngọc và Hồng Cô là bạn thân, cô ấy đến là để báo tin này cho con, hiện giờ tâm trạng Hồng Cô không được ổn định, con phải qua gặp cô ấy ngay để bàn bạc xử lý cho ổn thỏa." Lâm Hựu Luân vừa định đứng dậy thì tay bị Trần Huệ Tình nắm chặt lấy. "Ta không cần biết con thương lượng với Hồng Cô thế nào, nhưng đứa bé này nhất định phải được sinh ra!" Lâm Hựu Luân còn đang lo mẹ sẽ có ý kiến về đứa bé trong bụng Chung Sở Hồng, nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm. "Mẹ yên tâm, con cũng nghĩ như vậy." "Đợi đã, mẹ đi cùng con, phụ nữ mang thai có nhiều chuyện cần chú ý lắm, mẹ phải đi xem mới yên tâm được!" Trần Huệ Tình rất lo lắng cho đứa bé trong bụng Chung Sở Hồng, đây là đứa con đầu lòng của Lâm Hựu Luân mà. "Hay là mẹ cứ đợi chút đã, để con qua bàn bạc với Hồng Cô xem sinh ở đâu thì thích hợp, chắc chắn không thể ở Hong Kong rồi, phóng viên bên này theo sát lắm.

Sau khi bàn xong, con đưa Hồng Cô đi trước, rồi mẹ hãy sang sau, mẹ thấy thế được không?" Lâm Hựu Luân suy tính rất chu toàn,

nhưng Trần Huệ Tình không chịu.

Chương 589

"Con tính thì hay lắm, nhưng vạn nhất Hồng Cô không chịu nghe con thì sao?" "Cái này..." Lâm Hựu Luân thực sự chưa nghĩ đến khả năng đó, "A Ngọc cũng đi cùng con, không được thì con bảo cô ấy giúp khuyên nhủ một tay." Trương Mạn Ngọc ở bên cạnh gật đầu: "Đúng vậy bác gái, cháu và Hồng Cô là bạn thân, lời của cháu chắc cô ấy sẽ nghe." "Được rồi, hai đứa đừng nói nữa, vẫn là mẹ tự mình đi một chuyến mới yên tâm được, gặp Hồng Cô rồi nói thế nào mẹ tự có chừng mực hơn hai đứa!" Trần Huệ Tình đã quyết, Lâm Hựu Luân đành phải đồng ý. —— Trong phòng khách nhà Chung Sở Hồng, Lâm Hựu Luân sốt ruột đi đi lại lại, thỉnh thoảng liếc nhìn đồng hồ, thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa sổ ngắm ráng chiều đỏ rực...

Trần Huệ Tình và Chung Sở Hồng đã vào phòng ngủ nói chuyện hơn một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa ra, Lâm Hựu Luân mấy lần định xông vào đều bị Trương Mạn Ngọc khuyên ngăn.

Trương Mạn Ngọc ngồi trên sofa cũng bồn chồn không kém, thực ra trong lòng cô còn lo hơn cả Lâm Hựu Luân, nếu Trần Huệ Tình thuyết phục được Chung Sở Hồng thì tốt, nếu không đàm phán xong, Chung Sở Hồng chắc chắn sẽ không tha thứ cho việc cô mách lẻo với Lâm Hựu Luân, tình bạn bao năm coi như chấm dứt.

Điện thoại của Lâm Hựu Luân vang lên, là trợ lý A Kiệt gọi tới. "Lâm tiên sinh, tên phóng viên đó đã bị người của chúng ta khống chế rồi, hắn đồng ý đi Thái Lan, nhưng hy vọng gia đình được ở lại Hong Kong." "Điều kiện này có thể chấp nhận, nhưng cậu bảo người nói với hắn, ở Thái Lan tốt nhất là nên an phận một chút, đợi chuyện qua đi hắn sẽ nhận được một khoản phí bịt miệng, nếu không tôi không đảm bảo hắn và gia đình sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn

đâu." Lâm Hựu Luân trầm giọng nói. "Vâng, tôi đi xử lý ngay." A Kiệt đáp. "Nhớ làm cho sạch sẽ, đừng để lại bằng chứng gì." Lâm Hựu Luân dặn thêm một câu rồi mới cúp máy. "Hắn đồng ý rồi sao?" Trương Mạn Ngọc sốt sắng hỏi. "Người bạn này của cô xem ra vẫn còn thông minh." Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Có điều cô có lẽ sẽ gặp chút rắc rối đấy." "Tôi?" Trương Mạn Ngọc nhất thời chưa phản ứng kịp. "Hiện giờ truyền thông đang đưa tin rầm rộ về vụ 'thư tình', lúc này tên phóng viên phanh phui chuyện tình cảm của cô đột nhiên mất tích, cô nghĩ truyền thông sẽ phản ứng thế nào khi phát hiện ra chuyện này?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại.

Trương Mạn Ngọc lập tức hiểu ra: "Họ sẽ nghi ngờ là tôi thuê người bắt cóc cô ta." "Gia đình cô ta sẽ nói là cô ta xin nghỉ việc sang Thái Lan, lý do này chắc có thể đối phó được với cảnh sát Hong Kong, nhưng truyền thông thì không dễ đuổi khéo vậy đâu.

Có thể dự đoán được là trong nửa năm tới, cô chắc chắn sẽ là đối tượng được truyền thông chăm sóc đặc biệt." Lâm Hựu Luân phân tích. "Vậy có cách nào không?" Trương Mạn Ngọc bất đắc dĩ nhún vai, vẻ mặt cam chịu. "Hãy ra nước ngoài lánh nạn một thời gian đi." Lâm Hựu Luân chân thành đề nghị.

Trong ký ức kiếp sau của Lâm Hựu Luân, Trương Mạn Ngọc tổng cộng giành được 5 giải Ảnh hậu Kim Tượng, nhưng thực sự đến nhận giải chỉ có hai lần đầu, vì thường xuyên vắng mặt nên còn bị truyền thông chỉ trích là không ủng hộ sự kiện của giới mình.

Thực tế Trương Mạn Ngọc bị truyền thông Hong Kong ép đến mức phải rời đi, mỗi lần đóng phim cô đều dốc hết tâm sức, nhưng chuyện tình cảm lại chẳng hề thuận buồm xuôi gió như sự nghiệp, sau khi thất bại thường xuyên bị truyền thông Hong Kong nắm thóp làm trò cười, khiến cô kiệt sức cả về thể xác lẫn tinh thần, cuối cùng đành chọn cách rời xa Hong Kong.

Lâm Hựu Luân không muốn Trương Mạn Ngọc thực sự bị ép rời khỏi Hong Kong, lần này anh hy vọng cô đi một thời gian, chủ yếu là không muốn chuyện nữ phóng viên mất tích ảnh hưởng quá nhiều đến cô.

Trương Mạn Ngọc còn đang do dự chưa lên tiếng thì cửa phòng ngủ mở ra.

Chung Sở Hồng từ trong bước ra, lấy hết can đảm nhìn Lâm Hựu Luân, nói: "Đưa em sang Pháp đi!" —— "Quay xong trong vòng một tuần?" Ngô Vũ Sâm đầy vẻ khó xử nhìn Lâm Hựu Luân, "Thời gian này có ngắn quá không?" Lâm Hựu Luân lắc đầu, Ngô Vũ Sâm rõ ràng đã hiểu lầm ý của anh. "Không phải là quay xong cả bộ phim trong một tuần, mà là dùng một tuần để quay xong tất cả các cảnh của Hồng Cô, điều này chắc không khó chứ?" Ngô Vũ Sâm lúc này mới thở phào, nhưng ngay lập tức thắc mắc mới lại nảy sinh. "Hồng Cô nhận phim mới sao?" Lần này Ngô Vũ Sâm lại đoán sai, mà còn sai rất xa. "Đây có lẽ là bộ phim điện ảnh cuối cùng của Hồng Cô rồi." Khi Lâm Hựu Luân nói ra điều này, Ngô Vũ Sâm sững người, có chút không dám tin. "Quay xong phim này, Hồng Cô sẽ tuyên bố rút lui khỏi giới giải trí, tin tức chắc sẽ đăng vào ngày mai thôi." Lúc này Ngô Vũ Sâm cuối cùng cũng chắc chắn, nhưng trong lòng lại càng thêm thắc mắc, Chung Sở Hồng hiện giờ mới 30 tuổi, đang ở đỉnh cao sự nghiệp, rút lui khỏi giới giải trí thì kiểu gì cũng phải có một lý do chứ?

Lâm Hựu Luân không trả lời thắc mắc của Ngô Vũ Sâm, hôm nay anh gọi Ngô Vũ Sâm ra chỉ để thông báo chuyện này để ông có sự chuẩn bị trước.

Sau khi Lâm Hựu Luân đi, Ngô Vũ Sâm băn khoăn mãi không hiểu, về nhà liền gọi điện cho Chu Nhuận Phát nói chuyện này. "Trùng hợp vậy sao, hôm nay Hồng Cô cũng hẹn tớ ra ngoài và nói chuyện này." Chu Nhuận Phát dường như biết nhiều nội tình hơn, nhưng kín miệng

như bưng, Ngô Vũ Sâm hỏi mấy câu không có kết quả đành cúp máy.

Lúc ăn tối, Ngô Vũ Sâm nói với vợ chuyện này, vẫn không hiểu vì sao Chung Sở Hồng lại đột ngột quyết định giải nghệ.

Nghe vậy, vợ Ngô Vũ Sâm sực nhớ ra một chuyện: "Em nhớ có lần anh kể Hồng Cô bị ốm trên phim trường?" "Đúng vậy, trợ lý của cô ấy nói cô ấy nôn ghê lắm, anh còn đặc biệt cho cô ấy nghỉ một ngày để đi khám bác sĩ." Ngô Vũ Sâm nhớ lại tình hình lúc đó. "Thế sau đó thì sao?" Vợ Ngô Vũ Sâm hỏi tiếp. "Sau đó cô ấy đi bệnh viện khám, nói không có vấn đề gì lớn." Ngô Vũ Sâm trả lời. "Vậy là đúng rồi, em đoán tám chín phần mười là Hồng Cô mang thai rồi." "Cái gì?" Ngô Vũ Sâm buông bát đũa xuống, đứng bật dậy khỏi bàn ăn. "Anh kích động thế làm gì?" Vợ Ngô Vũ Sâm lườm chồng, "Em cũng chỉ là đoán thôi, biết đâu là vì lý do khác." Ngô Vũ Sâm nhận ra mình thất lễ, ngồi xuống khẽ thở dài. "Là anh lẩm cẩm rồi, lúc Lâm tiên sinh đến gặp anh nói chuyện này, lẽ ra anh phải nghĩ tới mới đúng." "Nếu Hồng Cô không bị ốm trên phim trường thì em cũng chẳng nghĩ tới...

Nhắc đến Hồng Cô đúng là si tình thật, Lâm tiên sinh phong lưu như vậy mà cô ấy vẫn cam tâm tình nguyện sinh con cho anh ta." Vợ Ngô Vũ Sâm gắp một miếng thịt, bỏ vào miệng thong thả nhai.

Ngô Vũ Sâm đập đũa xuống bàn: "Em nói bậy bạ gì đó?" "Em nói bậy chỗ nào chứ?

Những chuyện phong lưu của Lâm tiên sinh báo chí chẳng đăng đầy ra đó sao, người Hong Kong ai mà chẳng biết?" Vợ Ngô Vũ Sâm không khách khí vặn lại.

Ngô Vũ Sâm nghe vậy, khí thế lập tức xì xuống quá nửa.

Lâm Hựu Luân cái gì cũng tốt, duy chỉ có vấn đề phụ nữ là xử lý quá tệ, lúc anh chưa kết hôn thì không sao, nhưng nếu một ngày anh kết hôn mà vẫn tiếp tục như vậy thì sẽ trở thành điểm yếu để người

khác công kích. "Anh tốt nhất nên nghĩ xem sau ngày mai phải đối phó với đám phóng viên Hong Kong thế nào đi, mấy chuyện khác cứ để Lâm tiên sinh tự đau đầu." Vợ Ngô Vũ Sâm gõ gõ bát cơm, ra hiệu cho chồng đừng nghĩ nhiều nữa, mau ăn cơm kẻo thức ăn nguội hết. —— Trong khi truyền thông Hong Kong đang rộn ràng đưa tin về vụ "thư tình" của Trương Mạn Ngọc, đoàn làm phim 《Tung Hoành Tứ Hải》 của đạo diễn Ngô Vũ Sâm đột nhiên tuyên bố tổ chức họp báo, nói rằng có thông tin quan trọng cần công bố.

Dù vẫn đang trong kỳ nghỉ Tết nhưng số lượng phóng viên có mặt không hề ít, trước khi buổi họp báo bắt đầu, các phóng viên dưới khán đài bàn tán xôn xao.

Mọi người lời ra tiếng vào, đề tài từ đạo diễn Ngô Vũ Sâm thảo luận đến hai nam chính Chu Nhuận Phát và Trương Quốc Vinh, cuối cùng mới bàn tới Chung Sở Hồng. "Chung Sở Hồng và Trương Mạn Ngọc chẳng phải là bạn thân sao?

Các anh nghĩ xem liệu có liên quan đến chuyện kia không?" Ý kiến này vừa đưa ra đã nhanh chóng bị người khác phủ định. "Sao có thể chứ?

Đây là buổi họp báo dưới danh nghĩa đoàn phim 《Tung Hoành Tứ Hải》, Chung Sở Hồng làm sao có thể đi nói chuyện liên quan đến Trương Mạn Ngọc?" Nhắc đến đề tài này, ngay lập tức có người thần bí nói thêm một câu: "Đúng rồi, các anh có nghe nói không, hình như tên phóng viên phanh phui thư tình của Trương Mạn Ngọc đã mất tích rồi." Mọi người phản ứng khác nhau, có người thấy bình thường, nhưng cũng có người thấy chuyện này có gì đó mờ ám. "Làm ra cái loại chuyện phản bội bạn bè đó, là tôi thì tôi cũng sẽ chuồn lẹ để lánh nạn." "Sao tin tôi nghe được lại là nữ phóng viên đó không phải mất tích, mà là xin nghỉ việc đi Thái Lan, hình như cảnh sát còn đặc biệt điều tra chuyện này, gia đình cô ta cũng xác nhận tin tức đó rồi." "Thế

thì càng khả nghi, cô ta đang yên đang lành ở Hong Kong, cớ gì phải đi Thái Lan, bảo đi lánh nạn tôi thấy không xuôi tai lắm, chắc chắn là bị người ta ép rồi." Trong lúc mọi người đang bàn tán, Ngô Vũ Sâm và Chung Sở Hồng từ cửa nách bước vào hội trường.

Các phóng viên dưới đài vội vàng giơ máy ảnh chụp lia lịa, Ngô Vũ Sâm đưa tay ra hiệu cho mọi người im lặng. "Mời mọi người đến đây hôm nay, chủ yếu là vì có một chuyện quan trọng muốn tuyên bố với mọi người, tiểu thư Chung Sở Hồng đã quyết định chính thức giải nghệ sau khi quay xong 《Tung Hoành Tứ Hải》, bộ phim này..." Ngô Vũ Sâm chưa nói dứt câu, dưới đài đã vang lên một hồi hỗn loạn, rất nhiều phóng viên nghe tin xong đều kinh ngạc đứng bật dậy, sau đó bất chấp tất cả ùa về phía trước, muốn phỏng vấn Chung Sở Hồng ở cự ly gần.

Các bảo vệ đứng hai bên lập tức chặn trước đài, ngăn cản đám phóng viên đang cuồng nhiệt. "Chung tiểu thư, xin hỏi chuyện này có thật không?" "Chung tiểu thư, tại sao cô lại muốn rút lui khỏi giới giải trí?" "Chung tiểu thư, quyết định này của cô có liên quan đến Lâm tiên sinh không?" Người thì bị chặn lại nhưng các câu hỏi cứ liên tục dồn tới, hiện trường rơi vào cảnh hỗn loạn.

Cuối cùng Ngô Vũ Sâm phải lấy việc Chung Sở Hồng rời đi để đe dọa mới khiến đám phóng viên ngoan ngoãn quay về chỗ ngồi. "Cảm ơn mọi người đã quan tâm, hiện giờ vẫn còn sớm mới đến ngày Cá tháng Tư, cho nên quyết định này của tôi không phải là lời đùa giỡn với mọi người, quay xong bộ phim này tôi sẽ rời khỏi giới giải trí Hong Kong một thời gian, còn sau này có quay lại hay không thì chưa chắc chắn, nhưng trong thời gian ngắn tôi sẽ không nhận thêm bất kỳ bộ phim nào nữa." Lời giải thích của Chung Sở Hồng không làm các phóng viên dưới đài thôi bỏ cuộc, tất cả đều giơ tay thật cao với hy vọng có được cơ hội đặt câu hỏi. "Tôi vào nghề đã mười năm rồi, đây

là quãng thời gian đáng nhớ nhất trong cuộc đời tôi, với tư cách là một nữ diễn viên Hong Kong, tôi đã đạt được mọi vinh dự và sự khẳng định mà mình có thể có, giờ tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một thời gian, cũng hy vọng mọi người có thể thấu hiểu." Chung Sở Hồng đơn giản giải thích nguyên nhân giải nghệ của mình, sau đó dưới sự hộ tống nghiêm ngặt của bảo vệ rời khỏi hiện trường họp báo, chỉ để lại cả hội trường phóng viên ngơ ngác nhìn nhau.

Tin tức Chung Sở Hồng chuẩn bị rút lui khỏi giới giải trí liên tục chiếm lĩnh trang đầu của các tờ báo lớn tại Hong Kong trong suốt ba ngày sau đó.

Bản thân Chung Sở Hồng thì ngay ngày thứ hai sau buổi họp báo đã âm thầm rời khỏi Hong Kong, đi cùng cô còn có Trương Mạn Ngọc.

Dù truyền thông Hong Kong đã chuyển sự chú ý từ vụ lùm xùm 'Thư tình' sang việc này, nhưng Trương Mạn Ngọc vẫn quyết định tạm gác công việc để ra ngoài thư giãn.

Chương 590

Sau Tết Nguyên tiêu, tạp chí 《Điện ảnh Song Chu san》 kỳ mới nhất đã công bố danh sách đề cử giải Kim Tượng năm nay.

Truyền thông Hong Kong cuối cùng cũng ngừng bàn tán về lý do Chung Sở Hồng giải nghệ, mà chuyển sang quan tâm đến lễ trao giải Kim Tượng lần thứ mười sắp tới.

Mọi người thường thích tổ chức linh đình vào những năm kỷ niệm chẵn như năm thứ năm hay thứ mười, và giải Kim Tượng năm nay cũng không ngoại lệ.

Ban tổ chức đã sớm đánh tiếng rằng lễ trao giải năm nay sẽ rất náo nhiệt.

Dàn khách mời trao giải tên tuổi, người dẫn chương trình danh tiếng, cùng danh sách đề cử toàn những ngôi sao sáng giá đã tạo nên sự kỳ vọng lớn lao cho buổi lễ này.

Bộ phim 《A Phi Chính Truyện》 với kinh phí đầu tư khổng lồ và dàn sao hội tụ, dù thất bại thảm hại về doanh thu phòng vé, nhưng lại nhận được 8 hạng mục đề cử (trừ Ca khúc phim hay nhất, Nhạc phim hay nhất, Chỉ đạo võ thuật hay nhất và Tân binh xuất sắc nhất), trở lại đầy mạnh mẽ trong mắt công chúng.

Màn đối đầu giữa hai nữ chính trong 《Ngã Đích Dã Man Nữ Hữu》 và 《Xúc Bất Đáo Đích Luyến Ái》 vốn rất được mong đợi lại không diễn ra tại Kim Tượng năm nay.

Tên của Vương Tổ Hiền có mặt trong danh sách đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, nhưng Chu Tuệ Mẫn lại bất ngờ trượt đề cử.

Dù hội đồng giám khảo đã nhiều lần đính chính rằng kết quả này không có vấn đề gì, nhưng truyền thông vẫn nghi ngờ có sự mờ ám.

Họ cho rằng các giám khảo Kim Tượng lo ngại nếu cả Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn cùng lọt vào đề cử, kết quả sẽ khiến 'ai đó' rất khó xử.

Dù truyền thông không chỉ đích danh, nhưng mũi dùi lại trực tiếp chỉ về phía chủ tịch giải Kim Tượng - Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân không đưa ra bất kỳ phản hồi nào, nhưng ban tổ chức giải Kim Tượng đã nhanh chóng đưa ra quyết định.

Chu Tuệ Mẫn được mời cùng Trần Hân Kiện đảm nhận vai trò người dẫn chương trình cho lễ trao giải năm nay, coi như là một cách đáp lại sự nghi ngờ của truyền thông.

Các hạng mục khác không có quá nhiều tranh cãi.

Đáng chú ý là cuộc cạnh tranh cho giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay vô cùng kịch liệt với sự góp mặt của Trương Quốc Vinh, Chu Tinh Trì, Hứa Quán Văn, Lương Gia Huy, Trương Học Hữu và Địch Long.

Hứa Quán Văn là Ảnh đế đầu tiên của Kim Tượng, còn Lương Gia Huy đang giữ kỷ lục Ảnh đế trẻ nhất.

Trương Quốc Vinh cũng là gương mặt quen thuộc trong danh sách đề cử nhưng luôn vô duyên với giải thưởng.

Chu Tinh Trì và Trương Học Hữu đều là lần đầu tiên được đề cử Ảnh đế; Chu Tinh Trì là nam diễn viên có sức hút phòng vé lớn nhất Hong Kong, còn Trương Học Hữu không chỉ đạt thành tích rực rỡ ở mảng điện ảnh mà sự nghiệp âm nhạc cũng đang lên như diều gặp gió, nên cả hai đều được đánh giá cao.

Tất nhiên, ứng cử viên nặng ký nhất vẫn là Địch Long.

Từ năm 《Anh Hùng Bản Sắc》, mọi người đã nghĩ ông nên đoạt giải Ảnh đế Kim Tượng, nhưng cuối cùng ban giám khảo lại trao giải cho Châu Nhuận Phát.

Năm ngoái ông lại có màn trình diễn xuất sắc trong 《Cụ Phong Doanh Cứu》, nên nhiều người tin rằng lần này giải thưởng khó thoát khỏi tay ông.

Trong đêm trao giải, các ngôi sao lớn của làng giải trí Hong Kong đều xuất hiện đầy đủ trên thảm đỏ.

Dàn khách mời trao giải có thể nói là hoành tráng nhất trong mười năm qua của Kim Tượng.

Vì cả Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đều tham dự lễ trao giải nên Lâm Hựu Luân không thể phân thân, anh không xuất hiện trên thảm đỏ mà đi cửa phụ vào hội trường.

Thấy vị trí trong hội trường sắp lấp đầy mà người anh đợi vẫn chưa thấy đâu, Châu Nhuận Phát đi tới chào hỏi rồi tiện miệng hỏi: 'Sao thế, Vinh tử vẫn chưa đến à?' Lâm Hựu Luân nhún vai: 'Tôi đã gọi điện cho anh ấy, nhưng anh ấy không khẳng định chắc chắn sẽ về.' Trương Quốc Vinh sau Tết đã quay lại Đại lục để tiếp tục quay phim 《Bá Vương Biệt Cơ》, mà lễ trao giải Kim Tượng lại diễn ra vào đầu tháng Ba, anh mới về được hơn một tuần đã phải quay lại.

Đạo diễn Trần Khải Ca thì đồng ý cho Trương Quốc Vinh nghỉ, nhưng bản thân anh thấy đi lại rất phiền phức.

Trương Quốc Vinh hầu như năm nào cũng được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất nhưng năm nào cũng trắng tay, dần dà anh cũng không còn quá hy vọng vào giải thưởng này.

Lần này dù nhờ 《A Phi Chính Truyện》 mà nhận đề cử, nhưng Trương Quốc Vinh cảm thấy khả năng đoạt giải không cao, lại đúng

lúc đang bận quay phim ở Đại lục nên định bụng không về.

Khi nhận được điện thoại của Lâm Hựu Luân, Trương Quốc Vinh cũng chưa hạ quyết tâm cuối cùng.

Thấy lễ trao giải sắp bắt đầu mà Trương Quốc Vinh vẫn chưa xuất hiện, Lâm Hựu Luân và Châu Nhuận Phát đều nghĩ chắc anh sẽ không tới.

Quả nhiên, khi buổi lễ bắt đầu, chiếc ghế dán tên Trương Quốc Vinh vẫn để trống.

Lâm Hựu Luân cảm thấy hơi tiếc nuối.

Dưới góc nhìn của người ngoài, giải Ảnh đế năm nay cạnh tranh rất khốc liệt, ai cũng có khả năng đoạt giải, nhưng Lâm Hựu Luân biết rõ người chiến thắng thực sự sẽ chỉ nằm trong hai cái tên Trương Quốc Vinh và Địch Long.

Lúc Lâm Hựu Luân gọi điện giục Trương Quốc Vinh về, thái độ anh không quá kiên quyết là vì Địch Long trong 《Cụ Phong Doanh Cứu》 diễn quá xuất sắc.

Lịch sử đã có chút thay đổi, liệu Trương Quốc Vinh có thể nhờ 《A Phi Chính Truyện》 mà đoạt giải hay không đã trở thành một ẩn số.

Giải Kim Tượng năm nay thực tế có nhiều khác biệt so với ký ức của Lâm Hựu Luân.

Giải Ca khúc phim hay nhất vốn thuộc về 'Thương hải nhất thanh tiếu' của Hoàng Triêm đã đổi thành 'Cuồn cuộn hồng trần' của La Đại Hữu, lý do là vì bộ phim kia đã được quay từ vài năm trước và Hoàng Triêm cũng đã nhận giải năm đó rồi.

Giải Nhạc phim hay nhất cũng thuộc về La Đại Hữu.

Đáng lẽ giải này thuộc về phim 《Cổ kim đại chiến tần dũng tình》, nhưng phim đó quay sớm hơn nên đã tham gia Kim Tượng năm ngoái.

Lần này La Đại Hữu đoạt giải nhờ phim 《Thiên Nhược Hữu Tình》.

Bản nhạc phim vang lên cùng cảnh Lưu Đức Hoa chạy mô tô điên cuồng, máu mũi không ngừng chảy, phía sau là Ngô Thiến Liên mặc váy cưới trắng tung bay đã làm lay động trái tim không biết bao nhiêu nam thanh nữ tú.

Khi La Đại Hữu lên nhận giải, ống kính máy quay đã chĩa thẳng vào Lưu Đức Hoa đang ngồi dưới sân khấu.

Lưu Đức Hoa mỉm cười vỗ tay, nhưng sự hụt hẫng trong lòng không ai thấu.

Bộ phim anh đóng chính đoạt giải, nhưng người lên nhận giải không phải là anh.

Thậm chí bộ phim được đánh giá cao này còn chẳng đem lại cho anh một đề cử nào, mà anh còn phải giữ vẻ mặt bình thản vì hôm nay anh đến với tư cách khách mời trao giải.

Một bộ phim khác có sự tham gia của Lưu Đức Hoa là 《A Phi Chính Truyện》 thì tối nay lại rất 'có duyên' với giải thưởng khi liên tiếp ẵm giải Thiết kế mỹ thuật xuất sắc nhất và Quay phim xuất sắc nhất.

Lưu Đức Hoa coi như là người có công khai phá cho Vương Giai Vệ.

Nếu không phải nhờ phim 《Vượng Giác Ca Môn》 anh đóng chính đạt doanh thu tốt thì Đặng Quang Vinh cũng chẳng dám bỏ ra 40 triệu cho Vương Giai Vệ làm phim 《A Phi Chính Truyện》.

Kết quả Vương Giai Vệ không chỉ làm phim lỗ vốn, khiến Đặng Quang Vinh tức đến mức phải nhập viện, mà còn quay phim đến mức chẳng ai nhớ trong phim có Lưu Đức Hoa, còn bản thân ông ta thì một bước đứng trên đỉnh cao của dòng phim nghệ thuật.

Vương Giai Vệ đúng là hại người không ít! 'Hoa tử năm nay thật đáng tiếc!' Ngô Mộng Đạt ngồi cùng Chu Tinh Trì, trên sân khấu người đoạt giải đang phát biểu cảm nghĩ, nhưng tâm trí cả hai đều không đặt ở đó.

Ngô Mộng Đạt đang bất bình thay cho Lưu Đức Hoa, khiến Chu Tinh Trì khó chịu. 'Này, anh còn chê đối thủ cạnh tranh của tôi năm nay chưa đủ nhiều sao?

Nếu Lưu Đức Hoa cũng được đề cử, hy vọng đoạt giải của tôi chẳng phải càng nhỏ đi à?' Ngô Mộng Đạt nghiêng đầu về phía Chu Tinh Trì: 'Nói câu này cậu đừng giận, tôi thấy hy vọng đoạt giải của cậu năm nay thực sự không lớn đâu.' 'Tôi nghi ngờ không biết anh có thực sự là bạn tôi không nữa?' Chu Tinh Trì lườm Ngô Mộng Đạt một cái.

Ngô Mộng Đạt bĩu môi: 'Thì tôi nói thật thôi mà.

Phim hài và phim võ thuật xưa nay chưa bao giờ được giới giám khảo đánh giá cao, hai thể loại này khó đoạt giải nhất.' 'Thôi được rồi, tôi biết rồi.

Sắp đến giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất rồi, anh không lo lắng chút nào à?' Chu Tinh Trì sốt ruột ngắt lời Ngô Mộng Đạt. 'Có gì mà lo, Trương Học Hữu có tới hai đề cử ở hạng mục này, rồi còn có Nhĩ Đông Thăng nữa, giải này kiểu gì cũng chẳng đến lượt tôi.' Ngô Mộng Đạt lần này nhờ 《Thiên Nhược Hữu Tình》 mà được đề cử Nam phụ xuất sắc nhất, nhưng bản thân ông lại rất lạc quan, sớm tự định vị mình chỉ là kẻ 'đi dạo' cho vui.

Chương 591

Chu Tinh Trì đang định mắng Ngô Mộng Đạt thiếu chí khí thì trên sân khấu khách mời trao giải đột nhiên hô vang tên Ngô Mộng Đạt.

Mọi người xung quanh bắt đầu vỗ tay, còn Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt vẫn ngơ ngác. 'Hình như tôi nghe thấy tên anh.' Chu Tinh Trì nói một câu không chắc chắn. 'Tôi cũng nghe thấy rồi.' Ngô Mộng Đạt ngây người ra một lúc rồi đột nhiên nhảy cẫng lên, phấn khích hét lớn: 'Tôi đoạt giải rồi!

Tôi thực sự đoạt giải rồi!' Chu Tinh Trì nhìn Ngô Mộng Đạt dưới sự hối thúc của mọi người chạy vội lên sân khấu nhận giải, trong lòng đột nhiên thấy hụt hẫng.

Đến Ngô Mộng Đạt còn đoạt giải, nếu mình ra về tay trắng thì chẳng phải rất mất mặt sao?

Chu Tinh Trì lắc đầu xua đi ý nghĩ đó, chân thành vỗ tay chúc mừng Ngô Mộng Đạt.

Đúng lúc người phụ trách trao giải trên sân khấu chính là Lưu Đức Hoa.

Khi Ngô Mộng Đạt lên nhận giải, Lưu Đức Hoa còn trêu chọc ông một hồi, cuối cùng hai người ôm nhau một cái.

Ngô Mộng Đạt nhận lấy cúp, Lưu Đức Hoa và vị khách mời còn lại nhường mic cho ông. 'Thực sự rất xúc động, tôi không biết nói gì nữa.

Lúc nãy dưới sân khấu tôi còn bảo với Chu Tinh Trì là tôi không thể đoạt giải, không ngờ giải thưởng lại thực sự trao cho tôi.

Hôm nay tôi có thể đứng ở đây, cần cảm ơn rất nhiều người, trong

đó có Chu Tinh Trì người thường xuyên mời tôi đóng phim, đạo diễn Đỗ Kỳ Phong người đã mời tôi đóng bộ phim này, và tất nhiên không thể thiếu Hoa tử...

Nhưng người tôi muốn cảm ơn nhất vẫn là Lâm tiên sinh.

Nếu năm xưa Lâm tiên sinh không cho tôi cơ hội quay lại đóng phim, có lẽ hôm nay tôi đã không thể đứng ở đây.

Cảm ơn Lâm tiên sinh, cảm ơn tất cả những người đã ủng hộ và giúp đỡ tôi.' Ống kính máy quay lướt qua vị trí của Lâm Hựu Luân, anh đang mỉm cười vỗ tay.

Đây không phải lần đầu anh nghe thấy có người đặc biệt cảm ơn mình tại Kim Tượng, nên tự nhiên cũng không có quá nhiều biểu cảm thay đổi.

Lễ trao giải Kim Tượng lần thứ mười diễn ra vô cùng náo nhiệt, trên sân khấu hết lớp sao này đến lớp sao khác xuất hiện, nhưng duy nhất thiếu vắng Châu Nhuận Phát - người vốn cực kỳ nổi bật trong vài năm qua.

Khán giả ngồi trước màn hình tivi đều rất thắc mắc, lúc đi thảm đỏ rõ ràng thấy Châu Nhuận Phát, sao đến giờ vẫn chưa thấy anh lên sân khấu?

Dường như thấu hiểu tâm nguyện của khán giả, sau một hồi trò chuyện, hai người dẫn chương trình Trần Hân Kiện và Chu Tuệ Mẫn đã mời Châu Nhuận Phát cùng Lâm Thanh Hà lên trao giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Hai người này, một người là nam diễn viên được yêu thích nhất Hong Kong, một người là nữ diễn viên được yêu thích nhất Đài Loan, đúng là trai tài gái sắc, vừa lên sân khấu đã nhận được những tràng pháo tay và tiếng reo hò vang dội.

Vừa gặp mặt, Châu Nhuận Phát đã đùa với Lâm Thanh Hà: 'Hôm nay tôi nên gọi cô là Duyệt Hương hay là Du Tú Liên?' 'Vậy tôi nên gọi anh là Tống Vũ hay Lý Mộ Bạch?' Lâm Thanh Hà tinh nghịch hỏi lại.

Duyệt Hương và Tống Vũ là tên nhân vật chính trong bộ phim đầu tiên mà Châu Nhuận Phát và Lâm Thanh Hà đóng chung là 《Mộng Trung Nhân》, bộ phim này có nhiều điểm tương đồng và ảnh hưởng sâu sắc đến phim 《Cổ kim đại chiến tần dũng tình》 sau này; còn Lý Mộ Bạch và Du Tú Liên là các nhân vật trong phim 《Ngọa Hổ Tàng Long》 mà hai người hợp tác năm kia.

Rõ ràng họ đang lấy những vai diễn cũ ra để trêu đùa nhau. 'Cô có thể gọi tôi là Nam khách mời trao giải!' Châu Nhuận Phát hóm hỉnh nói. 'Vậy tôi là Nữ khách mời trao giải sao?' Lâm Thanh Hà thuận miệng đáp, không ngờ Châu Nhuận Phát lại lắc đầu. 'Cái này khó nói lắm, không tin cô cứ thử hỏi đại một người dưới kia xem, Đông Phương Bất Bại là nam hay nữ?' Câu nói này vừa thốt ra, bên dưới lập tức rộ lên tiếng reo hò, ống kính máy quay còn chĩa thẳng vào đạo diễn Từ Khắc đang ngồi dưới sân khấu.

Từ Khắc chỉ biết cười trừ, dù bộ phim đó là do ông quay nhưng rốt cuộc Đông Phương Bất Bại là nam hay nữ, chính ông cũng không nói rõ được. 'Thôi, không đùa nữa, mau làm việc chính đi.' Lâm Thanh Hà cãi không lại Châu Nhuận Phát nên giục ông mau chóng trao giải.

Châu Nhuận Phát mở phong bì, đưa cho Lâm Thanh Hà xem.

Lúc này máy quay lần lượt lướt qua khuôn mặt của ba nữ diễn viên được đề cử là Trương Ngải Gia, Vương Tổ Hiền và Lưu Gia Linh, mỗi người đều được quay cận cảnh.

Biểu cảm của cả ba hiện rõ trên màn hình tivi: Trương Ngải Gia là người bình thản nhất, cô không còn là bà bầu chờ đẻ của năm ngoái

nữa; mười tháng sau khi con trai Oscar chào đời, doanh nhân Vương Quốc Hùng cuối cùng cũng hoàn tất thủ tục ly hôn với vợ cũ để rước cô về dinh.

Tình cảm viên mãn, Trương Ngải Gia chỉ muốn chuyên tâm chăm sóc chồng con nên không quá đặt nặng giải Ảnh hậu năm nay.

Ngược lại, Lưu Gia Linh - người cũng được đề cử năm ngoái và năm nay - thì không được bình thản như vậy, cô nắm chặt tay Lương Triều Vỹ ngồi bên cạnh, gương mặt lộ rõ vẻ căng thẳng.

Năm ngoái vốn là cơ hội lớn nhất để Lưu Gia Linh đoạt giải nhưng cuối cùng cô lại thua trước Chung Sở Hồng và Trương Mạn Ngọc.

Năm nay cô trở lại, mượn sức nóng của phim 《A Phi Chính Truyện》, chỉ còn cách ngôi vị Ảnh hậu nửa bước chân, liệu giấc mơ có thành hiện thực hay không đều phụ thuộc vào lần này.

Vương Tổ Hiền bề ngoài tỏ ra không quan tâm nhưng trong lòng lại căng thẳng tột độ, mắt không rời khỏi phong bì trong tay Châu Nhuận Phát dù chỉ một giây.

Hai ứng cử viên còn lại là Trịnh Du Linh và Trương Mạn Ngọc không có mặt tại lễ trao giải nên không có hình ảnh.

Máy quay quay lại sân khấu, Lâm Thanh Hà xem phong bì, đang định công bố tên người chiến thắng thì Châu Nhuận Phát lại nhanh nhẩu cướp lời: 'Trước khi chúc mừng người đoạt giải, tôi có thể chúc mừng cô trước không?' 'Tại sao lại chúc mừng tôi?' Lâm Thanh Hà đã hiểu ý Châu Nhuận Phát nhưng vẫn giả vờ không biết. 'Bởi vì cô ấy là đồng hương của cô mà.' Châu Nhuận Phát nhún vai cười nói. 'Anh đang nhắc nhở tôi là tôi vẫn chưa có giải này đúng không?' Lâm Thanh Hà bất ngờ buông một câu khiến Châu Nhuận Phát á khẩu, không biết nói gì.

Với danh tiếng và diễn xuất của Lâm Thanh Hà, lẽ ra cô phải rất được lòng các giải thưởng, nhưng thực tế đến tận năm ngoái cô mới nhờ phim 《Cuồn cuộn hồng trần》 do Tam Mao biên kịch mà đoạt giải Ảnh hậu Kim Mã.

Còn tại Kim Tượng, cô đã ba lần được đề cử với các phim 《Tân Thục Sơn Kiếm Hiệp》, 《Câu Chuyện Cảnh Sát》 và 《Tiếu Ngạo Giang Hồ: Đông Phương Bất Bại》 nhưng đều lỡ hẹn.

Tiếc nhất là năm 《Đông Phương Bất Bại》, lẽ ra cô chắc chắn đoạt giải, nhưng không may chủ tịch ban giám khảo năm đó lại là Lý Hàn Tường, mà phim đó lại do Từ Khắc giám chế.

Từ Khắc vì quay phần trước của 《Đông Phương Bất Bại》 mà kết oán với Hồ Kim Thuyên.

Với tư cách là anh em kết nghĩa của Hồ Kim Thuyên, Lý Hàn Tường đã tuyên bố thẳng thừng trước truyền thông rằng thà chết đói chứ không thèm xem phim của Từ Khắc.

Phim của Từ Khắc rơi vào tay Lý Hàn Tường đương nhiên không có kết cục tốt, vì vậy 《Đông Phương Bất Bại》 năm đó đành ngậm ngùi trắng tay.

Qua cuộc đối thoại giữa Châu Nhuận Phát và Lâm Thanh Hà, mọi người bên dưới phần lớn đã đoán ra ai là người đoạt giải.

Vương Tổ Hiền xúc động bịt miệng chờ đợi tuyên bố cuối cùng.

Lâm Thanh Hà đắc ý công bố: 'Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất giải Kim Tượng kỳ này là —— Vương Tổ Hiền phim 《Ngã Đích Dã Man Nữ Hữu》!' Vương Tổ Hiền bật khóc nức nở, những người ngồi xung quanh đều tới chúc mừng cô.

Trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt, Vương Tổ Hiền bước lên sân khấu nhận cúp từ tay Châu Nhuận Phát. 'Chúc mừng em!' Châu Nhuận Phát

ôm chúc mừng cô, sau đó Lâm Thanh Hà cũng tiến lại ôm cô.

Vương Tổ Hiền đoạt giải, vượt qua cả Lâm Thanh Hà để trở thành nữ diễn viên Đài Loan đầu tiên đoạt giải Ảnh hậu Kim Tượng Hong Kong.

Cả hội trường vỗ tay rền vang, người quay phim biết ý nên lần này không chĩa ống kính về phía Lâm Hựu Luân.

Vương Tổ Hiền đứng trên sân khấu nói một tràng lời cảm ơn trong nghẹn ngào.

Người cảm thấy hụt hẫng không chỉ có Lưu Gia Linh mà còn có Chu Tuệ Mẫn đang chuẩn bị ở cánh gà.

Tin Chung Sở Hồng mang thai đã được giấu kín khỏi truyền thông, nhưng Chu Tuệ Mẫn đã biết chuyện này.

Sau khi Trần Huệ Tình bàn bạc xong với Chung Sở Hồng về việc sang Pháp chờ sinh đã trực tiếp đi tìm Chu Tuệ Mẫn để thông báo.

Chương 592

Trần Huệ Tình lặp lại những lời đã nói trên máy bay, giao quyền lựa chọn vào tay Chu Tuệ Mẫn.

Cuối cùng Chu Tuệ Mẫn vẫn không đủ quyết tâm để rời bỏ Lâm Hựu Luân.

Trần Huệ Tình vừa mừng vừa xót xa cho cô, nên đã đặc biệt tiết lộ thêm một tin tức.

Chung Sở Hồng đã đi khám, kết quả cho thấy khả năng cao là một bé gái.

Lâm Hựu Luân không quá bận tâm chuyện này, nhưng Trần Huệ Tình không chỉ quan tâm đến đứa trẻ mà còn lo lắng cho vấn đề nối dõi tông đường của nhà họ Lâm.

Bà ám chỉ rõ ràng với Chu Tuệ Mẫn rằng phải tranh thủ thời gian để mang thai.

Chỉ cần cô sinh được con trai, thì dù Chung Sở Hồng có sinh con đầu lòng cho Lâm Hựu Luân cũng không thể lung lay vị trí của cô bên cạnh anh.

Chu Tuệ Mẫn vẫn chưa thấy tin vui gì, giờ đây sự nghiệp của Vương Tổ Hiền lại vượt qua mình, điều này khiến cô cảm thấy rất áp lực.

Điều cô không ngờ là sau khi nhận giải, Vương Tổ Hiền đã chủ động tới ôm cô.

Chu Tuệ Mẫn không nghĩ Vương Tổ Hiền đang thị uy, chỉ thấy hơi bất ngờ.

Vương Tổ Hiền làm vậy cũng là vì ảnh hưởng từ chuyện Chung

Sở Hồng mang thai.

Cô luôn coi Chu Tuệ Mẫn là đối thủ lớn nhất, nhưng giờ Chung Sở Hồng bất ngờ 'vượt mặt' khiến cô cũng thấy áp lực không nhỏ.

So với việc đó, sự tranh giành với Chu Tuệ Mẫn dường như không còn quan trọng như trước.

Khi mối đe dọa giảm bớt, Vương Tổ Hiền đương nhiên không cần phải tiếp tục căng thẳng với Chu Tuệ Mẫn, và đây chính là thời cơ tốt để hòa hoãn, dù trong lòng cô có thể không thực sự muốn nhưng vẫn phải thể hiện thái độ đó ra ngoài.

Sau cái ôm, Chu Tuệ Mẫn nói vài câu chúc mừng, Vương Tổ Hiền mỉm cười gật đầu cảm ơn rồi cầm cúp đi xuống.

Trần Hân Kiện cảm khái phát biểu: 'Hôm nay thực sự đã diễn ra nhiều khoảnh khắc kinh điển.

Có lẽ nhiều năm sau, mọi người vẫn sẽ nhớ về những gì đã xảy ra tại lễ trao giải Kim Tượng lần thứ mười này.' Chu Tuệ Mẫn tán thành, rồi dẫn dắt câu chuyện sang giải thưởng sắp được công bố là Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Hai khách mời trao giải là Thành Long và nữ diễn viên nổi tiếng Đại lục Lưu Hiểu Khánh được mời lên sân khấu.

Tên tuổi của Lưu Hiểu Khánh không phải lần đầu xuất hiện tại Kim Tượng; từ kỳ thứ ba bà đã nhận đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất nhờ phim 《Thùy liêm thính chính》 của Lý Hàn Tường, nhưng đây là lần đầu tiên bà trực tiếp đến dự.

Ban đầu khách mời trao giải này được định là Chung Sở Hồng, nhưng vì cô đã đi Pháp nên ban tổ chức đành thay đổi người.

Lâm Hựu Luân nghĩ đến việc đêm hội Xuân vãn phía Đại lục đã chủ động mời Hong Kong tham gia, nên anh cũng muốn đáp lễ, vì vậy

đã chỉ định mời Lưu Hiểu Khánh.

Trên sân khấu, Thành Long dùng tiếng phổ thông để trò chuyện với Lưu Hiểu Khánh.

Anh đã nhận được chỉ ý riêng từ Lâm Hựu Luân, nên chỉ nói chuyện về cảm nhận của bà đối với Hong Kong, sau đó mới bắt đầu trao giải.

Lưu Hiểu Khánh không biết tiếng Quảng Đông nên chủ động đảm nhận việc mở phong bì để Thành Long công bố kết quả.

Dưới sân khấu, bốn trong sáu ứng cử viên có mặt, ai nấy đều lộ vẻ căng thẳng.

Lương Gia Huy từng một lần đoạt giải Ảnh đế, nhưng sau đó ông bị cấm vận suốt ba năm, phải đi bán hàng vỉa hè để mưu sinh, đó không phải là ký ức vui vẻ gì nên ông cũng rất mong chờ giải thưởng này.

Chu Tinh Trì và Trương Học Hữu tuy đóng nhiều phim nhưng vẫn được coi là tân binh tại Kim Tượng, khát khao đoạt giải của họ là mạnh mẽ nhất.

Địch Long vốn điềm tĩnh nhưng lúc này cũng không thể giữ được bình thản.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Thành Long chờ đợi. 'Người đoạt giải là Trương Quốc Vinh, phim 《A Phi Chính Truyện》!' Thành Long hô vang tên Trương Quốc Vinh.

Ngoài sự hụt hẫng của bốn ứng cử viên còn lại, ánh mắt của mọi người đều hướng về chiếc ghế trống ở hàng ghế đầu.

Trương Quốc Vinh năm nào cũng tham dự và ra về tay trắng, năm nay anh không đến thì lại nhận được sự công nhận mà anh hằng mong đợi.

Đúng là định mệnh trêu ngươi.

Vương Giai Vệ ngồi một lúc, chỉnh lại cà vạt rồi đứng dậy định lên nhận giải thay Trương Quốc Vinh thì phía sau hội trường bỗng có tiếng xôn xao.

Trương Quốc Vinh, người vẫn biệt tăm nãy giờ, đột ngột xuất hiện.

Các fan hâm mộ tại hiện trường lập tức phấn khích, nhiều người rời khỏi chỗ ngồi muốn tiến tới bắt tay anh.

Trương Quốc Vinh không dừng lại lâu, anh chạy vội lên sân khấu.

Kết quả này khiến tất cả đều bất ngờ.

Hai khách mời trao giải đều kinh ngạc, Thành Long còn trêu: 'Cậu không phải là nấp sẵn ở sau hội trường, đợi nghe tên mình đoạt giải rồi mới xuất hiện đấy chứ?' Trương Quốc Vinh cười khổ: 'Tôi còn chưa kịp thay quần áo nữa, anh nghĩ tôi cố ý sao?

Chuyến bay về gặp chút trục trặc, mới hạ cánh xuống Hong Kong nửa tiếng trước thôi, không tin anh cứ đi check chuyến bay, tôi vừa xuống máy bay là chạy thẳng tới đây luôn.' 'Lại đây, lau mồ hôi trước đã!' Lưu Hiểu Khánh ân cần đưa cho anh một tờ giấy ăn, điều này cũng chứng minh Trương Quốc Vinh vừa vội vã chạy tới, mồ hôi nhễ nhại.

Trương Quốc Vinh lau mồ hôi xong, thở phào một cái rồi cầm cúp tự giễu: 'Thời buổi này kiếm ăn thật khó, đến nhận cái giải mà cũng gian nan thế này, làm tôi suýt chút nữa chạy gãy cả chân.' Nói xong anh vội bịt miệng, hỏi nhỏ Thành Long: 'Tôi có nói sai gì không, sao thấy Lâm tiên sinh bên kia đang ho khụ khụ thế?' Máy quay lập tức chuyển hướng sang Lâm Hựu Luân, anh vừa bỏ tay khỏi miệng, nhìn thoáng qua đúng là như vừa mới ho xong.

Thực ra Lâm Hựu Luân bị câu nói của Trương Quốc Vinh làm buồn cười, và Trương Quốc Vinh cũng cố tình hướng câu chuyện về phía Lâm Hựu Luân để bày tỏ lòng cảm ơn.

Nếu không có cuộc điện thoại của Lâm Hựu Luân, anh chắc chắn đã lỡ mất cơ hội tự tay nhận giải này.

Trương Quốc Vinh tin rằng Lâm Hựu Luân gọi điện là vì anh đã biết trước kết quả.

Theo anh biết, Lâm Hựu Luân không phải người dễ dàng phá vỡ quy tắc, việc lần này anh phá lệ khiến Trương Quốc Vinh vô cùng cảm kích.

Tất nhiên đây là một sự hiểu lầm.

Lâm Hựu Luân không xem trước danh sách đoạt giải, anh chỉ dựa vào ký ức đời trước để nhắc nhở Trương Quốc Vinh, cộng thêm lần này Trương Quốc Vinh thực sự gặp may.

Phải biết rằng giám khảo Kim Tượng vốn không thích những kiểu như Chu Tinh Trì hay Thành Long, và họ cũng chẳng mấy mặn mà với Trương Quốc Vinh.

Nếu không, với diễn xuất sau này của anh, anh hoàn toàn có thể đoạt thêm vài giải Ảnh đế nữa, nhưng trong ký ức của Lâm Hựu Luân, Trương Quốc Vinh chỉ đoạt giải này duy nhất một lần.

Đã vậy, chuyến bay bị hoãn mà vẫn kịp về nhận giải, vận may này đúng là không thể dùng từ 'tốt' để diễn tả hết được.

Trương Quốc Vinh diễn trò một chút trên sân khấu rồi nghiêm túc phát biểu cảm nghĩ.

Vì có chút e dè nên anh không nhắc đích danh Lâm Hựu Luân, nhưng trong lòng anh, người anh cảm ơn nhất vẫn là anh ấy.

Lúc này, ánh mắt Lâm Hựu Luân không còn đặt trên sân khấu mà dừng lại nơi Chu Tinh Trì đang lộ rõ vẻ thất vọng ở phía dưới.

Kể từ khi kết quả được công bố, tâm trạng Chu Tinh Trì rất sa sút.

Anh đứng dậy đi vệ sinh, khi quay lại thì giải Đạo diễn xuất sắc nhất đã được trao.

Vương Giai Vệ đoạt giải nhờ phim 《A Phi Chính Truyện》, kết quả này không nằm ngoài dự đoán của nhiều người.

Khi phát biểu nhận giải, câu đầu tiên của Vương Giai Vệ là: 'Cảm ơn sự ủng hộ hết mình của ông Đặng Quang Vinh dành cho bộ phim này!' Đặng Quang Vinh đang ngồi dưới sân khấu, khi máy quay chĩa vào, ông không lộ chút cảm xúc nào.

Chẳng ai thấy thái độ đó là không ổn, vì Vương Giai Vệ thực sự phải cảm ơn ông.

Chương 593

Vương Giai Vệ nhờ bộ phim này mà đứng trên đỉnh cao dòng phim nghệ thuật, còn Đặng Quang Vinh thì mất trắng cả tiền tích cóp lẫn công ty điện ảnh.

Nếu ánh mắt có thể giết người, có lẽ Vương Giai Vệ đã chết hàng nghìn lần rồi.

Đến lúc này, chỉ còn giải Phim hay nhất chưa được trao, và với đà thắng thế của 《A Phi Chính Truyện》 tối nay, hạng mục này thực tế đã không còn gì bất ngờ.

Quả nhiên, nhóm khách mời cuối cùng lên sân khấu, mở phong bì và dõng dạc tuyên bố 《A Phi Chính Truyện》 đoạt giải.

Người lên nhận giải là Đặng Quang Vinh.

Nhìn biểu cảm của ông khi nhận cúp, khán giả bên dưới bỗng có dự cảm chẳng lành. 'Tôi biết giải thưởng này đại diện cho vinh dự cao nhất của điện ảnh Hong Kong, và rất nhiều người khao khát nó.

Nhưng đối với tôi, giải thưởng này thực sự chỉ là một sự mỉa mai, một trò cười, chỉ có vậy thôi.' Đặng Quang Vinh ném lại câu nói đó rồi lầm lũi đi xuống với vẻ mặt cô độc.

Không có tiếng vỗ tay, cũng không có tiếng reo hò.

Khoảnh khắc lẽ ra phải là cao trào nhất của buổi lễ lại diễn ra trong bầu không khí trái ngược hoàn toàn.

Hai người dẫn chương trình Trần Hân Kiện và Chu Tuệ Mẫn nhanh chóng phản ứng, bắt đầu nói những lời chữa cháy để chuyển hướng sự chú ý, máy quay cũng lập tức chuyển đi, không còn khóa vào Đặng Quang Vinh nữa.

Nhiều người làm phim ngồi bên dưới đều nhìn Đặng Quang Vinh với ánh mắt đồng cảm.

Câu nói vừa rồi trên sân khấu đủ để chứng minh ông đã hoàn toàn từ bỏ sự nghiệp điện ảnh của mình.

Nếu không, ông đã chẳng dễ dàng thốt ra những lời đắc tội với cả giải Kim Tượng như vậy.

Đắc tội Kim Tượng không sao, nhưng phải biết đứng sau Kim Tượng là ai.

Nỗi đau lớn nhất là lòng đã nguội lạnh, câu nói đó chính là mô tả đúng nhất tâm cảnh của Đặng Quang Vinh lúc này.

Đặng Quang Vinh bước xuống nhưng chẳng ai lại gần chào hỏi hay an ủi ông.

Mọi người đều hiểu, sau đêm nay, cái tên Đặng Quang Vinh sẽ không còn xuất hiện trong làng phim Hong Kong nữa.

Nhiều người không phải tiếc vài lời an ủi, chỉ là lo ngại nếu tiến tới lúc này sẽ khiến Lâm Hựu Luân hiểu lầm không đáng có.

Thật bất ngờ, Lâm Hựu Luân lại chủ động đứng dậy, bước tới bắt tay Đặng Quang Vinh, dường như anh chẳng mấy bận tâm đến những lời ông vừa nói trên sân khấu.

Lâm Hựu Luân đã tiên phong, những người tới an ủi Đặng Quang Vinh bỗng chốc đông hẳn lên.

Còn người lẽ ra nên tới nhất là Vương Giai Vệ thì lại ngồi im tại chỗ với vẻ mặt sượng sùng.

Không phải ông ta không muốn tới, mà ông ta biết có tới cũng chẳng được Đặng Quang Vinh tha thứ.

Lâm Kiến Nhạc ngồi cạnh Vương Giai Vệ, đăm chiêu nhìn Đặng

Quang Vinh đang bị đám đông vây quanh.

Kể từ khi ông ta tuyên bố đầu tư cho phim mới của Vương Giai Vệ, truyền thông đã dự đoán ông ta sẽ đi vào vết xe đổ của Đặng Quang Vinh.

Lâm Kiến Nhạc không mấy lo lắng vì ông ta vốn chẳng hy vọng gì vào việc phim của Vương Giai Vệ sẽ kiếm ra tiền.

Đầu tư cho Vương Giai Vệ mục đích chính là để lôi kéo Lưu Trấn Vĩ.

Công ty điện ảnh của Đặng Quang Vinh có thể sụp đổ vì một bộ phim thua lỗ, nhưng Lâm Kiến Nhạc thì có thể chịu được bàn thua lỗ của những bộ phim đầu tư cả trăm triệu như《Tru Tiên: Thanh Vân Kiếp》.

Bỏ ra vài chục triệu cho Vương Giai Vệ quậy phá cũng chẳng phải việc gì to tát.

Nếu Vương Giai Vệ có thể làm cho Hoàn Á một bộ phim quét sạch giải Kim Tượng như《A Phi Chính Truyện》, lúc đó ông ta lên sân khấu nhận giải, còn Lâm Hựu Luân ngồi dưới với vẻ mặt khó coi, cảnh tượng đó chỉ nghĩ thôi đã khiến Lâm Kiến Nhạc thấy phấn khích.

Lâm Hựu Luân đương nhiên không biết suy nghĩ của Lâm Kiến Nhạc.

Sau khi an ủi Đặng Quang Vinh vài câu, anh không quay lại chỗ ngồi mà đi thẳng tới tìm Chu Tinh Trì đang chuẩn bị ra về. 'Sao thế, không định tham gia tiệc tối Kim Tượng à?' Chu Tinh Trì cười khổ lắc đầu: 'Lâm tiên sinh đừng trêu tôi nữa, tối nay tôi trắng tay, còn mặt mũi nào mà tới đó?' 'Sao tôi nghe câu này cứ như đang mỉa mai tôi thế nhỉ?' Ngô Mộng Đạt đứng bên cạnh chen vào một câu. 'Anh bớt nói

vài câu đi, có ai bảo anh bị câm đâu.

Cho dù anh không thấy tôi đang nói chuyện với Lâm tiên sinh, thì cũng phải thấy là tối nay tôi đang rất tổn thương chứ, xin anh đừng xát muối vào vết thương của tôi nữa được không?' Chu Tinh Trì bực bội đấu khẩu với Ngô Mộng Đạt. 'Ai bảo không đoạt giải là không được tham gia?

Cậu nhìn Trương Quốc Vinh xem, đề cử bao nhiêu lần mới được giải, cậu mới lần đầu được đề cử thôi, sau này còn đầy cơ hội.

Chút khó khăn này đã làm cậu chùn bước thì không phải là Chu Tinh Trì mà tôi biết rồi.' Ngô Mộng Đạt thấy Lâm Hựu Luân không phiền khi mình xen vào nên càng lấn tới.

Chu Tinh Trì không buồn tranh cãi với Ngô Mộng Đạt nữa: 'Thôi thôi, tôi sợ anh rồi được chưa?' 'Đi cùng đi, tiện đường tôi có chuyện muốn nói với cậu.' Cuối cùng Lâm Hựu Luân lên tiếng, Chu Tinh Trì không tiện từ chối nữa.

Lâm Hựu Luân còn vài người quen cần lại chào hỏi, Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt đứng đợi anh.

Lâm Hựu Luân vừa đi, Chu Tinh Trì đã quay sang oán trách Ngô Mộng Đạt. 'Anh nói xem anh đi theo làm loạn cái gì?' 'Tôi làm loạn à?' Ngô Mộng Đạt trợn mắt, 'Tôi đang giúp cậu đấy biết không?' Chu Tinh Trì lườm Ngô Mộng Đạt một cái: 'Nói vậy là tôi còn làm oan cho anh à?' 'Lâm tiên sinh đã nói là trên đường đi có chuyện muốn bàn với cậu, chẳng lẽ cậu vẫn chưa hiểu sao?' Ngô Mộng Đạt bắt đầu thấy lo lắng cho chỉ số thông minh của Chu Tinh Trì.

Chu Tinh Trì thực ra đã đoán được ý của Lâm Hựu Luân: 'Chắc là muốn bàn về phim mới.

Lần trước đi dự buổi ra mắt 《Xúc Bất Đáo Đích Luyến Nhân》,

tôi có nói riêng với Lâm tiên sinh chuyện này.' 'Đúng rồi đấy.

Hôm nay cậu không đoạt giải, Lâm tiên sinh thấy tiếc cho cậu, anh ấy muốn đầu tư phim mới cho cậu thực chất là muốn tạo cơ hội cho cậu đoạt giải đấy.' Ngô Mộng Đạt giải thích.

Chu Tinh Trì sững người: 'Đó thực sự là suy nghĩ của anh ấy sao?' Ngô Mộng Đạt nhún vai: 'Xin lỗi, tôi chỉ đoán thế thôi.' Chu Tinh Trì nghe ra Ngô Mộng Đạt đang nói đùa, nhưng tâm trí bắt đầu rục rịch.

Nếu đúng như Ngô Mộng Đạt nói thì đây thực sự là một cơ hội lớn. 'Lâm tiên sinh bảo tôi chuyển thể trải nghiệm của chính mình thành phim, còn bảo để tôi tự làm đạo diễn, anh thấy chuyện này có khả thi không?' 'Đừng bảo với tôi là cậu chẳng để tâm chút nào đến lời Lâm tiên sinh nhé?' Ngô Mộng Đạt hỏi ngược lại. 'Sao có thể chứ, sau lần đó tôi vẫn luôn suy nghĩ về chuyện này.

Cốt truyện tôi cũng đã phác thảo xong rồi, chỉ là chưa viết ra thôi.' Chu Tinh Trì trả lời. 'Cậu tốt nhất là nói thật đi, không thì gay to đấy.

Lâm tiên sinh mà phát hiện cậu không nghiêm túc với chuyện này thì chắc chắn sẽ không giúp cậu nữa đâu.' Ngô Mộng Đạt nhắc nhở.

Chu Tinh Trì gật đầu.

Trong lúc hai người đang trò chuyện, Lâm Hựu Luân đã kết thúc việc xã giao và quay lại, ra hiệu cho hai người đi cùng anh.

Ngô Mộng Đạt chủ động đề nghị tự bắt xe đi vì sợ xe của Lâm Hựu Luân còn chở thêm người khác, mình đi cùng sẽ không đủ chỗ. 'Không sao, đi cùng nhau đi.' Lâm Hựu Luân lên tiếng, Ngô Mộng Đạt không dám nói gì thêm nhưng trong lòng không khỏi thắc mắc, chẳng lẽ tối nay Lâm Hựu Luân không đi cùng Vương Tổ Hiền?

Lúc lên xe, Ngô Mộng Đạt vô tình liếc nhìn chiếc xe phía sau và rất kinh ngạc khi thấy Vương Tổ Hiền đang ngồi trong đó, và người

ngồi cùng xe với cô lại chính là Chu Tuệ Mẫn.

Lúc này Ngô Mộng Đạt mới vỡ lẽ, thảo nào Lâm Hựu Luân lại kéo mình và Chu Tinh Trì đi cùng, hóa ra là để né hai người đẹp ở xe sau.

Chương 594

Xem ra những tin đồn trên báo chí phần lớn là thật rồi.

Ngô Mộng Đạt đang thầm ngưỡng mộ Lâm Hựu Luân khi có thể cùng lúc 'xử lý' êm đẹp bao nhiêu mỹ nhân như vậy thì Chu Tinh Trì đã lên xe thò đầu ra gọi. 'Này, anh còn đứng ngây ra đó làm gì, mau lên xe đi!' Ngô Mộng Đạt bừng tỉnh, nhanh chóng mở cửa ghế phụ trèo vào, đóng cửa lại và tuyệt nhiên không hé môi về những gì mình vừa thấy.

May mà cả Lâm Hựu Luân và Chu Tinh Trì đều không để ý, họ vừa lên xe đã bắt đầu thảo luận về bộ phim mới.

Tên bộ phim này đã được Lâm Hựu Luân đặt sẵn cho Chu Tinh Trì, gọi là 《Hỉ Kịch Chi Vương》 (Vua Hài Kịch).

Cái tên này không chỉ là một sự khẳng định mà còn là kỳ vọng của anh dành cho Chu Tinh Trì.

Chu Tinh Trì kể lại câu chuyện mà anh đã phác thảo trong thời gian qua, có thể thấy anh rất tâm huyết, nhưng câu chuyện đó lại không khiến Lâm Hựu Luân hài lòng.

Câu chuyện mà Chu Tinh Trì tự nghĩ ra khác rất xa so với bộ phim 《Vua Hài Kịch》 trong ký ức của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vốn muốn gợi mở để mượn tay Chu Tinh Trì làm ra bộ phim đó sớm hơn, nhưng giờ xem ra điều này không mấy khả thi. 'Sau khi nói với cậu về ý tưởng này, tôi cũng đã tự viết một kịch bản, cậu có thể lấy ra tham khảo.' Chu Tinh Trì của hiện tại vẫn chưa ngông cuồng hay khó gần như đời sau, đặc biệt là trước mặt Lâm Hựu Luân, thái độ của anh luôn rất đúng mực.

Dù Lâm Hựu Luân phủ định ý tưởng của mình nhưng anh không hề lộ vẻ khó chịu.

Nhận được kịch bản, Chu Tinh Trì háo hức muốn xem ngay nhưng đã bị Lâm Hựu Luân ngăn lại. 'Tôi biết cậu không mấy mặn mà với bữa tiệc tối nay, nên tôi cũng không miễn cưỡng.

Đến khách sạn, cậu có thể vào quán cà phê ngồi nhâm nhi xem kịch bản này.

Xem xong có ý tưởng gì thì trực tiếp tới tìm tôi, từ giờ đến khi tiệc kết thúc tôi vẫn có thời gian để bàn với cậu về việc này.' Kỷ niệm 10 năm giải Kim Tượng, ban tổ chức đã đặc biệt tổ chức một buổi tiệc tối sau khi lễ trao giải kết thúc, địa điểm được chọn tại khách sạn Bán Đảo danh tiếng lẫy lừng ở Cửu Long, Hong Kong.

Nếu nói lễ trao giải trước đó là một bữa tiệc của các minh tinh, đại diện cho vẻ ngoài hào nhoáng của điện ảnh Hong Kong, thì những vị khách được mời đến tiệc tối Kim Tượng này lại đại diện cho nội hàm thực sự của nền điện ảnh nơi đây.

Trâu Văn Hoài, Hà Quán Xương, Lâm Kiện Nhạc, Hướng Hóa Cường... những người này, tùy tiện chọn ra một người cũng là đại nhân vật có thể khiến giới điện ảnh Hong Kong rung chuyển, chưa kể còn có những nhà sản xuất, quản lý, đạo diễn, biên kịch thường ngày ẩn mình sau màn ảnh.

Họ cùng tụ họp một chỗ, có thể gọi là sự kiện lớn nhất của điện ảnh Hong Kong những năm gần đây.

Lâm Hựu Luân bưng ly rượu đi một vòng trong đại sảnh tiệc, chào hỏi từng người quen, đang định lách ra đi đến tiệm cà phê tìm Chu Tinh Trì thì ông chủ của công ty điện ảnh Vĩnh Thịnh là Hướng Hóa Cường chặn đường. "Lâm tiên sinh, tiệc mới bắt đầu, sao anh đã muốn đi rồi?" Hướng Hóa Cường không đi một mình, bên cạnh còn có

bà xã Trần Lan cùng với Trương Mẫn, người mà Lâm Hựu Luân từng gặp qua một lần.

Lâm Hựu Luân dừng bước, khẽ gật đầu với Trần Lan và Trương Mẫn, ánh mắt nhìn thẳng vào Hướng Hóa Cường: "Sao vậy, Hướng tiên sinh tìm tôi có việc gì?" "Là thế này, tôi nghe nói Tinh Tử cùng đến đây với Lâm tiên sinh, nhưng ở buổi tiệc không thấy cậu ấy nên qua đây hỏi thăm." Giọng nói của Hướng Hóa Cường vang dội, trung khí mười phần.

Hai năm qua, Vĩnh Thịnh nhờ vào loạt phim 《Cổ Hoặc Tử》 mà kiếm được không ít tiền, địa vị trong giới điện ảnh Hong Kong ngày càng củng cố, có xu thế hình thành thế chân vạc với Gia Hòa và Hoàn Á.

Hướng Hóa Cường có ý muốn sự nghiệp của Vĩnh Thịnh lên một tầm cao mới nên bắt đầu chiêu binh mãi mã khắp nơi, trong đó thương vụ lớn nhất chính là ký hợp đồng với Chu Tinh Trì với thù lao 10 triệu đô la mỗi bộ phim cộng với phần trăm doanh thu phòng vé.

Lúc này Hướng Hóa Cường hỏi đến Chu Tinh Trì cũng không có gì đột ngột. "Tôi đưa cho Tinh Tử một kịch bản, cậu ấy đang đợi tôi ở tiệm cà phê đằng kia, nếu Hướng tiên sinh có hứng thú thì chi bằng cùng tôi qua đó luôn đi." Lâm Hựu Luân biết Chu Tinh Trì khởi quay phim mới thì Vĩnh Thịnh chắc chắn sẽ đầu tư vào, nên cũng không có ý định giấu giếm Hướng Hóa Cường.

Hướng Hóa Cường trông có vẻ rất động tâm, nhưng Trần Lan đứng bên cạnh lại khẽ ho một tiếng: "Lâm tiên sinh, vừa nãy A Mẫn còn nói muốn mời anh nhảy một bản, nếu anh đi rồi thì A Mẫn sẽ thất vọng lắm đấy." Biểu cảm của Trương Mẫn hơi có chút cục túng, nụ cười trông rất miễn cưỡng, vừa chạm ánh mắt với Lâm Hựu Luân liền vội vàng né tránh. "Đúng đúng, Lâm tiên sinh bàn luận kịch bản

với Tinh Tử, tôi không qua góp vui làm gì, cứ để A Mẫn đi cùng Lâm tiên sinh sang đó là được." Hướng Hóa Cường đẩy Trương Mẫn sang, ý đồ vô cùng rõ ràng.

Trương Mẫn là nữ diễn viên được Vĩnh Thịnh dốc sức lăng xê, hiện tại Lâm Hựu Luân muốn hợp tác phim mới với Chu Tinh Trì, Hướng Hóa Cường đương nhiên muốn tranh thủ một vai diễn cho cô.

Nếu đối tượng hợp tác là người khác, Hướng Hóa Cường căn bản không cần phiền phức thế này, cứ trực tiếp đánh tiếng là xong, nhưng đối tượng là Lâm Hựu Luân thì lại là chuyện khác.

Thậm chí khi chưa nắm chắc thái độ của Lâm Hựu Luân, Hướng Hóa Cường còn không dám trực tiếp đề cập mà chỉ khéo léo dò thám.

Cân nhắc đến thân phận của Hướng Hóa Cường cũng như sự giúp đỡ của ông ta trong một số việc gần đây, Lâm Hựu Luân quyết định nể mặt. "Vừa vặn trong phim mới có một vai rất hợp với Trương tiểu thư, tôi sẽ nói với Tinh Tử một tiếng, chuyện này chắc là quyết định được luôn." Hướng Hóa Cường đại hỉ, trước khi đi còn dặn dò Trương Mẫn nhất định phải bồi tiếp Lâm Hựu Luân cho tốt, không được có chút sơ suất nào.

Chu Tinh Trì thấy Lâm Hựu Luân và Trương Mẫn cùng đi tới thì tỏ ra rất bất ngờ.

Sau khi ký hợp đồng với Vĩnh Thịnh, rất nhiều bộ phim Chu Tinh Trì đóng vai nam chính đều có Trương Mẫn đảm nhận vai nữ chính, thậm chí trên truyền thông còn từng rộ lên tin đồn hai người đang hẹn hò.

Lâm Hựu Luân vốn ít quan tâm tin tức lá cải mà cũng biết chuyện này, tất nhiên là do người khác kể cho anh nghe.

Ban đầu anh không tin lắm, nhưng nhìn phản ứng kỳ quặc khi gặp

mặt của Chu Tinh Trì và Trương Mẫn, trong lòng anh lại nảy sinh nghi hoặc, chẳng lẽ tin đồn về hai người này là thật?

Sau khi ngồi xuống, Lâm Hựu Luân gọi một tách cà phê, Trương Mẫn lắc đầu ra hiệu mình không muốn uống gì, người phục vụ quay lưng rời đi. "Đều là người quen cả, chắc không cần tôi giới thiệu nữa chứ?" Chu Tinh Trì cười ngượng ngùng, Trương Mẫn không lên tiếng. "Kịch bản xem thế nào rồi?" Lâm Hựu Luân chuyển chủ đề. "Xem xong kịch bản này, tôi mới nhận ra những ý tưởng trước đây của mình đều là một đống phân chó." Chu Tinh Trì nửa đùa nửa thật nói.

Lâm Hựu Luân cười không rõ ý tứ: "Vậy là cậu quyết định dùng kịch bản này rồi?" "Nói thật, tôi đã nóng lòng muốn quay bộ phim này ngay lập tức.

Rất nhiều lời thoại trong đó nói đúng tâm thanh của tôi năm xưa.

Tôi không biết người khác nhìn nhận thế nào, nhưng ít nhất là tôi vô cùng thích nó." Chu Tinh Trì nghiêm túc nói. "Cậu gấp gáp vậy sao?" Lâm Hựu Luân đột nhiên hỏi một câu.

Chu Tinh Trì gật đầu: "Thật sự rất gấp, tôi muốn khai máy ngay." Lâm Hựu Luân nhún vai: "Vậy còn các diễn viên khác trong phim thì sao?

Cậu có ý tưởng gì không?" "Vai nằm vùng có thể tìm Ngô Mộng Đạt đóng, còn vai Liễu Phiêu Phiêu..." Chu Tinh Trì liếc nhìn Trương Mẫn một cái, ý tứ không thể rõ ràng hơn.

Không ngờ Lâm Hựu Luân lại lắc đầu: "Tôi đã hứa với Hướng tiên sinh sẽ sắp xếp một vai cho Trương tiểu thư, nhưng Liễu Phiêu Phiêu thì không được, cậu thấy vai Đỗ Quyên Nhi thế nào?" Chu Tinh Trì lập tức có chút khó xử.

Tuy Lâm Hựu Luân dùng giọng thương lượng để nói chuyện, nhưng Chu Tinh Trì không hề nghĩ rằng anh thực sự đang thương lượng với mình. "Vậy tôi diễn vai Đỗ Quyên Nhi là được rồi." Trương Mẫn đột nhiên lên tiếng giải vây cho Chu Tinh Trì.

Chu Tinh Trì nhìn Trương Mẫn với ánh mắt hơi mang vẻ áy náy, cô khẽ lắc đầu, ý bảo mình không sao.

Lâm Hựu Luân ho một tiếng, giờ mà anh còn không nhìn ra quan hệ giữa Chu Tinh Trì và Trương Mẫn thì đúng là kẻ ngốc.

Trong tình huống này, anh cảm thấy cần phải giải thích với Chu Tinh Trì một chút, tránh để cậu ta sinh ra hiểu lầm. "Cậu cũng xem kịch bản rồi, đất diễn của vai Đỗ Quyên Nhi không hề ít hơn Liễu Phiêu Phiêu, vả lại Đỗ Quyên Nhi trong phim là một minh tinh, do Trương tiểu thư đóng sẽ thích hợp hơn.

Còn nhân tuyển Liễu Phiêu Phiêu, cá nhân tôi nghiêng về việc tìm một diễn viên mới." Lúc này Chu Tinh Trì lại thấy ngượng ngùng: "Lâm tiên sinh, có lẽ anh hiểu lầm rồi, vừa nãy tôi không có ý đó..." Lâm Hựu Luân giơ tay cắt ngang: "Được rồi, chuyện này dừng ở đây.

Ngày mai cậu đi cùng tôi đến Học viện Nghệ thuật Diễn xuất Hong Kong một chuyến, tôi đưa cậu đi gặp một người." Chu Tinh Trì không hỏi nhiều, nhưng thầm đoán có lẽ chuyện này liên quan đến vai diễn Liễu Phiêu Phiêu.

Tiếp đó Lâm Hựu Luân lại nói với cậu về một chuyện khác. "Nếu diễn viên đã đủ, bộ phim này cậu cần bao lâu để quay xong?" "Một tháng, nếu thuận lợi có thể còn nhanh hơn." Chu Tinh Trì nói vậy không phải khoác lác, càng không phải để thể hiện quyết tâm với Lâm Hựu Luân, vì thực tế đúng là như vậy.

Chương 595

《Hỉ Kịch Chi Vương》 kể về câu chuyện một diễn viên nhỏ không ngừng phấn đấu cuối cùng thành công, riêng khoản chọn bối cảnh đã có thể bớt được rất nhiều phiền phức.

Với kịch bản đã rõ ràng, nếu các khâu khác tăng hiệu suất thêm một chút, có lẽ nửa tháng là xong. "Quá nhanh." Lâm Hựu Luân lắc đầu: "Tôi hy vọng cậu dành đủ thời gian để mài giũa bộ phim này, có như vậy mới mong gặt hái được thành tựu tại các giải thưởng điện ảnh." Lời của Lâm Hựu Luân làm Chu Tinh Trì ngẩn người, cậu không ngờ anh lại kỳ vọng cao vào bộ phim này đến thế. "Dù là ở Hong Kong hay nơi khác, diễn viên hài luôn là nhóm khó đạt được sự công nhận từ các giải thưởng uy tín nhất.

Đừng nhìn vào nhân khí và sức hút phòng vé hiện tại của cậu ngang ngửa với Chu Nhuận Phát, nhưng cậu muốn đoạt giải thì khó hơn anh ta gấp bội, ngay cả diễn viên võ thuật như Thành Long cũng có cơ hội lớn hơn cậu...

Tôi nói vậy không phải để đả kích lòng tin của cậu, mà là muốn bảo cậu rằng, quay bộ phim này, người đầu tiên cậu phải đối phó không phải là tôi, cũng không phải khán giả, mà chính là bản thân cậu!" Trong lòng Chu Tinh Trì cảm động, miệng lại không biết nói gì, lời của Lâm Hựu Luân khiến cậu thấy rất hổ thẹn. "Cuối cùng tôi có một kiến nghị, sau khi quay xong bộ phim này, tôi hy vọng cậu hãy đợi qua thời gian này năm sau mới đem ra công chiếu." Những lời trước của Lâm Hựu Luân thì Chu Tinh Trì còn hiểu được, nhưng yêu cầu này lại làm cậu hồ đồ. "Tin tôi đi, nếu tham gia bình chọn Kim Tượng năm sau, dù bộ phim này của cậu có quay tốt đến mấy thì cuối cùng cũng sẽ không có kết quả gì.

Hiện tại tôi biết đã có hai bộ phim mà trình độ chắc chắn sẽ vượt trên bộ phim này, lựa chọn sáng suốt nhất là đợi thêm một năm.

Tất nhiên nếu cậu có đủ tự tin vào bản thân và không muốn đợi lâu thì tôi cũng không miễn cưỡng." Hai bộ phim mà Lâm Hựu Luân nhắc tới, một là bộ phim phiên bản Hong Kong của 《The Shawshank Redemption》 do Chu Nhuận Phát đóng chính, bộ còn lại chính là 《Bá Vương Biệt Cơ》 đang trong quá trình quay phim.

Hai bộ phim này không có gì bất ngờ đều sẽ công chiếu trong năm nay.

Chu Tinh Trì muốn giành lấy tượng vàng từ tay Chu Nhuận Phát và Trương Quốc Vinh vào năm tới, độ khó có thể tưởng tượng được.

Chu Tinh Trì im lặng một lúc, cuối cùng vẫn quyết định nghe theo kiến nghị của Lâm Hựu Luân.

Bàn xong việc chính, Lâm Hựu Luân chuẩn bị quay lại tiệc tối Kim Tượng, Trương Mẫn cũng định đứng lên theo, nhưng lại bị anh gọi lại. "Trương tiểu thư, cô cũng không cần theo tôi nữa đâu, về vai diễn trong phim này, cô có thể ở lại trao đổi thêm với Tinh Tử." Chu Tinh Trì cũng nhiệt tình chào mời: "Đúng thế, đúng thế, vừa hay kịch bản đang ở chỗ tôi, cô có thể ở lại xem qua trước." Trương Mẫn hơi khó xử nhìn Lâm Hựu Luân, anh lập tức đoán ra tâm tư của cô. "Bên phía Hướng tiên sinh tôi sẽ sang nói chuyện, cô không cần lo lắng." "Vậy cảm ơn Lâm tiên sinh." Trương Mẫn có chút ngại ngùng nói.

Lâm Hựu Luân cười nhún vai, lại trao cho Chu Tinh Trì một ánh mắt khích lệ rồi quay người rời khỏi tiệm cà phê.

Tại buổi tiệc, Trương Triệt đang đứng cùng Địch Long. "Cậu diễn rất tốt trong 《Cưỡng Đoạt》, tuy không đoạt giải nhưng không cần quá nản lòng, bộ phim này chắc chắn sẽ có phần tiếp theo, nhất định vẫn còn cơ hội." Địch Long nhấp một ngụm champagne, tặc lưỡi nói:

"Vinh Tử (Trương Quốc Vinh) thực sự cần cái giải này hơn tôi, cậu ấy đoạt giải tôi chỉ có thể chúc mừng, còn tôi thì đành bảo là vận khí không tốt vậy." Trương Triệt gật đầu: "Cậu nghĩ được như vậy thì tôi yên tâm rồi." Không đoạt giải dù sao cũng chẳng phải chuyện vui vẻ gì, Địch Long liền chuyển chủ đề: "Đúng rồi Trương đạo, ông có nghe nói không, Lâm tiên sinh đang cho xây dựng một đại lộ cảnh quan ven biển mới với chủ đề văn hóa điện ảnh Hong Kong, nghe nói sẽ hoàn thành trước Liên hoan phim quốc tế Hong Kong, rồi từ năm nay nơi đó sẽ là hội trường chính của liên hoan phim." Trương Triệt nhướng mày: "Sao thế, cậu nghe được tin nội bộ gì à?" Địch Long nhìn quanh rồi hạ thấp giọng nói: "Lần này Lâm tiên sinh định mô phỏng Đại lộ Danh vọng Hollywood, làm dấu tay danh nhân trên con đường này.

Danh sách đợt đầu tiên đã xác định, tôi nghe nói tên của Trương đạo cũng nằm trong đó." Tin tức này Địch Long nghe được từ cháu gái Lâm Tiểu Mạn.

Lâm Tiểu Mạn là quản lý của Chu Tuệ Mẫn, sau khi Lâm Hựu Luân kể chuyện này cho Chu Tuệ Mẫn, cô đã vô tình nói cho Lâm Tiểu Mạn biết.

Trương Triệt kể từ năm 89 sau khi tự sản xuất phim 《Nghĩa Đảm Quần Hùng》 và thua lỗ nửa số tiền tích góp, đã hoàn toàn dứt bỏ ý định quay phim lại, nhưng đối với danh dự thì ông vẫn rất coi trọng, vừa nghe Địch Long nói thế liền thấy hứng thú. "Trong danh sách chắc không chỉ có mình tôi chứ?

Còn những ai nữa?" Địch Long không trả lời trực tiếp mà nhìn về phía Lý Hàn Thường đang trò chuyện vui vẻ với diễn viên Đại lục Lưu Hiểu Cầm đằng kia.

Trương Triệt và Lý Hàn Thường vốn luôn không hợp nhau, khi còn ở Thiệu Thị cũng thường xuyên đối lập, Trương Triệt từng dùng

câu "Ngân giáp bá vương yêu gian lộ xuất bán tiệt toán bàn" (Bá vương giáp bạc bên hông lộ ra nửa cái bàn tính) để mỉa mai sự khôn lỏi của Lý Hàn Thường, nhưng việc Lý Hàn Thường có tên trong đợt đầu tiên cũng không làm ông ngạc nhiên.

Một mặt, Lý Hàn Thường thực sự có tư cách, dù sao danh tiếng và thâm niên trước đây vẫn còn đó; mặt khác, trong những năm đầu Lâm Hựu Luân tiếp quản Kim Tượng, Lý Hàn Thường đã tích cực đảm nhiệm giám khảo, quan hệ với Lâm Hựu Luân rất gần gũi, xét về tình về lý đều sẽ đưa Lý Hàn Thường vào danh sách các đạo diễn đầu tiên lưu danh trên Đại lộ Ngôi Sao.

Nếu Lý Hàn Thường có tên thì người anh em kết nghĩa của ông ta là Hồ Kim Thuyên chắc chắn cũng không thoát được, rồi Sở Nguyên chắc cũng có phần...

Còn lại thì Trương Triệt không đoán ra được.

Địch Long cũng không biết danh sách đầy đủ, nhưng Trương Triệt đoán đúng những người đó cũng không sai. "Ngoài mấy vị ra, Lục Thúc và Trâu tiên sinh cũng đều có tên." Địch Long tiếp tục tiết lộ cho Trương Triệt tin tức này.

Thiệu Nghị Phu để lại dấu tay trên Đại lộ Ngôi Sao thì Trương Triệt thấy rất bình thường, bất kỳ người Hong Kong nào từng trải qua thời đại của Thiệu Thị đều sẽ không có ý kiến gì, nhưng việc Trâu Văn Hoài cũng nhập tuyển lại khiến Trương Triệt thấy không thoải mái cho lắm.

Năm xưa Trâu Văn Hoài phản bội Thiệu Thị để tự lập Gia Hòa, Trương Triệt đã muốn thay thế vị trí đó, lúc ấy mỗi ngày đúng 3 giờ chiều ông đều dừng việc để bồi Thiệu Nghị Phu uống trà chiều và góp ý kiến.

Đúng lúc Thiệu Nghị Phu sau cơn sốt "Hoàng Mai điệu" quyết ý

tạo ra "Kỷ nguyên Võ hiệp", Trương Triệt liền có võ đài để thi triển tài năng.

Sau phim 《Đoạn Tí Đao》 năm 1967, Trương Triệt liên tục nhiều năm đứng đầu danh sách đạo diễn có doanh thu cao nhất Hong Kong, tự coi mình là công thần nguyên lão, lâu ngày sinh ra kiêu ngạo, sau này bị Phương Dật Hoa - người nắm đại quyền - kiêng dè, mới có cơ hội cho Lý Hàn Thường tái xuất tại Thiệu Thị.

Nghĩ lại năm xưa, Trương Triệt cũng là người có thể đàm đạo ngang hàng với Trâu Văn Hoài, mà nay địa vị hai người đã khác biệt một trời một vực.

Gia Hòa của Trâu Văn Hoài tuy không tái hiện được cảnh tượng độc bá của Thiệu Thị năm xưa nhưng cũng đã trở thành công ty điện ảnh có thực lực và tiếng nói nhất Hong Kong, trong khi Trương Triệt đã sa sút đến mức chỉ có thể dựa vào thành tích cũ để chống đỡ thể diện.

Ai cũng biết Thiệu Nghị Phu khá keo kiệt, thù lao diễn viên TVB nổi tiếng là thấp mà khối lượng công việc lại lớn, nhưng Thiệu Nghị Phu đối với Trương Triệt lại khá trọng tình cũ.

Khi Trương Triệt nghèo túng khổ sở, chính Thiệu Nghị Phu đã đặc cách dành ký túc xá phim trường Thiệu Thị cho ông ở, lại còn cung cấp xe cộ đi lại, có thể nói là nhân chí nghĩa tận. "Lục Thúc và Trâu Văn Hoài đều có tên, chắc cũng không thiếu phần của chính Lâm tiên sinh chứ?" Trương Triệt đoán.

Địch Long nhún vai: "Cái này thì không rõ, với phong cách khiêm tốn bình thường của Lâm tiên sinh, có lẽ anh ấy sẽ không ra mặt tranh phong độ đâu." Trương Triệt định nói thêm vài câu với Địch Long, nhưng thấy Lý Hàn Thường và Lưu Hiểu Cầm bưng rượu cùng đi về phía này như định chào hỏi.

Trương Triệt không muốn chạm mặt Lý Hàn Thường nên bảo Địch Long: "Tôi đi trước đây, cậu ở lại ứng phó gã đó." Lý Hàn Thường và Lưu Hiểu Cầm cùng đi tới chủ yếu là tìm Địch Long, việc Trương Triệt rời đi Lý Hàn Thường chẳng bận tâm chút nào, ông nhiệt tình giới thiệu Lưu Hiểu Cầm với Địch Long, coi như một cách báo đáp việc cô mời ông về Đại lục quay phim.

Nói về duyên nợ giữa Lý Hàn Thường và Lưu Hiểu Cầm, có thể truy ngược về bộ phim 《Thùy Liêm Thính Chính》 gây tiếng vang lớn tại giải Kim Tượng lần thứ 3.

Khi đó Lý Hàn Thường đang lúc đắc ý đã đích thân chọn Lưu Hiểu Cầm vừa mới nổi tiếng đóng vai Từ Hi trong bộ phim đó và phần tiếp theo 《Hỏa Thiêu Viên Minh Viên》, giúp sự nghiệp diễn xuất của cô lên một tầm cao mới.

Lý Hàn Thường là đạo diễn Hong Kong đầu tiên Bắc thượng đóng phim, ban đầu cũng ra đời không ít tác phẩm tốt, nhưng khi Đại lục bắt đầu trực tiếp nhập khẩu phim Hong Kong đồng thời đẩy mạnh chế độ hợp tác sản xuất, sự phát triển của ông ở Đại lục không còn thuận lợi như trước.

Thấy kiếm tiền không nhiều, ông quay về Hong Kong nhàn rỗi ở nhà, thỉnh thoảng chỉ theo yêu cầu của Thiệu Nghị Phu mà sang Thái Lan và Hàn Quốc quay vài bộ phim cấp ba.

Lưu Hiểu Cầm biết Lý Hàn Thường không có phim đóng ở Hong Kong nên đã mời ông làm đạo diễn cho bộ phim truyền hình 《Hỏa Thiêu A Phòng Cung》 do mình đầu tư.

Năm xưa là đạo diễn lớn nâng đỡ hậu bối, nay là minh tinh lớn báo đáp tiền bối, nói ra cũng là một đoạn giai thoại.

Lý Hàn Thường cũng đáp lễ, tích cực giới thiệu các diễn viên minh tinh Hong Kong cho Lưu Hiểu Cầm quen biết, trong buổi tiệc tối nay,

ông còn chủ động làm hướng dẫn cho cô.

Lưu Hiểu Cầm và Địch Long trò chuyện đơn giản vài câu, vì Địch Long nói tiếng Quảng Đông nên cô nghe không hiểu quá nửa, phải nhờ Lý Hàn Thường "phiên dịch" giúp.

Xong xuôi, Lý Hàn Thường hỏi Địch Long: "Đúng rồi, cậu có thấy Lâm tiên sinh đâu không?" "Có lẽ có việc nên rời đi rồi, tôi thấy nhiều người cũng đang tìm anh ấy." Địch Long đáp.

Lý Hàn Thường đành báo tin này cho Lưu Hiểu Cầm, cô không biểu hiện gì trên mặt nhưng trong lòng rất thất vọng.

Quen biết bao nhiêu minh tinh Hong Kong cũng không bằng quen được Lâm Hựu Luân, điểm này đã được chứng minh qua trường hợp của Củng Lợi và Trần Hồng.

Củng Lợi thì không cần nói, một bộ 《Malèna - Truyền Thuyết Đẹp Về Malèna》 đã đưa cô lên ngôi Ảnh hậu Cannes, sau đó các phim cô đóng đều hợp tác với các đạo diễn danh tiếng trong nước, chỉ vài năm danh tiếng đã vượt qua Lưu Hiểu Cầm, giờ nói đến nữ diễn viên Đại lục, người ta nghĩ đến đầu tiên tuyệt đối là Củng Lợi.

Trần Hồng hiện tại danh tiếng trong nước chưa lớn bằng Hong Kong vì phim 《Thần Thoại》 chưa được nhập khẩu vào Đại lục do hạn ngạch phim nhập khẩu, chỉ có một số băng hình lưu lậu ở vùng gần Hong Kong, nhưng bộ phim này ở hải ngoại lại thu hoạch phòng vé rất tốt, chỉ riêng doanh thu của một bộ phim này đã nhiều hơn tất cả doanh thu phim trước đây của Lưu Hiểu Cầm cộng lại.

Lý Hàn Thường nhìn ra tâm tư của Lưu Hiểu Cầm liền an ủi: "Lần này không gặp được cũng không sao, hai tháng nữa tại Liên hoan phim quốc tế Hong Kong, cô có thể tìm cách sang đây lần nữa, lúc đó tôi nhất định sẽ giới thiệu giúp." Lý Hàn Thường nói vậy nhưng trong lòng không chắc chắn lắm, dù sao hiện tại ông cũng chỉ là một đạo

diễn "hết thời", cơ hội để có tiếng nói trước mặt Lâm Hựu Luân thực sự không nhiều.

Lưu Hiểu Cầm gật đầu, nghĩ thầm cũng chỉ đành thế thôi.

Lâm Hựu Luân từ tiệm cà phê đi ra, vừa về lại buổi tiệc đã bị Trâu Văn Hoài kéo sang một bên.

Bộ phim bom tấn kỹ xảo 《Nhẫn Giả Thần Quy》 do Gia Hòa đầu tư lớn đã hoàn thành chế tạo, chuẩn bị công chiếu đồng bộ tại Hong Kong và Mỹ.

Chương 596

Trâu Văn Hoài đã xem qua bản nháp nhưng trong lòng vẫn hơi lo lắng nên muốn tìm Lâm Hựu Luân giúp tham mưu.

Bộ phim này Lâm Hựu Luân tuy không tham gia đầu tư nhưng phần kỹ xảo đều do công ty Cực Quang phụ trách, Trâu Văn Hoài hỏi ý kiến anh cũng không sai người. "Bộ phim này chủ yếu nên đặt vào thị trường Bắc Mỹ, khán giả Mỹ chắc chắn sẽ thích, nhưng ở Hong Kong doanh thu có lẽ sẽ không cao lắm." Lâm Hựu Luân đưa ra nhận định, Trâu Văn Hoài nghe vậy liền yên tâm không ít.

Thực tế doanh thu Hong Kong dù có bao nhiêu đối với một bộ phim đầu tư gần 150 triệu đô la Hong Kong như 《Nhẫn Giả Thần Quy》 cũng chỉ đóng vai trò hạn chế, dù Hong Kong phá kỷ lục doanh thu thì phần Gia Hòa nhận về cũng chỉ hơn 40 triệu, chưa tới một phần ba chi phí sản xuất, còn thị trường Mỹ chỉ cần có thành tích khá là có thể dễ dàng thu hồi vốn, thậm chí lãi lớn.

Bàn xong chủ đề này, Lâm Hựu Luân nửa đùa nửa thật nói với Hà Quán Xương đứng cạnh: "Lần này trong đợt đầu lưu danh trên Đại lộ Ngôi Sao không liệt kê Hà tiên sinh vào, Hà tiên sinh đừng có ý kiến nhé." Hà Quán Xương vội xua tay: "Lâm tiên sinh nói đùa rồi, ngay cả anh còn không có tên trong danh sách đó thì tôi lấy tư cách gì mà phàn nàn?" Lâm Hựu Luân cười lắc đầu: "Lần này danh sách đều là những người làm điện ảnh thế hệ cũ đã thành danh ở Hong Kong, trong đó có những người khi họ thành danh tôi còn chưa ra đời, nếu liệt kê chính mình vào chẳng phải để người ta cười cho sao?" An phủ Hà Quán Xương xong, Lâm Hựu Luân lại nói với Trâu Văn Hoài: "Vài ngày tới khuôn mẫu dấu tay sẽ được gửi đến chỗ Trâu tiên sinh, lúc đó phải làm phiền Trâu tiên sinh một chút rồi." "Lâm tiên sinh khách sáo quá,

đây là việc dát vàng lên mặt tôi, sao có thể nói là phiền phức được?" Trâu Văn Hoài tâm trạng cực tốt, đương nhiên là nhận lời ngay lập tức.

Trâu Văn Hoài rời đi với nụ cười mãn nguyện, Lâm Hựu Luân vừa quay người lấy một ly champagne từ khay của phục vụ thì Lý Hàn Thường và Lưu Hiểu Cầm đã đi tới trước mặt.

Lâm Hựu Luân giơ ly rượu về phía hai người, tự mình nhấp một ngụm rồi mới cười hỏi: "Lưu tiểu thư, lần đầu tham gia lễ trao giải ở Hong Kong, cô cảm thấy thế nào?" "Phong khí rất cởi mở." Lưu Hiểu Cầm lần đầu nói chuyện trực tiếp với Lâm Hựu Luân, không tránh khỏi có chút câu nệ. "Ồ?" Lâm Hựu Luân tỏ vẻ rất hứng thú với chủ đề này, hỏi tiếp: "Cô có thể nói cụ thể hơn một chút không?" Lưu Hiểu Cầm không ngờ Lâm Hựu Luân lại hỏi sâu như vậy, câu trả lời vừa rồi thực ra không hẳn là ý kiến của cô về lễ trao giải Kim Tượng mà là cái nhìn về cả Hong Kong, giờ thì bị hỏi bí ngay lập tức.

Đang lúc không biết trả lời thế nào thì một quý bà mặc lễ phục hở vai đi ngang qua, Lưu Hiểu Cầm nảy ra ý hay liền nói: "Cứ lấy bộ lễ phục tôi mặc tối nay làm ví dụ, nếu ở trong nước, loại trang phục này tôi sẽ không dám mặc ở nơi công cộng, nhưng tham gia xong lễ trao giải tối nay tôi mới nhận ra mình hôm nay mặc vẫn còn quá bảo thủ." Lâm Hựu Luân mỉm cười gật đầu tỏ ý thấu hiểu. "Đúng rồi, tôi có thể mạo muội hỏi Lưu tiểu thư một vấn đề cá nhân được không?" Lưu Hiểu Cầm hơi sững lại, dù là hình tượng công khai hay đánh giá riêng của Lý Hàn Thường, Lâm Hựu Luân không phải là người thích dò xét đời tư người khác, nhưng câu hỏi này làm cô thấy khó hiểu.

Tuy nghi hoặc nhưng cô vẫn cố nặn ra nụ cười: "Lâm tiên sinh muốn biết chuyện gì ạ?" "Khương Văn." Lâm Hựu Luân thốt ra một cái tên, rồi bổ sung thêm: "Anh ấy hiện tại chắc là đang hẹn hò với Lưu tiểu thư phải không?" Lý Hàn Thường biết Lưu Hiểu Cầm không

tiện trả lời nên đứng ra giải thích giúp: "Lâm tiên sinh thường ở Hong Kong chắc không để ý tin tức Đại lục, thực tế chuyện này đã không còn là tin mới nữa, Hiểu Cầm đúng là đang quen Khương Văn, để tránh sự chú ý của truyền thông Đại lục, họ còn mua một căn nhà ở Pháp để chuẩn bị định cư bên đó." Lưu Hiểu Cầm hơi ngượng ngùng gật đầu, coi như thừa nhận.

Lâm Hựu Luân nhún vai giải thích: "Lưu tiểu thư đừng hiểu lầm, tôi không có ý kiến gì về đời tư của cô, cô biết tôi từng hợp tác với đạo diễn Tạ Tấn một lần, ngay sau khi ông ấy quay xong 《Phù Dung Trấn》, lúc đó có nghe ông ấy nhận xét về diễn xuất của cô và Khương Văn nên muốn hỏi thăm một chút." "Đạo diễn Tạ chắc chắn đã phê bình chúng tôi không ít." Lưu Hiểu Cầm cố ý nói đùa nhằm dò xét thêm ý đồ của Lâm Hựu Luân. "Không có, không có, đạo diễn Tạ đều khẳng định kỹ năng diễn xuất của cả hai người, còn nhiệt tình đề cử với tôi, chỉ là lúc đó trong tay tôi chưa có kịch bản phù hợp, giờ nghĩ lại thực sự có chút nuối tiếc." Lâm Hựu Luân không nói toạc ra nhưng ẩn ý là hiện tại anh đang có hứng thú hợp tác với Lưu Hiểu Cầm và Khương Văn.

Lưu Hiểu Cầm chưa kịp phản ứng thì Lý Hàn Thường đã lĩnh hội được hàm ý giấu trong lời nói, lập tức xen vào: "Hiện tại diễn viên Đại lục sang Hong Kong đóng phim không còn nhiều hạn chế như trước, nếu Lâm tiên sinh thấy nuối tiếc, sao không hợp tác ngay một bộ phim đi?" Lâm Hựu Luân cười không nói, chỉ nhìn Lưu Hiểu Cầm xem cô trả lời thế nào.

Hạnh phúc đến quá đột ngột khiến Lưu Hiểu Cầm nhất thời không phản ứng kịp, mãi đến khi Lý Hàn Thường ho một tiếng cô mới sực tỉnh, vội cười nói: "Được hợp tác với Lâm tiên sinh, tôi nghĩ không diễn viên nào từ chối đâu ạ?" "Nói cũng khéo, trong tay tôi đúng lúc có một bộ phim, nếu Lưu tiểu thư sẵn lòng giúp đỡ thì khi về có thể hỏi

giúp tôi xem Khương Văn tiên sinh có hứng thú đóng vai nam chính trong đó không." Lưu Hiểu Cầm lại một lần nữa sững sờ, cô cứ tưởng Lâm Hựu Luân muốn tìm cô và Khương Văn cùng đóng phim, không ngờ cuối cùng lại gạt cô sang một bên mà chỉ nhắm vào Khương Văn. "Sao thế, Lưu tiểu thư thấy không tiện à?" Lâm Hựu Luân hỏi ngay.

Lưu Hiểu Cầm nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, lắc đầu nói: "Sao có thể chứ, chuyện này không cần hỏi Khương Văn nữa, Lâm tiên sinh đã mở lời thì tôi thay anh ấy nhận lời luôn." Lần này đến lượt Lâm Hựu Luân ngạc nhiên, anh nhìn Lý Hàn Thường đứng cạnh với ánh mắt trưng cầu ý kiến.

Lý Hàn Thường cũng không ngờ Lưu Hiểu Cầm lại nói chắc như đinh đóng cột thế, lúc này chỉ đành cắn răng bảo lãnh cho cô: "Quan hệ giữa Hiểu Cầm và Khương Văn thực tế đã gần như vợ chồng rồi, có cơ hội tốt thế này, cô ấy chắc chắn có thể quyết định thay Khương Văn." Lưu Hiểu Cầm tiếp lời Lý Hàn Thường, nói ra một câu khiến cả Lâm Hựu Luân lẫn Lý Hàn Thường đều kinh ngạc: "Lâm tiên sinh muốn xác nhận lời tôi nói là thật hay giả thì thực ra không cần phiền phức thế đâu, Khương Văn cũng đang ở Hong Kong, nếu Lâm tiên sinh cần, tôi có thể bảo anh ấy qua đây ngay." "Khương Văn cũng ở Hong Kong?" Lâm Hựu Luân cười khổ lắc đầu: "Lưu tiểu thư nên nói sớm với tôi chuyện này, như vậy tôi có thể sắp xếp để anh ấy cùng cô tham dự lễ trao giải tối nay rồi." Lưu Hiểu Cầm lần này không nói gì, trước đó cô chỉ gọi điện thoại cho Lâm Hựu Luân một lần, khi đến Hong Kong cũng chỉ liên lạc được với trợ lý của anh, hơn nữa danh nghĩa mời dự lễ trao giải Kim Tượng lần này Lâm Hựu Luân chỉ mời một mình cô, mạo muội đề nghị cho Khương Văn đi cùng là không thỏa đáng.

Dù tình hình là vậy nhưng Lưu Hiểu Cầm vẫn rất thông minh ôm

hết lỗi về mình: "Tôi không biết Lâm tiên sinh cũng biết Khương Văn, đây đúng là sơ suất của tôi." "Lưu tiểu thư không cần nói thế, lần này là tôi cân nhắc chưa chu toàn.

Kim Tượng năm nào cũng có, việc tiếp xúc với bên Đại lục cũng ngày càng nhiều, cơ hội cùng tham dự lễ trao giải sau này còn nhiều." "Vậy tối nay?" Lưu Hiểu Cầm ngập ngừng hỏi. "Tối nay thì thôi đi, gấp quá rồi, nếu Lưu tiểu thư không vội đi thì có thể đợi đến ngày mai, tôi mời hai người ăn tối." Lâm Hựu Luân đã hẹn Chu Tinh Trì uống trà chiều, việc gặp Lưu Hiểu Cầm và Khương Văn chỉ có thể để sau đó.

Lưu Hiểu Cầm gật đầu, cô và Khương Văn đặt vé máy bay sang Pháp vào ngày kia nên thực tế vẫn hoàn toàn kịp.

Sau khi hẹn xong thời gian địa điểm gặp mặt ngày mai, Lưu Hiểu Cầm cùng Lý Hàn Thường rời tiệc tối sớm, còn Lâm Hựu Luân vẫn phải tiếp tục ở lại tiếp đãi các vị khách khác.

Trên đường về khách sạn, Lý Hàn Thường an ủi Lưu Hiểu Cầm: "Suy nghĩ của Lâm tiên sinh lúc nào cũng khó đoán, vả lại đúng như anh ấy nói, lần này không có cơ hội thì còn lần sau, quan trọng là mọi người giờ đã coi như quen biết, sau này có vai diễn phù hợp anh ấy chắc chắn sẽ nhớ đến cô." "Thực ra thu hoạch tối nay đã rất lớn rồi, về kể cho Khương Văn nghe chắc anh ấy sướng phát điên mất." Lưu Hiểu Cầm trông có vẻ phóng khoáng nhưng thực ra trong lòng vẫn có chút nuối tiếc.

Lâm Hựu Luân chuẩn bị một vai diễn cho Khương Văn, đây thực sự là một sự trùng hợp sao?

Lưu Hiểu Cầm không nghĩ thế, cô cảm thấy tất cả đều là do Lâm Hựu Luân đã quyết định từ trước, chỉ là mượn cơ hội này nói ra thôi.

Lúc đó không thấy gì, nhưng giờ nhớ lại cuộc trò chuyện, thực tế

ngay từ đầu Lâm Hựu Luân đã thể hiện xu hướng rõ ràng, chỉ là Lưu Hiểu Cầm không nhận ra ngay từ đầu nên mới dẫn đến hiểu lầm phía sau.

Xét về danh tiếng ở trong nước, Khương Văn còn kém Lưu Hiểu Cầm rất nhiều, Lâm Hựu Luân đã chú ý đến Khương Văn thì không lý nào lại quên Lưu Hiểu Cầm, khả năng lớn hơn là anh từng cân nhắc qua nhưng cuối cùng không muốn hợp tác với cô.

Nghĩ lại nguyên nhân thì rất đơn giản, chính Lưu Hiểu Cầm cũng đoán được: ở mảng nữ diễn viên Đại lục, về danh tiếng và tầm ảnh hưởng cô đã bị Củng Lợi vượt qua, về trẻ trung xinh đẹp thì Trần Hồng rõ ràng chiếm ưu thế hơn, Lâm Hựu Luân muốn tìm nữ diễn viên Đại lục đóng phim thì chỉ sau khi cân nhắc hai người kia mới đến lượt cô, cơ hội thực tế là rất mong manh.

Tất nhiên Lưu Hiểu Cầm sẽ không vì thế mà tự oán tự trách.

Dù trong sự nghiệp diễn xuất cô ngày càng gặp nhiều thách thức từ lớp trẻ, nhưng từ hai năm trước cô đã bắt đầu đầu tư vào bất động sản ở Hong Kong, mới đây vừa sang tay đã trở thành phú bà đầu tiên của giới giải trí Đại lục sở hữu khối tài sản hàng chục triệu tệ.

Có nền tảng kinh tế như vậy, bản thân cô cũng rất có nội hàm.

Hơn nữa Khương Văn có được cơ hội này, Lưu Hiểu Cầm thực lòng mừng cho anh.

Từ lúc nảy sinh tình cảm khi quay phim 《Phù Dung Trấn》 rồi chuyện tình bị bại lộ và chịu nhiều tranh cãi, hai người đã trải qua quá nhiều gian nan trắc trở, cho đến nay những lời nghi hoặc từ bên ngoài vẫn chưa dừng lại.

Mặc dù Khương Văn luôn nỗ lực chứng minh bản thân nhưng vì danh tiếng hai người quá chênh lệch nên anh luôn không thoát khỏi

cảm giác "ăn cơm mềm".

Trình độ phát triển điện ảnh của Hong Kong vượt xa Đại lục, mảng phim thương mại gần như áp đảo thị trường trong nước, nếu Khương Văn có thể phát triển tốt ở đây, sau khi danh tiếng được nâng cao thì áp lực khi hai người ở bên nhau cũng sẽ vô hình trung giảm bớt.

Xe đến dưới lầu khách sạn, Lý Hàn Thường từ chối lời mời lên phòng ngồi của Lưu Hiểu Cầm, ông biết tối nay cô và Khương Văn chắc chắn sẽ có nhiều chuyện để nói, đương nhiên không muốn về làm kỳ đà cản mũi.

Lưu Hiểu Cầm về đến phòng, Khương Văn đang ngồi trên giường xem tivi, vừa nãy anh cũng xem trực tiếp lễ trao giải Kim Tượng.

Dù trước đây ở trong nước cũng có thể nhận được tin tức này nhưng không gì bằng xem trực tiếp thế này.

Mấy ngày ở Hong Kong, Khương Văn đã thuê rất nhiều phim không được chiếu ở Đại lục từ các cửa hàng băng đĩa, xem xong thấy chấn động rất lớn.

Anh rất ngưỡng mộ môi trường tự do cởi mở của điện ảnh Hong Kong, chỉ cần không vi phạm giới hạn xã hội thì đề tài nào cũng có thể quay, hơn nữa kỹ thuật kỹ xảo trưởng thành ở đây cũng tạo khả năng hiện thực hóa nhiều ý tưởng kỳ lạ, tất cả những điều này Đại lục đều không có.

Vì thế khi nghe Lưu Hiểu Cầm nói Lâm Hựu Luân định tìm mình đóng phim, Khương Văn kích động đến mức nhảy dựng lên khỏi giường, suýt chút nữa thì cụng đầu vào trần nhà.

Còn chuyện Lưu Hiểu Cầm tự quyết định nhận lời Lâm Hựu Luân thay mình, Khương Văn căn bản không thèm nhắc tới, vì với anh đó là

chuyện hiển nhiên nên làm.

Ngày hôm sau, tờ 《Minh Báo》 dẫn đầu đăng tin về việc Đại lộ Ngôi sao Hong Kong sắp hoàn thành.

Đợt đầu tiên có mười nhân vật nổi tiếng trong giới điện ảnh được chọn để lưu dấu tay.

Với tư cách nhà sản xuất có Thiệu Nghị Phu và Trâu Văn Hoài; về đạo diễn có Trương Triệt, Lý Hàn Tường, Hồ Kim Toàn và Sở Nguyên; bốn người còn lại là Hạ Mộng, Lý Tiểu Long, Mạch Gia và Hứa Quán Văn được chọn với tư cách diễn viên.

Danh sách này vừa công bố đã lập tức gây ra những cuộc thảo luận và tranh nghị rộng rãi trong xã hội Hong Kong.

Nhiều ý kiến phê bình cho rằng danh sách này đã gạt bỏ những người làm điện ảnh thành danh trước thập niên 70, vô hình trung cắt đứt nguồn gốc lịch sử của điện ảnh Hong Kong.

Nhiều bậc tiền bối trong ngành cũng tỏ ra không hài lòng.

Tạp chí 《Điện ảnh song chu khan》, đơn vị phụ trách dự thảo danh sách này, lập tức phải chịu áp lực dư luận không nhỏ.

Thậm chí họ không đợi được đến kỳ tạp chí mới xuất bản mà phải mở cuộc họp báo để giải thích. "Đại lộ Ngôi sao là địa điểm chính của Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, định vị không phải là truy cứu lịch sử phát triển điện ảnh, mà là làm nổi bật những người có đóng góp kiệt xuất trong quá trình điện ảnh Hong Kong tiến ra quốc tế.

Tiêu chuẩn bình chọn những danh nhân lưu dấu tay đợt đầu đều tính từ thập niên 70 trở đi, vì từ thời kỳ này điện ảnh Hong Kong mới thực sự đột phá thị trường bản địa, bắt đầu nhận được sự công nhận của thị trường Đông Nam Á." Tổng biên tập tạp chí 《Điện ảnh song chu khan》 Trần Bách Sâm đối mặt với hàng loạt micro, giải thích về

tiêu chuẩn bình chọn.

Ngay khi phát ngôn kết thúc, gần như tất cả phóng viên bên dưới đều giơ tay.

Người điều phối chỉ định phóng viên của 《Minh Báo tuần san》 đặt câu hỏi đầu tiên.

Các phóng viên khác không thấy lạ, vì cả hai tạp chí đều thuộc tập đoàn Minh Báo, người nhà chắc chắn được ưu tiên. "Nghi thức lưu dấu tay sẽ được tổ chức đồng loạt sao?" Phóng viên 《Minh chu》 hỏi một câu rất đúng lúc. "Không phải, mười người sẽ thực hiện riêng biệt.

Chương 597

Mỗi người dựa theo tình hình cá nhân để chọn thời gian, bắt đầu từ tháng 4 và hoàn thành toàn bộ trước khi Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong khai mạc, trừ cố siêu sao võ thuật Lý Tiểu Long." Trần Bách Sâm dừng lại một chút rồi bổ sung: "Qua thương lượng sơ bộ với gia đình Lý tiên sinh, nghi thức lưu dấu tay của Lý Tiểu Long trên Đại lộ Ngôi sao được định vào ngày sinh nhật ông ấy, 27 tháng 11.

Cùng lúc đó sẽ khánh thành một bức tượng đồng kích thước thật của ông." "Sau này những danh nhân được chọn hằng năm cũng theo quy trình này sao?" Phóng viên 《Minh chu》 hỏi tiếp.

Trần Bách Sâm đẩy gọng kính: "Trong một hai năm đầu sẽ ưu tiên những người từng đóng góp cho sự huy hoàng của điện ảnh Hong Kong hiện đã lui về tuyến hai.

Sau đó sẽ dần tiếp nhận các diễn viên đang nổi tiếng.

Tất nhiên, thứ tự trước sau không tính theo tuổi tác mà tính theo mức độ đóng góp cho sự nghiệp điện ảnh.

Nghĩa là không cần đợi đến già mới có cơ hội nhận vinh dự này." Tiếp theo, phóng viên tờ 《Đông Phương nhật báo》 được đặt câu hỏi. "Đóng góp của Lâm tiên sinh cho sự nghiệp điện ảnh Hong Kong cũng rất đột xuất, tại sao anh ấy không có tên trong danh sách này?" Trong ba tờ báo lớn ở Hong Kong, 《Đông Phương nhật báo》 có lập trường tương đối trung lập.

Câu hỏi này mang đầy ý tứ thăm dò. "Tôi đã nói rồi, đợt đầu tiên là những người thành danh từ thập niên 70, Lâm tiên sinh rõ ràng không phù hợp tiêu chuẩn này." Trần Bách Sâm không giải thích thêm.

Lâm Hựu Luân hoàn toàn có tư cách vào danh sách, nhưng vấn đề

là anh không muốn, Trần Bách Sâm cũng chẳng còn cách nào. "Là phụ nữ duy nhất trong danh sách, việc Hạ Mộng được chọn có liên quan đến Kim Dung không?" Phóng viên tờ 《Tinh Đảo nhật báo》 đứng dậy hỏi với vẻ mặt không mấy thiện chí.

Câu hỏi vừa dứt, bên dưới xôn xao bàn tán.

Hạ Mộng thành danh từ thập niên 60, nhưng khi điện ảnh Hong Kong trỗi dậy vào thập niên 70, bà lại chọn sang Mỹ.

So với những người khác trong danh sách về đóng góp quốc tế hóa, bà có phần lép vế.

Hiện nay dư luận đồn rằng bà được chọn là nhờ Kim Dung hỗ trợ phía sau.

Chuyện này rất giống với việc phim 《Tự thủy lưu niên》 do Hạ Mộng đầu tư thắng lớn tại Kim Tượng lần thứ 4 sau khi tập đoàn Minh Báo tiếp quản tổ chức.

Khi đó nhiều người cho rằng Kim Tượng ưu ái bộ phim này là do ảnh hưởng của Minh Báo, dù lúc đó Kim Dung chưa từ chức chủ tịch.

Trần Bách Sâm phải ho khan một tiếng mới dập tắt được tiếng bàn tán. "Bà Hạ Mộng từ thập niên 80 đã với tư cách người làm phim Hong Kong đầu tư nhiều bộ phim tại Đại lục, đóng góp lớn cho việc kết nối hai nơi.

Chỉ riêng điểm này, bà ấy được chọn là hoàn toàn xứng đáng.

Hơn nữa tôi cần nhắc nhở vị phóng viên này, Kim Dung tiên sinh đã tuyên bố từ chức Chủ tịch Hội đồng quản trị Minh Báo từ hai năm trước.

Hiện nay toàn bộ tập đoàn Minh Báo là sản nghiệp dưới tên Lâm tiên sinh, suy đoán của anh hoàn toàn không có căn cứ thực tế." Đoạn phát biểu này của Trần Bách Sâm được bản tin truyền hình buổi chiều

thuật lại.

Lâm Hựu Luân đang ngồi uống trà chiều với Chu Tinh Trì trong một tiệm trà thì vừa vặn xem được.

Trong ấn tượng của anh, Trần Bách Sâm luôn là kẻ gàn dở và cố chấp, nhưng gạt bỏ điều đó, ông ta thực sự là một quan sát viên truyền thông điện ảnh ưu sắc.

Sau khi 《Điện ảnh song chu khan》 được Minh Báo thu mua, các bài phê bình trên đó vẫn giữ được tính độc lập rất cao.

Ngay cả phim do Lâm Hựu Luân đầu tư, nếu có chỗ không tốt, tạp chí này vẫn không nể tình mà phê bình kịch liệt.

Trần Bách Sâm đúng là nhân tài, nhưng dưới tay Lâm Hựu Luân lại chưa được trọng dụng.

Kim Tượng vốn là khái niệm do tạp chí này đề ra, nhưng sau vài năm tiếp quản, Lâm Hựu Luân đã tách tạp chí ra khỏi hệ thống giải thưởng, thực tế là làm suy yếu quyền hạn của họ.

Việc để họ phụ trách bình chọn dấu tay trên Đại lộ Ngôi sao thực chất là tạo việc làm cho Trần Bách Sâm và dàn biên tập, danh sách cuối cùng vẫn do Lâm Hựu Luân chốt, quyền lực thực sự không bao nhiêu.

Tổng biên tập Minh Báo là Đổng Thiên Lý từng hỏi Lâm Hựu Luân, cứ để Trần Bách Sâm ngồi chơi xơi nước như vậy, lỡ ông ta bị nơi khác đào mất thì sao?

Không ngờ Lâm Hựu Luân chẳng hề quan tâm, lý do là ở Hong Kong ngoài anh ra, ít ai chịu đựng nổi tính cách của Trần Bách Sâm.

Đổng Thiên Lý nghe xong cũng không nhắc lại nữa.

Đúng là người vừa chịu trả lương vừa chịu đựng được việc bị

cấp dưới mắng mình thì khắp Hong Kong trừ Lâm Hựu Luân ra chẳng tìm được mấy ai.

Hơn nữa năng lực của Trần Bách Sâm chỉ giới hạn ở mảng phê bình, trong bối cảnh cả làng phim Hong Kong phải nhìn sắc mặt Lâm Hựu Luân mà hành sự, ông ta có nhảy việc cũng chẳng có chỗ đứng chân.

Trần Bách Sâm bị "đóng băng" hai năm cũng đã nhìn thấu sự đời, lần này trong buổi họp báo ông ta nhấn mạnh Lâm Hựu Luân mới là chủ nhân thực sự của Minh Báo, cũng coi như là một cách ngầm phục tùng.

Xem xong tin tức, Lâm Hựu Luân gọi điện cho Khang Tuấn Kiệt, người phụ trách tổ chức Liên hoan phim Quốc tế.

Điện thoại vừa thông, anh hỏi thẳng: "Anh thấy Trần Bách Sâm thế nào?" Khang Tuấn Kiệt không biết ý đồ của Lâm Hựu Luân, cân nhắc một chút rồi nói: "Thái độ khách quan với điện ảnh của chủ biên Trần rất đáng trân trọng, chỉ có điều tính cách thiếu sự linh hoạt." "Vậy tôi phái ông ta qua làm trợ thủ cho anh nhé?" Lâm Hựu Luân đột ngột nói một câu khiến Khang Tuấn Kiệt ngẩn người ba giây mới phản ứng kịp. "Nếu đó là quyết định của anh Lâm, tôi không có ý kiến gì." Câu trả lời khiến Lâm Hựu Luân hài lòng.

Để giải tỏa lo lắng của đối phương, anh nói tiếp: "Anh yên tâm, Trần Bách Sâm qua đó, anh chỉ cần giao cho ông ta những việc cụ thể như bố trí triển lãm ảnh, tổ chức hội thảo điện ảnh.

Còn việc vận hành tổng thể và thương mại của liên hoan phim vẫn do anh phụ trách." Câu này khẳng định vị thế chủ đạo của Khang Tuấn Kiệt.

Hiểu được dụng ý của Lâm Hựu Luân, Khang Tuấn Kiệt vui vẻ đồng ý.

Lâm Hựu Luân cúp máy, ái ngại cười với Chu Tinh Trì. "Vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi?" Chu Tinh Trì đội một chiếc mũ lưỡi trai, kéo thấp vành mũ để tránh bị nhận ra, chỉ khi nói chuyện với Lâm Hựu Luân mới ngẩng mặt lên. "Vừa rồi anh Lâm nói đồ ăn ở tiệm trà này rất ngon." "Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi...

Thực ra đồ ăn ngon chỉ là phụ, hôm nay tôi hẹn anh đến đây chủ yếu vì tiệm này thường xuyên có mỹ nữ lui tới." Lâm Hựu Luân đeo kính râm, vừa nói mắt vừa đảo nhìn xung quanh.

Tiệm trà này nằm sát Học viện Nghệ thuật Diễn xuất Hong Kong, có nhiều mỹ nữ cũng là chuyện thường, nhưng phản ứng của Chu Tinh Trì lại rất kỳ lạ.

Anh ngẩn người, suýt tưởng Lâm Hựu Luân đang đùa, vì những lời này chẳng giống phong thái của Lâm Hựu Luân chút nào. "Anh Lâm, về nhân vật nữ chính trong phim 《Hỉ kịch chi vương》..." Chu Tinh Trì định đưa câu chuyện vào chủ đề chính thì bị Lâm Hựu Luân ngắt lời. "Mỹ nữ tôi nói đến rồi kìa." Chu Tinh Trì quay đầu lại, quả nhiên thấy một cô gái xinh đẹp bước vào tiệm và đi thẳng về phía bàn họ.

Để tránh bị phát hiện, anh vội quay mặt đi, trong lòng đầy thắc mắc, chẳng lẽ Lâm Hựu Luân hẹn cô ấy đến?

Khi cô gái dáng người nhỏ nhắn đi tới, Chu Tinh Trì mới thấy mình chỉ đoán đúng một nửa.

Đối phương đúng là do Lâm Hựu Luân hẹn, nhưng người ra mặt là trợ lý A Kiệt.

A Kiệt ngồi ở bàn ngay cạnh bàn của Lâm Hựu Luân và Chu Tinh Trì.

Khi cô gái ngồi xuống, Chu Tinh Trì cuối cùng cũng nhìn rõ mặt

cô.

Đối phương khoảng mười tám, mười chín tuổi, khuôn mặt thanh tú với chiếc mũi cao, đôi mắt to sáng long lanh, tóc mái dài che đến lông mày, phía sau buộc đuôi ngựa.

Cô mặc một chiếc váy liền màu xanh nhạt, toát lên vẻ đẹp thanh xuân.

Khi cười, đôi mắt hơi nheo lại đầy quyến rũ, khóe miệng có hai lúm đồng tiền nhỏ, răng trắng đều, bàn tay mềm mại, dáng người rất thướt tha.

Sợ nhìn lâu bị phát hiện, Chu Tinh Trì dời mắt đi, nhưng vẻ thanh tú của cô vẫn để lại ấn tượng sâu sắc.

Chương 598

Có lẽ nào đây là nữ chính mà Lâm Hựu Luân chọn cho 《Hỉ kịch chi vương》?

Anh định hỏi thì Lâm Hựu Luân khẽ lắc đầu ra hiệu im lặng.

Lúc này, A Kiệt và cô gái bắt đầu trò chuyện. "Chu tiểu thư, về mục đích tôi mời cô đến đây, chắc không cần giải thích thêm chứ?" Cô gái được gọi là "Chu tiểu thư" cầm danh thiếp của A Kiệt, khẽ nhíu mày, ánh mắt đầy vẻ nghi ngại. "Anh thực sự là trợ lý của Lâm tiên sinh sao?" A Kiệt ho khan một tiếng, ngượng ngùng nói: "Chuyện này chắc không dễ mạo danh đâu nhỉ?" Cô gái lúc này mới vui mừng cất danh thiếp đi, đôi mắt chớp chớp: "Anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ không ngờ chuyện tốt như vậy lại rơi trúng đầu mình, cứ như đang nằm mơ vậy." Bình thường A Kiệt sẽ sẵn lòng đùa vài câu với mỹ nữ, nhưng vì ông chủ đang ngồi cạnh nên không dám lơ là. "Chu tiểu thư trước đây đã đóng vài quảng cáo rồi đúng không?" "Lâm tiên sinh còn xem cả quảng cáo tôi đóng sao?" Cô gái trợn tròn mắt kinh ngạc.

A Kiệt hít sâu một hơi, tự nhủ phải bình tĩnh, đối phương chỉ là một cô nhóc chưa hiểu sự đời. "Tôi lấy tư liệu của cô từ trường diễn xuất nên mới biết." Nghe vậy, khuôn mặt cô gái thoáng hiện vẻ thất vọng, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, ánh mắt rạng rỡ: "Vậy sao Lâm tiên sinh biết đến tôi?

Cũng là xem tư liệu như anh sao?" A Kiệt bị ánh mắt ngây thơ của cô đánh bại, lúng túng đáp: "Cái này tôi thực sự không biết, Lâm tiên sinh chỉ dặn tôi đi tìm cô rồi hỏi ý kiến cô thôi." Cô gái bĩu môi, kiêu kỳ nói: "Cơ hội tốt thế này, kẻ ngốc mới từ chối, tất nhiên với điều kiện anh không phải kẻ lừa đảo." A Kiệt cảm thấy mình sắp suy sụp,

nói chuyện nãy giờ mà cô vẫn chưa tin. "Vậy tôi phải chứng minh thế nào cô mới tin?" Cô gái nhìn A Kiệt, vẻ mặt rất nghiêm túc: "Anh không phải nói nam chính phim này là Chu Tinh Trì sao?

Nếu anh mời được anh ấy đến đây, tôi sẽ tin." Giây phút đó A Kiệt rất muốn nói rằng Chu Tinh Trì đang ngồi ngay cạnh cô, nhưng cuối cùng anh vẫn nhịn được. "Cô biết đấy, Chu Tinh Trì rất bận." A Kiệt tìm một lý do vụng về, cô gái chưa kịp nói gì thì Chu Tinh Trì ngồi bên cạnh đã không nhịn được nữa.

Anh đột nhiên bịt miệng cười khiến cô gái chú ý. "Này, anh người này sao vô lễ thế, nghe lén người khác nói chuyện!" Cô gái hầm hừ lườm Chu Tinh Trì một cái, nhưng ngay sau đó, đôi mắt cô bừng sáng một cách khó tin. "Anh là..." Cô chưa kịp thốt ra tên Chu Tinh Trì thì A Kiệt đã vội ngăn lại. "Chu tiểu thư, tôi đang nói chuyện với cô mà, cô tập trung chút được không?" Cô gái lại nhìn Chu Tinh Trì, rồi kinh ngạc bịt miệng, tiếng nói lọt qua kẽ tay: "Xin lỗi, xin lỗi, tôi cứ tưởng anh là kẻ lừa đảo nên nãy giờ chỉ trêu anh thôi, không ngờ anh đúng là..." Viền mắt cô đỏ lên, sắp khóc đến nơi.

Nhận ra Chu Tinh Trì, cô biết mọi chuyện là thật, và biểu hiện nãy giờ của cô đã bị Chu Tinh Trì nhìn thấy hết.

Lỡ để lại ấn tượng xấu thì sao?

A Kiệt hoàn toàn chịu thua, quay sang Lâm Hựu Luân với vẻ mặt bất lực. "Ông chủ, hay là ngài nói chuyện với cô ấy đi, tôi thực sự không biết giao tiếp với cô tiểu thư này thế nào nữa." Cô gái mải chú ý Chu Tinh Trì nên giờ mới để ý người ngồi đối diện anh.

Nếu nhận ra Chu Tinh Trì khiến cô giật mình thì thấy Lâm Hựu Luân, cô hoàn toàn chết lặng, há hốc miệng mãi không khép lại được.

Lâm Hựu Luân kéo thấp kính râm, để lộ đôi mắt nhìn cô gái. "Chu tiểu thư, tôi có thể chứng minh cho cô, người ngồi trước mặt cô đúng

là trợ lý của tôi." Lâm Hựu Luân lên tiếng khiến cô gái lập tức trở nên lúng túng, may mà nụ cười trong mắt anh rất ôn hòa khiến cô an tâm hơn phần nào. "Anh Lâm bây giờ có thể giới thiệu cho tôi bạn diễn tương lai được chưa?" Chu Tinh Trì lúc này mới lên tiếng.

Lâm Hựu Luân ra hiệu cho A Kiệt và cô gái ngồi cùng bàn, cười giải thích: "Tiểu thư Chu Nhân hiện là sinh viên khoa Kịch nghệ của Học viện Nghệ thuật Diễn xuất.

Biểu hiện của cô ấy ở trường rất nổi bật, đã có vài công ty điện ảnh chú ý.

Để tránh bị người khác nẫng tay trên, tôi đành phải ra tay trước." Đây tất nhiên là lời nói đùa, vì dù Chu Nhân có ký với công ty khác, Lâm Hựu Luân muốn lấy người cũng chẳng khó gì.

Chu Nhân hơi bối ngại nhưng vẫn hiên ngang ngẩng đầu để tạo ấn tượng tốt. "Nếu anh Lâm đã đánh giá cao Chu tiểu thư như vậy, tôi chắc chắn không có vấn đề gì." Chu Tinh Trì rất hài lòng về Chu Nhân, nhưng vẫn khéo léo gán công lao cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nhìn Chu Nhân bằng ánh mắt khuyến khích: "Chu tiểu thư còn câu hỏi nào không?" Chu Nhân lắc đầu lia lịa, bảo mình không có vấn đề gì.

Lâm Hựu Luân ra hiệu, A Kiệt đưa một bản hợp đồng mẫu cho cô. "Đây là bản thảo hợp đồng, Chu tiểu thư mang về xem, nếu không có vấn đề gì thì sớm báo lại, tôi sẽ cử người qua ký kết chính thức." Chu Nhân ôm hợp đồng trước ngực, nghiêm túc gật đầu.

Lâm Hựu Luân xem đồng hồ rồi cười nói: "Được rồi, hôm nay đến đây thôi.

Tối nay tôi có hẹn khác nên không mời Chu tiểu thư dùng bữa được, sau này có dịp nhất định bù lại." Chu Nhân định nói đáng lẽ

mình phải mời mới đúng, nhưng lại thôi.

Với thân phận hiện tại, cô chưa đủ tư cách mời Lâm Hựu Luân, nói ra e là không biết điều.

Cô ngoan ngoãn rời đi, Lâm Hựu Luân bảo A Kiệt tiễn cô rồi tiếp tục trò chuyện với Chu Tinh Trì. "Anh thực sự hài lòng với cô ấy chứ?

Đừng ngại gì cả, tôi muốn nghe thật lòng." "Trước khi gặp cô ấy tôi cũng hơi lo, nhưng gặp rồi thì không còn vấn đề gì nữa.

Cô ấy chính là nữ chính tôi muốn, thậm chí còn hợp hơn cả Mẫn." Chu Tinh Trì nói chắc nịch.

Lâm Hựu Luân gật đầu, rồi bâng quơ hỏi: "Biết tại sao tôi đánh giá cao cô ấy không?" Chu Tinh Trì lắc đầu chờ đợi câu trả lời. "Trên người cô ấy, tôi thấp thoáng thấy bóng dáng của Hồng Cô.

Tất nhiên tôi không nói cô ấy có thể thay thế Hồng Cô, chỉ là hai người có nét tương đồng ở khía cạnh nào đó.

Có lẽ cô ấy sẽ trở thành nữ thần gợi cảm tiếp theo của Hong Kong không chừng." Chu Tinh Trì không ngờ Lâm Hựu Luân đánh giá Chu Nhân cao đến vậy, và anh cũng nhận ra một thông tin khác.

Chung Sở Hồng đột ngột tuyên bố giải nghệ khiến nhiều người tiếc nuối, truyền thông suy đoán khi nào bà tái xuất.

Qua lời Lâm Hựu Luân, có vẻ trong thời gian ngắn bà sẽ không trở lại.

Trong lúc Lâm Hựu Luân và Chu Tinh Trì trò chuyện, Khương Văn và Lưu Hiểu Cầm cũng đã sửa soạn xong để ra ngoài.

Xuống thang máy, họ gặp một đôi tình lữ trẻ, cô gái nhận ra Lưu Hiểu Cầm. "Lưu tiểu thư, tôi có thể chụp ảnh cùng chị không?" Cô ấy

nói tiếng Quảng Đông, Lưu Hiểu Cầm lúc đầu không hiểu, sau khi chàng trai lấy máy ảnh ra ra hiệu bà mới phản ứng kịp.

Chỉ mới lộ diện vài lần ở lễ trao giải Kim Tượng mà đã có người Hong Kong nhận ra, khiến bà bất ngờ và rất vui.

Bà chủ động chụp ảnh và để lại địa chỉ, hy vọng họ rửa ảnh rồi gửi cho mình một tấm.

Cuối cùng bà nhiệt tình hỏi: "Đúng rồi, cô là người vùng nào ở Hong Kong?" "Tôi là người Quảng Đông sang đây du lịch thôi." Cô gái cảm ơn rồi cùng bạn trai vào thang máy.

Lưu Hiểu Cầm ngẩn người vài giây rồi nhún vai với Khương Văn: "Hóa ra em đa tình tự huyễn rồi, cứ tưởng người Hong Kong đều biết mình." "Cái gì cũng cần quá trình, từng bước một thôi." Khương Văn đeo kính râm, xách túi giúp Lưu Hiểu Cầm.

Hai người ra cửa khách sạn định bắt taxi thì đột nhiên vài gã cầm máy ảnh xông tới chụp liên hồi.

Khương Văn đưa tay chắn ống kính, quát hỏi: "Này, các người làm gì đấy?" "Lưu tiểu thư, tôi là phóng viên tờ 《Hong Kong Tân Chu Mạt》, có thể hỏi chị vài câu không?" Một người giải thích, những người khác cũng báo tên các tờ báo nhỏ không mấy tên tuổi.

Lưu Hiểu Cầm chưa hiểu rõ tình hình Hong Kong, thấy phóng viên chuyên môn đến phỏng vấn mình thì nỗi không vui ban nãy tan biến sạch. "Phỏng vấn thì được, nhưng hôm nay tôi có hẹn quan trọng, không có nhiều thời gian... tối đa mười phút." "Xin hỏi Lưu tiểu thư, vị tiên sinh bên cạnh là bạn trai hiện tại của chị phải không?" Khương Văn nghe xong liền khó chịu, chuyện riêng tư sao có thể hỏi tùy tiện như vậy.

Anh định quát mắng nhưng bị Lưu Hiểu Cầm giữ lại.

Chương 599

"Vị tiên sinh này, xin lỗi, câu hỏi này tôi từ chối trả lời." "Vậy xin hỏi chị đến Hong Kong lần này có ý định đóng phim ở đây không?" Phóng viên khác hỏi. "Lần này đến chủ yếu là theo lời mời của Kim Tượng.

Tất nhiên tôi cũng có cân nhắc chuyện chị nói, nhưng tạm thời chưa định nhận phim ở đây.

Tuy nhiên tôi đã đạt được ý định hợp tác với đạo diễn nổi tiếng Lý Hàn Tường, ông ấy sẽ sang Đại lục đạo diễn một bộ phim truyền hình do tôi đầu tư." Lưu Hiểu Cầm tranh thủ quảng bá phim mới, đồng thời mượn danh Lý Hàn Tường để tăng ảnh hưởng.

Không ngờ phóng viên hỏi vặn ngay: "Lý Hàn Tường lâu rồi không có phim mới ở Hong Kong, ai cũng nói ông ấy hết thời rồi, chị có biết chuyện này không?" Lưu Hiểu Cầm sững lại đầy ngượng ngùng.

Chuyện này bà biết, chỉ là không ngờ phóng viên lại thẳng thừng không nể mặt như vậy. "Xin lỗi, chúng tôi đang vội, hẹn các anh lần sau." Khương Văn bước lên chắn trước mặt bà, không cho phỏng vấn tiếp.

Vừa lúc có chiếc taxi dừng bên đường, Khương Văn mở cửa cho bà vào trước rồi mình lên sau, bỏ lại đám phóng viên phía sau.

Trên đường đến nhà hàng đã hẹn với Lâm Hựu Luân, Khương Văn càu nhàu: "Đáng lẽ ngay câu đầu tiên em nên từ chối họ." "Đây là Hong Kong!" Lưu Hiểu Cầm nhấn mạnh. "Anh biết đây là Hong Kong, nhưng có gì khác biệt đâu?" Khương Văn vặn lại. "Môi trường truyền thông ở Hong Kong khác với nội địa.

Ở đây cũng giống nước ngoài, chú trọng tự do ngôn luận, phóng viên hỏi gì là quyền của họ." Lưu Hiểu Cầm kiên nhẫn giải thích. "Quyền riêng tư cơ bản họ cũng phải tôn trọng chứ?" Khương Văn phản bác. "Đến đây bao nhiêu ngày rồi mà anh không đọc báo sao?" Lưu Hiểu Cầm ngạc nhiên nhìn anh. "Anh không biết ở Hong Kong, đưa tin đời tư minh tinh là chuyện rất bình thường sao?

Đừng nói là anh và em, ngay cả người như Lâm tiên sinh còn thường xuyên bị lôi lên mặt báo...

Sau này anh ở lại Hong Kong có khi còn nhiều hơn em, những chuyện này anh phải dần thích nghi thôi." Khương Văn im lặng.

Anh biết bà nói có lý, nhưng vẫn chưa quen với việc phóng viên lấy đời tư làm tin tức.

Cả hai trầm mặc, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng.

Đến nhà hàng, Lâm Hựu Luân chưa tới.

Khương Văn và Lưu Hiểu Cầm được nhân viên dẫn vào chỗ ngồi, phát hiện đã có một người đợi sẵn ở đó. "Anh là đạo diễn Đỗ Kỳ Phong phải không?" Lưu Hiểu Cầm nhận ra ngay vì đã gặp ở yến tiệc Kim Tượng.

Đỗ Kỳ Phong thấy bà quen mắt nhưng chưa nhớ ra gặp ở đâu. "Xin hỏi chị là?" "Tôi là diễn viên Đại lục Lưu Hiểu Cầm, tối qua ở yến tiệc có nghe giới thiệu về anh, chỉ là lúc đó chưa qua chào hỏi được." Đỗ Kỳ Phong chợt hiểu: "À, tôi nhớ rồi, chị là nữ diễn viên cùng Thành Long trao giải." Lưu Hiểu Cầm cười gật đầu.

Đỗ Kỳ Phong nhìn sang Khương Văn: "Còn đây là?" "Đây là bạn trai tôi, Khương Văn, cũng là một diễn viên." Đỗ Kỳ Phong vỗ trán: "Nam nữ chính trong phim 《Phù dung trấn》 của đạo diễn Tạ Tấn chính là hai người phải không?

Phim đó chiếu ở Hong Kong tôi còn đi xem đấy, thật ngại quá, nãy không nhận ra." Lưu Hiểu Cầm gật đầu tỏ ý thông cảm: "Đạo diễn Đỗ ở Hong Kong không nhận ra chúng tôi cũng thường thôi." Đỗ Kỳ Phong mời hai người ngồi xuống rồi hỏi: "Hai người cũng được Lâm tiên sinh hẹn đến sao?" Lưu Hiểu Cầm kinh ngạc: "Chẳng lẽ đạo diễn Đỗ cũng vậy?" Đỗ Kỳ Phong gật đầu rồi quan sát kỹ hai người.

Sáng nay Lâm Hựu Luân gọi điện nói có kịch bản hay, hỏi ông có hứng thú làm đạo diễn không.

Kịch bản được Lâm Hựu Luân khen hay thì ông rất muốn xem thử, không ngờ Lâm Hựu Luân còn hẹn cả người khác.

Theo kinh nghiệm của ông, Lâm Hựu Luân không vô cớ tập hợp hai nhóm chẳng liên quan lại với nhau, vậy nên việc gặp hai người này chỉ có một khả năng: một trong hai hoặc cả hai sẽ là diễn viên chính cho bộ phim đó.

Trong lúc cả ba đang suy tính thì Lâm Hựu Luân đẩy cửa bước vào. "Tôi không đến muộn chứ?" Thấy mọi người đã đủ, anh hỏi một câu xã giao.

Cả ba đứng dậy, Lâm Hựu Luân xua tay: "Hôm nay chỉ là để mọi người làm quen với nhau, không gian riêng tư không cần nghiêm túc thế đâu, cứ tự nhiên đi." Dù anh nói vậy nhưng đợi anh ngồi xuống họ mới ngồi theo.

Lâm Hựu Luân dặn phục vụ lên món rồi nhìn cả ba: "Các bạn đến sớm hơn tôi, chắc đã quen nhau rồi nhỉ?" Sau khi nhận được câu trả lời xác nhận, anh gật đầu: "Vậy tốt rồi, không cần giới thiệu thêm, chúng ta vào chủ đề chính luôn." Cả ba tập trung lắng nghe. "Kịch bản này kể về câu chuyện giữa một sát thủ chuyên nghiệp và một cô bé.

Các bạn có thể xem nó như một bộ phim sát thủ thuần túy, nhưng đồng thời nó còn chứa đựng nhiều điều hơn thế.

Chủ đề tôi muốn truyền tải là tình thương giữa những người xa lạ, sự che chở, đồng cảm và hy sinh vì tình yêu...

Tôi hy vọng phong cách bộ phim này cũng giống như cái tên của nó, 《Giá cá sát thủ bất thái lãnh》 (Sát thủ không quá lạnh lùng)." Thức ăn nhanh chóng được dọn ra nhưng không ai muốn động đũa, tất cả đều đắm chìm trong câu chuyện Lâm Hựu Luân mô tả.

Cô bé nhân vật chính Tiểu Mễ đi học về thấy gia đình bị xã hội đen thảm sát, trong lúc tuyệt vọng đã gõ cửa nhà hàng xóm A Lực.

Sát thủ A Lực đã mở cửa cứu cô bé giữa lứa sinh tử, khoảnh khắc đó đã cứu mạng một con người và gắn kết số phận hai người lại với nhau.

Lâm Hựu Luân dừng lại vì thấy nếu nói tiếp thì đồ ăn sẽ nguội hết, anh giục mọi người dùng bữa.

Khương Văn và Lưu Hiểu Cầm bắt đầu ăn nhưng không nói gì.

Lâm Hựu Luân đã nói trước là mời Khương Văn đóng chính, và vai A Lực rõ ràng dành cho anh.

Đứng ở góc độ diễn viên chỉ cần cân nhắc nhân vật, nhưng đạo diễn thì khác.

Đỗ Kỳ Phong nghe xong câu chuyện thì cau mày suy nghĩ.

Cuối cùng ông đặt đũa xuống, nhìn thẳng Lâm Hựu Luân: "Anh Lâm, tôi đã cân nhắc kỹ, bộ phim này không hợp với phong cách của tôi, nhưng tôi có một người rất thích hợp để đề cử cho anh." Đỗ Kỳ Phong không tự mình đạo diễn bộ phim này mà lại tiến cử người khác, điều này khiến Lâm Hựu Luân nảy sinh vài phần hứng thú với người mà anh muốn giới thiệu. "Người này Lâm tiên sinh chắc cũng biết, trước đây cũng giống tôi, làm việc tại đài truyền hình.

Năm ngoái khi hết hạn hợp đồng với TVB, cậu ấy muốn phát triển

ở giới điện ảnh nên đã tìm đến tôi và Vương Tinh.

Vì chúng tôi cũng rất quen thuộc với cậu ấy nên đã đầu tư cho một bộ phim, bộ phim này tại giải Kim Tượng năm nay cũng được đề cử vài hạng mục." Đỗ Kỳ Phong chưa nói xong, Lâm Hựu Luân đã xen vào một câu: "Anh đang nói đến Trần Mộ Thắng phải không?" Đỗ Kỳ Phong gật đầu, việc Lâm Hựu Luân có thể gọi tên Trần Mộ Thắng cho thấy biểu hiện của cậu ấy trong giới điện ảnh đã thu hút sự chú ý của anh, nên Đỗ Kỳ Phong thấy không cần phải giới thiệu thêm nữa.

Đến tầm cỡ của Lâm Hựu Luân, làm bất cứ quyết định gì đều có sự cân nhắc và chủ trương riêng, người khác có thể đưa ra gợi ý nhưng muốn thay đổi suy nghĩ của anh là điều không thể.

Lâm Hựu Luân đặt đũa xuống, nhìn Đỗ Kỳ Phong hỏi: "Trần Mộ Thắng chắc cũng tính là nửa đồ đệ của anh nhỉ." Điều này Đỗ Kỳ Phong không phủ nhận: "Cậu ấy từng làm phó đạo diễn một năm khi còn ở TVB." "Được rồi, anh quay lại nói với cậu ấy một tiếng, tôi sẽ sắp xếp thời gian sớm gặp cậu ấy một chút." Lâm Hựu Luân dễ nói chuyện như vậy đương nhiên không phải vì sự tiến cử của Đỗ Kỳ Phong, mà dựa vào nhận thức từ ký ức kiếp sau về Trần Mộ Thắng.

Trần Mộ Thắng đến nay mới chỉ đạo diễn một bộ phim, nhưng chính bộ phim này đã nâng tầm tân nhân Ngô Thiến Liên, đồng thời tạo nên một nhân vật kinh điển trên màn ảnh là "Hoa Đệ" cho Lưu Đức Hoa, tên phim chính là 《Thiên Nhược Hữu Tình》.

Trong danh sách chế tác của 《Thiên Nhược Hữu Tình》, có thể thấy tên của Đỗ Kỳ Phong, Vương Tinh, Lâm Lĩnh Đông, thông thường một bộ phim sẽ không có nhiều tên đạo diễn như vậy, 《Thiên Nhược Hữu Tình》 có được đội ngũ hậu trường hào hoa như thế chủ yếu là vì chức danh tổng giám chế treo tên Vương Thiên Lâm.

Năm ngoái Vương Thiên Lâm vinh dự nghỉ hưu từ đài TVB, Đỗ

Kỳ Phong, Lâm Lĩnh Đông, Vương Tinh mấy người tụ họp lại bàn bạc quay một bộ phim để chúc mừng, vừa hay Trần Mộ Thắng có một câu chuyện đề tài đua xe rất mới mẻ, Đỗ Kỳ Phong bèn quyết định tự mình đảm nhận giám chế, Vương Tinh và Lâm Lĩnh Đông giúp đỡ lên ý tưởng, để Trần Mộ Thắng - phó đạo diễn trẻ tuổi nhất - thực hiện bộ phim này.

Trong số rất nhiều đạo diễn phim hành động tại Hồng Kông, Trần Mộ Thắng là một người khá đặc biệt, sau này anh có biệt danh là "đạo diễn hỏa bạo" vì mỗi bộ phim hành động của anh đều có những cảnh hành động cực kỳ dữ dội nhưng độc đáo, đồng thời có tác dụng thúc đẩy tình tiết rõ rệt.

Như cảnh rượt đuổi bằng xe đua trong khu phố sầm uất, đối quyết trên sân thượng, rơi từ tường kính trên cao trong 《Tôi Là Ai》 hợp tác với Thành Long vô cùng kinh hiểm kích thích; hay cảnh ô tô lùi tông xe trong 《Tam Xoa Khẩu》 với tư duy ngược đầy phá cách.

Trần Mộ Thắng không đưa "bạo lực mỹ học" lên cực đoan như Ngô Vũ Sâm, cũng không làm phim hành động đậm chất văn nghệ như Đỗ Kỳ Phong, nhưng phim của anh rất coi trọng việc thể hiện những cảnh tâm lý.

Tuy nhiều đạo diễn hành động cũng thêm vào tình huynh đệ, tình yêu lãng mạn để thể hiện tình cảm nhân vật, nhưng thời gian đều rất hạn chế và cơ bản là để phục vụ cho cảnh hành động.

Trần Mộ Thắng thì khác, cảnh tâm lý trong phim của anh không chỉ chiếm tỷ trọng lớn mà còn là động lực quan trọng thúc đẩy tình tiết phát triển.

Chương 600

Nói cách khác, các đạo diễn hành động khác dùng cảnh hành động để kéo kịch tính, còn Trần Mộ Thắng thích dùng tình tiết để thúc đẩy câu chuyện.

Vì tăng cường cảnh tâm lý nên phim của Trần Mộ Thắng rất chú trọng khắc họa nhân vật và biểu hiện tình cảm, điều này rất phù hợp với phong cách của 《Léon: The Professional》. "Lâm tiên sinh, còn một việc nữa." Đỗ Kỳ Phong hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói thật với Lâm Hựu Luân, "Trần Mộ Thắng đoạn thời gian trước nói với tôi, bên đài ATV muốn mời cậu ấy đảm nhiệm chức tổng giám chế phim truyền hình, anh xem..." Lâm Hựu Luân nhún vai: "Cứ để cậu ấy tự lựa chọn giữa quay điện ảnh và quay truyền hình đi, cái này không cần cưỡng ép." Đỗ Kỳ Phong gật đầu, anh đã biết phải làm gì rồi. —— "Đỗ tiên sinh, anh tìm tôi?" Trần Mộ Thắng đẩy cửa văn phòng Đỗ Kỳ Phong đi vào.

Đỗ Kỳ Phong dừng công việc đang làm, gật đầu với Trần Mộ Thắng, ném một điếu thuốc cho cậu rồi chào ngồi xuống. "A Thắng, lần trước tôi nhớ cậu nói với tôi rằng bên ATV tìm cậu làm tổng giám chế truyền hình, chuyện này cậu đã đồng ý chưa?" "Vẫn đang cân nhắc ạ." Trần Mộ Thắng lấy bật lửa ra, đưa tay qua châm thuốc cho Đỗ Kỳ Phong trước rồi mới đến lượt mình.

Đỗ Kỳ Phong rít một hơi thuốc, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Trần Mộ Thắng: "Nếu bây giờ có một cơ hội cho cậu quay điện ảnh, cậu có nguyện ý từ bỏ lời mời bên ATV không?" "Hai việc này chắc không mâu thuẫn chứ anh?" Trần Mộ Thắng có chút không hiểu nhìn Đỗ Kỳ Phong, cậu đi ATV làm giám chế không nhất thiết phải tự mình đạo diễn, mà thông qua hợp tác với các nhà sản xuất khác nhau, cậu có thể

tìm thấy thể loại phim truyền hình mình giỏi nắm bắt hơn.

Trước đó cậu đã nói ý tưởng này với Đỗ Kỳ Phong và anh cũng rất ủng hộ, sao giờ lại thay đổi rồi? "Lần này tình hình hơi đặc biệt, bộ phim tôi nói với cậu, nhà đầu tư là Lâm tiên sinh." "Lâm tiên sinh định tìm tôi quay phim sao?" Trần Mộ Thắng nghe vậy, kích động đứng bật dậy khỏi ghế.

Đỗ Kỳ Phong đưa tay ấn xuống, ra hiệu cho Trần Mộ Thắng ngồi xuống trước, đừng kích động. "Bộ phim này Lâm tiên sinh vốn muốn tìm tôi đạo diễn, nhưng tôi thấy cậu hợp hơn tôi nên đã tiến cử cậu.

Nhưng cậu biết đấy, trong cuộc cạnh tranh giữa ATV và TVB, Lâm tiên sinh đứng về phía TVB, thêm nữa quan hệ giữa anh ấy và Lâm Kiện Nhạc luôn không tốt, nếu cậu sang ATV thì sau này muốn quay lại giới điện ảnh phát triển có thể sẽ gặp khó khăn." Trần Mộ Thắng im lặng, cậu biết lời Đỗ Kỳ Phong không sai, chỉ là cậu đã lỡ miệng đồng ý với ATV, lúc này đổi ý thì có vẻ không hay lắm. "Cái đó không sao, cậu cứ nói là mới nhận được một bộ điện ảnh nên tạm thời không thể đến ATV nhậm chức, phía Từ Hiểu Minh tôi sẽ giúp cậu nói một tiếng." Đỗ Kỳ Phong phất tay, chuyện này cứ thế được quyết định. —— Gần đến giờ tan làm, Lý Trang Liệt đẩy cửa văn phòng Từ Hiểu Minh, thấy ông đang khoanh tay ngồi đó với vẻ mặt chán nản. "Sao vậy, có chuyện gì xảy ra à?" "Vừa nãy nhận được điện thoại của Đỗ Kỳ Phong." Từ Hiểu Minh vô cảm nói một câu. "Có liên quan đến Trần Mộ Thắng?" Lý Trang Liệt lập tức nghĩ đến một khả năng.

Từ Hiểu Minh gật đầu: "Đỗ Kỳ Phong nói với tôi có một bộ phim điện ảnh mới cần Trần Mộ Thắng quay, trong thời gian ngắn cậu ấy không thể đến chỗ chúng ta nhậm chức được." "Cái cớ thôi!" Lý Trang Liệt không ngần ngại nói.

Từ Hiểu Minh nhún vai, cười khổ: "Tôi biết đó là cái cớ, nhưng tôi có cách nào chứ?

Bên mình đưa ra điều kiện cho Trần Mộ Thắng đã rất ưu đãi rồi, cậu ấy vì một bộ phim mà từ bỏ cơ hội này, xem ra người đứng sau bộ phim đó lai lịch không nhỏ đâu." Lông mày Lý Trang Liệt cũng nhíu lại: "Ý ông là người tìm Trần Mộ Thắng quay phim có thể là vị kia?" Từ Hiểu Minh không phủ nhận, chậc lưỡi: "Chuyện này khó nói, nhưng cứ nghĩ đến quan hệ giữa Vương Tinh, Đỗ Kỳ Phong và người đó thì khả năng này thực sự rất lớn...

Chuyện lớn như thế, tôi nghĩ sớm muộn cũng sẽ có tin tức thôi." Lý Trang Liệt gật đầu: "Ông đã báo tin này cho Lâm bá chưa?" "Chuyện thế này tôi nghĩ có muốn giấu cũng không giấu được đâu." Từ Hiểu Minh bĩu môi, "Nếu đúng là vị kia, tôi nghĩ những ngày sau này của ATV sẽ không dễ chịu đâu." Lý Trang Liệt nhướng mày: "Có phải ông nghe được tin gì từ phía TVB không?" "Cái đó thì không, nhưng ông có thấy từ năm ngoái, số lần vị kia ra tay giúp đỡ TVB bắt đầu nhiều lên không?

Tuy không biết bao lâu nữa anh ta mới tiếp quản TVB, nhưng chắc chắn một khi anh ta nắm quyền, ATV tất nhiên sẽ chịu sự chèn ép chưa từng có." Từ Hiểu Minh không lạc quan về sự phát triển tương lai của ATV, và người có quan điểm này không chỉ mình ông, thực tế cả trên dưới ATV đều bao trùm bầu không khí bi quan, thậm chí có tin đồn Lâm Bạch Hân đã bắt đầu tìm người mua lại ATV. "Vị kia muốn tiếp quản TVB, dù Thiệu Nghị Phu đồng ý nhưng Phương Dật Hoa chưa chắc đã chịu." Lý Trang Liệt tuy có cùng quan điểm với Từ Hiểu Minh nhưng cho rằng Lâm Hựu Luân sẽ không tiếp quản TVB nhanh như vậy. "Phương Dật Hoa không đồng ý thì làm được gì?

Chỉ cần Thiệu Nghị Phu gật đầu, chuyện sẽ không có trở lực gì lớn, huống hồ vị kia tuy bề ngoài không tham gia vào sự vụ của TVB

nhưng thực chất đang dần thấm nhuần sức ảnh hưởng vào nội bộ đài.

Khái niệm tách biệt sản xuất và phát sóng mà anh ta đưa ra, khi phát triển đến mức độ nhất định, thực tế có thể ép cấp cao TVB phải nhượng bộ...

Nếu ông không tin, chúng ta có thể đánh cược, trước khi Hồng Kông được trao trả, TVB chắc chắn sẽ đổi chủ." "Tôi lại nghe được một tin, phía Đài Loan nghe nói có khả năng sẽ cấp thêm giấy phép truyền hình mới." Lý Trang Liệt dừng một chút, "Ông nói xem Lâm tiên sinh có nhúng tay vào việc này không?" Từ Hiểu Minh nhướng mày, đôi mắt bỗng lóe lên một tia sáng: "Xem ra chúng ta đều coi thường dã tâm của Lâm tiên sinh rồi, chiếm lĩnh thị trường Đài Loan, nước cờ này mà đi thật thì còn ép được cấp cao TVB nhượng bộ hơn cả việc tách biệt sản xuất và phát sóng nữa, cứ chờ xem Thiệu Lục Thúc ứng phó thế nào thôi." Lý Trang Liệt hơi do dự: "Ông thấy chuyện này có cần nói với Lâm bá không?" Từ Hiểu Minh rất quyết đoán lắc đầu: "Thôi bỏ đi, chuyện này Lâm bá biết cũng khó làm được gì, việc kinh doanh của ATV hiện tại đã đủ khiến ông ấy đau đầu rồi, còn hơi sức đâu mà lo đến phía Đài Loan." ATV ở Hồng Kông đã bị TVB chèn ép nghẹt thở, vươn tay sang Đài Loan lúc này đúng là tự lượng sức mình.

Lý Trang Liệt thấy lời Từ Hiểu Minh có lý nên cũng từ bỏ ý định đó.

Lâm Hựu Luân quả thực đã đi Đài Loan một chuyến như Từ Hiểu Minh và Lý Trang Liệt đoán, nhưng không phải vì chuyện giấy phép truyền hình mới.

Tin đồn Đài Loan mở cửa phát sóng truyền hình tuy nghe ngày càng giống thật, nhưng cuộc đấu chính trị đằng sau việc này khá phức tạp, chính quyền Đài Loan mãi vẫn chưa chịu biểu đạt thái độ, theo

ước tính của Lâm Hựu Luân, chuyện này sớm nhất phải đến sang năm mới có kết quả.

Dương Đăng Khuê không biết từ kênh nào có được tin Lâm Hựu Luân đến Đài Loan, đặc biệt bày tiệc rượu mời Lâm Hựu Luân nể mặt. "Lâm tiên sinh, lần trước vì chuyện con trai tôi mà có nhiều đắc tội, ở đây tôi xin bồi lỗi với anh một lần nữa." Tiệc rượu vừa bắt đầu, Dương Đăng Khuê đã tự phạt một ly trước.

Lâm Hựu Luân thần sắc bình thường chấp nhận lời xin lỗi này, cũng không nói gì, chỉ xem Dương Đăng Khuê định nói gì tiếp theo.

Dương Đăng Khuê đặt ly rượu xuống, ghé người về phía trước, hạ thấp giọng nói: "Tin tức Đài Loan sắp cấp giấy phép truyền hình mới, không biết Lâm tiên sinh đã nghe nói chưa?" Lâm Hựu Luân dừng đũa, nhìn Dương Đăng Khuê đầy hứng thú: "Sao, Dương tiên sinh quan tâm đến chuyện này à?" "Không giấu gì Lâm tiên sinh, tôi thực sự không lạc quan lắm về sự phát triển của ngành điện ảnh Đài Loan hiện nay.

Tự mình đầu tư quay phim không bằng bỏ tiền mua phim từ Hồng Kông về chiếu, cho nên tôi muốn rút khỏi mảng sản xuất điện ảnh, chuyên doanh mảng rạp chiếu, đồng thời cũng muốn phát triển về mảng truyền hình.

Đương nhiên tôi chỉ muốn quay vài bộ phim truyền hình để kiếm tiền, có một kênh phát sóng ổn định là được, còn quyền kiểm soát kênh đó thì tôi không có ý định nắm giữ." Dương Đăng Khuê không vòng vo mà nói thẳng suy nghĩ và điều kiện của mình. "Chuyện này hiện tại vẫn chỉ là tin đồn, chính quyền chưa lên tiếng xác nhận, Dương tiên sinh nói những điều này có phải hơi sớm không?" Khóe miệng Lâm Hựu Luân nhếch lên một nụ cười đầy ẩn ý, không trực tiếp đáp lời Dương Đăng Khuê.

Lần thăm dò này vô quả, Dương Đăng Khuê cũng không nản chí, thân phận người Hồng Kông quyết định nếu Lâm Hựu Luân thực sự muốn kiểm soát một đài truyền hình Đài Loan thì tất yếu phải hợp tác với người bản địa.

Lâm Hựu Luân quả thực cần một người đại diện ở Đài Loan, nhưng Dương Đăng Khuê không phải lựa chọn duy nhất, cũng không phải tốt nhất, nhưng vì Dương Đăng Khuê đã chủ động tìm đến, Lâm Hựu Luân cũng không ngại hợp tác trong phạm vi nhất định.

Anh không đồng ý nhưng cũng không từ chối, thái độ này tự nó đã ẩn chứa nhiều thông tin.

Dù sao muốn kiểm soát một đài truyền hình Đài Loan cần rất nhiều lực đẩy mới có thể thực hiện thuận lợi, mà Dương Đăng Khuê sau này chính là người sáng lập ra đài truyền hình Bát Đại của Đài Loan, thực lực chắc chắn là có.

Sau khi làm rõ thái độ cơ bản của Lâm Hựu Luân, Dương Đăng Khuê không bàn luận tiếp chủ đề đó trên bàn ăn nữa mà chuyển sang chuyện khác.

Có chút hơi men, giọng nói của Dương Đăng Khuê cũng to dần lên, ông biết những động tĩnh lớn trong showbiz Đài Loan cơ bản không giấu được tai Lâm Hựu Luân, nên chỉ kể những chuyện bát quái kỳ thú lưu truyền riêng tư.

Đang kể đến đoạn một nhà sản xuất phim nổi tiếng của Hồng Kông ở Đài Loan bao nuôi một ngôi sao nhỏ, bị vợ ở nhà biết được tìm đến đây đại náo, thì trợ lý của Lâm Hựu Luân là A Kiệt đẩy cửa phòng bao đi vào.

Dương Đăng Khuê biết trợ lý của Lâm Hựu Luân có thể có việc khẩn cấp báo cáo nên dừng câu chuyện lại. "Lâm tiên sinh, người anh bảo tôi đi tìm đã có tin tức rồi.

Cô ấy hiện là nghệ sĩ dưới trướng Kha Tuấn Hồng, hiện tại chưa có danh tiếng gì, Kha Tuấn Hồng hình như cũng không mấy coi trọng cô ấy." A Kiệt cúi người ghé tai Lâm Hựu Luân nói nhỏ vài câu.

Nghe đến cái tên Kha Tuấn Hồng, lông mày Lâm Hựu Luân đột nhiên nhíu lại.

Vài năm trước, khi anh cùng Cổ Long, Mã Phương Tông hẹn nhau uống rượu, từng vì sự xuất hiện bất ngờ của Tiêu Tường mà có va chạm với Kha Tuấn Hồng này một lần, vì lý do Cổ Long nên Lâm Hựu Luân có ấn tượng không tốt về người này.

Nhưng hiện tại diễn viên anh cần lại ở trong tay Kha Tuấn Hồng, chuyện này khiến Lâm Hựu Luân hơi đau đầu.

Dương Đăng Khuê luôn âm thầm quan sát vẻ mặt của Lâm Hựu Luân, thấy anh nhíu mày, bỗng cảm thấy đây là cơ hội tốt để kéo gần quan hệ giữa hai người. "Lâm tiên sinh gặp chuyện gì khó khăn sao?

Nếu không tiện đích thân ra mặt, có lẽ tôi có thể giúp sức." Lâm Hựu Luân vốn định từ chối, nhưng nghĩ lại, ác nhân phải để ác nhân trị, chuyện Kha Tuấn Hồng này nếu thông qua Dương Đăng Khuê giải quyết có lẽ sẽ tốt hơn là anh đích thân ra mặt. "Không biết Dương tiên sinh có quen biết với Kha Tuấn Hồng không?" Nghe thấy ba chữ "Kha Tuấn Hồng" từ miệng Lâm Hựu Luân, Dương Đăng Khuê theo bản năng ngẩn ra một chút, sau đó thản nhiên nói: "Sao vậy, Kha Tuấn Hồng không có mắt đắc tội Lâm tiên sinh à?" "Cái đó thì không, là tôi nhìn trúng một diễn viên dưới trướng Kha Tuấn Hồng, nhưng lo cậu ta biết là tôi muốn tìm người nên cố ý nâng cao điều kiện." Lâm Hựu Luân thực chất là không muốn giao thiệp với Kha Tuấn Hồng nhưng lại không muốn để Dương Đăng Khuê biết, nên đã lấy một cái cớ, đương nhiên cái cớ này nghe rất thật.

Lâm Hựu Luân danh tiếng lẫy lừng, phàm là diễn viên nào anh

nhìn trúng hiện giờ đều đã nổi đình nổi đám, đôi khi một câu nhận xét của anh cũng đủ khiến thân giá đối phương tăng vọt, Dương Đăng Khuê không tin Kha Tuấn Hồng thực sự có gan tống tiền Lâm Hựu Luân, nhưng Lâm Hựu Luân có lo ngại như vậy cũng rất bình thường. "Chuyện nhỏ này cứ để tôi lo." Dương Đăng Khuê nhận lời ngay lập tức, vội vàng kết thúc tiệc rượu để đi xử lý việc này.

Trên đường về khách sạn, A Kiệt có chút lo lắng nói với Lâm Hựu Luân: "Lâm tiên sinh, giao việc này cho Dương Đăng Khuê xử lý liệu có ổn không?" "Sao, cậu thấy tôi làm vậy có vấn đề gì à?" Lâm Hựu Luân ngồi ở ghế sau, nhắm mắt dưỡng thần, lúc nói chuyện cũng không mở mắt, tự nhiên cũng không thấy vẻ mặt do dự của A Kiệt. "Không ạ, chỉ là tôi thấy Dương Đăng Khuê và Kha Tuấn Hồng đều cùng một loại người, với thân phận hiện tại của anh, thực ra không cần tiếp xúc quá nhiều với hạng người như vậy." Lâm Hựu Luân mở mắt, lắc đầu nói: "Cậu nghĩ thế là sai rồi, nước trong showbiz Đài Loan còn sâu hơn Hồng Kông nhiều, muốn làm thành chuyện, đôi khi thực sự không thể thiếu những hạng người như thế." "Nhưng Kha Tuấn Hồng nhất định sẽ nể mặt Dương Đăng Khuê sao?" A Kiệt có chút hoài nghi. "Một kẻ chỉ đóng vai đại ca xã hội đen mà nổi tiếng, còn một kẻ là đại ca xã hội đen hàng thật giá thật, nếu Dương Đăng Khuê đến cả Kha Tuấn Hồng cũng không dẹp được thì ông ta còn tư cách gì bàn chuyện hợp tác với tôi?" Lâm Hựu Luân nhún vai, chẳng mảy may lo lắng.

Chương 601

A Kiệt không nói gì thêm, chỉ lẩm nhẩm cái tên Lâm Lệ Tuệ trong lòng, không hiểu vì sao ông chủ mình lại biết một diễn viên không chút danh tiếng như vậy.

Hơn nữa cả hai đều họ Lâm, lẽ nào giữa họ còn có câu chuyện bí mật nào đó?

A Kiệt tự giễu lắc đầu, nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩ không thực tế đó ra khỏi đầu. —— Trong phòng xông hơi, Kha Tuấn Hồng đang ôm một cô nàng mặc đồ bơi âu yếm, hai thuộc hạ canh cửa để ngăn người khác vào làm phiền chuyện tốt của đại ca. "Bảo bối, lại đây hôn cái nào." Kha Tuấn Hồng ngồi trong bể tắm, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm, ôm cô nàng trong lòng, tay trực tiếp luồn vào trong áo bơi của cô ta. "Đừng mà!" Cô nàng cố ý muốn đẩy Kha Tuấn Hồng ra, nhưng trên mặt lại là vẻ dục cự hoàn nghênh.

Người phụ nữ này là diễn viên dưới trướng công ty điện ảnh của Kha Tuấn Hồng, ban đầu Kha Tuấn Hồng ký hợp đồng với cô ta chính là vì thèm khát nhan sắc, sau một hồi dỗ dành ép uổng cũng chiếm được người, dạo gần đây hai người thường lấy lý do đóng phim để hú hí với nhau.

Kha Tuấn Hồng cảm thấy dục vọng dâng trào, định đè cô ta xuống hành sự tại chỗ thì cửa phòng xông hơi bị đẩy ra. "Đại ca, có điện thoại của anh ạ." Một thuộc hạ vào báo cáo.

Cô nàng vội vàng rời khỏi lòng Kha Tuấn Hồng, khoác khăn tắm đứng sang một bên, bĩu môi tỏ vẻ không vui.

Chuyện tốt bị phá đám, Kha Tuấn Hồng cũng rất tức giận, không hỏi lý do đã mắng xối xả: "Tao đã nói thế nào rồi hả?

Có điện thoại gì cứ bảo tao không có ở đây!" "Nhưng điện thoại này là của Dương tiên sinh gọi đến, ông ấy bảo phải nói chuyện với anh ngay lập tức..." Thuộc hạ mặt đầy oan ức giải thích. "Dương tiên sinh nào, bảo lão ta đợi đi!" Kha Tuấn Hồng bực bội phất tay, thấy thuộc hạ vẫn đứng đờ ra, lòng càng bốc hỏa, quát lớn: "Tai mày điếc à?

Tao nói mày không nghe thấy gì sao?" "Đại ca, là điện thoại của Dương Đăng Khuê - Dương tiên sinh ạ, tôi nghĩ anh nên nghe thì hơn..." Thuộc hạ khó xử nói.

Vừa nghe thấy ba chữ "Dương Đăng Khuê", khí thế của Kha Tuấn Hồng lập tức xì hơi quá nửa.

Chuyện nhà mình mình rõ nhất, những năm qua ông ta nhờ hình tượng đại ca xã hội đen trên màn ảnh mà có sức ảnh hưởng, dưới trướng cũng tụ tập được một đám đàn em, nên không ít người tưởng ông ta có bối cảnh xã hội đen thật, nhưng tất cả chỉ là bề ngoài, ông ta không có chỗ dựa thực sự trong giới, đối đầu với một đại ca xã hội đen thực thụ như Dương Đăng Khuê thì không đủ tư cách. "Mẹ kiếp sao mày không nói sớm?" Kha Tuấn Hồng chẳng hề có ý định nhận lỗi về mình, chỉ thấy mình nuôi một lũ vô dụng, đến nói chuyện cũng không biết nặng nhẹ.

Thuộc hạ không dám ho một tiếng, Kha Tuấn Hồng quấn khăn tắm đứng dậy khỏi bể, nhận lấy điện thoại gọi lại, vừa thông máy đã lập tức đổi sang giọng điệu rất cung kính. "Dương tiên sinh, anh tìm tôi ạ?" "Tuấn Hồng, tôi nghe nói công ty cậu ký hợp đồng với một nữ diễn viên tên Lâm Lệ Tuệ, người này tôi nhìn trúng rồi, cậu ra giá đi!" Dương Đăng Khuê không thèm vòng vo với Kha Tuấn Hồng mà nói thẳng mục đích.

Kha Tuấn Hồng hơi sững lại, nếu là một nữ diễn viên có chút tên

tuổi trong công ty thì ông ta còn không thấy lạ, nhưng Lâm Lệ Tuệ này là người ông ta mới nhìn trúng, ký hợp đồng về định từ từ dạy bảo, hoàn toàn chưa có danh tiếng gì, sao Dương Đăng Khuê lại biết đến cô ta?

Kha Tuấn Hồng không nói gì, Dương Đăng Khuê đã chờ đến sốt ruột. "Sao vậy, Tuấn Hồng không nỡ à?" Kha Tuấn Hồng nghe vậy lập tức vội vàng trả lời: "Sao có chuyện đó được, Dương tiên sinh nhìn trúng diễn viên của công ty tôi, tôi mừng còn chẳng kịp, thù lao gì đó không cần bàn đến đâu, chỉ cần Dương tiên sinh cần, tôi có thể phái cô ấy qua bất cứ lúc nào." Dương Đăng Khuê ở đầu dây bên kia có chút không vui, lạnh lùng hừ một tiếng: "Tuấn Hồng, tôi không có thời gian vòng vo với cậu, cậu cũng đừng có đánh bùn sang ao, nữ diễn viên tên Lâm Lệ Tuệ này tôi không phải mượn về đóng phim, mà là muốn cậu chuyển nhượng hợp đồng quản lý của cô ấy cho tôi, điều kiện cứ việc đưa ra, tôi chỉ cần cậu một câu dứt khoát!" Kha Tuấn Hồng nghe xong, mặt lập tức sa sầm xuống, nhưng qua điện thoại lại không dám phát tác. "Dương tiên sinh, Lâm Lệ Tuệ này tôi đang chuẩn bị để cô ấy đóng một bộ phim, vai diễn các thứ đều định sẵn rồi, hay là anh đổi người khác đi?

Trong công ty tôi những nữ diễn viên như Lâm Lệ Tuệ còn rất nhiều, tôi có thể..." "Nói vậy là cậu không đồng ý?" Giọng Dương Đăng Khuê trở nên lạnh lẽo, không nể mặt Kha Tuấn Hồng chút nào mà ngắt lời.

Kha Tuấn Hồng nghe ra giọng điệu không ổn của Dương Đăng Khuê, trong lòng bất lực nhưng cũng chẳng có cách nào. "Dương tiên sinh, anh đừng giận, Lâm Lệ Tuệ này không được thì tôi nhường lại cho anh là được chứ gì." Khi nói ra câu này, mặt Kha Tuấn Hồng lúc đỏ lúc trắng, cơ mặt hai bên thái dương không kìm được mà giật nhẹ một cái.

Dương Đăng Khuê lúc này mới hài lòng, trực tiếp bảo Kha Tuấn Hồng ngày mai đưa người đến. "Mẹ kiếp!" Sau khi cúp máy, tâm trạng Kha Tuấn Hồng cực tệ, suýt nữa thì đập nát cái điện thoại, "Họ Dương kia thật là khinh người quá đáng!

Năm đó ép ông đây đóng phim cho lão, giờ lại ép ông đây nhường nữ diễn viên mình nhắm tới...

Chuyện này ông không bỏ qua đâu!" Thuộc hạ và cô nàng mặc đồ bơi vẫn còn trong bể đều sợ đến mức không dám nói gì, Kha Tuấn Hồng trút giận một hồi, cuối cùng mất luôn tâm trạng tắm táp, mặc quần áo hậm hực rời khỏi phòng xông hơi. —— Chiều hôm sau, tại quán cà phê của khách sạn Lâm Hựu Luân ở, Dương Đăng Khuê với vẻ mặt đắc ý ngồi trên sofa, tay cầm cà phê nhấp từng ngụm nhỏ.

Đối diện Dương Đăng Khuê, Lâm Hựu Luân cầm một bản hợp đồng quản lý diễn viên, lật xem kỹ lưỡng. "Lâm tiên sinh, từ giờ trở đi, Lâm Lệ Tuệ này là người của anh rồi." Nghĩ đến Lâm Lệ Tuệ vừa gặp sáng nay, Dương Đăng Khuê không thể không khâm phục con mắt của Lâm Hựu Luân, cô bé mới 15 tuổi nhưng đã là một mỹ nhân thực thụ, đặc biệt là đôi môi đầy đặn, đúng là bẩm sinh quyến rũ.

Dương Đăng Khuê cũng đã hiểu tại sao Kha Tuấn Hồng sau khi nhận điện thoại của mình lại có phản ứng như vậy.

Kha Tuấn Hồng thường được báo chí Đài Loan mô tả là kẻ háo sắc bẩm sinh, vợ ông ta là Trương Mỹ Dao từng được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân Đài Loan, nhưng dù có vợ đẹp ở nhà, Kha Tuấn Hồng vẫn bị truyền thông khui ra chuyện ăn chơi nơi lầu xanh và tán tỉnh các cô gái trong nghề!

Năm xưa còn bị báo chí làm rùm beng chuyện Kha Tuấn Hồng cùng Vương Vũ tranh giành ghen tuông và đánh nhau tại hộp đêm, khiến truyền thông cả Hồng Kông lẫn Đài Loan đều nghi ngờ tố chất

của diễn viên Đài Loan.

Có thể tưởng tượng, một Lâm Lệ Tuệ đang tuổi xuân thì, với hình tượng thanh xuân diễm lệ và ký hợp đồng giá rẻ dưới trướng Kha Tuấn Hồng, chắc hẳn Kha Tuấn Hồng đã sớm có ý đồ chiếm đoạt nhan sắc cô bé, chỉ là chưa kịp ra tay đã bị mình đòi người về, hèn gì ông ta trong điện thoại lại biểu hiện miễn cưỡng đến vậy.

Lâm Hựu Luân xác nhận hợp đồng không có sai sót, khép tập hồ sơ lại, mỉm cười gật đầu với Dương Đăng Khuê. "Lần này làm phiền Dương tiên sinh rồi." "Đâu có, đâu có, Lâm tiên sinh khách khí quá." Dương Đăng Khuê đặt tách cà phê xuống, ngồi thẳng người nói: "Lâm Lệ Tuệ hôm nay tôi đã đưa đến rồi, hay là Lâm tiên sinh gặp cô ấy ngay bây giờ?" Lâm Hựu Luân nhún vai, tỏ ý mình sao cũng được.

Dương Đăng Khuê vỗ tay, rất nhanh sau đó có một thuộc hạ dẫn một thiếu nữ mặc quần jean đi vào.

Cô bé mặc một chiếc quần jean hơi bạc màu, bên trên là chiếc áo phông trắng, vì áo hơi nhỏ nên những đường cong chớm nở ở thân trên ẩn hiện, mang theo một vẻ đẹp có chút ngượng nghịu.

Khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn trông rất thanh tú, sống mũi cao, đôi mắt to sáng long lanh, phần tóc mái trước trán cắt dài che đến tận lông mày, sau đầu tết một bím tóc lớn xinh đẹp, khuôn mặt trắng nõn treo vẻ thẹn thùng, có nét đẹp mờ ảo khó nắm bắt, vừa có thể để lại liên tưởng lãng mạn cho mọi đàn ông, vừa có thể gây ra chút cảm giác bồn chồn.

Lâm Hựu Luân chăm chú quan sát thiếu nữ vài lượt, nhận thấy dáng vẻ đối phương đã phảng phất phong thái rực rỡ, quyến rũ hút hồn của sau này, đồng thời lại có vài phần thanh thuần, trong lòng rất hài lòng. "Đây là Lâm tiên sinh mà tôi đã nói với cháu, sau này cháu là diễn viên dưới trướng cậu ấy." Dương Đăng Khuê giới thiệu thân

phận của Lâm Hựu Luân, thiếu nữ ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Hựu Luân một cái, không ngờ ánh mắt lại chạm thẳng vào Lâm Hựu Luân, sợ đến mức vội vàng né đi.

Cái tên Lâm Hựu Luân thì Lâm Lệ Tuệ tự nhiên đã nghe qua, phàm là người bước chân vào nghề này, không có nữ diễn viên nào không ngưỡng mộ những minh tinh được Lâm Hựu Luân lăng xê, thiếu nữ đương nhiên cũng không ngoại lệ, chỉ là cô chưa bao giờ nghĩ mình lại sớm được gặp đích thân Lâm Hựu Luân, hơn nữa còn trở thành nghệ sĩ của anh. "Lâm tiểu thư, mời ngồi." Lâm Hựu Luân hất cằm, ra hiệu Lâm Lệ Tuệ ngồi xuống nói chuyện.

Lâm Lệ Tuệ lại nhìn Dương Đăng Khuê một cái trước, khiến Dương Đăng Khuê không khỏi lúng túng. "Nhìn tôi làm gì, chẳng phải vừa nói với cháu rồi sao?

Bây giờ cháu là người của Lâm tiên sinh rồi!" Dương Đăng Khuê bực bội nói.

Sau khi ngồi xuống, thiếu nữ hai tay nắm chặt vào nhau, cúi đầu, hai mắt dán vào mép bàn trà kính, không dám nhìn ngó lung tung. "Sau này cô theo tôi sang Hồng Kông đóng phim, dùng tên Lâm Lệ Tuệ không hay lắm, thế này đi, sau này cô dùng nghệ danh 'Thư Kỳ' nhé." Lời của Lâm Hựu Luân lọt vào tai thiếu nữ, lập tức làm đảo lộn hoàn toàn ấn tượng của cô về anh.

Lúc mới gặp, thấy Lâm Hựu Luân nói chuyện đối đãi đều rất hòa nhã, cô cứ ngỡ anh là người dễ tính, không ngờ vừa gặp mặt đã bắt cô đổi tên, bá đạo không chịu nổi.

Dương Đăng Khuê bên cạnh thì không nhìn nổi nữa, Lâm Hựu Luân đích thân đặt nghệ danh, đó là đãi ngộ mà bao nhiêu minh tinh Hồng Kông còn chưa từng có, vậy mà thiếu nữ này lại còn đang ngẩn người ra.

Sáng nay gặp thấy cô bé rất hiểu chuyện, sao giờ lại như biến thành người khác vậy? "Còn không mau cảm ơn Lâm tiên sinh!" Dương Đăng Khuê cuối cùng không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Thiếu nữ sực tỉnh, vội vàng nói lời cảm ơn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân hỏi vài câu về tình hình gia đình, câu trả lời của Thư Kỳ cơ bản khớp với những gì anh tìm hiểu trước đó, gia cảnh không tốt nên học hết trung học cô đã nghỉ học, hiện tại ký hợp đồng với một công ty làm người mẫu, sau đó mới bị Kha Tuấn Hồng nhắm trúng, đưa về dưới trướng công ty ông ta.

Sau khi bị Kha Tuấn Hồng ký hợp đồng, Thư Kỳ không hề được ông ta dốc sức lăng xê, thời gian qua cơ bản là sống qua ngày, ngay trước đó không lâu, đạo diễn Đài Loan Văn Án Hùng định khai máy một bộ phim cấp ba, ban đầu chọn Thư Kỳ và một nữ diễn viên khác đóng chính, nam chính cũng đã chọn xong, nhưng với tư cách nhà đầu tư, Kha Tuấn Hồng đã nhảy vào can thiệp, thay đổi nhân sự phút chót và quyết định đích thân thủ vai nam chính, đồng thời yêu cầu sửa kịch bản cho khiêu dâm hơn, mang hơi hướng ép lương vi kỹ.

Chương 602

Thư Kỳ một mặt vì vướng hợp đồng quản lý nên không thể từ chối, mặt khác cũng vì bối cảnh chung khi đó là vậy, rất nhiều nữ diễn viên Hồng Kông nổi tiếng nhờ cởi đồ cũng mang làn sóng này sang Đài Loan...

Nhiều lý do khiến Thư Kỳ cuối cùng phải khuất phục.

Sau khi hỏi rõ tình hình, Lâm Hựu Luân quay sang nhìn Dương Đăng Khuê, tuy không nói thẳng nhưng ý tứ là hỏi ông ta chuyện này là thế nào.

Dương Đăng Khuê hơi bất an ngọ nguậy mông, đổi tư thế ngồi.

Ban đầu ông ta còn thầm đắc ý vì việc của Thư Kỳ làm rất gọn gàng, coi như tặng một món nợ ân tình lớn cho Lâm Hựu Luân, không ngờ vẫn còn rắc rối này chưa giải quyết, nếu không phải Thư Kỳ tự nói ra thì Dương Đăng Khuê đến giờ vẫn còn bị mông muội. "Lâm tiên sinh yên tâm, chuyện này tôi sẽ nói một tiếng với Kha Tuấn Hồng, bảo nó tìm người khác là được." Lâm Hựu Luân bấy giờ mới hài lòng gật đầu: "Vậy thì vất vả cho Dương tiên sinh rồi." "Lâm tiên sinh đừng cười chê tôi, chuyện này là sơ suất của tôi, giờ tôi đi xử lý ngay đây, xin phép cáo lỗi trước." Dương Đăng Khuê biết Lâm Hựu Luân chắc chắn còn có chuyện muốn nói riêng với Thư Kỳ nên nhân cơ hội này chủ động cáo từ.

Lâm Hựu Luân cũng không giữ, đứng dậy định tiễn nhưng bị Dương Đăng Khuê ngăn lại. "Lâm tiên sinh dừng bước!" Dương Đăng Khuê dẫn theo thuộc hạ rời đi, Lâm Hựu Luân ngồi xuống lấy tập chi phiếu ra, xé một tờ, cầm bút điền vào một dãy số rồi đẩy đến trước mặt Thư Kỳ. "Ở đây có hai mươi vạn Đài tệ, coi như tạm ứng một

phần thù lao đóng phim cho cô, về nhà đợi tin tức, tối đa nửa tháng nữa, khi thủ tục sang Hồng Kông của cô xong xuôi sẽ có người đưa cô đi." Thư Kỳ cẩn thận cầm lấy tờ chi phiếu, ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân, có chút trì nghi hỏi: "Lâm tiên sinh, ý anh là, cháu sắp được sang Hồng Kông đóng phim điện ảnh rồi ạ?" Lâm Hựu Luân gật đầu, nhưng trên mặt Thư Kỳ không thấy chút vui mừng nào, trái lại còn có vẻ lo lắng.

Thư Kỳ từng nghe người ta nói ở công ty Kha Tuấn Hồng rằng phim kiếm tiền nhất hiện nay là phim cấp ba, Kha Tuấn Hồng bắt cô đóng, đổi thành Lâm Hựu Luân không lẽ cũng muốn cô đóng loại phim đó sao? "Sao vậy, có vấn đề gì à?" Lâm Hựu Luân không biết suy nghĩ trong lòng Thư Kỳ, chỉ tùy miệng hỏi vậy. "Lâm tiên sinh, tình tiết bộ phim đó có phải là kiểu..." Thư Kỳ có chút không biết mở lời thế nào, tay lại siết chặt tờ chi phiếu hơn, một mặt cô thực sự rất cần số tiền này, mặt khác cô lại không muốn đóng phim cấp ba.

Lâm Hựu Luân uống hớp cà phê suýt nữa thì phun ra, Thư Kỳ coi anh là hạng người gì vậy? "Lâm tiểu thư, cô đừng hiểu lầm, bộ phim tôi tìm cô đóng không giống như cô nghĩ đâu, tuy nhiên lần này vai diễn của cô quả thực hơi đặc thù, cô phải diễn một cô bé mười ba mười bốn tuổi, sau đó yêu một người đàn ông trung niên ngoài bốn mươi, trong đó có một số cảnh quay có thể hơi hở hang một chút, nhưng khác xa loại phim cô nói, giải thích như vậy cô đã hiểu chưa?" Lâm Hựu Luân phải tốn không ít lời lẽ mới giải thích rõ ràng được tính chất bộ phim 《Giá Cá Sát Thủ Bất Thái Lãnh》 cho Thư Kỳ nghe.

Sau khi xác nhận đây không phải là phim tam cấp, Thư Kỳ đứng dậy cúi người thật sâu trước Lâm Hựu Luân: "Cảm ơn anh, anh Lâm!" Vì biên độ cúi người hơi lớn, cổ áo chữ T vô tình mở rộng, để lộ một mảng da thịt trắng nõn làm lóa mắt người nhìn.

Hai gò bồng đào đầy đặn, trĩu nặng rủ xuống như giọt nước, ở giữa là một khe sâu hun hút, ánh mắt Lâm Hựu Luân vừa rơi vào đó đã bị thu hút chặt chẽ.

Dường như có chút khác biệt so với những bộ phim trong ký ức hậu thế?

Phải chăng là vì thân hình thiếu nữ này vẫn chưa hoàn toàn nảy nở?

Thư Kỳ đứng thẳng người dậy, hoàn toàn không phát giác ra biểu cảm dị thường của Lâm Hựu Luân đang ngồi đối diện.

Lúc này tâm trí cô đang tràn ngập niềm vui sướng và kỳ vọng vào tương lai trở thành đại minh tinh, hận không thể lập tức về nhà báo tin mừng này cho cha mẹ và em trai. "Anh Lâm, cái đó... bây giờ tôi có thể đi được chưa?" Thư Kỳ lấy hết can đảm ngẩng đầu, lén nhìn Lâm Hựu Luân một cái.

Lâm Hựu Luân hồi thần lại, ho nhẹ một tiếng, gật đầu nói: "Lần này sau khi đi Hong Kong, có lẽ phần lớn thời gian sau này em sẽ ở bên đó, nên hãy bàn bạc với cha mẹ một chút.

Nếu họ không yên tâm, có thể cử một người đi cùng em đến Hong Kong, tôi sẽ sắp xếp cụ thể." Thư Kỳ gật đầu mạnh, nhưng trong lòng lại cảm thấy không cần thiết lắm.

Từ nhỏ tính cách cô đã rất độc lập, cha mẹ thường xuyên ở bên cạnh ngược lại sẽ khiến cô thấy không quen.

Thư Kỳ vừa đi, trợ lý A Kiệt đã bước vào, trên tay cầm vài tờ báo địa phương Đài Loan vừa mới mua về. "Ông chủ, hôm nay tất cả những tờ báo đưa tin về Hong Kong đều ở đây cả." Lâm Hựu Luân gật đầu, nhận lấy những tờ báo đó rồi lật xem từng tờ một, tìm kiếm tin tức về việc khánh thành Tinh Quang Đại Đạo ở Hong Kong.

Lần này đến Đài Loan, một mặt Lâm Hựu Luân muốn tìm Thư Kỳ để đóng vai thiếu nữ trong 《Giá Cá Sát Thủ Bất Thái Lãnh》, mặt khác lại là để lánh mặt.

Trong số mười người đầu tiên lưu lại dấu tay trên Tinh Quang Đại Đạo, Thiệu Nghị Phu và Trâu Văn Hoài được sắp xếp ở vị trí đầu tiên.

Ban tổ chức đã cho hai người thời hạn dài một tháng, nghi thức để lại dấu tay có thể tự do lựa chọn trong khoảng thời gian này.

Cả hai đều tìm đến các đại sư phong thủy danh tiếng để chọn ngày hoàng đạo, không ngờ hai đại sư khác nhau lại cùng chọn cho Thiệu Nghị Phu và Trâu Văn Hoài một ngày giống hệt nhau.

Trùng hợp hơn nữa là hai người cư nhiên lại chọn cùng một ngày để công bố tin tức, như vậy bất cứ ai tuyên bố đổi ngày trước cũng sẽ đều cảm thấy mất mặt.

Ân oán giữa Thiệu Nghị Phu và Trâu Văn Hoài đã kéo dài trong giới điện ảnh Hong Kong hơn hai mươi năm.

Những năm gần đây, cùng với việc Thiệu thị dần rút lui khỏi ảnh đàn, quan hệ giữa hai người tưởng như đã dịu đi, nhưng tích tụ oán hận từ nửa đời trước quá sâu, đời này e rằng không có khả năng thực sự hóa giải.

Cảnh tượng Thiệu thị đại chiến Gia Hòa ngày xưa sắp tái hiện tại nghi thức khánh thành dấu tay trên Tinh Quang Đại Đạo, truyền thông Hong Kong khi nhận được tin tức thì như được tiêm máu gà, phấn khích vô cùng, công chúng cũng đều mỏi cổ mong chờ được xem màn náo nhiệt này, duy chỉ có ban tổ chức Tinh Quang Đại Đạo là bận đến sứt đầu mẻ trán.

May mà vị trí đặt dấu tay của Thiệu Nghị Phu và Trâu Văn Hoài

nằm ở hai đầu Tinh Quang Đại Đạo, nghi thức hai bên dù có bày vẽ lớn đến đâu cũng không sợ va vào nhau.

Nhưng Lâm Hựu Luân, người nhận được cả hai lời mời tham dự với tư cách khách mời danh dự, thì lại khó xử.

Anh không thể tự phân thân làm hai nửa, nửa đi đầu này, nửa đi đầu kia, vì thế đành chọn kế "chuồn là thượng sách", trốn đến Đài Loan để tránh khỏi bãi chiến trường náo nhiệt này.

Tuy ở Đài Loan, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn rất quan tâm đến nghi thức của Thiệu Nghị Phu và Trâu Văn Hoài, nên mới bảo A Kiệt đi mua báo để nắm bắt thông tin.

Xem liên tiếp mấy tờ báo nhưng đều chỉ đề cập sơ sài, không có phóng sự chi tiết, điều này khiến Lâm Hựu Luân vừa tiếc nuối vừa có nhận thức chính xác hơn về sự đóng kín của truyền thông Đài Loan hiện tại.

Muốn tiến vào thị trường Đài Loan, nếu trong tay không có một hãng truyền thông thực sự thì rất bất tiện, đây là ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong lòng Lâm Hựu Luân sau khi đặt tờ báo xuống.

Đồng thời, đây cũng là lần đầu tiên anh khao khát mãnh liệt việc Đài Loan mở cửa ngành truyền thông. "Đặt vé máy bay ngày mai đi, đã đến lúc phải về rồi." Lâm Hựu Luân nói với A Kiệt.

Trở lại Hong Kong, Lâm Hựu Luân mới nghe kể chi tiết về tình hình náo nhiệt ngày khánh thành dấu tay của Thiệu Nghị Phu và Trâu Văn Hoài.

Bên phía Thiệu Nghị Phu, nghi thức do "đại tỷ" Uông Minh Thuyên đảm nhận vai trò dẫn chương trình, dàn minh tinh chủ chốt của TVB đều có mặt đông đủ.

Tất nhiên điều khiến người ta bàn tán sôi nổi nhất vẫn là cuộc hội

ngộ của "Ngũ Hổ Tướng" và "Cửu Long Nữ" năm xưa.

Năm đó sau khi "Ngũ Hổ Tướng" thành danh, năm người từng muốn cùng nhau chuyển hướng sang điện ảnh, nhưng công ty điện ảnh lúc bấy giờ chỉ muốn ký với Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vĩ.

Đối với "Ba Hổ" còn lại, năm người ban đầu rất nghĩa khí ước định sẽ cùng tiến cùng lui, nhưng phía Vô Tuyến đã dùng thủ đoạn chia rẽ, thuyết phục được Lương Triều Vĩ - người vốn đang cần tiền nuôi gia đình - ký tiếp hợp đồng, khiến "Ngũ Hổ" cuối cùng tan rã.

Lưu Đức Hoa vì không chịu khuất phục mà bị Vô Tuyến đóng băng hoạt động, sau đó nhờ Lâm Hựu Luân giúp đỡ nói giúp, Vô Tuyến mới đồng ý để Lưu Đức Hoa rời đi.

Hai bên có thể nói là từng có một đoạn ân oán không nhỏ, truyền thông trước đó dự đoán Lưu Đức Hoa sẽ không tới dự, không ngờ anh không chỉ đến mà còn xuất hiện cùng bốn người còn lại.

Ngũ Hổ Tướng tái ngộ đã đập tan tin đồn bất hòa giữa năm người suốt nhiều năm qua.

Tất nhiên so với sự tỏa sáng của Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vĩ trong giới điện ảnh, thì con đường tiến quân vào ảnh đàn của Hoàng Nhật Hoa, Miêu Kiều Vĩ và Thang Trấn Nghiệp đều không thuận lợi.

Hoàng Nhật Hoa luôn ở lại Vô Tuyến đóng phim, có điều cùng với sự xuất hiện của các tiểu sinh thế hệ mới, anh đã khó có thể tái hiện lại sự huy hoàng thời đóng 《Xạ Điêu Anh Hùng Truyện》; tình huống của Miêu Kiều Vĩ cũng tương tự, sau khi thất bại ở mảng điện ảnh, anh chuyển sang Á Thị phát triển hai năm rồi lại quay về Vô Tuyến, nhưng hào quang đã chẳng còn như xưa; thảm nhất chắc chắn là Thang Trấn Nghiệp, vì sự việc của Ông Mỹ Linh mà anh bị khán giả Hong Kong tẩy chay một thời gian dài, buộc phải sang Đài Loan tìm đường phát triển, đến những năm 90 mới quay lại Hong Kong.

Giống như "Ngũ Hổ", các thành viên của nhóm "Cửu Long Nữ" lừng lẫy năm nào giờ đây cũng có cảnh ngộ khác nhau, và rõ ràng đã phân thành mấy nhóm nhỏ.

Người ra riêng phát triển sớm nhất là Mai Diễm Phương có thành tựu cao nhất, cả mảng điện ảnh lẫn âm nhạc đều xứng danh "đại tỷ".

Trong ngày khánh thành dấu tay cô đi một mình, ngoài việc đứng chung chụp ảnh với tám người kia một lần thì không còn giao lưu gì thêm.

Khâu Thục Trân và Ngô Quân Như sóng đôi đi cùng nhau, tình cảm riêng của hai người vẫn luôn rất tốt, đặc biệt là Ngô Quân Như nhờ sự giúp đỡ của Khâu Thục Trân mà có được cơ hội đóng trong 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》, không chỉ quen biết bạn trai hiện tại là Trần Khả Tân, mà còn nhờ bộ phim này giành được giải Nữ phụ xuất sắc nhất Kim Tượng, quan hệ càng thêm khăng khít.

Khâu Thục Trân kể từ sau khi đóng xong 《Sinh Hóa Nguy Cơ》 đã nghỉ ngơi một thời gian dài, trong thời gian đó cô chỉ nhận một số vai có cát-xê cao nhưng không tốn quá nhiều sức diễn.

Chương 603

Lần này xuất hiện trước truyền thông, tự nhiên không tránh khỏi bị hỏi về đề tài phim mới.

Khâu Thục Trân chỉ nói gặp được kịch bản phù hợp thì sẽ đóng, không tiết lộ cụ thể thông tin phim tiếp theo.

Khác với sự thân mật của Khâu Thục Trân và Ngô Quân Như, đôi chị em tốt một thời Lưu Gia Linh và Tăng Hoa Thiên khi gặp lại lại tỏ ra rất ngượng ngùng.

Tăng Hoa Thiên và Lương Triều Vĩ chia tay, Lưu Gia Linh thuận thế vươn lên, từ đó hai người như người xa lạ.

Mặc dù từng xảy ra sự kiện bắt cóc, nhưng sự nghiệp của Lưu Gia Linh trong làng điện ảnh Hong Kong vẫn thăng tiến một bậc, sự sát cánh không rời của Lương Triều Vĩ trong thời gian đó càng khiến truyền thông cảm thấy tiếc cho Tăng Hoa Thiên, thậm chí có người nói Tăng Hoa Thiên chia tay Lương Triều Vĩ không chỉ thua về tình yêu mà còn thua cả sự nghiệp.

Hai người này xuất hiện tại nghi thức, đừng nói là giao lưu, ngay cả khi chụp ảnh chung cũng đứng cách nhau rất xa.

Thượng Sơn Thi Nạp rút khỏi giới giải trí khá sớm, lần xuất hiện này không gây chú ý quá nhiều.

Trong khi đó, La Mỹ Vi người cũng chuẩn bị rút lui khỏi giới giải trí lại nhận được sự quan tâm mạnh mẽ của truyền thông, vì cách đây không lâu, cô và Trương Học Hữu vừa rộ lên tin kết hôn.

Tất nhiên điều khiến truyền thông không ngờ nhất vẫn là Trương Mạn Ngọc và Lam Khiết Anh.

Một người không ở Hong Kong, một người đang mâu thuẫn với cấp cao Vô Tuyến, sự xuất hiện của hai người khiến rất nhiều người ngạc nhiên.

Trương Mạn Ngọc vừa từ Pháp trở về hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến câu hỏi của phóng viên.

Ban đầu cô chính là bị đám phóng viên này bức ép đến mức phải rời khỏi Hong Kong, hiện tại đương nhiên sẽ không có sắc mặt tốt.

Lam Khiết Anh đối diện ống kính thì hoặc là ngậm miệng không nói, hoặc là buông một câu khiến phóng viên cứng họng, ngữ khí rất gắt, khiến người ta khó lòng tiếp thụ.

Những ai hiểu Lam Khiết Anh đều biết cô có tính cách như vậy, chính vì thế cô đã đắc tội không ít người, từng có lúc bị Vô Tuyến đóng băng.

Sau này tuy được trọng dụng lại nhưng vẫn không sửa được tính khí, gần đây lại cãi nhau với cấp cao Vô Tuyến.

Cô đến tham gia nghi thức này chỉ là làm cho có lệ, nhìn cô đứng trên đài bị ngó lơ sang một bên là có thể thấy thái độ của Vô Tuyến đối với cô lúc này.

Ngoài "Ngũ Hổ Tướng" và "Cửu Long Nữ", nghi thức của Thiệu Nghị Phu còn có rất nhiều người cũ từ thời Thiệu thị.

Những đạo diễn lớn đã giải nghệ như Trương Triệt, Lý Hàn Tường cùng các đệ tử cũ dưới trướng đều có mặt đông đủ.

Vương Thiên Lâm còn dẫn theo Vương Tinh, Đỗ Kỳ Phong, Vi Gia Huy, Trần Mộ Thắng đến trợ trận.

Sau đó có truyền thông thống kê, số danh nhân giới giải trí đến tham dự nghi thức của Thiệu Nghị Phu có đến hơn năm mươi người.

Có thể thấy tầm ảnh hưởng của Thiệu thị xưa kia và Vô Tuyến ngày nay tại Hong Kong lớn đến mức nào.

Tất nhiên, trong khi nhiều người kinh ngạc trước quy mô như vậy thì cũng có kẻ nói lời mỉa mai.

Ví dụ như trong một chương trình tin tức giải trí của Á Thị, bình luận gia Tân Tự đã thẳng thừng chỉ ra rằng, đừng thấy có nhiều người đến dự lễ ủng hộ như vậy, nhưng trong số đó những người nổi tiếng nhất giờ đây đã chẳng còn quan hệ gì với Thiệu thị hay Vô Tuyến nữa.

Những người còn lại thì hoặc là đã già lỗi thời, hoặc là chẳng có danh tiếng gì, những gương mặt trẻ trung thực sự của ảnh đàn Hong Kong thì không có lấy một người.

Ngược lại ở phía Trâu Văn Hoài, tuy số lượng khách mời không nhiều bằng nhưng mỗi người đều đầy sức nặng, hơn nữa đều là những người làm điện ảnh đang hợp tác mật thiết với Gia Hòa, hoàn toàn khác với dàn minh tinh được mời đến để làm cảnh.

Qua đó có thể thấy, rõ ràng Trâu Văn Hoài hiện nay đang chiếm thế thượng phong trong ảnh đàn Hong Kong.

Nghi thức của Trâu Văn Hoài chỉ mời mười mấy vị khách, nhưng tùy tiện chọn ra một người cũng là nhân vật tầm cỡ đủ để lên trang nhất tin tức giải trí.

Bộ ba bảo chứng phòng vé nhất Hong Kong "Song Chu Nhất Thành" đều có mặt đầy đủ, cộng thêm Hồng Kim Bảo, Nguyên Bưu, Lý Liên Kiệt, Triệu Văn Trác – những ngôi sao võ thuật nổi tiếng nhất Hong Kong hiện nay cùng lộ diện.

Thêm vào đó là vợ chồng Từ Khắc - Thi Nam Sanh, Trần Gia Thượng, Đường Kế Lễ cùng các đạo diễn nổi tiếng, và hai nhà sản

xuất lừng danh Ngô Tư Viễn, Mạch Đương Hùng.

Đội hình tuy không đồ sộ bằng bên Thiệu Nghị Phu nhưng về chất lượng thì hoàn toàn áp đảo.

Ngoài một số lễ trao giải lớn, cơ hội để Chu Nhuận Phát, Thành Long, Chu Tinh Trì đứng chung sân khấu không nhiều.

Lần này hội tụ đầy đủ nên đương nhiên nhận được sự quan tâm đặc biệt từ truyền thông.

Từ lúc vào trường quay, ống kính của nhiều phóng viên cứ bám chặt lấy ba người này.

Đồng thời, phía Lý Liên Kiệt và Triệu Văn Trác cũng nhận được không ít sự chú ý.

Cả hai đều là diễn viên Đại lục, hơn nữa đều nổi tiếng nhờ các vai cổ trang, luôn ở trong trạng thái cạnh tranh với nhau.

Trong mắt nhiều người, quan hệ giữa họ sẽ không mấy hòa thuận, nhưng lần này hai người trên đài lại có không ít tương tác, khiến truyền thông Hong Kong vô cùng bất ngờ.

Tất nhiên, người được chú ý nhất vẫn là Hồng Kim Bảo và Nguyên Bưu.

Bộ phim 《Quỷ Xuy Đăng》 do hai sư huynh đệ cùng chủ diễn đã trải qua gần một năm rưỡi sản xuất, có tin đồn sẽ chính thức công chiếu sau Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong năm nay.

Truyền thông đều muốn có thêm thông tin về việc này.

Nguyên Bưu và Hồng Kim Bảo đều không tiết lộ thêm, chỉ nói bộ phim đã hoàn thành, sẽ sớm ra mắt khán giả.

Trùng hợp thay, tại nghi thức của Thiệu Nghị Phu bên kia, Vương Tinh cũng bị phóng viên hỏi câu hỏi tương tự.

Với tư cách là diễn viên chính của phim, thông tin gã nắm giữ đương nhiên nhiều hơn một chút. "Về thông tin chi tiết hơn của bộ phim đó, hiện tại tôi chưa thể tiết lộ cho mọi người, nhưng có một điều có thể công bố, 《Quỷ Xuy Đăng》 đã được chọn làm phim khai mạc cho Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong năm nay." Ngày Lâm Hựu Luân về Hong Kong, đúng lúc thấy trên tivi đang phát đoạn phỏng vấn Vương Tinh.

Kể từ khi Lâm Hựu Luân chính thức tiếp quản quyền tổ chức Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, việc lựa chọn phim khai mạc mỗi năm đã hình thành một quy luật nhất định.

Năm đầu tiên, chủ đề liên hoan phim thiên về điện ảnh thương mại, nên phim khai mạc là 《Ngọa Hổ Tàng Long》 và 《Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương》, một phim nghệ thuật một phim thương mại.

Năm thứ hai chủ đề là phim kỹ xảo, nên phim khai mạc dùng 《Godzilla》 và 《Tru Tiên Chi Thanh Vân Kiếp》, hai bom tấn kỹ xảo.

Chủ đề năm nay truyền thông đều đoán có lẽ là tổng kết của hai năm trước, 《Quỷ Xuy Đăng》 là bom tấn thương mại kỹ xảo được mong đợi nhất năm, việc lọt vào danh sách phim khai mạc cũng là lẽ thường.

Năm ngoái 《Godzilla》 cũng công chiếu chính thức sau khi tham gia liên hoan phim, từ đó có thể suy ra 《Quỷ Xuy Đăng》 sẽ ra rạp vào dịp hè tháng 6.

Tin tức này với khán giả bình thường chỉ là để thỏa mãn hiếu kỳ, nhưng với một số công ty điện ảnh thì lại là tin quan trọng.

Những bộ phim như 《Quỷ Xuy Đăng》 nếu thành công vang dội sẽ tạo hiệu ứng chèn ép phòng vé rất rõ rệt đối với các phim cùng kỳ.

Nếu không cùng thể loại thì có lẽ đỡ hơn, còn nếu cùng thể loại mà ra rạp cùng lúc với 《Quỷ Xuy Đăng》 thì chẳng khác nào tìm đường chết.

Tin rằng sau khi bản tin này phát sóng, rất nhiều công ty điện ảnh sẽ bắt đầu điều chỉnh kế hoạch phát hành để tránh đụng độ với 《Quỷ Xuy Đăng》.

Lâm Hựu Luân vừa thấy khuôn mặt béo tròn của Vương Tinh trên tivi, cũng không biết gã béo này nghe ngóng được tin Lâm Hựu Luân đã về Hong Kong từ đâu, anh vừa ăn cơm tối xong thì Vương Tinh đã hớt hải tìm đến tận cửa. "Về chuyện công chiếu 《Quỷ Xuy Đăng》 sao?" Lâm Hựu Luân bưng tách cà phê, liếc nhìn Vương Tinh đang ngồi trên sofa đối diện.

Vương Tinh lắc đầu: "Biết anh là người bận rộn, chuyện nhỏ đó tôi trực tiếp đi tìm Sầm Kiến Huân bàn bạc rồi." Lâm Hựu Luân lấy làm lạ: "Vậy anh đến tìm tôi làm gì?" Vương Tinh đặt tách cà phê xuống, xoa xoa tay hỏi: "Gần đây anh không có lịch trình rời khỏi Hong Kong chứ?" Lâm Hựu Luân bực mình nói: "Có chuyện thì nói thẳng, đừng có vòng vo." "Gần đây tôi định tổ chức một buổi tiệc trên du thuyền, mời mấy người bạn trong giới, anh có rảnh thì cũng qua chơi cho vui?" Vương Tinh tràn đầy kỳ vọng nhìn Lâm Hựu Luân, không ngờ anh chẳng nể mặt chút nào, từ chối thẳng thừng. "Không hứng thú!" Vương Tinh lúc này cuống lên, gã đã lỡ khoe khoang với người khác là nhất định mời được Lâm Hựu Luân, nếu Lâm Hựu Luân không đi thì mặt mũi gã coi như mất sạch. "Anh đừng vội từ chối mà, trên du thuyền lúc đó còn có rất nhiều mỹ nữ đến góp vui..." Nói đến đây, Vương Tinh đột nhiên lấy tay bịt miệng, gã vừa rồi vì kích động quá mà lỡ lời nói ra những điều không nên nói.

Đuôi mày Lâm Hựu Luân nhướng lên theo độ mở của đôi mắt, lạnh lùng như hai tảng băng khiến Vương Tinh cảm thấy rợn người.

Chương 604

"Anh chơi bời bên ngoài thế nào tôi không quản, nhưng cái kiểu bắt tôi đi dọn bãi chiến trường cho anh như lần trước thì đừng mong có lần thứ hai!" Thấy tình hình không ổn, Vương Tinh vội vàng biện minh: "Anh hiểu lầm ý tôi rồi, tôi nói góp vui chỉ là bảo họ tiếp rượu thôi, thực sự không có ý định gì khác." Lâm Hựu Luân lạnh lùng hừ một tiếng, rõ ràng không tin lời Vương Tinh. "Lúc đó bọn Đỗ Kỳ Phong, Vi Gia Huy, Trần Mộ Thắng cũng có mặt, anh nghĩ đám người chúng tôi tụ tập lại mà lại làm chuyện đó sao?" Vương Tinh bất lực nhún vai.

Biểu cảm trên mặt Lâm Hựu Luân lúc này mới dịu đi một chút, nhưng vẫn không cho Vương Tinh sắc mặt tốt. "Thôi được rồi, coi như hôm nay tôi chưa đến đi.

Du thuyền xuất phát sáng mai, anh có đến hay không thì tùy." Vương Tinh bỏ lại một câu như vậy rồi phủi mông đi về.

Dù bị Lâm Hựu Luân cho ăn quả đắng, nhưng sáng hôm sau Vương Tinh vẫn mỏi mắt chờ đợi.

Gã biết Lâm Hựu Luân khẩu xà tâm phật, chỉ cần anh không từ chối trực tiếp thì vẫn có khả năng sẽ đến.

Nhưng cuối cùng Vương Tinh lại thất vọng, tất cả khách mời đều đã lên tàu mà vẫn chưa thấy bóng dáng Lâm Hựu Luân đâu. "Ông Vương, giờ đã điểm, xem xem chúng ta có thể xuất phát được chưa?" Thuyền trưởng cử thuyền viên đến hỏi, Vương Tinh nhìn đồng hồ, có chút không cam lòng nói: "Lùi thời gian xuất phát lại nửa tiếng, tôi còn một vị khách quan trọng chưa tới." Thuyền viên quay đi, Vương Tinh thì vẫn nhìn chằm chằm ra bến tàu.

Đến lúc mắt gã sắp mỏi nhừ thì cuối cùng cũng có một chiếc xe hơi màu đen chạy tới.

Mắt Vương Tinh sáng lên, nhận ra biển số xe đó là của Lâm Hựu Luân, mừng rỡ chạy xuống thang đón tiếp.

Lâm Hựu Luân xuống xe đeo kính râm, dẫn theo hai vệ sĩ cùng Vương Tinh lên du thuyền.

Đỗ Kỳ Phong, Vi Gia Huy, Trần Mộ Thắng nghe tin đều từ trên boong tàu chạy tới chào hỏi Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân bảo Vương Tinh chuẩn bị một khoang thuyền yên tĩnh, anh có chuyện muốn bàn với Trần Mộ Thắng.

Đỗ Kỳ Phong, Vi Gia Huy và những người khác đều hiểu ý cáo từ.

Vương Tinh dẫn Lâm Hựu Luân và Trần Mộ Thắng vào khoang rồi cũng không nán lại lâu, đóng cửa đi ra ngoài.

Hai vệ sĩ canh gác ở cửa để ngăn không cho ai đến làm phiền cuộc trò chuyện. "Thời gian qua anh trao đổi với Khương Văn thế nào rồi?" Sau khi ngồi xuống, Lâm Hựu Luân vào thẳng vấn đề. "Rất tốt, tôi và anh ấy đã thảo luận về các tình tiết thiết lập trong kịch bản.

Khí chất của bản thân anh ấy cũng rất gần gũi với nhân vật này.

Cách đây hai ngày anh ấy vừa về Đại lục, tôi bảo anh ấy bắt đầu để râu, như vậy khi quay phim tạo hình sẽ có vẻ phong trần hơn." Trần Mộ Thắng báo cáo chi tiết tình hình chuẩn bị cho 《Giá Cá Sát Thủ Bất Thái Lãnh》 cho Lâm Hựu Luân nghe.

Lâm Hựu Luân nghe xong gật đầu, lấy ra một phong bì đưa cho Trần Mộ Thắng, ra hiệu anh mở ra xem.

Trần Mộ Thắng lấy ra vài tấm ảnh từ trong phong bì, lập tức hiểu ngay ý của Lâm Hựu Luân.

Lúc đầu anh còn tưởng trong ảnh là những ứng viên khác nhau, xem đến tấm thứ hai mới biết mình lầm, tất cả ảnh đều là cùng một người – một thiếu nữ có gương mặt thanh xuân xinh đẹp, lại mang theo vài phần chín chắn. "Đây là diễn viên tôi tìm được ở Đài Loan, tôi dự định để cô ấy đóng vai thiếu nữ trong phim." Lâm Hựu Luân giải thích ý định của mình.

Trần Mộ Thắng cũng biết mình không có nhiều tiếng nói trong việc chọn diễn viên, chỉ nghiêm túc xem kỹ mấy tấm ảnh đó. "Cô ấy chắc là chưa đủ mười tám tuổi nhỉ?" "Mười lăm tuổi." "Trông khá già dặn, chắc là phù hợp với nhân vật, nhưng cô ấy có diễn tốt được không thì hiện tại tôi chưa dám hứa trước với anh điều gì." Trần Mộ Thắng nói thật.

Lâm Hựu Luân nhìn anh: "Nếu cô ấy không biết diễn, anh phải khiến cô ấy học được cách diễn, ý tôi anh hiểu chứ?" Trần Mộ Thắng gật đầu.

Tuy Lâm Hựu Luân đưa đến một diễn viên chưa biết diễn xuất nhưng dạy diễn viên cách diễn vốn là một trong những trách nhiệm của đạo diễn.

Từ lúc nhận kịch bản 《Giá Cá Sát Thủ Bất Thái Lãnh》, anh đã chuẩn bị tâm lý đối mặt với mọi khó khăn, thực sự cơ hội này đối với anh quá quý giá, tuyệt đối không được để xảy ra sai sót.

Lâm Hựu Luân hài lòng gật đầu: "Tôi sẽ cho anh một ngân sách quay phim rất thoải mái, nên về tiền bạc anh sẽ không gặp áp lực lớn, và thời gian anh cũng không cần vội, cứ thong thả mà quay...

Yêu cầu của tôi chỉ có một, đó là anh phải biến bộ phim này thành một tác phẩm tinh phẩm!" Khi bước ra khỏi phòng, vẻ mặt của Trần Mộ Thắng không hề nhẹ nhõm.

Vừa rồi anh đã hứa trước mặt Lâm Hựu Luân là nhất định sẽ quay

tốt bộ phim này, nhưng có thực sự đáp ứng được yêu cầu của anh hay không thì trong lòng Trần Mộ Thắng vẫn chưa nắm chắc mười phần.

Buổi tiệc trên du thuyền tuy mới bắt đầu, nhưng Trần Mộ Thắng lại muốn ngay lập tức tìm một nơi không có người để lấy kịch bản 《Giá Cá Sát Thủ Bất Thái Lãnh》 ra nghiên cứu kỹ lại một lần nữa, xem còn chỗ nào mình bỏ sót hay không.

Lâm Hựu Luân không mấy hứng thú với buổi tiệc trên boong, một mình đi đến mạn thuyền, vịnh lan can nhìn phong cảnh phương xa.

Hai vệ sĩ đứng bên trái bên phải cách Lâm Hựu Luân ba mét, không để ai lại gần làm phiền.

Trần Mộ Thắng một mình quay lại boong tàu, Vương Tinh nhanh chóng phát hiện ra anh, lập tức kết thúc việc xã giao bên cạnh để đi tới. "A Thắng, sao chỉ có một mình anh, anh Lâm đâu?" Trần Mộ Thắng đang mải suy nghĩ chuyện phim, bất thình lình nghe thấy có người nói chuyện với mình, ngẩng đầu thấy là Vương Tinh, ngẩn người một lát mới phản ứng kịp. "Bàn chuyện xong tôi đi trước, anh Lâm... chắc vẫn đang ở trong khoang thuyền?" Câu trả lời của Trần Mộ Thắng không mấy chắc chắn.

Vương Tinh gật đầu, quay lại phía boong tàu, gọi một gã béo có thân hình sấp sỉ mình rồi cả hai cùng rời đi.

Chạy đến khoang thuyền thì không thấy người đâu, Vương Tinh đành dắt gã béo kia đi khắp tàu tìm kiếm, cuối cùng thấy Lâm Hựu Luân ở một bên mạn thuyền. "A Luân, sao anh lại chạy ra đây?" Vương Tinh vừa rút khăn giấy lau mồ hôi, vừa cùng gã béo bên cạnh bước tới.

Vệ sĩ của Lâm Hựu Luân nhận ra Vương Tinh, nhưng không biết gã béo đi cùng là ai, trong tình huống danh tính đối phương chưa rõ, họ đành chặn cả hai lại. "Đây là một người bạn của tôi." Vương Tinh

vừa giải thích xong thì Lâm Hựu Luân cũng lên tiếng. "Để họ qua đây đi." Vệ sĩ lúc này mới tránh ra cho Vương Tinh và gã béo kia bước tới.

Từ lúc Vương Tinh xuất hiện, sự chú ý của Lâm Hựu Luân đã thu về từ phía xa, sau đó dán chặt lên mặt gã béo bên cạnh Vương Tinh, càng nhìn càng thấy quen mắt.

Không đợi Vương Tinh giới thiệu, Lâm Hựu Luân chủ động hỏi: "Vị tiên sinh này, xin hỏi anh và Lâm Lĩnh Đông có quan hệ gì?" "Cậu ấy là em trai tôi." Gã béo đáp lời. "Hóa ra là tiên sinh Nam Nhạn, hân hạnh!" Lâm Hựu Luân gật đầu, chủ động đưa tay ra. "Không dám, không dám." Nam Nhạn nhanh chân bước tới bắt tay Lâm Hựu Luân, miệng nói: "Đại danh của anh Lâm tôi đã nghe như sấm bên tai, chỉ là chưa có cơ hội diện kiến.

Hôm nay nghe nói anh Lâm cũng tới nên tôi mặt dày sang đây làm quen, mong anh Lâm đừng trách." Lâm Hựu Luân lắc đầu cười nói: "Tôi cũng đã nghe danh tiếng của anh Nam Nhạn từ lâu, hôm nay mới thấy người thật, coi như cũng thỏa lòng mong mỏi." Nam Nhạn vội xua tay: "Anh Lâm nói thế làm tôi hổ thẹn quá.

Tôi ở giới điện ảnh Hong Kong chẳng qua chỉ kiếm miếng cơm ăn, tiếng tăm nếu có cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì, khiến anh Lâm chê cười rồi." Lời này của Nam Nhạn không phải tự ti, ông ở giới điện ảnh Hong Kong kém xa người em Lâm Lĩnh Đông về độ nổi tiếng.

Một phần vì ông thường làm biên kịch hoặc giám chế ở hậu trường, phần khác vì phim ông sản xuất đa số là phim tam cấp liên quan đến tình dục, cơ bản không được lên bàn đại sự nên không nhiều người biết.

Vì Lâm Lĩnh Đông mà Nam Nhạn và Vương Tinh đã quen biết từ sớm.

Hai người này không chỉ có thân hình giống nhau mà đều xuất thân từ biên kịch, đồng thời lại rất mặn mà với việc quay phim tam cấp.

Tuy nhiên những bộ phim tam cấp do Nam Nhạn sản xuất về mặt phòng vé không thể sánh bằng Vương Tinh, nhưng về đề tài thì ông lại độc nhất vô nhị: hoặc là quay trực tiếp cảnh phẫu thuật thẩm mỹ trong phim 《Chỉnh Dung》, hoặc thiết kế ra những loại đồ chơi tình dục mới lạ, hoặc quay các đề tài trái luân thường đạo lý như người chuyển giới... tóm lại gã này là người có khẩu vị nặng.

Nam Nhạn còn có một tuyệt chiêu, quay là đề tài phim tam cấp nhưng khi kiểm duyệt lại thường nhận được đánh giá cấp IIB.

Chương 605

Đạo lý trong đó nói ra rất đơn giản, chẳng qua là dùng các thủ đoạn cắt ghép lách luật để thông qua cục kiểm duyệt, kéo những chất liệu vốn dĩ thuộc phim cấp III xuống thành cấp IIB.

Tất nhiên chuyện này nghe thì đơn giản, nhưng giới điện ảnh Hong Kong người có thể vận dụng thuần thục các thủ đoạn này vào thực tiễn chỉ có Vương Tinh và Nam Nhạn.

Vì vậy khi Vương Tinh dẫn Nam Nhạn tới, Lâm Hựu Luân không hề thấy lạ.

Trong lúc tán gẫu, Lâm Hựu Luân hỏi Nam Nhạn có đang sản xuất bộ phim nào không.

Nam Nhạn vô tình nhắc tới việc gần đây ông có quen một đạo diễn trẻ tên là Khâu Lực Đào ở đài truyền hình, hai người gặp nhau vài lần, Nam Nhạn rất tâm đắc với những ý tưởng của Khâu Lực Đào, đang chuẩn bị thuê anh ta quay một bộ phim huyền nghi khiêu dâm.

Thấy Lâm Hựu Luân nghe đến tên Khâu Lực Đào thì biểu cảm có chút thay đổi nhẹ, Nam Nhạn tò mò hỏi một câu: "Sao vậy, anh Lâm cũng biết người này?" Nói xong Nam Nhạn liền hối hận, ông biết câu hỏi này hơi thừa.

Nếu Lâm Hựu Luân thực sự biết Khâu Lực Đào thì đâu đến lượt ông đi tìm người quay phim?

Lâm Hựu Luân thực sự biết Khâu Lực Đào này, nhưng không phải hiện tại mà là ấn tượng từ ký ức hậu thế.

Đạo diễn phim Cult cực kỳ nổi tiếng của Hong Kong, những năm giữa và cuối thập niên 90 đã quay những bộ phim Cult biến thái lừng

danh như 《Bát Tiên Phạn Điếm Chi Xoa Thiêu Bao》, 《Đích Sĩ Phán Quan》...

Nhưng trước mặt Nam Nhạn, Lâm Hựu Luân chắc chắn không thừa nhận, có điều anh lại nảy sinh hứng thú với bộ phim mà Nam Nhạn định giao cho Khâu Lực Đào quay.

Nếu là người khác, trước khi phim khai máy, Nam Nhạn chắc chắn sẽ không nói thật, vì thời điểm này tình trạng phong trào phim nhái ở Hong Kong cực kỳ nghiêm trọng, phim tam cấp lại càng là vùng thiên tai.

Một ý tưởng hay nếu bị người khác biết được, không chừng sẽ bị đối phương cải biên sơ sài rồi quay trước.

Tất nhiên trước mặt Lâm Hựu Luân, Nam Nhạn không có lo lắng đó.

Lâm Hựu Luân tùy tiện đưa ra một kịch bản cũng có thể kiếm hàng chục triệu đô la Hong Kong, làm sao thèm khát ý tưởng của một bộ phim tam cấp.

Nam Nhạn tình nguyện giới thiệu nghiêm túc bộ phim này cho Lâm Hựu Luân cũng vì lần này ông thực sự quyết tâm làm một cú lớn.

Diễn viên nam nữ chính trong phim đều mời minh tinh hạng nhất của Hong Kong.

Một người trước đây đã từng đóng phim tam cấp, người kia lại là lần đầu tiên đột phá diễn xuất, chỉ cần lấy tin tức này làm chiêu trò tung ra, tuyệt đối có thể thu hút một lượng lớn khán giả. "Nam chính tôi định dùng Nhậm Đạt Hoa, anh ấy về phương diện này có thể nói là kinh nghiệm đầy mình, diễn cũng sẽ nhẹ nhàng hơn.

Còn nữ chính tôi đã thuyết phục được Ôn Bích Hà, thời gian này sự nghiệp của cô ấy đang dậm chân tại chỗ.

Diệp Ngọc Khanh, Lý Lệ Trân đều có thể nhờ đóng phim tam cấp mà chuyển hình thành công, sự nghiệp thăng tiến, tôi thấy Ôn Bích Hà cũng có thể..." Nam Nhạn đang mải mê nói về dự tính của mình cho bộ phim, Vương Tinh bên cạnh đã thấy có gì đó không ổn.

Gã phát hiện lông mày Lâm Hựu Luân đã nhíu lại, và sự thay đổi này bắt đầu từ lúc Nam Nhạn nhắc đến Ôn Bích Hà.

Những nữ minh tinh có quan hệ thực sự với Lâm Hựu Luân, Vương Tinh đều nắm sơ qua, Ôn Bích Hà lẽ ra không nằm trong số đó, nhưng nhìn phản ứng của Lâm Hựu Luân lúc này, Vương Tinh lại không chắc chắn lắm.

Vì vậy gã quyết định ngắt lời Nam Nhạn trước, để sau lưng hỏi rõ chuyện này rồi mới tính cách giải thích với Lâm Hựu Luân.

Nam Nhạn cũng thông minh, thấy Vương Tinh nháy mắt liền biết mình đã nói điều không nên nói, vội vàng ngậm miệng. "Chúng tôi đằng kia còn việc xã giao, không làm phiền anh tiếp tục ngắm cảnh nữa." Vương Tinh nháy mắt với Lâm Hựu Luân, rồi kéo Nam Nhạn vội vàng rời đi.

Sau khi đi xa mạn thuyền, Nam Nhạn vội vã hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy, vừa rồi tôi nói sai gì sao?" Vương Tinh nhìn chằm chằm Nam Nhạn hồi lâu, xác định ông thực sự không biết chuyện, lúc này mới thở dài một hơi nói: "Sao anh lại nghĩ đến việc tìm Ôn Bích Hà làm nữ chính?" "Có vấn đề gì sao?" Nam Nhạn có chút không hiểu.

Ôn Bích Hà kể từ khi đóng vai phản diện trong 《Chân Thực Hoang Ngôn》, đến sau này đóng nữ chính trong 《Biến Tương Quái Kiệt》, con đường đi vẫn luôn là phong cách quyến rũ, lần này chẳng qua chỉ là tiến thêm một bước, việc này Nam Nhạn thấy chẳng có vấn đề gì cả. "Anh có chú ý thấy vừa rồi lúc anh nhắc đến Ôn Bích Hà, biểu cảm của A Luân có chút không đúng không?" Vương Tinh chỉ

hỏi một câu, Nam Nhạn lập tức hiểu ý gã.

Mắt Nam Nhạn trợn tròn, vẻ mặt không thể tin nổi: "Điều này không thể nào chứ?

Tôi nghe nói Ôn Bích Hà trước đây đóng được những phim đó chủ yếu là nhờ quan hệ của Mạch Đương Hùng.

Nếu thực sự như anh nói, cô ấy và anh Lâm có quan hệ đó thì cô ấy còn cần phải đi con đường này để đột phá sao?" Vương Tinh cười khổ nhìn Nam Nhạn: "Đó cũng chính là điều tôi nghĩ mãi không ra.

Nhưng bây giờ những thứ đó không quan trọng nữa.

Theo kinh nghiệm của tôi, dù Ôn Bích Hà không có quan hệ đó với A Luân thì địa vị của cô ấy trong lòng A Luân cũng khác hẳn các nữ diễn viên thông thường.

Thế nên bây giờ tôi có một tin xấu báo cho anh, bộ phim này anh có lẽ phải cân nhắc đổi nữ chính rồi." Từ lúc Vương Tinh nhắc chuyện này, Nam Nhạn đã chuẩn bị tâm lý.

Đổi nữ chính với ông chỉ là chuyện nhỏ, vạn nhất vì chuyện này mà đắc tội Lâm Hựu Luân thì sau này ông khó mà sống nổi trong giới điện ảnh Hong Kong. "Đổi người không thành vấn đề, nhưng phía anh Lâm, anh nhất định phải giúp tôi giải thích một tiếng." Vương Tinh gật đầu: "Chuyện này anh yên tâm, tôi sẽ cố gắng nói giúp anh." Dù đã có lời hứa của Vương Tinh, Nam Nhạn vẫn chưa yên tâm, bèn nói tiếp: "Cô Ôn hôm nay cũng được tôi gọi tới đây, anh xem tôi có nên để cô ấy đích thân đi giải thích với anh Lâm không?" Mắt Vương Tinh sáng lên: "Phải rồi, sao tôi không nghĩ ra, hôm nay anh cũng đưa cả Ôn Bích Hà tới.

Mau, mau, anh lập tức đi tìm cô ấy, nói rõ tình hình rồi bảo cô ấy ra mặt tìm A Luân giải thích." Quyết định xong, Nam Nhạn định ra

boong tàu tìm Ôn Bích Hà thì bị Vương Tinh gọi lại. "Anh đợi chút, tôi nghĩ kỹ rồi, hay là thế này, anh cứ tùy tiện tìm cái cớ gọi Ôn Bích Hà ra, cố gắng đừng làm kinh động người khác, sắp xếp cô ấy vào cái khoang thuyền lúc nãy chờ trước.

Tôi đi thăm dò ý tứ của A Luân rồi mới sắp xếp cho họ gặp nhau." Nam Nhạn ngẩn ra, lập tức hiểu ý đồ của Vương Tinh.

Tuy trong lòng thầm mắng gã béo Vương Tinh lắm mưu mẹo, nhưng nghĩ lại nếu chuyện này thành công, Lâm Hựu Luân không những không trách mình mà còn nợ mình một ân tình, Nam Nhạn lập tức thấy lung lay.

Khi Nam Nhạn tìm thấy Ôn Bích Hà, bên cạnh cô đang có hai người đàn ông trung niên vây quanh để bắt chuyện.

Trùng hợp là Nam Nhạn đều quen biết cả hai người này, một người là ông chủ của một công ty điện ảnh, người còn lại là nhà sản xuất dưới trướng công ty Gia Hòa.

Ông chủ công ty điện ảnh kia là một lão già háo sắc, mượn cơ hội đưa danh thiếp cho Ôn Bích Hà để đòi bắt tay, cứ nắm chặt mãi không buông khiến cô không khỏi tức giận, chỉ là không thể hiện ra mặt.

Nhà sản xuất kia tuy biểu hiện không lộ liễu bằng, nhưng mắt lại không rời khỏi vùng da trắng ngần ở cổ áo lễ phục và rãnh ngực thấp thoáng của cô, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Nếu là trước kia, gặp phải chuyện này, Nam Nhạn chỉ đứng một bên giả vờ không thấy.

Giới giải trí vốn là một thùng thuốc nhuộm lớn, giả vờ thanh thuần cho ai xem?

Chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch, mỗi bên lấy thứ mình cần, vô duyên vô cớ xông lên làm "anh hùng cứu mỹ nhân" chỉ có kẻ ngốc

mới làm.

Nhưng hiện tại tình hình đã khác, Ôn Bích Hà đã có quan hệ với Lâm Hựu Luân, nếu Nam Nhạn vẫn khoanh tay đứng nhìn để cô bị kẻ khác sàm sỡ, tin tức này truyền đến tai Lâm Hựu Luân thì hắn thực sự sẽ gặp xui xẻo. "Hai vị, thật xin lỗi, tôi và Ôn tiểu thư có chuyện cần bàn, hai vị có thể nhường chút thời gian được không?" Nam Nhạn bước tới đứng trước mặt Ôn Bích Hà, ngăn cách cô với hai người đàn ông kia. "Nam Nhạn tiên sinh, anh có ý gì đây?" Ông chủ công ty điện ảnh kia tỏ vẻ không hài lòng.

Nam Nhạn trong giới điện ảnh Hong Kong không phải là một nhà sản xuất quá nổi tiếng, trong mắt ông ta, Nam Nhạn thậm chí còn không có mặt mũi bằng em trai mình là Lâm Lĩnh Đông.

Nhà sản xuất của Gia Hòa bên cạnh dù sao cũng đến từ công ty lớn, nhìn sắc mặt giỏi hơn hẳn ông chủ công ty điện ảnh hạng ba kia.

Ông ta biết Nam Nhạn sẽ không vô duyên vô cớ giải vây cho Ôn Bích Hà, nhưng cũng không nói toạc ra, chỉ đứng xem náo nhiệt. "Ôn tiểu thư là người tôi mời đến để giới thiệu cho một vị bạn thân, hiện tại bạn tôi đã đợi ở phía dưới rồi, cho nên Từ lão bản, tôi đành phải xin lỗi trước." Nam Nhạn giải thích rất khách sáo, nhưng Từ lão bản kia không hề nể mặt, vung tay nói: "Hôm nay người trên du thuyền tôi đều quen cả, Nam Nhạn tiên sinh nói vị bạn thân kia là ai, chi bằng đưa tôi đi kiến thức một chút luôn." Nghe vậy, Nam Nhạn cau mày.

Anh ta không ngờ Từ lão bản này lại khó nhằn đến thế, trong lòng thầm tức giận: "Lão tử vất vả lắm mới bắt được đường dây của Vương Tinh để gặp người đó, ông chỉ là ông chủ một công ty điện ảnh hạng ba, trong mắt người đó chẳng là cái thá gì mà cũng dám làm càn ở đây." "Từ lão bản, người đó là bạn thân của đạo diễn Vương Tinh, ông xem..." Trong tình huống bất đắc dĩ, Nam Nhạn đành phải

lôi Vương Tinh ra, đồng thời nhấn mạnh ba chữ "bạn thân" để Từ lão bản biết khó mà lui. "Người đến du thuyền hôm nay đều là bạn của đạo diễn Vương, mọi người làm quen một chút thì có sao?" Từ lão bản quyết tâm không nhượng bộ, ý đồ làm khó Nam Nhạn.

Nhà sản xuất Gia Hòa đứng bên cạnh thì giật mình, Từ lão bản không nghe ra ẩn ý nhưng ông ta đã nhận ra manh mối.

Vương Tinh quay nhiều phim ở Hong Kong, quen biết nhiều người, nhưng bạn thực sự thân thiết thì chỉ có vài người.

Chương 606

Nếu người Nam Nhạn ám chỉ là người đó, chuyện này mà làm lớn thì sẽ rất khó thu xếp.

Nhà sản xuất này không muốn lội vũng nước đục này, nhưng vì vừa rồi đi cùng Từ lão bản, nếu lát nữa không cứu vãn được thì ông ta cũng bị liên lụy, đành phải đứng ra hòa giải. "Từ lão bản, Nam Nhạn tiên sinh đã nói vậy thì cứ nhường một bước đi, như vậy tốt cho cả đôi bên." Từ lão bản và nhà sản xuất Gia Hòa này coi như người quen cũ, nghe đối phương nói vậy và cũng thấy người ta giúp Nam Nhạn, nếu ông ta còn kiên trì không cho Ôn Bích Hà đi thì quá đáng quá. "Được rồi, đã là bạn thân của đạo diễn Vương thì tôi không giữ Ôn tiểu thư nữa, nhưng bữa tối nay mong cô nhất định phải nể mặt." Thái độ bám riết không buông của Từ lão bản làm Nam Nhạn thực sự nổi giận.

Khách sáo với ông vài câu mà ông tưởng mình là ai chứ, thật sự coi lão tử là cục đất để ông muốn nhào nặn thế nào cũng được sao? "Từ lão bản, hy vọng lát nữa xuống thuyền, ông vẫn còn đủ bản lĩnh để nói cứng như thế này." Nam Nhạn hừ lạnh một tiếng: "Ôn tiểu thư, chúng ta đi!" "Anh..." Từ lão bản cảm thấy mình đã nể mặt Nam Nhạn lắm rồi, không ngờ đối phương lập tức thay đổi thái độ, nhất thời đại nộ muốn tiến lên ngăn cản nhưng bị nhà sản xuất Gia Hòa giữ lại.

Từ lão bản trơ mắt nhìn Nam Nhạn và Ôn Bích Hà rời đi, trong lòng vô cùng tức giận, trút hết cơn giận lên người nhà sản xuất kia: "Ông cản tôi làm gì?

Thằng Nam Nhạn đó là cái thá gì mà dám kiêu ngạo trước mặt

tôi?" "Nam Nhạn thực sự chẳng có gì ghê gớm, nhưng ông đừng quên hắn còn có một người em trai tên Lâm Lĩnh Đông, hơn nữa hắn còn là bạn thân của Vương Tinh.

Nói thẳng ra, Từ lão bản ông muốn đối phó hắn thì cũng phải cân nhắc kỹ một chút." Nhà sản xuất Gia Hòa bực bội nói, nếu không sợ bị liên lụy thì ông ta chẳng rảnh mà quản kẻ không biết sống chết này.

Từ lão bản sa sầm mặt nhưng không nói thêm gì nữa.

Nhà sản xuất Gia Hòa dù sao cũng có hợp tác làm phim với ông ta, thấy thái độ ông ta dịu lại thì khuyên nhủ: "Đừng tưởng tôi giúp Nam Nhạn, thực tế tôi đang giúp ông đấy.

Tại sao Nam Nhạn lại cứng rắn như vậy?

Ông nghĩ thật sự là vì em trai làm đạo diễn hay vì quen biết Vương Tinh sao?

Nếu tôi đoán không lầm, chuyện này có liên quan đến một người mà cả tôi và ông đều tuyệt đối không thể đụng vào.

Cho nên Từ lão bản, tôi khuyên ông một câu chân thành, sau này làm việc đừng bốc đồng như vậy, trong vòng này có những phụ nữ ông có thể chơi đùa, nhưng có những người ngay cả chạm vào cũng không được phép." Từ lão bản cũng không phải kẻ hồ đồ, ngẫm nghĩ kỹ lại cuộc đối thoại lúc nãy mới đột nhiên phát hiện mình đã phạm một sai lầm nghiêm trọng.

Nếu không biết thì thôi, giờ đoán ra khả năng đó, ông ta lập tức trở nên lo lắng: "Thằng mập Nam Nhạn đó thâm lắm, không biết nó có nói xấu tôi trước mặt vị kia không?" Nhà sản xuất Gia Hòa nhún vai: "Từ lão bản, tôi chỉ giúp ông đến đây thôi, tự cầu phúc đi!" Ôn Bích Hà đi theo Nam Nhạn rời khỏi boong tàu, trên đường đi cô lên tiếng cảm ơn anh ta vì đã giải vây. "Ôn tiểu thư không cần khách sáo, cô là

người tôi mời tới, những rắc rối này đương nhiên tôi phải giải quyết.

Tất nhiên cô cũng thấy đấy, Từ lão bản kia không nể mặt tôi lắm, cho nên chuyện lần này thực tế cô phải cảm ơn người khác." Nam Nhạn vừa nói vừa dẫn cô đi xuống.

Chuyện lần này giải quyết được thực tế là nhờ nhà sản xuất Gia Hòa kia thông minh nghe ra ám thị của Nam Nhạn, mà anh ta cũng không dám nhận công lao này về mình, vì lát nữa gặp người kia, Ôn Bích Hà sẽ hiểu rõ nguyên nhân ngay.

Thấy Nam Nhạn dẫn mình vào trong khoang thuyền, Ôn Bích Hà cũng nảy sinh nghi ngờ và lo lắng.

Nếu bạn của Nam Nhạn cũng giống như Từ lão bản lúc nãy, thích sàm sỡ thì phải làm sao?

Đây không phải cô nghĩ nhiều, vào giới giải trí cô đã quen với việc bị quấy rối này, cô biết rõ cơ thể mình có sức hấp dẫn chết người đối với đàn ông.

Lần duy nhất cô bị đả kích là ở trong rạp chiếu phim, cô đã chủ động cởi hết đứng trước mặt người đó mà anh ta vẫn có thể nhịn được.

Nghĩ đến chuyện này cô lại thấy hậm hực, cô tự thấy mình không kém cạnh mấy người phụ nữ thân thiết với anh ta, vậy mà anh ta có thể phớt lờ cơ thể rực lửa của cô, chuyện này luôn khiến cô canh cánh trong lòng. "Ôn tiểu thư, sao cô không đi tiếp?" Tiếng của Nam Nhạn kéo cô khỏi trạng thái thất thần.

Ôn Bích Hà mỉm cười lắc đầu, rảo bước đi theo, trong lòng lại tính toán đối phó với tình huống sắp tới.

Nếu ở nơi công cộng cô còn có thể khéo léo ứng phó, nhưng trong khoang thuyền kín mít, nếu đối phương làm càn thì có kêu rách họng

cũng chẳng ai giúp. "Nam Nhạn tiên sinh, vị bạn của anh vừa rồi không lên boong tàu sao?" "Nói là bạn tôi chỉ là để ứng phó với Từ lão bản thôi, thực ra hôm nay tôi cũng mới lần đầu gặp người đó." Nam Nhạn giải thích rõ mối quan hệ để Ôn Bích Hà không hiểu lầm.

Nếu anh ta nói mình là bạn của Lâm Hựu Luân thì người khác khó kiểm chứng, nhưng với Ôn Bích Hà thì chỉ cần một tờ giấy mỏng là thủng, lúc đó bị khinh thường thì rất xấu hổ.

Ôn Bích Hà chưa liên hệ vị khách bí ẩn này với Lâm Hựu Luân ngay, chỉ thấy tò mò vì người có thể khiến Nam Nhạn cẩn trọng như thế chắc chắn lai lịch không nhỏ.

Đây không hẳn là tin tốt với cô.

Từ ngày vào giới giải trí cô đã chuẩn bị tâm lý cho việc này, Mạch Đương Hùng trước đây luôn bảo vệ cô thực chất là muốn dùng cô để lấy lòng Lâm Hựu Luân.

Sau khi Mạch Đương Hùng bắt được liên lạc với Lâm Hựu Luân thì không còn coi trọng cô như trước, những rắc rối tương tự cũng dần nhiều lên.

Đặc biệt là sau khi đóng chính cùng Chu Tinh Trì trong phim 《The Mask》, hình ảnh gợi cảm của cô càng sâu đậm trong lòng công chúng, đàn ông nảy ý đồ với cô càng nhiều hơn.

Nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại, cô không khỏi tự thương hại mình, lại càng không nhịn được mà oán trách Lâm Hựu Luân.

Nếu năm đó anh chấp nhận lấy đi thân thể cô, dù chỉ làm một người tình bí mật không danh phận thì vẫn tốt hơn là cứ phải đi trên dây giữa đủ loại đàn ông, gượng cười như bây giờ.

Sau khi tách khỏi Nam Nhạn, Vương Tinh quay lại chỗ mạn thuyền, rút một điếu thuốc đưa cho Lâm Hựu Luân, bị từ chối thì tự

mình châm lửa. "Chuyện đã hỏi rõ rồi, cả hai bên đều tự nguyện.

Thù lao của Ôn tiểu thư còn cao hơn cả Nhậm Đạt Hoa, Nam Nhạn lần này cũng coi như chịu chi đấy." Vương Tinh thông minh không hỏi về quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và Ôn Bích Hà, với tình bạn giữa họ, có những chuyện không cần hỏi nhiều, quen biết bao năm nên đã có sự ăn ý.

Lâm Hựu Luân chống tay lên lan can, quay sang hỏi Vương Tinh: "Tôi thật không hiểu nổi, giới giải trí Hong Kong từ khi nào lại đọa lạc đến mức không cởi không lộ là không có cách nào thăng tiến vậy?" "Thời thế bây giờ khó kiếm ăn lắm." Vương Tinh nhả một ngụm khói: "Anh đứng ở vị trí quá cao nên không thấy được chuyện bên dưới.

Hiện tại cạnh tranh khốc liệt, mỗi năm phim hay chỉ có bấy nhiêu, người lấy được vai diễn đều phải có chống lưng, những người không có quan hệ thì làm sao?

Chỉ có thể đi đường tắt thôi.

Tâm thái của diễn viên mới bây giờ rất phù phiếm, không giống như những năm 80, chịu khó chờ đợi cơ hội.

Đóng phim nóng để nổi tiếng trở thành lựa chọn tốt nhất." Vì một bộ phận nữ diễn viên có suy nghĩ đó, lại thêm nhiều "thương nhân điện ảnh" như Vương Tinh nên trào lưu phim cấp ba Hong Kong mới bị thổi bùng lên như vậy. "Bây giờ đóng phim nóng thì dễ, nhưng một khi đã phá vỡ giới hạn cuối cùng này thì sau này muốn mặc quần áo vào để đóng phim lại là chuyện khó đấy." Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn về phía chân trời xa xăm, trong lòng cảm thán.

Nữ diễn viên đóng phim nóng tuy ai cũng có nỗi khổ riêng, nhưng con đường này không dễ đi chút nào.

Trong ấn tượng của hắn, trong số rất nhiều nữ diễn viên từng đóng phim nóng, cũng chỉ có Thư Kỳ là thực sự thành công, những người khác dù vinh quang nhất thời nhưng cũng sớm lụi tàn.

Từ Diệp Tử Mị nổi lên nhờ vòng một, đến Diệp Ngọc Khanh nổi danh chỉ sau một lần cởi, rồi Lý Lệ Trân dùng phim nóng để đột phá bình cảnh sự nghiệp, những người này sau khi nổi tiếng đều muốn dừng lại đúng lúc, chuyển sang đóng phim nghệ thuật để củng cố địa vị, nhưng phản ứng của nhiều đạo diễn lại là: Không cởi không lộ?

Thế thì ai thèm xem?

Vương Tinh nhún vai: "Đạo lý đúng như anh nói, nhưng nữ diễn viên muốn nổi danh ở Hong Kong quá nhiều, chúng ta không thể đối đãi với ai cũng như ngôi sao lớn tương lai được.

Đường là do họ chọn, sau này đi được hay không là việc của họ." "Nói cứ như anh vô tội lắm ấy." Lâm Hựu Luân lườm Vương Tinh một cái.

Hiện tại giới làm phim Hong Kong truyền tai nhau câu nói: Muốn đoạt giải tìm Vương Gia Vệ, muốn kiếm tiền tìm Vương Tinh.

Phim cấp ba Hong Kong phát triển mạnh thế này, ít nhất một phần ba công lao thuộc về Vương Tinh.

Năm đó khi hai người mới quen ở phòng chiếu video, Vương Tinh từng bị mắng một trận, giờ xem ra chẳng oan uổng chút nào.

Vương Tinh da mặt đủ dày, bị Lâm Hựu Luân nói vậy cũng không giận, còn hùng hồn biện minh rằng đó là nhu cầu thị trường, anh không quay thì sớm muộn cũng có người khác quay.

Phim cấp ba hưng khởi trong bối cảnh chế độ phân cấp điện ảnh ra đời, mà trước đó mọi người chỉ dám lách luật.

Với tư cách là người khởi xướng chế độ phân cấp điện ảnh, Lâm

Hựu Luân thực tế cũng có một phần trách nhiệm.

Đương nhiên Vương Tinh sẽ không nói ra lời này vì như vậy thì quá vô liêm sỉ.

Chương 607

Hong Kong thực hiện phân cấp điện ảnh, tất cả người làm phim đều được hưởng lợi, Vương Tinh lại càng kiếm bộn tiền nhờ phim cấp ba, nên ở vấn đề này Lâm Hựu Luân có thể tự kiểm điểm nhưng những người khác không có tư cách chỉ trích anh.

Đương nhiên còn một nguyên nhân nữa mà Vương Tinh không nói ra, vì nó liên quan đến đấu tranh phe phái trong giới giải trí.

Lâm Hựu Luân ủng hộ TVB áp chế sự phát triển của ATV, đồng thời ở mảng điện ảnh cũng chèn ép công ty Hoàn Á đến nghẹt thở, quan hệ với cha con Lâm Bách Hân và Lâm Kiện Nhạc thực tế đã như nước với lửa.

Mà những nữ diễn viên chuyển sang đóng phim nóng hai năm nay, người nổi danh sớm nhất là Diệp Ngọc Khanh, cũng như Khâu Nguyệt Thanh đang bí mật qua lại với Vương Tinh, đều xuất thân từ cuộc thi Hoa hậu Á châu.

Hong Kong hiện tại mỗi năm sản xuất hơn 300 bộ phim, nhưng thực sự có tầm ảnh hưởng thì chưa đến một phần mười, mà các vai diễn trong đó đa số bị diễn viên đã thành danh chiếm giữ, cơ hội để lại cho người mới ít đến thảm thương.

Các giai lệ nổi danh từ Hoa hậu Á châu mỗi năm, ngoài ký hợp đồng với ATV để đóng phim truyền hình, lối thoát tốt nhất là tiến quân sang màn ảnh rộng.

Ngoài việc phải đối mặt với cạnh tranh khốc liệt như các tân binh khác, họ còn gặp một vấn đề nghiêm trọng hơn: nhiều hãng phim không dám mời họ đóng phim vì sợ đắc tội Lâm Hựu Luân.

Phải biết rằng Hoa hậu Hong Kong bao năm qua trừ Lý Gia Hân

ra, đa số vẫn ở lại TVB đóng phim truyền hình, nếu giờ có một Hoa hậu Á châu đóng phim điện ảnh mà nổi tiếng thì mặt mũi Lâm Hựu Luân và Thiệu Nghị Phu để đâu?

Dù bản thân Lâm Hựu Luân không có ý đó, nhưng không ngăn được người khác nghĩ vậy, vô hình trung cơ hội cho diễn viên xuất thân từ Hoa hậu Á châu càng thêm ít ỏi.

Đóng phim nóng để nổi tiếng trở thành lựa chọn tất yếu của họ.

Trong mắt Vương Tinh, các cô gái không sai, Lâm Hựu Luân cũng không sai, chỉ là vị trí của mỗi người khác nhau mà thôi.

Lâm Hựu Luân không hứng thú tranh luận với Vương Tinh, liền chuyển chủ đề sang Ôn Bích Hà. "Bộ phim kia của Nam Nhạn khi nào khởi quay?" "Chắc là tháng sau, sao thế, không lẽ anh cũng hứng thú với loại phim này?" Vương Tinh cố ý hỏi.

Lâm Hựu Luân lại quay sang nhìn cái mặt béo ú của Vương Tinh: "Anh nói xem?" Vương Tinh nhún vai: "Vậy coi như tôi chưa nói gì đi.

Ôn tiểu thư hôm nay cũng ở trên du thuyền, Nam Nhạn đã đi tìm cô ấy rồi, hay là tôi sắp xếp cho hai người gặp mặt?" Lâm Hựu Luân định từ chối, hiện tại bên cạnh anh đã có quá nhiều phụ nữ, hơn nữa Chung Sở Hồng sắp sinh con, anh thực sự không muốn trêu hoa ghẹo nguyệt thêm nữa.

Vương Tinh không nói gì thêm, chỉ tặc lưỡi vẻ nuối tiếc: "Thật đáng tiếc cho một đại mỹ nữ, không biết sau này sẽ làm hời cho kẻ nào." Lâm Hựu Luân lườm Vương Tinh: "Gã béo kia, anh có ý gì?" Vương Tinh cười hì hì: "Không có gì, tôi chỉ thấy nợ nhiều không lo, dù sao anh cũng đã mập mờ với mấy cô rồi, lại không giống tôi đã kết hôn có vợ con nên nếu bị lộ sẽ bị chửi.

Mượn lời thoại trong bộ phim 《The Shawshank Redemption》 anh giao cho Lâm Lĩnh Đông quay: con người sống trên đời, chẳng qua là bận rộn để sống hoặc bận rộn để chết, tôi mà là anh thì cả đời này sẽ không nghĩ đến chuyện kết hôn, cứ tận hưởng cuộc sống hiện tại là được rồi." Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm Vương Tinh một lúc, cứ như lần đầu mới biết anh ta. "Tôi thấy anh làm đạo diễn đúng là uổng phí tài năng, anh mà đi làm tú ông thì thành tựu chắc chắn sẽ cao hơn làm đạo diễn nhiều." Vương Tinh da mặt dày, biết Lâm Hựu Luân mỉa mai mình mà vẫn cười hắc hắc: "Anh đừng nói thế, làm đạo diễn đôi khi cũng chẳng khác gì tú ông, phải tìm diễn viên phù hợp cho phim, cuối cùng làm cho khán giả hài lòng." Lâm Hựu Luân xua tay: "Thôi đi, chuyện gì qua miệng anh cũng biến vị hết, tôi không rảnh nghe mấy thứ lý lẽ lệch lạc này.

Buổi họp mặt du thuyền này là do anh tổ chức, việc ai người nấy làm đi, đừng có lượn lờ trước mặt tôi nữa." "Vậy còn Ôn tiểu thư bên kia?" Vương Tinh trước khi đi còn hỏi lại một câu.

Lâm Hựu Luân do dự một chút: "Sắp xếp một phòng đi, tôi gặp cô ấy một lát." Vương Tinh nháy mắt với Lâm Hựu Luân, báo vị trí khoang thuyền rồi cười hớn hở bỏ đi.

Ôn Bích Hà ngồi một mình trong khoang thuyền, mắt không ngừng nhìn ra cửa.

Sau khi đưa cô đến đây, Nam Nhạn đã rời đi trước.

Cô cũng quên hỏi đối phương là ai, đợi một lúc không thấy người nên bắt đầu thấy sốt ruột.

Mấy lần định rời đi nhưng cuối cùng cô vẫn nhịn được, cứ gặp mặt một lần đã, biết đâu người đó thực sự có ích cho sự nghiệp của cô.

Chạm tay vào con dao nhỏ giấu trong ví, cô thấy bình tĩnh hơn đôi

chút, nếu đối phương dám làm bậy, cô không ngại để lại cho hắn một kỷ niệm sâu sắc.

Cuối cùng, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Ôn Bích Hà vội vàng lấy gương ra soi lại, xác nhận biểu cảm không quá căng thẳng mới đứng dậy chuẩn bị đón khách.

Lâm Hựu Luân cúi người bước vào cửa khoang, khi ngẩng đầu lên vừa vặn thấy vẻ mặt kinh ngạc và bất ngờ của Ôn Bích Hà, anh nhún vai cười nói: "Sao thế, Ôn tiểu thư không hoan nghênh sao?" Ôn Bích Hà bừng tỉnh sau cơn ngỡ ngàng, vội vàng tránh đường. "Lâm tiên sinh, sao... lại là anh?" Lâm Hựu Luân khẽ cau mày: "Sao vậy, Ôn tiểu thư không biết tôi sẽ tới?" "Nam Nhạn tiên sinh chỉ nói có một vị bạn thân của đạo diễn Vương Tinh muốn gặp tôi, tôi cũng không hỏi nhiều mà đi tới luôn." Ôn Bích Hà nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đôi mắt lấp lánh nhìn Lâm Hựu Luân, nhưng lại thoáng hiện lên những cảm xúc khó tả.

Lâm Hựu Luân thầm cười khổ, Nam Nhạn và Vương Tinh đúng là một cặp bài trùng, ngay cả làm việc này cũng ăn ý đến thế.

Trong tủ chỉ tìm thấy hai chai nước khoáng, Ôn Bích Hà không khỏi thấy tiếc nuối, nếu là rượu vang đỏ thì tốt quá.

Quay người lại, cô đã thay bằng một nụ cười quyến rũ, cầm hai chiếc ly tới, rót đầy một ly rồi đích thân bưng cho Lâm Hựu Luân.

Một mùi nước hoa thanh khiết xộc vào mũi, Lâm Hựu Luân đón lấy ly nước, ánh mắt dừng lại ở cổ áo lễ phục khoét thấp của cô một lát rồi dời đi ngay.

Ôn Bích Hà thoáng thất vọng nhưng vẫn khép chân ngồi xuống trước mặt anh.

Nhìn vẻ mặt đa tình của cô, Lâm Hựu Luân ho một tiếng.

Tuy năm đó ở phòng bao rạp phim anh đã nhìn thấu hết cơ thể cô, nhưng lúc này mỗi cái liếc mắt, nụ cười của cô lại càng thêm phong tình, sự khiêu khích này là một cám dỗ chết người đối với bất kỳ người đàn ông nào.

Lâm Hựu Luân uống một ngụm nước, cố nén dục vọng trong lòng xuống. "Tôi vừa nghe Nam Nhạn nói, anh ta chuẩn bị mời em đóng một bộ phim, và em đã đồng ý?" Ôn Bích Hà đang thắc mắc tại sao anh đột ngột tìm mình, hóa ra là vì bộ phim đó. "Em cứ tưởng Lâm tiên sinh bận rộn như vậy sẽ không chú ý đến bộ phim vô danh này chứ." Ánh mắt cô đầy vẻ u oán, giọng điệu có chút tự ti. "Với danh tiếng hiện tại của em, hoàn toàn không cần thiết phải mạo hiểm như vậy." Lâm Hựu Luân tốt bụng khuyên bảo.

Trong ấn tượng của anh, bộ phim 《Kinh Biến》 phải vài năm nữa mới xuất hiện, giờ thời gian bị đẩy sớm lên, chỉ có thể nói đây là hiệu ứng cánh bướm do anh gây ra. "Thì đã sao?

Không đóng phim này thì tiếp tục làm 'bình hoa di động' của em sao?" Ôn Bích Hà ôm ly nước, khẽ cúi đầu, u uất nói: "Trong lòng Lâm tiên sinh, em chẳng phải vốn là một người phụ nữ lăng loàn sao?" Lâm Hựu Luân thấy tâm trạng cô không ổn, vội vàng giải thích: "Em đừng hiểu lầm, tôi chưa bao giờ có ý nghĩ đó." "Em cởi hết đứng trước mặt anh mà anh cũng không thèm chạm vào, đó chính là lý do của anh sao?" Một câu nói của cô khiến Lâm Hựu Luân nghẹn lời, anh lại phải ho một tiếng, kiên nhẫn giải thích: "Chuyện thực sự không phải như em nghĩ, lúc đó em không biết mình đang làm gì, tôi không muốn để em phải hối hận." "Vậy còn bây giờ, anh chạy đến ngăn cản em đóng phim này cũng là vì lý do đó sao?" Ôn Bích Hà ngẩng đầu, đôi mắt mịt mờ như có tầng sương nước.

Lâm Hựu Luân bị vẻ mặt sắp khóc của cô làm cho phiền lòng, buột miệng một câu: "Cơ thể của em tôi có thể xem, nhưng người

khác thì không được, lý do này được chưa?" Ôn Bích Hà ngơ ngác ngẩng đầu, không thể tin nổi nhìn anh: "Anh nói thật sao?" Lâm Hựu Luân ngả người ra ghế sofa, nhìn cô với vẻ mặt thú vị: "Giờ em hối hận vẫn còn kịp đấy." Ôn Bích Hà im lặng đặt ly nước sang một bên, như đã hạ quyết tâm, đứng dậy đi tới cửa khoang, "phành" một tiếng kéo cửa đóng chặt lại.

Lâm Hựu Luân vẫn ngồi yên trên sofa, Ôn Bích Hà quay lại, lấy ly nước trên tay anh đặt sang bên cạnh, rồi tháo đôi giày cao gót, đứng chân trần trước mặt anh.

Cô khẽ khom người, đôi gò bồng đảo trước ngực hiện ra trước mắt Lâm Hựu Luân không chút che chắn.

Lâm Hựu Luân nuốt nước miếng, nhưng cô không dừng lại ở đó, một bàn tay khẽ vén tà váy, dọc theo cặp đùi thẳng tắp trượt lên tận gốc đùi mới dừng lại, như thể móc vào thứ gì đó rồi nhẹ nhàng kéo xuống.

Cuối cùng khi nó tụt xuống mắt cá chân, anh mới nhìn rõ thứ trên tay cô.

Đó là một chiếc quần lót ren bằng lụa.

Ôn Bích Hà dùng ngón út khẽ khều chiếc quần đó, ánh mắt lả lơi nhìn anh.

Lâm Hựu Luân cảm thấy máu trong người sôi trào, anh mạnh bạo đứng dậy khỏi sofa, bế bổng cơ thể kiều diễm của cô lên, ném lên giường bên cạnh, quần áo còn chẳng kịp cởi hết đã lao vào ngay.

Sau vài hiệp mây mưa, Ôn Bích Hà nằm trong lòng Lâm Hựu Luân với vẻ mặt vẫn còn vương nét tình tứ.

Tay anh vuốt ve trên cơ thể mịn màng của cô, miệng lại hỏi chuyện chính sự: "Em thực sự muốn đột phá sự nghiệp nên mới muốn

đóng bộ phim đó sao?" "Sao, anh không tin à?" Ôn Bích Hà nũng nịu ép đôi gò bồng đảo vào người anh, ôm cổ anh nói: "Anh biết từ nhỏ em đã gan dạ rồi, năm 17 tuổi đã từng đóng cảnh giường chiếu với Lưu Đức Hoa, tất nhiên anh yên tâm đi, lúc đó trước ống kính che chắn kỹ lắm, thời gian cũng ngắn thôi." Đối với lời nói của cô, Lâm Hựu Luân không nghi ngờ gì, vừa rồi khi tiến vào cơ thể cô, rõ ràng có một tầng màng cản trở, những vết lạc hồng trên ga giường cũng chứng minh tiểu yêu tinh này không nói dối. "Sau khi đóng xong 《The Mask》, anh không thèm để ý đến em nữa, sau đó Nam Nhạn tìm em, nói anh ta có bộ phim này.

Vì kịch bản yêu cầu diễn xuất táo bạo một chút, tính cách em hơi phóng khoáng, lại xem nhiều phim phương Tây thấy họ đóng cởi mở như vậy thì tại sao mình lại không thể?

Cho nên lúc đó em muốn đột phá, nghĩ rằng như thế sẽ rất cá tính." "Cá tính cái đầu em ấy!" Lâm Hựu Luân bực mình vỗ một cái vào mông cô: "Người nước ngoài cởi mở thì em cũng dám diễn theo à?" Ôn Bích Hà nhỏm người dậy, không phục bĩu môi: "Chẳng phải anh luôn nói điện ảnh Hong Kong nên học tập nước ngoài nhiều hơn sao, giờ lại trách em." Lâm Hựu Luân cười khổ: "Tôi nói là học kỹ thuật và thủ pháp quay phim của họ, chứ không bảo em học theo cái kiểu cởi mở đó.

Người Hong Kong luôn là bên ngoài cởi mở nhưng bên trong bảo thủ, nếu em thực sự đóng phim như vậy, hình tượng trước đây sẽ hủy sạch, vả lại em không nghĩ chuyện đó sẽ ảnh hưởng đến người thân sao, gia đình em sẽ nghĩ thế nào?" Ôn Bích Hà thè lưỡi, cô vốn nghịch ngợm từ nhỏ, người nhà càng phản đối cô càng làm, nên lời cảnh báo cuối cùng của anh chẳng có mấy tác dụng với cô. "So với việc lén lút làm người tình của anh, thì đóng một chút phim hở hang thấm tháp gì, nếu để người nhà em biết, anh nghĩ chuyện nào làm họ giận hơn?"

Lâm Hựu Luân hoàn toàn cạn lời.

Chương 608

"Nhìn cái mặt anh kìa, cứ như người ta sẽ bám lấy anh không buông vậy, yên tâm đi, em biết mình nên làm gì." Ôn Bích Hà ngồi dậy, nhặt chiếc quần lót vừa vứt sang một bên mặc vào, rồi cài khóa áo ngực, mặc lại lễ phục ngay trước mặt anh.

Khi anh mặc đồ xong thì cô cũng đã trang điểm lại, cầm túi xách chuẩn bị rời đi. "Em định đi bây giờ sao?" Nghe tiếng anh, cô quay lại nhìn: "Sao, không nỡ à?" Lâm Hựu Luân bĩu môi, anh không phải loại người vừa nhấc quần lên là lật mặt không nhận người. "Ở lại nói chuyện với tôi một lát, lát nữa chúng ta cùng xuống thuyền." "Thôi mà, biết anh thương em, nhưng ở bên cạnh anh quá gây chú ý, em không muốn gây rắc rối cho anh." Ôn Bích Hà hiểu rõ với người đàn ông như Lâm Hựu Luân, duy trì cảm giác tươi mới là quan trọng nhất, chứ nếu nói chuyện tình cảm thì cô chắc chắn không tranh nổi với mấy người phụ nữ kia.

Ôn Bích Hà đi chưa được bao lâu, Vương Tinh đã hớn hở tìm tới cửa.

Nhìn bộ dạng chăn gối lộn xộn trên giường, gã không khỏi ngưỡng mộ.

Lâm Hựu Luân ngồi trên sofa, uống một ngụm rượu vang đỏ Vương Tinh mang tới, liếc nhìn gã béo: "Nói đi, còn chuyện gì nữa?" Vương Tinh đặt chai rượu xuống, kéo ghế ngồi cạnh anh.

Ban đầu định hỏi anh xem vừa rồi có thỏa mãn không, nhưng nghĩ đến vẻ rạng rỡ của Ôn Bích Hà khi quay lại boong tàu thì thấy hỏi thế hơi thừa, nên đổi giọng. "Tôi nghe nói Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong năm nay định thiết lập các hạng mục giải thưởng chuyên môn

giống như nước ngoài?" "Chuyện này nếu có quan tâm thì cũng là việc của Lâm Lĩnh Đông, Đỗ Kỳ Phong, Vương Gia Vệ, anh chạy tới góp vui làm gì?" Lâm Hựu Luân thấy lạ.

Vương Tinh được mệnh danh là đạo diễn phim thương mại thành công nhất Hong Kong, cái giá phải trả là gã từ khi ra mắt đã luôn vô duyên với các giải thưởng điện ảnh.

Gã cũng tự biết mình biết ta, những chuyện liên quan đến giải thưởng chẳng bao giờ xía vào, ngay cả lễ trao giải Kim Tượng gã cũng tìm cách thoái thác, không từ chối được mới miễn cưỡng tham gia. "《Ma Thổi Đèn》 là kịch bản do anh viết, hơn nữa tôi cũng rất tâm huyết, có thể nói là bỏ hết mọi việc để chuyên tâm quay bộ phim này, anh cũng phải cho phép tôi có chút theo đuổi ngoài doanh thu phòng vé chứ?

Nếu không tôi chịu khổ ăn cát bụi nửa năm trời ở sa mạc Gobi chẳng phải là phí công sao." Vương Tinh hùng hồn nói. "Năm nay dẹp đi, anh không có cơ hội đâu." Một câu của Lâm Hựu Luân trực tiếp tuyên án tử cho hy vọng của Vương Tinh. "Dù sao cũng là bạn bè bấy lâu, anh nói vậy làm tổn thương lòng tự trọng của tôi quá." Vương Tinh ôm ngực, làm bộ đau lòng. "Vậy tôi dệt một lời nói dối đẹp đẽ để làm hài lòng anh nhé?" Lâm Hựu Luân bực mình hỏi.

Vương Tinh bĩu môi: "Thôi được rồi, tôi không hỏi anh chuyện đó nữa, chúng ta đổi chủ đề.

Anh có thể tiết lộ cho tôi một chút, năm nay bộ phim nào sẽ đoạt giải không?" "Phim nào đoạt giải là do ban giám khảo liên hoan phim chọn ra, anh hỏi tôi có ích gì?" Lâm Hựu Luân mân mê ly rượu, không chịu tiết lộ nửa lời.

Vương Tinh khinh khỉnh: "Anh coi tôi là đứa trẻ lên ba à?

Những giải này giải nọ mà không có chút nội tình thì nói ra ai tin?"

Lâm Hựu Luân nhún vai: "Anh muốn nghĩ vậy thì tôi cũng chịu." Vương Tinh xua tay: "Được rồi, không vòng vo với anh nữa, chuyện này Nam Nhạn nhờ tôi hỏi anh.

Anh ta muốn biết liệu em trai mình là Lâm Lĩnh Đông lần này có đoạt giải không?

Đừng có lấy ý kiến ban giám khảo ra lấp liếm, tôi không tin vị chủ tịch liên hoan phim như anh lại không có chút quyền phát ngôn nào trong chuyện này." "Anh nghĩ tôi không muốn bộ phim đó đoạt giải sao?

Dù sao tôi cũng là nhà đầu tư của phim đó, nhưng tôi không thể vì thế mà tự phá vỡ quy tắc mình đặt ra đúng không?" Bất kể Vương Tinh nói gì, Lâm Hựu Luân vẫn không chịu nới lỏng: "Vẫn câu nói đó, có đoạt giải hay không, các vị trong ban giám khảo liên hoan phim mới là người quyết định." Vương Tinh trong lòng thắc mắc, theo lý mà nói gã và Nam Nhạn đã tác hợp cho "chuyện tốt" giữa anh và Ôn Bích Hà, lúc này anh phải dễ nói chuyện mới đúng.

Thắc mắc thì thắc mắc nhưng chuyện này nhất định phải hỏi rõ.

Vương Tinh định mở miệng thì đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Vừa rồi Lâm Hựu Luân mấy lần nhắc đến ban giám khảo, chắc là đang cố ý ám chỉ điều gì đó, chỉ là gã chưa kịp hiểu ra.

Nghiền ngẫm một hồi, cuối cùng gã đưa ra kết luận: đáp án chắc chắn nằm ở chính những vị giám khảo của liên hoan phim lần này.

Trên bến tàu, Vương Tinh và Nam Nhạn đứng cạnh nhau trò chuyện nhỏ. "Ý của anh là, anh Lâm đang ám chỉ chúng ta có thể đi tìm mấy vị giám khảo đó để vận động một chút?" Nam Nhạn nghe xong lời thuật lại của Vương Tinh, lập tức nghĩ đến một khả năng. "Danh sách giám khảo đảm nhiệm Liên hoan phim lần này chẳng phải đã

công bố rồi sao?

Anh có phát hiện trong đó có rất nhiều người quen không, hơn nữa Liên hoan phim lần này lại không quy định trước khi bình chọn không được hẹn những người này ra ngoài ăn cơm, đến lúc đó trên bàn tiệc nhờ họ giúp đỡ một chút, khả năng đoạt giải chắc chắn sẽ tăng lên không ít." Vương Tinh xoa xoa cằm, giọng điệu có bảy phần khẳng định.

Tuy rằng giám khảo phía Hương Cảng chỉ chiếm sáu thành, nhưng chỉ cần có được sự ủng hộ của những người này, việc đoạt giải cơ bản là mười phần chắc chín.

Hơn nữa Liên hoan phim quốc tế Hương Cảng khác với các giải thưởng điện ảnh thông thường ở chỗ, thành phần giám khảo không phải do các nhà phê bình điện ảnh chuyên nghiệp và nhà nghiên cứu điện ảnh cấu thành, mà là tìm những đạo diễn, minh tinh có sức ảnh hưởng đảm nhiệm, điều này đã để lại không gian không nhỏ cho việc công quan giải thưởng.

Chỉ cần là người lăn lộn có chút danh tiếng trong giới giải trí, chỉ cần chưa trở mặt, giữa đôi bên ít nhiều đều có thể kéo ra một chút quan hệ, nếu có người cầu đến tận cửa, là người quen đương nhiên sẽ cân nhắc giúp đỡ.

Tất nhiên loại giúp đỡ này cũng không phải là không có nguyên tắc hay lo ngại, việc có thể đảm nhiệm giám khảo Liên hoan phim là một sự công nhận của ban tổ chức đối với năng lực cá nhân đó, nếu bộ phim được tuyển chọn rõ ràng thoát ly khỏi trình độ, chẳng khác nào tự bôi tro trát trấu vào mặt mình, người bình thường sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Đương nhiên nếu bản thân tác phẩm có trình độ rất cao, cộng thêm việc công quan cần thiết, vậy thì đoạt giải sẽ càng nhẹ nhàng hơn một

chút.

Nghĩ thông suốt những điều này, Nam Nhạn trái lại có chút lo lắng. "Theo tôi biết về A Đông, nó khẳng định không gạt được mặt mũi mà trực tiếp đi cầu người đâu." "Nó mà trực tiếp lộ diện, chẳng phải rành rành để người ta nắm thóp sao?" Vương Tinh phát hiện Nam Nhạn hiểu lầm ý của mình, liền nhắc nhở: "Nó không thể trực tiếp lộ diện, nhưng người làm anh như anh có thể đứng ra mà." "Tôi?" Nam Nhạn cười khổ lắc đầu, "Tôi viết hai cái kịch bản, tìm mấy diễn viên không danh tiếng quay mấy bộ phim thì còn được, anh bảo tôi giúp A Đông đi hoạt động, nhưng những người có thể đảm nhiệm giám khảo đó, có mấy người sẽ nể mặt tôi?" "Nhưng tôi cũng có bảo anh đi một mình đâu?" Vương Tinh cũng thấy sốt ruột thay cho cái đầu của Nam Nhạn, "Không được thì gọi cả Chu Nhuận Phát cùng đi, cậu ta là diễn viên chính của bộ phim này, lại là bạn học của Mạch Gia, không lý nào lại không giúp.

Sau đó anh có thể mời được Mạch Gia chứ?

Ông ấy là ông chủ cũ của A Đông, ông ấy đứng ra chắc hẳn sẽ có không ít người nể mặt nhỉ?

Nếu vẫn không được thì anh cứ treo danh hiệu của Hựu Luân lên, như vậy tổng cộng là đủ rồi chứ?" Nam Nhạn tức thì ngẩn người, đều không ngờ tới còn có thể làm như vậy. "Phía ông chủ Mạch tôi có thể đi nói, nhưng anh Lâm sẽ đồng ý cho tôi làm vậy sao?" "Anh nghĩ xem tại sao Hựu Luân lại ám chỉ tôi như vậy?

Cậu ấy chắc chắn hy vọng bộ phim của Lâm Lĩnh Đông có thể đoạt giải, nhưng bề ngoài cậu ấy lại phải giữ một tư thế công chính, tổng không thể tự trao giải cho bộ phim mình đầu tư chứ?

Chuyện này cậu ấy không thể lộ diện, Lâm Lĩnh Đông cũng không thể lộ diện, chẳng phải chỉ còn mỗi anh có thể lộ diện sao?" Lời của

Vương Tinh chỉ xua tan được một phần lo lắng của Nam Nhạn. "Bộ phim 《Quỷ Xuy Đăng》 của anh cũng tham gia triển lãm tại Liên hoan phim, hơn nữa còn được chọn làm phim khai mạc, nếu anh đi giúp vận động, nói không chừng người đoạt giải lại là anh đấy." Cũng không trách Nam Nhạn có sự lo lắng như vậy, 《Quỷ Xuy Đăng》 và 《Tiêu Thân Khắc Đích Cứu Thục》 đều do Lâm Hựu Luân đầu tư, Vương Tinh nếu có tâm muốn tranh giải này, giám khảo mà anh ta có thể công quan tuyệt đối nhiều hơn Nam Nhạn rất nhiều, chưa kể hai diễn viên chính trong phim là Hồng Kim Bảo và Nguyên Bưu cũng có thể giúp đỡ, phía Lâm Lĩnh Đông tuy cũng có Chu Nhuận Phát chống lưng, nhưng vẫn kém đối phương một bậc. "Tôi?" Vương Tinh chỉ tay vào mình, cười khổ lắc đầu, "Tôi cũng muốn lắm, nhưng lúc đến Hựu Luân đã cảnh cáo tôi rồi, 《Quỷ Xuy Đăng》 tại Liên hoan phim là để dựng lên như một điển hình của phim thương mại, nếu bộ phim này cuối cùng đoạt giải, đó chính là làm hỏng sự sắp xếp của Hựu Luân, thật sự xảy ra chuyện như vậy, cậu ấy tuyệt đối sẽ trở mặt với tôi." Vương Tinh nói như vậy, Nam Nhạn mới triệt để yên tâm. —— Nghi thức in dấu tay trên Đại lộ Ngôi sao đã kết thúc toàn bộ vào cuối tháng Năm.

Sau khi Thiệu Nghị Phu và Trâu Văn Hoài trình diễn một màn đối quyết giữa những người quyền lực, những người phía sau tuy không tạo ra trận thế lớn như hai người bọn họ, nhưng cũng đủ sức thu hút sự chú ý của truyền thông.

Nghi thức in dấu tay của bốn vị đạo diễn Trương Triệt, Lý Hàn Tường, Hồ Kim Thuyên, Sở Nguyên đều lên trang đầu tin tức giải trí trong ngày.

Dưới trướng Trương Triệt có nhiều đệ tử nhất, ngày nghi thức in dấu tay diễn ra, Ngô Vũ Sâm, Địch Long, Khương Đại Vĩ, Lý Tu Hiền đều đến ủng hộ, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt; phía Hồ Kim Thuyên

cũng có đám người Hứa An Hoa đến trợ trận, cộng thêm việc Hồ Kim Thuyên nhờ 《Ngọa Hổ Tàng Long》 mà danh tiếng lẫy lừng quốc tế, truyền thông hai nơi Hương Cảng, Đài Loan đều rất nỗ lực giúp đỡ tuyên truyền.

Khiến người ta bất ngờ nhất là nghi thức in dấu tay của Sở Nguyên, tuy hiện trường không có minh tinh hạng A nào đến, nhưng Cổ Long đang dưỡng bệnh tận bên Mỹ lại đích thân chạy tới ủng hộ ông, Nghê Khuông vốn khiêm tốn bấy lâu nay cũng lộ diện vào ngày hôm đó, mà hai người này cũng không phải hẹn nhau cùng tới, mà là vô tình gặp mặt.

Giữa những năm 70, phong trào phim võ hiệp cải biên từ tiểu thuyết Cổ Long trở nên rầm rộ, ngay cả bản thân Cổ Long cũng không nhớ rõ mình đã bán ra bao nhiêu bản quyền, tuy nhiên khán giả và người trong giới đều nhất trí cho rằng: Hương Cảng và Đài Loan có nhiều người quay phim võ hiệp Cổ Long như vậy, bao gồm cả bản thân Cổ Long cũng đang quay, thậm chí không ít người vung tay lớn quay ngoại cảnh, nhưng đều không bằng Sở Nguyên chỉ quay trong phim trường mà vẫn lột tả được thần vận nhất.

Vì nguyên nhân này, Cổ Long và Sở Nguyên đã trở thành bạn tốt.

Còn về Nghê Khuông thì càng đơn giản hơn, bộ phim võ hiệp Cổ Long đầu tiên của Sở Nguyên chính là do ông viết kịch bản, tình cảm riêng tư giữa hai người luôn rất tốt.

Trương Triệt, Hồ Kim Thuyên cũng được, Sở Nguyên cũng thế, nghi thức in dấu tay đều rất náo nhiệt, ngược lại Lý Hàn Tường - người quay phim phong nguyệt suốt nửa đời người, cuối cùng suýt chút nữa thành tư lệnh không quân làm trò cười.

Ban đầu Hứa Quán Văn đã hứa sẽ tới, vì Lý Hàn Tường được coi là người nửa đường dẫn dắt Hứa Quán Văn bước vào giới điện ảnh,

sự thành danh của Hứa Quán Văn bắt đầu từ bộ phim 《Đại Quân Phiệt》 do Lý Hàn Tường đạo diễn, nhưng ngày giờ Lý Hàn Tường chọn lại trùng với một hoạt động của Hứa Quán Văn, bên kia đã ký hợp đồng nên không thể từ chối.

May mắn là Củng Lợi đang quay phim ở Đại lục nghe chuyện này, khi xưa khi quay 《Malèna》, Lý Hàn Tường cùng Tạ Tấn liên hợp chỉ đạo đã chiếu cố Củng Lợi rất nhiều, vì vậy Củng Lợi đặc biệt xin phép Trần Khải Ca để tới Hương Cảng một chuyến, cộng thêm Lưu Hiểu Khánh vội vàng chạy tới, hai đại nữ diễn viên nổi tiếng của nội địa đồng thời xuất hiện, cuối cùng cũng giúp Lý Hàn Tường giữ vững thể diện.

Sau đó đến lượt Mạch Gia, Hứa Quán Văn, cảnh tượng càng thêm náo nhiệt.

Chương 609

Tân Nghệ Thành tuy đã trở thành lịch sử, nhưng oai hùng vẫn còn, vào ngày nghi thức in dấu tay của Mạch Gia, sáu thành viên còn lại của "Nhóm bảy người" Tân Nghệ Thành năm xưa đều có mặt đông đủ, cộng thêm một số diễn viên từng hợp tác với Tân Nghệ Thành năm đó, đội ngũ khách mời tham dự lễ in dấu tay đã không thua kém Thiệu Nghị Phu và Trâu Văn Hoài, hơn nữa những người có mặt hiện tại đa số đã trở thành trụ cột của điện ảnh Hương Cảng, đủ thấy được nền tảng của Tân Nghệ Thành năm xưa có thể đứng vững chân vạc cùng Gia Hòa, Thiệu thị.

Điều duy nhất khiến Mạch Gia có chút tiếc nuối là ông để lại dấu tay trên Đại lộ Ngôi sao với thân phận diễn viên, trong khi Thiệu Nghị Phu, Trâu Văn Hoài đều là với thân phận nhà sản xuất.

Giống như nghi thức in dấu tay của Mạch Gia cuối cùng biến thành buổi tụ họp của đội ngũ Tân Nghệ Thành nguyên bản, nghi thức in dấu tay của Hứa Quán Văn lại càng trực tiếp hơn, chính là một buổi tụ họp gia đình bọn họ, sức ảnh hưởng của bốn anh em nhà họ Hứa ở Hương Cảng đương nhiên không thể coi thường, tuy hiện trường chỉ có bốn người bọn họ, nhưng truyền thông vẫn rất nể mặt mà đưa tin rầm rộ.

Trong số tất cả những người này, kín tiếng nhất phải kể đến Hạ Mộng, nghi thức in dấu tay của bà thậm chí không làm phiền đến truyền thông, bà cùng vài người bạn lặng lẽ hoàn thành công việc.

Hạ Mộng làm như vậy, người thất vọng nhất không phải truyền thông Hương Cảng, mà là Kim Dung - người vốn một lòng muốn tập hợp bạn bè các phương để tổ chức sự kiện trọng đại này cho "người

trong mộng".

Năm xưa Hạ Mộng giải nghệ sang Mỹ, Kim Dung từng dùng hẳn một trang của 《Minh Báo》 để đưa tin về chuyện này, bản thân còn đặc biệt viết một bài văn, lần này khi Hạ Mộng chỉ dừng chân ở Hương Cảng chưa đầy hai ngày rồi đi, 《Minh Báo》 không đưa tin đặc biệt, nhưng bản thân Kim Dung lại viết một bài văn nữa, giữa những con chữ tràn đầy ý vị tiêu điều.

Lâm Hựu Luân không hề có ý định chuyên môn an ủi Kim Dung, một là vì loại chuyện này người ngoài không có nhiều quyền phát ngôn, hai là thời gian này anh đang bận rộn với sự kiện Giải Kim Long của Liên hoan phim quốc tế Hương Cảng, có chút không lo xuể.

Tại buổi họp báo thành lập giải Kim Long, hình tượng cúp giải Kim Long cũng chính thức được công bố, trên bệ cúp hình ngang là một con rồng vàng đang đạp mây mà đi, tạo hình vô cùng tinh mỹ.

Đối với những người làm phim ở khu vực Hoa ngữ, bản thân giải Kim Long đã mang một ý nghĩa rất đặc biệt, cộng thêm sức ảnh hưởng ngày càng mở rộng của Liên hoan phim quốc tế Hương Cảng, chiếc cúp này có sức hút đối với mọi người thậm chí không kém gì ba giải thưởng điện ảnh lớn của châu Âu.

Nói thật, những giải thưởng như Cành Cọ Vàng, Sư Tử Vàng, Gấu Vàng luôn khá xa vời với người làm phim Hương Cảng, cũng vì tính thương mại của điện ảnh Hương Cảng quá nồng, khả năng lọt vào danh sách đề cử không lớn, so với đó, giải Kim Long hiển nhiên gần gũi hơn nhiều.

Đương nhiên, áp lực lớn nhất đối với sự ra đời của giải Kim Long chính là giải Kim Mã Đài Loan.

Giải Kim Mã những năm nay có thể tổ chức ngày càng tốt, có quan hệ rất lớn với điều kiện đề cử cởi mở và bao dung của nó, mà giải

Kim Tượng Hương Cảng vốn là mối đe dọa duy nhất trước đó lại chỉ bình chọn phim bản địa Hương Cảng, thực tế không có quá nhiều đe dọa đối với giải Kim Mã, nhưng giải Kim Long thì khác, tư cách đề cử còn rộng rãi hơn cả giải Kim Mã, dựa vào sự phát triển của ngành công nghiệp điện ảnh Hương Cảng, sức ảnh hưởng có thể dễ dàng vượt qua giải Kim Mã.

Tại hiện trường buổi họp báo, thậm chí có truyền thông Đài Loan trực tiếp hỏi Lâm Hựu Luân vấn đề này.

Liệu sự ra đời của giải Kim Long có tạo ra cú sốc cho giải Kim Mã không?

Nếu có, cú sốc này sẽ lớn đến mức nào?

Lâm Hựu Luân đã nghĩ tới sự xuất hiện của giải Kim Long sẽ khiến giải Kim Mã Đài Loan cảm thấy lo ngại, nhưng không ngờ hiện tại đã có phóng viên đặt ra câu hỏi này.

Dưới sự dẫn đầu của phóng viên Đài Loan này, nhiều vấn đề hơn về giải Kim Long và giải Kim Mã đã được nêu ra, thậm chí cả kinh nghiệm từng làm việc trong Ban tổ chức giải Kim Mã của Khang Tuấn Kiệt - người phụ trách công tác chuẩn bị cho Liên hoan phim quốc tế Hương Cảng cũng bị người ta khui ra.

Đối mặt với ngày càng nhiều câu hỏi của phóng viên, người dẫn chương trình họp báo với vẻ mặt khó xử nhìn về phía Lâm Hựu Luân, sau khi nhận được ánh mắt trả lời khẳng định mới ép tay xuống, ra hiệu cho các phóng viên dưới đài ngừng đặt câu hỏi.

Micro được đưa đến tay Lâm Hựu Luân, anh đứng dậy từ hàng ghế đầu, không lên đài mà trực tiếp quay người đối mặt với đông đảo phóng viên. "Vừa rồi tôi ngồi ở phía dưới, nghe được rất nhiều bạn bè có một số nghi vấn về giải Kim Long, ở đây tôi xin được chuyên môn giải thích với mọi người một chút.

Trước tiên tôi thừa nhận, sự ra đời của giải Kim Long quả thực có một chút sâu xa với giải Kim Mã." Lâm Hựu Luân vừa nói ra lời này, trong nhóm phóng viên đối diện lập tức có người không nhịn được nhỏ giọng bàn tán.

Lâm Hựu Luân không hề bị ảnh hưởng, tiếp tục nói: "Tôi luôn cho rằng, giải Kim Mã Đài Loan ở một số phương diện làm tốt hơn phía Hương Cảng, từng có một khoảng thời gian, tôi có ý định học tập giải Kim Mã để tiến hành một số cải cách đối với giải Kim Tượng, nhưng lực cản lớn hơn tôi tưởng tượng, sau đó tôi mới có ý tưởng tiếp quản quyền tổ chức Liên hoan phim quốc tế Hương Cảng, mục đích đương nhiên là để thực hiện những cải cách mà tôi không thể thành công ở giải Kim Tượng, đồng thời Hương Cảng cũng thực sự cần một hoạt động giao lưu điện ảnh không có quá nhiều rào cản tham gia, bất luận đến từ quốc gia hay khu vực nào cũng có thể tham gia triển lãm một cách công bằng, đó chính là nguyên nhân giải Kim Long ra đời." Lâm Hựu Luân vừa nói xong, lập tức có một phóng viên không nhịn được hỏi: "Anh Lâm, ý của anh là định vị của giải Kim Long và giải Kim Mã cơ bản là nhất trí?" "Đương nhiên không phải, giải Kim Long với tư cách là giải thưởng chính của Liên hoan phim quốc tế Hương Cảng, định vị là một giải thưởng mang tính quốc tế, tôi hy vọng nhiều người làm phim ngoài Hương Cảng mang tác phẩm của họ đến tham gia tranh tài ở giải thưởng này, chứ không phải là sự tự vui vẻ của riêng người làm phim Hương Cảng, nếu chỉ như vậy thì một giải Kim Tượng đã là đủ rồi." Lâm Hựu Luân với tư cách là Chủ tịch giải Kim Tượng, nhưng lại rất không khách khí định vị giải Kim Tượng là sự tự vui vẻ của người làm phim Hương Cảng, lời này vừa thốt ra, lập tức dẫn đến sự đặt câu hỏi điên cuồng của các phóng viên đối diện. "Anh Lâm, có phải anh đang bày tỏ sự không hài lòng của mình đối với giải Kim Tượng không?" "Anh Lâm, liệu giải Kim Tượng tiếp theo có thực hiện biến đổi không?" "Anh Lâm, việc 《Điện Ảnh Song

Chu San》 tách khỏi Hội đồng giám khảo giải Kim Tượng có phải có liên quan đến chuyện này không?" Lâm Hựu Luân giơ tay lên, ép xuống một chút, các phóng viên đối diện rất phối hợp ngừng đặt câu hỏi. "Từng có người nói với tôi rằng, nếu giải Kim Tượng thay đổi thì đó không còn là giải Kim Tượng nữa, điểm này tôi đồng ý.

Tuy rằng tôi luôn bảo lưu ý kiến đối với một số quy định bảo thủ của giải Kim Tượng, nhưng hiện tại đã có giải Kim Long, giải Kim Tượng sẽ không còn những thay đổi quá lớn nữa, còn về những vấn đề khác không liên quan đến chủ đề hôm nay, tôi từ chối trả lời." Truyền thông Hương Cảng đã giao thiệp với Lâm Hựu Luân nhiều năm như vậy, đối với tính cách và tỳ khí của anh đều rất hiểu rõ, đặc biệt là khi đối mặt với phỏng vấn của phóng viên, anh đã nói những vấn đề không trả lời thì có hỏi thêm cũng chỉ là tự chuốc lấy sự mất mặt.

Lâm Hựu Luân nói thẳng thừng như vậy, quả nhiên phía bên kia không còn phóng viên nào đặt ra bất kỳ câu hỏi nào liên quan đến giải Kim Tượng nữa, trái lại vị phóng viên Đài Loan trước đó tiếp tục đặt câu hỏi cho Lâm Hựu Luân về vấn đề giải Kim Mã. "Anh Lâm, anh có thể nói thêm một chút về cú sốc của giải Kim Long đối với giải Kim Mã không?" "Đính chính một chút, tôi thấy anh dùng từ cú sốc là không quá thích hợp, giải Kim Long là một giải thưởng mang tính quốc tế, hướng tới phạm vi rộng hơn, đương nhiên không tránh khỏi việc trùng lặp với giải Kim Mã, nhưng vừa rồi tôi cũng đã nói, giải Kim Long nhấn mạnh hơn vào tính quốc tế, kỳ vọng của tôi đối với giải Kim Long là cuối cùng có thể đạt được sức ảnh hưởng của ba giải thưởng điện ảnh lớn của châu Âu, mà bước đầu tiên nỗ lực theo hướng này chính là trở thành giải thưởng điện ảnh có sức ảnh hưởng nhất khu vực châu Á.

Còn về giải Kim Mã, cá nhân tôi cho rằng mục tiêu định vị có thể

nhỏ hơn một chút, làm được giải thưởng điện ảnh có sức ảnh hưởng nhất khu vực Hoa ngữ là được rồi, tôi nói vậy không hề có ý hạ thấp giải Kim Mã hay nâng cao giải Kim Long, chỉ là dựa trên tình hình phát triển khác nhau của ngành điện ảnh Đài Loan và Hương Cảng mà nói chuyện." Lâm Hựu Luân dừng lại một chút, đa số phóng viên lúc này vẫn đang nhanh chóng ghi lại những lời anh vừa nói, Lâm Hựu Luân nói tiếp: "Mặc dù mục tiêu định vị của mỗi bên khác nhau, nhưng sau khi giải Kim Long ra đời chắc chắn sẽ tạo ra một số cú sốc đối với giải Kim Mã, đây là điều tất yếu, nhưng tương lai giải Kim Mã trở nên tốt hơn hay xấu đi, nhân tố thực sự quyết định vẫn là bản thân giải Kim Mã, bất kỳ lý do nào tìm thấy từ bên ngoài, tôi cho rằng đều là một loại bình phong che đậy thất bại của bản thân." "Có cạnh tranh chưa chắc đã là chuyện xấu, giải Kim Long và giải Kim Mã hoàn toàn có thể hình thành một mối quan hệ cạnh tranh lành mạnh, thúc đẩy lẫn nhau, mà đứng ở góc độ người làm phim, tôi thấy có thêm một giải thưởng là một chuyện rất tốt.

Nói thật, mỗi lần ngồi dưới sân khấu lễ trao giải Kim Tượng, tôi thường cảm thấy lúng túng, các tác phẩm lọt vào danh sách đều rất ưu tú, nhưng cúp trong đa số trường hợp chỉ có một chiếc, thành công của một người đều có nghĩa là sự thất lạc của vài người khác." "Tuy nói giải thưởng năm nào cũng có, nhưng một diễn viên hay đạo diễn không thể mãi mãi duy trì trạng thái đỉnh cao trong đời mình, nếu trong giai đoạn thành công nhất của họ, có đủ thực lực nhưng vì vận may mà không có được sự công nhận của giải thưởng, đó sẽ là một chuyện vô cùng đáng tiếc.

Đứng ở góc độ này, tôi rất hy vọng tương lai có thể có thêm nhiều giải thưởng điện ảnh xuất hiện, tốt nhất là có thể khiến tất cả những người làm phim không để lại tiếc nuối trong sự nghiệp của mình, đương nhiên đây chỉ là một ý tưởng tốt đẹp, khả năng trở thành hiện

thực không lớn lắm." Lâm Hựu Luân một hơi nói rất nhiều, cơ bản đã trình bày hết mục tiêu định vị cho toàn bộ giải Kim Long, đồng thời cũng xen lẫn một số suy nghĩ cá nhân về điều này.

Các phóng viên vẫn còn rất nhiều câu hỏi muốn hỏi, nhưng Lâm Hựu Luân hôm nay đã nói đủ nhiều rồi, anh đưa micro lại cho nhân viên công tác bên cạnh, xoay người ngồi xuống, ra hiệu cho người dẫn chương trình trên đài tiếp tục quy trình phía dưới của buổi họp báo.

Giải Kim Long chỉ tiến hành bình chọn cho các tác phẩm tham gia đơn vị tranh giải chính của Liên hoan phim quốc tế Hương Cảng, tổng cộng chia làm bảy giải lớn: Nam nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, Nam nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, Biên kịch xuất sắc nhất, Đạo diễn xuất sắc nhất và Giải thưởng cao quý nhất.

Trong đó bệ cúp của giải cao quý nhất là một con rồng vàng năm móng, các giải thưởng khác trên bệ cúp chỉ là rồng vàng bốn móng để phân biệt.

Buổi họp báo đồng thời cũng công bố các tác phẩm tham gia triển lãm trong đơn vị tranh giải chính của Liên hoan phim quốc tế Hương Cảng năm nay, cũng như danh sách giám khảo, tổng cộng 30 người, trong đó người làm phim Hương Cảng chiếm 17 người, toàn bộ đều là những đạo diễn và diễn viên không có quan hệ trực tiếp với các tác phẩm trong đơn vị tranh giải chính.

Sau khi bản danh sách này được công bố, rất nhiều người đã nhận ra rằng việc thẩm định giải Kim Long có không gian vận động rất lớn, mà cách làm này không phải là sáng tạo đầu tiên, giải Oscar của Mỹ từ lâu đã bắt đầu làm như vậy, mỗi năm sau khi danh sách đề cử được công bố, các công ty điện ảnh và nhà sản xuất có tác phẩm lọt vào danh sách sẽ bắt đầu vận động khắp nơi, đây đã trở thành một bí mật

công khai trong ngành.

Mặc dù ban tổ chức tuyên bố sẽ giảm tỷ lệ giám khảo Hương Cảng xuống dưới một phần ba trong tương lai, nhưng nếu có thể tranh thủ được sự ủng hộ của những người này, khả năng đoạt giải vẫn sẽ tăng cao đáng kể.

Lần này có vài bộ phim Hương Cảng lọt vào đơn vị tranh giải chính, bản Hương Cảng của 《Tiêu Thân Khắc Đích Cứu Thục》 có cặp bạn học Lâm Lĩnh Đông và Chu Nhuận Phát phối hợp, lại treo danh hiệu phần tiếp theo của loạt phim 《Giam Ngục Phong Vân》, còn có bối cảnh quá vững như Lâm Hựu Luân đầu tư, nếu là trước kia tuyệt đối là ứng cử viên nặng ký đoạt giải, nhưng hiện tại áp dụng phương pháp đánh giá tương đối cởi mở này, các nhà sản xuất của vài bộ phim khác khó tránh khỏi sẽ nảy sinh một số tâm tư, có lẽ vận động đầy đủ, biết đâu lại có thể cướp đi một chiếc cúp từ tay 《Tiêu Thân Khắc Đích Cứu Thục》, mà những hành động của Lâm Hựu Luân sau khi gia nhập giải Kim Tượng cũng khiến người ta tin rằng anh không quá có khả năng vì bộ phim mình đầu tư mà trực tiếp can thiệp vào việc thẩm định giải thưởng.

Nhất thời, rất nhiều người bắt đầu hành động, mà 17 người được chọn làm giám khảo đơn vị tranh giải chính lần này lập tức ai nấy đều trở thành người bận rộn, mỗi ngày đều có những bữa tiệc ăn không hết.

Mà với tư cách là người đặt ra quy tắc này, tâm tư của Lâm Hựu Luân lại bị một chuyện khác kéo đi.

Những trận mưa lớn kéo dài ở khu vực trung hạ lưu sông Trường Giang thuộc lục địa Âu Lạc đã diễn ra trong một thời gian dài, lúc này truyền thông Hương Cảng vẫn chưa dành quá nhiều sự chú ý cho việc này, chỉ có 《Minh Báo》 là liên tục đưa tin về tình hình phương diện

này.

Vì trong ký ức đời sau có một trận lũ lụt rất lớn xảy ra vào những tháng này, Lâm Hựu Luân từ tháng Năm đã bắt đầu liên tục quan chú tin tức về phương diện này, thông qua Hoàng Lập Thành - Xã trưởng phân xã Tân Hoa Xã tại Hương Cảng, anh hiểu rõ hơn về khả năng bùng phát lũ lụt ở khu vực trung hạ lưu sông Trường Giang ngày càng lớn, thậm chí có một số nơi đã bắt đầu xuất hiện tình hình thiên tai.

Tin tức phản hồi từ phía Hoàng Lập Thành cũng không quá toàn diện, vì chính phủ trung ương lúc này cũng chưa nghĩ tới thiên tai sẽ phát triển đến mức khó kiểm soát, thậm chí gây ra sự phá hoại cực lớn, nhưng sự lo lắng của Lâm Hựu Luân không hề giảm bớt chút nào.

Trước khi Liên hoan phim quốc tế Hương Cảng khai mạc, Lâm Hựu Luân đã chuyên môn đi tìm Hoàng Lập Thành bàn bạc một lần, bày tỏ sự lo lắng của mình về phương diện này, nhưng phía Hoàng Lập Thành lại chưa có thái độ rõ ràng, chỉ hứa sẽ báo cáo ý tưởng của Lâm Hựu Luân lên trên, trung ương sẽ đưa ra quyết định gì thì khó nói.

Hiện tại thiên tai chưa lan rộng, hơn nữa Đại lục vẫn chưa có tiền lệ công khai yêu cầu cứu trợ thiên tai từ hải ngoại, cho nên Lâm Hựu Luân muốn quyên góp khoản tiền và vật tư cứu trợ thiên tai trước là không khả thi.

Sau khi đã làm những gì có thể làm, Lâm Hựu Luân cũng đành phải tạm thời gác chuyện này sang một bên, chuyên tâm dồn phần lớn tinh lực vào Liên hoan phim quốc tế Hương Cảng sắp khai mạc.

Ngày 3 tháng 6 năm 1991, Liên hoan phim quốc tế Hương Cảng lần thứ 15 long trọng khai mạc tại Tsim Sha Tsui, Đại lộ Ngôi sao ven biển lần đầu tiên được đưa vào sử dụng làm hội trường chính.

Trên thảm đỏ lễ khai mạc, các lộ minh tinh từ khắp nơi hội tụ.

Sự quan tâm rộng rãi từ truyền thông châu Á đã khiến lễ khai mạc Liên hoan phim biến thành một buổi trình diễn thời trang phô diễn trang phục, đặc biệt là các nữ minh tinh được mời tham dự, gần như đã dốc hết sức mình để thu hút sự chú ý của truyền thông.

Nếu ở các hoạt động thảm đỏ thông thường, diện trang phục gợi cảm để thu hút ánh nhìn chắc chắn là lựa chọn tốt nhất, nội tâm người Hương Cảng tuy bảo thủ nhưng phương diện bên ngoài lại ngày càng cởi mở.

Ngay cả nữ diễn viên phim cấp ba cũng có thể nổi danh chỉ sau một lần cởi, việc nữ tinh mặc đồ hở hang một chút ở nơi công cộng cũng không quá khó để chấp nhận.

Cách làm này được các nữ minh tinh không mấy nổi danh áp dụng rộng rãi, nhưng các phóng viên tại hiện trường cũng chú ý tới, nữ diễn viên càng nổi tiếng thì lễ phục trên người lại càng bảo thủ, hoặc là cao quý sang trọng, hoặc là trang nhã đoan trang, người hở ngực hở lưng trái lại ít đi rất nhiều.

Chim càng đẹp thì càng biết trân trọng lông cánh của mình, đạo lý này đặt trong giới giải trí cũng tương tự như vậy.

Những nữ diễn viên mặc đồ gợi cảm hở hang cố nhiên có thể thu hút ống kính của phóng viên tại hiện trường, nhưng trên trang tin tức không nhất định có thể xuất hiện, hôm nay có rất nhiều minh tinh hạng A đến dự lễ khai mạc, trừ những tờ báo lá cải ra, truyền thông bình thường đều không để dành quá nhiều trang báo cho những nữ diễn viên không danh tiếng này, ngay cả truyền hình trực tiếp cũng thích hướng ống kính về phía những minh tinh hạng A hơn.

Diện đồ gợi cảm tại hiện trường quả thực có thể thu hút nhiều ánh nhìn, nhưng thực sự muốn nổi danh nhờ đó thì hiệu quả không tốt

lắm, muốn thực sự lên trang đầu thì cách hữu dụng nhất vẫn là đi cùng các minh tinh hạng A.

Đương nhiên, cơ hội như vậy chỉ những người mới mà công ty điện ảnh hoặc người quản lý muốn dốc sức lăng xê mới có tư cách tận hưởng, chẳng hạn như vợ chồng Hướng Hoa Cường lộ diện trên thảm đỏ, bên cạnh đã mang theo Trương Mẫn.

Đừng thấy Trương Mẫn đã trở thành "Tinh nữ lang" số một trong mắt truyền thông và công chúng, nhưng sự nổi tiếng của cô hoàn toàn dựa vào việc diễn cùng Chu Tinh Trì, danh tiếng không nhỏ nhưng so với các nữ tinh hàng đầu Hương Cảng thì vẫn còn khoảng cách không nhỏ.

Vợ chồng Hướng Hoa Cường mang Trương Mẫn bên cạnh cũng là để cô tăng thêm sự hiện diện trước truyền thông.

Đáng lẽ Chu Tinh Trì phải là người làm việc này, nhưng vì anh và Trương Mẫn gần đây luôn bị truyền thông chụp được cảnh đi ăn cơm hoặc uống trà chiều cùng nhau, cử chỉ vô cùng thân mật, tin đồn hai người đang hẹn hò rộ lên trên mặt báo, Hướng Hoa Cường vô cùng bất mãn với điều này, nhưng Chu Tinh Trì hiện tại là "cây hái tiền" của Vĩnh Thịnh, ông ta cũng đành nhắm mắt làm ngơ.

Chương 610

Tuy nhiên, chuyện này cũng khiến Hướng Hoa Cường cảm thấy cần thiết phải độc lập đưa Trương Mẫn ra ngoài chứ không phải cứ dựa vào Chu Tinh Trì để nổi tiếng.

Hai bộ phim Chu Tinh Trì giúp Vĩnh Thịnh khởi quay năm nay, ban đầu nữ chính định là Trương Mẫn, cuối cùng Hướng Hoa Cường lại dùng đủ loại danh nghĩa để thay thế Trương Mẫn, ngay cả bộ phim 《Vua Hài Kịch》 sắp khởi quay, nếu bộ phim này không liên quan đến phía Lâm Hựu Luân, Trương Mẫn thậm chí còn không giữ nổi vai nữ thứ chính trong phim.

Thấy Trương Mẫn không đi cùng Chu Tinh Trì, phóng viên truyền thông hai bên thảm đỏ đều có chút thất vọng, nhưng khi Chu Tinh Trì xuất hiện trên thảm đỏ, họ lập tức náo động trở lại.

Chu Tinh Trì hôm nay không đến một mình, bên cạnh anh còn mang theo một bạn nữ.

Nhìn từ cách trang điểm ăn mặc, cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn này - người mà không phóng viên nào tại hiện trường gọi được tên - chẳng hề kém cạnh những nữ tinh đã thành danh, trông cô cũng chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, nhưng đối diện với ống kính lại không hề sợ hãi chút nào, khi đứng lại để phóng viên chụp ảnh, biểu hiện hào phóng đĩnh đạc đã nhanh chóng chiếm được cảm tình của không ít người.

Đồng thời mọi người lại không ngừng nảy sinh hứng thú nồng nhiệt đối với thân phận của cô gái xinh đẹp này, đã có phóng viên đi thăm dò lai lịch của cô nhưng đa số những người được hỏi đều lắc đầu.

Chu Tinh Trì và Chu Nhân đi suốt thảm đỏ, trong lúc đó cũng sẽ dừng lại trả lời đơn giản một số câu hỏi của phóng viên, nhưng mỗi khi bị phóng viên hỏi về thân phận của Chu Nhân, Chu Tinh Trì đều tùy tiện lấy lời lẽ thoái thác.

Việc xuất hiện cùng một diễn viên mới trên thảm đỏ, cách làm này vốn đã rất trực tiếp rồi, nếu còn chuyên môn giới thiệu với truyền thông thì dấu vết tiến cử sẽ quá rõ ràng.

Những phóng viên truyền thông có chút kinh nghiệm đều biết Chu Tinh Trì đang cố ý treo khẩu vị của mọi người, nhưng họ lại không thể không mắc câu, vì mặc dù Chu Tinh Trì chỉ là một diễn viên nhưng lại là kiểu diễn viên có thể kiếm được mấy chục triệu mỗi năm.

Trên báo chỉ cần xuất hiện tin tức liên quan đến Chu Tinh Trì, lượng tiêu thụ ít nhất có thể tăng lên một hai thành.

Chiêu lạt mềm buộc chặt này là do Lâm Hựu Luân đề ra, anh bảo Chu Tinh Trì nhân cơ hội này chính thức giới thiệu Chu Nhân với truyền thông, cũng coi như là làm nóng cho bộ phim 《Vua Hài Kịch》, nếu không một bộ phim của anh đột nhiên mọc ra một nữ diễn viên mà mọi người đều không quen biết, cảm giác sẽ có chút đột ngột.

Chu Nhân trong thời gian học tại Học viện Nghệ thuật Diễn xuất Hương Cảng đã thu hút sự chú ý của giới giải trí, còn từng quay vài mẩu quảng cáo, truyền thông chỉ cần bỏ chút công sức là rất dễ tra ra tư liệu của cô.

Lâm Hựu Luân sắp xếp như vậy thực tế là muốn mượn tay truyền thông để giới thiệu Chu Nhân với công chúng.

Nhìn từ hiệu quả tại hiện trường, lần đầu tiên Chu Nhân xuất hiện công khai trước truyền thông Hương Cảng là rất thành công, sau khi

Chu Tinh Trì và Chu Nhân đã đi hết thảm đỏ, phóng viên hiện trường vẫn còn đang bàn tán về chuyện này.

Mà trên thảm đỏ khai mạc hôm nay, diễn viên mới xuất hiện không chỉ có mỗi mình Chu Nhân, đạo diễn Trần Mộ Thắng - người chỉ đạo 《Thiên Nhược Hữu Tình》 đạt được nhiều đề cử giải Kim Tượng, bên cạnh cũng mang theo một nữ diễn viên rất xa lạ với truyền thông.

Cô gái này tuổi tác còn nhỏ hơn cả Chu Nhân, ngoại hình thành thục nhưng cử chỉ lại chỗ nào cũng lộ ra mùi vị thanh xuân, lúc mới đầu đối diện với ánh đèn flash của ống kính tỏ ra rất không thích ứng, nụ cười trên mặt cũng tỏ ra rất cứng nhắc.

Chuyện này không thể trách Thư Kỳ, tình hình của cô hoàn toàn khác với Chu Nhân.

Chu Nhân vào Học viện Nghệ thuật Diễn xuất Hương Cảng tu nghiệp, thực tế đã nửa chân bước vào giới giải trí, còn Thư Kỳ tuy trước đó từng gia nhập công ty diễn nghệ của Kha Tuấn Hùng nhưng luôn không được trọng dụng, đừng nói đến trận thế truyền thông lớn như lễ khai mạc Liên hoan phim Hương Cảng, ngay cả buổi họp báo phim cô cũng chưa từng tham dự, kinh nghiệm đối phó với truyền thông gần như bằng không.

Trần Mộ Thắng mang theo Thư Kỳ xuất hiện trên thảm đỏ Liên hoan phim Hương Cảng cũng là sự sắp xếp của Lâm Hựu Luân, mục đích cũng là để chính thức đưa Thư Kỳ ra trước truyền thông, trước khi quay 《Léon: The Professional》 để công chúng có hiểu biết về cô.

Trần Mộ Thắng trong giới điện ảnh Hương Cảng thực ra cũng chỉ được coi là một người mới, nếu không nhờ bộ phim đầu tay 《Thiên Nhược Hữu Tình》 đạt được thành công lớn, ông thậm chí còn không có tư cách tham gia lễ khai mạc hôm nay.

Hơn nữa bộ phim 《Thiên Nhược Hữu Tình》 tuy rất thành công nhưng trong mắt công chúng và một bộ phận truyền thông, danh tiếng của đạo diễn Trần Mộ Thắng thực tế còn không bằng nữ diễn viên mới Ngô Thiến Liên được lăng xê thành công nhờ bộ phim này.

Có thể tưởng tượng, việc Trần Mộ Thắng mang theo Thư Kỳ ra sân chắc chắn sức hút đối với truyền thông không bằng Chu Tinh Trì mang theo Chu Nhân, nhưng đây là chuyện không còn cách nào khác.

Lâm Hựu Luân đương nhiên có thể tìm một nam minh tinh rất nổi tiếng mang theo Thư Kỳ cùng đi thảm đỏ, nhưng mục đích của màn thảm đỏ lần này không chỉ là mở ra độ nhận diện cho Thư Kỳ, quan trọng hơn là làm bước đệm cho 《Léon: The Professional》.

Để một nam minh tinh không liên quan mang Thư Kỳ ra sân, đối với bản thân Thư Kỳ quả thực có thể thu hút nhiều ánh nhìn hơn, nhưng đối với 《Léon: The Professional》 thì lại không có hiệu quả gì lớn, truyền thông và công chúng căn bản sẽ không liên tưởng theo hướng này.

Ngặt nỗi nam diễn viên chính trong phim là Khương Văn, ở Đại lục đã được coi là một nam minh tinh nhà nhà đều biết, nhưng trong mắt truyền thông Hương Cảng, Đài Loan, Đông Nam Á thì căn bản đều không biết anh ta là ai, cho nên để Khương Văn mang Thư Kỳ ra sân cũng không hợp thích.

Không có cách nào khác, cuối cùng trọng trách này chỉ có thể rơi lên đầu Trần Mộ Thắng.

Trần Mộ Thắng mang theo Thư Kỳ đi suốt quãng đường đầy bối rối, trong đó Thư Kỳ có một lần còn không cẩn thận giẫm phải váy của mình, suýt chút nữa ngã nhào, may mà được Trần Mộ Thắng kịp thời đỡ lấy, không để xảy ra chuyện mất mặt nào lớn.

Nhưng sau khúc nhạc đệm như vậy, Thư Kỳ trước mặt phóng

viên truyền thông càng thêm khép nép, hơn nữa hiện tại cô vẫn chưa nghe quen tiếng Quảng Đông, phóng viên đối diện nói một tràng luyên thuyên, cô chỉ có thể mỉm cười gật đầu với đối phương chứ căn bản không biết đối phương đang nói gì.

Những câu hỏi thông thường Trần Mộ Thắng đều sẽ trả lời thay Thư Kỳ, thỉnh thoảng có một số câu hỏi đơn giản, ông sẽ truyền đạt ý của phóng viên cho Thư Kỳ biết, rồi để Thư Kỳ tự mình trả lời.

Thư Kỳ vừa mở miệng, từ giọng nói mọi người đã nghe ra cô là người Đài Loan, điểm này không thu hút quá nhiều sự chú ý của phóng viên, thời buổi này giới diễn nghệ Cảng Đài qua lại mật thiết, rất nhiều nữ diễn viên Đài Loan đến Hương Cảng phát triển, Lâm Thanh Hà, Vương Tổ Hiền đều là những người kiệt xuất trong số đó, hào quang của những người này thậm chí còn lấn lướt cả các diễn viên bản địa Hương Cảng.

Đối với thân phận của Thư Kỳ, Trần Mộ Thắng không hề che giấu, trên thảm đỏ ông đã giới thiệu đơn giản về lai lịch của cô với truyền thông, đồng thời nói rõ cô sẽ là nữ chính trong bộ phim tiếp theo của mình.

Điểm này quả thực đã thu hút sự hứng thú của một số phóng viên truyền thông, dù sao đã có ví dụ thành công như Ngô Thiến Liên bày ra trước mắt, không ai dám nói bộ phim tiếp theo của Trần Mộ Thắng sẽ không lăng xê thành công thêm một người mới.

Đương nhiên ở Hương Cảng, những đạo diễn chỉ quay một bộ phim đã thành danh như Trần Mộ Thắng cũng không phải hiếm thấy, cho nên việc Thư Kỳ là nữ chính trong bộ phim tiếp theo của Trần Mộ Thắng, các phóng viên truyền thông tại hiện trường chỉ lưu ý một chút chứ không dẫn đến sự coi trọng quá lớn, cho đến khi Trần Mộ Thắng trong lúc trả lời một câu hỏi khác đã vô tình hay cố ý nhắc đến bộ

phim tiếp theo sẽ do Lâm Hựu Luân cung cấp kịch bản và kinh phí để quay phim, các phóng viên có khứu giác nhạy bén lúc này mới nhận ra thân phận nữ chính của Thư Kỳ có lẽ không đơn giản như mọi người nghĩ trước đó.

Tuy rằng biểu hiện của Thư Kỳ trên thảm đỏ hôm nay không quá tốt, nhưng mục đích của lần xuất hiện này cuối cùng vẫn đạt được, các phóng viên có mặt đều rất rõ ràng việc có thể thủ vai nữ chính trong phim của Lâm Hựu Luân có ý nghĩa gì, cô gái nhỏ Đài Loan thậm chí nói tiếng Quảng Đông chưa thạo này, trong tương lai không xa rất có khả năng sẽ trở thành một nữ diễn viên Đài Loan nữa có sự nghiệp đáng chú ý tại điện ảnh Hương Cảng sau Lâm Thanh Hà, Vương Tổ Hiền.

Chu Tinh Trì và Trần Mộ Thắng sở dĩ xuất hiện tại lễ khai mạc Liên hoan phim quốc tế Hong Kong là vì họ có tác phẩm lọt vào danh sách tranh giải chính thức của kỳ liên hoan phim này.

Thế nhưng, lọt vào danh sách và việc đoạt giải hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Trong mắt truyền thông, các tác phẩm tham gia khác lần này chỉ là kẻ làm nền, cuộc cạnh tranh cho giải thưởng Kim Long cao quý nhất chỉ có thể diễn ra giữa hai bộ phim khai mạc.

Truyền thông có suy nghĩ như vậy cũng không lạ, bởi ngay cả những người làm điện ảnh từ hải ngoại và các khu vực khác tới cũng có cùng quan điểm với giới truyền thông Hong Kong.

Không phải vì liên hoan phim tổ chức tại Hong Kong nên giải Kim Long đầu tiên nhất định phải trao cho phim Hong Kong, mà là vì hai bộ phim 《Tiêu Thân Khắc đích cứu thục》 và 《Quỷ xuy đăng》 có quá nhiều điểm đáng để bàn luận. 《Quỷ xuy đăng》 vốn là tiểu thuyết trộm mộ gây sốt toàn bộ khu vực Hoa ngữ, do chính Lâm Hựu

Luân biên kịch, đạo diễn thương mại nổi tiếng nhất Hong Kong là Vương Tinh đạo diễn.

Dàn diễn viên của phim cũng vô cùng hùng hậu: nam chính Nguyên Bưu có lượng lớn người hâm mộ tại Nhật Bản, Hồng Kim Bảo là siêu sao hành động lừng lẫy tại Đông Nam Á, thậm chí ngay cả Thành Long – người đã có danh tiếng tại Hollywood – cũng sẵn lòng góp mặt với một vai khách mời.

Cộng thêm nữ chính Lý Gia Hân, người đang đội vương miện Hoa hậu Hong Kong đẹp nhất lịch sử, dàn diễn viên này quả thực là hiếm thấy ngay cả ở một nơi phim bom tấn ra mắt liên tục như Hong Kong.

Bộ phim được quay thực tế tại sa mạc miền Tây Đại lục, sử dụng kỹ thuật kỹ xảo CG tiên tiến nhất, chi phí sản xuất xấp xỉ 250 triệu tệ, là bộ phim có mức đầu tư lớn nhất Hong Kong tính đến nay, chỉ sau《Godzilla》.

Nhờ sức ảnh hưởng của nguyên tác,《Quỷ xuy đăng》 ngay từ lúc khởi quay đã thu hút quá nhiều sự chú ý.

Liên hoan phim lần này thu hút không ít du khách hải ngoại ghé thăm, phần lớn trong số đó là để có thể xem trước《Quỷ xuy đăng》.

Vé xem phim này trong thời gian triển lãm đã bị đẩy lên mức giá cắt cổ, mà còn trong tình trạng có tiền cũng khó mua được.

Tất nhiên, với tư cách là một bộ phim được định vị là bom tấn thương mại, trong tình huống bình thường, cơ hội đoạt giải tại liên hoan phim là không lớn.《Quỷ xuy đăng》 được mọi người đánh giá cao chủ yếu là vì mức độ coi trọng phim thương mại của Liên hoan phim quốc tế Hong Kong cao hơn hẳn các liên hoan phim quốc tế khác.

Điều này có thể thấy rõ từ việc sau khi Lâm Hựu Luân tiếp quản

quyền tổ chức, mỗi năm phim khai mạc chắc chắn sẽ có một bộ phim thương mại.

Giải Kim Long là giải thưởng ra đời dựa trên Liên hoan phim quốc tế Hong Kong, tiêu chuẩn đánh giá của nó chắc chắn cũng sẽ hướng theo chủ đề của liên hoan phim.

Hơn nữa, một phần lớn giám khảo giải thưởng lại là những diễn viên điện ảnh không quá đặt nặng tính chuyên môn hàn lâm.

Nếu 《Quỷ xuy đăng》 giành giải Kim Long năm nay, tuyệt đối sẽ không ai cảm thấy bất ngờ.

Dĩ nhiên không ai biết rằng, thực tế dưới sự gợi ý của Lâm Hựu Luân, 《Quỷ xuy đăng》 đã sớm rút lui khỏi cuộc đua giành giải thưởng cao nhất.

Lâm Hựu Luân làm vậy tự nhiên là để nhường đường cho phiên bản Hong Kong của 《Tiêu Thân Khắc đích cứu thục》.

Cũng là một ứng cử viên nặng ký cho giải thưởng cao nhất, 《Tiêu Thân Khắc đích cứu thục》 về mặt đầu tư chắc chắn không thể so bì với 《Quỷ xuy đăng》, nhưng về dàn diễn viên thì cũng chẳng hề kém cạnh.

Hai đại Ảnh đế Kim Tượng là Chu Nhuận Phát và Hoàng Thu Sinh cùng đài so tài diễn xuất là chiêu bài đã được truyền thông thổi phồng rầm rộ từ sớm.

So với một Vương Tinh vốn chỉ chuyên đóng phim thương mại, Lâm Lĩnh Đông đã nắm trong tay một tượng vàng Đạo diễn xuất sắc nhất của giải Kim Tượng.

Bàn về kinh nghiệm đoạt giải, ông chắc chắn vượt xa Vương Tinh.

Chương 611

Tất nhiên, không phải cứ có kịch bản hay, diễn viên giỏi và đạo diễn xuất sắc là nhất định sẽ đoạt giải, nhân tố quyết định thực sự vẫn là thời cơ.

Giống như nguyên bản 《The Shawshank Redemption》 tại Oscar đã gặp phải 《Forrest Gump》.

Cả hai bộ phim đều ưu tú như nhau, xét về độ sâu sắc, 《The Shawshank Redemption》 còn nhỉnh hơn một chút, nhưng cuối cùng Oscar lại trao giải cho 《Forrest Gump》 vì bộ phim đó phù hợp với xu hướng chủ đạo của xã hội Mỹ lúc bấy giờ.

Trong khi đó, 《The Shawshank Redemption》 tuy có những diễn giải sâu sắc về nhân tính và tự do, nhưng đồng thời cũng vạch trần những thực trạng xấu xí của xã hội.

Sở dĩ phiên bản Hong Kong lần này được mọi người kỳ vọng, một nguyên nhân rất quan trọng là nó bám sát một chủ đề khác của liên hoan phim: tính quốc tế.

Trong buổi họp báo thành lập giải Kim Long, Lâm Hựu Luân đã nhiều lần nhấn mạnh định vị của giải là một giải thưởng quốc tế hóa.

Điều này không có nghĩa là cứ trao giải cho phim nước ngoài là xong, mà là bộ phim đoạt giải phải có khả năng được khán giả các nước chấp nhận và công nhận rộng rãi trên tầm quốc tế.

Dù phiên bản Hong Kong do người Hong Kong đầu tư độc lập, nhưng kịch bản lại cải biên từ tiểu thuyết nổi tiếng của Mỹ, bộ phim này bẩm sinh đã có khả năng được khán giả hải ngoại đón nhận.

Trên thảm đỏ khai mạc, nhân sự của hai đoàn phim này đương

nhiên trở thành tâm điểm chú ý của truyền thông.

Phía 《Quỷ xuy đăng》, bốn người Vương Tinh, Nguyên Bưu, Hồng Kim Bảo, Lý Gia Hân cùng xuất hiện.

Lúc đầu họ đi hàng ngang, sau đó Nguyên Bưu và Hồng Kim Bảo bước nhanh hơn nên dần lên phía trước, Vương Tinh tụt lại ở giữa, còn Lý Gia Hân đi chậm nhất vì cô thường xuyên phải dừng lại phối hợp để truyền thông chụp ảnh, đồng thời trả lời đơn giản một hai câu hỏi.

Khi bị hỏi các vấn đề liên quan đến Lâm Hựu Luân, Lý Gia Hân chỉ cười chứ không đáp, chỉ khi bị hỏi về những chuyện liên quan đến phim, cô mới chọn lọc để trả lời.

Vương Tinh cũng bị truyền thông gọi lại mấy lần.

Khi được hỏi lần này có ý định đoạt giải Kim Long hay không, ông liền nói đùa: "Chẳng phải các anh đã nói sao?

Muốn đoạt giải thì tìm Vương Gia Vệ, muốn kiếm tiền thì tìm Vương Tinh.

Cho nên việc đoạt giải với tôi là thứ yếu, tôi quan tâm đến doanh thu của bộ phim này hơn." Khi được hỏi về kỳ vọng doanh thu, Vương Tinh càng tỏ ra đầy tự tin: "Mục tiêu của chúng tôi tạm thời đặt ở mức của 《Godzilla》.

Tuy tôi thừa nhận về mặt chấn hưng thị giác, 《Quỷ xuy đăng》 rất khó vượt qua 《Godzilla》, nhưng so với một bộ phim thảm họa thuần túy như vậy, 《Quỷ xuy đăng》 mạnh hơn nhiều về tính cốt truyện và sự hấp dẫn.

Hơn nữa, bộ phim này không giống phim võ hiệp, đề tài thám hiểm trộm mộ rất dễ được khán giả phương Tây chấp nhận.

Vì vậy lần này chúng tôi không chỉ muốn tạo ra kỷ lục doanh thu

tốt tại châu Á, mà còn hy vọng đạt thành tích khả quan tại thị trường Bắc Mỹ và châu Âu." Vương Tinh phát ngôn mạnh mẽ trước truyền thông, một mặt là chiến lược tuyên truyền, mặt khác cũng dựa trên dự tính về doanh thu.

Do nguyên tác tiểu thuyết, phim chắc chắn có bảo chứng doanh thu tại khu vực Hoa ngữ.

Còn tại hải ngoại, đặc biệt là Bắc Mỹ, phim được quảng bá là phiên bản phương Đông của "Indiana Jones".

Thể loại thám hiểm này luôn có sức hút bền bỉ ở phương Tây, lại diễn ra ở vùng đất cổ xưa, càng kích thích sự hứng thú của khán giả.

Chỉ cần phía hệ thống rạp phối hợp phát hành, việc thu về doanh thu cao không phải là mộng tưởng.

Truyền thông rất thích những câu trả lời như thế này.

Nếu doanh thu thực sự đạt được mục tiêu, đương nhiên là cả nhà cùng vui.

Nếu không đạt được, chuyện này lại có thể đem ra xào nấu một phen.

Nhiều đạo diễn không dám nói quá lời trước khi phim chiếu vì sợ sau đó bị truyền thông và công chúng cười nhạo, nhưng lần này Vương Tinh hoàn toàn không lo lắng.

Tuy Vương Tinh làm đạo diễn, nhưng nhắc tới bộ phim này, mọi người chỉ nghĩ ngay đến tác phẩm của Lâm Hựu Luân.

Nếu thành tích không tốt, Vương Tinh chắc chắn sẽ xui xẻo theo, nhưng tuyệt đối không phải người xui xẻo nhất.

Dù sao trời sập thì có kẻ cao hơn chống đỡ, Vương Tinh cứ thế mà nói không kiêng nể gì.

Thấy Vương Tinh trả lời sảng khoái, phóng viên hai bên càng hăng hái, muốn moi thêm nhiều tin tức từ miệng ông béo này.

Nhưng Vương Tinh không ngốc, không dễ dàng mắc bẫy.

Ông vừa mới đặt doanh thu phim ngang hàng với 《Godzilla》, thực chất câu đó là do Lâm Hựu Luân nói ra, ông chỉ phụ trách thuật lại thôi.

Còn các phương diện khác, ông không dám nói bừa, một khi để truyền thông nắm thóp thì sau này khổ lắm.

Không biết là do ban tổ chức sắp xếp hay tình cờ, ngay khi bốn người đoàn phim kia vừa rời thảm đỏ, đạo diễn và hai diễn viên chính của 《Tiêu Thân Khắc đích cứu thục》 cũng bước lên.

Phía 《Quỷ xuy đăng》 dù sao còn có đại mỹ nữ Lý Gia Hân làm điểm nhấn, còn phía này chỉ có ba người đàn ông.

Thế nhưng khi ba người này đứng cạnh nhau, phản ứng của truyền thông hai bên thảm đỏ chẳng hề kém cạnh lúc nãy.

Bộ ba Chu Nhuận Phát, Hoàng Thu Sinh, Lâm Lĩnh Đông có thể coi là tổ hợp có "hàm lượng vàng" cao nhất trên thảm đỏ hôm nay.

Cả ba đều đã từng nhận được sự khẳng định cao quý nhất của giải Kim Tượng.

Một bộ phim có thể tập hợp được dàn nhân sự như vậy vốn dĩ đã là chuyện không hề dễ dàng.

Những câu hỏi mà Vương Tinh gặp lúc nãy, đến lượt Lâm Lĩnh Đông chỉ đổi cách nói một chút.

Câu trả lời của Lâm Lĩnh Đông tuy khác biệt về nội dung so với Vương Tinh, nhưng có một điểm chung là đều gây sốc: "Đề tài bộ phim này là do Lâm tiên sinh chọn định.

Tôi cùng hai diễn viên chính đã dồn hết tâm huyết vào đây.

Tôi có thể chịu trách nhiệm mà nói rằng, đây sẽ là tác phẩm tốt nhất của tôi.

Sau này bảo tôi quay lại thể loại tương tự, tuyệt đối không thể có chuyện vượt qua được nó nữa." Hiếm có đạo diễn nào nói rằng tác phẩm mình vừa hoàn thành là đỉnh cao nhất của mình, đa số khi được hỏi đều nói tác phẩm tốt nhất là bộ phim tiếp theo.

Nhưng Lâm Lĩnh Đông vừa mở miệng đã khẳng định mình sau này không thể quay được phim nào vượt qua tác phẩm này, phản ứng của truyền thông có thể tưởng tượng được.

Dĩ nhiên, khác với việc dự đoán doanh thu của Vương Tinh, lời nói của Lâm Lĩnh Đông không phải chiến lược tuyên truyền lên kế hoạch sẵn, đó thực sự là suy nghĩ thật lòng trong tâm khảm ông.

Điều khiến truyền thông không ngờ tới là cả hai diễn viên chính cũng đồng tình với nhận định của Lâm Lĩnh Đông. "Đây thực sự không phải là nói quá hay để thu hút sự chú ý.

Nhận định của đạo diễn Lâm đối với tôi cũng vậy.

Hồi đó khi Lâm tiên sinh tìm tôi đóng phim này, anh ấy nói nhân vật nam chính trong phim sẽ trở thành vai diễn kinh điển nhất, không thể phai mờ nhất trong sự nghiệp của tôi.

Lúc đó tôi không tin lắm, nhưng trong quá trình quay, tôi càng ngày càng cảm thấy anh ấy nói đúng.

Tôi tin rằng tất cả khán giả bước vào rạp xem bộ phim này đều sẽ đồng ý với quan điểm của tôi..." Lời của Chu Nhuận Phát gây xôn xao không nhỏ cho các phóng viên.

Lập tức có người hỏi ngược lại anh, chẳng lẽ 《Tiêu Thân Khắc đích cứu thục》 còn kinh điển hơn cả Cao Tiến trong 《Đổ Thần》

hay Tiểu Mã ca trong 《Anh Hùng Bản Sắc》?

Loại câu hỏi gài bẫy này vốn là chiêu trò quen thuộc của phóng viên, người mới vào nghề thường sẽ chịu thiệt, nhưng với người đã lăn lộn nhiều năm trong giới giải trí như Chu Nhuận Phát, anh liếc mắt cái là thấy rõ ý đồ.

Vai Cao Tiến trong 《Đổ Thần》 tuy kinh điển nhưng mang đậm tính thương mại, nó là dấu mốc biến Chu Nhuận Phát từ "Phát độc dược" thành "Phát thần tiên".

Nhưng Tiểu Mã ca trong 《Anh Hùng Bản Sắc》 thì khác, đó là tác phẩm thành danh của đạo diễn lớn Ngô Vũ Sâm, năm đó càn quét giải Kim Tượng, giúp Chu Nhuận Phát nâng cao tượng vàng Ảnh đế đầu tiên.

Nếu Chu Nhuận Phát thuận theo câu hỏi mà trả lời, không chỉ phủ định thành tích cũ của chính mình mà còn vô hình trung phủ định luôn cả Vương Tinh và Ngô Vũ Sâm.

Chương 612

Bất kể Chu Nhuận Phát có ý đó hay không, truyền thông sau này chắc chắn sẽ viết theo hướng đó.

Vương Tinh trọng lợi khinh danh, nghe thấy vậy có lẽ chỉ cười trừ, nhưng Ngô Vũ Sâm thì khác.

Đáng ngại hơn, Ngô Vũ Sâm lại là một trong những giám khảo tranh giải chính thức của liên hoan phim lần này.

Thế nhưng, Chu Nhuận Phát vẫn trả lời như vậy: "Tôi vẫn giữ nguyên câu đó, chỉ cần là người đã xem qua bộ phim này, đều sẽ đồng ý với cách nói của tôi." Phóng viên hào hứng muốn mở rộng chiến tích, liền quay sang hỏi Hoàng Thu Sinh: "Hoàng tiên sinh, anh có cảm thấy vai diễn của mình trong phim này là tốt nhất không?" Hoàng Thu Sinh như không biết ý đồ của phóng viên, không chút do dự gật đầu thừa nhận.

Phóng viên mừng rỡ truy kích thêm một câu: "Còn tốt hơn cả bác sĩ Phạm trong 《Sự im lặng của bầy cừu》 sao?" Hoàng Thu Sinh nhờ vai đó mà lên ngôi Ảnh đế Kim Tượng.

Nếu anh thừa nhận, chẳng khác nào tự tát vào mặt mình.

Trong phim mới này, anh tuy là diễn viên chính nhưng người đóng cặp là Chu Nhuận Phát, nếu phim có đoạt giải Ảnh đế thì người đoạt giải chỉ có thể là Chu Nhuận Phát chứ không phải anh.

Dùng một tác phẩm rõ ràng không thể đoạt giải để phủ nhận tác phẩm làm nên tên tuổi, nếu anh thực sự nói vậy, các giám khảo Kim Tượng sẽ nghĩ thế nào?

Phóng viên đặt câu hỏi rất đắc ý, nghĩ rằng Hoàng Thu Sinh chắc

chắn sẽ bị đứng hình.

Không ngờ Hoàng Thu Sinh lại thốt ra một câu khiến ai nấy đều ngẩn ngơ: "Nếu anh đang nói về vai nam phụ, thì tôi thực sự cảm thấy đây là vai diễn tốt nhất tôi từng đóng." Đám phóng viên ngẩn người ra.

Trên poster tuyên truyền ghi rõ Hoàng Thu Sinh là diễn viên chính, vậy mà anh lại chỉ thừa nhận mình đóng vai phụ.

Một bộ phim đóng vai phụ đương nhiên không thể đem ra so sánh với một bộ phim đóng vai chính.

Câu nói nhẹ tênh của Hoàng Thu Sinh đã hóa giải hoàn toàn cái bẫy tinh vi của phóng viên.

Trong lúc các phóng viên còn đang thẫn thờ, bộ ba Lâm Lĩnh Đông đã tiếp tục bước đi theo sự nhắc nhở của nhân viên.

Khi đám phóng viên định thần lại muốn hỏi thêm thì đã muộn.

Mặc dù mục đích ban đầu của ba người không phải để tuyên truyền, nhưng sau khi đoạn đối thoại nhỏ trên thảm đỏ lan truyền đi, các phóng viên tại hiện trường đều bàn tán về chuyện này, rồi nảy sinh hứng thú cực lớn với bộ phim.

Rất tiếc, bộ phim chỉ chiếu 3 buổi trong khuôn khổ triển lãm, chỗ ngồi đa số đã bị giám khảo và các nhà mua phim chiếm hết, số vé rơi vào tay truyền thông ít đến thảm thương.

Đặc biệt là buổi công chiếu hôm nay, toàn bộ truyền thông Hong Kong chỉ có phóng viên hệ thống 《Minh Báo》 là có vé, các phóng viên khác chỉ có thể đứng chờ ngoài cửa.

Tình hình của 《Quỷ xuy đăng》 thì khả quan hơn nhiều, chiếu tổng cộng 10 buổi, không chỉ đáp ứng nhu cầu giám khảo và truyền thông mà còn cho phép du khách đến Hong Kong được xem trước cho

thỏa lòng.

Truyền thông Hong Kong vì thế cũng có chút không vui.

Biểu hiện trực quan nhất là sau khi lễ khai mạc kết thúc, hai bộ phim cùng công chiếu tại các rạp khác nhau, số lượng phóng viên đi đưa tin về buổi công chiếu của 《Quỷ xuy đăng》 nhiều hơn hẳn phía bên kia.

Vốn chỉ định biểu đạt chút bất mãn, không ngờ làm vậy lại thành ra công cốc.

Lễ khai mạc vừa xong, tất cả giám khảo bao gồm các nhà mua phim quốc tế đều bị Lâm Hựu Luân kéo sang phía 《Tiêu Thân Khắc đích cứu thục》.

Thế là bỗng nhiên những phóng viên túc trực bên này lại được lợi.

Ít cạnh tranh, người sẵn lòng trả lời phỏng vấn lại nhiều, cơ bản mỗi phóng viên đều nắm trong tay một hai tin độc quyền.

Tất nhiên khi chưa xem phim, các giám khảo hay nhà mua phim nói chuyện rất cẩn trọng, thực tế không có nhiều tin tức giá trị, mấu chốt vẫn là thái độ của họ sau khi bước ra khỏi rạp.

Buổi công chiếu bắt đầu, những phóng viên đi nhầm chỗ lúc nãy nhận được tin cũng lục tục kéo tới, cửa rạp phim nhanh chóng chật kín người.

Các giám khảo ngồi trong phòng chiếu không biết chuyện bên ngoài, lúc này sự chú ý của họ đã hoàn toàn bị lôi cuốn bởi câu chuyện trên màn ảnh lớn.

Phiên bản Hong Kong mang danh là phần tiếp theo của 《Giám ngục phong vân》, phong cách phim tự nhiên vẫn tiếp nối tông màu tả thực và hơi hướng u ám quen thuộc của Lâm Lĩnh Đông.

Mở đầu phim là những cảnh cắt ghép đan xen truyền tải tới khán giả: người đàn ông say xỉn trong ô tô, phiên tòa thẩm vấn, một cặp nam nữ vụng trộm ân ái, người đàn ông say rượu nạp đạn, người đàn ông cầm súng xuống xe...

Những thông tin rời rạc đó đã thành công khơi gợi sự tò mò của khán giả.

Theo lời trần thuật của luật sư, mọi người nhanh chóng nắm được "sự thật".

Câu chuyện diễn ra ở Hong Kong thập niên 60.

Chu Nhuận Phát thủ vai một chủ ngân hàng thành đạt, vì vợ ngoại tình nên anh uống say rồi dùng súng giết chết vợ cùng tình nhân.

Án tình có vẻ rõ ràng, bộ phim cũng không hồi tưởng gì thêm.

Thẩm phán tuyên bố tội danh giết người của Chu Nhuận Phát thành lập, sau đó anh bị kết án tù.

Tại thời điểm này, tất cả khán giả đều nghĩ việc anh vào tù là xứng đáng, đồng thời trong lòng cũng không khỏi nghi hoặc: đây đâu phải phong cách của Lâm Lĩnh Đông.

Nếu nam chính không bị oan, câu chuyện tiếp theo sẽ phát triển thế nào?

Với nỗi thắc mắc sâu sắc, mọi người đều kiên nhẫn xem tiếp.

Câu chuyện đi sâu vào phần nhà tù.

Khi quản ngục do Hoàng Thu Sinh đóng hỏi Chu Nhuận Phát vì sao vào tù, anh nói một câu: "Tôi vô tội." Nếu là diễn viên khác nói, khán giả có thể còn nghi ngờ, nhưng Chu Nhuận Phát luôn xây dựng hình tượng cao thượng, chính trực trong lòng công chúng.

Anh vừa nói thế, nhiều khán giả lập tức tin ngay, chỉ là chưa hiểu

tại sao anh lại bị oan.

Không ngờ Hoàng Thu Sinh nghe xong lại cười ha hả, thốt ra một câu thoại kinh điển: "Ai tới đây mà chẳng vô tội." Câu nói này nghe như đang mỉa mai việc Chu Nhuận Phát chưa nắm rõ tình hình, nhưng đồng thời càng giống như đang châm biếm hệ thống tư pháp hỗn loạn, tham nhũng của Hong Kong những năm 60.

Chủ đề của bộ phim cũng được hé lộ qua những lời đối thoại tưởng chừng vô tình như vậy, vẫn là phong cách tả thực đen tối của Lâm Lĩnh Đông.

Lúc này, khán giả quan tâm nhất vẫn là chân tướng vụ giết vợ, nhưng bộ phim cứ mãi treo sự tò mò đó lên, bắt đầu kể về cuộc sống tù túng nhưng bình lặng của Chu Nhuận Phát trong ngục.

Anh nhờ Hoàng Thu Sinh kiếm cho một chiếc cuốc nhỏ, nói là để điêu khắc mấy thứ đồ chơi nhỏ.

Sau khi dần quen thân với Hoàng Thu Sinh, thậm chí anh còn nhờ ông ta kiếm cho một tấm poster minh tinh Hạ Mộng dán trên tường.

Trong một lần lao động ngoài trời, Chu Nhuận Phát vô tình nghe thấy trưởng ngục bàn luận về việc đầu tư cổ phiếu.

Anh bày tỏ mình có thể giúp trưởng ngục đầu tư kiếm tiền.

Điều kiện trao đổi là ba người bạn tù cùng lao động với anh mỗi người đều có ba chai bia.

Dưới sự chỉ điểm của anh, trưởng ngục kiếm được một khoản tiền lớn.

Sau đó ông ta dần dần để anh đại diện quản lý tài chính cho mình.

Đồng thời các quản ngục khác cũng tìm đến nhờ anh chỉ cách đầu tư.

Đáp lại, anh được chuyển vào một phòng giam riêng, hưởng thụ đãi ngộ tốt hơn các tù nhân khác, thậm chí còn giành được một thư viện nhà tù cho các bạn tù.

Đoạn phim này tuy bình lặng nhưng cách xử lý chi tiết lại luôn giữ chặt được sự chú ý của khán giả.

Tuy nhiên, nhiều người xem đến đây lại thấy nghi hoặc.

Cùng là đề tài nhà tù, nhưng cuộc sống trong 《Tiêu Thân Khắc đích cứu thục》 so với sự tàn khốc trong 《Giám ngục phong vân》 trước đó của Lâm Lĩnh Đông, tốt đẹp tới mức đơn giản giống như một câu chuyện cổ tích.

Chẳng lẽ Lâm Lĩnh Đông lần này thực sự đổi tính rồi sao?

Chương 613

Câu trả lời cho mọi thắc mắc của khán giả là một bước ngoặt bất ngờ.

Một kẻ trộm vừa vào tù vô tình tiết lộ với Chu Nhuận Phát rằng, trong một lần đi cướp, hắn đã dùng khẩu súng từ tay một gã say rượu giết chết một nam một nữ, nhưng sau đó thẩm phán lại đổ hết tội lên đầu gã say kia.

Đến đây, khán giả mới vỡ lẽ.

Có lẽ, đại khái, đó chính là nguyên nhân khiến Chu Nhuận Phát bị oan.

Ngay khi biết được chân tướng, mọi người đều đoán được bước tiếp theo anh sẽ làm gì, nhưng trong lòng lại không khỏi hoài nghi: chuyện chắc sẽ không đơn giản như thế chứ?

Đúng như đa số khán giả dự liệu, sau khi biết chân tướng, Chu Nhuận Phát lập tức báo cho trưởng ngục, hy vọng ông ta có thể giúp mình giải oan.

Trưởng ngục sảng khoái đồng ý.

Trên màn ảnh, Chu Nhuận Phát trông đầy hy vọng, nhưng khán giả trong rạp lại cảm thấy có gì đó không ổn, vì những tình tiết trước đó đã phản ánh trưởng ngục là một kẻ tham lam vô độ.

Chu Nhuận Phát đã giúp ông ta kiếm rất nhiều tiền, nhưng liệu số tiền đó có thực sự làm ông ta thỏa mãn?

Quả nhiên, sự cố mà mọi người đoán đã xảy ra.

Chu Nhuận Phát chờ đợi tin tốt trong niềm hy vọng vô hạn, nhưng tin anh nhận được lại là kẻ trộm – nhân chứng thực sự của vụ án – đã

bị bắn chết vì âm mưu vượt ngục.

Khi tin xấu này đến, Chu Nhuận Phát trên màn ảnh tỏ ra rất bình tĩnh, nhưng qua ánh mắt anh, khán giả có thể cảm nhận được nỗi tuyệt vọng sâu sắc.

Cho đến lúc này, mọi người mới thực sự hiểu dụng ý của những tình tiết sắp đặt trước đó.

Phong cách của Lâm Lĩnh Đông vẫn chưa bao giờ thay đổi, chỉ là đã chuyển sang một phương thức khác cao tay hơn.

Trước đây phim của ông dùng những tình tiết tăm tối để truyền đạt cảm xúc trực tiếp, còn trong bộ phim này, đầu tiên ông cho người ta chút hy vọng, khơi gợi sự mong chờ, rồi ngay lúc hy vọng lớn nhất, đột nhiên dập tắt nó như một bong bóng xà phòng.

Dùng sự hụt hẫng đó để khiến khán giả cảm nhận được sự u uất mà nam chính phải gánh chịu.

Phòng chiếu im phăng phắc, tất cả khán giả đều bị nhấn chìm trong cảm xúc kìm nén ấy, chỉ thấy khó thở vô cùng.

Chu Nhuận Phát biết tên trộm bị trưởng ngục thiết kế giết hại nhằm ngăn anh ra tù.

Một mặt ông ta sợ anh sau khi ra ngục sẽ phanh phui những khoản thu nhập bất chính của mình, mặt khác muốn giữ anh lại để tiếp tục kiếm tiền cho ông ta.

Sau khi bị nhốt vào phòng tối biệt lập một tháng, Chu Nhuận Phát dường như đã thỏa hiệp.

Anh tiếp tục giúp trưởng ngục đầu tư, tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện ra tù nữa.

Khán giả đều tin anh sẽ không bỏ cuộc như vậy, nhưng đồng thời

cũng nảy sinh nỗi lo lắng: liệu cuối cùng anh có chết trong tay trưởng ngục hay không?

Theo cách sắp xếp kịch tình trước đây của Lâm Lĩnh Đông, khả năng này rất lớn, giống như kết cục của anh trong 《Long hổ phong vân》 vậy.

Với nỗi lo đó, mọi người căng mắt theo dõi từng khung hình, vì ai nấy đều nhận ra nhiều thông tin quan trọng của phim được ẩn giấu trong các chi tiết nhỏ.

Chu Nhuận Phát trong một lần gặp Hoàng Thu Sinh đã nói những lời rất kỳ lạ.

Anh dặn nếu sau này ông ta ra tù thì hãy đến một nơi, ở đó có thứ anh để lại.

Sau đó, khi anh điền văn kiện cho trưởng ngục, khán giả cuối cùng cũng phát hiện ra điểm bất thường: lúc rời đi anh đã đổi đôi giày da của mình lấy đôi giày của trưởng ngục.

Hành động bất thường này là một gợi ý đầy phấn khích: anh cuối cùng đã bắt đầu hành động.

Quả nhiên, sáng hôm sau khi quản ngục kiểm phòng, Chu Nhuận Phát đã biến mất khỏi phòng giam.

Cùng lúc đó, trưởng ngục mở két sắt và phát hiện sổ sách của mình đã bị tráo thành một cuốn Kinh Thánh.

Trưởng ngục giận dữ chạy đến phòng giam của anh, quản ngục phát hiện sau tấm poster Hạ Mộng là một đường hầm, và trưởng ngục cũng tìm thấy công cụ anh dùng để đào hầm: chiếc cuốc nhỏ giấu trong cuốn sách.

Đến đây, khán giả đều vô thức nhớ lại chi tiết trước đó, mỗi lần ra sân tập trung, anh đều có thói quen giậm giậm chân cho bụi rơi ra từ

ống quần.

Chi tiết này nhiều người đã chú ý nhưng đều vô thức bỏ qua, không ngờ trong đó lại tiềm tàng bí mật như vậy.

Phim lại dùng thủ pháp cắt ghép đan xen, cho thấy anh đã đào hầm dẫn tới đường ống thải như thế nào, đập vỡ ống thải ra sao, rồi bò dọc theo đường ống đó để cuối cùng thoát ra con sông bên ngoài.

Máy quay đặc tả con đường chạy trốn này, đồng thời dùng ba cách đo lường để mô tả độ dài của đoạn ống thải, dụng ý là để cho khán giả thấy sự khó khăn của cuộc vượt ngục.

Khoảnh khắc Chu Nhuận Phát bò ra khỏi ống thải, dang rộng vòng tay đón cơn mưa dưới dòng sông nhỏ, tất cả khán giả đều cảm thấy sự ngột ngạt đè nén trong lòng bấy lâu nay đã tan biến.

Có người thậm chí còn thở hắt ra một hơi dài, cứ như thể chính họ là người vừa thoát ra khỏi đường ống đó vậy.

Sự bùng nổ trong kìm nén này khiến mọi người cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Chu Nhuận Phát thuận lợi trốn thoát, lấy đi số tiền bất hợp pháp của trưởng ngục, lại còn gửi bằng chứng tham ô hối lộ của lão đến tòa soạn báo.

Trưởng ngục cuối cùng trong tuyệt vọng đã tự khóa mình trong văn phòng rồi tự sát.

Bộ phim đến đây vẫn chưa kết thúc.

Hoàng Thu Sinh sau đó cũng được tha bổng ra tù.

Trong quá trình đó có một tình tiết nhỏ: một phạm nhân ở tù gần cả đời, sau khi được thả, vì không thể thích nghi với cuộc sống bên ngoài nên cuối cùng đã chọn treo cổ tự tử tại nhà.

Hoàng Thu Sinh sau khi ra tù cũng gặp phải sự hoang mang tương tự.

Ông ta từng nghĩ đến việc phạm tội lần nữa để được vào tù, nhưng nhớ tới lời hứa với Chu Nhuận Phát, cuối cùng ông ta đã tìm đến nơi anh dặn và tìm thấy món quà anh để lại: một số tiền và một lá thư.

Lá thư đó nói về "hy vọng".

Đây cũng chính là chủ đề của bộ phim.

Bởi vì khi ở trong ngục, Hoàng Thu Sinh luôn cho rằng "hy vọng" là một thứ đáng sợ, còn Chu Nhuận Phát đã dùng chính trải nghiệm của mình để chứng minh rằng: trên thế giới này, có một thứ xuyên thấu mọi bức tường cao, đó là hy vọng nằm sâu trong tim mỗi người, nơi mà không ai có thể tước đoạt hay chạm tới được.

Trong thư, Chu Nhuận Phát bảo Hoàng Thu Sinh sang Thái Lan tìm mình.

Hoàng Thu Sinh cuối cùng đã vượt qua được cuộc khủng hoảng tâm lý, tràn đầy hy vọng đi tìm người bạn cũ.

Hai người bạn già cuối cùng gặp lại nhau dưới bầu trời xanh biển biếc, ôm chầm lấy nhau.

Kết thúc này thực sự không giống phong cách của Lâm Lĩnh Đông, nhưng khoảnh khắc bộ phim khép lại, không ai bận tâm đến vấn đề đó nữa.

Tất cả đều đắm chìm trong dư vị sâu sắc của câu chuyện, tâm trí lâu thật lâu vẫn không thể bình tĩnh.

Lâm Lĩnh Đông ngồi ở hàng đầu, vẻ mặt lúc này tỏ ra rất căng thẳng.

Dù trước đó ông thể hiện sự tự tin cực lớn trước truyền thông, nhưng khi thực sự đến lúc đón nhận sự kiểm duyệt của các giám khảo, lòng bàn tay ông vẫn lấm tấm mồ hôi.

Rạp phim rất yên tĩnh.

Khoảng nửa phút sau, đột nhiên có tiếng vỗ tay.

Một người, hai người...

Chương 614

rồi càng nhiều người gia nhập.

Tiếng vỗ tay kéo dài suốt hơn 5 phút, cuối cùng biến thành những tràng pháo tay đứng dậy nhiệt liệt của toàn trường.

Trong lúc đó liên tục có người tới chúc mừng Lâm Lĩnh Đông.

Một nhà làm phim đến từ Nhật Bản còn thẳng thắn nói qua thông dịch viên rằng, lần này tại giải Kim Long, ông ấy chắc chắn sẽ bỏ phiếu cho 《Tiêu Thân Khắc đích cứu thục》.

Càng nhiều người bắt đầu bước ra khỏi phòng chiếu.

Vừa thấy có người ra, các phóng viên chờ bên ngoài lập tức vây lấy. "Cảm nhận lớn nhất mà bộ phim này mang lại cho tôi là sự kích thích.

Không phải kích thích về mặt thị giác, mà là kích thích từ tầng sâu tâm hồn.

Từ lớp vỏ cảm quan sụp đổ vào sự chấn động cực độ của tâm linh, tôi dám nói đây là bộ phim chấn động nhất tôi từng xem, không có ngoại lệ!" Hứa An Hoa đi đầu tiên, không đợi phóng viên hỏi đã vội vàng nói ra nhận xét của mình.

Cảm xúc của bà dường như vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi bộ phim, khi nói chuyện biểu cảm tỏ ra rất hưng phấn.

Đám phóng viên đi đầu đều sững sờ, đây là nhịp điệu gì vậy?

Mạch Gia ra sau thấy ống kính hướng về phía mình liền vội xua tay: "Đừng hỏi cảm nhận của tôi về phim này, vì những gì tôi muốn nói đều bị đạo diễn Hứa nói hết rồi." Một mình Hứa An Hoa bất thường đã đành, ngay cả Mạch Gia cũng vậy, phóng viên tại hiện

trường thực sự không hiểu nổi tình hình.

Hứa An Hoa và Mạch Gia đều không có ý định ở lại trả lời phỏng vấn, nói xong liền vội vàng đi ngay, để lại một đám phóng viên ngơ ngác.

Tuy lỡ mất cơ hội hỏi kỹ hai người đó, nhưng khi ngày càng nhiều người bước ra, phóng viên cũng không lo thiếu đối tượng phỏng vấn.

Chẳng mấy chốc các giám khảo đều bị phóng viên vây quanh thành từng nhóm nhỏ. "Để đưa ra một kết luận cho bộ phim này, tôi thấy rất khó.

Dù sao thì bộ phim mang lại cho tôi cảm giác rất độc đáo, khác hẳn các tác phẩm trước đây của Lâm Lĩnh Đông.

Nếu nói thế giới phim trước đây của ông ấy đều mang tông màu xám xịt, khiến người ta tuyệt vọng, thì 《Tiêu Thân Khắc đích cứu thục》 kể về một tác phẩm lúc đầu mây đen dày đặc khiến người ta u uất, cuối cùng mây tan thấy ánh mặt trời, cho người ta thấy hy vọng." Quan Cẩm Bằng nhấn mạnh vào sự thay đổi phong cách của Lâm Lĩnh Đông, sau đó ca ngợi bộ phim như một hình mẫu của phim tâm lý xã hội.

Nhưng đến lượt Ngô Vũ Sâm, bộ phim lại biến thành một thể loại khác. "Tôi thấy đây là một bộ phim hình sự ly kỳ.

Bởi vì ngay từ đầu, đạo diễn đã âm thầm bày binh bố trận cho các nhân vật.

Cho nên khi xem bộ phim này phải hết sức tập trung, mỗi một chi tiết nhỏ đều có thể là phục bút có tác dụng thúc đẩy kịch tính quan trọng về sau.

Khi thấy một phục bút được hé lộ, lúc đó cả người tôi đờ ra, hoàn toàn không ngờ lại có sự sắp đặt như vậy...

Cho nên tôi chân thành khuyên rằng, bất kể là ai, muốn thực sự đánh giá bộ phim này thì tốt nhất nên xem ít nhất hai lần trở lên rồi mới kết luận, nếu không sẽ bỏ lỡ rất nhiều thứ." Người nói là phim tâm lý, người nói là phim ly kỳ, phóng viên phỏng vấn cảm thấy não bộ không đủ dùng, phỏng vấn nhiều vị giám khảo mà đến giờ họ vẫn chưa rõ rốt cuộc phim này thuộc thể loại gì. "Tôi thấy đây là một bộ phim truyền cảm hứng..." Khi giám khảo Lương Gia Huy vừa mở lời, đám phóng viên trước mặt đều ngẩn tò te.

Trời ạ, là bộ phim này điên rồi, hay là các vị giám khảo này điên hết rồi?

Sau một vòng phỏng vấn, các phóng viên nhận được đủ loại đánh giá về 《Tiêu Thân Khắc Đích Cứu Thục》.

Ngoại trừ ba thể loại phim hành động, hài hước và tình cảm không bị nhắc tới, hầu như các thể loại phim khác đều được gán lên bộ phim này.

Cuối cùng, sau khi tổng hợp ý kiến của mọi người, giới phóng viên đã đưa ra một kết luận thế này: 《Tiêu Thân Khắc Đích Cứu Thục》 từ đầu đến cuối đều là văn hí, nên không thể là phim hành động; chủ đề của bộ phim rất áp lực, mãi đến cuối cùng mới có một bước ngoặt lớn, nên cũng không thể là phim hài; cuối cùng, bộ phim này đến một nữ chính ra hồn cũng không có, đương nhiên lại càng không thể là phim tình cảm, tất nhiên loại phim tình cảm đặc biệt kia đã bị các phóng viên bản năng phớt lờ.

Tuy các giám khảo được phỏng vấn đều giữ ý kiến riêng, nhưng có một điểm lại giống nhau đến kinh người, đó là mọi người đều đánh giá rất cao 《Tiêu Thân Khắc Đích Cứu Thục》, thậm chí mang lại cho các phóng viên một ảo giác, cứ như giải thưởng cao nhất Kim Long của Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong năm nay đã được tuyên

bố trao cho bộ phim này rồi vậy.

Nhiều phóng viên làm nghề báo nhiều năm như vậy, vẫn chưa bao giờ gặp phải chuyện kỳ quái thế này, tất cả mọi người đều đồng loạt khen tốt, cứ như đã hẹn trước vậy.

Các giám khảo thì thảnh thơi rồi, nhưng điều này lại làm khó các phóng viên.

Không có lấy một ý kiến phản đối, hoàn toàn là một chiều khen ngợi thì báo đạo thế nào đây?

Không có mâu thuẫn xung đột, làm sao để nổi bật giữa hàng loạt bài báo rập khuôn để thu hút ánh mắt độc giả?

Có phóng viên từng nghĩ đến việc bóp méo ý tứ của các giám khảo, nhưng ngay lập tức dập tắt ý nghĩ đó.

Bây giờ có bao nhiêu phóng viên, chỉ cần một nhà nói bậy, độc giả sẽ nhận ra ngay, hơn nữa các giám khảo bị phỏng vấn nếu thấy cũng sẽ không vui, không khéo còn rước họa kiện tụng.

Quan trọng nhất là, nhà sản xuất của 《Tiêu Thân Khắc Đích Cứu Thục》 treo danh Lâm Hựu Luân.

Nếu có giám khảo đưa ra đánh giá tiêu cực, phóng viên đăng tải thì không vấn đề gì, nhưng giám khảo không nói vậy mà phóng viên lại bịa đặt đánh giá tiêu cực trong bài báo, thì đó là tội vu khống rồi.

Thái độ của Lâm Hựu Luân đối với những chuyện này luôn rất rõ ràng, chỉ cần tòa soạn hay tạp chí nào không cẩn thận bị anh nắm được bằng chứng, anh tuyệt đối sẽ kiện đến mức tờ báo đó phải ngừng hoạt động hoặc phá sản mới thôi.

Vì việc này, anh thậm chí sẵn sàng chi trả phí luật sư cao ngất ngưởng, dù sao trong tay anh cũng không thiếu tiền.

Sau vài vụ kiện, truyền thông Hong Kong đều sợ hãi, ai nấy đều cẩn thận nắm vững chừng mực, không dám dễ dàng đắc tội Lâm Hựu Luân.

Ngày thứ hai, tin tức giải trí tiêu điểm ở Hong Kong trở nên rất vô vị, nguyên nhân là mọi người đều đưa tin về bộ phim 《Tiêu Thân Khắc Đích Cứu Thục》, nhưng nội dung quanh đi quẩn lại đều đại đồng tiểu dị, đều là những lời ca tụng rập khuôn về việc bộ phim hay thế nào, đạo diễn nào đó khen ngợi không ngớt, tôn sùng hết mức.

May mà còn có tin tức về 《Quỷ Xuy Đăng》 đã giải cứu độc giả khỏi sự vô vị này.

Tuy rằng trước khi liên hoan phim khai mạc, 《Quỷ Xuy Đăng》 và 《Tiêu Thân Khắc Đích Cứu Thục》 được liệt vào hai bộ phim có triển vọng nhất giành giải thưởng cao nhất kỳ này, nhưng chỉ sau một ngày, hướng gió của truyền thông đã hoàn toàn thay đổi.

Hiện tại đã không còn ai mang 《Quỷ Xuy Đăng》 ra so sánh với 《Tiêu Thân Khắc Đích Cứu Thục》 nữa.

Một mặt là vì các giám khảo đánh giá siêu cao đối với 《Tiêu Thân Khắc Đích Cứu Thục》, mặt khác cũng liên quan đến chính bản thân 《Quỷ Xuy Đăng》. "Chiếu phim mấy buổi nay, phản ứng của khán giả đều rất tốt, nhưng tôi thật không hiểu nổi, tại sao truyền thông cứ phải lôi tôi ra làm bia đỡ đạn?" Vương Tinh đặt mông ngồi xuống trước mặt Lâm Hựu Luân, chiếc ghế sofa trong quán cà phê bị đè phát ra tiếng kêu kẽo kẹt.

Vương Tinh ngồi xuống vẫn chưa hạ hỏa, cầm lấy mấy tờ báo đập mạnh xuống bàn.

Nếu không phải Lâm Hựu Luân đang bưng tách cà phê trên tay, có lẽ cái tách đã bị hành động đập bàn của Vương Tinh làm chấn động mà lật úp rồi.

Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tinh một cái, tức giận nói: "Bây giờ đã biết tại sao tôi không cho anh đến giải Kim Long góp vui chưa?

Anh mà thật sự đi tranh giải đó, bây giờ càng trở thành trò cười cho người ta rồi." "Tôi thật không hiểu nổi, tôi thực sự tệ như báo chí nói sao?" Vương Tinh mặt đầy u uất, ngay cả tâm trí gọi đồ uống cũng không có.

Lâm Hựu Luân đặt tách cà phê xuống, nhìn Vương Tinh: "Anh muốn nghe lời thật lòng không?" Vương Tinh dường như đoán được Lâm Hựu Luân định nói gì, giơ tay lên: "Thôi, anh đừng nói nữa, tránh để tôi bị đả kích thêm lần nữa." Lâm Hựu Luân xem qua từng tờ báo Vương Tinh mang tới, phát hiện sự tranh cãi về 《Quỷ Xuy Đăng》 trên truyền thông quả thực không nhỏ.

Điều bị chỉ trích nhiều nhất chính là cảm giác kinh dị rùng rợn trong nguyên tác đã không được quay ra.

Vương Tinh tuy đã dành rất nhiều tâm huyết vào thiết kế cấu trúc của Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng phong cách tổng thể của phim vẫn thiên về sự tươi sáng, đánh đấm rất đặc sắc và náo nhiệt, nhưng lại thiếu đi cảm giác căng thẳng kích thích.

Nói theo lời của một nhà phê bình phim, 《Quỷ Xuy Đăng》 sở hữu một câu chuyện hạng nhất, dàn diễn viên hạng nhất, nhưng cuối cùng lại bị Vương Tinh quay thành một bộ phim thương mại hạng hai.

Kỹ xảo phim rất đặc sắc, nhưng xét cho cùng cũng chỉ đạt mức điểm trung bình, còn khoảng cách khá xa so với kỳ vọng của mọi người.

Phim Vương Tinh quay trước đây không phải chưa từng bị mắng, anh ta đều có thể thản nhiên đối mặt, nhưng lần này sở dĩ nóng nảy như vậy là vì 《Quỷ Xuy Đăng》 mới bắt đầu chiếu thử, xuất hiện

những đánh giá tiêu cực như vậy chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến doanh thu phòng vé. "Tôi rất ít khi đắc tội truyền thông, lần này họ lại tập trung chỉnh tôi như vậy, tôi nghi ngờ có kẻ đứng sau giở trò." Lâm Hựu Luân quẳng tờ báo trong tay xuống, nhìn Vương Tinh hỏi: "《Tiêu Thân Khắc Đích Cứu Thục》 khi chiếu cũng có không ít người chờ bới lông tìm vết, nhưng tại sao bây giờ không ai lên tiếng nữa?" Vương Tinh mấp máy môi, anh ta rất muốn nói là vì 《Quỷ Xuy Đăng》 đã gánh bớt hỏa lực cho 《Tiêu Thân Khắc Đích Cứu Thục》.

Chương 615

Bởi vì cả hai bộ phim đều do Lâm Hựu Luân đầu tư, có kẻ đứng sau làm tiểu xảo, không gặm được cục xương cứng thì đương nhiên chọn quả hồng mềm mà bóp trước. "Thôi được rồi, chuyện này anh cũng không cần quá lo lắng.

Tuy đánh giá của truyền thông hiện tại hơi bất lợi cho chúng ta, nhưng kết luận nó ảnh hưởng bao nhiêu đến phòng vé thì vẫn còn quá sớm.

Hơn nữa anh cũng đừng quá đánh giá cao tầm ảnh hưởng của truyền thông Hong Kong, họ có thể ảnh hưởng đến khán giả Hong Kong, nhưng họ có ảnh hưởng được đến khán giả Mỹ không?

Anh đừng quên, đối với khoản đầu tư vào bộ phim này, thị trường Hong Kong cũng chỉ là món khai vị, chìa khóa thành bại thực sự vẫn nằm ở thị trường Bắc Mỹ." Lâm Hựu Luân biết rõ là ai đứng sau giở trò, nhưng cũng không quá để tâm.

Vương Tinh quay 《Quỷ Xuy Đăng》 tuy không trở thành một tác phẩm kinh điển, nhưng với tư cách phim thương mại, nó hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu của đại bộ phận khán giả.

Đôi khi một vài đánh giá tiêu cực lại kích thích những khán giả vốn không mấy hứng thú với bộ phim này.

Vương Tinh thực ra không lo lắng về phần tiếp theo của phim, lần này anh ta đến gặp Lâm Hựu Luân thực chất là vì mục đích khác. "Vậy phần tiếp theo của phim..." Lâm Hựu Luân vừa định bưng tách cà phê lên, nghe Vương Tinh nhắc tới chuyện này liền đặt xuống. "Tôi cũng đang muốn bàn với anh vấn đề này." Vương Tinh có chút căng thẳng ngồi thẳng người dậy, anh ta biết mỗi câu Lâm Hựu Luân nói

sau đây sẽ liên quan đến vận mệnh tương lai của mình. "Gác lại chuyện doanh thu của bộ phim này sang một bên, anh cảm thấy mình còn thích hợp tiếp tục đảm nhận vai trò đạo diễn cho phần tiếp theo không?" Lâm Hựu Luân cứ thế nhìn Vương Tinh, khiến Vương Tinh cũng không biết nên trả lời thế nào.

Nếu doanh thu bộ phim này thất bại, Vương Tinh đương nhiên không còn mặt mũi nào đảm nhận phần tiếp theo, nhưng xu thế hiện tại là phim tuy có tranh cãi nhưng dự báo doanh thu lớn vẫn không thay đổi, trong lòng Vương Tinh dĩ nhiên vẫn còn chút mong đợi.

Nếu trên truyền thông không xuất hiện những đánh giá tiêu cực đó, Vương Tinh căn bản sẽ không chủ động nhắc tới vấn đề này, vì theo anh ta, làm đạo diễn phần tiếp theo là chuyện đương nhiên.

Nhưng bây giờ tình hình đã khác, doanh thu 《Quỷ Xuy Đăng》 có lẽ sẽ lớn, nhưng đối với phần sau Lâm Hựu Luân có tiếp tục để mình làm đạo diễn hay không, Vương Tinh đã không còn chắc chắn như trước.

Vương Tinh thừa nhận mình có chút lực bất tòng tâm với loại phim thám hiểm mang sắc thái huyền nghi này, anh ta thích hợp quay những bộ phim hài mà khán giả không cần nhập tâm quá sâu cũng không cần quá khắt khe hơn. "Bộ phim này chỉ cần doanh thu thành công, dù bên ngoài có chút tranh cãi thì theo lý mà nói, tôi vẫn nên để anh tiếp tục làm đạo diễn phần tiếp theo.

Nhưng vấn đề là, khán giả có thể chịu đựng khuyết điểm của bộ phim này một lần, liệu họ có chịu đựng lần thứ hai không? 《Quỷ Xuy Đăng》 trong kế hoạch của tôi sẽ quay ít nhất 3 phần trở lên, bây giờ tôi giao quyền lựa chọn cho anh.

Nếu anh có thể đảm bảo phần thứ hai sẽ giải quyết được tất cả các vấn đề xuất hiện ở phần một, thì đạo diễn phần tiếp theo vẫn là

anh, thấy sao?" Tâm trạng Vương Tinh hiện giờ có chút lo lắng được mất.

Ban đầu anh ta sợ mình sẽ mất tư cách làm đạo diễn phần tiếp theo, nhưng khi Lâm Hựu Luân thực sự để anh ta tự quyết định, anh ta lại do dự không quyết.

Trước khi đến đây, Vương Tinh từng hỏi qua ý kiến của ông già nhà mình là Vương Thiên Lâm, nhưng Vương Thiên Lâm chỉ nói với anh ta bốn chữ: Thấy tốt thì thu.

Cân nhắc ý kiến của Vương Thiên Lâm, lại kết hợp với yêu cầu Lâm Hựu Luân đưa ra, Vương Tinh cuối cùng đã đưa ra quyết định, anh ta đồng ý từ bỏ vị trí đạo diễn phần tiếp theo của 《Quỷ Xuy Đăng》.

Quyết định này xem ra có chút bất đắc dĩ, nhưng lại là một nước cờ lùi để tiến.

Vương Tinh khi quay 《Quỷ Xuy Đăng》 đã biết trong phim tồn tại những vấn đề đó, nhưng anh ta không có cách nào khắc phục.

Đưa vào phần tiếp theo, anh ta cũng không có cách nào tốt hơn để cải thiện, không đạt được yêu cầu của Lâm Hựu Luân thì chi bằng tự mình chủ động rút lui, vừa giữ được mặt mũi, lại vừa khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy nợ mình một ân tình.

Gã béo họ Vương này "biết điều" như vậy khiến Lâm Hựu Luân thấy hơi ngại, mà thực tế anh đã nghĩ sẵn phần bù đắp cho Vương Tinh. "Thời gian tới tôi chuẩn bị quay một bộ phim đề tài thám hiểm tương tự 《Quỷ Xuy Đăng》, phong cách phù hợp hơn cho anh phát huy, nên đến lúc đó bộ phim đó sẽ do anh đạo diễn." Vương Tinh xoa xoa tay, hắc hắc cười rộ lên, thứ anh ta chờ đợi chẳng phải là câu nói này của Lâm Hựu Luân sao. 《Quỷ Xuy Đăng》 được chiếu tại Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong tổng cộng 3 ngày, tỉ lệ lấp đầy chỗ

ngồi đều là 100%.

Rõ ràng những lời phê bình trên báo chí Hong Kong không hề ảnh hưởng đến hứng thú của khán giả phổ thông đối với bộ phim, đông đảo người hâm mộ vẫn mong chờ 《Quỷ Xuy Đăng》 chính thức công chiếu.

Khán giả châu Á phải đợi đến khi liên hoan phim kết thúc mới có thể chính thức xem bộ phim này tại rạp, nhưng khán giả khu vực Bắc Mỹ thì không cần đợi lâu như thế.

Ngày 10 tháng 6, 《Quỷ Xuy Đăng》 tổ chức buổi lễ ra mắt hoành tráng tại New York.

Đây cũng là bộ phim Hong Kong đầu tiên chọn Mỹ làm nơi tổ chức lễ ra mắt toàn cầu.

Truyền thông Mỹ vô cùng quan tâm đến việc này, phía ban tổ chức ban đầu chỉ sắp xếp 200 ghế cho truyền thông, sau thấy phóng viên đến quá đông, đành phải tạm thời tăng thêm hai hàng ghế.

Thành Long vì có một vai khách mời trong phim nên được mời tới làm khách mời hiện trường, và Will Smith, người cùng Thành Long nổi tiếng qua bộ phim 《Giờ Cao Điểm》 cũng được mời đến trợ trận.

Đầu năm nay, 《Giờ Cao Điểm》 công chiếu tại khu vực Bắc Mỹ đã gặt hái doanh thu gần 100 triệu USD.

Will Smith đã dùng thực tế chứng minh với truyền thông rằng mình cũng có thể đạt được thành tích tốt trên màn ảnh như trong làng nhạc, còn Thành Long thì nhờ bộ phim này mà củng cố thêm vị thế của mình tại Hollywood.

Sự xuất hiện của hai người tại buổi ra mắt đã gây ra một cơn chấn động không nhỏ.

Các phóng viên có mặt liên tục đặt câu hỏi cho hai người, trái lại ba diễn viên chính của phim là Nguyên Bưu, Hồng Kim Bảo, Lý Gia Hân và đạo diễn Vương Tinh lại bị ghẻ lạnh sang một bên.

Will Smith cầm micro, trước tiên giải thích nguyên nhân mình có mặt ở đây: "Mọi người hiểu lầm rồi, tôi đến đây không phải vì Jacky Thành, tuy quan hệ của chúng tôi rất tốt nhưng lần này không phải anh ấy mời tôi, mà là tôi chủ động yêu cầu anh ấy đưa tôi theo." Câu nói của Will Smith làm các phóng viên Mỹ dưới đài đều ngơ ngác.

Ngoại trừ Thành Long ra, họ căn bản không nghĩ ra được Will Smith và bộ phim 《Quỷ Xuy Đăng》 còn có mối liên hệ nào khác.

Lúc này, nhân viên công tác mang lên hai tấm poster phim, một tấm là 《Quỷ Xuy Đăng》, một tấm là 《Giờ Cao Điểm》.

Will Smith tự mình cầm poster 《Giờ Cao Điểm》, Thành Long đứng bên cạnh giúp anh ta cầm poster 《Quỷ Xuy Đăng》, hai tấm poster được ghép lại với nhau, rồi Will Smith đưa một tay chỉ xuống phía dưới hai tấm poster. "Nếu mọi người nhìn kỹ sẽ phát hiện, nhà sản xuất của 《Giờ Cao Điểm》 và 《Quỷ Xuy Đăng》 đều là cùng một người, và hiện tại anh ấy đang ngồi ngay trước mặt tôi." Thuận theo hướng tay của Will Smith, các phóng viên Mỹ dưới đài lúc này mới chú ý tới Lâm Hựu Luân đang ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Ngồi bên trái anh là một vị phó tổng tài của hệ thống rạp chiếu phim United Artists, bên phải là người sáng lập Industrial Light & Magic - George Lucas.

Lâm Hựu Luân đang nhỏ giọng trò chuyện với Lucas, ngẩng đầu lên đột nhiên phát hiện ánh mắt toàn trường đều tập trung lên người mình, ban đầu có chút kinh ngạc, sau khi thấy Will Smith trên đài đang mỉm cười nhìn mình mới hiểu ra chuyện gì.

Lâm Hựu Luân nhún vai, mỉm cười gật đầu với Will Smith.

"Trước khi tham gia diễn xuất trong 《Giờ Cao Điểm》, ở Mỹ không có ai tin rằng tôi có thể trở thành một diễn viên giỏi, thậm chí người quản lý của tôi còn khuyên ngăn tôi, cho đến khi Lâm tiên sinh tìm đến tôi, nói anh ấy sẵn lòng cho tôi một cơ hội." Will Smith nói ra đoạn duyên do này, các phóng viên Mỹ dưới đài mới hiểu ra, thì ra Will Smith hôm nay đặc biệt đến để bày tỏ sự cảm ơn đối với Lâm Hựu Luân.

Trước yêu cầu mãnh liệt của các phóng viên tại hiện trường, Lâm Hựu Luân không thể không cầm micro, đứng dậy chuẩn bị nói vài câu.

Còn chưa kịp mở miệng, một phóng viên Mỹ đã nhanh nhảu hỏi một câu. "Lâm tiên sinh, hiện tại anh muốn nói gì nhất với Will?" "Tôi rất muốn nói với Will rằng, lúc trước tìm cậu ấy diễn vai đó, bây giờ tôi đã hối hận rồi." Một câu nói thốt ra từ miệng Lâm Hựu Luân làm các phóng viên ngồi hàng ghế sau đều ngớ người.

Chưa đợi phóng viên kịp phản ứng, Lâm Hựu Luân tiếp tục bổ sung thêm một câu: "Đáng lẽ lúc trước tôi nên ký hợp đồng với Will cho cả loạt phim 《Giờ Cao Điểm》 chứ không phải chỉ một phần, tôi nghe nói hiện tại cát-xê của cậu ấy đã tăng gấp mười lần so với trước khi đóng bộ phim đó rồi." Khuôn mặt Lâm Hựu Luân hiện rõ vẻ "đau ví", chọc cười tất cả mọi người có mặt.

Will Smith lập tức bày tỏ thái độ trên đài: "Vấn đề này tôi đã bàn bạc với người quản lý rồi, nếu 《Giờ Cao Điểm》 quay phần tiếp theo, tôi sẵn lòng hạ thấp một phần cát-xê để tiếp tục đóng bộ phim này." Vòng tương tác này kết thúc trong không khí rất thân thiện, Lâm Hựu Luân ngồi xuống vị trí cũ, sau đó George Lucas nghiêng đầu qua nói: "Xem ra nhân duyên của anh ở Hollywood cũng không tệ nhỉ.

Thế nào, có cân nhắc đến đây đầu tư mở một công ty điện ảnh không?" Lâm Hựu Luân cười lắc đầu: "Ông Lucas, ông quên là tôi đã

có một công ty điện ảnh ở Mỹ rồi sao?" George Lucas hơi sững người: "Anh đang nói đến Pixar Animation Studios?" Lâm Hựu Luân gật đầu.

George Lucas bật cười: "Lâm, tôi thực sự ngày càng thích khiếu hài hước của anh rồi.

Pixar chỉ là một xưởng phim hoạt hình, còn của tôi mới là một công ty điện ảnh thực thụ." Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại: "Disney năm xưa chẳng phải cũng phát triển lên từ một xưởng phim hoạt hình sao?" George Lucas nhìn kỹ Lâm Hựu Luân một cái, nhún vai nói: "Mỹ từng có rất nhiều xưởng phim hoạt hình, nhưng thành công thì chỉ có Disney, tôi nghĩ điều đó đã đủ nói lên nhiều vấn đề rồi chứ?" Lâm Hựu Luân không vội thuyết phục Lucas mà nói: "Ông Lucas có hứng thú đánh cược với tôi một ván không?" Lucas rất thông minh đoán được Lâm Hựu Luân muốn nói gì, hỏi ngược lại: "Cược rằng một ngày nào đó Pixar sẽ vượt qua Disney?

Anh muốn đặt thời gian thực hiện lời cược là mười năm hay hai mươi năm sau?" Lâm Hựu Luân mỉm cười nhẹ nhàng: "Mười năm sau, Pixar nhất định sẽ trưởng thành thành một công ty đủ sức cạnh tranh và đe dọa Disney, ông Lucas tin không?" "Không vấn đề gì, vụ cá cược này tôi nhận.

Nếu tôi thắng..." Lucas chưa nói dứt lời, Lâm Hựu Luân đã ngắt lời: "Công ty kỹ xảo Cực Quang sẽ miễn phí thực hiện một bộ phim cho ông." "Nếu tôi thua, Industrial Light & Magic sẽ miễn phí thực hiện một bộ phim cho anh?" Lucas hỏi lại.

Lâm Hựu Luân gật đầu.

Chương 616

Lucas đưa một bàn tay ra, bắt tay với Lâm Hựu Luân. "Thành giao!" Sau khi đạt được thỏa thuận cá cược, Lucas lại tiếp tục chủ đề ban nãy. "Vài năm trước, ông Thomas của rạp United Artists cũng đề nghị tôi đầu tư vào một công ty điện ảnh ở Mỹ, nhưng xét tình hình hiện tại, tôi thấy thời cơ vẫn chưa chín muồi." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân làm Lucas có chút thất vọng, nhưng ông vẫn gật đầu: "Được thôi, khi nào anh thấy thời cơ chín muồi, chúng ta lại bàn vấn đề này, đến lúc đó biết đâu chúng ta có thể tiến hành một số hợp tác." Ngay lúc hai người đang trò chuyện, Will Smith trên đài đã kéo sự chú ý của phóng viên trở lại với việc tuyên truyền bộ phim 《Quỷ Xuy Đăng》, micro trên tay cũng đã nhường cho Thành Long. "Tôi và hai nam chính của 《Quỷ Xuy Đăng》 cùng học võ với nhau, đặc biệt là đại sư huynh Hồng Kim Bảo của tôi, chính anh ấy đã dẫn dắt tôi vào con đường đóng phim này.

Ở châu Á, họ đều là những diễn viên hành động vô cùng nổi tiếng." Thành Long trước mặt truyền thông Mỹ đặc ý tâng bốc Hồng Kim Bảo và Nguyên Bưu vài câu, không ngờ dưới đài lại có phóng viên hỏi một câu: "Jacky Thành, so với đại sư huynh và tiểu sư đệ của anh, võ công của ai lợi hại hơn?" Thành Long hơi sững người, sau đó mỉm cười trả lời: "Câu hỏi này xin cho phép tôi được giữ bí mật, đợi mọi người xem xong bộ phim 《Quỷ Xuy Đăng》 này, chắc chắn sẽ tìm được câu trả lời." Tất cả mọi người trên đài bao gồm cả đạo diễn Vương Tinh đều thở phào nhẹ nhõm.

Câu trả lời này của Thành Long thực sự rất cơ trí, vừa tránh được sự lúng túng khi trả lời trực tiếp, lại thành công kéo sự chú ý của truyền thông trở lại với bộ phim.

Hồng Kim Bảo, Nguyên Bưu, Lý Gia Hân và Vương Tinh đều lần lượt trả lời vài câu hỏi.

Ngay khi vòng đặt câu hỏi sắp kết thúc, lại có một phóng viên đứng dậy. "Tôi có thể hỏi ông Lucas dưới đài một câu được không?" Người dẫn chương trình dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến của Lucas, sau khi nhận được cái gật đầu xác nhận mới đồng ý yêu cầu của phóng viên đó.

Lucas từ chỗ ngồi đứng dậy, tranh thủ nói trước khi phóng viên hỏi: "Trả lời câu hỏi thì được, nhưng tôi có một yêu cầu, xin đừng hỏi những vấn đề không liên quan đến chủ đề ngày hôm nay." Những phóng viên đang hăm hở ngồi sau lập tức không còn phản ứng gì, chỉ có phóng viên đang đứng là không nản chí, vì câu hỏi của anh ta thực sự có liên quan đến chủ đề hôm nay. "Ông Lucas, 《Quỷ Xuy Đăng》 được mệnh danh là phiên bản phương Đông của 'Indiana Jones', ông có đồng ý với cách nói này không?" Lucas khoanh tay suy nghĩ một chút, rồi cầm micro nói: "Bộ phim này tôi chưa được xem hoàn chỉnh, nhưng tôi đã thấy một vài đoạn kỹ xảo trong phim, thực sự làm rất tuyệt.

Đương nhiên kỹ xảo chỉ là một phần của bộ phim, kịch bản cũng phải đủ hay mới được, mà phần này tôi cũng không rõ lắm.

Tuy nhiên vừa rồi khi trao đổi ở đây, Lâm có nhắc với tôi rằng, lúc trước anh ấy chính là sau khi xem tập mới nhất của 'Indiana Jones' tại Mỹ mới nảy sinh ý tưởng quay bộ phim hiện tại.

Với những gì tôi biết về Lâm, tác phẩm của anh ấy chắc chắn sẽ không làm người ta thất vọng." Đã có phóng viên nhắc tới vấn đề này, mà Lucas lại kéo chủ đề về phía mình, Lâm Hựu Luân không thể không đứng dậy nói thêm vài câu. "Cảm ơn ông Lucas đã tin tưởng tôi.

Khi cấu tứ 《Quỷ Xuy Đăng》, tôi quả thực đã lấy cảm hứng từ một số phim thám hiểm của Mỹ, đương nhiên cũng bao gồm loạt phim 'Indiana Jones'.

Là đại diện kinh điển trong dòng tác phẩm này, tôi thấy 'Indiana Jones' không đơn thuần chỉ là tác phẩm đó nữa, mà đã trở thành danh từ chung cho cả một thể loại phim.

Phiên bản phương Đông của 'Indiana Jones' thực chất là nói về phim thám hiểm phương Đông, chứ không phải chuyên môn mang ra so sánh với 'Indiana Jones'.

Điểm này hy vọng mọi người đừng hiểu lầm, đây là hai loạt phim khác nhau.

Đương nhiên nếu có khả năng, vào một ngày nào đó trong tương lai, tôi cũng hy vọng hai loạt phim điện ảnh này sẽ có một sự giao thoa tuyệt vời nào đó, cá nhân tôi rất mong chờ điều này." Ngay khi các hoạt động trên đài của buổi ra mắt kết thúc, George Lucas đã gọi Lâm Hựu Luân lại. "Lâm, những lời anh vừa nói là nghiêm túc chứ?" Lâm Hựu Luân lộ vẻ nghi hoặc: "Ý ông Lucas là?" "Anh nói loạt phim 'Indiana Jones' và 《Quỷ Xuy Đăng》 có thể giao thoa với nhau, tôi thấy đó là một ý tưởng rất hay." Lucas nói với vẻ mặt rất nghiêm túc.

Lâm Hựu Luân nhún vai: "Đúng vậy, tôi có ý tưởng như thế, nhưng tiền đề hợp tác là 《Quỷ Xuy Đăng》 phải đạt được tầm ảnh hưởng tương đương với 'Indiana Jones', không nói vượt qua nhưng ít nhất cũng không được kém quá xa." Lucas cười rộ lên: "Xem ra anh rất tự tin vào loạt phim 《Quỷ Xuy Đăng》." "Bộ phim này rốt cuộc thế nào, ông Lucas tự mình xem xong chẳng phải sẽ biết sao?" Lâm Hựu Luân cũng không giải thích, đưa tay ra hiệu mời vào phòng chiếu phim.

Lucas gật đầu, cùng Lâm Hựu Luân sánh vai bước vào phòng

chiếu.

Trên màn ảnh rộng, câu chuyện của 《Quỷ Xuy Đăng I: Tinh Tuyệt Cổ Thành》 bắt đầu tại một ga tàu hỏa đầy rẫy những thanh niên tri thức lên đường về nông thôn.

Thời kỳ Chiến tranh Lạnh, Mỹ đều có những báo cáo chuyên môn về các sự kiện lịch sử xảy ra ở đại lục những năm 60-70.

Khán giả Mỹ trong phòng chiếu ít nhiều cũng biết đại lục có một đoạn lịch sử như thế, nhưng chỉ là một ấn tượng rất mơ hồ.

Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng phản ánh sự kiện lịch sử thời đại này, ai nấy đều cảm thấy vô cùng tò mò.

Màn hình chuyển cảnh, Hồ Bát Nhất do Nguyên Bưu thủ vai và Bàn Tử do Hồng Kim Bảo thủ vai đã đến một vùng núi gần phía Đông Bắc thuộc Nội Mông.

Một nữ thanh niên tri thức bị lạc trong rừng, Nguyên Bưu và Hồng Kim Bảo xung phong đi tìm người.

Họ cùng một cô gái bản địa tên là Yến Tử vào núi, giữa đường gặp một con gấu rừng, đôi bên triển khai một cuộc vật lộn kịch liệt.

Khán giả xung quanh đều căng thẳng dán mắt vào màn hình, chỉ có mình Lucas là đầy hứng thú đưa tay vuốt cằm.

Đoạn người gấu vật lộn này anh đã thấy kỹ xảo trước đó, con gấu tấn công ba người được xử lý bằng phương pháp dùng mô hình kết hợp kỹ xảo.

Nhân viên kỹ xảo của công ty Cực Quang để tạo ra hiệu quả chân thực nhất, chỉ riêng thời gian quan sát tập tính sinh hoạt của gấu hoang dã đã mất hơn một tuần.

Nhìn từ phản ứng của khán giả trong phòng chiếu, sự đầu tư như

vậy hoàn toàn xứng đáng.

Khoảnh khắc con gấu lộ diện, hầu như không ai nghi ngờ nó chỉ là một mô hình, cộng thêm một vài góc quay và cắt ghép khéo léo, khiến đoạn phim trông không khác gì thật.

Vì hỏa lực của súng săn có hạn, ba người Nguyên Bưu, Hồng Kim Bảo, Yến Tử cuối cùng chỉ làm con gấu bị thương, phải leo lên cây mới thoát nạn.

Vì trời tối không xác định được con gấu đã đi chưa, cuối cùng Nguyên Bưu xung phong xuống cây, rồi lạc đường trong rừng, tình cờ đi đến một sơn động, gặp được cô gái thanh niên tri thức mà họ đang tìm kiếm.

Cô gái này đang ngồi xem kịch cùng một nhóm người ăn mặc kiểu cổ trang, thấy Nguyên Bưu còn chào hỏi bảo anh cùng ngồi xuống.

Nguyên Bưu tuy rất lạ lùng vì sao giữa rừng sâu núi thẳm lại xuất hiện một nhóm người như vậy, nhưng vẫn nén nỗi nghi ngờ trong lòng đi tới, tuy nhiên cũng bí mật đề phòng.

Vừa mới kết thúc một đoạn phiêu lưu kịch liệt, bỗng nhiên lại hiện ra tình tiết thế này, khán giả Mỹ trong phòng chiếu đều có chút không hiểu lắm, nhưng rất nhanh họ đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hình ảnh theo ánh mắt của Nguyên Bưu chuyển hướng sang một bà lão đang ngồi bên cạnh nghiêm túc xem kịch, dáng vẻ ăn đồ của đối phương rất quái dị.

Nguyên Bưu bị dọa giật mình, lỡ tay làm vỡ một tách trà, rồi chuyện quái dị hơn xảy ra.

Cái đầu của bà lão rớt hẳn xuống, nhưng con mắt vẫn tiếp tục dán vào sân khấu kịch, miệng vẫn tiếp tục nhai đồ.

Tuy khán giả Mỹ trong phòng chiếu đều đã được rèn luyện một

trái tim thép qua đủ loại phim kinh dị, nhưng đột nhiên nhìn thấy hình ảnh đáng sợ như vậy, sống lưng vẫn không nhịn được mà lạnh toát.

Nếu đổi thành đạo diễn khác, đoạn này có lẽ sẽ được xử lý kinh dị hơn, nhưng Vương Tinh không đi sâu khai thác phương diện đó, trái lại xử lý một cách khá hài hước.

Một thị nữ đứng bên cạnh nhặt cái đầu bà lão lên, lắp lại vào cổ như cũ.

Thần kinh của khán giả Mỹ có lẽ khá thô, thấy cảnh này có người cư nhiên bật cười.

Nhưng Nguyên Bưu trong phim đã bị cảnh tượng này dọa cho hồn siêu phách lạc, vội vàng kéo cô gái thanh niên tri thức bỏ chạy.

Cảnh vật xung quanh bắt đầu sụp đổ, cả sơn động đều rung chuyển dữ dội.

Hai người cuối cùng thoát ra ngoài một cách hú vía, nhưng lại hôn mê bên bờ suối, khi tỉnh lại đã được cứu về nông trường.

Khán giả Mỹ trong phòng chiếu vẫn chưa hiểu lắm đoạn kịch bản này, nhưng sau đó đoạn tự thuật của Nguyên Bưu cuối cùng đã giải thích rõ nguyên nhân cho mọi người, thì ra họ đã gặp phải cảnh tượng do hồn ma huyễn hóa ra.

Đoạn kịch bản này không dài, chỉ tầm mười mấy phút, thực tế cũng chỉ là giới thiệu đơn giản về thân phận và kinh nghiệm của nhân vật chính, điều này rất thường thấy trong tất cả các phim thám hiểm.

Nguyên Bưu sau đó đi lính đến cao nguyên Thanh Tạng, được phái đến đèo Côn Luân để xây dựng một căn cứ bí mật.

Trong lúc chọn địa điểm cho căn cứ này, đầu tiên họ gặp phải sự tấn công của những con bọ lửa không tên, sau đó chạy trốn đến một vực sâu chết chóc, bắt gặp một tòa tháp chín tầng bằng yêu quái giống

như kim tự tháp, lại gặp phải sự tấn công của một con quái vật khổng lồ giống như ếch, cuối cùng trong một trận động đất mới thoát được ra ngoài.

Đoạn kịch bản này căng thẳng kích thích, cảnh tượng kỹ xảo được làm cực kỳ chân thực, trong phòng chiếu thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kinh hô, rất nhiều người đều trợn tròn mắt dán chặt vào màn hình.

Ngay cả chuyên gia kỹ xảo như Lucas cũng phải trầm trồ trước những kỹ xảo xuất hiện trong đoạn phim này.

Tuy những cảnh kỹ xảo như thế Industrial Light & Magic cũng có thể làm được, nhưng tuyệt đối sẽ không dễ dàng hơn công ty Cực Quang, và chi phí có lẽ sẽ cao hơn một đoạn dài. "Lâm, tôi thấy bây giờ đã có thể chúc mừng anh trước rồi." Lucas một lần nữa đưa tay ra trước mặt Lâm Hựu Luân.

Chương 617

"Nhưng kịch bản bây giờ mới chính thức bắt đầu." Lâm Hựu Luân không bắt tay với Lucas mà mỉm cười xoay đầu nhìn đối phương: "Ông Lucas bây giờ đã đưa ra kết luận thì có hơi sớm quá không?" Trong mắt Lucas hiện lên một tia nghi hoặc rõ rệt: "Đoạn kịch bản vừa rồi vẫn chưa tính là câu chuyện chính thức bắt đầu sao?" "Đó chỉ là một khúc dạo đầu trước khi câu chuyện bắt đầu, cốt truyện thực sự được triển khai trong sa mạc." Lâm Hựu Luân giải thích. "Trời ạ, sao anh có thể lãng phí ý tưởng một cách xa xỉ như vậy.

Đoạn gặp gấu và hồn ma trong rừng ban đầu thì không nói, nhưng đoạn trên cao nguyên Thanh Tạng vừa rồi hoàn toàn có thể triển khai thành một câu chuyện độc lập, vậy mà các anh chỉ coi nó như một đoạn dạo đầu để giới thiệu kinh nghiệm nhân vật!" Lucas không ngừng lắc đầu.

Lâm Hựu Luân không nói gì, nhưng trong lòng lại đánh giá Lucas cao thêm một bậc.

Có thể được mệnh danh là một trong "tứ đại đạo diễn" có tầm ảnh hưởng nhất nước Mỹ, tầm nhìn của Lucas thực sự rất độc đáo và nhạy bén. "Ông Lucas, ông đừng vội, ý ông tôi hiểu.

Thực ra đoạn kịch bản vừa rồi là một 'trứng phục sinh' tôi cố ý để lại, nó là manh mối dẫn dắt đến câu chuyện trong phần tiếp theo của phim." Nghe xong lời giải thích của Lâm Hựu Luân, Lucas mới vỡ lẽ.

Khi nãy xem, ông cũng thấy đoạn kịch bản đó được xử lý hơi vội vàng, thì ra là vì lý do này. "Để tôi đoán xem nào, phần một của 《Quỷ Xuy Đăng》 là câu chuyện thám hiểm xảy ra trong sa mạc, rồi phần hai xảy ra trên cao nguyên tuyết, phần ba sẽ xảy ra ở đâu nhỉ...

Đúng rồi, rừng rậm nhiệt đới, tôi không đoán sai chứ?" Lâm Hựu Luân vừa gật đầu lại vừa lắc đầu. "Ông Lucas chỉ đoán đúng một phần nội dung, và thứ tự cũng đoán sai rồi." 《Quỷ Xuy Đăng》 hiện tại kế hoạch quay bốn phần, phần một là 《Tinh Tuyệt Cổ Thành》, phần hai là 《Long Lĩnh Mê Quật》, phần ba là 《Điền Nam Trùng Cốc》, phần bốn mới là 《Côn Luân Thần Cung》.

Đương nhiên, một người chưa từng đọc nguyên tác tiểu thuyết như Lucas mà có thể đoán được bấy nhiêu nội dung cũng đã rất giỏi rồi.

Nghe xong cấu tứ của Lâm Hựu Luân cho toàn bộ câu chuyện 《Quỷ Xuy Đăng》, vẻ hưng phấn trong mắt Lucas càng lúc càng nồng đậm.

Tuy phim vẫn chưa xem hết, nhưng từ những gì phim thể hiện ở đầu về kịch bản và kỹ xảo, Lucas có thể dự đoán rằng loạt phim 《Quỷ Xuy Đăng》 có lẽ thực sự có thể tạo ra một cơn sốt "Indiana Jones" mới.

Tuy người bạn cũ Steven Spielberg đã tuyên bố rõ ràng rằng trong mười năm tới ông không có dự định quay phần tiếp theo của "Indiana Jones", nhưng đợi đến khi bốn phần của 《Quỷ Xuy Đăng》 ra mắt, như Lâm Hựu Luân đã nói trước đó, để hai loạt phim thám hiểm này giao thoa một lần, ý tưởng như vậy nhất định có thể lay động Spielberg một lần nữa.

Lâm Hựu Luân không biết Lucas đã nghĩ chuyện của mười năm sau, hiện tại anh chỉ quan tâm đến phản ứng của khán giả đối với bộ phim này.

Đương nhiên, 《Quỷ Xuy Đăng》 đã có thể khiến Lucas thể hiện sự hứng thú nồng nhiệt, thì đối với khán giả Mỹ bình thường tự nhiên cũng có sức hấp dẫn độc đáo, điểm này có thể chứng minh qua biểu

hiện chăm chú dán mắt vào màn hình của khán giả xung quanh.

Một tiếng rưỡi trôi qua rất nhanh, cuối phim, ba nhân vật chính từ cõi chết trở về từ sa mạc, trên lưng đều mọc ra một dấu ấn hình con mắt kỳ lạ, bộ phim đến đó kết thúc đột ngột, để lại cho khán giả một sự tò mò không dứt.

Đèn bật sáng, rất nhiều khán giả lúc này mới hoàn hồn, khi ra về đều đang thảo luận về cảm nhận của mình đối với bộ phim. "Đây là bộ phim thám hiểm hay nhất tôi từng xem trong mấy năm qua!" Một người đàn ông tóc nâu đầy tàn nhang vừa thốt lên kinh ngạc, lập tức nhận được sự trêu chọc của bạn đồng hành. "Thôi đi John, tuần trước chúng ta đi xem một bộ phim khác, cậu cũng nói câu tương tự...

Đương nhiên, lần này mình cũng đồng ý với quan điểm của cậu." Một cô gái đeo kính với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ chắp tay trước ngực: "Đông phương đúng là một quốc lộ cổ xưa kỳ diệu, có cơ hội mình thật muốn đích thân đến những vùng núi non rừng rậm bí ẩn đó thám hiểm một lần." "Để rồi đi làm thức ăn cho mấy con quái vật đó sao?" Cô bạn bên cạnh vừa cười vừa hỏi lại một câu.

Những lời bàn tán xôn xao lọt vào tai Lâm Hựu Luân, khiến anh càng thêm phần tự tin vào dự báo doanh thu của 《Quỷ Xuy Đăng》 tại Bắc Mỹ.

Ở một góc của sảnh chiếu phim, Trình Long đang chúc mừng Hồng Kim Bảo và Nguyên Bưu. "Phản ứng của khán giả buổi công chiếu tốt như vậy, doanh thu bộ phim này chắc chắn sẽ đại thắng.

Có lẽ chẳng bao lâu nữa, anh em chúng ta có thể hội ngộ tại Hollywood, cùng nhau liên thủ đánh chiếm thiên hạ rồi." Nguyên Bưu bị những lời này của Trình Long làm cho nhiệt huyết dâng trào, nhưng Hồng Kim Bảo lão luyện lại nghe ra được trong lời nói của Trình Long phần nhiều là khách sáo và tâng bốc.

Xông pha Hollywood không phải chuyện dễ dàng như thế.

Trình Long cũng phải nhờ sự giúp đỡ của Lâm Hựu Luân, quay liên tiếp mấy bộ phim mới coi như đứng vững gót chân tại đây.

Nếu 《Quỷ Chuy Đăng》 đại thắng tại Bắc Mỹ, với tư cách là diễn viên chính, Hồng Kim Bảo và Nguyên Bưu quả thực có thể nổi danh theo, nhưng kiểu nổi danh này lại khác với Trình Long.

Trình Long là không ngừng mài giũa bản thân để thích ứng với phong cách Hollywood, còn 《Quỷ Chuy Đăng》 có thể thu hút khán giả phần lớn là nhờ bộ phim mang màu sắc Đông phương huyền bí.

Khán giả Mỹ có thể tiếp nhận bộ phim như vậy không có nghĩa là giới điện ảnh Mỹ có thể tiếp nhận họ.

Muốn phát triển tại Hollywood, rốt cuộc vẫn phải tuân theo quy tắc của nơi này.

Hồng Kim Bảo hiểu rất rõ, nếu ông và Nguyên Bưu mạo muội sang đây, chắc chắn sẽ không hợp môi trường, kết cục chắc chắn là vấp ngã một cú đau điếng.

Trước mặt Trình Long, Hồng Kim Bảo không nói gì, nhưng trên đường về khách sạn, thấy Nguyên Bưu có vẻ hăm hở muốn thử, Hồng Kim Bảo đành phải lên tiếng nhắc nhở vài câu. "Sao thế, bị mấy lời của A Long làm cho động lòng rồi à?" Bị nói trúng tim đen, Nguyên Bưu tỏ vẻ hơi ngại ngùng nhưng cũng không phủ nhận.

Hồng Kim Bảo hạ cửa sổ xe xuống, tự châm một điếu xì gà. "Dù sao cũng là anh em trong nhà, anh tin lúc A Long nói những lời đó chắc không có ác ý gì, nhưng nếu cậu thật sự tin là thật thì đúng là đầu óc có vấn đề rồi." Nguyên Bưu ngẩng đầu, đầy vẻ khó hiểu nhìn Hồng Kim Bảo. "Cậu đừng hiểu lầm, ý anh không phải nói A Long không thành tâm, chỉ là những gì cậu ta nói đối với chúng ta rất không thực

tế...

Cậu tưởng Hollywood dễ lăn lộn thế sao?

Đừng nhìn A Long hiện tại vẻ vang như vậy, lúc cậu ta mới đến đây, cảnh ngộ gian nan vô cùng." Hồng Kim Bảo phả ra một luồng khói, gác tay lên cửa sổ xe, nói tiếp: "Hơn nữa cậu có phát hiện không, hai năm qua ở Hollywood, A Long đã thay đổi rất nhiều.

Trước đây ở Hong Kong, đóng phim đều là một mình cậu ta quyết định, cả đoàn phim đều xoay quanh cậu ta, nhưng giờ cậu nhìn xem cậu ta ở Hollywood còn được đãi ngộ như trước không?

Cậu tưởng là A Long trở nên khiêm tốn thật sao?

Anh nghĩ khả năng lớn hơn là vì, về phương diện đóng phim như thế nào, người Mỹ không nể mặt A Long, ở đây cậu ta chỉ là một diễn viên thôi." Những lời của Hồng Kim Bảo như một gáo nước lạnh khiến Nguyên Bưu hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nhìn cảnh đêm rực rỡ của New York ngoài cửa sổ, trong lòng Nguyên Bưu đột nhiên nảy sinh một nỗi không cam tâm mãnh liệt.

Ông và Trình Long tuy là anh em đồng môn nhưng không phải chưa từng có tâm lý so bì.

Trình Long có thể phát triển tốt ở Hollywood, tại sao ông lại không thể?

Hồng Kim Bảo nhận ra sự không cam tâm của Nguyên Bưu, tiếp tục khuyên giải: "Người ta đều nói New York phồn hoa, thực ra anh thấy Hong Kong cũng không kém.

Cậu đừng nhìn A Long phát triển tốt ở Mỹ, thực ra đây cũng chỉ là bàn đạp để cậu ta tìm kiếm sự đột phá trong sự nghiệp thôi, cuối cùng cậu ta chắc chắn vẫn phải về Hong Kong...

Một đạo lý đơn giản nhất, cậu ta cứ đóng phim hành động liều mạng như vậy, với độ tuổi hiện tại, mười năm nữa chắc chắn sẽ xuống sức, lúc đó Hollywood có nể tình không?

Chắc chắn là không, chỉ có ở Hong Kong, mọi người mới nhớ tới cái tốt của cậu ta trước đây, mới luyến tiếc người cũ.

Ở Mỹ cậu ta chỉ có thể làm ngôi sao điện ảnh nhất thời, còn ở Hong Kong, cậu ta có thể làm diễn viên cả đời." Hồng Kim Bảo nói một hơi rất nhiều, thực chất là muốn Nguyên Bưu ở lại Hong Kong chuyên tâm phát triển, đừng viển vông. "Cậu cũng thấy rồi đó, hiện tại ngày càng nhiều phim Hong Kong đạt doanh thu cao tại Bắc Mỹ, điều này chứng tỏ trình độ chế tác phim của chúng ta không kém Hollywood.

Theo tốc độ phát triển này, biết đâu có ngày phim Hong Kong có thể vượt qua Hollywood.

Mục tiêu này không biết khi nào mới thực hiện được, nhưng dù sao cũng có hy vọng, chúng ta việc gì phải bỏ gần tìm xa?" Điểm này Hồng Kim Bảo nói đúng, Trình Long đương nhiên cũng hiểu, nhưng thị trường Hong Kong quá nhỏ, hay nói cách khác là thị trường châu Á quá nhỏ.

Phim Hong Kong có thể chờ đợi, nhưng những người làm phim như Trình Long lại không thể chờ, nên họ buộc phải nhảy ra ngoài, tìm kiếm sự phát triển tại Hollywood.

Nguyên Bưu ở Hong Kong vẫn chưa gặp phải "trần nhà" như Trình Long, đó là lý do Hồng Kim Bảo khuyên ông đừng vội vàng.

Còn về Hồng Kim Bảo, thực tế trạng thái của bản thân ông đã bắt đầu xuống dốc, đừng nói đến việc sang Hollywood bôn ba, chỉ cần giữ vững được địa vị trong giới điện ảnh Hong Kong đã là rất tốt rồi.

Nguyên Bưu nghe xong những lời này thì im lặng không nói gì, Hồng Kim Bảo cũng không nói thêm, hai người mang theo tâm tư riêng trở về khách sạn.

Chương 618

Sau khi buổi công chiếu kết thúc, Lâm Hựu Luân đưa Lý Gia Hân đến một nhà hàng cao cấp ở Manhattan dùng bữa.

Hai người khó khăn lắm mới có cơ hội riêng tư không bị quấy rầy, khi trở về khách sạn đương nhiên không thiếu một trận mặn nồng, giày vò đến nửa đêm mới ngủ, sáng hôm sau cả hai đều không dậy ăn sáng, ngủ một mạch đến tận trưa.

Mà lúc này, bên ngoài đã náo loạn vì một tin tức chấn động, một lượng lớn phóng viên đã kéo đến tụ tập trước cửa khách sạn nơi Lâm Hựu Luân ở.

Có vài người thậm chí còn đóng giả du khách trà trộn vào khách sạn, may mà phía khách sạn kịp thời phát hiện và mời họ ra ngoài, nhờ vậy giấc mộng đẹp của Lâm Hựu Luân mới không bị làm phiền.

Tuy nhiên, Thomas khi vào khách sạn lại gặp phải chút rắc rối.

Số lượng phóng viên đợi sẵn ở cửa khách sạn thực sự quá đông, Thomas vừa xuống xe đã bị nhận ra, sau đó bị phóng viên chặn ngay tại cửa.

Cuối cùng, Thomas buộc phải đáp ứng yêu cầu của phóng viên, trả lời vài câu hỏi mới có thể thoát thân.

Bước vào thang máy, Thomas rút khăn giấy lau mồ hôi, thầm mắng một tiếng chết tiệt.

Biết thế ông đã bảo tài xế lái xe thẳng vào bãi đỗ xe ngầm của khách sạn rồi đi thẳng lên, như vậy sẽ không gặp phải chuyện phiền phức vừa rồi. 《Quỷ Chuy Đăng》 công chiếu ngày hôm qua, sáng nay số liệu doanh thu đã được thống kê.

Tại khu vực Bắc Mỹ, hơn 2500 màn ảnh đồng loạt công chiếu, con số này chỉ mới ngang bằng với kỷ lục của 《Godzilla》 năm ngoái, nhưng doanh thu ngày đầu 28 triệu USD lại vượt xa 《Godzilla》 một khoảng.

Tuy chưa phá được kỷ lục doanh thu ngày đầu tại Bắc Mỹ, nhưng thành tích này đủ để lọt vào top 5 lịch sử.

Có thể dự kiến rằng, cùng với tiếng vang của bộ phim lan rộng, tuy doanh thu đơn nhật rất khó đột phá thêm nhưng tiềm năng tăng trưởng là cực lớn.

Hiện tại đã không còn ai thảo luận xem bộ phim này có thể đạt doanh thu trăm triệu hay không, mà mọi người bắt đầu đánh cược xem bộ phim này liệu có trở thành tác phẩm tiếp theo sau 《Kẻ Hủy Diệt 2》 đạt doanh thu trên 200 triệu USD tại Bắc Mỹ trong năm nay hay không. 《Quỷ Chuy Đăng》 đạt được thành công lớn về doanh thu, công ty Liên Nghệ của Mỹ lập tức thông báo tin này cho truyền thông, mục đích đương nhiên là để mượn tay báo chí lan truyền tin tức, tiếp tục tạo đà cho bộ phim nhằm thu hút thêm nhiều khán giả đến rạp.

Thomas vốn định gọi điện thông báo tin vui này cho Lâm Hựu Luân, nhưng điện thoại gọi vào phòng khách sạn của anh mãi không có người nhấc máy.

Không còn cách nào khác, Thomas mới phải đích thân tới đây.

Hồng Kim Bảo và Nguyên Bưu lúc này cũng đã nhận được tin tức, họ cũng ở khách sạn này, sau đó đi một thang máy khác và gần như tới tầng của Lâm Hựu Luân cùng lúc với Thomas. "Nói vậy các ông cũng không biết Lâm tiên sinh đã đi đâu sao?" Thomas bấm chuông cửa hồi lâu không thấy ai ra mở, quay đầu nhìn Hồng Kim Bảo và Nguyên Bưu, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ bất lực. "Tôi đã hỏi sảnh khách sạn, tối qua Lâm tiên sinh

chắc chắn đã về khách sạn, hơn nữa vệ sĩ của anh ấy cũng xác nhận điều này." Nguyên Bưu kể lại thông tin dò hỏi được cho Thomas.

Mắt Thomas sáng lên: "Đúng rồi, chúng ta có thể tìm vệ sĩ của Lâm tiên sinh để hỏi, họ chắc chắn biết anh ấy ở đâu." Hồng Kim Bảo lại lắc đầu: "Tôi hỏi rồi, đối phương nhất quyết không nói gì cả." Thomas trợn tròn mắt: "Tại sao?

Họ không muốn giữ công việc này nữa à?" "Ngược lại hoàn toàn, tôi nghĩ chính vì họ muốn giữ công việc này nên mới không nói gì cả." Hồng Kim Bảo nhún vai, câu trả lời của ông khiến Thomas bối rối. "Ai có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì không?" Hồng Kim Bảo không nói nữa, Nguyên Bưu đành đứng ra giải thích: "Thưa ông Thomas, ông không nhận ra hiện tại bên cạnh chúng ta đang thiếu mất một người sao?" Thomas đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức phản ứng lại: "Các ông vẫn chưa báo tin này cho đạo diễn Vương Tinh sao?" Hồng Kim Bảo và Nguyên Bưu nhìn nhau, đều cảm thấy cạn lời, người họ nói đến không phải là Vương Tinh.

Thomas lập tức nhìn ra vấn đề từ biểu cảm của hai người, sau đó gật đầu: "Tôi hiểu rồi." Hồng Kim Bảo và Nguyên Bưu cũng chẳng biết Thomas là hiểu thật hay hiểu giả, nhưng vấn đề này họ không ai muốn nói toạc ra.

Quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và Lý Gia Hân, từ lúc đóng phim Hồng Kim Bảo và Nguyên Bưu đã nhận ra, chỉ là họ luôn giả vờ như không biết.

Lâm Hựu Luân tối qua về xong không rời khách sạn, lại không có trong phòng mình, khả năng duy nhất là đã sang chỗ Lý Gia Hân.

Hồng Kim Bảo và Nguyên Bưu đều không muốn làm "con chim đầu đàn", thế là xúi giục Thomas.

Dù sao Thomas có làm hỏng chuyện tốt của Lâm Hựu Luân và Lý

Gia Hân thì Lâm Hựu Luân cũng không thể làm gì được người Mỹ này.

Thomas không hề biết mình bị Hồng Kim Bảo và Nguyên Bưu lôi ra làm bia đỡ đạn, đoán rằng Lâm Hựu Luân có thể đang ở phòng Lý Gia Hân, ông lập tức đi về phía thang máy, vội vàng muốn đi báo tin cho Lâm Hựu Luân.

Trên người Lý Gia Hân chỉ quấn một chiếc khăn tắm, tóc vẫn còn sũng nước, trông có vẻ vừa mới tắm xong.

Nghe thấy tiếng chuông cửa, cô còn tưởng là bữa trưa mình gọi đã được giao tới, không ngờ mở cửa ra lại thấy Thomas đứng đó một mình.

Cô hơi há miệng, ngạc nhiên nói: "Ông Thomas, sao ông lại..." Thấy Lý Gia Hân ăn mặc tùy ý như vậy, Thomas làm sao không đoán ra quan hệ giữa cô và Lâm Hựu Luân.

Ông cũng không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề. "Tôi đến tìm Lâm tiên sinh." Sự kinh ngạc trong mắt Lý Gia Hân thoáng qua rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. "Ông Thomas, ông không nhầm đấy chứ, đây là phòng của tôi mà." Người Mỹ nghiêm túc lắc đầu, ông hiện tại không có thời gian vòng vo với Lý Gia Hân, nói thẳng luôn: "Lý tiểu thư, về việc đây là phòng của cô thì không cần cô đặc biệt nhắc nhở tôi đâu, tôi có chuyện rất quan trọng cần tìm Lâm tiên sinh, giờ tôi có thể vào được chưa?" Lý Gia Hân thấy giọng điệu Thomas khẳng định như vậy, biết chuyện không thể che giấu được nữa, hơi do dự một chút rồi cô cũng né người nhường đường.

Thomas gật đầu cảm ơn cô, rồi mới bước vào phòng.

Trên sofa phòng khách còn lưu lại một vệt mờ, bên cạnh vứt bừa bãi một chiếc quần tây và một chiếc váy dài dạ hội.

Thomas vừa vào đã thấy cảnh này, trong lòng càng thêm khẳng định phán đoán của mình.

Lý Gia Hân đi theo vào, ngượng ngùng nhặt quần áo dưới sàn lên, ném lên sofa để che đi "hiện trường vụ án" chưa kịp dọn dẹp, đỏ mặt mời Thomas ngồi.

Lâm Hựu Luân mặc một bộ đồ ngủ rộng rãi bước ra, nhận lấy hai ly cà phê nóng từ tay Lý Gia Hân, một ly mình cầm, một ly đưa cho Thomas. "Để tôi đoán xem, anh mang đến cho tôi tin tốt gì, là về doanh thu ngày đầu của 《Quỷ Chuy Đăng》 sao?" Lâm Hựu Luân ngồi xuống đối diện Thomas, vẻ mặt chẳng có chút tự giác nào của việc bị bắt quả tang "vụng trộm".

Người Mỹ vốn dĩ khá cởi mở về vấn đề này, Thomas lại lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm, đối với chuyện này đã sớm thấy quen, đó cũng là lý do ông có thể không chút kiêng dè mà tới làm phiền Lâm Hựu Luân. "Tạ ơn trời đất, tôi cứ tưởng anh đã vui đến..." "Vui quên cả lối về." Lâm Hựu Luân nói giúp Thomas thành ngữ này, tiện thể còn khen ngợi sự tiến bộ về trình độ tiếng Hán của ông.

Thomas uống một ngụm cà phê, đặt ly xuống, nghiêm túc nói: "Anh có biết không, hiện tại bên ngoài đã loạn cào cào cả lên rồi, hàng trăm phóng viên đang đợi trước cửa khách sạn để phỏng vấn anh đấy." Lâm Hựu Luân nhíu mày, anh biết xuất hiện tình huống này chỉ có hai khả năng: một là doanh thu ngày đầu của 《Quỷ Chuy Đăng》 rất tệ, đám phóng viên Mỹ đó kéo đến để xem trò cười của anh; hai là doanh thu quá tốt một cách bất thường nên mới thu hút đám phóng viên này tới.

Thấy Thomas không có vẻ gì là đang tức giận đi tìm mình bàn đối sách, nên Lâm Hựu Luân thiên về khả năng thứ hai hơn. "Đừng nói với tôi là bộ phim này đã phá kỷ lục ngày đầu tại Bắc Mỹ nhé." "Cái

đó thì không." Thomas nhún vai, vốn định đợi xem vẻ mặt thất vọng của Lâm Hựu Luân, nhưng lại thấy anh thở phào nhẹ nhõm, trong lòng vô cùng khó hiểu. "Anh cũng đừng nản lòng, thực ra doanh thu ngày đầu lần này của 《Quỷ Chuy Đăng》 cũng chỉ kém một chút xíu thôi." Thomas tỏ vẻ an ủi nhưng thực chất là muốn thăm dò ý tứ của anh. "Anh đừng quên, nếu doanh thu ngày đầu của 《Quỷ Chuy Đăng》 thực sự phá kỷ lục, thì đối với tôi đó sẽ là một thảm họa, đừng quên đám phóng viên dưới lầu đến đây để làm gì." Lâm Hựu Luân bưng ly cà phê, lộ ra vẻ mặt rất bất lực.

Thomas lúc này mới hiểu ý của Lâm Hựu Luân.

Vốn dĩ truyền thông Mỹ vẫn luôn không ngừng thổi phồng thuyết âm mưu về sự đe dọa của phim Hong Kong, nếu doanh thu của 《Quỷ Chuy Đăng》 quá tốt, một số phóng viên chắc chắn sẽ lấy đó làm đề tài thêu dệt. "Có lẽ anh thực sự nên nghiêm túc cân nhắc đề nghị của tôi." "Anh đang nói gì vậy?" Lâm Hựu Luân hơi không hiểu. "Thành lập một công ty điện ảnh tại Mỹ." Thomas nhắc lại chuyện cũ, thực tế hai năm qua ông vẫn luôn bàn với Lâm Hựu Luân vấn đề này, nhưng lần nào Lâm Hựu Luân cũng từ chối với lý do thời cơ chưa chín muồi. "George Lucas cũng nói vậy, có vẻ ông ấy muốn hợp tác với tôi..." Thấy vẻ mặt vui mừng của Thomas, Lâm Hựu Luân bồi thêm một câu khiến ông rất hụt hẫng: "Nhưng tôi chưa đồng ý." "Trời ạ, rốt cuộc anh đang nghĩ gì vậy?" Thomas trợn mắt nhìn Lâm Hựu Luân, "Chẳng phải giống như bộ 《Giờ Cao Điểm》 anh đầu tư cho Trình Long đóng đó sao, rất tốt mà?

Tăng cường hợp tác với giới điện ảnh Mỹ sẽ giảm bớt rất nhiều áp lực từ phía truyền thông." Lâm Hựu Luân dứt khoát lắc đầu: "Cho tôi thêm hai ba năm nữa, hiện tại vẫn chưa được." Không phải Lâm Hựu Luân không muốn lập công ty ở Mỹ, mà là anh muốn thông qua sự phát triển của phim Hong Kong để tích lũy thêm thực lực, đến lúc

đó hợp tác với Hollywood, địa vị đôi bên mới tương xứng hơn.

Thomas nhận thấy vấn đề này không thể thuyết phục được Lâm Hựu Luân ngay lập tức, đành đổi chủ đề: "Vậy anh định đối phó với tình hình hiện tại thế nào?" "Anh nói đám phóng viên ngoài cửa khách sạn á?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại một cách kỳ quặc.

Thomas lườm Lâm Hựu Luân một cái, ông thật sự nghi ngờ không biết nãy giờ Lâm Hựu Luân có nghe mình nói không. "Chứ anh nghĩ sao?" Lâm Hựu Luân xòe tay: "Tuy tôi là nhà sản xuất phim này, nhưng anh không thấy phóng viên nên đi phỏng vấn đạo diễn bộ phim hơn sao?" "Theo tôi được biết, đạo diễn Vương Tinh hiện không có ở khách sạn, ông ấy đã biệt tăm biệt tích từ tối qua rồi." Thomas tưởng Lâm Hựu Luân nghe tin này sẽ thất vọng, không ngờ trên mặt anh lại lộ ra nụ cười rất quái dị. "Đừng lo, tôi biết ông ấy đi đâu mà." Lần này Vương Tinh đến Mỹ không phải một mình, mà còn có Khâu Nguyệt Thanh – người trước đó được Lâm Hựu Luân sắp xếp sang Đài Loan.

Chương 619

Quan hệ giữa Vương Tinh và Khâu Nguyệt Thanh vẫn chưa bao giờ cắt đứt, có điều Vương Tinh bình thường rất cẩn thận, mỗi lần sang Đài Loan đều lén lút vì sợ vợ biết.

Lần này sang Mỹ, lại có danh nghĩa chính đáng là đi tuyên truyền phim mới, Vương Tinh bèn lén đưa Khâu Nguyệt Thanh theo.

Hai người chỉ hẹn gặp nhau tại New York chứ không đi cùng nhau nên không ai biết chuyện này, thậm chí cả Lâm Hựu Luân cũng không nhận ra.

Tuy riêng tư Lâm Hựu Luân chẳng buồn quản Vương Tinh đi đâu, nhưng Vương Tinh cũng không thể vô duyên vô cớ mất tích, nên ông đã để lại cho Lâm Hựu Luân một địa chỉ liên lạc và số điện thoại.

Lâm Hựu Luân không biết Vương Tinh đi hẹn hò với Khâu Nguyệt Thanh, nên đã không chút do dự mà "bán đứng" Vương Tinh.

Nếu không phải Trình Long biết chuyện và gọi điện trước cho Vương Tinh, thì ông đã bị hớ cho đến phút cuối cùng. "28 triệu ư, anh không đùa tôi đấy chứ?" Tay cầm điện thoại của Vương Tinh run bắn lên, cả người bị tin tức này làm cho chấn động, chẳng kịp nghĩ vì sao Trình Long lại biết số điện thoại phòng khách sạn nơi ông đang hẹn hò với Khâu Nguyệt Thanh. "Đạo diễn Vương, không phải anh giờ mới biết tin này chứ?" Đầu dây bên kia, Trình Long tưởng Vương Tinh đang đùa với mình nên cũng không để tâm lắm.

Sáng sớm nay nghe tin doanh thu ngày đầu của 《Quỷ Chuy Đăng》 đạt tới 28 triệu USD, ông lập tức đến khách sạn nơi đoàn phim ở, vừa hay gặp người của Lâm Hựu Luân xuống đối phó với đám phóng viên, và cách thức liên lạc với Vương Tinh là do Trình

Long hỏi được từ người đó.

Biết Vương Tinh không có ở khách sạn, Trình Long cũng không lập tức lên tìm Hồng Kim Bảo hay Nguyên Bưu, mà gọi điện ngay cho Vương Tinh.

Ý định ban đầu là muốn chúc mừng Vương Tinh trước, ai ngờ lại làm Vương Tinh một phen "hết hồn". "Anh nói gì cơ, bên kia phóng viên biết cả chỗ tôi ở rồi á?" Vương Tinh bừng tỉnh sau cơn chấn động của tin doanh thu, hỏi rõ ngọn ngành mới biết hỏng chuyện.

Nếu bị phóng viên chụp được cảnh ông và Khâu Nguyệt Thanh ở bên nhau, thì ông tiêu đời.

Trình Long gọi cuộc điện thoại này vốn định hẹn Vương Tinh ra ngoài ăn cơm.

Thấy 《Quỷ Chuy Đăng》 đắt khách như vậy, doanh thu ngày đầu gần như gấp đôi 《Giờ Cao Điểm》, nói Trình Long không có suy nghĩ gì trong lòng là điều tuyệt đối không thể.

Nhưng ông lại không tiện trực tiếp tìm Lâm Hựu Luân, nên muốn thông qua Vương Tinh để thăm dò trước.

Nhưng lúc này Vương Tinh đã cuống cuồng như lửa đốt mông, làm gì còn thời gian nói chuyện với Trình Long.

Ông trả lời lấy lệ vài câu, chưa đợi Trình Long nói hết ý đã tùy tiện tìm cớ cúp máy.

Chạy vào phòng ngủ gọi tỉnh Khâu Nguyệt Thanh còn đang ngủ say, vừa giải thích vừa vội vàng mặc quần áo.

Cuối cùng, dưới vẻ mặt ngơ ngác của Khâu Nguyệt Thanh, Vương Tinh vớ lấy áo khoác, lao ra khỏi phòng như một cơn gió.

Đi thang máy xuống lầu, cửa thang máy vừa mở ra, tiếng đèn flash

nháy liên hồi làm Vương Tinh giật nảy mình.

Trước cửa thang máy vây quanh bởi hơn mười phóng viên, vừa thấy ông là giơ máy ảnh lên chụp loạn xạ.

Trong lòng Vương Tinh vừa kinh vừa nghi, kinh ngạc là đám phóng viên Mỹ này đến nhanh quá, nghi hoặc là khuôn mặt mình tính ra ở Mỹ chẳng mấy ai biết, sao bỗng chốc lại bị nhận ra ngay?

Vương Tinh nghĩ vậy là oan cho mấy phóng viên này rồi.

Họ thực sự không biết Vương Tinh, chỉ biết đạo diễn của 《Quỷ Chuy Đăng》 là một gã mập.

Mà đây lại là New York, một người Á Đông như Vương Tinh xuất hiện ở khách sạn này vốn dĩ đã rất nổi bật, cộng thêm thể hình khớp với mô tả, nên lập tức bị lật tẩy thân phận.

Sau một hồi đèn flash nháy liên tục, các phóng viên vây lấy Vương Tinh, đủ loại câu hỏi tuôn ra. "Vương tiên sinh, xin hỏi ông có hài lòng với doanh thu ngày đầu của 《Quỷ Chuy Đăng》 không?" "Vương tiên sinh, ông thấy thành tích doanh thu ngày đầu của bộ phim này có bình thường không?" Vương Tinh trong lòng thầm kêu khổ nhưng vẫn phải cẩn thận đối phó với đám phóng viên này.

Vất vả lắm mới trả lời xong các câu hỏi, thì trước cửa khách sạn lại có thêm một nhóm phóng viên nữa lao vào.

Vương Tinh bủn rủn cả chân tay, trời ạ, thế này thì còn cho người ta sống nữa không!

Hai ngày sau, trên máy bay trở về Hong Kong.

Lâm Hựu Luân cầm một tờ báo, mở ra đúng trang có đăng tấm ảnh Vương Tinh bị chặn phỏng vấn tại sảnh khách sạn hôm đó. "Sao tôi thấy vẻ mặt của anh lúc đó có gì đó không đúng lắm, cứ như tên trộm bị bắt quả tang vậy." Lâm Hựu Luân đặt tờ báo xuống, liếc nhìn

Vương Tinh đang ngồi bên cạnh. "Ai bảo anh không báo trước với tôi một tiếng, lúc đó tôi chẳng có chuẩn bị gì cả." Vương Tinh cố tình giả bộ ấm ức để che đậy sự chột dạ của mình.

Thấy Lâm Hựu Luân tiếp tục cầm tờ báo lên xem, không nhắc lại chuyện đó nữa, Vương Tinh mới thở phào nhẹ nhõm. "Anh biết không?

Tối qua Trình Long hẹn tôi đi ăn cơm đấy." Vương Tinh xích lại gần Lâm Hựu Luân, hạ thấp giọng nói nhỏ. "Chỉ có hai người anh thôi à?" Lâm Hựu Luân theo bản năng liếc nhìn về phía Hồng Kim Bảo và Nguyên Bưu đang ngồi đằng kia.

Vương Tinh gật đầu, rồi vẻ mặt bí hiểm nói: "Anh đoán xem cậu ta nói gì với tôi?" Lâm Hựu Luân đặt tờ báo xuống suy nghĩ: "Không lẽ là tìm anh hợp tác đóng phim?" Vương Tinh ngẩn ra, vẻ mặt khoa trương nhìn Lâm Hựu Luân. "Sao anh biết được hay vậy?" Lâm Hựu Luân bĩu môi: "Đoán thôi." Lời này đương nhiên là lừa Vương Tinh, Lâm Hựu Luân đã sớm dự liệu được chuyện này, chỉ không ngờ Trình Long lại hành động nhanh như vậy.

Thành tích doanh thu của 《Quỷ Chuy Đăng》 tại Bắc Mỹ đủ để bất kỳ diễn viên nào cũng phải động lòng, Trình Long đương nhiên không ngoại lệ, huống hồ hai diễn viên chính của phim là Nguyên Bưu và Hồng Kim Bảo lại là anh em đồng môn của ông.

Trong tâm lý học hành vi có một câu nói: khi bạn bè thất bại, bạn buồn; nhưng khi bạn bè thành công, bạn còn buồn hơn.

Trình Long hiện tại đang ở trong trạng thái như vậy.

Nguyên Bưu và Hồng Kim Bảo chỉ đóng một bộ 《Quỷ Chuy Đăng》 đã nổi đình nổi đám ở Bắc Mỹ, trong khi ông phải dốc sức đóng bao nhiêu bộ phim mới được khán giả Bắc Mỹ chấp nhận.

Trình Long suy đi tính lại, rốt cuộc cũng tìm ra vấn đề.

Những năm qua ông luôn đóng phim hành động thuần túy, mà bất kể là 《Quỷ Chuy Đăng》 hiện tại hay bộ 《Thần Thoại》 mà ông đã bỏ lỡ trước đó, đều là những bom tấn kỹ xảo.

Là một diễn viên hành động, trong tiềm thức Trình Long luôn có sự bài xích bản năng với kỹ xảo điện ảnh, vì sự xuất hiện của các phim kỹ xảo đã gây xung kích lớn đến địa vị của các diễn viên hành động truyền thống.

Ví dụ rõ nhất là sau khi kỹ xảo điện ảnh phát triển, thế hệ diễn viên trẻ rất ít người còn chịu khổ luyện công phu từ nhỏ như thời của Trình Long.

Khi đóng phim chỉ cần tạo vài động tác theo sự sắp xếp của chỉ đạo võ thuật, dưới sự trợ giúp của kỹ xảo là có thể hoàn thành tốt các cảnh quay hành động.

Cùng với sự tiến bộ không ngừng của kỹ thuật kỹ xảo, không gian sinh tồn của diễn viên hành động thực tế bị thu hẹp lại, tuy không đến mức bị thay thế hoàn toàn nhưng chắc chắn sẽ không còn vẻ vang như trước.

Nếu những người như Trình Long, Hồng Kim Bảo vào nghề muộn hơn hai mươi năm, có lẽ trong giới điện ảnh họ căn bản không có cơ hội ngẩng đầu, vì lúc này thân thủ đã không còn quan trọng như trước nữa.

Chính vì thế, Trình Long luôn không mấy hứng thú với phim kỹ xảo.

Nhưng trong bối cảnh ngày càng nhiều bom tấn kỹ xảo càn quét màn bạc, dễ dàng cuốn trôi hàng trăm triệu doanh thu, nếu Trình Long còn không nhìn rõ tình thế thì quá ngu ngốc.

Trước đây 《Thần Thoại》 đã khiến Trình Long bỏ lỡ cơ hội bén duyên với phim kỹ xảo, lần này lại bị doanh thu của 《Quỷ Chuy Đăng》 kích thích, Trình Long lập tức không ngồi yên được nữa, muốn chủ động tấn công.

Vương Tinh luôn thân thiết với Lâm Hựu Luân, Trình Long tiếp cận Vương Tinh thực chất cũng muốn từ miệng ông nghe ngóng xem Lâm Hựu Luân hiện tại còn kế hoạch quay bom tấn kỹ xảo nào khác không. "Tối qua tôi chẳng nói gì với cậu ta cả, nhưng nói đi cũng phải nói lại, không phải anh bảo trong tay có một bộ phim tầm cỡ 《Quỷ Chuy Đăng》 định để tôi quay sao?

Anh thấy Trình Long đóng vai nam chính thế nào?" Lâm Hựu Luân gấp tờ báo lại để sang một bên, quay sang nhìn Vương Tinh: "Anh rất hy vọng cậu ta đóng sao?" Vương Tinh xoa cằm: "Cũng không hẳn, chủ yếu là xem vai diễn có hợp không thôi.

Tôi chủ yếu cân nhắc là anh từng nói phim mới cùng thể loại với 《Quỷ Chuy Đăng》, Nguyên Bưu và Hồng Kim Bảo đã đóng được thì mời Trình Long làm nhân vật chính chắc cũng không vấn đề gì chứ?" Vương Tinh nói vậy nhưng thực ra là có tư tâm.

Chương 620

Bấy lâu nay, Vương Tinh luôn được gọi là đạo diễn phim thương mại thành công nhất Hong Kong.

Trong nhóm "Song Chu Nhất Trình" có sức hút doanh thu nhất Hong Kong, ông đã quay với Châu Tinh Trì, cũng đã quay với Châu Nhuận Phát, duy chỉ có Trình Long là chưa từng hợp tác.

Lần này Trình Long chủ động lộ ra ý muốn hợp tác, Vương Tinh liền động lòng. "Được thì được, nhưng anh phải nghĩ kỹ, Trình Long không giống những diễn viên bình thường dễ hợp tác đâu, anh có chắc chắn sẽ khiến cậu ta nghe lời mình không?" Lâm Hựu Luân đặt câu hỏi này vốn định làm khó Vương Tinh một chút, không ngờ gã mập này lại gật đầu cái rụp. "Chuyện đó không thành vấn đề, kể cả cậu ta không chịu nghe tôi thì chẳng phải còn có anh sao?

Chỉ cần anh đứng sau chống lưng cho tôi, diễn viên có 'ngầu' hơn Trình Long tôi cũng có thể thu phục ngoan ngoãn." "Được thôi, anh xông pha phía trước, tôi chống lưng phía sau, chuyện này quyết định thế nhé...

Thế nên lát nữa xuống máy bay nếu gặp phóng viên, anh ra mặt đối phó nhé." Lâm Hựu Luân vỗ vai Vương Tinh, đeo bịt mắt rồi dựa vào ghế không nói nữa.

Vương Tinh ngẩn ra một lúc mới phản ứng lại, lập tức phản đối: "Sao lại là tôi nữa?" "Không muốn thì thôi, vậy lời tôi vừa nói cũng thu hồi luôn." Lâm Hựu Luân tung ra một câu như vậy, Vương Tinh mấp máy môi, rốt cuộc cũng không thốt ra lời từ chối nào.

Vương Tinh trên máy bay đã chuẩn bị sẵn tâm lý giúp Lâm Hựu Luân đối phó với truyền thông, nhưng ngoài dự đoán là sau khi xuống

máy bay họ lại không gặp bất kỳ phóng viên nào.

Lâm Hựu Luân rất ngạc nhiên, trước đây hành tung của anh dù có bảo mật đến đâu, truyền thông Hong Kong cũng có cách dò ra, lần này anh không hề cố ý giấu giếm hành trình mà ở sân bay lại chẳng thấy bóng dáng phóng viên, tình huống này quá phản thường.

Lâm Hựu Luân không biết rằng, do sự thành công của 《Quỷ Chuy Đăng》 tại Bắc Mỹ, truyền thông Hong Kong hai ngày qua đang ở trong tình cảnh vô cùng khó xử. 28 triệu USD doanh thu ngày đầu giống như một cái tát trời giáng vào mặt rất nhiều người làm truyền thông Hong Kong.

Lần này, truyền thông Hong Kong đồng loạt chọn cách né tránh.

Giới giải trí và truyền thông rốt cuộc là mối quan hệ cộng sinh, truyền thông Hong Kong có phản ứng như vậy thực tế đã là một hình thức xuống nước gián tiếp.

Lâm Hựu Luân là người thắng cuộc đứng sau màn ảnh, Vương Tinh là người thắng cuộc đứng trước đài, lúc này họ cũng chẳng cần thiết phải bới móc lỗi lầm của truyền thông nữa.

Dù sao sau này thời gian làm việc với truyền thông còn dài, không cần thiết phải làm căng mối quan hệ.

Bên cạnh đó, Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong sắp kết thúc cũng giúp truyền thông một tay.

Thời gian này mọi người đều đang chú ý đến kết quả bình chọn cuối cùng của giải Kim Long, phần nào làm giảm bớt sức ảnh hưởng từ tin tức đại thắng của 《Quỷ Chuy Đăng》 tại Bắc Mỹ.

Nhưng điều không ai ngờ tới là ngay ngày hôm sau khi đoàn người của Lâm Hựu Luân về tới Hong Kong, đoàn phim 《Quỷ Chuy Đăng》 đột nhiên triệu tập họp báo, tuyên bố có tin tức quan trọng cần

công bố.

Các đơn vị truyền thông được mời tham dự đều có chút thấp thỏm, sợ rằng tại buổi họp báo Vương Tinh sẽ đem chuyện cũ ra sỉ nhục họ.

Tại hiện trường, chỉ có các phóng viên thuộc hệ thống 《Minh Báo》 là khá bình tĩnh, họ đã sớm nhận được tin tức rằng buổi họp báo lần này công bố thông tin liên quan đến phần tiếp theo của 《Quỷ Chuy Đăng》.

Dù 《Quỷ Chuy Đăng》 còn chưa chính thức công chiếu tại khu vực châu Á, nhưng không ai thấy việc nhà đầu tư tuyên bố kế hoạch phần sau vào lúc này là có gì không ổn.

Doanh thu thị trường Bắc Mỹ gần như đã quyết định vận mệnh của bộ phim này, mà tiểu thuyết nguyên tác đã ra đến cuốn thứ ba, việc quay phần tiếp theo là sự thật hiển nhiên.

Trước đó khi truyền thông Hong Kong tập thể công kích bộ phim này, từng có tin đồn Lâm Hựu Luân sẽ cân nhắc thay thế đạo diễn Vương Tinh ở phần sau, nhưng cùng với thành công tại Bắc Mỹ, giả thuyết này đã không còn cơ sở.

Mọi người đều tin rằng Vương Tinh hôm nay xuất hiện trước truyền thông với tư cách đạo diễn phần tiếp theo.

Vương Tinh quả thực đã đến, và đoàn phim 《Quỷ Chuy Đăng》 chỉ có một mình ông đại diện.

Ngay khi các phóng viên dưới đài đang xì xào bàn tán, Vương Tinh đã đứng trước micro, dắng giọng một tiếng. "Rất cảm ơn mọi người đã đến tham dự buổi họp báo hôm nay.

Thời gian qua, nhờ sự quan tâm của mọi người dành cho tôi cũng như bộ phim 《Quỷ Chuy Đăng》, với rất nhiều ý kiến phê bình quý

báu, bản thân tôi sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, buộc phải đưa ra một quyết định vô cùng khó khăn." Vương Tinh nói đến đây thì dừng lại, các phóng viên dưới đài nhìn nhau, trong lòng vô cùng khó hiểu, không biết trong hồ lô của Vương Tinh đang bán thuốc gì. "Xét thấy trong thời gian công chiếu tại Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, nhiều khán giả cho rằng phim có sự khác biệt lớn so với nguyên tác, bản thân tôi cũng nhận thấy năng lực có hạn, nên đành phải quyết định sẽ không tiếp tục đảm nhiệm vai trò đạo diễn cho loạt phim 《Quỷ Chuy Đăng》 nữa." Vương Tinh vừa dứt lời, dưới đài lập tức nổ tung như chảo lửa.

Tất cả phóng viên có mặt đều lộ vẻ kinh nghi, thậm chí còn nghi ngờ tai mình có vấn đề.

Nhìn những cánh tay giơ lên như rừng dưới đài, Vương Tinh ép tay xuống ra hiệu im lặng. "Tôi biết lúc này mọi người chắc chắn có rất nhiều câu hỏi muốn đặt ra, nhưng tôi phải nói rõ một điểm: việc quyết định không tiếp tục làm đạo diễn phần sau hoàn toàn là nguyện ý cá nhân của tôi.

Ba diễn viên chính cũng như nhà sản xuất Lâm Hựu Luân tiên sinh đều đã nỗ lực níu kéo, chỉ là tôi đã quyết định rồi, đành phải làm mọi người thất vọng vậy." Việc Vương Tinh từ chức đạo diễn phần sau có thực sự như ông nói hay không, các phóng viên chưa dám chắc, nhưng việc ông đưa ra quyết định này thì đã rõ như ban ngày.

Tin tức này truyền ra chắc chắn sẽ là một thông tin chấn động giới giải trí Hong Kong, chưa nói đến việc phía sau còn rất nhiều điều có thể khai thác.

Nghĩ đến đây, đám phóng viên đều hưng phấn hẳn lên.

Nhưng điều họ không ngờ tới là sau khi tuyên bố tin này, Vương Tinh không trả lời thêm bất kỳ câu hỏi nào, trực tiếp tuyên bố kết thúc

buổi họp báo, bỏ mặc đám phóng viên đang ngơ ngác tại chỗ mà đi thẳng.

Tin tức Vương Tinh tuyên bố không tiếp tục đảm nhận vai trò đạo diễn cho phần tiếp theo của 《Ma Thổi Đèn》 giống như một quả bom dội xuống mặt nước, gây ra sóng gió xôn xao trong giới giải trí Hong Kong, giới truyền thông cũng đưa ra vô số suy đoán.

Có người cho rằng Vương Tinh chịu áp lực từ dư luận trước đó nên mới đưa ra quyết định này, nhưng quan điểm này lập tức bị bác bỏ.

Những người hiểu rõ Vương Tinh đều biết, trong mắt anh phim ảnh chỉ chia làm hai loại: một loại là phim kiếm ra tiền, loại kia là phim không kiếm ra tiền.

Những đánh giá của truyền thông hay danh tiếng đối với anh đều chỉ là phù du.

Chỉ cần có thể kiếm tiền, ngay cả phim nóng anh cũng sẵn lòng quay.

Vì việc này mà anh không ít lần bị truyền thông công kích, nhưng cũng chẳng thấy anh 'cải tà quy chính' nói rằng sau này sẽ không quay nữa.

Lần này chẳng qua chỉ bị truyền thông mượn đề tài chửi bới vài câu, vậy mà lại chủ động nhường vị trí đạo diễn ra, hơn nữa còn là trong bối cảnh phim đang đạt doanh thu phòng vé rực rỡ, điều này thật khiến người ta khó hiểu.

Cũng có người đoán rằng, có lẽ quan hệ giữa Vương Tinh và Lâm Hựu Luân đã rạn nứt khiến anh buộc phải chủ động từ chức.

Nhưng lời giải thích này lại càng không thực tế, bởi vì ngay chiều hôm Vương Tinh tổ chức họp báo tuyên bố nghỉ làm đạo diễn phần

tiếp theo, có phóng viên đã chụp được ảnh Vương Tinh và Lâm Hựu Luân cùng nhau đi uống trà chiều.

Giữa lúc mọi người còn đang mờ mịt, Vương Tinh lại như người không có việc gì, dẫn theo ba diễn viên chính của 《Ma Thổi Đèn》 cùng lên chương trình 《Giải Trí Tinh Chu Hội》 do Chu Tuệ Mẫn chủ trì để tiếp tục tuyên truyền cho bộ phim này.

Khi giới thiệu đến khách mời, Chu Tuệ Mẫn cố ý đặt Vương Tinh ở cuối cùng. "Anh chẳng phải đã tuyên bố không tiếp tục làm đạo diễn phần tiếp theo của 《Ma Thổi Đèn》 rồi sao?

Em còn tưởng hôm nay anh không đến chứ." "Phần tiếp theo tuy không phải tôi làm đạo diễn, nhưng tôi vẫn là đạo diễn của phần này mà?" Vương Tinh thong thả tựa lưng vào sofa, trong bốn người tham gia chương trình hôm nay, anh là người thể hiện thoải mái nhất.

Vương Tinh đã quen biết Chu Tuệ Mẫn từ khi mới quen Lâm Hựu Luân, quan hệ của hai người có thể nói là đã quá thân thiết, thậm chí trên chương trình đùa giỡn vài câu vô thưởng vô phạt cũng là chuyện bình thường.

Dù giới thiệu Vương Tinh cuối cùng nhưng Chu Tuệ Mẫn lại bắt đầu trò chuyện với anh trước. "Hiện tại mọi người đều rất quan tâm đến nguyên nhân anh không tiếp tục làm đạo diễn cho phần tiếp theo.

Quay được một bộ phim cực kỳ ăn khách rồi lại hào phóng nhường cho người khác, đây không giống phong cách của anh chút nào." Vương Tinh ngả người sâu hơn vào sofa, cười rất tự nhiên: "Tôi có nhỏ mọn như cô nói không đấy?" "Không phải sao?" Chu Tuệ Mẫn chớp đôi mắt lớn, vẻ mặt rõ ràng là đã định sẵn Vương Tinh chính là người như vậy.

Vương Tinh bất đắc dĩ trề môi: "Nếu tôi nói quyết định này là tôi hoàn toàn cam tâm tình nguyện, cô nhất định không tin đúng không?"

Chu Tuệ Mẫn không chút do dự gật đầu.

Vương Tinh sớm đã biết cô sẽ phản ứng như vậy, anh xua tay, có chút bất đắc dĩ giải thích: "Chúng ta cũng quen biết lâu rồi, cô có biết ưu điểm lớn nhất trên người tôi là gì không?" "Ưu điểm ạ?" Chu Tuệ Mẫn lấy ngón tay chống cằm suy nghĩ một chút: "Da mặt dày có tính không?" Vương Tinh ngượng ngùng ho khan một tiếng: "Đừng đùa chứ, tôi đang nghiêm túc đấy." Chu Tuệ Mẫn nhún vai, tiếc nuối nói: "Vậy thì thật sự là không có rồi." Vương Tinh đổi tư thế ngồi trên sofa, cầm micro nói: "Thực ra ưu điểm lớn nhất của tôi chính là biết tự lượng sức mình. 《Ma Thổi Đèn》 là một series rất dài, tôi có thể quay xong phần đầu tiên đã là rất không dễ dàng rồi.

Tiếp tục quay phần sau, có lẽ khán giả vẫn sẽ ủng hộ, nhưng xem xong chắc chắn sẽ có chút thất vọng vì vẫn chỉ là những thứ từ bộ phim này, không có gì mới mẻ.

Chương 621

Là một series điện ảnh, muốn duy trì sức hấp dẫn lâu dài với khán giả thì nhất định phải có sự đổi mới, nhưng đổi mới thế nào lại là một vấn đề." Vương Tinh nói rồi chỉ vào Nguyên Bưu, Hồng Kim Bảo và Lý Gia Hân đang ngồi cạnh mình: "Dựa theo câu chuyện trong nguyên tác tiểu thuyết, các nhân vật chính của series này nếu không có gì ngoài ý muốn thì sẽ không có thay đổi lớn.

Về phương diện diễn viên, thực tế rất khó để có bước đột phá lớn hơn nữa." "Cho nên anh quyết định hy sinh bản thân, nhường lại ghế đạo diễn?" Chu Tuệ Mẫn chèn thêm một câu.

Vương Tinh gật đầu với vẻ mặt đầy an ủi: "Cuối cùng cô cũng hiểu được nỗi khổ tâm của tôi rồi." Chu Tuệ Mẫn gật đầu, nhưng câu tiếp theo lại khiến Vương Tinh suýt ngã ngửa: "Anh nói vậy hình như cũng có lý đó, trong bốn vị khách mời hôm nay, đúng là anh kém nhất thật." Nguyên Bưu và Hồng Kim Bảo đều cười lớn, ngay cả Lý Gia Hân vốn luôn giữ kẽ trước mặt Chu Tuệ Mẫn cũng không nhịn được mà lấy tay che miệng cười duyên, chỉ có Vương Tinh ngồi đó với vẻ mặt u ám. "Được rồi, đùa chút thôi, anh đừng giận nhé." Chu Tuệ Mẫn không tiếp tục làm khó Vương Tinh mà chuyển chủ đề: "Anh đã từ bỏ phần tiếp theo của 《Ma Thổi Đèn》, vậy hiện tại trong tay anh có dự định cho phim mới nào không?" Nhắc đến vấn đề này, Vương Tinh lập tức phấn chấn hẳn lên: "Tất nhiên rồi, tôi chuẩn bị khởi quay một bộ phim có đề tài tương tự 《Ma Thổi Đèn》.

Hiện tại nam chính tạm định là Thành Long, cô có hứng thú đóng vai nữ chính không?" "Em á?" Chu Tuệ Mẫn quả thực có chút dao động, nhưng nghĩ lại, Vương Tinh vừa mới bỏ phần tiếp theo của 《Ma Thổi Đèn》 mà trong tay đã chuẩn bị ngay một bộ phim khác,

nhà đầu tư của bộ phim này mười phần thì đến tám chín là Lâm Hựu Luân.

Nếu phim của Lâm Hựu Luân có vai nữ chính thực sự phù hợp với cô, thì tin tức này đã không phải do Vương Tinh nói ra mà Lâm Hựu Luân đã sớm báo cho cô biết rồi. "Nếu là Vương Gia Vệ mời thì em còn cân nhắc, còn anh làm đạo diễn thì thôi vậy." Vương Tinh làm vẻ mặt như bị tổn thương sâu sắc: "Dù sao chúng ta cũng quen biết bấy lâu, trước mặt bao nhiêu người quen và khán giả truyền hình thế này, xin cô đừng nói thẳng tuột ra như vậy chứ." Chu Tuệ Mẫn cười che miệng, tinh nghịch gật đầu. "Đoạn thời gian trước truyền thông nói anh như vậy, em nghe bảo anh gặp áp lực lớn lắm phải không?" "Tôi vào nghề bao nhiêu năm nay, thực ra những chuyện như vậy đã trải qua rất nhiều rồi.

Trước đây còn có người chửi mắng dữ dội hơn thế nhiều, nhưng đối với tôi cũng chẳng là gì.

Tôi chưa bao giờ để tâm người khác nói gì về mình, tôi vẫn là tôi, tôi chỉ là một đạo diễn." Nói đến đề tài này, Vương Tinh có rất nhiều điều muốn nói, Chu Tuệ Mẫn cũng rất phối hợp không ngắt lời anh. "Thế giới này là vậy đó, khi anh thành công nhất định sẽ có rất nhiều người đến tung hô, còn khi anh thất bại thì sẽ có không ít kẻ nhảy ra dẫm đạp.

Nhiều người nói tôi và Chu Tinh Trì đã khai sáng ra thể loại hài vô lý, tôi không biết Chu Tinh Trì nghe vậy có cười không, chứ tôi thì cười rồi đó.

Còn những kẻ chửi phim tôi thấp kém, chửi phim tôi chỉ thuần túy là hàng hóa thương mại, họ chửi thì đã sao?

Tôi vẫn là đạo diễn Vương Tinh mỗi năm có thể tạo ra doanh thu phòng vé hàng trăm triệu." "Tôi chưa bao giờ bàn luận phim thương

mại hay phim nghệ thuật cái nào tốt hơn, vì tôi thấy nói chuyện tiền bạc vẫn thực tế hơn.

Tôi cũng biết suốt ngày bàn về tiền sẽ khiến người ta thấy tôi dung tục, nhưng không có tiền thì lấy gì đi quay phim?

Nếu các đạo diễn Hong Kong đều như Vương Gia Vệ thì điện ảnh Hong Kong đã sập tiệm từ lâu rồi.

Tất nhiên tôi không có ý nói Vương Gia Vệ thế nào, anh ta và tôi đi hai con đường hoàn toàn khác nhau.

Anh ta theo đuổi nghệ thuật điện ảnh, tôi quan tâm doanh thu phòng vé.

Chỉ cần phim bán chạy thì chứng tỏ rất nhiều khán giả thích tôi.

Có người thích phim của tôi thì tôi có thể tiếp tục quay tiếp." Trước màn hình tivi, Từ Khắc và Thi Nam Sanh nhìn nhau. "Anh thấy lời Vương Tinh nói có bao nhiêu phần đáng tin?" Thi Nam Sanh có chút đắn đo hỏi.

Từ Khắc vân vê chòm râu dê dưới cằm, phân tích: "Chắc là có bảy tám phần sự thật.

Vương Tinh nói không quan tâm đánh giá bên ngoài, nhưng nếu đúng như anh ta nói thì đã không nói nhiều như vậy trên chương trình.

Em không thấy những lời này giống như một kiểu thanh minh biến tướng sao?" Thi Nam Sanh gật đầu, rồi hỏi tiếp: "Vậy anh thấy thái độ của Lâm tiên sinh trong việc này là thế nào?" Từ Khắc trề môi: "Lâm tiên sinh chắc là không trực tiếp bày tỏ thái độ, nhưng ít nhất là có xu hướng suy nghĩ như vậy.

Vương Tinh biết rõ điểm này nên mới chủ động xin nghỉ.

Nhìn bề ngoài thì có vẻ Vương Tinh chịu thiệt, nhưng thực tế phía

Lâm tiên sinh chắc chắn đã bù đắp cho anh ta.

Nếu anh không đoán sai, bộ phim mới có Thành Long đóng chính mà anh ta nhắc tới chính là do Lâm tiên sinh đầu tư." "Vị trí Vương Tinh bỏ trống đó, giờ không biết có bao nhiêu người đang thèm muốn đây." Thi Nam Sanh lắc đầu cảm thán.

Từ Khắc không nói gì, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Thi Nam Sanh thấy anh không phản ứng bèn nói tiếp: "Thực ra, em thấy anh có thể đi thử xem sao." Từ Khắc ngẩng đầu nhìn vợ: "Sao em lại có ý nghĩ đó?" "Chẳng phải trước đây anh luôn nói Vương Tinh nhờ quan hệ với Lâm tiên sinh mới được làm đạo diễn 《Ma Thổi Đèn》 sao?

Hiện tại anh ta chủ động nhường vị trí ra, cơ hội của anh chẳng phải đã tới rồi sao?" Thi Nam Sanh trả lời.

Từ Khắc gật đầu: "Đạo lý đúng là như em nói, nhưng vị trí đạo diễn phần tiếp theo này không dễ ngồi đâu." Thi Nam Sanh có chút không hiểu: "Bình thường anh chẳng phải rất có nghiên cứu về bộ tiểu thuyết này sao?" "Quay phim thì dễ, điều anh thực sự lo lắng là một số vấn đề ngoài bộ phim." Từ Khắc lo âu nói. "Ý anh là..." Thi Nam Sanh ngập ngừng. "Em biết đó, thông thường doanh thu của các phần tiếp theo rất khó vượt qua phần trước, nhưng vì nguyên tác tiểu thuyết nên sự kỳ vọng của mọi người dành cho series 《Ma Thổi Đèn》 rất cao, nếu không làm tốt sẽ rất dễ hỏng bét.

Vương Tinh có lẽ cũng nhìn ra điểm này nên mới thuận nước đẩy thuyền, để lại khó khăn cho người đến sau." Từ Khắc nhìn nhận vấn đề rất thấu triệt.

Thi Nam Sanh biết Từ Khắc đang lo ngại điều gì, cô nhún vai nói: "Dù biết đây là một miếng xương khó gặm, nhưng em nghĩ vẫn sẽ có rất nhiều người muốn tiếp nhận, không phải sao?" Từ Khắc cười

khổ, cơ hội đạo diễn phần tiếp theo của 《Ma Thổi Đèn》 anh thực sự muốn tranh thủ, nhưng không biết trong lòng Lâm Hựu Luân đã có nhân tuyển phù hợp chưa.

Thi Nam Sanh xung phong: "Việc này chắc Vương Tinh biết đôi chút tình hình, để em tìm cơ hội dò hỏi anh ta xem sao." Sau khi số 《Giải Trí Tinh Chu Hội》 này phát sóng, những người nhắm vào Vương Tinh không chỉ có vợ chồng Từ Khắc.

Tại một quán cà phê cao cấp ở Trung Hoàn, Ngô Tư Nguyên nhấc tay vẫy Quan Chi Lâm đang vội vã bước vào.

Quan Chi Lâm cảm ơn người phục vụ dẫn đường, sau khi ngồi xuống thì tháo kính râm, lộ vẻ nghi hoặc nhìn Ngô Tư Nguyên: "Chú Ngô, rốt cuộc chú hẹn ai mà lại gọi cháu qua đây gấp vậy?" Ngô Tư Nguyên bưng tách cà phê lên nhấp một ngụm rồi tặc lưỡi: "Còn ai vào đây nữa, chính là gã béo họ Vương vừa mới gặp vận may đó." Quan Chi Lâm lập tức phản ứng lại: "Chú Ngô đang nói đạo diễn Vương Tinh ạ?" Ngô Tư Nguyên gật đầu: "Hôm nay chú hẹn anh ta uống trà chiều, vốn nói là 3 rưỡi, nhưng anh ta vừa gọi điện báo bận việc đột xuất nên phải dời xuống 4 giờ.

Cái giá của anh ta giờ càng lúc càng lớn rồi." Ngay lúc Ngô Tư Nguyên đang phàn nàn thì Vương Tinh tay cầm điện thoại di động, vừa gọi điện vừa bước vào. "Hướng tiên sinh, sao tôi dám không nể mặt anh, nhưng anh cũng biết đó, chỉ cần là phim do A Luân đầu tư thì nhân tuyển diễn viên luôn là cậu ấy đích thân quyết định, tôi tối đa chỉ là tiến cử, việc này tôi thực sự không làm chủ được." Vương Tinh dừng lại ở vị trí cách chỗ Ngô Tư Nguyên và Quan Chi Lâm ngồi khoảng năm sáu mét, gật đầu chào Ngô Tư Nguyên rồi tiếp tục nghe điện thoại.

Theo lý mà nói, đứng xa như vậy là Vương Tinh muốn tránh để

Ngô Tư Nguyên nghe thấy nội dung điện thoại, nhưng giọng anh ta lại rất lớn.

Ngô Tư Nguyên ban đầu không định nghe lén, nhưng khi nghe Vương Tinh liên tục gọi "Hướng tiên sinh", lông mày ông không khỏi nhíu lại.

Có thể khiến Vương Tinh dùng giọng điệu cung kính như vậy để nói chuyện thì thân phận vị "Hướng tiên sinh" kia đã quá rõ ràng —— trong giới điện ảnh Hong Kong, người họ Hướng có địa vị như vậy chỉ có Hướng Hóa Cường.

Nghe Vương Tinh liên tục giải thích nỗi khổ của mình với Hướng Hóa Cường, xem ra Hướng Hóa Cường muốn tiến cử người cho anh ta nhưng Vương Tinh không muốn, thậm chí còn lôi cả Lâm Hựu Luân ra làm lá chắn.

Nói một hồi lâu, Vương Tinh cuối cùng cũng cúp máy.

Ngô Tư Nguyên vội vàng ngồi thẳng dậy, giả vờ như không nghe thấy gì. "Xin lỗi nhé, giữa đường nhận được điện thoại này nên mất chút thời gian...

Ô kìa, đây chẳng phải là đại mỹ nữ của chúng ta sao?

Sao vậy, hôm nay cô cũng được Ngô tiên sinh gọi đến cùng uống trà chiều à?" Vương Tinh đặt mông ngồi xuống sofa, lúc này mới chú ý đến Quan Chi Lâm ngồi bên cạnh. "Người cả ngày rảnh rỗi như em sao dám so với người bận rộn như đạo diễn Vương chứ?" Quan Chi Lâm nở nụ cười duyên dáng, đôi mắt to sáng ngời nhìn Vương Tinh. "Quan tiểu thư quá khách khí rồi.

Đúng rồi, dạo này cô không đóng phim sao?" Vương Tinh bưng tách cà phê, vắt chéo chân tựa vào sofa, nhìn Quan Chi Lâm với vẻ mặt đầy ẩn ý. "Dạo này không có kịch bản nào thực sự phù hợp, một

số vai diễn chủ động tìm đến em lại thấy không ưng lắm." Quan Chi Lâm dùng thìa bạc nhẹ nhàng khuấy cà phê, đôi lông mày khẽ nhíu lại như đang có tâm sự. "Vậy sao." Vương Tinh một tay bưng cà phê, tay kia gõ nhẹ lên tay vịn sofa như đang cân nhắc điều gì. "Tôi nghe nói Vương tiên sinh đang có một bộ phim mới, không biết nhân tuyển nữ chính đã định chưa?

Nếu chưa thì đạo diễn Vương thấy Chi Chi nhà chúng ta có hợp không?" Ngô Tư Nguyên kịp thời xen vào một câu.

Vương Tinh vừa nghe đã hiểu ngay ý đồ của Ngô Tư Nguyên. "Tin tức của Ngô tiên sinh thật nhạy bén." "Đạo diễn Vương nói đùa rồi, việc này chính anh nói ra trên chương trình truyền hình mà, tôi mà không biết thì đúng là thành kẻ điếc người mù mất rồi." Ngô Tư Nguyên cười lắc đầu.

Chương 622

Vương Tinh bỏ chân xuống, ngồi thẳng dậy hỏi: "Nói vậy là Ngô tiên sinh thực sự hứng thú với vai diễn này?" Ngô Tư Nguyên gật đầu, thừa nhận lời Vương Tinh nói. "Từ lúc chương trình tối qua phát sóng đến nay đã có bảy tám người gọi điện cho tôi, mục đích đều là tiến cử diễn viên nữ chính cho phim mới.

Ngay cả cái điện thoại lúc nãy cũng là của ông chủ Hướng từ công ty điện ảnh Vĩnh Thịnh gọi tới, cũng là vì việc này, người họ tiến cử là Trương Mẫn đang được công ty dốc sức lăng xê...

Đều là người quen cả, nể mặt ai cũng phải tính tới, cho nên hiện tại tôi thực sự rất khó xử." Vương Tinh lắc đầu không nói tiếp, nhưng ý tứ đã rõ ràng.

Ngô Tư Nguyên không muốn từ bỏ, tiếp tục nói: "Đạo diễn Vương và Chi Chi đã từng hợp tác, cô ấy là diễn viên thế nào chắc anh hiểu rõ.

Những thứ khác tôi không dám khoác lác, nhưng điều kiện ngoại hình của Chi Chi tuyệt đối là tốt nhất trong tất cả các ứng cử viên." Nếu chỉ luận về nhan sắc, trong giới giải trí Hong Kong chỉ có vài người có thể sánh ngang với Quan Chi Lâm.

Lời vừa rồi của Vương Tinh cũng đã hé lộ chút thông tin cho Ngô Tư Nguyên, rằng trong những người được đề cử không có ai thực sự là đối thủ đáng gờm của Quan Chi Lâm, nên ông mới dám khẳng định như vậy. "Điểm này tôi cũng công nhận, nhưng Ngô tiên sinh cũng biết đó, chọn diễn viên không phải chỉ cần đẹp là được, quan trọng là xem vai diễn đó cần loại diễn viên thế nào." Vương Tinh nói một tràng đạo lý viển vông, chẳng có nội dung thực chất là bao. "Đạo diễn

Vương nói vậy thì tôi lại thấy Chi Chi càng phù hợp hơn." Ngô Tư Nguyên phát hiện thuyết phục trực diện rất khó, bèn đổi cách nói khác. "Vì sao lại thấy vậy?" Vương Tinh quả nhiên nổi hứng thú.

Thấy cá đã cắn câu, Ngô Tư Nguyên tung ra những lời lẽ đã chuẩn bị kỹ lưỡng. "Đề tài phim mới của đạo diễn Vương tương tự như《Ma Thổi Đèn》, nam chính lại chọn Thành Long.

Dù đạo diễn Vương có ý định đó hay không thì người khác nhất định sẽ nghĩ bộ phim này quay ra là để thách thức với《Ma Thổi Đèn》." Vương Tinh nheo mắt nhìn Ngô Tư Nguyên hồi lâu, tách cà phê trên tay cũng quên uống, trong lòng dường như đang cân nhắc lời của Ngô Tư Nguyên, nhưng ngoài miệng không nói gì.

Ngô Tư Nguyên tiếp tục: "Thành Long làm nam chính thì có thể tranh cao thấp với Nguyên Bưu, Hồng Kim Bảo.

Nhưng nữ chính thì khó nói.

Lý Gia Hân được gọi là Hoa hậu Hong Kong đẹp nhất, về nhân tuyển tôi thực sự nghĩ đạo diễn Vương nên nghiêm túc cân nhắc.

Ít nhất theo tôi thấy, ngoài Chi Chi ra thì chỉ có Lâm Thanh Hà, Vương Tổ Hiền là mấy người đó tương đối phù hợp.

Tất nhiên nếu đạo diễn Vương có thể mời được họ làm nữ chính thì tôi cũng không còn gì để nói." Những nữ diễn viên mà Ngô Tư Nguyên nhắc tới, ngoại trừ Lâm Thanh Hà ra thì những người khác đều có quan hệ mập mờ với Lâm Hựu Luân.

Nếu Lâm Hựu Luân có ý định mời ai trong số họ làm nữ chính thì Vương Tinh đã chẳng rêu rao trên tivi làm gì cho thêm rắc rối.

Lúc đó Vương Tinh nói đùa định mời Chu Tuệ Mẫn làm nữ chính và bị cô từ chối thẳng thừng cũng đã nói lên vấn đề: Lâm Hựu Luân không định giao vai này cho những người thân cận.

Trong mắt Ngô Tư Nguyên, đây chính là cơ hội của Quan Chi Lâm.

Tất nhiên, hiện tại phải thuyết phục được Vương Tinh đã. "Ngô tiên sinh, việc này tôi thực sự rất khó xử." Nói đến nước này rồi mà Vương Tinh vẫn không chịu buông lời hứa hẹn, Ngô Tư Nguyên bắt đầu không hài lòng. "Ý đạo diễn Vương là vai diễn này anh không làm chủ được sao?

Nếu đã vậy thì Lâm tiên sinh nhất định làm chủ được.

Tôi và Lâm tiên sinh cũng có chút giao tình, nếu đạo diễn Vương khó xử thì tôi dẫn Chi Chi trực tiếp đi tìm Lâm tiên sinh nói chuyện vậy." Vương Tinh nghe vậy cũng hơi biến sắc, nếu để Ngô Tư Nguyên tìm đến Lâm Hựu Luân thật, rồi cuối cùng Lâm Hựu Luân quyết định giao vai cho Quan Chi Lâm thì mặt mũi anh ta để đâu nữa. "Ngô tiên sinh hiểu lầm ý tôi rồi.

Vừa rồi tôi đã suy nghĩ kỹ, đúng là Quan tiểu thư phù hợp nhất trong các ứng cử viên, nhưng những người khác cũng đã mở lời, tôi cũng phải giữ thể diện cho họ chứ?

Tôi sẽ đưa tên Quan tiểu thư vào danh sách đề cử, cuối cùng đưa cho A Luân quyết định, ông thấy thế có được không?" Vương Tinh đã chịu nhượng bộ, Ngô Tư Nguyên dĩ nhiên không thể ép quá chặt.

Tuy nhiên chỉ cam kết đưa vào danh sách đề cử thì vẫn chưa khiến Ngô Tư Nguyên yên tâm.

Dù ông rất tự tin vào Quan Chi Lâm nhưng ngộ nhỡ Lâm Hựu Luân có ý định khác thì coi như công dã tràng.

Dù thế nào cũng phải đến chỗ Lâm Hựu Luân vận động một chút.

Ngô Tư Nguyên thầm hạ quyết tâm nhưng không nói cho Vương Tinh biết.

Hai bên bề ngoài tỏ ra đã bàn bạc xong xuôi nhưng trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng.

Đúng lúc này, điện thoại của Vương Tinh lại vang lên. "Alo, ai đấy?" Vương Tinh trực tiếp nghe máy, cũng không có ý tránh né Ngô Tư Nguyên và Quan Chi Lâm. "Đạo diễn Vương, tối nay anh có rảnh không?" Trong điện thoại vang lên giọng một người phụ nữ.

Vương Tinh nhíu mày, hơi ngập ngừng hỏi: "Cô là...?" "Tôi là Thi Nam Sanh, đạo diễn Vương không nhận ra giọng tôi sao?" Nghe thấy là vợ của Từ Khắc, Vương Tinh lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Tôi nói này Thi nữ sĩ, sao đột nhiên cô lại nhớ tới việc gọi điện cho tôi vậy?" Ngô Tư Nguyên ngồi bên cạnh nghe rất rõ, trong lòng thầm lo lắng.

Thi Nam Sanh gọi điện vào lúc này, lẽ nào Từ Khắc cũng muốn nhúng tay vào việc này? "Tối nay tôi và Từ Khắc làm chủ xị mời đạo diễn Vương ăn cơm, không biết đạo diễn Vương có nể mặt không ạ?" Thi Nam Sanh không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề. "Tối nay sao?" Vương Tinh lộ vẻ do dự.

Anh dĩ nhiên không tin vợ chồng Từ Khắc lại vô duyên vô cớ mời mình ăn cơm.

Vừa uống trà chiều của Ngô Tư Nguyên đã khiến anh hơi khó chống đỡ, bữa cơm này anh thực sự không muốn đi.

Thi Nam Sanh nhận ra sự do dự của Vương Tinh: "Sao thế, đạo diễn Vương có hẹn khác rồi à?" "Không, không có, tối nay tôi nhất định sẽ tới." Vương Tinh đột nhiên nghĩ thông suốt, bữa cơm này không ăn thì phí.

Dù sao anh cũng đã hứa với bao nhiêu người rồi, thêm một người nữa cũng chẳng sao.

Hơn nữa chuyện này cuối cùng là Lâm Hựu Luân quyết định, lời

hứa không thực hiện được thì người ta cũng chẳng trách được anh.

Vương Tinh đồng ý thì không sao, nhưng Ngô Tư Nguyên lại bắt đầu lo lắng.

Thêm một đối thủ cạnh tranh nghĩa là hy vọng của Quan Chi Lâm lại nhỏ đi một phần, đây không phải kết quả ông mong muốn. "Được rồi Ngô tiên sinh, chuyện này tôi sẽ cân nhắc, vậy cứ thế nhé..." Lâm Hựu Luân cúp điện thoại trước mặt Vương Tinh, rồi bực mình đập bản danh sách ứng cử viên nữ chính xuống bàn. "Đừng nói với tôi là tất cả những người trên đây đều dùng quan hệ để nhờ vả anh đấy nhé." Vương Tinh lộ vẻ lúng túng, không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Hựu Luân. "Tôi cũng hết cách rồi, những ai từ chối được thì tôi đã từ chối hết rồi.

Những người còn lại đều có lai lịch quá lớn, họ tìm đến thì tôi không thể nào từ chối được, cho nên mới..." "Cho nên mới đẩy việc đắc tội người khác cho tôi làm?" Lâm Hựu Luân nói hộ phần còn lại của Vương Tinh. "Chuyện anh gây ra không thể cứ để tôi đi dọn dẹp mãi được." "Thực ra tôi cũng đã làm được một việc cho anh đấy." Vương Tinh nói nhỏ một câu. "Anh giúp tôi gây thêm rắc rối à?

Nếu thế thì tôi phải cảm ơn anh rồi?" Lâm Hựu Luân bực bội cầm bản danh sách lên xem tiếp. "Chẳng phải nhân tuyển đạo diễn phần tiếp theo của 《Ma Thổi Đèn》 vẫn chưa định sao?

Tôi có một người rất phù hợp." Vương Tinh giải thích. "Phim đó khởi quay cũng phải năm sau, giờ nói chuyện này anh không thấy rảnh quá à?" Lâm Hựu Luân không thèm ngẩng đầu lên đáp lại.

Chương 623

"Nhưng người này là Từ Khắc, tối qua anh ấy đã tìm tôi để dò hỏi chuyện này, tôi thấy anh ấy có vẻ đã có ý định đó." Lâm Hựu Luân vốn định bảo Vương Tinh đừng nhắc chuyện này nữa, nhưng nghe thấy tên Từ Khắc, biểu cảm trên mặt anh cuối cùng cũng có sự thay đổi. "Anh nói với anh ta thế nào?" "Tôi nói chuyện này anh vẫn chưa quyết định, thế là anh ấy không hỏi thêm gì nữa." Vương Tinh kể lại chi tiết buổi gặp gỡ ăn cơm với vợ chồng Từ Khắc tối qua.

Lâm Hựu Luân nghe xong gật đầu: "Coi như anh còn biết làm việc chính sự." "Vậy còn bản danh sách này?" Vương Tinh ngẩng đầu, thấp thỏm nhìn Lâm Hựu Luân. "Trương Mẫn không hợp với vai này, phía Hướng tiên sinh tôi sẽ tự nói với anh ấy một tiếng, phần còn lại anh tự đi mà giải thích." Lâm Hựu Luân cầm bút gạch tên Trương Mẫn đi.

Vương Tinh dĩ nhiên không có ý kiến gì, lúc này anh đang nghĩ nhiều hơn đến việc giải thích với Hướng Hóa Cường thế nào.

Dù có Lâm Hựu Luân nói giúp nhưng muốn vị kia hài lòng, chắc chắn phải quay cho Vĩnh Thịnh một bộ phim.

Trên bản danh sách này tuy có bảy tám cái tên nhưng thực sự có sức nặng chỉ có Trương Mẫn và Quan Chi Lâm.

Giờ Trương Mẫn bị loại, thực tế nhân tuyển Lâm Hựu Luân ưng ý đã lộ diện.

Xem ra cú điện thoại của Ngô Tư Nguyên thực sự có tác dụng.

Vương Tinh đang mải suy nghĩ thì Lâm Hựu Luân đột nhiên hỏi một câu: "Đúng rồi, mấy cuốn sách tôi bảo người gửi cho anh từ hôm đi Mỹ về, anh đã xem chưa?" Nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Vương Tinh,

Lâm Hựu Luân đã đoán được kết quả. "Mấy cuốn sách đó quan trọng lắm ạ?" Vương Tinh cẩn thận hỏi.

Hai ngày nay anh quá bận, hết họp báo lại ghi hình chương trình, rồi liên tục tham gia các buổi tiệc tùng ứng thù, thực sự bận đến mức chân không chạm đất.

Chỉ đến khi Lâm Hựu Luân gọi đến đây mới thực sự được yên tĩnh một chút. "Có liên quan đến bộ phim anh sắp quay đó, anh bảo có quan trọng không?" Lâm Hựu Luân bực mình lườm Vương Tinh một cái.

Nghe nói liên quan đến phim mới, Vương Tinh lập tức bày tỏ: "Vậy tôi về sẽ xem ngay, không ngủ tôi cũng phải xem hết." "Thôi thôi, dừng lại!" Lâm Hựu Luân giơ tay. "Mấy cuốn sách đó rất có ích cho bộ phim anh sắp quay.

Tôi không cần biết anh xem thế nào, tóm lại phải xem hết những thứ trong đó.

Xem không xong thì đừng quay phim này nữa, tránh quay ra lại để người ta cười cho." Vương Tinh gật đầu lia lịa nhưng trong lòng lại có chút nghi hoặc.

Anh nhớ mấy cuốn sách đó nói về địa lý, văn hóa Ai Cập và Kim Tự Tháp, lẽ nào phim mới Lâm Hựu Luân định sang Ai Cập quay?

Vương Tinh định mở miệng hỏi thì bị tiếng gõ cửa cắt ngang. "Vào đi." Lâm Hựu Luân nói.

Ngô mụ đẩy cửa thư phòng, đứng ở cửa làm thủ thế mời người phía sau. "Trình tiên sinh, mời vào." Lâm Hựu Luân đã dặn kỹ Ngô mụ khi Thành Long đến thì đưa trực tiếp vào thư phòng.

Đợi Thành Long vào xong, Ngô mụ đóng cửa đi ra.

Thành Long thấy Vương Tinh cũng ở đó bèn chào hỏi một câu.

Lâm Hựu Luân đứng dậy từ sau bàn làm việc, mời Thành Long và Vương Tinh cùng ngồi xuống sofa.

Lần này Thành Long được mời làm khách mời trao giải trong lễ bế mạc Liên hoan phim quốc tế Hong Kong nên mới từ Mỹ bay về.

Vừa xuống máy bay đã nhận được điện thoại của Lâm Hựu Luân nên anh vội vã chạy tới đây.

Về những ồn ào của giới điện ảnh Hong Kong hai ngày qua, Thành Long chỉ mới nghe loáng thoáng.

Trước đó Vương Tinh có gọi điện cho anh, hai người đã bàn bạc xong việc hợp tác trong phim mới qua điện thoại.

Lúc đó Vương Tinh chỉ nói phim do Lâm Hựu Luân đầu tư, Thành Long không hỏi gì thêm đã đồng ý tham gia.

Tất nhiên Thành Long cũng không ngờ rằng, ngay cả Vương Tinh thực tế cũng không biết phim mới định quay cái gì. "Hôm nay cả hai người đều ở đây, tôi sẽ nói sơ qua một chút về tình hình bộ phim mới này.

Trước tiên, tôi mới chỉ có ý tưởng câu chuyện, kịch bản vẫn chưa bắt đầu viết." Vương Tinh và Thành Long nhìn nhau.

Diễn viên đã định rồi mà Lâm Hựu Luân mới nói kịch bản chưa viết là thế nào? "Hai người không cần lo lắng, ý tưởng câu chuyện này đã rất chín muồi rồi, viết kịch bản ra cũng sẽ rất nhanh thôi.

Cái khó của bộ phim này nằm ở việc quay như thế nào." Lâm Hựu Luân nói xong nhìn Vương Tinh và Thành Long một cái rồi tiếp tục: "Phim vẫn là một câu chuyện thám hiểm, nhưng địa điểm tôi chọn là ở Ai Cập, thời gian là thập niên 30 của thế kỷ 20, chủ đề liên quan đến Kim Tự Tháp của các Pharaoh cổ đại...

Kẻ phản diện lớn nhất trong phim là xác ướp phục sinh từ trong

Kim Tự Tháp." Vương Tinh và Thành Long nghe xong đều thấy kinh ngạc.

Vương Tinh thì còn đỡ vì mấy cuốn sách Lâm Hựu Luân tặng đều liên quan đến vấn đề này.

Thành Long thì khác, anh cứ ngỡ sẽ quay một câu chuyện mạo hiểm liên quan đến phương Đông, không ngờ Lâm Hựu Luân lại bê thẳng câu chuyện sang Ai Cập.

Bước nhảy vọt lớn như vậy khiến anh nhất thời chưa theo kịp tư duy của Lâm Hựu Luân. "Tại sao lại là Ai Cập?" Vương Tinh và Thành Long cùng đặt ra một câu hỏi. "Tôi sẽ trả lời riêng vậy." Lâm Hựu Luân nhún vai, rồi nhìn Vương Tinh hỏi trước: "Không quay ở Ai Cập thì anh nghĩ nên quay ở đâu?

Quay ở châu Âu rõ ràng là xung đột nội dung với 《Ma Thổi Đèn》.

Các khu vực như Đông Nam Á, Hàn Quốc, Nhật Bản thực tế vẫn thuộc phạm vi ảnh hưởng của văn hóa Hoa ngữ.

Loại trừ xong thì nơi thích hợp quay phim thám hiểm chỉ còn lại Nam Mỹ và châu Phi.

Nam Mỹ đã bị Hollywood chiếm trước rồi, nên chỉ còn châu Phi để chọn thôi." "Tôi không bảo Ai Cập không tốt, nhưng có thể đổi địa điểm khác không?

Quay 《Ma Thổi Đèn》 tôi đã phải ăn cát bụi trong sa mạc hơn nửa năm trời rồi, lần này lại quay ở sa mạc, thú thật tôi hơi sợ rồi đấy." Vương Tinh bắt đầu kêu khổ. "Đề tài sẽ không đổi, nhưng tôi có thể cân nhắc đổi đạo diễn, anh thấy sao?" Lâm Hựu Luân nói một câu khiến Vương Tinh lập tức im bặt.

Sau khi dẹp yên Vương Tinh, Lâm Hựu Luân quay sang giải thích

với Thành Long: "A Long, tâm tư cậu muốn tham gia bộ phim này tôi thực ra cũng đoán được đôi chút.

Thuần túy quay phim phiêu lưu phương Đông thực tế không giúp ích nhiều cho sự phát triển của cậu ở Hollywood.

Còn đề tài về xác ướp hiện tại ở Hollywood vẫn là một khoảng trống.

Nếu bộ phim này thành công, nó sẽ giúp ích rất lớn cho cậu tại Hollywood...

Cứ mãi quay phim hành động, Hollywood sẽ chỉ coi cậu là một diễn viên võ thuật, còn nếu đề tài này thành công, hình ảnh cố hữu của mọi người về cậu sẽ thay đổi rất nhiều, ít nhất sẽ không chỉ đơn thuần coi cậu là một diễn viên hành động nữa." Thành Long gật đầu, chấp nhận quan điểm của Lâm Hựu Luân.

Sau khi thuyết phục được hai người, Lâm Hựu Luân cũng thở phào nhẹ nhõm. "Được rồi, nếu cả hai đã không có vấn đề gì thì tôi cũng nói thêm vài suy nghĩ cá nhân.

Thực tế tôi chọn đề tài 'Xác ướp' này phần nhiều là để tìm kiếm hướng đi mới cho điện ảnh Hong Kong tiến ra quốc tế.

Trước đây điện ảnh Hong Kong chỉ dựa vào phim võ thuật để đánh thiên hạ, giờ phim kỹ xảo cũng đã phát triển chín muồi, nhưng như vậy vẫn chưa đủ.

Chương 624

Chúng ta nhất định phải tạo ra đột phá mới về đề tài câu chuyện, nếu không đợi đến khi khán giả hải ngoại chán ngấy những câu chuyện của chúng ta, chúng ta sẽ biết đi đâu để đổi mới đây?" Vương Tinh và Thành Long đều im lặng, rõ ràng họ không thể trả lời được câu hỏi mà Lâm Hựu Luân đặt ra. "Hollywood làm rất tốt việc này.

Họ không chỉ phát triển những đề tài sở trường mà còn tích cực mở rộng ra hải ngoại.

Người Mỹ làm được, tại sao chúng ta lại không thể?

Điện ảnh Hong Kong vốn dĩ đã có khiếm khuyết về mặt thị trường, nếu không chịu tìm tòi lối thoát ở những phương diện này thì con đường sau này sẽ càng đi càng hẹp.

Mà sự hưng suy của điện ảnh Hong Kong thực tế quan hệ mật thiết đến lợi ích của mỗi người chúng ta, đạo lý này tôi không cần phải nói nhiều với hai người nữa.

Lần này cứ coi như một lần thử nghiệm, thành công thì tốt, thất bại cũng chẳng sao, coi như mua một bài học kinh nghiệm." Lâm Hựu Luân đã nói thẳng thắn như vậy, Vương Tinh cũng quyết tâm làm tới cùng, không nghĩ ngợi thêm những vấn đề khác mà chỉ tính xem bộ phim này nên quay thế nào. "Thực sự phải sang Ai Cập quay ngoại cảnh sao?" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Chỉ có hai lựa chọn.

Một là sang Ai Cập quay thật, nhưng bên đó có quy định bảo hộ cổ vật, xin phép rất phiền phức.

Hai là tìm một nơi ở sa mạc vùng Tây Bắc đại lục để dựng ngoại cảnh.

Dù sao Kim Tự Tháp trong truyện cũng hoàn toàn hư cấu, chỉ cần trông giống như thật là được." "Vậy thì sang đại lục đi, dù sao cũng đã ở đó hơn nửa năm, tôi cũng quen thuộc bên đó hơn." Vương Tinh gật đầu.

Anh chọn vậy còn vì một lý do nữa là quay ở đại lục không chỉ bớt được phiền phức về khâu thẩm định mà chi phí cũng giảm đi đáng kể.

Tuy phải tốn công dựng cảnh ở đại lục nhưng như vậy các cảnh quay có thể dàn dựng quy mô hơn, muốn phá dỡ thế nào cũng được, chẳng cần lo bị khép tội phá hoại cổ vật, cũng coi như một cái lợi ngoài lề.

Sau khi rời khỏi nhà Lâm Hựu Luân, Vương Tinh và Thành Long đều đã có cái nhìn khái quát về bộ phim 《Xác Ướp Ai Cập》.

Lúc chia tay, Vương Tinh thuận miệng nói với Thành Long: "Thiết kế động tác của bộ phim này tôi thấy không cần tìm người khác nữa, cứ giao cho Thành Gia Ban phụ trách đi." Thành Long gật đầu, chấp nhận thiện ý này của Vương Tinh.

Vương Tinh đã mở cửa xe, trước khi lên xe đột nhiên lại nhớ ra một việc: "Đúng rồi, A Long, bộ phim này vì còn liên quan đến một số cảnh quay đặc thù như điều khiển máy bay, nổ tung, nên tôi dự định mời một đội ngũ kỹ xảo chuyên nghiệp từ Hollywood sang, việc này cũng phải nói trước với anh một tiếng." Nếu là diễn viên khác, Vương Tinh căn bản không cần giải thích những vấn đề về phương diện quay chụp, nhưng thân phận Thành Long khá đặc thù, Vương Tinh vì muốn hợp tác tốt nên cũng tỏ ra khá tôn trọng anh.

Thành Long hai năm nay ở Hollywood đã mài giũa đi không ít góc cạnh, Vương Tinh sắp xếp như vậy, anh đương nhiên sẽ không có ý kiến gì: "Được, vậy tôi đi trước đây." Vương Tinh ngồi vào trong xe,

vẫy vẫy tay với Thành Long.

Việc trù bị trước cho 《Xác Ướp Ai Cập》 phải mất hơn nửa năm, mọi việc thuận lợi cũng phải đợi đến đầu năm sau mới có thể khai máy, Thành Long chỉ cần vào đoàn khi phim khởi quay là được, nhưng Vương Tinh lại phải bắt đầu bận rộn từ lúc này.

Trong thời gian đó Thành Long cũng không rảnh rỗi, lần này vội vàng trở về tham gia lễ bế mạc Liên hoan phim quốc tế Hong Kong kiêm lễ trao giải Kim Long, xong việc lại phải bay về Mỹ, anh còn hai bộ phim đang đợi khai máy ở đó, lịch trình vô cùng căng thẳng.

Thực tế, người thong thả nhất vẫn là Lâm Hựu Luân, anh chỉ cần viết kịch bản, đảm bảo kinh phí quay phim đầy đủ, những việc còn lại đều có thể giao cho người khác làm.

Đương nhiên, hiện tại kịch bản 《Xác Ướp Ai Cập》 còn phải gác lại một bên, điều Lâm Hựu Luân phải đối mặt đầu tiên chính là lễ bế mạc Liên hoan phim quốc tế Hong Kong vào tối mai.

Trong suốt thời gian diễn ra liên hoan phim kéo dài nửa tháng, các phương tiện truyền thông đã xôn xao bàn tán về chủ nhân của các hạng mục giải Kim Long.

Giải Kim Long có tổng cộng bảy hạng mục, trong đó một nửa đã không còn gì bất ngờ trong mắt mọi người.

Thậm chí có người nói đùa rằng, nếu phiên bản Hong Kong của 《Sự chuộc lỗi ở Shawshank》 không phải là một bộ phim thuần túy về đàn ông, thì giải Kim Long lần đầu tiên này thậm chí có thể bị bộ phim này bao trọn gói.

Trên thảm đỏ lễ bế mạc, Chu Tuệ Mẫn với tư cách là người dẫn chương trình của lễ trao giải tối nay, diện một chiếc váy quây màu trắng đuôi cá dài, là người đầu tiên xuất hiện trước truyền thông.

Giới truyền thông tại hiện trường không cảm thấy bất ngờ khi Chu Tuệ Mẫn đảm nhận vai trò dẫn chương trình, điều thực sự khiến họ ngạc nhiên là Chu Tuệ Mẫn lại đi thảm đỏ một mình, bên cạnh không hề có Lâm Hựu Luân hộ tống.

Trong số những nữ minh tinh xác định tham gia lễ bế mạc hôm nay, một vài người ít ỏi có thể gây áp lực cho Chu Tuệ Mẫn đều không đến, Chung Sở Hồng đã rút khỏi làng giải trí và tung tích là một ẩn số, Vương Tổ Hiền đang đóng phim ở Đài Loan, theo lý mà nói không ai có thể tranh vị trí bạn gái của Lâm Hựu Luân với Chu Tuệ Mẫn, điều này có vẻ hơi kỳ quái.

Khi Chu Tuệ Mẫn dừng lại để ký giả chụp ảnh, một ký giả bên cạnh đã đánh bạo hỏi vấn đề này.

Thông thường, nếu tâm trạng tốt, Chu Tuệ Mẫn sẽ cười trừ trước những câu hỏi như vậy; nếu tâm trạng không tốt, cô thậm chí sẽ lạnh mặt bỏ đi ngay lập tức, nhưng hôm nay cô không chọn cả hai, mà đường hoàng trả lời câu hỏi của ký giả: "Hôm nay anh ấy còn có việc khác, nên tôi đành phải tới một mình thôi." Các ký giả có mặt đều cảm thấy bên trong chắc chắn có tin tức lớn để khai thác, nhưng mặc cho họ truy hỏi thế nào, Chu Tuệ Mẫn đều không mở miệng nữa, chỉ mỉm cười phối hợp với các nhiếp ảnh gia hai bên để chụp ảnh, xong việc liền đi thẳng vào trong.

Chu Tuệ Mẫn vừa đi hết thảm đỏ, phía các ký giả vẫn còn đang bàn tán xôn xao về chuyện này: "Việc khác sao?

Chẳng lẽ Lâm tiên sinh tối nay không đến?" Có người suy đoán.

Lời này vừa thốt ra, lập tức có người phản bác: "Không thể nào, anh ấy là Chủ tịch Ủy ban tổ chức Liên hoan phim quốc tế Hong Kong, không đến sao mà nói nổi?" Tiếp đó lại có người đưa ra một khả năng: "Tôi lại thấy Lâm tiên sinh hôm nay chắc chắn sẽ tới,

nhưng là đi cùng một nữ minh tinh khác." Nói xong người đó còn cố ý lấp lửng, đợi đến khi thu hút được sự chú ý của các ký giả khác mới tuyên bố đáp án: "Lý Gia Hân đấy, cô ta là người mới được Lâm tiên sinh sủng ái gần đây, liên tiếp mấy bộ phim đều để cô ta đóng vai nữ chính, quan hệ của hai người họ chẳng phải đã quá rõ ràng rồi sao?" Nghe xong lời giải thích của người này, phản ứng của các ký giả xung quanh không đồng nhất, có người gật đầu tán thành, cũng có người lắc đầu đưa ra ý kiến khác: "Cái đó không nói lên vấn đề gì chứ?

Hồng Cô, Vương Tổ Hiền, thậm chí là Khâu Thục Trân, những người đó ai mà không được đãi ngộ như vậy?

Lý Gia Hân so với những người đó thì cũng chỉ được cái xinh đẹp hơn một chút, tôi không thấy cô ta có ưu thế gì khác, mà cho dù có đúng như anh nói đi nữa, anh thấy cô ta thực sự có thể tranh giành sự chú ý với Chu Tuệ Mẫn sao?

Chu Tuệ Mẫn là người yêu lớn lên cùng Lâm tiên sinh từ thuở thanh mai trúc mã, là cô con dâu duy nhất được mẹ Lâm công nhận, Lý Gia Hân lấy gì để tranh với cô ấy?" Cuộc thảo luận này cuối cùng cũng không đưa ra được kết quả gì, dàn minh tinh nghệ sĩ lướt qua trên thảm đỏ nhanh chóng dời đi tầm mắt của các ký giả.

Khi Châu Nhuận Phát lộ diện, hai bên thảm đỏ rộ lên một hồi náo động không nhỏ, lần này đi thảm đỏ cùng Phát ca không còn là hai ông chú Lâm Lĩnh Đông và Hoàng Thu Sinh nữa, mà đổi thành người vợ dịu dàng trang nhã của anh.

Phát ca diện một bộ vest sọc kẻ, tóc tai chải chuốt gọn gàng, suốt cả buổi đều mười ngón tay đan chặt với vợ, thể hiện hết mực sự ngọt ngào ân ái.

Không biết là vì có vợ bên cạnh hay muốn giữ thái độ khiêm tốn

sau khi trở thành ứng cử viên sáng giá cho giải thưởng, trên thảm đỏ, khi được ký giả hỏi về những vấn đề liên quan đến 《Sự chuộc lỗi ở Shawshank》, Châu Nhuận Phát trả lời hoàn toàn khác với lúc ở lễ khai mạc, tỏ ra rất khiêm tốn.

Đối với Châu Nhuận Phát, các ký giả hai bên thảm đỏ đều rất dễ đối phó, nhưng khi rời khỏi thảm đỏ và đi đến chỗ Chu Tuệ Mẫn, việc vượt qua thử thách lại không hề dễ dàng như vậy: "Em rất tò mò nha, Phát ca hôm nay anh mặc chỉnh tề thế này, có phải do chị nhà chuẩn bị cho không?" "Ý của em là trước đây anh ra ngoài tham gia hoạt động đều rất lôi thôi sao?" Châu Nhuận Phát muốn đánh trống lảng, cố ý nói đùa.

Chu Tuệ Mẫn cũng phản ứng rất nhanh, lập tức tiếp lời: "Không có ạ, trước đây anh ra ngoài mọi người cảm thấy ngay là Mã ca tới rồi, còn hôm nay cảm giác đầu tiên mang lại là, đây chẳng phải là Thần Bài Cao Tiến sao?" Châu Nhuận Phát nhún vai: "Tiếc là hôm nay anh không mang theo socola." Trong 《Thần Bài》, động tác đặc trưng của Cao Tiến chính là ăn socola, nên Châu Nhuận Phát mới nói vậy: "Cái đó không quan trọng đâu ạ, có lẽ sau tối nay, dù là Mã ca hay Cao Tiến đều không còn quan trọng nữa, sau này mọi người nhắc đến vai diễn kinh điển của anh, lại phải cộng thêm một vai nữa rồi." Chu Tuệ Mẫn đang ám chỉ Châu Nhuận Phát nhờ vào bản Hong Kong của 《Sự chuộc lỗi ở Shawshank》 đã tạo thêm cho mình một vai diễn kinh điển, Châu Nhuận Phát đương nhiên hiểu ý cô, không tiện thừa nhận trực tiếp, chỉ đành cười đáp: "Anh cũng rất mong chờ vào điều đó." "Phát ca tối nay nếu đoạt giải, chị nhà định chúc mừng thế nào, có hiến nụ hôn ngay trước mặt mọi người không ạ?" Chu Tuệ Mẫn tiếp đó lại chĩa micro về phía vợ của Châu Nhuận Phát.

Vợ anh còn chưa kịp mở lời, Châu Nhuận Phát đã cướp lời đáp: "Chúng anh là vợ chồng già rồi, đoạt giải đương nhiên sẽ chúc mừng,

nhưng không thể chơi lớn như giới trẻ các em được." Chu Tuệ Mẫn lại hỏi Châu Nhuận Phát thêm vài câu, biết thảm đỏ lại có người đi xuống, cô mới buông tha cho vợ chồng Châu Nhuận Phát.

Phía Châu Nhuận Phát vừa mới vào trường quay, đầu kia chiếc xe đón khách đã dừng lại trước thảm đỏ, cửa xe mở ra, một đôi giày cao gót nhọn màu đỏ rực cùng đôi chân dài trắng muốt bước xuống.

Ký giả hai bên vội vàng chĩa ống kính về phía đó, Quan Chi Lâm trong bộ lễ phục dài màu đỏ một tay ôm ngực, cúi người xuống xe.

Mái tóc dài ngang vai hơi bồng bềnh, phối hợp với lối trang điểm tinh xảo trên khuôn mặt, diện mạo của Quan Chi Lâm tối nay lập tức ngốn không ít phim của các ký giả.

Tiếng đèn flash tách tách vang lên liên hồi, Quan Chi Lâm đứng tại chỗ phối hợp tạo đủ loại tư thế chụp ảnh, lúc này cửa xe bên kia cũng mở ra, người bước xuống lại là Vương Tinh.

Sau khi xuống xe, Vương Tinh chỉnh đốn lại trang phục, rồi dưới ánh mắt sững sờ của các ký giả hai bên, anh đưa một cánh tay ra cho Quan Chi Lâm khoác vào, hai người cùng nhau sải bước lên thảm đỏ.

Đám ký giả bị bỏ lại sau lưng đều ngơ ngác, hai người này sao lại đi cùng nhau?

Trên thảm đỏ, lập tức có ký giả hỏi vấn đề này, nhưng Vương Tinh chỉ thoái thác nói là do ban tổ chức sắp xếp, cách nói này đương nhiên không thể làm ký giả hài lòng.

Liên tưởng đến việc hai ngày trước Vương Tinh bắn tin trên truyền hình là sẽ hợp tác với Thành Long quay phim mới, hiện trường lập tức có người đoán ra Quan Chi Lâm có thể liên quan đến vai nữ chính của bộ phim mới đó.

Lúc đầu Vương Tinh cứ đánh trống lảng không chịu trả lời, về sau

mỗi lần dừng lại để ký giả phỏng vấn đều bị hỏi chuyện này, cuối cùng anh mới "miễn cưỡng" xác nhận tin tức đó.

Đây lại là một tin tức nặng ký.

Phim mới của Vương Tinh mời Quan Chi Lâm đóng vai nữ chính không có gì lạ, lạ là ở chỗ vai diễn này trước đó luôn được cho là có sự cạnh tranh vô cùng khốc liệt, Quan Chi Lâm rốt cuộc đã làm cách nào để có được vai diễn này, nguyên do trong đó thật khiến người ta phải suy ngẫm.

Tuy Vương Tinh không nói rõ nhà đầu tư của bộ phim này là ai, nhưng trong làng điện ảnh Hong Kong, số người có năng lực thúc đẩy sự hợp tác giữa Vương Tinh và Thành Long chỉ đếm trên đầu ngón tay, công ty Gia Hòa đã bị loại trừ đầu tiên, vậy nên nhà đầu tư đứng sau bộ phim thực tế đã không còn gì phải nghi ngờ.

Trong giới điện ảnh Hong Kong, khái niệm "Lâm nữ lang" đã là một cái tên quá quen thuộc với mọi người, những năm qua Lâm Hựu Luân đã đầu tư rất nhiều phim, nhưng những nữ diễn viên thực sự có thể được gọi là "Lâm nữ lang" chỉ có vài người, và những người này không ai không phải là những nữ minh tinh nổi tiếng nhất làng điện ảnh Hong Kong hiện nay.

Đương nhiên cái tên "Lâm nữ lang" này cũng không phải cứ muốn gọi là được, phải đáp ứng ít nhất ba điều kiện: phim do Lâm Hựu Luân đầu tư; kịch bản do Lâm Hựu Luân cung cấp; vai diễn do Lâm Hựu Luân chọn định.

Quan Chi Lâm trước đây tham gia series phim 《Hoàng Phi Hồng》 không hoàn toàn đáp ứng các điều kiện của "Lâm nữ lang", nhưng lần này cô đã thực sự trở thành tân "Lâm nữ lang".

Vương Tinh và Quan Chi Lâm vừa đi vừa dừng, sau khi rời thảm đỏ lại bị Chu Tuệ Mẫn vẫy tay gọi lại. "Đạo diễn Vương, anh có suy

nghĩ gì về giải Kim Long tối nay không?" Vương Tinh nhéo nhéo má mình trước ống kính, rồi quay đầu nhìn Chu Tuệ Mẫn với vẻ mặt kinh ngạc: "Tôi và Vương Gia Vệ trông chẳng giống nhau chút nào, sao cô lại hỏi câu như thế?" Chu Tuệ Mẫn biết Vương Tinh đang pha trò, lườm anh một cái đầy bực bội: "Làm ơn đi, tối nay Vương Gia Vệ căn bản không tới." Vương Tinh cười ngượng ngùng: "Thế sao?

Chương 625

Tôi cứ tưởng chỉ có Vương Gia Vệ mới bị hỏi loại câu này, không ngờ tôi cũng được đãi ngộ như vậy." Chu Tuệ Mẫn tò mò quan sát Vương Tinh, như thể lần đầu tiên biết anh: "Trời ạ, anh từ bao giờ mà trở nên khiêm tốn thế này?" "Có sao?" Vương Tinh giả vờ ngạc nhiên trợn to mắt, rồi cười vẻ không để tâm: "Thực ra tối nay tôi chỉ đến làm khán giả thôi." "Vậy được rồi, vị khán giả này, anh đứng sang một bên đi, đừng chắn ống kính." Chu Tuệ Mẫn liền đưa micro vượt qua Vương Tinh, đưa đến trước mặt Quan Chi Lâm: "Quan tiểu thư, bộ lễ phục hôm nay của chị đẹp quá." Quan Chi Lâm cười đáp rất lịch sự: "Bộ của Chu tiểu thư cũng không tệ mà." Chu Tuệ Mẫn không cùng Quan Chi Lâm khen ngợi lẫn nhau nữa mà đưa cuộc phỏng vấn vào chủ đề chính: "Em rất tò mò, vì sao Quan tiểu thư lại đi cùng Vương Tinh, hình như trong các phim tham gia liên hoan phim lần này không có phim nào hai người hợp tác cả?" "Đây chắc là do ban tổ chức liên hoan phim sắp xếp, nguyên nhân cụ thể tôi cũng không rõ lắm, có lẽ là bên cạnh đạo diễn Vương đang thiếu một bạn gái, nên đã sắp xếp tôi cho anh ấy." Kế hoạch quay chụp 《Xác Ướp Ai Cập》 vẫn chưa chính thức công bố, Quan Chi Lâm đương nhiên không nói mình sắp hợp tác quay phim với Vương Tinh, chỉ nói mọi chuyện là tình cờ, dù sao chuyện này mọi người đều ngầm hiểu với nhau.

Quan Chi Lâm đang tiếp nhận cuộc phỏng vấn của Chu Tuệ Mẫn, thì đầu kia thảm đỏ, một đại mỹ nữ khác cùng tên tuổi với Quan Chi Lâm cũng cuối cùng đã lộ diện.

Lý Gia Hân búi tóc cao, diện một chiếc lễ phục dài cao cổ hở vai, bộ lễ phục màu tím rất tôn lên khí chất của cô, cả người trông lạnh lùng diễm lệ không gì sánh bằng.

Các ký giả hai bên bắt đầu điên cuồng bấm máy, Lý Gia Hân cũng rất phối hợp tạo đủ loại dáng, sau khi xuống xe cô không vội vàng bước lên thảm đỏ mà đứng đợi cho đến khi chiếc xe đón khách tiếp theo dừng lại, Nguyên Bưu và Hồng Kim Bảo bước xuống xe, ba người đứng cùng nhau thỏa mãn yêu cầu chụp ảnh chung của ký giả rồi mới cùng bước lên thảm đỏ.

Lý Gia Hân cùng Nguyên Bưu, Hồng Kim Bảo cùng đóng chính trong 《Ma Thổi Đèn》, hiện tại cùng đi thảm đỏ là chuyện quá bình thường, nhưng các ký giả đợi hai bên thảm đỏ đều có chút thất vọng, họ còn tưởng Lý Gia Hân sẽ xuất hiện cùng Lâm Hựu Luân.

Không chụp được ảnh Lâm Hựu Luân và Lý Gia Hân đi cùng nhau, báo chí ngày mai lại thiếu đi một mẩu tin bát quái để bùng nổ.

Đương nhiên cũng có ký giả không cam lòng, lúc ba người Lý Gia Hân dừng lại trả lời phỏng vấn đã hỏi về Lâm Hựu Luân, phản ứng của Lý Gia Hân đối với chuyện này rất thản nhiên: "Sao tôi biết được?

Có lẽ anh ấy có việc gì khác chăng." Câu trả lời này rõ ràng có chút lấy lệ, khi ký giả tiếp tục truy hỏi, Lý Gia Hân dứt khoát ngậm miệng không trả lời thêm bất cứ câu hỏi nào nữa.

Sau khi ba người Lý Gia Hân đi qua, các ký giả đành phải chuyển sự chú ý sang các khách mời khác, trên thảm đỏ liên tục có thêm nhiều người tới, về sau khách mời tham gia lễ bế mạc đã đến gần đông đủ, Lâm Hựu Luân mà truyền thông mòn mỏi chờ đợi cuối cùng cũng lộ diện.

Một bộ vest tối màu khiêm tốn, trên mặt đeo một chiếc kính râm, nếu không phải các ký giả truyền thông Hong Kong đã quá quen thuộc với dáng người của Lâm Hựu Luân, thì rất khó nhận ra anh ngay lập tức.

Đương nhiên, điều thu hút sự chú ý nhất vẫn là Lâm Thanh Hà bên cạnh Lâm Hựu Luân, cô diện bộ lễ phục đen hở lưng dáng dài, tay đeo găng tay đen dài.

Hai người đứng cùng nhau lập tức thu hút sự săn đón điên cuồng của máy ảnh hai bên thảm đỏ, ánh đèn flash liên tục gần như chiếu sáng hiện trường như ban ngày.

Dù Lâm Thanh Hà đã quen với các đại cảnh diện nhưng vẫn bị ánh đèn flash làm cho hơi khó chịu: "Biết thế này tôi nên đeo kính râm giống anh cho rồi." Khi khoác tay Lâm Hựu Luân bước lên thảm đỏ, Lâm Thanh Hà khẽ nói một câu.

Lâm Hựu Luân lên thảm đỏ rồi cũng không có ý định tháo kính râm ra, vừa đi vừa đùa với Lâm Thanh Hà: "Nhưng đeo kính râm không hợp với bộ lễ phục tối nay của chị đâu." Lâm Thanh Hà mỉm cười tạo dáng phối hợp với ký giả chụp ảnh, lúc quay đi liền khẽ hỏi: "Vậy anh thấy tôi nên mặc thế nào mới có thể đeo kính râm xuất hiện?" "Chị Thanh Hà nếu mặc một bộ vest nam, rồi cắt tóc ngắn, đeo kính râm xuất hiện, khí chất tuyệt đối có thể áp đảo các nam minh tinh khác." Lâm Hựu Luân nhún vai đáp. "Sao anh cũng giống Từ Khắc thế, lúc nào cũng muốn để tôi giả trai?" Lâm Thanh Hà hờn dỗi lườm Lâm Hựu Luân một cái, phong tình thoáng qua nơi khóe mắt khiến Lâm Hựu Luân không khỏi ngẩn ngơ. "Vì như vậy mới thấy được cái chất riêng của chị chứ?

Mặc đồ nữ thì là người phụ nữ đẹp nhất thế gian, thay đồ nam thì là nam tử anh tuấn nhất trần đời, thế gian độc nhất vô nhị, tôi nghĩ lời đánh giá này còn cao hơn nhiều so với những lời khác." "Anh còn dám nói nữa, nếu không phải anh nói vai diễn này hay thế này thế nọ, tôi cũng không nhận lời đóng đâu.

Giờ thì hay rồi, mọi người hễ nhắc đến Lâm Thanh Hà là chỉ nhớ

đến Đông Phương Bất Bại, cứ như tôi chỉ đóng mỗi một bộ phim đó vậy." Lời này của Lâm Thanh Hà tuy có chút oán trách Lâm Hựu Luân nhưng có thể nghe ra cô vẫn khá vui vẻ.

Hai người vừa đi vừa chuyện trò, lúc đầu còn để ý đến ký giả hai bên, về sau chỉ mải đi bộ và nói chuyện, chỉ mất một thời gian ngắn đã đi hết thảm đỏ, đương nhiên sau đó bị Chu Tuệ Mẫn kéo lại phỏng vấn một hồi.

Nói là phỏng vấn hai người nhưng thực tế Chu Tuệ Mẫn và Lâm Hựu Luân chẳng có gì để nói, chủ yếu vẫn là trò chuyện với Lâm Thanh Hà. "Tôi tham gia lễ bế mạc tối nay chắc là với mục đích đơn giản nhất, vì tôi vừa không có tác phẩm tham gia triển lãm phim lần này, cũng không có phim mới sắp công chiếu để mượn cơ hội này quảng bá, tôi chỉ đến để trao giải thôi.

Đương nhiên giờ tôi vẫn chưa cầm danh sách người đoạt giải, nên đừng hỏi tôi ai có khả năng đoạt giải nhất, theo tôi thấy những tác phẩm và diễn viên được chọn gửi đến đều vô cùng ưu tú, dù bộ phim nào đoạt giải tôi cũng không thấy bất ngờ." Lâm Thanh Hà đối diện với ống kính trực tiếp, chủ động nói rất nhiều, đến cuối cùng ngược lại Chu Tuệ Mẫn không biết nên hỏi câu gì nữa.

Lâm Hựu Luân đưa mắt ra hiệu cho đạo diễn hiện trường đứng sau nhiếp ảnh gia, đối phương lập tức hiểu ý phải làm gì, ống kính trực tiếp ngay sau đó được cắt sang phía thảm đỏ. "Chị Thanh Hà, sao hôm nay chị lại tới một mình?" Chu Tuệ Mẫn hạ micro xuống liền nắm lấy tay Lâm Thanh Hà, hai người phụ nữ cứ thế trò chuyện trước mặt mọi người.

Lâm Thanh Hà nhìn sang Lâm Hựu Luân đang đứng hỏi đạo diễn hiện trường về tình hình phát sóng trực tiếp: "Chị đâu có tới một mình?" "Ái chà, anh ấy không tính." Chu Tuệ Mẫn xua tay, "Anh Tần

không cùng chị tới sao?" Sắc mặt Lâm Thanh Hà đột nhiên trầm xuống, cô cười khổ lắc đầu.

Chu Tuệ Mẫn giật nảy mình, cô biết mình đã hỏi chuyện không nên hỏi, chạm vào nỗi đau của Lâm Thanh Hà, nhưng lại không kìm được sự tò mò trong lòng: "Chị và anh Tần xảy ra mâu thuẫn ạ?" Lâm Thanh Hà lắc đầu: "Đừng nói chuyện của chị nữa, em và A Luân thế nào rồi?" Vừa nhắc đến chủ đề này, tâm trạng của Chu Tuệ Mẫn cũng chùng xuống: "Cũng vậy thôi ạ." Cả hai người phụ nữ đều vướng mắc vào vấn đề tình cảm của riêng mình, nhất thời đều không nói gì thêm.

Lâm Hựu Luân sau khi tìm hiểu tình hình với đạo diễn lễ bế mạc, bảo nhân viên đưa Lâm Thanh Hà vào trong trước, còn mình đi tới bên cạnh Chu Tuệ Mẫn, vốn định hỏi cô dẫn chương trình một mình có mệt không, nhưng khi đến gần lại phát hiện tâm trạng Chu Tuệ Mẫn có gì đó không ổn: "Sao thế em, trong người không khỏe à?" Nhìn vẻ mặt quan tâm của Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn đột nhiên che miệng quay mặt đi chỗ khác. "Còn đứng đó làm gì nữa, mau thu dọn thiết bị vào hội trường đi!" Đạo diễn hiện trường là một kẻ có mắt quan sát và rất biết việc, vừa thấy giữa Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn có gì đó không ổn, lập tức đuổi các nhiếp ảnh gia và vài nhân viên công tác đi chỗ khác, để lại không gian riêng tư cho hai người.

Người xung quanh vừa đi, Lâm Hựu Luân lập tức đỡ vai Chu Tuệ Mẫn, xoay người cô lại: "Sao lại khóc rồi?" Lâm Hựu Luân đưa tay gạt đi những giọt lệ trên gò má Chu Tuệ Mẫn, dịu dàng hỏi.

Chu Tuệ Mẫn ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh ngập lệ, vẻ mặt như sắp khóc khiến cô lúc này trông đặc biệt yếu đuối: "Có phải Hồng Cô đã mang thai con của anh không?" Câu hỏi đột ngột của Chu Tuệ Mẫn khiến Lâm Hựu Luân sững sờ.

Một lúc sau, Lâm Hựu Luân mới khó nhọc gật đầu. "Vậy đứa bé sinh ra anh định thế nào?

Anh sẽ kết hôn với Hồng Cô chứ?" Chu Tuệ Mẫn biết bây giờ không phải là lúc hỏi chuyện này, nhưng cuộc trò chuyện lúc nãy với Lâm Thanh Hà vô tình chạm đến nỗi lòng, khiến cô không kìm được muốn biết suy nghĩ trong thâm tâm Lâm Hựu Luân. "Đối với đứa trẻ trong bụng Hồng Cô, anh sẽ cố gắng làm tròn trách nhiệm của một người cha, còn đối với Hồng Cô, thực tế anh đã nợ cô ấy quá nhiều, kết hôn cũng chẳng bù đắp được bao nhiêu...

đương nhiên anh còn nợ em nhiều hơn, nên dù em có lựa chọn thế nào, chỉ cần bản thân em thấy vui, anh đều có thể chấp nhận." Lâm Hựu Luân biết sớm muộn gì mình cũng phải đối mặt với vấn đề này, trước mặt Chu Tuệ Mẫn cũng không có gì phải giấu giếm.

Chu Tuệ Mẫn im lặng một hồi lâu mới lấy hết can đảm ngẩng đầu lên: "Ôm em được không?" Lâm Hựu Luân nhìn Chu Tuệ Mẫn rất nghiêm túc: "Em thật sự đã nghĩ kỹ chưa?" Khuôn mặt Chu Tuệ Mẫn bỗng chốc trắng bệch, đôi mắt phủ một lớp sương mù, nhưng đôi môi nhỏ nhắn lại mím chặt, bướng bỉnh kìm nén nước mắt.

Lâm Hựu Luân bước tới một bước, ôm chặt Chu Tuệ Mẫn vào lòng: "Anh biết mình rất tham lam, nhưng anh thực sự không thể lựa chọn từ bỏ, nếu cái ôm này là lời từ biệt, cả đời này anh cũng sẽ không buông tay đâu." Khoảng bảy tám phút sau, Chu Tuệ Mẫn đột nhiên thoát khỏi cái ôm của Lâm Hựu Luân, rồi đấm nhẹ vào ngực anh một cái: "Đều tại anh hết, làm người ta khóc đến nhòe cả lớp trang điểm rồi." Lâm Hựu Luân nhìn đồng hồ, bốn mắt nhìn nhau, cả hai đồng thời nhận ra một vấn đề rất nghiêm trọng: "Hỏng rồi, lễ bế mạc đã bắt đầu rồi!" Chu Tuệ Mẫn dùng tay lau khô vệt nước mắt trên má, vội vã chạy về phía hội trường, Lâm Hựu Luân vội vàng từ phía sau đưa tay giữ lấy tay cô: "Đừng hoảng, bên kia chắc chắn có

biện pháp ứng phó, việc em cần làm nhất bây giờ là đi dặm lại trang điểm, bộ dạng này mà lên tivi chắc chắn sẽ bị phát hiện." Chu Tuệ Mẫn gật đầu, vội vàng chạy về phòng trang điểm hậu đài.

Đạo diễn hiện trường ở hậu đài đang cuống cuồng như kiến bò trên chảo nóng, thực sự hết cách, đành phải bỏ qua phần dẫn dắt của MC, đẩy phần biểu diễn ca múa lên trước.

Tiết mục ca múa khai mạc đã diễn ra được hơn hai phút, Chu Tuệ Mẫn cuối cùng cũng chạy tới hậu đài, đạo diễn hiện trường một mặt thầm nhủ "Cô nãi nãi của tôi ơi, cuối cùng cô cũng về rồi", mặt khác vội tìm thợ trang điểm tới dặm lại phấn cho cô.

Tiết mục ca múa trên sân khấu vừa kết thúc, Chu Tuệ Mẫn vừa trang điểm xong đã bước thẳng lên đài mà không có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

Thấy ống kính trực tiếp hướng về phía mình, Chu Tuệ Mẫn ổn định tâm trạng, hít sâu một hơi rồi cầm micro, những lời khai mạc chuẩn bị sẵn đã không còn dùng được nữa, chỉ có thể tùy cơ ứng biến, cũng may cô dẫn dắt những lễ trao giải lớn như thế này không phải lần đầu, một tràng lời khai mạc tuôn ra mà không gây ra bất kỳ sự nghi ngờ nào.

Người thực sự lộ sơ hở lại là Lâm Hựu Luân, khi tiết mục ca múa khai mạc diễn ra, trong khung hình trực tiếp có một cảnh quay quét qua phía dưới khán đài, chỗ ngồi của Lâm Hựu Luân vẫn trống không, nhưng khi tiết mục kết thúc, ống kính một lần nữa hướng về phía khán đài thì anh đã ngồi chễm chệ ở vị trí của mình.

Phần lớn khán giả trước tivi không phát hiện ra vấn đề này, nhưng Lâm Thanh Hà ngồi ngay cạnh anh đã sớm nhận ra: "Hai người gặp nhau hằng ngày mà vẫn còn bao nhiêu lời đường mật nói không hết, đến mức quên cả thời gian sao?" Biết Lâm Thanh Hà chỉ đang trêu

đùa, Lâm Hựu Luân chỉ cười ngượng nghịu, không giải thích gì thêm.

Rất nhanh, Lâm Hựu Luân lại "tái ngộ" Chu Tuệ Mẫn trên sân khấu, sau khi vị quan chức của Cục Thành phố Hong Kong phát biểu, Lâm Hựu Luân với tư cách là Chủ tịch Ủy ban tổ chức Liên hoan phim quốc tế Hong Kong cũng được mời lên sân khấu phát biểu.

Đứng trên đài, nhận lấy micro từ tay Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân nhìn xuống khán đài, hội trường có sức chứa hơn 3000 người gần như không còn chỗ trống, nhìn đâu cũng thấy người. "Ngay lúc này đây, tôi đột nhiên nhớ đến ngày này năm ngoái, khi đó lễ bế mạc chưa được tổ chức ở đây, hội trường khi đó chỉ chứa được khoảng 2300 người, hơn nữa vẫn còn mấy trăm chỗ trống.

Lúc đó tôi còn nói đùa với mọi người rằng thế này cũng tốt, ít nhất năm sau sẽ không phải lo không đủ chỗ ngồi, cho đến hiện tại tôi mới thấy trò đùa đó chẳng buồn cười chút nào, vì vào thời điểm này năm tới, chắc tôi sẽ phải lo sốt vó để tìm một hội trường lớn hơn nữa cho lễ bế mạc liên hoan phim mất thôi." Lời này của Lâm Hựu Luân nghe như tự giễu, nhưng thực tế lại đang nói lên quy mô của Liên hoan phim quốc tế Hong Kong năm nay đã tiến thêm một bước dài so với năm ngoái, lời vừa dứt, dưới khán đài lập tức vang lên tiếng vỗ tay.

Lâm Hựu Luân phải dừng lại, ra hiệu cho mọi người im lặng, đợi tiếng vỗ tay dứt hẳn mới tiếp tục: "Tôi rất vinh dự được cùng mọi người chứng kiến sự trưởng thành không ngừng của Liên hoan phim quốc tế Hong Kong, đương nhiên nói một cách khách quan, quy mô cũng như chất lượng các bộ phim tham gia mỗi năm đều tiến bộ, năm ngoái tôi đã không nói những lời như vậy, năm nay nói là bởi trong năm qua, không chỉ sự nghiệp điện ảnh châu Á đạt được bước tiến khổng lồ, mà đối với giới điện ảnh Hong Kong còn mang ý nghĩa đặc biệt hơn cả.

Từ những năm 80 của thế kỷ 20, kinh tế Hong Kong bắt đầu cất cánh như một kỳ tích, cũng từ lúc đó, sự tự tin của người dân Hong Kong bắt đầu được thiết lập, mọi người hưởng thụ những lợi ích do phát triển kinh tế mang lại, cũng dành cực kỳ nhiều tâm sức và tiền bạc đầu tư vào sự nghiệp giải trí.

Đối với giới điện ảnh Hong Kong, đó là thời đại huy hoàng nhất, nhưng đồng thời cũng là thời đại tồi tệ nhất, vì tất cả những điều đó đều được xây dựng trên sự hư ảo và phù phiếm, nên vào khoảng những năm 90, chúng ta đã bước hụt, những biến động dữ dội của thị trường chứng khoán và kinh tế ập đến, cả thành phố hoảng loạn, đồng thời còn phải đối mặt với một sự lựa chọn chính trị hoàn toàn mới sau vài năm nữa, mọi người đều không biết con đường tương lai nằm ở đâu.

Tôi nhớ lúc đó các tờ báo mặn mà nhất với việc thảo luận làm thế nào để sắm bất động sản ở hải ngoại, chính sách di dân có nới lỏng hay không, ngay cả giới điện ảnh Hong Kong cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng bởi bầu không khí phù phiếm này, khi đó rất nhiều người chỉ nghĩ đến việc vơ vét một mẻ ở Hong Kong rồi bỏ chạy, một lượng lớn những bộ phim kém chất lượng được sản xuất, lượng khán giả điện ảnh vốn có không ngừng sụt giảm.

Điều đáng mừng là sau khi trải qua quãng thời gian lạc lối đó, nhiều người Hong Kong cuối cùng đã bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về con đường tương lai, mọi người đều tỉnh lại từ những bong bóng hào nhoáng, bắt đầu nhìn nhận rõ ràng, và đã có những mục tiêu thực sự để nỗ lực phấn đấu, mà tôi thà gọi đây là một cuộc hồi sinh từ đống tro tàn, sự tự tin được xây dựng trên lâu đài cát trước đây của người dân Hong Kong đã bị đổ sập, sự tự tin bắt đầu được tạo dựng bây giờ mới thực sự được xây trên nền móng kiên cố.

Năm nay, điện ảnh Hong Kong bước ra quốc tế với phong thái

vững vàng và tự tin hơn, đồng thời chúng ta cũng lấy thái độ bao dung, bình đẳng hơn để đón nhận các tác phẩm điện ảnh hải ngoại, mục đích của Liên hoan phim quốc tế Hong Kong chính là thúc đẩy sự phát triển của sự nghiệp này tốt hơn nữa, và trong tương lai cũng sẽ tiếp tục phục vụ cho mục tiêu này.

Tại đây, tôi nguyện cùng các vị có mặt ở đây cùng nỗ lực, vì một tương lai huy hoàng hơn nữa của điện ảnh châu Á!" Cơn sóng gió ở Đại lục năm 89 đã khiến kỳ vọng chính trị của người dân Hong Kong sau khi trở về giảm mạnh, và những lời này của Lâm Hựu Luân thực chất là một sự tổng kết về những thay đổi trong tâm thái xã hội của người dân Hong Kong trong hai năm qua, hầu như mỗi một người làm điện ảnh Hong Kong dưới khán đài đều cảm nhận sâu sắc điều đó, khi vỗ tay, họ cũng là những người vỗ tay nhiệt tình nhất.

Lâm Hựu Luân kết thúc bài phát biểu và đi xuống đài, quy trình chính của lễ bế mạc cũng khép lại, nghi thức trao giải Kim Long được mong đợi nhất cuối cùng cũng bắt đầu, tuy rằng về chủ nhân của các hạng mục, trong lòng mọi người đều đã có những dự đoán khái quát, nhưng trước khi chính thức công bố, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất được trao đầu tiên bởi Mai Diễm Phương và Trương Mạn Ngọc, hai người lên đài trước tiên hỏi han nhau vài câu, Mai Diễm Phương hỏi Trương Mạn Ngọc về cuộc sống ở nước ngoài thời gian qua như thế nào, Trương Mạn Ngọc tự nhận cuộc sống ở Pháp rất thoải mái, Mai Diễm Phương sau đó liền không ngừng khuyên Trương Mạn Ngọc sớm trở về, vì một trong những lý do Trương Mạn Ngọc rời Hong Kong trước đó là những giải thưởng cô có thể đạt được ở đây đều đã nằm gọn trong tay, giải Kim Long vừa ra đời, kỷ lục đạt giải hoàn hảo của Trương Mạn Ngọc sẽ xuất hiện khiếm khuyết.

Trương Mạn Ngọc muốn đoạt giải Ảnh hậu Kim Long thì đương

nhiên phải trở về đóng phim nhiều hơn mới được.

Trương Mạn Ngọc không đồng ý cũng không từ chối, chỉ đưa chủ đề trở lại việc trao giải, cô xé phong bì, nhìn qua một cái rồi đưa cho Mai Diễm Phương tuyên bố kết quả.

Chương 626

Mai Diễm Phương khi nhìn thấy kết quả đoạt giải, trên mặt lộ rõ vẻ "quả nhiên là vậy", sau đó liền dõng dạc tuyên bố, người đoạt giải là Hoàng Thu Sinh.

Một "Ảnh đế xui xẻo ba năm" như Hoàng Thu Sinh kể từ sau khi tham gia 《Sự im lặng của bầy cừu》 giành giải Ảnh đế Kim Tượng, quả nhiên phải cách hơn ba năm mới một lần nữa đứng trên bục nhận giải, tuy rằng chỉ là một giải Diễn viên phụ xuất sắc nhất, nhưng đối với anh mà nói đã rất mãn nguyện rồi.

Lần này lên đài nhận giải, Hoàng Thu Sinh đã không còn căng thẳng như lúc nhận cúp Ảnh đế Kim Tượng từ tay Từ Khắc hơn ba năm trước, nhưng những người phụ trách trao giải là Mai Diễm Phương và Trương Mạn Ngọc lại có vẻ rất căng thẳng.

Mặc dù diễn xuất của Hoàng Thu Sinh trong bản Hong Kong của 《Sự chuộc lỗi ở Shawshank》 đã phần nào thay đổi hình tượng bác sĩ sát nhân mà anh tạo dựng trong 《Sự im lặng của bầy cừu》, nhưng rất nhiều người hễ nhắc đến tên anh, hình ảnh đầu tiên hiện ra trong đầu vẫn là bộ phim đó, nên Mai Diễm Phương và Trương Mạn Ngọc khi gặp Hoàng Thu Sinh, cảm giác đầu tiên trong lòng đều có chút sởn gai ốc.

Hoàng Thu Sinh sau khi nhận giải vốn định ôm Mai Diễm Phương và Trương Mạn Ngọc một cái, thấy hai cô gái đều có chút do dự không sẵn lòng, anh liền tự giễu trêu chọc một câu: "Người khác đóng phim nổi tiếng thì được mọi người yêu mến, tôi đóng phim nổi tiếng xong lại khiến mọi người khiếp sợ, mọi người đều là diễn viên, không thể phân biệt đối xử như vậy được." Khán giả phía dưới đều

cười rộ lên, Mai Diễm Phương và Trương Mạn Ngọc cũng bị nói đến mức có chút ngại ngùng, chủ động bước tới ôm Hoàng Thu Sinh một cái và gửi lời chúc mừng đến anh.

Hoàng Thu Sinh lúc này mới mãn nguyện bắt đầu phát biểu cảm nghĩ khi đoạt giải.

Tiếp theo đó, giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất được trao cho một nữ diễn viên Hàn Quốc, đối phương nhận giải xong đi xuống, Thành Long cầm phong bì đựng danh sách đoạt giải bước lên đài, người cùng anh trao giải là Quan Chi Lâm.

Nếu như trước đó mọi người còn nghi ngại về việc Quan Chi Lâm có thực sự trở thành tân "Lâm nữ lang" hay không, thì lúc này Quan Chi Lâm và Thành Long cùng đứng trên đài đã đủ để nói lên rất nhiều điều.

Trong số các nữ minh tinh Hong Kong, những người có tư cách hơn Quan Chi Lâm để cùng Thành Long trao giải này có rất nhiều, vậy mà Quan Chi Lâm lại có được cơ hội này, chỉ cần là người có hiểu biết về làng giải trí Hong Kong đều dễ dàng nghĩ thông suốt nguyên do trong đó.

Thành Long trên đài trò chuyện bâng quơ vài câu với Quan Chi Lâm, sau đó Quan Chi Lâm chủ động nhận nhiệm vụ mở phong bì, mở ra nhìn một cái liền đưa phong bì cho Thành Long để anh tuyên bố kết quả.

Thành Long nhìn Châu Nhuận Phát đang ngồi dưới khán đài với ánh mắt hơi ghen tị, sau đó liền tuyên bố Châu Nhuận Phát đoạt giải.

Đây lại là một kết quả nằm trong dự liệu, nhưng xuất phát từ sự kính trọng đối với bộ phim 《Sự chuộc lỗi ở Shawshank》, toàn bộ khán giả đều dành cho việc đoạt giải của Châu Nhuận Phát những tràng pháo tay nhiệt liệt. "Giải thưởng này có lẽ là lần nhận giải nhẹ

nhàng nhất mà cũng khó khăn nhất của tôi." Chu Nhuận Phát đứng trước micro, nhìn tượng vàng Kim Long trong tay, nói tiếp: "Nhẹ nhàng nhất là vì có rất nhiều người ủng hộ tôi đoạt giải, và chính bản thân tôi cũng cảm thấy lần này mình nên đoạt giải, sau đó tôi quả nhiên đã đoạt được." Chu Nhuận Phát đang phát biểu cảm nghĩ trên đài, ống kính trực tiếp lướt qua dưới khán đài, bắt gặp cảnh Lâm Thanh Hà dùng tay che miệng thì thầm với Lâm Hựu Luân. "Xem ra oán niệm của Phát ca sâu sắc lắm đây." Lâm Hựu Luân giả vờ như không hiểu ý của Lâm Thanh Hà. "Có sao?" Lâm Thanh Hà liếc Lâm Hựu Luân một cái: "Anh còn dám nói, nếu không phải giải Kim Tượng liên tục mấy năm cho Phát ca vào danh sách đề cử rồi cuối cùng lại trao giải cho người khác, anh nghĩ anh ấy hiện giờ sẽ nói ra những lời này sao?" "Đó là quyết định của ban giám khảo, tôi cũng không có cách nào." Lâm Hựu Luân nhún vai: "Ngược lại là chị Thanh Hà, thấy Phát ca trên đài nhận giải, chị có chút rung động nào không?" Lâm Thanh Hà mỉm cười nhạt: "Không phải anh nói định vị của giải Kim Long còn cao hơn cả Kim Mã và Kim Tượng sao?

Kim Mã hiện giờ em đã có rồi, đợi em nhận được một tượng vàng Kim Tượng trước đã, rồi mới cân nhắc đến Kim Long, nếu không người ta nói em tham lam thì sao?" Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, Lâm Thanh Hà và các loại giải thưởng điện ảnh luôn thiếu duyên phận.

Với danh tiếng và thực lực của mình, chị đáng lẽ đã đoạt giải Kim Mã từ lâu ở Đài Loan, nhưng mãi đến năm ngoái nhờ bộ phim 《Cổn Cổn Hồng Trần》 do đạo diễn Hương Cảng Nghiêm Hạo chỉ đạo mới toại nguyện.

Lúc đó trên đài, chị nói mình đã đợi giải thưởng này suốt 10 năm, lời này không hề khoa trương chút nào. "Cái này không cần phân biệt trước sau chứ?" Lâm Thanh Hà cười híp mắt nhìn Lâm Hựu Luân:

"Sao nào, Lâm đại chủ tịch định mở cửa sau cho em à?" Lâm Hựu Luân nhún vai, không nói thêm gì nữa.

Trên đài, Chu Nhuận Phát vẫn tiếp tục bài phát biểu.

Sau khi giải thích lý do đoạt giải nhẹ nhàng, anh bắt đầu giải thích vì sao lại khó khăn nhất: "Mấy lần tôi đóng phim vất vả nhất đều là hợp tác cùng Lâm Lĩnh Đông.

Trong 《Giám Ngục Phong Vân》 có một cảnh tôi và Lương Gia Huy phải nhảy xuống hố phân, lúc đó tôi đã thấy không chịu nổi rồi.

Cho đến sau này khi quay 《Tiêu Thân Khắc đích Cứu Thục》 mới phát hiện ra, nhảy hố phân thực ra chẳng là gì cả, khó hơn là anh phải bò vào đường ống dẫn nước thải, rồi từ đó chui ra ngoài.

Đoạn đó cũng là quay thật, quay xong tôi tắm ba lần mà vẫn cảm giác trên người còn mùi...

Tất nhiên, nói nhiều như vậy, cuối cùng vẫn phải cảm ơn giải Kim Long, cảm ơn những người đã luôn ủng hộ tôi!" Chu Nhuận Phát nhận giải đi xuống, hiện trường lại một tràng pháo tay nhiệt liệt.

Lâm Thanh Hà đứng dậy, hội ngộ cùng Địch Long trên đài.

Hai người vừa gặp đã chào hỏi nhau. "Lại gặp nhau rồi." "Đúng vậy, lại gặp rồi." Lâm Thanh Hà gật đầu.

Địch Long nghiêm túc ngắm nhìn Lâm Thanh Hà một lượt: "Tôi thấy bộ đồ tối nay của cô không đẹp bằng bộ tại giải Kim Mã năm ngoái." "Vậy sao?" Lâm Thanh Hà cúi đầu nhìn lễ phục của mình, giải thích: "Lần Kim Mã đó em đi nhận giải, nên có thể mặc tùy ý một chút.

Lần này đến Kim Long là để trao giải, nên tất nhiên phải mặc chính thức hơn." Năm ngoái, bộ lễ phục đen cổ chữ V sâu của Lâm Thanh Hà tại giải Kim Mã có thể nói là khiến mọi người kinh ngạc

đến mức không khép miệng lại được, đồng thời cũng dẫn đến một số lời phê bình từ những người bảo thủ ở Đài Loan.

Liên hoan phim quốc tế Hương Cảng được chú ý nhiều hơn Kim Mã, Lâm Thanh Hà đã rút kinh nghiệm lần trước, không dám mặc loại lễ phục quá hở hang như vậy nữa. "Vậy chúng ta bắt đầu thôi." Địch Long xé phong bì, giao cho Lâm Thanh Hà tuyên bố kết quả. "Người đoạt giải là phim 《Thiên Quốc Đích Đại Tội》, Cát Vĩnh Tiểu Bách Hợp, xin chúc mừng!" Vì người đoạt giải là diễn viên Nhật Bản, phiên dịch tại hiện trường đã nhắc lại lời của Lâm Thanh Hà bằng tiếng Nhật.

Nữ diễn viên Nhật Bản 46 tuổi Cát Vĩnh Tiểu Bách Hợp ôm miệng đứng dậy từ chỗ ngồi.

Bà hoàn toàn không ngờ mình lại trở thành Ảnh hậu đầu tiên trong lịch sử giải Kim Long.

Bà nhận tượng vàng từ tay Lâm Thanh Hà, biểu cảm vô cùng xúc động, đứng trước micro nói rất nhiều lời cảm ơn. "Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất là người Hàn Quốc, Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất là người Nhật Bản, Lâm tiên sinh lần này thật là dụng tâm lương khổ mà." Dưới đài, Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương ngồi cùng nhau, thuận miệng trò chuyện. "Theo đà này, giải Biên kịch xuất sắc nhất liệu có trao cho người Đài Loan không?" Hà Quán Xương chỉ tùy tiện đoán một câu, không ngờ lại nói trúng phóc.

Giải Biên kịch xuất sắc nhất thực sự trao cho một người Đài Loan, hơn nữa thân phận người này còn có chút đặc biệt.

Khi khách mời trao giải xướng tên Tam Mao, khán giả bên dưới đều ngẩn ngơ.

Lâm Thanh Hà quay đầu lại, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Lâm Hựu Luân. 《Cổn Cổn Hồng Trần》 quả thực đã được gửi đi tham

dự hạng mục tranh giải chính của Liên hoan phim quốc tế Hương Cảng, nhưng bộ phim này đã gặt hái lớn tại giải Kim Mã năm ngoái.

Khi giải Kim Long năm nay tuyên bố thành lập, từng có phóng viên Đài Loan cố ý đem Kim Mã và Kim Long ra so sánh.

Lâm Hựu Luân tuy lúc đó đã khẳng định lập trường nhưng sau đó vẫn có tin đồn rằng phàm là phim đã đoạt giải tại Kim Mã thì sẽ không có thu hoạch gì tại Kim Long.

Hiện giờ Tam Mao đoạt giải, tin đồn chính thức bị đập tan.

Tất nhiên đó không phải là lý do chính khiến mọi người kinh ngạc, mà chủ yếu là vì người đoạt giải - Tam Mao, đã vĩnh viễn không thể đến nhận giải được nữa.

Chỉ một tuần sau khi lễ trao giải Kim Mã năm ngoái kết thúc, Tam Mao đã tự sát tại nơi ở ở Đài Bắc, một đại tài nữ đã hương tiêu ngọc tổn. 《Cổn Cổn Hồng Trần》 trở thành kịch bản điện ảnh duy nhất bà từng viết.

Lâm Thanh Hà và Tam Mao gặp nhau không quá 10 lần, nhưng cả hai đều là những người nhạy cảm.

Có một lần bà đề nghị hai người cùng đi du lịch, Tam Mao nói không, lý do là "cô quá nhạy cảm, rất dễ nhìn thấu tôi".

Tam Mao còn nói muốn viết truyện ký cho Lâm Thanh Hà, chị đã đồng ý ngay.

Tại buổi tiệc mừng sau giải Kim Mã năm ngoái, chị đã gặp Tam Mao lần cuối.

Khi lên ngôi Ảnh hậu Kim Mã với phim 《Cổn Cổn Hồng Trần》, Lâm Thanh Hà rất muốn kéo Tam Mao - người không đoạt giải - lên đài, nhưng cuối cùng đã không làm, khiến chị luôn hối hận.

Giải Kim Long tuy đến "muộn", nhưng cũng coi như bù đắp được di nguyện chưa từng đoạt giải Biên kịch xuất sắc nhất lúc sinh thời của Tam Mao.

Khi anh trai của Tam Mao thay mặt em gái lên đài nhận giải, một giai điệu bài hát quen thuộc vang lên.

Nhiều người dưới khán đài lập tức nghĩ đến bộ phim 《Thiên Nhược Hữu Tình》 do Lưu Đức Hoa và Ngô Thiến Liên đóng chính năm ngoái.

Vì bài hát này có hai phiên bản khác nhau, bản tiếng Quảng Đông do Lý Kiến Đạt viết lời mang tên 《Thiên Nhược Hữu Tình》, còn bản tiếng Phổ thông do La Đại Hữu tự viết lời, đổi tên thành 《Thanh Xuân Vô Hối》.

Tại lễ trao giải hôm nay phát bản tiếng Phổ thông, ban đầu mọi người đều coi đó là bài 《Thanh Xuân Vô Hối》, nhưng những người tinh ý phát hiện ra lời bài hát có thêm bốn câu sau cùng.

Chương 627

Hỏi ra mới biết, bốn câu này là La Đại Hữu đặc biệt viết thêm để tưởng nhớ Tam Mao, và bài hát cũng không còn gọi là 《Thanh Xuân Vô Hối》 nữa mà đổi tên thành 《Truy Mộng Nhân》.

Cả hội trường đứng dậy, gửi tràng pháo tay nhiệt liệt nhất và lâu dài nhất đến nữ tác giả đã khuất Tam Mao.

Sau khi hoạt động tưởng niệm Tam Mao kết thúc, Vương Tinh và Lý Gia Hân cùng bước lên đài.

Trước khi xé phong bì, Vương Tinh nhìn xuống đài với vẻ mặt đùa cợt: "Trước đó tôi nói tối nay tôi đến làm khán giả, không ai chịu tin tôi, giờ thì mọi người chắc phải tin rồi chứ?" Mọi người đều biết Vương Tinh đang đùa, nhưng nhờ câu tấu hài của anh mà bầu không khí trang trọng tại lễ trao giải lập tức trở nên sôi động trở lại.

Vương Tinh xé phong bì, đưa cho Lý Gia Hân tuyên bố kết quả. "Người đoạt giải là 《Tiêu Thân Khắc đích Cứu Thục》, Lâm Lĩnh Đông." Vốn dĩ lễ trao giải yêu cầu nói tiếng Phổ thông để đa số mọi người có thể hiểu, nhưng tiếng Phổ thông của Lý Gia Hân không tốt, nói ra vẫn mang giọng Quảng Đông đậm nét.

Đối với kết quả này, mọi người dưới khán đài đều đã dự liệu được.

Ngay khi vừa tuyên bố, những người ngồi quanh Lâm Lĩnh Đông đều lần lượt chúc mừng anh.

Lâm Lĩnh Đông nhận tượng vàng Kim Long từ tay Vương Tinh, giơ cao quá đầu vẫy mạnh hai cái, xúc động hét lớn: "Ông chủ, tôi đoạt giải rồi!" Câu này giống hệt như lúc anh đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng năm xưa, có điều "ông chủ" mà anh ám

chỉ không phải là một người.

Lần Kim Tượng đó anh nói cho Mạch Gia nghe, còn tối nay anh nói cho Lâm Hựu Luân nghe. "Vừa nãy Chu Nhuận Phát nói bộ phim này là phim anh ấy quay vất vả nhất, tôi đồng ý.

Nhưng tôi cảm thấy, so với cái khổ của diễn viên, tôi làm đạo diễn còn mệt hơn nhiều.

Vì phong cách của bộ phim này không hoàn toàn là cái riêng của tôi.

Nếu để tôi độc lập quay câu chuyện này, rất có thể nhân vật của Chu Nhuận Phát đã chết khi vượt ngục rồi.

Tôi hôm nay có thể đứng trên đài nhận giải này, thực tế một nửa công lao là của người khác.

Tại đây tôi muốn đặc biệt cảm ơn biên kịch kiêm nhà sản xuất của bộ phim, Lâm tiên sinh.

Không có sự ủng hộ mạnh mẽ của anh ấy, sẽ không có bộ phim hiện tại." Trong danh sách cảm ơn của Lâm Lĩnh Đông không chỉ có một mình Lâm Hựu Luân, nhưng anh đã đặt Lâm Hựu Luân lên hàng đầu để thể hiện sự tôn trọng.

Sau khi Lâm Lĩnh Đông xuống đài, Thiệu Nghị Phu - người đã lâu không xuất hiện tại các dịp công khai - dưới sự dìu dắt của Phương Dật Hoa, chậm rãi bước lên đài.

Phong bì trong tay ông chính là danh sách đoạt giải cao nhất: giải Kim Long.

Việc xé phong bì và tuyên bố kết quả đều do Phương Dật Hoa làm thay, Thiệu Nghị Phu chỉ phụ trách trao giải. "Phim đoạt giải là... 《Tiêu Thân Khắc đích Cứu Thục》!" Thực tế sau khi 《Tiêu Thân Khắc đích Cứu Thục》 liên tiếp đoạt ba giải lớn, chủ nhân của giải

thưởng cao nhất đã không còn gì nghi ngờ nữa.

Phương Dật Hoa trên đài cũng chỉ là tuyên bố một kết quả mà ai cũng đã biết.

Lâm Hựu Luân chỉnh lại quần áo, đứng dậy từ chỗ ngồi, bước lên đài dưới sự chú ý của toàn trường, nhận lấy tượng vàng Kim Long tượng trưng cho giải thưởng cao nhất của Liên hoan phim quốc tế Hương Cảng từ tay Thiệu Nghị Phu.

Nhất thời, dưới đài pháo tay như sấm dậy.

Khoảnh khắc trao giải này tình cờ được một phóng viên ngồi hàng đầu bắt trọn, phối với tiêu đề 《Sự kế thừa vương tọa điện ảnh Hương Cảng》, trở thành tít đầu nổi bật nhất trên các báo Hương Cảng ngày hôm sau.

Tại trụ sở chi nhánh Tân Hoa Xã ở Hương Cảng, một tờ báo như vậy xuất hiện trên bàn làm việc của xã trưởng Hoàng Lập Thành.

Theo cách nói của bài báo này, việc Thiệu Nghị Phu - người từng một tay gây dựng đế chế điện ảnh Thiệu thị - đứng ra trao giải cho Lâm Hựu Luân, có thể xem là một cuộc chuyển giao quyền lực của làng điện ảnh Hương Cảng.

Về điểm này, thực tế đã không còn gì để tranh luận.

Lâm Hựu Luân đã dùng gần 8 năm để hợp nhất các rạp chiếu phim Hương Cảng, thành lập công ty kỹ xảo Cực Quang, thúc đẩy ra đời chế độ phân loại phim, đầu tư sản xuất những bộ phim bom tấn...

Tất cả những điều đó đã đặt nền móng phồn vinh cho ngành công nghiệp điện ảnh Hương Cảng, đồng thời mở rộng cực lớn thị phần và tầm ảnh hưởng của phim Hương Cảng tại hải ngoại.

Hiện giờ truyền thông đều đang đồn đoán khi nào Thiệu Nghị Phu sẽ chính thức nghỉ hưu, bàn giao đại quyền Vô Tuyến cho Lâm Hựu

Luân.

Một khi Lâm Hựu Luân tiếp quản Vô Tuyến, tầm ảnh hưởng của hắn trong toàn xã hội và công chúng Hương Cảng chắc chắn sẽ thăng tiến lên một tầng thứ chưa từng có, và điều này mang lại lợi ích to lớn cho công việc của Hoàng Lập Thành.

Dù đứng trên lập trường bạn cũ hay lập trường xã trưởng chi nhánh Tân Hoa Xã, Hoàng Lập Thành đều nên gọi điện chúc mừng Lâm Hựu Luân ngay khi hắn đoạt giải, nhưng lúc này tay ông đặt trên ống nghe mà mãi vẫn không nhấc lên.

Nguyên nhân khiến Hoàng Lập Thành do dự không quyết là một chỉ thị ông nhận được từ cấp cao Trung ương hôm qua.

Trận lũ lụt xảy ra ở trung hạ du Trường Giang đã vượt quá dự tính của chính phủ.

Hiện tại thông tin cụ thể về thiên tai tạm thời bị giấu đi, nhưng Trung ương đã thảo luận và quyết định chuẩn bị tuyên bố công khai tình hình thiệt hại, đồng thời tìm kiếm sự viện trợ từ cộng đồng quốc tế.

Trung ương yêu cầu Hoàng Lập Thành tích cực liên hệ với các nhân sĩ xã hội ở Hương Cảng để quyên góp cho trận lũ ở Hoa Đông.

Việc này nhờ Lâm Hựu Luân đứng ra làm là thích hợp nhất, nhưng Hoàng Lập Thành lúc này lại hơi khó mở lời.

Bởi vì từ một tháng trước, Lâm Hựu Luân từng chủ động bày tỏ sự quan tâm đến tình hình lũ lụt và sẵn sàng đứng ra quyên góp thiện nguyện, nhưng Hoàng Lập Thành và chính phủ đại lục đều không coi trọng đúng mức.

Lúc người ta chủ động muốn làm thì ông không phản ứng gì, giờ sự việc đến chân mới đi nhờ vả, kiểu gì cũng thấy khó nói.

Hoàng Lập Thành cũng không phải không cân nhắc các lựa chọn khác, ví dụ như nhà họ Hoắc ở Hương Cảng.

Là một gia tộc hào môn lâu đời, nhà họ Hoắc luôn duy trì quan hệ tốt với chính phủ đại lục, tài lực cũng đảm bảo hơn, điểm yếu duy nhất là tầm ảnh hưởng xã hội không thể sánh ngang với Lâm Hựu Luân.

Sau khi cân nhắc hồi lâu, Hoàng Lập Thành cuối cùng cũng đưa ra quyết định, nhấc điện thoại gọi số thư ký. "Chuẩn bị xe, tôi muốn đi bái phỏng một vị bạn hữu." Biết Hoàng Lập Thành thân hành đến công ty thăm mình, Lâm Hựu Luân ngoài sự bất ngờ thì cũng nhanh chóng đoán được ý định của đối phương.

Khi Hoàng Lập Thành đến, Lâm Hựu Luân không có mặt ở công ty, nên hắn bảo trợ lý A Kiệt đưa khách vào văn phòng mình trước.

Đây là lần thứ hai Hoàng Lập Thành bước vào văn phòng của Lâm Hựu Luân, lần trước phải truy ngược về lúc ông mới đến Hương Cảng nhậm chức.

Lâm Hựu Luân không có ở đó, Hoàng Lập Thành vào xong cũng không ngồi đợi mà đứng trước giá sách khổng lồ, tùy ý rút một cuốn sách ra xem.

Khoảng hơn mười phút sau, Lâm Hựu Luân mới từ bên ngoài trở về. "Ngại quá, để Hoàng xã trưởng phải đợi lâu." "Đâu có, Lâm tiên sinh không trách tôi không hẹn trước mà đã tới là tốt rồi." Hoàng Lập Thành càng nói chuyện khách khí như vậy, Lâm Hựu Luân càng khẳng định phán đoán trước đó của mình.

Hắn mời Hoàng Lập Thành ngồi xuống sofa ở khu vực nghỉ ngơi trong văn phòng.

Đợi thư ký mang hai tách cà phê đến và đóng cửa đi ra, Lâm Hựu

Luân chủ động hỏi ý định của Hoàng Lập Thành. "Hoàng xã trưởng hôm nay sao lại rảnh rỗi đến chỗ tôi thế này?" "Lâm tiên sinh nói đùa rồi, hôm nay tôi đến là có một việc muốn nhờ Lâm tiên sinh giúp đỡ." Hoàng Lập Thành đặt tách cà phê xuống, nghiêm sắc mặt nói.

Biểu cảm của Lâm Hựu Luân cũng trở nên nghiêm túc theo, hắn giơ tay nói: "Hoàng xã trưởng cứ nói." "Lần trước Lâm tiên sinh hỏi tôi về tình hình lũ lụt ở khu vực Hoa Đông, gần đây đã nảy sinh một số vấn đề." Nhắc đến chủ đề này, vẻ mặt Hoàng Lập Thành tỏ ra rất nặng nề: "Thống kê sơ bộ, hai tỉnh Giang Tô và An Huy bị thiệt hại nặng nề nhất.

Số người bị ảnh hưởng gần 100 triệu người, hơn 500 người thiệt mạng, diện tích hoa màu bị thiệt hại hơn 7,3 triệu hecta, tổng thiệt hại kinh tế trực tiếp gần 15 tỷ nhân dân tệ." "Hiện tại tình hình an trí dân gặp nạn thế nào rồi?" Lâm Hựu Luân hỏi. "Do tổn thất của trận lũ lần này lớn, phạm vi rộng, hiện vẫn còn 2 triệu người không có nhà để về, phải sống trong lán trại tạm thời, và đã có người dân mắc các bệnh truyền nhiễm như bệnh đường ruột và sốt rét." Khi biết tin này, cú sốc trong lòng Hoàng Lập Thành không hề ít hơn Lâm Hựu Luân.

Tháng trước khi ông tìm hiểu tình hình, thiên tai vẫn còn trong tầm kiểm soát, không ngờ chỉ trong ngắn ngủi một tháng đã phát triển đến mức khó lòng thu dọn.

Lâm Hựu Luân hít sâu một hơi: "Riêng khoản cứu trợ dân gặp nạn, tổng cộng cần bao nhiêu kinh phí?" "Ước tính dè dặt nhất cũng cần 100 triệu đô la Mỹ." Hoàng Lập Thành khi nói ra con số này đã vô thức liếc nhìn mặt Lâm Hựu Luân.

Chương 628

Đây không phải là một con số nhỏ, nếu không ông cũng không cần đích thân chạy đến cầu cứu Lâm Hựu Luân. "Tôi có thể đứng ra kêu gọi các giới trong xã hội Hương Cảng quyên góp, nhưng tôi có hai điều kiện." Lâm Hựu Luân sẵn lòng giúp đỡ, Hoàng Lập Thành đương nhiên rất mừng.

Còn về điều kiện Lâm Hựu Luân đưa ra, Hoàng Lập Thành không nghĩ đó sẽ là chuyện gì quá khó khăn. "Tôi muốn phái ký giả của 《Minh Báo》 đi thực địa phỏng vấn tình hình thiên tai, hy vọng phía đại lục có thể tạo điều kiện thuận lợi." "Không vấn đề gì." Hoàng Lập Thành gật đầu không chút do dự.

Trung ương đã quyết định cầu cứu cộng đồng quốc tế, tình hình lũ lụt Hoa Đông tự nhiên cũng không cần giấu giếm nữa. 《Minh Báo》 là một cơ quan truyền thông có thái độ độc lập ở Hương Cảng, những tình hình mà ký giả phái đi phỏng vấn được sẽ trực quan hơn thông tin thiệt hại do phía đại lục công bố chính thức, điều này sẽ giúp ích hơn cho việc vận động quyên góp. "Kinh phí quyên góp được tại khu vực Hương Cảng do tôi đứng ra, tôi hy vọng có thể thành lập một quỹ làm bên thứ ba giám sát.

Việc sử dụng mỗi khoản tiền thiện nguyện, tôi hy vọng chính quyền địa phương phải ký xác nhận, giai đoạn sau quỹ sẽ phái người chuyên trách kiểm tra tình hình sử dụng tiền cứu trợ." Lâm Hựu Luân tiếp tục đưa ra điều kiện thứ hai.

Việc thành lập quỹ thì Hoàng Lập Thành còn có thể chấp nhận, nhưng điều kiện phái người giám sát tình hình sử dụng tiền cứu trợ thì không phải là điều Hoàng Lập Thành có thể hiểu nổi. "Lâm tiên

sinh, việc này có phải là hơi quá rồi không?" "Quá sao?" Lâm Hựu Luân lắc đầu.

Hoàng Lập Thành bị hạn chế bởi tư duy thời đại nên không thấy được vấn đề nằm ở đâu, nhưng Lâm Hựu Luân với ký ức hậu thế thì rất rõ ràng.

Việc tiền cứu trợ bị chính quyền địa phương dùng vào việc khác thực tế là một vấn đề tồn tại phổ biến.

Dùng lòng tốt của người khác để thỏa mãn tư dục của mình, hành vi như vậy là điều khó chấp nhận nhất.

Hoàng Lập Thành nói một cách chính trực: "Lâm tiên sinh làm vậy rõ ràng là không tin tưởng chính phủ đại lục, điểm này thực lòng tôi khó mà chấp nhận được." Trong lòng Hoàng Lập Thành rất kinh ngạc, thái độ lúc này của Lâm Hựu Luân rõ ràng không phù hợp với lập trường thân đại lục bấy lâu nay của hắn, chẳng lẽ những thứ trước đây đều là giả tạo sao. "Tôi chỉ có sự lo ngại về phương diện này, dù sao chuyện như vậy không phải là không có tiền lệ.

Điểm này hẳn là Hoàng xã trưởng rõ hơn tôi, người tiền nhiệm của ông chẳng phải là ví dụ tốt nhất sao?" Một câu hỏi ngược của Lâm Hựu Luân đã làm Hoàng Lập Thành cứng họng.

Ông rất muốn bảo Lâm Hựu Luân rằng sự lo lắng đó là thừa thãi, nhưng chính ông cũng không tìm được bằng chứng nào thuyết phục. "Sự lo lắng của Lâm tiên sinh tôi có thể hiểu, đây cũng có thể là sự phân kỳ tồn tại dưới hai chế độ chính trị khác nhau.

Nếu Lâm tiên sinh không yên tâm giao tiền cứu trợ cho chính phủ đại lục, có thể thông qua Hội Chữ thập đỏ để quyên tặng.

Uy tín của tổ chức Hội Chữ thập đỏ chắc là có thể khiến Lâm tiên sinh yên tâm rồi chứ?" Lâm Hựu Luân mỉm cười lắc đầu: "Hoàng xã

trưởng, điều tôi muốn nói là, giao tiền cho Hội Chữ thập đỏ đại lục và giao trực tiếp cho chính phủ đại lục có gì khác nhau không?" Hội Chữ thập đỏ ở đại lục thực tế là một tổ chức bán chính thức, không có quan hệ lệ thuộc với Hội Chữ thập đỏ quốc tế.

Lấy uy tín của Hội Chữ thập đỏ quốc tế ra để đảm bảo cho Hội Chữ thập đỏ đại lục, cách làm như vậy rõ ràng là rất buồn cười.

Hoàng Lập Thành cũng cười khổ theo.

Ông phát hiện Lâm Hựu Luân hiểu biết về đại lục vượt xa trí tưởng tượng của mình, một số cách làm ẩn khuất căn bản không qua mắt được hắn. "Lâm tiên sinh, anh thế này là đang làm khó tôi rồi.

Anh biết chuyện này tôi không quyết định được, hơn nữa anh bảo tôi cầm những điều kiện anh đưa ra đi thuyết phục lãnh đạo cao tầng Trung ương, thì cũng phải có một lý lẽ thích hợp chứ?" "Trước khi giải thích vấn đề này, tôi muốn thỉnh giáo Hoàng xã trưởng trước, ông có nhận thức thế nào về việc quyên góp từ hải ngoại?" Hoàng Lập Thành thấy rất lạ, quốc gia gặp khó khăn, tìm kiếm sự giúp đỡ từ cộng đồng quốc tế, đây là việc rất phổ biến trên thế giới, chuyện này cần nhận thức đặc biệt gì sao?

Lâm Hựu Luân hỏi tiếp: "Vậy cộng đồng quốc tế quyên tiền ra là để làm gì?" Hoàng Lập Thành không chút do dự trả lời: "Tất nhiên là để cứu trợ thiên tai." "Vậy lỡ như số tiền này không được dùng vào việc cứu trợ, Hoàng xã trưởng nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra?" Hoàng Lập Thành nhíu mày.

Nếu thực sự xảy ra chuyện như Lâm Hựu Luân nói, và lại bị truyền thông hải ngoại phanh phui, đại lục sẽ rơi vào tình thế rất khó xử trên trường quốc tế. "Đó mới chỉ là quyên góp từ hải ngoại, nếu quyên góp từ trong nước cũng bị chiếm dụng, người dân bình thường sẽ nghĩ sao?

Đảng của các ông luôn nhấn mạnh nhân dân là nền tảng cầm quyền.

Chuyện này nói nhỏ thì chỉ là một vụ bê bối, nhưng nói lớn ra thì sẽ làm lung lay sự tin tưởng của nhân dân vào sự lãnh đạo của Đảng.

Mà theo tôi thấy, dưới hệ thống hành chính hiện tại của đại lục, không có cách nào giám sát hiệu quả việc sử dụng các khoản tiền cứu trợ.

Hay là các ông cảm thấy, tiền đã vào tay các ông rồi thì là tiền của chính các ông, dùng thế nào là việc của các ông, không liên quan gì đến người quyên góp nữa?" Hoàng Lập Thành lập tức đính chính: "Lâm tiên sinh nói quá lời rồi, chính phủ đại lục dù trên quốc tế hay trong nước đều là một chính phủ có trách nhiệm, tuyệt đối không có bất kỳ suy nghĩ nào về phương diện này." "Hoàng xã trưởng, tôi không hề có định kiến gì với chính phủ đại lục.

Sở dĩ tôi đưa ra yêu cầu này thực tế cũng là đang cân nhắc cho chính phủ Trung ương.

Hương Cảng chỉ vài năm nữa là trở về rồi, đến lúc đó người Hương Cảng cũng là người đại lục.

Mà dưới thể chế 'một quốc gia, hai chế độ', người Hương Cảng chắc chắn sẽ nảy sinh nghi ngờ và không tin tưởng vào thể chế hiện hành ở đại lục.

Loại tâm trạng này có lẽ cần hàng chục năm dung hợp mới có thể xóa bỏ.

Chính phủ Trung ương chắc cũng không mù quáng tự tin đến mức cho rằng sau khi Hương Cảng trở về là mọi việc sẽ ổn thỏa chứ?

Theo tôi thấy, sau khi Hương Cảng trở về mới là lúc bắt đầu của những vấn đề thực sự." Lâm Hựu Luân bưng cà phê lên, tiếp tục nói:

"Dưới hai chế độ chính trị khác nhau, việc thiết lập sự tin tưởng giữa hai bên là vô cùng khó khăn, mà phá hủy thì lại dễ hơn xây dựng.

Cùng với việc độ minh bạch thông tin của phía đại lục tăng lên, một số vấn đề xấu chắc chắn sẽ bộc lộ ra, đến lúc đó người Hương Cảng sẽ nghĩ sao?

Xử lý không khéo, sự phân kỳ về ý thức hệ giữa hai bờ thậm chí sẽ ngày càng lớn." Hoàng Lập Thành không nói gì, ông biết Lâm Hựu Luân nhắc đến những vấn đề này chắc chắn vẫn còn lời sau đó.

Lâm Hựu Luân uống một ngụm cà phê rồi nói tiếp: "Gian nan giúp hưng quốc, một quốc gia khi gặp phải thảm họa lớn thường cũng là thời cơ tốt nhất để ngưng tụ sức mạnh hướng tâm của quốc dân.

Lần này tổ chức quyên góp cho lũ lụt Hoa Đông tại Hương Cảng, theo tôi thấy chính là một cơ hội rất tốt để thúc đẩy sự đồng thuận của người dân Hương Cảng đối với quốc gia.

Nếu các giới trong xã hội đều có thể hào phóng quyên góp, đây chẳng phải là minh chứng tốt nhất cho việc máu chảy ruột mềm sao?" Hoàng Lập Thành vừa nghe vừa gật đầu, nhưng vẫn chưa hiểu rõ ý đồ của Lâm Hựu Luân.

Chính hắn đã nói đây là cơ hội tốt để ngưng tụ sức mạnh hướng tâm, rồi lại đòi thành lập một quỹ phụ trách giám sát sử dụng tiền thiện nguyện, chẳng phải rõ ràng là tự làm khó mình sao?

Lâm Hựu Luân nhận ra sự nghi hoặc của Hoàng Lập Thành, liền giải thích tiếp: "Nhưng Hoàng xã trưởng cũng đừng quên, bất kỳ lợi ích nào trên thế giới này cũng đi kèm với rủi ro.

Lần này cố nhiên là một cơ hội rất tốt để lôi kéo người Hương Cảng, nhưng việc này nếu làm không tốt, sau này sẽ để lại ẩn họa khổng lồ.

Lỡ như chuyện tôi lo lắng thực sự xảy ra, sau này lại bị truyền thông phanh phui, điều này sẽ là một đòn giáng mạnh vào hình ảnh của chính phủ Trung ương trong mắt người Hương Cảng." Hoàng Lập Thành vừa định mở miệng giải thích, Lâm Hựu Luân đã giơ tay ngăn lại. "Tôi biết Hoàng xã trưởng muốn nói khả năng chuyện này xảy ra không lớn, nhưng lỡ như nó thực sự xảy ra thì sao?

Đã có rủi ro như vậy tồn tại, tại sao không đưa ra các biện pháp phòng ngừa trước?

Mục đích tôi muốn thành lập quỹ này không chỉ để cứu trợ nạn nhân lũ lụt đang xảy ra ở Hoa Đông, mà còn hy vọng quỹ có thể phát huy tác dụng lớn hơn trong việc quyên góp cứu trợ cho đại lục trong tương lai, ví dụ như về giáo dục, y tế.

Tất nhiên mục đích cuối cùng vẫn là hy vọng nó có thể trở thành một viên gạch nền móng cho sự tin tưởng lẫn nhau giữa người Hương Cảng và chính phủ đại lục." Một loạt câu hỏi của Lâm Hựu Luân khiến Hoàng Lập Thành không biết trả lời thế nào, nhưng ít nhất ông đã xác định được một điều: Lâm Hựu Luân đưa ra điều kiện này thực sự là vì cân nhắc đại cục lâu dài, chứ không phải cố ý làm khó Trung ương. "Những vấn đề Lâm tiên sinh nêu ra, hiện tại tôi không thể đưa ra câu trả lời, nhưng tôi tin rằng mười năm hai mươi năm sau, những người cầm quyền sẽ cho anh một đáp án thỏa đáng.

Còn về điều kiện thành lập quỹ giám sát sử dụng tiền thiện nguyện mà anh nêu ra, tôi không thể trả lời anh ngay, tất cả đều phải đợi Trung ương đưa ra quyết định." "Lần này chắc không phải lại đợi hơn một tháng mới có kết quả đấy chứ?" Câu hỏi cuối cùng của Lâm Hựu Luân khiến Hoàng Lập Thành rất hổ thẹn, ông lập tức bày tỏ thái độ: "Lâm tiên sinh yên tâm, Trung ương đã quyết định đầu tháng 7 sẽ triệu khai buổi họp báo 'Lời kêu gọi cứu trợ khẩn cấp'.

Tôi nghĩ trước đó chắc chắn sẽ có kết quả." Lâm Hựu Luân gật đầu: "Vậy tôi sẽ đợi tin tức từ phía Hoàng xã trưởng." Sau khi làm rõ thái độ và suy nghĩ của Lâm Hựu Luân, Hoàng Lập Thành đã thức đêm viết một bản báo cáo, qua nhiều cấp đệ trình, cuối cùng đã xuất hiện trên bàn làm việc của mấy vị lãnh đạo quốc gia chủ chốt.

Mấy vị lãnh đạo ban đầu cũng có sự phân kỳ không nhỏ về việc này.

Cuối cùng, một vị lão thủ trưởng sau khi nghe chuyện đã nói một câu: "Cây ngay không sợ chết đứng, đảng viên chúng ta từ khi nào lại không có nổi bản lĩnh tiếp nhận sự giám sát của người khác thế này?" Sự tranh luận về việc này ở tầng lớp cao nhất kết thúc tại đó.

Vị lãnh đạo cao nhất lập tức phê duyệt, về nguyên tắc đồng ý cho Lâm Hựu Luân thành lập một quỹ tại Hương Cảng chuyên môn giám sát việc sử dụng các khoản thiện nguyện do quỹ đó đứng ra kêu gọi quyên góp.

Quyết định này cũng coi như đã mở ra một lỗ hổng trong hệ thống quyên góp hiện có trong nước.

Chương 629

Tin tức truyền về Hương Cảng, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ký giả của 《Minh Báo》 đã lên đường đến vùng bị lũ lụt ở đại lục để phỏng vấn từ trước đó.

Sau khi đợt báo cáo tin tức đầu tiên về tình hình thiên tai được gửi về Hương Cảng và đăng báo, toàn Hương Cảng chấn động.

Trong số những bức ảnh đăng tải, có một tấm chụp cảnh dân chúng gặp nạn không có nhà để về, những lán trại tạm thời dựng lên trên đê sông Hoài kéo dài bất tận, cảnh tượng không nhìn thấy điểm dừng.

Tình cảnh của nạn nhân khiến người Hương Cảng xúc động mạnh mẽ, nhất thời đủ loại lời kêu gọi quyên góp được đưa ra.

Điều bất ngờ là giới giải trí Hương Cảng, vốn luôn tích cực với những chuyện như thế này, lần này lại tập thể im hơi lặng tiếng.

Sau khi tin tức về lũ lụt Hoa Đông đăng trên 《Minh Báo》 hai ngày, vẫn không có nhân vật liên quan nào đứng ra kêu gọi quyên góp cứu trợ.

Đã có người bắt đầu chỉ trích sự thụ động của giới giải trí, nhưng những người tỉnh táo hơn một chút đều không đứng ra lên tiếng.

Nguyên nhân rất đơn giản, tin tức về lũ lụt Hoa Đông trước tiên do 《Minh Báo》 báo đạo, và những bản thảo này đều được gửi về từ hiện trường, nghĩa là phía 《Minh Báo》 ít nhất đã nắm được manh mối tin tức liên quan từ một tuần trước, và ký giả 《Minh Báo》 có thể thuận lợi vào vùng lũ chắc chắn có sự ủng hộ của chính

thức đại lục.

Nghĩ đến mối quan hệ mật thiết giữa Lâm Hựu Luân và chính quyền đại lục, vấn đề này lại rất dễ giải thích.

Nhưng Lâm Hựu Luân đã biết trước chuyện này mà vẫn chưa thấy phản ứng gì, điều này khiến người ta có chút nghi ngờ.

Tất cả những điều này giống như sự bình yên trước cơn bão.

Giới giải trí Hương Cảng đều đang đợi Lâm Hựu Luân bày tỏ thái độ, hắn không đứng ra kêu gọi thì những người khác đều cảm thấy không danh chính ngôn thuận.

Lâm Hựu Luân thời gian này không hề nhàn rỗi.

Một mặt hắn đợi tin tức từ đại lục, một mặt đã bắt đầu nộp đơn lên chính quyền Hương Cảng xin thành lập quỹ mang tính chất công ích để chuẩn bị cho bước tiếp theo là phát động hoạt động quyên góp. "Quỹ Trí thực sự không có vấn đề chứ?" Lỵ Trí mặc bộ vest váy màu nâu cà phê, cầm một xấp tài liệu ngồi xuống cạnh Lâm Hựu Luân.

Mọi việc lớn nhỏ trong việc thành lập quỹ công ích đều do một tay Lỵ Trí chạy vầy, trong đó một nguyên nhân lớn là vì tên của quỹ.

Lúc Lâm Hựu Luân xác định tên, hắn đã trực tiếp đưa một chữ trong tên Lỵ Trí vào.

Những ai quen thuộc với mối quan hệ của hai người đều dễ dàng đoán được ý nghĩa của cái tên này. "Sau này em sẽ thường xuyên sang đại lục bàn chuyện làm ăn, có danh thiếp Quỹ Trí này sẽ thuận tiện hơn nhiều." Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng véo má Lỵ Trí: "Hơn nữa, giờ ai mà không biết em là tiểu phú bà nổi tiếng ở Hương Cảng, anh còn trông chờ lúc cuộc quyên góp bắt đầu, em có thể quyên nhiều một chút để làm rạng danh cho anh đấy chứ?" "Chỉ giỏi lấy lời đường mật ra dỗ người ta thôi." Lỵ Trí nũng nịu tựa đầu vào vai Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân ôm lấy thân hình đầy đặn của Lỵ Trí, cười nói bên tai cô: "Tối nay nhất định sẽ làm em thỏa mãn, như vậy được chưa?" "Ghét quá!" Lỵ Trí đẩy Lâm Hựu Luân ra, vuốt lại lọn tóc rối bên tai, nghiêm túc nói: "Nói thật lòng, anh thấy lần này em quyên bao nhiêu thì hợp?" "Vài triệu là được rồi, đừng quá nổi bật." Lâm Hựu Luân suy nghĩ một chút rồi nói.

Lỵ Trí liếc Lâm Hựu Luân một cái: "Vậy mà lúc nãy anh còn bảo em quyên nhiều?" "Anh bảo em quyên nhiều, chứ không bảo em quyên hết một lần.

Làm từ thiện là chuyện lâu dài, quan trọng là mưa dầm thấm đất." Lâm Hựu Luân kiên nhẫn giải thích. "Quyên một lần không phải đỡ tốn công hơn sao?" Lỵ Trí vừa dứt lời, trán đã bị Lâm Hựu Luân gõ nhẹ một cái. "Em làm ăn bao nhiêu năm nay uổng phí rồi, làm gì có đạo lý đem hết vốn liếng đổ vào một lần?

Hơn nữa lần này em quyên nhiều thế này, sau này xảy ra thiên tai lớn hơn thì sao?

Lúc đó em quyên hay không quyên?

Nếu quyên, mà quyên ít đi, truyền thông chắc chắn sẽ có lời ra tiếng vào, chẳng phải là làm ơn mắc oán sao?" "Người thực sự làm ơn mắc oán là anh đấy chứ?" Lỵ Trí phản bác lại một câu: "Anh nói anh giúp vận động quyên góp thì thôi đi, sao còn phải giám sát việc sử dụng cụ thể nữa?

Làm vậy không chỉ tăng chi phí vận hành của quỹ mà phía chính phủ đại lục cũng chẳng có gì hay ho, ngược lại còn khiến người ta có sự dè chừng với anh." Lâm Hựu Luân nhún vai: "Đơn thuần đứng trên góc độ cá nhân, những điều em nói đều không sai.

Nhưng có những lúc, luôn cần có người đứng ra làm những việc vô lý.

Việc anh đang làm hiện giờ có vẻ vô lý, nhưng thời gian sẽ chứng minh làm như vậy là có lý." "Nếu anh thành công, các cơ quan từ thiện ở đại lục chắc sẽ hận anh thấu xương mất." Lỵ Trí khẽ thở dài. "Hận anh vì đã chặn đường tài lộc của họ sao?" Lâm Hựu Luân lạnh lùng hừ một tiếng: "Anh chỉ biết có câu nói: không tự tìm cái chết thì sẽ không chết.

Nếu cách làm của họ không phải là tự tuyệt đường sống với dân, thì hà tất phải lo lắng về sự đe dọa từ phía anh?

Hiện tại Quỹ Trí chỉ vận hành ở Hương Cảng, lần này chính phủ Trung ương có thể nhượng bộ trong việc giám sát sử dụng tiền thiện nguyện, thì sau này có thể nhượng bộ trong việc mở cửa cho các cơ quan từ thiện gây quỹ công trong nước.

Đến lúc đó anh còn muốn phát triển Quỹ Trí vào trong nước, ép các cơ quan từ thiện nội địa cũng phải tiến hành hoạt động công khai minh bạch, em nói xem như vậy có phải sẽ rất có cảm giác thành tựu không?" Lỵ Trí nhìn Lâm Hựu Luân với biểu cảm phức tạp.

Bản thân cô đến từ đại lục, những năm nay lại thường xuyên tiếp xúc với quan chức, nên có nhận thức rất trực tiếp về những tệ đoan trong hệ thống chính phủ đại lục, và cũng từng tiếp xúc với một số cơ quan từ thiện mang tính chất bán chính thức.

Ý tưởng của Lâm Hựu Luân lúc này nghe có vẻ điên rồ, nhưng suy nghĩ kỹ lại, nhiều năm sau có lẽ thực sự sẽ xuất hiện tình huống như hắn nói.

Chỉ ba ngày sau khi tờ 《 Minh Báo 》 đăng tải tình hình thiên tai lũ lụt tại Hoa Đông, phía Hoàng Lập Thành cuối cùng cũng gửi tin tức tới.

Lâm Hựu Luân bên này hành động rất nhanh, ngay chiều hôm đó, một tin tức đã lan truyền khắp giới giải trí Hong Kong: Vào ngày 28

tháng 6, tại sân vận động Hồng Khám sẽ tổ chức một buổi đại nhạc hội của giới nghệ sĩ mang tên "Vong Ngã" để quyên góp từ thiện cho vùng lũ lụt Hoa Đông.

Truyền thông liên tục đưa tin, các ngôi sao cũng rần rần biểu thị đã đăng ký tham gia buổi diễn nghĩa cử này.

Cùng với tin tức được lan truyền, Quỹ Trí do Lâm Hựu Luân khởi xướng thành lập cũng chính thức lộ diện.

Ngày hôm sau, 《 Minh Báo 》 đã dành riêng một trang chuyên đề để giới thiệu quy trình vận hành cũng như chế độ quản lý tiền từ thiện của Quỹ Trí, kèm theo một bài phỏng vấn độc quyền Lâm Hựu Luân về triết lý phát triển quỹ.

Tuy nhiên, bấy nhiêu vẫn chưa đủ thỏa mãn sự hiếu kỳ của công chúng đối với một cơ quan từ thiện mới mẻ mang danh "có thể giám sát việc sử dụng tiền quyên góp" này.

Tại nghi thức thành lập Quỹ Trí, ông chủ của các công ty điện ảnh lớn tại Hong Kong đều có mặt đông đủ.

Phóng viên báo đài đến dự lên tới hàng trăm người, chen chúc chật kín cả hội trường khách sạn.

Ngay từ đầu, Lâm Hựu Luân đã giải đáp nhiều thắc mắc của phóng viên, đồng thời giải thích lý do Quỹ Trí phải giám sát việc sử dụng tiền từ thiện. "Chúng ta làm việc thường chỉ coi trọng kết quả mà bỏ qua tầm quan trọng của quá trình.

Lấy một ví dụ đơn giản, nhiều người khi giáo dục con cái đã phạm sai lầm là bỏ qua quá trình.

Họ nghĩ rằng chỉ cần tìm một ngôi trường tốt, đưa con vào đó là mục đích giáo dục đã đạt được.

Phụ huynh chỉ quan tâm con thi được bao nhiêu điểm, nhưng quá

trình thực sự để con tiếp nhận tri thức thì họ lại vắng mặt.

Để rồi có những phụ huynh khóc lóc với báo chí rằng con mình ở trường biểu hiện rất tốt, sao ra ngoài xã hội lại hoàn toàn biến thành người khác.

Thực tế, họ căn bản không hiểu con mình ở trường đã tiếp nhận nền giáo dục như thế nào." "Đạo lý tương tự cũng phản ánh qua nhận thức của mọi người về việc quyên góp.

Nhiều người nghĩ chỉ cần mình quyên tiền là mục đích làm việc thiện đã đạt được.

Nhưng các bạn có biết số tiền mình quyên đi rốt cuộc đã làm được những việc gì không?

Có được dùng vào đúng người cần giúp đỡ nhất không?

Nếu mọi người đều không quan tâm đến những vấn đề này, ý nghĩa của việc quyên góp cũng biến mất.

Việc Quỹ Trí cần làm chính là thay mặt tất cả những người quyên góp để tìm hiểu quá trình sử dụng tiền, để mọi người biết rõ số tiền đó tiêu vào đâu, tiêu có đúng chỗ hay không." Đây là lần đầu tiên Lâm Hựu Luân giải thích một vấn đề rất nghiêm túc trước truyền thông, hơn nữa đối với các câu hỏi liên quan đều trả lời kỹ lưỡng, khiến các phóng viên tại hiện trường có chút ngẩn ngơ.

Đây còn là Lâm Hựu Luân mà họ vẫn biết sao?

Chương 630

Nhưng khi nghĩ đến tính chất của Quỹ Trí, mọi người đều thấu hiểu.

Trước đây là truyền thông phải cầu cạnh Lâm Hựu Luân, còn hiện tại vị thế đã đảo ngược.

Quỹ Trí muốn có được lòng tin của công chúng, muốn thu hút quyên góp thì không thể thiếu sự tuyên truyền của truyền thông.

Vì vậy hiện tại Lâm Hựu Luân đang cần đến truyền thông, thái độ đương nhiên cũng thay đổi theo.

Tất nhiên, Lâm Hựu Luân vẫn là Lâm Hựu Luân.

Chỉ cần truyền thông hỏi đến những chủ đề không liên quan đến Quỹ Trí, anh lập tức trở lại dáng vẻ lạnh lùng như trước, tuyệt đối không trả lời.

Sau khi kết thúc phần đặt câu hỏi, truyền thông cứ ngỡ Quỹ Trí sẽ tổ chức một hoạt động quyên tặng ngay tại nghi thức thành lập.

Nhưng người phụ trách quỹ lại giải thích rằng, hai nguyên tắc quan trọng nhất của quỹ khi tiếp nhận quyên tặng là công khai minh bạch và tự chủ tự nguyện.

Để tôn trọng ý nguyện của người đóng góp, hoạt động quyên tặng sẽ chia làm hai hình thức: "Quyên góp công khai" và "Quyên góp kín". "Quyên góp công khai" sẽ công bố tên tuổi và số tiền quyên góp, còn "Quyên góp kín" sẽ tiến hành bí mật, quỹ chỉ công bố số tiền mà không công bố thông tin cá nhân.

Thời gian gần đây tại Hong Kong thường xuyên xảy ra các vụ bắt cóc đại gia.

Nguyên mẫu của bộ phim cảnh sát 《 Trọng Án Tổ 》 do Lý Liên Kiệt đóng chính — vụ bắt cóc ông trùm địa ốc Vương Đức Huy vẫn chưa được phá, thì trưởng nam của người giàu nhất Hong Kong Lý Gia Thành lại bị bắt cóc, bọn cướp đã tống tiền thành công gần 1 tỷ đô la Hong Kong từ nhà họ Lý, sự việc này từng gây chấn động cả Đông Nam Á.

Việc Lâm Hựu Luân đưa ra phương thức "Quyên góp kín" vừa là để xóa tan nỗi lo bị bọn cướp nhắm đến của một bộ phận đại gia khi quyên góp số tiền lớn, đồng thời cũng tránh việc một số người của công chúng bị dư luận ép buộc quyên góp.

Có thể nói xuất phát điểm của Lâm Hựu Luân rất tốt, nhưng diễn biến sự việc vẫn nằm ngoài dự tính của anh.

Ngày thứ hai sau khi Quỹ Trí tuyên bố thành lập mới chính thức tiếp nhận quyên góp, khoản tiền đầu tiên nhận được đến từ Thiệu Nghị Phu.

Sau khi xác nhận toàn bộ tiền từ thiện sẽ được dùng để cứu trợ lũ lụt Hoa Đông, Thiệu Nghị Phu đã nhân danh cá nhân, công ty điện ảnh Thiệu thị và đài truyền hình TVB quyên tặng cho Quỹ Trí 30 triệu đô la Hong Kong.

Tin tức truyền ra, cả Hong Kong xôn xao.

Trâu Văn Hoài bên này cũng không chịu kém cạnh, lập tức mở họp báo tuyên bố nhân danh bản thân và công ty điện ảnh Gia Hòa quyên tặng cho Quỹ Trí 20 triệu đô la Hong Kong.

Ngay sau đó, Hà Quán Xương cũng tuyên bố nhân danh cá nhân quyên góp 5 triệu.

Các công ty con dưới trướng Gia Hòa cũng nối gót, mỗi nơi quyên từ 1 đến 3 triệu.

Cuối cùng, tổng số tiền quyên góp của phía Gia Hòa đạt hơn 34 triệu, nhiều hơn phía Thiệu Nghị Phu 4 triệu.

Hai vị đại lão của giới giải trí đã dẫn đầu, ông chủ các công ty điện ảnh khác đương nhiên không thể không có biểu hiện gì.

Hướng Hoa Cường nhân danh cá nhân và công ty Vĩnh Thịnh quyên tổng cộng 10 triệu; công ty của Vương Tinh và Đỗ Kỳ Phong quyên 4 triệu; công ty của Ngô Tư Viễn, Mạch Đương Hùng mỗi bên quyên 3 triệu.

Cộng thêm các công ty điện ảnh khác quyên từ vài trăm nghìn đến hàng triệu, chỉ riêng tiền quyên góp từ các công ty điện ảnh Hong Kong đã gần 100 triệu đô la.

Hoàng Lập Thành sau khi biết chuyện thì thầm tặc lưỡi kinh ngạc.

Theo dự tính trước đó của ông ta, Lâm Hựu Luân có thể huy động được 100 triệu đã là rất tốt rồi, không ngờ Quỹ Trí vừa thành lập, các công ty điện ảnh đã đồng loạt rút hầu bao.

Chưa đầy một tuần, số tiền quyên góp đã đạt đến mục tiêu dự kiến ban đầu.

Mà đây mới chỉ là tiền từ các công ty điện ảnh, đợi khi số lượng khổng lồ các ngôi sao nghệ sĩ và công chúng tham gia vào, tổng số tiền vượt qua 200 triệu chắc chắn không thành vấn đề.

Tất nhiên, trong đợt sóng quyên góp này cũng có một khúc nhạc đệm nhỏ.

Cha con Lâm Bạch Hân và Lâm Kiện Nhạc lần lượt nhân danh Á Thị và công ty điện ảnh Hoàn Á để quyên góp, hơn nữa vừa ra tay mỗi người đã là 15 triệu.

Có điều, số tiền này được quyên cho một cơ quan từ thiện khác tại Hong Kong chứ không phải Quỹ Trí của Lâm Hựu Luân.

Hành động của cha con nhà họ Lâm đã gián tiếp xác nhận tin đồn bất hòa với Lâm Hựu Luân.

Như để đáp trả, hệ thống rạp Gia Nghị vào cuối ngày hôm đó cũng tuyên bố quyên góp cho Quỹ Trí 50 triệu đô la Hong Kong.

Tin tức này vừa tung ra, truyền thông lại một lần nữa chấn động.

Thậm chí có người thạo tin tiết lộ rằng, quyết định quyên góp của Gia Nghị lần này là do hội đồng quản trị biểu quyết.

Lâm Kiện Nhạc với tư cách là một trong những cổ đông của Gia Nghị đã không tán thành, nhưng khi các cổ đông khác đều ủng hộ và Lâm Hựu Luân nắm giữ quyền kiểm soát tuyệt đối tại Gia Nghị, thái độ của Lâm Kiện Nhạc trực tiếp bị phớt lờ.

Khoản quyên góp của hệ thống rạp Gia Nghị ngay lập tức trở thành khoản quyên góp đơn lẻ lớn nhất trong hoạt động cứu trợ lũ lụt Hoa Đông lần này.

Trên các mặt báo ngày hôm sau, nhiều trang tin đã dùng cỡ chữ đen đậm để làm nổi bật con số 50 triệu đầy ấn tượng.

Giới giải trí Hong Kong phản ứng chậm nhất trong đợt quyên góp này nhưng hành động lại nhanh chóng nhất.

Tiếp đó, giới văn hóa cũng bắt đầu hành động.

Người dẫn đầu lần này là Kim Dung đã giải nghệ.

Hai ngày trước khi đại nhạc hội "Vong Ngã" diễn ra, ông tuyên bố nhân danh cá nhân quyên góp cho Quỹ Trí 10 triệu đô la Hong Kong.

Tập đoàn 《 Minh Báo 》 lập tức tuyên bố quyên góp 10 triệu, sau đó tờ 《 Tinh Đảo Nhật Báo 》 và 《 Đông Phương Nhật Báo 》 cũng lần lượt quyên 5 triệu.

Ba tập đoàn báo chí lớn dẫn đầu, các tập đoàn truyền thông khác

cũng có biểu thị.

Cuối cùng, tổng số tiền giới báo chí Hong Kong quyên cho Quỹ Trí xấp xỉ 50 triệu.

Cách đó hai ngày, khi Hoàng Lập Thành xem lại tổng số tiền Quỹ Trí thu nạp được, ông ta đã giật mình kinh hãi.

Trong thời gian ngắn như vậy lại có thêm 100 triệu đô la đổ vào tài khoản.

Nếu giới công thương nghiệp Hong Kong tham gia vào nữa, không biết con số này sẽ tăng vọt đến mức đáng sợ nào.

Số tiền thiện nguyện tăng mạnh khiến Hoàng Lập Thành cảm thấy mời Lâm Hựu Luân ra mặt làm việc này là một quyết định vô cùng đúng đắn.

Hiện tại ông ta không còn đặt ra hạn mức tối đa cho tổng số tiền có thể quyên góp được nữa, vì cảm thấy phía sau vẫn còn những bất ngờ lớn hơn xuất hiện.

Ngày 28 tháng 6, sân vận động Hồng Khám không còn một chỗ trống.

Toàn bộ 10.000 vé công ích đã bán sạch từ một tuần trước, thu về hơn 3 triệu đô la tiền từ thiện.

Trước khi buổi biểu diễn chính thức bắt đầu, Lâm Hựu Luân với tư cách là người khởi xướng Quỹ Trí đã lên đài gửi lời cảm ơn tới toàn thể khán giả và các nghệ sĩ tham gia diễn nghĩa cử, đồng thời cam kết sẽ sử dụng minh bạch công khai từng khoản tiền, đảm bảo tấm lòng của mọi người được chuyển tới tay những người cần giúp đỡ nhất. "Tất nhiên, khi kêu gọi mọi người quyên góp, tôi cũng muốn nói rõ một điều: lòng tốt không nằm ở việc bạn quyên góp nhiều hay ít.

Tôi rất vui vì mọi người có thể nhiệt tình tham gia, nhưng tôi

mong mọi người hãy nhìn nhận việc này một cách lý trí, quyên góp tùy theo khả năng của mình.

Dù nói điều này lúc này có vẻ không hợp cảnh cho lắm, nhưng tôi vẫn phải nói, quyên góp là việc tốt, nhưng phải xuất phát từ sự tự nguyện thực sự mới có ý nghĩa.

Tôi không muốn thấy những chuyện ép buộc quyên góp vì đạo đức xảy ra.

Hiện tại một bộ phận truyền thông tuyên truyền về việc quyên góp rõ ràng đã lộ ra dấu hiệu này, tôi thậm chí nghe nói có tờ báo chuẩn bị làm bảng xếp hạng quyên góp, như vậy là hơi quá rồi.

Chương 631

Việc quyên góp hay không và bao nhiêu là lựa chọn cá nhân chứ không phải nghĩa vụ.

Nếu xuất hiện một danh sách như vậy, thực chất là dùng đạo đức để bắt chẹt tất cả mọi người, đó là điều tôi không mong muốn thấy nhất." Những lời của Lâm Hựu Luân trước buổi diễn đã chạm đến tâm khảm của rất nhiều người quyên góp, đặc biệt là các ông chủ công ty điện ảnh trong giới giải trí.

Thực tế, kể từ khi Thiệu Nghị Phu và Trâu Văn Hoài bắt đầu so kè cao thấp về tiền quyên góp, nhiều người đã vô tình bị cuốn vào làn sóng này.

Nếu anh không có biểu hiện gì, truyền thông sẽ lập tức đứng ra chỉ trích.

Không ít người lo lắng bị "điểm danh" nên mới buộc phải quyên...

Tất nhiên, những người quyên góp trước đó đều là những người có gia sản kếch xù, chút tiền này không đến mức làm họ tổn thương nguyên khí.

Nhưng đối với các ngôi sao diễn viên trong giới, lời tuyên bố của Lâm Hựu Luân lại tỏ ra rất kịp thời.

Trong giới giải trí, giữa diễn viên với diễn viên, ca sĩ với ca sĩ, đôi khi danh tiếng có vẻ ngang nhau nhưng thu nhập thực tế lại chênh lệch rất lớn.

Những diễn viên hàng đầu đóng một bộ phim có thể nhận thù lao hàng triệu, hàng chục triệu đô la, trong khi diễn viên tầng dưới đóng phim có khi chỉ nhận được vài nghìn đến hơn chục nghìn.

Ngặt nỗi giới giải trí lại đặc biệt coi trọng danh tiếng và thể diện, quyên ít thì thấy không đủ thành ý, quyên nhiều lại vượt quá khả năng chịu đựng.

Lời kêu gọi "lòng tốt không phân biệt nhiều ít, mọi người tùy sức mà làm" của Lâm Hựu Luân chính là tin tốt cho rất nhiều người có mặt tối nay.

Đương nhiên cũng có người không thèm để tâm đến cách nói của Lâm Hựu Luân, Lâm Kiện Nhạc đang ngồi xem truyền hình trực tiếp chính là một trong số đó. "Đợi người khác quyên tiền hết rồi mới đứng ra nói thế, về sau bản thân hắn quyên ít đi thì người khác cũng không bắt bẻ được lỗi sai của hắn.

Vừa có danh tiếng vừa có lợi lộc, đúng là tính toán giỏi thật!" Lâm Kiện Nhạc chỉ lẩm bẩm một mình, nhưng Lâm Bạch Hân ngồi bên cạnh nghe thấy thì thầm lắc đầu.

Con trai mình so với Lâm Hựu Luân, về khí độ và tầm nhìn vẫn còn kém một bậc.

Lâm Hựu Luân thành lập Quỹ Trí, mục đích rõ ràng không chỉ để giúp vùng lũ lụt Hoa Đông ở đại lục quyên góp tiền, mà hiển nhiên còn có những dự tính lâu dài hơn.

Mà một quỹ từ thiện muốn vận hành lâu dài, làm sao để chiếm được lòng tin của mọi người là điều tối quan trọng.

Nếu Lâm Hựu Luân thực sự tính toán như Lâm Kiện Nhạc nói, chẳng khác nào tự tuyệt đường lui.

Với trình độ Lâm Hựu Luân thể hiện bấy lâu nay, anh tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Thậm chí ở cuối buổi diễn nghĩa cử này, Lâm Hựu Luân sẽ chốt hạ bằng một khoản quyên góp khổng lồ, như vậy mới là cách tốt nhất

để kiếm cả danh tiếng lẫn thể diện.

Người khác không rõ tại sao Lâm Hựu Luân lại dốc sức giúp đại lục quyên góp như vậy, nhưng trong lòng Lâm Bạch Hân thì hiểu rõ như gương.

Sự hạn hẹp của thị trường Hong Kong luôn là cái lồng kìm hãm quy mô ngành giải trí.

Lâm Hựu Luân những năm qua tuy làm mưa làm gió trên thị trường điện ảnh hải ngoại, nhưng thực tế anh coi trọng nhất vẫn là thị trường đại lục trong tương lai.

Những năm này anh luôn tích cực lôi kéo quan hệ với chính quyền đại lục.

Lần quyên góp này vừa là giúp đại lục một tay, đồng thời cũng là phô diễn tầm ảnh hưởng của mình với chính phủ đại lục.

Sau việc này, tầm quan trọng của anh trong mắt cấp cao đại lục sẽ tăng lên một bậc, cũng có nghĩa là khi Lâm Hựu Luân đàm phán với phía đại lục, anh sẽ nắm trong tay nhiều quân bài hơn.

Điều duy nhất Lâm Bạch Hân không nhìn thấu được là việc Lâm Hựu Luân lập Quỹ Trí nhưng lại yêu cầu giám sát việc chính phủ sử dụng tiền quyên góp.

Nếu nói Lâm Hựu Luân muốn dùng việc giám sát này làm quân bài thì về mặt chính trị có vẻ quá ngây thơ, chính phủ đại lục căn bản không thể vì chút tiền này mà nhượng bộ.

Ngược lại nếu Lâm Hựu Luân thực sự làm thế, chỉ khiến anh mất điểm trầm trọng trong mắt họ, lợi bất cập hại.

Nhưng nếu nói Lâm Hựu Luân thực sự như lời anh ta nói, chỉ vì muốn xác nhận tiền được dùng đúng người, Lâm Bạch Hân lại có chút không dám tin.

Trong lúc Lâm Bạch Hân đang nghiền ngẫm việc này, đại nhạc hội "Vong Ngã" trên tivi đã chính thức khai màn.

Các ngôi sao nghệ sĩ lần lượt lên đài hiến hát, một số nhóm nhạc đã tan rã nhiều năm cũng tái hợp trong buổi diễn khiến khán giả bên dưới vô cùng phấn khích.

Vì số người đăng ký quá đông mà thời gian buổi diễn có hạn, nên nhiều ca khúc được trình bày dưới hình thức hợp xướng.

Ngũ Hổ Tướng của TVB năm xưa là Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ, Huỳnh Nhật Hoa, Miêu Kiều Vỹ, Thang Trấn Nghiệp đã cùng nhau hợp xướng một bài hát tiếng Quảng Đông.

Hát xong, họ cùng nhau tuyên bố số tiền quyên góp của mỗi người ngay trên đài.

Trong "Ngũ Hổ", Lưu Đức Hoa phát triển sự nghiệp tốt nhất, thành tích bên điện ảnh và ca hát đều rất rực rỡ, nên anh cũng là người quyên góp nhiều nhất trong năm người với 1,5 triệu đô la.

Lương Triều Vỹ tập trung đóng phim, số lượng phim ít hơn Lưu Đức Hoa, đồng thời còn phải kiếm tiền nuôi gia đình nên chỉ quyên 800 nghìn.

Huỳnh Nhật Hoa, Miêu Kiều Vỹ và Thang Trấn Nghiệp đều ở lại mảng truyền hình, thu nhập không quá nhiều nên mỗi người quyên 200 nghìn.

Cuối cùng Huỳnh Nhật Hoa bỏ thêm 100 nghìn để làm tròn tổng số tiền của Ngũ Hổ thành 3 triệu.

Sau khi ba người xuống đài, Châu Nhuận Phát, Chu Tinh Trì và Chu Tuệ Mẫn — ba ngôi sao họ Chu — đã tạm thời lập thành một nhóm, trình diễn bài hát 《 Thấu Hiểu Lòng Em 》 mà Chu Tuệ Mẫn từng song ca với Thành Long trên Xuân Vãn đại lục năm nay.

Vì bài này khá đơn giản, đến Thành Long còn hát được nên đối với Châu Nhuận Phát và Chu Tinh Trì tự nhiên cũng không quá khó.

Do đều là tạm thời lên đài, trước đó không hề tổng duyệt nên Chu Tinh Trì và Châu Nhuận Phát đều gặp chút vấn đề khi hát, may mà cả hai đều không phải ca sĩ chuyên nghiệp, khán giả bên dưới cũng không quá để tâm.

Hát xong, cả ba tuyên bố số tiền quyên góp trên đài.

Châu Nhuận Phát và Chu Tinh Trì còn khiêm nhường lẫn nhau một hồi, cuối cùng Chu Tinh Trì nói một câu: "Anh là thần tượng của tôi năm xưa, anh trước đi", thế là Châu Nhuận Phát mới là người đầu tiên tuyên bố quyên góp 2 triệu.

Chu Tinh Trì cũng tuyên bố số tiền tương tự.

Anh và Châu Nhuận Phát có sức hút phòng vé và độ nổi tiếng ngang ngửa tại Hong Kong, không cần thiết phải quyên nhiều hơn đối phương.

Gây bất ngờ nhất vẫn là Chu Tuệ Mẫn.

Đáng lẽ với danh tiếng và thu nhập của mình, cô chỉ cần quyên vài trăm nghìn đến một triệu là đủ, nhưng cô lại tuyên bố quyên góp 2 triệu ngay tại chỗ khiến nhiều người khá ngạc nhiên.

Tất nhiên khi nghĩ đến quan hệ giữa cô và Lâm Hựu Luân, mọi người cũng dễ dàng chấp nhận kết quả này.

Vương Tổ Hiền lên đài ngay sau đó đương nhiên cũng không tranh giành hào quang với Chu Tuệ Mẫn trong chuyện quyên góp.

Cô cùng Trương Quốc Vinh tái hiện cảnh kinh điển trong 《 Thiến Nữ U Hồn 》 và trình bày bản nữ của bài hát chủ đề phim, sau đó tuyên bố quyên góp 2 triệu.

Trương Quốc Vinh đặc biệt từ đại lục bay về tham gia hoạt động này, anh cũng giống như Vương Tổ Hiền, tuyên bố quyên góp 2 triệu.

Trương Mạn Ngọc không lên đài biểu diễn, nhưng đích thân cô đã từ Pháp bay về dự, quyên góp 1 triệu, đồng thời đại diện cho Chung Sở Hồng quyên 2 triệu.

Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Chung Sở Hồng đều mỗi người 2 triệu như đã hẹn ước từ trước.

Khâu Thục Trân và Lý Gia Hân lên sân khấu sau đó vì danh tiếng kém hơn ba người trước một chút nên mỗi người quyên 1,5 triệu.

Điều khiến người ta không ngờ nhất là Lợi Trí, người đã rời xa giới giải trí khá lâu, cũng xuất hiện trong buổi diễn với tư cách là quản trị viên của Quỹ Trí.

Đương nhiên cho dù cô không lộ diện, truyền thông Hong Kong từ sớm đã đoán được nhiều chuyện qua cái tên "Quỹ Trí" này.

Lợi Trí những năm nay kinh doanh, gia sản còn phong hậu hơn nhiều so với phần lớn các minh tinh nữ.

Chương 632

Cô tuyên bố quyên góp 3 triệu đô la, hiện tại không có quá nhiều người cảm thấy bất ngờ, ngược lại có người đang âm thầm tính toán: chỉ riêng mấy sao nữ có quan hệ với Lâm Hựu Luân, tổng tiền quyên góp đã lên tới 13 triệu, chiếm gần một nửa số tiền quyên góp hiện tại.

Hồng Kim Bảo dẫn theo các sư huynh đệ năm xưa cùng lên đài.

Với tư cách đại sư huynh, Hồng Kim Bảo không tranh giành vị trí quyên góp nhiều nhất với Thành Long, ông quyên 1,5 triệu, Nguyên Bưu quyên 1 triệu, Thành Long quyên 2 triệu, các sư huynh đệ còn lại gom thêm 500 nghìn, tổng cộng quyên 5 triệu.

Những nghệ sĩ nổi tiếng trong giới giải trí Hong Kong lần này ai đến được đều đã đến, ai có việc không đến được cũng nhờ người quyên góp hộ.

Cộng thêm sự đóng góp của những người có mặt trong xã hội, kết thúc buổi diễn đã huy động được tổng cộng hơn 50 triệu tiền từ thiện.

Khi buổi diễn kết thúc, Lâm Hựu Luân một lần nữa bước lên đài. "Tính đến lúc này, tài khoản Quỹ Trí đã lũy kế nhận được hơn 250 triệu đô la tiền quyên góp từ thiện.

Tại đây tôi xin gửi lời cảm ơn tới tất cả những người đã quyên góp, đồng thời cá nhân tôi chuẩn bị quyên thêm 50 triệu đô la Hong Kong.

Phần lớn số tiền này dùng để cứu trợ lũ lụt Hoa Đông, phần nhỏ còn lại dùng để duy trì các chi phí hoạt động bình thường của quỹ trong quá trình giám sát việc sử dụng tiền từ thiện." Lời này của Lâm Hựu Luân lập tức gây nên một làn sóng xôn xao tại hiện trường.

Tại Hong Kong hiện nay, những khoản quyên góp vượt quá 10 triệu cho vùng lũ lụt Hoa Đông đa số đều đến từ các công ty.

Khoản quyên góp lần này của Lâm Hựu Luân không chỉ san bằng kỷ lục 50 triệu do hệ thống rạp Gia Nghị nắm giữ, mà còn tạo ra kỷ lục quyên góp cá nhân cao nhất.

Lâm Kiện Nhạc ngồi trước tivi chết lặng không nói nên lời, còn Lâm Bạch Hân thì đã dự liệu được kết quả này từ sớm.

Hai cha con nhìn nhau, đều thấy sự thất vọng trong mắt đối phương.

Lâm Kiện Nhạc thất vọng vì mình lại một lần nữa đoán sai hành động của Lâm Hựu Luân, còn Lâm Bạch Hân thất vọng vì Lâm Hựu Luân thực sự đã quyên góp một khoản khổng lồ như ông đã nghĩ, điều đó chứng tỏ Lâm Hựu Luân đang kiểm soát toàn bộ sự việc theo kế hoạch của mình một cách bài bản, còn cha con ông chỉ có thể đứng ngoài quan sát.

Chưa đợi cha con nhà họ Lâm kịp hoàn hồn, Lâm Hựu Luân lại tuyên bố thêm một tin tức nặng ký khác.

Anh quyên góp cá nhân 50 triệu vẫn chưa đủ, sau đây anh còn kế hoạch thực hiện một bộ phim điện ảnh.

Kinh phí sản xuất phim do một mình anh gánh vác, toàn bộ các vai diễn trong phim do các thành viên Hiệp hội Diễn viên Hong Kong diễn nghĩa cử, kịch bản do Hiệp hội Biên kịch cung cấp, đạo diễn do Hiệp hội Đạo diễn đề cử.

Toàn bộ doanh thu phòng vé sau khi phim công chiếu sẽ được quyên góp làm từ thiện.

Tin tức này vừa công bố, phía dưới đài lại một lần nữa bùng nổ.

Chát một tiếng, kịch bản bị ném phịch xuống bàn làm việc.

Lâm Hựu Luân ngẩng đầu, ánh mắt lần lượt lướt qua sáu người: Vương Tinh, Từ Khắc, Cao Chí Sâm, Trần Gia Thượng, Tăng Chí Vỹ, Thái Đình Đình. "Mấy vị thực sự muốn tiết kiệm tiền giúp tôi quá nhỉ." Sáu người đứng trước bàn làm việc nhìn nhau, cuối cùng năm người còn lại đều nhất loạt nhìn về phía Vương Tinh, ánh mắt cùng biểu đạt một ý tứ: Anh và Lâm tiên sinh là bạn thân, anh ra giải thích đi.

Vương Tinh đành phải cứng da đầu bước ra, mở miệng nói: "Hựu Luân, thực ra chúng tôi..." Lâm Hựu Luân giơ tay ngăn Vương Tinh nói tiếp. "Được rồi, tôi biết cái kịch bản này cần gấp, lại còn phải thỏa mãn yêu cầu xuất hiện của quá nhiều diễn viên, đúng là làm khó các anh.

Nhưng các anh cũng không thể lấy loại kịch bản thế này ra để lừa gạt tôi chứ?" Vương Tinh, Từ Khắc, Cao Chí Sâm, Trần Gia Thượng, Tăng Chí Vỹ, Thái Đình Đình đều thấy chột dạ, theo bản năng né tránh ánh mắt của Lâm Hựu Luân. "Thực tế khi xem kịch bản này, tôi cũng không ngừng khuyên nhủ bản thân, đây chỉ là một bộ phim từ thiện, gom nhiều diễn viên như vậy lại đóng chung một bộ phim, mọi người có lòng là được rồi, tình tiết khiên cưỡng, thô sơ gì đó đều không cần để ý...

Thế nhưng, đổi góc độ mà nói, nếu bộ phim này không phải đồng đạo diễn, đồng biên kịch, đồng diễn xuất, mà chỉ có một người trong các anh đứng tên đạo diễn hoặc biên kịch thôi, các anh có chấp nhận được việc mình làm ra một bộ phim như vậy không?" Lâm Hựu Luân dừng lại một chút, thấy Vương Tinh định há miệng nói gì đó, anh chỉ tay vào gã: "Anh thì thôi đi, chỉ cần phim kiếm được tiền, bảo anh quay phim rác thế nào anh cũng chịu." Từ Khắc, Cao Chí Sâm, Trần Gia Thượng, Tăng Chí Vỹ, Thái Đình Đình nghe vậy đều muốn cười mà không dám, đứng đó nhịn đến khổ sở. "Có lẽ các anh nghĩ đây chỉ

là một bộ phim từ thiện, mọi người làm qua loa cho xong chuyện là được.

Nhưng các anh đã nghĩ đến cảm thụ của khán giả chưa?

Mọi người bỏ tiền mua vé vào rạp, chẳng lẽ suốt một tiếng rưỡi không làm gì khác, chỉ ngồi đếm ngôi sao thôi sao?

Các anh chấp nhận được chứ tôi thì không!" Lâm Hựu Luân xòe tay, bày tỏ thái độ rõ ràng đối với kịch bản 《 Hào Môn Dạ Yến 》 này.

Trong ký ức kiếp sau của Lâm Hựu Luân, dàn sao chưa từng có của 《 Hào Môn Dạ Yến 》 tuyệt đối là một sự kiện độc nhất vô nhị trong lịch sử điện ảnh Hong Kong.

Nhưng đáng tiếc là cốt truyện phim rời rạc thô thiển, để chiếu cố nhiều ngôi sao tham gia nên nhiều vai diễn chỉ là xuất hiện cho có, lời thoại tùy tiện khiến tính hấp dẫn của phim giảm mạnh.

Dù phim nhiều sao đến mấy, khán giả cũng sẽ không ủng hộ.

Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, doanh thu bộ phim đó chỉ thu về hơn 20 triệu, thậm chí chưa bằng một phần mười tổng thù lao của dàn sao trong phim cộng lại.

Nếu chỉ để quyên tiền cứu trợ, 《 Hào Môn Dạ Yến 》 đã đạt yêu cầu, nhưng ngặt nỗi người khởi xướng bộ phim từ thiện này lại là Lâm Hựu Luân.

Phim anh đầu tư chưa bao giờ có doanh thu dưới 30 triệu, giờ nếu dùng kịch bản 《 Hào Môn Dạ Yến 》, đến lúc doanh thu chỉ có 20 triệu, người ngoài sẽ nhìn thế nào?

Đến lúc đó truyền thông và công chúng Hong Kong sẽ không nhớ chuyện Lâm Hựu Luân nhân danh Gia Nghị quyên 50 triệu, rồi nhân danh cá nhân quyên 50 triệu nữa đâu.

Họ sẽ chỉ nói phim Lâm Hựu Luân đầu tư trước đây đều thắng lớn, đến lúc làm phim từ thiện để quyên góp doanh thu thì kết quả lại chẳng ra gì, rõ ràng là không có tâm, lừa dối lòng tin công chúng.

Đó chính là cái khó xử của người nổi tiếng.

Bạn làm tốt thì mọi người thấy đó là lẽ đương nhiên; bạn làm không tốt, mọi người sẽ gạt bỏ mọi nỗ lực trước đây của bạn rồi tìm đủ lý do để mắng mỏ.

Miệng đời đáng sợ!

Ngoại trừ việc thỉnh thoảng bị truyền thông nắm thóp chỉ trích về quan hệ nam nữ, danh tiếng của Lâm Hựu Luân ở các phương diện khác luôn rất tốt, anh đương nhiên không muốn để lại lời ra tiếng vào vì chuyện này.

Kịch bản 《 Hào Môn Dạ Yến 》 trong mắt người khác có thể đã đạt, nhưng với Lâm Hựu Luân thì không được. "Thôi được rồi, tôi cũng không làm khó các anh nữa.

Kịch bản này cứ cất đi, sau này ai muốn quay thì lấy.

Lần này kịch bản để tôi viết." Lâm Hựu Luân chốt hạ, kịch bản 《 Hào Môn Dạ Yến 》 cứ thế bị gạt bỏ.

Vương Tinh, Từ Khắc, Cao Chí Sâm, Trần Gia Thượng, Tăng Chí Vỹ, Thái Đình Đình nghe xong đều thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao kịch bản này họ cũng không tốn nhiều tâm sức, bỏ đi cũng chẳng thấy tiếc.

Thấy không còn việc của mình, những người khác đều cáo từ ra về, chỉ có Vương Tinh ở lại. "Hựu Luân, anh thực sự định tự mình viết kịch bản này sao?" Vương Tinh đóng cửa văn phòng lại, quay lại nhìn Lâm Hựu Luân hỏi.

Lâm Hựu Luân lườm Vương Tinh một cái: "Tôi vốn trông chờ các anh đưa ra được kịch bản hay, nhưng các anh có làm được đâu?" "Haizz!" Vương Tinh thở dài, "Không phải mọi người không có tâm, mà là yêu cầu của anh cao quá." Lâm Hựu Luân phẩy tay: "Được rồi, anh cũng đừng giải thích nữa.

Chuyện kịch bản tôi sẽ giải quyết, rồi bộ phim này cũng đừng làm đồng đạo diễn gì cả, đạo diễn cứ để anh làm đi." "Tôi á?" Vương Tinh chỉ tay vào mình, vẻ mặt hết sức ngạc nhiên.

Lâm Hựu Luân liếc gã một cái: "Sao, không muốn à?" Vương Tinh vội xua tay: "Làm sao có chuyện đó, có cơ hội làm việc thiện thế này, tôi vui còn không kịp nữa là!

Tôi chỉ lo các đạo diễn khác có ý kiến, dù sao họ cũng rất muốn tham gia vào bộ phim này, đóng góp một phần sức lực." Lâm Hựu Luân ra hiệu bảo Vương Tinh ghé tai lại gần. "Lần sau khi nói dối, làm ơn cái nụ cười trên mặt đừng giả tạo như vậy!" Vẻ mặt Vương Tinh lập tức đờ ra, trông như đang cười mà thực ra còn khó coi hơn khóc.

Chút tính toán nhỏ nhặt của gã quả nhiên vẫn bị Lâm Hựu Luân nhìn thấu. "Vấn đề anh nói cũng đơn giản thôi, đến lúc đó đạo diễn nào có đóng góp cho phim, cứ cho họ một cái danh hiệu 'cố vấn phim' là xong chứ gì?" Lâm Hựu Luân đã nói đến nước này, Vương Tinh đành ngậm ngùi chấp nhận sự sắp xếp này.

Chương 633

"Bộ phim này phải triệu tập nhiều diễn viên như vậy, lúc quay chắc chắn sẽ rất gấp gáp, anh xem kịch bản..." "Kịch bản ngày mai tôi có thể giao cho anh, từ bây giờ anh có thể đi chuẩn bị rồi.

Đây là một bộ phim cổ trang, cải biên từ vở kinh kịch nổi tiếng 《 Mai Long Trấn 》, kể về câu chuyện vua Minh triều Chu Hậu Chiếu hạ Giang Nam." Lâm Hựu Luân sơ lược ý tưởng kịch bản cho Vương Tinh nghe.

Thực tế kịch bản này đến từ bộ phim hài cổ trang mang tên 《 Long Phượng Điếm 》 trong ký ức kiếp sau của anh.

Chọn 《 Long Phượng Điếm 》 không phải vì kịch bản nó quá hay, mà chủ yếu là vì nhân vật trong phim này đủ nhiều, các loại vai phụ, vai quần chúng có thể đáp ứng tối đa yêu cầu lộ mặt của dàn sao Hong Kong.

Đương nhiên trong đó cũng bao gồm một chút ích kỷ nhỏ nhoi của Lâm Hựu Luân.

Kiếp sau 《 Hào Môn Dạ Yến 》 có thể quy tụ toàn bộ minh tinh là vì mục đích cứu trợ lũ lụt Hoa Đông nên ai cũng sẵn lòng tham gia, nhiều người còn bằng lòng đóng vai quần chúng.

Cơ hội như vậy trong lịch sử điện ảnh Hong Kong chỉ có đúng một lần, Lâm Hựu Luân cũng muốn góp mặt. "Trong 《 Hào Môn Dạ Yến 》, nam nữ chính chúng ta định là Tăng Chí Vỹ và Trịnh Ngọc Linh, giờ đổi thành 《 Long Phượng Điếm 》, vậy ai sẽ đóng chính?" Vương Tinh vẻ mặt khổ sở nhìn Lâm Hựu Luân.

Nhân vật chính trong 《 Hào Môn Dạ Yến 》 vốn hình tượng không đẹp, Tăng Chí Vỹ xung phong đóng, các diễn viên khác cũng vui

vẻ làm nền cho gã.

Nhưng đổi thành 《 Long Phượng Điếm 》, hình tượng nam chính rất nổi bật, cả bộ phim đều xoay quanh gã.

Bất kể chọn nam diễn viên nào, những người khác ít nhiều cũng sẽ có tâm tư.

Nếu chỉ có một hai ngôi sao thì không nói, nhưng lần này số lượng nghệ sĩ muốn tham gia ít nhất cũng hàng trăm người, để tất cả đều tâm phục khẩu phục không phải chuyện dễ dàng.

Lâm Hựu Luân nhún vai: "Người khác đều không hợp, vậy để tôi diễn vậy." Vương Tinh đập tay một cái, gã chỉ chờ câu nói này của Lâm Hựu Luân.

Thân phận Lâm Hựu Luân đặc thù, để anh đóng nam chính thì dù là ngôi sao hạng nhất nào cũng phải ngoan ngoãn phối hợp, hơn nữa không ai có thể nói ra nói vào.

Nam chính đã định xong, Vương Tinh lại hỏi tiếp: "Vậy nữ chính ai đóng?" Lâm Hựu Luân lườm Vương Tinh: "Rốt cuộc anh là đạo diễn hay tôi là đạo diễn, sao chuyện gì cũng hỏi tôi thế?" Vương Tinh thấy oan ức vô cùng, chuyện này nếu gã quyết định được thì còn phải hỏi sao?

Nhưng nghe ý tứ của Lâm Hựu Luân, có vẻ anh cũng chưa quyết định xong. "Lý Gia Hân nhé?" Vương Tinh thử đưa ra một cái tên, Lâm Hựu Luân lắc đầu. "Cô ấy đẹp thì đẹp thật, nhưng diễn xuất chưa tới." "Vậy còn Tuệ Mẫn?" Thấy sắc mặt Lâm Hựu Luân không đúng, Vương Tinh vội sửa lời: "À không, ý tôi là cô Chu." Lâm Hựu Luân tiếp tục lắc đầu. "Mẫn quá dịu dàng, không hợp với tính cách nhân vật." Vương Tinh xòe tay: "Vậy thì chỉ còn cô Vương thôi." Lần này Lâm Hựu Luân không từ chối ngay, nhưng cũng không đồng ý.

Vương Tổ Hiền tính cách có chút kiêu kỳ, bướng bỉnh, xét về lý thì đúng là một ứng cử viên phù hợp, nhưng Lâm Hựu Luân cứ cảm thấy Vương Tổ Hiền đóng vai Lý Phượng Tỷ vẫn thiếu thiếu một chút gì đó. "Tôi thấy Hiền đóng vai công chúa trong phim sẽ hợp hơn." Vai diễn của Vương Tổ Hiền đã được xác định, nhưng nữ chính vẫn chưa có ai, Vương Tinh bắt đầu thấy sốt ruột.

Chung Sở Hồng sắp sinh con bên Pháp, chắc chắn không được; Khâu Thục Trân rảnh nhưng Vương Tinh định để cô đóng vai nhân viên quán xinh đẹp "Diệu Diệu", nên cũng bị loại; Lợi Trí đã giải nghệ, trực tiếp không tính...

Đếm đi đếm lại trên đầu ngón tay, Vương Tinh thấy nữ chính vẫn chưa thấy tăm hơi. "Tạo hình cổ trang phải đẹp, cử chỉ phải đại phương đắc thể, tốt nhất là khí chất chín chắn một chút." Sau khi Lâm Hựu Luân đưa ra yêu cầu cho vai Lý Phượng Tỷ, Vương Tinh xoa cằm suy nghĩ một hồi, đột nhiên nghĩ tới một người. "Để em đóng vai nữ chính sao?" Đôi lông mi dài của Triệu Nhã Chi khẽ chớp, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ kinh ngạc, cô che miệng cười nói: "A Luân, anh không phải đang đùa với em đấy chứ?" Lâm Hựu Luân gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Triệu Nhã Chi thu lại nụ cười, đôi mắt sáng rực nhìn Lâm Hựu Luân: "Đây là ý của anh sao?" "Sao thế, chị Chi không tình nguyện ư?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại. "Cái đó thì không phải." Triệu Nhã Chi lắc đầu, "Bộ phim này là để quyên góp từ thiện cho nạn lụt ở Hoa Đông, toàn bộ nghệ sĩ Hong Kong đều tham gia, em đương nhiên cũng muốn góp một phần sức lực.

Chỉ có điều để em diễn vai nữ chính thì có chút không thích hợp chăng?

Vì còn rất nhiều người hợp hơn em, ví dụ như Hiền, cô Lâm

Thanh Hà hay cô Quan Chi Lâm, họ đều rất tuyệt mà." Lâm Hựu Luân nhún vai: "Nói thì là vậy, nhưng anh vẫn thấy chị Chi là người thích hợp nhất." Triệu Nhã Chi không còn cách nào, đành phải dùng kế hoãn binh: "Để em suy nghĩ một chút rồi trả lời anh sau được không?" Lâm Hựu Luân gật đầu, đứng dậy nói: "Vậy anh chờ tin tốt từ chị Chi." Triệu Nhã Chi cũng đứng dậy, tiễn Lâm Hựu Luân ra tận cửa.

Từ sau chuyện xảy ra lần trước, Triệu Nhã Chi luôn tránh ở riêng với Lâm Hựu Luân.

Lần này vì anh chủ động tìm đến tận nhà, cô không thể đuổi khách đi được.

Tại cửa, Lâm Hựu Luân quay người lại, có chút tiếc nuối nói với Triệu Nhã Chi: "Cứ tưởng chị Chi sẽ giữ anh lại ăn cơm chứ?" Tim Triệu Nhã Chi đập thịch một cái, nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra trấn định: "Tiểu Quang và Hoành Tử được ông bà nội đón đi rồi, lát nữa em còn phải đi đón tụi nhỏ về, để lần sau có cơ hội hãy hay." Lâm Hựu Luân cũng không miễn cưỡng, gật đầu rồi quay người rời đi.

Đóng cửa lại, Triệu Nhã Chi tựa lưng vào cửa thở phào một hơi dài.

Cô đi đến bên cửa sổ, kéo rèm nhìn thấy Lâm Hựu Luân xuống lầu lên xe đi khuất, lập tức gọi điện thoại cho Vương Tổ Hiền. "Chuyện đó à, anh ấy đã nói với em rồi.

Chị Chi không cần nghĩ nhiều đâu, em thấy chị rất hợp đấy." Phản ứng của Vương Tổ Hiền trong điện thoại khiến Triệu Nhã Chi hơi yên tâm, nhưng trong lòng cô vẫn còn một thắc mắc. "Lúc đó A Luân nói với em thế nào?" Vương Tổ Hiền nhớ lại tình hình lúc đó, mô phỏng giọng điệu của Lâm Hựu Luân: "Bộ phim này có rất nhiều ngôi sao khách mời, ý tưởng mọi người muốn đóng góp sức lực cứu trợ vùng thiên tai rất tốt, nhưng cũng không thể vì đóng phim mà làm lỡ

công việc riêng.

Những vai có nhiều đất diễn trong phim, hãy cố gắng cân nhắc những diễn viên có lịch trình trống trải một chút...

Chị Chi bây giờ chắc không bận lắm nhỉ?

Cảm giác sau 'Hoàn Châu Cách Cách', chị đã lâu rồi không đóng phim mới." Nghe giọng điệu của Vương Tổ Hiền không giống như đang nói dối, Triệu Nhã Chi mới hoàn toàn yên tâm. 'Long Phượng Điếm' được quảng cáo là dàn sao hùng hậu, nhưng thực tế ai cũng rất bận rộn, đại đa số ngôi sao chỉ đóng vai quần chúng khách mời, may mắn thì có một hai câu thoại, không thì chỉ lướt qua màn hình.

Vương Tinh tiến cử Triệu Nhã Chi cho Lâm Hựu Luân, một mặt là vì điều kiện của cô rất phù hợp với yêu cầu của anh về vai nữ chính, mặt khác là vì lịch trình của cô đang trống nhất, như vậy việc quay phim sẽ thuận tiện hơn.

Không biết tại sao, sau khi làm rõ nguyên nhân Lâm Hựu Luân tìm mình đóng phim, trong lòng Triệu Nhã Chi lại nảy sinh một nỗi thất vọng mơ hồ.

Sau khi cúp điện thoại, cô nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu mình, nỗ lực xua tan cảm xúc đó ra khỏi tâm trí.

Tại một quán trà, Vương Tinh và Tăng Chí Vĩ đang trò chuyện rôm rả.

Tăng Chí Vĩ vỗ vỗ ngực: "Không vấn đề gì, vai này tôi nhận." Vương Tinh nhét một cái bánh xá xíu vào miệng, rút tờ giấy lau miệng rồi nói: "Vậy chuyện này quyết định thế nhé.

Anh cứ thong thả ăn, tôi có hẹn nên phải đi trước đây." Vương Tinh định đứng dậy thì bị Tăng Chí Vĩ giữ lại. "Trong phim này vai diễn chắc nhiều lắm nhỉ?" Vương Tinh ước tính sơ bộ: "Vai chính

cộng thêm khách mời, những vai để lại ấn tượng cho khán giả chắc khoảng hơn ba mươi vai." Tăng Chí Vĩ hỏi tiếp: "Vậy mấy vai tiểu nhị trong Long Phượng Điếm đã định được người chưa?" Vương Tinh thấy thời gian còn dư dả, liền kể tên từng vai cho Tăng Chí Vĩ nghe: "Triệu Nhã Chi đóng vai bà chủ, anh đóng vai anh trai bà chủ, Khâu Thục Trân đóng vai Diệu Diệu, rồi chị Phì và Trịnh Tắc Sĩ cũng đồng ý tham gia mỗi người một vai, còn có đại ca Địch Long cũng hứng thú với một vai.

Chỉ còn hai vai nam nữ tiểu nhị là chưa có chỗ gửi gắm." Tăng Chí Vĩ nghe vậy động tâm, nhân cơ hội nói: "Hay là để tôi giới thiệu cho anh hai người." Thấy Vương Tinh không từ chối, Tăng Chí Vĩ nói tiếp: "Vĩ Tử và Gia Linh thường nói với tôi, chuyện năm ngoái đa tạ Lâm tiên sinh giúp đỡ, họ luôn muốn tìm cơ hội báo đáp.

Vừa hay dạo này cả hai đều không nhận phim mới, hai vai tiểu nhị còn lại trong Long Phượng Điếm cứ để họ đóng đi." Hai vai này không có yêu cầu gì đặc biệt, Vương Tinh nghe Lương Triều Vĩ và Lưu Gia Linh nguyện ý đóng thì đương nhiên không từ chối, lập tức đồng ý ngay.

Rời khỏi quán trà, vừa lên xe, điện thoại của Vương Tinh đã reo vang. "Alo, ai đấy?" "Gã béo, chuyện xong chưa?" Đầu dây bên kia truyền đến giọng của Lâm Hựu Luân.

Vương Tinh đắc ý nói: "Mua một tặng hai nhé.

Tăng Chí Vĩ không những đồng ý mà còn giới thiệu thêm Vĩ Tử và Lưu Gia Linh.

Thế là dàn tiểu nhị của Long Phượng Điếm xong xuôi rồi, chỉ chờ bà chủ bên anh nữa thôi." Lâm Hựu Luân không nói bên Triệu Nhã Chi đã đồng ý hay chưa, Vương Tinh cũng rất thông minh không hỏi nhiều. "Vậy bên Chu Tinh Trì để anh đi nói, để cậu ấy tiếp tục đóng

Đường Bá Hổ, Trần Bách Tường tiếp tục vai Chúc Chi Sơn, còn Văn Trưng Minh và Từ Trinh Khanh thì anh tự xem mà thu xếp." Vương Tinh vốn đã có nhân tuyển thích hợp trong đầu: "Cứ chọn Đàm Vịnh Lân và Trương Học Hữu đi, tôi đã liên hệ với họ rồi, không có vấn đề gì." "Vậy cứ thế đi, người tôi hẹn đến rồi, cúp máy đây." Lâm Hựu Luân đặt điện thoại xuống, tùy tay đưa cho A Kiệt đang đứng bên cạnh, rồi đứng dậy đón tiếp Mạch Gia và Hồng Kim Bảo đang đi tới. "Lâm tiên sinh, đã lâu không gặp." Mạch Gia chìa tay ra bắt tay với Lâm Hựu Luân, sau đó Hồng Kim Bảo cũng chào hỏi một tiếng.

Sau khi chủ khách yên vị, Hồng Kim Bảo lên tiếng hỏi nguyên nhân Lâm Hựu Luân tìm họ đến.

Chương 634

Lâm Hựu Luân nhìn đồng hồ, nói chờ thêm một chút, còn một người nữa chưa tới.

Vừa dứt lời, ngoài cửa đã có người bước vào. "Thật ngại quá, trên đường gặp kẹt xe nên đến muộn một bước." Hứa Quán Văn vừa tới đã vội vàng xin lỗi ba người.

Lâm Hựu Luân xua tay, mời ông cùng ngồi xuống. "Lần này mời ba vị tới là muốn bàn bạc về việc quay bộ phim từ thiện đó." Mạch Gia, Hồng Kim Bảo và Hứa Quán Văn trước đó đều đã bày tỏ nguyện ý tham gia, nên khi Lâm Hựu Luân nhắc tới, họ không thấy bất ngờ, cũng không ai ngắt lời mà chờ nghe anh nói tiếp. "Hiện tại trong phim có ba vai diễn có đất diễn khá nặng, tôi muốn mời ba vị đảm nhận." Lâm Hựu Luân lấy ra ba bản kịch bản, chia cho mỗi người một bản.

Hồng Kim Bảo xua tay: "Kịch bản thì khỏi cần xem, tôi diễn vai nào cũng được." Mạch Gia và Hứa Quán Văn thì không vội biểu thái.

Không phải họ không nể mặt Lâm Hựu Luân, mà là họ rất hứng thú với kịch bản do anh viết, giờ có cơ hội đọc trước thì đương nhiên không muốn bỏ lỡ.

Lâm Hựu Luân bưng tách cà phê lên, cười nói: "Đại ca Hồng đừng vội, lần này anh có không ít cảnh đánh đấm đâu, cứ xem qua kịch bản đã rồi hãy nói." "Chẳng lẽ Lâm tiên sinh nghĩ tôi già rồi, không đánh nổi nữa sao?" Hồng Kim Bảo hỏi vặn lại. "Tuyệt đối không có, nếu không hôm nay tôi đã chẳng tìm đến anh." Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Cảnh đánh đấm lần này nói ra cũng không khó lắm, chủ yếu là cần Hồng Gia Ban bên anh phối hợp một chút, cái này không vấn đề gì chứ?" "Lâm tiên sinh yên tâm, chuyện này cứ giao cho tôi." Hồng Kim

Bảo trả lời rất hào sảng. "Vì vậy, đại ca Hồng vẫn nên xem kịch bản trước đi.

Cảnh hành động trong phim này mà diễn hỏng thì danh tiếng của Hồng Gia Ban cũng bị ảnh hưởng đấy." Lâm Hựu Luân nghiêm túc đề nghị.

Hồng Kim Bảo tuy không lo lắng vấn đề này, nhưng thấy Lâm Hựu Luân kiên trì, ông cũng lật kịch bản ra xem nghiêm túc như Mạch Gia và Hứa Quán Văn.

Khoảng hơn hai mươi phút sau, Hứa Quán Văn là người xem xong đầu tiên.

Ông đẩy gọng kính, hỏi: "Lâm tiên sinh, ba vai anh nói đó, tôi đóng vai Thái y đúng không?" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lâm Hựu Luân, Hứa Quán Văn gật đầu. "Vậy thì tôi yên tâm rồi, hợp tác với Mạch Đầu Trọc chắc sẽ vui lắm đây." Mạch Gia lúc này cũng xem xong kịch bản, nghe thấy lời Hứa Quán Văn, ông ngẩng đầu lên nói: "Này, đừng có nhầm đấy nhé.

Tôi rất thân với em trai ông, còn với ông thì chỉ tính là quen sơ sơ thôi.

Nếu tôi không nhớ nhầm thì đây là lần đầu tiên hai chúng ta hợp tác đấy nhỉ?" "Thì đã sao, sao thế, ông sợ rồi à?" Hứa Quán Văn không khách khí đáp lễ. "Tôi mà sợ á?" Mạch Gia chỉ vào mình cười ha hả, "Lần này tôi đóng vai Sử quan, lúc đóng phim đừng có để thua tôi đấy nhé." Hồng Kim Bảo mới xem kịch bản được một nửa đã bị tiếng tranh cãi của Mạch Gia và Hứa Quán Văn thu hút. "Tôi nói hai ông này, phim còn chưa bắt đầu quay mà đã hục hặc với nhau thế rồi à?" "Đùa chút thôi mà." Mạch Gia tùy ý tựa lưng vào sofa, rút một bao thuốc lá từ trong túi ra, quăng cho Hồng Kim Bảo và Hứa Quán Văn mỗi người một điếu, tự mình châm một điếu rồi vừa hút vừa nói:

"Thực ra Hứa Quán Văn à, lần này ông muốn so với tôi thì đúng là tìm nhầm đối tượng rồi.

Ông có thấy đoạn kịch bản ba chúng ta hộ tống Hoàng thượng xuống Giang Nam, sau đó gặp Giang Nam Tứ Đại Tài Tử lập sòng bạc lừa tiền không?" Hứa Quán Văn cầm điếu thuốc trên tay, đang định châm lửa thì nghe vậy liền dừng lại. "Thì sao nào?" "Nếu tôi đoán không lầm, vai Đường Bá Hổ đó chắc là do Chu Tinh Trì đóng nhỉ?" Khi nói câu này, Mạch Gia quay sang nhìn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân gật đầu: "Mạch tiên sinh nói không sai." Mạch Gia nhìn Hứa Quán Văn nhún vai: "Giờ thì ông hiểu rồi chứ, đối thủ thực sự của ông lần này là Chu Tinh Trì đấy." Hứa Quán Văn châm thuốc, rít một hơi: "Ông nghĩ tôi sẽ sợ sao?" Mạch Gia nhún vai, vẻ mặt không cho là đúng.

Hứa Quán Văn vẫn không chịu bỏ qua: "Tôi nghe nói sau khi giải nghệ, ông ở nhà treo một đôi câu đối, vế trên là 'Trường Giang sóng sau đè sóng trước', vế dưới là 'Một đời tân nhân táng cựu nhân'.

Đây còn là Mạch Đầu Trọc năm xưa dẫn dắt Tân Nghệ Thành đối đầu với Thiệu Thị, Gia Hòa sao?" Lời này của Hứa Quán Văn đầy tính mỉa mai, nhưng Mạch Gia không hề tức giận: "Tôi chỉ nói thật thôi.

Năm xưa tôi có thể làm ra những bộ phim đứng đầu doanh thu phòng vé Hong Kong, bây giờ chắc chắn không phải là không làm được.

Còn ông năm xưa đóng phim hài cũng lừng lẫy một thời, còn đoạt giải Kim Tượng trước cả tôi và Hồng Kim Bảo.

Nhưng bây giờ nhắc đến phim hài, còn được mấy người nhớ tới Hứa Quán Văn ông?

Đừng nói là ông, ngay cả em trai ông - A Kiệt, danh hiệu Ca Thần

chẳng phải cũng đang dần nhường lại cho cậu nhóc Trương Học Hữu đó sao?" Hứa Quán Văn im lặng hút thuốc.

Hồng Kim Bảo thấy không khí có chút không ổn, vội vàng lên tiếng: "Thôi nào, Lâm tiên sinh mời hai ông tới đóng phim, sao lại quay sang thảo luận mấy chuyện này rồi." "Biết là cái gã béo Hồng nhà ông giỏi xoay xở rồi.

Đám người cùng thời chúng ta, bây giờ cũng chỉ còn mình ông là vẫn còn phong độ ngời ngời thôi." Mạch Gia trêu chọc một câu. "Sao tự dưng lại kéo cả tôi vào thế này?" Hồng Kim Bảo có chút buồn bực, "Được rồi, được rồi, cứ coi như tôi vừa nãy chưa nói gì đi, hai ông cứ tiếp tục." Mạch Gia kẹp điếu thuốc, chỉ tay về phía Hồng Kim Bảo nói: "Lâm tiên sinh, tôi có đề nghị này.

Gã béo Hồng này đã không chịu thừa nhận tay chân mình đã chậm chạp, hay là anh sắp xếp cho ông ta một đối thủ lợi hại để họ giao đấu trong phim đi, như vậy mới náo nhiệt." Hứa Quán Văn vốn im lặng nãy giờ cũng gật đầu đồng tình.

Lâm Hựu Luân cười giải thích: "Chuyện này tôi đã nghĩ tới rồi.

Ở đoạn kết phim, đúng là sẽ có hai kẻ thù đủ tầm cỡ để đại ca Hồng luyện tay nghề.

Đương nhiên chỉ là giao đấu đơn giản vài chiêu để lấy lệ thôi." Hồng Kim Bảo nghe vậy cũng thấy hứng thú, nhưng Mạch Gia đã nhanh nhảu nói trước: "Để tôi đoán xem nào, đối thủ Lâm tiên sinh tìm cho gã béo Hồng không phải là Thành Long đấy chứ?

Nếu để hai sư huynh đệ họ đánh nhau một trận thì đúng là thú vị thật." "Mạch tiên sinh chỉ đoán đúng một nửa thôi.

Thành Long đúng là sẽ xuất hiện, nhưng anh ấy sẽ sát cánh chiến đấu cùng đại ca Hồng, sau đó cả hai cùng đối đầu với hai kẻ thù." Lâm

Hựu Luân vừa dứt lời, Hứa Quán Văn bên này đã đoán ra hai người đó là ai. "Lý Liên Kiệt và Triệu Văn Trác!" Lâm Hựu Luân khẽ vỗ tay hai cái, mắt Hồng Kim Bảo sáng rực lên.

Nếu thực sự có thể giao đấu với Lý Liên Kiệt và Triệu Văn Trác - hai ngôi sao võ thuật mới nổi này, thì đối với Hồng Kim Bảo mà nói, đó quả thực là một chuyện vô cùng hấp dẫn.

Mạch Gia một tay vỗ vai Hứa Quán Văn, một tay vỗ vai Hồng Kim Bảo: "Nếu không phải lần này tình huống đặc thù, có lẽ cả đời này hai ông cũng khó mà tụ hội cùng những đối thủ như vậy để đóng phim đâu.

Thế nên, cả hai ông cứ biết thế mà hài lòng đi." Lâm Hựu Luân và Vương Tinh tổng cộng dùng hai ngày để chốt xong tất cả các vai diễn có thoại trong 'Long Phượng Điếm'.

Đương nhiên đối với nhiều ngôi sao khác, việc tham gia bộ phim này chẳng qua là để lộ diện, thể hiện tấm lòng.

Đa số chỉ cần bớt chút thời gian đến phim trường, tùy theo cảnh quay ngày hôm đó mà chọn một vài vai quần chúng để xuất hiện là hoàn thành nhiệm vụ.

Vai diễn Công chúa Trường Từ của Vương Tổ Hiền đã hoàn thành toàn bộ cảnh quay trong ba ngày đầu, nhưng cô vẫn ở lại đoàn phim.

Miệng thì nói là ở lại bầu bạn với Triệu Nhã Chi, nhưng thực tế là để "giám sát" Lâm Hựu Luân, không cho anh có thêm cơ hội tiếp xúc với Khâu Thục Trân. "Biết thế em đã đóng vai Diệu Diệu rồi, giờ thì hời cho người phụ nữ đó quá." Trong phòng hóa trang, Vương Tổ Hiền không nhịn được mà phàn nàn với Triệu Nhã Chi.

Triệu Nhã Chi soi gương, xác định lớp trang điểm đã xong, quay

đầu cảm ơn thợ hóa trang.

Mặc dù rất tò mò không biết hai người sẽ nói chuyện gì tiếp theo, nhưng người thợ hóa trang vẫn rất tự giác thu dọn đồ đạc rời đi.

Triệu Nhã Chi đóng cửa lại, quay lại nắm tay Vương Tổ Hiền ngồi xuống sofa. "Cái tính trẻ con này của em nên sửa đi thôi.

Vừa nãy còn có người ngoài ở đây, sao em có thể tùy tiện nói ra những lời như vậy?" "Cả đoàn phim có ai mù đâu.

Hai người họ lúc đóng phim cứ liếc mắt đưa tình như thế, ma cũng nhìn ra họ có vấn đề, còn sợ em nói ra sao?" Vương Tổ Hiền ấm ức nói. "Vai Diệu Diệu vốn dĩ là phải không ngừng quyến rũ A Luân mà, kịch bản viết như vậy, em ghen tuông thế có ích gì đâu?

Hơn nữa theo thiết lập trong kịch bản, người A Luân thực sự yêu là chị, chẳng lẽ em cũng định ghen với cả chị sao?" Vương Tổ Hiền im lặng cúi đầu.

Triệu Nhã Chi vỗ vỗ tay cô: "Hiền à, chị đã từng khuyên em rồi, nếu không thể chấp nhận tính cách đó của A Luân thì em nên dứt khoát từ bỏ.

Nếu không, thời gian em ở bên anh ấy càng dài, sau này em sẽ càng đau khổ hơn." "Chị Chi, nếu là vài năm trước có lẽ em còn hạ quyết tâm được, nhưng bây giờ..." Ánh mắt Vương Tổ Hiền đầy vẻ thê lương, cô lắc đầu nói: "Em không thể rời xa anh ấy được nữa rồi." Triệu Nhã Chi thở dài u uất: "Chính vì em bây giờ như thế này nên chị mới lo lắng.

Bên cạnh A Luân có bao nhiêu phụ nữ, em có thể đề phòng hết được không?

Chương 635

Nếu không thể có được toàn bộ trái tim anh ấy, vậy thì em chỉ còn cách chiếm giữ một vị trí đặc biệt nhất trong lòng anh ấy, khiến anh ấy vĩnh viễn không thể quên em, chứ không phải suốt ngày đi tranh giành ghen tuông với những người phụ nữ khác như hiện tại." Ở phim trường, trừ khi không thể tránh khỏi, Khâu Thục Trân luôn cố gắng né mặt Vương Tổ Hiền.

Có thể thấy trong lòng cô cũng đầy rẫy sự tội lỗi đối với Vương Tổ Hiền.

Thực tế, cô cũng giống như Vương Tổ Hiền, đều là những người phụ nữ đáng thương lún sâu vào bùn lầy tình ái không dứt ra được.

Đương nhiên, Triệu Nhã Chi vốn thân thiết với Vương Tổ Hiền nên sẽ không nói giúp cho Khâu Thục Trân, cô chỉ dùng cách này để khuyên nhủ Vương Tổ Hiền mà thôi.

Sau một hồi im lặng cúi đầu, Vương Tổ Hiền cuối cùng cũng bị lời nói của Triệu Nhã Chi thuyết phục.

Còn việc phải làm thế nào thì Triệu Nhã Chi không thể dạy cho cô được.

Đúng lúc cả hai đều không nói gì, nhân viên hậu cần gõ cửa phòng hóa trang. "Cô Triệu, đạo diễn Vương bảo tôi đến thông báo cho cô, năm phút nữa sẽ quay cảnh tiếp theo.

Ông ấy hỏi cô đã hóa trang xong chưa?" "Xong rồi, tôi qua ngay đây." Triệu Nhã Chi đứng dậy, đồng thời kéo cả Vương Tổ Hiền đang ngồi trên sofa dậy. "Chị Chi, chị đi một mình đi, em muốn ở lại đây yên tĩnh một chút." Vương Tổ Hiền ngẩng đầu nói. "Em quên cảnh tiếp theo quay gì rồi à?" Triệu Nhã Chi kéo Vương Tổ Hiền dậy khỏi

sofa, nhắc nhở: "A Luân bị nhốt trong xe tù, sau đó bị dân chúng xung quanh ném trứng gà và lá cải thối vào người đấy." Vương Tổ Hiền bĩu môi: "Rõ ràng có thể dùng đóng thế, vậy mà cứ nhất quyết đòi tự mình lên sàn, nói cái gì mà muốn cảm nhận cảm giác bị ném trứng gà là thế nào.

Thế thì cứ để anh ta tự mình chịu đựng đi, em không thèm xem bộ dạng xui xẻo của anh ta đâu." Triệu Nhã Chi nhìn Vương Tổ Hiền, trong lòng thầm lắc đầu.

Sao Vương Tổ Hiền lại không hiểu tâm ý của cô chứ?

Lâm Hựu Luân đóng cảnh đó xong chắc chắn người ngợm đầy trứng gà với lá cải, lúc xuống xe cần phải được làm sạch ngay.

Nếu lúc này Vương Tổ Hiền chạy tới giúp anh xử lý, chẳng phải sẽ lấy lại được vị thế đã mất vào tay Khâu Thục Trân trong các cảnh quay trước đó sao?

Triệu Nhã Chi thấy mình đang suy tính giúp Vương Tổ Hiền, nhưng ngay cả cô cũng không nhận ra rằng thực chất cô có ý nghĩ đó là vì sự quan tâm dành cho Lâm Hựu Luân.

Việc thông qua Vương Tổ Hiền chỉ là một cách để cô thể hiện sự quan tâm của mình mà thôi.

Ngay cả Triệu Nhã Chi còn không nhận ra điểm này thì Vương Tổ Hiền đương nhiên không thể biết.

Cô vừa nghe Triệu Nhã Chi nói xong liền lập tức nhận ra mình suýt chút nữa đã bỏ lỡ một cơ hội tốt, không còn làm mình làm mẩy nữa mà nắm lấy tay Triệu Nhã Chi, vội vã chạy đến hiện trường quay phim.

Trước khi quay cảnh này, Vương Tinh một lần nữa khuyên nhủ Lâm Hựu Luân. "A Luân, tôi thấy hay là thôi đi.

Chúng ta thay đổi góc quay, để đóng thế diễn, sau này hậu kỳ cắt ghép một chút là được, anh đâu cần tự mình chịu trận như thế." Lâm Hựu Luân mặc xong bộ đồ tù dưới sự giúp đỡ của nhân viên phục trang, quay đầu nói với Vương Tinh: "Đây đâu phải động tác nguy hiểm gì.

Đóng thế diễn được thì tại sao tôi không diễn được?" "Anh đóng phim chỉ là để chơi thôi mà, hà tất phải nghiêm túc thế?" Vương Tinh không hiểu nổi.

Lâm Hựu Luân nhún vai, thản nhiên nói: "Đã là đi chơi thì đương nhiên phải chơi cho ra trò, nếu không thì còn gì là thú vị nữa?" "Được rồi, ngay cả khi anh không nghĩ cho mình thì cũng nên nghĩ cho người khác chứ?

Anh biết không, vì biết hôm nay có cảnh ném trứng gà vào anh, mấy diễn viên ban đầu hứa sẽ xuất hiện trong cảnh này đều cáo bận không đến rồi.

Như vậy vị trí của những vai cần lộ diện trong kịch bản phía sau càng thêm căng thẳng, anh chẳng phải đang làm khó tôi sao?" Vương Tinh mặt mày ủ rũ như thể bị ai nợ mấy triệu bạc. "Dù sao cảnh này những vai được lộ mặt cũng không nhiều, lát nữa anh cứ nghĩ cách khác là được." Lâm Hựu Luân chỉ dùng một câu đã gạt phăng chuyện đó đi, "Đúng rồi, Thành Long đến chưa?" "Đến rồi, đang hóa trang bên kia kìa." Vương Tinh thuận miệng đáp, rồi nói tiếp: "Tôi nói anh cũng ác thật đấy, lại bắt cậu ấy đóng giả nữ xuất hiện." "Làm ơn đi, anh ấy đóng vai mật thám của Cẩm Y Vệ, đó là yêu cầu của kịch bản." "OK!" Vương Tinh cuối cùng không còn gì để nói.

Thấy Lâm Hựu Luân đã chuẩn bị xong, ông cầm lấy loa phóng thanh. "Các bộ phận chuẩn bị, máy quay, diễn viên bắt đầu vào vị trí!" Một lệnh ban xuống, cả đoàn phim đều bận rộn hẳn lên.

Các diễn viên quần chúng đã thay đồ bắt đầu đứng vào vị trí hai bên đường dưới sự sắp xếp của phó đạo diễn.

Bên này, hai nhân viên công tác đỡ Lâm Hựu Luân lên xe tù.

Lâm Hựu Luân muốn làm thật, nhưng Vương Tinh thì không dám.

Ông đưa ra một quy tắc khi nhân viên hậu cần phát trứng gà và lá cải cho diễn viên quần chúng: chỉ được ném vào xe tù, không được ném trúng đầu Lâm Hựu Luân.

Hiện trường có người giám sát chuyên môn, ai ném trượt thì hôm nay không có tiền công. "Action!" Tiếng bảng đóng phim vang lên trước ống kính, hàng chục diễn viên quần chúng hai bên lập tức ném trứng gà, lá cải trên tay vào xe tù như điên.

Lâm Hựu Luân lúc đầu nhắm nghiền mắt, chuẩn bị tinh thần bị ném trúng, không ngờ mấy quả trứng gà bay tới cứ như có mắt, đều né đầu anh ra mà bay qua.

Quả ném chuẩn nhất lúc vỡ ra cũng cách đầu anh đến mười mấy centimet.

Hai máy quay đặt trên đường ray, một máy nhắm thẳng vào Lâm Hựu Luân, máy còn lại nhắm vào Thành Long đang cải trang nữ lẫn trong đám đông.

Ba người Hồng Kim Bảo, Hứa Quán Văn và Mạch Gia trong vai Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ, Ngự y và Sử quan lúc này tách đám đông chen vào.

Nghe nói kẻ trên xe tù lăng mạ nhà vua, họ cũng gia nhập hàng ngũ ném trứng gà.

Đương nhiên họ chỉ làm động tác giả, trứng gà và lá cải trên tay thực tế là ném về một hướng khác.

Họ đều là những diễn viên gạo cội, kiểu biểu diễn này chẳng có chút độ khó nào. "Cut!" Vương Tinh cầm loa hét lớn một tiếng, cảnh này đạt yêu cầu ngay lần quay đầu tiên.

Những người khác giải tán, ai thay đồ thì thay đồ, ai tẩy trang thì tẩy trang.

Lâm Hựu Luân vẫn đứng trên xe tù không chịu ra, lát nữa anh còn phải quay bổ sung cảnh quay cận cảnh đầu tóc đầy trứng gà và lá cải.

Khi Vương Tinh leo lên xe tù, Lâm Hựu Luân không nhịn được phàn nàn: "Này, tôi nói mấy diễn viên quần chúng anh tìm quá nghiệp dư rồi đấy.

Chẳng có quả trứng nào rơi trúng đầu tôi cả, trông giả quá." "Thôi đi, đừng có khắt khe quá thế, mọi người cũng chỉ là đi kiếm miếng cơm thôi mà." Vương Tinh bóp nát hai quả trứng gà, bảo Lâm Hựu Luân nhắm mắt lại rồi đổ trứng lên đầu anh, lại lấy hai miếng lá cải vắt lên tóc, sau đó nhìn trái nhìn phải, xác nhận không có vấn đề gì mới nhảy xuống xe tù, thông báo cho thợ quay phim chuẩn bị quay tiếp.

Ống kính máy quay một lần nữa nhắm vào Lâm Hựu Luân.

Vương Tinh hô bắt đầu, diễn viên quần chúng hai bên lại phối hợp rất nhịp nhàng tiếp tục ném trứng gà và lá cải vào xe tù.

Đáng lẽ cảnh quay này chưa đầy nửa phút là xong, nhưng không biết là ai ném trứng, trong lúc sơ ý đã ném thẳng một quả vào đầu Lâm Hựu Luân. "Mẹ kiếp, thằng khốn nào thế!" Vương Tinh ngồi sau màn hình giám sát giật phắt tai nghe ra, tức giận đứng bật dậy.

Lâm Hựu Luân bị ném một cái đau điếng người.

Vương Tinh vừa hô dừng, nhân viên công tác hai bên lập tức vây lại, cuống cuồng đỡ anh xuống xe tù.

Vương Tinh tách đám đông chen vào, nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ mặt bất lực: "Đã bảo dùng đóng thế mà anh không nghe, giờ thì hay rồi chứ?" Lâm Hựu Luân vừa dùng khăn giấy lau mặt vừa nói: "Chỉ là bị ném một cái thôi, không sao đâu." Vương Tinh định lên tiếng khuyên thêm thì Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân mỗi người cầm một chiếc khăn lông chen vào.

Hai người nhìn thấy nhau đều sững lại.

Khâu Thục Trân né tránh ánh mắt rồi cúi đầu, không tiến tới nữa.

Vương Tổ Hiền hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn bước tới, thay thế thợ hóa trang đang lau dọn cho Lâm Hựu Luân, ân cần lau mặt cho anh. "Được rồi, được rồi, đừng vây quanh đây nữa, đi làm việc của mình đi!" Vương Tinh đuổi những người xung quanh đi, sau đó thấy Khâu Thục Trân vẫn đứng đó, định bụng qua khuyên nhủ vài câu nhưng nghĩ lại thôi, lắc đầu rồi bỏ đi.

Chương 636

Vương Tổ Hiền nhìn bộ dạng đáng thương của Khâu Thục Trân, cuối cùng cũng mềm lòng. "Đứng đờ ra đó làm gì, còn không mau lại đây giúp một tay." Khâu Thục Trân ngây người đáp "Dạ", chạy lại định giúp thì mới nhận ra có gì đó không đúng.

Sau khi đưa chiếc khăn sạch cho Vương Tổ Hiền, cô rụt tay lại. "Hai người nói chuyện đi, tớ đi tẩy trang trước đây." Khâu Thục Trân vẫn còn mặc đồ diễn, nói xong liền xách váy chạy biến.

Lâm Hựu Luân ban đầu kẹp giữa hai người phụ nữ không biết phải làm sao, giờ chỉ còn lại Vương Tổ Hiền, anh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Vừa định lên tiếng thì vai đã bị Vương Tổ Hiền véo một cái thật đau. "Giờ thì anh đắc ý rồi chứ?" Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tổ Hiền với vẻ mặt đầy ấm ức, giả vờ không hiểu cô nói gì.

Vương Tổ Hiền cũng không thèm tính toán với anh nữa, chỉ bảo anh ngẩng mặt lên để cô lau sạch vết bẩn.

Lâm Hựu Luân nắm lấy tay Vương Tổ Hiền, dày mặt cười hắc hắc: "Vừa nãy anh bị ném trúng thật đấy, sao em chẳng quan tâm anh lấy một câu thế?" Vương Tổ Hiền lườm anh một cái sắc lẹm: "Quan tâm cái đầu quỷ nhà anh ấy.

Em thấy cái đó còn nhẹ đấy, cái đồ khốn chết tiệt như anh nên bị ném thêm vài phát nữa mới đúng!" Lâm Hựu Luân câm nín. "Được rồi, đầu đừng có ngọ nguậy, vết bẩn trên mặt còn chưa lau sạch kìa!" Vương Tổ Hiền giữ đầu Lâm Hựu Luân lại, tiếp tục dùng khăn lau mặt cho anh.

Triệu Nhã Chi biết Vương Tổ Hiền cầm khăn đi lau mặt cho Lâm

Hựu Luân, trong lòng vẫn có chút không yên tâm.

Cô định qua xem thử thì giữa đường lại đụng phải Khâu Thục Trân. "A Trân, sao em đã quay lại rồi?" "Chị Chi, là chị ạ." Khâu Thục Trân lộ vẻ hơi gượng gạo, "Hiền đang ở bên đó, em về tẩy trang." Triệu Nhã Chi lộ vẻ hiểu ý, gật đầu nói: "Vậy em mau đi đi." Khâu Thục Trân đi khá vội, không chú ý lúc lướt qua Triệu Nhã Chi, một tay Triệu Nhã Chi khẽ rụt vào trong ống tay áo phục trang, nơi đó giấu một chiếc khăn lông sạch sẽ.

Sau khi Khâu Thục Trân đi khỏi, Triệu Nhã Chi vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Nếu lúc đó bị Khâu Thục Trân nhìn thấy chiếc khăn trong tay cô thì thật chẳng biết phải giải thích làm sao.

Biết Vương Tổ Hiền đã giúp Lâm Hựu Luân dọn dẹp, Triệu Nhã Chi liền từ bỏ ý định qua đó xem tình hình.

Cô đứng đó một lúc, đoán chừng Khâu Thục Trân đã về đến phòng hóa trang rồi mới quay về theo đường cũ.

Triệu Nhã Chi vừa về tẩy trang xong thì Vương Tổ Hiền đã tìm tới. "Chị Chi, chị có thấy A Trân đâu không?" "Vừa nãy chị mới gặp cô ấy, giờ chắc đang tẩy trang đấy." Triệu Nhã Chi cảm thấy rất kỳ lạ.

Từ khi Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân trở mặt vì chuyện của Lâm Hựu Luân, hai người vốn dĩ đã như người xa lạ.

Lần này cùng ở trong một đoàn phim mà chưa từng thấy họ nói với nhau câu nào.

Việc Vương Tổ Hiền hỏi tung tích của Khâu Thục Trân khiến cô cảm thấy vô cùng đột ngột. "Sao thế, em tìm cô ấy à?" "Em muốn nói chuyện với cậu ấy." Ánh mắt Vương Tổ Hiền hơi trĩu xuống, lông mi

chớp liên tục.

Cô cũng phải đấu tranh tư tưởng mãi mới đưa ra được quyết định này. "Bảo cô ấy rời xa A Luân sao?" Triệu Nhã Chi thuận miệng hỏi một câu.

Vương Tổ Hiền cười khổ lắc đầu: "Chỉ muốn cùng cậu ấy ôn lại chuyện cũ thôi." Triệu Nhã Chi không chắc chắn hỏi lại: "Chỉ có thế thôi sao?" Vương Tổ Hiền gật đầu.

Trên mặt Triệu Nhã Chi lộ ra nụ cười an tâm: "Đi đi, chị nghĩ cô ấy cũng rất muốn nói chuyện với em đấy." Tại một quán cà phê, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân ngồi đối diện nhau.

Hai tách cà phê trên bàn bốc khói nghi ngút.

Vương Tổ Hiền chống cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ, gương mặt thoáng chút hoài niệm. "Chỗ này tớ đã mấy năm không đến rồi, nhớ hồi đó cậu thích ngồi nhất là vị trí sát cửa sổ này." Khâu Thục Trân nghe vậy mỉm cười, trong mắt cũng lộ vẻ truy ức. "Lần nào cậu gọi cà phê cũng không cho đường, rồi sau đó cứ than vãn mãi là cà phê ở đây đắng quá." Vương Tổ Hiền thu hồi ánh mắt từ ngoài cửa sổ, cảm thán một câu: "Thời gian trôi nhanh thật đấy." Khâu Thục Trân đượm chút buồn bã nói: "Đúng vậy, chúng ta đã hơn 3 năm rồi không ngồi uống nước cùng nhau như thế này." Vương Tổ Hiền không nói gì, chỉ bưng tách cà phê lên nhấp một ngụm, rồi nhíu mày bảo: "Đắng quá." Khâu Thục Trân bật cười: "Đã bảo cậu phải cho đường vào rồi mà." Vương Tổ Hiền đặt tách cà phê xuống, hỏi: "Mấy năm qua cậu vẫn ổn chứ?" Khâu Thục Trân im lặng một hồi: "Tình cảnh của tớ, chắc cậu cũng biết rồi." "Cũng đúng." Vương Tổ Hiền nhún vai, "À phải rồi, tớ vẫn chưa biết cậu ở bên anh ấy từ khi nào?" Lần này được ngồi lại uống cà phê với Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân cũng không muốn giấu giếm thêm nữa. "Ngay cái đêm trước khi Thái Chí

Minh bị bắn chết." Vương Tổ Hiền lộ vẻ kinh ngạc: "Sao có thể, đêm đó anh ấy chẳng phải ở nhà con hồ ly tinh Ôn Bích Hà sao?

Sau này chính anh ấy cũng đã thừa nhận rồi mà." Khâu Thục Trân không giải thích: "Cậu thấy tớ có cần thiết phải nói dối không?" Vương Tổ Hiền gật đầu, tỏ ý mình đã hiểu.

Khâu Thục Trân không nói dối, vậy tức là Ôn Bích Hà đã nói dối.

Còn về việc tại sao Ôn Bích Hà làm vậy, Vương Tổ Hiền cũng không mấy hứng thú muốn biết. "Đêm đó cậu không có nhà, tớ chạy vào phòng cậu ngủ, không ngờ nửa đêm anh ấy lẻn vào, rồi nhầm tớ là cậu..." Khâu Thục Trân nói đến đây thì dừng lại. "Ồ, hai người quá đáng thật đấy, dám lén lút vụng trộm trong phòng tớ!" Vương Tổ Hiền không hề tức giận, điều này khiến Khâu Thục Trân thở phào nhẹ nhõm. "Không có mà, sau đó anh ấy nhận ra là tớ, lúc đó cũng ngượng lắm.

Anh ấy lúc đó có uống rượu, chắc là đầu óc không được tỉnh táo cho lắm..." Vương Tổ Hiền xua tay, ý bảo Khâu Thục Trân không cần nói tiếp nữa. "Cũng may hôm đó tớ không có nhà, nếu không chắc tớ suy sụp ngay lập tức mất." "Xin lỗi cậu." Câu nói này đã nghẹn trong lòng Khâu Thục Trân hơn ba năm qua, giờ cuối cùng cũng có cơ hội nói ra với Vương Tổ Hiền.

Cô không hy vọng Vương Tổ Hiền có thể tha thứ cho mình, nhưng không có nghĩa là cô không cảm thấy cắn rứt về chuyện đó. "Câu này không nên để cậu nói." Vương Tổ Hiền lắc đầu, nhưng trong lòng đã mắng Lâm Hựu Luân cả nghìn lần. "Cảm ơn cậu!" Khâu Thục Trân trút bỏ được gánh nặng tâm lý bấy lâu, cả người bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn đi. "Đúng rồi, cậu theo anh ấy thời gian cũng không ngắn rồi, sao cái bụng vẫn chẳng thấy động tĩnh gì thế?

Hay là cậu không định có con?" Khâu Thục Trân ngạc nhiên trước

câu hỏi đột ngột này của Vương Tổ Hiền, đờ người ra một lúc mới phản ứng kịp.

Đứa con của Hồng Cô sắp chào đời rồi, Vương Tổ Hiền bên này cũng bắt đầu sốt ruột. "Chuyện này tớ vẫn chưa nghĩ đến nhiều lắm, ngược lại là cậu mới nên suy nghĩ kỹ đi." Vương Tổ Hiền mặt đầy phiền não nói: "Cậu tưởng tớ không nghĩ chắc, tớ đã đi bệnh viện kiểm tra rồi, chẳng có vấn đề gì cả, vậy mà cứ mãi không đậu thai được đây này!" "Nếu cô thật sự sốt ruột, hay là mỗi tháng tôi cho cô mượn mấy ngày thời gian anh ấy ở bên tôi nhé?" Khâu Thục Trân nhìn vẻ mặt rất nghiêm túc, nhưng ý cười long lanh trong mắt đã tiết lộ suy nghĩ thật sự trong lòng cô. "Đi chết đi!" Vương Tổ Hiền chộp lấy một cái gối tựa định ném qua, nhưng lúc đó mới nhận ra đây là nơi công cộng, đành hậm hực đặt gối xuống. "Nói nghiêm túc đấy, tôi biết ở Thái Lan có một nơi cầu con rất linh, hay là cô đi thử xem?" Vương Tổ Hiền lắc đầu: "Thôi đi, những nơi như cô nói, cả Hồng Kông lẫn Đài Loan tôi đều đi hết rồi, chẳng có tác dụng gì cả." Khâu Thục Trân lộ ra vẻ mặt lực bất tòng tâm, nhún vai nói: "Vậy thì cô chỉ có thể tự mình nỗ lực nhiều hơn thôi." "Được rồi, không nói chuyện này nữa, lần này tôi hẹn cô ra đây thực chất là để ôn lại chuyện cũ thôi, cô đừng có nghĩ nhiều.

Đợi đến khi tôi có con của anh Luân, người đầu tiên tôi bảo anh ấy đuổi đi chính là cô!" Vương Tổ Hiền cố tình làm ra vẻ hung dữ đe dọa.

Khâu Thục Trân cũng không chịu kém cạnh đáp trả: "Đừng có đắc ý, chuyện này tôi sẽ không nhường cô đâu.

Cô lâu như vậy rồi còn chưa có phản ứng gì, biết đâu tôi lại mang thai trước cô thì sao?

Đến lúc đó chưa biết ai đuổi ai đâu!" Hai người lườm nguýt nhau,

rồi đột nhiên cùng bật cười.

Sau khi cười mệt, Vương Tổ Hiền giơ tay gọi phục vụ lại thanh toán. "Để tôi." Khâu Thục Trân nhanh tay rút ví tiền ra. "Cô quên rồi sao, trước đây toàn là tôi thanh toán mà." Vương Tổ Hiền cười nhấn mạnh. "Tất nhiên là không quên, trước đây lần nào tôi cũng bị cô kéo xềnh xệch tới đây." Khâu Thục Trân hồi tưởng lại.

Chương 637

"Lần này cũng là tôi hẹn cô, nên cứ theo quy tắc cũ đi." Vương Tổ Hiền chặn xấp tiền Khâu Thục Trân đưa cho phục vụ, tự mình trả tiền.

Cả hai đều lái xe đến, đi ra cửa liền vui vẻ chia tay.

Cảnh tượng này tình cờ bị cánh săn ảnh phục kích gần đó chụp được.

Ngày hôm sau, trên báo đăng bức ảnh hai người bắt tay nhau trước cửa quán cà phê với tiêu đề: "Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân xóa bỏ hiềm khích cũ, cười nói vui vẻ tại quán cà phê!" "Thế này cũng được sao?" Vương Tinh cầm tờ báo mà không dám tin vào mắt mình, quay sang nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ mặt đầy kinh ngạc. "Đừng nhìn tôi như vậy, tôi cũng không biết chuyện gì đã xảy ra." Lâm Hựu Luân nhún vai: "Giờ thì anh không cần lo lắng bộ phim 'Long Phượng Điếm' thiếu tuyên truyền nữa rồi." "Phim của người khác đều là nam nữ chính truyền scandal, bên mình lại là tình địch bắt tay giảng hòa, xem ra truyền thông sẽ xôn xao một thời gian đây." Vương Tinh xoa xoa cái cằm béo múp của mình, trêu chọc một câu. "Anh cũng đẩy nhanh tốc độ cắt dựng đi, tận dụng làn sóng này, cố gắng cho phim công chiếu trong vòng một tuần." Bản thảo phân cảnh Lâm Hựu Luân đưa cho Vương Tinh rất chi tiết, nên chưa đầy một tuần, phần lớn các cảnh quay chính đã hoàn thành.

Tuy có rất nhiều ngôi sao tham gia, nhưng một phần là vì muốn đóng góp cho quỹ từ thiện, phần khác là vì nể mặt Lâm Hựu Luân, nên cơ bản giao cho vai diễn nào họ cũng vui vẻ chấp nhận, giúp tiến độ quay phim nhanh hơn hẳn.

Vương Tinh từng chỉ mất một tuần để quay xong một bộ phim, giờ Lâm Hựu Luân cho ông nửa tháng, hoàn thành bộ phim này là quá dư dả.

Nghe yêu cầu của Lâm Hựu Luân, ông vỗ ngực bảo đảm ngay: "Anh yên tâm, không cần đến một tuần đâu, chỉ cần ba bốn ngày nữa là xong xuôi." —— Ngày 11 tháng 7, buổi họp báo "Lời kêu gọi khẩn cấp cứu trợ thiên tai" cho lũ lụt Hoa Đông được tổ chức tại thủ đô.

Thứ trưởng Bộ Dân chính đã giới thiệu tình hình thiên tai với các phóng viên trong và ngoài nước, đồng thời thay mặt chính phủ khẩn cấp kêu gọi Liên Hợp Quốc, chính phủ các nước, các tổ chức quốc tế và cộng đồng quốc tế cung cấp viện trợ nhân đạo cho vùng lũ lụt hai tỉnh Tô, Hoàn.

Cũng trong ngày hôm đó, bộ phim "Long Phượng Điếm" do giới nghệ sĩ Hồng Kông hợp tác sản xuất để gây quỹ cứu trợ chính thức công chiếu.

Nhờ buổi đại nhạc hội "Vong Ngã" tại Hồng Khám và các hoạt động tuyên truyền của truyền thông thời gian qua, công chúng Hồng Kông cơ bản đều biết đến sự tồn tại của bộ phim này.

Chuỗi rạp Gia Nghị đã dành một nửa số suất chiếu trong ba ngày đầu cho bộ phim.

Ngày đầu tiên công chiếu, vé của tất cả các suất chiếu đã được bán sạch từ sáng sớm.

Đa số khán giả mua vé vào rạp đều vì dàn diễn viên toàn sao, nhưng liệu có thực sự thấy được tất cả các ngôi sao lộ diện hay không, một số khán giả vẫn còn nghi ngại. "Giới nghệ sĩ Hồng Kông nhiều ngôi sao như vậy, một bộ phim dù nhiều vai đến đâu cũng không thể nhét hết vào được.

Tôi thấy có một nửa lộ mặt là tốt lắm rồi." "Thấy được một nửa thì tôi thấy giá vé này cũng đáng." "Nghe nói Hứa Quán Văn và Chu Tinh Trì sẽ đối đầu trực tiếp trong phim này, anh bảo hai người họ ai sẽ có khí chất hơn?" "Ai biết được, cứ xem đi đã." ...

Trước khi phim bắt đầu, đủ loại giả thuyết vang lên không ngớt, cho đến khi đèn tắt, biểu tượng của chuỗi rạp Gia Nghị hiện lên trên màn ảnh, xung quanh mới dần im lặng.

Phần giới thiệu đầu phim chạy dài hơn ba phút mới liệt kê hết danh sách nhân viên tham gia.

Khán giả không ai rảnh mà đếm, nhưng ít nhất cũng phải có một hai trăm cái tên xuất hiện.

Cốt truyện chính thức bắt đầu tại một nơi gọi là phố Bách Tính trong hoàng cung.

Qua lời thuyết minh, khán giả được biết do Hoàng đế Chu Hậu Chiếu còn trẻ ham chơi, mỗi ngày phải được vui chơi giải trí mới thấy hưng phấn, nếu không sẽ u sầu bỏ bê triều chính.

Hoàng thái hậu lo lắng trong lòng, bèn hạ lệnh cho đại nội tổng quản xây dựng phố Bách Tính theo kiểu dân gian ngay trong cung để làm vui lòng Hoàng đế.

Một toán cung nữ và quan viên xếp hàng chỉnh tề, đi từng bước nhỏ trước thành lầu cấm cung.

Máy quay lướt qua mặt từng người, dù chỉ dừng lại chưa đầy một giây nhưng những khán giả tinh mắt vẫn kinh ngạc nhận ra, tám người này đều là nghệ sĩ của đài TVB, lại còn là những gương mặt quen thuộc thường thấy trong các bộ phim truyền hình.

Đến cả những vai diễn như vậy cũng mời được diễn viên nổi tiếng, chỉ mới đoạn đầu này thôi, ngày càng nhiều khán giả tin rằng

tuyên bố toàn sao đóng phim không hề nói quá.

Lúc này, ống kính đã chuyển lên thành lầu.

Hồng Kim Bảo, Mạch Gia, Hứa Quán Văn cả ba mặc quan phục đứng bên cạnh long ngai, đang nhìn về phía này.

Tiếp đó cảnh phim chuyển đổi, Hoàng thái hậu trong trang phục lộng lẫy từ góc cua bước ra, đám người bên này vội vàng quỳ xuống. "Đó chẳng phải Tiêu Phương Phương sao?" Một khán giả tinh mắt không nhịn được thốt lên.

Khi mọi người nhìn kỹ lại, đúng là diễn viên đóng vai Hoàng thái hậu là Tiêu Phương Phương, còn thái giám đứng cạnh bà, không ai khác chính là Lưu Tuần, người chuyên đóng vai thái giám phản diện trong các phim võ thuật của Từ Khắc.

Mới bắt đầu chưa đầy một phút rưỡi đã xuất hiện nhiều ngôi sao quen thuộc như vậy, khiến những khán giả ban đầu chỉ định đi đếm sao cảm thấy rất phấn khích, dĩ nhiên nhiều người hơn đã bắt đầu bị lôi cuốn bởi cốt truyện.

Lưu Tuần hô một tiếng "Thay đồ", các cung nữ và quan viên dưới thành lầu lập tức mở bọc đồ mang theo, thay thường phục bách tính.

Mọi người phân công nhau đóng vai thương nhân, thị dân, nghệ nhân giang hồ trên đường phố để mua vui cho Hoàng đế.

Hoàng đế Chính Đức do Lâm Hựu Luân thủ vai đi dạo trên phố, Mạch Gia và Hứa Quán Văn cải trang thành dân thường đi cùng.

Ngờ đâu lúc này, Trường Từ quận chúa tinh quái đột ngột chạy ra, khiến Hoàng đế cảm thấy rất bất lực.

Đây không phải lần đầu Vương Tổ Hiền diễn hình tượng điêu ngoa nhậm tính này.

Từ vai diễn đầu tay trong "Đại Tiếu Tru Tiên" đến vai diễn giúp cô giành giải Ảnh hậu Kim Tượng trong "Cô Nàng Ngổ Ngáo", đều thuộc loại vai này.

Khán giả cũng dần quen với sự chuyển hình của cô từ nàng ma nữ Tiểu Thiến sang hình ảnh hiện tại, thấy cô xuất hiện đều cảm thấy rất gần gũi.

Phố Bách Tính nhộn nhịp phi thường, Trường Từ quận chúa chơi đùa rất vui vẻ, nhưng Hoàng đế Chính Đức lại cảm thấy tẻ nhạt.

Sử quan do Mạch Gia đóng thấy Hoàng đế không vui thì trong lòng lo lắng, vội bảo Chỉ huy sứ do Hồng Kim Bảo đóng giả làm bộ khoái bắt trộm.

Hồng Kim Bảo đu dây thừng từ trên trời rơi xuống, trình diễn một màn khinh công tuyệt kỹ, nhưng lại làm khổ cấp dưới đang kéo dây thừng ở đầu kia.

Cảnh quay này là một màn trêu chọc đặc sắc về kỹ thuật đu dây (wire-work) trong phim võ thuật Hồng Kông.

Tiếp đó, Hồng Kim Bảo đuổi kịp tên trộm rồi đánh nhau một trận.

Theo lý mà nói, tên trộm này cũng là một vai có khá nhiều đất diễn, nhưng diễn viên này nhiều khán giả không nhận ra.

Tất nhiên, nếu có người trong nghề ở đó, nhất định sẽ không thấy lạ lẫm với gương mặt này, chính là "Viên lục gia" Viên Hòa Bình đại danh đỉnh đỉnh.

Viên Hòa Bình không thích ra vẻ trên màn ảnh như em trai Viên Tường Nhân, lần này chịu lộ diện chủ yếu là vì tính chất từ thiện của "Long Phượng Điếm", đồng thời cũng vì nể mặt Lâm Hựu Luân.

Hồng Kim Bảo và Viên Hòa Bình ban đầu đánh như diễn kịch, Hoàng đế Chính Đức do Lâm Hựu Luân đóng lộ vẻ buồn ngủ, Mạch

Gia bên cạnh vội nháy mắt với Hồng Kim Bảo, lúc đó hai người mới bắt đầu đấu thật.

Hai đại bậc thầy chỉ đạo võ thuật của Hồng Kông so chiêu, dù chỉ vài chiêu nhưng cũng đủ khiến những người hâm mộ phim công phu phải trầm trồ thán phục.

Cuối cùng Viên Hòa Bình bị Hồng Kim Bảo đá bay, ngất xỉu trước mặt Hoàng đế Chính Đức.

Thái y do Hứa Quán Văn đóng châm vài nhát vào đầu ông ta, ông ta đột ngột tỉnh lại, còn lớn tiếng khen ngợi y thuật của Hứa Quán Văn.

Sử quan nhân cơ hội giảng đạo lý trị quốc cho Hoàng đế Chính Đức, còn Hồng Kim Bảo thì huy động mọi người trên phố bắt đầu tấu nhạc nhảy múa.

Một đám người mặc cổ trang nhảy vũ đạo hiện đại, cảnh tượng rất hài hước mà không hề thấy khiên cưỡng.

Trong đoạn phim này lại có thêm mười mấy ngôi sao lộ diện, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Nhưng ngay lúc ca múa đạt đến cao trào, Hoàng đế Chính Đức đột nhiên hét lớn dừng lại.

Hóa ra Hoàng đế đã sớm mất hứng thú với những thứ này, hình thức giả tạo này khiến ông đại thất vọng, lại thêm màn biểu diễn vụng về của đám người Hồng Kim Bảo nên Hoàng đế tống cả ba vào ngục.

Trong hoàng cung, Ninh Vương do Từ Cẩm Giang thủ vai đang quỳ lạy trước Hoàng thái hậu, không lâu sau, Hoàng đế giá đáo.

Hoàng thái hậu bảo Hoàng đế rằng sắp tổ chức đại sự trăm năm cho ông, Hoàng đế không muốn nhưng cũng không thể từ chối sự sắp xếp của bà.

Chương 638

Ninh Vương và mấy vị vương gia đứng bên cạnh cũng giúp Thái hậu khuyên giải Hoàng đế.

Có khán giả tinh mắt nhận ra ba vị vương gia này là Thái Lan, Hoàng Triêm và Vương Thiên Lâm.

Hoàng đế không muốn chấp nhận sự sắp xếp của mẫu hậu, còn nói mình muốn đi vi hành một chuyến.

Hoàng thái hậu nghiêm khắc răn đe, sau đó gọi công chúa mình đã chọn cho Hoàng đế ra để ông xem mặt trước.

Ban đầu Hoàng đế nghĩ đối phương chắc chắn là một xấu nữ, chẳng dám nhìn lấy một cái, nhưng ba vị vương gia Thái Lan, Hoàng Triêm, Vương Thiên Lâm nhìn thấy Thăng Bình quốc công chúa dáng người thướt tha, đeo khăn che mặt màu hồng, đều bảo đảm với Hoàng đế rằng đó tuyệt đối là một mỹ nữ.

Hoàng đế nghe ba người khuyên bèn quay đầu lại, quả nhiên bị thân hình của đối phương thu hút, nóng lòng đi tới trước mặt nàng, vén khăn che mặt lên nhìn một cái.

Thái Lan, Hoàng Triêm, Vương Thiên Lâm đều sốt sắng hỏi Hoàng đế tư sắc công chúa thế nào, Hoàng đế bảo họ rằng nàng đẹp tựa thiên tiên, còn xúi họ tự đi mà xem.

Ba vị vương gia không mảy may nghi ngờ, tất cả đều vây lại.

Không ngờ khăn che mặt vừa nhấc lên, hiện ra lại là một gã đàn ông thô kệch đang ngoáy mũi, dọa cả ba sợ đến mức sùi bọt mép, ngã lăn ra đất bất tỉnh nhân sự.

Trong rạp chiếu phim cười ồ lên một tràng, lại có khán giả tinh

mắt nhận ra "nàng công chúa" đáng sợ này chính là Lý Kiện Nhân, người đóng vai Như Hoa trong "Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương", diễn viên chạy cờ chuyên dụng trong phim Chu Tinh Trì.

Xét về hiệu ứng hài hước, màn xuất hiện lần này của Lý Kiện Nhân còn xuất sắc hơn cả vai Như Hoa, nhiều khán giả cười đến mức ôm bụng gập cả người xuống.

Cảnh phim chuyển sang trong ngục, ba người Hồng Kim Bảo, Mạch Gia, Hứa Quán Văn đang ăn lẩu trong phòng giam.

Trường Từ quận chúa do Vương Tổ Hiền đóng đột nhiên dẫn theo một người mặc áo choàng đến thăm.

Người mặc áo choàng lộ mặt khiến ba người Hồng Kim Bảo giật mình, hóa ra là Hoàng đế đích thân tới.

Ba người vội quỳ xuống xin tội, lúc này Hoàng đế lại yêu cầu họ nghĩ cách đưa mình rời khỏi hoàng cung.

Hóa ra Hoàng đế đã bị Thăng Bình quốc công chúa dọa cho khiếp vía, thực sự không muốn ở lại trong cung cả đời, nên quyết định tìm những người này giúp ông trốn ra ngoài du ngoạn dân gian.

Hoàng đế có lệnh, ba người Hồng Kim Bảo không thể không theo.

Hóa ra ba người này đã đào sẵn một đường hầm trốn khỏi ngục, lúc này lại vừa hay có chỗ dùng.

Cảnh Hồng Kim Bảo giả vờ phát công để phá cửa ngục, cuối cùng lại móc từ trong túi ra một chiếc chìa khóa để mở khóa lại một lần nữa làm khán giả cười ngất.

Lúc này sự chú ý của mọi người không còn chỉ là đếm xem có bao nhiêu ngôi sao xuất hiện, mà thực sự bị cuốn vào cốt truyện.

Vương Tổ Hiền phát hiện Hoàng đế muốn xuất cung bèn yêu cầu

đi theo, Hoàng đế bất đắc dĩ phải đồng ý.

Ninh Vương biết tin Hoàng đế xuất cung bèn cùng sư gia bắt đầu âm mưu tạo phản.

Ở một phía khác, đoàn người năm người của Hoàng đế đến trấn Mai Long ở Giang Nam, trên phố người qua kẻ lại rất phồn thịnh.

Hoàng đế cùng Chỉ huy sứ cuối cùng cũng thấy được phong cảnh dân gian thực sự, mọi người hưng phấn dạo chơi.

Vô tình gặp người bày quán tuyên bố nhổ răng không đau, thái y do Hứa Quán Văn đóng không tin, còn chuẩn bị đích thân trải nghiệm để vạch trần trò lừa bịp.

Gã lang trung giang hồ bày quán nhổ răng này lại là một gương mặt quen thuộc, chính là Trần Hân Kiện (Philip Chan), người hoạt động năng nổ trong giới dẫn chương trình và thường xuyên đóng vai khách mời.

Ông ta buộc sợi dây vào răng Hứa Quán Văn, sau đó bưng một cái đĩa ra bảo Hứa Quán Văn ngửi thử, nói rằng ngửi xong nhổ răng sẽ không đau.

Hứa Quán Văn vừa ghé mặt lại, Trần Hân Kiện cắm một cây hương vào đĩa, chỉ thấy trong đĩa bùng lên một ngọn lửa, Hứa Quán Văn hốt hoảng né ra sau, thế là vô tình kéo phăng chiếc răng ra luôn.

Rạp phim lại nổ ra một trận cười lớn, có khán giả cười đến mức vỗ bành bạch vào ghế phía trước, đợi đến khi người ngồi trước quay lại lườm mới dừng tay, nhưng miệng vẫn không ngừng cười.

Lúc này, hình ảnh trên màn ảnh lại chuyển đổi, Văn Trương Minh do Đàm Vĩnh Lân đóng vừa hoàn thành một bức tranh sơn thủy ngư hà, Đường Bá Hổ do Chu Tinh Trì đóng xuất hiện, khen ngợi họa công của Đàm Vĩnh Lân lại có tiến bộ.

Lúc này, Chúc Chi Sơn do Trần Bách Tường đóng đi tới, không nói hai lời giật lấy bút trong tay Đàm Vĩnh Lân, vẽ vài đường ngang dọc lên bức tranh, biến bức tranh đẹp đẽ thành một công cụ cá cược.

Sòng bạc do ba người mở ra thu hút bốn người Hoàng đế đi ngang qua.

Màn đối đầu giữa hai vị "Vua hài" Hứa Quán Văn và Chu Tinh Trì được mong đợi từ lâu cũng bắt đầu từ đây.

Hứa Quán Văn hỏi Chu Tinh Trì trò đánh bạc này chơi thế nào, Chu Tinh Trì bảo ông đây là trò "Ngư Hà Hí" đặc thù của Giang Nam.

Hứa Quán Văn chỉ vào một con tôm trong tranh hỏi đây là con gì, Chu Tinh Trì trả lời là tôm, nhưng Hứa Quán Văn khăng khăng bảo là cua.

Hai người tranh chấp vài câu, cuối cùng Chu Tinh Trì nhượng bộ, nhún vai bảo: "Thua anh rồi, anh bảo cua thì là cua." Đoạn này không có trong phim "Long Phượng Điếm" gốc trong trí nhớ của Lâm Hựu Luân, mà là do anh dựa trên đoạn đối thoại giữa Chu Tinh Trì và Hứa Quán Văn trong phim "Hào Môn Dạ Yến" cải biên lại.

Điểm đáng nói nhất trong "Hào Môn Dạ Yến" chính là sự sắp xếp đầy dụng ý của đạo diễn để "Lãnh diện tiếu tượng" (Tượng cười mặt lạnh) Hứa Quán Văn khi đó đã ngoài năm mươi đối đầu với "Vua hài" đang nổi đình nổi đám Chu Tinh Trì.

Cuộc khẩu chiến về "đầu gà và phao câu gà" tuy chỉ là một trò đùa vô thưởng vô phạt, nhưng lại mang một ý nghĩa quan trọng — ngọn cờ phim hài Hồng Kông đã hoàn thành việc chuyển giao và kế thừa giữa hai thế hệ tại đây.

Hiện giờ không quay "Hào Môn Dạ Yến", Lâm Hựu Luân cũng hy vọng có thể thể hiện được sự kế thừa này, nên đã thiết kế đoạn kịch

bản này.

Dĩ nhiên đây chỉ là một đoạn nhỏ trong cốt truyện, Hứa Quán Văn hỏi rõ tình hình xong, bốn người Hoàng đế đứng xem bên sòng bạc.

Đường Bá Hổ do Chu Tinh Trì đóng thắng liên tiếp, Hoàng đế nhìn mà ngứa ngáy tay chân, hỏi anh ta tại sao vận may tốt thế, có bí quyết gì không.

Chu Tinh Trì bảo Hoàng đế vì anh có thể nhìn thấu điểm số xúc xắc trong bát.

Nhiều khán giả xem đến đây không khỏi nhớ tới một vài tình tiết trong "Đổ Thánh", cảm thấy rất thú vị, nghĩ rằng Chu Tinh Trì lại sắp chơi bài đặc dị công năng.

Không ngờ đó là do Đàm Vĩnh Lân ném một thỏi bạc vụn bên cạnh, Trần Bách Tường giả vờ đi lượm, rồi Chu Tinh Trì nhân cơ hội nhìn trộm điểm xúc xắc.

Trần Bách Tường lượm bạc về, bảo mọi người đặt cược rồi mở bát.

Hoàng đế đem hết số bạc mang theo người ra đặt cược, lúc này sử quan Mạch Gia vốn luôn khuyên Hoàng đế cờ bạc là lừa đảo cũng đem hết số tiền quan tài mình giấu ra đặt cược theo, còn nói thêm một câu: "Không biết kết quả là đánh bạc, biết trước kết quả là đầu tư." Người Hồng Kông những năm qua trải qua bao thăng trầm của thị trường chứng khoán, bất động sản, nghe câu này mà cảm xúc ngổn ngang.

Bát mở ra, kết quả lại không giống với những gì mọi người vừa thấy, bốn người Hoàng đế đặt cược cả gia tài lập tức ngẩn tò te.

Đúng lúc đó, quan sai đột ngột xuất hiện, mọi người sợ hãi chạy tán loạn.

Người chạy hết sạch, chỉ còn một cái bàn ở đó, lúc này Trương Học Hữu bò từ dưới bàn ra.

Trong phim anh đóng vai Từ Tranh Khanh, một trong bốn đại tài tử Giang Nam, vừa nãy trốn dưới bàn phối hợp với Chúc Chi Sơn thay đổi điểm số xúc xắc.

Ngô Mạnh Đạt đóng vai bộ khoái thu giữ toàn bộ tài sản mà ba người Chu Tinh Trì vừa vơ vét trên bàn bạc, chỉ để sót lại cái ngọc tỷ bị Đàm Vĩnh Lân coi là hàng giả vứt đi.

Trần Bách Tường tham lam chạy lại lượm cái ngọc tỷ đó, đúng lúc chủ nợ của ông ta đột ngột xuất hiện.

Trong rạp phim có người thốt lên kinh ngạc, người đóng vai chủ nợ này chính là Trương Quốc Vinh.

Những ai từng trải qua thời kỳ "Đàm Trương tranh bá" trên làng nhạc Hồng Kông đều biết, Trần Bách Tường là bạn thân của Đàm Vĩnh Lân, luôn ra mặt đối đầu với Trương Quốc Vinh.

Trương Quốc Vinh nhiều lần chủ động bày tỏ thiện chí hàn gắn nhưng ông ta không thèm đếm xỉa, không ngờ trong phim lại khéo léo thiết kế hai người thành quan hệ con nợ và chủ nợ.

Nhìn thấy Trần Bách Tường khom lưng chỉ chừa mỗi cái mông ra cũng bị Trương Quốc Vinh nhận ra, bất đắc dĩ phải nhảy sông trốn thoát, khán giả trong rạp vừa thấy buồn cười vừa khâm phục sự sáng tạo của biên kịch.

Lúc này phim quay lại mạch truyện chính, bốn người Hoàng đế hết tiền đói đến bụng dán vào lưng, đúng lúc mọi người không biết làm sao thì thấy một toán hành khất vừa đi vừa hô khẩu hiệu "Cướp núi gà, ăn đại tiệc".

Họ chặn một người ăn xin lại, biết được trước miếu Tế Công có

dựng một núi gà, ai có thể leo lên đỉnh núi trước nhất, vặn được đầu gà vương thì sẽ là Võ trạng nguyên thế hệ mới của Cái Bang.

Chương 639

Ngoài việc được độc chiếm gà vương, còn được tất cả anh em Cái Bang nuôi dưỡng trong một năm, đi đến đâu cũng được cung cấp cơm thừa canh cặn tươi nhất, chiếu cỏ rách nát hoàn chỉnh nhất, có thể nói là uy phong bát diện, khiến người khác ghen tị!

Hoàng đế nghe xong trong lòng vô cùng kích động, chỉ cần giành được gà vương là họ có thể giải quyết được vấn đề ăn uống.

Bốn người thay quần áo rách rưới, trà trộn vào đám ăn xin, chạy thẳng đến miếu Tế Công.

Trước miếu Tế Công người đông như kiến, ăn xin các phương lũ lượt kéo đến, cái gọi là núi gà được xếp tầng tầng lớp lớp từ gà ăn mày (kêu hoa kê), cảnh tượng rất hùng vĩ.

Khán giả xem đến đoạn này, nhiều người không hẹn mà gặp cùng nghĩ đến cảnh tranh đoạt Sư vương trong cung đình trong loạt phim "Hoàng Phi Hồng" của Từ Khắc.

Đây lại là một cảnh tập thể, máy quay lướt qua, khán giả lại thấy thêm mấy gương mặt ngôi sao, mà Bang chủ Cái Bang trong phim lại là "Ảnh đế vải bố" Lương Gia Huy.

Năm đó Lương Gia Huy bị chính quyền Đài Loan phong tỏa, sa sút đến mức phải bày quán lề đường, mời anh đóng vai Bang chủ Cái Bang xem ra lúc chọn vai đã tốn không ít tâm sức.

Đứng cạnh Lương Gia Huy là hai nữ khất cái xinh đẹp, khán giả tinh mắt nhận ra một người là Quan Chi Lâm, một người là Trương Mạn Ngọc.

Dàn nhân sự của "Cái Bang" này hào hoa đến mức khiến người ta

không khỏi tặc lưỡi.

Một tiếng pháo nổ vang, cuộc thi chính thức bắt đầu, mọi người thi nhau bò lên đỉnh núi gà, ai cũng muốn giành lấy đầu gà.

Hoàng đế muốn tự mình lấy đầu gà, còn không cho phép Hồng Kim Bảo ra tay giúp đỡ.

Cuộc tranh đoạt đầu gà diễn ra cực kỳ quyết liệt, Hoàng đế trong quá trình tranh giành đánh nhau một trận với đám ăn xin, dùng đủ mọi thủ đoạn như tháo thắt lưng, giẫm ngón tay, vậy mà lại dẫn đầu suốt chặng đường.

Lúc này, một tên ăn xin công phu cao cường vọt ra khỏi đám đông.

Khán giả xem phim này đến giờ đã đờ người với các gương mặt ngôi sao rồi, thấy người đóng vai tên ăn xin này là Nguyên Bưu cũng chẳng mấy ai ngạc nhiên.

Nguyên Bưu nhảy lên núi gà, dưới sự tấn công dồn dập của anh, Hoàng đế do Lâm Hựu Luân đóng lập tức rơi vào thế bị động.

Hồng Kim Bảo đứng dưới núi gà bất chấp nguy cơ bị tru di cửu tộc, sử dụng tuyệt chiêu đánh sập cả núi gà, sau đó cứu nhầm một người khác vì tưởng là Hoàng đế mang về, từ đó lạc mất Hoàng đế.

Hoàng đế tỉnh dậy thấy mình đang ở cùng một đám ăn xin, và phát hiện mình đã mất trí nhớ.

Trong lúc đi ăn xin, anh gặp được Phượng Tỷ nhiệt tình giúp đỡ mọi người.

Mặc dù trong đợt tuyên truyền trước đó, mọi người đã biết Triệu Nhã Chi là nữ chính của phim, nhưng khi thực sự thấy cô xuất hiện trong tạo hình cổ trang, khán giả trong rạp vẫn thấy sáng bừng cả mắt.

Trên đôi má trắng như ngà voi là đôi mắt sáng như sao, dưới sống mũi thẳng tắp là bờ môi màu hồng nhạt, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Triệu Nhã Chi trong phim đẹp hoàn mỹ như mỹ nhân trong tranh tố nữ cổ trang.

Hoàng đế do Lâm Hựu Luân đóng và Phượng Tỷ do Triệu Nhã Chi đóng quen nhau nhờ một bát mì nước trong.

Lúc này, hai gia nhân do Thẩm Điện Hà và Trịnh Tắc Sĩ đóng vội vàng chạy tới, nói Long Phượng Điếm có chuyện rồi.

Phượng Tỷ vội vã chạy về, thấy anh trai mình là Tiểu Trùng bị chủ nợ cho vay nặng lãi là Cuồng Gia dẫn theo một đám thuộc hạ bắt giữ, còn tuyên bố nếu không trả tiền sẽ siết nợ Long Phượng Điếm.

Dù khán giả đã chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn bị dàn sao lớn xuất hiện liên tục làm cho hoa mắt.

Tăng Chí Vĩ vào vai Tiểu Trùng, anh trai Phượng Tỷ, còn vai Cuồng Gia do Chu Nhuận Phát thủ vai.

Phát Ca xuất hiện với một chân gác lên ghế đẩu, tái hiện động tác dùng tiền giấy châm thuốc của Tiểu Mã Ca trong "Anh Hùng Bản Sắc", dĩ nhiên lần này anh châm tẩu thuốc chứ không phải xì gà, và công cụ châm thuốc cũng từ tiền giấy biến thành ngân phiếu.

Chu Nhuận Phát sau khi đóng xong "Tiêu Thân Khắc Đích Cứu Thục" (The Shawshank Redemption) đã quay lại phong cách kịch chính kịch, nhưng diễn hài vẫn cực kỳ điêu luyện.

Lâm Hựu Luân đứng ra can thiệp, đoạn anh dùng võ công mèo cào so tài với thuộc hạ của Chu Nhuận Phát khiến khán giả cười lăn lộn.

Lần đầu bị đánh ngã, Thẩm Điện Hà trốn dưới bàn đưa cho anh một con cá mặn làm vũ khí.

Lần thứ hai bị đánh ngã, Thẩm Điện Hà lại đưa cho anh một con gà quay và một con vịt quay.

Lâm Hựu Luân biểu diễn côn nhị khúc tại chỗ, nhưng trước tiên là tự đập vào đầu mình, sau đó bị đối phương chém vài nhát dao, trong tay chỉ còn lại cái đầu gà và đầu vịt.

Người đóng vai tên tay sai này là Viên Tường Nhân, em trai Viên Hòa Bình.

Vì vai diễn này có động tác dùng sống dao gõ vào đầu Lâm Hựu Luân nên nhiều diễn viên từ chối, cuối cùng Viên Tường Nhân vì từng hợp tác với Lâm Hựu Luân một lần, hiểu tính khí của anh nên mới "dũng cảm" nhận vai.

Cuối cùng Phượng Tỷ hứa sẽ trả tiền đúng hạn, Chu Nhuận Phát mới hài lòng dẫn người rời đi, kết thúc màn náo loạn này.

Hoàng đế mất trí nhớ được Phượng Tỷ giữ lại quán làm chạy bàn, phụ trách bưng bê.

Vì là người mới nên ban đầu các chạy bàn khác lười biếng, đều đẩy công việc của mình cho anh làm.

Diệu Diệu do Khâu Thục Trân đóng thì ăn mặc gợi cảm, thỉnh thoảng lại đến trêu chọc Hoàng đế.

Nhiều khán giả lúc này mới phát hiện Lương Triều Vĩ và Lưu Gia Linh cũng khách mời đóng vai hai chạy bàn trong Long Phượng Điếm.

Lương Triều Vĩ đóng vai một gã làm việc thì ít mà chơi thì nhiều, còn Lưu Gia Linh thì đóng vai một cô nàng nói ngọng.

Nhiều người không hiểu ngụ ý của Lưu Gia Linh khi đóng vai này, nhưng những ai hiểu cô thì có thể thấy được một vài vấn đề từ trải nghiệm của cô.

Năm đó Lưu Gia Linh mới vào giới giải trí, vì nói tiếng Quảng Đông không tốt nên thường xuyên bị trêu chọc.

Ngay cả Lương Triều Vĩ, người hiện đang gắn bó với cô, cũng từng dùng tiếng lóng mà cô không hiểu để trêu chọc cô trong các buổi tụ tập.

Nhiều người nói sau này Lưu Gia Linh giành lấy Lương Triều Vĩ từ tay bạn thân Tăng Hoa Thiên thực chất là có một loại tâm lý muốn chinh phục vì từng bị sỉ nhục ở trong đó.

Còn Địch Long vào vai Lão Quỷ, lại càng khoe thân hình cơ bắp đã nhiều năm không lộ diện trong phim.

Những khán giả hơi lớn tuổi lúc này vẫn còn nhớ năm xưa khi Địch Long đóng phim cho Trương Triệt, điều ông hay làm nhất là cởi trần khoe cơ bắp săn chắc, nên còn được mệnh danh là "Nam tinh nhục đạn".

Chớp mắt hơn mười năm trôi qua, thân hình Địch Long vẫn giữ rất tốt, nhưng vẫn lộ ra nét già nua, khiến người ta không khỏi cảm thán thời gian không chừa một ai.

Trước đó khán giả còn cảm thán dàn diễn viên Cái Bang hùng hậu, nhưng giờ thấy dàn diễn viên của Long Phượng Điếm mới nhận ra dự đoán trước đó còn thiếu sót nghiêm trọng.

Xét về trọng lượng, Long Phượng Điếm có Thẩm Điện Hà, Trịnh Tắc Sĩ là hai lão làng gạo cội; muốn trai đẹp thì một mình Lương Triều Vĩ là đủ; mỹ nữ càng không thiếu, cổ điển có Triệu Nhã Chi, phong tình có Khâu Thục Trân; về địa vị, Tăng Chí Vĩ và Địch Long đều là bậc đàn anh trong làng điện ảnh.

Dàn diễn viên như thế này đặt vào bất kỳ bộ phim nào cũng có thể gọi là xa xỉ, huống chi đây chỉ là một phần các vai diễn trong phim.

Khán giả còn chưa kịp cảm thán, cốt truyện đã có diễn biến mới.

Các chạy bàn trong Long Phượng Điếm mỗi người một thói hư tật xấu: Tiểu Trùng thì việc không liên quan đến mình thì treo cao; Lão Quỷ thô lỗ cục mịch; Diệu Diệu lăng nhăng khắp nơi; Đại Oa tham ăn không đáy; Tiểu Lục thì lười nhác đủ đường.

Việc làm ăn của Long Phượng Điếm dần sa sút vì những người này, Phượng Tỷ vô cùng lo lắng.

Còn Hoàng đế mất trí nhớ lại tuyên bố mình có kiến giải độc đáo về nấu nướng.

Phượng Tỷ không tin, Hoàng đế bèn dùng hành động thực tế chứng minh cho cô thấy.

Hóa ra Hoàng đế ở trong cung đã nếm qua đủ loại sơn hào hải vị, rất có nghiên cứu về ẩm thực.

Nhờ những món đặc sản anh nghiên cứu ra, việc làm ăn của Long Phượng Điếm khởi sắc trở lại, thực khách kéo đến nườm nượp.

Trong đoạn này, phàm là người được lộ mặt đều là những nhân vật có tên tuổi trong làng giải trí Hồng Kông: Mai Diễm Phương, Chu Tuệ Mẫn, Thạch Thiên, Hoàng Bách Minh...

Chương 640

một dàn sao đông đảo xuất hiện, dù mỗi người không có nhiều cảnh quay.

Việc này làm khổ khán giả trong rạp, chỉ riêng việc xem ngôi sao thôi cũng đã hoa cả mắt.

Cảnh đẹp không dài, chẳng mấy chốc Long Phượng Điếm đã xuất hiện đối thủ cạnh tranh.

Một người tự xưng là Thượng đại gia mở một cửa hàng đối diện tên là cơm tiệm Khẳng Đức Khởi (giễu nhại KFC), quảng cáo có hàng trăm chi nhánh trên toàn quốc, còn bảo Phượng Tỷ sớm biết điều mà đóng cửa Long Phượng Điếm để gia nhập Khẳng Đức Khởi.

Dù là cái tên Khẳng Đức Khởi hay tạo hình của Thượng đại gia trong bộ đồ trắng, khán giả đều thấy đây là sự trêu chọc nhắm vào một thương hiệu thức ăn nhanh nổi tiếng của Mỹ, đồng thời cũng ẩn chứa sự lo lắng về việc thức ăn nhanh nước ngoài tác động đến ngành ẩm thực truyền thống.

Người đóng vai Thượng đại gia là Thạch Thiên, một trong ba ông lớn của Tân Nghệ Thành đã giải nghệ nhiều năm.

Lần này vì bộ phim này ông lại tái xuất, khán giả nhận ra ông đều cảm thấy bùi ngùi.

Chúc Chi Sơn do Trần Bách Tường đóng để trốn nợ đã lẻn vào Long Phượng Điếm.

Ngờ đâu chủ nợ Trương Quốc Vinh lại vừa hay đến Long Phượng Điếm nhờ Địch Long giúp tìm Chúc Chi Sơn.

Trong lúc cấp bách, Trần Bách Tường bèn trốn trong quán.

Tăng Chí Vĩ sang tiệm Khẳng Đức Khởi đối diện thám thính tình hình, phát hiện thực đơn mới của Long Phượng Điếm đã bị rò rỉ, các món Khẳng Đức Khởi sắp tung ra chính là thực đơn mới mà Hoàng đế mất trí nhớ vừa nghĩ ra.

Việc này làm mọi người lo lắng, nghi ngờ trong Long Phượng Điếm có nội gián.

Phượng Tỷ quyết định cùng Hoàng đế bắt nội gián.

Đêm đó trong quán, ai nấy đều mang tâm tư riêng, nghi ngờ lẫn nhau.

Trần Bách Tường để tránh sợi dây thừng trên cầu thang, tự cho là thông minh nhảy qua, không ngờ lại giẫm sập cầu thang, may mà có một tay bám trụ được nên không rơi xuống.

Mọi người nghe tiếng chạy ra, người thì giẫm lên đầu Trần Bách Tường, người thì giẫm lên tay ông ta, cuối cùng ông ta không trụ nổi rơi xuống.

Đoạn này làm khán giả trong rạp cười sặc sụa.

Ngay sau đó Trần Bách Tường lại trốn vào phòng ngủ của Diệu Diệu, bị Khâu Thục Trân nhầm là Hoàng đế mất trí nhớ, đang định cùng ông ta hành sự thì Địch Long đột ngột xông vào.

Hóa ra Địch Long nhặt được mảnh giấy Khâu Thục Trân đưa cho Lâm Hựu Luân, tưởng Khâu Thục Trân hẹn mình nên hưng phấn chạy tới.

Địch Long thấy chân Trần Bách Tường thò ra khỏi chăn, Khâu Thục Trân tương kế tựu kế nói đó là chân mình, Địch Long bèn chủ động đòi cạo lông chân cho cô.

Xem đến đoạn này, khán giả trong rạp đã cười lăn cười bò.

Chúc Chi Sơn thấy mình sắp bị bắt, vội lấy cái ngọc tỷ Hoàng đế đánh rơi lúc trước ra, giả làm Hoàng đế vi hành bắt mọi người quỳ lạy, còn mình thì thừa cơ thoát thân.

Hoàng đế mất trí nhớ vô tình lấy thực đơn ra, lại phát hiện đó là chiến thư viết hôm đó, còn thực đơn thật đã bị anh coi là chiến thư bắn cho Thượng đại gia của tiệm Khẳng Đức Khởi.

Hiểu lầm được hóa giải, mọi người bắt đầu đồng tâm hiệp lực đối phó với cuộc khủng hoảng Khẳng Đức Khởi.

Sau khi không thể phá hoại bảng hiệu Long Phượng Điếm trong lễ khai trương, tiệm Khẳng Đức Khởi lại thuê người đến Long Phượng Điếm gây chuyện.

Đầu tiên là nói trong canh có gián, bị Tăng Chí Vĩ đánh lạc hướng rồi nuốt luôn vào bụng, thế là hóa giải được; sau đó lại nói trong thức ăn có rết, ép Lâm Hựu Luân phải nuốt rết trước mặt mọi người, cuối cùng anh bị trúng độc biến thành đôi môi xúc xích.

Sau khi cuộc khủng hoảng được hóa giải khéo léo, việc làm ăn của Long Phượng Điếm càng thêm hưng thịnh.

Đột nhiên một ngày, hàng chục quan sai xông vào trói chặt Lâm Hựu Luân.

Hóa ra sư gia của Ninh Vương biết Hoàng đế vì mất trí nhớ mà làm chạy bàn ở Long Phượng Điếm, bèn xúi giục chính quyền địa phương không biết chân tướng bắt giữ Hoàng đế, còn khép tội lăng mạ quốc tính để đưa Hoàng đế ra pháp trường.

Trong gió thu hiu hắt, Hoàng đế bị giam trong xe tù để bêu rếu trước dân chúng.

Đúng lúc đó, ba người Hồng Kim Bảo, Mạch Gia, Hứa Quán Văn thất lạc trước kia cũng vừa hay đến đây tìm Hoàng đế.

Khi thấy người trong xe tù chính là Hoàng đế Chính Đức mà họ khổ công tìm kiếm, họ chặn xe tù cứu Hoàng đế, quan sai xông lên ngăn cản, hai bên đánh nhau một trận.

Lúc này, Ninh Vương dẫn theo một toán quân mã xuất hiện.

Hóa ra, kẻ chủ mưu đứng sau chính là Ninh Vương.

Ông ta bảo Chỉ huy sứ và những người khác rằng lần này tuyệt đối khiến họ có đi mà không có về!

Hoàng đế cũng đã sớm chuẩn bị, hóa ra ông đã khôi phục trí nhớ, và lấy việc ẩn thân ở Long Phượng Điếm làm cơ hội để dụ Ninh Vương đang muốn mưu phản ra mặt.

Hai bên đều có chuẩn bị, kiếm rút nỏ giương, một trận tử chiến là không thể tránh khỏi. —— Giải thích một chút, tôi dành ba chương để viết cốt truyện của 'Long Phượng Điếm', có lẽ một số bạn không hiểu, thực tế viết như vậy chỉ là để giới thiệu xem trong phim có những ngôi sao nào tham gia, đóng vai gì, vì bộ phim này dùng để thay thế cho 'Hào Môn Dạ Yến', nên bút lực có hơi nhiều, hy vọng mọi người thông cảm.

Vừa xem lại bộ phim này vừa viết, tốc độ thực sự không nhanh nổi, vốn định viết 5 chương, cuối cùng chỉ viết được 4 chương, đành nợ lại 1 chương vậy, cộng với 2 chương lần trước, tháng này tôi còn nợ mọi người 3 chương như đã hứa.

Ninh Vương phái ra hai đại cao thủ dưới trướng lên trận, phía Hoàng đế lại chỉ có một mình Hồng Kim Bảo, nhất thời rơi vào thế song quyền nan địch tứ thủ.

Đúng lúc này, Trình Long – người vừa mới ở trong đám đông cải trang thành phụ nữ ném trứng gà vào xe tù – bước ra.

Hóa ra anh là mật thám Cẩm y vệ tiềm phục trong dân gian.

Vừa rồi vì ống kính lướt quá nhanh, khán giả chỉ kịp lưu ý trong đám đông có một gã giả gái, chứ không nhìn rõ đó là Trình Long.

Lúc này thấy Trình Long tháo bỏ lớp ngụy trang bước ra, ai nấy đều có cảm giác kinh hỉ.

Hồng Kim Bảo phàn nàn với Trình Long rằng, lúc nãy khi ông lấy trứng gà từ tay Trình Long để ném Hoàng đế, Trình Long chẳng thèm nhắc một câu đó là Hoàng đế, thật không nể tình chút nào.

Trình Long đáp lại, lúc nãy thấy Hồng Kim Bảo ném hăng hái quá nên không nỡ cắt ngang.

Cuộc đối thoại hài hước của hai sư huynh đệ lại mang đến cho rạp phim một tràng cười, nhưng hai đại cao thủ Ninh Vương phái tới đã tấn công đến nơi.

Lúc này, một bất ngờ lớn hơn lại xuất hiện.

Người thủ vai hai đại cao thủ này, cư nhiên một người là Lý Liên Kiệt, một người là Triệu Văn Trác.

Sự giao thủ của bốn diễn viên hành động hàng đầu, dù chỉ là vài chiêu mang tính tượng trưng, cũng đủ khiến khán giả trong rạp vô cùng phấn khích.

Hồng Kim Bảo và Trình Long trước đây thường xuyên hợp tác, nhưng Lý Liên Kiệt và Triệu Văn Trác lại chưa từng xuất hiện chung trong một bộ phim nào.

Ý nghĩa của màn đấu võ này hoàn toàn không thua kém màn gặp gỡ của Hứa Quán Văn và Chu Tinh Trì phía trước.

Thấy hai đại cao thủ bị chặn lại, Ninh Vương lại phái thêm hai viên đại tướng.

Nhiều khán giả vừa thấy hai người này xuất hiện đã bật cười, đó

là Sầm Kiến Huân và Ngô Diệu Hàn.

Vì thường đóng vai xấu xí hài hước, năm xưa họ từng được mệnh danh là "Gia Hòa nhị sỏa".

Ngô Diệu Hàn vẫn tiếp tục lăn lộn trong giới diễn nghệ, còn Sầm Kiến Huân đóng phim chỉ là sở thích tay trái, đặc biệt là sau khi đảm nhiệm Tổng tài rạp chiếu Gia Nghị, anh rất hiếm khi xuất hiện trên màn ảnh lớn.

Lần này xuất hiện, không ít khán giả cảm thấy rất thân thiết.

Ngay lúc mọi người đang đoán xem lần này sẽ có ngôi sao nào nhảy ra đối phó với Sầm Kiến Huân và Ngô Diệu Hàn, thì nhân vật Hoàng đế do Lâm Hựu Luân thủ vai lại đích thân thượng trận.

Chương 641

Lần này anh rũ bỏ hình tượng võ công mèo cào trước đó, thi triển "Nông phu tam quyền" đại phát thần uy.

Đầu tiên là một đấm đánh bay Sầm Kiến Huân đập vào tường, sau đó lại đập bẹp cây đại chùy trong tay Ngô Diệu Hàn, rồi đấm chết gã.

Phía bên kia, Lý Liên Kiệt và Triệu Văn Trác cũng bị Trình Long và Hồng Kim Bảo liên thủ đánh bại.

Ninh Vương thấy liên tiếp tổn thất bốn đại tướng, vội vàng điều động trọng binh muốn lấy số đông giành chiến thắng, thì phía này lại có "Dương Minh tiên sinh" Vương Thủ Nhân dẫn binh tới cứu.

Lưu Đức Hoa ở cuối phim cuối cùng cũng xuất hiện hào nhoáng để đóng vai khách mời.

Ninh Vương thấy thế không ổn, thừa loạn tháo chạy, một hành trình bình loạn ly kỳ cuối cùng cũng hạ màn.

Phim ở đoạn cuối còn để lại một nút thắt bí ẩn: Chính Đức hoàng đế khôi phục thân phận, tìm đến Phượng tỷ người đã từng đồng cam cộng khổ với mình, thỉnh cầu cô cùng về cung, nhưng Phượng tỷ đã khéo léo từ chối.

Chính Đức hoàng đế nổi giận, ra lệnh dỡ bỏ Long Phượng điếm sạch sành sanh.

Sử quan do Mạch Gia thủ vai đứng bên cạnh cảm thán "Gần vua như gần hổ", khiến không ít khán giả ngẩn ngơ.

Tiếp đó khung hình chuyển đổi, phố Bách Tính trong hoàng cung lại náo nhiệt trở lại, Chính Đức hoàng đế lại xuất du.

Sau đó mọi người mới kinh hỉ phát hiện trên phố xuất hiện một

biển hiệu mới, Long Phượng điếm cư nhiên đã được dời đến đây.

Hóa ra, Hoàng thái hậu đã đồng ý lựa chọn của Hoàng đế, nạp Phượng tỷ làm Hoàng hậu.

Còn Hoàng đế cũng đáp ứng yêu cầu của Phượng tỷ, dời Long Phượng điếm – nơi hai người quen biết, thấu hiểu và yêu nhau – vào trong cung.

Hoàng đế cùng Phượng tỷ sống hạnh phúc bên trong Long Phượng điếm giữa phố Bách Tính này, lại là một kết cục đại đoàn viên thường thấy của phim Hong Kong.

Khán giả rời rạp đều đánh giá rất tốt về bộ phim này, nhưng Vương Tinh vẫn phải đợi đến khi thống kê doanh thu ngày đầu đạt 3,37 triệu tệ mới coi như thở phào nhẹ nhõm.

Vương Tinh không quan tâm khán giả hay truyền thông đánh giá thế nào, chỉ cần doanh thu ổn là anh có thể ăn nói với Lâm Hựu Luân.

Truyền thông Hong Kong lần này rất ăn ý khi không đưa ra những bình luận quá tệ, bởi vì 《Long Phượng Điếm》 bản thân là một bộ phim hài đại quy mô do giới điện ảnh Hong Kong hợp lực thực hiện để gây quỹ ủng hộ lũ lụt miền Đông Đại lục.

Tuy cải biên từ đoạn kinh kịch nổi tiếng, nhưng với một hoạt động quy mô lớn triển khai khẩn cấp như vậy, rất khó yêu cầu một cốt truyện xuất sắc hơn.

Giữa dàn diễn viên tinh quang lấp lánh mà vẫn có được một câu chuyện trọn vẹn, thú vị đã là điều đáng quý. 《Long Phượng Điếm》 thời gian quay ngắn, cảnh quay hoành tráng, kịch bản chặt chẽ, xem ra không hề thấy sự hỗn loạn, rất hợp tình hợp lý.

Phim dài hơn 100 phút, gần như phút nào cũng có ngôi sao xuất hiện.

Tuy đa số các ngôi sao chỉ lộ diện chút ít để bày tỏ tấm lòng, nhưng nhiều khán giả sau đó phát hiện ra rằng, 《Long Phượng Điếm》 không chỉ đơn thuần triệu tập một nhóm minh tinh đến trợ trận, mà đồng thời còn tập kết rất nhiều tình tiết kinh điển của phim Hong Kong.

Từ diễn viên đến kịch bản, nó giống như một sự hồi tưởng và tri ân đối với điện ảnh Hong Kong hơn.

Đương nhiên, bên cạnh đó, bộ phim cũng không quên chủ đề cứu trợ thiên tai.

Dù là Phượng tỷ do Triệu Nhã Chi đóng cung cấp thực phẩm cho người nghèo, hay sau khi việc kinh doanh của Long Phượng điếm phất lên, Lâm Hựu Luân đề nghị với Triệu Nhã Chi giúp đỡ nhiều người nghèo không có cơm ăn hơn, tất cả đều hưởng ứng chủ đề cứu trợ.

Một bộ phim quy tụ toàn bộ minh tinh Hong Kong, chỉ mất chưa đầy nửa tháng để hoàn thành, trong khi thỏa mãn thú vui xem phim của khán giả còn có thể chiếu cố đến nhiều phương diện như vậy, giới truyền thông khắt khe thực tế cũng không tìm được nhiều chỗ để chê trách.

Chủ đề về bộ phim này tiếp tục tăng nhiệt tại Hong Kong.

Sau một tuần công chiếu, doanh thu đạt mức kỷ lục 20 triệu tệ.

Những người từng nói Lâm Hựu Luân đóng bộ phim này chỉ là để làm màu đều phải ngậm miệng.

Mọi người không còn nghi ngờ liệu bộ phim này có đạt được doanh thu tốt hay không, mà chuyển sang quan tâm liệu nó có thể phá kỷ lục số lượng người xem cao nhất của điện ảnh Hong Kong hay không.

Đương nhiên, những náo nhiệt này không còn liên quan nhiều đến Lâm Hựu Luân.

Sau khi quay xong 《Long Phượng Điếm》, anh đã bí mật rời Hong Kong, đến Pháp để chăm sóc Chung Sở Hồng chờ ngày sinh nở.

Ngay khi tin tức doanh thu 《Long Phượng Điếm》 tại Hong Kong đột phá 30 triệu truyền đến, Lâm Hựu Luân đang lo lắng đi tới đi lui ngoài phòng hộ sinh. "Được rồi, anh đừng có đi đi lại lại trước mắt tôi nữa, mới vào có mấy phút, anh tưởng sinh con là chuyện dễ dàng vậy sao?

A Hồng bây giờ cũng coi như sản phụ cao tuổi, yên tâm đợi đi." Trần Huệ Tình oán trách Lâm Hựu Luân hai câu, nhưng chính bà cũng nhìn chằm chằm cửa phòng phẫu thuật, hai tay siết chặt, lộ rõ tâm trạng lo lắng căng thẳng.

Trương Mạn Ngọc đứng bên cạnh, cuộc đối thoại giữa hai mẹ con Trần Huệ Tình và Lâm Hựu Luân, cô không có tư cách chen miệng vào. "Lâm tiên sinh, mời đi theo tôi." Đợi vài phút sau, cuối cùng một y tá cũng đến, dẫn Lâm Hựu Luân đi thay quần áo khử trùng rồi đưa anh vào phòng sinh.

Trên giường sinh, Chung Sở Hồng đau đớn nghiêng đầu, những cơn co thắt đau đớn lướt qua khóe miệng cô, đôi lông mày khẽ run rẩy như một nụ cười đắng cay.

Lâm Hựu Luân nhanh chóng bước tới, nắm chặt lấy một bàn tay của Chung Sở Hồng, đưa lên môi mình.

Tuy không nói gì, nhưng anh dùng ánh mắt không ngừng cổ vũ cô.

Chung Sở Hồng cũng nắm chặt lấy tay Lâm Hựu Luân, tay kia túm chặt ga trải giường, cô đang nỗ lực gồng mình để đón nhận sinh mạng đang chuyển động trong tử cung.

Nhìn thấy gương mặt trắng bệch và dáng vẻ đau đớn của Chung Sở Hồng, Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy trái tim mình đang run rẩy kịch liệt, như bị ai đó bóp nghẹt, từng cơn đau nhói.

Anh không ngừng cầu nguyện trong lòng.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, dưới sự nỗ lực của hai bác sĩ và các trợ lý, một thiên thần nhỏ hoàn mỹ, xinh đẹp đã chào đời trong sự mong đợi.

Tiếng khóc oa oa vang lên khiến cả người như bị rút cạn sức lực, Chung Sở Hồng được Lâm Hựu Luân ôm chặt trong lòng nở một nụ cười mãn nguyện.

Cảm giác đau đớn sắc nhọn, trầm uất nhất trong quá trình sinh nở giờ đây biến thành niềm hạnh phúc mãnh liệt và sâu sắc nhất.

Đó là niềm vui của người lần đầu làm mẹ.

Lâm Hựu Luân không vội quan tâm đến con gái ngay, mà đặt một nụ hôn lên trán Chung Sở Hồng. "Bây giờ em thấy đỡ hơn chưa?" Chung Sở Hồng gật đầu, khóe mắt ẩn chứa hương vị hạnh phúc. "Muốn nhìn con một chút không?" Lâm Hựu Luân thấy bé gái đã được y tá chăm sóc rửa sạch cơ thể, quấn trong lớp vải cotton mềm mại, liền đứng dậy cẩn thận đón lấy đứa bé, đưa đến trước mặt Chung Sở Hồng.

Đứa bé chỉ lớn hơn hai bàn tay một chút, da dẻ vẫn còn nhăn nheo chưa căng ra, trông chẳng đẹp chút nào, nhưng đôi mắt kia thì giống hệt Chung Sở Hồng.

Chung Sở Hồng bế con gái, trên mặt càng tỏa ra vầng hào quang thánh khiết của tình mẫu tử.

Chỉ bế được một lúc, y tá đã đi tới.

Đứa trẻ vừa sinh cần phải ở trong lồng ấp một thời gian để quan

sát.

Chung Sở Hồng sinh thường, đứa bé rất khỏe mạnh nên thời gian ở trong lồng ấp sẽ không quá dài.

Trần Huệ Tình ở ngoài phòng sinh đã nhận được tin, lúc này bà đang đợi trong phòng trẻ để nhìn cháu nội.

Trương Mạn Ngọc thì vẫn ở bên ngoài, cô cũng muốn vào xem tình hình của Chung Sở Hồng, nhưng lại hiểu rõ lúc này không thích hợp để làm phiền hai người.

Sau khi đứa bé được đưa đi, Lâm Hựu Luân lại ôm Chung Sở Hồng vào lòng.

Chương 642

"Vất vả cho em rồi." Chung Sở Hồng vùi đầu vào ngực Lâm Hựu Luân, nhu thanh nói: "Tên tiếng Anh em đã đặt xong cho con rồi, anh đặt cho con một cái tên tiếng Trung đi." "Như vậy có quá tùy ý không?" Lâm Hựu Luân cúi đầu hỏi.

Nhiều gia tộc hào môn ở Hong Kong khi có hậu duệ ra đời, khi đặt tên đều tham khảo ý kiến của các bậc thầy phong thủy, vì trong quan niệm truyền thống của người Hoa, việc đặt tên có rất nhiều quy tắc.

Chung Sở Hồng lắc đầu, giọng nói vẫn còn hơi yếu ớt. "Không đâu, chỉ cần là anh đặt, em đều thích." Lâm Hựu Luân từ khi biết Chung Sở Hồng mang thai đã luôn suy nghĩ vấn đề này, thậm chí còn đặc biệt thỉnh giáo Kim Dung, nhưng Kim lão gia tử lần này lại không giúp, nói chuyện này chỉ nên do chính mình quyết định.

Cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Hựu Luân cảm thấy dùng một cái tên thông tục một chút sẽ tốt hơn.

Một người nếu đủ xuất sắc, cái tên bình thường cũng sẽ trở nên đặc biệt, còn nếu một người bình dung, cái tên độc đáo đến mấy cũng sẽ trở nên tầm thường. "Vậy con gái gọi là Ái Hồng đi, Lâm Ái Hồng!" Chung Sở Hồng ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Lâm Hựu Luân: "Anh chắc chứ?" Ánh mắt Lâm Hựu Luân dừng trên gương mặt Chung Sở Hồng: "Sao vậy, em không thích cái tên này à?" "Không có mà, chỉ là nghĩ đến sau này con gái có thể sẽ có một dàn em gái tên là Ái Hiền, Ái Trân... lúc lớn lên hiểu chuyện, liệu nó có thấy ông bố của mình lúc đặt tên quá thiếu trách nhiệm không..." Chung Sở Hồng tựa vào lòng Lâm Hựu Luân, u u nói.

Lâm Hựu Luân đang đỡ Chung Sở Hồng nằm xuống, nghe thấy

câu này thì động tác khựng lại, có chút không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

May mà lúc này y tá bước vào, nói Chung Sở Hồng vừa mới sinh xong cần nghỉ ngơi, trực tiếp đuổi Lâm Hựu Luân ra khỏi phòng.

Vừa hay Trần Huệ Tình cũng từ phòng trẻ đi ra, thấy Lâm Hựu Luân liền hỏi chuyện tên đứa bé.

Trần Huệ Tình nghe thấy cháu nội tên là Lâm Ái Hồng, liền không nhịn được mà mắng Lâm Hựu Luân: "Báo chí chẳng phải nói anh là một trong Hương Cảng Tứ Đại Tài Tử sao?

Sao lại đặt cho con gái cái tên như thế này, sau này nếu anh còn đứa con khác, chẳng lẽ đều gọi là 'Ái' gì đó hết sao?" "Mẹ, con chỉ muốn dùng tên con để bày tỏ tâm ý với Hồng Cô thôi, sau này nếu có những đứa trẻ khác, con sẽ nghĩ tên khác." Lâm Hựu Luân bất đắc dĩ giải thích.

Thực tế anh cũng đã nghĩ xong rồi, sau này nếu có con với Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, có thể gọi là Tư Mẫn hoặc Tư Hiền; nếu có con với Khâu Thục Trân, Lý Gia Hân, có thể gọi là Niệm Trân hoặc Niệm Hân; nếu có con với Lợi Trí, con gái thì gọi là Lâm Lợi, con trai gọi là Lâm Trí, cứ thế mà suy ra. "Vậy còn tạm được." Trần Huệ Tình gật đầu, "Được rồi không nói nhiều với anh nữa, đứa bé đã gọi là Lâm Ái Hồng, vậy tên ở nhà cứ gọi là Hồng Hồng đi." Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không tranh cãi với mẹ về chuyện này, tên của con gái cứ thế được quyết định xong. —— Tổng tài Universal Pictures, Sid Sheinberg, đang gào thét vào điện thoại với trợ lý của mình: "Cậu nói cái gì, Michael Crichton đòi giá 2 triệu đô la, ông ta điên rồi sao?" "Thưa ông Sheinberg, không phải Michael Crichton điên, mà là cái người Hong Kong tên Lâm Hựu Luân kia điên rồi.

Anh ta ra giá 2 triệu đô với Michael Crichton, đồng thời hứa hẹn

nếu Michael Crichton có thể đích thân viết kịch bản, sau khi phim công chiếu Michael Crichton còn nhận được một tỷ lệ phần trăm doanh thu nhất định." Trợ lý bất đắc dĩ giải thích qua điện thoại. "Vậy thì mặc kệ cái gã người Hong Kong họ Lâm đó cùng với Michael Crichton đi xuống địa ngục đi!" Sid Sheinberg nói xong liền cúp máy cái "rầm".

Cơn giận còn chưa tan thì thư ký đã đẩy cửa bước vào. "Thưa ông Sheinberg, Thomas – Tổng tài khu vực Châu Á của United Artists vừa mới gọi điện tới, ông ấy muốn hẹn gặp ông một lát." Sid Sheinberg biết vài người tên là Thomas, ông nhẩm lại cái tên này vài lần trong đầu mới khớp được người với tên. "Ông ta không nói có chuyện gì sao?" Thư ký lắc đầu. "Bỏ đi, cô gọi điện lại bảo ông ta thời gian này tôi không rảnh." Sid Sheinberg đang khổ não vì quyền cải biên phim 《Công viên kỷ Jura》 bị nẫng tay trên, căn bản không có tâm trạng đi gặp Thomas.

Thư ký gật đầu vâng lệnh, vừa định xoay người ra ngoài, Sid Sheinberg đột nhiên lại gọi cô lại. "Chiều nay có lịch trình gì không?" Thư ký lật sổ ghi chép mang theo, kiểm tra rồi trả lời: "Buổi trưa ông có một cuộc họp, mất khoảng một tiếng, sau đó thì không có sắp xếp gì ạ." Sid Sheinberg gật đầu: "Vậy cô liên lạc với ông Thomas, định thời gian gặp mặt vào chiều nay luôn." Thư ký mở to mắt, vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Lúc nãy Sid Sheinberg đâu có nói thế, thay đổi ý định nhanh quá vậy?

Cô không biết rằng, ngay khoảnh khắc cô xoay người, Sid Sheinberg đột nhiên nhớ ra mối quan hệ giữa Thomas và Lâm Hựu Luân.

Năm đó người đưa các bộ phim sản xuất lớn của Hong Kong vào thị trường Mỹ và thu lợi lớn chẳng phải chính là United Artists sao, và

vị trí của Thomas cũng thăng tiến thần tốc trong thời gian đó, từ đại diện United Artists tại Hong Kong vọt lên thành người phụ trách khu vực Châu Á của hãng.

Những năm gần đây United Artists gần như độc quyền phát hành các phim bom tấn từ Hong Kong, trơ mắt nhìn từng bộ phim Hong Kong đạt doanh thu cao ngất ngưởng tại khu vực Bắc Mỹ, các hãng phát hành khác ở Bắc Mỹ cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

Những năm gần đây truyền thông ầm ĩ về thuyết "mối đe dọa từ điện ảnh Hong Kong" chính là do đám người này đứng sau giật dây.

Đương nhiên, cuộc chiến lợi ích xoay quanh phim Hong Kong giữa các hãng phát hành lớn không phải điều Sid Sheinberg quan tâm.

Phim Hong Kong tuy liên tục tạo ra các kỷ lục doanh thu mới tại thị trường Bắc Mỹ, nhưng đối với các công ty điện ảnh Hollywood mà nói, họ vẫn chưa cảm nhận được quá nhiều mối đe dọa, thậm chí nhiều người còn coi đây là một phản ứng cho sự phồn vinh của thị trường điện ảnh Bắc Mỹ.

Lý do của họ cũng rất đơn giản, vì ngay cả phim Hong Kong còn có thị trường như vậy, thì phim bản địa đương nhiên cũng không thành vấn đề.

Nguyên nhân sâu xa, một mặt đúng là vì thị trường Bắc Mỹ liên tục phồn vinh, mặt khác thực tế cũng liên quan không ít đến tính cách cao ngạo tự đại của người Mỹ.

Điều này tạo thành một hiện tượng kỳ lạ: ở Mỹ, truyền thông suốt ngày kêu gào về thuyết mối đe dọa từ phim Hong Kong, nhưng khán giả phổ thông và các công ty điện ảnh lại không có quá nhiều thành kiến với phim Hong Kong, Sid Sheinberg chính là một trong số đó.

Tuy vừa bị Lâm Hựu Luân nẫng tay trên quyền cải biên 《Công

viên kỷ Jura》 khiến Sid Sheinberg rất tức giận, nhưng đúng lúc này Thomas lại tìm đến cửa, Sid Sheinberg rất dễ dàng liên hệ hai chuyện này lại với nhau.

Nếu đứng sau Thomas là Lâm Hựu Luân, vậy thì chuyện này trở nên thú vị rồi.

Chính vì nghĩ thông điểm này nên Sid Sheinberg mới tạm thời đổi ý, gặp mặt Thomas một lần. —— Tại một quán cà phê, Sid Sheinberg gặp Thomas với vẻ mặt rạng rỡ. "Ông Sheinberg, rất vinh dự được gặp ông." Thomas đứng dậy bắt tay với Sid Sheinberg. "Tôi cũng vậy." Sid Sheinberg nhún vai.

Sau khi ngồi xuống, Thomas vốn định trò chuyện với Sid Sheinberg một chút về chuyện trong giới điện ảnh Hollywood để làm quen trước, không ngờ Sid Sheinberg lại rất trực tiếp, vừa mở lời đã nói: "Ông Thomas, người bạn Hong Kong của ông – ông Lâm Hựu Luân – hôm nay vừa mới nẫng tay trên của Universal một kịch bản phim mà chúng tôi đã nhắm tới từ lâu.

Ông có biết để có được kịch bản này, chúng tôi đã triển khai đàm phán với tác giả từ năm ngoái, mắt thấy sắp đạt được thỏa thuận đến nơi, cuối cùng mọi nỗ lực đều đổ sông đổ biển." Thomas vẻ mặt kinh ngạc nói: "Ông Sheinberg, sao tin tức tôi nghe được lại là để có quyền cải biên bộ tiểu thuyết đó, Warner Bros, Tim Burton, Sony Pictures, Richard Donner, 20th Century Fox và Joe Dante đều đang ra tay, mà vị tác giả kia cũng luôn chưa xác định cuối cùng sẽ hợp tác với ai.

Universal mất đi cơ hội này tôi cũng thấy rất đáng tiếc, nhưng sự việc không nghiêm trọng như ông nói chứ?" Vẻ mặt Sid Sheinberg hơi khựng lại, bị vạch trần trực tiếp như vậy khiến ông có chút ngượng ngùng. "Dù nói thế nào, Universal vẫn là bên có hy vọng nhất đạt được kịch bản này, nếu ông Lâm không xen vào." Sid Sheinberg tiếp

tục nhấn mạnh.

Thomas đan hai tay vào nhau, bĩu môi nói: "Nhưng Universal rốt cuộc vẫn chưa cầm được kịch bản đó trong tay mà đúng không?" Khí thế của Sid Sheinberg chùng xuống một chút. "Vậy ông Thomas hôm nay đến tìm tôi muốn bày tỏ điều gì?" Thomas nhún vai: "Tôi đến để báo cho ông Sheinberg một tin tốt, Universal hiện tại vẫn chưa hoàn toàn mất đi kịch bản đó." "Ông Lâm muốn bán lại kịch bản đó cho Universal sao?

Rất xin lỗi, nếu là như vậy, tôi nghĩ ông Thomas có thể đổi chủ đề được rồi, nếu có thể chấp nhận mức giá cao hơn, Universal đã không chủ động rút lui khỏi cuộc cạnh tranh này." Sid Sheinberg không hề dao động.

Nhưng Thomas lại lắc đầu: "Ông Sheinberg, tôi nghĩ ông hiểu nhầm ý tôi rồi, ông Lâm không có ý định bán lại kịch bản đó cho Universal, thực tế lần này anh ấy muốn tiến hành một cuộc hợp tác với Universal." Biết sự việc còn có cơ hội xoay chuyển như vậy, Sid Sheinberg lập tức động tâm, nhưng ông không lập tức biểu lộ thái độ mà đưa ra một nghi vấn. "Tuy tôi biết việc quay 《Công viên kỷ Jura》 cần mức đầu tư rất khổng lồ, nhưng theo tôi được biết, ông Lâm không chỉ đạt được những thành tích đáng nể trong ngành điện ảnh, mà còn là một nhân vật hô phong hoán vũ trên thị trường đầu tư tư bản ở Châu Á, thậm chí nhiều người ở Wall Street cũng rất sùng bái anh ấy.

Với tài lực trong tay anh ấy, muốn độc lập đầu tư bộ phim này tuyệt đối không thành vấn đề...

Theo tôi thấy, anh ấy hoàn toàn không có lý do gì để cần tìm thêm đối tác khác." "Ông Sheinberg nói đúng, ông Lâm thực sự có thể độc lập đầu tư bộ phim này, nhưng tất cả phim Hong Kong công chiếu tại

Bắc Mỹ đều đối mặt với nỗi lo thiếu kênh phát hành, mà hợp tác với Universal chính là để bù đắp khuyết điểm về phương diện này." Lời giải thích này của Thomas nghe có vẻ hợp tình hợp lý, nhưng Sid Sheinberg vẫn không dao động. "Những điều ông Thomas nói, tìm các công ty điện ảnh khác ở Hollywood cũng có thể làm được." "Nhưng các công ty điện ảnh khác ở Hollywood đều không có kênh phát hành quốc tế phong phú như Universal." Thomas bổ sung một câu.

Sid Sheinberg lắc đầu: "Lý do này vẫn chưa đủ." Đối mặt với sự ngoan cố của Sid Sheinberg, Thomas cuối cùng cũng hết cách. "Được rồi, vậy tôi nói ông Lâm đã nhắm trúng Spielberg, muốn mời ông ấy đảm nhiệm đạo diễn cho bộ phim này, lý do như vậy đã đủ chưa?" Hợp đồng của Spielberg với Universal đến tận năm 94 mới hết hạn, Lâm Hựu Luân muốn mời Spielberg làm đạo diễn bộ phim này, dù thế nào cũng không thể tránh khỏi Universal, bất đắc dĩ mới nghĩ đến chuyện tìm Universal hợp tác. —— "Vẫn là vấn đề bản quyền sao?" Lâm Hựu Luân chuyển điện thoại từ tay trái sang tay phải, xoa xoa thái dương nói: "Cái lão Sid Sheinberg này đúng là một gã cố chấp..." "Lâm, nếu anh thực sự định xây dựng một mối quan hệ hợp tác tốt đẹp và lâu dài với Universal, lần này anh thực sự phải cân nhắc nhượng bộ một chút." Giọng của Thomas truyền đến từ điện thoại viễn liên, "Châu Âu có câu nói cổ 'Lùi một bước biển rộng trời cao', tôi nghĩ anh hiểu ý nghĩa câu này hơn tôi." Lâm Hựu Luân khẽ nhíu mày: "Tôi chỉ yêu cầu mời Spielberg đến đạo diễn bộ phim này, nhưng Universal lại đưa ra yêu cầu về bản quyền với tôi, như vậy chẳng phải quá đáng lắm sao?" "Anh không biết sự ngạo mạn của các công ty lớn ở Hollywood đâu, nếu không phải anh nhanh tay lấy được quyền cải biên phim, yêu cầu của họ thậm chí còn quá đáng hơn nhiều." Thomas bất đắc dĩ giải thích. "Có lẽ tôi nên cân nhắc đổi đạo diễn khác." Lâm Hựu Luân bĩu môi nói. "Thực ra còn một cách tốt hơn, anh có thể thâu tóm hoặc tự thành lập một công ty điện ảnh ở

Mỹ." Thomas không bỏ lỡ cơ hội gợi ý. "Cảm ơn gợi ý của anh, nhưng hiện tại vẫn chưa phải lúc." Lâm Hựu Luân một lần nữa từ chối.

Chương 643

Nhận được câu trả lời như vậy, Thomas không cảm thấy bất ngờ, đây không phải lần đầu anh đề xuất vấn đề này với Lâm Hựu Luân, đương nhiên cũng không phải lần đầu bị từ chối. "Vậy tôi cũng không khuyên anh đổi đạo diễn, dù sao Universal cũng đã xây dựng hệ thống phát hành độc lập tại các quốc gia và khu vực chủ yếu trên toàn cầu.

Nếu anh hy vọng 《Công viên kỷ Jura》 có được thành tích tiến xa hơn, tất yếu phải chọn hợp tác với những công ty lớn này, không phải Universal thì cũng là công ty khác, huống hồ anh còn có được Spielberg, ông ấy ở khu vực Bắc Mỹ chính là một sự bảo chứng thép cho doanh thu phòng vé." Lâm Hựu Luân suy nghĩ nghiêm túc một lát rồi nói: "Bảo Universal bỏ thêm 10 triệu đô kinh phí sản xuất, sau đó tôi có thể cân nhắc cùng Universal đồng sở hữu bản quyền bộ phim này.

Nếu một bên muốn độc lập quay phần tiếp theo của bộ phim, bắt buộc phải được sự đồng ý của bên kia, đồng thời chi trả cho đối phương một khoản phí sử dụng bản quyền thỏa đáng." Yêu cầu này bề ngoài là Lâm Hựu Luân nhượng bộ, nhưng thực tế lại đào cho Universal một cái hố. 《Công viên kỷ Jura》 sở dĩ đạt được doanh thu gây chấn động, phần lớn nguyên nhân là vì kỹ thuật kỹ xảo mô hình lần đầu tiên thể hiện chân thực, khiến khán giả toàn cầu vô cùng chấn động.

Nhưng hiện tại, việc xuất hiện sớm của 《Godzilla》 đã thay thế một phần địa vị của 《Công viên kỷ Jura》 trong lịch sử kỹ xảo điện ảnh.

Bộ phim đạt doanh thu cao kinh ngạc là chuyện không thành vấn

đề, nhưng muốn đạt đến độ cao như trong ký ức của Lâm Hựu Luân thì không thực tế lắm.

Đương nhiên, có thể dự kiến rằng, chỉ cần doanh thu toàn cầu của 《Công viên kỷ Jura》 đạt đến một con số kinh ngạc, Universal chắc chắn sẽ muốn quay phần tiếp theo, mà hai phần tiếp theo trong thực tế đều không bằng phần đầu.

Nếu sau này Universal muốn quay, Lâm Hựu Luân không ngại chém cho họ một vố đau.

Còn lợi ích của việc hợp tác với Universal cũng rất rõ ràng: thứ nhất, 《Công viên kỷ Jura》 có thể nhờ vào kênh phát hành toàn cầu của Universal để công chiếu, doanh thu có thể mở rộng hơn nữa; thứ hai, thành công của 《Công viên kỷ Jura》 có liên quan rất lớn đến đạo diễn Spielberg, nếu tìm người khác đạo diễn, việc phim có thành công hay không lại là một nhân tố không xác định.

Cúp điện thoại, Lâm Hựu Luân đang cân nhắc lợi hại của chuyện này thì một tràng tiếng khóc trẻ con cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

Chỉ thấy bà nội Trần Huệ Tình đang bế bé Hồng Hồng vừa mới đầy tháng từ trong phòng đi ra, vừa đi vừa không ngừng dỗ dành nhóc con, nhưng nhóc con nhất quyết không chịu ngừng khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì khóc quá nhiều. "Hồng Hồng ngoan, đừng khóc nữa được không?

Bà nội đưa con đi tìm ba nhé." Trần Huệ Tình vừa dỗ nhóc con vừa đi về phía Lâm Hựu Luân. "A Hồng vừa mới chợp mắt thì nhóc con tỉnh dậy, dỗ thế nào cũng không xong, anh bế một lát đi, tôi lên lầu gọi A Hồng xuống." Trần Huệ Tình nhét Hồng Hồng vào tay Lâm Hựu Luân.

Nói cũng lạ, nhóc con vừa vào tay Lâm Hựu Luân liền nín bặt tiếng khóc, đôi mắt to tròn xoe nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân, giống

như tìm thấy món đồ chơi mới lạ nào đó. "Sao lại không khóc nữa, để mẹ xem nào." Trần Huệ Tình vừa đưa tay định bế cháu nội đi, nhóc con lập tức trề môi định khóc to, khiến Trần Huệ Tình hoảng hốt vội vàng đặt bé lại. "Nó bám anh rồi.

Nhóc con không khóc thì không cần gọi A Hồng xuống nữa, đêm qua A Hồng cả đêm không ngủ ngon, bây giờ cứ để em ấy nghỉ ngơi một lát đi." Lâm Hựu Luân bế con gái, đang định gật đầu đồng ý thì cảm thấy dưới mông nhóc con truyền đến một cảm giác ẩm ướt. "Tôi bảo sao lúc nãy nó cứ khóc mãi, hóa ra là muốn đi tiểu rồi." Trần Huệ Tình bảo Lâm Hựu Luân lật nhóc con lại để bà thay tã mới.

Lâm Hựu Luân bực mình vỗ nhẹ vào mông con gái một cái: "Thật sự coi ba là bồn cầu di động rồi sao?" Nhóc con toe miệng, cư nhiên cười khanh khách lên.

Trần Huệ Tình lườm Lâm Hựu Luân một cái, biểu cảm đó rõ ràng là đang nói, nếu Lâm Hựu Luân còn dám chạm vào cháu nội cái thứ hai, bà nhất định không để yên cho anh. "Đi thôi, Hồng Hồng, bà đưa con đi chơi, không ở cùng với ông bố xấu xa này nữa!" Trần Huệ Tình bế Hồng Hồng lên, nhóc con lần này không quấy khóc, ngoan ngoãn nằm trong tã lót, một lát sau đã ngủ thiếp đi. "Đúng rồi, mấy ngày nay đã rải rác có không ít quà từ Hong Kong gửi qua, anh nhớ kiểm tra thu nhận nhé." Trần Huệ Tình bế cháu nội về phòng, không quên dặn dò một câu.

Việc con gái Lâm Hựu Luân chào đời ở Pháp tuy không công khai, nhưng nhiều người vẫn nhận được tin tức.

Vương Tinh, Chu Nhuận Phát đều gọi điện chúc mừng ngay từ đầu, sau đó có không ít người gửi quà tới, trong đó có cả Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Lợi Trí, Khâu Thục Trân, Lý Gia Hân.

Vì không biết Chung Sở Hồng nghĩ thế nào nên Lâm Hựu Luân

tạm thời vẫn chưa nói chuyện này với cô.

Được mẹ nhắc nhở, Lâm Hựu Luân đột nhiên thấy chuyện này vẫn nên nói một tiếng với Chung Sở Hồng thì hơn. —— Sau khi biết điều kiện "nhượng bộ" của Lâm Hựu Luân từ chỗ Thomas, Sid Sheinberg cân nhắc kỹ lưỡng rồi cuối cùng cũng đồng ý cuộc hợp tác này.

Tuy nhiên, khi thuyết phục Spielberg, ông lại gặp phải không ít khó khăn. "Steven, tôi có thể hiểu được nguyện vọng tha thiết muốn quay 《Bản danh sách của Schindler》 của anh, nhưng trước khi quay bộ phim đó, tôi hy vọng anh có thể hoàn thành công tác đạo diễn cho 《Công viên kỷ Jura》 trước." "Tôi không hiểu, tại sao Universal lại phải tham gia vào một bộ phim do người khác đầu tư sản xuất, thay vì ưu tiên cân nhắc kịch bản trong tay mình." Spielberg nhún vai, trên mặt lộ ra biểu cảm vô cùng khó hiểu.

Sid Sheinberg lập tức đính chính: "Kịch bản 《Công viên kỷ Jura》 này vốn dĩ là Universal nhắm trúng trước và đã tiếp xúc với tác giả tiểu thuyết, nhưng ở giai đoạn cuối đàm phán lại bị người ta mua mất với giá cao hơn.

Sau khi người đó có được kịch bản này, lại chủ động tìm đến Universal để tìm kiếm khả năng hợp tác, yêu cầu duy nhất đưa ra là do anh chấp đạo bộ phim này." Spielberg lộ vẻ mặt khó tin: "Gã mua kịch bản này là một kẻ điên sao?" Sid Sheinberg rất nghiêm túc lắc đầu: "Trái lại, người này anh cũng biết, vả lại còn đánh giá anh ấy rất cao." "Vậy sao?" Lông mày Spielberg nhướn lên, tỏ vẻ rất hứng thú. "Ông Lâm Hựu Luân đến từ Hong Kong, người đầu tư sản xuất 《Quỷ Xuy Đăng》 suýt chút nữa đã phá kỷ lục doanh thu Bắc Mỹ do 《Kẻ Hủy Diệt 2》 nắm giữ, lúc đó anh còn đặc biệt nói với tôi về chuyện này, anh quên rồi sao?" "Hóa ra là anh ta." Spielberg gật đầu, lộ vẻ đã hiểu.

Spielberg từ sớm đã nghe qua cái tên Lâm Hựu Luân, nhưng thực sự để lại ấn tượng sâu sắc là nhờ bộ phim 《Godzilla》.

Mức độ kỹ xảo thể hiện trong 《Godzilla》 đã vượt trên Hollywood, điều này được chính người bạn cũ George Lucas nói ra, nên càng khiến Spielberg thấy bất ngờ, đồng thời cũng nảy sinh hứng thú nồng nhiệt với vị nhà sản xuất điện ảnh tận bên Hong Kong xa xôi kia. "Bây giờ anh còn câu hỏi nào khác không?" Sid Sheinberg tưởng Spielberg đã bị thuyết phục, không ngờ sự cố chấp của Spielberg lại vượt xa tưởng tượng của ông. "Tuy tôi rất hy vọng có thể hợp tác với ông Lâm đến từ Hong Kong kia, nhưng không phải bây giờ.

Tôi vẫn muốn quay 《Bản danh sách của Schindler》 trước.

Ông biết đấy, là một người Do Thái, từ khi tiếp xúc với câu chuyện này, tôi đã hạ quyết tâm nhất định phải quay nó, có thể nói đây là tâm nguyện lớn nhất hiện tại của tôi." Sid Sheinberg biết rõ một Spielberg đã đạo diễn xong 《Bản danh sách của Schindler》 sẽ không còn hứng thú với 《Công viên kỷ Jura》 nữa, nên ở vấn đề này ông không định nhượng bộ. "Steven, tôi biết 《Bản danh sách của Schindler》 đối với anh có ý nghĩa đặc biệt, nhưng điều đó không đại diện cho việc khán giả nhất định sẽ thích bộ phim này.

Theo yêu cầu của anh, quay bộ phim đó ít nhất cần 30 triệu đô la, nhưng anh có thể đảm bảo sau khi phim ra mắt, doanh thu toàn cầu có thể đạt được bao nhiêu, 100 triệu đô hay 200 triệu đô?" Sid Sheinberg không nói quá trực tiếp, nhưng ông tin Spielberg có thể hiểu ý mình.

Công ty điện ảnh không phải cơ quan từ thiện, anh muốn quay một bộ phim "tiền đồ" không rõ ràng, vậy thì trước hết phải giúp công ty kiếm đủ tiền đã, nếu không công ty lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để ủng hộ kế hoạch của anh? "Nghĩa là, quay xong 《Công viên kỷ Jura》, sau đó Universal mới ủng hộ tôi quay 《Bản danh sách của

Schindler》?" Spielberg hỏi ngược lại.

Chuyện đã nói đến nước này, Sid Sheinberg cũng không có gì phải giấu giếm. "Có thể hiểu như vậy." Spielberg im lặng một lát, cuối cùng đưa ra một yêu cầu. "Tôi muốn gặp mặt ông Lâm một lần, sau đó mới đưa ra quyết định." Chung Sở Hồng cho con gái bú xong, dỗ dành bé ngủ say rồi mới ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân: "Anh tưởng em hẹp hòi thế sao?" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Anh chỉ lo em sẽ có những suy nghĩ khác." "Trong thời gian ở Pháp, em đã nghĩ thông suốt một việc, con gái mới là người quan trọng nhất trong cuộc đời em, những người và việc khác em đều không cần quá để ý." Chung Sở Hồng cúi đầu, ánh mắt tràn đầy nhu tình nhìn con gái trong lòng.

Chung Sở Hồng từng nói với Lâm Hựu Luân rằng mình không muốn có con, nên sau khi mang thai ngoài ý muốn, cô đã rất hoảng hốt, thậm chí còn có chút kháng cự với sinh mệnh nhỏ trong bụng.

Nhưng trong quá trình mang thai chín tháng mười ngày, cô đã dần thay đổi suy nghĩ, từ kháng cự đến chấp nhận, rồi nảy sinh một loại tình cảm máu thịt gắn bó khó lòng cắt đứt.

Loại tình cảm này nếu muốn diễn đạt thì sẽ rất phức tạp, nhưng có thể tổng kết bằng hai chữ: tình mẫu tử. "Thế còn anh?" Lâm Hựu Luân buột miệng hỏi một câu. "Con gái thứ nhất, anh thứ hai." Chung Sở Hồng trả lời không chút đắn đo.

Lâm Hựu Luân nhìn tiểu gia hỏa đang ngủ say trong lòng Chung Sở Hồng: "Anh ghen rồi." Chung Sở Hồng che miệng cười rộ lên, lườm Lâm Hựu Luân một cái: "Ghen với cả con gái, anh không thấy ngại à?" "Có gì mà ngại chứ?" Lâm Hựu Luân ngồi xuống cạnh Chung Sở Hồng, ôm vai cô nói: "Nó đã chiếm mất địa vị của anh trong lòng em, như vậy chắc chắn không được.

Đợi nó lớn thêm một chút, anh sẽ gửi nó cho mẹ anh chăm sóc, để

hai chúng ta có thời gian bên nhau, dù sao mẹ anh bây giờ cũng thích trẻ con nhất." "Con gái chỉ thuộc về một mình em, anh có thuộc về một mình em không?

Con gái là của em, không ai được phép mang nó đi khỏi em cả!" Thái độ của Chung Sở Hồng rất kiên quyết.

Lâm Hựu Luân nhún vai: "Được rồi, đó chỉ là một gợi ý, em không đồng ý thì thôi." Lúc này Trần Huệ Tình đi vào: "Hai đứa nói gì mà to tiếng thế?

Đúng rồi, Hồng Hồng ngủ rồi à?" Lâm Hựu Luân định lên tiếng, nhưng Chung Sở Hồng lại dẫm nhẹ vào chân anh một cái. "Không có gì ạ, tụi con đang thảo luận sau này sẽ thường xuyên đưa Hồng Hồng về thăm mẹ." Chung Sở Hồng nhanh nhảu nói.

Chương 644

"Cái đó có gì mà phải thảo luận, Hồng Hồng là cháu gái ngoan của mẹ, đương nhiên phải thường xuyên đến thăm bà nội rồi." Trần Huệ Tình bế lấy tiểu gia hỏa từ tay Chung Sở Hồng, nhìn bộ dạng ngủ say đáng yêu của bé, bà thích đến không nỡ rời tay. "Đúng rồi, đứa bé đã sinh ra rồi, tiếp theo hai đứa định thế nào?" Trần Huệ Tình ôm cháu gái, đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Chung Sở Hồng lần này không nói gì, chỉ nhìn Lâm Hựu Luân. "Đứa bé còn nhỏ, bây giờ quay về thì ngày nào ra ngoài cũng sẽ bị ký giả làm phiền, ý con là A Hồng và con gái cứ ở lại Pháp, đợi con bé được một tuổi thì mới đưa về Hong Kong." Lâm Hựu Luân trả lời.

Trần Huệ Tình gật đầu: "Những chuyện khác mẹ không quản, nhưng thân phận của Hồng Hồng con nhất định phải công bố, hơn nữa không được để mẹ con họ chịu bất kỳ ủy khuất nào." Chung Sở Hồng nhìn Trần Huệ Tình với vẻ mặt cảm kích, còn Lâm Hựu Luân cũng đã sớm có tính toán cho việc này. "Mẹ, mẹ yên tâm đi, đến lúc về Hong Kong con sẽ đặc biệt tổ chức cho Hồng Hồng một bữa tiệc thôi nôi, tất cả những người quen biết con đều sẽ mời tới tham dự." Trần Huệ Tình lúc này mới không nói thêm gì nữa, bế cháu gái đi dạo một vòng quanh phòng khách, vừa trả lại đứa bé cho Chung Sở Hồng thì cô giúp việc người Pháp mà gia đình thuê vào báo có khách đến thăm.

Chung Sở Hồng bế con gái đứng dậy: "Chắc là A Ngọc rồi, hôm qua cô ấy gọi điện bảo sẽ qua thăm Hồng Hồng." "Được rồi, em đừng bế con ra ngoài, cứ để Marie dẫn A Ngọc vào là được." Lâm Hựu Luân ấn Chung Sở Hồng ngồi xuống ghế, quay đầu lại thì thấy sau lưng Marie xuất hiện hai người ngoại quốc cao lớn. "Lâm, không ngờ tôi lại tới Pháp đúng không?" George Lucas dang rộng vòng tay, nhiệt

tình chào hỏi Lâm Hựu Luân. "Đúng là có chút bất ngờ." Lâm Hựu Luân tiến tới ôm Lucas một cái, sau đó ánh mắt chuyển sang người đàn ông trung niên đeo kính gọng tròn, vẻ mặt mỉm cười khiêm tốn đứng bên cạnh Lucas.

Lâm Hựu Luân đưa tay về phía đối phương: "Ông Spielberg, không ngờ chúng ta lại gặp nhau sớm thế này." Steven Spielberg bắt tay Lâm Hựu Luân: "Đây cũng là điều tôi luôn mong đợi." Lucas đứng bên cạnh cười lớn: "Sao hả Steven, tôi đã bảo Lâm nhất định sẽ nhận ra ông mà, vụ cá cược lần này ông thua chắc rồi." Spielberg mỉm cười, không trả lời.

Chung Sở Hồng cũng bế con gái đứng lên, định chào hỏi hai vị khách rồi đi, không ngờ Lucas lại chủ động tiến tới chào cô, sau đó ánh mắt dừng lại ở đứa bé trong tay cô. "Đây là con của A Luân sao?

Là con trai hay con gái vậy?" Lucas rất thông minh khi không hỏi về quan hệ giữa Chung Sở Hồng và Lâm Hựu Luân, mà ngay từ đầu đã quan tâm đến tiểu gia hỏa, điều này khiến Chung Sở Hồng vốn yêu con như mạng cũng có thiện cảm với người ngoại quốc này. "Đúng vậy, đây là con gái của tôi." Giọng của Lâm Hựu Luân truyền từ phía sau. "Con bé có cha đỡ đầu chưa?" Lucas quay đầu hỏi.

Lâm Hựu Luân định nói mình không tin Cơ Đốc giáo, nhưng Chung Sở Hồng lại nhanh miệng đáp: "Hiện tại vẫn chưa có." Trong thời gian chờ sinh ở Pháp, Chung Sở Hồng bắt đầu tin giáo, chỉ là chuyện này tạm thời chưa nói với Lâm Hựu Luân. "Vậy thì tốt quá, thưa bà, bà không phiền nếu tôi làm cha đỡ đầu cho đứa bé chứ?" Lucas nhìn Chung Sở Hồng với vẻ đầy mong đợi.

Chung Sở Hồng nhìn Lâm Hựu Luân một cái, thấy anh không lên tiếng phản đối liền nhận lời ngay. "Khi con bé làm lễ rửa tội xin hãy báo trước cho tôi, lần này tới gấp gáp quá chưa kịp chuẩn bị quà, lần

sau tôi nhất định sẽ bù đắp!" Lucas trịnh trọng nói.

Chung Sở Hồng bày tỏ sự cảm ơn với Lucas, biết ba người Lâm Hựu Luân có chính sự cần bàn bạc, cô chào một tiếng rồi bế con gái lên lầu. "Thật là một thiên sứ nhỏ xinh đẹp, tôi nghĩ nếu tương lai 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 ra phần tiếp theo, có thể cân nhắc để hai mẹ con họ đóng chính, tôi tin chắc sẽ thu hút rất nhiều khán giả." Lucas tắc lưỡi nói.

Lucas vừa nói vậy, Spielberg mới sực nhận ra người phụ nữ vừa rời đi chính là nữ chính của bộ phim Hong Kong đầu tiên công phá thị trường Bắc Mỹ - 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》.

Lâm Hựu Luân mời Lucas và Spielberg ngồi xuống, dặn cô giúp việc Marie pha cho mỗi người một tách cà phê. "Lần này tới, thực ra tôi chỉ muốn xác định một việc, tại sao ông Lâm nhất định muốn tôi đạo diễn bộ phim 《Chu La Kỷ Công Viên》?" Spielberg hỏi thẳng thắn. "Có lẽ là bắt nguồn từ ấn tượng sâu sắc của tôi về bộ phim 《ET》 khi còn nhỏ, tôi vô cùng công nhận trình độ đạo diễn của ông Spielberg.

Tôi và Lucas có nhiều tiếng nói chung về kỹ thuật kỹ xảo điện ảnh nên đã trở thành bạn tốt, nhưng tôi và anh ấy cũng có điểm khác biệt.

Ông Spielberg chắc cũng biết, tôi xuất thân là biên kịch, nên bên cạnh việc nhấn mạnh hiệu ứng thị giác, tôi cũng hy vọng bộ phim kể về một câu chuyện hấp dẫn, chứ không phải là một đống kỹ xảo hoa lệ chồng chất." Spielberg gật đầu, những lời này của Lâm Hựu Luân có thể nói là đã chạm đúng tâm can ông.

Từ 《ET》 đến 《Hàm Cá Mập》, ông không ngừng thử nghiệm kỹ thuật kỹ xảo mới, nhưng đồng thời cũng luôn kiên trì nguyên tắc tính cốt truyện của điện ảnh không được bị yếu đi. "Đương nhiên, mặt khác tôi cũng phải thừa nhận, điểm bán lớn nhất của 《Chu La

Kỷ Công Viên》 nằm ở kỹ xảo.

Về việc sản xuất kỹ xảo cho bộ phim này, tôi đã quyết định để công ty Cực Quang và Industrial Light & Magic hợp tác với nhau, nhằm đảm bảo tối đa hiệu ứng thị giác mang lại chấn động lớn nhất cho khán giả.

Tất nhiên, đạt được mục tiêu này không hề dễ dàng, bởi kỹ thuật mô hình kỹ xảo đã khá chín muồi từ khi quay 《Godzilla》, dù hiện tại kỹ thuật của chúng ta có tiến bộ hơn, nhưng hình ảnh kỹ xảo thực tế sẽ không tiến bộ rõ rệt so với 《Godzilla》.

Vì thế chúng ta đặc biệt cần một đạo diễn biết kể chuyện để đảm bảo bộ phim có đủ sức hấp dẫn, và theo tôi, ông Spielberg là lựa chọn phù hợp nhất." "Cảm ơn sự tin tưởng của ông Lâm dành cho tôi.

Thực tế trước khi tới Pháp, tôi vẫn luôn do dự, vì trước đó tôi đã có một kịch bản khác trong tay, và đó là bộ phim mà tôi vô cùng khao khát được thực hiện, nhưng giờ kế hoạch đành phải điều chỉnh lại đôi chút." Giọng Spielberg có hơi thất vọng.

Lâm Hựu Luân nhún vai: "Tôi cũng rất lấy làm tiếc về việc đó, nhưng 《Chu La Kỷ Công Viên》 thực sự rất cần ông Spielberg.

Tôi sẵn sàng cung cấp mọi sự hỗ trợ có thể để ông hoàn thành việc quay phim trước năm sau, sau đó ông vẫn có đủ thời gian để thực hiện bộ phim mà ông mong muốn." Spielberg tỏ ra rất ngạc nhiên: "Hình như ông Lâm biết tôi muốn quay bộ phim như thế nào." Lâm Hựu Luân gật đầu: "Tôi chỉ nghe loáng thoáng một số tin tức, nói là có liên quan đến đề tài trại tập trung người Do Thái trong Thế chiến II." "Tôi vốn là một người Do Thái, nên thực hiện bộ phim này là tâm nguyện bấy lâu nay của tôi." Spielberg nói với giọng trầm buồn. "Tôi có thể thấu hiểu tâm trạng của ông, bởi vì người Trung Quốc cũng đã phải chịu đựng những đau thương to lớn giống như người Do Thái trong

Thế chiến II.

Việc lùi thời gian quay bộ phim đó thực tế lại có cái lợi, tôi không chỉ nói đến cái lợi cho 《Chu La Kỷ Công Viên》, mà bởi vì vài năm nữa là kỷ niệm 50 năm kết thúc Thế chiến II, nếu bộ phim đó có thể công chiếu vào lúc ấy, tôi nghĩ sẽ càng thêm ý nghĩa và thu hút được nhiều sự chú ý hơn." Gợi ý của Lâm Hựu Luân khiến Spielberg ngẩn người, rõ ràng là ông đã dao động. "Ông Spielberg chỉ cần thuận lợi hoàn thành 《Chu La Kỷ Công Viên》, sau này khi ông quay bộ phim đó, nếu gặp khó khăn, chẳng hạn như vấn đề kinh phí, cá nhân tôi sẵn lòng hỗ trợ ông." Lâm Hựu Luân sẵn sàng ủng hộ Spielberg quay 《Bản Danh Sách Của Schindler》 không phải không có điều kiện, anh hy vọng sau khi Spielberg quay xong bộ phim đó, có thể cân nhắc quay một bộ phim phản ánh cuộc thảm sát người Trung Quốc của quân Nhật trong Thế chiến II.

Thực tế trong tay Lâm Hựu Luân cũng đang có bộ phim như vậy, sau khi Mưu Đôn Phất quay xong 《Resident Evil》, Lâm Hựu Luân đã thực hiện lời hứa, ủng hộ ông ấy khai máy phần tiếp theo của 《Hắc Thái Dương 731》 là 《Hắc Thái Dương Chi Nam Kinh Đại Thảm Sát》.

Bộ phim này đã quay xong từ năm ngoái, nhưng bên Đại lục mãi vẫn chưa thông qua kiểm duyệt.

Khách quan mà nói, khuynh hướng nặng đô của Mưu Đôn Phất không cản trở giá trị xã hội của bản thân bộ phim, nhưng nó là con dao hai lưỡi, việc phóng đại kích thích giác quan tuy làm tăng sức thuyết phục nhưng cũng dễ bị nghi ngờ là dùng chiêu trò thu hút sự chú ý.

Cảnh tượng trong 《Hắc Thái Dương 731》 quá máu me tàn nhẫn, đến 《Hắc Thái Dương Chi Nam Kinh Đại Thảm Sát》, Mưu

Đôn Phất vẫn không hề tiết chế, bị Đại lục chặn lại cũng là chuyện bình thường, đương nhiên trong đó còn có những nhân tố chính trị sâu xa hơn. 《Hắc Thái Dương 731》 được công chiếu trước năm 1989, lúc đó bầu không khí chính trị có xu hướng tự do hóa, dù có người lo ngại phim công chiếu sẽ phá hoại cục diện ngoại giao hữu nghị Trung - Nhật lúc bấy giờ, nhưng cuối cùng phim vẫn được ra rạp thuận lợi.

Tuy nhiên sau cơn sóng gió năm 89, tình hình ngoại giao của Trung Quốc bỗng trở nên bị động hơn nhiều, dựa trên bối cảnh quốc tế như vậy, loại phim chạm đến dây thần kinh nhạy cảm của hai nước như 《Hắc Thái Dương Chi Nam Kinh Đại Thảm Sát》 tự nhiên không được phép công chiếu.

Mưu Đôn Phất vốn dĩ còn kế hoạch quay phần thứ ba mang tên 《Cáo Biệt Chiến Tranh》, nhưng vì phần hai không được chiếu ở Đại lục nên chuyện này cũng đành bị trì hoãn vô thời hạn.

Từ lâu, các nước phương Tây chỉ biết đến việc phát xít Đức thảm sát người Do Thái, mà không biết quân Nhật xâm lược đã từng điên cuồng thảm sát người Trung Quốc trong Thế chiến II.

Dư luận quốc tế chỉ lên án bạo hành của phát xít Đức mà rất ít công kích chủ nghĩa quân phiệt Nhật Bản.

Một nguyên nhân quan trọng là trong mấy chục năm qua kể từ khi thắng trận, việc tuyên truyền thực lục về quân Nhật xâm lược Trung Quốc trong xã hội phương Tây quá ít, tiếng nói quá yếu ớt.

Ngay cả một đạo diễn lớn như Spielberg, khi nghe tin sau khi chiếm được Nam Kinh, quân Nhật đã thảm sát hơn 30 vạn thường dân vô tội chỉ trong vòng một tuần, cũng cảm thấy vô cùng chấn động. "Trong tay tôi có vài bộ phim phản ánh tội ác trong thời kỳ Nhật xâm lược, có điều nội dung những phim này quá tàn khốc và nghiêm túc, nên cứ đợi ông Spielberg quay xong 《Chu La Kỷ Công Viên》 và

《Bản Danh Sách Của Schindler》 đã, sau đó tôi sẽ đưa những bộ phim này cùng với tư liệu lịch sử chi tiết hơn cho ông.

Còn về việc dựa trên đoạn lịch sử này để kể một câu chuyện như thế nào, lúc đó chúng ta sẽ thảo luận kỹ hơn." Lâm Hựu Luân hiểu rất rõ, nếu chỉ đơn thuần phản ánh đoạn lịch sử Đại thảm sát Nam Kinh, bộ phim của Mưu Đôn Phất đã làm rất tốt, nhưng để thực sự khơi dậy sự quan tâm rộng rãi của xã hội quốc tế thì không phải chuyện dễ dàng.

Tội ác của phát xít Đức sở dĩ liên tục được phơi bày sau Thế chiến là nhờ người Do Thái chiếm giữ vị trí quan trọng trong toàn bộ xã hội phương Tây, sau khi lượng lớn tư liệu thực tế được giải mã, số phận của người Do Thái nhanh chóng giành được sự đồng cảm của quốc tế.

Ngược lại, tầm ảnh hưởng của người Hoa trong xã hội phương Tây căn bản không đáng kể, đồng thời cũng không có nhiều người chuyên môn đi tìm kiếm những bằng chứng này, dẫn đến đoạn lịch sử này không được xã hội phương Tây biết đến rộng rãi.

Hơn nữa trong thời kỳ này, bất kể là Đại lục hay Đài Loan đều vì nhu cầu ngoại giao chính trị riêng mà không công khai phê phán tội ác của Nhật Bản trên trường quốc tế một cách rầm rộ, phía Nhật Bản cũng tìm mọi cách chối bỏ, nên đã tạo ra sự hiểu lầm nhất định cho dư luận quốc tế.

Trước những khổ nạn đó, thân phận của Spielberg trở nên rất quan trọng trong kế hoạch của Lâm Hựu Luân.

Có thể dự đoán được rằng sau khi Spielberg quay xong 《Bản Danh Sách Của Schindler》, danh tiếng quốc tế của ông sẽ đạt đến đỉnh cao, lúc này nếu ông đứng ra thực hiện một bộ phim về đề tài Đại thảm sát Nam Kinh, chắc chắn sẽ thu hút được sự chú ý của các

bên.

Spielberg là người Mỹ, lập trường vốn khách quan trung lập, điều này cũng có thể giảm bớt đáng kể sự nghi ngờ của quốc tế về tính chân thực của nội dung phim. "Nếu ông Lâm có thể đảm bảo đoạn lịch sử ông nói đều là sự thật, tôi có thể vô điều kiện chấp nhận công việc đạo diễn bộ phim này." Spielberg lập tức bày tỏ thái độ.

Chương 645

Lâm Hựu Luân gật đầu: "Cái này ông Spielberg không cần lo lắng, đợi đến khi ông quay xong 《Bản Danh Sách Của Schindler》, lúc đó tôi chắc chắn sẽ tìm được đủ bằng chứng có sức thuyết phục, hơn nữa những tư liệu này đều được thu thập từ các quốc gia ngoài Trung Quốc, tính chân thực khách quan hoàn toàn có thể được đảm bảo." Thấy Lâm Hựu Luân và Spielberg đã đạt được thỏa thuận sơ bộ, Lucas đặt tách cà phê xuống, xen vào nói: "Hai vị có thể tạm kết thúc chủ đề nặng nề này được rồi, để sau hãy thảo luận, giờ hãy nói về khủng long của chúng ta đi." "Công ty Universal hy vọng đặt bối cảnh phim tại một hòn đảo gần Hawaii, bản thân tôi cũng mong muốn như vậy, không biết ông Lâm có ý kiến gì không?" Spielberg lần này tới cũng mang theo một số điều kiện từ phía Universal. "Cái này không thành vấn đề, đương nhiên diện tích hòn đảo không được quá lớn, vả lại giao thông phải thuận tiện.

Một mặt là để thuận tiện cho việc quay phim, mặt khác tôi hy vọng sau khi quay xong sẽ mua lại cả hòn đảo đó." Ý tưởng của Lâm Hựu Luân khiến cả Spielberg và Lucas đều giật mình.

Họ đều biết gã này rất giàu, nhưng không ngờ lại hào phóng đến mức muốn mua đứt cả một hòn đảo. "Hai vị đừng hiểu lầm, tôi mua hòn đảo là để phát triển thương mại.

Cá nhân tôi rất lạc quan về tiềm năng thị trường của 《Chu La Kỷ Công Viên》 sau khi công chiếu, các bối cảnh dựng trên đảo trong quá trình quay phim sẽ được giữ lại vĩnh viễn, sau đó tôi dự định xây dựng một công viên chủ đề khủng long giống như Disneyland trên hòn đảo đó." Giải thích như vậy, Spielberg và Lucas mới bớt kinh ngạc, trong lòng đều cảm thấy ý tưởng kinh doanh này của Lâm Hựu

Luân rất mới mẻ.

Lucas luôn muốn kết hợp các yếu tố của loạt phim 《Star Wars》 để tạo ra một công viên chủ đề điện ảnh, nhưng luôn thiếu ý tưởng cụ thể, ý tưởng về công viên khủng long của Lâm Hựu Luân đã gợi ý cho ông không ít.

Hai người trao đổi vài ý kiến về việc này, Spielberg đứng bên cạnh không nhịn được xen vào: "Lucas, tôi đang thảo luận với ông Lâm về chuyện của 《Chu La Kỷ Công Viên》, những chuyện anh quan tâm có thể để sau được không?" Lucas nhún vai tỏ ý xin lỗi, rồi ra hiệu cho Spielberg và Lâm Hựu Luân tiếp tục. "Diễn viên chính của phim tôi hy vọng do người Mỹ đảm nhiệm." Spielberg tiếp tục đưa ra một yêu cầu. "Cái này cũng không vấn đề, nhưng tôi cũng có một yêu cầu, tôi hy vọng trong phim có ít nhất một nửa gương mặt người Hoa, dù là người Trung Quốc hay người Hoa kiều đều được." Sau khi chấp nhận yêu cầu của Spielberg, Lâm Hựu Luân cũng đưa ra điều kiện của mình.

Nếu là bộ phim khác, Lâm Hựu Luân ít nhất sẽ yêu cầu một trong hai nhân vật chính nam nữ phải là người Hoa, nhưng với 《Chu La Kỷ Công Viên》 anh lại không yêu cầu điều đó, bởi vì nhân vật chính thực sự của phim này không phải con người mà là những con khủng long sống động như thật kia, nên cũng không cần thiết phải tranh cãi việc diễn viên chính là người Mỹ hay người Hoa đóng.

Sau vài giây cân nhắc, Spielberg gật đầu đồng ý.

Hai người tiếp tục thảo luận thêm một số chi tiết về việc quay phim, cuối cùng cơ bản đạt được sự đồng thuận. "Lâm, nhà anh có rượu không?

Tôi nghĩ chúng ta có thể làm một ly để chúc mừng sự hợp tác lần này." Lucas đề nghị.

Lâm Hựu Luân gọi Marie lấy một chai rượu vang đỏ từ tủ rượu.

Sau khi rượu được mang lên, Lâm Hựu Luân tự tay rót đầy ba ly rượu, bản thân anh nâng ly trước để chúc mừng.

Ba chiếc ly pha lê chạm vào nhau phát ra âm thanh lảnh lót.

Sau khi nhấp một ngụm rượu, Lucas liền nói sang chủ đề ngoài lề điện ảnh. "Steven, sau khi quay xong 《Bản Danh Sách Của Schindler》 thì hợp đồng của ông cũng hết hạn rồi, sau đó ông có dự định gì, tiếp tục gia hạn với Universal à?" Spielberg nhún vai: "Tôi vẫn chưa nghĩ tới, nhưng có lẽ sẽ không tiếp tục ký với Universal nữa.

Anh biết đấy, những năm qua tôi đã chịu đủ sự gò bó của các công ty lớn rồi, tôi muốn ra ngoài quay những bộ phim mình thích." Lucas gật đầu rồi nói tiếp: "Tôi có một đề nghị hay hơn, tại sao ông không đứng ra thành lập một công ty điện ảnh của riêng mình, như vậy ý tưởng của ông có thể được thực hiện hoàn hảo hơn." Spielberg có chút kỳ lạ, tại sao Lucas lại đưa ra đề nghị như vậy trước mặt Lâm Hựu Luân, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời: "Tôi cũng đã cân nhắc việc tự lập công ty, nhưng anh biết đấy, đó không phải là chuyện dễ dàng." Mở công ty điện ảnh rất đơn giản, nhưng kinh doanh tốt lại là một bài toán khó, đặc biệt là với một đạo diễn đã thành danh như Spielberg, việc ông tự mở công ty chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của các bên, nếu công ty kinh doanh không tốt, truyền thông chắc chắn sẽ đổ lỗi lên đầu ông, danh tiếng tích lũy bấy lâu nay tất yếu sẽ bị tổn hại.

Nói cho cùng, những lo lắng hiện tại của Spielberg đều là vì sợ ảnh hưởng đến danh tiếng.

Lucas lập tức đính chính: "Không không, ông hiểu lầm ý tôi rồi, tôi không nói ông độc lập mở công ty một mình, mà là tìm người cùng hùn vốn." "Vậy người hùn vốn mà anh nói là...?" Spielberg buột miệng hỏi. "Tôi, và cả ông Lâm đây nữa!" Lời này của Lucas nói ra, không

chỉ Spielberg cảm thấy bất ngờ, mà ngay cả Lâm Hựu Luân cũng rất kinh ngạc.

Thấy Lâm Hựu Luân và Spielberg đều nhìn mình bằng ánh mắt ngạc nhiên, Lucas nhún vai nói: "Thử tưởng tượng xem, nếu ba chúng ta liên hợp thành lập một công ty điện ảnh, kịch bản hay, kỹ xảo hàng đầu, nguồn vốn dồi dào... tất cả các điều kiện để vận hành thành công một công ty điện ảnh đều đã hội đủ rồi, còn gì có thể ngăn cản chúng ta thành công nữa?" Lâm Hựu Luân và Spielberg không hẹn mà cùng nhìn nhau, rồi cả hai cùng cười rộ lên. "George, chuyện này cứ đợi đến khi hợp đồng của tôi với Universal kết thúc rồi hãy thảo luận tiếp." Spielberg không trực tiếp từ chối, câu trả lời này đã khiến Lucas vô cùng mãn nguyện, ông tiếp tục quay sang nhìn Lâm Hựu Luân để nghe ý kiến của anh.

Thời gian hai năm là đủ để Lâm Hựu Luân hoàn tất mọi sự chuẩn bị trước khi tiến quân vào Hollywood, mà George Lucas và Steven Spielberg đều là những đối tác tuyệt vời.

Với sự am hiểu về xu hướng phát triển điện ảnh tương lai của Lâm Hựu Luân, việc công ty này phát triển thuận lợi không phải là chuyện gì khó khăn. "Tôi cũng đồng ý với quan điểm của ông Spielberg, vấn đề này tốt nhất nên để hai năm sau thảo luận cũng không muộn." Cả Lâm Hựu Luân và Spielberg đều nói vậy, Lucas cũng đành thôi, lúc này ông vẫn chưa nhận ra rằng đề nghị của mình sẽ khai sinh ra một công ty điện ảnh vĩ đại như thế nào trong tương lai. --- Lâm Hựu Luân ở lại Pháp hơn một tháng, trong thời gian này giới điện ảnh Hong Kong liên tiếp xuất hiện mấy bộ phim bom tấn doanh thu.

Đầu tiên là 《Quỷ Xuy Đăng》 với mức giá vé gấp đôi phim bình thường, càn quét 100 triệu đô Hong Kong doanh thu tại bản địa, còn doanh thu toàn cầu của phim đạt tới 600 triệu đô Mỹ, lập tức phá vỡ

kỷ lục doanh thu cao nhất của phim Hong Kong.

Con số này một lần nữa làm chấn động thần kinh vốn đã tê liệt của truyền thông và công chúng Hong Kong, thậm chí có truyền thông dự đoán bộ phim này ít nhất mang về cho Lâm Hựu Luân 1 tỷ đô Hong Kong lợi nhuận.

Có kẻ rỗi hơi còn đem chuyện Lâm Hựu Luân kiếm 1 tỷ từ một bộ phim so sánh với vụ việc con trai cả của Lý Gia Thành bị bắt cóc tống tiền 1 tỷ trước đó, nói đùa rằng đóng phim còn kiếm tiền nhanh hơn cả đi cướp.

Chưa đợi mọi người kịp hoàn hồn sau kỷ lục của 《Quỷ Xuy Đăng》, chuỗi rạp Gia Nghị lại tuyên bố bộ phim từ thiện 《Long Phượng Điếm》 với dàn sao hùng hậu đã thu về 45 triệu doanh thu.

Theo lời hứa trước đó, chuỗi rạp Gia Nghị quyên góp toàn bộ doanh thu cho Quỹ Trí để ủng hộ cứu trợ lũ lụt Hoa Đông.

Tính đến nay, toàn bộ giới nghệ sĩ Hong Kong đã quyên góp được hơn 400 triệu cho thiên tai Hoa Đông, và tổng số tiền quyên góp từ các tầng lớp xã hội Hong Kong cũng xấp xỉ 1 tỷ đô Hong Kong.

Thứ trưởng Bộ Dân chính Đại lục đã đặc biệt gửi lời cảm ơn tới đồng bào Hong Kong trong một buổi họp báo, trong đó điểm danh khẳng định vai trò quan trọng của Quỹ Trí trong quá trình gây quỹ.

Khoản cứu trợ đầu tiên của Quỹ Trí đã được giải ngân, có nhân viên liên quan đến tận vùng thiên tai giám sát việc sử dụng quỹ.

Vì có sự khẳng định của Chính phủ Trung ương, chính quyền địa phương vùng thiên tai cũng rất phối hợp, công tác cứu trợ diễn ra nhịp nhàng.

Trở lại Hong Kong, sự bùng nổ của 《Quỷ Xuy Đăng》 và 《Long Phượng Điếm》 đã chính thức mở màn cho mùa phim hè.

Các bộ phim lũ lượt kéo đến chiếm lĩnh khung giờ vàng này.

Bộ phim phiên bản Hong Kong của 《The Shawshank Redemption》 (Tiêu Thân Khắc Đích Cứu Thục) – tác phẩm vừa oanh tạc giải Kim Long tại Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong – đã mang chuỗi giải thưởng từ Hong Kong sang tận châu Âu.

Phim được công chiếu đồng thời tại Hong Kong và Đài Loan, doanh thu cả hai nơi đều thắng lớn.

Tại Hong Kong, chỉ sau một tuần doanh thu đã vượt mốc 20 triệu đô Hong Kong, còn ở Đài Loan cũng dễ dàng vượt 40 triệu Đài tệ.

Sức hút phòng vé vô song của Chu Nhuận Phát cộng với kịch bản xuất sắc đã giải thích trọn vẹn bốn chữ "quân lâm thiên hạ".

Những bộ phim công chiếu cùng thời điểm căn bản không có đối thủ nào đủ sức cạnh tranh.

Cứ ngỡ mùa phim hè năm nay sẽ tiếp tục cục diện song hùng tranh bá giữa 《Quỷ Xuy Đăng》 và 《Tiêu Thân Khắc Đích Cứu Thục》 như tại liên hoan phim, thì đột nhiên lại có một bộ phim với tư thế ngựa ô xông vào tầm mắt mọi người.

Đó chính là bộ phim tiểu sử về xã hội đen 《Bả Hào》 do Mạch Đan Hùng đầu tư và Lữ Lương Vỹ đóng chính.

Bộ phim lấy nguyên mẫu từ câu chuyện của ông trùm ma túy khét tiếng Hong Kong những năm 70 – Ngô Tích Hào.

Số ma túy Ngô Tích Hào bán ra trị giá hơn 300 triệu tệ, liên quan đến sản lượng hơn 16 tấn, là nhân vật số một trong tổ chức buôn lậu ma túy tại Hong Kong năm đó.

Hắn bị bắt vào tối ngày 11 tháng 11 năm 1974, vụ án này là một trong những án hình sự lớn nhất, ai ai ở Hong Kong cũng đều biết đến.

Giới xã hội đen Hong Kong xưa nay có quy tắc, quay phim phải được sự đồng ý của đương sự, hơn nữa còn không được chỉ đích danh, nếu không phim có hay đến mấy cũng không được chiếu.

Mặc dù khi Mạch Đan Hùng quay bộ phim này, Ngô Tích Hào đã qua đời vì ung thư gan, nhưng vốn nổi tiếng là kẻ to gan làm càn, Mạch Đan Hùng cũng không dám chỉ đích danh trong phim, thậm chí còn phải thêm một đoạn đính chính ở đầu phim: "Phim này khi quay chưa được sự đồng ý của ông Ngô Tích Hào.

Nếu trong phim có những tình tiết mô phỏng hoặc ám chỉ, hoàn toàn là trùng hợp.

Xin lỗi ông Ngô vì những bất tiện có thể gây ra." Thể hiện rõ sự xuống nước.

Tất nhiên bản thân bộ phim được quay rất xuất sắc, dù dài tới hai tiếng rưỡi nhưng khí thế bàng bạc, mạch phim liền lạc không chút nhàm chán.

Phim bắt đầu bằng cảnh Ngô Quốc Hào trong nhà nguyện nhà tù nghe linh mục giảng đạo, khi đó Ngô Quốc Hào đã là một ông lão tóc bạc trắng.

Chương 646

Theo dòng hồi ức của hắn, khán giả được đưa trở lại xã hội hỗn loạn những năm 60, 70.

Ngô Quốc Hào theo dòng người di cư đói khổ đến Hong Kong, ban đầu sống rất thê thảm, bị bắt nạt.

Để sinh tồn, hắn cùng một nhóm anh em Triều Châu đi trộm cướp, đánh lộn, dần dần có chút tiếng tăm, sau đó bắt mối được với đại lão ma túy Triều Châu "Phì Ba", giúp lão cướp địa bàn kinh doanh của người Khách Gia ở Thạch Hiệp Vĩ, từ đó được nâng đỡ lên vị trí cao.

Khi địa vị tăng cao và việc làm ăn mở rộng, mâu thuẫn giữa Ngô Quốc Hào và Phì Ba dần kích hóa, cuối cùng hắn bất chấp tất cả lật đổ Phì Ba.

Hành động này cũng dẫn đến sự bất mãn của Tổng Hoa thám trưởng Lôi Lạc – người che chở cho Phì Ba, và Lôi Lạc bắt đầu quét sạch các sạp hàng của Ngô Quốc Hào.

Trong tình thế cấp bách, Ngô Quốc Hào lại giúp Lôi Lạc tìm lại đứa con rơi, thế là lại được trọng dụng.

Cảnh sát và tội phạm hợp tác, cuối cùng "Bả Hào" trở thành bá chủ một phương của tập đoàn buôn lậu ma túy Hong Kong, nhưng không ngờ lúc sự nghiệp ở đỉnh cao thì vận mệnh lại xoay chuyển đột ngột.

Năm 1973, Hong Kong thành lập Ủy ban Chống tham nhũng (ICAC), lực lượng cảnh sát ai nấy đều lo sợ cho bản thân, Lôi Lạc khuyên Ngô Quốc Hào giải nghệ nhưng hắn vì địa vị cao mà cuồng vọng tự đại, cuối cùng dẫn đến cảnh phản bội, bị đàn em bán đứng và bị tuyên án 30 năm tù.

Phim của Mạch Đan Hùng vào đầu những năm 80 từng là đối tượng để nhiều công ty điện ảnh bắt chước theo phong trào, đạo diễn bộ phim 《Lời Nói Dối Chân Thật》 của ông từng là đạo diễn phim thương mại hàng đầu Hong Kong.

Trong làng điện ảnh Hong Kong đầy rẫy nhân tài, người dám nói mình đã đứng trên đỉnh cao nghề nghiệp chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà sau đỉnh cao có thể rút lui êm đẹp thì chỉ có một mình Mạch Đan Hùng.

Sau khi quay xong 《Lời Nói Dối Chân Thật》, ông bắt đầu đảm nhận chức vụ Giám đốc bộ phận phát hành của chuỗi rạp Gia Nghị, phụ trách việc phát hành phim tại châu Âu, từ đó không còn bộ phim mới nào ra mắt, công ty sản xuất dưới tên ông cũng dần cắt giảm sản lượng.

Đúng vào lúc mọi người sắp quên mất Mạch Đan Hùng, ông lại nhờ vào 《Bả Hào》 mà tái xuất mạnh mẽ.

Bộ phim này tuy không phải do đích thân Mạch Đan Hùng đạo diễn, ông chỉ đứng tên giám chế, nhưng toàn bộ phim mang đậm phong cách của ông: nhân vật đông đảo, quan hệ phức tạp nhưng được xử lý vô cùng rành mạch.

Các màn đấu trí đấu lực đầy biến hóa nhưng không mang kiểu ngớ ngẩn của phim Hong Kong thông thường, câu chuyện lôi cuốn và chân thực.

Khán giả bước ra khỏi rạp sau hơn hai tiếng đồng hồ đều cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nam chính Lữ Lương Vỹ để thể hiện cái bụng phệ của Bả Hào đã tăng tới mấy chục bảng, tinh thần kính nghiệp của anh nhận được lời khen ngợi nhất trí từ truyền thông.

Sau khi phim công chiếu, anh từng thú nhận trước báo giới rằng, cùng là hợp tác với Mạch Đan Hùng nhưng 《Bả Hào》 lại khó diễn hơn 《Lời Nói Dối Chân Thật》 nhiều. 《Lời Nói Dối Chân Thật》 tuy có cảnh quay hoành tráng kỹ xảo mạo hiểm nhưng yêu cầu diễn xuất không quá cao, ngược lại 《Bả Hào》 có rất nhiều cảm xúc nội tâm phải thể hiện qua nét mặt, đây là một thử thách lớn đối với Lữ Lương Vỹ.

Năm đó Lữ Lương Vỹ nhờ đóng 《Lời Nói Dối Chân Thật》 mà một bước lọt vào hàng ngũ nam diễn viên hàng đầu châu Á, hơn nữa chỉ một bộ phim mà nổi tiếng đến tận bây giờ, phải nói vận khí của anh thực sự rất tốt.

Thấy danh tiếng trước đó sắp tiêu tan hết, anh có chút miễn cưỡng khi được Lâm Hựu Luân và Mạch Đan Hùng gọi tới đóng phim này, không ngờ lại một lần nữa nổi đình nổi đám.

Với doanh thu và mức độ đón nhận sau khi công chiếu, Lữ Lương Vỹ ít nhất có thể nổi thêm vài ba năm nữa không thành vấn đề.

Dàn diễn viên phụ trong phim lần này cũng thể hiện rất xuất sắc, từ kẻ phản bội Ngô Khải Hoa, thám trưởng gian trá Tăng Giang, đến Trịnh Tắc Sĩ, Diệp Tử My, Lý Tử Hùng, Từ Cẩm Giang... ai nấy đều diễn rất có hồn, nổi bật nhưng không lấn át bạn diễn, có thể nói đã đạt đến cảnh giới rất cao của diễn viên phụ.

Màn trở lại lần này của Mạch Đan Hùng không chỉ giúp mùa phim hè Hong Kong xuất hiện một con ngựa ô, mà còn dấy lên phong trào làm phim tiểu sử trong giới điện ảnh.

Trong số đó, người hành động nhanh nhất chính là Hướng Hoa Cường.

Hướng Hoa Cường có Tân Nghĩa An chống lưng, thế lực gia tộc ở Hong Kong luôn rất mạnh.

Thấy 《Bả Hào》 kiếm tiền như nước, Hướng Hoa Cường liền nhắm vào Lôi Lạc – chiếc ô che chở của Ngô Quốc Hào trong 《Bả Hào》, ngoài đời thực chính là Lữ Nhạc, đứng đầu trong tứ đại thám trưởng.

Lữ Nhạc gia nhập cảnh sát Hong Kong từ những năm 40, đi lên từ một cảnh viên cấp thấp, từng bước leo lên vị trí Tổng Hoa thám trưởng lừng lẫy, thế lực đứng đầu tứ đại thám trưởng, quyền cao chức trọng, tung hoành hai giới hắc bạch.

Năm 1973, khi ICAC thành lập, Lữ Nhạc nghe ngóng được tin tức nên đã trốn sang Đài Loan.

Theo điều tra của ICAC lúc bấy giờ, gia sản của Lữ Nhạc vượt quá 500 triệu.

Anh trai của Hướng Hoa Cường là Hướng Hoa Viêm là cháu rể của Lữ Nhạc, trước khi bị cảnh sát bắt vào những năm 80 luôn là thủ lĩnh của Tân Nghĩa An.

Nhờ mối quan hệ này, Lữ Nhạc mới đồng ý cho Hướng Hoa Cường quay phim tiểu sử về mình, nhưng ông yêu cầu không được dùng tên thật trong phim, vì vậy Hướng Hoa Cường đã chính thức đặt tên phim là 《Ngũ Ức Thám Trưởng Lôi Lạc Truyện》.

Ngay khi Lâm Hựu Luân trở về Hong Kong, Hướng Hoa Cường đã tìm người viết xong kịch bản phim, còn vai nữ chính thì muốn để Khâu Thục Trân đóng, nên tin tức về bộ phim này đã từ miệng Khâu Thục Trân truyền đến tai Lâm Hựu Luân.

Trên chiếc giá nến bằng bạc, ba cây nến tỏa ra ánh sáng nhu hòa...

Lâm Hựu Luân và Khâu Thục Trân ngồi đối diện nhau trước bàn ăn, phía sau là bến cảng Victoria rực rỡ ánh đèn qua lớp kính sát đất. "Vậy là em đóng vai người tình của Lôi Lạc?" Lâm Hựu Luân dừng

dao nĩa trong tay, nhìn Khâu Thục Trân hỏi.

Khâu Thục Trân gật đầu, đôi môi đỏ kiều diễm khẽ bóng lên dưới ánh nến. "Vâng, người đóng vai vợ Lôi Lạc là Trương Mẫn, nhưng đạo diễn nói với em rằng trong bộ phim này, vai diễn của em mới là quan trọng nhất." Lâm Hựu Luân bưng ly cao cẳng lên, nhấp một ngụm rượu. "Lúc đóng phim cần chú ý điều gì, anh không cần phải nhắc lại nữa chứ?" "Biết rồi mà, đóng cảnh hôn hay cảnh quá hở hang đều phải dùng diễn viên đóng thế." Khâu Thục Trân dùng nĩa xiên một miếng bò bít tết mà Lâm Hựu Luân đã cắt sẵn cho mình, bỏ vào miệng chậm rãi nhai, cái miệng nhỏ cử động trông rất đáng yêu. "Đúng rồi, món quà em gửi cho bé Hồng Hồng đã nhận được chưa?" "Nhận được rồi, Hồng cô nói bảo anh thay mặt cô ấy cảm ơn em." Lâm Hựu Luân cầm dao nĩa lên, tùy ý đáp một câu.

Khâu Thục Trân cũng không hỏi thêm, vừa định bưng ly rượu lên thì một vệ sĩ của Lâm Hựu Luân vội vã chạy vào. "Thưa ông Lâm, bên ngoài có một người đàn ông họ Trương nói là đã hẹn gặp anh." Biểu cảm của Lâm Hựu Luân trở nên rất kỳ quái, anh đang cùng Khâu Thục Trân ăn tối dưới ánh nến, sao có thể hẹn người khác được. "Chắc là nhầm rồi..." Lâm Hựu Luân chưa nói hết câu, chiếc điện thoại di động đặt bên cạnh đã reo lên. "Ông Lâm phải không?

Phiền anh bảo vệ sĩ ngoài cửa nhường đường một chút, tôi thực sự có chuyện rất quan trọng muốn bàn với anh, cơ hội chỉ có một lần, bỏ lỡ thì anh đừng hối hận nhé!" Trong điện thoại truyền đến giọng một người đàn ông lạ lẫm, ngữ khí rất tùy tiện, thậm chí có phần kiêu căng. "Anh là ai?" Lâm Hựu Luân cau mày hỏi. "Cái đó không quan trọng, quan trọng là nếu ông Lâm không chịu gặp tôi, ngày mai anh chắc chắn sẽ hối hận." Đối phương tỏ vẻ như đã nắm thóp được Lâm Hựu Luân. "Tôi không thích bị người khác đe dọa." Ngữ khí Lâm Hựu Luân đột nhiên lạnh hẳn đi. "Tôi cũng không thích đe dọa người khác,

cho nên hôm nay tôi mới rất có thành ý đích thân tới đây, chỉ muốn bàn bạc kỹ với ông Lâm, nhưng nếu anh ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không chịu cho, thì tôi chỉ đành bày tỏ sự đáng tiếc thôi." "Anh đợi một chút." Lâm Hựu Luân cúp điện thoại, quay sang nhìn người vệ sĩ vừa vào báo tin. "Người ở cửa trông thế nào?" Vệ sĩ nhớ lại rồi nói: "Dáng người trung bình, trên mặt đeo kính râm, nhìn không rõ lắm." Lâm Hựu Luân phát hiện không hỏi được thông tin gì hữu ích từ vệ sĩ, bèn bảo vệ sĩ ra đưa người đó vào, chuẩn bị đích thân gặp mặt đối phương.

Vệ sĩ ra ngoài rồi nhanh chóng dẫn một người đàn ông mặc vest màu đỏ thẫm, quần trắng đi vào.

Đối phương khi lại gần không hề tháo kính râm ngay, mà rảo bước đến trước mặt Khâu Thục Trân, móc giấy bút từ túi áo ra, vẻ mặt phấn khích nói: "Ái chà, đây không phải là cô Khâu Thục Trân sao?

Tôi là fan của cô, có thể ký tên cho tôi được không?" Người đàn ông này vào nhà không chào hỏi Lâm Hựu Luân trước mà lại chạy tới xin chữ ký mình, Khâu Thục Trân đã nhận ra có gì đó không ổn, vội vàng nhìn Lâm Hựu Luân. "Nếu vị tiên sinh này là fan của em, em cứ ký cho anh ta một cái đi." Người đàn ông đưa giấy bút cho Khâu Thục Trân, đứng bên cạnh xoa tay nói: "Vẫn là ông Lâm sảng khoái." Khâu Thục Trân ký xong, người đàn ông tùy ý nhét giấy bút vào túi, "Cô Khâu, còn phải phiền cô một việc nữa, phiền cô nhường chỗ cho tôi được không, tôi không quen đứng nói chuyện với người khác cho lắm." Khâu Thục Trân hoàn toàn ngơ ngác đứng đó không biết làm sao.

Lâm Hựu Luân đã cảm nhận rõ đối phương đến đây với ý đồ xấu, anh bất động thanh sắc nháy mắt với Khâu Thục Trân: "A Trân, anh để người đưa em về trước." "Vâng, vậy hai người cứ thong thả nói

chuyện." Khâu Thục Trân cầm túi xách đứng dậy, nhanh chân bước theo vệ sĩ đi ra ngoài. "Đúng rồi, bảo phục vụ thay cho tôi một phần thức ăn mới, bò bít tết tôi chỉ thích ăn chín năm phần thôi." Người đàn ông thản nhiên ngồi xuống, gọi với theo Khâu Thục Trân và vệ sĩ chuẩn bị ra cửa.

Nụ cười trên mặt Khâu Thục Trân cứng lại, cô nhìn Lâm Hựu Luân một cái rồi mới mở cửa bước ra.

Lâm Hựu Luân vừa tiếp tục cắt miếng thịt bò trong đĩa, vừa ngẩng đầu nhìn đối phương.

Chương 647

"Cho hỏi quý danh của anh?" Người đàn ông trước tiên tháo kính râm, sau đó trải khăn ăn lên đùi như thể thực sự đến dự tiệc. "Tôi họ Trương, Trương Tử Cường." Mắt Lâm Hựu Luân khẽ nheo lại, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc lạnh, một bàn tay vô thức siết chặt con dao ăn trong tay.

Trương Tử Cường ngẩng đầu, đầy hứng thú nhìn Lâm Hựu Luân. "Sao vậy, ông Lâm nghe qua tên tôi rồi à?" "Danh tiếng như sấm bên tai." Lâm Hựu Luân nghiến răng thốt ra câu này.

Trương Tử Cường hơi ngạc nhiên nhìn Lâm Hựu Luân, nhưng biểu cảm không hề tỏ ra hoảng hốt. "Ngay cả tôi cũng không biết mình trở nên nổi tiếng như vậy từ bao giờ?" Lâm Hựu Luân vốn định nói vụ cướp đồng hồ Rolex ở sân bay Khải Đức năm ngoái chính là do gã làm, nhưng lời đến cửa miệng lại chợt nhớ ra, vụ cướp này mãi đến khi Trương Tử Cường sa lưới sau này mới thú nhận, hiện tại nó vẫn là một vụ án chưa có lời giải vì Trương Tử Cường ra tay rất tinh vi, ngay cả cảnh sát cũng chưa nghi ngờ đến gã.

Nếu Lâm Hựu Luân lỡ lời nói ra, không những không dọa được đối phương mà còn khiến hắn nghi ngờ. "Anh Trương chắc là rất thân với cậu Lý Cự Trạch nhà họ Lý nhỉ?" Trương Tử Cường lộ ra vẻ mặt hiểu ra vấn đề, cười gật đầu nói: "Không sai, vài tháng trước tôi từng mời cậu Lý uống trà hai ngày, hơn nữa còn cùng ông Lý Gia Thành ăn một bữa cơm, lúc đó chúng tôi trò chuyện rất vui vẻ, tôi còn đặc biệt thỉnh giáo ông Lý Gia Thành cách đầu tư, đáng tiếc cách ông ấy dạy rắc rối quá, tôi không dùng được, nên hiện giờ tay chân lại hơi túng quẫn." Đầu năm nay, trong dân gian có tin đồn trưởng nam của tỷ phú Hong Kong Lý Gia Thành bị bắt cóc, bọn cướp đã tống tiền từ Lý Gia

Thành 1 tỷ đô la Hong Kong.

Chuyện này nhà họ Lý không báo cảnh sát nên bên ngoài vẫn bán tín bán nghi.

Lâm Hựu Luân biết chuyện này chính là do Trương Tử Cường làm, chỉ là không ngờ gã lại thừa nhận sảng khoái như vậy.

Trương Tử Cường càng thể hiện vẻ không sợ hãi như vậy, Lâm Hựu Luân càng cảm thấy lo lắng, anh đến giờ vẫn chưa biết Trương Tử Cường rốt cuộc đã ra tay với ai bên cạnh mình. "Vậy anh Trương lần này tìm tôi là vì chuyện gì?

Tổng không phải cũng là muốn tôi dạy anh đầu tư chứ?" Trương Tử Cường bĩu môi nói: "Thủ đoạn kiếm tiền của ông Lâm tôi rất muốn học, nhưng điện ảnh tôi không chơi nổi, bất động sản cổ phiếu thao tác lại quá phiền phức, tôi chỉ thích làm chút làm ăn đơn giản thôi." Lâm Hựu Luân nỗ lực giữ bình tĩnh trước mặt Trương Tử Cường. "Lời anh Trương nói tôi không hiểu lắm." "Ông Lâm sẽ hiểu ngay thôi." Trương Tử Cường lấy chiếc điện thoại di động mang theo bên mình ra, bấm một dãy số rồi đưa cho Lâm Hựu Luân. "A Luân, cứu em với!" Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói hoàng loạn không biết làm sao của Chu Tuệ Mẫn.

Lâm Hựu Luân đột ngột đứng bật dậy, trong mắt như có những tia băng giá rung động, nhìn chằm chằm Trương Tử Cường.

Trong điện thoại giọng Chu Tuệ Mẫn đột ngột dừng lại, bàn tay cầm điện thoại của Lâm Hựu Luân vì dùng lực quá độ mà các đốt ngón tay đều trắng bệch. "Anh rốt cuộc muốn thế nào?" "Ông Lâm đừng vội, phiền anh trả điện thoại cho tôi." Trương Tử Cường không vội vàng đàm phán điều kiện với Lâm Hựu Luân, sau khi lấy lại điện thoại lại bấm một số khác.

Cơn giận không thể kìm nén cuồn cuộn trong huyết quản Lâm

Hựu Luân, vì quá tức giận mà khi nhận điện thoại tay anh đều run rẩy. "Các người là ai, tôi cảnh cáo các người mau thả tôi ra!" Giọng Vương Tổ Hiền truyền đến từ điện thoại, người khác có lẽ không nghe ra được gì, nhưng Lâm Hựu Luân biết cô đang gồng mình chịu đựng, ngữ khí hơi run rẩy đã lộ rõ nỗi sợ hãi trong lòng cô.

Lâm Hựu Luân cố nén nỗi lo lắng cho Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền, trực tiếp cúp điện thoại. "Ra giá đi!" Lâm Hựu Luân đặt điện thoại lại trước mặt Trương Tử Cường, kéo ghế ngồi xuống lần nữa.

Sự bình tĩnh của Lâm Hựu Luân khiến Trương Tử Cường khá bất ngờ, gã cứ ngỡ Lâm Hựu Luân sẽ lập tức gọi vệ sĩ vào bắt gã ngay.

Trương Tử Cường bắt Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền làm con tin, tự nhiên là không sợ hãi gì, nhưng gã cũng nghĩ lần này chắc phải tốn nhiều lời lẽ và sức lực mới khiến Lâm Hựu Luân khuất phục, không ngờ mọi chuyện lại tiến triển thuận lợi như vậy. "Ông Lâm hình như chẳng có vẻ gì là sốt ruột nhỉ." "Người đang trong tay anh, tôi sốt ruột có ích gì không?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại một câu, rồi tự giễu nói: "Lần này là do tôi sơ suất, rõ ràng độ nổi tiếng của tôi ở Hong Kong cao như vậy, nhưng đối với những người bên cạnh lại chẳng có chút bảo vệ nào.

Nếu tôi sắp xếp vệ sĩ bên cạnh họ thì đã không xảy ra chuyện như ngày hôm nay.

Tôi hoàn toàn không có phòng bị gì với loại chuyện này, đương nhiên là phải kiểm điểm lại kỹ lưỡng rồi." "Sớm nghe nói ông Lâm yêu quý mỹ nhân, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền!" Trương Tử Cường vừa vỗ tay vừa nói. "Anh muốn tiền thì không vấn đề gì, nhưng anh phải đảm bảo họ không chịu một chút tổn thương nào." Lâm Hựu Luân nén cơn giận trong lòng, lạnh lùng nói. "Cái này ông Lâm có thể yên tâm, chỉ cần nhận được tiền, tôi đảm bảo sẽ lập

tức đưa hai đại mỹ nhân trở về nguyên vẹn." Trương Tử Cường bĩu môi, "Đương nhiên, tôi cũng có một điều kiện." "Không được báo cảnh sát phải không?" Lâm Hựu Luân hừ lạnh một tiếng, "Anh yên tâm, điểm này tôi có thể hứa với anh." "Nói suông không có bằng chứng, tôi cũng phải để lại chút chứng cứ gì đó chứ?" Trương Tử Cường thử nói.

Trong mắt Lâm Hựu Luân thoáng qua một tia u ám sâu thẳm. "Anh Trương, anh là người thông minh, hẳn phải biết đạo lý làm người chừa một con đường lùi để sau này còn gặp lại.

Anh chỉ là vì cầu tài, hà tất phải ép mọi người đến mức xé rách mặt nhau?" Trương Tử Cường nhún vai: "Ông Lâm nói cũng đúng, vậy được rồi, chúng ta bàn về giá cả trước.

Tôi nghe nói anh đóng một bộ phim kiếm được 1 tỷ đô la Hong Kong, giờ tôi giảm giá cho anh còn 60% nhé." "Không vấn đề gì, số tiền đó tôi chi!" Trương Tử Cường giơ tay lên: "Ông Lâm đừng vội, ý tôi là một người 600 triệu, hai người cộng lại là 1,2 tỷ đấy!" Trương Tử Cường dám hét giá trên trời, Lâm Hựu Luân đương nhiên có thể trả giá dưới đất. "Tiền mặt chỉ có 800 triệu, anh muốn thì tôi có thể đến ngân hàng rút cho anh." Cho dù Trương Tử Cường có bình tĩnh đến đâu, nghe thấy con số này cũng không khỏi tặc lưỡi.

Gã bắt cóc trưởng nam của Lý Gia Thành cũng chỉ tống tiền được 1 tỷ đô la Hong Kong, tài sản của Lâm Hựu Luân so với Lý Gia Thành vẫn còn khoảng cách không nhỏ, hơn nữa người bị bắt chỉ là hai người tình của anh mà đã có thể lấy được 800 triệu đô la Hong Kong, điều này đã vượt xa dự tính của Trương Tử Cường.

Gã cứ ngỡ lần này từ chỗ Lâm Hựu Luân moi được 300 - 400 triệu đã là tốt lắm rồi, không ngờ lại tăng gấp đôi.

Trương Tử Cường rốt cuộc vẫn chưa mất lý trí, biết điểm dừng,

gã đích thân tới đàm phán với Lâm Hựu Luân thực chất cũng là để tránh đàm phán thất bại, nếu thực sự xé rách mặt, Lâm Hựu Luân dùng 800 triệu này làm tiền thưởng mua đầu gã thì đủ để gã chết vài chục lần rồi. "Được rồi, tôi nể mặt ông Lâm, 800 triệu tiền mặt.

Giờ này ngày mai tôi sẽ báo cho ông Lâm địa điểm gặp mặt, lúc đó chúng ta một tay giao tiền một tay giao người!" Lâm Hựu Luân dứt khoát từ chối: "Không cần, chuẩn bị tiền chỉ cần hai tiếng đồng hồ là đủ, lúc đó anh sắp xếp địa điểm, tôi mang tiền qua, người ở trong tay anh tôi không yên tâm!" Trương Tử Cường ngẩn ra, gã cũng hy vọng sớm nhận được tiền, Lâm Hựu Luân yêu cầu như vậy gã đương nhiên sẽ không từ chối. "Vậy quyết định thế đi, hai tiếng sau tôi sẽ gọi điện cho ông Lâm đúng giờ.

Đương nhiên, nếu ông Lâm muốn giở trò gì thì tôi không dám bảo đảm cô Chu và cô Vương sẽ không chịu tổn thương đâu." Trương Tử Cường đứng dậy định bắt tay Lâm Hựu Luân, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn ngồi đó không có biểu hiện gì, cuối cùng Trương Tử Cường chỉ đành ngượng ngùng rụt tay lại.

Trong lòng tuy có chút khó chịu nhưng Trương Tử Cường nhanh chóng điều chỉnh tâm thái, bị tống tiền mất 800 triệu thì đổi lại là ai cũng sẽ bực bội, Lâm Hựu Luân có thể nhịn được không phát cáu đã là rất kiềm chế rồi.

Sau khi Trương Tử Cường đi, Lâm Hựu Luân lập tức gọi điện xác nhận Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đều đã mất liên lạc với người xung quanh.

Chu Tuệ Mẫn chắc là buổi chiều mới bị bắt nên mọi người chưa nhận ra, còn Vương Tổ Hiền có lẽ bị bắt từ buổi trưa, quản lý của cô lúc này đã sốt sắng muốn báo cảnh sát rồi.

Đặt điện thoại xuống, hít một hơi thật sâu, Lâm Hựu Luân cố

gắng ép mình bình tĩnh lại.

Trương Tử Cường đã ngang nhiên đến tận cửa đòi tiền, vậy thì Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền trong tay gã ngắn hạn chắc sẽ không có vấn đề gì, việc cấp bách là phải chuộc người về trước.

Lâm Hựu Luân vừa gọi điện dặn người đi ngân hàng rút tiền, vừa bắt đầu điều phối vệ sĩ, anh sẽ không ngốc đến mức một mình mang 800 triệu đi đổi con tin với Trương Tử Cường.

Lâm Hựu Luân cứ ngồi trong nhà hàng đợi tin tức, một tiếng sau phía ngân hàng báo tin tiền đã chuẩn bị xong.

Sau đó lại qua nửa tiếng nữa, Trương Tử Cường gọi điện đến, báo cho Lâm Hựu Luân địa điểm đổi người, đồng thời cảnh cáo Lâm Hựu Luân không được báo cảnh sát, nếu không Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền sẽ mất mạng. "Anh không làm loạn thì tôi sẽ không làm loạn!" Lâm Hựu Luân chỉ nói đúng một câu trong điện thoại, sau đó cúp máy, đứng dậy đến địa điểm đổi người. —— Đêm khuya tại bến tàu không một bóng người, những chiếc cần cẩu khổng lồ như những bộ xương khủng long sừng sững giữa bầu trời đêm, tàu chở hàng chất đầy container san sát khiến mực nước bị đè xuống thấp.

Cách đó không xa trên đỉnh một nhà kho bỏ hoang, hai bóng đen phục kích trong chỗ tối, một người cầm ống nhòm quan sát xung quanh, người kia cầm máy bộ đàm thỉnh thoảng báo cáo tình hình.

Năm chiếc xe hơi lần lượt tiến vào bến tàu, ánh đèn pha sáng loáng nổi bật trong bóng tối. "Đại ca, họ đến rồi!" "Nhìn cho kỹ, nếu phát hiện có cảnh sát thì nổ súng ngay!" Trong bộ đàm truyền đến giọng nói quyết tuyệt của Trương Tử Cường. "Có người xuống xe rồi." Người cầm ống nhòm nhỏ giọng nói: "Đến khoảng hơn 20 người, tổng cộng mang theo... 16 cái vali!" Người cầm bộ đàm báo lại tin này cho Trương Tử Cường. "Mỗi vali đựng 50 triệu, chắc là không sai

đâu, tiếp tục theo dõi, đặc biệt chú ý xem có ai theo đuôi hay phục kích xung quanh không." Trương Tử Cường tiếp tục dặn dò. "Rõ." Tên đàn em phụ trách canh gác nói xong buông bộ đàm xuống, mắt nhìn chằm chằm vào những chiếc vali trong tay mười mấy vệ sĩ sau lưng Lâm Hựu Luân, vô thức nuốt nước miếng.

Chương 648

Đây là 800 triệu đô la Hong Kong, tiền trong mỗi chiếc vali chỉ cần chia được một nửa thôi là cả đời sau không phải lo nghĩ gì nữa. "Ông Lâm, trên nóc nhà có người canh chừng." Một vệ sĩ ghé sát lại, hạ thấp giọng nói. "Tôi biết rồi, không cần quản họ." Lâm Hựu Luân hiện giờ chỉ muốn dùng tiền đổi người, không muốn phát sinh thêm chuyện gì, băng nhóm Trương Tử Cường đều là lũ liều mạng, anh không nỡ đem mạng sống của Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền ra mạo hiểm.

Một nhóm vệ sĩ vây quanh Lâm Hựu Luân, toàn thân cảnh giác bước vào nhà kho.

Một tiếng "tách" vang lên, đèn trần nhà kho đột ngột bật sáng, Trương Tử Cường cùng bảy tám tên đàn em cầm súng áp giải Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền bước ra.

Nhìn thấy Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đều bắt đầu dùng sức vùng vẫy, khổ nỗi thân mình bị dây thừng trói chặt, miệng lại bị băng dính dán kín, chỉ có thể dùng đôi mắt rưng rưng nhìn anh. "Ông Lâm rất đúng giờ, giờ chúng ta có thể bắt đầu đổi người được chưa?" Trương Tử Cường muốn kết thúc mọi chuyện thật nhanh, lấy tiền xong là chuẩn bị đi thuyền sang Macau lánh tạm một thời gian, nên mới chọn địa điểm đổi người ở bến tàu này.

Lâm Hựu Luân cho Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền một ánh mắt trấn an, rồi nhìn Trương Tử Cường trầm giọng nói: "Cởi trói cho họ trước." Người đang trong tay mình, Trương Tử Cường cũng không lo Lâm Hựu Luân giở trò gì, ra hiệu cho đàn em làm theo lời Lâm Hựu Luân.

Băng dính trên miệng Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền vừa được xé ra, hai người đồng thanh gọi một tiếng "A Luân", nước mắt cũng theo đó mà trào ra.

Lâm Hựu Luân vừa bước tới một bước, hai tên đàn em bên cạnh Trương Tử Cường lập tức giơ súng lên, hai vệ sĩ cũng vội vàng bước lên chắn trước mặt Lâm Hựu Luân. "Ông Lâm hôm nay là quý khách của chúng ta, sao các anh lại chĩa súng vào anh ấy thế này!" Trương Tử Cường giả vờ quát mắng đàn em một câu, "Còn không mau hạ súng xuống." Lâm Hựu Luân bước ra từ sau lưng hai vệ sĩ, nhìn Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền hỏi: "Họ không làm khó hai em chứ?" Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền bị người canh giữ chặt chẽ, chỉ có thể cùng lắc đầu.

Trương Tử Cường cười ha hả: "Ông Lâm, giờ anh có thể yên tâm rồi chứ, tôi làm việc xưa nay luôn rất giữ chữ tín." Lâm Hựu Luân nhìn Trương Tử Cường một cái, không ngoảnh đầu lại bảo người phía sau: "Mở hết vali ra!" Mười sáu chiếc vali được xếp ngay ngắn trên mặt đất, bên trong chất đầy những xấp tiền đô la Hong Kong mệnh giá ngàn tệ.

Phía Trương Tử Cường cử hai người qua kiểm tra, chỉ là kiểm đếm sơ bộ số lượng mà cũng mất hơn nửa tiếng đồng hồ.

Xác nhận số tiền này không có vấn đề gì, Trương Tử Cường bảo vệ sĩ của Lâm Hựu Luân đóng vali lại, xếp thành một đống, sau đó sai người áp giải Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đi qua, những người khác cầm súng cảnh giới.

Đến bên cạnh những chiếc vali, Lâm Hựu Luân và các vệ sĩ được yêu cầu lùi lại, sau đó Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền mới được thả ra.

Lâm Hựu Luân bước tới một bước, ôm chặt Chu Tuệ Mẫn và

Vương Tổ Hiền vừa được tự do vào lòng, nhóm vệ sĩ lập tức hộ tống ba người vào giữa.

Băng nhóm Trương Tử Cường cũng tranh thủ lúc này mang 16 chiếc vali đi, khi đi Trương Tử Cường còn đặc biệt đứng ra chắp tay với Lâm Hựu Luân. "Núi xanh không đổi, nước biếc chảy dài, ông Lâm, chúng ta sau này còn gặp lại!" "Anh xem phim võ hiệp nhiều quá rồi phải không?" Lâm Hựu Luân hừ lạnh một tiếng, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đã trở về bên cạnh, anh tự nhiên sẽ không cho Trương Tử Cường sắc mặt tốt nữa.

Trương Tử Cường cũng không giận, vỗ đầu nói: "Xem cái trí nhớ của tôi này, càng ngày càng tệ, ông Lâm chắc là không muốn gặp lại tôi nữa rồi, vậy chúng ta từ biệt tại đây!" Lâm Hựu Luân quay người đi vài bước, đột nhiên lại quay đầu lại: "Anh Trương, anh cầm nhiều tiền như vậy, đời sau cũng đủ tiêu rồi, tôi khuyên anh một câu, tranh thủ lúc này cao chạy xa bay, cải tà quy chính, làm người tốt đi; nếu còn sai lầm lần nữa thì sẽ không ai giúp được anh đâu." Trương Tử Cường hờ hững nhún vai: "Cảm ơn ông Lâm đã nhắc nhở, nên làm thế nào tôi rõ hơn anh, mà anh cũng đừng quên thỏa thuận giữa chúng ta, nếu không tôi không dám đảm bảo người bên cạnh anh sau này sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu." "Tôi cũng cảm ơn lời nhắc nhở của anh, bài học lần này đã quá đủ rồi, tôi sẽ không để ai có cơ hội lần thứ hai đâu." —— Sau khi lên xe, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền mỗi người một bên ôm chặt lấy Lâm Hựu Luân, một khắc cũng không muốn buông ra. "Được rồi, mọi chuyện đã qua rồi." Lâm Hựu Luân vỗ vỗ vai hai người, an ủi.

Chu Tuệ Mẫn không nói gì, chỉ ôm Lâm Hựu Luân chặt hơn, Vương Tổ Hiền lại ngẩng đầu lên, cô vẫn chưa hết bàng hoàng nhưng lúc này lại không kìm được mà bĩu môi. "A Luân, chẳng lẽ cứ thế mà bỏ qua sao?" "Tiền mất rồi còn có thể kiếm lại, anh chỉ cần hai

em trở về bình an là tốt rồi." Nghe thấy lời này của Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, dường như có một luồng hơi ấm tuôn trào khắp cơ thể, giống như vừa uống một ly rượu nồng vậy. "Nhưng cũng không thể cứ thế mà hời cho lũ khốn đó được!" Chu Tuệ Mẫn hiếm khi đứng cùng chiến tuyến với Vương Tổ Hiền, trước kia hai người ở cạnh nhau dù bề ngoài hòa nhã nhưng ngầm bên trong vẫn luôn so kè, lần này cùng trải qua một kiếp nạn đã khiến quan hệ của hai người xích lại gần nhau hơn nhiều. "Tạm thời chỉ có thể như vậy, vì cho dù anh có báo cảnh sát, cảnh sát tóm gọn được chúng đi nữa thì có ích gì?

Tiền không bị chúng tẩu tán thì cũng đã tiêu xài hết rồi, căn bản không truy lại được, tống chúng vào tù cũng chỉ ngồi vài chục năm thôi.

Mà với tình hình Hong Kong hiện nay, cảnh sát căn bản không có khả năng bắt được hết bọn chúng, đám này đều là lũ liều mạng, chỉ cần có kẻ lọt lưới thì sau này chúng ta đều phải sống trong lo sợ, chúng ở trong tối chúng ta ở ngoài sáng, ai biết những kẻ này bao giờ sẽ đột nhiên xuất hiện khiến chúng ta không kịp trở tay?

Trước khi bắt cóc hai em, chúng còn bắt cóc con trai Lý Gia Thành, tống tiền 1 tỷ đô la Hong Kong, nhà họ Lý ở Hong Kong cũng được coi là hào môn hàng đầu mà còn chẳng làm gì được chúng.

Cho nên chuyện này coi như xong, anh không muốn hai em sau này gặp bất kỳ nguy hiểm nào nữa." Lâm Hựu Luân nói lời này chẳng qua là để an ủi Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền, hai người đêm nay đã chịu kích động lớn, Lâm Hựu Luân không muốn họ phải lo lắng thêm về phương diện này nữa.

Chuyện Trương Tử Cường thực sự cứ thế mà bỏ qua sao?

Đương nhiên là không, Lâm Hựu Luân tạm thời nhẫn nhịn là vì

anh không muốn rút dây động rừng.

Anh thực sự cũng muốn tung ra vài chục triệu làm tiền thưởng để mua đầu cả băng nhóm Trương Tử Cường, nhưng Trương Tử Cường không hề dễ đối phó như vậy.

Có thể trở thành tên cướp hung hãn mà ai ai cũng biết ở Hong Kong những năm 80, 90, Trương Tử Cường phạm tội tuy kiêu ngạo nhưng không phải là kẻ đầu óc ngu si, ngược lại gã có chỉ số thông minh cực cao, mỗi lần phạm tội đều được lên kế hoạch tỉ mỉ, sau đó căn bản không để lại bất kỳ bằng chứng nào cho cảnh sát.

Trương Tử Cường đã dám ra tay với Lâm Hựu Luân thì đương nhiên đã tính đến khả năng bị trả thù, nếu Lâm Hựu Luân thực sự chi tiền mua đầu gã, Trương Tử Cường chắc chắn sẽ không ngồi chờ chết, hoặc là mang theo số tiền khổng lồ mai danh ẩn tích trốn biệt tăm, hoặc là triển khai một đợt trả thù mới nhắm vào Lâm Hựu Luân, dù là khả năng nào cũng không phải điều Lâm Hựu Luân mong muốn.

Cho nên, lúc sắp đi, Lâm Hựu Luân mới nói những lời khuyên Trương Tử Cường quay đầu, lời đó thực chất là để trấn an Trương Tử Cường, khiến gã nới lỏng cảnh giác, đồng thời cũng là một loại kích thích ngược.

Đối với hạng cướp hung hãn như Trương Tử Cường, những lời khuyên răn kiểu giáo điều không những không có tác dụng mà còn kích thích ham muốn tiếp tục phạm tội của gã.

Chúa nói, muốn ai đó diệt vong thì trước tiên hãy khiến họ điên cuồng!

Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, Trương Tử Cường trước khi Hong Kong được trao trả đã gây ra nhiều vụ án lớn, đầu tiên là bắt cóc trưởng nam của Lý Gia Thành, sau đó lại bắt cóc anh em nhà họ Quách của tập đoàn Tân Hồng Cơ, và âm mưu ám sát Trần Phương

An Sinh bằng thuốc nổ.

Sau khi người bạn thân là "Vua trộm" Diệp Kế Hoan bị bắt vào tù, gã còn từng chuẩn bị dùng thuốc nổ phá nhà tù Xích Trụ để cứu Diệp Kế Hoan.

Sau khi Hong Kong được trao trả, Trương Tử Cường vẫn không biết thu liễm, cuối cùng bị cảnh sát Đại lục và Hong Kong phối hợp bắt giữ, thậm chí còn không có cơ hội bị dẫn độ về Hong Kong xét xử, mà trực tiếp bị tuyên án tử hình và nhanh chóng bị xử bắn ở Đại lục.

Hiện tại Trương Tử Cường đã tống tiền từ Lý Gia Thành và Lâm Hựu Luân tổng cộng 1,8 tỷ đô la Hong Kong, mà nhà họ Lý và Lâm Hựu Luân đều "ngậm bồ hòn làm ngọt", điều này tất yếu sẽ làm tăng thêm khí thế ngông cuồng cho gã phạm tội.

Trương Tử Cường ham mê cờ bạc, tiền kiếm được quá dễ dàng nên tiêu cũng rất nhanh.

Lâm Hựu Luân tin rằng chẳng bao lâu nữa Trương Tử Cường sẽ lại xuất hiện để phạm tội, đến lúc đó chính là lúc phải tính sổ với gã.

Lâm Hựu Luân muốn Trương Tử Cường chết, nhưng cái chết của gã không được liên lụy đến anh, ít nhất là về mặt hình thức không được để người khác liên hệ chuyện này với anh.

Nhờ vào sự hiểu biết về Trương Tử Cường, Lâm Hựu Luân trong lòng đã thấp thoáng có một kế hoạch đối phó với gã, đương nhiên chuyện này còn phải đợi thêm một thời gian, việc quan trọng hiện tại là phải xoa dịu tâm trạng của Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền trước. "Lần này coi như mất tiền mua một bài học, sau này anh sẽ sắp xếp cho mỗi người vài vệ sĩ, trong đó vệ sĩ nữ sẽ bảo vệ an toàn cho các em 24/24.

Hiện giờ điều các em cần làm là về ngủ một giấc, sau đó quên hết mọi chuyện xảy ra tối nay đi." "Chuyện này có bị truyền thông biết không anh?" Vương Tổ Hiền có chút lo lắng nhìn Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn cũng gật đầu theo. "Đúng vậy, trước đó con trai trưởng của Lý Gia Thành bị bắt cóc cũng có tin tức rò rỉ ra mà?" "Không chỉ truyền thông, có thể cảnh sát cũng sẽ nhận được một số tin tức, nhưng ai hỏi đến các em đều phải kiên quyết phủ nhận, cứ coi như chuyện này chưa từng xảy ra." Lâm Hựu Luân nghiêm túc nói.

Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đều gật đầu, dù không rõ mục đích của Lâm Hựu Luân khi làm vậy nhưng họ vẫn vô điều kiện lựa chọn tin tưởng. "Được rồi, chỗ này gần nơi ở của em, Mẫn, anh đưa em về trước nhé!" "Không muốn đâu, tối nay em sợ lắm, anh phải ở bên cạnh em mới được!" Vương Tổ Hiền quả quyết lắc đầu. "Em cũng không muốn anh đi!" Chu Tuệ Mẫn cũng không kém cạnh ôm chặt lấy Lâm Hựu Luân.

Phen này đến lượt Lâm Hựu Luân đau đầu, cả hai nàng đều đòi anh ở lại bên cạnh, nhưng anh đâu thể xẻ mình làm đôi được? "Hay là tối nay hai em đều qua nhà anh nhé!" Lâm Hựu Luân thử đề nghị một câu.

Trần Huệ Tình vẫn tiếp tục ở lại Pháp chăm sóc cháu nội gái, trong nhà Lâm Hựu Luân chỉ có mỗi bảo mẫu là dì Ngô, đưa cả Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền về nhà là một cách giải quyết vấn đề, nhưng không biết hai nàng có chịu đồng ý hay không.

Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đều không nói gì, ánh mắt lấp lánh lộ ra sự mâu thuẫn do dự trong lòng. "Không nói gì nghĩa là anh coi như các em đồng ý rồi đấy!" Lâm Hựu Luân trong lòng đại hỉ, 800 triệu đô la Hong Kong mà đổi được cơ hội cùng Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền chung chăn gối thì vụ làm ăn này cũng không tính là lỗ lắm.

Đáng tiếc "kế hoạch tà ác" của Lâm Hựu Luân cuối cùng vẫn bị Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền nhìn thấu, hai nàng tuy theo Lâm Hựu Luân về nhà nhưng vừa vào cửa đã mỗi người chiếm một phòng khách, còn khóa trái cửa phòng từ bên trong, không cho Lâm Hựu Luân chút cơ hội nào.

Lâm Hựu Luân ở phòng khách thở ngắn than dài một hồi, cuối cùng đành phải một mình quay về phòng ngủ.

Nằm trên giường, Lâm Hựu Luân bắt đầu nhớ lại từng chi tiết khi gặp Trương Tử Cường, sau đó suy tính hoàn thiện kế hoạch của mình.

Chương 649

Sau khi Trương Tử Cường bị xử bắn ở Đại lục, Hong Kong còn đặc biệt quay một bộ phim truyền hình lấy gã làm nguyên mẫu nhân vật tên là 《Chắp cánh khó bay》, mô tả chi tiết quá trình phạm tội kinh thiên động địa của Trương Tử Cường cũng như toàn bộ quá trình phá án của cảnh sát.

Để quay bộ phim này, biên kịch đã đích thân sang Thái Lan phỏng vấn vợ của Trương Tử Cường là La Diễm Phương, người đang đối mặt với sự đe dọa bắt cóc, dựa trên những tâm tư thầm kín mà chính miệng La Diễm Phương tiết lộ để triển khai câu chuyện, hé lộ những tình duyên và bối cảnh ẩn giấu sau những lần Trương Tử Cường gây án, đồng thời dùng ngòi bút kịch tính hóa miêu tả mối nghiệt duyên yêu hận gần 20 năm giữa Trương Tử Cường và La Diễm Phương, khiến bộ phim này trở thành tác phẩm truyền hình chân thực, toàn diện và uy quyền nhất để khám phá đời tư ít người biết của tên cướp thế kỷ Trương Tử Cường.

Chính nhờ bộ phim truyền hình này mà Lâm Hựu Luân mới có nhận thức về Trương Tử Cường vượt xa người thường.

Băng đảng phạm tội của Trương Tử Cường có "Tứ đại kim cương" — tính cả chính Trương Tử Cường, còn có Hồ Tế Thư, Trương Chí Phong, Trần Thụ Hán, những người này đều bị Lâm Hựu Luân liệt vào danh sách mục tiêu phải trừ khử.

Đương nhiên, điều không thể bỏ qua nhất nhưng lại dễ bị bỏ qua nhất chính là vợ của Trương Tử Cường, La Diễm Phương.

La Diễm Phương là một người phụ nữ phi thường, trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, năm 1992 Trương Tử Cường bị bắt vì vụ

cướp xe áp tải tiền tại sân bay, dựa vào sự nhận diện của nhân viên áp tải xe tiền đó cùng các loại chứng cứ cảnh sát cung cấp, tòa án mới tuyên Trương Tử Cường phạm tội, phán quyết ngồi tù 18 năm.

Trong khi đó, La Diễm Phương lại vì thiếu chứng cứ mà được tuyên vô tội và phóng thích tại tòa.

Ngay sau khi được thả, La Diễm Phương lập tức mở họp báo "kêu oan" cho Trương Tử Cường, để chứng minh sự trong sạch của chồng, cô ta còn trước mặt mọi người vén váy dài lên, lộ ra một vết sẹo ở mặt trong đùi, rêu rao rằng đó là do cảnh sát dùng dao rạch một nhát để ép cô ta khai cung.

Loại chuyện này nếu xảy ra ở Đại lục thì Lâm Hựu Luân chắc chắn tin ngay, nhưng ở Hong Kong thập niên 90, nền tảng của một xã hội pháp trị đã được thiết lập, việc cảnh sát dùng nhục hình bức cung là chuyện gần như không tưởng, vậy mà truyền thông và công chúng Hong Kong bấy giờ lại có rất nhiều người tin lời cô ta.

Năm 1995, Tòa án chung thẩm Hong Kong mở phiên tòa xét xử vụ kháng cáo của Trương Tử Cường, lúc này nỗ lực của La Diễm Phương và các luật sư đã phát huy hiệu quả rõ rệt, cuối cùng Trương Tử Cường được phóng thích tại tòa.

Vừa được tự do, ngày hôm sau Trương Tử Cường đã ngang nhiên lái chiếc siêu xe Lamborghini màu vàng đắt giá của mình mời các phóng viên đài truyền hình Hong Kong đến "tố cáo" cảnh sát, và nhân danh vụ án oan để yêu cầu cảnh sát Hong Kong bồi thường, vì thế sau đó cảnh sát Hong Kong đã phải bồi thường cho Trương Tử Cường 8 triệu đô la Hong Kong.

Cái tên Trương Tử Cường nhất thời nổi đình nổi đám ở Hong Kong, chẳng khác nào một ngôi sao xã hội.

Sau khi Hong Kong được trao trả, cảnh sát hai nơi Đại lục và

Hong Kong tăng cường giám sát Trương Tử Cường, cuối cùng cũng tóm được cơ hội bắt giữ gã tại Đại lục.

Khi La Diễm Phương thấy tin Trương Tử Cường bị bắt trên tivi, cô ta lập tức chủ động tấn công.

Cô ta biết rằng theo luật pháp của nội địa, các tội cướp tiệm vàng, bắt cóc tống tiền, chặn xe áp tải tiền, buôn lậu thuốc nổ và vũ khí của Trương Tử Cường thì tội nào cũng có thể bị xử bắn, mà Hong Kong không có án tử hình, chỉ có cách đưa chồng về lại Hong Kong mới cứu được mạng gã.

La Diễm Phương lại một lần nữa dùng chiêu trò lừa dối truyền thông như lần trước, và những giọt nước mắt đầy vẻ lừa phỉnh của cô ta đã khiến dư luận báo chí xôn xao một thời gian.

Tuy ở Hong Kong có không ít người đồng tình với "người phụ nữ yếu đuối" này, nhưng đa số mọi người không muốn rước lại cái tên sát tinh Trương Tử Cường này về Hong Kong nữa.

Cuối cùng, phía Đại lục không đồng ý yêu cầu dẫn độ của Hong Kong, kiên quyết thi hành án tử hình đối với Trương Tử Cường.

Sau đó, cảnh sát Hong Kong đã dẫn La Diễm Phương và mẹ của Trương Tử Cường đi, lục soát hàng chục địa điểm của tập đoàn họ Trương, đóng băng phần lớn tài sản.

Điều mỉa mai là trong thời gian bị tạm giữ, La Diễm Phương đã chi bộn tiền ủy thác luật sư gửi đơn lên thẩm phán Tòa án tối cao yêu cầu hủy bỏ lệnh đóng băng tài sản.

Sau nhiều lần tranh luận tại tòa, La Diễm Phương khéo mồm khéo miệng, tìm mọi cách biện hộ và tẩy trắng cho mình, khiến thẩm phán có xu hướng nghiêng về phía cô ta.

Tòa án chính thức hủy bỏ lệnh đóng băng tài sản đối với La Diễm

Phương và các thành viên khác của tập đoàn Đại Phú Hào, đồng thời 15 đồng bọn và người thân tại Hong Kong của Trương Tử Cường cũng được trả tự do về nhà nhờ việc La Diễm Phương thắng kiện.

Theo luật pháp Hong Kong, nhóm người La Diễm Phương còn nhận được khoản bồi thường án phí mang tính trừng phạt do thẩm phán ra lệnh cho phía cảnh sát chi trả!

Tin tức hủy bỏ lệnh đóng băng tài sản vừa công bố, dư luận Hong Kong rúng động, ai ai cũng bàn tán.

Ai cũng biết rằng một khi Trương Tử Cường bị xử tử, số tiền tang vật khổng lồ không rõ tung tích sẽ khó lòng truy hồi vì vụ án đã kết thúc.

La Diễm Phương quả thực là nhân vật đáng gờm, khi lại một lần nữa thắng cảnh sát!

Mặc dù nói quân tử trả thù mười năm chưa muộn, Lâm Hựu Luân chỉ cần chờ đợi thì Trương Tử Cường tự nhiên sẽ đi đến bước đường tự diệt vong, nhưng Lâm Hựu Luân lại không muốn đợi thêm nữa, kế hoạch trong lòng anh đã tính kế toàn bộ Trương Tử Cường cùng cả băng đảng của gã vào trong.

Chỉ cần Trương Tử Cường còn dám lộ diện thì vận may của gã coi như chấm hết, lần này Lâm Hựu Luân sẽ không cho gã bất kỳ cơ hội lật ngược thế cờ nào.

Lâm Hựu Luân đang suy nghĩ cách đối phó Trương Tử Cường nên vẫn chưa ngủ được.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân khẽ khàng.

Lâm Hựu Luân vừa mới hoàn hồn thì đã nghe thấy tiếng "cạch" mở cửa, trong bóng tối một bóng người lướt vào.

Một cơ thể mềm mại, quyến rũ khẽ lách vào trong chăn của Lâm Hựu Luân.

Ban đầu Lâm Hựu Luân còn tưởng là Vương Tổ Hiền, với tính cách của cô ấy thì việc nửa đêm lén lút vào phòng Lâm Hựu Luân cũng không có gì lạ.

Thế nhưng, đúng lúc Lâm Hựu Luân thuận thế ôm đối phương vào lòng, tay luồn vào dưới lớp váy ngủ của cô, tiếng rên khẽ kia lại khiến anh sững sờ.

Đây là giọng của Chu Tuệ Mẫn.

Chu Tuệ Mẫn vốn tính cách kín đáo, hiền thục vậy mà lại bất ngờ chủ động một lần, phát hiện này khiến Lâm Hựu Luân mừng rỡ khôn xiết.

Một tay anh nhẹ nhàng thuần thục luồn vào dưới lớp váy ngủ lụa là của Chu Tuệ Mẫn, một tay ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, dục vọng trong người đã sớm cương cứng.

"Đêm dài man mác, không ngủ được, vẫn là Mẫn biết thương anh!" Chu Tuệ Mẫn chỉ khẽ mắng một tiếng "đồ tồi", hai chân đã bị Lâm Hựu Luân tách ra, gác lên vai anh, vật cứng ngẩng cao phá vỡ cửa hoa ướt át, thẳng tiến vào sâu.

Hai cơ thể giao điệp vào nhau, uyển chuyển chuyển động.

Có lẽ là vì hôm nay bị bắt cóc đã chịu kích thích, có lẽ là vì Vương Tổ Hiền đang ở phòng khách bên cạnh, việc ở bên Lâm Hựu Luân mang đến một loại khoái cảm lén lút khác biệt.

Chu Tuệ Mẫn đặc biệt chủ động, còn phối hợp với Lâm Hựu Luân thử rất nhiều tư thế mà trước đây chưa từng thử qua.

Dục vọng trong lòng nóng bỏng, dưới sự "chinh phạt" của Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn rất nhanh đã mấy lần lên đỉnh, cuối cùng

mặt đầy ửng hồng, mắt mị như tơ, đẩy Lâm Hựu Luân ra.

"Em đủ rồi, cô Vương ở phòng bên cạnh, anh đi 'hành hạ' cô ấy đi!" Lâm Hựu Luân đang hứng thú, nào chịu đồng ý, vừa định giương súng tấn công lần nữa thì cánh cửa phòng vốn chưa đóng chặt đột nhiên hé ra một khe, để lộ Vương Tổ Hiền đang bụm miệng, vẻ mặt kinh ngạc ở bên ngoài.

Vương Tổ Hiền trong phòng vẫn chưa ngủ, đoán chừng Chu Tuệ Mẫn đã ngủ say, lúc này mới rón rén đứng dậy chuẩn bị lén lút vào phòng Lâm Hựu Luân qua đêm, nhưng không ngờ mình đã đến chậm một bước, hơn nữa còn chứng kiến một cảnh tượng khiến người ta đỏ mặt tía tai.

Trước đây khi làm chuyện đó với Lâm Hựu Luân cô cũng không có quá nhiều cảm giác, nhưng hôm nay lại là lần đầu tiên trực tiếp nhìn thấy cảnh này, sự tác động thị giác cực lớn khiến cô trợn tròn mắt, suýt nữa thì không nhịn được kêu lên thành tiếng.

Cảnh tượng Lâm Hựu Luân đang mãnh liệt "chinh phạt" trên người Chu Tuệ Mẫn, dù chỉ là một cái bóng lưng, cũng như sắt nung đóng sâu vào lòng Vương Tổ Hiền, để lại ấn tượng vô cùng khó phai.

Vương Tổ Hiền lúc lén nhìn ở cửa căn bản không hề động đậy, ai ngờ lúc này cánh cửa phòng lại tự mình mở ra, sau đó Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn đang trần truồng cùng nhìn về phía cô.

"Em định đi vệ sinh, vừa rồi không thấy gì cả!" Vương Tổ Hiền dùng tay bụm mắt, vừa xấu hổ vừa bực bội nói.

Chu Tuệ Mẫn vội vàng kéo chăn, quấn lấy cơ thể trần truồng, lườm Lâm Hựu Luân một cái thật mạnh, vội vã chạy vào phòng tắm trong phòng ngủ, "rầm" một tiếng đóng sập cửa lại.

Vương Tổ Hiền quay người định đi thì bị Lâm Hựu Luân đuổi

theo ôm ngang eo nhấc bổng lên.

Vương Tổ Hiền chỉ cảm thấy một trận quay cuồng, miệng lớn tiếng hô: "Đồ khốn, anh muốn làm gì?" Lâm Hựu Luân ném Vương Tổ Hiền lên giường, mặt dày mày dạn cười hì hì nói: "Em nói xem anh muốn làm gì?" "Đồ khốn kiếp!" Chiếc chăn trên giường đã bị Chu Tuệ Mẫn quấn đi mất, Vương Tổ Hiền chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh, hai đôi chân trần nuột nà đan vào nhau, trông càng thêm quyến rũ.

Cô tiện tay cầm một chiếc gối, ném về phía Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nghiêng người né tránh, rồi tiếp tục lao tới.

Cơ thể Vương Tổ Hiền nhanh chóng bị anh ghì xuống giường, nửa đẩy nửa thuận theo để Lâm Hựu Luân cởi sạch quần áo của cô.

Hai chân bị anh nhấc lên tách ra, cây súng dài nhanh chóng tiến vào vườn hoa bí ẩn đã sớm ẩm ướt.

Chiếc giường lớn bắt đầu lắc lư có nhịp điệu.

Trong phòng tắm, Chu Tuệ Mẫn đã vặn nước lớn hết cỡ, dòng nước phun ra từ vòi sen xối xả rơi trên đôi vai mềm mại của cô, nhưng vẫn không thể che giấu được tiếng rên rỉ uyển chuyển, mờ ảo bên ngoài.

Vương Tổ Hiền thực ra đã rất kiềm chế, để không hét lớn thành tiếng, móng tay hai bàn tay cô đã cắm sâu vào bắp thịt lưng Lâm Hựu Luân, chỉ thiếu điều cắn một miếng vào vai anh.

Chương 650

Chu Tuệ Mẫn dùng tay khẽ vuốt ve vòng một đầy đặn của mình, nghe tiếng hoan lạc bên ngoài, cơ thể không chịu nổi sự "chinh phạt" vậy mà lại có phản ứng.

Chu Tuệ Mẫn bịt tai, ép mình cố gắng không nghĩ đến tình hình bên ngoài, nhưng càng như vậy, cảm giác như hai người bên ngoài càng thêm "buông thả", tiếng va chạm "ba ba" như búa sắt, gõ vào tim Chu Tuệ Mẫn.

Cũng không biết đã bao lâu, hai người bên ngoài cuối cùng cũng yên tĩnh lại, Chu Tuệ Mẫn thở phào nhẹ nhõm, tắt nước, vừa định lấy khăn tắm quấn quanh người thì Vương Tổ Hiền đột nhiên kéo cửa phòng tắm xông vào, khiến Chu Tuệ Mẫn giật mình.

Vương Tổ Hiền lúc đi vào hoàn toàn khỏa thân, một tay che hai điểm trước ngực, một tay che hạ thân, một dòng chất lỏng màu trắng chảy dọc theo mặt trong đùi cô.

Chu Tuệ Mẫn nhường chỗ tắm rửa cho Vương Tổ Hiền, "Chơi cuồng nhiệt thế này, cô không lo có thai sao?" "Em cũng muốn chứ, nhưng mà mãi không có." Những gì cần thấy Chu Tuệ Mẫn đều đã thấy cả rồi, Vương Tổ Hiền ngược lại lại buông thả hơn rất nhiều, ngay trước mặt Chu Tuệ Mẫn, cô cũng không che giấu suy nghĩ thật trong lòng mình.

"Thì ra cô cũng vậy, tôi còn tưởng chỉ có mình tôi có vấn đề." Chu Tuệ Mẫn khẽ thở dài một tiếng, từ khi biết Chung Sở Hồng mang thai, cô liền có một cảm giác khủng hoảng sâu sắc, khẩn thiết muốn có con với Lâm Hựu Luân, nhưng cho đến bây giờ, bụng vẫn chưa có bất kỳ phản ứng nào.

Đề cập đến vấn đề này, Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn đều có chút đồng bệnh tương lân, Chu Tuệ Mẫn quấn khăn tắm xong, không vội rời đi, mà ở một bên bắt đầu trò chuyện với Vương Tổ Hiền.

Giọng hai người nói chuyện không lớn, cộng thêm tiếng nước, Lâm Hựu Luân ở bên ngoài chỉ biết hai cô gái đang trò chuyện, nhưng cụ thể hai người nói gì thì anh không nghe rõ.

"Hai người trò chuyện gì mà vui vẻ thế, không bằng để anh cũng vào nghe cùng đi." Lâm Hựu Luân đi đến cửa phòng tắm, nói vọng vào trong qua cánh cửa.

"Đi chết đi!" Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đồng thanh nói.

Lâm Hựu Luân vừa định kéo cửa phòng tắm thì phát hiện cửa đã bị khóa trái từ bên trong.

Nghe thấy tiếng Lâm Hựu Luân kéo cửa, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền trong phòng tắm cùng nhau cười khúc khích.

Mãi cho đến khi Vương Tổ Hiền tắm xong, Chu Tuệ Mẫn mới cùng cô ấy đi ra, hai cô gái toàn thân trên dưới đều đã quấn chặt trong áo choàng tắm.

Lâm Hựu Luân vừa nhìn xuống nửa bắp chân lộ ra ngoài của Vương Tổ Hiền, lập tức bị cô lườm một cái sắc lạnh.

Lâm Hựu Luân đi vào phòng tắm, khi anh ra ngoài thì thấy Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đều ngồi xếp bằng trên giường, anh cũng mặt dày muốn ngồi qua.

"Chúng tôi muốn uống cà phê, anh đi pha cho chúng tôi đi!" Đối mặt với yêu cầu của Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân chỉ đành bất đắc dĩ nhún vai, nếu là ban ngày, anh còn có thể nhờ dì Ngô làm hộ, nhưng bây giờ là nửa đêm, dì Ngô đã ngủ từ lâu rồi, chuyện này chỉ có thể tự anh làm.

Vương Tổ Hiền trước khi Lâm Hựu Luân đi còn đặc biệt bổ sung một câu, "Nhớ ly của em phải cho nhiều đường, không thì đắng quá em không uống được đâu." Lâm Hựu Luân cũng không nghĩ nhiều mà đi xuống lầu, đợi đến khi anh pha xong cà phê bưng lên thì phát hiện cửa phòng ngủ đã bị khóa trái.

"Này, hai người làm trò quỷ gì thế, mau mở cửa đi, cà phê đã pha xong rồi, nguội rồi thì không ngon nữa đâu." "Nửa đêm uống cà phê, anh bị bệnh à?

Chúng tôi đều muốn ngủ rồi, mang đi đi!" Giọng Vương Tổ Hiền truyền ra từ bên trong, ẩn ẩn còn có tiếng cười của Chu Tuệ Mẫn.

Lâm Hựu Luân lúc này mới nhận ra mình đã bị lừa, hai cô gái gọi anh đi pha cà phê, thực chất là muốn đuổi anh ra khỏi phòng ngủ.

"Không chơi kiểu đùa người như thế chứ?

Hai người muốn ngủ tôi không phản đối, nhưng đây hình như là phòng của tôi, hai người có phải nhầm lẫn rồi không?" Lâm Hựu Luân vẫn không bỏ cuộc.

"Tối nay chúng tôi đều quyết định ngủ ở đây, anh tự tìm phòng khác mà ngủ đi!" Lần này người nói là Chu Tuệ Mẫn.

"Một người ngủ rất vô vị, hay là mọi người ngủ cùng nhau đi?" Lâm Hựu Luân thử đề nghị một câu, đáp lại anh là tiếng hai chiếc gối ném vào cửa.

Lâm Hựu Luân lại một phen mè nheo, vẫn không thể mở được cánh cửa, chỉ đành từ bỏ ý định ngủ chung, bưng cà phê tự mình đi đến thư phòng.

Một mình uống cà phê, Lâm Hựu Luân không còn chút buồn ngủ nào, lại tiếp tục suy nghĩ về chuyện của Trương Tử Cường.

Trương Tử Cường làm việc tuy không kiêng nể gì, nhưng sau khi

tống tiền 800 triệu đô la Hồng Kông từ anh, trong thời gian ngắn hắn sẽ không công khai lộ diện nữa.

Muốn thực hiện kế hoạch trả thù nhắm vào hắn, còn phải đợi thêm một thời gian.

Trong khoảng thời gian này, ngoài việc tiếp tục diễn kịch để Trương Tử Cường lơ là cảnh giác, Lâm Hựu Luân còn có một việc quan trọng khác cần làm.

Càng gần đến thời điểm Hong Kong trở về, xã hội Hong Kong sắp sửa bước vào một thời kỳ hỗn loạn đặc biệt.

Chính quyền Hong Kong – Anh vì một số mục đích chính trị không thể tiết lộ, cố ý dung túng cho một số hiện tượng xã hội hỗn loạn xuất hiện, đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến những bọn cướp hung hãn như Trương Tử Cường có thể liên tục gây án thành công, sau đó còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Lúc này trông chờ vào chính quyền Hong Kong – Anh thì không được, mà trước khi trở về, đại lục lại khó với tới, có một số chuyện, vẫn phải tự mình làm.

Một ý tưởng đã ấp ủ trong lòng Lâm Hựu Luân từ rất lâu, chỉ là thời cơ vẫn chưa thích hợp, chuyện của Trương Tử Cường vừa hay nhắc nhở anh, đã đến lúc nên xem xét vấn đề đó rồi.

Lâm Hựu Luân trầm ngâm hồi lâu trước bàn làm việc, cuối cùng cầm bút viết bốn chữ lớn "Công ty bảo an" lên tờ giấy trắng trước mặt.

Thành lập một công ty bảo an rất đơn giản, nhưng làm thế nào để công ty này có đủ sức mạnh để răn đe các bên, đồng thời phải đảm bảo lực lượng này có thể thực sự phục vụ cho mình, vấn đề này Lâm Hựu Luân cần phải nghiêm túc suy nghĩ.

Về lâu dài, chuyện này đương nhiên là tìm phía đại lục hợp tác là tốt nhất, trước đây Lâm Hựu Luân còn thiếu một lý do, nhưng bây giờ anh đã có rồi.

Không có bức tường nào là không lọt gió, đúng như Lâm Hựu Luân dự đoán, chuyện Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền bị bắt cóc tống tiền không thể giấu giếm được quá lâu.

Vì liên quan đến hai nữ minh tinh đang nổi và Lâm Hựu Luân, các tờ báo lớn nhỏ ở Hong Kong đã sớm bàn tán xôn xao về chuyện này.

Chỉ có các báo và tạp chí thuộc tập đoàn 《Minh Báo》, vì nể mặt ông chủ của mình, đã không rầm rộ thảo luận vấn đề này.

Về vụ án bắt cóc này, dân gian đã lưu truyền rất nhiều phiên bản.

Một trong những phiên bản đáng tin cậy nhất là, bọn cướp bắt cóc Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền tống tiền Lâm Hựu Luân và vụ bắt cóc con trai lớn của Lý Gia Thành trước đó là do cùng một băng nhóm tội phạm thực hiện, và bọn bắt cóc ít nhất đã thu được hàng trăm triệu đô la Hồng Kông tiền chuộc từ Lâm Hựu Luân.

Điều khiến người ta khó hiểu là, bất kể là Lý Gia Thành hay Lâm Hựu Luân, đều không thừa nhận sự tồn tại của vụ án bắt cóc.

Thân phận của bọn cướp nhất thời được đồn thổi thần bí.

Cảnh sát cũng đã mở cuộc điều tra về việc này, thật trùng hợp, người được lệnh đến điều tra tình hình từ Lâm Hựu Luân lại là một người quen.

“Cảnh sát Lưu, lâu rồi không gặp.” Lâm Hựu Luân đưa tay mời Lưu Gia Minh ngồi xuống, ánh mắt lướt qua quân hàm trên vai anh ta, hơi sững sờ, sau đó sửa lời nói: “Xin lỗi, không biết cảnh sát Lưu đã thăng chức, bây giờ nên gọi là Đốc sát Lưu rồi.” “Lâm tiên sinh không cần khách khí, tôi đến chỉ muốn xác minh một chuyện với anh.” Lưu

Gia Minh vẫn như trước đây, một dáng vẻ làm việc công tâm.

Năm đó khi Thái Chí Minh bị sát hại, cảnh sát nghi ngờ Lâm Hựu Luân, chính Lưu Gia Minh lúc đó còn là cảnh sát trưởng đã phụ trách vụ án, và trong thời gian đó, anh ta và Lâm Hựu Luân đã xảy ra một chút mâu thuẫn.

Đương nhiên, bỏ qua cảm giác cá nhân, Lưu Gia Minh nên được coi là một viên cảnh sát tận tâm và có trách nhiệm nhất mà Lâm Hựu Luân từng gặp.

"Đốc sát Lưu cứ hỏi." Lâm Hựu Luân đã đoán được Lưu Gia Minh muốn hỏi anh điều gì, nhưng không vội mở lời.

"Về việc cô Chu Tuệ Mẫn và cô Vương Tổ Hiền cùng bị bắt cóc, tôi muốn hỏi Lâm tiên sinh, chuyện này có phải là thật không?" Lâm Hựu Luân tựa vào ghế sofa, cầm tách cà phê mỉm cười, "Chỉ là tin đồn trên truyền thông thôi, chẳng lẽ đến cả Đốc sát Lưu cũng tin là thật?" Lưu Gia Minh trước khi đến đã nghĩ Lâm Hựu Luân sẽ phủ nhận, nhưng anh ta vẫn muốn cố gắng thêm một chút.

"Nhưng từ một số bằng chứng mà chúng tôi đang có, vụ án cướp này thực sự đã xảy ra.

Tôi tuy không rõ vì sao Lâm tiên sinh lại muốn giúp bọn cướp che giấu, nhưng với tư cách là một thành viên của Cảnh sát Hoàng gia Hong Kong, chống lại loại tội phạm này là trách nhiệm của chúng tôi, mong Lâm tiên sinh có thể hiểu và hợp tác." Lâm Hựu Luân không đón nhận thiện ý.

"Đốc sát Lưu, vừa rồi tôi đã nói rất rõ rồi, chẳng lẽ anh còn muốn tôi lặp lại lời nói một lần nữa?" "Vậy được rồi, tôi muốn hỏi Lâm tiên sinh vài câu hỏi, mong anh trả lời sự thật." Lưu Gia Minh mở sổ ghi chép trên đùi, "Tối ngày 27 tháng 8, xin hỏi Lâm tiên sinh ở đâu?" Lâm Hựu Luân đặt tách cà phê xuống, nhún vai trả lời: "Tôi đã ăn tối

với một người bạn, sau đó thì về nhà mình." "Xin hỏi có ai có thể làm chứng cho anh?" "Người bạn ăn cơm cùng tôi, và cả cô Chu và cô Vương, tối hôm đó họ đều ở cùng tôi." "Các anh đã làm gì cùng nhau?" "Vấn đề này tôi có thể từ chối trả lời không?" "Xin lỗi!" Lưu Gia Minh cũng nhận ra vấn đề liên quan đến đời tư của người khác, không truy vấn nữa.

Sau đó anh ta hỏi thêm hai câu hỏi khác, nhưng câu trả lời của Lâm Hựu Luân không có bất kỳ nội dung thực chất nào, Lưu Gia Minh đành gấp sổ ghi chép lại, kết thúc cuộc thẩm vấn này.

Trước khi đi, Lưu Gia Minh bắt tay Lâm Hựu Luân ở cửa văn phòng.

"Lâm tiên sinh, băng nhóm tội phạm này chúng tôi đã theo dõi rất lâu, nhưng vẫn không có manh mối nào.

Thế nhưng, chúng tôi nghi ngờ bọn chúng có liên hệ trực tiếp với vụ cướp đồng hồ vàng Rolex tại sân bay Khải Đức năm ngoái, và vụ con trai cả của ông Lý Gia Thành bị bắt cóc nửa năm trước.

Bọn tội phạm này vô cùng xảo quyệt, điểm này có thể thấy từ mục tiêu chúng ra tay.

Anh và Lý tiên sinh đều là những nhân vật hàng đầu trong ngành nghề của mình ở Hong Kong, lại có danh tiếng rất cao trong xã hội, mà tội phạm chính là nhắm vào điểm này, nên mới ra tay với hai người.

Chương 651

Nếu không bắt giữ bọn chúng, sẽ còn nhiều người nữa bị hại, vì vậy tôi khẩn thiết mong Lâm tiên sinh có thể vì đại cục mà hợp tác với cảnh sát phá án." Những lời này của Lưu Gia Minh nếu đều xuất phát từ tận đáy lòng, thì Lâm Hựu Luân quả thật có chút khâm phục viên cảnh sát này.

Nhưng sự việc liên quan đến kế hoạch dụ Trương Tử Cường của anh, khúc dạo đầu nhất định phải chuẩn bị đầy đủ.

"Tâm trạng của Đốc sát Lưu tôi có thể hiểu, nhưng lần này cảnh sát thực sự đã nghĩ quá nhiều rồi." Lưu Gia Minh vẻ mặt thất vọng rời đi, Lâm Hựu Luân vừa về đến văn phòng, điện thoại trên bàn liền reo.

Điện thoại là trợ lý A Kiệt gọi đến: "Lâm tiên sinh, Chủ tịch Lý Gia Thành của Hòa Ký Hoàng Bồ vừa gọi điện đến, nói là muốn hẹn anh uống trà chiều, anh xem sắp xếp thế nào?" Lâm Hựu Luân hơi sững sờ, không ngờ bên này Lưu Gia Minh vừa nói với anh về chuyện của Lý Gia Thành, bên kia Lý Gia Thành đã tự mình gọi điện đến hẹn gặp anh.

Bất kể là trong kinh doanh hay các phương diện khác, Lâm Hựu Luân và Lý Gia Thành từ trước đến nay không có giao thiệp gì, Lý Gia Thành hẹn gặp Lâm Hựu Luân, đương nhiên chỉ có thể là vì chuyện của Trương Tử Cường.

Lý Gia Thành im lặng không nói gì về vụ con trai cả bị bắt cóc, Lâm Hựu Luân cũng đang muốn nhân cơ hội này dò la thái độ của đối phương.

"Cậu trả lời Lý tiên sinh, nói là tôi chiều nay có thời gian." — Lần

gặp mặt này của Lý Gia Thành và Lâm Hựu Luân, vì nhu cầu bảo mật, địa điểm được chọn tại một phòng tổng thống của khách sạn.

Phòng khách rất lớn, nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh cảng biển tuyệt đẹp và đường chân trời xa xăm đều thu vào tầm mắt.

Bốn bức tường trong phòng được trang trí bằng gỗ ngô đồng, sàn trải thảm màu nâu nhạt.

Lý Gia Thành 63 tuổi đeo chiếc kính gọng đen quen thuộc mà ai cũng nhận ra ngay, khi gặp mặt bắt tay ông cười hì hì nói: "Lâm tiên sinh, đã ngưỡng mộ danh tiếng lâu rồi." "Lý tiên sinh quá khách sáo rồi." Lâm Hựu Luân và Lý Gia Thành hàn huyên vài câu.

Sau khi ngồi xuống, Lý Gia Thành không nói nhiều lời vô ích, vừa vào thẳng vấn đề chính: "Tôi nghe nói Lâm tiên sinh gần đây có gặp một người tên là Trương Tử Cường?" Lâm Hựu Luân gật đầu nói: "Đúng vậy, hơn nữa tôi nghe nói hắn và Lý tiên sinh cũng quen biết." Người sáng suốt không nói lời mập mờ, Lý Gia Thành thẳng thắn kể lại sự việc.

"Hôm đó Trương Tử Cường trên đường Thâm Thủy Loan đã bắt cóc con trai tôi, sau đó xông vào nhà tôi, vừa mở miệng đã đòi 2 tỷ đô la Hồng Kông.

Lúc đó tôi đang ăn sáng, chỉ đành khách sáo mời hắn ngồi xuống, sau đó nói rằng tiền mặt chỉ có 1 tỷ, hơn nữa cần thời gian để gom tiền.

Hắn ta lúc đó quấn rất nhiều kíp nổ quanh người, và yêu cầu không được báo cảnh sát, hơn nữa còn yêu cầu xe để hắn an toàn rời đi." "Lý tiên sinh sau đó vì sao không báo cảnh sát?" Lý Gia Thành cười nhạt một tiếng, "Đây cũng là vấn đề tôi đang muốn hỏi Lâm tiên sinh." Lâm Hựu Luân không chơi trò úp mở với Lý Gia Thành, trực tiếp nói: "Bởi vì tôi biết, cảnh sát bắt hắn cũng vô dụng." Lý Gia

Thành tiếp lời hỏi: "Vậy Lâm tiên sinh muốn làm gì?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Tôi đã trả lời một vấn đề rồi, vấn đề này lẽ ra Lý tiên sinh nên trả lời sẽ có thành ý hơn chứ?" Lý Gia Thành chỉnh lại kính, ánh mắt ôn hòa bỗng trở nên lạnh lẽng.

"Tôi muốn hắn chết không toàn thây!" Nói ra câu này, đủ để chứng minh Lý Gia Thành căm hận Trương Tử Cường đến mức nào.

Lâm Hựu Luân gật đầu, "Suy nghĩ của tôi và Lý tiên sinh cũng tương tự, không biết Lý tiên sinh có tính toán cụ thể nào không?" Lý Gia Thành không nói gì, chỉ nhìn Lâm Hựu Luân, theo sự ngầm hiểu mà ông và Lâm Hựu Luân vừa đạt được, vấn đề này Lâm Hựu Luân nên trả lời trước.

"Tôi chuẩn bị giăng một cái bẫy, giết chết hắn và vài tên thuộc hạ có phần nguy hiểm của hắn!" "Sắp xếp như vậy có hơi vội vàng không, Trương Tử Cường người này vô cùng xảo quyệt, chưa chắc sẽ mắc bẫy." Lý Gia Thành không khỏi lo lắng nói.

"Vậy Lý tiên sinh có tính toán gì?" "Nếu so tôi và Lâm tiên sinh như những món đồ sứ quý giá, thì Trương Tử Cường chỉ là một cái vại sứt mẻ.

Đồ sứ quý giá đương nhiên không cần phải đi cãi cọ với cái vại sứt mẻ.

Trong 《Thái Căn Đàm》 có một câu nói rằng, 'Trời muốn hại người, ắt trước hết phải dùng phúc để chiều chuộng, cho kiêu ngạo.' Trương Tử Cường hành sự quá mức kiêu ngạo, tự đoạn đường sống, không cần chúng ta ra tay, sớm muộn gì cũng có ngày hắn sa lưới.

Đến lúc đó chúng ta chỉ cần ở phía sau thúc đẩy, không cần lộ mặt cũng có thể thu dọn hắn." Cách làm của Lý Gia Thành rất "ổn", điều này rất phù hợp với nguyên tắc làm ăn nhất quán của ông ấy.

Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Cách làm của Lý tiên sinh cố nhiên tốt, nhưng tôi không thể đợi lâu như vậy." "Vậy Lâm tiên sinh có bao nhiêu phần trăm nắm chắc kế hoạch của mình?" "Chỉ cần Trương Tử Cường bước vào cạm bẫy, chắc chắn phải chết!" "Giết Trương Tử Cường thì dễ, nhưng Lâm tiên sinh không lo mình sẽ liên quan đến chuyện này sao?" Lý Gia Thành lại hỏi.

"Lý tiên sinh hiểu lầm rồi, tôi đâu có nói là mua chuộc sát thủ, nếu kế hoạch của tôi thành công, cái chết của Trương Tử Cường sẽ không liên quan gì đến tôi." Lâm Hựu Luân tỏ ra rất tự tin.

Lâm Hựu Luân nói như vậy, Lý Gia Thành cũng nảy sinh vài phần hứng thú với kế hoạch này.

Lâm Hựu Luân kể ra kế hoạch của mình một cách có phần giữ lại: "Tôi biết Trương Tử Cường sẽ sớm thực hiện một vụ nữa, và vì liên tiếp hai lần bắt cóc thành công, hầu hết các nhà giàu ở Hong Kong đều đã có phòng bị, nên hành động khả thi nhất của hắn chính là cướp xe áp tải tiền của ngân hàng.

Nếu cảnh sát chặn chúng lại trên đường, hai bên xảy ra đấu súng ác liệt, băng nhóm Trương Tử Cường chống cự ngoan cố cuối cùng bị tiêu diệt hoàn toàn, còn có ai nghi ngờ đến tôi không?" "Nếu phát hiện không thể làm được, băng nhóm Trương Tử Cường lập tức bỏ vũ khí đầu hàng thì sao?" Lý Gia Thành chỉ ra lỗ hổng lớn nhất của kế hoạch này, mà điều này Lâm Hựu Luân đã sớm nghĩ đến rồi.

"Vậy thì không cho hắn cơ hội đầu hàng!" "Ý của Lâm tiên sinh là…" Lý Gia Thành dường như đã hiểu ý Lâm Hựu Luân rồi.

Lâm Hựu Luân cười nhạt, nói ra một cái tên.

"Phi Hổ Đội!" Lý Gia Thành lúc này cuối cùng cũng đã hiểu ra, Lâm Hựu Luân là muốn mua chuộc người trong cảnh sát, trực tiếp tiêu diệt Trương Tử Cường tại hiện trường vụ cướp.

Không thể không nói ý tưởng này rất hay, việc cảnh sát tiêu diệt Trương Tử Cường và việc thuê sát thủ đối phó Trương Tử Cường, tuy kết quả cuối cùng là giống nhau, nhưng tính chất lại hoàn toàn khác.

Điều khó khăn duy nhất là, mua chuộc cảnh sát khó hơn thuê sát thủ rất nhiều, đặc biệt lần này Lâm Hựu Luân muốn mua chuộc là toàn bộ lực lượng cảnh sát chống khủng bố được mệnh danh là tinh nhuệ.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Vậy nên, chuyện này cần Lý tiên sinh giúp đỡ rồi." — "Lâm tiên sinh quả thực đã đặt ra cho tôi một vấn đề không hề nhỏ a." Lý Gia Thành tặc lưỡi, "Kế hoạch này tuy có thể tránh được tầm mắt của nhiều người, nhưng không khéo lại rước người của Cục Liêm Chính đến, đám người đó đối phó càng phiền phức hơn." "Phi Hổ Đội tiêu diệt bọn cướp tại hiện trường, nghiêm trọng lắm cũng chỉ là một vụ tắc trách công việc, hơn nữa chuyện này chúng ta không cần tự mình ra mặt, cuối cùng cho dù có truy xét cũng không thể đổ lên đầu chúng ta, chỉ cần trả đủ tiền, tôi tin sẽ có người sẵn lòng làm." Lý Gia Thành bị những lời này của Lâm Hựu Luân làm cho động lòng, gật đầu nói: "Vậy tôi cố gắng sắp xếp người đi thử xem sao." "Vậy thì nhờ Lý tiên sinh rồi!" Lâm Hựu Luân đứng dậy, đưa tay ra nói: "Chi phí hoạt động, tôi sẽ bỏ một nửa!" Lý Gia Thành cũng đứng dậy, và Lâm Hựu Luân bắt tay.

"Hợp tác vui vẻ!" — Sau khi gặp Lý Gia Thành, giải quyết lỗ hổng duy nhất trong kế hoạch của Lâm Hựu Luân, trút bỏ gánh nặng này, lần đầu tiên trong đời Lâm Hựu Luân bước vào tòa nhà số 387 Đại lộ Nữ hoàng Đông, Loan Tử, trụ sở chi nhánh Tân Hoa Xã tại Hong Kong.

Chuyến thăm của Lâm Hựu Luân khiến Hoàng Lập Thành cảm thấy rất bất ngờ, ông nhiệt tình tiếp đón Lâm Hựu Luân trong văn

phòng của mình.

"Lâm tiên sinh, anh là khách quý đó!" Lâm Hựu Luân cười hỏi ngược lại một câu: "Sao, Xã trưởng Hoàng không hy vọng tôi đến sao?" "Lâm tiên sinh nói đâu có phải, bây giờ anh là khách quý của chúng tôi.

Lần này tôi về thủ đô, gặp được vài người bạn cũ đang công tác ở hai tỉnh Tô và Hoàn, họ đều nhờ tôi đại diện chính quyền địa phương bày tỏ lòng cảm ơn Quỹ từ thiện do Lâm tiên sinh thành lập, số tiền quyên góp của đồng bào Hong Kong đã giúp ích rất nhiều cho công tác cứu trợ thiên tai!" Hoàng Lập Thành nắm tay Lâm Hựu Luân, nụ cười trên mặt rất rạng rỡ.

Quỹ từ thiện quyên góp được tiền giúp đỡ cứu trợ thiên tai địa phương là một mặt, quan trọng hơn là chính phủ đại lục cho phép loại hình tổ chức từ thiện dân gian có tính chất giám sát này được tham gia.

Động thái này đã nhận được không ít lời khen ngợi trên trường quốc tế, mà với tư cách là người trực tiếp điều hành, trên lý lịch chính trị của Hoàng Lập Thành có thể nói là đã thêm một nét rất rạng rỡ, gần đây tâm trạng ông ấy đều rất tốt.

"Xã trưởng Hoàng thật sự không biết tôi đến vì lý do gì sao?" Hoàng Lập Thành thu lại nụ cười, lông mày cũng nhíu lại.

"Vậy là, tin đồn gần đây ở Hong Kong về Lâm tiên sinh là thật rồi?" Lâm Hựu Luân cười khổ gật đầu, Hoàng Lập Thành là người của chính quyền, có những chuyện nhất định không thể giấu ông ấy được.

Hoàng Lập Thành khoanh tay, "Lâm tiên sinh không báo cảnh sát, chuyện này hơi khó giải quyết, nếu không tôi có thể thông qua đây để gây áp lực lên chính quyền Hong Kong – Anh, yêu cầu họ nhanh chóng

bắt giữ bọn cướp." "Hiện tại chuyện này tôi tự mình sẽ giải quyết, điều tôi lo lắng chủ yếu là sau này." Hoàng Lập Thành nghe ra lời Lâm Hựu Luân có ý khác, nhíu mày hỏi: "Không biết Lâm tiên sinh muốn nói đến điều gì?" "Trong khoảng thời gian trước khi trở về, Hong Kong có thể sẽ xuất hiện một thời kỳ hỗn loạn, đương nhiên tôi chủ yếu nói về mặt xã hội, còn về mặt kinh tế thì tạm thời chưa có vấn đề gì." Lâm Hựu Luân thẳng thắn nói.

Có kinh nghiệm thương lượng thành lập quỹ từ thiện lần trước, Hoàng Lập Thành lại không vội phán xét lời nói của Lâm Hựu Luân, còn muốn nghe anh nói tiếp.

"Vậy Lâm tiên sinh có tính toán cụ thể nào không?" "Tôi muốn thành lập một công ty bảo an, về nhân sự thì muốn tuyển mộ từ các cựu chiến binh đại lục, ưu tiên những người lính đặc nhiệm xuất ngũ hoặc những cựu chiến binh từng tham gia chiến trường Việt Nam." Hoàng Lập Thành sững người một chút, chuyện này căn bản không phải chuyện gì khó khăn, gần như vô thức muốn đồng ý ngay, nhưng nghĩ lại, Lâm Hựu Luân trịnh trọng đề xuất như vậy, e rằng mọi chuyện không đơn giản như thế.

"Lâm tiên sinh thật sự định thành lập công ty bảo an sao?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Đúng vậy, chuyện lần này đã cho tôi một bài học, bản thân tôi trước đây quả thực đã có phần sơ suất, lơ là về phương diện này.

Mà trong vài năm tới, nhu cầu về vệ sĩ được huấn luyện nghiêm chỉnh ở Hong Kong sẽ rất lớn, thuận tiện cho người khác cũng là thuận tiện cho mình." Hoàng Lập Thành càng nghĩ càng thấy có gì đó không ổn, lúc này càng không dám dễ dàng đồng ý.

"Chuyện này tôi sẽ suy nghĩ thêm, trong vòng ba ngày sẽ trả lời Lâm tiên sinh được không?" "Vậy thì tôi sẽ chờ tin tốt từ Xã trưởng

Hoàng." Lâm Hựu Luân đứng dậy, và Hoàng Lập Thành bắt tay, đi đến cửa văn phòng thì đột nhiên lại quay người lại, "À phải rồi, còn một chuyện muốn nói với Xã trưởng Hoàng, công ty bảo an này tôi định đặt tên là Hồng Nham, Công ty bảo an Hồng Nham!" Lâm Hựu Luân đặt cái tên này không phải là nhất thời hứng thú.

Vài năm nữa, nước Mỹ ở bên kia đại dương sẽ thành lập một công ty bảo an tên là Blackwater (Hắc Thủy).

Hồng Nham vừa hay đối ứng với cái tên Blackwater.

Cái tên "Hồng Nham" vừa có một chút ý đùa cợt "trêu ngươi" công ty Blackwater của Lâm Hựu Luân, đồng thời cũng là một loại ám chỉ đối với Hoàng Lập Thành.

Sau khi tiễn Lâm Hựu Luân đi, Hoàng Lập Thành khoanh tay tựa vào bàn, véo cằm suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng gọi thư ký vào.

"Cô đi mời Phó bộ trưởng Trần và Bộ trưởng Lưu đến, nói là tôi có chuyện gấp muốn bàn với họ." Thư ký đi không lâu, Phó bộ trưởng Trần Nhiên, người phụ trách Bộ Văn hóa và Thể thao của phân xã, là người đến đầu tiên.

Anh ta đeo một chiếc kính gọng đen, hơi mập, trông giống hệt một cán bộ công chức bình thường, nhưng thân phận thật sự của anh ta lại là cán bộ do Tổng cục Tình báo số 2 phái đến, phụ trách lãnh đạo tổ chức tình báo của hệ thống đó tại Hong Kong.

Vì thân phận được giấu kín, nên Trần Nhiên hoàn toàn không nhìn ra một chút khí chất quân nhân nào.

Bộ trưởng Bộ An ninh Lưu Đạt, người đến sau, là một người đàn ông trung niên tinh anh cường tráng, ánh mắt nội liễm, nói chuyện mang một phong thái quyết đoán.

Lưu Đạt vừa vào cửa, gật đầu với Trần Nhiên coi như chào hỏi,

sau đó ngồi xuống ghế sofa im lặng không nói gì.

Các cán bộ tình báo của đại lục được phái đến Hong Kong, phần lớn đều được sắp xếp ở Bộ An ninh của chi nhánh Tân Hoa Xã Hong Kong, thành viên đến từ Bộ Công an và Bộ An ninh quốc gia, Lưu Đạt với tư cách là người lãnh đạo trực tiếp, cử chỉ và hành vi lại rất phù hợp với thân phận của anh ta.

Trần Nhiên cười hì hì rút một bao thuốc lá, đưa cho Hoàng Lập Thành và Lưu Đạt mỗi người một điếu, châm lửa xong cười hỏi: "Lão Hoàng, tìm tôi gấp thế có chuyện gì?" Hoàng Lập Thành hút mạnh một hơi thuốc, nhả khói từ lỗ mũi.

"Lão Trần, ông còn nhớ chuyện hôm qua ông nói với tôi không?

Chương 652

Hôm nay Lâm Hựu Luân đến tìm tôi rồi.” Lâm Hựu Luân từ khi lọt vào tầm mắt của cấp trên, đã bắt đầu được đưa vào phạm vi quan sát của cơ quan tình báo đại lục.

Dưới quyền Trần Nhiên có người chuyên trách điều tra tài liệu về Lâm Hựu Luân, về vụ án bắt cóc cách đây một thời gian, cũng là bên Trần Nhiên xác nhận thông tin trước, sau đó mới báo cho Hoàng Lập Thành.

Trần Nhiên mắt sáng lên, phấn khích hỏi: “Sao, thằng nhóc đó cuối cùng cũng không nhịn được mà cầu cứu chúng ta sao?” “Tôi thấy chưa đến mức đó đâu?” Người nói là Lưu Đạt vẫn luôn im lặng hút thuốc.

Trên tay anh ta cũng có không ít tài liệu liên quan đến Lâm Hựu Luân.

“Người này tuy đời tư có hơi phóng đãng một chút, nhưng năng lực bản thân cũng không tệ.

Anh ta tuy luôn tỏ ra rất phản cảm với các thế lực xã hội đen ở Hong Kong, nhưng thực tế vẫn có một số hợp tác với những người đó.

Hơn nữa với danh vọng và thực lực của anh ta trong xã hội Hong Kong, dù là công khai hay riêng tư, việc dàn xếp một tên cướp đều phải là chuyện rất dễ dàng.” Trần Nhiên phản bác: “Tên Trương Tử Cường này không phải là bọn cướp bình thường, những vụ án hắn gây ra nếu ở đại lục thì đủ để xử tử hàng chục lần rồi.” Hoàng Lập Thành lúc này cuối cùng cũng mở lời, “Lần này anh ta đến quả thực là tìm chúng ta giúp đỡ, nhưng không phải vì chuyện của Trương Tử

Cường.

Anh ta muốn tuyển mộ một nhóm cựu quân nhân từ đại lục, thành lập một công ty bảo an." "Thằng nhóc này đủ thận trọng, một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng!" Trần Nhiên vì chưa nghe Lâm Hựu Luân phán đoán về cục diện Hong Kong trong vài năm tới, nên chỉ coi chuyện này là một vấn đề bình thường.

"Anh ta chắc hẳn có dụng ý gì khác phải không?" Lưu Đạt phân tích nói.

Hoàng Lập Thành gật đầu, "Lão Lưu nói không sai, cho nên tôi mới tìm hai vị đến bàn bạc.

Lúc anh ta đi có nói với tôi, công ty này lấy tên là Hồng Nham, Công ty bảo an Hồng Nham, hai vị nói xem ý anh ta là gì?" "Hồng Nham?" Trần Nhiên và Lưu Đạt nhìn nhau, hai người đang ở trong hệ thống tình báo, tư duy vô cùng rộng mở, lập tức nắm bắt được một số thông tin từ đó.

"Hồng Nham" là tên của một tiểu thuyết cách mạng kinh điển, kể về cuộc đấu tranh oanh liệt của đảng viên hoạt động bí mật vì sự nghiệp giải phóng nhân dân Âu Lạc, có thể nói ở đại lục thì nhà nhà đều biết, người người đều hay.

Nhưng tuyệt đại đa số người Hong Kong chắc chắn đều chưa đọc cuốn tiểu thuyết này.

Lâm Hựu Luân lấy "Hồng Nham" làm tên công ty bảo an, lúc đi còn đặc biệt nhấn mạnh, dụng ý có phần khiến người ta suy nghĩ.

"Thằng nhóc này chẳng lẽ đang ám chỉ chúng ta, có thể cài người vào công ty này sao?" Trần Nhiên đưa ra một khả năng.

"Anh không cảm thấy có thân phận vệ sĩ này, thậm chí chúng ta còn có thể làm một số chuyện không tiện làm công khai sao?" Lưu Đạt

bổ sung nói.

"Vậy anh ta làm vậy để làm gì?" Trần Nhiên không hiểu hỏi.

Lưu Đạt bĩu môi, "Thằng nhóc này ở Mỹ và Đài Loan cũng có một số khoản đầu tư, bề ngoài không muốn đi quá gần chúng ta, nhưng lại muốn mượn sức mạnh của chúng ta để bảo vệ an toàn cho chính mình, đây là một khả năng; đương nhiên còn một khả năng nữa là anh ta muốn tìm một chỗ dựa cho công ty này." Trần Nhiên bật cười ngớ ngẩn, "Nếu theo cách nói thứ hai của anh, thì chẳng phải tôi cũng bị thằng nhóc đó tính kế vào rồi sao?" Muốn tìm chỗ dựa cho một công ty bảo an, quân đội đại lục nghiễm nhiên là đối tượng phù hợp nhất, sở dĩ Trần Nhiên mới nói như vậy.

Lưu Đạt nghe vậy thì vui vẻ, "Nếu anh không muốn, có thể nhường cho tôi mà, Bộ Công an chúng ta có rất nhiều cảnh vệ xuất ngũ tay nghề tốt, đang lo không có chỗ sắp xếp đây." "Ai nói tôi không muốn, thằng nhóc này đã dám đưa ra ý tưởng đó với tôi, thì đương nhiên tôi phải chơi với hắn một ván rồi." Trần Nhiên vẻ mặt hăm hở muốn thử sức.

Hoàng Lập Thành ngăn cản cuộc tranh cãi của hai người.

"Được rồi, hai vị đừng tranh cãi nữa, vì mọi người đều cảm thấy chuyện này khả thi, vậy thì hãy nhân danh mỗi người viết một bản báo cáo trình lên, cụ thể quyết định và sắp xếp thế nào, tất cả đều nghe chỉ thị của trung ương." Trong căn phòng tổng thống xa hoa của một khách sạn tại Macau, Trương Tử Cường cùng mấy tên đàn em đang tụ tập đánh mạt chược, bên cạnh tivi đang phát tin tức về phía Hồng Kông. "Tôi thấy tên Lâm Hựu Luân đó thật sự sợ mất mật rồi, thế mà lại tự mình thành lập một công ty bảo vệ." Hồ Tế Thư ngậm một điếu thuốc trong miệng, vừa bốc bài vừa nói. "Thằng nhóc đó nhiều tình nhân như vậy, còn tưởng sau này có thể tiếp tục tống tiền

hắn thêm mấy vố, giờ xem ra hơi khó rồi." Trương Chí Phong tỏ vẻ khá tiếc nuối nói. "Anh tưởng người khác đều là kẻ ngốc sao?

Là tôi thì tôi cũng làm vậy, nếu không sau này ngày nào cũng bị bắt cóc, không chừng ngày nào đó mạng cũng chẳng còn." Trần Thụ Hán bốc trúng quân bài không ưng ý, lầm bầm chửi rủa rồi đập mạnh quân bài xuống.

Trương Tử Cường không nói gì, tuy hắn đang bốc bài nhưng toàn bộ sự chú ý đều đặt vào tin tức trên tivi. "Thật là đáng tiếc, đại ca không cho chúng ta đụng vào hai đại mỹ nhân kia, nếu không cứ thượng bọn họ trước, rồi chụp ảnh khỏa thân đe dọa.

Những người phát triển trong giới giải trí như họ coi trọng nhất là danh tiếng, có thóp trong tay chúng ta, khẳng định không dám nói chuyện này ra ngoài." Trương Chí Phong liếm liếm đôi môi khô khốc, không khỏi nuối tiếc nói. "Mẹ kiếp, tiền lần này anh chia được chẳng lẽ còn không đủ cho anh tìm đàn bà sao?" Hồ Tế Thư khinh bỉ liếc Trương Chí Phong một cái. "Đúng thế, có tiền thì loại đàn bà nào mà chẳng tìm được?

Quan trọng là sau khi anh đụng vào hai người đó, bọn họ còn có thể đáng giá mỗi người 400 triệu đô la Hồng Kông nữa không?" Trần Thụ Hán lại bốc phải một quân bài xấu, tâm trạng lập tức rất khó chịu. "Có thóp trong tay chúng ta, bọn họ vì bản thân mình chưa chắc đã dám nói thật với Lâm Hựu Luân." Trương Chí Phong vẫn có chút không cam tâm. "Chuyện này anh nghĩ có thể giấu được bao lâu?

Sau khi sự việc kết thúc nếu để Lâm Hựu Luân biết được, anh nghĩ chúng ta còn có thể an nhiên vô sự ngồi đây đánh bài thế này không?

Ước chừng sớm đã bị sát thủ truy đuổi chạy khắp thế giới rồi!" Hồ Tế Thư bực bội nói. "Phải đó, Lâm Hựu Luân vì hai người đàn bà

mà sẵn sàng bỏ ra 800 triệu đô la Hồng Kông, nếu thật sự làm hắn nổi giận, bỏ ra một hai trăm triệu để mua đầu chúng ta, thì dù có trốn thoát được truy sát, đời này cũng đừng hòng ngủ yên giấc." Trần Thụ Hán cũng có quan điểm tương tự Hồ Tế Thư. "Sợ cái gì, cùng lắm chúng ta giết ngược trở lại thịt luôn cả hắn!" Trương Chí Phong lộ vẻ hung tợn, ánh mắt đầy sát khí. "Giỏi lắm, không chừng người ta đang đợi anh tự dẫn xác vào lưới đấy!" Hồ Tế Thư suýt chút nữa đã chửi Trương Chí Phong là đầu lợn.

Trần Thụ Hán càng không khách khí, trực tiếp mỉa mai: "Anh thật sự tưởng cả thế giới đều sợ anh sao?

Hay anh nghĩ cảnh sát Hồng Kông là kẻ ăn chay?" Trương Chí Phong phản bác: "Chúng ta tống tiền từ tay thằng nhóc đó 800 triệu đô la Hồng Kông, vốn dĩ đã đắc tội hắn rồi, đằng nào kết quả cũng như nhau, thật không biết các anh lo lắng vớ vẩn có tác dụng gì?" "Bởi vậy mới nói đại ca anh minh!" Trần Thụ Hán trước tiên nịnh bợ Trương Tử Cường một câu, sau đó mới nói: "Lũ nhà giàu đó đều sợ chết khiếp đi được, chỉ cần không ép bọn họ quá mức, bọn họ căn bản sẽ không liều mạng với anh.

Cho nên anh cũng thấy đấy, Lý Gia Thành và Lâm Hựu Luân đều chỉ im lặng chịu thiệt, ngay cả chuyện này cũng không dám rêu rao ra ngoài.

Nhưng con người ai cũng có giới hạn, thỏ cuống lên còn cắn người, Lý Gia Thành để tâm đến mạng của con trai mình, Lâm Hựu Luân để tâm đến hai người phụ nữ của hắn không bị ai đụng vào, nếu anh vượt qua ranh giới đó, hạng người như bọn họ lật mặt còn nhanh hơn lật sách." "Đều nói người giàu nhát gan, tôi thấy các anh bây giờ có tiền rồi nên gan cũng bé lại rồi." Trương Chí Phong biết Trần Thụ Hán nói có lý, nhưng vẫn không thoải mái với giọng điệu giáo huấn mình, mọi người đều làm việc dưới trướng Trương Tử Cường, địa vị

ngang nhau, từ khi nào đến lượt người khác giáo huấn mình?

Trần Thụ Hán lập tức nổi hỏa, đẩy quân bài trước mặt, đứng phắt dậy chỉ vào Trương Chí Phong nói: "Lão tử là vì tốt cho anh, anh muốn tìm cái chết thì đừng liên lụy đến người khác!" Hồ Tế Thư vội vàng kéo Trần Thụ Hán lại để phòng hắn làm ra chuyện quá khích.

Trương Chí Phong cũng nổi cáu, xắn tay áo đứng dậy, ra vẻ chỉ cần một câu không hợp là sẽ khai chiến. "Đều ngồi xuống cho tôi!" Trương Tử Cường quát lên một tiếng, Trần Thụ Hán và Trương Chí Phong đang trừng mắt nhìn nhau như hai con gà chọi lập tức xì hơi, cùng ngồi xuống. "Lão Hồ và lão Trần nói đều không sai, Chí Phong tuy mãng trang một chút nhưng câu cuối cùng cậu nói rất đúng." Ánh mắt Trương Tử Cường lần lượt quét qua gương mặt của Hồ Tế Thư, Trương Chí Phong và Trần Thụ Hán, "Có phải các cậu nghĩ chúng ta cướp được nhiều tiền thế này rồi thì nên thu tay không làm nữa không?

Vậy tôi nói cho các cậu biết, đã lên con đường này thì đời này đừng hòng có đường quay lại!" "Đúng vậy, dù sao cũng không biết lúc nào mạng sẽ mất, làm thêm được vụ nào là lãi vụ đó!" Trương Chí Phong lập tức hưởng ứng.

Hồ Tế Thư và Trần Thụ Hán nhanh chóng liếc nhìn nhau, tuy có chút không đồng tình với quan điểm của Trương Tử Cường, nhưng hắn là đại ca, hắn đã lên tiếng thì hai người họ còn có thể nói chữ "không" sao? "Đại ca anh nói đi, lần này chúng ta lại muốn bắt cóc ai?" Hồ Tế Thư lên tiếng trước. "Phải đó, ở Macau rảnh rỗi hơn hai tháng, xương cốt tôi cũng thấy khó chịu rồi, vừa hay ra ngoài vận động một chút." Trần Thụ Hán khả năng gió chiều nào theo chiều nấy cũng không tệ. "Liên tiếp làm hai vụ, người giàu ở Hồng Kông chắc chắn đều có phòng bị rồi, tạm thời không dễ ra tay nữa, cho nên lần này không bắt cóc tống tiền, mà trực tiếp cướp xe chở tiền!" Trương

Tử Cường trước đó đã chọn sẵn mục tiêu, nên nói xong là bắt đầu phân công nhiệm vụ luôn. —— "Lâm sinh, bên kia tôi đã liên hệ xong rồi, bọn họ hứa chỉ cần người đó xuất hiện, nhất định sẽ làm việc thật đẹp đẽ." Vì là qua điện thoại nên Lý Gia Thành không nói thẳng là chuyện gì, lần này liên lạc với Lâm Hựu Luân chủ yếu là để xác nhận lại tính khả thi của kế hoạch.

Lâm Hựu Luân phán đoán Trương Tử Cường sẽ sớm ra ngoài phạm tội lần nữa, đầu tiên là dựa trên sự hiểu biết về tính cách của Trương Tử Cường, đồng thời trong ký ức của hắn, Trương Tử Cường trong khoảng thời gian này thực sự đã từng cướp xe chở tiền một lần, hai điều ấn chứng với nhau mới đưa ra kết luận, đây cũng là lý do Lâm Hựu Luân dám cam đoan với Lý Gia Thành.

Tất nhiên Lâm Hựu Luân không biết khi nào Trương Tử Cường mới ra tay, khoảng thời gian này hắn luôn phái người canh chừng tại sân bay Khải Đức và mấy giao lộ xung quanh, một khi gặp tình huống, phía hắn sẽ nhận được tin tức ngay lập tức. "Vậy tôi sẽ chờ tin tốt." Lý Gia Thành chỉ cần một thái độ của Lâm Hựu Luân, còn tin tức của hắn từ đâu mà có thì đó không phải chuyện ông cần quan tâm. "Đúng rồi, Lâm sinh chẳng phải vừa thành lập một công ty bảo vệ sao?

Vừa hay bên cạnh tôi đang thiếu một ít nhân thủ vệ sĩ, hay là cứ thuê từ phía anh đi." Việc Lâm Hựu Luân thành lập công ty bảo vệ Hồng Nham, các báo lớn nhỏ ở Hồng Kông đều đã đăng tin, thậm chí ngay cả lai lịch của những vệ sĩ này cũng được nói rõ ràng, toàn bộ đều là quân nhân xuất ngũ từ đại lục, lý lịch trong sạch, thân thủ cực tốt.

Những người này đều thông qua quan hệ của Hoàng Lập Thành tiến cử tới, trong đó rốt cuộc cài cắm bao nhiêu tai mắt của bộ phận tình báo đại lục, Lâm Hựu Luân không rõ, cũng không muốn biết, vì những người này hắn chỉ định dùng làm bảo vệ vòng ngoài, người

thực sự bảo vệ cận thân tất nhiên vẫn phải tìm người tin cậy khác.

Chương 653

Quan trọng nhất là, lực lượng này của Hồng Nham Security, trong điều kiện không gây hại đến an ninh quốc gia đại lục, có thể được Lâm Hựu Luân sử dụng.

Lâm Hựu Luân sẵn sàng cung cấp thân phận che đậy cho nhóm người này cũng chính vì điểm đó.

Hiện tại tầng lớp giàu có ở Hồng Kông đối với công ty bảo vệ Hồng Nham vẫn còn thái độ quan sát, nhóm vệ sĩ đầu tiên nhận được giấy phép lao động đến Hồng Kông chủ yếu vẫn được Lâm Hựu Luân sắp xếp bên cạnh mấy người phụ nữ của mình, nói cách khác, hiện tại hắn không chỉ là ông chủ của Hồng Nham Security mà đồng thời cũng là khách hàng lớn nhất của công ty.

Lý Gia Thành không biết lấy thông tin từ kênh nào về những chuyện đằng sau Hồng Nham Security, nên đã chủ động tiếp cận.

Tất nhiên việc Lý Gia Thành sẵn lòng đi đầu thuê nhân viên của công ty bảo vệ Hồng Nham sẽ đóng vai trò làm gương rất tốt cho các đại gia Hồng Kông khác, Lâm Hựu Luân đương nhiên không từ chối, hai người qua điện thoại chỉ dăm ba câu đã chốt xong chuyện này. —— Trước khi hành động, Trương Tử Cường mới giải thích với đàn em về mục tiêu cướp bóc lần này. "Ngân hàng Standard Chartered cần điều phối một phần tiền mặt sang Mỹ, do xe bọc thép của công ty bảo vệ Vệ An Hồng Kông vận chuyển số tiền này đến sân bay Khải Đức, trong đó có 37 triệu đô la Mỹ và 85 triệu đô la Hồng Kông." Vừa nghe trong xe chở tiền có gần 300 triệu đô la Hồng Kông, cả ba người Hồ Tế Thư, Trương Chí Phong, Trần Thụ Hán đều sáng mắt lên, theo quy tắc cũ, sau khi số tiền này lấy được, Trương Tử Cường lấy một nửa,

số còn lại mỗi người bọn họ cũng có thể chia được gần 50 triệu đô la Hồng Kông. "Xe bọc thép chở tiền sẽ lái thẳng vào khu kho bãi của sân bay, sau đó dừng trước tòa nhà hành chính, trong bốn nhân viên áp tải sẽ có một người lên lầu làm thủ tục, và chúng ta sẽ ra tay vào lúc này!" Phân công xong nhiệm vụ của mỗi người, Trương Tử Cường lên đạn súng lục, cuối cùng liếc nhìn ba người Hồ Tế Thư, Trương Chí Phong, Trần Thụ Hán một cái, "Làm xong vố này chúng ta thực sự có thể nghỉ ngơi một thời gian, cho nên lần này chỉ được phép thành công, không được thất bại!" Cả ba đồng thanh gật đầu mạnh, sau đó mỗi người đeo mặt nạ vào.

Khoảng 12 giờ trưa, xe bọc thép chở tiền từ từ dừng lại trước tòa nhà hành chính khu kho bãi sân bay Khải Đức, có ba người từ trên xe bước xuống, hai nhân viên áp tải cầm súng cảnh giới ở đầu xe, người còn lại trực tiếp lên lầu.

Bóng dáng anh ta vừa biến mất sau cánh cửa, bốn tên bịt mặt cầm súng đột nhiên xuất hiện từ bên cạnh, tên cầm đầu không nói hai lời, trực tiếp bắn một phát súng về phía hai nhân viên áp tải.

Phát súng này chỉ là cảnh cáo, không trúng người, đợi đến khi hai nhân viên áp tải phản ứng lại thì ba họng súng đen ngòm của súng tiểu liên đã nhắm thẳng vào họ. "Muốn sống thì bỏ súng xuống, lùi vào trong thùng xe!" Một tên cướp cảnh cáo.

Hai nhân viên áp tải bị súng dí vào đầu lùi vào thùng xe bọc thép, nhóm cướp phía sau ùa lên, khống chế nốt nhân viên áp tải còn lại trong thùng xe.

Ba nhân viên áp tải lập tức bị bọn cướp dùng vải bịt mắt và miệng, một tên cướp bịt mặt nhảy vào buồng lái, xe chở tiền như con ngựa đứt cương lao vút đi.

Toàn bộ quá trình cướp bóc y hệt như thủ pháp vụ cướp đồng hồ

Rolex tại sân bay năm ngoái, trước sau chưa đầy ba phút.

Khi cảnh sát đến hiện trường vụ cướp, bọn cướp đã lái xe chở tiền qua đường hầm sân bay trốn mất tăm. "Khốn kiếp!" Lưu Gia Minh đấm mạnh một phát vào cửa xe cảnh sát, nhận được tin báo từ phía sân bay, anh lập tức dẫn đội đến hiện trường, nhưng bọn cướp cùng xe chở tiền đã mất dấu tích...

Một cảnh viên chạy lại báo cáo: "Sếp Lưu, tìm thấy một nhân chứng tại hiện trường, ông ta nói bọn cướp tổng cộng có bốn người, đều đeo mặt nạ, trong đó một người cầm súng lục, ba người còn lại đều cầm súng tiểu liên." Lưu Gia Minh chỉ thấy đầu đau như búa bổ, hỏa lực của bọn cướp rất mạnh, cho dù có thể chặn đứng được bọn chúng giữa đường thì cũng không phải cảnh sát bình thường có thể đối phó nổi.

Sau khi nắm rõ tình hình, Lưu Gia Minh quyết đoán ngay lập tức. "Lập tức yêu cầu đội Phi Hổ chi viện!" Cảnh viên nhận lệnh đi rồi một lát sau lại quay lại, vẻ mặt kỳ lạ báo cáo: "Sếp Lưu, bên đội Phi Hổ đã xuất động rồi, nói là phía họ nhận được tin báo của người dân, cấp trên trực tiếp cử họ ra quân, hiện giờ ước chừng đã ở trên đường chuẩn bị chặn đánh đám cướp đó rồi!" "Tốt quá!" Phản ứng đầu tiên của Lưu Gia Minh khi nghe tin này là vui mừng, lần này đám cướp đó cuối cùng cũng không thoát được, cũng không chú ý đến việc đội Phi Hổ xuất động lần này có chút bất thường. "Họ có nói lộ trình bỏ chạy của bọn cướp không?" "Chúng đi từ đường hầm sân bay lên đường Cửu Long Hoành An, đi không lâu lại rẽ vào Lệ Tinh Hoa Viên, nhanh chóng vòng quanh Lệ Tinh Hoa Viên một vòng, dọc theo đường Hoành An rẽ lên đường Khải Nghiệp, đỗ xe bên cạnh cây cầu vượt của đường hầm Đại Lão Sơn đang xây dựng, lên một chiếc xe tải nhỏ màu trắng chờ sẵn, xe chở tiền và ba nhân viên áp tải đều bị bỏ lại đó, người dân cung cấp manh mối chính là gọi điện báo cảnh sát từ gần

đó." Cảnh viên tiếp tục báo cáo. "Thông báo bên đó đừng tùy tiện xử lý hiện trường, chúng ta lập tức đến đó!" Lưu Gia Minh để lại một nhóm người bảo vệ hiện trường vụ án, tất cả những người còn lại đều theo anh lên xe, xe cảnh sát rú còi lao đi. —— Trong chiếc xe tải nhỏ màu trắng đang chạy tốc độ cao trên đường lộ, nhóm Trương Tử Cường đang ăn mừng. "Ha ha, toàn là 'trâu vàng' cả!" Hồ Tế Thư dùng dao bấm rạch một chiếc bao tải, lấy ra một xấp tiền mệnh giá 1000 đô, xòe ra như chơi bài tây rồi lại ném vào trong.

Trương Tử Cường rạch một chiếc bao tải khác, phát hiện bên trong toàn là những tờ đô la Mỹ mới tinh, sau đó dùng dao rạch đứt băng giấy buộc tiền, ném toàn bộ một xấp đô la Mỹ ra ngoài xe.

Trương Chí Phong ngồi bên cửa sổ vội vàng vươn tay ra chụp nhưng không kịp nữa.

Hắn nhìn xấp đô la Mỹ tung bay như những bông tuyết, rơi vãi trên bãi đất trống ngoài xe, quay đầu lại khó hiểu hỏi: "Khó khăn lắm mới cướp được đô la Mỹ, ném đi làm gì vậy?" Trần Thụ Hán đang lái xe giải thích cho Trương Chí Phong: "Anh đúng là chẳng biết gì, đây gọi là cúng tế trời đất để cầu bình an." Trương Chí Phong không nói gì nữa, chỉ là mắt vẫn có chút luyến tiếc nhìn những tờ đô la Mỹ đã bị chiếc ô tô bỏ lại sau lưng.

Trương Tử Cường ngồi trên ghế, nhắm mắt không nói lời nào.

Lúc nãy khi cướp xe chở tiền, một mặt dây chuyền ngọc hắn luôn mang theo bên mình đã bị rơi vỡ.

Mặt dây chuyền ngọc là vật linh thiêng của hắn, Trương Tử Cường luôn rất tin vào những thứ này, lúc này càng cảm thấy có điềm chẳng lành, lúc nãy ném ra một xấp đô la Mỹ chính là để khiến bản thân an tâm hơn.

Đúng lúc này, Trần Thụ Hán đột nhiên hét lên một tiếng: "Không

xong rồi, phía trước có cảnh sát!" Trương Tử Cường mở choàng mắt, quả nhiên thấy ngã tư phía xa đã dựng rào chắn, lập tức bảo Trần Thụ Hán quay đầu!

Trần Thụ Hán bẻ lái mạnh, chiếc xe tải đâm gãy một cái cây bên đường, trực tiếp quay đầu lại, sau đó nhấn lút ga, cả chiếc xe điên cuồng lao đi.

Phải nói rằng phản ứng của nhóm Trương Tử Cường rất nhanh, phía cảnh sát tại trạm kiểm soát cũng phát hiện ra sự bất thường, các thành viên đội Phi Hổ đã sẵn sàng trên xe lập tức lái xe đuổi theo. "Mẹ nó, ngã tư phía trước cũng bị chặn rồi!" Trần Thụ Hán đập mạnh vào vô lăng, gương mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Trương Chí Phong giơ súng tiểu liên trong tay lên, mặt đầy sát khí hét lớn: "Dừng xe, lão tử sẽ liều mạng với bọn chúng!" Trương Tử Cường lúc này vẫn giữ được bình tĩnh, ra lệnh: "Dừng xe lại, tùy cơ ứng biến." Trần Thụ Hán phanh gấp, xe vừa dừng hẳn, hắn lập tức lấy súng tiểu liên từ dưới ghế ra, đến lúc nguy cấp này hắn cũng chuẩn bị liều mạng rồi.

Hồ Tế Thư cũng cầm súng lên, nhưng lại có chút do dự nhìn Trương Tử Cường, hắn đã nhận ra cảnh sát xuất động lần này là lực lượng đặc biệt chống khủng bố, hỏa lực bên mình tuy mạnh nhưng nếu đối đầu trực diện với đối phương tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt đẹp gì. "Tôi xuống xem tình hình trước!" Trương Chí Phong mất kiên nhẫn kéo cửa xe ra, vừa ló đầu ra với khẩu súng tiểu liên trên tay, các thành viên đội Phi Hổ ở hai phía trước sau cư nhiên không thèm hô hào lấy một tiếng đã đồng loạt nổ súng.

Thân hình Trương Chí Phong run rẩy như bị trúng gió, máu tươi bắn tung tóe, khi bị Trần Thụ Hán nhanh tay lẹ mắt kéo lại thì trên người đã bị bắn thủng mấy lỗ máu, trên đầu cũng dính một phát súng,

đôi mắt cho đến lúc chết vẫn trợn trừng. "Lũ cảnh sát này điên rồi sao!" Nhìn Trương Chí Phong bị loạn súng bắn chết, Hồ Tế Thư lớn tiếng chửi rủa, lúc này tâm trí hắn đã hoàn toàn hỗn loạn, có cảm giác đại họa sắp ập xuống đầu. "Có lẽ là thấy chúng ta cầm súng nên bọn họ nổ súng trước." Trần Thụ Hán vẫn còn nuôi một chút hy vọng may rủi.

Hồ Tế Thư nhìn về phía Trương Tử Cường, "Đại ca, giờ chúng ta phải làm sao?" "Các cậu cứ ở trong xe đừng động đậy, tôi xuống đàm phán với cảnh sát." Trương Tử Cường kéo cửa xe, trước tiên ném khẩu súng lục ra ngoài, sau đó mới giơ hai tay lên, chậm rãi bước xuống xe.

Trương Tử Cường bước xuống xe, hét lớn về phía cảnh sát hai bên: "Đừng nổ súng, tôi muốn đàm phán với chỉ huy của các anh!" Nội bộ đội Phi Hổ dường như có chút bất đồng về cách xử lý tình huống tại hiện trường, Trương Tử Cường thấy bên kia không nổ súng ngay lập tức thì trong lòng mừng thầm, đang định tiếp tục hét lớn thì không biết từ đâu vang lên một tiếng súng.

Vốn dĩ thần kinh hai bên đều đang căng như dây đàn, lệnh mà các thành viên đội Phi Hổ nhận được là tùy cơ ứng biến, còn Hồ Tế Thư và Trần Thụ Hán trong xe cũng đều nắm chặt súng trong tay.

Tiếng súng này lập tức trở thành ngòi nổ kích hoạt cuộc giao hỏa giữa hai bên, Trần Thụ Hán vừa thò đầu ra ngoài cửa sổ định giơ súng quét ngang thì tay súng bắn tỉa mai phục cách đó không xa đã nổ súng. "Đừng nổ súng!" Lời nói của Trương Tử Cường còn chưa dứt, viên đạn của súng bắn tỉa đã xuyên qua đầu Trần Thụ Hán, kéo theo một tia máu, xương sọ vỡ vụn và óc văng đầy lên cửa sổ xe.

Hồ Tế Thư ở trong xe mắt đỏ ngầu, còn chưa kịp nổ súng phản kích, một tràng tiếng nổ như pháo rang vang lên, kính chắn gió phía

trước xe tải vỡ tan tành, cả chiếc xe bị hỏa lực mãnh liệt bắn cho nát như cái sàng.

Trương Tử Cường tận mắt nhìn thấy Hồ Tế Thư trúng liên tiếp mấy phát đạn, cả người ngã gục trong thùng xe, không còn bất kỳ phản ứng nào nữa.

Sau một hồi im lặng chết chóc kéo dài, Trương Tử Cường ôm gáy, chậm rãi ngồi thụp xuống, ba người anh em đã chết, hắn biết tất cả đã kết thúc, chờ đợi hắn không biết sẽ là số phận như thế nào.

Trương Tử Cường cho đến bây giờ vẫn chưa nghĩ thông suốt, tại sao lần này lại ngã ngựa trong tay cảnh sát, càng khiến hắn không ngờ tới chính là, phía cảnh sát vốn dĩ đã ngừng bắn đột nhiên lại vang lên tiếng súng.

Tổng cộng có ba người nổ súng, trong đó một phát trúng vào vai Trương Tử Cường, hai phát còn lại đều trúng vào tim.

Thân hình đang ngồi xổm của Trương Tử Cường ngã ngửa ra sau, trên mặt vẫn còn mang theo vẻ ngơ ngác của khoảnh khắc cuối cùng, cho đến lúc chết hắn vẫn chưa nghĩ thông suốt chuyện này là thế nào. "Ai cho các anh nổ súng!" Chỉ huy phụ trách hành động bắt giữ giận dữ đi tới, lôi ba thành viên vừa nổ súng ra. "Báo cáo, chúng tôi phát hiện mục tiêu có ý định nhặt khẩu súng lục dưới đất nên mới nổ súng." Một thành viên dõng dạc trả lời.

Chỉ huy u ám quét mắt qua hai thành viên còn lại, "Các anh cũng cùng một lý do sao?" "Rõ, thưa sếp!" Hai người đồng thanh đáp.

Chỉ huy đang định tuyên bố quyết định xử phạt ba thành viên này, đột nhiên có người chạy tới, nói nhỏ vài câu vào tai ông, sau đó đưa cho ông một chiếc điện thoại.

Chỉ huy đi sang một bên nghe điện thoại xong, ánh mắt nhìn về

phía ba thành viên lúc nãy càng thêm những cảm xúc phức tạp khó nói. "Ba anh, về nhà mỗi người viết một bản báo cáo nộp cho tôi." Quyết định vốn định xử phạt ba thành viên này, sau khi giơ cao cuối cùng lại đánh khẽ. "Sếp, giờ chúng ta báo cáo lên trên thế nào?" Sau khi xác nhận cả bốn tên cướp đều đã bị tiêu diệt tại chỗ, một thành viên chạy lại hỏi.

Chương 654

"Còn viết thế nào được nữa, bọn cướp sau khi bị bao vây đã ngoan cố chống trả, trong lúc giao hỏa đã bị tiêu diệt hoàn toàn!" Chỉ huy bỏ lại một câu như vậy rồi lạnh mặt bỏ đi.

Bên này vừa mới kiểm kê xong hiện trường, mấy chiếc xe cảnh sát hú còi đi tới.

Xe còn chưa dừng hẳn, Lưu Gia Minh đã nhảy xuống xe, tóm lấy một thành viên đội Phi Hổ hỏi: "Bọn cướp đã bắt được hết chưa?" "Đều ở đằng kia, anh tự đi mà xem." Đối phương hất hàm về phía ven đường rồi bỏ đi.

Lưu Gia Minh quay đầu nhìn lại, phát hiện ven đường đang nằm bốn cái xác xếp hàng ngang, vẻ mặt lập tức đờ ra.

Bọn cướp đều đã chết, chuyện này là sao?

Lưu Gia Minh chặn một thành viên đội Phi Hổ, đưa thẻ ngành ra, "Ai là chỉ huy hiện trường ở đây?" Đối phương liếc nhìn thẻ của Lưu Gia Minh, tháo mặt nạ trên đầu xuống. "Tôi đây, có vấn đề gì không?" "Các anh đông người như vậy bao vây bốn tên đó, ai cho phép anh bắn chết tất cả bọn chúng?" Lưu Gia Minh lớn tiếng chất vấn.

Chỉ huy thản nhiên nói: "Bọn chúng cầm súng kháng cự, trên xe lại không có con tin, nên chúng tôi nổ súng." Lưu Gia Minh trợn to mắt, "Sau đó bọn chúng đều bị bắn chết hết sao?" Chỉ huy nhún vai, vẻ mặt như thể đó là điều hiển nhiên: "Thanh tra Lưu, đội Phi Hổ chúng tôi xuất động theo lệnh, hơn nữa còn là làm việc dọn dẹp bãi chiến trường cho các anh.

Bây giờ vấn đề đã được giải quyết, anh lại quay lại cắn tôi là xử lý không tốt, anh cảm thấy mình rất có lý sao?" "Đây là hai chuyện

khác nhau." Lưu Gia Minh nhấn mạnh. "Nếu anh cảm thấy tôi có vấn đề gì, có thể đi tìm cấp trên của tôi mà khiếu nại.

Bây giờ nhiệm vụ của chúng tôi đã hoàn thành, ở đây giao lại cho các anh." Chỉ huy căn bản không thèm để ý đến Lưu Gia Minh, bỏ lại một câu như vậy rồi dẫn đội rời đi. 《Đội Phi Hổ tiêu diệt hãn phỉ, cảnh sát dùng nắm đấm thép răn đe tội phạm!》 La Diễm Phương ngơ ngác nhìn tiêu đề tin tức Trương Tử Cường bị tiêu diệt trên tờ báo, cả người như rơi vào hầm băng...

Trương Tử Cường không gọi điện cho La Diễm Phương vào thời gian đã hẹn, bà ta đã dự cảm được sự việc có thể gặp vấn đề, nhưng không ngờ chờ đợi trực tiếp lại là tin tử trận của Trương Tử Cường.

La Diễm Phương là nhân viên bộ phận vận tải của công ty bảo vệ Vệ An, đơn vị phụ trách áp tải tiền mặt tại sân bay Khải Đức.

Lần này tin tức ngân hàng Standard Chartered sắp không vận tiền mặt sang Mỹ chính là do bà ta cung cấp cho Trương Tử Cường.

Trương Tử Cường tuy bị tiêu diệt tại hiện trường, nhưng cuộc điều tra vụ cướp sẽ không kết thúc ở đó, ngược lại theo việc xác định danh tính của Trương Tử Cường, La Diễm Phương cũng sẽ bị kéo vào.

La Diễm Phương lúc này đã không kịp đau buồn vì cái chết của chồng, ngay khi biết tin, bà ta bắt đầu thu dọn hành lý chuẩn bị trốn khỏi Hồng Kông.

Số tiền Trương Tử Cường có được từ việc tống tiền Lý Gia Thành và Lâm Hựu Luân, một phần đã nướng vào sòng bạc Macau, phần lớn còn lại được gửi ngân hàng dưới các danh nghĩa khác nhau.

La Diễm Phương chỉ cần nắm giữ số tiền này trong tay, đời này hoàn toàn có thể sống không lo cơm áo gạo tiền.

Nhưng chưa kịp xử lý xong việc trong tay thì Lưu Gia Minh đã dẫn người túc trực dưới lầu.

Vụ cướp 300 triệu đô la Hồng Kông tại sân bay Khải Đức đã chấn động cả Đông Nam Á, thậm chí bao gồm cả hệ thống tài chính của Mỹ.

Cảnh sát Hồng Kông tiêu diệt bọn cướp trong vòng hai giờ sau khi xảy ra vụ án, truy hồi được số tiền bị mất, xem như gỡ gạc được chút thể diện.

Truyền thông Hồng Kông ngày hôm sau dùng những trang lớn để đưa tin về việc này, đều dành sự khẳng định cao độ cho hành động lần này của cảnh sát Hồng Kông.

Trong bối cảnh dư luận như vậy, báo cáo nghi ngờ của Lưu Gia Minh về việc đội Phi Hổ tiêu diệt bọn cướp có thích hợp hay không, sau khi nộp lên đã không nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Cảnh sát chỉ muốn dẹp yên sự việc, xóa bỏ ảnh hưởng, còn cái chết của bốn tên cướp đó căn bản chẳng có ai muốn đi điều tra.

Lưu Gia Minh thậm chí có thể cảm nhận được, trong giới lãnh đạo cao tầng cảnh sát có một bàn tay vô hình đang ngăn cản cuộc điều tra của anh.

Sau khi danh tính của bốn tên cướp lần lượt được xác nhận, một manh mối mới lại xuất hiện trước mặt Lưu Gia Minh.

Các dấu hiệu cho thấy, bốn tên cướp bị đội Phi Hổ tiêu diệt lần này chính là những người chịu trách nhiệm chính của băng nhóm tội phạm đã lên kế hoạch bắt cóc tống tiền Lý Gia Thành và Lâm Hựu Luân.

Và vụ cướp tại sân bay lần này còn lôi ra được một kẻ nội gián tiềm phục trong công ty bảo vệ vận chuyển hàng hóa sân bay, chính là

vợ của tên cướp bị tiêu diệt Trương Tử Cường, La Diễm Phương.

Lưu Gia Minh đích thân dẫn người đến bắt giữ La Diễm Phương, chính là để có thể nhanh chóng xác nhận vài chuyện từ miệng bà ta.

Sau khi đợi dưới lầu nửa giờ, một người phụ nữ mặc áo gió, đeo kính râm, kéo theo một chiếc vali, thần sắc vội vã từ trong đại lâu đi ra.

Bà ta còn chưa kịp giơ tay vẫy taxi, mấy cảnh sát mặc thường phục đã khống chế bà ta lại.

Lưu Gia Minh bước tới, sau khi xuất trình thẻ ngành liền cho người đưa La Diễm Phương lên xe.

Lưu Gia Minh bảo tài xế xuống xe, trong xe chỉ còn anh và La Diễm Phương. "La tiểu thư, trước khi đến sở cảnh sát, tôi muốn nói chuyện với bà một chút?" "Có thể cho tôi xin một điếu thuốc trước không?" La Diễm Phương ngẩng đầu, ánh mắt đầy vẻ ảm đạm.

Lưu Gia Minh đưa điếu thuốc cho bà ta, vì tay bà ta đang bị còng nên anh còn tận tình châm lửa cho bà ta.

Hút một hơi thuốc, La Diễm Phương nhanh chóng bình tĩnh lại, thái độ cũng lập tức thay đổi hẳn. "Còn gì để nói nữa đâu?

Các anh đã đến tìm tôi thì chắc chắn trong tay đã nắm giữ đầy đủ bằng chứng, chẳng lẽ còn cần tôi mở miệng xác nhận lại lần nữa sao?" "Chuyện tôi muốn nói với bà có liên quan đến cái chết của ông Trương Tử Cường." Nghe thấy câu này, biểu cảm trên mặt La Diễm Phương biến đổi đôi chút, nhưng ngay sau đó lại hiện lên một nụ cười lạnh lùng. "Người đã bị các anh đánh chết rồi, còn muốn moi gì từ miệng tôi nữa?" "Tôi nghi ngờ cái chết của ông Trương Tử Cường có vấn đề, đứng sau có thể có người đang thao túng chuyện này." Để lấy được sự tin tưởng của La Diễm Phương, Lưu Gia Minh đành

phải nói ra nghi ngờ của mình.

La Diễm Phương hơi nhíu mày, nếu Lưu Gia Minh không nói bà ta cũng chưa ý thức được vấn đề này.

Trương Tử Cường chỉ mang theo ba người đi cướp xe chở tiền, nếu họ bị cảnh sát bao vây tầng tầng lớp lớp, khả năng lớn nhất không phải là ngoan cố chống trả mà là buông súng đầu hàng.

Nhưng cuối cùng bọn họ lại chọn liều mạng với cảnh sát, kết quả này quả thực ẩn chứa điều kỳ lạ.

Thấy thái độ của La Diễm Phương đã dịu đi, Lưu Gia Minh nhân cơ hội hỏi: "Hai vụ án bắt cóc tống tiền Lý Gia Thành và Lâm Hựu Luân là do Trương Tử Cường làm phải không?" La Diễm Phương ngay lập tức cảnh giác, nhìn Lưu Gia Minh, không nói một lời.

Lưu Gia Minh nhếch môi, "Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn nói cho La tiểu thư biết, để làm thành chuyện này cần một năng lượng rất lớn, trong số kẻ thù gần đây của Trương Tử Cường, chỉ có hai vị đó là có khả năng nhất." "Anh có bằng chứng không?" La Diễm Phương hỏi.

Lưu Gia Minh lắc đầu. "Không có bằng chứng mà anh nói với tôi những điều này thì có tác dụng gì?" La Diễm Phương lạnh lùng nhìn Lưu Gia Minh, "Anh là cảnh sát mà còn không làm gì được người ta, chẳng lẽ trông chờ một người sắp phải vào tù như tôi đối phó với bọn họ sao?" Ánh mắt Lưu Gia Minh kiên định nói: "Tôi chỉ muốn xác nhận chuyện này, rồi sẽ có một ngày tôi tìm thấy bằng chứng." "Cảnh sát Lưu, đừng ngốc nữa, hạng người như bọn họ khi làm những việc này sao có thể để lại bằng chứng cho anh?" La Diễm Phương đầy vẻ khinh bỉ nhả ra một ngụm khói, "Tôi thấy giữa chúng ta không còn gì để nói nữa rồi, đưa tôi đến sở cảnh sát đi." —— Cảnh sát thông qua manh mối La Diễm Phương đã tra được trong tài khoản ngân hàng của

Trương Tử Cường có tổng số tiền gửi không rõ nguồn gốc vượt quá 500 triệu đô la Hồng Kông.

Theo đó, cả Lý Gia Thành và Lâm Hựu Luân đều được mời đến sở cảnh sát để phối hợp điều tra.

Trong phòng thẩm vấn, Lưu Gia Minh và Lâm Hựu Luân ngồi đối diện nhau. "Lâm tiên sinh, Trương Tử Cường đã chết rồi, anh có lo lắng gì cũng nên bỏ xuống được rồi chứ?

Chỉ cần anh sẵn lòng chỉ nhận Trương Tử Cường chính là tên cướp đã tống tiền anh, cảnh sát có thể hoàn trả một phần tiền tang vật cho anh." Lâm Hựu Luân nhún vai nói: "Thanh tra Lưu, tôi không hiểu tại sao anh cứ nhất định cho rằng tôi từng bị Trương Tử Cường tống tiền.

Vấn đề này lần trước anh đến tìm tôi, tôi đã nhấn mạnh rồi, tôi chưa từng gặp phải bất kỳ vụ bắt cóc nào cả." "Vậy việc anh thành lập công ty bảo vệ chẳng lẽ không phải vì sợ bị đe dọa sao?" Lâm Hựu Luân cười lên, "Thanh tra Lưu cư nhiên hỏi tôi câu này, chẳng lẽ anh không biết nguyên nhân sao?" Lưu Gia Minh vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc. "Chẳng lẽ tôi nên biết nguyên nhân sao?" Lâm Hựu Luân nhìn Lưu Gia Minh, "Nguyên nhân là tôi không tin tưởng vào năng lực của cảnh sát Hồng Kông.

Những năm gần đây tỷ lệ tội phạm của xã hội Hồng Kông không ngừng gia tăng, trong khi cảnh sát Hồng Kông khi phá án lại rụt rè e sợ, dẫn đến rất nhiều tội phạm đến nay vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Nếu tất cả đều có thể quyết đoán ra tay như đội Phi Hổ lần này, tôi tin trị an của xã hội Hồng Kông nhất định sẽ tốt lên rất nhiều...

Cảnh sát Hồng Kông đã không dựa vào được thì tôi chỉ đành tự mình thực hiện một số biện pháp phòng phạm, không biết lý do này có

thể làm Thanh tra Lưu hài lòng không?" Tình huống Lâm Hựu Luân nói Lưu Gia Minh không thể phản bác, nhưng anh lại không đồng tình với một số quan điểm của hắn. "Hồng Kông là xã hội pháp trị, cảnh sát làm việc tất nhiên phải có kiêng dè, nếu không thì có khác gì bọn xã hội đen?" "Pháp luật khi bảo vệ người tốt đồng thời cũng sẽ bảo vệ kẻ xấu.

Giống như lần này, nếu Trương Tử Cường không bị tiêu diệt mà trốn thoát được, các anh có năng lực đưa hắn vào tù không?

Chương 655

Trong tình huống không có đủ bằng chứng, thẩm phán liệu có ủng hộ việc khởi tố của cảnh sát không?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại.

Lưu Gia Minh không nói gì. "Chính nghĩa mà Thanh tra Lưu theo đuổi chẳng qua chỉ là chính nghĩa của quá trình, còn tôi cho rằng chính nghĩa của kết quả mới quan trọng hơn." "Cho nên anh mua chuộc người của đội Phi Hổ để giết Trương Tử Cường, đó chính là cái gọi là chính nghĩa kết quả của anh sao?" Trong lòng Lưu Gia Minh cảm thấy rất phiền não, không biết thế nào lại buột miệng ra một câu như vậy.

Khi Lâm Hựu Luân nghe thấy câu này, biểu cảm trên mặt không có bất kỳ thay đổi nào, rất bình tĩnh nói: "Thanh tra Lưu, chính anh cũng nói Hồng Kông là xã hội pháp trị, cho nên nói chuyện phải dùng bằng chứng!" Lưu Gia Minh nhìn Lâm Hựu Luân, "Bằng chứng tôi không có, nhưng tôi biết chuyện này chính là do anh làm." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Suy nghĩ của anh chắc không thể dùng làm bằng chứng được chứ?" Lưu Gia Minh đặt hai tay lên bàn, nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ mặt nghiêm túc: "Vụ án này vẫn chưa kết thúc, tôi sẽ không từ bỏ việc điều tra đâu." Lâm Hựu Luân cũng ngồi thẳng người, đặt hai tay lên bàn, biểu cảm còn nghiêm túc hơn cả Lưu Gia Minh. "Thanh tra Lưu, thực ra tôi thực sự rất khâm phục anh, nhưng tôi phải nói rằng, một số ý tưởng của anh thật sự rất ngây thơ...

Đừng hiểu lầm, tôi nói vậy không phải để mỉa mai anh, nếu trong đội ngũ cảnh sát Hồng Kông có thể có nhiều người như anh, tôi tin tương lai của cảnh sát Hồng Kông là đáng để kỳ vọng, nhưng anh rõ ràng vẫn chưa nhìn rõ hình thế hiện tại.

Đã xảy ra một vụ cướp lớn như vậy, cảnh sát Hồng Kông bắt buộc phải có lời giải thích với các bên, anh nghĩ còn kết quả nào tốt hơn việc bọn cướp bị tiêu diệt trong lúc phản kháng không?

Như vậy bọn cướp không cần xét xử, công chúng và truyền thông sẽ không nảy sinh những nghi ngờ và tranh cãi về kết quả xét xử nữa, từ cảnh sát đến tòa án có thể bớt được bao nhiêu phiền phức?

Đồng thời bốn tên cướp bị tiêu diệt cũng là một đòn răn đe mạnh mẽ đối với tỷ lệ tội phạm đang ở mức cao của Hồng Kông.

Anh hãy nhìn những tờ báo bên ngoài, hãy lắng nghe ý kiến của những người dân bình thường xung quanh về chuyện này, sẽ thấy không ai đồng tình với bốn gã đã chết đó đâu, ngược lại mọi người đều thấy cảnh sát lần này làm rất tốt.

Trong một tình huống như vậy, anh nghĩ từ cấp trên đến cấp dưới của anh, họ có muốn thấy vụ án này lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn nào nữa không?" Lâm Hựu Luân nói đến đây thì dừng lại một chút, ánh mắt nhìn về phía Lưu Gia Minh mang theo nhiều hơn một chút sự đồng cảm và tiếc nuối. "Tôi nói đến đây, Thanh tra Lưu chắc hẳn anh đang cảm thấy vai trò mình đang đảm nhận rất cô độc phải không?

Thực ra anh đã sớm nhận ra rồi, chẳng qua là chính anh không muốn thừa nhận mà thôi.

Vậy thì để tôi nói cho anh biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nhé, để anh có chuẩn bị tâm lý...

Sau khi tôi rời đi, anh sẽ bị gọi lên văn phòng cấp trên, đầu tiên ông ấy sẽ chúc mừng anh đã phá thành công vụ cướp này, mặc dù trong toàn bộ quá trình phá án anh không phát huy tác dụng gì nhiều, nhưng anh vẫn sẽ nhận được một bằng khen hoặc là một lần thăng chức, sau đó ông ấy sẽ bảo anh rằng vụ án này kết thúc tại đây, bất kể anh phản đối thế nào, quyết định này đều sẽ không thay đổi, rồi toàn

bộ sự việc sẽ kết thúc như vậy, sẽ không còn ai đi truy tra cái gọi là chân tướng của anh nữa." Vị trí đối diện đã trống không, Lưu Gia Minh ngồi thẫn thờ một mình trước bàn.

Anh nhìn xuống mặt bàn, một nỗi thất vọng đen tối nhất thời bao trùm lấy tâm trí.

Anh như nhìn thấy rất nhiều gương mặt mờ ảo đang xé nát bản báo cáo của mình, ném vào đống rác, giẫm đạp lên tất cả sự nỗ lực và kiên trì bên trong anh. "Lưu Sir, Trưởng quan Từ bảo anh sau khi kết thúc ở đây thì qua văn phòng ông ấy một chuyến." Một viên cảnh sát đẩy cửa bước vào báo cáo. "Được rồi, tôi biết rồi." Câu nói này như rút cạn mọi sức lực trên người Lưu Gia Minh.

Anh tựa vào ghế, hồi lâu không nói lời nào.

Lúc này, cửa phòng thẩm vấn lại bị đẩy ra, đồng nghiệp kiêm bạn thân là Đàm Khiêm cầm biên bản bước vào. "Sao vậy, bên cậu kết thúc nhanh thế à?" Đàm Khiêm đi đến máy lọc nước trong góc tự rót cho mình một ly, rồi kéo ghế ngồi xuống.

Lưu Gia Minh không đáp lời.

Đàm Khiêm dường như đoán được điều gì, nhún vai nói: "Không đàm phán được kết quả gì với đại tài tử họ Lâm à?

Bên tôi nói chuyện với Lý siêu nhân cũng vậy thôi.

Thật không hiểu nổi những người giàu này nghĩ gì, bị tống tiền không báo cảnh sát thì thôi đi, bang nhóm bắt cóc đã bị tiêu diệt rồi mà vẫn không chịu thừa nhận.

Chẳng lẽ thể diện thực sự quan trọng đến thế sao?

Đó là 1,8 tỷ đô Hong Kong đấy!

Nếu họ chịu đứng ra làm chứng, ít nhất mỗi người còn truy hồi

được một hai trăm triệu." Lưu Gia Minh chỉ cười khổ trong lòng.

Anh biết tại sao Lâm Hựu Luân và Lý Gia Thành không chịu thừa nhận.

Nếu hai người thừa nhận, cảnh sát sẽ càng có lý do để nghi ngờ họ mua chuộc đội Phi Hổ để giết chết băng nhóm Trương Tử Cường.

Mà nếu họ không thừa nhận, cái chết của Trương Tử Cường sẽ vĩnh viễn không liên quan gì đến họ.

Đàm Khiêm lắc đầu: "Lần này thì hời cho người đàn bà La Diễm Phương kia rồi.

Hơn 500 triệu tiền mặt vì không cách nào chứng minh là thu nhập bất chính, chồng vừa chết, cô ta lập tức trở thành góa phụ có tài sản xếp thứ hạng ở Hong Kong." Lưu Gia Minh đột ngột ngẩng đầu lên, mắt lóe lên vẻ ảo não.

Sao anh lại quên mất người đàn bà này chứ. "Việc thẩm vấn La Diễm Phương có kết quả chưa?" Đàm Khiêm khổ sở lắc đầu: "Người đàn bà đó còn khó đối phó hơn cả hai vị đại lão chúng ta vừa tiếp đãi.

Trương Tử Cường chết rồi, mọi bằng chứng chỉ hướng về cô ta đều đứt đoạn.

Tuy cô ta là người có khả năng cung cấp thông tin cho Trương Tử Cường nhất, nhưng chúng ta không nắm giữ bất kỳ chứng cứ nào.

Hiện tại luật sư của La Diễm Phương đã đề nghị bảo lãnh, nếu thủ tục làm nhanh thì lúc này chắc sắp thả người rồi." Lưu Gia Minh bật dậy khỏi chỗ ngồi, không nói lời nào lao ra ngoài.

Đúng như Đàm Khiêm nói, việc bảo lãnh của La Diễm Phương đã được phê chuẩn.

Khi Lưu Gia Minh chạy tới, cô ta đang ký tên vào đơn bảo lãnh,

xong xuôi là cảnh sát phải thả người. "La tiểu thư, tôi có thể nói chuyện với cô một chút nữa không?" Luật sư của La Diễm Phương đứng ra, đẩy gọng kính: "Vị cảnh quan này, tôi là luật sư của La tiểu thư, anh có vấn đề gì có thể trao đổi trực tiếp với tôi." "Chuyện này rất quan trọng, tôi chỉ có thể nói với mình La tiểu thư thôi." Lưu Gia Minh kiên trì.

Lúc này La Diễm Phương lên tiếng: "Luật sư Cao, anh ra ngoài một lát đi." "Cảnh quan Lưu, tôi nhắc nhở anh, xin đừng cố gắng dùng ngôn ngữ hoặc hành vi để uy hiếp thân chủ của tôi, nếu không tôi nhất định sẽ khởi tố anh." Luật sư Cao nói một câu trước khi ra ngoài.

Luật sư vừa đi, Lưu Gia Minh nhìn thẳng vào La Diễm Phương: "La tiểu thư, tôi mang đến cho cô một tin tốt và một tin xấu, không biết cô muốn nghe cái nào trước?" "Tin tốt đi, dạo này tôi đã đủ xui xẻo rồi." La Diễm Phương lấy thuốc lá tự châm lửa, sau đó đưa cho Lưu Gia Minh hỏi anh có muốn không.

Lưu Gia Minh xua tay từ chối: "Tin tốt là Lâm Hựu Luân và Lý Gia Thành vừa rời khỏi đồn cảnh sát, họ đều không thừa nhận mình từng bị chồng cô tống tiền." La Diễm Phương cầm điếu thuốc, không hút cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Lưu Gia Minh. "Tin xấu là, tôi có thể khẳng định cái chết của chồng cô, Trương Tử Cường, không thể tách rời quan hệ với Lâm Hựu Luân và Lý Gia Thành, mặc dù tôi không tìm được bất kỳ bằng chứng nào để chứng minh." "Anh lo lắng tôi ra ngoài sẽ tìm hai người đó trả thù nên mới tốt bụng đến nhắc nhở sao?" La Diễm Phương nhìn Lưu Gia Minh, đột nhiên bật cười. "Cảnh quan Lưu, tôi thừa nhận anh là người tốt, nhưng anh không thấy một nữ nhi yếu đuối như tôi có năng lực trả thù hai người đó sao?

Hơn nữa, tại sao tôi phải trả thù họ, chỉ dựa vào lời nói một phía của anh?" "Hoàn toàn ngược lại, điều tôi lo lắng không phải là cô đi

trả thù họ, mà là một khi cô ra ngoài, họ chắc chắn sẽ không buông tha cho cô." Lưu Gia Minh nghiêm túc nói. "Vậy ý của cảnh quan Lưu là bảo tôi thừa nhận những tội danh này, rồi vào tù ngồi nửa phần đời còn lại sao?" Lưu Gia Minh gật đầu: "Đó là lựa chọn duy nhất của cô." La Diễm Phương lắc đầu: "Xin lỗi, tôi không nghĩ như vậy." Lưu Gia Minh chống hai tay lên bàn, người rướn về phía trước, giọng điệu bắt đầu kích động: "La tiểu thư, chồng cô đã làm những gì, cô rõ hơn tôi nhiều.

Chẳng lẽ cô không biết mình ra ngoài sẽ phải đối mặt với điều gì sao?

Họ đã sắp xếp một kế hoạch trả thù có thể nói là không một kẽ hở, làm sao có thể buông tha cho cô?

Đạo lý nhổ cỏ tận gốc chẳng lẽ cô không hiểu?

Cô ra ngoài rồi, họ thậm chí không cần trực tiếp tìm người ra tay, chỉ cần tung tin ra rằng cô đang giữ số tiền mà Trương Tử Cường tống tiền từ họ, số tiền khổng lồ đó đủ để khiến vô số kẻ động lòng.

Lúc đó kết cục của cô không phải bị bắt cóc giết hại thì cũng là bị cướp bóc tống tiền.

Cô tưởng họ vì sao không chịu đòi lại số tiền lớn bị chồng cô tống tiền sao?

Bởi vì số tiền đó là họ cố ý để lại để mua mạng của cô đấy!" "Nếu họ muốn trừ khử tôi, ở trong tù tôi sẽ an toàn sao?" La Diễm Phương vặn hỏi.

Lưu Gia Minh rất muốn nói với La Diễm Phương rằng, đây thực chất là một lựa chọn mà Lâm Hựu Luân và Lý Gia Thành để lại cho cô ta.

Nếu cô ta tự nhận tội chịu phạt, chủ động vào tù ở vài chục năm,

khi ra ngoài đã không còn là mối đe dọa với họ nữa, họ đương nhiên không cần tính toán với một người đàn bà.

Chương 656

Nhưng nếu La Diễm Phương vẫn tham lam số tiền đó, thì đó là tự mình muốn tiền không muốn mạng, chết cũng không trách được ai.

Cuối cùng Lưu Gia Minh vẫn không nói trắng ra như vậy. "Cô thừa nhận có tội, đồng nghĩa với việc chứng minh Lâm Hựu Luân và Lý Gia Thành thực sự bị tống tiền, như vậy việc họ mua chuộc đội Phi Hổ giết người sẽ có động cơ.

Lúc đó họ muốn ra tay với cô cũng sẽ có phần kiêng dè, bởi vì nếu cô xảy ra chuyện trong tù, diện nghi ngờ trên người họ sẽ càng lớn.

Phía cảnh sát chúng tôi cũng sẽ tăng cường bảo vệ cô trong tù.

Vì cô không phải chủ mưu, lại có tình tiết tự thú, tòa án chắc chắn sẽ xem xét giảm nhẹ hình phạt, tối đa chỉ ngồi trong đó mười mấy năm là có thể ra ngoài, lúc đó cô vẫn có thể bắt đầu cuộc sống mới." "Cảnh quan Lưu, đến cả đội Phi Hổ họ còn mua chuộc được, thì việc trừ khử tôi âm thầm chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.

Tôi ra ngoài tự có cách đối phó với những vấn đề đó." La Diễm Phương dụi tắt điếu thuốc vào gạt tàn: "Cảnh quan Lưu, cảm ơn lời nhắc nhở tốt bụng của anh, nhưng tôi biết mình nên làm gì." La Diễm Phương và luật sư rời đi, Lưu Gia Minh ôm mặt, ngồi sụp xuống trong phòng thẩm vấn.

Sự cô độc mà Lâm Hựu Luân đã nói, lúc này Lưu Gia Minh đã cảm nhận được sâu sắc.

Đừng nói đến cấp trên và đồng nghiệp, ngay cả đối tượng mà anh muốn giúp đỡ cũng không hề tin tưởng anh.

Chẳng lẽ thực sự là anh đã sai?

Lưu Gia Minh hiểu rất rõ, số phận của La Diễm Phương đã được định đoạt từ khoảnh khắc cô ta bước chân ra khỏi đồn cảnh sát.

Có lẽ cô ta sẽ biến mất không tăm hơi khỏi thế giới này; có lẽ vào một năm tháng nào đó, cô ta sẽ trở thành một cái xác nằm trong căn phòng nào đó, chết vài tuần mới được phát hiện...

Pháp luật rốt cuộc là không nên bỏ sót một kẻ xấu, hay là không được làm oan một người tốt, lúc này Lưu Gia Minh thực sự cảm thấy mịt mờ.

Cùng lúc đó, Lâm Hựu Luân đang ngồi trong văn phòng Phó Cục trưởng Cảnh vụ Hong Kong, trò chuyện rất vui vẻ với đối phương.

Sau khi tiếp nhận thẩm vấn xong, Lâm Hựu Luân không rời đi ngay mà được mời đến văn phòng này gặp người phụ trách trực tiếp của đội Phi Hổ Hong Kong, cũng chính là người đang ngồi trước mặt anh, đeo một chiếc kính gọng lớn, trông rất hiền từ – Hứa Kỳ An.

Hai người gặp mặt đương nhiên không thiếu những lời chào hỏi xã giao.

Trong cuộc trò chuyện sau đó, Hứa Kỳ An ám chỉ rất kín đáo rằng ông và Lý Gia Thành là bạn thâm giao nhiều năm, Lâm Hựu Luân hiểu ý ngay lập tức.

Lâm Hựu Luân không rõ Hứa Kỳ An can thiệp sâu đến mức nào vào chuyện này, nhưng chắc chắn ông ta đã đóng một vai trò nhất định.

Cả hai đều rất ăn ý không bàn luận về vụ án Trương Tử Cường.

Hứa Kỳ An đại diện giới cảnh sát Hong Kong bày tỏ sự cảm ơn đối với sự ủng hộ của Lâm Hựu Luân cho công tác cảnh sát, còn Lâm Hựu Luân tất nhiên cũng không tiếc lời khen ngợi đội Phi Hổ dưới sự lãnh đạo của Hứa Kỳ An.

Cuộc gặp gỡ kết thúc trong bầu không khí vui vẻ, trước khi đi Lâm Hựu Luân đưa ra một yêu cầu với Hứa Kỳ An. "Cục trưởng Hứa, bản thân tôi nhận thấy hành động lần này của đội Phi Hổ đã mang lại nhiều ảnh hưởng tích cực cho xã hội Hong Kong, nên tôi muốn quay một bộ phim chuyên phản ánh về đội Phi Hổ.

Về phương diện này, hy vọng có thể nhận được sự hỗ trợ từ ông." Hứa Kỳ An biết đây là Lâm Hựu Luân đang trả ơn, miễn phí giúp ông đánh bóng danh tiếng, đương nhiên sẽ không từ chối. "Lâm tiên sinh có cần giúp đỡ gì trong quá trình quay phim cứ việc đề xuất, bên tôi nhất định sẽ tạo điều kiện thuận lợi nhất cho anh." Lâm Hựu Luân một lần nữa cảm ơn Hứa Kỳ An.

Anh muốn quay bộ phim này vì muốn phản ánh chân thực về đội Phi Hổ, nên nếu không có sự hỗ trợ của Hứa Kỳ An thì sẽ rất khó thực hiện. "Lát nữa phía cảnh sát có một buổi họp báo, hay là mời Lâm tiên sinh dời bước qua đó, trực tiếp tuyên bố tin này với truyền thông tại hiện trường thấy sao?" "Vậy tôi có thể xuất hiện muộn một chút không?" Sau khi đưa ra yêu cầu, thấy Hứa Kỳ An có vẻ không hiểu, Lâm Hựu Luân giải thích thêm: "Nhân vật chính của buổi họp báo lần này nên là cảnh sát Hong Kong, mà truyền thông Hong Kong lại khá quan tâm đến tôi, nếu tôi xuất hiện sớm quá, e là sẽ lấn át mất tiêu điểm chính." Hứa Kỳ An nghe vậy cười ha hả: "Chuyện này là tôi sơ suất rồi, vẫn là Lâm tiên sinh suy nghĩ chu đáo, cứ theo ý anh mà làm!" Tại hiện trường họp báo, Hứa Kỳ An đang đứng trên bục nói về quyết tâm truy quét tội phạm và duy trì ổn định trị an xã hội của cảnh sát Hong Kong.

Các phóng viên bên dưới không mấy để tâm đến lời phát biểu của ông, sự chú ý của nhiều người trong số họ bị thu hút bởi một bóng người ngồi ở hàng ghế đầu hội trường.

Mọi người đều không hiểu tại sao Lâm Hựu Luân lại xuất hiện tại

buổi họp báo của cảnh sát, hơn nữa còn ngồi ở ghế khách mời danh dự.

Rất nhiều người đang suy nghĩ về vấn đề này, nên không ai đặc biệt chú ý thấy một sĩ quan cảnh sát cao cấp mang quân hàm Tổng cảnh ti giữa chừng bước vào hội trường, ngồi xuống ghế ngay bên cạnh Lâm Hựu Luân. "Lâm tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!" Vị Tổng cảnh ti này sau khi ngồi xuống thì cởi mũ, chủ động đưa tay ra.

Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân không hề quen biết đối phương, nhưng trong hoàn cảnh như hiện tại, anh vẫn bắt tay ông ta. "Thật xin lỗi, quên mất chưa tự giới thiệu, tôi là Nhậm Đạt Vanh..." Lâm Hựu Luân nhẩm lại cái tên "Nhậm Đạt Vanh" trong lòng, chợt nhớ ra một người. "Cho hỏi Trưởng quan Nhậm có quan hệ thế nào với Nhậm Đạt Hoa?" "Cậu ấy là em trai tôi." Đối phương trả lời với vẻ mặt bình thản.

Trên mặt Lâm Hựu Luân lập tức lộ vẻ vỡ lẽ: "Hèn chi tôi thấy Trưởng quan Nhậm trông quen mắt thế." Chuyện về Nhậm Đạt Hoa và người anh trai Nhậm Đạt Vanh, không ít người trong giới giải trí Hong Kong biết đến, chỉ là vì giới giải trí có nhiều quy tắc không thể nói ra, nên người trong giới đều không đề cập với bên ngoài.

Hoàng Chiêm từng tiết lộ trước truyền thông rằng anh trai Nhậm Đạt Hoa là cảnh sát xịn, nhưng Nhậm Đạt Hoa chưa bao giờ nhắc đến hay khoe khoang với bên ngoài.

Hoàng Chiêm biết chuyện này cũng vì ông có bạn thân là đồng nghiệp của Nhậm Đạt Vanh.

Có một thời gian dân gian lưu truyền một giả thuyết rằng có một nam nghệ sĩ có mối quan hệ rất cứng ở cả hai giới hắc bạch.

Lúc đó mọi người đồn đoán rất nhiều về danh tính người này, nhưng rất ít người liên hệ điều đó với Nhậm Đạt Hoa, mà thực tế

người đó chính là Nhậm Đạt Hoa.

Nhậm Đạt Hoa tung hoành trong giới giải trí, còn Nhậm Đạt Vanh cũng lừng lẫy trong giới cảnh sát Hong Kong.

Những vụ án trọng điểm thường thấy trên báo chí và công tác truy quét tội phạm trị an, bao gồm cả Cục điều tra tội phạm có tổ chức và Hội Tam Hoàng (OIBH), lực lượng Cảnh sát cơ động Hong Kong (PTU) ra quân, ít nhiều đều có liên quan đến Nhậm Đạt Vanh.

Nhậm Đạt Vanh gia nhập ngành cảnh sát từ năm mười chín tuổi với vai trò Thanh tra tập sự, trải qua nhiều vị trí phức tạp, từ phụ trách Cục điều tra tội phạm có tổ chức và Hội Tam Hoàng, đến phụ trách lực lượng Cảnh sát cơ động PTU, rồi cuối những năm 80 sang Anh làm việc trong ngành cảnh sát, sau khi về Hong Kong được thăng lên Tổng cảnh ti.

Sau khi Hong Kong trở về với Đại lục năm 97, ông còn thăng tiến lên chức Phó Cục trưởng Cảnh vụ Hong Kong, chính là chức vụ hiện tại của Hứa Kỳ An.

Gặp Lâm Hựu Luân ở đây, Nhậm Đạt Vanh thực tế cũng có chút bất ngờ. "Tôi nói chuyện với A Hoa, hễ nhắc đến chuyện trong giới giải trí là thường nghe thấy tên của Lâm tiên sinh, không ngờ lại được gặp anh ở đây." "Điều này tôi không dám nhận đâu, người Hong Kong đều biết, ai mà bị Trưởng quan Nhậm để mắt tới thì kết cục mười phần hết tám chín là không mấy tốt đẹp." Lâm Hựu Luân nói nửa đùa nửa thật.

Nhậm Đạt Vanh cười lên: "Lâm tiên sinh nói quá rồi, tôi đâu có bản lĩnh lớn như anh nói, chỉ là làm tốt công việc của mình mà thôi." "Là Trưởng quan Nhậm quá khiêm tốn rồi." Nhậm Đạt Vanh là một nhân vật rất quan trọng trong ngành cảnh sát Hong Kong tương lai, Lâm Hựu Luân nảy sinh ý định kết giao nên nói chuyện rất khách khí.

Nhậm Đạt Vanh xua tay, vừa định mở lời thì đúng lúc Hứa Kỳ An phát biểu xong đi xuống bục, tiếng vỗ tay bên dưới đã ngắt lời ông.

Hứa Kỳ An ngồi ngay cạnh Lâm Hựu Luân, sau khi xuống bục thấy Lâm Hựu Luân và Nhậm Đạt Vanh có vẻ thân thiết, ông ngạc nhiên hỏi: "Hai người quen nhau từ trước à?" "Không, vừa mới quen thôi.

Trước đây tôi chỉ biết em trai của Trưởng quan Nhậm, chứ không biết mối quan hệ giữa hai người họ." Hứa Kỳ An đương nhiên biết Nhậm Đạt Vanh có người em trai hoạt động trong giới giải trí, nghe Lâm Hựu Luân nói vậy liền gật đầu. "Vậy càng tốt, tôi không cần phải giới thiệu thêm nữa.

A Vanh, chuyện là thế này, Lâm tiên sinh chuẩn bị quay một bộ phim về đề tài đội Phi Hổ, trong quá trình quay cần phía cảnh sát phối hợp, chuyện này tôi quyết định giao cho cậu chuyên trách phụ trách." Nhậm Đạt Vanh nhìn Lâm Hựu Luân một cái, rồi gật đầu với Hứa Kỳ An báo hiệu mình sẵn sàng nhận nhiệm vụ này.

Lâm Hựu Luân cảm thấy rất hài lòng với sự sắp xếp của Hứa Kỳ An, anh mỉm cười cảm ơn ông, cuối cùng chắp tay với Nhậm Đạt Vanh. "Trưởng quan Nhậm, sau này không tránh khỏi phải làm phiền anh rồi." Đến Hứa Kỳ An còn khách khí với Lâm Hựu Luân, Nhậm Đạt Vanh đương nhiên cũng không dám kiêu ngạo, ông đáp lại rất lịch sự: "Lâm tiên sinh yên tâm, lần này tôi sẽ hết lòng hỗ trợ anh, nhất định làm anh hài lòng." Lâm Hựu Luân vừa định cảm ơn thì đúng lúc người dẫn chương trình mời anh lên bục, đành hơi cáo lỗi chắp tay với Nhậm Đạt Vanh.

Khi Lâm Hựu Luân lên bục, trong đám đông phóng viên bên dưới rộ lên những tiếng bàn tán nhỏ, cho đến khi anh đứng trước micro, không gian mới dần yên tĩnh trở lại. "Chắc chắn mọi người đang rất

ngạc nhiên tại sao tôi lại đứng ở đây.

Tôi biết trí tưởng tượng của truyền thông Hong Kong xưa nay rất phong phú, nên chuyện này nhất định phải giải thích rõ ràng với mọi người.

Lý do tôi đến đây rất đơn giản, gần đây tôi đọc báo thấy tin đội Phi Hổ Hong Kong tiêu diệt những kẻ thủ ác, từ đó có cảm hứng muốn quay một bộ phim lấy đề tài về đội Phi Hổ.

Về phương diện này nhất định phải có sự hỗ trợ từ cảnh sát Hong Kong, và hôm nay tôi xuất hiện ở đây là để tuyên bố với mọi người rằng, cảnh sát Hong Kong đã đồng ý yêu cầu của tôi.

Tin rằng trong tương lai không xa, một bộ phim phản ánh chân thực về đội Phi Hổ sẽ được ra mắt mọi người." Lâm Hựu Luân biết nói ra chuyện này thì phóng viên bên dưới sẽ có rất nhiều câu hỏi, nên vừa nói xong anh liền trả micro cho người dẫn chương trình rồi đi thẳng xuống bục.

Chương 657

Họp báo do cảnh sát tổ chức nên các phóng viên có mặt cũng khá hiểu quy tắc, tuy bụng đầy thắc mắc nhưng thấy Lâm Hựu Luân đã rời khỏi bục, họ cũng không tiện truy hỏi thêm.

Kết thúc họp báo, Lâm Hựu Luân rời đi theo sự sắp xếp của cảnh sát, các phóng viên cuối cùng vẫn không thể phỏng vấn anh ngay lập tức.

Phía cảnh sát cử chính Nhậm Đạt Vanh hộ tống Lâm Hựu Luân về.

Trên xe, Nhậm Đạt Vanh và Lâm Hựu Luân trò chuyện về bộ phim này. "Lâm tiên sinh, nói một câu thật lòng hơi khó nghe, thực ra phim đấu súng của Hong Kong theo tôi thấy đều quay quá tùy tiện.

Cảnh sát và tội phạm giao chiến thực thụ hoàn toàn không phải như vậy, chưa nói đến việc nhân vật chính một mình cầm khẩu súng, trong tình trạng không có vật che chắn mà xả súng điên cuồng, cuối cùng kẻ xấu chết sạch còn nhân vật chính vẫn sống nhăn răng." Nhậm Đạt Vanh có suy nghĩ như vậy, Lâm Hựu Luân không hề thấy lạ. "Trưởng quan Nhậm, đứng ở góc độ chuyên gia thì những điều anh nói không sai, nhưng phim quay ra là cho khán giả phổ thông xem.

Đạo diễn vì muốn thu hút khán giả, tất yếu phải làm một số xử lý cường điệu hóa." Nhậm Đạt Vanh liền hỏi một câu: "Vậy lần này Lâm tiên sinh quay về đội Phi Hổ cũng muốn làm như thế sao?" Lâm Hựu Luân lắc đầu: "Nếu là vậy thì tôi đã chẳng cần nhờ cảnh sát giúp đỡ.

Hong Kong có quá nhiều loại phim đấu súng như anh nói rồi, lần này tôi chuẩn bị đổi khẩu vị cho khán giả.

Tất cả nội dung trong phim phải cố gắng tiếp cận thực tế nhất có thể, đương nhiên những xử lý kịch tính hóa tất yếu vẫn phải tiến hành, nếu không thì thành phim tài liệu mất." Phim hành động Hong Kong có thể chia nhỏ thành hành động võ thuật và hành động đấu súng.

Mà phim hành động đấu súng Hong Kong đa phần là phim cảnh sát và tội phạm.

Do hạn chế về nguồn lực và địa điểm, việc xử lý các cảnh đấu súng trong phim Hong Kong luôn bị nhiều chuyên gia chỉ trích.

Và lần này, Lâm Hựu Luân muốn quay một bộ phim mà các cảnh đấu súng có thể khiến ngay cả các chuyên gia cũng không soi ra được quá nhiều lỗi.

Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, phim về đề tài đội Phi Hổ Hong Kong đáp ứng được yêu cầu này thì có sẵn một bộ tên là 《Phi Hổ》 (The First Option).

Những màn đấu súng chân thực, căng thẳng là điểm xem lớn nhất của bộ phim này, và đội ngũ sản xuất hậu trường của 《Phi Hổ》 cũng cực kỳ chuyên nghiệp.

Đạo diễn là Trần Giai Thượng, người từng tu nghiệp ngành khoa học kỹ thuật quốc phòng tại Mỹ, ông rất am hiểu về các động tác quân sự và vũ khí.

Một số diễn viên trong phim ngoài đời thực chính là các chuyên gia về súng đạn, từng tham gia sản xuất hậu trường cho nhiều phim hành động đấu súng, ví dụ như anh chàng béo Joe trong đội của nam chính.

Đội ngũ sản xuất chuyên nghiệp như vậy trong lịch sử phim hành động đấu súng Hong Kong tuyệt đối là vô tiền khoáng hậu, đương nhiên hiệu quả phim làm ra cũng rất khác biệt.

Phần lớn nội dung trong phim đều tuân thủ nghiêm ngặt thực tế.

Ví dụ phương tiện di chuyển của đội Phi Hổ là xe bán tải dân dụng mang biển số thường.

Khi đội Phi Hổ chuẩn bị đột kích vào phòng bắt tội phạm ma túy, các quy tắc chiến đấu trong không gian hẹp (CQB) được thể hiện rõ nét qua các ống kính: phân công minh xác, tấn công, hỗ trợ, bắn tỉa, phá hủy, phong tỏa đều được phô diễn.

Các thành viên chủ chốt như tay súng bắn tỉa, nhân viên thông tin vô tuyến, nhóm tấn công đều xuất hiện.

Có thể nói không ngoa rằng, 《Phi Hổ》 là bộ phim hành động đấu súng chuyên nghiệp nhất của Hong Kong trong ký ức của Lâm Hựu Luân.

Chỉ tiếc là bộ phim được quay rất tâm huyết này lại có doanh thu phòng vé không mấy khả quan.

Nguyên nhân chính, Lâm Hựu Luân nghĩ vẫn là do kịch bản của phim.

Bộ phim kể về việc đội Phi Hổ giúp Hải quan đối phó với một tập đoàn buôn lậu ma túy quốc tế hỏa lực mạnh mẽ, mưu kế chu toàn, không ngờ trong đó còn liên quan đến lính đặc chủng Mỹ phản bội.

Đội Phi Hổ thất bại trong trận đầu, sau đó vượt qua khó khăn, cuối cùng mới chiến thắng cường địch.

Kiểu kịch bản này chỉ được coi là trung quy trung củ, quan trọng là thất bại đầu tiên của đội Phi Hổ mang lại cảm giác ức chế quá lớn cho khán giả, dẫn đến phần nội dung "vùng lên" phía sau không phát huy được hết tác dụng.

Khán giả xem xong cả bộ phim, nỗi uất ức trong lòng không được giải tỏa hoàn toàn, cộng thêm việc trong phim không có ngôi sao lớn

nào đóng chính, khán giả đương nhiên không mặn mà.

Muốn quay bộ phim này, điều đầu tiên Lâm Hựu Luân phải làm là cải biên kịch bản, và đề tài câu chuyện cải biên anh cũng đã nghĩ xong.

Để xác nhận tính chân thực và hợp lý cho bản cải biên kịch bản《Phi Hổ》, Lâm Hựu Luân cần xác nhận một chuyện với Nhậm Đạt Vanh trước. "Trưởng quan Nhậm, nếu công dân Hong Kong gặp nguy hiểm ở khu vực ngoài Hong Kong, chẳng hạn bị khống chế bắt cóc, đội Phi Hổ có khả năng xuất quân không?" Nhậm Đạt Vanh nhướn mày: "Việc mang vũ khí xâm nhập quốc gia khác là điều không được phép, ngay cả đội Phi Hổ thuộc lực lượng cảnh sát cũng không ngoại lệ.

Hành động hải ngoại chỉ có hai khả năng: một là đối phương chủ động yêu cầu chi viện; hai là chính phủ vì cân nhắc an toàn của con tin mà gây sức ép ngoại giao buộc đối phương phải đồng ý.

Khả năng sau rất thấp, vì như vậy trách nhiệm giải cứu hoàn toàn rơi lên đầu mình, nếu không nắm chắc tuyệt đối, chính phủ thường sẽ không chọn con đường đó." "Nhưng người bị khống chế là người Hong Kong, chẳng lẽ chỉ vì sợ gánh trách nhiệm mà chính phủ có thể phớt lờ tính mạng của họ sao?" Lâm Hựu Luân vặn lại một câu.

Nhậm Đạt Vanh bất đắc dĩ nhún vai: "Lâm tiên sinh coi trọng an toàn tính mạng của người Hong Kong ở hải ngoại, nhưng khi chuyện đến tầm chính phủ, vấn đề sẽ nâng lên mức chính trị, ngoại giao.

Người cầm quyền đương nhiên phải cân nhắc thận trọng, còn cảnh sát chúng tôi chỉ khi nhận lệnh mới có thể hành động, hy vọng Lâm tiên sinh hiểu cho." Lâm Hựu Luân bĩu môi, tự lẩm bẩm một câu: "Nếu công dân Mỹ gặp nạn ở hải ngoại, chính phủ Mỹ chắc sẽ không ngồi yên đâu nhỉ?" Nhậm Đạt Vanh đương nhiên hiểu ý của Lâm Hựu Luân: "Lâm tiên sinh, vừa rồi anh còn giải thích cho tôi về sự khác

biệt giữa phim ảnh và hiện thực, sao giờ chính anh lại đánh đồng vấn đề này rồi.

Công dân Mỹ gặp nạn ở hải ngoại, chính phủ Mỹ thực sự có khả năng can thiệp vũ trang trực tiếp, nhưng chuyện đó thực sự không đơn giản như phim Hollywood mô tả đâu.

Họ cũng cần làm theo trình tự như chúng ta, hơn nữa thân phận của người bị bắt cóc rất quan trọng, người bình thường tuyệt đối không có đãi ngộ đó.

Cùng lắm là phía Washington lợi dụng thực lực ngoại giao mạnh mẽ để gây sức ép với chính phủ đối phương, sau đó nếu có ai không may thiệt mạng, chính phủ chỉ cần bày tỏ sự đáng tiếc và chia buồn là xong chuyện.

Mà chuyện này nếu xảy ra ở Nga hay châu Âu, các biện pháp ngoại giao của Mỹ chắc cũng chẳng có mấy tác dụng." Lâm Hựu Luân nhún vai: "Bất luận sự thật có như vậy hay không, ít nhất Hollywood có thể truyền đạt một ẩn ý trong phim rằng công dân Mỹ đi đến đâu cũng không bị bắt nạt, còn chúng ta thì không thể." Lần này Nhậm Đạt Vanh không nói gì nữa.

Mỹ có thực lực kinh tế, quân sự hùng mạnh làm hậu thuẫn nên đương nhiên có khí thế đó, nhưng Hong Kong thì không thể, quy thuộc chính trị sau khi trở về vẫn chưa chắc chắn, thậm chí việc đội Phi Hổ có được tiếp tục duy trì hay không vẫn là một dấu hỏi lớn.

Lâm Hựu Luân cũng biết mình hơi quá lý tưởng hóa trong vấn đề này, nên không tiếp tục sa đà vào tranh luận mà chuyển chủ đề về bộ phim. "Hiện thực không làm được, nhưng trong phim chắc có thể cho mọi người một chút hy vọng và niềm tin chứ?" Nhậm Đạt Vanh hơi không hiểu tại sao Lâm Hựu Luân cứ phải bám lấy vấn đề này, nhưng cấp trên đã bảo ông phối hợp với Lâm Hựu Luân, nên ông chỉ có thể

nương theo tư duy của đối phương để cân nhắc. "Nếu Lâm tiên sinh thực sự muốn quay đề tài hành động hải ngoại của đội Phi Hổ cũng không phải là không thể, nhưng trong kịch bản nhất định phải xử lý thành phía bên kia chủ động cầu cứu chúng ta.

Hơn nữa tại sao họ phải yêu cầu chúng ta giúp đỡ thì phải giải thích thật rõ ràng, nếu không sẽ để lại ấn tượng cho khán giả rằng đội Phi Hổ có thể tùy ý hoạt động xuyên quốc gia thì không tốt." "Vậy lý do như thế nào mới có vẻ hợp lý?" Lâm Hựu Luân hỏi.

Nhậm Đạt Vanh suy nghĩ một chút rồi nói: "Đầu tiên người bị bắt cóc nhất định phải là công dân Hong Kong, như vậy đội Phi Hổ mới có danh nghĩa chính đáng; thứ hai, đối phương phải triển khai hành động trước nhưng không thành công, tốt nhất là gặp phải bọn bắt cóc có thực lực quá mạnh, cảnh sát và lính đặc chủng bản quốc đều không đối phó nổi, lúc đó mới bất đắc dĩ phải yêu cầu chúng ta giúp đỡ." "Cho nên quốc gia xảy ra vụ bắt cóc tốt nhất là thực lực yếu kém, không có vị thế mấy trên quốc tế?" Lâm Hựu Luân bổ sung thêm.

Nhậm Đạt Vanh gật đầu, ý ông cơ bản là như vậy. "Được rồi, tôi hiểu rồi." Lâm Hựu Luân gật đầu.

Anh muốn quay phim đội Phi Hổ hành động hải ngoại không phải để tuyên truyền thực lực quân sự mạnh mẽ như phim Mỹ, mà là để đưa ra một lời cảnh báo cho vụ bắt cóc đoàn khách du lịch sẽ xảy ra ở Philippines trong tương lai.

Trong hành động giải cứu của vụ bắt cóc đó, màn trình diễn của cảnh sát Philippines thực sự khiến người ta thất vọng.

Toàn bộ hành động thiếu kế hoạch, trang bị của cảnh sát đặc nhiệm lạc hậu, hoàn toàn không có một chút tố dưỡng chiến đấu chuyên nghiệp nào để ứng phó với loại sự kiện này, dẫn đến việc đàm phán không thành và khi con tin bị xả súng, đã gây ra rất nhiều thương

vong không đáng có.

Sau đó nhiều người đã phản tỉnh rằng, nếu chính phủ Hong Kong lúc đó có thể phản ứng nhanh hơn một chút, chủ động yêu cầu cử người sang tiếp quản công tác giải cứu con tin, biết đâu sự việc đã có một kết cục khác.

Chỉ cần có thể cảnh báo được cho tương lai, Lâm Hựu Luân đương nhiên không ngại "dìm hàng" Philippines một vố đau trong phim. "Trưởng quan Nhậm, anh xem sắp xếp kịch bản thế này thấy sao?

Một đoàn khách du lịch Hong Kong bị bọn tội phạm bắt giữ tại Philippines.

Cảnh sát Philippines trong quá trình giải cứu vì sai lầm trong kế hoạch, đánh giá thấp thực lực của nhóm tội phạm nên bị tổn thất nặng nề.

Cuối cùng điều tra ra danh tính nhóm tội phạm này là đội đặc nhiệm SEAL của Mỹ phản bội sau khi đến châu Á thực hiện nhiệm vụ.

Đối phương mang theo vũ khí tiên tiến, lại có tố dưỡng chiến thuật cao thâm, cảnh sát Philippines hoàn toàn không phải đối thủ, để đảm bảo an toàn cho con tin, họ đành phải cầu cứu Hong Kong." "Như vậy có phải hơi quá hạ thấp cảnh sát Philippines không?" Nhậm Đạt Vanh nghe xong ý tưởng kịch bản của Lâm Hựu Luân thì có chút lo lắng.

Chương 658

Lâm Hựu Luân cười lạnh trong lòng, thế này đã là nể mặt cảnh sát Philippines lắm rồi, tất nhiên trước mặt Nhậm Đạt Vanh anh sẽ không nói thế. "Không phải cảnh sát Philippines quá yếu, chủ yếu là lần này tôi sắp xếp đối thủ của họ quá mạnh.

Cân nhắc tình hình thực tế của Philippines, tình tiết như vậy chắc chắn là có thể chấp nhận được." Lâm Hựu Luân nói vậy, Nhậm Đạt Vanh cũng thấy mình hơi lo xa, dù sao nhiệm vụ lần này của cảnh sát chỉ là hỗ trợ quay phim, chứ không có quyền quyết định bộ phim phải thế nào. "Chuyện này tôi là người ngoài nghề, Lâm tiên sinh đã thấy không vấn đề gì thì tất cả đều OK." Nhậm Đạt Vanh đã "biết điều" như vậy, Lâm Hựu Luân đương nhiên cũng phải thể hiện chút gì đó. "Tôi biết việc tuyển chọn đội Phi Hổ rất nghiêm ngặt, đa số đội viên đều cao trên 1m8, mà người trong giới giải trí Hong Kong đáp ứng được ngoại hình của đội viên Phi Hổ không có nhiều.

Tôi thấy em trai của Trưởng quan Nhậm là Nhậm Đạt Hoa ngoại hình rất phù hợp, lại là con nhà nòi cảnh sát, hay là để cậu ấy đóng vai nam chính đi." Lâm Hựu Luân tưởng Nhậm Đạt Vanh sẽ vui vẻ đồng ý, không ngờ ông lại lắc đầu, chủ động từ chối cành ô liu mà anh đưa ra. "Lâm tiên sinh, ý tốt của anh tôi xin nhận, nhưng bộ phim này dù vì việc công hay việc tư tôi đều không hy vọng A Hoa đóng chính.

Đứng ở lập trường cá nhân, tôi không muốn quan hệ giữa tôi và A Hoa bị quá nhiều người biết.

Lâm tiên sinh cũng biết cái nghề này của tôi nhìn thì oai phong nhưng thực tế đắc tội rất nhiều người, tôi không muốn vì thế mà liên lụy đến gia đình.

Còn đứng ở lập trường công cộng, những năm qua A Hoa đóng phim gì tôi đều rõ, toàn là những phim cấp ba không lên nổi mặt bàn, gần đây nghe đâu còn đóng vai 'trai bao'.

Đương nhiên đó là lựa chọn cá nhân của cậu ấy, tôi không có quyền can thiệp, nhưng với hình tượng hiện tại của cậu ấy trong lòng khán giả mà vào vai thành viên đội Phi Hổ, cho dù cậu ấy là em trai tôi, tôi cũng tuyệt đối không thể chấp nhận." Lâm Hựu Luân chỉ nghĩ đến việc Nhậm Đạt Hoa cao lớn uy mãnh nên muốn thuận tay làm ơn, mà quên mất thời kỳ này Nhậm Đạt Hoa toàn đóng phim cấp ba, hình tượng trong mắt khán giả thực sự không mấy tích cực, vào vai đội trưởng Phi Hổ quả thực không hợp.

Sự từ chối thẳng thừng của Nhậm Đạt Vanh lại vô tình giúp Lâm Hựu Luân bớt đi một rắc rối.

Tất nhiên Nhậm Đạt Vanh cũng không phải kẻ tuyệt tình: "Lâm tiên sinh thực sự muốn quan tâm đến A Hoa, sau này có vai diễn nào không liên quan đến cảnh sát thì có thể tìm cậu ấy.

Cậu ấy cứ đóng mãi những loại phim như vậy, thú thực tôi cũng thấy hơi khó chịu." Chuyện này đối với Lâm Hựu Luân chỉ là việc nhỏ, Nhậm Đạt Vanh đã mở lời, anh đương nhiên không từ chối.

Cuộc thảo luận kịch bản về đội Phi Hổ kết thúc, việc sắp xếp kịch bản thế nào không phải chuyện Nhậm Đạt Vanh cần quan tâm nữa.

Ông đưa Lâm Hựu Luân về đến cửa nhà, từ chối lời mời vào chơi của anh rồi rời đi.

Trần Giai Thượng đã đợi ở phòng khách nhà Lâm Hựu Luân một lúc, thấy anh vào liền vội vàng đặt tách cà phê xuống đứng dậy.

Lâm Hựu Luân thay giày, ra hiệu cho Trần Giai Thượng theo anh lên lầu vào phòng làm việc bàn chuyện kỹ hơn.

Ngô má mang lên hai tách cà phê mới pha, đặt xuống rồi đóng cửa đi ra.

Lâm Hựu Luân ngồi xuống bàn làm việc, nhìn Trần Giai Thượng ngồi đối diện, đi thẳng vào vấn đề: "Tôi chuẩn bị quay một bộ phim phản ánh về đội Phi Hổ Hong Kong, bộ phim này giao cho anh đạo diễn, xem dạo này anh có thời gian không?" Trần Giai Thượng vẫn chưa xem tin tức Lâm Hựu Luân tham gia họp báo của cảnh sát, nghe tin này theo bản năng ngẩn người ra một chút.

Lâm Hựu Luân nói tiếp: "Lần này tôi đã mời các chuyên gia của đội Phi Hổ đến hỗ trợ quay phim, anh lại từng học ngành quân sự quốc phòng ở Mỹ, hợp tác chắc sẽ không có quá nhiều vấn đề.

Kịch bản tôi sẽ cung cấp, yêu cầu chỉ có một, đó là nhất định phải bám sát thực chiến." Trần Giai Thượng khi đạo diễn bộ phim 《Thành phố tội ác》 do Thành Long đóng chính đã từng làm việc với các chuyên gia về súng đạn và cháy nổ, yêu cầu của Lâm Hựu Luân đối với ông không phải quá khó khăn.

Ông đã hợp tác với Lâm Hựu Luân nhiều lần, đã nắm rõ tính khí của anh, nên câu đầu tiên ông hỏi là: "Vậy lần này Lâm tiên sinh định tìm ai đóng chính?" "Anh thấy Vương Mẫn Đức thế nào?" Trần Giai Thượng thấy cái tên này hơi quen, nghĩ một hồi mới nhớ ra: "Lâm tiên sinh nói người này, trong phim 《Phi Hổ Kỳ Binh》 của Tân Nghệ Thành từng đóng vai đội viên Phi Hổ phải không?" Trần Giai Thượng nhớ đến Vương Mẫn Đức, không phải vì Vương Mẫn Đức có nhiều đất diễn trong 《Phi Hổ Kỳ Binh》, mà ngược lại, anh ta trong bộ phim đó chỉ được tính là một vai phụ tiêu chuẩn.

Mặc dù 《Phi Hổ Kỳ Binh》 là phim quần thể, lại có siêu sao như Thạch Thiên trấn giữ, nhưng nam chính thực sự của bộ phim khi đó chỉ có Trịnh Hạo Nam.

Lúc đó Trịnh Hạo Nam là tân binh được Tân Nghệ Thành hết lòng o bế, năm 1986 các vai như Từ Khắc trong 《Đao Mã Đán》 và Tiểu Mã ca trong 《Anh Hùng Bản Sắc》 của Ngô Vũ Sâm đều ban đầu định cho anh ta.

Lý ra Trịnh Hạo Nam có kỳ ngộ như vậy, phải nổi tiếng ngay lập tức, nhưng tiếc là đóng mấy bộ phim mà vẫn không nổi lên được, sau đó Tân Nghệ Thành đành phải từ bỏ anh ta.

Thế mà Vương Mẫn Đức, một vai phụ, lại vì có một cảnh lộ mông trong phim mà được rất nhiều khán giả nhớ đến, bây giờ lại được Lâm Hựu Luân đề nghị làm nam chính, không thể không nói là tạo hóa trêu người.

Vương Mẫn Đức là con lai Trung-Mỹ, trong phim thường xuất hiện với hình tượng to con.

Dù xét về mặt nào cũng phù hợp với yêu cầu của bộ phim mới của Lâm Hựu Luân, khuyết điểm duy nhất là anh ta không có nhiều danh tiếng.

Phim mà Lâm Hựu Luân đầu tư, đều có yêu cầu rất cao về doanh thu.

Trần Giai Thượng lo lắng nếu tìm một diễn viên không có danh tiếng làm nam chính, doanh thu bộ phim rất khó được đảm bảo.

Nếu là đề tài khác, Trần Giai Thượng sẽ không có nhiều lo lắng như vậy, nhưng điều đáng sợ là đề tài "Phi Hổ Đội", Trần Giai Thượng không thể không cân nhắc kỹ hơn, nguyên nhân vẫn là vì bộ phim 《Phi Hổ Kỳ Binh》.

Đề tài "Phi Hổ Đội" vào năm 85 được Tân Nghệ Thành đưa lên màn ảnh, có thể nói là mở đầu cho một xu hướng mới.

Thế nhưng 《Phi Hổ Kỳ Binh》 tại Hồng Kông chỉ bán được 7

triệu đô la Hồng Kông, đương nhiên không thể làm Tân Nghệ Thành hài lòng, sau đó còn liên lụy đến đạo diễn của bộ phim là Dư Doãn Hàng, anh ta phải quay trở lại sở trường phim kinh dị của mình.

Sau khi quay xong một bộ 《Hung Miêu》, anh ta im ắng một thời gian dài, cho đến khi được Lâm Hựu Luân chọn làm đạo diễn cho 《Ngọ Dạ Hung Linh》, lúc đó mới "cá chép hóa rồng".

Sau 《Phi Hổ Kỳ Binh》, đề tài "Phi Hổ Đội" không còn ai nhắc đến.

Lâm Hựu Luân "đột nhiên nảy ra ý tưởng" muốn quay một bộ phim phản ánh chân thực về Phi Hổ Đội, nhưng Trần Giai Thượng lại có chút lo lắng về triển vọng doanh thu của bộ phim này.

Đương nhiên, gạt bỏ mối lo ngại này, Trần Giai Thượng rất sẵn lòng quay bộ phim này, không vì lý do nào khác, chỉ vì bản thân anh ta là một người mê quân sự và súng đạn.

Không may từ khi nổi tiếng đến nay, anh ta không quay phim hài thì cũng là phim hành động.

Lần này có cơ hội quay một bộ phim chiến đấu súng đạn nghiêm túc như vậy, lại được Lâm Hựu Luân đầu tư, đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Chỉ là Trần Giai Thượng vẫn nói ra những lo lắng của mình.

Nhận thù lao làm phim của ông chủ, đương nhiên phải suy nghĩ cho ông chủ, đây là nguyên tắc làm đạo diễn nhất quán của Trần Giai Thượng.

Lâm Hựu Luân nghe xong đùa: "Phi Hổ Đội khi hành động đều phải đeo mặt nạ, đến lúc đó chỉ còn hai con mắt và một cái miệng, nếu mời những ngôi sao thù lao cao đến diễn, anh không thấy hơi thiệt thòi sao?" Trần Giai Thượng cười cười, không nói gì.

Sau khi đùa xong, Lâm Hựu Luân mới vào thẳng vấn đề: "Thế này đi, nếu anh lo bộ phim thiếu ngôi sao, không có sức hút doanh thu, có thể nghĩ cách từ nữ chính.

Nữ chính trong phim là một trong những con tin bị bọn bắt cóc khống chế, là cô ấy đầu tiên dùng điện thoại báo cảnh sát, bên ngoài mới biết sự việc bắt cóc xảy ra… Vai này anh muốn tìm ai diễn cũng được, nữ diễn viên Hồng Kông tùy anh chọn, chỉ cần lịch trình của họ sắp xếp được, tôi đều có thể sắp xếp." Trần Giai Thượng chờ đúng câu này.

Anh ta thích đạo diễn phim do Lâm Hựu Luân đầu tư, một trong những lý do rất quan trọng là phim Lâm Hựu Luân đầu tư, diễn viên đều rất dễ dàng sắp xếp, cơ bản là muốn ai là người đó, không có chuyện bị từ chối.

Đương nhiên Trần Giai Thượng không phải là người đắc ý quên hình.

Lâm Hựu Luân tuy nói để anh ta tùy ý chọn, nhưng phạm vi lựa chọn lại có cân nhắc.

Từ cốt truyện mà Lâm Hựu Luân vừa nói, nữ chính trong phim là một nhân vật then chốt kéo dài cốt truyện, đất diễn không ít, nhưng đối với diễn viên lại không có yêu cầu đặc biệt, tức là ai diễn cũng được.

Nhưng chính vì vai diễn như vậy, Trần Giai Thượng khi cân nhắc người thì càng cần cẩn thận.

Phạm vi lựa chọn đầu tiên, đương nhiên là mấy nữ minh tinh có quan hệ "mờ ám" với Lâm Hựu Luân.

Trừ Chung Sở Hồng đã rút khỏi giới giải trí và Lợi Trí đã giải nghệ kinh doanh, Chu Tuệ Mẫn là người đầu tiên bị loại.

Nghe nói cô ấy gần đây lại sắp phát hành album mới, hơn nữa lại bận làm người dẫn chương trình, cơ bản không thể sắp xếp thời gian đóng phim.

Vương Tổ Hiền thì phù hợp yêu cầu, nhưng là một trong những nữ diễn viên có nhiều hợp đồng phim nhất Hồng Kông, lịch trình của Vương Tổ Hiền luôn kín mít, hợp tác với cô ấy không dễ.

Lý Gia Hân vừa đóng xong 《Quỷ Xuy Đăng》, ngay lập tức lại vào đoàn phim 《Yêu Thú Đô Thị》 của Từ Khắc, bộ phim đó hiện đang quay gấp rút, ước chừng cô ấy cũng không có thời gian.

Cân nhắc một vòng, chỉ còn Khâu Thục Trân là phù hợp hơn cả, ít nhất Trần Giai Thượng chưa nghe nói Khâu Thục Trân trong thời gian này đang chuẩn bị quay phim mới nào.

Trần Giai Thượng thử đề nghị tìm Khâu Thục Trân làm nữ chính, quả nhiên Lâm Hựu Luân không biểu thị phản đối, sau đó chuyện nữ chính cứ thế được quyết định.

Trần Giai Thượng ở trong thư phòng của Lâm Hựu Luân hơn hai tiếng đồng hồ, khi ra ngoài trong đầu anh ta đã có một kế hoạch đại khái về cách quay bộ phim 《Phi Hổ》, nhưng kế hoạch lại không theo kịp biến hóa.

Chương 659

Rời khỏi nhà Lâm Hựu Luân, vừa ngồi lên xe thì chiếc điện thoại trong túi đổ chuông.

"Cái gì, ông chủ Hướng muốn gặp tôi?" Phản ứng đầu tiên của Trần Giai Thượng khi nhận được cuộc điện thoại này là sững sờ.

Hướng Hoa Cường tìm anh ta chắc chắn chỉ có một khả năng, đó là tìm anh ta quay phim.

Nhưng bên này vừa đồng ý với Lâm Hựu Luân, chắc chắn là không thể thất hẹn.

Thật sự không được, chỉ đành để bên Hướng Hoa Cường đợi một chút, dù sao có lý do là quay phim cho Lâm Hựu Luân, Hướng Hoa Cường cũng không tiện làm khó.

Quyết định xong, Trần Giai Thượng lập tức theo địa chỉ nhận được trong điện thoại mà chạy đến.

Đến quán cà phê đã hẹn, Hướng Hoa Cường đã đợi ở đó, hơn nữa bên cạnh anh ta, Trần Giai Thượng còn rất bất ngờ khi nhìn thấy Châu Tinh Trì và Trương Mẫn.

"Đạo diễn Trần đến rồi, mau mời ngồi!" Hướng Hoa Cường nhiệt tình chào Trần Giai Thượng ngồi xuống, nhưng không lập tức nói rõ nguyên nhân tìm Trần Giai Thượng đến, chỉ nói còn phải đợi thêm một người nữa.

Trần Giai Thượng cũng không tiện hỏi nhiều, bưng cà phê lên uống.

Trong lúc đó còn nhìn Châu Tinh Trì và Trương Mẫn một hai lần.

Truyền thông đang đồn ầm tin Châu Tinh Trì và Trương Mẫn đang

hẹn hò nồng nhiệt, bây giờ xem ra phần lớn là thật, chỉ không biết với tư cách là ông chủ Vĩnh Thịnh, Hướng Hoa Cường có thái độ như thế nào.

Trần Giai Thượng đang buồn chán suy nghĩ về chuyện này, bên ngoài quán cà phê lại có một người bước vào.

"Ông chủ Hướng, xin lỗi, để anh đợi lâu rồi." Vương Tinh mặt đầy tươi cười đi đến, nhanh chóng bước lên, chủ động bắt tay với Hướng Hoa Cường đang đứng dậy.

"Mọi người đều là người quen cũ rồi, không cần khách sáo như vậy." Hướng Hoa Cường kéo Vương Tinh cùng ngồi xuống, hai người gặp mặt đã tỏ vẻ rất thân quen, khiến Trần Giai Thượng bên cạnh thầm lấy làm lạ.

Mọi người đã đến đông đủ, Hướng Hoa Cường không lập tức đi vào vấn đề chính, mà nói về một chuyện khác.

"Mấy ngày trước vụ cướp sân bay Khải Đức chắc mọi người đều nghe nói rồi chứ?" Vương Tinh dường như biết một số nội tình, gật đầu không lên tiếng, Trần Giai Thượng và Châu Tinh Trì thì đều mờ mịt.

"Cảnh sát Hồng Kông điều động Phi Hổ Đội, bốn tên cướp đều bị bắn chết tại hiện trường.

Hôm nay cảnh sát còn đặc biệt tổ chức họp báo về vụ việc này." Lúc này suy nghĩ thực sự trong lòng Hướng Hoa Cường không hề bình tĩnh như giọng điệu của anh ta.

Băng của Trương Tử Cường chết gọn gàng như vậy, người khác có lẽ không nhìn thấu ý nghĩa đằng sau vụ việc, nhưng sao có thể qua mắt được Hướng Hoa Cường.

Nếu người bị tống tiền là Hướng Hoa Cường, anh ta khẳng định

cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua Trương Tử Cường, chỉ là việc Lâm Hựu Luân tiêu diệt Trương Tử Cường mà không để lại dấu vết, thủ đoạn và mưu kế đều khiến Hướng Hoa Cường cảm thấy không ít kiêng kỵ.

Hôm nay Lâm Hựu Luân tại buổi họp báo của cảnh sát tuyên bố sẽ quay một bộ phim phản ánh về Phi Hổ Đội, rõ ràng là hợp tác với cảnh sát.

Hướng Hoa Cường mà không nhìn ra vấn đề gì thì chính là ngốc.

Vốn dĩ Lâm Hựu Luân có bối cảnh sâu rộng ở đại lục đã đủ khiến người ta kiêng kỵ rồi, bây giờ lại bắt tay với giới cảnh sát Hồng Kông, ngay cả Hướng Hoa Cường cũng đang cân nhắc, liệu sau này gặp Lâm Hựu Luân có nên hạ thấp thái độ một chút hay không.

Đương nhiên đó chỉ là một suy nghĩ của Hướng Hoa Cường, anh ta dù sao cũng là một ông trùm, thật sự làm vậy sẽ mất mặt, nên anh ta đành lùi một bước, chuẩn bị lôi kéo những người thân cận của Lâm Hựu Luân, để đạt được mục đích giao hảo với Lâm Hựu Luân.

Vương Tinh, bạn của Lâm Hựu Luân, đương nhiên là ứng cử viên tốt nhất.

Lần này Hướng Hoa Cường chủ động tìm Vương Tinh hợp tác, chứ không phải như trước đây trực tiếp tìm Vương Tinh làm đạo diễn quay phim, đó chính là một tín hiệu rất rõ ràng.

"Ý của tôi trước đó cũng đã nói với đạo diễn Vương qua điện thoại rồi.

Ông Lâm luôn là tấm gương trong giới điện ảnh Hồng Kông chúng ta.

Anh ấy đã quyết định quay một bộ phim liên quan đến Phi Hổ Đội, tôi cũng muốn góp phần, coi như là đóng góp một chút… Đạo diễn

Vương bên này đã có một ý tưởng đại khái, nhưng gần đây anh ấy còn có những bộ phim khác phải quay, nên tôi muốn đạo diễn Trần Giai Thượng đạo diễn bộ phim này.

Nam nữ chính sẽ là A Tinh và A Mẫn.

Đây cũng là mục đích tôi gọi mọi người đến đây hôm nay." "Lại là Phi Hổ Đội?" Trần Giai Thượng vô thức thốt lên, vẻ mặt rất ngạc nhiên.

Lần này đến lượt Hướng Hoa Cường và Vương Tinh cảm thấy bất ngờ.

"Sao, đạo diễn Trần cũng có ý tưởng tương tự sao?" Hướng Hoa Cường hỏi trước, sau đó Vương Tinh cũng cười hì hì bổ sung: "Nếu vậy thì tốt quá rồi, chính xác là một số ý tưởng của tôi còn chưa đủ cụ thể, đạo diễn Trần nếu có ý tưởng gì thì cứ nói ra, bộ phim này chúng ta có thể cùng nhau bàn bạc." Trần Giai Thượng cười khổ lắc đầu: "Ý tưởng thì không có, nhưng đúng là tôi đang có một bộ phim cụ thể trong tay." "Thế mà lại có người dám đi trước chúng ta sao?" Vương Tinh tò mò hỏi.

"Nói về nhà đầu tư của bộ phim này, ông Hướng và đạo diễn Vương đều quen biết, hơn nữa đạo diễn Vương và anh ấy còn có quan hệ rất thân…" Trần Giai Thượng vừa nói đến đây, Vương Tinh và Hướng Hoa Cường đã đoán ra người đó là ai.

Điều này thật sự là "nước lớn tràn vào miếu Long Vương" (ý nói người nhà tự xung đột nhau), vừa nói muốn mô phỏng đề tài phim mới của Lâm Hựu Luân, ngay lập tức lại "đụng xe" với phim mới của Lâm Hựu Luân về việc chọn đạo diễn.

Lúc này, Hướng Hoa Cường và Vương Tinh trong lòng chỉ có một suy nghĩ – hôm nay ra ngoài chắc chắn là quên xem lịch âm, không thì sao lại xui xẻo đến thế này?

“Tin tức nhận được cũng nhanh nhỉ, chuyện này anh cũng muốn nhúng tay vào sao?” Lâm Hựu Luân mặc áo sơ mi thường ngày, đeo kính râm, nằm trên ghế bãi biển, tay cầm ly nước ép ướp lạnh, ống hút đưa đến miệng, mắt lại liếc nhìn Vương Tinh đang ngồi bên cạnh.

Vương Tinh uống một ngụm nước ép, nhún vai giải thích: “Không phải tôi muốn nhúng tay, mà là Hướng Hoa Cường đã động lòng, anh ta chủ động tìm tôi hợp tác.

Nếu tôi từ chối là không nể mặt anh ta, hết cách rồi, đành phải làm ra một kịch bản như vậy, nói là tìm Trần Giai Thượng làm đạo diễn, không ngờ lại ‘đụng xe’ với bên anh.” Kịch bản Vương Tinh viết, nói là liên quan đến đề tài Phi Hổ Đội, nhưng thực ra chỉ là “vờn mé”.

Nhân vật chính được thiết lập là một thành viên Phi Hổ Đội, sau đó được cử đi làm nằm vùng trong một trường học.

Toàn bộ câu chuyện trông như pha trộn đề tài nằm vùng của 《Long Hổ Phong Vân》 (Lâm Lĩnh Đông) và tình tiết bá chủ học đường của 《Học Hiệu Phong Vân》.

Vương Tinh hiện tại tuy thích chắp vá, thiết kế những màn cá cược không quá cao siêu, nhưng ít nhất sự tinh xảo trong cấu tứ, sự tuyệt vời của các tình tiết, không ai trong làng điện ảnh Hồng Kông có thể sánh kịp.

Lấy ví dụ kịch bản 《Đào Học Uy Long》 đang nằm trong tay Lâm Hựu Luân, những trò đùa và màn cá cược trong đó đều cực kỳ sáng tạo, có thể thấy biên kịch đã thực sự tốn không ít tâm sức.

Vương Tinh tự nhận, anh ta rất buồn tẻ thời học sinh, vì vậy đã đưa vào phim một tình cảm cá nhân khá nặng nề.

Mấy vai phụ hài hước trong kịch bản đã đóng vai trò hỗ trợ tuyệt vời.

Đương nhiên, tuyệt vời nhất vẫn là mời Châu Tinh Trì đóng chính bộ phim này.

Châu Tinh Trì nổi tiếng nhờ phim hài kịch, đường lối diễn xuất rất hạn chế.

Các công ty sản xuất phim đều nghĩ khán giả chỉ thích anh ta đóng vai diễn hề ở vị thế yếu.

Vương Tinh lại mạnh mẽ bác bỏ ý kiến của mọi người, quyết định tạo hình Châu Tinh Trì thành một nhân vật anh hùng.

Vương Tinh là một nhà kinh doanh điện ảnh, đương nhiên sẽ không làm ăn thua lỗ.

Để an toàn hơn, anh ta đã đặc biệt đề nghị tìm Trần Giai Thượng làm đạo diễn. 《Đào Học Uy Long》 được định vị là một bộ phim hài hành động.

Ở Hồng Kông, không có nhiều đạo diễn có thể cân bằng cả hai thể loại hành động và hài kịch, nhưng cũng không phải là không có.

Nổi tiếng nhất trong số đó là Ngô Vũ Sâm, nhưng Ngô Vũ Sâm năm đó quay phim hài kịch chỉ để kiếm sống, bây giờ đã trở thành bậc thầy điện ảnh bạo lực có tiếng trên trường quốc tế, đương nhiên không thể quay lại nghề cũ.

Trần Giai Thượng thì khác, anh ta nổi tiếng từ khi mới vào nghề với phim hài kịch, sau đó lại liên tiếp đạo diễn một loạt phim hành động bom tấn như 《Lâm Sinh Dữ Lâm Thái》, 《Hổ Đảm Long Uy》.

Anh ta không nổi tiếng như Ngô Vũ Sâm, cũng không có phong cách cá nhân mạnh mẽ như Ngô Vũ Sâm, tìm anh ta hợp tác thì lại quá phù hợp.

“Anh xem, bộ phim 《Phi Hổ》 này làm lớn đến vậy, nghe Trần

Giai Thượng nói là anh định làm thật các cảnh đấu súng trong phim.

Như vậy, riêng khâu chuẩn bị tiền kỳ thôi đã tốn không ít thời gian rồi phải không?

Chương 660

Hôm nay tôi đến là muốn bàn bạc với anh, liệu có thể cho tôi mượn Trần Giai Thượng hai tháng không?

Không được thì một tháng rưỡi cũng được, dù sao 《Đào Học Uy Long》 không cần quá cầu kỳ, hơn một tháng là chắc chắn có thể xong." Lâm Hựu Luân đặt ly nước ép xuống, nhìn Vương mập hỏi: "Đây là ý của anh hay là ý của Hướng Hoa Cường?" Vương Tinh bĩu môi: "Đương nhiên là ý của tôi.

Hướng Hoa Cường nghe nói Trần Giai Thượng đã bị anh tìm trước rồi, lập tức có ý định đổi đạo diễn.

Sau đó là tôi đã khuyên anh ta lại." Lâm Hựu Luân không biết có đồng ý hay không gật đầu, sau đó lại hỏi: "Loại phim này là sở trường của anh nhất mà, tự mình có thể làm đạo diễn, sao phải tìm người khác?

Học ai không học, cứ phải học Từ Khắc làm giám chế.

Từ Khắc dù với ai cũng dám trở mặt, anh làm được sao?" Vương Tinh dang tay nói: "Anh tưởng tôi không muốn sao?

Dạo này đang bận quay 《Chỉnh Cổ Chuyên Gia》, Lưu Đức Hoa, Châu Tinh Trì đóng chính.

Xong rồi lại phải quay phần tiếp theo của 《Đổ Thánh》 là 《Thượng Hải Than Đổ Thánh》, thật sự không có thời gian." Nghe vậy, Lâm Hựu Luân miễn cưỡng đồng ý yêu cầu của Vương Tinh.

Sau đó anh ta lại hỏi một chuyện khác.

"À mà, Đỗ Kỳ Phong dạo này đang làm gì?" "Anh ấy đang chuẩn bị một bộ phim hài cổ trang do Thiệu Thị đầu tư." Vương Tinh nói

xong cầm ly nước ép uống một ngụm, còn biểu cảm của Lâm Hựu Luân thì có vẻ kỳ lạ.

“Dạo này phim hài cổ trang hot lắm sao?

Đến cả Lục thúc cũng ra góp vui.” Vương Tinh mở to mắt, ly nước trong tay còn chưa kịp đặt xuống đã nói: “Anh không biết sao?” “Chuyện này liên quan gì đến tôi, tôi phải biết sao?” “《Long Phượng Điếm》 đã đạt doanh thu cao như vậy ở Hồng Kông.

Bây giờ tất cả các công ty điện ảnh tôi biết đều đang chạy theo quay thể loại phim này.

Anh nói chuyện này có liên quan đến anh không?” Vương Tinh hỏi ngược lại.

“《Long Phượng Điếm》 không giống những phim khác.” Lâm Hựu Luân nhấn mạnh.

“Tôi biết, bộ phim này là vì cứu trợ thiên tai nên mới có nhiều ngôi sao xuất hiện.

Nhưng không phải tất cả khán giả đều vì các ngôi sao trong phim mà đi xem.

Nếu cứ mời một đống ngôi sao đến diễn là có thể bán vé, thì quay phim kiếm tiền dễ quá rồi.

Nhưng tình hình thực tế không phải vậy. 《Long Phượng Điếm》 có thể bán được doanh thu cao như vậy, đủ để chứng minh thể loại phim này rất có thị trường.

Bây giờ không quay, chẳng lẽ đợi sau này thể loại này tràn lan, khán giả xem đến ngán thì mới quay sao?” Giải thích của Vương Tinh nghe cũng hợp lý, nhưng trong lòng Lâm Hựu Luân vẫn còn một nghi ngờ.

“Anh nói anh muốn quay loại phim này tôi còn hiểu được, nhưng Đỗ Kỳ Phong không phải là người thích chạy theo trào lưu như vậy chứ?” “Vì ý tưởng của bộ phim đó không phải do anh ấy nghĩ ra, mà là do Châu Nhuận Phát đề xuất.

Hai người họ trong lúc quay 《A Lang Đích Cố Sự》 đã trò chuyện và nảy ra ý tưởng này.

Vừa hay Thiệu Thị cũng hứng thú với thể loại này, hai bên liền hợp tác.” Vương Tinh giải thích.

“Phát ca làm nam chính, đóng phim hài kịch?” Lâm Hựu Luân tỏ vẻ khó tin.

Vương Tinh nhún vai: “Vấn đề này tôi cũng không rõ. 《Tung Hoành Tứ Hải》 không phải sắp ra mắt sao?

Đến lúc đó anh tự đi hỏi Châu Nhuận Phát là được rồi.” Khi Chu Tuệ Mẫn nhận Hồng Hồng từ tay Chung Sở Hồng, cô bé ngủ rất say, khuôn mặt trắng nõn, tròn xoe như người tuyết nhỏ đắp vào mùa đông, đôi môi chúm chím thỉnh thoảng mút mút, vô cùng đáng yêu.

Chu Tuệ Mẫn không nhịn được dùng ngón tay khẽ chạm vào má cô bé, ngẩng đầu cười với Chung Sở Hồng bên cạnh: “Tiểu Hồng Hồng trong mơ nhất định đang bú sữa.” Chung Sở Hồng mỉm cười ngồi đó, ánh mắt không ngừng dõi theo con gái: “Từ nhỏ đã ham ngủ, sau này chắc chắn là một cô bé lười biếng.” “Làm sao vậy được, phụ nữ ngủ nhiều mới xinh đẹp chứ.

Sau này Hồng Hồng lớn lên nhất định là một đại mỹ nữ.” Chu Tuệ Mẫn ôm cô bé, càng nhìn càng thích.

“Còn em thì sao, ở bên cạnh anh ấy lâu như vậy, không định có một đứa con sao?” Chung Sở Hồng từ khi sinh con gái xong, đã nhìn thấu những người phụ nữ khác bên cạnh Lâm Hựu Luân, tâm trạng

đối mặt với Chu Tuệ Mẫn cũng rất bình hòa.

Nói đến chủ đề này, vẻ mặt Chu Tuệ Mẫn đột nhiên ảm đạm.

“Em cũng không biết, có lẽ còn phải đợi vài năm nữa.” Chung Sở Hồng mỉm cười gật đầu, không nói gì thêm về chuyện này.

Lúc này Trần Huệ Tình bước vào, thấy Chung Sở Hồng và Chu Tuệ Mẫn hòa thuận, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Thôi được rồi, cuộc phỏng vấn của hai cô không phải sắp bắt đầu sao?

Đưa con bé cho tôi, không thì lát nữa lại bị hai cô làm ồn thức giấc mất.” Trần Huệ Tình đón cô bé từ tay Chu Tuệ Mẫn, bế lên lầu.

Chung Sở Hồng chỉnh trang lại quần áo, còn đặc biệt hỏi ý kiến Chu Tuệ Mẫn: “Em mặc thế này không có vấn đề gì chứ?” Vóc dáng Chung Sở Hồng sau sinh vẫn đang hồi phục, và việc cô ấy sinh con hiện vẫn đang được giữ bí mật.

Chu Tuệ Mẫn biết thì không sao, nhưng không thể để nhiếp ảnh gia đi cùng cô ấy phát hiện ra vấn đề gì.

Chu Tuệ Mẫn lần này mang ê-kíp ghi hình đến Pháp, làm chương trình phỏng vấn về bộ phim 《Tung Hoành Tứ Hải》, địa điểm ghi hình được chọn tại nhà của Chung Sở Hồng.

Cô ấy đến trước, một là để thăm tiểu Hồng Hồng, hai là để bố trí trước một số việc.

Một tiếng chuông cửa ‘đinh đông’ vang lên, người giúp việc chạy ra mở cửa.

Chu Tuệ Mẫn cứ nghĩ là ê-kíp sản xuất đến, bước ra mới thấy là Châu Nhuận Phát và Trương Quốc Vinh.

Hai người xách theo túi lớn túi bé quà tặng, đi theo sau người giúp

việc bước vào.

Châu Nhuận Phát, Trương Quốc Vinh và Chung Sở Hồng là những người bạn rất thân, đồng thời cả hai đều là diễn viên chính của 《Tung Hoành Tứ Hải》, gặp mặt đương nhiên không thiếu những lời thăm hỏi thân mật.

Xong xuôi, Châu Nhuận Phát hỏi tiểu Hồng Hồng đi đâu rồi.

Chuyện Chung Sở Hồng mang thai rồi sinh con gái, anh và Trương Quốc Vinh đều biết.

"Bị bế lên lầu rồi, đợi chương trình ghi hình xong em sẽ dẫn hai anh đi xem, lúc đó con bé cũng gần tỉnh rồi." Chung Sở Hồng giải thích.

Châu Nhuận Phát có vẻ sốt ruột: "Vậy còn đợi gì nữa, cô Chu, chúng ta có thể bắt đầu được chưa?" Trương Quốc Vinh nhân cơ hội trêu chọc: "Nhiếp ảnh gia còn chưa đến, anh vội vàng làm gì?" Vừa dứt lời, tiếng chuông cửa lại vang lên một lần nữa.

Chu Tuệ Mẫn và Chung Sở Hồng nhìn nhau, cùng cười nói: "Lần này chắc là đến rồi." Lâm Hựu Luân và Ngô Vũ Sâm cùng bước vào, phòng khách vốn đang náo nhiệt bỗng trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Châu Nhuận Phát, Trương Quốc Vinh đều vô thức nhìn sang Chung Sở Hồng, Chu Tuệ Mẫn, thấy vẻ mặt hai cô gái cũng lộ vẻ nghi hoặc, trong lòng càng thêm kỳ lạ.

Ngô Vũ Sâm là đạo diễn của 《Tung Hoành Tứ Hải》, sự xuất hiện của anh ấy ở đây không có gì lạ.

Nhưng Lâm Hựu Luân trước đó không nói sẽ đến, nên mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên.

Ban đầu Lâm Hựu Luân không định đến, nhưng một là lo cho con gái, hai là cũng hơi lo lắng Chung Sở Hồng và Chu Tuệ Mẫn gặp mặt

sẽ có vấn đề, nên cuối cùng vẫn lén lút đến.

“Sao, không chào đón chúng tôi sao?” Ngô Vũ Sâm phá vỡ sự im lặng, nói một câu đùa.

Châu Nhuận Phát, Trương Quốc Vinh đều đứng dậy.

Chung Sở Hồng và Chu Tuệ Mẫn thì vì sự xuất hiện của Lâm Hựu Luân, mối quan hệ vốn dĩ hòa thuận lại trở nên có chút khó xử.

Lâm Hựu Luân cũng nhận ra điều này, chào hỏi những người khác xong thì tự mình lên lầu thăm con gái.

Anh đi rồi, không khí trong phòng khách mới trở lại bình thường.

Chương 661

Ê-kíp sản xuất đến ngay sau đó.

Sau khi nhiếp ảnh gia lắp đặt máy móc xong thì ra hiệu cho Chu Tuệ Mẫn có thể bắt đầu.

"Hôm nay là lần đầu tiên chương trình 《Hội Ngôi Sao Giải Trí》 của chúng tôi thực hiện chương trình bên ngoài trường quay, đương nhiên các khách mời chúng tôi mời lần này cũng có thân phận rất đặc biệt…" Khi Chu Tuệ Mẫn nói lời mở đầu, ống kính của một máy quay khác lần lượt lia qua khuôn mặt của Chung Sở Hồng, Châu Nhuận Phát, Trương Quốc Vinh, Ngô Vũ Sâm: "Thấy bốn vị khách mời này, chắc hẳn mọi người đã đoán được chủ đề chúng ta sẽ nói chuyện hôm nay.

Đúng vậy, đó chính là bộ phim 《Tung Hoành Tứ Hải》 sắp ra mắt khán giả.

Về bộ phim này thực tế đã có rất nhiều chủ đề được bàn tán rồi, ngay cả các nhà phê bình phim Mỹ sau khi xem buổi chiếu thử cũng đánh giá rằng, một bộ phim trộm cắp không hề kiểu cách, giả tạo như thế này, Hollywood cũng không thể quay được nữa.

Nhưng tôi nghe nói, đạo diễn Ngô ban đầu muốn quay bộ phim này thành một bi kịch phải không?" Ống kính máy quay số hai dừng lại trên khuôn mặt Ngô Vũ Sâm, Ngô Vũ Sâm cũng bắt đầu trình bày một số suy nghĩ của mình khi quay bộ phim này.

"Trước khi quay bộ phim này, tôi vừa quay xong 《Điệp Huyết Nhai Đầu》.

Mặc dù bây giờ nhìn lại, bộ phim này dù là khán giả hay nhà phê bình phim đều không đánh giá cao.

Mọi người xem xong bộ phim này cảm thấy rất u uất, thực ra tôi còn u uất hơn, vì bộ phim này là bộ phim tôi dồn nhiều tâm huyết nhất trong suốt thời gian làm đạo diễn, cũng là bộ phim tôi ưng ý và yêu thích nhất.

Không nhận được sự khẳng định của mọi người, vấn đề này đến tận bây giờ tôi vẫn chưa nghĩ thông.

Có lẽ thời điểm bộ phim ra mắt không đúng, đồng thời vận may của tôi trong khoảng thời gian đó cũng không tốt lắm.

Sau này có người nói với tôi, không phải bộ phim của anh quay không hay, mà là những gì anh thể hiện trong phim quá u ám, khán giả không thể chấp nhận được." "Vậy là anh để chứng minh với mọi người rằng bản chất của anh vẫn rất hài hước, rất lạc quan và tràn đầy yêu thương, nên đã biến 《Tung Hoành Tứ Hải》 thành một bộ phim hài kịch sao?" Chu Tuệ Mẫn chen vào.

"Nói đến chuyện này, không thể không nhắc đến Phát ca và Vinh ca.

Ba chúng tôi từ 《Anh Hùng Bản Sắc》 đã xây dựng nên sự tin tưởng và tình bạn với nhau.

Sau đó họ thấy tôi rất u uất vì doanh thu 《Điệp Huyết Nhai Đầu》 không tốt, nên đã khuyên tôi quay những thứ vui vẻ, làm cho khán giả vui vẻ là phụ, quan trọng nhất là làm cho mình vui vẻ.

Vì vậy, tôi đã tìm Cao Chí Sâm viết kịch bản này, biến bi kịch thành hài kịch." Ngô Vũ Sâm giải thích.

Chu Tuệ Mẫn tiếp tục hỏi: "Trong phim, ba tên trộm đều đối mặt với vấn đề nghỉ hưu, còn ngoài đời, Vinh thiếu và Hồng cô cũng đều đối mặt với những lựa chọn như vậy, đây có phải là sự sắp đặt cố ý của biên kịch không?" Ngô Vũ Sâm lắc đầu: "Không phải sắp xếp đặc

biệt, nhưng tôi rất hài lòng với tình tiết như vậy.

Khi Vinh ca tuyên bố sẽ rút khỏi giới giải trí, chắc không có mấy người tin anh ấy nói thật, nhưng tôi tin.

Vì vậy, nhân vật của anh ấy trong phim luôn suy nghĩ về hạnh phúc của Hồng Đậu, cuối cùng làm một phi vụ lớn.

Tôi muốn dùng cách này để nói lời tạm biệt với anh ấy một lần." "Vinh thiếu chỉ tuyên bố rút khỏi làng nhạc, chứ không nói sau này không đóng phim nữa phải không?" Chu Tuệ Mẫn kéo vấn đề sang Trương Quốc Vinh.

"Thực ra ban đầu tôi định nghỉ hưu luôn, vì tôi đã mua nhà bên Canada rồi.

Chỉ là vì trước đó đã ký mấy hợp đồng phim chưa quay, nên mới chỉ nói rút khỏi làng nhạc, định là đợi hoàn thành các hợp đồng phim trong tay, sau đó sẽ nghỉ hưu hoàn toàn.

Chỉ là kế hoạch không theo kịp biến hóa, kế hoạch nghỉ hưu có lẽ phải hoãn lại vài năm nữa." "Các fan hâm mộ của anh nghe tin này chắc chắn sẽ rất vui.

Nhưng tôi rất tò mò, nguyên nhân nào đã khiến anh thay đổi ý định?" Chu Tuệ Mẫn tiếp tục hỏi.

"Có nhiều lý do, vì tất cả bạn bè, fan hâm mộ ở đây đều giữ tôi lại.

Sau đó cá nhân tôi lại nhận được một số giải thưởng trong lĩnh vực điện ảnh.

Nếu cứ thế rời đi thật sự rất vô trách nhiệm." Trương Quốc Vinh chỉ nói chung chung.

"Vậy ra công thần lớn nhất khiến anh không rời đi phải là Vương

Gia Vệ?" Chu Tuệ Mẫn tuy nói đùa, nhưng câu nói của cô không hề sai.

Khi Vương Gia Vệ tìm Trương Quốc Vinh quay 《A Phi Chính Truyện》 lần đầu, Trương Quốc Vinh còn chưa tuyên bố quyết định rút khỏi làng nhạc.

Lúc đó anh ấy nghĩ chỉ là đến phim khách mời, nghĩ không tốn nhiều thời gian là có thể xong, không ngờ đợi đến khi anh ấy tổ chức 33 buổi hòa nhạc chia tay, chuẩn bị rời Hồng Kông, mà 《A Phi Chính Truyện》 vẫn chưa khai máy.

Trương Quốc Vinh không rút khỏi giới giải trí ngay lập tức, xét ở một nghĩa nào đó thật sự phải cảm ơn Vương Gia Vệ.

Chính vì anh ấy yêu thích diễn xuất, nên mới biến Trương Quốc Vinh từ khách mời thành nhân vật chính, sau đó lại đội lên đầu Trương Quốc Vinh một chiếc vương miện Ảnh Đế Kim Tượng.

Trước đây liên tục mấy năm được đề cử mà không đoạt giải này, lần này cuối cùng cũng đoạt được, ngoài niềm vui sướng, ý định tuyệt đối muốn rút khỏi giới giải trí của Trương Quốc Vinh cuối cùng cũng có chút lay chuyển.

"Trương Quốc Vinh muốn nghỉ hưu đã không đi được, ngược lại Hồng cô lại đưa ra một quyết định bất ngờ cho mọi người. 《Tung Hoành Tứ Hải》 trở thành tác phẩm cuối cùng của cô ấy.

Mọi người rất nhớ cô trong thời gian qua.

Cô có kế hoạch khi nào sẽ trở lại không?" Chu Tuệ Mẫn lướt qua chuyện Chung Sở Hồng rút khỏi giới giải trí, trọng tâm lại đặt vào việc cô ấy khi nào sẽ trở lại.

Mặc dù có vẻ chuyển hướng chú ý, nhưng câu hỏi này thực sự cũng là điều nhiều người quan tâm, bao gồm Châu Nhuận Phát,

Trương Quốc Vinh, Ngô Vũ Sâm cũng muốn biết Chung Sở Hồng sẽ trả lời như thế nào.

"Không cần phải ngày nào cũng suy nghĩ xem nhân vật này nên diễn thế nào, cũng không cần lo lắng báo chí sẽ đánh giá tôi ra sao, tôi cảm thấy cuộc sống hiện tại rất tốt.

Mặc dù tôi biết câu trả lời này sẽ khiến nhiều người quan tâm và ủng hộ tôi cảm thấy tiếc nuối, nhưng sự nghiệp diễn xuất đối với tôi đã không còn gì hối tiếc nữa rồi, nên bây giờ tôi chỉ muốn sống một cuộc sống yên bình, hy vọng nhận được sự thông cảm của mọi người." Chung Sở Hồng nói những lời này không chỉ cho khán giả trước màn hình tivi nghe, mà còn cho mấy người bạn thân bên cạnh nghe.

Cuộc phỏng vấn của Chu Tuệ Mẫn vẫn tiếp tục: "Tức là, khi cô quay bộ phim này, thật sự đã coi nó là tác phẩm cuối cùng của mình?" Chung Sở Hồng gật đầu, còn chưa kịp mở miệng, Trương Quốc Vinh bên cạnh đã nhanh nhảu tiết lộ: "Điểm này tôi có thể chứng minh, khi quay phim này cô ấy toàn ba tâm hai ý, chẳng chuyên nghiệp chút nào." "Đâu có!" Chung Sở Hồng giơ tay đánh vào người Trương Quốc Vinh.

Trương Quốc Vinh vừa giơ tay đỡ Chung Sở Hồng, vừa cười nói: "Sao lại không có chứ, tôi nghe biên kịch nói, ban đầu trong phim có thiết kế một cảnh hôn cho cô ấy với tôi và Phát ca, nhưng khi quay phim cô ấy lén chạy đi bàn bạc với đạo diễn, cuối cùng hai cảnh đó đều bị cắt bỏ.

Ngay cả khi chia tay cũng không chịu hôn chúng tôi một cái, cô thật tàn nhẫn." Chung Sở Hồng cười mắng: "Anh và Phát ca không biết là người tình trong mộng của bao nhiêu cô gái, nếu tôi đóng một bộ phim mà đồng thời hôn hai anh, chẳng phải sẽ bị các fan nữ ghen

tuông đến mức bẻ gãy xương sườn sao?" "Cái này thật sự không đâu, vì cảnh hôn trong phim đến vợ tôi cũng đồng ý rồi." Châu Nhuận Phát lúc này cũng nhảy ra trêu chọc, vỗ Chung Sở Hồng một cái.

Chung Sở Hồng không vui liếc Châu Nhuận Phát không nghĩa khí một cái: "Đó là vì tôi quen cô ấy đó chứ, được không?" Chu Tuệ Mẫn vội vàng giúp Chung Sở Hồng giải vây, chuyển chủ đề.

"Tôi biết trong bộ phim này có một cảnh quay hai anh chị nhảy múa, trong đó có một cảnh Vinh thiếu đỡ Hồng cô từ tay Hồ Phong ca, đây có phải là sự sắp xếp đặc biệt của đạo diễn, để tượng trưng cho sự kế thừa của Vũ Vương Hồng Kông không?" Hồ Phong là nghệ sĩ đầu tiên ở Hồng Kông được gọi là Vũ Vương, tiếp đó là Trương Quốc Vinh, nên Chu Tuệ Mẫn mới nói vậy.

"Cô không biết sao?

Vũ Vương Hồng Kông bây giờ không còn là tôi nữa." Trương Quốc Vinh không những không thừa nhận, mà còn cố gắng chuyển chủ đề: "Trong bộ phim 《Long Phượng Điếm》 được toàn bộ ngôi sao diễn từ thiện cách đây không lâu, tôi đã giao danh hiệu Vũ Vương cho người khác rồi." "Bắt nạt tôi chưa xem bộ phim đó sao?

Anh trong bộ phim đó đóng vai một người đòi nợ, căn bản không hề nhảy múa." Chu Tuệ Mẫn lập tức vạch trần anh.

Trương Quốc Vinh rất nghiêm túc đính chính: "Thật đó, trong phim có một chi tiết cô có thể đã bỏ qua.

Khi tôi đi đòi nợ còn dẫn theo mấy đàn em, trong đó có một người, tôi và anh ta có một câu thoại là 'Tịnh Tử, tôi rất coi trọng cậu', bây giờ Vũ Vương Hồng Kông chắc là anh ta rồi!" Sau khi được Trương Quốc Vinh nhắc nhở như vậy, Chu Tuệ Mẫn nhớ ra một người.

"Anh nói Quách Phú Thành sao?" Trương Quốc Vinh gật đầu:

“Đúng vậy, chính là anh ấy.

Trước đây anh ấy từng làm bạn nhảy cho tôi.

Chuyện này là khi quay phim anh ấy gặp tôi mới nói, trước đó tôi không biết.

Đương nhiên bây giờ anh ấy đã rất giỏi rồi.” 《Hồi Đáo Tương Lai》 tập đầu tiên Chu Tuệ Mẫn đã từng hợp tác với Quách Phú Thành, chỉ là trong bộ phim đó cô ấy diễn đối thủ với Lê Minh, còn Quách Phú Thành lúc đó diễn cặp với Trương Mạn Ngọc.

Quách Phú Thành mấy năm nay phát triển khá tốt trong làng nhạc, và cũng coi như là người quen với Chu Tuệ Mẫn.

Nhưng quen biết thì quen biết, trên chương trình chủ đề về Quách Phú Thành không tiếp tục đi sâu hơn.

Sau khi lần lượt phỏng vấn Ngô Vũ Sâm, Trương Quốc Vinh, Chung Sở Hồng, Chu Tuệ Mẫn bắt đầu hướng câu hỏi đến Châu Nhuận Phát.

Vì trong các cuộc phỏng vấn trước đó, những chuyện liên quan đến bộ phim 《Tung Hoành Tứ Hải》 gần như đã được nói hết, nên Chu Tuệ Mẫn và Châu Nhuận Phát trò chuyện nhiều hơn về một số chuyện bên ngoài điện ảnh.

Chương 662

"Năm nay chắc là năm anh Phát đoạt giải nhỉ? 《Sự Cứu Chuộc Của Tiêu Thân Khắc》 tại giải Kim Long đã càn quét, rất nhiều người đều nói anh đã đặt trước giải Kim Tượng năm sau rồi." "Mọi người đều nói vậy, đến lúc đó nếu 'đại nhiệt đảo táo hội' (đang được kỳ vọng cao mà lại thất bại nặng nề), tôi sẽ mất mặt lắm." Châu Nhuận Phát vừa lên đã pha trò.

Chu Tuệ Mẫn tinh nghịch bĩu môi: "Anh miệng thì không nhận, nhưng trong lòng chắc chắn nghĩ vậy, đúng không?" Châu Nhuận Phát cố ý làm ra vẻ mặt rất khoa trương: "Cái này cũng bị em nhìn ra rồi sao?" "Rất nhiều người nói anh sau khi quay xong bộ phim này sẽ rời Hồng Kông sang Hollywood phát triển, tin tức này có thật không?" "Hiện tại thời cơ còn chưa chín muồi, có lẽ còn phải đợi một hai năm nữa." Châu Nhuận Phát quả thực có ý định đó, nhưng anh biết tình hình của mình khác với Thành Long.

Đừng thấy hai người nổi tiếng ở Hồng Kông tương đương nhau, nhưng Thành Long là diễn viên hành động, có ưu thế tự nhiên khi phát triển ở Hollywood, còn Châu Nhuận Phát thì không thể.

Liều lĩnh sang đó căn bản không thể đứng vững.

"Vậy gần đây anh có dự định quay phim mới nào không?" Chu Tuệ Mẫn tiếp tục hỏi.

"Có chứ, sau khi quay xong 《Tung Hoành Tứ Hải》, tôi cảm thấy mình vẫn còn tiềm năng trong diễn xuất hài kịch có thể tiếp tục khai thác, nên muốn quay một bộ phim hài cổ trang.

Đề tài này tôi đã nghĩ đến khi quay 《A Lang Đích Cố Sự》 rồi.

Vừa hay lần này sẽ tiếp tục hợp tác với Đỗ Kỳ Phong." Tiết mục

ghi hình xong xuôi, Ngô Vũ Sâm, Trương Quốc Vinh cùng tổ chế tác cùng nhau cáo từ rời đi.

Cả hai người bọn họ đều tranh thủ thời gian đến Pháp tham gia ghi hình, xong việc là phải lập tức quay về ngay.

Chỉ có Chu Nhuận Phát là không vội rời đi nên đã ở lại.

Đầu tiên anh bế tiểu Hồng Hồng vừa mới ngủ dậy, nhưng lúc hôn vào má lại làm con bé khóc thét lên.

Chung Sở Hồng chẳng nói chẳng rằng bế con gái lại, còn mắng Chu Nhuận Phát một trận tơi bời.

Chu Tuệ Mẫn được Trần Huệ Tình kéo vào phòng nói chuyện, Chung Sở Hồng bế con ngồi một bên, Lâm Hựu Luân và Chu Nhuận Phát bưng cà phê bắt đầu trò chuyện. "Phát ca, lúc nãy khi quay chương trình, anh nói muốn đóng một bộ hài kịch cổ trang là nói thật sao?" Chu Nhuận Phát hơi bất ngờ: "Cậu không biết việc này à?

Tôi cứ ngỡ Vương Tinh đã nói với cậu rồi chứ." Lâm Hựu Luân nhấp một ngụm cà phê, tặc lưỡi nói: "Vương Tinh quả thật có nói với tôi là Đỗ Kỳ Phong đang chuẩn bị quay một bộ phim cổ trang, hơn nữa ý tưởng phim này là do anh cung cấp, nhưng tôi không ngờ anh lại tự mình đóng vai nam chính." "Sao thế, cậu thấy tôi không hợp à?" Lâm Hựu Luân đặt ly cà phê xuống, hai tay đan vào nhau: "Cũng không hẳn là ý đó, chỉ là cảm thấy hơi kỳ lạ thôi, vì trước đây anh chưa từng đóng loại vai này." Chu Nhuận Phát cười nói: "Cho nên tôi mới muốn thử một chút chứ.

Đóng mấy vai nghiêm túc nhiều rồi, diễn mấy vai thú vị một chút cũng là một cách thư giãn mà." Lâm Hựu Luân nhún vai, không nói thêm gì nữa.

Bộ phim mà Chu Nhuận Phát sắp hợp tác với Đỗ Kỳ Phong tên là

《Thẩm Tử Quan》, cải biên từ vở kịch truyền thống, chủ yếu kể về trạng sư dân gian thời Thanh là Tống Thế Kiệt vì dân kêu oan, kiện đổ tham quan.

Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, nam chính của 《Thẩm Tử Quan》 đáng lẽ phải là Chu Tinh Trì.

Bộ phim này cũng là tác phẩm duy nhất của Chu Tinh Trì có vẻ "nghiêm túc" một chút, sau này Vương Tinh lại đem câu chuyện này thay tên đổi họ, đóng gói lại thành 《Cửu Phẩm Chi Ma Quan》.

Rất nhiều người dễ nhầm lẫn hai bộ phim này, thực tế nếu luận về phong cách biểu diễn, 《Cửu Phẩm Chi Ma Quan》 giống như được đo ni đóng giày cho Chu Tinh Trì hơn, dấu ấn phong cách vô lý đầu cũng đậm nét hơn, nhưng doanh thu của nó lại không cao bằng 《Thẩm Tử Quan》.

Chu Nhuận Phát và Chu Tinh Trì tuy danh tiếng ngang nhau nhưng phong cách biểu diễn hoàn toàn khác biệt, giờ Chu Nhuận Phát lại diễn vai của Chu Tinh Trì, nên Lâm Hựu Luân mới thấy kỳ lạ.

Tất nhiên không phải nói bộ phim này do Chu Nhuận Phát đóng thì nhất định sẽ hỏng.

Chu Nhuận Phát lần này tuy thách thức "phong cách Chu Tinh Trì", nhưng anh đã rất may mắn khi chọn được cửa ải đơn giản nhất. 《Thẩm Tử Quan》 là một bộ phim rất đặc biệt của Chu Tinh Trì, trong phim này phong cách cá nhân của họ Chu không quá nổi bật, nên đổi thành Chu Nhuận Phát diễn có khi lại mang đến bất ngờ thú vị. "Vậy vai nữ chính các anh định mời ai?" "Vốn dĩ tôi muốn hợp tác với Hồng cô thêm lần nữa, nhưng giờ cô ấy không đóng phim nữa rồi." Chu Nhuận Phát hơi tiếc nuối nhìn Chung Sở Hồng đang dỗ con chơi đền bên cạnh, rồi nói tiếp: "Lúc đầu chúng tôi thương lượng chọn Đô Đô (Trịnh Ngọc Linh), nhưng lịch trình của cô ấy không sắp xếp

được.

Lần này qua đây, Vinh tử có đề cử với tôi Mai Diễm Phương.

Đợi sau khi về chúng tôi sẽ tiếp xúc với cô ấy trước, nếu lịch trình ổn thỏa, tôi nghĩ sẽ đóng cặp cùng Mai Diễm Phương." Lâm Hựu Luân gật đầu: "Ý tưởng này không tồi, nếu diễn hài kịch, anh và Mai Diễm Phương sẽ là một cặp bài trùng đấy." Chu Nhuận Phát nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, tâm mới buông xuống được một nửa.

Nói xong chuyện 《Thẩm Tử Quan》, hai người đang định chuyển sang đề tài khác thì trong nhà lại có khách mới đến.

Chung Sở Hồng bế con gái đứng dậy: "A Ngọc, sao giờ cậu mới tới?

Chẳng phải đã hẹn cùng nhau uống trà chiều sao?

Cậu nhìn xem giờ là mấy giờ rồi, sắp kịp ăn cơm tối luôn rồi đấy." "Sao hả, tớ đến ăn cơm tối thì cậu không vui à?" Trương Mạn Ngọc đón lấy tiểu Hồng Hồng từ tay Chung Sở Hồng, cẩn thận hôn lên má con bé một cái.

Xong việc, nhóc tì phấn khích vung vẩy cánh tay, miệng vui vẻ thổi bong bóng nước bọt, biểu cảm vô cùng đáng yêu.

Chu Nhuận Phát đứng bên cạnh ghen tị nói: "Thật không công bằng, cùng là bạn thân của mẹ nó, sao tôi hôn thì nó khóc, mà A Ngọc hôn thì lại không sao?" "Vì râu trên mặt anh không cạo sạch đấy!" Chung Sở Hồng hứ một tiếng rồi quay đầu tiếp tục nói chuyện với Trương Mạn Ngọc. "Còn muốn làm mẹ đỡ đầu của Hồng Hồng cơ đấy, chẳng có chút quan niệm thời gian nào cả, cậu không thấy xấu hổ à?" "Cái này không trách tớ được, đột nhiên có người đến tìm tớ, tớ cứ ngỡ một lát là đuổi đi được, không ngờ lại bị bà ấy lôi kéo hết hơn một tiếng đồng hồ." Trương Mạn Ngọc bĩu môi giải thích.

Chung Sở Hồng tò mò hỏi một câu: "Người theo đuổi cậu à?" Trương Mạn Ngọc trả lại đứa bé cho Chung Sở Hồng, sẵn tiện giải thích: "Làm gì có, là phụ nữ, mà cậu cũng quen đấy, vợ của Từ Khắc - Thi Nam Sanh, đặc biệt từ Hong Kong sang tìm tớ đóng phim." "Vậy cậu đồng ý hay từ chối rồi?" "Cậu hy vọng tớ chọn cái nào?" Trương Mạn Ngọc hỏi ngược lại.

Chung Sở Hồng suy nghĩ một chút rồi nói: "Sự nghiệp của cậu đang trong giai đoạn phát triển, cứ ở mãi Pháp không về cũng không phải cách.

Giờ đã có người tìm cậu đóng phim, nếu kịch bản ổn thì cậu cứ về đi." "Nếu tớ đi rồi, ai ở đây bầu bạn với cậu?" Trương Mạn Ngọc nửa đùa nửa thật nói. "Tớ cũng không định ở Pháp mãi đâu, đợi Hồng Hồng tròn một tuổi, chắc tớ sẽ đưa con bé về Hong Kong thôi." Chung Sở Hồng đáp. "Vậy cậu không sợ đám phóng viên đó viết bậy bạ sao?" Trương Mạn Ngọc lại hỏi.

Chung Sở Hồng khẽ thở dài: "Có những chuyện sớm muộn gì cũng phải đối mặt." Trương Mạn Ngọc nửa hiểu nửa không gật đầu: "Cũng đúng nhỉ, nếu đến cả truyền thông Hong Kong mà anh ta cũng không xử lý được, thì người làm cha như anh ta quá kém cỏi rồi." Trương Mạn Ngọc nắm lấy bàn tay nhỏ của Hồng Hồng: "Tiểu Hồng Hồng, mẹ đỡ đầu nói đúng không nào?" Vừa dứt lời, Lâm Hựu Luân đột nhiên từ bên cạnh bước ra, làm Trương Mạn Ngọc giật thót mình. "Cô ấy đến Pháp sao em không báo trước với anh một tiếng?" Anh cúi đầu, nói nhỏ với Chung Sở Hồng một câu.

Khi Trương Mạn Ngọc đến, Lâm Hựu Luân đang ở trong nhà vệ sinh, thấy Trương Mạn Ngọc nhìn mình như thấy ma, anh cũng thấy lạ trong lòng. "A Ngọc, không khỏe à?

Sao trông sắc mặt cô không được tốt thế?" "Không phải không

khỏe, mà là có người vừa mới nói xấu anh, giờ đang chột dạ đấy." Chu Nhuận Phát bên cạnh bày ra vẻ mặt xem kịch vui, làm Trương Mạn Ngọc tức giận quay đầu lườm anh một cái cháy mặt.

Lâm Hựu Luân đón lấy con gái từ tay Chung Sở Hồng, cẩn thận bế vào lòng, dỗ dành: "Con gái ngoan, nói cho ba biết vừa rồi ai nói xấu ba nào?" Cô bé mới hai tháng tuổi dĩ nhiên không thể mở miệng nói chuyện, chỉ đưa tay muốn sờ mặt Lâm Hựu Luân.

Anh cúi đầu để tay con gái chạm vào mặt mình, vốn định dùng râu trên mặt cọ cọ lòng bàn tay con bé, nhưng Chung Sở Hồng phản ứng rất nhanh, thấy anh có ý định đó là lập tức giành lại con ngay.

Lâm Hựu Luân quay lại sofa ngồi xuống, đồng thời chào mời Trương Mạn Ngọc lại ngồi cùng. "A Ngọc, cô rời Hong Kong cũng một thời gian rồi, cũng nên cân nhắc chuyện quay về đi." "Thực ra lần này tôi đến là để chào tạm biệt Hồng cô, tôi đã nhận một bộ phim rồi, sắp sửa về Hong Kong đây." Trương Mạn Ngọc bưng ly nước, thành thật trả lời. "Tôi còn đang định xem có vai diễn nào phù hợp để sắp xếp cho cô, không ngờ đã có người nhanh tay hơn rồi?" Lâm Hựu Luân rất hứng thú với phim mới của Trương Mạn Ngọc, cô đành kể lại chuyện Thi Nam Sanh đến Pháp gặp mình một lần nữa. "Phim của Từ Khắc à?" "Ông ấy chỉ làm giám chế thôi, đạo diễn là Lý Huệ Dân." Trương Mạn Ngọc đính chính. "Thì cũng vậy cả thôi!" Chu Nhuận Phát bên cạnh không nhịn được xen vào một câu, bị Trương Mạn Ngọc lườm một cái thì chỉ biết nhún vai: "Ở Hong Kong ai mà chẳng biết, Từ Khắc cứ thích treo danh giám chế để làm công việc của đạo diễn." "Là phim võ hiệp à?" Lâm Hựu Luân hỏi tiếp. "Vâng, nghe nói là sẽ sang Đại lục quay, tôi hiện giờ mới chỉ cầm kịch bản, tình hình cụ thể vẫn chưa rõ lắm." Trương Mạn Ngọc nói.

Lâm Hựu Luân nhướng mày, nghe đến phim võ hiệp, trong lòng anh chợt nảy ra một bộ phim, chỉ là chưa quá chắc chắn: "Bộ phim đó

tên là gì?" "Tân Long Môn Khách Sạn!" "Tôi nhớ Hồ Kim Thuyên ngày xưa từng quay một bộ tên là 《Long Môn Khách Sạn》, Từ Khắc và ông ấy quan hệ chẳng phải đang rất căng thẳng sao?

Sao Từ Khắc đột nhiên lại cải biên tác phẩm của Hồ Kim Thuyên để quay thế này?" Chu Nhuận Phát giờ thật sự thấy mơ hồ, anh vừa từ Hong Kong sang, cũng chưa nghe tin tức gì về việc Hồ Kim Thuyên và Từ Khắc đã làm hòa.

Lâm Hựu Luân giải thích: "Bộ phim đó tuy do Hồ Kim Thuyên quay, nhưng bản quyền không nằm trong tay ông ấy.

Tôi nghĩ Từ Khắc làm vậy có lẽ cũng là không muốn quan hệ với Hồ Kim Thuyên quá gay gắt, coi như một cách gián tiếp tỏ ý làm hòa." "Từ Khắc đúng là rất thực tế, nói lật mặt là lật mặt, nói làm hòa là làm hòa ngay được." Chu Nhuận Phát bĩu môi nói.

Hồ Kim Thuyên giờ tuy không còn đóng phim nhiều nữa, nhưng lại là khách quen trong hội đồng giám khảo các giải thưởng điện ảnh lớn của Hong Kong, Từ Khắc sau này muốn có thành tựu về giải thưởng, tự nhiên phải tìm cách xoa dịu quan hệ với tiền bối.

Chương 663

Lâm Hựu Luân lắc đầu: "Chỉ sợ Từ Khắc làm vậy chỉ là đơn phương thôi, Hồ Kim Thuyên có chấp nhận hay không còn khó nói lắm." "Đúng rồi, A Ngọc, chẳng phải cậu vốn không thích đóng phim võ hiệp cổ trang sao?" Chung Sở Hồng lúc này xen vào một câu. "Chủ yếu là tớ nghe nói lần này có cơ hội đóng chung với Lâm Thanh Hà, nên muốn thử sức một chút." Trương Mạn Ngọc đáp.

Lúc này Chu Nhuận Phát không nhịn được thốt lên: "Không lẽ nào, Lâm Thanh Hà lần này lại đóng vai nam?" "Chỉ là nữ cải nam trang thôi, lần này chị ấy vào vai một nữ hiệp." Trương Mạn Ngọc giải thích. "Cô và Lâm Thanh Hà đều là nữ chính, vậy ai đóng nam chính?

Được phối diễn cùng hai đại mỹ nữ, cơ hội thế này ngay cả tôi cũng thấy xao động rồi đấy." Chu Nhuận Phát tặc lưỡi nói.

Trương Mạn Ngọc lên tiếng đả kích: "Xao động cũng vô dụng thôi, lần này nam chính là Lý Liên Kiệt.

Đóng phim hành động thì Phát ca anh chắc chắn tranh không lại người ta đâu." Nghe nói nam chính của 《Tân Long Môn Khách Sạn》 định là Lý Liên Kiệt, Chu Nhuận Phát cũng tâm phục khẩu phục.

Đóng phim công phu thì anh đúng là không so được với Lý Liên Kiệt, mà cũng chẳng cần phải so.

Lâm Hựu Luân nghe tin này thì sững sờ mất ba giây.

Trong ấn tượng của anh, nam chính của 《Tân Long Môn Khách Sạn》 đáng lẽ phải là Lương Gia Huy mới đúng, sao giờ lại biến thành Lý Liên Kiệt rồi?

Đối với một bộ phim võ hiệp kinh điển như vậy, Lý Liên Kiệt quả

thực phù hợp với hình tượng nam chính hơn Lương Gia Huy, nhưng điều này cũng khiến tương lai xuất hiện thêm nhiều yếu tố không xác định.

Hiệu ứng cánh bướm mà Lâm Hựu Luân gây ra cho điện ảnh Hong Kong ngày càng rõ rệt. 《Thẩm Tử Quan》 do Chu Nhuận Phát đóng chính, 《Tân Long Môn Khách Sạn》 do Lý Liên Kiệt thủ vai, có lẽ đây mới chỉ là bắt đầu, sau này có thể xuất hiện nhiều thay đổi lớn hơn nữa, mà những thay đổi này đều không thể dự đoán trước.

Chuyện này khiến Lâm Hựu Luân đột nhiên có cảm giác cấp bách, anh cần phải đẩy nhanh một số kế hoạch và bố cục của mình, có như vậy mới đối phó tốt hơn với những biến hóa khôn lường trong tương lai. "Anh đang nghĩ gì thế?" Trên máy bay từ Pháp trở về Hong Kong, Chu Tuệ Mẫn chú ý thấy Lâm Hựu Luân cứ cau mày suy nghĩ chuyện gì đó, không nhịn được lên tiếng quan tâm. "Không có gì đâu." Lâm Hựu Luân lắc đầu, anh không muốn mang phiền não của mình chia sẻ với cô.

Chu Tuệ Mẫn đôi mắt long lanh nhìn anh: "Đến em mà cũng không thể nói sao?" Lâm Hựu Luân lúc này mới nhận ra sự tốt bụng của mình có thể đã gây ra hiểu lầm nào đó cho cô. "Thực ra cũng không phải chuyện lớn gì.

Trước khi lên máy bay anh có nhận được một cuộc điện thoại của Sầm Kiến Huân.

Anh ấy báo cho anh biết, công ty Hoàn Á của Lâm Kiện Nhạc đã mời Cao Trí Sâm làm đạo diễn, triệu tập Chu Tinh Trì, Trương Quốc Vinh, Hoàng Bách Minh, Quan Chi Lâm, Mao Thuấn Quân cùng nhau quay một bộ hài kịch Tết, chuẩn bị chiếu vào dịp Giáng sinh năm nay kéo dài đến Tết Dương lịch năm sau." Bộ phim mà Lâm Hựu Luân nhắc đến có tên là 《Gia Hữu Hỉ Sự》.

Trong ấn tượng của anh, doanh thu bộ phim này vượt quá 50 triệu tệ, xếp thứ hai trong bảng xếp hạng doanh thu Hong Kong năm 92, chỉ kém vị trí đầu bảng vài trăm ngàn tệ, là một trong những phim hài thành công nhất lịch sử Hong Kong.

Phim kể về tình yêu và tình thân của ba anh em trong một gia đình.

Tuy một trong các nữ chính đã thay đổi từ Trương Mạn Ngọc thành Quan Chi Lâm, nhưng ảnh hưởng đối với bộ phim về cơ bản có thể bỏ qua.

Bởi vì kịch bản 《Gia Hữu Hỉ Sự》 được xây dựng rất hoàn chỉnh, có đầu có đuôi, vừa hài hước điên cuồng lại vừa ấm áp cảm động, cộng thêm sự diễn xuất hết mình của Chu Tinh Trì và Trương Quốc Vinh, việc bán vé chắc chắn không thành vấn đề.

Công ty Hoàn Á của Lâm Kiện Nhạc thời gian qua khá im hơi lặng tiếng, mà Lâm Hựu Luân lại bị những việc khác chi phối sự chú ý, không ngờ Lâm Kiện Nhạc đã âm thầm quay xong bộ phim này, hơn nữa đã chuẩn bị chiếm lĩnh thị trường phim Tết năm sau.

Nếu là trước đây, Lâm Hựu Luân cũng không quá lo lắng, vì 《Gia Hữu Hỉ Sự》 trên bảng xếp hạng năm sau vẫn còn bộ phim 《Thẩm Tử Quan》 đè đầu cưỡi cổ.

Như vậy dù 《Gia Hữu Hỉ Sự》 có thành công đến đâu, Hoàn Á của Lâm Kiện Nhạc cũng không tạo nên sóng gió gì lớn.

Nhưng giờ tình thế đã khác, nam chính 《Thẩm Tử Quan》 đã đổi thành Chu Nhuận Phát, việc phim này có còn áp đảo được 《Gia Hữu Hỉ Sự》 trong cuộc đua phim Tết hay không là một ẩn số lớn.

Nhiệm vụ cấp bách hiện nay là Lâm Hựu Luân cần tự mình đưa ra một bộ phim để đánh chặn 《Gia Hữu Hỉ Sự》 vào dịp Tết, nhưng chọn bộ phim nào thì anh lại đang phân vân.

Tùy tiện lấy ra một bộ phim bom tấn kỹ xảo để đè bẹp đối thủ thì quá dễ dàng, nhưng làm vậy có chút thắng không oanh liệt, vì không cùng đẳng cấp để đối đầu, phía Hoàn Á dù có thua cũng chẳng thấy xấu hổ.

Trong ký ức của Lâm Hựu Luân, những phim Hong Kong có thể áp đảo doanh thu 《Gia Hữu Hỉ Sự》 ngoài 《Đổ Thần 2》 ra, thì chỉ có vài bộ phim hành động của Thành Long là làm được.

Nếu cải biên phim phương Tây, Lâm Hựu Luân có thể lấy 《The Hangover 2》 ra, phim này về độ hài hước có lẽ không thua kém, nhưng về dàn diễn viên thì thiệt thòi quá lớn.

Bộ ba tài tử Lâm Hựu Luân, Hoàng Chiêm, Thái Lan cố nhiên rất thu hút, nhưng dù sao họ cũng không phải diễn viên chuyên nghiệp, so với tổ hợp Chu Tinh Trì, Trương Quốc Vinh, Hoàng Bách Minh thì sức hút phòng vé rõ ràng kém hơn hẳn.

Lâm Hựu Luân cứ mải suy nghĩ chuyện này từ lúc lên máy bay, nên mới bị Chu Tuệ Mẫn phát hiện có tâm sự. "Vậy anh cứ quay một bộ phim hài kịch cũng có thật nhiều ngôi sao tham gia là được mà?" Những năm qua trải qua bao nhiêu chuyện, Chu Tuệ Mẫn đã nảy sinh một sự tin tưởng tuyệt đối vào Lâm Hựu Luân.

Chỉ cần là phim anh quay, cô đều tin chắc sẽ thành công.

Lâm Hựu Luân biết chuyện không đơn giản như cô nghĩ, nhưng trước mặt cô, anh không nói ra những lời chán nản như vậy. "Rất nhiều ngôi sao tham gia à, nên chọn bộ nào mới tốt đây?" Lâm Hựu Luân trong lòng đang thầm lo lắng, bỗng nhiên linh quang lóe lên, anh nghĩ đến một bộ phim. "Mẫn Mẫn, nếu anh muốn mời em và một số nữ diễn viên khác cùng đóng chung một bộ phim, em có đồng ý không?" Lâm Hựu Luân thử hỏi.

Chu Tuệ Mẫn rất thông minh, lập tức hiểu ngay "một số nữ diễn

viên" mà anh nói là ám chỉ những ai.

Ban đầu cô định từ chối, nhưng vừa thấy vẻ lo âu của anh lúc nãy, lòng cô lại mềm xuống. "Tất cả mọi người đều cùng đóng chung một lúc sao?" "Không phải tất cả cùng xuất hiện, mà là từng người một lần lượt xuất hiện." Lâm Hựu Luân thấy cô không trực tiếp từ chối liền kiên nhẫn kể cho cô nghe ý tưởng của mình. "Câu chuyện xoay quanh một chiếc điện thoại di động thần bí.

Kể về nam chính sau khi ly hôn, thông qua chiếc điện thoại thần bí này mà lần lượt quen biết mười người phụ nữ khác nhau.

Những người phụ nữ này mỗi người một vẻ, trong quá trình tìm hiểu, nam chính dần có nhận thức mới về hôn nhân và tình yêu, cuối cùng anh ta không thông qua điện thoại nữa mà tìm thấy tình yêu chân chính của đời mình." Chu Tuệ Mẫn nghe xong liền hỏi ngay: "Anh định để em diễn một trong mười người phụ nữ đó à?" Lâm Hựu Luân lắc đầu: "Anh muốn em đóng vai tình yêu chân chính cuối cùng của nam chính." Chu Tuệ Mẫn hơi do dự, lại hỏi: "Vậy nam chính ai đóng?" "Chuyện đó còn phải hỏi sao?" Lâm Hựu Luân bày ra vẻ mặt "ngoài ta ra thì còn ai", Chu Tuệ Mẫn lập tức hiểu ý anh, rồi lườm anh một cái sắc lẹm, chất vấn: "Anh đã sớm nảy ra ý đồ xấu xa này rồi đúng không?" Lâm Hựu Luân vẻ mặt đầy oan ức giơ tay lên thề thốt: "Thiên địa chứng giám, anh cũng vừa mới nghĩ ra câu chuyện này thôi.

Vì cần mời nhiều ngôi sao đóng, mà anh lại không thể triệu tập một dàn nam diễn viên như trong phim 《Mười một tên cướp thế kỷ》, nên chỉ còn cách tìm một dàn nữ minh tinh thôi." "Xem như vai diễn anh sắp xếp cho em rất vừa ý, lần này em đồng ý với anh, nhưng chỉ một lần này thôi đấy, không có lần sau đâu nhé!" Chu Tuệ Mẫn lòng dạ mềm yếu, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Lâm Hựu Luân chỉ muốn ôm chầm lấy cô mà hôn một cái, nhưng

đây là trên máy bay, dù ở khoang hạng nhất nhưng xung quanh vẫn có nhiều ánh mắt nhìn vào, dù anh không quan tâm nhưng chắc chắn cô sẽ không cho phép.

Xuống máy bay, Lâm Hựu Luân đưa Chu Tuệ Mẫn về nhà trước, sau đó lập tức gọi điện cho Vương Tổ Hiền, nói ý tưởng của mình cho cô nghe. "Không được, anh để cô ấy diễn người phụ nữ cuối cùng bên cạnh anh, vậy em phải diễn vợ cũ của anh, như vậy mới công bằng.

Mấy người phụ nữ ở giữa em chẳng hứng thú gì đâu." Vương Tổ Hiền trực tiếp đưa ra yêu cầu trong điện thoại.

Lâm Hựu Luân cầm điện thoại, hơi đau đầu vỗ vỗ trán.

Vốn dĩ anh định sắp xếp cho cô vai nữ cảnh sát trong số mười người phụ nữ đó, nhưng cô kiên trì đòi diễn vai vợ cũ, anh cũng chẳng còn cách nào, đành phải đồng ý.

Sau khi giải quyết xong Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân tiếp tục gọi điện cho Khâu Thục Trân.

Lần này anh thông minh hơn, không trực tiếp sắp xếp vai mà giới thiệu hết các vai còn lại cho cô để cô tự chọn.

Nghe nói Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đều đồng ý tham gia, Khâu Thục Trân suy nghĩ một chút rồi chọn vai nữ cảnh sát, vì cô thấy vai này khá thú vị.

Khâu Thục Trân đồng ý xong, Lâm Hựu Luân lại gọi cho Lý Gia Hân, chỉ vài câu dỗ dành đã khiến cô đồng ý vào vai nữ bác sĩ, chính là người phụ nữ mà nam chính mỗi lần xui xẻo nhập viện đều gặp phải.

Cuối cùng, anh liên lạc với Ôn Bích Hà, trực tiếp sắp xếp cô vào vai La Diễm Diễm, người phụ nữ đầu tiên mà nam chính gặp thông qua chiếc điện thoại thần bí.

Khi gọi cuộc điện thoại đầu tiên cho Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân còn đang ở trên xe, đến khi gác máy của Ôn Bích Hà thì anh đã ngồi trong một nhà hàng, trước mặt là một nồi lẩu bốc khói nghi ngút.

Chương 664

Ngồi đối diện là Vương Tinh đang cúi đầu ăn đến mức mồ hôi đầm đìa.

Lâm Hựu Luân đặt điện thoại xuống, Vương Tinh mới ngẩng đầu lên, cầm đũa hỏi: "Giải quyết xong hết rồi à?" Lâm Hựu Luân cầm đũa gắp một miếng thịt trong nồi lẩu, thổi thổi rồi tống vào miệng, vừa nhai vừa nói: "Hiện tại mới có năm người, còn thiếu năm người nữa." "Không ngờ cũng có ngày anh phải khổ não vì không đủ phụ nữ bên cạnh nhỉ?

Đây đúng là niềm hạnh phúc mà bao nhiêu đàn ông nằm mơ cũng không dám tin đấy!" Vương Tinh tặc lưỡi: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ý tưởng phim kiểu này chắc chỉ có anh mới nghĩ ra được, chứ tôi là chịu chết." Lâm Hựu Luân hừ một tiếng, đặt đũa xuống hỏi: "Biết tôi gọi anh đến đây làm gì không?" "Ăn cơm chứ làm gì." Vương Tinh định giả vờ ngây ngô cho qua chuyện, nhưng thấy biểu cảm của Lâm Hựu Luân không được thiện cảm cho lắm, vội vàng đổi giọng: "Anh đừng bảo định mời tôi làm đạo diễn bộ phim này nhé?

Lần trước tôi chẳng đã nói với anh rồi sao, dạo này tay tôi đang ôm mấy bộ phim chờ quay, thực sự bận không xuể, mà loại hài tình cảm này tôi cũng không rành." "Vậy anh đề cử cho tôi một người đi." Lâm Hựu Luân liếc nhìn Vương Tinh một cái. "Trần Kha Tân, anh ta sở trường nhất là phim tình cảm đấy." Vương Tinh không cần suy nghĩ đáp ngay.

Lâm Hựu Luân bỗng cười rộ lên: "Thực ra tôi cũng nghĩ như vậy." "Hả?" Vương Tinh trợn tròn mắt: "Vậy anh gọi tôi đến làm gì?" "Mời anh ăn cơm chứ làm gì nữa, anh nghĩ tôi làm gì?" Lâm Hựu Luân nhún

vai. "Anh đừng có đùa với tôi, không dưng lại mời tôi ăn cơm, sao tôi cứ cảm thấy anh chẳng có ý tốt gì thế nhỉ?" Vương Tinh không tin chuyện đơn giản như Lâm Hựu Luân nói. "Được rồi, không vòng vo với anh nữa.

Còn nhớ người đưa chiếc điện thoại thần bí cho nam chính không?

Vai này đất diễn không nhiều nhưng lại là nhân vật then chốt thúc đẩy cốt truyện, tôi muốn mời anh đóng khách mời một chút.

Nói trước là không có cát-xê đâu đấy." "Không đời nào chứ?" Mặt Vương Tinh lập tức xị xuống.

Đóng vai khách mời thì không thành vấn đề, nhưng dù sao cũng phải cho chút thù lao, nếu không trong lòng anh cứ thấy không thoải mái.

Lâm Hựu Luân không rảnh rỗi mà mặc cả với Vương Tinh: "Một câu thôi, anh có diễn hay không?" Vương Tinh vẻ mặt đau khổ, vô cùng miễn cưỡng nói: "Thôi thì tôi chịu thiệt chút vậy, coi như lần này tôi bao trọn gói cho tình bạn bao năm qua của chúng ta." "Hóa ra trong lòng anh, giao tình giữa chúng ta chỉ đáng giá có ngần ấy thôi à?" "Dĩ nhiên là không rồi!" Vương Tinh vội vàng phủ nhận.

Lâm Hựu Luân cười nói: "Tôi cũng thấy không phải, cho nên sau này có vai quần chúng nào nhiều đất diễn hơn, tôi nhất định sẽ không quên anh đâu.

Dù sao cũng miễn phí, không dùng thì phí." Vương Tinh lúc này hận không thể tự vả cho mình một cái, sao lại cứ thuận theo cái bẫy Lâm Hựu Luân giăng sẵn mà nhảy xuống cơ chứ?

Sau một hồi uất ức, anh chỉ có thể tự an ủi mình, dù sao từ lúc quen biết đến giờ, anh cũng chẳng bao giờ chiếm được chút hời nào từ Lâm Hựu Luân.

Ăn được vài miếng, Lâm Hựu Luân lại nhớ ra một chuyện. "Đúng rồi, đối với năm vai còn lại, anh có nhân chọn nào hay ho đề cử không?" Đã nắm thóp được Vương Tinh, dĩ nhiên phải vắt kiệt mọi giá trị trên người gã. "Câu này anh không nên hỏi tôi mới phải chứ?" Vương Tinh lần này thông minh hơn, không tùy tiện phát biểu ý kiến: "Dù phụ nữ bên cạnh anh không đủ dùng, nhưng phụ nữ anh quen biết thì thiếu gì.

Đừng nói với tôi là anh thực sự không tìm được người phù hợp nhé, nói thế tôi cũng chẳng tin đâu." Vương Tinh giở trò láu cá, Lâm Hựu Luân cũng chẳng làm gì được gã, vấn đề nhân sự cho mấy vai còn lại đành tạm thời gác lại để sau này tính tiếp. —— "Giờ phải làm sao đây?" Ngô Quân Như từ khi nhận được điện thoại của Khâu Thục Trân cứ đi qua đi lại trong phòng khách, miệng không ngừng lẩm bẩm câu đó. "Thôi đi, cả ngày hôm nay anh nghe em nói câu này đến mức tai sắp mọc kén luôn rồi." Trần Kha Tân kéo Ngô Quân Như ngồi xuống sofa: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà làm em trở nên thần hồn nát thần tính thế này?" "Đoạn thời gian trước em có đóng một vai khách mời trong phim mới của Cao Trí Sâm, chuyện này anh còn nhớ không?" Trần Kha Tân gật đầu: "Nhớ chứ, chính là bộ phim có rất nhiều ngôi sao cùng đóng ấy, có cả Trương Quốc Vinh, Chu Tinh Trì nữa mà." "Hỏng là hỏng ở bộ phim đó đấy!" Ngô Quân Như sốt ruột nói.

Trần Kha Tân đến giờ vẫn mờ mịt: "Rốt cuộc là làm sao?" "Bộ phim đó là do công ty điện ảnh Hoàn Á của Lâm Kiện Nhạc đầu tư, mà Lâm Kiện Nhạc và anh Lâm từ trước đến nay đều không ưa nhau.

Em giúp Lâm Kiện Nhạc đóng phim, chẳng khác nào đang đối đầu với anh Lâm sao!" Ngô Quân Như lo lắng nắm chặt tay Trần Kha Tân.

Sau khi hiểu rõ ngọn ngành, Trần Kha Tân đẩy đẩy gọng kính nói: "Không đến mức khoa trương như em nói đâu.

Diễn viên đóng phim cho Lâm Kiện Nhạc nhiều vô kể, có thấy ai gặp vấn đề gì đâu?

Hơn nữa lần này 《Gia Hữu Hỉ Sự》 có bao nhiêu ngôi sao tham gia, vai của em trong đó cũng chẳng phải đặc biệt nổi bật, người đáng lo nhất phải là Chu Tinh Trì, Trương Quốc Vinh bọn họ mới đúng.

Vả lại, anh Lâm cũng không hẹp hòi như em nghĩ đâu chứ?

Ân oán giữa anh ấy và Lâm Kiện Nhạc chẳng có lý do gì lại đổ lên đầu diễn viên cả." "Lần này tình hình thực sự khác rồi.

Lúc nãy A Trân gọi điện bảo em là anh Lâm chuẩn bị đích thân quay một bộ phim để đối đầu trực tiếp với 《Gia Hữu Hỉ Sự》 trong cùng một dịp Tết đấy!

Anh Lâm thắng thì không nói, nhưng lỡ anh ấy thua thì ai dám bảo đảm cơn thịnh nộ của anh ấy không trút xuống đầu những người như chúng ta?" Ngô Quân Như giờ đứng ngồi không yên.

Trần Kha Tân vẫn thấy chuyện này khó lòng xảy ra, hơn nữa dù có xảy ra thật thì trời sập xuống đã có người cao lớn chống đỡ, căn bản không đến lượt Ngô Quân Như phải lo sốt vó lên như vậy.

Nhưng Ngô Quân Như lại không nghĩ vậy: "Trương Quốc Vinh, Chu Tinh Trì bọn họ thì anh Lâm dù có ý kiến cũng chẳng làm gì được, nhưng diễn viên hạng như em thì khốn đốn chắc rồi, không danh tiếng không chỗ dựa, chắc chắn là người bị chỉnh thê thảm nhất." "Vậy em và Khâu tiểu thư chẳng phải là bạn tốt sao?

Có vấn đề thật thì nhờ cô ấy nói giúp một câu là xong, chuyện này đối với cô ấy chắc là dễ như trở bàn tay thôi." Được Trần Kha Tân nhắc nhở, Ngô Quân Như mới sực tỉnh. "Anh nói đúng, em gọi điện cho A Trân ngay đây!" Ngô Quân Như vừa chạy đến trước điện thoại, chưa kịp nhấc máy thì điện thoại đã tự reo lên. "Alo, A Trân à?" Ngô

Quân Như nghe máy xong thì ngẩn người ra, phải đến khi Trần Kha Tân đứng bên cạnh ra hiệu không được ngây người mà phải nói chuyện đi. "A Trân, mình đang định gọi cho cậu đây, chính là chuyện lúc nãy cậu nói với mình...

Cậu nói gì cơ?" Ngô Quân Như đột nhiên bịt ống nghe, ngẩng đầu nhìn Trần Kha Tân: "A Trân nói, anh Lâm muốn mời chúng ta đi ăn cơm vào ngày mai." "Mau đồng ý đi!

Sẵn dịp này em có thể trực tiếp giải thích chuyện đó với anh Lâm." Phản ứng của Trần Kha Tân khá nhanh.

Ngô Quân Như gật đầu, vội vàng nói tiếp vào điện thoại với Khâu Thục Trân.

Vài phút sau, Ngô Quân Như đặt ống nghe xuống, biểu cảm trên mặt lại tỏ vẻ vô cùng nghi hoặc. "Anh bảo tại sao anh Lâm tự dưng lại muốn mời chúng ta ăn cơm nhỉ?" "Anh nghĩ không phải chuyện xấu đâu, em có thấy ai muốn đối phó với người khác mà còn mời ăn cơm trước không?" Trần Kha Tân ấn vai Ngô Quân Như, bảo cô ngồi lại xuống sofa: "Thôi nào, đừng lo lắng nữa, rốt cuộc là chuyện gì thì ngày mai đi là biết ngay thôi mà." —— Chiều ngày hôm sau, Trần Kha Tân và Ngô Quân Như đến nhà hàng đã hẹn trước nửa tiếng.

Ở đây đã đặt sẵn phòng bao, phục vụ định dẫn họ vào trước nhưng cả hai đều khăng khăng muốn đợi ở cửa.

Hơn hai mươi phút sau, một chiếc xe hơi màu đen dừng trước cửa nhà hàng, cửa xe mở ra, một đôi chân thon dài mang giày cao gót màu đỏ bước ra trước, tiếp theo là chân kia.

Khâu Thục Trân mặc váy ngắn ngang gối nhanh chóng xuống xe, tháo kính mát, nhiệt tình ôm chầm lấy Ngô Quân Như.

Trần Kha Tân thì mắt cứ nhìn chằm chằm vào Lâm Hựu Luân vừa

bước xuống từ phía cửa xe bên kia.

Lâm Hựu Luân vừa lộ diện, Trần Kha Tân đã tiến lên đón tiếp.

Lâm Hựu Luân bắt tay Trần Kha Tân: "Đạo diễn Trần, đã lâu không gặp." "Đừng đứng ở cửa nói chuyện nữa, chúng ta vào trong thôi." Khâu Thục Trân với tư thế của một nữ chủ nhân, nhiệt tình chào mời mọi người vào trong.

Lâm Hựu Luân không có ý kiến gì, Trần Kha Tân và Ngô Quân Như dĩ nhiên chẳng phản đối.

Cả nhóm vào nhà hàng, Khâu Thục Trân nắm tay Ngô Quân Như đi phía sau, nhỏ to tâm sự chuyện phụ nữ, còn Lâm Hựu Luân và Trần Kha Tân đi trước thì tiếp tục câu chuyện vừa nãy. "Tôi nghe nói gần đây đạo diễn Trần có hợp tác với Tăng Chí Vĩ quay một bộ phim?" "Tên là 《Song Thành Cố Sự》, tôi đã có ý tưởng cho câu chuyện này từ lâu rồi, lần này cuối cùng cũng có cơ hội thực hiện nó." Nhắc đến phim ảnh, Trần Kha Tân trở nên cởi mở hơn hẳn, không còn vẻ câu nệ như lúc mới gặp. "Anh và Tăng Chí Vĩ quen nhau từ trước sao?" Lâm Hựu Luân hỏi tiếp. "Lúc quay phim 《Long Huynh Hổ Đệ》, chúng tôi từng ở chung một đoàn làm phim.

Khi đó tôi vẫn còn là một thanh niên chưa có tên tuổi gì, còn Tăng Chí Vĩ đã có thể xưng huynh gọi đệ với Thành Long, Đàm Vịnh Lân rồi.

Một lần tình cờ, chúng tôi ngồi chuyện trò với nhau và thấy rất hợp rơ.

Lúc ấy anh ấy bảo khi nào có cơ hội sẽ hợp tác, tôi cứ ngỡ anh ấy nói đùa, không ngờ sau khi tôi quay xong 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》, anh ấy tìm đến tôi thật, bảo chỉ cần tôi làm đạo diễn thì bất kể đề tài gì anh ấy cũng ủng hộ.

Thế nên mới có bộ 《Song Thành Cố Sự》 này." Vào phòng bao ngồi xuống, Lâm Hựu Luân hỏi tiếp: "Sau khi quay xong 《Song Thành Cố Sự》, anh có kế hoạch mới gì không?" Trần Kha Tân định nói mình đã hẹn với Tăng Chí Vĩ sẽ hợp tác thêm một bộ nữa, nhưng lời chưa kịp thốt ra thì chân đã bị Ngô Quân Như giẫm nhẹ một cái. "Không có đâu ạ, dạo này anh ấy rảnh rỗi lắm." Ngô Quân Như trả lời thay.

Chương 665

Lâm Hựu Luân không chú ý đến động tác nhỏ của hai người dưới gầm bàn: "Trong tay tôi đang có một kịch bản, thế nào, có hứng thú làm đạo diễn không?" Trần Kha Tân ngẩn người ra, còn Ngô Quân Như thì đưa mắt nhìn sang phía Khâu Thục Trân với vẻ dò hỏi.

Khâu Thục Trân gật đầu, chứng thực cho phỏng đoán trong lòng Ngô Quân Như.

Lúc này Lâm Hựu Luân bắt đầu giới thiệu bộ phim đó cho Trần Kha Tân, Ngô Quân Như lấy cớ đi vệ sinh, lúc đi còn nháy mắt với Khâu Thục Trân.

Cô hiểu ý, cũng đứng dậy đi theo ra ngoài. "Sao cậu chẳng nói cho mình biết là anh Lâm muốn tìm Kha Tân làm đạo diễn phim đó, làm mình lo lắng suốt cả ngày hôm nay." Khâu Thục Trân nhìn chằm chằm Ngô Quân Như từ trên xuống dưới: "Hai người còn chưa cưới xin gì mà đã bắt đầu lo lắng cho anh ta rồi à?" "Ái chà, không phải như cậu nghĩ đâu." Ngô Quân Như xua xua tay, chẳng biết phải giải thích thế nào.

Khâu Thục Trân sực nhớ ra một chuyện: "Đúng rồi, lúc nãy trên đường tới đây A Luân có nói với mình là trong phim này còn một vai nhân viên môi giới nhà đất, muốn mời cậu đóng khách mời một chút, chỉ có vài cảnh quay thôi, đơn giản lắm." "Không vấn đề gì, mình diễn!" Ngô Quân Như đang mong có cơ hội như thế này, vui mừng đến mức chẳng cần thù lao, đồng ý đóng miễn phí luôn.

Suy nghĩ của cô cũng đơn giản thôi, cô đóng khách mời cho 《Gia Hữu Hỉ Sự》 một lần, giờ đóng cho bên Lâm Hựu Luân một lần, thế là huề cả đôi đường.

Hơn nữa bên Lâm Hựu Luân cô còn đóng miễn phí, sau này dù kết quả cuộc đua phim Tết có thế nào thì cũng chẳng ai trách được cô.

Khâu Thục Trân và Ngô Quân Như trở về từ nhà vệ sinh, bên phía Lâm Hựu Luân và Trần Khả Tân cũng đã gần như thỏa thuận xong, chỉ còn 5 nhân vật nữ chính là chưa xác định được ai sẽ đóng.

Trần Khả Tân vẻ mặt nhíu chặt mày, ngay cả khi Ngô Quân Như ngồi xuống bên cạnh anh ta cũng không hề hay biết.

Lúc này, các món ăn trên bàn đã được dọn ra đầy đủ, Lâm Hựu Luân chào mời mọi người dùng bữa, nhưng Trần Khả Tân vẫn ngồi yên không động đũa, Ngô Quân Như đành phải đạp vào chân anh ta một cái nữa. "Này, anh làm cái quỷ gì vậy?" Ngô Quân Như hạ thấp giọng nói bên tai. "Không có gì, không có gì." Trần Khả Tân hoàn hồn, cầm đũa lên, hơi ngượng ngùng cười với Lâm Hựu Luân và Khâu Thục Trân đang ngồi đối diện.

Ăn xong bữa, Lâm Hựu Luân và Trần Khả Tân đều không đề cập gì thêm về bộ phim đó.

Ngô Quân Như giữ một bụng nghi vấn, mãi đến khi tiễn Lâm Hựu Luân và Khâu Thục Trân ra khỏi cửa nhà hàng, cô mới không kịp chờ đợi hỏi: "Anh và anh Lâm nói chuyện thế nào rồi?" "Anh đã đồng ý làm đạo diễn cho bộ phim này của anh Lâm..." Trần Khả Tân còn chưa nói dứt lời, Ngô Quân Như đã chắp hai tay lại, mặt tươi như hoa nói: "Tốt quá!

Anh làm đạo diễn bộ phim này, em giải quyết xong chuyện đóng phim cho Á Châu, anh Lâm chắc chắn sẽ không truy cứu nữa!" "Em nghe anh nói hết đã." Trần Khả Tân không vui liếc nhìn Ngô Quân Như, lo lắng nói: "Chuyện này không biết phải giải thích với anh Tăng thế nào, dù sao thì anh đã đồng ý bên phía anh ấy trước rồi." "Hừ!" Ngô Quân Như vung tay, "Em tưởng chuyện gì nghiêm trọng chứ, có

gì mà phải lo lắng?

Anh chỉ cần nhắc đến anh Lâm, Tăng Chí Vĩ dù có một vạn lần không muốn, miệng cũng không dám nói nửa lời không." Trần Khả Tân lập tức gọi điện thoại cho Tăng Chí Vĩ, giải thích sơ qua về việc Lâm Hựu Luân tìm anh ta quay phim.

Phản ứng của Tăng Chí Vĩ quả nhiên giống như Ngô Quân Như đã nói, thậm chí còn chúc Trần Khả Tân trong điện thoại rằng hãy quay bộ phim của Lâm Hựu Luân thật tốt, còn bên anh ta thì không gấp.

Cúp điện thoại, Trần Khả Tân nhún vai, nhìn Ngô Quân Như cười nói: "Đều bị em đoán trúng rồi." Ngô Quân Như vẻ mặt đắc ý, khoác tay Trần Khả Tân lên xe. "À này, bộ phim này còn 5 vai diễn chưa xác định diễn viên, anh và anh Lâm đều đã thương lượng xong hết rồi à?" "Anh Lâm đã chọn hai vai diễn, nói sau này anh ấy sẽ sắp xếp, còn lại 3 vai diễn thì để anh quyết định." Trần Khả Tân nói câu này với vẻ mặt khổ não chứ không phải vui vẻ, điều này khiến Ngô Quân Như rất khó hiểu. "Đây là chuyện tốt mà, chứng tỏ anh Lâm rất tin tưởng anh đó chứ." Trần Khả Tân quay đầu nhìn Ngô Quân Như: "Phim mà anh Lâm đầu tư, cơ bản các vai chính đều do anh ấy tự mình quyết định, em có biết tại sao không?" "Anh ấy vừa là nhà sản xuất vừa là biên kịch, trong đoàn làm phim anh ấy là lớn nhất, đương nhiên chuyện gì cũng do anh ấy quyết định rồi." Ngô Quân Như trả lời rất dễ dàng. "Đó chỉ là một trong những lý do, quan trọng hơn là vị trí nữ nhân vật chính trong mỗi bộ phim của anh ấy rất được săn đón, rất nhiều người đều tìm mọi cách để xuất hiện một lần trong phim." Trần Khả Tân rất kiên nhẫn giải thích, nhưng Ngô Quân Như lại không đủ kiên nhẫn để nghe anh ta nói hết. "Em biết mà, mọi người đều muốn làm 'Lâm nữ lang' thôi." "Cho nên đó, mỗi khi đến lúc này, đạo diễn là người khó làm nhất, bị kẹt giữa anh Lâm và những người nhờ các mối quan hệ tìm đến, khó xử vô cùng.

Chiếu cố những người nhờ quan hệ đến, chọn ra diễn viên không làm anh Lâm hài lòng, điều này chắc chắn không được; nhưng vì để anh Lâm hài lòng mà từ chối những người đó, lại sẽ đắc tội với những người phía sau họ...

Có lẽ anh Lâm cũng rõ tình hình này, nên đại đa số trường hợp đều tự mình quyết định diễn viên, để đạo diễn không bị khó xử." "Vậy lần này anh..." Ngô Quân Như hơi không dám nghĩ tiếp.

Trần Khả Tân thở dài bất lực: "Lần này là vì có quá nhiều vai diễn, những người mà anh Lâm có thể sắp xếp thì đã sắp xếp xong hết rồi, còn lại ba vai diễn này chỉ có thể để anh quyết định." Ngô Quân Như lập tức hiến kế cho Trần Khả Tân: "Vậy anh mau chóng định hết người đi, như vậy khi người khác tìm anh, anh có thể nói là diễn viên đã được định hết rồi, như vậy tuy không giúp được đối phương, nhưng cũng không đắc tội với ai." Trần Khả Tân lắc đầu: "Em nghĩ anh không muốn sao?

Em có biết mấy người mà anh Lâm đã định sẵn là ai không?

Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân, Lý Gia Hân, Ôn Bích Hà, còn hai người nữa hôm nay anh ấy không nói, nhưng chắc cũng không kém gì mấy người này, còn lại ba người này anh có thể chọn bừa sao?" Ngô Quân Như cũng sốt ruột: "Lâm Thanh Hà, Trịnh Ngọc Linh, Quan Chi Lâm, Lưu Gia Linh... có rất nhiều người có thể chọn mà?" "Đâu có dễ như vậy, em nghĩ những minh tinh này đều là hàng hóa trong siêu thị, bày ở đó cho em tùy tiện chọn à?" Trần Khả Tân vừa nói xong câu này, chiếc điện thoại di động bên tay đột nhiên reo lên.

Trần Khả Tân nhấc máy, đồng thời ra hiệu im lặng với Ngô Quân Như. "Alo, tôi là Trần Khả Tân, xin hỏi ai vậy?" "A Tân, là tôi đây." Ngô Quân Như bên cạnh dùng khẩu hình hỏi Trần Khả Tân là ai, Trần

Khả Tân bịt ống nghe, hạ điện thoại xuống nói nhỏ: "Tăng Chí Vĩ." Nói xong lại nhấc điện thoại lên. "Anh Chí Vĩ, anh tìm em là vì chuyện vừa rồi à?" "Không phải, chuyện đó em không phải đã giải thích rõ với anh rồi sao?

Vừa rồi anh quên hỏi em, các vai diễn trong bộ phim của anh Lâm đã định hết chưa?" Ngô Quân Như bên cạnh nghe thấy câu này, không ngừng lắc đầu với Trần Khả Tân.

Trần Khả Tân do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định nói thật với Tăng Chí Vĩ. "Ba nữ nhân vật chính, hơn nữa đều chưa định xong?" Tăng Chí Vĩ trong điện thoại với ngữ khí rất khoa trương, nếu không phải biết tính cách của Trần Khả Tân, anh ta đã gần như nghĩ Trần Khả Tân đang trêu đùa mình.

Trần Khả Tân nói sơ qua ý tưởng tổng thể của bộ phim đó cho Tăng Chí Vĩ, lúc này Tăng Chí Vĩ mới hiểu rõ tình hình. "A Tân, đã vậy em có thể định ba người, cho anh xin một suất được không?" Trần Khả Tân vẻ mặt khó xử: "Anh Chí Vĩ, anh biết chuyện này cuối cùng vẫn phải qua phía anh Lâm, cho nên..." Tăng Chí Vĩ cắt lời: "Cái này em không cần lo, đương nhiên anh sẽ không giới thiệu bừa cho em, Lưu Gia Linh thì sao?

Danh tiếng, diễn xuất, ngoại hình đều được, em giới thiệu cô ấy qua, bên anh Lâm chắc không nói gì đâu nhỉ?" Trần Khả Tân suy nghĩ một chút, "Được rồi, vậy em thử xem sao." "Được, vậy chuyện này cứ quyết định vậy đi." Tăng Chí Vĩ vui vẻ cúp điện thoại, còn Trần Khả Tân bên này lại vẻ mặt sầu não, anh ta biết cuộc điện thoại của Tăng Chí Vĩ chỉ là khởi đầu, chờ tin tức lan ra, sẽ có càng nhiều người tìm đến anh ta.

Vừa về đến chỗ ở, điện thoại cố định lại reo lên. "Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là tìm anh đó." Ngô Quân Như khoanh chân ngồi

trên sofa, vừa cắn hạt dưa vừa xem TV, hoàn toàn không có ý định đứng dậy nghe điện thoại.

Trần Khả Tân bất lực đi qua, nhấc ống nghe, nói hai câu rồi đưa ống nghe cho Ngô Quân Như. "Tìm em đó." "Tìm em?" Ngô Quân Như bán tín bán nghi nhận lấy ống nghe, "Ông Ngô, sao ông đột nhiên gọi điện cho tôi vậy?" Ngô Quân Như chỉ nói vài câu, thời gian còn lại đều là bên kia nói. "Được rồi, ông Ngô, tôi sẽ cố gắng thử, nhưng có thành công hay không thì tôi không dám đảm bảo đâu." Ngô Quân Như cúp điện thoại, yếu ớt ngồi trở lại sofa.

Trần Khả Tân đặt tờ báo đang cầm xuống, hỏi: "Sao vậy?" "Là Ngô Tư Nguyên gọi điện đến, ông ấy nhờ em nói với anh một tiếng, có thể nào giữ cho bên ông ấy một vai diễn trong bộ phim của anh Lâm không." Ngô Quân Như vẻ mặt bất lực nhìn Trần Khả Tân. "Bây giờ em biết cái khó của anh rồi chứ?" Trần Khả Tân thở dài. "Trước đây quay phim Ngô Tư Nguyên đã giúp em một lần rồi, anh không thể để em cứ nợ ân tình của ông ấy mãi được chứ?" Ngô Quân Như bĩu môi giải thích. "Ông ấy muốn sắp xếp ai?" "Quan Chi Lâm." Trần Khả Tân suy nghĩ một hồi, cuối cùng gật đầu nói: "Trả lời ông ấy đi, cứ nói anh đồng ý." Khi Ngô Quân Như đang gọi điện thoại, Trần Khả Tân đã suy tính chuyện này, theo xu hướng hiện tại, anh ta và Ngô Quân Như mấy ngày tới chắc chắn sẽ bị các loại điện thoại làm phiền, xem ra có lẽ cần phải "đao nhanh chém rối" thôi.

Ngay khi Trần Khả Tân đang đau đầu vì ứng viên nữ nhân vật chính cuối cùng, trên TV vừa chiếu một bản tin giải trí.

Bộ phim võ hiệp 《Tân Long Môn Khách Sạn》 do Từ Khắc giám chế đã tổ chức họp báo vào hôm qua, ba diễn viên chính Lý Liên Kiệt, Lâm Thanh Hà, Trương Mạn Ngọc đồng loạt xuất hiện tại buổi họp báo, và diễn viên được quan tâm nhất đương nhiên là Trương Mạn Ngọc, đây là lần đầu tiên cô chính thức xuất hiện trước công chúng

sau khi rời Hong Kong vì scandal tình thư hồi đầu năm, hành động này cũng chính thức tuyên bố sự trở lại toàn diện của cô.

Vì cần sắp xếp lịch trình của cả ba diễn viên chính, nên 《Tân Long Môn Khách Sạn》 phải đợi đến sau Tết mới bắt đầu quay, xem đến đây, Trần Khả Tân đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Vai nữ nhân vật chính cuối cùng còn lại, Trần Khả Tân cảm thấy mình đã tìm được người thích hợp. -- Chu Ân chạy đến chiếc điện thoại công cộng ở cổng ký túc xá, cảm ơn người bạn học đã thông báo cho cô có điện thoại, rồi mới nhấc ống nghe lên. "Anh Lâm?" Chu Ân kinh ngạc kêu lên một tiếng, vội vàng bịt miệng, nhìn xung quanh, phát hiện không có ai chú ý đến hành động giật mình của cô, lúc này mới vỗ vỗ ngực, thở phào một hơi. "Hết phấn khích chưa?" Lâm Hựu Luân ở đầu dây bên kia trêu chọc một câu.

Hai má xinh đẹp của Chu Ân bất giác ửng hồng, hơi ngượng ngùng "Ừm" một tiếng. "Vậy anh có thể nói chuyện chính sự với em được rồi, tuyệt đối đừng như vừa rồi nữa, thêm một lần nữa là tai anh chịu không nổi đâu." Lâm Hựu Luân đánh tiếng trước với Chu Ân, sau đó mới nói cho cô biết, anh đã sắp xếp cho cô một vai diễn trong bộ phim mới.

Vì 《Vua Hài Kịch》 phải đến năm sau mới quay, Lâm Hựu Luân sau khi ký hợp đồng với Chu Ân tạm thời chưa sắp xếp vai diễn nào khác cho cô, chỉ bảo cô tiếp tục học thêm ở trường, vừa hay trong 10 nữ nhân vật chính của bộ phim mới có một vai thiếu nữ nổi loạn, nên Lâm Hựu Luân đã nghĩ đến Chu Ân.

Nghe được tin tức tốt lành này qua điện thoại, Chu Ân theo bản năng muốn phấn khích la lớn, nhưng lại nhớ đến những lời Lâm Hựu Luân vừa nói với cô, vội vàng hít một hơi thật sâu, tự nhắc nhở mình phải bình tĩnh.

Chương 666

"Trong bộ phim này chỉ có em là người mới, các diễn viên khác đều là minh tinh lớn, cho nên em phải chuẩn bị thật nghiêm túc, nếu không thể làm đạo diễn hài lòng, đoàn làm phim có thể thay người bất cứ lúc nào." Trước khi cúp điện thoại, Lâm Hựu Luân không quên nhắc nhở Chu Ân, để tránh cô quá phấn khích. "Em biết rồi ạ, em nhất định sẽ cố gắng hết sức!" Chu Ân nắm chặt tay vung lên trước điện thoại.

Lâm Hựu Luân đặt ống nghe xuống, cười lắc đầu, sau đó lại bấm một số khác.

Sau hai lần thông báo chuyển cuộc gọi, điện thoại mới được nối, nghe ra là giọng của Lâm Hựu Luân, bên kia im lặng mất mấy giây. "Lâm đại tài tử, đột nhiên gọi điện cho tôi, tìm tôi có chuyện gì vậy?" "Không có chuyện gì thì không thể gọi cho em à?" Lâm Hựu Luân đã lâu không gặp Củng Lợi, cũng không vội nói chính sự với cô, chỉ muốn trêu chọc cô trước. "Thôi đi, tôi đâu phải người nhà anh, nếu không có chuyện gì mà anh gọi cho tôi, vậy thì là chồn chúc tết gà, không có ý tốt rồi!" Củng Lợi không khách khí đáp lại một câu. "Được rồi, để không bị coi là chồn, vậy thì tôi chỉ đành biến không thành có vậy." Lâm Hựu Luân giả vờ bất lực thở dài: "À này, khi nào em về Hong Kong?" "Đây là cái anh nói là chính sự à?" Ngữ khí của Củng Lợi lập tức có chút bất mãn.

Lâm Hựu Luân ôm chiếc điện thoại, tựa nửa người trên bàn làm việc, "Sao, giận rồi à?" "Cả giới điện ảnh Hong Kong đều phải ngước nhìn anh, tôi chỉ là một diễn viên nhỏ bé sao dám giận anh chứ?" Củng Lợi rõ ràng là nói lời giận dỗi, Lâm Hựu Luân đương nhiên nghe ra. "Nhưng em là diễn viên Đại lục mà, đâu có nằm trong sự quản lý của

anh." Củng Lợi ở đầu dây bên kia bật cười khanh khách, "Được rồi, không lắm mồm nữa, nói đi, rốt cuộc tìm tôi có chuyện gì?" "Anh bên này có một vai diễn, muốn tìm em về làm khách mời một chút." "Chỉ là khách mời thôi à, chẳng có chút thành ý nào, hơn nữa ở Hong Kong anh còn lo không tìm được nữ diễn viên giúp anh diễn sao?" Củng Lợi trong điện thoại cười nhẹ, rõ ràng là cố ý làm khó Lâm Hựu Luân. "Vậy anh nói là muốn lừa em về Hong Kong, lý do này tổng thể cũng được chứ?" Củng Lợi bên kia đột nhiên không nói gì, đợi vài giây sau mới mở miệng: "Được rồi, lần này tôi đồng ý với anh, nhưng nhớ lần sau đổi một lý do tử tế hơn!" Lâm Hựu Luân còn chưa kịp nói gì, Củng Lợi đã cúp điện thoại.

Lâm Hựu Luân cầm ống nghe, cảm thấy phản ứng của Củng Lợi trong điện thoại có chút khó hiểu, nhún vai rồi đặt ống nghe trở lại. -- Trương Học Hữu đứng trước chiếc điện thoại, đeo tai nghe, ngẩng đầu ra hiệu OK với kỹ sư thu âm bên ngoài tấm kính cách âm.

Tiếng nhạc đệm nhẹ nhàng, hơi buồn vang lên bên tai, Trương Học Hữu nhắm mắt lại, trong đầu bắt đầu tưởng tượng ra một người đàn ông cô đơn bước đi trên đường, và bên cạnh anh ta, như những người qua đường, không ngừng thay đổi các loại phụ nữ khác nhau, nhưng tiếc là những người phụ nữ này cuối cùng đều rời bỏ anh ta, chỉ còn lại người đàn ông cô độc một mình bước về phía trước. "Lang thang qua bao nhiêu cửa sổ, ở bao nhiêu khách sạn, mới thấy chia ly cũng chẳng oan uổng..." Giọng hát ấm áp, trữ tình, hơi khàn cố ý, vang lên từ miệng Trương Học Hữu, cái cảm xúc buồn man mác đó, dường như đang lan tỏa trong không khí.

Trên hàng ghế phía sau kỹ sư thu âm, chỉ có hai người ngồi cô đơn, lúc này họ đều không nói gì, mà rất nghiêm túc và chăm chú lắng nghe bài hát này.

Lâm Hựu Luân thực sự đang nghe hát, lúc này anh đang cảm nhận

sự khác biệt giữa phiên bản 《Ái Tình Chuyển Di》 của Trương Học Hữu và phiên bản của Trần Dịch Tấn trong ký ức, còn Trần Khả Tân thì từ bài hát này, liên tưởng đến cốt truyện của 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》.

Đặc biệt là có một câu trong lời bài hát đề cập đến "sẽ thấy chia ly cũng chẳng oan uổng", đây chính là bức tranh chân thực về nhân vật nam chính sau khi chia tay vợ, mặc dù kịch bản của Lâm Hựu Luân không tập trung quá nhiều vào khía cạnh này, nhưng nỗi buồn của nhân vật nam chính có thể cảm nhận được qua từng câu chữ.

Sau khi nhân vật nam chính "lang thang qua mấy chiếc giường đôi, thay đổi mấy lần niềm tin", anh ta cuối cùng cũng tỉnh ngộ, hiểu rằng tình cảm của những "người phụ nữ" phù du như khói mây đó chỉ dùng để "chiêm ngưỡng", còn người thực sự đáng để "trân trọng" thì mình đã từ bỏ, đợi khi quay lại tìm vợ cũ thì lại phát hiện đối phương đã lấy chồng khác.

Khi nhân vật nam chính bị chồng của vợ cũ liên tục gọi là "tiền bối", khán giả có lẽ sẽ thấy buồn cười, nhưng nội tâm của nhân vật chính thực sự phải tràn đầy chua xót, đến khoảnh khắc này nhân vật nam chính mới thực sự nhận ra, bình dị mới là chân thật, những bữa mì mà vợ cũ nấu mỗi ngày chính là sự kết tinh của tình yêu, nhưng nhân vật nam chính đã vĩnh viễn đánh mất.

Trương Học Hữu trước khi thu âm bài hát này, rõ ràng đã nghiền ngẫm kỹ nội dung lời bài hát, cho nên khi thể hiện đã rất tốt "hát" ra khung cảnh trong lời bài hát, ngay cả những người chưa xem kịch bản cũng rõ ràng bị cảm xúc trong tiếng hát cuốn đi.

Trần Khả Tân cảm thấy Trương Học Hựu hát đã rất hay rồi, nhưng không biết vì sao, Lâm Hựu Luân bên này vẫn có vẻ chưa hài lòng lắm, liên tục yêu cầu Trương Học Hựu thu ba lần, mỗi lần hát

xong anh ta đều trực tiếp chỉ ra cho Trương Học Hựu, đoạn nào, câu nào nên giải phóng cảm xúc thế nào, cho đến khi anh ta hoàn toàn hài lòng.

Khi Trương Học Hựu hát xong lần cuối, trên trán đã bắt đầu rịn những hạt mồ hôi li ti, khi được kỹ sư thu âm thông báo, bảo anh ra ngoài Lâm Hựu Luân có chuyện muốn nói với anh, anh còn tưởng Lâm Hựu Luân vẫn không hài lòng với lần hát này, trong lòng không khỏi kêu khổ không ngừng.

Ban đầu Trương Học Hữu nhận được bản nhạc 《Ái Tình Chuyển Di》 mà Lâm Hựu Luân gửi đến, lập tức bị lời bài hát cuốn hút, không chút do dự đồng ý nhận công việc thể hiện ca khúc chủ đề cho bộ phim này, cứ nghĩ sẽ rất dễ dàng hoàn thành, nhưng không ngờ yêu cầu của Lâm Hựu Luân lại nghiêm khắc đến vậy. "Anh lau mồ hôi đã, uống chút nước rồi chúng ta nói chuyện tiếp." Lâm Hựu Luân gọi Trương Học Hữu đến trước mặt, nhưng lại không đề cập gì đến chuyện thu âm lại, lúc này Trương Học Hữu mới thở phào một hơi.

Anh nhận lấy khăn từ nhân viên bên cạnh để lau mồ hôi, nhưng không cầm cốc nước.

Lâm Hựu Luân và Trần Khả Tân ngồi đó đều không nhắc đến chuyện uống nước, Trương Học Hữu một mình uống nước chắc chắn là không thích hợp. "Học Hữu, chắc anh cũng biết rồi, bài hát này là ca khúc chủ đề thu âm cho một bộ phim, và trong bộ phim này hiện tại còn một vai diễn, tôi muốn mời anh đến làm khách mời một chút, không biết anh có hứng thú không?" Lâm Hựu Luân không vòng vo gì, trực tiếp nói ra ý của mình.

Ý tưởng này là của Trần Khả Tân đưa ra, mời Trương Học Hữu đóng vai chồng thứ hai của vợ cũ nhân vật nam chính trong phim.

Sau khi Trương Quốc Vinh và Đàm Vịnh Lân lần lượt tuyên bố rút

lui khỏi các giải thưởng âm nhạc, Trương Học Hữu nghiễm nhiên trở thành nam ca sĩ được săn đón nhất làng nhạc Hong Kong, mời anh ta đến làm khách mời trong bộ phim này, thực chất là để tạo chủ đề và thu hút doanh thu phòng vé.

Điều này giống như năm xưa Ngô Vũ Sâm mời Trương Quốc Vinh đóng 《Anh Hùng Bản Sắc》, lúc đó diễn xuất của Trương Quốc Vinh vẫn chưa được công nhận rộng rãi như bây giờ, Ngô Vũ Sâm kéo Trương Quốc Vinh vào, chỉ là muốn thu hút fan của Trương Quốc Vinh đến ủng hộ bộ phim này, đồng thời tăng thêm yếu tố cá cược cho việc tuyên truyền phim.

Nếu là người khác mở lời mời, Trương Học Hữu có thể còn phải thông qua người quản lý của mình để hỏi về vai diễn và thù lao, nhưng Lâm Hựu Luân mở lời mời, anh ta đương nhiên không chút do dự đồng ý ngay.

Hiện tại các nghệ sĩ đều thịnh hành phát triển song song ở cả ca đàn và ảnh đàn, hiện tượng hát hay thì diễn cũng tốt rất phổ biến ở Hong Kong, Trương Học Hữu tự nhiên cũng không thể tránh khỏi, hơn nữa diễn xuất bản thân của anh ta thực sự cũng rất tốt.

Mà muốn phát triển trong giới điện ảnh Hong Kong, Lâm Hựu Luân là sự tồn tại tuyệt đối không thể bỏ qua, lúc này nhận lấy một ân tình, biết đâu sau này có ngày lại dùng đến.

Sau khi đồng ý làm khách mời, thực ra Trương Học Hữu không còn việc gì ở đây nữa.

Lâm Hựu Luân nói nhỏ vài câu với Trần Khả Tân, ngẩng đầu lên thấy Trương Học Hữu vẫn đứng đó chưa đi, vẻ mặt như có điều muốn nói nhưng lại thôi, liền cười hỏi anh ta còn chuyện gì nữa. "Anh Lâm, tôi muốn đưa bài 《Ái Tình Chuyển Di》 này vào album mới của tôi, không biết anh có thể đồng ý không?" Lâm Hựu Luân còn

tưởng là chuyện gì lớn, vốn dĩ anh mời Trương Học Hữu hát bài này, chính là muốn tặng bài hát này cho anh ta, bây giờ Trương Học Hữu chủ động đề xuất, anh đương nhiên sẽ không từ chối.

Trương Học Hữu mãn nguyện rời đi, Lâm Hựu Luân và Trần Khả Tân ở lại phòng thu âm, tiếp tục nói về việc sắp xếp cụ thể các vai diễn còn lại trong 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》. "Vai thiếu nữ nổi loạn này, tôi chuẩn bị sử dụng một người mới, cô ấy tên là Chu Ân, là một học sinh của trường Nghệ thuật Hong Kong, ngày mai tôi sẽ kêu người đưa cô ấy đến gặp anh; sau đó vai cô gái mua nhà, tôi đã liên hệ với Củng Lợi bên Đại lục, một thời gian nữa cô ấy sẽ quay về để quay bổ sung đoạn phim này, hai vai của tôi đã sắp xếp như vậy, bây giờ anh nói về tình hình bên anh đi." "Bên tôi đã xác định ba diễn viên, lần lượt là Lưu Gia Linh, Quan Chi Lâm và Trương Mạn Ngọc." Trần Khả Tân dừng một chút, tiếp tục nói: "Lưu Gia Linh tôi chuẩn bị để cô ấy đóng vai cô gái tìm chồng, Tiêu Phương Phương đóng mẹ của cô ấy.

Quan Chi Lâm đóng vai người phụ nữ yêu thú cưng hơn bạn trai, Trương Mạn Ngọc đóng vai cô gái nhà giàu." Trần Khả Tân vừa nói ra suy nghĩ của mình, vừa để ý đến biểu cảm trên mặt Lâm Hựu Luân, thấy anh ta nghe xong không có phản ứng gì, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Là đồng ý hay không đồng ý đây?

Lâm Hựu Luân tự mình cũng đang suy nghĩ vấn đề này, anh rất rõ ràng trong danh sách ba người mà Trần Khả Tân đưa ra, ít nhất một đến hai người đều là thông qua "quan hệ" mà vào, nhưng điều này không có vấn đề gì lớn.

Cái lý lẽ "nước quá trong thì không có cá, người quá xét nét thì không có bạn" Lâm Hựu Luân rất rõ, huống hồ là trong giới giải trí,

chuyện này anh ta cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt.

Lưu Gia Linh và Quan Chi Lâm tuy rằng trong các bộ phim đều đóng vai bình hoa di động là chính, nhưng cả hai đều là những diễn viên có thể được xếp vào hàng "bình hoa xinh đẹp", hơn nữa danh tiếng bản thân cũng không tệ.

Điều duy nhất khiến Lâm Hựu Luân bất ngờ là Trương Mạn Ngọc, anh ta không ngờ Trần Khả Tân lại có thể thuyết phục Trương Mạn Ngọc xuất hiện, đây cũng có thể coi là một niềm vui bất ngờ. -- Phim trường Gia Hòa ở Phủ Sơn Đạo, cảnh đầu tiên của 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 đang được quay.

Trước ống kính, Vương Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân ngồi đối diện. "Ly hôn à?

Ly hôn thì anh cho em một lý do đi." Vương Tổ Hiền đập đũa xuống bàn, trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân ngả người ra sau, tựa vào lưng ghế, nới lỏng cà vạt áo sơ mi, vẻ mặt như đã buông xuôi. "Được, em ở nhà vĩnh viễn mặc chiếc áo len màu tím này, vĩnh viễn mặc chiếc áo len màu tím này, anh ghét nhất màu tím em biết không?

Anh ghét nhất nhìn thấy màu tím!" Ống kính máy quay số hai hướng về phía Vương Tổ Hiền, lúc này đáng lẽ cô ấy phải nói thoại, nhưng nhìn biểu cảm của Lâm Hựu Luân lúc này, cô ấy đột nhiên không nhịn được, bật cười khanh khách. "Cắt!" Trần Khả Tân hô dừng.

Vương Tổ Hiền bịt miệng cười không ngừng, vẫy tay với Trần Khả Tân nói: "Đạo diễn, xin lỗi, tôi không cố ý, nhưng tôi vừa nhìn thấy dáng vẻ của anh ấy là muốn cười." Lâm Hựu Luân thắt lại cà vạt, nhìn Vương Tổ Hiền hỏi: "Dáng vẻ của tôi buồn cười lắm à?" Trần Khả Tân bất lực nhún vai, chỉ nói nghỉ vài phút, sau đó sẽ tiếp

tục quay đoạn này.

Lúc này A Kiệt, trợ lý của Lâm Hựu Luân bước vào, ghé sát tai Lâm Hựu Luân, nói nhỏ vài câu.

Trần Khả Tân đang ở đó sắp xếp cảnh quay tiếp theo nên quay như thế nào, Lâm Hựu Luân gọi anh ta ra một bên. "Hôm nay tôi có chút việc, cảnh này để ngày mai quay đi." Lâm Hựu Luân đã chào hỏi Vương Tổ Hiền, nói xong liền trực tiếp dẫn A Kiệt đi.

Ngô Quân Như vừa lúc đến thăm đoàn làm phim, khi bước vào thì vừa vặn lướt qua Lâm Hựu Luân, cô vừa đi vừa quay đầu lại, trong lòng đang thắc mắc, sao cảnh quay hôm nay lại kết thúc nhanh vậy?

Đợi đến khi gặp Trần Khả Tân, cô mới biết hóa ra là Lâm Hựu Luân có việc phải đi trước.

Chương 667

Khi riêng tư không có người khác, Trần Khả Tân thở dài, than thở với Ngô Quân Như: "Bây giờ em biết làm đạo diễn như anh khó khăn thế nào rồi chứ?

Diễn viên đều không phải người anh có thể quản, diễn tốt hay diễn dở hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của họ." "Anh đừng nói vậy mà, nhìn mặt anh Lâm, em nghĩ sẽ không ai tùy tiện đối phó với chuyện này đâu." Ngô Quân Như an ủi Trần Khả Tân nói.

Trần Khả Tân nhún vai không đồng tình cũng không phản đối, không nói gì thêm. -- Phim trường Phủ Sơn Đạo nằm trên một sườn dốc dựa lưng vào một ngọn núi, cách Phủ Sơn Đạo không xa là đường Thanh Thủy Loan, từ con đường núi quanh co này có thể đi thẳng đến phim trường Thiệu Thị ở Thanh Thủy Loan, năm xưa Trâu Văn Hoài, Hà Quán Xương "phản bội" Thiệu Thị, thành lập Gia Hòa, xin chính phủ cấp mảnh đất này để xây phim trường mới, rồi cứ thế "đứng gác" ngay "cổng" Thiệu Thị.

Trong phim trường Gia Hòa có một tòa nhà mà nội bộ nhân viên gọi là "nhà kính", năm xưa văn phòng của Hứa Quán Văn, Thành Long, Hồng Kim Bảo đều ở trong đó, bây giờ nơi đây đã được cải tạo thành nơi tiếp đón khách, Thái Lan và Tra Truyền Thù đang đợi trong một căn phòng ở đây.

Lâm Hựu Luân bước vào phòng, Thái Lan và Tra Truyền Thù đều đứng dậy. "Anh Lâm, cuối cùng cũng không phụ lòng mong đợi, bộ phim tài liệu 《Hương vị châu Âu trên đầu lưỡi》 của chúng tôi đã quay xong rồi." Thái Lan nói xong, Tra Truyền Thù hơi tiếc nuối nhún vai, "Vì bản phim quá nặng, điều kiện bảo quản lại hơi đặc biệt, nên

không thể trực tiếp mang đến được, nhưng chúng tôi đã giao bản phim đã cắt dựng cho Gia Nghị Tuyến Điện Ảnh rồi." "Hai vị vất vả rồi, tối nay tôi sẽ mời tiệc đón gió cho hai vị." Lâm Hựu Luân bắt tay Thái Lan và Tra Truyền Thù.

Việc quay và sản xuất 《Hương vị châu Âu trên đầu lưỡi》 mất hai năm, theo đề cương kịch bản mà Lâm Hựu Luân đưa ra, tiêu tốn gần 40 triệu đô la Hồng Kông, đoàn làm phim đã đi qua hơn 70 địa điểm quay ở Đại lục, giai đoạn đầu Thái Lan và Tra Truyền Thù còn khảo sát thực địa ở Đại lục hơn ba tháng, hành trình hơn 40.000 km, khai thác được không ít những câu chuyện ẩm thực cảm động, tổng cộng làm ra 7 tập.

Tiễn Thái Lan và Tra Truyền Thù đi xong, Lâm Hựu Luân lập tức gọi điện cho Hoàng Lập Thành ở phân xã Tân Hoa xã tại Hong Kong, thông báo tin tức này cho anh ta.

Nghe nói bộ phim tài liệu này đã quay xong, Hoàng Lập Thành cũng rất vui, nhưng Lâm Hựu Luân lại mời anh ta đến xem bộ phim này ở Bảo tàng Khoa học Hong Kong mới khánh thành, chưa chính thức mở cửa, điều này khiến anh ta hơi khó hiểu.

Cúp điện thoại, Hoàng Lập Thành mời Trần Nhiên và Lưu Đạt đến văn phòng của mình. "Một bộ phim tài liệu quay hơn hai năm, tiêu tốn hơn 40 triệu, cuối cùng lại chỉ quay được 7 tập, thằng nhóc này không phải đang đùa chúng ta chứ?" Vì 《Hương vị châu Âu trên đầu lưỡi》 được quay đặc biệt theo yêu cầu của chính phủ Đại lục, bên Trần Nhiên cũng không cài người vào để thăm dò tin tức, anh ta, người phụ trách tình báo, cũng biết rất ít về bộ phim tài liệu này.

Một bộ phim tài liệu tổng cộng chưa đến 7 tiếng, chi phí sản xuất lại cao đến mấy chục triệu, điều này quả thực khó mà tưởng tượng được. "Bên tôi thì có nhận được một chút tin tức, nói rằng bộ phim tài

liệu này hình như đã sử dụng một loại công nghệ quay phim tiên tiến nhất ở Mỹ, vì chi phí quá đắt đỏ, Hollywood quay phim cũng không dùng, chỉ khi quay phim tài liệu mới sử dụng một chút, hơn nữa để trình chiếu loại phim này, đòi hỏi rất cao về thiết bị trình chiếu, kích thước màn hình, thời gian xây dựng Bảo tàng Khoa học Hong Kong trước đây, Lâm Hựu Luân từng quyên góp một khoản tiền, nói là giúp xây dựng một phòng chiếu phim, tôi nghĩ anh ta chính là chuẩn bị cho bộ phim tài liệu này." Lưu Đạt mở miệng nói. "Thằng nhóc đó quyên tiền cho Bảo tàng Khoa học chỉ để trình chiếu bộ phim tài liệu này, điều này thật quá..." Trần Nhiên tặc lưỡi, từ "phá gia chi tử" cuối cùng vẫn nhịn không nói ra.

Lưu Đạt hút một hơi thuốc: "Cái này khó nói lắm, thằng nhóc này làm việc đều đi một bước nhìn ba bước, bây giờ anh thấy nó chỉ vì làm chuyện này, có lẽ sau này nó còn có công dụng lớn hơn." Trần Nhiên vẫn còn một điểm không hiểu: "Vậy bộ phim tài liệu này theo lời anh nói, ở trong nước căn bản không có chỗ nào để chiếu à?" "Chắc chắn sẽ được chuyển đổi sang định dạng thông thường, hơn nữa trọng tâm của bộ phim này khi quay ra cũng không phải muốn chiếu ở trong nước, cho nên cái này anh không cần lo lắng." Lưu Đạt giải thích.

Trần Nhiên gật đầu: "Được rồi, đến lúc đó chúng ta sẽ đi cùng lão Hoàng để góp vui, xem rốt cuộc thằng nhóc này trong hồ lô bán thuốc gì." Sau khi chuyện này được thương lượng xong, Trần Nhiên có việc thì đi trước, Lưu Đạt tiếp tục ở lại văn phòng của Hoàng Lập Thành, thấy anh ta vẻ mặt nhíu chặt mày, liền biết anh ta còn có chuyện khác trong lòng. "Lão Hoàng, anh đang lo lắng chuyện gì vậy?" "Trung ương ban đầu giao cho chúng ta nhiệm vụ là tìm Lâm Hựu Luân quay một bộ phim tài liệu có thể cải thiện hình ảnh quốc tế của nước ta, bây giờ nội dung anh ta quay lại nói về ẩm thực châu Âu." Hoàng Lập

Thành nói đến đây, Lưu Đạt đã đoán được suy nghĩ trong lòng anh ta. "Cho nên anh lo lắng bộ phim tài liệu này không thể làm Trung ương hài lòng?" Hoàng Lập Thành gật đầu.

Lưu Đạt bắt đầu phân tích cho Hoàng Lập Thành nghe: "Đứng trên lập trường của anh, nhìn nhận như vậy rất bình thường, nhưng nếu anh đổi một góc độ, đứng trên lập trường của Lâm Hựu Luân, anh nghĩ anh ta sẽ không có sự cân nhắc về mặt này sao, số tiền anh ta bỏ ra cho bộ phim tài liệu này và phòng chiếu của Bảo tàng Khoa học Hong Kong đều là thật, anh nghĩ anh ta sẽ làm cái loại chuyện tốn sức mà không được lòng sao?" Hoàng Lập Thành châm cho mình một điếu thuốc: "Ý anh là, bộ phim tài liệu này còn có ẩn ý khác?" Lưu Đạt nhún vai: "Cái này tôi cũng chỉ là suy đoán, đợi đến lúc đó đi xem chẳng phải sẽ biết sao?" -- Bảo tàng Khoa học Hong Kong mới khánh thành, vào ngày 23 tháng 11 đã đón những vị khách đầu tiên.

Các phòng trưng bày khác của Bảo tàng Khoa học vẫn đang trong quá trình trang trí nội thất, chỉ có phòng chiếu của Bảo tàng Khoa học được đặt theo tên Lâm Hựu Luân chính thức đi vào hoạt động, trong ba tháng tiếp theo, nơi đây sẽ liên tục chiếu bộ phim tài liệu 《Hương vị châu Âu trên đầu lưỡi》.

Thomas đến khá sớm, trước tiên đã được nhân viên hướng dẫn tham quan toàn bộ phòng chiếu, sau đó khi gặp Lâm Hựu Luân, anh ta càng không ngừng thốt lên những lời kinh ngạc từ tận đáy lòng. "Anh Lâm, không ngờ anh lại dùng công nghệ IMAX để quay một bộ phim tài liệu về châu Âu, thật sự quá bất ngờ!" "Không biết ông Thomas nhìn nhận thế nào về công nghệ này?" Lâm Hựu Luân hỏi một câu ngoài lề.

Thomas nhún vai: "Chi phí quay và chi phí trình chiếu, nhất định phải giải quyết hai vấn đề này, công nghệ này mới có thể thực sự phổ biến, anh cũng biết đó, công nghệ này từ năm 67 được phát minh, cho

đến bây giờ cũng chỉ giới hạn sử dụng trong một số bảo tàng khoa học, muốn thực sự quảng bá rộng rãi, nhất định phải có những công nghệ mới khác để thúc đẩy." Thomas không biết xu hướng tương lai, có thể đưa ra phán đoán như vậy đã là rất khó khăn rồi, trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, việc IMAX có thể được quảng bá trong lĩnh vực phim thương mại, phần lớn là do kết quả của việc thúc đẩy công nghệ quay phim 3D.

Nội bộ công ty Cực Quang đã bắt đầu nghiên cứu về quay phim 3D, muốn đạt được thành quả e rằng phải đợi thêm vài năm nữa.

Lâm Hựu Luân bỏ công sức lớn sử dụng công nghệ IMAX để quay 《Hương vị châu Âu trên đầu lưỡi》, mục đích chỉ là muốn đưa công nghệ này vào trước, để nhiều người hiểu hơn, chờ đến khi thời cơ chín muồi, kế hoạch rạp chiếu phim IMAX và phim IMAX có thể triển khai đồng bộ.

Lâm Hựu Luân và Thomas về chủ đề công nghệ IMAX vẫn chưa thảo luận xong, lại có khách đến, cuộc thảo luận của hai người đành phải vội vàng kết thúc.

Buổi chiếu đầu tiên, Lâm Hựu Luân chủ yếu mời một số bạn bè trong giới văn hóa, truyền thông Hong Kong, đồng thời Trâu Văn Hoài, Hà Quán Xương trong giới điện ảnh cũng nhận được lời mời.

Trong nhóm khách này, Trâu Văn Hoài, Hà Quán Xương cố ý đi sau cùng, để có thể ở lại nói chuyện với Lâm Hựu Luân. "Anh Lâm, tôi nghe nói anh đã bỏ ra hơn 40 triệu để quay bộ phim tài liệu này, thật là hào phóng!" Nếu nói bộ phim tài liệu này thực sự tiêu tốn 40 triệu, Trâu Văn Hoài có chút không tin, nhưng phim tài liệu đã tuyên truyền ra ngoài như vậy, anh ta cũng chỉ có thể nói theo. "Tôi tin ông Trâu xem xong bộ phim tài liệu này sẽ hiểu rõ số tiền này đã được chi vào đâu, hai vị xin mời vào!" Lâm Hựu Luân cũng không giải thích

nhiều, nhưng trong lời nói và cử chỉ lại thể hiện sự tự tin cực lớn.

Trâu Văn Hoài, Hà Quán Xương nhìn nhau, ban đầu lần này đến hoàn toàn là để nể mặt Lâm Hựu Luân, nhưng bây giờ họ lại nảy sinh vài phần hứng thú với bộ phim tài liệu này. "Vậy chúng ta cứ chờ xem sao." Hai người gật đầu với Lâm Hựu Luân, đồng loạt bước vào phòng chiếu phim.

Hoàng Lập Thành cùng đoàn người, do thân phận đặc biệt, chỉ gật đầu chào Lâm Hựu Luân ở cửa phòng chiếu, cách chào hỏi này cả hai bên đều ngầm hiểu.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên Bảo tàng Khoa học, các vị khách lần lượt bước vào bên trong phòng chiếu.

Phần phía trước nhất của đại sảnh bố trí hình quạt là một màn hình khổng lồ, nhân viên bên trong còn đặc biệt giới thiệu kích thước của màn hình này cho mọi người: rộng 22 mét, cao 16 mét, là màn hình lớn nhất Hong Kong hiện nay.Khi Hoàng Lập Thành cùng hai người còn lại ngồi xuống, nghe thấy có người thì thầm bàn tán phía sau.

“Phòng chiếu này thiết kế có hơi không hợp lý, màn hình lớn như vậy, chỗ ngồi của khán giả nên lùi xa hơn một chút mới phải.” “Nói không chừng là người ta cố ý thiết kế như vậy, anh không để ý thấy thiết bị chiếu ở đây cũng không giống mấy rạp chiếu phim thông thường sao?” “Đây là chiếu phim tài liệu, không phải phim điện ảnh, nội dung không hay thì hình ảnh có quay tốt đến mấy cũng có tác dụng gì?” “Quả thực, Lâm Hựu Luân viết tiểu thuyết, quay phim điện ảnh thì rất giỏi, nhưng phim tài liệu muốn quay hay, cần có nhiều nền tảng văn hóa sâu sắc hơn, chỉ không biết anh ta có làm được điều này không.”Mấy người đó ở hàng ghế phía sau tranh luận về vấn đề này, phía trước Trần Nhiên quay đầu lại, thì thầm vào tai Hoàng Lập

Thành: “Ông Hoàng, ông thấy bộ phim tài liệu này có đáng tin cậy không?” “Cứ xem đã.” Hoàng Lập Thành lúc này cũng không tiện đưa ra phán đoán.Đèn trong phòng chiếu dần tối, hình ảnh bắt đầu hiện lên trên màn hình.

Ngay từ đoạn mở đầu với hiệu ứng động màn hình thủy mặc, đã cho thấy sự dụng tâm của nhà sản xuất, và cùng với lời dẫn tiếng Anh vang lên, từng khung cảnh thiên nhiên hùng vĩ hiện ra trước mắt khán giả: cao nguyên, rừng núi, hồ, đường bờ biển, những cảnh này lần lượt được chiếu trên màn hình.

Hoàng Lập Thành chăm chú nhìn màn hình, lông mày vô thức nhíu lại.

Ông đã phát hiện ra rằng bộ phim tài liệu này thực sự không giống với những bộ phim tài liệu thông thường về ẩm thực, và một trong số những người ngồi phía sau ông đột nhiên nói một câu.

“Đây không phải quay bằng máy quay thông thường.” Sau lời nhắc nhở đó, những người khác mới phát hiện ra rằng, hình ảnh được chiếu trên màn hình không phải là rõ nét bình thường, hình ảnh như vậy đã gần như không khác gì so với nhìn bằng mắt thường ngoài đời thực, ngay cả những bộ phim kinh phí hàng trăm triệu cũng không có bộ nào đạt được tiêu chuẩn hình ảnh như vậy.Trâu Văn Hoài, Hà Quán Xương cũng ngay lập tức phát hiện ra tình huống này, hai người đã bắt đầu bàn tán về việc này.

“Nghe nói bên Mỹ có một loại công nghệ IMAX, sử dụng phim nhựa 70mm đặc biệt để quay, độ rõ nét hình ảnh khi chiếu trên màn hình lớn như thế này có hiệu quả vô cùng kinh ngạc, chỉ có điều chi phí quá đắt nên chưa được phổ biến ứng dụng… Ông Lâm quay bộ phim tài liệu này, chắc chắn đã sử dụng công nghệ như vậy, thảo nào anh ấy lại quyên góp một phòng chiếu như vậy cho Bảo tàng Khoa

học, chiếu ở rạp chiếu phim thông thường hoặc trên tivi thì thật sự không thể thể hiện được hiệu quả như vậy." Hà Quán Xương tặc lưỡi, bây giờ ông ấy thực sự đã bị sự mạnh tay lần này của Lâm Hựu Luân làm cho thán phục.

"Vậy thì, 40 triệu chi phí sản xuất đều đã có căn cứ rồi sao?" Trâu Văn Hoài cẩn thận nhìn màn hình lớn, vẻ mặt nghiêm túc.

Quen biết bao nhiêu năm như vậy, Hà Quán Xương làm sao có thể không nhìn ra suy nghĩ trong lòng Trâu Văn Hoài.

"Ông có phải đang nghĩ, nếu dùng công nghệ IMAX để quay phim điện ảnh sẽ có hiệu quả thế nào không?" Trâu Văn Hoài quay đầu nhìn Hà Quán Xương, hỏi lại: "Ông có nghĩ rằng Lâm Hựu Luân lại không có suy nghĩ như vậy không?

Nếu anh ta không có suy nghĩ như vậy, làm sao có thể bỏ ra công sức lớn như vậy để quay một bộ phim tài liệu như thế này?

Có lẽ việc ứng dụng thương mại của công nghệ này còn chưa trưởng thành, nhưng anh ta đã bắt đầu chuẩn bị, mục đích cuối cùng chắc chắn là muốn ứng dụng công nghệ này vào phim điện ảnh thương mại." "Tôi thấy đây là chuyện tốt, Lâm Hựu Luân hoàn thiện công nghệ này, sau đó chúng ta cũng có thể được hưởng lợi." Trâu Văn Hoài thở dài một hơi, "Nhưng cứ như vậy, sau này chúng ta quay phim điện ảnh vẫn sẽ bị anh ta dắt mũi." Hà Quán Xương bất lực nhún vai, "Đây cũng là điều không thể tránh khỏi, ai bảo ngày xưa chúng ta một niệm sai lầm, để anh ta trở nên lớn mạnh chứ?" "Điểm này thì tôi không hối hận, nếu ngày xưa chúng ta đè ép anh ta, thì sẽ đẩy anh ta sang Tân Nghệ Thành hoặc Thiệu Thị, như vậy ông có nghĩ Gia Hòa còn có thể đi đến ngày hôm nay không?" Trâu Văn Hoài lắc đầu, "Tôi chỉ không hiểu, rất nhiều chuyện anh ta làm mấy năm nay, cho tôi cảm giác như đang chạy đua với thời gian, với vị trí hiện tại

của anh ta, hoàn toàn có thể đi thong dong hơn một chút, giống như bộ phim tài liệu hiện tại này, công nghệ IMAX mà ông vừa nhắc đến, tôi nghĩ trong vòng mười năm đều rất khó được quảng bá và ứng dụng, anh ta bây giờ đã đem nó ra, có phải là quá vội vàng một chút không?" Hà Quán Xương xòe hai tay, "Thế nên tôi mới nói anh ta giống như một bí ẩn, thực ra chúng ta từ trước đến nay chưa bao giờ thực sự hiểu rõ anh ta."Trâu Văn Hoài, Hà Quán Xương bên này đã từ phim tài liệu chuyển sang thảo luận về Lâm Hựu Luân, còn bên kia, chủ đề của Hoàng Lập Thành, Trần Nhiên lại vẫn dừng lại ở nội dung trong phim tài liệu.

"Đây là Địch Khánh của Vân Nam, một người bạn lớn lên cùng tôi trong một khu tập thể trước đây từng ở trong quân đội ở đây, khi về còn mang cho tôi một túi nấm dại mà anh ấy nói là ở đây, nhưng là phơi khô, cảm giác hương vị bình thường, tươi nướng lên thật sự ngon đến vậy sao?" Trần Nhiên nhìn màn hình nhíu mày nói.

"Ở các nhà hàng cao cấp của Hong Kong có thể bán vài trăm tệ một đĩa, ông nghĩ sao?" Hoàng Lập Thành không hề nghi ngờ những gì bộ phim tài liệu nói, bởi vì giá thị trường là thước đo trực quan nhất thể hiện giá trị của một thứ gì đó, tất nhiên bỏ qua chi phí vận chuyển, giá của loại nấm tùng nhung được nhắc đến trong phim cũng đắt đến kinh ngạc.

Trần Nhiên gật đầu, sau đó nhắc nhở: "Vậy thì ông phải tranh thủ khi bộ phim tài liệu này chưa được phát sóng rộng rãi, nhanh chóng báo cáo lên trung ương, nhắc nhở chính quyền địa phương về giá của thứ này, để họ tiến hành một số tuyên truyền cần thiết, đừng để người dân địa phương tùy tiện bán đi." Xuất phát điểm của Trần Nhiên là tốt, nhưng ông ấy đã nghĩ quá đơn giản về việc này.

"Ông không xem phim tài liệu nói sao?

Sản lượng nấm tùng nhung ở địa phương quá lớn, hơn nữa lại không dễ bảo quản, trong tình huống kênh tiêu thụ hiện tại không thuận lợi, muốn bán được giá cũng không dễ dàng đâu." Hoàng Lập Thành chỉ ra.

"Cũng nên nghĩ cách, nếu làm tốt thì cũng là một khoản thu ngoại thương mà." Trần Nhiên nhắc một câu như vậy xong, cũng không tiếp tục chủ đề này nữa.Bộ phim tài liệu trên màn hình đã kể xong nội dung về nấm tùng nhung, tiếp theo lại kể về măng đông của Chiết Giang, muối giếng ở vùng núi phía bắc Đại Lý tỉnh Vân Nam, cũng như củ sen của tỉnh Hồ Bắc, nhưng những câu chuyện này không đơn thuần kể về những nguyên liệu thực phẩm này, mà là thông qua cô gái dân tộc thiểu số Trác Mã hái nấm tùng nhung, ông Bao đào măng, ông Hoàng ướp muối làm giăm bông, và hai anh em đào củ sen, thông qua kể chuyện của họ, để phản ánh trạng thái cuộc sống chân thực của người dân đại lục ở các vùng miền khác nhau.Sau hơn nửa tiếng bộ phim tài liệu kết thúc, mọi người đều vẫn còn lưu luyến, chỉ có điều tập tiếp theo phải đến ngày mai mới phát sóng, không ít người đã bắt đầu hỏi thăm khắp nơi về cách để có được vé chiếu tập tiếp theo.

"Tôi thấy chi bằng đợi thằng nhóc đó chuyển phim sang định dạng thông thường, rồi chúng ta xin về xem một mạch hết thì hơn, xem từng tập thế này câu dẫn sự tò mò quá." Trần Nhiên thực sự rất hứng thú với bộ phim tài liệu này, đặc biệt là một người như ông ấy đã tiếp xúc với rất nhiều phim tài liệu trong nước, 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》 cho ông ấy cảm giác hoàn toàn khác biệt.

"Ông phải nghĩ kỹ đấy, hình ảnh đã chuyển đổi chắc chắn sẽ không tốt bằng bây giờ, xem qua loại hình ảnh chất lượng cao này rồi, rồi lại đi xem loại hình ảnh chất lượng thấp đó, tôi lo ông sẽ không chịu được." Lưu Đạt ở bên cạnh trêu một câu.

Trần Nhiên bĩu môi, "Bộ phim tài liệu này không phải sẽ được

chiếu ở đây hơn 3 tháng sao?

Không được thì tôi sau này lại tìm thời gian đến xem vậy.”Ngay lúc hai người đang nói chuyện, Hoàng Lập Thành đã đi về phía Lâm Hựu Luân.

“Ông Lâm, có thể cho tôi nói chuyện riêng một lát không?” Lâm Hựu Luân gật đầu, nói lời xin lỗi với mấy người đang nói chuyện bên cạnh, sau đó đi cùng Hoàng Lập Thành sang một bên.

Chương 668

"Trước hết xin chúc mừng ông Lâm, tôi thấy bộ phim tài liệu này quay rất thành công!" Lâm Hựu Luân nhún vai, cười nói: "Ông Hoàng quá khen rồi, bây giờ nói về chủ đề này còn hơi sớm, bộ phim tài liệu này có thành công hay không, phải đợi đến khi phát sóng ở nước ngoài mới biết được." Hoàng Lập Thành gật đầu, bỏ qua lập trường thân phận của cả hai, ông ấy luôn rất ngưỡng mộ thái độ thực tế của Lâm Hựu Luân.

"Vậy tôi cũng không vòng vo với ông Lâm nữa, lần này tôi đến tìm anh chủ yếu là có hai việc, một là xác định khi nào bộ phim tài liệu này có thể công chiếu ở trong nước; hai là muốn hỏi ông Lâm một chút, muốn chiếu phim IMAX giống như Bảo tàng Khoa học Hong Kong, có phải còn cần phải mua sắm thiết bị chuyên dụng từ nước ngoài không?" "Vấn đề đầu tiên bên tôi đã chuẩn bị xong rồi, đợi phim tài liệu chuyển đổi định dạng xong, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa sang đại lục để phát sóng; còn về vấn đề thứ hai, công nghệ IMAX thuộc sở hữu của một công ty ở Canada, tôi hiện đang hợp tác với họ, việc này tôi cũng đang muốn tìm ông Hoàng để bàn bạc, tôi chuẩn bị quyên tặng xây dựng một phòng chiếu IMAX như vậy ở thủ đô, hy vọng ông Hoàng có thể giúp tôi tìm một đơn vị tiếp nhận thích hợp." Lâm Hựu Luân vừa nói ra ý tưởng này, Hoàng Lập Thành lập tức xúc động muốn bắt tay anh một lần nữa.

"Ông Lâm có ý tưởng như vậy, tôi đại diện chính phủ đại lục nhiệt liệt hoan nghênh, việc này tôi sẽ sắp xếp, nhất định sẽ làm cho ông Lâm hài lòng!" Lâm Hựu Luân cơ bản không cảm thấy gì với những lời khách sáo như vậy, tất nhiên Hoàng Lập Thành thể hiện sự xúc động như vậy, anh cũng phải phối hợp làm bộ làm tịch.

“Vậy thì đành phiền ông Hoàng vậy.”Tiễn Hoàng Lập Thành đi, Lâm Hựu Luân vừa quay người, đã thấy Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương đi về phía anh.

“Ông Trâu, bây giờ ông nên tin rằng trước đây tôi không lừa ông rồi chứ?” “Ông Lâm đừng có trêu chọc tôi nữa.” Trâu Văn Hoài xua xua tay, “Tôi đến đây thực ra chỉ muốn thỉnh giáo ông Lâm một vấn đề, công nghệ IMAX này còn cần bao lâu nữa mới có thể được phổ cập ứng dụng trong việc quay phim điện ảnh thương mại?” “Ít nhất 5, 6 năm, thậm chí còn lâu hơn nữa.” Lâm Hựu Luân trả lời đúng sự thật.

“Vậy ông Lâm có phải đã bắt đầu chuẩn bị rồi không?” Trâu Văn Hoài tiếp tục hỏi.

Lâm Hựu Luân cười một cách không phủ nhận cũng không xác nhận, “Ông Trâu chẳng phải đã biết đáp án rồi sao?”Một lát sau, khi người trong phòng chiếu đã đi gần hết, Thomas mới bước tới.

“Vừa nãy ông Lâm và ông Trâu đang nói chuyện gì vậy?” “IMAX.” “IMAX?” Thomas mở to mắt, “Chẳng lẽ ông Trâu cũng hứng thú với IMAX?” “Tất nhiên không phải, ông ấy chỉ quan tâm khi nào thời đại IMAX sẽ đến, để chuẩn bị trước một số thứ.” Lâm Hựu Luân nhún vai.

“Thực ra vấn đề này tôi cũng rất muốn biết.” Thomas nháy mắt tinh quái với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nhìn Thomas với vẻ tiếc nuối: “Vấn đề này tôi cũng không biết.” Thomas chỉ vào Lâm Hựu Luân, cười lắc đầu.

“À phải rồi, quên chúc mừng ông Lâm, bộ phim tài liệu này quay rất tuyệt vời, có thể nói là bộ phim tài liệu tốt nhất trong tất cả các phim châu Á mà tôi từng xem.” “Nếu các quản lý của các đài truyền hình Mỹ như C**S, A**C, N**C cũng nghĩ vậy thì tốt rồi.” Lâm Hựu

Luân nói vậy, Thomas lập tức hiểu ý anh.

"Ông Lâm cứ yên tâm, tôi có người quen ở mấy đài truyền hình này, tôi nhất định sẽ trịnh trọng giới thiệu bộ phim tài liệu này cho họ, tôi tin bộ phim tài liệu này có thể giúp người Mỹ hiểu đúng hơn về cuộc sống của người dân thường ở đại lục." Lâm Hựu Luân gật đầu, và cảm ơn Thomas.Sau khi tiễn Thomas đi, Lâm Hựu Luân đón ba vị khách rất đặc biệt, họ lần lượt là người phụ trách bộ phận mua chương trình của Đài Loan Trung Thị, Hoa Thị và Đài Thị.

"Ba vị xem xong tập này chắc cũng có thể yên tâm rồi, bộ phim tài liệu này tuy nói về chuyện ở đại lục, nhưng tuyệt đối không có bất kỳ nội dung nào liên quan đến chính trị, thông qua kiểm duyệt của Cục Tin tức Đài Loan chắc là không thành vấn đề." Ba người phụ trách mua chương trình của ba đài lớn Đài Loan đồng loạt gật đầu, trước đó họ thực sự có những lo lắng như vậy, nhưng sau khi xem xong tập đầu tiên, họ mới phát hiện những lo lắng trước đó là thừa thãi.

"Ông Lâm, ông biết tỉ suất người xem của phim tài liệu luôn rất thấp, thế nên…" Người phụ trách mua chương trình của Hoa Thị vừa mới mở lời, Lâm Hựu Luân đã giơ tay cắt ngang lời anh ta.

"Ba vị cứ yên tâm, tuy tôi thực sự đã đầu tư rất nhiều tiền để quay bộ phim tài liệu này, nhưng tôi không định dùng nó để kiếm tiền, thế nên về giá cả tôi sẽ không làm khó các vị, tôi chỉ hy vọng các vị sau khi mua quyền phát sóng có thể thông qua sức ảnh hưởng của ba đài lớn để thuyết phục Cục Tin tức Đài Loan thông qua thẩm duyệt bộ phim tài liệu này." "Ông Lâm, quan hệ hai bờ eo biển hiện nay rất phức tạp, bộ phim tài liệu này có thể thông qua thẩm duyệt hay không chúng tôi cũng không dám chắc, chỉ có thể nói là cố gắng hết sức." Việc này, cả ba người phụ trách đều không dám cam đoan.

"Tôi có thể đảm bảo với ba vị, nếu bộ phim tài liệu này được công

chiếu ở Đài Loan, tỉ suất người xem nhất định sẽ mang đến cho các vị một bất ngờ.”《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》 sau khi được chuyển đổi từ định dạng IMAX sang định dạng thông thường, đã được phát sóng đầu tiên trên kênh Phỉ Thúy của TVB.

Tỉ suất người xem tập đầu tiên chưa đến 8%, lập tức khiến toàn bộ truyền thông Hong Kong nổ tung.

Nếu bộ phim tài liệu này được phát sóng trên ATV, 8% tỉ suất người xem đã được coi là một thành tích không tồi, nhưng đối với TVB, nơi tỉ suất người xem trung bình của các chương trình luôn duy trì trên 24%, tỉ suất người xem của 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》 có thể nói là thảm hại vô cùng. 《Thần Thoại Sụp Đổ, Lâm Hựu Luân Lần Đầu Đầu Tư Phim Tài Liệu Thất Bại Thảm Hại!》, 《Đầu Tư Lớn Làm Phim Tài Liệu Thành Trò Cười!》… những tiêu đề tin tức kiểu như vậy xuất hiện ngay ngày hôm sau trên các báo lớn nhỏ của Hong Kong.

Truyền thông đã quen với việc thấy Lâm Hựu Luân thành công, khó khăn lắm mới gặp anh thất bại một lần, tất nhiên phải rầm rộ tuyên truyền một phen.

Nhưng điều khiến tất cả mọi người không ngờ tới là, ngay ngày hôm sau khi tỉ suất người xem tập đầu tiên của 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》 được công bố, tin tức từ 《Minh Báo》 truyền ra rằng 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》 để chúc mừng tỉ suất người xem thành công, sẽ tổ chức một buổi họp báo cảm ơn đặc biệt.

Hành động này khiến tất cả truyền thông Hong Kong đều ngớ người.Vào ngày họp báo cảm ơn, khán đài không còn một chỗ trống, rất nhiều phóng viên không được sắp xếp chỗ ngồi chỉ có thể chen chúc ở lối đi phía trước và hai bên hành lang.

Việc có nhiều người đến như vậy tất nhiên không phải để ủng hộ,

đa số trong số họ đều đến xem náo nhiệt.

Buổi họp báo cảm ơn bắt đầu đúng giờ, Thái Lan và Tra Truyện Chuy một trái một phải đi cùng Lâm Hựu Luân bước vào hội trường, các phóng viên gần cửa lập tức chĩa ống kính vào ba người, đèn flash liên tục nháy.

Khi ba người lên sân khấu ngồi xuống, dưới khán đài còn nổi lên một tràng tiếng bàn tán xôn xao, phải đến khi người dẫn chương trình nhắc nhở, hiện trường mới yên tĩnh lại.Người dẫn chương trình trước tiên giới thiệu qua về tình hình của bộ phim tài liệu 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》, vừa mới tuyên bố bắt đầu phần hỏi đáp của truyền thông, các phóng viên dưới khán đài liền đồng loạt giơ tay lên.

Hơn trăm cánh tay giơ lên như vậy, cảnh tượng thật hùng vĩ.

"Ông Lâm, ông hiện đang tổ chức họp báo cảm ơn cho 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》, chẳng lẽ ông đã hài lòng với tỉ suất người xem 8% rồi sao?" Phóng viên đầu tiên cầm được micro đứng dậy hỏi một cách rất không khách khí.

Lâm Hựu Luân ngồi trên sân khấu, hứng thú nhìn vị phóng viên đặt câu hỏi đó: "Anh nghĩ thành tích này rất tệ ư?" "Theo tôi được biết, tỉ suất người xem trung bình của đài truyền hình TVB là…" "24% phải không?" Lâm Hựu Luân cắt ngang lời phát biểu của phóng viên đó, "Số liệu này tôi không cần anh nhắc lại, hai ngày nay rất nhiều báo chí Hong Kong đều liên tục nhấn mạnh điểm này, tôi chỉ muốn hỏi, anh có biết tỉ suất người xem cao nhất của phim tài liệu được phát sóng trên đài truyền hình Hong Kong là bao nhiêu không?" Vị phóng viên dưới khán đài lập tức nghẹn lời, câu hỏi này anh ta thực sự không rõ.

"Tôi rất có trách nhiệm nói cho anh biết, là 8%." Lâm Hựu Luân

vừa dứt lời, dưới khán đài liền nổi lên một tràng tiếng bàn tán xôn xao.

"Mọi người không cần vội vàng đoán là bộ phim tài liệu nào, bởi vì đáp án đã bày ra trước mặt các vị." Lâm Hựu Luân liếc nhìn xuống khán đài, "Tôi rất vinh hạnh nói với các vị, kỷ lục này chính là do 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》 tạo ra, hơn nữa kỷ lục tỉ suất người xem 8% cũng chỉ là tạm thời, đợi sau này lần lượt phát sóng các tập tiếp theo, tôi tin kỷ lục này sẽ không ngừng được làm mới." Dưới khán đài lần này không có phóng viên nào bàn tán, họ đều cảm giác tình hình lần này có chút không ổn.

Lâm Hựu Luân lúc này về khí thế đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong, anh bảo nhân viên mang lên một chồng báo chí, sau đó từng tờ từng tờ mở ra, đọc cho những người dưới khán đài nghe.

Nội dung của những tờ báo này không gì khác ngoài việc chế giễu Lâm Hựu Luân lần này bị tỉ suất người xem thảm hại, tuy mỗi tờ báo Lâm Hựu Luân chỉ chọn một hai câu để đọc, nhưng mỗi khi đọc một tờ, các phóng viên dưới khán đài lại cảm giác bị tát một cái vào mặt.

Đọc xong báo, các phóng viên dưới khán đài đều cúi đầu, không ai còn dám tiếp tục nhìn thẳng vào mắt Lâm Hựu Luân.

Những bài viết trên báo này, ít nhất một nửa số bài là do một số người ở đây viết, bây giờ bị Lâm Hựu Luân công khai đem ra đọc, đây không phải là vinh dự gì, mà là một sự chế nhạo lớn.

"Tôi trước giờ vẫn luôn cho rằng, tuy truyền thông Hong Kong đôi khi làm quá đáng thật, nhưng tố chất chuyên nghiệp cơ bản vẫn có, nhưng sự việc xảy ra mấy ngày nay lại khiến tôi thay đổi cách nhìn đó.

Một bộ phim tài liệu, vậy mà bị các vị đem ra đi so sánh tỉ suất người xem với những chương trình tạp kỹ và phim truyền hình, đây

phải cần tố chất chuyên nghiệp thấp kém đến mức nào mới có thể làm ra chuyện như vậy?" Dưới khán đài không có phóng viên nào trả lời, nhưng lửa giận của Lâm Hựu Luân vừa mới bắt đầu.

"Tôi có thể nói rõ ràng với các vị, buổi họp báo cảm ơn hôm nay, tôi chuyên môn tổ chức để mắng người.

Thực sự là vì cách làm của một số đồng nghiệp quá đáng, quá tùy tiện, quá không có giới hạn và sỉ nhục trí thông minh của công chúng, thế nên tôi mới đành phải đứng ra nói những lời này." "Rất nhiều người trong số các vị có lẽ cảm thấy, tôi làm quá lên, thực sự tôi trước đây cũng từng gặp phải sự chỉ trích truyền thông lớn hơn thế này, nhưng tôi chưa từng nói đứng ra bày tỏ thái độ như hôm nay, nguyên nhân là những tranh cãi trước đây, ít nhất khi đưa tin vẫn còn có một chút căn cứ sự thật cơ bản, còn lần này, đến cả sự thật cơ bản cũng đã không còn, điều này đã thoát ly nguyên tắc tôn trọng sự thật của đưa tin tin tức, trở thành một sự lừa dối trắng trợn đối với độc giả!" "Hôm nay tôi nếu không đứng ra bày tỏ thái độ, sau này sẽ có những bài đưa tin tin tức càng vô sỉ hơn, càng quá đáng hơn, càng không có giới hạn hơn xuất hiện, chuyện như hôm nay xảy ra với tôi, ngày mai có thể xảy ra với người khác, chẳng lẽ chúng ta phải trơ mắt nhìn giới truyền thông Hong Kong trở thành một nơi tràn đầy lời nói dối và sự lừa dối sao?

Tôi thực sự cảm thấy, một số người trong giới truyền thông Hong Kong thực sự nên tự kiểm điểm nghiêm túc một chút, đừng dùng sự ngu dốt và vô sỉ của các vị, để hạ thấp hình ảnh của toàn bộ truyền thông Hong Kong!"Sự đột nhiên "bùng nổ" của Lâm Hựu Luân, khiến toàn bộ sự kiện cuối cùng biến thành một lần vả mặt truyền thông Hong Kong, lúc này các phóng viên có mặt mới hiểu ra, tại sao hôm nay lại không thấy phóng viên của 《Minh Báo》, thì ra tất cả đều đã được dự mưu từ trước.

Thái Lan và Tra Truyện Chuy trong bài phát biểu sau đó, đành phải tốn nhiều công sức hơn để biện hộ cho Lâm Hựu Luân.

Sau khi hoạt động kết thúc, Lâm Hựu Luân cùng đoàn người trực tiếp bị truyền thông chặn ở cửa.

"Ông Lâm, ông nghĩ tỉ suất người xem trong tương lai của 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》 có thể đạt được bao nhiêu?" Sau khi bị mắng một trận, các phóng viên cuối cùng cũng học được cách thông minh hơn, tuyệt khẩu không đề cập đến chuyện chế giễu tỉ suất người xem của 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》 trước đây.

Lâm Hựu Luân tuy vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng cũng không tiếp tục tức giận.

"Phát sóng vào khung giờ trưa, có thể đạt được tỉ suất người xem như vậy tôi thấy đã rất tốt rồi, tất nhiên nếu mọi người thực sự hứng thú với bộ phim tài liệu này, có thể đến phòng chiếu của Bảo tàng Khoa học Hong Kong để xem, bộ phim tài liệu 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》 là tác phẩm đầu tiên ở châu Á được quay bằng công nghệ IMAX, chỉ trên màn hình chuẩn IMAX mới có thể có trải nghiệm xem phim tốt nhất." "Bộ phim tài liệu này sẽ được phát sóng ở nước ngoài chứ?" "Vấn đề này tôi xin trả lời mọi người." Thái Lan chủ động đứng ra trả lời câu hỏi này, "Tính đến thời điểm hiện tại, đã có hơn 38 quốc gia và khu vực mua bản quyền phát sóng của 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》, trong đó bao gồm đài truyền hình N**C của Mỹ, B**C của Anh, cũng như Nhật Bản, Hàn Quốc, Singapore và các quốc gia Đông Nam Á khác, bộ phim tài liệu này sẽ lần lượt được phát sóng tại các quốc gia kể trên." "Bộ phim tài liệu này có thể gây được sự chú ý đủ lớn ở nước ngoài không?" "Cái này chắc là không thành vấn đề." Người trả lời câu hỏi là Tra Truyện Chuy, với tư cách là con trai của Kim Dung, hôm nay anh ấy hiếm khi chủ động trước truyền thông, "Là một trong những nhà sản xuất phim tài liệu, tôi rất

tự tin vào chất lượng của phim, vừa nãy ông Lâm cũng đã đề cập rồi, bộ phim này đã sử dụng công nghệ quay tiên tiến nhất hiện nay, điều này đã đảm bảo sự dẫn đầu của chúng ta về mặt kỹ thuật; còn về mặt nội dung, tôi tin sau khi xem bộ phim tài liệu này chắc chắn mọi người đều có cảm giác rõ ràng, đây không phải là một bộ phim tài liệu đơn thuần giới thiệu ẩm thực, ngoài ẩm thực, chúng ta càng chú trọng thể hiện nội hàm nhân văn.

Tất nhiên khán giả nước ngoài có thể không cảm nhận được điểm này, nhưng ít nhất họ có thể thông qua bộ phim tài liệu này để hiểu và nhận thức được văn hóa ẩm thực truyền thống của đại lục, còn người Hoa đang sinh sống ở nước ngoài, nếu xem bộ phim tài liệu này, tôi tin chắc chắn sẽ có cảm nhận vô cùng đặc biệt."Luân Đôn, Anh, một quán bar chưa đến giờ mở cửa, ông chủ người Hoa hơn 60 tuổi một mình ngồi trước quầy bar, chiếc tivi trong tủ đối diện đang chiếu tập hai của 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》.

Nhưng khi thấy cảnh trong phim người đàn ông lớn tuổi ở Thiểm Bắc kéo xe chở những chiếc bánh bột ngô tự làm, cưỡi xe mất nửa tiếng đồng hồ để đến huyện thành bán, khóe mắt ông chủ người Hoa ngồi trước tivi không kìm được hơi ướt.

Những chiếc màn thầu bột ngô bốc hơi nghi ngút trong nồi hấp trên màn hình tivi, khiến ông ấy nhớ đến món ăn thường xuyên nhất của mình khi còn nhỏ.

Nay đã rời xa quê hương hơn 40 năm, qua tivi, ông ấy dường như lại ngửi thấy mùi vị quen thuộc đó.Vancouver, Canada, một bà lão với vẻ mặt an lành dựa vào ghế bập bênh, bên ngoài cửa sổ tuyết đang rơi dày đặc, trên chân bà đắp một chiếc chăn, ngồi bên lò sưởi, mắt lại luôn dán vào màn hình tivi.

Cảnh tượng một gia đình bốn thế hệ quây quần ăn bánh chưng

trong phim tài liệu, khiến bà lão nhớ đến tình cảnh ở nhà mình khi còn nhỏ.

Nửa thế kỷ đã trôi qua, rất nhiều người và chuyện năm đó bà đều đã không nhớ rõ, nhưng duy chỉ không quên hương vị bánh chưng, vì đó là hương vị của gia đình khi đoàn tụ.Chicago, Mỹ, một đầu bếp người Hoa khoảng ba mươi tuổi đang thái rau trong bếp, khi trên tivi xuất hiện một cảnh tượng vô cùng quen thuộc và thân thiết, bàn tay đang thái rau của anh ta không kìm được mà dừng lại.

Cảnh người Đông Bắc làm tương, khiến anh ta nhớ đến cha mẹ ở phía bên kia đại dương xa xôi.

Ban đầu dẫn vợ con kiên quyết đến Mỹ lập nghiệp, đến đây mới phát hiện Mỹ cũng không phải là thiên đường.

Lập nghiệp nhiều năm như vậy, đột nhiên phát hiện mình bắt đầu nhớ nhà.Những cảnh tượng tương tự, không ngừng diễn ra ở khắp nơi trên thế giới có người Hoa sinh sống, mỗi người Hoa đã xem bộ phim tài liệu này, đều sẽ bị nội dung bên trong khơi dậy những ký ức sâu thẳm ẩn chứa trong lòng đã lâu.

Xa quê hương, luôn có những hương vị không bao giờ có thể thưởng thức lại được, hương vị của thức ăn, trên thực tế cũng là một nỗi nhớ quê hương.《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》 không triển khai theo góc độ kể chuyện thông thường của phim tài liệu, mà đi theo con đường độc đáo, tìm cảm hứng từ tình yêu quê hương, tìm sự đồng cảm từ những câu chuyện, chứ không đơn thuần là nói về bản thân món ăn.

Và chính tình yêu quê hương này, những câu chuyện về những người bình thường này, đã chạm đúng vào cảm xúc mềm yếu nhất trong lòng người Hoa ở nước ngoài.

Trong thế giới người Hoa, tình yêu quê hương vĩnh viễn là thứ dễ

lay động lòng người nhất.《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》 sau khi được phát sóng ở nước ngoài, lập tức gây được sự chú ý lớn trong thế giới người Hoa.

Sau khi bắt đầu phát sóng ở Đài Loan, càng gây ra một làn sóng về đại lục thăm thân.

Ban đầu chính phủ đại lục nhờ Lâm Hựu Luân quay bộ phim tài liệu này, là hy vọng có thể thông qua bộ phim tài liệu này để phản ánh chân thực hiện trạng sinh tồn của người dân đại lục, thay đổi những nhận thức sai lầm đã tồn tại lâu nay của cộng đồng quốc tế về Việt Nam.

Chương 669

Và 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》 thực sự đã làm được điều này một cách thành công.Trong thị trường phim tài liệu nước ngoài, các chương trình du lịch ẩm thực luôn chiếm một tỉ trọng rất lớn, và 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》 mượn ẩm thực để kể về trăm vị cuộc đời, dùng một cách ôn hòa để thảo luận về sự đổi thay của một quốc gia, thành công tránh được sự cản trở của yếu tố chính trị, không hề gặp trở ngại nào khi đến với khán giả nước ngoài.

Và khi rất nhiều người nghĩ rằng bộ phim tài liệu này chỉ quay cho người Hoa ở nước ngoài xem, thực ra rất nhiều chi tiết trong phim đã quan tâm đến cảm nhận của khán giả phương Tây.

Ví dụ như nhiều khán giả phương Tây có ý thức bảo vệ môi trường cao, khi thấy cảnh đào nấm tùng nhung, đã nghĩ rằng liệu làm như vậy có phá hoại sinh thái không, và ngay sau đó bộ phim đã nói cho khán giả biết, những người đào nấm tùng nhung sẽ cẩn thận lấp hố lại để không phá hủy sự phát triển của sợi nấm.

Khi khán giả thấy ngư dân đánh bắt rất nhiều cá, nghi ngờ liệu có phá hoại chuỗi sinh thái không, lời dẫn sẽ giải thích, lưới đánh cá mà ngư dân địa phương sử dụng đều phải có mắt lưới đạt quy cách lớn, như vậy chỉ bắt được cá lớn mà để lại cá nhỏ, ngăn chặn sự tuyệt chủng của loài.

Cứ như vậy, ngay cả truyền thông phương Tây khó tính cũng rất ít khi tìm thấy nội dung có thể chỉ trích trong bộ phim tài liệu này, và cùng với sự phát sóng của bộ phim tài liệu, việc kinh doanh của các nhà hàng Trung Hoa ở các khu phố người Hoa lập tức trở nên sôi động.Ở Hong Kong, 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》 từ tập hai

trở đi, tỉ suất người xem lập tức tăng vọt.

Trước tiên là vượt mốc 20% vào khung giờ trưa, khi phát đến tập bốn, tỉ suất người xem cao nhất đã đạt 28%, trong thời gian phát sóng tập sáu từng đạt đến 32%, và khi tập cuối cùng kết thúc, vẫn còn gần 23% tỉ suất người xem.

Màn thể hiện tỉ suất người xem như vậy, đã khiến rất nhiều phim truyền hình và chương trình tạp kỹ phải lu mờ.

Truyền thông Hong Kong trở mặt nhanh như chớp, tựa như đã thành thục tay nghề, kể từ khi Lâm Hựu Luân công khai "nổi giận" mắng truyền thông, hướng gió trên báo chí Hong Kong đã xoay 180 độ chỉ sau một đêm.

Đợi sau khi tỉ suất người xem tập hai của 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》 được công bố, tất cả những nghi ngờ và chế giễu ban đầu đều biến thành khẳng định và ca ngợi.

Cái bộ mặt vô sỉ từng bị Lâm Hựu Luân mắng, một lần nữa được một số truyền thông thể hiện một cách triệt để.Tất nhiên, giữa một tràng tiếng khen, cũng không phải không có người đứng ra chỉ trích bộ phim tài liệu này.

Có người nói về việc 《Thiệt Tiêm Thượng Đích Âu Lạc》 mô tả mối quan hệ giữa những người nông dân làm việc vất vả nhất, nguy hiểm nhất, rẻ mạt nhất và những người tiêu dùng ở nhà hàng cao cấp trong thành phố quá hài hòa, tình hình thực tế không phải như vậy.

Đạo diễn phim tài liệu cố tình tránh những vấn đề nhạy cảm như khoảng cách giàu nghèo trong xã hội, khiến toàn bộ bộ phim tài liệu thiếu đi sự khách quan cần thiết về lập trường.

Tất nhiên những tiếng nói nghi ngờ này không gây ra quá nhiều sóng gió, đa số đều cho rằng, một bộ phim tài liệu nói về ẩm thực mà

có thể quay được nội hàm nhân văn như vậy đã rất tốt rồi, không cần phải cầu kỳ đòi hỏi nó phải chứa đựng thêm nhiều vấn đề thực tế hơn.

Tại một quán ăn trên phố Hong Kong, Hoàng Trạm và Trương Minh Mẫn khẽ chạm ly rượu vào nhau.

Trương Minh Mẫn cạn ly, tặc lưỡi nói, vẻ mặt trông có vẻ sầu muộn.

Hoàng Trạm đã liếc nhìn chiếc TV đặt ở quầy thu ngân gần cửa, vừa rồi trên TV đang chiếu lại 《Âu Lạc trên đầu lưỡi》, đây đã là lần thứ ba đài Vô Tuyến chiếu lại, nghe nói tỉ suất người xem vẫn luôn khá tốt.

Hoàng Trạm nhấp một ngụm rượu, nhìn Trương Minh Mẫn hỏi: "Sao vậy, anh cũng bị bộ phim tài liệu này làm cho nhớ quê rồi à?" Trương Minh Mẫn đặt ly rượu xuống, nhún vai nói: "Không có, tôi chỉ đang cảm khái người cùng cảnh ngộ nhưng số phận khác nhau thôi." "Cái này là sao?" Hoàng Trạm tò mò hỏi. "Anh còn nhớ bài 《Trái tim Âu Lạc của tôi》 mà năm đó anh giúp tôi viết không?" "Nhớ chứ, nhưng hồi đó là thời của các ca khúc tiếng Quảng Đông, chẳng ai muốn viết ca khúc tiếng phổ thông.

Lúc đó ông chủ công ty đĩa hát của anh tìm tôi, muốn tôi giúp anh viết một bài tiếng phổ thông, rồi tôi ra giá bằng với giá ca khúc tiếng Quảng Đông, vậy mà ông ta lại đồng ý." Hoàng Trạm cười lắc đầu: "Nhưng tôi nhớ hình như album đó của anh bán không chạy lắm, cuối cùng hình như là lỗ vốn." "Không chỉ là lỗ vốn, hồi đó Âu Lạc và Hong Kong bắt đầu đàm phán, vì hát bài hát đó của anh mà mọi người đều gọi tôi là 'ca sĩ yêu nước', anh biết từ ngữ này hồi đó mang ý nghĩa miệt thị mà." Trương Minh Mẫn thở dài, có chút cảm giác chuyện cũ không nỡ nhắc lại. "Nhưng bài hát đó chẳng phải đã giúp

anh lên được Gala Lễ hội Mùa xuân bên Đại lục sao?

Về anh còn kể với tôi, riêng thư độc giả gửi đến đã mấy bao tải rồi, bài hát của anh bên đó nổi tiếng không tả nổi." Lời này của Hoàng Trạm vốn là muốn an ủi Trương Minh Mẫn, không ngờ Trương Minh Mẫn lại không vui. "Lần đó từ Đại lục về, tôi và anh từng ăn một bữa, lúc đó tôi nhớ anh đâu có nói vậy.

Tôi nói với anh là 《Trái tim Âu Lạc của tôi》 nổi tiếng ở đại lục, mấy trăm triệu người Âu Lạc đều hát, cảm ơn anh đã viết cho tôi một bài hát hay như vậy.

Anh không tin, cho rằng tôi nói đùa với anh, còn bảo nổi tiếng thì có ích gì chứ?

Cũng không thu được một đồng tiền bản quyền nào." Hoàng Trạm đỏ mặt già nua, trước đây ông ta quả thực đã nói câu đó, chủ yếu là vì lúc đó Âu Lạc vẫn chưa gia nhập công ước bản quyền quốc tế, 《Trái tim Âu Lạc của tôi》 dù có nổi tiếng đến mấy ở đại lục, bị đài phát thanh, truyền hình phát đi phát lại, đăng trên báo chí, ông ta cũng không nhận được tiền bản quyền.

Mà lúc đó công ty điện ảnh của ông ta vừa phá sản, điều kiện kinh tế rất khó khăn, nên mới nói như vậy. "Lúc đó anh còn oán trách tôi, nói sau khi về thì bị coi là 'ca sĩ cánh tả', giờ sao anh không nói vậy nữa?

Hai năm nay anh ở bên Đại lục làm ăn tốt như vậy, chẳng phải là nhờ công của bài hát năm đó của tôi sao?" "Trước đây tôi cũng nghĩ mình phát triển ở Đại lục không tệ, nhưng giờ so với người ta mới thấy mình thực ra chẳng là gì cả." Lời này của Trương Minh Mẫn rõ ràng có ý chỉ ai đó, và Hoàng Trạm cũng lập tức đoán ra người anh ta muốn nói là ai. "Đừng trách tôi không nhắc anh, nếu anh lấy mình ra so với người đó, đó thuần túy là tự tìm khổ.

Đóng phim, kiếm tiền, tán gái, viết tiểu thuyết, những phương diện này ở Hong Kong có ai dám nói giỏi hơn anh ta chứ?" Trương Minh Mẫn xua tay: "Anh đừng hiểu lầm ý tôi, tôi không nói muốn so với Lâm tiên sinh, chỉ là cảm thấy thái độ của người Hong Kong đối với một chuyện trước sau khác biệt quá lớn.

Năm đó tôi đồng ý tham gia Gala Xuân Vãn của Đại lục, rồi bên Đài Loan liền ra lời đe dọa sẽ cấm phát hành đĩa hát của tôi.

Nếu nói về ảnh hưởng của bài 《Trái tim Âu Lạc của tôi》, thì thực ra cũng chỉ được yêu thích ở khu vực Đại lục, kiều bào hải ngoại thì không mấy người cảm động.

Còn anh xem hiện tại, bộ phim tài liệu mà Lâm tiên sinh quay vừa phát sóng, biết bao kiều bào hải ngoại đổ xô về quê thăm thân.

Phải nói là sức ảnh hưởng thực sự lớn hơn bài hát kia rất nhiều, nhưng sao lại chẳng có ai đứng ra nói lập trường của Lâm tiên sinh có vấn đề gì chứ?" "Thời thế khác rồi mà, Hong Kong sắp trở về rồi, Đài Loan và Đại lục cũng không còn đối đầu quân sự nữa.

Bây giờ ngay cả ca sĩ, nghệ sĩ Đài Loan cũng sang Đại lục để 'đào vàng', một bộ phim tài liệu không liên quan đến chính trị thì có gì mà phải làm ầm ĩ?

Hơn nữa, chuyện này cũng phải xem người nữa.

Hồi đó anh là thân phận gì, còn Lâm tiên sinh bây giờ là thân phận gì?

Anh ta dám chỉ thẳng mặt tất cả phóng viên Hong Kong mà mắng xối xả một trận, sau đó cứng rắn là chẳng có ai dám lên tiếng, đổi lại là anh của năm đó thì có làm được không?" Hoàng Trạm nâng ly rượu: "Thôi thôi, không nói mấy chuyện này nữa, cạn ly này trước đã." Trương Minh Mẫn lúc đầu uống cùng hai ly, nhưng anh ta không giỏi

uống rượu, sau đó trên bàn ăn liền trở thành Hoàng Trạm một mình uống.

Cuối cùng khi từ quán ăn bước ra, Hoàng Trạm đã hơi say, đi đường còn cần Trương Minh Mẫn dìu.

Trương Minh Mẫn đưa Hoàng Trạm lên taxi, qua cửa kính xe vẫy tay chào tạm biệt Hoàng Trạm.

Sau khi taxi khởi hành, Hoàng Trạm hạ cửa kính xe xuống, một làn gió lạnh thổi qua, đầu óc tỉnh táo hơn không ít, tiện tay cầm lấy một tờ báo, vừa lật ra xem một cái, liền ngây người tại chỗ.

Ban đầu Hoàng Trạm còn tưởng mình nhìn lầm, cố gắng vỗ vỗ đầu, để mình tỉnh táo hơn chút rồi xem lại, cuối cùng không nhịn được mà chửi một câu. "Mẹ kiếp, thằng nhóc này cũng phong lưu quá rồi, từ bao giờ mà Trương Mạn Ngọc cũng bị nó 'cua' được vậy?" Cách đây không lâu có phóng viên chụp được Lâm Hựu Luân và Trương Mạn Ngọc cử chỉ thân mật, khoác tay nhau từ một căn biệt thự đi ra, ảnh rất nhanh được đăng báo, và Hoàng Trạm đang cầm chính là tờ báo như vậy.

Tài xế taxi liếc nhìn qua gương chiếu hậu, không quay đầu lại nói: "Ông anh, tờ báo anh đang xem đã là của ba ngày trước rồi." Hoàng Trạm ngơ ngác ngẩng đầu: "Vậy là tôi đã lạc hậu rất nhiều ngày rồi sao?" "Cái đó thì không, tôi là muốn nói trên xe còn có báo cũ hơn, cũng là về tin đồn tình cảm giữa Lâm Hựu Luân và các nữ minh tinh, anh có muốn xem không?" Tài xế taxi vừa nói vừa đưa qua một tờ báo.

Hoàng Trạm nhận lấy nhưng không vội mở ra, mà hỏi: "Cũ hơn là cũ đến mức nào?" "Của một tuần trước." Hoàng Trạm gật đầu, tự lẩm bẩm nói: "Vậy thì tôi yên tâm rồi, mấy cô bạn gái cũ hơn của nó chắc tôi đều biết cả." Tài xế taxi không nhận ra Hoàng Trạm, cho rằng

ông ta say rượu nói bừa, cũng không để bụng lời nói đó.

Hoàng Trạm tiếp tục hỏi: "Nó và Trương Mạn Ngọc bắt đầu từ một tuần trước rồi sao?" "Không, Trương Mạn Ngọc là người mới nhất, một tuần trước là một người khác." Hoàng Trạm nghe xong lại không nhịn được chửi tục một câu: "Thằng nhóc này từ bao giờ mà thay phụ nữ còn nhanh hơn thay quần áo vậy?

Không được, tôi phải mau chóng phê bình nó một trận mới được." Nói xong, ông ta liền mở tờ báo ra xem kỹ.

Tờ báo này kể về Lâm Hựu Luân và một thiếu nữ lén lút gặp mặt hơn 3 tiếng vào đêm khuya tại một căn hộ cao cấp nào đó.

Sau khi xong việc, Lâm Hựu Luân xuống lầu trước, sau đó bên nữ cũng xuất hiện ở bãi đỗ xe, hai người tự đi xe rời đi.

Thân phận của thiếu nữ này cũng rất nhanh bị truyền thông "đào" ra, là một học sinh đang học tại trường Nghệ thuật Hong Kong, tên là Chu Nhân, có ngoại hình ngọt ngào đáng yêu, ngay cả khi còn đi học đã được giới giải trí chú ý, hiện tại đã đóng vài mẫu quảng cáo. "Trước đây tôi thấy nó là một thằng cầm thú, giờ sao tôi lại thấy nó còn không bằng cầm thú nữa, vậy mà ngay cả em gái còn đang đi học cũng không tha." Hoàng Trạm vốn nói chuyện không kiêng nể gì, lại có quan hệ khá tốt với Lâm Hựu Luân, đôi khi ông ta mắng Lâm Hựu Luân trên báo, chỉ cần có lý lẽ, Lâm Hựu Luân thường sẽ không chấp nhặt với ông ta. "Học sinh bây giờ đều thế mà anh, hơn nữa Lâm Hựu Luân tuổi cũng không lớn lắm, còn cô gái này cũng chỉ chênh lệch khoảng năm sáu tuổi thôi." Tài xế taxi nói một câu. "Vậy anh không hiểu rồi, tôi mắng nó phí phạm đấy, một cô bé xinh đẹp như vậy, nếu nó không muốn thì có thể giới thiệu cho tôi mà?

Bây giờ lại đá người ta, rồi ngay lập tức cặp kè với một người phụ nữ khác, làm vậy sẽ để lại ám ảnh cho cô bé đó." Hoàng Trạm

nhìn bức ảnh của Chu Nhân trên báo, tự lẩm bẩm nói.

Tài xế taxi rất muốn châm chọc ông ta rằng hãy nhìn lại dung nhan của mình trước đi, nhưng lại lo sợ chọc giận ông ta cuối cùng không lấy được tiền xe, cuối cùng vẫn nhịn không nói gì. "Mấy chuyện này đều là của lâu lắm rồi, biết đâu thằng nhóc này lại đổi người mới rồi." Hoàng Trạm ném tờ báo sang một bên, bảo tài xế taxi mở đài radio lên, bật hai bài hát để nghe.

Đài radio mở lên đang ở kênh tin tức, tài xế taxi định đổi đài, nhưng lại nghe thấy bên trong đang phát một bản tin giải trí. "Chiều nay, có phóng viên chụp được Lâm Sinh và ảnh hậu Cannes Đại lục Củng Lợi cùng nhau đến một khu nhà để xem nhà..." "Khoan đã, nghe hết bản tin này rồi hãy nói." Hoàng Trạm gọi dừng tài xế taxi đang định đổi đài.

Chương 670

"Các nữ minh tinh có quan hệ mập mờ với Lâm Sinh, mỗi người dưới danh nghĩa đều có nhiều bất động sản.

Lần này Lâm Sinh lại dùng chiêu 'tán gái bằng bất động sản', quả nhiên làm người đẹp vui vẻ, sau khi mua nhà Củng Lợi lộ vẻ mặt vui tươi, sau đó còn cùng Lâm Sinh dùng bữa tối." Tài xế taxi quay đầu lại, mỉm cười với Hoàng Trạm. "Anh nói đúng thật, lại đổi người mới rồi." Hoàng Trạm không nói gì, ông ta đã mơ hồ cảm thấy những tin đồn tình ái về Lâm Hựu Luân này có chút không đúng.

Trong ấn tượng của Hoàng Trạm, Lâm Hựu Luân tuy phong lưu đa tình, nhưng cũng chưa từng thay ba người phụ nữ trong một tháng nhanh đến vậy.

Hơn nữa, bây giờ bên cạnh anh ta đã có mấy người phụ nữ rồi, anh ta đâu phải là có ba đầu sáu tay hay biết thuật phân thân, trong thời gian ngắn như vậy mà phải ứng phó với nhiều phụ nữ như thế, căn bản là không thể.

Thằng nhóc này không lẽ gần đây đang quay phim mới, rồi cố ý để phóng viên chụp được, dùng tin đồn để quảng bá cho phim sao?

Trong giới giải trí Hong Kong, tin đồn tình ái có ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển sự nghiệp của nghệ sĩ, đặc biệt là tin đồn nam nữ, rất nhiều người đều tránh như tránh rắn rết.

Ngay cả Thành Long ở cấp bậc "đại ca" đã kết hôn và có con, rất nhiều người trong giới đều biết chuyện này, nhưng vẫn luôn giấu giếm công chúng; sự nghiệp thành công như Trương Học Hữu, cũng không lâu trước đã tuyên bố chia tay với La Mỹ Vi sau nhiều năm yêu nhau, thực ra chiêu này chẳng qua cũng chỉ là để che mắt thiên hạ, mối

tình của hai người thực chất là từ công khai chuyển sang bí mật.

Một tin đồn không hay, thậm chí có thể khiến ngôi sao đó thân bại danh liệt.

Nhưng những điều này đến định lý Lâm Hựu Luân thì lại không có tác dụng.

Những năm gần đây, các nữ minh tinh bên cạnh anh ta cứ như đèn kéo quân, thay đổi hết người này đến người khác, nhưng mọi người chỉ xem anh ta là tài tử phong lưu.

Mà các nữ minh tinh từng dính tin đồn với Lâm Hựu Luân, giờ đây từng người một đều đạt được thành tích không tồi trong giới giải trí, thậm chí dính tin đồn với Lâm Hựu Luân đã trở thành một con đường tắt để nổi tiếng trong giới giải trí.

Người khác lấy tin đồn để tạo chiêu trò, Hoàng Trạm chắc chắn sẽ không tin, nhưng nếu Lâm Hựu Luân làm vậy, Hoàng Trạm tin 100%.

Sự thật đúng là đã bị Hoàng Trạm đoán trúng rồi, nhưng Lâm Hựu Luân bên này cũng không phải cố ý lấy chuyện này ra để tạo chiêu trò tuyên truyền.

Ban đầu, khi anh ta và Chu Nhân quay một cảnh đêm thì không cẩn thận bị cánh săn ảnh rình rập chụp được và đăng báo.

Lâm Hựu Luân bản thân không quan trọng, nhưng chuyện này dù sao cũng có ảnh hưởng không tốt đến Chu Nhân.

Chuyện như vậy xảy ra, càng giải thích thì người khác càng tin là thật.

Đã bị hiểu lầm với Chu Nhân rồi, Lâm Hựu Luân dứt khoát làm lớn chuyện hiểu lầm này lên.

Sau đó anh ta cùng Trương Mạn Ngọc ra vào biệt thự, cùng Củng Lợi đi xem nhà thực chất đều là tình tiết trong phim, nhưng sau khi quay xong, Lâm Hựu Luân đều cố ý để phóng viên chụp được một số bức ảnh.

Loạt tin đồn này khiến người ngoài hoa cả mắt, nhưng những người trong cuộc đều ngầm hiểu, thỉnh thoảng cũng có những người thông minh như Hoàng Trạm nhìn ra một số vấn đề, nhưng đều giữ im lặng không vạch trần, cứ như xem kịch mà bàng quan nhìn truyền thông ra sức biểu diễn.

Trong số rất nhiều nữ diễn viên, người duy nhất không được sắp xếp để dính tin đồn với Lâm Hựu Luân chính là Lưu Gia Linh.

Bản thân vai diễn của cô ấy rất ít, đồng thời cô ấy và Lương Triều Vỹ vẫn luôn hẹn hò.

Bản thân cô ấy không ngại dùng tin đồn như vậy để nâng cao danh tiếng của mình, dù sao sau khi phim công chiếu mọi người sẽ biết đây chỉ là một sự hiểu lầm, nhưng Lâm Hựu Luân lại không muốn gây ra nhiều phiền phức như vậy, mối tình tay ba – loại kịch bản nhàm chán thường dùng trong phim – ngoài đời thực là phiền phức nhất.

Khi gần đến giữa tháng Mười Hai, phần lớn các cảnh quay trong 《Tình Yêu Chuyển Đổi Cuộc Gọi》 đều đã hoàn thành, chỉ còn hai cảnh cuối là có thể đóng máy. "Chi Chi, ngày mai là quay mấy cảnh của cô và Lâm tiên sinh rồi, đến lúc đó cô phải chủ động một chút, biết không?" Tối trước ngày quay, Ngô Tư Nguyên đặc biệt gọi Quan Chi Lâm đến dặn dò.

Quan Chi Lâm ngồi trên sofa, cúi đầu lật một cuốn tạp chí, thờ ơ nói: "Chú Ngô, cháu cũng muốn chủ động, nhưng kịch bản đặt ở đó, cháu không thể diễn bừa được chứ?" "Trong phim không được, nhưng ngoài đời cháu có thể chủ động hơn một chút mà.

Hay là chủ động mời Lâm tiên sinh đi ăn, đúng lúc khoảng thời gian này anh ấy cần mượn tin đồn với mấy diễn viên chính các cháu để tuyên truyền cho bộ phim này.

Cơ hội như vậy không nhiều đâu, sau này cũng không có ảnh hưởng bất lợi gì đến cháu.

Nếu có thể kéo gần mối quan hệ với Lâm tiên sinh, sau này sẽ không phải chú Ngô lo lắng những chuyện này cho cháu nữa, mà là chú Ngô phải đến nhờ cháu giúp việc đấy." Quan Chi Lâm khép cuốn tạp chí trên tay lại, ngẩng đầu nhìn Ngô Tư Nguyên nói: "Được rồi, chú Ngô, đừng nói quá lên như vậy, cháu đồng ý là được chứ gì." Ngô Tư Nguyên ngồi xuống ghế sofa bên cạnh: "Chi Chi, chú Ngô không đùa với cháu đâu.

Không nói xa xôi, cháu xem Lý Gia Hân bây giờ, mới ra mắt hơn 2 năm đã được nâng đỡ thành nữ nhân vật chính của hai bộ phim bom tấn rồi.

Còn cháu và cô ấy cùng trong một bộ phim, nhưng lại chỉ có thể đóng vai phụ.

Lý do là gì chắc cháu cũng rõ.

Vậy nên, chú Ngô làm như vậy đều là vì tốt cho cháu, cơ hội chú đã trao cho cháu, cháu nhất định phải tự mình nắm bắt lấy." Quan Chi Lâm chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu.

Ngô Tư Nguyên trăm phương nghìn kế ám chỉ Quan Chi Lâm hãy kéo gần quan hệ với Lâm Hựu Luân ngoài đời, nhưng không ngờ khi quay cảnh này lại xảy ra một chút bất ngờ.

Quan Chi Lâm trong phim đóng vai một người phụ nữ yêu chó hơn tất cả.

Lâm Hựu Luân lần đầu tiên ôm hoa đến nhà cô ấy, ở đây có một

cảnh quay là hàng xóm láng giềng xung quanh đoán xem nam nhân vật chính có thể kiên trì được bao lâu.

Cảnh này đã mời cả Đổng Phiếu, Vương Thiên Lâm, Quan Hải Sơn – những lão diễn viên gạo cội này đến, tuy chỉ là lộ mặt một chút, nói vài câu thoại là xong, nhưng cũng đủ thấy mặt mũi của Lâm Hựu Luân lớn đến mức nào.

Ở đây Lâm Hựu Luân ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, trên bàn trà trước mặt bày một đĩa đồ ăn vặt, và người đối diễn với anh ta không phải là Quan Chi Lâm, mà là một con chó Rottweiler Đức.

Cảnh này cần quay Lâm Hựu Luân ăn hết thức ăn cho chó như bánh quy, vừa ăn vừa trêu con chó đó, nói rằng cái này là cho người ăn, không phải cho chó ăn.

Khi quay phim, chủ nhân của con Rottweiler đứng ngay bên cạnh, vốn dĩ sẽ không có vấn đề gì, nhưng không ngờ khi Lâm Hựu Luân lần đầu tiên đưa bánh quy đến gần miệng chó, con Rottweiler đó đột nhiên há miệng cắn tới.

Lâm Hựu Luân phản ứng chậm một nhịp, khi rụt tay lại không những cái bánh quy trong tay bị chó cắn mất, mà tay anh còn bị cắn rách một chút da.

Máy quay chưa tắt, hiện trường đã hoàn toàn hỗn loạn.

Chủ nhân của con Rottweiler không đợi đạo diễn Trần Kha Tân hô dừng, liền vội chạy đến kéo con chó lại, sợ nó lại làm người khác bị thương.

Còn các nhân viên xung quanh lập tức vây lại, đều tranh nhau muốn kiểm tra vết thương của Lâm Hựu Luân.

Quan Chi Lâm nghe chuyện này trong phòng hóa trang, chưa hóa trang xong đã chạy ra.

Lúc này Lâm Hựu Luân đã được mọi người vây quanh đưa lên xe, chuẩn bị đưa đến bệnh viện xử lý vết thương.

Trợ lý A Kiệt của Lâm Hựu Luân đang định đi theo lên xe, Quan Chi Lâm không nói hai lời liền kéo anh ta lại. "Cậu đi xe phía sau đi, Lâm tiên sinh để tôi chăm sóc!" A Kiệt hơi do dự, Quan Chi Lâm đã ngồi vào, còn kéo theo cánh cửa xe. "Anh còn đợi gì nữa, mau lái xe đi chứ!" Quan Chi Lâm lên xe liền sốt ruột thúc giục tài xế, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của Lâm Hựu Luân bên cạnh. "Cô Quan, sao lại là cô đến vậy?" "A Kiệt ngồi chiếc xe phía sau, tôi thấy ở đây còn trống một chỗ, nên tôi ngồi lên đây...

À mà, Lâm tiên sinh, tay anh không sao chứ?" Quan Chi Lâm với đôi mắt to đẹp tràn đầy vẻ quan tâm, ngược lại khiến Lâm Hựu Luân có chút ngại ngùng. "Không có vấn đề lớn gì, chỉ là bị cắn rách một chút da thôi, đến bệnh viện xử lý một chút là được." Quan Chi Lâm nghe vậy, vỗ vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm: "Như vậy tôi yên tâm rồi." "Cô Quan, trên mặt cô..." Lâm Hựu Luân nói rồi lại thôi. "A!" Quan Chi Lâm kêu lớn một tiếng, vội vàng lấy tay che miệng lại, lúc này mới nhớ ra lớp trang điểm trên mặt mình mới chỉ làm xong một nửa.

Quan Chi Lâm đến vội vàng, túi xách cũng không mang theo bên mình, bây giờ căn bản không có cách nào trang điểm lại, chỉ đành ngồi trên xe sốt ruột.

Lâm Hựu Luân thấy vậy, gọi điện thoại cho A Kiệt, bảo anh ta quay đầu về phim trường, đón cả chuyên gia trang điểm đến.

Lâm Hựu Luân bị thương rồi mà vẫn không quên chu đáo với người khác, điều này khiến Quan Chi Lâm trong lòng không khỏi có chút đắc ý, nhưng trên bề mặt cô ấy cũng không thể hiện cảm xúc này ra, mà là vừa mừng vừa lo cảm ơn Lâm Hựu Luân.

Đến bệnh viện, Lâm Hựu Luân bảo Quan Chi Lâm ở lại trên xe

trang điểm xong, còn mình thì đi trước đến chỗ bác sĩ xử lý vết thương.

Chuyện Lâm Hựu Luân bị thương khi quay phim rất nhanh đã lan truyền trong phạm vi nhỏ.

Chương 671

Lâm Hựu Luân đang xử lý vết thương trong phòng khám, A Kiệt đứng ngoài cửa, chiếc "đại ca đại" trong tay cứ reo không ngừng, đều là những người phụ nữ bên cạnh Lâm Hựu Luân gọi điện đến hỏi thăm tình hình.

Khi Quan Chi Lâm trang điểm xong vội vã chạy đến, A Kiệt đang đứng bên cửa sổ hành lang nghe điện thoại. "Vâng, Lỵ tổng, Lâm tiên sinh quả thực bị thương ở ngón tay, nhưng chỉ là bị cắn rách một chút da thôi, bác sĩ xem xong nói không có vấn đề gì, chỉ cần tiêm phòng là được." Vài câu nói lọt vào tai, Quan Chi Lâm trong lòng khẽ động, lập tức đoán ra A Kiệt đang nói chuyện điện thoại với ai.

Trừ vị Lỵ Trí ẩn mình phía sau, chuyên tâm lo liệu công việc kinh doanh cho Lâm Hựu Luân, ở Hong Kong e rằng không có người thứ hai nào có thể khiến A Kiệt gọi một tiếng "Lỵ tổng".

Lỵ Trí đã biết tin Lâm Hựu Luân bị thương, e rằng mấy người phụ nữ khác cũng sẽ không quá "chậm chạp", nếu có ai trong số họ chạy đến thăm Lâm Hựu Luân, chẳng phải mình sẽ phải đứng sang một bên sao?

Quan Chi Lâm đang lo lắng về chuyện này, lúc này cửa phòng khám mở ra.

Lâm Hựu Luân bước ra từ bên trong, phía sau còn có một bác sĩ đi theo.

Ở cửa, Lâm Hựu Luân bắt tay vị bác sĩ đó.

A Kiệt bên kia thấy Lâm Hựu Luân ra ngoài, vội vàng nói một câu với Lỵ Trí trong điện thoại, rồi cầm chiếc "đại ca đại" nhanh chóng bước đến trước mặt Lâm Hựu Luân. "Lâm tiên sinh, điện thoại của

Lý tổng ạ." A Kiệt nói giọng rất nhỏ.

Lâm Hựu Luân nhận lấy "đại ca đại", đi đến một bên nói chuyện điện thoại với Lý Trí, còn A Kiệt lúc này mới chú ý đến Quan Chi Lâm đang đứng một bên. "Cô Quan, cô..." "Đúng vậy, tôi chưa đi." Quan Chi Lâm ngắt lời A Kiệt.

Thái độ của Quan Chi Lâm có chút kiêu ngạo, A Kiệt chỉ nhún vai: "Cảnh quay hôm nay chắc không thực hiện được nữa rồi, tôi có cần sắp xếp xe đưa cô Quan về không?" "Không cần, cảm ơn.

Tối nay tôi muốn mời Lâm tiên sinh đi ăn." Quan Chi Lâm lấy gương trang điểm ra soi soi, xác nhận lớp trang điểm trên mặt mình không có vấn đề gì, sau đó lại lấy son môi ra tô một vòng lên môi.

Nhìn Quan Chi Lâm trang điểm ở cự ly gần, ngay cả A Kiệt cũng không thể không thừa nhận, Quan Chi Lâm quả thực là một đại mỹ nhân hiếm thấy.

Trong số những người phụ nữ bên cạnh Lâm Hựu Luân, cũng chỉ có Lý Gia Hân mới có thể sánh ngang với cô ấy.

Chỉ tiếc là cô ấy vẫn chưa trở thành người phụ nữ của Lâm Hựu Luân, nên A Kiệt cũng không cần phải cho cô ấy quá nhiều thể diện. "Cô Quan, tôi rất tiếc phải thông báo với cô, Lâm tiên sinh tối nay đã có hẹn rồi." "Anh nói gì?" Quan Chi Lâm đặt gương xuống, đôi mắt long lanh trợn tròn nhìn A Kiệt. "Cô Quan, xin cô yên tâm, chuyện như vậy tôi sẽ không mang ra đùa giỡn đâu.

Lâm tiên sinh hôm nay thật sự có hẹn, hơn nữa đó là một buổi hẹn rất quan trọng." A Kiệt rất nghiêm túc trả lời.

Quan Chi Lâm nửa tin nửa ngờ lời nói này.

Lâm Hựu Luân vừa nói chuyện điện thoại với Lý Trí xong quay người lại, cô ấy liền chủ động tiến lên đón. "Lâm tiên sinh, không biết

tối nay anh có rảnh không, tôi muốn mời anh đi ăn?" Lâm Hựu Luân nhìn đôi mắt to mê hoặc của Quan Chi Lâm, mỉm cười hỏi: "Đây là ý của cô Quan hay là ý của ông Ngô vậy?" Quan Chi Lâm hơi ngại ngùng.

Trước đây mỗi lần cô ấy mời Lâm Hựu Luân đi ăn, thực chất đều là để phối hợp với Ngô Tư Nguyên tìm Lâm Hựu Luân nói chuyện công việc, nhưng lần này quả thực là cô ấy muốn mời Lâm Hựu Luân đi ăn riêng. "Thật khó có cơ hội được ăn riêng với cô Quan một bữa, vốn dĩ cơ hội như vậy tôi không thể từ chối, nhưng hôm nay thật sự không được.

Tôi đã có hẹn với người khác rồi, nên chỉ đành xin lỗi cô Quan." Lâm Hựu Luân vừa dứt lời, chiếc "đại ca đại" trong tay lại reo lên.

Anh ta ái ngại nhún vai với Quan Chi Lâm, rồi quay người nghe điện thoại. "Cô Quan, tôi không lừa cô chứ?" A Kiệt vẫn giữ nguyên vẻ mặt như vừa nãy, chỉ là nụ cười nơi khóe môi lại có thêm một ý nghĩa khó nói, khó tả.

Quan Chi Lâm nghiêm túc đánh giá A Kiệt một cái: "Lời anh vừa nói còn hữu dụng không?" A Kiệt gật đầu. "Vậy được rồi, bây giờ phiền anh sắp xếp xe đưa tôi về." Lúc này Quan Chi Lâm trong lòng tràn đầy sự tự ti và thất vọng.

Từ trước đến nay luôn là đàn ông vây quanh cô ấy, nhưng đến chỗ Lâm Hựu Luân, cô ấy dường như lập tức mất đi tất cả mị lực, trở thành một người qua đường bình thường.

Điều này khiến cô ấy nảy sinh một sự bất cam mạnh mẽ.

Nhìn Lâm Hựu Luân đang nghe điện thoại ở hành lang bên kia, Quan Chi Lâm ép mình quay người lại.

Khi rời đi, cô ấy cố ý bước những bước giày cao gót kêu "tăng

tăng", nhưng không biết là vì sự bất mãn trong lòng, hay là để cố ý thu hút sự chú ý của Lâm Hựu Luân.

Nếu là về sau, thì Quan Chi Lâm quả thực đã thành công.

Ngay khi bóng lưng cô ấy sắp biến mất ở góc rẽ, Lâm Hựu Luân đang nghe điện thoại ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô ấy một cái, vẻ mặt như có điều suy nghĩ. "Anh thật sự không sao chứ?" Trong điện thoại vang lên giọng nói dịu dàng của Chu Tuệ Mẫn, kéo sự chú ý của Lâm Hựu Luân trở lại. "Sao, em muốn anh có chuyện à?" Lâm Hựu Luân cố ý nói một câu. "Nói bậy, người ta đâu có ý đó?" Chu Tuệ Mẫn vội vàng biện giải. "Được rồi, không trêu em nữa.

Tối nay mình tìm một chỗ ăn tối trước, rồi sau đó cùng đi xem buổi hòa nhạc." Lâm Hựu Luân trong điện thoại xác nhận lại lịch trình tối nay một lần nữa, Chu Tuệ Mẫn trong điện thoại tinh nghịch đáp một câu: "Quay phim thì quay phim thôi, nói cứ như là hẹn hò thật vậy." "Chúng ta chính là hẹn hò mà, giả vờ thành thật đó!" "Được rồi, không nói với anh nữa, bên này sắp bắt đầu ghi hình chương trình rồi." Bên đầu dây điện thoại dường như có người đang giục, Chu Tuệ Mẫn vội vàng đáp một câu, rồi cúp điện thoại.

Lâm Hựu Luân đặt điện thoại xuống, A Kiệt đi đến báo cho anh ta tin đã sắp xếp xe đưa Quan Chi Lâm rời đi.

Lâm Hựu Luân vỗ vai A Kiệt: "Sau khi quay xong bộ phim này, nhớ nhắc tôi, tìm một thời gian để bù lại buổi hẹn hò lần này với cô Quan." Tại lối vào Sân vận động Hồng Khám, một tấm áp phích khổng lồ của Trương Học Hữu được treo ở đó.

Còn chưa đầy một giờ nữa là buổi hòa nhạc tối nay bắt đầu, các fan đã mua vé đã bắt đầu lần lượt vào sân, vừa đi vừa thảo luận những tin tức hành lang về buổi hòa nhạc lần này của Trương Học Hữu mà họ đọc được trên báo.

Một nhóm nữ sinh đi phía trước, đang ríu rít thảo luận về chuyện này. "Nghe nói trong buổi hòa nhạc lần này, Học Hữu sẽ biểu diễn một bài hát mới." "Đúng vậy, nghe nói bài hát đó ngay cả đài phát thanh cũng chưa phát, buổi hòa nhạc này mới là lần đầu tiên!" "Chính vì lý do này mà tôi mới đặc biệt mua vé, cơ hội như vậy quá hiếm có." Mọi người đang hào hứng thảo luận về bài hát mới bí ẩn của Trương Học Hữu, đột nhiên có người nói một câu: "Nhưng vé mấy hàng đầu ở giữa khó đặt quá, các cậu có mua được không?" "Không có, lần này tôi cố ý nhờ người quen mua cũng không được, nghe nói là vé đã được đặt trước khi mở bán rồi." "Các cậu nói lần này liệu có ngôi sao lớn nào khác đến không, nên những chỗ này đều được dành riêng cho họ?" "Không thể nào, nếu có thì trên áp phích đã nói rồi." "Cái này chưa chắc, lỡ là khách mời bí ẩn, ngay cả Học Hữu cũng không biết, rồi xuất hiện giữa buổi hòa nhạc, mang đến bất ngờ cho Học Hữu và tất cả khán giả.

Nhiều buổi hòa nhạc của các ca sĩ nổi tiếng đều xảy ra chuyện như vậy mà." "Đừng ngốc, cậu nghĩ mấy ca sĩ đó thật sự không biết sao?

Họ chỉ giả vờ không biết, cố ý làm cho người ta cảm thấy bất ngờ và ngạc nhiên mà thôi." "Ôi da, các cậu không cần tranh cãi nữa, xem tôi mang theo cái gì này?" Một trong số các nữ sinh lấy một thứ từ trong túi ra, đắc ý khoe trước mặt bạn bè. "Ống nhòm, tuyệt quá!" "Cho tôi xem với!" "Tôi cũng muốn xem!" Những người bạn khác đều vây lại, ống nhòm được truyền tay tất cả mọi người. "Cái này là bố tôi mua ở Nhật Bản làm quà sinh nhật cho anh trai tôi, bình thường anh ấy không cho tôi động vào đâu.

Lần này là vì buổi hòa nhạc của Học Hữu, anh ấy mới đồng ý cho tôi mượn." "Anh trai cậu cũng là fan của Học Hữu à?" "Không phải, anh ấy thích ca sĩ Lưu Đức Hoa." "Tôi thì thích phim của Hoa Tử hơn,

anh ấy đẹp trai lắm, nhưng về khoản ca hát thì Học Hữu vẫn đỉnh hơn." "Học Hữu đóng phim cũng không tệ mà." "Đúng vậy, Học Hữu mãi mãi là tuyệt vời nhất!" Nhóm nữ sinh này nói chuyện không ngừng suốt cả đường.

Chỗ ngồi mà họ đặt đều ở khán đài phía sau, sau khi ngồi xuống thì chiếc ống nhòm mà cô gái kia mang theo bắt đầu phát huy tác dụng lớn. "Thấy rồi, thấy rồi!" Cô gái cầm ống nhòm vui mừng kêu lên: "Mấy hàng ghế ở giữa phía trước đều được tách riêng ra, chắc chắn là có nhân vật lớn quan trọng nào đó sắp đến." "Cho tôi xem với." Một nữ sinh bên cạnh giật lấy ống nhòm: "Còn có hai máy quay phim, nhưng không đúng, sao ống kính lại chĩa vào phía chỗ ngồi này, nếu trực tiếp tại chỗ thì không phải nên chĩa vào sân khấu sao?" "Cũng có thể là chuyên dùng để quay mấy nhân vật lớn đó." "Đây là buổi hòa nhạc của Học Hữu mà, ai mà 'ngầu' đến mức này chứ, đây chẳng phải là cố ý gây sự với Học Hữu sao?" "Nhìn về phía lối vào kìa, nhiều vệ sĩ quá, chắc chắn là nhân vật lớn mà các cậu nói đến rồi." Bên cạnh đột nhiên có người nhắc một câu, sau đó cô gái cầm ống nhòm vội vàng nhìn về phía đó. "Nhóm vệ sĩ này ngầu quá đi, toàn là vest đen và kính râm, trong tay còn cầm bộ đàm, chuyên nghiệp ghê!" Vừa mới "mơ mộng hão huyền" một câu, bạn bè bên cạnh đã không vui rồi. "Ôi, ai bảo cậu nhìn mấy vệ sĩ đó, tôi là muốn cậu xem họ đang bảo vệ ai đến kia kìa." "Hình như là một nam một nữ, đều đeo kính râm, hơn nữa cứ bị người ta che chắn." "Để tôi xem." Người bạn giật lấy ống nhòm, vừa hay nhìn thấy người phụ nữ được vệ sĩ bảo vệ ở giữa tháo kính râm ra, rồi cô ấy kinh hô một tiếng. "Là Chu Tuệ Mẫn!" "Trời ơi, sao cô ấy lại đến xem buổi hòa nhạc của Học Hữu?

Không lẽ cô ấy và Học Hữu..." Cô gái này còn chưa nói xong, lập tức bị những người khác "bao vây tấn công". "Làm sao có thể chứ, cậu này cũng buôn chuyện quá rồi." "Đúng vậy, Học Hữu mới tuyên

bố chia tay La Mỹ Vi mà, làm sao có thể nhanh như vậy đã ở bên người phụ nữ khác được." Lúc này cô gái cầm ống nhòm lại lên tiếng: "Được rồi, các cậu đừng cãi nữa, tôi thấy người kia là ai rồi." "Là ai?" Các nữ sinh bên cạnh gần như đồng thanh hỏi.

Chương 672

Cô gái đó không kiên nhẫn nói: "Các cậu đúng là một lũ ngốc, chuyện đơn giản như vậy cũng không nhìn ra sao?

Chu Tuệ Mẫn có thể nào cùng người đàn ông khác đến xem buổi hòa nhạc không?

Người này chắc chắn là Lâm Hựu Luân rồi!" "Bài hát tiếp theo đây là một ca khúc nằm trong album mới sắp phát hành của tôi, nó…" Trương Học Hữu chưa nói dứt lời đã bị tiếng la hét và cổ vũ từ dưới khán đài cắt ngang.

Để nói tiếp, Trương Học Hữu đành phải giơ tay ra hiệu, yêu cầu các fan hâm mộ giữ trật tự.

"Đồng thời, bài hát này cũng là nhạc phim chủ đề của một bộ phim điện ảnh, bộ phim này rất nhanh sẽ được công chiếu, tôi còn khách mời một vai trong đó, nếu mọi người có hứng thú thì nhớ ra rạp ủng hộ nhé… Đây thực sự không phải quảng cáo đâu, tôi có thể đảm bảo với mọi người, đây là một bộ phim rất thú vị, chỉ riêng dàn diễn viên ngôi sao hạng A trong đó thôi cũng đã đáng tiền vé rồi." Trương Học Hữu trên sân khấu đã rất nhiệt tình giúp quảng bá phim, dưới khán đài đã có người không kìm được bàn tán.

"Học Hữu nói bộ phim này có phải là 《Gia Hữu Hỉ Sự》 không nhỉ?

Trong phim đó có rất nhiều ngôi sao, Trương Quốc Vinh, Châu Tinh Trì đều có mặt." "Chắc chắn không phải rồi, trên poster của 《Gia Hữu Hỉ Sự》 làm gì có tên Học Hữu, hơn nữa nhạc phim đó cũng không phải do Học Hữu hát.

Tôi nghĩ chắc chắn là một bộ phim mới mà mọi người chưa biết."

Đúng lúc này, Trương Học Hữu cúi người thật sâu về phía fan dưới khán đài, "Bài hát mới 《Ái Tình Chuyển Di》 xin gửi tặng các bạn, cũng là gửi tặng tất cả khán giả có mặt tại đây!" Giai điệu mở đầu của ca khúc vang lên, cả khán phòng lại một lần nữa bùng nổ những tràng vỗ tay và tiếng reo hò nhiệt liệt.

Đến khi Trương Học Hữu cầm micro chuẩn bị hát, sự náo nhiệt dưới khán đài mới dần lắng xuống.

Cùng lúc Trương Học Hữu bắt đầu hát, ở khu vực được tách biệt đặc biệt ngay phía trước sân khấu, đoàn làm phim 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 đang gấp rút quay cảnh cuối cùng của bộ phim — nhân vật chính sau khi trải qua 10 lần gặp gỡ tình ái, cuối cùng cũng hiểu được chân lý của tình yêu.

Một cơ hội tình cờ, anh gặp lại cô bạn học kiêm mối tình đầu của mình tại buổi biểu diễn ca nhạc.

Hai người cuối cùng tựa vào nhau ngọt ngào dưới ánh pháo hoa tuyệt đẹp nở rộ trên bầu trời.

Vì quay tại buổi biểu diễn trực tiếp, lại lấy cảnh Trương Học Hữu hát 《Ái Tình Chuyển Di》 trên sân khấu làm nền, nên không thể quay đi quay lại nhiều lần như ở trong phim trường, thời gian vô cùng gấp gáp.

Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn ngoài đời vốn là người yêu, nên cảnh này đối với họ không quá khó, điều quan trọng là phải nhớ thoại.

Lúc bắt đầu quay, mọi chuyện diễn ra suôn sẻ, Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn đối thoại rất trôi chảy, diễn xuất cũng rất tự nhiên.

Nhưng đến đoạn Lâm Hựu Luân hỏi thăm tình hình gia đình Chu Tuệ Mẫn, thì lại xảy ra một chút bất ngờ.

"Người nhà em thế nào rồi?" "Rất tốt ạ." "Còn mẹ em thì sao?"

Lâm Hựu Luân lỡ lời nói thuận miệng.

Vốn dĩ theo kịch bản, lúc này anh phải hỏi tình hình của bố nữ chính.

Chu Tuệ Mẫn đã làm MC lâu năm, kinh nghiệm ứng biến tình huống rất phong phú.

Cô chỉ khựng lại một chút, lập tức phản ứng nhanh nhạy, rồi thuận theo lời Lâm Hựu Luân mà sửa lại lời thoại.

"Mẹ em cũng rất tốt, chỉ là chân cẳng hơi bất tiện một chút.

À mà, cách đây không lâu mẹ còn nhắc đến anh đấy." "Thật sao?

Mẹ em vẫn còn nhớ anh à?" Lâm Hựu Luân cũng rất ăn ý mà cứ thế thuận nước đẩy thuyền, tiếp tục diễn.

Trần Kha Tân đang định hô "cắt", nhưng lại thấy Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn đã tự mình xoay sở để lời thoại ăn khớp lại, nên đành nuốt lời định nói vào trong.

Quay phim không hề phát hiện ra điều bất thường, đạo diễn không nói gì, anh ta cứ nghĩ mọi thứ đều diễn ra theo kịch bản.

Hơn nữa, biểu cảm khi nói chuyện của Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn cũng không lộ ra kẽ hở nào, nên trừ Trần Kha Tân ra, những người khác tại hiện trường đều không thấy cảnh này có vấn đề gì.

"Anh còn nhớ không, hồi đó hai nhà chúng ta ở cạnh nhau, anh thích nhất là uống canh mẹ em nấu." "Phải rồi, từ khi nhà em chuyển đi, anh không còn được uống canh dì nấu nữa." "Mẹ em nói, nếu bây giờ anh đến nhà em lần nữa, mẹ nhất định sẽ nấu món canh ngon nhất, để anh uống cho đã đời." Cốt truyện vẫn là cốt truyện cũ, ý nghĩa muốn truyền tải cũng vẫn là ý nghĩa đó, chỉ là vài câu đối thoại giữa Chu Tuệ Mẫn và Lâm Hựu Luân đã thay đổi hoàn toàn lời thoại gốc.

Phó đạo diễn nhìn Trần Kha Tân một cái, Trần Kha Tân bất lực lắc đầu với anh ta, ý bảo không sao cả.

Cảnh quay tiếp tục, Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn vừa nói xong, trên sân khấu Trương Học Hữu vừa hay hát đến đoạn cao trào của 《Ái Tình Chuyển Di》.

Pháo hoa liên tiếp bắn lên từ phía sau sân khấu, rực rỡ và lộng lẫy, chiếu sáng cả một nửa bầu trời.

Khán giả trên khán đài vừa la hét lớn vừa vỗ tay nhiệt tình, không khí tại hiện trường cũng đạt đến cao trào.

Quay phim đối diện đã di chuyển ống kính, lợi dụng lúc mọi người đều bị pháo hoa tuyệt đẹp nở rộ trên trời và tiếng hát của Trương Học Hữu thu hút, Chu Tuệ Mẫn nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Lâm Hựu Luân.

"Cứ như thế này, đơn giản ngồi cạnh anh, ngắm pháo hoa, nghe ca nhạc." Lâm Hựu Luân đưa tay ôm lấy eo Chu Tuệ Mẫn, nghiêng đầu nói với cô: "Nếu em thích, sau này muốn nghe buổi hòa nhạc của ai, anh đều có thể đi cùng em." "Thật sao?" Chu Tuệ Mẫn ngẩng đầu lên, ánh mắt long lanh càng trở nên sáng ngời trong bóng tối.

"Anh lừa em khi nào chứ?" Lâm Hựu Luân không kìm được đưa tay khẽ véo mũi Chu Tuệ Mẫn một cái.

Đây là hành động anh thường làm trước đây, và trong hoàn cảnh này, nó càng trở nên đặc biệt ấm áp.

Chu Tuệ Mẫn mỉm cười ngọt ngào, mãn nguyện, rồi rời đầu khỏi vai Lâm Hựu Luân, cô lo lắng nếu tựa quá lâu sẽ bị những người xung quanh nhìn thấy.

Thực tế, sự lo lắng này của cô là thừa thãi, những người khác đã sớm phát hiện ra hành động thân mật của cô và Lâm Hựu Luân, chỉ là

mọi người đều rất thông minh giả vờ như không thấy gì cả.

Trương Học Hữu hát xong một bài, Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn cũng vỗ tay cùng mọi người.

Trương Học Hữu nhìn thấy vậy liền hơi cúi người về phía hai người để bày tỏ lòng cảm ơn.

Tin tức Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn xuất hiện tại buổi biểu diễn của Trương Học Hữu nhanh chóng lan truyền.

Khi buổi biểu diễn kết thúc, bên ngoài nhà thi đấu Hồng Khám đã tập trung đông đảo phóng viên nghe tin mà đến.

Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn vừa xuất hiện, các phóng viên lập tức vây kín, nhưng đều bị bảo vệ chặn lại bên ngoài.

"Lâm tiên sinh, anh nghĩ sao về buổi biểu diễn của Học Hữu tối nay?" Một phóng viên ở gần nhất lớn tiếng hỏi.

Lâm Hựu Luân dừng bước, hiếm khi trả lời: "Tôi thấy rất tốt, không khí buổi biểu diễn tối nay rất tuyệt." "Bài hát mới mà Học Hữu hát tối nay là nhạc phim chủ đề của một bộ phim điện ảnh, Lâm tiên sinh có ý kiến gì về điều này không?" "Bộ phim đó tôi biết, nhưng hiện tại vẫn cần giữ bí mật, khi phim công chiếu mọi người sẽ rõ." Lâm Hựu Luân bất ngờ liên tiếp trả lời hai câu hỏi, điều này khiến các phóng viên khác có chút không tin, thậm chí có người còn nghi ngờ phóng viên vừa hỏi có phải đến từ tập đoàn 《Minh Báo》 hay không, nếu không tại sao Lâm Hựu Luân lại kiên nhẫn với câu hỏi của anh ta như vậy.

Đương nhiên dù sao đi nữa, đây cũng là một dấu hiệu tốt, tâm trạng của Lâm Hựu Luân có vẻ không tệ, có lẽ tối nay còn có thể khai thác được nhiều tin tức hơn từ anh.

Các phóng viên khác cũng sốt ruột đưa ra câu hỏi của mình.

Những câu hỏi nhàm chán về việc anh và Chu Tuệ Mẫn tại sao lại cùng nhau đi xem ca nhạc, hai người có đang hẹn hò không, Lâm Hựu Luân đều chọn cách phớt lờ.

"Lâm tiên sinh, bộ phim mà Trương Học Hữu giới thiệu tại buổi diễn là do ngài đầu tư sản xuất phải không?" "Anh muốn nghe thật hay giả?" Lâm Hựu Luân nói xong nhún vai, "Thôi được, tôi nói cho anh cả hai nhé.

Nói dối là đương nhiên không phải, nói thật là không tiện tiết lộ." Phóng viên đối diện đợi một lúc mới phản ứng kịp, Lâm Hựu Luân không trực tiếp phủ nhận, vậy tức là đã thừa nhận.

Nhưng ngay khi họ chuẩn bị truy vấn tiếp, bảo vệ đã mở cửa xe, để Lâm Hựu Luân bước vào.

Chu Tuệ Mẫn đã lên xe trước một bước, cách cửa kính xe không thể hỏi thêm, các phóng viên chỉ có thể trơ mắt nhìn cô và Lâm Hựu Luân cùng nhau rời đi.

Các phóng viên thất vọng không lập tức rời đi, mà tụm lại bàn tán.

"Tháng này là người thứ mấy rồi?" "Ít nhất là 7, 8 người rồi, thật không biết anh ta một mình làm sao thu phục được nhiều phụ nữ đến vậy, chuyện này cũng quá thường xuyên rồi." Có người cảm thán, đương nhiên cũng có người đưa ra nghi vấn.

"Mọi người có thấy chuyện này hơi bất thường không?

Lâm Hựu Luân tuy phong lưu, bên cạnh cũng có không ít phụ nữ, nhưng trước đây anh ta không phải như vậy." "Con người ai mà chẳng thay đổi." Có người trả lời.

"Nhưng thay đổi cũng quá nhanh rồi, hơn nữa mọi người không thấy gần đây những tin tức này đến quá dễ dàng sao?

Trước đây phải tốn rất nhiều công sức mới mò ra được chút manh

mối, nhưng gần đây lại dễ dàng chụp được ảnh anh ta hẹn hò với những người phụ nữ đó, cứ như là anh ta cố ý cho chúng ta chụp được vậy." Lời này lập tức gây ra một tràng tranh cãi ồn ào.

"Quan tâm nhiều làm gì, nếu anh ta có thể cứ thế này mãi, sau này mọi người đều không phải lo không có cơm ăn rồi!" "Đúng vậy, bây giờ ở Hong Kong tin tức về anh ta là đáng giá nhất, nếu sau này đều như vậy, tôi ngủ cũng có thể cười tỉnh giấc." Phóng viên đưa ra nghi vấn không nói thêm gì, nhưng trong lòng lại khẽ lắc đầu.

Chương 673

Những người vừa trả lời anh ta rõ ràng đều không nhận ra rằng, nếu Lâm Hựu Luân sau này thực sự trở nên "dễ dãi" như vậy, tin tức về anh ta dễ dàng chụp được, thì giá trị tin tức về anh ta chắc chắn sẽ giảm mạnh, tin tức mà ai cũng có thể lấy được, chắc chắn sẽ có giá rác.

Như vậy còn không bằng tình hình trước đây, tuy lúc đó rất khó có được tin tức về Lâm Hựu Luân, nhưng nếu có được một tin, thì có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Lúc này lại có một phóng viên khác đặt câu hỏi.

"À phải rồi, mọi người nói Lâm Hựu Luân quay bộ phim mới này, Trương Học Hữu cũng chỉ đến khách mời, vậy diễn viên chính sẽ là những ai nhỉ?" "Trương Học Hữu hình như có nhắc đến tại buổi diễn rằng, trong bộ phim này có rất nhiều ngôi sao… Mọi người nói liệu có khoa trương hơn cả 《Gia Hữu Hỉ Sự》 không?" Không biết là ai đã nói câu này.

Một số phóng viên chợt sáng mắt, có người đã liên hệ dàn diễn viên chính của bộ phim mới của Lâm Hựu Luân với những sự kiện scandal gần đây, cũng có người nghĩ rằng Lâm Hựu Luân quay bộ phim mới này, tám chín phần mười là muốn đối đầu với 《Gia Hữu Hỉ Sự》.

Dù sao thì những người này đều có chung một linh cảm, làng giải trí Hong Kong sắp có một chuyện lớn xảy ra rồi.

Lâm Kiện Nhạc đặt tài liệu xuống, ngẩng đầu lên, mắt chăm chú nhìn thư ký.

"Anh nói cái gì?" "Buổi họp báo phim mới 《Ái Tình Hô Khiếu

Chuyển Di》 được ấn định vào ngày 28 tháng 12… Đây là thư mời từ bên đó gửi đến." Cô thư ký cứng rắn lặp lại sự việc một lần nữa, sau đó hai tay đưa thư mời tới.

Lâm Kiện Nhạc không nhận, mà lạnh lùng hỏi: "Trùng ngày với chúng ta?" "Vâng ạ." Thư ký gật đầu, rồi hơi lo lắng nhìn Lâm Kiện Nhạc, sợ anh ta đột nhiên nổi giận, trút giận lên đầu mình.

Lâm Kiện Nhạc lại không lập tức nổi giận, mà trầm giọng hỏi: "Ở đâu?" "Duy Tư Khách Sạn." "Tôi nhớ khách sạn đó không cách xa rạp chiếu phim mà chúng ta tổ chức buổi chiếu ra mắt là mấy nhỉ?" "Chỉ cách một con phố thôi ạ." Thư ký cẩn thận trả lời.

"Tốt, rất tốt, vô cùng tốt!" Lâm Kiện Nhạc liên tiếp nói ba chữ "tốt", nhưng sắc mặt đã trở nên lạnh lẽo.

Thư ký đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị mắng một trận, không ngờ Lâm Kiện Nhạc lại phất tay.

"Cô ra ngoài đi!" Thư ký như được đại xá, đặt thư mời xuống rồi vội vàng quay người rời đi, sợ rằng chậm một bước Lâm Kiện Nhạc lại thay đổi ý định.

Vừa bước ra khỏi văn phòng, đóng cửa lại, cô liền thấy Hoàng Bạch Minh đi tới.

"Cô ra đúng lúc, ông chủ có ở trong văn phòng không?" "Hoàng tiên sinh, anh vào nói chuyện cẩn thận một chút, hôm nay ông chủ tâm trạng không tốt." Thư ký tốt bụng nhắc nhở.

Hoàng Bạch Minh hơi cau mày, dừng bước hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Thư ký thở dài, "Không phải vì Lâm Hựu Luân đó sao, không chọn ngày nào tốt, cứ nhất quyết chọn ngày họp báo phim mới trùng với ngày chiếu ra mắt của bộ phim 《Gia Hữu Hỉ Sự》 của công ty.

Rồi còn gửi thư mời đến nữa, đây không phải là bắt nạt người

khác sao?" "Cô nói cái gì?" Phản ứng của Hoàng Bạch Minh khi nghe tin này gần như giống hệt Lâm Kiện Nhạc.

Lúc này, thư ký của Lâm Kiện Nhạc mới nhớ ra, bộ phim 《Gia Hữu Hỉ Sự》 hình như là do Hoàng Bạch Minh làm giám chế, hơn nữa anh ta còn là một trong những diễn viên chính.

Biểu cảm của Hoàng Bạch Minh đã không còn vẻ thoải mái như trước, miệng lẩm bẩm: "Sao lại như vậy được chứ?" "Hoàng tiên sinh, ông chủ ở trong văn phòng, vậy tôi không làm phiền anh nữa." Thư ký cũng nhận ra tình hình có chút không ổn, vội vàng tìm một cái cớ rồi chuồn đi.

Hoàng Bạch Minh đứng trước cửa văn phòng của Lâm Kiện Nhạc suốt hơn ba phút, giơ tay lên do dự một lúc lâu, rồi mới gõ cửa.

"Vào đi." Giọng Lâm Kiện Nhạc nghe có vẻ không có gì bất thường, nhưng trong lòng Hoàng Bạch Minh lại càng thêm bất an.

Với sự hiểu biết của anh về Lâm Kiện Nhạc, đây càng giống như sự tĩnh lặng trước cơn bão.

Đẩy cửa bước vào, Hoàng Bạch Minh nhìn thấy ngay lá thư mời lấp lánh đặt trên bàn làm việc của Lâm Kiện Nhạc, dưới ánh nắng chiếu vào trông rất chói mắt.

"Anh đã biết tin rồi chứ?" Lâm Kiện Nhạc thấy Hoàng Bạch Minh bước vào không nói gì, nhưng lại cứ nhìn chằm chằm vào lá thư mời trên bàn, liền đoán rằng anh ta đã biết rõ sự tình.

Hoàng Bạch Minh gật đầu, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

"Mục đích Lâm Hựu Luân cho người gửi lá thư mời này đến rất rõ ràng, là muốn cho chúng ta một lời cảnh cáo.

Bây giờ anh nói xem phải làm thế nào?" Lâm Kiện Nhạc không nổi giận, bấy nhiêu năm đối đầu với Lâm Hựu Luân, công phu dưỡng

khí của anh ta đã khá tốt rồi.

"Họp báo phim mới của bên đó và phim của chúng ta công chiếu cùng ngày còn chưa phải là tệ nhất.

Tôi lo là bộ phim đó sẽ công chiếu ngay sau buổi họp báo, như vậy doanh thu phòng vé của bộ phim của chúng ta chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng." Lâm Kiện Nhạc gật đầu, ra hiệu cho Hoàng Bạch Minh tiếp tục nói.

"Việc cấp bách là phải tránh cho lịch chiếu phim của chúng ta bị trùng với bộ phim đó…" Hoàng Bạch Minh nói đến đây thì ngẩng đầu nhìn Lâm Kiện Nhạc một cái.

Lịch chiếu của 《Gia Hữu Hỉ Sự》 đã được xác định, bây giờ chỉ còn có thể hy vọng bên 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 đừng quá gay gắt.

Điều này cần Lâm Kiện Nhạc phải nhún nhường Lâm Hựu Luân một lần, nhưng với tính cách của Lâm Kiện Nhạc, muốn anh ta làm vậy e rằng không dễ.

"《Gia Hữu Hỉ Sự》 có Trương Quốc Vinh, Châu Tinh Trì những người này bảo chứng doanh thu phòng vé, lẽ nào lại không có chút hy vọng nào để áp đảo đối phương?" Lâm Kiện Nhạc có chút không cam lòng hỏi một câu.

Hoàng Bạch Minh cũng không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào.

Theo lẽ thường, dàn diễn viên của 《Gia Hữu Hỉ Sự》 trong làng điện ảnh Hong Kong không cần phải sợ bất kỳ đối thủ nào.

Nhưng Lâm Hựu Luân lại là một người không thể dùng lẽ thường để đánh giá, cộng thêm thế lực mà anh ta đã tạo dựng được trong làng điện ảnh Hong Kong những năm qua, mọi hy vọng may mắn trong

lòng Hoàng Bạch Minh đều tan biến.

Hoàng Bạch Minh không nói gì, Lâm Kiện Nhạc liền đoán được kết quả, tuy kết quả này khiến người ta chán nản, nhưng đó lại là hiện thực không thể không chấp nhận.

Lâm Kiện Nhạc bây giờ đã không còn là thiếu gia nhà họ Lâm hào hứng khi mới bước chân vào làng điện ảnh nữa.

Sau mấy năm rèn giũa, anh ta đã trưởng thành không ít.

Hơn nữa, cùng với tuổi tác của Lâm Bạch Hân ngày càng cao, người thừa kế thế hệ tiếp theo của nhà họ Lâm sẽ được chọn ra giữa Lâm Kiện Nhạc và anh trai Lâm Kiện Danh.

Công ty điện ảnh Hoàn Á mà Lâm Kiện Nhạc phụ trách, sau khi đầu tư rất lớn vào bộ phim 《Tru Tiên Chi Thanh Vân Kiếp》 và thua lỗ, đã phải thông qua nhiều bộ phim khác mới bắt đầu xoay chuyển tình thế, hiện tại vừa mới có chút khởi sắc, nếu lúc này lại gặp phải thất bại, chắc chắn sẽ khiến Lâm Kiện Nhạc mất điểm rất nhiều trong cuộc tranh giành người thừa kế gia tộc.

Để có thể nắm quyền lớn trong gia tộc sau này, Lâm Kiện Nhạc không thể không tạm thời cúi đầu một lần vào lúc này.

"Tôi nhịn lần này không sao cả, chỉ sợ bên Lâm Hựu Luân không chịu đồng ý." Lâm Kiện Nhạc nói vậy, nhưng Hoàng Bạch Minh làm sao lại không nghe ra ý nhượng bộ trong lời nói của anh ta.

"Điểm này không cần lo lắng, Gia Nghị Viện Tuyến khi thành lập ban đầu, từng cam kết với các công ty điện ảnh lớn rằng sẽ sắp xếp lịch chiếu phim hợp lý, tránh cạnh tranh ác ý.

Theo tôi được biết, cam kết này đến nay vẫn còn hiệu lực.

Năm đó 《Đông Phương Tam Hiệp》 và 《Phích Lịch Kiều Oa》 đối đầu, 《Phích Lịch Kiều Oa》 cũng phải chậm hơn 《Đông

Phương Tam Hiệp》 nửa tháng mới công chiếu.

Năm nay lại một lần nữa đối đầu, tôi tin Lâm Hựu Luân cũng sẽ không thực sự muốn đánh nhau đến mức cả hai bên cùng tổn thất." Lâm Kiện Nhạc nhìn lá thư mời trên bàn, rất bất đắc dĩ chấp nhận đề nghị của Hoàng Bạch Minh. —— Chiều ngày 28 tháng 12, trước cửa Duy Tư Khách Sạn trải thảm đỏ, bày hoa, trang trí vô cùng hân hoan.

Các phương tiện truyền thông nhận được tin đã sớm có mặt tại hiện trường.

Bộ phim mới của Lâm Hựu Luân trong suốt quá trình quay không hề rò rỉ một chút tin tức nào, mọi người đều vô cùng tò mò, bộ phim này rốt cuộc sẽ có những ngôi sao nào đóng chính.

Còn sớm so với giờ họp báo, các phóng viên đã vào hội trường tụm năm tụm ba lại bàn tán về chuyện này.

"Theo tình hình hiện tại, bộ phim mới lần này rất có thể chính là bộ phim mà Trương Học Hữu đã nhắc đến tại buổi hòa nhạc." "Trương Học Hữu còn nói bộ phim này chỉ riêng dàn sao thôi cũng đã đáng tiền vé, không biết sẽ có ai, Châu Nhuận Phát, Thành Long, Châu Tinh Trì hay Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ?" "Anh nói những người này gần đây đều đang bận quay phim khác, điểm này có vẻ không hợp lý cho lắm." Mọi người đang bàn tán xôn xao, thì bên kia nhân viên chuẩn bị hội trường khiêng lên một tấm poster phim được che bằng vải.

Lúc rời đi, một trong số các nhân viên vô tình đụng vào giá treo poster, một người khác vội vàng giữ chặt giá, tấm vải che phía trước poster tuột xuống một nửa.

Dù bị che lại ngay lập tức, nhưng vẫn có một số phóng viên nhìn thấy nội dung bên trên.

Một phóng viên ngây người vài giây, sau đó quay sang nhìn bạn mình.

"Vừa nãy tôi không nhìn nhầm đấy chứ?" "Anh nhìn thấy gì?" "Tôi thấy rất nhiều, rất nhiều phụ nữ." Câu trả lời này của phóng viên lập tức khiến bạn anh ta quát lên, "Vô nghĩa, tôi hỏi anh nhìn thấy ai?" "Vương Tổ Hiền, Lý Giai Hân, Chu Tuệ Mẫn, Khâu Thục Trân, Ôn Bích Hà…" "Anh đợi đã!" Người bạn cắt ngang lời phóng viên đó, "Anh thật sự thấy Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền cùng xuất hiện trên một tấm poster, còn có Khâu Thục Trân nữa?" Phóng viên đó gật đầu.

"Vậy còn ai nữa?" "Poster chỉ lộ một nửa, tôi chỉ nhìn thấy mấy người đó." Câu trả lời này khiến người ta có chút câm nín, đồng thời lại không khỏi suy nghĩ miên man.

Trong chốc lát, mọi người đều đoán xem nửa còn lại của tấm poster sẽ là nội dung gì.

Chương 674

“Tôi biết rồi!” Trong hội trường đột nhiên có người la lên một tiếng, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

“Tôi biết nửa tấm poster kia là gì rồi, cũng là 5 người phụ nữ!” Lời này vừa nói ra, lập tức có người phản bác.

“Anh dựa vào đâu mà khẳng định như vậy?” “Đúng thế, biết đâu lại là 5 người đàn ông thì sao?” “Mọi người đừng quên, chuyện Lâm Hựu Luân thường xuyên thay đổi phụ nữ bên cạnh cách đây không lâu, lúc đó mọi người không thấy kỳ lạ sao?

Tôi có thể khẳng định một trăm phần trăm, những người phụ nữ đó đều là diễn viên chính trong bộ phim này, những tin đồn đó hoàn toàn chỉ là để tạo độ nóng cho tin tức mà thôi.” Đúng là một lời nói đã đánh thức người đang mơ, các phóng viên có mặt đều chợt hiểu ra, nhưng không ai nói gì.

Rất nhiều người có mặt đều là những người hưởng lợi từ làn sóng tin đồn đó, vì vậy không ai muốn thừa nhận mình đã bị Lâm Hựu Luân lợi dụng.

Không khí tại hiện trường trở nên rất kỳ lạ, mọi người đều rất ăn ý giữ im lặng, cho đến khi một tin tức chấn động khác truyền đến.

Buổi họp báo phim mới của Lâm Hựu Luân, Lâm Kiện Nhạc vậy mà đích thân đến chúc mừng!

Hội trường lập tức vỡ òa.

“Tôi không nghe nhầm đấy chứ?

Hai người này hòa giải từ bao giờ vậy?” “Buổi chiếu ra mắt của《Gia Hữu Hỉ Sự》 hình như cũng là hôm nay, Lâm Kiện Nhạc sẽ

không phải là cố ý đến đây để thị uy đấy chứ?" "Nếu thật là vậy, lát nữa có chuyện hay để xem rồi." Mọi người mỗi người một câu, nhưng không có một lời giải thích chính xác nào.

"Được rồi, mọi người đừng đoán mò nữa, không thấy các phóng viên của 《Minh Báo》 bên kia căn bản không có bất kỳ phản ứng nào sao?

Rõ ràng là tin tức này bên Lâm Hựu Luân đã nhận được từ sớm, nếu Lâm Kiện Nhạc thực sự đến gây sự, làm sao có thể báo trước cho bên này?" Mọi người nhìn theo ánh mắt của phóng viên vừa nói, quả nhiên các phóng viên của 《Minh Báo》 đều mang vẻ mặt bình thản, rõ ràng là đã biết chuyện này từ trước.

Đồng thời mọi người lại không khỏi nghĩ, nếu Lâm Kiện Nhạc không phải đến để thị uy, vậy thì anh ta bỏ qua buổi chiếu ra mắt bộ phim của chính công ty mình, lại xuất hiện tại buổi họp báo phim mới của Lâm Hựu Luân, mục đích này lại khiến người ta có chút nghi ngờ.

Lâm Hựu Luân cùng đoàn người bước vào hội trường, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy Lâm Kiện Nhạc đang ngồi ở vị trí bên trái hàng ghế thứ hai.

Đúng lúc Lâm Hựu Luân hơi ngây người, Lâm Kiện Nhạc đã đứng dậy, có vẻ đang do dự có nên đi tới bắt tay với Lâm Hựu Luân hay không.

Cuối cùng, vẫn là Lâm Hựu Luân chủ động bước tới.

Khoảnh khắc hai người bắt tay qua một hàng ghế, tất cả các phóng viên tại hiện trường đều giơ máy ảnh lên, đèn flash liên tục nháy thành một dải.

Ân oán mâu thuẫn giữa Lâm Hựu Luân và Lâm Kiện Nhạc cả Hong Kong đều biết, bình thường hai người duy nhất có thể gặp mặt

là tại cuộc họp hội đồng quản trị của Gia Nghị Viện Tuyến.

Kể từ khi sắp xếp Lợi Trí đảm nhiệm chức vụ giám đốc của Gia Nghị Viện Tuyến, số lần Lâm Hựu Luân xuất hiện tại hội đồng quản trị ngày càng ít.

Còn Lâm Kiện Nhạc, tuy cũng là cổ đông của Gia Nghị Viện Tuyến, nhưng tỷ lệ cổ phần quá thấp, các cổ đông khác lại đều đứng về phía Lâm Hựu Luân, nên vai trò mà anh ta có thể phát huy tại hội đồng quản trị thực sự rất hạn chế.

Vì vậy, trong trường hợp thông thường, anh ta đều cử một đại diện đi tham dự, bản thân rất ít khi lộ diện tại hội đồng quản trị.

Như vậy, cơ hội hai người gặp mặt tại hội đồng quản trị gần như bằng không, ngoài đời càng không thể gặp mặt.

“Lâm công tử, đã lâu không gặp.” “Phải đó, tôi và Lâm tiên sinh hình như đã hơn một năm rồi không gặp mặt nhỉ?” Lâm Kiện Nhạc xuất hiện tại buổi họp báo phim mới 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, các phóng viên tại hiện trường, bao gồm cả những người khác, đều cho rằng đây là tín hiệu Lâm Kiện Nhạc chuẩn bị hàn gắn quan hệ với Lâm Hựu Luân.

Chỉ có Lâm Hựu Luân không nghĩ như vậy.

Nếu Lâm Kiện Nhạc tiếp tục thể hiện thái độ đối kháng, Lâm Hựu Luân lại không mấy lo lắng.

Nhưng bây giờ Lâm Kiện Nhạc đột nhiên thay đổi thái độ, Lâm Hựu Luân lại trở nên cảnh giác.

Cú đấm trực diện thì không đau, nhưng cú đấm đã thu về rồi vung ra lại khác.

Lâm Hựu Luân trong lòng âm thầm cảnh giác, nhưng trên mặt lại không để lộ quá nhiều cảm xúc, vẫn mỉm cười bắt tay Lâm Kiện

Nhạc, sau đó mời đối phương ngồi xuống trước.

Lâm Hựu Luân đi tới vị trí trung tâm hàng đầu ngồi xuống.

Lúc này, MC nhanh chóng bước lên sân khấu, tuyên bố buổi họp báo phim mới chính thức bắt đầu.

Người đầu tiên được mời lên sân khấu phát biểu là đạo diễn của bộ phim, Trần Kha Tân.

Anh lên giới thiệu sơ qua về tình hình quay bộ phim 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 cho mọi người.

"Bộ phim này trước khi quay đã là một câu chuyện được thai nghén rất kỹ lưỡng, kịch bản đã sắp đặt rất nhiều thứ, sau khi tôi tiếp nhận thì khá là nhẹ nhàng.

Bộ phim này cũng được quay rất nhanh, mười một diễn viên chính, cơ bản mỗi người chỉ mất hai ba ngày là có thể hoàn thành phần diễn của mình.

Vì vậy, tổng thời gian quay bộ phim này thực tế chỉ mất một tháng.

Tôi biết đây không phải là kỷ lục quay phim nhanh nhất của Hong Kong, nhưng việc điều phối tất cả các diễn viên này trong khoảng thời gian đó để quay một bộ phim, chắc chắn là một điều không hề dễ dàng." Nói đến đây, Trần Kha Tân đẩy kính lên.

"Đương nhiên, đây không phải là công lao của tôi, bộ phim này có thể hoàn thành quay một cách thuận lợi, hoàn toàn là nhờ sự hỗ trợ mạnh mẽ của Lâm tiên sinh.

Đồng thời, tôi cũng rất vinh dự thông báo với các vị rằng, 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 sẽ trở thành bộ phim thứ 7 do Lâm tiên sinh đóng chính!" Tin tức này vừa được công bố, các phóng viên dưới khán đài lập tức bàn tán xôn xao.

“Không trách Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền những người này đều xuất hiện trong cùng một bộ phim, hóa ra là Lâm Hựu Luân đóng chính.” “Phải đó, nếu không anh nghĩ ở Hong Kong còn ai có thể làm được điều này?

Nếu tôi phải nói Lâm Hựu Luân có tài năng đáng nể nhất, tuyệt đối không phải là viết tiểu thuyết, quay phim hay đầu tư, lướt sóng cổ phiếu, mà phải là tán gái mới đúng.” “Lâm Hựu Luân đã đóng 7 bộ phim rồi, sao tôi không có chút cảm giác nào nhỉ?” “Người ta khiêm tốn, hơn nữa đều chỉ coi việc đóng phim như một trò chơi, đương nhiên sẽ không để lại ấn tượng quá sâu sắc cho mọi người.

Nhưng chỉ cần nói cụ thể về một bộ phim nào đó do anh ấy đóng chính, bạn chắc chắn sẽ có ấn tượng rất sâu.” “Tôi chỉ nhớ bộ 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 mà anh ấy đóng chính cùng Hồng cô, đạo diễn hình như cũng là Trần Kha Tân.” “Bộ 《Long Phượng Điếm》 cách đây không lâu anh quên rồi sao?

Diễn viên toàn sao Hong Kong tình nguyện tham gia, hoàng đế trong đó không phải là anh ấy đóng sao?” “Đúng vậy, sao tôi lại quên mất bộ phim đó nhỉ.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, trong bộ phim đó vai phụ có nhiều sao như vậy, cũng chỉ có anh ấy đóng hoàng đế mới có thể trấn giữ được cục diện.” “Thực ra nếu anh để ý thì sẽ thấy, Lâm Hựu Luân đóng mỗi bộ phim đều có mục đích. 《Long Phượng Điếm》 thì không nói rồi, bộ phim đó là để gây quỹ từ thiện; 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 là vì Hồng cô; 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》 là vì Vương Tổ Hiền; 《Lâm Sinh và Lâm Thái》 là vì Lợi Trí; còn lại 《Thập Nhất La Cẩu》 và 《Túc Túy》, đều là phim đông vai, hơn nữa những người hợp tác đều là ngôi sao.

Tôi nghĩ lần này 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 cũng thuộc

trường hợp này, chỉ là lần này những người hợp tác đều là nữ minh tinh." Dường như để chứng minh cách nói này, trên sân khấu MC tiếp đó đã mời mười vị nữ diễn viên chính trong phim lên, trên sân khấu cũng tương ứng bày mười hai chiếc ghế.

Lâm Hựu Luân và Trần Kha Tân ngồi ở giữa nhất, nhưng giữa hai người còn cách một vị trí.

Ban đầu mọi người còn hơi không hiểu sự sắp xếp này có ý nghĩa gì, đợi đến khi mười vị nữ minh tinh lần lượt xuất hiện, mọi người mới chợt hiểu ra.

Đầu tiên xuất hiện là Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền, hai người ngồi hai bên Lâm Hựu Luân, còn vị trí của Chu Tuệ Mẫn vừa hay nằm giữa Lâm Hựu Luân và Trần Kha Tân.

Việc sắp xếp chỗ ngồi tưởng chừng tùy ý, nhưng lại ẩn chứa không ít bí ẩn.

Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền vì có quan hệ gần gũi nhất với Lâm Hựu Luân, nên đều được sắp xếp ngồi cạnh Lâm Hựu Luân.

Còn sau đó xuất hiện là Khâu Thục Trân, Lý Giai Hân, Ôn Bích Hà đều ngồi bên tay phải Lâm Hựu Luân.

Còn Củng Lợi, Trương Mạn Ngọc, Quan Chi Lâm, Lưu Giai Linh, Châu Tấn thì ngồi bên tay trái Trần Kha Tân.

Từ khoảng cách chỗ ngồi có thể thấy rõ mối quan hệ giữa các nữ diễn viên với Lâm Hựu Luân.

Mười vị nữ minh tinh lên sân khấu xuất hiện, gây ra một sự chấn động không hề nhỏ.

Các phóng viên dưới khán đài đều bận chụp ảnh, tại hiện trường không ai quá mức chú ý đến điều này.

Tuy nhiên, sau đó có ai đó sẽ lấy thứ tự chỗ ngồi này ra để bàn tán thì không chắc chắn.

Cùng lúc các nữ diễn viên chính xuất hiện, tấm poster vẫn bị che kín cũng cuối cùng lộ diện.

Lấy hoa hồng làm nền, mười nữ minh tinh ăn vận lộng lẫy xếp thành hình trái tim.

Chương 675

Bên trong là tựa phim "Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di" viết bằng kiểu chữ nghệ thuật.

Phía trên kiểu chữ nghệ thuật là Lâm Hựu Luân cầm chiếc điện thoại di động (đại ca đại), tương ứng với tên phim, ngụ ý đây là một câu chuyện có liên quan đến điện thoại.

Các phóng viên kiên nhẫn đợi đến khi tất cả các nữ diễn viên chính đều nói xong cảm nghĩ của mình khi tham gia bộ phim này, vừa đến phần đặt câu hỏi, tất cả mọi người lập tức giơ tay lên.

Phóng viên đầu tiên được gọi lên hỏi chính là người trước đó đã suy đoán bộ phim này là một bộ phim đông vai, câu hỏi của anh ta rất có trọng tâm.

"Lâm tiên sinh, xin hỏi bộ phim 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 có thiết kế cốt truyện giống như 《Thập Nhất La Cẩu》 không?" Câu hỏi này đáng lẽ phải hỏi đạo diễn Trần Kha Tân, nhưng Trần Kha Tân đã nói ngay từ đầu rằng mình chỉ phụ trách quay bộ phim này, quyền cắt dựng cuối cùng của bộ phim nằm trong tay Lâm Hựu Luân, nên câu hỏi này đương nhiên cũng rơi vào tay Lâm Hựu Luân.

"《Thập Nhất La Cẩu》 từ đầu đến cuối đều là phim đông vai, tức là trong một cảnh quay anh có thể đồng thời nhìn thấy rất nhiều ngôi sao.

Nhưng 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 thì không phải như vậy." Lâm Hựu Luân chỉ vào mười nữ diễn viên ngồi hai bên mình, "Mọi người đừng nhìn trên sân khấu chúng tôi có nhiều người như vậy, thực tế trong phim, mọi người trong cùng một cảnh quay chỉ sẽ thấy tôi và một trong số họ.

Từ điểm này mọi người hẳn có thể hiểu rằng, 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 và 《Thập Nhất La Cẩu》 là hai phương thức kể chuyện hoàn toàn khác nhau. 《Thập Nhất La Cẩu》 là một nhóm người diễn một câu chuyện, còn 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 là rất nhiều câu chuyện xảy ra với một người.

Nói đơn giản đây là câu chuyện về một người đàn ông đã ly hôn sau khi trải qua mười cuộc gặp gỡ tình ái, cuối cùng tìm thấy tình yêu đích thực." "Vậy xin hỏi Lâm tiên sinh, trong mười vị trên sân khấu ai mới là tình yêu đích thực của anh?" Phóng viên tiếp theo đứng lên đặt một câu hỏi rất hiểm hóc.

Câu hỏi này trông có vẻ như đang hỏi Lâm Hựu Luân về nội dung cốt truyện, nhưng nếu Lâm Hựu Luân thực sự trả lời, báo chí ngày mai chắc chắn sẽ coi câu trả lời của anh là bằng chứng xác thực cho việc công khai tình cảm với một người nào đó.

Biết câu hỏi có cài bẫy, Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ không nhảy vào.

"Câu hỏi này vì liên quan đến cốt truyện, tạm thời xin giữ bí mật.

Sau khi xem phim, mọi người tự nhiên sẽ hiểu." "Vậy ngày công chiếu cụ thể của bộ phim này là khi nào?" Cuối cùng cũng có phóng viên hỏi đến câu hỏi này.

Khoảnh khắc này, người quan tâm nhất đến câu trả lời của Lâm Hựu Luân tại hiện trường không phải là các phóng viên truyền thông, mà là Lâm Kiện Nhạc đang ngồi ở vị trí khách mời.

Anh ta bề ngoài trông rất thoải mái, nhưng ánh mắt căng thẳng lại đã phản ánh cảm xúc thật sự bên trong.

Lâm Hựu Luân hơi suy nghĩ trước khi trả lời câu hỏi này, ánh mắt còn có ý vô ý liếc nhìn về phía Lâm Kiện Nhạc.

Tim Lâm Kiện Nhạc lập tức thắt lại, nếu Lâm Hựu Luân tuyên bố 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 công chiếu ngay lập tức, vậy thì lần đến đây hôm nay của anh ta sẽ thành công cốc.

"Bộ phim này sớm nhất sẽ gặp khán giả sau nửa tháng nữa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Lâm Kiện Nhạc thở phào nhẹ nhõm, nhưng câu nói bổ sung cuối cùng của Lâm Hựu Luân dường như có ý ám chỉ, điều này khiến Lâm Kiện Nhạc có chút lo lắng.

Các phóng viên dưới khán đài cũng không mấy hài lòng với câu trả lời này, ngay lập tức có người đứng lên hỏi: "Bộ phim 《Gia Hữu Hỉ Sự》 của công ty Hoàn Á công chiếu hôm nay, 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 sẽ công chiếu sau nửa tháng.

Lâm tiên sinh có nghĩ hai bộ phim này sẽ tái hiện tình huống trận chiến phòng vé giữa 《Đông Phương Tam Hiệp》 và 《Phích Lịch Kiều Oa》 năm xưa không?" Lâm Hựu Luân cười khẩy, "Câu hỏi này mọi người không thể chỉ hỏi tôi, ông chủ của công ty Hoàn Á, Lâm Kiện Nhạc tiên sinh cũng có mặt tại đây, mọi người cũng có thể hỏi ý kiến của ông ấy mà." Lời này vừa thốt ra, ánh mắt của tất cả mọi người trong hội trường lập tức đổ dồn về phía Lâm Kiện Nhạc.

Dưới sự ra hiệu của Lâm Hựu Luân, một nhân viên bên cạnh đã đưa cho Lâm Kiện Nhạc một chiếc micro, nhìn tình thế này, rõ ràng là muốn ép Lâm Kiện Nhạc phải công khai bày tỏ thái độ trước mọi người.

"Tôi cảm thấy dưới sự ràng buộc của các quy tắc cụm rạp Gia Nghị hiện tại, tất cả các công ty điện ảnh Hong Kong đều đang ở trong trạng thái cạnh tranh lành mạnh.

Cho dù là 《Đông Phương Tam Hiệp》 trước đây hay 《Gia Hữu Hỉ Sự》 hiện tại, bất kỳ bộ phim nào do Hoàn Á đầu tư sản xuất cũng

không có ý định nhắm vào các phim khác, điều này tôi tin ông Lâm cũng đồng ý." Lâm Kiện Nhạc tuy bị Lâm Hựu Luân buộc phải công khai bày tỏ thái độ, nhưng hắn cũng phản công lại Lâm Hựu Luân một chiêu, nhấn mạnh các quy tắc của cụm rạp Gia Nghị, chính là nhắc nhở Lâm Hựu Luân không thể tự mình phá vỡ quy tắc do chính mình đặt ra.

Lâm Hựu Luân vỗ tay hai cái, coi như đồng tình với lời của Lâm Kiện Nhạc.

Nhìn vẻ mặt nhẹ như gió thoảng của Lâm Hựu Luân, Lâm Kiện Nhạc trong lòng khó chịu như nuốt phải ruồi, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Mặc dù cả hai bên đều tuyên bố sẽ không có cuộc chiến phòng vé, nhưng truyền thông Hong Kong "chỉ sợ thiên hạ không loạn" lại không hề chấp nhận.

Ngày thứ hai sau buổi họp báo ra mắt phim mới 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, các báo giải trí lớn đã đăng tải đủ loại tiêu đề giật gân: "Tác phẩm mới của đạo diễn Trần Khả Tân 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 bùng nổ, Lâm Hựu Luân cùng mười nữ minh tinh đồng loạt xuất hiện!" "《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 đối đầu 《Gia Hữu Hỉ Sự》, mùa phim Tết năm 1992 khói lửa bùng lên!" Trong làn sóng tin tức ngập tràn này, tin tức phòng vé ngày đầu tiên của 《Gia Hữu Hỉ Sự》 đột phá 2,3 triệu USD như đổ thêm dầu vào lửa, càng làm tăng thêm thế lực của bộ phim.

Sau khi đạt được "khởi đầu thuận lợi", phòng vé của 《Gia Hữu Hỉ Sự》 liên tục tăng cao, đến sau Tết Dương lịch năm 1992 đã có 10 triệu USD phòng vé, trong khi bộ phim còn chưa ra rạp được một tuần.

"Ha ha, lần này tôi xem hắn lật kèo thế nào!" Lâm Kiện Nhạc đọc

xong số mới nhất của 《Đông Phương Nhật Báo》, đắc ý nói với Hoàng Bạch Minh đang ngồi trên ghế sofa đối diện.

"Ông chủ, bây giờ vẫn chưa thể chủ quan được." Hoàng Bạch Minh có ý tốt nhắc nhở, nhưng lời còn chưa nói hết đã bị Lâm Kiện Nhạc giơ tay cắt ngang.

"Mới chưa đầy hai tuần, phòng vé của bộ phim chúng ta đã vượt qua 17 triệu USD, theo xu hướng này, tổng phòng vé cuối cùng vượt quá 30 triệu USD tuyệt đối không thành vấn đề… Chỉ cần có thể gây áp lực cho Lâm Hựu Luân, tôi đã thấy rất vui rồi." "Bộ phim kia e rằng không đơn giản đâu." Hoàng Bạch Minh không lạc quan như Lâm Kiện Nhạc.

Từ những thông tin mà Lâm Hựu Luân tiết lộ tại buổi họp báo ra mắt phim mới 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, có thể nói rằng 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 đã sử dụng một thử nghiệm hoàn toàn mới về hình thức kịch bản, hiệu quả tạm thời chưa bàn đến, nhưng việc quảng bá tiền kỳ của bộ phim này nghiễm nhiên là rất thành công.

Đầu tiên là lợi dụng những tin đồn và hiểu lầm trong quá trình quay phim để thu hút sự chú ý của mọi người, sau đó lại công khai làm rõ, rồi chuyển sự chú ý của công chúng và truyền thông sang bộ phim.

Thậm chí, việc truyền thông liên tục so sánh 《Gia Hữu Hỉ Sự》 và 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 trong khoảng thời gian này cũng rất có thể là một mắt xích trong chiến dịch quảng bá của Lâm Hựu Luân cho bộ phim này.

Lâm Kiện Nhạc kẹp điếu xì gà, sau khi nghe xong phân tích của Hoàng Bạch Minh, trên mặt vẫn giữ vẻ mặt rất thư thái.

"Những điều cậu nói đều có lý, nhưng cậu có từng nghĩ tại sao Lâm Hựu Luân lại làm như vậy không?

Những bộ phim mà Lâm Hựu Luân đầu tư trước đây căn bản không cần tốn nhiều tâm tư vào việc quảng bá phim như thế.

Lần này, vì quảng bá bộ phim này, hắn thậm chí có thể dùng cả tin đồn của chính mình để tạo scandal, với sự kiêu ngạo của hắn, làm ra chuyện như vậy cậu không thấy rất không hợp lý sao?" Lâm Kiện Nhạc rất sảng khoái nhả ra một làn khói, nâng ly rượu vang đỏ trước mặt lên, tiếp tục nói: "Trước đây chúng ta đều bị hắn dọa cho lóa mắt, thực tế hắn làm như vậy chính là vì không nắm chắc được bộ phim này, cho nên mới bất đắc dĩ phải tìm cách quảng bá ngoài lề phim...

Như ý hắn, bây giờ bộ phim kia đã nổi tiếng nhờ scandal, nhưng đợi đến khi phim ra rạp, khán giả có còn ủng hộ như trước nữa không thì khó nói lắm." Hoàng Bạch Minh vốn dĩ còn muốn khuyên vài câu nữa, nhưng thấy Lâm Kiện Nhạc bây giờ tâm trạng tốt như vậy, lời đến miệng lại nuốt vào.

Phân tích của Lâm Kiện Nhạc thực ra còn thiếu một khả năng.

Lâm Hựu Luân tốn nhiều công sức như vậy vào việc quảng bá《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 cũng có thể là vì điện ảnh Hong Kong còn rất ít khi có hình thức kể chuyện mà một nhân vật duy nhất xuyên suốt nhiều câu chuyện độc lập như vậy, mà những cái mới khi bắt đầu được chấp nhận thì thường gặp phải một số khó khăn, cho nên Lâm Hựu Luân mới phải nghĩ mọi cách để thu hút sự chú ý của khán giả.

Đương nhiên, trước khi xem bộ phim này, Hoàng Bạch Minh cũng không dám vội vàng kết luận.

"Bên tôi có một tấm thiệp mời dự buổi chiếu ra mắt《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, vốn định làm màu cho đủ bộ, nhưng bây giờ xem ra không cần thiết nữa rồi." Lâm Kiện Nhạc kéo ngăn kéo ra, lấy tấm thiệp mời mà hắn vừa nói, định vứt đi như giấy vụn thì Hoàng Bạch

Minh lại ngăn hắn lại.

“Ông chủ, nếu không được thì để tôi đi một chuyến.” Lâm Kiện Nhạc nghĩ một lát, thấy vậy cũng tốt, liền đưa tấm thiệp mời đó cho Hoàng Bạch Minh.

“Vậy làm phiền cậu đi một chuyến rồi, có tình huống gì thì liên hệ với tôi ngay.” Ánh sáng trên màn bạc chiếu lên khuôn mặt những khán giả hàng đầu, lúc sáng lúc tối.

Trong phim là một đêm mưa, nhân vật nam chính vì đề nghị ly hôn mà bị vợ đuổi ra khỏi nhà.

Trong lúc nhường xe taxi cho một người phụ nữ, áo của anh ta bị kẹt vào cửa xe, đành phải chạy theo chiếc taxi đang lăn bánh, một tay còn dùng sức đập vào kính.

Dù là bị taxi kéo chạy hay mặt dán vào kính cửa xe, diễn xuất của Lâm Hựu Luân đều rất nhập vai, trong phòng chiếu tiếng cười không ngớt, chỉ riêng hai người ngồi ở hàng thứ ba chính giữa có vẻ mặt nghiêm túc.

“Xem ra ông Lâm lần này không phải chỉ đơn thuần là chơi đùa rồi?” Cao Trí Sâm quay đầu nhìn Hoàng Bạch Minh, ngữ khí lộ vẻ lo lắng.

Hoàng Bạch Minh không quay đầu, mắt vẫn dán chặt vào màn hình lớn.

“Phải nói là ông Lâm vẫn đang chơi đùa, chỉ là hắn chơi chuyên nghiệp hơn người bình thường mà thôi.” Cao Trí Sâm không khẳng định cũng không phủ nhận, nhún vai, sự chú ý lại quay về với cốt truyện bộ phim.

Nữ nhân vật chính trong lần gặp gỡ tình một đêm đầu tiên của nam chính là Ôn Bích Hà.

Vì thường xuất hiện trên màn ảnh với hình tượng gợi cảm, Ôn Bích Hà diễn vai này có thể nói là rất thuần thục, mỗi cử chỉ, mỗi nụ cười đều mang theo vẻ mê hoặc.

Đặc biệt là cảnh Lâm Hựu Luân giúp Ôn Bích Hà cởi váy, ánh mắt ái muội nóng bỏng của Ôn Bích Hà khi bị Lâm Hựu Luân ôm từ phía sau, khiến không ít khán giả nam trong rạp phải nuốt nước bọt, một số người kém may mắn còn bị bạn gái bên cạnh phát hiện, sau đó bị véo thật mạnh vào tay hoặc chân.

Sau cảnh ôm ấp đầy ái muội đó, Lâm Hựu Luân và Ôn Bích Hà lại như khách quý, quay lại ngồi trước bàn ăn.

Có người trong khán giả không nhịn được nhỏ tiếng phàn nàn – thế này khơi dậy "hứng thú" của mọi người rồi lại thôi sao?

Mặc dù ngay sau đó là một tình tiết hài hước về việc súp nóng đổ vào chân, nhưng không ít người trong lòng vẫn mong chờ cảnh nóng xuất hiện.

Chương 676

Dường như biết khán giả đang nghĩ gì, trong cốt truyện tiếp theo, Lâm Hựu Luân và Ôn Bích Hà quả nhiên đã lên giường.

Ngay khi tất cả mọi người đều nghĩ cảnh nóng sắp bắt đầu, ống kính đột nhiên chuyển cảnh.

Lâm Hựu Luân mặc đồ ngủ chạy ra từ phòng ngủ, rồi bắt đầu lục tung mọi ngóc ngách tìm đồ.

Ban đầu khán giả đều hơi khó hiểu, nhưng khi thấy Lâm Hựu Luân lấy một cái túi nhựa từ tủ bếp ra xem, nhiều người cuối cùng cũng bừng tỉnh, biết Lâm Hựu Luân đang tìm thứ gì.

Khi thấy Lâm Hựu Luân tìm được một chiếc bao cao su, rồi thổi phồng nó như một quả bóng bay, lấy kéo ra chuẩn bị cắt phần ngón cái đi, rạp chiếu phim cuối cùng không thể kìm nén được mà bùng nổ một tràng cười lớn.

Ôn Bích Hà chủ động chạy ra, hai người ôm nhau trong bếp.

Nhiều khán giả trong lòng đều nghĩ, lần này chắc sẽ không có bất ngờ gì nữa chứ?

Nhưng trớ trêu thay, đúng lúc này, bất ngờ lại thực sự xảy ra.

Trong quá trình hôn say đắm, tay Lâm Hựu Luân vô tình đè đổ chân nến trên bàn ăn, Ôn Bích Hà bị đẩy ra một cách đột ngột, ngã xuống đất.

Ống kính chuyển cảnh, xe cứu thương lao nhanh qua.

Phần lớn khán giả đều nghĩ Lâm Hựu Luân lẽ ra phải được đưa vào bệnh viện, nhưng trong cảnh tiếp theo, Lâm Hựu Luân đang khoác đồ ngủ, vẻ mặt u uất ngồi bên ngoài phòng bệnh.

Một nữ bác sĩ dẫn theo vài y tá bước ra từ phòng bệnh.

Ống kính kéo gần, ngay lập tức có khán giả nhận ra, người đóng vai nữ bác sĩ này chính là Lý Gia Hân, xuất thân từ Hoa hậu Hong Kong.

Lý Gia Hân nói với Lâm Hựu Luân rằng đứa bé trong bụng Ôn Bích Hà không sao, vẻ mặt ngạc nhiên của Lâm Hựu Luân đã khơi gợi sự tò mò của cô.

Ngay khi Lâm Hựu Luân chuẩn bị giải thích mối quan hệ giữa anh và Ôn Bích Hà, Lý Gia Hân lại đột nhiên nói một câu "Anh không cần giải thích với tôi", rồi quay người bỏ đi.

"Cá cược đi, Lý Gia Hân sau này chắc chắn sẽ còn xuất hiện." Hoàng Bạch Minh lúc này đột nhiên nói một câu.

Cao Trí Sâm lắc đầu, "Thôi đi, cược này tôi không chơi đâu.

Lý Gia Hân đã là một trong những diễn viên chính, chắc chắn sẽ không chỉ xuất hiện một hai cảnh trong phim." Khán giả xung quanh lúc này mới phản ứng lại, trách sao Ôn Bích Hà trong cốt truyện trước đó lại chủ động như vậy, hóa ra là đang mang thai con của người khác, muốn Lâm Hựu Luân làm "kẻ đổ vỏ".

Trong phòng bệnh, Ôn Bích Hà đã thú nhận tất cả với Lâm Hựu Luân.

Ngay lúc Lâm Hựu Luân đang vô cùng rối bời, Vương Tinh, người đã giao chiếc điện thoại "tình một đêm" cho anh, bí ẩn xuất hiện.

Lâm Hựu Luân phàn nàn Vương Tinh đã tìm cho mình một người phụ nữ không đáng tin cậy như vậy, nhưng Vương Tinh nhấn mạnh "đại ca đại" chỉ có thể giúp anh tìm người, và nói với anh bây giờ có hai lựa chọn: nếu sẵn lòng chấp nhận quá khứ của Ôn Bích Hà, thì hãy quay lại thuyết phục cô ấy bỏ đứa bé; hoặc là trực tiếp rời đi.

Lâm Hựu Luân khoanh tay suy nghĩ một lát, rồi nói một câu: “Tôi không ngại ở nhà thứ cấp, nhưng nếu trong đó có người chết thì lại là chuyện khác.” Cao Trí Sâm không kìm được, bật cười phun ra.

Hoàng Bạch Minh khá hơn một chút, nhưng cũng phải cố nhịn cười rất khổ sở.

Câu thoại này nói quá nhanh, khán giả hai bên đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn hai người, không hiểu tại sao họ lại cười.

Cao Trí Sâm vừa cười vừa ho, vừa nói: “Tôi thực sự phục ông Lâm rồi, câu thoại như thế này mà hắn cũng nghĩ ra được.” Nghe thấy vậy, nụ cười trên mặt Hoàng Bạch Minh lập tức tan biến, cau mày nhắc nhở: “Cậu cũng đừng chỉ biết cười nữa, nếu bộ phim này sau này vẫn giữ được trình độ như vậy, e rằng lần này chúng ta lại thua rồi.” Phim kết thúc, khán giả từng nhóm ba năm người bước ra khỏi rạp, đề tài nói chuyện gần như đều liên quan đến bộ phim 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》.

“Tôi không phải là người tùy tiện, nhưng nếu tôi tùy tiện thì không phải là người...

Trong cả bộ phim, câu nói khiến tôi ấn tượng nhất chính là câu này, quá kinh điển!” “Tôi thấy câu Lý Gia Hân nói mỗi lần gặp Lâm Hựu Luân ở bệnh viện 'Anh không cần giải thích với tôi' cũng rất thú vị, đặc biệt là lần Lâm Hựu Luân bị chó cắn, đoạn đối thoại của hai người khiến tôi cười đến chảy nước mắt.” “Thực ra trong phim này có rất nhiều câu thoại thú vị, như câu Củng Lợi nói 'Chọn nhà cũng giống như chọn đàn ông', hay 'Người đàn ông cứ thúc giục bạn kết hôn thì một là tình thánh, hai là kẻ lừa đảo', 'Đàn ông giỏi nhất là nói với phụ nữ rằng tôi sẽ chịu trách nhiệm, nhưng đàn ông còn giỏi hơn nữa là giả vờ ngây thơ đến mức không biết trách nhiệm là gì'.

Những câu này ngẫm nghĩ kỹ đều thấy khá có lý.” Vài nam nữ trẻ

tuổi đi ngang qua Hoàng Bạch Minh và Cao Trí Sâm, đoạn đối thoại không sót một chữ nào lọt vào tai hai người.

Hoàng Bạch Minh và Cao Trí Sâm nhìn nhau, cả hai đều thấy sự bất lực trong mắt đối phương.

Thiết kế tình tiết của 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 trông có vẻ tùy ý, nhưng thiết kế lời thoại lại vô cùng mới lạ, không có những trò lố lăng vô nghĩa, chỉ dựa vào các yếu tố hài kịch trong cốt truyện đã có thể khiến khán giả cười té ghế.

Cộng thêm dàn sao siêu sang "một nam mười nữ" như vậy, doanh thu phòng vé của bộ phim chắc chắn sẽ không tệ.

Bất kể truyền thông sẽ đánh giá 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 như thế nào sau buổi chiếu ra mắt, doanh thu của bộ phim này đã là điều chắc chắn.

Về điều này, Hoàng Bạch Minh và Cao Trí Sâm đều cảm thấy bất lực.

"À đúng rồi, Lý Gia Hân trong phim này hình như đóng hai vai, đầu tiên là vai bác sĩ, sau đó lại đóng vai cô gái cướp.

Câu đố trắc nghiệm tâm lý mà cô ấy đưa ra cho Lâm Hựu Luân, cậu thấy nên chọn cái nào mới đúng?" Cao Trí Sâm đột nhiên hỏi.

"Là câu hỏi trắc nghiệm về việc chọn đường thoát hiểm khi bị mắc kẹt trong căn nhà đang cháy phải không?" Hoàng Bạch Minh đẩy gọng kính, "Câu này tôi biết, nó dùng để kiểm tra chỉ số ngoại tình của đàn ông.

Dù cậu chọn cái nào thì phụ nữ cũng sẽ không hài lòng, vì người phụ nữ hỏi câu này thường tự cho rằng mình hoàn toàn hiểu suy nghĩ của đàn ông.

Nếu cậu chọn chỉ số ngoại tình thấp là 1 hoặc 2, cô ấy sẽ cho rằng

cậu giả dối; nếu cậu chọn chỉ số ngoại tình cao là 3 hoặc 4, cô ấy sẽ cho rằng cậu không an toàn.

Tóm lại, đối với dạng câu hỏi như vậy, lựa chọn im lặng mới là thượng sách." Cao Trí Sâm gật đầu, sau đó lại chuyển sang một chủ đề khác.

"Cậu nghĩ báo chí ngày mai sẽ đánh giá bộ phim này như thế nào?" "Sự phân cực sẽ khá rõ ràng.

Những lời khen chắc chắn sẽ rất cao, còn những lời chê bai chắc chắn sẽ mắng bộ phim này không ra gì." Hoàng Bạch Minh suy nghĩ một lát, rồi bổ sung thêm một câu: "Với tiền đề là ông Lâm không ra tay can thiệp." Cao Trí Sâm không nghĩ vậy, "Chắc không đâu, truyền thông dù khen hay chê thì đối với bộ phim này đều là một hình thức quảng bá.

Tất cả các phim thương mại ăn khách ở Hong Kong không có bộ nào là không bị chê trách cả." "Những cái khác thì tôi không rõ, nhưng những người theo chủ nghĩa nữ quyền chắc chắn sẽ lên tiếng." Hoàng Bạch Minh lắc đầu, khá cảm khái mà nói: "Năm xưa 《Đông Phương Tam Hiệp》 và 《Phích Lịch Kiều Oa》 đã khơi mào phong trào nữ quyền ở Hong Kong.

Giờ đây, sau khi nhận được sự ủng hộ của xã hội, những người này lại quay mũi dùi, không biết ông Lâm sau khi biết có hối hận vì đã 'tự tay ôm đá đập chân mình' không." Cao Trí Sâm bĩu môi không quan tâm, "Chuyện này cậu không cần lo cho ông Lâm đâu.

Hắn vì vấn đề đời tư mà bình thường cũng không ít lần bị những người này chỉ trích, chuyện như thế này sẽ không ảnh hưởng gì đến hắn cả." Hoàng Bạch Minh gật đầu, "Phải rồi, bây giờ chúng ta vẫn nên tự lo cho mình trước đã.

Lần này nếu doanh thu của 《Gia Hữu Hỉ Sự》 thua 《Ái Tình Hô

Khiếu Chuyển Di》, quay về không biết phải giải thích với ông chủ thế nào nữa." "Chuyện này làm sao có thể đổ lên đầu chúng ta chứ?" Cao Trí Sâm nhún vai, "Phim quay xong giúp ông chủ kiếm tiền, nhiệm vụ của chúng ta coi như hoàn thành.

Những chuyện khác tôi thấy vẫn nên ít can dự vào thì hơn.

Đặc biệt là với mối quan hệ giữa ông chủ và ông Lâm hiện tại, muốn làm nên chuyện lớn trong giới điện ảnh Hong Kong thật sự rất khó.

Có thể không bị buộc phải rời đi như Phan Địch Sinh năm xưa đã là may mắn rồi.

Hơn nữa, nói lùi một bước, nếu ông chủ thực sự đến mức như Phan Địch Sinh, hắn không làm công ty điện ảnh thì vẫn có thể về tiếp quản doanh nghiệp gia đình, tiếp tục làm công tử bột.

Còn chúng ta thì không có số tốt như vậy đâu.

Cậu không thấy Tăng Chí Vĩ sau khi Đức Bảo đóng cửa đã chật vật thế nào trong hai năm đó sao?

Vạn nhất Hoàn Á cuối cùng cũng đi đến bước đó, chúng ta cũng phải tự chừa cho mình một đường lui chứ?" Hoàng Bạch Minh im lặng không nói.

Cao Trí Sâm vỗ vai cậu ta, tiếp tục nói: "Tôi biết bây giờ ông chủ rất trọng dụng cậu, nhưng mọi người chỉ là quan hệ hợp tác thôi, cậu không cần quá cố sức.

Tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, ai cũng không thể nói trước được, cho nên cũng nên tự suy nghĩ cho bản thân mình nhiều hơn một chút." Ngày thứ hai 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 ra rạp, nhiều nhà phê bình phim đã đăng bài đánh giá về bộ phim này trên báo chí, không ít nhà văn nổi tiếng cũng nhắc đến bộ phim này trong chuyên mục của

mình.

Các nhà phê bình phim chủ yếu đánh giá bản thân bộ phim, còn những tác giả chuyên mục nổi tiếng thì không có giới hạn này, họ thường có thể từ bộ phim nói đến thực tế, rồi lại từ thực tế liên hệ đến Lâm Hựu Luân.

Người đầu tiên công khai "khai hỏa" nhắm vào Lâm Hựu Luân là Dịch Thư, em gái của Nghê Khuông.

Cô ấy thẳng thắn viết trong chuyên mục của mình: "Nam chính trong phim điển hình là người 'có điều kiện tốt nhưng sống không tử tế'.

Nếu Lâm Hựu Luân quay bộ phim này với mục đích tự giễu, tôi sẵn lòng cho bộ phim này 90 điểm.

Chương 677

Nếu mục đích hắn quay bộ phim này là để khoe khoang, thì bộ phim này chỉ đáng 0 điểm.

Một kẻ trong thực tế thích đùa giỡn tình cảm phụ nữ và tự xưng là phong lưu như vậy, tôi thực sự không dám kỳ vọng quá cao vào hắn.

Sự nghiệp có thành công đến mấy cũng không thể che giấu được phẩm chất đạo đức kém cỏi của hắn!" Liên hệ đến ân oán giữa Nghê Khuông và Lâm Hựu Luân, cũng như nội dung của bộ phim 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, việc Dịch Thư là người đầu tiên nhảy ra "pháo kích" Lâm Hựu Luân cũng là điều dễ hiểu.

Điều khiến mọi người bất ngờ nhất là, lần này người đứng ra bênh vực Lâm Hựu Luân lại là một nữ tác giả.

"Người phụ nữ đã trải qua hôn nhân nên biết sự bình lặng là một điều đáng sợ đến nhường nào.

Nam chính trong phim lấy lý do này để ly hôn vợ, trông có vẻ hoang đường, nhưng trong thực tế có bao nhiêu cặp vợ chồng 'chim tan tổ, én lìa đàn' không phải vì cuộc sống quá bình lặng?

Xem xong bộ phim này, tôi chợt nhớ đến một câu nói: Tình yêu có thể vượt qua sóng gió lớn, nhưng không chịu nổi sự bình lặng.

Không biết bao nhiêu lời thề non hẹn biển cuối cùng đã thua hai chữ 'bình lặng' này.

Thực ra cũng đúng như điều nam chính trong phim cuối cùng đã nhận ra, đôi khi thứ ở bên cạnh bạn chính là thứ bạn khao khát nhất.

Tình này đáng nhớ lại, nhưng khi đó đã uổng công.

Khi bạn đã hiểu ra, vứt bỏ chiếc điện thoại 'Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di', thì bạn sẽ không còn cách hạnh phúc bao xa nữa.” Lâm Yến Ny đã đặc biệt viết bài trong chuyên mục của mình để bênh vực cho 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》.

Vì bài viết này được đăng trên 《Minh Báo》, mà Lâm Hựu Luân lại là chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn 《Minh Báo》, nên lập trường của Lâm Yến Ny ngay lập tức bị Dịch Thư đặt nghi vấn.

Ví dụ rõ ràng nhất là, cho đến tận bây giờ, 《Minh Báo》 vẫn còn giữ tư cách tác giả chuyên mục cho hai anh em Nghê Khuông và Dịch Thư, và cũng chưa từng có bất kỳ thái độ công khai nào từ chối đăng bài viết của hai người này.

Sau khi Lâm Yến Ny làm rõ lập trường của mình không có vấn đề gì, Dịch Thư ngay lập tức chuyển chủ đề, chất vấn Lâm Yến Ny rằng cô ấy chưa từng kết hôn, căn bản không có tư cách để bàn luận về hôn nhân.

Sau khi bị Dịch Thư chĩa mũi dùi vào mình, Lâm Yến Ny thực sự đã tức giận.

Nhưng còn chưa kịp phản đòn, cựu người yêu cũ Hoàng Triêm đã không thể chịu nổi nữa.

Hoàng Triêm bị phóng viên bắt gặp khi đang uống trà chiều, tiện thể bị hỏi về cuộc “đấu khẩu” trên chuyên mục báo chí giữa Dịch Thư và Lâm Yến Ny.

“Vốn dĩ chuyện này tôi không muốn tham gia vào, vì trước đây khi Nghê Khuông chửi Lâm Hựu Luân, tôi chưa từng phát biểu bất kỳ lời nào, bởi vì tôi và cả hai người họ đều quen biết, giúp ai nói thì cũng không hay...

Tình huống lần này cũng tương tự, vì mối quan hệ với Nghê

Khuông, tôi cũng quen Dịch Thư.

Còn cô Lâm Yến Ny thì tôi không cần nói nhiều, tuy đoạn chuyện cũ đó khiến tôi rất đau lòng, nhưng dù sao tình nghĩa bao năm vẫn còn đó." Hoàng Triêm nói đến vấn đề này, trong lòng hiển nhiên cũng có rất nhiều điều muốn nói.

"Bộ phim mà hai người họ tranh luận tôi có xem rồi, vé xem phim là do Lâm Hựu Luân nhờ người gửi đến.

Thực ra trước đó khi Lâm Hựu Luân và mấy nữ diễn viên chính trong phim đồn thổi scandal, tôi đã nghi ngờ chuyện này, bởi vì theo sự hiểu biết của tôi về Lâm Hựu Luân, thằng nhóc này tuy có hơi lăng nhăng một chút, nhưng chưa đến mức hạ lưu.

Mỗi câu chuyện trong 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 tuy không đủ chi tiết nhưng rất tinh tế.

Tôi nghĩ dùng chúng để ẩn dụ cho cuộc sống, hôn nhân và tình yêu là hoàn toàn có thể.

Chỉ cần xem kỹ, mỗi người đều có thể tìm thấy một số bóng dáng của mình trong phim, đặc biệt là các quý cô nếu 'nhập vai' vào, đều có thể tìm thấy tấm gương của chính mình trong phim." "Nói một cách khách quan, tôi thấy bộ phim này quay khá tốt.

Đương nhiên cậu có thể nói tôi đứng trên lập trường của đàn ông để xem phim này.

Vậy thì đứng trên lập trường của phụ nữ, tôi thấy quan điểm của cô Lâm Yến Ny cũng không sai, đặc biệt là cách cô ấy giải thích về hôn nhân.

Có lý hay không tôi không đánh giá, nhưng năm xưa chúng ta ở bên nhau thực ra chính là một đoạn hôn nhân chưa thành hiện thực, cho nên tôi có thể chứng minh, cô ấy hoàn toàn có tư cách để bình phẩm

về hôn nhân." Hoàng Triêm công khai lên tiếng ủng hộ trước truyền thông, ai ngờ Lâm Yến Ny lại không hề cảm kích, thậm chí còn thẳng thắn tuyên bố trong chuyên mục rằng tuy cô ấy chưa từng trải qua hôn nhân, nhưng có rất nhiều bạn bè đã kết hôn xung quanh, tất cả nhận thức của cô ấy về hôn nhân đều được tổng kết từ những người xung quanh, và không liên quan gì đến chuyện tình cảm trước đây của cô ấy với Hoàng Triêm.

Thái độ của Lâm Yến Ny khiến Hoàng Triêm khó xử một phen.

May mắn thay, lúc này kết quả thống kê doanh thu phòng vé tuần đầu tiên của 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 được công bố, cuối cùng cũng giúp Hoàng Triêm giải vây.

"15 triệu USD, sao có thể chứ?" Khi Lâm Kiện Nhạc nhận được số liệu phòng vé tuần của 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, phản ứng đầu tiên của hắn là không tin.

Hoàng Bạch Minh đã sớm đoán được Lâm Kiện Nhạc sẽ có phản ứng như vậy, không vội vàng giải thích: "Thông thường thì doanh thu phòng vé ngày đầu tiên sẽ trở thành kỷ lục phòng vé cao nhất trong một ngày của một bộ phim, nhưng cũng có một số trường hợp ngoại lệ...

Một vài bộ phim do Lâm Hựu Luân đầu tư sản xuất đều xảy ra tình huống này, phòng vé ngày thứ hai và thứ ba sau buổi chiếu ra mắt không giảm mà còn tăng lên.

Điều này phần lớn là do việc quảng bá tiền kỳ của bộ phim và sự truyền miệng từ những khán giả đầu tiên đã xem phim." Sau lần trò chuyện với Cao Trí Sâm khi ra khỏi rạp chiếu phim hôm đó, Hoàng Bạch Minh trong lòng cũng đã có suy nghĩ riêng.

Đối với Lâm Kiện Nhạc, cậu ta không còn tận tâm giúp hắn suy nghĩ như trước nữa.

“Ý cậu là, Lâm Hựu Luân lấy tin đồn của chính mình ra để quảng bá còn hữu dụng hơn cả việc chúng ta tốn mấy triệu USD để quảng cáo sao?” Lâm Kiện Nhạc lập tức biến sắc, tỏ vẻ không vui.

“Quảng bá là một phương diện, nhưng lời truyền miệng của khán giả sau này cũng đóng vai trò rất lớn.” Hoàng Bạch Minh trả lời một cách mập mờ, nhưng câu trả lời này không thể làm Lâm Kiện Nhạc hài lòng.

“Tức là, khán giả cho rằng 《Gia Hữu Hỉ Sự》 quay không hay bằng 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》?” “Ông chủ, tôi không có ý đó...” Hoàng Bạch Minh nhất thời không biết giải thích thế nào.

Từ góc độ thiết kế cốt truyện mà nói, 《Gia Hữu Hỉ Sự》 quả thực không tinh xảo bằng 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, nhưng với tư cách là nhà sản xuất của 《Gia Hữu Hỉ Sự》, cậu ta chắc chắn sẽ không nói ra những lời như vậy.

“Khán giả xem phim Tết thì thường là để tìm sự vui vẻ, náo nhiệt.

Bộ phim kia có nhiều ngôi sao hơn chúng ta, mọi người nghiêng về bộ phim đó cũng không có gì lạ.” Lâm Kiện Nhạc nhất định đòi một lời giải thích, Hoàng Bạch Minh đành phải trả lời như vậy, đồng thời cậu ta cũng đang khéo léo nhắc nhở Lâm Kiện Nhạc rằng doanh thu phòng vé của 《Gia Hữu Hỉ Sự》 thực ra cũng không tệ.

Đến thời điểm hiện tại, doanh thu phòng vé của 《Gia Hữu Hỉ Sự》 đã sắp vượt 25 triệu USD.

Với đà này, khi phim kết thúc chiếu rạp, ít nhất cũng có thể thu về 30 triệu USD phòng vé.

Đối với một bộ phim hài Tết mà nói, đây đã là một thành tích rất tốt rồi.

Lúc này, thư ký đẩy cửa bước vào, làm gián đoạn cuộc nói chuyện

của hai người.

"Ông chủ, chủ tịch đến rồi." Công ty Hoàn Á về cơ cấu trực thuộc tập đoàn Lệ Tân khống chế.

Từ "chủ tịch" mà mọi người trong công ty nhắc đến, đặc biệt chỉ là Lâm Bạch Hân, cha của Lâm Kiện Nhạc.

"Ông chủ, vậy tôi xin phép đi trước." Hoàng Bạch Minh đứng dậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Bạch Hân đột nhiên đến, chắc chắn là có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với Lâm Kiện Nhạc.

Mà Hoàng Bạch Minh thì vừa hay có thể nhân cơ hội này chuồn đi.

Lâm Kiện Nhạc gật đầu.

Hoàng Bạch Minh liền cùng thư ký ra ngoài, khi đi đến cửa văn phòng thì vừa lúc gặp Lâm Bạch Hân đang định bước vào.

Hoàng Bạch Minh vội vàng nhường đường cho Lâm Bạch Hân, không ngờ Lâm Bạch Hân lại dừng bước và trò chuyện với cậu ta.

"A Minh, cậu định đi rồi à?" Hoàng Bạch Minh có chút thụ sủng nhược kinh, kính cẩn đáp: "Vâng, thưa chủ tịch, tôi vừa bàn bạc xong chuyện với ông chủ, đang chuẩn bị về ạ." Lâm Bạch Hân vẫy tay, "Cậu giúp Kiện Nhạc làm việc, không cần khách sáo với tôi như vậy, cứ gọi tôi là chú Lâm là được." Cũng là cách đối nhân xử thế, Lâm Bạch Hân hiển nhiên lão luyện hơn Lâm Kiện Nhạc nhiều, chỉ vài câu nói đơn giản đã kéo gần khoảng cách với Hoàng Bạch Minh.

Hoàng Bạch Minh đồng ý, Lâm Bạch Hân lúc này mới hài lòng gật đầu, "Cậu còn việc, tôi không làm chậm trễ cậu nữa.

Bộ phim 《Gia Hữu Hỉ Sự》 quay không tệ.

Khi công ty tổ chức tiệc mừng công cho các cậu, nhớ thông báo

cho tôi, tôi nhất định sẽ đến dự, rồi nâng ly chúc mừng các cậu một chén thật to!" Hoàng Bạch Minh chân thành bày tỏ lòng cảm ơn, nhìn theo Lâm Bạch Hân bước vào văn phòng, thầm lắc đầu cười khổ một tiếng, rồi mới quay người rời đi.

"Ba, sao ba lại đến?" Lâm Kiện Nhạc thấy Lâm Bạch Hân bước vào, vội vàng đứng dậy từ ghế, bước tới đón.

Chương 678

Lâm Bạch Hân cũng không khách sáo, đi thẳng đến chiếc ghế làm việc lớn mà Lâm Kiện Nhạc vừa đứng dậy, rồi nhìn quanh văn phòng của Lâm Kiện Nhạc.

"Sao, không vui khi tôi đến à?" "Đâu có, chỉ là ba bận rộn như vậy, con không ngờ ba lại đến." Lâm Kiện Nhạc rất cẩn thận đứng sang một bên, nói chuyện với Lâm Bạch Hân.

"Hoàn Á trong tay con làm không tệ, ta sợ con kiêu ngạo, nên đến nhắc nhở con một chút." "Có gì mà kiêu ngạo chứ, làm tới làm lui chẳng qua cũng chỉ là làm nền cho người khác." Lâm Kiện Nhạc nhỏ tiếng phàn nàn một câu.

Ánh mắt Lâm Bạch Hân rời khỏi bản báo cáo thống kê doanh thu phòng vé của các bộ phim chiếu rạp Gia Nghị trong một tuần trên bàn làm việc, quay đầu nhìn Lâm Kiện Nhạc hỏi: "Sao, con không hài lòng lắm à?" Lâm Kiện Nhạc nhún vai, "Phòng vé một tuần của phim người khác đã có thể đuổi kịp phòng vé hai tuần của bên con, với kết quả như vậy làm sao con có thể hài lòng chứ?" "Bộ phim con nói là bộ do Lâm Hựu Luân đầu tư và đóng chính gần đây à?" Lâm Kiện Nhạc không nói gì, tương đương với việc ngầm thừa nhận lời của Lâm Bạch Hân.

"Tuần trước ta thấy con còn đi tham gia buổi họp báo ra mắt phim mới bên đó, rồi công khai bày tỏ thái độ trước truyền thông, cứ tưởng con đã tiến bộ hơn một chút, không ngờ vẫn y như trước." Lâm Bạch Hân vẻ mặt "ghét sắt không thành thép", nụ cười vốn dĩ trên mặt giờ cũng không còn.

"Con cũng là làm theo lời ba dặn trước đây, không đối đầu trực

diện với Lâm Hựu Luân, nên mới qua đó làm màu thôi mà.” Lâm Kiện Nhạc càng giải thích, Lâm Bạch Hân càng không hài lòng.

“Suy nghĩ của con không tệ, nhưng thái độ của con bây giờ rất có vấn đề.

Thành tích của 《Gia Hữu Hỉ Sự》 lẽ ra phải rất tốt rồi, tại sao con cứ phải đi so sánh với phim của Lâm Hựu Luân?

Ta bảo con đừng đối đầu trực diện với Lâm Hựu Luân không phải là để con chỉ làm màu.

Con nên rất rõ, trong điều kiện hiện tại, chúng ta không có đủ điều kiện để đối đầu trực diện với Lâm Hựu Luân, chỉ có thể từ từ tích lũy thực lực.” Nhớ đến đài Á Thị dưới sự quản lý của mình cũng đang gặp khó khăn chồng chất, Lâm Bạch Hân đột nhiên thở dài một hơi.

Trước đây hùng tâm tráng chí muốn làm nên chuyện lớn trong giới điện ảnh và giải trí, nhưng những trải nghiệm mấy năm nay đã khiến ông nhìn rõ rằng thực tế không đẹp như ông tưởng tượng.

Mấy lần đại chiến rating, TVB đều dưới sự giúp đỡ của Lâm Hựu Luân mà áp chế đài Á Thị đến chết.

Mà mấy năm gần đây, cuộc thi Hoa hậu Á Châu lại càng liên tục xảy ra scandal.

Mấy quán quân trước đó sau khi hết hợp đồng với đài Á Thị, không thì đầu quân cho TVB, thì cũng “dấn thân vào ngành phim cấp ba”, khiến danh tiếng của Hoa hậu Á Châu ngày càng sa sút.

Lâm Bạch Hân bây giờ càng ngày càng cảm thấy mình và giới giải trí luôn thiếu một chút duyên phận, trong ngành cũng không có bạn bè hay các mối quan hệ, cho nên bây giờ làm gì cũng không thuận lợi.

“Ba, con biết lỗi rồi.” Thấy vẻ mặt Lâm Bạch Hân âm trầm, Lâm Kiện Nhạc vội vàng nhận lỗi, không dám nói thêm gì nữa.

Lâm Bạch Hân vẫy tay, "Thực ra con làm đã rất tốt rồi, chỉ là mục tiêu nên đặt thấp hơn một chút, đừng quá viển vông.

Mấy bộ phim Hoàn Á quay trong năm gần đây đều có lợi nhuận, phải nói là đã đi vào quỹ đạo rồi.

Và năm tới đây sẽ là rất quan trọng." Thấy Lâm Kiện Nhạc chưa hiểu, Lâm Bạch Hân liền tiếp tục giải thích: "Ta vừa nhận được tin tức, chính quyền Đài Loan đã quyết định nới lỏng hạn chế đối với truyền hình phát sóng.

Quyết định này sẽ được công bố trong thời gian tới." "Ý ba là mượn cơ hội này, mở rộng hoạt động kinh doanh của đài Á Thị sang Đài Loan sao?" Lâm Kiện Nhạc có chút không chắc chắn hỏi.

"Tình hình hiện tại của đài Á Thị, có thể đứng vững ở Hong Kong đã là rất tốt rồi, con nghĩ còn sức để vươn tay sang Đài Loan sao?" Lâm Bạch Hân khẽ hừ một tiếng.

Lâm Kiện Nhạc lúc này đâm ra hồ đồ.

Vì Lâm Bạch Hân không có ý định tham gia vào ngành phát thanh truyền hình Đài Loan, vậy mục đích ông ấy nói về chuyện này là gì?

"Đài Á Thị không có ý định đó, nhưng con nghĩ TVB sẽ bỏ qua cơ hội này để thâm nhập thị trường Đài Loan sao?" Lâm Bạch Hân nhắc nhở một câu.

Lâm Kiện Nhạc dường như nắm bắt được điều gì đó, "Ý ba là, TVB trong năm tới sẽ bị chuyện này phân tán sức lực, đài Á Thị có thể nhân cơ hội phát triển sao?" "Hong Kong là nền tảng của TVB, Thiệu Dật Phu chắc chắn sẽ không cho chúng ta cơ hội như vậy.

Nhưng ông ấy chắc chắn vẫn có một vài suy nghĩ về thị trường Đài Loan, mà người có suy nghĩ lớn hơn cả ông ấy lại là Lâm Hựu Luân!" Lâm Kiện Nhạc sững sờ, cho đến lúc này mới thực sự hiểu ý

của Lâm Bạch Hân.

Lâm Hựu Luân đã hứng thú với thị trường Đài Loan từ lâu.

Hai năm nay, anh ta không ngừng tăng cường hợp tác với các nhà sản xuất phim Đài Loan, đồng thời còn mua lại công ty thu âm Phi Điệp nổi tiếng nhất làng nhạc Đài Loan.

Về mặt cụm rạp chiếu phim, vì lo ngại phản ứng từ các nhà sản xuất phim địa phương nên tạm thời chưa ra tay, nhưng nếu có cơ hội kiểm soát một đài truyền hình Đài Loan, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ.

"Từ những dấu hiệu khác nhau trước đó cho thấy, Lâm Hựu Luân đã bắt đầu chuẩn bị cho chuyện này từ rất sớm.

Vì vậy, việc hắn giành được giấy phép truyền hình mới được cấp lần này chắc hẳn không có vấn đề gì.

Chỉ có điều, để kinh doanh tốt đài truyền hình này lại phải đối mặt với không ít khó khăn.

Mặc dù hắn có thể hợp tác với TVB, nhưng phía Đài Loan lại có những hạn chế nghiêm ngặt đối với việc nhập khẩu các chương trình truyền hình.

Các chương trình tự sản xuất của Đài Loan phải cạnh tranh với ba đài lớn, ngay cả khi Lâm Hựu Luân đích thân ra tay cũng chưa chắc đã gặt hái được kết quả tốt...

Dù sao đi nữa, trong năm tới, sức lực của hắn sẽ bị phân tán sang Đài Loan, việc đầu tư phim ảnh ở Hong Kong chắc chắn sẽ chậm lại.

Mà đây chính là một cơ hội phát triển hiếm có cho công ty Hoàn Á." Lâm Kiện Nhạc tại chỗ bày tỏ sẽ sửa đổi kế hoạch sản xuất phim của Hoàn Á trong năm nay, đồng thời cũng hy vọng có thể nhận được sự hỗ trợ tài chính lớn hơn từ Lâm Bạch Hân.

Lâm Bạch Hân trực tiếp trả lời Lâm Kiện Nhạc: "Ta sẽ thông báo cho bộ phận tài chính của tập đoàn, trong năm nay sẽ xem xét trọng điểm về việc sử dụng vốn của Hoàn Á." Lâm Kiện Nhạc xoa tay hăm hở, nóng lòng thử sức.

Trong lòng Lâm Bạch Hân cũng có những tính toán riêng của mình.

Giấy phép truyền hình mới được Đài Loan cấp lần này, Thiệu Dật Phu không thể không động lòng.

Mặc dù ông ấy khó có thể vì chuyện này mà trở mặt với Lâm Hựu Luân, nhưng nếu chuyện này không được xử lý tốt, chắc chắn sẽ để lại một số rạn nứt trong mối quan hệ giữa hai người.

Một khi "thời kỳ trăng mật" giữa TVB và Lâm Hựu Luân kết thúc, áp lực đè nặng lên đài Á Thị cũng sẽ theo đó mà giảm đi đáng kể.

Trà chiều ở khách sạn Bán Đảo từ lâu đã là một sự theo đuổi mà rất nhiều người Hong Kong khao khát.

Ở Hong Kong thậm chí còn lưu truyền một câu nói: "Không ở nổi khách sạn Bán Đảo, thì đến Bán Đảo uống trà chiều." Mà khách sạn Bán Đảo lại có một quy định: Trừ những khách thuê phòng ở Bán Đảo, trà chiều ở sảnh lớn không chấp nhận bất kỳ khách đặt trước nào từ bên ngoài.

Do đó, việc những người chờ uống trà đứng xếp hàng ở hành lang bên trong sảnh khách sạn đã trở thành một cảnh tượng đặc trưng của sảnh khách sạn Bán Đảo.

Vì quy định này, một số người giàu ở Hong Kong thậm chí còn thuê dài hạn một căn phòng tại khách sạn Bán Đảo, mục đích chính là để tận hưởng sự tiện lợi của việc đặt trước chỗ ngồi trà chiều, nhưng Lâm Hựu Luân thì không nằm trong số đó.

Khách sạn Bán Đảo tuy từ chối "đội săn ảnh", nghiêm cấm chụp

ảnh ở sảnh lớn, khách đến có thể vô tư thoải mái tận hưởng khoảng thời gian buổi chiều tuyệt đẹp, nhưng vì nhiều ngôi sao điện ảnh thường xuyên lui tới, không ít phóng viên giải trí cũng thường xuyên xuất hiện ở đây.

Theo quy tắc uống trà chiều của khách sạn, những người này tuy sẽ không trực tiếp đến quấy rầy, nhưng mọi lời nói, hành động đều nằm dưới ánh mắt âm thầm của người khác, Lâm Hựu Luân không hề thích cảm giác này.

Huống chi, đến tầng lớp như Lâm Hựu Luân, đã không cần dùng đến việc uống trà chiều ở khách sạn Bán Đảo để thể hiện thân phận của mình.

"Thưa ông, xin lỗi, ông có hẹn trước không ạ?

Nếu không, xin mời ông xếp hàng bên này, cảm ơn!" Lâm Hựu Luân vừa xuống xe ở cửa sảnh, đang định đi vào trong thì bị một nhân viên phục vụ mặc đồng phục trắng chặn lại.

"Tôi đến theo lời hẹn." Lâm Hựu Luân tháo kính râm ra, người phục vụ hơi sững sờ, ngay lập tức nhận ra thân phận của vị khách vừa bị mình chặn lại.

"Anh Lâm, mời vào trong, Bá tước Thiệu đã đợi anh rồi." Người phục vụ cung kính nhường đường, đồng thời làm động tác mời vào trong.

Lâm Hựu Luân đeo lại kính râm, gật đầu với người phục vụ, ý bảo anh ta dẫn đường.

Sảnh lớn cao ráo treo đầy những chiếc đèn chùm kiểu Âu cổ điển, ánh sáng dịu nhẹ vừa đủ, không quá tối cũng không gây chói mắt; âm nhạc du dương vương vấn bên tai, vừa tiện cho người ta lặng lẽ thưởng thức, đồng thời cũng không làm phiền cuộc trò chuyện nhỏ

của mọi người.

Theo người phục vụ đi qua một đoạn, cuối cùng đến một chỗ ngồi cạnh cửa sổ ở phía trong cùng, Bá tước Thiệu Dật Phu đang ngồi tĩnh lặng ở đó, khay đồ ăn và dao dĩa trước mặt vẫn chưa động đến, rõ ràng là vẫn luôn chờ Lâm Hựu Luân đến.

Sau khi Phương Dật Hoa chính thức tiếp quản quyền lực ở Vô Tuyến, công việc mỗi ngày đều rất bận rộn, nên hôm nay không thấy bà ấy ở bên cạnh Thiệu Dật Phu.

Thiệu Dật Phu dùng tay chống vào tay vịn ghế, định đứng dậy, Lâm Hựu Luân vội vàng bước lên một bước ngăn ông lão lại.

Lâm Hựu Luân kéo ghế ngồi xuống, mở lời hỏi ngay: "Chú Sáu, cháu không đến muộn chứ ạ?" "Không, chú đến trước nửa tiếng." Thiệu Dật Phu cười lắc đầu, "Người già rồi thì thích hoài niệm thôi, Hong Kong mấy năm nay thay đổi ngày càng nhiều, chỉ có cái khách sạn Bán Đảo này là vẫn gần như lúc chú còn trẻ.

Chương 679

Ngồi ở đây, chú dễ dàng nhớ lại bao nhiêu chuyện ngày xưa." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Tập đoàn nắm giữ cổ phần của khách sạn Bán Đảo trên thị trường đầu tư vẫn luôn bị đánh giá là phong cách bảo thủ, không cầu tiến, không biết có liên quan đến chuyện này không ạ?" "Đó là cách nhìn của các cháu thanh niên, đợi cháu đến tuổi chú rồi sẽ không nghĩ như vậy đâu." Thiệu Dật Phu nâng tách trà lên, nhấp một ngụm nhỏ.

Lâm Hựu Luân dùng dao cắt một miếng bánh ngọt trên khay, ngẩng đầu nhìn Thiệu Dật Phu, "Chú Sáu hôm nay gọi cháu đến, chắc không chỉ để hoài niệm thôi đâu ạ?" Thiệu Dật Phu đặt tách trà xuống, ánh mắt sau cặp kính sáng ngời.

"Lập Pháp Viện Đài Loan rất có thể sẽ thông qua 《Luật Truyền Hình Cáp》 mới vào tháng tới, khi đó truyền hình cáp ở khu vực Đài Loan sẽ được mở cửa.

Chú nghe nói Lâm tiên sinh rất có hứng thú với chuyện này, không biết có phải không?" "Không sai, cháu vẫn luôn đợi chính quyền Đài Loan nới lỏng hạn chế ngành nghề.

Việc chuẩn bị thành lập đài truyền hình cáp thực chất đã bắt đầu từ mấy năm trước rồi." Lâm Hựu Luân cũng không giấu giếm trước mặt Thiệu Dật Phu, thành thật kể.

"Lâm tiên sinh còn nhớ lời hứa của chúng ta khi anh vào làm cổ đông của Vô Tuyến chứ?" Lâm Hựu Luân gật đầu, "Đương nhiên cháu nhớ.

Nhưng hai việc này hình như không xung đột." "Lâm tiên sinh đừng hiểu lầm, ý của chú là, hai bên cùng lúc cạnh tranh một cơ hội,

chi bằng liên kết lại, như vậy tỉ lệ thành công sẽ gần như là mười phần." Thiệu Dật Phu đề nghị.

Lâm Hựu Luân nâng tách trà, "Không giấu chú Sáu, cháu cũng có ý đó!" Thiệu Dật Phu vỗ tay cười lớn, "Vậy chúng ta cứ thế mà định đoạt." Lâm Hựu Luân gật đầu, sau đó liền đưa ra điều kiện của mình: "Cháu hy vọng nắm quyền kiểm soát công ty này dưới danh nghĩa cá nhân." Thiệu Dật Phu suy nghĩ một chút rồi nói: "Chú nghĩ có thể đổi cách khác.

Lâm tiên sinh đề nghị hội đồng quản trị Vô Tuyến tăng cường cổ phần của công ty, còn công ty mới thành lập này sẽ do Vô Tuyến chiếm 70% cổ phần, 30% còn lại do đối tác Đài Loan nắm giữ, cháu thấy phương án này thế nào?" Mặc dù Thiệu Dật Phu có ý định bán Vô Tuyến cho Lâm Hựu Luân sau khi mình hoàn toàn nghỉ hưu, nhưng chuyện này hiện tại vẫn còn nhiều yếu tố không chắc chắn.

Trong tình huống này, Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ không chấp nhận đề nghị thông qua Vô Tuyến để gián tiếp kiểm soát công ty con ở Đài Loan.

Hiện tại Lâm Hựu Luân và Thiệu Dật Phu có thể giữ vững sự nhất trí về hướng đi lớn, nhưng nếu sau này hai người phát sinh bất đồng, Thiệu Dật Phu dựa vào vị thế kiểm soát của mình ở Vô Tuyến, rất dễ dàng có thể loại bỏ Lâm Hựu Luân, tự mình trực tiếp tiếp quản công ty.

"Cá nhân cháu chiếm 40% cổ phần, Vô Tuyến 30%, đối tác Đài Loan 30%.

Công ty đối ngoại vẫn lấy danh nghĩa công ty con của Đài truyền hình Vô Tuyến.

Chú Sáu thấy thế nào ạ?" Thiệu Dật Phu nhìn ra ý định nhất định phải giành quyền kiểm soát công ty mới của Lâm Hựu Luân, cuối

cùng đành phải nhượng bộ, chấp nhận phương án cuối cùng mà Lâm Hựu Luân đưa ra.

Sau khi phân chia cổ phần của công ty mới được xác định, Lâm Hựu Luân liền thẳng thắn trình bày các nguồn lực mà mình đang nắm giữ.

"Ở Đài Loan, cháu đã liên hệ với Trương Hiểu Yến và Chu Du.

Ngay khi công ty thành lập, họ có thể chuyển sang.

Một người phụ trách các chương trình tạp kỹ, một người phụ trách sản xuất phim truyền hình.

Bây giờ chỉ thiếu một đối tác kinh doanh.

Chú Sáu chắc hẳn có người phù hợp để giới thiệu rồi." Thiệu Dật Phu nâng tách trà, nhìn Lâm Hựu Luân một cái, "Người tên Khâu Phúc Sinh, không biết Lâm tiên sinh có biết chút nào không?" Lâm Hựu Luân nghĩ thầm quả nhiên là Khâu Phúc Sinh, nhưng vẻ mặt vẫn không đổi sắc trả lời: "Hai năm nay, quan hệ Đại lục và Đài Loan có phần cải thiện.

Nghe nói người này đã đứng đầu thành lập một 'Hiệp hội Nghệ thuật điện ảnh hai bờ eo biển', lấy danh nghĩa đoàn thể giao lưu hai bờ eo biển, khá có ý nghĩa tiên phong cho việc giao lưu văn hóa giữa hai bờ." Ánh mắt Thiệu Dật Phu sáng lên, tiếp tục hỏi: "Nghe giọng Lâm tiên sinh, hình như không đánh giá cao Hiệp hội Nghệ thuật điện ảnh hai bờ eo biển của Khâu Phúc Sinh lắm?" "Phải nói tầm nhìn của Khâu Phúc Sinh cũng không tệ.

Sau khi hiệp hội của ông ấy thành lập, liền lập tức thành lập công ty điện ảnh Niên Đại ở Hong Kong, ký hợp đồng với đạo diễn Trương Nghệ Mưu của Đại lục.

Bộ phim 《Đại Hồng Đăng Lồng Cao Cao Quải》 do Củng Lợi

đóng chính năm ngoái thực sự rất hay, và cũng có ảnh hưởng lớn trên trường quốc tế.

Chỉ là có một số việc không phải ông ấy có thể quyết định." Thiệu Dật Phu cứ thế nâng tách trà, cẩn thận suy ngẫm câu nói cuối cùng của Lâm Hựu Luân, sau đó hỏi: "Từ thái độ hiện tại của chính phủ Đại lục và chính quyền Đài Loan, tương lai ** nên sẽ phát triển theo hướng tốt.

Lẽ nào Lâm tiên sinh lại nghĩ trong đó vẫn còn biến số?" Lâm Hựu Luân nhún vai, giải thích: "Vị lãnh đạo Đài Loan hiện tại, nhìn người đó là biết tính tình thay đổi thất thường.

Ông ta hiện tại thân cận Đại lục là để xoa dịu nhu cầu của các phe phái trong đảo.

Một khi qua giai đoạn này, biết đâu lập trường của ông ta sẽ đột nhiên thay đổi." Biểu cảm của Thiệu Dật Phu trở nên nghiêm trọng, có chút lo lắng rằng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch về đài truyền hình thứ tư ở Đài Loan mà ông và Lâm Hựu Luân đang ấp ủ.

"Vậy Lâm tiên sinh cho rằng Khâu Phúc Sinh không hợp sao?" Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Không ạ, cháu chỉ nói không đánh giá cao Hiệp hội Nghệ thuật điện ảnh hai bờ eo biển của Khâu Phúc Sinh thôi.

Bản thân năng lực của ông ấy rất tốt, đặc biệt là mối quan hệ của ông ấy với các nhân vật chính trị Đài Loan sẽ là một sự giúp đỡ rất lớn cho chúng ta.

Đẩy ông ấy lên làm đại diện của công ty mới có thể chặn đứng rất nhiều lời đàm tiếu từ phía Đài Loan." Khâu Phúc Sinh từ những năm 80 đã bắt đầu ảnh hưởng đến sự phát triển của truyền thông Đài Loan, nổi tiếng là "người giỏi quan sát xu thế".

Khi các đồng nghiệp Đài Loan chỉ quan tâm đến những gì sẽ xảy

ra sau hai tháng, ông đã nhìn thấy những gì sẽ xảy ra sau hai năm, do đó thường có những hành động sáng tạo đi trước thời đại.

Năm 1982, Khâu Phúc Sinh đã hợp nhất hơn một trăm nhà cung cấp băng video trên toàn Đài Loan, giới thiệu phim bộ Hong Kong của TVB để người dân Đài Loan có thể thuê phim hợp pháp, và thiết lập kênh phân phối sản phẩm văn hóa nghe nhìn.

Nếu không có sự xuất hiện của Lâm Hựu Luân, Khâu Phúc Sinh sẽ hợp tác với Vô Tuyến vào năm sau, thành lập đài truyền hình vệ tinh đầu tiên của Đài Loan là TVBS, một bước đột phá phá vỡ sự độc quyền lâu dài của "Ba đài cũ" trong ngành phát sóng truyền hình.

"Ý Lâm tiên sinh là, để Khâu Phúc Sinh làm chủ tịch hội đồng quản trị của công ty mới?" "Ngành truyền hình phát sóng Đài Loan xuất hiện đài thứ tư, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của các bên.

Dù là chú Sáu hay cháu đảm nhiệm vị trí chủ tịch hội đồng quản trị đều quá lộ liễu.

Tốt nhất vẫn là tìm một người Đài Loan ngồi vào vị trí này sẽ thỏa đáng hơn." Nghe xong suy nghĩ của Lâm Hựu Luân, Thiệu Dật Phu liên tục gật đầu.

"Vậy ngày mai tôi sẽ sắp xếp thời gian, để Khâu Phúc Sinh và Lâm tiên sinh gặp nhau nhé?" Đối với sắp xếp như vậy của Thiệu Dật Phu, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không từ chối.

"À phải rồi, chú Sáu, công ty mới sẽ triển khai kinh doanh truyền hình cáp ở Đài Loan.

Cháu dự định thành lập một công ty chuyên sản xuất phim truyền hình và chương trình tạp kỹ ở đó.

Đến lúc đó, có thể sẽ cần một số hỗ trợ về nguồn lực nghệ sĩ từ phía Vô Tuyến." Tách biệt sản xuất và phát sóng là ý tưởng mà Lâm

Hựu Luân đã đưa ra từ trước.

Và Thiệu Dật Phu vừa nghe thấy câu này, liền lập tức đoán ra ý đồ thực sự của Lâm Hựu Luân.

Kiểm soát công ty mới về mặt cổ phần vẫn chưa đủ, Lâm Hựu Luân còn muốn tạo ra sự ràng buộc hiệu quả đối với công ty mới về mặt sản xuất nội dung.

Chẳng trách Lâm Hựu Luân lại sẵn lòng giao vị trí chủ tịch hội đồng quản trị công ty mới cho Khâu Phúc Sinh, hóa ra còn chuẩn bị nước cờ này.

"Hợp tác không vấn đề, nhưng cổ phần của công ty sản xuất này…" Thiệu Dật Phu mỉm cười nhìn Lâm Hựu Luân, ẩn ý trong lời nói đã rất rõ ràng.

Lâm Hựu Luân đã nghĩ kỹ vấn đề này, "Vẫn như công ty mới, cháu sẽ chia cho chú Sáu 30% cổ phần." Đối với kết quả này, Thiệu Dật Phu hài lòng gật đầu.

Cuộc gặp gỡ và đàm phán giữa Lâm Hựu Luân và Khâu Phúc Sinh diễn ra rất suôn sẻ.

Khâu Phúc Sinh không có bất kỳ phản đối nào về phương án phân chia cổ phần mà Lâm Hựu Luân và Thiệu Dật Phu đã thỏa thuận.

Về chủ đề thành lập TVBS, ông và Lâm Hựu Luân chỉ nói chuyện chưa đầy năm phút, thời gian còn lại đều nói về những chuyện khác.

Khâu Phúc Sinh có hứng thú với việc làm phim không hề thua kém việc đầu tư đài truyền hình.

Nhân cơ hội này, ông càng trực tiếp hỏi Lâm Hựu Luân rất nhiều vấn đề về điện ảnh.

Cuối cùng, ông còn nhiệt liệt mời Lâm Hựu Luân đảm nhiệm chức

Chủ tịch danh dự của "Hiệp hội Nghệ thuật điện ảnh hai bờ eo biển".

Lâm Hựu Luân biết "Hiệp hội Nghệ thuật điện ảnh hai bờ eo biển" này sẽ không tồn tại được vài năm do chủ trương độc lập của Lý Đăng Huy gây căng thẳng trở lại, đương nhiên sẽ không đồng ý.

Nhưng để an ủi Khâu Phúc Sinh, Lâm Hựu Luân rất hào phóng trao cho ông ấy chức danh thành viên hội đồng giám khảo giải Kim Long của Liên hoan phim quốc tế Hong Kong, coi như là đã cho Khâu Phúc Sinh đủ mặt mũi.

Toàn bộ cuộc gặp gỡ kết thúc trong không khí thoải mái và vui vẻ.

Lâm Hựu Luân đứng dậy tiễn Khâu Phúc Sinh, nhưng không vội rời khỏi quán cà phê, vì hôm nay anh còn hẹn một vị khách khác.

Khi chiếc xe của Khâu Phúc Sinh rời khỏi bãi đậu xe, nó lướt qua một chiếc xe sedan màu xám bạc.

Khâu Phúc Sinh mắt luôn nhìn thẳng về phía trước, không chú ý đến người ngồi trong chiếc xe đối diện đã nhận ra ông ấy.

Hai chiếc xe lướt qua nhau.

Chương 680

Trợ lý ngồi ở ghế phụ lái quay đầu nhìn Dương Đăng Khuê nói: "Đại ca, người ngồi trong chiếc xe vừa rồi là Khâu Phúc Sinh." Dương Đăng Khuê nhướng mày, "Cậu chắc chắn không nhìn nhầm chứ?" Trợ lý rất khẳng định trả lời: "Tuyệt đối là ông ấy!" Dương Đăng Khuê mặt mày âm trầm, không nói gì.

Khâu Phúc Sinh vẫn luôn có mối quan hệ tốt với Đài truyền hình Vô Tuyến Hong Kong.

Ông ấy xuất hiện ở Hong Kong, chắc cũng là vì chuyện truyền hình cáp Đài Loan sắp được giải cấm.

Theo lý mà nói, khoảng thời gian này Khâu Phúc Sinh nên đang bận rộn đàm phán với Vô Tuyến, sao lại đột nhiên chạy đến gặp Lâm Hựu Luân?

Trợ lý nhìn ra nghi vấn trong lòng Dương Đăng Khuê, nhắc nhở một câu: "Đại ca, Lâm tiên sinh cũng là một trong những cổ đông của Vô Tuyến." Dương Đăng Khuê nghe xong cuối cùng không nhịn được mà văng một câu tục tĩu: "Mẹ kiếp, lại để thằng họ Khâu tranh trước.

Xem ra về rồi tao thật sự phải tìm hắn nói chuyện đàng hoàng một chút rồi!" Sau khi trút giận, Dương Đăng Khuê tiếp tục hỏi: "Thế bây giờ phải làm sao?" Trợ lý mạnh dạn suy đoán: "Cuộc gặp hôm nay là do Lâm tiên sinh sắp xếp, anh ấy chắc hẳn sẽ có một lời giải thích." Dương Đăng Khuê gật đầu, sau đó mới mở cửa xe bước ra.

Dương Đăng Khuê đi về phía này dưới sự hướng dẫn của người phục vụ, Lâm Hựu Luân đứng dậy đón tiếp.

Sau khi bắt tay chào hỏi, chủ khách ngồi vào chỗ.

Dương Đăng Khuê trong lòng không giấu được chuyện, vừa ngồi xuống đã hỏi: "Lâm tiên sinh, vừa nãy khi tôi đi xe vào cổng, không biết có phải hoa mắt không, cứ cảm giác nhìn thấy người quen trong một chiếc xe vừa rời đi." Lâm Hựu Luân hai tay đan vào nhau đặt trên bàn, mỉm cười hỏi: "Dương ông chủ nói người quen là Khâu Phúc Sinh phải không?" "Thật là Khâu Phúc Sinh ư?" Dương Đăng Khuê giả vờ ngạc nhiên trừng lớn mắt, "Vậy là Lâm tiên sinh cũng gặp ông ấy sao?" Diễn xuất của Dương Đăng Khuê thật sự không ra sao, Lâm Hựu Luân liếc mắt một cái đã nhìn thấu tâm tư của ông ta, chỉ là không vạch trần.

"Mười phút trước, anh ấy ngồi đúng vào vị trí Dương ông chủ đang ngồi bây giờ." "Thì ra ông ấy cũng là khách của Lâm tiên sinh." Dương Đăng Khuê chợt hiểu ra gật đầu.

"Dương ông chủ không quan tâm tôi và Khâu Phúc Sinh đã nói chuyện gì à?" Dương Đăng Khuê sững lại, tâm tư bị Lâm Hựu Luân vạch trần, hơi lộ vẻ ngượng ngùng.

"Khâu Phúc Sinh và tôi, cùng với Đài truyền hình Vô Tuyến Hong Kong, hiện đã đạt được thỏa thuận hợp tác ba bên, chuẩn bị cùng nhau thành lập một đài truyền hình vệ tinh ở Đài Loan để kinh doanh truyền hình cáp.

Tên kênh tạm thời là TVBS." Mặc dù đã có dự liệu về điều này, nhưng Lâm Hựu Luân trực tiếp nói ra tin tức này, Dương Đăng Khuê trong lòng vẫn cảm thấy rất ngạc nhiên.

"Vậy thì… chúc mừng Lâm tiên sinh." Dương Đăng Khuê nói câu này có chút miễn cưỡng.

Ông ta đến Hong Kong lần này, vốn định tìm Lâm Hựu Luân hợp tác, thương lượng chuyện thành lập một đài truyền hình cáp ở Đài Loan, không ngờ lại bị Khâu Phúc Sinh cướp mất cơ hội.

Trong lòng chắc chắn không vui, nhưng trước mặt Lâm Hựu Luân, Dương Đăng Khuê cuối cùng vẫn kiềm chế được.

"Tôi biết Dương ông chủ đến Hong Kong lần này cũng vì chuyện này.

Nhưng Dương ông chủ chắc cũng rõ, lần này quân bài trong tay Khâu Phúc Sinh lớn hơn anh nhiều." Lâm Hựu Luân không khỏi tiếc nuối nhún vai với Dương Đăng Khuê.

Dương Đăng Khuê miệng không nói gì, nhưng trong lòng đã đoán được Khâu Phúc Sinh lần này đã dùng thủ đoạn gì.

Ông ta chắc chắn là đã thuyết phục Vô Tuyến trước, sau đó lại mời Thiệu Dật Phu đứng ra thuyết phục Lâm Hựu Luân.

Nói trắng ra cũng chỉ có vậy, không gì hơn là mượn thế của Vô Tuyến để tăng cường quân bài đàm phán với Lâm Hựu Luân mà thôi.

"Lâm tiên sinh tìm tôi chỉ để nói chuyện này sao?" Lâm Hựu Luân khoanh tay, lắc đầu nói: "Về hợp tác đài truyền hình cáp, tôi chỉ có thể nói rất tiếc.

Nhưng tôi còn một dự án hợp tác khác, Dương ông chủ chắc sẽ có hứng thú." Dương Đăng Khuê vốn đã chuẩn bị tinh thần giận dỗi bỏ đi, nhưng câu nói này của Lâm Hựu Luân đã buộc ông ta phải ngồi lại.

"Xin được nghe chi tiết." "Sau khi TVBS thành lập, chỉ phụ trách phát sóng chương trình.

Về mặt sản xuất nội dung, chỉ làm tin tức.

Còn lại các chương trình tạp kỹ và phim truyền hình đều áp dụng phương thức tách biệt sản xuất và phát sóng.

Điều này cần thành lập một công ty sản xuất chuyên trách các chương trình liên quan.

Hai bên không có liên quan cổ phần trực tiếp, chỉ tồn tại mối quan hệ hợp tác.

Nếu Dương ông chủ có hứng thú, tôi có thể chia cho anh 20% cổ phần của công ty này." Dương Đăng Khuê đối với đề nghị hợp tác công ty sản xuất này rất động lòng, chỉ là lúc đầu ông ta cảm thấy chỉ nắm giữ 20% cổ phần là quá ít.

Sau đó nghe nói Vô Tuyến trong công ty này cũng chỉ chiếm 30% cổ phần, trong lòng ông ta liền cân bằng lại.

Cũng giống như việc tìm Khâu Phúc Sinh hợp tác, điều Lâm Hựu Luân coi trọng là mối quan hệ "bạch đạo" của ông ấy ở Đài Loan, theo cùng lý lẽ đó, việc Lâm Hựu Luân tìm Dương Đăng Khuê hợp tác, đương nhiên là coi trọng mối quan hệ "hắc đạo" của Dương Đăng Khuê ở Đài Loan.

Mặc dù Lâm Hựu Luân không thích giao du với những người có bối cảnh xã hội đen như Dương Đăng Khuê, nhưng anh lại không thể không cân nhắc rằng trong một thời gian dài sắp tới, chính trường Đài Loan sẽ khó thoát khỏi bóng đen của chính trị hắc kim.

Chỉ khi thông suốt cả giới xã hội đen và chính trị, mới có thể đảm bảo TVBS đứng vững ở Đài Loan.

Dương Đăng Khuê trong tương lai sẽ đóng một vai trò rất quan trọng trong giới nghệ thuật Đài Loan, một tay thành lập Đài truyền hình Bát Đại, đồng thời cũng có nhiều thành tựu trong đầu tư điện ảnh.

Hiện tại, ông ta là đối tác hợp tác tốt nhất của Lâm Hựu Luân.

Còn đối với Dương Đăng Khuê, cuộc gặp lần này tuy không đạt được mục đích ban đầu, nhưng lại bất ngờ có được cơ hội đầu tư vào công ty sản xuất chương trình truyền hình.

Quá trình có chút bất ngờ, nhưng kết quả cuối cùng vẫn khiến ông ta rất hài lòng.

Cuộc gặp giữa Lâm Hựu Luân và Dương Đăng Khuê diễn ra rất suôn sẻ.

Tuy nhiên, tại một quán cà phê ở Trung Hoàn, Vương Tổ Hiền lại đang trong bộ dạng cau mày lo lắng.

Triệu Nhã Chi ngồi đối diện kéo tay Vương Tổ Hiền đang chống cằm ra, "Thôi nào, đừng cau mày mãi thế, như vậy dễ già lắm đấy." "Chị Chi, chị nói em phải làm sao bây giờ?" Vương Tổ Hiền thở dài, vẻ mặt đầy tâm sự.

"Có phải lại cãi nhau với A Luân không?" Triệu Nhã Chi hỏi.

Vương Tổ Hiền lắc đầu.

Triệu Nhã Chi lại hỏi: "Vậy là A Luân ở bên ngoài lại có người phụ nữ khác, làm em không vui à?" Vương Tổ Hiền vẫn lắc đầu.

Triệu Nhã Chi cuối cùng đành bó tay, bất lực hỏi: "Thế rốt cuộc là chuyện gì?" "A Luân muốn thành lập một công ty sản xuất chương trình truyền hình ở Đài Loan, anh ấy chia 15% cổ phần của công ty đó cho em, hơn nữa còn bảo em làm giám đốc điều hành của công ty…" Vương Tổ Hiền chưa nói hết câu, Triệu Nhã Chi đã bực mình ngắt lời cô ấy.

"Chị hiểu rồi!

Em đâu phải đau khổ, rõ ràng là đến khoe hạnh phúc với chị mà!" Vương Tổ Hiền vội vàng nắm tay Triệu Nhã Chi, giải thích: "Chị Chi, chị đừng hiểu lầm, chuyện này thật sự làm em rất đau đầu, vì vị trí giám đốc điều hành này của em không phải là chức danh treo, A Luân thật sự muốn em tham gia quản lý công ty này, mà những thứ này em căn bản đều không biết gì cả." Triệu Nhã Chi khe khẽ thở dài, "Cô bé

ngốc, A Luân làm vậy là vì em đó.

Em bây giờ còn trẻ, có vốn liếng, ngày nào cũng có người mời đóng phim, đương nhiên không phải lo lắng mấy vấn đề này.

Nhưng sau này thì sao?

A Luân sắp xếp như vậy thực ra là lo cho tương lai của em.

Nếu một ngày nào đó em không muốn đóng phim nữa, rút lui về hậu trường vẫn có thể tiếp tục quản lý một công ty, đảm bảo cuộc sống không phải lo âu." Vương Tổ Hiền dùng thìa bạc khuấy ly cà phê, "Chị Chi, những điều này em đều hiểu, nhưng em đối với việc quản lý công ty thật sự không có mấy tự tin.

Hơn nữa, anh ấy cũng không chỉ tốt với mỗi mình em, trước đó anh ấy mua lại hãng đĩa Phi Điệp ở Đài Loan, đã chuyển một phần cổ phần sang tên người phụ nữ họ Chu kia, nhưng cũng không thấy anh ấy bảo người phụ nữ đó ra mặt quản lý công ty đó sao?" Triệu Nhã Chi khuyên nhủ Vương Tổ Hiền: "Chuyện này có gì mà phải băn khoăn?

Chị nghĩ A Luân để em đi quản lý công ty đó, nhiều nhất cũng chỉ là để em tham gia vào, học hỏi một số kiến thức kinh doanh cơ bản mà thôi." Vương Tổ Hiền dùng ngón tay chống cằm, "Em cũng không thấy có gì không ổn, chỉ là muốn nghĩ rằng, đã tham gia vào thì nên làm được một số việc, chứng minh mình khác biệt với những người phụ nữ khác." "Cái này thì em đúng là tìm đúng người rồi đấy.

Chị trước đây thường xuyên hợp tác với các đài truyền hình bên Đài Loan, quen biết rất nhiều nhà sản xuất và diễn viên.

Đến lúc đó chị sẽ giúp em giới thiệu, em chỉ cần kéo được một số người, chắc chắn sẽ tạo bất ngờ cho A Luân." Vương Tổ Hiền phấn khích vỗ tay, "Được ạ, vậy chị Chi chúng ta cứ thế mà quyết định

nhé!" Thấy Vương Tổ Hiền phản ứng như một đứa trẻ, Triệu Nhã Chi trong lòng cười lắc đầu.

Cô ấy nói là giúp Vương Tổ Hiền, nhưng thực ra trong lòng lại ngầm có ý giúp Lâm Hựu Luân.

Vương Tổ Hiền đột nhiên nói: "Còn một chuyện nữa, chị Chi chị nhất định phải giúp em." Triệu Nhã Chi cũng không nghĩ nhiều, buột miệng nói: "Lần trước em tìm chị, chị đã không giúp em sao?" Vương Tổ Hiền trong mắt lóe lên một tia ranh mãnh, biểu cảm lại rất nghiêm túc nói: "Em muốn mời chị Chi 'tái xuất giang hồ', giúp em đóng hai bộ phim truyền hình!" "Giúp em đóng phim truyền hình?" Đôi mắt sáng ngời của Triệu Nhã Chi mở to tròn xoe, trong đó tràn ngập vẻ khó tin.

Vương Tổ Hiền rất nghiêm túc gật đầu.

Triệu Nhã Chi vỗ vỗ trán mình, bực bội nói: "Chị thấy là giúp A Luân đóng phim thì đúng hơn phải không?" Chuyện bị vạch trần, Vương Tổ Hiền chỉ tinh nghịch lè lưỡi.

Chương 681

"Dù sao thì chị Chi cũng đã đồng ý rồi, không được nuốt lời đâu nhé!" Biết rõ mình bị mắc bẫy, Triệu Nhã Chi lại không có cách nào với Vương Tổ Hiền, đành phải ép cô ấy nói: "Thế em thành thật nói cho chị biết, vừa nãy em đã nói dối chị bao nhiêu chuyện?" Vương Tổ Hiền rất thành thật khai báo: "Thực ra cũng không nhiều lắm đâu ạ.

Mấy chuyện lúc nãy em nói với chị đều là thật, em thật sự rất đau đầu vì chuyện quản lý công ty.

Chỉ có lời thỉnh cầu cuối cùng là A Luân bảo em làm thôi." "Cái tên khốn kiếp này!" Triệu Nhã Chi thầm mắng một câu trong lòng, đồng thời cũng biết lý do vì sao Lâm Hựu Luân không đích thân đến nói với mình.

Nếu Lâm Hựu Luân đích thân đến, Triệu Nhã Chi vì muốn giữ khoảng cách với anh ấy, mười phần thì chín sẽ không đồng ý.

Nhưng đổi lại là Vương Tổ Hiền thì khác, Triệu Nhã Chi hoàn toàn không đề phòng, dễ dàng rơi vào cái bẫy mà Lâm Hựu Luân đã giăng sẵn.

Triệu Nhã Chi không muốn tái diễn mối quan hệ như vậy với Lâm Hựu Luân, nhưng lại làm cách nào cũng không thoát khỏi ánh mắt chú ý của Lâm Hựu Luân.

Có lúc cô ấy tự mình cũng nghĩ, có lẽ đây chính là số phận, và Lâm Hựu Luân chính là khắc tinh trong vận mệnh của cô ấy.

Tuy đã đồng ý với Vương Tổ Hiền, nhưng Triệu Nhã Chi lại không muốn dễ dàng chịu thiệt cho Lâm Hựu Luân.

Cô ấy bảo Vương Tổ Hiền lập tức gọi điện cho Lâm Hựu Luân,

chuyện này Lâm Hựu Luân nhất định phải trực tiếp giải thích với cô ấy.

Lâm Hựu Luân nhận được điện thoại của Vương Tổ Hiền khi vốn đã hẹn ăn tối với Dương Đăng Khuê.

Sau khi nghe điện thoại, anh không thể không thay đổi lịch trình ngay lập tức.

"Dương ông chủ, xin lỗi, bên tôi có chút việc gấp đột xuất.

Bữa ăn này đành phải hẹn anh vào dịp khác rồi." Dương Đăng Khuê tai thính, khi Lâm Hựu Luân vừa nghe điện thoại đã nghe ra bên kia là giọng phụ nữ.

Liên hệ với những tin đồn về Lâm Hựu Luân, trong lòng ông ta đại khái đã đoán được là chuyện gì.

"Lâm tiên sinh có việc gấp thì cứ đi trước.

Bên tôi lúc nào cũng được." Lâm Hựu Luân gật đầu, gọi người phục vụ thanh toán, vội vàng chào tạm biệt Dương Đăng Khuê, sau đó liền đi thẳng đến quán ăn Trung Quốc mà Vương Tổ Hiền đã nói với anh.

Đến nơi, người phục vụ dẫn Lâm Hựu Luân vào phòng riêng đã đặt trước, nhưng bên trong trống rỗng không có một ai.

Lâm Hựu Luân lại gọi điện cho Vương Tổ Hiền mới biết, cô ấy và Triệu Nhã Chi cùng đi đón Tiểu Quang và Hoành Tử tan học, cụ thể lúc nào đến thì không nói, chỉ bảo Lâm Hựu Luân cứ đợi.

Lần đợi này là hơn một tiếng đồng hồ.

Cửa phòng riêng bị đẩy ra, Tiểu Quang là người đầu tiên chạy vào, kéo tay Lâm Hựu Luân, thân thiết gọi một tiếng cha nuôi.

Còn Hoành Tử vì đã lớn hơn và hiểu chuyện một chút, chỉ đứng

bên cạnh Triệu Nhã Chi, rụt rè gọi một tiếng Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân chào hỏi xong hai nhóc con, ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm phải Triệu Nhã Chi, lập tức cảm nhận được sự oán trách trong mắt Triệu Nhã Chi, vội vàng chuyển ánh mắt đi chỗ khác.

Vương Tổ Hiền sau lưng Triệu Nhã Chi làm mặt quỷ với Lâm Hựu Luân, sau khi vào thì kéo Tiểu Quang và Hoành Tử ngồi sang một bên, để lại không gian trò chuyện riêng cho Lâm Hựu Luân và Triệu Nhã Chi.

Trước mặt hai đứa trẻ, Triệu Nhã Chi vẫn giữ thể diện cho Lâm Hựu Luân, không nói lời châm chọc hay mỉa mai, nhưng giọng điệu lại có chút không thiện cảm.

"Mặc dù chị đã đồng ý với Hiền, nhưng nói trước là nếu kịch bản không hay thì chị sẽ không đóng đâu." Mỹ nhân chính là mỹ nhân, Triệu Nhã Chi dịu dàng như nước thỉnh thoảng lại bộc lộ một mặt ngang bướng vô lý, nhưng dáng vẻ lại vô cùng phong tình, Lâm Hựu Luân nhìn ngây người, hoàn toàn quên mất phải trả lời.

Triệu Nhã Chi nhìn thấy biểu cảm ngây dại của Lâm Hựu Luân, trong lòng vừa thẹn vừa giận.

Nhân lúc Vương Tổ Hiền và hai đứa trẻ đang chơi đùa không chú ý, cô ấy nâng chân đá một cái vào mu bàn chân Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đau chân, đang định kêu lên, nhưng bị ánh mắt của Triệu Nhã Chi trừng lại.

"Đừng hòng lấp liếm qua loa, tôi đang hỏi anh chuyện kịch bản đấy!" Triệu Nhã Chi nhắc nhở.

Lâm Hựu Luân rất phối hợp gật đầu, "Đúng, nói chuyện kịch bản… Lần này tôi đã chuẩn bị hai kịch bản, vai nữ chính đều hy vọng chị Chi sẽ đảm nhận.

Kịch bản đầu tiên có liên quan đến bộ phim 《Long Phụng Điếm》 mà chúng ta đóng góp quỹ cứu trợ lũ lụt Hoa Đông năm ngoái.

Cũng có thể nói là chuyển thể câu chuyện trong phim thành phim truyền hình.

Kể về việc Chính Đức Hoàng đế cải trang thành Chu Thọ, vi hành dân gian, đến Mai Long Trấn, gặp gỡ Phượng Tỷ và nhất kiến khuynh tâm, hứa hẹn trọn đời.

Nhưng lại bị ràng buộc bởi những quy tắc cung đình nặng nề, cuối cùng đôi tình nhân không thể đoàn tụ, Phượng Tỷ đau lòng mà chết, giấc mộng uyên ương tan vỡ." Vương Tổ Hiền ở một bên vô tình nghe thấy cốt truyện mà Lâm Hựu Luân nói, lập tức lên tiếng phản đối: "Phượng Tỷ trong phim không phải sống hạnh phúc với hoàng đế sao?

Sao trong phim truyền hình lại chết?

Không được, không được, cái kết này phải sửa, em không cho anh viết chết vai của chị Chi đâu." "Nếu theo em nói thì phim truyền hình sẽ chẳng khác gì phim điện ảnh.

Hơn nữa, em hãy nghe anh nói hết cốt truyện đã." Lâm Hựu Luân giải thích một câu, sau đó tiếp tục nói: "Sau khi Phượng Tỷ qua đời, Chính Đức Hoàng đế mỗi ngày chỉ có thể tạm quên đi nỗi tương tư giữa lúc mơ mơ màng màng.

Vạn vàn tình cảm sâu sắc nhưng không biết gửi gắm vào đâu.

Để giải nỗi tương tư, ông quyết định tái du Giang Nam, tình cờ gặp được Lý Yến, người có dung mạo y hệt Lý Phượng Tỷ.

Nhưng không biết Lý Yến chính là con gái của Lý Cung, người có mối thù diệt môn với ông.

Vì hồng nhan mà không tiếc thân mình vào hiểm địa.

Cùng lúc đó, Ninh Vương có ý đồ tạo phản đã phái ba sát thủ ám sát Chính Đức.

Chính Đức từ đó tìm hiểu được bằng chứng về việc Ninh Vương đã hoành hành bóc lột ở đất phong.

Sau một trận ác chiến, ông dẹp yên bè đảng Ninh Vương, nhưng cũng khiến Lý Yến biết được thân phận thật của ông.

Cuối cùng Lý Yến từ bỏ báo thù, một mình lặng lẽ rời đi." Tuy câu chuyện cuối cùng vẫn là bi kịch, nhưng lần này vai của Triệu Nhã Chi đóng cuối cùng cũng không chết.

Vương Tổ Hiền bị cốt truyện làm cho cảm động, cũng không nói gì nữa.

Trong câu chuyện, dù là Lý Phượng Tỷ hay Lý Yến, đều là yêu Chính Đức Hoàng đế nhưng không thể ở bên nhau.

Triệu Nhã Chi hồi tưởng lại cốt truyện, cứ cảm thấy Lâm Hựu Luân đang dùng hai câu chuyện này để ám chỉ một loại tâm trạng nào đó với cô, nhất thời cả trái tim cô đều rối bời.

Lâm Hựu Luân lại không biết câu chuyện này đã gợi ra trong Triệu Nhã Chi nhiều suy nghĩ như vậy.

Cốt truyện mà anh vừa kể, thực chất là được cải biên dựa trên bộ phim truyền hình 《Hí Thuyết Càn Long》, trong đó còn lồng ghép tình tiết từ vở kịch truyền thống "Du Long Hý Phượng". 《Hí Thuyết Càn Long》 là bộ đại hí cung đình dã sử đầu tiên ở Đài Loan gây tiếng vang, đồng thời cũng là bộ phim truyền hình đầu tiên của Đài Loan được quay ngoại cảnh ở Đại lục.

Toàn bộ phim truyền hình được quay tại Cố Cung, sau khi phát sóng ở Đại lục và Đài Loan đã gây tiếng vang lớn.

Ở Đài Loan, tỉ suất người xem đạt 41%, khu vực Đại lục càng trở thành phim truyền hình ăn khách nhất năm.

Sau đó, phim còn được các đài truyền hình địa phương liên tục phát lại.

Vì sự xuất hiện của Lâm Hựu Luân, 《Hoàn Châu Cách Cách》 ra đời sớm hơn đã phần nào thay thế vị trí của 《Hí Thuyết Càn Long》.

Sau khi 《Hoàn Châu Cách Cách》 tạo nên cơn sốt tỉ suất người xem ở khu vực Đông Nam Á, phim cổ trang lịch sử dã sử đã trở thành một trào lưu mà cả Hong Kong và Đài Loan đều cạnh tranh mô phỏng.

Hậu quả của việc phim dã sử lịch sử tràn lan là hàng loạt phim cung đấu nhà Thanh bắt đầu tràn ngập màn ảnh nhỏ, đến mức khi Lâm Hựu Luân cân nhắc quay 《Hí Thuyết Càn Long》, anh đã cảm thấy rất khó chịu với bối cảnh lịch sử nhà Thanh.

Vừa đúng lúc khoảng thời gian trước 《Long Phụng Điếm》 công chiếu, câu chuyện Chính Đức Hoàng đế du Giang Nam đã trở thành nguồn cảm hứng cải biên của Lâm Hựu Luân.

Chương 682

Sau khi cẩn thận tra cứu các tài liệu liên quan, Lâm Hựu Luân mới phát hiện, hóa ra cốt truyện của 《Hí Thuyết Càn Long》 phần lớn chính là thoát thai từ "Chính Đức Hoàng đế du Giang Nam".

Cả hai đều là câu chuyện về một vị hoàng đế yêu một cô gái dân gian nhưng không thể ở bên nhau, cuối cùng cô gái qua đời, hoàng đế không quên được nỗi nhớ thương lại hạ Giang Nam, sau đó tình cờ gặp một cô gái có dung mạo y hệt người yêu đã mất.

Tưởng chừng có thể ở bên nhau, nhưng hai bên lại có thù hận sâu nặng, yêu nhau nhưng chỉ có thể chia ly.

Điểm khác biệt duy nhất là 《Hí Thuyết Càn Long》 sau đó lại thêm một câu chuyện nữa, nhưng dù là thiết kế cốt truyện hay hình tượng nhân vật, thực tế đều không hấp dẫn bằng hai câu chuyện trước.

Vì vậy, khi Lâm Hựu Luân cải biên, anh đã trực tiếp bỏ qua câu chuyện sau.

Triệu Nhã Chi vẫn còn đắm chìm trong cốt truyện, nhưng Vương Tổ Hiền lại đột nhiên nhớ ra một chuyện.

"À phải rồi, bộ phim truyền hình này tên gì?" Vấn đề này Lâm Hựu Luân thật sự chưa nghĩ kỹ, Vương Tổ Hiền hỏi, anh liền buột miệng bịa ra một cái tên.

"《Hí Thuyết Chính Đức》, hai người thấy thế nào?" Vương Tổ Hiền lắc đầu, "Không hay, không hay, cảm giác tùy tiện quá." Lâm Hựu Luân lại đổi ý, "Thế thì gọi là 《Du Long Hý Phượng》 đi!" "Cái tên này hay đấy!" Lần này người nói là Triệu Nhã Chi, sau đó Vương Tổ Hiền cũng đồng tình.

Hai người phụ nữ đều đồng ý, tên của bộ phim truyền hình này cứ thế được định đoạt.

Tiếp đó, Vương Tổ Hiền lại hỏi một chuyện nữa, và chuyện này cũng là điều Triệu Nhã Chi vô cùng quan tâm.

"Trong 《Long Phụng Điếm》 anh đóng hoàng đế, vậy hoàng đế trong phim truyền hình chắc không phải anh đóng chứ?" "Chắc chắn không phải, đóng phim điện ảnh thì được, đóng phim truyền hình tôi đâu có thời gian.

Hơn nữa, bộ phim này phải quay ở Đại lục, khoảng thời gian này tôi căn bản không thể đi được." "Thế thì tạm được." Vương Tổ Hiền rất nhỏ tiếng lẩm bẩm một câu, Triệu Nhã Chi ngồi bên cạnh thậm chí còn không nghe thấy.

Biết Lâm Hựu Luân không đóng vai nam chính, tâm trạng của Triệu Nhã Chi rất phức tạp, một mặt không phải ở gần Lâm Hựu Luân khiến cô ấy thở phào nhẹ nhõm, mặt khác trong lòng lại có chút tiếc nuối.

"Vậy ai sẽ đóng vai nam chính?" Lần này không phải Vương Tổ Hiền hỏi, mà là Triệu Nhã Chi chủ động mở lời.

Về vấn đề nam chính, Lâm Hựu Luân thì đã nghĩ kỹ rồi.

"Trịnh Thiếu Thu thì sao?

Chị Chi trước đây cũng từng hợp tác với anh ấy, tôi cảm thấy trong phim cổ trang thì vai diễn của anh ấy là có cảm xúc nhất." "Thu Quan từ khi đóng 《Đại Thời Đại》 thì vận rủi đến tận nhà, Vô Tuyến còn không dám sắp xếp anh ấy đóng phim, chỉ sợ lại gây ra 'hiệu ứng Đinh Giải' bị khán giả mắng chửi.

Sau đó anh ấy và Phì Tả lại ly hôn, bỏ rơi vợ con, mọi người đánh giá về anh ấy đều không tốt mấy." Vương Tổ Hiền xen vào một câu,

Triệu Nhã Chi cũng nhìn về phía Lâm Hựu Luân, ánh mắt cũng lộ ra vẻ lo lắng tương tự.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Không sao đâu, bộ phim này chủ yếu nhắm vào thị trường Đài Loan, hơn nữa lại là phim cổ trang, sẽ không tà môn đến thế đâu." Sau bữa tối, ra khỏi phòng ăn, Triệu Nhã Chi từ chối lời đề nghị của Lâm Hựu Luân đưa ba mẹ con về, tự mình lái xe đưa hai đứa trẻ rời đi.

Trên đường về, Vương Tổ Hiền tựa đầu vào vai Lâm Hựu Luân. "Lần này anh định cảm ơn em thế nào đây?" Lâm Hựu Luân vỗ vỗ tay cô, "Được rồi, đại công thần, tối nay em muốn anh cảm ơn thế nào cũng được." Vương Tổ Hiền hôn dỗi trừng Lâm Hựu Luân một cái, trong lòng thì ngượng vô cùng.

Lâm Hựu Luân nâng gương mặt ửng hồng của Vương Tổ Hiền, định hôn xuống thì bị cô đẩy ra. "Thôi được rồi, em nói chuyện nghiêm túc với anh đây.

Em nhớ lúc đầu anh nói sẽ tìm chị Chi quay hai bộ phim truyền hình, nhưng vừa nãy anh chỉ nói một bộ, vậy còn bộ kia đâu?" Lâm Hựu Luân nghiêng người, một tay đặt lên ghế sau, vẻ mặt kinh ngạc: "Oa, trí nhớ của em tốt vậy sao?" Vương Tổ Hiền đắc ý ưỡn ngực, môi nhếch lên nói: "Anh nói mỗi câu em đều ghi nhớ trong lòng, sau này anh đừng hòng nói dối trước mặt em!" Lâm Hựu Luân giả vờ rất khổ não, bĩu môi: "Vậy sau này chẳng phải anh sẽ rất thảm sao?" Vương Tổ Hiền ngắt lời Lâm Hựu Luân: "Thôi được rồi, em hỏi về bộ phim truyền hình thứ hai, không được đánh trống lảng." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Bộ phim truyền hình thứ hai thực ra anh vẫn chưa nghĩ ra." "A!" Vương Tổ Hiền trợn mắt thật to, "Vậy mà anh còn nói với em và chị Chi là có hai bộ?" Lâm Hựu Luân đột nhiên bật cười, "Ngốc ạ, lừa em đó!" "Anh đồ khốn!" Vương Tổ Hiền nhe răng múa vuốt lao tới, đôi nắm đấm nhỏ không ngừng đấm vào người Lâm Hựu

Luân.

Để mặc Vương Tổ Hiền quậy một trận, Lâm Hựu Luân ôm chầm lấy cô. "Được rồi, vừa nãy anh đùa em thôi, thực ra bộ phim truyền hình thứ hai anh đã nghĩ xong rồi, chỉ là vừa nãy không đủ thời gian, nên chưa kịp nói với hai người." Lúc này Vương Tổ Hiền cũng không phản kháng nữa, để mặc Lâm Hựu Luân ôm vào lòng, im lặng nghe Lâm Hựu Luân nói tiếp. "Cốt truyện của bộ phim truyền hình thứ hai được chuyển thể từ tác phẩm 《Lôi Phong Tháp Truyền Kỳ》 của Ngọc Sơn Chủ Nhân và tiểu thuyết dài 《Bạch Xà Toàn Truyện》 của Mộng Hoa Quán Chủ.

Kể về Bạch Tố Trinh vốn là một con rắn trắng nhỏ tu luyện trong núi rừng.

Một lần, nàng bị người bắt rắn bắt được, suýt nữa mất mạng, may mắn được một chú tiểu mục đồng cứu giúp.

Tố Trinh thầm thề, ân cứu mạng này sẽ mãi ghi nhớ trong lòng.

Bạch Tố Trinh trải qua nghìn bảy trăm năm tu luyện, cuối cùng lột bỏ thân rắn, hóa thành hình người, vốn muốn đến Nga Mi Sơn tiếp tục tu luyện, nhưng được Quan Âm Đại Sĩ chỉ điểm, nàng mới nhớ ra nhân gian còn một đoạn tình duyên chưa dứt…" Lâm Hựu Luân đại khái kể lại cốt truyện của 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》, Vương Tổ Hiền đắm chìm trong câu chuyện, không biết từ lúc nào đã mê mẩn.

Lâm Hựu Luân không nói ra ý tưởng về 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》 vừa nãy, một là vì ở phòng ăn thời gian quả thực không đủ, hai là vì 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》 là một bộ phim truyền hình rất đặc biệt.

Trong phim, phần lớn lời thoại được thể hiện dưới hình thức ca hát theo "Tân Hoàng Mai Điều", đồng thời kết hợp phương thức ca hát

bình dân của các yếu tố kịch cổ điển phương Tây, hoàn toàn có thể coi là một vở nhạc kịch.

Có kịch bản rồi mà quay không khéo cũng hỏng, đồng thời còn phải tìm người phổ nhạc cho các ca từ trong phim, việc này sẽ tốn rất nhiều thời gian trong giai đoạn chuẩn bị ban đầu của phim truyền hình, nên Lâm Hựu Luân mới lùi lịch quay 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》, quay 《Du Long Hý Phượng》 trước.

Vương Tổ Hiền mãi đến khi xuống xe vào nhà, mới thoát khỏi câu chuyện của 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》, rồi cô ngồi xuống ghế sofa bắt đầu than phiền Lâm Hựu Luân. "Sao lại viết câu chuyện bi tráng lãng mạn thế này, hại người ta nhịn không được mà muốn diễn vai này rồi." Lâm Hựu Luân ngồi xuống cạnh Vương Tổ Hiền, kéo tay cô nói: "Phim truyền hình thì thôi đi, vai Bạch Tố Trinh trong đó vốn là chuẩn bị riêng cho chị Chi, nhưng nếu em thật sự hứng thú với câu chuyện bạch xà, sau này anh có thể sắp xếp cho em đóng một bộ phim điện ảnh, trong đó sẽ để em đóng Bạch Tố Trinh." Vương Tổ Hiền giơ một ngón tay, chỉ vào Lâm Hựu Luân. "Em có trí nhớ rất tốt đó, đến lúc đó anh không được chối cãi đấy!" Lời Lâm Hựu Luân nói không phải để dỗ Vương Tổ Hiền, trong ký ức, Vương Tổ Hiền quả thật đã từng đóng vai Bạch Tố Trinh trong một bộ phim điện ảnh, đến lúc đó chỉ cần lấy bộ phim đó ra là có thể hoàn toàn thỏa mãn yêu cầu của cô.

Vương Tổ Hiền nhận được sự đảm bảo của Lâm Hựu Luân, lúc này mới mãn nguyện về phòng thay quần áo, ra ngoài tiện tay ném cho Lâm Hựu Luân một bộ đồ ngủ. "Đi tắm trước đi, nếu không tối nay không được đụng vào em!" Lâm Hựu Luân cầm lấy đồ ngủ, vẻ mặt cười gian xảo nói: "Vậy có phải tắm xong rồi, là có thể tùy tiện đụng vào em không?" Vương Tổ Hiền lườm anh một cái, cảnh cáo nói: "Sáng mai em phải đi trường quay rất sớm, nếu không dậy nổi, anh

coi chừng đấy!" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Không sao, anh sẽ làm đồng hồ báo thức của em, hơn nữa sáng mai anh cũng phải ra sân bay đón một người." Vương Tổ Hiền lập tức nghi ngờ, chất vấn: "Đàn ông hay đàn bà?" "Đàn ông." Lâm Hựu Luân bất đắc dĩ giải thích. "Anh ngay cả đàn ông cũng không tha, khẩu vị nặng ghê nha!" Lâm Hựu Luân đang đi về phía phòng tắm, nghe câu đó suýt chút nữa thì ngã, quay đầu định giải thích, Vương Tổ Hiền lại cười hì hì nhìn anh. "Anh không cần giải thích với em!" "Câu thoại này trong phim không phải của em." Lâm Hựu Luân bực mình nhìn Vương Tổ Hiền đang đắc ý trêu chọc. "Thế à?" Vương Tổ Hiền giả vờ kinh ngạc che miệng, "Vậy em mượn dùng vậy." Nói xong, cô mang theo tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc, chạy loạch choạch lên lầu.

Ngày hôm sau, Lâm Hựu Luân đưa Vương Tổ Hiền đến trường quay trước, sau đó mới để tài xế quay đầu đến sân bay.

Vào sảnh sân bay, phát hiện bên trong rất nhiều người, phản ứng đầu tiên của Lâm Hựu Luân là liệu có phải các chuyến bay bị trì hoãn nhiều, khiến một lượng lớn hành khách bị kẹt lại sân bay, nhưng nhìn kỹ lại thì thấy không giống lắm.

Những người này đều không mang hành lý gì, hơn nữa đa số là các cô gái trẻ, trông giống như một nhóm người hâm mộ của ngôi sao nào đó.

Càng đi vào trong càng thấy nhiều người, trong đó không ít người còn cầm biểu ngữ, hơn ba mươi cảnh sát đang duy trì trật tự gần cổng lên máy bay, sau đó không ngừng có người hô tên ai đó, thậm chí các phóng viên có mặt cũng bị đám người hâm mộ cuồng nhiệt này chen lấn sang một bên. "Hôm nay ai đến Hong Kong mà lớn chuyện thế?" Lâm Hựu Luân hơi ngạc nhiên hỏi một câu.

Trợ lý A Kiệt lập tức đáp: "Lâm tiên sinh, hôm nay là ngày Lâm

Chí Dĩnh đến Hong Kong tổ chức buổi hòa nhạc, những người ở đây chắc đều là fan hâm mộ của cậu ấy." Lâm Hựu Luân gật đầu, "Xem ra Lâm Chí Dĩnh có nhân khí rất cao ở Hong Kong." "Không chỉ ở Hong Kong, mà trên khắp Đông Nam Á, rất nhiều cô gái đều mê cậu ấy.

Cậu ấy hiện giờ có biệt danh là 'Tiểu Toàn Phong', ý là nói mỗi khi đến một nơi nào đó đều có thể tạo nên một cơn lốc đuổi theo ngôi sao." A Kiệt tiếp tục giới thiệu.

Lâm Hựu Luân quay đầu đùa A Kiệt: "Trông có vẻ cậu hiểu về cậu ta lắm nhỉ, không lẽ cậu cũng là fan của cậu ta sao?" A Kiệt khựng lại một chút, rồi rất khó khăn nặn ra một câu: "Ông chủ, Lâm Chí Dĩnh là ca sĩ ký hợp đồng của hãng đĩa Phi Điệp Xướng Phiến…" Biểu cảm trên mặt Lâm Hựu Luân lập tức cứng đờ, rồi trở nên ngượng ngùng.

Lâm Chí Dĩnh lại là ca sĩ của công ty mình, chuyện này Lâm Hựu Luân thật sự chưa từng để ý nhiều.

Cuối cùng, Lâm Hựu Luân ho khan một tiếng, "Bên Phi Điệp Xướng Phiến chắc chắn sẽ có người đi cùng cậu ấy đến đây nhỉ?

Chúng ta né đi một chút, đừng để họ nhận ra, kẻo đến lúc đó lại bị đám phóng viên đó quấn lấy." A Kiệt gật đầu, mục đích Lâm Hựu Luân đến sân bay hôm nay không phải để đón Lâm Chí Dĩnh, cần phải phân biệt rõ ràng chủ yếu và thứ yếu.

Ngay khi Lâm Hựu Luân và đoàn người đang lặng lẽ đi về phía quán cà phê ở sân bay, Lâm Chí Dĩnh cuối cùng cũng xuất hiện.

Hiện trường lập tức trở nên hỗn loạn, người hâm mộ hô lớn tên Lâm Chí Dĩnh, tất cả đều cố chen lấn để bắt tay thần tượng. "Tiểu Chí, em ở đây!" "Tiểu Chí, em yêu anh!" Các loại biểu ngữ, người đẩy kẻ chen, hàng chục cảnh sát cùng đặc cảnh sân bay đã tạo thành tuyến

phòng thủ, ngăn cản đám nữ sinh nhỏ tuổi gần như mất kiểm soát.

Máy ảnh của phóng viên, bộ đàm của cảnh sát, chiếc mũ vốn đội trên đầu, đều bị đám nữ sinh này xô ngã xuống đất.

Cảnh tượng hỗn loạn, ồn ào này, gần mười năm nay cũng chưa từng xuất hiện ở sân bay Hong Kong.

Chương 683

Sự điên cuồng của người hâm mộ khiến giới truyền thông có mặt đều kinh ngạc, mấy năm nay có vô số ca sĩ Đài Loan đến Hong Kong, Tề Trăn, Dữu Thừa Khánh, Đồng An Cách, Tiểu Hổ Đội, v.v., nhưng mức độ được yêu thích của họ đều không thể sánh bằng cậu trai trẻ chưa đầy 17 tuổi đang bị các vệ sĩ bao vây kín mít này.

Tuổi trẻ, năng động cùng với nụ cười đáng yêu, Lâm Chí Dĩnh vừa ra mắt không lâu đã dễ dàng vượt qua rất nhiều ca sĩ bản địa ở Hong Kong, trở thành thần tượng mới của hàng vạn cô gái Hong Kong.

Trong đám đông hỗn loạn, không ai chú ý, có một người đàn ông trung niên đội mũ sụp xuống từ một lối đi lên máy bay khác bước ra.

Ở đây lập tức có hai vệ sĩ mặc đồ đen tiến lên đón, ba người gặp mặt sau đó trao đổi ngắn gọn vài câu, rồi người đàn ông trung niên dưới sự dẫn dắt của hai người rời sân bay, thẳng tiến đến bãi đậu xe.

Lâm Hựu Luân bước xuống xe, và ôm người đàn ông trung niên một cái. "Sân bay bên này quả thật đủ náo nhiệt, tôi còn tưởng cậu nhóc lại dẫn ngôi sao nữ nào đó đi khoe khoang nữa chứ!" Người đàn ông trung niên vừa gặp mặt đã trêu đùa Lâm Hựu Luân, và ông ta không phải ai khác, chính là Cổ Long, người đã ẩn cư ở Mỹ chữa bệnh nhiều năm. "Anh biết mà, tôi từ trước đến nay đều rất khiêm tốn." Lâm Hựu Luân cười cười, giơ tay mời Cổ Long lên xe.

Ngồi lên xe, Cổ Long lập tức hỏi tình hình xảy ra ở sân bay rốt cuộc có liên quan đến Lâm Hựu Luân không. "Nói thật thì có một chút liên quan, vì ca sĩ đó là do công ty đĩa hát dưới quyền tôi phát hiện và bồi dưỡng." Cổ Long gật đầu, sau đó lại hỏi Lâm Hựu Luân về việc

lập đài truyền hình ở Đài Loan. "Tôi ở Mỹ cũng nghe nói chuyện này rồi, thế nào rồi, chắc chuẩn bị gần xong rồi chứ?" "Đơn đăng ký của TVBS để triển khai nghiệp vụ truyền hình cáp đã chính thức nộp lên cục thẩm định Đài Loan, chắc khoảng một hai tháng nữa sẽ được phê duyệt." "Cậu vừa vào là Hoa Thị, Trung Thị và Đài Thị đều phải căng thẳng rồi." Cổ Long cười ha hả nói. "Nói chuyện chính, lần này mời anh về, là muốn bàn bạc với anh một chuyện." Lâm Hựu Luân thu lại vẻ mặt đùa cợt, rất nghiêm túc nói: "Tôi chuẩn bị quay vài bộ tiểu thuyết võ hiệp của anh thành phim truyền hình, mỗi bộ trả anh 5 triệu Đài tệ tiền bản quyền, thế nào?" "Cậu đã mở lời thì chắc chắn không thành vấn đề, chẳng qua tiền bản quyền này…" Cổ Long lộ vẻ do dự, "Có phải hơi cao quá không?" Lâm Hựu Luân thờ ơ nói: "Yên tâm đi, tiểu thuyết của anh xứng đáng giá đó, hơn nữa sau này còn sẽ cao hơn nữa!" Nói thì là vậy, nhưng biểu cảm của Cổ Long vẫn có chút ảm đạm, ông rất rõ lời Lâm Hựu Luân nói chứa đựng nhiều ý an ủi, trước đây cũng không phải chưa từng có người tìm Cổ Long yêu cầu chuyển thể tiểu thuyết của ông, nhưng giá rao đến hai, ba triệu Đài tệ đã là rất khá rồi.

Trước khi bị bệnh, Cổ Long tiêu tiền rất phóng tay, cộng thêm sau này mở công ty điện ảnh lại thua lỗ, trước khi ông đi Mỹ dưỡng bệnh, thực tế tiền bạc đã eo hẹp, những năm nay ở Mỹ không ngừng điều trị lại là một khoản chi tiêu rất lớn, vì vậy tình hình kinh tế hiện tại của ông không được tốt.

Lâm Hựu Luân vẫn luôn muốn hỗ trợ Cổ Long về kinh tế, nhưng xét thấy tính cách ông ấy sĩ diện, nên mới chủ động đề xuất muốn chuyển thể tiểu thuyết của Cổ Long, rồi lại trả cho ông một khoản tiền bản quyền rất cao.

Cổ Long sao lại không hiểu ý Lâm Hựu Luân, bề ngoài không nói, nhưng trong lòng thì vô cùng cảm kích.

Lâm Hựu Luân đưa Cổ Long đến khách sạn, Cổ Long lần này chuẩn bị ở lại Hong Kong ba ngày, mà ông lại có nhiều bạn bè ở Hong Kong, nên Lâm Hựu Luân không cần lúc nào cũng phải ở bên cạnh.

Chiều ngày hôm sau, Lâm Hựu Luân hẹn Cổ Long đi uống trà chiều, lúc rời đi tình cờ bị phóng viên chụp được, hôm sau liền lên báo.

Liên hệ với việc TVBS sắp khai trương ở Đài Loan, việc Lâm Hựu Luân và Cổ Long gặp nhau lúc này rất dễ khiến người ta đoán rằng họ có thể đang bàn bạc chuyện chuyển thể tiểu thuyết võ hiệp của Cổ Long.

Trịnh Thiếu Thu lúc này trong tay đang cầm một tờ báo như vậy, vợ anh là Quan Cẩm Hoa ngồi bên cạnh, cũng đang cùng đọc nội dung trên đó. "Xem ra Lâm tiên sinh lần này muốn làm lại phim Cổ Long, không biết liệu 《Sở Lưu Hương》 có bị mang ra quay lại không?" "Dù có quay lại 《Sở Lưu Hương》, em nghĩ Lâm tiên sinh còn sẽ tìm anh đóng vai chính sao?" Trịnh Thiếu Thu đặt tờ báo xuống, bực bội nói.

Quan Cẩm Hoa có chút không phục nói: "Sao lại không thể chứ, Sở Lưu Hương anh đóng vẫn luôn được công nhận là hay nhất, hơn nữa ngay cả Cổ Long tiên sinh cũng từng khen ngợi." Bộ phim 《Sở Lưu Hương》 quay năm 1979 từng lập kỷ lục 71% rating ở Đài Loan, sau đó 《Sở Lưu Hương Tân Truyện》 phát sóng, dù rating không quá khoa trương như vậy, nhưng vẫn là đứng đầu năm đó.

Quan Cẩm Hoa và Trịnh Thiếu Thu quen biết và yêu nhau chính trong bộ phim này. "Em biết lúc đó Cổ Long nói gì không?

Ông ấy nói 'mọi người chỉ biết Trịnh Thiếu Thu mà không biết Cổ Long, dường như Sở Lưu Hương bản thân chính là Trịnh Thiếu Thu', lời này nghe có vẻ khen anh, nhưng em không cảm thấy Cổ Long thực

ra ghét anh đã cướp mất hào quang của ông ấy sao?" Trịnh Thiếu Thu bực bội đáp. "Vậy chúng ta không nói Cổ Long, chỉ nói Lâm tiên sinh thôi được không?" Quan Cẩm Hoa bắt đầu phân tích cho Trịnh Thiếu Thu: "Năm 1987, thiên tai xảy ra, Vô Tuyến (TVB) bắt đầu quay 《Đại Thời Đại》, bộ phim đó Lâm tiên sinh đã đích danh yêu cầu anh đóng vai phản diện lớn Đinh Giải.

Sau đó xảy ra hàng loạt chuyện, khiến sự nghiệp của anh bị ảnh hưởng nặng nề, Lâm tiên sinh đáng lẽ phải có sự đền bù cho anh mới phải." "Em nói linh tinh gì đó?" Trịnh Thiếu Thu ngắt lời Quan Cẩm Hoa, "Anh bây giờ như thế này, em nghĩ là vì Lâm tiên sinh đã để anh quay bộ phim đó sao?" Quan Cẩm Hoa đột nhiên thấy tủi thân, "Vậy là anh đổ lỗi cho em?" Trịnh Thiếu Thu vì ngoại tình với Quan Cẩm Hoa, cuối cùng ly hôn với Thẩm Điện Hà, vì bị truyền thông chỉ trích nặng nề, sự nghiệp cũng tụt dốc không phanh.

Quan Cẩm Hoa bây giờ nói như vậy cũng không sai, chỉ là Trịnh Thiếu Thu chắc chắn sẽ không thừa nhận. "Thôi được rồi, anh không có ý trách em, chuyện này là lỗi của anh, anh tự làm tự chịu được chưa?" Trịnh Thiếu Thu đứng dậy, vung tay định rời đi.

Quan Cẩm Hoa vốn định khóc lóc một trận, nhưng thấy Trịnh Thiếu Thu vẻ mặt mệt mỏi, trong lòng lại không đành, thái độ lập tức dịu xuống. "Mọi chuyện đã đến nước này, anh cũng đừng bi quan như vậy, em cảm thấy lần này đối với anh thật sự là một cơ hội, nghĩ cách đi, có lẽ thật sự có chuyển biến đó." Trịnh Thiếu Thu trong lòng lại càng thêm phiền não, "Em bảo anh nghĩ cách gì, chẳng lẽ bảo anh chạy đến trước mặt Lâm tiên sinh mà đòi vai diễn sao?" Quan Cẩm Hoa lập tức nói: "Trực tiếp tìm Lâm tiên sinh thì không được, cũng có thể thử cách khác chứ, ví dụ như tìm những người có quan hệ thân thiết với Lâm tiên sinh, nhờ họ giúp anh nói đỡ." Trịnh Thiếu Thu cười khổ nhún vai, "Vậy tìm ai đây?

Người có quan hệ tốt với anh, chịu giúp anh nói đỡ, trước mặt Lâm tiên sinh căn bản không nói được lời nào; còn người có thể nói được lời nào đó trước mặt Lâm tiên sinh, anh lại không quen biết họ." Quan Cẩm Hoa hơi nhíu mày, cố gắng nghĩ một lúc, rồi trong đầu chợt hiện ra một người. "Có rồi, anh có thể tìm Triệu Nhã Chi đó!" Ánh mắt Trịnh Thiếu Thu sáng lên, nhưng ngay lập tức lại tối sầm xuống. "Thôi đi, cô ấy bây giờ đơn thân nuôi hai đứa trẻ, anh đi tìm cô ấy, nếu truyền ra tin tức không hay, chẳng phải là hại cô ấy sao?" Quan Cẩm Hoa nghe lời này hơi có chút ghen tuông, nhưng không thể hiện cảm xúc đó ra mặt. "Hoàn cảnh của cô ấy đâu có đáng thương như anh nghĩ, tái xuất đóng một bộ 《Hoàn Châu Cách Cách》 là có thể nổi tiếng khắp Đông Nam Á, hơn nữa năm ngoái còn đóng nữ chính trong 《Long Phượng Điếm》, bộ phim đó có nhiều ngôi sao như vậy, nếu nói cô ấy không có chút quan hệ nào với Lâm tiên sinh, vai diễn này sao cũng không thể đến lượt cô ấy đóng." "Vậy thì anh càng không thể đi, nếu gây ra hiểu lầm không cần thiết, thì lại càng phản tác dụng." Trịnh Thiếu Thu lắc đầu.

Quan Cẩm Hoa thì đã quyết tâm, nhất định phải giúp Trịnh Thiếu Thu thoát khỏi cảnh khốn khó hiện tại. "Anh không đi, em đi!" "Em?" Trịnh Thiếu Thu hơi không chắc chắn nhìn Quan Cẩm Hoa một cái, vẻ mặt có vẻ kỳ lạ. "Anh quên em và cô ấy từng cùng đóng phim truyền hình sao?" Quan Cẩm Hoa cầm lấy túi xách trên ghế sofa, lấy gương trang điểm ra soi, dáng vẻ như sắp sửa ra ngoài.

Trịnh Thiếu Thu chợt nhớ ra, "Em nói là bộ 《Kinh Hoa Yên Vân》 năm 1988 sao?" Quan Cẩm Hoa đặt gương trang điểm xuống, quay đầu nhìn Trịnh Thiếu Thu nói: "Thì ra anh vẫn còn nhớ à, năm đó nếu không thua Lý Lệ Phượng, em đã nhận được giải Kim Chung Đài Loan rồi." Trịnh Thiếu Thu gật đầu, bày tỏ mình nhớ chuyện này. 《Kinh Hoa Yên Vân》 là bộ phim truyền hình dài 40 tập do Triệu

Nhã Chi đóng chính, chuyển thể từ tác phẩm tiêu biểu của Lâm Ngữ Đường.

Vai Ngưu Tố Vân do Quan Cẩm Hoa thể hiện ban đầu được định cho diễn viên khác, nhưng sau này xảy ra biến cố, mới tạm thời mời cô đóng.

Theo phong trào của giới giải trí lúc bấy giờ, các diễn viên thường không muốn nhận những vai diễn "thứ cấp" như vậy, có thể từ chối thì sẽ từ chối, nhưng Quan Cẩm Hoa lại vui vẻ nhận lời mời, và đã thể hiện vai diễn có sự thay đổi tính cách cực lớn này, từ một tiểu thư kiêu ngạo vô lễ đến một thiếu phụ ích kỷ tùy hứng, từ một giao tế hoa sa đọa đến một liệt sĩ hy sinh vì kháng chiến, một cách thần tình và sâu sắc, thành công chuyển mình từ "nữ diễn viên võ thuật" thành "nữ diễn viên thực lực".

Kỹ năng diễn xuất không chỉ được giới chuyên môn đánh giá cao mà còn được khán giả công nhận rộng rãi.

Nếu không phải năm thứ hai đã kết hôn với Trịnh Thiếu Thu mà giải nghệ, có lẽ thành tựu của Quan Cẩm Hoa hiện tại còn lớn hơn.

Quan Cẩm Hoa cầm túi xách đứng dậy, lấy áo khoác trên mắc áo mặc vào. "Khi quay bộ phim đó, em và Triệu Nhã Chi đã cùng ăn cơm mấy lần, cả hai đều coi như quen biết, em đi tìm cô ấy, người khác chắc chắn không thể nói ra lời đàm tiếu nào phải không?" Khi Quan Cẩm Hoa đến nhà Triệu Nhã Chi thì Triệu Nhã Chi vừa hay không có ở nhà, người giúp việc mở cửa cho Quan Cẩm Hoa.

Biết Triệu Nhã Chi đã đi đón con ở trường học, Quan Cẩm Hoa liền từ biệt ra về, đương nhiên cô không thật sự đi, mà đến dưới lầu đợi Triệu Nhã Chi trở về.

Đợi gần nửa tiếng, một chiếc ô tô màu vàng kem xuất hiện trong tầm mắt, nhận ra người phụ nữ trẻ đẹp lái xe chính là Triệu Nhã Chi,

Quan Cẩm Hoa vội vàng xuống xe mình, tháo kính râm rồi đi tới.

Triệu Nhã Chi thấy Quan Cẩm Hoa đi về phía này, ban đầu không nhận ra là cô.

Đến gần, Quan Cẩm Hoa mở lời hỏi: "Cô Triệu, cô còn nhớ tôi không?" "Cô là…" Triệu Nhã Chi nhìn kỹ Quan Cẩm Hoa vài lần, rồi ngạc nhiên nói: "Là cô Quan, sao cô lại ở đây?" "Tôi là đặc biệt đến tìm cô Triệu đó, à phải rồi, tôi còn mang quà cho hai cháu nhỏ nữa." Quan Cẩm Hoa quay lại, lấy ra hai chiếc xe đồ chơi từ xe mình, đi về phía trước rồi ngồi xổm xuống, đưa tận tay cho Tiểu Quang và Hoành Tử. "Mau cám ơn cô đi con!" Triệu Nhã Chi liếc nhìn món đồ chơi Quan Cẩm Hoa tặng con trai, biết hai chiếc xe đồ chơi này giá không hề rẻ, trong lòng lại càng có nhiều suy nghĩ về ý đồ của Quan Cẩm Hoa.

Tiểu Quang và Hoành Tử nhận lấy xe đồ chơi, nhưng phản ứng lại không phấn khích như Quan Cẩm Hoa dự đoán, Quan Cẩm Hoa ban đầu còn hơi kỳ lạ, đợi đi theo Triệu Nhã Chi lên lầu, ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, Triệu Nhã Chi bảo người giúp việc trông chừng hai đứa trẻ về phòng làm bài tập, còn mình tự vào bếp pha cà phê cho Quan Cẩm Hoa, lúc đó Quan Cẩm Hoa vô tình nghe được cuộc đối thoại của hai đứa trẻ. "Lại là loại xe đồ chơi này, tuần trước chú tặng con một chiếc rồi, con chơi chán rồi." "Ai bảo con đòi xe đồ chơi làm gì, may mà con đòi truyện tranh, bây giờ lại có thêm một chiếc xe đồ chơi nữa, giờ thì biết hối hận chưa!" Lúc này Triệu Nhã Chi bưng hai ly cà phê đi vào, Quan Cẩm Hoa vội vàng chuyển sự chú ý trở lại. "Cô Quan, sao chỉ có một mình cô đến đây, anh Thu đâu?" Triệu Nhã Chi đặt cà phê xuống, hỏi.

Quan Cẩm Hoa lúc này không còn tâm trí nào để suy nghĩ xem "chú" mà hai đứa trẻ nhắc đến là ai, phải đối phó với Triệu Nhã Chi trước đã, chỉ thấy cô thở dài thườn thượt, vẻ mặt trở nên ưu tư. "Đều

là vì em, anh Thu mới sa sút đến mức này, anh ấy đã mấy tháng không nhận phim mới, cả ngày chỉ ở nhà than ngắn thở dài, em nhìn mà thấy đau lòng." Triệu Nhã Chi lên tiếng an ủi: "Cô Quan, cô đừng nói như vậy, tình hình của anh Thu tôi cũng biết đôi chút, từ từ rồi sẽ khá lên thôi." Quan Cẩm Hoa lại thở dài một hơi, "Cô Triệu, cô đừng an ủi em nữa, bây giờ bên Vô Tuyến không chịu dùng anh Thu, bên Á Thị lại không khởi sắc, cả Hong Kong đã không còn chỗ dung thân cho anh ấy nữa rồi." Triệu Nhã Chi cũng rất thông cảm với hoàn cảnh của Trịnh Thiếu Thu, nghe Quan Cẩm Hoa kể xong, cô cũng thở dài theo. "Thực ra cô Quan không cần quá lo lắng, tôi nghĩ rất nhanh sẽ có người tìm anh Thu đóng phim thôi." Quan Cẩm Hoa nghe lời Triệu Nhã Chi dường như có ẩn ý, liền hỏi: "Có phải cô Triệu đã nghe được tin tức gì không?" Triệu Nhã Chi nhìn Quan Cẩm Hoa một cách đầy ẩn ý, Quan Cẩm Hoa lúc này mới nhận ra phản ứng của mình quá vội vàng, hơi lúng túng cúi đầu, lấy hành động uống cà phê để che giấu sự ngượng ngùng của mình. "Vốn dĩ chuyện này nên được giữ bí mật, nhưng cô Quan cũng không phải người ngoài, nên nói cho cô biết cũng không sao." Triệu Nhã Chi nhìn Quan Cẩm Hoa, "Về chuyện đài truyền hình TVBS Đài Loan sắp khai trương, chắc cô Quan cũng đã nghe nói, tôi bây giờ đã biết có một bộ phim truyền hình, nam chính đã được định là anh Thu." Quan Cẩm Hoa kinh ngạc ngẩng đầu, ngay sau đó lại nghĩ đến một vấn đề, Triệu Nhã Chi biết rõ chuyện này như vậy, chẳng lẽ… Triệu Nhã Chi nhìn ra sự nghi ngờ của Quan Cẩm Hoa, mỉm cười gật đầu với cô, coi như đã thừa nhận suy đoán trong lòng Quan Cẩm Hoa.

Ra khỏi nhà Triệu Nhã Chi, tâm trạng Quan Cẩm Hoa rất phức tạp.

Trịnh Thiếu Thu sắp nhận phim mới, lẽ ra cô phải vui mừng, nhưng biết nữ chính của bộ phim này lại là Triệu Nhã Chi, cô lại

không sao vui nổi.

Chương 684

Quan Cẩm Hoa quen biết Trịnh Thiếu Thu chính vì đóng phim, nên cô đặc biệt nhạy cảm với những chuyện như vậy.

Triệu Nhã Chi và Trịnh Thiếu Thu khi đóng phim trước đây đã từng có tin đồn tình cảm, bây giờ Triệu Nhã Chi lại đang độc thân, đây là điều Quan Cẩm Hoa lo lắng nhất.

Ngay khi Quan Cẩm Hoa đang hoảng hốt lo lắng, Chu Du đang ở một quán cà phê ở Trung Hoàn cũng đang băn khoăn.

Chu Du vào cuối thập niên 80 đã sản xuất hai bộ phim võ hiệp Kim Dung là 《Xạ Điêu Anh Hùng Truyện》 và 《Thiên Long Bát Bộ》, nhưng rating đều rất bình thường.

Năm ngoái Chu Du chuyển sang Đài Thị, bất chấp mọi ý kiến phản đối, chọn đến vùng băng tuyết ở Đông Bắc đại lục để quay thực cảnh 《Tuyết Sơn Phi Hồ》, mặc dù tốn rất nhiều tiền và được sản xuất tỉ mỉ nhưng lại không thắng được hai bộ phim 《Thiếu Niên Trương Tam Phong》 và 《Vọng Phu Nhai》, rating thảm bại.

Lần này chuyển sang công ty sản xuất TVBS mới thành lập, Chu Du gánh trên mình áp lực không nhỏ, vốn dĩ Lâm Hựu Luân đã chuẩn bị giao bộ phim truyền hình 《Du Long Hý Phượng》 cho cô sản xuất, ai ngờ giữa đường lại xuất hiện một Chu Lệnh Cương.

Chu Lệnh Cương là người đầu tiên trong giới sản xuất truyền hình Đài Loan hợp tác quay phim với đại lục.

Năm 1988, khi lệnh cấm được gỡ bỏ, Chu Lệnh Cương đã dẫn một lượng lớn nhân viên hậu trường đến đại lục, đăng ký công ty ở thủ đô, xây dựng một căn cứ điện ảnh và truyền hình.

Mà bộ phim truyền hình 《Du Long Hý Phượng》 lại vừa hay cần quay ở đại lục, Chu Lệnh Cương tự nhiên chiếm ưu thế, nên vừa gia nhập công ty, bộ phim truyền hình này liền được giao cho anh ta. "Chị Chu, sau này mọi người đều ở cùng một công ty, xin hãy chiếu cố nhiều hơn." Chu Lệnh Cương ngồi đối diện Chu Du, lời nói tuy khách sáo, nhưng trong mắt lại không giấu được vẻ đắc ý.

Chu Du liếc nhìn Chu Lệnh Cương, "Chu tiên sinh, có một câu tôi vẫn luôn giữ trong lòng, không biết có nên nói không." Chu Lệnh Cương khách khí nhấc tay, làm ra vẻ rửa tai lắng nghe. "Trịnh Thiếu Thu bây giờ đã không còn như trước, mà Lâm tiên sinh lại đặt rất nhiều kỳ vọng vào bộ phim truyền hình này, anh phải cẩn thận đấy." Lời Chu Du nói nhìn như nhắc nhở, nhưng thực chất lại ẩn chứa sự châm biếm.

Chu Lệnh Cương bước vào lĩnh vực sản xuất phim truyền hình, bộ phim đầu tiên anh ta hợp tác với Trịnh Thiếu Thu chính là 《Sở Lưu Hương Tân Truyện》, chính nhờ dựa vào sức ảnh hưởng của Trịnh Thiếu Thu và 《Sở Lưu Hương》, Chu Lệnh Cương mới bắt đầu nổi bật trong giới sản xuất phim truyền hình Đài Loan.

Và lần này Chu Lệnh Cương có thể giành được quyền sản xuất 《Du Long Hý Phượng》 từ tay Chu Du, một trong những lý do quan trọng là vì nam chính của bộ phim truyền hình là Trịnh Thiếu Thu.

Chu Lệnh Cương bĩu môi, vẻ mặt thờ ơ. "Cảm ơn chị Chu đã quan tâm, nhưng Lâm tiên sinh đã giao bộ phim truyền hình này cho tôi, tôi nhất định sẽ làm tốt." Chu Lệnh Cương nhấn mạnh âm tiết "tôi" đặc biệt nặng, ý muốn nhắc nhở Chu Du, bây giờ 《Du Long Hý Phượng》 đang nằm trong tay anh ta, anh ta mới là người chiến thắng.

Chu Du khẽ hừ một tiếng, quay mặt đi chỗ khác, nếu không phải hôm nay Lâm Hựu Luân hẹn cô ra ngoài, cô sẽ không đến đây để nhìn

cái vẻ mặt đắc ý của Chu Lệnh Cương.

Ngay lúc đó, Chu Lệnh Cương đột nhiên đứng dậy khỏi chỗ ngồi, Chu Du phản ứng chậm nửa nhịp, quay đầu nhìn thấy Lâm Hựu Luân bước vào quán cà phê, đang định đứng dậy thì Lâm Hựu Luân đã đi đến gần. "Hai vị cứ ngồi đi, không cần khách sáo!" Lâm Hựu Luân giơ tay lên, ngăn Chu Du đang định đứng dậy, đồng thời cũng gọi Chu Lệnh Cương cùng ngồi xuống.

Chu Lệnh Cương lúc này đã không còn vẻ kiêu ngạo khi đối mặt với Chu Du lúc nãy, chỉ ngồi nửa ghế, thân hình ngồi rất đoan chính.

Chu Du cũng lấy lại tinh thần, cô rất rõ vị ông chủ trẻ tuổi Lâm Hựu Luân này không phải là người dễ đối phó. "Lệnh Cương, việc quay bộ phim 《Du Long Hý Phượng》, bên đại lục sắp xếp thế nào rồi?" "Lâm tiên sinh yên tâm, bên đó đều đã chuẩn bị xong xuôi rồi, nam chính vừa được xác định, đoàn làm phim có thể lên phía Bắc ngay." Chu Lệnh Cương đã sớm chuẩn bị cho câu hỏi này, trả lời dứt khoát và nhanh gọn.

Lâm Hựu Luân gật đầu, người khác đều nghĩ anh giao 《Du Long Hý Phượng》 cho Chu Lệnh Cương sản xuất là vì coi trọng kinh nghiệm quay phim ở đại lục của Chu Lệnh Cương, thực ra lý do thật sự là vì đội ngũ sản xuất dưới quyền Chu Lệnh Cương hùng hậu, các bộ phim truyền hình do anh ta sản xuất có chất lượng tinh xảo, không chỉ bao bì bên ngoài được đầu tư kỹ lưỡng, mà nội dung cũng rất chất lượng.

Đương nhiên còn một lý do không ai biết, đó là vì 《Hí Thuyết Càn Long》 là tác phẩm của Chu Lệnh Cương, bây giờ bộ phim truyền hình này được Lâm Hựu Luân thay đổi niên đại, chuyển thể thành 《Du Long Hý Phượng》, đương nhiên vẫn giao cho Chu Lệnh Cương sản xuất là đáng tin cậy nhất.

Mà việc này đối với Chu Du ít nhiều có chút bất công, ngay từ trước khi TVBS thành lập, cô đã bày tỏ rõ ràng sẽ chuyển sang giúp Lâm Hựu Luân, nếu không bù đắp cho cô ấy một chút, chắc chắn sẽ làm cô ấy nản lòng.

Lâm Hựu Luân hỏi Chu Lệnh Cương về tình hình chuẩn bị của 《Du Long Hý Phượng》, yêu cầu Chu Lệnh Cương sớm liên hệ với Trịnh Thiếu Thu, để xác định xong nam nữ chính.

Chu Lệnh Cương để thể hiện hiệu suất làm việc của mình, tại chỗ đề xuất sẽ lập tức đi tìm Trịnh Thiếu Thu bàn bạc.

Thấy Chu Lệnh Cương vội vã muốn đi, Lâm Hựu Luân cũng không giữ anh ta lại.

Chu Du vẫn luôn lạnh lùng quan sát "màn trình diễn" của Chu Lệnh Cương, trong lòng cô đương nhiên rõ lý do Chu Lệnh Cương vội vã như vậy.

TVBS là một đài truyền hình mới thành lập, bộ phim truyền hình đầu tiên phát sóng chắc chắn sẽ được mọi phía chú ý, nếu 《Du Long Hý Phượng》 có thể giành được cơ hội này, chắc chắn có thể gây tiếng vang lớn!

Chu Du cũng muốn bộ phim truyền hình do mình sản xuất có được cơ hội này, nhưng lại khổ nỗi không có kịch bản thích hợp trong tay.

Chu Lệnh Cương vừa đi, cô liền than thở với Lâm Hựu Luân. "Chị Chu, chị đừng vội, tôi trong tay còn có một kịch bản, đang chuẩn bị giao cho chị làm, nhưng trước đó, chị phải tìm cách giúp tôi đào hai diễn viên này về trước đã." Lâm Hựu Luân đặt một tờ giấy ghi chú có hai cái tên trên bàn, dùng tay đè xuống đẩy về phía Chu Du.

Chu Du không lạ lẫm gì với cảnh tượng này, trước khi quay 《Hoàn Châu Cách Cách》, Lâm Hựu Luân cũng từng thông qua cách

này để cô đi tìm hai nam chính trong phim là Mã Cảnh Đào và Tiêu Ân Tuấn.

Mã Cảnh Đào lúc đó ở Đài Loan đã khá nổi tiếng, còn Tiêu Ân Tuấn thì vẫn là một quân nhân vô danh, còn hơn hai tháng nữa mới xuất ngũ.

Đến bây giờ Chu Du vẫn chưa hiểu rõ, lúc đó Lâm Hựu Luân đã thông qua kênh nào mà biết được sự tồn tại của Tiêu Ân Tuấn.

Và lần này Chu Du lại gặp phải tình huống tương tự, cô nhặt tờ giấy ghi chú lên nhìn một cái, biểu cảm lập tức trở nên nghi hoặc.

Hai diễn viên Lâm Hựu Luân muốn cô đi tìm, một người tên Hà Gia Kình, một người tên Kim Triều Quần.

Người Hà Gia Kình thì Chu Du biết, trước đây là diễn viên ký hợp đồng của Đài truyền hình Á Châu Hong Kong, lúc mới ra mắt từng hợp tác với nữ diễn viên Quan Chi Lâm của Hong Kong bây giờ trong hai bộ phim truyền hình, sau đó lại đóng một số bộ phim truyền hình khác, nhưng đều không mấy nổi tiếng.

Sau khi hết hợp đồng với Á Thị, Hà Gia Kình liền chuyển sang Đài Loan phát triển, hiện tại là diễn viên ký hợp đồng của Trung Thị Đài Loan.

Hà Gia Kình thì dễ tìm, nhưng Kim Triều Quần này thì hơi khó khăn, vì Chu Du căn bản không hề biết người này. "Kim Triều Quần cũng là diễn viên của Trung Thị, thời kỳ đầu vào nghề thường đóng vai phản diện lớn, không để lại ấn tượng sâu sắc nào, anh ta bây giờ chắc cũng khá bình thường, nên sẽ dễ đào về hơn Hà Gia Kình." Lâm Hựu Luân vừa nói vậy, Chu Du lúc này mới nhớ ra, cô từng gặp Kim Triều Quần khi ở Trung Thị, chỉ là vẫn luôn không nhớ tên anh ta.

Chu Du ở Trung Thị rất lâu, ngay cả cô cũng không nhớ tên Kim

Triều Quần, chỉ có thể nói rõ Kim Triều Quần ở Trung Thị thật sự không có chút tồn tại nào.

Chu Du trong lòng thật sự rất thắc mắc rốt cuộc Lâm Hựu Luân làm sao mà biết được Kim Triều Quần, nhưng với tiền lệ của Tiêu Ân Tuấn, cô liền nhịn xuống không hỏi nhiều.

Hà Gia Kình ở Trung Thị không được trọng dụng, Chu Du chỉ cần bỏ chút công sức, là có thể đào anh ta về, còn Kim Triều Quần thì càng đơn giản hơn, Chu Du chỉ cần gọi điện thoại cho người quen bên Trung Thị, là có thể giải quyết xong.

Theo ý nghĩ của Chu Du, bộ phim truyền hình mà Lâm Hựu Luân giao cho cô phụ trách, đáng lẽ phải là Hà Gia Kình đóng chính, Kim Triều Quần đóng vai phụ, nhưng tình hình thực tế lại hoàn toàn vượt xa dự đoán của cô.

Lâm Hựu Luân rất rõ ràng nói với Chu Du, Kim Triều Quần mới là nam chính của bộ phim truyền hình này, Hà Gia Kình tuy cũng coi như là vai chính, nhưng trong phim anh ta là cấp dưới của Kim Triều Quần.

Chu Du còn chưa kịp hỏi thêm chi tiết, điện thoại di động của Lâm Hựu Luân liền reo lên.

Lâm Hựu Luân đứng dậy sang một bên nghe điện thoại, quay lại liền nói với Chu Du anh có việc phải đi, nội dung chi tiết về bộ phim này sẽ nói chuyện lần sau, bảo Chu Du về Đài Loan giải quyết xong Kim Triều Quần và Hà Gia Kình trước đã.

Cuộc điện thoại Lâm Hựu Luân nhận được là do trợ lý A Kiệt gọi đến, trước đó Lâm Hựu Luân đã bảo A Kiệt đi Hà Lan tìm một tác giả, A Kiệt bây giờ đã đưa người về Hong Kong, và đối phương yêu cầu lập tức gặp Lâm Hựu Luân.

Vị tác giả người Hà Lan mà Lâm Hựu Luân muốn gặp này, có mối liên hệ mật thiết với bộ phim truyền hình mà anh chuẩn bị giao cho Chu Du quay.

Lâm Hựu Luân đi rồi, Chu Du ngồi thêm một lát trong quán cà phê, rồi lấy túi xách chuẩn bị đứng dậy ra về.

Ngẩng đầu lên, cô thấy một người đàn ông mặc áo đen đeo kính râm đang đi về phía mình.

Chu Du có chút ấn tượng với người này, hình như là một trong những vệ sĩ của Lâm Hựu Luân. "Bà Chu, vừa rồi anh Lâm đi vội quá, quên một chuyện.

Đây là thứ anh ấy định đưa cho bà." Vị vệ sĩ này đưa cho cô một cuốn sách.

Chu Du hơi do dự một chút, rồi vươn tay nhận lấy.

Năm chữ lớn "Đại Đường Địch Công Án" trên bìa sách lập tức thu hút sự chú ý của Chu Du.

Chương 685

Điều khiến cô bất ngờ hơn là phía dưới tên tác giả cuốn tiểu thuyết này còn có một dấu ngoặc đơn, bên trong là một chuỗi tên tiếng Anh.

Cảm giác đầu tiên của Chu Du là tác giả này là một người gốc Hoa, tên tiếng Trung là Cao La Bội, sau đó trong ngoặc đơn là tên tiếng Anh do chính ông ấy đặt.

Cách làm này rất phổ biến trong giới nhà văn gốc Hoa.

Nhưng rất nhanh sau đó, Chu Du nhận ra có điều gì đó không đúng.

Ngay cả khi các tác giả gốc Hoa có tên tiếng Anh, họ vẫn thường giữ nguyên họ gốc của mình khi dịch.

Nhưng "Gulik" trong ngoặc đơn lại là một họ tiêu chuẩn của người nước ngoài, trừ khi người này là người nước ngoài, sau đó tự đặt cho mình một tên tiếng châu Âu.

Người nước ngoài đặt tên châu Âu thường khá tùy tiện, cũng không quá câu nệ.

Phần giới thiệu tác giả trên trang phụ đã xác nhận suy đoán này của Chu Du.

Cao La Bội này là một nhà ngoại giao chuyên nghiệp người Hà Lan, thông thạo 15 thứ tiếng, từng được cử đến Nhật Bản và châu Âu, trong thời gian đó, ông đã nảy sinh hứng thú sâu sắc với văn hóa châu Âu và thực hiện nhiều nghiên cứu chuyên sâu.

Và cuốn "Đại Đường Địch Công Án" này là tác phẩm do Cao La Bội tự sáng tác sau khi dịch lại cuốn tiểu thuyết "Võ Tắc Thiên Tứ Đại Kỳ Án" của một tác giả vô danh thời Thanh.

Vào những năm 60, nó từng bán được hàng triệu bản ở xã hội phương Tây, được mệnh danh là "Sherlock Holmes phương Đông".

Cuối cùng, Chu Du nhìn ngày xuất bản của cuốn tiểu thuyết này, tháng 10 năm ngoái, vừa mới tái bản không lâu.

Khi nhìn thấy dòng chữ "Minh Báo Xuất Bản Xã", Chu Du liền hiểu rõ mọi chuyện.

Ý tưởng thực sự của Lâm Hựu Luân hẳn là muốn chuyển thể cuốn tiểu thuyết này thành phim truyền hình.

Nhưng điều khiến Chu Du không hiểu là tác giả của cuốn sách này, Cao La Bội, đã qua đời vào năm 67.

Vừa rồi Lâm Hựu Luân vội vã rời đi, lại là để đi gặp ai?

Trong một căn hộ cao cấp tại Khách sạn Bán Đảo, Lâm Hựu Luân đã gặp vị khách đến từ Hà Lan xa xôi, Bảo La, con trai cả của Cao La Bội.

Sau khi Cao La Bội qua đời, Bảo La luôn là người chịu trách nhiệm quản lý bản quyền các tác phẩm của cha mình khi ông còn sống.

Khi Minh Báo Xuất Bản Xã quyết định xuất bản "Đại Đường Địch Công Án" vào năm ngoái, Bảo La đã từng làm việc với bên này rồi.

Chỉ là lúc đó Lâm Hựu Luân không hề hay biết chuyện này.

Sau đó, có người gửi bản mẫu của "Đại Đường Địch Công Án" cho anh xem, rồi anh mới chú ý đến cuốn tiểu thuyết này. "Anh Lâm, anh còn trẻ hơn tôi tưởng." Bảo La mở lời bằng tiếng Trung, điều này khiến Lâm Hựu Luân rất bất ngờ.

Bảo La tiếp tục giải thích: "Mẹ tôi là một người châu Âu chính

gốc, khi tôi còn nhỏ bà đã dạy tôi nói tiếng Trung." A Kiệt ở bên cạnh khẽ bổ sung một câu: "Mẹ của anh Bảo La, bà Thủy Thế Phương, là cháu gái của danh thần cuối thời Thanh Trương Chi Động." Lâm Hựu Luân gật đầu, mỉm cười mời Bảo La ngồi xuống.

Bảo La ngồi xuống liền mở lời, trước hết kể về ấn tượng của ông về người cha Cao La Bội thời thơ ấu, sau đó nói về một số tình hình xuất bản của "Đại Đường Địch Công Án" ở phương Tây. "Anh Lâm, anh có biết không?

Khi tôi ở Hà Lan nghe nói anh chuẩn bị chuyển thể tiểu thuyết của cha tôi thành phim truyền hình, tôi thực sự rất bất ngờ, vì bản tiếng Trung của cuốn tiểu thuyết này luôn bán không chạy." Bảo La nói thật.

Năm xưa, sau khi Cao La Bội viết câu chuyện đầu tiên của "Đại Đường Địch Công Án", ông từng xuất bản bản tiếng Trung ở Singapore, nhưng không gây được sự chú ý và phản hồi rộng rãi.

Ngược lại, sau khi bản tiếng Anh của cuốn sách này được xuất bản, nó đã thu hút sự quan tâm của các nhà sách khác.

Sau đó, Cao La Bội mới hợp tác với nhà xuất bản Anh, liên tục xuất bản bốn cuốn tiếng Anh "Đồng Chung Án", "Hồ Tân Án", "Hoàng Kim Án", "Thiết Đinh Án" từ năm 1958 đến 1961, rất được độc giả phương Tây yêu thích.

Trong thời gian đó, Cao La Bội từng ít nhất hai lần quyết định ngừng viết tiểu thuyết Địch Công bằng tiếng Anh, nhưng đều tiếp tục viết theo yêu cầu của nhà xuất bản.

Lâm Hựu Luân hơi tiếc nuối nói: "Chỉ có thể nói cuốn tiểu thuyết của Cao La Bội tiên sinh có chút 'sinh bất phùng thời'.

Nếu cuốn sách này xuất hiện sau những năm 80, bản tiếng Trung

chắc chắn sẽ bán rất chạy." Bảo La lắc đầu, sự cố chấp của người phương Tây cuối cùng cũng bộc lộ. "Không không, anh Lâm, tôi không nghĩ cách nói của anh là đúng.

Bản tiếng Trung của cuốn tiểu thuyết này chưa bao giờ ngừng xuất bản, nhưng doanh số luôn không tốt.

Và trước đây tôi cũng từng nghiên cứu tiểu thuyết trinh thám phương Đông, phát hiện trong đó tràn ngập yếu tố quỷ thần và một số lỗi logic cứng nhắc, nhưng những điều này không ảnh hưởng đến sự yêu thích của độc giả đối với các tác phẩm đó.

Điều này ở các nước phương Tây là khó tưởng tượng được." Lâm Hựu Luân không ngờ Bảo La lại nói đến chủ đề này, anh nhún vai nói: "Điều này là do sự khác biệt văn hóa giữa Đông và Tây gây ra.

Chủ đề tiểu thuyết trinh thám ở phương Đông mặc dù là xét án, nhưng trọng điểm không phải là cách phá án, mà là thông qua miêu tả vụ án để tiến hành giáo dục đạo đức, phán đoán đúng sai.

Còn trong mắt người phương Tây, những phương thức phá án này sẽ tồn tại sự võ đoán, hấp tấp, suy luận tùy tiện, tin vào thần thoại và sự trùng hợp, quá trình đơn giản thô ráp, v.v.

Trong một số tác phẩm ở thời kỳ gần đây hơn, tình huống này thực ra đã được cải thiện rất nhiều.

Đương nhiên, điều này cũng phải phân biệt bối cảnh của tiểu thuyết.

Nếu câu chuyện xảy ra ở thời hiện đại, toàn bộ những gì có trong tiểu thuyết trinh thám phương Tây, độc giả phương Đông hoàn toàn có thể tiếp nhận mà không gặp trở ngại.

Nhưng nếu bối cảnh là cổ đại, tình huống sẽ có chút khác biệt." Bảo La vừa nghe vừa gật đầu, "Anh Lâm có thể nói cụ thể hơn một

chút không?" "Cứ lấy cuốn tiểu thuyết của Cao La Bội tiên sinh làm ví dụ, tại sao ở phương Tây có thể nhận được sự công nhận của độc giả, mà đến độc giả phương Đông lại không có hứng thú?

Bởi vì trong mắt độc giả phương Tây, Địch Nhân Kiệt chỉ là một cái tên, không biết rõ về những việc làm của ông ấy, về triều đại lịch sử mà ông ấy sống, không có nhận thức rõ ràng như độc giả phương Đông.

Cho nên họ đọc cuốn tiểu thuyết này sẽ không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Còn độc giả phương Đông, vì biết Địch Nhân Kiệt là ai, triều đại lịch sử mà ông ấy sống là một bối cảnh như thế nào, cho nên khi đọc cuốn tiểu thuyết của Cao La Bội tiên sinh lại cảm thấy không thích nghi, vì cảm thấy nội dung bên trong không chân thực." Bảo La vừa nghe thấy vậy, lập tức muốn phản bác, nhưng Lâm Hựu Luân lại giơ tay ngăn ông lại. "Tôi biết anh Bảo La muốn nói rằng những cuốn tiểu thuyết xét án ở châu Âu so với tiểu thuyết của cha anh thì tính logic và tính chân thực hoàn toàn không đáng nhắc đến.

Đứng ở góc độ của người hiện đại mà nói, tôi cũng đồng ý quan điểm này.

Nhưng vấn đề lớn nhất của tiểu thuyết của Cao La Bội tiên sinh là bỏ qua bối cảnh thời đại.

Vào thời đó, phương thức xét án của quan viên căn bản không thể nào tinh vi, logic chặt chẽ, chú trọng chứng cứ như trong tiểu thuyết miêu tả.

Viết như vậy trong tiểu thuyết là không phù hợp với lịch sử thực tế.

Cho nên độc giả phương Đông khi đọc, vô thức tham chiếu kiến

thức lịch sử, sẽ phát hiện ra rất nhiều vấn đề trong cuốn sách này...

Nói đơn giản, tôi cho rằng trong bối cảnh văn hóa truyền thống phương Đông, có thể xuất hiện 'thanh thiên' nhưng không thể xuất hiện 'thần thám'." Bảo La ôm tay trầm mặc một lúc lâu, sau đó đột nhiên đứng dậy, muốn bắt tay Lâm Hựu Luân. "Anh Lâm, những lời này của anh đã giải đáp được nỗi băn khoăn bấy lâu nay trong lòng tôi, cho nên tôi nhất định phải cảm ơn anh!" Lâm Hựu Luân đứng dậy bắt tay Bảo La.

Sau khi ngồi xuống, anh chuyển cuộc trò chuyện sang vấn đề chính. "Nói nhiều như vậy rồi, anh Bảo La vẫn chưa nói cho tôi biết, liệu anh có đồng ý cho tôi chuyển thể cuốn tiểu thuyết này của cha anh thành phim truyền hình không." Bảo La vỗ trán, "Ôi, tôi xin lỗi, suýt nữa thì quên nói rõ chuyện này." Nói rồi ông từ chiếc cặp đặt bên cạnh lấy ra bản hợp đồng đã ký, đưa cho Lâm Hựu Luân. "Tôi rất hài lòng với mức giá mà anh Lâm đưa ra.

Ở châu Âu sẽ không có ai sẵn lòng trả mức giá cao như vậy để mua bản quyền chuyển thể của nó.

Vì vậy, tôi muốn thay mặt mẹ và em trai tôi, gửi lời cảm ơn đến anh Lâm." "Bởi vì chỉ ở thế giới người Hoa, cuốn tiểu thuyết này mới thực sự thể hiện được giá trị và sức hút của nó." Lâm Hựu Luân nhận hợp đồng và chỉ đơn giản liếc qua một cái, sau đó đưa cho trợ lý A Kiệt ngồi bên cạnh, bảo cậu xác nhận lại một lần nữa.

Chương 686

Làm xong việc này, Bảo La cả người đều trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Ông cầm tách cà phê lên, tò mò hỏi: "Tôi rất muốn biết, anh Lâm định chuyển thể như thế nào để hiện thực hóa giá trị của nó?" "Giữ lại quá trình suy luận phá án trong tiểu thuyết, hoàn thiện bối cảnh lịch sử, sau đó thêm vào một số yếu tố mang tính châu Âu hơn." Lâm Hựu Luân không cần suy nghĩ đã trả lời. "Ví dụ như Kung Fu?" Bảo La liền hỏi một câu.

Lâm Hựu Luân gật đầu, "Thám tử vĩ đại nổi tiếng phương Tây Sherlock Holmes có Watson làm trợ thủ, Địch Nhân Kiệt đương nhiên cũng cần một trợ thủ như vậy.

Anh ta không cần tinh thông y thuật, nhưng võ công nhất định sẽ rất cao cường." Bảo La tiếp tục hỏi: "Vậy còn yếu tố quỷ thần thì sao?

Tôi biết trong tiểu thuyết phương Đông, những tình tiết như âm ti xét án, quỷ thần báo mộng thường xuyên xuất hiện, thậm chí cấu thành kênh phá án chính.

Trong bộ phim truyền hình do anh Lâm chuyển thể, những thứ này có xuất hiện không?" Trong tiểu thuyết Địch Công án bản địa thời Thanh "Võ Tắc Thiên Tứ Đại Kỳ Án", khi Địch Nhân Kiệt không tìm thấy mộ của nạn nhân thì có hồn ma dẫn đường cho ông, khi nhập mộng thì thần nhân đến khải thị toàn bộ vụ án, thậm chí còn để lại một bài thơ ám chỉ tên hung thủ.

Còn Cao La Bội trong "Địch Công Thám Án Tập" tuy cũng có mượn các tình tiết trong cuốn tiểu thuyết này, nhưng cơ sở để Địch

Nhân Kiệt phá án chỉ đến từ sự khám nghiệm trực tiếp, "để chứng cứ nói chuyện", và suy luận logic dựa trên đó.

Các tình tiết như "đoạn án ban ngày, đoạn án ban đêm", "oan hồn báo mộng" đều bị loại bỏ.

Vì vậy Bảo La mới hỏi như vậy. "Tôi sẽ sử dụng một số yếu tố quỷ thần để tăng thêm màu sắc huyền nghi cho câu chuyện, nhưng sẽ không dùng để thúc đẩy việc phá án.

Hơn nữa, khi vụ án được phá, sẽ đưa ra sự thật, cái gọi là sự kiện linh dị chẳng qua là có người đang giả thần giả quỷ." Ý tưởng của Lâm Hựu Luân khiến Bảo La rất cảm động.

Cuối cùng, ông nghiêm túc nói: "Anh Lâm, bây giờ tôi bắt đầu cảm thấy giao cuốn tiểu thuyết này cho anh chuyển thể quả là một quyết định vô cùng đúng đắn!" Lâm Hựu Luân ném cuốn tiểu thuyết "Đại Đường Địch Công Án" cho Chu Du, cấp cho cô một bản tóm tắt câu chuyện, yêu cầu trong vòng một tháng phải thấy được kịch bản hoàn chỉnh.

Thời hạn mà Lâm Hựu Luân đưa ra là dựa trên trình độ làm việc của một biên kịch bình thường.

Nhưng đến chỗ Chu Du, cô chỉ cho các biên kịch dưới quyền mình nửa tháng, bởi vì cô rất gấp.

Bên Chu Lệnh Cương "Du Long Hý Phượng" đã chuẩn bị khai máy rồi, còn kịch bản của cô bên này vẫn chưa đâu vào đâu.

Các thủ tục phê duyệt hành chính của TVBS tại Đài Loan đã đến giai đoạn cuối cùng, dự kiến kênh truyền hình sẽ chính thức phát sóng vào nửa cuối năm nay.

Hiện tại Chu Lệnh Cương và Chu Du đều đang chạy đua với thời gian.

Ai quay xong phim truyền hình trước, bộ phim đó có khả năng cao sẽ trở thành bộ phim khai đài của TVBS.

Kịch bản phần đầu của "Thần Thám Địch Nhân Kiệt" gồm 4 câu chuyện độc lập.

Chu Du giao 4 câu chuyện này cho 4 biên kịch dưới quyền cô hoàn thành.

Ban đầu mọi việc thuận lợi, nhưng kịch bản viết đến nửa chừng, một biên kịch đột nhiên bị bệnh, không còn cách nào khác, Chu Du đành phải tìm một người khác thay thế để viết xong kịch bản, nhưng tên vẫn tiếp tục ghi là của biên kịch ban đầu.

Rất nhiều biên kịch nổi tiếng trước khi thành danh đều có kinh nghiệm viết hộ cho người khác.

Và một bộ phim truyền hình thường do ba bốn người cùng viết kịch bản, nên việc người khác viết hộ kịch bản là rất phổ biến.

Chu Du làm vậy vốn dĩ không có gì sai, nhưng vấn đề là biên kịch được cô tìm đến viết hộ kịch bản này lại viết hay hơn những người khác.

Lại vì là tiếp quản giữa chừng, phong cách câu chuyện trước và sau có chút thay đổi lớn, cuối cùng bị Lâm Hựu Luân nhìn ra.

Lâm Hựu Luân biết chuyện Chu Du và Chu Lệnh Cương cạnh tranh nhau.

Anh cố ý dung túng cho sự cạnh tranh này, trên thực tế cũng là một thủ đoạn cân bằng cấp dưới.

Nhưng Chu Du bây giờ vì muốn chạy kịp thời gian, kịch bản đưa ra lại gặp vấn đề như vậy, đây không phải là điều Lâm Hựu Luân muốn thấy.

Vì chuyện này, Chu Du bị Lâm Hựu Luân gọi từ Đài Loan đến Hong Kong, dưới danh nghĩa "uống trà" mà bị "gõ đầu" một trận ra trò.

Kịch bản cũng bị trả về yêu cầu viết lại.

Mặc dù cuộc gặp lần này mang tính chất riêng tư, nhưng trên đời không có tường nào không lọt gió.

Chuyện này rất nhanh đã truyền đến chỗ Chu Lệnh Cương. "Tôi nghe nói cô cả về Đài Loan xuống máy bay vẫn còn lạnh tanh mặt mày, những người ra đón không ai được đối xử tốt cả." Trợ lý ở bên kia hớn hở kể lại tin tức mình nghe được, nhưng Chu Lệnh Cương lại cau mày dần.

Xảy ra chuyện xấu hổ như vậy, Chu Du bản thân chắc chắn không có lý do gì để tuyên truyền ra ngoài.

Theo lẽ thường, tin tức sẽ không lan truyền nhanh như vậy.

Nhưng bây giờ tin tức không những đã lan rộng, mà còn khiến rất nhiều người biết, vậy thì chỉ có một lời giải thích hợp lý – có người muốn tin tức này truyền đến tai Chu Lệnh Cương, và người có khả năng mà sẽ làm như vậy chỉ có Lâm Hựu Luân. "Kịch bản của Chu Du bên đó bị trả về viết lại, lần này phim khai đài chắc chắn là của chúng ta rồi." Trợ lý đang nói đến đoạn cao hứng, không ngờ Chu Lệnh Cương lại đột nhiên buột miệng một câu: "Đủ rồi!" Trợ lý ngơ ngác nhìn Chu Lệnh Cương, không biết mình đã nói sai ở đâu mà khiến Chu Lệnh Cương không vui đến vậy.

Chu Lệnh Cương không có thời gian giải thích cho trợ lý hiểu ý đồ "giết gà dọa khỉ" của Lâm Hựu Luân, chỉ bảo trợ lý đi gọi hai phó đạo diễn đến, nói rằng kế hoạch quay phim cần điều chỉnh lại.

Hai phó đạo diễn ở trong văn phòng Chu Lệnh Cương hơn nửa

tiếng.

Rất nhanh sau đó một tin tức đã lan truyền khắp đoàn làm phim "Du Long Hý Phượng": thời gian khai máy phim truyền hình bị hoãn lại, các yêu cầu chuẩn bị trước khi quay cũng trở nên tỉ mỉ hơn.

Phản ứng của Chu Lệnh Cương cũng rất nhanh chóng truyền về phía Chu Du.

Chu Du ngay lập tức nói một câu: "Chu Lệnh Cương có được thành tích như bây giờ, cũng không hoàn toàn là do may mắn." Với mối quan hệ hiện tại của hai người, việc Chu Du có thể nói ra câu này thực sự không dễ dàng.

Phải biết rằng Chu Du cũng là sau một trận "gõ đầu" của Lâm Hựu Luân mới đột nhiên hiểu ra.

Lâm Hựu Luân đặt "Du Long Hý Phượng" và "Đại Đường Địch Công Án" cạnh nhau, không phải để họ so sánh tốc độ quay phim, mà là để họ so sánh chất lượng.

Hiện tại "cây gậy" của Lâm Hựu Luân vẫn chỉ rơi vào Chu Du, nhưng Chu Lệnh Cương đã sớm tỉnh ngộ.

Ý thức phản ứng như vậy khiến Chu Du cũng cảm thấy mình trước đây đã hơi coi thường Chu Lệnh Cương.

Chu Du ban đầu còn hy vọng Chu Lệnh Cương tiếp tục "sai" như vậy, nhưng bây giờ Chu Lệnh Cương đã tự mình nhận ra vấn đề và kịp thời sửa chữa, Chu Du biết mình và Chu Lệnh Cương thực sự có một trận "khó khăn" phải đối mặt. "Cái gì!

Viết xong kịch bản cậu liền sa thải người ta?

Tôi nói cho cậu biết, nếu không tìm được biên kịch đó, tôi sẽ sa thải cậu!" Không đợi bên kia giải thích gì, Chu Du tức giận cúp điện thoại.

Khoảng hơn mười phút sau, điện thoại trên bàn làm việc của Chu Du lại reo lên. "Cô cả, tôi tìm thấy người rồi!" Chu Du nghe xong mừng rỡ, "Mang người đến gặp tôi ngay!" Bên kia điện thoại ừ một tiếng, đang định cúp máy, Chu Du đột nhiên đổi ý. "Khoan đã, nói cho tôi địa chỉ và cách liên hệ của người đó, những chuyện còn lại cậu không cần quản nữa." Chu Du tạm thời quyết định tự mình đi gặp vị biên kịch đó, chủ yếu là vì bị phản ứng lần này của Chu Lệnh Cương kích thích.

Chu Lệnh Cương là người tinh minh, hơn nữa đội ngũ sản xuất dưới quyền anh ta rất mạnh mẽ, sau này chắc chắn sẽ là một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ.

Chu Du cảm thấy bị đe dọa, cho nên mới muốn tăng cường thực lực đội ngũ của mình.

Trong tất cả những người chịu trách nhiệm tham gia viết kịch bản, chỉ có biên kịch được tìm đến viết hộ kịch bản này là viết ra được những thứ khiến Lâm Hựu Luân hài lòng.

Chu Du tự mình ra mặt, đương nhiên là có ý muốn lôi kéo người này.

Chương 687

Theo địa chỉ được cung cấp qua điện thoại, Chu Du tìm đến tòa chung cư trông có vẻ đã cũ kỹ này ở ngoại ô Đài Bắc.

Hành lang tối tăm chật hẹp, những bức tường loang lổ, tất cả đều cho thấy cuộc sống của những người sống ở đây rất khó khăn.

Chu Du dùng tay che mũi, đi vòng qua thùng rác đặt ở cửa hành lang, tìm đến phòng 203 nơi biên kịch đó ở.

Mở cửa là một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, tóc tai bù xù xõa trên vai, sắc mặt tái nhợt, quanh mắt có quầng thâm, vừa nhìn đã biết là do thường xuyên thức khuya.

Chưa đợi Chu Du mở lời, đối phương đã nói trước: "Cô đến lấy bản thuyết minh đúng không? 200 Đài tệ, đưa tiền trước, tôi mới cho cô xem bản thảo." Chu Du không nói gì, nhưng lại đánh giá đối phương từ trên xuống dưới một lượt: "Tôi tìm cô Sài Trí Bình, xin hỏi cô chính là Sài Trí Bình sao?" "Cô tìm tôi?" Người phụ nữ vô thức chỉ vào mình. "Vậy là cô rồi." Chu Du thở phào nhẹ nhõm, lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp, đưa qua.

Sài Trí Bình do dự nhận lấy, chỉ nhìn một cái, sau đó "a" một tiếng kêu lớn, vội vàng dùng tay che miệng.

Tên Chu Du, Sài Trí Bình vào nghề bao nhiêu năm, làm sao có thể không biết.

Chỉ là cô hoàn toàn không ngờ rằng Chu Du lại đích thân tìm đến tận nhà.

Là con gái độc nhất trong nhà, người bạn tốt nhất đồng hành cùng Sài Trí Bình thời thơ ấu chính là tivi.

Sau này lên đại học, cô đương nhiên chọn chuyên ngành hệ truyền thông kịch.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô mới phát hiện chuyên ngành này rất khó tìm được công việc liên quan.

Để nuôi sống bản thân, Sài Trí Bình đành phải tìm việc khắp nơi, chỉ cần có người trả tiền cho cô, dù là vài trăm chữ thuyết minh, cô cũng làm.

Có lần trên báo thấy quảng cáo tuyển biên kịch phim kịch, cô đi phỏng vấn, nhưng lại phát hiện hóa ra là viết phim ân ái.

Suy nghĩ đi suy nghĩ lại, cô vẫn chọn làm công việc này, coi như là bước đầu tiếp xúc với ngành này, sau đó kiên nhẫn chờ đợi thời cơ thích hợp.

Sau đó, Sài Trí Bình đã viết hộ kịch bản phim truyền hình, viết phim điện ảnh cho người khác.

Đôi khi bộ phim đó nổi tiếng, người khác kiếm được rất nhiều tiền, còn cô chỉ nhận được tiền đủ sống qua ngày ít ỏi. "Tôi đến tìm cô chủ yếu là muốn xác định một chuyện." Chu Du lấy ra một kịch bản từ trong túi, "Phần sau của kịch bản này là do cô viết sao?" Sài Trí Bình lật kịch bản xem hai cái, lập tức xác định đây là công việc viết hộ mà cô vừa nhận cách đây không lâu.

Nhưng cô không hề biết kịch bản này do Chu Du phụ trách sản xuất.

Đối phương chỉ đưa cho cô phần kịch bản đầu và một khoản tiền, yêu cầu cô giao bản thảo đúng hạn. "Là tôi viết, nhưng mà..." Chu Du không đợi Sài Trí Bình nói hết lời đã ngắt lời cô, "Được rồi, không có nhưng nhị gì cả.

Kịch bản này phải viết lại.

Bây giờ tôi cho cô một cơ hội, nếu cô có thể giao ra tác phẩm khiến tôi hài lòng, cô không những có thể có quyền đứng tên biên kịch của kịch bản này, mà tôi còn có thể cung cấp cho cô một vị trí trong đội ngũ sản xuất của tôi." Sài Trí Bình đứng ngây người ở cửa, cây bút từ tay rơi xuống đất mà cũng không để ý.

Chu Du thấy Sài Trí Bình không nói gì, lập tức hỏi lại: "Sao, cô không muốn à?" Sài Trí Bình hoàn hồn vội vàng lắc đầu như trống bỏi, nhưng hành động này lại khiến Chu Du càng khó hiểu hơn, rốt cuộc đây là đồng ý hay không đồng ý? "Tôi đồng ý!" Sài Trí Bình vội vàng bổ sung một câu.

Chu Du hài lòng gật đầu, đồng thời cũng không quên nhắc Sài Trí Bình cây bút đã rơi xuống đất.

Tranh thủ lúc Sài Trí Bình cúi xuống nhặt bút, Chu Du liếc nhìn căn phòng mà Sài Trí Bình đang ở.

Thật ra đó chỉ là một căn phòng nhỏ ngăn, sau khi đặt một chiếc giường đơn và một bàn viết vào, thậm chí không còn chỗ đặt chân.

Hoàn cảnh như vậy ngay cả Chu Du cũng không chịu nổi.

Sài Trí Bình nhặt bút xong mời cô vào nhà ngồi, nhưng cô từ chối. "Cô một mình ở nơi như thế này, tôi còn lo thay cho bố mẹ cô.

Thế này đi, bên công ty vẫn còn ký túc xá trống, cô thu dọn đồ đạc theo tôi chuyển đến ở.

Xe của tôi ở dưới lầu, rất tiện." "Làm sao tiện được..." Sài Trí Bình hơi ngượng ngùng, thực ra trong lòng rất vui vẻ.

Chu Du làm sao có thể không nhìn ra suy nghĩ trong lòng Sài Trí Bình, "Người trẻ mà, ai cũng có giai đoạn khởi đầu.

Nếu sau này cô phát đạt rồi, đừng quên a cô (chị) là được rồi!" Chu Du nói câu này ý định ban đầu chỉ là muốn cho Sài Trí Bình một

cái cớ để chấp nhận, Sài Trí Bình cũng vô cùng cảm động.

Cả hai đều không ngờ rằng câu nói này lại trở thành lời tiên tri, không lâu sau liền thực sự ứng nghiệm.

Cuối tháng 1 năm 1992, Viện Lập pháp Đài Loan thông qua "Luật Truyền hình Cáp", mở cửa cho truyền hình cáp.

Giữa tháng 2, một công ty sản xuất mang tên "Liên Ý" được đăng ký thành lập tại Cục Thương mại Đài Loan.

Các chương trình tự sản xuất của TVBS sắp khai trương đều sẽ được đặt tên và sản xuất dưới danh nghĩa này.

Tất cả những điều này đều sớm hơn "lịch sử" trong ký ức của Lâm Hựu Luân hơn một năm.

Và những thay đổi mà cánh bướm nhỏ bé của anh vỗ mang lại không chỉ có vậy.

Đại lục, đối diện với Đài Loan qua biển, gần đây cũng xảy ra một sự kiện lớn.

Vị thủ trưởng già đã rút về hậu trường đã thực hiện chuyến Nam tuần một cách kín đáo, thu hút sự chú ý của toàn thế giới.

Và thời điểm ông đến Bành Thành cũng muộn hơn một tháng so với ký ức của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân xem truyền hình tin tức đưa tin, thấy cảnh vị lão nhân đến ga tàu hỏa Bành Thành.

Vị lão nhân đội mũ lưỡi trai màu xám du lịch, mặc áo khoác nỉ màu xám đậm, quàng khăn trắng, sải bước ra khỏi cửa xe, vừa bắt tay từng quan chức chính phủ địa phương đã chờ sẵn ở ga, vừa không quên vẫy tay chào đám đông chào đón hai bên.

Phóng viên đặc phái của "Minh Báo" đã dùng ảnh ghi lại cảnh

tượng này.

Ngày hôm sau, bức ảnh này xuất hiện ở vị trí nổi bật nhất trên trang nhất của "Minh Báo".

Ngày đầu tiên đến Bành Thành, vị thủ trưởng già rất hứng thú ngồi xe dạo quanh khu đô thị.

Cuối cùng, chiếc xe dừng lại ở cửa khẩu Hoàng Cương.

Vị lão nhân đứng trên cầu Thâm Quyến Hà Đại Kiều, nhìn đăm đắm về phía Hong Kong đối diện. "Đợi đến khi Hong Kong trở về, dù tôi có phải ngồi xe lăn, tôi cũng sẽ đến bên kia xem một chút." Lời này chỉ là lời vị lão nhân nói với những người tùy tùng, cho nên không xuất hiện trong các bản tin chính thức.

Tuy nhiên, nguyện vọng của vị lão nhân lại được rất nhiều người có tâm ghi nhớ.

Có lẽ vị lão nhân không biết, mỗi hành động, mỗi lời nói của ông ở Bành Thành, cũng làm lay động trái tim của vô số người ở Hong Kong đối diện.

Ngày hôm đó, gần như tất cả các tờ báo truyền thông Hong Kong đều thảo luận về sự kiện này.

Sớm hơn một chút, truyền thông Hong Kong từng suy đoán rằng vị lão nhân có thể sẽ gặp đại diện giới công thương nghiệp Hong Kong tại Bành Thành.

Nhưng cuối cùng, sắp xếp này không xuất hiện trong lịch trình của vị lão nhân.

Chương 688

Giới bên ngoài rộng rãi cho rằng, mục đích chính của chuyến "Nam tuần" lần này của vị lão nhân là để giải quyết một số vấn đề mà trong nước đang đối mặt, còn vấn đề Hong Kong không phải là trọng tâm chuyến đi này của ông.

Lâm Hựu Luân trước đây được giới bên ngoài coi là một trong những đại diện giới công thương nghiệp Hong Kong có khả năng cao nhất được tiếp kiến.

Bởi vì vào năm 1986, khi đoàn công thương nghiệp Hong Kong lần đầu tiên thăm Đại lục, Lâm Hựu Luân đã từng được vị lão nhân tiếp kiến riêng.

Việc Đại lục nới lỏng hạn chế nhập khẩu phim Hong Kong, và chế độ hợp tác quay phim giữa hai bờ được cho là thành quả của cuộc gặp gỡ đó.

Và trong năm 1991 vừa qua, một loạt hành động của Lâm Hựu Luân trong việc quyên góp cứu trợ lũ lụt Hoa Đông, đặc biệt là việc thành lập quỹ, cũng chứng minh gián tiếp mối quan hệ hợp tác tốt đẹp của anh với chính phủ Đại lục.

Trong tình huống bình thường, khi vị lão nhân đến Bành Thành thị sát, Lâm Hựu Luân dù là với tư cách cá nhân, cũng nên xuất hiện trong đám đông chào đón vị lão nhân ở ga tàu.

Nhưng phóng viên truyền thông không thấy bóng dáng Lâm Hựu Luân tại hiện trường.

Không ít người cảm thấy kỳ lạ, đương nhiên cũng có người đoán được nguyên do trong đó.

TVBS vừa được cấp phép phát sóng ở Đài Loan.

Là cổ đông lớn nhất của công ty này, nếu Lâm Hựu Luân lúc này đi quá gần với Đại lục, tất nhiên sẽ gây ra một số lo ngại cho chính quyền Đài Loan.

Tối cùng ngày vị lão nhân đến Bành Thành, Lâm Hựu Luân xuất hiện tại một khách sạn ở Trung Hoàn, ăn tối với bạn bè, chứng thực suy đoán trước đó của giới bên ngoài.

Sáng hôm sau, vị lão nhân theo kế hoạch hành trình đã định, dưới sự tháp tùng của các lãnh đạo tỉnh, thành phố, đã đến Tòa nhà Quốc Mậu ở Bành Thành.

Là tòa nhà cao nhất trong nước, Tòa nhà Quốc Mậu trong quá trình xây dựng từng tạo ra "tốc độ Thâm Quyến" với "ba ngày một tầng".

Vị lão nhân đi thang máy lên nhà hàng xoay ở tầng cao nhất, ngồi cạnh cửa sổ, nhìn xuống toàn cảnh khu đô thị Bành Thành.

Tám năm trước ông từng lên Tòa nhà Quốc Thương, nhưng giờ đây nó đã trở thành "lùn tịt" trước Tòa nhà Quốc Mậu.

Những con hẻm nhà thấp bé ngày xưa cũng đã chìm khuất giữa các tòa nhà cao tầng.

Xa xa những tòa nhà cao tầng mọc san sát, đường sá chằng chịt, tất cả đều là những công trình kiến trúc mới.

Tốc độ phát triển của Bành Thành khiến vị lão nhân rất đỗi vui mừng.

Rời khỏi Tòa nhà Quốc Mậu, đoàn của vị lão nhân lại tiếp tục đi xe đến Công ty Laser Tiên Khoa ở Bành Thành tham quan.

Công ty Laser Tiên Khoa đã nhập khẩu công nghệ sản xuất tiên tiến từ công ty Philips Hà Lan, là công ty duy nhất trong nước hiện

nay sản xuất đĩa laser, đĩa hình và đầu phát đĩa quang.

Khi xe đến Công ty Laser Tiên Khoa, Chủ tịch công ty Tiên Khoa, Diệp Minh Hoa và những người khác đã đợi sẵn trước cửa tòa nhà văn phòng.

Ngay khi xe dừng lại, tất cả mọi người đều chào đón.

Diệp Minh Hoa là hậu duệ của "hồng sắc" (dòng dõi cách mạng), cha ông là tướng quân Diệp Đình nổi tiếng.

Vị lão nhân có chút ấn tượng với ông ta.

Khi bắt tay, ông ân cần hỏi: "Anh là Diệp lão nhị à?" "Không phải, tôi là lão tứ." Diệp Minh Hoa xúc động nắm tay vị lão nhân, đồng thời giơ bốn ngón tay trả lời. "Tôi nhớ anh, thoáng cái đã gần 40 năm không gặp rồi." Vị lão nhân cảm khái nói một câu, sau đó lại hỏi thăm tình hình của em trai Diệp Minh Hoa.

Diệp Minh Hoa lần lượt trả lời, rồi dẫn vị lão nhân vào phòng khách VIP của công ty.

Vị lão nhân vừa lắng nghe Diệp Minh Hoa giới thiệu về tình hình công ty, vừa hứng thú xem màn trình diễn về đặc tính, hiệu ứng âm thanh, chức năng và khả năng kiểm tra của đĩa laser.

Đoạn phim tư liệu dùng để trưng bày đĩa laser chính là bộ phim tài liệu "Lưỡi Dao Trên Âu Lạc" đã gây sốt toàn cầu và tạo tiếng vang lớn trong thế giới người Hoa cách đây không lâu.

Vị lão nhân trước đây đã xem bộ phim này rồi, khi xem lại vẫn rất hứng thú, còn nói với bí thư tỉnh Việt (Quảng Đông) đang ngồi cạnh mình: "Bộ phim này quay rất hay, mỗi lần xem đều khiến người ta thèm ăn.

Đừng nói là người Hoa ở nước ngoài xem bộ phim này sẽ gợi lên nỗi nhớ quê hương, ngay cả tôi xem xong cũng có chút nhớ nhà rồi."

Con gái thứ hai của vị lão nhân lúc này xen vào một câu: "Bộ phim tài liệu này được quay bằng kỹ thuật quay phim tiên tiến nhất thế giới.

Chuyển đổi sang định dạng thông thường thì hiệu quả kém đi rất nhiều.

Ở Bảo tàng Khoa học Hong Kong có một phòng chiếu chuyên dụng, xem bộ phim này ở đó mới là trải nghiệm hiệu quả tốt nhất." "Đừng vội mà, Bảo tàng Khoa học thủ đô cũng sẽ sớm xây dựng một phòng chiếu như vậy.

Đến lúc đó không cần đi Hong Kong cũng có thể xem được rồi!" Vị lão nhân cười nói một câu. "Phòng chiếu đó cũng là do Lâm Hựu Luân quyên góp đúng không?

Hiện tại một số tờ báo trong nước nói anh ta lập trường không kiên định.

Từ việc anh ta quay bộ phim tài liệu này, và việc quyên góp trong trận lũ lụt Hoa Đông năm ngoái, tôi thấy anh ta vẫn hướng về Đại lục." Bí thư tỉnh Việt tiếp lời.

Vị lão nhân gật đầu, "Sau khi Hong Kong trở về mà muốn duy trì sự phồn vinh ổn định, nếu có nhiều người như anh ta hơn, chúng ta có thể yên tâm mà ngủ ngon rồi!" Xem xong màn trình diễn hiệu quả sản phẩm, vị lão nhân lại đến xưởng sản xuất đĩa laser.

Trong quá trình đó, ông đi qua một hành lang dài 30 mét, nhiều công nhân ở hai bên hành lang nhiệt liệt vỗ tay chào đón sự có mặt của ông.

Vị lão nhân vừa chào hỏi mọi người, vừa hỏi Diệp Minh Hoa về tuổi tác của những công nhân này.

Khi biết họ đều ở độ tuổi từ 25 đến 30, là những nhân viên công nghệ được tuyển chọn từ khắp cả nước, vị lão nhân hài lòng gật đầu.

"Rất tốt, các dự án công nghệ cao phải để người trẻ làm, hy vọng nằm ở thanh niên." Đến xưởng sản xuất đĩa laser, vị lão nhân vừa xem vừa hỏi kỹ lưỡng về tình hình công ty, từ chế độ đãi ngộ của công nhân đến nguồn nguyên liệu sản phẩm đến chất lượng sản xuất, không có gì là không hỏi.

Khi Diệp Minh Hoa giới thiệu họ sản xuất một phần đĩa laser phim Hong Kong mỗi năm, vị lão nhân quan tâm hỏi về vấn đề bản quyền giải quyết như thế nào. "Vấn đề này vẫn nên để người trong cuộc giải thích với ngài sẽ rõ ràng hơn." Diệp Minh Hoa né người sang một bên.

Từ đám đông phía sau ông ta bước ra một người, người này mặc đồng phục công ty Tiên Khoa, thoạt nhìn vị lão nhân còn không nhận ra.

Các nhân viên phụ trách công tác an ninh đã không động thanh sắc tách những nhân viên không liên quan ở hai bên ra, đảm bảo cuộc gặp gỡ đột ngột này sẽ không bị người ngoài thấy.

Vị lão nhân cười chỉ vào Lâm Hựu Luân và Diệp Minh Hoa, "Tốt lắm, hai người các anh đây là liên thủ để đánh úp tôi đấy à!" Lâm Hựu Luân vội vàng bước ra giải thích: "Khi Tiên Khoa thành lập tôi cũng đã góp một phần cổ phần.

Thủ trưởng ngài đến thị sát, tôi với tư cách nửa chủ nhân, đương nhiên phải đến rồi." Vị lão nhân không để ý nhìn Lâm Hựu Luân, "Vậy sao vừa rồi anh không ra?" Lâm Hựu Luân chợt linh cơ một động, nói đùa: "Gần đây tôi đang âm thầm góp sức vì hòa bình thống nhất Đài Loan của tổ quốc.

Nếu lúc này xuất hiện ở nơi công cộng, lập trường thân phận chẳng phải sẽ bị bại lộ sao?" Vị lão nhân nghe xong cười lớn, chỉ vào Lâm Hựu Luân nói với vẻ không vui với các nhân viên tùy tùng và Diệp Minh Hoa: "Các anh xem, đây chính là mặt xấu của chủ nghĩa tư

bản.

Những nhà tư bản lớn lên trong môi trường như vậy, ai cũng như anh ta, mồm miệng dẻo quẹo, nói một đằng làm một nẻo.

Xã hội chủ nghĩa của chúng ta tuy cũng đi theo con đường kinh tế thị trường, nhưng các doanh nhân xã hội chủ nghĩa của chúng ta không thể biến thành như anh ta được!" Mọi người đều cười theo. "Được rồi, nếu anh đã đến, hãy nói cho chúng tôi biết, Tiên Khoa làm thế nào về mặt bản quyền." "Mua lại từ chủ sở hữu bản quyền theo quy định của công ước bản quyền quốc tế." Vị lão nhân gật đầu, "Đáng lẽ phải như vậy, phải tuân thủ các quy định quốc tế về quyền sở hữu trí tuệ.

Nhưng khoản chi phí này cũng không nhỏ phải không?

Đối với anh mà nói, là tay trái chi tiền, tay phải thu tiền.

Đối với các doanh nghiệp trong nước chúng ta, đó là một gánh nặng không nhỏ." "Tôi cho rằng vấn đề này cần phải nhìn theo hai mặt, không thể chỉ nhìn thấy gánh nặng mua bản quyền của doanh nghiệp, mà còn phải nhìn thấy tác động thúc đẩy của việc bảo hộ bản quyền đối với sự phát triển của các doanh nghiệp liên quan.

Lấy một ví dụ đơn giản, tại sao mọi người lại mua sản phẩm của Tiên Khoa?

Mục đích chắc chắn là vì muốn nghe nhạc hoặc xem phim.

Chính vì có những tài nguyên như ca khúc và phim ảnh sau này, mọi người mới phát sinh nhu cầu mua sắm các sản phẩm liên quan.

Chương 689

Đây là một quá trình tương hỗ thúc đẩy phát triển chung.

Và kinh tế thị trường là phải dùng lợi ích để thúc đẩy phát triển.

Nếu đạo bản tràn lan, quyền lợi bản gốc không được bảo vệ, thì những bộ phim hay và những ca khúc hay sẽ rất khó được sáng tác.

Và sự phát triển của toàn bộ ngành công nghiệp văn hóa của đất nước sẽ rơi vào một vòng luẩn quẩn ác tính, cuối cùng bị văn hóa bên ngoài đánh bại hoàn toàn." Trong lúc Lâm Hựu Luân trình bày, biểu cảm của vị lão nhân dần trở nên nghiêm túc.

Lâm Hựu Luân tiếp tục nói: "Hiện tại khi các quốc gia so kè sức mạnh, mọi người chỉ nhìn thấy các khía cạnh chính trị, kinh tế, quân sự, mà văn hóa thường bị bỏ qua.

Phương Đông sở hữu năm nghìn năm lịch sử văn hóa, nếu cuối cùng còn bị văn hóa bên ngoài đánh bại, thì trong mắt hậu thế, thế hệ chúng ta chính là tội nhân!" Bước ra khỏi phòng xe, nhiều nhân viên vẫn đang chờ tiễn biệt vị lãnh đạo cấp cao.

Tuy nhiên, Lâm Hựu Luân không xuất hiện trong số đó.

Cuối cùng, Diệp Minh Hoa đại diện công ty Tiên Khoa đã tặng cho vị lãnh đạo 10 đĩa CD, nội dung bao gồm các ca khúc cách mạng chọn lọc và Kinh kịch.

Dĩ nhiên, đây chỉ là món quà bề mặt, Diệp Minh Hoa còn chuẩn bị một ít "đồ riêng" để tặng cho người nhà vị lãnh đạo cấp cao, tất cả đều là những bộ phim bom tấn Hong Kong mới nhất do Lâm Hựu Luân mang từ Hong Kong sang.

Nhìn chiếc xe chở vị lãnh đạo cấp cao rời khỏi cổng lớn, biến mất

khỏi tầm mắt, Diệp Minh Hoa quay đầu lại, nhìn Lâm Hựu Luân đang từ từ bước ra khỏi tòa nhà văn phòng.

Diệp Minh Hoa quen biết Lâm Hựu Luân thông qua Hoàng Lập Thành, và chính Lâm Hựu Luân đã đứng ra làm cầu nối để công ty Tiên Khoa nhập khẩu công nghệ sản xuất của Philips.

Quen biết nhau hơn hai năm, mối quan hệ cũng trở nên thân thiết, riêng tư hai người nói chuyện thường không có quá nhiều kiêng kỵ."Anh đúng là cái gì cũng dám nói!""Sao, anh thấy những lời tôi nói sai à?"Diệp Minh Hoa lắc đầu, dùng giọng điệu đùa cợt nói: "Không, ngay cả vị lãnh đạo cấp cao còn thấy có lý, tôi nào dám nói anh sai?

Có điều, những lời lẽ đầy nghĩa khí đó mà nói ra từ miệng một nhà tư bản Hong Kong như anh, sao tôi thấy nó cứ gượng gạo thế nào ấy?"Lâm Hựu Luân nhún vai: "Đại lục này đâu có luật quy định nhà tư bản không được lo nước lo dân."Diệp Minh Hoa vỗ vai Lâm Hựu Luân: "Được rồi, nhà tư bản yêu nước.

Hiện tại các tiệm băng video ở Việt Tỉnh đúng là đang tràn lan thành họa, ước chừng rất nhanh sẽ lan ra toàn quốc.

Mong rằng những lời anh nói hôm nay được vị lãnh đạo cấp cao nghe qua thực sự sẽ phát huy tác dụng."Lâm Hựu Luân không quá hy vọng vào điều này.

Vấn đề bản quyền lậu ngay cả hai mươi mấy năm sau vẫn còn làm đau đầu Âu Mỹ, bây giờ có thể khiến cấp cao chú ý, nhiều nhất cũng chỉ là ngăn chặn được một số mầm mống, xu thế lớn vẫn rất khó thay đổi."À, bao giờ thì cụ cai thuốc?" Lâm Hựu Luân nhớ lần trước gặp, cụ vẫn hút thuốc không ngừng.

Lần này không thấy cụ hút công khai hay riêng tư.

"Cai chắc cũng hơn hai năm rồi.

Nghe nói hồi đó cụ bị viêm phế quản mãn tính, bác sĩ và gia đình đều khuyên cụ cai thuốc.

Hơn bảy mươi năm hút thuốc rồi mà cụ cũng làm được, tôi phục cụ thật." Diệp Minh Hoa, thân là hậu duệ cách mạng, ít nhiều cũng hiểu rõ chuyện này.Lâm Hựu Luân chau mày: "Cụ hút thuốc lâu như vậy, bỏ thuốc đột ngột e là không hay đâu?"Diệp Minh Hoa nhìn Lâm Hựu Luân: "Bây giờ ai cũng biết hút thuốc có hại cho sức khỏe, cai thuốc sao cũng phải là chuyện tốt chứ?""Chuyện này chưa chắc đâu, không hút thuốc chắc chắn là tốt, nhưng đối với người hút thuốc lâu năm lại lớn tuổi, có thể giảm thiểu, nhưng bỏ đột ngột chưa chắc đã là chuyện tốt.

Một thời gian trước, các nhà khoa học Anh đã phát hiện nicotine trong thuốc lá tuy phải chịu trách nhiệm chính về chứng nghiện thuốc, nhưng đồng thời nó cũng là một chất chống oxy hóa tự nhiên, có thể phòng ngừa các bệnh tuổi già như Parkinson và sa sút trí tuệ."Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, cụ Đặng cuối cùng mất vì bệnh Parkinson không chữa khỏi.

Việc cụ bỏ thuốc lá đột ngột khi về già, phá vỡ một cân bằng nào đó trong cơ thể, có thể có liên quan.

Nếu không, ước nguyện của cụ là đến Hong Kong đi dạo sau khi Hong Kong trở về, có lẽ đã thành hiện thực.Diệp Minh Hoa gật đầu: "Vậy anh gửi bài luận đó cho tôi xem, nếu thuyết này đáng tin cậy, tôi sẽ tìm cơ hội nhắc với cụ."Sau khi về Hong Kong, Lâm Hựu Luân vẫn luôn theo dõi động thái chuyến tuần thú phía Nam của vị lãnh đạo cấp cao.Hành động bí mật đến Bành Thành của Lâm Hựu Luân không ai biết, nhưng những lời anh nói trước mặt vị lãnh đạo cấp cao đã thực sự có tác dụng.

Vị lãnh đạo cấp cao sau đó đã nhiều lần nhắc đến vấn đề bảo vệ

quyền sở hữu trí tuệ.Dĩ nhiên, đối với một người đứng sau bức màn lịch sử như Lâm Hựu Luân, không ai sẽ biết đây là công lao của anh.Đoàn phim `《Du Long Hý Phượng》` sau nửa tháng chuẩn bị thêm, cuối cùng cũng lên đường sang Đại lục quay.

Còn kịch bản `《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》` bị Lâm Hựu Luân trả về yêu cầu viết lại, nay lại xuất hiện trên bàn làm việc của anh.Lâm Hựu Luân lần này cơ bản hài lòng với kịch bản, nhưng ở một số chi tiết cụ thể, biên kịch vẫn chưa hoàn toàn nắm bắt được ý đồ của anh.

Lần này Lâm Hựu Luân không gọi thẳng Châu Du đến, mà bảo Châu Du cử biên kịch phụ trách đến, Lâm Hựu Luân sẽ trực tiếp chỉ ra chỗ cần sửa.Khi Châu Du báo tin này cho Sài Trí Bình, cô ấy không dám tin vào tai mình.

Từ việc bất ngờ được Châu Du trọng dụng, đến việc Lâm Hựu Luân tự mình hẹn gặp, tất cả dường như xảy ra trong mơ.Châu Du không quan tâm tâm trạng Sài Trí Bình thế nào, đây là chỉ thị trực tiếp từ Lâm Hựu Luân, cô không dám chần chừ, lập tức bảo Sài Trí Bình bay đến Hong Kong ngay trong đêm.Sài Trí Bình định ngủ trên máy bay, nhưng quá phấn khích nên cứ thức mãi, chỉ chợp mắt khi máy bay sắp hạ cánh.

Lúc xuống máy bay đã hơn 5 giờ sáng, vội vàng về khách sạn ngủ một chút, bị đồng hồ báo thức đánh thức đã hơn 2 giờ chiều, còn chưa đầy một tiếng nữa là đến giờ hẹn gặp Lâm Hựu Luân.Vội vàng rửa mặt, chưa kịp ăn gì, Sài Trí Bình vội vã khoác túi ra ngoài, bắt taxi đến khách sạn đã hẹn.

Trên đường không may gặp kẹt xe, Sài Trí Bình sốt ruột đến phát khóc.

Cuối cùng không còn cách nào khác, cô đành xuống xe sớm, gần

như chạy bộ suốt quãng đường, cuối cùng cũng không đến muộn.

Mồ hôi nhễ nhại, vừa khát vừa đói, mặt mũi trang điểm cũng hỏng hết.Sài Trí Bình đứng ở sảnh khách sạn hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định vào gặp.

Dĩ nhiên, trong lòng đã chuẩn bị tâm lý Lâm Hựu Luân sẽ có ấn tượng rất tệ về mình.Bảo vệ của Lâm Hựu Luân khi xác nhận thân phận Sài Trí Bình đã nhìn cô thêm hai lần, khiến Sài Trí Bình chỉ ước có cái lỗ để chui xuống.

May mắn thay, đối phương chỉ ngạc nhiên với bộ dạng lúc này của Sài Trí Bình, sau khi xác nhận không có gì sai, liền tránh ra mời cô vào.Lâm Hựu Luân lần đầu tiên nhìn thấy Sài Trí Bình không nhận ra vị "bà trùm phim thần tượng" tương lai của Đài Loan, nhưng anh có thể cảm nhận rõ ràng tình trạng lúc này của Sài Trí Bình rất bối rối."Cô không phải là chạy bộ đến đây đấy chứ?" Lâm Hựu Luân chỉ muốn nói đùa để đối phương thư giãn, không ngờ Sài Trí Bình lại gật đầu, thừa nhận lời anh nói."Trên đường gặp kẹt xe, tôi sợ không kịp nên đành..." Sài Trí Bình nói rồi cúi đầu.Lâm Hựu Luân đẩy khăn giấy trên bàn về phía Sài Trí Bình, bảo cô lau mồ hôi trước.

Nhân viên phục vụ mang cà phê lên, Lâm Hựu Luân còn đặc biệt đổi cho Sài Trí Bình một ly trà chanh, vì anh thấy Sài Trí Bình vừa lau mồ hôi vừa lén liếm môi, trông có vẻ rất khát.Dĩ nhiên Lâm Hựu Luân không biết Sài Trí Bình ngủ quên đến nỗi chưa ăn trưa, tự nhiên không chu đáo đến mức gọi thêm đồ ăn nhẹ cho cô.

Khách sạn thường cung cấp đồ ăn nhẹ khi uống trà chiều, nhưng số lượng ít đến mức chỉ có thể dùng từ "tinh tế" để miêu tả.

Hơn nữa, trước mặt Lâm Hựu Luân, Sài Trí Bình cũng không tiện ăn hết đồ ăn nhẹ trên đĩa, rõ ràng rất đói, nhưng chỉ dám ăn từng miếng nhỏ."Kịch bản cô viết tôi đã đọc kỹ, không có vấn đề lớn,

nhưng có một chi tiết cô cần về sửa lại thật kỹ.” Lâm Hựu Luân nâng tách cà phê lên, bắt đầu nói về ý kiến sửa đổi kịch bản ` 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 ` của anh.Sài Trí Bình lập tức lấy ra một cuốn sổ nhỏ từ trong túi để ghi lại, nhưng Lâm Hựu Luân giơ tay ngăn cô lại.“Không cần ghi, những điểm cần sửa không nhiều, cô chỉ cần nghe là được...

Chủ yếu là khi Địch Nhân Kiệt và Lý Nguyên Phương thảo luận án tình, nhất định phải có câu ‘Nguyên Phương, anh thấy sao?’ Tôi không cần biết cô xử lý thế nào, nhưng nhất định phải thêm câu thoại này vào và làm nổi bật nó.”Sài Trí Bình lộ vẻ khó hiểu, nhưng không dám tùy tiện hỏi.

Lâm Hựu Luân thấy sự bối rối trong lòng Sài Trí Bình, liền giải thích thêm: “Tôi hy vọng sau khi bộ phim truyền hình này phát sóng, có thể để lại cho mọi người một ký ức đặc biệt, ví dụ như một câu thoại nào đó, vừa nghe là mọi người có thể liên tưởng ngay đến bộ phim này.”Lời giải thích này rõ ràng không thể hoàn toàn giải đáp thắc mắc trong lòng Sài Trí Bình, nhưng Lâm Hựu Luân có thể giải thích đến mức này, cô đã rất hài lòng rồi.Lâm Hựu Luân dang tay: “Được rồi, ý kiến sửa đổi tôi có thể nghĩ ra chỉ có vậy.

Sau đó cô có bất kỳ suy nghĩ hay thắc mắc nào về kịch bản phim truyền hình này, nhân cơ hội này có thể nói ra, chúng ta có thể thảo luận cùng nhau.”Hôm nay Lâm Hựu Luân khá rảnh rỗi, hơn nữa tâm trạng cũng tốt, nên mới nói những lời như vậy, nhưng Sài Trí Bình lại sững sờ ở đó.

Lẽ nào Lâm Hựu Luân đại lão xa xôi gọi cô từ Đài Loan đến Hong Kong, chỉ để cô thêm một câu thoại như vậy vào kịch bản?

Sài Trí Bình cảm thấy mình hoàn toàn hỗn loạn.Lâm Hựu Luân tưởng Sài Trí Bình ngại ngùng trước mặt mình, liền khuyến khích:

“Không sao đâu, có suy nghĩ gì cứ nói ra.”Sài Trí Bình tỉnh lại, do dự mở lời.“Anh Lâm, thật ra khi viết kịch bản này dựa theo cốt truyện và yêu cầu của anh, tôi vẫn luôn thắc mắc, Địch Nhân Kiệt đối xử với phạm nhân có phải quá nhân từ không, trong tình tiết phim không thấy ông ấy dùng hình phạt nào cả.”Trong các tiểu thuyết công án truyền thống của Âu Lạc, nhân vật chính “thanh thiên đại lão gia” đều là thần mục sáng ngời, ánh mắt như điện, đâu cần phải chú trọng “bằng chứng thu được không hợp lý không thể tin”, “lý luận suy luận logic chặt chẽ”, trực tiếp đánh một trận, phạm nhân lập tức nhận tội.

Nhưng Lâm Hựu Luân trong ` 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 ` lại quy định rõ ràng không được dùng hình, hơn nữa còn yêu cầu thể hiện “quy tắc Miranda” mang tinh thần luật pháp hiện đại.Để làm được điều này, Sài Trí Bình buộc phải trong một tình tiết, để Địch Nhân Kiệt nói với một nhân chứng thế này: “Nếu như ngươi muốn đưa ra bất kỳ lời giải thích nào về vụ án mạng này, đưa ra bất kỳ sự thật nào, ta đều rất hoan nghênh.

Tương lai một khi bị triệu đến Đại Đường làm chứng, ta sẽ viện dẫn lời ngươi làm căn cứ, giải thích án tình, để tiện sớm phá án, không biết ý ngươi thế nào?”Cảm giác này giống hệt câu nói cảnh sát Hong Kong thường nói khi bắt giữ một người: “Anh có quyền giữ im lặng, vì mỗi lời anh nói ra đều có thể trở thành bằng chứng trước tòa”, nhưng vấn đề là bối cảnh kịch bản là Âu Lạc cổ đại, Sài Trí Bình thực sự không nghĩ ra làm như vậy có gì cần thiết.Sài Trí Bình không biết vấn đề này của cô đã khiến Lâm Hựu Luân đánh giá cô cao hơn trong lòng.“Câu hỏi này hay lắm!” Lâm Hựu Luân uống một ngụm cà phê, bắt đầu giải thích: “Tra tấn bức cung là một hình thức thực tiễn tư pháp hợp lý và phổ biến từ xưa đến nay ở Âu Lạc, Địch Nhân Kiệt sống ở thời Đường đương nhiên không thể tránh khỏi.

Đây là suy nghĩ mà khán giả phương Đông có thể có, nhưng khán

giả phương Tây thì chưa chắc đã nghĩ như vậy.”Lâm Hựu Luân đặt cà phê xuống, nói tiếp: “Tiểu thuyết gốc của Cao La Bội sở dĩ được phương Tây ưa chuộng như vậy là vì ông ấy rất chú trọng những vấn đề này.

Cô có nhận ra trong tiểu thuyết của ông ấy tổng cộng chỉ xuất hiện một lần dùng hình, mà còn được xử lý làm mờ nhạt không?

Nếu chỉ quay cho khán giả phương Đông xem, tôi căn bản không cần phải cải biên tiểu thuyết của Cao La Bội, tự mình tìm một số câu chuyện để làm cốt truyện cũng được.

Cải biên tiểu thuyết của Cao La Bội, thực ra là muốn xem liệu có thể tận dụng ảnh hưởng của tiểu thuyết gốc để khán giả phương Tây cũng yêu thích bộ phim truyền hình này không.”Sài Trí Bình nhìn Lâm Hựu Luân như nghe thiên thư.

Nếu là người khác nói những lời này, cô chắc chắn sẽ chế giễu đối phương, nhưng Lâm Hựu Luân nói những lời này, cô chỉ thấy hơi kinh ngạc.“Dĩ nhiên đây chỉ là một suy nghĩ của tôi, có thành công hay không tôi cũng không rõ.

Còn về việc bảo cô thêm câu thoại kia vào, hoàn toàn là sở thích cá nhân của tôi.” Lâm Hựu Luân nhún vai, anh cũng không biết tại sao mình lại nói nhiều như vậy.“À, quên hỏi tên cô.”“Sài Trí Bình.”“Chào cô Sài!” Lâm Hựu Luân vô thức đưa tay ra muốn bắt tay với Sài Trí Bình, nhưng hành động này mới làm được một nửa thì đột nhiên dừng lại.“Cô nói cô tên Sài Trí Bình?” Lâm Hựu Luân hơi không chắc chắn hỏi lại một lần nữa.Sài Trí Bình gật đầu vẻ khó hiểu, thực sự không hiểu tại sao Lâm Hựu Luân lại hỏi như vậy.“Tôi biết một người khác cũng có tên y hệt cô.” Lâm Hựu Luân từ biểu cảm của Sài Trí Bình nhận ra sự thất thố của mình, lập tức bịa ra một cái cớ.

Trong lòng anh thầm cảm thán thế giới này thật nhỏ bé, vậy mà lại

để anh gặp được vị "bà trùm phim thần tượng" tương lai của Đài Loan.Sài Trí Bình thì chấp nhận lời giải thích này.

Sau khi nói chuyện nhiều với Lâm Hựu Luân, bụng cô đã đói cồn cào.

Ý niệm duy nhất trong đầu cô lúc này là cuộc gặp này mau chóng kết thúc."Nếu có cơ hội độc lập sản xuất một bộ phim truyền hình, cô có muốn thử không?" Lâm Hựu Luân thử hỏi, rồi lập tức bổ sung: "Dĩ nhiên, tôi nói là nếu thôi."Lời của Lâm Hựu Luân vang vọng trong tai Sài Trí Bình, trong vài giây ngắn ngủi đó, cả người cô hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ, cứ ngây người ngồi đó.Lâm Hựu Luân không quan tâm Sài Trí Bình có phản ứng gì sau khi nghe những lời đó, anh lấy ra một danh thiếp đưa vào tay Sài Trí Bình: "Đây là thông tin liên hệ của tôi, bất kỳ vấn đề nào liên quan đến kịch bản, cô đều có thể trực tiếp tìm tôi...

Có thể một ngày nào đó tôi có việc cũng sẽ trực tiếp tìm cô, cô cứ chuẩn bị tinh thần."Sài Trí Bình bên này còn chưa hoàn toàn phản ứng kịp, Lâm Hựu Luân đã đứng dậy chuẩn bị rời đi.Sài Trí Bình vội vàng đứng dậy, gọi từ phía sau: "Anh Lâm, nếu có cơ hội như anh vừa nói, tôi sẵn lòng thử!"Lâm Hựu Luân quay đầu lại, mỉm cười gật đầu với Sài Trí Bình, sau đó thanh toán và rời đi.Sài Trí Bình nắm chặt danh thiếp Lâm Hựu Luân đưa, nhìn bóng lưng anh biến mất ở cửa khách sạn, cảm giác đói bụng lúc này mới quay trở lại cơ thể cô.Nhớ lại những gì vừa xảy ra, Sài Trí Bình không biết sao mình lại có dũng khí lớn đến thế mà nói những lời như vậy với Lâm Hựu Luân.

Trước đây cô căn bản không có bất kỳ kinh nghiệm sản xuất phim truyền hình nào, lẽ nào đây chính là "vô tri nên vô úy" mà người ta thường nói?Lâm Hựu Luân ngồi trong xe, một tay ôm cánh tay, một tay chống cằm, đây là động tác quen thuộc của anh khi suy nghĩ.

Những người xung quanh đều biết trong trạng thái này không thể tùy tiện làm phiền anh.Đã gặp Sài Trí Bình, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không bỏ qua vị "bà trùm phim thần tượng" tương lai này, chỉ là nên sử dụng Sài Trí Bình như thế nào, anh vẫn còn hơi do dự."A Kiệt, cậu gọi điện cho Mã Vinh Thành, bảo anh ta tìm xem ở Nhật Bản có một bộ truyện tranh tên là `《Hoa Dạng Nam Tử》` không...

Ờ, đó là một bộ truyện tranh thiếu nữ." Lời bổ sung sau của Lâm Hựu Luân đã hoàn toàn tiết lộ lý do tại sao anh không tự mình gọi điện cho Mã Vinh Thành.

Với thân phận của anh mà đi hỏi về một bộ truyện tranh thiếu nữ, điều này ít nhiều cũng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.A Kiệt không nghĩ nhiều, lập tức lấy điện thoại di động gọi cho Mã Vinh Thành, sau khi điện thoại kết nối, anh thuật lại nguyên văn lời của Lâm Hựu Luân.

Dĩ nhiên, anh không nói những lời này là do Lâm Hựu Luân nói."Sao cậu cũng biết bộ truyện tranh này?" Giọng Mã Vinh Thành trong điện thoại đầy ngạc nhiên.A Kiệt bịt ống nghe lại, quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân, sau khi nhận được ý của Lâm Hựu Luân, anh mới bình tĩnh tiếp tục hỏi Mã Vinh Thành lý do cụ thể."Anh Lâm chẳng phải vẫn luôn rất coi trọng sự phát triển của truyện tranh Nhật Bản, bảo tôi chú ý chiêu mộ một số tác giả truyện tranh Nhật Bản sao?

Chương 690

Tôi đã thành lập một công ty ở Nhật Bản dưới danh nghĩa công ty Thiên Hạ Truyện Tranh, hiện tại đã có 7 tác giả truyện tranh gia nhập.

Tác giả của bộ `《Hoa Dạng Nam Tử》` mà cậu nói, Thần Vĩ Diệp Tử, trùng hợp lại là người của công ty tôi." Mã Vinh Thành giải thích sự tình, A Kiệt lại thuật lại nguyên văn cho Lâm Hựu Luân biết.Lâm Hựu Luân nhận lấy điện thoại di động, nói một câu: "Mã Tử, tôi là Lâm Hựu Luân."Mã Vinh Thành trước đó nói chuyện điện thoại với thái độ rất tùy ý, nhưng vừa nghe thấy giọng Lâm Hựu Luân, thái độ lập tức nghiêm túc hẳn lên, giọng điệu cũng trở nên cung kính hơn rất nhiều.Những "tiên đoán" của Lâm Hựu Luân về thị trường truyện tranh đã lần lượt ứng nghiệm trong mấy năm qua, điều này khiến Mã Vinh Thành ngày càng tâm phục khẩu phục Lâm Hựu Luân."Mã Tử, vừa nãy A Kiệt hỏi cậu bộ truyện tranh đó đã xuất bản ở Nhật Bản chưa?""Đang được đăng nhiều kỳ trên tạp chí truyện tranh `《Margaret》`, tập đơn đã xuất bản đến quyển thứ 8, doanh số đã vượt quá 3 triệu bản.

Theo đà phát triển này, chắc chắn sẽ giành được vị trí truyện tranh thiếu nữ bán chạy số một Nhật Bản.""Vậy bản quyền của bộ truyện tranh này thì sao?""Do chúng ta và tác giả truyện tranh đồng sở hữu.""Tức là chỉ cần thuyết phục tác giả đó, tôi muốn cải biên bộ truyện tranh này thành phim truyền hình thì không có vấn đề gì nữa phải không?" Nhắc đến lời này, Mã Vinh Thành ở đầu dây bên kia sững sờ một chút, ngay sau đó liền hiểu ý của Lâm Hựu Luân."Không vấn đề gì, tôi sẽ đích thân đến Nhật Bản nói chuyện với cô Thần Vĩ Diệp Tử.

Nếu biết anh Lâm muốn cải biên bộ truyện tranh này, tôi nghĩ cô

ấy nhất định sẽ cảm thấy rất vinh dự.”Lâm Hựu Luân muốn chính là kết quả này: “Vậy làm phiền cậu đi một chuyến rồi.”Đặt điện thoại xuống, Lâm Hựu Luân lại tiếp tục trở về trạng thái suy nghĩ ban nãy.

Gặp Sài Trí Bình là một bất ngờ, mà tác giả của `《Hoa Dạng Nam Tử》` lại là tác giả dưới trướng công ty truyện tranh do chính anh đầu tư cùng Mã Vinh Thành lại là một bất ngờ khác.

Hai bất ngờ này cộng lại đã đủ để Lâm Hựu Luân hạ quyết tâm quay bộ phim truyền hình đó.Bộ phim truyền hình mà Lâm Hựu Luân nghĩ đến, tự nhiên chính là `《Lưu Tinh Hoa Viên》` (Vườn Sao Băng) nổi tiếng khắp Đông Nam Á sau này.Bản quyền kịch bản, nhà sản xuất cả hai đều đã ổn, nhưng vấn đề diễn viên lại khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy hơi khó xử.

Bốn chàng trai đẹp trai trong bản gốc, lớn nhất cũng chỉ mười ba mười bốn tuổi, căn bản không thể tìm họ để quay bộ phim truyền hình này.

Điều này đặt ra vấn đề phải chọn lại diễn viên cho `《Lưu Tinh Hoa Viên》`.Lâm Hựu Luân trầm tư một lát, rồi đột nhiên hỏi: “A Kiệt, Lâm Chí Dĩnh về Đài Loan chưa?”“Đã về trước Tết Nguyên Đán rồi, cậu ấy chỉ ở Hong Kong mười ngày.” A Kiệt đáp.“Vậy những ngày đó Hong Kong chắc hẳn rất náo nhiệt nhỉ?” Lâm Chí Dĩnh tuy là ca sĩ dưới trướng Phi Điệp Xướng Phiến, nhưng Lâm Hựu Luân không đặc biệt chú ý đến tin tức của cậu ấy ở Hong Kong.

“Cơn lốc nhỏ” bây giờ tuy rất nổi tiếng, nhưng vẫn chưa đến mức khiến Lâm Hựu Luân phải chú ý.“Vì cậu ấy, tối thứ sáu tuần đó vé vào cửa `《Hoan Lạc Kim Tiêu》` bị phe vé đẩy lên 500 tệ một tấm, trước đây vé chương trình này đều miễn phí.

Còn đài Thương bên kia đón cậu ấy từ Vô Tuyến sang làm chương trình, vì người hâm mộ trên đường quá cuồng nhiệt, chỉ đành

để xe chuyên dụng chở cậu ấy đến một công viên ở Cửu Long Đường trước, rồi chuyển sang một xe khác, dùng kế "điệu hổ ly sơn" mới vào được." A Kiệt kể lại kinh nghiệm của Lâm Chí Dĩnh ở Hong Kong những ngày đó, bây giờ vẫn còn cảm thấy khó tin.Lâm Hựu Luân nghe xong cũng không cảm thấy quá lạ, vì trên người Lâm Chí Dĩnh, thực ra đã sơ bộ thể hiện một số đặc điểm của một thần tượng: nổi tiếng nhanh chóng, sau đó bùng nổ, nhưng vài năm sau độ nổi tiếng sẽ giảm rõ rệt, đặc biệt là sau khi Lâm Chí Dĩnh chọn đi nghĩa vụ quân sự, sau khi trở lại sẽ khó mà lấy lại được mức độ nổi tiếng như hiện tại.

Điều này hoàn toàn khác với việc Tứ Đại Thiên Vương từ từ nổi tiếng, danh tiếng và ảnh hưởng liên tục tăng lên."Cậu nói tôi tìm Lâm Chí Dĩnh đóng một vai phụ trong phim truyền hình, với danh tiếng hiện tại của cậu ấy, cậu ấy có đồng ý không?"Lâm Hựu Luân hỏi một cách đột ngột, A Kiệt cũng hơi lúng túng."Lâm Chí Dĩnh và Phi Điệp Xướng Phiến chỉ ký hợp đồng ca sĩ, hợp đồng phim ảnh của cậu ấy chắc hẳn ký với công ty Trường Hoành Ảnh Thị của Ngô Đôn.

Với danh tiếng hiện tại của Lâm Chí Dĩnh, nếu chỉ đóng một vai phụ, cho dù cậu ấy đồng ý, Ngô Đôn cũng chưa chắc đã đồng ý...

Dĩ nhiên, ông chủ tự mình tìm Ngô Đôn nói chuyện, ông ấy chắc vẫn sẽ nể mặt.""Tức là bên đó sẽ đồng ý, nhưng rất miễn cưỡng?" Lâm Hựu Luân trầm ngâm nói.A Kiệt gật đầu, đó chính là ý của anh ta."Vậy thì thôi vậy, quả ép không ngọt, tìm cậu ấy đóng vai phụ, tôi đoán các diễn viên chính khác cũng sẽ bị áp lực." Lâm Hựu Luân lẩm bẩm nói.A Kiệt ngồi ở ghế phụ nghe mà mịt mờ, chỉ đại khái biết Lâm Hựu Luân đang nói về diễn viên cho một bộ phim truyền hình, còn lại thì không biết gì cả.Lâm Hựu Luân lại nhớ ra một chuyện: "Vậy Tiểu Hổ Đội thì sao?

Ba cậu bé đó dạo này thế nào rồi?""Họ dạo này cũng khá nổi tiếng, chỉ là không khoa trương như Lâm Chí Dĩnh." A Kiệt đáp.Lâm

Hựu Luân gật đầu, trong lòng đã có một ý tưởng mơ hồ.“Tìm ba người của Tiểu Hổ Đội đi quay phim truyền hình?” Bành Quốc Hoa nhìn Trương Hiểu Yến với vẻ mặt nghiêm túc, lắc đầu nói: “Không được, ba đứa chúng nó bây giờ nên chuyên tâm phát triển ở làng ca nhạc, củng cố thành tích hiện tại, chứ không phải để những chuyện khác làm phân tâm.”Trương Hiểu Yến bất lực nhún vai, cười khổ nói: “Nhưng đây là ý của anh Lâm, tôi và anh đều không có cách nào từ chối.”“Vậy tôi sẽ đi nói chuyện với anh Lâm, khuyên anh ấy từ bỏ ý định này.” Bành Quốc Hoa khi cố chấp, không phải một hai câu khuyên là có thể thay đổi ý định của anh ta.Trương Hiểu Yến rất hiểu tính khí của Bành Quốc Hoa, nên cô cũng không khuyên nữa.

Để Bành Quốc Hoa đi tìm Lâm Hựu Luân nói chuyện cũng tốt, dù sao kết quả cũng chỉ là Bành Quốc Hoa thỏa hiệp, hoặc Lâm Hựu Luân bị thuyết phục – khả năng sau rất nhỏ.Bành Quốc Hoa cũng không nói đùa, anh ta lập tức chuẩn bị gọi điện thoại nhờ trợ lý đặt vé máy bay đi Hong Kong, nhưng Trương Hiểu Yến đã ngăn anh ta lại.“Không cần phiền phức chạy đến Hong Kong, anh Lâm đang ở Đài Loan, đây là địa chỉ khách sạn và số điện thoại phòng của anh ấy.” Trương Hiểu Yến lấy ra một mảnh giấy nhỏ, cô đã đoán trước được kết quả khi nói chuyện này với Bành Quốc Hoa, nên đã chuẩn bị trước.Bành Quốc Hoa cầm mảnh giấy, ngược lại không vội vàng đi tìm Lâm Hựu Luân ngay, vì trong lòng anh ta vừa nảy ra một thắc mắc khác.

“Tất cả những chuyện này, không phải đều là sự sắp xếp của anh Lâm đấy chứ?”“Anh đoán đúng rồi sao?” Trương Hiểu Yến gật đầu: “Anh Lâm biết anh có thể sẽ không đồng ý, nên trước tiên để tôi đến nói chuyện với anh, nếu tôi không thuyết phục được anh, thì anh ấy sẽ tự mình thuyết phục anh.”Bành Quốc Hoa cười gượng: “Anh Lâm đúng là hiểu tôi.”Trương Hiểu Yến nghiêm túc nhìn Bành Quốc Hoa:

“Vậy nên, tôi nghiêm túc đề nghị anh vẫn không nên đi.

Anh Lâm đã đoán được phản ứng của anh, những vấn đề anh lo lắng anh ấy đương nhiên cũng đã nghĩ đến rồi.

Anh ấy tìm anh qua chỉ là để xoa dịu cảm xúc của anh thôi, quyết định anh ấy đã đưa ra chắc chắn sẽ không thay đổi...

Thực ra ca sĩ lấn sân sang diễn xuất cũng không nghiêm trọng như anh nghĩ.

Trương Vũ Sinh chẳng phải là một ví dụ rất tốt sao?

Kể từ khi đóng `《Ngã Đích Dã Man Nữ Hữu》`, danh tiếng của anh ấy có thể nói là tăng vọt, điều này anh không thể phủ nhận đúng không?”Bành Quốc Hoa nhìn Trương Hiểu Yến một cách nghiêm túc: “Bây giờ tôi cuối cùng cũng hiểu rồi, cô căn bản là đến làm thuyết khách cho anh Lâm.”Trương Hiểu Yến nhún vai: “Không còn cách nào khác, anh Lâm bây giờ không chỉ là ông chủ của anh, mà còn là ông chủ của tôi nữa.

Ông chủ đã chỉ thị công việc, lẽ nào tôi có thể từ chối?”Bành Quốc Hoa cũng không nói gì nữa, anh và Trương Hiểu Yến tuy mới chính thức kết hôn không lâu, nhưng đã quen biết nhau nhiều năm, giữa họ có chút ăn ý này.“Tuy đã biết kết quả, nhưng vẫn phải đi một chuyến, nếu không thì không phải phong cách của anh.” Trương Hiểu Yến vỗ đùi đứng dậy: “Tối nay ông Khâu Phúc Sinh, cổ đông lớn của TVBS tại Đài Loan, mời anh Lâm, tôi cũng nhận được lời mời, anh đi cùng tôi nhé.”Bữa tiệc tối Khâu Phúc Sinh tổ chức cho Lâm Hựu Luân, gián tiếp chính là một buổi diễn tập trước để chúc mừng TVBS khai trương tại Đài Loan.Thảm đỏ được trải ở cửa khách sạn, phóng viên đứng hai bên, nhiều nhân viên bảo an duy trì trật tự tại hiện trường.

Những nhân vật có tiếng tăm trong giới nghệ sĩ Đài Loan cơ bản đều có mặt tại bữa tiệc.Là nhân vật chính của bữa tiệc tối nay, Lâm

Hựu Luân đương nhiên bị đủ loại người vây quanh.

Những người này có người đến chúc mừng, có người đến kết giao quan hệ, cũng có người đến thăm dò tin tức.

Lâm Hựu Luân bận rộn ứng phó, công việc chính lại không để ý đến.Hầu Hiếu Hiền hôm nay cũng được mời đến bữa tiệc, nhưng ông không đến góp vui, mà đứng một bên lặng lẽ quan sát.

Trước giữa thập niên 80, điện ảnh Đài Loan vẫn có chút khả năng chống đỡ trước phim Hong Kong, nhưng kể từ khi Lâm Hựu Luân tích hợp các rạp chiếu phim Hong Kong, bắt đầu sản xuất những bộ phim bom tấn Hong Kong gây hiệu ứng thị trường kinh người, thị trường điện ảnh Đài Loan đã hoàn toàn trở thành sân sau của phim Hong Kong.

Mười tác phẩm có doanh thu phòng vé cao nhất trong năm đều là sản phẩm của Hong Kong, thỉnh thoảng có một bộ phim do công ty điện ảnh Đài Loan sản xuất, cũng là hợp tác với các nhà làm phim Hong Kong.May mắn thay, những năm gần đây các bộ phim bom tấn Hong Kong không chỉ rất thành công ở Đông Nam Á, thậm chí ngay cả thị trường Bắc Mỹ cũng thường xuyên thấy bóng dáng chúng công thành chiếm đất.

Điều này cuối cùng cũng an ủi được không ít nhà làm phim Đài Loan: khán giả Mỹ còn bắt đầu chấp nhận phim Hong Kong, khán giả Đài Loan thích phim Hong Kong cũng là điều dễ hiểu.Trong lĩnh vực điện ảnh, Đài Loan căn bản không thể dũng cảm đối đầu trực diện với điện ảnh Hong Kong, mà kẻ chủ mưu của tất cả những điều này chính là Lâm Hựu Luân, người đang được mọi người vây quanh như sao sáng vây trăng ở trung tâm bữa tiệc.Hầu Hiếu Hiền thở dài một hơi.

Sau điện ảnh, Lâm Hựu Luân lại nhắm đến ngành công nghiệp

truyền hình Đài Loan, không biết lần này "ba đài lớn" của Đài Loan có thể chống đỡ được không.

Tại hiện trường bữa tiệc, biểu cảm trên mặt đại diện của Hoa Thị, Trung Thị, Đài Thị đều không được tốt, tình hình xem ra cũng không mấy lạc quan."Đạo diễn Hầu sao lại đứng một mình ở đây thở dài?" Một giọng nói từ phía sau truyền đến, Hầu Hiếu Hiền quay đầu lại, thấy Dương Đăng Khuê cầm một ly rượu đi về phía ông."Ông chủ Dương, chúc mừng công ty sản xuất 'Liên Ý' của anh thành lập." Hầu Hiếu Hiền nâng ly rượu lên."Đạo diễn Hầu khách sáo quá, tôi cũng chỉ góp vốn thôi." Dương Đăng Khuê xua tay, miệng nói không có gì, nhưng sự vui mừng trong mắt thì không thể giấu được.Hầu Hiếu Hiền mỉm cười gật đầu, cạn ly với Dương Đăng Khuê, sau đó ánh mắt lại quay trở lại Lâm Hựu Luân ở giữa bữa tiệc.Lúc này bữa tiệc đã bắt đầu được một lúc, những người vây quanh Lâm Hựu Luân cũng đã tản bớt.

Hầu Hiếu Hiền lúc này mới chú ý, bạn gái của Lâm Hựu Luân tối nay hơi lạ mặt, nhưng người rất đẹp."Cô gái đó tên Tiêu Tường, trước đây từng đóng vài bộ phim, có lẽ đạo diễn Hầu không để ý lắm.

Có lẽ vì luôn làm người mẫu quảng cáo, nên danh tiếng bản thân cũng không lớn lắm." Dương Đăng Khuê giới thiệu cho Hầu Hiếu Hiền bên cạnh, ánh mắt lại không ngừng dán vào bờ vai trắng nõn lộ ra ngoài váy dạ hội của Tiêu Tường.

Không thể không nói, những người phụ nữ xuất hiện bên cạnh Lâm Hựu Luân đều là những tuyệt sắc giai nhân chọn lọc trong vương miện.Hầu Hiếu Hiền trong lòng cũng có suy nghĩ tương tự, dĩ nhiên ông chỉ đứng ở góc độ thuần túy thưởng thức."Anh Lâm lần này đưa cô ấy đến Đài Loan, là chuẩn bị lăng xê cô ấy làm nữ chính trong phim kiếm hiệp Cổ Long, vai diễn đã được định sẵn rồi." Dương Đăng Khuê là cổ đông của công ty sản xuất "Liên Ý", nên nắm rõ những

tình hình này.Ngay khi Dương Đăng Khuê và Hầu Hiếu Hiền đang nói chuyện này, Khâu Phúc Sinh dẫn một người phụ nữ ba mươi mấy tuổi đến bên cạnh Lâm Hựu Luân.“Anh Lâm, tôi xin giới thiệu một chút, đây là cô Cát Hồng Phúc, nhà sản xuất của Trung Thị Đài Loan.”Khâu Phúc Sinh và Cát Hồng Phúc đã quen biết từ rất sớm.

Trong kế hoạch ban đầu của Khâu Phúc Sinh, ông định mời Cát Hồng Phúc về TVBS phụ trách mảng chương trình tạp kỹ, nhưng bên Lâm Hựu Luân đã liên hệ được với Trương Hiểu Yến, nên Khâu Phúc Sinh đã từ bỏ ý định ban đầu.Chuyện này không ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai người.

Cát Hồng Phúc tuy không còn ý định chuyển sang TVBS phát triển, nhưng cũng nhận ra tương lai ngành truyền hình Đài Loan sẽ không còn là cục diện “ba đài lớn” độc bá nữa.

Sự gia nhập của TVBS chỉ là một khởi đầu, sau này chắc chắn sẽ có thêm nhiều giấy phép truyền hình được cấp.Từ góc độ này, Cát Hồng Phúc mới nghĩ đến việc tiếp tục giữ quan hệ tốt với Khâu Phúc Sinh, biết đâu sau này cô tự thành lập đài truyền hình, còn có thể hợp tác với TVBS.

Còn việc tìm Khâu Phúc Sinh giúp giới thiệu cô với Lâm Hựu Luân, thì lại có một ý định khác.

Lâm Hựu Luân là cổ đông lớn nhất của TVBS thì đúng, nhưng Cát Hồng Phúc còn coi trọng hơn vị trí của Lâm Hựu Luân trong giới điện ảnh, bởi vì ngoài là nhà sản xuất truyền hình, Cát Hồng Phúc còn có một thân phận khác là quản lý nghệ sĩ.

Nếu nghệ sĩ dưới trướng cô có thể nhận được một vai trong bộ phim do Lâm Hựu Luân đầu tư, chắc chắn sẽ có sự giúp đỡ rất lớn cho sự phát triển tương lai.Khâu Phúc Sinh một mặt quen biết Cát Hồng Phúc, mặt khác cũng vì “thất hứa” trước đó mà cảm thấy mình

nợ Cát Hồng Phúc một ân tình, nên cũng rất nhiệt tình giới thiệu cô với Lâm Hựu Luân.Lâm Hựu Luân ban đầu sau khi nghe Khâu Phúc Sinh giới thiệu nhiệt tình, chỉ đơn giản bắt tay Cát Hồng Phúc, nói một tiếng "hân hạnh" rồi không có biểu hiện gì khác.

Trong lúc đó, trợ lý A Kiệt đi vào, thì thầm vào tai Lâm Hựu Luân hai câu, Lâm Hựu Luân gật đầu, sau đó nhìn Cát Hồng Phúc với vẻ mặt hơi khác."Cô Cát dưới trướng có một diễn viên tên là Kim Thành Vũ phải không?"Cát Hồng Phúc hơi sững sờ, vẻ mặt hoang mang gật đầu."Tuyệt quá, tôi vừa hay có một lời thỉnh cầu không phải phép, mong cô Cát có thể tạo điều kiện."Thái độ đột nhiên trở nên khách khí của Lâm Hựu Luân khiến Cát Hồng Phúc có chút thụ sủng nhược kinh, dĩ nhiên cô nhanh chóng bình tĩnh lại, nhận ra tất cả những điều này rất có thể liên quan đến Kim Thành Vũ mà Lâm Hựu Luân vừa hỏi."Anh Lâm cứ nói.""Tôi có một bộ phim truyền hình, vai nam thứ hai hiện tại vẫn đang bỏ trống, tôi muốn mời Kim Thành Vũ đóng vai này, không biết cô Cát có đồng ý không?"Cát Hồng Phúc nhanh chóng liếc nhìn Khâu Phúc Sinh, Khâu Phúc Sinh ngầm lắc đầu, ý nói bản thân ông cũng không rõ chuyện này.Cát Hồng Phúc trầm ngâm một lát: "Anh Lâm, tôi mạn phép hỏi một câu, bộ phim truyền hình mà anh nhắc đến có phải sau này sẽ phát sóng trên TVBS không?""Cô Cát nói đúng." Lâm Hựu Luân gật đầu thừa nhận điều này.Cát Hồng Phúc hỏi thêm: "Dĩ nhiên là thế, nhưng với tình hình hiện tại, TVBS là truyền hình cáp, còn ba đài kia là truyền hình không dây (mặt đất), thị trường có sự phân biệt.

Hơn nữa còn có câu nói này, cô Cát chắc chắn đã nghe qua, là Thủ tướng Anh Churchill nói: Trên đời này không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn.

Đứng ở góc độ nhà sản xuất của Trung Thị, chuyện này có thể sẽ gây ra một số ảnh hưởng bất lợi cho cô, nhưng đứng ở góc độ người

quản lý nghệ sĩ, tôi khẳng định cô sẽ thu được lợi ích lớn từ lần hợp tác này." Lâm Hựu Luân tỏ ra rất tự tin và mạnh mẽ, vì anh không cho rằng Cát Hồng Phúc có khả năng từ chối anh trong chuyện này.

Làm vậy sẽ không mang lại lợi ích gì cho Cát Hồng Phúc, trong khi hợp tác lại có thể mang lại lợi nhuận rất lớn cho cô.

Khâu Phúc Sinh thấy Cát Hồng Phúc còn đang do dự, liền nói thêm một câu: "Tôi có mối quan hệ khá tốt với Chủ tịch Trần Kiệt của Trung Thị, cô có cần tôi giúp gọi một tiếng không?" Cát Hồng Phúc ban đầu khá động lòng với đề nghị này, nhưng sau đó nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Các nghệ sĩ dưới trướng cô ta đa số không có quan hệ gì với Trung Thị, hơn nữa, nếu là một người quản lý mà ngay cả chút bản lĩnh này cũng không có, chắc chắn sẽ bị người ta xem thường.

Sau khi quyết định, Cát Hồng Phúc nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, bắt đầu đàm phán với Lâm Hựu Luân với tư cách là quản lý của Kim Thành Vũ. "Anh Lâm, A Vũ là một nghệ sĩ mà tôi rất xem trọng, thật ra tôi còn hy vọng cậu ấy có thể phát triển trong lĩnh vực điện ảnh hơn…" Lâm Hựu Luân nhấp một ngụm rượu vang nhỏ, mỉm cười hỏi: "Cô Cát chắc không muốn Kim Thành Vũ mãi mãi chỉ đóng phim Đài Loan chứ?" Cát Hồng Phúc hơi sững người, lập tức hiểu ý trong lời nói của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân chỉ cần một câu nói, cả đời Kim Thành Vũ sẽ vô duyên với điện ảnh Hong Kong, cũng có nghĩa là Kim Thành Vũ sau này có cố gắng thế nào đi nữa, cũng sẽ chỉ là một diễn viên hạng hai.

Cát Hồng Phúc nhất thời hoảng loạn, một lúc sau mới lắp bắp nói: "Đương nhiên… không phải." Lâm Hựu Luân hài lòng gật đầu: "Vậy là cô Cát đã đồng ý rồi?" Cát Hồng Phúc trong lòng rất rối rắm, cô ta biết nếu mình từ chối Lâm Hựu Luân, đừng nói tiền đồ của Kim

Thành Vũ sẽ bị ảnh hưởng, có lẽ ngay cả công ty quản lý của mình ở Đài Loan cũng khó mà tồn tại được.

Lâm Hựu Luân sẽ không trực tiếp đưa tay can thiệp vào Đài Loan, nhưng chỉ cần mạch sống của điện ảnh Hong Kong vẫn nằm trong tay anh, thì bên Đài Loan sẽ có vô số nhà sản xuất sẵn sàng chủ động tìm đến hợp tác với anh.

Mạng lưới lợi ích này trói buộc quá nhiều người, trong số đó chỉ cần một người bất kỳ đứng ra, cũng đủ khiến Cát Hồng Phúc khốn đốn một thời gian dài.

Lâm Hựu Luân vuốt ve ly rượu trong tay, chất lỏng màu hồng ngọc lắc lư trong ly chân cao trong suốt. "Lần này bộ phim truyền hình này sẽ do ba thành viên của Tiểu Hổ Đội đóng chính cùng với Kim Thành Vũ, và tôi sẽ dành vị trí nam chính thứ hai cho Kim Thành Vũ… Tôi không thích ép buộc người khác, nên cô Cát có thể cân nhắc thêm, hãy cho tôi câu trả lời trước khi bữa tiệc kết thúc." *** Trương Hiểu Yến và Bành Quốc Hoa ứng phó xong với những người quen ở bữa tiệc, đang thưởng thức đồ ngọt ở bàn thức ăn tự chọn.

Trương Hiểu Yến đột nhiên kéo áo Bành Quốc Hoa quay người lại, như thể đang né tránh ai đó. "Sao vậy?" Bành Quốc Hoa quay đầu lại, thấy một bóng dáng quen thuộc đi ngang qua.

Đợi đối phương đi qua, Trương Hiểu Yến mới hạ giọng giải thích: "Là Cát Hồng Phúc, em không muốn gặp cô ta." Trương Hiểu Yến và Cát Hồng Phúc đều là nhà sản xuất chương trình giải trí vàng của Đài Loan.

Hơn nữa, vì một người làm việc cho Hoa Thị, một người làm việc cho Trung Thị, các chương trình họ chủ trì sản xuất thường xuyên cạnh tranh nhau, nên mối quan hệ giữa hai người không mấy tốt đẹp.

Lần này có tin đồn Khâu Phúc Sinh có ý định mời Cát Hồng Phúc

sang phụ trách sản xuất chương trình giải trí của TVBS, nhưng sau đó vì Lâm Hựu Luân xem trọng Trương Hiểu Yến hơn nên mới thôi.

Chương 691

Vì chuyện này, mối quan hệ giữa hai người có thể nói là xuống đến mức đóng băng, gặp nhau ở bữa tiệc mà tránh mặt không chào hỏi cũng rất bình thường.

Bành Quốc Hoa nhìn theo hướng Cát Hồng Phúc vừa đi tới, thấy Lâm Hựu Luân đang trò chuyện vui vẻ với Dương Đăng Khuê và Hầu Hiếu Hiền, bên cạnh còn có một cô gái cao ráo xinh đẹp, trông có vẻ là bạn đồng hành của Lâm Hựu Luân tối nay.

Bành Quốc Hoa nhắc nhở Trương Hiểu Yến bên cạnh: "Xem ra Cát Hồng Phúc vừa rồi chắc là đã nói chuyện với anh Lâm một lúc." Trương Hiểu Yến lại tỏ vẻ rất thoải mái, bĩu môi nói: "Cát Hồng Phúc và Khâu Phúc Sinh quen nhau từ rất sớm, Khâu Phúc Sinh giới thiệu cô ta cho anh Lâm biết cũng rất bình thường." "Thế chúng ta đi qua đó chứ?" Bành Quốc Hoa trong lòng vẫn còn bận tâm chuyện thuyết phục Lâm Hựu Luân từ bỏ việc tìm Tiểu Hổ Đội đóng phim truyền hình.

Trương Hiểu Yến quay đầu nhìn sang bên đó, thấy Lâm Hựu Luân đang cụng ly uống rượu với Dương Đăng Khuê và Hầu Hiếu Hiền, trông có vẻ đã nói chuyện gần xong, liền gật đầu, một tay khoác tay Bành Quốc Hoa, một tay nâng ly rượu, vừa định đi tới thì bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc. "Hiểu Yến, cô cũng đến dự tiệc này à?" Trương Hiểu Yến quay đầu lại, trên mặt lập tức lộ ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ: "Đạo diễn Thái, sao lại là anh!" Người đó cười ha hả: "Không ngờ tôi cũng được mời đến dự tiệc này chứ hả?" "Không phải ạ, chỉ là đã nhiều năm không gặp đạo diễn Thái, có chút bất ngờ thôi." Trương Hiểu Yến kéo Bành Quốc Hoa lại, giới thiệu với ông: "Vị này là đạo diễn Thái Minh Dương, anh chắc chắn biết ông ấy." Bành Quốc Hoa bắt tay Thái Minh Dương, nhưng ánh mắt

lại dừng lại trên người thanh niên đứng cạnh Thái Minh Dương, có vẻ ngoài giống ông ấy đến bảy tám phần: "Vị này là?" "Đây là con trai tôi, Thái Kiến Huân." Thái Minh Dương vừa giới thiệu vừa nháy mắt ra hiệu cho con trai.

Thái Kiến Huân hiểu ý, chủ động bước ra chào hỏi Trương Hiểu Yến và Bành Quốc Hoa. "Chị Hiểu Yến, anh Quốc Hoa!" Trương Hiểu Yến có ấn tượng tốt về Thái Kiến Huân, chủ động hỏi về nghề nghiệp hiện tại của cậu ta: "Trước đây nó từng đóng vài bộ phim, nhưng mãi không có thành tích gì, sau đó tôi mới bảo nó đổi nghề theo tôi học làm đạo diễn, hai năm nay vẫn luôn giúp tôi làm trợ lý." Thái Minh Dương tiếp lời, trả lời.

Trương Hiểu Yến gật đầu: "Đạo diễn Thái tự mình chỉ dạy, chắc chắn con nhà tông không giống lông cũng giống cánh rồi." Thái Minh Dương xua tay: "Hiểu Yến cô đừng khen nó như vậy, người trẻ hơn nữa vẫn cần phải rèn luyện, nếu không sau này khó mà có thành tựu lớn." Trương Hiểu Yến liếc nhìn Thái Kiến Huân, cười nói với Thái Minh Dương: "Rèn luyện chắc chắn phải có, nhưng thành tích cũng nên được khẳng định chứ." "Nói đến chuyện này, tôi lại muốn nhờ Hiểu Yến cô giúp một tay." Thái Minh Dương nói rồi vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Trương Hiểu Yến cũng thu lại vẻ mặt đùa giỡn: "Đạo diễn Thái khách sáo quá, có chuyện gì cứ nói, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ." "Tôi biết cô gần đây vừa chuyển sang TVBS, bên đó mới thành lập, không biết các vị trí nhân sự còn thiếu không, nếu có thì tôi muốn cho nó vào đó rèn luyện một chút, làm gì cũng được!" Thái Minh Dương nói ra suy nghĩ của mình.

Trương Hiểu Yến hơi trầm ngâm: "Thế này đi, dưới quyền tôi còn thiếu một biên kịch, có thể cho cậu ấy thử xem sao." Thái Minh Dương nghe vậy mừng rỡ, còn Thái Kiến Huân cũng lập tức bày tỏ:

"Cảm ơn chị Hiểu Yến." Vì đã đồng ý sắp xếp cho Thái Kiến Huân vào làm việc ở TVBS, Trương Hiểu Yến tiện thể làm một việc tốt luôn: "À đúng rồi, đạo diễn Thái chắc không quen anh Lâm chứ?

Tôi vừa hay phải đi qua đó, không bằng tôi giới thiệu cho anh nhé?" Thái Minh Dương nghe có chuyện tốt như vậy, đương nhiên không từ chối, sau khi cảm ơn, bảo Thái Kiến Huân ở lại đây đợi một mình, ông cùng vợ chồng Trương Hiểu Yến và Bành Quốc Hoa đi về phía Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vừa ứng phó xong một ông chủ rạp chiếu phim Đài Loan, đang định uống chút rượu để thư giãn, thì Tiêu Tường lại kéo tay anh, ra hiệu có người khác đến.

Lâm Hựu Luân quay đầu lại, thấy là Trương Hiểu Yến và Bành Quốc Hoa, vẻ mặt vừa nghiêm túc liền giãn ra. "Cô Trương, anh Bành, tôi đã đợi hai người lâu rồi." "Vừa rồi thấy anh Lâm bận rộn quá, nên tôi không dám làm phiền." Trương Hiểu Yến vừa nói vừa dùng khuỷu tay huých Bành Quốc Hoa.

Bành Quốc Hoa tiếp lời: "Đúng vậy, anh Lâm tối nay bận rộn quá." Lâm Hựu Luân không để ý cười cười, sau đó chú ý đến Thái Minh Dương đi cùng Trương Hiểu Yến và Bành Quốc Hoa.

Chưa kịp mở lời hỏi, Trương Hiểu Yến đã nhanh nhảu giới thiệu: "Anh Lâm, vị này là đạo diễn Thái Minh Dương của Đài Loan chúng tôi, trước đây ông ấy từng giúp công ty Thiệu Thị quay phim, có mối quan hệ rất thân thiết với đạo diễn Trương Triệt." Khi Lâm Hựu Luân nghe thấy cái tên "Thái Minh Dương", mắt đột nhiên sáng lên: "Đạo diễn Thái có phải có một người con trai tên là Thái Kiến Huân không?" Thái Minh Dương lập tức sững sờ, trong mắt đầy vẻ khó tin, hoàn toàn không hiểu sao Lâm Hựu Luân lại biết con trai mình.

Lâm Hựu Luân nhận ra mình đã lỡ lời, nhưng không giải thích.

"Trùng hợp quá, tôi vừa mới mời con trai đạo diễn Thái vào công ty làm biên kịch." Trương Hiểu Yến giả vờ lỡ lời, thực chất là sợ Lâm Hựu Luân hiểu lầm, vội vàng nói ra chuyện này trước. "Thái Kiến Huân là người của công ty ư?" Lâm Hựu Luân có chút kinh ngạc nhìn Trương Hiểu Yến, phản ứng này ngược lại khiến Trương Hiểu Yến bối rối. "Không sai, tôi vừa mới tuyển cậu ấy vào công ty, nhưng vẫn chưa chính thức ký hợp đồng." "Vậy thì không cần ký nữa!" Lâm Hựu Luân ngắt lời Trương Hiểu Yến, thấy những người khác đều vẻ mặt ngạc nhiên, liền giải thích thêm: "Ý tôi là, đã là con trai của đạo diễn Thái, để ở chỗ cô Trương thì quá phí tài rồi, bên tôi có một bộ phim truyền hình vừa hay còn thiếu đạo diễn, để cậu ấy qua thử xem sao." Ý nghĩ này của Lâm Hựu Luân xuất hiện quá đột ngột, Thái Minh Dương nghe xong suýt nữa trừng mắt lồi ra, còn tình hình của Trương Hiểu Yến cũng chỉ khá hơn một chút, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

Trương Hiểu Yến vừa rồi khi giới thiệu Thái Minh Dương, rõ ràng là đang tô điểm thêm cho ông ấy.

Thái Minh Dương ở Đài Loan quả thực có thể được coi là đạo diễn hàng đầu, nhưng đặt ở Hong Kong thì lại hơi không đủ tầm.

Ông ấy đúng là từng giúp Thiệu Thị quay phim, cũng đúng là quen Trương Triệt, nhưng ông ấy làm phó đạo diễn cho Trương Triệt, sau này mới được Trương Triệt thưởng thức mà đề bạt lên làm đạo diễn.

Chỉ vì Thái Kiến Huân là con trai của Thái Minh Dương, Lâm Hựu Luân liền giao một bộ phim truyền hình như vậy vào tay cậu ta, quyết định này nhìn thế nào cũng có vẻ quá vội vàng.

Như thể nhìn ra được sự lo lắng của Trương Hiểu Yến, Lâm Hựu Luân tiếp tục giải thích: "Bộ phim truyền hình này còn có một nhà sản xuất khác, tuổi trẻ cũng gần bằng con trai của đạo diễn Thái, hợp tác

chắc sẽ không có vấn đề gì lớn… Sau đó bộ phim truyền hình này tập trung vào đề tài thanh xuân, nên tôi hy vọng từ diễn viên đến toàn bộ đội ngũ sản xuất đều trẻ hóa.

Một là người trẻ liều lĩnh hơn, dám nghĩ dám làm, hai là người trẻ sẽ hiểu rõ hơn người trẻ thích gì, không thích gì, điều này đều có ích cho việc quay phim." Lý do này rất gượng ép, nhưng từ miệng Lâm Hựu Luân nói ra, Trương Hiểu Yến và Thái Minh Dương đều không biết phải phản bác thế nào.

Không ngoài dự đoán, mọi chuyện cứ thế định đoạt, nhưng lúc này Bành Quốc Hoa lại đột nhiên thốt lên một câu: "Anh Lâm, bộ phim truyền hình anh nói, sẽ không phải là bộ anh muốn Tiểu Hổ Đội đóng chứ?" Bành Quốc Hoa mong chờ đến mức nào câu trả lời phủ nhận từ Lâm Hựu Luân, nhưng kết quả lại khiến anh rất thất vọng.

Cho đến khi bữa tiệc kết thúc, ngồi lên xe, Bành Quốc Hoa vẫn còn buồn bực về chuyện này.

Trương Hiểu Yến ở bên cạnh an ủi: "Thôi được rồi, em thấy những gì anh Lâm nói ở bữa tiệc đều rất có lý.

Ba người Tiểu Hổ Đội quả thật không thích hợp cho việc phát triển âm nhạc đơn thuần.

So với Vũ Thanh và những người khác, thiên phú âm nhạc của Tiểu Hổ Đội rất hạn chế, mà mọi người thích chủ yếu chỉ là vẻ bề ngoài của họ, vì vậy nên phát huy ưu thế đó tốt hơn, nếu không sẽ là lãng phí." Bành Quốc Hoa không nói gì, Trương Hiểu Yến liền tiếp tục khuyên: "Hơn nữa, anh Lâm nói việc ba người họ sau này đối mặt với nghĩa vụ quân sự thật sự là một vấn đề, đến lúc đó Tiểu Hổ Đội chắc chắn sẽ đối mặt với vấn đề tan rã và hoạt động solo, cho họ thêm một lựa chọn sau này cũng không phải là không tốt chứ?" Bành Quốc Hoa thở dài một hơi: "Thật ra những điều em nói này anh đều có

thể hiểu, chỉ là anh thấy khó hiểu là, anh Lâm tại sao lại tặng tôi bộ truyện tranh thiếu nữ đó?" "Anh không thích thì đưa em đi." Trương Hiểu Yến lật mở bộ truyện tranh tên 《Hoa dạng nam tử》 mà Bành Quốc Hoa nói, "Vừa rồi ở bữa tiệc em có xem qua một chút, câu chuyện này rất thú vị, chỉ là anh không biết thưởng thức mà thôi." Trong vấn đề này, Bành Quốc Hoa rất thông minh khi không tranh cãi với Trương Hiểu Yến, mà đổi sang một chủ đề khác: "Em phải cẩn thận đấy, anh Lâm đã mời một nghệ sĩ dưới trướng Cát Hồng Phúc làm nam chính thứ hai của bộ phim truyền hình này, vì chuyện này mà cô ta đã liên hệ được với anh Lâm, sau này có thể sẽ uy hiếp đến vị trí của em ở TVBS." Trương Hiểu Yến bĩu môi, một vẻ mặt không hề để tâm: "Đạo diễn và nam chính số một của bộ phim truyền hình này đều là người của bên em, ai sợ ai chứ?" Bộ phim truyền hình 《Lưu tinh hoa viên》 được chuyển thể từ bộ truyện tranh 《Hoa dạng nam tử》, đạo diễn là Thái Kiến Huân, vai Đạo Minh Tự do Ngô Kỳ Long diễn, vai Hoa Loại Trạch do Kim Thành Vũ diễn, còn hai thành viên Tây Môn, Mỹ Tác trong F4 thì do Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng lần lượt diễn.

Điểm duy nhất chưa hoàn hảo là trong truyện gốc, bốn nhân vật nam chính đều là điển hình của hình mẫu cao, đẹp trai, giàu có, trong khi chiều cao của các thành viên Tiểu Hổ Đội lại khá bình thường, ngược lại, ngoại hình của Kim Thành Vũ lại gần giống với nhân vật gốc nhất.

Trương Hiểu Yến nói vậy, Bành Quốc Hoa cũng bớt lo lắng đi không ít. "Thật ra chúng ta đều đã nghĩ nhiều rồi, cho dù là Tiểu Hổ Đội hay Kim Thành Vũ, họ trong bộ phim truyền hình này đều chỉ là vai phụ, nhân vật chính thật sự phải là cô ấy!" Trương Hiểu Yến chỉ vào cô gái trên bìa truyện tranh trong tay, "Sam Thái mới là nhân vật chính thật sự trong bộ phim truyền hình này, anh biết không?

Lúc đó khi biết chuyện này, em còn có ý muốn giới thiệu Đào Tử cho anh Lâm." "Đào Tử" mà Trương Hiểu Yến nhắc đến là Đào Tinh Huỳnh, người cô ấy mới phát hiện cách đây không lâu và chuẩn bị bồi dưỡng làm người kế nhiệm.

Bành Quốc Hoa nghe xong rất khó hiểu hỏi: "Thế thì tại sao em lại không làm thế?" "Anh không phát hiện ra sao?

Anh Lâm khi nói chuyện với chúng ta về bộ phim truyền hình này, từ đầu đến cuối không hề nhắc đến nửa lời về nữ nhân vật chính." Bành Quốc Hoa vẫn còn hơi khó hiểu: "Điều này nói lên điều gì?" "Nếu nhân vật nữ chính chưa được chọn, anh Lâm ít nhiều gì cũng sẽ nhắc đến, thậm chí còn hỏi ý kiến của chúng ta, nhưng anh ấy không nói gì cả, vậy chỉ có thể nói rằng trong lòng anh ấy đã có người phù hợp rồi, em có tiến cử Đào Tử cho anh ấy cũng vô ích thôi." Bành Quốc Hoa nghe xong gật đầu, tiếp đó lại hỏi: "Vậy có phải là cô Tiêu Tường bên cạnh anh ấy không?" Trương Hiểu Yến lắc đầu: "Không phải đâu, Tiêu Tường đó, anh Lâm định nâng đỡ cô ấy đóng phim kiếm hiệp Cổ Long, chuyện này em đã biết từ trước rồi." Bành Quốc Hoa nhìn bìa truyện tranh trong tay Trương Hiểu Yến, trong lòng không khỏi tự hỏi, lần này ai sẽ trở thành người may mắn đây? *** Tại một quán cà phê ở Đài Bắc, Lâm Hựu Luân, Tiêu Tường và Y Năng Tịnh ba người ngồi cùng nhau.

Tiêu Tường đã quyết định chuyển trọng tâm sự nghiệp từ Hong Kong về Đài Loan, sau này có thể thường xuyên gặp lại Y Năng Tịnh.

Lần này tụ họp, hai cô gái đều tỏ ra rất phấn khích, vừa trò chuyện là quên cả thời gian.

Lâm Hựu Luân uống hết nửa ly cà phê, nhìn đồng hồ, cuối cùng ho nhẹ một tiếng: "Thật sự đã nghĩ kỹ chưa, cơ hội này rất khó có được, bỏ lỡ thì không biết lần sau phải đợi đến bao giờ." Lời này là nói với

Y Năng Tịnh, vai nữ chính trong 《Lưu tinh hoa viên》, Lâm Hựu Luân nghĩ đến cô đầu tiên.

Y Năng Tịnh dừng cuộc trò chuyện với Tiêu Tường, lắc đầu với Lâm Hựu Luân: "Em sắp thu album mới, sau đó còn có một buổi hòa nhạc lưu diễn toàn Đài Loan, thật sự không có thời gian… Hơn nữa, anh đã đưa Tiểu Hổ Đội đi rồi, nếu em cũng đi theo, anh Bành chắc chắn sẽ mắng chết em mất." "Anh Bành Quốc Hoa thật sự đáng sợ như cô nói sao, hôm qua ở bữa tiệc tôi thấy anh ấy rất hiền lành mà." Tiêu Tường đột nhiên chen vào một câu.

Y Năng Tịnh lè lưỡi: "Cô không biết đâu, lúc anh ấy nổi giận mặt lạnh lùng là đáng sợ nhất, trên dưới công ty không ai là không sợ." Thấy hai cô gái lại sắp trò chuyện về chủ đề Bành Quốc Hoa, Lâm Hựu Luân vội vàng ngắt lời: "Bành Quốc Hoa quả thực khó chiều, vì chuyện Tiểu Hổ Đội mà anh ấy đã rất buồn rồi, nếu em cũng đóng bộ phim truyền hình này, e rằng anh ấy thật sự sẽ đình công với anh mất." "Tôi thấy là vì anh tặng anh ấy bộ truyện tranh thiếu nữ đó thì có." Tiêu Tường không có ý tốt nói mỉa mai một câu.

Lâm Hựu Luân đang uống cà phê, nghe câu này suýt nữa bị sặc.

Anh tặng Bành Quốc Hoa bộ truyện tranh 《Hoa dạng nam tử》 chỉ là muốn thuyết phục anh ấy chấp nhận việc Tiểu Hổ Đội đóng 《Lưu tinh hoa viên》, chứ không có cái ý nghĩ xấu xa mà Tiêu Tường nói.

Anh cảm thấy mình không nên ở lại nữa, nếu không thì không biết Tiêu Tường sẽ lại thốt ra những lời còn quá đáng hơn. "Được rồi, hai cô cũng đã lâu không gặp, cứ từ từ trò chuyện, tôi còn có việc, đi trước đây." *** Rời khỏi quán cà phê, Lâm Hựu Luân lập tức gọi điện cho trợ lý A Kiệt, bảo cậu ta lập tức đi điều tra thông tin một nghệ sĩ Đài Loan.

Khi Lâm Hựu Luân trở về khách sạn, A Kiệt bên này đã điều tra được thông tin của người đó. "Anh nói cái gì, cô ấy đã bị công ty điện ảnh của Ngô Đôn ký hợp đồng rồi sao?" Lâm Hựu Luân đứng dậy khỏi ghế sofa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn A Kiệt.

A Kiệt rất khẳng định gật đầu: "Hai năm trước cô ấy đã tham gia hoạt động tuyển chọn tài năng thiếu nữ 'TV Tân Tú Tranh Bá Chiến' của Hoa Thị, giành được quán quân.

Lúc đó đúng vào lúc Tiểu Hổ Đội nổi đình nổi đám, đài truyền hình liền thành lập 'Thiếu Nữ Đội' với cô ấy và hai cô gái khác, ban đầu cũng nổi tiếng một thời gian, nhưng nhanh chóng mất dần sự yêu thích, cách đây không lâu chính thức tan rã, cô ấy thất nghiệp một thời gian, cho đến gần đây được người tìm kiếm tài năng phát hiện, ký hợp đồng với công ty điện ảnh Trường Hoành của Ngô Đôn." Lâm Hựu Luân tiếp tục hỏi: "Thế tình hình của cô ấy bây giờ thế nào?

Công ty của Ngô Đôn có ý định tập trung nâng đỡ cô ấy không?" A Kiệt vừa rồi khi giới thiệu những thông tin đó nói rất lưu loát, nhưng lúc này lại đột nhiên lắp bắp, vẻ mặt muốn nói lại thôi lập tức khiến Lâm Hựu Luân nghi ngờ. "Có chuyện gì thì cứ nói thẳng, đừng úp úp mở mở." A Kiệt đành phải nói thật: "Cách đây một thời gian cô ấy đã đi Hong Kong, tình hình mà tôi điều tra được là, chuyện này có chút liên quan đến Vương Tinh." Lâm Hựu Luân im lặng một lúc, chuyện liên quan đến Vương Tinh, thảo nào A Kiệt vừa rồi lại có phản ứng như vậy. "Vương Tinh thời gian này không phải nên ở sa mạc bên Đại lục quay bộ 《Xác ướp》 hợp tác với Thành Long sao?" A Kiệt lắc đầu, chuyện này cậu ta cũng không rõ lắm. "Thế Vương Tinh tìm cô ấy đến Hong Kong làm gì?" "Nghe nói là chụp một bộ ảnh." "Chụp ảnh?" Lâm Hựu Luân suy ngẫm từ này, sau đó đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Anh ngẩng đầu nhìn A Kiệt: "Cậu có phải còn chuyện gì chưa nói

không?" A Kiệt sững sờ, không ngờ Lâm Hựu Luân lại nhìn thấu như vậy, trong lòng than thở một tiếng, thầm nghĩ với Vương Tinh đang không có mặt ở đây: Không phải tôi không giúp anh, thật sự là chuyện này không thể giấu được nữa! "Cô ấy ở Hong Kong chụp hình hẳn là chụp ảnh khỏa thân." A Kiệt vừa nói xong, liền nghe thấy Lâm Hựu Luân hừ lạnh một tiếng, những lời phía sau cũng sợ hãi không dám nói tiếp.

Lâm Hựu Luân nhanh chóng đoán ra nguyên nhân sâu xa.

Chương 692

"Cậu biết rõ ràng như vậy, có phải đã liên hệ với tên béo chết tiệt đó rồi không?" A Kiệt không lên tiếng, coi như là ngầm thừa nhận điểm này.

Lâm Hựu Luân tạm thời không có thời gian truy cứu trách nhiệm của A Kiệt, ngữ khí lạnh như băng hỏi: "Cô ấy bây giờ ở đâu?" "Đài Loan." "Bảo hắn ta lập tức cút đến đây!" *** Vương Tinh khi đến, đã biết tình hình Lâm Hựu Luân đang vô cùng tức giận vì chuyện này, nhưng cũng không ý thức được mức độ nghiêm trọng của nó.

Bước vào phòng, đang định cười chào Lâm Hựu Luân, thì A Kiệt đứng sau lưng Lâm Hựu Luân vội vàng nháy mắt ra hiệu cho hắn.

Vương Tinh lúc này mới nhận ra sự việc không ổn, thu lại vẻ mặt đùa giỡn, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sofa đối diện Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân giơ tay lên, bảo A Kiệt đi ra ngoài trước.

A Kiệt tặng Vương Tinh một biểu cảm tự cầu phúc, đóng cửa rời khỏi phòng. "Không đến mức khoa trương vậy chứ?

Nữ diễn viên mà cậu bảo A Kiệt tìm, tôi chỉ bảo cô ấy chụp một bộ ảnh, thật sự là loại ảnh nghệ thuật, không phải loại ảnh khỏa thân đâu." Vương Tinh chủ động mở lời giải thích.

Lâm Hựu Luân lườm Vương Tinh: "Anh biết cô ấy bây giờ mới 17 tuổi không?" "Nhưng tôi đâu có ép cô ấy, tất cả đều là cô ấy tự nguyện mà." "Gia cảnh cô ấy không tốt, các người đã đưa cô ấy hai mươi vạn Đài tệ, nên cô ấy mới đồng ý, tôi có nói sai không?" Vương Tinh lần này không nói gì. "Anh còn nhớ chú Lục dùng chổi đuổi anh trong phòng thu không?

Lúc đó anh còn cảm thấy mình oan ức, bây giờ anh còn có thể mặt dày mà nói như vậy sao?

Dù gì anh cũng là đạo diễn mà phim mỗi năm đều lọt top ba doanh thu phòng vé ở Hong Kong, làm gì không tốt, sao nhất định phải làm cái này?

Tôi biết anh sẽ nói, chuyện này anh không làm thì cũng có người khác làm, nhưng có những đồng tiền kiếm được thanh thản, có những đồng tiền kiếm được sẽ thấy lương tâm cắn rứt, anh không tự phân biệt được sao?" Lâm Hựu Luân với ngữ khí căm giận mắng Vương Tinh một trận, cuối cùng mới hỏi bản ảnh đó đã xuất bản chưa.

Vương Tinh thành thật khai: "Đã liên hệ với nhà xuất bản rồi, nhưng vẫn chưa bắt đầu in." "Đem tất cả các bản gốc phim âm đều đốt đi, tổn thất của anh và Ngô Đôn tôi sẽ bồi thường!" *** "Vậy là anh đã hủy hết những bức ảnh đó rồi sao?" Ngô Đôn ngồi thẳng dậy khỏi ghế sofa, điếu xì gà trong tay cũng không còn bận tâm đến, mắt nhìn chằm chằm vào Vương Tinh.

Vương Tinh xòe tay: "Ngô lão bản, tổn thất bên anh tôi sẽ tìm cách bồi thường…" Ngô Đôn giơ tay lên, ngăn Vương Tinh nói tiếp: "Đạo diễn Vương, ảnh hủy thì hủy rồi, số tiền đó đối với tôi không đáng là bao, nhưng anh Lâm làm như vậy thì cũng phải cho tôi một lời giải thích chứ?

Trước đây chính anh là người đã cho tôi ý kiến, nói rằng ở Hong Kong bên kia Diệp Ngọc Khanh, Lý Lệ Trân đều là người trước tiên chụp ảnh gợi cảm để mở rộng danh tiếng, sau đó mới đóng phim người lớn để kiếm tiền, bảo tôi cũng làm theo con đường đó để xây dựng hình ảnh cho nữ diễn viên của công ty, bây giờ ảnh không ra được, anh nói kế hoạch đó còn thực hiện kiểu gì?" Vương Tinh lấy bật lửa ra, châm một điếu thuốc hút. "Ngô lão bản, hóa ra anh đang lo

lắng chuyện này, thật ra hôm nay tôi đến chủ yếu là để giải thích chuyện này với anh… Kế hoạch mà tôi nói với anh bây giờ chắc chắn không thể dùng được nữa, nhưng bây giờ đã có lựa chọn tốt hơn rồi.

A Luân định quay một bộ phim thần tượng thanh xuân, nữ nhân vật chính thì đã nhắm trúng nữ diễn viên của công ty anh, mà nam nhân vật chính của bộ phim truyền hình này anh biết dùng ai không?

Tiểu Hổ Đội!

Ba cậu nhóc đó bây giờ nổi tiếng đến mức nào Ngô lão bản chắc chắn hiểu rõ hơn tôi.

Bộ phim truyền hình này nếu mà hot, còn hữu dụng hơn cả việc ra một trăm tập ảnh, đến lúc đó cô ấy sẽ là cây hái ra tiền của công ty anh đấy!" Cụm từ "phim thần tượng thanh xuân" Vương Tinh vẫn là nghe từ Lâm Hựu Luân, tuy hắn cũng chưa hiểu rõ ý nghĩa của nó là gì, nhưng điều này không ngăn cản hắn khoa trương hết lời trước mặt Ngô Đôn.

Tóm lại, chỉ cần khiến Ngô Đôn tin rằng bộ phim truyền hình này có thể giúp hắn nâng đỡ nữ diễn viên đó nổi tiếng, đồng ý để cô ấy đóng bộ phim này, Vương Tinh coi như đã hoàn thành nhiệm vụ Lâm Hựu Luân giao cho hắn.

Ngô Đôn tuy bán tín bán nghi với lời nói của Vương Tinh, nhưng Lâm Hựu Luân bên kia đã mở lời, Ngô Đôn cũng chỉ có thể nể mặt.

Sau tiếng gõ cửa "cốc cốc cốc", thư ký của Ngô Đôn đẩy cửa bước vào, phía sau còn có một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, khuôn mặt tinh xảo như búp bê, rất dễ dàng thu hút ánh nhìn của mọi người. "Lão bản, người đã đưa đến rồi." Ngô Đôn phất tay, thư ký đóng cửa lùi ra ngoài.

Cô gái hai tay nắm chặt vào nhau, có chút ngượng nghịu đứng đó,

đôi mắt to đen láy xinh đẹp đầy vẻ nghi hoặc: "Lão bản!

Đạo diễn Vương!" "Từ Nhược Tuyên, hôm nay tôi tìm em đến đây, có một chuyện muốn nói với em… Về chuyện em đi Hong Kong chụp bộ ảnh đó, công ty quyết định tạm thời không phát hành nữa." "Lão bản, có phải em làm sai chỗ nào không, em có thể sửa được mà." Giọng cô gái đột nhiên trở nên hoảng sợ, nước mắt bắt đầu lăn trong đôi mắt đen láy, như những chùm nho được phủ sương, lấp lánh vẻ kinh hoàng bất định.

Vương Tinh lập tức không thể chịu nổi nữa, chưa đợi Ngô Đôn mở lời, hắn đã nói trước: "Cô Từ, em đừng kích động, lần này có tin tốt muốn báo cho em đây." Ngô Đôn tiếp lời giải thích: "Công ty chuẩn bị sắp xếp cho em đi đóng một bộ phim truyền hình, những chuyện khác em không cần quan tâm nữa, cứ đóng tốt bộ phim này là được." Cô gái không vội mừng, mà lại cẩn thận hỏi một câu: "Số tiền em chụp bộ ảnh đó, công ty có thu hồi không?" Khoản tiền đó đã được cô gái dùng để thuê một căn nhà lớn cho gia đình ở, nếu Ngô Đôn bây giờ muốn thu hồi khoản tiền đó, thì thật là tệ hại.

Ngô Đôn đã đồng ý với Lâm Hựu Luân, tiện thể làm người tốt đến cùng: "Nếu em đóng tốt bộ phim truyền hình đó, công ty còn thưởng cho em hai mươi vạn Đài tệ nữa." Đôi mắt cô gái mở to, hoàn toàn không dám tin vào tai mình.

Ngô Đôn không nói gì nữa, nhìn Vương Tinh, ánh mắt đó rõ ràng là đang nói – bên tôi đã nói xong rồi, chuyện còn lại anh giải thích với cô ấy đi!

Vương Tinh hiểu ý gật đầu, quay sang nhìn cô gái giải thích: "Cô Từ, sự việc là thế này…" *** "Đánh nó!

Đúng rồi, cứ thế mà đá nó!" Trần Chí Bằng mắt dán chặt vào màn hình TV, tay cầm tay cầm chơi game, ngón tay bấm không ngừng.

Tô Hữu Bằng ngồi khoanh chân bên cạnh, không ngừng mách nước cho Trần Chí Bằng, vẻ mặt trông còn kích động hơn cả Trần Chí Bằng.

Trước mặt hai người là một chiếc máy chơi game cắm thẻ, còn một chiếc tay cầm khác thì nằm trong tay Kim Thành Vũ.

So với Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng, vẻ mặt của Kim Thành Vũ trông điềm tĩnh hơn nhiều, cậu ta là một cao thủ chơi game điện tử, và chiếc máy chơi game này cũng là do cậu ta mang đến đoàn làm phim.

Ban đầu là cậu ta tự chơi, sau đó Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng không chịu được liền chạy qua xem náo nhiệt, ba người liền chơi trò đối kháng đường phố đang thịnh hành nhất bấy giờ.

Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng lần lượt lên sân, nhưng đều bị Kim Thành Vũ dễ dàng đánh bại tơi bời.

Màn hình TV hiện lên một chữ "K.O!" to đùng.

Trần Chí Bằng thất vọng đặt tay cầm xuống, Tô Hữu Bằng cũng như một chú gà chọi thua trận, ủ rũ ngồi đó.

Kim Thành Vũ đắc ý huýt sáo một tiếng, sau đó rất tự mãn nói một câu: "Thế nào, còn muốn chơi nữa không?" "Chơi thì chơi, cứ như tớ sợ cậu vậy!" Tô Hữu Bằng rất không phục giật lấy tay cầm từ tay Trần Chí Bằng.

Kim Thành Vũ nhún vai, chuyển game sang màn hình chọn nhân vật, để Tô Hữu Bằng chọn trước. "Lần này tớ chọn tên đầu chổi, nhất định sẽ đánh bại cậu!" Tô Hữu Bằng trong lòng kìm nén một cục tức, thề rằng hôm nay nhất định phải thắng Kim Thành Vũ một ván mới cam lòng.

Kim Thành Vũ chọn cảnh sát điện tử, màn hình TV bắt đầu đếm

ngược 3 giây.

Lúc này Ngô Kỳ Long đẩy cửa bước vào. "Đừng chơi nữa, chị Sài bảo tớ đến thông báo mọi người đi họp rồi!" Tô Hữu Bằng và Trần Chí Bằng cùng quay đầu lại, Kim Thành Vũ bên kia lại không có phản ứng gì, cậu ta nhanh chóng thao tác tay cầm, trong nháy mắt đã đánh mất nửa cây máu của tên đầu chổi Tô Hữu Bằng.

Tô Hữu Bằng quay đầu phát hiện tình huống này, lập tức không vui: "Cậu sao lại ti tiện thế, dám lén đánh lén lúc tớ không chú ý!" Kim Thành Vũ liếc nhìn cậu ta: "Cậu cũng đâu có bảo tạm dừng, tự mình ngây người ra, sao lại đổ lỗi cho tớ?" "Cậu…" Tô Hữu Bằng tức giận ném tay cầm xuống, đứng dậy muốn lý luận với Kim Thành Vũ, Trần Chí Bằng bên cạnh vội vàng kéo cậu ta lại. "Thôi được rồi, hai cậu đừng cãi nhau nữa, chị Sài và đạo diễn Thái đều đang đợi ở đó, đến muộn mà bị mắng thì đừng trách tớ không thông báo cho hai cậu." Ngô Kỳ Long vỗ vai Tô Hữu Bằng, ánh mắt lướt qua Kim Thành Vũ.

Thành thật mà nói, anh cũng không thích lắm cậu nhóc suốt ngày mặt lạnh lùng thích tỏ vẻ ngầu này, nhưng trong phim truyền hình hai người lại là bạn tốt, nghĩ đến thôi đã thấy phiền rồi.

Đương nhiên Ngô Kỳ Long cũng không thể hiện suy nghĩ trong lòng trực tiếp trên mặt, nói xong lời đó anh liền quay người đi ra ngoài, Tô Hữu Bằng và Trần Chí Bằng cũng cùng đi ra theo.

Đợi những người khác đều đi hết, Kim Thành Vũ mới chậm rãi đứng dậy.

Cha của Kim Thành Vũ biết nói tiếng Nhật, vì bận rộn công việc nên ông thường xuyên ở Nhật Bản, Kim Thành Vũ ít có cơ hội nói tiếng Nhật.

Khi mới vào tiểu học, các bạn học người Nhật xung quanh đều gọi cậu ta là "người Đài Loan", không muốn chơi với cậu ta; về nhà,

những đứa trẻ hàng xóm lại gọi cậu ta là "người Nhật Bản", cũng không chơi với cậu ta.

Điều này khiến Kim Thành Vũ từ nhỏ đã có tính cách cô độc, sau này đến Mỹ du học mới khá hơn một chút, nhưng một số thói quen vẫn không thay đổi.

Kim Thành Vũ thu dọn máy chơi game, đi ra khỏi cửa hai tay đút túi quần, đang đi về phía phòng họp của đoàn làm phim, khi đi đến khúc cua hành lang, lại va phải một người. "Xin lỗi, xin lỗi!" Đối phương là một cô gái, dáng người không cao lắm.

Với chiều cao của Kim Thành Vũ, cậu ta hoàn toàn nhìn cô gái với thái độ từ trên cao.

Vốn dĩ bị va vào khi đang đi đường là một chuyện rất khó chịu, nhưng khi Kim Thành Vũ nhìn thấy đôi lông mày cong và đôi mắt to của cô gái, khi đối mắt với cậu ta, trong mắt có một loại ánh sáng mê hoặc, vẻ mặt cậu ta lại ngây người.

Cô gái thấy Kim Thành Vũ không tức giận, liền mạnh dạn hơn một chút: "Cậu cũng là diễn viên trong đoàn làm phim này sao?" "Ừ, phải!" Kim Thành Vũ đỏ mặt nhận ra mình lại đỏ mặt dưới ánh mắt của cô gái, đây là lần đầu tiên cậu ta có phản ứng như vậy trước mặt một cô gái, khiến cậu ta vô cùng xấu hổ.

Chương 693

"Trùng hợp quá, tớ cũng là diễn viên của đoàn làm phim này, hôm nay tớ mới đến, tự giới thiệu một chút, tớ tên là Từ Nhược Tuyên." Cô gái chìa tay ra, Kim Thành Vũ sững người một lúc, lúc này mới phản ứng lại cô gái muốn bắt tay với cậu ta. "Tớ tên là Kim Thành Vũ." Cậu ta lắp bắp nói. "À đúng rồi, cậu có biết phòng họp ở đâu không?

Họ thông báo tớ đến họp, nhưng tớ không biết đường đi thế nào…" Từ Nhược Tuyên tỏ vẻ có chút ngượng ngùng, nhưng chính cái vẻ thận trọng này lại khiến trái tim Kim Thành Vũ đập thình thịch. "Vừa hay tớ cũng phải đi họp, tớ đưa cậu đi nhé!" Kim Thành Vũ tạo một dáng mà cậu ta cho là rất ngầu, nhìn Từ Nhược Tuyên một cái. "Thật sao?" Từ Nhược Tuyên kinh ngạc vỗ tay, trên mặt rạng rỡ, đôi mắt to long lanh nhìn chằm chằm vào mặt Kim Thành Vũ, như thể vừa nhận được một tin vui lớn.

Kim Thành Vũ thầm nghĩ xong rồi, mình thật sự đã bị nụ cười ngọt ngào của cô gái này đánh bại rồi.

Khi lấy lại tinh thần, cậu ta vội vàng đi trước dẫn đường, dẫn Từ Nhược Tuyên suốt đường đến phòng họp.

Hai người khi bước vào cửa, những người khác trong đoàn làm phim đều đã đến, nhất thời ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào hai người họ.

Thái Kiến Huân ngồi ở vị trí phía trước bên phải bàn họp, chỉ vào đồng hồ của mình, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hai người đến muộn rồi!" Sài Trí Bình ngồi bên trái tiếp lời: "Được rồi, hôm nay là buổi họp đầu tiên của đoàn làm phim, sẽ không phạt hai người nữa, nhưng sẽ không

có lần sau đâu!" "Cảm ơn chị Sài!" Kim Thành Vũ cúi đầu, rất miễn cưỡng nói một câu. "A Vũ, em ngồi xuống đi!" Sài Trí Bình từ giây phút đầu tiên nhìn thấy Kim Thành Vũ đã biết cậu ta là một người cứng đầu, hơn nữa người quản lý Cát Hồng Phúc của đối phương lại có tiếng tăm lớn.

Nếu là người bình thường, có lẽ thật sự không có cách nào với Kim Thành Vũ, nhưng Sài Trí Bình thì khác, cô ấy là một người dám xông pha, dám làm.

Kim Thành Vũ đã vào đoàn làm phim, vậy thì cô ấy có quyết tâm phải rèn luyện tên này cho ngoan ngoãn.

Kim Thành Vũ mặt không biểu cảm đi đến chỗ trống bên cạnh ba thành viên Tiểu Hổ Đội ngồi xuống, Tô Hữu Bằng ngồi sát bên cạnh cậu ta rất không vui quay mặt sang một bên.

Ngô Kỳ Long dùng khuỷu tay huých nhẹ Tô Hữu Bằng, nhắc nhở cậu ta trước mặt mọi người đừng có giở trò trẻ con.

Tô Hữu Bằng lúc này mới cực kỳ không tình nguyện mà quay mặt lại.

Sài Trí Bình không hề để ý tới động tác nhỏ ở bên này, ngay khi Kim Thành Vũ ngồi xuống, cô liền đứng dậy, vẫy tay với Từ Nhược Huyên đang đứng ở cửa, bảo cô lại gần mình. "Để tôi giới thiệu với mọi người một chút, đây chính là nữ nhân vật chính của bộ phim truyền hình của chúng ta!" Sài Trí Bình bảo Từ Nhược Huyên bước lên, nói vài câu với mọi người. "Chào mọi người, em là Từ Nhược Huyên, sau này sẽ cùng mọi người quay phim, mong mọi người chiếu cố!" Bất ngờ là, Kim Thành Vũ lại là người đầu tiên vỗ tay, sau đó những người khác mới vỗ vài tiếng theo, coi như là chào mừng Từ Nhược Huyên.

Trần Chí Bằng nghiêng đầu, đưa tay che miệng, thì thầm vào tai

Ngô Kỳ Long: "Cô bé này quen mắt quá, hình như trước đây chúng ta đã gặp rồi thì phải." "Cô ấy cũng là người được chọn từ cuộc thi tuyển chọn trên TV, từng cùng chúng ta làm chương trình." Ngô Kỳ Long trí nhớ tốt nhất, rất nhanh liền nhớ ra trước đây quả thực đã từng biểu diễn chung sân khấu với đội thiếu nữ của Từ Nhược Huyên. "Được rồi, Huyên Huyên, em tìm một chỗ ngồi đi!" Lời Sài Trí Bình vừa dứt, Kim Thành Vũ đã lén lút vẫy tay bên kia, ý muốn Từ Nhược Huyên tới chỗ anh ta còn trống một chỗ.

Từ Nhược Huyên quả nhiên liền đi tới, ngồi cạnh Kim Thành Vũ, khiến Kim Thành Vũ phấn khích không thôi. "Hừ, với con gái thì nhiệt tình như vậy, với chúng ta thì mặt lạnh băng, còn chưa hiểu rõ tình hình đã vội vàng bày tỏ ân cần, thật sự nghĩ mình là nhân vật chính à?" Tô Hữu Bằng nhìn hành động của Kim Thành Vũ, lẩm bẩm nhỏ giọng.

Kim Thành Vũ không nghe thấy câu này, nhưng Ngô Kỳ Long thì nghe thấy. "Đừng nói nữa, cẩn thận bị chị Sài mắng đấy." Tô Hữu Bằng rất không cam tâm mà ngậm miệng lại, nhưng bên kia Kim Thành Vũ lại đang trò chuyện rất hào hứng với Từ Nhược Huyên. "Này, anh có quen thân với Tiểu Hổ Đội ba người họ không?" Từ Nhược Huyên nhỏ giọng hỏi. "Cũng tạm được." Kim Thành Vũ ngại nói anh ta vừa mới cãi nhau với Tô Hữu Bằng, chỉ đành nói dối. "Vậy anh có thể giới thiệu em làm quen với họ không?

Trước đây em thích nghe nhạc của họ lắm, em còn hứa với chị gái sẽ xin chữ ký của họ nữa!" Từ Nhược Huyên đầy vẻ mong đợi nhìn Kim Thành Vũ, ai ngờ Kim Thành Vũ đột nhiên thay đổi sắc mặt, lập tức như biến thành người khác, lạnh lùng nói: "Chuyện này em tự đi mà nói đi, anh không có hứng thú!" Kim Thành Vũ tỏ ra giận dỗi không muốn nói chuyện, khiến Từ Nhược Huyên một đầu mờ mịt.

Lúc này, đạo diễn Thái Huân Nhạc phía trước đã bắt đầu nói về kế

hoạch quay bộ phim truyền hình 《Lưu Tinh Hoa Viên》. "Không giấu gì các vị đang ngồi ở đây, đây là lần đầu tiên tôi làm đạo diễn, còn chị Sài cũng là lần đầu tiên đảm nhận vai trò nhà sản xuất.

Trước khi chúng tôi quay bộ phim này, có một hai đạo diễn kỳ cựu nói rằng, bộ phim này rất khó quay, câu chuyện kể về những gia đình giàu có, sẽ tốn rất nhiều tiền, hơn nữa đều là những câu chuyện của người trẻ, chúng tôi có thể sẽ không quay ra được cái 'chất' đó...

Tôi và chị Sài thực ra cũng chỉ lớn hơn các cậu chưa đầy mười tuổi, nói về việc giao tiếp có gì không hợp thì tôi nghĩ là sẽ không có.

Và tôi cũng biết, trong số các cậu ở đây có một số người rất nổi tiếng, nhưng khi đã vào đoàn phim này, thân phận của các cậu chỉ là diễn viên.

Điều này tôi không phải dọa các cậu, chắc hẳn người quản lý của các cậu cũng đã nói với các cậu rồi, là ai đã chỉ đích danh mời các cậu đến quay bộ phim này.

Nếu các cậu không nghe lời tôi và chị Sài, cuối cùng bộ phim này quay hỏng, làm nhà đầu tư tức giận, hậu quả không phải là điều các cậu có thể gánh vác.

Mong các cậu tự suy nghĩ kỹ vấn đề này." Thái Huân Nhạc vừa nói xong, Sài Trí Bình liền tiếp lời. "Lời của đạo diễn Thái cũng chính là ý của tôi.

Đương nhiên tôi còn cần bổ sung thêm một điểm, đó là tôi và đạo diễn Thái khác với các cậu.

Nếu bộ phim này quay hỏng, chúng tôi cùng lắm thì quay lại công việc ban đầu, còn các cậu thì không được rồi.

Bộ phim này quay không tốt, danh tiếng hiện tại của các cậu sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Cho nên việc này các cậu nên để tâm hơn chúng tôi.

Đương nhiên, chỉ cần các cậu hoàn toàn làm theo những gì chúng tôi nói, tôi có thể đảm bảo với các cậu, bộ phim này chắc chắn sẽ nổi tiếng.

Hy vọng tất cả các vị ở đây cùng chúng tôi nỗ lực!" Thái Huân Nhạc và Sài Trí Bình rõ ràng đã bàn bạc trước, một người đóng vai hiền, một người đóng vai dữ, nhưng rõ ràng chiêu này vẫn rất hữu dụng, đặc biệt là đối với ba người Tiểu Hổ Đội.

Danh tiếng của họ hiện tại đã không hề nhỏ, nếu bộ phim này quay không tốt, có lẽ ngay cả việc phát hành album của họ cũng sẽ bị ảnh hưởng. "Chị Sài, chị cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ phối hợp tốt với công việc của hai người, nhưng chỉ không biết có một số người có cố tình gây rối hay không!" Tô Hữu Bằng nói câu này, cố ý liếc nhìn về phía Kim Thành Vũ. "Cậu nói ai sẽ cố tình gây rối?" Kim Thành Vũ đang âm thầm bực mình vì chuyện Từ Nhược Huyên sùng bái Tiểu Hổ Đội, nghe Tô Hữu Bằng nói vậy, lập tức tức giận đứng dậy.

Phim còn chưa bấm máy, hai diễn viên chính đã muốn cãi nhau, Thái Huân Nhạc và Sài Trí Bình lập tức cảm thấy rất đau đầu.

Sài Trí Bình đành phải đập bàn, nghiêm mặt quát: "Thôi được rồi, không được cãi nhau nữa!

A Vũ, cậu ngồi xuống trước đi!" Kim Thành Vũ trừng mắt nhìn Tô Hữu Bằng, hậm hực ngồi xuống.

Ngô Kỳ Long kéo Tô Hữu Bằng, cố ý đổi chỗ với cậu ta, ngăn không cho cậu ta lại gây chuyện.

Ngay khi sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Tô Hữu Bằng và Kim Thành Vũ, cánh cửa phòng họp lại bị người ta gõ "cốc cốc

cốc".

Lâm Hựu Luân bất ngờ xuất hiện ở cửa, khiến tất cả mọi người đều không kịp phản ứng.

Trong phòng họp vang lên tiếng ghế lộn xộn, đầu tiên là Thái Huân Nhạc và Sài Trí Bình đứng dậy, sau đó những người khác cũng đứng dậy theo, chuẩn bị ra đón Lâm Hựu Luân. "Được rồi, mọi người cứ ngồi xuống đi." Lâm Hựu Luân bước vào phòng họp, giơ tay ra hiệu mọi người ngồi xuống.

Lúc này mọi người mới chú ý tới, Lâm Hựu Luân không đến một mình, phía sau anh ngoài trợ lý A Kiệt ra, còn đi cùng một cô gái.

Cô gái mặc một chiếc váy liền màu hồng, mái tóc mái bằng rất gọn gàng, giữa hai hàng lông mày cong và một chiếc mũi hơi cao, đôi mắt to được đặt ở vị trí không cao không thấp.

Đôi mắt này vô cùng sáng, không chỉ làm rạng rỡ nụ cười của cô, mà ngay cả khi cô vừa bước vào, căn phòng này cũng trở nên sáng sủa hơn nhiều.

Chương 694

Những người khác thì không sao, Tô Hữu Bằng vừa nhìn thấy cô gái, mắt liền không rời đi được.

May mà lúc này sự chú ý của mọi người không đặt lên cậu ta, cũng không ai phát hiện sự bất thường của cậu ta.

Lâm Hựu Luân ngồi xuống vị trí chính giữa bàn họp, ra hiệu cho cô gái đi cùng anh tự giới thiệu với mọi người. "Chào mọi người, em là Giả Tịnh Văn, trong bộ phim này em sẽ đóng vai Tiểu Ưu.

Hy vọng sẽ hợp tác vui vẻ với mọi người!" Thái Huân Nhạc và Sài Trí Bình vốn đang định sau cuộc họp sẽ hỏi Lâm Hựu Luân xem vai diễn này đã có người chọn chưa, không ngờ Lâm Hựu Luân lại trực tiếp đưa người tới. "Tịnh Văn, chỗ Huyên Huyên còn trống, em cứ ngồi đó đi." Sài Trí Bình sắp xếp Giả Tịnh Văn ngồi xuống trước, còn Thái Huân Nhạc thì lén lút hỏi thăm A Kiệt về lai lịch của Giả Tịnh Văn.

Lâm Hựu Luân đang ngồi trước mặt, A Kiệt không tiện nói nhiều, chỉ dùng tay ra hiệu chữ "Ngô" cho Thái Huân Nhạc dưới bàn họp.

Thái Huân Nhạc lập tức hiểu ý, biết Giả Tịnh Văn cũng giống như Từ Nhược Huyên, là nghệ sĩ dưới trướng công ty điện ảnh Ngô Đôn.

Từ Nhược Huyên là do Lâm Hựu Luân chỉ đích danh muốn, còn Giả Tịnh Văn thì do Ngô Đôn chủ động đưa tới, Lâm Hựu Luân không tiện từ chối, liền sắp xếp cho cô một vai nữ phụ.

Từ Nhược Huyên và Giả Tịnh Văn tuy cùng công ty nhưng không quen biết nhau, gặp mặt cũng chỉ chào hỏi thân thiện.

Còn Tô Hữu Bằng, dù cách Ngô Kỳ Long, Kim Thành Vũ và Từ

Nhược Huyên ba người, mắt vẫn không nhịn được mà nhìn sang bên này. "Được rồi, bây giờ tất cả diễn viên đã chính thức có mặt đầy đủ.

Mời anh Lâm phát biểu vài lời cho chúng ta, mọi người hoan nghênh!" Sài Trí Bình mở lời, tất cả mọi người đều vỗ tay theo.

Kim Thành Vũ sau khi Lâm Hựu Luân đến cũng trở nên dè dặt hơn nhiều.

Một phần là vì người quản lý Cát Hồng Phúc đã đặc biệt dặn dò, mặt khác cũng vì danh tiếng của Lâm Hựu Luân thực sự rất lớn.

Bản thân Kim Thành Vũ ở nhà đã sưu tầm trọn bộ truyện tranh 《Sưu Thần Ký》, chưa kể đến việc Lâm Hựu Luân đã đóng hoặc đầu tư sản xuất biết bao nhiêu bộ phim nổi tiếng. "Tôi nghĩ, không ít người ở đây đều bị mời đến quay bộ phim này một cách mơ hồ.

Mặc dù bây giờ các cậu có thể đã xem kịch bản, nhưng tôi dám nói các cậu không thực sự hiểu bộ phim này, thậm chí không biết các cậu sẽ quay cái gì...

Tôi nói vậy có thể các cậu sẽ không phục, vậy ai có thể cho tôi biết, đây là loại phim truyền hình gì?" Ánh mắt Lâm Hựu Luân lần lượt lướt qua sáu diễn viên chính đang ngồi trước bàn họp, bắt đầu từ Trần Chí Bằng. "Chắc là phim tình cảm!" Ngô Kỳ Long, người vẫn ít nói, trả lời một câu.

Lâm Hựu Luân gật đầu với cậu ta, nhưng đó chỉ là sự công nhận lòng dũng cảm khi nói của Ngô Kỳ Long, chứ không phải sự chấp nhận câu trả lời của cậu ta. "Thật sự là phim tình cảm sao?

Có lẽ những người trẻ mười bảy mười tám tuổi sẽ nghĩ vậy, nhưng nếu cậu đưa câu chuyện này cho những người lớn tuổi hơn xem, họ có lẽ sẽ thấy tình yêu trong đó rất ấu trĩ.

Như vậy, cậu còn nghĩ nó là phim tình cảm sao?" Ngô Kỳ Long im

lặng. "Còn ai muốn trả lời không?" Lâm Hựu Luân tiếp tục hỏi.

Trần Chí Bằng lúc này lên tiếng, "Tôi nghĩ đó là phim thời trang." Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Phạm vi này quá rộng, vì bất kỳ bộ phim truyền hình bối cảnh hiện đại nào cũng có thể được xếp vào thể loại phim thời trang.

Cái tôi cần là một khái niệm có thể định vị chính xác bộ phim này." Lần này cuối cùng không ai lên tiếng nữa, sau đó Lâm Hựu Luân mới tiếp tục nói: "Vậy bây giờ tôi sẽ nói cho mọi người biết, tôi định vị bộ phim này là một thể loại phim mới - phim thần tượng.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa nó và phim thời trang mà vừa nãy có người nhắc đến là, loại phim truyền hình này điều đầu tiên nhấn mạnh không phải là kịch bản có sức hút, cũng không phải là diễn xuất của diễn viên, mà là ngoại hình và danh tiếng của diễn viên.

Và tỷ suất người xem của bộ phim truyền hình, cũng hoàn toàn dựa vào diễn viên chính để kéo.

Nói đến đây, mọi người chắc hẳn đã hiểu tại sao chúng tôi lại mời các cậu đến đóng bộ phim này rồi chứ?" Những người có mặt đều gật đầu, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn không hài lòng. "Không, các cậu đều không hiểu, điều các cậu đang làm bây giờ khác thường đến mức nào.

Hãy tưởng tượng mà xem, vài năm sau, khi tất cả mọi người nhắc đến phim thần tượng, điều đầu tiên họ nghĩ đến chính là bộ phim này.

Và với tư cách là diễn viên chính của bộ phim này, các cậu nhất định sẽ được rất nhiều người ghi nhớ, thậm chí để lại một dấu ấn không thể phai mờ trong lòng một thế hệ người.

Vì vậy, hãy đối xử nghiêm túc với vai diễn hiện tại của các cậu, bởi vì mỗi cử chỉ của các cậu, đều đang viết nên lịch sử của phim thần tượng!" Trong giới giải trí Hoa ngữ, khái niệm ngôi sao thần

tượng sớm nhất xuất hiện trên Tiểu Hổ Đội và "Tiểu Toàn Phong" Lâm Chí Dĩnh.

Còn sự ra đời của phim thần tượng thì muộn hơn một chút.

Lâm Hựu Luân mời Tiểu Hổ Đội và Kim Thành Vũ cùng tham gia đóng 《Lưu Tinh Hoa Viên》, mục đích thực ra là muốn đẩy nhanh sự phổ biến của phim thần tượng.

Sáu diễn viên trẻ chính của 《Lưu Tinh Hoa Viên》 đều bị mục tiêu "sáng tạo lịch sử phim thần tượng" đầy kích động của Lâm Hựu Luân thu hút, chỉ có Sài Trí Bình và Thái Huân Nhạc vẫn khá bình tĩnh, từ lời nói của Lâm Hựu Luân, họ ít nhiều đoán được một số kỳ vọng sâu sắc hơn của anh đối với bộ phim này.

Cuộc họp kết thúc, Sài Trí Bình và Thái Huân Nhạc cùng Lâm Hựu Luân đi xuống lầu. "Hai người bước vào ngành sản xuất truyền hình này cũng đã một thời gian rồi, nhưng kinh nghiệm còn rất ít, đây là lần đầu tiên thực sự đảm nhận vai trò nhà sản xuất, đạo diễn.

Không ít người đều nói với tôi rằng, không mấy lạc quan về việc hai người có thể quay tốt bộ phim này...

Tôi nói những điều này với hai người, không phải muốn tạo áp lực cho hai người, mà là muốn nói cho hai người biết, phim thần tượng là một khái niệm hoàn toàn mới.

Tôi giao bộ phim này cho hai người làm, chính là hy vọng hai người có thể không bị ràng buộc bởi quan niệm sản xuất truyền thống, thực sự quay ra một tác phẩm phù hợp với sở thích của giới trẻ hiện nay." Sài Trí Bình và Thái Huân Nhạc nhanh chóng trao đổi ánh mắt, đồng loạt gật đầu. "Tôi sẽ không ở Đài Loan quá lâu, tức là trong suốt thời gian quay bộ phim này tôi sẽ không can thiệp quá nhiều.

Ngoài ra, hai người còn có bất kỳ thắc mắc nào cũng có thể nói ra,

tôi sẽ giúp hai người giải quyết." "Anh Lâm, nếu muốn bộ phim này quay theo phong cách gần với nguyên tác truyện tranh, việc sắm sửa trang phục, rồi thuê các địa điểm khác nhau cần một khoản tiền lớn.

Ngân sách quay hiện tại có lẽ vẫn còn hơi thiếu." Thái Huân Nhạc với tư cách là đạo diễn, vấn đề anh ta đưa ra cũng liên quan đến việc quay phim cụ thể.

Bốn nhân vật nam chính trong 《Lưu Tinh Hoa Viên》 đều là công tử nhà giàu, để thể hiện thân phận này, trong phim truyền hình cần phải phô bày mọi khía cạnh của cuộc sống giới thượng lưu.

Trang phục đắt tiền, siêu xe, biệt thự sang trọng đều là những thứ bắt buộc.

Ngân sách quay 20 triệu Đài tệ, trừ đi cát-xê của sáu diễn viên chính, số còn lại đủ để chi trả cho việc quay phim bình thường, nhưng để có được những món đồ xa xỉ đó làm đạo cụ quay phim thì lại hơi chật vật. "Vấn đề này hai người không cần lo lắng, địa điểm quay, siêu xe đến lúc đó sẽ có người liên hệ với đoàn phim bên này.

Còn tôi đã đàm phán với vài thương hiệu thời trang cao cấp ở Hong Kong, họ sẽ tài trợ toàn bộ trang phục cần thiết cho đợt quay phim này." Vài thương hiệu thời trang cao cấp lớn đều đồng ý tài trợ lần này là vì nể mặt Lâm Hựu Luân.

Thực tế họ không mấy lạc quan về việc bộ phim này có thể mang lại cho thương hiệu thời trang của họ bao nhiêu hiệu quả quảng cáo, ngược lại họ lại hứng thú hơn với những bộ phim do Lâm Hựu Luân đầu tư.

Đáng tiếc, mỗi bộ phim do Lâm Hựu Luân đầu tư quay đều có những hạn chế nghiêm ngặt về việc chèn quảng cáo.

Vì số lượng có hạn, việc cạnh tranh quảng cáo tự nhiên rất gay

gắt.

Một bộ phim kinh phí trung bình nhỏ, chỉ riêng tiền tài trợ quảng cáo đã có thể giải quyết gần một phần ba chi phí quay phim.

Đương nhiên đãi ngộ này không phải ai cũng có được, vì mỗi bộ phim do Lâm Hựu Luân đầu tư quay đều đạt doanh thu phòng vé khá tốt, nên mới thu hút được nhiều nhà quảng cáo như vậy.

Hơn nữa, thông thường loại tài trợ quảng cáo này cả hai bên đều ký hợp đồng đối ứng.

Nếu doanh thu phòng vé thấp hơn một tiêu chuẩn nhất định, nhà quảng cáo có quyền đòi lại một phần kinh phí tài trợ.

Việc chèn quảng cáo sớm nhất và kinh điển nhất trong phim Hong Kong là sô-cô-la mà Cao Tiến ăn trong 《Thần Bài》, nhưng sau đó từng có một thời gian việc chèn quảng cáo tràn lan, dẫn đến chất lượng phim sụt giảm, khán giả phản ứng rất lớn.

Chương 695

Lâm Hựu Luân sau đó liền bắt đầu tiên phong ký kết loại hợp đồng đối ứng với nhà quảng cáo.

Cách làm này có ưu điểm là vừa có thể đảm bảo tiền đầu tư của nhà quảng cáo không bị uổng phí, đồng thời cũng hạn chế hiệu quả sự thôi thúc của các hãng phim muốn chèn quảng cáo vào phim.

Nếu phim quay hỏng, không những không kiếm được tiền mà còn phải bồi thường tiền cho nhà quảng cáo, gián tiếp cũng kích thích các nhà sản xuất, đạo diễn chú trọng hơn đến việc nâng cao chất lượng phim.

Lâm Hựu Luân tự mình làm gương, loại hợp đồng đối ứng này nhanh chóng trở thành thông lệ trong ngành, xu hướng chèn quảng cáo điên cuồng trong phim Hong Kong cũng từ đó bị chặn đứng.

Còn khán giả, trong điều kiện không ảnh hưởng đến trải nghiệm xem phim, cũng dần dần chấp nhận phương thức quảng cáo hoàn toàn mới này.

Kinh nghiệm thành công của việc chèn quảng cáo trong lĩnh vực điện ảnh đương nhiên cũng được truyền sang lĩnh vực sản xuất truyền hình.

Hiện tại, các bộ phim hiện đại do TVB sản xuất đều có mức độ chèn quảng cáo khác nhau.

Các bộ phim truyền hình Đài Loan do chủ yếu là phim cổ trang, ngược lại không có nhiều chỗ để chèn quảng cáo. 《Lưu Tinh Hoa Viên》 lần này có thể nói là đã mở ra một tiền lệ.

Phim thần tượng là một điều mới mẻ, Lâm Hựu Luân cũng không

mong muốn ngay từ đầu đã có thể có bao nhiêu tài trợ quảng cáo.

Vì vậy, lần này cũng chỉ là một "thử nghiệm".

Nếu bộ phim này quay ra có thể mang lại tỷ suất người xem khả quan, thì các phần tiếp theo có thể kiếm được một khoản lớn từ các nhà quảng cáo này.

Sài Trí Bình đứng ở góc độ nhà sản xuất, lại nghĩ đến một vấn đề khác. "Anh Lâm, vì Giả Tịnh Văn là do công ty của anh Ngô tiến cử, vậy có cần tăng thêm đất diễn cho vai diễn của cô ấy một cách phù hợp không?" Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Sắp xếp cho cô ấy vai diễn hiện tại đã là rất nể mặt Ngô Đôn rồi, cho nên về phương diện này cô không cần quá cố ý làm gì.

Đương nhiên nếu cô ấy diễn xuất sắc, cũng có thể xem xét tăng thêm một số cảnh quay cho cô ấy, vấn đề này quyền quyết định nằm trong tay cô." Sự tin tưởng mà Lâm Hựu Luân thể hiện trong lời nói khiến Sài Trí Bình rất cảm động.

Cô biết rằng ở các nhà đầu tư khác, tuyệt đối không thể có được đãi ngộ như vậy.

Đến cửa tòa nhà, Lâm Hựu Luân lên xe rời đi.

Sài Trí Bình và Thái Huân Nhạc nhìn theo bóng xe biến mất ở khúc cua đường, trên đường quay về, Thái Huân Nhạc cảm khái nói một câu: "Xem ra anh Lâm rất coi trọng mấy diễn viên trong đoàn phim của chúng ta!" "Có lẽ vậy." Sài Trí Bình đáp qua loa một câu, nhưng trong lòng cô lại không nghĩ như vậy.

Cô có một linh cảm, Lâm Hựu Luân quả thực có cái nhìn khác về Tiểu Hổ Đội, Kim Thành Vũ và những người khác, nhưng tuyệt đối vẫn chưa đến mức "coi trọng".

Suy nghĩ của Lâm Hựu Luân thực sự đã bị Sài Trí Bình đoán trúng.

Việc anh đầu tư quay 《Lưu Tinh Hoa Viên》 chỉ là một thử nghiệm đi trước thời đại.

Vì vậy, ngay cả khi Sài Trí Bình và Thái Huân Nhạc đều là những người mới, anh vẫn rất yên tâm giao bộ phim truyền hình cho họ.

Nếu quay hỏng cũng không phải là tổn thất quá lớn.

Phim thần tượng là như vậy, một mặt vì cốt truyện hời hợt, định hướng giá trị... nên vẫn luôn bị người ta chê bai, nhưng mặt khác, trong việc lăng xê người mới, cung cấp máu tươi cho giới giải trí, nó cũng có tác dụng không thể sánh bằng.

Một ngành công nghiệp muốn thịnh vượng lâu dài, trên nền tảng và cấu trúc của ngành, việc bồi dưỡng nhân tài là khâu quan trọng nhất.

Điện ảnh Hong Kong sau khi bước vào thế kỷ 21 dần suy thoái.

Thị trường bên ngoài không khởi sắc cố nhiên là nguyên nhân quan trọng, đồng thời cũng liên quan rất nhiều đến sự đứt gãy nhân tài bên trong.

Dù là diễn viên trước ống kính hay biên kịch, đạo diễn phía sau hậu trường, cùng với sự kết thúc dần của thời đại những người nổi tiếng trong thập niên 80, 90 thống trị giới giải trí, các diễn viên, đạo diễn thế hệ mới đã không thể tiếp nối thành công.

Mối họa suy tàn của toàn bộ ngành công nghiệp giải trí điện ảnh Hong Kong từ đó được chôn vùi.

Rất nhiều người làm điện ảnh Hong Kong cũng đã nhận thức được vấn đề đứt gãy nhân tài, đặc biệt là trong lĩnh vực phim võ thuật.

Từ Khắc, Viên Hòa Bình từ giữa thập niên 90 đã có ý thức muốn bồi dưỡng những ngôi sao võ thuật mới.

Từ Khắc tìm đến Triệu Văn Trác, Viên Hòa Bình phát hiện Ngô Kinh, nhưng cuối cùng cả hai người này đều không thể gánh vác được lá cờ lớn của lĩnh vực phim võ thuật.

Đến nỗi mười mấy hai mươi năm sau, những ngôi sao võ thuật lớn được công nhận trên màn ảnh rộng vẫn là Thành Long, Lý Liên Kiệt.

Những người đã ngoài bốn mươi, gần năm mươi tuổi, vẫn phải nỗ lực đóng phim hành động trên màn ảnh.

Trong đó vừa có sự kiên cường không chịu thua, vừa có sự bất lực và bi ai vì không có người kế nhiệm.

Đương nhiên, việc Lâm Hựu Luân dùng 《Lưu Tinh Hoa Viên》 để thúc đẩy sự phát triển của phim thần tượng chỉ là một thử nghiệm.

Dù là Tiểu Hổ Đội hay Kim Thành Vũ, họ đều còn trẻ, cần nhiều kinh nghiệm hơn để rèn giũa bản thân.

Ánh mắt Lâm Hựu Luân hiện tại thực ra vẫn tập trung nhiều hơn vào thế hệ diễn viên điện ảnh, truyền hình Hong Kong sinh sau năm 1960. "Song Châu Nhất Thành" (Châu Nhuận Phát, Châu Tinh Trì, Thành Long) có sức hút phòng vé nhất Hong Kong, Châu Nhuận Phát và Thành Long hiện tại đều đã ngoài 35 tuổi, Châu Tinh Trì cũng đã 30 tuổi.

Thời gian họ có thể thống trị làng điện ảnh Hong Kong cũng nhiều nhất chỉ còn 4, 5 năm nữa.

Hiện tại đã có thể bắt đầu xem xét vấn đề người kế nhiệm của họ.

Vấn đề lựa chọn võ thuật gia không cần Lâm Hựu Luân phải tốn quá nhiều công sức.

Thế hệ diễn viên Hong Kong thập niên 60 được mệnh danh là "thế hệ vàng", không chỉ số lượng đông đảo, mà danh tiếng và thành tựu

đều đạt đến một tầm cao chưa từng có.

Và trong số đó, tiêu biểu nhất phải kể đến "Tứ Đại Thiên Vương".

Theo quỹ đạo lịch sử ban đầu, sau năm 1992, Thành Long, Châu Nhuận Phát đều bắt đầu thử sức ở Hollywood.

Châu Tinh Trì vừa mới nổi tiếng, phong độ đang lên.

Nói chung, điện ảnh Hong Kong vào thời điểm này đã bắt đầu sự chuyển giao thế hệ cũ và mới.

Thế hệ diễn viên sinh năm 60, đại diện là "Tứ Đại Thiên Vương", bắt đầu tập hợp và trở thành những người thống trị mới của làng điện ảnh và ca nhạc.

Nhưng vì sự xuất hiện của Lâm Hựu Luân, Thành Long đã sớm thành công ở Hollywood.

Và sự trỗi dậy mạnh mẽ của điện ảnh Hong Kong cũng khiến anh từ bỏ ý định phát triển đơn thuần ở Hollywood, cơ bản là cân bằng giữa Hong Kong và Hollywood; Châu Nhuận Phát dưới sự khuyên bảo của Lâm Hựu Luân, không đi Hollywood phát triển, nên anh ấy hiện tại vẫn là nam diễn viên chính hàng đầu của điện ảnh Hong Kong.

Lưu Đức Hoa, Trương Học Hữu, Lê Minh, Quách Phú Thành, những người này dưới sự ảnh hưởng hữu ý vô ý của Lâm Hựu Luân, thực tế cũng đều phát triển tốt hơn trong giai đoạn lịch sử này.

Nhưng vấn đề là hiện tại trước mặt vẫn còn hai ngọn núi lớn là Châu Nhuận Phát và Thành Long.

Mặc dù môi trường tổng thể của làng điện ảnh tốt hơn, nhưng khả năng những người này muốn vượt qua những người đã nổi tiếng để lên ngôi lại trở nên nhỏ hơn.

Lấy một ví dụ đơn giản nhất, Lưu Đức Hoa là người phát triển tốt

nhất trong bốn người, thành tích trong làng điện ảnh và ca nhạc đều rất đáng nể.

Nhưng cho đến bây giờ, trong mắt rất nhiều khán giả, anh ấy vẫn chỉ được coi là "Tiểu Châu Nhuận Phát".

Rất nhiều nhà đầu tư điện ảnh cũng có thái độ tương tự.

Mục tiêu lựa chọn nam diễn viên chính cho một bộ phim đầu tiên là Châu Nhuận Phát, nếu không mời được Châu Nhuận Phát, tiếp theo mới xem xét Lưu Đức Hoa.

Chương 696

Điều này cơ bản đã trở thành một quy tắc ngầm trong ngành.

Vấn đề đứt gãy nhân tài hiện tại ở làng điện ảnh Hong Kong trông có vẻ chưa mấy rõ ràng, nhưng nếu tiếp tục phát triển theo xu hướng này, có lẽ sau này Hong Kong sẽ không còn xuất hiện danh xưng "Tứ Đại Thiên Vương" nữa, cho dù có xuất hiện, cũng rất khó đạt được tầm cao mà mỗi người trong số họ đã đạt được trong lịch sử.

Việc nâng đỡ "Tứ Đại Thiên Vương" làm người kế nhiệm mà cố ý kìm hãm sự phát triển của Châu Nhuận Phát và Thành Long chắc chắn là không được.

Cách duy nhất khả thi là tăng cường mức độ nâng đỡ người mới, tăng cơ hội cho họ đóng vai chính trong các bộ phim khác nhau, dần dần thay thế vị trí của Châu Nhuận Phát và Thành Long trong làng điện ảnh hiện tại, từ đó đảm bảo sự chuyển giao suôn sẻ giữa các ngôi sao cũ và mới trong làng điện ảnh Hong Kong.

Cách trực tiếp nhất chính là tạo sao tập thể. "Ngũ Hổ Tướng" của TVB thập niên 80 là một trường hợp thành công.

Lâm Hựu Luân chuẩn bị học theo cách này, nhưng lần này đối tượng tạo sao của anh là "Tứ Đại Thiên Vương".

Trên chuyến bay trở về Hong Kong, Lâm Hựu Luân không ngừng suy nghĩ về chuyện này.

Đầu tiên là phải sắp xếp những người này cùng nhau hoặc riêng rẽ đóng các bộ phim khác nhau, trong thời gian đó phát động dư luận để thổi phồng khái niệm "Tứ Đại Thiên Vương", sau đó cố ý sắp xếp những bộ phim này công chiếu cùng một thời điểm.

Trong thời gian đó lại phát động dư luận để châm ngòi cuộc chiến tranh cãi giữa fan hâm mộ của bốn người, tốt nhất là có thể tái hiện cảnh "Đàm Trương tranh bá" của làng nhạc Hong Kong năm xưa.

Cuối cùng, việc khái niệm này được đông đảo công chúng chấp nhận thì coi như thành công.

Xem xét mối quan hệ với Châu Nhuận Phát, và cũng phải để ý đến cảm nhận của Thành Long, Lâm Hựu Luân không thể trực tiếp ra mặt để vận hành chuyện này, chỉ có thể thông qua một số phương pháp ngầm, dần dần thực hiện kế hoạch này.

Đang suy nghĩ những vấn đề này, Lâm Hựu Luân bất giác ngủ thiếp đi trên máy bay.

Đến khi máy bay sắp hạ cánh xuống sân bay, lần này A Kiệt gọi anh dậy. "Đã đến Hong Kong rồi sao?" Lâm Hựu Luân xoa xoa trán, để đầu óc tỉnh táo hơn một chút, "Hôm nay không có lịch trình quan trọng nào đúng không?" "Trên công việc thì không có lịch trình nào..." Lời A Kiệt mới nói được một nửa, Lâm Hựu Luân ở bên cạnh đã che miệng ngáp một cái. "Không có lịch trình gì là tốt rồi, xuống máy bay nếu có ai gọi điện thoại tìm, cậu cứ giúp tôi từ chối hết, về nhà tôi muốn ngủ một giấc thật ngon." A Kiệt không nhịn được nhắc nhở: "Ông chủ, hôm nay anh đã hứa với cô Vương sẽ cùng ăn tối mà." Lâm Hựu Luân vỗ trán, nếu không phải A Kiệt nói, anh suýt nữa đã quên mất chuyện này.

Tối qua anh mới hẹn Vương Tổ Hiền ăn cơm qua điện thoại, nguyên nhân là hai ngày trước Trần Hồng đến Hong Kong để quảng bá bộ phim 《Cảnh Sát Cố Sự 3 Siêu Cấp Cảnh Sát》, vốn đã đặt khách sạn rồi, nhưng lại bị Vương Tổ Hiền kéo đi làm bạn.

Bữa tối này thực chất là một bữa tiệc đón khách mang tính cá nhân.

Lâm Hựu Luân giơ tay nhìn đồng hồ, gần như vừa xuống máy bay là phải đi hẹn. "Được rồi, cậu sắp xếp xe đưa tôi thẳng đến đó." —— "Bánh mì dứa của nhà hàng này ngon nhất, mỗi lần em đi dạo ở Trung Hoàn xong đều đến nhà hàng này ăn, em nhất định phải gọi một phần ăn thử đi." Vương Tổ Hiền đặt hai tay lên bàn, nhìn Trần Hồng đang xem thực đơn, nhiệt tình giới thiệu cho cô ấy. "Được rồi, vậy em sẽ gọi một phần như chị nói." Trần Hồng lật đến hình ảnh bánh mì dứa, chỉ vào đó cho nhân viên phục vụ bên cạnh. "Tạm thời cứ thế này đã!" Trần Hồng trả lại thực đơn cho nhân viên phục vụ, kéo ghế ngồi thẳng dậy, đợi nhân viên phục vụ đi xa rồi mới hạ giọng nói với Vương Tổ Hiền: "Nhà hàng này đồ ăn đắt quá!" Trần Hồng cũng không phải là người chưa từng trải sự đời, hơn nữa hai ngày nay cô ấy và Vương Tổ Hiền cũng đã đi không ít nhà hàng cao cấp, nhưng giá cả ở nhà hàng này lại cao hơn gấp đôi, gấp ba so với những nhà hàng trước đó.

Vương Tổ Hiền tay cầm ống hút trong ly nước ép nóng trước mặt, ra vẻ không có chuyện gì nói: "Không sao đâu, dù sao cũng có người trả tiền, ăn bữa này không làm cho tên đó nghèo đi được đâu." Trước khi Lâm Hựu Luân đến, vẻ mặt Trần Hồng trở nên hơi phức tạp. "Chúng ta cứ ăn trước như vậy, có hơi không ổn không?" "Chỉ là món khai vị thôi mà, máy bay của anh ấy đến rất muộn, chẳng lẽ lại bắt chúng ta cứ đói bụng chờ anh ấy sao?" Vương Tổ Hiền lại có vẻ đương nhiên.

Trần Hồng lại khẽ cau mày, "Hai ngày nay anh Thành Long và đạo diễn Đường Kế Lễ đều gọi điện cho em, bảo em nhất định phải mời anh Lâm tham gia buổi ra mắt phim ngày mai, nhưng em nghe nói anh Lâm thời gian này ở Đài Loan thành lập một đài truyền hình, gần đây chắc rất bận rộn?

Anh ấy liệu có thời gian tham gia không?" Vương Tổ Hiền đưa tay

ra, vỗ vỗ tay Trần Hồng nói: "Chuyện này em đừng lo lắng.

Anh ấy đã từ Đài Loan trở về, tức là mọi việc bên đó đều đã xử lý gần xong rồi.

Hơn nữa trước em, chắc chắn anh Thành Long và ông Trâu của Gia Hòa đều sẽ gọi điện mời anh ấy, cộng thêm em nữa, anh ấy chắc chắn sẽ không từ chối." Trần Hồng gật đầu, cũng cảm thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Vương Tổ Hiền sau đó liền đổi chủ đề, Trần Hồng và cô ấy trò chuyện, rất nhanh liền gạt chuyện đó ra khỏi đầu.

Khi Lâm Hựu Luân bước vào nhà hàng, đúng lúc nhìn thấy Vương Tổ Hiền đang kể một chuyện rất thú vị cho Trần Hồng.

Trần Hồng ở bên đó che miệng cười khúc khích, làn da cô trắng mịn, hai hàng lông mày cong cong như núi mùa xuân xanh biếc, đôi mắt hạnh nhân trong veo như nước mùa thu.

Khi cười, khóe mắt cô ấy hơi nhếch lên, chiếc mũi nhỏ, khi làm nũng thì chóp mũi hơi cong về phía má phải, đặc biệt tinh nghịch.

Còn Vương Tổ Hiền khi nói chuyện, đôi môi như hai cánh hoa khẽ rung trong gió lạnh, thỉnh thoảng lộ ra một hàm răng trắng đều tăm tắp như hạt gạo.

Trong nụ cười của cô ấy toát lên vẻ ngây thơ như trẻ con, đặc biệt là đôi mắt cô ấy, trong veo sâu thẳm, luôn sáng ngời đầy thần thái, cảm xúc của người xung quanh rất dễ bị cô ấy lây nhiễm.

Lâm Hựu Luân lẳng lặng đứng nhìn một lúc, trong lòng anh đã so sánh hai người.

Ngũ quan của Trần Hồng tinh tế và hoàn mỹ hơn, còn biểu cảm và thần thái của Vương Tổ Hiền lại có phong thái và sức hút hơn.

So sánh xong, thật sự không phân cao thấp.

Vương Tổ Hiền đang nói đến chỗ vui vẻ, đột nhiên lại phát hiện Trần Hồng không cười nữa, mắt nhìn thẳng ra sau lưng cô ấy.

Vương Tổ Hiền quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Lâm Hựu Luân không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đến sau lưng cô ấy. "Anh sao đến rồi mà không nhắc em, cố ý muốn dọa em phải không?" Vương Tổ Hiền lườm Lâm Hựu Luân một cái, bĩu môi nói.

Lâm Hựu Luân ngồi xuống chiếc ghế được nhân viên phục vụ kéo ra, nói lời cảm ơn với đối phương, rồi quay đầu nhìn Vương Tổ Hiền, bĩu môi nói: "Là em tự nói chuyện quá nhập tâm, chuyện này không thể trách anh được." Vương Tổ Hiền trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân một cái, sau đó tức giận giật lấy thực đơn từ tay nhân viên phục vụ, chỉ vào một món ăn có phần lớn nhất và đắt nhất trong đó nói: "Mang cho tôi một phần này." Lâm Hựu Luân liếc nhìn hình ảnh trên thực đơn, hơi lo lắng nói: "Chúng ta có ba người thôi, em gọi món này có ăn hết không?" Thấy vẻ mặt Vương Tổ Hiền không ổn, Lâm Hựu Luân đành nhún vai, "Được rồi, coi như anh chưa nói gì, em thích ăn gì cứ gọi." "Như vậy còn tạm được." Vương Tổ Hiền sắc mặt hơi dịu lại, gọi thêm một món nữa, sau đó đưa thực đơn cho Trần Hồng, "Em cũng gọi món mình thích ăn đi, không cần tiết kiệm tiền cho tên này đâu." Trần Hồng nhìn Lâm Hựu Luân bị Vương Tổ Hiền "chèn ép", không khỏi buồn cười.

Cô nhận lấy thực đơn, cũng không nhìn giá nữa, chọn vài món trông khá tinh tế, phần ăn ít rồi gọi.

Cuối cùng, khi định đưa thực đơn cho Lâm Hựu Luân, lại bị Vương Tổ Hiền chặn lại giữa chừng. "Không cần quan tâm anh ta, hôm nay anh ta đến đây chỉ để trả tiền thôi." Vương Tổ Hiền trả lại thực đơn cho nhân viên phục vụ, còn không quên liếc nhìn Lâm Hựu

Luân đầy vẻ uy hiếp.

Lâm Hựu Luân không tỏ ra bất mãn gì với tính khí trẻ con của Vương Tổ Hiền, giống hệt nam nhân vật chính "ngốc nghếch" trong 《Cô Nàng Ngổ Ngáo》, đến nỗi khiến Trần Hồng sinh ra một số ảo giác, cô thực sự rất khó liên hệ Lâm Hựu Luân trước mắt với người đàn ông quyền lực hô mưa gọi gió, một tay che trời trong làng điện ảnh Hong Kong đó. "Cô Trần?" Một tiếng gọi nhẹ của Lâm Hựu Luân kéo Trần Hồng từ những suy nghĩ lơ đãng trở về.

Cô hoàn hồn, lúc này mới phát hiện Vương Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân đều đang nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ.

Trần Hồng hơi mang vẻ xin lỗi giải thích: "Xin lỗi, vừa nãy em nghĩ đến một chuyện nên hơi mất tập trung." "Em sẽ không lại đang nghĩ về buổi ra mắt phim ngày mai đấy chứ?" Vương Tổ Hiền nói xong câu này, thầm nháy mắt với Trần Hồng.

Trần Hồng lập tức nhận ra Vương Tổ Hiền đang giúp cô dẫn dắt câu chuyện, cố ý làm ra vẻ rất buồn rầu, gật đầu nói: "Phải đó, lần trước ở buổi ra mắt 《Thần Thoại》 đã được chứng kiến năng lực 'tám chuyện' của giới truyền thông Hong Kong, nói thật em rất nể phục các anh chị, cả ngày ở trong môi trường như vậy mà vẫn chưa phát điên." "Nếu em không muốn để ý đến những phóng viên đó, thực ra rất đơn giản, cứ giả vờ như không hiểu họ đang nói gì, sau đó nói trước với những người khác, bảo họ đừng giúp phóng viên phiên dịch, như vậy những phóng viên đó sẽ không làm gì được." Vương Tổ Hiền đưa ra một ý kiến cho Trần Hồng.

Trần Hồng tò mò hỏi: "Cách này thật sự có hiệu quả không?" Vương Tổ Hiền gật đầu, rất nghiêm túc nói: "Chắc chắn có ích.

Khi em mới đến Hong Kong cũng không hiểu tiếng Quảng Đông lắm, lúc các phóng viên hỏi em câu hỏi em đều đối phó như vậy, thật

sự có thể tránh được rất nhiều rắc rối.

Nhưng ở Hong Kong lâu rồi, chiêu này không còn tác dụng nữa, vì họ đều biết em đã có thể hiểu tiếng Quảng Đông rồi." Thấy hai cô gái dần dần muốn chuyển chủ đề sang hướng khác, Lâm Hựu Luân đột nhiên xen vào một câu: "Buổi ra mắt 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 là vào ngày mai phải không?" Trên đường đến đây Lâm Hựu Luân nhớ A Kiệt từng nói với mình về chuyện này, hình như là Trâu Văn Hoài đã đích thân gọi điện thoại cho chuyện này.

Trần Hồng gật đầu, nhưng trong lòng lại có chút trách móc Lâm Hựu Luân.

Ban đầu chính Lâm Hựu Luân gọi điện mời cô đóng bộ phim này, bây giờ phim đã quay xong sắp công chiếu rồi, vậy mà Lâm Hựu Luân lại không biết cả ngày công chiếu cụ thể.

Vương Tổ Hiền đặt đũa xuống, kéo cánh tay Lâm Hựu Luân lay lay nói: "Ngày mai em không phải đến đoàn phim, hay là anh đi cùng em xem bộ phim này nhé?" Trần Hồng ở bên cạnh biểu cảm hiện ra vẻ nghi hoặc, cô rõ ràng nhớ trước đây Vương Tổ Hiền từng nói với cô rằng ngày mai cô ấy phải quay lại đoàn phim để tiếp tục quay.

Sao lúc này lại thay đổi rồi?

Trên chuyến bay về Hong Kong, Lâm Hựu Luân đã suy nghĩ về kế hoạch tạo sao "Tứ Đại Thiên Vương", mục đích cuối cùng là để thế hệ diễn viên thập niên 60 nhanh chóng trưởng thành, vượt qua vị thế của Trình Long và Châu Nhuận Phát trong làng điện ảnh Hong Kong.

Châu Nhuận Phát và Lâm Hựu Luân có mối giao tình rất tốt, còn Trình Long thì có Gia Hòa hết lòng ủng hộ, nên dù xét từ góc độ nào, Lâm Hựu Luân cũng không thể trực tiếp ra tay đàn áp họ, đồng thời sự ủng hộ của anh dành cho họ cũng sẽ không còn như trước nữa.

Chương 697

Thân phận hiện tại của Lâm Hựu Luân quá đặc biệt, không biết có bao nhiêu người trong giới điện ảnh Hong Kong đang dõi theo anh, trừ phi đó là bộ phim anh tham gia đầu tư, nếu không, việc anh xuất hiện tại các sự kiện liên quan đều sẽ dẫn đến rất nhiều suy đoán.

Việc dự buổi ra mắt phim 《Siêu Cấp Cảnh Sát》thoạt nhìn có vẻ là chuyện nhỏ, nhưng nếu Lâm Hựu Luân thực sự đi, sẽ khiến người khác lầm tưởng rằng anh vẫn đang tiếp tục ủng hộ Trình Long.

Trâu Văn Hoài gọi điện đến, Lâm Hựu Luân còn chưa trực tiếp đồng ý, vậy mà đúng lúc này Vương Tổ Hiền lại đề nghị muốn đi xem buổi ra mắt, điều này khiến Lâm Hựu Luân có chút khó xử.

"Sao vậy, không được à?" Vương Tổ Hiền thấy Lâm Hựu Luân không đáp lời ngay, trong lòng cũng có chút lo lắng.

"Không vấn đề gì, đúng lúc bên anh cũng nhận được lời mời." Lâm Hựu Luân cuối cùng vẫn quyết định chiều lòng Vương Tổ Hiền.

Vương Tổ Hiền chắp tay lại, vui vẻ nói: "Hay quá, hay quá, lúc đó chúng ta cùng đi!" Trần Hồng vẫn luôn nghi hoặc về chuyện này, nhưng lúc ăn cơm thì không hỏi, mãi đến khi Lâm Hựu Luân gọi phục vụ chuẩn bị thanh toán, cô và Vương Tổ Hiền cùng đi vào nhà vệ sinh mới tiện thể hỏi chuyện này.

"Sáng nay lúc tớ nói chuyện này với cậu, không phải cậu bảo ngày mai cậu phải quay phim sao?" Vương Tổ Hiền vừa rửa tay vừa giải thích: "Đúng vậy, ngày mai tớ phải về đoàn phim quay, tớ không đi nhưng hắn ta vẫn sẽ đi mà?" Trần Hồng ngập ngừng một lát, "Vậy cậu vừa nãy…" Vương Tổ Hiền lúc này đã rửa tay xong, rút một tờ khăn giấy, vừa lau tay vừa nói: "Vừa nãy tớ lừa hắn đấy, cậu xem

hắn vừa nãy còn do dự một chút, nếu tớ không nói vậy, có lẽ hắn sẽ không đi." Trần Hồng nghe vậy ngẩn người, sau đó trong lòng dâng lên một chút cảm động nho nhỏ.

"Cảm ơn cậu nhé." Vương Tổ Hiền xua tay, "Không có gì đâu, tớ làm vậy cũng là để trừng phạt hắn một chút, lần này hắn đi Đài Loan mà không nói trước với tớ, nếu không thì tớ đã đi cùng hắn rồi." "À?" Trần Hồng có chút kinh ngạc nhìn Vương Tổ Hiền, "Như vậy không hay lắm đâu?" "Không sao đâu, hắn sẽ không giận tớ đâu." Vương Tổ Hiền rất hiểu Lâm Hựu Luân, vì sự đào hoa của mình, nên anh đặc biệt tốt với mỗi người phụ nữ bên cạnh, những chuyện thông thường đều cố gắng chiều lòng.

"Ôi, thảo nào cậu lại si tình với hắn như vậy…" Trần Hồng khẽ thở dài.

Vương Tổ Hiền lắc đầu, nụ cười mang theo vài phần bất đắc dĩ và chua xót.

"Tuyệt đối đừng ngưỡng mộ tớ, tớ chỉ vì không tìm được người đàn ông nào thương tớ hơn hắn, nên mới ở lại bên cạnh hắn mãi, thực sự khi đã chọn con đường này rồi, cậu mới biết mình đã từ bỏ rất nhiều thứ." Trần Hồng lúc này mới nhận ra mình đã nói sai lời, "Xin lỗi, tớ không có ý đó." Vương Tổ Hiền ngẩng đầu nhìn vào gương, xác nhận biểu cảm của mình đã không còn khác thường, lúc này mới nói với Trần Hồng: "Không sao đâu, chúng ta ra ngoài đi, nếu không hắn ở ngoài sẽ sốt ruột đấy." "Cán ca, anh nói Lâm tiên sinh hôm nay có đến không?" Trên đường đến rạp chiếu phim tổ chức buổi ra mắt, Trình Long không kìm được hỏi chuyện này.

Hà Quán Xương đang khoanh tay dựa lưng ghế nhắm mắt dưỡng thần nghe vậy, mở mắt ra nhìn Trình Long một cái, lắc đầu nói: "Tôi cũng không rõ lắm, hôm qua lúc Trâu tiên sinh gọi điện cho anh ấy,

anh ấy không trả lời ngay, theo tình hình trước đây thì lần này anh ấy phần lớn sẽ không đến." Trình Long nghe xong không khỏi có chút tiếc nuối, việc quay bộ phim 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 này bắt đầu từ năm ngoái, khi anh được mời sang Đại lục tham gia Gala Tết Nguyên Đán, trên máy bay anh đã nói chuyện với Lâm Hựu Luân về chủ đề hợp tác với Đại lục, Trình Long lúc đó mới hạ quyết tâm quay bộ phim này, sau đó nữ diễn viên cũng do Lâm Hựu Luân giúp đỡ tiến cử, vốn tưởng rằng có duyên cớ như vậy, Lâm Hựu Luân nhất định sẽ đến tham gia buổi ra mắt phim, không ngờ kết quả lại đáng thất vọng như vậy.

"Lâm tiên sinh hiện giờ lập trường có chút nhạy cảm, TVB vừa được cấp phép thành lập ở Đài Loan, mà bộ phim này của cậu lại hợp tác với Đại lục, việc kiểm duyệt để chiếu ở Đài Loan đến giờ vẫn chưa thông qua, nếu hôm nay Lâm tiên sinh mà đến, khó tránh khỏi sẽ có người lấy chuyện này ra làm trò, đến vị trí của anh ấy, thoạt nhìn thì vô cùng phong quang, nhưng có một số việc vẫn thân bất do kỷ." Hà Quán Xương ở vị trí cao, nhìn vấn đề cũng thấu đáo hơn.

Nghe Hà Quán Xương giải thích như vậy, Trình Long trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm.

Những năm gần đây Đài Loan và Đại lục khôi phục qua lại, đã không còn xảy ra chuyện như Lương Gia Huy trước đây vì tham gia đóng phim quay ở Đại lục mà bị phong sát nữa, nhưng phim hợp tác giữa Hong Kong và Đại lục muốn chiếu ở Đài Loan, vẫn sẽ gặp rất nhiều rắc rối trong khâu kiểm duyệt, thậm chí là không thể thông qua.

Đối với các nhà làm phim Hong Kong bình thường mà nói, thị trường Đài Loan vẫn rất quan trọng, nhưng đối với Trình Long, bản thân anh đã đứng vững ở Hollywood, theo cách nói đùa của truyền thông, Trình Long bây giờ kiếm đô la Mỹ, ngay cả đô la Hong Kong anh ấy cũng không mấy để tâm, chứ đừng nói đến Đài tệ.

Một mặt, thị trường Đài Loan đối với Trình Long đã không còn quan trọng như trước, mặt khác so với thị trường Đại lục tương lai, thị trường Đài Loan căn bản không đáng nhắc đến, hơn nữa theo lời Lâm Hựu Luân nói lúc đó, quan hệ giữa Đại lục và Đài Loan sau này sẽ có một số khúc mắc, nhưng giao lưu dân gian sẽ không bị cản trở, cứ tiếp tục phát triển như vậy, không biết khi nào vấn đề hai bờ sẽ được giải quyết, nhưng giao lưu kinh tế văn hóa hai bờ chắc chắn sẽ ngày càng thuận lợi, đến lúc đó dù là phim Đài Loan vào Đại lục hay phim Đại lục vào Đài Loan đều sẽ dễ dàng hơn bây giờ rất nhiều, căn bản không cần lo lắng chuyện tương lai.

Ô tô dừng lại trước thảm đỏ ở cửa rạp chiếu phim, Trình Long và Hà Quán Xương cùng xuống xe, các phóng viên đứng hai bên vội vàng giơ máy ảnh chụp.

Hai người không dừng lại lâu ở cửa, chỉ đơn giản chào hỏi truyền thông rồi vội vàng đi vào rạp.

Đường Kế Lễ đã đến trước khoảng mười phút, Trình Long vào hội trường, câu đầu tiên khi gặp Đường Kế Lễ là hỏi Lâm Hựu Luân có đến không.

Đường Kế Lễ lắc đầu.

Trên đường đến, Trình Long đã chuẩn bị tâm lý cho kết quả này nên không quá thất vọng, sau đó anh lại hỏi Trần Hồng đã đến chưa.

"Tôi vừa gọi điện cho cô ấy, cô ấy nói đang trên đường, giờ này chắc cũng sắp đến rồi." Hai người đang nói chuyện, cửa hội trường bỗng có một người chạy vào với vẻ mặt vội vàng.

"Lâm tiên sinh đến rồi!" Tin tức từ miệng người này khiến Đường Kế Lễ và Trình Long đều vô cùng bất ngờ, lúc này hai người cũng không có thời gian suy nghĩ kỹ, Trình Long bảo người này đi thông báo cho Hà Quán Xương, còn anh và Đường Kế Lễ thì ra đón.

Vừa đi đến cửa hội trường, đã thấy Lâm Hựu Luân và Trần Hồng trong bộ đầm đỏ bó sát đang bước vào.

Trình Long nghe Đường Kế Lễ thì thầm sau lưng một câu "Lâm tiên sinh sao lại đi cùng Trần Hồng?", bản thân anh ngược lại không thấy quá bất ngờ, bởi vì Trình Long hiểu rõ hơn ai hết mối quan hệ giữa Trần Hồng và Lâm Hựu Luân.

"Trần tiểu thư hôm nay mặc thật đẹp!" Theo lễ nghi, Trình Long chào hỏi Trần Hồng trước, người đóng vai bạn gái của Lâm Hựu Luân hôm nay.

Trần Hồng đỏ mặt, mỉm cười gật đầu với Trình Long.

Mặc dù rất thích những lời tâng bốc như vậy, nhưng Trần Hồng cũng không hồ đồ, trước đây khi quay phim, Trình Long nói chuyện với cô chưa bao giờ khách sáo như vậy, mà hôm nay anh ấy làm vậy, hoàn toàn là vì Lâm Hựu Luân.

Trình Long sau đó chào hỏi Lâm Hựu Luân, "Lâm tiên sinh, vì trước đó bên công ty không nhận được điện thoại hồi đáp của anh, tôi còn tưởng hôm nay anh không đến." "Năm ngoái, có một lần tôi gặp Hà tiên sinh, ông ấy đã phàn nàn với tôi rằng A Long lại bắt đầu liều mạng với những động tác nguy hiểm trong phim, bảo tôi có cơ hội thì khuyên nhủ cậu… Lúc đó tôi nghĩ, cậu quay phim ở Mỹ, bên đó đều phải mua bảo hiểm cho cậu, người ta chắc chắn sẽ không cho phép ai làm những động tác nguy hiểm đó, rồi bộ phim 《Mộc Nãi Y》 có rất nhiều cảnh hành động, nhưng nói nguy hiểm đến mức nào thì chắc cũng không đến nỗi, nghĩ đi nghĩ lại thì ông ấy nói chỉ có thể là bộ 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 này, vì cậu đã quay phim tận tâm như vậy, tôi cũng muốn đến xem bộ phim này ngay lập tức." Lâm Hựu Luân vừa nói xong, bóng Hà Quán Xương đã từ phía sau Trình Long và Đường Kế Lễ truyền đến.

“Lâm tiên sinh quả là trí nhớ tốt, chuyện tôi nói nửa năm trước mà anh vẫn nhớ rõ.” Lâm Hựu Luân bắt tay với Hà Quán Xương đang bước đến, “Trâu tiên sinh và Hà tiên sinh thịnh tình mời, nếu tôi không đến thì có chút không phải.” Hà Quán Xương cười, giơ tay mời Lâm Hựu Luân đến ngồi ở vị trí đài đầu.

Trần Hồng lúc này mới chính thức tách ra khỏi Lâm Hựu Luân, trước khi buổi ra mắt chính thức bắt đầu, cô phải cùng Trình Long và ê-kíp sáng tạo của bộ phim lên sân khấu phía trước để nhận phỏng vấn của phóng viên.

Mặc dù đây là lần thứ hai hợp tác với Trần Hồng, nhưng Đường Kế Lễ ban đầu vẫn không hiểu tại sao Trần Hồng lại đến cùng Lâm Hựu Luân, khi quay 《Thần Thoại》, anh ấy không phát hiện mối quan hệ giữa Trần Hồng và Lâm Hựu Luân có gì đặc biệt, nhưng bây giờ xem ra, mọi chuyện không đơn giản như anh nghĩ.

“Trần tiểu thư đáng lẽ nên báo cho tôi một tiếng qua điện thoại rằng Lâm tiên sinh sẽ đến, như vậy chúng tôi cũng tiện có sự chuẩn bị.” Sau khi đứng ổn định trên sân khấu, Đường Kế Lễ nhỏ giọng nói với Trần Hồng một câu.

“Tôi tưởng các anh đã biết Lâm tiên sinh sẽ đến rồi.” Trần Hồng không kể cho Đường Kế Lễ chuyện Vương Tổ Hiền ban đầu lừa Lâm Hựu Luân rằng mình sẽ đến xem buổi ra mắt, nhưng sau đó lại hủy hẹn vào phút chót, cô chỉ một mực khẳng định mình cũng không biết gì.

“Vậy là tôi hiểu lầm rồi.” Đường Kế Lễ gật đầu, không tiếp tục chủ đề này, mà chuyển sang hỏi Trần Hồng có ý định ở lại Hong Kong phát triển hay không.

“Cái này tôi vẫn chưa nghĩ kỹ.” Lần này Trần Hồng không hề che giấu, cô quả thực vẫn chưa cân nhắc kỹ vấn đề này.

Đường Kế Lễ sợ Trần Hồng hiểu lầm, liền giải thích lý do anh hỏi như vậy: "Vừa nãy lên đây Hà tiên sinh có nhờ tôi hỏi ý Trần tiểu thư, nếu cô muốn ở lại Hong Kong phát triển, hy vọng cô có thể cân nhắc việc ký hợp đồng với Gia Hòa." Gia Hòa đột nhiên đưa ra cành ô liu, khiến Trần Hồng có chút bối rối.

Trần Hồng lần trước đến Hong Kong chỉ là một chuyến đi vội vàng, mà lần này cũng mới đến Hong Kong chưa lâu, không thể nói là hiểu biết sâu rộng về làng điện ảnh Hong Kong, nhưng cục diện lớn thì cô vẫn biết.

Lâm Hựu Luân khi mới thành lập Gia Nghị Viện Tuyến đã hứa sẽ không thành lập công ty điện ảnh ở Hong Kong, vì vậy anh đầu tư phim hoặc là hợp tác với các công ty điện ảnh khác, hoặc là treo danh giám chế, sau đó mượn danh nghĩa của công ty điện ảnh khác để quay phim.

Đây là điều kiện mà Thiệu Thị và Gia Hòa ngầm chấp nhận việc Lâm Hựu Luân độc quyền ngành kinh doanh rạp chiếu phim ở Hong Kong, và cùng với việc Thiệu Thị dần rút khỏi sản xuất phim, Tân Nghệ Thành bị mua lại trở thành lịch sử, Gia Hòa trên thực tế đã trở thành công ty điện ảnh dẫn đầu ở Hong Kong.

Thêm vào đó là công ty điện ảnh Vĩnh Thịnh đang phát triển mạnh mẽ hai năm gần đây, và công ty điện ảnh Hoàn Á được cải tổ trên cơ sở Tân Nghệ Thành, làng điện ảnh Hong Kong một lần nữa xuất hiện cục diện ba chân vạc, đương nhiên lần này Gia Hòa rõ ràng chiếm ưu thế, Vĩnh Thịnh và Hoàn Á cộng lại thì thực lực mới miễn cưỡng hòa với Gia Hòa.

Cho nên nói Gia Hòa độc bá làng điện ảnh Hong Kong, lời này một chút cũng không khoa trương.

Có thể ký hợp đồng với Gia Hòa, cơ hội như vậy đối với các diễn

viên khác chắc chắn là một cơ duyên hiếm có, nhưng đối với Trần Hồng thì lại không hấp dẫn đến vậy.

Trước hết cô không chắc chắn mình có nên ở lại Hong Kong phát triển hay không, thứ hai cô chọn Gia Hòa, cũng có thể phát triển rất tốt ở Hong Kong.

"Xin Đường đạo diễn giúp tôi gửi lời cảm ơn đến Hà tiên sinh, nhưng chuyện này tôi vẫn cần suy nghĩ thêm rồi mới quyết định." Phản ứng của Trần Hồng không nằm ngoài dự đoán của Đường Kế Lễ, và việc Trần Hồng nói cần suy nghĩ thêm, Đường Kế Lễ cũng đương nhiên cho rằng cô muốn tham khảo ý kiến của Lâm Hựu Luân.

Mời Trần Hồng ký hợp đồng với Gia Hòa là một quyết định đột xuất của Hà Quán Xương, mục đích thực sự là muốn thông qua hành động này để bày tỏ thiện chí với Lâm Hựu Luân, Trần Hồng đồng ý cố nhiên là tốt, từ chối cũng không sao.

Đường Kế Lễ đã truyền lời, sau đó cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ sâu xa về ý định thực sự của Hà Quán Xương, bởi vì lúc này thời gian phóng viên tự do đặt câu hỏi trước buổi ra mắt đã bắt đầu.

Các phóng viên ban đầu đứng dậy đặt câu hỏi đều tập trung vào Trình Long, ban đầu còn liên quan đến 《Siêu Cấp Cảnh Sát》, nhưng sau đó dần dần bắt đầu lạc đề, hỏi một số chuyện riêng tư.

Sau vài lần người dẫn chương trình nhắc nhở, các phóng viên cuối cùng cũng buông tha cho Trình Long, sau đó có người bắt đầu hỏi Đường Kế Lễ.

"Đường đạo diễn, mọi người đều nghĩ anh sẽ tiếp tục hợp tác với Lý Nguyên Bá, tại sao đột nhiên lại chuyển sang quay phim của Trình Long, anh có cảm thấy giữa hai diễn viên này có điểm tương đồng nào không?" "Về việc so sánh giữa hai diễn viên, câu hỏi này tôi không

tiện trả lời, nhưng tôi phải nói, chính vì đã quay bộ phim 《Thần Thoại》 này, nên tôi mới có cơ hội quay phim của Trình Long.

Với bộ phim 《Thần Thoại》 này, tôi phải cảm ơn Lâm tiên sinh, là một người mới, anh ấy đã tin tưởng tôi rất nhiều, giao một bộ phim quan trọng như vậy vào tay tôi, nếu bộ phim đó mà quay không tốt, thì thật có lỗi với sự tin tưởng của Lâm tiên sinh, vì vậy lúc đó tôi ôm suy nghĩ là cắn răng mà quay, dù có chết cũng phải quay bộ phim này thật tốt, đương nhiên kết quả cuối cùng của bộ phim đó chắc hẳn là khiến mọi người hài lòng." "Trở lại với bộ phim 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 này, đây có lẽ là bộ phim đầu tiên trong series 《Cảnh Sát Cố Sự》 mà anh Trình Long không còn làm đạo diễn nữa, tôi biết mọi người đều rất thắc mắc, Đường Kế Lễ chỉ là một đạo diễn mới quay một bộ phim, tại sao Gia Hòa lại đưa ra quyết định như vậy?

Anh Trình Long từ khi thành danh đến nay, vẫn luôn tự mình làm đạo diễn và chỉ đạo võ thuật, đột nhiên lại tìm một đạo diễn trẻ để làm, mọi người đều không hiểu.

Để chứng minh mình có thể quay phim của Trình Long, tôi đã thử nghiệm và thay đổi rất nhiều trong bộ phim này, hơn nữa tôi đã vận dụng tất cả các yếu tố như đấu súng, cháy nổ, đua xe, trực thăng… trên biển, trên bộ, trên không mà tôi đã học được trong ngành điện ảnh, mọi người sẽ sớm được xem bộ phim này, và sau đó chắc chắn các bạn sẽ phát hiện đây là một bộ phim Trình Long hoàn toàn khác biệt so với trước đây." Đường Kế Lễ nói một hơi rất nhiều, nhưng các phóng viên dưới khán đài chỉ có một phần hứng thú với những gì anh nói, Đường Kế Lễ vừa dứt lời, micro còn chưa đặt xuống, lập tức có một phóng viên khác đứng dậy.

"Đường đạo diễn, trước đây có tin đồn rằng bộ phim này gặp trở ngại khi chiếu ở Đài Loan, anh có cho rằng điều này có liên quan đến việc đây là bộ phim Hong Kong đầu tiên phản ánh hình ảnh công an

Đại lục?" "Vấn đề cậu nói cũng là mối lo ngại của rất nhiều người, ở đây tôi đặc biệt đính chính một chút, 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 nhất định có thể chiếu ở Đài Loan, nội dung phim chỉ kể về cảnh sát Đại lục và Hong Kong liên thủ phá án ma túy, không liên quan đến bất kỳ yếu tố chính trị nào, hơn nữa hiện tại quan hệ giữa Đài Loan và Đại lục đã có xu hướng bình thường hóa, vì vậy không có lý do gì mà bộ phim này không thể chiếu ở Đài Loan." Đường Kế Lễ nói chắc chắn như vậy, là vì trước khi lên sân khấu anh đã nghe Lâm Hựu Luân nói chuyện này với Hà Quán Xương, và những lời anh vừa nói, thực chất chỉ là đổi cách diễn đạt của những lời Lâm Hựu Luân đã nói với Hà Quán Xương.

"Đường đạo diễn và Trần Hồng tiểu thư chắc là lần thứ hai hợp tác rồi, anh có đánh giá gì về cô ấy?" "Xinh đẹp có được tính không?" Đường Kế Lễ vốn rất nghiêm túc bỗng tinh quái thốt ra câu này, các phóng viên dưới khán đài đều rất bất ngờ, phóng viên đặt câu hỏi đương nhiên không hài lòng với câu trả lời này, Trần Hồng xinh đẹp, điều này đã được truyền thông Hong Kong công nhận sau khi cô đóng 《Thần Thoại》, lời này của Đường Kế Lễ nói ra cũng bằng không.

Dưới khán đài một tràng phản đối, Đường Kế Lễ đành nhún vai.

"Thực ra để tôi đánh giá về Trần tiểu thư, thực sự chỉ có hai từ —— xinh đẹp, không chỉ nói cô ấy xinh đẹp về ngoại hình, mà diễn xuất cũng rất đẹp, dù là khi quay 《Thần Thoại》 phải treo trên dây thép bay lượn mỗi ngày, hay trong 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 có một số cảnh quay nguy hiểm không thể dùng thế thân, cô ấy đều hoàn thành vô cùng xuất sắc, trong bộ phim này cô ấy đóng vai nữ công an Đại lục, tôi tin rằng cô ấy nhất định là nữ công an xinh đẹp nhất trên màn ảnh." Dù là phóng viên đặt câu hỏi hay Đường Kế Lễ trả lời đều dùng tiếng Quảng Đông, Trần Hồng tuy không hiểu phần lớn, nhưng cũng có thể đoán được Đường Kế Lễ đang khen mình, đợi Đường Kế Lễ

đặt micro xuống, cô liền cảm ơn Đường Kế Lễ.

Chương 698

"Trần tiểu thư, về vai diễn của cô trong bộ phim này, có tin đồn trước đây nói rằng Gia Hòa ưng ý nhất là Dương Tử Quỳnh, nhưng tại sao cuối cùng lại chọn cô?" Phóng viên đặt câu hỏi này rõ ràng là đã chuẩn bị trước, lời nói ra tuy nghe rất khó hiểu, nhưng ý tứ đều có thể nghe hiểu bằng tiếng Phổ thông.

Điều này khiến Trần Hồng khó xử, cô vốn định dùng cách Vương Tổ Hiền đã dạy, lấy lý do không hiểu câu hỏi của phóng viên để né tránh trả lời, nhưng giờ chiêu này lại vô hiệu.

Ngay khi Trần Hồng đang khó xử không biết phải trả lời câu hỏi hiển nhiên mang ý đồ xấu này như thế nào, Lâm Hựu Luân đang ngồi dưới khán đài đột nhiên đứng dậy.

"Câu hỏi này để tôi trả lời cho cậu." Lời này từ miệng Lâm Hựu Luân nói ra, tuy giọng không lớn, nhưng lại truyền đến tai mỗi người có mặt trong hội trường một cách rõ ràng, các phóng viên phía sau càng không kìm được nhỏ tiếng bàn tán.

"Bộ phim này trước khi quay A Long từng hỏi ý kiến của tôi, sau đó tôi đã tiến cử Trần tiểu thư làm nữ chính, lý do cũng rất đơn giản, vì Trần tiểu thư là người Đại lục, bộ phim đã có thiết lập như vậy, vậy thì tìm một diễn viên Đại lục để đóng vai này là thích hợp nhất." Lâm Hựu Luân vừa dứt lời, lập tức có phóng viên đuổi theo hỏi "Lâm tiên sinh…" Câu nói còn chưa dứt, đã bị Lâm Hựu Luân giơ tay cắt ngang.

"Tôi biết cậu muốn hỏi gì, nhưng rất tiếc tôi không có hứng thú trả lời những câu hỏi tương tự, trước đây tôi đã từng giải thích về vấn đề này rồi, nếu cậu lo về không có gì để viết, không có cách nào

báo cáo với tổng biên tập, vậy thì đi tìm những tờ báo cũ, sao chép lại nguyên văn rồi đăng lại một lần nữa.” Phóng viên vừa nãy thực ra muốn hỏi nguyên nhân Lâm Hựu Luân sử dụng Trần Hồng có liên quan đến tin đồn Dương Tử Quỳnh bị phong sát trước đó hay không, nhưng những lời này của Lâm Hựu Luân đã chặn đứng mọi khả năng đặt câu hỏi, hơn nữa nếu anh không nói câu cuối, mọi người suýt nữa đã quên rằng anh còn là chủ tịch của tập đoàn 《Minh Báo》, nói ra thì anh và các phóng viên tại hiện trường đều coi là đồng nghiệp.

Lâm Hựu Luân tuy luôn không nể mặt đồng nghiệp là mấy, nhưng các đồng nghiệp lại không thể không nể mặt anh, về vấn đề này cũng không ai tiếp tục hỏi, đúng lúc này, thời gian phóng viên tự do đặt câu hỏi cũng đã hết. 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 quả thực được quay rất xuất sắc, nữ cảnh sát Đại lục do Trần Hồng đóng và cảnh sát Hong Kong Trình Long trong quá trình hợp tác phá án, những lúc hài hước khiến người ta ôm bụng cười, những cảnh mạo hiểm khiến người ta nín thở.

Ngày đầu tiên công chiếu, phim thu về 2.7 triệu đô la Hong Kong, chỉ đứng sau 《Gia Hữu Hỉ Sự》 và 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 được chiếu cách đó không lâu.

Đường Kế Lễ đã dùng sự thật chứng minh rằng anh ấy thực sự có thể quay phim Trình Long, nhưng tất cả những điều này không phải là lý do khiến truyền thông Hong Kong quan tâm đến bộ phim này.

Ngày hôm sau buổi ra mắt 《Siêu Cấp Cảnh Sát》, ngay cả khi số liệu phòng vé ngày đầu tiên còn chưa được thống kê, rất nhiều tờ báo Hong Kong đã đăng tiêu đề “Lâm nữ lang tiếp theo” trên báo, kèm theo là ảnh chụp chung của Lâm Hựu Luân và Trần Hồng.

Khi những tờ báo này phát hành, rất nhiều người đều kinh ngạc thốt lên: Lâm Hựu Luân bên cạnh sao lại đổi người rồi?

Mấy năm nay giao lưu thông tin giữa Hong Kong và Đại lục đã không còn bị cản trở như trước, các thông tin về Trần Hồng rất nhanh chóng đã được truyền thông Hong Kong tiết lộ: Vì đóng phiên bản điện ảnh 《Hồng Lâu Mộng》 mà được Lâm Hựu Luân chú ý, khi còn đang đi học đã được mời đóng phim bom tấn kỹ xảo 《Thần Thoại》, sau đó lại đảm nhận vai nữ chính trong phim Trình Long, hóa thân thành 《Siêu Cấp Cảnh Sát》… Nhìn xuyên suốt quá trình thành danh của Trần Hồng, Lâm Hựu Luân luôn đóng một vai trò rất quan trọng.

Sự phong lưu của Lâm Hựu Luân ở Hong Kong đã là chuyện ai cũng biết, nhưng bên cạnh anh vẫn luôn là vài gương mặt quen thuộc, lâu dần mọi người cũng thấy nhàm chán, lần này khó khăn lắm mới xuất hiện một gương mặt mới, truyền thông Hong Kong đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội buôn chuyện này.

Trong một thời gian, chủ đề Lâm Hựu Luân có tình nhân mới lan truyền khắp thành phố, paparazzi còn 24 giờ túc trực canh gác, chỉ để chụp được một bức ảnh Trần Hồng "hẹn hò" với Lâm Hựu Luân.

Trần Hồng không chịu nổi sự quấy rầy, từ sau buổi ra mắt 《Siêu Cấp Cảnh Sát》 đã luôn đóng cửa không ra ngoài.

Vương Tổ Hiền trong đoàn phim nghe được những tin đồn này, trong lòng thầm hối hận, biết thế cô đã đi cùng Lâm Hựu Luân, nếu lúc đó cô có mặt, ít nhất truyền thông sẽ không đưa tin quá mức như vậy.

Chiều hôm đó, đoàn phim tan làm, Vương Tổ Hiền lái xe trở về chỗ ở, lại thấy Trần Hồng đang xách một chiếc vali, chuẩn bị đóng cửa rời đi.

Vương Tổ Hiền vội vàng mở cửa xe bước xuống, chặn Trần Hồng lại hỏi: "Cậu định đi sao?" "Mấy ngày nay tôi bị truyền thông làm phiền muốn chết rồi, tôi vẫn nên về khách sạn ở, nếu không mang

rắc rối đến cho cậu thì không hay." "Cậu nghĩ về khách sạn là có thể tránh được những phóng viên phiền phức đó sao?" Vương Tổ Hiền giật lấy tay cầm vali của Trần Hồng, "Cậu yên tâm đi, bên tớ cửa ra vào rất nghiêm ngặt, phóng viên bình thường không vào được đâu, cậu về khách sạn ở, những phóng viên đó lại càng dễ tìm cậu hơn." Trần Hồng còn đang do dự, Vương Tổ Hiền không nói gì đã kéo cô vào nhà.

Vương Tổ Hiền không cho Trần Hồng đi, đương nhiên có toan tính riêng của mình, Trần Hồng ở lại bên cạnh mình, Lâm Hựu Luân sẽ không có cơ hội ra tay.

Mặc dù cho đến nay, Vương Tổ Hiền tạm thời vẫn chưa phát hiện mối quan hệ bất thường nào giữa Lâm Hựu Luân và Trần Hồng, nhưng sự phòng bị cần thiết vẫn phải có.

Trần Hồng bị Vương Tổ Hiền ấn trở lại ghế sofa, vẻ mặt phiền não nói: "Thật sự không được, tôi ở nhà cậu thêm hai ngày nữa rồi về Đại lục vậy." Vương Tổ Hiền rót một ly nước cho Trần Hồng, "Thực ra cậu cũng đừng quá để tâm, những chuyện này trải qua nhiều rồi sẽ quen thôi, truyền thông Hong Kong là như vậy đấy, cậu không để ý đến họ, qua một thời gian tự nhiên sẽ sóng yên biển lặng thôi." Trần Hồng hai tay ôm ly nước, "Hy vọng vậy." Lúc này, điện thoại đặt ở một bên đột nhiên reo lên.

Vương Tổ Hiền đứng dậy đi đến, cầm ống nghe lên nghe vài câu, sau đó biểu cảm trở nên nghi hoặc.

"Khách đến từ Đài Loan, nam hay nữ?" "Là một phụ nữ, cô ấy nói Vương tiểu thư chắc sẽ nhận ra cô ấy." "Tôi nhận ra cô ấy ư?" Vương Tổ Hiền càng thêm bối rối.

"Cô ấy nói mình họ Trần, nghề nghiệp là nhà văn." Vương Tổ Hiền không nhớ mình có quen nữ nhà văn họ Trần nào ở Đài Loan,

nên đặc biệt hỏi một câu: “Cậu có chắc cô ấy không phải phóng viên không?” “Trông khoảng hơn 50 tuổi, lời nói cử chỉ đều rất trang nhã, nói chuyện rất ôn hòa, chắc không phải người bên truyền thông đâu.” “Vậy được rồi, cậu mời cô ấy vào.” Vì đối phương là người Đài Loan, Vương Tổ Hiền mới quyết định gặp mặt đối phương.

Vương Tổ Hiền vừa đặt điện thoại xuống, Trần Hồng đã sốt sắng hỏi một câu: “Có phải lại có phóng viên muốn đến phỏng vấn không?” “Không có đâu, là một nữ nhà văn, cũng không biết đến làm gì.” Vương Tổ Hiền vừa nói vừa đi về phía cửa, mở cửa ra thì thấy một người phụ nữ với nụ cười hiền hậu đang đứng bên ngoài, trên sống mũi thanh tú đeo một chiếc kính không gọng, khóe mắt ẩn hiện vài vết chân chim, cho thấy tuổi thật, nhưng trong ánh mắt vẫn toát lên vẻ linh túy.

Dù Vương Tổ Hiền có ấn tượng đầu tiên rất tốt về người phụ nữ này, nhưng trước khi hỏi rõ thân phận đối phương, cô vẫn chưa có ý định mời cô ấy vào nhà ngay lập tức.

“Trần nữ sĩ, cô nói tôi chắc sẽ nhận ra cô, nhưng tôi thực sự không nhớ mình đã gặp cô ở đâu.” Đối mặt với sự nghi hoặc của Vương Tổ Hiền, người phụ nữ không tỏ ra chút sốt ruột nào, mỉm cười giải thích: “Vương tiểu thư, chúng ta quả thực chưa từng gặp mặt, nhưng cô chắc hẳn đã đọc tiểu thuyết của tôi… quên chưa tự giới thiệu, tôi tên là Trần Cát Cát, nhưng thông thường tiểu thuyết của tôi đều dùng bút danh ‘Quỳnh Dao’.” Vương Tổ Hiền há hốc miệng, kinh ngạc đến nửa ngày không khép lại được.

“Cô chính là Quỳnh Dao?” Vương Tổ Hiền trong lòng nhanh chóng hồi tưởng lại các thông tin liên quan đến Quỳnh Dao, giới tính, tuổi tác, lời nói cử chỉ đều khớp, trong lòng lập tức tin lời đối phương nói.

“Vương tiểu thư, bây giờ tôi có thể vào nhà được không?” Quỳnh

Dao rất lịch sự hỏi một câu.

"Đương nhiên!" Vương Tổ Hiền vội vàng tránh người ra, mời Quỳnh Dao vào nhà, vừa đi vừa giải thích với cô ấy: "Gần đây có một người bạn ở lại nhà tôi, sau đó truyền thông Hong Kong vẫn luôn đưa tin về cô ấy, bây giờ mỗi ngày đều có phóng viên đến, chúng tôi bị làm phiền muốn chết rồi, nên mới bảo vệ chặn người lạ không cho vào." Vương Tổ Hiền đi phía trước, không hề để ý thấy khi Quỳnh Dao nghe cô nói đến người bạn đó, ánh mắt sau cặp kính khẽ ánh lên vẻ khác lạ.

Trần Hồng thấy Vương Tổ Hiền dẫn người vào, từ ghế sofa đứng dậy, vừa định mở miệng chào hỏi, đã phát hiện đối phương sau khi vào nhà vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cô.

Vương Tổ Hiền giới thiệu Trần Hồng: "Vị này là nữ sĩ Quỳnh Dao, nhà văn nổi tiếng Đài Loan, đừng nói với tôi là cậu chưa đọc 《Song Ngoại》, 《Đình Viện Thâm Thâm》 những tiểu thuyết này nhé." "Tiểu thuyết của nữ sĩ Quỳnh Dao tôi xem không nhất định nhiều bằng cậu, nhưng mỗi cuốn chắc chắn xem kỹ hơn cậu." Trần Hồng vừa nghe nói đến thân phận của Quỳnh Dao, lập tức gạt bỏ sự khó chịu vì Quỳnh Dao vừa vào đã nhìn chằm chằm vào mình.

Trước khi Đại lục cải cách mở cửa, văn học bình dân ở châu Âu và Đại lục đã tuyệt chủng, vào thập niên 80, sau khi tiểu thuyết của Kim Dung, Quỳnh Dao vào Đại lục, lập tức thịnh hành khắp cả nước, số lượng xuất bản gần như không thể thống kê, thậm chí có số lượng sách lậu phát hành vượt xa sách chính thức, từ các hiệu sách lớn đến các quầy sách nhỏ, không có tiểu thuyết của Kim Dung, Quỳnh Dao quả thực là chuyện không thể tin được.

Đặc biệt là sau biến cố xảy ra vào mùa xuân năm 89, niềm đam mê chính trị của mọi người nguội lạnh, văn học nghiêm túc thịnh hành

vào thập niên 80 đã không còn thu hút được sự quan tâm của mọi người, điều mọi người cần là sự buông thả và trốn tránh cảm xúc, văn học bình dân cũng từ bên lề trở thành chủ đạo, trong bối cảnh như vậy, nhiều tiểu thuyết võ hiệp, ngôn tình Hong Kong và Đài Loan đã được đưa vào, là những đại diện trong số đó, các tác phẩm của Kim Dung và Quỳnh Dao lại càng đến mức ai cũng biết.

Trần Hồng khi còn học đại học quả thực đã từng mê mẩn tiểu thuyết ngôn tình của Quỳnh Dao một thời gian, có cuốn thậm chí còn đọc đi đọc lại mấy lần, nên cô mới nói mình đọc kỹ hơn Vương Tổ Hiền.

"Trần tiểu thư đã xem tiểu thuyết của tôi, không biết cô có muốn đóng vai nhân vật trong tiểu thuyết… đương nhiên, tôi nói là phim truyền hình." Quỳnh Dao vừa ngồi xuống đã thốt ra lời kinh người.

Vương Tổ Hiền lúc này mới phản ứng lại, hóa ra Quỳnh Dao không phải đến tìm cô, mà là đến tìm Trần Hồng.

"Tôi đi pha cà phê, hai người cứ nói chuyện trước đi." Vương Tổ Hiền vừa đi, trong phòng khách chỉ còn lại Trần Hồng và Quỳnh Dao ngồi đối diện nhau.

"Trần tiểu thư chắc hẳn rất tò mò, tại sao tôi lại tìm cô?" Quỳnh Dao mỉm cười nhìn Trần Hồng, "Không biết Trần tiểu thư có tin vào duyên phận không, thực ra mục đích tôi đến Hong Kong lần này ban đầu không phải để tìm Trần tiểu thư, nhưng đúng lúc tôi uống trà chiều, tôi đã đọc được một tờ báo, trên đó có một số chuyện về Trần tiểu thư, ngay từ cái nhìn đầu tiên khi tôi thấy ảnh của Trần tiểu thư, trong lòng tôi đã cảm thấy cô chính là người thích hợp nhất cho vai diễn mà tôi vẫn luôn tìm kiếm, vì vậy tôi còn đặc biệt đi xem bộ phim 《Siêu Cấp Cảnh Sát》, sau đó còn mua băng video 《Thần Thoại》 về xem, càng xem cảm giác đó càng mãnh liệt." Quỳnh Dao và Trần

Hồng nói chuyện khoảng hơn nửa tiếng, khi Vương Tổ Hiền bưng cà phê đã pha xong từ trong bếp ra, Quỳnh Dao đang định đứng dậy chào từ biệt.

"Trần nữ sĩ, cà phê tôi vừa pha xong, sao cô lại định đi rồi?" Quỳnh Dao khẽ mỉm cười đầy áy náy với Vương Tổ Hiền, "Hôm nay tôi còn có việc, cà phê Vương tiểu thư pha chỉ đành có dịp khác rồi uống." Vương Tổ Hiền đặt cà phê xuống, cùng Trần Hồng tiễn Quỳnh Dao ra cửa, khi trở vào, Vương Tổ Hiền không kìm được tò mò hỏi ý nghĩ của Trần Hồng.

"Cậu thật sự muốn đi đóng phim truyền hình của Quỳnh Dao, hơn nữa chỉ đóng nữ thứ?" Vương Tổ Hiền cảm thấy khó tin trước quyết định của Trần Hồng.

"Nữ sĩ Quỳnh Dao nói bộ phim truyền hình đó sẽ quay ở Đại lục, rất tiện cho tôi." Câu trả lời của Trần Hồng khiến Vương Tổ Hiền có chút cạn lời, "Cậu bảo tớ phải nói gì với cậu đây?

Cậu bây giờ đã là nữ chính của hai bộ phim ăn khách, ngay cả Gia Hòa cũng muốn tìm cậu ký hợp đồng, vậy mà cậu lại chạy đi đóng phim truyền hình, tuy là Quỳnh Dao đích thân đến tìm, nhưng cậu cũng không thể tùy tiện đồng ý như vậy chứ?

Nếu Quỳnh Dao quay phim điện ảnh mà tìm cậu, tớ nghĩ cậu có thể đồng ý, nhưng quay phim truyền hình thì cậu thật sự không nên đồng ý." Trần Hồng lắc đầu, "Cậu nói là ở Hong Kong, ở Đại lục thì tình hình lại khác." Vương Tổ Hiền rất nghiêm túc đề nghị: "Tớ nghĩ chuyện này cậu vẫn nên nói với A Luân trước, nghe ý kiến của anh ấy." Được rồi, chuyện này tôi biết rồi… Lâm Hựu Luân chuyển điện thoại từ tay trái sang tay phải, ánh mắt lướt qua Quỳnh Dao đang ngồi trên ghế sofa đối diện bàn làm việc uống trà.

"Bên tôi hiện có khách, tối gặp rồi nói được không?"Đặt điện

thoại xuống, Lâm Hựu Luân nghiêng người, một tay véo cằm, ngón trỏ tay kia gõ nhịp trên tay vịn ghế.

Quỳnh Dao đặt tách trà xuống, nhìn về phía anh.

“Lâm tiên sinh, đề nghị vừa rồi của tôi, anh thấy thế nào?”Lâm Hựu Luân ngồi thẳng dậy, hai tay đặt trên bàn làm việc.

“Hiện tại hợp tác quay phim truyền hình với bên Đại lục, ý tưởng của bà Trần rất hay.

Cùng với sự phổ biến của tivi trong các gia đình bình thường ở Đại lục, nhu cầu của khán giả Đại lục đối với các loại phim truyền hình thực sự rất lớn.

Các đài truyền hình địa phương đều có ý định nhập phim truyền hình, nhưng có một vấn đề là các đài này thường thiếu vốn.

Lấy một ví dụ đơn giản nhất, những phim võ hiệp của TVB được đưa vào Đại lục những năm này, thực chất đều là bán tặng một nửa… Bà Trần muốn đưa phim truyền hình do mình sản xuất vào thị trường Đại lục thì rất dễ, nhưng muốn kiếm tiền thì rất khó.”“Cho nên, tôi mới đến tìm Lâm tiên sinh giúp đỡ.

Thị trường Đại lục không kiếm được tiền, nhưng thị trường Đài Loan thì có thể.

Đài Loan có Trung Thị, Hoa Thị, Đài Thị, ba đài truyền hình này vì một số lo ngại chính trị mà không muốn đầu tư cho tôi.

Nơi duy nhất có thể hợp tác còn lại chỉ là TVS.” Giọng điệu của Quỳnh Dao không nhanh không chậm, dường như bà ta tin chắc Lâm Hựu Luân sẽ không từ chối mình.Lâm Hựu Luân khoanh tay lại, nhìn Quỳnh Dao hỏi: “Bà Trần tin tôi như vậy sao?”Từ những năm 70, các tác phẩm của Quỳnh Dao đã được chuyển thể thành phim điện ảnh rất nhiều, trực tiếp đưa Tần Hàn, Tần Tường Lâm, Lâm Thanh Hà, Lâm

Phượng Kiều cùng các diễn viên Đài Loan tiêu biểu khác lên hàng sao.

Thậm chí ca hậu Đặng Lệ Quân cũng đã hát rất nhiều ca khúc chủ đề của phim Quỳnh Dao.

Bước sang những năm 80, phim nghệ thuật Đài Loan từng bước thất thủ dưới sự tấn công mạnh mẽ của phim thương mại Hong Kong, phim của Quỳnh Dao cũng không còn được săn đón như trước.

Trong bất đắc dĩ, bà ta đành chuyển hướng từ điện ảnh sang truyền hình.Với sự thành công của các bộ phim như《Khói Sóng Mịt Mờ》,《Sân Nhà Sâu Thẳm》, Quỳnh Dao quyết định thành lập công ty sản xuất phim truyền hình của riêng mình.

Chương 699

Ban đầu, Trung Thị, Hoa Thị, Đài Thị đều sẵn lòng hợp tác với bà ta, nhưng ai cũng không ngờ Quỳnh Dao, người bề ngoài trông mềm yếu, lại rất độc đoán trong việc sản xuất phim truyền hình.Các bộ phim do Quỳnh Dao sáng tác không cho phép đạo diễn và diễn viên sửa dù chỉ một chữ, hơn nữa diễn viên phải do bà ta quyết định.

Cách làm không nể tình này tuy đảm bảo chất lượng phim Quỳnh Dao, nhưng đồng thời cũng đắc tội rất nhiều người.“Lâm tiên sinh tự mình cũng viết sách, chắc hẳn càng thấu hiểu nỗi khổ của tôi.

Tôi rất ghét tác phẩm của mình bị người khác sửa đổi đến mức biến dạng.

Nó giống như đứa con của mình bị người khác ôm đi, cuối cùng đến cả mẹ ruột cũng không nhận ra, tôi thấy điều đó rất tàn nhẫn.”Giây phút này, Lâm Hựu Luân thực sự rất muốn nói với Quỳnh Dao rằng, phong cách phim truyền hình của bà ta từ trước đến nay không biết thay đổi.

Mỗi lần đều chỉ thay đổi bối cảnh câu chuyện và một dàn diễn viên mới, rồi cứ lặp đi lặp lại.

Đối với khán giả trước màn hình tivi, đây cũng là một sự tàn nhẫn.Cuối cùng, Lâm Hựu Luân vẫn kìm lại.

Anh hiểu rõ trong lòng rằng, phong cách “trai đẹp gái xinh, khóc lóc ồn ào” của phim Quỳnh Dao vẫn rất có thị trường trong mắt khán giả hiện tại.

Quỳnh Dao chủ động tìm đến hợp tác, Lâm Hựu Luân không có lý do gì để từ chối.“Bà Trần có thể nói về kế hoạch của bà không?”Lâm Hựu Luân nói vậy, đồng nghĩa với việc đã đồng ý hợp tác với Quỳnh

Dao.Quỳnh Dao uống một ngụm trà, đặt xuống rồi mới hỏi: “Không biết Lâm tiên sinh đã đọc tiểu thuyết của tôi chưa?”Lâm Hựu Luân lắc đầu.

Phim truyền hình của Quỳnh Dao thì anh xem không ít, nhưng tiểu thuyết thì thực sự chưa bao giờ đọc qua.“Tôi có một bộ tiểu thuyết ba tập tên là 《Mai Hoa Tam Lộng》, lần này tôi chuẩn bị quay hết chúng… Kịch bản tôi nghĩ Lâm tiên sinh đại khái sẽ không quá hứng thú, cho nên lần này tôi chỉ mang danh sách diễn viên đến.”Lâm Hựu Luân liếc nhìn danh sách diễn viên trước mặt, tất cả các vai diễn trên đó đều đã được chọn sẵn người.Ý của Quỳnh Dao quá rõ ràng.

Bà ta cố ý không mang kịch bản đến, bề ngoài là vì Lâm Hựu Luân sẽ không quá hứng thú với nội dung phim ngôn tình kiểu này, nhưng thực chất là để bày tỏ thái độ với Lâm Hựu Luân rằng, kịch bản do bà ta viết tuyệt đối không cho phép người khác sửa đổi, hơn nữa việc chọn diễn viên cũng do bà ta quyết định.Trên danh sách diễn viên do Quỳnh Dao cung cấp, Lâm Hựu Luân nhìn thấy hai cái tên rất quen thuộc, sau đó trong lòng cũng đã có tính toán.“Kịch bản của bà Trần tôi sẽ không có bất kỳ lo lắng nào, nhưng danh sách này phải thay đổi một chút.”“Lâm tiên sinh, anh nên biết phong cách của tôi.

Nếu tôi có thể chấp nhận ý kiến đổi diễn viên thì đã không đến tìm anh hợp tác rồi.” Thái độ của Quỳnh Dao về vấn đề này rất kiên quyết.“Bà Trần, bà có thể nghe tôi nói hết đã…” Lâm Hựu Luân dựa lưng vào ghế, hai tay đan vào nhau, nhìn Quỳnh Dao nói: “Tôi không nghi ngờ nhãn quan chọn diễn viên của bà Trần, nhưng tôi rất nghi ngờ việc phim truyền hình quay theo danh sách của bà Trần, cái danh nghĩa hợp tác với Đại lục cuối cùng sẽ trở thành trò cười.”Quỳnh Dao rất không đồng tình với cách nói của Lâm Hựu Luân.

Nếu người nói không phải Lâm Hựu Luân, bà ta đã sớm bỏ đi rồi.“Tôi muốn hỏi bà Trần, ba bộ phim truyền hình này đã mang danh

nghĩa hợp tác với Đại lục, vậy sự hợp tác thể hiện ở đâu?”“Lâm tiên sinh, tất cả các diễn viên Đài Loan trong danh sách này của tôi đều có chú thích, những người này chỉ chiếm một nửa danh sách, còn những người không có chú thích đều là diễn viên Đại lục.

Xin hỏi, đây có được coi là hợp tác không?”Lâm Hựu Luân cầm danh sách nhìn lại một lần, chép miệng nói: “Số lượng diễn viên thì nhiều đấy, nhưng tổng số cảnh diễn của những người này cộng lại, có được một phần mười của diễn viên Đài Loan không?”Quỳnh Dao sao lại không nghe ra lời Lâm Hựu Luân đang châm biếm bà ta chỉ tìm mấy diễn viên Đại lục đóng vai phụ.

Mặc dù cách sắp xếp này thực sự có chút không được minh bạch, nhưng Quỳnh Dao lại không cho rằng mình đã làm sai.“Lâm tiên sinh sẽ không quên lời anh vừa nói chứ?

Ba bộ phim truyền hình này quay xong, dù có thể chiếu ở Đại lục cũng không kiếm được bao nhiêu tiền.

Cái thực sự có thể trông cậy vẫn là thị trường Đài Loan.

Nếu tìm diễn viên Đại lục đóng vai chính, làm sao đảm bảo rating?

Hơn nữa, cách sắp xếp này tôi cũng học được từ Lâm tiên sinh.

Những năm này, các phim hợp tác giữa Hong Kong và Đại lục, có mấy bộ là tìm diễn viên Đại lục đóng vai chính?”“Bà Trần nói vậy thì sai rồi.

Phim hợp tác do người khác đầu tư tôi không rõ, nhưng phim hợp tác do tôi đầu tư, nhân vật chính nam nữ nhất định phải có một diễn viên Đại lục, đây là nguyên tắc của tôi.”Thái độ của Lâm Hựu Luân trở nên cứng rắn, Quỳnh Dao không thể không nhượng bộ một chút.“Dù tôi có hiểu lầm Lâm tiên sinh, vậy thì vấn đề rating ở khu vực Đài Loan phải giải quyết thế nào?”“Vấn đề này, bà Trần tự mình

chẳng phải đã có đáp án rồi sao?

Còn cần tôi phải đặc biệt chỉ ra à?"Quỳnh Dao phủ nhận điều đó.Lâm Hựu Luân lấy ra một cây bút, gạch vài cái tên trên danh sách rồi đưa cho Quỳnh Dao.Quỳnh Dao nhìn những cái tên Lâm Hựu Luân gạch ra, lập tức biến sắc.

Những diễn viên này đều là những người mới ký hợp đồng với công ty của bà ta, bà ta định lăng xê họ trong 《Mai Hoa Tam Lộng》, trong đó bao gồm cả Trần Đức Dung mà bà ta ưng ý nhất."Những diễn viên này dường như không mấy nổi tiếng ở Đài Loan, hoặc nói thẳng ra là người mới.

Họ đóng những vai này, lẽ nào lại có rating cao hơn diễn viên Đại lục sao?"Lời của Lâm Hựu Luân lọt vào tai Quỳnh Dao, quả thực là từng chữ đâm vào tim, nhưng bà ta lại không có cách nào phản bác."Yêu cầu của tôi rất đơn giản, chỉ cần đổi vai của hai người là được." Lâm Hựu Luân đứng dậy, rút danh sách từ tay Quỳnh Dao, sau đó lần lượt đánh dấu vào một diễn viên trong 《Thủy Vân Gian》 và 《Mai Hoa Lạc》."Tôi không biết bà Trần đã thuyết phục Trần Hồng thế nào, nhưng với thân phận và địa vị của cô ấy mà đi đóng phim truyền hình đã khiến người ta khó hiểu rồi.

Tìm cô ấy đóng bộ phim này cũng được, nhưng vai diễn của cô ấy phải đổi với Trần Đức Dung!"Quỳnh Dao do dự một lúc.

Bà ta đương nhiên nghe ra giọng điệu trong lời của Lâm Hựu Luân không phải đang thương lượng với bà ta, mà là trực tiếp yêu cầu bà ta phải làm như vậy.

Mặc dù trong lòng có chút kháng cự, nhưng yêu cầu này của Lâm Hựu Luân cũng không quá đáng, Quỳnh Dao suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn nhượng bộ."Sau đó là Vương Diễm trong 《Mai Hoa Lạc》, tôi hy vọng cô ấy có thể đóng vai nữ phụ." Lâm Hựu Luân tiếp tục

đưa ra một yêu cầu.Việc Lâm Hựu Luân để Trần Hồng đóng vai nữ chính, Quỳnh Dao còn miễn cưỡng có thể thuyết phục mình chấp nhận, dù sao thân phận và danh tiếng của Trần Hồng cũng ở đó.

Nhưng để Vương Diễm này đóng vai nữ phụ, Quỳnh Dao lại không tài nào hiểu nổi.Diễn viên Vương Diễm này chẳng qua là do Quỳnh Dao nghe lời giới thiệu của một người bạn ở Đại lục, xem ảnh xong liền quyết định.

Quỳnh Dao tự mình còn chưa gặp diễn viên này, chỉ biết cô ấy làm việc ở đoàn văn công đường sắt.

Lâm Hựu Luân làm sao lại biết được đối phương?Vấn đề này làm Lâm Hựu Luân bị làm khó.

Anh không thể nói với Quỳnh Dao rằng, Vương Diễm này sau này sẽ là một diễn viên rất nổi tiếng được chứ?

Nhất thời không tìm được lý do thích hợp, Lâm Hựu Luân dứt khoát không nói lý lẽ gì, rất trực tiếp nói với Quỳnh Dao: "Diễn viên này tôi cũng không quen, tùy tiện chọn ra thôi.

Tôi nghĩ đã được bà Trần để mắt đến thì chắc hẳn sẽ không tệ đến mức nào."Quỳnh Dao không khỏi có chút tức nghẹn, đây cũng tính là lý do sao?

Trong lúc nóng giận, cảm xúc của bà ta trở nên kích động.

"Tôi không đồng ý!"Lâm Hựu Luân giang tay, "Tôi không ép buộc!"Quỳnh Dao thực sự muốn sập cửa bỏ đi, nhưng sau khi bình tĩnh lại thì không làm vậy.

Bà ta biết chỉ cần mình thực sự rời khỏi văn phòng của Lâm Hựu Luân, sau này hai bên sẽ không còn khả năng hợp tác nữa."Lâm tiên sinh thực sự muốn dùng cách vô vị này để thể hiện sự hiện diện của mình sao?""Bà Trần nhất định muốn nghĩ vậy thì tôi cũng không còn

cách nào.

Đương nhiên, tôi sẵn lòng cược với bà.

Nếu bà dùng Vương Diễm này, cuối cùng cô ấy biểu hiện không như ý, vậy tôi sẽ xin lỗi bà; ngược lại, nếu Vương Diễm biểu hiện rất tốt, tôi không cần bà Trần xin lỗi, sau này tôi cung cấp dàn ý, bà giúp tôi viết một kịch bản."Quỳnh Dao nghi ngờ nhìn Lâm Hựu Luân một cái, "Lâm tiên sinh hình như rất tự tin mình nhất định sẽ thắng?"Lâm Hựu Luân nhún vai, "Khả năng năm mươi phần trăm, vận khí của tôi xưa nay không tệ."Trước Tết… Xấu hổ quá, lại xin nghỉ một ngày.

Việc hơi nhiều, bị phân tâm rồi, lại xin nghỉ một ngày.Quỳnh Dao bước ra khỏi văn phòng của Lâm Hựu Luân với vẻ mặt u ám.

Những người trong văn phòng bên cạnh vốn định đến xin chữ ký của bà ta, thấy biểu cảm đó liền trong lòng chùn bước…Ngay khi mọi người đang đoán già đoán non rằng liệu Quỳnh Dao có phải đã đàm phán thất bại với Lâm Hựu Luân không, A Kiệt đã từ văn phòng Lâm Hựu Luân đuổi theo ra."Trần nữ sĩ, bà quên lấy túi rồi!"Quỳnh Dao dừng bước, quay đầu giận dỗi giật lấy cái túi từ tay A Kiệt."Phiền cậu nói với Lâm tiên sinh, là tôi đã đồng ý điều kiện anh ta đưa ra, còn cả lời cược đó nữa, đến lúc đó hy vọng anh ta đừng hối hận."Quỳnh Dao bỏ lại câu nói đó, xoay người bước vào thang máy.Nhìn cánh cửa thang máy đã đóng lại, A Kiệt nhún vai, quay người trở lại văn phòng Lâm Hựu Luân.Lưng ghế ông chủ của Lâm Hựu Luân đối diện với văn phòng, bên ngoài hai cửa sổ kính lớn sát đất, phong cảnh Vịnh Victoria thu vào tầm mắt.

Hàng chục tòa nhà chọc trời san sát nhau cùng phân chia đường chân trời mang tính biểu tượng của Hong Kong."Đã tiễn khách đi rồi sao?""Trần nữ sĩ đã đồng ý điều kiện của ông chủ, nhưng lúc bà ấy đi hình như không vui lắm." A Kiệt trả lời."Người phụ nữ này rất thù

dai đấy.” Lâm Hựu Luân không để chuyện này trong lòng, chỉ nhẹ nhàng nói một câu như vậy.“Ông chủ, tôi có chút không hiểu.

Quỳnh Dao tuy rất nổi tiếng, nhưng tiểu thuyết ngôn tình của bà ấy giờ đã không còn thịnh hành như trước.

Mà những độc giả nữ mê tiểu thuyết của bà ấy ngày xưa, giờ đều đã thành bà nội trợ, sớm đã không còn tin vào kiểu tình yêu sống chết đó nữa… Ông chủ anh thiên vị bà ấy như vậy, nếu chuyện này để Chu Du, Chu Lệnh Cương họ biết, liệu họ có ý kiến gì không?”A Kiệt vốn luôn thắc mắc về cách làm của Lâm Hựu Luân, nhân cơ hội này liền hỏi ra.Lâm Hựu Luân xoay ghế ông chủ lại, nhìn A Kiệt giải thích: “Tiền đề cho lời cậu nói là hai bộ phim truyền hình kia phải thuận lợi thông qua kiểm duyệt để vào Đại lục.

Còn phim truyền hình của Quỳnh Dao thì hoàn toàn không có lo ngại đó.

Tiểu thuyết của bà ấy từ trước đến nay chỉ nói về tình yêu nam nữ, tuyệt đối không liên quan đến chính trị, việc thông qua kiểm duyệt rất đơn giản.”Lâm Hựu Luân đứng dậy khỏi ghế ông chủ, vừa sắp xếp tài liệu trên bàn, vừa tiếp tục nói: “Bây giờ cậu hiểu vì sao tôi lại thiên vị bà ấy như vậy rồi chứ?

Hơn nữa, nhìn từ một góc độ khác, tất cả các phim truyền hình bà ấy quay đều là chuyển thể từ tiểu thuyết của chính mình.

Đã là tác phẩm của chính bà ấy, bà ấy đương nhiên có quyền quyết định ai sẽ đóng và quay như thế nào.

Kịch bản mà Chu Du và Chu Lệnh Cương họ đang quay đều là do tôi đưa cho họ, cho nên việc chọn diễn viên do tôi quyết định.

Nếu là câu chuyện do chính họ đề xuất, vậy thì trong việc chọn diễn viên tôi cũng có thể hoàn toàn giao phó cho họ như Quỳnh Dao,

trao cho đạo diễn và nhà sản xuất quyền lựa chọn lớn hơn.

Nguyên tắc này không chỉ áp dụng cho điện ảnh mà phim truyền hình cũng vậy."Lâm Hựu Luân nói xong, chồng tập tài liệu trong tay lên bàn cho gọn gàng, rồi đưa cho A Kiệt.

"Những chỗ cần sửa đổi trên đó tôi đã đánh dấu bằng bút rồi, cậu bảo họ làm lại một bản, sáng mai mang đến cho tôi xem… À phải rồi, sắp đến giờ tan sở rồi, cậu giúp tôi đặt chỗ tại một nhà hàng Tây, ba người!"—Lâm Hựu Luân vẫn phải tiếp tục xử lý một số công việc ở công ty.

Anh nói địa chỉ nhà hàng đã đặt cho Vương Tổ Hiền, bảo cô và Trần Hồng đi trước, anh sẽ đến muộn hơn một chút.Xử lý xong công việc trong tay, khi anh vội vã đến nơi thì đúng lúc gặp giờ cao điểm tan tầm, đường kẹt xe lại mất thêm một lúc nữa.

Đến nhà hàng thì đã hơn bảy giờ tối.Đi trước Lâm Hựu Luân vào nhà hàng là một cặp vợ chồng trẻ.

Người đàn ông rất cao, người phụ nữ chỉ cao đến vai anh ta, hơn nữa vóc dáng còn hơi tròn.Nhân viên phục vụ trong nhà hàng chào đón, hỏi cặp vợ chồng trẻ trước.

"Thưa quý khách, hai vị đi mấy người ạ?"Nhân viên phục vụ không chắc Lâm Hựu Luân và cặp vợ chồng trẻ có đi cùng nhau không, nên mới hỏi vậy.Người đàn ông quay đầu lại, nhìn Lâm Hựu Luân một cái.

"Chỉ có hai chúng tôi."Anh ta chỉ coi Lâm Hựu Luân như một người lạ, không đặc biệt để ý.

Nhưng người vợ bên cạnh anh ta cũng quay đầu lại, sau khi nhìn thấy Lâm Hựu Luân thì bỗng sững sờ."Vâng, mời đi lối này ạ." Nhân viên phục vụ làm một cử chỉ, khi người đàn ông quay đầu gọi vợ

mình thì mới phát hiện biểu cảm của cô ấy có chút không đúng.“Chúng ta vào thôi.” Anh ta nhỏ giọng nhắc nhở một câu, nhưng người vợ lại đứng yên, sau đó còn dùng sức kéo anh ta một cái.Người đàn ông nhìn theo ánh mắt của vợ, tầm mắt dừng lại trên mặt Lâm Hựu Luân hai giây, sau đó đôi mắt bỗng nhiên mở lớn.“Lâm tiên sinh, anh… cũng đến đây ăn cơm sao?”Lâm Hựu Luân ngay từ đầu đã cảm thấy giọng nói của người đàn ông nghe quen quen.

Lần đầu tiên đối phương quay đầu lại thì thời gian quá ngắn, anh cũng chưa kịp chú ý kỹ.

Bây giờ mới cuối cùng nhìn rõ được diện mạo của đối phương.Sau một khoảnh khắc ngỡ ngàng, biểu cảm của Lâm Hựu Luân lập tức trở lại bình thường, cười nói: “Lời này tôi cũng định hỏi Lương tiên sinh.

Chương 700

Vị bên cạnh anh, hẳn là Lương thái thái rồi?""Lâm tiên sinh cứ gọi tôi là Huy Tử là được rồi." Lương Gia Huy tỉnh táo lại, chỉ vào người phụ nữ bên cạnh giới thiệu: "Đây là vợ tôi, Giang Giai Niên."Lâm Hựu Luân mỉm cười gật đầu với Giang Giai Niên, "Chào Lương thái thái!"Giang Giai Niên vội vàng đáp lễ, nhưng không xen vào lời nói."Hai người cũng thích đến nhà hàng này ăn cơm sao?""Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của tôi và bà xã, nên đặc biệt đặt chỗ ở đây, chuẩn bị chúc mừng một chút." Lương Gia Huy hai tay đan vào nhau, có chút gượng gạo giải thích."Bên ngoài đều nói Huy Tử lấy được một người vợ ai cũng khen ngợi, tình cảm của hai vị thật khiến người khác phải ghen tị!"Lời này của Lâm Hựu Luân không phải nói lung tung.

Năm đó khi Lương Gia Huy và Giang Giai Niên kết hôn, tất cả báo chí, tạp chí ở Hong Kong đều giật tít 《Lương Gia Huy cưới được một người vợ vạn người khen》.

Trong ảnh, Giang Giai Niên rất xinh đẹp.

Nhưng gần đây Giang Giai Niên bị bệnh, luôn phải dùng thuốc chứa hormone, cơ thể và khuôn mặt đều có chút béo ra, bị biến dạng.

Có truyền thông chụp được ảnh Lương Gia Huy dắt vợ đi dạo phố khiến người hâm mộ vô cùng bất ngờ, sau đó đưa ra rất nhiều bình luận tiêu cực, cho rằng cô ấy thân hình nặng nề, ăn mặc quê mùa, ngoại hình hoàn toàn không xứng với Lương Gia Huy.

Không ngờ sau đó Lương Gia Huy lại cười nói đáp lại: "Vợ tôi là người phụ nữ tốt nhất thế gian, chính cái tốt của cô ấy đã kích thích cái tốt của tôi."Nếu ngành giải trí Hong Kong bình chọn chồng mẫu mực, Lương Gia Huy chắc chắn có thể lọt vào danh sách.Khách sáo

vài câu, Lâm Hựu Luân nhớ đến Vương Tổ Hiền và Trần Hồng vẫn đang chờ anh trong nhà hàng.“Hôm nay tôi đến để hẹn hò, vậy không làm phiền hai vị lãng mạn nữa!” Lâm Hựu Luân đưa tay làm một cử chỉ mời, ý bảo vợ chồng Lương Gia Huy vào nhà hàng trước, nhưng Lương Gia Huy và Giang Giai Niên đều kiên quyết không chịu, nhất định phải để Lâm Hựu Luân đi trước.Lâm Hựu Luân không muốn tiếp tục đứng ở cửa như vậy, liền gật đầu với hai người, tự mình đi vào trước.Trong nhà hàng, Vương Tổ Hiền và Trần Hồng không chỉ đã gọi món bò bít tết mà còn mở một chai rượu vang, vừa nói chuyện vừa cụng ly.

Lâm Hựu Luân đi đến, kéo ghế ngồi xuống, vừa mới trải khăn ăn lên đùi, Vương Tổ Hiền đã tranh lấy phần bít tết của mình đổi với Lâm Hựu Luân.“Khó cắt quá, anh cắt giúp em đi!” Vương Tổ Hiền làm nũng nhìn Lâm Hựu Luân, đôi mắt như nước hồ đen sâu thẳm không đáy.

Hàng mi dài, lông mày cong cong phủ trên mắt, và đôi môi mỏng, đều mang một vẻ đẹp lay động lòng người.“Rất sẵn lòng!” Lâm Hựu Luân cầm dao nĩa lên, cúi đầu bắt đầu tập trung cắt bít tết.Khi Trần Hồng vẫn còn ngây người trước cảnh tượng này, Vương Tổ Hiền lại vẫy tay với cô ấy.

“Đừng để ý đến anh ấy, chúng ta cứ tiếp tục trò chuyện.”Trần Hồng thu ánh mắt lại, trong lòng cô ấy đối với Lâm Hựu Luân lại có một vài thay đổi nhỏ không thể nói rõ, điều này khiến cô ấy có chút lơ đãng khi trò chuyện với Vương Tổ Hiền.Vương Tổ Hiền rất nhanh cũng nhận ra điều này, sau đó liền chuyển chủ đề sang Lâm Hựu Luân.“À phải rồi, em thấy anh ở cửa nhà hàng nói chuyện với một nam một nữ, hai người quen nhau sao?”“Hai người đó em cũng quen mà, Lương Gia Huy và vợ anh ấy.” Lâm Hựu Luân tiếp tục cắt bít tết, không ngẩng đầu lên đáp.“A, họ cũng ở đây ăn cơm sao?” Vương Tổ

Hiền ngạc nhiên nói một câu.Cô và Lương Gia Huy không chỉ quen biết mà còn từng đóng phim cùng nhau.

Trong 《Tru Tiên Chi Thanh Vân Kiếp》 của Từ Khắc và 《Đại Tiếu Tru Tiên》 của Lưu Trấn Vi, họ một người đóng vai nam chính Trương Tiểu Phàm, một người đóng vai nữ chính Lục Tuyết Kỳ, "tình cảm" không hề nông cạn."Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của họ.""Lãng mạn quá!

Chúng ta có nên bày tỏ một chút không?" Vương Tổ Hiền bên cạnh cổ vũ nói.Lâm Hựu Luân ngẩng đầu nhìn cô ấy, cố ý giả bộ rất khó xử nói: "Điều này không hay lắm phải không?

Bên cạnh còn có người nhìn…"Vương Tổ Hiền giơ tay đánh vào cánh tay Lâm Hựu Luân một cái, bực bội nói: "Anh nghĩ linh tinh gì vậy, em nói không phải là để anh bày tỏ gì với em, mà là chúng ta tặng một món quà gì đó cho vợ chồng Lương Gia Huy."Trần Hồng nhìn Vương Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân đùa giỡn, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ."Cái này còn không đơn giản." Lâm Hựu Luân đặt dao nĩa xuống, sờ túi mình, lần này phát hiện quên mang ví tiền.

"Em có mang ví không?""Hay quá, anh mời khách ăn cơm, vậy mà mình lại không mang ví tiền!" Vương Tổ Hiền tức giận đặt ly rượu xuống, hầm hừ trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân. (Chưa hết)"Hôm nay đi vội vàng quá, có lẽ là để quên trong văn phòng rồi…" Lâm Hựu Luân rất áy náy nhún vai.Trần Hồng như bị ma xui quỷ khiến, lấy ví tiền của mình ra, đưa cho Lâm Hựu Luân nói: "Dùng của tôi trả đi!"Vương Tổ Hiền thấy vậy, vội vàng kéo cô ấy lại, lấy ví tiền từ trong túi của mình đưa cho Lâm Hựu Luân, "Nói trước nhé, ví của em không có nhiều tiền đâu.

Nếu không đủ thì chỉ có thể gán anh ở đây thôi!"Lâm Hựu Luân cầm lấy ví, giơ tay gọi phục vụ, lấy ra ba tờ 1000 đô la Hong Kong

đưa cho đối phương.

"Anh đi tìm một tiệm hoa mua 999 đóa hồng, mang đến bàn của hai người vừa nãy nói chuyện với tôi ở cửa nhà hàng ấy, nói là cô Vương tặng, chúc phúc vợ chồng họ ân ái đến mãi mãi!

Số còn lại cứ coi là tiền boa."Nhân viên phục vụ cầm tiền đi làm việc, Lâm Hựu Luân trả ví lại cho Vương Tổ Hiền, đồng thời hỏi: "Như vậy hài lòng rồi chứ?"Vương Tổ Hiền lật ví, cau mày nói: "Hài lòng cái gì mà hài lòng, em chỉ bảo anh bày tỏ một chút, chứ có bảo anh tiêu hết tiền đâu.

Giờ thì hay rồi, lát nữa thực sự không có tiền thanh toán thì sao."Lâm Hựu Luân lúc này lấy từ trong ngực ra một cái ví da, giơ ra trước mặt Vương Tổ Hiền."Đừng lo, ví tiền thì tôi không mang, nhưng tôi có mang thẻ ngân hàng.""Hay quá, anh dám lừa em!

Tin không, em gọi nhân viên phục vụ đến, gọi hết những món đắt nhất của nhà hàng này một lượt xem!" Vương Tổ Hiền đe dọa.Lâm Hựu Luân nhún vai, "Chỉ cần bàn đủ chỗ bày, tôi không có ý kiến gì.""Anh…" Vương Tổ Hiền bực bội nhìn Lâm Hựu Luân, nhưng lại không làm gì được anh."Được rồi, không đùa nữa, bít tết cắt xong rồi, ăn được rồi đấy!" Lâm Hựu Luân đặt phần bít tết đã cắt xong trước mặt Vương Tổ Hiền, sau đó thấy bít tết trong đĩa của Trần Hồng cũng cắt không được khéo lắm, anh lại đổi đĩa của Trần Hồng sang, cắt giúp cô ấy."Thôi tôi tự làm vậy." Trần Hồng định từ chối, Vương Tổ Hiền lại tranh nói: "Cứ để anh ấy cắt giúp cô đi, vừa nãy anh ấy lừa em còn chưa trừng phạt đâu!"Lâm Hựu Luân giơ dao nĩa trong tay lên, "Được rồi, tôi nhận phạt!""Nhanh cắt bít tết của anh đi, nào, chúng ta uống rượu." Vương Tổ Hiền và Trần Hồng cụng ly, mỗi người nhấp một ngụm nhỏ.Lâm Hựu Luân đột nhiên dừng dao nĩa trong tay, ngẩng đầu nói: "À phải rồi, chuyện hôm nay em nói với tôi trong điện thoại, tôi đã nói chuyện với Quỳnh Dao rồi.""Cái gì, anh đã gặp Quỳnh

Dao rồi sao?" Vương Tổ Hiền và Trần Hồng ngạc nhiên nhìn nhau.Lâm Hựu Luân tiếp tục cắt bít tết, "Không có gì đáng ngạc nhiên cả, bà ấy hẳn là sau khi gặp hai người xong thì đến tìm tôi.

Lúc hai người gọi điện thoại đến, bà ấy đang ở trong văn phòng của tôi.""Vậy cuối cùng hai người quyết định thế nào?" Lời này vốn nên là Trần Hồng hỏi, nhưng lại bị Vương Tổ Hiền tranh nói."Tôi nói với bà ấy, Trần Hồng nếu đóng thì chỉ có thể đóng vai nữ chính, cuối cùng bà ấy đã đồng ý." Lâm Hựu Luân đặt bít tết đã cắt xong trước mặt Trần Hồng, "Thực ra nếu thành tâm mà nói, tôi vẫn thấy em tốt nhất nên ở lại Hong Kong đóng phim điện ảnh.

Dù là cổ trang hay hiện đại, có rất nhiều vai phù hợp với em… Đương nhiên làm như vậy cũng có lợi có hại.

Nếu em ở lại Hong Kong đóng phim điện ảnh, lâu dần khán giả Đại lục đều sẽ coi em như diễn viên Hong Kong.

Còn nếu đi đóng phim truyền hình của Quỳnh Dao, sau khi chiếu ở Đại lục, có thể hình ảnh của em trong lòng khán giả Đại lục sẽ sâu sắc hơn một chút.

Cái này thì tùy em chọn thôi."Trần Hồng nói vậy, thực chất là có ý muốn tránh Lâm Hựu Luân.

Cô ấy lo lắng nếu mình ở Hong Kong lâu hơn, sẽ không thể kiềm chế được mà nảy sinh những ý nghĩ không nên có.Lâm Hựu Luân gật đầu, bày tỏ sự thấu hiểu.Lúc này, hai nhân viên tiệm hoa khiêng một bó hoa hồng hình trái tim bước vào, trên đường đi thu hút không ít ánh mắt chú ý.

Vương Tổ Hiền hai tay ôm vào nhau, nhìn về phía đó chân thành nói một câu: "Oa, đẹp quá!"Lâm Hựu Luân cũng quay đầu lại nhìn một cái rồi nói: "Nếu em thích, sinh nhật năm nay tôi sẽ tặng em một bó còn đẹp hơn thế này.""Đừng có vớ vẩn, mấy bông hồng mà muốn

lừa em sao, đừng có mơ!" Vương Tổ Hiền miệng nói không cần, nhưng trong lòng lại âm thầm ghi nhớ chuyện này.

Nếu Lâm Hựu Luân đến lúc đó quên mất, vậy thì anh ta thảm rồi.Bên kia, Lương Gia Huy và Giang Giai Niên đang lãng mạn thưởng thức bữa tối dưới ánh nến.

Hai nhân viên tiệm hoa khiêng bó hoa khổng lồ 999 đóa hồng đến trước mặt hai người, cả hai đều sững sờ.

"Đây cũng là anh chuẩn bị sao?" Giang Giai Niên quay đầu lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lương Gia Huy.Lương Gia Huy lại mờ mịt, anh ta căn bản không hề đặt hoa ở tiệm hoa nào cả.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu anh ta là đối phương có phải đã nhầm rồi không?"Anh đợi một chút, để anh hỏi xem là chuyện gì đã." Lương Gia Huy nhìn hai nhân viên tiệm hoa, "Hoa của các cô…""Bó hoa này là một cô Vương nhờ chúng tôi mang đến. 999 đóa hồng, đại diện cho tình yêu đôi lứa bền lâu, đặc biệt tặng cho hai vị!" Nhân viên tiệm hoa đặt hoa xuống rồi đi, để lại vợ chồng Lương Gia Huy nhìn nhau.

"Cô Vương này là ai?" Sự nhạy cảm đặc trưng của phụ nữ khiến Giang Giai Niên không khỏi có chút nghi ngờ.

Mặc dù cô ấy không tin Lương Gia Huy sẽ làm điều gì có lỗi với mình, nhưng chuyện này vẫn phải hỏi cho rõ."Anh cũng không biết…" Lương Gia Huy cũng khó hiểu.

Nhưng trong chớp mắt, anh ta đột nhiên nhớ ra Lâm Hựu Luân mà anh ta gặp khi mới vào.

"Em còn nhớ không, vừa nãy Lâm tiên sinh nói anh ấy đến để hẹn hò, cô Vương này có phải là bạn của anh ấy không?"Giang Giai Niên nghe lời này thấy có lý, nếu không chuyện này căn bản không thể giải thích được."Bạn của Lâm tiên sinh, vậy chắc chắn là cô Vương Tổ

Hiền rồi!" Lương Gia Huy gật đầu, "Chắc là cô ấy rồi, anh và cô ấy từng đóng hai bộ phim cùng nhau, quan hệ cũng khá quen thuộc.""Vậy chúng ta có nên qua đó bày tỏ lòng cảm ơn ngay bây giờ không?" Giang Giai Niên hỏi.Lương Gia Huy cũng muốn tìm hiểu xem chuyện này là thế nào, nhưng lại sợ gây ra hiểu lầm, nên đặc biệt nhắc Giang Giai Niên, sau khi qua đó thì đừng vội nói chuyện hoa hồng, trước hết cứ thăm dò thái độ bên đó đã.Hai người cùng nâng ly rượu đứng dậy, đi đến đó thì mới phát hiện, bàn của Lâm Hựu Luân không chỉ có Vương Tổ Hiền mà còn có cả Trần Hồng, người có dung mạo không hề thua kém cô ấy.Lương Gia Huy dạo này không mấy chú ý đến tin tức giải trí, nhưng Giang Giai Niên trên báo chí lại xem không ít tin đồn về Trần Hồng và Lâm Hựu Luân.

Trước khi đi qua còn đặc biệt nhắc nhở Lương Gia Huy về một số chuyện liên quan đến Trần Hồng."Cô Vương, bó hoa hồng đó thực sự rất cảm ơn!" Lương Gia Huy bây giờ đã chắc chắn 100% Vương Tổ Hiền chính là người tặng hoa, vừa gặp mặt liền bày tỏ lòng cảm ơn.Vương Tổ Hiền nâng ly rượu đứng dậy, "Tôi cũng nghe kể về câu chuyện tình yêu của Lương tiên sinh và Lương thái thái, rất cảm động.

Cho nên hoa chỉ là chút tấm lòng, chủ yếu là muốn chúc phúc hai vị tình cảm được bền lâu."Trần Hồng vốn cũng muốn cùng Vương Tổ Hiền đứng dậy, nhưng thấy Lâm Hựu Luân vẫn ngồi yên, cô ấy liền từ bỏ ý định.Lâm Hựu Luân thấy Vương Tổ Hiền và vợ chồng Lương Gia Huy đã cụng ly xong, trò chuyện cũng gần đủ rồi, lúc này mới đứng dậy.

Trần Hồng bên này cũng vội vàng nâng ly rượu đứng lên.Lương Gia Huy thấy Lâm Hựu Luân đứng dậy, vội vàng cùng vợ hướng mặt về phía này."Huy Tử gần đây hình như có một bộ phim sắp chiếu phải không?""Lâm tiên sinh thật là có trí nhớ tốt, đó là một bộ phim hài vô

lý của đạo diễn Lưu Trấn Vi, sau đó là Hoàn Á…" Lương Gia Huy đột nhiên nói nhanh quá, sau khi phản ứng lại thì không biết nên nói tiếp thế nào nữa."Tôi biết, bộ phim đó là do Hoàn Á đầu tư." Khi Lâm Hựu Luân nói về chuyện này, trên mặt không hề có bất kỳ biểu cảm không vui nào.Chuyện Lưu Trấn Vi giúp Lâm Kiện Nhạc quay phim, Lâm Hựu Luân đã biết từ rất lâu, hơn nữa anh còn biết vì sao Lưu Trấn Vi lại làm như vậy.Lâm Kiện Nhạc ủng hộ Vương Gia Vệ quay một bộ phim võ hiệp, chi phí lên đến hơn 40 triệu, có mấy ngôi sao tham gia.

Vì lý do này, Lưu Trấn Vi đã bị Vương Gia Vệ thuyết phục, giúp Lâm Kiện Nhạc quay hai bộ phim.Bộ phim mà Lâm Hựu Luân đang nói chuyện với Lương Gia Huy lúc này có tên là 《92 Hắc Mân Côi Đối Hắc Mân Côi》.

Bộ phim này là Lưu Trấn Vi đã hiện đại hóa bộ phim tiếng Quảng Đông 《Hắc Mân Côi》 của những năm 60, chuyển thể thành một câu chuyện hài hước, hoang đường như truyện tranh.Lâm Hựu Luân nhớ bộ phim này là vì nó đã thành công khai phá tế bào hài kịch của Lương Gia Huy.

Khuôn mặt tuấn tú, kết hợp với giọng nói ngọng nghịu, đã thành công tạo ra một phong cách riêng biệt khác với Châu Tinh Trì trong thể loại hài kịch vô lý.Hình tượng trên màn ảnh của Lương Gia Huy luôn rất đa dạng.

Phạm vi thể loại phim anh tham gia rộng lớn, từ phim lịch sử, phim tù ngục, phim văn nghệ, phim hài, phim võ hiệp đến phim xã hội đen, từ nghiêm túc đến hài hước, từ người tình si đến phản diện lớn, anh đều có thể đảm nhiệm và khắc họa sâu sắc.

Thực lực của anh trong giới diễn viên nam Hong Kong chắc chắn có thể được coi là bậc thầy diễn xuất.Nói đến diễn viên nam Hong

Kong ai có diễn xuất tốt nhất, rất nhiều người ngay lập tức sẽ nghĩ đến Lương Triều Vỹ, nhưng Lâm Hựu Luân lại cảm thấy Lương Gia Huy còn lợi hại hơn Lương Triều Vỹ.

Chỉ là anh ấy đóng phim thương mại nhiều hơn một chút, không giống như Lương Triều Vỹ luôn hợp tác với Vương Gia Vệ đóng phim văn nghệ, sau đó liên tục có cơ hội nhận giải.Ngay lúc Lương Gia Huy vừa nãy nói chuyện với Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân đột nhiên nảy ra một ý tưởng trong lòng.

"Tứ Đại Thiên Vương" đều phát triển đồng thời ở cả làng điện ảnh và ca nhạc, con đường họ đi đều có chút tương tự như ngôi sao thần tượng, mà Hong Kong không thể chỉ có ngôi sao thần tượng, còn cần những diễn viên thực lực.Đã muốn nâng đỡ "Tứ Đại Thiên Vương" lên vị trí cao, đồng thời đương nhiên cũng có thể đẩy ra một số diễn viên thực lực, ví dụ như Lương Gia Huy và Lương Triều Vỹ đều là những lựa chọn không tồi.Tứ Vương tranh bá, Song Lương đối quyết, như vậy mới đủ náo nhiệt!Sau khi quyết định xong, Lâm Hựu Luân đương nhiên chuẩn bị "gần gũi" Lương Gia Huy nhiều hơn một chút."Bộ phim đó tôi đã xem trước rồi, quay thực sự không tệ, chỉ là buổi ra mắt tôi không tiện đến, nên chỉ có thể chúc mừng anh trước ở đây thôi!" Lời này của Lâm Hựu Luân khiến Lương Gia Huy có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng không ngờ Lâm Hựu Luân đã có ý định với anh ta rồi. (Chưa hết)" Sau khi vợ chồng Lương Gia Huy rời đi, Vương Tổ Hiền lập tức chất vấn Lâm Hựu Luân: "Anh vừa rồi sao đột nhiên lại quan tâm Lương Gia Huy như vậy, có phải có âm mưu gì không?" "Anh ta là đàn ông, anh có âm mưu gì với anh ta được chứ?" Lâm Hựu Luân vốn định dùng chiêu đánh tráo khái niệm này để chuyển hướng đề tài, nhưng Vương Tổ Hiền lại không chấp nhận.

"Bớt nói đi, vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo! (không có gì mà tỏ vẻ ân cần, không phải gian thì cũng là trộm)" "Anh chỉ khen anh ta

hai câu thôi, cái này cũng tính là hiến ân cần sao?" Lâm Hựu Luân cười khổ nhún vai, "Được rồi, anh thừa nhận là có ý với anh ta thật, anh muốn nâng đỡ anh ta trở thành Phát ca tiếp theo, vậy em tổng thấy hài lòng rồi chứ?" Vương Tổ Hiền dùng ngón tay chống cằm, "Nhưng anh ta không đủ đẹp trai như Phát ca!" "Vậy để anh ta làm một Châu Tinh Trì khác?" Vương Tổ Hiền vẫn lắc đầu, "Hình như anh ta vẫn chưa đủ… tiện." Lâm Hựu Luân dang tay, "Vậy thì để anh ta làm sự kết hợp của Phát ca và Châu Tinh Trì, như vậy được chưa?" Vương Tổ Hiền không nói thêm gì, mà tiếp tục truy hỏi Lâm Hựu Luân: "Anh vẫn chưa giải thích tại sao lại chọn anh ta." Lâm Hựu Luân hết cách, "Vậy anh nói là vì anh ta nhân phẩm tốt, em có tin không?" Vương Tổ Hiền quả quyết lắc đầu, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn nghiêm túc giải thích: "Trên đời này anh chỉ kính nể hai loại người, một là phụ nữ trẻ tuổi cùng người đàn ông của mình vượt qua những tháng ngày gian khổ, hai là đàn ông thành công rồi vẫn thủy chung với người vợ tào khang.

Khi Lương Gia Huy bị phía Đài Loan phong sát, lúc khó khăn nhất, Giang Giai Niên vẫn nghĩa vô phản cố mà gả cho anh ta, bây giờ sự nghiệp của Lương Gia Huy đang lên như diều gặp gió, anh ta cũng không rời bỏ vợ mình.

Cả hai người họ đều là người anh kính nể, nên anh nguyện ý nâng đỡ anh ta." Trần Hồng ở bên cạnh nghe vậy, không khỏi rơi vào trầm tư, còn Vương Tổ Hiền cũng lặp đi lặp lại câu nói đó một lúc lâu.

Tranh thủ cơ hội này, Lâm Hựu Luân vội vàng cắt bít tết, cũng không kịp cắt nhỏ mà nhét vào miệng, từ khi vào ngồi đến giờ, đầu tiên là giúp hai cô gái cắt bít tết, sau đó lại có vợ chồng Lương Gia Huy đến chào hỏi, anh ta đến bây giờ vẫn chưa ăn một miếng nào, bụng đã đói không chịu nổi rồi.

"Câu nói này hay thật." Không lâu sau, Trần Hồng lại là người lên

tiếng trước.

Vương Tổ Hiền cũng hoàn hồn, sau đó liền bận rộn truy hỏi Lâm Hựu Luân anh thuộc loại đàn ông nào.

Lâm Hựu Luân bị hỏi đến mức không chịu nổi, đành vừa cắt bít tết vừa nói: "Anh tuy là người tham lam, nhưng đối với phụ nữ thì tuyệt đối sẽ chịu trách nhiệm đến cùng." Vương Tổ Hiền nghe vậy, chỉ khẽ thở dài.

Lâm Hựu Luân lấy khăn ăn lau miệng, đứng dậy nói: "Hai em cứ trò chuyện, anh đi vệ sinh một lát." Lâm Hựu Luân vừa đi, Trần Hồng liền kéo tay Vương Tổ Hiền hỏi: "Em sao vậy?

Không hài lòng với câu trả lời của anh ấy à?" Nhìn ánh mắt khó hiểu của Trần Hồng, Vương Tổ Hiền giải thích với vẻ mặt buồn bã: "Em không phải là nghi ngờ lời anh ấy nói, chỉ là câu nói này ngoài việc nói với em ra, chắc chắn còn nói với những người phụ nữ khác." Nghe vậy, Trần Hồng cũng không biết phải an ủi Vương Tổ Hiền thế nào.

Trần Hồng vẫn luôn muốn khuyên Vương Tổ Hiền rời xa Lâm Hựu Luân, nhưng trong khoảng thời gian này tận mắt chứng kiến đủ loại tốt của Lâm Hựu Luân đối với Vương Tổ Hiền, cô ấy cũng không dám chắc Vương Tổ Hiền sau này có còn gặp được người nào yêu thương cô ấy hơn Lâm Hựu Luân hay không.

Trần Hồng cuối cùng vỗ vỗ tay Vương Tổ Hiền, "Cứ nghĩ thoáng ra là được." Sáng sớm hôm sau, Lâm Hựu Luân mở mắt, nhìn đồng hồ đã hơn 8 giờ.

Chương 701

Bên cạnh Vương Tổ Hiền vẫn đang ngủ say, một cánh tay trắng nõn lộ ra ngoài chăn, sống mũi thanh tú và môi nhỏ hồng hào, phác họa một đường cong dịu dàng, dưới hàng lông mày khẽ cong, đôi mắt nhắm nghiền như đang mỉm cười, mái tóc đen mượt tản mát trên chiếc gối lụa trắng như tuyết.

Vương Tổ Hiền giữ Trần Hồng ở nhà mình, tất nhiên có thể trông chừng Trần Hồng, nhưng đồng thời bản thân cô ấy cũng không tiện thân mật với Lâm Hựu Luân, tối qua Lâm Hựu Luân lấy lý do say rượu, mới lừa cô ấy đến nhà mình.

Vương Tổ Hiền vốn không định ở lại nhà Lâm Hựu Luân qua đêm, nhưng đến trên giường lại chơi quá đà, khi tắm soi gương mới phát hiện, cổ và xương quai xanh của mình bị Lâm Hựu Luân hôn để lại một số dấu vết, cài áo lên cũng không che được, về như vậy tuyệt đối sẽ bị Trần Hồng phát hiện.

Bất đắc dĩ, cô ấy đành gọi điện thoại cho Trần Hồng nói Lâm Hựu Luân uống quá chén, cô ấy phải ở lại đây chăm sóc anh ấy, tối sẽ không về.

Lần này lại là tiện cho Lâm Hựu Luân, một đêm mây mưa mấy bận, cho đến khi kiệt sức, mới ôm nhau ngủ.

Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng nhấc tay Vương Tổ Hiền đặt lại dưới chăn, đứng dậy mặc đồ ngủ, đẩy cửa xuống lầu, dặn dì Ngô – bảo mẫu mang bữa sáng và báo chí cùng lúc đến phòng làm việc của anh.

Lâm Hựu Luân vừa định quay người lên lầu đi tắm rửa, lại nghe dì Ngô ở dưới hỏi một câu: “Lâm tiên sinh, bữa sáng có cần chuẩn bị hai phần không?” Dì Ngô biết chuyện tối qua Lâm Hựu Luân đưa

Vương Tổ Hiền về nhà ngủ qua đêm, bà đã làm bảo mẫu ở nhà họ Lâm lâu như vậy, đối với chuyện này đã sớm quen mắt.

"Không cần, đợi cô ấy ngủ dậy rồi hãy chuẩn bị." Đến khi Lâm Hựu Luân thay quần áo xong từ phòng ngủ đi ra, bữa sáng và báo chí sáng nay đã được đặt trên bàn làm việc của anh.

Vừa uống sữa, Lâm Hựu Luân vừa bắt đầu đọc báo sáng nay, mới đọc được nửa chừng thì chiếc "đại ca đại" (điện thoại di động) đặt bên cạnh liền reo lên.

"Tối qua có phải lại lêu lổng với cô gái nào đó không?" Giọng Lý Trí quyến rũ pha chút cười vang lên từ điện thoại, trong số tất cả phụ nữ bên cạnh Lâm Hựu Luân, chỉ có cô ấy mới dám nói đùa kiểu này với anh.

"Em đoán xem?" Lâm Hựu Luân cười hạ tờ báo đang cầm, đứng dậy đi về phía ban công nhìn ra biển.

"Tên khốn kiếp!

Người ta ở ngoài làm việc vất vả giúp anh kiếm tiền, anh lại lén lút hẹn hò với người phụ nữ khác, anh còn lương tâm không hả?" Lý Trí làm nũng oán trách trong điện thoại.

"Đợi em về rồi anh đền bù cho em thật tốt là được!" Lâm Hựu Luân dỗ Lý Trí vài câu, sau đó liền hỏi cô ấy tình hình thị trường bất động sản Hải Nam gần đây.

"Y hệt như anh dự đoán trước đó, bây giờ giá bất động sản Hải Nam thay đổi từng ngày, rất nhiều người ôm tiền đến cũng không mua được nhà." Trong khoảng thời gian này Lý Trí vẫn luôn ở Hải Nam thay Lâm Hựu Luân điều hành đầu tư bất động sản, nếu không đích thân trải nghiệm, cô ấy cũng không dám tin thị trường bất động sản Hải Nam hai năm trước giá trung bình chưa đến 1500 tệ, bây giờ giá

trung bình đã tăng vọt lên 5000 tệ, còn những khu nhà cao cấp mà cô ấy phát triển tập trung ở Hải Khẩu và Tam Á theo yêu cầu của Lâm Hựu Luân, giá trung bình đã là 8000 tệ, nếu số bất động sản với tổng vốn đầu tư gần 2 tỷ nhân dân tệ này mà tung ra thị trường vào lúc này, ít nhất có thể thu được lợi nhuận gấp hai đến ba lần trở lên.

"Nhà cửa cứ từ từ đã bán, theo ước tính của anh, thị trường bất động sản Hải Nam sẽ còn tiếp tục tăng giá, năm sau giá trung bình chắc có thể lên đến 7500 tệ, còn những căn hộ cao cấp trong tay chúng ta có thể bán với giá trên vạn tệ." Suy nghĩ của Lâm Hựu Luân và Lý Trí không hẹn mà gặp, chỉ là cô ấy không hiểu tại sao Lâm Hựu Luân nhất định nhấn mạnh phải hoàn thành xây dựng tất cả các tòa nhà và tung ra thị trường trước năm 1993.

"Vì chậm nhất là trước Tết năm sau, anh phải rút tất cả các khoản đầu tư vào bất động sản Hải Nam về, số tiền này đến lúc đó sẽ có mục đích sử dụng khác." Trong điện thoại, Lâm Hựu Luân không giải thích chi tiết vấn đề này, anh không thể vào lúc này nói cho Lý Trí biết, năm sau chính phủ đại lục sẽ ban hành chính sách điều tiết bất động sản, và hậu quả của cuộc điều tiết này chính là Hải Nam, nơi dân số chỉ chiếm 0.6% toàn quốc, lại để lại 10% số nhà ở thương mại tồn đọng của cả nước.

Cả tỉnh xuất hiện số lượng lớn các tòa nhà bỏ hoang, đất đai nhàn rỗi và vốn tồn đọng, riêng nợ xấu của bốn ngân hàng thương mại quốc hữu đã lên đến hàng trăm tỷ nhân dân tệ.

Lâm Hựu Luân bắt đầu tham gia vào thị trường bất động sản Hải Nam từ năm 1990, các dự án bất động sản anh đầu tư chiếm khoảng 6-7% thị phần toàn tỉnh Hải Nam, động thái của một khoản vốn lớn như vậy, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của các bên.

Lâm Hựu Luân không muốn người khác cảm thấy anh là do nhận

thấy nguy cơ tiềm ẩn của thị trường bất động sản Hải Nam, nên mới bán tháo bất động sản ở mức giá cao để kiếm lời, cuối cùng để lại "bãi chiến trường" bong bóng bất động sản cho địa phương.

Lâm Hựu Luân yêu cầu tất cả các dự án bất động sản phải hoàn thành trước năm 1993, cũng là để ngăn chặn các tòa nhà đang xây dựng trong tay anh bị bỏ hoang, như vậy sau khi thị trường bất động sản Hải Nam sụp đổ, người khác cũng sẽ ít có chỗ để chỉ trích anh.

Đồng thời anh còn sẽ tìm một "lý do" thích hợp, hợp lý để chuyển dịch số vốn này, ví dụ như anh cần tiến hành đầu tư quy mô lớn hơn ở nơi khác.

Như vậy người khác sẽ chỉ cảm thấy anh may mắn, may mắn thoát được đợt sụp đổ thị trường bất động sản lần này, chứ không cho rằng anh cố ý đến thị trường bất động sản Hải Nam để trục lợi.

Đương nhiên chỉ cần là hành vi kinh doanh bình thường, dù người khác nghi ngờ Lâm Hựu Luân lợi dụng thị trường bất động sản Hải Nam để trục lợi, cũng không thể làm gì anh, nhưng xét đến việc sau này còn phải giao thiệp lâu dài với chính quyền đại lục, Lâm Hựu Luân phải giữ cho mình một hình ảnh trong sạch và tích cực, nên việc xử lý chuyện này cũng rất có ý nghĩa, và tất cả những điều này đều không thể nói rõ trực tiếp với Lý Trí trong điện thoại.

Lâm Hựu Luân và Lý Trí bên này còn đang nói chuyện điện thoại, đầu kia Vương Tổ Hiền khoác áo ngủ lụa đi ra từ phòng ngủ.

"Vương tiểu thư, cô dậy rồi à?" Dì Ngô mang cà phê lên lầu, thấy Vương Tổ Hiền liền chủ động chào hỏi cô ấy.

Vương Tổ Hiền gật đầu với dì Ngô, sau đó liền hỏi: "A Luân đâu?" "Lâm tiên sinh chắc là đang ở phòng làm việc." "Ồ!" Vương Tổ Hiền gật đầu, tiện tay còn nhận lấy cà phê từ tay dì Ngô, "Dì Ngô cứ làm việc đi, ly cà phê này con giúp dì mang vào." "Vậy cảm ơn Vương

tiểu thư, tôi đi chuẩn bị bữa sáng cho cô, không biết cô thích ăn gì?" Vương Tổ Hiền dừng bước suy nghĩ một chút, "Bánh mì và sữa là được, nếu có cháo cũng được ạ." Dì Ngô gật đầu rời đi, Vương Tổ Hiền bưng cà phê đi vào phòng làm việc của Lâm Hựu Luân, trên bàn đặt mấy tờ báo và một phần bữa sáng chưa ăn xong, nhưng không thấy bóng dáng Lâm Hựu Luân.

Vương Tổ Hiền trong lòng hơi nghi hoặc, đột nhiên máy fax kêu lên "tút tút", tự động nhận và in ra mấy trang tài liệu fax.

Vương Tổ Hiền thề mình không cố ý xem trộm tài liệu của Lâm Hựu Luân, nhưng mắt cô ấy vừa nhìn vào trang tài liệu trên cùng, liền không thể rời đi nữa.

Đây là danh sách đề cử giải Kim Tượng lần thứ 11 chưa được công bố ra ngoài!

"Đang xem gì vậy?" Giọng Lâm Hựu Luân kéo ánh mắt Vương Tổ Hiền từ danh sách đề cử giải Kim Tượng trong tay cô ấy về.

Thấy Lâm Hựu Luân khoanh tay dựa vào cửa ngăn cách giữa phòng làm việc và ban công nhìn ra biển, Vương Tổ Hiền vội vàng biện minh: "Em không có xem trộm tài liệu của anh!" Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy phản ứng của Vương Tổ Hiền lúc này rất buồn cười, "Vậy trong tay em đang cầm gì?" Vương Tổ Hiền vội vàng giấu danh sách ra sau lưng, kiêu căng nói: "Không phải em cố ý muốn xem, là nó tự chui ra để em xem đó." Lâm Hựu Luân đi tới, ôm Vương Tổ Hiền vào lòng, một tay rất không đứng đắn thò vào trong chiếc áo ngủ lụa của cô ấy, tay kia cầm lấy danh sách đề cử nhìn hai lần, sau đó liền vứt nó sang một bên, cúi đầu chuẩn bị hôn lên mặt Vương Tổ Hiền.

"Không được đâu, em đã bảo dì Ngô đi chuẩn bị bữa sáng rồi, bà ấy có thể đến bất cứ lúc nào đó." Vương Tổ Hiền đưa tay cản lại, Lâm Hựu Luân lại không nói gì mà bế bổng cô ấy lên, đặt lên bàn làm

việc bên cạnh, xé toạc chiếc áo ngủ, cúi người hôn từ cái cổ trắng nõn mềm mại của Vương Tổ Hiền xuống, cuối cùng vùi đầu vào giữa đôi gò bồng đào của cô ấy.

Vương Tổ Hiền trong những tiếng rên khẽ, nửa đẩy nửa thuận theo hành động hoang đường của Lâm Hựu Luân, hai tay chủ động giúp Lâm Hựu Luân cởi thắt lưng.

Dì Ngô bưng bữa sáng lên lầu, còn chưa đi đến cửa phòng làm việc, đã nghe thấy tiếng động bên trong có vẻ không ổn, hơi do dự một chút rồi liền lặng lẽ rời đi, không làm phiền đôi nam nữ đang "ân ái" trong phòng làm việc.

Nửa tiếng sau, dì Ngô lại bưng bữa sáng lên lầu, vừa lúc thấy Vương Tổ Hiền khoác chiếc áo ngủ có phần hơi lộn xộn đi ra từ phòng làm việc.

"Vương tiểu thư, bữa sáng của cô…" "Cứ để đó đã, lát nữa tôi xuống lầu tự lấy." Vương Tổ Hiền quấn chặt chiếc áo ngủ quanh người, có chút ngại ngùng nói một câu, sau đó liền vội vàng chạy về phòng ngủ.

Dì Ngô nhìn về phía phòng làm việc đang mở cửa, Lâm Hựu Luân đã ăn mặc chỉnh tề ngồi trước bàn làm việc, đang cầm một bản tài liệu hơi nhăn nheo để xem.

Vừa rồi khi Vương Tổ Hiền chống tay lên bàn làm việc mặc cho Lâm Hựu Luân đùa giỡn, không cẩn thận đã chạm vào bản fax tài liệu này, cuối cùng nó đã bị cô ấy vò nhàu thành một nắm.

Sau khi xong việc, Lâm Hựu Luân làm phẳng lại bản fax này, chữ viết thì không có gì bị hư hại.

Năm bộ phim được đề cử Phim xuất sắc nhất không có quá nhiều sai lệch so với trí nhớ của Lâm Hựu Luân, đó là "Bá Hào", "Ngũ Ức

Thám Trưởng Lôi Lạc", "Hôn Nhân Vật Ngữ", "Hoàng Phi Hồng chi Sư Vương Tranh Bá" và "Tung Hoành Tứ Hải".

"Hôn Nhân Vật Ngữ" là một bộ phim nghệ thuật tươi mới, nếu là hai năm trước, thể loại phim này tuyệt đối là ứng cử viên nặng ký cho giải thưởng, nhưng gần đây vì sự xuất hiện của giải Kim Long Tưởng Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, giải Kim Tượng Tưởng bên này cảm thấy áp lực không nhỏ, xu hướng của ban giám khảo cũng đã có một số thay đổi, những bộ phim thương mại được cả khán giả lẫn giới chuyên môn khen ngợi mới là đối tượng được ủy viên ban giám khảo xem xét kỹ lưỡng.

Cuộc cạnh tranh cho giải Phim xuất sắc nhất lần này chủ yếu tập trung vào cuộc đối đầu giữa hai bộ phim tiểu sử xã hội đen "Bá Hào" và "Ngũ Ức Thám Trưởng Lôi Lạc" cũng như cuộc cạnh tranh giữa "Hoàng Phi Hồng chi Sư Vương Tranh Bá" của Từ Khắc và "Tung Hoành Tứ Hải" của Ngô Vũ Sâm.

Loạt phim Hoàng Phi Hồng của Từ Khắc vì được ra đời sớm hơn, hiện tại đã quay đến phần ba, có doanh thu phòng vé và tiếng tăm của hai phần trước đó, thành tích của phần này cũng không hề kém, còn "Tung Hoành Tứ Hải" của Ngô Vũ Sâm không những quy tụ hai siêu sao Châu Nhuận Phát, Trương Quốc Vinh, đồng thời còn là tác phẩm cuối cùng của Chung Sở Hồng trước khi giã từ màn ảnh, sau khi công chiếu doanh thu phòng vé và tiếng tăm đều rất tốt, hai bộ phim này đối đầu nhau, chắc chắn sẽ có một cuộc long tranh hổ đấu.

Còn "Bá Hào" và "Ngũ Ức Thám Trưởng Lôi Lạc" đều là những tác phẩm nổi bật trong trào lưu phim tiểu sử năm ngoái, "Bá Hào" là người tiên phong của thể loại phim này, "Ngũ Ức Thám Trưởng Lôi Lạc" tuy là tác phẩm ăn theo, nhưng tổng doanh thu phòng vé của hai phần trên dưới đạt hơn 50 triệu đô la Hồng Kông, doanh thu phòng vé vượt xa "Bá Hào" mà không cần nói, tiếng tăm cũng không hề kém.

Bốn bộ phim được đề cử đều có thực lực để tranh ngôi vương, đương nhiên nói đến mấy bộ phim được đề cử Phim xuất sắc nhất, thì không thể không nhắc đến bộ phim "Tiêu Thân Khắc đích Cứu Thục" phiên bản Hong Kong từng làm mưa làm gió năm ngoái, bộ phim này sau khi hùng dũng giành ngôi vương tại Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, đã liên tiếp giành được nhiều giải thưởng bao gồm giải Quả Cầu Vàng Mỹ, giải Viện Hàn lâm Điện ảnh Anh và nhiều giải thưởng khác, theo lời đạo diễn Lâm Lĩnh Đông và diễn viên chính Châu Nhuận Phát thì, đơn giản là giành giải đến mỏi tay.

Ban đầu tại buổi họp báo thành lập giải Kim Long Tưởng, Lâm Hựu Luân từng đề cập mục đích của việc thành lập Kim Long Tưởng là để nhiều nhà làm phim hơn có thể nhận được sự khẳng định của giải thưởng, và xét đến việc "Tiêu Thân Khắc đích Cứu Thục" phiên bản Hong Kong đã giành được nhiều giải thưởng điện ảnh như vậy, Lâm Hựu Luân đã đích thân thuyết phục Lâm Lĩnh Đông và Châu Nhuận Phát, cuối cùng bộ phim này đã không tham gia bình chọn giải Kim Tượng Tưởng.

Việc "Tiêu Thân Khắc đích Cứu Thục" phiên bản Hong Kong không tham gia bình chọn giải thưởng, đã khiến giải Kim Tượng Tưởng lần thứ 11, vốn được cho là không có gì đáng hồi hộp trong mắt công chúng và truyền thông trước đó, đột nhiên trở nên đầy kịch tính.

Danh sách đề cử Đạo diễn xuất sắc nhất về cơ bản tiếp nối đội hình của Phim xuất sắc nhất, chỉ có điều "Đào Học Uy Long" của Trần Gia Thượng đã thay thế "Hôn Nhân Vật Ngữ", từ đó càng có thể thấy tâm lý của ủy viên ban giám khảo giải Kim Tượng Tưởng lần này – để đảm bảo ảnh hưởng của Kim Tượng Tưởng không bị Kim Long Tưởng vượt qua, không thể không từ bỏ phong cách nghệ thuật trước đây, chuyển sang con đường gần gũi với công chúng.

Trong danh sách, sự khác biệt lớn nhất so với ấn tượng của Lâm Hựu Luân là hạng mục đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất – Lữ Lương Vỹ trong "Bá Hào", Châu Tinh Trì trong "Đào Học Uy Long", Châu Nhuận Phát trong "Tung Hoành Tứ Hải", và Lưu Đức Hoa trong "Ngũ Ức Thám Trưởng Lôi Lạc Truyện", Tăng Chí Vĩ vốn dĩ sẽ giành Ảnh đế ở kỳ này, tên của anh ấy lại không xuất hiện trong danh sách này, thay vào đó là Trương Quốc Vinh nhờ "Tung Hoành Tứ Hải" một lần nữa được đề cử.

Bộ phim "Song Thành Cố Sự" đã giúp Tăng Chí Vĩ giành được giải Ảnh đế Kim Tượng, ban đầu dự kiến công chiếu vào năm ngoái, nhưng vì Lâm Hựu Luân quay "Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di" nên tạm thời mượn Trần Kha Tân đi mất, bộ phim này đến bây giờ vẫn còn đang quay, Tăng Chí Vĩ đương nhiên không thể được đề cử.

Mặc dù không được đề cử, nhưng tên của Tăng Chí Vĩ cuối cùng vẫn xuất hiện trong danh sách này, năm nay anh ấy sẽ cùng Trần Hân Kiến chủ trì lễ trao giải.

Ngoài ra, các hạng mục đề cử khác trong danh sách về cơ bản giống với trí nhớ của Lâm Hựu Luân.

Bản fax gốc đã bị vò nhàu, Lâm Hựu Luân đành in lại một bản mới, thêm phần ghi chú của mình lên đó, rồi gửi fax lại cho ban biên tập tạp chí "Điện Ảnh Song Chu San".

Số tạp chí "Điện Ảnh Song Chu San" mới nhất xuất bản ngày hôm sau đăng danh sách đề cử này, sau đó toàn bộ giới giải trí Hong Kong đều bị thu hút vào lễ trao giải Kim Tượng Tưởng lần thứ 11 sắp tới.

"Hello, xin chào mọi người, tôi là Tăng Chí Vĩ!" "Xin chào mọi người, tôi là Trần Hân Kiến." Trước máy quay trực tiếp, Trần Hân Kiến đã đứng đúng vị trí, nhưng Tăng Chí Vĩ vẫn còn đang nhìn ngang ngó dọc.

“Đừng tìm nữa, thảm đỏ chưa bắt đầu, ở đây bây giờ chỉ có hai chúng ta thôi.” “Không phải à…” Tăng Chí Vĩ quay đầu lại, nhìn Trần Hân Kiến với vẻ mặt hoang mang: “Đối tác của chúng ta đâu?” Trần Hân Kiến bực mình trả lời: “Cái gì mà đối tác của chúng ta, hôm nay tôi là đối tác của anh được không hả?” “Anh là đối tác của tôi?” Tăng Chí Vĩ với vẻ mặt khoa trương chỉ vào Trần Hân Kiến, “Theo thông lệ trước đây, không phải nên là nam nữ phối hợp sao?

Chẳng lẽ anh…” “Được rồi, anh nói linh tinh gì vậy, tôi là đàn ông, hơn nữa xu hướng rất bình thường đó.” Trần Hân Kiến đặc biệt nhấn mạnh.

Chương 702

"Hai người đàn ông đứng trên sân khấu làm MC, anh không thấy rất kỳ cục sao?" Tăng Chí Vĩ hỏi ngược lại.

"Trước đây không phải chưa từng có trường hợp hai nữ MC, cái này có gì mà lạ chứ?" Trần Hân Kiến thờ ơ bĩu môi, "Hơn nữa anh có thấy không, kỳ Kim Tượng Tưởng này rất đặc biệt đó." Tăng Chí Vĩ lắc đầu, Trần Hân Kiến liền giải thích cho anh ấy: "Lần này Kim Tượng Tưởng đặc biệt là ở chỗ, mấy bộ phim được đề cử chính đều rất có đặc điểm…" Lời còn chưa dứt, Tăng Chí Vĩ đã chen vào nói: "Cái này tôi biết, 'Bá Hào' và 'Ngũ Ức Thám Trưởng Lôi Lạc', đều kể về những câu chuyện có thật của các đại ca giới giang hồ, bây giờ loại phim này rất hot." Trần Hân Kiến gật đầu, "Cho nên đó, các tác phẩm điện ảnh được đề cử năm nay, phong cách nam tính rất nổi bật, vì vậy ban tổ chức Kim Tượng Tưởng đặc biệt sắp xếp chúng ta làm MC cho kỳ này, như vậy mới phù hợp." "Thì ra là vậy à!" Tăng Chí Vĩ gật đầu, "Thật ra tôi suýt chút nữa là không thể đến làm MC cùng anh rồi, vì tôi có một bộ phim ban đầu dự kiến công chiếu năm ngoái, nhưng vì đạo diễn giữa chừng bị người khác mượn đi quay một bộ phim khác, nên bộ phim đó đến bây giờ vẫn chưa quay xong, nếu không thì tôi nói không chừng đã là một trong những ứng cử viên Nam diễn viên chính xuất sắc nhất rồi." Trần Hân Kiến tốt bụng nhắc nhở: "Anh cứ quảng cáo phim của mình như vậy, cẩn thận kỳ Kim Tượng Tưởng sau bị phong sát đó!" Tăng Chí Vĩ vội vàng bịt miệng, hướng về phía máy quay trực tiếp nói một câu: "Sorry nha, tôi không cố ý đâu." "Thôi được rồi, thảm đỏ sắp bắt đầu rồi, chúng ta vẫn nên giao máy quay cho quay phim bên đó trước, tin rằng khán giả cũng đã đợi không nổi rồi." Trần Hân Kiến vừa giơ tay, đạo diễn liền chuyển cảnh

quay trực tiếp sang phía thảm đỏ.

Kể từ khi Kim Tượng Tưởng bắt đầu thực hiện chế độ chủ tịch luân phiên, Lâm Hựu Luân, vị chủ tịch Kim Tượng Tưởng thực sự này đã mấy năm không xuất hiện trên thảm đỏ lễ trao giải, lần này với tư cách khách mời trao giải, bên cạnh đương nhiên không thể thiếu một nữ bạn xinh đẹp.

Khâu Thục Trân hôm nay búi tóc lên, bím tóc uốn xoăn rủ xuống trán vừa phải, kết hợp với khuôn mặt tinh tế tươi cười của cô ấy, cả người trông lộng lẫy không gì sánh bằng.

Đương nhiên điều thu hút ánh nhìn nhất vẫn là bộ váy dạ hội siêu ngắn màu hồng phấn bó sát chân váy cách đầu gối khoảng 5, 6 cm, bó lấy đôi chân thon dài trắng nõn, thiết kế trễ vai để lộ bờ vai mềm mại trắng như tuyết cùng phần da thịt trắng nõn rộng lớn dưới xương quai xanh, dưới chân là một đôi giày cao gót hở mũi màu trắng, gợi cảm mà không mất đi vẻ thanh lịch.

Khâu Thục Trân khoác tay Lâm Hựu Luân bước lên thảm đỏ, các phóng viên hai bên ngoài việc chụp ảnh không ngừng, còn có người lớn tiếng đặt câu hỏi.

“Lâm tiên sinh, hôm nay tại sao lại chọn Khâu tiểu thư làm bạn đồng hành của anh?” Lâm Hựu Luân lập tức đính chính: “Các bạn đừng nhầm lẫn nha, hôm nay cô ấy mới là nhân vật chính, tôi là người đi cùng cô ấy thôi.” Màn trình diễn của Khâu Thục Trân trong “Ngũ Ức Thám Trưởng Lôi Lạc Truyện”, bất kể là về khí thế hay diễn xuất đều vượt qua nữ diễn viên chính ban đầu là Trương Mẫn, màn trình diễn như vậy tự nhiên đã giúp cô ấy giành được một đề cử Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Khâu Thục Trân hôm nay với tư cách là người được đề cử giải thưởng tham gia lễ trao giải, còn Lâm Hựu Luân thậm chí còn không

phải khách mời trao giải, nói là đi cùng Khâu Thục Trân, các phóng viên tại hiện trường cũng không thể tìm ra lỗi gì.

Như vậy cũng có thể giải thích tại sao Lâm Hựu Luân mấy năm nay không xuất hiện trên thảm đỏ Kim Tượng Tưởng, lần này lại đặc biệt đến tham gia, hóa ra trong lòng Lâm đại chủ tịch, đi cùng phụ nữ còn quan trọng hơn cả tham gia Kim Tượng Tưởng.

Đương nhiên cách làm yêu giang sơn hơn yêu mỹ nhân này, cũng rất phù hợp với phong cách nhất quán của Lâm Hựu Luân, giới truyền thông Hong Kong đối với chuyện này cũng đã sớm quen mắt.

Tiêu chuẩn chung của thảm đỏ lễ trao giải Kim Tượng Tưởng kỳ này không được như những kỳ trước, nguyên nhân là mấy nữ diễn viên nổi tiếng nhất Hong Kong đều không được đề cử giải thưởng, sau đó cũng không được mời làm khách mời trao giải, Lưu Gia Linh trên thảm đỏ khoe vẻ gợi cảm, khoe vòng một đầy đặn, vốn dĩ có thể độc diễn, lộng lẫy hơn tất cả, nhưng lại tình cờ gặp Khâu Thục Trân còn gợi cảm và lộng lẫy hơn, vòng một hấp dẫn của Lưu Gia Linh cuối cùng vẫn thua đôi chân gợi cảm của Khâu Thục Trân, kết quả này lại khiến nhiều người bất ngờ.

Sau tiết mục ca vũ mở màn lễ trao giải, hai MC trên sân khấu trò chuyện về chủ đề nữ minh tinh nào trên thảm đỏ gây ấn tượng nhất, Trần Hân Kiến muốn Tăng Chí Vĩ trả lời câu hỏi này.

Rất nhiều người tại đó đều nghĩ Tăng Chí Vĩ sẽ nói là Lưu Gia Linh, bao gồm cả Lưu Gia Linh tự mình cũng nghĩ như vậy, dựa vào mối quan hệ của cô ấy và Tăng Chí Vĩ, Tăng Chí Vĩ khen cô ấy trên sân khấu cũng là lẽ đương nhiên, nhưng kết quả thực tế lại ngoài dự đoán.

Tăng Chí Vĩ không cần suy nghĩ đã nói ra một cái tên, nhưng không phải Lưu Gia Linh, mà là Khâu Thục Trân.

Máy quay trực tiếp nhanh chóng tìm thấy Khâu Thục Trân đang ngồi dưới sân khấu, cô ấy chỉ mỉm cười, hai chân khép lại ngồi, trên đầu gối còn đặc biệt đặt một chiếc túi xách nhỏ, che chắn máy quay, tránh lộ hàng khi ngồi với váy ngắn.

Ở một bên khác của hội trường, Lương Triều Vĩ quay đầu lại, khẽ an ủi Lưu Gia Linh: "Vừa nãy trên thảm đỏ, em đã nổi bật lắm rồi, anh ta nói vậy thật ra là đang giúp em đó, nếu không sau này trên truyền thông nhất định sẽ có rất nhiều người nói những điều không hay về em." Lưu Gia Linh gật đầu, trong lòng cô ấy thật ra vẫn rất để tâm, nhưng cô ấy không thể trách Tăng Chí Vĩ, người vẫn luôn giúp đỡ và chăm sóc cô ấy, chỉ là có chút ghen tị với Khâu Thục Trân.

Theo Lưu Gia Linh, cô ấy không bằng Khâu Thục Trân không phải vì cô ấy thực sự kém hơn Khâu Thục Trân, mà là vì người đàn ông ngồi bên cạnh Khâu Thục Trân.

Lâm Hựu Luân không biết một chuyện nhỏ như vậy, lại khiến Lưu Gia Linh liên tưởng đến mình, từ khi lễ trao giải bắt đầu, anh ấy đã luôn trò chuyện nhỏ với Lâm Lĩnh Đông bên cạnh.

"Trong Ngũ hổ tướng của TVB, tôi vẫn luôn cảm thấy Lương Triều Vĩ có sự phát triển tốt nhất trong giới điện ảnh, không ngờ năm nay thế cục của Hoa Tử lại nổi lên mạnh mẽ như vậy." Cơ sở trực quan nhất cho sự cảm thán này của Lâm Lĩnh Đông là các bộ phim được đề cử Kim Tượng Tưởng năm nay, những bộ phim do Lưu Đức Hoa đóng chính là nhiều nhất, bao gồm "Ngũ Ức Thám Trưởng Lôi Lạc Truyện", "Cửu Nhất Thần Điêu Hiệp Lữ" và "Dữ Long Cộng Vũ", trong đó "Ngũ Ức Thám Trưởng Lôi Lạc Truyện" đã giành được 7 đề cử, là nhiều nhất trong tất cả các phim được đề cử Kim Tượng Tưởng kỳ này.

Lâm Hựu Luân mắt nhìn lên sân khấu, miệng vẫn tiếp tục thảo

luận chủ đề vừa rồi với Lâm Lĩnh Đông.

"Hoa Tử phát triển song song ở cả ca đàn và điện ảnh, nổi tiếng nhanh và có nhiều fan, nhưng vì kiêm nhiệm cả hai nên khó có thể làm tốt nhất ở một trong hai lĩnh vực; Vĩ Tử chuyên tâm phát triển ở điện ảnh, thành tích sau này chắc chắn sẽ tốt hơn Hoa Tử một chút, ít nhất về mặt giành giải thưởng, tôi vẫn khá lạc quan về Vĩ Tử." "Vậy nói vậy Hoa Tử năm nay cũng không có nhiều hy vọng sao?" Lâm Hựu Luân quay đầu lại nhìn Lâm Lĩnh Đông một cái, chỉ tay vào anh ấy cười nói: "Anh đang muốn dò hỏi ý tôi à?" Ý đồ bị phát hiện, Lâm Lĩnh Đông có chút lúng túng.

"Phát ca và Hoa Tử có quan hệ khá tốt, anh ấy nhờ tôi đến dò hỏi." Lâm Hựu Luân cười phá lên nói: "Phát ca tự mình cũng được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, sao lại quan tâm đến chuyện của người khác vậy?" "Anh ấy biết năm nay mình sẽ không có bất kỳ hy vọng nào, nên thậm chí còn không đến tham dự lễ trao giải." Lâm Lĩnh Đông giải thích.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Chuyện ai được giải tôi nói không tính, phải hỏi ban giám khảo mới biết." Lần này Lâm Hựu Luân thật sự không biết, vì lịch sử đã thay đổi, Tăng Chí Vĩ, người lẽ ra sẽ đoạt giải năm nay, đang làm MC trên sân khấu, nên chủ nhân của giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất đã trở thành điều bí ẩn lớn nhất trong lễ trao giải tối nay.

Lâm Lĩnh Đông thấy không hỏi được thông tin hữu ích nào từ miệng Lâm Hựu Luân, liền chuyển sang hỏi trong năm người được đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, Lâm Hựu Luân lạc quan nhất về ai.

Lâm Hựu Luân lần này thì tiết lộ một chút thông tin, nhưng chỉ thu hẹp phạm vi giải thưởng xuống còn hai người.

“Cơ hội của Diệp Đồng và Lưu Gia Linh đều rất lớn.” Lâm Lĩnh Đông tỉ mỉ suy ngẫm những lời Lâm Hựu Luân nói, Diệp Đồng và Kim Tượng Tưởng có thể nói là rất có duyên, ở kỳ Kim Tượng Tưởng thứ ba cô ấy đã giành giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, năm nay lại với những bộ phim khác nhau đồng thời được đề cử giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất và Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, sau khi danh sách đề cử được công bố, tiếng hô hào giành giải của cô ấy vẫn luôn là cao nhất.

So với Diệp Đồng, Lưu Gia Linh lại thiếu một chút duyên phận với Kim Tượng Tưởng, hai lần được đề cử cuối cùng đều vuột mất vương miện Ảnh hậu.

Nhìn từ khả năng chiến thắng, xác suất Diệp Đồng đoạt giải cao hơn, nhưng mọi chuyện không có gì là tuyệt đối.

Bộ phim mà Lưu Gia Linh được đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất lần này có tên là “Kê Áp Luyến”, chỉ cần nhìn tên là có thể đoán đại khái đây là một câu chuyện như thế nào, điều đáng nói là nam diễn viên chính của bộ phim là Nhậm Đạt Hoa, anh ấy đã đóng vai một nam kỹ trong đó.

Thật ra cốt truyện của bộ phim “Kê Áp Luyến” không hề tục tĩu như cái tên truyền tải, ngược lại vì chạm đến một số vấn đề xã hội khá thực tế, nên đã trở thành một tác phẩm hiếm hoi có thể khiến người ta phải trầm trồ trong số các phim thương mại Hong Kong gần đây.

Bộ phim này trong mắt giới chuyên môn được đánh giá không tệ, nhưng khán giả lại không mấy mặn mà, nguyên nhân phần lớn vẫn là do cái tên quá trực diện, những khán giả đến xem vì Nhậm Đạt Hoa và tên phim, vào xem nội dung lại không như họ tưởng, còn những khán giả ban đầu sẽ thích bộ phim này, lại vì cái tên tục tĩu mà không đi

xem, cuối cùng bộ phim chỉ thu được hơn 9 triệu đô la Hồng Kông doanh thu phòng vé.

Lễ trao giải đã diễn ra được hơn nửa chặng đường, phần lớn các hạng mục giải thưởng đều đã được công bố.

Trong thời gian này, màn trình diễn ấn tượng nhất thuộc về bộ phim 《Hoàng Phi Hồng chi Sư Vương Tranh Bá》 của Từ Khắc, một mạch giành được ba giải thưởng: Nhạc phim hay nhất, Chỉ đạo hành động xuất sắc nhất, và Dựng phim xuất sắc nhất.

Kế đến là bộ phim 《Cửu Nhất Thần Điêu Hiệp Lữ》 do Lưu Đức Hoa và Trương Mẫn đóng chính, giành được hai giải thưởng: Chỉ đạo nghệ thuật xuất sắc nhất và Quay phim xuất sắc nhất.

Giải thưởng Hiệu ứng đặc biệt không có gì đáng hồi hộp, cả năm bộ phim được đề cử đều thuộc về công ty Cực Quang, và cuối cùng đội ngũ phụ trách sản xuất hiệu ứng cho 《Quỷ Xuy Đăng》 đã giành chiến thắng.

Thực tế, giải thưởng này kể từ khi được Lâm Hựu Luân thiết lập, nó luôn là giải thưởng độc quyền của công ty Cực Quang, đến mức truyền thông thường đùa gọi đây là "giải nội bộ" của công ty Cực Quang.So với giải thưởng Hiệu ứng đặc biệt không chút hồi hộp đến mức "nhàm chán" thì giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất lại tạo ra một bất ngờ lớn.

Sau khi danh sách đề cử được công bố, Khâu Thục Trân đã được truyền thông nhất trí đánh giá là người có khả năng cao nhất giành giải thưởng này.

Hơn nữa, trước lễ trao giải, Lâm Hựu Luân, người hiếm khi xuất hiện trên thảm đỏ Kim Tượng, còn đặc biệt đi thảm đỏ cùng cô, hành động này càng củng cố thêm suy đoán của nhiều người trước đó, cho đến giây phút trước khi người trao giải công bố kết quả, mọi người

vẫn tin rằng giải thưởng này sẽ không có bất ngờ nào.Khi người trao giải xướng tên Diệp Uẩn Tổ, phản ứng đầu tiên của nhiều người dưới khán đài là quay đầu nhìn người bên cạnh, ngỡ rằng mình nghe nhầm.

Cần biết rằng trong số năm người được đề cử giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất lần này, ngoài Khâu Thục Trân, còn có Diệp Đồng, Quan Chi Lâm, Ngô Giai Lệ, nhìn thế nào cũng không đến lượt Diệp Uẩn Tổ, người được đề cử nhờ bộ phim 《Dữ Long Cộng Vũ》.

Kết quả được công bố, khán phòng im lặng hai giây, sau đó tiếng vỗ tay mới vang lên.

Diệp Uẩn Tổ bước lên sân khấu nhận giải, nhưng ống kính trực tiếp lại hướng thẳng vào Khâu Thục Trân ở dưới khán đài.Mặc dù là ứng cử viên sáng giá nhưng thất bại, Khâu Thục Trân trông không có vẻ gì quá thất vọng, nhiều người ban đầu không hiểu được, nhưng khi ống kính rời khỏi bên cạnh Khâu Thục Trân và Lâm Hựu Luân xuất hiện trên màn hình truyền hình trực tiếp, mọi người lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

So với việc ở bên Lâm Hựu Luân, việc có giành được giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất lần này hay không rõ ràng không đặc biệt quan trọng đối với Khâu Thục Trân, hơn nữa, chỉ cần có Lâm Hựu Luân ở bên, việc giành giải thưởng đối với Khâu Thục Trân chỉ là chuyện dư thừa, sau này cô còn rất nhiều cơ hội.Cũng nhờ bộ phim 《Ngũ Ức Thám Trưởng Lôi Lạc Truyện》 mà được đề cử, vận may của diễn viên gạo cội Quan Hải Sơn lại tốt hơn Khâu Thục Trân rất nhiều.

Trong giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất được trao sau đó, ông đã đánh bại bốn đối thủ mạnh là Ngô Mộng Đạt, Trương Học Hữu, Quách Phú Thành, Trịnh Tắc Sĩ, thành công giành giải về tay.Ngay lúc

mọi người còn đang vỗ tay chúc mừng Quan Hải Sơn đoạt giải, dưới khán đài đã có một người bắt đầu căng thẳng, đó chính là Lưu Gia Linh, bởi vì sau giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, sắp tới sẽ là giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Lương Triều Vỹ nhận thấy Lưu Gia Linh đang căng thẳng, anh không nói gì, chỉ nắm chặt tay cô hơn.

"Anh lên rồi, nhớ chú ý ánh mắt của anh, nếu em thắng giải, anh sẽ ra ám hiệu trước cho em." Lương Triều Vỹ nói xong, đứng dậy chỉnh sửa quần áo rồi bước lên sân khấu.Lương Triều Vỹ là người trao giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất tối nay, và người cùng anh trao giải là Vương Tổ Hiền.

Đây là một quy tắc của giải Kim Tượng, Ảnh đế và Ảnh hậu của năm trước, trừ khi có việc không thể sắp xếp được, nếu không đều phải đảm nhiệm vai trò người trao giải cho hạng mục đó vào năm tiếp theo.

Vương Tổ Hiền năm ngoái đã giành vương miện Ảnh hậu nhờ bộ phim 《Ngã Đích Dã Man Nữ Hữu》, năm nay đương nhiên trở thành người trao giải.

Chỉ có điều, gần đây cô đang gấp rút quay một bộ phim, chỉ hai mươi mấy phút trước khi trao giải mới vội vã từ phim trường đến.

Lễ phục được thay ở hậu trường, và cô cũng trực tiếp lên sân khấu từ hậu trường, chứ không như những người trao giải khác là đi từ chỗ ngồi dưới khán đài lên.Mặc dù đến rất vội vàng, nhưng khi đứng trên sân khấu trao giải, Vương Tổ Hiền không vội mở phong bì trên tay, mà bắt đầu trò chuyện với Lương Triều Vỹ.

"Vỹ Tử, em cảm thấy anh chắc là người trao giải căng thẳng nhất tối nay, anh có thừa nhận điều đó không?" Lương Triều Vỹ biết ý của Vương Tổ Hiền, nhưng anh lại giả vờ ngây thơ.

“Tại sao lại nói vậy?” “Vì trong năm ứng cử viên được đề cử, có một người mà anh rất quan tâm mà.” Vương Tổ Hiền nói thẳng.

Lương Triều Vỹ nhún vai, “Nhưng anh quan tâm cô ấy thì có ích gì đâu, anh có quyết định được cô ấy có thắng giải hay không đâu.” Vương Tổ Hiền lập tức hỏi tiếp: “Vậy nếu cô ấy thắng giải, anh có thấy áp lực lắm không?” “Sao nhiều người cứ hỏi anh câu này thế, thực ra không có đâu.

Cô ấy thắng giải, anh sẽ vui mừng cho cô ấy, cô ấy không thắng giải, anh sẽ an ủi cô ấy.” Lương Triều Vỹ nhìn nhận vấn đề này rất thoải mái.Vương Tổ Hiền nghe xong gật đầu, “Vậy thế này nhé, em sẽ mở phong bì, nếu người mà anh quan tâm thắng giải, thì anh sẽ công bố và trao giải, nếu không phải thì em sẽ làm những việc đó.” Lương Triều Vỹ nhìn Vương Tổ Hiền một cái đầy cảm kích, rồi nói lời cảm ơn.Trong lúc hai người trò chuyện, camera trực tiếp đã hướng vào năm ứng cử viên ngồi dưới khán đài, và lần lượt cho họ một cận cảnh.

Trong số đó, Trịnh Dụ Linh và Diệp Đồng có vẻ bình tĩnh nhất, một người không đặt nhiều hy vọng vào việc đoạt giải, còn người kia thì đã từng thắng một lần.

Mai Diễm Phương, người cũng đã từng đoạt giải một lần, mím chặt môi, trên mặt không thể hiện ra bất kỳ thay đổi biểu cảm nào, nhưng Trương Mẫn, ngồi cách cô không xa, lại có vẻ lo được lo mất.Trong số năm người này, Trương Mẫn được đề cử nhờ bộ phim 《Dữ Long Cộng Vũ》 là gây tranh cãi nhất, thậm chí có tin đồn rằng Kim Tượng đã vì giữ thể diện cho Hướng Hoa Cường mà trao cho Trương Mẫn đề cử này.

Ngoài Trương Mẫn, bốn người còn lại có khả năng thắng giải tương đương nhau, nên mọi người đặc biệt tò mò về kết quả trao

giải.Vương Tổ Hiền dưới sự chú ý của mọi người đã mở phong bì, nhìn một cái rồi lập tức đóng lại, cố tình dừng lại mười mấy giây, sau khi khiến mọi người hồi hộp tột độ, cô bất ngờ đưa phong bì vào tay Lương Triều Vỹ.

Lưu Gia Linh ngồi dưới khán đài lập tức kích động đến mức che miệng lại.

Vương Tổ Hiền mở phong bì, nhưng không lập tức đưa cho Lương Triều Vỹ.

Chương 703

Lưu Gia Linh vốn đã không còn hy vọng đoạt giải, ai ngờ mọi chuyện lại đột ngột xoay chuyển.Lương Triều Vỹ trên sân khấu hít một hơi thật sâu, ổn định lại tâm thần có chút kích động, cầm phong bì lên và trầm giọng công bố qua micro: "Người đoạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của giải Kim Tượng lần này là… 《Kê Áp Luyến》, Lưu Gia Linh!"Khán giả dưới khán đài dừng lại một giây, sau đó tiếng vỗ tay nồng nhiệt mới vang lên.

Sau khi Lưu Gia Linh lên sân khấu, cô ôm lấy Tăng Chí Vỹ, người đứng bên cạnh làm MC, sau đó mới đi đến trước bục trao giải, nhận cúp từ tay Lương Triều Vỹ, rồi hai người ôm chặt lấy nhau.Camera trực tiếp đặc tả cặp nam nữ đang ôm nhau trên sân khấu.

Lưu Gia Linh trong lúc ôm Lương Triều Vỹ, còn hôn lên tượng vàng nhỏ trên tay, đợi đến khi Lương Triều Vỹ buông ra, cô còn công khai hôn lên má anh.

"Em thật sự rất bất ngờ khi nhận được giải thưởng này, những phương diện khác em không dám khẳng định, nhưng em nhận giải này khó hơn người khác là điều chắc chắn không có vấn đề gì, vô cùng cảm ơn Kim Tượng đã cho em sự công nhận này, đồng thời em cũng muốn nói với những người từng quan tâm em, ủng hộ em, thậm chí là làm tổn thương em rằng, em kiên cường hơn em tưởng rất nhiều!"Lời nói của Lưu Gia Linh nhận được sự đồng cảm của rất nhiều người dưới khán đài, trong quá trình cô phát biểu, đã vài lần bị tiếng vỗ tay của khán giả làm gián đoạn.

Vương Tổ Hiền đứng bên cạnh lắng nghe những lời này của Lưu Gia Linh, trong lòng lại nghĩ đến danh sách đề cử mà cô nhìn thấy

trong thư phòng của Lâm Hựu Luân vào sáng hôm đó.Vương Tổ Hiền nhớ rất rõ, hôm đó khi cô lần thứ hai nhìn thấy danh sách đó trên bàn làm việc, có hai cái tên được Lâm Hựu Luân đặc biệt khoanh tròn bằng bút, một trong số đó chính là Lưu Gia Linh.

Mặc dù Vương Tổ Hiền không dám hoàn toàn khẳng định việc Lưu Gia Linh đoạt giải nhất định là kết quả do Lâm Hựu Luân bí mật thao túng ban giám khảo, nhưng đằng sau sự việc này chắc chắn có ý chí của Lâm Hựu Luân.

Việc Vương Tổ Hiền muốn chứng thực suy đoán trong lòng mình không khó khăn, bởi vì giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất sắp được trao ngay sau đó chính là cơ hội xác minh tốt nhất.Người trao giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất là Thành Long và Mao Thuấn Quân.

Theo thông lệ của Kim Tượng, việc trao giải này lẽ ra phải thuộc về Trương Quốc Vinh, nhưng lần này Trương Quốc Vinh cũng được đề cử cho hạng mục này, chắc chắn không thể đảm nhiệm vai trò người trao giải, vì vậy Kim Tượng mới mời Thành Long đến.Thành Long vừa lên sân khấu đã bắt đầu đùa giỡn với Mao Thuấn Quân.

“Vừa nãy cô Vương trên sân khấu nói Lương Triều Vỹ sẽ rất căng thẳng khi trao giải, vậy bây giờ tôi rất muốn biết, cô đứng ở đây có căng thẳng không?” “Vỹ Tử và cô Lưu đang yêu nhau, anh ấy đương nhiên sẽ căng thẳng, nhưng tôi thì có gì mà phải căng thẳng?” “Một bộ phim hài rất nổi tiếng mùa phim Tết năm nay là do cô và một trong những người được đề cử lần này đóng chung, hơn nữa rất lâu trước đây hai người còn từng yêu nhau, vậy cô không lo lắng cho anh ấy chút nào sao?” Thành Long đã nói rất rõ ràng, nhưng Mao Thuấn Quân vẫn giả vờ không hiểu.

“Anh nói là Chu Tinh Trì à?” Bộ phim hài mà Thành Long nói rõ

ràng là 《Gia Hữu Hỉ Sự》, và Chu Tinh Trì, người được đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất nhờ bộ phim 《Đào Học Uy Long》, cũng là nhân vật chính trong bộ phim đó, chỉ có điều anh ấy và Mao Thuấn Quân không đóng chung cảnh.

Thành Long hướng micro về phía khán đài, "Mọi người có thấy cô ấy trả lời đúng không?" Dưới khán đài là một loạt câu trả lời phủ định.

Thành Long thu micro lại, nhìn Mao Thuấn Quân nói: "Cô thấy không, mọi người đều biết tôi đang nói về ai, cô vẫn không định thừa nhận sao?""Được thôi, nếu anh nói là Vinh Tử, thì tôi chỉ có thể nói chúng tôi từng thực sự ở bên nhau, nhưng đó đều là chuyện quá khứ rồi, bây giờ chúng tôi chỉ là bạn tốt." Mao Thuấn Quân đành bất lực thừa nhận.

Thành Long bĩu môi, vẻ mặt không tin.

"Nhưng gần đây tôi thấy trên báo hình như hai người lại tái hợp rồi.""Anh chẳng phải đoạn thời gian trước vẫn đang quay phim ở Mỹ sao?" Mao Thuấn Quân cố gắng chuyển đề tài, nhưng Thành Long lại kéo đề tài quay lại.

"Đúng vậy chứ, tôi thấy trên báo ở Mỹ mà." Mao Thuấn Quân đành thúc giục: "Được rồi, đó đều là những tin đồn vớ vẩn trên báo chí, anh là đại ca của làng điện ảnh, sao có thể tùy tiện tin vào những gì trên đó… Mọi người đều đã sốt ruột rồi, chúng ta vẫn nên công bố kết quả đoạt giải trước đi!"Thành Long dừng trò đùa, mở phong bì trên tay ra nhìn, vẻ mặt kinh ngạc lóe lên.

Thành Long đưa danh sách người đoạt giải cho Mao Thuấn Quân xem, rồi hỏi cô: "Cô công bố hay tôi công bố?" Mao Thuấn Quân hơi tiếc nuối lắc đầu, "Anh làm đi." Thành Long đặt danh sách trở lại đúng vị trí trong tay, đối mặt với micro và trầm giọng công bố:

“Người đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất lần này là… 《Ngũ Ức Thám Trưởng Lôi Lạc Truyện》, Lưu Đức Hoa!”Lưu Đức Hoa ngồi ngây người trên ghế, phải nhờ người bên cạnh đẩy một cái, anh mới phản ứng lại.

“Là tôi đoạt giải sao?” Lưu Đức Hoa không chắc chắn hỏi người bên cạnh để xác nhận, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, anh mới đứng dậy với vẻ mặt vô cùng vui mừng.Ống kính trực tiếp quét qua khuôn mặt của Chu Tinh Trì, Trương Quốc Vinh, Lữ Lương Vỹ.

Tình trạng của Trương Quốc Vinh khá hơn một chút, không lộ rõ vẻ thất vọng trên mặt, nhưng Chu Tinh Trì và Lữ Lương Vỹ trông có vẻ rất buồn bã.

Ở nơi ống kính không để ý tới, Vương Tổ Hiền đang nhìn Lưu Đức Hoa bước lên sân khấu nhận giải với vẻ trầm tư.Nếu nói việc Lưu Gia Linh đoạt giải trước đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, thì bây giờ việc Lưu Đức Hoa đoạt giải không thể dùng sự ngẫu nhiên để giải thích được nữa.

Hai người được Lâm Hựu Luân đánh dấu trong danh sách đều cuối cùng đoạt giải, kết quả như vậy đã đủ để chứng minh một số vấn đề.Lưu Đức Hoa lúc này đã nhận cúp từ tay Mao Thuấn Quân, sau đó nói qua micro: “Cảm ơn Kim Tượng đã công nhận tôi, nhưng tôi vẫn phải nói, tôi đã chờ đợi giải này rất lâu rồi!” Nghe vậy, Thành Long đứng bên cạnh không nhịn được quay sang nói với Mao Thuấn Quân: “Thực ra anh ấy đã rất may mắn rồi, bây giờ tôi còn chưa chờ được giải này nữa là!”Lời này không chỉ là lời thật lòng của Thành Long, mà đồng thời cũng là phản ánh chân thực nội tâm của Chu Tinh Trì đang ngồi dưới khán đài lúc bấy giờ.

Thành Long nói lời này với Mao Thuấn Quân, ít nhiều cũng có ý tuyệt vọng về giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nhưng Chu

Tinh Trì thì khác, anh vẫn rất hy vọng vào chiếc cúp trong tay Lưu Đức Hoa, hy vọng này đến từ bộ phim 《Hí Kịch Chi Vương》 sắp ra mắt, đồng thời cũng đến từ lời hứa của Lâm Hựu Luân.

Vào khoảng thời gian này năm sau, Chu Tinh Trì tin rằng mình nhất định sẽ có thể đứng trên bục nhận giải này.Lưu Đức Hoa nhận giải xong xuống sân khấu.

Sau một tiết mục ca múa, Vương Gia Vệ đeo cặp kính đen đặc trưng của mình bước lên sân khấu, anh sẽ trao giải Đạo diễn xuất sắc nhất.Sau khi lễ trao giải Kim Tượng năm ngoái kết thúc, đã có phóng viên hỏi Vương Gia Vệ tại sao anh luôn đeo kính đen khi xuất hiện.

Vương Gia Vệ trả lời rằng đó là món quà vợ tặng anh, vì vợ không muốn người khác thấy đôi mắt mệt mỏi đầy quầng thâm của anh sau những đêm thức khuya.

Tình cảm sâu đậm của Vương Gia Vệ và vợ đã khiến nhiều người cảm động, sau đó ít ai còn nhắc đến vấn đề này nữa, lâu dần mọi người cũng quen với hình ảnh Vương Gia Vệ đeo kính đen.

“Tôi rất cảm ơn Kim Tượng đã trao giải Đạo diễn xuất sắc nhất cho tôi vào thời điểm tôi cần sự khẳng định nhất, và tôi cũng rất vinh dự hôm nay có thể đứng ở đây để công bố kết quả đoạt giải cho mọi người.

Chỉ có mình tôi trao giải, cũng không có gì nhiều để nói, chúng ta vào thẳng vấn đề chính đi!” Vương Gia Vệ nói vài câu ngắn gọn, rồi dứt khoát mở phong bì.

“Kết quả này chắc mọi người sẽ không bất ngờ lắm đâu… Chúc mừng Từ Khắc tiên sinh!”Từ Khắc đoạt giải, nhưng ống kính trực tiếp lại hướng thẳng vào Ngô Vũ Sâm.

Năm đó, tin tức về việc hai người rạn nứt vì những bất đồng trong

quan điểm sáng tạo đã gây xôn xao khắp thành phố.

Mặc dù cả hai chưa bao giờ thừa nhận chuyện này, nhưng mỗi khi hai người tình cờ xuất hiện cùng nhau trong các sự kiện, những ân oán năm xưa đều bị truyền thông lật lại, liên tục đưa tin.

Từ Khắc thì từng giải thích công khai rằng anh và Ngô Vũ Sâm không hề cắt đứt quan hệ, lúc đó Ngô Vũ Sâm cũng có mặt nhưng không bày tỏ thái độ gì.Trong cuộc tranh tài cho giải Đạo diễn xuất sắc nhất lần này, cuộc đối đầu giữa Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm vốn là một điểm nhấn lớn.

Giờ đây Từ Khắc đoạt giải, phản ứng của Ngô Vũ Sâm đương nhiên trở thành vấn đề được mọi người quan tâm nhất.

Mặc dù vuột mất giải thưởng, nhưng Ngô Vũ Sâm thể hiện khá rộng lượng.

Chỗ ngồi của anh không xa Từ Khắc, trước khi Từ Khắc lên sân khấu nhận giải, Ngô Vũ Sâm còn chủ động đi tới bắt tay Từ Khắc để chúc mừng.Những lời đồn về mối quan hệ rạn nứt giữa hai người chính thức bị bác bỏ.

Đương nhiên, những người biết nhiều hơn về nội tình thì trong lòng lại hiểu rõ, Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm dù bắt tay giảng hòa, sau này cũng sẽ không còn khả năng hợp tác làm phim nữa.Ngược lại, về việc Từ Khắc đoạt giải, như Vương Gia Vệ đã nói trước khi công bố kết quả, kết quả này không hề khiến người ta bất ngờ.

Thực ra, tất cả mọi người ở Hồng Kông đều biết Từ Khắc là một đạo diễn giỏi, nhưng vấn đề là Từ Khắc có một tật xấu, làm đạo diễn nhưng lại luôn thích gắn thêm chức danh giám chế.

Mãi đến khi anh ấy thật thà ghi tên mình vào cột đạo diễn phim, các giám khảo Kim Tượng mới vội vàng trao giải này cho anh ấy, coi

như cả hai bên đều đã hoàn thành một tâm nguyện.Cùng với việc Từ Khắc giành giải Đạo diễn xuất sắc nhất, bộ phim 《Hoàng Phi Hồng chi Sư Vương Tranh Bá》 cũng trở thành người thắng lớn nhất của giải Kim Tượng lần này.

Đồng thời, bộ phim 《Ngũ Ức Thám Trưởng Lôi Lạc Truyện》 cũng thu hoạch không tồi, giành được hai giải thưởng rất có trọng lượng là Nam diễn viên chính xuất sắc nhất và Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Duy chỉ có bộ phim 《Bả Hào》, trước đó được đánh giá rất cao, chỉ giành được giải Kịch bản xuất sắc nhất.May mắn thay, giải Phim hay nhất được trao cuối cùng đã "minh oan" cho 《Bả Hào》.

Khi Mạch Đan Hùng lên sân khấu nhận giải, rõ ràng anh đã thở phào nhẹ nhõm.Những bộ phim do Mạch Đan Hùng sản xuất luôn có truyền thống được mô phỏng trong làng điện ảnh Hồng Kông. 《Bả Hào》 đã khai sáng trào lưu phim tiểu sử xã hội đen ở Hồng Kông, nhưng về doanh thu phòng vé lại thua 《Ngũ Ức Thám Trưởng Lôi Lạc Truyện》.

Tuy nhiên, Mạch Đan Hùng bản thân không cho rằng mình đã thua, vì 《Ngũ Ức Thám Trưởng Lôi Lạc Truyện》 là tổng doanh thu của cả hai phần phim cộng lại, còn 《Bả Hào》 chỉ là một phần, doanh thu độc lập vẫn dẫn đầu.Cho đến khi chứng kiến 《Ngũ Ức Thám Trưởng Lôi Lạc Truyện》 liên tiếp đoạt giải tại Kim Tượng, Mạch Đan Hùng mới tỏ ra có chút sốt ruột.

Thua người khác thì không sao, nhưng nếu thua một tác phẩm ăn theo, thì lần này mặt mũi sẽ mất hết.Nhận chiếc cúp giải Phim hay nhất từ tay Lâm Lĩnh Đông, trái tim Mạch Đan Hùng cuối cùng cũng hạ xuống.

Trong bài phát biểu nhận giải, anh còn không quên công bố kế

hoạch quay bộ phim tiếp theo của mình, đề tài là câu chuyện về ông trùm xã hội đen Đỗ Nguyệt Sanh ở bến Thượng Hải những năm 30, và bộ phim sẽ chia thành hai phần.

Mạch Đan Hùng có tham vọng lớn, và thiết kế phim rõ ràng nhắm vào 《Ngũ Ức Thám Trưởng Lôi Lạc Truyện》, với ý định lớn là giành lại vị trí số một về doanh thu phòng vé cho phim tiểu sử xã hội đen.Toàn bộ lễ trao giải kết thúc trong lời hùng hồn của Mạch Đan Hùng, nhưng cuộc thảo luận của truyền thông về việc các giải thưởng thuộc về ai vẫn chưa dừng lại, mà ngược lại, vì tranh cãi về một giải thưởng, mọi chuyện càng trở nên sôi nổi hơn.——Khâu Thục Trân vừa bước ra từ nhà bếp, vừa kéo chiếc váy ngắn đang bị vén lên trở lại vị trí cũ, tiện thể xỏ đôi giày cao gót bị vứt lung tung trong phòng khách.

"Em có quên cái gì không?" Lâm Hựu Luân cởi trần, quần và thắt lưng đều trông như vừa mới mặc vào, theo sau Khâu Thục Trân bước ra, trên tay cầm một chiếc quần lót ren đen nhỏ.

"Ôi, em suýt thì quên mất." Khâu Thục Trân đi tới, để lại một dấu son môi đỏ chót trên má Lâm Hựu Luân, đồng thời tiện tay lấy chiếc quần lót của mình từ tay anh, rồi mặc vào ngay trước mặt Lâm Hựu Luân.Nhìn chiếc quần lót đen ôm sát vòng ba trắng nõn, đầy đặn, dù Lâm Hựu Luân vừa mới nếm trải hương vị mềm mại, căng tròn ở đó, anh vẫn không nhịn được đưa tay vỗ nhẹ lên.

Khâu Thục Trân làm nũng quay đầu lườm Lâm Hựu Luân một cái, vội vàng kéo chiếc váy ngắn xuống trở lại, che đi vòng ba quyến rũ chết người.Lâm Hựu Luân bưng một ly sữa vừa hâm nóng từ nhà bếp ra, ngồi xuống ghế sofa.

Khâu Thục Trân đi đến cửa phòng khách, nhặt chiếc áo sơ mi mà Lâm Hựu Luân đã cởi ra trong lúc hai người "điên cuồng" tối qua, kéo

hai bên cổ áo hỏi Lâm Hựu Luân: “Anh chắc chắn hôm nay vẫn muốn mặc tiếp chiếc áo này sao?”Chiếc áo sơ mi trong tay Khâu Thục Trân không hỏng, chỉ có hai dấu son môi đỏ chót rất dễ thấy ở vai và cổ áo, đều là do Khâu Thục Trân để lại tối qua.

Lâm Hựu Luân uống một ngụm sữa, nhún vai nói: “Thôi được rồi, coi như anh chưa từng nói sẽ tiếp tục mặc chiếc áo này.”“Yên tâm đi, ở nhà em luôn chuẩn bị sẵn quần áo phù hợp cho anh, chỉ là trước đây không có cơ hội cho anh thay thôi.” Khâu Thục Trân như một cô vợ nhỏ chạy về phòng ngủ, rất nhanh sau đó mang ra một chiếc áo sơ mi mới, Lâm Hựu Luân nhận lấy mặc vào, kích cỡ vừa vặn.

Khâu Thục Trân cúi đầu giúp Lâm Hựu Luân cài cúc áo, Lâm Hựu Luân vòng tay ôm lấy cô, hôn nhẹ lên đầu cô.

“Sao vậy, vẫn còn không vui vì chuyện tối qua không đoạt giải sao?”Khâu Thục Trân vòng tay ôm eo Lâm Hựu Luân, tựa đầu vào ngực anh nói: “Không có đâu, thực ra có đoạt giải hay không cũng không quan trọng, chỉ cần anh có thể thường xuyên đến ở bên em như thế này là được rồi.” Lâm Hựu Luân thấy lòng ấm áp, ôm Khâu Thục Trân càng chặt hơn một chút.Hai người âu yếm một lúc, đang định buông nhau ra thì chuông cửa đột nhiên reo lên.

Khâu Thục Trân nhìn đồng hồ, giải thích: “Chắc là người đưa báo, báo được bỏ vào hòm thư ở cửa, họ sẽ bấm chuông để nhắc nhở.” Lâm Hựu Luân nhìn Khâu Thục Trân, vẻ mặt có chút dở khóc dở cười.

“Đừng nói với anh, em đặt mua rất nhiều loại báo lá cải mỗi ngày để đọc đó nha?”“Chỉ một chút thôi mà, em đồng thời còn đặt các báo khác, ví dụ như tất cả báo và tạp chí thuộc 《Minh Báo》.” Khâu Thục Trân nói đến đây, hơi ngượng ngùng cúi đầu, “Thực ra em cũng không đọc mấy tờ báo đó đâu, chỉ là vì chúng đều là sản nghiệp dưới

danh nghĩa của anh, nên em quen tay đặt mua thôi.” Lâm Hựu Luân ôm Khâu Thục Trân vào lòng, có chút cảm khái thì thầm bên tai cô: “Anh thật sự không xứng đáng với em như vậy.” “Nhưng em chưa bao giờ hối hận cả.” Khâu Thục Trân nhẹ nhàng nói trong vòng tay Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân không nói gì trên môi, nhưng trong lòng lại âm thầm quyết định phải đối xử với Khâu Thục Trân tốt hơn một chút, vì cô ấy thật sự là một người phụ nữ tốt, xứng đáng để anh làm như vậy.

“À đúng rồi, em đã đặt những tờ báo này, tiện thể lấy về đây anh xem thử truyền thông đánh giá thế nào về lễ trao giải tối qua.”——“Báo chí nói những gì thế?” Khâu Thục Trân bưng hai tách cà phê đã pha sẵn, ngồi sát cạnh Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nhận cà phê uống một ngụm, “Có tin tốt cũng có tin xấu!” Khâu Thục Trân vòng hai tay nửa ôm lên vai Lâm Hựu Luân, vẻ mặt tò mò hỏi: “Sao vậy?”Lâm Hựu Luân cúi đầu chuẩn bị uống thêm một ngụm cà phê, ánh mắt lại không tự chủ dừng lại ở khoảng da trắng nõn lộ ra từ cổ áo trễ nải của Khâu Thục Trân và một đường rãnh sâu quyến rũ kẹp giữa hai “đỉnh núi” cao vút.

Lâm Hựu Luân ho khan một tiếng, nói: “Cổ áo chiếc váy liền thân này có vẻ hơi trễ quá rồi thì phải!” Khâu Thục Trân hơi sững người một chút, sau đó khuôn mặt liền ửng hồng.

Chương 704

"Nếu anh không thích thì sau này em không mặc nữa là được." "Không có đâu, anh rất thích!" Lâm Hựu Luân đưa tay nhéo cằm Khâu Thục Trân, "Nhưng, chiếc váy này chỉ được mặc cho anh xem thôi, ra ngoài không được mặc hở như vậy đâu." "Được rồi mà, người ta không mặc ra ngoài nữa là được!" Khâu Thục Trân bĩu môi, không vui đẩy Lâm Hựu Luân một cái, "Anh vẫn chưa nói cho em biết báo chí nói những gì!"Lâm Hựu Luân đặt ly cà phê xuống, vòng tay ôm vai Khâu Thục Trân, sau đó trải tờ báo trong tay ra trước mặt cô.

"Em lên trang nhất rồi!" Khâu Thục Trân nhìn theo hướng ngón tay Lâm Hựu Luân chỉ, quả nhiên nhìn thấy dưới tiêu đề đen nổi bật nhất trên trang nhất là bức ảnh cô trên thảm đỏ lễ trao giải.

Khâu Thục Trân nhờ bộ váy ngắn gợi cảm được thiết kế nổi bật, đã làm lu mờ tất cả, trở thành nữ minh tinh được chú ý nhất tại lễ trao giải Kim Tượng tối qua, mức độ được quan tâm thậm chí còn vượt qua cả Lưu Gia Linh, người đã giành vương miện Ảnh hậu.Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn Khâu Thục Trân cười nói: "Thế nào, bộ lễ phục anh tặng em phải có một nửa công lao đó nha!" Khâu Thục Trân bĩu môi nhỏ, rất không vui ngẩng đầu nói: "Anh còn dám nói, người ta rất thích chiếc váy đó, vậy mà tối qua lại bị anh xé rách, không được, anh phải bồi thường cho em một chiếc khác đẹp hơn." Lâm Hựu Luân bất lực nhún vai, tối qua trong lúc "kích tình", vì một "thói quen xấu" nào đó, anh nhất định muốn Khâu Thục Trân mặc chiếc váy ngắn đó, chỉ là sau đó chơi quá "sung", không cẩn thận liền xé rách quần áo.

"Được rồi, đợi em có thời gian lại đến cửa hàng đo lại kích cỡ, anh sẽ bảo bên đó làm cho em một chiếc khác!" "Chỉ biết anh là tốt nhất thôi." Khâu Thục Trân ôm cổ Lâm Hựu Luân, hôn nhẹ lên má

anh, sau đó mới cầm tờ báo xem tiếp.

"Hình như trên đây có một số tranh cãi về việc Hoa Tử đoạt giải thì phải!" Lâm Hựu Luân tựa lưng vào ghế sofa, bưng ly cà phê nói: "Hoa Tử bây giờ đang nổi tiếng, truyền thông cũng không dám mạo hiểm đắc tội fan của anh ấy mà nói quá nhiều lời xấu.

Em nhìn xuống dưới đi, bài đánh giá về Lưu Gia Linh đó mới gọi là quá đáng.""Cái gì mà, dám kéo anh và cô ta vào với nhau!" Khâu Thục Trân nhìn thấy đoạn Lâm Hựu Luân nói, tức giận đặt tờ báo xuống, vừa định không đọc nữa, nhưng đột nhiên lại như nhớ ra điều gì, quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân hỏi: "Anh sẽ không thật sự và cô ta…" Lâm Hựu Luân đang uống cà phê, nghe vậy suýt sặc.

"Làm ơn đi, cô ấy và Vỹ Tử đã mấy lần đồn đoán kết hôn rồi, tình cảm hai người họ tốt như vậy, sao anh có thể có quan hệ với cô ấy được." "Cũng đúng nhỉ!" Khâu Thục Trân gật đầu.

Lâm Hựu Luân liếc nhìn tờ báo trong tay Khâu Thục Trân, "Em không hiểu đâu, truyền thông lợi dụng việc cô ấy đoạt giải để viết bài, và kéo những chuyện này lên đầu anh, thực ra là đang ám chỉ một số vấn đề chính trị."Nếu bộ phim 《Kê Áp Luyến》 mà Lưu Gia Linh đoạt giải chỉ là một bộ phim bình thường kể về câu chuyện tình yêu của một cặp đôi trong "ngành dịch vụ đặc biệt", thì việc Lưu Gia Linh nhờ bộ phim này mà đoạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất Kim Tượng sẽ không gây ra sự phản đối lớn như vậy từ truyền thông.

Người dân thường, người thuộc tầng lớp xã hội thấp nhất, kỹ nữ, sát thủ, đây đều là những nhân vật chính quen thuộc trong phim Hồng Kông, và họ đều thuộc về những nhóm người bên lề của thành phố này.Trong 《Kê Áp Luyến》, Lưu Gia Linh đóng vai một kỹ nữ, hơn nữa thân phận được thiết lập là một "đại lục muội" (cô gái đại lục), đây có lẽ cũng là một trong những lý do đạo diễn cân nhắc chọn Lưu

Gia Linh đóng vai nữ chính, vì kinh nghiệm của nhân vật nữ chính này có nhiều điểm tương đồng với Lưu Gia Linh.

Trong phim, Lưu Gia Linh vừa đến Hồng Kông đã bị móc túi, đói đến mức muốn ăn mì miễn phí, nhưng lại không thể ăn được vì tiếng Quảng Đông không chuẩn.

Cảnh Lưu Gia Linh dùng tiếng Quảng Đông không chuẩn của mình để đọc những câu thoại đó, giống hệt chuyện cũ khi cô mới vào Hồng Kông, bị người ta chế giễu vì nói tiếng Quảng Đông không tốt.

Đương nhiên, nếu là khán giả Đại lục xem, chắc chắn sẽ cảm thấy đây là đạo diễn đang dùng thủ đoạn hài hước thấp kém nhất, không tiếc lời làm xấu hình ảnh người Đại lục.Thực ra đây không phải là đạo diễn cố ý làm xấu, mà là sự cường điệu mang tính nghệ thuật của điện ảnh đối với hiện thực.

Trước những năm 90, đại đa số những người từ Đại lục đến Hồng Kông đều phải trải qua một quá trình nỗ lực gian khổ.

Đặc biệt là vào cuối những năm 70 đầu những năm 80, có một thời gian rất thịnh hành việc bơi từ bờ đối diện sang Hồng Kông, ai cũng nghĩ rằng ở đây vàng bạc đầy đất, đến là có thể sống cuộc sống tốt đẹp, phát tài lớn, nhưng thực tế không phải lúc nào cũng đẹp như mơ.Một câu thoại trong 《Kê Áp Luyến》 đã nói rõ bản chất của xã hội Hồng Kông: "Ở Hồng Kông, anh có tiền phải tiêu xài rộng rãi, anh không có tiền, càng phải tiêu xài rộng rãi!"Vì vậy trong phim, Lưu Gia Linh ban đầu làm nhân viên phục vụ bình thường trong khách sạn, vì không có tiền mà bị người ta chế giễu.

Môi trường xã hội như vậy rất dễ khiến một người phụ nữ ở thành phố chỉ có tiền là quan trọng này đi vào con đường bị người đời khinh bỉ.

Bởi vì ngay cả khi làm công việc không chính đáng, nhưng chỉ cần

có tiền, đi đến đâu người ta cũng cung kính.

Cuộc sống như vậy, ít nhất từ bề ngoài nhìn có vẻ khiến người ta cảm thấy có tự trọng hơn một chút.Chính vì lý do này, trong kịch bản, Lưu Gia Linh mới yêu cầu Nhậm Đạt Hoa huấn luyện cô trở thành một gái gọi cao cấp.

Lúc đó Nhậm Đạt Hoa đã nói một câu: "Làm nghề này, chính là phải bán thân thể, bán tự tôn, bán tình yêu." Ban đầu Lưu Gia Linh không hiểu sự nghiêm trọng của câu nói này, vẫn bước vào vòng xoáy đó, nên sau này mới có câu thoại "tôi không muốn bán tình yêu" khiến người ta rơi lệ.Bất kỳ khán giả xem phim nào thực ra cũng đều hy vọng có được một câu chuyện cổ tích, dù đạo diễn dùng thủ đoạn thô thiển nhất để kể cho khán giả một điều tuyệt đối không thể xảy ra, nhưng trong 90 phút của bộ phim đó, nhiều người vẫn sẵn lòng tin rằng tất cả đều là sự thật.

Nếu 《Kê Áp Luyến》 chỉ cho khán giả một câu chuyện cổ tích tuyệt đối không thể xảy ra, thì bộ phim này trong mắt Lâm Hựu Luân chắc chắn không thể đạt đến tầm đoạt giải.Vì vậy, ở cuối phim, khi Nhậm Đạt Hoa nhận ra mình đã yêu Lưu Gia Linh, điên cuồng tìm kiếm Lưu Gia Linh, tâm trạng của khán giả chắc hẳn rất phức tạp.

Một mặt họ hy vọng Lưu Gia Linh có thể sống một cuộc sống "lọ lem" hạnh phúc, ngọt ngào bên một công tử nhà giàu thành đạt, mặt khác lại hy vọng Nhậm Đạt Hoa và Lưu Gia Linh có thể trở thành tình nhân cuối cùng.

Biên kịch đã khéo léo thiết kế một phương thức "chọn một trong hai" đơn giản như vậy, khiến 《Kê Áp Luyến》 vừa có thể cho khán giả trải nghiệm tình yêu lãng mạn trong truyện cổ tích, đồng thời lại kéo toàn bộ kịch bản trở về một độ cao hiện thực.Theo các tình tiết phim Hồng Kông thông thường, kết thúc phim đáng lẽ Nhậm Đạt Hoa

và Lưu Gia Linh sẽ ở bên nhau, bởi vì trong thực tế, năm đó Lưu Gia Linh đã từng yêu Hứa Tấn Hanh, đến mức bàn chuyện cưới xin, cuối cùng lại thất bại, vì vậy khán giả đương nhiên cũng cho rằng trong phim cũng nên xuất hiện tình tiết tương tự.

Nhưng biên kịch lại không làm như vậy.

Vai diễn của Nhậm Đạt Hoa cũng không phải là một người ích kỷ, anh sẽ không chỉ nghĩ đến tình yêu của mình, mà bắt Lưu Gia Linh từ bỏ cuộc sống tốt đẹp mà cô đã vất vả nỗ lực mới có được.Thế là sau đó Nhậm Đạt Hoa vì muốn tác thành cho cuộc hôn nhân "lọ lem" của Lưu Gia Linh mà chọn biến mình thành một tên hề, công khai trở thành trò cười cho mọi người.

Kết cục như vậy chính là phản ánh chân thực của xã hội Hồng Kông.

Tình yêu dù đẹp đến mấy, cuối cùng cũng không thắng được sự tàn khốc của hiện thực.

Và ở Hồng Kông, một thành phố tôn sùng tiền bạc, sự lựa chọn của Lưu Gia Linh cũng đại diện cho suy nghĩ của rất nhiều phụ nữ Hồng Kông.Nếu nhân vật của Lưu Gia Linh trong phim không được thiết lập là "đại lục muội", có lẽ đây sẽ là một bộ phim được mọi người nhất trí khen ngợi.

Nhưng chính vì thân phận trong phim và ngoài đời của Lưu Gia Linh, đã khiến một bộ phận người cảm thấy rất khó chịu.

Câu chuyện lọ lem dù cảm động, nhưng nếu thân phận của cô lọ lem này không được mọi người công nhận, thì tình hình sẽ biến thành những luận điệu xuất hiện trên truyền thông hiện tại.

Truyền thông nghi ngờ việc Lưu Gia Linh đoạt giải Kim Tượng, thực ra là đang nghi ngờ thân phận của cô ấy có xứng đáng nhận giải

này hay không.

Thậm chí có người thẳng thắn chỉ ra rằng, việc Kim Tượng lần này trao giải cho Lưu Gia Linh, về bản chất cũng giống như việc năm 84, Cảng Tả (Hội Phụ nữ Hồng Kông) chọn Tạ Ninh đến từ Đại lục làm quán quân Hoa hậu Hồng Kông, mục đích chỉ là để lấy lòng Đại lục.Khâu Thục Trân tuy không hiểu rõ những điều này lắm, nhưng với tư cách là người phụ nữ bên cạnh Lâm Hựu Luân, cô rất rõ thái độ của Lâm Hựu Luân đối với Đại lục rốt cuộc là như thế nào.

"Vậy những gì báo chí nói đều là thật sao?" Khâu Thục Trân chỉ vào một bài báo, cẩn thận hỏi.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Anh nói không phải, em có tin không?" Khâu Thục Trân rất kiên định gật đầu.

"Nhưng người khác không tin!" Lâm Hựu Luân cười bất lực, mặc dù lúc đầu anh gợi ý cho ban giám khảo để Lưu Gia Linh đoạt giải không hề có những cân nhắc về mặt này, nhưng lại không thể ngăn cản truyền thông suy đoán như vậy.

Khâu Thục Trân có chút lo lắng, "Vậy chuyện này có ảnh hưởng gì đến anh không?" "Nếu là 5, 6 năm trước thì có thể còn có chút phiền phức, nhưng bây giờ tình hình đã khác rồi." Lâm Hựu Luân lắc đầu, ý bảo Khâu Thục Trân không cần lo lắng.Sau khi việc Hồng Kông trở về là chuyện đã định, người Hồng Kông cũng bắt đầu bất đắc dĩ chấp nhận người từ nơi khác đến.

Một mặt họ kinh ngạc trước sự chịu khó, cần cù của họ, một mặt lại coi thường sự thô tục của họ.

Nhưng một sự thật không thể thay đổi là, đồng nhân dân tệ của Đại lục đã ngày càng trở thành một loại tiền tệ mạnh, người Hồng Kông coi thường người Đại lục, nhưng không thể không bắt đầu nhìn nhận sự tồn tại của người Đại lục.

Việc Lưu Gia Linh trở thành Ảnh hậu Kim Tượng, ở một mức độ nào đó cũng là sự phản ánh thái độ của người Hồng Kông đối với người Đại lục.

Vì vậy, bất kể một số người dùng lời lẽ gay gắt đến đâu, đối với sự thật đã an bài thì sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Lâm Hựu Luân rút tờ báo trong tay Khâu Thục Trân, vỗ vỗ tay cô nói: "Được rồi, không nói mấy chuyện này nữa...

Trưa nay em định ăn ở nhà hàng nào đây?" Khâu Thục Trân đặt ngón tay lên môi, nghiêng đầu nói: "Để em nghĩ xem..." Chưa kịp để Khâu Thục Trân nói đáp án, chiếc điện thoại di động của Lâm Hựu Luân đã reo lên.

Lâm Hựu Luân khẽ véo má Khâu Thục Trân một cách áy náy: "Chờ anh một lát, anh nghe điện thoại đã."Đứng dậy, anh vừa nhấc máy thì đầu dây bên kia đã truyền đến giọng một người phụ nữ với tiếng khóc nức nở: "Ông Lâm, cầu xin ông, mau cứu Huy!" Giọng nói này nghe hơi quen thuộc, nhưng nội dung lại khiến Lâm Hựu Luân mù mịt. "Xin hỏi bà là?" "Tôi là Giang Giai Niên, tháng trước chúng ta từng gặp ở nhà hàng." Giọng nói ở đầu dây bên kia tỏ vẻ rất sốt ruột.

Lâm Hựu Luân nhướng mày, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc. "Là bà Lương, bà đừng sốt ruột, cứ nói từ từ thôi.

Vừa nãy bà nói Huy bị làm sao cơ?" "Huy bị người ta bắt cóc khi đang quay phim ở Việt Nam!"Nghe tin Lương Giai Huy bị bắt cóc, gương mặt căng thẳng của Lâm Hựu Luân lập tức phủ một lớp sương lạnh, biểu cảm có chút đáng sợ, Khâu Thục Trân đứng một bên cũng sợ đến mức không dám trực tiếp hỏi han. "Bọn chúng là ai?

Có ý đồ trả thù hay là tống tiền?" Lâm Hựu Luân trầm giọng hỏi. "Khi chúng thả tôi đi, chúng chỉ cho tôi một số điện thoại, và đe dọa rằng khi về Hong Kong không được báo cảnh sát...

Tôi đoán ý chúng là muốn Huy quay phim miễn phí cho chúng."Qua lời kể của Giang Giai Niên, Lâm Hựu Luân nhanh chóng nắm được đại khái toàn bộ sự việc.

Sự nghiệp diễn xuất của Lương Giai Huy trong một năm qua đã đạt đến đỉnh cao nhỏ.

Anh ấy đầu tiên tham gia diễn xuất trong 《Kỳ Vương》, bộ phim được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên của Chung A Thành, do Hầu Hiếu Hiền lên kế hoạch, Từ Khắc giám chế, Nghiêm Hạo biên kịch kiêm đạo diễn, và La Đại Hữu sáng tác nhạc.

Bộ phim này đã được chọn làm phim bế mạc Liên hoan phim quốc tế Hong Kong năm nay.

Lâm Hựu Luân đã xem trước bản nháp của bộ phim này.

Phần phim kể về Cách mạng Văn hóa ở Đại lục được quay nghiêm túc và cảm động, tất cả các diễn viên, bao gồm cả Lương Giai Huy, đều diễn xuất chân thực và có thần thái.

Đặc biệt là Lương Giai Huy, một diễn viên Hong Kong có thể thể hiện hình ảnh người Đại lục trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa chân thực đến vậy, quả thực rất đáng quý.

Và trong bộ phim hài 《92 Hắc Mân Côi đối Hắc Mân Côi》 vừa ra mắt cách đây không lâu, Lương Giai Huy lại một lần nữa thể hiện tài năng diễn hài của mình trước khán giả.

Trong số các nam diễn viên nổi tiếng ở Hong Kong, Lương Giai Huy chắc chắn là người có khả năng diễn xuất đa dạng nhất. 《92 Hắc Mân Côi đối Hắc Mân Côi》 với kinh phí sản xuất thấp đã thu về hơn 28 triệu doanh thu phòng vé, khiến Lương Giai Huy lập tức trở thành món mồi ngon trong mắt các nhà sản xuất phim.

Chương 705

Thậm chí đạo diễn người Pháp Jean-Jacques Annaud cũng để mắt đến anh, tha thiết mời anh đóng vai chính trong bộ phim 《Tình Nhân》, chuyển thể từ tác phẩm cùng tên của tiểu thuyết gia Pháp Marguerite Duras.

Lương Giai Huy đến Việt Nam lần này chính là để tham gia quay bộ phim này, Giang Giai Niên cũng đi cùng.

Tưởng chừng là một chuyến đi vui vẻ, không ngờ ác mộng lại bất ngờ ập đến.

Một sáng sớm tinh mơ, cửa phòng họ bị người ta đạp tung, hai gã cường tráng mặc quân phục rằn ri, mang súng đạn thật xuất hiện trước mặt.

Một trong số đó chĩa súng vào đầu Lương Giai Huy, ra lệnh anh ta dậy đi theo chúng.

Để ép Lương Giai Huy quay phim, Giang Giai Niên bị giữ làm con tin.

Lương Giai Huy không còn cách nào khác, đành phải khuất phục đối phương, bị đưa đến Philippines để quay phim.

Trong thời khắc nguy cấp, Giang Giai Niên tỏ ra vô cùng bình tĩnh và dũng cảm.

Cô đã thuyết phục được kẻ canh gác đưa mình đi gặp đầu lĩnh xã hội đen đứng sau, và tiến hành một cuộc đàm phán khó khăn với hắn.

Đối mặt với lời đe dọa của đối phương, Giang Giai Niên đã thể hiện sự dũng cảm và trí tuệ phi phàm. "Tôi đã đến đây thì không sợ chết, nhưng tôi chết rồi thì các người cũng chẳng được lợi gì.

Các người là người làm ăn, không ngoài việc muốn tự mình quay phim kiếm thêm tiền. 《Tình Nhân》 là một bộ phim lớn được nhiều người chú ý, tôi dám nói bộ phim này sẽ khiến danh tiếng của Huy tăng vọt.

Các người hãy để anh ấy an tâm quay xong bộ phim này, rồi hãy để anh ấy quay cho các người, như vậy chỉ có lợi cho doanh thu phòng vé của các người thôi.

Các người dùng hành động thế này, ai cũng khó chịu, anh ấy dù có diễn cũng không diễn tốt được, hà tất phải như vậy chứ?" Đầu lĩnh xã hội đen bị Giang Giai Niên thuyết phục, đồng ý thả cô về Hong Kong, với điều kiện là cô không được báo cảnh sát, sau đó còn phải thuyết phục Lương Giai Huy ký hợp đồng phim chính thức với chúng.

Vừa về đến Hong Kong, điều đầu tiên Giang Giai Niên nghĩ đến là tìm Lâm Hựu Luân giúp đỡ, vì cô thật sự không thể nghĩ ra còn ai có thể giúp Lương Giai Huy vượt qua kiếp nạn này an toàn. "Bà Lương, bà đừng sốt ruột.

Bọn chúng đã đồng ý thả bà về, vậy thì Huy tạm thời sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Thế này đi, chúng ta hãy gặp mặt trước, rồi bàn cụ thể xem phải làm thế nào để cứu Huy về." Giang Giai Niên thấy Lâm Hựu Luân bằng lòng giúp đỡ, lòng cô cũng tạm thời yên tâm phần nào.

Cúp điện thoại của Giang Giai Niên, Lâm Hựu Luân liền gọi cho A Kiệt, bảo cậu điều tra xem rốt cuộc là băng nhóm nào đã bắt cóc Lương Giai Huy, và bọn chúng có lai lịch ra sao. "Mấy người này gan cũng lớn quá nhỉ?" Khâu Thục Trân đứng một bên cũng nghe được đại khái sự việc, tự mình nghĩ thôi cũng thấy hơi rùng mình. "Xem ra lời cảnh cáo lần trước cho bọn chúng vẫn chưa đủ, có vài kẻ lành sẹo rồi quên đau!" Trong mắt Lâm Hựu Luân xẹt qua một tia u ám sâu

thẳm.

Lực lượng xã hội đen xâm nhập vào giới điện ảnh Hong Kong đã lâu.

Chỉ cần bọn chúng không quá đáng, Lâm Hựu Luân luôn nhắm mắt làm ngơ, nhưng lần này Lương Giai Huy bị bắt cóc, rõ ràng đã chạm đến giới hạn của anh.

Phía A Kiệt làm việc rất hiệu quả, nửa tiếng sau, cậu đã tìm ra thông tin về băng nhóm bắt cóc Lương Giai Huy. "Kẻ ra tay là băng nhóm xã hội đen bên Việt Nam, nhưng sự việc lờ mờ có liên quan đến đại ca Hoàng Lãng Vi của bang Tương Nam.

Người này có mở một công ty điện ảnh ở Hong Kong, trước đây thường quay một số phim cấp ba, gần đây hắn đang có một bộ phim được quay ở Philippines." Lâm Hựu Luân chỉ thấy cái tên Hoàng Lãng Vi này nghe hơi quen, nhưng lúc này cũng không nghĩ nhiều. "Cậu đưa số điện thoại của Hoàng Lãng Vi cho tôi, tôi sẽ nói chuyện thẳng với hắn!" "Có cần sắp xếp gặp mặt đối phương trước không ạ?" A Kiệt do dự hỏi một câu. "Cái hạng người như thế, tôi có cần phải đi gặp hắn sao?" Lâm Hựu Luân khinh thường hừ lạnh một tiếng.

A Kiệt cũng nghe ra Lâm Hựu Luân thực sự đã nổi giận về chuyện này, bèn không khuyên nữa, trực tiếp đưa số điện thoại của Hoàng Lãng Vi cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đang chuẩn bị gọi điện thoại sang bên kia thì chuông cửa căn hộ của Khâu Thục Trân đột nhiên vang lên. "Lại là người giao báo à?" Lâm Hựu Luân đặt điện thoại xuống, hơi nghi ngờ nhìn Khâu Thục Trân một cái.

Khâu Thục Trân lắc đầu, đứng dậy mang giày cao gót đi đến cửa, nhìn thấy hình ảnh bên ngoài qua màn hình giám sát. "Là Lý Hàn Tường, sao ông ấy lại tìm đến đây?" Khâu Thục Trân quay lại phòng

khách, báo cho Lâm Hựu Luân tin tức này.

Lâm Hựu Luân cũng không biết vì sao Lý Hàn Tường đến, nhưng có một điều chắc chắn là Lý Hàn Tường tuyệt đối không phải đến tìm Khâu Thục Trân. "Cứ mời ông ấy vào đi." Khâu Thục Trân đi đến cửa, vừa mở cửa, Lý Hàn Tường đã sốt ruột hỏi ngay mà không kịp chào hỏi: "Cô Khâu, ông Lâm có ở đây không, tôi có việc gấp tìm ông ấy!" Khâu Thục Trân cũng bị vẻ mặt sốt ruột của Lý Hàn Tường làm cho giật mình, theo bản năng liền gật đầu.

Không đợi Khâu Thục Trân mời, Lý Hàn Tường đã tự mình đi vào, xông thẳng vào phòng khách.

Khâu Thục Trân phản ứng lại, vội vàng đóng cửa, rồi nhanh chóng đuổi theo.

Lâm Hựu Luân thấy Lý Hàn Tường bước vào, đứng dậy định bắt tay đối phương, nhưng không ngờ Lý Hàn Tường vừa nhìn thấy anh đã lập tức kêu lớn: "Ông Lâm, xảy ra chuyện lớn rồi, lần này ông nhất định phải cứu Huy!" Lâm Hựu Luân ngẩn người, sao Lý Hàn Tường cũng đến vì Lương Giai Huy? "Đạo diễn Lý, ông đừng sốt ruột.

Bà Lương đã gọi điện thoại kể cho tôi nghe sự việc rồi, bây giờ tôi đã điều tra ra là bọn nào làm, đang chuẩn bị thương lượng với chúng đây!" Lý Hàn Tường nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm. "Vì Giai Niên đã gọi điện cho ông Lâm rồi, vậy tôi sẽ không lải nhải nữa.

Việc không nên chậm trễ, xin ông Lâm hãy nhanh chóng đàm phán với bên đó, tôi lo chậm trễ thì Huy sẽ gặp nguy hiểm." Lâm Hựu Luân gật đầu, sau đó liền quay số điện thoại của Hoàng Lãng Vi. —— Trong một căn phòng kín, bốn người đang vây quanh bàn ăn chơi mạt chược.

Người ngồi ở vị trí chủ tọa là một gã mặt đầy thịt, miệng ngậm điếu xì gà, cổ áo hắn ta mở rộng để lộ hình xăm dữ tợn trên thân trên,

một sợi dây chuyền vàng to bằng ngón tay út lấp lánh đeo trên cổ. "Xin lỗi các vị, tôi lại Ù rồi!" Người bên phải trải bài ra trước mặt, khiến hai người kia một trận cằn nhằn phàn nàn. "Mày thằng nhóc này hôm nay gặp vận chó má à?

Sao cứ Ù mãi thế?" "Mày mẹ nó có làm trò gì không đấy, hôm nay hên thế?" "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau xếp bài đi!" Hoàng Lãng Vi rít một hơi xì gà, quay đầu nhổ một bãi đờm đặc sang một bên.

Thua tiền, trong lòng hắn ta thật sự rất khó chịu, không ngờ đúng lúc này một tên thuộc hạ đột nhiên chạy vào, ghé sát tai hắn thì thầm mấy câu.

Vẻ mặt Hoàng Lãng Vi biến sắc, hắn quay đầu trừng mắt nhìn tên thuộc hạ vừa báo tin. "Mày không nhầm chứ?" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, Hoàng Lãng Vi không kìm được chửi thề một tiếng: "Mẹ kiếp, lão tử lại bị con đàn bà đó lừa!" "Đại ca, vậy có cần..." Tên thuộc hạ lén lút làm động tác cắt cổ. "Giết người rồi mày quay phim cho tao à?" Hoàng Lãng Vi không kiên nhẫn mắng một câu, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Ba người còn lại trên bàn mạt chược đều hơi khó hiểu tình hình, nhưng không ai dám mở miệng hỏi thêm.

Hoàng Lãng Vi giận đùng đùng bước ra khỏi phòng, nhận lấy chiếc điện thoại di động từ tay một tên đàn em khác, sau đó trên mặt lại lập tức đổi thành vẻ mặt tươi cười nịnh nọt. "Ông Lâm, sao ông đột nhiên có thời gian rảnh nhớ đến gọi điện cho tôi vậy?" "Ông Hoàng, tôi không có thời gian đôi co với ông.

Thả người ra, mọi chuyện đều dễ nói, bằng không thì bất kỳ bộ phim nào do công ty điện ảnh của ông sản xuất cũng đừng hòng được chiếu ở Hong Kong!" Hoàng Lãng Vi bị đe dọa như vậy, trong lòng

đương nhiên không vui, nhưng vì ngại thân phận của Lâm Hựu Luân nên không dám phát tác, nén cục tức trong lòng. "Ông Lâm, sự việc đâu có nghiêm trọng như ông nói chứ?" Hoàng Lãng Vi chọn Lương Giai Huy làm mục tiêu bắt cóc là đã suy tính kỹ lưỡng từ trước.

Lương Giai Huy có bối cảnh khá đơn giản, không giống như các diễn viên nổi tiếng khác ở Hong Kong ít nhiều đều có người đứng sau.

Chương 706

Việc Lâm Hựu Luân đứng ra bênh vực Lương Giai Huy khiến Hoàng Lãng Vi rất bất ngờ, vì trước đó hắn ta chưa từng nghe nói Lương Giai Huy và Lâm Hựu Luân có giao tình gì. "Ông Hoàng, tôi đã nói từ rất lâu rồi, các ông quay phim thế nào tôi không quản, nhưng phải tuân thủ quy tắc cơ bản.

Nếu sau này ai cũng cầm súng đi ép diễn viên quay phim, thì sau này ai còn dám làm diễn viên điện ảnh nữa?

Không có diễn viên thì không có điện ảnh, không có điện ảnh thì tôi làm sao kiếm tiền từ hơn 90 rạp chiếu ở Hong Kong này đây?

Có người muốn cắt đường tài lộc của tôi, vậy tôi chỉ đành cắt đường tài lộc của hắn trước thôi!" Lâm Hựu Luân nói ra những lời này, Hoàng Lãng Vi liền biết sự việc đã không còn đường thoái lui.

Có thể lăn lộn đến nước này, Hoàng Lãng Vi không phải là người không có đầu óc.

Sắp đến ngày Hong Kong trở về, các đại ca băng đảng ở Hong Kong đều đang bận rộn tẩy trắng thân phận.

Mở công ty điện ảnh là cách tiện lợi và hiệu quả nhất, hơn nữa những năm gần đây phim Hong Kong đang thịnh hành, quay phim không những có thể rửa tiền mà còn có thể kiếm tiền.

Toàn bộ các rạp chiếu ở Hong Kong đều nằm trong tay Lâm Hựu Luân.

Ngay cả những người có thế lực lớn hơn Hoàng Lãng Vi rất nhiều hiện tại cũng sẽ không đi gây sự với Lâm Hựu Luân.

Tình thế là vậy, Hoàng Lãng Vi không cúi đầu cũng không được.

"Được thôi, vì ông Lâm đã lên tiếng, tôi có thể thả người, nhưng bộ phim đang quay dở hiện tại, anh ta về phải giúp tôi quay xong, sau đó tiền cát-xê đáng lẽ phải trả tôi cũng sẽ không thiếu một xu nào...

Như vậy ông Lâm hẳn là hài lòng rồi chứ?" Lương Giai Huy vẫn còn bị giữ ở Philippines, Lâm Hựu Luân cũng không muốn dồn ép Hoàng Lãng Vi quá mức, bèn đồng ý.

Lý Hàn Tường nghe Lâm Hựu Luân nói về kết quả đàm phán này, gật đầu nói: "Những chuyện khác đều không quan trọng, người có thể bình an trở về là tốt rồi!" Lâm Hựu Luân đưa điện thoại cho Khâu Thục Trân đang ngồi bên cạnh, bảo cô đi rót cho Lý Hàn Tường một tách cà phê. "Cứ cho tôi một cốc nước lọc là được rồi, cà phê thì không cần đâu." Lý Hàn Tường vội vàng xua tay, "Tôi cũng vì lo lắng chuyện của Huy nên mới mạo muội chạy đến đây, mong ông Lâm và cô Khâu đừng để bụng!" Lâm Hựu Luân đặt tay lên lưng ghế sofa: "Làm phiền thì không có, chỉ là tôi rất tò mò, Đạo diễn Lý làm sao biết tôi ở chỗ em?" Lý Hàn Tường cười giải thích: "Tối qua tôi xem trực tiếp lễ trao giải Kim Tượng, trong lòng nghĩ có lẽ ông Lâm tối qua sẽ ở cùng cô Khâu, sáng nay biết chuyện của Huy nên tôi liền đến đây thử vận may." Trong lòng Lý Hàn Tường thực ra chắc chắn một trăm phần trăm rằng Lâm Hựu Luân tối qua đã ở lại nhà Khâu Thục Trân, nhưng trước mặt Lâm Hựu Luân, ông ấy chắc chắn sẽ không nói như vậy. "Đạo diễn Lý năm đó đã nâng đỡ anh ấy quay phim, lập tức giúp anh ấy đạt được Ảnh đế Kim Tượng.

Bây giờ anh ấy gặp rắc rối, ông lại nhanh chóng đứng ra giúp đỡ...

Theo em thấy, Đạo diễn Lý chắc chắn là quý nhân trong đời Huy." Khâu Thục Trân bưng một cốc nước đun sôi vào, Lý Hàn Tường vội vàng đứng dậy nhận lấy, đặt lên bàn trà trước mặt. "Cô Khâu có lẽ không biết, Huy vẫn luôn gọi tôi là sư phụ.

Anh ấy có rắc rối, tôi đương nhiên phải đứng ra giúp anh ấy...

Còn về chuyện nâng đỡ anh ấy quay phim để anh ấy đạt được Ảnh đế Kim Tượng, nói ra thì thật đáng xấu hổ, khi đó sở dĩ tôi chọn anh ấy làm nam chính hoàn toàn là vì anh ấy đang hẹn hò với con gái tôi.

Sau đó tôi thấy hình tượng anh ấy không tồi, nên đã để anh ấy diễn vai đó.

Bộ phim đó tuy giúp anh ấy đoạt giải, nhưng cũng vì chuyện này mà khiến anh ấy bị Đài Loan phong sát mấy năm liền." Khâu Thục Trân ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, hơi nghiêng người tựa vào phía Lâm Hựu Luân: "Đạo diễn Lý đừng nói vậy chứ.

Nếu không có ông năm xưa nâng đỡ anh ấy, có lẽ đến bây giờ mọi người vẫn không biết Lương Giai Huy là ai." Lý Hàn Tường thở dài: "Chuyện trước đây tôi và anh ấy không ai nợ ai, nhưng lần này anh ấy sang Việt Nam lại xảy ra chuyện như vậy, nói ra thì cũng có một chút liên quan đến tôi." Khâu Thục Trân hơi ngạc nhiên nhìn Lý Hàn Tường: "Chuyện này có liên quan đến Đạo diễn Lý sao?" "Chuyện này nói ra thì dài dòng lắm." Lý Hàn Tường mắt lộ vẻ hồi ức, bưng cốc nước lên nói: "Năm 86, tôi mời Huy quay bộ phim 《Hỏa Long》, câu chuyện kể về nửa đời sau của hoàng đế cuối cùng Phổ Nghi.

Khi đó, diễn hoàng hậu và phi tử trong phim là hai cô con gái của tôi.

Bộ phim đó của tôi không biết cô Khâu đã xem chưa, nhưng tôi tin chắc cô Khâu đã từng nghe nói đến một bộ phim khác, đó chính là 《Hoàng đế cuối cùng》 của đạo diễn người Ý Bernardo Bertolucci." Khâu Thục Trân quay sang nhìn Lâm Hựu Luân hỏi: "Đạo diễn Lý nói bộ phim đó hình như là diễn viên Đài Loan Tôn Long đóng vai nam chính phải không ạ?" Lâm Hựu Luân gật đầu.

Lý Hàn Tường lúc này tiếp lời: "Nói ra thì, tôi và Bernardo

Bertolucci còn có một số xích mích cá nhân.

Trong 《Hỏa Long》 tôi chỉ quay nửa đời sau của Phổ Nghi, là vì khi đó Bernardo Bertolucci đã gửi cho tôi một lá thư luật sư, nói rằng ông ấy đã mua bản quyền cuốn tự truyện 《Nửa Đời Đầu Của Tôi》 của Phổ Nghi.

Sau này Bernardo Bertolucci cũng xem bộ phim 《Hỏa Long》 này, rồi muốn Huy sang phim của ông ấy tiếp tục đóng vai Phổ Nghi.

Ban đầu ông ấy và Huy nói chuyện rất suôn sẻ, hợp đồng cũng đã được gửi đến tay Huy.

Nhưng trước khi ký, Huy có nói chuyện này với tôi, sau đó tôi kể cho anh ấy nghe những ân oán trước đây giữa tôi và Bernardo Bertolucci.

Cuối cùng Huy vì lý do này đã trả lại hợp đồng, rồi cũng giải thích với Bernardo Bertolucci rằng mình không muốn lặp lại một vai diễn." Khâu Thục Trân tuy rất hứng thú với đoạn quá khứ bí ẩn này, nhưng cô vẫn không hiểu, chuyện này có liên quan gì đến việc Lương Giai Huy sang Việt Nam quay 《Tình Nhân》.

Lý Hàn Tường nhận ra sự khó hiểu của Khâu Thục Trân, liền giải thích: "Đạo diễn Jean-Jacques Annaud của 《Tình Nhân》 và Bernardo Bertolucci là bạn tốt.

Tuy Huy đã từ chối Bernardo Bertolucci, nhưng người Ý lại có ấn tượng rất tốt về anh ấy.

Sau này khi Jean-Jacques Annaud quay 《Tình Nhân》 cần một nam diễn viên châu Á, Bernardo Bertolucci liền giới thiệu Huy cho ông ấy." Nói vậy, Khâu Thục Trân cuối cùng cũng hiểu ra.

Lý Hàn Tường mời Lương Giai Huy quay 《Hỏa Long》, khiến Lương Giai Huy lọt vào mắt xanh của đạo diễn người Ý Bernardo

Bertolucci.

Sau đó, cũng vì Lý Hàn Tường mà Lương Giai Huy cuối cùng đã từ chối Bernardo Bertolucci.

Nhưng rồi lại tình cờ được Bernardo Bertolucci giới thiệu cho người bạn Pháp của mình là Jean-Jacques Annaud.

Chính là nhân quả Lý Hàn Tường năm xưa gieo xuống, đã kết thành quả Lương Giai Huy được mời đóng 《Tình Nhân》. "Nếu Huy trong khoảng thời gian này không rời Hong Kong, tôi nghĩ bọn chúng cũng không dám trực tiếp bắt cóc anh ấy, cho nên nói ra thì chuyện này tôi cũng có trách nhiệm." Khâu Thục Trân thấy Lý Hàn Tường vẫn còn tự trách, liền mở lời an ủi: "Bây giờ mọi chuyện đều đã giải quyết xong rồi, Đạo diễn Lý cũng không cần bận lòng nữa." Lý Hàn Tường gật đầu, sau đó đột nhiên nhớ ra một chuyện. "À đúng rồi, tôi phải lập tức báo chuyện này cho Giai Niên, để cô ấy không còn phải lo lắng nữa." Lâm Hựu Luân lúc này xen vào một câu: "Đạo diễn Lý tiện thể giúp tôi nói với bà Lương rằng, vì bên kia đã đồng ý cho Huy về, vậy thì cuộc hẹn gặp mặt trước đây giữa tôi và bà ấy có thể hủy bỏ rồi." Lý Hàn Tường lắc đầu: "Sao thế được?

Ông Lâm lần này đã giúp đỡ vợ chồng họ một việc lớn như vậy, nói thế nào thì họ cũng nên đến cảm ơn trực tiếp mới phải chứ." Lâm Hựu Luân biết chuyện này không tiện từ chối thẳng, bèn nói: "Vậy thì phải đợi Huy về rồi nói vậy!" Lý Hàn Tường lúc này mới thôi. —— Trưa ngày hôm sau, chịu ảnh hưởng của cơn bão đi qua, Hong Kong đổ một trận mưa lớn.

Chiếc máy bay chở Lương Giai Huy bị ảnh hưởng bởi trận bão này, đã lượn lờ trên không gần một tiếng đồng hồ, vẫn mãi không thể hạ cánh, điều này khiến Giang Giai Niên đang chờ ở sân bay vô cùng sốt ruột.

May mắn thay, cuối cùng máy bay đã hạ cánh an toàn.

Bước ra từ cửa ống lồng, Lương Giai Huy lập tức nhìn thấy Giang Giai Niên đang đứng đó ngóng đợi với ánh mắt khắc khoải.

Anh nhanh chóng bước tới, ôm chầm lấy cô, rồi bật khóc nức nở.

Lý Hàn Tường đi cùng vẫn là lần đầu tiên thấy Lương Giai Huy mất kiểm soát như vậy ở nơi công cộng.

Thấy động tĩnh bên này đã thu hút sự chú ý của người xung quanh, ông vội bước đến vỗ vai Lương Giai Huy nói: "Huy, về là tốt rồi, lên xe đi đã, đây không phải nơi để nói chuyện." Giang Giai Niên thoát khỏi vòng tay Lương Giai Huy, nâng mặt anh lên, gật đầu nói: "Chú Hàn Tường nói không sai, Huy, về rồi thì hãy quên hết mọi chuyện đã xảy ra đi!" Lương Giai Huy đưa tay lau nước mắt, gật đầu thật mạnh.

Ba người lúc này mới nhanh chóng rời khỏi sảnh sân bay.

Lên xe, Giang Giai Niên mới kể cho Lương Giai Huy nghe về những người cô đã tìm đến giúp đỡ sau khi về Hong Kong, đặc biệt nhắc đến Lý Hàn Tường. "Lần này nếu không phải chú Hàn Tường đích thân đi tìm ông Lâm giúp đỡ, mọi chuyện cũng sẽ không được giải quyết nhanh như vậy." Lý Hàn Tường từ ghế phụ lái quay đầu lại nói: "Giai Niên, cô khen tôi quá rồi.

Trước khi tôi đến, cô đã gọi điện cho ông Lâm rồi.

Dù tôi không đi thì ông Lâm cũng sẽ giúp hai người giải quyết chuyện này thôi." Lương Giai Huy cảm khái nói: "Lần này thật sự không biết phải cảm ơn ông Lâm thế nào cho phải." "Theo quan sát của tôi, thằng nhóc cậu lần này có lẽ là gặp họa được phúc rồi!" Lý Hàn Tường cố ý giữ bí mật.

Chưa đợi Lương Giai Huy mở lời, Giang Giai Niên đã hỏi trước: "Chú Hàn Tường, chú mau nói là chuyện gì vậy ạ!" Lý Hàn Tường

không trực tiếp trả lời, ngược lại hỏi sang chuyện khác. "Bộ phim 《Tình Nhân》 đó chắc sắp quay xong rồi chứ?" Lương Giai Huy gật đầu: "Nếu không xảy ra chuyện đó, thì bây giờ chắc đã kết thúc rồi.

Vẫn còn vài cảnh quay cuối cùng, đạo diễn bên kia vì cân nhắc đến sự an toàn của tôi nên bảo tôi đợi một thời gian nữa mới sang quay bù." "Huy, cậu phải tin vào phán đoán của sư phụ.

Vậy thì trong thời gian này đừng nhận phim khác nữa.

Chương 707

Tôi tin không lâu nữa, ông Lâm chắc sẽ đến tìm cậu đóng một bộ phim...

Hãy nghĩ đến Châu Nhuận Phát, Châu Tinh Trì, Thành Long và cả Lưu Đức Hoa hiện tại mà xem.

Cậu mà lọt vào mắt xanh của ông Lâm thì việc thăng tiến như diều gặp gió chỉ còn là chuyện sớm muộn thôi!" Dưới sự chỉ dẫn của Lý Hàn Tường, Lương Giai Huy còn chưa về đến nhà đã liên lạc trước với Lâm Hựu Luân, nói rằng muốn trực tiếp bày tỏ lòng cảm ơn anh.

Gọi điện đến, người nhấc máy là trợ lý A Kiệt của Lâm Hựu Luân.

Lương Giai Huy nói ra ý định của mình với cậu ấy, nhưng bên kia lại báo cho anh một tin rất không may mắn — Lâm Hựu Luân hiện không có ở Hong Kong.

Lương Giai Huy có chút thất vọng cúp điện thoại, Lý Hàn Tường lập tức hỏi anh có chuyện gì. "Ông Lâm không có ở đây, nói là đã đi Mỹ rồi." "Đi Mỹ?" Mắt Lý Hàn Tường sáng lên: "Huy, tôi nghĩ lần này cậu có lẽ thực sự gặp vận lớn rồi!" Lương Giai Huy bĩu môi nói: "Sư phụ, ông đừng trêu con nữa.

Con còn chưa gặp được mặt ông Lâm, thì gặp vận lớn gì chứ?" "Tôi hỏi cậu, vừa nãy trợ lý của ông Lâm có cố ý nói cho cậu biết rằng ông Lâm đã đi Mỹ không?" Lý Hàn Tường ra vẻ chắc chắn hỏi.

Lương Giai Huy nửa tin nửa ngờ gật đầu. "Vậy tôi lại hỏi cậu, trong tình huống bình thường, nếu ông Lâm không có ở Hong Kong, trợ lý của anh ấy có cần thiết phải nói cho cậu biết anh ấy đã đi đâu không?" Lý Hàn Tường lại hỏi. "Chuyện này quả thực hơi khó nói."

Giang Giai Niên lúc này xen vào một câu. "Nhưng điều này có thể nói lên điều gì chứ?" Lương Giai Huy vẫn không hiểu. "Điều này nói lên rằng, ông Lâm lần này sang Mỹ rất có thể có liên quan đến bộ phim chuẩn bị tìm cậu quay.

Cũng có nghĩa là bộ phim này rất có thể giống như bộ 《Tình Nhân》 mà cậu đang quay bây giờ, là một bộ phim điện ảnh quốc tế hợp tác xuyên khu vực.

Trên điện ảnh trường quốc tế, xét về tính nghệ thuật thì điện ảnh Pháp chắc chắn vượt trội hơn, nhưng xét về sức ảnh hưởng, phim thương mại bom tấn của Hollywood tuyệt đối có ưu thế hơn.

Tại sao Thành Long bây giờ lại nổi tiếng đến vậy, chẳng phải là vì anh ấy là diễn viên Hong Kong duy nhất được điện ảnh chính thống Hollywood công nhận sao?

Nhưng diễn viên hành động bị hạn chế bởi thể loại phim quá nghiêm trọng, còn ông Lâm bây giờ chắc là muốn nâng đỡ thêm một diễn viên nữa làm đại diện cho điện ảnh Hong Kong để đứng vững ở Hollywood.

Tôi cảm thấy anh ấy chắc là đã chọn cậu rồi!" Những lời của Lý Hàn Tường đã khiến Lương Giai Huy ngỡ ngàng, những chuyện này trước đây anh ta căn bản còn không dám nghĩ đến. "Trợ lý của ông Lâm chắc chắn đã biết một số ý định của ông Lâm, nên đã sớm ám chỉ cho cậu trong điện thoại." Lương Giai Huy liền hỏi tiếp: "Vậy tối nay con mời anh ấy ra ngoài ăn một bữa nhé?" "Tuyệt đối không được làm thế!" Lý Hàn Tường lập tức phủ quyết: "Cậu biết ông chủ kỵ nhất điều gì ở những người thân cận không?

Miệng không kín, nói lung tung.

Trước khi mọi chuyện thật sự sáng tỏ, cho dù là cậu đi tìm anh ấy, hay anh ấy đến gặp cậu, một khi ông Lâm biết được, đều sẽ có ảnh

hưởng rất xấu đến cả cậu và anh ấy.

Cho nên trong khoảng thời gian này cậu thật ra không cần làm gì cả, cứ kiên nhẫn chờ đợi là được!" —— Bên cạnh hồ bơi ngoài trời của khách sạn, Lâm Hựu Luân ngồi dậy từ ghế bãi biển, cầm ly nước ép trái cây ướp lạnh trên bàn bên cạnh, vừa uống vừa ngắm Lý Giai Hân bơi lội trong hồ bơi như một nàng tiên cá.

Bộ bikini gợi cảm khoe trọn vóc dáng yêu kiều của Lý Giai Hân, làn da trắng nõn dưới ánh nắng mặt trời trắng đến chói mắt.

Lư Khải Tư đi đến dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ khách sạn, ánh mắt đầu tiên dừng lại trên người Lý Giai Hân trong hồ bơi vài giây, sau đó mới chào Lâm Hựu Luân. "Hôm nay thời tiết thật tuyệt!" Lư Khải Tư kéo một chiếc ghế ngồi xuống, nhân viên phục vụ dẫn đường đặt khay nước ép trái cây xuống, rồi xoay người rời đi.

Lâm Hựu Luân mỉm cười bắt tay Lư Khải Tư: "George, tôi tìm anh đến đây không phải để bàn chuyện thời tiết đâu." Lư Khải Tư cầm ly nước ép lên, uống một ngụm rồi gật đầu nói: "Đương nhiên, tôi biết anh sắp có một bộ phim ra mắt ở Mỹ, nội dung hơi tương tự với 《Hắc Siêu Đặc Cảnh Tổ》 mà anh từng quay trước đây, nhưng không kể về người ngoài hành tinh mà liên quan đến thần thoại ma quỷ.

Những điều này tôi nói không sai chứ?" Bộ phim mà Lư Khải Tư nhắc đến là 《Yêu Thú Đô Thị》 do đạo diễn Từ Khắc chỉ đạo.

Sau khi nhận được sự hỗ trợ tài chính của Lâm Hựu Luân, bộ phim này không những hai nam chính được thay bằng Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vỹ, mà hiệu ứng thị giác tổng thể cũng hoàn toàn khác biệt so với ấn tượng trong ký ức của Lâm Hựu Luân.

Việc bộ phim chọn công chiếu trước tiên ở Bắc Mỹ có thể thấy được kỳ vọng của Lâm Hựu Luân đối với bộ phim này.

Lâm Hựu Luân gật đầu: "Những điều anh nói đều không sai, nhưng lần này tôi đến Mỹ không chỉ vì chuyện này." Lư Khải Tư lại liếc nhìn Lý Giai Hân trong hồ bơi, ý tứ nháy mắt với Lâm Hựu Luân, tỏ ý mình hiểu ý Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân dở khóc dở cười giải thích: "Không, không, anh hiểu lầm rồi, tôi không ám chỉ cô ấy." Lư Khải Tư tưởng rằng Lâm Hựu Luân phủ nhận là vì ngại, bèn đặt ly nước ép xuống nói: "Đối với một quý ông độc thân trẻ tuổi thành công như anh, có một hai người tình là chuyện rất bình thường.

Tôi thực sự rất ngưỡng mộ cuộc sống của anh, đương nhiên với điều kiện là anh không bao giờ kết hôn." Lâm Hựu Luân nhận ra mình càng giải thích càng có vấn đề, hơi đau đầu xoa trán nói: "Chúng ta cứ đổi chủ đề khác đi!" Lư Khải Tư gật đầu, sau đó hỏi về con gái của Lâm Hựu Luân đang ở Pháp — Lư Khải Tư là cha đỡ đầu của Tiểu Hồng Hồng, nên việc hỏi câu này không khiến người ta cảm thấy bất ngờ. "Bé con rất tốt, tôi đã bàn bạc xong với mẹ con bé rồi, một thời gian nữa sẽ đưa con bé về Hong Kong." "Vậy anh phải cẩn thận với truyền thông đấy.

Nếu chuyện này xảy ra ở Mỹ, bọn họ chắc chắn sẽ làm phiền anh đến chết!" Lư Khải Tư nghiêm túc đề nghị.

Lý Giai Hân lúc này bơi đến gần bờ hồ bơi nhất, chỗ Lâm Hựu Luân và Lư Khải Tư đang ngồi, vươn tay chào hỏi về phía này.

Lâm Hựu Luân cầm một chiếc khăn tắm lớn đi đến, kéo Lý Giai Hân lên bờ, tiện tay khoác khăn lên người cô.

Lý Giai Hân vòng hai tay ôm lấy cổ Lâm Hựu Luân, hai người liền hôn sâu dưới ánh mắt của Lư Khải Tư.

Đương nhiên, cảnh tượng thân mật như thế trong mắt người Mỹ như Lư Khải Tư đã thấy quá nhiều rồi, căn bản không thấy có gì

không ổn.

Đợi Lâm Hựu Luân kéo Lý Giai Hân qua ngồi xuống, ông ta thậm chí còn đùa rằng hai người hôn nhau quá ngắn, nếu là thời trẻ của ông ta, hôn sâu với con gái tuyệt đối có thể kéo dài hơn ba phút.

Lý Giai Hân lau khô nước trên người, khoác khăn tắm rồi ngồi xuống bên cạnh Lâm Hựu Luân. "Các anh vừa nói chuyện gì vậy?" "Đương nhiên là nói về vẻ đẹp của cô Lý rồi." Lư Khải Tư đương nhiên sẽ không nói thật với Lý Giai Hân, là đàn ông, ông ấy và Lâm Hựu Luân vẫn có sự ăn ý này. "Thật sao?" Lý Giai Hân quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân, giọng điệu có chút bán tín bán nghi.

Lâm Hựu Luân gật đầu: "Vừa nãy anh đang nói chuyện với ông Lư Khải Tư về bộ phim 《Yêu Thú Đô Thị》, đương nhiên cũng nói đến em." "Lần này người phụ nữ sexy đó cũng đến rồi.

Trước mặt truyền thông Mỹ, anh không được phép nói cô ta đẹp hơn em!" Lý Giai Hân nhìn Lâm Hựu Luân bằng ánh mắt nũng nịu, hai tay còn không ngừng lay lay cánh tay anh.

Lư Khải Tư cầm ly nước ép lên, giả vờ không nhìn thấy cảnh này.

Đương nhiên Lý Giai Hân và Lâm Hựu Luân nói chuyện bằng tiếng Trung, Lư Khải Tư muốn nghe cũng không hiểu. "Được rồi, anh đồng ý với em là được chứ!" Lâm Hựu Luân vuốt nhẹ đùi trắng nõn mịn màng của Lý Giai Hân, bảo cô về phòng thay quần áo trước, lát nữa cùng anh đi ăn với Lư Khải Tư.

Sau khi Lý Giai Hân đi rồi, Lâm Hựu Luân mới tiếp tục nói chuyện chính với Lư Khải Tư. "Lần này tôi đến Mỹ, tham gia quảng bá 《Yêu Thú Đô Thị》 chỉ là tiện thể, mục đích chính hơn là tôi muốn đầu tư một bộ phim, là về hải tặc.

Vai nam thứ trong phim muốn tìm một diễn viên người Mỹ để

đóng." "Phim về hải tặc sao?" Lư Khải Tư hơi ngẩn người, sau đó lắc đầu nói: "Đây không phải là một đề tài dễ lấy lòng khán giả đâu." Trong lịch sử Hollywood, đề tài hải tặc luôn rất kén khách.

Bộ phim thành công nhất còn phải truy ngược về 《Hồng Hải Đạo》 sản xuất vào những năm 50.

Trong suốt 40 năm sau đó, chưa từng có bộ phim hải tặc nào thực sự xuất sắc xuất hiện.

Hơn nữa, trong phần lớn các bộ phim, hải tặc đều xuất hiện với hình tượng phản diện, điều này đã làm tăng đáng kể độ khó thành công của thể loại phim này. "Tôi muốn quay một bộ phim hải tặc không theo nghĩa truyền thống.

Trong đó còn sẽ thêm vào một số yếu tố ma ảo, những tên hải tặc bị nguyền rủa, dưới ánh trăng sẽ biến thành bộ xương khô." Lâm Hựu Luân mô tả đại khái ý tưởng của mình về bộ phim này cho Lư Khải Tư.

Lư Khải Tư nhún vai: "Lâm, tôi thừa nhận ý tưởng của anh về việc biến thành bộ xương khô dưới ánh trăng rất thú vị, và về mặt kỹ thuật để thực hiện cũng không quá khó khăn.

Nhưng thành thật mà nói, tôi vẫn không mấy lạc quan về đề tài này." Lâm Hựu Luân tỏ vẻ hiểu, nhưng lời của Lư Khải Tư không khiến anh từ bỏ ý định này, bởi vì anh rất rõ bộ phim đó trong tương lai có thể khuấy động sóng gió lớn đến mức nào. "Tôi cần một diễn viên người Mỹ, về mặt này tôi muốn nghe ý kiến của anh." Lư Khải Tư thấy Lâm Hựu Luân có thái độ kiên quyết, cũng không khuyên nhiều nữa.

Chương 708

Ông tuy không đồng tình với triển vọng thị trường của phim hải tặc, nhưng lại rất trân trọng phong thái của một người theo chủ nghĩa lý tưởng như Lâm Hựu Luân. "Nói xem, anh có yêu cầu gì, tôi xem có nhân vật nào thích hợp để giới thiệu cho anh không." Lâm Hựu Luân nghĩ nghĩ rồi nói: "Tuổi không quá ba mươi, ngoại hình phải đẹp trai, tốt nhất là loại vừa nhìn đã khiến khán giả nữ mê mẩn.

Vóc dáng cũng phải đủ khỏe mạnh, đương nhiên tôi không nói đến kiểu người đàn ông cơ bắp cuồn cuộn như Schwarzenegger." Lư Khải Tư véo cằm suy nghĩ một lát: "Có rồi, tôi biết một diễn viên, anh ta tuyệt đối phù hợp với yêu cầu của anh." "Ai?" "Tôi quên mất tên diễn viên đó rồi, nhưng tôi nhớ bộ phim mà anh ta đóng, tên là 《Dòng Sông Ký Ức》.

Đạo diễn Robert Redford là một diễn viên xuất thân, hơn nữa khi còn trẻ còn là một mỹ nam rất nổi tiếng.

Nam chính được ông ấy chọn đương nhiên không tệ.

Thực tế truyền thông Mỹ trực tiếp gọi nam chính trong phim là 'người kế nhiệm của Robert Redford'.

Anh ta đẹp trai, diễn xuất xuất sắc, quan trọng là còn là một chàng trai rất khỏe mạnh, tuyệt đối phù hợp với yêu cầu của anh." "Anh chắc chắn là 《Dòng Sông Ký Ức》?" Lâm Hựu Luân đặc biệt hỏi một câu.

Lư Khải Tư hơi bất ngờ nhìn Lâm Hựu Luân: "Sao, anh cũng đã xem bộ phim này rồi à?" "Không không, tôi chưa xem, nhưng từng nghe nói một số đánh giá về bộ phim này, nghe nói là một bộ phim rất lãng mạn và sâu sắc." Lời giải thích của Lâm Hựu Luân không gây ra

sự nghi ngờ cho Lư Khải Tư.

Ông ta gật đầu, sau đó đưa ra một đề nghị cho Lâm Hựu Luân. "Bộ phim này vẫn đang chiếu, anh có thể dẫn cô Lý kia cùng đi xem, nam chính trong đó tuyệt đối sẽ không làm anh thất vọng đâu!" Ngày thứ hai giữa trưa, tại quán cà phê trong khách sạn, Lucas mang theo tư liệu chi tiết về nam diễn viên mà anh ta tiến cử. "Brad Pitt, 28 tuổi, năm 1991 đóng 《Mạt Lộ Cuồng Hoa》 một phát thành danh, là biểu tượng gợi cảm đang được săn đón nhất Hollywood hiện nay… Lâm, nếu anh có thời gian có thể đi xem bộ phim đó, Brad Pitt trong phim tuy rằng thời gian xuất hiện trước sau không quá 15 phút, nhưng hình tượng của anh ta trong phim tuyệt đối khó quên, gương mặt gợi cảm và cơ bụng săn chắc, những điều này đều rất phù hợp với yêu cầu của anh." Lucas đang đọc tài liệu trong tay, Lâm Hựu Luân ngồi đối diện lại ra hiệu cắt ngang lời anh ta. "Người phụ nữ kia là ai?" Lucas theo ánh mắt của Lâm Hựu Luân quay đầu lại, nhìn thấy ở cửa quán cà phê đứng một người phụ nữ phong thái chuyên nghiệp trong bộ đồ công sở, còn Brad Pitt mà anh ta vừa nhắc đến, mặc một chiếc áo sơ mi hoa, đeo một cặp kính râm, hai tay đút túi quần, dáng vẻ nhàn nhã đứng phía sau người phụ nữ đó.

Lucas giơ tay lên, Brad Pitt đang chán nản nhìn lung tung lập tức chú ý đến bên này, sau đó khẽ vỗ vào lưng người phụ nữ kia, nhắc nhở cô ấy rằng người cần tìm ở đây.

Sau khi xác nhận đối phương đã tìm thấy mục tiêu, Lucas mới quay người lại, giải thích với Lâm Hựu Luân: "Cô ấy tên Tracy Jacobs, là người đại diện của Brad Pitt." Lâm Hựu Luân cầm lấy phần tài liệu Lucas đặt trên bàn, nhìn thoáng qua rồi hỏi: "Brad Pitt 28 tuổi mới thành danh, sau đó anh ta lại có một người đại diện nữ?" Trên mặt Lucas lộ ra một nụ cười hiểu ý, gật đầu nói: "Chuyện này ở Hollywood rất thường thấy, mà Tracy Jacobs lại là một người phụ nữ

rất có năng lực, nếu không có cô ấy, Brad Pitt có lẽ căn bản sẽ không trở thành đề tài mà chúng ta bàn luận." Chủ đề ngầm hiểu không tiếp tục, bởi vì lúc này Tracy Jacobs và Brad Pitt đã đi tới.

Lâm Hựu Luân và Lucas cùng nhau đứng dậy, Lucas là người đầu tiên lên bắt tay đối phương, đồng thời cũng giới thiệu thân phận của Lâm Hựu Luân. "Anh Lâm, tôi đã xem rất nhiều bộ phim anh đầu tư sản xuất, rất vinh hạnh được gặp anh ở đây!" Tracy Jacobs có mái tóc vàng óng đen nhánh, đôi mắt to và có thần, dưới sống mũi cao là đôi môi đỏ hồng, cười lên liền lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

Lớp trang điểm trên mặt vừa vặn, tiếc là vẫn không thể che giấu được vết chân chim nơi khóe mắt.

Khi bắt tay, Lâm Hựu Luân trong lòng rất nhanh đã có ấn tượng ban đầu về Tracy Jacobs, hơn bốn mươi tuổi, tính cách mạnh mẽ, và có lẽ nhu cầu về phương diện đó cũng đặc biệt mạnh mẽ. "Quên giới thiệu, Tracy cũng là một nhà sản xuất." Lucas bổ sung thêm một câu. "Vậy thì càng tốt, như vậy chúng ta có thể đi thẳng vào vấn đề rồi." Cách nói của Lâm Hựu Luân hợp ý Tracy Jacobs, cô ta vừa ngồi xuống liền hỏi: "Anh Lâm, George nói với tôi, anh đang chuẩn bị sản xuất một bộ phim, trong đó có một vai rất hợp với Pitt?" Lâm Hựu Luân đặc biệt nhìn Brad Pitt đang ngồi bên cạnh một cái, gật đầu nói: "Trước khi gặp Brad Pitt, tôi vẫn chưa đặc biệt xác định, nhưng bây giờ tôi đã có thể rất có trách nhiệm mà nói, cậu ấy chính là người tôi muốn tìm!" "Tuyệt quá, tôi cũng đang lựa chọn bộ phim tiếp theo cho Pitt, trong vấn đề này tôi và anh Lâm chắc hẳn sẽ có rất nhiều điểm chung để nói chuyện, nhưng trước đó tôi muốn xác nhận một chuyện, Pitt đóng vai chính sao?" "Nam thứ hai, nhưng cảnh quay và nhân vật nam chính không khác biệt là bao." Lâm Hựu Luân trả lời rất rõ ràng.

Biểu cảm của Tracy Jacobs hơi do dự, rõ ràng kết quả này không khiến cô ta đặc biệt hài lòng. "Vậy tôi có thể xem kịch bản trước

không?" Lâm Hựu Luân tiếc nuối nhún vai, nói với Tracy Jacobs rằng hiện tại ý tưởng về bộ phim này chỉ là một phác thảo ban đầu, kịch bản vẫn chưa được viết ra trong đầu anh. "Anh Lâm, tôi cần một lý do rất tốt mới có thể thuyết phục bản thân, bởi vì hiện tại đã có mấy kịch bản tìm đến Pitt, kịch bản đều đã viết xong, tôi thấy đều rất tốt, hơn nữa những bộ phim này đều để Pitt đóng vai chính." Lâm Hựu Luân mỉm cười lắc đầu: "Cô Jacobs, tôi chỉ muốn hỏi một câu, chi phí sản xuất của những bộ phim đó có vượt quá 30 triệu đô la Mỹ không?" Biểu cảm của Tracy Jacobs hơi thay đổi, "Ý anh Lâm là, bộ phim này của anh sẽ đầu tư hơn 30 triệu đô la Mỹ?" Lâm Hựu Luân trả lời trực tiếp: "Ngân sách sơ bộ của tôi cho bộ phim này là 80 triệu đô la Mỹ." Ngay cả khi Tracy Jacobs có kinh nghiệm sản xuất rất phong phú ở Hollywood, khi nghe con số này cũng phải lè lưỡi, đừng nói đến Brad Pitt đang ngồi bên cạnh, anh ta nâng cà phê ngồi đó, phải mất mấy giây mới hoàn hồn.

Bất kể Tracy Jacobs nghĩ gì, Brad Pitt dù sao cũng đã động lòng, điểm này có thể thấy rõ từ ánh mắt kỳ vọng anh ta nhìn Tracy Jacobs.

Lâm Hựu Luân nâng cà phê lên, thong thả nói: "Tôi nghĩ cô Jacobs rất rõ trọng lượng của một bộ phim sản xuất hạng A, một khi bộ phim thành công, Pitt có thể trực tiếp bước vào hàng ngũ siêu sao hạng nhất Hollywood, điều này là điều mà cậu ấy đóng bao nhiêu phim hạng B cũng không thể làm được." Tracy Jacobs thực sự đã động lòng, nhưng việc bị Lâm Hựu Luân dẫn dắt cuộc trò chuyện theo cách này khiến cô ta cảm thấy rất khó chịu. "Tôi thừa nhận những gì anh Lâm nói đều không sai, nhưng anh dường như đã bỏ qua một khả năng khác, đó là Pitt hoàn toàn trở thành người làm nền cho nhân vật chính trong phim, phim có thành công đến mấy, cuối cùng cũng không liên quan gì đến anh ta." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Tôi đã chuẩn bị cho Pitt một khoản thù lao 2 triệu đô la Mỹ, nếu quả thực xảy ra tình

huống như cô Jacobs nói, số tiền này cũng đủ để bù đắp tổn thất cho Pitt." Tracy Jacobs lúc này không còn gì để nói, 2 triệu đô la Mỹ đã là mức thù lao cao nhất mà Brad Pitt có thể nhận được hiện tại, ít nhất thì mấy bộ phim hiện đang có ý định mời Brad Pitt đóng vai chính, mức thù lao cao nhất cũng chỉ có 1,3 triệu đô la Mỹ. "Anh Lâm, tôi nghĩ chúng ta nên đợi kịch bản ra đời trước, rồi hãy thảo luận về mức thù lao cụ thể thì sẽ thích hợp hơn." Tracy Jacobs muốn kéo dài thời gian để thăm dò xem Lâm Hựu Luân có đưa ra mức giá cao hơn nữa không, nhưng Lâm Hựu Luân không có kiên nhẫn như vậy. "Ba ngày, tôi chỉ có thể cho hai người ba ngày để suy nghĩ, nếu Pitt thực sự không hứng thú với vai diễn này, tôi tin rằng sẽ có người khác hứng thú với vai diễn này." Brad Pitt muốn mở miệng, nhưng bị Tracy Jacobs dùng ánh mắt ngăn lại. "Được thôi, anh Lâm, trong vòng ba ngày tôi sẽ trả lời anh." Tracy Jacobs đứng dậy, đưa tay ra, chuẩn bị bắt tay Lâm Hựu Luân từ biệt.

Lâm Hựu Luân lúc này đã làm một hành động rất bất ngờ, anh trực tiếp gạt tay Tracy Jacobs sang một bên, đưa tay về phía Brad Pitt. "Pitt, cô Jacobs là một người đại diện rất xuất sắc, cô ấy có thể giúp cậu nổi tiếng, nhưng người thực sự có thể khiến cậu trở thành siêu sao, vĩnh viễn chỉ có chính cậu… Dù lựa chọn thế nào, tôi cũng hy vọng cậu có thể trung thực với nội tâm của mình." Nụ cười trên mặt Brad Pitt chợt cứng lại, Tracy Jacobs đứng bên cạnh nghe xong càng khó chịu hơn.

Câu nói này của Lâm Hựu Luân rõ ràng là ám chỉ cô ta đã kiểm soát Brad Pitt, không cho anh ta quyền tự do lựa chọn. "Anh Lâm, đợi khi anh sở hữu một công ty điện ảnh ở Hollywood rồi hãy nói những lời như vậy chưa muộn… Đừng quên, đây là Mỹ chứ không phải Hong Kong!" "Cảm ơn cô Jacobs đã nhắc nhở, tôi nghĩ trong tương lai không xa, tất cả những gì cô nói sẽ trở thành hiện thực." Lâm Hựu

Luân mỉm cười với Tracy Jacobs, ngữ khí nhẹ nhàng như thể đang bàn về việc tối nay nên ăn gì.

Tracy Jacobs không vui nói: "Vậy tôi cũng chân thành hy vọng, sự tự tin của anh Lâm sau này sẽ không trở thành một trò cười!" Lâm Hựu Luân thờ ơ nhún vai, "Tôi tin thời gian sẽ chứng minh tất cả." "Lời này cũng chính là điều tôi muốn nói." Tracy Jacobs bỏ lại câu nói đó, gọi Brad Pitt chuẩn bị rời đi. "Cô Jacobs, đừng quên lời hứa trước đó, trong vòng ba ngày tôi chờ câu trả lời của cô." Giọng Lâm Hựu Luân truyền đến từ phía sau, Tracy Jacobs đã đi được mấy bước liền khẽ nói một tiếng chết tiệt, quay đầu lại nặn ra một nụ cười rất miễn cưỡng. "Anh Lâm yên tâm, chuyện này tôi sẽ ghi nhớ kỹ trong lòng." Rời khỏi quán cà phê, Tracy Jacobs liền bắt đầu phàn nàn về thái độ kiêu ngạo của Lâm Hựu Luân. "Anh ta nghĩ anh ta là ai?

Chỉ là đã đóng mấy bộ phim ăn khách, liền cho rằng mình có thể muốn làm gì thì làm ở Hollywood sao?

Thật nực cười!

Chỉ riêng thái độ như vậy của anh ta, tôi thấy căn bản không cần thiết phải cân nhắc bộ phim này nữa, làm phim không phải cứ có tiền là có thể giải quyết mọi chuyện, thị trường sẽ cho anh ta một bài học đau đớn!" "Tracy, tôi muốn đóng bộ phim này." Brad Pitt nói ra câu này, Tracy Jacobs gần như không thể tin vào tai mình, cô ta quay người lại, kinh ngạc nhìn Brad Pitt. "Anh có thể lặp lại lời vừa nói không?" "Có cần thiết không?" Brad Pitt bĩu môi, vẻ mặt không muốn nói thêm.

Tracy Jacobs lúc này ngược lại đã bình tĩnh lại, cô ta nhìn Brad Pitt một cái: "Nếu bộ phim này thất bại, danh tiếng của anh hiện tại cũng sẽ bị ảnh hưởng lớn, vậy anh thật sự đã quyết định rồi sao?" Brad Pitt như đã hạ quyết tâm nào đó, gật đầu nói: "Nếu lựa chọn lần này của

tôi được chứng minh là sai, vậy sau này mọi việc tôi sẽ nghe theo sự sắp xếp của cô, nhưng nếu tôi chọn đúng, vậy tôi nghĩ hợp đồng người đại diện giữa chúng ta, có lẽ cần phải xem xét lại." Biểu cảm trên mặt Tracy Jacobs rất thất vọng, cô ta biết mối quan hệ của mình với Brad Pitt sẽ không kéo dài, nhưng không ngờ Brad Pitt lại nhanh chóng nói thẳng với mình như vậy. "Được thôi, sau khi về tôi sẽ nói quyết định của anh cho Lâm biết, hy vọng anh đừng hối hận về lựa chọn ngày hôm nay!" Tracy Jacobs bỏ Brad Pitt một mình lại, tự mình bước vào thang máy trước.

Brad Pitt quay đầu nhìn thoáng qua quán cà phê, trực giác nói cho anh biết, quyết định tin tưởng Lâm Hựu Luân là không sai, bởi vì từ trong mắt Lâm Hựu Luân, anh đã nhìn thấy một sự tự tin kiểm soát mọi thứ.

Trong quán cà phê, Lâm Hựu Luân và Lucas đang bàn luận về Tracy Jacobs vừa rời đi. "Lâm, tôi nghĩ anh không nên kích thích Tracy như vậy, người phụ nữ này tính cách rất mạnh mẽ, nói không chừng cô ta sẽ cản trở Brad Pitt hợp tác với anh." Lucas lo lắng nói. "Không sao, nếu Brad Pitt đến cả chút chủ kiến này cũng không có, vậy thì đáng đời cậu ta theo sau người phụ nữ đó ăn bám cả đời, tôi đã cho cậu ấy cơ hội, lựa chọn thế nào là vấn đề của cậu ấy… Nếu cậu ấy không thể đóng vai này, ở Mỹ tìm một diễn viên có thể thay thế cậu ấy có phải là chuyện rất khó khăn sao?" Lâm Hựu Luân nói vậy, Lucas mới thấy mình đã lo lắng thái quá, không nói đến vai diễn này hay dở thế nào, mức thù lao 2 triệu đô la Mỹ, đủ để rất nhiều người phải động lòng. "Thôi được, không nói chuyện của Brad Pitt nữa, thật ra điều tôi thực sự quan tâm là lời cá cược giữa anh và Tracy, anh cuối cùng đã nghĩ kỹ muốn đầu tư một công ty điện ảnh ở Mỹ rồi sao?" Lucas vẫn luôn hy vọng thành lập một công ty điện ảnh ở Mỹ, nhưng Công Nghiệp Quang Ma hiện tại cung cấp hỗ trợ kỹ xảo cho phần lớn

các công ty điện ảnh Hollywood, mối quan hệ hợp tác rộng rãi như vậy, ngược lại khiến Lucas không tiện trực tiếp đứng ra thành lập công ty điện ảnh để cạnh tranh với các đối tác của mình, nhưng nếu Lâm Hựu Luân thành lập công ty này, Lucas chỉ tham gia góp cổ phần thì sẽ không có vấn đề gì. "Vấn đề này trước đây chúng ta đã nói chuyện ở Pháp rồi mà? 《Công viên kỷ Jura》 vẫn đang quay, hợp đồng của Steven với Universal sang năm mới hết hạn, còn tôi bên này cũng cần đợi bộ phim hiện tại quay xong và ra mắt, sau đó mới cân nhắc vấn đề thành lập công ty điện ảnh." "Được rồi, vậy tôi sẽ đợi thêm một thời gian nữa." Lucas bất lực nhún vai, "À, anh vẫn chưa nói cho tôi biết, bộ phim cướp biển hiện tại của anh chuẩn bị đặt bối cảnh ở thời điểm nào, và xảy ra ở đâu?" "Eo biển Malacca thế kỷ 17." Lâm Hựu Luân không chút do dự nói. "Cướp biển Malacca?" Lucas vô thức hỏi một câu.

Lâm Hựu Luân nâng cà phê lên, trước khi uống nhìn Lucas một cái, gật đầu nói: "Cái tên này không tệ, tôi quyết định rồi, bộ phim này sẽ mang tên 《Cướp Biển Malacca》." "Vậy còn nữ nhân vật chính trong phim?

Theo thiết lập câu chuyện của anh, chắc hẳn cũng phải tìm một diễn viên phương Tây để đóng vai này, nói xem anh có yêu cầu gì, có lẽ tôi có thể giúp anh giới thiệu." Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Không cần, nữ nhân vật chính tôi đã có người thích hợp rồi, cô ấy là một diễn viên đến từ Anh Quốc!" Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào quán cà phê, bên ngoài cửa sổ cách một con phố, sông Thames đang lặng lẽ chảy, rồi giao nhau với sông Cherwell ở một nơi không xa.

Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, một tay chống cằm, tay kia đặt lên một tờ báo. "Thưa cô, cà phê của cô đây." Người phục vụ trẻ tuổi đặt một ly cà phê nóng hổi trước mặt cô gái,

cô gái ngẩng đầu lên, mỉm cười nói cảm ơn.

Trên đôi má gần như màu ngà voi của cô, tô điểm là hai đôi mắt đen sâu thăm thẳm, dưới sống mũi thẳng tắp là một đường môi màu nước nhạt, những đường nét thanh mảnh, đẹp đẽ như một bức tượng hoàn hảo không chê vào đâu được.

Người phục vụ hơi sững sờ, lời khen ngợi vừa định nói ra thì ánh mắt lại dừng lại trên tờ báo dưới tay cô gái. "Cô cũng thích xem phim của Lâm sao?" Cô gái gật đầu, "Những bộ phim anh ấy đầu tư sản xuất như 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 và 《Cứu Chuộc Shawshank》 năm ngoái tôi đều đã xem, nhưng tôi không hiểu rõ lắm về bản thân anh ấy, chỉ biết anh ấy là một nhà sản xuất phim rất có tầm nhìn." Người phục vụ thu khay lại, nhún vai nói: "Tôi từng ở Hong Kong một thời gian, trong mắt người dân Hong Kong bình thường, Lâm có lẽ còn nổi tiếng hơn cả Nữ hoàng… Điều này không chỉ liên quan đến việc anh ấy đã quay rất nhiều bộ phim nổi tiếng, mà còn liên quan rất nhiều đến kinh nghiệm cá nhân của anh ấy, trong số tất cả các tỷ phú tự thân lập nghiệp ở Hong Kong, anh ấy là người trẻ nhất." Trong mắt cô gái lộ ra vẻ không thể tin được, điều này khiến người phục vụ trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Chương 709

"Nhưng lần này bộ phim anh ấy đầu tư công chiếu ở Mỹ có doanh thu phòng vé không được tốt lắm, truyền thông Mỹ gần đây đều đang bàn luận về chuyện này." Cô gái dời tay đi, để lộ những dòng chữ bị che khuất trên báo. "Công chiếu một tuần chỉ có 18 triệu đô la Mỹ doanh thu phòng vé, thành tích như vậy so với những bộ phim trước đây của anh ấy quả thật hơi thấp… Nhưng trên bảng xếp hạng doanh thu phòng vé Bắc Mỹ tuần, bộ phim này vẫn lọt vào top 5 đúng không?" Người phục vụ rất nhanh nhẹn phát hiện ra một thông tin cuối cùng được nhắc đến trên báo, nhờ đó mới không bị mất mặt trước cô gái. "Có lẽ vậy!" Cô gái bĩu môi, nâng cà phê lên từ từ thưởng thức, ánh mắt cũng chuyển ra ngoài cửa sổ.

Người phục vụ thấy cô gái không có ý định tiếp tục cuộc trò chuyện, rất hiểu ý cáo từ rời đi.

Cùng lúc đó ở Mỹ, giờ địa phương đã là buổi chiều, Tracy Jacobs tìm thấy Brad Pitt tại một phòng tập thể hình, anh ta đang tập luyện bắp tay, khi Tracy Jacobs đi tới, anh ta cũng không có ý định dừng lại.

Tracy Jacobs khoanh tay đứng trước mặt Brad Pitt, "Anh có xem tin tức trên báo chí gần đây không?

Lâm, người anh vô cùng tin tưởng, bây giờ đã trở thành đối tượng bị mọi người chế giễu." Brad Pitt ngẩng đầu nhìn Tracy Jacobs một cái: "Bộ phim đó mới công chiếu một tuần, cô không cảm thấy bây giờ kết luận có hơi sớm không?" "Chẳng lẽ anh còn mong đợi sau đó nó sẽ có màn trình diễn gây ngạc nhiên sao?" Khóe miệng Tracy Jacobs hiện lên một nụ cười khinh thường, "Có thể anh còn chưa biết, mấy công ty rạp chiếu phim đều đã quyết định sẽ cắt giảm số suất

chiếu và quy mô chiếu của bộ phim này, loại chuyện mà anh mong đợi đó, khả năng xảy ra thực sự không lớn." Brad Pitt dừng tập luyện, đứng dậy dùng khăn lau mồ hôi trên mặt, "Cảm ơn cô đã nói cho tôi biết những điều này, vậy cô nghĩ tôi nên làm gì?

Bây giờ đi hủy hợp đồng với đối phương sao?" "Hủy hợp đồng chắc chắn không được, nhưng chúng ta có thể đưa ra một số yêu cầu cao hơn, ví dụ như thời lượng xuất hiện của anh, cũng như các đãi ngộ khác của anh trong đoàn làm phim…" "Cô đã tiếp xúc với anh Lâm rồi, chắc hẳn biết tính cách của anh ấy, cô làm vậy là muốn chọc giận anh ấy sao?" Brad Pitt đi đến trước thiết bị đẩy tạ, chọn một mức tạ phù hợp với mình rồi bắt đầu tập luyện.

Tracy Jacobs nhân cơ hội nói: "Nếu chọc giận anh ấy, nói không chừng hợp đồng giữa hai người chúng ta có thể được giải trừ từ đây." Brad Pitt dùng sức nâng tạ lên, ngữ khí bình tĩnh nói: "Đây mới là mục đích thực sự của cô khi đến đây hôm nay đúng không?" Tracy Jacobs không phủ nhận điều đó.

Brad Pitt hít một hơi thật sâu, lại một lần nữa nâng tạ lên rồi hạ xuống, "Sự thất bại của một bộ phim không thể nói lên điều gì cả, hơn nữa bộ phim này thực sự đã thất bại sao?

Ít nhất tôi không nghĩ vậy!" "Pitt, tôi biết anh có thể có ý kiến với tôi, nhưng anh nên chịu trách nhiệm cho tương lai của chính mình." Tracy Jacobs kiên nhẫn nói.

Brad Pitt đặt tạ trở lại giá đỡ, ngồi dậy nhìn Tracy Jacobs, "Tôi thấy một câu nói của anh Lâm rất có lý, tôi nên trung thực với nội tâm của mình… Chính vì tôi muốn chịu trách nhiệm cho tương lai của mình, nên tôi mới đưa ra lựa chọn như vậy." "Được thôi, tôi tin sự thật sẽ khiến anh nhìn rõ mọi chuyện." Tracy Jacobs bỏ lại câu nói đó, quay người không chút do dự rời đi.

Brad Pitt ném mạnh khăn xuống đất, anh biết lần này mình đã hoàn toàn đoạn tuyệt với Tracy Jacobs. —— Vào ngày thứ hai sau khi kết quả doanh thu phòng vé tuần đầu tiên của 《Yêu Thú Đô Thị》 ở Bắc Mỹ được công bố, Lâm Hựu Luân đã tổ chức một buổi họp báo tại New York, nhưng điều khiến các phóng viên có mặt đều không ngờ tới là, người xuất hiện bên cạnh anh không phải là các thành viên chính của 《Yêu Thú Đô Thị》, mà là ngôi sao điện ảnh đang nổi ở Hollywood, Brad Pitt.

Khi buổi họp báo bắt đầu, micro đặt trước mặt Lâm Hựu Luân đã chất thành một ngọn núi nhỏ, ít nhất hàng trăm ống kính máy ảnh đồng thời chĩa vào anh, đèn flash liên tục nháy không ngừng. "Tôi biết vấn đề mà quý vị đang muốn hỏi nhất bây giờ là, cảm nghĩ của tôi về doanh thu phòng vé tuần đầu tiên của 《Yêu Thú Đô Thị》 ở Bắc Mỹ… 18 triệu đô la Mỹ, đứng thứ ba trên bảng xếp hạng doanh thu phòng vé tuần, thực ra tôi đã rất hài lòng với thành tích doanh thu này rồi, nhưng tôi biết quý vị ở đây chắc chắn đều không hài lòng, bởi vì trong mắt quý vị, tôi là 'kẻ phá bĩnh' của điện ảnh Hollywood, mối đe dọa lớn nhất đối với điện ảnh Hollywood trên thị trường điện ảnh quốc tế, nếu bộ phim tôi đầu tư sản xuất công chiếu ở Mỹ, doanh thu phòng vé thấp hơn 50 triệu, làm sao xứng đáng với sự đánh giá cao nhất mà truyền thông Mỹ dành cho tôi đây?" Các phóng viên dưới khán đài đều có chút bối rối, họ đều nghe ra lời nói này của Lâm Hựu Luân là đang châm biếm cái gọi là "thuyết đe dọa điện ảnh Hong Kong" mà truyền thông Mỹ vẫn luôn không ngừng tuyên truyền, nhưng lúc này muốn họ đứng dậy phản bác, lại không tìm được lời lẽ thích hợp. "Nếu kết quả doanh thu phòng vé cuối cùng của 《Yêu Thú Đô Thị》 không cao như mọi người dự đoán, kết quả này đối với quý vị ở đây có lẽ là một tin tốt, bởi vì quý vị sẽ không cần phải lo lắng điện ảnh Hong Kong sẽ đánh bại điện ảnh nội địa Mỹ, cũng không cần phải la hét trên báo chí hoặc truyền hình kêu gọi người dân tẩy

chay điện ảnh Hong Kong… Đương nhiên cũng có thể là một tin xấu, bởi vì một số người trong quý vị rất có thể sẽ mất việc, vì từ nay về sau quý vị sẽ thiếu đi một nguồn tin tức tuyệt vời để thu hút độc giả." Khi Lâm Hựu Luân nói đến đây, dưới khán đài lại có phóng viên Mỹ bật cười. "Được rồi, thực ra điều tôi thực sự muốn nói là, bộ phim này thực ra không tệ như mọi người tưởng tượng.

Có lẽ có người sẽ nói với tôi rằng, doanh thu phòng vé tuần đầu tiên đã quyết định số phận của bộ phim này, nhưng đây chỉ là một quy luật phổ biến, không phải tuyệt đối… Nếu so sánh 《Yêu Thú Đô Thị》 với những bộ phim trước đây tôi đầu tư đã bán chạy ở thị trường Mỹ, mọi người hẳn sẽ thấy, 《Yêu Thú Đô Thị》 dù là về nội dung hay phong cách phim đều hoàn toàn mang đậm chất phương Đông.

Tôi vẫn luôn tìm kiếm những yếu tố mới trong điện ảnh phương Đông ngoài kungfu có thể được khán giả phương Tây chấp nhận, 《Yêu Thú Đô Thị》 được xem là một thử nghiệm, và bây giờ tôi muốn trịnh trọng tuyên bố với mọi người, đồng thời cũng là chủ đề của buổi họp báo này -- một bộ phim mới với kinh phí đầu tư hơn 80 triệu đô la Mỹ, đây sẽ là một thử nghiệm khác trong kế hoạch của tôi." Các phóng viên Mỹ dưới khán đài nghe tin tức này đều ngây người, trong khi những người khác vẫn chưa kịp phản ứng, một phóng viên ở hàng đầu đã nhanh chóng hỏi: "Anh Lâm, nếu bộ phim mới của anh mời Brad Pitt làm diễn viên chính, vậy bộ phim này và các bộ phim Hollywood khác còn có gì khác biệt?" Vì đây là câu hỏi không được phép, lẽ ra Lâm Hựu Luân có thể từ chối trả lời, nhưng anh lại đáp lại câu hỏi của phóng viên này. "Anh có thể đã hiểu nhầm, Pitt sẽ đóng một vai rất quan trọng trong bộ phim này, nhưng cậu ấy không phải là nam nhân vật chính, nam nhân vật chính thực sự là một diễn viên Hong Kong." Lời này vừa nói ra, dưới khán đài lập tức nổi

lên một tràng bàn tán xôn xao.

Lúc này, Brad Pitt cầm micro lên. "Thực ra khi anh Lâm lần đầu tiên tìm đến tôi, người đại diện của tôi đã khuyên tôi không nên nhận vai diễn này, nhưng bản thân tôi cảm thấy đây là một vai diễn rất thú vị, mặc dù tôi không đóng vai nam chính, nhưng toàn bộ câu chuyện rất thú vị, đây là một lý do rất quan trọng khiến tôi quyết định đóng bộ phim này… Tôi có thể thề, nam nhân vật chính của bộ phim này thực sự không hợp với tôi, đây là cảm giác trực quan nhất của tôi sau khi xem kịch bản, vì vậy tôi càng tin rằng quyết định trước đây của mình là đúng đắn." Brad Pitt cũng nói như vậy, các phóng viên dưới khán đài liền không còn ai nghi ngờ lời nói trước đó của Lâm Hựu Luân nữa, sau đó nhiều người hơn quan tâm đến thông tin chi tiết về bộ phim mới này.

Các vấn đề về đạo diễn, nữ nhân vật chính của bộ phim đã lần lượt được đưa ra, nhưng Lâm Hựu Luân không đưa ra câu trả lời rõ ràng, chỉ thông báo đại khái cho truyền thông rằng đạo diễn và nữ nhân vật chính đều đến từ châu Âu.

Không thể không nói anh đã thành công chuyển hướng sự chú ý của truyền thông Mỹ, ngày hôm sau rất nhiều báo chí đều bàn luận về chuyện này, mọi người phổ biến cho rằng, Lâm Hựu Luân lần này bộ phim mới sử dụng dàn diễn viên quốc tế rộng rãi như vậy, rõ ràng không chỉ nhắm mục tiêu vào thị trường Bắc Mỹ, mà còn ôm ấp tham vọng không nhỏ đối với thị trường châu Âu.

Lời nói này không được Lâm Hựu Luân đích thân xác nhận, bởi vì khi truyền thông tìm đến Lâm Hựu Luân để xác minh, mới phát hiện anh đã đi Anh Quốc.

Mặc dù doanh thu phòng vé mở màn ở thị trường Bắc Mỹ không mấy thuận lợi, nhưng kế hoạch công chiếu 《Yêu Thú Đô Thị》 ở

Hong Kong không bị ảnh hưởng.

Lâm Hựu Luân không xuất hiện tại buổi ra mắt phim, điều này khiến các phóng viên Hong Kong có mặt ôm một bụng vấn đề không thể đặt câu hỏi, cuối cùng chỉ có thể đổ hết hỏa lực lên đạo diễn Từ Khắc. "《Yêu Thú Đô Thị》 không đạt được thành tích doanh thu phòng vé lý tưởng ở thị trường Bắc Mỹ, nguyên nhân anh Lâm đã giải thích rõ ràng tại buổi họp báo ở Mỹ rồi, đơn giản mà nói là khán giả Bắc Mỹ có chút không hợp với loại phim điện ảnh thuần túy mang phong cách phương Đông này, hơn nữa nhìn từ một góc độ khác, bộ phim này chỉ được sản xuất và quay theo khẩu vị của khán giả châu Á chúng ta, vì vậy đối với doanh thu phòng vé ở khu vực châu Á, tôi sẽ không có bất kỳ lo lắng nào." Từ Khắc vừa nói xong, lập tức có một phóng viên đứng dậy. "Đạo diễn Từ, anh nghĩ doanh thu phòng vé Hong Kong của bộ phim này có thể đạt được bao nhiêu?" Các phóng viên khác cũng đồng loạt hướng ánh mắt về phía Từ Khắc. "Phim làm ra, có tâm huyết hay không là vấn đề của đạo diễn, nhưng hay hay dở lại không do tôi quyết định, mà do khán giả quyết định… Đối với cá nhân tôi mà nói, đương nhiên tôi hy vọng doanh thu phòng vé của bộ phim này càng cao càng tốt, nếu phải có một con số cụ thể, tôi hy vọng doanh thu phim có thể vượt qua 100 triệu đô la Hong Kong." 《Yêu Thú Đô Thị》 thuộc thể loại phim kỹ xảo quy mô lớn, giá vé gấp đôi phim bình thường, và trước đó 《Godzilla》, 《Quỷ Xuy Đăng》 những bộ phim này ở Hong Kong đều đã vượt 100 triệu đô la Hong Kong doanh thu phòng vé, nên con số mà Từ Khắc nói ra cũng không quá khoa trương. "Theo tôi được biết, chi phí sản xuất của 《Yêu Thú Đô Thị》 trên 200 triệu đô la Hong Kong, đây còn chưa bao gồm chi phí quảng bá sau này.

Ngay cả khi bộ phim này bán chạy ở châu Á, nhưng nếu biểu hiện không tốt ở thị trường Bắc Mỹ, cùng lắm cũng chỉ khiến nhà đầu tư

hòa vốn, anh Lâm trước đó ở Mỹ đã tuyên bố kế hoạch phim mới với ngân sách 80 triệu đô la Mỹ, điều này có nghĩa là anh ấy sẽ từ bỏ đề tài 《Yêu Thú Đô Thị》 sao?" Để có thể hỏi được câu hỏi như vậy, phóng viên đặt câu hỏi này trước đó đã bỏ không ít công sức tìm hiểu, nhưng điều này không làm khó được Từ Khắc. "Khi còn ở Mỹ, anh Lâm đã nói rất rõ với tôi, 《Yêu Thú Đô Thị》 sẽ tiếp tục quay phần tiếp theo… Theo kế hoạch mà anh Lâm đã tiết lộ với tôi, anh ấy chuẩn bị tạo ra một 'Biệt Đội Siêu Anh Hùng' phiên bản phương Đông từ loạt phim 《Yêu Thú Đô Thị》, Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ chỉ là những thành viên đầu tiên xuất hiện, sau này còn có các thành viên mới khác sẽ ra mắt." Từ Khắc đưa ra chủ đề này ban đầu là muốn chuyển sự chú ý của phóng viên sang việc trong phần tiếp theo của 《Yêu Thú Đô Thị》 sẽ có những thành viên mới nào xuất hiện, những vai diễn này lại sẽ do ai thủ vai, nhưng các phóng viên lại không đi theo suy nghĩ của anh, mà ngược lại truy vấn về bộ phim mới với kinh phí đầu tư hơn 80 triệu đô la Mỹ mà Lâm Hựu Luân đã tuyên bố ở Mỹ. "Xin lỗi, câu hỏi này các vị đã hỏi nhầm người rồi!" Câu trả lời không để lại chút dư địa nào của Từ Khắc không chỉ khiến các phóng viên dưới khán đài thất vọng, Lương Gia Huy tối hôm đó khi xem bản tin về buổi ra mắt 《Yêu Thú Đô Thị》 trên truyền hình cũng không khỏi thở dài một hơi. 《Yêu Thú Đô Thị》 ở Hong Kong công chiếu tuần đầu tiên đã đạt được thành tích doanh thu phòng vé hơn 6 triệu, dàn diễn viên ngôi sao mạnh mẽ và cảnh quay kỹ xảo tuyệt vời cuối cùng đã không phụ lòng kỳ vọng của Từ Khắc, theo xu hướng doanh thu phòng vé như vậy, 《Yêu Thú Đô Thị》 phá 100 triệu đô la Hong Kong ở Hong Kong không phải là chuyện khó khăn gì.

Sau đó ở Hong Kong lại xuất hiện một hiện tượng rất kỳ lạ, một mặt là doanh thu phòng vé từng tuần của 《Yêu Thú Đô Thị》 liên tục lập kỷ lục mới, mặt khác chủ đề nóng được truyền thông Hong Kong

bàn luận lại không liên quan gì đến 《Yêu Thú Đô Thị》, mọi người bây giờ quan tâm nhất là, bộ phim mới với kinh phí đầu tư 80 triệu mà Lâm Hựu Luân tuyên bố ở Mỹ, rốt cuộc sẽ tìm ai đóng nam nhân vật chính.

Truyền thông suy đoán lung tung, nhiều nam diễn viên thì không thể chịu nổi phiền phức, bởi vì họ sẽ liên tục bị phóng viên hỏi đi hỏi lại cùng một câu hỏi ở những nơi khác nhau -- nam nhân vật chính của phim mới của anh Lâm có phải là anh không?

Người bị hỏi nhiều nhất là Châu Nhuận Phát, bởi vì anh ấy hiện tại là nam diễn viên nổi tiếng nhất Hong Kong, hơn nữa còn có mối quan hệ cá nhân rất thân thiết với Lâm Hựu Luân, mặc dù Châu Nhuận Phát đã nhiều lần thanh minh, nhưng vẫn liên tục có phóng viên đến làm phiền.

Một lần đi ăn với bạn bè, khi ra khỏi nhà hàng thì bị phóng viên chặn lại ở cửa, Châu Nhuận Phát thực sự hết cách, đành phải nói đùa với phóng viên: "Chuyện này đến cả tôi cũng không biết, vậy mà các vị lại đã biết trước rồi, đã vậy các vị cứ đi xác nhận lại với anh Lâm xem sao, nếu tin tức là thật, đừng quên quay lại nói cho tôi biết nhé!" Thành Long khoảng thời gian này cũng gặp phải tình cảnh tương tự Châu Nhuận Phát, mỗi lần có phóng viên hỏi đến chuyện này, anh ấy đều một mực phủ nhận, đồng thời còn dẫn dắt chủ đề sang bộ phim mới của mình. "Ban đầu tôi không muốn nói, nhưng các vị cứ hỏi mãi như vậy, vậy thì tôi sẽ nói trước chuyện này ra vậy!

Các vị chắc cũng biết, năm nay tôi có gần nửa năm quay phim ở sa mạc bên Đại lục, bộ phim đó cũng do anh Lâm đầu tư, số tiền đầu tư cụ thể tôi không tiện nói cho mọi người biết, nhưng tôi có thể rất có trách nhiệm mà nói với mọi người rằng, khoản đầu tư cho bộ phim đó không hề kém bộ phim mới mà anh Lâm tuyên bố ở Mỹ là bao nhiêu… Trước khi bộ phim đó hoàn thành sản xuất, các vị nghĩ anh Lâm sẽ tìm

tôi đóng phim khác sao?" Châu Nhuận Phát và Thành Long đều lần lượt bị truyền thông loại bỏ, còn trong "Song Châu Nhất Thành" thì chỉ còn lại một Châu Tinh Trì, mà thực ra anh ấy là người đầu tiên bị truyền thông loại bỏ.

Nguyên nhân rất đơn giản, Châu Tinh Trì từ khi thành danh đến nay vẫn luôn đóng phim hài, loại phim này có một điểm chung là chi phí không cao, ngay cả những bộ phim hài kỹ xảo như 《Đội Bóng Thiếu Lâm》, 《Biến Hiện Quái Kiệt》, chi phí cũng chỉ gấp một hoặc hai lần so với phim sản xuất trung bình.

Chưa nói đến ở Hong Kong, ngay cả ở Hollywood, cũng chưa từng nghe nói có bộ phim hài nào có chi phí sản xuất lên tới 80 triệu đô la Mỹ!

Ba nam diễn viên nổi tiếng nhất đều không phù hợp điều kiện, truyền thông tiếp tục hướng ánh mắt về phía lứa diễn viên trẻ hơn, Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ, Lê Minh, Trương Học Hữu mấy người trở thành đối tượng được phóng viên đặc biệt quan tâm, chỉ có điều tạm thời vẫn chưa ai nghĩ đến Lương Gia Huy.

Phải nói Lương Gia Huy năm nay lẽ ra phải rất nổi bật, bộ phim hài hoài cổ kinh phí thấp 《92 Hắc Mân Côi Đối Hắc Mân Côi》 đã thành công vang dội, thu hút vô số ánh nhìn, sau đó lại được đạo diễn Pháp mời đóng nam chính, trở thành một nam diễn viên Hong Kong nữa bước ra điện ảnh quốc tế sau Thành Long.

Với điều kiện của Lương Gia Huy, lẽ ra đủ tư cách được liệt vào danh sách dự bị của truyền thông, nhưng vấn đề lại nằm ở bộ phim 《92 Hắc Mân Côi Đối Hắc Mân Côi》 này.

Trước hết, 《92 Hắc Mân Côi Đối Hắc Mân Côi》 là một bộ phim hài, sau khi phim đại thành công, rất nhiều người đều cho rằng Lương Gia Huy sẽ chuyển sang con đường diễn viên hài; thứ hai, bộ phim

này do Hoàn Á Điện Ảnh của Lâm Kiến Nhạc sản xuất, mọi người quen thuộc cho rằng, Lương Gia Huy vì bộ phim này mà sự nghiệp đạt đến đỉnh cao, đương nhiên cũng bị gắn mác của Hoàn Á, bộ phim mới của Lâm Hựu Luân dù thế nào cũng không đến lượt Lương Gia Huy đóng.

Ở Hong Kong, những người hiểu rõ nội tình chuyện này, chỉ đếm trên một bàn tay, trong đó Lý Hàn Tường cũng chỉ suy đoán như vậy, chứ không dám nói chắc chắn 100%, còn A Kiệt, người từng ám chỉ cho Lương Gia Huy, cũng chỉ vì làm việc bên cạnh Lâm Hựu Luân, nên lờ mờ đoán được một số ý tưởng của ông chủ.

Truyền thông Hong Kong hôm trước đưa tin Lâm Hựu Luân ưng ý Lưu Đức Hoa, hôm sau lại đính chính là Lương Triều Vỹ, mặc dù biết những tin tức này đều không đáng tin cậy, nhưng Lương Gia Huy vẫn không khỏi lo lắng, nếu Lâm Hựu Luân cuối cùng không tìm đến anh thì sao?

Sau khi cảnh quay cuối cùng của 《Người Tình》 kết thúc, đạo diễn Pháp Jacques đi đến trước mặt Lương Gia Huy. "Lương, gần đây anh có chuyện gì trong lòng không, tôi thấy mấy đoạn quay bổ sung sau này của anh, diễn xuất rõ ràng không hoàn hảo như trước." Từ miệng phiên dịch biết được ý của đạo diễn, Lương Gia Huy thể hiện sự tự trách rất nhiều, bởi vì gần đây anh tâm trạng bất ổn, quả thật đã ảnh hưởng đến diễn xuất trong phim, điều này đạo diễn không nói, bản thân anh cũng có thể cảm nhận được.

Lương Gia Huy đề nghị quay lại, nhưng Jacques lại xua tay. "Không cần, mấy cảnh quay bổ sung này cuối cùng khi dựng phim không nhất định sẽ dùng hết, tôi sẽ chọn những đoạn anh diễn tốt nhất trong số đó đưa vào, và sẽ không ảnh hưởng đến hiệu quả tổng thể của bộ phim… Đương nhiên còn một lý do quan trọng nữa là, ngân sách bộ phim này có hạn, nhà đầu tư của tôi không phóng khoáng như

anh Lâm ở Hong Kong của các anh đâu." Đạo diễn Pháp vừa than thở về nhà đầu tư của mình, liền tiếp tục nói với Lương Gia Huy về một chuyện khác. "Lương, tôi còn muốn báo cho anh một tin tốt, bộ phim 《Người Tình》 này đã đăng ký tham gia triển lãm liên hoan phim Cannes năm nay, mặc dù không lọt vào hạng mục tranh giải chính, nhưng đây là một cơ hội quảng bá rất tốt, vì vậy tôi hy vọng anh có thể đến Pháp vào lúc đó." "Đi Pháp?" Lương Gia Huy sững sờ, anh nhớ bây giờ cách lễ khai mạc liên hoan phim Cannes chỉ còn chưa đầy nửa tháng, nếu khoảng thời gian đó anh đi Cannes, lỡ đâu Lâm Hựu Luân tìm anh, mà anh lại không ở Hong Kong, chuyện khó tránh khỏi sẽ có biến cố.

Jacques nhìn ra sự do dự của Lương Gia Huy, hỏi: "Sao vậy, anh không rảnh khoảng thời gian đó sao?" "Quả thực có chút chuyện…" Lương Gia Huy sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt liền hạ quyết tâm, "Nhưng không sao, có cơ hội tham gia triển lãm phim Cannes, tôi không có lý do gì để từ chối." Jacques hài lòng gật đầu rồi bỏ đi, để lại Lương Gia Huy rất băn khoăn đứng tại chỗ.

Trên đường suy nghĩ nửa ngày, trở về nhà, Lương Gia Huy gọi điện thoại cho Lý Hàn Tường. "Cái gì, con muốn đi Pháp?" Lý Hàn Tường ở đầu dây bên kia tỏ ra rất bất ngờ, nhưng phản ứng của ông trong mắt Lương Gia Huy lại rất bình thường.

Chương 710

Lương Gia Huy nghĩ Lý Hàn Tường nhất định sẽ khuyên anh ở lại Hong Kong tiếp tục chờ tin tức từ phía Lâm Hựu Luân, nhưng lần này Lương Gia Huy lại nghĩ sai rồi.

Lý Hàn Tường không những không khuyên Lương Gia Huy từ bỏ cơ hội đi Pháp, mà ngược lại còn cảm thấy vui mừng vì anh có thể tham gia triển lãm phim Cannes. "Đạo diễn đều nói với con rồi, 《Người Tình》 chỉ đạt được tư cách tham gia triển lãm liên hoan phim Cannes, chứ không lọt vào hạng mục tranh giải chính, nên con đi đó cũng chỉ là xuất hiện thôi, không oai phong như sư phụ nghĩ đâu." Lời giải thích của Lương Gia Huy khiến Lý Hàn Tường mắng một trận: "Ai nói ta quan tâm con có đoạt giải ở liên hoan phim Cannes hay không?

Liên hoan phim Cannes tuy có uy tín rất cao trên trường quốc tế, nhưng con có đoạt giải thì sao?

Người Pháp giỏi lắm thì quay mấy bộ phim nghệ thuật, con bảo họ quay hai bộ phim thương mại ăn khách xem?

Ngày xưa ta cũng nghĩ phim nghệ thuật có tương lai hơn phim thương mại, nhưng bây giờ đó là một câu nói đùa, nếu không có phim thương mại làm nền tảng, quay phim nghệ thuật có hay đến mấy cũng vô dụng!" Lương Gia Huy bị Lý Hàn Tường mắng đến ngơ ngác, Lý Hàn Tường đã không coi trọng liên hoan phim Cannes, sao lại còn nói anh đi liên hoan phim Cannes là một chuyện tốt? "Ý ta là, thời điểm con đi Cannes lần này rất tốt, anh Lâm khoảng thời gian trước đã mời diễn viên Đại lục Khương Văn quay một bộ phim tên 《Sát Thủ Không Chuyên》, bộ phim đó đã chính thức lọt vào hạng mục tranh

giải chính của liên hoan phim Cannes năm nay, trong thời gian liên hoan phim, anh Lâm chắc chắn sẽ đến, đến lúc đó con chẳng phải có cơ hội trực tiếp gặp mặt anh ấy sao?" Việc bộ phim 《Sát Thủ Không Chuyên》 lọt vào hạng mục tranh giải chính của liên hoan phim Cannes hiện tại ở Hong Kong còn chưa có mấy người biết, Lý Hàn Tường có thể biết được những chuyện này, cũng là vì khoảng thời gian trước Lưu Hiểu Khánh mời ông đến Đại lục quay một bộ phim truyền hình do chính cô ấy đầu tư và đóng vai chính, sau đó Lưu Hiểu Khánh đã đích thân nói cho ông biết.

Lưu Hiểu Khánh và Khương Văn đang yêu nhau nồng cháy, lời nói của cô ấy có độ tin cậy cực cao, hơn nữa Lý Hàn Tường tin rằng Lưu Hiểu Khánh cũng sẽ không nói bừa trong chuyện này.

Dù sao đi nữa, lời nói này của Lý Hàn Tường quả thực đã khiến cho mọi chuyện trở nên rõ ràng, Lương Gia Huy nghe xong toàn bộ suy nghĩ liền trở nên rõ ràng, cũng hiểu tại sao Lý Hàn Tường lại nói thời điểm anh đi Pháp lần này rất tốt.

Lý Hàn Tường lúc này nhắc nhở: "Ở Pháp gặp anh Lâm, con nhất định phải nhớ kỹ, tuyệt đối đừng dò hỏi bất kỳ tin tức nào về bộ phim mới đó, cứ giả vờ như không biết gì cả.

Dù sao con đi Cannes cũng có lý do chính đáng, chỉ cần con không tự mình làm hỏng chuyện, anh Lâm chắc chắn sẽ không nghi ngờ con có mục đích khác." "Vậy con chẳng làm được gì sao?" Lương Gia Huy lại ngơ ngác. "Cái gì mà chẳng làm được gì, con chỉ cần xuất hiện trước mặt anh Lâm một cái, chuyện đã coi như đại công cáo thành rồi!" Lý Hàn Tường trong điện thoại trực tiếp mắng Lương Gia Huy đầu óc u mê, "Nếu người anh Lâm ưng ý thực sự là con, vậy anh ấy hẳn sẽ chủ động nói với con về chuyện này; nếu anh Lâm không nói gì cả, vậy thì chứng tỏ con căn bản không lọt vào mắt anh ấy, tự mình bỏ đi ý định này trước, dù sao cũng tốt hơn là sau này tự rước

lấy phiền toái." Lương Gia Huy suy nghĩ một chút, sự việc quả thật đúng như Lý Hàn Tường nói, mình đi Pháp lần này, chỉ cần có thể thăm dò được thái độ thật sự của Lâm Hựu Luân, bất kể thành bại đều coi như không uổng công. "À phải rồi, sau khi gặp mặt nhất định phải nhớ mời anh Lâm đi xem bộ phim 《Người Tình》 mà con đóng, nếu anh Lâm đồng ý đi xem bộ phim đó, vậy thì chín phần mười nam nhân vật chính của bộ phim mới đó chính là của con rồi!" Lý Hàn Tường cuối cùng lại nhắc nhở một câu.

Lương Gia Huy ghi nhớ từng lời Lý Hàn Tường nói trong lòng, trong lòng không khỏi có thêm mấy phần kỳ vọng về chuyến đi Cannes sắp tới.

Trên con đường rợp bóng cây bên cạnh tòa kiến trúc chính của Đại học Oxford, có một chiếc xe du lịch màu đen đang đỗ. "Anh Lâm, xe của chúng ta đã đậu ở đây hơn nửa tiếng rồi, anh có chắc nữ diễn viên anh nói sẽ đi ngang qua đây không?" Luc Besson vỗ vỗ vô lăng, nhún vai nhìn Lâm Hựu Luân nói.

Ba ngày trước, Luc Besson đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, và không hiểu sao anh lại tin vào nội dung cuộc gọi đó, bay từ Pháp sang Anh, rồi gặp Lâm Hựu Luân đang đợi anh ở đây. "Anh Lâm, anh hứa với tôi là sau khi quay xong 'Mã Nhĩ Tha Hải Đạo'..." "Là 'Mã Lục Giáp Hải Đạo'!" Lâm Hựu Luân không thể không mở miệng sửa lại lời của Luc Besson. "Xin lỗi, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, cái tên này thực sự khó nghe quá, nên tôi cứ hay quên...

Nếu đồng nghiệp của tôi biết tôi sắp quay một bộ phim như vậy, họ chắc chắn sẽ cười nhạo tôi." Lâm Hựu Luân tiếc nuối nhún vai. "Đó là lý do tại sao điện ảnh Pháp mãi mãi không thể ra khỏi nước Pháp, tôi không có ý định hạ thấp điện ảnh nghệ thuật, nhưng nếu tất cả đạo diễn Hollywood đều quay phim nghệ thuật thì Hollywood đã sụp đổ từ lâu rồi!" Luc Besson im lặng không nói, anh đồng ý với

quan điểm của Lâm Hựu Luân, nếu không anh đã không bay từ Pháp sang Anh để gặp Lâm Hựu Luân.

Điện ảnh Pháp cũng nên có phim thương mại, và Luc Besson đang chuẩn bị trở thành người thử nghiệm này.

Luc Besson biết con đường này rất khó đi, nên sau khi đọc kịch bản "Mã Lục Giáp Hải Đạo", anh đã đồng ý làm đạo diễn cho bộ phim này, với điều kiện là sau khi anh quay xong bộ phim này, Lâm Hựu Luân phải vô điều kiện ủng hộ anh quay một bộ phim do chính anh tự lên ý tưởng.

Lâm Hựu Luân vỗ vai Luc Besson. "Thôi được rồi, về mối quan hệ giữa điện ảnh thương mại và điện ảnh nghệ thuật, chúng ta đã thảo luận đủ nhiều trong những lần gặp trước rồi.

Một khi anh đã đưa ra lựa chọn, đừng quá bận tâm đến vấn đề này nữa, hãy nghĩ đến những điều vui vẻ, ví dụ như chúng ta sắp gặp một cô gái xinh đẹp, và cô ấy sẽ đóng vai con gái của Thống đốc Singapore trong bộ phim của chúng ta." Luc Besson quay đầu lại, nhìn Lâm Hựu Luân bằng giọng điệu trêu chọc nói: "Nhưng cho đến nay, ấn tượng của tôi về nhân vật nữ chính này vẫn chỉ dừng lại ở lời mô tả của anh.

Anh gọi cô ấy là 'Hoa hồng nước Anh', nhưng người Anh kiêu ngạo thì chưa chắc đã nghĩ vậy." "Tôi sẽ khiến người Anh chủ động thừa nhận danh hiệu này." Lâm Hựu Luân tỏ ra rất tự tin, nhưng Luc Besson nghe vậy thì lại bật cười. "Cách anh nói sẽ không phải là chỉ bộ phim này chứ?" "Quay xong bộ phim này, anh có thể sẽ lập tức trở thành kẻ thù chung của giới điện ảnh Pháp, nên anh đừng có vẻ bàng quan hóng chuyện.

Phim quay hỏng tôi cùng lắm là mất một chút tiền, còn anh mất cả tiền đồ của mình, cái nào quan trọng hơn chắc tôi không cần phải

nhắc nhở anh nữa đâu." Luc Besson nhún vai, tính cách người Pháp là vậy, lãng mạn nhưng cũng hơi lười nhác, dù có thảo luận chuyện nghiêm túc đến đâu, trên mặt anh ta cũng luôn là vẻ tùy tiện.

Lâm Hựu Luân cũng đành chịu với Luc Besson, may mà lúc này, một chuyện khác đã thu hút sự chú ý của anh. "Hướng chín giờ, người chúng ta chờ đã đến!" Lâm Hựu Luân đeo kính râm, vỗ vào cánh tay Luc Besson.

Luc Besson theo lời nhắc của Lâm Hựu Luân quay đầu lại, quả nhiên thấy một cô gái tóc dài cao ráo đang ôm mấy cuốn sách đi tới.

Khi cô đi, dường như đang suy nghĩ vấn đề gì đó, ánh mắt hơi trầm xuống, đầu luôn cúi gằm, mái tóc lại che khuất, khuôn mặt có chút không nhìn rõ. "Lâm, tôi bắt đầu cảm thấy lựa chọn của anh là đúng rồi, đúng là một mỹ nhân kiểu Anh điển hình!" Luc Besson vừa nói vừa mở cửa xe đi xuống, theo thỏa thuận trước đó giữa anh và Lâm Hựu Luân, anh nên là người đầu tiên chào hỏi cô gái. "Xin lỗi, tôi có thể hỏi cô về một người được không?" Cái gã Luc Besson này có cách chào hỏi hơi khác người, kết hợp với biểu cảm trên mặt anh ta lúc này, trông cứ như anh ta thật sự đến để tìm người vậy.

Cô gái ngẩng đầu nhìn Luc Besson một cái, vốn định từ chối yêu cầu của anh, vì cô không nghĩ mình sẽ biết người mà Luc Besson muốn tìm, nhưng sau cái nhìn này, cô liền đổi ý, vì cô nhận ra thân phận của Luc Besson.

Và ngay khi mắt cô gái hơi sáng lên, Luc Besson cũng cuối cùng nhìn rõ được gương mặt cô.

Đôi má mịn màng, lông mày hơi nhíu, cằm hơi gầy, cùng với một đôi mắt sáng như sao, tạo nên khuôn mặt tinh xảo, ấn tượng của cô gái, sự thanh lịch pha lẫn vẻ gợi cảm lạnh lùng. "Anh là đạo diễn người Pháp Luc Besson?" Luc Besson giả vờ kinh ngạc chớp mắt.

"Sao, cô biết tôi à?" "Tôi đã xem phim của anh." Câu trả lời của cô gái rất đơn giản. "Nhưng tôi có xuất hiện trong phim của mình đâu?" Luc Besson vẫn không hiểu, hơn nữa còn cố tình sờ sờ mặt mình, như thể muốn xác định trên mặt mình có ghi tên không vậy. "Cách đây một thời gian tôi vừa xem một chương trình phỏng vấn về anh trên TV." Cô gái bổ sung một câu.

Luc Besson gật đầu. "Thực ra tôi..." "Anh muốn hỏi tôi về một người?" Cô gái mở lời trước Luc Besson. "Anh có thể cho tôi biết tên người anh muốn tìm, nhưng tôi không đảm bảo là tôi nhất định biết người đó đâu." Luc Besson nhận ra rằng nếu mình nói ra sự thật lúc này, rất có thể sẽ gây hiểu lầm cho cô gái, đành đâm lao phải theo lao. "Tôi muốn tìm một cô gái tên Kate Beckinsale, cô ấy là sinh viên Đại học Oxford, cách đây một thời gian đã được Kenneth Branagh, chồng của Emma Thompson, để mắt đến và đóng một vai trong phim 'Vô Sự Sinh Phi'...." Biểu cảm trong mắt cô gái trở nên hơi kỳ lạ. "Tôi rất ngạc nhiên, vì sao anh lại biết chi tiết về người đó như vậy mà lại không biết cô ấy trông như thế nào?" "Vì người khác đã giới thiệu cô ấy cho tôi." Về vấn đề này, Luc Besson không nói dối, nếu Lâm Hựu Luân không nhất quyết kéo anh đến Đại học Oxford, anh căn bản không hề biết đến sự tồn tại của Kate Beckinsale.

Cô gái thấy biểu cảm của Luc Besson không giống nói dối, gật đầu nói: "Xem ra vận may của anh không tệ, tôi quả thật biết người mà anh nói." "Thật sao?

Cô có thể đưa tôi đi tìm cô ấy không?" Luc Besson vẻ mặt kinh ngạc vui mừng, để diễn cho tròn vai, anh còn tiếp tục nói với cô gái về mục đích mình đến tìm Kate Beckinsale. "Tôi có một bộ phim, nhà đầu tư chỉ định nữ chính phải do cô Kate Beckinsale này đóng, nhưng trước khi cô đưa tôi đi tìm cô ấy, tôi muốn xác nhận một chuyện." "Chuyện gì?" Cô gái lộ ra vẻ nghi hoặc. "Cô Kate Beckinsale đó trông

như thế nào?

Đương nhiên tôi không có ý gì khác, chỉ là tôi cảm thấy cô cũng rất phù hợp với yêu cầu của tôi, nếu cô Kate Beckinsale đó không được, tôi có thể tìm cách thuyết phục nhà đầu tư để cô đóng vai nữ chính!" Luc Besson nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Cô gái không vui nhìn Luc Besson. "Cô ấy đang đứng ngay trước mặt anh đấy, rồi anh cảm thấy thế nào?" "Cô chính là..." Vẻ kinh ngạc trên mặt Luc Besson cứ như thể anh ta vừa thấy mặt trời mọc từ phía Tây vậy. "Thôi được rồi, thưa ông Luc Besson, đừng diễn nữa, ngay từ đầu khi anh chào hỏi tôi đã biết thân phận của tôi rồi, điểm này tôi nói không sai chứ?" Câu nói bình tĩnh đột ngột của cô gái khiến biểu cảm của Luc Besson cứng đờ lại. "Lúc đó đi cùng tôi còn có hai chàng trai khác, mà anh hầu như không chút do dự nào đã đi thẳng về phía tôi, đây không phải là biểu hiện mà một người hỏi đường nên có." Sự quan sát của cô gái rất tinh tế, Luc Besson thầm gật đầu trong lòng, nhưng ngoài miệng thì không thừa nhận. "Vì cô nổi bật nhất trong đám đông, có thể nói chuyện với một mỹ nữ, tại sao tôi lại phải chọn hai gã đầy tàn nhang bên cạnh kia chứ?" "Vậy thì tiếp theo, tôi nói tôi đã xem chương trình phỏng vấn của anh trên TV, nhưng thực tế tôi biết anh qua báo chí, điểm này anh giải thích thế nào?" Kate Beckinsale hỏi tiếp. "Tôi thật sự chưa từng nhận lời phỏng vấn của đài truyền hình Anh, nhưng tôi đã quay một chương trình phỏng vấn ở Pháp, tôi cứ tưởng đài truyền hình Anh đã phát lại chương trình đó." Cô gái khẳng định nói: "Điều này là không thể, đài truyền hình Anh chưa bao giờ phát lại các chương trình truyền hình nước ngoài, điểm này lẽ ra anh phải biết rõ hơn tôi." Luc Besson nhún vai.

Chương 711

"Thôi được rồi, cô Beckinsale, tôi thừa nhận vừa rồi đã đùa với cô, nhưng mục đích tôi đến tìm cô là thật, tôi muốn mời cô làm nữ chính trong phim của tôi." Kate Beckinsale đầy nghi hoặc nhìn Luc Besson. "Đây thật sự là quyết định của anh, chứ không phải là ý chỉ từ nhà đầu tư đằng sau anh?" Luc Besson xòe tay. "Ban đầu là nhà đầu tư của tôi muốn tìm cô làm nữ chính, vì một số thỏa thuận giữa tôi và anh ấy, tôi chỉ có thể đồng ý, nhưng sau khi gặp cô, tôi lập tức thay đổi ý định, tôi cảm thấy ánh mắt của nhà đầu tư của tôi thực sự rất tốt, cô chắc chắn là người phù hợp nhất cho vai diễn này!" Kate Beckinsale đặc biệt hỏi một câu: "Anh chắc chắn chứ?" Luc Besson rất nghiêm túc gật đầu. "Vì thân phận của nữ chính được thiết lập là một người Anh, con gái của Thống đốc Singapore thế kỷ XVIII, và cô thực sự là một trong số ít những diễn viên mà tôi từng thấy có thể kết hợp vẻ đẹp cổ điển và hiện đại.

Tôi thậm chí còn có cảm giác, vai diễn này sinh ra là để dành cho cô." Kate Beckinsale ngắt lời Luc Besson. "Nói nhiều như vậy, anh vẫn chưa nói cho tôi biết rốt cuộc là ai đã bảo anh đến tìm tôi?" Luc Besson hỏi một câu rất kỳ lạ: "Nếu tôi không nói, cô có đồng ý đóng phim không?" Kate Beckinsale gật đầu, trước khi làm rõ chuyện này, cô sẽ không tùy tiện đồng ý với Luc Besson.

Luc Besson lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ. "Thôi được rồi, tôi đưa cô đi gặp anh ấy!" Thấy Luc Besson dẫn Kate Beckinsale đi về phía xe đang đậu, Lâm Hựu Luân tháo kính râm, không đợi Luc Besson giới thiệu, liền chủ động mỉm cười đưa tay ra. "Kate, rất vui được gặp cô!" "Anh Lâm, xin anh khi xưng hô với tôi, đừng quên thêm chữ 'tiểu thư' sau tên tôi, tôi cho rằng đó là biểu hiện tối thiểu của một quý ông." Kate

Beckinsale vừa bắt tay Lâm Hựu Luân, vừa không quên nhắc nhở anh chú ý phép lịch sự của quý ông. "Đúng là một quý cô Anh khó tính." Lâm Hựu Luân nhún vai, không tiếp tục bận tâm về vấn đề này. "Ông Besson hẳn đã nói với cô Kate về ý định của tôi rồi, thế nào, cô có muốn cùng những tên cướp biển phiêu lưu không?" "Nhưng việc học của tôi ở đây thì sao?" Kate Beckinsale hỏi một câu rất đơn giản nhưng lại khiến người ta đau đầu.

Luc Besson đứng một bên rất mừng vì câu hỏi này không phải dành cho anh, vì nếu là anh thì anh căn bản không biết phải trả lời thế nào.

Nếu đây không phải là Oxford, mà là một trường đại học bình thường khác ở Anh, Luc Besson cảm thấy mình có thể dễ dàng khuyên Kate xin thôi học hoặc bảo lưu, nhưng Kate thì không được.

Trong tài liệu Lâm Hựu Luân đưa cho Luc Besson xem ghi rất rõ ràng, thành tích học tập của Kate ở Oxford rất tốt, cô ấy nghỉ học đi đóng phim chưa chắc đã nổi tiếng, nhưng nếu tuần tự hoàn thành tất cả các khóa học, sau khi tốt nghiệp chắc chắn sẽ có một tương lai không tồi. "Cô xuất thân từ một gia đình nghệ thuật, cha mẹ cô đều là diễn viên, lẽ nào cô không muốn giống họ sao?" Lâm Hựu Luân chọn cách thuyết phục Kate Beckinsale từ xuất thân gia đình, điều này tương đương với việc giao quyền lựa chọn giữa nghỉ học làm diễn viên hay tiếp tục hoàn thành việc học cho đối phương. "Nếu cha mẹ tôi đều không phải là diễn viên, có lẽ họ đã không ly hôn rồi!" Câu trả lời của Kate Beckinsale khiến Lâm Hựu Luân có cảm giác tự mình vác đá ghè chân, anh ho khan một tiếng, sửa lại nói: "Về chuyện của cha mẹ cô, tôi cảm thấy rất tiếc, nhưng tôi nghĩ việc duy trì hôn nhân là nhờ sự nỗ lực chung của cả vợ chồng, ly hôn và việc hai người làm nghề gì lẽ ra không có liên hệ tất yếu gì chứ?" "Vậy thì lý do anh vừa thuyết phục tôi cũng không còn nữa, cha mẹ tôi đều là diễn viên,

nhưng điều này có liên hệ tất yếu gì đến việc tôi có làm diễn viên hay không?" Đối mặt với câu hỏi ngược của Kate Beckinsale, "bài tập về nhà" Lâm Hựu Luân đã làm trước khi đến đây cuối cùng cũng phát huy tác dụng. "Hoàn cảnh gia đình sẽ có ảnh hưởng lớn đến sở thích của một người, không phải nói cô nhất định phải làm diễn viên, nhưng tôi nghĩ cô hẳn là thích làm diễn viên, nếu không cô đã không tham gia các câu lạc bộ kịch từ thời trung học, hơn nữa cách đây một thời gian còn đóng một vai trong một bộ phim nào đó." Kate Beckinsale nhìn Lâm Hựu Luân, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ. "Xem ra anh rất hiểu tôi?" "Nhờ có những tư liệu về cô, chúng đã giúp tôi rất nhiều." "Vậy anh rất tự tin vào bộ phim này sao?" Kate Beckinsale nhìn Lâm Hựu Luân lộ ra vẻ hơi nghi hoặc, rồi bổ sung một câu: "Tôi biết một bộ phim anh đầu tư cách đây một thời gian đã ra mắt ở Mỹ, doanh thu phòng vé không lý tưởng lắm." Lâm Hựu Luân lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm, cười nói: "Xem ra cô cũng rất hiểu tôi?" "Qua lại cả thôi." Kate Beckinsale nhún vai, cô đương nhiên sẽ không thừa nhận, mấy bộ phim Lâm Hựu Luân đầu tư cô đều rất thích, nói nghiêm túc, cô còn là nửa fan điện ảnh của Lâm Hựu Luân. "Vậy cô đã bao lâu rồi không theo dõi tin tức về bộ phim đó?" Lâm Hựu Luân gật đầu, rồi hỏi ngược lại. "Khoảng một tuần trước, tôi vẫn còn thấy tin tức về bộ phim đó trên báo...

Chẳng lẽ anh muốn nói, tình hình của bộ phim này trong tuần thứ hai công chiếu ở Bắc Mỹ đã khá hơn?" Kate cũng hỏi ngược lại một câu.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Xem ra tôi thực sự không thể coi thường một học sinh xuất sắc của Oxford, kết quả đúng như cô nói, 'Yêu Thú Đô Thị' vừa đứng đầu phòng vé tuần Bắc Mỹ với doanh thu 33 triệu đô la Mỹ vào tuần trước." Kate Beckinsale nghe tin này hơi bất ngờ, doanh thu phòng vé này gần gấp đôi so với tuần đầu tiên công

chiếu, hơn nữa đây là thành tích đạt được trong điều kiện một số rạp đã cắt giảm số suất chiếu.

Lâm Hựu Luân giải thích: "Thực ra điều này không lạ, bộ phim đó vì là đề tài huyền huyễn thuần túy phương Đông, nên khán giả Bắc Mỹ ban đầu sẽ hơi không thích ứng, nhưng chất lượng của bộ phim không có vấn đề gì.

Khán giả đã xem bộ phim này hẳn đều sẽ có một đánh giá tương đối tốt về nó, kiểu đánh giá truyền miệng chân thực này hữu ích hơn rất nhiều quảng cáo...

Mặc dù hiệu ứng lan truyền này chậm hơn một chút, nhưng cuối cùng cũng không làm người ta thất vọng." "Chắc hẳn vẫn có một số người sẽ khá thất vọng chứ?

Ví dụ như truyền thông Mỹ, cũng như những rạp đã quyết định cắt giảm quy mô chiếu phim." Luc Besson lúc này chen vào một câu.

Kate nhìn Lâm Hựu Luân một cái. "Xem ra tôi nên chúc mừng anh trước rồi." Lâm Hựu Luân mỉm cười gật đầu bày tỏ sự cảm ơn, sau đó nhìn Kate Beckinsale với vẻ mặt thành khẩn nói: "Thực ra tôi càng mong nghe được câu trả lời cô đồng ý đóng bộ phim này." Trên mặt Kate Beckinsale đột nhiên nở một nụ cười mê hoặc. "Thực ra ngay từ đầu tôi đã không định từ chối!" Lâm Hựu Luân và Luc Besson đều ngớ người.

Kate Beckinsale khóe môi hơi cong lên, đôi mắt đen láy lấp lánh, mỉm cười giải thích: "Sau khi đến Đại học Oxford, tôi mới nhận ra mọi thứ ở đây không phải là cuộc sống tôi mong muốn.

Sau lần có cơ hội đóng phim đó, tôi đã nảy sinh ý định thôi học, nhưng cha mẹ tôi đều không đồng ý.

Mẹ tôi không muốn tôi đi theo con đường diễn viên sớm như vậy,

còn cha tôi thì lấy lý do vai diễn của tôi trong bộ phim đó chỉ là một vai phụ không đáng kể, hy vọng tôi tiếp tục hoàn thành việc học.

Hai người họ tuy đã ly hôn lâu rồi, nhưng trong vấn đề này lại giữ thái độ nhất quán.

Tuy nhiên, bây giờ mọi thứ đã được giải quyết rồi, hai người đã cho tôi đủ lý do để thuyết phục họ." Lâm Hựu Luân rất nghiêm túc đề nghị: "Thực ra cô có thể chọn bảo lưu, quay xong bộ phim này rồi quay lại tiếp tục hoàn thành việc học." "Nhưng tôi thực sự không thích cuộc sống hiện tại cứ phải đối mặt với sách vở, giáo viên mỗi ngày, ở đây tôi cảm thấy rất áp lực." Kate Beckinsale bĩu môi nói. "Thôi được rồi, một khi cô đã đưa ra quyết định, không ai có thể thay thế suy nghĩ của chính cô...

Đây là thông tin liên hệ của tôi, cô cần liên hệ với một luật sư, vì rất nhanh sau đó tôi sẽ cử người đến tìm cô để ký hợp đồng." Lâm Hựu Luân đeo kính râm lên xe trước, Luc Besson vốn còn muốn nói chuyện thêm với Kate Beckinsale mấy câu, thấy vậy cũng đành nhún vai với Kate Beckinsale, rồi tự mình mở cửa xe ngồi vào.

Ngay khi Luc Besson chuẩn bị khởi động ô tô, Kate Beckinsale hét lớn về phía này: "Xin lỗi, vừa nãy tôi quên hỏi, bộ phim này khoảng bao lâu sẽ khởi quay?" Luc Besson thò đầu ra khỏi ghế lái, vẫy tay với Kate Beckinsale: "Bộ phim này ít nhất cần 2 tháng chuẩn bị, Anh Lâm và tôi đều khuyên cô cứ yên tâm hoàn thành học kỳ này rồi tính." Nói xong câu đó, chiếc xe đã rời đi.

Luc Besson nắm vô lăng, mắt không rời nhìn về phía trước. "Tiếp theo đi đâu?" Lâm Hựu Luân nhìn cảnh vật lùi dần qua cửa sổ, rất tùy ý trả lời: "Tìm một nơi nào đó đi uống trà chiều đi." Luc Besson lập tức sửa lại: "Không không, anh hiểu lầm ý tôi rồi, tôi muốn nói bây giờ nữ chính đã xong xuôi rồi, còn nam thứ là Brad Pitt, tiếp theo

chúng ta có nên thảo luận về vấn đề nam chính không?" Lâm Hựu Luân thu ánh mắt từ ngoài cửa sổ lại, quay đầu nhìn Luc Besson một cái: "Vậy chúng ta cũng phải tìm một chỗ nào đó ngồi xuống đã, không thể thảo luận vấn đề này ngay trên xe được chứ?" Luc Besson nhún vai. "Tôi thấy trong thái độ đối xử với cuộc sống và công việc, anh còn giống một người Pháp hơn tôi." "Người phát triển trà chiều thành một phong tục văn hóa hình như là người Anh mà nhỉ?" "Xin lỗi, tôi quên Hồng Kông bây giờ vẫn còn là thuộc địa của Anh rồi." Lâm Hựu Luân lắc đầu, có chút cảm khái nói: "Rất nhanh sẽ không còn nữa!" Luc Besson bĩu môi. "Thực ra tôi cảm giác, từ khi Trung Anh hai nước chính thức công bố thông báo, người Anh đã không còn coi người Hồng Kông là người của mình nữa rồi." "Trước đây, người Anh đã từng thực sự coi người Hồng Kông là người của mình sao?" Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng thở dài. "Trong một thời gian dài, Hồng Kông về văn hóa vẫn luôn không cắt đứt liên hệ với đại lục châu Âu, nhưng lại bị Anh quản hạt.

Bây giờ Anh muốn trả Hồng Kông lại cho đại lục châu Âu, nhưng người Hồng Kông lại thiếu sự đồng thuận chính trị với đại lục.

Kiểu thân thiết về văn hóa và xa cách về chính trị này khiến địa vị của Hồng Kông hiện tại rất lúng túng, cả đối với Anh và đại lục châu Âu, mọi người đều không có quá nhiều cảm giác thuộc về, nên bây giờ rất nhiều người Hồng Kông đều cảm thấy hoang mang về thân phận của mình." Luc Besson căn bản không nghĩ Lâm Hựu Luân sẽ thảo luận chủ đề như vậy với anh, nhưng phản ứng của anh vẫn rất nhanh. "Tôi nghĩ anh Lâm chắc chắn không nằm trong số đó.

Vì so với một nước Anh nhỏ bé, thị trường điện ảnh đầy tiềm năng của đại lục châu Âu hẳn sẽ hấp dẫn anh hơn." Lâm Hựu Luân cũng không nghĩ Luc Besson lại có nghiên cứu về thị trường điện ảnh đại lục châu Âu, nhất thời cũng có ý muốn thảo luận với anh ta một

phen. "Ít nhất phải mười năm nữa, thị trường điện ảnh đại lục châu Âu mới đạt đến mức độ hấp dẫn tôi như anh nói.

Hiện tại thực ra tôi quan tâm nhất vẫn là thị trường châu Âu." Luc Besson dừng xe trước một quán cà phê bên đường, sau khi tắt máy liền hỏi Lâm Hựu Luân: "Đây chính là lý do anh chọn tôi làm đạo diễn 'Mã Lục Giáp Hải Đạo'?" "Chỉ là một trong số các lý do." Lâm Hựu Luân bỏ lại câu nói đó, đẩy cửa xuống xe.

Luc Besson xuống xe đuổi kịp Lâm Hựu Luân. "Vậy là còn có những lý do khác nữa?" Hai người chọn một chỗ ngồi ngoài trời, Luc Besson chỉ gọi một ly cà phê, sau đó liền truy vấn câu hỏi vừa nãy.

Lâm Hựu Luân trả lại thực đơn cho nhân viên phục vụ, nhìn Luc Besson nói: "Đương nhiên còn có tài năng của anh, đây là lý do quan trọng nhất." Luc Besson đặt hai tay lên bàn, không chịu buông tha hỏi: "Anh biết tôi hỏi không phải chuyện này mà." Lâm Hựu Luân không hiểu sao Luc Besson đột nhiên lại quan tâm đến vấn đề này, nhìn vẻ mặt của Luc Besson, nếu mình không đưa ra một câu trả lời khiến anh ta hài lòng, anh ta chắc chắn sẽ không bỏ qua. "Anh là thành viên ban giám khảo hạng mục cạnh tranh chính của Liên hoan phim Cannes năm nay, mà một bộ phim tôi đầu tư năm nay tình cờ lại là một trong những tác phẩm lọt vào vòng chung kết...

Lý do này đủ chưa?" Biểu cảm của Luc Besson lập tức trở nên nghiêm túc, chuyện chạy giải xảy ra hàng năm trước khi Liên hoan phim Cannes bắt đầu.

So với việc chạy giải hậu trường ở Oscar của Mỹ, ban giám khảo Liên hoan phim Cannes tương đối đơn thuần hơn, chỉ là Luc Besson không ngờ chuyện như vậy lại xảy ra với mình. "Nếu tôi từ chối làm giám khảo Liên hoan phim Cannes, anh còn tìm tôi để quay bộ phim này không?" Luc Besson coi như dùng câu trả lời này để bày tỏ thái độ

với Lâm Hựu Luân, anh sẽ không thỏa hiệp với chuyện như vậy.

Lâm Hựu Luân bưng cà phê lên uống một ngụm. "Tôi vừa nãy đã nhấn mạnh rồi, tìm anh làm đạo diễn bộ phim này, điều tôi coi trọng nhất là tài năng của anh, nhưng anh cứ nhất định muốn tôi đưa ra những lý do khác, nên tôi đành phải nói như vậy." Nghe thấy câu này, Luc Besson lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Anh vừa không muốn mất cơ hội hợp tác với Lâm Hựu Luân, đồng thời cũng không muốn làm trái nguyên tắc của mình khi làm giám khảo Liên hoan phim Cannes mà làm hỏng tác giả.

Chương 712

"Thôi được rồi, về vấn đề này anh thực sự không cần nghĩ nhiều quá.

Lý do thực sự tôi nhắc đến chuyện này với anh, là hy vọng anh khi làm giám khảo có thể dùng ánh mắt công tâm khách quan để đánh giá bộ phim đó, tôi không mong anh có thể thiên vị bộ phim này trong quá trình chấm điểm, nhưng tôi cũng không hy vọng anh vì mối quan hệ với tôi mà trong quá trình chấm điểm vì tránh hiềm nghi mà cố tình không bỏ phiếu cho bộ phim này!" "Xem ra anh rất tự tin vào bộ phim đó!" Lâm Hựu Luân cười bất khả trí phủ, ngoài miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng thì không nghĩ như vậy.

Lâm Hựu Luân ít nhất có hơn tám phần chắc chắn rằng Luc Besson nhất định sẽ yêu thích "Kẻ Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm", lý do là vì nếu không có sự can thiệp sớm của anh, bộ phim này lẽ ra phải do Luc Besson đạo diễn. "Nếu bộ phim đó thực sự hấp dẫn tôi như anh nói, lá phiếu của tôi nhất định sẽ dành cho nó...

Nhưng có một vấn đề là, Liên hoan phim Cannes mới đây có một quy định, phim đoạt giải Cành cọ vàng sẽ không còn được đề cử cho các hạng mục giải thưởng khác.

Anh muốn tôi bỏ lá phiếu này cho giải Cành cọ vàng, hay là giữ lại để bỏ cho các hạng mục giải thưởng khác, ví dụ như Nam diễn viên chính xuất sắc nhất?" Cành cọ vàng là giải thưởng cao nhất của Liên hoan phim Cannes, vì giải thưởng này là sự khẳng định tổng thể cho một bộ phim, nên vinh dự này thường được quy về nhà sản xuất phim, còn các hạng mục giải thưởng khác chỉ là sự khẳng định cho cá nhân tham gia làm phim, vinh dự tự nhiên cũng thuộc về người đoạt

giải cụ thể.

Lựa chọn của Lâm Hựu Luân rất dứt khoát. "Cành cọ vàng thì thôi đi, nếu được, tôi hy vọng anh bỏ lá phiếu đó cho Nam diễn viên chính xuất sắc nhất." Luc Besson hơi khó hiểu về việc Lâm Hựu Luân từ bỏ Cành cọ vàng, nhưng vẫn gật đầu. "Thôi được rồi, vấn đề này sau này hãy thảo luận...

Vừa nãy tôi hỏi anh trên đường về lựa chọn nam chính của 'Mã Lục Giáp Hải Đạo', bây giờ anh có thể cho tôi biết câu trả lời rồi chứ?" "Trên Liên hoan phim Cannes có một bộ phim Pháp tên là 'Người Tình', không biết anh đã nghe nói chưa, nếu chưa tôi khuyên anh đi xem, vì mọi thứ anh muốn biết đều nằm trong bộ phim đó." Lâm Hựu Luân cố tình giữ bí mật. "Anh nói là bộ phim của Jacques Annaud?" Luc Besson gật đầu. "Vì anh đánh giá cao như vậy, xem ra tôi thực sự nên dành thời gian đi xem bộ phim đó rồi." Ngay khi Lâm Hựu Luân và Luc Besson đang vui vẻ uống trà chiều, ở nội địa đã là hơn mười giờ đêm.

Tạ Tấn tham gia xong một buổi tụ tập trở về nhà, khi vừa vào cửa, phu nhân nói với ông, trong nhà có hai vị khách đặc biệt. "Lại là phụ huynh muốn chạy quan hệ để vào trường điện ảnh sao?

Vì họ đã đến hơn một tiếng rồi, sao bà không bảo họ về sớm đi, bà biết tôi ghét phải tiếp những người như vậy mà." Tạ Tấn uống một chút rượu, cố ý nói rất to, thực ra là để người trong phòng khách nghe thấy, mà biết khó thì lui.

Phu nhân vội vàng ngăn Tạ Tấn lại. "Nói nhỏ thôi, mọi chuyện không như anh nghĩ đâu... là Hiểu Khánh và Khương Văn đến!" Động tác cởi áo khoác của Tạ Tấn khựng lại, rồi ông liền trách phu nhân. "Đã là họ đến, sao bà không báo cho tôi sớm, uổng công để họ đợi lâu như vậy?" Lần này phu nhân không vui. "Cái này có thể trách tôi sao?

Anh chỉ nói ra ngoài xã giao, lại không nói cụ thể đi đâu, tôi lấy đâu ra mà báo cho anh chứ?" "Thôi được rồi, được rồi, chuyện này là lỗi của tôi được chưa?" Tạ Tấn vội vàng xin lỗi phu nhân, ông cũng là nhất thời nói nhanh miệng, nói xong liền hối hận.

Phu nhân thúc giục: "Được rồi, mau thay giày vào đi, họ vẫn đang đợi anh đó!" Tạ Tấn bước vào phòng khách, Lưu Hiểu Khánh và Khương Văn đã đợi lâu cùng đứng dậy.

Tạ Tấn ấn tay xuống. "Thôi được rồi, hai người với tôi thì không cần khách sáo, ngồi xuống đi!" Lưu Hiểu Khánh và Khương Văn ngồi xuống lại, Tạ Tấn bưng chén trà riêng của mình ngồi xuống đối diện hai người, sau đó ánh mắt lướt qua họ một cái. "Hai người lần này đến tìm tôi, chắc là có chuyện gì phải không?" Lưu Hiểu Khánh và Khương Văn nhìn nhau, vì chuyện có liên quan đến Khương Văn, cô không tiện trực tiếp mở lời, cuối cùng liền do Lưu Hiểu Khánh thay mặt giải thích. "Anh Tạ đạo, mọi chuyện là thế này, tháng 3 năm ngoái, em được giải Kim Tượng Hồng Kông mời làm người trao giải, sau đó may mắn được quen biết Anh Lâm, anh ấy rất coi trọng Khương Văn, đặc biệt tìm Khương Văn quay một bộ phim..." Lưu Hiểu Khánh mới nói được một nửa, Tạ Tấn đã hiểu là chuyện gì rồi. "Bộ phim do Khương Văn đóng chính đã lọt vào hạng mục cạnh tranh chính của Cannes năm nay, nên hai người mới đến tìm tôi?" Lưu Hiểu Khánh và Khương Văn cùng gật đầu.

Tạ Tấn thì không nói gì, chỉ hơi nhíu mày. "Hai người làm sao mà biết tôi được mời làm giám khảo Liên hoan phim Cannes năm nay?" "Là từ Hồng Kông..." Khương Văn còn chưa nói ra tên Lý Hàn Tường, thì chân đã bị Lưu Hiểu Khánh nhẹ nhàng đá một cái. "Là tin tức từ bên Hồng Kông truyền về." Lưu Hiểu Khánh tranh nói hết câu giúp Khương Văn, nhưng hàm ý thì đã khác hẳn.

Tạ Tấn bắt đầu suy nghĩ về chuyện này, điều đầu tiên ông nghĩ

đến chính là Lâm Hựu Luân, Lưu Hiểu Khánh đã nói tin tức là từ bên Hồng Kông truyền về, vậy rất có thể là theo chỉ thị của Lâm Hựu Luân. "Hai người chỉ biết lần này tôi sẽ làm giám khảo, còn biết tin tức gì khác không?" Tạ Tấn thăm dò hỏi một câu.

Lưu Hiểu Khánh trong lòng lo lắng, thật sự có chút lo Lâm Hựu Luân đã liên lạc trước với Tạ Tấn, vậy thì tiểu xảo tráo đổi khái niệm của cô chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Thấy Lưu Hiểu Khánh và Khương Văn đều có vẻ mặt mơ hồ, Tạ Tấn trong lòng lại hơi nghi hoặc, họ đã nhận được tin tức từ Lâm Hựu Luân, sao lại không biết chuyện đó?

Chẳng lẽ Lâm Hựu Luân không nói với họ?

Khi Tạ Tấn đang phân vân, Khương Văn cuối cùng cũng không nhịn được mở lời. "Tạ đạo, có lẽ anh đã hiểu lầm, chuyện anh được mời làm giám khảo Liên hoan phim Cannes là do ông Lý Hàn Tường nói cho chúng tôi biết." Tạ Tấn ngẩn người. "Lý Hàn Tường đến đại lục rồi à?" Khương Văn giải thích: "Hiểu Khánh và ông Lý đã quen biết nhau gần mười năm rồi, lần này tự mình đầu tư quay phim truyền hình, đặc biệt mời ông Lý đến đại lục để giúp cô ấy làm đạo diễn." Tạ Tấn đặt chén trà xuống, giả vờ tức giận nói: "Cái gã này, chạy đến đại lục mà không liên hệ với tôi, quay đầu lại tôi thật sự phải hỏi cho ra nhẽ, có phải trong mắt hắn không còn có tôi là bạn nữa không?" Lưu Hiểu Khánh và Khương Văn đều không mở lời giúp Lý Hàn Tường giải thích, họ biết quan hệ của Tạ Tấn và Lý Hàn Tường rất tốt, Tạ Tấn nói Lý Hàn Tường như vậy, phần nhiều chỉ là đang nói đùa.

Tin tức mình làm giám khảo Cannes là do Lý Hàn Tường "lỡ lời" nói ra, sự nghi hoặc trong lòng Tạ Tấn cũng theo đó mà được giải đáp, thảo nào Khương Văn và Lưu Hiểu Khánh đều chưa biết chuyện đó.

"Thực ra lần này giới điện ảnh trong nước ngoài tôi được mời làm giám khảo ra, còn có một người nữa cũng nhận được lời mời, tức là, lần này trong ban giám khảo Cannes có hai người đến từ châu Âu." Tạ Tấn nói ra chuyện này, Lưu Hiểu Khánh và Khương Văn đều tỏ ra rất bất ngờ, vội vàng truy vấn người đó là ai.

Tạ Tấn không trực tiếp nói ra câu trả lời, mà đưa ra một gợi ý: "Ban giám khảo Liên hoan phim Cannes không chỉ mời đạo diễn, mà đồng thời cũng sẽ mời một số diễn viên nổi tiếng." Lưu Hiểu Khánh lập tức phản ứng lại. "Tôi biết rồi, người mà Tạ đạo nói là Củng Lợi phải không?" Củng Lợi là nữ diễn viên châu Âu đầu tiên đoạt giải Ảnh hậu Cannes, mà bộ phim "Đèn Lồng Đỏ Treo Cao" do cô đóng chính năm ngoái còn đoạt giải Sư tử bạc của Liên hoan phim Venice.

Bộ phim này không chỉ giúp Trương Nghệ Mưu bắt đầu nổi tiếng trên trường quốc tế, mà đồng thời còn củng cố thêm địa vị nữ minh tinh quốc tế của Củng Lợi, việc Liên hoan phim Cannes mời Củng Lợi làm giám khảo, điểm này cũng không quá khó chấp nhận.

Lưu Hiểu Khánh ban đầu khi nghe tin này không khỏi có chút thất vọng.

Củng Lợi xuất đạo mới được mấy năm, đã đạt được độ cao mà Lưu Hiểu Khánh đã nỗ lực mười mấy năm cũng không đạt được, đổi lại là ai trong lòng đương nhiên cũng có chút không cân bằng.

Nếu có thể sinh muộn hơn mấy năm, Lưu Hiểu Khánh cảm thấy mình chưa chắc đã thua Củng Lợi.

Đương nhiên cảm xúc này chỉ thoáng qua, Lưu Hiểu Khánh rất nhanh điều chỉnh lại tâm lý, rồi quan tâm đến việc Củng Lợi làm giám khảo Liên hoan phim Cannes có thể mang lại lợi ích lớn đến mức nào cho việc Khương Văn đoạt giải.

Trong ban giám khảo Liên hoan phim Cannes lần này có hai người

châu Âu, mà bộ phim Hoa ngữ duy nhất lọt vào hạng mục tranh giải chính là 《Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》 do Khương Văn đóng chính.

Ngoài lợi thế về địa điểm, thiên thời, nhân hòa đều có đủ, có thể nói cơ hội giành giải là rất lớn, nhưng quan trọng là giành giải gì!

Giải Tấn đặt tách trà xuống, nhìn Khương Văn và Lưu Hiểu Cầm, nghiêm túc nói: "Cành cọ vàng và Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, chỉ có thể chọn một, mà quyền lựa chọn không nằm ở tôi, cũng không nằm ở hai người, mấu chốt là xem anh Lâm có suy nghĩ thế nào…" Ý trong lời nói của Giải Tấn, Khương Văn và Lưu Hiểu Cầm đều hiểu.

Giải Tấn thì không sao, nhưng lá phiếu của Củng Lợi chắc chắn sẽ theo ý Lâm Hựu Luân để bỏ cho một trong hai giải thưởng.

Quan trọng là lần này 《Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》 có cục diện giành giải tốt đến vậy, không ai dám đảm bảo Lâm Hựu Luân sẽ không hy sinh Khương Văn để dốc toàn lực tranh giải cao nhất.

"Tôi lại nghĩ, anh Lâm có lẽ sẽ chọn từ bỏ giải thưởng cao nhất, sau đó thành toàn cho Khương Văn!" Một câu nói của Giải Tấn đã làm Khương Văn và Lưu Hiểu Cầm đang có chút chán nản lại nhìn thấy hy vọng.

"Nếu đứng từ góc độ của anh Lâm mà nhìn nhận việc này, các anh sẽ thấy 《Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》 giành giải Cành cọ vàng, ngược lại không có giá trị bằng việc Khương Văn đạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Các anh nghĩ xem, anh Lâm không phải là một nhà đầu tư điện ảnh bình thường, anh ấy là Chủ tịch Giải Kim Tượng Hong Kong, là nhà tổ chức Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong.

Một chiếc cúp Cành cọ vàng đối với anh ấy thực sự không có quá

nhiều ý nghĩa, hơn nữa năm đó 《Truyền Thuyết Mỹ Lệ Của Sicily》 đã từng giành một Cành cọ vàng rồi, nếu giành thêm một cái nữa thì giá trị đối với anh ấy chắc chắn sẽ không cao như cái đầu tiên.

Mà nếu từ bỏ Cành cọ vàng, bề ngoài có vẻ hơi không đáng, nhưng nếu Khương Văn có thể giành được giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, thì đó sẽ là Ảnh đế Cannes đầu tiên của châu Âu.

Sau khi giúp Củng Lợi trở thành Ảnh hậu Cannes, anh Lâm lại nâng đỡ thêm một Ảnh đế Cannes, điều này đối với anh ấy càng thêm vinh quang." — Pháp, Paris.

Chương 713

Ngoài cửa sổ sát đất của nhà hàng khách sạn là Tháp Eiffel rực rỡ ánh đèn, bên tai thoang thoảng tiếng vĩ cầm du dương, rượu vang đỏ trong ly cao phản chiếu ánh mắt có chút mơ màng của Củng Lợi.

"Sao lại hẹn em đến Paris gặp mặt?" "Em không cảm thấy thành phố Paris này, từ trong xương cốt đã toát ra một thứ tình điệu lãng mạn sao?" Lâm Hựu Luân nâng ly rượu cao trước mặt, khi uống rượu, ánh mắt anh xuyên qua ly rượu trong suốt, nhìn Củng Lợi một cái.

Hôm nay Củng Lợi mặc một chiếc áo sơ mi lụa tơ tằm tay dài cổ chữ V màu xanh lá cây có bèo nhún, đôi gò bồng đào kiêu hãnh ẩn hiện dưới cổ áo, ở eo là một chiếc thắt lưng bản rộng trang trí đơn giản.

Củng Lợi vốn nổi tiếng với khí chất hào sảng, nhưng hiếm khi lại để lộ vẻ đẹp yểu điệu, đáng yêu của một người phụ nữ nhỏ bé.

Củng Lợi nhận ra ánh mắt Lâm Hựu Luân dừng lại trên ngực cô khá lâu, không vui trừng mắt nhìn anh một cái.

"Lời nói của đàn ông quả nhiên không thể tin được, rõ ràng có chuyện muốn nhờ người ta, lại cứ bịa ra cái cớ như vậy.

Anh thật sự coi em là cô gái nhỏ, ba câu hai lời là có thể bị anh dỗ ngọt sao?" Lâm Hựu Luân thu ánh mắt về, đặt ly rượu xuống nói: "Ở một nơi lãng mạn như thế này mà bàn chuyện khác thì thật đúng là phá hỏng không khí." "Ai đi lãng mạn với anh ở đây chứ?" Củng Lợi có chút xấu hổ đáp lại, "Nếu anh không nói, vậy em đi đây!" Lâm Hựu Luân giơ tay lên, người phục vụ đứng chờ bên cạnh lập tức tiến đến, giúp hai người rót thêm rượu vào ly.

Đợi người phục vụ đi rồi, Củng Lợi lập tức nói: "Đủ rồi, hôm

nay đã uống không ít đâu!" Lâm Hựu Luân nâng ly rượu lên, tự mình uống một ngụm trước.

"Say rồi thì tốt, say rồi sẽ không có phiền não nữa!" Củng Lợi nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân, tò mò hỏi: "Sao anh biết em có phiền não?" "Em đã viết tất cả cảm xúc lên đôi mắt, anh muốn không biết cũng khó mà!" "Vậy anh đoán xem, em đang phiền chuyện gì?" Củng Lợi lắc lắc ly rượu trong tay, "Nếu đoán đúng, hôm nay em sẽ say cùng anh một lần!" "Vậy tôi phải nghiêm túc đối đãi rồi." Lâm Hựu Luân bóp cằm suy nghĩ một chút, "Có phải người nhà lại bắt đầu giục em tìm đối tượng kết hôn rồi không?" Củng Lợi kinh ngạc há hốc miệng, nhìn Lâm Hựu Luân như thể lần đầu tiên quen biết anh vậy.

"Sao anh biết được?

Trong mắt em đâu có viết mấy chuyện này!" "Sự nghiệp gần đây của em có thể nói là thuận buồm xuôi gió, điều duy nhất có thể coi là trắc trở có lẽ là việc năm ngoái em đã vuột mất giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất tại Liên hoan phim Venice.

Vấn đề đó đã bị loại trừ, vậy thì chỉ có thể là gặp vấn đề trong cuộc sống." Lâm Hựu Luân giải thích.

"Không đúng, chuyện này em từng nhắc với Lợi Trí, có phải cô ấy nói cho anh biết không?" Củng Lợi truy hỏi.

Lâm Hựu Luân nhún vai, nói: "Trong khoảng thời gian này, tôi trước tiên vì chuyện 《Yêu Thú Đô Thị》 công chiếu mà đi Mỹ, sau đó lại vì tuyển chọn diễn viên mới cho một bộ phim mà đi Anh, bận rộn đến tận bây giờ, công việc trên tay mới coi như tạm kết thúc.

Mỗi lần gọi điện thoại cho Lợi Trí đều rất ngắn, làm gì có thời gian nói chuyện này?" "Không phải không có thời gian, mà là anh cần liên hệ với quá nhiều phụ nữ nên không bận tâm phải không?" Củng Lợi nói ra sự thật.

Lâm Hựu Luân ngượng ngùng cười cười, "Em cũng không còn trẻ nữa, cũng nên xem xét đến vấn đề này rồi!" Củng Lợi uống cạn ly rượu cao, "Anh còn có mặt mũi nói em, anh chẳng phải cũng vậy sao?" "Được rồi, vậy chúng ta đổi chủ đề khác." Lâm Hựu Luân cũng sợ nhất bị người khác hỏi về chuyện kết hôn, đương nhiên tình huống của anh và Củng Lợi không giống nhau.

Củng Lợi là không có người thích hợp, không thể lựa chọn; còn Lâm Hựu Luân là có quá nhiều người thích hợp, không thể bỏ ai.

Khi người phục vụ đến rót rượu, Củng Lợi trực tiếp yêu cầu đối phương để lại chai rượu, như vậy uống xong tiện tự mình rót.

"Điều kiện của em tốt như vậy, bên cạnh chắc chắn có người theo đuổi em chứ?" "Không phải nói đổi chủ đề sao?

Sao anh lại nhắc đến chuyện này?" Ánh mắt Củng Lợi hơi say, trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân một cái.

"Thuần túy là tò mò, nếu em không muốn nói thì thôi." Lâm Hựu Luân không muốn miễn cưỡng, Củng Lợi ngược lại chủ động nói ra.

"Anh đoán không sai, quả thật có người từng bày tỏ ý này với em, nhưng anh ta có gia đình và con gái, em không muốn làm người phụ nữ xấu xa phá hoại hôn nhân của người khác!" Lâm Hựu Luân nhìn Củng Lợi, "Anh nghĩ đó không phải là nguyên nhân chính phải không?" "Tại sao?" "Bởi vì giả như anh là người đàn ông đó, anh nói là giả như nhé… anh nhất định sẽ nói với em rằng hôn nhân của mình và vợ không thuận lợi ra sao, vì em anh có thể ly hôn với cô ấy, nhưng có thể vì một số lý do thực tế, anh không thể ly hôn ngay lập tức, hy vọng em có thể chờ anh một thời gian.

Nếu em thật sự có tình cảm với anh ta, em hẳn sẽ đồng ý, nhưng em đã không làm vậy, điều đó cho thấy em không hề có tình cảm với anh ta." Biểu cảm trong mắt Củng Lợi đã từ ngạc nhiên biến thành

khó tin, "Anh chắc chắn không hề hỏi Lợi Trí về chuyện của em sao?" "Vậy em đã nói với Lợi Trí về những chuyện này chưa?" Củng Lợi lắc đầu.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Em còn chưa nói với Lợi Trí, cho dù anh có hỏi cô ấy cũng vô ích mà!" Củng Lợi gật đầu, sau đó kết luận: "Đàn ông quả nhiên không có ai là tốt!" Củng Lợi nói xong, cầm chai rượu tự rót cho mình nửa ly, Lâm Hựu Luân cũng không ngăn cản.

"Sao, anh không quan tâm người đàn ông đó là ai sao?" Thấy Lâm Hựu Luân không chút do dự lắc đầu, Củng Lợi bật cười thành tiếng.

"Suýt nữa quên mất, anh là Chủ tịch 《Minh Báo》, những tin tức bát quái này anh không thèm để mắt tới." Lâm Hựu Luân cầm lấy chai rượu từ tay Củng Lợi, rót thêm rượu vào ly của mình.

Thực ra anh đã đoán ra người mà Củng Lợi nói là ai, chỉ là anh không muốn nói ra trong hoàn cảnh này.

Củng Lợi cũng không tiếp tục dây dưa chủ đề này: "À đúng rồi, anh hẹn em đến Paris rốt cuộc là có chuyện gì?" "Về Liên hoan phim Cannes, một bộ phim tôi đầu tư đã lọt vào hạng mục tranh giải chính." Củng Lợi rất thông minh, lập tức hiểu ý của Lâm Hựu Luân.

"Anh hy vọng em sẽ giúp anh khi bỏ phiếu sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu, "Khả năng lớn nhất là giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất và giải Cành cọ vàng, sau đó tôi hy vọng em sẽ bỏ phiếu cho bộ phim này ở hạng mục Nam diễn viên chính xuất sắc nhất." "Cành cọ vàng là giải cao nhất, từ bỏ nó anh không thấy rất đáng tiếc sao?" Củng Lợi hỏi, có chút không hiểu.

"Đó là đối với người khác mà nói, đạt được giải Cành cọ vàng đối với tôi mà nói chẳng qua chỉ là thêm một danh dự.

Nhưng nếu Khương Văn lần này trở thành Ảnh đế, nói nhỏ thì sau

này khi tôi quay một số phim mang tính quốc tế sẽ có thêm một diễn viên để lựa chọn, còn nói lớn thì điều này có ích không nhỏ trong việc nâng cao hình ảnh của toàn bộ phim Hoa ngữ trên điện ảnh quốc tế." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân không hoàn toàn giải đáp được thắc mắc của Củng Lợi.

"Đạt giải Cành cọ vàng, không phải càng có lợi hơn cho việc nâng cao hình ảnh phim Hoa ngữ sao?" "Một bộ phim dù quay có hay đến mấy, sức ảnh hưởng cũng chỉ kéo dài vài năm, nhưng việc đẩy một diễn viên lên thì lại khác, anh ấy có thể liên tục cho ra các tác phẩm mới, liên tục giành giải.

Cho nên về lâu dài, thực ra việc nâng đỡ người còn có giá trị hơn là nâng đỡ phim." "Marx nói quả nhiên không sai, các nhà tư bản các anh trong đầu toàn nghĩ cách bóc lột giá trị của người khác." Đối với lời nói đùa của Củng Lợi, Lâm Hựu Luân chỉ cười, không bình luận.

"À đúng rồi, năm đó khi 《Truyền Thuyết Mỹ Lệ Của Sicily》 lọt vào tranh giải, nếu anh đối mặt với tình huống như bây giờ, anh sẽ chọn thế nào?" Củng Lợi tiếp tục hỏi.

"Đương nhiên vẫn sẽ chọn để em trở thành Ảnh hậu." "Tại sao?" "Bởi vì lợi ích của việc làm như vậy bây giờ đã rất rõ ràng.

Em giành được Ảnh hậu Cannes, đó là lý do em được mời làm giám khảo Liên hoan phim Cannes.

Em làm giám khảo, sau đó mới có thể giúp tôi đưa Khương Văn lên vị trí đó." Củng Lợi nhìn Lâm Hựu Luân một cách đầy ẩn ý, "Thì ra anh đã có dự mưu từ sớm." Lâm Hựu Luân nâng ly rượu, "Đến Cannes rồi, chúng ta sẽ không thể vô tư ngồi cùng nhau như bây giờ nữa, cho nên ly rượu này tôi kính em trước!" "Muốn chuốc say em à?" Ánh mắt Củng Lợi hơi say nhìn Lâm Hựu Luân một cái, "Nói nhỏ cho anh biết, tửu lượng của em tốt lắm, đừng để cuối cùng lại bị em

chuốc say thì khổ!" Củng Lợi nói tửu lượng mình rất tốt, nhưng tình hình thực tế là ba chai rượu vang đỏ đã cạn, cả người cô đã say gục trên bàn, cuối cùng khi rời nhà hàng phải có Lâm Hựu Luân đỡ mới đi được.

Lâm Hựu Luân đã đặt phòng cho Củng Lợi cũng ở khách sạn này.

Khi đỡ Củng Lợi đi về phía thang máy, có nhân viên phục vụ khách sạn đến hỏi có cần giúp đỡ không.

Lâm Hựu Luân còn chưa mở lời, Củng Lợi đang tựa vào người anh đã xua tay, miệng còn lẩm bẩm: "Em không say!" Cô nói bằng tiếng Trung, nhân viên phục vụ không hiểu, đành nhìn Lâm Hựu Luân xin ý kiến.

"Không cần đâu, phòng của chúng tôi ở trên lầu, chúng tôi tự đi thang máy lên là được." Lâm Hựu Luân nói bằng tiếng Anh.

Nhân viên phục vụ giúp Lâm Hựu Luân đỡ Củng Lợi vào thang máy, anh ta cũng vừa hay muốn lên lầu nên cũng vào thang máy.

Cửa thang máy từ từ khép lại, Củng Lợi mở mắt ra, mơ mơ màng màng hỏi: "Chúng ta đã về phòng rồi sao?" Lâm Hựu Luân đang định nói cho cô biết đây là thang máy thì Củng Lợi đã bắt đầu đạp giày cao gót ra, chân trần đứng trên mặt đất.

Nhân viên phục vụ cùng đi thang máy thấy vậy lại hỏi một câu: "Thưa ngài, ngài chắc chắn không cần tôi giúp sao?" Lâm Hựu Luân lo lắng Củng Lợi tiếp tục làm ra những hành động "quá đáng" hơn, vội vàng kéo cô lại, sau đó nói với người phục vụ kia: "Cô ấy đúng là đã uống hơi nhiều, lát nữa tôi sẽ bế cô ấy về phòng, anh có thể giúp tôi mang đôi giày của cô ấy được không?" Người phục vụ gật đầu, Lâm Hựu Luân liền bế ngang Củng Lợi lên.

Đến tầng có phòng, cửa thang máy mở ra, Lâm Hựu Luân bế Củng

Lợi đi ra trước, người phục vụ mang giày đi theo sau.

Đến cửa phòng, người phục vụ đặt đôi giày cao gót của Củng Lợi xuống, chào từ biệt rồi rời đi.

Lâm Hựu Luân đặt Củng Lợi xuống, lấy thẻ phòng mở cửa.

Củng Lợi tựa sát vào cánh cửa, cửa khóa vừa mở, cô thuận theo cánh cửa đang mở mà ngã xuống.

Lâm Hựu Luân vươn tay muốn đỡ cô, nhưng bản thân lại không đứng vững, cuối cùng bị cô kéo theo cùng ngã xuống đất.

May mắn thay, trong phòng trải thảm dày, cả Lâm Hựu Luân và Củng Lợi đều không sao, chỉ có điều tư thế của hai người lúc này thực sự có chút ám muội— Lâm Hựu Luân cả người nằm đè lên Củng Lợi, hai chiếc giày cao gót đặt ở cửa cũng bị đổ nghiêng ngả.

Ngay khoảnh khắc ngã xuống đất, Củng Lợi đã tỉnh rượu được hơn nửa, nhưng sự tiếp xúc cơ thể gần gũi lại khiến tay chân cô mềm nhũn, một cảm giác tê dại như bị điện giật truyền khắp toàn thân.

Đáng sợ nhất là tay Lâm Hựu Luân lại vừa vặn đặt lên vòng ba quyến rũ đang được chiếc váy ngắn bó sát của cô, điều này khiến lòng Củng Lợi vừa ngứa ngáy vừa hoảng loạn.

Cô cố gắng vặn vẹo cơ thể, nhưng lại vô tình khiến tay Lâm Hựu Luân trượt xuống phần gốc đùi, chỉ còn cách nơi nhạy cảm nhất một chút xíu.

Lâm Hựu Luân đang cảm nhận xúc cảm mềm mại, đàn hồi khi đè Củng Lợi dưới thân, đột nhiên phát hiện ngón tay mình chạm vào một khối thịt nhỏ nhô lên, cơ thể mềm mại trong lòng đột nhiên cứng đờ.

Người phục vụ nghe thấy tiếng động quay lại nhìn thấy cảnh tượng ở cửa, phản ứng đầu tiên không phải là chạy lên đỡ người, mà là quay đầu bỏ đi— anh ta lầm tưởng Lâm Hựu Luân và Củng Lợi là

một cặp tình nhân, sau khi anh ta rời đi hai người đã bắt đầu thân mật ngay trước cửa phòng.

Lâm Hựu Luân chống tay nâng thân lên, đang định quay đầu giải thích thì Củng Lợi đột nhiên vươn tay kéo lấy cà vạt trên cổ anh.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy dục vọng cháy bỏng trong mắt đối phương.

Khi Củng Lợi nằm ngửa, cổ áo vẫn giữ chặt, khe ngực rất sâu, để lộ một mảng lớn da thịt ở trước ngực.

Chương 714

Chỉ cần nhìn bằng mắt thôi, cũng có thể cảm nhận được xúc cảm mềm mại, đàn hồi khiến người ta rung động, mê đắm lòng người.

Lâm Hựu Luân khó khăn nuốt nước bọt, nhìn hàng mi cong vút của Củng Lợi che đi đôi mắt say đắm mơ màng, đôi môi đỏ mọng như cánh hoa hồng khẽ mím lại, không chút do dự mà hôn xuống.

Củng Lợi buông lỏng cà vạt đang nắm chặt, theo đó hai tay cô bị Lâm Hựu Luân giữ chặt trên thảm, chỉ cảm thấy từng trận choáng váng ập vào đầu.

Lâm Hựu Luân vừa phá vỡ hàm răng của Củng Lợi, quấn lấy đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng chạm vào, vừa dùng sức đè cơ thể xuống, buộc Củng Lợi tự mình tách hai chân ra.

Cánh cửa phòng bị Lâm Hựu Luân đá đóng lại ngay khoảnh khắc đó, Củng Lợi đã dự cảm được điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Trong lòng cô đang do dự có nên phản kháng một chút không, thì đột nhiên cảm thấy có một thứ cứng rắn cách lớp quần lót mỏng manh cọ sát vào mình, toàn thân tê dại như bị điện giật, cơ thể lập tức mềm nhũn ra.

"Rẹt!" một tiếng, Củng Lợi chỉ cảm thấy phía dưới mát lạnh, quần lót bị Lâm Hựu Luân trực tiếp xé rách.

"A!" Củng Lợi đột nhiên kêu lên một tiếng, dùng sức muốn đẩy Lâm Hựu Luân ra, nhưng Lâm Hựu Luân lại giữ chặt cô dưới thân, một cái đã chen vào.

Cảm giác tuyệt vời từ sự khít khao bên dưới, Lâm Hựu Luân thở dài một hơi, sau đó bắt đầu nhẹ nhàng chuyển động.

“Em nói muốn tôi hối lộ em mới chịu giúp khi làm giám khảo liên hoan phim, bây giờ như vậy được chưa?” Củng Lợi giận dỗi trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân một cái, từ bỏ giãy giụa, tình không tự cấm vòng hai chân ôm lấy eo Lâm Hựu Luân, miệng bắt đầu phát ra từng trận tiếng rên rỉ… — Cởi chiếc quần lót bị rách ra, sau đó vứt vào thùng rác cạnh bồn cầu, Củng Lợi cứ thế trần truồng bước vào phòng tắm, vặn vòi nước nóng, tay ôm mặt, mặc cho dòng nước nóng từ vòi hoa sen phun xuống đôi gò bồng đào đầy đặn của mình.

Nhớ lại “trận chiến” vừa rồi ở cửa phòng với Lâm Hựu Luân, tâm trạng Củng Lợi lúc này có thể nói là cực kỳ rối bời.

Củng Lợi hoàn toàn không nghĩ mình sẽ phát sinh quan hệ với Lâm Hựu Luân trong tình huống như vậy, nói là hối hận thì không đúng, mà là vì không có bất kỳ sự chuẩn bị nào nên có chút bối rối.

Tắm xong quấn khăn tắm bước ra, nhìn vết tích ngổn ngang ở cửa, đặc biệt là tấm thảm bị ướt một mảng, vô cùng nổi bật.

Lâm Hựu Luân mở rộng cổ áo sơ mi, để lộ cơ ngực trên thân hình cường tráng, vẻ mặt thoải mái tựa vào ghế sofa, tay cầm một ly rượu vang đỏ.

Thấy Củng Lợi đi ra còn giơ ly lên với cô.

“Em tắm xong rồi, anh vào đi!” Củng Lợi đi tới, không nói không rằng đoạt lấy ly rượu trong tay Lâm Hựu Luân, ngửa đầu uống cạn hết rượu vang đỏ bên trong.

Lâm Hựu Luân có chút bất ngờ nhìn Củng Lợi, “Em vẫn chưa uống đủ sao?” “Anh nói xem?” Củng Lợi nhìn Lâm Hựu Luân một cái, đi thẳng đến ghế sofa đối diện ngồi xuống, cầm chai rượu vang đỏ đã mở trên bàn trà, lại tự rót cho mình nửa ly.

“Chuyện vừa rồi…” Lâm Hựu Luân vừa định mở lời, nhưng đã bị

Củng Lợi cắt ngang.

"Vừa rồi chúng ta đều uống say rồi!" Lâm Hựu Luân gật đầu, trong lòng hơi tiếc nuối.

Ý của Củng Lợi quá rõ ràng rồi, cô chỉ muốn coi chuyện vừa xảy ra là một sự cố.

Củng Lợi một tay cầm ly rượu, một tay day trán, "Anh đi tắm đi, em muốn một mình yên tĩnh một lát." Lâm Hựu Luân đứng dậy rót một ly nước lọc ở bên cạnh, dùng nó đổi lấy ly rượu trong tay Củng Lợi.

"Rượu không giải được sầu thật sự, càng uống chỉ càng khổ não!" Nói xong Lâm Hựu Luân liền quay người đi về phía phòng tắm.

Củng Lợi hơi sững lại, sau đó gọi anh từ phía sau.

"Bất kể em đưa ra lựa chọn nào, anh cũng có thể chấp nhận sao?" Lâm Hựu Luân quay đầu lại, nhìn Củng Lợi nói: "Tôi không bao giờ miễn cưỡng người khác!" Tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm vọng ra, Củng Lợi ôm ly nước Lâm Hựu Luân rót cho cô, hơi chỉnh lại cảm xúc, trong lòng đã có quyết định.

Cô cầm điện thoại lên, gọi một cuộc điện thoại.

"Em đã nghĩ kỹ rồi… chúng ta không thể nào đến với nhau được!" "Tại sao?" Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp của một người đàn ông.

Củng Lợi khẽ thở dài một hơi, "Anh có vợ, có con gái, anh cho rằng chúng ta thật sự thích hợp sao?" "Em muốn anh chứng minh thế nào, chẳng phải anh đã giải thích với em rồi sao?

Cho anh thêm chút thời gian nữa, anh nhất định sẽ ly hôn để cưới em!" Người đàn ông ở đầu dây bên kia thề thốt đảm bảo.

“Anh vẫn không hiểu ý em.” Củng Lợi cắt ngang lời người đàn ông, “Chúng ta thật sự không thích hợp.” “Anh chính là không hiểu, anh và em rốt cuộc không thích hợp ở điểm nào?” Củng Lợi không giải thích, mà nói cho đối phương một sự thật có chút tàn nhẫn.

“Em đã trao thân mình cho một người đàn ông khác, ngay vừa rồi…” Đầu dây bên kia im lặng khá lâu, cuối cùng đối phương vẫn mở lời, nhưng giọng nói rất khàn, đầy tuyệt vọng.

“Có thể nói cho anh biết anh ta là ai không?” Củng Lợi đành lòng từ chối yêu cầu của đối phương.

“Chuyện này không quan trọng!” “Anh ta có thể cưới em không?” Củng Lợi không nói gì, vì chính cô cũng không muốn đối mặt với câu trả lời đó.

“Anh không hiểu, tại sao em lại làm như vậy, những gì anh ta có thể cho em, anh cũng có thể cho em!” Người đàn ông ở đầu dây bên kia giọng nói đã bắt đầu trở nên điên cuồng.

Đối mặt với câu hỏi của đối phương, Củng Lợi rất bình tĩnh trả lời: “Hãy quên những lời anh đã nói với em đi, sau này chúng ta có thể làm bạn.” Đối phương “cạch” một tiếng cúp điện thoại, Củng Lợi cầm chiếc điện thoại chỉ còn tiếng tút tút, nửa ngày vẫn không hạ xuống.

Lâm Hựu Luân không biết từ lúc nào đã tắm xong, hai tay đút vào túi áo choàng tắm, đứng đó lặng lẽ, không lên tiếng.

Củng Lợi đặt điện thoại về chỗ cũ, đứng dậy đi đến trước mặt anh.

“Anh đều nghe thấy rồi sao?” Lâm Hựu Luân nhún vai, “Chỉ nghe thấy một phần, nhưng đại khái có thể đoán ra là chuyện gì.” “Cảm ơn anh đã giúp em hạ quyết tâm này.” Lâm Hựu Luân vừa định nói thì

điện thoại lại đột nhiên reo lên, có lẽ là người đàn ông kia sau khi tức giận đã tỉnh táo lại, muốn cố gắng vãn hồi một lần nữa.

Nhìn chiếc điện thoại reo không ngừng, Lâm Hựu Luân vừa định mở lời nhắc nhở thì môi anh đã bị đôi môi nóng bỏng của Củng Lợi chặn lại.

Trong nụ hôn nồng nhiệt, Lâm Hựu Luân đẩy Củng Lợi vào tường, tùy tay kéo tuột chiếc áo choàng tắm trên người cô, một tay dùng sức xoa nắn đôi gò bồng đào của cô.

Khi môi hai người tách ra, chuông điện thoại đã reo lần thứ hai.

Củng Lợi hai tay ôm lấy mặt Lâm Hựu Luân, ánh mắt lả lơi như tơ nói: "Anh không phải muốn hối lộ em sao?" "Sẵn lòng phục vụ!" Lâm Hựu Luân cúi người hôn mạnh một cái lên đôi gò bồng đào đầy đặn của Củng Lợi, bế bổng cô lên, ném lên ghế sofa, bản thân anh cởi áo choàng tắm ra rồi lao tới.

Lâm Hựu Luân vô cùng hưng phấn, chỉ muốn nghiền nát thân hình nóng bỏng này, nhưng không chú ý thấy, Củng Lợi một tay ôm lấy cổ anh, tay còn lại lại lén lút cầm điện thoại lên, vứt lung tung xuống đất.

Lần này Khương Văn đến tham dự Liên hoan phim Cannes đặc biệt đưa theo Lưu Hiểu Cầm, và cùng đi với hai người còn có đạo diễn Trần Mộ Thắng của 《Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》.

Liên hoan phim còn chưa khai mạc, ba người đến Paris trước để hội hợp với Lâm Hựu Luân.

Ngồi xe đến khách sạn Lâm Hựu Luân ở, Khương Văn và Trần Mộ Thắng làm thủ tục nhận phòng ở quầy lễ tân, Lưu Hiểu Cầm một mình ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh, đang cảm thấy buồn chán thì đột nhiên một bóng dáng quen thuộc từ thang máy bên kia bước ra.

Chiếc mũ rộng vành cao, kính râm đen che khuất nửa khuôn mặt,

nhưng Lưu Hiểu Cầm luôn cảm thấy mình đã từng gặp người này ở đâu đó.

Người đó từ thang máy đi ra, xuyên qua đại sảnh, trước cửa khách sạn đã có một chiếc xe sedan màu đen chờ sẵn ở đó, nhân viên phục vụ giúp kéo cửa xe ra, ngay khoảnh khắc người đó tháo kính râm lên xe, Lưu Hiểu Cầm cuối cùng cũng nhìn rõ khuôn mặt của cô ta.

"Phòng anh Lâm đều đã đặt sẵn cho chúng ta rồi, chúng ta lên đi thôi!" Khương Văn cầm thẻ phòng đi tới, nhưng lại thấy Lưu Hiểu Cầm cứ nhìn chằm chằm về phía cửa.

"Nhìn gì vậy?" "Không…" Lưu Hiểu Cầm hoàn hồn lại, theo bản năng hỏi một câu: "Các anh đã liên lạc được với anh Lâm chưa?" "Rồi, đạo diễn Trần đã gọi điện thoại đến phòng anh Lâm, anh ấy đang ngủ, có lẽ là đang điều chỉnh múi giờ, nên chúng ta không làm phiền anh ấy… Chuyện chúng ta bàn trước đó, em thấy vẫn nên gặp mặt rồi nói với anh Lâm thì hơn." Biểu cảm của Lưu Hiểu Cầm có chút kỳ lạ, nếu vừa rồi không nhìn thấy Củng Lợi rời khỏi khách sạn, cô chắc chắn đã tin lời Khương Văn nói, nhưng bây giờ trong lòng cô lại có một số suy nghĩ khác.

"Có thể đi rồi chứ?" Trần Mộ Thắng lúc này đi tới.

Khương Văn giúp Lưu Hiểu Cầm xách túi, hai vali hành lý đều không động, phía khách sạn sẽ chịu trách nhiệm mang lên phòng cho họ.

Ba người cùng vào thang máy, vì Trần Mộ Thắng ở ngay bên cạnh nên Lưu Hiểu Cầm đã không nói ra chuyện vừa thấy Củng Lợi, mãi đến khi vào phòng, đóng cửa lại, cô mới kể chuyện này cho Khương Văn nghe.

"Ý cô là, anh Lâm đã gặp Củng Lợi rồi sao?" Khương Văn vừa nghe tin này liền trở nên căng thẳng.

“Trong thời gian diễn ra liên hoan phim Củng Lợi là giám khảo, để tránh hiềm nghi anh Lâm chắc chắn sẽ không trực tiếp tiếp xúc với cô ấy, gặp mặt ở Paris trước thì quá đỗi bình thường… Nhưng tôi muốn nói với anh không phải là vấn đề này.” Khương Văn có chút hồ đồ, đã không phải vì chuyện Liên hoan phim Cannes, Lưu Hiểu Cầm nói chuyện này với anh làm gì?

“Anh Lâm đã gặp Củng Lợi rồi, chắc chắn đã đến Paris từ trước, đương nhiên sẽ không có vấn đề điều chỉnh múi giờ, mà vừa rồi các anh gọi điện thoại đến phòng anh ấy, anh ấy vẫn còn đang ngủ, và tôi lại vừa đúng lúc nhìn thấy Củng Lợi rời khỏi khách sạn, anh không thấy hai việc này liên hệ với nhau có chút… gì đó sao?” “Có chút gì đó sao?” Khương Văn vẫn không hiểu ý của Lưu Hiểu Cầm.

“Ý tôi là, Củng Lợi tối qua có thể là đã ở cùng anh Lâm, như vậy anh hẳn là đã hiểu rồi chứ?” Lưu Hiểu Cầm không thể không nói thẳng ra.

Khương Văn sững người, sau đó lại nói: “Em thấy chuyện này rất bình thường mà?

Cho dù Củng Lợi và anh Lâm thật sự như cô nói, thì đó cũng là chuyện của họ, liên quan gì đến chúng ta đâu.” “Sao lại không liên quan, Củng Lợi đã có quan hệ như vậy với anh Lâm, chuyện anh giành giải lần này chẳng phải càng có cơ hội hơn sao?” Lưu Hiểu Cầm miệng thì giải thích như vậy, nhưng trong lòng lại không nghĩ vậy.

Chương 715

Trước đây Lưu Hiểu Cầm luôn cho rằng Củng Lợi là may mắn, nhưng sau khi phát hiện ra bí mật giữa Củng Lợi và Lâm Hựu Luân, trong lòng cô lập tức cân bằng lại— Củng Lợi cũng chẳng có gì ghê gớm, chẳng qua là nhờ dựa dẫm vào Lâm Hựu Luân mới có được danh tiếng địa vị ngày hôm nay, không cần phải ghen tị.

Khương Văn thì lại bình tĩnh, "Tôi nghĩ vẫn nên làm rõ thái độ của anh Lâm trước rồi hãy nói, bây giờ vẫn chưa phải lúc để vui mừng." Lưu Hiểu Cầm hơi cau mày hỏi: "Vậy tối nay chúng ta mời anh Lâm ăn cơm nhé?" Khương Văn nhún vai, "Không cần đâu, anh Lâm vừa rồi trong điện thoại đã hẹn chúng ta tối nay cùng ăn cơm rồi, anh ấy mời!" — Nhà hàng vẫn là nơi tối qua anh ăn cơm cùng Củng Lợi, nhưng lần này đã đổi sang một bàn lớn hơn, Lâm Hựu Luân, Trần Mộ Thắng và Khương Văn, Lưu Hiểu Cầm bốn người ngồi hai bên.

Bốn ly rượu cao khẽ chạm vào nhau, chất rượu hồng ngọc lắc lư trong ly.

Lâm Hựu Luân uống một ngụm rượu, đặt ly xuống dùng khăn ăn lau miệng, nhìn Khương Văn ngồi đối diện nói: "Lần này trong đoàn giám khảo Liên hoan phim Cannes có… người, cục diện rất có lợi cho chúng ta, nhưng theo quy định mới của liên hoan phim, giải Cành cọ vàng và các hạng mục giải thưởng khác không thể trao trùng lặp cho một bộ phim, cho nên anh phải chuẩn bị tâm lý trước." Khi Lâm Hựu Luân nói những lời này, Trần Mộ Thắng và Lưu Hiểu Cầm đều dừng dao dĩa trên tay, đặc biệt chú ý đến cuộc nói chuyện bên này.

Khương Văn nghe thấy câu cuối cùng của Lâm Hựu Luân, trong lòng giật thót một cái, vì thông thường chỉ có tin xấu mới cần báo

trước, chuẩn bị tâm lý, ai ngờ Lâm Hựu Luân muốn bày tỏ hoàn toàn không phải ý này.

"Giải Cành cọ vàng lần này chúng ta sẽ không tranh, chủ yếu chỉ tập trung mục tiêu vào giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Với diễn xuất của anh trong bộ phim này, khả năng giành giải là rất lớn… Đương nhiên, cho đến phút cuối cùng kết quả vẫn sẽ có không ít biến số, nhưng tôi nghĩ trước khi anh đi liên hoan phim thì có thể bắt đầu chuẩn bị trước một số việc, ví dụ như chuẩn bị một phiên dịch tiếng Pháp, học vài câu tiếng Pháp thông dụng.

Những điều này đều sẽ giúp anh để lại ấn tượng tốt trước truyền thông Pháp, giảm bớt những tranh cãi có thể xảy ra sau khi anh giành giải." Khương Văn cảm thấy tâm trạng mình cứ như đang ngồi tàu lượn siêu tốc vậy, cứ lên xuống khiến anh cảm thấy rất không thoải mái.

Thấy Khương Văn vẫn ngây người ngồi đó, Lưu Hiểu Cầm ở bên cạnh sốt ruột, lén lút dùng chân đá anh một cái.

Khương Văn lúc này mới phản ứng lại muốn cảm ơn Lâm Hựu Luân, nhưng lúc này Lâm Hựu Luân đã bắt đầu nói chuyện với Trần Mộ Thắng ở bên cạnh.

"Thắng, lần này anh hơi thiệt thòi rồi, bộ phim này đã tham gia tranh giải ở Cannes, sau này Giải Kim Tượng và Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong đều không thể đưa bộ phim này vào phạm vi xem xét nữa." Trần Mộ Thắng gật đầu, trong chuyện này anh ấy quả thật có chút tiếc nuối. 《Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》 bị loại trừ khỏi Giải Kim Tượng và Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, có nghĩa là bộ phim này không thể giành được sự công nhận của các giải thưởng uy tín ở khu vực Hoa ngữ.

Còn về Giải Kim Mã Đài Loan, Trần Mộ Thắng căn bản chưa

từng nghĩ tới, nguyên nhân là Khương Văn là diễn viên chính của bộ phim này, chính quyền Đài Loan tuyệt đối sẽ không muốn thấy một bộ phim do diễn viên Đại lục đóng chính giành được Giải Kim Mã.

Tuy nhiên, kịch bản và đầu tư của 《Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》 đều do Lâm Hựu Luân cung cấp, để Khương Văn có thể thành công giành ngôi Ảnh đế tại Liên hoan phim Cannes lần này, Lâm Hựu Luân thậm chí đã từ bỏ giải Cành cọ vàng, so với điều đó thì sự thiệt thòi này của Trần Mộ Thắng cũng chẳng là gì.

Đương nhiên, trong chuyện giành giải, Lâm Hựu Luân cũng không gạt bỏ hoàn toàn.

"Về chuyện giành giải, anh cũng đừng quá nản lòng.

Sau khi bộ phim này công chiếu, tôi sẽ xem xét tình hình doanh thu phòng vé toàn cầu, cân nhắc việc đưa bộ phim này tham gia bình chọn giải Phim nói tiếng nước ngoài xuất sắc nhất của Giải Oscar Mỹ vào năm tới.

Không dám nói chắc chắn giành giải, nhưng ít nhất lọt vào vòng đề cử thì không thành vấn đề." Có thể tham gia Giải Oscar Mỹ, đối với Trần Mộ Thắng quả thật là một bất ngờ vui mừng, tuy chỉ là giải Phim nói tiếng nước ngoài xuất sắc nhất, nhưng cũng phần nào bù đắp được những tiếc nuối hiện tại.

An ủi Trần Mộ Thắng xong, Lâm Hựu Luân lại nhớ ra một chuyện.

"Cô Lưu, tôi nhớ năm ngoái khi cô đến Hong Kong dự Giải Kim Tượng, có nói muốn mời đạo diễn Lý Hàn Tường sang Đại lục quay phim truyền hình, bộ phim truyền hình đó của cô đã khởi quay chưa?" Lưu Hiểu Cầm đang nâng ly rượu chuẩn bị uống, nghe thấy câu hỏi của Lâm Hựu Luân, vội vàng đặt ly xuống nói: "Bộ phim đó vốn dĩ đã chuẩn bị khởi quay từ năm ngoái, nhưng gặp một số rắc rối khi kịch

bản được gửi duyệt.

Anh Lâm cũng biết tình hình bên Đại lục mà, gặp chuyện như vậy tôi cũng không còn cách nào, chỉ có thể cứ chờ đợi.

Nhưng may mắn là cách đây không lâu kịch bản cuối cùng cũng được thông qua, trong thời gian này vốn đầu tư cũng đã đủ rồi, hiện tại bộ phim truyền hình đó đang được quay ở Bắc Kinh." Trong ký ức của Lâm Hựu Luân, bộ phim 《Hỏa Thiêu A Phòng Cung》 mà Lý Hàn Tường và Lưu Hiểu Cầm hợp tác phải đợi đến ba năm sau mới bắt đầu, nhưng vì sự can thiệp của anh, bộ phim này đã được đẩy sớm hơn.

"Vậy có nghĩa là cô Lưu gần đây hẳn là đã gặp đạo diễn Lý rồi?" Lưu Hiểu Cầm gật đầu, có chút không hiểu tại sao Lâm Hựu Luân lại hỏi như vậy.

Lưu Hiểu Cầm là nữ diễn viên chính của 《Hỏa Thiêu A Phòng Cung》, cô đi cùng Khương Văn đến Pháp tham dự Liên hoan phim Cannes, để không làm chậm tiến độ, thời gian trước đoàn phim vẫn luôn quay những cảnh có cô, trong thời gian đó Lưu Hiểu Cầm cơ bản là ngày nào cũng ở cùng Lý Hàn Tường.

"Sức khỏe của đạo diễn Lý gần đây vẫn tốt chứ?" Chuyện Lâm Hựu Luân tiếp tục hỏi khiến Lưu Hiểu Cầm càng hồ đồ hơn, đạo diễn Lý có bệnh sao?

"Cô Lưu không biết sao?

Đạo diễn Lý đã phẫu thuật tim một lần ở Mỹ vào năm 78, đúng vào thời điểm sau khi ông ấy lần đầu tiên lên Đại lục thăm người thân và bạn bè.

Sau đó, hai bộ phim 《Hỏa Thiêu Viên Minh Viên》, 《Thùy Liêm Thính Chính》 mà ông ấy tìm cô quay đều được quyết định trong

khoảng thời gian đó." Lâm Hựu Luân giải thích rõ nguyên do của sự việc, Lưu Hiểu Cầm lộ vẻ rất kinh ngạc.

"Trước đây tôi đúng là có biết đạo diễn Lý có vấn đề về tim, nhưng ông ấy tự mình không bao giờ nhắc đến chuyện này, tôi cứ tưởng ông ấy đã khỏi rồi." "Cô Lưu sau khi về vẫn nên quan tâm nhiều hơn đến chuyện này, dù sao đạo diễn Lý cũng đã 66 tuổi rồi, các đạo diễn cùng tuổi với ông ấy ở Hong Kong cơ bản đều đã nghỉ hưu cả rồi.

Hãy để ông ấy vừa quay phim vừa chú ý nghỉ ngơi, giữ gìn sức khỏe là quan trọng." Lưu Hiểu Cầm không ngờ Lâm Hựu Luân lại quan tâm Lý Hàn Tường đến vậy, nghiêm túc gật đầu nói: "Anh Lâm yên tâm, lời này tôi nhất định sẽ chuyển tới." Lâm Hựu Luân cũng không giải thích nhiều, bởi vì sở dĩ anh nhắc Lưu Hiểu Cầm chú ý đến tình trạng sức khỏe của Lý Hàn Tường là vì nếu lịch sử không thay đổi, ba năm sau Lý Hàn Tường chính là qua đời vì bệnh tim phát tác do làm việc quá sức trong thời gian quay 《Hỏa Thiêu A Phòng Cung》.

Mặc dù bộ phim truyền hình này hiện đã được đẩy sớm hơn, nhưng Lâm Hựu Luân cũng không chắc lịch sử có còn lặp lại hay không, vì vậy anh đã dặn dò Lưu Hiểu Cầm trước, để cô ấy chú ý nhiều hơn.

Lâm Hựu Luân nhắc nhở Lưu Hiểu Cầm phải chú ý đến tình trạng sức khỏe của Lý Hàn Tường.

Ngoài việc quan tâm Lý Hàn Tường, thực tế anh cũng đã giúp Lưu Hiểu Cầm một việc.

Cuối thập niên 80, Lưu Hiểu Cầm và Trần Xung đóng chính trong bộ phim thanh xuân đầu tiên của Đại lục 《Tiểu Hoa》.

Diễn xuất xuất sắc của cô trong bộ phim này không chỉ giành

được sự yêu mến của khán giả cả nước, mà còn lọt vào mắt xanh của Lý Hàn Tường – người đang lên phía Bắc Đại lục để quay phim, và được ông đích thân chỉ định đóng vai Từ Hi trong phim.

Mười năm sau, Lý Hàn Tường đã "lỗi thời" từ lâu được Lưu Hiểu Cầm mời, để tái đảm nhiệm vai trò đạo diễn cho 《Hỏa Thiêu A Bàng Cung》.

Năm xưa là đại đạo diễn nâng đỡ hậu bối, nay là đại minh tinh báo đáp tiền bối.

Vốn dĩ bộ phim truyền hình 《Hỏa Thiêu A Bàng Cung》 có thể trở thành một câu chuyện đẹp giữa Lý Hàn Tường và Lưu Hiểu Cầm, nhưng trớ trêu thay, vì sự qua đời đột ngột của Lý Hàn Tường, cuối cùng lại khiến Lưu Hiểu Cầm phải kiện con cháu của Lý Hàn Tường ra tòa.

Nguyên nhân sự việc là Lý Hàn Tường đã tạm thời dùng một phần kinh phí quay phim 《Hỏa Thiêu A Bàng Cung》 để đầu tư, nhưng chưa kịp bù lại khoản tiền này thì ông đã qua đời.

Lưu Hiểu Cầm đã tốn rất nhiều công sức mới quay xong 《Hỏa Thiêu A Bàng Cung》, nhưng vì khoản tiền hơn một triệu đô la bị Lý Hàn Tường sử dụng không thể thu hồi, cuối cùng cô đành phải xé toạc mặt nạ mà kiện con cháu của Lý Hàn Tường, yêu cầu trả nợ thay người đã khuất.

Sau khi thời gian quay 《Hỏa Thiêu A Bàng Cung》 được đẩy sớm lên, Lâm Hựu Luân cũng không chắc Lý Hàn Tường có còn dùng kinh phí quay phim để đầu tư nữa hay không, nhưng điều chắc chắn là, chỉ cần sức khỏe Lý Hàn Tường không có vấn đề gì, thì dù ông có dùng khoản tiền đó, sau này cũng sẽ bù lại đầy đủ.

Điều này tương đương với việc vô hình trung đã giúp Lưu Hiểu Cầm tránh được một rắc rối lớn. — Giữa tháng 5, Liên hoan phim

Cannes chính thức khai mạc.

Là bộ phim châu Á duy nhất lọt vào danh sách tranh giải chính của liên hoan phim năm nay, 《Kẻ Sát Thủ Không Lạnh Lắm》 đã thu hút sự chú ý rộng rãi của truyền thông Pháp từ trước khi liên hoan phim diễn ra.

Là nhà đầu tư của bộ phim, nhiều người đều cho rằng Lâm Hựu Luân sẽ cùng với đoàn làm phim 《Kẻ Sát Thủ Không Lạnh Lắm》 xuất hiện trên thảm đỏ lễ khai mạc, nhưng tình hình thực tế lại không phải như vậy.

Lưu Hiểu Cầm vì màn xuất hiện trên thảm đỏ lần này, đã đặc biệt đặt may một bộ lễ phục kiểu sườn xám từ Hong Kong.

Cô cùng với Khương Văn và Trần Mộ Thắng bước đi cùng nhau, trên đường đi hầu như không gặp phóng viên nào yêu cầu chụp ảnh, thậm chí số câu hỏi cũng ít đến đáng thương.

Ban đầu Lưu Hiểu Cầm còn cảm thấy rất may mắn, vì đây là lần đầu tiên cô tham gia liên hoan phim quốc tế, tâm trạng sẽ khá căng thẳng, hơn nữa đây là ở nước ngoài, nếu gặp phóng viên đặt câu hỏi, chưa nói đến việc trả lời, có lẽ cô còn không biết đối phương hỏi gì, như vậy sẽ rất lúng túng.

Sau khi hoạt động khai mạc kết thúc, việc đầu tiên Lưu Hiểu Cầm làm khi về phòng khách sạn là mở TV.

Những việc như đổi kênh, tìm chương trình không phải do Lưu Hiểu Cầm tự mình làm, mà là do cô và Khương Văn đã thuê một sinh viên du học Pháp tên Đường Phương làm phiên dịch chuyên trách cho Liên hoan phim Cannes lần này.

Rất nhanh, Đường Phương đã giúp Lưu Hiểu Cầm tìm thấy chương trình phát lại trực tiếp buổi thảm đỏ khai mạc liên hoan phim.

Thật tình cờ, chương trình vừa đúng lúc phát đến đoạn ba người Lưu Hiểu Cầm bước qua thảm đỏ.

Từ khi mình xuất hiện trên màn hình TV, Lưu Hiểu Cầm đã luôn dán mắt vào màn hình, trong lúc đó dù có hỏi Đường Phương một số câu hỏi, cô cũng không rời mắt.

Nhưng rất nhanh, Lưu Hiểu Cầm đã phát hiện ra một số vấn đề.

"Đường Phương, có phải bộ lễ phục hôm nay tôi mặc không được thích hợp lắm không?

Tại sao tôi thấy các phóng viên ở hai bên thảm đỏ chỉ có vài người chụp ảnh nghiêm túc vậy?" "Có lẽ các phóng viên ở đây không quen thuộc lắm với cô Lưu, nên họ mới lười biếng như vậy." Đường Phương rất chú ý đến cách dùng từ khi nói, cô sợ nói thẳng quá sẽ khiến Lưu Hiểu Cầm không vui.

Các phóng viên tham gia lễ khai mạc Cannes không giống những du khách hóng chuyện phía sau là đến để du lịch, họ phải chụp được những bức ảnh có giá trị mới có thể về báo cáo cho tổng biên tập của mình.

Lưu Hiểu Cầm tuy rất nổi tiếng ở trong nước, nhưng trên trường quốc tế lại không có chút danh tiếng nào.

Chương 716

Khương Văn và Trần Mộ Thắng cũng là lần đầu tiên đến Cannes, việc không có nhiều phóng viên chú ý đến họ là điều quá đỗi bình thường.

Đường Phương không giải thích nhiều, nhưng Lưu Hiểu Cầm tự mình cũng dần nhìn ra một số điều.

Các phóng viên ở hai bên thảm đỏ không phải ai cũng chụp, chỉ một số ít ngôi sao xuất hiện mới thu hút sự săn đón điên cuồng từ máy ảnh trong tay phóng viên.

Thông suốt chuyện này, tâm trạng của Lưu Hiểu Cầm vốn đã bình ổn, nhưng ngay sau đó, khi thấy tình hình Củng Lợi xuất hiện trên TV, cô lập tức không thể bình tĩnh được nữa.

Củng Lợi xuất hiện trong một bộ sườn xám màu đen hoa vàng xẻ ngực sâu, vừa xuất hiện đã nhận được sự chụp ảnh điên cuồng từ các phóng viên hai bên.

Đèn flash không ngừng nháy suốt quãng đường đi, rất nhiều phóng viên điên cuồng nhấn nút chụp, cứ như thể cuộn phim máy ảnh không mất tiền vậy.

Bên cạnh Củng Lợi là Lâm Hựu Luân, người đeo kính râm mà không hề tháo ra.

Lúc đầu khi anh xuất hiện trên màn hình TV, Lưu Hiểu Cầm còn cảm thấy anh có chút làm giá, lẽ ra trong những trường hợp như vậy nên tháo kính râm ra mới trông trang trọng hơn.

Nhưng rất nhanh, Lưu Hiểu Cầm đã thay đổi suy nghĩ này.

Phóng viên hai bên thảm đỏ chụp ảnh điên cuồng như vậy, Lâm

Hựu Luân coi như là bị vạ lây.

Nếu không đeo kính râm, e rằng mắt anh sẽ bị đèn flash làm cho lóa mắt.

Lúc này Lưu Hiểu Cầm lại có chút bội phục Củng Lợi, trong tình huống như vậy mà vẫn có thể ung dung bình tĩnh giữ nụ cười, thậm chí còn dừng lại chống tay tạo dáng khác nhau để phóng viên chụp ảnh, thật không biết mắt cô ấy thích nghi với những đèn flash đó như thế nào.

"Đi đứng như vậy, không biết là cố ý thu hút sự chú ý hay là đến làm giám khảo nữa." Lưu Hiểu Cầm không nhịn được bình luận một câu.

Lời nói này không tránh khỏi có chút vị chua chát, bởi vì cũng mặc sườn xám, nhưng đãi ngộ của Lưu Hiểu Cầm và Củng Lợi trên thảm đỏ thật sự là một trời một vực, hoàn toàn không thể so sánh được.

Lưu Hiểu Cầm cuối cùng rút ra kết luận rằng mình mặc không "mở" như Củng Lợi, đương nhiên kiểu quần áo như Củng Lợi, cô cũng không thể mặc được.

Trước đây Lưu Hiểu Cầm còn thắc mắc, các tờ báo trong nước thường xuyên đưa tin về Củng Lợi tham gia các hoạt động ở nước ngoài, nhưng rất ít khi đăng kèm ảnh, hóa ra là vì lý do này.

"Cô Lưu, vừa nãy cô hỏi tôi gì ạ?" Đường Phương vẫn dán mắt vào màn hình TV xem Củng Lợi, phản ứng chậm một nhịp, lời Lưu Hiểu Cầm vừa nói cô cũng không nghe rõ.

"Không có không có, vừa nãy tôi tự lẩm bẩm thôi, không hỏi cô." Lưu Hiểu Cầm không muốn Đường Phương – một người ngoài biết được suy nghĩ thật của mình về Củng Lợi, lập tức thay đổi lời nói.

Sau đó thấy Đường Phương rất hứng thú với Củng Lợi, Lưu Hiểu

Cầm liền bắt đầu gợi chuyện.

“Đường Phương, cô rất thích cô Củng Lợi sao?” “Cũng không phải tất cả đều thích, mấy bộ phim cô ấy hợp tác với đạo diễn Trương Nghệ Mưu thì tôi không thích xem lắm, bộ phim tôi thích nhất vẫn là 《Huyền Thoại Xinh Đẹp Của Sicily》, cảnh cô ấy mặc sườn xám trong đó thật sự quá đẹp, tất cả những người bạn Pháp mà tôi biết, sau khi xem bộ phim đó, mới bắt đầu công nhận sườn xám, cảm thấy sườn xám là một loại trang phục rất đẹp.” Hộp chuyện của Đường Phương một khi đã mở ra thì có chút không thể dừng lại được, may mà Lưu Hiểu Cầm cũng khá hứng thú với vấn đề này, nên cô cũng khá kiên nhẫn.

“Cô Lưu, vừa nãy cô cũng thấy đó, cô Củng Lợi trên thảm đỏ rất được truyền thông hoan nghênh.

Điều này không chỉ vì cô ấy từng đoạt Ảnh hậu Cannes, rất nổi tiếng trên trường điện ảnh quốc tế, mà nguyên nhân quan trọng hơn là, Củng Lợi hiện nay là nữ diễn viên châu Á duy nhất có thể ảnh hưởng rõ rệt đến giới thời trang Pháp.

Mỗi lần cô ấy tham gia hoạt động mặc sườn xám, đều có thể mang lại cảm hứng cho rất nhiều nhà thiết kế thời trang.

Hiện tại, một số thương hiệu thời trang xa xỉ nổi tiếng ở châu Âu đều có ý định muốn mời cô ấy làm người đại diện.

Theo tôi được biết, ở châu Á chưa có nữ diễn viên thứ hai nào có được đãi ngộ như vậy.” Khi Củng Lợi lần đầu tiên tham gia Liên hoan phim Cannes, vấn đề “mặc gì” từng là trở ngại lớn nhất đối với cô.

Cuối cùng, dưới sự gợi ý của Lâm Hựu Luân, cô đã chọn mặc sườn xám xuất hiện.

Từ đó, ở châu Âu, các lễ hội điện ảnh lớn ở Hong Kong và các nơi khác, mái tóc búi tinh xảo của Củng Lợi, bộ sườn xám cải cách khoe vòng một quyến rũ, cùng với nụ cười thương hiệu của cô đã trở thành một cảnh tượng độc đáo.

Hình ảnh quốc tế như vậy, Củng Lợi đã kiên trì cho đến bây giờ, tương đương với việc không ngừng quảng bá sườn xám Âu Lạc trong giới thời trang thế giới.

Dần dần, một số nữ diễn viên châu Âu bắt đầu thử mặc sườn xám cải cách để tham gia các hoạt động.

Các nhà thiết kế thời trang Pháp cũng ngày càng thử nghiệm nhiều hơn việc đưa yếu tố sườn xám vào thiết kế lễ phục, cuối cùng ngay cả thương hiệu thời trang nổi tiếng YSL cũng gia nhập đội quân sườn xám.

Bộ sườn xám màu đen hoa vàng xẻ ngực sâu mà Củng Lợi mặc trên thảm đỏ khai mạc, chính là do công ty YSL thiết kế riêng cho cô.

Lưu Hiểu Cầm trước đó quyết định mặc sườn xám đến tham gia Liên hoan phim Cannes, ở một mức độ nào đó đều chịu ảnh hưởng từ Củng Lợi.

Chỉ là nếu không nghe Đường Phương giới thiệu những tình huống này, Lưu Hiểu Cầm cũng không biết rằng Củng Lợi hóa ra đã có địa vị cao đến vậy trong giới thời trang Pháp.

Việc Củng Lợi nổi tiếng nhờ đóng phim còn có thể nói là do Lâm Hựu Luân, nhưng cô ấy có thể nhận được sự công nhận từ giới thời trang Pháp, điều này lại không thể đơn giản liên hệ với Lâm Hựu Luân.

Lưu Hiểu Cầm lúc này mới nhận ra, mình vẫn có chút quá coi thường Củng Lợi.

Mặc dù thành công của cô ấy trên trường điện ảnh quốc tế không thể tách rời sự hỗ trợ của Lâm Hựu Luân, nhưng bản thân cô ấy cũng phải có thực lực thì mới có thể đạt được thành tích như ngày hôm nay.

Thông suốt điểm này, Lưu Hiểu Cầm cũng không còn bận tâm đến việc Củng Lợi được chào đón trên thảm đỏ như vậy, còn cô thì bị lạnh nhạt.

Tuy nhiên, cô vẫn còn một điều không hiểu, Củng Lợi là giám khảo liên hoan phim, lẽ ra Lâm Hựu Luân bây giờ nên tránh tiếng với cô ấy mới phải, sao lại đột nhiên cùng nhau bước trên thảm đỏ?

Tại hiện trường, có phóng viên đã thay Lưu Hiểu Cầm hỏi ra câu hỏi này, và Lâm Hựu Luân cũng hào phóng trả lời: "Tôi và cô Củng Lợi đã là bạn cũ rồi, lần đầu tiên cô ấy tham gia Liên hoan phim Cannes, chính là tôi cùng cô ấy bước trên thảm đỏ.

Mặc dù lần này thân phận của cô ấy có chút khác biệt, là giám khảo, nhưng thân phận của tôi cũng không đơn thuần là nhà sản xuất phim tham dự liên hoan, đồng thời tôi còn là một trong những khách mời được ban tổ chức Liên hoan phim Cannes mời.

Đến lễ bế mạc, các bạn sẽ thấy tôi lên sân khấu trao giải cho một hạng mục nào đó… Giải thích như vậy, mọi người chắc không còn nghi vấn gì nữa phải không?" (Chưa hết) Vì tổ chức liên hoan phim, các con phố trong khu vực Cannes bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Giữa đám đông du khách châu Âu, hai người Á Đông da vàng mắt đen trông đặc biệt nổi bật.

"Anh Đông, chúng ta cứ lang thang trên phố cả ngày như thế này, không lấy được tin tức độc quyền, về làm sao mà báo cáo với tổng biên tập đây?" Người đàn ông đeo kính, trên cổ treo một chiếc máy ảnh, phàn nàn với người đàn ông áo hoa đang nhìn ngang nhìn dọc bên

cạnh.

“Cậu tưởng cứ như những người khác đứng chờ ở cửa rạp chiếu phim là có thể lấy được tin tức lớn à?” Người đàn ông áo hoa vừa nói chuyện với đồng bạn, mắt phía sau kính râm vẫn đang tìm kiếm trên các con phố hai bên, như thể đang tìm ai đó.

“Thế thì chúng ta về ít nhất cũng có cái để báo cáo, còn hơn bây giờ cứ đi lang thang vô định như thế này cầu may chứ?” Người đàn ông đeo kính dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên trán, ánh mắt vô tình liếc thấy một quán cà phê vỉa hè bên đường, rồi nhìn thấy một bóng người vô cùng quen thuộc.

Người đàn ông đeo kính túm lấy người đàn ông áo hoa, “Anh Đông, anh xem người đó có phải Lâm Hựu Luân không?” Người đàn ông áo hoa quay đầu lại, tháo kính râm xuống, nhìn theo hướng ngón tay của người đàn ông đeo kính.

Người đàn ông áo hoa vội vàng quay người lại, hạ giọng nói: “Còn ngây ra đó làm gì, mau bỏ tay xuống!” “Nhưng…” “Đồ ngốc, cậu cứ tiếp tục chỉ vào đó, chúng ta sẽ bị lộ mất!” Người đàn ông áo hoa còn không ngừng mắng người đàn ông đeo kính một câu, đồng thời còn bảo cậu ta giấu máy ảnh đi.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Giọng người đàn ông đeo kính không kìm được sự kích động.

Gặp Lâm Hựu Luân trên phố, rất có thể lần này họ thật sự đã nhặt được một tin tức lớn.

“Thấy quán cà phê đối diện kia không?” Người đàn ông áo hoa đưa môi về phía sau, “Chúng ta vào đó trước, xem Lâm Hựu Luân gặp ai rồi tính.” — Lâm Hựu Luân uống một ngụm cà phê, nhìn Lữ Khắc – Bối Tùng ngồi đối diện mình nói: “Anh hẹn tôi ra uống cà phê lúc này không phải là một lựa chọn sáng suốt đâu.

Anh không lo bị truyền thông chụp được, mọi người sẽ nghi ngờ tính công bằng của anh khi làm giám khảo sao?" Lữ Khắc – Bối Tùng nhún vai, "So với việc anh phô trương quá mức khi cùng cô Củng Lợi xuất hiện trước truyền thông tại lễ khai mạc, tôi nghĩ việc mời anh ra uống cà phê đã là rất cẩn trọng rồi." Lâm Hựu Luân đặt ly cà phê xuống, "Được rồi, cảm giác làm giám khảo thế nào?" "Xem phim vốn là một niềm vui, nhưng nếu ngày nào cũng xem lặp đi lặp lại thì đó là một cực hình." Lữ Khắc – Bối Tùng nâng ly cà phê nhếch môi, "Đương nhiên quá trình này cũng không hoàn toàn nhàm chán như vậy, 《Kẻ Sát Thủ Không Lạnh Lắm》 thực sự đã mang lại cho tôi không ít bất ngờ.

Diễn xuất của nam chính rất thành công, nhưng tôi muốn nhấn mạnh hơn, sự non nớt và trưởng thành mà cô bé 15 tuổi thể hiện trong phim còn khiến tôi ngạc nhiên hơn nữa… Sau khi bộ phim đó được chiếu, có mấy giám khảo đã không ngừng hỏi tên cô bé này, thậm chí tôi cũng cảm thấy, nếu bộ phim này được đổi thành một bộ phim nghệ thuật Pháp, cô bé sẽ có không gian phát huy xuất sắc hơn." "Nếu tôi gặp cô bé muộn hơn một chút, cô bé có lẽ đã đi đóng phim người lớn rồi." "Nếu những lời này mà để các đạo diễn Pháp khác nghe thấy, chắc chắn họ sẽ mắng anh tơi bời… Anh dám đặt phim tình cảm nghệ thuật của Pháp và những bộ phim khiêu dâm tràn ngập cảnh cấp thấp vào cùng một chỗ, điều này đối với điện ảnh Pháp mà nói thật sự là một sự sỉ nhục." Lữ Khắc – Bối Tùng không bận tâm những lời này, nhưng nếu chúng bị truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ra sự phẫn nộ trong giới điện ảnh Pháp.

Lâm Hựu Luân nâng ly cà phê, vẻ mặt thờ ơ nói: "Bất kể 'tình sắc' hay 'sắc tình', cả hai đều ít nhất có một điểm chung, đó là không thể tách rời 'tính' (tình dục).

Từ góc độ này mà nói, hai thứ không có sự khác biệt bản chất…

Đương nhiên tôi cũng phản đối việc gộp hai thứ này hoàn toàn làm một.

Phim tình cảm nghệ thuật mà né tránh tình dục, chỉ có thể coi là một sự giả tạo có vẻ cao siêu; còn phim khiêu dâm thuần túy chỉ có những cảnh cấp thấp thì sẽ khiến người ta nhàm chán.

Những bộ phim tình cảm nghệ thuật hàng đầu hầu hết đều ở Pháp, điểm này tôi chưa bao giờ phủ nhận, nếu không tôi cũng sẽ không hết lời giới thiệu với anh bộ phim 《Người Tình》 rồi." "Theo tiêu chuẩn của anh, đó đúng là một bộ phim tình cảm nghệ thuật đích thực." "Nhưng đó là một bộ phim tình cảm nghệ thuật thực sự đẳng cấp.

Những cảnh ái ân trong phim tuyệt đối không phải là những tình tiết có thể tùy ý tách rời khỏi cốt truyện để xem riêng, mà còn có thể trải nghiệm một tình yêu sâu sắc, khắc cốt ghi tâm hơn từ đó." "Điểm này tôi đồng ý." Lữ Khắc – Bối Tùng gật đầu, "Khi xem 《Kẻ Sát Thủ Không Lạnh Lắm》, điều để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho tôi là nữ chính; nhưng khi xem 《Người Tình》, điều để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho tôi lại là nam chính trong phim, hay có thể nói, anh ấy là diễn viên châu Á có diễn xuất tốt nhất mà tôi từng thấy.

Trên chiếc phà ngang sông Mê Kông, anh ấy xuống xe bắt chuyện với cô gái trẻ, lúc đó mỗi khán giả đều thấy anh ấy nuốt nước bọt.

Chương 717

Tuy chỉ là một hành động nuốt nhỏ, nhưng nó mạnh mẽ, khó khăn, kịch liệt và căng thẳng, khiến người ta phải thán phục." Lâm Hựu Luân nhếch môi, "Tôi còn tưởng anh sẽ nhắc đến cảnh đặc tả dương vật của anh ấy trong cảnh ái ân.

Tất cả những người tôi biết đã xem bộ phim này, khi bình luận hầu như đều nhắc đến điểm này." "Ồ, đúng đúng, anh không nói tôi suýt chút nữa quên mất, trong cảnh đó, màu sắc, đường nét, vẻ đẹp nhấp nhô của dương vật nam chính, quả thực là dương vật đẹp nhất mà tôi từng thấy.

Nhưng tôi nghĩ điều này nên được quy công cho đạo diễn Anna.

Những tia nắng vỡ vụn trong bóng tối, màu sắc phía sau khẩu độ ống kính, âm nhạc mê hoặc, tất cả những điều này đằng sau đều là Anna đang điều khiển." "Nhưng tất cả những điều đó đều không thể tách rời sự phối hợp của diễn viên phải không?" Lữ Khắc – Bối Tùng đương nhiên hiểu ý Lâm Hựu Luân nói.

Lúc trước Lâm Hựu Luân giới thiệu bộ phim 《Người Tình》 cho anh, thực tế là để anh quan sát nam chính Lương Gia Huy, và Lữ Khắc – Bối Tùng hẹn Lâm Hựu Luân ra ngoài hôm nay cũng chính là để nói chuyện này.

"Tôi tin diễn xuất của Lương không có vấn đề gì, nhưng trước đó, tôi hy vọng có thể gặp anh ấy trước một lần." Lâm Hựu Luân nhìn ra đường phố phía sau Lữ Khắc – Bối Tùng, khóe miệng hơi nhếch lên.

"Tôi nghĩ anh ấy đã đến rồi." — Trong quán cà phê đối diện, người đàn ông đeo kính đặt máy ảnh xuống, vẻ mặt đầy khó hiểu.

"Anh Đông, người nước ngoài ngồi uống cà phê với Lâm Hựu

Luân là ai vậy?" Người đàn ông áo hoa uống một ngụm cà phê, lườm người đàn ông đeo kính một cái đầy vẻ thất vọng, "Bình thường đã bảo cậu chú ý hơn đến tin tức quốc tế đi, đừng suốt ngày chỉ dán mắt vào mấy tờ báo lá cải.

Ngay cả đạo diễn mới nổi tiếng nhất nước Pháp Lữ Khắc – Bối Tùng mà cậu cũng không biết, cậu còn làm sao mà tiếp tục lăn lộn trong giới phóng viên được nữa?" Người đàn ông đeo kính vẻ mặt lấy lòng nói: "Chẳng phải có anh Đông anh lo cho em sao?

Từ nay về sau em sẽ theo anh cả." Người đàn ông áo hoa xua tay, "Thôi được rồi, bớt nịnh đi.

Cậu nhìn cho kỹ vào, biết đâu hôm nay còn có thu hoạch lớn hơn." Người đàn ông đeo kính đáp một tiếng, tiếp tục giơ máy ảnh lên, mắt dán vào Lâm Hựu Luân và Lữ Khắc – Bối Tùng đang trò chuyện ở quán cà phê đối diện, miệng thì không có ý định dừng lại.

"Anh Đông, anh nói Lâm Hựu Luân và đạo diễn Pháp này gặp nhau sẽ nói gì?" "Nói thì nhiều lắm." Người đàn ông áo hoa đặt ly cà phê xuống, "Lữ Khắc – Bối Tùng này là một trong 16 giám khảo của Liên hoan phim Cannes năm nay, mà 《Kẻ Sát Thủ Không Lạnh Lắm》 do Lâm Hựu Luân đầu tư quay lại là một tác phẩm được chú ý rất cao tại liên hoan phim.

Hai người họ gặp nhau, rất có thể là đang thực hiện một giao dịch nào đó." Người đàn ông đeo kính rời mắt khỏi khung ngắm máy ảnh, vẻ mặt khó tin nhìn người đàn ông áo hoa.

"Anh Đông, ý anh là Lâm Hựu Luân đang hối lộ giám khảo?" "Có biết nói chuyện không hả?

Hối lộ cái gì mà hối lộ, đây gọi là quan hệ công chúng vì giải thưởng!" Người đàn ông áo hoa bực bội sửa lại cách nói của người đàn ông đeo kính, "Hơn nữa, đây cũng chỉ là một phỏng đoán của tôi,

biết đâu họ đang nói chuyện khác." "Chuyện khác?" "Cậu quên rồi sao?

Một thời gian trước, Lâm Hựu Luân đã công bố kế hoạch quay một bộ phim mới trị giá 80 triệu đô la Mỹ ở Mỹ, đạo diễn của bộ phim đó vẫn chưa được xác định đấy!" Người đàn ông đeo kính lại một lần nữa chấn động, "Anh Đông, ý anh là Lâm Hựu Luân muốn tìm Lữ Khắc – Bối Tùng này làm đạo diễn cho bộ phim đó sao?" Người đàn ông áo hoa khinh thường phản ứng ít thấy của đồng bạn, nhếch môi nói: "Nam thứ hai của bộ phim đó là ngôi sao điện ảnh Mỹ Brad Pitt, tìm một đạo diễn Pháp thì có gì lạ đâu?" "Nhưng bên Hong Kong hình như mọi người quan tâm hơn là ai sẽ đóng vai nam chính của bộ phim này, mấy người có khả năng được chọn nhất đều đã lên tiếng nói rằng mình chưa nhận được lời mời.

Lẽ nào Lâm Hựu Luân lần này muốn dùng người mới sao?" "Cái này tôi làm sao mà biết được, biết đâu hôm nay câu trả lời sẽ được hé lộ." Lời này của người đàn ông áo hoa chỉ là nói tùy tiện, không ngờ người đàn ông đeo kính liền kích động hét lên.

"Là Lương Gia Huy, anh Đông, em thấy Lương Gia Huy rồi!" Người đàn ông áo hoa giật lấy máy ảnh trong tay người đàn ông đeo kính, nhắm vào quán cà phê vỉa hè ở phía bên kia đường, quả nhiên từ ống kính nhìn thấy một người đàn ông có phong thái giống Lương Gia Huy.

"Không lý do gì cả, tại sao lại là Lương Gia Huy chứ?" Người đàn ông áo hoa trả máy ảnh lại cho người đàn ông đeo kính, vẻ mặt hiện lên sự nghi hoặc.

Người đàn ông đeo kính vẫn đang phấn khích: "Anh Đông, lần này chúng ta coi như đã có được tin tức độc quyền rồi phải không?" Người đàn ông áo hoa không trả lời cậu ta, mà tiếp tục suy nghĩ về

câu hỏi vừa rồi.

"Tôi biết rồi, bộ phim Pháp mà Lương Gia Huy đóng năm nay chắc cũng đến tham gia liên hoan phim rồi.

Về nhất định phải tra danh sách phim tham dự liên hoan phim, Lương Gia Huy xuất hiện ở Cannes chắc chắn có liên quan đến bộ phim đó." "Lâm Hựu Luân đang giới thiệu Lương Gia Huy và Lữ Khắc – Bối Tùng làm quen, hai người họ đang bắt tay nhau…" Người đàn ông đeo kính vừa nhấn nút chụp ảnh liên tục, vừa báo cáo tình hình bên đó cho người đàn ông áo hoa.

Người đàn ông áo hoa trong đầu đã liên kết hai manh mối Lữ Khắc – Bối Tùng và Lương Gia Huy lại, đã có thể khẳng định một trăm phần trăm rằng Lương Gia Huy chính là nam chính của bộ phim mới của Lâm Hựu Luân.

Không ngờ lần này không chỉ chụp được ảnh Lâm Hựu Luân bí mật gặp Lữ Khắc – Bối Tùng, mà còn đợi được Lương Gia Huy.

Thu hoạch như vậy đã vượt xa dự đoán ban đầu. (Chưa hết) Lương Gia Huy không đợi đến khi Liên hoan phim Cannes bế mạc, hoạt động quảng bá 《Người Tình》 vừa kết thúc, anh liền trở về Hong Kong sớm.

Tính cả 10 tiếng trên máy bay, thời điểm Lương Gia Huy đến Hong Kong cách thời gian anh gặp Lâm Hựu Luân và Lữ Khắc – Bối Tùng cũng không quá một ngày, nhưng vừa bước vào sảnh sân bay, Lương Gia Huy lập tức cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Từ lối đi lên máy bay bước ra, chưa kịp đi lấy hành lý, một đám phóng viên đã vây lại, đèn flash chớp liên hồi khiến Lương Gia Huy hoàn toàn mất phương hướng.

"Thưa ông Lương, xin hỏi tin tức ông sẽ đảm nhận vai nam chính

trong bộ phim mới của ông Lâm có đúng sự thật không?" "Thưa ông Lương, bộ phim mới đó sẽ bắt đầu quay vào khi nào?" "Thưa ông Lương, bộ phim mới đó còn có diễn viên Hong Kong nào khác tham gia không?" Các phóng viên nói chuyện ríu rít, một loạt câu hỏi liên tục khiến Lương Gia Huy cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng điều khiến anh vô cùng khó hiểu là, anh mới gặp Lâm Hựu Luân một ngày trước, tin tức này anh còn chưa kịp nói với Giang Giai Niên, sao truyền thông Hong Kong đã biết rồi?

Với sự giúp đỡ của trợ lý, Lương Gia Huy nhanh chóng thoát khỏi đám phóng viên, và gặp gỡ Giang Giai Niên đang chờ đón anh một cách thuận lợi.

Vì tránh né phỏng vấn của phóng viên, hai vợ chồng gặp nhau không nói nhiều, vội vàng lên xe cùng nhau rời khỏi sân bay.

"Giai Niên, mấy phóng viên này là sao vậy?" "Anh không biết sao?

Em còn tưởng anh ở Pháp đã nhận lời phỏng vấn của truyền thông Hong Kong nên mới…" Giang Giai Niên chưa nói hết lời, Lương Gia Huy đã ngắt lời cô nói: "Làm sao có thể chứ, anh đến đó ngoài việc tham gia hoạt động quảng bá 《Người Tình》, riêng tư hoàn toàn không nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào của truyền thông." Giang Giai Niên nhíu mày, "Tức là, anh xác nhận việc anh đảm nhận vai nam chính trong bộ phim mới của ông Lâm không phải do anh nói cho truyền thông Hong Kong biết?" Lương Gia Huy với vẻ mặt rất nghiêm túc nói: "Đương nhiên không phải, anh cũng là hôm qua khi gặp ông Lâm mới biết chuyện này." Giang Giai Niên lại đưa ra một khả năng, "Vậy có phải là bên ông Lâm đã tiết lộ chuyện này cho truyền thông biết không?" Lương Gia Huy cũng không chắc chắn, nhưng muốn kiểm chứng cách nói này thì rất đơn giản.

"Báo 《Minh Báo》 là tờ báo đầu tiên đưa tin sao?" Giang Giai

Niên lắc đầu, ba tờ báo lớn của Hong Kong đều không đưa tin này ngay lập tức. 《Tinh Đảo Nhật Báo》 và 《Đông Phương Nhật Báo》 ngay sau đó đã đăng lại tin tức này, nhưng 《Minh Báo》 hình như đến giờ vẫn chưa có phản ứng gì.

"Vậy thì chắc chắn không phải ông Lâm nói cho truyền thông biết.

Nếu không, tờ báo đầu tiên đưa tin này chắc chắn phải là 《Minh Báo》 mới đúng." Lương Gia Huy nói vậy, Giang Giai Niên cũng bắt đầu suy nghĩ thấy có điều gì đó không đúng.

"Chẳng trách em thấy mấy bức ảnh đăng trên báo chụp góc độ lạ vậy.

Theo anh nói, vậy thì chỉ có một khả năng, lúc đó khi các anh gặp nhau ở Pháp đã bị chụp lén!" Lương Gia Huy tuy cảm thấy điều này có chút khó tin, nhưng nghĩ kỹ lại, cũng chỉ có khả năng này mới hợp lý.

"Sự việc bị tiết lộ sớm thì không sao, quan trọng là ông Lâm sẽ có ý kiến gì về chuyện này không?" Giang Giai Niên không khỏi lo lắng nói.

"Chắc là không đâu." Lương Gia Huy thực ra cũng không chắc chắn, nhưng cũng chỉ có thể cố gắng nghĩ mọi chuyện theo hướng tốt đẹp.

Chuyện này đã gây ra không ít xôn xao ở Hong Kong, sau khi biết tin Lương Gia Huy đã về Hong Kong, rất nhiều bạn bè trong giới đều gọi điện đến, bày tỏ lời chúc mừng với Lương Gia Huy.

Và đúng lúc Lương Gia Huy đang bận rộn đối phó với những chuyện này, từ lễ bế mạc Liên hoan phim Cannes ở Pháp lại truyền về một tin tức gây chấn động toàn Hong Kong.

Chung Sở Hồng, người đã vắng bóng trên màn ảnh hơn một năm,

đã ngọt ngào tay trong tay cùng Lâm Hựu Luân xuất hiện trên thảm đỏ lễ bế mạc Liên hoan phim Cannes!

Nhiều người đều coi đây là dấu hiệu Chung Sở Hồng sắp tái xuất màn ảnh, còn những người thực sự biết một số chuyện nội bộ thì đều có chung một dự cảm – cùng với sự trở lại của Chung Sở Hồng, giới giải trí Hong Kong chắc chắn sẽ chào đón một cơn bão dư luận chưa từng có!

Còn về Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng – hai nhân vật chính, khi tay trong tay xuất hiện trên thảm đỏ lễ bế mạc Liên hoan phim Cannes, hai người họ lại không nghĩ nhiều như vậy.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là Chung Sở Hồng sau sinh đã hoàn toàn phục hồi vóc dáng, khoảng thời gian này chăm sóc con lại rất vất vả, Lâm Hựu Luân liền muốn đưa cô ra ngoài hít thở không khí.

Chung Sở Hồng nổi danh trên trường điện ảnh quốc tế còn sớm hơn cả Củng Lợi.

Trước hết là hình tượng nữ ma cà rồng lạnh lùng quyến rũ được xây dựng trong loạt phim 《Truyền Thuyết Đêm Đen》 đã để lại ký ức vô cùng kinh điển trong lòng khán giả nước ngoài.

Tiếp đó, thành công của 《Tình Người Ma Quỷ Bất Tận》 càng khẳng định vị thế nổi tiếng của cô trên trường điện ảnh quốc tế.

Tại Hong Kong, Chung Sở Hồng luôn có danh xưng nữ thần gợi cảm.

Sự gợi cảm của cô và Củng Lợi lại có phần khác biệt.

Sự gợi cảm của Củng Lợi thuộc về kiểu phương Đông, còn sự gợi cảm của Chung Sở Hồng lại là sự pha trộn giữa thẩm mỹ phương Đông và phương Tây, tự nhiên dễ được khán giả yêu điện ảnh phương Tây chấp nhận hơn Củng Lợi.

Chính vì vậy mà dù Chung Sở Hồng đã rời khỏi màn ảnh hơn một năm, khi cô xuất hiện cùng Lâm Hựu Luân trên thảm đỏ, không chỉ các phóng viên tại hiện trường cảm thấy ngạc nhiên và phấn khích, mà các fan hâm mộ hai bên cũng xôn xao.

Chung Sở Hồng mặc một chiếc váy dạ hội lệch vai màu bạc, khoe nửa bên vai trần.

Toàn bộ phần thân trên được trang trí bằng những mảnh vải thủ công tựa vảy cá, thể hiện một hơi thở thời trang trong cảm giác xếp lớp ba chiều.

Một chiếc thắt lưng đính kim cương lộng lẫy, nạm kim cương bảy sắc cầu vồng cùng kim cương lớn màu cà phê, ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Đôi giày cao gót màu bạc đính kim cương lấp lánh mang lại ấn tượng sang trọng, quý phái.

Chương 718

Hai bên không ngừng có fan hâm mộ hô vang tên tiếng Anh của Chung Sở Hồng, phóng viên cũng liên tục yêu cầu cô dừng lại chụp ảnh, bầu không khí trên thảm đỏ lễ bế mạc đến đây đã đạt đến một cao trào nhỏ.

Chung Sở Hồng cần không ngừng dừng lại phối hợp phóng viên chụp ảnh, điều này khiến Lâm Hựu Luân bên cạnh phải vất vả.

Vốn dĩ chỉ mất năm phút để đi hết thảm đỏ, hai người đã mất gấp đôi thời gian so với người khác mới đi xong.

Bước xuống thảm đỏ, Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, hai bên lập tức bị một đám phóng viên vây lại, mà mấy người xông lên phía trước đều là phóng viên châu Á da vàng mắt đen.

"Thưa cô Chung, cô cũng là khách mời được ban tổ chức Liên hoan phim Cannes mời đến sao?" Phóng viên đầu tiên hỏi về chuyện này, Chung Sở Hồng lập tức đính chính: "Không phải đâu ạ, các anh đừng hiểu lầm, tối nay tôi chỉ là một khán giả thôi." "Thưa cô Chung, khoảng thời gian rời Hong Kong cô vẫn luôn ở Pháp sao?" Lần này là một phóng viên Hong Kong hỏi, anh ta trực tiếp dùng tiếng Quảng Đông để đặt câu hỏi.

Chung Sở Hồng hôm nay tâm trạng trông rất tốt, gật đầu nói: "Đúng vậy, vẫn luôn nghỉ ngơi ở Pháp bên này, đương nhiên gần đây có thể sẽ quay về rồi." Lời này lập tức gây ra nhiều suy đoán cho các phóng viên, sau đó lập tức có người hỏi: "Lần này về Hong Kong, cô Chung có phải đang chuẩn bị tái xuất đóng phim không?" "Cái này phải xem ai đến tìm tôi đóng phim đã." Chung Sở Hồng vừa nói vừa

liếc nhìn Lâm Hựu Luân bên cạnh, "Đương nhiên mọi người cũng đừng quá hy vọng, vì sau khi về Hong Kong, tôi sẽ dành phần lớn sức lực để tham gia một số hoạt động công ích, sau đó còn phải chăm sóc một người, nên có lẽ không có nhiều thời gian để nhận phim nữa." Chuyện Chung Sở Hồng sinh cho Lâm Hựu Luân một cô con gái vẫn là một bí mật rất nghiêm ngặt trong giới giải trí Hong Kong.

Mặc dù có không ít người biết, nhưng truyền thông vẫn luôn không nhận được bất kỳ thông tin nào.

Vì vậy, khi Chung Sở Hồng nói rằng sẽ về Hong Kong chăm sóc một người, các phóng viên có mặt tại chỗ đều vô thức nghĩ người này là Lâm Hựu Luân, thậm chí có phóng viên còn truy hỏi Chung Sở Hồng có phải chuyện tốt với Lâm Hựu Luân sắp đến không.

Chung Sở Hồng cuối cùng không trả lời câu hỏi này, vì lúc này vừa đúng lúc có nhân viên đến nhắc nhở họ nhanh chóng vào chỗ.

Các phóng viên đều bị chặn ở cửa, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng của Chung Sở Hồng và Lâm Hựu Luân biến mất trong sảnh lớn của cung điện điện ảnh.

"Nếu không, em và Hồng Hồng cứ tiếp tục ở Pháp cũng tốt, em luôn cảm thấy lúc này đưa con bé về Hong Kong không phải là một lựa chọn hay." Trong hội trường, Chung Sở Hồng bày tỏ lo lắng của mình với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nắm lấy tay Chung Sở Hồng, "Chuyện này em cứ yên tâm đi, anh sẽ lo liệu mọi chuyện, sẽ không để mẹ con em phải chịu bất kỳ tủi thân nào.

Hơn nữa, anh chính là muốn cho tất cả mọi người biết, anh và em có một cô con gái!

Mặc dù anh đã có lỗi với mẹ của con bé rất nhiều, nhưng anh nhất

định sẽ cố gắng làm tốt vai trò của một người cha." Mắt Chung Sở Hồng sáng rực nhìn Lâm Hựu Luân hồi lâu, một lúc sau mới chậm rãi nói: "Anh đối xử với em thế nào cũng không sao, nhưng nếu anh dám đối xử không tốt với Hồng Hồng, em nhất định sẽ không tha cho anh!" "Bây giờ trong mắt em và mẹ anh, đều là Hồng Hồng đứng đầu, anh đứng thứ hai, có hai người ở đó, anh dám đối xử không tốt với con bé sao!" Chung Sở Hồng bất mãn bĩu môi, "Ồ, ý anh là nếu em không ở đây, anh sẽ không đối xử tốt với Hồng Hồng phải không?" Lâm Hựu Luân lại gật đầu, "Đương nhiên rồi, trong lòng anh, em là số một, con gái là số hai." Chung Sở Hồng bực bội lườm Lâm Hựu Luân một cái, "Ai biết anh nói có thật không, hơn nữa nếu sau này anh có con khác, không thích Hồng Hồng nữa thì sao?" "Anh thề với trời…" Lâm Hựu Luân giơ tay lên, nghĩ một lát lại hạ xuống, "Thôi được rồi, chỉ nói miệng thì không có ý nghĩa gì, hay là làm một điều gì đó thực tế hơn đi!

Vốn dĩ chuyện này anh định đợi sau khi em và Hồng Hồng về Hong Kong rồi mới nói cho em biết, bây giờ nói sớm cũng được.

Thật ra không lâu sau khi Hồng Hồng ra đời, anh đã thành lập một quỹ ủy thác lớn ở Hong Kong dưới danh nghĩa của em và con bé.

Vốn ban đầu là 100 triệu đô la Hong Kong, sau đó mỗi năm anh sẽ rót vào đó 100 triệu đô la Hong Kong, cho đến khi con gái trưởng thành." Chung Sở Hồng chỉ nói đùa, không ngờ Lâm Hựu Luân lại thực sự chuẩn bị cho cô một "món quà lớn" như vậy, lúc này lại không khỏi có chút lo lắng.

"Anh đổ hết tiền vào quỹ của em và Hồng Hồng như vậy, liệu có ảnh hưởng đến công việc chính của anh không?" "Không đâu, tiền trong quỹ tuy là của em và Hồng Hồng, nhưng mỗi năm hai mẹ con chỉ có thể cố định rút một phần, phần lớn còn lại vẫn được dùng để đầu tư, trong đó bao gồm một số dự án đầu tư của anh." Lâm Hựu

Luân giải thích.

Số tiền đầu tư vào quỹ ủy thác lớn, quyền sử dụng thực tế vẫn thuộc về Lâm Hựu Luân, chỉ là lợi nhuận đầu tư được chuyển vào tên của mẹ con Chung Sở Hồng.

Lâm Hựu Luân áy náy với Chung Sở Hồng rất nhiều, vì vậy anh muốn bù đắp cho cô nhiều hơn về mặt kinh tế. (Chưa hết) Hơi tắc nghẽn.

Trên thực tế, không chỉ Chung Sở Hồng, mà cả Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân cũng đều đứng tên cổ phần của các công ty do Lâm Hựu Luân chuyển nhượng.

Lý Gia Hân, Ôn Bích Hà thì lần lượt nhận được hai căn biệt thự trị giá hàng chục triệu, cùng với một số bất động sản khác.

Còn Lợi Trí thì khỏi phải nói, tài sản riêng của cô ấy đã không dưới hàng trăm triệu đô la Hong Kong, đồng thời còn giúp Lâm Hựu Luân quản lý một số lượng lớn các loại tài sản khác, hiển nhiên đã trở thành nữ phú hào được chú ý nhất Hong Kong.

Có người cha như Lâm Hựu Luân, Chung Sở Hồng đương nhiên không cần phải lo lắng về cuộc sống tương lai của con gái, nhưng cô ấy lại quan tâm hơn đến môi trường trưởng thành của con.

Một sự thật khó thay đổi là, dù Lâm Hựu Luân có đối xử tốt với con gái đến đâu, thì vẫn không thể thay đổi thân phận con riêng của Hồng Hồng.

Đây mới là điều Chung Sở Hồng lo lắng nhất.

“Vậy thì tiệc thôi nôi đừng tổ chức nữa, em cứ thấy nó quá phô trương.” “Không được đâu, thiệp mời đã gửi đi rồi, anh không thể thất tín với mọi người được chứ?” Thấy Chung Sở Hồng còn muốn nói, Lâm Hựu Luân kéo tay cô ấy, nhẹ nhàng vỗ vỗ nói: “Em yên tâm,

có anh lo hết!" Chung Sở Hồng do dự gật đầu.

Đúng lúc này, MC trên sân khấu với giọng tiếng Trung nghe có vẻ ngắc ngứ đã xướng tên Lâm Hựu Luân.

"Đến lượt anh lên trao giải rồi." Lâm Hựu Luân áy náy nhún vai với Chung Sở Hồng, đứng dậy chỉnh lại quần áo, sau đó bước lên sân khấu trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt của khán giả.

Nhận lấy micro từ MC, Lâm Hựu Luân nhìn nữ thần quốc dân Pháp Sophie Marceau đang đứng bên cạnh cùng trao giải với mình, nói đùa: "Lúc nãy lên sân khấu tôi cứ thắc mắc một điều, tại sao lần này tiếng vỗ tay của mọi người lại nồng nhiệt đến vậy.

Bây giờ tôi hiểu rồi… hóa ra những tiếng vỗ tay này không phải dành cho tôi." Tiếng vỗ tay dưới khán đài càng trở nên nhiệt liệt hơn, Sophie Marceau mở rộng vòng tay, rất thoải mái ôm Lâm Hựu Luân một cái.

Hôm nay cô ấy mặc một chiếc váy dạ hội màu tím hồng, những chùm kim cương lớn đính ở cổ áo khiến chiếc váy toát lên vẻ trưởng thành, sang trọng, cùng với thiết kế ôm sát, đường cắt eo tôn dáng, càng làm nổi bật đường cong vòng eo hoàn hảo.

Toàn bộ lớp ngoài của váy được làm từ chất liệu ren đen, càng khiến cô ấy thêm vài phần gợi cảm mê người.

Sophie Marceau không vội vàng trao giải mà bắt đầu trò chuyện với Lâm Hựu Luân.

"Thưa anh Lâm, theo tôi được biết, các chủ tịch liên hoan phim khác trên thế giới rất ít khi tham gia các hoạt động liên hoan phim cùng cấp trong nhiệm kỳ của mình, còn anh, với tư cách là Chủ tịch Ủy ban tổ chức Liên hoan phim quốc tế Hong Kong, không chỉ tham gia Liên hoan phim Cannes lần này mà còn đích thân đảm nhiệm vai trò khách

mời trao giải.

Có phải trong đó có lý do đặc biệt nào không ạ?" Lâm Hựu Luân cầm micro, nhìn Sophie Marceau nói: "Cô không biết lý do tôi đến Cannes sao?" Sophie Marceau hai tay nắm micro, có chút do dự hỏi: "Có phải vì bộ phim 《Cái Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》 không?

Rất tiếc tôi vẫn chưa xem bộ phim này, nhưng có người nói với tôi rằng đây là một bộ phim để lại ấn tượng sâu sắc, rất khuyến khích tôi nên xem." "Cô chỉ nói đúng một nửa." "Vậy còn nửa kia thì sao?" Sophie Marceau tò mò hỏi.

"Tôi đến Cannes quả thực là vì 《Cái Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》, nhưng đảm nhiệm vai trò khách mời trao giải lại có một lý do khác… Vốn dĩ, như đã nói ở trên, với thân phận hiện tại của tôi thì không nên xuất hiện ở đây, nhưng Chủ tịch Ủy ban tổ chức Liên hoan phim khi gửi lời mời cho tôi đã nói rằng tôi sẽ cùng Sophie Marceau trao giải.

Vì lý do này, tôi đã không ngần ngại đồng ý ngay." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến khán đài một lần nữa vang lên tiếng vỗ tay, nhưng lần này mọi người đều có ý muốn trêu chọc.

"Không, không, tôi không nghĩ vậy, vì bạn gái của anh Lâm tối nay, cô Chung, đẹp hơn tôi nhiều." Sophie Marceau rất thông minh chuyển sự chú ý sang Chung Sở Hồng, và Lâm Hựu Luân cũng rất ăn ý thay đổi chủ đề.

"Người giới thiệu cô xem bộ phim 《Cái Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》 sẽ không phải là ông André Téchiné chứ?" Sophie Marceau một tay cầm micro, tay kia ngạc nhiên che miệng, rất tò mò nhìn Lâm Hựu Luân: "Làm sao anh biết được?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Ban đầu chỉ là đoán thôi, nhưng bây giờ biểu cảm của cô đã cho tôi biết câu trả lời rồi." Năm 1984, Sophie Marceau 18 tuổi gặp André

Téchiné, lớn hơn mình 24 tuổi.

Lúc đó André Téchiné là một đạo diễn rất thích dùng các ngôi sao lớn để quay phim, ông ấy đã chọn Sophie Marceau ngay lập tức, nhưng lần hợp tác này của hai người đã bị công ty quản lý của Sophie Marceau, công ty Gaumont nổi tiếng của Pháp, ngăn cản.

Lý do là các bộ phim của André Téchiné có những cảnh quay khá táo bạo, điều này sẽ làm tổn hại hình tượng ngọc nữ của Sophie Marceau, nhưng Sophie đã không vì thế mà khuất phục.

Cô ấy đã quyên góp 1 triệu franc để chuộc lại hợp đồng với công ty Gaumont, thậm chí vì chuyện này mà kiện ra tòa.

Sau khi hủy hợp đồng với công ty Gaumont, sự nghiệp của Sophie không những không bị trắc trở mà còn vụt sáng.

Trong bộ phim 《Cuồng Dã Đích Ái》 của André, Sophie Marceau mặc bikini, tóc ướt sũng, quần áo dính nước, nằm trên bãi biển, tay đặt dưới nách, miệng hơi hé, với hình tượng kinh điển đó, đã hoàn toàn chấm dứt hình tượng ngọc nữ của Sophie, biến cô thành nữ thần gợi cảm trong lòng người Pháp.

Và trong cuộc sống riêng, Sophie Marceau và André Téchiné đã bắt đầu cuộc tình kéo dài 8 năm cho đến nay.

Sophie Marceau nói rằng mình chưa từng xem 《Cái Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》, nhưng có người đã đặc biệt giới thiệu bộ phim này cho cô ấy.

Lâm Hựu Luân ngay lập tức nghĩ đến André Téchiné.

André Téchiné rất giỏi trong việc quay các bộ phim tâm lý tình cảm, và mối tình "tựa có tựa không" giữa cô bé và chú già trong 《Cái Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》 không chỉ hợp với khẩu vị của André Téchiné, mà còn rất giống với trải nghiệm ngoài đời thực của

ông ấy và Sophie Marceau.

Việc bộ phim nhận được sự đánh giá cao và được ông ấy giới thiệu cũng là điều dễ hiểu.

Khi Lâm Hựu Luân giải thích như vậy, Sophie Marceau rất khâm phục gật đầu, đồng thời lại có chút tiếc nuối nói: "Tiếc là André hôm nay không có mặt ở đây, nếu không anh ấy nghe được lời của anh Lâm nhất định sẽ rất vui." Năm 1991, sau khi quay 《Lam Sắc Nhạc Chương》, André Téchiné đã ngừng sáng tạo điện ảnh.

Một mặt, quê hương Ba Lan của ông ấy đã xảy ra những thay đổi lớn.

Là một người tha hương, cuối cùng ông ấy cũng có thể tự do trở về, ông ấy rất muốn dành nhiều thời gian hơn cho Ba Lan, thậm chí ông ấy hai lần được đề cử vào vị trí Bộ trưởng Bộ Văn hóa nhưng đều từ chối, nhà làm phim đầy kiến thức này rất muốn làm những việc thiết thực.

Mặt khác, cũng là vì André Téchiné đã thất vọng với Pháp.

André Téchiné thường xuyên phàn nàn với Sophie Marceau rằng người Pháp đã mất đi khả năng thưởng thức, không còn trân trọng các tác phẩm của ông ấy nữa.

Và câu nói mà truyền thông Pháp thường nhắc đến: "André Téchiné là một kẻ điên", cũng đã làm tổn thương lòng tự trọng của ông ấy.

Chương 719

André Téchiné hết lần này đến lần khác trở về Ba Lan, thời gian lưu lại cũng ngày càng dài hơn, lần này cùng Sophie Marceau đến tham dự Liên hoan phim Cannes, ông ấy cũng chỉ ở lại hai ngày, thậm chí còn không muốn tham gia lễ bế mạc đã quay về Ba Lan.

"Nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ đến thăm ông André Téchiné… Nhưng bây giờ chúng ta hình như đã lạc đề rồi." Sophie Marceau gật đầu, "Xin lỗi, tôi nghĩ khán giả dưới kia đều đã sốt ruột muốn biết kết quả rồi." "Thực ra tôi còn sốt ruột hơn họ." Lâm Hựu Luân rất hài hước nói một câu, lần nữa khiến khán giả dưới khán đài bật cười.

Lâm Hựu Luân và Sophie Marceau phụ trách trao giải Nam diễn viên xuất sắc nhất, mà Khương Văn, nam chính của 《Cái Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》 rất có khả năng đoạt giải, quả thực tâm trạng của anh ấy cũng nhận được sự thấu hiểu từ mọi người.

"Được rồi, vậy chúng ta hãy cùng nhau công bố đáp án nhé." Sophie Marceau nói xong đưa micro cho Lâm Hựu Luân, nhờ anh cầm giúp, cô ấy rảnh tay xé phong bì ra, liếc nhìn một cái.

Khương Văn ngồi dưới sân khấu căng thẳng nhìn chằm chằm lên, Lưu Hiểu Cầm bên cạnh cũng thầm cầu nguyện trong lòng.

Khoảnh khắc này, khán đài trở nên vô cùng yên tĩnh.

"Tôi đã quyết định, lát nữa nhất định sẽ để anh Lâm trao giải, vì điều này sẽ vô cùng ý nghĩa… Tôi rất vui mừng thông báo với mọi người, người đoạt giải Nam diễn viên xuất sắc nhất của Liên hoan phim lần này là 《Cái Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》, Khương Văn!" Khi nói ra tên "Khương Văn", Sophie Marceau đã bắt chước cách phát âm tiếng Trung, xong xuôi cô ấy còn hạ micro xuống, tay che

miệng nhỏ giọng hỏi Lâm Hựu Luân bên cạnh, xem phát âm của mình có chuẩn không.

Lâm Hựu Luân dùng phát âm tiếng Phổ thông chuẩn mực làm mẫu cho Sophie Marceau một lần, Sophie Marceau đọc theo hai lần, sau đó đã có thể nói ra rất trôi chảy.

Đương nhiên lúc này, sự chú ý của toàn trường cũng như các ống kính trực tiếp đều không còn hướng về hai khách mời trao giải trên sân khấu nữa, mà đều tập trung vào Khương Văn, người vừa đoạt giải.

Sự ra đời của Ảnh đế Hoa ngữ đầu tiên trong lịch sử Liên hoan phim Cannes, tự nhiên có lý do đáng để mọi người chú ý, mặc dù điều này khiến một số người hâm mộ yêu thích 《Cái Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》 có chút tiếc nuối.

Việc Khương Văn đoạt giải cũng có nghĩa là 《Cái Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》 hoàn toàn không có duyên với giải Cành cọ vàng.

Tuy nhiên, Lâm Hựu Luân trên sân khấu trông không hề tiếc nuối, khi Khương Văn lên nhận giải, Lâm Hựu Luân rất vui vẻ ôm anh ấy một cái, đồng thời vỗ vỗ lưng anh ấy nói vài lời chúc mừng, sau đó rất tự giác nhường micro và sân khấu cho Khương Văn, còn mình và Sophie Marceau đứng sang một bên.

Vì đã biết trước sự sắp xếp của Lâm Hựu Luân, nên lần này Khương Văn đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, hai phần ba bài phát biểu nhận giải của anh ấy dùng tiếng Trung, nhưng khi kết thúc bài phát biểu để bày tỏ lòng cảm ơn, vốn tiếng Pháp mà anh ấy đã gấp rút luyện tập mấy ngày qua cuối cùng đã phát huy tác dụng.

Việc dùng tiếng Pháp để cảm ơn đã khiến ấn tượng của Khương Văn trong lòng khán giả tại chỗ tăng lên đáng kể, mà tất cả những điều này không liên quan nhiều đến Lâm Hựu Luân, khi Khương Văn

đang phát biểu nhận giải, anh ấy vẫn luôn nhỏ giọng trò chuyện với Sophie Marceau.

Cuối cùng, khi sắp chia tay xuống sân khấu, Lâm Hựu Luân còn đặc biệt đưa ra gợi ý hợp tác trong tương lai với Sophie Marceau, Sophie Marceau vui vẻ đồng ý.

Sau khi lễ bế mạc Liên hoan phim Cannes kết thúc, Khương Văn trở thành tâm điểm truy đuổi phỏng vấn của nhiều phương tiện truyền thông.

Sau kinh nghiệm ứng phó với truyền thông khi Củng Lợi đoạt giải lần trước, Lâm Hựu Luân đã không cùng Khương Văn trở về khách sạn, mà đưa Chung Sở Hồng đến sân bay trước.

Chung Sở Hồng vì lo lắng cho con gái, phải bay về ngay trong đêm.

Đưa Chung Sở Hồng đi, Lâm Hựu Luân ước chừng Khương Văn bên kia vẫn chưa ứng phó xong với cuộc phỏng vấn của truyền thông, cũng không vội quay về, mà bí mật đến một khách sạn khác.

Cửa phòng vừa mở, một đôi môi đỏ rực đã dâng lên.

Lâm Hựu Luân lách mình vào phòng, đóng cửa lại đồng thời ghì chặt chủ nhân của đôi môi ấy vào phía sau cửa, cùng với tiếng quần áo cởi ra xột xoạt, cánh cửa bắt đầu khẽ rung lên.

Một giờ sau, Lâm Hựu Luân khoác áo sơ mi bước vào phòng vệ sinh, nhìn vào gương, sau đó lấy một chiếc khăn ẩm bắt đầu lau đi những vết son môi trên mặt và cổ.

Trong phòng ngủ phía sau anh, Củng Lợi trần truồng nằm trên giường, chiếc chăn trắng che kín chỗ kín giữa hai chân, đôi gò bồng đào căng tròn, trắng nõn như ngọc, mềm mại trải ra trên ngực, hai mắt khẽ nhắm, trên khuôn mặt kiều diễm vẫn còn vương vấn tình ý nồng

nàn chưa tan.

Lâm Hựu Luân lau sạch vết tích trên mặt, vừa cài cúc áo sơ mi bước ra, vừa lấy chiếc cà vạt vừa bị tùy tiện vứt trên chụp đèn, bắt đầu thắt cà vạt.

"Tối nay anh lại phải đi sao?" Củng Lợi dùng chăn che lấy thân hình quyến rũ, nhưng lại dùng đôi mắt mơ màng như muốn chảy nước nhìn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đi đến bên giường ngồi xuống, ôm mặt Củng Lợi hôn một cái.

"Khương Văn đã đoạt Ảnh đế Cannes, trước mặt các phóng viên trong nước và quốc tế, anh cũng nên xuất hiện một chút, nếu không thì không hợp lý." "Vậy anh định ở đây bao lâu?" Lâm Hựu Luân biết Củng Lợi hy vọng mình ở lại bầu bạn với cô ấy thêm một thời gian, nhưng anh đã rời Hong Kong gần một tháng rồi, bên đó còn rất nhiều việc chờ anh về xử lý, đành phải phụ lòng người đẹp.

"Lần sau nhé, anh nhất định sẽ dành thời gian ở bên em thật tốt." Củng Lợi không nói gì, chỉ vươn tay ôm lấy cổ Lâm Hựu Luân, đôi môi bất chấp tất cả mà dâng lên.

Sau một nụ hôn sâu, Lâm Hựu Luân quyến luyến rời tay khỏi cơ thể mềm mại của Củng Lợi, đứng dậy mặc áo khoác, chuẩn bị rời đi.

Củng Lợi nửa ngồi trên giường, có chút thất vọng nói: "Em đã nhận một bộ phim mới ở Đại lục, tiệc thôi nôi của con gái anh thì em sẽ không đi đâu, đến lúc đó anh thay em chuẩn bị một món quà nhé." Khách sạn nơi Lâm Hựu Luân và Khương Văn ở phản ứng rất nhanh, ngay khi biết tin Khương Văn đoạt Ảnh đế Cannes, họ đã bắt đầu bố trí.

Một lượng lớn phóng viên theo Khương Văn đến khách sạn.

Vốn dĩ Khương Văn muốn Lâm Hựu Luân cùng mình chủ trì cuộc họp báo này, nhưng Lâm Hựu Luân mãi không xuất hiện, điện thoại cũng không liên lạc được, cuối cùng không còn cách nào, Khương Văn và Lưu Hiểu Cầm bàn bạc một chút, quyết định ứng phó xong với đám phóng viên hiện tại rồi tính sau.

Hơn một giờ sau khi cuộc gặp gỡ truyền thông bắt đầu, Lâm Hựu Luân mới "chậm rãi đến".

Vốn dĩ các phóng viên đã hỏi gần hết câu hỏi, nhưng Lâm Hựu Luân vừa đến, dưới khán đài lập tức lại sôi nổi hẳn lên.

Thấy nhiều phóng viên dưới khán đài đều giơ tay muốn đặt câu hỏi, Lâm Hựu Luân trước tiên làm một chút tuyên bố rõ ràng.

"Về bộ phim 《Cái Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》, tôi tin rằng Khương Văn đã giao lưu với mọi người trước đó rồi, những câu hỏi lặp lại xin mọi người đừng hỏi nữa.

Còn những vấn đề anh ấy chưa đề cập, tôi có thể bổ sung.

Đương nhiên, tôi muốn báo trước với mọi người rằng, tôi sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào ngoài điện ảnh.

Xin những người bạn truyền thông nào muốn đặt những câu hỏi này có thể hạ tay xuống." Lâm Hựu Luân vừa nói vậy, rất nhiều phóng viên dưới khán đài đều lộ vẻ thất vọng, nhưng lại không có ai lập tức hạ tay xuống.

Phóng viên đầu tiên được gọi tên đứng dậy cầm micro hỏi: "Thưa anh Lâm, về việc thất bại trong cuộc tranh giải Cành cọ vàng lần này, anh có cảm nghĩ gì?" "Tôi tôn trọng quyết định của các giám khảo Liên hoan phim Cannes.

Mặc dù trước đó tôi cũng đã đặt kỳ vọng không nhỏ vào giải thưởng này, nhưng tôi vẫn rất hài lòng với kết quả hiện tại." Câu trả

lời của Lâm Hựu Luân quá khách sáo, điều này rõ ràng không thể làm hài lòng các phóng viên dưới khán đài, vì vậy phóng viên thứ hai đứng dậy đặt câu hỏi, vấn đề ngay lập tức trở nên sắc bén hơn.

"Có người nói rằng giải Nam diễn viên xuất sắc nhất là một quyết định mang tính an ủi mà Ban giám khảo Cannes đưa ra để bù đắp việc không thể trao giải Cành cọ vàng cho 《Cái Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》.

Không biết anh Lâm có bình luận gì về cách nói này?" Khương Văn bên cạnh qua phiên dịch đã biết được nội dung câu hỏi của phóng viên, lập tức muốn đứng dậy phản bác, Lưu Hiểu Cầm vội vàng khuyên anh ấy.

"Nếu cách nói của cô là thật, vậy thì tôi thực sự cần phải cảm ơn Ban giám khảo Liên hoan phim Cannes đã nể mặt tôi đến vậy.

Đương nhiên, đây chỉ là một câu nói đùa, tôi không cho rằng cách nói này có bất kỳ căn cứ nào.

Màn trình diễn của Khương Văn trong bộ phim này là điều ai cũng thấy rõ, tôi cho rằng việc anh ấy đoạt giải là điều hiển nhiên, điều này, từ khi tôi chọn anh ấy làm nam chính của bộ phim này đã chưa từng thay đổi." Lâm Hựu Luân ủng hộ Khương Văn, các phóng viên dưới khán đài đành phải thay đổi hướng câu hỏi.

"Nữ chính của 《Cái Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》 diễn xuất cũng rất xuất sắc, tại sao cô ấy không đến tham gia Liên hoan phim lần này?" "Lần đầu đóng phim mà có thể thể hiện như vậy, chứng tỏ cô ấy thực sự rất có tài năng diễn xuất.

Nhưng chính vì vậy, tôi mới sắp xếp cô ấy đi nhận một số khóa huấn luyện bài bản hơn, chứ không phải quá sớm xuất hiện trong tầm mắt của mọi người… Tôi đã từng thấy rất nhiều người nổi tiếng từ nhỏ, rất có tài năng, nhưng sau này lại trở nên tầm thường.

Tôi hy vọng cô ấy có thể đi xa hơn trên con đường diễn viên, nên lần này đã không đưa cô ấy đến." Thư Kỳ sau khi đóng xong 《Cái Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》, đã được Lâm Hựu Luân sắp xếp đến Trường Nghệ thuật Sân khấu Hong Kong để học nâng cao, và trước khi cô ấy hoàn thành khóa học, sẽ không sắp xếp bất kỳ bộ phim mới nào cho cô ấy nữa.

Với sự phức tạp của làng giải trí Hong Kong, đây thực chất cũng là một cách bảo vệ Thư Kỳ.

Sau khi 《Cái Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》 đoạt giải tại Cannes, không ít công ty điện ảnh Hong Kong và Đài Loan đã bắt đầu để mắt đến Thư Kỳ, tuy nhiên ngay sau đó, khi câu trả lời của Lâm Hựu Luân trong cuộc phỏng vấn với phóng viên tại Cannes được lan truyền, tất cả mọi người đều không thể không kiềm chế ý định tìm Thư Kỳ đóng phim.

Trong số đó cũng có người vô cùng hối hận, người này chính là Kha Tuấn Hùng.

Nếu biết Thư Kỳ sẽ trở nên đắt giá như vậy, ban đầu ông ta đã không nên chịu áp lực của Dương Đăng Khuê mà hủy hợp đồng với Thư Kỳ, đưa cô ấy thẳng cho Lâm Hựu Luân.

Nếu hợp đồng của Thư Kỳ vẫn còn trong tay, cô ấy đã sớm trở thành cây hái tiền trong tay ông ta rồi.

Đương nhiên Kha Tuấn Hùng cũng chỉ hối hận một chút, dù là Dương Đăng Khuê ra mặt hay Lâm Hựu Luân ẩn mình phía sau, đều không phải là những người mà ông ta có thể tùy tiện chọc vào.

Người cũng hối hận còn có Vương Tinh.

Vốn dĩ sau khi xem 《Cái Sát Thủ Này Không Lạnh Lắm》, ông ta đã có ý định tìm Thư Kỳ đóng vài bộ phim tình cảm hơi nhạy cảm một

chút, chắc chắn sẽ rất có thị trường, nhưng Lâm Hựu Luân đã công khai bày tỏ thái độ trước truyền thông, trực tiếp chặn đứng khả năng ông ta tìm Thư Kỳ đóng phim.

Hơn nữa, Vương Tinh không giống như Kha Tuấn Hùng chỉ biết hối hận, Lâm Hựu Luân muốn Thư Kỳ hoàn thành khóa học tại trường nghệ thuật rồi mới ra đóng phim, sự kiên nhẫn chờ thêm hai năm Vương Tinh vẫn có.

Chương 720

Chỉ cần bộ phim không quá nhạy cảm, lại có thể thuyết phục được Thư Kỳ đóng, với mối quan hệ giữa Vương Tinh và Lâm Hựu Luân, dù Lâm Hựu Luân có biết chuyện này, đa phần cũng sẽ không ra mặt ngăn cản.

Đương nhiên, sự "bảo vệ" của Lâm Hựu Luân đối với Thư Kỳ, ít nhiều cũng đã gây ra một số suy đoán của truyền thông Hong Kong và Đài Loan về mối quan hệ giữa anh ấy và Thư Kỳ, tuy nhiên làn sóng tin đồn này còn chưa thực sự nổi lên, thì đã bị một tin tức nóng hổi bất ngờ chuyển hướng sự chú ý của mọi người.

Nói rằng tin tức này đến một cách bất ngờ, là vì ngoài một số ít người biết chuyện ra, mọi người đều không có sự chuẩn bị tâm lý nào, đương nhiên nếu suy nghĩ kỹ lại, chuyện này cũng không phải hoàn toàn không có điềm báo, chỉ là trước đó mọi người vẫn luôn không nghĩ đến phương diện đó.

Khởi nguồn của sự việc là có một phóng viên chụp được một bức ảnh của Chung Sở Hồng ở Pháp.

Vốn dĩ đây cũng không phải là chuyện lạ gì, Chung Sở Hồng cùng Lâm Hựu Luân xuất hiện trên thảm đỏ lễ bế mạc Cannes, mọi người đều đã biết cô ấy ở Pháp trong khoảng thời gian này.

Vấn đề là trong bức ảnh này, Chung Sở Hồng không phải là nhân vật chính, mà là một nhóc con mà cô ấy đang bế trong lòng.

Địa điểm chụp ảnh là trước cửa một siêu thị, vì cách khá xa, hơn nữa khi chụp ảnh rất vội vàng, toàn bộ bức ảnh đều mờ nhòe, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra nhân vật chính là Chung Sở Hồng, còn đứa bé mà cô ấy bế trong lòng, căn bản không thể nhìn rõ mặt mũi, chỉ có thể phán

đoán từ chiều cao, đứa bé này chắc chắn không quá 1 tuổi.

Bức ảnh này vừa được đăng tải, lập tức gây ra làn sóng lớn ở Hong Kong.

Chung Sở Hồng tuyên bố giải nghệ từ một năm rưỡi trước, lại liên hệ đến việc cô ấy bế một đứa bé chưa đầy một tuổi, rất dễ dàng khiến người ta đi đến một kết luận kinh ngạc —— đứa bé này là con của Chung Sở Hồng.

Ngày hôm sau, tất cả các tờ báo ở Hong Kong đều đưa tin nóng hổi về việc Chung Sở Hồng sinh con ngoài giá thú, tâm điểm đương nhiên đều tập trung vào câu hỏi: "Cha đứa bé là ai?" Câu trả lời thực ra rất dễ đoán, từ khi Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng cùng nhau xuất hiện trên thảm đỏ lễ bế mạc Cannes, câu hỏi này đã không còn quá nhiều điều bí ẩn, chỉ là mọi người rất quan tâm rằng Lâm Hựu Luân có công khai thừa nhận sự tồn tại của đứa con riêng này hay không.

Cùng lúc đó, bức ảnh con riêng của Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng cũng bị truyền thông Hong Kong đẩy giá lên trời, thậm chí có tạp chí lá cải còn ra giá một triệu chỉ để có một bức ảnh chính diện rõ nét.

Dưới sự thúc đẩy của lợi ích khổng lồ, một lượng lớn cánh săn ảnh đã đổ về Pháp, không ngờ lại công cốc.

Chung Sở Hồng và con gái đã lặng lẽ trở về Hong Kong mà không ai hay biết, chuyển đến sống trong căn biệt thự xa hoa mà Lâm Hựu Luân đã mua sẵn cho hai mẹ con, nơi đó an ninh nghiêm ngặt, phóng viên cực kỳ khó tiếp cận.

Rất nhanh, một tin tức nội bộ đã lan truyền từ miệng những người trong ngành, Lâm Hựu Luân sẽ tổ chức tiệc lớn để mừng sinh nhật một tuổi của con gái!

Ngay lập tức, những người có khả năng được mời đều trở thành đối tượng bị truyền thông săn đón phỏng vấn.

Hầu hết các ngôi sao đều né tránh câu hỏi về việc có nhận được lời mời tham dự tiệc thôi nôi con gái Lâm Hựu Luân hay không, đương nhiên cũng có ngoại lệ.

Vương Tinh và vài người bạn đang tụ tập ăn uống, vừa ra khỏi nhà hàng thì bị phóng viên chặn lại.

"Một trăm bàn?" Trên bàn ăn, Vương Tinh đã uống một chút rượu, khi nói chuyện có vẻ líu lưỡi, sau khi nghe rõ câu hỏi của phóng viên, ông ta rõ ràng sững sờ một chút, sau đó xua tay nói: "Tôi biết có rất nhiều người sẽ đi, nhưng tuyệt đối không khoa trương như các cô nói đâu, tổng cộng cả Hong Kong này cũng không thể có nhiều nghệ sĩ như vậy." "Đạo diễn Vương, anh và anh Lâm có mối quan hệ tốt như vậy, có nghĩ đến việc nhận con gái anh ấy làm con đỡ đầu không?" Vương Tinh vốn dĩ dưới sự giúp đỡ của trợ lý đã chuẩn bị lên xe rồi, nghe thấy câu hỏi này liền quay người lại, vẻ mặt uất ức nói: "Tôi cũng có ý định đó, nhưng rất đáng ghét, đã bị người ta giành trước rồi!" Các phóng viên truy hỏi người đó là ai, nhưng Vương Tinh sau khi đã kích thích đủ sự tò mò của mọi người thì lại im lặng ngồi lên xe rời đi.

Vương Tinh nói những lời này chỉ là lời than vãn lúc say rượu, nhưng ông ta vẫn đánh giá thấp khả năng điều tra của truyền thông Hong Kong.

Chuyện con đỡ đầu của con gái Lâm Hựu Luân không điều tra thì không biết, vừa điều tra ra kết quả khiến nhiều người ngỡ ngàng.

Trong làng điện ảnh Hong Kong, trừ hai lão đại Thiệu Dật Phu và Trâu Văn Hoài vì thân phận và tuổi tác mà không mở lời này, những người còn lại có mối quan hệ quen biết với Lâm Hựu Luân, gần như

đều đã từng có ý định như vậy.

Lâm Hựu Luân cũng lo lắng con gái lớn lên sẽ phải đối mặt với một đống tình huống khó xử với các bố mẹ đỡ đầu, nên phàm là những người đến tìm anh nói chuyện này, đều bị từ chối.

Nhưng có người lại đi đường vòng, trực tiếp tìm đến Chung Sở Hồng.

Sau vài ngày điều tra, truyền thông rất nhanh đã tập trung mục tiêu vào Châu Nhuận Phát.

"Nếu không phải vì tôi, có lẽ anh Lâm và cô Hồng sẽ không quen biết nhanh như vậy, bây giờ họ đã có con gái, tôi làm con đỡ đầu của đứa bé chắc không có vấn đề gì chứ?" Châu Nhuận Phát thừa nhận chuyện này khi tham gia một sự kiện.

Khi nghe nói Vương Tinh rất bất mãn về chuyện này, Châu Nhuận Phát còn cười Vương Tinh là "hoàn toàn ghen tị".

"Thực ra không chỉ có Vương Tinh đâu, vì chuyện này tôi bị rất nhiều người 'ghét bỏ'.

Hôm qua gặp Trương Quốc Vinh, anh ấy cũng than phiền tôi ra tay quá nhanh, rồi một thời gian trước ở Mỹ gặp Ngô Vũ Sâm, ông ấy cũng rất tiếc nuối nói bị tôi giành mất… Bị nhiều người than phiền như vậy, thực ra tôi làm bố đỡ đầu này cũng rất áp lực đấy." Châu Nhuận Phát nửa đùa nửa thật nói.

Thấy Châu Nhuận Phát đang rất hứng khởi trò chuyện, một phóng viên liền tranh thủ hỏi về việc Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng có kết hôn vì đứa con gái này hay không.

Châu Nhuận Phát liền dừng ngay chủ đề, nói rằng đây là chuyện riêng tư của Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng, ông ấy không tiện nói nhiều.

Đương nhiên Châu Nhuận Phát không dám nói, không có nghĩa là người khác không dám nói.

Chương trình 《Kim Dạ Bất Thiết Phòng》 mới nhất của ATV, rất tình cờ lại bàn về chủ đề đang được cả Hong Kong bàn tán sôi nổi này, mà người khơi mào lại chính là Nghê Khoáng, người vẫn luôn không ưa Lâm Hựu Luân.

Chương trình kỳ này mời khách mời là Trương Ái Gia.

Ban đầu Hoàng Trạm, Thái Lan, Nghê Khoáng ba ông già lắm lời đang dồn ép Trương Ái Gia về việc cô ấy phải chịu áp lực lớn khi lấy chồng hiện tại với thân phận "tiểu tam".

Trương Ái Gia sinh con một năm sau đó chồng cô ấy mới ly hôn vợ cũ, đường hoàng cưới cô ấy về nhà, nên đã từng có một thời gian, con trai cô ấy là Ảo Tư Ca cũng mang tiếng là con riêng.

Vốn dĩ đang nói về Trương Ái Gia, nhưng Nghê Khoáng lại đột nhiên chuyển chủ đề sang con gái của Lâm Hựu Luân, những người khác đều có chút không kịp phản ứng.

Trương Ái Gia lập tức biến sắc tại chỗ, trong lòng vô cùng lo lắng Nghê Khoáng và những người khác công khai bàn luận về Lâm Hựu Luân như vậy, liệu sau này Lâm Hựu Luân có trút giận lên đầu cô ấy không.

Mặc dù Trương Ái Gia đã thuận lợi gả vào nhà hào môn, dù không thể tiếp tục sự nghiệp diễn xuất cũng không lo không có đường lui, nhưng vì chuyện này mà vô cớ đắc tội Lâm Hựu Luân, lại không phải là điều cô ấy mong muốn.

Trương Ái Gia rất lý trí lựa chọn im lặng, còn Thái Lan, một trong những người dẫn chương trình cũng có suy nghĩ tương tự.

Một là ông ấy có mối quan hệ riêng rất tốt với Lâm Hựu Luân, hai

là thực sự không muốn vì chuyện này mà đắc tội Lâm Hựu Luân, nên trực tiếp làm "câm".

Nghê Khoáng vốn dĩ muốn mượn cơ hội chọc vào chỗ đau của Lâm Hựu Luân, nhưng tại chỗ không ai tiếp lời, khiến ông ta vô cùng khó xử.

Thấy sắp có cảnh lạnh nhạt, Nghê Khoáng đành phải cứng đầu nói thêm một câu: "Rất nhiều người nói tôi phong lưu, thực ra bản thân tôi không có tư cách nói chuyện phong lưu hạ lưu, Lâm Hựu Luân anh ấy mới có tư cách nói." Nghê Khoáng ngượng nghịu nói một câu như vậy, vốn đã định từ bỏ chủ đề này, nhưng không ngờ Hoàng Trạm, người trước đó vẫn luôn im lặng, lại đột nhiên mở miệng.

Là một trong số ít chương trình của ATV có tỷ suất người xem có thể cạnh tranh với TVB, 《Kim Dạ Bất Thiết Phòng》 có thể thành công đến vậy, có mối quan hệ rất lớn với ba người dẫn chương trình tài tử danh tiếng.

Và trong số đó, chỉ có Hoàng Trạm mới thực sự được coi là một MC chuyên nghiệp.

Hoàng Trạm khi phỏng vấn khách mời nhìn có vẻ "nói lan man", nói đùa lung tung, thực ra toàn bộ quá trình chương trình đều được ông ấy kiểm soát chặt chẽ một cách không dấu vết.

Nghê Khoáng nói tiếng Quảng Đông không trôi chảy và ít nói, Thái Lan hơi nói lắp, với khả năng ăn nói sắc sảo của Hoàng Trạm, ông ấy hoàn toàn có thể trở thành người nổi bật nhất trên sân khấu, nhưng ông ấy rõ ràng đã kiềm chế bản thân, dành đủ không gian trình diễn cho hai vị Nghê, Thái, khiến "ba MC danh tiếng" luôn giống như "ba MC danh tiếng".

Hoàng Trạm lần này mở miệng cũng là để cứu vãn tình hình, nhưng khi phê bình Lâm Hựu Luân, ông ấy lại không hề có ý định giữ

mồm giữ miệng.

"Chỉ lưu tình mà không lưu chủng mới là phong lưu, còn lưu chủng mà không cưới người ta thì là hạ lưu!" Hoàng Trạm vừa nói ra lời này, Thái Lan và Trương Ái Gia bên cạnh trực tiếp ngớ người ra.

Hoàng Trạm luôn mang lại ấn tượng là người tràn đầy năng lượng, biểu hiện là rất lắm lời, hơn nữa nghe có vẻ không phải là lời hay ý đẹp, nói ra lời lẽ cay nghiệt.

Nhưng thực ra với trí thông minh của ông ấy, với kinh nghiệm ăn quảng cáo nhiều năm, ông ấy rất thấu hiểu lòng người, những chuyện không quá quan trọng, ông ấy đều sẽ làm người tốt, thậm chí ông ấy còn từng nói rằng đôi khi mình "giả tạo" đến mức chính mình cũng ghét bỏ, nhưng lần này ông ấy lại không biết cái dây thần kinh nào đã bị đứt, lại dám nói ra những lời như vậy.

Trương Ái Gia lúc này đã bắt đầu hối hận vì mình đến tham gia chương trình này, trong lòng càng hạ quyết tâm sau khi chương trình quay xong nhất định phải giao thiệp với đài truyền hình, khi phát sóng phải cắt bỏ đoạn này, nếu không theo tình hình hiện tại phát triển, nhất định sẽ đắc tội Lâm Hựu Luân đến chết không thể tha thứ được.

Thái Lan trong lòng cũng đang có ý định như vậy, nhưng ông ấy nhìn nhận sâu sắc hơn Trương Ái Gia một chút.

Chủ đề chĩa mũi dùi vào Lâm Hựu Luân xuất hiện trên chương trình, nếu phát sóng trên TVB, đừng nghĩ cũng biết chắc chắn sẽ bị cắt bỏ, nhưng phát sóng trên ATV thì tình hình lại khác.

Cha con Lâm Bách Hân, Lâm Kiện Nhạc và Lâm Hựu Luân đã có thể coi là đối đầu trực tiếp rồi, tuy chưa công khai xé toang mặt nhau, nhưng phía ATV chắc chắn sẽ rất vui khi thấy những chủ đề công kích Lâm Hựu Luân xuất hiện.

Như vậy, cách tốt nhất không phải là ngăn cản sau đó, mà là cắt ngang chủ đề này ngay bây giờ.

“Tôi cảm thấy tình hình không giống nhau phải không?

Anh Lâm bây giờ vẫn chưa kết hôn, các anh nói như vậy có hơi quá đáng rồi.” “Quá đáng lắm sao?

Sao tôi không thấy một chút nào?” Hoàng Trạm như thể không hiểu ám hiệu trong mắt Thái Lan, đẩy kính nói: “Hợp tác lâu như vậy, anh nên hiểu tôi chứ.

Chương 721

Tôi là người bình thường thích nói đùa, nhưng một khi liên quan đến vấn đề nguyên tắc, tuyệt đối không khuất phục bản thân, muốn mắng thì mắng.

Tôi cũng biết lời nói của mình mạnh mẽ, nhưng tôi chưa bao giờ chĩa mũi dùi vào những người yếu thế, tôi luôn mắng những người có thể chịu đựng được, hoặc nói cách khác, tôi mắng những người đáng bị mắng!" "Lời này tôi đồng ý!" Khó khăn lắm Hoàng Trạm mới đứng về phía mình một lần, Nghê Khoáng đương nhiên ra vẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Nhưng một tràng lời nói tiếp theo của Hoàng Trạm lại khiến Nghê Khoáng lập tức không cười nổi nữa.

"Ở Hong Kong, thực ra không ít người dám mắng Lâm Hựu Luân, nhưng người có mối quan hệ tốt với Lâm Hựu Luân lại dám tùy tiện mắng anh ấy, chắc chỉ có mình tôi thôi.

Chuyện như của anh ấy, ở Hong Kong thực ra quá phổ biến rồi, nhưng anh thấy tôi mắng người khác sao?

Không có.

Tôi chưa bao giờ mắng những người đó, tôi mắng Lâm Hựu Luân là vì tôi và anh ấy là bạn, thấy bạn làm sai chuyện, nếu anh không nói thì không đủ tư cách làm bạn!" Nghê Khoáng nghe đến đây cuối cùng cũng hiểu ra, Hoàng Trạm đâu phải đang mắng Lâm Hựu Luân, rõ ràng là mượn lời mắng này để giúp Lâm Hựu Luân gánh một phần áp lực.

"Nếu thân phận của Lâm Hựu Luân chỉ là một phú hào, việc tùy tiện sinh ra một đứa con riêng cũng không có gì đáng nói.

Đương nhiên cô Trương Ái Gia đừng hiểu lầm, tôi không phải đang mắng bóng mắng gió cô đâu.

Nói thật, theo những gì tôi hiểu về Lâm Hựu Luân, anh ấy đối xử với phụ nữ của mình bao gồm cả bây giờ là con cái của mình rất tốt, ít nhất anh ấy có trách nhiệm của một người đàn ông.

Trong hoàn cảnh như anh ấy mà làm được điều này đã rất tốt rồi, nhưng thân phận của anh ấy không chỉ là một phú hào, mà còn là một nhân vật của công chúng được mọi tầng lớp xã hội Hong Kong chú ý.

Mọi lời nói và hành động của anh ấy đều sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người khác.

Biết rõ có rất nhiều cặp mắt đang nhìn mà vẫn làm như vậy, đó là điểm tôi bất mãn nhất với anh ấy." Thái Lan thở phào nhẹ nhõm, "Ý anh là, chuyện này anh ấy nên làm một cách kín đáo hơn, như vậy sẽ không có lỗi sao?" Hoàng Trạm gật đầu, "Sai thì là sai, chỉ là sai sẽ không nghiêm trọng như bây giờ!" Thái Lan đã hiểu ý của Hoàng Trạm, rất ăn ý phối hợp với ông ấy.

"Trước khi tiếp tục thảo luận chủ đề này, tôi muốn cắt ngang một chút, hỏi anh một câu hỏi." "Anh nói đi." "Anh vừa rồi vẫn luôn đứng ở góc độ của một người bạn để phê bình anh Lâm, nhưng anh Lâm thật sự là bạn của anh sao?" "Lời anh nói là ý gì?" Mặc dù biết Thái Lan không có khả năng hát đối với mình, nhưng Hoàng Trạm vẫn có chút ngạc nhiên.

"Anh nói anh và anh Lâm là bạn tốt, vậy anh đã nhận được thiệp mời dự tiệc thôi nôi của con gái anh Lâm chưa?" "Thiệp mời đã gửi đi rồi sao?" Hoàng Trạm cố ý giả vờ hồ đồ.

"Đương nhiên rồi, vì tôi đã nhận được rồi." Thái Lan cười lớn, "Vậy nên à, vừa rồi anh đã nói một tràng đạo lý lớn như vậy, thực ra nguyên nhân chính là chưa nhận được thiệp mời của anh Lâm phải

không?" "Được rồi, tôi thừa nhận đây cũng là một trong những nguyên nhân.

Nếu anh ấy xem chương trình này mà vẫn không gửi thiệp mời cho tôi, vậy thì sau này tôi sẽ tiếp tục mắng, mắng cho đến khi anh ấy gửi thiệp mời thì thôi!" Trước màn hình TV, Lâm Hựu Luân và Lợi Trí, người vừa trở về Hong Kong, ngồi cạnh nhau. "Ông ta chắc chắn anh sẽ xem chương trình này sao?" Lợi Trí quay đầu lại, rất tò mò phản ứng của Lâm Hựu Luân khi nghe Hoàng Triêm mắng anh trên TV.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Với sự hiểu biết của anh về Hoàng Triêm, nếu anh không xem số này, ông ta nhất định sẽ nghĩ cách khác để anh phải xem." "Ví dụ?" "Đăng một bài 'phê bình' anh trên chuyên mục của 《Minh Báo》… Người khác thì anh không chắc, nhưng Hoàng Triêm làm ra chuyện này thì anh không thấy có gì lạ." Nếu Hoàng Triêm thật sự viết bài "phê bình" Lâm Hựu Luân trên chuyên mục của 《Minh Báo》, chỉ cần ông ta mắng có lý, theo tôn chỉ làm báo của 《Minh Báo》 từ trước đến nay, sẽ không không đăng tải; có điều, bản nháp của số báo đó trước khi gửi in chắc chắn sẽ xuất hiện trên bàn làm việc của Lâm Hựu Luân trước.

Lợi Trí chống cằm, gật đầu nói: "Đó đúng là một ý hay… Nhưng em vẫn có một điều chưa hiểu rõ, quan hệ của anh và Hoàng Triêm không phải rất tốt sao?

Chẳng lẽ anh thật sự không gửi thiệp mời cho ông ta?" "Ban đầu anh chỉ định mời một số người trong phạm vi nhỏ thôi, chứ không định làm lớn chuyện này đến vậy…" Nhắc đến chuyện này, Lâm Hựu Luân thấy đau đầu.

Thiệp mời tiệc thôi nôi của Hồng Hồng đã được gửi đi trước khi anh sang Mỹ.

Khi đó, số người anh mời không nhiều, giới giải trí cũng chỉ mời vài người bạn khá thân, tính chất là một bữa tiệc riêng tư rất rõ ràng.

Nhưng kể từ khi thân phận của con gái anh bị bại lộ, truyền thông Hong Kong bắt đầu rầm rộ xào xáo chuyện này.

Trong dân gian còn đồn rằng Lâm Hựu Luân rất yêu chiều con gái, đã đặc biệt sắp xếp một "đoàn bảo mẫu 10 người" chăm sóc 24 giờ.

Tin tức cho hay, "đoàn bảo mẫu 10 người" này bao gồm 5 vệ sĩ, 4 bảo mẫu toàn thời gian và một chuyên gia dinh dưỡng.

Vệ sĩ được Công ty Bảo an Hồng Nham đặc biệt điều động, nghe nói đều là cựu quân nhân chuyển ngành từ các đơn vị đặc chủng ở Đại lục, còn chuyên gia dinh dưỡng thì được mời riêng từ Pháp.

Tất cả đều được thuê nửa năm, lương tháng cao tới 5 vạn đô la Hong Kong.

Ngoài ra, vì Chung Sở Hồng không đủ sữa, Lâm Hựu Luân còn phái người đặc biệt đến tận trang trại nguyên sản ở New Zealand để mua trực tiếp một loại sữa bột đắt nhất, và nước pha sữa bột thì đến từ khu suối nước nóng rừng sâu tinh khiết nhất ở miền Tây Canada.

Mặc dù nhiều người cảm thấy cách nói này hơi khoa trương, và trợ lý của Chung Sở Hồng sau đó cũng đính chính với truyền thông, nhấn mạnh Chung Sở Hồng không hề có tình trạng thiếu sữa mẹ, từ khi con gái sinh ra đến khi cai sữa, cô ấy vẫn luôn kiên trì nuôi con bằng sữa mẹ; có điều, vị trợ lý này không phủ nhận sự tồn tại của "đoàn bảo mẫu 10 người".

Từ việc tổ chức tiệc thôi nôi cho con gái, đến việc "đoàn bảo mẫu 10 người" bị tiết lộ, đủ mọi dấu hiệu đều cho thấy mức độ yêu chiều của Lâm Hựu Luân đối với cô con gái riêng này không hề tầm thường.

Truyền thông cứ thế mà xào xáo, tính chất tiệc thôi nôi của con gái

Lâm Hựu Luân đã thay đổi, từ một bữa tiệc riêng tư trước đây trở thành một "sân danh lợi" để khoe khoang thân phận và địa vị trong giới điện ảnh giải trí Hong Kong.

Rất nhiều ngôi sao, nghệ sĩ không nhận được thiệp mời đều muốn vắt óc suy nghĩ đủ mọi cách để tham gia bữa tiệc này, khiến Lâm Hựu Luân bây giờ không thể không cân nhắc mở rộng quy mô tiệc.

Lâm Hựu Luân đang đau đầu vì chuyện này, Lợi Trí lại không khách khí nói một câu: "Nhiều người thế này đều tranh nhau đến nịnh nọt anh, ngay cả Hoàng Triêm cũng không nhịn được muốn chen chân vào, em thấy anh đang khoe khoang thì phải?" "Có sao?" Lâm Hựu Luân sờ cằm, lộ ra vẻ suy tư.

Thấy Lâm Hựu Luân trưng ra vẻ mặt được lợi còn làm bộ làm tịch, Lợi Trí lườm anh một cái đầy bực bội, sau đó lại chợt nhớ ra một chuyện khác. "À phải rồi, Củng Lợi sao không về Hong Kong cùng anh?" "Cô ấy đáng lẽ phải về cùng anh sao?" Lâm Hựu Luân có chút chột dạ, nhưng bề ngoài lại cố làm ra vẻ không có chuyện gì. "Trước đó cô ấy gọi điện nói với em là, sau khi tham gia Liên hoan phim Cannes sẽ đến Hong Kong ở một thời gian." Lợi Trí nói xong đầy nghi ngờ nhìn Lâm Hựu Luân, "Thành thật khai báo đi, anh và cô ấy có phải là…" "Cô ấy mới nhận một bộ phim ở Đại lục, tình hình cụ thể anh cũng không rõ lắm, có lẽ là phải quay gấp nên không qua đây được." Lần này Lâm Hựu Luân không nói dối, vì tất cả những điều này đều do Củng Lợi tự mình nói với anh. "Thật sao?" Lâm Hựu Luân dang tay ra, "Chuyện của cô ấy, em hẳn phải rõ hơn anh chứ." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân về cơ bản khớp với lời của Củng Lợi, Lợi Trí cũng không còn nghi ngờ nữa, chỉ dựa người vào lòng Lâm Hựu Luân. "Củng Lợi không phải nhờ anh chuẩn bị quà cho con gái anh sao?

Tiện thể giúp em chuẩn bị một phần luôn đi." "Nhưng em đã nhận

được thiệp mời rồi mà." Lâm Hựu Luân ngạc nhiên nhìn Lợi Trí, có chút không hiểu vì sao cô lại nói vậy.

Thiệp mời của Lợi Trí là do Chung Sở Hồng gửi dưới danh nghĩa của cô ấy, hơn nữa không chỉ có Lợi Trí, mà Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân mấy người cũng đều nhận được lời mời.

Lợi Trí ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Lâm Hựu Luân: "Anh không lo chúng em sẽ đánh nhau ở bữa tiệc sao?" Lâm Hựu Luân nhất thời nghẹn lời, không biết phải trả lời thế nào.

Lợi Trí lấy tay che miệng, khúc khích cười, "Được rồi, không đùa anh nữa, tiệc thôi nôi của con gái người ta, em đến thì tính là sao?

Hơn nữa đâu phải chỉ có cô ấy mới có thể sinh con, sau này em có con, cũng có thể tổ chức một bữa tiệc long trọng như vậy, không cần phải lúc này đi ghen tuông." --- Lâm Hựu Luân mở tiệc thôi nôi lớn cho con gái, số lượng khách trong danh sách mời đã tăng gấp ba so với kế hoạch ban đầu.

Xét việc truyền thông lá cải Hong Kong đã đẩy giá ảnh con gái anh lên tận trời, đồng thời cũng là để đảm bảo tính riêng tư của bữa tiệc tối, Lâm Hựu Luân đã bố trí hơn trăm vệ sĩ bên trong khách sạn.

Lối vào sảnh tiệc còn thực hiện chế độ kiểm tra nghiêm ngặt, chỉ những ai có thiệp mời mới được phép vào.

Tất cả phóng viên đều bị chặn ở cửa khách sạn, chỉ cần trên tay cầm máy ảnh, thậm chí còn không thể vào được sảnh chính.

Một giờ trước khi bữa tiệc bắt đầu, cổng khách sạn đã bắt đầu nhộn nhịp.

Từng chiếc xe sang trọng nối đuôi nhau dừng lại, những người xuất hiện đều là nhân vật có tên tuổi trong giới giải trí.

Phía Gia Hòa, Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương cùng nhau tham

dự.

Hai người không nán lại quá lâu ở cửa, vừa xuống xe đã đi thẳng vào sảnh khách sạn.

Các phóng viên đuổi theo chụp ảnh và đặt câu hỏi đều bị vệ sĩ chặn lại.

Hai người vừa vào chưa được bao lâu, Thành Long cũng đã vội vã đến khách sạn.

Sau khi xuống xe, đối mặt với các phóng viên vây quanh, Thành Long không vội vàng thoát thân mà rất kiên nhẫn trả lời các câu hỏi của mọi người. "Anh Thành Long là vội vàng từ Mỹ về sao?" Nổi tiếng bao nhiêu năm, anh ấy đã sớm học được cách đối phó với truyền thông, khi đối mặt với phóng viên ở nơi công cộng, anh ấy luôn tỏ ra rất hòa nhã, "Đúng vậy, sáng sớm mai máy bay lại phải bay về rồi." "Như vậy không vất vả lắm sao?" "Vất vả cũng phải đến chứ, tôi có được thành tựu ngày hôm nay là nhờ sự giúp đỡ và chỉ bảo của anh Lâm.

Tiệc thôi nôi của con gái anh ấy, làm sao tôi có thể vắng mặt được?" "Vậy có chuẩn bị một món quà lớn không?" "Cái này thì đương nhiên rồi, nhưng cụ thể là tặng gì thì tôi không tiết lộ đâu." Sau khi Thành Long trả lời đơn giản vài câu hỏi, nhân viên bảo an tại hiện trường rất tinh ý tách các phóng viên ra, buổi phỏng vấn cũng kết thúc tại đây.

Cứ như đã hẹn trước, Thành Long vừa vào khách sạn, sau đó lại có một chiếc xe khác dừng trước cổng khách sạn.

Cửa xe mở ra, Chu Tinh Trì vừa đặt chân xuống, hai bên phóng viên đã bắt đầu điên cuồng chụp ảnh, đèn flash nhấp nháy khiến người ta có chút không mở nổi mắt.

Chương 722

Chu Tinh Trì xuống xe không đi thẳng vào khách sạn ngay, phóng viên đều cho rằng anh dừng lại để chuẩn bị trả lời phỏng vấn, nhưng sau đó cửa xe bên kia cũng mở ra, Ngô Mộng Đạt bước xuống xe.

Khi Ngô Mộng Đạt đi tới, Chu Tinh Trì có chút sốt ruột nói một câu: "Mày làm cái quỷ gì vậy, lề mề thế!" Ngô Mộng Đạt cười vẫy tay với các phóng viên hai bên, một tay ghé tai hạ giọng nói: "Lúc xuống xe mới phát hiện, khóa quần quên kéo." "Mẹ kiếp!" Chu Tinh Trì tỏ vẻ hết nói nổi.

Hai người nói rất nhỏ, phóng viên lại bị vệ sĩ tại hiện trường chặn ở một bên, nên không ai nghe được nội dung cuộc trò chuyện của họ. "Anh Chu, sao không thấy cô Trương Mẫn?" "Anh Chu, anh và cô Trương Mẫn có phải đã chia tay rồi không?" Chu Tinh Trì đoạn thời gian này tâm trạng vốn đã không tốt lắm, vừa nghe thấy câu hỏi như vậy, lập tức sa sầm mặt đi thẳng vào khách sạn.

Ngô Mộng Đạt vốn còn muốn trả lời qua loa với phóng viên, thấy Chu Tinh Trì như vậy, anh ấy cũng đành phải đuổi theo.

Khi vào thang máy, Ngô Mộng Đạt không nhịn được phàn nàn về tính khí xấu của Chu Tinh Trì. "Không phải tôi nói mày chứ, cái tính khí này của mày thật sự nên sửa đi.

Dù mày có khó chịu với câu hỏi của phóng viên đó đến mấy, cũng đừng có trực tiếp trưng ra vẻ mặt khó chịu như vậy.

Tại hiện trường có bao nhiêu người đang chụp ảnh, nếu sau này anh Lâm đọc báo thấy mày mặt nặng mặt nhẹ đi dự tiệc, khó tránh khỏi sẽ có ý kiến về mày đấy." "Mày biết gần đây tao rất ghét nghe người khác hỏi vấn đề này mà, tên phóng viên đó rõ ràng là cố ý làm

tao ghê tởm." "Như vậy mày càng không nên trưng ra vẻ mặt khó chịu, rất dễ trở thành cái cớ để người khác công kích mày đấy." Ngô Mộng Đạt tận tình khuyên nhủ. "Được rồi, tao biết rồi.

Lát nữa ở tiệc sẽ tìm cơ hội nói riêng với anh Lâm giải thích một chút, tao nghĩ anh ấy chắc sẽ không chấp nhặt những chuyện này đâu." Chu Tinh Trì rõ ràng không nghe lọt lời Ngô Mộng Đạt.

Đoạn thời gian gần đây, Chu Tinh Trì và Trương Mẫn đang giận dỗi nhau, thậm chí có một bộ phim ban đầu đã nói là do cả hai cùng đóng, vì lý do này, sau đó đành phải tạm thời thay nữ chính.

Vì chuyện này, nghe nói Hướng Hoa Cường cũng có chút ý kiến với Chu Tinh Trì, nhưng vì Chu Tinh Trì hiện đang nổi đình nổi đám, Công ty Điện ảnh Vĩnh Thịnh còn phải dựa vào anh ấy để kiếm tiền, nên Hướng Hoa Cường đành phải nhịn. "Anh Lâm sẽ không chấp nhặt mày, nhưng ông chủ Hướng thì chưa chắc đâu.

Lát nữa nếu ở bữa tiệc gặp ông ấy, mày vẫn nên khách khí một chút, làm căng quá thì không hay đâu." Ngô Mộng Đạt không nhắc chuyện này thì không sao, vừa nhắc đến thì sắc mặt Chu Tinh Trì càng thêm u ám.

Đoạn thời gian trước anh ấy vốn định di dân sang Canada, nhưng cuối cùng đơn xin lại bị từ chối, lý do là anh ấy bị tình nghi tham gia hoạt động xã hội đen.

Sau khi nhận được kết quả này, Chu Tinh Trì đã suy nghĩ rất lâu mà vẫn không hiểu tại sao mình lại trở thành xã hội đen?

Cuối cùng vẫn có người nhắc nhở Chu Tinh Trì mới biết, vì anh ấy hợp tác quay phim với Vĩnh Thịnh có bối cảnh dính líu đến xã hội đen, nên mới bị chính phủ Canada dùng lý do này để bác bỏ đơn xin di dân.

Vì chuyện này, Chu Tinh Trì đã buồn bực một thời gian dài.

Ra khỏi thang máy, Chu Tinh Trì vẫn giữ vẻ mặt u ám, nhưng đến cửa sảnh tiệc, anh ấy lập tức thay đổi sắc mặt.

Sau khi để lại tên tại bàn ký tên của khách mời, Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt lần lượt gửi quà, sau đó mới đi vào sảnh chính.

Thấy Chung Sở Hồng đang đứng đó đón khách, Chu Tinh Trì liếc mắt ra hiệu cho Ngô Mộng Đạt, Ngô Mộng Đạt hiểu ý gật đầu, chủ động đi tới. "Ôi chao, cô Hồng, chúc mừng chúc mừng!" Ngô Mộng Đạt quen Chung Sở Hồng từ khi còn ở Vô tuyến hồi xưa, tuy không thân thiết lắm, nhưng trong hoàn cảnh này lại rất tiện để bắt chuyện.

Chung Sở Hồng quay đầu lại, đôi mắt đẹp tràn đầy sự ngạc nhiên vui mừng. "Chú Đạt, chỉ có mình chú đến thôi sao?" "Đương nhiên không phải rồi, tôi đến cùng thằng Tinh tử mà." Ngô Mộng Đạt nhếch môi về phía Chu Tinh Trì đang đứng.

Thấy ánh mắt Chung Sở Hồng nhìn qua, Chu Tinh Trì lập tức nở nụ cười, lịch sự gật đầu về phía này. "Các anh có thể đến, em thật sự rất cảm ơn." Chung Sở Hồng cũng rất lịch sự đáp lại. "Cô Hồng nói vậy là sao, chúng tôi đến là chuyện đương nhiên mà." Ngô Mộng Đạt nói rất khách khí, nhưng ánh mắt khi nói chuyện lại có chút lơ đãng.

Chung Sở Hồng nhanh chóng nhận ra điều này, sau đó lập tức đoán ra anh ấy đang tìm ai. "Vừa nãy ông Lý Gia Thành mới đến, anh ấy đang trò chuyện cùng ông Lý ở đằng kia… Nếu các anh có việc muốn tìm anh ấy, có lẽ phải đợi một lát." Ý nghĩ bị Chung Sở Hồng nói toạc, Ngô Mộng Đạt không khỏi hơi ngượng, vội vã xua tay nói: "Cũng không có chuyện gì đặc biệt quan trọng, chỉ là đến rồi muốn chào anh Lâm một tiếng, nếu không thì hơi bất lịch sự." "Em không biết họ sẽ nói chuyện đến bao giờ, hay là để em chuyển lời, các anh cứ vào trước đi?" Chung Sở Hồng đề nghị.

Lâm Hựu Luân và Lý Gia Thành bên kia không biết sẽ nói chuyện đến bao giờ, đứng chờ anh ấy ở cửa cũng không phải là cách, Ngô Mộng Đạt hơi do dự một chút, sau đó liền đồng ý. --- Một phòng nghỉ cạnh sảnh tiệc, cửa ra vào được hai vệ sĩ mặc đồ đen canh gác cẩn mật. "Anh Lâm, hôm nay tôi đặc biệt mang đến cho anh một tin tức tốt." Lý Gia Thành dựa người vào lưng ghế sofa da thật thoải mái, vẻ mặt tỏ ra rất thư thái. "Ông Lý đã nể mặt đến dự tiệc thôi nôi của con gái nhỏ nhà tôi, tôi thấy đây đã là một tin tốt rồi." Lâm Hựu Luân bắt chéo chân ngồi trên ghế sofa đối diện, tay mân mê điếu xì gà, dường như không mấy hứng thú với tin tốt mà Lý Gia Thành vừa nói. "La Yến Phương tháng trước mất tích ở Thái Lan, hôm qua tôi vừa nhận được tin, thi thể của cô ta vừa được cảnh sát Thái Lan tìm thấy, bước đầu nhận định là bị bắt cóc tống tiền." Lý Gia Thành không bận tâm việc Lâm Hựu Luân đã lảng sang chuyện khác, vẫn tiếp tục nói ra chuyện đó.

La Yến Phương chết, mọi thứ liên quan đến vụ án Trương Tử Cường bắt cóc năm xưa đều đã lắng xuống.

Lâm Hựu Luân ngẩng đầu nhìn Lý Gia Thành một cái, ánh mắt sâu thẳm, không rõ buồn vui. "Không phải do ông Lý tìm người làm đó chứ?" Lý Gia Thành nhún vai, phủ nhận suy đoán của Lâm Hựu Luân. "Con đường là do cô ta tự chọn, kết quả bây giờ chỉ có thể trách cô ta quá tham lam." Lâm Hựu Luân lấy bật lửa ra, đang chuẩn bị châm điếu xì gà trong tay, thì cửa phòng nghỉ đột nhiên bị đẩy mở, trợ lý A Kiệt xông vào, thần sắc vội vã cúi người ghé tai anh, nói nhỏ vài câu.

Thấy vẻ mặt Lâm Hựu Luân hơi động lòng, Lý Gia Thành trong lòng cũng rất tò mò, rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến anh ấy cũng có phản ứng như vậy. "Ông Lý, e rằng tôi phải thất lễ một lát.

Có hai vị khách quan trọng đến, tôi nhất định phải tự mình đi đón họ." Lâm Hựu Luân đứng dậy, có chút tiếc nuối giải thích với Lý Gia

Thành. "Anh Lâm cứ tự nhiên." Lý Gia Thành nhấc tay, nhìn bóng lưng Lâm Hựu Luân quay người bước ra, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ suy tư.

Khách nhân mà có thể khiến Lâm Hựu Luân coi trọng đến mức phải đích thân ra đón, thân phận ắt hẳn rất hiển hách.

Mà những người như vậy, ở Hong Kong chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lý Gia Thành trong lòng tò mò, nhưng không vội đi tìm hiểu, bởi vì đợi đến bữa tiệc, mọi chuyện rồi sẽ rõ. --- Lâm Hựu Luân nhanh chóng bước ra khỏi phòng nghỉ, dọc đường gặp người quen chỉ tùy ý gật đầu, người khác cũng nhận ra anh đang vội đi ra ngoài, nên không ai đến bắt chuyện. "Tôi nhớ hình như mình chưa gửi thiệp mời cho Phủ Thống đốc, sao Bành Định Khang lại đến?" Ra khỏi sảnh tiệc, Lâm Hựu Luân hạ giọng hỏi.

Đối với vị Thống đốc Hong Kong người Anh này, người vừa mới nhậm chức vào tháng 7, Lâm Hựu Luân có thể nói là có ấn tượng sâu sắc.

Khác với các Thống đốc trước đây, Bành Định Khang là vị Thống đốc duy nhất theo đạo Công giáo, cũng là một trong số ít người không xuất thân từ Bộ Ngoại giao Anh mà là từ Quốc hội Anh.

Vì thân hình ông ấy hơi béo, lại có tên dịch tiếng Trung rất "Âu hóa", nên sau khi nhậm chức, dân gian và truyền thông đều gọi ông là "Bành béo".

Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, chính vị Thống đốc cuối cùng này đã khiến vấn đề Hong Kong trở về lại dậy sóng.

Sau khi nhậm chức, trong bản báo cáo chính trị đầu tiên của mình, ông ấy đã đề xuất cải cách chia tách hai cục, dân chúng trực tiếp bầu

cử, nhằm đẩy nhanh tiến trình dân chủ hóa của Hong Kong.

Tuy nhiên, những hành động này đều đi ngược lại với ý kiến thống nhất mà Trung Quốc và Anh đã đạt được trước đó về vấn đề Hong Kong, gây ra sự bất mãn lớn từ chính phủ trung ương Đại lục, khiến quan hệ giữa Hong Kong và Đại lục cũng từng lâm vào căng thẳng.

Trước khi Hong Kong trở về, Bành Định Khang trong mắt chính phủ Đại lục luôn xuất hiện với hình ảnh của một nhân vật phản diện, thậm chí bị Chủ nhiệm Văn phòng Hong Kong và Macao đương nhiệm chỉ trích là "tội nhân thiên cổ".

Thế nhưng, chính Bành Định Khang này, trong thời gian giữ chức quan chức Liên minh châu Âu sau khi rời chức Thống đốc Hong Kong, lại có công không nhỏ trong việc phát triển quan hệ hợp tác kinh tế hơn nữa giữa châu Âu và Liên minh châu Âu, thậm chí còn một bước biến thành "người bạn cũ" của nhân dân châu Âu.

Xét theo lập trường chính trị thất thường của ông ta, người này chính là một chính khách không hơn không kém.

Lâm Hựu Luân trong lòng rất rõ, Bành Định Khang thúc đẩy cái gọi là cải cách dân chủ ở Hong Kong, ý đồ không phải thực sự vì người dân Hong Kong mà suy tính, mục đích chẳng qua là để Hong Kong sau khi trở về sẽ rơi vào hỗn loạn lớn hơn, hoàn toàn có thể nói là mang họa tâm.

Chương 723

Ngay cả lễ nhậm chức Thống đốc của Bành Định Khang, Lâm Hựu Luân cũng không đi tham dự, chính là không muốn dính dáng gì đến người này.

Nhưng vấn đề là bây giờ đối phương chủ động tìm đến tận cửa, muốn tránh cũng không tránh được nữa rồi. "Cái này tôi cũng không rõ.

Văn phòng Phủ Thống đốc bên kia đột nhiên gọi điện cho tôi, chỉ nói là Ngài Thống đốc muốn đến dự tiệc, mà người đã trên đường rồi." A Kiệt vừa chạy lúp xúp mới theo kịp bước chân của Lâm Hựu Luân, nói chuyện không khỏi có chút hổn hển. "Làm cái kiểu tập kích bất ngờ này, sợ là không muốn chúng ta biết trước nhỉ!" Lâm Hựu Luân hừ lạnh một tiếng, trong miệng không nhịn được chửi thầm: "Lão già Anh Quốc chết tiệt!" A Kiệt ở bên cạnh Lâm Hựu Luân lâu rồi, đối với những lời "vượt khuôn phép" như vậy đã sớm quen tai, lời nào nên ghi nhớ, lời nào nghe xong nên quên ngay, anh ấy đều đã có chừng mực trong lòng.

Hai người đi thang máy xuống sảnh lớn tầng dưới, nhưng lại bị tình hình trong đại sảnh làm cho bối rối.

Tất cả phóng viên bị chặn ở cửa đều đã vào được bên trong đại sảnh.

Trước quầy lễ tân, một bục diễn thuyết tạm thời được dựng lên, Bành Định Khang mặc vest đang rất nhiệt tình phát biểu tạm thời trên bục, bên dưới, đèn flash không ngừng nhấp nháy. "Ngài Thống đốc của chúng ta đúng là tận tụy với công việc, đến giờ này vẫn không quên thể hiện phong cách thân dân của mình." Nếu không chú ý nhìn

biểu cảm của Lâm Hựu Luân, người ta sẽ thật sự nghĩ anh đang khen Bành Định Khang, nhưng thực ra lúc này sắc mặt anh đã sa sầm xuống.

A Kiệt đứng cạnh Lâm Hựu Luân, đương nhiên có thể nhìn thấy sự lạnh lẽo toát ra từ khóe mắt, lông mày của anh, lúc này càng không dám nói nhiều.

Sự chú ý của các phóng viên đều tập trung vào Bành Định Khang, không ai lập tức phát hiện ra sự có mặt của Lâm Hựu Luân.

Còn những vệ sĩ phụ trách duy trì trật tự tại hiện trường thì ngay lập tức chú ý đến Lâm Hựu Luân.

Người phụ trách nhanh chóng đi đến trước mặt Lâm Hựu Luân, còn chưa kịp mở miệng giải thích đã bị ánh mắt u ám của Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm. "Ai cho phép cậu đưa đám phóng viên này vào?" Vị phụ trách này xuất thân quân nhân, không giỏi giải thích, cúi đầu nói: "Là quản lý sảnh của khách sạn." "Cậu đi gọi ông ta đến." Lâm Hựu Luân không làm khó vị phụ trách này, nhưng quản lý sảnh của khách sạn thì gặp họa lớn rồi.

Anh ta vừa đến đã ngây ngốc còn chưa hiểu rõ tình hình, vậy mà vẫn đắc ý khoe khoang sự sắp xếp của mình với Lâm Hựu Luân. "Anh Lâm, Ngài Thống đốc cũng đến tham dự tiệc thôi nôi của tiểu thư nhà anh, sao anh không thông báo tin tức này cho chúng tôi biết trước?

Nếu biết Ngài Thống đốc sẽ đến, khách sạn chúng tôi nhất định sẽ có sự sắp xếp chu đáo hơn…" "Nói xong chưa?" Lâm Hựu Luân ngẩng mắt lên, ánh mắt băng giá lập tức khiến vị quản lý sảnh khách sạn cảm thấy không ổn. "Tôi mời ai, có cần thiết phải nói riêng cho anh biết không?" Quản lý sảnh sợ đến tái mặt, đang định giải thích, lại nghe Lâm Hựu Luân tiếp tục hỏi một câu: "Đây là bữa tiệc riêng tư

của con gái tôi, ai cho phép anh đưa phóng viên vào hết vậy?" "Anh Lâm, thư ký của Ngài Thống đốc đến tìm tôi, nói là hy vọng có thể để phóng viên tiện hơn trong việc phỏng vấn, nên tôi liền…" "Tôi bỏ tiền bao cả khách sạn của các anh, rồi anh lại cung cấp dịch vụ như thế này à?" Lâm Hựu Luân nhìn quản lý sảnh khách sạn với ánh mắt lạnh lẽo, "Anh yêu quý Ngài Thống đốc đến vậy, ông chủ của anh có biết không?" Quản lý sảnh đứng đó luống cuống tay chân, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng, căn bản không biết phải giải thích thế nào. "Chuyện này tôi sẽ đích thân nói chuyện với ông chủ của anh… Hy vọng ông ấy cũng là người ủng hộ trung thành của Ngài Thống đốc giống như anh vậy!" Lâm Hựu Luân liếc nhìn quản lý sảnh, không có thời gian để ý đến tên này nữa, quay sang nói với người phụ trách bảo an đang đứng bên cạnh: "Tôi cho cậu ba phút, tống cổ hết đám phóng viên này ra ngoài!" Quản lý sảnh vừa nghe Lâm Hựu Luân lại muốn phá hỏng bài diễn thuyết của Bành Định Khang, lập tức sắc mặt đại biến vì sợ hãi.

Người phụ trách bảo an đến từ Công ty Hồng Nham không nói hai lời liền chuẩn bị đi chấp hành mệnh lệnh của Lâm Hựu Luân, A Kiệt vội vàng gọi anh ta lại.

Bành Định Khang dù sao cũng là Thống đốc, dù thế nào cũng phải giữ lại vài phần thể diện cho ông ấy.

Nếu trực tiếp đuổi phóng viên đi, thì chẳng khác nào tát vào mặt đối phương, cách làm này không hề sáng suốt.

Lâm Hựu Luân nhìn Bành Định Khang đang diễn thuyết đầy nhiệt huyết bên kia, chấp thuận lời nói của A Kiệt. "Được rồi, vậy tôi sẽ đích thân đi gặp Ngài Thống đốc của chúng ta vậy!" Bành Định Khang đang trên bục diễn thuyết tạm thời hùng hồn nói về những lý niệm thi hành chính sách của mình sau khi nhậm chức Thống đốc, dưới khán đài đột nhiên vang lên một tràng vỗ tay rất không hài hòa.

Nhìn theo tiếng động, người vỗ tay khiến ông hơi bất ngờ.

Các phóng viên vây quanh đều rất tự giác nhường đường cho Lâm Hựu Luân.

Phẩm chất của Bành Định Khang, một chính khách kỳ cựu, lập tức được thể hiện ra.

Ông ấy chỉ hơi sững sờ một chút, liền lập tức phản ứng. "Ồ, tôi suýt nữa quên mất, hôm nay là đến tham dự tiệc sinh nhật của con gái anh Lâm… Tôi nghĩ bữa tiệc sắp bắt đầu rồi, nên rất xin lỗi hôm nay tôi chỉ có thể nói với mọi người bấy nhiêu thôi." Dưới sự chú ý của các phóng viên tại hiện trường, Bành Định Khang bước xuống bục diễn thuyết, chủ động đưa tay về phía Lâm Hựu Luân.

Khoảnh khắc này, A Kiệt đứng sau đám đông mà tim như thắt lại, sợ Lâm Hựu Luân từ chối bắt tay với Bành Định Khang, như vậy chắc chắn sẽ khiến đối phương mất mặt, mà đắc tội với Thống đốc vào lúc này thì chẳng có lợi gì cho Lâm Hựu Luân cả.

Lâm Hựu Luân sau khi chần chừ hai giây, cuối cùng vẫn bắt tay với Bành Định Khang. "Ngài Thống đốc, rất xin lỗi vì đã cắt ngang bài diễn thuyết của ngài, nhưng đúng như ngài đã nói, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi, tôi nghĩ ngài cũng không muốn các vị khách quý bên kia cứ mãi chờ đợi ngài đúng không?" "Đương nhiên." Bành Định Khang mỉm cười gật đầu, miệng thì đồng ý sẽ lên ngay, nhưng bàn tay đang nắm chặt tay Lâm Hựu Luân lại không có ý định buông ra ngay lập tức.

Các phóng viên tại hiện trường liền tranh thủ cơ hội chụp lại những bức ảnh hai người bắt tay thân mật.

Đây rõ ràng mới là mục đích thực sự của Bành Định Khang.

Ông ấy không cần có được sự ủng hộ thực sự của Lâm Hựu

Luân, chỉ cần bề ngoài, khiến người khác lầm tưởng rằng ông và Lâm Hựu Luân có quan hệ tốt là đủ rồi.

Lâm Hựu Luân bên này đã buông tay ra, Bành Định Khang lúc này mới lưu luyến không rời mà thả tay ra.

Trước khi đi, ông ấy còn không quên trước mặt phóng viên, trao tặng món quà mà ông đã chuẩn bị cho con gái Lâm Hựu Luân – một bộ đồ ăn bằng bạc được cho là từ thời Victoria.

Khi cửa thang máy từ từ đóng lại, Bành Định Khang vẫn không quên vẫy tay chào các phóng viên truyền thông đang bị chặn bên ngoài thang máy.

Cửa thang máy vừa đóng lại, Lâm Hựu Luân liền chủ động bắt chuyện với Bành Định Khang. "Ngài Thống đốc, tôi mạn phép hỏi một câu… Sau khi ngài mãn nhiệm chức Thống đốc, nếu không thể tiếp tục làm chính trị, không biết ngài có kế hoạch gì tiếp theo không?" "Có lẽ tôi sẽ đi giảng bài cho những người trẻ tuổi ở các trường đại học.

Thực tế, trước khi nhậm chức Thống đốc, tôi đã nhận được lời mời từ vài trường đại học ở Anh rồi." Bành Định Khang trả lời rất tùy ý, có thể thấy ông ấy không quá đặt nặng vấn đề này, chỉ coi đó là một chủ đề trò chuyện nhẹ nhàng. "Ra là vậy…" Trong lời nói của Lâm Hựu Luân cố ý lộ ra vài phần tiếc nuối, Bành Định Khang quả nhiên liền hỏi: "Chẳng lẽ anh Lâm có gợi ý tốt hơn sao?" Lâm Hựu Luân nhìn Bành Định Khang với vẻ mặt rất nghiêm túc, "Với thiên phú của Ngài Thống đốc, không đi làm diễn viên thật sự là đáng tiếc." Vì thân phận là nhà đầu tư phim của Lâm Hựu Luân, Bành Định Khang lúc đầu không phản ứng kịp, còn tưởng Lâm Hựu Luân đang khen mình, xua tay cười ha hả nói: "Vậy thì tôi phải nhanh chóng giảm béo thôi, nếu không với hình tượng hiện tại của tôi, chắc chỉ có thể đóng hài kịch." Lúc này thang máy đã dừng ổn định ở tầng có sảnh tiệc,

Lâm Hựu Luân nhún vai, làm một cử chỉ mời ra bên ngoài cửa thang máy đã mở. "Ai bảo không phải?" Bành Định Khang bước ra vài bước, lúc này mới nhận ra lời Lâm Hựu Luân vừa nói dường như có ý khác, nhưng ông ấy lúc đầu không nhận ra vấn đề, giờ cũng không tiện hỏi thêm nữa, chỉ đành hơi buồn bực trong lòng một chút, sau đó tự an ủi mình rằng đã không hiểu sai ý của Lâm Hựu Luân. --- "Đến cả Thống đốc cũng đến, xem ra anh Lâm cũng có mặt mũi không nhỏ đâu nhỉ!" Nhìn Bành Định Khang đang phát biểu khai mạc tiệc thôi nôi của con gái Lâm Hựu Luân trên bục phía trước, Lý Trạch Cự, người đi cùng cha mình là Lý Gia Thành, nói với giọng điệu hơi ghen tị.

Lý Gia Thành nâng ly rượu, lắc đầu nói: "Người khác coi đây là một chuyện vinh dự, nhưng đặt vào Lâm sinh thì chưa chắc đã là vậy." Lý Trạch Cự vẻ mặt khó hiểu, "Ý của ông là sao?" "Nếu không có gì bất ngờ, Bành Định Khang hẳn là vị Thống đốc cuối cùng của Hong Kong rồi.

Trong nhiệm kỳ của mình, ông ta chắc chắn sẽ có một số động thái, để lại một số rắc rối cho chính phủ Đại lục sau khi Hong Kong trở về.

Như vậy, ông ta nhất định sẽ không được Bắc Kinh hoan nghênh.

Mà Lâm sinh thì từ trước đến nay đều đi lại rất gần với Đại lục, nếu nói ở Hong Kong ai là người không muốn dính dáng đến Bành Định Khang nhất, thì người đó tuyệt đối là Lâm sinh." Lý Gia Thành nói với giọng rất chắc chắn.

Lý Trạch Cự nhanh chóng hiểu ra mấu chốt, nhưng vẫn còn một chuyện chưa rõ. "Vậy Bành Định Khang đến lần này là để lôi kéo anh Lâm sao?" "Nếu là con, một bên là Thống đốc chỉ làm vài năm rồi đi, một bên là chính phủ Đại lục có thể hợp tác lâu dài, con sẽ chọn thế nào?" Lý Gia Thành nhìn con trai một cái, "Bành Định Khang cũng

hiểu đạo lý này, nên hôm nay ông ta đến chẳng qua là để làm màu, để lại cho bên ngoài một ảo tưởng rằng ông ta và Lâm Hựu Luân có quan hệ tốt là đủ rồi." Lúc này, trên bục, Bành Định Khang đã kết thúc bài diễn văn, các khách mời có mặt đều tượng trưng vỗ tay.

Đúng như Lý Gia Thành dự đoán, Bành Định Khang không nán lại bữa tiệc quá lâu, rất nhanh liền cáo từ rời đi.

Ông ta vừa đi, không khí trong sảnh tiệc lập tức trở nên náo nhiệt.

Tiểu Hồng Hồng được bà nội Trần Tuệ Tình bế, xung quanh vây quanh một đám đông người, mọi người đều tìm mọi cách để chọc bé con vui, nhưng không hiểu sao, hôm nay bé con không được vui, vừa được Châu Nhuận Phát bế vào lòng, bé con đã bĩu môi òa khóc nức nở.

Chung Sở Hồng đối phó xong khách khứa xung quanh, vội vàng từ tay Châu Nhuận Phát bế lấy con gái còn đang rơm rớm nước mắt. "Tôi đã nói Phát ca làm cha đỡ đầu không hợp mà, đáng lẽ phải là tôi mới đúng chứ, đúng không, cục cưng!" Vương Tinh vỗ tay trước mặt bé con, vừa chọc bé vừa không quên trêu Châu Nhuận Phát. "Mặc kệ anh ấy có vui hay không, dù sao tôi đã làm cha đỡ đầu rồi." Châu Nhuận Phát như làm ảo thuật, từ phía sau lấy ra một con búp bê, lắc lư trước mặt Tiểu Hồng Hồng, sự chú ý của bé con lập tức chuyển sang phía anh ấy.

Vương Tinh không phục, đang định tiếp tục tranh cãi với Châu Nhuận Phát, Chung Sở Hồng lúc này đứng ra hòa giải nói: "Được rồi, sau này một người là cha đỡ đầu của bé, một người là chú của bé, trước mặt bé con các anh có thể đứng đắn một chút được không?" Châu Nhuận Phát nhún vai, im lặng không nói nữa, nhưng Vương Tinh lại không vui. "Tại sao lại là chú, phải là bác chứ, tôi lớn tuổi hơn A Luân mà!" "Chuyện này anh đi bàn bạc với A Luân đi, nếu anh

ấy đồng ý, em sẽ để Hồng Hồng gọi anh là bác." Chung Sở Hồng vừa nhắc đến Lâm Hựu Luân, Vương Tinh lập tức hết cả khí thế.

Chương 724

Anh ấy liếc nhìn Lâm Hựu Luân đang nói chuyện với Phương Dật Hoa bên kia, trong lòng biết rằng nếu lúc này mà đi tìm Lâm Hựu Luân nói chuyện này, chắc chắn là tự chuốc lấy sự vô vị. "Anh Lâm, TVBS sắp lên sóng rồi, không biết mấy bộ phim truyền hình anh đang có quay đến đâu rồi?" TVBS danh nghĩa là công ty con của TVB Hong Kong, việc Phương Dật Hoa quan tâm đến chuyện lên sóng cũng rất bình thường.

Có điều, trước đó bà ấy rõ ràng có rất nhiều cơ hội để nói chuyện này với Lâm Hựu Luân, nhưng lại cố tình chọn lúc này, điều đó có chút bất thường. "Bộ 《Du Long Hí Phượng》 do Châu Lệnh Cương phụ trách đã hoàn thành quay chụp, hiện đang trong quá trình cắt dựng… Còn 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 do Châu Du phụ trách vẫn đang quay, nhưng cũng sắp hoàn thành rồi." Lâm Hựu Luân đơn giản thông báo cho Phương Dật Hoa về tiến độ quay của hai bộ phim truyền hình này.

Phương Dật Hoa gật đầu, sau đó lại hỏi: "Vậy anh Lâm đã quyết định dùng bộ phim nào làm phim khai màn chưa?" "Cả hai bộ cùng chiếu." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Phương Dật Hoa có chút bất ngờ, nhưng nghĩ kỹ lại, chuyện này cũng không phải là hoàn toàn không có căn cứ.

Nội dung của hai bộ phim truyền hình này bà ấy đều đã biết sơ qua, về lý thuyết quả thực không có khả năng tranh giành khán giả lẫn nhau. "Anh Lâm coi trọng TVBS đến vậy, nói thật tôi có chút không vừa mắt rồi… Nói thế nào thì anh Lâm cũng là giám đốc của TVB, không thể nào lại bỏ cái này chọn cái kia chứ!" Lời của Phương Dật Hoa nghe có vẻ như đang đùa, nhưng suy nghĩ kỹ lại, lại ẩn chứa một

hàm ý nào đó. "Tôi và TVB không phải vẫn luôn hợp tác sao?

Vì chuyện này, tôi còn đắc tội cả Lâm Bạch Hân của Á Thị nữa kìa." Lâm Hựu Luân vừa nói câu này ra, Phương Dật Hoa không khỏi nghẹn lời, nhưng lại không tiện nói gì, vì những gì Lâm Hựu Luân nói cũng là sự thật. "Được rồi, tôi cũng không vòng vo với anh Lâm nữa… Bành Định Khang hôm nay đến, không cần tôi nói, anh Lâm chắc cũng biết ông ta có ý gì.

Chẳng qua là muốn anh lựa chọn giữa phe thân chính quyền Hong Kong và phe thân Đại lục thôi.

Hiện tại có một cơ hội, không biết anh Lâm có hứng thú không?" "Cô Phương mời nói." "Vô tuyến gần đây đang chuẩn bị hợp tác với Đại lục quay một bộ phim truyền hình, đề tài và diễn viên vẫn chưa được xác định.

Để thể hiện sự long trọng, Nghị Phu và tôi đều hy vọng anh Lâm có thể đứng ra chủ trì chuyện này." Lâm Hựu Luân lúc này vẫn chưa muốn can thiệp quá sâu vào nội bộ Vô tuyến, nên liền mở lời từ chối: "Cô Phương nói quá rồi, chuyện này tôi đưa ra vài ý kiến thì được, nhưng cụ thể vẫn nên tìm một nhà sản xuất chuyên nghiệp đến phụ trách thì hơn." "Vậy anh Lâm hiện tại có gợi ý nào hay không?" "Hợp tác với bên Đại lục, đề tài ổn thỏa nhất hiện nay đương nhiên là quay phim cổ trang.

Đương nhiên, nếu muốn tạo tiếng vang lớn hơn thì tiện nhất là cải biên Tứ Đại Danh Tác." Phương Dật Hoa nghe vậy không khỏi gật đầu, phương diện này bà ấy không phải chưa từng cân nhắc, nhưng các bộ phim truyền hình cùng tên của Tứ Đại Danh Tác bên Đại lục đều đã quay rồi.

Vì hiệu ứng người xem trước đó, Vô tuyến bên này quay lại chưa chắc đã được khán giả Đại lục dễ dàng chấp nhận. "Nếu không được

thì quay một phần tiếp theo đi." Lâm Hựu Luân đột nhiên nghĩ đến một bộ phim truyền hình, liền tiện miệng đưa ra đề nghị này.

Thấy Phương Dật Hoa khá động lòng, anh liền tiếp tục nói: "《Thủy Hử truyện》, 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》, 《Hồng Lâu Mộng》 đều có bối cảnh lịch sử, không tiện tùy ý thay đổi để làm phần tiếp theo.

Chỉ có 《Tây Du Ký》 là câu chuyện thần thoại, quay một phần tiếp theo cũng sẽ không gây ra tranh cãi lớn." Trong một phòng họp của tòa nhà TVB, mấy người đến sớm đang tụ tập nói chuyện phiếm.

“Mấy anh/chị đã xem báo sáng nay chưa?” “Anh/chị muốn nói về buổi tiệc thôi nôi của con gái ông Lâm tối qua phải không?

Ông Lâm bây giờ đúng là ngày càng có mặt mũi rồi, đến cả Thống đốc Hồng Kông cũng đích thân đến chúc mừng...

Nghe nói số lượng minh tinh đến dự tiệc tối hôm đó còn đông hơn cả lễ trao giải Kim Tượng nữa.” “Đúng vậy.

Tôi thấy nếu không phải Hồng Kông mấy năm nữa sẽ về Đại lục quản lý, nói không chừng ông Lâm cũng có thể giống như chú Lục mà được Nữ hoàng Anh phong tước.” “Cái này thì không chắc.

Tôi nghe người ta nói, lập trường của ông Lâm là ủng hộ Đại lục, chính phủ Hồng Kông và Anh vẫn luôn có chút e ngại về ông ấy.

Nếu không thì với sức ảnh hưởng xã hội của ông ấy ở Hồng Kông, việc được phong một tước vị quý tộc Anh chắc cũng không khó đâu nhỉ?” “À đúng rồi, nghe nói cô Phương tối qua cũng có mặt, mấy anh/chị đoán cô ấy dẫn ai đi cùng?” “Cái này còn phải đoán sao?

Chắc chắn là Nhạc Nghị Linh rồi!” “Theo tôi mà nói, cô Phương gần đây đúng là có phần thiên vị rồi, không biết chị Trân và chú Lương sẽ nghĩ thế nào.” “Tôi thấy cái này cũng không thể trách cô

Phương được.

Chủ yếu là chị Trân và chú Lương trước đó đấu đá nhau quá dữ dội, đạo diễn và diễn viên bị kẹp giữa họ, suýt nữa thì bị chơi cho chết rồi." "Tôi thì nghe được một cách nói khác, cũng không biết có thật hay không...

Cô Phương sở dĩ quyết định dùng Nhạc Nghị Linh để cân bằng chị Trân và chú Lương, là vì trước đó có lần ông Lâm và chú Lục đang uống trà chiều, ông Lâm có nhắc đến cuộc đấu đá phe phái nội bộ TVB, sau đó chú Lục đặc biệt tìm cô Phương nói chuyện này, cô Phương mới hạ quyết tâm điều chỉnh nhân sự cấp cao." "Thôi được rồi, mọi người đừng nói nữa, tổng thanh tra Nhạc Nghị Linh đến rồi!" Một đồng nghiệp vừa mới bước vào phòng khẽ nhắc một câu, cuộc trò chuyện trong phòng họp lập tức dừng lại.

Tân tổng thanh tra nghệ sĩ Nhạc Nghị Linh cầm một tập tài liệu bước vào phòng họp, những người khác nhao nhao chào hỏi cô ấy.

"Tổng thanh tra Nhạc!" "Tổng thanh tra Nhạc chào anh/chị!" Nhạc Nghị Linh chỉ đơn giản gật đầu chào mọi người, rồi đi đến chỗ ngồi của mình, mở tập tài liệu trong tay ra, tựa lưng vào ghế và đọc.

Thời gian bắt đầu cuộc họp ngày càng gần, nhiều người hơn liên tiếp đến phòng họp.

Khi Lương Giai Thụ bước vào phòng họp, cũng có rất nhiều người chào hỏi anh ấy, khác với Nhạc Nghị Linh, Lương Giai Thụ sẽ trò chuyện vài câu với mỗi người chào hỏi mình, thái độ có vẻ thân thiện hơn nhiều.

Vừa ngồi xuống, Lương Giai Thụ lập tức có người ghé qua hỏi thăm nội dung cuộc họp lần này.

"TVB muốn hợp tác với Đại lục quay một bộ phim truyền hình, tôi

nghĩ chắc là để nói về chuyện này." Lương Giai Thụ cố ý nói rất to, còn thỉnh thoảng liếc nhìn về phía chỗ Nhạc Nghị Linh đang ngồi.

Lập tức có người thắc mắc, "Chỉ quay một bộ phim truyền hình thôi, vậy mà lại triệu tập tất cả chúng ta đến họp sao?" Lương Giai Thụ trừng mắt nhìn người vừa nói: "Anh/chị hiểu gì chứ?

Bộ phim truyền hình này do chính ông Lâm đứng tên giám chế, một bộ phim truyền hình bình thường có thể sánh bằng được sao?" Có người lập tức tiếp lời: "Chú Lương biết chuyện này rõ như vậy, chẳng lẽ bộ phim truyền hình này do chính chú Lương phụ trách cụ thể sao?" Lương Giai Thụ lắc đầu, "Bộ phim truyền hình này cụ thể do ai phụ trách vẫn chưa được quyết định cuối cùng, mọi người đừng đoán mò nữa." "Cái này còn phải đoán sao?

Tôi thấy chú Lương chắc chắn là người có nhiều hy vọng nhất, về thâm niên, ở TVB ai dám nói có thể vượt qua chú." Lời này vừa nói ra, lập tức nhận được sự hưởng ứng của không ít người.

"Hóa ra ở lâu thì tính là thâm niên, cách nói này tôi vẫn là lần đầu tiên nghe thấy...

Chú lao công quét dọn ở đại sảnh từ khi TVB thành lập đã ở đó rồi, chẳng lẽ chúng ta còn phải tìm ông ấy làm giám chế sao?" Tăng Lệ Trân bước vào phòng họp trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, cũng không để ý đến sắc mặt đã trở nên âm trầm của Lương Giai Thụ, thản nhiên kéo ghế ngồi xuống.

Bị khiêu khích giữa bao ánh mắt nhìn chằm chằm, Lương Giai Thụ đương nhiên sẽ không chịu yếu thế.

"Ở TVB tôi đương nhiên không dám nói mình là người có thâm niên nhất, hơn nữa nói ra cũng thật đáng hổ thẹn, mấy năm nay những bộ phim truyền hình tôi giám chế, cũng chỉ có mấy bộ hợp tác với ông Lâm là tôi tương đối hài lòng." Lời này của Lương Giai Thụ bề ngoài

trông như đang khiêm tốn, nhưng thực chất lại đang nhắc nhở tất cả mọi người có mặt, trong số tất cả các nhà sản xuất phim truyền hình của TVB, chỉ có anh ấy từng hợp tác với Lâm Hựu Luân, từ loạt phim 《Tôi Và Cương Thi Có Hẹn》 đến bản mới 《Thần Điêu Hiệp Lữ》, đều do Lương Giai Thụ sản xuất.

Nội bộ TVB thậm chí còn có một cách nói, Lương Giai Thụ đã sớm ngả về phía Lâm Hựu Luân, chỉ là hiện tại Lâm Hựu Luân tạm thời còn chưa có ý định nhúng tay vào công việc của TVB, nên tạm thời cũng sẽ không ủng hộ Lương Giai Thụ quá nhiều.

Đương nhiên, cùng với việc Thiệu Dật Phu tuổi tác ngày càng cao, TVB đổi chủ chỉ là chuyện sớm muộn, một khi Lâm Hựu Luân nắm quyền TVB, rất nhiều người đều cảm thấy Lương Giai Thụ nhất định sẽ được trọng dụng.

Ngay cả Nhạc Nghị Linh vốn dĩ vẫn im lặng không nói, nghe Lương Giai Thụ nói vậy, bàn tay đang nắm tập tài liệu cũng không khỏi siết chặt hơn.

Tăng Lệ Trân không chút động sắc liếc nhìn về phía Nhạc Nghị Linh, dường như không để lời nói của Lương Giai Thụ vào trong lòng.

Ngay lúc đó, Phương Dật Hoa bước vào phòng họp.

Một tràng âm thanh ghế va vào sàn loảng xoảng, tất cả mọi người đều đứng dậy.

Sau khi Phương Dật Hoa ngồi xuống, cô ấy giơ tay ra hiệu, "Được rồi, mọi người ngồi đi." Đợi mọi người ngồi yên vị, Phương Dật Hoa đảo mắt một lượt quanh phòng họp, chậm rãi mở lời nói: "Hôm nay triệu tập mọi người đến đây, chủ yếu là để thông báo một chuyện, gần đây chúng ta sẽ hợp tác với phía Đại lục quay một bộ phim truyền hình.

Hội đồng quản trị rất coi trọng chuyện này, công việc phụ trách cụ thể tôi dự định giao cho tổng thanh tra Nhạc Nghị Linh phụ trách, mọi người không có ý kiến gì chứ?" Quyết định của Phương Dật Hoa khiến nhiều người trong phòng họp đều kinh ngạc lớn, trong đó người bất ngờ nhất không ai khác chính là Lương Giai Thụ.

Vốn dĩ anh ấy nghĩ chuyện này tám chín phần mười sẽ rơi vào tay mình, nhưng không ngờ lại xảy ra biến cố như vậy.

Đặc biệt là vừa nãy khi phản bác Tăng Lệ Trân, Lương Giai Thụ còn đặc biệt nhắc đến việc mình đã nhiều lần hợp tác với Lâm Hựu Luân, giờ xem ra lời nói đó của anh ấy chẳng khác nào tự vả vào mặt mình.

Tăng Lệ Trân cũng kinh ngạc không nhỏ, cô đương nhiên không hy vọng bộ phim truyền hình đó rơi vào tay Lương Giai Thụ, nhưng Phương Dật Hoa giao bộ phim này cho Nhạc Nghị Linh phụ trách, cũng khiến cô cảm thấy khó hiểu.

Phương Dật Hoa không đưa ra bất kỳ lời giải thích nào, thấy không ai lên tiếng, cô tiếp tục dùng ánh mắt ra hiệu cho Nhạc Nghị Linh, bảo Nhạc Nghị Linh thông báo một số sắp xếp cụ thể.

"Để đảm bảo bộ phim truyền hình này có thể quay thuận lợi, cần phải điều động một vài nghệ sĩ..." Nhạc Nghị Linh lấy một danh sách từ tập tài liệu đặt trước mặt ra đọc, khi nghe đến "Lê Tư", Tăng Lệ Trân không nhịn được ngắt lời nói: "Tổng thanh tra Nhạc, Lê Tư và công ty chỉ ký hợp đồng theo bộ phim, thật không may là tôi đang có hai bộ phim truyền hình đều quyết định dùng cô ấy làm nữ chính, điều này đã đạt đến số bộ phim cô ấy phải quay cho chúng ta mỗi năm rồi.

Nếu còn muốn tìm cô ấy đóng phim nữa, e rằng lịch trình của cô ấy sẽ không sắp xếp kịp." Lời Tăng Lệ Trân nói một mặt đều là sự thật, mặt khác cũng có sự cân nhắc tư lợi cá nhân của cô ấy.

Lê Tư là một trong những nghệ sĩ dưới trướng Tăng Lệ Trân, tiền đồ rất hứa hẹn, mà bộ phim truyền hình này quay thành công thì công lao thuộc về Nhạc Nghị Linh, sợ rằng nếu làm hỏng tiền đồ của Lê Tư thì cô ấy cũng sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Tăng Lệ Trân vẫn chưa vô tư đến mức hy sinh nghệ sĩ dưới quyền mình để giúp người khác thành công.

Tăng Lệ Trân dẫn đầu gây khó dễ, Lương Giai Thụ cũng đã ngồi xuống.

Mặc dù anh ấy và Tăng Lệ Trân vẫn luôn đấu đá công khai và ngấm ngầm, nhưng chuyện tiện nghi cho Nhạc Nghị Linh như thế này mà bản thân lại không được lợi lộc gì, anh ấy khẳng định cũng không vui vẻ gì.

Chương 725

"Trợ lý Nhạc, bên tôi Lý Nhược Đồng cũng có tình huống tương tự như Lê Tư, vì chỉ ký hợp đồng theo bộ phim với công ty, hơn nữa số lượng phim đóng đã thỏa thuận trong hợp đồng mấy năm đã đầy đủ rồi, e rằng không thể tiếp tục diễn bộ phim truyền hình này được." Tình huống của Lý Nhược Đồng tuyệt đối đặc biệt hơn Lê Tư.

Mặc dù cô là nghệ sĩ dưới trướng Lương Giai Thụ, nhưng phía sau có Lâm Hựu Luân đặc biệt chiếu cố.

Trước khi ký hợp đồng với TVB đã từng đóng hai bộ phim điện ảnh ăn khách, bây giờ đóng phim truyền hình chỉ là để tích lũy kinh nghiệm, hợp đồng theo bộ phim mà TVB ký với cô thực tế không có quá nhiều ràng buộc, việc nhận hay không nhận phim hoàn toàn phụ thuộc vào ý muốn cá nhân của Lý Nhược Đồng.

Nếu nói Lê Tư chỉ khiến Nhạc Nghị Linh có chút khó xử, thì vấn đề của Lý Nhược Đồng thực sự khiến Nhạc Nghị Linh đau đầu.

Trong phòng họp nhiều người đều cảm thấy Nhạc Nghị Linh lần này ít nhiều có chút tự mình ôm đá đập chân mình.

Cô ấy đã giành được quyền giám chế bộ phim truyền hình đó từ tay Lương Giai Thụ và Tăng Lệ Trân, thì không nên tiếp tục nhắm đến nghệ sĩ dưới trướng Lương Giai Thụ và Tăng Lệ Trân nữa.

Bây giờ sự việc biến thành như vậy, ngay cả Phương Dật Hoa cũng không tiện nói giúp cô ấy.

Điều bất ngờ là phản ứng của Nhạc Nghị Linh lại bình tĩnh hơn nhiều so với mọi người tưởng tượng.

"Bộ phim truyền hình này tuy do tôi phụ trách cụ thể, nhưng việc

tìm Lê Tư và Lý Nhược Đồng đóng phim này là ý của ông Lâm.

Hai vị nếu có bất kỳ suy nghĩ gì có thể đi tìm ông Lâm, tôi không có bất kỳ ý kiến nào." Nhạc Nghị Linh lôi Lâm Hựu Luân ra, Lương Giai Thụ lập tức không còn lời nào để nói.

Thấy không ai còn đưa ra ý kiến phản đối nữa, Nhạc Nghị Linh đang chuẩn bị tiếp tục thông báo danh sách diễn viên cần điều động để quay bộ phim truyền hình này, lúc này Tăng Lệ Trân đột nhiên chen vào một câu.

"Ý của ông Lâm, e rằng vẫn chưa thể đại diện cho thái độ của toàn bộ hội đồng quản trị TVB phải không?" Phòng họp lập tức trở nên vô cùng yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều không tự chủ nhìn về phía Phương Dật Hoa.

Phương Dật Hoa mang vẻ tán thưởng nhìn Tăng Lệ Trân một cái, sau đó giải thích: "Toàn bộ ý tưởng cốt truyện của bộ phim này đều do ông Lâm đưa ra, những diễn viên mà ông ấy đề cử chúng ta vẫn cần phải cân nhắc kỹ lưỡng...

Dù sao ông Lâm cũng là một trong những thành viên hội đồng quản trị của công ty." Thái độ của Phương Dật Hoa, tương đương với việc nói cho tất cả mọi người có mặt rằng, mọi quyết định liên quan đến bộ phim truyền hình này, đều lấy ý kiến từ phía Lâm Hựu Luân làm chính.

Tăng Lệ Trân không đưa ra ý kiến phản đối nữa, sắc mặt Lương Giai Thụ thì có chút không tự nhiên.

Vừa nãy biểu hiện của anh ấy quả thật có phần không ổn, Lâm Hựu Luân dù sao vẫn chưa nắm quyền TVB, bây giờ mà biểu hiện quá thân mật với đối phương, rơi vào mắt Phương Dật Hoa thì chỉ khiến mình mất điểm mà thôi.

Xử lý xong Tăng Lệ Trân và Lương Giai Thụ, Nhạc Nghị Linh dưới ánh mắt ra hiệu của Phương Dật Hoa tiếp tục đọc danh sách, và không quên bổ sung thêm một câu: "À đúng rồi, mọi người về sau chú ý một chút, xem xung quanh có ai quen một diễn viên tên Trần Hạo Minh không, tìm được người này lập tức liên hệ với tôi." — "Anh Khoan, không phải em không nể mặt anh, chú Lương hôm nay thật sự không có ở đây, sáng sớm đã bị gọi đi họp ở công ty rồi..." Ngoài cửa văn phòng của Lương Giai Thụ, trợ lý đang cố gắng giải thích với một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên nhìn vào văn phòng, phát hiện Lương Giai Thụ quả thật không có ở trong, vẻ mặt khó xử nói: "Vậy chú Lương có nói với em khi nào anh ấy về không?" Trợ lý lắc đầu, vẻ mặt bất lực.

Người đàn ông trung niên vẻ mặt chán nản quay lại, người thanh niên đang ngồi trên ghế sofa ở sảnh tiếp khách lập tức đứng dậy.

"Anh Khoan, giám chế Lương đồng ý nhận em rồi ạ?" "Chuyện mà thành công, tôi còn phải trưng ra cái bộ mặt chán nản này sao?" Người đàn ông trung niên không vui giơ tay lên, làm động tác như muốn đánh.

Người thanh niên vội vàng giơ tay đỡ, vừa xin lỗi vừa nói: "Anh Khoan, em nói đùa thôi, anh đừng coi là thật." "Thôi được rồi, lần này không được thì lần sau, tôi không tin vận may của mình lại xui xẻo như vậy, lần nào cũng không gặp được người!" Người đàn ông trung niên hừ một tiếng, quay người bước ra ngoài, người thanh niên vội vàng đi theo.

Vừa đi đến cửa, thì thấy trợ lý của Lương Giai Thụ đang bưng hai tách trà nóng đi vào.

"Anh Khoan, anh xem trà em đã pha xong rồi, sao anh lại đi rồi?"

Người đàn ông trung niên xua tay, "Lần khác đi, chuyện tôi đến hôm nay, chú Lương về nhớ nói với anh ấy một tiếng." Thấy người đàn ông trung niên thật sự muốn đi, trợ lý của Lương Giai Thụ vội vàng đặt tách trà xuống, đích thân tiễn anh ấy đến cửa thang máy, tiện thể cũng đánh giá người thanh niên đi cùng người đàn ông trung niên hôm nay.

Trông rất tuấn tú, khí chất 'tiểu sinh' rất đủ, vào TVB làm diễn viên chắc chắn là đủ rồi, chỉ là muốn nổi bật lên giữa rất nhiều nghệ sĩ, nếu không có cơ duyên đặc biệt, e rằng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cửa thang máy vừa đóng lại, người đàn ông trung niên liền nói với người thanh niên: "Không được, tôi lại dẫn cậu đến ATV bên kia thử vận may." "ATV hình như không thể so với TVB được nhỉ?" Người thanh niên theo bản năng nói một câu.

Người đàn ông trung niên nghe vậy, lập tức tức giận bốc lên.

"Cậu cố tình chọc tức tôi phải không?

Được người ta coi trọng đã là tốt rồi, còn muốn kén cá chọn canh, cậu tưởng cậu là ai chứ?" Thang máy rất nhanh đã đến tầng một, cửa thang máy mở ra, người đàn ông trung niên vừa bước ra ngoài vừa tiếp tục giáo huấn người thanh niên, không chú ý nhìn đường phía trước, không cẩn thận liền va vào một người.

Quay đầu nhìn rõ đối phương, biểu cảm của người đàn ông trung niên lập tức cứng đờ.

"Chú Lương..." "Tôi nói Khoan à, nếu cậu có ý kiến gì về tôi thì có thể nói ra, thế này là có ý gì, cố tình muốn đánh tan cái xương già này của tôi phải không?" Lương Giai Thụ lùi lại hai bước, đứng vững người liền bắt đầu than phiền người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên thật hận không thể tự tát mình hai cái, vội vàng xin lỗi nói: "Chú Lương, xin lỗi, tôi thật sự không cố ý." "Được rồi, tôi còn có việc, sau này đi đường cẩn thận chút!" Lương Giai Thụ vừa từ cuộc họp ở TVB về, trong bụng đầy bực bội, cũng không có thời gian lãng phí với người đàn ông trung niên, đi thẳng vào thang máy.

Người đàn ông trung niên vội vàng đuổi theo, giải thích: "Chú Lương... chú nghỉ ngơi đi, vừa nãy tôi thật sự không cố ý." Lương Giai Thụ dừng bước, nhìn người đàn ông trung niên với ánh mắt đầy ý vị.

"Hôm nay cậu không phải cố ý đến tìm tôi đó chứ?" Người đàn ông trung niên vừa gật đầu, vừa kéo người thanh niên bên cạnh lại.

"Chú Lương, cậu ấy là thằng nhóc mà lần trước con đã nói với chú..." Lương Giai Thụ đánh giá người thanh niên trước mặt vài lần, quay đầu nói với người đàn ông trung niên: "Ngoại hình cậu ta cũng được, nhưng TVB có quá nhiều nghệ sĩ như cậu ta.

Tôi có thể ký hợp đồng với cậu ta, nhưng tôi không nói là quay phim nhất định sẽ dùng cậu ta...

Cậu ta không phải người của tôi, điểm này anh phải hiểu rõ!" Gáo nước lạnh này dội xuống, nụ cười trên mặt người đàn ông trung niên lập tức cứng đờ.

Lương Giai Thụ thì không có thời gian tiếp tục ở lại cùng họ, khi bước vào thang máy chuẩn bị ấn nút đóng cửa, mới chợt nhớ ra muốn hỏi tên của người thanh niên này.

Người thanh niên đó còn không ngờ Lương Giai Thụ lại trực tiếp nói chuyện với mình, ngẩn người một lát mới phản ứng lại.

"À, chú Lương hỏi con ạ?

Con tên Trần Hạo Minh.” Lương Giai Thụ rất tùy ý gật đầu, khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại mới chợt nhớ ra, cái tên này sao nghe quen tai quá vậy!

Người mà Nhạc Nghị Linh trước đó đích danh muốn tìm, hình như cũng tên Trần Hạo Minh!

Vì cái tên này từ trước đến nay chưa từng nghe qua, Lương Giai Thụ lúc đầu cũng không để chuyện này vào trong lòng, nhưng lúc này suy nghĩ kỹ lại, mới cảm thấy chuyện này có điều đáng ngờ.

Nhạc Nghị Linh bản thân chính là tổng thanh tra nghệ sĩ của TVB, ngay cả cô ấy cũng phải nhờ người khác đi giúp tìm Trần Hạo Minh này, điều đó chứng tỏ người thật sự muốn tìm Trần Hạo Minh không phải cô ấy.

Không phải Nhạc Nghị Linh, vậy đáp án chỉ còn lại một, người thật sự muốn tìm Trần Hạo Minh là Lâm Hựu Luân.

Lương Giai Thụ càng nghĩ càng thấy khả năng này rất lớn, vì Lâm Hựu Luân trước đây cũng từng làm chuyện như vậy – tìm một diễn viên vô danh đến làm nam chính phim truyền hình, sau đó diễn viên này lập tức nổi tiếng như cồn.

Không nói đâu xa, tiểu sinh đang nổi Cổ Thiên Lạc dưới trướng Lương Giai Thụ chính là một ví dụ sống.

Trước khi đóng 《Tôi Và Cương Thi Có Hẹn》, ở Hồng Kông căn bản không có mấy người biết Cổ Thiên Lạc.

Quyết định của Lâm Hựu Luân khi đó tìm Cổ Thiên Lạc làm vai chính khiến nhiều người khó hiểu, nhưng sự thật sau này lại chứng minh ánh mắt của Lâm Hựu Luân độc đáo đến nhường nào, ngay cả khi Cổ Thiên Lạc trước đó có một đoạn quá khứ không đáng nhắc lại bị người ta đào bới ra, cũng không ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh

ấy.

Hiện tại, Cổ Thiên Lạc đã trở thành tiểu sinh đang rất nổi tiếng ở TVB, danh tiếng sánh ngang với 'Ngũ Hổ Tướng' ngày xưa.

Người phát hiện Cổ Thiên Lạc là Lâm Hựu Luân, nhưng lợi lộc lại để Lương Giai Thụ hưởng, vì loạt phim 《Tôi Và Cương Thi Có Hẹn》 là do anh ấy phụ trách cụ thể, nên Cổ Thiên Lạc cũng thuận lý thành chương mà trở thành nghệ sĩ thuộc phe của anh ấy.

Đương nhiên Cổ Thiên Lạc và TVB chỉ ký hợp đồng theo bộ phim, gần đây còn có tin đồn anh ấy chuẩn bị học theo các tiền bối tiến quân vào giới điện ảnh.

Nếu đúng như vậy, Lương Giai Thụ căn bản không có cách nào ngăn cản, điều này đối với nguồn tài nguyên nghệ sĩ dưới trướng anh ấy sẽ là một tổn thất lớn.

Lương Giai Thụ gần đây đang phiền muộn vì chuyện này, không ngờ lại 'buồn ngủ gặp chiếu manh', Trần Hạo Minh này nếu thật sự là người Lâm Hựu Luân chỉ định muốn tìm, tiền đồ chưa chắc đã thua kém Cổ Thiên Lạc.

Lương Giai Thụ lúc này nhận ra mình vừa phạm một sai lầm rất nghiêm trọng, đó chính là không nên lạnh nhạt với Trần Hạo Minh và người giới thiệu anh Khoan đến như vậy.

Đáng tiếc thang máy đã bắt đầu hoạt động, anh ấy đành phải ấn lại nút xuống tầng 1.

Đi lên đi xuống thang máy như vậy, thời gian đã trôi qua ba phút.

Khi Lương Giai Thụ trở lại tầng một, trong đại sảnh đã không còn bóng dáng của anh Khoan và Trần Hạo Minh nữa.

Chương 726

Lương Giai Thụ vội vàng hỏi bảo vệ ở cửa, lúc này mới biết hai người đã đi đến bãi đậu xe.

Tính toán thời gian hai người chắc mới ngồi lên xe, mà từ bãi đậu xe đi ra vẫn phải đi qua cửa tòa nhà, Lương Giai Thụ trực tiếp đợi ở đây, hễ có chiếc xe nào đi qua là anh ấy sẽ chặn lại để xem có phải người mình muốn tìm không.

Liên tiếp chặn hai chiếc xe đều không phải người Lương Giai Thụ muốn tìm, đợi đến khi chiếc xe thứ ba đi ra, không cần Lương Giai Thụ lên chặn, đối phương tự động dừng lại.

Cửa sổ xe hạ xuống, anh Khoan thò đầu ra chào Lương Giai Thụ.

"Chú Lương, chú đang vội đi ra ngoài à?" Lương Giai Thụ không nói hai lời, mở cửa xe phía sau liền trực tiếp ngồi vào.

"Còn ngẩn ra đó làm gì, lái xe đi, tôi chuẩn bị đi uống trà chiều, nếu tình cờ gặp thì mọi người cùng đi luôn!" Lương Giai Thụ ngồi lên xe nói vậy trực tiếp khiến anh Khoan hoang mang, chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi, thái độ của Lương Giai Thụ đối xử với họ sao lại đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ như vậy?

"Sao vậy, mấy cậu còn có chuyện gì khác sao?" Lương Giai Thụ làm động tác như muốn mở cửa xe xuống, anh Khoan vội vàng giữ anh ấy lại.

"Chú Lương, chú nói gì vậy chứ, nếu uống trà chiều thì lẽ ra phải là con mời chú mới phải!" Lương Giai Thụ hài lòng gật đầu.

Lúc này anh ấy không thể để anh Khoan nhìn ra mình đặc biệt có hứng thú với Trần Hạo Minh, nếu không chuyện còn phải sinh ra

nhiều biến số hơn nữa. — Trong quán trà, Lương Giai Thụ rất dễ dàng đã moi được thông tin của Trần Hạo Minh từ miệng anh Khoan.

Xác định Trần Hạo Minh chính là người Lâm Hựu Luân muốn tìm, thái độ của Lương Giai Thụ đối xử với Trần Hạo Minh rõ ràng thân mật hơn vài phần.

Đương nhiên, anh ấy nắm giữ chừng mực rất tốt, chỉ khiến anh Khoan cảm thấy đó là vì sự giới thiệu nhiệt tình của mình đã có tác dụng.

"Đợi sau khi ký hợp đồng, tôi sẽ sắp xếp cậu vào lớp học của lớp đào tạo nghệ sĩ của TVB để dự thính, trong thời gian này có thể sẽ có đoàn phim tìm cậu đóng phim...

Xã hội Hồng Kông chỉ tuân theo một đạo lý, chỉ cần cậu chịu khó nỗ lực, nhất định sẽ có hồi báo." Lương Giai Thụ vỗ vai Trần Hạo Minh, điều này khiến Trần Hạo Minh ít nhiều có chút thụ sủng nhược kinh (được yêu thương quá đà mà thành kinh sợ), vội vàng gật đầu, bày tỏ mình nhất định sẽ làm theo lời Lương Giai Thụ.

"Chỉ nỗ lực thôi thì không được, muốn thành công còn phải có quý nhân giúp đỡ.

Theo tôi thấy, chú Lương chính là quý nhân của A Minh!" Anh Khoan không bỏ lỡ cơ hội mà đội cho Lương Giai Thụ một cái mũ cao (tâng bốc).

Lương Giai Thụ cười không phủ nhận.

Nói nghiêm túc mà nói, quý nhân của Trần Hạo Minh lẽ ra phải là Lâm Hựu Luân, chỉ là Lâm Hựu Luân căn bản không coi trọng cái ơn đề bạt này, nếu không ông ấy cũng sẽ không giao chuyện này cho Nhạc Nghị Linh làm.

Chính vì nắm rõ điểm này, Lương Giai Thụ mới không phủ nhận

lời nói của anh Khoan, thà rằng để cái ơn này thuộc về mình còn hơn là để Nhạc Nghị Linh chiếm lấy.

Trần Hạo Minh và anh Khoan không hề hay biết gì về chuyện này, vẫn ngốc nghếch cho rằng tất cả những điều này đều là công lao của Lương Giai Thụ, lòng biết ơn trong lòng tự nhiên là không cần nói.

Chuyện Trần Hạo Minh ký hợp đồng với TVB đã được thương lượng thỏa đáng, Lương Giai Thụ giơ tay nhìn đồng hồ, xem ra là chuẩn bị đi rồi.

Anh Khoan đang định giơ tay gọi phục vụ đến thanh toán, ánh mắt của Lương Giai Thụ lại đột nhiên dừng lại trên màn hình TV đặt ở quầy thu ngân của quán trà.

Đang phát sóng là một bản tin trực tiếp, thoạt nhìn cảnh tượng đông đúc người này, nhiều người sẽ lầm tưởng là người hâm mộ của một ngôi sao nào đó đang tụ tập lại, nhưng nhìn vào những tấm biển khẩu hiệu trong tay những người này, mới phát hiện ý nghĩ ban đầu sai lầm đến mức nào.

Đây căn bản không phải cảnh người hâm mộ chào đón ngôi sao nào cả, mà là một nhóm người ủng hộ Hồng Kông độc lập đang giơ cao biểu ngữ diễu hành phản đối, ống kính máy quay lùi lại một chút, sau đó có thể thấy rõ đây là một cảnh tượng xảy ra bên ngoài sảnh chờ sân bay Khải Đức.

"Lại là lũ người này, cả ngày phản đối tới phản đối lui, chúng nó không thể tìm chút chuyện chính đáng mà làm sao?" Lương Giai Thụ không vui hừ một tiếng, nhưng mắt vẫn dán chặt vào màn hình TV.

"Sáng nay 9 giờ 26 phút, đoàn nghệ thuật 《Tây Du Ký》 của Đài Trung ương Đại lục đã đến Hồng Kông bằng chuyến bay KA836.

Hàng chục người ủng hộ Hồng Kông độc lập đã biểu tình phản

đối bên ngoài sân bay, và xảy ra xô xát thể xác với đội bảo vệ phụ trách an toàn cho đoàn nghệ thuật 《Tây Du Ký》.

Sau đó cảnh sát đã vào cuộc điều tra, hiện tại kết quả vẫn chưa được công bố...

Được biết, đội bảo vệ xảy ra xô xát với những người ủng hộ Hồng Kông độc lập đến từ công ty bảo an Hồng Nham, và việc đoàn nghệ thuật 《Tây Du Ký》 của Đại lục đến Hồng Kông giao lưu lần này cũng là theo lời mời của tỷ phú Hồng Kông Lâm Hựu Luân, không loại trừ khả năng vệ sĩ ra tay đánh người là do Lâm Hựu Luân chỉ thị." "Vớ vẩn!" Lương Giai Thụ tức giận đập bàn, "Ông Lâm nếu thật sự muốn xử lý đám người này, cần phải đích thân để vệ sĩ ra tay sao?" Anh Khoan và Trần Hạo Minh nghe nói nhiều về những chuyện của Lâm Hựu Luân, nhưng để nói hiểu rõ thì chắc chắn không thể bằng Lương Giai Thụ.

Đối với chủ đề này, họ cũng không tiện nói gì, chỉ có thể gật đầu theo ý Lương Giai Thụ.

"Xem ra lại có người đang nhằm vào ông Lâm để gây chuyện rồi!" Lương Giai Thụ lúc này đã không còn tâm trạng tiếp tục uống trà nữa, thở dài một hơi, đứng dậy đi xuống lầu, anh Khoan vội vàng gọi phục vụ đến thanh toán, rồi vội vàng đi theo xuống. — Bản thân Lâm Hựu Luân không đích thân đến sân bay đón, nhưng ông đã nhận được tin tức ngay lập tức khi sự việc xô xát xảy ra ở đó, sau đó rất nhanh chóng đến khách sạn nơi đoàn nghệ thuật 《Tây Du Ký》 trú ngụ.

"Đoàn trưởng Hứa, thật sự xin lỗi, để xảy ra chuyện như hôm nay, là do tôi cân nhắc không chu đáo!" Vị đoàn trưởng Hứa này trông khoảng hơn bốn mươi tuổi, đeo một cặp kính đen dày, khi nói chuyện thì lại đặt vị trí của mình rất rõ ràng.

"Ông Lâm không cần tự trách, thành phần xã hội Hồng Kông rất

phức tạp, xảy ra chuyện như vậy rất bình thường.

Lần này còn nhờ có vệ sĩ do ngài phái đến, chúng tôi mới có thể an toàn rời khỏi sân bay một cách thuận lợi, vì vậy người phải cảm ơn là chúng tôi mới đúng...

Nói cho cùng, chuyện này là chúng tôi đã gây phiền phức cho ngài rồi mới phải." "Chuyện nhỏ thôi, đoàn trưởng Hứa không cần lo lắng!" Lâm Hựu Luân trên đường đến khách sạn đã tìm hiểu chi tiết toàn bộ quá trình của cái gọi là "sự kiện đánh người" đó, là do phần tử ủng hộ Hồng Kông độc lập khiêu khích trước, vệ sĩ vì tự vệ mới ra tay đánh người.

Những cựu binh xuất ngũ này vừa ra tay, người chịu thiệt thòi tự nhiên là mấy phần tử ủng hộ Hồng Kông độc lập chủ động khiêu khích đó.

Mà truyền thông và công chúng theo bản năng sẽ đồng cảm với kẻ yếu, nhìn thấy mấy người kia bị đánh sưng mặt sưng mũi, liền cho rằng là lỗi của bên vệ sĩ, sau đó lại thêm một số người có ý đồ riêng ở phía sau đẩy sóng trợ lực, nên mới xuất hiện tình huống hiện tại là nhiều phương tiện truyền thông nhất trí nhắm mũi dùi vào Lâm Hựu Luân.

Thay một người khác, có lẽ đã bị tình huống này làm cho đau đầu nhức óc, thậm chí nếu xử lý không tốt còn có nguy cơ danh tiếng bị hủy hoại, nhưng chiêu công kích dư luận này đối với Lâm Hựu Luân lại có hiệu quả rất hạn chế.

Đã bao nhiêu lần ở trong vòng xoáy dư luận mà đều có thể toàn thân thoát hiểm, bất kể là Lâm Hựu Luân hay công chúng đều đã quen với chuyện như vậy.

Đừng thấy hiện tại nhiều người mắng Lâm Hựu Luân, chỉ trích ông là kẻ mạnh bạo, nhưng đợi kết quả điều tra của cảnh sát được

công bố, ước chừng nhiều người lập tức sẽ thay đổi lập trường.

Đối với nhiều phương tiện truyền thông Hồng Kông mà nói, việc bôi nhọ đã sớm trở thành chuyện thường tình.

Hiện tại mọi người rất nhiệt tình đưa tin về chuyện này, thực ra chỉ là muốn ép Lâm Hựu Luân phải đứng ra lên tiếng, vì Lâm Hựu Luân hiếm khi phát biểu ý kiến trên truyền thông, nhưng một khi đã nói, thì chuyện chắc chắn sẽ trở nên ồn ào hơn hiện tại.

"Ông Lâm nói vậy tôi yên tâm rồi." Đoàn trưởng Hứa gật đầu, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn không thả lỏng, ông lo lắng không phải phiền phức ở Hồng Kông, mà là những ảnh hưởng không tốt mà chuyện này gây ra khi truyền về Đại lục.

Đương nhiên, ông sẽ không nói trực tiếp nỗi lo lắng này với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân ít nhiều cũng đoán được một vài suy nghĩ của vị đoàn trưởng Hứa này, nhưng lại cảm thấy ông ấy lo lắng quá nhiều.

Mấy chục người biểu tình căn bản không thể nói lên điều gì, hơn nữa với mức độ cởi mở truyền thông hiện tại ở Đại lục, chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không có bất kỳ phương tiện truyền thông nào dám đưa tin.

Tất cả những điều này đều vì nhu cầu chính trị, nhưng nói thật lòng, Lâm Hựu Luân thực ra rất hy vọng phía Đại lục có thể đưa tin nhiều hơn về những thông tin liên quan đến việc Hồng Kông tẩy chay Đại lục.

Truyền thông Đại lục hiện tại trong các bản tin về Hồng Kông từ trước đến nay đều chỉ đưa tin vui không đưa tin buồn, ưu điểm của việc này là tăng cường sự nhận đồng của người dân Đại lục đối với Hồng Kông, nhưng nhược điểm là tạo cho người dân Đại lục một ảo

tưởng, cho rằng người Hồng Kông cũng đối xử với người Đại lục bằng tình đồng bào nhiệt thành tương tự.

Đến khi Hồng Kông trở về sau, môi trường ngôn luận truyền thông Đại lục trở nên cởi mở và khoan dung hơn, người dân Đại lục mới bàng hoàng phát hiện, hóa ra không phải tất cả người Hồng Kông đều có thái độ thân thiện với Đại lục, thậm chí một phần nhỏ trong số họ còn rất thù địch.

Điều này đã khiến người dân Đại lục cảm thấy bị tổn thương về mặt tình cảm, mình từng coi bạn là người thân, bây giờ bạn lại báo đáp mình như vậy, vô hình trung còn làm gia tăng sự cách biệt tình cảm giữa hai nơi.

Đương nhiên, vấn đề này Lâm Hựu Luân nói với một đoàn trưởng đoàn giao lưu văn hóa thì vô ích, hơn nữa mục đích ông đến đây, ngoài việc an ủi tâm trạng các thành viên đoàn văn hóa 《Tây Du Ký》 ra, mục đích chính hơn là để gặp một người.

Đoàn trưởng Hứa cũng biết rõ ý đồ của Lâm Hựu Luân, sau đó lập tức sắp xếp cho Lâm Hựu Luân và người đó gặp mặt.

"Ông Chương, đã nghe danh đã lâu!" Chương Kim Lai, người đóng vai Tôn Ngộ Không trong bản 《Tây Du Ký》 năm 1986 (Lục Tiểu Linh Đồng), nắm chặt tay Lâm Hựu Luân, vẻ mặt chân thành nói: "Chỉ là chút danh tiếng nhỏ nhoi, ông Lâm nói vậy thì tôi đâu dám nhận...

Tôi từng may mắn được tham quan một đoàn làm phim điện ảnh Hồng Kông đến Đại lục quay ngoại cảnh, không thể không thừa nhận, về nhiều phương diện kỹ thuật, Hồng Kông quả thật dẫn trước Đại lục quá nhiều, và tôi biết tất cả những điều này đều là công lao của ông Lâm." Lời khen này của Chương Kim Lai ngược lại khiến Lâm Hựu Luân có chút khó xử, "Ông Chương tuyệt đối đừng nói vậy,

thành quả điện ảnh Hồng Kông ngày hôm nay là kết quả nỗ lực chung của những người trong ngành, tôi đâu dám một mình ôm hết công lao.” Chương Kim Lai chỉ cho rằng Lâm Hựu Luân khiêm tốn, lại nói thêm một tràng lời khách sáo, cuối cùng khiến Lâm Hựu Luân không thể không nói thẳng mục đích.

“Ông Chương, tuy ông ở Đại lục, nhưng thực ra tôi hiểu về ông rất nhiều, và tin rằng ông cũng có một chút hiểu biết về tôi, nên tôi sẽ không nói vòng vo nữa.

Lần này tôi đến tìm ông, là muốn mời ông tái xuất giang hồ đóng Tôn Ngộ Không một lần nữa.” Chương Kim Lai trước khi đến Hồng Kông đã biết, Đài truyền hình TVB của Hồng Kông muốn hợp tác với Đài Trung ương, hai bên liên thủ quay một bộ phim truyền hình, đề tài chính là 《Tây Du Ký》.

Bản 《Tây Du Ký》 năm 1986 vì hạn chế về kinh phí và kỹ thuật quay, rất nhiều nội dung đặc sắc trong nguyên tác đều không được đưa vào phim, chuyện này vẫn luôn là một nỗi tiếc nuối trong lòng tất cả thành viên đoàn làm phim 《Tây Du Ký》, từ sâu thẳm trong nội tâm, Chương Kim Lai cũng rất sẵn lòng đóng Tôn Ngộ Không một lần nữa, chỉ là ông nghe nói lần này TVB chuẩn bị quay là phần sau của 《Tây Du Ký》, trong lòng liền có chút do dự.

Chương 727

Ai cũng biết, phim truyền hình Hồng Kông chú trọng tính thương mại, nên về phương diện nghệ thuật tự nhiên có phần thiếu sót.

Vạn nhất cốt truyện của phần sau 《Tây Du Ký》 này quá khoa trương và phi lý, nếu mình đóng rồi thì danh tiếng đã tích lũy trước đó có thể sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.

Lâm Hựu Luân nhìn ra sự do dự của Chương Kim Lai, mở lời hỏi: "Ông Chương có điều gì lo lắng sao?" Chương Kim Lai rất hàm súc nói về những lo lắng của mình, Lâm Hựu Luân lập tức đảm bảo với ông: "Về vấn đề cốt truyện, ông Chương hoàn toàn có thể yên tâm.

Bộ phim truyền hình này quay xong là để chiếu ở Đại lục, nên chúng ta chắc chắn sẽ cân nhắc tình hình bên đó.

Cụ thể về nhân vật Tôn Ngộ Không, cơ bản sẽ kế thừa hình tượng trong nguyên tác, sẽ không có gì khiến khán giả Đại lục quá khó chấp nhận." Lâm Hựu Luân thấy câu trả lời của mình vẫn chưa hoàn toàn xua tan nỗi lo lắng của Chương Kim Lai, liền kiên nhẫn giới thiệu kỹ lưỡng cốt truyện của bộ phim 《Tây Du Ký Hậu Truyện》 của Quan Vũ cho Chương Kim Lai.

Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, bộ 《Tây Du Ký Hậu Truyện》 này ở hậu thế thường bị "chê bai" trên mạng, nguyên nhân là những cảnh đánh nhau trong phim liên tục sử dụng hình thức quay chậm lặp lại, khiến khán giả rất ức chế.

Bỏ qua những "điểm yếu" trong thiết kế hành động, công bằng mà nói, cốt truyện của 《Tây Du Ký Hậu Truyện》 vẫn rất đáng xem, vừa kế thừa một số tinh túy trong nguyên tác 《Tây Du Ký》, lại có một số sáng tạo táo bạo nhưng không quá lố, nghiêm túc hơn vài phần

so với bản 《Tây Du Ký》 của TVB do Trương Vệ Kiện đóng chính vài năm sau đó.

Sự ràng buộc tình cảm giữa Linh đồng chuyển thế của Như Lai và hai nữ nhân vật chính cũng khiến phim không bị khô khan, cứng nhắc, có thể nói là đã cân bằng rất tốt khẩu vị khác nhau của khán giả Đại lục và khán giả Hong Kong - Đài Loan.

Chương Kim Lai vừa nghe bộ phim này Tôn Ngộ Không không còn là con khỉ lông lá trước khi thỉnh kinh nữa, mà đã đàng hoàng trở thành Đấu Chiến Thắng Phật, vì duy trì hòa bình Tam Giới mà tận tâm tận lực, nỗi lo lắng trước đó lập tức tan biến, rất sảng khoái đồng ý nhận vai diễn này.

Sau khi thuyết phục được Chương Kim Lai, Lâm Hựu Luân lại gặp riêng hai diễn viên đóng Trư Bát Giới và Sa Tăng trong bản 《Tây Du Ký》 năm 86.

Có Chương Kim Lai ở bên giúp sức khuyên nhủ, rất dễ dàng thuyết phục được hai người gia nhập.

Thêm vào đó ở Hong Kong, Trần Hạo Minh đóng vai Linh đồng chuyển thế Kiều Linh Nhi của Như Lai, Lê Tư đóng Bạch Liên Hoa, Lý Nhược Đồng đóng Bích Du Tiên Tử, dàn diễn viên chính của bộ phim truyền hình đã thành hình, còn lại những vai khác, sẽ có diễn viên của Vô tuyến bổ sung.

Vì tối còn phải thiết tiệc chiêu đãi đoàn văn hóa 《Tây Du Ký》, Lâm Hựu Luân liền không ở lại khách sạn ăn trưa, sau đó khi rời khách sạn, gặp phải một chút rắc rối nhỏ.

Phóng viên truyền thông không biết từ đâu tìm ra địa chỉ khách sạn mà đoàn văn hóa 《Tây Du Ký》 đang ở, liền vội vàng đến để phỏng vấn, lại bất ngờ gặp Lâm Hựu Luân đang chuẩn bị rời đi.

Hai bên gặp nhau ở sảnh khách sạn, bên cạnh Lâm Hựu Luân chỉ có hai vệ sĩ, đối mặt với hàng chục phóng viên đột nhiên vây quanh, nhất thời có vẻ hơi lúng túng.

"Thưa ông Lâm, xin hỏi ông có ý kiến gì về việc vệ sĩ đánh người?" "Thưa ông Lâm, ông nghĩ sao về vấn đề Hong Kong độc lập?" Lâm Hựu Luân bị phóng viên vây kín giữa, nhất thời không thể thoát thân, đành phải giơ tay ra hiệu các phóng viên giữ im lặng, ông có lời muốn nói.

"Sự việc xảy ra sáng nay tại sân bay, cảnh sát đã can thiệp, tôi tin rằng bên đó sẽ đưa ra kết quả điều tra công bằng, về điều này tôi không muốn phát biểu bất kỳ quan điểm nào.

Là một đoàn thể thăm hỏi văn hóa, khi đến Hong Kong lại gặp phải chuyện như vậy, đây không chỉ là chuyện cá nhân của tôi, mà là hình ảnh của cả Hong Kong sẽ bị ảnh hưởng.

Còn về nhiều vấn đề khác, tôi sẽ trình bày chi tiết quan điểm của mình trong một chương trình phỏng vấn truyền hình sắp tới, ở đây sẽ không nói nhiều nữa." Nói xong, hai vệ sĩ dùng sức tách phóng viên ra, hộ tống Lâm Hựu Luân lên xe rời đi.

Lâm Hựu Luân đã thu hút tất cả sự chú ý của truyền thông về phía mình, các phóng viên cũng không còn nhiều năng lượng để phỏng vấn đoàn văn hóa 《Tây Du Ký》 đang ở lại khách sạn, rất nhiều người đều vội vã trở về để đăng bài, thậm chí có người đã bắt đầu mạnh dạn dự đoán các chủ đề mà Lâm Hựu Luân có thể sẽ đề cập trong chương trình phỏng vấn lần này.

Trong khoảng thời gian này, kết quả điều tra của cảnh sát Hong Kong cũng chính thức được công bố, xác định phần tử ủng hộ Hong Kong độc lập đã gây hấn trước, vệ sĩ của công ty an ninh Hồng Nham tự vệ phản kháng sau.

Đương nhiên, cảnh sát cũng nhấn mạnh, vệ sĩ ra tay phòng vệ quá mức, đánh người bị thương, bị kết án bồi thường chi phí y tế cho người bị thương.

Kết quả này vừa được công bố, truyền thông Hong Kong lập tức chia thành hai phe, một phe cho rằng những phần tử ủng hộ Hong Kong độc lập này thuần túy là gây rối vô cớ, phe khác lại nghi ngờ cảnh sát bị Lâm Hựu Luân mua chuộc, và chỉ trích Lâm Hựu Luân trên thực tế đã trở thành người phát ngôn của Đại lục tại Hong Kong.

Trên 《Minh Báo》 cũng xuất hiện những tranh luận quan điểm khá gay gắt, với nguyên tắc làm báo trung lập nhất quán, tổng biên tập Đổng Thiên Lý đã không ngăn cản những bài viết này được đăng, nhưng trong khoảng thời gian này, mỗi số báo trước khi đưa đi in đều được gửi đến chỗ Lâm Hựu Luân đúng giờ.

Phản ứng lớn của truyền thông, trên thực tế cũng phản ánh sự kỳ vọng vào việc Lâm Hựu Luân tham gia chương trình phỏng vấn truyền hình lần này, bởi vì nhiều năm qua, Lâm Hựu Luân rất ít khi công khai thể hiện rõ ràng quan điểm của mình về một sự kiện xã hội nào đó, và xã hội Hong Kong cũng luôn tồn tại nhiều tranh cãi về lập trường chính trị của ông.

Đứng trên góc độ chủ tịch hội đồng quản trị của 《Minh Báo》, thái độ chính trị của Lâm Hựu Luân cũng tiếp nối nguyên tắc trung lập của Kim Dung tiền nhiệm; nhưng bỏ qua thân phận này, Lâm Hựu Luân dù là trong lĩnh vực đầu tư bất động sản hay sản xuất phim ảnh, đều thể hiện xu hướng thân Đại lục rõ rệt.

Điện ảnh Hong Kong có thể được Đại lục giới thiệu vào giữa và cuối những năm 80, đồng thời việc thiết lập chế độ hợp tác sản xuất phim giữa hai bên, phía sau đều có thể nhìn thấy bóng dáng của Lâm Hựu Luân, và Lâm Hựu Luân cũng là một trong những doanh nhân

Hong Kong sớm nhất tham gia đầu tư bất động sản Đại lục.

Có thể nói về mặt lợi ích, ông đã có những mối liên hệ chặt chẽ với phía Đại lục, nhưng Lâm Hựu Luân đồng thời cũng có sự bố trí tài sản ở Đài Loan và Mỹ, nên nói ông hoàn toàn đã ngả về phía Đại lục thì cũng có phần không vững vàng.

Mượn cơ hội lần này, đúng lúc có thể tìm hiểu lập trường thái độ thực sự của Lâm Hựu Luân, đây mới là nguyên nhân thực sự khiến nhiều người quan tâm đến chương trình phỏng vấn truyền hình lần này.

Còn về phía Lâm Hựu Luân cũng không làm mọi người thất vọng, rất nhanh đài truyền hình Vô tuyến đã có tin tức, chương trình phỏng vấn truyền hình lần này sẽ sử dụng hình thức trực tiếp, người dẫn chương trình được mời là Hoàng Trạm, một trong Tứ đại tài tử Hong Kong cùng danh với Lâm Hựu Luân.

Không nói gì khác, chỉ riêng cuộc đối đầu giữa hai đại tài tử đã khiến mọi người càng thêm kỳ vọng vào chương trình phỏng vấn này.

Lâm Hựu Luân và Hoàng Trạm đã không phải lần đầu tiên cùng xuất hiện trên màn hình TV, lần chạm trán màn ảnh đầu tiên của hai người có thể truy ngược về 8 năm trước trong trận chung kết cuộc thi Tranh bá tài năng mới của TVB khi Chu Tuệ Mẫn giành chức vô địch.

Lúc đó Hoàng Trạm đã lấy tên bài hát 《Thiên Thiên Khuyết Ca》 do Lâm Hựu Luân viết cho Chu Tuệ Mẫn ra làm khó, nhưng bị Lâm Hựu Luân khéo léo hóa giải, hai người cũng vì thế mà "không đánh không quen", sau đó cùng làm giám khảo cuộc thi sắc đẹp, thậm chí còn cùng đóng phim.

Tình bạn riêng tư của hai người vẫn luôn tốt đẹp, nhưng cá tính của Hoàng Trạm là dù quan hệ với ai tốt đến mấy, nếu đối phương làm sai, anh ta tuyệt đối sẽ không khách khí chỉ ra.

Nói trắng ra, tính cách của Hoàng Trạm là loại người không dung được hạt cát trong mắt bạn bè, nên việc anh ta làm chủ trì chương trình phỏng vấn lần này thì không ai có ý kiến phản đối.

Hơn nữa khán giả cũng không ngốc, vì chương trình dám sử dụng hình thức trực tiếp, điều này cho thấy dù là Hoàng Trạm hay Lâm Hựu Luân, lần này đều không có ý định "nhường nhịn".

Còn phía Vô tuyến đã gạt bỏ bộ phim truyền hình chiếu vào khung giờ vàng để phát sóng chương trình này, đủ thấy mức độ coi trọng của họ.

"Chào mừng quý vị và các bạn, tôi là Hoàng Trạm." Trong phòng thu, camera số 1 hướng về phía người dẫn chương trình Hoàng Trạm, mặc dù là trực tiếp, nhưng anh ta không chuẩn bị bất kỳ bản thảo nào trong tay, tất cả lời nói đều là ứng biến.

"Như chúng ta đã biết, gần đây xã hội Hong Kong có một sự việc rất đáng quan tâm, hàng chục người ủng hộ Hong Kong độc lập đã tấn công một đoàn thể văn hóa Đại lục đến Hong Kong giao lưu tại sân bay Khải Đức.

Lần này tại sao tôi lại dùng từ 'tấn công', bởi vì đây là kết quả xác định của cảnh sát.

Nguyên nhân sự việc là một bộ phận người ủng hộ Hong Kong độc lập vì quá khích mà ra tay trước, sau đó bị vệ sĩ bên này 'đấm' cho một trận, mấy tên đó bị đánh cho thảm hại, ngược lại còn giả vờ đáng thương trước truyền thông để chiếm lòng thương hại...

Thôi được rồi, tôi nói như vậy có vẻ hơi hả hê rồi, vậy thì phần giới thiệu về sự việc này xin tạm dừng ở đây.

Đương nhiên, trước khi đi vào chủ đề chính, tôi còn muốn giới thiệu thêm với mọi người về nguồn gốc của những người ủng hộ

Hong Kong độc lập này." Hoàng Trạm dừng lại một chút, sắp xếp lại suy nghĩ rồi tiếp tục nói: "Khoảng sau khi chính phủ Đại lục và Anh Quốc đạt được Tuyên bố chung về vấn đề Hong Kong, bộ phận người này bắt đầu xuất hiện, vì số lượng không nhiều, hơn nữa vẫn luôn chỉ là những vụ việc nhỏ lẻ, nên không gây được sự chú ý nhiều của xã hội Hong Kong.

Tôi tin rằng nhiều khán giả trước màn hình TV, trước đây chắc hẳn cũng ít ai nghe nói đến sự tồn tại của nhóm người này, thực sự là vì trước đây họ không có mấy 'tồn tại cảm' (sense of presence)." "Tuy nhiên lần này, họ lại gây chú ý lớn, ảnh hưởng là tốt hay xấu tôi tạm thời không đề cập, bây giờ xin mời vị khách mời của chúng ta hôm nay, bạn cũ của tôi, ông Lâm Hựu Luân." Camera trực tiếp chuyển sang camera số 2, Lâm Hựu Luân đã ngồi trên sân khấu, lúc này ông giơ tay chào khán giả trước màn hình TV.

"Tôi thấy gần đây anh hơi xui xẻo, trước là chuyện bị con gái riêng phanh phui khiến anh đau đầu, bây giờ vệ sĩ dưới trướng anh lại gây ra rắc rối như vậy, tôi có chút thông cảm cho anh rồi." Hoàng Trạm nói câu này nhưng trên mặt lại là vẻ tươi cười, không hề có ý thông cảm cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân không khách khí hỏi lại: "Khoảng thời gian trước về chuyện con gái tôi, hình như cả Hong Kong chỉ có anh mắng tôi ác nhất, bây giờ anh nhắc chuyện đó trước mặt tôi mà không thấy chột dạ sao?" Hoàng Trạm bị nói một câu như vậy, cũng có chút tự thấy đuối lý, vội vàng chuyển đề tài.

"Thôi được rồi, được rồi, chúng ta không nói chuyện khác nữa, quay lại chủ đề chính, nói về quan điểm của anh về những người ủng hộ Hong Kong độc lập đi." "Tôi vẫn luôn cho rằng, trên thế giới này chỉ có hai loại người thích gây rối, một loại là ăn không đủ no bụng đói, một loại khác là ăn no bụng ứ." Hoàng Trạm nghe vậy mắt sáng

lên, "Ý anh là, những người ủng hộ Hong Kong độc lập đó đều là ăn no bụng ứ?" "Chẳng lẽ không phải sao?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại.

Hoàng Trạm không khẳng định cũng không phủ định, nhún vai, "Tôi thừa nhận lời anh nói có lý, nhưng hiện tại rất nhiều người Hong Kong đều có một số lo lắng về việc trở về Đại lục sau năm 97, điều này anh cũng không thể phủ nhận phải không?" "Mọi người lo lắng là rất bình thường, bao gồm cả tôi cũng có một số lo lắng về chính sách của Đại lục đối với Hong Kong sau khi trở về, nhưng điều đó không phải là lý do để Hong Kong có thể độc lập… Bất kỳ ai hơi có đầu óc đều biết, Đại lục muốn kiểm soát Hong Kong căn bản không cần tốn nhiều sức lực, thậm chí không cần điều động hải quân, chỉ cần dựng vài khẩu pháo ở bờ đối diện là có thể phong tỏa toàn bộ Hong Kong.

Những người suốt ngày rao giảng rằng Hong Kong muốn độc lập, tôi chỉ muốn hỏi họ một câu, Hong Kong có tư cách gì để nói độc lập trước mặt Đại lục?

Nếu ngay cả tư cách cũng không có, vậy thì những người tuyên truyền Hong Kong độc lập này không phải là ăn no rửng mỡ thì là gì?

Làm như vậy ngoài việc gây rối loạn Hong Kong ra, thì có lợi ích gì cho người Hong Kong?

Quan hệ với Đại lục bị căng thẳng, sau khi trở về người Hong Kong sẽ tự xử lý ra sao?" Một loạt câu hỏi liên tiếp, không chỉ khiến Hoàng Trạm ngẩn người, mà ngay cả nhiều khán giả đang xem chương trình trước màn hình TV cũng chìm vào suy nghĩ.

"Mọi người lo lắng về tiền đồ của Hong Kong sau khi trở về, việc nỗ lực đấu tranh vì quyền lợi của mình tôi ủng hộ, nhưng có một câu nói là 'quá do bất cập' (làm quá thì sẽ phản tác dụng).

Đại lục đã đưa ra phương châm 'một quốc gia hai chế độ', vậy thì

giới hạn có thể dung thứ chính là Hong Kong phải nằm trong một khuôn khổ nhất định, bất kỳ hành động nào vượt quá khuôn khổ này, tôi cho rằng đều là làm công vô ích." "Lời anh nói làm tôi nhớ đến một câu, cuộc sống giống như cưỡng hiếp, không thể chống cự thì phải học cách tận hưởng." Hoàng Trạm khi thảo luận những chủ đề nghiêm túc như vậy, vẫn không thay đổi bản sắc tục tĩu của mình, ví dụ này rất thô tục, nhưng dùng để hình dung cách người Hong Kong đối diện với vấn đề trở về thì lại không thể nào sát hơn.

"Thực ra tôi vẫn luôn có một vấn đề không hiểu, người Anh đã quản lý Hong Kong gần một trăm năm, trước đây chưa từng có ai đề xuất Hong Kong độc lập, cứ đến khi Hong Kong sắp trở về, lại có người nhảy ra, những người này trước đây đã đi đâu?" Hoàng Trạm suy nghĩ một chút, nói: "Có lẽ vì trong mắt nhiều người Hong Kong, Đại lục không bằng Anh Quốc… Ít nhất về mặt chính trị, Anh Quốc tiến bộ hơn Đại lục, điều này anh không thể phủ nhận phải không?" "Điểm này tôi thừa nhận, nhưng chính trị của Anh Quốc và Hong Kong có quan hệ gì không?

Những người ủng hộ Hong Kong độc lập đó lấy bất kỳ lý do gì cũng được, nhưng chỉ có lấy chính trị ra để nói thì tôi thấy rất buồn cười.

Anh xem những lý do họ đưa ra, Đặc khu trưởng Hong Kong sau khi trở về không phải là phổ tuyển, người Hong Kong không có quyền chính trị.

Trong mắt họ, nếu Hong Kong sau khi trở về không thực hiện phổ tuyển thì sẽ tàn đời, nhưng tôi lại thắc mắc, Bành Định Khang vừa mới mãn nhiệm vài tháng trước có phải là do người Hong Kong phổ tuyển ra không?

Chương 728

Những người này trước đây không kêu gọi Nữ hoàng trao quyền chính trị cho Hong Kong, yêu cầu phổ tuyển, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện la ó đòi phổ tuyển, không khỏi khiến người ta nghi ngờ động cơ thực sự của họ." Hoàng Trạm gật đầu, sau đó lại hỏi: "Vậy anh cho rằng động cơ thực sự của những người này là gì?" "Vừa nãy anh cũng đã đề cập rồi, tỷ lệ những người ủng hộ Hong Kong độc lập này trong tổng dân số xã hội Hong Kong rất nhỏ, nhưng từ họ, lại có thể phản ánh tâm lý của phần lớn người Hong Kong, đó chính là sự mất mát!" "Mất mát?" Hoàng Trạm nghiêm túc nhai đi nhai lại từ mà Lâm Hựu Luân vừa nói, "Điều này chắc phải có giải thích chứ?" "Sự mất mát thứ nhất của người Hong Kong là do sự thay đổi của người cai trị.

Từ thời cận đại đến nay, quan niệm phương Đông lạc hậu hơn phương Tây vẫn luôn ăn sâu bén rễ, nên trong mắt nhiều người Hong Kong, sự khác biệt giữa Anh Quốc và Đại lục chính là quý tộc và nhà quê, mặc dù thực lực kinh tế của 'nhà quê' này đã rất nhanh sắp đuổi kịp và vượt qua 'quý tộc' đã suy tàn, càng không nói đến sức mạnh tổng hợp quốc gia, nền tảng của một cường quốc xa vời mà Đế quốc Mặt trời không bao giờ lặn đã trở thành lịch sử không thể sánh bằng, nhưng rất nhiều người Hong Kong vẫn cố chấp cho rằng, hát 《God Save the Queen》 thì đẳng cấp hơn, có thể diện hơn hát 《Nghĩa Dũng Quân Tiến Hành Khúc》." "Ví dụ của anh làm tôi nhớ đến, hồi đó người Anh cũng khinh thường người Mỹ như vậy, còn mắng họ là kẻ mới nổi." Hoàng Trạm nhún vai, sau đó lại hỏi về nguyên nhân sự mất mát thứ hai của Lâm Hựu Luân.

"Điểm tôi vừa đề cập, những người cảm nhận sâu sắc nhất có lẽ

là tầng lớp tinh hoa của Hong Kong, còn đối với người Hong Kong bình thường, chỉ cần cuộc sống không tệ đi, vẫn nhảy múa ca hát, đua ngựa như thường, thì việc Anh Quốc hay Đại lục quản lý Hong Kong thực ra cũng không thành vấn đề.

Điều thực sự khiến mọi người cảm thấy mất mát là sự biến mất của cảm giác ưu việt của người Hong Kong đối với người Đại lục.

Đã từng có lúc, người Hong Kong trong mắt người Đại lục là biểu tượng của người giàu có, còn người Đại lục đến Hong Kong đều là vì mưu sinh chạy nạn.

Bộ phim 《Đả Xà》 mà Mưu Đôn Phất quay trước đây, và bộ loạt 《Tỉnh Cảng Kỳ Binh》 của Mạch Đan Hùng mà mọi người có thể quen thuộc hơn, đều thể hiện những trải nghiệm khác nhau của người Đại lục khi đến Hong Kong.

Có thể nói vào thời điểm đó, người Đại lục trong mắt người Hong Kong là những người cần được thông cảm, và người Hong Kong nhìn người Đại lục với ánh mắt có sự chênh lệch (cao hơn).

Nhưng bây giờ tình hình lại không giống nữa, ngày càng nhiều người Đại lục đến Hong Kong không còn là để kiếm sống, mà là để tiêu tiền.

Những người này, theo cách nói chính thức của Đại lục là ‘một bộ phận người làm giàu trước’, mang theo cả xấp tiền đến Hong Kong, khả năng tiêu tiền của họ e rằng sẽ khiến nhiều người Hong Kong phải đỏ mắt… Từ ‘người thân nghèo khổ’ trước đây, giờ biến thành ‘đại gia giàu có’.

Sự chênh lệch tâm lý do sự thay đổi vai trò này mang lại sẽ khiến nhiều người cảm thấy không quen, nhưng tôi có thể rất rõ ràng nói với mọi người, tình hình này sau này chỉ có ngày càng tồi tệ hơn.

Nếu người Hong Kong vẫn cứ giữ nguyên quan niệm trước đây về người Đại lục, thì chỉ tự chuốc lấy phiền muộn cho chính mình." Hoàng Trạm gật đầu, hưởng ứng: "Điểm này tôi cũng đồng ý, trước đây những doanh nhân giàu có ở Đại lục đến Hong Kong, truyền thông đều thích gọi họ là 'bạo phát hộ' (kẻ giàu xổi), bây giờ truyền thông rất ít khi dùng từ này nữa, thay vào đó dùng những tiêu đề như 'tân quý' để gọi họ.

Từ đó cũng có thể thấy sự chuyển biến trong tâm lý người Hong Kong." Lâm Hựu Luân lại một lần nữa nói ra điều kinh người: "Thực ra từ một góc độ nào đó mà nói, người Hong Kong không chỉ không nên coi thường người Đại lục, mà ngược lại còn nên cảm ơn Đại lục.

Nếu không có Đại lục, kinh tế Hong Kong có lẽ cũng không thể phát triển tốt như ngày hôm nay." Đừng nói là khán giả trước màn hình TV nghe câu này đều lộ vẻ không hiểu, ngay cả Hoàng Trạm cũng không nhịn được hỏi: "Câu này tôi lại không nghĩ thông, Hong Kong cũng chỉ mới mấy năm gần đây mới bắt đầu tăng cường hợp tác kinh tế với Đại lục, mà kinh tế Hong Kong đã bắt đầu khởi sắc từ hơn hai mươi năm trước, điều này hình như không liên quan nhiều đến Đại lục phải không?" "Cho nên tôi mới nói, chỉ là từ một góc độ nào đó mà nói, bởi vì lịch sử không có từ 'nếu như'.

Đương nhiên chúng ta không ngại giả định một chút, nếu chính sách cải cách mở cửa của Đại lục được thực hiện sớm hơn mười năm, liệu kinh tế Hong Kong còn có thể đạt được tốc độ phát triển nhanh như hiện tại không?

Về giá nhân công, tài nguyên sản xuất, Hong Kong đừng nói là so với toàn bộ Đại lục, ngay cả so với một thành phố nội địa cũng không có ưu thế gì.

Có lẽ anh sẽ nói Hong Kong có ưu thế địa lý, nhưng với bờ biển

dài như vậy của Đại lục, liệu có thiếu những cảng biển có thể sánh ngang với Hong Kong không?

Đương nhiên anh cũng có thể nói là ưu thế cảng thương mại tự do, nhưng Đại lục cũng có thể thiết lập một đặc khu như vậy.

Nếu lịch sử thật sự phát triển như vậy, rất có thể kinh tế Hong Kong hiện tại vẫn chỉ dừng lại ở trình độ mười, hai mươi năm trước… Từ góc độ này mà xem, anh nói người Hong Kong có nên cảm ơn Đại lục không?" "Như anh nói, lịch sử không có 'nếu như'." Hoàng Trạm biện giải một câu, và câu trả lời của anh ta cũng đại diện cho suy nghĩ của phần lớn khán giả trước màn hình TV.

Mọi người đều cảm thấy Lâm Hựu Luân nói có lý, nhưng trong lòng vẫn có chút không muốn thừa nhận.

"Vậy còn tương lai thì sao?

Đại lục có nhân công giá rẻ, tài nguyên sản xuất phong phú, còn có thị trường rộng lớn, Hong Kong lấy gì để giữ vững địa vị kinh tế một trong Bốn con rồng châu Á hiện tại?

Ngoại trừ lĩnh vực tài chính, Hong Kong vẫn có thể duy trì ưu thế, trong tương lai các phương diện khác đều sẽ dần dần bị Đại lục thay thế.

Đại lục đã dành cho Hong Kong hai mươi năm quý giá để phát triển, nhưng những điều tốt đẹp như vậy sau này sẽ không còn nữa.

Thậm chí tôi có thể bi quan mà cho rằng, sự phát triển kinh tế của Hong Kong đã đạt đến đỉnh điểm rồi… Hong Kong dậm chân tại chỗ, người khác lại đang rượt đuổi.

Hiện tại người Hong Kong có lẽ vẫn chưa cảm nhận rõ ràng được sự chênh lệch mà tôi nói, nhưng mười, hai mươi năm sau, cảm giác chênh lệch này sẽ khiến tất cả người Hong Kong đều có trải nghiệm

sâu sắc.” Giọng điệu của Lâm Hựu Luân khi nói những lời này có chút trầm trọng, Hoàng Trạm cũng im lặng một lúc, sau đó mới hỏi: “Vậy anh cho rằng người Hong Kong nên đối phó với vấn đề này như thế nào?” “Bi kịch của Hong Kong chính là, nó chỉ là một thành phố, hơn nữa lại sát với Đại lục về mặt địa lý, xu thế lớn rất khó xoay chuyển, chỉ có thể học cách thích nghi… Quay lại vấn đề tôi vẫn luôn nhấn mạnh từ đầu chương trình, người Hong Kong từ bây giờ nên có ý thức điều chỉnh lại tâm thái của mình.” Cảm thấy Lâm Hựu Luân đã nói xong những gì muốn nói, Hoàng Trạm liền tò mò hỏi một câu: “Anh nói nhiều như vậy, không sợ bị người khác nói anh là ‘người thuyết khách’ của Đại lục sao?” Lâm Hựu Luân nhún vai, “Dù tôi không nói những điều này, người khác vẫn sẽ nhìn như vậy.

Người hiểu tôi không cần giải thích, người không hiểu tôi giải thích cũng vô ích, vậy nên, cứ để thời gian chứng minh tất cả đi.” Chương trình phỏng vấn Lâm Hựu Luân của Hoàng Trạm, tỷ lệ người xem cao nhất đạt 63%, đừng nói là các chương trình trò chuyện cùng loại, ngay cả các bộ phim truyền hình đang hot cũng không thể vượt qua con số này.

Điều này đương nhiên đã gây ra phản ứng lớn trong xã hội Hong Kong.

Những quan điểm mà Lâm Hựu Luân đưa ra trong chương trình, có người đồng tình, người phản đối cũng không ít, báo chí liên tục mấy ngày liền đều thảo luận về chủ đề này, thậm chí hình thành một trào lưu tranh luận sôi nổi.

Là người khởi xướng tất cả, Lâm Hựu Luân sau chương trình lại im hơi lặng tiếng một thời gian dài.

Truyền thông đồn đoán Lâm Hựu Luân không muốn dính líu quá sâu vào cuộc tranh luận lớn này, và ông trước đó trong chương trình

phỏng vấn thực ra đã nói đủ nhiều rồi.

Là một doanh nhân, lập trường chính trị càng mơ hồ càng tốt.

Ai ngờ, Lâm Hựu Luân lần này thực ra là bị một chuyện khác làm phân tán tinh lực, nên không kịp tham gia thảo luận.

"Khi kế hoạch quay phim tháng 8 của Gia Nghị đưa ra, Hướng Hoa Cường suýt nữa thì nuốt sống tôi, may mà anh ta biết quan hệ giữa tôi và anh, nên mới cho tôi cơ hội giải thích." Vương Tinh ngồi phịch xuống ghế trước bàn làm việc của Lâm Hựu Luân, nhận ly trà do A Kiệt mang đến, uống một ngụm xong lưỡi suýt lè ra ngoài.

"Oa, sao nước này là nước sôi?" A Kiệt đứng đó với vẻ mặt bất lực, anh vừa nãy định nhắc Vương Tinh, nhưng Vương Tinh đã vội vàng uống trước rồi.

Lâm Hựu Luân gật đầu với A Kiệt, ra hiệu anh có thể ra ngoài.

Vương Tinh đặt ly nước sang một bên, nhìn Lâm Hựu Luân nói: "Tôi đã phải tốn rất nhiều công sức mới thuyết phục được Hướng Hoa Cường, hơn nữa còn bảo đảm với anh ta, chuyện này anh phải giúp tôi." Bộ phim Vương Tinh nói đến là 《Đào Học Uy Long》 do Chu Tinh Trì đóng chính.

Khi rạp chiếu Gia Nghị xếp lịch chiếu, đã đặt bộ phim này cùng thời điểm với 《Phi Hổ》 do Trần Giai Thượng đạo diễn.

Vì 《Phi Hổ》 do Lâm Hựu Luân đầu tư, nên Hướng Hoa Cường lo lắng doanh thu phòng vé của 《Phi Hổ》 sẽ chèn ép 《Đào Học Uy Long》, vì vậy có chút không hài lòng với sự sắp xếp này.

Lâm Hựu Luân đang đọc một tài liệu trên tay, không ngẩng đầu lên nói: "Có Chu Tinh Trì đóng chính, anh còn cần lo lắng doanh thu phòng vé của bộ phim này sao?" Tay Vương Tinh đang đưa ra định cầm ly trà hơi khựng lại, ngạc nhiên nhìn Lâm Hựu Luân: "Anh không

biết sao?

Khoảng thời gian trước Chu Tinh Trì và Hướng Hoa Cường đã cãi vã, may mà có tôi ở giữa giúp dàn xếp, nếu không Chu Tinh Trì thà vi phạm hợp đồng cũng không định quay xong bộ phim này.

Còn phía Hướng Hoa Cường thì đã buông lời đe dọa, nếu anh ta không ngoan ngoãn quay xong bộ phim này, sẽ cho Chu Tinh Trì một bài học khó quên cả đời…" "Hai người họ cãi nhau?" Lâm Hựu Luân dừng việc đang làm, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Vương Tinh, "Chuyện này là từ bao giờ?" Vương Tinh nhún vai, "Chuyện khoảng hơn một tháng trước." "Vì sao?" Lâm Hựu Luân thật sự không thể hiểu nổi, thế lực đứng sau Hướng Hoa Cường hai năm nay tuy có phần kiềm chế ở Hong Kong, nhưng cũng không phải người bình thường có thể tùy tiện gây sự.

Chu Tinh Trì lấy đâu ra dũng khí dám trở mặt với Hướng Hoa Cường như vậy?

Vương Tinh uống một ngụm trà, tặc lưỡi nói: "Cũng không phải vì một người phụ nữ sao!" Lâm Hựu Luân nhíu mày, "Anh nói Trương Mẫn?" "Ngoài cô ấy ra thì còn ai được nữa?

Không lâu trước cô ấy và Chu Tinh Trì chia tay, nguyên nhân anh chắc chắn không đoán ra được." Vương Tinh cố tình ra vẻ bí ẩn.

Lâm Hựu Luân ngẩng đầu nhìn đồng hồ, "Không nói thì thôi, tôi coi như anh đến đây uống trà, anh còn ba phút để uống xong ly trà này, xong rồi thì lập tức cút đi cho tôi!" Vương Tinh vội vàng giơ tay, "Được, được, tôi không vòng vo nữa, nói thẳng với anh không được sao?

Có lẽ anh cũng biết, Trương Mẫn là do bà xã của Hướng Hoa Cường nâng đỡ vào giới giải trí, nhưng quan hệ giữa cô ấy và Hướng Hoa Cường thì lại luôn không rõ ràng.

Gần đây không biết thế nào, chuyện này đầu tiên bị bà Hướng biết, sau đó lại bị Chu Tinh Trì biết… Chu Tinh Trì nuốt không trôi cục tức này, không chỉ cắt đứt quan hệ với Trương Mẫn, cuối cùng còn trở mặt với Hướng Hoa Cường." "Nếu sự việc đúng như anh nói, Hướng Hoa Cường e rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu phải không?" Lâm Hựu Luân tiếp tục hỏi một câu.

"Đó là trước đây, bây giờ Hướng Hoa Cường đang đau đầu vì những chuyện khác, thời gian ngắn chắc chắn không thể lo đến bên này." Vương Tinh bĩu môi, trả lời.

"Hướng Hoa Cường cũng gặp rắc rối sao?" "Anh em nhà họ Hướng chẳng phải dạo trước đã rầm rộ tiến vào ngành cờ bạc ở Ma Cao sao?

Gần đây Tân Nghĩa An và 14K đứng sau họ đang tranh giành sòng bạc ở Ma Cao rất gay gắt, thời gian trước ngay cả cửa công ty điện ảnh Vĩnh Thịnh cũng bị nổ súng cảnh cáo.

Chuyện đến mức này, trong thời gian ngắn hai bên e rằng sẽ không buông tay." "Nếu đã như vậy, anh còn gì mà phải lo lắng?

Hướng Hoa Cường còn không có thời gian để xử lý Chu Tinh Trì, lẽ nào còn ăn no rửng mỡ mà gây sự với anh?" Lâm Hựu Luân lúc này đã bắt đầu nghi ngờ mục đích thực sự của gã mập Vương Tinh khi đến tìm mình, tuyệt đối không phải đơn giản chỉ vì lịch chiếu của 《Đào Học Uy Long》 và 《Phi Hổ》 trùng nhau.

May mà Vương Tinh mặt dày, chiêu "khổ nhục kế" bị Lâm Hựu Luân nhìn thấu, anh ta vậy mà không hề có chút biểu cảm xấu hổ nào, ngược lại còn cười hì hì với vẻ mặt xun xoe: "Tôi không phải là có chút lo lắng sao, nên mới đến đây tìm anh xác nhận một chút." "Anh cứ tiếp tục giả vờ đi!

Phim do anh đạo diễn anh lại không tự mình biết sao, 《Đào Học

Uy Long》 danh nghĩa là treo cờ hiệu 'Đội Phi Hổ', nhưng thực sự có quan hệ lớn đến mức nào với Đội Phi Hổ? 《Phi Hổ》 và bộ phim của anh căn bản không liên quan gì, đặt cùng lịch chiếu có vấn đề gì sao?" Lâm Hựu Luân tiếp tục cầm tài liệu trên tay, vẫy vẫy tay nói: "Nếu không có chuyện gì khác, bây giờ anh có thể về rồi, ra ngoài nhớ đóng cửa!" Vương Tinh lại lì lợm ngồi yên không chịu đứng dậy, hơn nữa còn nhích người lại gần phía Lâm Hựu Luân.

"Thôi được rồi, tôi thừa nhận, hôm nay đến tìm anh là vì một chuyện khác… Tôi muốn làm lại bộ phim 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 của anh!" "Không thành vấn đề, đưa tiền đến mua bản quyền." Lâm Hựu Luân không ngẩng đầu lên đáp một câu, giọng điệu tỏ ra hết sức tùy ý.

Vương Tinh nghe xong liền lắc đầu, "Giữa chúng ta còn cần phải nói chuyện tiền bạc sao?

Ý tôi là, chúng ta cùng hợp tác làm bộ phim này." "Không hứng thú." Lâm Hựu Luân chỉ một câu đã bác bỏ đề nghị của Vương Tinh.

Chương 729

Vương Tinh lúc này cuối cùng cũng sốt ruột, "Đừng mà, tôi thật sự rất nghiêm túc nói chuyện này với anh." Lâm Hựu Luân ngẩng đầu nhìn Vương Tinh một cái, không vui nói: "Vậy ý anh là, câu trả lời vừa rồi của tôi không đủ nghiêm túc sao?" Vương Tinh nhất thời cứng họng, "Không, tôi cũng không có ý đó… Tóm lại là, chuyện này đối với anh cũng không có hại gì, chúng ta là bạn bè, anh không thể không nể mặt tôi chút nào sao?" "Anh muốn được nể mặt phải không?" Lâm Hựu Luân ném tài liệu trên tay xuống bàn, tựa lưng ra sau, trực tiếp gác chân lên mép bàn, liếc xéo Vương Tinh, "Bộ phim 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 theo tôi thấy căn bản không cần thiết phải quay phần tiếp theo, anh muốn tôi nể mặt anh kiểu gì?" Vương Tinh nghe câu này vậy mà không hề tức giận, ngược lại còn tự thổi phồng mình trước mặt Lâm Hựu Luân.

"Ngay cả anh còn nói như vậy, thì càng chứng tỏ ý tưởng lần này của tôi tuyệt đối đủ mới mẻ!" Lâm Hựu Luân bĩu môi, rõ ràng là không tin lời Vương Tinh.

"Tôi nghĩ thế này, 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 là một nam với mười hai nữ, vậy phần tiếp theo chúng ta sẽ làm một nữ với mười hai nam, thế nào, ý tưởng này đủ hay không?" Vương Tinh đắc ý nhìn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân quả thật khá bất ngờ, nhưng ông bất ngờ không phải vì Vương Tinh có thể có ý tưởng như vậy, mà là ý tưởng của Vương Tinh lại trùng khớp với phần hai của 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 trong ký ức của ông.

"Đây thật sự là anh nghĩ ra sao?" Hiếm khi được khoe khoang

trước mặt Lâm Hựu Luân, Vương Tinh lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Đương nhiên rồi, ngoài tôi ra, còn ai có thể nghĩ ra một ý tưởng sáng tạo như vậy?" Lâm Hựu Luân đang uống trà, nghe câu này không khỏi ho sặc sụa một tiếng.

"Bớt tự dát vàng lên mặt mình đi, phim của anh quay bộ nào mà không là sao chép chắp vá cảnh của người khác, chỉ cần thay đổi chút diện mạo là thành của mình.

Ở Hong Kong ai cũng có tư cách nói sáng tạo, riêng anh, cái tên mập này không có tư cách nói hai từ đó!" Vương Tinh bị Lâm Hựu Luân một phen mắng chửi như vậy, đang định mở miệng biện giải, nhưng lại bị Lâm Hựu Luân ngắt lời.

"Thôi được rồi, tôi không có thời gian nghe anh nói linh tinh, bộ phim này phần tiếp theo có thể giao cho anh quay, như vậy được rồi chứ?" Vừa nghe Lâm Hựu Luân nới lỏng, Vương Tinh lập tức mừng rỡ, phấn khích xoa tay đang định mở miệng đưa ra điều kiện, không ngờ sau đó lại bị Lâm Hựu Luân dội một gáo nước lạnh.

"Bộ phim này có thể giao cho anh quay, nhưng không phải là phần tiếp theo của 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, và tôi cũng không định tham gia đầu tư vào bộ phim này, điểm này tôi phải nói rõ với anh." Vương Tinh nghe xong lập tức không vui, anh ta nghĩ ra ý tưởng này là muốn mượn tiếng tốt của 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 để đẩy doanh thu phòng vé, hơn nữa nếu bộ phim này Lâm Hựu Luân không tham gia đầu tư, một số ý tưởng của Vương Tinh cũng không thể thực hiện được.

"Đã nói là phần tiếp theo của phim, sao anh lại thay đổi ý định rồi?

Hơn nữa cho dù anh không đầu tư, ít nhất cũng nên treo một chức danh nhà sản xuất, nếu không bộ phim này không thể quay được!" Lâm Hựu Luân có chút ngạc nhiên nhìn Vương Tinh, gã mập này bình

thường rất tinh ranh, sao lúc này đầu óc lại không linh hoạt nữa?

Không cho anh ta liên hệ bộ phim này với 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, đổi tên khác không phải là xong sao.

Đến lúc đó phim tuyên truyền không thể nói thẳng, nhưng có thể đưa ra những gợi ý mơ hồ, hiệu quả tuyên truyền cũng sẽ không quá tệ.

"Nếu anh có thể đặt sự thông minh của mình khi quay phim cấp ba vào việc khác, thành tựu đạo diễn của anh chắc chắn sẽ cao hơn một bậc!" Lời này của Lâm Hựu Luân không phải nói lung tung, phim của Vương Tinh thường có yếu tố gợi cảm rất nặng, nhưng anh ta rất giỏi trong việc "đánh lận" với kiểm duyệt phim, một tuyệt chiêu là cắt dựng một bộ phim lẽ ra phải được xếp vào phim cấp III thành phim cấp IIB.

Vương Tinh nghe câu này, lập tức hiểu ý của Lâm Hựu Luân, không gì khác hơn là muốn anh ta trong việc xử lý mối liên hệ giữa bộ phim này và 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 cũng "đánh lận" một chút, đây chính là sở trường của anh ta.

Chỉ cần không trực tiếp liên hệ với 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, phía Lâm Hựu Luân cũng sẽ nhắm mắt làm ngơ, nếu bộ phim sau này quay không tốt, Lâm Hựu Luân có thể nói bộ phim này không liên quan gì đến 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, trực tiếp phủi bỏ trách nhiệm.

"Việc đổi tên tôi không giỏi, hay là anh giúp tôi nghĩ một cái?" Lâm Hựu Luân hừ một tiếng không vui, "Có cần tôi giúp anh chuẩn bị cả kịch bản không?" "Cái này thì không cần." Vương Tinh cười hì hì, xoa cằm béo của mình nói: "Chỉ là theo ý anh, một số ý tưởng trước đây của tôi không thể dùng được nữa, ví dụ như cách nữ nhân vật chính gặp mười hai người đàn ông này, không thể dùng 'điện thoại di

động', vậy nên dùng cái gì thì tốt đây?" "Phụ nữ thích cái gì thì dùng cái đó." Lâm Hựu Luân nói một câu có vẻ thiếu kiên nhẫn.

Vương Tinh trác ma trứ giá thoại, não trung đảo thị xuất hiện kỷ cá tuyển hạng, đãn đô cảm giác bất thái hợp thích, tối hậu bả mục tiêu tỏa định tại liễu hào trạch, bào xa, sao phiếu giá tam dạng thượng.

Lâm Hựu Luân thực tại khán bất hạ khứ liễu, huy huy thủ thuyết: "Thôi được rồi, đừng làm khó mấy tế bào não vốn đã ít ỏi của anh nữa, tôi thấy cứ xe thể thao là được rồi, sau đó tên phim thì gọi là 《Tình Yêu Rẽ Trái Rẽ Phải》." Mắt Vương Tinh sáng lên, anh ta lặp lại tên 《Tình Yêu Rẽ Trái Rẽ Phải》 một lần, sau đó liền truy hỏi Lâm Hựu Luân tên này có ý nghĩa gì.

"Nữ nhân vật chính lái một chiếc xe, mỗi lần cô ấy bật đèn xi nhan trái nhưng lại rẽ phải, thì sẽ gặp một người đàn ông thuộc loại hình khác nhau… Điều này cũng giống như chức năng của chiếc điện thoại di động trong 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》." Lâm Hựu Luân vừa nói xong, Vương Tinh lập tức vỗ tay, phấn khích nói: "Vậy cứ thế mà quyết định vui vẻ đi!" Không đợi Lâm Hựu Luân phản ứng, Vương Tinh lập tức lại làm ra vẻ mặt đáng thương.

"Còn một chuyện, về vấn đề diễn viên…" Lời còn chưa dứt, Vương Tinh đã thấy vẻ mặt Lâm Hựu Luân đột nhiên trở nên rất thiếu kiên nhẫn, vội vàng trước khi Lâm Hựu Luân nổi giận, anh ta đã khéo léo ngậm miệng lại.

Dưới tòa nhà trụ sở Gia Nghị, Vương Tinh đăm đăm nhìn chiếc xe New Century màu đen của Lâm Hựu Luân khuất dần, thở dài một hơi đầy bực bội.

Cuối cùng, ông chỉ đành tự an ủi mình – lần này thu hoạch đã không nhỏ rồi, bản thân 《Tình Yêu Rẽ Trái Rẽ Phải》 với tính chất ăn theo rõ rệt, có thể nhận được sự ủng hộ của Lâm Hựu Luân đã rất

không dễ dàng.

Là bạn tốt của Lâm Hựu Luân, Vương Tinh hiểu rõ hơn ai hết sự phản cảm của Lâm Hựu Luân đối với những bộ phim ăn theo – hai người hợp tác làm phim, từ những bộ đầu tiên như 《Ở Nhà Một Mình》 cho đến loạt phim 《Thần Bài》 sau này, tất cả đều chỉ quay hai phần là dừng lại, nguyên nhân chính là vì điều này.

Nếu không, theo phong cách làm phim của Vương Tinh, những bộ phim kiếm tiền kiểu này, ông nhất định phải làm ra 5, 6 phần tiếp theo, vơ vét hết tiền mới chịu dừng.

Lâm Hựu Luân có thể đồng ý quay 《Tình Yêu Rẽ Trái Rẽ Phải》 đã rất khó khăn rồi, muốn ông ấy ra mặt triệu tập diễn viên đến đóng bộ phim này, bản thân Vương Tinh còn cảm thấy có chút mơ hão, dù trong lòng ông vô cùng hy vọng Lâm Hựu Luân có thể làm như vậy.

Một tràng tiếng còi "tít tít" làm gián đoạn dòng suy nghĩ của Vương Tinh.

Nam Nhạn hạ kính xe phía sau xuống, thò đầu ra chào Vương Tinh.

"Tôi nói đạo diễn Vương, ông đứng đây suy nghĩ nhân sinh à?" Vương Tinh đi tới, không hề coi mình là người ngoài, kéo cửa xe rồi ngồi vào.

"Ông đến đúng lúc lắm, cho tôi đi nhờ một đoạn!" Nam Nhạn dịch sang một bên, nhường đủ chỗ cho Vương Tinh ngồi xuống.

"Tôi nói, ông và Lâm tiên sinh không phải là bạn tốt sao?

Ông đến Gia Nghị làm việc, ông ấy không phái xe đưa ông đi một chuyến sao?" Vương Tinh xua tay, thản nhiên nói: "Công là công, tư là tư.

Hơn nữa, với mối quan hệ giữa tôi và A Luân, nếu cậu ấy phái xe

đưa tôi đi ngược lại sẽ khiến tôi cảm thấy xa cách." "Ông hôm nay có gặp Lâm tiên sinh không?" Nam Nhạn vô thức hỏi một câu.

"Có chứ, hôm nay tôi đến tìm cậu ấy bàn chuyện phim mới, vừa rồi chúng tôi mới chia tay ở cổng." Vương Tinh nhìn Nam Nhạn một cái, "Sao, ông cũng đến tìm cậu ấy à?" "Làm sao có thể?

Tôi đến đây là để xác định lịch chiếu phim." Nam Nhạn nhún vai, ông ta không có gì phải giấu Vương Tinh, nên nói toàn bộ sự thật.

"Lại có phim mới rồi à?" Nam Nhạn nháy mắt với Vương Tinh, làm một biểu cảm "ông hiểu mà".

Vương Tinh chỉ tay vào Nam Nhạn, cười mặt mày hớn hở: "Vẫn quy tắc cũ nhé, mẫu phim đầu tiên gửi cho tôi một bản xem trước chứ?" Phim người lớn do Nam Nhạn sản xuất, tuy không thể so sánh với Vương Tinh về doanh thu và số lượng, nhưng ông ta và Vương Tinh lại có chung một kinh nghiệm bất thành văn trong việc quay phim người lớn, đó là rất giỏi 'đánh biên' kiểm duyệt phim.

Bởi vậy, hai người có thể nói là tâm đầu ý hợp, bình thường không ít những cuộc "trao đổi" về lĩnh vực này.

Nam Nhạn vỗ vỗ chiếc cặp công văn của mình, "Vừa hay tôi có mang theo một bản sao chép, đưa cho ông thì không vấn đề gì, nhưng cẩn thận đừng để vợ ông thấy đấy nhé!" Nam Nhạn nói xong liền gọi tài xế lái xe, rồi đột nhiên quay đầu hỏi một câu: "À, tối nay ông không có tiệc tùng gì chứ?" Vương Tinh lắc đầu, vốn dĩ tối nay ông định mời Lâm Hựu Luân đi ăn, nhưng không may, Lâm Hựu Luân lại không rảnh.

"Vậy thì gọi điện thoại cho vợ ông đi, nói là tối nay không về nhà ăn cơm, chúng ta cũng lâu rồi không tụ tập, tối nay tôi mời khách, chúng ta đi uống một ly." Nam Nhạn lập tức sắp xếp.

Vương Tinh nghĩ đằng nào cũng không có việc gì, liền đồng ý.

Hai người ngồi xe đến một nhà hàng, Nam Nhạn đã gọi điện đặt chỗ trên đường đi, đến nơi thì trực tiếp bảo phục vụ dẫn lên phòng riêng ở tầng hai.

Phục vụ rót trà xong, đang định rời đi, Nam Nhạn lại gọi người đó lại, bảo mở tivi trong phòng.

Vương Tinh ngồi trên ghế xua tay, "Hôm nay chúng ta uống rượu nói chuyện thôi, còn xem tivi gì nữa chứ?" Nam Nhạn quay đầu lại, nhìn Vương Tinh vẻ mặt kinh ngạc, biểu cảm như đang nhìn người ngoài hành tinh vậy: "Đừng nói với tôi là ông không biết hôm nay là ngày chung kết Hoa hậu Hồng Kông đấy nhé?" Vương Tinh vỗ trán, thầm mắng mình hồ đồ.

Thời gian này ông chỉ lo nghĩ chuyện phim mới, lại quên mất một chuyện quan trọng như vậy.

Mỗi năm tháng 7, cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông chắc chắn sẽ chiếm phần lớn các trang báo giải trí Hồng Kông.

Năm nay có chút ngoại lệ, vì liên tiếp xảy ra vài sự kiện lớn trong làng giải trí: đầu tiên là con gái riêng của Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng bị tiết lộ, sau đó là sự kiện đánh người ở sân bay gây xôn xao dư luận.

Lâm Hựu Luân nhắc đến sự mất mát của người Hồng Kông trong một chương trình, vô tình chạm đến dây thần kinh của nhiều người, từ đó gây ra cuộc thảo luận lớn trên toàn Hồng Kông… Tất cả những điều này, ở một mức độ nhất định đã chuyển hướng sự chú ý của mọi người.

Tất nhiên, chung kết Hoa hậu Hồng Kông chưa bao giờ thiếu sự quan tâm.

Đặc biệt là sau khi rating của Hoa hậu Hồng Kông giảm mạnh vào năm ngoái, TVB đã phải chi 100 triệu đô la Hồng Kông để quảng bá mạnh mẽ cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông kỷ niệm hàng năm.

Ngoài việc đầu tư giải thưởng trị giá 2 triệu đô la Hồng Kông để thu hút thí sinh, TVB còn chuyển địa điểm tổ chức cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông đến Sân vận động Hồng Khám, và mời các nghệ sĩ hạng nặng làm khách mời biểu diễn, nhằm cố gắng vãn hồi rating đang giảm sút.

Truyền thông Hồng Kông đã bắt đầu đưa tin về sự kiện này từ một tuần trước, nhưng Vương Tinh lại quên mất chuyện này, thực sự là không nên chút nào.

Vương Tinh giờ rất hối hận, quên chung kết Hoa hậu Hồng Kông đối với ông chỉ là chuyện nhỏ, nhưng việc ông chọn đến tìm Lâm Hựu Luân vào ngày chung kết Hoa hậu Hồng Kông lại là một sai lầm lớn.

Lâm Hựu Luân là một trong những giám đốc của TVB, một hoạt động quan trọng như chung kết Hoa hậu Hồng Kông chắc chắn sẽ mời ông ấy tham gia.

Vương Tinh không tính đến chuyện này, những điều ông định nói với Lâm Hựu Luân trên bàn ăn, tự nhiên cũng không có cơ hội mở lời.

"Ông sao thế?" Nam Nhạn tưởng rằng Vương Tinh vì quên ngày chung kết Hoa hậu Hồng Kông mà khó xử, liền định mở lời cho ông một cái cớ xuống nước, không ngờ Vương Tinh lại lắc đầu, không nói gì cả.

Nam Nhạn không tiện hỏi nhiều, đợi món ăn được dọn lên, liền bắt đầu liên tục mời rượu Vương Tinh.

Vương Tinh bình thường không hay uống rượu, tửu lượng đương nhiên cũng rất bình thường, vài chén rượu xuống bụng, lời nói bắt

đầu líu lưỡi.

Chương 730

Nam Nhạn thấy Vương Tinh uống gần đủ rồi, mới mở lời hỏi tại sao Vương Tinh cứ buồn bã không vui.

"Chính là bộ phim mới mà tôi đã nhắc với ông trên đường đến đây…" Hộp thoại của Vương Tinh vừa mở ra, mọi tình huống liên quan đến 《Tình Yêu Rẽ Trái Rẽ Phải》 đều tuôn ra hết với Nam Nhạn, "Bộ phim này thực ra là bắt chước 《Tình Yêu Hô Khiếu Chuyển Dịch》 để quay.

Bộ phim đó tại sao lại ăn khách đến vậy, chẳng phải vì A Luân và nhiều nữ minh tinh cùng đóng chính sao?

Bây giờ bộ 《Tình Yêu Rẽ Trái Rẽ Phải》 của tôi muốn kiếm tiền, cũng cần tìm một nhóm nam minh tinh để hợp tác.

Một hai người thì tôi còn có thể tự mình lo liệu, nhưng một hơi tìm mười hai người, ở Hồng Kông ngoài A Luân ra, còn ai có thể có mặt mũi như vậy?" Nam Nhạn nghe đến đây liền gật đầu lia lịa.

Vương Tinh nói chuyện này quả thực khiến người ta khó xử, dù sao có "châu ngọc" 《Tình Yêu Hô Khiếu Chuyển Dịch》 ở phía trước, 《Tình Yêu Rẽ Trái Rẽ Phải》 nếu muốn ăn khách, nhất định phải có dàn diễn viên không thua kém gì 《Tình Yêu Hô Khiếu Chuyển Dịch》.

Một bộ 《Tình Yêu Hô Khiếu Chuyển Dịch》 về cơ bản đã gom hết những nữ minh tinh nổi tiếng nhất Hồng Kông.

Theo tiêu chuẩn của 《Tình Yêu Rẽ Trái Rẽ Phải》, trừ phi tìm hết các nam diễn viên hạng nhất Hồng Kông cùng đóng bộ phim này, nếu không rất khó làm nên chuyện lớn.

Vương Tinh uống cạn ly rượu, chẹp chẹp miệng nói: “A Luân ban đầu không đồng ý quay bộ phim này, tôi khó khăn lắm mới thuyết phục được cậu ấy.

Cậu ấy thậm chí không chịu ghi tên làm giám chế cho bộ phim này, càng đừng nói đến việc giúp tôi ra mặt tìm những diễn viên kia đến hợp tác.” “Ông muốn tìm những ai đóng bộ phim này, tôi xem liệu có thể giúp ông được gì không.” Nam Nhạn hỏi.

Vương Tinh chỉ môi về phía màn hình tivi, “Bốn người họ tôi đều muốn, ông có thể mời được họ không?” Trên tivi, là hình ảnh Quách Phú Thành, Trương Học Hữu, Lê Minh, Lưu Đức Hoa bốn người và Quách Ái Minh – Hoa hậu Hồng Kông năm ngoái, cùng ca hát nhảy múa.

Để tạo ra hiệu ứng sân khấu huyền ảo, TVB tối nay đã dựng bối cảnh lộng lẫy tại Sân vận động Hồng Khám, lấy kim tự tháp cổ Ai Cập làm nền.

Tất cả các người đẹp dự thi được hóa trang thành mười hai vị thánh nữ, bốn vị khách mời hạng nặng là Quách Phú Thành, Trương Học Hữu, Lê Minh, Lưu Đức Hoa lần lượt hóa thân thành bốn vị hoàng tử đến từ Ả Rập, La Mã, Nga, Babylon, cầu hôn Quách Ái Minh hóa thân thành “công chúa”.

Mỗi hoàng tử lần lượt thi đấu với các “thánh nữ” về vũ đạo, ca hát, ánh mắt và võ nghệ, từ đó giới thiệu các trang phục biểu diễn của mười hai thí sinh lọt vào vòng trong.

Có thể thấy, TVB lần này đã dành rất nhiều tâm huyết cho ý tưởng sân khấu, hiệu ứng tại chỗ quả thực rất tốt.

Quách Phú Thành, Trương Học Hữu, Lê Minh, Lưu Đức Hoa trên sân khấu lần lượt biểu diễn nhiều ca khúc thành danh của riêng mình, từng đưa không khí tại chỗ lên cao trào.

Trong bối cảnh Trương Quốc Vinh rút khỏi làng nhạc, Đàm Vĩnh Lân cũng dần rút lui, Quách Phú Thành, Trương Học Hữu, Lê Minh, Lưu Đức Hoa đã bắt đầu dần dần thể hiện phong thái tiếp quản vị trí tiền bối.

Truyền thông Hồng Kông thậm chí đã bắt đầu dùng danh xưng "Tứ Đại Thiên Vương" để gọi bốn người họ, và việc TVB lần này sắp xếp bốn người họ cùng biểu diễn trên một sân khấu, thực ra cũng là một phần trong kế hoạch tạo dựng "Tứ Đại Thiên Vương" mà Lâm Hựu Luân đã đề ra từ trước.

Trong suốt thập niên 90, phần lớn tài nguyên của làng nhạc Hồng Kông đều nằm trong tay TVB.

Đa số ca sĩ đều tìm mọi cách để có mối quan hệ tốt với TVB, ngay cả Lưu Đức Hoa, người từng xảy ra tranh chấp hợp đồng với TVB, khi nhận được lời mời cũng không ngần ngại đồng ý.

Huống hồ đây không chỉ là lời mời của TVB, mà trong đó còn có ý của Lâm Hựu Luân.

Nam Nhạn nhìn bốn người trên màn hình tivi, chỉ biết cười khổ lắc đầu.

Muốn mời cả Quách Phú Thành, Trương Học Hữu, Lê Minh, Lưu Đức Hoa cùng đóng một bộ phim, chỉ có hai cách: một là đưa ra mức cát-xê rất cao, hai là nhà sản xuất phải có đủ "mặt mũi".

Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Vương Tinh đau đầu, ông vừa không có đủ "mặt mũi" lớn như vậy, lại không muốn chi quá nhiều tiền oan – mười hai nam nhân vật chính, trung bình mỗi người chỉ có chưa đến mười phút diễn, tính theo cát-xê thông thường, riêng cát-xê của nam nhân vật chính đã phải lên đến vài chục triệu, chỉ có kẻ ngốc mới đầu tư một bộ phim như vậy.

Nam Nhạn cầm chai rượu rót đầy ly cho Vương Tinh, "Người sáng suốt đều nhìn ra, hiện tại trong giới có người muốn nâng đỡ bốn người họ lên vị trí cao.

Ông không thấy gần đây trên truyền thông bắt đầu nói về 'Tứ Đại Thiên Vương' sao?

Chắc chắn có người đứng sau dàn dựng.

Bây giờ muốn mời họ đóng phim, e rằng ông sẽ phải trả giá không nhỏ trên phương diện này…" Nam Nhạn làm động tác chỉ tiền, Vương Tinh cười khổ thở dài, nói: "Tôi không có tài năng 'lừa' nhà đầu tư như Vương Gia Vệ.

Sau khi thất bại một bộ 《A Phi Chính Truyện》, vẫn có thể thuyết phục Lâm Kiện Nhạc đầu tư 40 triệu đô la Hồng Kông để ủng hộ ông ta quay phim mới." "Bốn người này thì tôi chắc chắn không giúp gì được ông, nhưng Phát ca và Lương Gia Huy thì tôi có thể giúp ông đi nói chuyện thử.

Em trai tôi quen thân với họ, chắc họ sẽ nể mặt tôi." Nam Nhạn vốn dĩ muốn giúp Vương Tinh, nào ngờ Vương Tinh nghe xong lại lắc đầu ngay.

"Không phải tôi coi thường ông, chuyện này thật sự không đơn giản như ông nghĩ.

Em trai ông tuy là bạn học cũ của Phát ca, nhưng cũng chỉ là mối quan hệ đã từng hợp tác đóng vài bộ phim.

Thực ra, Phát ca năm đó có thể chuyển vận còn là nhờ bộ 《Thần Bài》 của tôi, xét về mối quan hệ, tôi đáng lẽ phải có tiếng nói hơn em trai ông trước mặt ông ấy, nhưng Phát ca nhất định sẽ không đồng ý.

Đây không phải là vấn đề ông ấy có nể mặt hay không, mà là một

diễn viên ở cấp độ của ông ấy, điều tối kỵ nhất khi nhận phim là làm mất giá trị bản thân, trừ phi những diễn viên khác tôi mời đều là những người cùng đẳng cấp với ông ấy, nhưng ông biết điều đó còn khó hơn nhiều… Hơn nữa, Lương Gia Huy sắp tới còn phải đi quay bộ phim mà A Luân đầu tư ở Mỹ, tôi dù có thể thuyết phục được ông ấy, nhưng lịch trình của ông ấy cũng chưa chắc đã sắp xếp được." "Giờ tôi mới hiểu rõ rồi." Nam Nhạn đặt ly rượu xuống, "Nói tóm lại ý ông là, bộ phim này nếu nhận được sự ủng hộ của Lâm tiên sinh, thì mọi chuyện đều OK.

Còn nếu Lâm tiên sinh không ủng hộ, thì căn bản không thể quay được." Ngoài Lâm Hựu Luân ra, e rằng ở Hồng Kông không có người thứ hai nào có thể giúp Vương Tinh tập hợp đủ dàn diễn viên mà ông cần.

Lời của Nam Nhạn quả thực đã đánh trúng trọng tâm, Vương Tinh chỉ uống rượu không nói gì, coi như đã ngầm thừa nhận lời của Nam Nhạn.

"Tôi thì có một cách, có thể khiến Lâm tiên sinh ủng hộ ông." Vương Tinh đang gắp thức ăn, nghe thấy lời đó liền đột ngột đặt đũa xuống, ngẩng đầu nhìn Nam Nhạn.

"Cách gì?" Nam Nhạn cố ra vẻ thần bí nói: "《Tình Yêu Hô Khiếu Chuyển Dịch》 dùng cách gì, bây giờ ông cứ dùng cách đó." Vương Tinh suy ngẫm câu nói này một lúc lâu, nhưng vẫn không hiểu ý nghĩa là gì.

Nam Nhạn đành giải thích thêm: "Tôi hỏi ông, 《Tình Yêu Hô Khiếu Chuyển Dịch》 tại sao có thể mời được nhiều nữ minh tinh đang nổi tiếng như vậy để làm nền?" Vương Tinh không cần nghĩ liền nói ra đáp án: "Vì nam nhân vật chính là A Luân mà." "Vậy đổi người khác, ông có nghĩ bộ phim này còn có thể quay như vậy không?" Nam

Nhạn lại hỏi.

Vương Tinh rất dứt khoát lắc đầu, "Ngoài A Luân ra, người khác đóng vai này đều sẽ bị truyền thông và người hâm mộ 'dìm chết' bằng nước bọt." Nam Nhạn gắp một miếng thịt kho tàu bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói: "Đạo lý tương tự, áp dụng vào bộ phim mới của ông cũng vậy thôi!

Ông là người trong cuộc nên mê muội, chỉ lo nghĩ phải tìm những nam diễn viên nào để đóng bộ phim này, thực ra những điều này đều là thứ yếu.

Nữ nhân vật chính của bộ phim này là ai, ông đã nghĩ tới chưa?" Sự mơ hồ trong mắt Vương Tinh, rất nhanh bị một tia sáng bừng tỉnh thay thế, lúc này ông đã hiểu ý của Nam Nhạn.

Nam Nhạn tiếp tục nói: "Bề ngoài thì có vẻ như nữ nhân vật chính của bộ phim này tùy tiện tìm ai đóng cũng được, nhưng ông đừng quên, ông đang chuẩn bị tìm những diễn viên đẳng cấp như Lưu Đức Hoa, Trương Học Hữu để đóng bộ phim này.

Nữ nhân vật chính này vừa phải khiến những nam diễn viên hạng A đóng cùng tâm phục khẩu phục, đồng thời còn phải khiến người hâm mộ và truyền thông hài lòng, đây tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng." Vương Tinh nghiêm túc nhìn Nam Nhạn hai lần, vẻ mặt uất ức nói: "Tôi thừa nhận vấn đề ông nói trước đây tôi thực sự đã bỏ qua, nhưng ông đang giúp tôi giải quyết vấn đề à?

Rõ ràng là ông lại đặt cho tôi một vấn đề khó khăn hơn mà!" Nam Nhạn lại không hề vội vàng, thong thả nói: "Tôi vẫn chưa nói hết.

Bây giờ nhìn xem, việc chọn nữ nhân vật chính quả thực là một vấn đề khó khăn, nhưng nếu lúc đó ông nghĩ ngược lại, giải quyết được nữ nhân vật chính, có lẽ ông có thể hoàn toàn giải quyết được bộ phim này." Vương Tinh nghe xong trầm tư, hai tay đặt lên bàn, ra

hiệu Nam Nhạn tiếp tục nói.

"Nếu nữ nhân vật chính mà ông chọn, có mối quan hệ vô cùng mật thiết với Lâm tiên sinh, ông nói Lâm tiên sinh đến lúc đó có giúp ông không?

Nếu Lâm tiên sinh ra mặt giúp ông, tất cả vấn đề mà ông đang gặp phải không phải đều được giải quyết hết rồi sao?" Mắt Vương Tinh sáng lên, trong lòng thầm khen diệu kế.

Diệu kế như vậy, sao ông trước đây lại không nghĩ ra nhỉ?

Sau một lúc phấn khích nhỏ, Vương Tinh ngay lập tức lại gặp một vấn đề mới, đó là nữ nhân vật chính này nên tìm ai đóng – không phải vì không có ứng cử viên phù hợp, mà là vì quá nhiều ứng cử viên, ông không biết nên chọn ai.

"Hồng Cô, Tuệ Mẫn, Tổ Hiền, Đậu Đậu, Lý Giai Hân, và cả Ôn Bích Hà, ông nói tôi nên chọn ai đây?" Vương Tinh đếm ngón tay trước mặt Nam Nhạn, đọc từng cái tên.

"Hồng Cô chắc chắn không được, sau khi có con gái, chắc cô ấy sẽ không quay lại đóng phim nữa đâu nhỉ?" Phán đoán của Nam Nhạn về việc Chung Sở Hồng tái xuất, thực ra cũng đại diện cho quan điểm của đa số truyền thông Hồng Kông.

"Vậy còn những người khác thì sao?" Vương Tinh tiếp tục hỏi.

"Cũng không phù hợp." Nam Nhạn lắc đầu.

"Tại sao?" "Vì họ đã từng xuất hiện trong 《Tình Yêu Hô Khiếu Chuyển Dịch》, nếu giờ lại đóng vai nữ nhân vật chính trong bộ phim này của ông, ông có nghĩ là phù hợp không?" Vương Tinh sờ cằm béo của mình, gật đầu. 《Tình Yêu Hô Khiếu Chuyển Dịch》 đã gom hết những nữ minh tinh nổi tiếng ở Hồng Kông, thực sự không còn mấy người phù hợp với vai diễn này, đây mới là điều thực sự khiến người

ta đau đầu.

“Ông thấy Lâm Thanh Hà thế nào?

Cô ấy là chị gái được A Luân đích thân nhận, chuyện này giới giải trí Hồng Kông không ai không biết, hơn nữa bản thân cô ấy cũng đủ tư cách để đóng bộ phim này.” Nam Nhạn tiếp tục lắc đầu.

Chương 731

"Lâm Thanh Hà quả thực là một ứng cử viên phù hợp, nhưng ông đừng quên, nữ nhân vật chính mà ông chọn, bắt buộc phải có mối quan hệ đủ mật thiết với Lâm tiên sinh, điểm này Lâm Thanh Hà e rằng còn hơi thiếu thì phải?" Nam Nhạn nói đến đây thì dừng lại, nhưng lại để lại cho Vương Tinh một không gian tưởng tượng rất lớn.

Lâm Thanh Hà tuy là chị gái được Lâm Hựu Luân nhận, nhưng Vương Tinh lại rất rõ, giữa Lâm Hựu Luân và Lâm Thanh Hà không có quá nhiều vướng mắc.

Nếu tìm Lâm Thanh Hà làm nữ nhân vật chính, đến lúc đó Lâm Hựu Luân ra mặt giúp đỡ, khó tránh khỏi sẽ gây ra một số hiểu lầm.

Với tính cách thích buôn chuyện của truyền thông Hồng Kông, đen cũng có thể bị họ nói thành trắng.

Nếu giữa Lâm Hựu Luân và Lâm Thanh Hà thực sự có gì thì thôi, đằng này hai người không có quan hệ gì, với tính cách của Lâm Hựu Luân, anh ấy chắc chắn sẽ không vô cớ rước lấy rắc rối như vậy.

Nghĩ đến đây, bản thân Vương Tinh cũng bắt đầu nghi ngờ Lâm Thanh Hà có phải là một ứng cử viên rất phù hợp hay không.

"Không thể là người đã từng đóng vai trong 《Tình Yêu Hô Khiếu Chuyển Dịch》, lại phải có mối quan hệ vô cùng thân mật với A Luân, căn bản là không có người như vậy!" Vương Tinh xòe tay ra, đau khổ nói.

"Có!" Câu trả lời của Nam Nhạn vô cùng khẳng định, "Tôi nghĩ ông chắc chắn đã bỏ qua một người." "Ai?" "Trần Hồng!" Vương Tinh ban đầu ngớ người, sau đó lại xua tay nói: "Ông nghĩ nhiều rồi,

Trần Hồng và A Luân không có quan hệ… Ông đại khái không biết, Trần Hồng và Vương Tổ Hiền là bạn tốt.

Nếu Trần Hồng và A Luân có bất kỳ mối quan hệ nào, ông nghĩ Vương Tổ Hiền còn tiếp tục làm bạn với Trần Hồng không?" "Cái này chưa chắc, tôi nhớ hồi xưa, Khâu Thục Trân và Vương Tổ Hiền cũng là bạn tốt, nhưng bây giờ…" Nam Nhạn nói đến đây thì đột nhiên dừng lại, rồi nhìn Vương Tinh với vẻ mặt hơi lạ, "Xin lỗi nhé, tôi có nên lấy Khâu Thục Trân làm ví dụ không." "Ông nghĩ gì thế?

Tôi đúng là quen Đậu Đậu sớm hơn A Luân, nhưng tôi và cô ấy tuyệt đối không phải là mối quan hệ nam nữ như truyền thông đồn thổi.

Lúc đó A Luân và cô ấy còn cùng đến nhà tôi, điểm này vợ tôi cũng có thể làm chứng được." Vương Tinh không thừa nhận chuyện này, Nam Nhạn đương nhiên cũng sẽ không tiếp tục giữ mãi đề tài này không buông.

Ông ta vừa nãy lấy Khâu Thục Trân làm ví dụ, cũng chỉ để minh họa rằng mối quan hệ giữa Trần Hồng và Lâm Hựu Luân không hề đơn giản như mọi người thấy.

"Ông nghĩ xem, Lâm tiên sinh đến giờ đã tìm Trần Hồng đóng bao nhiêu bộ phim rồi?

Ông dám nói Lâm tiên sinh đối với Trần Hồng không có chút ý nghĩ nào sao?" Lời này của Nam Nhạn lại nhắc nhở Vương Tinh, nghĩ kỹ lại, ông ta nói quả thực có vài phần đạo lý.

"Vậy nhỡ chuyện này sai lầm, A Luân đối với Trần Hồng không có ý nghĩ như ông nói, vậy chẳng phải tôi chịu thiệt lớn sao?" Vương Tinh vẫn còn chút do dự.

Nam Nhạn lại không hề lo lắng về vấn đề này, "Ông có thể thử dò

hỏi Lâm tiên sinh chuyện này trước.

Dù sao đi nữa, Lâm tiên sinh cũng sẽ có thái độ đối với chuyện này mà?

Nếu cậu ấy có ý với Trần Hồng, ít nhiều sẽ thể hiện một chút khuynh hướng, đến lúc đó ông cứ thuận nước đẩy thuyền là được." Vương Tinh nghe xong liền gật đầu lia lịa, "Ông đúng là nhiều ý kiến thật, nếu chuyện này thành công, tôi nhất định sẽ cảm ơn ông thật nhiều!" "Cảm ơn thì không cần, tôi chỉ hy vọng ông đừng nói với Lâm tiên sinh là ý này là do tôi đưa ra là được." Nam Nhạn trịnh trọng dặn dò.

Vương Tinh lúc này lại tò mò, cứ truy hỏi Nam Nhạn tại sao lại lo lắng bị Lâm Hựu Luân biết đến vậy.

Dù trong phòng riêng chỉ có hai người ông và Vương Tinh, nhưng Nam Nhạn vẫn hạ thấp giọng: "Ông quên chuyện Ôn Bích Hà trên du thuyền lần trước rồi sao?" Vương Tinh lại hiểu lầm ý của Nam Nhạn, xua tay thản nhiên nói: "Ông yên tâm đi, bộ phim đó cuối cùng không tìm Ôn Bích Hà đóng mà?

A Luân sẽ không chấp nhặt chuyện này với ông đâu." "Ai nói với ông là tôi đang lo lắng chuyện đó?" Nam Nhạn đặt đũa xuống, nghiêm túc nhìn Vương Tinh nói: "Ý tôi là, lần trước chúng ta đã gián tiếp xúc tiến chuyện Lâm tiên sinh và Ôn Bích Hà rồi, lần này nếu tôi lại ra mặt nữa, vậy trong mắt Lâm tiên sinh tôi thành người thế nào?

Chuyên môn dắt mối sao?" "Vậy nên ông bảo tôi làm người chịu trận à?" Vương Tinh lúc này đột nhiên có cảm giác mình bị lừa gạt.

Nam Nhạn nâng ly rượu lên, cười đầy ẩn ý với Vương Tinh: "Ông và tôi không giống nhau, ông là bạn tốt của Lâm tiên sinh, nếu sau này chuyện thành công thật, nói không chừng Lâm tiên sinh còn phải cảm ơn ông đấy!" Sân vận động Hồng Khám.

Trên sân khấu, Tứ Đại Thiên Vương vừa hát vừa nhảy, khán giả phía dưới phấn khích vẫy gậy phát sáng, không khí tại chỗ rất 'high', tỷ suất người xem tức thời cũng đạt đến một con số hài lòng.

Các lãnh đạo cấp cao của TVB đã tốn rất nhiều công sức để làm tốt chung kết Hoa hậu Hồng Kông lần này, nhưng Thiệu Nghị Phu, người đang ngồi ở ghế khách quý xem biểu diễn, lại không mấy hài lòng.

"Lâm sinh, ông nói khí số của Hoa hậu Hồng Kông có phải thật sự đã đến hồi kết rồi không?" Giọng Thiệu Nghị Phu có chút tiêu cực, ngụ ý muốn từ bỏ Hoa hậu Hồng Kông.

Nếu lời này lọt vào tai các lãnh đạo cấp cao của TVB, chắc chắn sẽ nhận được những lời khuyên can.

Tuy nhiên, lúc này chỉ có ông và Lâm Hựu Luân hai người, nói ra cũng chẳng sao.

Lâm Hựu Luân nhìn các nghệ sĩ đang ca hát, nhảy múa, biểu diễn hết mình trên sân khấu, trầm tư đáp: "Hoa hậu Hồng Kông không còn sức hấp dẫn như trước.

Một mặt, ban tổ chức quả thực nên tự kiểm điểm, nhưng mặt khác, điều này thực ra cũng liên quan đến tâm lý của khán giả.

Bây giờ đa số người Hồng Kông đều trở nên thực tế hơn, rất khó còn như trước đây mà cuồng nhiệt theo dõi một cuộc thi sắc đẹp." Lâm Hựu Luân nói đến đây thì đột nhiên quay đầu lại, nhìn Thiệu Nghị Phu cười nói: "Huống hồ, Lục thúc ông chưa chắc đã thật sự nỡ từ bỏ Hoa hậu Hồng Kông chứ?" Câu nói này lập tức đánh trúng tâm sự của Thiệu Nghị Phu.

Năm đó khi Thiệu Nghị Phu quyết định tổ chức cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông, ông không hề nghĩ rằng cuộc thi này sau này sẽ trở thành

một sự kiện thường niên cùng tồn tại với đài truyền hình TVB.

Lúc đó, Thiệu Nghị Phu vẫn chỉ là một doanh nhân, để nâng cao mức độ chú ý của Hoa hậu Hồng Kông, ông thậm chí còn tiết lộ thông tin lớn cho báo chí rằng các thí sinh sẽ mặc đồ bơi hở đùi xuất hiện, lấy đó làm chiêu trò thu hút rating.

Nhưng những chuyện xảy ra sau đó lại khiến ông có chút bất ngờ.

Sự quan tâm tích cực của toàn thành phố đã khiến ông không thể không nâng hoạt động tuyển chọn tài năng do nội bộ TVB lên thành một lễ hội lớn đại diện cho vẻ đẹp của phụ nữ toàn Hồng Kông.

Sự nổi tiếng bất ngờ của Hoa hậu Hồng Kông phản ánh sự nâng cao tư tưởng văn hóa của người dân Hồng Kông thời đó: vốn dĩ chỉ là những người dân thường ngày đêm bôn ba vì sinh kế, sau khi kinh tế cất cánh, vật chất phồn vinh, họ tự phát muốn nâng cao phẩm vị văn hóa của cả thành phố.

Thiệu Nghị Phu cũng biết thuận theo dòng chảy, khẩu hiệu "Trí tuệ và sắc đẹp song toàn" mà Hoa hậu Hồng Kông vẫn thực hiện cho đến ngày nay đã được đề ra như vậy.

Mỗi năm đều dốc hết tâm sức, sắp xếp kinh phí đầy đủ nhất, điều phối nhân lực đắc lực nhất, để ý tưởng liên tục đổi mới, làm liên tục trong 20 năm, biến một chương trình mang tính hình thức như vậy trở thành chương trình tuyển chọn tài năng thành công nhất Hồng Kông.

Và cùng với tuổi tác ngày càng cao, Thiệu Nghị Phu đã hoàn toàn giao quyền lực của TVB cho Phương Dật Hoa, bản thân ông cũng rất ít khi xuất hiện trước công chúng.

Chỉ có đêm kỷ niệm đài hàng năm và chung kết Hoa hậu Hồng Kông, ông vẫn cố gắng tham dự.

Đây đương nhiên là một loại trách nhiệm, nhưng hơn nữa lại là sự

luyến tiếc về mặt tình cảm.

Ông không phải không biết Hoa hậu Hồng Kông phát triển đến bây giờ đã bắt đầu suy yếu, cũng không phải không biết ngoài Lâm Hựu Luân ra, Hồng Kông còn rất nhiều người đầy tham vọng đang rục rịch muốn nhòm ngó miếng mồi ngon TVB này.

Tuy Phương Dật Hoa còn có thể kiểm soát TVB một thời gian, nhưng con cháu của Thiệu Nghị Phu lại không ai muốn tiếp quản sự nghiệp này.

Ngay cả bản thân Thiệu Nghị Phu cũng không biết ngày mai của TVB sẽ trở thành như thế nào, và số phận của Hoa hậu Hồng Kông, gắn liền với TVB, đương nhiên cũng rất khó đoán.

Lời Thiệu Nghị Phu vừa nói, vừa là hỏi chính mình, đồng thời cũng là hỏi Lâm Hựu Luân.

"Người già rồi thì hay hoài niệm, Lâm sinh ông bây giờ còn trẻ, đương nhiên sẽ không có cảm giác như tôi." "Người Hồng Kông đều là những người hoài cổ, ngay cả tháp đồng hồ của bến Tsim Sha Tsui và đường ray bị bỏ hoang của cầu Lạc Hồ mọi người cũng không muốn dỡ bỏ, vậy làm sao có thể chấp nhận một TVB không có Hoa hậu Hồng Kông?" Câu trả lời của Lâm Hựu Luân đã rất rõ ràng thể hiện thái độ của mình với Thiệu Nghị Phu.

"Có lời của Lâm sinh, tôi yên tâm rồi!" Thiệu Nghị Phu lần đầu tiên nở nụ cười tối nay, điều này khiến các lãnh đạo cấp cao của TVB đang cẩn thận nhìn về phía này đều thở phào nhẹ nhõm.

"Hoa hậu Hồng Kông đương nhiên phải tiếp tục tổ chức, nhưng chắc chắn phải có một số thay đổi, nếu không sẽ chỉ càng ngày càng tệ đi." Thiệu Nghị Phu gật đầu, ông biết sự thay đổi mà Lâm Hựu Luân nói đến, tuyệt đối không chỉ đơn giản là việc ý tưởng không thể đưa ra vài chiêu trò mới.

Đối với cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông đã được tổ chức 20 năm, muốn đổi mới hình thức thi đấu không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa, đằng sau việc đổi mới hình thức thường có nghĩa là tăng chi phí đầu tư.

Mặt khác, vì ảnh hưởng của Hoa hậu Hồng Kông ngày càng giảm sút, đã ảnh hưởng đến sự nhiệt tình tài trợ của các nhà quảng cáo.

Hai năm gần đây, phòng tài chính của công ty đã không ít lần trong các cuộc họp hội đồng quản trị đề cập đến vấn đề lợi nhuận của cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông đang giảm sút nghiêm trọng.

Thiệu Nghị Phu vẫn luôn đau đầu vì chuyện này, nhân cơ hội này đương nhiên muốn nghe ý kiến của Lâm Hựu Luân.

"Không biết Lâm sinh có cách nào hay không?" "Hai năm gần đây, Hoa hậu Hồng Kông, dù đối với thí sinh hay khán giả, sức hấp dẫn đều đang giảm sút.

Mà trình độ của thí sinh giảm sút lại là nguyên nhân chính dẫn đến việc khán giả bỏ đi.

Do đó, chìa khóa để Hoa hậu Hồng Kông phục hưng vẫn là làm thế nào để thu hút những nữ giới xinh đẹp có tố chất đăng ký tham gia cuộc thi này." Đạo lý Lâm Hựu Luân nói Thiệu Nghị Phu không phải không hiểu, vì vậy ông đã nâng giải thưởng của Hoa hậu Hồng Kông lên 3 triệu đô la Hồng Kông, nhưng hiệu quả không như ông mong đợi.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Thực ra giải thưởng chưa bao giờ là mục tiêu cuối cùng của tất cả các thí sinh Hoa hậu Hồng Kông." Trong suốt thập niên 70 đến đầu thập niên 80, đa số thí sinh đều coi việc được chọn làm Hoa hậu Hồng Kông là con đường tắt để gả vào hào môn, và sự thành công của Chu Linh Linh là một ví dụ điển hình.

Nhưng đến sau thập niên 80, dần dần các hào môn phú thương không còn nhiệt tình kết hôn với Hoa hậu Hồng Kông như trước nữa.

May mắn thay, lúc này TVB trỗi dậy mạnh mẽ, mỗi năm Hoa hậu Hồng Kông tuy mất đi sự ưu ái trong mắt các hào môn phú hào, nhưng lại bắt đầu hoạt động sôi nổi trên màn ảnh truyền hình, trở thành nhân vật chính của các bộ phim truyền hình ăn khách.

Chương 732

Không thể trở thành phu nhân hào môn, thì trở thành một ngôi sao truyền hình rạng rỡ cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhiều cô gái mang trong mình giấc mơ ngôi sao đã gia nhập hàng ngũ ứng cử Hoa hậu Hồng Kông, điều này khiến sức ảnh hưởng của Hoa hậu Hồng Kông không những không giảm sút, mà ngược lại còn được mọi người quan tâm hơn trước.

Tình hình này kéo dài cho đến năm 1988, khi Lý Giai Hân đăng quang Hoa hậu Hồng Kông.

Với danh hiệu Hoa hậu Hồng Kông đẹp nhất, cô ấy ra mắt, quay quảng cáo, đóng phim, làm người đại diện.

Những nghệ sĩ khác phải phấn đấu vài năm mới đạt được thành tựu đó, Lý Giai Hân chỉ mất một năm để hoàn thành.

Sự thành công cá nhân của Lý Giai Hân từng khiến nhiều người lạc quan cho rằng đây là một khởi đầu mới cho cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông, nhưng bây giờ nhìn lại, nó lại giống như bữa tiệc cuối cùng, bởi vì sau đó, tình cảnh của Hoa hậu Hồng Kông đã tuột dốc không phanh, tỷ suất người xem mỗi năm một tệ hơn.

TVB đã tốn rất nhiều công sức để cố gắng xoay chuyển tình thế suy thoái này, các khách mời biểu diễn trên sân khấu cuộc thi càng năm càng là những ngôi sao lớn, số tiền đầu tư cũng ngày càng nhiều, nhưng hiệu quả thu được lại không đáng kể.

“Hiện tại muốn nổi tiếng, tham gia Hoa hậu Hồng Kông đã không còn là lựa chọn hàng đầu.

Hơn nữa, những năm gần đây, hình bóng của các Hoa hậu Hồng

Kông trong các bộ phim truyền hình ăn khách của TVB ngày càng ít thấy, cũng khiến một bộ phận người mất hứng thú với Hoa hậu Hồng Kông.

Được chọn cũng chưa chắc đã nổi tiếng, lại còn phí hoài một năm thời gian, rất nhiều người vì thế đã từ bỏ việc tham gia bình chọn Hoa hậu Hồng Kông." Nghe đến đây, Thiệu Nghị Phu không nhịn được hỏi một câu: "Ý của Lâm sinh là, chúng ta nên tăng cường mức độ lăng xê Hoa hậu Hồng Kông?" Lâm Hựu Luân gật đầu.

"Tôi biết TVB không thiếu nghệ sĩ, nhưng đã mất công sức lớn để chọn ra Hoa hậu Hồng Kông hàng năm, tại sao không dành thêm chút công sức nữa để lăng xê họ trở nên nổi tiếng?" "TVB vẫn luôn làm điều này, nhưng hiệu quả không tốt, điều đáng xấu hổ hơn là thường bỏ công sức lớn để lăng xê quán quân lại không nổi tiếng, ngược lại là những thí sinh không được chọn lại được khán giả đón nhận." Nhắc đến chuyện này, bản thân Thiệu Nghị Phu cũng cảm thấy có chút uất ức, nhưng Lâm Hựu Luân lại thấy rất bình thường.

"Điều này chỉ nói lên một vấn đề, đó là phương châm của cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông đã có vấn đề.

Hoa hậu Hồng Kông luôn nhấn mạnh 'sắc đẹp và trí tuệ song toàn', nhưng sắc đẹp nên là tiền đề… Lời này tuy nghe hơi thô tục, nhưng đối với phần lớn khán giả, tiêu chuẩn trực quan nhất để đánh giá Hoa hậu Hồng Kông chính là cô ấy có đủ xinh đẹp hay không." Thiệu Nghị Phu trầm tư gật đầu, không nói gì thêm, Lâm Hựu Luân thì tiếp tục đưa mắt về phía sân khấu.

Trên sân khấu đứng một nam một nữ, nữ là thí sinh số 12 Lữ Thục Di, nam là khách mời Lý Khắc Cần.

"Cô có biết tôi là ai không?" "Đương nhiên biết, anh là Lý Khắc Cần, tôi còn hát được bài hát của anh!" "Cô có thể chứng minh một

chút không?" Lữ Thục Di gật đầu, cầm micro hát một đoạn 《Hồng Nhật》, không chỉ khán giả phía dưới reo hò, ngay cả Lý Khắc Cần cũng cảm thấy cô ấy hát rất hay.

Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm Lữ Thục Di một lúc lâu, lúc này Thiệu Nghị Phu đột nhiên ở bên cạnh nói một câu: "Sao, Lâm sinh rất xem trọng thí sinh số 12 trên sân khấu này à?" Lâm Hựu Luân nhếch miệng không khẳng định hay phủ nhận, chỉ nói một câu: "Cô ấy rất tốt!" Nếu trí nhớ không nhầm lẫn, Lữ Thục Di này chính là Hoa hậu Hồng Kông năm nay, và việc Lâm Hựu Luân có thể nhớ cô ấy, lại nhờ vào Lý Khắc Cần đang đứng cạnh cô ấy lúc này.

Hiện tại, hai người trên sân khấu đều chưa cảm nhận được sự kỳ diệu của số phận.

Lý Khắc Cần, người vừa mới bắt đầu sự nghiệp, không biết mình sẽ trải qua mười năm ca hát không nổi tiếng, và người luôn ở bên cạnh anh ấy không rời chính là Lữ Thục Di đang đứng cạnh anh ấy lúc này.

Còn Lữ Thục Di, người đang cố nén sự lo lắng để mỉm cười duyên dáng trên sân khấu, cũng không biết, mười năm sau cô ấy sẽ rơi những giọt nước mắt hạnh phúc trong lễ cưới với Lý Khắc Cần.

Không ngoài dự đoán, Lư Thục Di đã trở thành Hoa hậu Hong Kong khóa này.

Nhưng kết quả điều tra sau đó lại khiến Thiệu Nghị Phu vô cùng bất ngờ, bởi vì không có bất kỳ chứng cứ hay dấu hiệu nào chứng minh Lâm Hựu Luân và Lư Thục Di có liên hệ với nhau.

Thiệu Nghị Phu vẫn không tin đây là sự trùng hợp, nhưng cũng không thể không thừa nhận rằng Lâm Hựu Luân quả thực có "tầm nhìn" hơn ông trong việc nhìn người.

Chuyện này thoạt nhìn chỉ là một khúc mắc nhỏ, nhưng lại trở thành sợi rơm cuối cùng đè nặng cán cân trong lòng Thiệu Nghị Phu.

Những năm đầu điều hành Thiệu thị Ảnh nghiệp, Thiệu Nghị Phu đã từng vì vài lần nhìn người sai mà bỏ lỡ Lý Tiểu Long, rồi lại bỏ lỡ Hứa Quán Văn, từ đó đành phải nhường lại nửa giang sơn điện ảnh Hong Kong cho Gia Hòa.

Hiện tại, tình hình của Vô tuyến cũng có phần tương tự với tình hình Thiệu thị độc bá Hong Kong ngày trước.

Thiệu Nghị Phu đương nhiên không muốn mình tiếp tục mắc sai lầm trong chuyện này, để đối thủ cạnh tranh mượn cơ hội vươn lên.

Hơn nữa, Thiệu Nghị Phu luôn dành một tình cảm sâu nặng cho cuộc thi Hoa hậu Hong Kong.

Mặc dù sau này Vô tuyến chắc chắn sẽ phải giao vào tay người khác, nhưng Thiệu Nghị Phu vẫn hy vọng Hoa hậu Hong Kong có thể tiếp tục được tổ chức.

Điều quan trọng nhất là Hoa hậu Hong Kong không thể thất bại dưới tay ông, như vậy ông mới có đủ lý do để yêu cầu chủ nhân kế tiếp của Vô tuyến tiếp tục duy trì cuộc thi.

Vì vậy, Thiệu Nghị Phu quyết định chấp nhận đề nghị của Lâm Hựu Luân, tăng cường mức độ lăng xê cho Hoa hậu Hong Kong.

Tại cuộc họp cấp cao của Vô tuyến sau đó, Phương Dật Hoa đã công khai tuyên bố quyết định này.

Mấy vị lãnh đạo cấp cao của Vô tuyến phụ trách sản xuất cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, sau khi nghe tin tức này trong sự lo lắng bất an, đều thở phào nhẹ nhõm.

Tỷ suất người xem trận chung kết Hoa hậu Hong Kong năm nay đã tăng không ít so với năm ngoái, nhưng so với khoản đầu tư về tiền

bạc và nhân lực trong hai năm trước và sau, mức tăng trưởng tỷ suất này không tốt như dự kiến.

Việc Thiệu Nghị Phu có thể đưa ra quyết định như vậy cho thấy ông đã nhận ra nguyên nhân cơ bản khiến tỷ suất của Hoa hậu Hong Kong giảm sút qua từng năm không phải do bộ phận sáng tạo không đủ cố gắng, mà là do sức hấp dẫn của chính cuộc thi Hoa hậu Hong Kong đang không ngừng suy giảm.

Liệu cách lăng xê mạnh mẽ Hoa hậu Hong Kong có thể giúp cuộc thi phục hưng hay không, điều này còn cần thời gian kiểm chứng.

Tuy nhiên, quyết định do chính Thiệu Nghị Phu đưa ra vẫn ảnh hưởng rất trực tiếp đến một số nghệ sĩ thuộc Vô tuyến.

Quách Ái Minh ký hợp đồng dài hạn 5 năm với Vô tuyến.

Cô vốn nghĩ rằng sau khi hết nhiệm kỳ Hoa hậu, đãi ngộ có thể sẽ giảm sút, dù sao cũng không còn nhiều cơ hội xuất hiện và tham gia hoạt động như khi còn là Hoa hậu, thu nhập chắc chắn cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhưng những chuyện xảy ra tiếp theo lại khiến cô có chút không kịp trở tay – cô đầu tiên được thông báo trở thành một trong những ứng viên nữ chính của một bộ phim truyền hình rất được chú ý, thái độ của những người xung quanh cũng thay đổi rõ rệt.

Nhà sản xuất, đạo diễn trở nên khách sáo hơn trước, còn chuyên viên trang điểm, nhân viên hậu trường thì bắt đầu ra sức nịnh bợ… Tất cả những điều này đều khiến Quách Ái Minh có chút bối rối.

Đương nhiên, dù thế nào đi nữa, đây cũng là một tin tốt đối với Quách Ái Minh.

Nhưng đối với một người khác, chuyện này lại khiến người ta vừa mừng vừa lo.

Tại phim trường Thanh Thủy Loan Ảnh thành, một studio quay phim, hiện trường quay một bộ phim đô thị kể về ân oán hào môn.

“Cắt!” Đạo diễn với vẻ mặt không vui đi từ phía màn hình giám sát đến, dùng ánh mắt ra hiệu cho diễn viên vừa đối diễn với Lưu Thanh Vân rời đi, rồi nói chuyện riêng với Lưu Thanh Vân.

“A Vân, dạo này cậu bị gì vậy?

Khi quay phim luôn mất tập trung, nếu cậu cứ như vậy, sau này tôi không dám tùy tiện tìm cậu đóng phim nữa.” “Chú Thuyên, xin lỗi chú, lần sau cháu nhất định sẽ chú ý!” Lưu Thanh Vân thề thốt đảm bảo.

“Đừng có xạo, mấy lần trước cậu cũng nói với tôi như vậy, lần này tôi nói thật với cậu đấy, nếu còn xảy ra chuyện như thế, vậy thì vai diễn này của cậu tôi sẽ đổi người khác đóng!” Đạo diễn nói xong câu đó rồi bỏ đi, chỉ còn lại Lưu Thanh Vân một mình đứng sững tại chỗ.

Các nhân viên trong đoàn phim xung quanh đều nhìn Lưu Thanh Vân với ánh mắt thông cảm, nhưng không ai đến an ủi anh ta.

Suy cho cùng, Lưu Thanh Vân trong bộ phim truyền hình này chỉ đóng một vai phụ có nhiều đất diễn hơn một chút, không ai sẽ đặc biệt quan tâm đến việc anh ta đi hay ở.

Đương nhiên, sau lưng vẫn có người bàn tán về chuyện này.

“Ngày xưa anh ta cũng từng đóng chung với một loạt ảnh đế nổi tiếng trong 《Thập Nhất La Hán》, bây giờ lại chỉ có thể đóng vai phụ trong phim truyền hình, khoảng cách này cũng quá lớn rồi.” Người nói câu này lắc đầu thở dài, kết quả lại bị bạn bè trêu chọc một trận.

“Mặc dù bộ phim đó có 11 người cùng đóng chính, nhưng cậu thật sự coi anh ta là đại minh tinh giống như Chu Nhuận Phát, Lưu Đức

Hoa sao?

Đừng đùa nữa, 《Thập Nhất La Hán》 là một bộ phim quần hùng thì đúng, nhưng diễn viên cũng phân biệt chính phụ, còn anh ta, Ngô Chấn Vũ và cái gã lùn diễn trò tạp kỹ đó, trong bộ phim đó đều là những vai diễn không có mấy sự tồn tại, nói trắng ra thì cũng gần giống như những vai chạy cờ trong mấy bộ phim bình thường thôi." "Không thể nói như vậy được chứ?" "Sao lại không thể?

Nói như vậy đã là nâng anh ta rồi, không cần so với Lưu Đức Hoa hay những người đó, ngay cả với Ngô Chấn Vũ, anh ta cũng kém rất nhiều.

Mặc dù Ngô Chấn Vũ trong phim điện ảnh vẫn luôn đóng vai phản diện, nhưng ít nhất cũng tốt hơn việc anh ta chỉ có thể đóng vai phụ trong phim truyền hình chứ?" Cuộc nói chuyện của hai người bị phó đạo diễn đi ngang qua nghe thấy, rồi anh ta lườm họ một cái thật mạnh.

"Có nhiều thời gian rảnh rỗi nói chuyện phiếm như vậy, có cần tôi sắp xếp thêm việc cho các cậu làm không?" Hai người vội vàng ngừng nói chuyện phiếm, cúi đầu tiếp tục công việc đang làm, nhưng trong lòng lại rất thắc mắc.

Bình thường họ cũng đâu có ít lần bàn tán về Lưu Thanh Vân như vậy, đâu thấy vị phó đạo diễn này đứng ra đỡ lời đâu, hôm nay tên này sao tự nhiên lại đổi tính nết vậy?

Rất nhanh sự nghi ngờ của họ đã được giải đáp, bởi vì lại có người đến thăm đoàn phim của Lưu Thanh Vân, hơn nữa thân phận của người này còn rất đặc biệt.

Chương 733

"Cô Chu, A Vân đang dặm lại lớp trang điểm ở đằng kia, cô đợi một lát ở đây, tôi đi gọi cậu ấy qua." Vị phó đạo diễn vừa rồi còn chỉ trích hai nhân viên đoàn phim một cách kiêu ngạo, giờ phút này trước mặt Chu Tuệ Mẫn lại có vẻ cố ý nịnh bợ.

"Vậy thì làm phiền anh." Chu Tuệ Mẫn gật đầu một cách lịch sự, cô đến tìm Lưu Thanh Vân cũng chỉ có vài câu muốn nói, sẽ không làm mất quá nhiều thời gian.

Khi Lưu Thanh Vân đến, nhìn thấy nhà sản xuất và đạo diễn của bộ phim này đều vây quanh Chu Tuệ Mẫn, với vẻ mặt nồng nhiệt, cứ như thể có thể nói chuyện với Chu Tuệ Mẫn còn vui hơn được cấp trên khen ngợi.

Đương nhiên, có thể giữ mối quan hệ tốt với Chu Tuệ Mẫn quả thực hữu ích hơn việc nịnh bợ cấp trên.

Giờ phút này, Vô tuyến từ trên xuống dưới cơ bản đã xác định rằng Lâm Hựu Luân sẽ tiếp quản Vô tuyến sau khi Thiệu Nghị Phu hoàn toàn nghỉ hưu, và với tư cách là "con dâu chính thức" duy nhất được mẹ Lâm thừa nhận trước truyền thông, có được thiện cảm của Chu Tuệ Mẫn cũng giống như đã ghi tên trước ở chỗ ông chủ tương lai.

Chu Tuệ Mẫn cũng rất bất đắc dĩ về điều này, khi nhìn thấy Lưu Thanh Vân đến, cô cứ như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng đi tới.

"Một đại nam nhân, làm gì mà cứ lề mề thế?" Lưu Thanh Vân nghe ra câu nói của Chu Tuệ Mẫn có ý ám chỉ nhà sản xuất và đạo diễn vẫn còn đứng đó không chịu đi, bĩu môi cười nói: "Được rồi, tôi nhận lỗi." Mặc dù hai người kia vẫn đứng một bên không có ý định

rời đi, Chu Tuệ Mẫn vẫn nói với Lưu Thanh Vân mục đích mình đến.

"Tối nay tôi mời vài người bạn đi hát karaoke, đến lúc đó anh cũng đến nhé, tôi đã hỏi đạo diễn rồi, phim của mọi người không có cảnh đêm, cho nên không được từ chối!" Lưu Thanh Vân và Chu Tuệ Mẫn đã từng hợp tác đóng chung một bộ phim truyền hình từ rất lâu trước đây, hai người quen biết nhau từ lúc đó.

Không lâu trước, Chu Tuệ Mẫn vô tình phát hiện ra một bí mật của Lưu Thanh Vân, nhưng nhờ vậy hai người lại trở thành bạn bè.

Lưu Thanh Vân cười nhún vai, "Mỹ nhân Chu có mời, tôi dám từ chối sao?" Chu Tuệ Mẫn mỉm cười gật đầu, "Tối nay 8 giờ, đến trễ là có phạt đó." "Lần này có những ai đi vậy?" "Yên tâm đi, toàn là nghệ sĩ bên Vô tuyến thôi, rất nhiều người anh đều biết cả." Vì có hai người không liên quan đang đứng bên cạnh, Chu Tuệ Mẫn không nói rõ có những ai, nhưng cuối cùng lại bổ sung thêm một câu đặc biệt: "Người anh muốn gặp nhất cũng có mặt đó!" Lưu Thanh Vân lập tức ngượng đỏ mặt, khó xử đến mức như muốn khóc.

"Vậy thì tôi không đi thì hơn." Chu Tuệ Mẫn ôm miệng cười khúc khích, "Nếu anh không đi, vậy thì tôi sẽ giới thiệu cô ấy cho người khác đó!" Dưới "đe dọa" của Chu Tuệ Mẫn, Lưu Thanh Vân đành phải chấp nhận sự sắp xếp này.

Sau khi Chu Tuệ Mẫn đi, Lưu Thanh Vân đầy đầu là chuyện tụ họp tối nay, quay phim càng thêm mất tập trung, vừa quay cảnh đầu tiên đã nói sai lời thoại.

Anh ta vốn tưởng sẽ bị đạo diễn mắng một trận tơi bời, thậm chí bị mất luôn vai diễn hiện tại, nhưng không ngờ đạo diễn chỉ đi tới vỗ vai anh ta, bảo anh ta chú ý một chút.

Cảnh này khiến không ít người xung quanh đang khoanh tay chờ xem trò vui đều ngớ người ra, mới chưa đầy nửa tiếng, dù đạo diễn

có đăng trí đến mấy cũng không thể nào quên rằng mình từng nói, nếu Lưu Thanh Vân còn mắc lỗi thì sẽ cho anh ta cuốn gói.

Chẳng lẽ đạo diễn trước đó chỉ đang đùa với Lưu Thanh Vân sao?

Một số ít người biết rõ nội tình, bao gồm cả chính Lưu Thanh Vân, đều không nghĩ như vậy.

Sở dĩ đạo diễn có thái độ thay đổi như vậy, có liên quan rất lớn đến Chu Tuệ Mẫn vừa rời đi.

Chu Tuệ Mẫn đích thân đến đoàn phim mời Lưu Thanh Vân tối nay đi hát karaoke, nếu chỉ là buổi tụ họp bạn bè riêng tư thì không sao, nhưng ai mà biết được, Lâm Hựu Luân có đến dự hay không… Ngay cả khi lùi một vạn bước mà nói, nếu Lưu Thanh Vân bị đoàn phim cho nghỉ việc, rồi quay lại tham gia buổi tụ họp với vẻ mặt xui xẻo, chuyện này bị Chu Tuệ Mẫn biết được, rồi lại truyền đến tai Lâm Hựu Luân, hậu quả cũng không thể tưởng tượng được.

Trên đời này, điều không thể coi thường nhất chính là sức mạnh của những lời ong tiếng ve!

Lưu Thanh Vân trạng thái không tốt, không gì hơn là lãng phí một chút thời gian và chuyện giao bài vở, vì chút chuyện nhỏ này mà để lại ấn tượng không tốt với Lâm Hựu Luân, đó mới thật sự là được không bù mất.

Lưu Thanh Vân lăn lộn trong làng giải trí bao năm nay, đã quen với sự lạnh nhạt của tình người, đối với cách làm của đạo diễn đoàn phim cũng thấy không có gì lạ, huống hồ lúc này anh ta căn bản không có thời gian để so đo những chuyện đó, cả người đều đang lo lắng cho buổi tụ họp tối nay.

Lưu Thanh Vân không phải vì mình bây giờ không được như ý mà sợ gặp người quen, mà là vì trong số những người bạn mà Chu Tuệ

Mẫn mời tối nay, có một người là đối tượng mà anh ta đang thầm yêu.

"Đạo diễn, tối nay anh xem có thể quay cảnh của người khác trước được không, tôi có việc muốn xin nghỉ…" Mới vào đoàn phim chưa được hai ngày đã xin nghỉ, nói câu này Quách Ái Minh còn cảm thấy khá ngại.

Xét thấy Quách Ái Minh là nghệ sĩ được đài truyền hình lăng xê mạnh mẽ, đạo diễn mới không trực tiếp lạnh lùng từ chối, nhưng lời nói cũng rất không khách sáo.

"Chuyện của cô tối nay rất quan trọng sao?" "Là buổi tụ họp bạn bè, tôi…" Quách Ái Minh còn chưa nói xong, đã bị đạo diễn cắt lời một cách thiếu kiên nhẫn: "Bộ phim này vốn thời gian đã gấp gáp rồi, nếu nhà cô có chuyện gì gấp thì tôi còn có thể châm chước một chút, nhưng đi tham gia tụ họp thì miễn bàn đi." "Nhưng…" Quách Ái Minh còn muốn giải thích, nhưng đạo diễn rõ ràng đã không còn kiên nhẫn nữa.

"Cô Quách, không phải tôi cố ý làm khó cô, tôi làm như vậy thực ra là vì tốt cho cô… Cô xem Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ họ bây giờ nổi tiếng như vậy, nhưng ngày xưa khi họ làm nghệ sĩ ở Vô tuyến, chẳng phải cũng phải làm việc theo quy củ sao.

Cô xuất thân là Hoa hậu Hong Kong, đã làm nghệ sĩ của Vô tuyến thì càng phải xác định đúng vị trí của mình, trừ phi cô muốn sau này biến thành như Lam Khiết Anh.

Cô ấy ngày xưa từng được mệnh danh là mỹ nhân tuyệt sắc của Ngũ Đài Sơn, chính vì không nghe lời chỉ đạo, không tuân thủ quy tắc, nên mới bị đóng băng hoạt động lâu như vậy, bây giờ cô ra đường hỏi xem, có mấy người còn nhớ Lam Khiết Anh là ai?" Đạo diễn một phen khuyên nhủ hết lời, vốn tưởng có thể khiến Quách Ái Minh biết khó mà lui, nhưng không ngờ căn bản chẳng có tác dụng gì.

“Đạo diễn, buổi tụ họp tối nay là cô Chu Tuệ Mẫn bảo tôi đi, anh xem có thể châm chước một chút không?” Sự cố chấp của Quách Ái Minh khiến đạo diễn rất tức giận, anh ta thậm chí còn chưa nghe kỹ ba chữ Chu Tuệ Mẫn đã quả quyết nói: “Tôi không cần biết là buổi tụ họp của ai, tóm lại tối nay cô không thể vắng mặt ở buổi quay!” Nói xong câu đó, anh ta khoanh tay bỏ đi.

Nhìn bóng lưng đối phương rời đi, Quách Ái Minh mấp máy môi, cuối cùng lại không nói thêm gì nữa.

Cô tự mình cũng đã nghĩ chuyện này không có hy vọng gì rồi, nhưng không ngờ đạo diễn lại đi rồi quay lại.

“Vừa rồi cô nói, buổi tụ họp đó là ai khởi xướng?” “Cô Chu Tuệ Mẫn…” Quách Ái Minh có chút do dự nhìn đối phương, không hiểu vì sao anh ta lại đột nhiên quay lại hỏi câu hỏi như vậy.

Vẻ mặt đạo diễn lập tức trở nên khó coi, chỉ thấy anh ta ngượng ngùng ho một tiếng, giải thích: “Là thế này, trước đó Ngô Khải Hoa cũng nói với tôi là tối nay anh ấy có việc, muốn xin nghỉ, sau đó tôi không đồng ý… Vì hai vị diễn viên chính của chúng ta đều có việc, vậy thì cảnh quay tối nay cứ tạm gác lại.” Quách Ái Minh đương nhiên sẽ không ngốc đến mức tin lời giải thích của đạo diễn, cái gọi là Ngô Khải Hoa cũng xin nghỉ chẳng qua là một cái cớ, nguyên nhân thật sự chỉ có thể là vì Chu Tuệ Mẫn.

Đạo diễn không dám tùy tiện đắc tội Chu Tuệ Mẫn, lại muốn giữ thể diện, cho nên đành phải tự mình tìm bậc thang để xuống.

Thấy Quách Ái Minh gật đầu, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm, cũng tại anh ta vừa rồi quá sơ suất, vậy mà không nghe kỹ lời Quách Ái Minh nói, may mà lúc đi anh ta đã cẩn thận suy nghĩ lại, nếu không thì chuyện đã lớn rồi.

Đương nhiên, trong lúc thầm mừng thầm, đạo diễn trong lòng

cũng có chút thắc mắc, bởi vì thân phận rất đặc biệt, Chu Tuệ Mẫn ở Vô tuyến vẫn luôn rất kín đáo, bình thường cũng không nghe nói cô ấy và Quách Ái Minh thân thiết đặc biệt, sao tự nhiên lại mời cả Quách Ái Minh đi dự buổi tụ họp riêng tư này chứ?

Vấn đề này đừng nói là anh ta nghĩ không thông, ngay cả chính Quách Ái Minh cũng trăm mối không hiểu, nhưng Chu Tuệ Mẫn đích thân gọi điện thoại đến, nghĩ đến thân phận của đối phương, cô căn bản không thể nào từ chối. – Trước khi đến, Lưu Thanh Vân đã từng tưởng tượng rất nhiều cảnh gặp mặt, nhưng không ngờ Chu Tuệ Mẫn lại chỉ mời riêng anh ta và Quách Ái Minh, điều này khiến mọi sự chuẩn bị trước đó của anh ta đều trở nên vô ích.

"Cậu đứng ở cửa làm gì vậy?

Mau vào đi!" Thấy Chu Tuệ Mẫn vẫy tay với mình, Lưu Thanh Vân lúc này mới sực tỉnh khỏi trạng thái ngẩn người, mặc dù có chút không kịp trở tay, nhưng cuối cùng vẫn cứng đầu bước vào.

"A Minh, đây chính là Lưu Thanh Vân, người được mệnh danh là Hoàng tử hắc mã của Vô tuyến chúng ta, chắc là cô đã từng nghe nói về anh ấy rồi chứ?" Khi Chu Tuệ Mẫn giới thiệu với Quách Ái Minh, mặt Lưu Thanh Vân nóng bừng lên, may mà trong phòng đèn đóm mờ ảo, hơn nữa da anh ta lại khá đen, cho nên mới không bị người khác nhìn ra điều bất thường.

"Cô… Cô Quách, chào cô!" Lưu Thanh Vân rất căng thẳng giơ tay, chào Quách Ái Minh một tiếng.

"Mọi người đều là đồng nghiệp, sau này anh cứ gọi tôi là A Minh là được rồi." Quách Ái Minh một đôi mắt đẹp chăm chú nhìn vào mặt Lưu Thanh Vân, dường như cô rất tò mò về anh ta.

Lưu Thanh Vân cũng không biết trước khi anh ta đến, Chu Tuệ Mẫn rốt cuộc đã nói gì với Quách Ái Minh, bị đối phương nhìn chằm

chằm như vậy, chỉ cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, vội vàng cúi đầu, vớ bừa một ly rượu, dùng việc uống rượu để che giấu sự ngượng ngùng của mình.

Chu Tuệ Mẫn ngạc nhiên che miệng, với vẻ mặt không thể tin được nhìn Lưu Thanh Vân.

Vẻ mặt của Quách Ái Minh cũng trở nên kỳ lạ.

Lưu Thanh Vân dù phản ứng có chậm chạp đến mấy, lúc này cũng có thể nhận ra không khí trong phòng bao có chút không ổn, liền mở miệng hỏi: "Các cô sao vậy?" Thấy Lưu Thanh Vân vẻ mặt ngây ngốc, Quách Ái Minh biểu cảm càng trở nên không tự nhiên, còn Chu Tuệ Mẫn thì bật cười khúc khích.

"Cái ly anh vừa uống là của A Minh, đừng nói với tôi là anh cố ý nhé." "À?" Lưu Thanh Vân vừa nghe lời này, lập tức ngượng đến mức không thể tả, chỉ hận không thể có một cái khe dưới đất để mình chui ngay vào.

Chu Tuệ Mẫn đổi cho Quách Ái Minh một cái ly mới, nhưng lại cố ý không lấy thêm ly cho Lưu Thanh Vân.

Ý định ban đầu của cô là muốn tạo một chút không khí mờ ám giữa Lưu Thanh Vân và Quách Ái Minh, nhưng tên Lưu Thanh Vân này lại chẳng hề hợp tác, sau đó ngay cả chạm vào cái ly đó cũng không dám.

Chu Tuệ Mẫn mấy lần ra hiệu bằng mắt, Lưu Thanh Vân đều giả vờ không nhìn thấy, cuối cùng Chu Tuệ Mẫn thật sự tức không chịu nổi, cố ý đứng dậy nói mình đi vào nhà vệ sinh, để Quách Ái Minh và Lưu Thanh Vân nói chuyện riêng một lát.

Quách Ái Minh vốn định đứng dậy đi cùng Chu Tuệ Mẫn vào nhà vệ sinh, nhưng Chu Tuệ Mẫn đã dùng lời nói chặn cô ấy lại, bất đắc

dĩ đành phải ở lại.

Khi Chu Tuệ Mẫn đi, cô ấy đặc biệt lườm Lưu Thanh Vân một cái, dùng ánh mắt đe dọa anh ta, nếu không biết nắm bắt cơ hội ở riêng này, quay về nhất định sẽ cho anh ta biết tay.

Lưu Thanh Vân vội vàng cúi đầu, tránh ánh mắt của Chu Tuệ Mẫn.

Năm ngoái trong đêm kỷ niệm của đài Vô tuyến, anh ta đã lén xem Quách Ái Minh biểu diễn ở sân khấu phía trước, không cẩn thận bị Chu Tuệ Mẫn bắt gặp.

Dưới sự gặng hỏi của Chu Tuệ Mẫn, Lưu Thanh Vân đã thừa nhận chuyện mình thầm yêu Quách Ái Minh, không ngờ lại nhận được lời hứa của Chu Tuệ Mẫn, giúp anh ta tạo cơ hội tiếp cận Quách Ái Minh.

Lưu Thanh Vân ban đầu còn tưởng Chu Tuệ Mẫn nói đùa, nhưng không ngờ cô ấy lại thật sự ghi nhớ chuyện này trong lòng.

Nếu là trước đây, Lưu Thanh Vân nhất định sẽ vô cùng cảm kích sự sắp xếp của Chu Tuệ Mẫn, nhưng bây giờ anh ta ngoài bất đắc dĩ ra thì vẫn là bất đắc dĩ, nguyên nhân là thân phận của Quách Ái Minh đã khác trước rồi.

Chương 734

Trước đây Quách Ái Minh tuy là Hoa hậu Hong Kong, nhưng mấy năm nay Hoa hậu Hong Kong đã không còn được như trước, phần lớn các Hoa hậu sau khi hết nhiệm kỳ gia nhập Vô tuyến đóng phim, cuối cùng số người được khán giả công nhận chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Còn Lưu Thanh Vân dù sao cũng là một diễn viên có chút tiếng tăm, tuy hai năm nay không được như ý, nhưng theo đuổi Quách Ái Minh chắc hẳn không thành vấn đề.

Nhưng bây giờ, xu hướng đối xử với Hoa hậu Hong Kong của Vô tuyến đột nhiên thay đổi, Hoa hậu Hong Kong trước đây không mấy được coi trọng, bỗng chốc trở thành đối tượng được Vô tuyến lăng xê mạnh mẽ.

Quách Ái Minh từ một Hoa hậu hết nhiệm kỳ đã trở mình thành một trong những ứng viên hoa đán tương lai của Vô tuyến, khoảng cách thân phận kéo dãn khiến Lưu Thanh Vân bắt đầu do dự.

Chu Tuệ Mẫn rời khỏi phòng bao không hề hay biết Lưu Thanh Vân lúc này đang trải qua cuộc đấu tranh tư tưởng gay gắt trong đầu, cô vừa đi về phía nhà vệ sinh, vừa còn đang nghĩ mình nên nghĩ ra cách nào để kéo dài thời gian quay lại.

"Mẫn, em sao vậy?" Một giọng nói hơi kinh ngạc, cắt ngang suy nghĩ của Chu Tuệ Mẫn.

Cô ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Mai Diễm Phương đứng cách đó không xa trên hành lang, xem ra cũng vừa từ một phòng bao bên cạnh đi ra.

"Chị Mai, chị cũng đến đây hát karaoke sao?" Mai Diễm Phương cười tủm tỉm đi tới, nắm lấy tay Chu Tuệ Mẫn nói: "Câu này phải là

chị hỏi em mới đúng, chị cứ tưởng em không thích không khí ở nơi này, nếu không thì đã sớm hẹn em đến chơi rồi." "Em cũng là lần đầu đến đây, chị phải giữ bí mật cho em nhé!" Chu Tuệ Mẫn vội vàng giải thích với Mai Diễm Phương.

"Sao vậy, còn sợ anh Lâm biết sẽ ghen sao?

Chỉ cho đàn ông bên ngoài lăng nhăng, không cho phụ nữ thỉnh thoảng buông thả một chút sao?" Mai Diễm Phương và Chu Tuệ Mẫn có mối quan hệ rất tốt, nói chuyện cũng không có gì phải kiêng dè.

"Không phải như chị Mai nghĩ đâu mà." Chu Tuệ Mẫn nắm tay Mai Diễm Phương, vừa lắc vừa nũng nịu nói: "Tóm lại em không muốn A Luân biết em đến đây, chị Mai nhớ đừng nói lỡ lời là được." Mai Diễm Phương không vui dùng ngón tay nhẹ nhàng điểm vào trán Chu Tuệ Mẫn, "Chị Mai của em là loại người sẽ tùy tiện buôn chuyện sao?" Chu Tuệ Mẫn tinh nghịch lè lưỡi, "Chỉ biết chị Mai là tốt nhất." Mai Diễm Phương và Chu Tuệ Mẫn vừa đi vừa nói chuyện vào nhà vệ sinh, trên đường tiện thể cũng trò chuyện.

"À đúng rồi, em vẫn chưa nói cho chị biết, tối nay em đến đây làm gì?" Chu Tuệ Mẫn kể tóm tắt chuyện của Lưu Thanh Vân và Quách Ái Minh cho Mai Diễm Phương nghe, Mai Diễm Phương nhìn Chu Tuệ Mẫn một cái, "Em thích làm bà mối cho người khác như vậy, anh Lâm có biết không?" "Đâu có, em chỉ là vô tình nhìn thấy Lưu Thanh Vân có suy nghĩ đó, nên mới muốn giúp anh ấy một chút… Đương nhiên nếu nói có chút tâm tư thì cũng có một chút, A Luân từng nói với em, Lưu Thanh Vân là một diễn viên giỏi, rèn giũa một thời gian nhất định sẽ thành tài.

Em giúp anh ấy theo đuổi Quách Ái Minh, anh ấy sẽ nợ em một ân tình." Mai Diễm Phương lại nhìn Chu Tuệ Mẫn một cái, lần này vẻ mặt lại khác lần trước.

“Kiếp trước em không biết nợ người đó bao nhiêu, mới khiến kiếp này em si tình giúp đỡ anh ấy như vậy, mọi việc đều nghĩ cho anh ấy… Anh Lâm sướng trong phúc không biết phúc, đúng là một tên khốn nạn!” Chu Tuệ Mẫn vội vàng kéo Mai Diễm Phương, “Chị Mai, được rồi mà, thực ra em làm như vậy căn bản không phải là giúp anh ấy, chỉ là muốn làm một vài việc để không thấy mình vô dụng mà thôi.” “Sao em lại có thể nghĩ như vậy chứ?

Em là người lớn lên cùng anh Lâm, tình nghĩa này ai có thể sánh bằng?!” Mai Diễm Phương vừa an ủi Chu Tuệ Mẫn, vừa động viên cô: “Cho dù có bao nhiêu cô gái tranh giành với em, chị Mai nhất định sẽ ủng hộ em đến cùng!” Mai Diễm Phương và Chu Tuệ Mẫn vừa đi vừa nói chuyện vào nhà vệ sinh, sau khi ra ngoài Mai Diễm Phương lại mời Chu Tuệ Mẫn đến phòng bao của mình ngồi một lát.

Vừa lúc đã khó khăn lắm mới sắp xếp được cơ hội cho Lưu Thanh Vân và Quách Ái Minh ở riêng, Chu Tuệ Mẫn cũng không muốn quay về quá sớm, nên vui vẻ nhận lời mời của Mai Diễm Phương.

Mai Diễm Phương nắm tay Chu Tuệ Mẫn đi vào phòng bao, những người cô ấy mời hôm nay đều là bạn bè trong giới giải trí, trong đó không ít người Chu Tuệ Mẫn cũng quen biết, mọi người đều là người trẻ, uống rượu hát hò, rất dễ hòa nhập.

Trừ những buổi tiệc chính thức, Chu Tuệ Mẫn bình thường rất ít khi uống rượu, cô ấy tuy cầm ly rượu, nhưng mỗi lần chỉ nhấp một ngụm nhỏ, phần lớn thời gian vẫn là ngồi trò chuyện với những người quen.

Trong lúc đó cũng có người mời Chu Tuệ Mẫn uống rượu, nhưng đều bị Mai Diễm Phương chặn lại.

Mai Diễm Phương trong lòng rất rõ, mình hẹn Chu Tuệ Mẫn đến

ngồi một lát thì không sao, nhưng nếu Chu Tuệ Mẫn say rượu ở chỗ cô ấy, bản chất sự việc sẽ hoàn toàn thay đổi, cô ấy căn bản không thể nào giải thích với Lâm Hựu Luân được.

Ngay lúc mọi người đang chơi vui vẻ, quản lý của quán bar này đẩy cửa bước vào.

Mai Diễm Phương là khách quen của quán bar này, có mối quan hệ rất thân với người này.

Đối phương sau khi vào thì đi thẳng đến bên cạnh cô ấy, lấy tay che miệng, thì thầm vào tai Mai Diễm Phương mấy câu.

Sắc mặt của Mai Diễm Phương lập tức thay đổi, vị quản lý kia vội vàng giải thích thêm hai câu, Mai Diễm Phương lúc này mới gật đầu.

"Có ông chủ một công ty điện ảnh cũng đang ở quán bar này, tôi qua tiếp khách một chút, em và mọi người cứ chơi trước đi, tôi sẽ quay lại ngay." Mai Diễm Phương trước khi đi đặc biệt giải thích với Chu Tuệ Mẫn.

Gặp người quen bên ngoài cần tiếp khách là chuyện thường tình, Chu Tuệ Mẫn ban đầu cũng không để chuyện này trong lòng, vẫn trò chuyện cười đùa với những người bên cạnh.

Nhưng khoảng hơn mười phút sau, Mai Diễm Phương đột nhiên ôm mặt bước vào, mắt đỏ hoe, như thể đã khóc.

Chu Tuệ Mẫn lập tức phát hiện ra tình hình này, đứng dậy đi tới nắm tay Mai Diễm Phương, quan tâm hỏi: "Chị Mai, chị sao vậy?" Mai Diễm Phương không nói gì, chỉ lắc đầu ra hiệu Chu Tuệ Mẫn đừng lo.

Mai Diễm Phương không chịu nói, Chu Tuệ Mẫn vốn đã định bỏ cuộc không gặng hỏi nữa, nhưng vô tình cô ấy lại nhìn thấy một vết

đỏ ửng trên nửa khuôn mặt lộ ra từ kẽ ngón tay của Mai Diễm Phương, chỉ có bị người ta đánh mới lưu lại vết tích như vậy.

Vẻ mặt của Chu Tuệ Mẫn lập tức trở nên nghiêm túc, "Chị Mai, nói cho em biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Mai Diễm Phương vỗ vỗ tay Chu Tuệ Mẫn, "Yên tâm đi, chuyện này chị Mai tự mình sẽ giải quyết được." Câu này vừa nói xong, cửa phòng bao đã bị hai gã đàn ông mặt mày bặm trợn đẩy ra, một trong số đó ánh mắt quét một vòng trong phòng bao, cuối cùng dừng lại trên người Mai Diễm Phương.

"Các người là ai, làm gì mà xông vào phòng của chúng tôi?" Một người bạn của Mai Diễm Phương đứng dậy muốn đuổi hai người này đi, nhưng lại bị một trong số đó thô bạo đẩy ra.

Người bạn của Mai Diễm Phương không vui, định tiếp tục tranh luận, gã đàn ông kia xông vào phòng bao tiện tay lấy chai rượu trên bàn, "phanh" một tiếng đập vào đầu bạn của Mai Diễm Phương.

Những người khác trong phòng bao đều bị sự việc đột ngột này dọa cho ngớ người ra, xung quanh bỗng chốc yên lặng.

Thấy không còn ai đứng ra ngăn cản, hai gã kia bước thẳng tới chỗ Mai Diễm Phương.

"Cô Mai, chuyện ông chủ chúng tôi nói với cô vẫn chưa xong đâu, cô cứ thế mà chạy về như vậy, có phải là quá không nể mặt ông chủ chúng tôi rồi không?" Một trong số đó lạnh lùng nói.

Mai Diễm Phương sợ những người này lại ra tay làm bị thương người khác, liền đứng dậy nói: "Tôi về lấy túi, tôi sẽ đi cùng các anh ngay!" Chu Tuệ Mẫn cũng đứng dậy, kéo Mai Diễm Phương lại.

"Các người là ai, ra tay đánh người còn không nói, còn muốn uy hiếp người khác đi cùng sao?" "Ái chà, còn có người không hài lòng, xem ra vừa rồi có người bị chỉnh còn chưa đủ!" Gã đàn ông vừa nói

Mai Diễm Phương đi cùng họ, lúc này âm hiểm nói.

Thấy đối phương đang áp sát lại đây, Mai Diễm Phương lập tức đứng chắn trước Chu Tuệ Mẫn.

"Tôi cảnh cáo các người, đừng có làm bậy, các người đã làm bị thương một người bạn của tôi rồi, nếu còn quá đáng như vậy nữa, tôi sẽ thật sự lật mặt với các người!" "Cô Mai, cô cũng quá coi trọng bản thân mình rồi đó?

Trong mắt người khác cô là đại minh tinh được vạn người tung hô, nhưng trước mặt ông chủ chúng tôi, cô cũng chỉ là một con ca sĩ rẻ tiền!" "Anh…" Mai Diễm Phương giơ tay định tát đối phương một cái, nhưng tiếc là tay vừa đưa ra đã bị đối phương nắm chặt lấy, rồi kéo cô ấy định đi ra ngoài phòng bao.

"Các người muốn làm gì, mau buông chị Mai ra!" Chu Tuệ Mẫn cũng bị thái độ hung ác của đối phương dọa sợ, từ khi ra mắt đến nay cô ấy vẫn luôn được Lâm Hựu Luân che chở dưới đôi cánh, rất ít khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Ngay cả lần trước bị Trương Tử Cường bắt cóc là lần duy nhất tiếp xúc với thế lực xã hội đen Hong Kong, lúc đó cũng chỉ là bị một phen kinh hãi, hơn nữa Lâm Hựu Luân rất nhanh đã giải quyết chuyện này.

Chu Tuệ Mẫn chỉ biết Trương Tử Cường bị đội Phi Hổ tiêu diệt, và lờ mờ đoán rằng chuyện này có thể liên quan đến Lâm Hựu Luân, nhưng cô ấy không biết rõ nội tình cụ thể.

Người đang kéo Mai Diễm Phương đi ra ngoài định giơ tay tát Chu Tuệ Mẫn một cái, nhưng lại bị đồng bọn ngăn lại kịp thời.

"Cậu làm gì vậy?" Đồng bọn không để ý, mà đi thẳng đến trước mặt Chu Tuệ Mẫn, giơ tay tát vào mặt mình một cái.

“Cô Chu, xin lỗi, vừa rồi chúng tôi đều không nhận ra là cô, để cô và bạn của cô phải chịu kinh hãi, đây coi như là lời tạ lỗi của tôi.

Tiền thuốc men của người bạn vừa rồi bị thương, tôi sẽ sai nhân viên phục vụ mang đến cho các cô sau.” Tình thế đột nhiên xoay chuyển, khiến những người khác đều có chút khó hiểu.

Gã đang kéo Mai Diễm Phương khi nhìn rõ Chu Tuệ Mẫn thì cũng giật mình, trong lòng thầm vui mừng vì vừa rồi mình đã bị ngăn lại, nếu cái tát đó giáng xuống, chưa đợi Lâm Hựu Luân tìm anh ta gây rắc rối, e rằng ông chủ của mình đã chặt mất cánh tay này của anh ta rồi.

Mai Diễm Phương thì lợi dụng lúc đối phương đang ngẩn người, vùng thoát ra, chạy tới đẩy người đó ra khỏi trước mặt Chu Tuệ Mẫn.

“Có chuyện gì thì cứ nhằm vào tôi, đụng phải cô ấy một sợi tóc thôi, thì đến ông chủ của các anh cũng không gánh nổi đâu!” Gã vừa xin lỗi Chu Tuệ Mẫn nhìn Mai Diễm Phương một cách phức tạp, anh ta biết rằng có Chu Tuệ Mẫn ở đây, muốn dùng cách cứng rắn để đưa Mai Diễm Phương đi là không thể, chuyện này còn phải quay về báo cáo với ông chủ.

Anh ta nháy mắt ra hiệu cho đồng bọn lầm lỡ của mình, cả hai đều lặng lẽ chuẩn bị rời khỏi phòng bao, nhưng không ngờ vừa đến cửa thì bị người khác chặn lại.

Vệ sĩ do Lâm Hựu Luân sắp xếp bên cạnh Chu Tuệ Mẫn cuối cùng cũng đến, vừa nhìn thấy tình hình trong phòng, không nói hai lời đã đè hai gã đó xuống đất.

Những vệ sĩ này đều là cựu quân nhân từ Đại lục, ra tay tuyệt đối không nhân nhượng.

Gã vừa chủ động xin lỗi bị ấn chặt xuống sàn, mãi mới vùng vẫy ngẩng đầu lên, kêu lên với Chu Tuệ Mẫn: “Cô Chu, cô có ý gì?” Chu

Tuệ Mẫn tính tình hơi yếu, ngay cả khi vệ sĩ đã kiểm soát được tình hình, cô ấy cũng không muốn làm lớn chuyện thêm nữa, sau khi trừng phạt nhẹ nhàng thì ra hiệu cho vệ sĩ thả người, nhưng có thả họ đi hay không thì vẫn phải xem ý của Mai Diễm Phương.

Mai Diễm Phương không ngờ tối nay lại gặp phải rắc rối như vậy, lại còn liên lụy cả Chu Tuệ Mẫn vào, trong lòng cảm thấy rất có lỗi, càng không muốn gây thêm phiền phức cho Chu Tuệ Mẫn.

"Chuyện này tôi sẽ nói chuyện với ông chủ của họ để giải quyết, cứ thả họ đi!" Vì an toàn, vệ sĩ ngay lập tức đề nghị Chu Tuệ Mẫn rời khỏi quán bar này, để tránh đối phương quay lại trả thù.

Người bạn bị thương của Mai Diễm Phương cần được đưa ngay đến bệnh viện, còn những người khác bị làm phiền như vậy, cũng không còn tâm trạng hát hò vui vẻ nữa, tất cả mọi người đều cùng nhau rời đi.

Chu Tuệ Mẫn lo lắng Mai Diễm Phương sẽ bị bọn người kia trả thù, nhất quyết yêu cầu cô ấy ngồi cùng xe với mình.

Chương 735

Đối với ý tốt này của Chu Tuệ Mẫn, Mai Diễm Phương đương nhiên sẽ không từ chối.

Hai người vừa lên xe chuẩn bị rời đi, quản lý quán bar này mới vội vã chạy ra, nhưng bị vệ sĩ của Chu Tuệ Mẫn chặn lại không cho đến gần.

Sau khi được sự đồng ý của Mai Diễm Phương, Chu Tuệ Mẫn mới cho vệ sĩ thả người.

"Cô Mai, chuyện tối nay tôi thật sự không biết…" Quản lý quán bar vừa mở miệng, đã muốn rũ bỏ trách nhiệm.

Người đã sai anh ta đi tìm Mai Diễm Phương tối nay cố nhiên không dễ đắc tội, nhưng người đứng sau Mai Diễm Phương cũng không phải kẻ dễ trêu vào.

Mai Diễm Phương bị tát, lại còn có một người bạn bị thương, chuyện này tuyệt đối không thể giải quyết êm đẹp được.

Điều quản lý quán bar sợ nhất là hai bên xảy ra xích mích, kéo cả anh ta vào cuộc.

Huống hồ, chuyện này còn liên quan đến Chu Tuệ Mẫn, vừa nghĩ đến người đứng sau cô ấy, quản lý quán bar đã thấy đau đầu.

Người đó là một nhân vật có năng lượng kinh người trên quan trường, mối quan hệ rộng khắp trời, đến nỗi các thế lực xã hội đen Hong Kong cũng phải kiêng nể ba phần.

Sao mình lại xui xẻo đến mức này, lại vướng vào chuyện không may này chứ?

"Quản lý Lưu, anh yên tâm, chuyện này không liên quan gì đến

anh!" Câu trả lời của Mai Diễm Phương vẫn không hoàn toàn xua tan nỗi lo lắng của quản lý quán bar, anh ta ánh mắt lại chuyển sang Chu Tuệ Mẫn đang ngồi bên cạnh Mai Diễm Phương.

"Cô Chu, đối với chuyện xảy ra tối nay, chúng tôi bên này thật sự cảm thấy vô cùng xin lỗi, cô có yêu cầu gì cứ đề xuất, chúng tôi nhất định sẽ làm được." Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, Chu Tuệ Mẫn vốn không muốn nói thêm gì, đang chuẩn bị mở miệng từ chối, đột nhiên lại nhớ ra cô ấy còn để Lưu Thanh Vân và Quách Ái Minh ở trong phòng bao, lâu như vậy không quay lại, không biết chừng hai người lúc này đang đi khắp nơi tìm cô ấy.

"Tôi có hai người bạn vẫn còn ở trong phòng bao, làm phiền quản lý Lưu đi thông báo cho họ một tiếng, nói rằng tôi có việc phải đi trước… À, tất cả chi phí của họ tối nay đều ghi vào tài khoản của tôi, lát nữa tôi sẽ cho người đến thanh toán." "Cô Chu yên tâm, tôi nhất định sẽ chuyển lời.

Còn về chi phí của hai người bạn của cô Chu ở đây, tôi sẽ quyết định miễn phí toàn bộ, coi như là một chút bồi thường của quán bar chúng tôi cho tất cả những chuyện không vui xảy ra tối nay." Chu Tuệ Mẫn không nói thêm gì, gật đầu, ý bảo tài xế lái xe đi.

Nhìn mấy chiếc xe phóng đi nhanh chóng, tâm trạng của quản lý quán bar lại không hề nhẹ nhõm chút nào.

Nhìn vẻ mặt của Mai Diễm Phương khi rời đi, chuyện này chắc chắn vẫn chưa kết thúc. (Chương này bù cho hôm qua, hôm nay còn nữa) "Chị Mai, vừa nãy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Trên đường về, Chu Tuệ Mẫn không nhịn được hỏi Mai Diễm Phương.

Mai Diễm Phương sờ lên gò má vẫn còn hằn vết đỏ, ánh mắt thoáng qua vẻ phẫn hận. "Không biết em có từng nghe nói về Hoàng Lãng Vĩ chưa?" Chu Tuệ Mẫn lắc đầu. "Trên danh nghĩa, hắn là ông

chủ của một công ty điện ảnh ở Hong Kong, nhưng thực chất lại là một đường chủ dưới trướng 14K." "A..." Chu Tuệ Mẫn kinh hô một tiếng.

Tuy cô ít tiếp xúc với mặt tối của giới giải trí, nhưng cô cũng biết 14K là một băng nhóm xã hội đen rất có thế lực ở Hong Kong, không ngờ Mai Diễm Phương lại gây sự với người của hắc đạo.

Lúc này, Mai Diễm Phương lại quay sang an ủi Chu Tuệ Mẫn, "Em đừng lo lắng, chị Mai cũng không phải là kẻ yếu đuối để người khác muốn làm gì thì làm, chuyện này sẽ không kết thúc như vậy đâu." "Hay là em nói với anh Luân..." Chu Tuệ Mẫn cảm thấy Hoàng Lãng Vĩ đã mở công ty điện ảnh, Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ biết người này, do anh ấy ra mặt thì có lẽ có thể giúp Mai Diễm Phương giải quyết chuyện này. "Thôi, chuyện này không cần làm phiền anh Lâm đâu, tôi tự mình có thể xử lý được." Mai Diễm Phương lắc đầu.

Từ miệng Mai Diễm Phương, Chu Tuệ Mẫn cuối cùng cũng hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện.

Hoàng Lãng Vĩ, ông chủ công ty điện ảnh kiêm đường chủ 14K, đang tụ tập trong một phòng bao tại hộp đêm cùng đám đàn em.

Nghe nói Mai Diễm Phương cũng có mặt, hắn liền sai quản lý hộp đêm mời Mai Diễm Phương sang, nói là để bàn chuyện hợp tác đóng phim.

Nhưng sau khi Mai Diễm Phương đến, Hoàng Lãng Vĩ vì muốn ra oai trước mặt đám đàn em, đã rút một tờ séc trị giá một triệu tệ yêu cầu Mai Diễm Phương hát tặng hắn một bài.

Mai Diễm Phương từ chối thẳng thừng, hai bên lời qua tiếng lại xảy ra tranh chấp, Mai Diễm Phương thậm chí còn bị Hoàng Lãng Vĩ tát một cái, rồi phẫn nộ rời đi.

Đàn em của Hoàng Lãng Vĩ không chịu buông tha, đuổi theo đến phòng bao của Mai Diễm Phương, nhưng không ngờ Chu Tuệ Mẫn cũng ở đó, bất đắc dĩ đành phải rút lui, nhờ vậy Mai Diễm Phương mới thoát thân được.

Cùng lúc Mai Diễm Phương đi nhờ xe Chu Tuệ Mẫn về chỗ ở, trong phòng bao của hộp đêm, Hoàng Lãng Vĩ đang nổi cơn thịnh nộ với tên đàn em suýt động tay với Chu Tuệ Mẫn. "Mày để mắt mọc trên trán rồi à, hôm nay nếu không phải A Đông phản ứng nhanh, lão tử đã bị mày hại chết rồi!" "Đại ca, tôi cũng không ngờ cô Chu lại ở cùng với con tiện nhân Mai Diễm Phương đó, cho nên mới..." "Mày còn dám cãi lại à?" Hoàng Lãng Vĩ giơ tay định đánh, đàn em A Đông vội vàng can ngăn hắn. "Đại ca, bây giờ tức giận cũng vô ích, con đàn bà Mai Diễm Phương đó không thèm để đại ca vào mắt, chẳng qua là vì cô ta được người của Tân Nghĩa An che chở.

Bọn họ ra chiêu chúng ta cứ tiếp chiêu.

Nhưng chuyện của cô Chu thì thực sự có chút phiền phức, nếu anh Lâm nhúng tay vào, có thể chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn đấy." Hoàng Lãng Vĩ gật đầu với vẻ mặt âm trầm, việc này đã kéo Chu Tuệ Mẫn vào, đồng nghĩa với việc cho Lâm Hựu Luân một lý do để nhúng tay.

Mà về thái độ cứng rắn của Lâm Hựu Luân, Hoàng Lãng Vĩ đã nếm trải ở lần trước vụ bắt cóc Lương Gia Huy rồi.

A Đông tiếp tục hiến kế cho Hoàng Lãng Vĩ: "Lần này chúng ta thực ra không làm gì cô Chu cả, nên chuyện này chỉ nên coi là một hiểu lầm.

Đại ca có thể chủ động gọi điện cho anh Lâm giải thích một chút, nói rõ mọi chuyện.

Tôi nghĩ anh Lâm cũng sẽ không vì Mai Diễm Phương mà ra mặt đâu nhỉ?" Hoàng Lãng Vĩ nghe xong gật đầu, cầm điện thoại lớn ra

ngoài gọi một cuộc, khi trở lại, vẻ mặt hắn rõ ràng đã thoải mái hơn rất nhiều.

Mấy tên đàn em đều xúm lại, một tên hỏi: "Đại ca, mọi chuyện đã ổn thỏa rồi sao?" Một tên khác lập tức nịnh nọt: "Vớ vẩn, mày cũng không xem là ai gọi điện cho anh Lâm.

Mặt mũi của đại ca, anh Lâm chắc chắn phải nể rồi." Trong điện thoại, Hoàng Lãng Vĩ đã nhận được sự thông cảm từ Lâm Hựu Luân, coi như đã giải quyết xong một chuyện.

Còn về việc trả thù từ phía Mai Diễm Phương, hắn căn bản không để vào mắt, lớn tiếng tuyên bố rượu bia đêm nay cứ thoải mái gọi, tất cả sẽ do hắn trả tiền.

A Đông vốn định khuyên Hoàng Lãng Vĩ nên cẩn thận một chút, nhưng thấy tình hình hiện tại, đành nuốt lời vào trong. —— Sau khi đưa Mai Diễm Phương về, Chu Tuệ Mẫn trở lại chỗ ở của mình, nhưng lại phát hiện Lâm Hựu Luân đã đợi ở đó.

Thấy Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân không nói lời nào, nhanh chóng bước tới ôm cô vào lòng. "Chuyện hôm nay em không bị dọa sợ chứ?" Chu Tuệ Mẫn khẽ "ừm" một tiếng, trong lòng dâng lên từng đợt ấm áp, đồng thời chủ động nép mình vào lòng Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân ôm chặt Chu Tuệ Mẫn hơn nữa, khẽ nói bên tai cô: "Sau này gặp phải chuyện như vậy, tuyệt đối đừng ra mặt mạnh mẽ, bảo vệ tốt bản thân mới là quan trọng nhất, biết chưa?" Chuyện xảy ra trong hộp đêm, Lâm Hựu Luân đã nhận được tin tức ngay lập tức, vì mấy vệ sĩ chịu trách nhiệm bảo vệ Chu Tuệ Mẫn mãi sau mới đến nơi, nên thông tin họ cung cấp không đầy đủ.

Mãi sau, Hoàng Lãng Vĩ tự mình gọi điện đến giải thích, Lâm Hựu Luân mới hiểu rõ toàn bộ sự việc.

Dựa vào lòng Lâm Hựu Luân một lúc, Chu Tuệ Mẫn đột nhiên ngẩng đầu lên, có chút lo lắng hỏi: "Hoàng Lãng Vĩ đó có tiếp tục gây phiền phức cho chị Mai không?" Lâm Hựu Luân hơi sững sờ, sau đó bật cười khổ. "Chuyện này hình như em lo lắng sai rồi thì phải?" "Em sai sao?" Chu Tuệ Mẫn vẻ mặt hoang mang.

Lâm Hựu Luân khẽ cốc vào mũi Chu Tuệ Mẫn, cười lắc đầu nói: "Ngốc ạ, em thật sự nghĩ Mai Diễm Phương không có ai chống lưng sao?

Người đứng sau cô ấy có lai lịch lớn hơn Hoàng Lãng Vĩ nhiều." "A..." Chu Tuệ Mẫn kinh ngạc mở to mắt, vẻ mặt có chút khó tin. "Cho nên, chuyện này muốn kết thúc, mấu chốt không phải ở thái độ của Hoàng Lãng Vĩ, mà là ở chỗ Mai Diễm Phương nghĩ sao." Lâm Hựu Luân nhún vai nói.

Người đứng sau Mai Diễm Phương là Hướng Hoa Cường, mà sau lưng Hướng Hoa Cường là Tân Nghĩa An.

Biết rõ Mai Diễm Phương là nghệ sĩ do Hướng Hoa Cường che chở, Hoàng Lãng Vĩ còn dám tát cô ấy, rõ ràng là không để Hướng Hoa Cường vào mắt.

Chuyện này nói nhỏ thì là ân oán cá nhân, nói lớn thì cũng là thù oán giữa hai bang phái.

Dạo gần đây, vì chuyện tiến quân vào ngành cờ bạc Ma Cao, mối quan hệ giữa Tân Nghĩa An và 14K đã trở nên rất căng thẳng.

Mặc dù nội bộ 14K rất lỏng lẻo, hơn nữa 14K Ma Cao và 14K Hong Kong từ lâu đã tách ra, nhưng khó có thể đảm bảo Hướng Hoa Cường sẽ không lợi dụng chuyện Mai Diễm Phương bị tát lần này, trút cơn giận mà hắn phải chịu ở Ma Cao lên đầu 14K Hong Kong.

Vì chuyện của Lương Gia Huy, Lâm Hựu Luân vốn không có

thiện cảm với Hoàng Lãng Vĩ.

Chương 736

Lần này anh ấy chịu tha cho Hoàng Lãng Vĩ một mạng, không phải vì anh ấy khoan dung độ lượng, mà là không cần anh ấy ra tay, Hướng Hoa Cường chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Hoàng Lãng Vĩ.

Lâm Hựu Luân chỉ cần khoanh tay đứng nhìn kịch hay là được. —— Hoàng Lãng Vĩ dám tát Mai Diễm Phương, đương nhiên đã lường trước được sẽ bị Hướng Hoa Cường trả thù sau này.

Tuy nhiên, suy nghĩ của hắn lại hoàn toàn trái ngược với Lâm Hựu Luân.

Anh em nhà họ Hướng muốn tiến quân vào ngành cờ bạc Ma Cao, nhưng kết quả lại bị 14K Ma Cao liên thủ với bốn bang phái lớn khác phản kích.

Nhà họ Hướng đương nhiên không cam tâm thất bại như vậy, đang tích cực chuẩn bị tập hợp người để quay lại Ma Cao, lúc này căn bản không có thời gian để gây thù chuốc oán thêm ở Hong Kong.

Hoàng Lãng Vĩ nhận định rằng Hướng Hoa Cường lúc này không thể rảnh tay đối phó với mình.

Hơn nữa, sau khi nhận được sự thông cảm từ phía Lâm Hựu Luân, hắn lại càng hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, trong hộp đêm cùng đám đàn em uống say bí tỉ, đến khi rời đi đã là rạng sáng.

Vào khoảng thời gian này, trên đường hiếm khi thấy xe cộ qua lại.

Hoàng Lãng Vĩ lên xe liền ngả lưng vào ghế sau nghỉ ngơi, đầu óc mơ màng, khi sắp ngủ thiếp đi thì đột nhiên đèn xe từ một con hẻm nhỏ phía đối diện đường bỗng bật sáng.

Ánh đèn chói chang chiếu thẳng tới, Hoàng Lãng Vĩ còn chưa kịp

giơ tay che chắn thì đột nhiên tài xế ghế trước phanh gấp.

Cả người hắn lao về phía trước, đầu đập mạnh vào lưng ghế lái. "Mẹ kiếp, mày có biết lái xe không?" Hoàng Lãng Vĩ chửi rủa, ngẩng đầu lên, nhưng lại nghe thấy tên đàn em ngồi ghế trước đột nhiên quay đầu lại lớn tiếng hét: "Đại ca, xuống xe nhanh lên, bọn người trên xe kia có mang theo đồ, bọn chúng chuyên môn đến chặn chúng ta đấy." Hoàng Lãng Vĩ giật mình một cái, rượu trong người cũng tỉnh nửa.

Không nói hai lời, hắn đẩy cửa xe nhảy xuống, không thèm quay đầu lại mà điên cuồng chạy ngược về hướng vừa tới.

Đám đàn em của Hoàng Lãng Vĩ ngồi trên chiếc xe khác lúc này đã nhảy xuống, chuẩn bị chặn lại mấy tên cầm dao và gậy sắt từ chiếc xe van lao ra từ con hẻm nhỏ, chặn mất lối đi.

Nào ngờ đối phương đặc biệt hung hãn, ra tay không chút do dự.

Một tên đàn em của Hoàng Lãng Vĩ vì lao lên trước nhất, đã bị một nhát dao chém đứt nửa bàn tay.

Máu tươi phun ra xối xả, cảnh tượng này khiến những người khác sợ sệt.

Lợi dụng lúc họ đang ngẩn người, hai tên đàn ông cầm dao đã vượt qua đám người, ba bước hai bước liền đuổi kịp Hoàng Lãng Vĩ.

Hoàng Lãng Vĩ bên mình không có lấy một món đồ tự vệ, đối mặt với tình huống này chỉ đành từ bỏ chống cự. "Dừng tay mau, tao nhận thua!" Hoàng Lãng Vĩ đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ chảy chút máu, sau đó sẽ tìm cách lấy lại tất cả.

Nhưng lần này hắn đã tính sai, đối phương căn bản không nghe lời hắn kêu gọi, con dao sáng loáng trực tiếp bổ xuống.

Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, Hoàng Lãng Vĩ ôm bụng lùi

liền hai bước, máu tươi bắt đầu phun ra từ kẽ tay hắn.

Hai người cầm dao đối diện không hề có ý dừng tay, tiếp tục đuổi theo chém liên tiếp nhiều nhát vào người Hoàng Lãng Vĩ, cho đến khi hắn nằm giữa vũng máu, bọn chúng mới dừng tay rồi nhanh chóng tẩu thoát khỏi hiện trường.

Tất cả những chuyện này chỉ xảy ra trong vỏn vẹn nửa phút.

Đến khi đàn em của Hoàng Lãng Vĩ phản ứng lại và đuổi theo, thì những người đó đã chạy mất dạng rồi.

Rất nhanh, tiếng còi cảnh sát và tiếng còi xe cứu thương cùng nhau vang lên.

Hoàng Lãng Vĩ, do mất máu quá nhiều đã hôn mê, lập tức được đưa đi bệnh viện cấp cứu, còn cảnh sát thì phong tỏa hiện trường, đám đàn em của Hoàng Lãng Vĩ cũng bị đưa về thẩm vấn.

Vì vụ việc xảy ra vào đêm khuya, phía cảnh sát lại nghiêm ngặt phong tỏa thông tin, chuyện Hoàng Lãng Vĩ bị chém tạm thời chưa bị truyền thông biết được.

Ngay cả Lâm Hựu Luân cũng phải hơn bốn tiếng sau khi sự việc xảy ra mới nhận được tin tức.

Hoàng Lãng Vĩ trúng 8 nhát dao trên người, khi đưa đến bệnh viện đã bị sốc mất máu, cuối cùng lại được cứu sống.

Không thể không nói, tên này đúng là mạng rất dai.

Chu Tuệ Mẫn bưng tách cà phê vừa pha xong từ trong bếp ra, đúng lúc nghe được những lời này của Lâm Hựu Luân. "Sao vậy?" Lâm Hựu Luân cúp điện thoại, nhún vai nói: "Không có gì." Về tin tức Hoàng Lãng Vĩ bị chém nhập viện, Lâm Hựu Luân tạm thời không muốn nói cho Chu Tuệ Mẫn biết, tránh để cô ấy lo lắng vớ vẩn.

Anh vỗ vỗ chỗ trống trên ghế sofa bên cạnh, ra hiệu Chu Tuệ Mẫn ngồi xuống.

Chu Tuệ Mẫn đặt một ly cà phê vào tay anh, rồi ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lâm Hựu Luân một tay cầm cà phê, tay còn lại lại ôm lấy eo Chu Tuệ Mẫn, đầu ngón tay cách lớp váy ngủ mềm mại, vuốt ve qua lại. "Anh có một bài lời bài hát này, em giúp anh phổ nhạc nhé?" Chu Tuệ Mẫn dựa vào lòng Lâm Hựu Luân, nghe vậy hơi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, mắt sáng lấp lánh nhìn anh, có chút trách móc nói: "Lại thế này sao?

Rõ ràng anh đều biết giai điệu rồi, còn muốn em giúp anh phổ nhạc..." "Anh viết lời, em phổ nhạc, em không thấy đây là một chuyện rất lãng mạn sao?" "Thôi đi, anh tự mình lười biếng còn muốn tìm một lý do như vậy, tưởng em là con nít ba tuổi dễ lừa sao?" Chu Tuệ Mẫn không khách khí lườm Lâm Hựu Luân một cái, nhưng trong lòng lại ngọt ngào.

Lâm Hựu Luân đưa tay khẽ cốc vào chóp mũi Chu Tuệ Mẫn, "Trong mắt anh, em mãi mãi là cô bé con trốn sau lưng anh, không chịu lớn." Má Chu Tuệ Mẫn ửng lên một tầng hồng nhạt, cả khuôn mặt như một nụ hoa e ấp sắp nở, kiều diễm muốn rơi. "Được rồi, không trêu em nữa." Lâm Hựu Luân cất đi vẻ mặt đùa cợt, nghiêm túc nói: "Vô tuyến muốn hợp tác với bên Đại lục quay một bộ 《Tây Du Ký Hậu Truyện》.

Bài hát này là nhạc cuối phim, anh thấy người khác không hợp lắm, đành làm phiền em thể hiện vậy." Lâm Hựu Luân đã mở lời, Chu Tuệ Mẫn đương nhiên sẽ không từ chối. "Được thôi, nhưng em phải xem lời bài hát viết thế nào đã." Lâm Hựu Luân bảo Chu Tuệ Mẫn lấy giấy bút, rất nhanh đã viết xuống một bài lời bài hát, tên bài hát chính

là 《Tương Tư》. —— Tiếng đàn piano đệm nhẹ nhàng từ từ chảy ra, Chu Tuệ Mẫn hai tay ôm tai nghe, nhắm mắt lại, trong lòng cẩn thận cảm nhận ý cảnh lời bài hát 《Tương Tư》.

Đôi môi mỏng khẽ mở, giọng hát hóa thành những nốt nhạc tuyệt đẹp bay bổng. "Hồng đậu sinh nam quốc, là chuyện rất xa xôi...

Tương tư có nghĩa lý gì, từ lâu chẳng ai còn bận tâm." Qua lớp kính cách âm trong suốt, một người đàn ông trung niên đeo kính ngồi phía sau kỹ sư thu âm, một tay lắng nghe giọng hát gốc truyền đến từ tai nghe, một tay khẽ gõ nhịp lên đùi.

Chu Tuệ Mẫn hát rất có tâm, nhưng người đàn ông trung niên càng nghe thì vầng trán càng nhíu chặt, rõ ràng là đã phát hiện ra một khuyết điểm nào đó trong phần trình bày của Chu Tuệ Mẫn.

Đợi Chu Tuệ Mẫn hát xong một lần, người đàn ông trung niên tháo tai nghe, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư.

Chu Tuệ Mẫn bước ra từ phòng thu âm, không làm phiền người đàn ông trung niên ngay lập tức, mà lặng lẽ đứng đợi một bên.

Một lát sau, người đàn ông trung niên cuối cùng cũng hoàn hồn từ suy tư, phát hiện Chu Tuệ Mẫn đã đợi sẵn bên cạnh, vội vàng áy náy đứng dậy. "Cô Chu, xin lỗi, vừa nãy tôi đang suy nghĩ về vấn đề của bài hát này, nhất thời không để ý cô đã tới." Chu Tuệ Mẫn mỉm cười nhạt, "Làm gì có, hôm nay tôi mời thầy Đái đến, chính là muốn nhờ thầy giúp tôi tìm ra vấn đề của bài hát này mà." Người đàn ông trung niên này là Đái Tư Thông, nhà giáo dục âm nhạc rất nổi tiếng ở Hong Kong.

Chu Tuệ Mẫn hồi trẻ trước khi tham gia cuộc thi Tìm kiếm tài năng mới của TVB, từng bái Đái Tư Thông làm thầy học một thời gian, hai người cũng coi như là quan hệ thầy trò trên danh nghĩa.

Đương nhiên tình huống của Chu Tuệ Mẫn khá đặc biệt, cô chỉ học theo Đái Tư Thông vài tháng, mà việc cô nổi tiếng trong làng nhạc không có quá nhiều liên quan đến Đái Tư Thông, nên thông thường Đái Tư Thông sẽ không tự nhận mình là thầy. "Cô Chu đã tìm tôi đến, hẳn là chính cô đã phát hiện ra một số vấn đề khi trình bày bài hát này rồi, không bằng cô nói trước cảm giác của mình khi hát bài này?" "Nói thế nào nhỉ, chính là cảm thấy mình hoàn toàn có thể hòa mình vào ý cảnh của lời bài hát, nhưng lại không thể hát ra cái cảm giác mà lời bài hát muốn truyền tải." Chu Tuệ Mẫn nghĩ nghĩ rồi nói.

Đái Tư Thông gật đầu, sau đó hỏi tiếp: "Bài 《Tương Tư》 này là bài hát mới anh Lâm viết tặng cô Chu phải không?" Chu Tuệ Mẫn lắc đầu, "Không có đâu ạ, đây là nhạc cuối phim của một bộ phim truyền hình, chỉ là anh ấy tìm tôi để thể hiện thôi." Sau khi hỏi rõ tình huống, Đái Tư Thông trầm ngâm một lát. "Theo tôi thấy, bài hát này không thích hợp với cô Chu." Chu Tuệ Mẫn nghe vậy hơi sững sờ, sau đó dùng sức gật đầu. "Thầy Đái nói không sai, chính tôi cũng có cảm giác như vậy." Chu Tuệ Mẫn nói như vậy, càng khiến Đái Tư Thông yên tâm.

Chương 737

Ông tiếp tục phân tích cho Chu Tuệ Mẫn: "Khi cô Chu phổ nhạc có thể đã không chú ý đến vấn đề này.

Bài hát này có lẽ dùng lối hát bel canto sẽ phù hợp hơn, trong khi cô Chu lại dùng lối hát phổ thông.

Vì vậy, bài hát nghe ra cảm giác luôn không được hoàn hảo cho lắm." "Vậy phải làm sao đây?" Chu Tuệ Mẫn có chút sốt ruột.

Lâm Hựu Luân khi giao bài hát này cho cô thì không nói cần hoàn thành khi nào, nhưng Chu Tuệ Mẫn lại muốn hoàn thành sớm một chút, ít nhất là không thể làm lỡ việc chính của Lâm Hựu Luân. "Có hai cách!" Đái Tư Thông đẩy gọng kính, "Một là cô Chu học trước lối hát bel canto, sau đó mới thể hiện bài hát này, hoặc nếu được, thì đổi thẳng người khác hát." Học lối hát bel canto không phải là chuyện có thể làm được trong một hai ngày, cách này hiển nhiên sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Còn cách đổi người thì nhanh gọn lẹ, nhưng chỉ không biết Chu Tuệ Mẫn có đồng ý hay không.

Dù sao thì bài hát này là do Lâm Hựu Luân viết, mà ai cũng biết, Lâm Hựu Luân từ trước đến nay chỉ viết lời và bài hát cho mỗi mình Chu Tuệ Mẫn.

Lần ngoại lệ duy nhất là nhờ Trương Học Hữu thể hiện bài 《Tình Yêu Dịch Chuyển》, đương nhiên bài hát đó cũng có thể không tính, vì đó là nhạc chủ đề của một bộ phim điện ảnh.

Hiện tại bài 《Tương Tư》 này tình huống cũng có chút tương tự với 《Tình Yêu Dịch Chuyển》, đương nhiên mấu chốt vẫn là xem Chu Tuệ Mẫn nghĩ thế nào. "Nếu đổi người khác hát, thầy Đái có

nhân tuyển nào tốt để giới thiệu không?" Các ca sĩ Chu Tuệ Mẫn quen biết cơ bản đều là hát nhạc phổ thông, nên cô chỉ đành cầu cứu Đái Tư Thông. "Một học trò tôi đang dạy thì khá phù hợp, chỉ có điều..." Đái Tư Thông vẻ mặt muốn nói lại thôi, ngược lại càng khơi dậy sự tò mò của Chu Tuệ Mẫn.

Dưới sự gặng hỏi của Chu Tuệ Mẫn, Đái Tư Thông cuối cùng cũng đưa ra câu trả lời. "Cô ấy là một ca sĩ mang quốc tịch Đại lục." Chu Tuệ Mẫn lắc đầu cười nói: "Chuyện này không sao cả, bộ phim truyền hình dùng bài hát này làm nhạc cuối phim vốn là do Hong Kong và Đại lục hợp tác quay, thân phận của cô ấy ngược lại là một lợi thế." Đái Tư Thông nghe xong mừng rỡ, lập tức đề xuất đưa người đến để Chu Tuệ Mẫn xem xét.

Chu Tuệ Mẫn hơi cân nhắc một chút, "Thế này đi, tôi gọi điện hỏi anh Luân xem anh ấy có rảnh không.

Nếu được, để anh ấy cũng qua đây nghe học trò của thầy Đái trình bày một chút.

Nếu hiệu quả rất tốt, tôi thuyết phục anh ấy sẽ rất dễ." Nghe Chu Tuệ Mẫn chuẩn bị mời cả Lâm Hựu Luân đến, Đái Tư Thông đương nhiên rất vui.

Bởi vì nếu lọt vào mắt xanh của Lâm Hựu Luân, đó không chỉ đơn thuần là cơ hội thể hiện bài 《Tương Tư》 này, mà sau này còn có khả năng được mời hát một loạt các ca khúc chủ đề phim điện ảnh.

Trong thời đại điện ảnh Hong Kong làm mưa làm gió khắp châu Á này, ca sĩ muốn nổi tiếng, phương tiện tốt nhất chính là có thể thể hiện các ca khúc chủ đề phim điện ảnh.

La Đại Hữu, Lý Tông Thịnh của Đài Loan, cùng nhiều ca sĩ bản địa Hong Kong, âm nhạc của họ đều được phổ biến khắp thế giới tiếng Hoa cùng với điện ảnh Hong Kong.

Quan trọng nhất là, Lâm Hựu Luân là một trong số rất ít người trong giới giải trí Hong Kong không có bất kỳ định kiến nào với nghệ sĩ Đại lục, điểm này đối với học trò của Đái Tư Thông mà nói là vô cùng quý giá.

Thương lượng xong xuôi, Chu Tuệ Mẫn và Đái Tư Thông liền chia nhau hành động.

Chu Tuệ Mẫn gọi điện cho Lâm Hựu Luân, còn Đái Tư Thông thì đi tìm học trò của mình đến chuẩn bị trước một chút. —— Vương Phi vừa vào nhà liền bị mẹ mắng một trận. "Phỉ Phỉ, con chạy đi đâu vậy?

Thầy Đái đã gọi ba cuộc điện thoại tìm con rồi, con mau gọi lại cho thầy ấy đi, đừng để người ta đợi sốt ruột." Vương Phi miệng "ờ" một tiếng, nhưng hành động lại chậm chạp, mãi nửa ngày mới đi đến bên điện thoại. 5 năm trước, Vương Phi cùng gia đình di cư đến Hong Kong.

Sự ồn ào và phù hoa của Hong Kong đối với Vương Phi 18 tuổi thật xa lạ.

Để giết thời gian, cô chọn học khóa người mẫu, nhưng rất nhanh đã chán ghét những bộ quần áo hào nhoáng vô dụng và những buổi trình diễn lặp đi lặp lại nhàm chán.

Thấy con gái ngày càng buồn bã, cha của Vương Phi liền nhờ bạn bè tìm đến Đái Tư Thông, giáo viên thanh nhạc nổi tiếng Hong Kong, người từng bồi dưỡng Mai Diễm Phương, Lê Minh.

Dưới sự sắp xếp của Đái Tư Thông, Vương Phi đã đi tham gia cuộc thi hát do công ty thu âm tổ chức lúc bấy giờ, nhưng không ngờ ngay cả vòng chung kết cũng không vào được, điều này khiến Vương Phi rất nản lòng.

Không lâu sau, Vương Phi thuận lợi ký hợp đồng với "Tân Nghệ

Bảo", rất nhanh phát hành album đầu tiên của mình 《Gió Từ Đâu Đến》, đi theo con đường mô phỏng Đặng Lệ Quân, giành được không ít lời khen ngợi, nhưng doanh số lại không được như ý.

Điều khiến công ty thu âm đau đầu nhất là Vương Phi không chịu chấp nhận hàng loạt gói quảng bá hình ảnh mà công ty đưa ra.

Điều này khiến trong mắt người Hong Kong bình thường, Vương Phi tuy có giọng hát rất hay, nhưng lại ăn mặc quê mùa, tính cách cũng không hợp với người bản xứ.

Theo trào lưu thục nữ đang thịnh hành trong giới giải trí, Vương Phi chính là đại diện cho kiểu người "hát hay nhưng không nổi tiếng".

Sau đó hai năm, Vương Phi lại phát hành thêm hai album, đều không thể nổi tiếng lớn.

Điều này đối với cô và công ty quản lý đều là một đả kích không nhỏ.

Đến lúc này, Vương Phi lại phát sinh mâu thuẫn với tổng giám đốc công ty thu âm, trong cơn giận quyết định sang Mỹ học tập.

Nhưng khi cô đến Mỹ thì đã bỏ lỡ kỳ nhập học, không thể vào trường.

Vào dịp Tết năm nay, Vương Phi gọi điện từ Mỹ về cho Đái Tư Thông chúc Tết, đồng thời thỉnh giáo về bước tiếp theo mình nên làm gì.

Đái Tư Thông vô cùng kiên quyết nói với Vương Phi: "Con phải về ngay lập tức!

Ở Hong Kong chỉ cần con dừng lại nửa năm, người ta sẽ quên mất con là ai, tất cả những nỗ lực trước đây sẽ đổ sông đổ bể." Để thuyết phục Vương Phi, Đái Tư Thông còn phân tích tình hình làng nhạc Hong Kong hiện tại cho cô.

Do Mai Diễm Phương tuyên bố không nhận giải thưởng nữa, quyền lực thống trị của các nữ ca sĩ trong làng nhạc đang dần biến mất, đây chính là thời cơ vàng để Vương Phi vươn lên giành vị trí.

Cứ thế, Vương Phi trở về Hong Kong.

Công ty thu âm cũng dưới sự thuyết phục của Đái Tư Thông, quyết định giúp Vương Phi thu âm album thứ tư.

Nhưng thoáng cái đã hơn nửa năm trôi qua, bóng dáng album vẫn chưa thấy đâu.

Vương Phi cảm thấy mình bị lừa dối, ngay cả với Đái Tư Thông, người đã khuyên cô trở về, cô cũng có chút bất mãn.

Nếu không phải mẹ giục, Vương Phi thực sự không muốn gọi lại cho Đái Tư Thông sớm như vậy.

Điện thoại vừa kết nối, bên kia liền truyền đến giọng nói không cho phép nghi ngờ của Đái Tư Thông: "Faye, con lập tức đến phòng thu âm ở đường Kim Bách Lợi một chuyến, nhớ phải đến với tốc độ nhanh nhất, chuyện này rất quan trọng, đến đây rồi thầy sẽ giải thích cặn kẽ cho con." "Thầy Đái, bây giờ họ mới nhớ ra thu âm album cho con, có phải đã hơi muộn rồi không?" Vương Phi nói thẳng sự bất mãn của mình qua điện thoại.

Đái Tư Thông ở đầu dây bên kia có lẽ đã sững sờ một chút, sau đó mới phản ứng lại Vương Phi đang nói gì. "Faye, lần này thầy tìm con đến không liên quan gì đến công ty thu âm cả, là một bộ phim truyền hình cần thu âm nhạc cuối phim, thầy đã giới thiệu con với họ...

Tóm lại, con mau đến đây đi.

Nếu con có thể nắm bắt được cơ hội này, tương lai xán lạn sẽ không còn xa nữa." Bất mãn thì bất mãn, nhưng lời của Đái Tư Thông Vương Phi vẫn có thể nghe lọt tai.

Sau khi cúp điện thoại, cô vẫn làm theo lời dặn của Đái Tư Thông, rất nhanh bắt taxi đến dưới tòa nhà phòng thu âm.

Xuống xe, Vương Phi thấy Đái Tư Thông lại đang đợi ở dưới lầu, điều này khiến cô rất bất ngờ.

Thấy Vương Phi, Đái Tư Thông nhanh chóng bước tới. "Trời đất ơi, cuối cùng con cũng đến rồi." Vương Phi ban đầu còn tưởng Đái Tư Thông đang đợi mình, nhưng vừa nghe giọng điệu của ông ấy, rồi nhìn biểu cảm lúc này của ông, lập tức hiểu ra, là mình đã tự mình đa tình rồi, Đái Tư Thông không phải đặc biệt xuống lầu đợi cô. "Đây là bài hát con sẽ thu âm lát nữa, tranh thủ thời gian xem qua một chút." Đái Tư Thông nhét một bản nhạc vào tay Vương Phi, còn mình thì tiếp tục ngóng trông ở cửa.

Trong lòng Vương Phi tuy có chút tò mò, nhưng rất nhanh sự chú ý của cô đã bị bài hát tên 《Tương Tư》 này hấp dẫn, toàn bộ tâm trí cô nhanh chóng chìm đắm vào đó.

Chương 738

Một chiếc xe Rolls-Royce Phantom từ từ dừng lại trước cửa tòa nhà.

Cùng lúc cửa xe mở ra, Đái Tư Thông lập tức bước tới đón.

Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn lần lượt xuống xe.

Lâm Hựu Luân bắt tay Đái Tư Thông, đùa nói: "Ông Đái, thoáng cái chúng ta đã gần mười năm không gặp rồi." Nghe lời này, trong lòng Đái Tư Thông cũng không khỏi cảm khái.

Năm 1984, khi Đái Tư Thông làm cố vấn thanh nhạc cho Chu Tuệ Mẫn, ông đã gặp Lâm Hựu Luân vài lần.

Lúc đó, ông căn bản không nghĩ rằng người trẻ tuổi trước mắt này lại trong vỏn vẹn chưa đầy mười năm, trở thành một sự tồn tại mà ngay cả ông cũng phải ngưỡng vọng.

Thuở ban đầu đối diện Lâm Hựu Luân còn không ít sự ưu việt, nay lại chỉ còn lại sự khiêm tốn. "Tôi nghe Tiểu Mẫn nói, ông Đái đã nhận một học trò mới, rất lợi hại, nên hôm nay đặc biệt đến để diện kiến một chút...

Cô ấy đến chưa?" Đái Tư Thông vừa định nói đã đến rồi, nhưng quay người lại thì phát hiện phía sau mình căn bản không có bóng người nào, vẻ mặt nhất thời có chút ngượng nghịu. "Cô ấy đang ở trong đó làm quen bài hát, tôi đi gọi cô ấy ra ngay..." Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Nhận ra sự nghi hoặc trong mắt Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn trao cho anh một ánh mắt trấn an, nhưng trong lòng lại có chút lo lắng —— học trò mà Đái Tư Thông tìm đến này liệu có đáng tin cậy

không?

Nỗi lo của Chu Tuệ Mẫn rất nhanh tan biến khi gặp Vương Phi. "Tôi từng nhắc đến bài hát của cô trong một chương trình âm nhạc, giọng hát của cô thực sự rất đặc biệt." Có lẽ vì cùng là ca sĩ, Chu Tuệ Mẫn khá có hứng thú với Vương Phi.

Ngược lại, Lâm Hựu Luân chỉ hơi sững sờ một chút, trong lòng cảm khái Hong Kong thật nhỏ, thế mà cũng có thể gặp được một thiên hậu làng nhạc tương lai.

Vương Phi cũng ngẩng đầu lên, cẩn thận đánh giá Lâm Hựu Luân đang nhìn về phía mình.

Vương Phi căn bản không ngờ rằng, người mà Đái Tư Thông gọi cô đến gặp hôm nay lại chính là Lâm Hựu Luân.

Mấy năm nay đến Hong Kong, Vương Phi thường xuyên đọc được đủ loại tin tức về Lâm Hựu Luân trên báo chí.

Những chuyện phong lưu kéo dài không dứt giữa anh và mấy nữ minh tinh, truyền kỳ tài phú từ hai bàn tay trắng, cùng với kỷ lục sáng tác độc bá làng điện ảnh Hong Kong không ai sánh kịp, tất cả đều khiến Lâm Hựu Luân khoác lên mình một tầng sắc thái thần bí.

Hình tượng Lâm Hựu Luân ngoài đời thường không khác biệt nhiều so với trong phim, nhưng một đôi mắt của anh đã để lại ấn tượng rất sâu sắc cho Vương Phi.

Rõ ràng vẫn là một người trẻ chưa đầy 30 tuổi, nhưng lại có một sự thâm thúy nhìn thấu thế sự, tựa như chỉ một ánh mắt đã có thể nhìn xuyên thấu tâm sự của người khác.

Vương Phi vô thức né tránh ánh mắt trực diện của Lâm Hựu Luân.

Lúc này Chu Tuệ Mẫn đã bước tới, kéo tay cô, nhỏ giọng trò

chuyện với cô.

Đái Tư Thông ở một bên giới thiệu một số tình huống của Vương Phi cho Lâm Hựu Luân.

Nghe nói Vương Phi đang có mâu thuẫn với công ty thu âm hiện tại, Lâm Hựu Luân trong lòng đột nhiên động đậy. "Theo như ông Đái nói, tôi thấy tình huống của cô Vương có lẽ thích hợp hát các ca khúc tiếng phổ thông hơn.

Không biết cô ấy có ý định phát triển ở làng nhạc Đài Loan không?" Album đầu tiên của Vương Phi là mô phỏng phong cách của Đặng Lệ Quân, đề nghị của Lâm Hựu Luân cũng hợp tình hợp lý.

Chỉ có điều, Đái Tư Thông lại nhạy bén nắm bắt được nhiều thông tin hơn từ đó.

Công ty thu âm lớn nhất bản địa Đài Loan chính là Phi Điệp Xướng Phiến, mà Lâm Hựu Luân lại là ông chủ đứng sau Phi Điệp Xướng Phiến.

Anh ấy đề nghị Vương Phi đến Đài Loan phát triển, dụng ý của anh ấy có chút đáng để suy ngẫm. "Quên chưa nói với ông Đái, Tiểu Mẫn là cổ đông lớn thứ hai của Phi Điệp Xướng Phiến.

Sau này tôi sẽ từ từ giao thêm nhiều việc của công ty thu âm cho em ấy phụ trách.

Tôi thấy em ấy và cô Vương khá hợp nhau, hy vọng sau này họ có nhiều cơ hội hợp tác hơn." Lời của Lâm Hựu Luân đã nói rất rõ ràng, Đái Tư Thông không phải kẻ ngốc thì có thể nghe ra ý của anh.

Đương nhiên Đái Tư Thông trước mặt Lâm Hựu Luân, không hề thay Vương Phi đưa ra bất kỳ quyết định nào.

Ông chỉ thầm nghĩ, "cành ô liu" mà Lâm Hựu Luân ném ra lần này, đối với Vương Phi có lẽ thực sự là một cơ hội đổi vận.

Lâm Hựu Luân cũng chỉ thuận miệng nhắc đến như vậy.

Với nguồn lực ca sĩ mà Phi Điệp Xướng Phiến đang nắm giữ hiện tại, cùng với tầm nhìn đi trước hơn mười năm của Lâm Hựu Luân, muốn chiếm nửa giang sơn làng nhạc Hoa ngữ tương lai cũng không phải là chuyện khó.

Việc có thể ký hợp đồng với một thiên hậu làng nhạc tương lai dưới trướng Phi Điệp Xướng Phiến đương nhiên là như hổ thêm cánh, nhưng nếu bỏ lỡ thì cũng không ảnh hưởng gì đến đại cục.

Bốn người vừa đi vừa trò chuyện, rất nhanh đã đến phòng thu âm.

Vương Phi nhận được bài 《Tương Tư》 này chưa đầy nửa tiếng, nhưng khi cô hát câu đầu tiên, ngay lập tức đã khiến người ta cảm nhận được sự khác biệt trong giọng hát của cô.

Nếu chia biểu hiện giọng hát thành hai thái cực, một thái cực là âm sắc rực rỡ đầy đặn cộng hưởng hoàn toàn, một thái cực là sự phóng khoáng với hơi thở lưu động, thì sự thể hiện âm sắc thiên biến vạn hóa của Vương Phi chính là dải chuyển tiếp ở giữa hai thái cực này.

Chất giọng của Vương Phi trời sinh đã có hiệu ứng bel canto, có thể tự do chuyển đổi giữa rõ ràng và mơ hồ, như dòng nước chảy, không chút ngưng trệ.

Thêm vào đó là sự vận dụng kỹ thuật thuần thục, điều này khiến ranh giới giữa giọng thật và giọng giả trở nên khó phân biệt.

Cô vừa có thể làm mờ điểm chuyển giọng, lại vừa giữ được tuyến giọng nhẹ nhàng tự nhiên, nghe rất dễ chịu.

Lâm Hựu Luân cẩn thận so sánh bản 《Tương Tư》 của Vương Phi với bản của Mao A Mẫn trong ký ức.

Giọng hát của Vương Phi càng thêm trống trải, hư ảo.

Đương nhiên về mặt trữ tình có lẽ hơi thiếu một chút, nhưng phong cách của bản Vương Phi thực ra lại phù hợp hơn với thiết kế tình tiết trong 《Tây Du Ký Hậu Truyện》.

Vương Phi đã hát trọn vẹn bài hát này một lần, đương nhiên vẫn còn một số chỗ chưa thuần thục và chưa tròn trịa, nhưng xét đến việc cô ấy mới hát lần đầu đã có thể thể hiện như vậy, thì trong giới ca sĩ chuyên nghiệp cũng thuộc loại rất lợi hại rồi.

Trong suốt thời gian này, Đái Tư Thông vẫn luôn lén lút quan sát biểu cảm của Lâm Hựu Luân.

Người bình thường khi lần đầu nghe giọng hát của Vương Phi, đặc biệt là trong phòng thu âm, đều sẽ cảm thấy rất kinh ngạc.

Nhưng Lâm Hựu Luân lại không có phản ứng như vậy, từ đầu đến cuối vẻ mặt anh căn bản không có thay đổi gì, điều này khiến Đái Tư Thông trong lòng không khỏi lo lắng —— chẳng lẽ Lâm Hựu Luân không hài lòng với phần trình bày bài 《Tương Tư》 của Vương Phi?

Vương Phi vừa hát xong, ông liền cố ý tìm ra vài chỗ Vương Phi thể hiện chưa tốt để phê bình cô ấy một trận, sau đó với vẻ mặt áy náy quay sang giải thích với Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn: "Lần vừa rồi cô ấy thể hiện không được tốt lắm, hay là để cô ấy chuẩn bị thêm một chút, chúng ta nghe lại lần nữa nhé?" Chu Tuệ Mẫn khá động lòng với đề nghị này, cô cũng muốn xem Vương Phi khi thể hiện hoàn hảo sẽ như thế nào, nhưng Lâm Hựu Luân lại lắc đầu. "Lần vừa rồi cô Vương thực ra đã hát rất tốt rồi, tôi tin với thực lực ca hát của cô ấy, việc thể hiện bài hát này chắc chắn là thừa sức." Tâm trạng Đái Tư Thông lúc này giống như đang đi tàu lượn siêu tốc vậy.

Khi Lâm Hựu Luân lắc đầu, ông đã chuẩn bị sẵn cho tình huống xấu nhất.

May mắn là Lâm Hựu Luân đã công nhận Vương Phi, nếu không

Đái Tư Thông cũng không biết mình sẽ thất vọng đến mức nào. "Bây giờ đã phải đi rồi sao?" Chu Tuệ Mẫn quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân, ánh mắt có chút tiếc nuối. "Còn nửa tiếng nữa buổi công chiếu bắt đầu rồi, chúng ta đâu thể đến muộn được?" Lâm Hựu Luân chỉ vào đồng hồ, "Nghe hát sau này còn nhiều cơ hội mà.

Nếu không được, đợi cô Vương sau này mở concert, anh sẽ đặc biệt đưa em đi nghe." Lời nói của hai người không hề có ý tránh mặt người khác.

Lúc này Đái Tư Thông và Vương Phi mới coi như hiểu rõ, hóa ra Lâm Hựu Luân không phải đặc biệt đến để nghe Vương Phi thu âm bài hát, mà là để tham gia buổi công chiếu một bộ phim điện ảnh, tiện đường ghé qua đây.

Chương 739

Trước khi rời đi, Chu Tuệ Mẫn đặc biệt giải thích chuyện này với Đái Tư Thông và Vương Phi.

Hôm nay là buổi công chiếu phim điện ảnh 《Phi Hổ》.

Bộ phim này trong quá trình quay đã nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ từ cảnh sát Hong Kong, nên buổi công chiếu đặc biệt mời Phó Cục trưởng Cục Cảnh vụ Hong Kong, Tổng cảnh ti và các quan chức cảnh giới cao cấp khác tham gia.

Cảnh sát Hong Kong tham gia với quy cách cao như vậy, Lâm Hựu Luân với tư cách là nhà đầu tư của bộ phim, đương nhiên cũng phải lộ diện tại buổi công chiếu, nếu không thì không tài nào nói xuôi được.

Chu Tuệ Mẫn là bạn gái của Lâm Hựu Luân, đương nhiên cũng phải cùng anh đi tới đó. —— Đóng cửa xe lại, Chu Tuệ Mẫn từ cửa sổ xe vẫy tay chào Đái Tư Thông và Vương Phi.

Chiếc ô tô khởi động tăng tốc, rất nhanh đã bỏ lại bóng dáng Đái Tư Thông và Vương Phi phía sau.

Lâm Hựu Luân đưa tay qua, giúp Chu Tuệ Mẫn đóng cửa sổ xe, đồng thời còn báo cho cô một tin tức. "Hoàng Lãng Vĩ chết rồi, ngay tối hôm qua." Chu Tuệ Mẫn lấy tay che miệng, vẻ mặt kinh ngạc.

Sáng hôm qua báo chí mới vừa đưa tin Hoàng Lãng Vĩ bị chém trọng thương nhập viện, hơn nữa còn nói sau khi được bác sĩ cấp cứu, Hoàng Lãng Vĩ đã thoát khỏi nguy hiểm tính mạng.

Sao đến tối lại đột nhiên chết rồi? "Có hai sát thủ giả dạng làm người thăm bệnh, nổ súng bắn chết hắn ngay trong phòng bệnh." Tin

tức này hiện tại chỉ có một nhóm nhỏ người biết, nhưng đã có truyền thông nhận được tin đồn.

Lâm Hựu Luân lo lắng lát nữa sẽ có phóng viên trước mặt Chu Tuệ Mẫn hỏi về chuyện này, nên mới báo trước cho cô, để cô có sự chuẩn bị tâm lý.

Hoàng Lãng Vĩ trước đó bị người ta chém, Chu Tuệ Mẫn biết chắc chắn là người đứng sau Mai Diễm Phương ra tay.

Hoàng Lãng Vĩ chưa chết, nhưng lại bị người ta kết liễu trong bệnh viện.

Nếu truy cứu kỹ, Lâm Hựu Luân cũng có không ít hiềm nghi. "Em đừng nhìn anh như vậy, chuyện này anh từ đầu đến cuối đều không nhúng tay vào." Lời này của Lâm Hựu Luân khiến Chu Tuệ Mẫn yên tâm hơn một chút. "Vậy là chị Mai tìm người giết Hoàng Lãng Vĩ..." Chu Tuệ Mẫn có chút không dám nghĩ tiếp, đồng thời cũng không khỏi lo lắng cho Mai Diễm Phương.

Cô ấy dính líu sâu đến vậy với hắc đạo Hong Kong, sau này e là sẽ có rắc rối lớn hơn. "Mai Diễm Phương có lẽ chỉ muốn trút giận, nhưng người đứng sau cô ấy lại muốn mạng của Hoàng Lãng Vĩ." Lâm Hựu Luân khẳng định nói.

Chu Tuệ Mẫn lúc này đã ý thức được mục đích Lâm Hựu Luân nói cho cô những điều này, thận trọng hỏi: "Vậy nếu lát nữa phóng viên hỏi thì..." Khi Mai Diễm Phương và Hoàng Lãng Vĩ xảy ra xung đột trong hộp đêm, Chu Tuệ Mẫn cũng có mặt ở đó.

Với mức độ linh hoạt của thông tin truyền thông Hong Kong, chuyện này chắc chắn không thể giấu được.

Sau đó nhất định sẽ có người hỏi Chu Tuệ Mẫn, thậm chí từ Chu Tuệ Mẫn mà nghi ngờ đến Lâm Hựu Luân. "Chuyện này không phức

tạp như em nghĩ đâu, phóng viên hỏi thì em cứ từ chối trả lời là được." "Vậy nếu có cảnh sát đến hỏi chuyện này thì sao?

Cũng từ chối trả lời à?" "Nếu cảnh sát tìm em để hỏi cung, anh sẽ đi cùng em.

Đến lúc đó em cứ nói thật là được." Lâm Hựu Luân an ủi nói. "Nếu em nói hết, có ảnh hưởng gì đến anh không?" Chu Tuệ Mẫn vẫn còn chút lo lắng.

Lâm Hựu Luân cười lắc đầu, "Anh đã nói với em rồi, chuyện này không liên quan gì đến anh, cảnh sát đâu thể đổ oan cho anh được chứ?" Chu Tuệ Mẫn gật đầu, sau đó hỏi tiếp: "Vậy còn chị Mai thì sao?

Em nói như vậy, có khiến cảnh sát phát hiện chuyện này có liên quan đến chị ấy không?" "Kể cả em không nói, cảnh sát cũng sẽ nghi ngờ đến đầu cô ấy thôi.

Nhưng em có thể yên tâm, chỉ cần không có bằng chứng trực tiếp, cảnh sát sẽ không làm gì cô ấy đâu.

Lúc đó có rất nhiều người ở đó, nếu em nói dối, cảnh sát rất dễ phát hiện, như vậy ngược lại sẽ khiến họ nghi ngờ, không có bất kỳ giúp ích nào cho việc giải quyết chuyện này cả." Lâm Hựu Luân lý trí phân tích nói.

Chu Tuệ Mẫn nắm chặt tay Lâm Hựu Luân, đầy mong đợi nhìn anh nói: "Tức là, chị Mai lần này sẽ không sao chứ?" Nhìn sự mong đợi trong mắt Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân không khỏi có chút đau lòng.

Nếu không phải Chu Tuệ Mẫn bị liên lụy vào chuyện này, anh dù thế nào cũng sẽ không nói cho cô sự thật, bởi vì điều này đối với Chu Tuệ Mẫn ngây thơ thực sự có chút tàn nhẫn. "Cảnh sát sẽ không làm

gì Mai Diễm Phương đâu, nhưng liệu ngấm ngầm có bị người ta trả thù hay không thì khó nói lắm...

Đương nhiên em cũng không cần quá lo lắng, anh nghĩ người đứng sau cô ấy chắc chắn sẽ ra mặt giúp cô ấy giải quyết chuyện này." Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn ngồi xe đến cửa rạp chiếu phim, các phóng viên đã sớm dàn trận chờ sẵn ở cổng.

Xe còn chưa dừng hẳn, rất nhiều người đã giơ máy ảnh lên bao vây.

Các vệ sĩ khó khăn lắm mới chen qua đám đông, hộ tống Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn vừa xuống xe đi vào rạp.

“Anh Lâm, anh có biết về việc Hoàng Lãng Vi bị sát hại trong bệnh viện không?” “Cô Chu, hai hôm trước Mai Diễm Phương bị người ta tát ở hộp đêm, lúc đó cô có mặt ở đó không?” Tất cả câu hỏi của phóng viên đều xoay quanh vụ Hoàng Lãng Vi bị sát hại.

Lâm Hựu Luân bảo vệ, để vệ sĩ hộ tống Chu Tuệ Mẫn vào rạp trước, còn anh ở lại ứng phó với phóng viên.

“Được rồi, mọi người im lặng một chút.” Lâm Hựu Luân ra hiệu, âm thanh hỏi dồn dần nhỏ lại.

“Hôm nay là buổi công chiếu đầu tiên của 《Phi Hổ》, vì vậy tôi chỉ trả lời ba câu hỏi không liên quan đến điện ảnh.” Lời Lâm Hựu Luân vừa dứt, lập tức có người hỏi anh có biết chuyện Hoàng Lãng Vi bị sát hại không.

“Hoàng Lãng Vi chết rồi sao?” Lâm Hựu Luân giả vờ kinh ngạc nhìn phóng viên đó.

“Tôi đọc báo nói đêm hôm kia ông ta bị chém trọng thương, không phải nói đã thoát khỏi nguy hiểm rồi sao?” Không một phóng viên nào tin lời Lâm Hựu Luân, nhưng anh cứ cố tình giả vờ ngu ngơ thì họ

cũng không còn cách nào khác.

"Tối Hoàng Lãng Vi bị chém, ông ta từng xảy ra mâu thuẫn với Mai Diễm Phương ở hộp đêm, nghe nói lúc đó cô Chu cũng có mặt, hơn nữa còn cãi vã với thủ hạ của Hoàng Lãng Vi, chuyện này anh Lâm có biết không?" Lập tức lại có một phóng viên khác hỏi.

"Tuệ Mẫn tối đó quả thật có ở hộp đêm đó, nhưng cô ấy đi cùng hai nghệ sĩ của Vô Tuyến, sau đó mới gặp Mai Diễm Phương, còn chuyện gì xảy ra trước đó, cô ấy hoàn toàn không biết." Một câu nói của Lâm Hựu Luân đã giúp Chu Tuệ Mẫn hoàn toàn trong sạch khỏi chuyện này, khiến các phóng viên đều không còn lời nào để nói.

Sau hai câu hỏi, rất nhiều phóng viên có mặt đã hiểu rằng, muốn hỏi được bất kỳ thông tin hữu ích nào từ miệng Lâm Hựu Luân cơ bản là điều không thể, nhưng vẫn có người không cam tâm.

"Anh Lâm, gần đây giới điện ảnh xảy ra mấy vụ phóng hỏa, tạt axit, cướp bản sao phim mang tính chất xã hội đen, có tin đồn nói những chuyện này đều do Hoàng Lãng Vi làm, mà trước đó anh từng kiên quyết yêu cầu các công ty điện ảnh và thế lực đằng sau họ phải tuân thủ quy tắc, giờ Hoàng Lãng Vi bị sát hại, không ít người nghi ngờ anh có liên quan đến chuyện này, không biết anh nghĩ sao về việc này?" "Khi Hoàng Lãng Vi còn sống, các anh không dám công khai bàn luận về chuyện của ông ta, bây giờ người đã chết, lập tức có người nói ông ta liên quan đến xã hội đen, tôi chỉ muốn hỏi một câu, các anh sớm đã đi đâu rồi?

Hoàng Lãng Vi giờ đã chết, tôi cũng không có gì để nói về chuyện liên quan đến ông ta, các anh muốn biết hung thủ, nên đi hỏi cảnh sát chứ không phải tôi." Trả lời xong câu hỏi này, Lâm Hựu Luân không cho phóng viên cơ hội hỏi thêm, quay người trực tiếp bước vào rạp chiếu phim. —— Tại cửa rạp chiếu phim, Nhậm Đạt Vanh và Lưu

Gia Minh đứng ở một góc khuất khó bị người bên ngoài nhìn thấy, toàn bộ quá trình Lâm Hựu Luân trả lời phóng viên đều được họ chứng kiến tận mắt.

"Thế nào, tôi đã nói với cậu rồi, anh Lâm không thể liên quan đến chuyện này, nếu anh ta có vấn đề, còn có thể bình tĩnh trả lời phóng viên như vậy sao?" Nhậm Đạt Vanh quay đầu nhìn Lưu Gia Minh, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Lưu Gia Minh nghi ngờ Lâm Hựu Luân có liên quan đến vụ Hoàng Lãng Vi bị sát hại, vì thế đã đặc biệt viết một bản báo cáo, trình lên từng cấp, cuối cùng đến tay Nhậm Đạt Vanh.

Từ góc độ động cơ, Nhậm Đạt Vanh căn bản không tin Lâm Hựu Luân sẽ chỉ đạo người đi giết Hoàng Lãng Vi, nhưng Lưu Gia Minh lại kiên trì rằng Lâm Hựu Luân có một mức độ nghi ngờ nhất định, thậm chí có thể là người biết rõ vụ án.

Lưu Gia Minh đề nghị triệu tập Lâm Hựu Luân, để anh đến cục cảnh sát phối hợp điều tra vụ án, nhưng Nhậm Đạt Vanh đã trực tiếp phủ quyết yêu cầu này.

Lâm Hựu Luân có ảnh hưởng phi thường trong xã hội Hồng Kông, quan hệ rộng khắp cả giới chính trị và thương nghiệp, nếu không có đủ lý do mà triệu tập anh, không chỉ gây áp lực xã hội lớn cho cảnh sát, mà còn phải chịu rủi ro pháp lý không nhỏ.

Còn một nguyên nhân nữa là, vì quay bộ phim 《Phi Hổ》, quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và cảnh sát Hồng Kông đang ở trong giai đoạn "trăng mật" tốt đẹp, lúc này mà triệu tập anh, chẳng khác nào cảnh sát tự vả mặt mình, chuyện như vậy cấp trên chắc chắn sẽ không đồng ý.

Đương nhiên, Nhậm Đạt Vanh cũng rất tán thưởng sự kiên trì không sợ cường quyền của Lưu Gia Minh, vì vậy sau khi phủ quyết đề nghị của Lưu Gia Minh, ông lại đưa cậu đến tham gia buổi công

chiếu của 《Phi Hổ》, mục đích là để cậu có thể tiếp xúc riêng với Lâm Hựu Luân một chút theo cách không bị bên ngoài hiểu lầm, cũng coi như là một cuộc điều tra gián tiếp.

"Những người như họ, rất khó để nhìn ra bất kỳ vấn đề nào từ bề ngoài." Lưu Gia Minh cau mày chặt, vẫn không chịu từ bỏ.

Nhậm Đạt Vanh thở dài một hơi.

Chương 740

“Được thôi, tôi sẽ mời anh Lâm nói chuyện riêng với cậu, nhưng cậu phải chú ý chừng mực, đây không phải là một buổi thẩm vấn chính thức của cảnh sát, cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi, chắc tôi không cần phải dạy cậu.” Nhân lúc Lâm Hựu Luân còn chưa đi tới, Nhậm Đạt Vanh cuối cùng bổ sung thêm một câu: “Nhớ kỹ, Hồng Kông chỉ còn mấy năm nữa là về tay Đại lục, quan hệ của anh Lâm với bên đó còn sâu rộng hơn vẻ bề ngoài rất nhiều, nếu cậu muốn tiếp tục ở lại ngành cảnh sát và có chỗ đứng, vậy tốt nhất đừng làm căng thẳng mối quan hệ với anh ta.” Lưu Gia Minh biết những lời này là Nhậm Đạt Vanh quan tâm đến mình, không nói gì, chỉ gật đầu mạnh. —— Lâm Hựu Luân vừa bước vào rạp chiếu phim chưa được mấy bước đã gặp Nhậm Đạt Vanh và Lưu Gia Minh.

Nhậm Đạt Vanh là một trong những quan chức cảnh sát cấp cao được mời đến buổi công chiếu của 《Phi Hổ》, sự xuất hiện của ông ở đây không có gì lạ, nhưng sự có mặt của Lưu Gia Minh thì khiến Lâm Hựu Luân có chút bất ngờ.

Sau giây phút ngạc nhiên ngắn ngủi, Lâm Hựu Luân mỉm cười đi tới, đương nhiên là đưa tay bắt tay Nhậm Đạt Vanh trước.

“Trưởng quan Nhậm, lâu rồi không gặp!” “Không gặp là chuyện tốt, nếu thường xuyên gặp mặt, thì đúng là gay go rồi.” Nhậm Đạt Vanh vừa gặp đã trêu chọc Lâm Hựu Luân.

“Nhưng tôi không gây rắc rối, rắc rối lại tự tìm đến tôi, thì biết làm sao bây giờ?” Lâm Hựu Luân nhún vai, ánh mắt vô tình hay cố ý lướt qua phía Lưu Gia Minh.

Nhậm Đạt Vanh đương nhiên có thể nghe ra sự bất mãn trong lời

nói của Lâm Hựu Luân, nhưng trong tình huống hiện tại thì chỉ có thể giả vờ không biết.

"À phải rồi, sao không thấy Xử trưởng Hứa đi cùng Trưởng quan Nhậm?" Nhậm Đạt Vanh vỗ trán, "Anh xem cái trí nhớ của tôi này, mải nói chuyện suýt quên mất việc chính, Xử trưởng Hứa hôm nay có việc không thể đến, đặc biệt nhờ tôi chuyển lời giải thích đến anh Lâm, mong anh Lâm thông cảm." Lâm Hựu Luân gật đầu.

"Xử trưởng Hứa công vụ bận rộn, không thể đến tôi có thể hiểu được, xem ra chỉ có thể chờ đợi lần hợp tác tiếp theo thôi." Nhậm Đạt Vanh cười bắt tay Lâm Hựu Luân.

"Đương nhiên, chúng tôi cảnh sát cũng rất hy vọng có thể hợp tác nhiều hơn với anh Lâm trong những dự án như 《Phi Hổ》." Kết thúc cuộc trò chuyện với Nhậm Đạt Vanh, Lâm Hựu Luân mới chuyển ánh mắt sang Lưu Gia Minh.

"Đốc sát Lưu, chúng ta lại gặp nhau rồi." Lưu Gia Minh bắt tay Lâm Hựu Luân, nụ cười trên mặt không tự nhiên.

"Anh Lâm chắc không mấy hy vọng gặp tôi nhỉ?" "Hơn một năm không gặp, Đốc sát Lưu còn hài hước hơn trước." Lâm Hựu Luân cười bĩu môi.

"À phải rồi, quên chúc mừng Đốc sát Lưu, lại được thăng chức rồi." Khi xử lý vụ Trương Tử Cường, Lưu Gia Minh vẫn chỉ là đốc sát, giờ thì cấp bậc cảnh hàm trên vai đã thành cao cấp đốc sát.

Lưu Gia Minh cười tự giễu, "Chuyện tôi thăng chức, anh Lâm chẳng phải biết sớm hơn tôi sao?

Câu nói năm ngoái anh Lâm nói với tôi, đến giờ tôi vẫn còn ghi nhớ trong lòng." Lâm Hựu Luân không muốn tiếp tục sa đà vào vấn đề này với Lưu Gia Minh, nhún vai nói: "Xin lỗi, thời gian cách quá lâu,

tôi gần như đã quên rồi." "Anh Lâm, quên nói với anh, vụ án Hoàng Lãng Vi bị sát hại hiện tại do tôi phụ trách." Lưu Gia Minh bổ sung thêm một câu.

Ngay từ khi nhìn thấy Lưu Gia Minh, Lâm Hựu Luân đã đoán ra kết quả này, nên không cảm thấy quá bất ngờ.

"Rồi sao nữa?" "Tôi muốn hỏi anh Lâm mấy vấn đề, hy vọng anh có thể hợp tác với công việc của cảnh sát chúng tôi." Lâm Hựu Luân không trả lời trực tiếp, mà nhìn sang Nhậm Đạt Vanh bên cạnh, hy vọng ông cho mình một lời giải thích.

Nhậm Đạt Vanh ho khan một tiếng, nói: "Anh Lâm, sự tình là như thế này, hiện tại cảnh sát trong quá trình điều tra vụ án Hoàng Lãng Vi đã thu được một số lời khai có thể bất lợi cho anh, đương nhiên chúng tôi không nói anh có liên quan đến vụ án này, nhưng để loại bỏ nghi ngờ, mong anh có thể giúp chúng tôi một số thông tin để phá án." "Tức là, tôi hoàn toàn có thể từ chối trả lời?" Nhậm Đạt Vanh cười khổ gật đầu, ngay cả khi là lệnh triệu tập chính thức của cảnh sát, Lâm Hựu Luân cũng có thể từ chối bất kỳ cuộc thẩm vấn nào, huống chi là một cuộc điều tra không chính thức như thế này.

Ngay khi Lưu Gia Minh cũng nghĩ rằng lần này đến sẽ không thu hoạch được gì, thái độ của Lâm Hựu Luân lại thay đổi 180 độ.

"Được thôi, nể mặt Trưởng quan Nhậm, Đốc sát Lưu có vấn đề gì thì cứ hỏi đi." Lưu Gia Minh trong lòng mừng thầm, rồi lập tức bình tĩnh lại.

"Hoàng Lãng Vi và Mai Diễm Phương xảy ra mâu thuẫn ở hộp đêm, cô Chu lúc đó có mặt tại hiện trường, vậy anh Lâm biết chuyện này khi nào?" "Lúc đó vệ sĩ đã báo cáo chuyện này cho tôi, sau đó Hoàng Lãng Vi còn đặc biệt gọi điện cho tôi giải thích đây là một sự hiểu lầm." Câu trả lời thẳng thắn của Lâm Hựu Luân khiến Lưu Gia

Minh có chút bất ngờ, cậu và Nhậm Đạt Vanh nhanh chóng trao đổi ánh mắt, điều này hoàn toàn trùng khớp với lời khai của mấy tên thủ hạ của Hoàng Lãng Vi.

Đương nhiên, chỉ dựa vào những điều này, vẫn chưa thể loại bỏ hoàn toàn nghi ngờ của Lâm Hựu Luân.

"Trong cuộc điện thoại Hoàng Lãng Vi gọi cho anh Lâm có nhắc đến đây là một sự hiểu lầm, ông ta muốn nói đến việc thủ hạ vô ý mạo phạm cô Chu, hay là chuyện mâu thuẫn với Mai Diễm Phương trước đó?" "Đương nhiên là vế trước." "Vậy Hoàng Lãng Vi có nói đến việc muốn giải quyết mâu thuẫn với Mai Diễm Phương như thế nào không?" "Chuyện đó ông ta không cần phải nói với tôi đúng không?" "Vậy tối hôm đó, anh Lâm anh ở đâu?" Nhậm Đạt Vanh lúc này ho khan một tiếng, xen vào nói: "Đốc sát Lưu, những vấn đề thuộc về chuyện riêng của anh Lâm thì không cần hỏi nữa." Lâm Hựu Luân gật đầu, đồng ý với lời của Nhậm Đạt Vanh, anh muốn giết Hoàng Lãng Vi, căn bản không cần tự mình ra tay, trả lời những câu hỏi như vậy hoàn toàn vô nghĩa.

Anh nhìn đồng hồ, sau đó nói với Lưu Gia Minh: "Hiện tại còn ba phút nữa là buổi công chiếu bắt đầu, Đốc sát Lưu, nếu nhanh chóng thì có lẽ tôi vẫn có thể trả lời cậu câu hỏi cuối cùng." "Dựa theo thông tin do cảnh sát nội tuyến cung cấp, ba tháng trước Hoàng Lãng Vi từng lên kế hoạch bắt cóc một nam diễn viên nổi tiếng ở Hồng Kông tại Việt Nam, sau đó là anh Lâm đã đứng ra giải quyết chuyện này, không biết chuyện này có thật không?" Câu hỏi cuối cùng của Lưu Gia Minh khiến Lâm Hựu Luân hơi bất ngờ.

"Thông tin của cảnh sát quả thật rất nhạy bén." Thấy Lâm Hựu Luân không phủ nhận, Lưu Gia Minh lập tức truy vấn: "Lúc đó anh Lâm tại sao không báo cảnh sát?" Thần sắc Lâm Hựu Luân vẫn như thường, nhẹ nhàng hỏi ngược lại: "Tôi muốn hỏi Đốc sát Lưu, cậu

nghĩ trong tình huống lúc đó, báo cảnh sát có ích gì không?

Cảnh sát Hồng Kông có thể như trong 《Phi Hổ》, vượt biên đến Philippines để giải cứu con tin?" "Cách làm của anh Lâm như vậy chỉ dung túng tội phạm, càng làm tăng thêm sự ngang ngược của bọn chúng!" "Dung túng tội phạm, tổng còn hơn là nhận được một cái xác đúng không?" Lưu Gia Minh định phản bác, nhưng bị Nhậm Đạt Vanh dùng ánh mắt ngăn lại.

"Cách xử lý lúc đó của anh Lâm là không có vấn đề gì, nhưng sau đó anh nên thông báo cho chúng tôi, điều này có lợi cho chúng tôi nắm bắt tình hình, để sau này phòng ngừa những sự việc tương tự xảy ra tốt hơn." Lời của Nhậm Đạt Vanh coi như đã định một chủ trương cho chuyện này, Lưu Gia Minh cũng không tiện nói gì thêm.

Lâm Hựu Luân gật đầu, sau đó ra hiệu mời vào.

"Buổi công chiếu sắp bắt đầu rồi, hai vị mời vào trong!" —— Nhìn thấy Lâm Hựu Luân và hai người mặc cảnh phục bước vào, Chu Tuệ Mẫn lập tức lo lắng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, hai tay nắm chặt vào nhau, ánh mắt đầy sự quan ngại.

Lâm Hựu Luân khẽ lắc đầu với cô, ra hiệu không có chuyện gì.

Bước vào phòng chiếu phim, Nhậm Đạt Vanh và Lưu Gia Minh tách ra, chỗ ngồi của Nhậm Đạt Vanh ngay sát cạnh Lâm Hựu Luân.

Còn Lưu Gia Minh thì được sắp xếp ở một vị trí phía sau, sát biên.

Không phải Lâm Hựu Luân cố ý lạnh nhạt với Lưu Gia Minh, mà là chỗ ngồi hôm nay đều đã được sắp xếp từ trước, danh sách khách mời không có Lưu Gia Minh, nên bên rạp cũng không sắp xếp chỗ cho cậu ta, giờ chỉ có thể bố trí một chỗ ngồi tạm thời.

"Chuyện hôm nay mong anh Lâm đừng để ý, cảnh sát không hề có ý nhắm vào anh." Nhậm Đạt Vanh nghiêng đầu, hạ giọng giải thích

với Lâm Hựu Luân.

Lời này ngoài việc làm rõ những hiểu lầm có thể xảy ra, đồng thời cũng có chút ý thăm dò Lâm Hựu Luân.

"Trưởng quan Nhậm lo lắng quá rồi.

Hợp tác điều tra với cảnh sát là trách nhiệm mà mỗi công dân đều phải thực hiện." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân kín kẽ không chê vào đâu được, Nhậm Đạt Vanh đành phải nói rõ hơn một chút.

"Gần đây Tân Nghĩa An và 14K ở Ma Cao đang náo loạn rất dữ dội, vốn dĩ họ làm gì ở Ma Cao cũng không liên quan đến chúng tôi, nhưng hiện tại đường chủ của 14K ở Hồng Kông lại bị giết như vậy, bên 14K chắc chắn sẽ không bỏ qua… Tôi biết người đứng sau Mai Diễm Phương là huynh đệ họ Hướng của Tân Nghĩa An, người ra tay với Hoàng Lãng Vi cũng nên là người của Tân Nghĩa An, chỉ là khổ nỗi không có bằng chứng để bắt người.

Hiện tại chúng tôi thật sự rất khó xử." "Trưởng quan Nhậm, sẽ không đến cả anh cũng nghĩ tôi có liên quan đến chuyện này chứ?" Nhậm Đạt Vanh lập tức phủ nhận, hơn nữa thái độ vô cùng kiên quyết.

"Tôi tin chuyện này không hề liên quan đến anh Lâm… Tôi vừa nói những lời đó, không phải đại diện cho cảnh sát, mà chỉ với tư cách cá nhân nhờ anh Lâm giúp đỡ, trong tình huống thuận tiện.

Tôi hy vọng anh Lâm có thể cung cấp một số manh mối hữu ích liên quan đến việc phá án này." Án mạng của Hoàng Lãng Vi bị truyền thông thổi phồng, cảnh sát chỉ cần một ngày không phá án, áp lực xã hội và dư luận sẽ không bao giờ lắng xuống.

Là một trong những quan chức cấp cao của ngành cảnh sát Hồng Kông, Nhậm Đạt Vanh tuy không trực tiếp phụ trách vụ án này,

nhưng vụ án chậm trễ không thể phá giải, đều có ảnh hưởng nhất định đến toàn bộ ngành cảnh sát.

Nhậm Đạt Vanh đã nói rõ đến mức này, Lâm Hựu Luân cũng không tiện nói chuyện qua loa nữa.

"Trưởng quan Nhậm gần đây không bằng hãy quan tâm nhiều hơn đến tin tức trên giang hồ.

Cái chết của Hoàng Lãng Vi nếu thật sự liên quan đến Tân Nghĩa An, bọn họ nhất định sẽ nghĩ cách dàn xếp chuyện này, đến lúc đó hung thủ là ai tự nhiên sẽ có tin đồn truyền ra." Nhậm Đạt Vanh muốn tiếp tục truy hỏi Lâm Hựu Luân người đó là ai, nhưng Lâm Hựu Luân lại lắc đầu.

Dựa vào một phần ký ức siêu việt trong đầu, Lâm Hựu Luân mơ hồ có thể đoán được ai đã thuê người giết Hoàng Lãng Vi, nhưng anh tuyệt đối sẽ không nói cho Nhậm Đạt Vanh người này là ai.

Vạn nhất đoán trúng, ngược lại sẽ gây nghi ngờ.

Hơn nữa, chuyện này dù có xác định được nghi phạm, tìm không ra bằng chứng cũng vô ích.

Ưu điểm của chế độ tư pháp Hồng Kông là sẽ không dễ dàng oan uổng một người tốt, còn nhược điểm là rất dễ dàng bỏ qua những kẻ thực sự xấu xa. —— Bộ phim 《Phi Hổ》 bắt đầu, xung quanh đều trở nên yên tĩnh, Nhậm Đạt Vanh không tiện tiếp tục nói chuyện với Lâm Hựu Luân, liền tự mình khoanh tay suy nghĩ về vụ án một lát, sự chú ý dần bị màn ảnh lớn thu hút.

Mở đầu phim 《Phi Hổ》, cảnh đội Phi Hổ Hồng Kông hỗ trợ hải quan đối phó với tập đoàn buôn ma túy có vũ khí hạng nặng, toàn bộ quá trình hoàn toàn có thể dùng hai từ 'chân thực' để miêu tả.

Phương tiện giao thông của đội Phi Hổ trong phim là xe tải dân sự

mang biển số thông thường, sau đó khi chuẩn bị tiến vào trong nhà để bắt giữ bọn buôn ma túy, họ hoàn toàn tuân thủ quy tắc CQB (chiến đấu cận chiến trong nhà), phân công rõ ràng, tấn công, hỗ trợ, bắn tỉa, phá hoại, phong tỏa cửa sổ đều lần lượt thể hiện trên màn ảnh.

Đặc biệt là một số thành viên chủ chốt của đội Phi Hổ, như xạ thủ bắn tỉa, nhân viên thông tin vô tuyến, tổ tấn công đều xuất hiện.

Nhậm Đạt Vanh từng tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình hành động của đội Phi Hổ, so sánh với hành động trong 《Phi Hổ》, hoàn toàn giống hệt, cho thấy đạo diễn khi quay bộ phim này, quả thật đã bỏ rất nhiều công sức để theo đuổi tính chân thực.

Trong cốt truyện gốc của 《Phi Hổ》, hành động đầu tiên của đội Phi Hổ không thành công, tuy tiêu diệt được mấy tên cướp hung hãn, nhưng lại để nữ trùm ma túy quan trọng nhất trốn thoát.

Còn bộ phim 《Phi Hổ》 mà Lâm Hựu Luân đầu tư lại hoàn toàn từ bỏ khung cốt truyện lấy buôn ma túy làm tuyến chính ban đầu, vẫn giữ lại đoạn cốt truyện buôn ma túy chỉ để chân thực hóa quá trình hành động của đội Phi Hổ, nên kết quả hành động đương nhiên cũng vô cùng thành công, gọn gàng dứt khoát, toàn bộ bọn buôn ma túy đều bị tiêu diệt.

Cốt truyện như vậy trong mắt khán giả bình thường, ước chừng không ít người sẽ vỗ tay khen ngợi biểu hiện dũng cảm của đội Phi Hổ, nhưng trong mắt Nhậm Đạt Vanh và Lưu Gia Minh, những người quen thuộc với quy định nội bộ của cảnh sát, cả hai đều cảm thấy cách sắp xếp cốt truyện như vậy rất không thỏa đáng.

Lúc đó diễn biến cốt truyện rất nhanh đã đưa ra lời giải thích, hành động chống ma túy rất thành công.

Chương 741

Nhưng cấp trên lại trong văn phòng nổi trận lôi đình với Vương Nguyệt Mẫn Đức, người phụ trách hành động của đội Phi Hổ lần này, bởi vì chỉ cần là cô ta dẫn đội hành động, mỗi lần đều có thể hoàn thành nhiệm vụ thành công và đảm bảo thương vong của phía mình là nhỏ nhất, nhưng mỗi lần mục tiêu đều bị tiêu diệt, chưa từng để lại một tên sống sót.

Vương Nguyệt Mẫn Đức phản bác rằng mục tiêu chết còn hơn là đồng đội chết, nhưng bị cấp trên cho rằng đầu óc cô ta có vấn đề, đình chỉ chức vụ, yêu cầu cô ta đi gặp bác sĩ tâm lý.

Nhậm Đạt Vanh khi xem đến đây đã gật đầu, cách sắp xếp cốt truyện như vậy mới phù hợp với tình hình thực tế, bản chất của đội Phi Hổ là để duy trì an toàn công cộng, chứ không phải là một cỗ máy giết người.

Đồng thời, sắc mặt của Lưu Gia Minh ngồi ở hàng ghế sau lại trở nên vô cùng khó coi, cách mấy hàng ghế, cậu nhìn về phía chỗ Lâm Hựu Luân ngồi, trong lòng vô cùng khẳng định, Lâm Hựu Luân thiết kế cốt truyện như vậy, tuyệt đối là cố ý.

Cách làm của đội trưởng đội Phi Hổ do Vương Nguyệt Mẫn Đức thủ vai trong hành động chống ma túy, rõ ràng đã vi phạm kỷ luật nội bộ của đơn vị cảnh sát, nhưng dưới sự tô vẽ của cốt truyện, khán giả sẽ chỉ cảm thấy Vương Nguyệt Mẫn Đức là một anh hùng.

Cốt truyện như vậy, hoàn toàn là phiên bản của việc Trương Tử Cường bị đội Phi Hổ tiêu diệt.

Lưu Gia Minh đến giờ vẫn kiên tin, Lâm Hựu Luân và Lý Gia Thành chắc chắn đã mua chuộc một số người trong cảnh sát, mượn

tiện hành động của đội Phi Hổ để tiêu diệt Trương Tử Cường tận gốc.

Chỉ là trong tay cậu không có bằng chứng, hơn nữa cùng với việc vợ của Trương Tử Cường là La Mỹ Yến bị bắt cóc tống tiền ở Thái Lan, tất cả manh mối của vụ án này đều bị cắt đứt, và cảnh sát cũng sớm đã niêm phong hồ sơ vụ án để kết án xử lý.

Việc Lâm Hựu Luân đưa nội dung như vậy vào phim, trong mắt Lưu Gia Minh chính là một sự khiêu khích đối với sự tôn nghiêm của pháp luật.

Điều này khiến cậu vô cùng phẫn nộ, đồng thời lại cảm thấy bất lực.

Lúc này, cốt truyện trên màn ảnh đã chuyển sang một tuyến khác.

Một đoàn du lịch Hồng Kông đến Philippines bị phần tử khủng bố bắt giữ, cảnh sát địa phương giải cứu thất bại, dẫn đến việc mấy du khách Hồng Kông bị sát hại, đồng thời còn để phần tử khủng bố bắt giữ số con tin còn lại, lên thuyền trốn thoát ra hải phận quốc tế.

Khi Lâm Hựu Luân thiết kế đoạn cốt truyện này, ban đầu không sắp xếp như vậy, ý tưởng của anh là phần tử khủng bố bắt giữ đoàn du lịch, cảnh sát địa phương Philippines bó tay, cầu cứu cảnh sát Hồng Kông tình nguyện, sau đó đội Phi Hổ vượt biên hành động, thành công hoàn thành nhiệm vụ giải cứu.

Nhưng cố vấn của cảnh sát lại không đồng ý cách sắp xếp như vậy, sợ gây ra tranh chấp ngoại giao, hơn nữa trong thực tế nếu xảy ra tình huống như vậy, cảnh sát địa phương căn bản không thể cầu cứu nước ngoài, càng đừng nói đến đội Phi Hổ vượt biên hành động.

Vì việc quay bộ phim này không thể tách rời sự hỗ trợ của cảnh sát, cuối cùng Lâm Hựu Luân đành phải sửa cốt truyện thành dạng

hiện tại.

Phần tử khủng bố bắt giữ con tin trốn ra hải phận quốc tế, cảnh sát Hồng Kông quyết đoán quyết định phái đội Phi Hổ xuất kích, nhưng lại nảy sinh bất đồng về việc lựa chọn người dẫn đội.

Lúc này thân phận của bọn cướp cũng được xác minh, đây là một đội đặc nhiệm Hải cẩu Mỹ đào ngũ, bọn chúng trang bị vũ khí vô cùng tiên tiến, hỏa lực mạnh mẽ, vô cùng khó đối phó.

Xét đến sức mạnh của đối thủ cũng như tính chất đặc biệt của hành động lần này, Vương Nguyệt Mẫn Đức bị đình chức lại một lần nữa được tái sử dụng, phụ trách dẫn đội hoàn thành hành động giải cứu lần này.

Đội đặc nhiệm Hải cẩu Mỹ đào ngũ bắt giữ con tin đến một hòn đảo, đội Phi Hổ thì tinh nhuệ xuất trận, đội tấn công trên bộ, đội tấn công dưới nước, đội bắn tỉa, tổ hỗ trợ đều lần lượt xuất kích.

Trong trận chiến này của đội Phi Hổ, họ mặc trang phục rằn ri rừng rậm, mặt bôi dầu đen, vũ khí trong tay cũng từ MP5 đổi thành M4, trước khi tiến hành chiến đấu, phái trinh sát tiến hành trinh sát địch tình, sau khi dùng GPS xác định vị trí địch, nhanh chóng triển khai đổ bộ và tấn công, và còn có chuyên gia phá nổ chuyên đối phó với mìn sát thương người… Các loại sắp xếp đều vô cùng sát với thực tế.

Đặc biệt là trong trận giao chiến cuối cùng trong rừng rậm, đạo diễn cũng không hề phóng đại sức mạnh của đội Phi Hổ.

Là đơn vị đặc nhiệm của cảnh sát Hồng Kông, đội Phi Hổ và đội đặc nhiệm Hải cẩu Mỹ đào ngũ có sự chênh lệch về chiến thuật và trang bị ngay từ đầu đã lộ rõ, đội Phi Hổ trong tác chiến rừng rậm, từ đầu đến cuối đều thiếu sự hỗ trợ của vũ khí hạng nặng, uy lực và tầm bắn của súng bắn tỉa cũng không thể sánh bằng đội đặc nhiệm quân đội hùng mạnh, còn đội đặc nhiệm Hải cẩu Mỹ đào ngũ lại có sự hiểu

biết đáng kể về kế hoạch hành động và chiến thuật của đội Phi Hổ, ngay từ đầu, đối phương đã thông qua các biện pháp gây nhiễu điện tử, khiến các tổ tấn công của đội Phi Hổ và trung tâm chỉ huy hành động tạm thời mất liên lạc, sau đó trong cuộc giao hỏa dữ dội với đội Phi Hổ, đội đặc nhiệm Hải cẩu Mỹ đào ngũ còn dựa vào hỏa lực mạnh mẽ chiếm ưu thế tuyệt đối, nguy hiểm hơn là đội đặc nhiệm Hải cẩu Mỹ đào ngũ trước khi giao hỏa cận chiến đã ném một lượng lớn lựu đạn khói vào rừng rậm, bản thân họ thì đeo mặt nạ chống độc từ trước, thủ đoạn tương tự, trước đây đều là đội Phi Hổ dùng để đối phó với tội phạm, giờ lại bị đối phương dùng thủ đoạn tương tự để phản công.

Đội Phi Hổ ngay từ đầu đã ở thế yếu, thương vong nặng nề, tổ tấn công chính diện sau một vòng giao chiến ác liệt với đội đặc nhiệm Hải cẩu Mỹ đào ngũ, cơ bản không còn sức phản kháng, tổ hỗ trợ bên ngoài ngay lập tức bổ sung cho thương vong của tổ tấn công, sau đó trên đường rút lui, đội đặc nhiệm Hải cẩu Mỹ đào ngũ đã bố trí thiết bị cảm ứng hồng ngoại và mìn sát thương người điều khiển từ xa, còn chưa giao hỏa, tổ hỗ trợ bên ngoài đã chịu thương vong nặng nề.

Nhìn cảnh giao hỏa dữ dội trên màn ảnh, khán giả trong rạp đều nín thở chờ đợi khoảnh khắc cục diện chiến tranh xoay chuyển.

Tổ tấn công chính diện của đội Phi Hổ chịu thương vong lớn, nhưng tất cả những điều này không phải là vô ích, cuộc giao tranh ở đây đã thành công thu hút phần lớn sự chú ý của đội đặc nhiệm Hải cẩu Mỹ đào ngũ, đội tấn công dưới nước được trang bị thiết bị thở dưới nước đã bí mật đổ bộ từ phía bên kia hòn đảo, khi đội tấn công trên bộ giao chiến với đội đặc nhiệm Hải cẩu Mỹ đào ngũ, đã thành công giải cứu con tin một cách thuận lợi, và phát động tấn công từ phía sau đội đặc nhiệm Hải cẩu Mỹ đào ngũ.

Đội đặc nhiệm Hải cẩu Mỹ bị bao vây vẫn ngoan cố chống trả,

cuối cùng đội Phi Hổ dựa vào ưu thế về số lượng, phải trả giá bằng thương vong thảm khốc, mới tiêu diệt toàn bộ đối thủ.

Trận chiến kịch tính và gây cấn trên màn ảnh này, đã khiến khán giả Hồng Kông, những người ít có cơ hội xem phim chiến tranh trong nước, thật sự được thỏa mãn.

Sau khi xem bộ phim này, rất nhiều người mới nhận ra, những cảnh đấu súng trong các bộ phim Hồng Kông trước đây thật giả tạo đến mức nào.

Đương nhiên, chỉ riêng đoạn đấu súng cuối cùng mà nói, đạo diễn Trần Gia Thượng vẫn đã có một số xử lý, để cảnh đấu súng trông có vẻ kịch tính hơn, chứ không như cảnh mở đầu phim, vì để phản ánh tối đa tình hình đấu súng chân thực, cảnh đấu súng diễn ra rất trầm lắng.

Đây cũng được coi là sự nhượng bộ của đạo diễn đối với doanh thu phòng vé của phim, bởi vì Lâm Hựu Luân đã đầu tư rất lớn để quay bộ phim chiến tranh lấy chân thực làm chủ đạo này, tuy nói không kỳ vọng bộ phim quay xong sẽ có doanh thu phòng vé tốt đến mức nào, nhưng ít nhất không thể để khoản đầu tư bị thua lỗ.

Trần Gia Thượng ở điểm này vẫn rất đáng tin cậy, toàn bộ bộ phim trên cơ sở tôn trọng tính chân thực, đã dung hòa rất tốt tính thương mại, Khâu Thục Trân thủ vai nữ hướng dẫn viên gợi cảm trong phim rất đáng khen, đặc biệt là khi đội tấn công dưới nước của đội Phi Hổ giải cứu con tin, cô ta vì để chuyển hướng sự chú ý của lính Mỹ canh giữ, đã quyến rũ đối phương trong cảnh đó, càng khiến không ít khán giả nam phải tròn mắt.

Chỉ có điều vì Khâu Thục Trân gần đây đang quay một bộ phim khác ở Singapore, không thể kịp về, nên rất tiếc đã vắng mặt trong buổi công chiếu.

Tổng thể mà nói, bộ phim 《Phi Hổ》 này cơ bản đã đạt đến mức độ kỳ vọng của Lâm Hựu Luân. —— So với buổi công chiếu 《Phi Hổ》 đầy hào quang với sự góp mặt của các ngôi sao và quan chức cảnh sát cấp cao, buổi công chiếu 《Đào Học Uy Long》 cùng ngày lại diễn ra khá khiêm tốn.

Diễn viên chính Châu Tinh Trì vắng mặt, đạo diễn Vương Tinh trên sân khấu ứng phó qua loa mấy câu, buổi công chiếu vội vã kết thúc.

Sau đó có truyền thông suy đoán, buổi công chiếu 《Đào Học Uy Long》 diễn ra khiêm tốn như vậy, rất có thể là liên quan đến vụ án Hoàng Lãng Vi.

Hoàng Lãng Vi bị sát hại trong bệnh viện, rất nhiều bằng chứng đều chỉ về Hướng Hoa Cường, người đứng sau Mai Diễm Phương, và sau khi tin Hoàng Lãng Vi chết truyền ra, cả hai giới xã hội đen và cảnh sát Hồng Kông đều chấn động mạnh.

Một mặt là vì Hoàng Lãng Vi liên quan đến nhiều mâu thuẫn thù hằn trong giới giải trí Hồng Kông; mặt khác là lo lắng ân oán chồng chất, giang hồ từ đó càng thêm rắc rối. 《Đào Học Uy Long》 do Hướng Hoa Cường đầu tư sản xuất, trong thời điểm nhạy cảm này ra mắt đương nhiên phải khiêm tốn một chút, để tránh chiêu mời báo thù.

Ngay cả như vậy, 《Đào Học Uy Long》 vẫn thu về hơn 2,3 triệu doanh thu phòng vé trong ngày đầu tiên công chiếu, ngang ngửa với 《Phi Hổ》, một bộ phim cùng chủ đề nhưng khác thể loại.

Trong tình huống không có quá nhiều quảng bá mà vẫn đạt được thành tích phòng vé như vậy, biển hiệu vàng "Hài kịch Châu Tinh Trì" đã đóng vai trò then chốt.

Có thể sánh vai với Thành Long, Châu Nhuận Phát, "Tinh Gia" không phải gọi chơi.

Theo xu hướng này, doanh thu phòng vé của phim vượt quá 20 triệu là chuyện dễ dàng.

Vốn dĩ doanh thu phòng vé lớn như vậy, với tư cách diễn viên chính Châu Tinh Trì lẽ ra phải vui mừng, nhưng gần đây anh lại không hề vui vẻ chút nào, thậm chí còn có chút lo lắng.

Bởi vì ngay ngày thứ hai sau khi 《Đào Học Uy Long》 ra mắt, Trần Diệu Hưng, thành viên cốt cán của Tân Nghĩa An, biệt danh "Hổ Ổ Chuồng", đã bị cảnh sát kiểm soát với lý do tình nghi liên quan đến vụ Hoàng Lãng Vi bị sát hại, tối hôm đó có gần 200 thành viên nghi ngờ là xã hội đen bao vây cục cảnh sát, yêu cầu thả người.

Trong một thời gian, tin đồn nổi lên khắp nơi.

Nội tình về chuyện này có nhiều luồng ý kiến khác nhau.

Có người nói toàn bộ sự việc là do Hướng Hoa Cường thao túng phía sau.

Cũng có người nói Mai Diễm Phương vì tránh bị truy sát mà rời Hồng Kông lánh nạn, đồng thời bỏ ra 20 triệu để dàn xếp sự việc, càng có tin đồn Mai Diễm Phương vì bất mãn giới nghệ thuật bị xã hội đen thao túng mà tiết lộ toàn bộ nội tình cho cảnh sát Hồng Kông, việc Trần Diệu Hưng bị bắt chỉ là khởi đầu, cảnh sát thực sự đang ủ mưu một đợt quét sạch xã hội đen mới.

Thế lực đen thao túng giới nghệ thuật, bản thân Châu Tinh Trì cũng là một trong những nạn nhân, nếu cảnh sát thật sự triển khai hành động quy mô lớn, đối với Châu Tinh Trì chắc chắn là một chuyện tốt.

Nhưng Châu Tinh Trì trong lòng rất rõ, sự việc không hề đơn giản như vậy.

Lâm Hựu Luân ở giới nghệ thuật Hồng Kông mạnh mẽ như vậy,

đối với việc thế lực đen xâm nhập giới nghệ thuật cũng chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt, mong chờ cảnh sát chỉ một hai lần hành động là có thể triệt để loại bỏ thế lực đen thì căn bản là vọng tưởng.

Đặc biệt là cái chết của Hoàng Lãng Vi, khiến Châu Tinh Trì vô cùng lo lắng, lý do trước đó anh dám tuyệt giao với Hướng Hoa Cường, thực ra cũng gần giống như suy nghĩ của Hoàng Lãng Vi trước khi xảy ra chuyện, cho rằng Hướng Hoa Cường bị những rắc rối ở Ma Cao kìm chân, không thể bận tâm đến việc khác.

Kết cục của Hoàng Lãng Vi khiến Châu Tinh Trì có cảm giác thương thay cho đồng loại, càng lo lắng Hướng Hoa Cường sẽ thừa cơ hội thanh lý luôn anh.

Vì vậy, hai ngày gần đây anh đều nhốt mình trong phòng suy nghĩ cách giải quyết.

Nghĩ đi nghĩ lại, Châu Tinh Trì cảm thấy toàn Hồng Kông chỉ có một người có thể giúp được anh.

Vương Tinh sáng sớm ra ngoài, bất chợt từ cầu thang xông ra một gã đội mũ bóng chày, khiến ông giật mình.

Người đó ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt khiến Vương Tinh rất bất ngờ.

Chương 742

“Đạo diễn Vương, ra ngoài sớm vậy, đã ăn sáng chưa?” Châu Tinh Trì cười toe toét chào Vương Tinh.

Vừa nhìn dáng vẻ của Châu Tinh Trì, trong lòng Vương Tinh lập tức có một số suy nghĩ khác lạ.

Đừng nhìn Châu Tinh Trì trong phim lúc nào cũng nhí nhố, nhưng thực ra trong cuộc sống thực, anh là một người rất ít cười, hơn nữa tính cách có chút trầm uất, tình huống cười tươi đối đãi người khác như bây giờ thật sự rất hiếm gặp.

“Cậu đang cố ý đợi tôi à?” Vương Tinh có chút không chắc chắn hỏi.

“Vâng, tôi muốn mời đạo diễn Vương đi uống trà, tiện thể bàn bạc về chuyện làm tiếp phần hai của 《Đào Học Uy Long》.” Nhìn nụ cười gượng gạo của Châu Tinh Trì, Vương Tinh cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Người có bệnh trong đầu mới sáng sớm đã đi uống trà, hơn nữa 《Đào Học Uy Long》 còn có phần tiếp theo, chuyện này Vương Tinh sao từ trước đến giờ chưa từng nghe nói?

“Cậu nhầm rồi phải không?” “Tuyệt đối không nhầm!” Châu Tinh Trì không nói lời nào đã kéo Vương Tinh đi, bên ngoài tòa nhà anh ta đã chuẩn bị sẵn xe, Vương Tinh cứ thế hồ đồ bị đưa đến một quán trà gần đó.

Mặc dù ở nhà đã ăn sáng rồi, nhưng đối mặt với những món dimsum nóng hổi trên bàn, Vương Tinh vẫn không nhịn được động đũa.

Châu Tinh Trì một hơi gọi liền mấy món ăn vặt, tất cả đều đẩy về phía Vương Tinh, đợi sau khi Vương Tinh ăn uống no nê, mới nói chuyện chính sự với ông.

"Doanh thu phòng vé của 《Đào Học Uy Long》 cũng khá ổn, tôi cảm thấy chủ đề này vẫn còn khả năng khai thác tiếp, nên muốn bàn bạc với đạo diễn Vương một số vấn đề liên quan đến việc quay phần tiếp theo." Lúc này Vương Tinh đã nhìn ra, Châu Tinh Trì hôm nay có việc muốn nhờ ông, nên cũng không vội, trước tiên rút khăn giấy lau miệng, sau đó mới chậm rãi nói: "Bản quyền của 《Đào Học Uy Long》 thuộc về Vĩnh Thịnh Điện Ảnh, cậu nói chuyện này với tôi vô ích, phải đi bàn bạc với ông chủ Hướng mới được." Nụ cười trên mặt Châu Tinh Trì cứng lại.

"Đạo diễn Vương cũng biết, một thời gian trước tôi và anh Hướng có chút bất đồng, bây giờ tôi đi tìm anh ấy, e rằng có chút không thích hợp." Vương Tinh trong lòng cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ: "Bây giờ mới biết hối hận, sớm đã đi đâu rồi?

Ngay cả buổi công chiếu của 《Đào Học Uy Long》 cũng không đến tham gia, còn muốn đi nói chuyện quay phim phần tiếp theo với Hướng Hoa Cường, nằm mơ đi!" Trong lòng nghĩ vậy, nhưng miệng lại nói một đằng.

"Gần đây ông chủ Hướng chắc khá bận rộn, tôi thấy chuyện này cứ tạm hoãn lại đã, với lại, tôi đoạn thời gian này còn có phim khác phải quay, thời gian cũng không sắp xếp được." Châu Tinh Trì còn muốn nói nữa, nhưng Vương Tinh lại nhìn đồng hồ.

"Ối, cũng không còn sớm nữa, tôi còn hẹn A Luân sáng nay qua chỗ anh ấy bàn chuyện, hay là chúng ta hôm khác nói chuyện tiếp?" Lâm Hựu Luân muốn đi gặp Lâm Hựu Luân, Châu Tinh Trì cũng không tiện ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn ông rời đi.

“Haha, cậu không biết lúc đó vẻ mặt của Châu Tinh Trì khó coi đến mức nào đâu!

Lúc đó tôi cố nhịn cười muốn nín thở, suýt nữa thì lộ tẩy trước mặt anh ta.” Vương Tinh ngồi trước bàn làm việc của Lâm Hựu Luân, vừa khoa tay múa chân vừa miêu tả tình hình vừa gặp Châu Tinh Trì.

Trợ lý A Kiệt của Lâm Hựu Luân bưng hai tách trà nóng đi vào, Vương Tinh lần này học được bài học, không vội vàng cầm lên uống, mà trước tiên dùng đầu lưỡi thử nhiệt độ, phát hiện còn nóng quá thì để sang một bên.

Lâm Hựu Luân ngẩng đầu, nhìn Vương Tinh một cái.

“Thấy anh ta gặp xui xẻo, anh lại vui vẻ đến vậy à?” Sự bất mãn của Vương Tinh đối với Châu Tinh Trì đã có từ lâu, nhân cơ hội này càng ra sức than thở với Lâm Hựu Luân.

“Cậu không biết đâu, từ khi anh ta bị người ta gọi ‘Tinh Gia’, ‘Tinh Gia’ rồi, cả con người anh ta hoàn toàn thay đổi, trước mặt cậu có thể còn kiềm chế một chút, nhưng trước mặt người khác thì hoàn toàn là một thái độ không coi ai ra gì… Tôi thừa nhận, anh ta hiện tại quả thật rất có thị trường phòng vé, nhưng anh ta cũng không nghĩ xem, năm đó ai là người đã nâng đỡ anh ta nổi tiếng, và ai là người đã cho anh ta một cơ hội tái xuất khi anh ta bị truyền thông đánh cho về lại hình ảnh cũ.” Lâm Hựu Luân liếc ngang Vương Tinh một cái.

“Người đó là anh sao?” “Đương nhiên là…” Vương Tinh theo bản năng định nói là chính mình, nhưng đột nhiên nhận ra người mình đang đối mặt là Lâm Hựu Luân, vội vàng đổi “tôi” thành “anh”.

Năm đó, loạt phim 《Tiểu Quỷ Đương Gia》 làm cho Châu Tinh Trì nổi tiếng, ngay cả kịch bản phân cảnh cũng là Lâm Hựu Luân đưa ra, còn Vương Tinh chỉ là chiếu theo những gì Lâm Hựu Luân đưa để quay phim, trước mặt người khác ông còn có thể khoác lác, nhưng

trước mặt Lâm Hựu Luân mà nói như vậy, thì khoác lác đó sẽ bị vạch trần.

Lâm Hựu Luân không có thời gian nghe Vương Tinh nói nhảm, trực tiếp hỏi: "Châu Tinh Trì tìm anh rốt cuộc là vì chuyện gì?" Vương Tinh bĩu môi.

"Hoàng Lãng Vi bị sát hại, mọi người đều cho rằng Hướng Hoa Cường ra tay, không ngờ lại là Trần Diệu Hưng làm, hiện tại Trần Diệu Hưng bị cảnh sát khống chế, Hướng Hoa Cường thì không có chuyện gì, Châu Tinh Trì đương nhiên lo lắng, lại muốn hàn gắn quan hệ với Hướng Hoa Cường, nên nhờ tôi đứng ra nói giúp." Lâm Hựu Luân cười lạnh một tiếng.

"Không có sự chỉ đạo của Hướng Hoa Cường, Trần Diệu Hưng ăn no rửng mỡ chạy đi giết Hoàng Lãng Vi à?" "Ai bảo Hướng Hoa Cường có thân phận cao hơn Trần Diệu Hưng chứ, xảy ra chuyện, đương nhiên là tiểu đệ đi gánh vác." Lời này của Vương Tinh, thực tế đại diện cho quan điểm của rất nhiều người về việc Trần Diệu Hưng bị bắt, nhưng Lâm Hựu Luân lại không nghĩ như vậy.

Ngay cả khi Trần Diệu Hưng chỉ đạo người giết Hoàng Lãng Vi, nhưng cảnh sát cũng rất khó tìm được bằng chứng trực tiếp để định tội Trần Diệu Hưng, hơn nữa địa vị của Trần Diệu Hưng trong Tân Nghĩa An cũng không thấp, muốn tìm người thế tội hoàn toàn có thể tìm một tên tiểu tốt không đáng kể gì đó, việc Trần Diệu Hưng lúc này bị cảnh sát khống chế, Lâm Hựu Luân cảm thấy đây rất có thể là một nước cờ hay của Hướng Hoa Cường.

Vấn đề lớn nhất của vụ án Hoàng Lãng Vi không đến từ cảnh sát, mà đến từ áp lực của giới xã hội đen Hồng Kông, Trần Diệu Hưng đã là hung thủ giết Hoàng Lãng Vi, vậy chắc chắn sẽ có người đòi báo thù cho Hoàng Lãng Vi, đồng thời bên Tân Nghĩa An cũng phải đưa ra

một lời giải thích cho giới giang hồ, nếu không sẽ gây ra sự phẫn nộ, vì vậy lúc này, Hướng Hoa Cường đã đẩy Trần Diệu Hưng ra ngoài.

Hướng Hoa Cường làm vậy không phải để hy sinh Trần Diệu Hưng, mà ngược lại, ông ta đang cố gắng hết sức để bảo vệ Trần Diệu Hưng.

Trần Diệu Hưng bị cảnh sát khống chế, những kẻ muốn báo thù cho ông ta cũng không còn cách nào ra tay, còn bên Hướng Hoa Cường có thể rảnh tay, trước tiên dàn xếp các vấn đề trên giang hồ, còn cảnh sát hiện tại trong tay chưa nắm giữ đủ bằng chứng để định tội Trần Diệu Hưng, đợi sau khi sóng gió của chuyện này qua đi, sẽ bảo lãnh Trần Diệu Hưng ra ngoài.

Như vậy, cả hai giới xã hội đen và cảnh sát đều có một lời giải thích, còn về sự thật cái chết của Hoàng Lãng Vi, e rằng không có bao nhiêu người muốn quan tâm.

Không biết vì sao, khi nghĩ đến đây, trong đầu Lâm Hựu Luân đột nhiên hiện lên hình ảnh của Lưu Gia Minh, nếu nói ở Hồng Kông còn có người thực sự quan tâm đến sự thật cái chết của Hoàng Lãng Vi, e rằng chỉ còn lại vị Đốc sát Lưu có chút bảo thủ này.

Sự tồn tại của loại người này không được lòng, nhưng đối với xã hội lại là không thể thiếu.

Vương Tinh quay đầu nhìn một cái, xác định cửa văn phòng đã đóng, sau đó quay lại, người nhích gần Lâm Hựu Luân, hạ thấp giọng nói: "Cái chết của Hoàng Lãng Duy thực sự không liên quan đến anh?" Lâm Hựu Luân tiện tay vớ lấy một tập tài liệu trên bàn, làm động tác như muốn ném thẳng vào mặt Vương Tinh.

Vương Tinh vội vàng dùng tay che mặt, "Được rồi, được rồi, tôi chỉ nói bừa thôi, tôi biết anh và Hướng Hoa Cường không phải loại người như nhau." Lâm Hựu Luân vứt tập tài liệu xuống, lại dựa vào

lưng ghế.

“Nói đi, hôm nay đến tìm tôi có chuyện gì.” “Chẳng phải vẫn là bộ 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》 lần trước sao, tôi đã lên một danh sách diễn viên, anh xem giúp tôi có hợp không.” Vương Tinh lấy từ cặp ra một tờ giấy đầy tên, đưa qua, nhưng Lâm Hựu Luân lại không đưa tay ra nhận.

“Lần trước tôi đã nói rõ với anh rồi mà?

Bộ phim này anh muốn quay sao thì quay, dù sao cũng không liên quan gì đến tôi.” “Xem giúp tôi đi mà, coi như giúp tôi một việc.” Không chịu nổi Vương Tinh nài nỉ, Lâm Hựu Luân mới chịu nhận lấy danh sách đó, nhưng mới xem mấy cái tên đầu tiên đã trực tiếp ném trả lại Vương Tinh.

“Anh mơ chưa tỉnh đó à?” Lúc này Vương Tinh lại giả vờ ngây ngô, “Sao vậy, anh thấy danh sách này có vấn đề gì à?” Lâm Hựu Luân tức giận liếc hắn một cái, “Anh nói xem?” “Tôi thấy rất tốt mà, xét thấy 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 toàn mời đại minh tinh nữ, nên tôi cũng mời mười một đại minh tinh nam, như vậy mới có thị trường chứ.” Vương Tinh trưng ra vẻ mặt đương nhiên, khiến Lâm Hựu Luân thật sự muốn cầm cốc trà lên ném vào mặt hắn.

“Anh có bản lĩnh mời được hết những người này cho tôi xem!” Vương Tinh cười tủm tỉm, “Thế nên tôi mới đến nhờ anh giúp đỡ chứ.” Lâm Hựu Luân đã biết Vương Tinh sẽ nói như vậy, cười lạnh một tiếng nói: “Nếu không chịu giúp thì sao?” Vương Tinh lập tức có chút sốt ruột, “Đừng mà, anh cứ xem hết danh sách này đã, rồi quyết định cũng chưa muộn.” “Cái này còn phải xem à?” Lâm Hựu Luân đập vào danh sách của Vương Tinh.

“Mấy người khác tôi không nói, nhưng Chu Nhuận Phát, Chu Tinh Trì, Thành Long ba người này, anh đã bao giờ thấy họ đóng phim

chung chưa?" "Trong phim này, vai của họ nhiều nhất cũng chỉ là khách mời, hơn nữa lại cùng xuất hiện một lần.

Ba người đó không cần anh ra mặt, tôi đi cũng có thể lo liệu được, nhưng mấy người còn lại thì nhất định phải là anh ra mặt mới được." Những người mà Vương Tinh nói đến lần lượt là Trương Quốc Vinh, Lương Gia Huy, Lương Triều Vỹ, Lưu Đức Hoa, Trương Học Hữu, Lê Minh và Quách Phú Thành, danh sách này gần như đã gom hết các nam nghệ sĩ hàng đầu của giới giải trí Hong Kong.

Hèn chi hắn dám mặt dày đến cầu Lâm Hựu Luân giúp đỡ, việc này ngoài Lâm Hựu Luân ra, căn bản không ai khác có thể làm được.

"Tôi nhắc lại một lần nữa, tôi sẽ không liên quan gì đến bộ phim này." Thái độ từ chối của Lâm Hựu Luân đã rất rõ ràng.

Nhưng Vương Tinh lại không hề nản lòng.

"Anh cứ xem hết đi.

Phía sau còn một nữ chính chưa nói đó!" Thái độ khác thường của Vương Tinh khiến Lâm Hựu Luân rất nghi ngờ tên mập này đang giở trò gì, anh liếc mắt nhìn danh sách một lần nữa, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở cái tên cuối cùng.

Vương Tinh vẫn luôn lén lút quan sát biểu cảm của Lâm Hựu Luân, thấy Lâm Hựu Luân nhìn thấy cái tên đó liền không nói gì nữa, hắn biết lần này mình chắc chắn đã cược đúng rồi.

"Là thế này, tôi muốn mời Trần Hồng làm nữ chính cho bộ phim này, nhưng cô ấy hiện tại đang đóng phim ở Đại lục, mà tôi với cô ấy cũng không thân lắm, nên mới muốn anh ra mặt nói chuyện này với cô ấy." Vương Tinh giả vờ giải thích vài câu, sau đó còn đặc biệt nói thêm: "Mấy nam diễn viên tôi vừa nói với anh, nếu anh thật sự không định giúp thì thôi, nhưng Trần Hồng thì anh nhất định phải giúp tôi

một tay.

Tôi thực sự không nghĩ ra ai có thể hợp với vai này hơn cô ấy." Lâm Hựu Luân thu ánh mắt từ danh sách về, dùng ánh mắt dò xét đánh giá Vương Tinh, chỉ nhìn đến mức Vương Tinh có chút chột dạ.

"Nói đi, ai đã cho anh ý tưởng này?" "Đây thật sự là ý tưởng của chính tôi." Vương Tinh thề thốt đảm bảo, hắn đã hứa với Nam Nhạn sẽ không tố Nam Nhạn, điểm nghĩa khí này tên mập Vương vẫn có.

"Thật sự không định nói sao?" Lâm Hựu Luân lại hỏi một lần nữa.

"Thật sự là tôi mà." Mồ hôi trên trán Vương Tinh đã sắp vã ra, vẫn cắn răng không thừa nhận.

"Nếu anh có thể nghĩ ra ý tưởng như vậy, sao lần trước đến lại không nói?" "Lần trước chẳng phải vẫn chưa xác định anh có đồng ý không sao?

Anh gật đầu rồi, tôi mới bắt đầu cân nhắc vấn đề diễn viên chứ." Lời giải thích của Vương Tinh nghe cũng hợp tình hợp lý, nhưng ánh mắt lẩn tránh của hắn đã bán đứng hắn.

"Anh không nói đúng không?" Lâm Hựu Luân đứng dậy, đi vòng ra phía sau Vương Tinh.

Vương Tinh ngẩng đầu lên, có chút lo lắng nhìn Lâm Hựu Luân hỏi: "Anh muốn làm gì?" "Anh không nói, vậy tôi đành phải đoán thử thôi!" Lâm Hựu Luân một tay mạnh mẽ vỗ vào vai Vương Tinh, khiến Vương Tinh giật mình.

"Tôi thật sự không lừa anh, đây chính là ý của tôi." Lâm Hựu Luân mặc kệ lời giải thích của Vương Tinh, khoanh tay bắt đầu đi lại trong văn phòng.

"Những người quanh anh có thể cho anh lời khuyên, mà anh lại

chịu tin tưởng, thì cha anh là một, Đỗ Kỳ Phong là một.

Chương 743

Cha anh đã nghỉ hưu, chắc không có thời gian giúp anh nghĩ ra cái ý tưởng quái gở như vậy.

Đỗ Kỳ Phong thì không giống người sẽ đưa ra kiểu ý tưởng này.

Vậy thì không còn ai khác nữa...

Người cho anh ý tưởng này là Nam Nhạn đúng không?" Biểu cảm của Vương Tinh lập tức trở nên có chút không tự nhiên.

Thấy Vương Tinh không nói gì, Lâm Hựu Luân càng khẳng định mình đoán không sai.

Anh ngồi trở lại ghế, trong lòng chỉ cảm thấy có chút buồn cười.

Nam Nhạn và Lâm Lĩnh Đông là anh em ruột, nhưng hai anh em đối xử với điện ảnh lại một trời một vực.

Phim của Lâm Lĩnh Đông nghiêm túc đến mức khiến người ta cảm thấy ngột ngạt, còn Nam Nhạn lại thích quay phim tình cảm thu hút khán giả; Lâm Lĩnh Đông làm người đàng hoàng đứng đắn, còn Nam Nhạn lại luôn thích chơi bời trong chốn hồng trần, nhưng không thể phủ nhận hai anh em này đều là những người cực phẩm.

Vương Tinh vừa quan sát biểu cảm của Lâm Hựu Luân, vừa trong lòng cảm thấy có lỗi chết đi được với Nam Nhạn.

Đến khi phát hiện Lâm Hựu Luân không có ý tức giận, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Hựu Luân tuy sẽ không làm gì Nam Nhạn, nhưng cũng không dễ dàng bỏ qua cho hắn như vậy.

"Nếu ý tưởng này là do Nam Nhạn đưa cho anh, vậy thì đành

phiền anh ta một chút, để anh ta làm giám chế cho bộ phim này.

Nếu phim này quay xong mà doanh thu phòng vé không vượt qua《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, thì hai người các anh sớm chuyển nghề đi.

Chừng nào các rạp chiếu ở Hong Kong còn trong tay tôi, thì sau này các anh đừng hòng làm ăn trong giới điện ảnh Hong Kong nữa!" Vương Tinh đương nhiên có thể nghe ra Lâm Hựu Luân đang hù dọa mình, nhưng lúc đầu hắn không hoàn toàn hiểu ý Lâm Hựu Luân, nên chỉ khổ sở nói: "《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》đạt hơn ba mươi triệu doanh thu phòng vé.

Tôi quay bộ phim tiếp theo này mà vượt qua ba mươi triệu đã là tốt lắm rồi, muốn cao hơn nữa thì bây giờ anh cứ phong sát tôi đi." Lâm Hựu Luân không hề lay động, "Lúc anh chọn diễn viên sao không nghĩ như vậy?

Các nam diễn viên trong danh sách của anh, nếu mỗi người đều tính theo thù lao phim bình thường, thì ba mươi triệu cũng chỉ đủ trả thù lao cho họ, còn lại anh quay cái gì nữa?" "Cái này sao có thể tính theo thù lao phim bình thường được?

Cảnh quay của mỗi người nhiều thì mười mấy phút, ít thì vài phút, chỉ là xuất hiện thôi mà, khách mời thì đâu cần thù lao cao như vậy?" Vương Tinh nói đến đây đột nhiên mắt đảo một vòng, trên mặt liền lộ ra vẻ mừng rỡ, "Vậy là, nếu Nam Nhạn làm giám chế cho bộ phim này, anh sẽ đồng ý giúp tôi thuyết phục các nam diễn viên trong danh sách đến đóng phim này sao?" Lâm Hựu Luân tức giận liếc Vương Tinh một cái, "Anh nói xem?" Vương Tinh kích động đến mức hai tay siết chặt vào nhau, không kịp suy nghĩ liền nói một câu: "Vẫn là cô Trần có thể diện!" Thấy sắc mặt Lâm Hựu Luân không đúng, Vương Tinh vội vàng sửa lời: "Xin lỗi, lỡ lời vì quá kích động, tôi muốn nói

vẫn là Nam Nhạn có thể diện!" Lâm Hựu Luân có lẽ thật sự có ý với Trần Hồng, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể nói ra.

Vương Tinh vì quá kích động mà mắc lỗi, may mà kịp thời sửa lại, Lâm Hựu Luân cũng lười chấp nhặt với hắn.

"À phải rồi, bộ phim này có mười một nam chính, nhưng danh sách của anh cộng lại chỉ có mười người, còn một người anh định mời ai đóng?" "Anh thấy Lý Liên Kiệt thế nào?" Lời Vương Tinh vừa dứt, hắn đã thấy Lâm Hựu Luân lại một lần nữa vớ lấy tập tài liệu trên bàn định ném tới, vội vàng đưa tay ra đỡ.

"Được rồi, tôi đùa thôi." Nếu thật sự mời Lý Liên Kiệt vào nữa, thì dàn diễn viên của 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》 thật sự sẽ hoàn hảo, nhưng Vương Tinh cũng chỉ có thể nghĩ vậy thôi, trên đời không có chuyện thập toàn thập mỹ, làm người cũng không thể tham lam vô độ.

Hơn nữa, Lý Liên Kiệt khác Thành Long, cậu ta chưa chắc đã chịu đóng những vai không phải phim hành động kiểu này.

"Dù sao vai này cảnh quay cũng không nhiều, tôi thấy cứ tìm đại một người nào đó đóng là được rồi." "Vậy anh đã nghĩ đến suy nghĩ của mười người kia chưa?

Tùy tiện tìm một người đến, chẳng khác nào hạ thấp thân phận của những người này.

Họ dù miệng không nói, trong lòng e rằng cũng sẽ có ý kiến." Lâm Hựu Luân nói vậy, Vương Tinh cũng cảm thấy chuyện này có chút khó giải quyết.

Muốn tìm một diễn viên cùng đẳng cấp với mười người kia, mà tuổi tác tương đối phù hợp thì chỉ có Lý Liên Kiệt, nhưng Lý Liên Kiệt vừa nãy đã bị bác bỏ, còn lại thật sự không có ai thích hợp hơn.

Lúc này Lâm Hựu Luân đột nhiên nghĩ đến một người.

"Tôi có một người, chắc sẽ hợp." Vương Tinh lập tức hỏi: "Là ai?" "Lưu Thanh Vân!" Vương Tinh đang định nói Lưu Thanh Vân so với mười người trong danh sách thì danh tiếng còn kém xa, nhưng lại nghĩ lại, Lưu Thanh Vân xuất đạo sớm, chỉ là luôn mờ nhạt.

Hiện tại tuy phải đóng vai phụ trong phim truyền hình, nhưng trước đây anh ấy từng hợp tác đóng phim với mấy người trong danh sách, coi như bù đắp được thiếu sót về danh tiếng của anh ấy.

Thực ra không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ dựa vào việc Lưu Thanh Vân là người Lâm Hựu Luân tiến cử, mười người trong danh sách cũng sẽ không có bất kỳ ý kiến gì.

Lâm Hựu Luân đã mở lời, Vương Tinh đương nhiên không có lý do gì để từ chối, việc chọn diễn viên cho 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》 cứ như vậy mà được quyết định.

Xong xuôi chuyện chính, Vương Tinh cả người đều thả lỏng, tựa vào lưng ghế, nâng chén trà lên thổi thổi.

"À phải rồi, vừa nói đến Lý Liên Kiệt, anh có biết gần đây cậu ta đã thành lập một công ty điện ảnh của riêng mình không?" Lâm Hựu Luân hơi sửng sốt, trong ấn tượng của anh Lý Liên Kiệt quả thực đã thành lập một công ty điện ảnh ở Hong Kong, nhưng chắc chắn không phải vào thời điểm này.

"Lý Liên Kiệt không phải đang đóng bộ 《Tân Long Môn Khách Sạn》 của Từ Khắc ở Đại lục sao?

Bộ phim đó đã quay xong rồi à?" "Chắc vậy." Vương Tinh nhún vai, hắn và Từ Khắc không thân lắm, cũng không biết nhiều về tiến độ quay của 《Tân Long Môn Khách Sạn》, nhưng hắn biết một bộ phim khác sắp quay xong rồi.

“Hai hôm trước tôi đi thăm đoàn làm phim, bộ 《Thẩm Tử Quan》 mà Phát Ca mời Đỗ Kỳ Phong quay sắp đóng máy rồi, còn mấy cảnh nữa thôi.

Nếu bộ phim này và 《Tân Long Môn Khách Sạn》 cùng chiếu, anh nói xem ai sẽ thắng?” Nếu là trước đây, Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ không chút do dự mà chọn 《Thẩm Tử Quan》, bởi vì trong ký ức bộ phim đó là quán quân phòng vé điện ảnh Hong Kong năm 1992, còn 《Tân Long Môn Khách Sạn》 tuy cũng là một bộ phim không tệ, nhưng doanh thu phòng vé so với 《Thẩm Tử Quan》 vẫn có khoảng cách không nhỏ.

Nhưng hiện tại, Lâm Hựu Luân lại không dám dễ dàng đưa ra kết luận này, bởi vì hai bộ phim 《Thẩm Tử Quan》, 《Tân Long Môn Khách Sạn》 so với tình hình trong ký ức đều đã xảy ra rất nhiều thay đổi.

Nam chính của 《Thẩm Tử Quan》 từ Chu Tinh Trì đã đổi thành Chu Nhuận Phát, còn nam chính của 《Tân Long Môn Khách Sạn》 từ Lương Gia Huy đã đổi thành Lý Liên Kiệt.

Khả năng hài hước của Chu Nhuận Phát không tệ, nhưng chưa chắc đã diễn hay hơn Chu Tinh Trì trong bản gốc; còn Lý Liên Kiệt lại có một lợi thế rất lớn so với Lương Gia Huy, cậu ta xuất thân là diễn viên hành động, có thể hoàn thành nhiều động tác khó mà không cần diễn viên đóng thế, dưới sự chỉ dẫn của Từ lão quái chắc chắn sẽ có màn thể hiện xuất sắc hơn.

Nếu hai bộ phim này thực sự được xếp cùng một lịch chiếu, thì ai sẽ là người chiến thắng phòng vé thật sự đã trở thành một ẩn số.

Đúng lúc Lâm Hựu Luân và Vương Tinh đang trò chuyện về chủ đề này, A Kiệt đẩy cửa văn phòng, phía sau là Tổng giám đốc Gia Nghị Viện Tuyến Sầm Kiến Huân.

“Ông chủ, quản lý Sầm đến rồi.” Lâm Hựu Luân gật đầu về phía đó, A Kiệt tránh sang một bên, làm động tác mời đối với Sầm Kiến Huân.

Sầm Kiến Huân bước vào văn phòng, A Kiệt đóng cửa lại phía sau.

“Anh Lâm, đây là kế hoạch sắp xếp phim tháng 9, mời anh xem qua.” Lâm Hựu Luân đứng dậy, nhận lấy cặp tài liệu mà Sầm Kiến Huân hai tay đưa tới, tiện thể chỉ vào chiếc ghế bên cạnh Vương Tinh, ý bảo Sầm Kiến Huân ngồi xuống trước.

Sầm Kiến Huân kéo ghế ngồi xuống, đồng thời cũng chào hỏi Vương Tinh.

Vương Tinh và Sầm Kiến Huân hàn huyên đơn giản vài câu, mắt lại không ngừng liếc nhìn bảng kế hoạch sắp xếp phim trong tay Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân thu ánh mắt từ bảng kế hoạch sắp xếp phim trong cặp tài liệu về, ngẩng đầu lên, vừa lúc chạm phải ánh mắt đang nhìn tới của Vương Tinh.

“Sao, anh muốn xem lắm à?” Lâm Hựu Luân giơ giơ cặp tài liệu trong tay.

Vương Tinh biểu cảm ngượng ngùng cười cười, “Không, không có, tôi chỉ muốn quan tâm một chút đến lịch chiếu của 《Thẩm Tử Quan》thôi.” 《Thẩm Tử Quan》là bộ phim do Chu Nhuận Phát hợp tác với công ty điện ảnh của Vương Tinh và Đỗ Kỳ Phong cùng đầu tư sản xuất, nên yêu cầu này của Vương Tinh cũng không quá đáng.

Lâm Hựu Luân lấy bút ra ký tên mình vào cuối tài liệu, sau đó đưa trả cho Sầm Kiến Huân, quay đầu nói với Vương Tinh một câu: “Chúc mừng, mong muốn của anh đã thành hiện thực!” Vương Tinh

đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức hiểu ra ý của Lâm Hựu Luân, rồi hắn trợn tròn mắt, lắp bắp nói: "Tôi... tôi vừa nãy chỉ đùa thôi mà, tôi với Từ Khắc đâu có thù oán gì, hai bộ phim 《Thẩm Tử Quan》và 《Tân Long Môn Khách Sạn》đâu cần phải đặt cạnh nhau để đối đầu chứ?" Lâm Hựu Luân ngồi xuống, lấy ra một hộp xì gà, bảo Sầm Kiến Huân, Vương Tinh mỗi người lấy một điếu.

Lâm Hựu Luân tự mình châm xì gà trước, sau đó lại ném bật lửa cho Vương Tinh.

Vương Tinh nhận lấy, không vội tự châm cho mình, mà châm trước cho Sầm Kiến Huân.

Sầm Kiến Huân vừa cảm ơn, vừa tò mò hỏi: "Sao, đạo diễn Vương lo lắng doanh thu phòng vé của 《Thẩm Tử Quan》không bằng 《Tân Long Môn Khách Sạn》sao?" "Cũng chỉ có một chút lo lắng thôi, 《Tân Long Môn Khách Sạn》có Lý Liên Kiệt, Trương Mạn Ngọc, Lâm Thanh Hà, còn bên chúng ta chỉ có Chu Nhuận Phát và Mai Diễm Phương, về số lượng ngôi sao thì không chiếm ưu thế." Vương Tinh lo lắng giải thích.

"Đạo diễn Vương nói vậy là sai rồi, anh không thể chỉ nhìn số lượng mà không nhìn chất lượng chứ?

Về sức ảnh hưởng, Phát Ca và Mai Diễm Phương đều là đỉnh cấp, 《Tân Long Môn Khách Sạn》chỉ có Lâm Thanh Hà mới có thể so sánh với họ, Lý Liên Kiệt, Trương Mạn Ngọc thực tế vẫn còn kém một bậc.

So như vậy thì 《Thẩm Tử Quan》chẳng hề thiệt thòi." Sầm Kiến Huân đã làm ở vị trí Tổng giám đốc Gia Nghị Viện Tuyến nhiều năm như vậy, lời nói của anh ta vẫn rất có sức thuyết phục.

Vương Tinh nghe xong gật đầu, quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân.

Chương 744

"Thật sự lịch chiếu không thể thay đổi sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu.

Anh muốn biết phiên bản 《Thẩm Tử Quan》của Chu Nhuận Phát và phiên bản 《Tân Long Môn Khách Sạn》của Lý Liên Kiệt đặt cạnh nhau, ai sẽ là người chiến thắng phòng vé cuối cùng.

Đúng lúc kế hoạch sắp xếp phim tháng 9 của Gia Nghị đã xếp hai bộ phim này chiếu cùng một lịch, đây chính là kết quả mà anh muốn thấy.

Lúc này trong lòng Vương Tinh vô cùng hối hận, tự mắng mình là đồ chim lợn, nếu vừa nãy hắn không lắm mồm nhắc chuyện này, có lẽ Lâm Hựu Luân đã không nhất thời cao hứng như vậy.

Bây giờ Lâm Hựu Luân đã quyết định, muốn khuyên cũng không kịp nữa rồi.

Điều duy nhất khiến Vương Tinh cảm thấy an ủi là hắn biết trước Từ Khắc chuyện này, về nhà cũng tiện nhắc nhở Đỗ Kỳ Phong chuẩn bị một chút, tránh đến lúc đó trở tay không kịp.

Lâm Hựu Luân hút một hơi xì gà, "À phải rồi, vừa nãy anh nói Lý Liên Kiệt tự mình thành lập một công ty điện ảnh sao?" Lúc này trong lòng Vương Tinh vẫn đang buồn bực, chỉ ứng phó gật đầu, không giới thiệu thêm tình hình.

Còn Sầm Kiến Huân lúc này lại đột nhiên xen vào: "Về công ty điện ảnh của Lý Liên Kiệt, tôi cũng biết một vài thông tin." Dưới ánh mắt cho phép của Lâm Hựu Luân, Sầm Kiến Huân tiếp lời: "Kể từ khi Thái Chí Minh bị bắn chết, Lý Liên Kiệt đã ký hợp đồng ba năm năm bộ phim với Gia Hòa.

Hiện tại hợp đồng đã hết hạn, có lẽ cậu ta cảm thấy không cần thiết phải làm công cho người khác nữa, nên tự mình ra ngoài thành lập một công ty điện ảnh, lấy tên là Chính Đông Điện Ảnh Công ty." Lâm Hựu Luân tỉ mỉ nghiền ngẫm hai chữ "Chính Đông".

Chỉ nhìn từ cái tên, Lý Liên Kiệt đối với công ty điện ảnh này chắc hẳn kỳ vọng rất cao, chỉ là lúc này Lý Liên Kiệt hiển nhiên vẫn chưa nhận ra vũng nước giới điện ảnh Hong Kong sâu đến mức nào, có một số người sẽ không hy vọng thấy cậu ta thành công.

"Hai hôm trước Nguyên Khôi có đến công ty, nói anh ấy có một bộ phim trong tay, muốn chiếu vào dịp Tết Nguyên Đán năm sau, bàn bạc với tôi xem có thể chốt trước chuyện này không.

Vì vậy anh ấy đã hơi tiết lộ cho tôi một số thông tin về bộ phim đó… Bộ phim đó chính là do Lý Liên Kiệt đóng chính, và Chính Đông Điện Ảnh Công ty phụ trách đầu tư." "Phim hành động cổ trang?" Vương Tinh theo bản năng hỏi một câu.

Bởi vì bây giờ hễ nhắc đến Lý Liên Kiệt, mọi người sẽ tự nhiên nghĩ đến tạo hình cổ trang của cậu ta, từ 《Đông Phương Bất Bại》 đến loạt phim 《Phương Thế Ngọc》 sau này, Lý Liên Kiệt về sau đã vươn lên, dường như đã vượt qua Triệu Văn Trác – người đóng chính loạt phim 《Hoàng Phi Hồng》, trở thành đại diện cho dòng phim hành động cổ trang của Hong Kong.

Ngay cả tông sư tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung, cũng hết lời khen ngợi Lý Liên Kiệt, sau khi xem vài bộ phim cậu ta đóng, Kim Dung còn đặc biệt đặt cho Lý Liên Kiệt một nghệ danh là "Lý Dương Trung".

Khi Lý Liên Kiệt đóng phim không dùng nghệ danh này, nhưng khi tự mình đầu tư quay phim, lúc ghi tên giám chế, cậu ta đều dùng cái tên "Lý Dương Trung" này.

Vương Tinh cảm thấy mình đoán chắc **không sai biệt mấy**, nhưng Sầm Kiến Huân lại lắc đầu.

"Nghe Nguyên Khôi nói, chắc là một bộ phim hành động thời trang (hiện đại)." Sầm Kiến Huân vừa nói vậy, Vương Tinh mới chợt nhớ ra, hai năm nay những bộ phim nổi tiếng của Lý Liên Kiệt cũng không hoàn toàn là phim cổ trang. 《Anh Hùng Tinh Võ》do Trần Gia Thượng đạo diễn và 《Tổ Trọng Án》do Hoàng Tự Cường đạo diễn đều là phim thời trang, chỉ là trong mảng phim hành động thời trang, vẻ mặt chính trực của Lý Liên Kiệt đã hạn chế lối diễn của cậu ta, kém xa sự tự nhiên như Thành Long với những biểu cảm hỉ nộ ái ố, đương nhiên cũng không được hoan nghênh như Thành Long.

Vương Tinh nhả ra một làn khói, "Nếu là tôi thì chỉ mời Lý Liên Kiệt đóng phim cổ trang thôi, biểu cảm của cậu ta quá nghiêm túc, đôi khi khiến người ta không chịu nổi." Sầm Kiến Huân gật đầu, "Lý Liên Kiệt thích hợp đóng những vai rất nghiêm túc, như cảnh sát, vệ sĩ thì hợp hơn." "Vậy lần này cậu ta đóng vai gì?" Vương Tinh tò mò hỏi một câu.

"Hình như là đóng vai một vệ sĩ từ Đại lục sang." Lâm Hựu Luân nhướng mày, câu trả lời của Sầm Kiến Huân khiến anh đột nhiên nhớ đến một bộ phim, và đúng lúc Sầm Kiến Huân đang kể về bộ phim này cho Lâm Hựu Luân và Vương Tinh, thì chính chủ của bộ phim, Lý Liên Kiệt, Thôi Bảo Thù, Nguyên Khôi cũng đang tụ họp để bàn bạc chuyện này.

"Anh Lý, đề tài anh đưa ra nghe rất hấp dẫn, nhưng vì nó đậm chất chính trị nên không thể đưa tất cả nội dung lên màn ảnh được." Nguyên Khôi nói ra suy nghĩ của mình, Lý Liên Kiệt im lặng không nói.

Đề tài 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》ban đầu là do Lý Liên Kiệt

đưa ra, hơn nữa lại là một câu chuyện có thật.

Lý Liên Kiệt rất thích, nên không muốn sửa đổi quá nhiều.

Thôi Bảo Thù lúc này cũng ở bên cạnh khuyên nhủ: "Tiểu Kiệt, đạo diễn Nguyên Khôi nói không sai đâu.

Bộ phim này là tác phẩm mở màn của công ty, nếu em muốn kiếm tiền thì tốt nhất nên bỏ bớt một số nội dung, vì khán giả Hong Kong không thể chấp nhận quá nhiều nội dung chính trị, mà các nhà phát hành nước ngoài cũng sẽ không mấy hứng thú với những điều này." Thôi Bảo Thù nổi tiếng là nhà sản xuất trong giới điện ảnh Hong Kong, cô và Lý Liên Kiệt quen nhau khi quay 《Đông Phương Bất Bại》, ban đầu nhà sản xuất của bộ phim đó không phải cô, sau này Từ Khắc tìm cô giúp đỡ, cô gia nhập giữa chừng.

Thôi Bảo Thù rất thích bộ 《Thiếu Lâm Tự》của Lý Liên Kiệt, nghe nói là cậu ta đóng nên đã vui vẻ đồng ý.

Tuy nhiên khi ở đoàn phim, cô và Lý Liên Kiệt hoàn toàn không có giao thiệp riêng, chỉ là mối quan hệ công việc giữa nhà sản xuất và diễn viên.

Sau khi quay xong bộ phim đó, hai người đã rất lâu không liên lạc.

Đột nhiên một lần, Lý Liên Kiệt gọi điện hẹn Thôi Bảo Thù gặp mặt, cậu ta nói, chị Bảo Thù, em muốn tự mình mở công ty điện ảnh, chị có thể đến không?

Thôi Bảo Thù không suy nghĩ nhiều đã đồng ý, bởi vì cô rất coi trọng tiền đồ của Lý Liên Kiệt, đặc biệt là trong mảng phim võ hiệp kungfu.

Khi thực sự đến giúp Lý Liên Kiệt, Thôi Bảo Thù mới phát hiện những khó khăn mà công ty phải đối mặt còn lớn hơn rất nhiều so với những gì cô dự đoán.

Việc thành lập Chính Đông Điện Ảnh Công ty đã phải đối mặt với rất nhiều rắc rối và áp lực, hoàn toàn không dễ dàng như vẻ bề ngoài.

Nguồn vốn của Chính Đông Điện Ảnh Công ty có hạn, muốn quay phim chỉ có thể bán trước bản quyền phim cho các quốc gia và khu vực như Hàn Quốc, Singapore, Malaysia, Đài Loan, v.v., sau đó mới dùng số tiền đó để sản xuất.

Nhưng khi Thôi Bảo Thù đi bán bản quyền phim, rất nhiều nhà phát hành đều gây khó dễ, nói rằng họ không cần Chính Đông tự sản xuất, chỉ cần Lý Liên Kiệt chịu ký hợp đồng với công ty của họ, thì kinh phí quay phim sẽ do họ chi trả, nhưng lại cố tình không chịu bán bản quyền phim giúp Chính Đông.

Họ hy vọng Chính Đông không đủ vốn, sau đó sẽ "chết" ngay lập tức, rồi Lý Liên Kiệt sẽ ngoan ngoãn quay về đóng phim cho họ.

Cuối cùng Thôi Bảo Thù đành phải tìm đến Gia Hòa, đề xuất Chính Đông làm nhà sản xuất, Gia Hòa phụ trách phát hành, tương đương với việc gián tiếp chấp nhận sự "sáp nhập" của Gia Hòa, thực ra cũng có tính chất tương tự như các công ty vệ tinh khác thuộc Gia Hòa.

Chính vì Thôi Bảo Thù đã nỗ lực rất nhiều cho việc thành lập Chính Đông Điện Ảnh Công ty, Lý Liên Kiệt mới không thể không coi trọng những đề nghị của cô.

"Được rồi, vậy hai người nói xem tìm ai viết kịch bản này?" Nguyên Khôi đưa ra ý kiến của mình trước: "Biên kịch Trần Trung Kiện của 《Phương Thế Ngọc》 rất tốt, ngoài ra tôi có thể nhờ Trần Gia Thượng giúp một tay.

Dạo này 《Phi Hổ》 đang chiếu, anh ấy chắc vẫn chưa nhận phim nào khác." "Trần Gia Thượng có chịu giúp không?" Thôi Bảo Thù không chắc chắn hỏi một câu.

Từ bộ phim 《Lâm Sinh Dữ Lâm Thái》những năm đầu đến 《Hổ Đảm Long Uy》sau này giúp Thành Long nổi danh ở Hollywood, rồi đến bộ 《Phi Hổ》hiện tại phản ánh chân thực lực lượng đặc nhiệm Hong Kong, Trần Gia Thượng đã đi một con đường hoàn toàn khác Ngô Vũ Sâm trong mảng phim hành động thương chiến.

Giống như mời Lý Liên Kiệt đóng phim, bây giờ rất nhiều nhà phát hành cũng đang săn đón Trần Gia Thượng.

Trần Gia Thượng có vô số cơ hội đạo diễn phim trong tay, căn bản không cần thiết phải đến giúp người khác viết kịch bản.

Lý Liên Kiệt cũng có những lo ngại tương tự, cậu ta từng hợp tác với Trần Gia Thượng trong 《Anh Hùng Tinh Võ》, rất rõ năng lực của Trần Gia Thượng, chính vì vậy cậu ta mới cảm thấy khả năng Trần Gia Thượng đến giúp đỡ không cao.

Về vấn đề này, Nguyên Khôi không mấy lo lắng.

"Chỉ là nhờ Trần Gia Thượng giúp đỡ phần đầu thôi, sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của anh ấy.

Chỉ cần chúng ta thành khẩn một chút, tôi nghĩ anh ấy sẽ đồng ý." Lý Liên Kiệt gật đầu, về điểm này chính cậu ta cũng có thể nghiệm sâu sắc.

Năm xưa khi quay 《Phương Thế Ngọc》, ban đầu Nguyên Khôi chỉ đồng ý làm chỉ đạo võ thuật.

Khi đó phong trào phim võ hiệp mới nổi ở Hong Kong, mấy vị chỉ đạo võ thuật nổi tiếng đều rất đắt khách, mỗi đạo diễn đồng thời kiêm nhiệm chỉ đạo ba đến năm bộ phim.

Vì vậy nhà sản xuất khi đó đã mời Hứa An Hoa làm đạo diễn, sau này Nguyên Khôi bị sự chân thành của Lý Liên Kiệt lay động, quyết

định đảm nhiệm vai trò đạo diễn phim, Hứa An Hoa lại được thăng chức làm cố vấn. 《Phương Thế Ngọc》 sau khi chiếu đạt hơn 30 triệu doanh thu phòng vé, Lý Liên Kiệt cũng nhờ bộ phim này mà lọt vào hàng ngũ nam diễn viên hạng nhất Hong Kong, Nguyên Khôi với tư cách đạo diễn có công không thể kể hết.

"Tôi tự mình đi nói chuyện với Trần Gia Thượng!" Trần Gia Thượng dạo này vừa hay rảnh rỗi, Lý Liên Kiệt tự mình đến tận nơi, trình bày ý tưởng của mình, Trần Gia Thượng không cần suy nghĩ nhiều đã đồng ý.

Đương nhiên, Trần Gia Thượng chỉ đồng ý cung cấp một số ý kiến tham khảo cho bộ phim, phần cốt truyện chính vẫn do biên kịch Trần Trung Kiện của 《Phương Thế Ngọc》 hoàn thành.

Trần Trung Kiện chỉ mất chưa đầy một tuần đã viết xong kịch bản, Lý Liên Kiệt và Nguyên Khôi cầm bản nháp kịch bản đến tìm Trần Gia Thượng cùng bàn bạc.

Trước đó, họ đều đã xem qua kịch bản này, cơ bản là khá hài lòng, nhưng khi kịch bản đến tay Trần Gia Thượng, anh lại phát hiện ra một vấn đề.

Trong kịch bản, nam chính Hứa Chính Dương là một vệ sĩ Trung Nam Hải, được cử đến Hong Kong để bảo vệ Dương Thiến Nhi – một nhân chứng trong vụ án giết người – trước chuyến công du miền Nam của thủ trưởng số 1.

Bạn trai của Dương Thiến Nhi là Tống Thế Xương, một đại gia có quan hệ làm ăn lớn với Đại lục và có quan hệ mật thiết với giới cấp cao Đại lục.

Do các nhân chứng khác trong vụ án giết người đã lần lượt bị ám sát, Tống Thế Xương liền thuê vệ sĩ bảo vệ cô cho đến khi vụ án xét xử sơ thẩm.

Bề ngoài thì cốt truyện như vậy không có vấn đề gì, nhưng Trần Gia Thượng luôn cảm thấy nhân vật đại gia Tống Thế Xương đó khiến người ta có cảm giác như đang ám chỉ một người nào đó trong thực tế.

Chương 745

Trần Gia Thượng vừa nói ra suy nghĩ này, Lý Liên Kiệt và Nguyên Khôi đều cảm thấy có chút khó tin.

Nhân vật Tống Thế Xương này căn bản là được bịa đặt ra vì nhu cầu của cốt truyện, sao lại dính dáng đến hiện thực nữa?

Trần Gia Thượng nhắc nhở thêm: "Có rất nhiều giao dịch làm ăn với Đại lục, hơn nữa lại có quan hệ mật thiết với giới cấp cao Đại lục, rồi Đại lục còn đặc biệt phái vệ sĩ sang bảo vệ bạn gái của hắn ta, chẳng lẽ hai người không cảm thấy tất cả những điều này đều rất giống một người nào đó sao?" Lúc này Nguyên Khôi cuối cùng cũng phản ứng lại.

"Anh nói là anh Lâm?" Trần Gia Thượng gật đầu.

Lý Liên Kiệt liền đưa ra nghi ngờ của mình: "Anh Lâm quả thực có quan hệ mật thiết với giới cấp cao Đại lục, nhưng Đại lục đâu có cử vệ sĩ chuyên biệt đến bảo vệ anh ấy?" "Đừng quên anh Lâm đã thành lập công ty bảo an Hồng Nham ở Hong Kong, vệ sĩ trong đó toàn là quân nhân giải ngũ từ Đại lục.

Tôi nghĩ điều này chắc đã đủ để nói rõ vấn đề rồi chứ?" Lý Liên Kiệt đã nghe nói về danh tiếng của công ty bảo an Hồng Nham từ rất lâu trước đây, nhưng cậu ta không nghĩ sâu xa về chuyện này.

Bây giờ bị Trần Gia Thượng nhắc nhở như vậy, cậu ta mới đột nhiên phát hiện phía sau công ty bảo an Hồng Nham e rằng thật sự có bóng dáng quân đội Đại lục.

Sau một hồi im lặng, Nguyên Khôi đề nghị: "Không được thì cứ sửa thiết lập nhân vật này đi!" Lý Liên Kiệt lập tức phản đối, "Nếu nhân vật không thiết lập như vậy, tình tiết sẽ càng không hợp lý hơn."

Nguyên Khôi không còn cách nào, đành phải nhìn sang Trần Gia Thượng, vấn đề là anh ấy đưa ra, anh ấy hẳn sẽ có cách giải quyết.

Trần Gia Thượng giang tay, "Nếu không sửa thiết lập, thì chỉ có thể gửi kịch bản cho anh Lâm trước.

Nếu anh ấy đồng ý, thì sẽ không có vấn đề gì nữa." Lý Liên Kiệt không đưa ra quyết định ngay tại chỗ, sau khi về cậu ta tìm đến Thôi Bảo Thù, muốn nghe ý kiến của cô.

Thôi Bảo Thù vừa mở miệng, liền nói ra một câu khiến Lý Liên Kiệt có chút bất ngờ.

"Trần Gia Thượng thực ra còn một câu chưa nói với hai người." "Gì cơ?" "Nếu chúng ta kiên trì không sửa kịch bản, lại không thông báo trước cho anh Lâm, thì bộ phim này quay xong cũng chẳng có ích gì.

Trước hết, phim này không thể chiếu ở Hong Kong, sau đó, ngoài Hong Kong, chúng ta có thể sẽ không bán được lấy một bản sao." Thị trường điện ảnh Hong Kong luôn là phong vũ biểu của thị trường điện ảnh châu Á, rất nhiều nhà phát hành nước ngoài hiện tại đều quen lấy số liệu phòng vé của thị trường điện ảnh Hong Kong làm chỉ số để đánh giá tiềm năng thị trường của một bộ phim.

Phim không thể chiếu ở Hong Kong, việc phát hành ở nước ngoài chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Mà 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 vì lý do đề tài bản thân, định sẵn khó có thể làm lớn ở thị trường nước ngoài.

Nếu ngay cả Hong Kong cũng không thể chiếu, tương đương với việc tuyên án tử hình cho bộ phim này.

Thôi Bảo Thù sau khi giải thích rõ ràng mức độ nghiêm trọng của chuyện này với Lý Liên Kiệt, sắc mặt Lý Liên Kiệt trở nên có chút

khó coi.

Mục đích ban đầu Lý Liên Kiệt thành lập Chính Đông Điện Ảnh Công ty, chính là muốn thoát khỏi sự kiểm soát của một số công ty điện ảnh Hong Kong và các tập đoàn lợi ích phía sau họ.

Mà Lâm Hựu Luân, với tư cách là người thiết lập quy tắc cao nhất trong ngành điện ảnh Hong Kong, lại có mối liên hệ ngàn sợi vạn tơ với những công ty điện ảnh đó.

Chính thông qua mạng lưới lợi ích khổng lồ như vậy, toàn bộ ngành điện ảnh Hong Kong mới bị Lâm Hựu Luân nắm chặt trong tay.

Khi Lâm Hựu Luân thiết lập quy tắc cho ngành điện ảnh Hong Kong, anh ấy xem xét lợi ích toàn cục, tổng thể.

Trong quá trình này, tất yếu sẽ phải hy sinh một số lợi ích cục bộ, cá nhân, mà Lý Liên Kiệt từng là nạn nhân của sự hy sinh lợi ích này.

Năm đó Lý Liên Kiệt vì vấn đề hợp đồng mà mâu thuẫn với Gia Hòa, Thái Chí Minh với bối cảnh xã hội đen đã trượng nghĩa giúp cậu ta đứng ra giải quyết, không ngờ chuyện vừa mới dàn xếp xong, Thái Chí Minh đã bị người ta bắn chết ngay trước cửa công ty của mình.

Mặc dù cảnh sát đã kết luận, Thái Chí Minh chết vì thanh toán giang hồ, nhưng Lý Liên Kiệt trong chuyện này lại bị đả kích sâu sắc, và thậm chí từng nói trước truyền thông rằng mình không thích hợp phát triển ở Hong Kong.

Lý Liên Kiệt cuối cùng đã không rời Hong Kong, mà chọn cách thích nghi với các quy tắc ở đây, sau này thậm chí còn hợp tác với Lâm Hựu Luân trong 《Tổ Trọng Án》một lần, đương nhiên chỉ giới hạn ở mối quan hệ nhà đầu tư và diễn viên.

Hoặc là sửa đổi thiết lập nhân vật kịch bản, hoặc là chủ động đi tìm Lâm Hựu Luân, Lý Liên Kiệt nhất thời rơi vào tình thế tiến thoái

lưỡng nan.

Bất đắc dĩ, cậu ta đành phải cầu cứu Thôi Bảo Thù.

"Chị Bảo Thù, chị thấy em nên làm gì?" Thôi Bảo Thù vừa mở miệng, liền nói ra một câu khiến Lý Liên Kiệt có chút bất ngờ.

"Trần Gia Thượng thực ra còn một câu chưa nói với hai người." "Gì cơ?" "Nếu chúng ta kiên trì không sửa kịch bản, lại không thông báo trước cho anh Lâm, thì bộ phim này quay xong cũng chẳng có ích gì.

Trước hết, phim này không thể chiếu ở Hong Kong, sau đó, ngoài Hong Kong, chúng ta có thể sẽ không bán được lấy một bản sao." Thị trường điện ảnh Hong Kong luôn là phong vũ biểu của thị trường điện ảnh châu Á, rất nhiều nhà phát hành nước ngoài hiện tại đều quen lấy số liệu phòng vé của thị trường điện ảnh Hong Kong làm chỉ số để đánh giá tiềm năng thị trường của một bộ phim.

Phim không thể chiếu ở Hong Kong, việc phát hành ở nước ngoài chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Mà 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 vì lý do đề tài bản thân, định sẵn khó có thể làm lớn ở thị trường nước ngoài.

Nếu ngay cả Hong Kong cũng không thể chiếu, tương đương với việc tuyên án tử hình cho bộ phim này.

Thôi Bảo Thù sau khi giải thích rõ ràng mức độ nghiêm trọng của chuyện này với Lý Liên Kiệt, sắc mặt Lý Liên Kiệt trở nên có chút khó coi.

Mục đích ban đầu Lý Liên Kiệt thành lập Chính Đông Điện Ảnh Công ty, chính là muốn thoát khỏi sự kiểm soát của một số công ty điện ảnh Hong Kong và các tập đoàn lợi ích phía sau họ.

Mà Lâm Hựu Luân, với tư cách là người thiết lập quy tắc cao nhất

trong ngành điện ảnh Hong Kong, lại có mối liên hệ ngàn sợi vạn tơ với những công ty điện ảnh đó.

Chính thông qua mạng lưới lợi ích khổng lồ như vậy, toàn bộ ngành điện ảnh Hong Kong mới bị Lâm Hựu Luân nắm chặt trong tay.

Khi Lâm Hựu Luân thiết lập quy tắc cho ngành điện ảnh Hong Kong, anh ấy xem xét lợi ích toàn cục, tổng thể.

Trong quá trình này, tất yếu sẽ phải hy sinh một số lợi ích cục bộ, cá nhân, mà Lý Liên Kiệt từng là nạn nhân của sự hy sinh lợi ích này.

Năm đó Lý Liên Kiệt vì vấn đề hợp đồng mà mâu thuẫn với Gia Hòa, Thái Chí Minh với bối cảnh xã hội đen đã trượng nghĩa giúp cậu ta đứng ra giải quyết, không ngờ chuyện vừa mới dàn xếp xong, Thái Chí Minh đã bị người ta bắn chết ngay trước cửa công ty của mình.

Mặc dù cảnh sát đã kết luận, Thái Chí Minh chết vì thanh toán giang hồ, nhưng Lý Liên Kiệt trong chuyện này lại bị đả kích sâu sắc, và thậm chí từng nói trước truyền thông rằng mình không thích hợp phát triển ở Hong Kong.

Lý Liên Kiệt cuối cùng đã không rời Hong Kong, mà chọn cách thích nghi với các quy tắc ở đây, sau này thậm chí còn hợp tác với Lâm Hựu Luân trong 《Tổ Trọng Án》 một lần, đương nhiên chỉ giới hạn ở mối quan hệ nhà đầu tư và diễn viên.

Hoặc là sửa đổi thiết lập nhân vật kịch bản, hoặc là chủ động đi tìm Lâm Hựu Luân, Lý Liên Kiệt nhất thời rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Bất đắc dĩ, cậu ta đành phải cầu cứu Thôi Bảo Thù.

"Chị Bảo Thù, chị thấy em nên làm gì?" Thôi Bảo Thù vừa mở miệng, liền nói ra một câu khiến Lý Liên Kiệt có chút bất ngờ.

"Trần Gia Thượng thực ra còn một câu chưa nói với hai người."

“Gì cơ?” “Nếu chúng ta kiên trì không sửa kịch bản, lại không thông báo trước cho anh Lâm, thì bộ phim này quay xong cũng chẳng có ích gì.

Trước hết, phim này không thể chiếu ở Hong Kong, sau đó, ngoài Hong Kong, chúng ta có thể sẽ không bán được lấy một bản sao.” Thị trường điện ảnh Hong Kong luôn là phong vũ biểu của thị trường điện ảnh châu Á, rất nhiều nhà phát hành nước ngoài hiện tại đều quen lấy số liệu phòng vé của thị trường điện ảnh Hong Kong làm chỉ số để đánh giá tiềm năng thị trường của một bộ phim.

Phim không thể chiếu ở Hong Kong, việc phát hành ở nước ngoài chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Mà 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 vì lý do đề tài bản thân, định sẵn khó có thể làm lớn ở thị trường nước ngoài.

Nếu ngay cả Hong Kong cũng không thể chiếu, tương đương với việc tuyên án tử hình cho bộ phim này.

Thôi Bảo Thù sau khi giải thích rõ ràng mức độ nghiêm trọng của chuyện này với Lý Liên Kiệt, sắc mặt Lý Liên Kiệt trở nên có chút khó coi.

Mục đích ban đầu Lý Liên Kiệt thành lập Chính Đông Điện Ảnh Công ty, chính là muốn thoát khỏi sự kiểm soát của một số công ty điện ảnh Hong Kong và các tập đoàn lợi ích phía sau họ.

Mà Lâm Hựu Luân, với tư cách là người thiết lập quy tắc cao nhất trong ngành điện ảnh Hong Kong, lại có mối liên hệ ngàn sợi vạn tơ với những công ty điện ảnh đó.

Chính thông qua mạng lưới lợi ích khổng lồ như vậy, toàn bộ ngành điện ảnh Hong Kong mới bị Lâm Hựu Luân nắm chặt trong tay.

Khi Lâm Hựu Luân thiết lập quy tắc cho ngành điện ảnh Hong

Kong, anh ấy xem xét lợi ích toàn cục, tổng thể.

Trong quá trình này, tất yếu sẽ phải hy sinh một số lợi ích cục bộ, cá nhân, mà Lý Liên Kiệt từng là nạn nhân của sự hy sinh lợi ích này.

Năm đó Lý Liên Kiệt vì vấn đề hợp đồng mà mâu thuẫn với Gia Hòa, Thái Chí Minh với bối cảnh xã hội đen đã trượng nghĩa giúp cậu ta đứng ra giải quyết, không ngờ chuyện vừa mới dàn xếp xong, Thái Chí Minh đã bị người ta bắn chết ngay trước cửa công ty của mình.

Mặc dù cảnh sát đã kết luận, Thái Chí Minh chết vì thanh toán giang hồ, nhưng Lý Liên Kiệt trong chuyện này lại bị đả kích sâu sắc, và thậm chí từng nói trước truyền thông rằng mình không thích hợp phát triển ở Hong Kong.

Chương 746

Lý Liên Kiệt cuối cùng đã không rời Hong Kong, mà chọn cách thích nghi với các quy tắc ở đây, sau này thậm chí còn hợp tác với Lâm Hựu Luân trong 《Tổ Trọng Án》một lần, đương nhiên chỉ giới hạn ở mối quan hệ nhà đầu tư và diễn viên.

Hoặc là sửa đổi thiết lập nhân vật kịch bản, hoặc là chủ động đi tìm Lâm Hựu Luân, Lý Liên Kiệt nhất thời rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Bất đắc dĩ, cậu ta đành phải cầu cứu Thôi Bảo Thù.

"Chị Bảo Thù, chị thấy em nên làm gì?" "Tiểu Kiệt, chị biết em trong lòng đã nghiêng về việc sửa đổi thiết lập kịch bản, nhưng chị không khuyên em làm vậy.

Bởi vì hiện tại đã có rất nhiều người xem qua kịch bản này rồi, cho dù chúng ta có sửa đổi tình tiết, một số lời đồn e rằng vẫn sẽ truyền đến tai anh Lâm...

Chị biết em trong lòng có thể có một số suy nghĩ về anh Lâm, nhưng không thể phủ nhận rằng, dưới bàn tay anh Lâm, tốc độ phát triển của điện ảnh Hong Kong rất nhanh, toàn bộ môi trường thị trường lớn cũng ngày càng tốt hơn.

Một mặt anh ấy đặt ra các quy tắc ràng buộc mọi người, mặt khác tất cả những người làm điện ảnh Hong Kong đều đang hưởng lợi từ sự tiến bộ này, bao gồm cả em lúc đầu quyết định từ Mỹ về đóng phim, chẳng phải cũng vì nhìn thấy triển vọng phồn vinh của điện ảnh Hong Kong mà đưa ra quyết định sao?" Lý Liên Kiệt không nói gì, nhưng nhìn ra lời khuyên của Thôi Bảo Thù vẫn có tác dụng nhất định, ít nhất ý định sửa kịch bản của cậu ta bây giờ đã không còn kiên

quyết như trước nữa.

“Nếu em chủ động đến tìm anh Lâm, trước hết đây là một biểu hiện muốn kéo gần quan hệ.

Hơn nữa, anh Lâm, dù là vì sở thích cá nhân hay vì nhu cầu giao thiệp với Đại lục, vẫn luôn rất quan tâm đến các diễn viên có xuất thân từ Đại lục.

Duy trì mối quan hệ tốt với anh ấy thì lợi ích đối với em là rất rõ ràng.

Chỉ cần anh Lâm chịu ủng hộ em, phần lớn các khó khăn mà công ty đang đối mặt đều có thể dễ dàng được giải quyết, hơn nữa cá nhân em cũng sẽ có được cơ hội phát triển cực kỳ tốt, chú ý là chị nói không chỉ ở Hong Kong!” Lý Liên Kiệt đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt cháy bỏng nhìn Thôi Bảo Thù, trong mắt dường như bao hàm một sự kỳ vọng nào đó.

Thôi Bảo Thù rất rõ suy nghĩ của Lý Liên Kiệt, liền nói tiếp: “Hong Kong quá nhỏ, không chứa nổi con rồng lớn như anh Lâm.

Anh ấy sớm muộn gì cũng sẽ nhảy ra khỏi cái vòng này thôi.” “Vậy chị Bảo Thù thấy mục tiêu tiếp theo của anh Lâm là ở đâu?” “Mỹ!” Lý Liên Kiệt sững sờ, cậu ta còn tưởng Thôi Bảo Thù sẽ nói Đại lục, không ngờ lại nghe được một đáp án khiến cậu ta rất bất ngờ.

“Cái này em không hiểu rồi.

Đừng thấy anh Lâm và Đại lục bây giờ thân thiết như vậy, nhưng thực ra hai bên chỉ là một mối quan hệ giao dịch thôi.

Trước khi Hong Kong trở về, Đại lục cần lôi kéo một nhóm người có sức ảnh hưởng lớn trong xã hội Hong Kong như anh Lâm, còn anh Lâm cũng hy vọng dựa vào mối quan hệ này để mở cửa thị trường

phim Hong Kong ở Đại lục.

Trước khi Hong Kong trở về, hai bên sẽ rất ăn ý duy trì mối quan hệ thân mật này, nhưng sau khi trở về thì rất khó nói.

Với sức ảnh hưởng hiện tại của anh Lâm, phía Đại lục sẽ không đến mức vứt bỏ sau khi dùng xong, nhưng anh Lâm muốn duy trì địa vị siêu nhiên độc lập như hiện tại thì rất khó khăn.

Vì vậy trước đó, anh ấy chắc chắn sẽ tìm cách tăng thêm con bài tẩy của mình, cách đơn giản nhất là tiến vào Hollywood." Phân tích của Thôi Bảo Thù có căn cứ.

Lâm Hựu Luân từ rất sớm đã mua lại Pilbus Studio, bộ phận hoạt hình tách ra từ Industrial Light & Magic.

Lúc đó hành động này không gây ra quá nhiều sự chú ý, hơn nữa cho đến bây giờ Pilbus Studio vẫn chưa có tác phẩm nào ra mắt, dần dần mọi người đều quên mất chuyện này.

Cho đến năm nay, Lâm Hựu Luân tuyên bố đầu tư 80 triệu đô la Mỹ để quay một bộ phim điện ảnh bom tấn có sự tham gia của diễn viên Đông và Tây, rất nhiều người mới phát hiện ra rằng, thực ra Lâm Hựu Luân vẫn luôn trải đường cho việc tiến vào Hollywood.

Đầu tiên là dùng phim Hong Kong mở cánh cửa thị trường điện ảnh Bắc Mỹ, chờ thời cơ chín muồi, rất có khả năng sẽ trực tiếp thành lập một công ty điện ảnh ở Mỹ.

Đến khi mọi người nhận ra điểm này, Lâm Hựu Luân đã hoàn tất mọi công tác chuẩn bị, chỉ chờ đến bước cuối cùng.

"Nếu em chỉ muốn ở lại Hong Kong phát triển, thì cứ quên những gì chị vừa nói đi.

Nhưng nếu em muốn như Thành Long, đến Hollywood để thử sức một phen, thì bây giờ trước mắt em là một cơ hội tuyệt vời.

Anh Lâm lấy gì để tiến vào Hollywood?

Chắc chắn là những tác phẩm điện ảnh có sức thuyết phục.

Với phong cách của anh Lâm, chắc chắn sẽ không hoàn toàn mời diễn viên Hollywood đóng, như vậy sẽ có rất nhiều vai trống dành cho diễn viên Hong Kong.

Thành Long đã đứng vững ở Hollywood rồi, sau đó anh Lâm hiện tại đang có ý thức bồi dưỡng Lương Gia Huy, em nghĩ người tiếp theo có khả năng nhất là ai?" Lý Liên Kiệt bĩu môi, có chút nản lòng nói: "Dù sao cũng không thể là em." "Sai rồi, nếu em có thể lọt vào tầm mắt của anh Lâm, thì hơn chín mươi phần trăm khả năng người đó chính là em!" Thôi Bảo Thù nói ra những lời khiến người ta kinh ngạc.

Lý Liên Kiệt trợn tròn mắt, gần như nghi ngờ tai mình có nghe nhầm không, cậu ta biết có không ít nam diễn viên có quan hệ thân thiết với Lâm Hựu Luân ở Hong Kong, trước mặt những người như Chu Nhuận Phát, Trương Quốc Vinh, Lưu Đức Hoa, sao có thể đến lượt cậu ta chứ?

Lý Liên Kiệt cảm thấy Thôi Bảo Thù chắc chắn đang đùa.

Thôi Bảo Thù đương nhiên là nghiêm túc, cô ta liền giải thích lý do cho Lý Liên Kiệt. "Thành Long chúng ta tạm thời không nói tới, tình huống của anh ấy khá đặc biệt, nhưng Lương Gia Huy lại rất điển hình… Xét về quan hệ thân thiết với anh Lâm, Châu Nhuận Phát, Trương Quốc Vinh đều phải đứng trước anh ấy, nhưng vì sao anh Lâm lại chọn anh ấy?

Không phải nói Châu Nhuận Phát, Trương Quốc Vinh họ không được, mà là phong cách diễn xuất, hình tượng của họ đã cố định, được hoan nghênh ở Hồng Kông, nhưng chưa chắc được hoan nghênh ở Mỹ.

Còn Lương Gia Huy thì khác, khả năng diễn xuất của anh ấy có tính tạo hình rất mạnh, phối hợp với một số vai diễn đặc biệt, quả thực có khả năng khiến khán giả Mỹ chấp nhận anh ấy." Điểm này Thôi Bảo Thù nói, Lý Liên Kiệt cũng thừa nhận, Lương Gia Huy ở Hồng Kông được công nhận là phái diễn xuất thực lực, nếu không cũng sẽ không trở thành Ảnh đế Kim Tượng trẻ tuổi nhất.

Chỉ là Lý Liên Kiệt vẫn không nghĩ thông, mình và Lương Gia Huy cơ bản không có điểm nào tương đồng, Thôi Bảo Thù dựa vào đâu mà cho rằng anh Lâm sẽ đối xử đặc biệt với anh? "Bởi vì anh và Thành Long đều xuất thân là diễn viên hành động, mà loại diễn viên này lại dễ được phim Hollywood chấp nhận nhất, anh Lâm không nâng đỡ anh thì nâng đỡ ai?" Thôi Bảo Thù một lời nói toạc ra bí mật, nhưng Lý Liên Kiệt vẫn chưa hiểu. "Hồng Kông không chỉ có mình tôi là diễn viên hành động phải không?" Thôi Bảo Thù cười, "Anh nghĩ anh Lâm chưa từng thử người khác sao? `《Quỷ Xuy Đăng》` anh ấy đã đưa Nguyên Bưu và Hồng Kim Bảo ra, kết quả phim được hoan nghênh, nhưng hai diễn viên chính lại không nổi lên được.

Sau đó bộ `《Yêu Thú Đô Thị》` của Từ Khắc có mời Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vỹ, kết quả cũng vậy… Còn Triệu Văn Trác, anh Lâm có thể chỉ hy vọng anh ấy diễn một số phim võ hiệp truyền thống, nếu không cũng sẽ không để anh ấy bái sư Viên Hòa Bình." Thôi Bảo Thù nói vậy, Lý Liên Kiệt mới chợt nhận ra, trong số các diễn viên hành động ở Hồng Kông, quả thực không còn mấy người nữa. "Đương nhiên, để thâm nhập Hollywood, thực ra việc có danh tiếng ở Hồng Kông hay không không quan trọng lắm.

Cho nên anh Lâm vẫn có thể nâng đỡ người mới, như vậy thuận tiện hơn cho việc hợp tác." Khi Lý Liên Kiệt còn đang do dự, Thôi Bảo Thù lại bổ sung một câu như vậy, mục đích là để nhắc nhở Lý Liên Kiệt, cơ hội như thế này, nếu bỏ lỡ thì sau này sẽ là của người

khác.

Lý Liên Kiệt sau một hồi đấu tranh nội tâm, cuối cùng đã đưa ra quyết định. "Được rồi, tôi sẽ đi gặp anh Lâm." Thôi Bảo Thù sững sờ, "Anh nói là bây giờ sao?" Lý Liên Kiệt gật đầu, đã quyết định thì đương nhiên anh ấy muốn giải quyết chuyện này càng sớm càng tốt, dây dưa không phải phong cách của anh ấy.

Thôi Bảo Thù lắc đầu, "Bây giờ vẫn chưa được, trước khi đi, chúng ta còn phải sắp xếp một số việc, ví dụ như xử lý kịch bản thêm một số chi tiết cần thiết, rồi chúng ta còn nên cùng nhau chốt luôn cả diễn viên." Thôi Bảo Thù nói vậy, Lý Liên Kiệt mới nhớ ra, nữ chính của bộ phim `《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》` vẫn chưa được định. "Đừng lo, tôi đã có một ứng cử viên thích hợp, có cô ấy tham gia, anh đi gặp anh Lâm sẽ càng thuận lợi hơn." Thôi Bảo Thù với vẻ mặt tự tin, khiến Lý Liên Kiệt cũng không khỏi tò mò.

Lý Liên Kiệt liên tục gặng hỏi, nhưng Thôi Bảo Thù lại nói phải giữ bí mật tạm thời, đợi người đó đồng ý xong mới nói cho anh ấy biết.

Buổi tối khi đi ăn, Lý Liên Kiệt kể chuyện này với Nguyên Khuê, Nguyên Khuê lập tức đoán ra ý đồ của Thôi Bảo Thù.

Nguyên Khuê nói kết luận của mình cho Lý Liên Kiệt, Lý Liên Kiệt liền bừng tỉnh. "Ý anh là, chị Bảo Châu định mời một hồng nhan tri kỷ của anh Lâm làm nữ chính?" Lý Liên Kiệt cảm thấy "tri kỷ" hơi khó nghe, liền đổi thành "hồng nhan tri kỷ", dù sao Nguyên Khuê chắc chắn hiểu ý anh ấy. "Tôi có thể nghĩ đến chỉ có khả năng này, nhưng lại có một vấn đề, thù lao của mấy vị diễn viên nữ đó đều không thấp, ngân sách của chúng ta…" Nguyên Khuê không nói thẳng là ngân sách không đủ, nhưng gợi ý như vậy đối với Lý Liên Kiệt đã đủ rồi. "Ngân sách chắc chắn không đủ!" Lý Liên Kiệt nhíu chặt mày, không làm

chủ nhà không biết gạo củi dầu muối đắt, không tự mình mở công ty điện ảnh thì không biết làm phim hóa ra tốn tiền như vậy.

Hồng Kông cái gì cũng đắt đỏ, muốn kiểm soát chi phí, một số cảnh quay thường phải cân nhắc có đáng giá hay không, có thể làm một cảnh đường phố tốn hàng triệu, nhưng trên màn ảnh chỉ có hai ba phút, điều này chưa chắc đã đáng giá, chi phí có hạn nên chi tiêu thế nào, đây quả thực là một vấn đề rất đau đầu.

Thấy Lý Liên Kiệt rất sốt ruột, Nguyên Khuê liền an ủi anh ấy: "Thực ra chuyện này cũng không phải là không có cách giải quyết, nếu cô Thôi thực sự có thể mời được một trong số các nữ diễn viên đó, thì chúng ta có thể trực tiếp đi tìm anh Lâm đầu tư.

Ở Hồng Kông nói về độ hào phóng khi làm phim, anh Lâm xếp thứ hai, tuyệt đối không ai dám xưng thứ nhất." Đây vốn là một cách rất hay, đặc biệt là đối với một công ty điện ảnh vừa mới thành lập như Chính Đông, vốn dĩ không dư dả về tài chính, tuyệt đối là một lựa chọn không tồi.

Nếu là người khác có lẽ đã đồng ý rồi, nhưng Lý Liên Kiệt lại là một người rất kiên cường, tuy anh ấy chuẩn bị khuất phục trước Lâm Hựu Luân, nhưng cũng muốn giữ lại tôn nghiêm của mình, tức là bộ phim này, anh ấy tuyệt đối không muốn thấy Lâm Hựu Luân tham gia đầu tư.

Nguyên Khuê thấy Lý Liên Kiệt im lặng không nói, còn tưởng anh ấy đã nghe lời khuyên của mình, liền không nói gì thêm.

Chương 747

Sau bữa ăn hai người chia tay, Lý Liên Kiệt liền gọi điện thoại cho Thôi Bảo Thù. "Chị Bảo Châu, chuyện chiều nay chị nói với tôi, sau đó tôi suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn còn hơi không ổn, về ứng cử viên nữ chính, chúng ta có nên bàn bạc lại một chút không?" "Tại sao?

Trước đây anh không phải đã đồng ý rồi sao?" Đầu dây bên kia, Thôi Bảo Thù cảm thấy rất khó hiểu.

Lý Liên Kiệt nói ra suy đoán của Nguyên Khuê, cũng như một số lo lắng của chính anh ấy, đương nhiên anh ấy chỉ nói về vấn đề tài chính làm phim eo hẹp, chứ không nhắc đến chuyện tìm Lâm Hựu Luân đầu tư. "Hóa ra anh lo lắng chuyện này, yên tâm đi, nữ diễn viên tôi tìm thù lao rất hợp lý." Câu trả lời của Thôi Bảo Thù không xóa tan được lo lắng của Lý Liên Kiệt, để xóa tan thêm nghi ngờ của anh ấy, Thôi Bảo Thù lại giải thích thêm hai câu: "Suy nghĩ của tôi đạo diễn Nguyên Khuê thực ra chỉ đoán đúng một nửa, nữ diễn viên này và anh Lâm quả thực có chút quan hệ, nhưng tuyệt đối không phải loại quan hệ mà hai người nghĩ, cho nên thù lao của cô ấy cũng không quá cao như hai người nghĩ đâu." Lý Nhược Đồng và Vạn Ỷ Văn, đeo kính râm che mặt, đẩy cửa kính của quán trà ra, lập tức có một người phục vụ đi tới. "Hai cô, hai cô muốn dùng gì?" "Xin lỗi, chúng tôi tìm người." Lý Nhược Đồng thản nhiên đáp một câu, bên cạnh Vạn Ỷ Văn chạm nhẹ tay cô, rồi hất hàm về phía ghế ngồi cạnh cửa sổ bên trái.

Lý Nhược Đồng nhìn theo chỉ dẫn của Vạn Ỷ Văn, chỉ thấy một cô gái đội mũ lưỡi trai đang lén lút vẫy tay về phía này, chính là Chung Lệ Đề đã chạy về Mỹ tiếp tục đi học, hơn nửa năm không gặp. "Được lắm, cậu còn biết quay về à!" Vừa đi tới ngồi xuống, Vạn Ỷ

Văn đã than phiền trước.

Chung Lệ Đề vươn tay ra nắm lấy cánh tay cô, nhẹ nhàng lắc lư nói: "Thôi mà, không phải tớ rảnh rỗi ở Hồng Kông sao?

Tớ lại không giống hai cậu ngày nào cũng có phim để đóng, đành phải tự tìm việc gì đó để làm vậy." "Cậu không biết chúng tớ quay phim mỗi ngày vất vả thế nào đâu, cũng không về thăm chúng tớ một tiếng." Vạn Ỷ Văn vẫn còn oán trách.

Chung Lệ Đề quay người lấy ra hai hộp quà từ chiếc túi để bên cạnh, mỗi người một hộp cho Vạn Ỷ Văn và Lý Nhược Đồng. "Đây, tớ đã mang quà cho hai cậu, tha lỗi cho tớ được không?" Vạn Ỷ Văn nhận lấy món quà, không tiếp tục than phiền về Chung Lệ Đề nữa.

Lúc này Lý Nhược Đồng mới mở lời: "Christy, lần này cậu về định ở lại bao lâu?" Chung Lệ Đề ôm tay, rất vui vẻ tuyên bố: "Tớ tốt nghiệp rồi, sau này có thể ở lại Hồng Kông dài dài!" "Thật sao?" Lý Nhược Đồng và Vạn Ỷ Văn nhìn nhau, rồi cùng chúc mừng Chung Lệ Đề. "Ngoài ra, tớ còn có một tin tốt nữa muốn thông báo với hai cậu!" Chung Lệ Đề vừa dứt lời, Vạn Ỷ Văn đã nhanh nhảu nói: "Có phải cậu tìm được bạn trai rồi không?" "Không phải mà!" Chung Lệ Đề cố ý hạ thấp giọng, nhưng trong ngữ khí lại không thể che giấu sự phấn khích: "Tớ nhận một bộ phim mới, hai cậu đoán xem là diễn cùng với ai?" "Châu Nhuận Phát?" Vạn Ỷ Văn buột miệng nói ra.

Chung Lệ Đề lắc đầu. "Trương Quốc Vinh?" Lý Nhược Đồng cũng đoán theo một cái tên.

Chung Lệ Đề vẫn lắc đầu. "Thôi được rồi, không lượn lờ với hai cậu nữa, là Lý Liên Kiệt!" Chung Lệ Đề với vẻ mặt hưng phấn nhìn Vạn Ỷ Văn và Lý Nhược Đồng, tưởng rằng hai cô đều sẽ rất ngưỡng mộ, không ngờ mọi chuyện lại không như cô nghĩ.

Phản ứng của Lý Nhược Đồng còn tốt hơn một chút, chỉ im lặng

mỉm cười, còn Vạn Ỷ Văn lại không nhịn được trêu chọc nói: "Diễn với Lý Liên Kiệt mà cậu đã kích động đến mức này sao?" "Hai cậu chưa xem những bộ phim kungfu của Lý Liên Kiệt sao?

Anh ấy rất ngầu đó!" Chung Lệ Đề phấn khích nói. "Làm ơn đi, cậu ra mắt đóng bộ phim đầu tiên đã hợp tác với Thành Long, hơn nữa bản thân còn từng đóng phim hành động, hiệu ứng võ thuật trong phim là làm ra sao, chẳng lẽ cậu không rõ sao?" Vạn Ỷ Văn không vui nói. "Nhưng cái này không giống, Lý Liên Kiệt có công phu thật, anh ấy ở Đại lục còn từng đoạt giải quán quân võ thuật nữa." Chung Lệ Đề phản bác. "Là quán quân biểu diễn võ thuật!" Vạn Ỷ Văn đặc biệt đính chính lời nói của Chung Lệ Đề. "Mặc kệ, nói chung lần này tớ có thể diễn cùng Lý Liên Kiệt, nghĩ đến đã thấy hưng phấn rồi." Chung Lệ Đề với vẻ mặt mong đợi, khiến Vạn Ỷ Văn cũng ngại không dám đả kích cô nữa. "Cậu đóng bộ phim này, anh Lâm có biết không?" Người hỏi là Lý Nhược Đồng.

Chung Lệ Đề bĩu môi nói: "Tuyệt đối không nói cho anh ấy biết!

Tớ về Mỹ lâu như vậy, anh ấy còn không gọi điện thoại cho tớ một cuộc, lần này tớ phải đợi đến khi phim đóng xong, rồi cho anh ấy một bất ngờ lớn." Lý Nhược Đồng có chút lo lắng, "Như vậy không hay lắm đâu?" "Đồng Đồng, cậu yên tâm đi, ở Hồng Kông làm phim chuyện này làm sao có thể giấu được anh Lâm, đây chẳng qua chỉ là suy nghĩ mơ mộng của ai đó thôi." Vạn Ỷ Văn lúc này chen vào nói.

Chung Lệ Đề lại vô tư, "Biết thì biết rồi, anh ấy không thể không cho tớ đóng bộ phim này được chứ?" Vạn Ỷ Văn không nhịn được nhắc nhở: "Cậu lo lắng chuyện này, thà nghĩ cách luyện tốt tiếng Quảng Đông đi, lần này đừng hy vọng đạo diễn sẽ đồng ý cho cậu dùng tiếng Pháp thoại nữa." Chung Lệ Đề là con lai Trung Việt, lại sinh ra và lớn lên ở Canada, vì tiếng Quảng Đông không thạo, khi quay `《Phích Lịch Kiều Oa》`, đạo diễn Trần Gia Thượng đã đồng ý cho

cô dùng tiếng Pháp đọc thoại, để cô dễ nắm bắt cách biểu đạt cảm xúc.

Đương nhiên, điều này là do kinh phí sản xuất phim khá dư dả, hơn nữa Chung Lệ Đề phía sau còn có sự đặc biệt quan tâm của Lâm Hựu Luân. "Hai cậu yên tâm đi, tớ đã mời một giáo viên tiếng Quảng Đông chuyên nghiệp, rất nhanh tiếng Quảng Đông của tớ sẽ lưu loát như tiếng Pháp thôi!" Chung Lệ Đề một chút cũng không lo lắng vấn đề này, nói xong tình hình của mình, cô liền hỏi thăm tình hình gần đây của Lý Nhược Đồng và Vạn Ỷ Văn.

Vạn Ỷ Văn vốn đang vui vẻ mở quà, nghe thấy lời này, giữa lông mày bỗng hiện lên một nét u sầu.

Sau khi diễn xong `《Tôi và Cương Thi Có Một Cuộc Hẹn》`, Vô tuyến lại sắp xếp cho Vạn Ỷ Văn các bộ phim truyền hình khác, đều là để cô đóng vai chính, chỉ là phản ứng đều không nhiệt liệt bằng `《Tôi và Cương Thi Có Một Cuộc Hẹn》`.

Sau khi đóng xong phim `《Phích Lịch Kiều Oa》` và nổi tiếng một thời, Vạn Ỷ Văn rất nhanh lại trở về trạng thái nửa nổi nửa chìm như cũ, điều này khiến cô vô cùng buồn khổ.

Chung Lệ Đề thấy Vạn Ỷ Văn tâm trạng không vui, liền an ủi cô: "Không sao đâu mà, cậu xem Đồng Đồng không phải cũng đang đóng phim truyền hình sao?

Theo lời của ai đó, hai cậu bây giờ đều đang mài giũa diễn xuất, sau này chắc chắn sẽ đại phóng dị sắc." "Không giống đâu, Đồng Đồng rất hợp đóng phim cổ trang, còn tớ thì không giống, không đóng được cổ trang, đường diễn rất hẹp, hơn nữa bây giờ phim thời trang không được ưa chuộng như cổ trang." Vạn Ỷ Văn nhẹ nhàng thở dài một hơi. "Cậu đừng bao giờ nghĩ như vậy, phim thời trang luôn chiếm phần lớn ở Vô tuyến." Lý Nhược Đồng cũng tham gia vào đội ngũ an

ủi Vạn Ỷ Văn.

Vạn Ỷ Văn nhún vai, "Nhưng phim cổ trang mới là tâm điểm của rating mỗi năm, so với đó phim thời trang kém một bậc." Vấn đề này Lý Nhược Đồng cũng không thể phủ nhận, ngay khi cô đang nghĩ cách an ủi Vạn Ỷ Văn, Vạn Ỷ Văn lại tự mình chuyển chủ đề. "Thôi được rồi, không nói chuyện của tớ nữa, nói chuyện của cậu đi?

Nghe nói anh Lâm đã đích thân chỉ định cậu đi đóng bộ phim thần thoại hợp tác với Đại lục, bộ phim truyền hình đó khi nào thì khai máy vậy?" Sau khi xác định các vai chính của `《Tây Du Ký Hậu Truyện》`, những vai còn lại trong nội bộ Vô tuyến đều bị tranh giành kịch liệt, thậm chí rất nhiều nghệ sĩ đã thành danh, cũng có ý định muốn xuất hiện trong đó.

Vạn Ỷ Văn tuy không tham gia náo nhiệt này, nhưng cũng rất quan tâm đến thông tin của bộ phim truyền hình này.

Lý Nhược Đồng lắc đầu, "Tớ cũng không rõ nữa, vì là sự phối hợp giữa hai bên, có lẽ còn phải đợi một thời gian." "Là anh ấy bảo cậu đi diễn sao?" Chung Lệ Đề vừa nghe thấy thông tin liên quan đến Lâm Hựu Luân, lập tức hứng thú.

Cô vừa dứt lời, đầu đã bị Vạn Ỷ Văn nhẹ nhàng gõ một cái. "Đừng có lúc nào cũng 'anh ấy anh ấy', phải gọi là anh Lâm biết không?" "Anh ấy lại không có ở đây, làm gì mà phải phiền phức thế?" Chung Lệ Đề có chút không hiểu.

Lý Nhược Đồng lúc này cũng mở lời giúp Vạn Ỷ Văn. "Văn Văn nói vì tốt cho cậu, cậu trước mặt chúng tớ có thoải mái thế nào cũng không sao, chỉ sợ cậu quen rồi, đến trước mặt người khác cũng vậy, như thế rất dễ bị người ta hiểu lầm." Chung Lệ Đề bĩu môi, "Tớ thấy anh ấy cũng đâu có gì to tát lắm đâu, hơn nữa còn là một tên trăng hoa, nhắc đến anh ấy có cần phải cẩn thận như vậy không?" Vạn Ỷ Văn

tốt bụng nhắc nhở: "Cậu ở Hồng Kông thời gian còn chưa lâu, có một số chuyện cậu không rõ, bây giờ cậu tùy tiện ra đường mua một tờ báo, trên đó cũng hiếm khi gọi thẳng tên anh Lâm.

Tóm lại, cậu tự mình chú ý một chút, sau này đừng tùy tiện như vậy." Chung Lệ Đề nhún vai, "Được rồi, tớ nghe hai cậu, sau này sẽ chú ý hơn." Vạn Ỷ Văn và Lý Nhược Đồng nhìn nhau, đều cảm thấy rất vui mừng vì sự "hiểu chuyện" của Chung Lệ Đề. "Thôi chết, hôm nay tớ còn hẹn gặp nhà sản xuất, nghe nói đạo diễn của bộ phim đó và Lý Liên Kiệt cũng sẽ đến, thời gian gần hết rồi, tớ phải đi trước đây!" Chung Lệ Đề vội vàng thu dọn túi xách, khi đi còn không quên hẹn Vạn Ỷ Văn, Lý Nhược Đồng tối nay cùng đi ăn bữa lớn, cô mời.

Vạn Ỷ Văn và Lý Nhược Đồng cũng còn việc, sau khi thanh toán xong ba người cùng rời khỏi quán trà này.

Sau khi chia tay hai người bạn thân, Chung Lệ Đề hớn hở bắt taxi đến một quán cà phê, lúc này Thôi Bảo Thù đã đợi ở đó.

Thấy Thôi Bảo Thù chỉ có một mình, Chung Lệ Đề trong lòng hơi thất vọng, nhưng không biểu lộ cảm xúc đó ra mặt.

Sau khi ngồi xuống, Thôi Bảo Thù cũng không khách sáo nhiều, đi thẳng vào vấn đề nói chuyện với Chung Lệ Đề về bộ phim `《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》`. "Cô Chung, hợp đồng cô chắc đã xem qua rồi, nếu có bất cứ điều gì không rõ, cứ việc nêu ra." Thôi Bảo Thù vốn đang nghiêm túc thảo luận về hợp đồng với Chung Lệ Đề, nhưng Chung Lệ Đề vừa mở lời đã lạc đề. "Đạo diễn Nguyên Khuê và anh Lý Liên Kiệt hôm nay không đến sao?" Vẻ mặt Thôi Bảo Thù cứng đờ, may mà kịp thời điều chỉnh lại. "Họ hôm nay có việc, cần phải đến muộn hơn một chút." "À, vậy sao." Chung Lệ Đề gật đầu, "Vậy được rồi, chúng ta ký hợp đồng trước!" Thôi Bảo Thù vốn nghĩ Chung Lệ Đề sẽ tiếp tục gặng hỏi về đạo diễn và Lý Liên Kiệt, không ngờ tư

duy của cô ấy chuyển đổi nhanh như vậy, cô ta suýt nữa không theo kịp.

Thôi Bảo Thù hắng giọng, "Trước khi ký hợp đồng, tôi muốn giải thích với cô Chung về vấn đề thù lao của cô.

Chúng ta bộ phim này vì ngân sách có hạn, cho nên không thể đưa ra mức thù lao quá cao cho cô, hy vọng cô Chung có thể thông cảm." Chung Lệ Đề không mấy quan tâm đến chuyện thù lao, cô hoàn toàn là vì có thể hợp tác với Lý Liên Kiệt mới nhận bộ phim này, hơn nữa trong quan niệm của cô, chỉ cần không phải đóng phim hành động, đều sẽ rất thoải mái.

Ấn tượng này chủ yếu đến từ tác phẩm điện ảnh đầu tiên của Chung Lệ Đề là `《Song Long Hội》`, lần đầu đóng phim đã hợp tác với Thành Long, vai diễn của cô rất đơn giản, hơn nữa đạo diễn chiếu cố cô là người mới, yêu cầu với cô cũng không quá cao, cho nên cả bộ phim quay xong, Chung Lệ Đề cảm thấy cứ như đang đi chơi vậy.

So với đó, sau này quay `《Phích Lịch Kiều Oa》` đối với Chung Lệ Đề mà nói là một ký ức vô cùng đau khổ, huấn luyện giai đoạn đầu rất cực chưa kể, khi quay cũng rất điên cuồng, có những lúc phải treo dây cả ngày, hoàn toàn khác một trời một vực so với khi quay `《Song Long Hội》`.

Chương 748

Chung Lệ Đề không đưa ra ý kiến gì về thù lao, điều này khiến Thôi Bảo Thù thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó cô ta lại nói chuyện với Chung Lệ Đề về một việc khác. "Lát nữa đạo diễn họ đến, chúng ta sẽ cùng đi gặp một người, cô Chung nếu tiếp theo không có sắp xếp gì, đi cùng chúng tôi có được không?" "Tối không cần đi ăn cùng nhau phải không?" Tư duy nhảy cóc của Chung Lệ Đề, lại một lần nữa khiến Thôi Bảo Thù không kịp trở tay. "Chúng ta chỉ đi nói chuyện với đối phương một số việc, nếu mọi việc thuận lợi, nhiều nhất một tiếng là xong." Chung Lệ Đề gật đầu, tối nay cô đã hẹn Vạn Ỷ Văn, Lý Nhược Đồng đi ăn, chỉ cần không làm lỡ việc đó là được.

Thôi Bảo Thù vốn đã chuẩn bị sẵn lời lẽ, muốn giải thích cho Chung Lệ Đề lần này đi gặp ai, nhưng Chung Lệ Đề hoàn toàn không hỏi chuyện này, khiến Thôi Bảo Thù phí không ít biểu cảm.

Ngồi trong quán cà phê khoảng nửa tiếng, Thôi Bảo Thù nhận được một cuộc điện thoại, bên Nguyên Khuê, Lý Liên Kiệt đã đến đó trước, chỉ chờ Thôi Bảo Thù qua hội ý.

Nghe điện thoại xong, Thôi Bảo Thù xách túi đứng dậy, vừa định mở lời, Chung Lệ Đề đã nhanh miệng hỏi trước: "Sắp đi rồi sao?" Thôi Bảo Thù gật đầu, trong lòng lại cảm thấy hơi khó chịu với tính cách này của Chung Lệ Đề, nhưng dù sao đạo diễn Nguyên Khuê chắc sẽ thích Chung Lệ Đề, vì nhân vật Dương Thiến Nhi trong phim cũng có tính cách tương tự Chung Lệ Đề, hoàn toàn có thể giúp Nguyên Khuê tiết kiệm một công đoạn điều chỉnh.

Chung Lệ Đề đi theo Thôi Bảo Thù lên xe đến tòa nhà trụ sở Gia Nghị Ảnh Tuyến, đây là lần đầu tiên cô đến đây, vừa vào cửa đã tò mò

nhìn xung quanh, Thôi Bảo Thù cần không ngừng nhắc nhở cô, để cô không bị lạc.

Vào thang máy, Chung Lệ Đề mới nhớ ra hỏi Thôi Bảo Thù, lần này là đi gặp ai. "Đương nhiên là chủ nhân ở đây rồi." Thôi Bảo Thù không trực tiếp nói cho Chung Lệ Đề câu trả lời.

Chung Lệ Đề sau khi xuống xe đã được thông báo đây là tòa nhà trụ sở của Gia Nghị Ảnh Tuyến, mà chủ nhân ở đây chẳng phải là… Chung Lệ Đề đột nhiên rùng mình, cô hoàn toàn không ngờ rằng Thôi Bảo Thù sẽ đưa cô đến gặp Lâm Hựu Luân. "Chết rồi, chết rồi, hôm nay mình ra ngoài mặc tùy tiện thế này, hơn nữa còn chưa trang điểm kỹ lưỡng!" Chung Lệ Đề vừa than phiền, vừa vội vàng lục túi tìm gương trang điểm và son môi, nghiêm túc trang điểm.

Thôi Bảo Thù đứng bên cạnh có chút không chịu nổi, không nhịn được nhắc nhở: "Cô Chung, chúng ta chỉ đi thăm anh Lâm, không chính thức như cô nghĩ đâu." "Cũng đúng." Chung Lệ Đề đặt gương trang điểm và son môi xuống, ngẩng đầu suy nghĩ ba giây, sau đó nhìn Thôi Bảo Thù hỏi: "Cô Thôi, tôi có thể không đi cùng mọi người gặp anh Lâm không, tôi…" Thôi Bảo Thù chính không biết trả lời Chung Lệ Đề thế nào, lúc này chỉ nghe thấy tiếng "đinh" một tiếng, cửa thang máy từ từ mở ra, điểm đến của họ đã đến.

Nguyên Khuê đứng ở cửa thang máy với vẻ mặt sốt ruột, thấy Thôi Bảo Thù và Chung Lệ Đề cùng bước ra, vội vàng đi tới đón. "Trời đất ơi, hai người cuối cùng cũng đến!" Thôi Bảo Thù nhìn đồng hồ, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Thời gian chúng ta hẹn gặp anh Lâm không phải còn mười mấy phút nữa sao?" Ánh mắt Nguyên Khuê chỉ lướt qua Chung Lệ Đề bên cạnh Thôi Bảo Thù chưa đầy nửa giây, sau đó liền giục giã: "Khách trước đã đi rồi, A Kiệt đã vào trước rồi, chúng ta cũng nhanh lên đi!" Nguyên Khuê giục quá nhanh, Chung Lệ Đề không có cơ hội mở lời, liền bị Thôi Bảo Thù kéo đi cùng, ngơ ngác bước

vào văn phòng của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân và Lý Liên Kiệt ngồi đối diện trên ghế sofa ở khu vực nghỉ ngơi trong văn phòng, Lâm Hựu Luân cầm một kịch bản trên tay, đang chăm chú đọc.

Lý Liên Kiệt quay đầu lại, dùng ánh mắt chào Nguyên Khuê, Thôi Bảo Thù, sau đó ánh mắt mới dừng lại trên Chung Lệ Đề đang đứng cạnh Thôi Bảo Thù, ánh mắt có chút né tránh.

Thân hình cao ráo, đôi chân thon dài, chiếc mũi dường như được một nhà điêu khắc tài ba tạo tác, cặp lông mày tươi tắn và cong duyên dáng, đôi môi tinh nghịch, cùng với đường vai tròn đầy, không hề thô cứng, vẫn hiện rõ dưới lớp áo sơ mi mỏng, tất cả đều toát lên một vẻ quyến rũ đặc biệt.

Ánh mắt Lý Liên Kiệt nhìn sang, Chung Lệ Đề hoàn toàn không cảm thấy gì, từ khi bước vào văn phòng này, toàn bộ sự chú ý của cô đều tập trung vào Lâm Hựu Luân đang cúi đầu xem kịch bản, trong lòng không ngừng cầu nguyện, Lâm Hựu Luân nhất định đừng ngẩng đầu lên!

Đáng tiếc mọi việc không như ý muốn, Lâm Hựu Luân cuối cùng vẫn rời tầm mắt khỏi kịch bản.

Anh ngẩng đầu lên, vừa định chào Nguyên Khuê, Thôi Bảo Thù ngồi xuống, đột nhiên vẻ mặt anh có một chút thay đổi.

Sau khi nhìn chằm chằm vào mặt Chung Lệ Đề suốt mấy giây, Lâm Hựu Luân đột nhiên cười nói: "Cô gái này nhìn rất quen mặt!" Mặt Chung Lệ Đề đỏ bừng như một quả táo chín, chỉ hận không có một cái khe trên mặt đất để cô chui xuống ngay lập tức.

Lâm Hựu Luân cười mời Nguyên Khuê và Thôi Bảo Thù ngồi xuống, Chung Lệ Đề cũng e dè đi tới, nhỏ giọng chào Lâm Hựu Luân.

"Christy, hơn một năm không gặp, anh suýt nữa không nhận ra em." "Đâu có, cách đây không lâu em còn gửi ảnh cho anh mà, anh chắc chắn chưa xem đúng không?" Chung Lệ Đề ngẩng đầu lên, ánh mắt oán trách nhìn sang, khiến Lâm Hựu Luân có chút không quen. "Được rồi, đùa thôi, ảnh em gửi anh đều có xem, nếu không thì sao anh gửi quà lại cho em?" Cuộc trò chuyện giữa Lâm Hựu Luân và Chung Lệ Đề vốn rất bình thường, nhưng lọt vào tai Lý Liên Kiệt, Nguyên Khuê, Thôi Bảo Thù thì lại mang một ý nghĩa khác, khi nhìn hai người lần nữa, trong ánh mắt không biết từ lúc nào đã có thêm một thứ gì đó. "Vừa về Hồng Kông đã nhận phim, xem ra sau này anh không thể nói em lười nữa." Khóe miệng Lâm Hựu Luân hơi nhếch lên mang theo chút ý trêu chọc, một câu nói khiến Chung Lệ Đề rất ngại ngùng. "Người ta sau này sẽ nghiêm túc đóng phim, không lười biếng nữa đâu." Chung Lệ Đề rất chột dạ đáp một câu. "Đạo diễn Nguyên Khuê đang ngồi đây nghe đó, lời nói ra không thể rút lại đâu nha!" Chung Lệ Đề thực ra đã bắt đầu hối hận, nhưng lời đã nói ra, đành phải mặc nhận.

Thôi Bảo Thù rất thức thời, ngay tại chỗ bày tỏ: "Anh Lâm yên tâm, bộ phim này sẽ không quá vất vả, chúng tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô Chung." Lâm Hựu Luân gật đầu, rất hài lòng với biểu hiện của Thôi Bảo Thù. "Vậy thì đành làm phiền cô Thôi rồi." Tuy chỉ là một lời nhờ vả đơn giản, nhưng cũng là một thái độ phản ứng, ít nhất về việc Chung Lệ Đề đảm nhiệm vai chính trong `《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》`, Lâm Hựu Luân đã chấp thuận.

Nguyên Khuê thấy thời cơ đã chín muồi, liền nhắc đến chuyện kịch bản trước mặt Lâm Hựu Luân. "Câu chuyện khá thú vị, hơn nữa chủ đề cũng rất hợp thời, còn về vấn đề mà các anh lo lắng, tôi tin rằng khán giả khi xem phim đều có khả năng phân biệt cơ bản, họ có thể phân biệt được sự khác biệt giữa phim ảnh và thực tế, cái này tôi

thấy không phải là vấn đề lớn, cứ theo như hiện tại mà quay là được, không cần phải có bất kỳ lo ngại nào." Có lời nói này của Lâm Hựu Luân, `《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》` khi công chiếu về cơ bản sẽ không gặp phải trở ngại nào nữa.

Lý Liên Kiệt, Nguyên Khuê, Thôi Bảo Thù đều không ngờ mọi chuyện lại được giải quyết dễ dàng như vậy, trong khi thở phào nhẹ nhõm, lại không khỏi nghĩ, Lâm Hựu Luân dễ nói chuyện như vậy, chẳng lẽ tất cả đều liên quan đến Chung Lệ Đề?

Thiết lập nhân vật Tống Thế Xương trong `《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》` có sự tương đồng với thân phận của Lâm Hựu Luân ngoài đời thực hoàn toàn là một sự trùng hợp, nhưng Lâm Hựu Luân lại có những suy nghĩ khác về chuyện này.

Bộ phim khi được quay ra, quả thực sẽ khiến người ta liên tưởng đến thân thế của Tống Thế Xương với anh, nhưng đồng thời cũng sẽ có tác dụng làm nhiễu loạn tầm nhìn, giống như một chuyện nếu có quá nhiều lời đồn đại, sự thật ẩn giấu trong đó ngược lại sẽ khó bị người khác phát hiện.

Hiện tại truyền thông Hồng Kông có rất nhiều suy đoán về lập trường chính trị của Lâm Hựu Luân, nhưng chỉ cần anh ấy không tự mình đứng ra nói rõ mình thân đại lục hay thân Anh, các bên đều sẽ tích cực lôi kéo anh ấy, mà địa vị siêu việt độc lập này, cũng chính là điều Lâm Hựu Luân vẫn luôn mong muốn.

Lý Liên Kiệt, Thôi Bảo Thù để giảm bớt hiểu lầm, thực tế đã cải biên kịch bản một lần lớn, đặc biệt là phần kết, hoàn toàn khác với nội dung trong ký ức của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nhớ trong bản gốc, cuối cùng Hứa Chính Dương trong lúc nguy cấp đã đỡ một viên đạn cho Dương Thiến Nhi, còn bạn trai của Dương Thiến Nhi là Tống Thế Xương vốn định cũng đi đỡ

đạn, nhưng đến phút cuối lại vì sợ hãi mà ôm đầu chỉ lo cho bản thân.

Sau đó Hứa Chính Dương bị thương trở về Đại lục, để lại một bức thư cho Tống Thế Xương, nói rằng mình là do được huấn luyện nghiêm ngặt nên mới đỡ đạn cho Dương Thiến Nhi, những người khác tự bảo vệ mình là điều bình thường, bảo anh ấy đừng tự trách mà hãy chăm sóc tốt cho Dương Thiến Nhi.

Khi rời đi Hứa Chính Dương đã nhận chiếc đồng hồ tự động mà Dương Thiến Nhi tặng, và tặng lại chiếc đồng hồ lên dây cũ của mình cho Dương Thiến Nhi làm kỷ niệm tình cảm của hai người.

Nhưng kịch bản mà Lâm Hựu Luân vừa gấp lại trong tay lại không viết như vậy, trong khoảnh khắc nguy cấp, Tống Thế Xương đã đỡ viên đạn cho Dương Thiến Nhi, bản thân anh ấy bị thương, nhưng lại cùng Dương Thiến Nhi quay về bên nhau.

Hứa Chính Dương hoàn thành nhiệm vụ trở về Đại lục, Tống Thế Xương và Dương Thiến Nhi quyết định tổ chức đám cưới vào ngày Hồng Kông trở về, mời Hứa Chính Dương đến dự hôn lễ của họ, Hứa Chính Dương vui vẻ đồng ý, cuối cùng hai bên vẫy tay chào tạm biệt tại trạm kiểm soát cửa khẩu.

Kết cục thực ra thay đổi cũng không lớn, mấu chốt là hình tượng của Tống Thế Xương trở nên tích cực hơn rất nhiều, trong đó cũng có thể thấy được sự khổ tâm mà Lý Liên Kiệt, Thôi Bảo Thù đã bỏ ra để cuộc gặp mặt lần này có thể thuận lợi vượt qua. "Anh Lâm, vì kịch bản không có vấn đề gì, vậy chúng tôi xin phép không làm phiền nữa." Lý Liên Kiệt đứng dậy, Thôi Bảo Thù và Nguyên Khuê cũng theo đó đứng lên.

Lâm Hựu Luân đứng dậy khỏi ghế sofa, lần lượt bắt tay với Lý Liên Kiệt, Thôi Bảo Thù, Nguyên Khuê, và tiễn họ ra đến cửa văn phòng, sau đó dặn trợ lý A Kiệt, tiễn ba vị khách một đoạn.

Chung Lệ Đề lẽo đẽo theo sau Thôi Bảo Thù định chuồn đi, nhưng lại bị Lâm Hựu Luân một câu nói giữ lại. "Đã về rồi, tối nay cùng đi ăn đi." Lý Liên Kiệt, Thôi Bảo Thù, Nguyên Khuê cả ba người đều nghe thấy lời này, nhưng trợ lý A Kiệt của Lâm Hựu Luân lúc này lại ra hiệu mời về phía thang máy, nên họ đều không mở lời giúp Chung Lệ Đề.

Chung Lệ Đề rất miễn cưỡng "ồ" một tiếng, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn ở lại.

Buổi tối, Lý Nhược Đồng và Vạn Ỷ Văn đến nhà hàng đã hẹn trước với Chung Lệ Đề, khi nhìn thấy người ngồi cạnh Chung Lệ Đề, cả hai đều sững sờ.

Lâm Hựu Luân khoanh hai tay lại, đặt trên bàn ăn, đầy hứng thú nhìn Lý Nhược Đồng và Vạn Ỷ Văn. "Sao vậy, không hoan nghênh tôi tham gia buổi họp mặt của mấy em sao?" Lý Nhược Đồng và Vạn Ỷ Văn vội vàng đều nói không có, nhưng trong ánh mắt đều có chút ý trách móc Chung Lệ Đề – Lâm Hựu Luân đến mà cũng không báo trước cho họ một tiếng, hại họ bây giờ không có chút chuẩn bị nào.

Chung Lệ Đề đầy vẻ vô tội nhìn hai người bạn thân, cô có thể thề là thực sự không cố ý giấu họ, Lâm Hựu Luân vẫn luôn ở bên cạnh cô, cô muốn thông báo cho Lý Nhược Đồng, Vạn Ỷ Văn cũng lực bất tòng tâm.

Lâm Hựu Luân cầm khăn ăn trải lên đùi, vẫy tay với Lý Nhược Đồng, Vạn Ỷ Văn nói: "Được rồi, ngồi xuống đi, mấy em cứ đứng như vậy, anh sẽ rất áp lực đó… Đương nhiên, nếu mấy em muốn lên trang nhất báo ngày mai, anh không ngại hợp tác với mấy em đâu." Một câu nói đùa, lập tức làm tan đi sự ngượng ngùng khi đột nhiên gặp mặt trước đó.

Lý Nhược Đồng, Vạn Ỷ Văn nghe lời ngồi xuống, Chung Lệ Đề

còn chưa kịp giải thích hôm nay là chuyện gì, Vạn Ỷ Văn đã ra đòn trước: "Christy, cậu không phải nói muốn đợi phim quay xong mới nói cho anh Lâm biết chuyện này sao?" Ánh mắt Lý Nhược Đồng cũng nhìn sang, khiến Chung Lệ Đề cảm thấy rất áp lực, càng đáng ghét hơn là Lâm Hựu Luân lại khoanh tay, đứng bên cạnh xem náo nhiệt. "Em cũng không biết mọi chuyện sẽ thành ra thế này, hôm nay nhà sản xuất hẹn em gặp mặt, xong việc thì dẫn em đến trụ sở Gia Nghị Ảnh Tuyến nói là muốn đi gặp một người, em ngơ ngác đi theo, không ngờ người họ muốn gặp lại là…" Chung Lệ Đề nhìn về phía Lâm Hựu Luân, không nói tiếp. "Anh trước đây đã nói với em rồi, ở Hồng Kông quay phim chuyện này, làm sao có thể giấu được anh Lâm." Vạn Ỷ Văn vừa uống nước ép vừa nói.

Lý Nhược Đồng mỉm cười chuyển ánh mắt sang Lâm Hựu Luân, có chút muốn hỏi anh có phải như vậy không, nhưng lại cố nén không mở lời. "Hồng Kông hiện tại mỗi ngày ít nhất có 3 bộ phim được quay, nếu anh đều phải biết những bộ phim này tìm diễn viên nào, quay nội dung gì, thì anh sẽ không cần làm bất cứ việc gì khác nữa… Tình huống mà Văn Văn em nói, cái gì cũng biết, chỉ có người ở Cục Kiểm duyệt Phim Hồng Kông mới làm được." Lâm Hựu Luân nói câu này khiến Lý Nhược Đồng, Vạn Ỷ Văn, Chung Lệ Đề cùng cười phá lên, tiếp đó anh vỗ tay, thu hút sự chú ý của ba cô gái. "Được rồi, để anh giải thích một chút, anh hôm nay gặp Christy thực sự là một sự tình cờ, vốn dĩ định gọi hai em cùng đến, mọi người tụ tập một chút, sau đó nghe nói hai em đã hẹn rồi, cho nên hai chuyện gộp lại thành một." "Biết vậy, em đã chọn một nhà hàng tốt hơn rồi." Chung Lệ Đề nhỏ giọng lẩm bẩm.

Chương 749

"Biết bài học rồi chứ?

Lần sau mời ăn nhớ tìm những nhà hàng tốt nhất, đợi em thực sự nổi tiếng, chắc chắn sẽ có ngày càng nhiều đàn ông sẵn lòng chủ động trả tiền giúp em." Vạn Ỷ Văn nói đùa một câu.

Lý Nhược Đồng vội vàng dùng tay chạm vào cô ấy một cái, bảo cô đừng nói bậy.

Vạn Ỷ Văn tự biết mình lỡ lời, vội vàng ngậm miệng lại.

Lâm Hựu Luân giơ tay gọi người phục vụ mang thực đơn đến, đưa cho Lý Nhược Đồng, Vạn Ỷ Văn, Chung Lệ Đề mỗi người một phần. "Đã coi anh là kẻ chịu trận rồi, vậy thì đừng khách sáo, thích gì thì cứ gọi, dù sao cũng là anh trả tiền." Trước gương thay đồ, Vương Tổ Hiền đang thử một chiếc váy liền, Lâm Hựu Luân nằm trên chiếc giường lớn phía sau cô, một tay chống đầu, ngắm nhìn đôi chân thon dài được bọc trong chiếc quần tất màu da của Vương Tổ Hiền.

Đôi chân thẳng tắp, không hề có chút mỡ thừa nào ở bắp chân, lớp quần tất bó sát càng làm cho đường nét đôi chân trở nên hoàn hảo, một đôi chân đẹp như vậy, quả thực có thể gọi là tác phẩm nghệ thuật.

Lâm Hựu Luân kiên trì cho rằng mình đang dùng ánh mắt thưởng thức nghệ thuật để ngắm nhìn đôi chân đẹp của Vương Tổ Hiền, nhưng Vương Tổ Hiền từ trong gương nhìn thấy lại là vẻ mặt háo sắc của anh.

Vương Tổ Hiền mặc xong váy, không vui quay đầu trừng mắt nhìn anh. "Mau giúp em xem, mặc chiếc váy này đi tham gia lễ khai máy thế nào?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Anh thấy rất được, dù sao em mặc gì cũng đẹp mà." Vương Tổ Hiền bĩu môi, đầy vẻ ghen tuông

nói: "Nếu anh thực sự nghĩ vậy, còn lén lút đi ăn với ba cô em gái trẻ đẹp kia sao?" Lâm Hựu Luân ngượng ngùng hắng giọng, "Anh với họ thực sự không có gì cả." "Bây giờ thì không có gì, sau này thì chưa chắc… Đàn ông các anh đều như vậy, ăn bát này nhìn bát nọ!" Vương Tổ Hiền khẽ hừ một tiếng, cũng không nghe Lâm Hựu Luân giải thích nữa, tiếp tục quay người thử quần áo.

Lâm Hựu Luân ngồi dậy từ trên giường, đi đến phía sau Vương Tổ Hiền, từ phía sau ôm lấy cô, nhẹ nhàng an ủi nói: "Được rồi, đừng giận nữa, sau này anh sẽ chú ý." "Chú ý không bị phóng viên chụp được sao?" Vương Tổ Hiền giở tính trẻ con, hoàn toàn không nghe Lâm Hựu Luân giải thích.

Lâm Hựu Luân đặt hai tay lên vai Vương Tổ Hiền, xoay người cô lại. "Được rồi, đừng giận nữa, lát nữa đi tham gia lễ khai máy, em không thể cứ mặt ủ mày chau như vậy được chứ?" "Kệ anh!" Vương Tổ Hiền lẩm bẩm một câu, nhưng thái độ rõ ràng đã dịu đi.

Lâm Hựu Luân ôm Vương Tổ Hiền vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, miệng lại hôn xuống chiếc cổ trắng mịn của cô.

Vương Tổ Hiền giãy giụa muốn đẩy Lâm Hựu Luân ra, không ngờ cả người lại bị Lâm Hựu Luân bế bổng lên, chỉ cảm thấy một trận quay cuồng, cơ thể liền rơi xuống tấm nệm mềm mại. "Đừng mà!" Vương Tổ Hiền vừa kịp kêu lên một tiếng, đã bị Lâm Hựu Luân đè lên người, những âm thanh phía sau đều biến thành những tiếng rên rỉ vụn vặt, "Đồ khốn… nhẹ một chút… đừng làm nhăn quần áo của em!" Giường bắt đầu nhẹ nhàng rung chuyển theo nhịp điệu.

Hơn nửa tiếng sau, Vương Tổ Hiền chỉnh lý lại quần áo, cùng Lâm Hựu Luân bước ra khỏi phòng.

Vừa vào thang máy, cô liền véo mạnh vào cánh tay Lâm Hựu Luân một cái. "Cho anh cái tội vừa nãy làm trò xấu!" Lâm Hựu Luân đau

điếng ở tay, miệng lại cười gian nói: "Điều này chứng tỏ em còn hấp dẫn hơn mấy cô em gái nhỏ đó chứ!" "Đồ khốn!" Vương Tổ Hiền hận thù mắng một câu.

Thang máy đến tầng một, vẻ mặt hai người lập tức trở lại bình thường, Vương Tổ Hiền thân mật khoác tay Lâm Hựu Luân, giữa vòng vây của đèn flash từ đám đông phóng viên trước cửa khách sạn, cùng nhau lên xe rời đi.

Còn ở trước cửa một tòa nhà lớn trên đường Bát Đức, khu Trung Chính, thành phố Đài Bắc, cũng chật kín phóng viên, tòa nhà này được thuê toàn bộ, dùng làm trụ sở tạm thời của TVBS, trong đó năm tầng từ tầng 10 đến tầng 14 là tài sản tự sản xuất.

Khi TVBS khai trương, tín hiệu vệ tinh sẽ được truyền từ trụ sở chính của công ty mẹ TVB ở Thành phố Truyền hình Thanh Thủy Loan về Đài Loan, sau đó mới chuyển thành tín hiệu truyền hình cáp phát sóng đến nhóm người dùng cố định.

Vì là truyền hình cáp trả phí, tạm thời sẽ không gây ảnh hưởng đến ba đài truyền hình lớn của Đài Loan vốn phát sóng tín hiệu truyền hình không dây, cho nên cảnh tượng ba đài lớn "cười nhạo" TVBS như truyền thông dự đoán trước đó đã không xảy ra.

Vào ngày TVBS khai trương này, Hoa Thị, Trung Thị, Đài Thị đều cử đại diện đến chúc mừng, chỉ là nhìn vẻ mặt của họ, dường như đều có chút ngưng trọng.

Lâm Hựu Luân, Khâu Phúc Sinh và một vài cấp cao khác đều chưa lộ diện.

Đại diện của Hoa Thị, Trung Thị và Đài Thị tụ họp lại, cẩn thận thăm dò thái độ của nhau đối với TVBS.

“Ở các nước Âu Mỹ, truyền hình cáp đã trở thành xu thế chủ đạo.

Sau này, số lượng người dùng truyền hình cáp ở Đài Loan sẽ ngày càng nhiều.

Tôi nghĩ mọi người vẫn nên chuẩn bị sớm.

TVBS có Đài truyền hình Vô Tuyến Hong Kong hậu thuẫn, tương lai sẽ là mối đe dọa không nhỏ đối với mấy nhà chúng ta," đại diện Đài Thị nói.

"Tôi thấy chưa chắc," đại diện đến từ Hoa Thị lắc đầu.

"TVBS trên danh nghĩa là công ty con của Đài truyền hình Vô Tuyến Hong Kong, nhưng cổ đông lớn thực sự là Lâm Hựu Luân.

Phương hướng chính của vị đó có lẽ vẫn là về điện ảnh, chưa chắc sẽ dồn quá nhiều tinh lực và tâm tư vào việc phát triển TVBS.

Không nói gì khác, nhìn trụ sở TVBS hiện tại mà xem, chỉ có vài tầng văn phòng và một số thiết bị phát sóng, đến cả một phim trường tử tế cũng không có.

Vô Tuyến ở Hong Kong độc chiếm thị trường, cứ nghĩ bộ nguyên tắc của họ đến đâu cũng áp dụng được.

Những năm qua chúng ta cũng nhập không ít phim Hong Kong, nhưng thực sự chiếm giữ chủ lực rating vẫn là các chương trình tự sản xuất trong nước.

Nếu cho rằng chỉ dựa vào vài bộ phim Hong Kong mà có thể chiếm lĩnh thị trường Đài Loan, thì thật quá nực cười." "Ai nói TVBS không có phim truyền hình tự sản xuất?

Công ty sản xuất điện ảnh và truyền hình do Lâm Hựu Luân và Dương Đăng Khuê hợp tác thành lập đã mời Chu Du và Chu Lệnh Cương về làm việc.

Nghe nói hai người này mỗi người giám chế một bộ phim truyền

hình, hơn nữa hiện tại đều đã quay xong và được duyệt.

Chỉ không biết bộ nào sẽ được TVBS chọn làm tác phẩm mở màn," đại diện Trung Thị biết nhiều tình hình hơn, và chuyến đi này của ông còn có một mục đích quan trọng, đó là thuyết phục TVBS chuyển nhượng quyền phát sóng hai bộ phim truyền hình này cho Trung Thị.

Trong số "ba đài lớn" của Đài Loan, Trung Thị chắc chắn là người nhận thức sâu sắc nhất về mối đe dọa từ TVBS, bởi vì Trương Hiểu Yến, người phụ trách chương trình tạp kỹ của TVBS, và nhà sản xuất phim truyền hình vàng Chu Du, đều đến từ Trung Thị.

Trương Hiểu Yến xuất thân là sao nhí, làm chủ trì chương trình tạp kỹ hơn hai mươi năm, đã có một lượng khán giả cố định ở Đài Loan, và khả năng sản xuất phim truyền hình của Chu Du cũng được công chúng biết đến rộng rãi.

TVBS dựa vào Đài truyền hình Vô Tuyến Hong Kong, trên thực tế đã có đủ thực lực để cạnh tranh rating với Hoa Thị, Trung Thị và Đài Thị.

Việc TVBS khai đài không thể hiện thái độ hống hách, có lẽ là không muốn kích thích quá mức Hoa Thị, Trung Thị và Đài Thị.

Nhưng đúng như đại diện Đài Thị đã lo ngại trước đó, khi số lượng người dùng truyền hình cáp ở Đài Loan tăng trưởng, đạt đến mức có thể ngang tài ngang sức với truyền hình mặt đất, liệu TVBS có tiếp tục giữ thái độ khiêm tốn như vậy không?

Chỉ là hiện tại ba đài Hoa Thị, Trung Thị và Đài Thị không đồng lòng, mà chính quyền Đài Loan lại quyết định mở cửa ngành công nghiệp truyền hình, tương lai sẽ có thêm nhiều giấy phép truyền hình được cấp, cuộc cạnh tranh rating sau này sẽ càng trở nên khốc liệt.

Đây cũng là lý do Trung Thị, dù biết rõ hợp tác với TVBS là nuôi hổ gây họa, nhưng vẫn chọn làm như vậy.

Ba đại diện Hoa Thị, Trung Thị và Đài Thị mỗi người mang một suy nghĩ riêng, đương nhiên sẽ không thẳng thắn trao đổi ý kiến về vấn đề này.

Sau khi tụ tập trò chuyện một lát, họ liền tìm lý do riêng để rời đi.

Tại lễ khai đài, người đầu tiên xuất hiện là Chủ tịch Hội đồng quản trị TVBS Khâu Phúc Sinh.

Tuy nhiên, bất kể là khách mời hay phóng viên dưới đài, họ đều quan tâm hơn đến động thái của Lâm Hựu Luân.

Trong sự mong chờ của mọi người, chiếc xe sedan chở Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền cuối cùng cũng từ từ dừng trước tòa nhà.

Các phóng viên đang chờ ở cổng lập tức vây quanh.

"Thưa anh Lâm, sau khi TVBS khai đài, liệu có phát sóng toàn bộ các chương trình do Đài truyền hình Vô Tuyến Hong Kong sản xuất không?" "Thưa anh Lâm, TVBS trừ việc phát sóng tin tức và chương trình tạp kỹ, sau này có chọn tự sản xuất phim truyền hình không?" "Thưa anh Lâm, anh nghĩ sao về triển vọng của truyền hình cáp?" Ngoài những phóng viên chen lấn để đặt câu hỏi, nhiều phóng viên khác chọn cầm máy ảnh lên, chụp lại cảnh Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền trong trang phục công sở thân mật khoác tay nhau.

Đối mặt với hàng loạt micro và máy ghi âm, Lâm Hựu Luân ho khan một tiếng.

"Về một số vấn đề mà quý vị có thể quan tâm, tôi xin trả lời tập trung.

Trước hết, cá nhân tôi rất lạc quan về sự phát triển của ngành truyền hình cáp, nếu không hôm nay tôi đã không đứng ở đây.

Tôi biết, truyền hình cáp hiện tại vẫn còn tồn tại một số vấn đề mà có thể mọi người tạm thời chưa chấp nhận được, ví dụ như đường truyền không thể phủ sóng các khu vực hẻo lánh, và phí thu khá cao.

Chương 750

Nhưng việc xây dựng mạng lưới truyền hình cáp là một xu thế phát triển quan trọng của ngành truyền hình trong tương lai, vì vậy chúng tôi sẵn lòng nỗ lực hơn nữa ở phương diện này, cùng khán giả khắc phục những khó khăn thực tế, đồng thời giảm phí thuê bao, mang đến cho quý vị nhiều chương trình hấp dẫn và đặc sắc hơn.

Thứ hai, về vấn đề định hướng phát triển trong tương lai của TVBS mà bạn phóng viên đã đề cập.

Tôi vừa nói rồi, TVBS sẽ luôn nỗ lực hết mình để mở rộng nghiệp vụ truyền hình cáp ở Đài Loan, sẽ không cạnh tranh trực tiếp với các đài truyền hình mặt đất hiện có.

Nhưng đối với các chương trình cùng thể loại, cạnh tranh là điều không thể tránh khỏi, và chúng tôi cũng đã có sự chuẩn bị đầy đủ.

Tương lai TVBS sẽ đi theo tuyến đường sản phẩm chất lượng cao, các kênh sẽ được kiểm soát trong vòng bốn kênh, chương trình cũng sẽ không quá nhiều, nhưng nhất định sẽ cố gắng hết sức để phù hợp với thị hiếu của khán giả Đài Loan.

Cuối cùng, có thể có người lo lắng, vì TVBS là công ty con của Đài truyền hình Vô Tuyến Hong Kong, nên sẽ chỉ phát sóng các chương trình do Đài truyền hình Vô Tuyến Hong Kong sản xuất.

Điểm này tôi phải làm rõ, TVBS đối với việc nhập phim Hong Kong sẽ có một tỷ lệ giới hạn, và sẽ phát sóng nhiều chương trình tự sản xuất trong nước hơn.

Đặc biệt trong tháng khai đài này, chúng tôi sẽ có hai bộ phim mới đồng loạt lên sóng, chắc chắn sẽ mang lại bất ngờ không nhỏ cho khán giả.” Nói xong những lời này, Lâm Hựu Luân liền không trả lời

thêm bất kỳ câu hỏi nào khác.

Đội bảo vệ tách phóng viên ra, dọn đường, Lâm Hựu Luân nắm tay Vương Tổ Hiền, hai người cùng nhau bước vào tòa nhà. *** Trong tòa nhà, đại diện Trung Thị tại lễ khai đài TVBS đã nhận được tin nhắn từ trợ lý ở dưới lầu.

"Hai bộ cùng chiếu?

Anh chắc chắn không nghe nhầm chứ?" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, đại diện Trung Thị liếc nhìn Chu Du và Chu Lệnh Cương đang ngồi phía trước hội trường, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Chẳng lẽ giữa Chu Du và Chu Lệnh Cương không phân được thắng bại, hoặc TVBS vì để an ủi hai người này, bất đắc dĩ phải quyết định cho cả hai bộ phim truyền hình đồng thời lên sóng?

Vừa nghĩ đến người ra quyết định thực sự của TVBS không phải là Khâu Phúc Sinh đang phát biểu trên đài, mà là Lâm Hựu Luân đứng sau màn, đại diện Trung Thị lập tức phủ định ý nghĩ sau.

Lâm Hựu Luân có thể một tay che trời trong làng điện ảnh Hong Kong, sao có thể không quản nổi hai nhà sản xuất phim truyền hình Chu Du và Chu Lệnh Cương?

Lật xem tài liệu vừa nhận được về hai bộ phim truyền hình sắp được TVBS phát sóng làm tác phẩm mở màn, lòng đại diện Trung Thị nghi ngờ chồng chất.

Chỉ xét về dàn diễn viên, chắc chắn bộ phim 《Du Long Hý Phượng》 do Triệu Nhã Chi và Trịnh Thiếu Thu đóng chính chiếm ưu thế.

Còn hai diễn viên chính của bộ 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》, cái tên Hà Gia Kình thì hơi quen tai một chút, nhưng Kim Triều Quần

lại là ai?

Liên tục hỏi mấy người xung quanh, mọi người đều lắc đầu nói chưa từng nghe nói đến diễn viên này.

Đại diện Trung Thị cuối cùng xác nhận, Kim Triều Quần này ở Đài Loan căn bản không có chút danh tiếng nào.

Triệu Nhã Chi và Trịnh Thiếu Thu từ những năm 80 khi đóng 《Sở Lưu Hương》 đã nổi tiếng khắp Đài Loan, trở thành những ngôi sao điện ảnh và truyền hình quen mặt biết tên.

Hai diễn viên chính của 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 căn bản không thể so sánh với họ.

Nhưng điều khiến người ta không thể hiểu nổi là, TVBS lại cho hai bộ phim truyền hình có dàn diễn viên rõ ràng không cùng một đẳng cấp lên sóng cùng lúc.

Chẳng lẽ không lo 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 sẽ hoàn toàn bị sức hút của 《Du Long Hý Phượng》 che khuất sao?

Nếu giám chế của 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 là loại người nóng đầu, thì tình huống hiện tại còn có thể giải thích được.

Vấn đề là Chu Du tuyệt đối không phải người như vậy, ông ta tuyệt đối sẽ không cuồng vọng đến mức dùng hai diễn viên vô danh tiểu tốt, lại có thể so bì với bộ phim truyền hình có dàn diễn viên hùng hậu như Trịnh Thiếu Thu, Triệu Nhã Chi.

Chuyện này tuyệt đối còn ẩn chứa điều gì khác.

Đại diện Trung Thị vừa nghĩ đến đây, trên đài đã bắt đầu giới thiệu những thông tin liên quan đến 《Du Long Hý Phượng》 và 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》. 《Du Long Hý Phượng》 hoàn toàn có thể được coi là kịch bản truyền hình của bộ phim 《Long Phượng Điếm》 được giới điện ảnh Hong Kong tập thể diễn từ thiện cho nạn

lũ lụt Hoa Đông ở Đại lục năm ngoái, nội dung vẫn kể về câu chuyện vua Chính Đức hạ Giang Nam.

Điều khiến người ta chú ý nhất vẫn là 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》.

Nhiều người không ngờ bộ phim truyền hình này lại được cải biên từ tiểu thuyết trinh thám 《Đại Đường Địch Công Án》 của nhà văn người Hà Lan quá cố Cao Bội La.

Chỉ riêng điểm này, 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 đã được cộng thêm không ít điểm, nhưng trong mắt đa số mọi người, để đặt bộ phim này lên bàn cân so sánh với 《Du Long Hý Phượng》 vẫn còn hơi thiếu.

Ngay khi mọi người còn đang rất nghi hoặc, sự xuất hiện giữa chừng của Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền đã mang đến một chút xáo trộn nhỏ cho hội trường.

Hai người không lên đài để tranh giành sự chú ý, mà đi thẳng đến vị trí giữa hàng ghế đầu tiên và ngồi xuống.

Phần giới thiệu về hai bộ phim truyền hình sắp lên sóng kết thúc tại đây, tiếp theo là một số lãnh đạo cấp cao của TVBS lên đài phát biểu.

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía Trương Hiểu Yến, Chu Du, Chu Lệnh Cương đang ngồi ở hàng ghế đầu, nhưng không ngờ người đầu tiên được MC mời lên lại là Vương Tổ Hiền.

Dưới đài vang lên một tràng xì xào bàn tán.

Sau lời giải thích của MC, mọi người mới hiểu ra, hóa ra Vương Tổ Hiền cũng là cổ đông của TVBS, hơn nữa cô còn chiếm một phần không nhỏ.

Trước đó đã có tin đồn, tính cách "thiên tài Lâm trọng mỹ nhân

hơn giang sơn", những nữ diễn viên có quan hệ với anh, nghe nói đều được tặng một số tài sản không nhỏ, và giờ đây Vương Tổ Hiền trở thành một trong những cổ đông chính của TVBS, dường như cũng gián tiếp chứng minh tính xác thực của những tin đồn liên quan.

Phần lớn những người có mặt chỉ chú ý đến mối quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền, chỉ có rất ít người nhận ra dụng ý sâu xa đằng sau hành động này của Lâm Hựu Luân.

Quy định của Đài Loan hạn chế nghiêm ngặt tỷ lệ cổ phần của pháp nhân nước ngoài trong các đài truyền hình.

Bất kể là Đài truyền hình Vô Tuyến Hong Kong hay Lâm Hựu Luân, tỷ lệ cổ phần trong TVBS đều chịu sự hạn chế này.

Nhưng Vương Tổ Hiền thì khác, cô là người Đài Loan, không chịu sự hạn chế của quy định này.

Thông qua việc Vương Tổ Hiền nắm giữ cổ phần, Lâm Hựu Luân dễ dàng lách luật của Đài Loan, gián tiếp thực hiện việc hoàn toàn kiểm soát TVBS. *** Vương Tổ Hiền cầm một mảnh giấy nhỏ trong tay, trên đài hoàn toàn chỉ là đọc y nguyên từ giấy.

Các phóng viên dưới đài đều bận chụp ảnh, không ai đặc biệt chú ý đến vấn đề này.

Trong số các khách mời có mặt, một số người đã nhìn ra manh mối, nhưng không ai vạch trần.

Trong tràng pháo tay vang dội, Vương Tổ Hiền kết thúc lần phát biểu đầu tiên với tư cách là thành viên hội đồng quản trị độc lập của công ty.

Cô không vội vàng rời đài, mà lùi lại một bước, nhường vị trí trước micro.

Người dẫn chương trình tiếp tục mời Trương Hiểu Yến, Chu Du,

Chu Lệnh Cương và những người khác lần lượt phát biểu.

Cuối cùng, Chủ tịch Hội đồng quản trị Khâu Phúc Sinh lên đài, tuyên bố kênh tổng hợp TVBS chính thức khai sóng.

Vương Tổ Hiền, dưới sự vây quanh của mọi người, đã nhấn nút tượng trưng cho việc tín hiệu bắt đầu được phát đi.

Trên đài dưới đài cùng vỗ tay, pháo giấy tại hiện trường đồng loạt bắn ra, những dải lụa, ruy băng, giấy màu sắc sặc sỡ rơi xuống như tiên nữ rắc hoa.

Điều đáng tiếc duy nhất là, từ đầu đến cuối, Lâm Hựu Luân chỉ ngồi dưới đài, như thể sự náo nhiệt trên đài không hề liên quan đến anh.

Lễ nghi kết thúc, Khâu Phúc Sinh và Vương Tổ Hiền nhường nhịn nhau trên đài một lúc, cuối cùng dưới sự kiên trì của Khâu Phúc Sinh, Vương Tổ Hiền đi xuống đài trước, Khâu Phúc Sinh đi theo sau cô trở về chỗ ngồi ở hàng ghế đầu.

Ban quản lý TVBS đều ở lại trên đài, bắt đầu nhận câu hỏi từ phóng viên dưới đài.

Các phóng viên rất biết cách chọn chủ đề, hầu hết hỏa lực câu hỏi đều nhắm vào Chu Du và Chu Lệnh Cương.

"Thưa Chu Du, 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 là bộ phim đầu tiên anh sản xuất sau khi gia nhập TVBS.

Chương 751

Việc sử dụng hai diễn viên không mấy tên tuổi là vì anh tràn đầy tự tin vào bộ phim này, hay là vì tài nguyên nghệ sĩ khả dụng trong tay quá ít nên đành phải làm vậy?" Chu Du nhận lấy micro do MC đưa, với vẻ mặt rất kinh ngạc: "Hà Gia Kình trước đây rất nổi tiếng ở Hong Kong, khi mới ra mắt còn là tiểu sinh được Đài truyền hình Á Châu hết lòng lăng xê.

Tôi không biết anh làm sao mà lại đưa ra kết luận rằng anh ấy không có danh tiếng.

Còn Kim Triều Quần cũng là diễn viên đã đóng phim nhiều năm, đặc biệt năm nay anh ấy còn tham gia bầu cử nghị sĩ lập pháp, sao có thể coi là vô danh tiểu tốt chứ?

Về lý do tôi mời họ đóng bộ phim này, chủ yếu là vì họ phù hợp với vai diễn trong phim.

Còn về việc tôi không có người để dùng, tôi thấy thật sự rất hoang đường.

Những diễn viên trước đây từng đóng phim dưới tay tôi, gần đây đều có liên hệ với tôi.

Nếu tôi mời họ đóng phim, họ chắc chắn sẽ không từ chối." Thái độ đầy tự tin của Chu Du đã khiến các phóng viên dưới đài xì xào bàn tán.

Tiếp đó lại có một phóng viên đứng lên, nhưng câu hỏi của anh ta nhắm vào Chu Lệnh Cương.

"Thưa Chu tiên sinh, nếu bộ phim 《Du Long Hý Phượng》 do anh sản xuất được phát sóng trên Hoa Thị, Trung Thị hoặc Đài Thị,

anh nghĩ sẽ đạt bao nhiêu rating?

Liệu có thể vượt qua bộ 《Sở Lưu Hương》 do Trịnh Thiếu Thu, Triệu Nhã Chi đóng chính trước đây không?" "Xin lỗi, câu hỏi đầu tiên của anh tôi không thể trả lời được, bởi vì 《Du Long Hý Phượng》 được phát sóng trên kênh tổng hợp TVBS.

Tình hình hiện tại ở Đài Loan là lượng khán giả truyền hình cáp vẫn chưa thể so sánh với khán giả truyền hình mặt đất, nên nói về rating là không có ý nghĩa.

Nhưng tôi có thể khẳng định rõ ràng với mọi người, 《Du Long Hý Phượng》 là một bộ phim chất lượng cao, điều này tôi rất chắc chắn.

Còn về việc có thể vượt qua 《Sở Lưu Hương》 hay không, tôi nghĩ khó so sánh, vì thời đại và hoàn cảnh đều khác nhau." Chu Lệnh Cương đổi micro từ tay trái sang tay phải, tiếp tục nói: "Nếu tôi không nhầm, rating cao nhất của phim truyền hình Đài Loan hiện tại có lẽ là một bộ phim múa rối sấm sét vào những năm 60, hình như là hơn 70%.

Nhưng thời đại đó là do chương trình truyền hình còn khan hiếm, khán giả không có nhiều lựa chọn, nên mới xuất hiện rating cao như vậy.

Đến thời đại 《Sở Lưu Hương》 phát sóng, tình hình đã tốt hơn rất nhiều, nhưng lúc đó tiểu thuyết võ hiệp của Cổ Long rất được yêu thích, cộng thêm diễn xuất xuất sắc của Trịnh Thiếu Thu, Triệu Nhã Chi và các diễn viên chính khác, nên bộ phim đó mới có rating cao.

Nếu bộ phim đó phát sóng vào thời điểm hiện tại, chưa chắc đã có rating cao như vậy, vì hiện tại khán giả không còn mê tiểu thuyết Cổ Long như trước, mà giới trẻ – lực lượng chủ yếu của rating – lại thích truyện tranh Hong Kong và Nhật Bản hơn.

Đồng thời, môi trường cạnh tranh cũng khác rồi, cùng thời điểm sẽ có rất nhiều bộ phim truyền hình xuất sắc khác lên sóng, nên mấy năm nay đã rất khó thấy những bộ phim có thể độc chiếm vị trí dẫn đầu về rating, những bộ phim mang tính hiện tượng như 《Hoàn Châu Cách Cách》, có lẽ phải vài năm mới xuất hiện một bộ." Chu Lệnh Cương nhắc đến 《Hoàn Châu Cách Cách》, không ít phóng viên tại hiện trường đều hướng ánh mắt về phía Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đang nghiêng đầu trò chuyện nhỏ tiếng với Khâu Phúc Sinh ngồi bên cạnh, câu trả lời của Chu Lệnh Cương trên đài không khiến anh quá chú ý.

"《Du Long Hý Phượng》 và 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 đồng bộ phát sóng, hai vị cảm thấy bộ phim nào sẽ được khán giả yêu thích hơn?" Cuối cùng cũng có phóng viên nêu rõ câu hỏi này.

Chu Du và Chu Lệnh Cương đều cầm micro, muốn trả lời, nhưng người đầu tiên phản ứng lại là Tổng thanh tra bộ phận sản xuất của TVBS.

"Việc phát sóng hai bộ phim truyền hình có trình tự thời gian, nên không tồn tại vấn đề cạnh tranh rating lẫn nhau. 《Du Long Hý Phượng》 được chiếu vào khung giờ vàng 8 giờ tối, còn 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 được chiếu vào khung giờ tối 10 giờ.

Sự sắp xếp này không có nghĩa là 《Du Long Hý Phượng》 được coi trọng hơn 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》, mà là được sắp xếp dựa trên đặc điểm của hai bộ phim này. 《Du Long Hý Phượng》 là một bộ phim truyền hình phù hợp mọi lứa tuổi, chiếu vào khung giờ vàng thích hợp cho cả gia đình cùng nhau xem.

Còn 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 là một bộ phim trinh thám cổ trang huyền nghi, chiếu vào khung giờ tối sẽ phù hợp hơn." Lời nói này có chút mùi vị hòa hoãn, không chỉ các phóng viên dưới đài không

hài lòng, mà ngay cả Chu Du và Chu Lệnh Cương đang đứng trên đài cũng nhíu mày.

"《Du Long Hý Phượng》 dù là nội dung hay diễn viên, đều là những thứ mọi người đã rất quen thuộc.

Tôi không có bất kỳ ý kiến gì khi nó được chiếu vào khung giờ vàng.

Nhưng xét từ một góc độ khác, bộ phim này mọi mặt đều đúng quy cách, dùng quan điểm của Chu Lệnh Cương vừa rồi mà nói, 《Du Long Hý Phượng》 sẽ là một bộ phim hot, nhưng tuyệt đối rất khó trở thành một bộ phim mang tính hiện tượng.

Còn 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 tôi không dám nói là có một không hai, nhưng tuyệt đối có thể mang lại cho khán giả một cảm nhận rất đặc biệt." Chu Du tuy không hạ thấp đối thủ, nhưng trong lời nói cũng thể hiện sự tự tin mạnh mẽ vào bộ phim 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》.

Chu Lệnh Cương lập tức phản bác: "Quan điểm của Chu Du, tôi không hoàn toàn đồng ý.

Tôi thừa nhận 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 rất đặc biệt, nhưng 《Du Long Hý Phượng》 cũng tuyệt đối không phải là tác phẩm tầm thường.

Ở đây tôi còn có thể tiết lộ một thông tin nội bộ cho mọi người, tên ban đầu của bộ phim này là 《Hý Thuyết Chính Đức》, sau đó cảm thấy cái tên này quá trực tiếp, không hay, nên mới đổi thành 《Du Long Hý Phượng》 như hiện tại.

Trước đây chúng ta quay một số bộ phim điện ảnh lấy bối cảnh lịch sử có thật, đều theo phong cách rất nghiêm túc và chính thống.

Nhưng 《Du Long Hý Phượng》 không như vậy, nó có bối cảnh

lịch sử thật, nhưng nội dung bên trong lại xuất hiện dưới hình thức dã sử.

Bộ phim truyền hình này nếu có thể thành công, tuyệt đối có thể tạo ra một làn sóng dã sử." Chu Du và Chu Lệnh Cương đấu khẩu trên đài, còn Lâm Hựu Luân dưới đài lại như người không liên quan, ngoài việc thỉnh thoảng trao đổi ý kiến với Khâu Phúc Sinh ra, anh dường như không hề bận tâm đến việc hai nhà sản xuất vàng dưới quyền "nội bộ tranh đấu".

Những người có mặt trong lòng cũng đều rõ, chỉ cần có Lâm Hựu Luân ở đó, Chu Du và Chu Lệnh Cương sẽ không thể thực sự đối đầu nhau.

Nhưng phóng viên truyền thông thì sẽ không đưa tin như vậy.

Ngày hôm sau, các tờ báo Đài Loan, chỉ cần là tin tức liên quan đến lễ khai đài TVBS, đều nhắc đến chuyện Chu Du và Chu Lệnh Cương tranh cãi nảy lửa tại hiện trường.

Thậm chí có truyền thông còn lật lại những ân oán cũ giữa Chu Du và Chu Lệnh Cương, thêm mắm thêm muối mà đưa tin một phen.

Đương nhiên trong mắt người bình thường, những ân oán trong giới giải trí này có thể làm chuyện phiếm sau bữa ăn, nhưng không ai thực sự quan tâm đến những chuyện đó.

Thay vào đó, 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 và 《Du Long Hý Phượng》 trong vòng đưa tin của truyền thông đã được không ít người ghi nhớ. *** Từ Thành Phong kinh doanh một công ty bán thiết bị phòng cháy chữa cháy nhỏ ở Đài Bắc.

Trong nhà có hai người con trai, một người đang học đại học, một người đang học cấp hai.

Bình thường, con trai lớn ngoài việc mỗi tháng về nhà lấy tiền sinh

hoạt phí ra, thì thời gian còn lại rất ít khi về nhà.

Con trai út đang trong tuổi nổi loạn, ở trường ngay cả giáo viên cũng phải đau đầu vì cậu nhóc.

Mỗi ngày sau giờ học, cậu nhóc đi đâu quậy phá cũng không ai biết, không đợi trời tối thì thằng bé căn bản không về nhà.

Nhưng hôm nay Từ Thành Phong về nhà lại gặp một chuyện kỳ lạ, cả hai người con trai đều ở nhà.

Con trai lớn về nhà bị mẹ bắt vào bếp giúp nhặt rau, cửa phòng con trai út khép hờ, nhạc mở rất to.

Nghe thấy động tĩnh ở cửa, con trai lớn thò đầu ra từ nhà bếp, gọi một tiếng "Ba!", làm Từ Thành Phong đang thay giày giật mình.

"Mới khai giảng được mấy ngày mà đã hết tiền sinh hoạt tháng này rồi sao?" Từ Thành Phong vô thức hỏi một câu.

Con trai lớn gãi đầu, cười hắc hắc.

Từ Thành Phong giơ tay lên định đánh cho nó một cái, thằng bé vội vàng kéo mẹ qua làm lá chắn.

"Thôi được rồi, con đùa ba thôi, con về không phải để xin tiền." Con trai lớn vừa giải thích như vậy, Từ Thành Phong ngược lại thấy lạ: "Không xin tiền thì con về làm gì?

Đừng nói với ba là con lương tâm trỗi dậy, biết ba kiếm tiền không dễ nên về thăm ba nhé." "Oa, cái này ba cũng đoán được!" Con trai lớn vừa dứt lời, Từ Thành Phong lại giơ tay lên, "Thằng ranh con này, tính nết của mày ba còn không rõ sao?

Mày thành thật khai báo, có phải gây họa ở ngoài nên mới chạy về nhà trốn không?" Con trai lớn nhún vai: "Thôi được rồi, không vòng vo nữa, mục đích con về rất đơn giản, chỉ là để xem TV thôi."

“Trường tụi con không có TV sao?” “Trường có TV, nhưng đâu có lắp truyền hình cáp đâu ạ?” Con trai lớn vừa nói vậy, Từ Thành Phong mới nhớ ra, nhà mình tháng trước mới lắp truyền hình cáp, lúc đó vợ còn cằn nhằn anh bị điên, không xem truyền hình mặt đất miễn phí mà lại đi lắp truyền hình cáp.

“Đây là lý do con về sao?” Từ Thành Phong có chút mơ hồ.

“Đương nhiên rồi ạ, gần đây có một bộ phim truyền hình rất hot ở trường con, nhiều người đang bàn luận về cốt truyện.

Nhưng bộ phim đó phải có truyền hình cáp mới xem được, nên con đành phải về nhà thôi ạ.” Con trai lớn giải thích.

Chương 752

Lúc này con trai út thò đầu ra từ phòng: "Ê, anh hai, bộ phim anh nói có phải 《Du Long Hý Phượng》 không?" "Lạy ba, phim như 《Du Long Hý Phượng》 chỉ có phụ nữ và trẻ con như mày mới thích xem.

Anh nói là 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》, trinh thám suy luận mày hiểu không?

Thôi được rồi, không phí lời với mày nữa, người lớn nói chuyện trẻ con hóng hớt cái gì, mau về làm bài tập đi!" Con trai lớn rất khinh thường vẫy tay về phía em trai, nhưng đổi lại là một cái lè lưỡi trêu chọc.

"《Du Long Hý Phượng》 chính là hay hơn 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》, không tin anh hỏi mẹ mà xem!" "Thôi, thôi, anh không tranh với mày, dù sao hai bộ phim này cũng không chiếu cùng lúc, đến lúc đó mày xem của mày, anh xem của anh, ai cũng không làm phiền ai!" Từ Thành Phong nghe hai con trai đối thoại, mãi một lúc sau mới hiểu ra chuyện gì.

"Con nói bộ phim đó 10 giờ mới chiếu, xem xong con không về trường sao?" "Sáng mai con đặt báo thức sớm hơn một chút, dù sao trường cũng không gần nhà lắm." Con trai lớn thờ ơ nói.

Từ Thành Phong thấy hơi lạ, hai bộ phim truyền hình này thật sự được yêu thích đến vậy sao?

Thậm chí còn khiến hai đứa con trai bình thường chẳng thích ở nhà đều ngoan ngoãn về, thật quá khó tin.

Vốn dĩ Từ Thành Phong định tối nay sẽ cùng gia đình xem hai bộ phim này, nhưng tạm thời nhận được một cuộc điện thoại, tiệc bạn bè

không thể từ chối, đi một chầu, cuối cùng uống say mèm về nhà, vừa nằm xuống là ngủ đến gần trưa hôm sau.

Từ Thành Phong ăn trưa xong mới ra khỏi nhà, lái xe đến công ty.

Trên đường ghé một trạm xăng, khi dừng xe lại, anh thấy quán McDonald's mới mở đối diện đông nghịt người, liền cảm thấy rất kỳ lạ.

Vừa đúng lúc có một nhân viên trạm xăng đi ngang qua, Từ Thành Phong liền hỏi người đó: "Bên kia đang giảm giá à?

Sao đông người vậy?" Đối phương nhìn Từ Thành Phong một cái, vẻ mặt tỏ ra rất kinh ngạc.

"Anh không biết sao?" Từ Thành Phong vẻ mặt mơ hồ lắc đầu.

"Những người đó đều vào xem TV đấy." Từ Thành Phong bật cười thành tiếng: "Cái thời đại nào rồi, nhà ai mà không có TV, còn phải chạy đến nhà hàng mà xem?" "Nhưng không phải nhà ai cũng lắp truyền hình cáp, những người này đều là nhà không có truyền hình cáp, lại muốn xem hai bộ phim truyền hình mà TVBS đang chiếu, nên mới kéo nhau đến McDonald's đấy." Nhân viên trạm xăng giải thích xong liền bỏ đi, chỉ còn lại Từ Thành Phong một mình đứng ngây người ở đó.

Đây đã là lần thứ hai Từ Thành Phong nghe người khác nhắc đến hai cái tên 《Du Long Hý Phượng》 và 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》.

Khi ở nhà anh chưa cảm nhận được rõ ràng, nhưng nhìn thấy nhiều người như vậy trong quán McDonald's, anh mới nhận ra mức độ được yêu thích của hai bộ phim truyền hình này đã vượt xa sức tưởng tượng của anh.

Sau này Từ Thành Phong xem báo mới biết, TVBS là đài truyền

hình thứ hai ở Đài Loan ký hợp đồng với McDonald's (đài đầu tiên là Trung Thị).

McDonald's được ủy quyền phát sóng các chương trình của kênh tổng hợp TVBS tại các chi nhánh ở Đài Loan cho đến khi hợp đồng kết thúc, đó là lý do vì sao nhiều người lại ùa đến quán McDonald's để xem TV. *** Các quán McDonald's ở Đài Loan gần đây cũng rất đau đầu.

Một mặt, việc kênh tổng hợp TVBS phát sóng thực sự đã mang lại một lượng lớn khách hàng cho quán ăn, nhưng mặt khác, phần lớn những người này không tiêu thụ nhiều đồ ăn trong quán, mà cứ chiếm chỗ ngồi nửa ngày, ở một mức độ nào đó cũng ảnh hưởng đến môi trường ăn uống của những khách hàng bình thường khác.

Khó xử hơn cả McDonald's là ban quản lý của Trung Thị, Hoa Thị và Đài Thị.

Mức độ được yêu thích của 《Du Long Hý Phượng》 và 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 đã vượt xa dự đoán ban đầu của họ.

Tuy tạm thời vẫn chưa tác động đến truyền hình mặt đất, nhưng số lượng người dùng đăng ký lắp truyền hình cáp gần đây đã tăng gấp mấy lần so với trước.

Theo tốc độ tăng trưởng người dùng như vậy, trong vòng hai đến ba năm, truyền hình cáp sẽ trực tiếp tạo ra tác động lớn đến truyền hình mặt đất.

Đương nhiên đó là những rắc rối sau này, việc cấp bách trước mắt là TVBS đã phát ra tin tức rằng sau khi 《Du Long Hý Phượng》 và 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 kết thúc phát sóng, có thể xem xét việc bán quyền phát sóng.

So với truyền hình mặt đất, số lượng người dùng truyền hình cáp

vẫn còn quá ít.

Dù 《Du Long Hý Phượng》 và 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 đã chiếu một lần trên truyền hình cáp, nhưng phạm vi tiếp cận khán giả vẫn còn hạn chế.

Với phản hồi nhận được từ người dùng truyền hình cáp về hai bộ phim này, việc chuyển sang phát sóng tín hiệu mặt đất chắc chắn sẽ đạt rating cao ngất.

Vấn đề chính là ai có thể giành quyền phát sóng hai bộ phim truyền hình này trước. *** Chưa đầy một tuần sau khi 《Du Long Hý Phượng》 và 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 lên sóng đã tạo nên một làn sóng rating ở Đài Loan.

Tình yêu say đắm khó lường của Lý Phượng Tỷ và vua Chính Đức, cùng với phương pháp phá án bóc tách từng lớp của Địch Nhân Kiệt, ngay lập tức trở thành chủ đề thảo luận nóng hổi sau bữa ăn của không ít người.

TVBS vì thế đã đặc biệt tổ chức một bữa tiệc mừng công.

Toàn bộ ê-kíp sáng tạo của hai bộ phim truyền hình đều có mặt.

Đài Thị, Trung Thị và Hoa Thị nghe tin cũng cử đại diện đến chúc mừng, đương nhiên mục đích quan trọng hơn là đàm phán với TVBS về việc chuyển nhượng quyền phát sóng của 《Du Long Hý Phượng》 và 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》.

Chủ tịch Hội đồng quản trị Khâu Phúc Sinh vừa xuất hiện, liền bị đại diện của Đài Thị, Trung Thị và Hoa Thị quấn lấy.

Ông phải tốn không ít công sức mới giải thích rõ ràng mối quan hệ giữa TVBS và công ty sản xuất Liên Ý.

TVBS bản thân không có bộ phận sản xuất phim truyền hình, thay vào đó là công ty sản xuất Liên Ý, không có quan hệ cổ phần với

TVBS.

Công ty này do Lâm Hựu Luân, Đài truyền hình Vô Tuyến Hong Kong và Dương Đăng Khuê cùng nhau nắm giữ cổ phần.

Các bộ phim truyền hình do công ty Liên Ý quay được giao cho TVBS độc quyền phát sóng, nhưng bản quyền không thuộc về TVBS.

Nói cách khác, Đài Thị, Trung Thị và Hoa Thị muốn có được quyền phát sóng của 《Du Long Hý Phượng》 và 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》, vẫn phải đến công ty sản xuất Liên Ý để thương lượng.

"Khâu Phúc Sinh cái đồ khốn kiếp này, lại đá quả bóng trách nhiệm sang tôi.

Chuyện ông ta không làm chủ được, chẳng lẽ tôi lại làm chủ được sao?" Dương Đăng Khuê nhìn thấy đại diện của Đài Thị, Trung Thị và Hoa Thị đi về phía mình, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

Mặc dù trong lòng ông đã hỏi thăm tổ tông ba đời của Khâu Phúc Sinh một lượt, nhưng khi đối phương vừa đến gần, Dương Đăng Khuê lập tức nở nụ cười rạng rỡ, sải bước nghênh đón.

Sau khi đại diện của Đài Thị, Trung Thị và Hoa Thị hàn huyên vài câu với Dương Đăng Khuê, liền trực tiếp trình bày ý định.

Dương Đăng Khuê nghe xong lời thỉnh cầu của ba người, vẻ mặt lộ rõ vẻ khó xử.

"Hai bộ phim truyền hình, cả ba vị đều muốn.

Nói thật, tôi cũng không biết nên giao cho ai.

Hơn nữa, chuyện này cũng không phải mình tôi có thể làm chủ được.

Hay là các vị đi tìm anh Lâm đi?

Chỉ cần bên anh Lâm đồng ý, tôi đây tuyệt đối không từ chối."

Dương Đăng Khuê ra vẻ rất có trách nhiệm, thực tế lại đẩy chuyện ra ngoài.

Đại diện của Đài Thị, Trung Thị và Hoa Thị nhìn nhau, nếu họ có thể trực tiếp nói chuyện với Lâm Hựu Luân, thì việc gì phải đến tìm Khâu Phúc Sinh, Dương Đăng Khuê nhờ họ giúp đỡ?

Hơn nữa, hôm nay họ đã đi một vòng trong bữa tiệc, căn bản không hề nhìn thấy bóng dáng Lâm Hựu Luân.

"Chắc là đã bỏ lỡ ở đâu đó rồi?

Anh Lâm hôm nay chắc chắn đã đến, điểm này tôi rất khẳng định." Biểu cảm của Dương Đăng Khuê không giả tạo, hơn nữa ông ta cũng không cần thiết phải nói dối về chuyện này.

Đại diện của Đài Thị, Trung Thị và Hoa Thị đều không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ thật sự đã bỏ lỡ ở một nơi nào đó sao?

"Ba vị muốn tìm anh Lâm thực ra cũng đơn giản, chỉ cần chú ý người phụ nữ xinh đẹp nhất trong bữa tiệc tối nay là được… Tuyệt đối đừng nói với anh Lâm, đây là lời tôi nói cho các vị biết nhé." Dương Đăng Khuê cười ha ha, bỏ lại ba người đang như có điều suy nghĩ, tự mình cầm ly rượu đi chỗ khác. *** Ngày hôm qua, báo chí Đài Loan mới đưa tin Vương Tổ Hiền xuất hiện ở sân bay, chuẩn bị trở về Hong Kong để quay phim.

Vì vậy, cô ấy chắc chắn không thể tham gia buổi tiệc tối nay.

Chương 753

Còn người phụ nữ xinh đẹp nhất mà Dương Đăng Khuê nhắc đến trong lời nói, hiện tại chỉ có một người phù hợp điều kiện.

"Chị Chi, sao chị lại đứng đây một mình?" Triệu Nhã Chi đang đứng một mình bên cửa sổ hành lang quay đầu lại.

Đôi mắt to tròn long lanh nước sáng rực nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Hựu Luân, vẻ mặt tỏ ra rất bất ngờ.

"A Luân, sao em lại ở đây?

Hiền không đi cùng em sao?" Triệu Nhã Chi hôm nay mặc một bộ sườn xám cải tiến cổ cao, vai trần quyến rũ.

Găng tay trắng dài khiến cô trông đài các trang nhã.

Ánh mắt Lâm Hựu Luân lướt qua cô một lượt, đặc biệt dừng lại vài giây ở phần xẻ tà của sườn xám.

Đôi chân đẹp được bao bọc bởi tất da chân trong suốt nửa ẩn nửa hiện, tạo ra một sức quyến rũ mãnh liệt về mặt thị giác.

Triệu Nhã Chi cũng cảm nhận được ánh mắt khiếm nhã của Lâm Hựu Luân, má đỏ bừng, hơi hoảng loạn nhắc nhở: "Em đừng như vậy, để Hiền nhìn thấy thì không hay." Lâm Hựu Luân thu hồi ánh mắt, sau đó thành thật nói một câu: "Chị Chi hôm nay thật sự rất đẹp!" Triệu Nhã Chi vô thức tránh né ánh mắt nóng bỏng của Lâm Hựu Luân, trong lòng vô cùng khó xử.

Cô rất muốn lập tức chạy trốn khỏi đây, nhưng lại không có đủ dũng khí để bước chân đi.

Lâm Hựu Luân tiến thêm một bước, Triệu Nhã Chi vô thức lùi lại về phía cửa sổ.

Cú lùi này không hề hấn gì, Triệu Nhã Chi chỉ cảm thấy phía sau lưng trống rỗng, cả người mất trọng tâm đổ về phía sau.

Lâm Hựu Luân quả thật nhanh mắt nhanh tay, một tay kéo lấy tay Triệu Nhã Chi, kéo cô đang đổ người ra ngoài cửa sổ trở lại.

Triệu Nhã Chi hồn vía chưa hoàn hồn đứng vững lại, hoàn toàn không nhận ra tay mình vẫn đang bị Lâm Hựu Luân nắm chặt.

Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng thở ra một hơi, hành động vừa rồi của Triệu Nhã Chi cũng làm anh sợ hãi.

"Chị Chi sau này đừng đùa giỡn kiểu này ở bên cửa sổ nữa, vừa rồi thật sự quá nguy hiểm." Triệu Nhã Chi vẫn còn sợ hãi gật đầu, nhưng lại có chút ấm ức, nếu Lâm Hựu Luân không áp sát, sao cô lại hoảng loạn lùi lại, cuối cùng suýt chút nữa ngã từ cửa sổ xuống.

"Anh có thể buông tay em ra trước được không." Lâm Hựu Luân ngượng ngùng cười với Triệu Nhã Chi, rồi buông tay cô ra.

Triệu Nhã Chi thu tay về, khẽ nói: "Em về trước đi, chị muốn một mình ở đây hóng gió một chút." Lâm Hựu Luân lại cười khổ lắc đầu: "Hóa ra trong lòng chị Chi, em đã trở thành một người không được chào đón." Vẻ mặt buồn bã trong mắt Lâm Hựu Luân khiến lòng Triệu Nhã Chi thắt lại, vội vàng biện giải: "Chị không có ý đó, tối nay trong bữa tiệc có nhiều khách như vậy, em cũng nên đi giao thiệp một chút chứ?" Lâm Hựu Luân nhún vai: "So với chị Chi, những cuộc giao thiệp đó có đáng là gì?" "A Luân, em đừng như vậy, chúng ta…" Triệu Nhã Chi còn chưa nói xong, Lâm Hựu Luân đột nhiên chỉ vào lưng cô nói: "Chị Chi, áo chị hình như bị bẩn rồi." "Ở đâu ạ?" Triệu Nhã Chi vội vàng quay đầu nhìn.

Mặc dù đã là mẹ của hai đứa con, nhưng Triệu Nhã Chi vẫn rất quan tâm đến vẻ ngoài của mình.

Đặc biệt hôm nay cô mặc lễ phục màu trắng, nếu thực sự bị bẩn sẽ rất dễ thấy và khó coi.

"Chính là ở đây." Lâm Hựu Luân chỉ vào lưng cô, ra hiệu cho Triệu Nhã Chi xem chỗ áo cô bị bẩn.

Chỗ đó vừa đúng là góc chết thị giác, nếu không có gương thì căn bản không thể nhìn thấy.

Triệu Nhã Chi cuống quýt, lúc này cô biết tìm gương ở đâu?

"Trong phòng vệ sinh có gương, anh đi cùng em nhé." Lâm Hựu Luân tùy tiện nói một câu.

Trong lúc cấp bách, Triệu Nhã Chi cũng không nghĩ nhiều, vô thức gật đầu.

Lâm Hựu Luân cùng Triệu Nhã Chi đi thẳng vào phòng vệ sinh.

Khi chờ ở cửa, anh nhìn thấy một tấm biển "Đang dọn dẹp" tựa ở bên cạnh, một ý nghĩ không thể kiềm chế được chợt nảy ra trong lòng.

Triệu Nhã Chi đứng trước bồn rửa mặt soi gương, nhìn thấy vết bẩn mà Lâm Hựu Luân nói, chỉ là một chút bụi bẩn, dùng khăn giấy ướt lau nhẹ là có thể sạch.

Chỉ là nếu cô tự mình xử lý, thì chỉ có thể cởi bỏ lễ phục.

Nghĩ rằng Lâm Hựu Luân đang ở ngoài cửa, chắc sẽ không có ai khác xông vào, Triệu Nhã Chi liền yên tâm cởi cúc áo.

Nhưng khi cởi đến một nửa, cô đột nhiên nghe thấy tiếng cửa.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Hựu Luân đang khóa trái cửa từ bên trong, kinh ngạc kêu lên một tiếng, rồi vội vàng kéo áo lên, che đi phần ngực trần.

"Em…" Triệu Nhã Chi nhìn thấy Lâm Hựu Luân bước vào, ngượng ngùng đến mức nói không thành tiếng.

Lâm Hựu Luân bước đến, hai tay trực tiếp ôm lấy vòng eo thon của Triệu Nhã Chi.

Triệu Nhã Chi hai tay giữ áo che chắn trước ngực, căn bản không thể ngăn cản hành động của Lâm Hựu Luân, chỉ có thể mặc kệ anh ôm mình vào lòng.

Bốn mắt nhìn nhau, Triệu Nhã Chi gần như dùng ánh mắt cầu xin nhìn Lâm Hựu Luân, nhẹ nhàng lắc đầu từ chối.

"A Luân, anh bình tĩnh một chút, thật sự không được!" "Chị Chi, đừng tự lừa dối mình nữa, nói cho anh biết chị thật sự muốn!" Lâm Hựu Luân bế Triệu Nhã Chi lên bồn rửa mặt, trực tiếp ép cô vào gương phía sau, tách đôi chân cô ra, một tay đưa vào từ phần xẻ tà của sườn xám.

Cơ thể Triệu Nhã Chi như có dòng điện chạy qua, một cảm giác tê dại.

Cơ thể khô cằn lâu ngày như bó củi khô đổ thêm dầu, căn bản không thể chịu nổi sự trêu chọc phóng túng của Lâm Hựu Luân.

Đôi môi cắn chặt là chút phản kháng cuối cùng của cô, nhưng ánh mắt tràn đầy tình ý, cùng với sự ẩm ướt ở nơi riêng tư đã sớm tố cáo cảm xúc thật của cô.

Chiếc tất da bị xé rách, báo hiệu tuyến phòng thủ cuối cùng của Triệu Nhã Chi sụp đổ.

Đôi tay cô đã quên mất phải che chắn trước ngực, mà không kìm được vịn vào vai Lâm Hựu Luân, mặc cho đối phương hết lần này đến lần khác đưa mình lên đỉnh cao.

"Đàn ông vĩnh viễn là tham lam, một lần sao đủ được?" Khoảng hơn bốn mươi phút sau, Triệu Nhã Chi đã chỉnh tề y phục trở lại buổi tiệc.

Mới đi được vài bước đã gặp người quen.

“Chị Chi, chị vừa đi đâu vậy?

Bọn em tìm chị mãi.” Quan Tinh Hoa khoác tay Trịnh Thiệu Thu, bước tới chào hỏi Triệu Nhã Chi.

“Đúng vậy, vừa rồi có rất nhiều người hỏi chị, trong đó có một người hình như là quản lý phòng sản xuất chương trình của Đài Thị.” Trịnh Thiệu Thu tay cầm ly rượu vang đỏ, gật đầu chào Triệu Nhã Chi.

Triệu Nhã Chi trên mặt luôn mang theo một nụ cười thản nhiên, nụ cười ấy mang lại cho người ta cảm giác cực kỳ ôn hòa và đáng tin cậy.

Bàn tay phải cầm ly rượu, động tác thành thạo, nhẹ nhàng tự nhiên.

Trên ngón tay dài trắng nõn điểm xuyết một chiếc nhẫn xinh đẹp, khiến bàn tay ấy trông càng thêm đẹp, mịn màng và đáng yêu.

“Thật sao?” Cô cố ý ngạc nhiên che miệng, cười nói: “Vừa rồi em đi nhà vệ sinh một lát, không lẽ đã bỏ lỡ chuyện gì rồi sao?” “Hèn chi, nhà vệ sinh tầng này hình như đang dọn dẹp.

Chị Chi, chị lên lầu hay xuống lầu?” Lòng Triệu Nhã Chi chợt thắt lại, nhưng bề ngoài cô vẫn giả vờ như không có chuyện gì.

“Cô Quan cũng đi sao?” Quan Tinh Hoa không hề nhận ra Triệu Nhã Chi đang dò hỏi mình, vô thức gật đầu: “Lúc tôi đi thì thấy có một tấm bảng đặt ở cửa, bên trong còn nghe thấy tiếng nước chảy, nên tôi xuống lầu dưới.

Nhưng mà không thấy chị Chi...” “Em đợi thang máy đi lên, nên là lên lầu trên.” Triệu Nhã Chi nói với vẻ hơi chột dạ.

Quan Tinh Hoa nói dối không tính là gì, Triệu Nhã Chi thật sự lo lắng là Quan Tinh Hoa còn nghe được những âm thanh khác bên ngoài nhà vệ sinh.

Mặc dù Lâm Hựu Luân đã mở tất cả vòi nước hết cỡ, và bản thân anh cũng đã cố kiềm chế, nhưng loại chuyện đó không phải là anh có thể kiểm soát hoàn toàn được.

"Mấy người đang nói chuyện gì vậy?" Một giọng nói quen thuộc xuất hiện đúng lúc, giúp Triệu Nhã Chi giải vây.

Lâm Hựu Luân đặt chiếc ly rỗng đã uống hết trong tay lên khay của nhân viên phục vụ và bước tới.

Chương 754

Quan Tinh Hoa vội vàng buông tay Trịnh Thiệu Thu.

Vừa rồi cô ta cố ý khoác tay Trịnh Thiệu Thu để khoe ân ái trước mặt Triệu Nhã Chi, nhưng sự xuất hiện của Lâm Hựu Luân lập tức khiến cô ta cảm thấy áp lực không nhỏ.

"Thu Quan, dạo này vẫn khỏe chứ?" "Cảm ơn anh Lâm đã quan tâm, mọi thứ vẫn rất tốt." Lời này của Trịnh Thiệu Thu không phải là xã giao, sự cảm kích của anh đối với Lâm Hựu Luân hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng.

Mới vừa rồi, Trịnh Thiệu Thu vừa nói chuyện xong với một nhà sản xuất của Trung Thị.

Đối phương tha thiết mời anh đóng một bộ phim truyền hình, hơn nữa còn đưa ra mức thù lao vô cùng hậu hĩnh.

Và trong buổi tiệc hôm nay, Trịnh Thiệu Thu đã tiếp không dưới ba đợt người có cùng mục đích với nhà sản xuất kia.

Một cảnh tượng như vậy, Trịnh Thiệu Thu chỉ từng trải qua khoảng thời gian sau khi đóng xong 《Sở Lưu Hương》 năm xưa.

Một bộ 《Du Long Hý Phượng》 đã giúp anh lấy lại phong độ ngời ngời của chính mình.

Trịnh Thiệu Thu đương nhiên sẽ không quên ai đã cho anh cơ hội này, cho nên khi gặp Lâm Hựu Luân, lòng biết ơn của anh hoàn toàn thể hiện rõ trên mặt, không hề giả dối chút nào.

"Vị này là?" Lâm Hựu Luân gật đầu với Trịnh Thiệu Thu, ánh mắt sau đó chuyển sang Quan Tinh Hoa đang đứng bên cạnh Trịnh Thiệu Thu.

“Đây là vợ tôi, Quan Tinh Hoa.” Trịnh Thiệu Thu giới thiệu xong, thấy Quan Tinh Hoa không hề phản ứng, vội vàng khẽ chạm vào cô ta, nhỏ giọng nhắc nhở: “A Hoa, sao em không mau chào anh Lâm đi.” Quan Tinh Hoa lúc này mới sực tỉnh, gượng ép nở nụ cười, gọi một tiếng “anh Lâm”.

“À, ra là chị Trịnh, đã lâu ngưỡng mộ!” Lâm Hựu Luân như cố ý nói đùa một câu, khiến Quan Tinh Hoa vô cùng xấu hổ.

Chưa kể với thân phận của mình, cô ta vạn lần không dám nhận “cửu ngưỡng” của Lâm Hựu Luân, mà dù có dám nhận, cô ta cũng nghe ra lời nói của Lâm Hựu Luân có ý khác.

Chuyện Trịnh Thiệu Thu và Thẩm Điện Hà ly hôn năm xưa ồn ào khắp nơi, người Hồng Kông phần lớn đều đồng tình với Thẩm Điện Hà.

Còn Quan Tinh Hoa, với tư cách là kẻ thứ ba phá hoại hôn nhân của người khác, tiếng tăm đương nhiên không thể tốt đẹp được.

Trước mặt người bình thường, Quan Tinh Hoa còn có thể có chút tự tin, nhưng trước mặt một người có thân phận như Lâm Hựu Luân, cô ta cảm thấy mình lập tức bị “đánh về nguyên hình”.

Khoảng hơn ba tháng trước, vợ cũ của Trịnh Thiệu Thu là Thẩm Điện Hà đã cùng con gái trở về Hồng Kông, và đưa ra một quyết định bất ngờ.

Sau khi Thẩm Điện Hà về Hồng Kông, lập tức tuyên bố tái xuất, nhưng cô không chọn ông chủ cũ là Vô Tuyến (TVB), mà nhảy sang đối thủ của Vô Tuyến là Á Thị, mở một chương trình mới.

Bên Vô Tuyến có người mắng cô vong ân bội nghĩa, quên mất năm xưa là ai đã một tay nâng đỡ cô, khiến cô trở thành MC vàng được cả Hồng Kông biết đến.

Thẩm Điện Hà nhanh chóng phản hồi, nói cô cảm ơn sự bồi dưỡng của Vô Tuyến, nhưng cô và Vô Tuyến không ai nợ ai.

Lời này truyền đến tai Thiệu Dật Phu, Lục thúc vốn ghét kẻ phản bội lại nói một câu: "Không sao, nếu cô ấy muốn quay lại, vị trí vẫn luôn để dành cho cô ấy." Rất nhanh, ngoài phố bắt đầu lan truyền một tin đồn rằng Thẩm Điện Hà chuyển sang Á Thị là vì Vô Tuyến đã tái sử dụng Trịnh Thiệu Thu đóng phim.

Sau đó, rất nhiều khán giả yêu mến Thẩm Điện Hà đã gửi thư đến Vô Tuyến, yêu cầu tẩy chay Trịnh Thiệu Thu.

Vốn dĩ Vô Tuyến sau khi Trịnh Thiệu Thu đóng xong 《Du Long Hý Phượng》 đã quyết định triệu hồi anh để đóng phim mới, nhưng vì chuyện này mà đành phải tạm hoãn.

Đương nhiên, Vô Tuyến cũng không hề tẩy chay Trịnh Thiệu Thu.

Lý do chính vẫn là vì việc tái sử dụng Trịnh Thiệu Thu là quyết định của Lâm Hựu Luân.

Từ trên xuống dưới của Vô Tuyến đều hiểu rõ, Thiệu Dật Phu đã gần 90 tuổi không thể ngồi vị trí Chủ tịch Hội đồng quản trị quá lâu.

Mặc dù ông đã giao quyền lực lớn cho Phương Dật Hoa, nhưng con cái ông không ai muốn làm "thái tử" dưới ánh hào quang vạn ngàn ngôi sao, cho nên Vô Tuyến sớm muộn gì cũng phải bán cho người khác, và người kế nhiệm không ai khác ngoài Lâm Hựu Luân.

Trịnh Thiệu Thu cũng hiểu rõ điều này, nên anh đặc biệt cảm ơn Lâm Hựu Luân.

Còn Quan Tinh Hoa thì khác, cô ta rõ ràng nghe ra trong lời nói của Lâm Hựu Luân có ý "đánh tiếng", nhưng cô ta lại không sao hiểu nổi mình đã đắc tội Lâm Hựu Luân ở điểm nào.

Lâm Hựu Luân nói chuyện vài câu xã giao với Trịnh Thiệu Thu,

sau đó ánh mắt anh liền rơi vào Triệu Nhã Chi đang đứng thẳng tắp.

"Tôi có thể mời cô Triệu nhảy một điệu không?" Lâm Hựu Luân làm một động tác mời nhảy rất tiêu chuẩn.

Triệu Nhã Chi trong lòng vừa hậm hực Lâm Hựu Luân được hời còn ra vẻ, lại không muốn ở lại đây tiếp tục ứng phó với Quan Tinh Hoa.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, cô vẫn quyết định cho Lâm Hựu Luân được "tiện nghi".

Cô đặt ly rượu vang đỏ trong tay lên chiếc bàn bên cạnh, rồi đưa tay cho Lâm Hựu Luân.

Hai người cùng nhau đi về phía sàn nhảy.

Vì vừa mới có một lần tiếp xúc thân mật với Lâm Hựu Luân, Triệu Nhã Chi ở trên sàn nhảy rất tự do.

Hai người nhảy điệu rumba.

Lần thân mật nhất, Lâm Hựu Luân trực tiếp ôm một chân cô, xoay một vòng trên không.

Chiếc sườn xám xẻ cao càng làm toát lên vẻ quyến rũ khác biệt, điệu nhảy nóng bỏng khiến ánh mắt những người xung quanh đều đờ đẫn.

Ngay khi những người đàn ông xung quanh đều thầm nuốt nước bọt, Quan Tinh Hoa đứng bên cạnh sàn nhảy lại âm thầm cau mày.

Cô ta nhớ rõ ràng, lần đầu tiên gặp Triệu Nhã Chi ở buổi tiệc, cô ấy còn mang vớ da, nhưng giờ đây vớ da đã không thấy đâu nữa.

"Ông xã, lúc anh đóng phim cùng chị Chi, chị ấy có nói gì về việc mình đang hẹn hò với ai không?" Trịnh Thiệu Thu cau mày, anh luôn cảm thấy Quan Tinh Hoa hỏi như vậy là đang dò hỏi anh một cách

gián tiếp.

Quan Tinh Hoa vì đóng phim mà kết duyên với Trịnh Thiệu Thu, đương nhiên cũng đặc biệt đề phòng những người phụ nữ khác dùng cùng cách đó để thay thế vị trí của mình.

Mỗi lần Trịnh Thiệu Thu đóng phim, Quan Tinh Hoa đều đặc biệt chú ý đến các nữ diễn viên đóng cùng anh.

Nếu đối phương đã kết hôn hoặc có bạn trai thì còn đỡ, nếu đối phương vẫn độc thân, cô ta sẽ càng cảnh giác hơn, thi thoảng lại bất ngờ đi thăm đoàn làm phim để đề phòng Trịnh Thiệu Thu lén lút với người khác.

"Em lo chuyện của mình là được rồi, em tò mò hỏi lung tung cái này làm gì?" Quan Tinh Hoa lại không chịu thua phản bác một câu: "Sao lại gọi là không liên quan đến em?

Chị Chi cũng là bạn của em, em quan tâm chị ấy một chút không được sao?

Chị ấy ly hôn với chồng cũ cũng gần 10 năm rồi, trước đây hai đứa con cần chị ấy chăm sóc, giờ các con đều đã đi học cả rồi, chị ấy cũng nên nghĩ đến tương lai của mình chứ?

Phụ nữ cả đời cũng phải có chỗ dựa chứ." Trịnh Thiệu Thu nghe xong những lời này, cảm thấy mình trước đây có lẽ đã hiểu lầm Quan Tinh Hoa, giọng điệu và thái độ nói chuyện của anh lập tức dịu xuống.

"Chắc là không có đâu...

ít nhất anh không nghe cô ấy nói gì." Quan Tinh Hoa nhìn xung quanh, xác nhận không có ai nghe lén cuộc nói chuyện của cô ta và Trịnh Thiệu Thu, lúc này mới hạ giọng, thần thần bí bí nói: "Vậy nếu em nói cho anh biết, chị Chi đã có người đàn ông trong mộng, anh có tin không?" "Em nói vớ vẩn gì đấy!" Trịnh Thiệu Thu nghiêm mặt

lườm Quan Tinh Hoa một cái, ánh mắt đầy vẻ cảnh cáo.

"Em nói vớ vẩn đâu, em có bằng chứng đàng hoàng." Quan Tinh Hoa ghé sát tai Trịnh Thiệu Thu, thì thầm với anh hai câu.

Sắc mặt Trịnh Thiệu Thu thay đổi liên tục, nghe xong liền vội vàng kéo Quan Tinh Hoa sang một bên, nghiêm túc dặn dò cô ta: "Những lời em vừa nói, anh không cho phép em nhắc lại với bất cứ ai, nhớ chưa?" Quan Tinh Hoa lộ vẻ khó hiểu, chẳng lẽ Trịnh Thiệu Thu đã đoán ra được người đàn ông Triệu Nhã Chi lén lút qua lại là ai rồi sao?

"Cái này em không cần quản, nhớ lời anh vừa nói là được rồi...

Nếu em không muốn gây rắc rối cho anh!" Biểu cảm của Trịnh Thiệu Thu trở nên vô cùng nghiêm túc.

Quan Tinh Hoa tuy gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng vẫn vô cùng tò mò.

Cô ta liếc nhìn vào sàn nhảy, vô tình lại bắt gặp cảnh Lâm Hựu Luân và Triệu Nhã Chi nhìn nhau khi đang nhảy.

Mặc dù chỉ là một khoảnh khắc, nhưng biểu cảm bất thường trong ánh mắt Triệu Nhã Chi vẫn bị Quan Tinh Hoa tinh nhạy nắm bắt.

Chương 755

"Chẳng lẽ..." Quan Tinh Hoa đột nhiên rùng mình một cái, cuối cùng cũng hiểu Trịnh Thiệu Thu đang lo lắng điều gì.

Liên tưởng đến những tin đồn trước đây, Quan Tinh Hoa càng thêm khẳng định mình đã đoán trúng sự thật.

Và những băn khoăn trước đó của cô ta cũng đều được giải đáp.

Lâm Hựu Luân xuất hiện không lâu sau khi Triệu Nhã Chi trở về từ nhà vệ sinh, lại trùng hợp ngắt lời cuộc nói chuyện của cô ta và Triệu Nhã Chi, sau đó lại vô cớ dùng lời lẽ "đánh tiếng" với cô ta...

Hóa ra tất cả những điều này đều có nguyên nhân!

Sau khi hiểu rõ tất cả những điều này, ánh mắt Quan Tinh Hoa nhìn Triệu Nhã Chi đã khác xưa, vừa kính sợ lại pha lẫn một vài cảm xúc phức tạp khó tả.

Một tràng vỗ tay kéo Quan Tinh Hoa thoát khỏi sự thất thần, cô ta thấy Lâm Hựu Luân và Triệu Nhã Chi đã nhảy xong một bản nhạc.

Đại diện của Hoa Thị, Trung Thị, Đài Thị đã sớm đợi sẵn ở một bên.

Vừa bước ra khỏi sàn nhảy, Lâm Hựu Luân mới buông tay Triệu Nhã Chi, họ lập tức vây lại.

Không đợi họ mở lời, Lâm Hựu Luân đã giơ tay ra hiệu bảo họ chờ một chút.

Anh quay đầu lại, nhún vai xin lỗi Triệu Nhã Chi, sau đó ra hiệu mời các đại diện của Hoa Thị, Trung Thị, Đài Thị, rồi cùng ba người đi đến một góc yên tĩnh để bàn chuyện chính.

Triệu Nhã Chi dõi theo bóng lưng Lâm Hựu Luân cho đến khi anh khuất dạng, sau đó cô từ chối lời mời nhảy của những người khác, chào Trịnh Thiệu Thu và Quan Tinh Hoa, rồi viện cớ có việc phải rời khách sạn trước.

Triệu Nhã Chi vừa xuống tới sảnh bằng thang máy, trợ lý A Kiệt của Lâm Hựu Luân đã đợi sẵn ở đó.

Triệu Nhã Chi và Lâm Hựu Luân vừa làm chuyện đó trong nhà vệ sinh, lúc này nhìn thấy A Kiệt không khỏi có chút chột dạ.

Vốn định giả vờ không thấy mà đi ra ngoài, nhưng không ngờ A Kiệt lại chủ động bước đến.

"Cô Triệu, đây là thứ anh Lâm nhờ tôi đưa cho cô." A Kiệt đưa qua một phong thư, mỏng dính, không biết bên trong đựng gì.

Triệu Nhã Chi khẽ rùng mình, nhưng vẫn cố trấn tĩnh hỏi: "Bên trong là gì vậy?" A Kiệt lắc đầu, Lâm Hựu Luân chỉ dặn cậu ta đưa đồ cho Triệu Nhã Chi, chứ không dặn dò gì thêm.

Sắc mặt Triệu Nhã Chi có chút tái đi.

Nếu trong phong thư này là một tấm chi phiếu, liệu có phải Lâm Hựu Luân chỉ muốn chơi đùa với cô, sau khi vui vẻ xong thì vội vàng trả "tiền bo" không?

Nếu là lúc khác, Triệu Nhã Chi sẽ không suy nghĩ lung tung như vậy, nhưng bây giờ, cả trái tim cô đều trở nên đặc biệt nhạy cảm.

Cô hít một hơi thật sâu, cố nén xúc động muốn xé phong thư ra, nhìn A Kiệt một cái, ngữ khí đột nhiên trở nên lạnh nhạt đi rất nhiều.

"Vậy là tôi có thể đi được rồi?" A Kiệt hơi bối rối trước sự thay đổi thái độ đột ngột của Triệu Nhã Chi, nhưng cậu ta vẫn phải hoàn thành lời dặn dò của Lâm Hựu Luân.

“Anh Lâm nói, nếu cô Triệu muốn rời đi, thì để tôi sắp xếp xe đưa cô về.” “Cảm ơn, không cần đâu, tôi tự bắt taxi là được rồi.” Triệu Nhã Chi thẳng thừng từ chối.

A Kiệt lộ vẻ khó xử: “Cô Triệu, đây là lời dặn của anh Lâm.

Nếu cô cứ nhất quyết tự bắt taxi, về tôi không biết ăn nói sao với anh Lâm.” Triệu Nhã Chi mềm lòng, cũng cảm thấy không cần thiết làm khó A Kiệt, một người làm việc dưới trướng người khác như vậy, nên không còn kiên trì nữa.

Chiếc xe Lâm Hựu Luân dặn sắp xếp đã đậu trước cửa khách sạn.

A Kiệt đích thân đưa Triệu Nhã Chi lên xe, nhìn chiếc xe lăn bánh rồi mới yên tâm rời đi.

Cảnh đêm Đài Bắc không tệ, nhưng Triệu Nhã Chi ngồi ở ghế sau xe lại không có tâm trạng thưởng thức.

Cô cầm phong thư trong tay, khi khẽ vuốt ve thì cảm thấy không đúng.

Nếu chỉ là một tấm chi phiếu, cách lớp phong thư ra lẽ không thể cảm nhận được chất liệu.

Suy nghĩ này vừa nảy ra, cuối cùng cô không nhịn được xé phong thư ra.

Sau đó cô phát hiện bên trong căn bản không có chi phiếu gì cả, chỉ có một tấm thẻ phòng khách sạn và một mẩu giấy nhỏ.

“Tối nay đợi anh!” Bốn chữ đập vào mắt, Triệu Nhã Chi đột nhiên cảm thấy khóe mắt ẩm ướt, vội vàng ngẩng đầu lên, dùng ngón tay lặng lẽ lau đi giọt lệ trào ra ở khóe mắt.

“Cái tên khốn này!” Triệu Nhã Chi hậm hực mắng một câu, tất cả hiểu lầm trước đó đều tan biến vào khoảnh khắc này.

Tiệc tùng kết thúc, khách khứa lục tục rời khỏi khách sạn.

Các đại diện của Hoa Thị, Trung Thị, Đài Thị khi rời đi đều giữ vẻ mặt căng thẳng, rõ ràng cuộc đàm phán với Lâm Hựu Luân không được thuận lợi.

Lên xe, Vương Chí Thành, đại diện của Đài Thị, mặt đầy phiền muộn.

Vừa rồi nếu không phải Trung Thị và Hoa Thị cố ý phá đám, thì anh ta và Lâm Hựu Luân đã có thể đàm phán thành công, ít nhất cũng có thể chuyển nhượng một trong hai bộ 《Du Long Hý Phượng》 và 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 cho Đài Thị phát sóng.

Tại buổi tiệc, ba bên cứ cố ý gây khó dễ cho nhau, căn bản không thể đàm phán ra bất kỳ kết quả nào.

Tài xế kiêm trợ lý A Phong từ ghế lái quay đầu lại: "Giám đốc, chúng ta về bây giờ sao?" Vương Chí Thành không trả lời, mà hỏi sang chuyện khác.

"Người của chúng ta đi Hồng Kông tìm hai diễn viên kia, có kết quả chưa?" "Hai người đó vẫn đang cân nhắc ạ." A Phong thấy ông chủ mình tâm trạng không tốt, trả lời với giọng điệu đặc biệt cẩn trọng.

Tâm trạng Vương Chí Thành hoàn toàn bị tin tức này làm hỏng, anh ta lớn tiếng mắng: "Cân nhắc!

Cân nhắc!

Đã hơn một tuần rồi, họ muốn cân nhắc đến bao giờ?

Cũng không phải là diễn viên hạng A gì ghê gớm, mời họ đến đóng một bộ phim mà khó đến vậy sao?

Nếu không phải vì kỷ niệm 30 năm Đài Khánh, tôi có tự hạ thù lao

cũng sẽ không dùng họ!" A Phong không dám lên tiếng, một lúc sau, Vương Chí Thành tự mình bình tĩnh lại.

"Tôi bảo cậu điều tra khách sạn cô Triệu ở, chuyện này cậu đã làm xong chưa?" "Đã tìm ra rồi ạ." A Phong vội vàng lấy từ trong túi ra một tờ giấy, chuẩn bị đưa cho Vương Chí Thành.

"Không cần, bây giờ cậu đưa tôi đến đó luôn!" A Phong lái xe đưa Vương Chí Thành đến khách sạn đó theo địa chỉ đã tìm được.

Ở cửa phòng, bấm chuông nửa ngày không thấy ai ra mở, Vương Chí Thành lập tức nổi giận.

"Cậu điều tra cái địa chỉ quỷ quái gì thế này, người đâu rồi?" A Phong vẻ mặt tủi thân nói: "Sếp, chính là địa chỉ này không sai ạ.

Có phải chúng ta đến sớm quá, cô Triệu vẫn chưa về không?" "Nói bậy!

Buổi tiệc đã kết thúc rồi, tối muộn thế này cô Triệu không về khách sạn thì có thể đi đâu được?" Vương Chí Thành tâm trạng không tốt, sau đó nhìn cái gì cũng không thuận mắt.

A Phong lẩm bẩm trong lòng: "Anh cũng biết giờ đã rất muộn rồi mà, biết đâu người ta đang ở trong phòng, chỉ là đã ngủ rồi, lười ra mở cửa cho anh." Đương nhiên những lời này cậu ta chỉ dám nói trong lòng, miệng vẫn tiếp tục giải thích: "Sếp, khách sạn này và số phòng tuyệt đối không sai.

Hay là mình xuống hỏi lễ tân, họ chắc sẽ biết trong phòng có người hay không." Vương Chí Thành nghĩ bụng cũng chỉ còn cách này.

Anh ta lại đi thang máy xuống sảnh tầng một, hỏi lễ tân thì biết Triệu Nhã Chi đúng là ở khách sạn này, nhưng hiện tại cô vẫn chưa về.

A Phong thở phào nhẹ nhõm, còn Vương Chí Thành thì buồn bực.

Triệu Nhã Chi đã rời đi sau khi nhảy xong với Lâm Hựu Luân, không có lý do gì giờ này còn chưa về.

Vương Chí Thành hạ quyết tâm, quyết định đợi ở sảnh khách sạn.

Chương 756

Anh ta không tin Triệu Nhã Chi cả đêm không về.

Nếu thật sự như vậy, có lẽ anh ta nên xem xét liên hệ với gia đình Triệu Nhã Chi rồi báo cảnh sát!

Đợi hơn một tiếng đồng hồ, A Phong không chịu nổi trước, vừa ngáp vừa nói: "Sếp, chúng ta còn phải tiếp tục đợi sao?

Đã hơn 12 giờ rồi." "Nếu cậu thật sự buồn ngủ thì có thể về trước, tôi không có ý kiến gì." Vương Chí Thành nói với vẻ mặt không cảm xúc.

"Thôi vậy." A Phong lập tức ngừng chủ đề này lại, cậu ta biết nếu mình thật sự bỏ đi, sáng mai cũng không cần đi làm nữa, Vương Chí Thành chắc chắn sẽ sa thải cậu ta.

Ngồi chán chường một lúc, A Phong lại không nhịn được nói: "Cô Triệu có khi nào đi chỗ khác ở rồi không?" Cậu ta hoàn toàn là tự nói một mình, nhưng câu nói này lại nhắc nhở Vương Chí Thành.

Nếu Triệu Nhã Chi không về khách sạn ở, thì giờ này cô ấy có khả năng nhất là ở cùng với ai?

Trong đầu Vương Chí Thành đột ngột hiện ra bóng dáng của một người, ngay cả bản thân anh ta cũng không biết vì sao, chỉ có thể coi là cảm nhận trực giác.

Anh ta đột nhiên đứng dậy, không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài khách sạn.

A Phong vội vàng chạy theo: "Sếp, chúng ta không đợi nữa sao?" "Mai lại đến!" Vương Chí Thành quay đầu nhìn lại một cái, trong lòng anh ta có một linh cảm mạnh mẽ, ngày mai đến, biết đâu sẽ có thu

hoạch bất ngờ.

Trên chiếc giường lớn trong phòng tổng thống của khách sạn, Triệu Nhã Chi gối đầu lên ngực Lâm Hựu Luân, đôi mắt đẹp vẫn còn mang vẻ mệt mỏi sau cuộc ân ái, đồng thời cũng có một sự mãn nguyện sâu sắc.

Tay Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng vuốt ve lưng Triệu Nhã Chi, trong đầu không biết đang nghĩ gì.

Triệu Nhã Chi tuy đã ngoài ba mươi tuổi, nhưng làn da được chăm sóc cực kỳ tốt.

Cơ thể trưởng thành đầy đặn quả thực có thể mang lại cho Lâm Hựu Luân một loại hưởng thụ khác biệt.

"Em vừa nói, người của Đài Thị trước đây đã đến tìm em à?" "Vâng, họ nói có một bộ phim muốn em đóng, nhưng kịch bản, vai diễn gì đó họ không nói, nên em vẫn chưa đồng ý với họ." Triệu Nhã Chi lười biếng nằm trong lòng Lâm Hựu Luân, nhắm mắt nói.

Lâm Hựu Luân nhướng mày: "Họ chỉ nói với em có vậy thôi sao?" "Họ còn nói bộ phim này được quay đặc biệt để kỷ niệm 30 năm Đài Khánh, cụ thể thì em cũng không rõ lắm." Triệu Nhã Chi mở mắt, đôi mắt long lanh nhìn Lâm Hựu Luân, hàng mi chớp chớp, có chút không hiểu tại sao Lâm Hựu Luân lại hỏi chuyện này.

Lâm Hựu Luân cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán Triệu Nhã Chi, không nói gì, hai tay không ngừng vuốt ve cặp nhũ mềm mại trước ngực cô.

Thời gian và diễn viên đều khớp, Lâm Hựu Luân đã đoán được bộ phim Đài Thị muốn tìm Triệu Nhã Chi đóng là bộ nào, trong lòng anh tiếp đó nảy ra một ý tưởng.

Triệu Nhã Chi nằm sấp trên người Lâm Hựu Luân nghỉ ngơi một

lúc, sau khi hồi phục một chút sức lực, liền lật người sang một bên, rồi quấn chăn ngồi dậy.

"Không còn sớm nữa, em nên về phòng mình thôi." Nói xong cô định đứng dậy, nhưng lại bị Lâm Hựu Luân kéo lại.

"Tối nay em không được đi đâu cả!" Trong mắt Triệu Nhã Chi lóe lên một tia do dự, cô không phải thật sự muốn rời đi, nhưng cũng không phải muốn dùng cách này để dò hỏi thái độ của Lâm Hựu Luân đối với mình.

Giờ phút này trong lòng cô thật sự rất mâu thuẫn.

Trước đây tuy đã một lần phát sinh quan hệ với Lâm Hựu Luân, nhưng lúc đó cô chưa từng thật sự nghĩ đến việc trở thành người phụ nữ của Lâm Hựu Luân.

Còn bây giờ, cô và Lâm Hựu Luân đã trở thành thế này, thì cũng phải xem xét đến vấn đề sau này.

Triệu Nhã Chi không hề tham lam đến mức cho rằng mình có thể độc chiếm Lâm Hựu Luân, ngược lại trong lòng cô còn có cảm giác tội lỗi, như thể mình đã lấy trộm đồ của người khác.

Sợ tâm tư của mình bị nhìn thấu, Triệu Nhã Chi cố ý tránh ánh mắt trực tiếp với Lâm Hựu Luân.

"Cho em một chút thời gian được không?

Em cần thời gian để thích nghi lại với mối quan hệ này của chúng ta." "Vậy thì cứ bắt đầu thích nghi từ tối nay đi." Lâm Hựu Luân bá đạo kéo Triệu Nhã Chi trở lại vòng tay mình, kéo tấm chăn đang quấn trên người cô ra, rồi lật người đè lên.

Sáng hôm sau, khi Lâm Hựu Luân tỉnh dậy thì Triệu Nhã Chi đã rời đi.

Trong phòng để lại một mảnh giấy, nhắc nhở Lâm Hựu Luân sau khi dậy nhớ gọi lễ tân mang bữa sáng lên.

Lâm Hựu Luân cầm tấm chăn lên ngửi ngửi, trên đó vẫn còn lưu lại hương thơm cơ thể của Triệu Nhã Chi.

Anh khẽ mỉm cười, rồi vươn tay cầm lấy điện thoại đầu giường.

"Xin hỏi có phải cô Triệu Nhã Chi không?" Nghe ra là Lâm Hựu Luân, trong giọng nói của Triệu Nhã Chi toát ra một chút vui mừng nhàn nhạt.

"Sao, em dậy rồi à?" "Vâng, vừa mới thấy tờ giấy anh để lại.

Lúc tỉnh dậy bên cạnh trống không, em thấy hơi không quen đây!" "Thôi được rồi, em cũng nên chú ý đến sức khỏe của mình hơn, đặc biệt là chuyện đó phải có chừng mực, nếu không sau này sẽ có lúc em phải hối hận đấy." "Trước đây em chưa từng có trải nghiệm thực tế, sau tối qua em mới hiểu tại sao người ta cứ nói, trên đời này không có ruộng bị cày nát, chỉ có trâu cày chết!" "Nói bậy bạ gì thế?" Qua điện thoại, mặt Triệu Nhã Chi đỏ bừng, vội vàng đổi chủ đề: "Anh đã gọi điện thoại đặt bữa sáng chưa?" "Em gọi xong rồi, anh qua phòng em ăn!" "Đồ lười biếng!" Triệu Nhã Chi cười mắng một câu qua điện thoại, sau đó lại nhắc Lâm Hựu Luân nhanh xuống, cô đang đợi anh trong phòng.

Cúp điện thoại, Lâm Hựu Luân mới bò dậy khỏi giường, vệ sinh cá nhân xong xuôi, ăn mặc chỉnh tề rồi đi xuống phòng của Triệu Nhã Chi.

Tối qua Vương Chí Thành thật ra không hề đi công cốc, Triệu Nhã Chi vẫn ở khách sạn này, chỉ là cô không về phòng mình mà đến phòng tổng thống Lâm Hựu Luân đã đặt.

Cửa phòng vừa mở, Lâm Hựu Luân đã thoắt cái bước vào.

Triệu Nhã Chi còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh ôm lấy, ép vào sau cánh cửa mà hôn nồng nhiệt suốt hơn ba phút.

Xong xuôi Triệu Nhã Chi lại cùng Lâm Hựu Luân âu yếm một lúc, sau đó mới kéo anh đến ghế sofa trong phòng ngồi xuống, nói rằng đã gọi bữa sáng, rất nhanh sẽ được mang lên.

Vừa dứt lời, chuông cửa đã reo.

"Xem ra anh may mắn thật, vừa đến là có đồ ăn." Câu nói đùa hai nghĩa của Lâm Hựu Luân đổi lấy một cái lườm nguýt của Triệu Nhã Chi.

Cô soi mình vào gương ở cửa, xác nhận lớp trang điểm trên mặt không bị trôi, quần áo cũng đã chỉnh tề không có vấn đề gì, lúc này mới mở cửa.

Đứng ngoài cửa phòng không phải là nhân viên khách sạn mang bữa sáng lên.

"Cô Triệu, xin lỗi đã đến làm phiền cô sớm như vậy..." Vương Chí Thành đứng ở cửa phòng, thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Triệu Nhã Chi, lúc đầu không nhận ra có gì bất thường.

"Giám đốc Vương, sao anh lại đến đây?" Triệu Nhã Chi chỉ mở hé cửa phòng một nửa, hơn nữa còn dùng thân mình che chắn, không cho người ngoài nhìn vào trong.

Vương Chí Thành cảm thấy phản ứng của Triệu Nhã Chi có chút lạ, bèn thăm dò: "Sao vậy, cô Triệu bây giờ không tiện à?" Triệu Nhã Chi đang không biết phải trả lời thế nào, thì nhân viên khách sạn đẩy xe thức ăn đi tới.

"Cô ơi, đây là bữa sáng cô đã đặt, phần ăn dành cho hai người.

Cô xem còn cần tôi mang thêm gì nữa không ạ?" Vừa nghe nhân viên phục vụ nói "phần ăn dành cho hai người", sắc mặt Triệu Nhã

Chi lập tức thay đổi, còn Vương Chí Thành dường như cũng đã hiểu ra điều gì đó.

"Xem ra tôi đến thật không đúng lúc rồi...

Thế này đi, chiều nay tôi mời cô Triệu dùng bữa, đến lúc đó xin cô nhất định nể mặt." Triệu Nhã Chi do dự một chút, cuối cùng gật đầu.

Vương Chí Thành quay người đi được vài bước, đột nhiên lại quay đầu lại.

"Nếu cô Triệu có bạn cũng đang ở đây, có thể đưa đến cùng.

Biết đâu chúng ta sẽ có nhiều chủ đề chung để nói chuyện hơn." Triệu Nhã Chi ngồi trên ghế sofa, trên gương mặt tươi cười hiện lên vẻ do dự.

"Em thật sự định đi à?" Tâm trạng Triệu Nhã Chi lúc này hoàn toàn có thể dùng từ "được mất lo âu" để hình dung.

Một mặt cô rất hy vọng Lâm Hựu Luân có thể ở bên cạnh mình trong những trường hợp như vậy.

Một người phụ nữ xinh đẹp muốn tồn tại trong giới giải trí, thật sự phải đối mặt với quá nhiều rắc rối, ai cũng hy vọng có một người có thể che mưa chắn gió cho mình; mặt khác, cô lại lo lắng điều này sẽ ảnh hưởng không tốt đến Lâm Hựu Luân, dù sao cô cũng là mẹ của hai đứa trẻ, ở bên Lâm Hựu Luân rất dễ bị người ta dị nghị.

Lâm Hựu Luân kéo Triệu Nhã Chi ngồi vào lòng mình, muốn cô tự tay đút anh ăn bữa sáng.

Chương 757

Thấy Lâm Hựu Luân cúi đầu muốn hôn lên cổ thơm của mình, Triệu Nhã Chi khẽ nhích người, không để anh toại nguyện.

Lâm Hựu Luân ngẩng đầu lên, vẻ mặt đáng thương.

Triệu Nhã Chi thấy vậy không nhịn được che miệng cười, sau đó liền cầm một miếng bánh ngọt đưa đến miệng anh.

"Tiểu Quang và Hoành Tử còn chưa bao giờ làm nũng thế này, anh còn là cha đỡ đầu của chúng nó nữa!" "Vì anh muốn ăn luôn cả mẹ của chúng nó mà." Lâm Hựu Luân ăn miếng bánh ngọt Triệu Nhã Chi đưa đến miệng, tiện thể ngậm lấy một ngón tay cô.

"Đừng có đùa nữa, người ta nói chuyện nghiêm túc với anh mà." Triệu Nhã Chi rút ngón tay về, tức giận lườm Lâm Hựu Luân một cái.

Lâm Hựu Luân nhún vai, vô tội nói: "Đối với anh mà nói, ăn sáng mới là chuyện chính chứ." Triệu Nhã Chi cầm một quả trứng bắt đầu bóc vỏ, Lâm Hựu Luân áp sát người vào lưng cô, khẽ ngửi mùi hương tóc cô, trên mặt lộ vẻ rất hưởng thụ.

Triệu Nhã Chi bóc xong trứng, đưa đến miệng Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân chỉ cắn một nửa, phần còn lại lại muốn Triệu Nhã Chi ăn.

"Không thèm đâu." Triệu Nhã Chi nhét mạnh phần trứng còn lại vào miệng Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân miệng đầy trứng, nói lầm bầm: "Vậy anh đút em nhé!" Nói xong liền ghé sát miệng Triệu Nhã Chi.

Triệu Nhã Chi dùng tay cản anh lại, cười khúc khích: "Ghê chết đi được, không thèm đâu!" Một bữa sáng lãng mạn cứ thế nhanh chóng

trôi qua trong tiếng cười đùa tình tứ của hai người.

Xong xuôi, Triệu Nhã Chi gọi điện thoại nhờ nhân viên khách sạn dọn dẹp bàn ăn, Lâm Hựu Luân lúc này mới nói chuyện chính sự với cô.

"Chiều nay anh sẽ đi cùng em." "Được hời xong, cuối cùng cũng biết xót người ta rồi à?" Triệu Nhã Chi đưa ly cà phê đã pha cho Lâm Hựu Luân, sau đó quyến rũ lườm anh một cái.

"Chẳng lẽ trong lòng em, anh là loại đàn ông ăn xong phủi tay rồi bỏ đi sao?" Lâm Hựu Luân vừa nhận cà phê vừa nắm lấy tay Triệu Nhã Chi.

Triệu Nhã Chi trong lòng ấm áp, ngoan ngoãn ngồi vào lòng anh.

"Hơn nữa, người ta đã thành tâm mời như vậy, nếu anh không đi, chẳng phải sẽ khiến người ta thất vọng lắm sao?" "Anh biết đối phương muốn nói gì sao?" Triệu Nhã Chi nhanh chóng nhận ra vấn đề này, ánh mắt nhìn Lâm Hựu Luân mang theo chút nghi hoặc.

Lâm Hựu Luân gật đầu.

"Về việc Đài Thị tìm em đóng bộ phim kia, anh quả thật có biết một chút." Lâm Hựu Luân không nói toàn bộ sự thật với Triệu Nhã Chi, đương nhiên không phải anh cố ý giấu cô, mà là sự thật nói ra Triệu Nhã Chi căn bản sẽ không tin.

Đối với bộ phim này, Lâm Hựu Luân thật ra không phải chỉ biết một chút, mà là cực kỳ quen thuộc. 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》, một bộ phim truyền hình ca nhạc kinh điển làm mưa làm gió khắp cả nước, gây chấn động giới Hoa ngữ.

Bộ phim này lần đầu tiên phát sóng tại Đài Loan năm 1992, lập kỷ lục rating gần 30%.

Năm 1993 được giới thiệu vào Đại Lục và phát sóng trên Đài

Truyền hình Trung ương, giành quán quân rating năm đó.

Sau đó còn được phát sóng lại liên tục, sức ảnh hưởng kéo dài hơn hai mươi năm, bền bỉ không suy giảm, trở thành ký ức kinh điển không thể phai mờ trong lòng nhiều thế hệ.

Bạch Tố Trinh do Triệu Nhã Chi thủ vai trong phim, cùng với nữ quỷ Nhiếp Tiểu Thiện do Vương Tổ Hiền đóng trong 《Thiến Nữ U Hồn》, đồng loạt trở thành những đại diện đỉnh cao của mỹ nhân cổ điển trong giới giải trí Hoa ngữ.

Cùng một vai diễn sau này không ai có thể vượt qua.

Trong kế hoạch của Lâm Hựu Luân, bộ phim truyền hình này vốn được liệt vào danh sách phải quay.

Nhưng Đài Thị đã bắt đầu chuẩn bị quay bộ phim này từ tháng 3, mà lúc đó Lâm Hựu Luân đang bận rộn với công việc thành lập TVBS, không cách nào quay trước Đài Thị được, thế là việc này cứ bị gác lại cho đến bây giờ.

"Đài Thị kỷ niệm 30 năm thành lập mà quay bộ phim này, quả thật đã bỏ không ít tâm tư vào đó.

Đây có lẽ là bộ phim truyền hình cuối cùng của em, nên phải nghiêm túc đối đãi!" "Tại sao lại là bộ cuối cùng?" Triệu Nhã Chi có chút không hiểu.

Lâm Hựu Luân một tay nhẹ nhàng nâng mặt Triệu Nhã Chi lên, rất nghiêm túc nhìn cô nói: "Vì anh không muốn người phụ nữ của mình phải ra ngoài đóng phim vì tiền nữa, sau này anh nuôi em là được rồi." Trong đôi mắt đẹp long lanh như nước của Triệu Nhã Chi, dường như có ánh lệ lấp lánh.

"Đương nhiên em cứ yên tâm, sau này nếu gặp vai diễn nào cảm thấy hứng thú hoặc kịch bản rất hay, em muốn đóng thì cứ đi đóng,

anh sẽ không phản đối.

Anh chỉ hy vọng sau này em không còn phải vì vấn đề kinh tế mà đưa ra những lựa chọn mình không thích." Lâm Hựu Luân chiếm đoạt thể xác và tâm hồn của Triệu Nhã Chi đã rất mãn nguyện rồi.

Anh không định biến Triệu Nhã Chi thành con chim vàng trong lồng, vì vẻ đẹp của Triệu Nhã Chi thuộc về mọi người, một mình độc chiếm thì có vẻ quá ích kỷ.

Thật ra không chỉ riêng Triệu Nhã Chi, Lâm Hựu Luân đối với tất cả phụ nữ bên cạnh mình đều có thái độ như vậy.

"Sếp, người đàn ông sáng nay trong phòng cô Triệu rốt cuộc là ai ạ?" A Phong gọi điện thoại đặt chỗ ở nhà hàng, khi báo cáo với Vương Chí Thành về việc đã biết, không nhịn được hỏi chuyện này.

"Hỏi dò nhiều thế làm gì, đến lúc người ta đến thì cậu tự khắc biết thôi!" Vương Chí Thành không kiên nhẫn vẫy tay, bảo A Phong không có việc gì thì đứng sang một bên đi.

Vương Chí Thành tuy khẳng định trong phòng Triệu Nhã Chi có một người đàn ông, nhưng không chắc chắn đó có phải là người đó không.

Vạn nhất đoán sai, kế hoạch trước đó của anh ta sẽ đổ sông đổ biển.

A Phong thấy trong ly trà của Vương Chí Thành hết nước, vội vàng châm thêm nước cho anh ta.

"Sếp, anh tiết lộ cho tôi một chút tin tức đi mà!" Vương Chí Thành không vui mắng: "Cậu làm thêm ở tạp chí lá cải à hay sao?

Chuyện này là chuyện cậu nên quan tâm sao?" A Phong như không nghe thấy Vương Chí Thành mắng, tự mình nói: "Tôi tò mò thôi mà, mấy năm nay tôi chưa từng nghe nói cô Triệu có tin đồn tình cảm nào,

không ngờ cô ấy đã qua lại với người ta rồi.

Có thể bí mật như vậy, người đó chắc hẳn có lai lịch không nhỏ." Vương Chí Thành đặt mạnh ly trà xuống bàn, làm A Phong giật mình.

"Tôi cảnh cáo cậu, chuyện này tốt nhất cậu nên giữ kín trong lòng.

Nếu tôi biết có bất kỳ tin tức nào từ miệng cậu lọt ra ngoài, nhiều nhất là khiến cậu cuốn gói cút đi.

Nhưng nếu để người đó biết được, cậu không chết cũng phải lột da!" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vương Chí Thành, A Phong cuối cùng cũng xác định anh ta không đùa với mình.

Cậu ta vội vàng dùng tay bịt miệng, mạnh mẽ gật đầu.

Vào buổi tối, A Phong cùng Vương Chí Thành đợi ở cửa nhà hàng gần nửa tiếng, cuối cùng một chiếc sedan màu đen dừng lại trước mặt họ.

Tài xế vừa đỗ xe ổn định chuẩn bị xuống mở cửa, Vương Chí Thành đã từ bậc thang đi xuống đón.

Không cần anh ta ra hiệu, A Phong rất tự giác bước lên một bước, kéo cửa xe ra.

Triệu Nhã Chi mặc một chiếc váy liền màu nâu, đi giày cao gót màu đỏ, trước tiên bước ra một chiếc chân thon dài được bọc trong vớ da, đặt xuống mặt đất.

Mắt A Phong ngây người nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Triệu Nhã Chi, tuy trang điểm nhẹ nhưng vẫn rạng rỡ, thầm nuốt nước bọt.

Còn ánh mắt Vương Chí Thành chỉ dừng lại trên người Triệu Nhã Chi vài giây, sau đó liền chuyển sang người vẫn chưa xuống xe ở bên trong.

Nhìn thấy người này, Vương Chí Thành trong lòng không kìm

được một trận cuồng hỷ, lần này anh ta quả nhiên đã đặt cược đúng rồi.

Sau khi Triệu Nhã Chi xuống xe, Vương Chí Thành chào hỏi cô đơn giản, sau đó đẩy A Phong ra, đích thân đứng ở cửa xe.

Khi Lâm Hựu Luân xuống xe, nhìn thấy Vương Chí Thành, trong khoảnh khắc ánh mắt đối diện, hai người đều ngầm hiểu mỉm cười.

"Mời anh Lâm vào trong!" Trên danh nghĩa Vương Chí Thành mời Triệu Nhã Chi, nhưng bây giờ lại coi Lâm Hựu Luân là vị khách quan trọng nhất.

Lâm Hựu Luân gật đầu, cùng Triệu Nhã Chi đi vào nhà hàng.

Vào đến phòng riêng, việc bưng trà rót nước tự nhiên do A Phong lo liệu.

Chương 758

Trong lúc đó, Vương Chí Thành liếc nhìn A Phong một cái, rồi giải thích với Lâm Hựu Luân: "Thằng nhóc này đã theo tôi hơn 5 năm rồi, nhanh nhẹn tháo vát, quan trọng là người rất đáng tin cậy." Vương Chí Thành nói vậy thực chất là đang ám chỉ Lâm Hựu Luân, cuộc nói chuyện của họ hôm nay, ra khỏi căn phòng này sẽ không bị người khác biết.

"Giám đốc Vương vẫn muốn nói với tôi về chuyện bản quyền phát sóng hai bộ phim truyền hình 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 và 《Du Long Hý Phượng》 sao?" Vương Chí Thành gật đầu.

"Người ta đều nói tôi là 'một mũi tên trúng hai đích', dùng hai bộ phim truyền hình mà khiến Trung Thị, Hoa Thị, Đài Thị tranh giành nhau.

Thật ra tôi không hề có ý nghĩ đó.

Hai bộ phim, ba nhà các anh đều muốn, hơn nữa điều kiện lại gần như nhau, khiến tôi thật sự rất khó xử." Vương Chí Thành đương nhiên sẽ không bị lời nói này mê hoặc.

Anh ta biết Lâm Hựu Luân hôm nay đã đến, chắc chắn là mang theo điều kiện hợp tác, và anh ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho một khoản "chảy máu" lớn.

"Tôi nghe nói Đài Thị kỷ niệm ba mươi năm Đài Khánh, chuẩn bị quay một bộ phim truyền hình để chúc mừng phải không?" Lâm Hựu Luân bất động thanh sắc hỏi một câu.

Vương Chí Thành liếc nhìn Triệu Nhã Chi, sau đó gật đầu.

"Không giấu giám đốc Vương, thật ra vào đầu năm nay tôi đã có ý

định quay một bộ phim truyền hình gần giống với bộ phim của các anh, nhưng vì bận chuẩn bị cho TVBS nên đã bị trì hoãn...” Khi Lâm Hựu Luân nói những lời này, Vương Chí Thành lúc đầu đương nhiên không tin, nhưng sau khi Lâm Hựu Luân nói sơ qua một số ý tưởng cốt truyện ban đầu của anh về bộ phim này, Vương Chí Thành liền không thể ngồi yên được nữa.

Kịch bản 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》 do bốn người cùng sáng tác, hiện tại cũng chỉ mới hoàn thành một phần nhỏ, căn bản không có khả năng kịch bản bị rò rỉ.

Vậy mà Lâm Hựu Luân lại nói ra một sườn cốt truyện vô cùng hoàn chỉnh, điều này gần như trùng khớp với ý tưởng sáng tạo của bốn biên kịch.

Vương Chí Thành vắt óc suy nghĩ cũng không tìm ra một lời giải thích hợp lý nào, cuối cùng chỉ có thể tin rằng, đây thật sự chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Bộ phim này được Đài Thị chuẩn bị từ trước, hơn nữa là để đặc biệt kỷ niệm 30 năm thành lập đài, tôi đương nhiên sẽ không chiếm đoạt thành quả của người khác...

Nhưng tôi cũng nghe nói, việc chuẩn bị bộ phim này không hề thuận lợi, diễn viên chưa đầy đủ, rồi vì phải quay ngoại cảnh ở Đại lục nên rất nhiều khâu vẫn chưa được thực hiện.

Lâm Hựu Luân nâng tách trà, nhìn Vương Chí Thành một cái, "Tôi không nghi ngờ năng lực của Đài Thị, nhưng để quay tốt bộ phim này, chỉ dựa vào sức mạnh và tài nguyên của một mình Đài Thị, e rằng vẫn còn hơi lực bất tòng tâm." Lâm Hựu Luân không nói tiếp, ý tứ chính là anh đã để mắt đến bộ phim truyền hình 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》 này, muốn tham gia vào để chia sẻ lợi ích.

Vương Chí Thành trong lòng đang cân nhắc lợi hại của chuyện

này, nhất thời có chút khó quyết định.

Cuối cùng vẫn là một câu nói của Lâm Hựu Luân giúp Vương Chí Thành hạ quyết tâm. "Nếu Đài Thị đồng ý hợp tác lần này, vậy thì quyền phát sóng của hai bộ phim truyền hình 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 và 《Du Long Hý Phượng》, Đài Thị có thể tùy ý chọn một bộ!" Để Vương Chí Thành chọn, anh ta chắc chắn sẽ chọn 《Du Long Hý Phượng》, vì 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》 cũng mời Triệu Nhã Chi làm diễn viên chính, phát sóng 《Du Long Hý Phượng》 vừa có thể đạt được rating cao, đồng thời cũng coi như là quảng bá làm nóng cho 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》, quả là một mũi tên trúng hai đích.

Sau khi đạt được sự đồng thuận trong việc hợp tác 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》, Vương Chí Thành cũng đưa ra điều kiện của riêng mình. "Bộ phim này ngoài cô Triệu ra, chúng tôi còn định mời hai nữ diễn viên của Hong Kong cùng tham gia diễn xuất, nhưng bên họ vẫn chưa đưa ra câu trả lời rõ ràng, anh Lâm, chuyện này..." Ý của Vương Chí Thành là muốn Lâm Hựu Luân đứng ra giúp giải quyết hai diễn viên kia, và với địa vị của Lâm Hựu Luân trong giới điện ảnh và truyền hình Hong Kong, đây chỉ là chuyện cần một lời chào hỏi là có thể giải quyết được. "Đài Thị đã để mắt tới hai diễn viên nào?" "Diệp Đồng, Trần Mỹ Kỳ." Khi Vương Chí Thành nhắc đến cái tên Diệp Đồng, ánh mắt của Lâm Hựu Luân liền có chút thay đổi.

Năm nay, dưới sự can thiệp của Lâm Hựu Luân, Giải Kim Tượng Hong Kong đã có một sự chuyển dịch lớn so với lịch sử, "Song Lưu" lên ngôi Ảnh đế Ảnh hậu, còn Diệp Đồng lẽ ra có thể trở thành nữ diễn viên thứ hai trong lịch sử Giải Kim Tượng, sau Chung Sở Hồng, hai lần giành được vương miện Ảnh hậu, nhưng đáng tiếc giải thưởng cuối cùng lại được trao cho Lưu Gia Linh.

Giải Kim Tượng bám rễ trên mảnh đất Hong Kong này, tính nghệ thuật phải thỏa hiệp với tính thương mại, nếu lệch quá nhiều về hướng nghệ thuật sẽ dần mất đi không gian sinh tồn.

Đứng ở vị trí chủ tịch Giải Kim Tượng, Lâm Hựu Luân không hối hận về lựa chọn lúc đó, nhưng đối với Diệp Đồng, anh vẫn có chút áy náy.

Sự thay đổi biểu cảm của Lâm Hựu Luân đã qua mắt người khác, nhưng không thoát khỏi ánh mắt của Triệu Nhã Chi.

Triệu Nhã Chi hiểu lầm Lâm Hựu Luân và Diệp Đồng có quan hệ gì đó, trong cơn ghen, cô liền lấy chân mạnh bạo đạp Lâm Hựu Luân một cái dưới bàn.

Lâm Hựu Luân đột nhiên nhe răng, khiến Vương Chí Thành và A Phong rất ngạc nhiên. "Anh Lâm, anh bị sao vậy?" Chưa đợi Lâm Hựu Luân trả lời, Triệu Nhã Chi đã mở lời lảng sang chuyện khác: "Mấy anh cũng nói chuyện chính xong rồi, có phải nên ăn cơm không?" Vương Chí Thành trong lòng thầm mắng mình hồ đồ, anh ta vừa rồi chỉ lo nói chuyện với Lâm Hựu Luân, lại quên mất không bảo phục vụ mang món ăn lên.

May mà Triệu Nhã Chi kịp thời nhắc nhở, nếu không thật sự có chút thất lễ.

A Phong còn chưa kịp phản ứng, đã bị Vương Chí Thành trừng mắt một cái. "Còn ngẩn ra làm gì, mau đi bảo người mang món ăn lên!" —— "Cái Vương Chí Thành này, ban đầu là kẻ la hét về thuyết TVBS đe dọa, bây giờ lại là kẻ đầu tiên chạy đi hợp tác với TVBS, đúng là một quân tử giả dối gió chiều nào xoay chiều ấy!" Trong tòa nhà văn phòng Đài Trung Thị, Tổng thanh tra sản xuất phim Diêu Quan Văn đang nổi trận lôi đình trong văn phòng của mình.

Phó giám đốc Từ Kiệt gõ cửa bước vào, Diêu Quan Văn dừng cơn

giận lại, nhưng sắc mặt vẫn rất khó coi.

Thư ký nhặt tập tài liệu bị rơi dưới đất, Từ Kiệt nhận lấy, vẫy tay ra hiệu cho cô ra ngoài trước, bản thân có chuyện muốn nói riêng với Diêu Quan Văn. "Giám đốc Diêu, nổi giận lớn như vậy làm gì?

Vì chuyện này mà làm hại sức khỏe thì không đáng chút nào." Từ Kiệt đặt chồng tài liệu lên bàn làm việc của Diêu Quan Văn, kéo một cái ghế ra ngồi xuống.

Diêu Quan Văn xoay người lại, nhìn Từ Kiệt hỏi: "Nếu là anh bị người ta chơi một vố như vậy, anh sẽ không chút tức giận sao?" "Nhưng nổi giận cũng có ích gì?" Từ Kiệt lấy một bao thuốc lá từ túi ra, đưa cho Diêu Quan Văn một điếu trước.

Diêu Quan Văn xua tay, "Hai hôm nay họng tôi đau, bác sĩ bảo tôi hạn chế hút thuốc." Từ Kiệt rụt tay lại, tự mình ngậm thuốc vào miệng, hỏi mượn lửa của Diêu Quan Văn châm lên, hút một hơi thật sâu. "Vương Chí Thành làm chuyện này thật sự quá đáng, nhưng chúng ta chẳng phải cũng luôn tính toán anh ta sao?

Hiện tại tuy bị bên Đài Thị đi trước một bước, nhưng họ cũng chỉ lấy đi quyền phát sóng của 《Du Long Hý Phượng》, chúng ta vẫn còn cơ hội với 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》." "Bên Hoa Thị ra giá giống chúng ta, cao hơn nữa ban giám đốc đài chắc chắn sẽ không đồng ý, chúng ta dựa vào đâu mà thuyết phục Lâm Hựu Luân?" Diêu Quan Văn nhún vai, trực tiếp đưa ra vấn đề.

Từ Kiệt lấy gạt tàn thuốc trước mặt Diêu Quan Văn, gạt gạt tàn vào trong. "Cách mà Vương Chí Thành dùng, thực ra chúng ta cũng có thể dùng, hơn nữa những lá bài chúng ta có thể chơi còn nhiều hơn anh ta!" Diêu Quan Văn lập tức hiểu ý Từ Kiệt. "Anh muốn nói Kim Siêu Quần và Hà Gia Kính?" Từ Kiệt gật đầu, "Không thể không nói, lần này chúng ta vớ bở một món hời lớn, 《Thần Thám Địch Nhân

Kiệt》 đã làm Kim Siêu Quần và Hà Gia Kính nổi tiếng, nhưng hiện tại họ vẫn là diễn viên của Đài Trung Thị chúng ta, TVBS muốn quay phần tiếp theo, còn phải hỏi chúng ta có đồng ý nhả người hay không!" Ban đầu Chu Du đã dùng phương thức mượn để mời Kim Siêu Quần và Hà Gia Kính đến quay 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》, nhưng dù là Chu Du hay Đài Trung Thị đều không ngờ bộ phim truyền hình sau khi phát sóng lại nổi tiếng đến vậy, ngay cả câu thoại thường xuyên xuất hiện nhất trong phim "Nguyên Phương, anh thấy thế nào?", chỉ cần thay đổi cách gọi ở đầu thôi cũng có thể trở thành câu cửa miệng của mọi người, huống chi là hai diễn viên chính của bộ phim.

Chuyện phát triển đến mức này, cả Chu Du và Đài Trung Thị đều đồng loạt hối hận.

Chu Du hối hận vì lúc đó đã không trực tiếp lôi kéo Kim Siêu Quần và Hà Gia Kính về, giờ đây lại uổng công làm lợi cho Đài Trung Thị; còn Đài Trung Thị thì hối hận vì lúc đầu đã không đủ coi trọng hai diễn viên này, giờ đây họ đã nổi danh nhưng lại không có chút gắn bó nào với Đài Trung Thị. "Nói thì đúng như anh nói, nhưng chúng ta không thể nào lấy cái đó đi uy hiếp đối phương được chứ?" Diêu Quan Văn nhún nhún vai, ông ta vẫn chưa ngây thơ đến mức cho rằng chỉ dựa vào hai diễn viên là có thể khiến Lâm Hựu Luân thỏa hiệp nhượng bộ.

Từ Kiệt nhả ra một làn khói, bĩu môi nói: "Ý của tôi không phải là đi uy hiếp đối phương, mà là lấy cái này làm điều kiện để hợp tác với đối phương, Vương Chí Thành làm thế nào, chúng ta cũng làm thế ấy!" Diêu Quan Văn khoanh tay, lộ vẻ suy tư. "Vấn đề là, bên đó có đồng ý cùng chúng ta hợp tác quay phần tiếp theo của 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 không?" Từ Kiệt dụi tắt thuốc vào gạt tàn, ngồi thẳng người nhìn Diêu Quan Văn. "Tại sao nhất định phải quay phần

tiếp theo của 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》?

Chưa kể bên đó có đồng ý hay không, nếu hợp tác quay thì bản quyền sẽ thuộc về ai?

Tôi thấy thay vì dây dưa trên những vấn đề này, chi bằng chúng ta tự mình lập lò riêng, sau đó lôi kéo bên kia tham gia, như vậy quyền chủ động sẽ hoàn toàn nằm trong tay chúng ta." "Chuyện e rằng không đơn giản như anh nghĩ đâu?" Diêu Quan Văn cười lắc đầu.

Kim Siêu Quần, Hà Gia Kính là nhờ 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 mới nổi tiếng, nói cách khác, nếu họ không quay 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 thì sức ảnh hưởng sẽ giảm đi rất nhiều, thậm chí không khác gì diễn viên bình thường.

Ý tưởng của Từ Kiệt rất hay, nhưng làm thế nào để thực hiện lại là một vấn đề lớn. "Không thể quay 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》, nhưng chúng ta có thể quay những câu chuyện có đề tài tương đối gần với bộ phim truyền hình này, trong văn học công án cổ điển phương Đông, 《Bao Công Án》, 《Thi Công Án》 đều nổi tiếng hơn 《Đại Đường Địch Công Án》, hơn nữa các tư liệu câu chuyện liên quan cũng nhiều hơn, quay ra chắc sẽ không kém 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 là bao đâu?" Từ Kiệt nói như vậy, Diêu Quan Văn cũng cảm thấy ý tưởng này rất không tệ.

Đương nhiên, ý tưởng này cũng có một khuyết điểm lớn, đó là kế hoạch quay phim truyền hình mà họ đưa ra chưa chắc đã có đủ sức hấp dẫn đối với Lâm Hựu Luân như 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》, việc có thành công hay không vẫn là một ẩn số. "Tổng cộng phải thử một chút chứ?" Lời nói này của Từ Kiệt đã chạm đến Diêu Quan Văn, trong tình huống không có cách nào tốt hơn, cũng chỉ có thể thử như vậy.

Dưới sự nỗ lực của Từ Kiệt và Diêu Quan Văn, Đài Trung Thị

nhanh chóng thông qua dự án quay phim truyền hình 《Bao Thanh Thiên》, Diêu Quan Văn mang theo kế hoạch quay phim liên quan đến 《Bao Thanh Thiên》 đi tìm Lâm Hựu Luân, nhưng lại được báo rằng Lâm Hựu Luân đã trở về Hong Kong, cuối cùng người ra mặt tiếp đãi ông ta lại là Chu Du.

Nói ra thì, Diêu Quan Văn và Chu Du cũng là người quen cũ, vì vậy khi gặp mặt cũng không khách sáo nhiều, Diêu Quan Văn đi thẳng vào vấn đề, nói rõ ý định của mình.

Sau khi nghe Diêu Quan Văn nói sơ qua về ý tưởng quay 《Bao Thanh Thiên》, Chu Du lập tức có một cảm giác muốn ném tách trà trong tay vào mặt đối phương.

Chương 759

Bộ phim 《Bao Thanh Thiên》 mà Đài Trung Thị định quay hoàn toàn sao chép mô típ của 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》, ngay cả cốt truyện cũng tương tự cao độ với 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》. "Giám đốc Diêu, anh chắc chắn biên kịch của Đài Trung Thị không phải là lấy kịch bản của 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》, rồi đổi tên trực tiếp thành bộ 《Bao Thanh Thiên》 mà anh vừa nói đấy chứ?" Chu Du không nể mặt chút nào, nói thẳng ra, khiến Diêu Quan Văn rất xấu hổ. "Cô Chu, không thể nói như vậy được chứ?

Bộ 《Bao Thanh Thiên》 này chúng tôi quả thật có tham khảo một số điểm mạnh của 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》, nhưng phần lớn nội dung là chúng tôi cải biên từ các tiểu thuyết, truyện kể liên quan, nếu cô nói chúng tôi hoàn toàn sao chép 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》, điểm này tôi không đồng ý." "Phải đấy, các anh cuối cùng cũng nhớ đổi tên rồi cơ à." Chu Du hừ một tiếng đầy bực bội.

Diêu Quan Văn bất lực nhún vai, "Cô Chu nếu cứ thái độ như vậy, chúng ta thật sự không thể tiếp tục đàm phán được nữa." Khi cuộc đàm phán sắp rơi vào bế tắc, Chu Du được thư ký gọi ra ngoài nghe điện thoại, sau khi quay lại thì sắc mặt đã không còn giống như trước nữa. (Chưa hết, còn tiếp.) "Giám đốc Diêu, Đài Trung Thị muốn quyền phát sóng của 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》, lại lấy một bộ 'hàng dỏm' như vậy làm điều kiện hợp tác, tôi thật sự không thấy thành ý của các anh ở đâu cả." Lời nói của Chu Du nghe có vẻ chói tai, nhưng Diêu Quan Văn lại nhạy bén nắm bắt được sự thay đổi trong thái độ của cô, ngay lập tức ông ta đoán rằng điều này rất có thể liên quan đến cuộc điện thoại mà Chu Du vừa ra ngoài nghe.

Để kiểm chứng phán đoán của mình, Diêu Quan Văn quyết định

thăm dò thái độ của Chu Du trước. "Vậy cô Chu thấy Đài Trung Thị làm thế nào mới được coi là có thành ý?" "Khi quay phần tiếp theo của 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》, Đài Trung Thị phải vô điều kiện đồng ý cho Kim Siêu Quần, Hà Gia Kính đến diễn." Yêu cầu mà Chu Du đưa ra trong mắt Diêu Quan Văn cũng coi như hợp tình hợp lý, ban đầu ông ta còn muốn kéo dài một chút, tiếp tục thăm dò giới hạn của bên này, không ngờ lại bị Chu Du một câu nói chặn lại. "Yêu cầu này là ý của anh Lâm, Đài Trung Thị đáp ứng thì chúng ta hợp tác, không đáp ứng thì mọi người đường ai nấy đi!" —— Trong thư phòng, Lâm Hựu Luân đang nghe điện thoại, bên ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân vội vã. "Vậy là bên Đài Trung Thị đã đồng ý rồi sao?" Lâm Hựu Luân vừa nói chuyện điện thoại, vừa ngẩng đầu nhìn về phía cửa thư phòng.

Vương Tinh với vẻ mặt sốt ruột xuất hiện ở cửa, đang định gõ cửa để báo cho Lâm Hựu Luân biết mình đã đến, phía sau anh ta, dì Ngô trông có vẻ khó coi. "Được rồi, chuyện này tôi biết rồi." Lâm Hựu Luân vừa cúp điện thoại, dì Ngô lập tức vội vàng mở lời: "Anh Lâm, tôi đã nói với anh Vương là anh đang nghe điện thoại, nhưng anh ta không chịu nghe lời tôi, cứ nhất quyết xông lên lầu..." Vừa nghe dì Ngô mách lẻo, Vương Tinh vội vàng ngắt lời bà: "Dì Ngô, dì hiểu lầm rồi, tôi thật sự có chuyện gấp cần tìm A Luân!" Thấy hai người sắp cãi nhau, Lâm Hựu Luân đành bảo họ im miệng. "Thôi được rồi, dì Ngô, dì cứ đi làm việc đi, nếu có cần gì tôi sẽ gọi dì." Dì Ngô lườm Vương Tinh một cái, rồi quay người rời đi.

Vương Tinh cũng không có thời gian chấp nhặt thái độ của dì Ngô, anh ta đi thẳng đến trước mặt Lâm Hựu Luân, mặt mày ủ rũ nói: "A Luân, lần này cậu nhất định phải giúp tôi!" "Lại sao nữa đây?" Lâm Hựu Luân bực bội kéo ghế ngồi xuống.

Vương Tinh nâng cốc trên bàn định uống một ngụm nước, đột

nhiên nhận ra đó là cốc của Lâm Hựu Luân, rồi lại ngượng ngùng đặt xuống. "Hướng Hoa Cường muốn tôi giúp anh ta quay một bộ phim, tôi không muốn quay nhưng lại không có lý do thích hợp để từ chối, bây giờ chỉ có cậu mới có thể giúp tôi thôi." Lâm Hựu Luân đưa tay véo hai bên gò má của Vương Tinh, xoay trái xoay phải, lẩm bẩm: "Lạ thật, đầu óc cậu cũng không giống bị kẹp cửa nhỉ?" Vương Tinh vùng thoát khỏi tay Lâm Hựu Luân, vội đến mức chỉ thiếu nước giậm chân trước mặt anh. "Tôi không đùa với cậu, chuyện này rất nghiêm túc đó." "Thôi đi, tôi còn lạ gì cậu nữa?" Lâm Hựu Luân hừ một tiếng, hoàn toàn không ăn cái bài của Vương Tinh. "Cậu thật sự muốn ép tôi chết trước mặt cậu mới chịu giúp tôi sao?" Vương Tinh bày ra dáng vẻ liều chết, không thể không nói biểu cảm của gã này diễn khá sống động. "Có muốn tôi bảo dì Ngô lấy cho cậu một con dao không?" Vương Tinh mắt mở to, vẻ mặt tuyệt vọng nhìn Lâm Hựu Luân, "Cậu không vô tình đến mức đó chứ?" Lâm Hựu Luân sốt ruột phẩy tay, "Tôi cho cậu hai lựa chọn, hoặc là nói chuyện đàng hoàng, hoặc là lập tức cút đi!" Vương Tinh trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân ba giây, "Vậy tôi vẫn nên nói chuyện đàng hoàng thôi." Anh ta kéo một cái ghế ngồi xuống trước mặt Lâm Hựu Luân, rồi kể cho Lâm Hựu Luân nghe nguyên nhân của chuyện này. "Năm ngoái không phải có rất nhiều phim truyện ký sao?

Mạch Đan Hùng quay một bộ 《Bá Hào》, Hướng Hoa Cường quay một bộ 《Lôi Lạc Truyện》, đều thắng lớn ở phòng vé, sau đó tôi cũng muốn quay một bộ..." "Cậu quay phim truyện ký ư?" Lâm Hựu Luân không nhịn được cười phá lên, "Đây là câu chuyện cười hay nhất tôi nghe được năm nay đấy!" "Được rồi, tôi thừa nhận mình quả thật không có kinh nghiệm quay phim truyện ký, nhưng ban đầu tôi không nghĩ như vậy, một lần nữa gặp Hướng Hoa Cường, tôi lỡ miệng nói với anh ta ý tưởng này, sau đó Hướng Hoa Cường nói không vấn đề gì, anh ta ủng hộ tôi quay...

Tôi cứ tưởng anh ta chỉ đùa thôi, không ngờ một thời gian trước anh ta thật sự đến tìm tôi, nói trong tay có một bộ phim truyện ký muốn tôi giúp anh ta quay." Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Vậy cậu cứ giúp anh ta quay đi, chẳng lẽ cậu còn lo anh ta không lo liệu được sao?" Phim truyện ký ở Hong Kong, vì chủ yếu kể về những chiến tích của các trùm xã hội đen, nên không phải ai cũng có thể tùy tiện quay.

Dù to gan lớn mật như Mạch Đan Hùng, khi quay 《Bá Hào》 cũng phải thêm một đoạn thoại ở đầu, để nói rõ câu chuyện này không phải cố ý ám chỉ Ngô Tích Hào; còn Hướng Hoa Cường có thể thuận lợi khởi quay 《Lôi Lạc Truyện》, cũng là vì anh ta có chút quan hệ họ hàng với Lữ Nhạc, nguyên mẫu Lôi Lạc trong phim, nhưng dù vậy, sau khi 《Lôi Lạc Truyện》 hoàn thành việc quay, trong thành vẫn có tin đồn Lữ Nhạc không vui, muốn cản trở bộ phim ra mắt. "Nhưng lần này anh ta thật sự không lo liệu được!" Câu trả lời của Vương Tinh khiến Lâm Hựu Luân rất bất ngờ, đồng thời cũng khiến anh nảy sinh vài phần hứng thú với bộ phim này. "Cuối cùng anh ta muốn cậu quay về ai?" "Hà Hồng Sâm!" Vương Tinh nói ra cái tên này, ngay cả Lâm Hựu Luân cũng hơi động lòng.

Macau là thiên đường cờ bạc, và Hà Hồng Sâm chính là ông vua của mảnh đất vui chơi này, danh chính ngôn thuận, trong số những người Hoa làm kinh doanh cờ bạc không ai có thể vẻ vang như ông ta, từ đó cũng có thể thấy ông ta lợi hại đến mức nào.

Năm đó, để mượn sòng bạc Lisboa quay phim 《Thập Nhất La Cẩu》, Lâm Hựu Luân đã từng giao thiệp một lần với Hà Hồng Sâm, và càng hiểu rõ sự lợi hại của Hà Hồng Sâm, chỉ là anh không hiểu, tại sao Hướng Hoa Cường đột nhiên lại muốn quay một bộ phim truyện ký về Hà Hồng Sâm? "Cậu hẳn biết, ông vua cờ bạc ban đầu ở Macau không phải Hà Hồng Sâm, mà là một người tên Diệp Hàn." Hà Hồng Sâm sinh ra trong một dòng tộc danh giá ở Hong Kong, khi còn

nhỏ cha ông cùng mấy anh em thất bại trong thị trường chứng khoán khiến gia đình tan nát, người chết kẻ mất.

Hà Hồng Sâm từ nhỏ đã không được hưởng vinh hoa phú quý, thậm chí còn chưa tốt nghiệp đại học Hong Kong đã đến Macau khởi nghiệp kinh doanh, nhưng đáng tiếc là chẳng bao lâu sau, Hà Hồng Sâm đang kinh doanh phát đạt lại bị thế lực Macau trục xuất khỏi Macau, ảm đạm trở về Hong Kong.

Trong thời gian ở Hong Kong, Hà Hồng Sâm bắt đầu tiếp xúc với ngành kinh doanh bất động sản mới nổi, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã trở thành một triệu phú.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ không có ông vua cờ bạc Macau hiện tại, thay vào đó Hong Kong có thể sẽ có thêm một ông trùm bất động sản hô mưa gọi gió.

Hà Hồng Sâm có thể trở lại Macau, có quan hệ rất lớn với Diệp Hàn mà Vương Tinh đã nhắc tới.

Trước năm 1961, giấy phép kinh doanh sòng bạc của Macau do hai gia tộc Phó, Cao sở hữu, còn Diệp Hàn từng là tướng tài đắc lực của Phó Lão Dung, người đứng đầu đời trước của gia tộc Phó.

Diệp Hàn không cam chịu mãi dưới quyền người khác, yêu cầu góp cổ phần vào công ty cờ bạc nhưng bị Phó Lão Dung từ chối, hai người từ đó trở mặt.

Năm 1960, chính quyền Macau chuẩn bị cấp phép lại giấy phép cờ bạc, Diệp Hàn nhận thấy mình thế đơn lực bạc, không thể cạnh tranh với tập đoàn Phó, Cao lão làng, bèn kéo công tử ăn chơi Diệp Đức Lợi vào, thành lập tập đoàn đấu thầu, và Diệp Đức Lợi lại lấy lý do quốc tịch Bồ Đào Nha và việc kinh doanh ở Macau để thuyết phục Diệp Hàn cho Hà Hồng Sâm gia nhập.

Tháng 10 cùng năm, tập đoàn đấu thầu thắng lợi, trở thành chủ mới của ngành cờ bạc Macau, sau đó Công ty Giải trí Macau được thành lập, Diệp Đức Lợi giữ chức Chủ tịch hội đồng quản trị công ty, Hà Hồng Sâm làm Tổng giám đốc, Diệp Hàn làm Tổng giám đốc sòng bạc.

Úc Ngu đảm nhiệm ngành cờ bạc Macau kiếm bộn tiền, ví tiền của các cổ đông cũng đầy, nhưng mâu thuẫn giữa Diệp Hàn và Hà Hồng Sâm lại ngày càng sâu sắc, hai người mỗi người ra một chiêu, cuối cùng Diệp Hàn thất thế, lấy danh nghĩa nghỉ hưu để rút khỏi ban quản lý, quyền hành của công ty cờ bạc bị Hà Hồng Sâm nắm giữ đến nay.

Lâm Hựu Luân không xa lạ gì với câu chuyện của Diệp Hàn, nhưng anh không hiểu điều này có liên quan gì đến việc Hướng Hoa Cường quay phim truyện ký cho Hà Hồng Sâm? "Đương nhiên là có liên quan, Macau chỉ có Hà Hồng Sâm trong tay một giấy phép cờ bạc, cậu nghĩ Hướng Hoa Cường, anh em Hướng Hoa Thắng dựa vào đâu mà chen chân vào chia sẻ lợi ích?" "Vì sao?" "Chiếc "Đông Phương Công Chúa Hào"!" "Cậu nói là con tàu đánh bạc trên biển quốc tế nổi tiếng đó sao?" Vương Tinh gật đầu, "Chủ nhân đầu tiên của con tàu đánh bạc đó chính là Diệp Hàn, và ngành cờ bạc trên biển quốc tế cũng bắt đầu phát triển từ tay ông ta." Sau khi Diệp Hàn bị Hà Hồng Sâm loại khỏi Công ty Giải trí Macau, ông ta lại không vì thế mà rút khỏi giang hồ, ông từng thành lập hiệp hội đua ngựa, hơn nữa còn giành được quyền kinh doanh độc quyền trong dự án này, chỉ là cảnh tốt không lâu, đua ngựa thu không đủ chi, ngày càng tệ hơn, đến ngày 30 tháng 1 năm 1988, sau khi tổ chức cuộc đua ngựa cuối cùng, thậm chí còn để lại kỷ lục bi thảm với khoản lỗ 1 tỷ nhân dân tệ.

Sau khi thanh lý hiệp hội đua ngựa với giá thấp, Diệp Hàn thuê chiếc "Đông Phương Công Chúa Hào", lái thuyền ra biển quốc tế mở

sòng bạc, câu dẫn một lượng lớn khách đánh bạc vốn định đến Macau, những con tàu đánh bạc ra khơi ngày càng nhiều, ngày càng lớn.

Hà Hồng Sâm vô cùng tức giận nhưng không thể làm gì được, cuối cùng chỉ có thể cho người khác thuê tàu, thực chất cũng là gián tiếp tham gia vào cờ bạc trên biển quốc tế.

Diệp Hàn ra biển quốc tế mở sòng bạc, kiếm tiền không phải mục đích chính, mà là để trút một nỗi oán hận, ông ta đã châm ngòi chiến tranh cờ bạc trên biển quốc tế, nhìn các tàu đánh bạc nối đuôi nhau ra khơi, thay ông ta tranh đấu với Hà Hồng Sâm, bản thân ông ta lại biết điểm dừng, năm sau liền chuyển giao "Đông Phương Công Chúa Hào" cho anh em Hướng Hoa Cường, Hướng Hoa Thắng.

Anh em nhà họ Hướng và Hà Hồng Sâm có một mức độ giao tình nhất định, sau khi mua được con tàu "Đông Phương Công Chúa Hào" khiến Hà Hồng Sâm đau đầu nhức óc, họ đã từng bí mật thương lượng với Hà Hồng Sâm, lấy việc con tàu này rút khỏi cờ bạc trên biển quốc tế làm điều kiện, nhận thầu một "Sảnh cờ bạc Kim Thành" của Hà Hồng Sâm ở Macau.

Anh em nhà họ Hướng kinh doanh sòng bạc ở Macau thuận buồm xuôi gió, sau đó liền muốn mở rộng kinh doanh, bèn bắt tay vào phát triển sòng bạc Khách sạn Quân Duyệt, còn Doãn Quốc Câu của 14K Macau sau khi nghe tin này liền muốn nhúng tay vào.

Doãn Quốc Câu vốn họ Đàm, năm xưa nghèo khó, cha của Doãn Quốc Câu phải cho người khác nuôi, nên mới đổi sang họ Doãn.

Học hành không thành, Doãn Quốc Câu mười mấy tuổi đã gia nhập 14K Macau, trộm cắp đánh nhau, ra vào tù, kết giao anh em, địa vị không ngừng thăng tiến.

Trong thời gian đó, Doãn Quốc Câu dính líu đến kinh doanh ma

túy, nhưng em trai ông ta là Doãn Quốc Lương lại nghiện ma túy, chết vì tiêm quá liều.

Từ đó Doãn Quốc Câu từ bỏ kinh doanh ma túy, bắt đầu chuyển sang sòng bạc, chia sẻ một phần công việc trung gian giới thiệu khách cờ bạc và kinh doanh cho vay nặng lãi của sòng bạc Hà Hồng Sâm.

Doãn Quốc Câu và anh em nhà họ Hướng không những không thương lượng thành công, mà còn xảy ra xung đột, Doãn Quốc Câu thậm chí còn phái người đặt bom tại Khách sạn Quân Duyệt để uy hiếp.

Anh em nhà họ Hướng cũng không phải hạng dễ đối phó, họ tập hợp người kéo đến Macau, nhưng rốt cuộc "rồng mạnh khó thắng rắn đất", Doãn Quốc Câu sau khi nhận được tin liền vội vàng tổ chức ứng chiến, trải qua một thời gian truy đuổi và đánh mạnh, đã đánh bật người của Tân Nghĩa An trở lại Hong Kong.

Chuyện ầm ĩ đến mức này, người của hai bên đánh nhau trên địa bàn Macau, đã ảnh hưởng đến việc kinh doanh sòng bạc, Hà Hồng Sâm đành phải ra mặt dàn xếp mọi chuyện.

Anh em nhà họ Hướng để cảm tạ Hà Hồng Sâm, liền muốn giúp ông ta quay một bộ phim truyện ký, vừa hay Vương Tinh trước đó đã nhắc đến chuyện này, vì vậy Hướng Hoa Cường liền tìm đến Vương Tinh, mời anh ta đạo diễn bộ phim này. "Bộ phim này tôi không phải không dám quay, mà là lo quay ra không hợp ý Hà Hồng Sâm, hiện tại gần như toàn bộ các băng đảng xã hội đen ở Macau đều kiếm sống dưới trướng Hà Hồng Sâm, nếu Hà Hồng Sâm không vui, Hướng Hoa Cường cũng chưa chắc đã lo liệu được...

Chuyện này tôi không tiện mở lời với Hướng Hoa Cường, hơn nữa để Hà Hồng Sâm biết tôi không chịu quay phim truyện ký về ông ta thì càng không hay, cuối cùng tôi nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có cậu mới có

thể giúp tôi." Vương Tinh nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân với ánh mắt cầu xin, chỉ cần bên Lâm Hựu Luân tùy tiện tìm một cái cớ giải thích với Hướng Hoa Cường, đổi người khác đến đạo diễn bộ phim này, Hà Hồng Sâm cho dù có biết chuyện này, nể mặt Lâm Hựu Luân cũng sẽ không trách anh ta. "Cậu nghĩ ân tình của Hướng Hoa Cường, Hà Hồng Sâm dễ nợ đến vậy sao?" Lâm Hựu Luân bực bội lườm Vương Tinh một cái, trong lòng lại đang suy tính xem nên giúp anh ta thế nào.

Lần trước mượn sòng bạc Lisboa quay phim đã nợ Hà Hồng Sâm một ân tình, Lâm Hựu Luân không muốn nợ ân tình ngày càng lớn, mà phiền phức lần này Vương Tinh gặp phải, bề ngoài trông có vẻ là chuyện xấu, nhưng nếu xử lý thỏa đáng, có lẽ còn có thể trả luôn ân tình đã nợ ông vua cờ bạc. "Giả như lần này tôi không giúp cậu... tôi là nói giả như, cậu không từ chối được bộ phim này, vậy cậu sẽ quay như thế nào?" Vương Tinh tuy không hiểu Lâm Hựu Luân nói câu này là có ý gì, nhưng cảm thấy Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ giúp anh ta, nên liền thuận theo lời anh mà trả lời: "Đương nhiên là cố gắng xây dựng nhân vật nam chính theo hướng tốt, những điều không hay thì có thể không nhắc đến thì không nhắc đến, nếu bắt buộc phải nhắc đến thì ngược lại phải tìm cách làm nhạt đi, tốt nhất là đưa kịch bản cho ông ta xem, tất cả các tình tiết đều phải được ông ta đồng ý rồi mới quay!" Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, Vương Tinh quả thật đã giúp Hướng Hoa Cường quay một bộ phim truyện ký lấy Hà Hồng Sâm làm nguyên mẫu nhân vật là 《Đổ Trường Đại Hanh》, diễn viên chính là Lưu Đức Hoa, và tình huống của bộ phim đó cũng gần giống với những gì Vương Tinh vừa nói, chỉ xoay quanh những chuyện vặt vãnh, những tranh cãi nhỏ, các sự kiện lớn của trùm xã hội đen thì hoặc dùng lời văn để giải thích hoặc đơn giản là không nhắc đến, một đề tài vốn rất hay, cuối cùng lại mất đi khí phách, chỉ nhận được đánh giá tầm thường.

Chương 760

Mặc dù so với các bộ phim khác của Vương Tinh, bộ phim đó đã giảm đáng kể những đoạn hài hước cấp thấp về phân, nước tiểu, rắm, nhưng cả bộ phim vẫn quá mang tính giải trí, không có được chất hiện thực của phim truyện ký.

Hơn nữa, để lấy lòng Hà Hồng Sâm, trong phim thậm chí không tiếc hủy hoại danh tiếng đối thủ của Hà Hồng Sâm là Diệp Hàn, miêu tả ông ta thành một nhân vật cực kỳ gian ác. "Cậu đã nghĩ xong phải quay thế nào rồi, còn đến tìm tôi giúp làm gì?" Vương Tinh vừa nghe câu này, cả khuôn mặt lập tức xị xuống, mặt khổ sở giải thích: "Vừa không thể chế nhạo quá mức, lại không thể hoàn toàn tả thực, một bộ phim như vậy quay ra có lẽ Hà Hồng Sâm sẽ không có ý kiến gì, nhưng Hướng Hoa Cường sẽ không chịu đâu, anh ta bỏ tiền ra quay phim, sao có thể làm ăn thua lỗ được?

Nếu khán giả không ủng hộ, tôi cũng chẳng biết ăn nói thế nào." (Chưa hết, còn tiếp.) Trong mắt Vương Tinh, phim truyện ký về Hà Hồng Sâm chính là một củ khoai môn nóng bỏng tay, có đánh chết anh ta cũng không chịu nhận loại phim tốn sức mà không được lòng ai này.

Không chịu nổi sự van xin thảm thiết của Vương Tinh, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng đồng ý giúp anh ta. "Tôi hỏi cậu, mục đích chính Hướng Hoa Cường tìm cậu quay bộ phim này là gì?" "Kiếm tiền chứ!" Vương Tinh không cần suy nghĩ trả lời. "Tôi nói là ngoài kiếm tiền ra." Lâm Hựu Luân bực bội bổ sung một câu. "Nịnh bợ Hà Hồng Sâm!" Lần này câu trả lời của Vương Tinh cuối cùng cũng nói đúng trọng tâm.

Lâm Hựu Luân gật đầu, tiếp tục hỏi: "Hong Kong có nhiều đại gia như vậy, tại sao rất ít người sẵn lòng cho người khác quay phim truyện ký về mình?" "Bởi vì trong quá trình làm giàu của họ, ít nhiều đều có những chuyện xấu hổ không muốn người khác biết, hoặc là quá bình thường, quay ra không có ý nghĩa gì...

Còn một điểm nữa, những đại gia đó đều thích giữ kín, người càng giàu có thì càng kín đáo, quá phô trương ngược lại dễ bị người khác nhòm ngó." "Vậy cậu nghĩ Hà Hồng Sâm thuộc loại nào?" "Tình huống của Hà Hồng Sâm có vẻ đặc biệt hơn?

Người dám nhòm ngó ông ta chắc không nhiều, hoặc nói thẳng ra là không có, đương nhiên vì lý do mở sòng bạc, ông ta đoán chừng cũng không hy vọng mình quá phô trương." Lâm Hựu Luân cơ bản đồng ý với cách nói này của Vương Tinh. "Theo tôi thấy, không phải câu chuyện của ai cũng thích hợp để làm phim truyện ký, ít nhất Hà Hồng Sâm là không thích hợp.

Vậy nên cậu có thể đi nói với Hướng Hoa Cường, bộ phim này quay ra có rủi ro thua lỗ rất lớn, hơn nữa đừng nghĩ rằng đánh giá sẽ cao đến mức nào, đừng nghĩ rằng 《Lôi Lạc Truyện》 thành công thì những bộ phim truyện ký khác cũng có thể thành công y chang, quay không tốt thì thà không quay còn hơn, bởi vì quay hỏng không chỉ tổn thất tiền của anh ta, đồng thời còn làm mất mặt Hà Hồng Sâm, điều này hoàn toàn đi ngược lại mục đích ban đầu của anh ta khi quay bộ phim này." Vương Tinh có chút khó xử nhìn Lâm Hựu Luân, "Tôi nói như vậy, Hướng Hoa Cường có đồng ý không?" "Chỉ từ chối thôi thì anh ta chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng cậu có thể nói với anh ta rằng, phim truyện ký về Hà Hồng Sâm cậu không quay được, nhưng cậu có một ý tưởng hay hơn, nếu quay thành phim thì tuyệt đối sẽ có ý nghĩa hơn nhiều so với quay phim truyện ký về Hà Hồng Sâm...

Lưu ý, ý nghĩa mà tôi nói này là đặc biệt nhắm vào Hà Hồng Sâm."

Thấy Vương Tinh nửa tin nửa ngờ lời mình nói, Lâm Hựu Luân liền tiếp tục dẫn dắt anh ta: "Anh em Hướng Hoa Cường, Hướng Hoa Thắng vì sao có thể chia sẻ một phần lợi ích trong ngành cờ bạc Macau do Hà Hồng Sâm kiểm soát?" "Vì họ đồng ý cho 'Đông Phương Công Chúa Hào' rút khỏi cờ bạc trên biển quốc tế." Vương Tinh không cần suy nghĩ trả lời, bởi vì chủ đề này vừa mới được anh ta và Lâm Hựu Luân thảo luận xong. "Vậy cậu có biết tình hình cờ bạc trên biển quốc tế hiện giờ thế nào không?" "Có vẻ vẫn giống như trước đây nhỉ?" "Tức là, Hà Hồng Sâm hiện tại vẫn còn đang đau đầu vì chuyện này?" "Đương nhiên rồi, cờ bạc trên biển quốc tế chính là tranh giành làm ăn với ông ta, thậm chí là cắt đứt đường tài lộc của ông ta." "Vậy cậu nghĩ tệ hại lớn nhất của cờ bạc trên biển quốc tế là gì?" "Trên biển quốc tế không bị pháp luật các nước ràng buộc, an toàn không được bảo đảm, chuyện gì cũng có thể xảy ra." "Vậy tình huống tồi tệ nhất là gì?" "Gặp thiên tai thuyền chìm người chết, hoặc là bị người khác cướp bóc!" "Vậy nếu chúng ta quay một bộ phim về tội phạm cướp tàu đánh bạc, cậu nghĩ Hà Hồng Sâm sẽ nghĩ thế nào?" "Đương nhiên là vui rồi, ông ta chỉ mong thật sự xảy ra chuyện cướp tàu đánh bạc, khách đánh bạc sợ hãi thì sẽ không dám ra biển quốc tế đánh bạc nữa, như vậy việc kinh doanh sòng bạc của ông ta mới hưng thịnh..." Vương Tinh vừa nói vừa nói, mắt đột nhiên sáng rực lên, lúc này anh ta đã hoàn toàn hiểu ý của Lâm Hựu Luân.

Sau đó, anh ta đưa ra một vấn đề rất thực tế. "Nhưng chúng ta không có kịch bản đâu?" Lâm Hựu Luân đưa ra ý tưởng này, đương nhiên sẽ cân nhắc đến vấn đề này. "Chuyện kịch bản tôi sẽ lo liệu, cậu chỉ cần chịu trách nhiệm đi giải thích với Hướng Hoa Cường là được rồi." —— Khi đi xe buýt lớn tham quan Macau, thông thường sẽ đi ngang qua một biệt thự có tượng con gà trống trên đỉnh, sau đó hướng dẫn viên du lịch sẽ hào hứng kể rằng, đây là dinh thự của "vua cờ bạc" Hà Hồng Sâm ở Macau.

Sự hiểu biết của giới bên ngoài về dinh thự của Hà Hồng Sâm, cơ bản chỉ giới hạn ở đó, bởi vì người bình thường rất khó vượt qua cánh cổng canh gác nghiêm ngặt để vào bên trong nhìn rõ mọi chuyện.

Còn lúc này, đang có một vị khách ghé thăm nhà Hà Hồng Sâm.

Đại sảnh trong dinh thự nhà họ Hà được bài trí vàng son lộng lẫy, trên tường treo nhiều bức tranh, phong cách trang nhã, vừa có sự tôn quý ung dung của một gia đình quyền thế lại không mất đi vẻ ấm cúng thoải mái.

Hà Hồng Sâm tựa vào ghế sofa, cười tủm tỉm giơ tay, mời đối phương uống trà. "Anh Hướng, lần trước tôi nhớ anh đã nói với tôi rằng muốn quay một bộ phim truyện ký về tôi, không biết bây giờ bộ phim đó chuẩn bị đến đâu rồi?" Hướng Hoa Cường uống một ngụm trà, đặt chiếc tách trà tinh xảo và được nghiên cứu kỹ lưỡng sang một bên, sau đó hơi có vẻ áy náy giải thích với Hà Hồng Sâm: "Ông Hà, bộ phim đó đã xảy ra một chút vấn đề, có lẽ không quay được nữa rồi." Hà Hồng Sâm nhíu mày, vẻ mặt dường như có chút không vui.

Hướng Hoa Cường thấy vậy, vội vàng giải thích: "Ông Hà đừng hiểu lầm, ông biết tôi không thể cố ý lấy chuyện này ra đùa giỡn được, chuyện này còn có ẩn tình khác." Sắc mặt Hà Hồng Sâm hơi giãn ra, "Anh Hướng có gì cứ nói thẳng." "Tình hình là thế này, lúc đó sau khi nói chuyện này với ông Hà, tôi liền đi tìm đạo diễn nổi tiếng Hong Kong Vương Tinh, mời anh ta quay bộ phim này, ban đầu Vương Tinh cũng đồng ý, nhưng sau đó anh ta lại đột nhiên trở nên kỳ lạ." "Anh ta chê tiền quay phim không đủ sao?" Hà Hồng Sâm hỏi. "Cũng không phải." Hướng Hoa Cường lắc đầu. "Vậy là vì cái gì?" Hà Hồng Sâm lại hỏi. "Vì có người khuyên anh ta đừng quay." Hướng Hoa Cường trả lời. "Giới điện ảnh Hong Kong còn có người dám đối đầu với anh Hướng sao?" Hà Hồng Sâm lộ ra vẻ mặt vài phần hứng thú. "Đương nhiên có, hơn nữa người này ông Hà cũng quen biết."

Hướng Hoa Cường nói như vậy, trong mắt Hà Hồng Sâm liền lộ ra vẻ mặt hiểu rõ, ông ta đã đoán được người đó là ai. "Anh Hướng và người đó hẳn là không có mâu thuẫn gì chứ?" Hướng Hoa Cường thấy Hà Hồng Sâm đã đoán được đáp án, liền không vòng vo nữa. "Ông Hà đoán không sai, người khuyên Vương Tinh đừng quay bộ phim này chính là anh Lâm." "Lý do là gì?

Anh Lâm đã phản đối quay bộ phim này, anh ấy cũng nên đưa ra một lời giải thích cho anh Hướng chứ?" Hà Hồng Sâm không lộ vẻ gì hỏi. "Lý do phản đối bên anh Lâm không nói kỹ, nhưng anh ấy đã đưa ra một ý tưởng làm phim khác." Hà Hồng Sâm bật cười thành tiếng, nâng tách trà lên nhìn Hướng Hoa Cường, "Lần này anh Lâm lại tính toán đến sòng bạc của tôi chứ gì?" Lần trước cho Lâm Hựu Luân mượn sòng bạc Lisboa để quay phim, nội bộ công ty Úc Ngu còn xuất hiện một số ý kiến phản đối, nhưng sự thật đã chứng minh lựa chọn của Hà Hồng Sâm là đúng đắn, mặc dù trong 《Thập Nhất La Cẩu》 sòng bạc bị một nhóm đạo tặc dùng thủ đoạn vô cùng tinh xảo trộm đi hơn 200 triệu đô la Hong Kong, nhưng bộ phim này cũng đã làm một lần quảng cáo miễn phí cho sòng bạc Lisboa, theo sự chiếu rạp rầm rộ của bộ phim, việc kinh doanh của sòng bạc Lisboa từng có lúc tăng vọt, Hà Hồng Sâm coi chuyện này là một trong những niềm vui lớn trong đời, vì vậy cũng có ấn tượng rất tốt với Lâm Hựu Luân.

Nghe thấy Lâm Hựu Luân phản đối Vương Tinh quay phim truyện ký về mình, phản ứng đầu tiên của Hà Hồng Sâm không phải là tức giận, mà là tò mò Lâm Hựu Luân lần này lại muốn quay gì. "Anh ấy muốn mượn 'Đông Phương Công Chúa Hào' để quay một bộ phim." "Mượn 'Đông Phương Công Chúa Hào' để quay phim ư?" Hà Hồng Sâm lặp lại lời của Hướng Hoa Cường một lần, vẻ mặt cũng theo đó trở nên nghiêm trọng, "Lần này bộ phim mà anh Lâm muốn quay có liên quan đến cờ bạc trên biển quốc tế?" Hướng Hoa Cường gật đầu.

Sắc mặt Hà Hồng Sâm lập tức trở nên khó coi, cờ bạc trên biển quốc tế luôn là yếu tố ảnh hưởng lớn nhất đến ngành cờ bạc Macau, Lâm Hựu Luân ngăn cản Vương Tinh quay phim truyện ký về mình đã đành, lại còn muốn đưa cờ bạc trên biển quốc tế lên màn ảnh rộng.

Phim vừa được tuyên truyền, chỉ e rằng sau này người ra biển quốc tế đánh bạc sẽ càng nhiều, vậy thì việc kinh doanh của sòng bạc Macau sẽ càng bị ảnh hưởng. "Anh Lâm đây là có ý gì?" Sắc mặt Hà Hồng Sâm trở nên lạnh lùng, còn Hướng Hoa Cường lúc này lại đột nhiên bật cười. "Ông Hà đừng hiểu lầm, lần này anh Lâm thực ra là muốn giúp ông một việc lớn." "Giúp tôi sao?" Hà Hồng Sâm bị lời nói của Hướng Hoa Cường làm cho bối rối. "Anh Lâm muốn quay một câu chuyện về việc một con tàu đánh bạc trên biển quốc tế bị cướp." Hướng Hoa Cường giải thích một câu như vậy, nhưng Hà Hồng Sâm vẫn chưa hiểu rõ. "Năm đó anh Lâm mượn sòng bạc Lisboa, quay cũng là phim cướp sòng bạc, chẳng lẽ lần này có gì khác biệt sao?" "Đương nhiên là khác, lần trước bộ phim của anh Lâm, bọn cướp là nhân vật chính, là vai chính diện trong phim, còn lần này bọn cướp đều xuất hiện với vai phản diện...

Theo lời anh Lâm, bộ phim này chỉ sẽ cho mọi người biết rằng, cờ bạc trên biển quốc tế rất không an toàn, chỉ cần sơ ý một chút, có thể ngay cả mạng cũng mất." Lông mày Hà Hồng Sâm dần dần giãn ra, bất kể bộ phim này rốt cuộc có thể đạt được hiệu quả lớn đến mức nào, chỉ riêng tấm lòng này của Lâm Hựu Luân cũng đã khiến Hà Hồng Sâm rất hài lòng. "Anh Lâm đã có ý tưởng hay như vậy, vậy tôi sẽ chờ đợi để thưởng thức tác phẩm lớn của anh ấy!" —— Tại Las Vegas, Mỹ, trong một phòng bạc VIP của Sòng bạc Caesars Palace, một ông lão người Hoa tóc bạc trắng ngồi giữa một đám người da trắng tóc vàng mắt xanh, trông đặc biệt nổi bật.

Đương nhiên, thứ thu hút ánh nhìn hơn nữa là đống chip cờ bạc

chất chồng trước mặt ông ta, gần như chiếm một nửa số chip của tất cả mọi người trên bàn bạc.

Ông lão này không ai khác, chính là Diệp Hàn, người năm xưa được mệnh danh là "Quỷ Vương".

Từ năm 1989 từ bỏ tàu đánh bạc "Đông Phương Công Chúa Hào", kết thúc lịch sử kinh doanh cờ bạc kéo dài vài thập kỷ của mình, cuộc chiến tranh giành giữa Diệp Hàn và Hà Hồng Sâm cũng im hơi lặng tiếng.

Diệp Hàn ở tuổi ngoài 80, bất kể là về tuổi tác hay tài sản đều không còn chấp nhặt chuyện thắng thua nữa.

Nơi ông ta thường đến vẫn là các thành phố cờ bạc, nhưng trừ Macau ra, vì ông ta từng thề vĩnh viễn không đặt chân vào sòng bạc của Hà Hồng Sâm.

Hai năm gần đây, nơi Diệp Hàn ở lại lâu nhất chính là Las Vegas, đặc biệt là tại Sòng bạc Caesars Palace, ông ta từng chơi liên tục 32 tiếng không nghỉ ngơi mới chịu dừng tay.

Hôm nay Diệp Hàn cũng đã chơi ở sòng bạc gần 8 tiếng đồng hồ, số chip trước mặt đều là thắng được, đổi thành đô la Mỹ, cũng có khoảng 3 triệu, mà đây còn chưa phải là lần Diệp Hàn thắng nhiều nhất.

Diệp Hàn đang chơi hào hứng, đột nhiên một thuộc hạ bước vào, thì thầm bên tai ông ta vài câu. (Chưa hết, còn tiếp.) Trên bàn bạc, Diệp Hàn, người đã thua mấy trăm vạn đô mà mặt không đổi sắc, sau khi nghe được một tin tức từ thuộc hạ, vẻ mặt khẽ thay đổi đôi chút.

Hắn đẩy bài trước mặt ra, ra hiệu vòng này không theo, rồi quay đầu hỏi: "Tin tức này có thật không?""Chuyện này ở Hong Kong đã lan truyền khắp nơi, ngay cả trên báo chí cũng đăng rồi, chắc chắn sẽ

không có chuyện giả đâu ạ." Người thuộc hạ cung kính đáp."Thằng nhóc đó năm xưa mượn Bồ Kinh (Macau) đóng một bộ phim vẫn chưa đủ, lần này lại dám nhắm đến du thuyền 'Đông Phương Công Chúa'.""Ngay cả Hà Hồng Sâm cũng tài trợ cho bộ phim này, phỏng chừng là kẻ đến không có ý tốt, mũi dùi hẳn là nhắm vào ngành cờ bạc công khai." Người thuộc hạ phân tích.Diệp Hàn lại cười lắc đầu: "Tôi biết thằng nhóc đó đóng phim quả thực có một bộ, nhưng cậu cũng đánh giá quá cao ảnh hưởng của một bộ phim rồi." Người thuộc hạ còn định nói thêm nhưng bị Diệp Hàn giơ tay ngăn lại. "Kể cả hắn có ý định nhắm vào ngành cờ bạc công khai thì có liên quan gì?

Hiện tại những chuyện đó đều không còn chút liên quan nào đến tôi nữa, chỉ cần xem náo nhiệt là được rồi.""Nhưng tôi còn nghe nói, bộ phim này của hắn sẽ có một nhân vật lấy ông chủ làm nguyên mẫu đấy ạ." Diệp Hàn vốn đã mất hứng thú với chuyện này, nhưng nghe thuộc hạ nói vậy, hắn lập tức quan tâm trở lại. "Vậy có nghe nói nhân vật này là chính diện hay phản diện không?""Phim do Hà Hồng Sâm tài trợ, tám chín phần là sẽ không để lại thể diện gì cho ông chủ đâu ạ." Người thuộc hạ cũng không rõ tình hình cụ thể, liền rất chủ quan mà đưa ra kết luận."Nếu Hà Hồng Sâm có thể cung cấp tài trợ cho hắn, thì tôi cũng có thể.

Lát nữa cậu quay về Hong Kong làm chuyện này, chi nhiều tiền một chút cũng không sao, nhưng nhất định phải có một kết quả đẹp." Diệp Hàn phân phó.

Người thuộc hạ do dự một lát.

Chương 761

"Tôi chỉ sợ thằng nhóc đó sẽ không chịu nhận số tiền này." Diệp Hàn sững người, rồi cười lắc đầu: "Suýt nữa thì quên, thân phận của thằng nhóc đó bây giờ không kém Hà Hồng Sâm là bao, phỏng chừng cũng không thiếu chút tiền này." Thuộc hạ thử hỏi: "Vậy tôi còn cần phải quay về nữa không?" Diệp Hàn bĩu môi: "Tôi có nói là cậu không cần đi đâu?

Thằng nhóc đó tuy có tiền, nhưng tiền tự dâng đến cửa, cậu nói xem hắn có muốn không?

Đừng xem thường hắn, hắn có thể nhận tiền của Hà Hồng Sâm, thì cũng có thể nhận tiền của tôi.

Đương nhiên, việc hắn có thể nhận tiền cả hai bên mà vẫn khiến cả hai bên hài lòng hay không, thì phải xem bản lĩnh của hắn thế nào rồi."Sau lần trước mượn sòng bạc Bồ Kinh (Macau) để quay bộ phim "Thập Nhất La Cẩu", Lâm Hựu Luân lại nhắm đến du thuyền cờ bạc công khai "Đông Phương Công Chúa".

Tin tức này vừa lan ra, cả Hong Kong đều bàn tán về chuyện đó.

Vương Tinh, với tư cách là đạo diễn của bộ phim, trong khoảng thời gian này cũng trở thành tâm điểm chú ý của truyền thông.

Mặc dù ông luôn tỏ ra điềm nhiên bình tĩnh ở nơi công cộng, nhưng trong thầm lại đã vội đến mức như kiến bò trên chảo nóng.

Bởi vì, từ khi tin tức về việc bộ phim này sắp khởi quay lan ra cho đến nay đã hơn một tuần rồi, mà kịch bản Lâm Hựu Luân nói vẫn chưa thấy bóng dáng đâu cả.

Hai ngày nay, Vương Tinh cứ không có việc gì lại đến loanh

quanh trước mặt Lâm Hựu Luân, khiến Lâm Hựu Luân không chịu nổi sự phiền phức."A Luân, kịch bản..." Bị ánh mắt lạnh lùng của Lâm Hựu Luân liếc một cái, Vương Tinh rất tự giác ngậm miệng lại.

Đúng lúc này, A Kiệt gõ cửa, sau khi được Lâm Hựu Luân cho phép thì đi vào. "Anh Lâm, ông Bắc Điều Ti của Nhật Bản đã đến rồi, bây giờ có nên mời ông ấy vào không ạ?""Tốt quá rồi, cái lão người Nhật chết tiệt đó cuối cùng cũng đến!" Vương Tinh kích động bật dậy khỏi chỗ ngồi, đợi đến khi thấy Lâm Hựu Luân không có phản ứng gì, ông mới e dè ngồi xuống.Lâm Hựu Luân lúc này mới mở lời: "Mời ông Bắc Điều Ti vào." A Kiệt quay người ra ngoài, không lâu sau liền dẫn một người đàn ông tóc dài, đeo kính màu trà bước vào.

Lâm Hựu Luân đứng dậy, vòng qua bàn làm việc đi hai bước, bắt tay với Bắc Điều Ti đang chủ động bước tới. "Ông Bắc Điều Ti, hân hạnh gặp mặt!" Phiên dịch đi theo sau chuyển lời của Lâm Hựu Luân cho Bắc Điều Ti.

Đối phương cúi đầu chào Lâm Hựu Luân, lải nhải một tràng, không ngoài việc nói rằng rất vinh hạnh được gặp Lâm Hựu Luân, ông từng đọc qua tiểu thuyết của Lâm Hựu Luân, rất thích những bộ phim do Lâm Hựu Luân quay, vân vân.Lâm Hựu Luân kiên nhẫn lắng nghe phiên dịch nói xong, sau đó hướng về phía sofa ở khu vực nghỉ ngơi làm động tác mời.

Vương Tinh lúc này xáp lại gần, chủ động muốn bắt tay với Bắc Điều Ti. "Vị này là ai?" Bắc Điều Ti có chút nghi hoặc nhìn về phía phiên dịch. "Là đạo diễn nổi tiếng Hong Kong, ông Vương Tinh!" Phiên dịch giới thiệu xong, Bắc Điều Ti đột nhiên mắt sáng rực, tiến lên rất kích động nắm chặt tay Vương Tinh, lại lải nhải một tràng.

Vương Tinh không hiểu tiếng Nhật, đành nhìn về phía phiên dịch. "Ông ta vừa rồi có phải nói là đã xem phim của tôi, rồi rất thích tôi gì

đó không?" Phiên dịch lắc đầu, liếc nhìn Lâm Hựu Luân, muốn nói lại thôi."Tôi cũng rất muốn biết, vừa rồi ông Bắc Điều Ti đã nói gì." Lâm Hựu Luân bên này đồng ý, phiên dịch lúc này mới thuật lại lời của Bắc Điều Ti vừa rồi, nhưng nội dung lại khiến người ta dở khóc dở cười.

Bắc Điều Ti vậy mà lại nói rằng, ông đã xem rất nhiều phim cấp ba Hong Kong do Vương Tinh giám chế, ông khen không ngớt lời những sự sáng tạo và tưởng tượng kỳ diệu của Vương Tinh trong các bộ phim cấp ba, và nói rằng nếu có cơ hội hy vọng có thể đến hiện trường quay phim cấp ba để quan sát.Bầu không khí trong văn phòng trở nên hơi kỳ quái, A Kiệt đứng một bên cố gắng nhịn cười, nhưng bụng thì phập phồng dữ dội; Vương Tinh mắt trừng lớn, nửa ngày không chớp mắt một cái; ánh mắt Lâm Hựu Luân nhìn Bắc Điều Ti đã trở nên rất khác so với trước đó, cứ như thể muốn nhìn nhận lại ông ấy vậy.

Các nhân vật nam chính trong truyện tranh của Bắc Điều Ti thường có chút háo sắc, mà Bắc Điều Ti ngoài đời lại có tính cách y hệt, quả nhiên là tác phẩm nào tác giả nấy!

Bắc Điều Ti vẻ mặt ngơ ngác nhìn phiên dịch, phiên dịch thì thầm với ông ta vài câu, sau đó ông ta vô tư gãi đầu, vẻ mặt có chút áy náy."Tôi rất thích tính cách thẳng thắn của ông Bắc Điều Ti!" Lâm Hựu Luân cười mời Bắc Điều Ti ngồi xuống, còn Vương Tinh một bên thì vẫn tiếp tục buồn bực, mình đã quay nhiều phim như vậy, dựa vào đâu mà Bắc Điều Ti lại chỉ nhớ đến những bộ phim cấp ba kia chứ?

Lâm Hựu Luân nghiêng đầu, nhỏ giọng nói với Vương Tinh: "Anh mà xem tác phẩm tiêu biểu của ông ấy thì sẽ rõ thôi, nhân vật nam chính đó hơi háo sắc đấy, có lẽ bình thường khi sáng tác ông ấy không ít lần lấy cảm hứng từ những bộ phim cấp ba mà anh quay đâu."

Vương Tinh nghe xong lời này lại càng cạn lời, còn Lâm Hựu Luân lúc này đã cất đi vẻ mặt đùa cợt, rất nghiêm túc bắt đầu đối thoại với Bắc Điều Ti."Ông Bắc Điều Ti, chắc hẳn ông đã biết mục đích tôi mời ông đến Hong Kong rồi.""Vâng, tôi đã nhận được fax mà anh Lâm gửi, nói thật tôi rất bất ngờ, không ngờ tác phẩm của mình lại được anh Lâm để mắt đến.""Nghĩa là, ông Bắc Điều Ti đồng ý để tôi chuyển thể bộ truyện tranh 'City Hunter' này thành phim rồi phải không?""Trước khi chính thức trả lời câu hỏi của anh Lâm, tôi có một chút nghi hoặc nhỏ, không biết có thể nói ra không?""Ông Bắc Điều Ti cứ nói.""Tôi đã xem phác thảo kịch bản phim của anh Lâm, thứ lỗi cho tôi nói thẳng, bộ phim này ngoài tên nhân vật có liên quan đến truyện tranh của tôi ra, nội dung về cơ bản không có quá nhiều liên quan." Lâm Hựu Luân gật đầu, anh không hề phủ nhận điểm mà Bắc Điều Ti nói."Vì đã không tính là chuyển thể, vậy tôi đề nghị anh Lâm đổi bộ phim này thành việc tôi ủy quyền sử dụng tên nhân vật truyện tranh là được rồi.

Nếu trực tiếp mua bản quyền chuyển thể, mọi người xem bộ phim này sẽ chỉ trích tôi mượn danh câu lợi." Bắc Điều Ti nói vậy, lập tức khiến Lâm Hựu Luân có ấn tượng tốt hơn rất nhiều về ông. "Không sao cả, cá nhân tôi rất thích bộ truyện tranh 'City Hunter' này.

Trên cơ sở hợp tác lần này, sau này tôi sẽ xem xét thêm việc thực sự chuyển thể bộ truyện tranh này thành phim điện ảnh hoặc phim truyền hình...

So với việc hợp tác lần này, thực ra tôi càng muốn kết giao một người bạn với ông Bắc Điều Ti trước." Bắc Điều Ti nghe xong lời này, lập tức đứng dậy khỏi sofa, lại cúi đầu chào Lâm Hựu Luân. "Đó là vinh dự của tôi.""Về việc ký kết hợp đồng ủy quyền, sau này sẽ có người chuyên trách liên hệ với ông Bắc Điều Ti.

Tôi đã cho người sắp xếp xong khách sạn cho ông Bắc Điều Ti

rồi, hy vọng lần này ông Bắc Điều Ti đến Hong Kong có thể để lại nhiều kỷ niệm đẹp." Lâm Hựu Luân đứng dậy bắt tay với Bắc Điều Ti, sau khi Bắc Điều Ti bày tỏ sự cảm ơn với Lâm Hựu Luân, lúc này mới đi theo A Kiệt rời khỏi văn phòng."Nói thật, nếu chỉ là dùng thiết lập nhân vật trong truyện tranh, tôi thấy căn bản không cần thiết phải khoác lên bộ phim này danh nghĩa chuyển thể truyện tranh.

Dù sao thì kịch tình và truyện tranh cũng chẳng có liên quan gì nhiều, chúng ta tự mình thiết lập lại quan hệ nhân vật là được rồi, như vậy còn có thể tiết kiệm một khoản chi phí mua bản quyền chuyển thể." Vương Tinh vừa rồi nghe cuộc đối thoại giữa Bắc Điều Ti và Lâm Hựu Luân, trong lòng cảm thấy rất không hiểu quyết định này của Lâm Hựu Luân."Cho nên mới nói ông Bắc Điều Ti còn thông minh hơn anh.

Nội dung phim có liên quan đến truyện tranh hay không không quan trọng, chỉ cần có ý đó là được rồi.

Đến khi phim chiếu, độ nổi tiếng của truyện tranh cũng sẽ theo đó mà tăng lên; còn trước khi phim chiếu, bộ phim lại có thể mượn danh tiếng của truyện tranh để làm tuyên truyền, cái này gọi là tương hỗ mượn thế!" Vương Tinh lơ đãng gật đầu, sau đó lại hỏi về một chuyện khác: "Vậy còn việc tuyển chọn diễn viên cho bộ phim này..."Lâm Hựu Luân cũng đang đau đầu về vấn đề Vương Tinh vừa nhắc đến.

Vốn dĩ, dàn diễn viên của bản gốc "City Hunter" do Thành Long đóng chính rất hợp lý, về cơ bản không cần thay đổi nhiều là có thể sử dụng ngay.

Nhưng hiện tại tình huống lại trở nên phức tạp, vì liên quan đến ân oán giữa Hà Hồng Sâm, Diệp Hàn, cùng với chủ đề nhạy cảm như cờ bạc công khai, nên việc chọn nam chính buộc phải xem xét lại. "Bộ

phim này bây giờ có nhiều người quan tâm như vậy, anh thấy ai đóng sẽ thích hợp hơn?" Vương Tinh do dự một lát, rồi rất nghiêm túc nhìn Lâm Hựu Luân nói: "Tôi thấy anh là thích hợp nhất!""Tôi ư?""Trong tình huống hiện tại, ngoài anh ra, tôi thật sự không nghĩ ra ai có thể trấn áp được cục diện lần này.

Hơn nữa, anh đóng thì tranh cãi sẽ ít hơn một chút, đối với các bên cũng có thể có một lời giải thích." Thấy Lâm Hựu Luân vẫn còn do dự, Vương Tinh liền bổ sung một câu: "Không được thì sắp xếp thêm vài nữ chính là được rồi, dù sao với năng lực của anh thì hoàn toàn có thể ứng phó được, như vậy anh hẳn là hài lòng rồi chứ?""Anh Lâm sẽ không thật sự vì cái lý do này mà đồng ý chứ?" Xe của Thái Lan đang chạy trên khu thương mại Ginza phồn hoa nhất Tokyo, từ xa thấy dòng người đang qua đường ở ngã tư phía trước, liền dừng xe lại.

Trên ghế lái phụ, Vương Tinh khoanh tay, khẽ thở dài: "Đừng nhắc đến nữa, nếu không phải vì lúc đó tôi lỡ mồm nói một câu như vậy, thì bây giờ làm gì phải vất vả chạy đến Nhật Bản như thế này?" Vì hợp tác quay phim với các công ty điện ảnh Nhật Bản, trong một năm gần đây, Thái Lan dành phần lớn thời gian ở Nhật Bản.

Hai ngày trước, anh ta đột nhiên nhận được điện thoại của Vương Tinh, nói rằng sắp đến Nhật Bản một chuyến, có chuyện muốn nhờ anh giúp.

Thái Lan và Vương Tinh quen biết nhau qua việc quay phim cấp ba, lại đều thân quen với Lâm Hựu Luân, nên quan hệ riêng vẫn luôn tốt đẹp.

Lần này Vương Tinh đi máy bay sang, Thái Lan tự mình lái xe ra sân bay đón ông ta.Trên đường đi, Vương Tinh kể về mục đích chuyến đi Nhật Bản lần này của mình, và việc ông ta giờ đây mặt ủ mày chau cũng chính vì chuyện này.

Phía trước giao thông đã khôi phục, Thái Lan khởi động xe, tiếp tục lên đường. "Chuyện lần này thật sự có chút phiền phức.

Cần biết rằng, chỉ riêng năm 1989, doanh số album cá nhân của cô ấy đã đạt 5,4 tỷ Yên Nhật, hoàn toàn có thể coi là một trong những ca sĩ nữ hàng đầu Nhật Bản.

Mặc dù xu hướng 'hát hay thì diễn cũng giỏi' hiện đang rất thịnh hành trong giới giải trí Nhật Bản, nhưng cô ấy chưa chắc đã có ý định đóng phim.

Điểm này anh phải chuẩn bị tâm lý trước." Thái Lan mắt dán vào phía trước chuyên tâm lái xe, đồng thời miệng cũng không ngừng nghỉ, kể sơ qua tình hình của người đó cho Vương Tinh nghe.Vẻ mặt Vương Tinh trở nên còn khó coi hơn cả vị đắng, trong lòng càng thêm hối hận vì mình không có việc gì lại nhắc đến chuyện sắp xếp thêm vài nữ chính trước mặt Lâm Hựu Luân.

Giờ thì hay rồi, Lâm Hựu Luân đồng ý thì đồng ý đấy, nhưng lại bắt ông ta phải đi thuyết phục một nữ minh tinh Nhật Bản tham gia diễn xuất bộ phim này.

Lý do Lâm Hựu Luân đưa ra là, bộ truyện tranh "City Hunter" có độ nổi tiếng rất cao ở Nhật Bản, việc mời một nữ nghệ sĩ Nhật Bản đang nổi tham gia sẽ khiến bộ phim trở nên gần gũi hơn với khán giả Nhật Bản...

Nói trắng ra là nhắm vào doanh thu phòng vé của thị trường Nhật Bản.Vương Tinh ban đầu hoàn toàn đồng tình với ý tưởng này, nhưng vừa nghe đến người Lâm Hựu Luân để mắt đến thì ông ta ngớ người ra — nữ nghệ sĩ mà Lâm Hựu Luân muốn tìm không phải ai khác, mà chính là Công Đằng Tĩnh Hương, ca sĩ thần tượng siêu nổi tiếng và mang tính biểu tượng nhất Nhật Bản từ cuối thập niên 80 cho đến nay.

Trong bản gốc "City Hunter" do Thành Long đóng chính cũng mời một nữ diễn viên Nhật Bản tham gia, nhưng không phải Công Đằng Tĩnh Hương, mà là Hậu Đằng Cửu Mỹ Tử, mỹ thiếu nữ quốc dân của Nhật Bản.

Lâm Hựu Luân quyết định tự mình đóng bộ phim này, nên khi chọn nữ diễn viên tự nhiên cũng thêm sở thích cá nhân của mình vào.Hậu Đằng Cửu Mỹ Tử ở Nhật Bản chỉ được coi là có chút danh tiếng nhỏ, hoàn toàn không cách nào sánh bằng Công Đằng Tĩnh Hương.

Vô hình trung, Lâm Hựu Luân đã nâng tầm lựa chọn nhân vật này lên một bậc rất lớn.

Trước khi đến Nhật Bản, Vương Tinh đã có sự chuẩn bị tâm lý đầy đủ, biết rằng lần này đến tìm Công Đằng Tĩnh Hương sẽ không được thuận lợi, nhưng bây giờ nghe Thái Lan nói vậy, lòng ông ta lại càng phủ lên một tầng bóng tối.Thái Lan rất quen thuộc với giới giải trí Nhật Bản, cũng quen biết không ít bạn bè, nhưng trong chuyện này, sự giúp đỡ mà anh có thể cung cấp cho Vương Tinh cũng rất hạn chế.

Thấy Vương Tinh buồn bực không vui ngồi đó nhíu mày suy nghĩ, Thái Lan liền chuyên tâm lái xe, không nói thêm gì nữa.Nhưng đúng lúc này, chiếc điện thoại di động của Thái Lan đặt trên xe vang lên.

Thái Lan một tay giữ vô lăng, một tay khác rảnh ra để nghe điện thoại.

Tiếng Nhật là ngôn ngữ phát triển từ tiếng Hán, có nhiều thay đổi về chữ viết và phát âm, nhưng suy cho cùng, phát âm của một số từ vẫn gần giống tiếng Hán.

Thái Lan dùng tiếng Nhật để nghe điện thoại, Vương Tinh về cơ bản không hiểu anh ta đang nói gì, nhưng ngẫu nhiên nghe thấy hai chữ "Tĩnh Hương" bật ra từ miệng Thái Lan, ông ta không kìm được

mà dựng thẳng tai lên.Thái Lan đặt điện thoại xuống, nói cho Vương Tinh một tin tức. "Trước đó tôi có nhờ bạn bè giúp hỏi thăm về tình hình của Công Đằng Tĩnh Hương, hiện tại có một người bạn nói cho tôi biết, gần đây công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương dường như có ý muốn cô ấy phát triển theo hướng đa dạng hóa, tức là, cô ấy có thể sẽ thử sức đóng phim điện ảnh hoặc truyền hình.""Thật sao?" Mắt Vương Tinh lập tức sáng bừng lên, đây là tin tức tốt nhất ông ta nghe được kể từ khi đến Nhật Bản.Thái Lan thấy Vương Tinh vui vẻ như vậy, thật sự có chút không đành lòng dội gáo nước lạnh vào ông ta, nhưng có một số chuyện lại phải nói rõ với Vương Tinh trước. "Anh đừng vội mừng, chuyện này theo tôi thấy chưa chắc đã là một chuyện tốt." Lời của Thái Lan khiến Vương Tinh cảm thấy rất khó hiểu.Thái Lan liền giải thích: "Bề ngoài, Công Đằng Tĩnh Hương có ý định đóng phim truyền hình/điện ảnh, giúp anh tiết kiệm công sức thuyết phục cô ấy.

Chương 762

Nhưng đồng thời cũng mang đến cho anh rất nhiều đối thủ cạnh tranh.

Có biết bao nhiêu công ty Nhật Bản muốn mời Công Đằng Tĩnh Hương đóng phim chứ?

Trước đây cô ấy chỉ chuyên tâm phát triển trong làng ca nhạc, mọi người dù có ý định cũng sẽ không dễ dàng tìm đến cửa.

Bây giờ công ty quản lý của cô ấy lại tung ra tin tức như vậy, anh nghĩ những người đó sẽ thờ ơ sao?" Nụ cười trên mặt Vương Tinh lập tức cứng lại, ông ta nhận ra mình vẫn còn nghĩ chuyện này quá đơn giản."Đương nhiên rồi, anh cũng đừng quá tự ti.

Bây giờ chuyện trở nên phức tạp, thì ưu thế của anh cũng sẽ càng được làm nổi bật hơn." Thái Lan an ủi Vương Tinh một lượt. "Ưu thế của tôi ư?" Vương Tinh sững người, có chút không hiểu gì mà nhìn Thái Lan. "Anh quên rồi sao, lần này đến đây vì cái gì?""Tìm Công Đằng Tĩnh Hương đóng phim chứ!""Đóng phim cho ai?""Anh chẳng phải là biết rõ mà cố hỏi sao?" Vương Tinh nghi hoặc nhìn Thái Lan một cái, sau đó mới đột nhiên phản ứng kịp dụng ý thật sự của Thái Lan.Nếu không phải Thái Lan nhắc nhở, Vương Tinh suýt nữa thì quên mất, điện ảnh Hong Kong ở Nhật Bản có thị trường rất lớn, đặc biệt là mấy bộ phim do Lâm Hựu Luân đầu tư quay, gần như độc chiếm năm vị trí đầu bảng xếp hạng doanh thu phòng vé Nhật Bản.

Bộ phim bom tấn kỹ xảo "Godzilla" hợp tác với Nhật Bản càng tạo nên một kỳ tích doanh thu phòng vé mà điện ảnh Nhật Bản không thể sao chép được.

Nói cách khác, tên tuổi của Lâm Hựu Luân ở Nhật Bản tuy không

có ảnh hưởng lớn như ở khu vực Hong Kong và Đài Loan, nhưng cũng có tác dụng tương tự.Thái Lan hợp tác với giới điện ảnh Nhật Bản rất nhiều lần, đối với vấn đề này cũng có nhận thức sâu sắc hơn, anh ta vừa lái xe vừa dùng giọng điệu trêu chọc nói với Vương Tinh: "Hai năm nay truyền thông Nhật Bản tuy luôn la lối rằng thị trường điện ảnh Nhật Bản đang bị điện ảnh Hong Kong 'xâm lược', nhưng thực tế người Nhật Bản có tính cách như vậy, họ chỉ sùng bái kẻ mạnh.

Cho nên anh có thể thấy một hiện tượng rất kỳ lạ ở Nhật Bản: một mặt trên báo chí không ngừng thấy những quan điểm ngôn luận tuyên truyền thuyết điện ảnh Hong Kong là mối đe dọa, một mặt khán giả lại có ấn tượng rất tốt về điện ảnh Hong Kong, đặc biệt là những bộ phim bom tấn kỹ xảo trong vài năm gần đây đã mang lại sự chấn động, khiến rất nhiều người Nhật Bản cảm thấy phim bom tấn Hong Kong đã có thực lực cạnh tranh với phim bom tấn Hollywood.

Lần này anh đại diện cho anh Lâm mời Công Đằng Tĩnh Hương đóng phim, công ty quản lý của cô ấy chắc chắn sẽ đặc biệt coi trọng, hơn nữa bộ phim này bản thân lại là chuyển thể từ truyện tranh nổi tiếng của Nhật Bản, nên việc hoàn thành chuyện này thực ra cũng không khó khăn như anh tưởng tượng đâu."Ngày thứ hai Vương Tinh đến Nhật Bản, ông ta đã liên lạc được với công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương.

Sự tiến triển ban đầu đúng như Thái Lan dự đoán, rất thuận lợi.

Vừa nghe nói bộ phim này do Lâm Hựu Luân đầu tư, hơn nữa còn đích thân đóng chính, công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương liền thể hiện sự nhiệt tình rất cao, cuộc đàm phán ban đầu diễn ra rất suôn sẻ.

Vương Tinh thấy thái độ của công ty quản lý Công Đằng Tĩnh

Hương tích cực như vậy, cảm thấy chuyện này đã chắc như đinh đóng cột, thậm chí đã đặt vé máy bay về Hong Kong ba ngày sau.

Nhưng không ngờ lúc này cuộc đàm phán lại xảy ra vấn đề.Nguyên nhân của sự việc là Vương Tinh nhận lời mời của cấp cao công ty quản lý Công Đằng Tĩnh Hương đến Shinjuku uống rượu tiếp đãi.

Trong lúc xem các nghệ kỹ biểu diễn, ông ta không chịu nổi sự mời rượu tận tình của hai cô gái phục vụ, uống thêm vài ly, vô ý trung đã tiết lộ việc sắp xếp vai diễn của Công Đằng Tĩnh Hương trong bộ phim này — đây vốn là nội dung phải đợi đến giai đoạn cuối cùng của đàm phán mới đề cập đến.Vương Tinh lúc đó đã ý thức được mình lỡ miệng, nhưng không quá để tâm đến chuyện này.

Tuy nhiên, ngày hôm sau khi đàm phán chính thức, công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương lại đưa ra một yêu cầu.Công Đằng Tĩnh Hương diễn vai Thanh Tử trong "City Hunter", thân phận là con gái độc nhất của ông trùm báo chí Nhật Bản Kim Thôn Hoành Thứ, tên A Tử.

Vì bất mãn việc Kim Thôn Hoành Thứ tái hôn nên bỏ nhà ra đi, Kim Thôn Hoành Thứ liền ủy thác nam chính Mạnh Ba đưa cô bé an toàn trở về.

Vai diễn này được hư cấu ra dựa trên yêu cầu của kịch bản phim, không thuộc về nhân vật trong truyện tranh gốc.

Nhưng công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương lại hy vọng Công Đằng Tĩnh Hương có thể đóng vai Huệ Hương, nữ trợ thủ của nam chính Mạnh Ba trong phim.Vương Tinh không nghĩ ngợi gì liền từ chối, bởi vì trước khi ông ta đến Nhật Bản, vai Huệ Hương đã được xác định do Vương Tổ Hiền thủ vai.

Chưa nói đến việc Vương Tinh bản thân không đồng ý đổi người,

cho dù ông ta có đồng ý, yêu cầu này đến chỗ Lâm Hựu Luân cũng sẽ không được thông qua.

Vương Tinh trong lòng rất rõ điều này, nên đã dứt khoát từ chối yêu cầu của công ty quản lý Công Đằng Tĩnh Hương.Công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương đối với vai Huệ Hương cũng không phải là quyết tâm phải có được, đưa ra chỉ là để thăm dò thái độ của Vương Tinh.

Vừa nghe là Vương Tổ Hiền đóng vai này, họ liền quả quyết từ bỏ yêu cầu đó.

Công Đằng Tĩnh Hương tuy là ca sĩ nữ nổi tiếng của Nhật Bản, nhưng danh tiếng của Vương Tổ Hiền cũng không hề kém cạnh chút nào.

Trong số các diễn viên nước ngoài được công chúng Nhật Bản bình chọn gần đây là được yêu thích nhất, Vương Tổ Hiền đã dễ dàng giành được vị trí số một.

Ngay cả danh hiệu "đôi chân đẹp nhất châu Á" cũng là do truyền thông Nhật Bản hô hào đầu tiên.

Để Công Đằng Tĩnh Hương đi tranh giành cùng một vai diễn với Vương Tổ Hiền, công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương chỉ cần đầu óc không có vấn đề thì cũng biết nên đưa ra lựa chọn như thế nào.Đương nhiên, việc từ bỏ vai Huệ Hương không có nghĩa là công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương hoàn toàn thỏa hiệp trong vấn đề thay đổi vai diễn.

Họ tiếp tục đề xuất muốn Công Đằng Tĩnh Hương đóng vai nữ cảnh sát Saeko trong truyện tranh gốc.

Đây cũng là điều mà công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương đã lên kế hoạch ngay từ đầu: trước tiên đưa ra một yêu cầu mà

Vương Tinh chắc chắn sẽ từ chối, sau khi bị từ chối thì lùi một bước, bởi vì vai Saeko mới là mục tiêu thật sự của họ.

Đây là một kỹ xảo đàm phán, vì trong tình huống bình thường, nếu đối phương mang theo thành ý hợp tác lớn, thì dưới lời đề nghị nhượng bộ từ phía mình, rất khó có khả năng lần thứ hai bị từ chối, bởi vì làm như vậy rất dễ dẫn đến đàm phán thất bại.Tư duy đàm phán của công ty quản lý Công Đằng Tĩnh Hương không sai, chỉ là họ không ngờ rằng, vai Saeko cũng như Huệ Hương đã sớm được xác định người diễn.

Cuộc đàm phán cuối cùng không vui vẻ mà tan.

Sau khi tiễn Vương Tinh đi, ông Tá Đằng, chủ tịch công ty quản lý, nổi trận lôi đình trong văn phòng đối với thuộc hạ. "Đồ ngu, các anh thăm dò tin tức kiểu gì vậy, mà ngay cả việc vai diễn trong bộ phim này đã có người xác định hay chưa cũng không nắm rõ!" Ông Tá Đằng đập bàn vang như núi, tiếng chửi mắng vang vọng đến ngoài cửa vẫn có thể nghe thấy.Những người quen thuộc với tính khí của ông Tá Đằng đều biết, điều ông ta ghét nhất chính là thuộc hạ cãi lại khi ông ta đang tức giận, ngay cả khi lời phản bác của thuộc hạ rất có lý cũng không được.

Vì vậy, các thuộc hạ đều cúi đầu thấp, không ai dám tùy tiện lên tiếng.Chuyện này thực ra không thể trách họ vô năng, chủ yếu là Vương Tinh rất kín miệng, dù có uống say cũng chỉ tiết lộ được một câu tin tức hữu ích như vậy.

Công ty đã sai lầm khi lấy vai nữ chính thứ hai Saeko trong truyện tranh làm mục tiêu cần đạt được trong đàm phán, nhưng không ngờ vai diễn này đã được xác định do Khâu Thục Trân đóng.Đây lại là một nữ diễn viên Hong Kong có danh tiếng không hề thấp ở Nhật Bản, đặc biệt là sau khi đóng "Resident Evil", danh tiếng của Khâu Thục

Trân ở Nhật Bản lại càng bùng nổ, không biết có bao nhiêu người mê mẩn hình tượng gợi cảm của cô trong bộ đồ da bó sát, bắp đùi đeo súng.Cạnh tranh với Khâu Thục Trân, Công Đằng Tĩnh Hương vốn xuất thân là ca sĩ không hề có ưu thế đáng kể nào.

Thu hoạch duy nhất của cuộc đàm phán lần này, chính là biết được Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đều sẽ đảm nhiệm vai trò quan trọng trong "City Hunter".

Việc Vương Tổ Hiền đảm nhiệm vai nữ chính còn có thể dùng sự trùng hợp để hình dung, nhưng giờ lại thêm Khâu Thục Trân nữa, bên sản xuất phim mời hai nữ diễn viên Hong Kong có danh tiếng rất cao ở Nhật Bản làm nữ chính, ý đồ nhắm vào thị trường Nhật Bản là cực kỳ rõ ràng.Đối với công ty, đây vốn là một chuyện tốt, bởi vì đối phương càng coi trọng thị trường Nhật Bản, thì lợi ích mà Công Đằng Tĩnh Hương có thể đạt được khi đóng bộ phim này càng lớn.

Nhưng do dự đoán thông tin sai lầm, đã trực tiếp dẫn đến thất bại đàm phán.

Một mặt, công ty quản lý không muốn mất đi cơ hội hợp tác với Lâm Hựu Luân lần này, nhưng mặt khác, họ lại không thể bỏ qua việc mất mặt khi các điều kiện đàm phán bị từ chối.Yêu cầu đóng vai nữ chính số một và nữ chính số hai đồng thời bị từ chối, cuối cùng chỉ có thể đóng vai nữ chính thứ ba, chuyện như vậy nếu bị truyền ra ngoài, sẽ là một đả kích không nhỏ đối với danh tiếng của Công Đằng Tĩnh Hương.Đợi đến khi ông Tá Đằng đã nổi trận lôi đình xong, một thuộc hạ lúc này mới cẩn thận hỏi: "Chủ tịch, vậy cuộc đàm phán lần này, chúng ta rốt cuộc là từ bỏ, hay là tiếp tục đàm phán ạ?" Ông Tá Đằng lúc này đã bình tĩnh lại: "Các anh tiếp tục liên hệ với Vương Tinh, nhưng chuyện đàm phán có thể tạm thời gác lại.""Chỉ sợ bên đó sẽ không cho chúng ta quá nhiều thời gian." Thuộc hạ không khỏi lo lắng nói.Sao ông Tá Đằng lại không biết đạo lý này chứ, chỉ là ông ta có

những suy tính riêng của mình.

Ngay cả khi cuối cùng quyết định để Công Đằng Tĩnh Hương đóng bộ phim này, cũng không thể lập tức đồng ý.

Đó là giới hạn cuối cùng mà ông ta tự đặt ra cho mình.

Người thuộc hạ tiếp tục hỏi: "Vậy còn bên Tĩnh Hương thì sao ạ?" Ông Tá Đằng rất quả quyết lắc đầu: "Chuyện này tạm thời không cần nói cho Tĩnh Hương, đợi đến khi đàm phán có kết quả rồi hãy thông báo cho cô ấy."Chuyện không đàm phán thành công, Vương Tinh cũng rất buồn bực.

Vừa về đến khách sạn, mông còn chưa ấm chỗ, lễ tân khách sạn đã gọi điện đến, thông báo rằng từ tối qua đến sáng nay, có một số điện thoại đã gọi nhiều lần đến, vì không có ai nghe máy nên đã chuyển đến lễ tân khách sạn.

Vương Tinh gọi lại theo số điện thoại khách sạn cung cấp, lúc này mới biết những cuộc gọi đó đều là của Thái Lan."Tối qua anh chạy đi đâu vậy, không về khách sạn, điện thoại cũng không nghe?" Điện thoại vừa kết nối, Thái Lan liền không kìm được mà bắt đầu cằn nhằn.

Vương Tinh giải thích ấp úng vài câu, nhưng rốt cuộc không nhắc đến tối qua mình đã đi đâu.Thái Lan lúc này không có tâm trí nghe Vương Tinh giải thích, liền trong điện thoại nói cho Vương Tinh địa chỉ một khách sạn suối nước nóng, bảo ông ta lập tức đến đó.

Vương Tinh cũng đúng lúc muốn tìm Thái Lan để cầu cứu, ông ta cúp điện thoại, tùy tiện thay một bộ quần áo, rồi vội vàng ra ngoài.

Đến nơi, Vương Tinh mới phát hiện khách sạn suối nước nóng này không giống như trong tưởng tượng của mình.Suối nước nóng Phú Sĩ Sơn cũng như hoa anh đào từ lâu đã nổi tiếng.

Trước cửa các khách sạn suối nước nóng khác đều có thể thấy khách ra vào tấp nập, nhưng cửa khách sạn mà Thái Lan hẹn ông ta gặp mặt lại trông vắng vẻ, dường như việc kinh doanh không được tốt lắm.

Khi đi đến cửa, Vương Tinh nhìn thấy một tấm biển gỗ treo trên tường bên cạnh cửa, trên đó ông chỉ miễn cưỡng nhận ra hai chữ "Hội quán", cũng không nghĩ nhiều mà bước vào trong.Vương Tinh không hề hay biết, mấy chữ Nhật mà ông ta không hiểu đó dịch sang tiếng Trung có nghĩa là "tư nhân", tấm biển gỗ thực chất là để nhắc nhở du khách rằng đây là một câu lạc bộ tư nhân dành cho hội viên, không tiếp khách bên ngoài.Vừa bước vào cửa, lập tức có một người đàn ông trung niên mặc kimono, đi guốc gỗ chạy đến.

Đối phương rõ ràng là người Nhật Bản, nhưng lại nói tiếng Trung rất lưu loát. "Xin hỏi có phải ông Vương Tinh không ạ?" Vương Tinh đối với chuyện này cũng không lấy làm lạ, Thái Lan đã gọi ông ta đến đây, việc sắp xếp một người Nhật Bản biết nói tiếng Trung để tiếp đón ông ta cũng rất bình thường."Ông Vương, mời vào trong!" Sau khi xác nhận thân phận của Vương Tinh, người đàn ông trung niên liền dẫn ông ta đi vào trong khách sạn.

Suốt dọc đường, Vương Tinh chỉ lo nhìn cảnh sắc xung quanh, cũng không hỏi đối phương định đưa mình đi gặp ai.

Khi đi trên lối đi nhỏ lát sỏi tròn nhẵn, qua vài căn nhà truyền thống kiểu Nhật phong cách chiếu tatami độc lập, cánh cửa kéo của một căn nhà bên cạnh đột nhiên mở ra, một người phụ nữ xinh đẹp mặc kimono đỏ bước ra.Do ngược sáng, Vương Tinh lúc đầu không nhìn rõ tướng mạo đối phương, chỉ có cảm giác hình như có chút quen mắt.

Người đàn ông trung niên đi phía trước đột nhiên dừng lại, chào

hỏi người phụ nữ kia một tiếng.

Người phụ nữ mặc kimono nhìn về phía này, khi nhìn thấy Vương Tinh, biểu cảm trong một khoảnh khắc trở nên rất ngạc nhiên, nhưng sau đó lại lập tức khôi phục bình tĩnh.Vương Tinh thì mắt trợn trừng, cứ như muốn nhảy ra khỏi hốc mắt, miệng lắp bắp nói: "Đậu... cô Khâu, sao cô lại ở đây?" Vương Tinh vốn định gọi "Đậu Đậu", nhưng lại cảm thấy không thích hợp, nên tạm thời đổi thành cô Khâu.

Khâu Thục Trân lại không quen với cách xưng hô như vậy: "Cứ cảm thấy anh gọi tôi là cô Khâu thật là lạ, vẫn cứ gọi tôi là Đậu Đậu thì hơn."Vương Tinh bị cuộc gặp gỡ đột ngột này làm cho mơ hồ, cũng không kịp suy nghĩ kỹ vì sao Khâu Thục Trân lại ở đây, còn tưởng rằng cô ấy cũng giống mình, là do Thái Lan mời đến.

Khâu Thục Trân với đôi mắt to long lanh nhìn Vương Tinh hai cái, rồi cười một cách khó hiểu.

Chương 763

"Anh nói ông Thái à, ông ấy chắc là đang đợi anh ở bên trong đấy, anh mau vào đi!" Vương Tinh gật đầu, đi về phía trước hai bước mới ý thức được có điều gì đó không ổn.Khâu Thục Trân sao lại xuất hiện một cách vô cớ ở đây?

Chẳng lẽ cô ấy đang lén lút tình tự với người đàn ông khác sau lưng Lâm Hựu Luân ở đây, rồi bị mình vô tình phát hiện?

Một ý nghĩ cẩu huyết nảy ra trong đầu Vương Tinh, ngay lập tức ông ta lắc đầu.

Nếu thật sự là như vậy, thì khi Khâu Thục Trân nhìn thấy mình, cô ấy đã không có biểu cảm như thế rồi.

Sau khi loại trừ khả năng này, Vương Tinh tiếp tục nghĩ đến một khả năng khác.Chẳng lẽ Lâm Hựu Luân cũng đến Nhật Bản rồi?

Vương Tinh càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

Đơn thuần chỉ gặp Khâu Thục Trân thì ông ta sẽ không khẳng định như vậy, nhưng liên hệ đến việc Thái Lan vội vàng gọi ông ta đến đây, nếu Lâm Hựu Luân và Khâu Thục Trân cùng đến Nhật Bản, thì mọi chuyện đều có thể giải thích hợp lý.

Vừa nghĩ đến việc mình vừa mới làm hỏng chuyện của Công Đằng Tĩnh Hương, sau đó lại phải đối mặt với Lâm Hựu Luân ngay lập tức, Vương Tinh bỗng chột dạ không thôi.Người đàn ông trung niên dẫn đường phía trước không vì sự rối bời trong lòng Vương Tinh mà chậm lại bước chân, rất nhanh đã dẫn Vương Tinh đến một nơi trông giống phòng thay đồ.

Vương Tinh được yêu cầu tắm rửa trước, sau đó khoác áo choàng

tắm được dẫn đến bên hồ nước nóng.

Trong hồ, Thái Lan đang trần truồng ngồi nửa người trong đó, chỉ dùng một chiếc khăn che lại chỗ nhạy cảm.Vương Tinh thấy chỉ có một mình Thái Lan, đang nghi ngờ phán đoán trước đó của mình có chính xác hay không, lúc này Thái Lan mở lời. "Đừng đứng ngây ra đó nữa, xuống ngâm cùng đi!" Vương Tinh lại không phản ứng, ông ta quyết định phải làm rõ mọi chuyện trước đã. "Vừa rồi khi tôi vào thì gặp Khâu Thục Trân...""Rồi sao nữa?" Thái Lan với biểu cảm kỳ lạ nhìn Vương Tinh một cái.

Trong giới giải trí Hong Kong rất ít người biết Khâu Thục Trân quen Vương Tinh còn sớm hơn quen Lâm Hựu Luân, thật không trùng hợp, Thái Lan lại là một trong số đó.

Chính vì biết những chuyện này, Thái Lan mới có chút đồng cảm với Vương Tinh.Vốn dĩ nên là người tình dự bị của mình, cuối cùng lại trở thành người phụ nữ của bạn thân nhất, chuyện này đối với Vương Tinh mà nói còn chưa phải là bi kịch nhất.

Bi kịch hơn là bạn thân lại dẫn người phụ nữ này đến đây hẹn hò, vậy mà còn bị Vương Tinh phát hiện, vận may của tên mập này quả thật quá xui xẻo.

Vương Tinh lại không biết Thái Lan đang nghĩ những chuyện này trong lòng, ông ta tiếp tục hỏi một câu: "A Luân cũng đến rồi phải không?" Thái Lan gật đầu, đang định an ủi Vương Tinh vài câu, bảo ông ta nghĩ thoáng một chút.

Không ngờ Vương Tinh lại đột nhiên thốt ra một câu: "Vậy sao anh không nói sớm cho tôi biết?"Thái Lan nghe xong lập tức tức đến không chịu nổi.

Tối qua sau khi anh ta biết tin Lâm Hựu Luân đến Nhật Bản, ngay lập tức đã gọi điện cho Vương Tinh, nhưng lại không thể liên hệ

được tên mập chết tiệt này.

Bây giờ thì hay rồi, tên này vậy mà lại quay ngược lại trách mình không thông báo sớm cho ông ta. "Tối qua tôi đã gọi điện cho anh rồi, nhưng lão già nhà anh có nghe đâu!" Vương Tinh vẻ mặt lập tức trở nên rất ngượng ngùng, ông ta bước chân vào suối nước nóng, ngồi xuống chỗ nước sâu, bám vào thành hồ.Vương Tinh vốn định ngồi gần Thái Lan hơn một chút, để tiện giải thích với anh ta, nhưng Thái Lan lại bảo ông ta đừng đến gần. "Gần đây anh xui xẻo lắm, ngồi xa ra một chút, đừng có lây vận xui cho tôi!" Vương Tinh nghe Thái Lan nói vậy, không những không tức giận, ngược lại còn tỏ ra rất tò mò. "Sao anh biết gần đây tôi đặc biệt xui xẻo?""Cái này còn phải hỏi sao, anh soi gương trong nước nhìn dáng vẻ của mình đi, chỉ thiếu nước viết hai chữ 'xui xẻo' lên mặt rồi." Thái Lan nói với vẻ bực mình.Vương Tinh hề hề cười, rồi lại hỏi chuyện của Lâm Hựu Luân. "Hôm qua là sinh nhật cô Khâu, anh Lâm đặc biệt đưa cô ấy đến đây chơi.""Đậu Đậu đón sinh nhật, sao tôi lại không biết?" Vương Tinh vẻ mặt hối hận.

Nếu biết chuyện này sớm hơn, vừa rồi khi gặp mặt ông ta đã nên chúc mừng sinh nhật đối phương rồi.Thái Lan thấy Vương Tinh lúc này vẫn còn tâm trạng cứ mãi rối rắm với những chuyện không quan trọng này, nhịn không được lắc đầu. "Tôi thấy anh thà lo lắng chuyện này, chi bằng nghĩ xem lát nữa phải giải thích với anh Lâm thế nào về việc tối qua không liên lạc được." Thái Lan nhắc đến chuyện này, thái độ của Vương Tinh lập tức trở nên ấp úng.Tối qua ông ta bị người của công ty quản lý Công Đằng Tĩnh Hương mời đi uống rượu tiếp đãi, bị đối phương chuốc say, tỉnh dậy thấy mình nằm trong một khách sạn xa lạ, bên cạnh còn có hai cô gái khỏa thân.

Vương Tinh cũng không hoàn toàn mất trí, nhận ra họ chính là hai cô gái phục vụ đã uống rượu cùng ông ta tối qua.

Giường chiếu một mảnh bừa bộn, thắt lưng cũng hơi nhức mỏi, Vương Tinh tuy không nhớ được chuyện gì đã xảy ra tối qua, nhưng cũng biết chắc chắn mình đã tiêu hao không ít sức lực với hai cô gái này.

Sau khi nghĩ thông suốt, ông ta đánh thức hai cô gái, lần lượt đưa cho họ một khoản tiền, rồi đuổi họ đi.

Ông ta tự mình mặc quần áo xong liền trực tiếp đi đàm phán với công ty quản lý Công Đằng Tĩnh Hương.Nếu chuyện của Công Đằng Tĩnh Hương đã được giải quyết xong, Vương Tinh có lẽ còn sẽ chia sẻ với Thái Lan về thân hình, dáng vẻ cũng như "công phu" trên giường của hai cô gái phục vụ kia.

Nhưng hôm nay đàm phán với công ty quản lý Công Đằng Tĩnh Hương đã thất bại, lại sắp phải đối mặt với sự chất vấn của Lâm Hựu Luân, khiến Vương Tinh không có chút hứng thú nào để nhắc đến chuyện này.Vừa nghe Vương Tinh tối qua lại đi làm cái chuyện đó, Thái Lan nhịn không được trách mắng ông ta: "Lần sau nếu thật sự không nhịn được thì tìm tôi, tôi sẽ đưa anh đến những nơi an toàn.

Kiểu gái gọi không rõ lai lịch như vậy, chơi xong anh không lo bị bệnh sao?" Vương Tinh vừa nghe đến "bị bệnh" liền bị dọa, vội vàng hỏi: "Shinjuku chẳng phải rất nổi tiếng sao?

Tôi cứ tưởng gái ở đây rất an toàn chứ.""Cái này cũng phải tùy nơi..." Lời Thái Lan vừa nói được một nửa, liền bị tiếng guốc gỗ lóc cóc cắt ngang.

Người đàn ông trung niên vừa dẫn Vương Tinh vào lại đi rồi quay lại, ông ta đến thông báo Thái Lan và Vương Tinh sau khi ngâm suối nước nóng xong thì đến nhà khách phía sau, Lâm Hựu Luân đang đợi họ ở đó.Thái Lan lập tức định đứng dậy, nhưng bị Vương Tinh một tay kéo lại. "Đừng vội mà, ngâm thêm chút nữa đi." Thái Lan với vẻ

bực mình trừng mắt nhìn Vương Tinh một cái, tên mập này thật sự nghĩ Lâm Hựu Luân tìm ông ta đến ngâm suối nước nóng sao? "Anh ngâm lâu như vậy thì không sao, nhưng tôi mới đến, mới ngâm một chút đã ra thì thiệt thòi quá!" Vương Tinh lại với vẻ mặt như không sợ gì, khiến Thái Lan rất buồn bực."Anh thích ngâm thì cứ ngâm một mình đi, tôi qua trước đây!" Thái Lan lại muốn đi, Vương Tinh lại kéo anh ta lại. "Anh thật sự không hiểu ý tôi sao?" Thái Lan nhìn Vương Tinh, khó hiểu hỏi: "Ý anh là sao?""Vừa rồi người kia đến thông báo chúng ta thì nói thế nào?

Ông ta bảo chúng ta ngâm xong rồi hãy qua, chứ không phải lập tức qua.

Ý nghĩa trong đó anh còn không hiểu sao?" Thái Lan nghiêm túc nhìn Vương Tinh một cái: "Ý anh là..." Vương Tinh vỗ vỗ vai Thái Lan: "Hiểu là được rồi, không cần nói ra đâu." Thái Lan nửa tin nửa ngờ ngồi xuống, cùng Vương Tinh ngâm mình trong suối nước nóng thêm nửa tiếng nữa.

Trên đường đi gặp Lâm Hựu Luân, hai người họ gặp Khâu Thục Trân.

Khâu Thục Trân trông có vẻ vừa mới ra khỏi phòng Lâm Hựu Luân, khi nhìn thấy Thái Lan và Vương Tinh, biểu cảm tuy rất bình tĩnh nhưng ánh mắt lại có chút hoảng loạn, đặc biệt là vài sợi tóc ẩm ướt dính vào cổ do mồ hôi, cùng với vẻ mị hoặc quyến rũ vẫn chưa hoàn toàn tan hết nơi khóe mắt, lông mày, đều rất bất thường.

Nhìn bộ kimono trên người cô có vẻ hơi xộc xệch, màu son môi cũng như được đánh vội vàng, trông không đều, dựa vào kinh nghiệm của một người từng trải như Thái Lan, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra Khâu Thục Trân và Lâm Hựu Luân vừa mới làm chuyện tốt xong.

Sau khi Khâu Thục Trân đi qua, Thái Lan mới nhìn Vương Tinh, mọi chuyện quả nhiên đã bị tên béo này đoán trúng.

Nếu mình vừa rồi vội vàng chạy đến, có khi lại làm phiền chuyện tốt của Lâm Hựu Luân.

Thái Lan hơi cảm kích nhìn Vương Tinh một cái, không ngờ tên béo này liền đưa ra yêu cầu: "Chuyện này anh không cần cảm ơn tôi đâu, lát nữa gặp A Luân, anh nhất định phải giúp tôi che giấu, chuyện tối qua tuyệt đối đừng để anh ấy biết." Thái Lan vỗ vỗ vai Vương Tinh, "Giúp anh nói dối là không thể đâu, chuyện này căn bản không thể giấu được.

Vốn dĩ cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng, lẽ nào anh Lâm còn vì chuyện này mà không tha cho anh sao?" Vương Tinh còn muốn mặc cả thêm, nhưng Thái Lan đã vung tay bước đi trước.

Kéo cánh cửa phòng khách, Lâm Hựu Luân đang khoanh chân ngồi trên chiếu tatami, trước mặt đặt một chiếc bàn thấp, trên đó có một ấm trà.

Trà đạo Nhật Bản có rất nhiều trường phái, nhưng phần lớn quá trình đều rườm rà, Lâm Hựu Luân không thích, vì vậy trước mặt anh chỉ là một ấm trà pha đơn giản.

Sau khi mời Thái Lan và Vương Tinh ngồi xuống, anh mở ba tách trà, rót đầy rồi tự mình lấy một tách, hai tách còn lại ra hiệu cho Thái Lan và Vương Tinh tự lấy.

Uống trà cũng liên quan đến ẩm thực, Thái Lan lại càng là chuyên gia trong lĩnh vực này.

Anh nâng tách trà lên nhấp một ngụm nhỏ, giữ trên đầu lưỡi nếm thử một lát, rồi nhẹ nhàng nói một câu: "Mao Tiêm không tệ, tiếc là pha không đúng cách, hương vị thật sự của trà này chỉ ra được ba

phần." Vương Tinh uống quá nhanh, căn bản không nếm ra được mùi vị gì, hơn nữa hắn cũng có tự biết mình, trong chủ đề này rất thông minh khi chọn im lặng.

Vương Tinh không mở miệng, nhưng không có nghĩa là Lâm Hựu Luân sẽ quên sự tồn tại của hắn.

Sau khi trò chuyện vài câu với Thái Lan về trà, ánh mắt Lâm Hựu Luân liền chuyển sang Vương Tinh. "Lúc trước bảo anh đến Nhật Bản, anh mặt mày ủ rũ, giờ sao lại không nói gì nữa?" "Tôi và công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương gặp một chút vấn đề trong lúc đàm phán, nhưng nếu cho tôi thêm hai ngày, chuyện này tôi có thể giải quyết được." Vương Tinh dùng chuyện của Công Đằng Tĩnh Hương để chuyển hướng sự chú ý của Lâm Hựu Luân. "Thật sao?" Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm vào mặt Vương Tinh, "Anh chắc chắn có thể giải quyết được?" "Cái này…" Vương Tinh lập tức do dự, bây giờ đàm phán với công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương không thành công, hắn cũng không biết phải làm sao để phá vỡ bế tắc. "Anh và họ rốt cuộc đã đàm phán đến bước nào rồi?" Lâm Hựu Luân lại hỏi. "Họ muốn Công Đằng Tĩnh Hương đóng vai nữ hai trong phim, cũng chính là vai của A Trân, tôi đương nhiên không đồng ý, vì vậy chuyện này không thành công." Vương Tinh cố ý bỏ qua rất nhiều chi tiết trong quá trình đàm phán, đương nhiên cũng là để che giấu chuyện hắn đã uống rượu say nói lỡ lời trước đó.

Lâm Hựu Luân rất dễ dàng phát hiện ra lỗ hổng trong lời nói của Vương Tinh: "Trong trường hợp chưa xem kịch bản, làm sao họ biết vai nữ chính và nữ thứ được sắp xếp như thế nào?" "Cái này…" Vương Tinh cầm tách trà mà nửa ngày không nói được lời nào.

Vừa nhìn thấy biểu cảm của Vương Tinh khi bước vào, Lâm Hựu Luân đã có dự cảm mọi chuyện sẽ diễn ra như thế này, lúc này cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Chương 764

"Ông Thái hiểu rõ giới giải trí Nhật Bản hơn, về phương diện này ông có lời khuyên nào tốt không?" Thái Lan kể từ khi được Lâm Hựu Luân mời đến, đã luôn suy nghĩ về vấn đề này, chỉ là anh không rõ Vương Tinh và công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương đã đàm phán đến bước nào, vì vậy không tiện đưa ra ý kiến.

Vương Tinh nói công ty quản lý không hài lòng với vai diễn của Công Đằng Tĩnh Hương trong phim, chuyện này quả thật hơi khó giải quyết. "Vai diễn của Công Đằng Tĩnh Hương trong phim thực sự chỉ là nữ ba sao?" Thái Lan quay đầu nhìn Vương Tinh ngồi bên cạnh, chuyện này anh không tiện hỏi thẳng Lâm Hựu Luân, hỏi Vương Tinh đương nhiên là lựa chọn tốt nhất. "Về mặt thời lượng diễn, ba nhân vật nữ chính có thời lượng tương đương nhau, nhưng công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương không biết từ đâu có được thông tin, vì nhân vật này trong manga không có nguyên mẫu, nên họ cho rằng chúng ta sắp xếp vai nữ chính thứ ba cho Công Đằng Tĩnh Hương." Vương Tinh vừa giải thích, vừa không quên biện hộ cho mình một câu. "Họ làm sao biết chuyện này, trong lòng anh không rõ sao?" Lâm Hựu Luân nhìn thẳng vào mặt Vương Tinh, Vương Tinh chột dạ đến mức không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Hựu Luân. "Vậy giải thích rõ ràng tình hình cho họ không phải xong sao?" "Những gì có thể giải thích tôi đều đã giải thích rồi, nhưng họ không chấp nhận, tôi có cách nào đâu?" Vương Tinh hai tay giang ra.

Thái Lan liền đưa ra một đề nghị: "Bên công ty quản lý không được, anh có nghĩ đến việc thử liên hệ trực tiếp với Công Đằng Tĩnh Hương không?" "Cái này không hay lắm nhỉ?

Tôi biết các công ty quản lý ở Nhật Bản kiểm soát nghệ sĩ chặt

chẽ hơn ở Hong Kong rất nhiều, nếu tôi trực tiếp liên hệ với Công Đằng Tĩnh Hương, liệu có làm hỏng việc không?" Vương Tinh lo lắng hỏi. "Anh nói đó là tình huống của nghệ sĩ bình thường, còn nghệ sĩ cấp bậc như Công Đằng Tĩnh Hương, công ty quản lý rất nhiều lúc sẽ tôn trọng lựa chọn của cô ấy." Thái Lan giải thích. "Vậy tôi trực tiếp đi tìm Công Đằng Tĩnh Hương thử xem sao?" Vương Tinh có chút không chắc chắn hỏi một câu, rồi lén nhìn Lâm Hựu Luân. "Anh cứ tiếp tục đàm phán với công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương, những chuyện còn lại không cần anh bận tâm." Lâm Hựu Luân thản nhiên nói một câu.

Vương Tinh mấp máy môi, cuối cùng vẫn không nói gì. "Vậy thì nhờ ông Thái giúp sắp xếp chuyện này." Thái Lan vừa nghe lời này, liền biết Lâm Hựu Luân chuẩn bị tự mình ra mặt, trong lòng cũng bắt đầu nghiêm túc xem xét chuyện này. "Thực ra tôi không khuyến nghị anh Lâm tự mình đi gặp Công Đằng Tĩnh Hương, bởi vì với thân phận của anh Lâm mà đi gặp một ca sĩ, dù đối phương rất nổi tiếng cũng không nên, vì hai bên không tương xứng.

Xã hội Nhật Bản rất coi trọng tôn ti, anh Lâm làm như vậy ngược lại sẽ phát đi một số tín hiệu sai lầm cho bên ngoài, khiến người khác hiểu lầm anh có ý đồ khác." Lâm Hựu Luân không biểu lộ ý kiến gì về điều này, Thái Lan đại khái cũng hiểu ý anh, tiếp lời: "Đương nhiên anh Lâm quyết định tự mình đi gặp Công Đằng Tĩnh Hương cũng không phải không được, hơn nữa lợi ích cũng hiển nhiên.

Công Đằng Tĩnh Hương hẳn sẽ rất dễ dàng bị anh Lâm thuyết phục, nhưng chuyện này nhất định phải giữ bí mật, không thể để công ty quản lý của cô ấy biết." "Cái này chắc khó lắm nhỉ?

Công Đằng Tĩnh Hương bình thường hẳn là có người tương tự như trợ lý ở bên cạnh, muốn tránh những người này mà gặp cô ấy có vẻ không thực tế lắm." Vương Tinh lúc này nhịn không được chen lời

nói, "Theo tôi thấy, chi bằng trực tiếp mua chuộc trợ lý bên cạnh Công Đằng Tĩnh Hương, như vậy gặp mặt sẽ rất an toàn." Vương Tinh bị công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương dùng thủ đoạn rượu chè làm cho một vố, đến mức trên bàn đàm phán bị đối phương biết trước bài tẩy, khiến hắn mất mặt trước Lâm Hựu Luân, trong lòng hắn đã sớm không vừa mắt với công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương rồi, chỉ muốn lấy đạo của người trả lại cho người, trước tiên mua chuộc người bên phía công ty quản lý của Công Đằng Tĩnh Hương, sau đó để họ cũng nếm trải cảm giác luôn bị động và thua thiệt trên bàn đàm phán. "Ông Thái nghĩ sao?" Lâm Hựu Luân hỏi vậy, chẳng khác nào phủ nhận đề nghị của Vương Tinh.

Áp lực của Thái Lan liền tăng lên, nếu anh không đưa ra được phương pháp tốt hơn, không những Lâm Hựu Luân thất vọng về anh, mà còn vô cớ đắc tội với cả Vương Tinh. "Có lẽ chúng ta có thể bắt đầu từ gia đình của Công Đằng Tĩnh Hương." Thấy Lâm Hựu Luân và Vương Tinh đều lộ ra vẻ mặt khó hiểu, Thái Lan liền tiếp tục giải thích: "Công Đằng Tĩnh Hương trông rất thời thượng, nhưng thực ra cô ấy là một người phụ nữ rất truyền thống, rất coi trọng gia đình mình.

Tôi nghĩ nên bắt đầu từ gia đình cô ấy, tuy hơi phiền phức một chút, nhưng như vậy có thể tránh được tầm mắt của công ty quản lý để tiếp xúc với cô ấy." Lâm Hựu Luân gật đầu. "Thành viên gia đình cô ấy có những ai?" "Song thân đều còn khỏe mạnh, trước đây còn có một người anh trai, nhưng không may gặp tai nạn giao thông." "Vậy điều kiện gia đình cô ấy trước đây thế nào?" "Không tính là quá tốt, sau khi anh trai Tĩnh Hương gặp tai nạn, một thời gian Công Đằng Tĩnh Hương chính là trụ cột kinh tế của cả gia đình.

Hơn nữa, trước đây khi cô ấy còn trong nhóm nhạc, có lần cô ấy và đồng đội cùng mẹ tham gia chương trình, khi nhắc đến ký ức ngày

Tết thiếu nhi, chỉ có mẹ của Công Đằng Tĩnh Hương nói 'vì nhà chúng tôi rất nghèo, nên chỉ dùng giấy làm búp bê bày biện', Tĩnh Hương cũng gật đầu bên cạnh, không hề tự ti.

Từ điểm này cũng có thể thấy gia đình thật sự rất quan trọng trong lòng cô ấy." Thái Lan nói về chuyện này là do anh tận mắt nhìn thấy trên TV, vì vậy anh luôn có ấn tượng tốt về Công Đằng Tĩnh Hương, khi giới thiệu cho Lâm Hựu Luân thì không nhịn được mà nhắc đến. "Vậy có cách nào đơn giản hơn để nhanh chóng làm quen với bố mẹ cô ấy không?" "Năm ngoái mẹ của Tĩnh Hương bị bệnh phải nhập viện, hiện tại vẫn đang ở bệnh viện điều dưỡng, có lẽ đây có thể là một điểm đột phá." Thái Lan suy nghĩ một chút, rồi trả lời. "Vậy thì lại làm phiền ông Thái một chút nữa, giúp tôi tìm hiểu rõ mẹ của Tĩnh Hương đang ở bệnh viện nào, ngày mai tôi sẽ đến thăm." Lâm Hựu Luân rất nhanh đưa ra quyết định.

Thái Lan biết Lâm Hựu Luân không muốn trì hoãn quá lâu chuyện của Công Đằng Tĩnh Hương, vì vậy liền đứng dậy cáo từ, chuẩn bị lập tức đi tìm hiểu chuyện này.

Lâm Hựu Luân và Vương Tinh cùng đưa Thái Lan ra cửa phòng, Vương Tinh không muốn ở lại làm bóng đèn giữa Lâm Hựu Luân và Khâu Thục Trân, liền cũng đề nghị muốn đi.

Lâm Hựu Luân cũng không ngăn cản, nhưng khi Vương Tinh đi thì đặc biệt nhắc nhở một câu: "Ở Nhật Bản tuy không ai quản anh, nhưng vẫn nên cẩn thận một chút, không cẩn thận rất dễ bị bệnh đấy!" Vương Tinh đang chuẩn bị lên xe, nghe thấy lời này suýt nữa thì bước hụt chân.

Trong lòng hắn vốn còn đang thầm vui mừng, Lâm Hựu Luân không hỏi về chuyện tối qua của hắn, nhưng vừa nghe lời này mới hiểu, hóa ra Lâm Hựu Luân đã đoán được tất cả rồi, chỉ là nể mặt hắn

không muốn làm hắn khó xử trước mặt người khác mà thôi. "Cô Tĩnh Hương, cô chắc chắn không cần tôi đi cùng sao?" Trợ lý Phương Tử sửa lại kính mắt, vẻ mặt như muốn nói rồi lại thôi.

Công Đằng Tĩnh Hương vỗ vỗ tay cô ấy, "Yên tâm đi, phóng viên truyền thông đều không biết mẹ tôi hôm nay xuất viện, vừa hay hôm nay tôi muốn đưa họ đi xem nhà mới, nên cô cứ để xe lại là được rồi." "Được thôi." Phương Tử lấy chìa khóa xe từ trong túi ra, đưa cho Công Đằng Tĩnh Hương. "Vậy thì, hẹn gặp lại ngày mai!" Công Đằng Tĩnh Hương vẫy tay chào Phương Tử, vừa quay người đi được vài bước, lại nghe Phương Tử gọi cô từ phía sau. "Cô Tĩnh Hương." "Sao vậy?" Công Đằng Tĩnh Hương quay đầu lại.

Lời nói đến miệng Phương Tử, nhưng cô ấy lại đột ngột đổi ý: "Xin hãy thay tôi gửi lời hỏi thăm đến bác gái." "Được thôi, tôi thay mẹ cảm ơn cô trước nhé." Công Đằng Tĩnh Hương gật đầu, xác nhận Phương Tử không còn gì muốn nói nữa, lúc này mới quay người rời đi.

Phương Tử đứng một mình ở bãi đỗ xe ngầm, nhìn bóng lưng Công Đằng Tĩnh Hương khuất xa, trong lòng vô cùng rối bời.

Từ sâu thẳm nội tâm, cô ấy rất muốn nói cho Công Đằng Tĩnh Hương biết tin tức kia, nhưng Giám đốc công ty đã hạ lệnh nghiêm cấm, bất kỳ ai cũng không được tiết lộ thông tin liên quan cho Công Đằng Tĩnh Hương, người vi phạm sẽ bị đuổi việc.

Mặc dù Phương Tử và Công Đằng Tĩnh Hương có quan hệ cá nhân rất tốt, nhưng cô ấy không muốn vì thế mà mất việc, cuối cùng cô ấy vẫn chọn im lặng.

Nếu là bình thường, biểu cảm rối bời của Phương Tử rất dễ bị Công Đằng Tĩnh Hương phát hiện, nhưng hôm nay Công Đằng Tĩnh Hương đang chìm đắm trong niềm vui mẹ cô hồi phục xuất viện, cùng

với việc sẽ đưa bố mẹ đi xem nhà mới, nên những chi tiết nhỏ này rất dễ bị cô ấy bỏ qua.

Đẩy cửa phòng bệnh, bố cô đã thu dọn xong đồ đạc cần mang theo khi xuất viện, mẹ cô ngồi trên ghế, thấy con gái bước vào, trên mặt bà lập tức nở nụ cười hiền từ. "Tĩnh Hương, hôm nay sao lại đến sớm vậy?" "Vì mẹ hôm nay xuất viện, nên con đặc biệt xin công ty nghỉ phép… À đúng rồi, bó hoa này là người khác tặng ạ?" Công Đằng Tĩnh Hương đi đến, nhận lấy một túi đựng quần áo từ tay bố, lúc này, bó hoa tươi đặt ở đầu giường đã thu hút sự chú ý của cô. "Chỉ là vừa nãy một vị tiên sinh họ Lâm gửi đến, anh ấy nói là bạn của con, nên chúng ta đã nhận." Bố cô giải thích bên cạnh. "Họ Lâm, đối phương là người phương Tây sao?" Công Đằng Tĩnh Hương ôm bó hoa, vẻ mặt nghi hoặc nhìn bố mẹ mình, cô không nhớ mình có quen bạn bè người phương Tây nào. "Anh ấy gửi hoa xong thì đi luôn, người phiên dịch cũng không nói cho chúng ta quá nhiều về thân phận của anh ấy." Bố cô nhớ lại nói. "Vậy bố có nhớ anh ấy trông như thế nào không?" Bố cô lắc đầu, đối phương luôn đeo kính râm, ông không thực sự nhìn thấy khuôn mặt của đối phương. "À đúng rồi, anh ấy có để lại một tấm thiệp trong bó hoa." Công Đằng Tĩnh Hương làm theo gợi ý của bố tìm thấy tấm thiệp, trên đó không có thông tin về người gửi hoa, chỉ để lại một địa chỉ, và dùng giọng điệu vô cùng chân thành, nhờ Công Đằng Tĩnh Hương nhất định phải đến đúng hẹn, nói là có chuyện vô cùng quan trọng.

Công Đằng Tĩnh Hương cất tấm thiệp đi, vẻ mặt trở nên vô cùng nghi hoặc.

Đối phương có thể tìm được phòng bệnh của mẹ mình ở bệnh viện, hiển nhiên không phải là một fan hâm mộ bình thường.

Đối phương rốt cuộc có mục đích gì, tại sao lại hẹn gặp mình… Tất cả những điều này đều đặt một dấu hỏi lớn trong lòng Công Đằng

Tĩnh Hương.

Lái xe chở bố mẹ ra khỏi bệnh viện, trong đầu Công Đằng Tĩnh Hương vẫn còn nghĩ về chuyện này, bố cô ngồi ở hàng ghế sau thấy đường đi không đúng, liền lên tiếng nhắc nhở cô. "Đường này không đi sai đâu, cứ coi như mẹ hồi phục, cả nhà chúng ta đi dạo một chuyến đi." Công Đằng Tĩnh Hương bịa đại một lý do, chuyện cô mua nhà mới đã giấu bố mẹ, định hôm nay sẽ cho họ một bất ngờ.

Đi ngang qua một cửa hàng băng đĩa, Công Đằng Tĩnh Hương nhớ ra mình đã muốn mua một album mới của ca sĩ người da đen Michael Jackson từ rất lâu, liền đỗ xe bên đường.

Công Đằng Tĩnh Hương vào cửa hàng chọn mua album mới mình muốn, bố cô cũng xuống xe cùng, nhưng ông không vào trong, mà đứng ở cửa, tỏ ra hứng thú với một tấm áp phích phim đã lâu không được thay trong tủ kính.

Công Đằng Tĩnh Hương rất nhanh đi ra, tay cầm album mới của Jackson mà cô vừa mua. "Bố ơi, bố đang xem gì vậy?" "Tấm áp phích này?" Bố của Công Đằng Tĩnh Hương nhìn chằm chằm vào tủ kính, trên mặt lộ vẻ suy tư.

Công Đằng Tĩnh Hương tò mò đi đến, phát hiện đây là áp phích của một bộ phim Hong Kong, bộ phim này đã chiếu ở Nhật Bản 6 năm trước, Công Đằng Tĩnh Hương nhớ hồi đó anh trai còn chở cô bằng xe máy đi xem bộ phim này, nội dung phim cô vẫn nhớ rất rõ cho đến tận bây giờ, kể về câu chuyện mười một tên trộm tài ba hợp sức cướp sòng bạc Ma Cao.

Bố cô chỉ vào tấm áp phích đó, "Người hôm nay đến tặng hoa cho con, trông y hệt người này." Đây là một tấm áp phích phim chụp chung 11 người, trong đó chỉ có một người đeo kính râm, người này trong phim đóng vai trò của kẻ cầm đầu, còn thân phận ngoài đời của

anh ta lại càng đáng kinh ngạc hơn.

Nhà sản xuất nổi tiếng nhất giới điện ảnh Hong Kong, nhiều bộ phim bom tấn kỹ xảo gây chấn động toàn cầu đều do anh ta sản xuất, nghe nói anh ta có thế lực kinh khủng trong giới giải trí Hong Kong, một câu nói có thể quyết định tiền đồ của một nghệ sĩ nào đó.

Chương 765

Mặc dù Công Đằng Tĩnh Hương còn nghi ngờ về tính xác thực của lời đồn này, nhưng từ đó cũng có thể thấy, người trên áp phích này có ảnh hưởng vô cùng lớn trong giới giải trí Hong Kong, thậm chí ảnh hưởng này đã thông qua nhiều bộ phim lan rộng đến Nhật Bản. "Bố ơi, bố nhìn nhầm người rồi, chúng ta đi thôi, đừng để mẹ đợi lâu trong xe." Công Đằng Tĩnh Hương gọi bố rời đi.

Trên đường, bố cô một lần nữa nhấn mạnh, người hôm nay gửi hoa đến phòng bệnh ở bệnh viện chính là người trên áp phích, ông tuyệt đối không thể nhìn nhầm.

Công Đằng Tĩnh Hương giải thích cho ông về thân phận của người này, nhưng bố cô vẫn kiên quyết tin rằng mình không nhìn nhầm, bất đắc dĩ Công Đằng Tĩnh Hương đành từ bỏ giải thích, trong lòng cô cũng bắt đầu chú ý hơn một chút đến chuyện này.

Công Đằng Tĩnh Hương lái xe chở bố mẹ đến trước cửa căn nhà mới mua của mình, sau đó như làm phép thuật lấy ra một chùm chìa khóa, đưa vào tay bố mẹ. "Từ nay đây chính là nhà mới của chúng ta." Niềm vui bất ngờ từ căn nhà mới đã khiến bố mẹ cô nhanh chóng quên đi chuyện về người gửi hoa kia, nhưng bản thân Công Đằng Tĩnh Hương lại cứ nhớ mãi chuyện này.

Trên đường chở bố mẹ về sau khi xem nhà mới xong, cô lại lấy tấm thiệp ra từ trong túi.

Vừa về đến nhà, một cuộc điện thoại gọi cho Công Đằng Tĩnh Hương liền đổ chuông. "Tĩnh Hương, tớ nghe nói bác gái hôm nay xuất viện rồi, tối nay tớ có thể đến nhà cậu để giúp ăn mừng không?" Công Đằng Tĩnh Hương nghe ra đó là giọng của cô bạn thân Tửu Tỉnh

Pháp Tử, tâm trạng cô lập tức tốt hơn. "Đương nhiên rồi, tớ và bố mẹ đều rất chào đón cậu… nhưng trước đó, tớ có thể phải đi một buổi hẹn." "Hẹn hò!" Tửu Tỉnh Pháp Tử ở đầu dây bên kia kinh ngạc kêu lên, "Tĩnh Hương cậu đang quen ai sao?" "Không phải chuyện cậu nghĩ đâu." Công Đằng Tĩnh Hương kể lại toàn bộ sự việc cho Tửu Tỉnh Pháp Tử, rồi khá đau đầu nói: "Tớ cũng không biết có nên đi không, điều thú vị nhất là bố tớ lại nói người gửi hoa kia trông giống một nhà sản xuất nổi tiếng ở Hong Kong, quan trọng nhất là bố tớ hoàn toàn không biết người này có ảnh hưởng lớn đến mức nào trong làng điện ảnh châu Á, lại rất khẳng định đó chính là người đó, tớ không biết phải giải thích với ông ấy thế nào." "Cậu nói người đó trông giống Lâm Hựu Luân sao?" Tửu Tỉnh Pháp Tử kinh ngạc kêu lên, theo bản năng nhìn tờ báo trên tay mình, trên đó vừa hay đăng một tin tức, nói rằng nữ diễn viên Hong Kong Khâu Thục Trân đến Nhật Bản tham dự hoạt động đại diện thương hiệu, có phóng viên đã chụp được ảnh Lâm Hựu Luân ở khách sạn nơi Khâu Thục Trân ở.

Trong lòng Tửu Tỉnh Pháp Tử đột nhiên nảy ra một ý nghĩ táo bạo, có lẽ người đến bệnh viện thăm mẹ Công Đằng Tĩnh Hương chính là Lâm Hựu Luân! "Pháp Tử?" Điện thoại bên kia im lặng hồi lâu, Công Đằng Tĩnh Hương không chắc chắn hỏi một câu.

Tửu Tỉnh Pháp Tử lúc này mới phản ứng lại mình còn đang nói chuyện điện thoại với Công Đằng Tĩnh Hương. "Tĩnh Hương, vậy cậu có định đi gặp đối phương không?" "Tớ cũng không chắc, nếu đi một mình, tớ lo sẽ gặp nguy hiểm." "Vậy tớ đi cùng cậu nhé." Tửu Tỉnh Pháp Tử nói một câu trong điện thoại, khiến Công Đằng Tĩnh Hương rất bất ngờ. "Cậu chắc chắn chứ?" "Đương nhiên rồi, ai bảo chúng ta là chị em tốt nhất chứ?

Hơn nữa, tớ cũng rất muốn xem cái gã mà bác trai nói rất giống Lâm Hựu Luân kia rốt cuộc là thần thánh phương nào." Câu trả lời

của Tửu Tỉnh Pháp Tử khiến Công Đằng Tĩnh Hương vô cùng cảm động, cô liền nói địa chỉ mà đối phương hẹn gặp cho Tửu Tỉnh Pháp Tử.

Cúp điện thoại, Tửu Tỉnh Pháp Tử hơi kích động nắm chặt tờ báo trên tay, cô có một dự cảm mạnh mẽ, người hẹn gặp Công Đằng Tĩnh Hương chính là Lâm Hựu Luân.

Ổn định lại tâm trạng kích động, Tửu Tỉnh Pháp Tử lại cầm điện thoại lên, gọi cho người quản lý của mình. "Mộc Thôn, tin tức anh nói với em tối qua về Tĩnh Hương có thật không?" "Đương nhiên rồi, lời này là một người của công ty quản lý cô ấy lén nói cho tôi, tuyệt đối là thật!" "Cơ hội tốt như vậy, tại sao công ty quản lý của Tĩnh Hương lại không đồng ý chứ?" Tửu Tỉnh Pháp Tử cố ý hỏi một câu tỏ vẻ không hiểu, thực chất là muốn moi thêm thông tin hữu ích từ người quản lý. "Nghe nói là công ty quản lý của Tĩnh Hương không hài lòng với vai diễn mà bên đó sắp xếp." Mộc Thôn cũng chỉ có thông tin hạn chế từ bạn bè, nhưng đối với Tửu Tỉnh Pháp Tử thì đã đủ rồi. "Mộc Thôn, nếu em có được cơ hội tương tự như Tĩnh Hương, anh nghĩ em nên chọn thế nào?" Tửu Tỉnh Pháp Tử thử hỏi một câu. "Đây chính là lý do tại sao tôi nói với cô rằng công ty quản lý của Tĩnh Hương quá tham lam.

Cần biết rằng mỗi bộ phim mà Lâm Hựu Luân đầu tư sản xuất, ở Nhật Bản đều có mức độ quan tâm rất cao.

Tĩnh Hương muốn chuyển mình từ ca sĩ sang diễn viên, đóng bộ phim này sẽ là một cơ hội rất tốt, nhưng tiếc là họ hiện tại vẫn chưa nhận ra điểm này, hoặc họ còn muốn nhận được nhiều hơn… Tình hình của cô bây giờ cũng tương tự như Tĩnh Hương, nếu cô có được cơ hội như vậy, tôi nhất định sẽ thuyết phục công ty giúp cô đồng ý ngay lập tức." Trong tiếng chuông điện thoại dồn dập, Tửu Tỉnh Pháp Tử chạy ra khỏi phòng tắm, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm,

mái tóc ướt sũng không ngừng nhỏ nước. "Tĩnh Hương, tớ đang tắm, có chuyện gì vậy?" "Pháp Tử, thật xin lỗi, công ty bên này tạm thời có việc cần tớ đến gấp, buổi gặp mặt chiều nay tớ sẽ không đi nữa, tối nay cậu trực tiếp đến nhà tớ ăn cơm nhé." "À!" Tửu Tỉnh Pháp Tử dùng sức xoa xoa mái tóc của mình, cô vì buổi gặp mặt này đã bắt đầu chuẩn bị rồi, nhưng lúc này Công Đằng Tĩnh Hương lại nói cô ấy không đi nữa, kế hoạch của mình hoàn toàn bị đảo lộn. "Tĩnh Hương, cậu thực sự đã nghĩ kỹ chưa?

Có lẽ người đó thực sự là Lâm Hựu Luân đấy." Tửu Tỉnh Pháp Tử cố gắng vãn hồi, nhưng Công Đằng Tĩnh Hương không bị thuyết phục.

Tửu Tỉnh Pháp Tử cuối cùng bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Được thôi, tớ tôn trọng quyết định của cậu." "Vậy tối nay gặp nhé." Công Đằng Tĩnh Hương nói xong liền cúp điện thoại, Tửu Tỉnh Pháp Tử đặt ống nghe xuống, hít một hơi thật sâu.

Là tự cô chủ động từ bỏ cơ hội này, vậy thì không thể trách tôi được! -- "Chắc là ở đây rồi." Tửu Tỉnh Pháp Tử bước xuống từ taxi, chiếc áo sơ mi rộng rãi che hoàn toàn chiếc quần short jean, hai đôi chân thon dài trần trụi đứng trên đường phố.

Những người qua đường không nhịn được mà nhìn xuống đôi chân của cô, bởi vì bộ dạng ăn mặc hiện tại của cô, khiến người ta có cảm giác như bên trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình kia là chân không, không mặc gì cả.

Tửu Tỉnh Pháp Tử không để ý đến ánh mắt của người đi đường, đi thẳng vào một quán trà bên đường.

Một người đàn ông trung niên mặc kimono, hơi hói đầu, đi ra đón, tự xưng là chủ quán, hỏi Tửu Tỉnh Pháp Tử là đi một mình hay đã đặt phòng. "Có một vị tiên sinh hẹn tôi gặp ở đây, đây là địa chỉ anh ấy

đưa cho tôi." Tửu Tỉnh Pháp Tử lấy ra một mảnh giấy, đưa cho đối phương.

Chủ quán trà nhìn một cái, sau đó gật đầu. "Thực sự có một vị khách như vậy, anh ấy đã đến rồi, xin mời cô đi theo tôi." Chủ quán trà dẫn Tửu Tỉnh Pháp Tử đi qua hành lang quanh co, đến trước cửa một căn phòng có hai vệ sĩ mặc đồ đen canh gác. "Vị tiểu thư này tự xưng là khách được vị tiên sinh bên trong mời đến." Chủ quán trà giải thích thân phận của Tửu Tỉnh Pháp Tử, hai vệ sĩ nhìn Tửu Tỉnh Pháp Tử vài lần, một người trong số họ nghiêng đầu nói vài câu với người kia, người kia gật đầu, bước lên một bước, dùng tiếng Nhật nói với Tửu Tỉnh Pháp Tử: "Thưa tiểu thư, cô có thể bỏ kính râm ra được không?" Tửu Tỉnh Pháp Tử gật đầu, tháo chiếc kính râm vẫn đeo trên mặt xuống.

Vệ sĩ đứng phía sau lấy ra một tấm ảnh để đối chiếu, sau đó lắc đầu với vệ sĩ phía trước.

Ánh mắt của vệ sĩ phía trước đột nhiên trở nên cảnh giác. "Xin lỗi tiểu thư, cô không phải là khách mà ông chủ của chúng tôi mời." "Ông chủ của các anh muốn gặp Công Đằng Tĩnh Hương đúng không?

Tôi là bạn của Công Đằng Tĩnh Hương, hôm nay cô ấy có việc nên không thể đến, vì vậy cô ấy nhờ tôi đến thay." Tửu Tỉnh Pháp Tử nói mà không thay đổi sắc mặt.

Hai vệ sĩ nhanh chóng trao đổi ánh mắt, người phía sau gật đầu, người phía trước mới nói với Tửu Tỉnh Pháp Tử: "Thưa tiểu thư, nếu những gì cô nói là thật, thì cô có thể vào, nhưng chúng tôi phải kiểm tra túi của cô trước." "Không thành vấn đề." Tửu Tỉnh Pháp Tử giao ra chiếc túi nhỏ mang theo bên mình.

Vệ sĩ phía trước kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, sau khi xác nhận không có bất kỳ vật phẩm nguy hiểm nào thì trả lại túi cho Tửu Tỉnh

Pháp Tử, vệ sĩ phía sau thì kéo cửa trượt ra, làm một động tác mời vào.

Căn phòng chia thành hai gian trong và ngoài, được ngăn cách bởi một tấm bình phong.

Ở gian ngoài này, hai cô gái mặc kimono quỳ gối giữa phòng, một người đang thổi sáo shakuhachi, một người đang nhẹ nhàng gảy đàn koto, cùng nhau hòa tấu một bản dân ca Nhật Bản.

Tửu Tỉnh Pháp Tử đi vòng qua tấm bình phong, nhìn thấy hai người đàn ông mặc vest đang khoanh chân ngồi trước một chiếc bàn thấp, trước mặt đặt một ấm trà và vài tách trà, trong đó một người lớn tuổi hơn, tay cầm một tách trà, đang nhắm mắt, trên mặt lộ ra vẻ say đắm, cũng không biết là đang thưởng trà hay thưởng thức âm nhạc, người đàn ông trẻ tuổi kia thì trực tiếp đặt tách trà xuống, nhìn về phía Tửu Tỉnh Pháp Tử.

Ánh mắt hai người cứ như vậy chạm vào nhau.

Tửu Tỉnh Pháp Tử cảm thấy tim mình bắt đầu đập nhanh hơn, bởi vì người đàn ông trẻ tuổi này không phải ai khác, chính là Lâm Hựu Luân, người mà cô đã đoán ra thân phận trước khi đến.

Trong lúc kích động, Tửu Tỉnh Pháp Tử cũng không quên thân phận của mình lúc này, nhìn Lâm Hựu Luân một cái, lập tức giả vờ kinh ngạc che miệng: "Trời ơi, anh là tiên sinh Lâm Hựu Luân?" Nhìn Tửu Tỉnh Pháp Tử với vẻ mặt kích động, Lâm Hựu Luân trên mặt lại lộ ra vẻ nghi hoặc, cô gái trước mặt trông có vẻ quen mắt, nhưng tuyệt đối không phải Công Đằng Tĩnh Hương mà anh muốn tìm. "Cô là?" Lời Lâm Hựu Luân vừa dứt, liền nghe thấy Thái Lan bên cạnh dùng tiếng Nhật nói một câu: "Cô Pháp Tử, sao lại là cô?" Tửu Tỉnh Pháp Tử ban đầu tưởng Thái Lan chỉ là phiên dịch của Lâm Hựu Luân, nghe thấy anh ấy gọi tên mình, mới phát hiện thân phận của

Thái Lan không hề đơn giản như cô nghĩ. "Xin hỏi anh là?" Tửu Tỉnh Pháp Tử thử hỏi một câu, nào ngờ Thái Lan lại hoàn toàn không có ý định trả lời cô, trực tiếp quay đầu dùng tiếng Trung giải thích cho Lâm Hựu Luân nghe.

Tửu Tỉnh Pháp Tử hai tay nắm chặt, có chút bối rối nhìn Thái Lan và Lâm Hựu Luân đang bàn luận về mình.

Lâm Hựu Luân nghe xong lời giải thích của Thái Lan, ánh mắt một lần nữa rơi vào mặt Tửu Tỉnh Pháp Tử.

Cô gái trước mặt này, khi ra mắt với kiểu tóc ngắn, nụ cười ngọt ngào, hình tượng trẻ trung năng động đã nhanh chóng nổi tiếng, trở thành một trong những thần tượng ca sĩ quan trọng nhất Nhật Bản vào cuối thập niên 80, mức độ nổi tiếng thậm chí còn cao hơn Công Đằng Tĩnh Hương một chút.

Nhưng ai có thể ngờ được, 20 năm sau, nữ minh tinh Nhật Bản từng là đại sứ thiện chí Trung-Nhật, có danh tiếng rất cao ở Hong Kong, Đài Loan và Đại lục này, lại vì vướng vào scandal ma túy mà sự nghiệp tiền đồ hoàn toàn bị hủy hoại.

Thái Lan lúc này mở lời hỏi: "Cô Pháp Tử, cô không muốn giải thích chuyện này là sao sao?" Tửu Tỉnh Pháp Tử nói mình đến thay Công Đằng Tĩnh Hương dự buổi hẹn, điểm này không hề khiến Thái Lan nghi ngờ.

Chuyện Tửu Tỉnh Pháp Tử và Công Đằng Tĩnh Hương là bạn tốt đã được công khai trong giới giải trí Nhật Bản từ lâu, cộng thêm cách giải thích của Tửu Tỉnh Pháp Tử hợp tình hợp lý, Thái Lan cũng không nghĩ nhiều nữa, nếu không thì căn bản không thể giải thích tại sao cô ấy lại xuất hiện ở đây.

Lâm Hựu Luân nghe xong câu trả lời được Thái Lan phiên dịch lại, cười nhẹ một tiếng không biểu lộ ý kiến, rồi giơ tay lên.

Chương 766

"Cô Pháp Tử xin mời ngồi." Tửu Tỉnh Pháp Tử nghe lời ngồi xuống, cô dùng kiểu quỳ gối thường thấy của người Nhật, vị trí cô ngồi lại đối diện Lâm Hựu Luân, tà áo sơ mi chỉ vừa đủ che đi chiếc quần short jean, đôi chân thon dài săn chắc cứ thế lộ ra trước mắt Lâm Hựu Luân.

Chiếc áo sơ mi trên người cô bằng vải sa, rất mỏng, ẩn hiện bên trong là nội y màu trắng, hình dáng thanh thoát và đứng dáng, khiến người ta có một cảm giác rất muốn vén chiếc áo sơ mi lên xem thử.

Ánh mắt Lâm Hựu Luân từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở đôi chân của Tửu Tỉnh Pháp Tử, hình xăm hình bươm bướm gây nhiều liên tưởng lúc này hẳn vẫn chưa được xăm lên. "Vậy là cô Tĩnh Hương có việc không đến được?" Lâm Hựu Luân liếc nhìn Tửu Tỉnh Pháp Tử đầy ẩn ý.

Tửu Tỉnh Pháp Tử biết mình phải cố gắng giả vờ như không biết gì, như vậy mới không khiến Lâm Hựu Luân nghi ngờ, nghe Thái Lan thuật lại, cô chỉ gật đầu, rất thông minh khi chọn không giải thích thêm.

Lâm Hựu Luân và Thái Lan trao đổi ánh mắt, Thái Lan vỗ tay, tiếng nhạc bên ngoài liền im bặt, hai cô gái Nhật Bản ôm nhạc cụ của mình lui ra ngoài. "Cô Pháp Tử, vốn dĩ người ngồi ở đây không phải là cô." Câu nói đầu tiên của Lâm Hựu Luân khiến Tửu Tỉnh Pháp Tử căng thẳng, mặc dù cô biết Lâm Hựu Luân không thể nào phát hiện ra sự thật của chuyện này, nhưng vẫn không nhịn được mà nắm chặt hai tay, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Hựu Luân. "Đương nhiên, cô Pháp Tử đừng hiểu lầm, tôi nói vậy không có bất kỳ ý trách

móc cô nào, chỉ là sự phát triển của chuyện này, thực sự đã nằm ngoài dự liệu của tôi." Lâm Hựu Luân nhìn Tửu Tỉnh Pháp Tử, trong ánh mắt lộ ra một ý vị phức tạp khó tả. "Nếu Tĩnh Hương biết là tiên sinh Lâm hẹn gặp, nhất định sẽ hủy bỏ mọi việc mà đến đúng hẹn." Dưới ánh mắt chú ý của Lâm Hựu Luân, từng lời nói cử chỉ của Tửu Tỉnh Pháp Tử đều vô cùng cẩn trọng. "Phải đó, cô ấy không đến, điều này khiến tôi tiếc nuối, nhưng cũng không sao, vì cô đã đến." Tửu Tỉnh Pháp Tử cắn chặt môi, một luồng nhiệt hỗn tạp kỳ diệu, kinh hãi, phấn khích nhanh chóng chảy trong cơ thể cô, hạnh phúc đến quá đột ngột, điều này khiến cô có một cảm giác không kịp trở tay.

Lúc này Lâm Hựu Luân gật đầu với Thái Lan.

Trong lòng Thái Lan khẽ thở dài, tiếc nuối cho Công Đằng Tĩnh Hương đã không thể đến đúng hẹn. "Cô Pháp Tử, sự việc là thế này, hôm nay chúng tôi hẹn cô Tĩnh Hương đến đây, vốn dĩ là muốn mời cô ấy đóng một bộ phim Hong Kong… Sau một hồi quan sát vừa rồi, anh Lâm nhận thấy cô cũng rất phù hợp với vai diễn này, không biết cô có hứng thú với điều này không?" Tửu Tỉnh Pháp Tử mắt mở to, trong mắt lẫn lộn sự bất ngờ, phấn khích và nhiều biểu cảm khác, cô có chút không chắc chắn hỏi một câu: "Tôi thực sự có thể sao?" Vừa nhìn thấy biểu cảm của Tửu Tỉnh Pháp Tử, Thái Lan liền biết mọi chuyện đã thành công, còn về việc đàm phán chi tiết hợp tác với công ty quản lý của Tửu Tỉnh Pháp Tử, đó không phải là việc anh cần quan tâm nữa.

Thái Lan báo kết quả cho Lâm Hựu Luân, Lâm Hựu Luân lại liếc nhìn Tửu Tỉnh Pháp Tử vẫn còn chìm đắm trong sự kích động và vui sướng, anh biết từ giây phút này, số phận của cô gái trước mặt đã hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

Buổi gặp mặt kết thúc, Thái Lan đưa Tửu Tỉnh Pháp Tử lên xe, trước khi chia tay anh cảm khái nói một câu: "Cô Pháp Tử, chúc mừng

cô đã đưa ra một quyết định vô cùng chính xác!

Nếu cô có thể giữ được vận may này mãi, tiền đồ của cô sẽ không thể đo lường được!" Tửu Tỉnh Pháp Tử lúc này đã biết thân phận thật sự của Thái Lan, mặc dù rất cảm ơn những lời này mà Thái Lan dành cho mình, nhưng Tửu Tỉnh Pháp Tử không hoàn toàn đồng tình với lời nói của Thái Lan.

Tửu Tỉnh Pháp Tử cảm thấy mình có được cơ hội này, tuy có một phần yếu tố may mắn, nhưng cô càng muốn tin một câu nói, đó là cơ hội chỉ mỉm cười với những người có sự chuẩn bị.

Cô đã chuẩn bị nhiều hơn Công Đằng Tĩnh Hương, việc cô có được cơ hội này cũng là điều đương nhiên.

"Pháp Tử đến rồi, mau vào đi!" Cha của Công Đằng Tĩnh Hương mở cửa, quay đầu lại gọi vào bếp: "Tĩnh Hương, Pháp Tử đến rồi." Công Đằng Tĩnh Hương ló đầu ra từ bếp, cười với Tửu Tỉnh Pháp Tử: "Pháp Tử, cậu vào phòng tớ ngồi trước đi… tớ đang làm mì trường thọ, nhanh thôi là xong rồi." "Có cần tớ giúp gì không?" Tửu Tỉnh Pháp Tử thử hỏi.

"Không cần đâu." Công Đằng Tĩnh Hương cười với cô ấy, rụt đầu lại tiếp tục bận rộn trong bếp.

Tửu Tỉnh Pháp Tử đi vào phòng Công Đằng Tĩnh Hương, thấy trên giá sách có đặt một tấm ảnh chụp chung giữa mình và Công Đằng Tĩnh Hương, liền đưa tay cầm khung ảnh xuống.

Đó là năm kia hai người cùng tham gia một buổi thông cáo, sau khi kết thúc buổi ghi hình chương trình thì chụp lại, trên ảnh hai người dựa sát đầu vào nhau, nụ cười trong sáng và thuần khiết, đúng như tình bạn của hai người lúc bấy giờ.

Khi đó hai người mới quen biết chưa đầy nửa năm, nhưng đã là

những người bạn rất rất thân thiết, mỗi ngày đều gọi điện thoại, kể cho nhau nghe những chuyện vui buồn, động viên lẫn nhau.

Thế nhưng, cùng với danh tiếng của hai người ngày càng lớn, truyền thông bắt đầu không ngừng so sánh hai người với nhau, đồng thời xuất hiện một số lời đồn thổi chia rẽ mối quan hệ của họ.

Ban đầu cả hai đều nghĩ đây là chiêu trò truyền thông bình thường, vì nghệ sĩ nào cũng cần được công chúng biết đến, nên cũng không để tâm quá nhiều đến sự thay đổi này.

Cũng không biết có phải do ảnh hưởng của môi trường này hay không, mối quan hệ của hai người bắt đầu dần xa cách.

Mặc dù khi gặp mặt vẫn là bạn bè thân thiết không khoảng cách, nhưng số lần gọi điện thoại cho nhau ngày càng ít đi, phần lớn là khi một người ra album bán chạy hoặc đạt được giải thưởng nào đó, người kia sẽ gọi điện chúc mừng.

Chỉ chia sẻ niềm vui, nhưng không còn kể lể nỗi buồn, dần dần sự chia sẻ này cũng biến chất thành khoe khoang và so sánh trá hình.

Đến bây giờ, hai người vẫn giữ quan hệ bạn bè trên danh nghĩa, nhưng không thể nào tìm lại được sự chân thành vô tư nói hết mọi chuyện như lúc ban đầu.

Tửu Tỉnh Pháp Tử khẽ thở dài một tiếng, sau đó đặt khung ảnh trở lại giá sách.

Lúc này, Công Đằng Tĩnh Hương bưng một đĩa đi vào phòng.

“Pháp Tử, mau nếm thử mì trường thọ tớ tự tay làm xem hương vị thế nào?” Tửu Tỉnh Pháp Tử cầm một sợi mì trường thọ cho vào miệng, nói thật thì hương vị rất bình thường, nhưng cô ấy lại giả vờ tỏ ra rất ngon, gật đầu khen ngợi Công Đằng Tĩnh Hương một hồi.

Công Đằng Tĩnh Hương rất hài lòng với lời khen của Tửu Tỉnh

Pháp Tử, đặt đĩa sang một bên, khoanh chân ngồi xuống, kéo tay Tửu Tỉnh Pháp Tử, hai người bắt đầu trò chuyện.

"Tĩnh Hương, tớ có một chuyện muốn thành thật với cậu, nhưng cậu phải hứa là tuyệt đối không được trách tớ." Công Đằng Tĩnh Hương có chút kỳ lạ nhìn Tửu Tỉnh Pháp Tử, "Sao thế?" Tửu Tỉnh Pháp Tử nhìn Công Đằng Tĩnh Hương một cái, cẩn thận nói: "Cậu nói cái buổi hẹn đó, tớ tò mò quá nên đã đi." Công Đằng Tĩnh Hương trừng lớn mắt, vẻ mặt trông có chút khó tin.

"Cậu thật sự đã đi à?" Tửu Tỉnh Pháp Tử gật đầu.

"Vậy là cậu đã gặp người đàn ông tặng hoa đó rồi à?" Công Đằng Tĩnh Hương đột nhiên bật cười, "Cậu phát hiện đối phương không phải Lâm Hựu Luân, thất vọng lắm đúng không?" Tửu Tỉnh Pháp Tử lắc đầu, "Kẻ thất vọng là người đàn ông đó, vì hắn ta cứ nghĩ người đến gặp mình sẽ là cậu." "Vậy, tất cả chỉ là một sự hiểu lầm sao?" Tửu Tỉnh Pháp Tử vô cùng nghiêm túc nhìn Công Đằng Tĩnh Hương: "Đây chính là điều tớ muốn xin lỗi cậu, đây không phải là một sự hiểu lầm, tớ thật sự đã gặp được Lâm Hựu Luân." Công Đằng Tĩnh Hương lúc đầu căn bản không tin.

"Pháp Tử, đừng đùa nữa, mặc dù lần này khiến cậu đi công cốc, nhưng cậu cũng không cần phải bịa ra lý do như vậy để lừa tớ chứ?" "Nhưng tớ nói thật mà." Tửu Tỉnh Pháp Tử nhấn mạnh thêm một lần nữa, lần này Công Đằng Tĩnh Hương cuối cùng cũng có chút tin.

"Cậu thật sự đã gặp Lâm Hựu Luân à?" "Đúng vậy, không chỉ có Lâm Hựu Luân, tớ còn gặp cả Thái Lan tiên sinh, người phiên dịch cho anh ấy, chính là nhà sản xuất phim Hồng Kông thường xuyên hợp tác làm phim với các công ty điện ảnh Nhật Bản đó." Lúc này Công Đằng Tĩnh Hương mới bắt đầu lo lắng, "Thôi chết rồi, tớ không đi, anh Lâm có phải là sẽ cảm thấy tớ rất thất lễ không?" "Yên tâm đi, tớ

đã giải thích giúp cậu rồi, anh Lâm sẽ không vì chuyện này mà trách cậu đâu." Câu trả lời của Tửu Tỉnh Pháp Tử khiến Công Đằng Tĩnh Hương an tâm hơn một chút, nhưng cô ấy càng tò mò hơn, sau đó Lâm Hựu Luân và Tửu Tỉnh Pháp Tử đã nói gì nữa.

"Anh Lâm đang chuẩn bị quay một bộ phim, muốn mời cậu đóng một vai trong đó, nhưng khi liên hệ với công ty quản lý của cậu thì không thuận lợi, nên anh ấy muốn gặp cậu trước." Công Đằng Tĩnh Hương nín thở nhìn chằm chằm vào miệng Tửu Tỉnh Pháp Tử, sợ mình sẽ bỏ lỡ bất kỳ từ nào.

"Trời ơi, tại sao công ty quản lý chưa bao giờ nói với em chuyện này!" Tửu Tỉnh Pháp Tử bĩu môi, "Chuyện này rất bình thường, công ty quản lý có lẽ muốn đợi đến khi đàm phán có kết quả rồi mới thông báo cho cậu." "Nhưng họ ít nhất cũng nên hỏi ý kiến của tớ chứ…" Công Đằng Tĩnh Hương ôm đầu, vẻ mặt vô cùng rối rắm.

"Điều này còn tùy thuộc vào công ty quản lý của cậu, nhưng nhìn chung, nghệ sĩ rất ít khi có quyền tự quyết trong vấn đề này." Lời nói của Tửu Tỉnh Pháp Tử không mang lại nhiều an ủi cho Công Đằng Tĩnh Hương.

Sau đó cô ấy đột nhiên nghĩ ra một vấn đề, mình không đến buổi hẹn, vậy Lâm Hựu Luân sẽ xử lý chuyện này thế nào?

Liên hệ đến việc Tửu Tỉnh Pháp Tử vừa rồi xin lỗi mình, Công Đằng Tĩnh Hương trong lòng đột nhiên nảy sinh một dự cảm rất không lành, cô ấy cảm thấy diễn biến của sự việc có lẽ đã hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của mình.

"Ngoài việc giải thích lý do tớ không đi, cậu và anh Lâm còn nói gì nữa?" "Khi đó tớ thấy thật sự là anh ấy, rồi tớ rất hồi hộp, về cơ bản là anh ấy hỏi một câu, tớ trả lời một câu.

Anh ấy trước tiên nói với tớ lý do muốn gặp cậu, sau đó lại hỏi tớ,

có hứng thú đóng vai này không…" Tửu Tỉnh Pháp Tử nói đến đây, vẻ mặt rất áy náy nhìn Công Đằng Tĩnh Hương một cái.

Công Đằng Tĩnh Hương biểu cảm hoảng hốt một trận, sau đó cố gắng trấn tĩnh lại, thử hỏi một câu: "Vậy là cậu đã nhận lời à?" Vẻ mặt áy náy của Tửu Tỉnh Pháp Tử càng thêm rõ rệt.

"Trong tình huống đó, cậu không đến, anh Lâm đã không vui rồi, nếu tớ từ chối nữa, tớ sợ anh ấy sẽ càng tức giận hơn, nên tớ đã nhận lời anh ấy.

Nhưng tớ thật sự không cố ý cướp vai diễn của cậu đâu, thật đấy, Tĩnh Hương, cậu phải tin tớ!" Tửu Tỉnh Pháp Tử kéo tay Công Đằng Tĩnh Hương, nói với giọng điệu khẩn thiết.

Trong đầu Công Đằng Tĩnh Hương lại trống rỗng, sau giây phút thất thần ngắn ngủi, cô ấy cuối cùng cũng phản ứng lại.

"Được rồi, Pháp Tử, chuyện này tớ sẽ không trách cậu đâu." Tửu Tỉnh Pháp Tử thở phào nhẹ nhõm, nhưng Công Đằng Tĩnh Hương lại trở nên nặng trĩu tâm sự.

Ăn xong cơm, Tửu Tỉnh Pháp Tử cáo từ ra về, Công Đằng Tĩnh Hương tiễn cô ấy ra cửa.

Nhìn đèn hậu chiếc taxi Tửu Tỉnh Pháp Tử đi mất hút ở cuối phố, Công Đằng Tĩnh Hương tự giễu cười một tiếng.

Mặc dù toàn bộ sự việc là do Công Đằng Tĩnh Hương tự mình sơ suất mới dẫn đến kết quả hiện tại, nhưng nếu nói Tửu Tỉnh Pháp Tử hoàn toàn vô tội thì Công Đằng Tĩnh Hương tuyệt đối sẽ không tin.

Nếu Tửu Tỉnh Pháp Tử không có chút ý nghĩ cạnh tranh cơ hội với mình, làm sao có thể vô duyên vô cớ chạy đi gặp một người lạ thay mình chứ?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của Công Đằng Tĩnh Hương đột nhiên trở

nên rất buồn bã.

Nếu đối mặt với lựa chọn giống như Tửu Tỉnh Pháp Tử, e rằng cô ấy cũng sẽ đưa ra quyết định tương tự như Tửu Tỉnh Pháp Tử, vậy nên cũng không thể trách Tửu Tỉnh Pháp Tử đã tính kế mình, cứ coi như đây là một bài học vậy.

Công Đằng Tĩnh Hương nghĩ như vậy, nhưng không có nghĩa là Giám đốc Tá Đằng của công ty quản lý cô ấy cũng nghĩ như vậy.

Bên Vương Tinh đột nhiên gọi điện đến, thông báo rằng cuộc đàm phán hợp tác đã rất đáng tiếc phải dừng lại, bởi vì bên này đã tìm được người phù hợp hơn.

Chương 767

"Tĩnh Hương rõ ràng là lựa chọn đầu tiên của họ, tại sao mọi chuyện lại biến thành ra nông nỗi này, ai có thể nói cho tôi biết, tại sao chứ?" Tá Đằng giận dữ gào thét vào một đám cấp dưới trong văn phòng.

Tất cả mọi người đều im lặng như tờ, không một ai dám lên tiếng.

Tá Đằng trút giận một hồi xong, thở hổn hển ngồi xuống.

Chuyện đã xảy ra rồi, hối hận cũng vô ích, bây giờ điều cần làm hơn là nghĩ cách làm giảm nhẹ ảnh hưởng mà chuyện này có thể mang lại cho Công Đằng Tĩnh Hương.

"Nếu có phóng viên hỏi về chuyện này, tất cả nhân viên công ty phải giữ thống nhất một giọng điệu, rằng chưa bao giờ có bất kỳ liên hệ nào với nhà sản xuất phim, Tĩnh Hương cũng chưa bao giờ cân nhắc vai diễn này, hiểu chưa?" Tá Đằng trong lòng rất rõ, nếu để truyền thông biết Công Đằng Tĩnh Hương ban đầu là lựa chọn đầu tiên cho vai diễn này, sau đó lại bị Tửu Tỉnh Pháp Tử thay thế, không chỉ danh tiếng của Công Đằng Tĩnh Hương sẽ bị tổn hại, mà công ty quản lý cũng sẽ trở thành trò cười trong giới.

Đương nhiên, chuyện này bên công ty đơn phương phủ nhận không có tác dụng, muốn che đậy được thì bên nhà sản xuất phim cũng không được tiết lộ chuyện này ra ngoài.

Tá Đằng đã làm tất cả những gì có thể, chỉ còn cách thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng mấy ngày "tiếp đãi" Vương Tinh có thể phát huy tác dụng, khi đối mặt với phóng viên thì hãy giữ thể diện cho bên mình một chút.

Lúc này, một cấp dưới nhỏ tiếng nhắc nhở: "Giám đốc, sắp đến

giờ rồi.” Tá Đằng gật đầu, bảo người bật chiếc TV trong văn phòng, chuyển sang một kênh thường xuyên phát tin tức giải trí.

“Đạo diễn nổi tiếng Hồng Kông Vương Tinh gần đây đã đến Nhật Bản để tuyển chọn nữ diễn viên chính cho bộ phim mới.

Ca sĩ thần tượng Tửu Tỉnh Pháp Tử đã nhận được sự ưu ái của đạo diễn, hai bên đã chính thức ký hợp đồng vào ngày hôm qua.

Sau đó, công ty quản lý của Tửu Tỉnh Pháp Tử cũng chính thức ra thông cáo, xác nhận thông tin Tửu Tỉnh Pháp Tử tham gia… Được biết, bộ phim mới của đạo diễn Vương Tinh được chuyển thể từ bộ truyện tranh nổi tiếng 《Thành thị Liệp nhân》 của Bắc Điều Tư, bộ truyện tranh này có lượng độc giả lớn ở Nhật Bản và Hồng Kông.

Khi đạo diễn Vương Tinh sau đó trả lời phỏng vấn đã bày tỏ, dàn diễn viên chính của phim rất hùng hậu, đầu tư từ 3 đến 4 trăm triệu yên, sớm nhất là đầu năm sau sẽ ra mắt khán giả.” Trên màn hình TV, Vương Tinh và Tửu Tỉnh Pháp Tử cùng ngồi ở phía trước, mỗi người cầm một đống micro, đèn flash máy ảnh thi nhau chớp sáng.

“Đạo diễn Vương, có tin đồn nói rằng vai diễn của Tửu Tỉnh Pháp Tử trong bộ phim này ban đầu là chuẩn bị mời một nghệ sĩ Nhật Bản khác đóng, về điều này anh có ý kiến gì không?” Đoạn phát sóng trực tiếp chen ngang này, ngay lập tức khiến Tá Đằng đang ngồi trước TV trở nên căng thẳng.

“Trước khi đến Nhật Bản, chúng tôi chỉ xác định rằng bộ phim này cần một diễn viên Nhật Bản tham gia, nhưng không có ứng cử viên cụ thể.

Trước khi quyết định mời cô Tửu Tỉnh Pháp Tử đóng, đương nhiên tôi cũng đã cân nhắc các nghệ sĩ khác, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy cô Tửu Tỉnh Pháp Tử phù hợp hơn.” Câu trả lời của Vương Tinh khiến Tá Đằng đang ngồi trước TV thở phào nhẹ nhõm.

Phóng viên lại tiếp tục truy vấn đạo diễn Vương trước đó còn cân nhắc những nghệ sĩ nào, Vương Tinh thẳng thừng nói rằng câu hỏi này nếu nói ra sẽ đắc tội với rất nhiều người, nên tốt nhất là không nói.

Khi Vương Tinh trả lời câu hỏi của phóng viên, Tửu Tỉnh Pháp Tử bên cạnh cũng không hề nhàn rỗi, cô ấy cũng được hỏi rất nhiều câu hỏi, trong đó thậm chí còn nhắc đến Công Đằng Tĩnh Hương.

"Cô Pháp Tử, cô có được cơ hội đóng bộ phim này, là bạn tốt, cô Tĩnh Hương có chúc mừng cô không?" Nụ cười của Tửu Tỉnh Pháp Tử có vẻ gượng gạo, nhưng cô ấy vẫn gật đầu, đưa ra câu trả lời khẳng định cho đối phương.

Các phóng viên lại không chịu bỏ qua.

"Cô Pháp Tử, cô và Công Đằng Tĩnh Hương có danh tiếng gần như ngang nhau trong giới ca sĩ Nhật Bản, hiện tại lại đều đang đối mặt với việc chuyển hình đa dạng từ ca sĩ sang diễn viên.

Bây giờ cô đã giành được cơ hội đóng bộ phim 《Thành thị Liệp nhân》 này, cô có nghĩ rằng mình đã có nhiều lợi thế hơn Công Đằng Tĩnh Hương trong hướng chuyển hình diễn viên không?" "Tôi rất may mắn khi có được cơ hội này, nhưng tôi không đồng tình với cách nói của anh.

Cần biết rằng trong bộ phim 《Thành thị Liệp nhân》 này có rất nhiều diễn viên nổi tiếng ở Hồng Kông và cũng có rất nhiều người hâm mộ ở Nhật Bản tham gia.

Khi hợp tác với họ, tôi hy vọng có thể học hỏi kinh nghiệm diễn xuất từ họ, chỉ cần vai diễn của tôi không bị khán giả bỏ qua khi phim ra rạp là được rồi." Tửu Tỉnh Pháp Tử kéo chủ đề trở lại bộ phim 《Thành thị Liệp nhân》, thành công chuyển hướng sự chú ý của các phóng viên.

Lúc này Vương Tinh lại có việc phải bận rộn, bởi vì các phóng viên đều đang truy vấn anh ta rằng các vai diễn khác trong bộ phim này sẽ do những ai đảm nhiệm.

"Thông tin này ở Hồng Kông còn chưa được công bố, hiện tại những diễn viên đã xác nhận tham gia bộ phim này, ngoài cô Tửu Tỉnh Pháp Tử ra, còn có cô Vương Tổ Hiền và cô Khâu Thục Trân, hai vị này đều là những diễn viên rất quen thuộc với khán giả Nhật Bản." "Có tin tức nói rằng nam diễn viên chính của bộ phim này sẽ do chính ông Lâm Hựu Luân đảm nhiệm, xin hỏi đạo diễn Vương tin tức này có đúng sự thật không?" Một phóng viên khác đứng dậy hỏi.

"Mọi người đều biết, khi tìm diễn viên đóng phim điều đầu tiên phải cân nhắc chính là lịch trình của đối phương.

Ban đầu, vai nam chính của bộ phim này, tôi đầu tiên cân nhắc mời Thành Long đóng, nhưng Thành Long dạo này bận quay phim ở Mỹ nên không thể sắp xếp được, hơn nữa có người nói với tôi rằng, hình tượng của Thành Long và Mạnh Ba nam chính trong truyện tranh gốc có sự khác biệt khá lớn… Cứ chọn đi chọn lại, hoặc là lịch trình không phù hợp, hoặc là hình tượng không thích hợp, cuối cùng tôi đành nói với A Luân, chi bằng cậu đóng luôn đi.

A Luân bản thân rất thích bộ truyện tranh gốc 《Thành thị Liệp nhân》, sau đó cũng rất hứng thú với vai Mạnh Ba, nên đã nhận lời." Vương Tinh nói xong, còn chưa kịp nghỉ lấy hơi, lập tức lại có một phóng viên đứng dậy.

"Đạo diễn Vương có nghĩ ông Lâm có thể đóng tốt vai Mạnh Ba không?" "Người hỏi câu này, chắc chắn đều chưa từng nghiêm túc xem những bộ phim A Luân đã đóng trước đây." Một câu nói đùa lạnh lùng của Vương Tinh, khiến cả hội trường cười ồ lên.

"Có phù hợp hay không, thực ra tôi nói không tính, chỉ đợi đến khi

phim ra rạp để khán giả đánh giá, nhưng cá nhân tôi rất tự tin vào việc A Luân đóng vai này.

A Luân tính đến nay đã đóng chính tổng cộng 6 bộ phim, trong đó các vai diễn trong 《Lâm tiên sinh và Lâm phu nhân》, 《Mười Một La Hán》 đều rất gần với Mạnh Ba trong 《Thành thị Liệp nhân》, thành công phòng vé của hai bộ phim đó đủ để chứng minh, việc anh ấy đóng loại vai này không có bất kỳ vấn đề gì." "Trong truyện tranh gốc ngoài Mạnh Ba ra, Mộc Thôn cũng là một vai diễn rất quan trọng, nhưng đạo diễn Vương vừa rồi khi giới thiệu các vai diễn liên quan đến bộ phim này lại không nhắc đến vai diễn đó.

Tôi rất tò mò, là đạo diễn Vương quên, hay là trong phim căn bản không có vai diễn này?" Có phóng viên nhắc đến vai Mộc Thôn, điều này khiến Vương Tinh có chút bất ngờ.

Mộc Thôn là trợ thủ của Mạnh Ba, anh trai của Huệ Hương, đồng nghiệp cũ của Nha Tử, có thể nói là một vai diễn rất quan trọng trong truyện tranh gốc.

Tuy nhiên, khi thiết kế kịch bản ban đầu, vai diễn này lại bị Vương Tinh khai tử ngay từ đầu.

Mục đích của Vương Tinh khi làm vậy là để làm nổi bật nam chính, nhưng Lâm Hựu Luân sau khi xem qua kịch bản mà Vương Tinh đưa ra, đã kiên quyết yêu cầu đưa vai diễn này vào.

Lâm Hựu Luân đưa ra lý do là muốn tôn trọng nguyên tác, nhưng Vương Tinh trong lòng rất rõ, Lâm Hựu Luân thực ra không muốn diễn xuất chiếm quá nhiều thời gian của mình, nên hy vọng có người có thể giúp anh ấy san sẻ một số cảnh quay.

Nếu không thì làm sao có thể nói rằng về sự hiểu biết về Lâm Hựu Luân, ngoài những người phụ nữ bên cạnh anh ấy ra, thì Vương Tinh là người nắm bắt tâm tư của anh ấy chính xác nhất.

Trong bộ phim 《Thành thị Liệp nhân》 do Thành Long đóng chính, Mộc Thôn thực sự đã chết ngay từ đầu, điều này rất dễ hiểu, bởi vì trong tất cả các bộ phim của Thành Long, Thành Long luôn là nhân vật chính tuyệt đối, các vai diễn khác về cơ bản không thoát khỏi số phận bị làm yếu đi.

Nếu đổi Lâm Hựu Luân sang làm diễn viên chính, anh ấy không có khả năng đánh đấm và diễn xuất tốt như Thành Long, không thể trong 90 phút mà vẫn thu hút được sự chú ý của khán giả.

Vì vậy, anh ấy cần người khác giúp anh ấy san sẻ cảnh quay.

Thành Long đóng chính có thể đơn độc tác chiến, Lâm Hựu Luân thì không được, anh ấy còn cần một cánh tay đắc lực!

"Vai Mộc Thôn này, hiện tại ứng cử viên vẫn chưa được xác định, nên tôi chưa đặc biệt nhắc đến với mọi người.

Nhưng mọi người yên tâm, vai diễn này chắc chắn sẽ xuất hiện trong phim." Vương Tinh cuối cùng trả lời. — Vương Tinh và Lâm Hựu Luân vẫn đang ở Nhật Bản, nhưng những tin tức được công bố tại buổi họp báo này đã truyền về Hồng Kông.

Truyền thông bàn tán xôn xao về việc này, mọi người đều rất quan tâm, ngoài Lâm Hựu Luân, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân và Tửu Tỉnh Pháp Tử đã xác nhận tham gia, rốt cuộc còn có những ngôi sao nào khác sẽ góp mặt trong bộ phim này.

Bởi vì theo thông lệ trước đây, những bộ phim mà Lâm Hựu Luân đóng chính, dàn sao đều sẽ vô cùng hùng hậu.

Bộ phim cứu trợ thiên tai quy tụ hầu hết các ngôi sao lớn của Hồng Kông là 《Long Phượng Điếm》 thì không nói, còn hai bộ phim 《Mười Một La Hán》 và 《Tình Yêu Quay Số》, các ngôi sao đang hot của Hồng Kông cơ bản đều bị vét sạch.

Trong bộ phim 《Thành thị Liệp nhân》 này, ngoài vai Mộc Thôn mà phóng viên Nhật Bản đã hỏi tại buổi họp báo, còn có hai vai diễn khác được chú ý đặc biệt.

Một là bạn diễn nữ của Nha Tử do Khâu Thục Trân đóng, một vai khác không có nguyên mẫu trong truyện tranh gốc, nhưng được thêm vào đặc biệt cho bộ phim này.

Vai diễn này là nhân viên sòng bạc trên du thuyền, sau khi bọn cướp kiểm soát du thuyền, sẽ cùng nhân vật chính liên thủ chống lại kẻ địch.

Về vai Quan Vũ này, trong giới còn có một cách nói khác, kể rằng Diệp Hàn "Quỷ Vương" sau khi biết Lâm Hựu Luân muốn thuê du thuyền Công chúa Phương Đông để quay một bộ phim liên quan đến cờ bạc trên biển, đã đặc biệt cử người đến Hồng Kông để đàm phán.

Cuối cùng, kết quả thương thảo giữa hai bên là, Diệp Hàn tài trợ cho bộ phim này 1 triệu đô la Hồng Kông, nhà sản xuất phim sẽ thêm vào một vai diễn lấy Diệp Hàn làm nguyên mẫu.

Sau khi Hà Hồng Sâm biết chuyện này, liền cũng tài trợ cho bộ phim này 1 triệu đô la Hồng Kông, sau đó cũng đưa ra một yêu cầu.

Cách nói này lan truyền có đầu có đuôi, nhưng Hà Hồng Sâm cụ thể đã đưa ra yêu cầu gì với Lâm Hựu Luân, lại có rất nhiều lời đồn.

Có người nói Hà Hồng Sâm yêu cầu Lâm Hựu Luân sắp xếp một vai diễn lấy ông ta làm nguyên mẫu trong phim, lại có người nói Hà Hồng Sâm muốn Lâm Hựu Luân cho vai diễn lấy Diệp Hàn làm nguyên mẫu phải chết trong phim… Những chuyện như thế này phóng viên không thể nào đi xác minh với Hà Hồng Sâm, mà Lâm Hựu Luân lại không ở Hồng Kông, nên các loại phiên bản lời đồn đều xuất hiện.

Trên chuyến bay từ Nhật Bản trở về Hồng Kông, Vương Tinh

không nhịn được hỏi về chuyện này, anh ta rất tò mò Hà Hồng Sâm rốt cuộc đã đưa ra yêu cầu gì với Lâm Hựu Luân.

"Hà Hồng Sâm hy vọng tôi sẽ sắp xếp một cảnh cho nổ tung du thuyền Công chúa Phương Đông ở cuối phim." "Xem ra Hà Hồng Sâm thật sự rất hận du thuyền Công chúa Phương Đông, trong thực tế không làm gì được nó, trong phim cũng phải trút giận một phen." Vương Tinh chép miệng, thầm nghĩ phải là thù hận lớn đến mức nào mới khiến Hà Hồng Sâm đưa ra quyết định như vậy.

"Chuyện này tôi đã đồng ý rồi, nhưng kịch bản còn chưa kịp sửa, anh đã nhiệt tình như vậy, vậy thì chuyện này cứ giao cho anh vậy." "Tôi chỉ tò mò một chút thôi, không cần phải vậy chứ?" Vương Tinh mặt nhăn nhó.

Chương 768

"Chỉ sửa lại một chút kết cục thôi, chuyện này khó lắm sao?" Lâm Hựu Luân bực mình lườm Vương Tinh một cái, "Có thể ngay từ đầu đã thiết lập bọn cướp đã đặt bom trên thuyền, cuối cùng bọn cướp tuy bị tiêu diệt, nhưng đội cứu hộ không kịp tháo bom, mọi người đều mặc áo phao nhảy xuống biển, cuối cùng thuyền bị nổ chìm là xong thôi mà?" "Chỉ sửa những cái này thôi cũng tốn không ít công sức đấy." Vương Tinh mắt chớp chớp nhìn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vừa nhìn thấy biểu cảm này của Vương Tinh, liền biết tên này chắc chắn muốn đàm phán điều kiện với mình.

"Có gì thì nói, có rắm thì phóng!" Vương Tinh cười hì hì với vẻ mặt xun xoe, "Hiện tại không phải vẫn còn ba vai diễn chưa được chốt sao?

Tôi muốn sắp xếp một người vào, chắc không có vấn đề gì chứ?" "Là nữ à?" "Sao cậu biết?" Vương Tinh ngạc nhiên.

"Nếu là đàn ông thì cậu có vẻ mặt bỉ ổi như vậy sao?" Lâm Hựu Luân lật tờ báo trong tay, không định nói thêm lời vô nghĩa với Vương Tinh.

Lâm Hựu Luân không trực tiếp nói không được, Vương Tinh liền biết chuyện này có triển vọng, lại ghé mặt sát hơn về phía Lâm Hựu Luân.

"Vậy là cậu đồng ý rồi?" Lâm Hựu Luân lật một trang báo trong tay, "Anh sắp xếp ai vào cũng được, nhưng nếu có vấn đề gì xảy ra, đừng hòng tôi cuối cùng sẽ ra mặt dọn dẹp mớ hỗn độn giúp anh!" Vương Tinh vừa thấy Lâm Hựu Luân hiểu lầm mình, vội vàng giải thích: "Chuyện thật sự không phải như cậu nghĩ đâu, nữ diễn viên đó

đã đóng hai bộ phim cho tôi, tôi hứa sẽ giúp cô ấy chuyển hình.

Lần này vừa hay có một vai như vậy, nên tôi mới muốn cô ấy đóng." "Anh sẽ tốt bụng như vậy sao?" Lâm Hựu Luân đương nhiên không tin, tiếp tục xem tờ báo trong tay.

"Tôi tìm cô ấy đóng hai bộ phim đó có phần hơi 'nóng', nên coi như là tôi nợ cô ấy một ân tình, lần này vừa hay có thể trả…".

Vương Tinh không cẩn thận lỡ lời, sau khi nhận ra không đúng liền vội vàng bịt miệng lại, nhưng đã quá muộn.

Lâm Hựu Luân đặt tờ báo trong tay xuống, nhìn chằm chằm vào Vương Tinh vài giây.

"Nữ diễn viên đó là ai?" Vương Tinh là đạo diễn của bộ phim này, việc anh ta sắp xếp một hai người vào đoàn phim thì Lâm Hựu Luân cũng sẽ không nói gì, nhưng nếu anh ta bừa bãi sắp xếp một số diễn viên có tai tiếng không tốt vào, thì đó lại là chuyện khác.

Vương Tinh bịt miệng, cười lấy lòng Lâm Hựu Luân, nhưng đáng tiếc Lâm Hựu Luân không hề bị anh ta dụ dỗ.

Bất đắc dĩ, Vương Tinh đành bỏ tay xuống.

"Được rồi, tôi nói!" Kể từ khi Hồng Kông thực hiện chế độ phân loại phim, phim 'nóng' (X-rated) trở thành lựa chọn hàng đầu của các công ty điện ảnh để kiếm tiền nhanh chóng vì chi phí thấp và thời gian quay ngắn, đồng thời cũng mang lại hy vọng nổi tiếng cho rất nhiều diễn viên.

Diệp Ngọc Khanh là người đầu tiên thử đi theo con đường "ngôi sao gợi cảm" và "một lần cởi nổi danh".

Chỉ riêng năm 1991, cô ấy đã liên tiếp đóng ba bộ phim 'nóng' là《Tình Bất Tự Cấm》,《Khanh Bản Giai Nhân》,《Tôi Vì Khanh Cuồng》.

Màn trình diễn táo bạo, khỏa thân đã khiến ba bộ phim chất lượng bình thường này, mỗi bộ đều thu về gần mười triệu đô la Hồng Kông tiền phòng vé.

Khi thúc đẩy cải cách chế độ phân loại phim Hồng Kông năm đó, Lâm Hựu Luân đã lo lắng phim 'nóng' sẽ tràn lan, nên đặc biệt quy định rằng từ 3 giờ chiều đến 11 giờ đêm, rạp chiếu phim không được sắp xếp suất chiếu phim 'nóng'.

Phim 'nóng' bị hạn chế thời gian chiếu, lại loại trừ khán giả dưới 18 tuổi, một bộ phim có thể đạt gần mười triệu đô la Hồng Kông phòng vé đã là một thành tích rất tốt.

Ba bộ phim "Khanh Tình" đại thắng, không chỉ khiến Diệp Ngọc Khanh trở thành nhân vật tin tức được bàn tán sôi nổi nhất năm đó, mà còn giúp cát-xê của cô ấy vươn lên hàng sao hạng nhất.

Sau khi nổi tiếng, Diệp Ngọc Khanh rất thông minh khi biết dừng lại, tuy vẫn tiếp tục đóng một số bộ phim có yếu tố gợi cảm, nhưng phần lớn là tham gia diễn xuất trong các bộ phim thể loại và phim nghệ thuật, sự nghiệp dần ổn định.

Rất nhiều nữ diễn viên không chịu đóng phim 'nóng' đều vì lo lắng một khi đã đóng phim 'nóng' thì sau này sẽ khó quay đầu, sự thành công của Diệp Ngọc Khanh đã khiến nhiều nữ diễn viên bắt đầu gạt bỏ lo lắng, "xuống biển" đóng phim 'nóng'.

Lý Lệ Trân chính là vào thời điểm này, lọt vào tầm mắt của Vương Tinh.

Lý Lệ Trân đã ra mắt từ năm 1983, với các bộ phim như 《Khai Tâm Quỷ》 nhanh chóng trở thành "nữ sinh tươi trẻ" được yêu thích rộng rãi thời bấy giờ, nhưng đến sau thập niên 90, Lý Lệ Trân cảm thấy "cơm tuổi trẻ" không thể ăn mãi, liền muốn tìm cách chuyển hình.

Vương Tinh lúc này tìm đến, mời Lý Lệ Trân đóng phim ‘nóng’.

Ban đầu Lý Lệ Trân còn khá nhiều lo ngại về việc đóng phim ‘nóng’, nhưng không chịu nổi sự thuyết phục của Vương Tinh bằng cách lấy Diệp Ngọc Khanh làm ví dụ, cuối cùng cô ấy đã hạ quyết tâm “cởi” để nổi tiếng.

Để đảm bảo an toàn, Lý Lệ Trân và Vương Tinh đã thỏa thuận ba điều khoản, cô ấy giúp Vương Tinh đóng hai bộ phim ‘nóng’, Vương Tinh sẽ giúp cô ấy chuyển hình.

Sau khi Vương Tinh đồng ý, cô ấy mới chính thức tham gia diễn xuất trong bộ phim ‘nóng’ được Vương Tinh giám chế, đo ni đóng giày riêng cho cô ấy.

Trong phim Lý Lệ Trân tuy ba điểm lộ rõ, nhưng lại rất ít yếu tố trần trụi, diễn xuất tự nhiên, thoải mái mang một nét tươi mới, lành mạnh, độc đáo giữa vô số phim ‘nóng’, sau khi ra mắt đã lập tức gây hiệu ứng bùng nổ, doanh thu phòng vé của bộ phim đạt tới 12 triệu đô la Hồng Kông.

Vương Tinh một mạch tiếp tục, lại tìm Lý Lệ Trân đóng một bộ phim ‘nóng’ khác, sau khi ra mắt cũng thu về gần mười triệu đô la Hồng Kông tiền phòng vé.

Hai bộ phim ‘nóng’ được đón nhận nồng nhiệt, khiến nhiều nhà sản xuất phim tranh nhau tìm Lý Lệ Trân đóng phim ‘nóng’, nhưng Lý Lệ Trân lại công khai tuyên bố không đóng phim ‘nóng’ nữa, và chuyển trọng tâm sự nghiệp từ điện ảnh truyền hình sang lĩnh vực ca hát.

Trong lòng Lý Lệ Trân, vẫn luôn ghi nhớ lời hứa ban đầu của Vương Tinh.

“Bây giờ tôi cuối cùng đã biết thế nào là ân tình lớn hơn nợ nần

rồi.

Mỗi lần truyền thông đưa tin tôi chuẩn bị quay phim mới, cô ấy lại gọi điện cho tôi, yêu cầu tôi sắp xếp vai diễn cho cô ấy.

Tôi muốn qua loa lừa dối cũng không được, ban đầu tôi còn định dùng cách của cô ấy, để cô ấy tự mình bỏ cuộc, nhưng tôi thật sự đã đánh giá thấp quyết tâm của người phụ nữ này.

Cô ấy không biết bằng cách nào đã trở thành bạn tốt với A Vân, thỉnh thoảng hai người lại hẹn nhau đi chơi bài, sau đó còn kể cho A Vân nghe lời hứa lúc tôi tìm cô ấy đóng phim, khiến vợ tôi bây giờ mỗi tối đều nhắc mãi chuyện này bên tai, tôi sắp bị phiền chết rồi." Vương Tinh tuôn một tràng khổ sở trước mặt Lâm Hựu Luân, nhưng Lâm Hựu Luân lại không hề tỏ ra đồng tình với Vương Tinh.

"Ai bảo anh ban đầu hứa bừa với người ta?" "Hai bộ phim đó mỗi bộ tôi đều trả cho cô ấy 1,15 triệu tiền cát-xê, cũng coi như là đã hết lòng hết nghĩa rồi chứ?

Nếu là nữ diễn viên khác thì vài chục vạn là có thể giải quyết rồi, ở Hồng Kông đóng phim 'nóng' chưa có ai nhận được cát-xê cao hơn thế đâu!" Vương Tinh vẻ mặt ủy khuất.

Lâm Hựu Luân khẽ hừ một tiếng, tiếp tục cầm tờ báo trong tay lên xem, chút tính toán nhỏ nhặt của Vương Tinh có thể lừa được người khác, chứ sao có thể lừa được anh.

"Đừng có đóng giả đáng thương trước mặt tôi, anh là người như thế nào tôi còn không hiểu sao?

Anh ban đầu đưa ra cát-xê cao như vậy cho Lý Lệ Trân, chính là muốn cố ý nâng cao giá trị của cô ấy.

Nếu phim quay xong được đón nhận nồng nhiệt, tự nhiên sẽ có người đưa ra giá cao hơn để tìm Lý Lệ Trân đóng phim 'nóng'.

Đến lúc đó Lý Lệ Trân nếu không chống cự được sự cám dỗ của cát-xê cao, lại giúp người khác đóng phim 'nóng', anh có thể lấy cớ cô ấy dấn thân quá sâu vào phim 'nóng', không còn thực hiện lời hứa ban đầu là giúp cô ấy chuyển hình nữa." Tâm tư ẩn giấu sâu sắc như vậy mà cũng bị Lâm Hựu Luân vạch trần ngay trước mặt, Vương Tinh da mặt dày đến mấy cũng không khỏi có chút ngượng ngùng.

Vương Tinh xòe hai tay ra, "Được rồi, tôi thừa nhận mình lúc đó đúng là có chút thông minh vặt, nhưng tôi thật sự không ngờ thái độ của người phụ nữ đó lại kiên quyết đến vậy, bây giờ tôi thật sự hết cách rồi." Lâm Hựu Luân muốn xem báo một lát, nhưng Vương Tinh lại cứ lải nhải bên tai anh, bị phiền đến mức không chịu nổi nữa, anh mới đặt báo xuống hỏi: "Trong 《Thành thị Liệp nhân》 còn lại vai đó chỉ là một vai phụ không có nhiều cảnh quay, anh chắc chắn có thể khiến Lý Lệ Trân hài lòng sao?" "Vai phụ cũng phải xem là trong bộ phim nào, vai phụ trong bộ phim 《Thành thị Liệp nhân》 này, còn được săn đón hơn cả vai chính trong phim bình thường.

Nếu không thì hai chúng ta có thể đánh cược, còn lại vai Mộc Thôn, và vai nhân viên sòng bạc lấy Diệp Hàn làm nguyên mẫu, nhất định sẽ bị rất nhiều người tranh giành.

Chỉ cần vừa về Hồng Kông sẽ có người đến tìm cậu nói về chuyện này, nếu không thì tôi lập tức nhảy khỏi cái máy bay này." Lâm Hựu Luân ban đầu không để tâm nhiều đến lời nói của Vương Tinh, nhưng sau khi trở về Hồng Kông, anh mới phát hiện Vương Tinh thật sự là một người 'miệng quạ', nói gì đúng nấy.

"Anh đang nói gì vậy?" Chung Sở Hồng dỗ con gái ngủ xong, giao cho bảo mẫu bế về phòng, phát hiện Lâm Hựu Luân sau khi nhận vài cuộc điện thoại thì đang lẩm bẩm một mình.

"Trên chuyến bay trở về, tôi và Vương Tinh đã đánh cược một

trận, bị tên này thắng rồi." Lâm Hựu Luân đặt điện thoại xuống, kéo Chung Sở Hồng lại, ôm cô từ phía sau.

"Đâu cần anh phải nói móc anh ta như vậy chứ?" Chung Sở Hồng dựa vào lòng Lâm Hựu Luân, dịu dàng nói.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Anh ta da mặt dày như vậy, biết rồi cũng không sao đâu." Chung Sở Hồng nũng nịu lườm Lâm Hựu Luân một cái, "Đã là người làm bố rồi, còn vô tư như vậy, con gái sắp bắt đầu ghi nhớ mọi chuyện rồi, không thể để anh làm hư nó được!" Chung Sở Hồng vừa nhắc đến con gái, Lâm Hựu Luân lập tức không còn lời nào để nói.

"Được rồi, anh nghe em, sau này nhất định sẽ làm một người bố tốt!" "Vậy thì còn tạm được." Chung Sở Hồng thoát khỏi vòng tay Lâm Hựu Luân, con gái vừa rời khỏi tầm mắt cô ấy chưa đầy vài phút, cô ấy đã có chút không yên tâm, muốn về phòng chăm sóc con.

Trước khi đi, Chung Sở Hồng đột nhiên nhớ ra một chuyện khác.

"À, hôm nay em đã mời anh Phát và vợ anh ấy đến nhà ăn cơm, nếu buổi tối anh không có sắp xếp khác thì cũng ở lại ăn nhé?" Lâm Hựu Luân gật đầu, vừa hay anh cũng đã lâu không gặp Chu Nhuận Phát, cũng không biết tình hình gần đây của Chu Nhuận Phát thế nào. — Khoảng hơn 6 giờ tối, Chu Nhuận Phát và vợ Trần Huệ Liên mang theo một chai rượu vang quý hiếm làm quà, đến theo lời mời.

Trần Huệ Liên bận rộn đùa với Tiểu Hồng Hồng cho bé vui, Chung Sở Hồng ở bên cạnh trông nom, Lâm Hựu Luân và Chu Nhuận Phát cùng nhau ra ban công hút thuốc, tiện thể trò chuyện.

"Anh Phát, nếu tôi không nhớ nhầm, bộ phim 《Thẩm Tử Quan》 của anh hình như ngày kia sẽ ra rạp đúng không?" Chu Nhuận Phát gật đầu, "Lần đầu tiên đóng thể loại hài cổ trang này, nói thật tôi vẫn còn hơi lo lắng." Lâm Hựu Luân cười hỏi: "Trước đây anh đóng hài

không phải đều coi như là chơi đùa sao?

Lần này chắc cũng không có vấn đề gì chứ?" "Cũng có chút ý nghĩ muốn chơi đùa, nhưng cũng là muốn mở rộng vai diễn.

Chương 769

Anh biết đấy, bây giờ phim hài ăn khách nhất, từ khi Ngô Vũ Sâm sang Hollywood phát triển, phim giang hồ của Hồng Kông đã gần như không còn thị trường nữa rồi." Tình hình hiện tại của Chu Nhuận Phát có chút khó xử, tuổi tác không còn trẻ không còn thu hút khán giả như các diễn viên trẻ như Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ khi đóng vai ngầu, mà đi theo con đường hài kịch thì lại không được yêu thích như Chu Tinh Trì.

Mặc dù anh ấy hiện tại vẫn đang nhận cát-xê cao nhất trong số các diễn viên điện ảnh Hồng Kông, đồng thời cũng là nam diễn viên có sức hút phòng vé mạnh nhất Hồng Kông, nhưng bản thân anh ấy đã cảm thấy áp lực ngày càng lớn.

Phim của Thành Long, Chu Tinh Trì thì bộ này nối tiếp bộ kia, còn Chu Nhuận Phát lại bắt đầu dần giảm bớt số phim nhận đóng, cũng chính vì lý do này.

Cảm nhận được giọng điệu có chút bi quan của Chu Nhuận Phát, Lâm Hựu Luân khá bất ngờ nhìn anh ấy một cái.

Đây không phải là Chu Nhuận Phát tràn đầy nhiệt huyết mà anh từng biết trước đây.

"Trước đây anh nói với tôi Hollywood không hợp với tôi, tôi không tin, nhưng thời gian trước khi đến đó một chuyến mới phát hiện ra, lời anh nói thật sự rất đúng, trừ diễn viên hành động ra, diễn viên người Hoa muốn có chỗ đứng ở đó thật sự quá khó." Chu Nhuận Phát giải thích như vậy, Lâm Hựu Luân lúc này mới hiểu ra, hóa ra Chu Nhuận Phát là đã gặp thất bại ở Hollywood, nên mới chán nản như vậy.

"Vậy là anh Phát gần đây đều không nhận đóng bộ phim nào khác

sao?" Chu Nhuận Phát gật đầu, chỉ coi Lâm Hựu Luân là hỏi bâng quơ như vậy, không có ý gì khác, nhưng lần này anh ấy thật sự đã nghĩ sai rồi.

"Gần đây tôi đang chuẩn bị quay một bộ phim, vai nam chính thứ hai vẫn chưa được xác định, thế nào, có hứng thú tham gia cùng không?" Điếu thuốc trong tay Chu Nhuận Phát bất cẩn rơi xuống đất, anh ấy châm lại một điếu khác, sau đó tò mò hỏi: "Chính là bộ phim mà anh đóng vai chính đó sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu, vừa về Hồng Kông anh đã nhận được vài cuộc điện thoại, trong đó có Trâu Văn Hoài của Gia Hòa, có Phương Dật Hoa của Thiệu thị, đều muốn cài người vào bộ phim này.

Diện mũi của người bình thường thì Lâm Hựu Luân còn có thể không nể, nhưng những người này thì không thể không nể.

Nhưng vai diễn chỉ có một, căn bản không thể phân chia được, chuyện này khiến Lâm Hựu Luân rất đau đầu.

Ngay trước mặt Châu Nhuận Phát, Lâm Hựu Luân cũng không hề che giấu suy nghĩ thật của mình. "Tôi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có Phát ca (anh Châu Nhuận Phát) đóng vai này mới có thể khiến những người kia không nói được lời nào.

Vậy nên lần này coi như mời Phát ca giúp tôi một việc." "Nói gì mà giúp với không giúp, giữa tôi và cậu còn cần nói mấy lời này sao?

Nếu còn nghe thấy thế nữa, tôi sẽ giận đấy." Châu Nhuận Phát nói vậy, Lâm Hựu Luân liền biết anh đã đồng ý rồi. "Vậy cát-xê vẫn quy tắc cũ chứ?" Châu Nhuận Phát đặt điếu thuốc xuống, nói đùa: "Thôi được rồi, lần này tôi vẫn cứ nhận chia lợi nhuận thì hơn, bởi vì mỗi lần nhận cát-xê của cậu, sau đó tôi đều cảm thấy mình chịu thiệt thòi." Châu Nhuận Phát trong lòng rất rõ, Lâm Hựu Luân tìm anh đóng phim, cát-xê đưa ra chắc chắn sẽ không thấp.

Nhận cát-xê hay nhận chia lợi nhuận, số tiền cuối cùng đến tay thực ra cũng gần như nhau.

Chỉ là nhận chia lợi nhuận càng thể hiện rõ mình là vì nghĩa khí bạn bè chứ không phải vì tiền mà đến đóng bộ phim này.

Mặc dù làm vậy có một chút rủi ro, nhưng Châu Nhuận Phát tin rằng, phim Lâm Hựu Luân đầu tư cơ bản rất khó thua lỗ.

Lâm Hựu Luân gật đầu.

Về vấn đề cát-xê, anh vẫn luôn tùy theo ý Châu Nhuận Phát, với mối quan hệ giữa hai người, cũng không cần phải tốn quá nhiều lời trên vấn đề này.

Đương nhiên, Lâm Hựu Luân mời Châu Nhuận Phát đóng vai Mộc Thôn, còn có một mục đích khác là muốn phát triển 《Thành thị Liệp nhân》 thành một series phim điện ảnh.

Phim chuyển thể từ truyện tranh trong tương lai sẽ ngày càng được ưa chuộng, Hollywood càng dựa vào một loạt phim siêu anh hùng chuyển thể từ truyện tranh để công phá thị trường điện ảnh hải ngoại.

So với đó, điện ảnh Hong Kong trong lĩnh vực phim chuyển thể từ truyện tranh, ngoài 《Phong Vân Chi Hùng Bá Thiên Hạ》 ra, không còn tác phẩm nào khiến người ta phải trầm trồ, không thể không nói là một điều đáng tiếc.

Đương nhiên điều này cũng liên quan đến không khí văn hóa truyện tranh Hong Kong, đa số truyện tranh lấy chủ đề cổ điển huyền huyễn, rất khó thâm nhập thị trường quốc tế.

So với đó, ngành công nghiệp anime và manga Nhật Bản phát triển hoàn thiện hơn, liên tục xuất hiện không ít truyện tranh phù hợp để chuyển thể thành phim.

Lâm Hựu Luân biết rằng muốn thay đổi hiện trạng truyện tranh Hong Kong tuyệt đối không phải chuyện một sớm một chiều, vì vậy anh đã bắt đầu để mắt đến ngành công nghiệp truyện tranh Nhật Bản.

Từ rất sớm, anh đã bắt đầu bố trí ngành công nghiệp anime và manga Nhật Bản, hoặc là thu mua bản quyền, hoặc là đưa ra ý tưởng sáng tạo tìm tác giả hợp tác, đến nay thành quả đã dần dần hiển hiện.

Theo suy nghĩ của Lâm Hựu Luân, 《Thành thị Liệp nhân》 hoàn toàn có thể phát triển thành một series phim điện ảnh, hơn nữa không nhất thiết lúc nào cũng phải dùng Mạnh Ba làm nhân vật chính.

Mộc Thôn trong truyện tranh gốc cũng là một nhân vật rất quan trọng, trên nhân vật này cũng có thể phát triển những câu chuyện đặc sắc để chuyển thể thành phim.

Để Châu Nhuận Phát đóng vai này, thực ra cũng là để chuẩn bị cho việc sau này Châu Nhuận Phát có thể một mình gánh vác series phim này.

Đương nhiên, Lâm Hựu Luân không đề cập đến những cân nhắc này trước mặt Châu Nhuận Phát.

Châu Nhuận Phát hút thuốc, đột nhiên lại nhớ đến một chuyện khác liên quan đến bộ phim này. "Trong bộ phim này không phải còn có một nhân vật lấy Diệp Hàn làm nguyên mẫu sao?

Vai này cậu định cho ai đóng?" "Sao vậy, Phát ca có ứng cử viên thích hợp muốn giới thiệu cho tôi à?" Lâm Hựu Luân cười hỏi lại.

Châu Nhuận Phát vội vàng xua tay, "Đừng hiểu lầm, tôi tuyệt đối không có ý đó… Nếu tôi giới thiệu ai, người đó còn chẳng ghét bỏ tôi chết đi được?" Châu Nhuận Phát nói vậy là đùa, nhưng cũng là sự thật.

So với vai Mộc Thôn bị nhiều người tranh giành, thì vai diễn lấy

nguyên mẫu từ Diệp Hàn lại khiến nhiều người né tránh.

Lý do rất đơn giản, vì ân oán giữa Hà Hồng Sâm và Diệp Hàn là chuyện ai cũng biết.

Bất kể ai diễn vai này đều có nguy cơ đắc tội Hà Hồng Sâm, mà không phải ai cũng có thể như Lâm Hựu Luân, có thể thoải mái xoay sở giữa Hà Hồng Sâm và Diệp Hàn, cuối cùng còn được cả hai bên.

Vai diễn này tìm ai đóng cũng là một chuyện khó khăn đối với Lâm Hựu Luân.

Tùy tiện tìm một người đến diễn thì Diệp Hàn bên đó chắc chắn không hài lòng, tìm một ngôi sao đang nổi đến diễn lại có thể mang đến một số rắc rối cho người đó.

Quan trọng hơn là Lâm Hựu Luân không thích miễn cưỡng người khác làm việc.

Nhưng Lâm Hựu Luân không ngờ tới, lại có người chủ động tìm đến anh, bày tỏ nguyện ý diễn vai này. — Trong phòng gym, quản lý Lý Tấn đang cố gắng thuyết phục Lê Minh. "Người khác đối với vai diễn đó đều sợ không kịp tránh, cậu thật sự đã nghĩ kỹ rồi muốn nhận vai này ư?" "Anh Lâm đã sắp xếp một vai diễn như vậy trong bộ phim này, tại sao tôi lại không thể diễn chứ?" Lê Minh vừa tập cơ tay, vừa trả lời câu hỏi của quản lý. "Làm ơn, đừng nói với tôi là cậu không biết vai diễn này lấy ai làm nguyên mẫu.

Diễn vai này, chẳng khác nào đắc tội với Vua Cờ bạc." Lý Tấn ngồi xuống chiếc máy tập trống bên cạnh Lê Minh, "Đây không phải là vấn đề trời sập thì người cao chống đỡ đâu, chỉ cần xảy ra chuyện, bên đó sẽ tính sổ lên đầu cậu đấy!" "Sẽ có vấn đề gì chứ?" Lê Minh dừng tập luyện, dùng chiếc khăn vắt trên cổ lau mồ hôi, "Ân oán giữa Diệp Hàn và Hà Hồng Sâm đã sớm kết thúc rồi.

Tôi diễn vai này chỉ là lấy Diệp Hàn làm nguyên mẫu, chứ đâu phải thật sự là Diệp Hàn.

Tôi không hiểu chuyện này có gì đáng lo lắng chứ?

Chẳng lẽ đường đường Vua Cờ bạc Macau lại vì chút chuyện nhỏ này mà gây khó dễ với một diễn viên như tôi sao?" "Chuyện này không sợ vạn nhất, chỉ sợ vạn nhất.

Cẩn thận một chút vẫn hơn!" Lý Tấn vẫn không đồng ý.

Lê Minh cũng có chút sốt ruột, "Vậy cậu rốt cuộc muốn sao mới được?" "Hoặc là cậu từ bỏ ý nghĩ này, hoặc là cậu đưa ra một lý do có thể thuyết phục tôi." Là quản lý của Lê Minh, Lý Tấn phải có trách nhiệm với anh. "Cậu muốn lý do đúng không?

Được thôi, tôi nói cho cậu nghe!" Lê Minh vắt khăn lên cổ, ngồi vắt vẻo trên máy tập, "Đúng như cậu nói đấy, bây giờ ai cũng không muốn diễn vai này.

Theo tôi thấy thì đây lại chính là một cơ hội.

Vai diễn không ai muốn đóng mà tôi lại đi đóng, chẳng khác nào giúp Anh Lâm một việc.

Cậu nói xem, anh ấy có cảm kích tôi không?" "Cảm kích thì chưa đến mức đó, nhưng anh ấy hẳn sẽ cảm thấy nợ cậu một ân tình." Lý Tấn bĩu môi.

Vấn đề Lê Minh nói, Lý Tấn cũng không thể không thừa nhận, nhưng điều này không đủ để cấu thành lý do thuyết phục anh.

Theo Lý Tấn, Lê Minh căn bản không cần thiết phải mạo hiểm như vậy.

Chương 770

Hai năm nay, đà phát triển của Lê Minh trong giới giải trí Hong Kong rất mạnh mẽ, đặc biệt là bộ phim 《Thần Toán》 do anh và Hứa Quán Văn đóng chính năm nay đã thu về hơn 36 triệu đô la Hong Kong tiền phòng vé, đưa Lê Minh một bước trở thành "tiểu sinh 30 triệu" với sức hút phòng vé mạnh mẽ.

Còn ở mảng ca hát, Lê Minh cũng đạt được thành tích rất đáng nể, anh đã bắt đầu lưu diễn vòng quanh thế giới từ tháng 4, 20 buổi hòa nhạc vòng quanh đã trở thành sự kiện lớn của cộng đồng người Hoa khắp nơi trên thế giới, cũng giúp người hâm mộ của Lê Minh nhanh chóng mở rộng sang 16 quốc gia ở châu Á, châu Âu và châu Mỹ.

Sau đó anh còn tổ chức liên tiếp 10 buổi hòa nhạc tại Sân vận động Hồng Khám Hong Kong, tất cả đều cháy vé; tại đêm chung kết Hoa hậu Hong Kong, anh còn được mời biểu diễn cùng Lưu Đức Hoa, Trương Học Hữu, Quách Phú Thành.

Sau buổi biểu diễn đó, truyền thông Hong Kong bắt đầu gọi bốn người họ là "Tứ Đại Thiên Vương Hong Kong".

Lý Tấn cảm thấy, Lê Minh chỉ cần giữ vững đà phát triển hiện tại là được rồi, nhưng bản thân Lê Minh lại không nghĩ như vậy. "Trong số bốn chúng tôi, ai được công nhận là người phát triển tốt nhất hiện nay?" Lý Tấn suy nghĩ một chút, trả lời: "Chắc là Lưu Đức Hoa nhỉ?" "Tại sao Lưu Đức Hoa lại có thể phát triển tốt như vậy?

Vì anh ấy quen biết Anh Lâm, khi làm rất nhiều việc đều có thể nhận được sự ủng hộ của Anh Lâm.

Hơn nữa cậu đừng quên, TVB đã độc quyền hơn nửa tài nguyên của làng nhạc Hong Kong, mà Anh Lâm trong tương lai cực kỳ có khả

năng sẽ tiếp quản Vô Tuyến.

Bây giờ tôi không chủ động tiếp cận anh ấy, chẳng lẽ đợi sau này mới làm chuyện này sao?" Câu hỏi ngược của Lê Minh khiến Lý Tấn im lặng.

Trong lòng anh lúc này cũng bắt đầu cân nhắc, mạo hiểm đắc tội Hà Hồng Sâm để lấy lòng Lâm Hựu Luân, rốt cuộc thì vụ làm ăn này có đáng hay không. "Tôi nhớ trước đây đã từng nói với cậu rồi, năm đó tôi muốn làm ca sĩ, gia đình để ngăn cản tôi đã cắt đứt nguồn kinh tế của tôi.

Tôi đành phải đến cửa hàng làm thêm nhân viên bán hàng.

Trong một tình huống rất ngẫu nhiên, tôi đã gặp Anh Lâm, anh ấy đã đưa cho tôi một tấm danh thiếp, giới thiệu tôi đến Tân Nghệ Thành đóng phim… Nếu không có lần gặp gỡ tình cờ đó, tôi còn không biết mình bao nhiêu năm sau mới có thể có cơ hội diễn bộ phim đầu tiên.

Vì vậy, cho dù không vì điều gì khác, tôi cũng phải diễn vai này, coi như là để báo đáp ơn tri ngộ của Anh Lâm năm xưa." Thái độ kiên quyết của Lê Minh khiến Lý Tấn cũng có chút bất ngờ. "Được rồi, vì cậu nhất định muốn kiên trì, tôi cũng không có gì để nói nữa.

Hy vọng quyết định của cậu là đúng đắn." — "Nghĩ lại năm xưa, Diệp Hàn cũng là một nhân vật hô mưa gọi gió, ngay cả Hà Hồng Sâm cũng không có nhiều cách với ông ta.

Nghe nói năm đó ông ta làm quản lý sòng bạc, còn có thể lắc xí ngầu 'thông sát tứ phương' (ăn sạch tiền của cả bốn phía).

Tôi cảm thấy vì vai diễn này được thiết kế dựa trên nguyên mẫu ông ta, vậy thì điểm này nhất định phải đưa vào." Vương Tinh khoanh tay đứng trước mặt Lâm Hựu Luân, nghiêm túc đề nghị.

Lâm Hựu Luân không có ý định tiếp lời, điều này khiến Vương

Tinh có chút ngượng nghịu. "Thôi được rồi, tôi lạc đề rồi… Vai diễn đó tìm ai đóng, tôi nghĩ ít nhất cũng phải là diễn viên tầm Tứ Đại Thiên Vương thì mới được." Lâm Hựu Luân liếc Vương Tinh một cái đầy bực bội, lời Vương Tinh nói chẳng khác nào không nói gì. "Không được thì tìm Lưu Đức Hoa diễn đi, tôi với anh ta quan hệ thân thiết, hơn nữa anh ta cũng không thể không nể mặt cậu." Vương Tinh cũng thật sự hết cách rồi, chỉ đành thầm thì xin lỗi Lưu Đức Hoa trong lòng.

Lâm Hựu Luân thầm nghĩ nếu thật sự không còn cách nào khác thì cũng đành vậy.

Nhưng đúng lúc đó, điện thoại trên bàn làm việc đột nhiên reo lên.

Vương Tinh chỉ tay vào điện thoại, "Cậu nghe hay tôi nghe?" "Anh nói nhảm gì thế!

Đây là văn phòng của ai?" Lâm Hựu Luân không nhịn được mắng một câu. "Được rồi, tôi nghe!" Vương Tinh vội cầm ống nghe, sau khi nghe được vài câu, vẻ mặt anh ta trở nên rất kỳ quái. "Anh chắc chứ?" Anh ta hỏi điện thoại một câu.

Sau khi đầu dây bên kia trả lời, Vương Tinh lập tức nở nụ cười rạng rỡ, sợ đối phương đổi ý, vội vàng nói: "Không thành vấn đề, chuyện này cứ thế mà định đoạt!" Vương Tinh vui vẻ ra mặt đặt điện thoại xuống, miệng lại lẩm bẩm một câu: "Thì ra thật sự có người đầu bị kẹt cửa." Thấy Lâm Hựu Luân nhìn qua, Vương Tinh vội vàng ngậm miệng. "Đừng hòng đánh trống lảng cho qua, hôm nay anh phải chốt cho tôi ứng cử viên diễn viên này, nếu không tôi sẽ không đi đâu!" Lâm Hựu Luân tựa vào chiếc ghế giám đốc phía sau bàn làm việc, mà vị trí này vốn dĩ phải thuộc về Vương Tinh.

Vốn dĩ tưởng Vương Tinh còn sẽ tiếp tục mặc cả một phen, không ngờ tên béo này đột nhiên như uống nhầm thuốc, vỗ ngực nói:

"Không thành vấn đề, chuyện này cứ để tôi lo." Nếu Vương Tinh có chút do dự, có lẽ Lâm Hựu Luân còn không nghi ngờ anh ta, nhưng anh ta đáp ứng dứt khoát như vậy, ngược lại khiến Lâm Hựu Luân sinh nghi.

Lâm Hựu Luân nhìn chiếc điện thoại trên bàn, rồi lại nhìn Vương Tinh, dường như đã đoán được điều gì đó. "Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?" Vương Tinh không ngờ mọi chuyện nhanh như vậy đã bại lộ, có chút chán nản ngồi trở lại ghế. "Vừa nãy quản lý của Lê Minh gọi điện cho tôi, nói Lê Minh rất có hứng thú với vai diễn này." "Vậy nên người mà anh vừa nói đầu bị kẹt cửa cũng là Lê Minh à?" Vương Tinh lập tức ngậm miệng, lắc đầu mạnh.

Lâm Hựu Luân tuy có chút ngạc nhiên khi Lê Minh chủ động muốn đóng vai này, nhưng lúc này cũng không hỏi kỹ.

Anh giơ tay nhìn đồng hồ, phát hiện thời gian hẹn với Chung Sở Hồng sắp đến rồi. "Thôi được rồi, vì vấn đề ứng cử viên vai diễn đã giải quyết xong, bên anh mau chóng chuẩn bị việc quay phim đi.

Du thuyền 'Đông Phương Công chúa' nhiều nhất chỉ có thể mượn nửa tháng, hơn nữa còn phải trả tiền thuê đấy.

Quay không xong thì anh tự liệu mà làm!" Lâm Hựu Luân nói xong liền đứng dậy, trông có vẻ là chuẩn bị rời đi.

Vương Tinh cũng vội vàng đứng dậy, "Vừa hay tôi cũng chuẩn bị ra ngoài, đi cùng luôn chứ?" "Xin lỗi, không cùng đường với anh!" Lâm Hựu Luân thẳng thừng từ chối.

Vương Tinh lại nghe ra được một ý nghĩa khác từ câu nói đó, anh ta chặn Lâm Hựu Luân lại hỏi: "Cậu không phải là định đi dự lễ ra mắt phim 《Tân Long Môn Khách Sạn》 đấy chứ?" Lâm Hựu Luân có chút bất ngờ nhìn Vương Tinh, không hiểu tên béo này làm sao mà đoán được điều đó.

Vương Tinh đã xác nhận suy đoán của mình từ biểu cảm của Lâm Hựu Luân, lập tức không vui nữa. "Đỡ Từ Khắc mà không đỡ tôi, cậu cũng quá không có nghĩa khí rồi đấy!" 《Thẩm Tử Quan》 và 《Tân Long Môn Khách Sạn》 hôm nay cùng ra mắt, Vương Tinh vốn dĩ muốn kéo Lâm Hựu Luân đi ủng hộ Đỗ Kỳ Phong, không ngờ lại bị Từ Khắc nhanh chân hơn. "Anh nghĩ bên Từ Khắc tôi muốn đi à?" Lâm Hựu Luân liếc Vương Tinh một cái, vẻ mặt tỏ ra bất đắc dĩ, "Hồng cô muốn đi ủng hộ A Ngọc, tôi không thể để cô ấy đi một mình được chứ?" Vương Tinh nghe nói Lâm Hựu Luân là để đi cùng Chung Sở Hồng, miệng thì không nói gì nữa, nhưng trong lòng lại âm thầm hối hận, sớm biết đã nên để Châu Nhuận Phát mời Chung Sở Hồng đến ủng hộ bên 《Thẩm Tử Quan》 trước. — Lâm Hựu Luân rời khỏi công ty Vương Tinh, trước tiên đón Chung Sở Hồng, sau đó mới vội vã đến địa điểm lễ ra mắt phim 《Tân Long Môn Khách Sạn》.

Trước cửa rạp chiếu phim, khán giả chờ vào rạp và phóng viên truyền thông đã vây kín như nêm.

Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng xuống xe, lập tức bị phóng viên chụp ảnh điên cuồng.

Chung Sở Hồng sau khi con gái riêng bị lộ, lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng, không chỉ phóng viên tại hiện trường cảm thấy phấn khích, mà ngay cả người hâm mộ hai bên cũng có không ít người đến xem náo nhiệt.

Đã lâu không bị người ta vây kín ba lớp trong ba lớp ngoài như vậy, tình hình hiện tại lại khiến Chung Sở Hồng sinh ra một cảm giác đã lâu không gặp. "Hồng cô, gần đây có kế hoạch tái xuất đóng phim không?" "Không có đâu, tôi còn phải tiếp tục chăm sóc con gái." Có lẽ đã lâu không tiếp xúc với phóng viên, Chung Sở Hồng trả lời câu hỏi cũng tỏ ra rất kiên nhẫn. "Vậy sau khi con gái lớn, không cần người chăm sóc nữa, cô có cân nhắc chuyện tái xuất không?" "Cũng tùy tình

hình thôi, nhưng đó là chuyện rất lâu sau này, bây giờ thật sự không thể nói trước được." Sau khi trả lời mấy câu hỏi về bản thân và con gái, cuối cùng cũng có người hỏi lý do Chung Sở Hồng đến tham dự 《Tân Long Môn Khách Sạn》 hôm nay. "A Ngọc là diễn viên chính của bộ phim này, bây giờ phim ra mắt, đương nhiên tôi phải đến ủng hộ rồi." "Trương Mạn Ngọc năm nay đóng mấy bộ phim hay, mọi người đều nói diễn xuất của cô ấy tiến bộ rồi, là bạn tốt, Hồng cô cô thấy sao về chuyện này?" Chung Sở Hồng không nghĩ ngợi gì mà trả lời: "Đương nhiên là tôi mừng cho cô ấy rồi." "Có người nói năm sau Trương Mạn Ngọc rất có thể sẽ lại đoạt một giải Kim Tượng nữa, sau đó sẽ ngang bằng kỷ lục hai lần đoạt Ảnh hậu mà cô từng giữ.

Cô thấy chuyện này có khả năng không?" Người phụ nữ thông minh như Chung Sở Hồng, làm sao lại không nghe ra được mùi vị ly gián trong lời nói của phóng viên. "Cái này cậu hỏi nhầm người rồi đấy, tôi đâu phải thành viên ban giám khảo Kim Tượng." Thấy Chung Sở Hồng không muốn tiếp tục nhận phỏng vấn của phóng viên nữa, Lâm Hựu Luân liền nháy mắt ra hiệu cho vệ sĩ bên cạnh.

Các phóng viên vây quanh nhanh chóng bị vệ sĩ dẹp ra, Lâm Hựu Luân và Chung Sở Hồng cùng nhau bước vào rạp chiếu phim.

Đạo diễn Từ Khắc của 《Tân Long Môn Khách Sạn》, cùng với ba diễn viên chính của bộ phim là Lý Liên Kiệt, Lâm Thanh Hà và Trương Mạn Ngọc đều cùng nhau ra cửa đón tiếp.

Toàn là người quen, cũng không quá khách sáo, nói chuyện vài câu rồi cùng nhau đi về phía phòng chiếu. "Vừa nãy khi tôi bước vào đột nhiên phát hiện, thực ra rút lui khỏi giới giải trí thật sự là một chuyện rất tốt.

Nghĩ đến trước đây mỗi ngày đều phải đối mặt với những câu chữ của phóng viên, tôi đều khâm phục bản thân lúc đó làm sao mà chịu

đựng được." Chung Sở Hồng không hài lòng với cách đặt câu hỏi của phóng viên bên ngoài, tại chỗ không thể hiện ra, nhưng sau khi vào trong lại không nhịn được nhỏ giọng than thở với Trương Mạn Ngọc.

Chương 771

Lời này vừa hay bị Lâm Thanh Hà ở bên cạnh nghe thấy, cô ấy không nhịn được chen vào một câu: "Có thể rút khỏi giới giải trí như vậy thật sự rất tốt, cô không biết bây giờ có bao nhiêu người đang ghen tị với cô đâu." "Ghen tị ư?" Chung Sở Hồng liếc nhìn Lâm Hựu Luân đang đi cùng Từ Khắc và Lý Liên Kiệt, lắc đầu thở dài: "Cũng có thể." Trương Mạn Ngọc thấy chủ đề nói chuyện đã đi quá xa, vội vàng đánh trống lảng nói: "Thôi được rồi, chúng ta đổi chủ đề đi, đừng cứ nói mấy chuyện không vui như thế này nữa." Chung Sở Hồng cười véo má Trương Mạn Ngọc một cái: "Bây giờ ở đây chỉ có cậu là vui nhất rồi, cậu còn không biết đủ à?" Trương Mạn Ngọc xoa xoa má, bĩu môi nói: "Làm gì có?" "Còn không chịu thừa nhận?" Chung Sở Hồng liếc Trương Mạn Ngọc một cái, "Bây giờ rất nhiều người đều nói, Trương Mạn Ngọc cuối cùng cũng 'khai khiếu' (đột nhiên hiểu ra, ngộ ra) rồi, biết diễn rồi, những điều này còn chưa đủ để cậu vui sao?" "Lời truyền thông nói có thể tin được sao?

Bây giờ họ có thể tâng bốc cậu lên tận trời, sau này cũng có thể đạp cậu xuống đất không thương tiếc." Kể từ sự kiện "thư tình" lần trước, Trương Mạn Ngọc bị buộc phải sang Pháp, nỗi oán hận của cô đối với truyền thông Hong Kong vẫn luôn không tiêu tan.

Chung Sở Hồng thu lại vẻ mặt đùa cợt, rất nghiêm túc nói: "Dù sao đi nữa, năm nay cậu thật sự đã đóng không ít phim hay, năm sau thật sự rất có hy vọng lại đoạt thêm một tượng vàng nhỏ đấy!" Trương Mạn Ngọc nghe lời này, trong lòng rất vui, nhưng trên bề mặt vẫn phải khiêm tốn một chút.

Lâm Thanh Hà ở bên cạnh cũng gật đầu, "Tôi cũng đồng ý với cách nói này, đặc biệt là 《Nguyễn Linh Ngọc》, A Ngọc cô diễn thật

sự rất hay.

Nếu tôi là giám khảo, nhất định sẽ bỏ phiếu cho cô một phiếu." "Chị Thanh Hà đừng trêu em nữa, chị không biết đâu, thực ra lúc đầu vai diễn đó không phải là chuẩn bị cho em." Lời Trương Mạn Ngọc nói không hề dối trá, hơn nữa không chỉ có 《Nguyễn Linh Ngọc》, mà ngay cả bộ phim 《Tân Long Môn Khách Sạn》 hiện tại, Từ Khắc lúc đầu cũng không cân nhắc Trương Mạn Ngọc làm ứng cử viên.

Nhưng vai nữ chính của hai bộ phim này, cuối cùng lại quanh co rồi đều rơi vào tay Trương Mạn Ngọc. "Vì tên cậu đặt hay, mang theo chữ 'Ngọc'.

Bất kể là Nguyễn Linh Ngọc hay Kim Tương Ngọc trong bộ phim hiện tại này, đều mang theo chữ 'Ngọc'.

Điều đó chứng tỏ hai vai diễn này thật sự có duyên với cậu." Chung Sở Hồng đưa ra kết luận như vậy, những người khác nghe xong, cảm thấy thật sự có chuyện như thế. "Khi diễn hai bộ phim này, áp lực của em đều rất lớn!" Hồi ức lại tình hình ban đầu khi nhận hai vai diễn này, cảm xúc của Trương Mạn Ngọc khá sâu sắc.

Khi 《Nguyễn Linh Ngọc》 bắt đầu chuẩn bị, ứng cử viên đầu tiên đóng Nguyễn Linh Ngọc là Mai Diễm Phương, vì từ ngoại hình đến thân thế, Mai Diễm Phương và Nguyễn Linh Ngọc đều có vài phần tương tự.

Mà đạo diễn Quan Cẩm Bằng sở dĩ bắt đầu quay bộ phim này, lúc đầu cũng hoàn toàn là vì Mai Diễm Phương.

Vai Nguyễn Linh Ngọc này tất cả các nữ diễn viên Hong Kong đều muốn đóng, nhưng Quan Cẩm Bằng chỉ ưng Mai Diễm Phương.

Thế nhưng Mai Diễm Phương lại từ chối vai này, vì bộ phim phải quay ở Thượng Hải, mà Mai Diễm Phương trong khoảng thời gian

này không muốn đi đại lục.

Cuối cùng vai diễn này rơi vào tay Trương Mạn Ngọc, rất nhiều người đều cảm thấy khó hiểu về sự lựa chọn của Quan Cẩm Bằng, ai nấy đều hỏi: "Tại sao lại tìm cái bình hoa đó?" Trương Mạn Ngọc vì thế mà gánh chịu áp lực rất lớn, vì so với Mai Diễm Phương, điểm yếu của cô rất rõ ràng.

Nguyễn Linh Ngọc thích nhảy múa (rumba?), điều này đối với "Vũ đài hoàng hậu" Mai Diễm Phương chỉ là chuyện nhỏ, nhưng đổi lại là Trương Mạn Ngọc thì lại phải học từ đầu.

Mặc dù Quan Cẩm Bằng cuối cùng đã chịu áp lực để chọn Trương Mạn Ngọc, nhưng nhà sản xuất vẫn không yên tâm, vì vậy đã mời Tần Hàn, Lương Gia Huy, Diệp Đồng và một loạt các ngôi sao khác đến trợ giúp.

Vì thế, thời lượng diễn của Trương Mạn Ngọc còn bị cắt bớt một chút.

Mặc dù rất áp lực, nhưng bản thân Trương Mạn Ngọc cũng rất thích vai diễn này.

So với đó, khi cô diễn 《Tân Long Môn Khách Sạn》 thì rất vất vả, vì bên trong có rất nhiều cảnh phải quay hành động.

Vai Kim Tương Ngọc lúc đầu cũng không phải là Trương Mạn Ngọc được chọn, Từ Khắc vốn dĩ đã cân nhắc để Dương Tử Quỳnh đóng vai này, sau đó vì nhiều lý do khác nhau mà từ bỏ, cuối cùng mới chọn Trương Mạn Ngọc.

Trong ba diễn viên chính của 《Tân Long Môn Khách Sạn》, chỉ có Lý Liên Kiệt xuất thân là diễn viên võ thuật, Lâm Thanh Hà và Trương Mạn Ngọc đều chỉ biết chút "hoa quyền tú thoái" (múa may quyền cước, chỉ biết qua loa).

Từ Khắc dám tự tin kéo ba người này đến sa mạc quay bộ phim này, hoàn toàn là vì chỉ đạo võ thuật Trình Hiểu Đông.

Hiệu quả của bộ phim này khiến Từ Khắc vô cùng hài lòng, nhưng quá trình quay phim lại khiến Trương Mạn Ngọc và Lâm Thanh Hà kêu khổ không ngừng.

Vì một tai nạn khi quay, Lâm Thanh Hà suýt chút nữa đã bị thương ở mắt.

Vì chuyện này, lúc đó cô ấy đã không muốn tiếp tục quay nữa, Từ Khắc phải khuyên nhủ hết lời, cuối cùng mới thuyết phục được Lâm Thanh Hà kiên trì quay xong bộ phim này.

Tình hình của Trương Mạn Ngọc cũng không khá hơn là bao, từ đại lục quay phim trở về, phải nghỉ ngơi ở nhà hơn một tuần mới hồi phục lại.

Đương nhiên đối với Trương Mạn Ngọc hiện tại mà nói, quá trình quay phim vất vả chính là quá trình "tằm kén thành bướm".

Một nữ thần diễn xuất vĩ đại, cũng chính là được sinh ra trong quá trình này.

Trên màn ảnh rộng, Kim Tương Ngọc một tay phóng hỏa thiêu rụi Long Môn Khách Sạn, sau đó truy tìm dấu vết Chu Hoài An để lại trong sa mạc mà đi, khung hình dừng lại tại đó.

Đèn sáng lên, phần lớn khán giả trong phòng chiếu đều bắt đầu vỗ tay.

Quả thật, trong bộ phim dài hơn 90 phút này, Từ Khắc đã mang đến cho mọi người một câu chuyện xuất sắc và rất có tâm.

Mặc dù là phim làm lại, nhưng bất kể là khắc họa nhân vật hay khí phách câu chuyện, bộ phim 《Tân Long Môn Khách Sạn》 của Từ Khắc đều đã có sự đột phá trên cơ sở tuân theo khuôn mẫu võ hiệp

truyền thống, phát huy phong cách tân võ hiệp đến cực điểm.

Có lẽ vì ngay từ đầu đã đặt kỳ vọng quá cao, bộ phim này không mang lại cho Lâm Hựu Luân nhiều bất ngờ như anh tưởng tượng.

Lý Liên Kiệt thay Lương Gia Huy đóng Chu Hoài An, các pha võ thuật càng thêm xuất sắc và sắc bén, nhưng đối với toàn bộ bộ phim mà nói, cũng chỉ có tác dụng "thêm hoa trên gấm" (làm đẹp thêm), chứ không giúp nâng cao chất lượng tổng thể của bộ phim.

Đương nhiên Lâm Hựu Luân cũng hiểu rõ, cảm giác này của mình có phần quá khắt khe rồi.

Vốn dĩ bản gốc của 《Tân Long Môn Khách Sạn》 đã có thể đạt 90 điểm, bây giờ bộ này cũng có thể đạt khoảng 92, 93 điểm.

Đừng xem nhẹ việc chỉ tăng hai ba điểm, điều này khó hơn nhiều so với việc từ 60 điểm lên 90 điểm.

Muốn tiến thêm một bước trên "cây sào trăm thước" (tức là đã ở đỉnh cao rồi mà còn muốn tiến bộ hơn nữa) không phải là chuyện dễ dàng.

Khi phim kết thúc, Lâm Hựu Luân trước mặt đạo diễn Từ Khắc và ba diễn viên chính của bộ phim đã đưa ra đánh giá không thấp cho bộ phim này, và thành tích phòng vé trong ngày đầu tiên công chiếu của bộ phim cũng thực sự đáng hài lòng.

Thành tích phòng vé 3 triệu đô la Hong Kong này không thể tách rời khỏi tấm biển vàng "phim võ hiệp Từ Khắc", đồng thời sức hút phòng vé của ba diễn viên chính Lý Liên Kiệt, Lâm Thanh Hà, Trương Mạn Ngọc cũng không thể phủ nhận.

Rất nhiều người sau khi có được số liệu này, điều đầu tiên nghĩ đến chính là một bộ phim khác, đó là 《Thẩm Tử Quan》 do Châu Nhuận Phát và Mai Diễm Phương đóng chính.

Châu Nhuận Phát lần đầu đóng hài kịch cổ trang, "hiệu quả" gây cười ra sao cũng là vấn đề được nhiều người vô cùng quan tâm. "Thiếu 12 vạn?" Lâm Hựu Luân cầm số liệu phòng vé vừa được thống kê xong, có chút nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Sầm Kiện Huân một cái, "Việc thống kê sẽ không có vấn đề gì chứ?" Sầm Kiện Huân rất khẳng định trả lời: "Doanh thu phòng vé ngày đầu của 《Thẩm Tử Quan》 chính là 2,88 triệu, số liệu này chúng tôi đã thống kê hai lần, tuyệt đối sẽ không sai." Lâm Hựu Luân khoanh tay, khẽ nhíu mày nói: "Không có lý nào." Sầm Kiện Huân lúc đầu không hề nhận ra sự bất thường trong thái độ của Lâm Hựu Luân, chỉ cho rằng vì Châu Nhuận Phát là diễn viên chính của bộ phim này nên Lâm Hựu Luân mới sinh nghi vấn về số liệu phòng vé của 《Thẩm Tử Quan》.

Doanh thu phòng vé ngày đầu công chiếu của một bộ phim, phần lớn phụ thuộc vào việc quảng bá trước khi công chiếu và dàn sao của bộ phim.

Đặc biệt là yếu tố sau, đôi khi thậm chí có thể đóng vai trò quyết định.

Bởi vì khi một bộ phim mới công chiếu, mọi người đều chưa xem qua, cách trực quan nhất để đánh giá một bộ phim có hay hay không chính là xem trong phim có những ngôi sao nào đóng.

Đặc biệt là hiện nay hiện tượng "fan cuồng" rất phổ biến trong giới trẻ, khiến dàn diễn viên trở thành tiêu chí trực tiếp nhất để nhiều người đánh giá chất lượng một bộ phim.

Lâm Hựu Luân cảm thấy doanh thu phòng vé ngày đầu của 《Thẩm Tử Quan》 có vấn đề cũng rất bình thường, vì 《Thẩm Tử Quan》 do Châu Nhuận Phát và Mai Diễm Phương đóng chính, về sức hút phòng vé đáng lẽ phải mạnh hơn 《Tân Long Môn Khách Sạn》 do Lý Liên Kiệt, Lâm Thanh Hà, Trương Mạn Ngọc đóng chính.

Hơn nữa, mức độ quảng bá ban đầu của hai bộ phim cũng tương đương nhau, thật sự không có lý do nào để 《Thẩm Tử Quan》 có doanh thu phòng vé ngày đầu không bằng 《Tân Long Môn Khách Sạn》. "Cậu chắc chắn số liệu phòng vé này thật sự không có bất kỳ vấn đề nào chứ?" Lâm Hựu Luân hỏi lại một lần nữa.

Trán Sầm Kiện Huân lúc này đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Anh tin rằng kết quả thống kê tuyệt đối sẽ không sai, nhưng thái độ của Lâm Hựu Luân lại kỳ lạ. "Anh Lâm, nếu số liệu phòng vé này sai sót, tôi nguyện ý từ chức để bù đắp cho sai lầm này!" Sầm Kiện Huân nói vậy, ngược lại khiến Lâm Hựu Luân có chút bị động, vì ý của anh vốn không phải là nghi ngờ thống kê sai, chỉ là Sầm Kiện Huân chưa hiểu rõ dụng ý thật sự của anh. "Nếu Giám đốc Sầm thật sự vì chuyện này mà từ chức, vậy thì cho dù số liệu phòng vé này có sai, tôi cũng thà tin rằng nó là đúng!" Lời này của Lâm Hựu Luân khiến Sầm Kiện Huân ấm lòng, chuyện giận dỗi đòi từ chức đương nhiên cũng không tiện nói ra nữa.

Lâm Hựu Luân lấy ra một cây bút đỏ, thêm 12 vạn vào số liệu phòng vé của 《Thẩm Tử Quan》, sau đó giảm đi 12 vạn từ số liệu phòng vé của một bộ phim khác cùng thời điểm công chiếu, rồi đưa lại bảng thống kê cho Sầm Kiện Huân. "Khi công bố ra ngoài, cứ theo số liệu này mà làm đi." Sầm Kiện Huân có chút khó xử nhìn Lâm Hựu Luân, còn chưa kịp mở miệng, đã bị Lâm Hựu Luân giơ tay ngăn lại. "Tôi biết Giám đốc Sầm muốn nói gì, chuyện này quả thật không phù hợp quy định, nhưng tôi làm như vậy cũng có lý do.

Chương 772

Phát ca gần đây tình cảnh không được tốt lắm, lúc này anh ấy thật sự không thể thua." Về hoàn cảnh của Châu Nhuận Phát, Sầm Kiện Huân cũng có chút hiểu biết.

Dù sao anh ta quản lý toàn bộ nghiệp vụ của hệ thống rạp Gia Nghị, số lượng phim Châu Nhuận Phát đóng trong năm nay giảm sút, Sầm Kiện Huân trong lòng rõ hơn ai hết.

Nhưng điều này không thể cấu thành lý do để anh ta thỏa hiệp.

Lâm Hựu Luân vừa nói xong, Sầm Kiện Huân lập tức phản bác: "Điều này không công bằng với bộ phim khác!" Lâm Hựu Luân gật đầu. "Tôi biết, vì vậy việc thay đổi doanh thu phòng vé chỉ là một kế sách tạm thời.

Bây giờ trước tiên lấy 12 vạn bù vào 《Thẩm Tử Quan》 để san bằng khoảng cách với 《Tân Long Môn Khách Sạn》.

Sau đó, lại lấy 12 vạn từ doanh thu của 《Thẩm Tử Quan》 trả lại cho bộ phim kia.

Như vậy sẽ không còn chuyện nói là không công bằng với ai nữa." Nói trắng ra, cách làm của Lâm Hựu Luân chính là lấy một phần doanh thu phòng vé sau ngày đầu công chiếu của 《Thẩm Tử Quan》 để làm cho số liệu phòng vé trông đẹp mắt hơn.

Cách làm này vẫn vi phạm quy định của hệ thống rạp chiếu, nhưng về tổng thể không làm tổn hại đến lợi ích của các bộ phim khác.

Vì vậy, linh hoạt biến đổi một chút cũng không phải là không thể chấp nhận được.

Sầm Kiện Huân có thể nhận được sự tin cậy của Lâm Hựu Luân, ngồi vững vị trí Tổng giám đốc hệ thống rạp Gia Nghị bao nhiêu năm nay, đương nhiên không phải là loại người đầu óc cứng nhắc không biết linh hoạt.

Lâm Hựu Luân vừa giải thích một chút, Sầm Kiện Huân đã hiểu rõ ý của Lâm Hựu Luân. "Anh Lâm, tôi biết anh làm như vậy có những cân nhắc riêng, nhưng đứng ở góc độ của tôi, vẫn cần phải khuyên anh một câu: chuyện này chỉ có thể có một chứ không thể có hai, nếu không sẽ làm hỏng quy tắc của công ty, cuối cùng người chịu tổn thất vẫn là lợi ích của anh." Lâm Hựu Luân gật đầu, hứa với Sầm Kiện Huân rằng chuyện này chỉ một lần này thôi, sẽ không có lần sau!

Lâm Hựu Luân đã nói vậy rồi, Sầm Kiện Huân đương nhiên không thể cứng đầu không chấp hành.

Anh ta nhìn bảng thống kê phòng vé trong tay, có chút bất đắc dĩ quay người rời đi.

Chiều hôm đó, hệ thống rạp Gia Nghị công bố số liệu phòng vé ngày đầu công chiếu của hai bộ phim 《Thẩm Tử Quan》 và 《Tân Long Môn Khách Sạn》.

Số liệu phòng vé 3 triệu đối 3 triệu đô la Hong Kong khiến không ít người mong chờ hai bộ phim này sẽ phân định thắng bại ngay từ đầu phải thất vọng lớn.

Đương nhiên, cũng có người vì kết quả này mà thở phào nhẹ nhõm. "Xem anh cười ngây ngô kìa, chuyện gì khiến anh vui đến vậy?" Trần Huệ Liên từ trong phòng đi ra, thấy chồng đang đứng trước điện thoại cười thầm, không khỏi rất tò mò. "Số liệu phòng vé ngày đầu của 《Thẩm Tử Quan》 đã ra rồi, không thua 《Tân Long Môn Khách Sạn》.

Sau này anh cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc yên bình rồi."

Châu Nhuận Phát bước tới, hai tay đặt lên vai vợ.

Hai ngày nay Châu Nhuận Phát vẫn luôn băn khoăn về vấn đề này.

Nếu doanh thu phòng vé ngày đầu của 《Thẩm Tử Quan》 thua 《Tân Long Môn Khách Sạn》, anh thật sự sẽ mất mặt lắm. "Doanh thu phòng vé ngày đầu của cả hai bộ phim đều là 3 triệu sao?" Trần Huệ Liên sững người một chút, sau đó có chút không chắc chắn hỏi.

Tâm trạng Châu Nhuận Phát trở nên thoải mái, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn. "Sao vậy, em thấy chuyện này có vấn đề gì à?" "Em thấy trùng hợp quá, không biết trước đây có bộ phim nào cùng ngày công chiếu mà lại có tình huống như vậy không." Trần Huệ Liên chỉ là có chút nghi ngờ, nhưng Châu Nhuận Phát nghe xong cũng cảm thấy chuyện này có gì đó không ổn, nhưng lại không thể nói rõ là vấn đề ở đâu.

Trần Huệ Liên liếc Châu Nhuận Phát một cái, "Có một câu, em nói rồi anh đừng giận nhé." "Kết hôn bao nhiêu năm nay, anh có bao giờ tùy tiện nổi giận với em đâu?" Châu Nhuận Phát cười nhún vai, "Em có gì cứ nói đi." "Em nghi ngờ số liệu phòng vé này có thể có vấn đề." Châu Nhuận Phát nghe vậy nhíu mày, "Vậy em thấy là nhiều hơn hay ít hơn?" "Khả năng phòng vé bị giảm bớt không lớn, em nghĩ có thể là đã được tăng thêm." Trần Huệ Liên phán đoán. "Nói cách khác, doanh thu phòng vé ban đầu của 《Thẩm Tử Quan》 không có nhiều như vậy, sau đó có người đã sửa số liệu?" Vẻ mặt Châu Nhuận Phát cũng trở nên nghiêm túc theo.

Trần Huệ Liên cười lắc đầu, "Cũng có thể là em nghĩ nhiều rồi, biết đâu đây thật sự chỉ là một sự trùng hợp về con số." Mặc dù Trần Huệ Liên nói vậy, nhưng nghi hoặc trong lòng Châu Nhuận Phát không vì thế mà tan biến.

Châu Nhuận Phát rất rõ ràng, người có thể làm được chuyện này

chỉ có Lâm Hựu Luân.

Nhưng tại sao Lâm Hựu Luân lại muốn làm như vậy chứ?

Không chỉ Châu Nhuận Phát không hiểu, mà còn có không ít người cũng bày tỏ nghi ngờ về số liệu phòng vé gần như không chênh lệch của hai bộ phim này, nhưng cũng chỉ dừng lại ở nghi ngờ, vì không ai có thể đưa ra bằng chứng liên quan để chứng minh.

Sầm Kiện Huân dưới sự chỉ thị của Lâm Hựu Luân đã đích thân làm chuyện này. 12 vạn đô la phòng vé được tạm thời lấy từ một bộ phim đã công chiếu ba ngày, sau đó vào số liệu thống kê ngày thứ hai, Sầm Kiện Huân lại lén lút giảm đi 12 vạn từ doanh thu của 《Thẩm Tử Quan》, trả lại cho bộ phim kia.

Sự thay đổi mười mấy vạn doanh thu phòng vé, đối với bộ phim vừa mới công chiếu căn bản không thể nhìn ra vấn đề gì.

Trên số liệu phòng vé không tìm thấy lỗ hổng, mọi người đành phải tin rằng đây thật sự là một sự trùng hợp.

Từ đầu đến cuối, chuyện này chỉ có Lâm Hựu Luân và Sầm Kiện Huân hai người biết.

Lâm Hựu Luân chỉ là muốn âm thầm giúp Châu Nhuận Phát một lần, cũng không muốn Châu Nhuận Phát biết, càng không phải vì muốn Châu Nhuận Phát báo đáp.

Sầm Kiện Huân cũng là một người kín miệng, từ giây phút nhận được chỉ thị của Lâm Hựu Luân, anh ta đã quyết định sẽ giữ kín chuyện này. "Đạo diễn Từ, chúc mừng!

Chúc mừng!" "Chúc mừng đạo diễn Từ phim mới đại bán, tôi cũng đến góp chút niềm vui!" Tại cửa sảnh tiệc, vợ chồng Từ Khắc và Thi Nam Nhuệ đang bận rộn đón tiếp các khách mời. "Tân Long Môn Khách Sạn" sau một tuần công chiếu đã đạt doanh thu phòng vé

18 triệu, trong khi "Thẩm Tử Quan" công chiếu cùng thời điểm chỉ đạt chưa đến 15 triệu.

Từ Khắc tổ chức tiệc mừng công sớm cho "Tân Long Môn Khách Sạn" tại khách sạn.

Ngoài toàn bộ thành viên đoàn phim "Tân Long Môn Khách Sạn", một số bạn bè trong ngành của Từ Khắc cũng đến chúc mừng.

Sau khi đón tiếp hai người bạn và mời họ vào chỗ, một nhân viên đến bên cạnh Từ Khắc, ghé tai nói nhỏ vài câu.

Từ Khắc nghe xong không thay đổi biểu cảm, chỉ gật đầu. "Có tin tức rồi à?" Thi Nam Nhuệ đi đến hỏi. "Trương Mạn Ngọc vừa gọi điện nói Chung Sở Hồng tối nay có việc không đến được." Từ Khắc nhún vai, biểu cảm có chút tiếc nuối. "Biết ngay là vậy mà." Thi Nam Nhuệ không hề bất ngờ.

Từ Khắc cười lắc đầu, "Em nói xem có phải anh quá tham lam không?" Trong buổi ra mắt "Tân Long Môn Khách Sạn", Từ Khắc thông qua mối quan hệ của Trương Mạn Ngọc để mời Chung Sở Hồng đến trợ giúp, rõ ràng ý của gã say không phải ở chén rượu.

Giờ đây, khi tổ chức tiệc mừng công "Tân Long Môn Khách Sạn", anh ta lại dùng chiêu cũ, đáng tiếc lần này lại không thành công. "Nghe nói tối nay 'Thẩm Tử Quan' cũng tổ chức tiệc mừng công." Thi Nam Nhuệ chỉ nói một câu, kết hợp với tin tức vừa nhận được, Từ Khắc lập tức hiểu ra.

Chu Nhuận Phát, diễn viên chính của "Thẩm Tử Quan", cùng với Vương Tinh, người tham gia đầu tư bộ phim này, đều có mối quan hệ cực tốt với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đã đến dự buổi ra mắt "Tân Long Môn Khách Sạn", chắc chắn sẽ không đến dự tiệc mừng công bên này nữa, nếu

không bên "Thẩm Tử Quan" sẽ phàn nàn anh trọng bên này khinh bên kia.

Thi Nam Nhuệ bĩu môi nói: "Nếu em đoán không sai, tối nay anh Lâm chắc chắn sẽ đến bên 'Thẩm Tử Quan', nên chúng ta cũng không cần đợi nữa." Từ Khắc gật đầu, sau đó hỏi: "Khách đã đến đủ chưa?" Thi Nam Nhuệ liếc nhìn vào sảnh tiệc, "Hình như Ngô Tư Nguyên vẫn chưa đến." Lời vừa dứt, một giọng nói vang lên từ phía thang máy. "Đạo diễn Từ, xin lỗi, trên đường có chút việc bị chậm trễ, tôi không đến muộn chứ?" Ngô Tư Nguyên bước nhanh đến, bên cạnh là Quan Chi Lâm trong bộ váy đen hở vai.

Người chưa đến gần, một mùi nước hoa thoang thoảng đã bay tới.

Từ Khắc bước hai bước lên đón, bắt tay Ngô Tư Nguyên hàn huyên.

Chương 773

Trong lúc hai người nói chuyện, Thi Nam Nhuệ ở một bên cẩn thận đánh giá Quan Chi Lâm vài lần, nhận thấy hôm nay cô trang điểm rất kỹ, lông mi cong vút, môi đỏ như lửa, ăn vận rạng rỡ.

Thi Nam Nhuệ trong lòng hơi khó hiểu, đây đâu phải tiệc tùng chính thức gì, Quan Chi Lâm ăn mặc như vậy là để cho ai xem?

Đúng lúc này, một câu nói của Ngô Tư Nguyên lọt vào tai Thi Nam Nhuệ. "Tôi cứ nghĩ mình sẽ là người đến cuối cùng, sao, anh Lâm vẫn chưa đến à?" Từ Khắc cười khổ giải thích với Ngô Tư Nguyên về việc Lâm Hựu Luân không đến, Ngô Tư Nguyên thì không sao, nhưng Quan Chi Lâm đứng sau lưng anh ta lại biến sắc, nụ cười rạng rỡ biến mất, thay vào đó là vẻ thất vọng rõ rệt.

Thi Nam Nhuệ nhìn thấy sự thay đổi biểu cảm của Quan Chi Lâm, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Ngô Tư Nguyên là người già dặn, sẽ không dễ dàng thể hiện tâm tư ra mặt, nhưng phản ứng của Quan Chi Lâm đã bộc lộ mục đích thực sự của hai người khi đến dự tiệc hôm nay.

Chúc mừng là phụ, mượn cơ hội này để tiếp xúc với Lâm Hựu Luân mới là chính.

Chẳng trách Quan Chi Lâm hôm nay ăn mặc tinh xảo như vậy, chắc là Ngô Tư Nguyên đã sắp xếp một mỹ nhân kế công phu, đáng tiếc Lâm Hựu Luân không đến, khiến toàn bộ kế hoạch của Ngô Tư Nguyên đổ sông đổ bể.

Ngô Tư Nguyên quả thực rất thất vọng, nhưng trước mặt Từ Khắc, anh ta lại che giấu cảm xúc này rất tốt, chỉ hơi ngạc nhiên một chút, sau đó tiếp tục trò chuyện với Từ Khắc. "Lần trước tôi có nói

chuyện với đạo diễn Từ về việc đó, không biết đạo diễn Từ đã suy nghĩ thế nào rồi?" "Lần trước?" Từ Khắc hơi sững sờ, rồi chợt nhớ ra, "À, là về việc công ty Tư Viễn kỷ niệm hai mươi năm thành lập, ông Ngô muốn quay một bộ phim để kỷ niệm." "Đúng!

Đúng!" Ngô Tư Nguyên liên tục gật đầu.

Đầu năm nay, Ngô Tư Nguyên đã đề cập đến chuyện này với Từ Khắc, nhưng lúc đó Từ Khắc một mặt bận rộn với việc "Yêu Thú Đô Thị" công chiếu ở Mỹ, một mặt lại phải gấp rút quay "Tân Long Môn Khách Sạn", hoàn toàn không thể sắp xếp thời gian để giúp Ngô Tư Nguyên quay bộ phim này, vì vậy chuyện này cứ thế trì hoãn đến bây giờ. "Vẫn là điều kiện cũ, ông Ngô chịu trách nhiệm đầu tư, đề tài tùy tôi chọn?" Ngô Tư Nguyên gật đầu, lúc đó anh ta quả thực đã đồng ý với Từ Khắc như vậy, nhưng bây giờ có lẽ còn phải thêm một điều kiện nữa. "Nữ nhân vật chính của bộ phim này, tôi hy vọng Chi Chi sẽ đảm nhận." Quan Chi Lâm là nghệ sĩ được công ty của Ngô Tư Nguyên lăng xê, việc Ngô Tư Nguyên bỏ tiền quay phim và đưa ra yêu cầu để Quan Chi Lâm đóng vai nữ chính không hề quá đáng, nhưng Từ Khắc nghe xong yêu cầu này lại tỏ vẻ khó xử. "Không giấu gì ông Ngô, nếu tôi giúp ông quay bộ phim này, thực ra trong lòng tôi đã có một ý tưởng, đó là chuyển thể 'Thanh Xà' của Lý Bích Hoa.

Tuy nhiên, nếu tôi quay bộ phim này, tôi hy vọng nữ nhân vật chính sẽ do Trương Mạn Ngọc đóng, vì xét về diễn xuất hay hình tượng, tôi đều thấy cô ấy phù hợp hơn, hơn nữa tôi cũng đã từng đề cập chuyện này với cô ấy, và cô ấy đã đồng ý với tôi rồi..." Từ Khắc vừa nói vậy, Ngô Tư Nguyên lập tức do dự. "Vậy có thể đổi phim khác để quay không?" "Nếu đổi phim khác, tạm thời bên tôi không có đề tài nào hay, nếu ông Ngô có sẵn, tôi xem xét nếu được thì cũng không phải không thể." Từ Khắc lại một lần nữa giao quyền lựa chọn cho Ngô Tư Nguyên.

Ngô Tư Nguyên trong lòng lập tức có chút bực bội, nếu anh ta có đề tài phù hợp, đâu cần phải nói nhiều lời với Từ Khắc như vậy?

Anh ta quay lại nhìn Quan Chi Lâm, dùng ánh mắt trấn an sự bất mãn của cô, Ngô Tư Nguyên mới tiếp tục thương lượng với Từ Khắc. "Đạo diễn Từ, nếu tôi không nhầm, 'Thanh Xà' của Lý Bích Hoa là chuyển thể từ câu chuyện 'Bạch Xà Truyện' đúng không?" Từ Khắc gật đầu, tiểu thuyết này của Lý Bích Hoa lấy cảm hứng từ truyền thuyết dân gian "Bạch Xà Truyện", nhưng khác với cách kể truyền thống, Lý Bích Hoa đi từ góc độ của Thanh Xà để khám phá mối tình tay ba giữa Thanh Xà, Bạch Xà, Hứa Tiên và Pháp Hải. "Thanh Xà" đặt nghi vấn về tình yêu có tồn tại ở thế gian hay không và tình yêu là gì, cách diễn giải mới lạ của câu chuyện, tư duy chủ đề độc đáo, tất cả những điều này đều rất hợp khẩu vị của Từ Khắc.

Từ rất lâu rồi anh ta đã muốn quay "Thanh Xà" thành phim, chỉ vì nhiều lý do mà cứ trì hoãn đến tận bây giờ. "Vậy trong bộ phim này, vai Bạch Xà có nhiều đất diễn không?" Ngô Tư Nguyên tiếp tục hỏi. "Thực ra Bạch Xà cũng là nhân vật chính, chỉ là nếu quay theo tiểu thuyết thì sẽ lấy Thanh Xà làm góc nhìn chủ đạo, nên Thanh Xà được định là nữ nhân vật chính." Từ Khắc giải thích. "Vậy tôi thấy thế này đi, đã vậy đạo diễn Từ đã định Trương Mạn Ngọc đóng Thanh Xà, vậy thì Chi Chi đóng Bạch Xà là được." Thấy việc sắp xếp Quan Chi Lâm làm nữ chính không thành, Ngô Tư Nguyên đành phải lùi một bước.

Ngô Tư Nguyên đã nói đến nước này, Từ Khắc cũng không tiện từ chối nữa, gật đầu đồng ý chuyện này.

Sau khi đạt được sự thống nhất về việc chọn nữ nhân vật chính, Ngô Tư Nguyên lập tức quan tâm đến việc bộ phim này khi nào có thể khởi quay. "Để quay bộ phim này, còn hai vấn đề cần giải quyết.

Thứ nhất là ủy quyền chuyển thể phim, việc này cần phải tìm Lý Bích Hoa xác nhận, thứ hai là diễn viên nam chính của bộ phim vẫn chưa được quyết định." "À?" Ngô Tư Nguyên nghe Từ Khắc nói vậy liền ngớ người, hóa ra "Thanh Xà" căn bản là một sản phẩm ba không – không kịch bản, không diễn viên, không bản quyền.

Từ Khắc lại lấy một bộ phim như vậy ra để hợp tác, thật khiến Ngô Tư Nguyên bắt đầu nghi ngờ lựa chọn của mình có đúng đắn hay không. "Ông Ngô đừng hiểu lầm, không phải tôi cố ý qua loa với ông, mà là ông đột nhiên hỏi đến chuyện này, tôi từ trước đến giờ căn bản không có chuẩn bị gì, nên nhiều mặt đều chưa chuẩn bị kịp." Từ Khắc nói vậy, Ngô Tư Nguyên cũng cảm thấy mình quá vội vàng. "Được rồi, vậy lát nữa đạo diễn Từ báo cho tôi một ước tính kinh phí tổng quát, sau đó tôi sẽ chuyển trước tiền chuẩn bị quay phim.

Còn chuyện kịch bản và diễn viên, tất cả đều do đạo diễn Từ quyết định." Ngô Tư Nguyên tin tưởng Từ Khắc như vậy, chủ yếu là vì Từ Khắc trong một năm gần đây thực sự gây ấn tượng mạnh – phim bom tấn kỹ xảo "Yêu Thú Đô Thị" thu về gần 300 triệu USD ở nước ngoài, phim võ hiệp phong cách mới "Tân Long Môn Khách Sạn" vừa được khen ngợi vừa ăn khách.

Hiện tại có bao nhiêu nhà sản xuất đều muốn tìm Từ Khắc hợp tác, nếu Ngô Tư Nguyên không có hẹn trước với Từ Khắc, việc tìm Từ Khắc quay phim chắc chắn sẽ không dễ dàng như bây giờ. "Ông Ngô cứ yên tâm, tôi sẽ lập tức cho người liên hệ với Lý Bích Hoa để xác nhận vấn đề bản quyền, bộ phim này có thể quay hay không, tối nay tôi sẽ cho ông một câu trả lời chắc chắn." Từ Khắc mời Ngô Tư Nguyên và Quan Chi Lâm vào chỗ ngồi, để Thi Nam Nhuệ đi cùng mọi người trước, còn anh ta thì ra ngoài gọi điện cho Lý Bích Hoa. "Cô Lý đó à?

Tôi là Từ Khắc..." Đầu dây bên kia dừng khoảng ba giây, sau đó

Lý Bích Hoa mới lên tiếng với giọng điệu hơi châm chọc. "Ôi, hôm nay gió thổi từ đâu ra vậy, đạo diễn Từ sao lại nhớ gọi điện cho tôi?" "Nghe ra rồi, cô Lý đang mắng tôi đây mà!" Từ Khắc cười. "Dám đâu!

Sau này tiểu nữ tử còn cần đạo diễn Từ đề bạt nhiều...

À phải rồi, quên chúc mừng đạo diễn Từ, 'Tân Long Môn Khách Sạn' doanh thu phòng vé đại bán, bộ phim đó tôi có đi xem rồi, quay thật sự rất hay, chỉ tiếc nếu nhân vật chính đổi thành Trương Quốc Vinh thì càng tốt hơn." Lý Bích Hoa thiên vị Trương Quốc Vinh từ lâu đã không còn là tin tức gì mới, Từ Khắc cũng không lấy làm lạ. "Haha, trong lòng cô Lý, chắc là tất cả nam nhân vật chính trong phim Hong Kong đều nên do Trương Quốc Vinh đóng cả nhỉ?" Đây vốn là một câu nói đùa, nhưng Lý Bích Hoa nghe xong lại có vẻ không vui. "Thị hiếu của tôi không tệ đến mức đạo diễn Từ nói vậy đâu chứ?" Từ Khắc tự biết mình lỡ lời, vội vàng xin lỗi. "Lỡ lời, lỡ lời, cô Lý đừng để ý...

Nhưng nói đi nói lại, lần này tôi quả thật có một bộ phim muốn tìm Trương Quốc Vinh làm nam nhân vật chính, nhưng vẫn cần cô Lý giúp đỡ mới được." "Ồ?" Giọng điệu của Lý Bích Hoa trở nên tò mò, "Bộ phim nào mà đến cả đại đạo diễn Từ như anh cũng không giải quyết được, lại cần một tiểu nữ tử như tôi giúp đỡ?" "Cô Lý và Trương Quốc Vinh chẳng phải là bạn tốt sao?

Tôi nghĩ do cô đứng ra, khả năng anh ấy nhận bộ phim này sẽ lớn hơn." Từ Khắc giải thích một câu. "Ý của đạo diễn Từ là, Trương Quốc Vinh có lẽ sẽ không nhận bộ phim này?" Tư duy của Lý Bích Hoa nhảy cóc hơi nhanh, Từ Khắc suýt nữa không theo kịp. "Cái này..." "Được rồi, đạo diễn Từ có chuyện gì thì nói thẳng đi!

Tôi không đảm bảo nhất định có thể giúp được, nhưng nếu có thể giúp thì nhất định sẽ giúp." Lý Bích Hoa nói vậy, Từ Khắc cũng không

tiện vòng vo nữa. "Tôi muốn chuyển thể tiểu thuyết 'Thanh Xà' của cô Lý thành phim..." Từ Khắc còn chưa nói xong, đã bị Lý Bích Hoa cắt ngang. "Cái gì, anh nói lại lần nữa, anh muốn chuyển thể bộ tiểu thuyết nào của tôi thành phim?" "'Thanh Xà'!" "'Thanh Xà'?" Trong câu hỏi đáp này, Từ Khắc đã nhận ra giọng điệu của Lý Bích Hoa có gì đó không ổn. "Sao vậy, cô Lý có vấn đề gì à?" "Đạo diễn Từ nói thật chứ?" Lý Bích Hoa ở đầu dây bên kia đặc biệt hỏi một câu.

Từ Khắc bật cười ngượng nghịu, "Sao vậy, chẳng lẽ cô Lý cho rằng tôi sẽ lấy chuyện này ra đùa với cô?" "Tôi có một tin tốt và một tin xấu, không biết đạo diễn Từ muốn nghe cái nào trước?" Từ Khắc trong lòng có chút khó hiểu, không biết Lý Bích Hoa rốt cuộc định giở trò gì, chỉ là lúc này có việc cầu cạnh Lý Bích Hoa, đành phải chiều theo ý cô. "Tin tốt đi." "Đạo diễn Từ quay 'Thanh Xà' nếu thật sự định tìm Trương Quốc Vinh làm nam nhân vật chính, tôi nhất định hai tay tán thành!" Câu trả lời của Lý Bích Hoa khiến Từ Khắc có cảm giác dở khóc dở cười. "Vậy còn tin xấu?" "Tin xấu là, bản quyền tiểu thuyết này tôi đã bán cho người khác rồi." "Cái gì?" Từ Khắc nghe xong câu này liền sững sờ, tốn công nói bấy nhiêu, vậy mà lại nhận được câu trả lời như vậy. "Vậy nên, tôi chỉ có thể nói xin lỗi đạo diễn Từ.

Đương nhiên đạo diễn Từ cũng đừng thất vọng, tuy bản quyền tiểu thuyết này tôi đã bán cho người khác, nhưng người đó sau khi mua bản quyền tiểu thuyết đến giờ vẫn chưa có động tĩnh gì, chắc là vẫn chưa có ý định quay phim.

Hay là tôi làm người trung gian, hai người hợp tác cùng nhau quay bộ phim này đi." Từ Khắc vốn đã hơi nản lòng thất vọng, câu nói này của Lý Bích Hoa lập tức khiến anh ta nhìn thấy hy vọng.

Chương 774

"Người mua bản quyền tiểu thuyết của cô Lý là ai?" "Người này đạo diễn Từ cũng biết, hơn nữa một tuần trước hai người còn gặp nhau..." Lý Bích Hoa lại bắt đầu giấu giếm, nhưng lần này gợi ý của cô còn chưa nói hết, Từ Khắc đã đoán được người đó là ai. "Người mà cô Lý nói không phải là anh Lâm chứ?" "Đạo diễn Từ đã đoán ra rồi, vậy thì tôi không có gì để nói nữa...

Đạo diễn Từ, còn có chuyện gì khác không?" Lý Bích Hoa không có ý định nói chuyện tiếp, Từ Khắc bên này đáp một tiếng, đầu dây bên kia liền gác máy.

Từ Khắc đặt điện thoại xuống, nhất thời ngây người, anh ta căn bản không ngờ Lâm Hựu Luân lại có hứng thú với tiểu thuyết "Thanh Xà" trước cả anh ta.

Bây giờ bản quyền đã bị Lâm Hựu Luân lấy đi, mọi chuyện cũng trở nên phức tạp.

Mặc dù bản quyền tiểu thuyết nằm trong tay Lâm Hựu Luân hay Lý Bích Hoa, đối với Từ Khắc có lẽ không khác biệt là bao, nhưng Ngô Tư Nguyên thì chưa chắc đã nghĩ như vậy.

Làm thế nào để nói chuyện này với Ngô Tư Nguyên cũng là một việc khiến Từ Khắc đau đầu. *** Từ Khắc gọi điện thoại xong trở về, vừa ngồi xuống sảnh tiệc, Ngô Tư Nguyên lập tức đặt ly rượu xuống, sau đó ánh mắt nhìn về phía anh.

Nhìn biểu cảm của Ngô Tư Nguyên, Từ Khắc biết nếu mình không nói rõ mọi chuyện với anh ta trước, anh ta chắc chắn sẽ không có tâm trạng ăn uống. "Ông Ngô, xin hãy ra ngoài nói chuyện một lát." Từ Khắc một mình gọi Ngô Tư Nguyên ra khỏi sảnh tiệc, sau đó kể

lại toàn bộ nội dung cuộc điện thoại với Lý Bích Hoa cho Ngô Tư Nguyên.

Theo Từ Khắc, Ngô Tư Nguyên sẽ rất thất vọng khi nghe tin bản quyền "Thanh Xà" đã bị Lâm Hựu Luân mua trước, không ngờ Ngô Tư Nguyên không những không thất vọng, mà còn tỏ ra rất bất ngờ và vui mừng. "Nếu là như vậy, vậy thì chuyện này cứ để tôi đi nói chuyện với anh Lâm đi!" Từ Khắc lúc đầu còn chưa hiểu tại sao Ngô Tư Nguyên lại có phản ứng như vậy, nghe anh ta nói thế, trong lòng lập tức hiểu ra.

Ngô Tư Nguyên chắc là mong muốn bản quyền "Thanh Xà" nằm trong tay Lâm Hựu Luân, như vậy anh ta có thể danh chính ngôn thuận tìm Lâm Hựu Luân hợp tác, tiện thể còn có thể kéo gần quan hệ với Lâm Hựu Luân, làm thân, hoàn toàn là một mũi tên trúng hai đích.

Ngô Tư Nguyên tích cực nhận việc này, Từ Khắc cũng không tranh với anh ta, vì Từ Khắc luôn có cảm giác, lần này Ngô Tư Nguyên đi tìm Lâm Hựu Luân, sẽ không thuận lợi như Ngô Tư Nguyên tự tưởng tượng, không khéo còn gặp phải khó khăn. *** "Thẩm Tử Quan" cũng tổ chức tiệc mừng công cùng ngày với "Tân Long Môn Khách Sạn", mặc dù doanh thu phòng vé tuần đầu tiên kém "Tân Long Môn Khách Sạn" hơn 3 triệu, nhưng theo xu hướng hiện tại, bộ phim sẽ đạt doanh thu phòng vé trên 30 triệu khi kết thúc công chiếu là không có vấn đề lớn.

Đỗ Kỳ Phong và Chu Nhuận Phát vốn không muốn tổ chức buổi mừng công này, nhưng Vương Tinh lại kiên trì muốn ăn mừng một chút, để lấy hên, hơn nữa lần này anh ta còn kéo Lâm Hựu Luân đến.

Lâm Hựu Luân không đến một mình, mà còn dẫn theo Vương Tổ Hiền làm bạn gái.

Buổi tiệc vừa bắt đầu, Vương Tổ Hiền đã bị Mai Diễm Phương

kéo đi khiêu vũ, Lâm Hựu Luân thì tụ tập với Vương Tinh, Chu Nhuận Phát, bàn luận về những vấn đề liên quan đến việc quay "Thành Thị Liệp Nhân".

Hơn nửa tiếng sau, Vương Tổ Hiền nhảy mệt, quay lại tìm Lâm Hựu Luân nói chuyện.

Vương Tinh và Chu Nhuận Phát cùng nhau bỏ đi, nói là đi lấy rượu, trước khi đi còn nháy mắt với Lâm Hựu Luân. "Vừa rồi hai người đang nói chuyện gì vậy?" Vương Tổ Hiền nhìn Lâm Hựu Luân đầy nghi ngờ, cô cũng đã thấy biểu cảm vừa rồi của Vương Tinh. "Chúng ta đang nói chuyện về bộ phim 'Thành Thị Liệp Nhân' đó." Lâm Hựu Luân trả lời. "Thật sao?" Vương Tổ Hiền không tin.

Lâm Hựu Luân đành nhún vai, "Vậy em nghĩ chúng ta sẽ nói chuyện gì?" "Em làm sao mà biết được?" Vương Tổ Hiền bĩu môi, "Dù sao anh và Vương Tinh mà tụ tập với nhau, chắc chắn sẽ không nói chuyện gì tốt đẹp đâu, em thấy ngay cả Phát ca cũng bị hai người làm hư rồi!" Lâm Hựu Luân không nói nên lời.

Vương Tổ Hiền mắt sáng long lanh nhìn Lâm Hựu Luân, "Hai hôm trước em đến nhà chị Triệu Nhã Chi ăn cơm, nghe chị ấy nói bộ phim 'Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ' sắp khởi quay rồi?" Vương Tổ Hiền vừa nhắc đến Triệu Nhã Chi, Lâm Hựu Luân lập tức hơi chột dạ, nhưng trên mặt vẫn giả vờ như không có chuyện gì. "Đúng vậy, sao thế?" "Anh còn nhớ lúc trước đã hứa với em điều gì không?" Lâm Hựu Luân vẻ mặt ngơ ngác, Vương Tổ Hiền lập tức không vui. "Anh quả nhiên đã quên, đồ lừa đảo!" Nói xong cô quay đầu định bỏ đi, Lâm Hựu Luân vội vàng kéo cô lại. "Thôi mà, trêu em thôi, chuyện đó sao anh có thể quên được chứ?" Lâm Hựu Luân kéo tay Vương Tổ Hiền, nhỏ giọng nói hai câu vào tai cô.

Vương Tổ Hiền ngạc nhiên ngẩng đầu, "Thật sao?" "Anh sao có

thể lừa em chứ, lúc đó em nói muốn đóng vai Bạch Xà một lần, ngày hôm sau anh liền đi tìm Lý Bích Hoa mua bản quyền cuốn tiểu thuyết đó về, vai diễn đã sớm giữ cho em rồi." "Thế này thì còn tạm được!" Vương Tổ Hiền nói rồi áp sát người vào Lâm Hựu Luân, Lâm Hựu Luân còn tưởng cô bị hành động của mình làm cảm động, chuẩn bị hôn một cái, không ngờ lại bị một cú cấu đau điếng vào tay. "Đang yên đang lành, em cấu anh làm gì?" Lâm Hựu Luân đau đến toét miệng. "Ai bảo anh vừa rồi lừa em?" "Anh lại lừa em cái gì?" Lâm Hựu Luân ôm cánh tay, vẻ mặt tủi thân hỏi. "Anh rõ ràng ngay từ đầu đã biết em nói chuyện gì, vậy mà còn cố ý giả vờ ngây ngô, còn nói không lừa em?" Lâm Hựu Luân dở khóc dở cười nói: "Đó là để tạo bất ngờ cho em mà." Đúng lúc này, Vương Tinh và Chu Nhuận Phát mỗi người cầm hai ly rượu đi đến, vừa thấy tình hình này, lập tức có chút không hiểu chuyện gì.

Vương Tổ Hiền và Lâm Hựu Luân đang cãi nhau ư?

Vương Tinh vừa định mở miệng hỏi, Vương Tổ Hiền đột nhiên khoác tay Lâm Hựu Luân, cười tươi rói, khiến người ta tưởng rằng dáng vẻ giận dỗi vừa rồi của cô chỉ là ảo giác.

Vương Tinh đưa rượu cho Lâm Hựu Luân, ly rượu thừa trong tay Chu Nhuận Phát thì đưa cho Vương Tổ Hiền.

Vương Tinh cố ý muốn chuyển chủ đề, bèn nói đùa: "Tôi biết rồi, A Luân vừa rồi là đang giúp Tiểu Hiền tập thoại đúng không?" Vương Tổ Hiền che miệng cười khúc khích, một tay chỉ vào Vương Tinh: "Anh thông minh ghê!

Cái này mà anh cũng nhìn ra được!" Vương Tinh nghe thế nào cũng thấy câu này giống như đang châm chọc mình, anh ta biết mình không thể nói lại Vương Tổ Hiền, vội vàng nâng ly rượu: "Ly rượu này, trước tiên chúc 'Thành Thị Liệp Nhân' quay phim thuận lợi!" Bốn

người cụng ly.

Uống rượu xong, Vương Tinh thực sự lo lắng Vương Tổ Hiền sẽ gây rắc rối cho mình vì câu nói vừa rồi, liền kiếm cớ rời đi.

Chu Nhuận Phát ở lại nói chuyện thêm vài câu với Lâm Hựu Luân, sau đó thấy có người quen ở phía bên kia, bèn cáo từ đến chào hỏi người đó. "Đi thôi, chúng ta đi khiêu vũ đi!" Vương Tổ Hiền thấy Lâm Hựu Luân bên này không có việc gì, liền kéo anh đi về phía sàn nhảy.

Lâm Hựu Luân cùng Vương Tổ Hiền khiêu vũ hơn nửa tiếng, vừa ra khỏi sàn nhảy, trợ lý A Kiệt đã đến gần. "Anh Lâm, vừa rồi Ngô Tư Nguyên gọi điện đến, nói là có việc tìm anh." "Ngô Tư Nguyên?" Lâm Hựu Luân hơi ngạc nhiên nhìn A Kiệt, "Anh ta không nói tìm tôi có chuyện gì à?" A Kiệt lắc đầu.

Lâm Hựu Luân nói với Vương Tổ Hiền một tiếng, vừa đi ra ngoài, vừa nghĩ xem Ngô Tư Nguyên tìm mình có chuyện gì.

Vừa đi đến cửa, điện thoại của Ngô Tư Nguyên lại gọi đến. "Anh Lâm, không biết tối nay anh có rảnh không, nếu tiện tôi muốn gặp anh một lần, bàn bạc một chút chuyện." Lâm Hựu Luân liếc nhìn Vương Tổ Hiền đang đợi mình ở buổi tiệc, suy nghĩ một lát, liền trả lời Ngô Tư Nguyên là được.

Gác điện thoại, Lâm Hựu Luân quay lại buổi tiệc, chào Vương Tinh và Đỗ Kỳ Phong, nói rằng mình có việc phải đi trước, rồi gọi Vương Tổ Hiền cùng ra ngoài.

Khi vào thang máy, Lâm Hựu Luân giải thích đơn giản với Vương Tổ Hiền: "Anh sắp đi gặp Ngô Tư Nguyên, em định một mình về chỗ ở trước, hay đi cùng anh?" "Hai người sẽ nói chuyện lâu không?

Nếu không lâu lắm thì em sẽ đi cùng anh, dù sao em một mình về cũng không có gì làm." Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng vỗ vỗ má Vương

Tổ Hiền, "Yên tâm đi, gặp mặt nói chuyện vào giờ này chắc sẽ không lâu đâu." Lâm Hựu Luân lo lắng Ngô Tư Nguyên gặp mặt sẽ cầu xin anh một số chuyện khó đáp ứng, nếu dẫn Vương Tổ Hiền đi cùng, anh sẽ có cớ để thoái thác, không lo bị đối phương cứ bám riết.

Ngô Tư Nguyên hẹn Lâm Hựu Luân gặp mặt tại một hộp đêm, khi Lâm Hựu Luân đến, Ngô Tư Nguyên đã dẫn Quan Chi Lâm đợi sẵn trong phòng riêng.

Người phục vụ đẩy cửa vào, Ngô Tư Nguyên và Quan Chi Lâm cùng đứng dậy.

Quan Chi Lâm mặc lễ phục rất mỏng, đặc biệt khoác một chiếc khăn choàng bên ngoài, khi Lâm Hựu Luân bước vào cô đang định cởi ra, nhìn thấy Vương Tổ Hiền đi theo sau Lâm Hựu Luân, động tác lập tức khựng lại.

Ngô Tư Nguyên cũng không ngờ Lâm Hựu Luân lại dẫn theo Vương Tổ Hiền cùng đến, sau một thoáng sững sờ ngắn ngủi, biểu cảm rất nhanh đã điều chỉnh lại. "Anh Lâm, cô Vương, mau mời vào!" Ngô Tư Nguyên vừa mời Lâm Hựu Luân, Vương Tổ Hiền ngồi xuống, vừa bảo Quan Chi Lâm rót rượu cho khách. "Anh Lâm, mời!" Quan Chi Lâm không chút động đậy lại khoác khăn choàng lên, rót hai ly rượu, đích thân đưa cho Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền.

Khi nhận lấy rượu, Lâm Hựu Luân phát hiện Quan Chi Lâm mặc một bộ lễ phục cổ chữ V sâu, bầu ngực hé lộ một nửa, hình dạng như hai quả đào căng tròn, vì chỉ dán miếng dán ngực nên chỉ cần động tác cơ thể hơi mạnh một chút, hai bầu ngực căng đầy đó sẽ nhẹ nhàng rung rinh lên xuống.

Lâm Hựu Luân nhìn đến cổ họng hơi khô, nắm tay che miệng, nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Vương Tổ Hiền nhận lấy ly rượu từ tay Quan Chi Lâm, vốn định

nói lời cảm ơn, nhưng nhìn thấy Quan Chi Lâm ăn mặc gợi cảm và hở hang như vậy, lập tức rất không vui.

Quan Chi Lâm ăn mặc thế này, ngoài việc câu dẫn Lâm Hựu Luân ra, còn có thể câu dẫn ai khác nữa?

Chương 775

Hôm nay nếu không phải cô đi cùng, nói không chừng đã để người phụ nữ này đắc ý rồi.

Ánh mắt Vương Tổ Hiền nhìn Quan Chi Lâm rõ ràng thêm vài phần địch ý.

Quan Chi Lâm cũng cảm nhận được ánh mắt bất thiện của Vương Tổ Hiền, nhẹ nhàng cười một tiếng, ngồi xuống không còn để ý đến Vương Tổ Hiền nữa.

Lúc này, Ngô Tư Nguyên lên tiếng. "Anh Lâm, năm sau là kỷ niệm hai mươi năm thành lập công ty điện ảnh Tư Viễn, vì vậy tôi dự định quay một bộ phim để kỷ niệm, Từ Khắc đã đồng ý giúp đỡ, nhưng trong việc lựa chọn đề tài của bộ phim này lại gặp một chút vấn đề nhỏ..." Lâm Hựu Luân đang nâng ly rượu chuẩn bị uống, nghe Ngô Tư Nguyên nói vậy, lại đặt ly rượu xuống. "Vấn đề nhỏ mà ông Ngô nói, không phải là do tôi gây ra đó chứ?" "Đương nhiên không phải, là Từ Khắc khi làm đề tài phim đã để mắt đến một cuốn tiểu thuyết của Lý Bích Hoa, anh ta cứ nghĩ bản quyền tiểu thuyết này vẫn còn trong tay Lý Bích Hoa, nhưng không ngờ anh Lâm cũng có hứng thú với cuốn tiểu thuyết này, đã mua bản quyền trước rồi." Ngô Tư Nguyên vừa nói vậy, Lâm Hựu Luân lập tức hiểu ra Từ Khắc cũng đã để mắt đến "Thanh Xà", cuốn tiểu thuyết mà anh đã mua bản quyền phim.

Nếu Lâm Hựu Luân không nhúng tay vào, vốn dĩ bộ phim "Thanh Xà" này nên do Từ Khắc quay, Lâm Hựu Luân mua bản quyền phim của cuốn tiểu thuyết này từ Lý Bích Hoa cũng không có ý định đổi đạo diễn, nên cho dù Từ Khắc không đến tìm anh, anh cũng sẽ đi tìm Từ Khắc.

Ngô Tư Nguyên đề nghị mọi người cùng hợp tác quay bộ phim này, Lâm Hựu Luân thì không có ý kiến gì, nhưng Ngô Tư Nguyên tiếp đó lại đưa ra một điều kiện, lại bị Lâm Hựu Luân kiên quyết từ chối. *** "Trong bộ phim này, vai Bạch Xà, tôi hy vọng Chi Chi có thể đảm nhận, không biết ý anh Lâm thế nào?" Ngô Tư Nguyên vừa đưa ra yêu cầu này, liền nghe thấy có người lên tiếng phản đối. "Không được!" Điều khiến Ngô Tư Nguyên vô cùng ngạc nhiên là, người nói không phải Lâm Hựu Luân, mà là Vương Tổ Hiền đang ngồi bên cạnh Lâm Hựu Luân. "Cô Vương, cô đây là..." Ngô Tư Nguyên nhìn Vương Tổ Hiền, rồi lại nhìn Lâm Hựu Luân, vẻ mặt khó hiểu. "Cô Vương, chẳng lẽ khi anh Lâm đang bàn chuyện chính sự với người khác, cô đều vô lý cắt ngang như vậy sao?" Quan Chi Lâm lúc này cũng không cam lòng lên tiếng châm chọc Vương Tổ Hiền một câu.

Vương Tổ Hiền vừa rồi chỉ là nhất thời kích động lỡ lời, nói ra xong đã hối hận rồi, nhưng Quan Chi Lâm vừa mở miệng, lại chọc tức tính tiểu thư của cô. "A Luân đã hứa để em đóng Bạch Xà rồi, xin lỗi cô Quan, cô đến muộn rồi!" Quan Chi Lâm định mở miệng phản bác, nhưng bị Ngô Tư Nguyên kéo lại.

Ngô Tư Nguyên nãy giờ vẫn luôn chú ý phản ứng của Lâm Hựu Luân, nhưng từ đầu đến cuối, Lâm Hựu Luân đều không có biểu hiện gì.

Phản ứng kích động như vậy của Vương Tổ Hiền tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, mà Lâm Hựu Luân lại thờ ơ, vậy thì chỉ có một khả năng, chuyện Vương Tổ Hiền vừa nói Lâm Hựu Luân đã đồng ý cho cô đóng Bạch Xà là thật.

Nếu đúng là vậy, Quan Chi Lâm và Vương Tổ Hiền cãi nhau, cuối cùng người chịu thiệt chắc chắn là Quan Chi Lâm. "Ông Ngô, Tiểu Hiền nói không sai, năm ngoái khi tôi mua bản quyền 'Thanh Xà', tôi đã hứa để cô ấy đóng vai Bạch Xà trong phim, vì vậy điều kiện mà ông

vừa đưa ra, xin lỗi, tôi không thể đáp ứng." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân đã chứng thực suy đoán của Ngô Tư Nguyên, đồng thời cũng cắt đứt mọi hy vọng của anh ta. *** Từ hộp đêm đi ra, Quan Chi Lâm một mình giận dỗi đi về phía trước, bỏ Ngô Tư Nguyên lại phía sau. "Chi Chi, em đừng đi nhanh vậy, nghe chú giải thích đã!" Ngô Tư Nguyên đuổi kịp, chặn Quan Chi Lâm lại. "Chú Ngô, mọi chuyện đã như vậy rồi, còn có gì để giải thích chứ?

Cháu biết chú muốn lấy lòng anh Lâm, hợp tác với anh ấy quay phim, nhưng chú có nghĩ đến cảm xúc của cháu không?

Vai diễn đã nói là để cháu đóng, bây giờ lại bị người khác cướp mất, chú còn muốn cháu như thế nào?

Chẳng lẽ cháu đến quyền giận cũng không có sao?" Quan Chi Lâm một hơi trút hết mọi tủi thân trong lòng ra, sau đó ôm tay, quay đầu sang một bên, hoàn toàn không có ý định nghe bất kỳ lời giải thích nào của Ngô Tư Nguyên.

Ngô Tư Nguyên cũng nổi nóng, vừa nãy trước mặt Lâm Hựu Luân anh ta đã nén một bụng tức giận, không thể phát tác, bây giờ bị Quan Chi Lâm làm ầm ĩ thế này, lập tức bực bội không chịu nổi. "Bây giờ em mới biết tủi thân, sao không nghĩ vai diễn của mình tại sao lại bị người khác cướp mất?

Từ rất lâu trước đây chú đã nói với em rồi, bảo em để tâm hơn một chút để tiếp cận anh Lâm, nhưng em có nghe lời khuyên của chú không?" Quan Chi Lâm vẫn mím chặt môi, nhưng biểu cảm không chịu nghe lời trên mặt đã không còn kiên quyết như trước.

Giọng Ngô Tư Nguyên theo đó dịu lại, "Thôi được rồi, Chi Chi, chú Ngô cũng biết em tủi thân, nhưng bản quyền phim nằm trong tay anh Lâm, hơn nữa anh ấy lại hứa với Vương Tổ Hiền trước rồi, chú làm sao có cách nào?

Nếu chú không đồng ý, anh Lâm hoàn toàn có thể bỏ qua chú, một mình đi tìm Từ Khắc hợp tác.

Chú Ngô năng lực có hạn, chuyện này không cách nào giúp em đứng ra được, vì vậy em càng phải tự mình nỗ lực, xét về khí chất lẫn ngoại hình, em không thua kém gì Vương Tổ Hiền cả, nếu em chịu cố gắng, còn sợ không tranh được với cô ấy sao?" Quan Chi Lâm hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng quay đầu lại. "Chú Ngô, cháu xin lỗi, là cháu sai rồi." Ngô Tư Nguyên vỗ vỗ cánh tay Quan Chi Lâm, "Thôi được rồi, chuyện hôm nay em cũng đừng quá bận tâm, sau này chú Ngô nhất định sẽ bù đắp cho em." Quan Chi Lâm cắn môi gật đầu, trong lòng lại âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải đòi lại mặt mũi lần này. *** Trên ghế sau ô tô, Vương Tổ Hiền ôm chặt cánh tay Lâm Hựu Luân. "Sau này anh không được tìm người phụ nữ đó quay phim, cũng không được có bất kỳ qua lại nào với cô ta!" Lâm Hựu Luân vỗ vỗ tay Vương Tổ Hiền, an ủi nói: "Được rồi, đừng giận nữa, lần này anh hoàn toàn đứng về phía em mà...

À phải rồi, lần này có phần thưởng gì không?" Vương Tổ Hiền ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hôn lên má Lâm Hựu Luân như chuồn chuồn đạp nước. "Cái này coi như phần thưởng đi!" Lâm Hựu Luân sờ sờ vết son trên má, trong lòng lại bắt đầu nghĩ về một chuyện khác. "Em đóng Bạch Xà, Trương Mạn Ngọc đóng Thanh Xà, vậy ai sẽ đóng Hứa Tiên đây?" "Tiểu thuyết đâu phải do em viết, em làm sao mà biết được?" Vương Tổ Hiền chỉ nói bâng quơ như vậy, nhưng câu nói này lại nhắc nhở Lâm Hựu Luân, về vai diễn Hứa Tiên, anh có thể hỏi ý kiến của Lý Bích Hoa.

Lâm Hựu Luân lấy chiếc điện thoại di động ra gọi cho Lý Bích Hoa, đợi rất lâu mới được bắt máy. "Cô Lý đó à?

Tôi là Lâm Hựu Luân..." Lâm Hựu Luân còn chưa nói xong, đã bị Lý Bích Hoa bực tức cắt ngang: "Lại vì chuyện 'Thanh Xà' sao?" "Sao

cô đoán được hay vậy?" Lâm Hựu Luân rất tò mò. "Từ Khắc ba tiếng trước vừa gọi điện cho tôi, tôi nói mấy người có thể thông cảm cho cảm xúc của một tác giả được không, mấy người cứ như vậy nhất thời hứng thú là gọi điện cho người ta, không biết cảm hứng bị ngắt quãng là một chuyện rất đau khổ sao?" Lý Bích Hoa không sợ đắc tội Lâm Hựu Luân, trực tiếp trong điện thoại đã than phiền.

Lâm Hựu Luân nói lời xin lỗi. "Bản quyền phim đã bán cho anh rồi, tìm tôi còn có chuyện gì?" "Về vai Hứa Tiên này, tôi muốn hỏi cô có diễn viên nào ưng ý muốn tiến cử không?" Lâm Hựu Luân trực tiếp nói rõ ý đồ.

Đầu dây bên kia im lặng vài giây, sau đó vang lên giọng nói hơi bực bội của Lý Bích Hoa. "Anh Lâm, anh chắc chắn gọi điện đến đây, không phải là cố ý trêu chọc tôi đó chứ?" Câu nói này của Lý Bích Hoa khiến Lâm Hựu Luân có chút không hiểu gì, mình lại nói sai câu nào, đắc tội người phụ nữ này rồi sao? "Anh Lâm đâu phải ngày đầu tiên quen tôi, ở Hong Kong tôi ưng ý nam diễn viên nào nhất, chẳng lẽ anh không biết sao?" Lý Bích Hoa vừa nói vậy, Lâm Hựu Luân mới chợt hiểu ra. "Lại là Trương Quốc Vinh?" "'Lại là' có ý gì?" "'Yên Chi Khấu', 'Bá Vương Biệt Cơ'...

Bao nhiêu cuốn tiểu thuyết của cô, đều dùng Trương Quốc Vinh làm nhân vật chính, cô không thấy chán sao?" Lâm Hựu Luân chỉ tùy tiện châm chọc một câu, không ngờ lại dẫn đến một tràng phản bác của Lý Bích Hoa. "Anh nghĩ phụ nữ nhìn đàn ông và đàn ông nhìn phụ nữ là giống nhau sao?

Đàn ông nhìn phụ nữ lâu rồi sẽ chán, còn phụ nữ nhìn đàn ông lâu rồi sẽ mê đắm.

Tôi chính là ưng ý Trương Quốc Vinh, chính là thích để anh ấy làm nam nhân vật chính trong tiểu thuyết, sao nào?" "Tôi thấy cô thế

này càng giống si mê chứ không phải là mê đắm!" "Được rồi, không tranh cãi với anh nữa, bản quyền nằm trong tay anh, muốn tìm ai quay thì tìm, không có chuyện gì tôi gác máy đây!" Lý Bích Hoa nói xong, không đợi Lâm Hựu Luân trả lời, trực tiếp gác máy.

Chuyển sang nhà bếp pha một ly cà phê, đang cầm đi về phía phòng sách, lúc này điện thoại lại reo lên.

Dù Lý Bích Hoa có tu dưỡng tốt đến mấy, cũng không nhịn được thốt ra một câu chửi thề: "Mẹ kiếp!

Hôm nay là ngày quái quỷ gì vậy, điện thoại cứ reo liên tục, có còn xong chuyện không đây!" Trong cơn tức giận, Lý Bích Hoa quyết định không thèm để ý đến điện thoại nữa, đi thẳng vào phòng sách.

Nhưng không bao lâu, chuông điện thoại lại vang lên.

Lý Bích Hoa với vẻ mặt điên cuồng lao ra khỏi phòng sách, nhấc ống nghe lên quát lớn một câu: "Có còn xong chuyện không hả?

Chết tiệt!" "Tôi chắc là không gọi nhầm số chứ?" Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói cẩn thận.

Tai của Lý Bích Hoa rất thính, lập tức nhận ra chủ nhân của giọng nói này là Trương Quốc Vinh. "Vinh thiếu, sao lại là anh?" "Tại sao lại không thể là tôi?

Chương 776

Tôi nói cô Lý, hôm nay ai đã chọc giận cô mà phát hỏa lớn vậy?" "Còn không phải Từ Khắc và..." Lý Bích Hoa đang định nói cả tên Lâm Hựu Luân ra, suy nghĩ một chút lại nhịn lại, "Tóm lại là hai tên khốn kiếp, liên tục gọi điện cho tôi, hỏi cùng một chuyện, anh nói xem có tức không chứ?" Trương Quốc Vinh lúc này nói một câu, "Vậy tôi không phải là tên khốn kiếp thứ ba đó chứ?" "Không có đâu..." Lý Bích Hoa hơi ngượng ngùng một chút, "À phải rồi, anh gọi điện cho tôi muộn như vậy có chuyện gì không?" "Cũng không có gì quan trọng, chỉ là muốn báo cho cô biết một tiếng, đạo diễn Trần Khải Ca đã quyết định đăng ký 'Bá Vương Biệt Cơ' tham gia Liên hoan phim Cannes năm sau." "Tại sao không phải Giải Kim Tượng?" Lý Bích Hoa nghi hoặc hỏi một câu. "Bởi vì hội đồng giám khảo Giải Kim Tượng cho rằng bộ phim này không thuộc phim Hong Kong." "Họ nói vậy không thấy cắn rứt lương tâm sao?" Lý Bích Hoa không nhịn được lên tiếng kêu oan cho "Bá Vương Biệt Cơ".

Nhà đầu tư của bộ phim là Công ty điện ảnh Thang Thần Hong Kong, diễn viên đóng vai linh hồn của phim Trình Điệp Y, Trương Quốc Vinh là diễn viên Hong Kong, hội đồng giám khảo Giải Kim Tượng nói "Bá Vương Biệt Cơ" không phải phim Hong Kong, cách nói này thế nào cũng có vẻ không đứng vững. "Cái này cũng không thể trách hội đồng giám khảo Giải Kim Tượng, vì bộ phim này ngoài tôi ra, toàn bộ đội ngũ đoàn làm phim đều đến từ đại lục, không cách nào đạt được quy định cứng về số lượng người Hong Kong trong đội ngũ làm phim theo điều lệ tham gia Giải Kim Tượng." Trương Quốc Vinh đối với chuyện này lại nhìn rất thoáng, ngược lại còn an ủi Lý Bích Hoa. "Quy định là chết, nhưng người thì sống, họ không thể linh hoạt

một chút sao?" Lý Bích Hoa vẫn có chút bất bình. "Thật sự không sao đâu, dù sao đến năm sau, tôi chắc là đã hoàn toàn rút khỏi giới giải trí rồi, bộ phim này có đoạt giải hay không cũng không còn liên quan nhiều đến tôi nữa." Năm ngoái Giải Kim Tượng trao cho Trương Quốc Vinh tượng vàng Ảnh đế, khiến kế hoạch "nghỉ hưu" của anh ấy cứ thế bị trì hoãn đến bây giờ, nhưng trong lòng Trương Quốc Vinh, ý định rời đi chưa bao giờ bị dập tắt. "Anh thật sự muốn rời khỏi Hong Kong sao?" Mặc dù đã sớm biết ý định của Trương Quốc Vinh, nhưng tự miệng anh ấy nói ra quyết định này, Lý Bích Hoa vẫn có chút khó chấp nhận.

Giọng điệu của Trương Quốc Vinh trở nên nghiêm túc, "Đúng vậy, chẳng lẽ cô và truyền thông Hong Kong đều cho rằng tôi đang nói đùa sao?" "Không, không, tôi không có ý đó." Lý Bích Hoa lập tức phủ nhận, sau đó lại báo cho Trương Quốc Vinh một tin tức còn khiến anh ấy thổ huyết hơn. "Ý tôi là, có lẽ anh tạm thời vẫn chưa thể rời khỏi Hong Kong, vì tôi vừa tiến cử anh làm nam nhân vật chính trong phim mới của anh Lâm..." (Chưa hết.) CẮT!

Triệu Văn Trác lưng đeo dây cáp, từ giữa không trung từ từ được thả xuống.

Nhân viên công tác hai bên vội vàng vây lại, trợ lý lo đưa nước và lau mồ hôi, chuyên viên trang điểm bắt đầu dặm phấn, đạo diễn hành động đứng một bên hướng dẫn cách thực hiện động tác cho cảnh quay tiếp theo.

Viên Hòa Bình và Từ Khắc đứng bên ngoài trường quay, chủ đề họ đang bàn luận cũng liên quan đến Triệu Văn Trác.

“Một thời gian nữa, có lẽ sẽ phải mượn đồ đệ của anh quay thêm một bộ phim.” Viên Hòa Bình cười, chỉ vào Từ Khắc.

“Tôi cứ thắc mắc sao anh đột nhiên lại sốt sắng chạy đến thăm

đoàn như vậy, hóa ra là có mục đích riêng." Từ Khắc bĩu môi.

"Nếu không có việc, tôi cũng không dám đến làm phiền Viên Bát Gia anh đâu!" Viên Hòa Bình bất cần đáp lại, nhún vai, rồi kéo chủ đề trở lại Triệu Văn Trác.

"Sao vậy, lần này lại đóng Hoàng Phi Hồng à?" "Không, lần này đóng vai một hòa thượng." "Hòa thượng?" Viên Hòa Bình ngẩn ra, "Liên quan đến Thiếu Lâm Tự à?" "Không phải Thiếu Lâm Tự, mà là Kim Sơn Tự." Từ Khắc ngừng một chút.

"Câu chuyện Thủy Mạn Kim Sơn Tự trong 《Bạch Xà Truyện》 anh có biết không?" "Biết chứ, Bạch Tố Trinh và Pháp Hải đấu pháp..." Viên Hòa Bình chưa nói xong đã phản ứng kịp, "Sao vậy, anh muốn A Trác đóng vai hòa thượng dưới trướng Pháp Hải à?" "Tôi muốn cậu ấy đóng Pháp Hải." Câu trả lời của Từ Khắc khiến Viên Hòa Bình ngẩn người suốt ba giây.

"Pháp Hải không phải là một lão hòa thượng sao?" "Ai quy định Pháp Hải nhất định phải là một lão hòa thượng?" Từ Khắc hỏi lại.

Viên Hòa Bình gật đầu, "Được rồi, cứ xem như tôi chưa từng hỏi gì." Trong phim của Từ Khắc, Đông Phương Bất Bại có thể yêu Lệnh Hồ Xung, Hoàng Phi Hồng có thể cưới Thập Tam Dì...

So với những điều đó, việc Pháp Hải biến thành một hòa thượng trẻ cũng không phải là chuyện quá khó chấp nhận.

"Tôi có thể đồng ý để A Trác đi giúp anh quay bộ phim này, nhưng có một điều kiện." "Gì cơ?" "Quay xong bộ phim này, anh giúp cậu ấy chuyển hình đi." "Gì cơ?" Từ Khắc gần như không thể tin vào tai mình.

Viên Hòa Bình lúc này giải thích: "Đừng hiểu lầm, ý tôi không phải là để A Trác không đóng phim hành động nữa, mà là đừng cứ mãi

đóng phim hành động cổ trang, về mặt này Lý Liên Kiệt làm tốt hơn cậu ấy." "Sao anh lại có suy nghĩ này?" "Phim kungfu những năm 70 thịnh hành như vậy, sau đó chẳng phải cũng suy tàn sao, ai có thể đảm bảo phim võ hiệp mới sẽ không đi vào vết xe đổ của phim kungfu?" Viên Hòa Bình là người từng trải qua thời đại đó, cảm xúc về sự hưng thịnh và suy tàn của các thể loại phim Hong Kong rất sâu sắc.

"Được, tôi sẽ cố gắng giúp, nhưng không đảm bảo nhất định sẽ thành công." Hình tượng Triệu Văn Trác trong phim cổ trang đã ăn sâu vào lòng người, Từ Khắc cũng không dám hoàn toàn cam đoan.

Viên Hòa Bình gật đầu, "Có cần tôi gọi cậu ấy qua đây, anh nói chuyện với cậu ấy vài câu không?" Từ Khắc nhìn đồng hồ, "Thôi đi, tôi còn có hẹn gặp người khác ngay bây giờ, chuyện này anh nói với cậu ấy một tiếng là được." Viên Hòa Bình không giữ người lại.

Từ Khắc rời khỏi trường quay, ngồi xe đến một quán cà phê gần đó.

Người anh hẹn đã đến trước, đang ngồi xem báo.

Từ Khắc đi đến ngồi xuống, đối phương cũng đồng thời đặt tờ báo trong tay xuống.

"Vinh Tử, lâu rồi không gặp." Trương Quốc Vinh gấp tờ báo trong tay lại đặt sang một bên, nở nụ cười xã giao với Từ Khắc, chỉ là nụ cười có vẻ hơi gượng gạo.

"Nếu đạo diễn Từ không cứ mãi gây khó dễ cho tôi như vậy, tôi thực sự mong có thể thường xuyên gặp mặt thế này." Từ Khắc cười lắc đầu, "Vinh Tử à, anh nghĩ thế không đúng rồi, lần này không phải tôi gây khó dễ cho anh." "Vậy đạo diễn Từ có thể giúp tôi nói với ông Lâm một tiếng, để ông ấy đổi người khác đóng vai Hứa Tiên không?" Trương Quốc Vinh đầy vẻ mong chờ nhìn Từ Khắc.

“Tại sao?

Tôi thấy vai này rất hợp với anh mà.” Từ Khắc có chút không hiểu.

“Lần trước khi đạo diễn Từ tìm tôi đóng Ninh Thái Thần cũng nói y như vậy.” “Có sao?” Từ Khắc cười ngượng nghịu, “Bộ phim đó quay xong cũng đã hơn 4 năm rồi, chuyện này tôi quên béng mất.” Dù biết Từ Khắc đang giả vờ ngây ngô, Trương Quốc Vinh cũng chẳng có cách nào.

“Cùng một kiểu vai mà diễn lại lần nữa, đối với tôi thực sự không có ý nghĩa gì.” “Ninh Thái Thần và Hứa Tiên hai vai này vẫn có chút khác biệt.” Trương Quốc Vinh mặt mũi nhăn nhó.

“Đúng vậy, Ninh Thái Thần đã rất xui xẻo rồi, nhưng Hứa Tiên còn xui xẻo hơn cả anh ta, sao tôi lại đen đủi thế này, cứ toàn gặp phải những vai kiểu đó?” Từ Khắc nhún vai, “Cái này tôi cũng bó tay, tiểu thuyết là do Lý Bích Hoa viết, diễn viên là do ông Lâm quyết định, cả hai người họ đều thấy anh hợp, nên anh đành phải miễn cưỡng đóng thêm một lần nữa vậy.” Trương Quốc Vinh ôm ấp tia hy vọng cuối cùng, nhìn Từ Khắc một cái.

“Thật sự không đổi người được sao?” Từ Khắc lắc đầu, trên mặt lộ vẻ bất lực.

Trương Quốc Vinh thở dài, “Được thôi, vậy thì đóng thêm một lần nữa, coi như trả nợ ân tình cho mấy vị vậy!” — “Vinh Tử thật sự vì chuyện này mà định ra thông cáo nói rằng sau này sẽ không đóng những vai thư sinh nữa sao?” Lâm Hựu Luân ngạc nhiên nhìn Chu Nhuận Phát, có chút không tin đây là sự thật.

Chu Nhuận Phát nhún vai, “Cậu ấy tự miệng nói với tôi, còn bảo hai hôm nữa sẽ đăng báo công bố.” Lâm Hựu Luân khá bất lực nói đùa: “Nói vậy thì tôi thành tội nhân rồi sao?” “Tôi đoán cậu ấy lo lắng

cứ tiếp phim liên tục như bây giờ thì không biết bao giờ mới thực hiện được quyết định rời khỏi giới giải trí, nên mới ra thông cáo như vậy, chứ không hẳn là liên quan quá nhiều đến việc nhận vai này." Hai người đứng trò chuyện ở mạn thuyền trên tầng cao nhất của du thuyền Công chúa phương Đông.

Ở boong tàu tầng dưới cùng, nhân viên công tác đang bận rộn bố trí hiện trường buổi họp báo khởi quay 《Thành Thị Liệp Nhân》.

Vương Tinh đứng trên boong tàu, cầm loa phóng thanh hét lớn với hai người: "Này, hai người xong chưa, họp báo sắp bắt đầu rồi, mọi người đều chuẩn bị xong hết rồi, chỉ đợi hai người thôi đấy!" Lâm Hựu Luân và Chu Nhuận Phát nhìn nhau cười, rồi cùng đi xuống boong tàu.

Du thuyền Công chúa phương Đông tổng cộng có tám tầng, có thể chứa hơn 500 hành khách và thủy thủ đoàn, còn hôm nay, chỉ riêng phóng viên truyền thông đến đã có hơn 60 người, cộng thêm nhân viên đoàn phim, nhân viên an ninh, đông người như vậy cùng chen chúc trên boong tàu phía mũi thuyền, lập tức trở nên có chút chật chội.

Lâm Hựu Luân và Chu Nhuận Phát đi xuyên qua đám đông lên đài, nhưng lại phát hiện chỉ có một mình Vương Tinh ở trên đó.

Chu Nhuận Phát liếc xuống phía dưới đài, rồi khó hiểu nhìn Vương Tinh: "Anh không phải nói mọi người đều đến rồi sao?

Người đâu?" Vương Tinh nhún vai, giải thích: "Anh đâu phải không biết, phụ nữ thay quần áo trang điểm là phiền phức nhất, tôi đã cho người đi giục rồi, chắc là sắp đến ngay thôi." Chu Nhuận Phát nhíu mày, "Từ lúc lên thuyền đến giờ đã 3 tiếng rồi, họ vẫn chưa xong ư?" Vương Tinh lợi dụng lúc Lâm Hựu Luân không chú ý, lén lút nháy mắt với Chu Nhuận Phát, nói nhỏ một câu: "Hôm nay tình huống đặc thù." Chu Nhuận Phát chỉ vào Vương Tinh, rồi hiểu ý bật cười.

Các phóng viên dưới đài cũng đang bàn tán về chuyện này.

“Bộ phim này chắc là lần hợp tác đầu tiên của Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân sau khi họ rạn nứt nhỉ?” “《Tình Yêu Hô Khiếu Chuyển Di》 không tính sao?” “Tôi nói là hai người đồng thời xuất hiện trong cùng một cảnh quay, lúc quay 《Tình Yêu Hô Khiếu Chuyển Di》, hai người họ căn bản không hề chạm mặt!” “Tôi nghe nói kể từ khi con gái ngoài giá thú của ông Lâm và Hồng cô bị bại lộ, hai người họ hình như đã làm hòa rồi.” “Làm hòa á?

Tôi thấy là đấu đá còn ghê gớm hơn thì có!” “Không đời nào, khoảng thời gian đó không phải có người chụp được ảnh hai người họ cùng uống cà phê, nói cười vui vẻ sao?” “Đó chỉ là hiện tượng bề ngoài, bởi vì không chỉ riêng hai người họ, mà cả những người phụ nữ khác có quan hệ thân mật với ông Lâm, giữa họ cũng không còn đối đầu gay gắt như trước nữa, các anh chị có biết vì sao không?” “Vì đấu tiếp cũng chẳng có ý nghĩa gì, đấu đi đấu lại cũng chẳng thấy ai thắng, thà sinh cho ông ấy một mụn con trai con gái còn thực tế hơn.” “Cho nên đó, tôi mới nói là bề ngoài họ có vẻ bắt đầu chung sống hòa bình, nhưng thực chất bên trong lại đấu đá càng gay gắt hơn, bây giờ chỉ xem ai có thể mang thai con trai trước, để nối dõi tông đường cho nhà họ Lâm mà thôi.” Ngay lúc các phóng viên đang bàn tán xôn xao, một trận xôn xao nổi lên trong đám đông ở đầu kia boong tàu.

Các phóng viên ở gần đó đã bắt đầu giơ máy ảnh chụp, những người khác lúc này mới phản ứng lại, cũng ngẩng đầu nhìn theo.

Nhân viên an ninh tại hiện trường mở một lối đi trong đám đông, Lý Lệ Trân mặc chiếc váy hai dây màu trắng, vai và lưng trần lộ ra, phần da thịt trắng nõn mịn màng lập tức khiến người ta chói mắt, kết hợp với khí chất thanh thuần tự nhiên của cô, ngay lập tức thu hút ánh nhìn của phần lớn mọi người tại hiện trường.

Lý Lệ Trân đã từng lộ ba điểm trong hai bộ phim cấp ba, giờ đây mặc váy hai dây xuất hiện, càng khiến người ta liên tưởng không ngớt.

Vương Tinh đứng trên đài, nhìn Lý Lệ Trân quyến rũ bước lên đài, không kìm được thầm nuốt nước bọt, trong lòng thầm hối hận, biết thế người phụ nữ này khó mà thu phục được như vậy, thì hồi đó lúc tìm cô ta quay hai bộ phim cấp ba kia, lẽ ra nên nhân cơ hội chiếm chút tiện nghi của cô ta mới phải!

Lý Lệ Trân sau khi lên đài, rất tự giác không đi vào giữa đài, nhưng đôi mắt đẹp lại không kìm được nhìn về phía Lâm Hựu Luân, ánh mắt lấp lánh không biết đang nghĩ gì.

Tin tức Lý Lệ Trân tham gia 《Thành Thị Liệp Nhân》 không được công bố trực tiếp, nên nhiều phóng viên dưới đài đều cảm thấy rất bất ngờ trước sự xuất hiện của cô.

"Cô ta đến bằng cách nào?" "Tôi đoán cô ta đóng vai khách mời." "Nhưng cũng không nên là cô ta chứ?" "Cái này anh không hiểu rồi sao?

Anh quên ai đã tìm cô ta đóng hai bộ phim kia à." "Ý anh là, Vương Tinh và cô ta..." "Anh không xem bộ phim này ai làm vai chính à, dù chỉ là một vai phụ cũng rất được săn đón, nếu cô ta không có quan hệ với Vương Tinh, sao có thể đến lượt cô ta?" Ngay lúc các phóng viên đang bàn tán xôn xao, một diễn viên khác đóng vai quan trọng trong phim cũng đã đến hiện trường.

"Đây không phải Lê Minh sao?

Anh ấy đóng vai gì trong phim này?" "Suỵt!

Nhỏ tiếng thôi." Đồng nghiệp kéo phóng viên đang nói chuyện, "Anh ấy đóng vai được lấy nguyên mẫu từ Diệp Hàn đó." "Không

phải nói không ai dám đóng vai đó sao?" "Cái này thì không biết rồi, tôi đoán Lê Minh chắc có nguyên nhân bất đắc dĩ nào đó, nếu không thì là mắc nợ ân tình của ông Lâm nhất định phải trả, nói tóm lại anh ấy đóng vai này, rất nhiều người đều lo lắng cho anh ấy." Lê Minh dưới ánh mắt ngạc nhiên, khó hiểu của mọi người, bước lên đài, đứng cạnh Chu Nhuận Phát.

Ngay lúc này, Lâm Hựu Luân đã có một hành động bất ngờ — để tiện nói chuyện với Lê Minh, anh đã cố ý đổi chỗ với Chu Nhuận Phát.

Chương 777

Nhiều người vốn cho rằng Lê Minh đóng bộ phim này là do bị ép buộc, lúc này đều ngớ người ra, nhìn thần thái biểu cảm của Lâm Hựu Luân và Lê Minh khi trò chuyện trên đài, mối quan hệ giữa hai người dường như thân thiết hơn nhiều so với những gì mọi người vẫn nghĩ.

Mọi người còn chưa kịp hoàn hồn từ phát hiện bất ngờ này, một ngôi sao khác đã đến hiện trường.

Tửu Tỉnh Pháp Tử mặc một chiếc váy dài hoa văn màu xanh lam, ống tay áo hình cánh hoa để lộ nửa cánh tay trắng ngần, thỉnh thoảng lại giơ lên vẫy chào đám đông hai bên, đôi khi còn dừng bước, cúi người chào kiểu Nhật Bản với mọi người.

Vương Tinh trên đài lại có chút sốt ruột, ngay cả Tửu Tỉnh Pháp Tử cũng đã đến, mà Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân vẫn chưa tới.

Nhìn thấy thời gian họp báo sắp bắt đầu, ngay cả Lâm Hựu Luân cũng liếc mắt hỏi thăm về phía này, trong lòng Vương Tinh càng nóng như lửa đốt.

"Chuyện gì vậy, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đều không đến sao?" "Không thể nào, nghe nói họ đều ở trên thuyền mà." "Có khi nào là hai người không chịu đứng chung sân khấu, nên thà không đến luôn không?" Các phóng viên dưới đài bàn tán xôn xao, một số lời lọt vào tai Vương Tinh, càng khiến anh ta lo lắng hơn.

Ngay lúc này, phía sau boong tàu không biết ai đó hét lớn một tiếng: "Đến rồi!" Lập tức, ánh mắt của mọi người đều bị thu hút về phía đó.

Trong đám đông phía sau, mọi người rất tự giác nhường ra một lối đi, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân sánh vai xuất hiện, lập tức khiến không ít người ngây ngẩn.

Vương Tổ Hiền mặc chiếc váy dài màu bạc, toàn bộ phần thân trên được trang trí bằng những mảnh vải thủ công lấp lánh như vảy cá, thắt lưng đính kim cương bảy sắc và hạt kim cương lớn màu cà phê, thắt lưng lộng lẫy tỏa sáng rực rỡ, một bên xẻ cao đến tận gốc đùi, để lộ đôi chân thon dài ẩn hiện, khiến toàn bộ con người cô trông có một vẻ đẹp mộng ảo.

Vương Tổ Hiền lúc này, giống như bộ lễ phục của cô, tỏa sáng rực rỡ, ngay cả Lý Lệ Trân vừa xuất hiện gây kinh ngạc cả hội trường, cũng không thể không thừa nhận, nếu mình đứng cạnh Vương Tổ Hiền, chắc chắn sẽ trở thành người làm nền.

Vương Tổ Hiền vừa xuất hiện đã thu hút mọi ánh nhìn của toàn trường, đến nỗi mọi người suýt nữa quên mất bên cạnh cô còn có Khâu Thục Trân.

Nhưng rất nhanh sau đó, mọi người vui mừng phát hiện, bộ cánh của Khâu Thục Trân hôm nay thực sự rất khó bị bỏ qua.

Dường như để cố ý tạo sự khác biệt với Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân mặc một chiếc váy dài voan mỏng màu tím, cổ áo phong cách diềm hoa, trang sức kim cương lớn, thể hiện một vẻ đẹp trưởng thành và sang trọng, trong khi thiết kế ôm sát lại hoàn hảo khoe ra đường eo thon gọn của cô.

Đương nhiên, điều thu hút ánh mắt nhất vẫn là lớp lưới mỏng màu tím nhạt trong suốt ở ngực Khâu Thục Trân, cổ chữ V sâu hờ hững để lộ một mảng lớn da thịt trắng nõn, đường khe ngực nửa lộ nửa ẩn càng khiến người ta tò mò.

Hai nữ đồng thời xuất hiện, khiến các phóng viên tại hiện trường

bận rộn không ngừng, họ vừa muốn theo sát chụp Vương Tổ Hiền, lại không muốn bỏ lỡ cơ hội chụp Khâu Thục Trân, ống kính quay trái quay phải liên tục, ngón tay điên cuồng bấm màn trập, đèn flash chớp liên hồi, hầu như không ngừng nghỉ một khắc nào.

Trên đài, các thành viên chủ chốt đã đứng thành một hàng, rất tự giác nhường trống vị trí bên cạnh Lâm Hựu Luân, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân cùng bước lên đài, mỗi người đứng một bên Lâm Hựu Luân.

Khi chụp ảnh chung, Vương Tổ Hiền bên này rất tự nhiên khoác tay Lâm Hựu Luân, sau đó Khâu Thục Trân bên kia cũng không chịu thua kém, hai tay đặt lên vai Lâm Hựu Luân, nửa người áp sát vào anh.

Hai cô gái đối mặt với ống kính đều cười rất rạng rỡ, chỉ riêng biểu cảm của Lâm Hựu Luân là không hề tự nhiên chút nào.

Người khác chỉ thấy Lâm Hựu Luân được ôm ấp hai mỹ nhân, diễm phúc vô song, nhưng không biết lúc này đầu anh ta to gấp đôi rồi — sớm biết vậy thì không nên sắp xếp hai cô gái này đóng cùng một bộ phim, giờ thì hay rồi, phim còn chưa khởi quay mà cuộc đấu đá công khai lẫn ngấm ngầm của hai người đã bắt đầu, đợi đến khi phim chính thức quay không biết còn phát triển đến mức nào nữa.

Mãi đến khi các phóng viên chụp ảnh xong, hai cô gái đều đứng riêng ra, Lâm Hựu Luân mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng các phóng viên dưới đài vẫn chưa thấy đủ náo nhiệt, phần hỏi đáp vừa bắt đầu, lập tức có người đứng dậy hỏi Lâm Hựu Luân, hôm nay Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân ai đẹp hơn.

Lâm Hựu Luân nghe thấy câu hỏi này, trong lòng có ý muốn bóp chết tên phóng viên đó, anh cầm micro giả vờ suy nghĩ cách trả lời, đồng thời lén lút ra hiệu cho người dẫn chương trình.

“Câu hỏi này không liên quan đến chủ đề hôm nay, bây giờ mọi người có thể đặt câu hỏi lại...

Được rồi, mời quý cô mặc đồ màu đỏ, đeo kính!” Người dẫn chương trình gọi một phóng viên khác đứng dậy đặt câu hỏi, Lâm Hựu Luân vốn nghĩ vậy là đã qua ải, không ngờ phóng viên đứng dậy tiếp theo lại hỏi cùng một vấn đề, chỉ là cô ta đã đổi một cách hỏi thông minh hơn.

“Ông Lâm, trong bộ phim này, nam nhân vật chính ưng ý nhất là nữ nhân vật chính nào?” Lần này người dẫn chương trình cũng bó tay, bởi vì phóng viên hỏi một vấn đề liên quan đến bộ phim, nếu bỏ qua thì có vẻ không hợp lý.

Bất đắc dĩ, Lâm Hựu Luân đành đẩy quả bóng sang cho Hojo Tsukasa không có mặt ở đây: “Câu hỏi này các cô nên đi hỏi tác giả gốc của bộ truyện tranh, vì chỉ có anh ta mới biết nam nhân vật chính ưng ý nhất là nữ nhân vật chính nào.” Nữ phóng viên kia lại không chịu bỏ qua, “Ông Lâm, xin hãy trả lời thẳng vào câu hỏi của tôi được không?

Tôi hỏi là về bộ phim này chứ không phải truyện tranh.” “Được thôi, đã vậy cô cứ khăng khăng nhấn mạnh sự khác biệt giữa phim điện ảnh và truyện tranh, vậy thì tôi có thể rất rõ ràng nói cho cô biết, nữ nhân vật chính thực sự trong bộ phim này là...” Lâm Hựu Luân chỉ tay sang bên cạnh, không phải Vương Tổ Hiền, cũng không phải Khâu Thục Trân, mà là Tửu Tỉnh Pháp Tử với vẻ mặt ngạc nhiên.

“Vai diễn của cô Pháp Tử không tồn tại trong truyện tranh, nhưng trong phim điện ảnh, tất cả các tình tiết đều xoay quanh cô ấy, nếu cô nhất định muốn hỏi người mà nam nhân vật chính ưng ý nhất trong phim là ai, vậy thì chắc chắn là cô ấy rồi.” Lời Lâm Hựu Luân vừa dứt, giọng người dẫn chương trình liền vang lên.

“Được rồi, câu hỏi này đã trả lời xong, mời người tiếp theo!” Nữ phóng viên đặt câu hỏi kia với vẻ mặt không cam lòng ngồi xuống, phóng viên thứ ba vừa đứng dậy chưa kịp mở miệng, đã nghe người dẫn chương trình đặc biệt nhấn mạnh một câu: “Để nâng cao hiệu suất, và để nhiều bạn bè có cơ hội đặt câu hỏi, những câu hỏi tương tự hoặc trùng lặp sẽ không được phép hỏi lại.” Các phóng viên dưới đài lúc này mới chịu dừng lại, bắt đầu nghiêm túc hỏi những câu liên quan đến bộ phim.

Ngoài mối quan hệ giữa nam nhân vật chính và ba nữ nhân vật chính trong phim, những vấn đề mà các phóng viên quan tâm nhất chủ yếu tập trung vào Chu Nhuận Phát và Lê Minh.

Chu Nhuận Phát là người đầu tiên bị hỏi tại sao lại nhận đóng bộ phim này.

“Vì đã đóng nhiều phim như vậy, tôi phát hiện người hợp diễn ăn ý nhất, có sự ăn khớp nhất vẫn là ông Lâm, tuy hai chúng tôi mới chỉ hợp tác trong bộ phim 《Thập Nhất La Cẩu》, nhưng bộ phim này thực sự là bộ phim tôi đóng một cách thoải mái nhất.” “Nghe nói vai Mộc Thôn trước đây rất nhiều người muốn đóng, Phát ca anh đóng vai này là do anh chủ động đề xuất, hay là bên nhà sản xuất mời anh trước?” “Đương nhiên là tôi chủ động đề xuất muốn đóng.” Câu trả lời của Chu Nhuận Phát hoàn toàn là để phối hợp với Lâm Hựu Luân.

Vai Mộc Thôn lúc đó thực sự rất được săn đón, Gia Hòa, Thiệu Thị đều muốn sắp xếp người của mình vào vai này, một vai diễn không thể chia sẻ, nên Lâm Hựu Luân mới tìm Chu Nhuận Phát đến đóng, như vậy cũng tiện bịt miệng những người khác.

Chu Nhuận Phát một mực khẳng định là mình chủ động muốn đóng vai này, những người trước đó đã nhòm ngó vai này đương nhiên cũng không có lời nào để nói.

Hỏi xong Chu Nhuận Phát, liền đến lượt Lê Minh.

Điều các phóng viên quan tâm nhất, đương nhiên là tại sao Lê Minh lại nhận đóng vai này.

"Vai này có gì không tốt sao?" Câu hỏi ngược của Lê Minh khiến các phóng viên dưới đài đều có chút bất ngờ, họ căn bản không tin Lê Minh lại không biết vai diễn này lấy ai làm nguyên mẫu, đương nhiên cũng nhất trí cho rằng Lê Minh đang giả vờ ngây ngô.

"Vì vai diễn này đã phạm phải một số điều cấm kỵ!" Phóng viên đứng dậy hỏi bổ sung một câu.

"Tôi thấy cách nói này rất buồn cười, nếu thật sự như anh nói, tại sao nhà sản xuất vẫn sắp xếp một vai diễn như vậy?

Nói cách khác, vì vai diễn này xuất hiện trong phim, điều đó có nghĩa là nó được phép, đã được phép thì tại sao tôi không thể đóng?" Câu trả lời của Lê Minh không có mấy sức thuyết phục, càng nhiều người hơn đổ dồn ánh mắt về phía Lâm Hựu Luân.

"Nếu vai diễn này thật sự xúc phạm ai đó, anh hãy bảo họ đến nói chuyện với tôi!

Không biết thì đừng có nói bừa!" Lâm Hựu Luân chỉ nói một câu, tất cả các phóng viên dưới đài đều im lặng.

Lâm Hựu Luân đặt micro xuống, ra hiệu cho người dẫn chương trình tiếp tục.

Một phóng viên khác lại được gọi lên, rồi câu hỏi trực tiếp nhắm vào Vương Tinh.

"Xin hỏi đạo diễn Vương, việc cô Lý Lệ Trân tham gia bộ phim này có phải là do anh sắp xếp không?" Trên đài, biểu cảm của Lý Lệ Trân lập tức trở nên có chút không tự nhiên.

Vương Tinh căn bản không nghĩ tới sẽ có phóng viên hỏi một câu hỏi như vậy, cầm micro mà không biết phải trả lời thế nào.

Lúc này người dẫn chương trình cũng rất khó xử, nếu nói câu hỏi này không liên quan đến chủ đề buổi họp báo hôm nay, chính anh ta cũng thấy chột dạ, nhưng nếu không làm gì, cứ đứng nhìn Vương Tinh bẽ mặt, lại càng thể hiện anh ta là một người dẫn chương trình rất thiếu trách nhiệm.

Ngay lúc cả hai đều đang do dự, một người mà tất cả mọi người không ngờ tới đã lên tiếng giải vây.

"Cô Lý là do tôi tiến cử đóng vai này." Lời này vừa thốt ra, ánh mắt của tất cả mọi người trong trường quay đều đổ dồn về phía Khâu Thục Trân.

"Vai này trong phim là bạn diễn của tôi, tôi tiến cử bạn bè đến đóng thì có vấn đề gì sao?" Lời giải thích của Khâu Thục Trân không những không xua tan nghi ngờ của mọi người, mà ngược lại còn khiến người ta càng thêm nghi ngờ, bởi vì chưa từng nghe nói Khâu Thục Trân và Lý Lệ Trân trước đây có giao thiệp gì.

"Nếu các anh chị không tin thì có thể đi hỏi vợ của đạo diễn Vương, cô Lý thường xuyên đánh bài cùng chúng tôi mà." Câu trả lời này không chỉ khiến các phóng viên dưới đài đều ngớ người ra, ngay cả Vương Tinh cũng có chút chưa kịp phản ứng, vợ mình thường xuyên đánh bài cùng Khâu Thục Trân, mà anh ta lại hoàn toàn không biết gì.

Buổi họp báo kết thúc, Vương Tinh vẻ mặt u sầu đi theo sau Lâm Hựu Luân, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Không có lý do nào cả!" Lâm Hựu Luân đột nhiên dừng lại, Vương Tinh né tránh không kịp, đâm sầm vào anh.

Lâm Hựu Luân vẻ mặt ghét bỏ đẩy Vương Tinh ra, kéo kéo quần

áo, bực mình trừng mắt nhìn anh ta: “Anh còn định mơ ngủ đến bao giờ nữa?” “Anh nói cô Khâu... không, Đậu Đậu sao lại quen vợ tôi được chứ, lúc họ đánh bài với nhau, A Vân chưa từng nhắc đến với tôi.” Vương Tinh trong lòng vẫn còn bận tâm đến “những lời nói gây sốc” của Khâu Thục Trân tại buổi họp báo vừa rồi.

“Chuyện của anh, vợ anh đều biết hết sao?” Lâm Hựu Luân chỉ một câu đã khiến Vương Tinh á khẩu.

“Nếu anh có thể có chuyện giấu vợ, tại sao vợ anh lại không thể có chuyện giấu anh?” Nói xong, Lâm Hựu Luân không thèm để ý đến Vương Tinh nữa, quay người tiếp tục đi về phía trước.

Vương Tinh ngẫm nghĩ lời Lâm Hựu Luân nói cũng có lý, nhưng vẫn cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

“Ấy, không thể nói như vậy chứ?

Chương 778

Đánh bài thì là chuyện nhỏ, nhưng nhỡ đâu cô ấy ở ngoài cắm sừng tôi thì sao?" Vương Tinh đuổi theo.

"Thế thì anh đáng đời!" Lâm Hựu Luân bỏ lại một câu rồi đi mất, chỉ để lại Vương Tinh ngẩn người đứng tại chỗ. — Trên cùng một tầng cabin, Lý Lệ Trân đang nói chuyện với Khâu Thục Trân ở cửa phòng.

"Cô Khâu, cảm ơn cô vừa nãy đã giúp tôi giải vây." "Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải đang giúp cô, mà là A Vân nhờ tôi làm vậy." Khâu Thục Trân không hề "hứng thú" với lời cảm ơn của Lý Lệ Trân, ngược lại cô ấy rất cảnh giác với người phụ nữ này.

Ngay sau khi buổi họp báo kết thúc, Khâu Thục Trân vô tình phát hiện Lý Lệ Trân vẫn luôn nhìn Lâm Hựu Luân, ánh mắt rất không bình thường, kiểu ánh mắt này trước đây Khâu Thục Trân cũng từng thấy khi Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền ở bên nhau, nên đặc biệt quen thuộc.

"Cô Lý, cơ hội này là do A Vân giúp cô giành được, hy vọng cô biết trân trọng... và cả biết tự trọng nữa!" Lý Lệ Trân bị Khâu Thục Trân dạy dỗ như vậy, trong lòng lập tức có chút không vui, chỉ là không trực tiếp thể hiện cảm xúc đó ra mặt.

"Đa tạ lời khuyên của cô Khâu!" Khâu Thục Trân liếc Lý Lệ Trân một cái, rồi quay người bước vào phòng mình.

Cửa phòng 'rầm' một tiếng đóng lại, Vương Tổ Hiền đang ngồi trên giường đứng dậy, dùng ánh mắt khá tán thưởng nhìn Khâu Thục Trân từ trên xuống dưới, "Không tồi nha, dạy dỗ người khác cũng ra dáng lắm, tiến bộ hơn trước không ít!" Khâu Thục Trân lập tức phản

bác, “Cô tưởng tôi là cô à, cứ mãi không lớn được, ngày nào cũng chỉ biết giở thói trẻ con?” “Cô!” Vương Tổ Hiền sắc mặt tươi cười lạnh đi, chỉ vào Khâu Thục Trân mà không nói nên lời.

Khâu Thục Trân khoanh tay, không chút sợ hãi nhìn Vương Tổ Hiền, “Sao nào?” Động tác khoanh tay càng làm tôn lên vòng một đầy kiêu hãnh của cô.

Vương Tổ Hiền trừng mắt nhìn Khâu Thục Trân hai cái, phát hiện đối phương đã không còn là cô nhóc bẽn lẽn, thường bị mình bắt nạt ngày xưa, hơn nữa mấy năm nay, vòng một của cô ấy dường như còn lớn hơn nữa.

Vòng một nhỏ luôn là nỗi đau lớn nhất trong lòng Vương Tổ Hiền, biểu hiện của Khâu Thục Trân càng kích thích Vương Tổ Hiền.

“Vừa nãy dạy dỗ người khác ghê gớm lắm, sao không nghĩ xem năm đó mình chẳng phải cũng có tâm tư y hệt cô ta sao?” Một câu châm chọc của Vương Tổ Hiền lại đúng ngay điểm yếu của Khâu Thục Trân.

Năm đó Khâu Thục Trân đã lén lút qua lại với Lâm Hựu Luân sau lưng Vương Tổ Hiền, chuyện này luôn là quá khứ mà cô ấy không muốn người khác nhắc đến nhất trong lòng.

“Tự mình không đủ quyến rũ, thì đừng trách đàn ông trăng hoa!” Khâu Thục Trân không chịu thua kém, phản bác một câu.

“Không biết vừa nãy ai đã nói với Lý Lệ Trân là phải biết tự trọng đấy nhỉ?” Vương Tổ Hiền nghiêng đầu sang một bên, trên mặt đầy vẻ châm biếm.

“Cô!” Khâu Thục Trân thật sự bị Vương Tổ Hiền chọc tức, đang định nổi cơn thịnh nộ, bỗng nhiên lại nghĩ, nếu mình làm vậy, chẳng phải lại trúng kế của Vương Tổ Hiền sao?

Nghĩ đến đây, Khâu Thục Trân ngược lại không tức giận nữa, cô cởi giày cao gót ra, nằm trên giường, dùng tay nghiêng đầu, cười tủm tỉm nhìn Vương Tổ Hiền.

"Cái Lý Lệ Trân đó không phải dạng vừa đâu, tôi muốn xem cô có giữ được anh ấy không!" Biểu cảm đắc ý trên mặt Vương Tổ Hiền lập tức biến mất, thay vào đó là chút ngượng ngùng khi bị đoán trúng tâm tư.

"Đừng nghĩ đây là chuyện của một mình tôi, nếu cô ta đắc ý rồi, cô sẽ có được lợi lộc gì ư?" Vương Tổ Hiền hừ lạnh một tiếng, còn cố ý bổ sung một câu: "Thân hình của Lý Lệ Trân kia thì lồi lõm rõ ràng, cái thứ vốn liếng mà ai đó tự cho là của mình, đứng trước người ta chắc cũng chẳng đủ để nhìn đâu." Khâu Thục Trân sao lại không nghe ra Vương Tổ Hiền đang ám chỉ thân hình cô không bằng Lý Lệ Trân, trong lòng thầm cười lạnh: chẳng qua là trên đó lớn hơn một chút, có gì ghê gớm đâu.

Vương Tổ Hiền không nói nữa, Khâu Thục Trân cuối cùng cũng không kìm được hỏi: "Cô rốt cuộc muốn thế nào?" "Chúng ta sẽ quay phim trên du thuyền Công chúa phương Đông hai tuần, trong một tuần, ngày lẻ thuộc về tôi, ngày chẵn thuộc về cô, phải canh chừng chặt cái tên khốn đó, tuyệt đối không được để anh ta lén lút với con Lý Lệ Trân kia!" Vương Tổ Hiền vừa nói xong kế hoạch của mình, Khâu Thục Trân lập tức lên tiếng phản đối.

"Tại sao cô lại nhiều hơn tôi một ngày?" "Vì tôi lớn hơn cô, với lại tôi quen A Luân trước cô!" Vương Tổ Hiền trả lời đầy lý lẽ.

"Tôi còn xảy ra quan hệ với anh ấy trước cả cô kia, tính ra thì tôi mới phải được nhiều hơn cô một ngày chứ!" Khâu Thục Trân mạnh mẽ tranh luận.

"Đó là vì cô lợi dụng lúc tôi không có mặt mà quyến rũ anh ấy thì

có được không?" Vương Tổ Hiền bực mình lườm Khâu Thục Trân một cái.

Khâu Thục Trân ngồi dậy từ giường, ôm một cái gối nói: "Tôi không cần biết, dù sao cô hơn tôi một ngày là tôi không chịu!" Vương Tổ Hiền hằn học nhìn Khâu Thục Trân vài giây, cuối cùng đành phải thỏa hiệp nhượng bộ.

"Được rồi, chủ nhật chúng ta oẳn tù tì quyết định thuộc về ai, như vậy được rồi chứ?" Lần này trên mặt Khâu Thục Trân lộ ra nụ cười hài lòng.

"Thành giao!" — Cánh cửa sắt phía sau "ầm" một tiếng đóng lại, Hoàng Ngọc Lang quay đầu nhìn lại nơi mình đã ở gần hai năm trời, ánh mắt không hề lưu luyến chút nào.

Vì tội làm giả sổ sách, anh ta bị kết án bốn năm tù, sau đó kháng cáo được giảm còn hai năm, nay mãn hạn tù, lấy lại tự do, Hoàng Ngọc Lang không kìm được lòng trào dâng xúc động.

Từ trong túi giấy mang theo, Hoàng Ngọc Lang tìm thấy một chiếc nhẫn, anh ta nắm chặt nó trong lòng bàn tay, sau đó cùng với túi giấy và quần áo mình đã mặc trong tù, tất cả đều vứt vào thùng rác bên cạnh.

"Sư phụ, chúng ta đi thôi!" Đệ tử Kỳ Văn Kiệt mở cửa xe, Hoàng Ngọc Lang gật đầu, khom người ngồi vào xe.

Kỳ Văn Kiệt đóng cửa xe cẩn thận, rồi tự mình ngồi vào ghế lái.

Sau khi Hoàng Ngọc Lang vào tù, nhiều họa sĩ chủ chốt nổi tiếng của công ty Ngọc Lang đều lần lượt rời đi, có người được công ty khác chiêu mộ, có người tự mình thành lập công ty mới, những người từng theo Hoàng Ngọc Lang năm đó, trong hai năm anh ta ở tù, cũng kẻ đi người tán, giờ đây chỉ còn lại một mình Kỳ Văn Kiệt.

Sau một trận cảm thán hư vô trong lòng, Hoàng Ngọc Lang chuyển sang quan tâm đến tình hình giới truyện tranh Hong Kong trong hai năm qua, tuy ở trong tù anh ta cũng có thể đọc báo, nghe tin tức, nhưng dù sao cũng mất tự do, nhiều tin tức không thể nắm bắt được.

"Công ty Ngọc Lang sau khi bị tập đoàn báo chí 《Tinh Đảo》 mua lại đã đổi tên thành công ty Văn Hóa Truyền Tín.

Mã Vinh Thành dưới sự hỗ trợ của tập đoàn 《Minh Báo》, đã thành lập công ty Thiên Hạ Mạn Họa, ngoài việc tiếp tục sáng tác 《Phong Vân》, còn mở rộng kinh doanh sang cả mảng truyện tranh Nhật Bản, bên đó ngoài việc sở hữu một tạp chí truyện tranh có lượng phát hành rất lớn, còn có hơn chục họa sĩ ký hợp đồng, quy mô làm rất lớn...

Về phía Hong Kong, hai năm nay truyện tranh Nhật Bản được nhập về rất nhiều, thị trường bản địa chịu ảnh hưởng lớn, rất nhiều người đều bắt đầu mô phỏng phong cách truyện tranh Nhật, những tác giả truyện tranh nổi tiếng vài năm trước, bây giờ đa phần đều đã bị người mới thay thế, còn trụ vững được thì đã không còn mấy người nữa rồi." Kỳ Văn Kiệt giới thiệu sơ qua tình hình hiện tại của giới truyện tranh Hong Kong cho Hoàng Ngọc Lang, Hoàng Ngọc Lang nghe xong im lặng một lát.

"Vậy ra, Mã Vinh Thành bây giờ sống rất phong quang nhỉ!" "Cũng tạm được, chủ yếu là Thiên Hạ Mạn Họa có Lâm Hựu Luân đứng sau ủng hộ, thanh thế làm rất lớn." Kỳ Văn Kiệt cẩn thận cân nhắc lời lẽ, chỉ sợ nói quá nhiều sẽ kích động Hoàng Ngọc Lang.

Mã Vinh Thành là do Hoàng Ngọc Lang một tay nâng đỡ, nay quy mô và thanh thế của Thiên Hạ Mạn Họa đều đã vượt qua công ty Ngọc Lang năm xưa, trong lòng Hoàng Ngọc Lang chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Lại là Lâm Hựu Luân!

Hoàng Ngọc Lang trong lòng thầm thở dài, hai năm qua tuy ở trong tù, nhưng anh ta cũng thường xuyên nghe được tin tức về Lâm Hựu Luân.

Phim điện ảnh hết bộ này đến bộ khác thu về doanh thu phòng vé khổng lồ ở nước ngoài, rồi bộ nào cũng đầu tư lớn hơn bộ trước, theo xu thế phát triển hiện tại, chỉ trong chưa đầy hai năm, cái ao nhỏ Hong Kong này sẽ thực sự không chứa nổi con rồng lớn này nữa.

Cũng trách mình năm đó nhất thời hồ đồ, cuối cùng lại chọn bán công ty Ngọc Lang cho báo 《Tinh Đảo》.

Hoàng Ngọc Lang lúc đó cũng không thấy mình đã làm sai, vì bên báo 《Tinh Đảo》 ra giá cao hơn, mà anh ta đang đối mặt với cáo buộc làm giả sổ sách, không biết sẽ bị kết án bao nhiêu năm, anh ta nghĩ là có thể lấy thêm một ít tiền, đợi sau khi ra tù, nửa đời còn lại cũng có được sự bảo đảm.

Nhưng bây giờ Hoàng Ngọc Lang không nghĩ vậy nữa, hiện nay Thiên Hạ Mạn Họa độc chiếm thị trường Hong Kong, tất cả là nhờ Lâm Hựu Luân đứng sau ủng hộ, nếu năm đó anh ta chọn hợp tác với Lâm Hựu Luân, giữ lại chút tình nghĩa, bây giờ nói không chừng còn có thể nhận được sự hỗ trợ của Lâm Hựu Luân, việc tái khởi đông sơn cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Chỉ tiếc là một bước sai kéo theo vạn bước sai, quyết định sai lầm năm đó đã hủy hoại hoàn toàn mối quan hệ tốt đẹp trước đây với Lâm Hựu Luân, lúc này cho dù Lâm Hựu Luân không chấp nhặt chuyện cũ, Hoàng Ngọc Lang cũng không còn mặt mũi nào để đi tìm Lâm Hựu Luân hợp tác nữa.

Hối hận thì hối hận, nhưng Hoàng Ngọc Lang không phải là người không biết buông bỏ, trước khi vào tù anh ta vẫn giữ lại một

khoản tiền, đủ sức để thành lập lại một công ty truyện tranh mới, nếu có thể, anh ta vẫn muốn lấy lại công ty Ngọc Lang từ tay Hồ Nhàn trước.

Không chỉ là tình cảm với công ty Ngọc Lang, mà quan trọng hơn là công ty Ngọc Lang sở hữu bản quyền của rất nhiều bộ truyện tranh bao gồm cả 《Long Hổ Môn》.

Hoàng Ngọc Lang là tác giả của những bộ truyện tranh này, nhưng giờ đây muốn tiếp tục vẽ chúng lại cần phải được bên kia ủy quyền cho phép, anh ta muốn gây dựng lại sự nghiệp, thì trước tiên phải giải quyết vấn đề này.

"Đến trụ sở báo 《Tinh Đảo》, tôi muốn gặp Hồ Nhàn!" Tại văn phòng của Hồ Nhàn ở trụ sở Báo nghiệp Tinh Đảo.

Lâm Kiện Nhạc gác chân, ngồi trên ghế sofa ở khu nghỉ ngơi, tay cầm một ly trà nóng, thỉnh thoảng lại nhìn về phía Hồ Nhàn đang nghe điện thoại.

Hầu như cứ mười phút lại có điện thoại hoặc người đến ngắt quãng cuộc gặp gỡ của hai người.

Lâm Kiện Nhạc không thể ngờ rằng tổng giám đốc của Báo nghiệp Tinh Đảo lại có nhiều việc đến vậy, cũng không ngờ một người phụ nữ hơn sáu mươi tuổi lại còn có năng lượng dồi dào đến thế để xử lý các công việc thường ngày của công ty.

Báo nghiệp Tinh Đảo có thể sánh ngang với Minh Báo và Báo hàng ngày Đông Phương trở thành ba tờ báo lớn ở Hong Kong, điều này có mối quan hệ rất lớn với hình thức quản lý tự thân vận động của Hồ Nhàn.

Đương nhiên, cách làm này cũng có nhược điểm rõ ràng, đó là bản thân bà sẽ bị các nghiệp vụ chính của công ty chiếm trọn năng lượng,

không thể phân tâm làm những việc khác.

So với đó, hình thức quản lý của Lâm Hựu Luân tại Minh Báo lại hoàn toàn buông tay, anh chỉ phụ trách định hướng lớn.

Mặc dù khả năng kiểm soát tòa soạn không bằng Hồ Nhàn, nhưng ưu điểm là anh có thể dành phần lớn năng lượng để làm những việc khác.

Hiện tại, các ngành công nghiệp dưới trướng Lâm Hựu Luân bao gồm điện ảnh truyền hình, truyền thông xuất bản, bất động sản, đầu tư tài chính ở nhiều lĩnh vực khác nhau, và đều gặt hái thành công.

Còn Hồ Nhàn chỉ có thành tích nổi bật trong việc kinh doanh Báo nghiệp Tinh Đảo, và mỗi lần bà cố gắng mở rộng sang các lĩnh vực khác, kết quả đa phần đều không mấy hài lòng.

Chương 779

Từ Giải thưởng Kim Tượng Hong Kong đang làm mưa làm gió hiện nay, cho đến Công ty Truyện tranh Ngọc Lang của Hoàng Ngọc Lang, dưới tay Hồ Nhàn đều thất bại.

Bản thân Hồ Nhàn cũng nhận ra điều này, vì vậy hai năm qua bà chỉ tập trung vào nghiệp vụ báo chí, không còn dễ dàng tham gia đầu tư vào những lĩnh vực mình không giỏi.

Cũng chính vì Hồ Nhàn trở nên thận trọng, nên cuộc gặp gỡ giữa Lâm Kiện Nhạc và Hồ Nhàn hôm nay mới không được suôn sẻ.

Hồ Nhàn mặc một bộ vest màu be rất chuyên nghiệp, trông rất sang trọng.

Sau khi nghe điện thoại xong, bà đi vòng qua bàn làm việc, trở lại sofa ngồi xuống, hai tay đan vào nhau đặt trên đầu gối, hai chân khép chặt, thân trên hơi nghiêng về phía trước một cách đúng mực.

Tất cả trông có vẻ lơ đãng, nhưng lại khiến người ta không thể tìm ra bất kỳ sai sót nào về lễ nghi. "Bà Hồ, tôi vẫn hy vọng bà sẽ suy nghĩ kỹ lại đề nghị của tôi.

Lần hợp tác này đều có lợi cho cả hai bên chúng ta." Lâm Kiện Nhạc trực tiếp nói thẳng với Hồ Nhàn, hy vọng có thể khiến đối phương thay đổi quyết định trước đó. "Ông Lâm, vừa rồi tôi đã nói rất rõ rồi.

Ông muốn bản quyền điện ảnh của 《Long Hổ Môn》, tôi có thể bán toàn bộ Công ty Văn hóa Truyền Tín cho ông.

Như vậy, ông không chỉ có được thứ mình muốn, mà còn sở hữu thêm nhiều bản quyền truyện tranh khác.

Những bộ truyện tranh này sau này đều là tài liệu rất tốt để chuyển thể thành phim." Thái độ của Hồ Nhàn không hề lung lay, ngược lại còn quay sang thuyết phục Lâm Kiện Nhạc. "Ông Lâm, đôi khi ông thật sự nên học Lâm Hựu Luân một chút.

Nếu ông nghiên cứu kỹ đối thủ của mình, ông sẽ phát hiện rằng từ rất lâu trước đây, Lâm Hựu Luân đã bắt đầu tích hợp và kiểm soát các tài nguyên nội dung ở thượng nguồn chuỗi công nghiệp điện ảnh truyền hình như truyện tranh, tiểu thuyết.

Công ty Truyện tranh Thiên Hạ và Tập đoàn Xuất bản Minh Báo hiện nay là những ví dụ điển hình.

Ông muốn cạnh tranh cao thấp với anh ta trong lĩnh vực điện ảnh truyền hình, thì không thể thua anh ta về bố cục công nghiệp được." "Cảm ơn bà Hồ đã chỉ dạy, nhưng bà Hồ cũng đừng quên, Lâm Hựu Luân cũng là đối thủ của bà.

Trong việc kinh doanh đa dạng hóa công ty, bà Hồ cũng nên học hỏi anh ta mới phải." Lâm Kiện Nhạc cười lạnh trong lòng, nhắc nhở.

Hồ Nhàn cười, "Ông Lâm không cần kích tôi.

Nếu là trước đây, có lẽ tôi còn nghiêm túc xem xét lời ông, nhưng bây giờ thì không cần nữa.

Tôi thừa nhận mình không có thiên phú trong việc kinh doanh đa dạng hóa, cũng không muốn tranh giành cao thấp với người khác trong các lĩnh vực đó.

Vì vậy, đề nghị của ông, cứ giữ lại cho chính mình đi." "Vậy rốt cuộc bà Hồ làm thế nào mới chịu bán bản quyền điện ảnh của 《Long Hổ Môn》 cho tôi?" Lúc này Lâm Kiện Nhạc đã không còn kiên nhẫn để tiếp tục dây dưa với Hồ Nhàn nữa. "Tôi vừa nói rồi, bản quyền của 《Long Hổ Môn》 không bán lẻ.

Nếu ông Lâm muốn mua, thì mua luôn cả Công ty Văn hóa Truyền Tín đi!" Hồ Nhàn trông có vẻ không hề vội vàng, "Tiện thể nói cho ông Lâm một tin, Lâm Hựu Luân luôn rất hứng thú với Công ty Văn hóa Truyền Tín.

Nếu không phải những năm gần đây Tinh Đảo và Minh Báo đấu đá nhau quá gay gắt, không có chỗ hòa giải, thì có lẽ tôi đã bán Công ty Văn hóa Truyền Tín cho anh ta từ lâu rồi." Những lời này lại vừa đúng lúc đánh trúng chỗ đau của Lâm Kiện Nhạc.

Lâm Hựu Luân công khai khởi quay 《Thợ Săn Thành Phố》, một lần nữa khơi dậy tâm lý muốn tranh thắng của Lâm Kiện Nhạc.

Đối với phim điện ảnh quy mô lớn, Lâm Kiện Nhạc đã thừa nhận mình không phải đối thủ của Lâm Hựu Luân.

Nhưng đối với phim điện ảnh kinh phí trung bình và nhỏ, Lâm Kiện Nhạc cho rằng mình vẫn có thể so tài cao thấp với Lâm Hựu Luân. 《Thợ Săn Thành Phố》 được chuyển thể từ bộ truyện tranh cùng tên của Nhật Bản, nên Lâm Kiện Nhạc đã tập trung sự chú ý vào 《Long Hổ Môn》, bộ truyện từng thịnh hành ở Hong Kong nhiều năm.

Bản quyền của 《Long Hổ Môn》 nằm trong tay Công ty Văn hóa Truyền Tín.

Đối với Hồ Nhàn, công ty này giống như xương gà, bản thân bà không thể bỏ quá nhiều sức lực để kinh doanh, nhưng lại không muốn bán với giá thấp.

Mấy lần Lâm Hựu Luân ra giá không hề thấp, chỉ là Hồ Nhàn không muốn Công ty Văn hóa Truyền Tín rơi vào tay đối thủ cạnh tranh, làm lớn mạnh toàn bộ thực lực của Tập đoàn Minh Báo, nên bà vẫn luôn không đồng ý.

Hồ Nhàn và Lâm Kiện Nhạc trong lòng đều rất rõ, giá trị lớn nhất của Công ty Văn hóa Truyền Tín lúc này chính là những bản quyền truyện tranh đó.

Ý của Hồ Nhàn là, nếu muốn bán thì phải bán trọn gói, bởi vì một khi bản quyền chuyển thể điện ảnh của 《Long Hổ Môn》 được bán riêng ra, giá trị của Công ty Văn hóa Truyền Tín sẽ giảm đi một nửa, sau này muốn bán lại sẽ rất khó.

Còn Lâm Kiện Nhạc mua Công ty Văn hóa Truyền Tín thì vô dụng, anh ta chỉ muốn bản quyền chuyển thể điện ảnh của 《Long Hổ Môn》.

Cuộc đàm phán cứ thế rơi vào bế tắc.

Điện thoại trên bàn làm việc của Hồ Nhàn lại reo.

Bà nói lời xin lỗi, một lần nữa ngắt ngang cuộc đàm phán với Lâm Kiện Nhạc, đứng dậy đi nghe điện thoại.

Lâm Kiện Nhạc nghĩ bụng rằng vì Hồ Nhàn không chịu nhượng bộ, vậy thì hôm nay không đàm phán nữa.

Đang định đứng dậy cáo từ, không ngờ lần này Hồ Nhàn nghe điện thoại rất nhanh, chưa đến nửa phút đã kết thúc. "Sao vậy, ông Lâm định về à?" Hồ Nhàn gác điện thoại rồi đi tới.

Lâm Kiện Nhạc không phủ nhận, chỉ nói sau này có thời gian sẽ đến thăm lại. "Nếu ông Lâm không có việc gì khác cần xử lý, thì không cần vội về.

Bên tôi vừa có một vị khách, có lẽ ông sẽ thấy hứng thú với anh ta." Hồ Nhàn vừa nói vừa xoa tay. "Ồ?" Trên mặt Lâm Kiện Nhạc lộ ra vài phần hứng thú, "Không biết vị khách này của bà Hồ là ai?" "Hoàng Ngọc Lang!" "Hoàng Ngọc Lang?" Lâm Kiện Nhạc hỏi lại một cách không chắc chắn.

Hồ Nhàn gật đầu.

Lúc này vẻ mặt của Lâm Kiện Nhạc trở nên rất kỳ lạ.

Anh ta muốn đưa 《Long Hổ Môn》 lên màn ảnh rộng, đương nhiên không có lý do gì lại không biết tác giả của 《Long Hổ Môn》 là Hoàng Ngọc Lang.

Nhưng anh ta nhớ rất rõ, Hoàng Ngọc Lang trước đây đã bị kết án tù vì làm giả sổ sách, sao nhanh vậy đã được thả ra rồi?

Hồ Nhàn mỉm cười giải thích: "Nghe nói là vừa mới ra tù.

Sao, ông Lâm có hứng thú gặp anh ta không?" Lâm Kiện Nhạc nhìn chằm chằm Hồ Nhàn hai giây, sau đó lập tức hiểu ý của bà. "Nếu bà Hồ đã nói vậy, thì tôi đành phải bồi tiếp thôi." --- Trên đường đến, Hoàng Ngọc Lang đã nghĩ rằng cuộc gặp gỡ với Hồ Nhàn sẽ không mấy suôn sẻ, thậm chí anh còn chuẩn bị tâm lý bị từ chối.

Nhưng điều anh không ngờ là Hồ Nhàn lại đồng ý gặp anh rất sảng khoái.

Theo thư ký của Hồ Nhàn bước vào văn phòng, Hoàng Ngọc Lang nhanh chóng nhận thấy, ngoài việc gặp anh ra, Hồ Nhàn hôm nay dường như còn đang tiếp đãi một vị khách khác.

Hoàng Ngọc Lang thoáng để ý người đó vài lần, sau đó liền nhận ra thân phận của đối phương: con trai của Lâm Bạch Hân, Chủ tịch Công ty Điện ảnh Hoàn Á Hong Kong, Lâm Kiện Nhạc.

Hồ Nhàn nhận thấy ánh mắt của Hoàng Ngọc Lang dừng lại trên người Lâm Kiện Nhạc vài giây, liền mỉm cười hỏi: "Ông Hoàng, có cần tôi giới thiệu không?" "Mặc dù tôi đã vào tù hai năm, nhưng tôi vẫn nhận ra Lâm Kiện Nhạc tiên sinh lừng lẫy danh tiếng." "Ông Hoàng quá lời rồi, phải nói là tôi ngưỡng mộ anh từ lâu mới phải!" Lâm Kiện Nhạc đưa tay ra, muốn bắt tay Hoàng Ngọc Lang, nhưng

Hoàng Ngọc Lang lại từ chối. "Hôm nay tôi mới ra ngoài, trên người còn vương khí xui xẻo, truyền sang ông Lâm thì không hay." Hoàng Ngọc Lang nói vậy, Lâm Kiện Nhạc cũng không còn kiên trì nữa. "Gặp được nhau là duyên phận, chi bằng tối nay tôi làm chủ, mời ông Hoàng một bữa ra mắt?" Hoàng Ngọc Lang tự nhận không có giao tình gì với Lâm Kiện Nhạc, đối phương tự nhiên vừa gặp đã muốn mời mình ăn cơm.

Hành động này lập tức khiến Hoàng Ngọc Lang nghi ngờ.

Chương 780

Thêm vào đó, hôm nay dễ dàng gặp được Hồ Nhàn như vậy, cũng khiến Hoàng Ngọc Lang có chút cảnh giác. "Ông Lâm hôm nay đến tìm tôi là để bàn bạc chuyện mua lại Công ty Văn hóa Truyền Tín.

Vừa hay ông Hoàng cũng đến tìm tôi, tôi nghĩ ông là chủ cũ của công ty này, nên cũng muốn nghe ý kiến của ông." Hồ Nhàn vừa mở lời, sắc mặt Hoàng Ngọc Lang lập tức đại biến.

Chuyến đi này của anh chính là để tìm Hồ Nhàn thương lượng chuyện mua lại Công ty Văn hóa Truyền Tín, giờ Lâm Kiện Nhạc cũng muốn nhúng tay vào, đây không phải là một tin tốt đối với anh.

Lâm Kiện Nhạc trước đây nổi tiếng là hào phóng trong việc đầu tư phim ảnh.

Hai năm nay tuy có phần kiềm chế hơn, nhưng chắc chắn là không thiếu tiền.

Nếu anh ta cũng có hứng thú với Công ty Văn hóa Truyền Tín, thì Hoàng Ngọc Lang muốn cạnh tranh giá với anh ta, cơ hội thắng thậm chí không đến một phần mười.

Thấy sắc mặt Hoàng Ngọc Lang trở nên khó coi, Lâm Kiện Nhạc mở lời giải thích: "Ông Hoàng đừng hiểu lầm, tôi không có quá nhiều hứng thú với Công ty Văn hóa Truyền Tín.

Tôi đến tìm bà Hồ chỉ là muốn mua bản quyền chuyển thể điện ảnh của 《Long Hổ Môn》, chỉ là bà Hồ nhất định muốn bán kèm cả Công ty Văn hóa Truyền Tín cho tôi, chuyện này khiến tôi rất khó xử." "Ông Lâm muốn quay 《Long Hổ Môn》 thành phim sao?" Mắt Hoàng Ngọc Lang sáng lên, kinh ngạc nhìn Lâm Kiện Nhạc. "Đúng vậy!" Lâm Kiện Nhạc gật đầu.

Trong lòng Hoàng Ngọc Lang trào dâng một cảm xúc nóng bỏng.

Việc đưa 《Long Hổ Môn》 lên màn ảnh rộng là ý tưởng anh vẫn ấp ủ từ lâu.

Nếu không phải vì công ty gặp vấn đề, anh bị tình nghi làm giả sổ sách và bị kết án tù, thì có lẽ ý tưởng này đã thành hiện thực rồi. "Tôi dự định đầu tư 10 triệu đô la Mỹ để quay bộ phim này, làm tác phẩm chủ lực của Hoàn Á vào năm tới..." Biểu cảm hào hứng của Lâm Kiện Nhạc khi nói về ý tưởng quay 《Long Hổ Môn》, trong mắt Hoàng Ngọc Lang lại càng giống một sự mỉa mai.

Mặc dù anh là tác giả của bộ truyện tranh này, nhưng giờ đây ngay cả bản quyền cũng không còn trong tay mình.

Ý tưởng của Lâm Kiện Nhạc dù có vĩ đại đến mấy, cũng không liên quan gì đến anh.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Hoàng Ngọc Lang lập tức trở nên ảm đạm. "Ông Lâm nói những điều này, hình như không liên quan gì đến tôi thì phải?" "Sao ông Hoàng lại nói vậy được?

Ông là tác giả của bộ truyện này.

Nếu bộ phim có thể khởi quay thuận lợi, tôi hy vọng ông có thể đảm nhiệm vai trò giám chế cho bộ phim, đồng thời phụ trách chuyển thể kịch bản...

Thậm chí cả diễn viên trong phim, đều có thể do ông quyết định!" Lòng Hoàng Ngọc Lang trào dâng một trận kích động, nhưng rất nhanh anh đã bình tĩnh lại.

Lâm Kiện Nhạc đưa ra điều kiện hậu hĩnh như vậy, chắc chắn đằng sau có mưu đồ lớn hơn.

Lâm Kiện Nhạc đương nhiên sẽ không vô cớ đối xử tốt với Hoàng Ngọc Lang như vậy.

Vừa rồi khi nghe Hồ Nhàn nói đến tên Hoàng Ngọc Lang, Lâm Kiện Nhạc đã có một ý tưởng.

Trước đây, lý do Lâm Kiện Nhạc không muốn tiếp quản Công ty Văn hóa Truyền Tín là vì anh ta không có nhân tài phù hợp để kinh doanh quản lý công ty này.

Một giao dịch thua lỗ như vậy đương nhiên anh ta sẽ không làm.

Nhưng bây giờ tình hình đã khác.

Sự xuất hiện của Hoàng Ngọc Lang đã khiến Lâm Kiện Nhạc nhìn thấy khả năng kinh doanh thành công công ty này.

Xét cho cùng, trước đó, Hoàng Ngọc Lang mới là chủ chính của công ty này.

Trong giới truyện tranh Hong Kong, Hoàng Ngọc Lang tuyệt đối là nhân vật cấp cha đỡ đầu.

Ngay cả Mã Vinh Thành, người đã có danh tiếng tăng vọt trong hai năm qua, năm xưa cũng do Hoàng Ngọc Lang một tay đề bạt.

Để Hoàng Ngọc Lang kinh doanh công ty này, mình góp cổ phần vào, một mặt giải quyết được vấn đề kinh doanh, mặt khác lại có thể đạt được mục đích kiểm soát các tài nguyên bản quyền truyện tranh.

Điều này cũng giống như Lâm Hựu Luân đã hỗ trợ Mã Vinh Thành thành lập Công ty Truyện tranh Thiên Hạ vậy.

Sau khi tính toán kỹ lưỡng, đối với Lâm Kiện Nhạc, việc giành được bản quyền chuyển thể điện ảnh của 《Long Hổ Môn》 không còn là mục đích chính trong chuyến đi này nữa.

Tìm mọi cách để lôi kéo Hoàng Ngọc Lang, thuyết phục anh ta hợp tác với mình mới là quan trọng nhất. "Bà Hồ muốn Công ty Văn hóa Truyền Tín, nhưng tôi không có hứng thú nhiều với việc kinh doanh

công ty truyện tranh.

Công ty này vốn thuộc về ông Hoàng, chắc hẳn ông Hoàng cũng hy vọng có thể lấy lại nó.

Chi bằng hai chúng ta liên hợp, tôi chỉ góp cổ phần, sau đó việc kinh doanh quản lý công ty vẫn do ông Hoàng làm chủ." Lâm Kiện Nhạc vừa nói ra ý tưởng của mình với Hoàng Ngọc Lang, vừa không kìm được liếc nhìn sang Hồ Nhàn.

Trong việc nắm bắt và suy đoán lòng người, Lâm Kiện Nhạc không thể không thừa nhận Hồ Nhàn thật sự rất lợi hại.

Từ khi biết Hoàng Ngọc Lang đến thăm, bà đã đoán được mình sẽ chủ động liên kết với Hoàng Ngọc Lang, thậm chí còn trực tiếp xúc tiến cuộc gặp gỡ giữa hai người.

Có thể nói, mọi hành động của Lâm Kiện Nhạc lúc này, Hồ Nhàn đều đã nắm rõ như lòng bàn tay trước khi sự việc xảy ra.

Đương nhiên Lâm Kiện Nhạc cũng biết, Hồ Nhàn làm vậy là có lý do của bà.

Hồ Nhàn muốn bán Công ty Văn hóa Truyền Tín, hơn nữa muốn bán được giá cao, thì thúc đẩy sự hợp tác giữa Lâm Kiện Nhạc và Hoàng Ngọc Lang là con đường tốt nhất.

Hơn nữa, bà và Lâm Hựu Luân cũng là đối thủ cạnh tranh trực tiếp.

Lâm Hựu Luân trải rộng ngành nghề quá mức, vừa là ưu điểm vừa là nhược điểm.

Hồ Nhàn chính là nắm bắt điểm này, 'đuổi hổ nuốt lang', để Lâm Kiện Nhạc đối đầu trực diện với Lâm Hựu Luân trong lĩnh vực điện ảnh.

Hồ Nhàn không kỳ vọng Lâm Kiện Nhạc có thể đánh bại Lâm Hựu Luân, nhưng nếu có Lâm Kiện Nhạc kiềm chế Lâm Hựu Luân, thì Lâm Hựu Luân sẽ không thể dồn thêm nhiều sức lực vào Minh Báo nữa, áp lực cạnh tranh của Báo nghiệp Tinh Đảo cũng sẽ giảm đi đáng kể.

Trong lòng Hồ Nhàn rất rõ, Lâm Hựu Luân tiếp quản Minh Báo từ Kim Dung, vẫn luôn không có động thái lớn, không phải vì anh ta bất tài, mà là vì anh ta luôn bị các việc khác chiếm mất năng lượng, không thể rảnh tay phát triển Minh Báo.

Trước đây Hồ Nhàn rất kiêng dè Lâm Hựu Luân, nhưng chưa cảnh giác như bây giờ.

Nhưng từ khi Lâm Hựu Luân dùng TVS làm viên gạch lót đường, tiến vào ngành truyền hình Đài Loan, Hồ Nhàn đã cảm thấy một áp lực khó tả.

Lâm Hựu Luân hiện đã là một trong những cổ đông quan trọng của TVS, tương lai còn có khả năng hoàn toàn kiểm soát.

Sau khi hoàn thành việc độc quyền kiểm soát điện ảnh và truyền hình, mục tiêu tiếp theo của anh ta sẽ đặt ở đâu?

Hồ Nhàn cảm thấy rất có thể sẽ là lĩnh vực truyền thông, bởi vì mảng này giao thoa trực tiếp với truyền hình, điện ảnh.

Chỉ cần Lâm Hựu Luân hoàn thành việc tích hợp các tài nguyên trong tay, dù anh ta không có dã tâm xưng bá ngành truyền thông Hong Kong, thì chỉ riêng các tài nguyên anh ta nắm giữ cũng đủ khiến đối thủ cạnh tranh cảm thấy áp lực rất lớn rồi.

Mặc dù xét theo xu thế hiện tại, Lâm Hựu Luân có thể sẽ chuyển trọng tâm sự nghiệp ngành điện ảnh truyền hình sang Mỹ nhiều hơn, Thiệu Nghị Phu trong thời gian ngắn cũng sẽ không nhượng lại vị trí

Chủ tịch Hội đồng quản trị Vô Tuyến, nhưng Hồ Nhàn lại không thể không bắt đầu chuẩn bị trước.

Sau khi Hong Kong trở về, Lâm Hựu Luân có khả năng sẽ nhận được nhiều sự hỗ trợ hơn từ phía chính quyền Đại Lục, đến lúc đó sẽ càng khó kiềm chế.

Dù đại thế khó cản, Hồ Nhàn cũng không ngại vừa đạt được mục đích của mình, vừa tạo ra một chút phiền toái nhỏ cho Lâm Hựu Luân.

Hoàng Ngọc Lang vừa nghe nói mình có thể nắm lại công ty, lập tức động lòng.

Chương 781

Điều duy nhất khiến anh ta hơi lo lắng là phản ứng của Lâm Hựu Luân.

Hoàng Ngọc Lang rất rõ ân oán giữa Lâm Hựu Luân và Lâm Kiện Nhạc, hợp tác với Lâm Kiện Nhạc có nghĩa là hoàn toàn đứng về phía đối lập với Lâm Hựu Luân.

Hoàng Ngọc Lang không phải sợ Lâm Hựu Luân, chỉ là không muốn bị trói buộc cùng Lâm Kiện Nhạc như vậy.

Lâm Kiện Nhạc đầu tư vào ngành điện ảnh truyền hình không thành, vẫn có thể kế thừa gia sản, tiếp tục làm công tử nhà giàu của mình.

Nhưng nếu lần này Hoàng Ngọc Lang lại thất bại, thì anh ta sẽ không còn gì cả, cái giá như vậy anh ta dù thế nào cũng không thể gánh chịu nổi. "Tôi nghĩ, chuyện này ông Hoàng có thể cân nhắc thêm...

Mã Vinh Thành của Truyện tranh Thiên Hạ là do ông Hoàng một tay đề bạt.

Nếu ông Hoàng bằng lòng gia nhập Truyện tranh Thiên Hạ, tôi nghĩ Mã Vinh Thành cũng sẽ rất hoan nghênh." Hồ Nhàn lúc này xen vào một câu.

Lâm Kiện Nhạc có chút ngạc nhiên nhìn Hồ Nhàn, không hiểu rốt cuộc bà đang đứng về phía nào mà nói chuyện.

Đang định mở lời, lại thấy Hồ Nhàn liếc cho anh ta một ánh mắt trấn an.

Hoàng Ngọc Lang vốn còn đang do dự, vừa nghe lời Hồ Nhàn nói,

trên mặt lập tức lộ ra vẻ quyết đoán. "Được, tôi đồng ý hợp tác với ông Lâm!" Lâm Kiện Nhạc lúc này mới chợt hiểu ra, hóa ra Hồ Nhàn dùng kế khích tướng.

Với sự kiêu ngạo của Hoàng Ngọc Lang, làm sao anh ta có thể đi làm việc dưới trướng người từng là đàn em của mình được? "Vậy chuyện này cứ thế quyết định đi!" Lâm Kiện Nhạc một lần nữa đưa tay ra với Hoàng Ngọc Lang, lần này Hoàng Ngọc Lang không từ chối nữa.

Hai người bắt tay nhau trước mặt Hồ Nhàn.

Hồ Nhàn cười nói: "Xem ra tôi có thể chúc mừng hai vị trước rồi!" --- Hoàng Ngọc Lang ra tù không gây được nhiều sự chú ý của truyền thông Hong Kong, nhưng không lâu sau đó, anh ta đã làm một việc gây chấn động giới truyện tranh Hong Kong.

Hoàng Ngọc Lang mua lại Công ty Văn hóa Truyền Tín từ Tập đoàn Báo nghiệp Tinh Đảo, chính thức đổi tên thành Tập đoàn Xuất bản Ngọc Lang.

Anh ta triệu tập Hứa Cảnh Thâm, người nổi tiếng với bộ truyện tranh "Bá Vương Đường Phố" và Khâu Phúc Long, người giỏi truyện tranh khoa học viễn tưởng, về dưới trướng mình.

Thời kỳ đầu thành lập, khí thế của công ty mạnh mẽ vô song.

Hoàng Ngọc Lang còn tuyên bố hùng hồn tại buổi họp báo rằng trong vòng ba năm sẽ đưa Tập đoàn Ngọc Lang trở lại thời kỳ huy hoàng năm xưa. "Lần khởi nghiệp đầu tiên của tôi là vào năm 19**, lúc đó tôi mới 14 tuổi.

Tôi đã vay bố 1000 tệ làm vốn, mở một công ty truyện tranh, bắt đầu sự nghiệp xuất bản của mình, xuất bản một tạp chí hàng tuần tên là 《Thế Giới Chuyện Cười》.

Lúc đó, tôi tự mình vẽ tranh, biên tập và in ấn, người hợp tác là anh trai tôi.

Vì không có nhà xuất bản nào chịu phát hành, tôi và anh trai đã đạp xe, đi khắp các ngõ hẻm để đưa 《Thế Giới Chuyện Cười》 đến các điểm bán báo.

Đáng tiếc, việc phát hành 《Thế Giới Chuyện Cười》 không có chút khởi sắc nào, chỉ xuất bản được 5 số thì thất bại, ngay cả số tiền khởi nghiệp cũng mất sạch." "Lần khởi nghiệp thứ hai là một năm sau đó.

Tôi hợp tác với người khác xuất bản 《Báo Truyện Tranh Giải Trí》.

Chuẩn bị ba tháng, nhưng đáng tiếc tờ báo này cũng chỉ có tuổi thọ ba tháng.

Do doanh số không tốt, thu không đủ chi, ba tháng sau đã phải ngừng xuất bản." "Sau đó tôi thất bại rất nhiều lần, rồi mới có Công ty Truyện tranh Ngọc Lang.

Sai lầm hai năm trước đã khiến tôi lại trở thành tay trắng.

Lần này mua lại công ty Ngọc Lang, có người đề nghị tôi đổi lại tên cũ, nhưng tôi đã không làm vậy, vì không cần thiết.

Tôi coi lần này là một lần khởi nghiệp mới, tất cả thành tích, huy hoàng trước đây đều về không, mọi thứ đều bắt đầu lại từ đầu!" "Hôm nay tổ chức buổi họp báo này, chính là để nói cho mọi người biết, Hoàng Ngọc Lang đã trở lại.

Tôi sẽ dùng những tác phẩm mới để nói cho mọi người biết, ai mới là... của truyện tranh Hong Kong!" Hoàng Ngọc Lang giơ tay làm động tác giơ ngón cái lên.

Động tác này được rất nhiều phóng viên chụp lại, kèm theo các

tiêu đề như: "Hoàng Ngọc Lang muốn giành lại ngôi vị tối cao trong làng truyện tranh Hong Kong", "Hoàng Ngọc Lang hứa hẹn tái hiện sự trở lại của đế vương, làng truyện tranh Hong Kong lại nổi sóng!"...

Những tiêu đề tương tự như vậy đã khiến tin tức Hoàng Ngọc Lang trở lại nhanh chóng trở thành chủ đề nóng hổi được bàn tán khắp Hong Kong vào ngày hôm sau.

Cùng ngày, Công ty Điện ảnh Hoàn Á cũng tuyên bố rầm rộ sẽ hợp tác với Hoàng Ngọc Lang, đưa tác phẩm nổi tiếng 《Long Hổ Môn》 lên màn ảnh rộng.

Tin tức vừa ra, bốn phương chấn động.

Năm xưa, 《Phong Vân: Hùng Bá Thiên Hạ》 vừa ra mắt đã gây chấn động khán giả Hong Kong bằng hiệu ứng hình ảnh vượt ngoài sức tưởng tượng, từ đó cũng mở ra trào lưu phim chuyển thể từ truyện tranh.

Sau đó, tin tức về việc chuyển thể 《Long Hổ Môn》 cũng thường xuyên được lan truyền, nhưng cho đến khi vụ án làm giả sổ sách của công ty Hoàng Ngọc Lang xảy ra, bộ phim này vẫn chưa thể chính thức khởi quay.

Lần này Hoàng Ngọc Lang trở lại, lập tức khởi quay 《Long Hổ Môn》, có thể thấy quyết tâm đông sơn tái khởi của anh ta.

Nhưng việc anh ta chọn Công ty Điện ảnh Hoàn Á làm đối tác lại khiến nhiều người cảm thấy bất ngờ.

Không lâu sau đó, một lời đồn đã lan truyền.

Theo đó, năm xưa khi Hoàng Ngọc Lang bị kết án tù, Mã Vinh Thành đã mang theo hai bộ truyện tranh 《Anh Hùng Việt Nam》 và 《Phong Vân》 tự lập nghiệp, thành lập Truyện tranh Thiên Hạ.

Hoàng Ngọc Lang rất bất mãn với cách làm của Mã Vinh Thành,

kéo theo cả Lâm Hựu Luân, người đứng sau hỗ trợ Mã Vinh Thành, cũng bị anh ta ghét lây.

Vì vậy, lần này khi quay 《Long Hổ Môn》, anh ta đã chọn hợp tác với Lâm Kiện Nhạc. --- Trên du thuyền Công Chúa Phương Đông, bộ phim 《Thợ Săn Thành Phố》 đang quay cảnh đánh bạc và chiến đấu với cướp bên trong sòng bạc.

Trước máy quay, Lâm Hựu Luân đang ôm Khâu Thục Trân.

Trước mặt hai người có đặt vài tấm "tatami", tức là những tấm đệm mút dùng để bảo hộ bên dưới khi quay cảnh hành động nguy hiểm.

Cảnh quay này là Lâm Hựu Luân thấy Vương Tổ Hiền gặp nguy hiểm, liền ném Khâu Thục Trân xuống đất rồi chạy đến cứu người...

Quá trình quay rất đơn giản, chỉ là Lâm Hựu Luân ném Khâu Thục Trân lên tấm đệm mút là xong.

Thế nhưng cảnh quay này lại bị NG (quay hỏng) mấy lần.

Nguyên nhân là mỗi lần Vương Tinh hô bắt đầu, Khâu Thục Trân lại không nhịn được cười trước máy quay, đương nhiên cảnh quay đó liền bị hỏng.

Một hai lần thì không sao, nhưng liên tiếp 5 lần đều như vậy, Vương Tinh thật sự đau đầu.

Trước khi quay, Vương Tinh đã van xin Khâu Thục Trân đủ điều, khổ sở cầu xin cô ấy nhất định phải nhịn cười khi quay.

Khâu Thục Trân gật đầu đồng ý.

Lần này Vương Tinh vỗ tay, thông báo mọi người vào vị trí.

Lâm Hựu Luân bế ngang Khâu Thục Trân lên, nhìn cô rất nghiêm túc nói: "Thôi được rồi, đừng nghịch nữa, phải nghiêm túc quay phim

thôi!" Khâu Thục Trân hai tay ôm cổ Lâm Hựu Luân, đưa tình gật đầu.

Cảnh này bị Vương Tổ Hiền, người đang đợi quay cảnh tiếp theo ở bên cạnh nhìn thấy, trong lòng ghen tuông bùng phát, tức giận quay đầu sang một bên.

Chương 782

Khâu Thục Trân không còn làm loạn nữa, cảnh quay này đã hoàn thành một cách dễ dàng.

Cảnh quay tiếp theo, Lâm Hựu Luân chỉ đổi vị trí một chút, người trong lòng anh biến thành Vương Tổ Hiền, còn lại vẫn y như cũ.

Kịch bản sắp xếp là Lâm Hựu Luân cứu Vương Tổ Hiền xong, bên Tửu Tỉnh Pháp Tử lại gặp nguy hiểm, sau đó Lâm Hựu Luân lại bỏ Vương Tổ Hiền xuống, đi cứu Tửu Tỉnh Pháp Tử.

Vương Tổ Hiền trước khi quay không hề có phản ứng bất thường nào, nhưng Vương Tinh vừa hô bắt đầu, cô ấy đột nhiên bịt miệng cười khúc khích. "Không được, không được, ôm thế này nách tôi ngứa." Mặc dù Vương Tinh rất nghi ngờ Vương Tổ Hiền cố ý, nhưng lời giải thích của cô ấy nghe cũng hợp lý, Vương Tinh cũng không tiện nói gì.

Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tổ Hiền đang ở trong lòng mình với vẻ mặt bất lực, "Em không thật sự muốn anh ôm em đủ năm lần mới chịu đâu đấy chứ?" "Ai bảo anh vừa nãy liếc mắt đưa tình với cô ta như thế, đây là hình phạt dành cho anh!" Vương Tổ Hiền ôm chặt cổ Lâm Hựu Luân, thì thầm bên tai anh.

Lâm Hựu Luân khẽ thở dài trong lòng, sau đó lén lút ra hiệu cho Vương Tinh.

Vương Tinh hiểu ý, sau đó gọi đạo diễn hình ảnh đến bên cạnh thì thầm dặn dò vài câu.

Lần thứ hai quay, quả nhiên Vương Tổ Hiền vẫn không nhịn được cười.

Vương Tinh biết Vương Tổ Hiền cố ý, cũng lười đến nói gì nữa, cứ thế hết lần này đến lần khác chịu đựng Vương Tổ Hiền làm khó dễ.

Dù sao thì ông đã nói với đạo diễn hình ảnh, năm lần đầu chỉ cần diễn cho có, không cần lãng phí phim để quay thật.

Cuối cùng Vương Tổ Hiền cũng làm đủ rồi, đến lần thứ sáu, cô ấy rất phối hợp hoàn thành cảnh quay này.

Khâu Thục Trân và Vương Tổ Hiền mỗi người nặng hơn 40 kg, tổng thời gian Lâm Hựu Luân ôm hai người cộng lại cũng phải nửa tiếng đồng hồ.

Đến khi quay xong hai cảnh này, tay anh đã mỏi nhừ.

Lâm Hựu Luân đi nghỉ, Vương Tinh gọi riêng Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đến trước mặt, hai tay chắp lại giơ cao qua đầu, vái mỗi người hai vái. "Hai cô nương ơi, cầu xin hai người đừng nghịch nữa!

Khi không quay phim, hai người muốn nghịch thế nào tôi cũng không ý kiến, nhưng khi quay phim, làm ơn đừng như hôm nay nữa!

Con thuyền này chúng ta chỉ có thể thuê hai tuần thôi, thời gian thực sự rất eo hẹp!" Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân trừng mắt nhìn nhau, miễn cưỡng chấp nhận lời thỉnh cầu của Vương Tinh.

Bên này, Lâm Hựu Luân vừa ngồi xuống, Tửu Tỉnh Pháp Tử đã mang đến cho anh một cốc nước.

Sau vài ngày học tập, tiếng Trung của Tửu Tỉnh Pháp Tử tiến bộ rất nhanh, một số từ ngữ thông dụng hàng ngày đơn giản cô ấy đã nắm vững hoàn toàn.

Lâm Hựu Luân trò chuyện vài câu đơn giản với Tửu Tỉnh Pháp Tử, sau đó trợ lý A Kiệt đi tới, nói nhỏ vài câu bên tai Lâm Hựu Luân,

rồi đưa cho anh một tờ báo.

Tửu Tỉnh Pháp Tử tò mò nhìn tờ báo trong tay Lâm Hựu Luân.

Ở vị trí nổi bật nhất trên trang báo đó, là một bức ảnh tin tức chụp hai người đàn ông đang bắt tay nhau.

Tửu Tỉnh Pháp Tử không hiểu tiêu đề tin tức dưới bức ảnh, nhưng có thể cảm nhận được, sau khi Lâm Hựu Luân xem tờ báo này, vẻ mặt anh hơi trở nên nghiêm túc hơn một chút.

Lâm Hựu Luân ngẩng đầu, nhìn A Kiệt. "Bên Mã Vinh Thành có phản ứng gì không?" A Kiệt lắc đầu, "Tạm thời vẫn chưa." "Mười triệu đô la Mỹ, xem ra lần này Lâm Kiện Nhạc thực sự đã hạ quyết tâm lớn rồi." Lâm Hựu Luân nhanh chóng lướt qua tin tức trên báo, rồi tặc lưỡi nói. "Vậy chúng ta có nên..." Lâm Hựu Luân giơ tay ngắt lời A Kiệt. "Chúng ta không cần nhúng tay vào, cứ xem trò vui là được rồi!" --- Trong văn phòng của Mã Vinh Thành, Thiếu Kiệt, một tác giả quan trọng khác của Truyện tranh Thiên Hạ, lo lắng nói: "Mã, lần này ông Hoàng đến rất hung hăng, e rằng không định yên ổn với chúng ta đâu." Mã Vinh Thành chống cằm, im lặng không nói.

Hoàng Ngọc Lang ra tù sớm, Mã Vinh Thành vốn định hẹn vài đồng nghiệp từng làm việc chung ở công ty Ngọc Lang, cùng mời Hoàng Ngọc Lang ra ngoài ăn cơm.

Nhưng không ngờ một loạt hành động của Hoàng Ngọc Lang đều nhằm vào Truyện tranh Thiên Hạ, Mã Vinh Thành lúc này mới nhận ra, mối quan hệ giữa anh và Hoàng Ngọc Lang đã không thể trở lại như xưa nữa.

Hai năm thời gian đủ để thay đổi rất nhiều người và việc.

Cũng giống như trước đây anh và Hoàng Ngọc Lang vừa là thầy vừa là bạn, nay lại trở thành đối thủ cạnh tranh. "Thị trường truyện

tranh Hong Kong hiện tại đã không còn dễ dàng chinh phục như những năm 80.

Ông Hoàng bây giờ ra truyện tranh mới, chưa chắc đã có thể ngay lập tức giành được thị trường.

Điều tôi thực sự lo lắng là phim chuyển thể từ 《Long Hổ Môn》.

Độc giả từng theo dõi bộ truyện đó năm xưa, bây giờ cơ bản đều ở độ tuổi khoảng 30, những người này sẽ trở thành khán giả tiềm năng của bộ phim.

Một khi phim 《Long Hổ Môn》 bán chạy, danh tiếng của ông Hoàng bên đó chắc chắn sẽ tăng vọt, tôi lo rằng sẽ có thêm nhiều tác giả truyện tranh bị anh ta lôi kéo qua đó." "Vậy chúng ta cũng quay phim, để đối kháng với họ đi!" Thấy Mã Vinh Thành không phản đối, Thiếu Kiệt liền tiếp tục nói ra ý tưởng của mình: "Sai lầm lớn nhất của ông Hoàng lần này, chính là anh ta không nên tìm Lâm Kiện Nhạc hợp tác.

Lâm Kiện Nhạc tuy ra tay hào phóng, Công ty Điện ảnh Hoàn Á hai năm nay cũng đã quay không ít phim, nhưng ông Hoàng lại quên mất ai mới là người thực sự có tiếng nói trong làng điện ảnh Hong Kong." Mã Vinh Thành bĩu môi, anh ta không cho rằng Hoàng Ngọc Lang sẽ bỏ qua vấn đề này, khả năng lớn hơn là Hoàng Ngọc Lang không muốn đối mặt với vấn đề này.

Năm xưa Hoàng Ngọc Lang trước tiên đã đạt được ý định hợp tác với Lâm Hựu Luân, nhưng cuối cùng lại bán Công ty Truyện tranh Ngọc Lang cho Báo nghiệp Tinh Đảo, thất tín trước.

Lúc này đương nhiên cũng không có mặt mũi nào mà đi tìm Lâm Hựu Luân hợp tác nữa. "Ông Hoàng và Lâm Kiện Nhạc liên thủ, anh nghĩ ông Lâm sẽ ngồi yên không làm gì sao?

Chỉ cần lúc này chúng ta đưa ra một kế hoạch, nhất định có thể nhận được sự ủng hộ của ông Lâm." Thiếu Kiệt tràn đầy tự tin về điều này, nhưng Mã Vinh Thành lại không lạc quan như anh ta.

Chuyển thể truyện tranh thành phim nghe có vẻ đơn giản, nhưng thực sự làm thì không phải chuyện dễ dàng.

Đầu tiên, chọn tài liệu đã là một vấn đề nan giải. 《Long Hổ Môn》 không phải là một bộ truyện tranh bình thường, cứ tùy tiện lấy một bộ truyện tranh bất kỳ để chuyển thể thành phim mà nghĩ sẽ đánh bại đối phương, điều đó chẳng khác nào người si nói mộng. "Không được thì quay tiếp 《Phong Vân》 đi!

Chỉ cần 《Phong Vân》 ra mắt, 《Long Hổ Môn》 cũng phải lui về ba bước!" Thiếu Kiệt tràn đầy tự tin nói.

Mã Vinh Thành nghe xong lại lắc đầu lia lịa. "《Phong Vân》 thì cậu đừng nghĩ nữa.

Thứ nhất, có thể sẽ liên quan đến tranh chấp bản quyền với công ty Ngọc Lang.

Thứ hai, ông Lâm năm xưa từng công khai tuyên bố trước truyền thông rằng trong vòng 5 năm sẽ không xem xét việc quay tiếp 《Phong Vân》, bây giờ thời gian vẫn chưa đến." 《Phong Vân》 bị phủ quyết, Thiếu Kiệt liền nghĩ đến bộ truyện tranh do mình chấp bút. "Vậy còn 《Hắc Báo Liệt Truyện》?" Mã Vinh Thành vẫn lắc đầu.

So với 《Long Hổ Môn》, 《Hắc Báo Liệt Truyện》 dù là danh tiếng, sức ảnh hưởng hay lượng độc giả đều kém xa.

Anh ta không nói thẳng ra cũng là để giữ thể diện cho Thiếu Kiệt.

Thiếu Kiệt lập tức lại nghĩ đến một bộ truyện tranh khác. "Vậy còn 《Anh Hùng Việt Nam》?

Dù xét về mặt nào, 《Anh Hùng Việt Nam》 cũng không thua kém

《Long Hổ Môn》 đâu phải không?" Mã Vinh Thành khoanh tay, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Công ty Truyện tranh Ngọc Lang vì làm giả sổ sách mà bị thanh lý, chuyển nhượng.

Chương 783

Lúc đó Mã Vinh Thành chỉ muốn mang đi bản quyền của 《Phong Vân》, nhưng Lâm Hựu Luân lại yêu cầu anh ta phải lấy luôn cả bản quyền của 《Anh Hùng Việt Nam》.

Có lẽ vào thời điểm đó, Lâm Hựu Luân đã dự cảm được việc như bây giờ sẽ xảy ra, nên đã chuẩn bị trước.

Nhưng trừ khi bất đắc dĩ, Mã Vinh Thành thực sự không muốn lấy 《Anh Hùng Việt Nam》 ra để đối đầu với Hoàng Ngọc Lang.

Bởi vì ban đầu ý tưởng của bộ truyện tranh này là do Hoàng Ngọc Lang đề xuất, sau này để nâng đỡ Mã Vinh Thành, anh ta mới giao bộ truyện này cho Mã Vinh Thành chấp bút.

Có thể nói, không có Hoàng Ngọc Lang thì không có bộ 《Anh Hùng Việt Nam》 này, mà không có 《Anh Hùng Việt Nam》 thì cũng sẽ không có Mã Vinh Thành của hiện tại. "Đã đến lúc nào rồi, sao anh vẫn còn giữ ý nghĩ đó?" Thiếu Kiệt sau khi biết được sự lo lắng của Mã Vinh Thành, chỉ cảm thấy một trận cạn lời. "Vấn đề bây giờ không phải là chúng ta muốn gây khó dễ cho ông Hoàng, mà là anh ta chủ động đến tìm phiền phức cho chúng ta.

Anh không thấy những lời anh ta nói trong buổi họp báo sao?

Từng câu từng chữ đều nhắm vào chúng ta...

Hơn nữa, ông Hoàng có ơn nâng đỡ anh là thật, nhưng anh cũng đã dùng thành tích để báo đáp anh ta rồi.

Doanh số của 《Anh Hùng Việt Nam》 khi còn đăng tải đã phá kỷ lục, phần lớn tiền kiếm được từ bộ truyện đó cũng rơi vào túi ông Hoàng đúng không?

Anh ta tự mình chơi cổ phiếu thua lỗ, làm giả sổ sách khiến công ty bị thanh lý.

Trong tình huống đó, anh bỏ tiền ra mua bản quyền của 《Anh Hùng Việt Nam》 hoàn toàn là đang giúp anh ta, chứ không phải là thừa nước đục thả câu, anh có gì mà phải áy náy?" Mã Vinh Thành vẫn không chịu nhượng bộ, Thiếu Kiệt lại tiếp tục khuyên: "Anh lúc này cố giữ tình cũ, nhưng ông Hoàng có còn nhớ tình cũ không?

Giữa anh và ông Hoàng, sớm muộn gì cũng sẽ có trận chiến này.

Bây giờ biết bao nhiêu người đang nhìn vào bên chúng ta, nếu anh cứ thế từ bỏ, người khác sẽ chỉ nghĩ anh sợ ông Hoàng thôi, nên anh tuyệt đối không thể lùi bước!" Cùng lúc Thiếu Kiệt đang khuyên Mã Vĩnh Thành dùng bộ truyện 《Anh Hùng Việt Nam》 chuyển thể thành phim để đối đầu với 《Long Hổ Môn》, thì Hoàng Ngọc Lang và Lâm Kiện Nhạc cũng đang thảo luận về việc chọn diễn viên cho 《Long Hổ Môn》.

“Vai Vương Tiểu Long, tôi nghĩ có thể mời Thành Long đóng.” Hoàng Ngọc Lang vừa nói ra suy nghĩ này, liền phát hiện biểu cảm của Lâm Kiện Nhạc và Hoàng Bạch Minh đối diện đều có chút kỳ quái.

“Sao vậy, hai người thấy Thành Long không hợp sao?” Hoàng Bạch Minh nhìn Lâm Kiện Nhạc một cái, thấy hắn không có ý định tiếp lời, đành tự mình trả lời câu hỏi của Hoàng Ngọc Lang.

“Hoàng tiên sinh, Thành Long quả thật về danh tiếng và sức hút khán giả đều là lựa chọn tốt nhất, nhưng anh ấy thời gian này đều đang quay phim ở Mỹ, chưa chắc đã chịu quay lại đóng bộ phim này.

Đương nhiên, cho dù anh ấy có đồng ý đóng, e rằng việc hợp tác cũng rất khó khăn, vì Thành Long khi đóng phim, cơ bản đều lấy anh ấy làm nhân vật trung tâm, các diễn viên khác đều phải xoay quanh

anh ấy.

Mà bộ phim 《Long Hổ Môn》 này, Vương Tiểu Hổ cũng là một trong các nhân vật chính.

Cho dù Thành Long có bằng lòng diễn đúng theo sắp xếp của kịch bản, thì việc tìm ai đóng cặp với anh ấy lại là một vấn đề khó." Hoàng Bạch Minh đẩy gọng kính.

Những gì anh ta nói chỉ là một số vấn đề khách quan.

Lý do chủ quan hơn là vì Thành Long là người của Gia Hòa, hơn nữa lại đi rất thân với Lâm Hựu Luân.

Thêm nữa, cát-xê của Thành Long là cao nhất Hong Kong, đối với bộ phim 《Long Hổ Môn》 này cũng là một gánh nặng.

Đừng thấy Lâm Kiện Nhạc bỏ ra 10 triệu đô la Mỹ để quay bộ phim này, nhưng để thực sự đạt được hiệu quả hình ảnh làm khán giả hài lòng, việc đốt tiền vào kỹ xảo là điều bắt buộc.

Không tìm Thành Long, số cát-xê tiết kiệm được có thể dùng để làm thêm một hai cảnh kỹ xảo, tính toán thế nào cũng không lỗ.

Hoàng Ngọc Lang nghe Hoàng Bạch Minh giải thích, cũng nhận ra suy nghĩ của mình có phần hơi chủ quan, khó trách Hoàng Bạch Minh, Lâm Kiện Nhạc vừa rồi lại có biểu cảm như vậy.

"Vậy Lý Liên Kiệt thì sao?" "Lý Liên Kiệt cũng không được, hình tượng của anh ấy không đóng phim cổ trang thì chỉ có thể đóng các vai cảnh sát, vệ sĩ, chắc chắn không thể đóng nhân vật truyện tranh." "Vậy Triệu Văn Trác cũng không được sao?" Hoàng Ngọc Lang dang tay, anh ta chỉ có thể nghĩ đến mấy người này, tất cả đều bị bác bỏ.

Lâm Kiện Nhạc lúc này cuối cùng cũng lên tiếng.

"Hoàng tiên sinh đừng vội, bên tôi cũng đã chuẩn bị mấy ứng cử

viên, để Hoàng giám đốc giới thiệu cho anh nhé?" Thấy Hoàng Ngọc Lang không phản đối, Hoàng Bạch Minh liền hỏi anh ta một câu.

"Theo Hoàng tiên sinh, nhân vật nam chính của 《Long Hổ Môn》 nên có những điều kiện gì?" "Biết đánh, hình tượng mạnh mẽ, tốt nhất còn phải có chút danh tiếng." Hoàng Bạch Minh cười.

"Thực ra đối với phim ảnh hiện tại, việc có biết đánh hay không đã không còn quá quan trọng nữa, vì có sự tồn tại của kỹ thuật đặc biệt, kỹ xảo, hiện tại có quá nhiều cách có thể khiến một người không có chút võ công nào vẫn đánh đấm đẹp mắt trên màn ảnh, đặc biệt đối với phim chuyển thể từ truyện tranh, hiệu ứng chiến đấu cơ bản phải dựa vào kỹ xảo để thể hiện, càng không cần nói diễn viên nhất định phải có nền tảng tốt đến mức nào.

Lấy một ví dụ đơn giản nhất, năm đó bộ 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》, Quách Phú Thành đóng Bộ Kinh Vân không phải diễn viên hành động xuất thân, nhưng điều đó không hề ngăn cản anh ấy đánh đấm rất ngầu, rất đẹp trong bộ phim này, thậm chí còn chiếm không ít spotlight của Triệu Văn Trác vốn có võ công thật sự…" Hoàng Ngọc Lang lúc này cắt lời: "Hoàng giám đốc ý anh tôi hiểu rồi, tức là nhân vật nam chính chỉ cần đẹp trai là được, có biết đánh hay không cũng không sao." Hoàng Bạch Minh gật đầu.

"Cụ thể với 《Long Hổ Môn》, có lẽ vẫn cần một số pha hành động thực chiến, nhân vật nam chính biết đánh đương nhiên càng tốt.

Dựa trên đặc điểm này, tôi đã đặc biệt chọn ra một diễn viên, anh ấy phù hợp với yêu cầu của nhà sản xuất chúng ta, đương nhiên cũng nên phù hợp với yêu cầu của Hoàng tiên sinh." "Là ai?" Hoàng Ngọc Lang tò mò hỏi.

"Chân Tử Đan!" Hoàng Ngọc Lang sững người.

"Là cái anh nam chính trong 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, sau này

hay đóng vai phản diện trong mấy phim kungfu ấy hả?" Hoàng Bạch Minh hơi ngượng, vì nhận thức của Hoàng Ngọc Lang về Chân Tử Đan vẫn dừng lại ở hai năm trước, trước khi anh ta vào tù.

Anh ta không tiện nói thẳng, chỉ có thể kiên nhẫn giải thích: "Chân Tử Đan hai năm nay cũng đã đóng chính mấy bộ phim, phong cách hành động của anh ấy rất sắc bén, rất chú trọng cảm giác chân thực trong chiến đấu, thực ra rất phù hợp với nhân vật Vương Tiểu Long trong truyện tranh." Để tăng thêm sức thuyết phục, Hoàng Bạch Minh còn đặc biệt cho Hoàng Ngọc Lang xem vài bức ảnh của Chân Tử Đan.

Hoàng Ngọc Lang xem xong gật đầu.

"Được rồi, hình tượng anh ấy cũng tạm được, nói gì thì nói hồi đó cũng từng đóng nam chính 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, lúc đó đã được Lâm tiên sinh để mắt đến, chắc hẳn cũng có gì đó hơn người." Lời này của Hoàng Ngọc Lang chỉ là tự lẩm bẩm, không có ý gì khác, nhưng lọt vào tai Lâm Kiện Nhạc lại vô cùng chói tai.

Cái gì mà người được Lâm Hựu Luân để mắt đến thì nhất định không tệ?

Nói điều này trước mặt hắn, chẳng khác nào tát vào mặt hắn!

Khóe mắt Lâm Kiện Nhạc co giật, cuối cùng không nói gì.

Hoàng Ngọc Lang khi xem ảnh không để ý điểm này, nhưng Hoàng Bạch Minh lại thấy rõ phản ứng của Lâm Kiện Nhạc.

Anh ta biết Lâm Kiện Nhạc vì câu nói đó mà có chút không vui, vội vàng chuyển chủ đề.

"Vì vai Vương Tiểu Long đã ổn, vậy chúng ta hãy nói về vai Vương Tiểu Hổ nhé." Sau màn "phổ cập kiến thức" vừa rồi của Hoàng Bạch Minh, Hoàng Ngọc Lang cũng nhận ra mình không giỏi

trong việc chọn diễn viên điện ảnh.

Những việc chuyên nghiệp như thế này, tốt nhất vẫn nên giao cho người chuyên nghiệp quyết định thì hơn.

Hoàng Ngọc Lang không đưa ra ý kiến của mình nữa, mà hỏi thẳng Hoàng Bạch Minh có ứng cử viên nào tốt để đề cử không.

"Nếu nói phù hợp, trong Tứ Đại Thiên Vương Hong Kong, Lưu Đức Hoa và Lê Minh đều không tệ, chỉ là hiện tại giá của hai người này đều rất cao, hơn nữa rất khó mời." Hoàng Bạch Minh trước tiên nói ra những khó khăn thực tế nhất trong quá trình tuyển chọn diễn viên cho Hoàng Ngọc Lang, chỉ để giảm bớt kỳ vọng quá cao của Hoàng Ngọc Lang đối với ứng cử viên cho vai này.

Hoàng Ngọc Lang gật đầu, bày tỏ sự thông cảm.

"Hong Kong có Tứ Đại Thiên Vương, Đài Loan cũng có Tứ Tiểu Thiên Vương.

Với vai Vương Tiểu Hổ, tôi đề nghị Hoàng tiên sinh có thể xem xét một diễn viên Đài Loan, ví dụ như Lâm Chí Dĩnh, một trong Tứ Tiểu Thiên Vương Đài Loan mà tôi vừa nhắc đến." "Lâm Chí Dĩnh?" Hoàng Ngọc Lang lộ vẻ mặt bối rối.

Cũng không trách Hoàng Ngọc Lang lại có phản ứng như vậy, vì Lâm Chí Dĩnh mới nổi tiếng trong hai năm gần đây, mà trong khoảng thời gian đó Hoàng Ngọc Lang đang thụ án trong tù, việc anh ta không biết đến cái tên "Tiểu Toàn Phong" cũng là bình thường.

Hoàng Bạch Minh đơn giản giới thiệu tình hình của Lâm Chí Dĩnh, đồng thời cho Hoàng Ngọc Lang xem ảnh của Lâm Chí Dĩnh.

Hoàng Ngọc Lang khi xem ảnh không khỏi lo lắng nói: "Lâm Chí Dĩnh này có vẻ hơi 'trai đẹp thư sinh' quá không?" "Vương Tiểu Hổ là em trai, nhìn trẻ hơn một chút chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

Quan trọng nhất là anh ấy hiện tại rất nổi tiếng khắp châu Á, có rất nhiều fan hâm mộ.

Chọn anh ấy đóng vai này, chủ yếu là xét từ góc độ thị trường." Hoàng Bạch Minh giải thích như vậy, Hoàng Ngọc Lang cũng không nói gì nữa.

Tìm một diễn viên thực lực để gánh vác toàn bộ phim, sau đó tìm một diễn viên thần tượng để tăng độ nổi tiếng, chính là Ngô Vũ Sâm năm đó quay 《Anh Hùng Bản Sắc》, sau khi chọn Châu Nhuận Phát, Địch Long làm diễn viên chính, còn mời Trương Quốc Vinh, một diễn viên thần tượng lúc bấy giờ, vào phim.

Chương 784

Và sau đó, cách làm này ở Hong Kong không còn xa lạ nữa.

Dù sao phim ảnh sản xuất ra là để kiếm tiền, cách tính toán của Hoàng Bạch Minh là hợp tình hợp lý.

"Không phải Tứ Tiểu Thiên Vương sao?

Ngoài Lâm Chí Dĩnh ra, ba người còn lại thế nào?" Hoàng Ngọc Lang nghĩ, đã mời Lâm Chí Dĩnh rồi, chi bằng mời thêm ba người kia nữa.

Nhưng Hoàng Bạch Minh nghe xong lại cười khổ liên tục.

"Ba người còn lại e rằng không được, vì họ đang đóng một bộ phim truyền hình… bộ phim đó do Lâm Hựu Luân đầu tư." Để Hoàng Ngọc Lang từ bỏ ý định này, Hoàng Bạch Minh còn đặc biệt bổ sung một câu.

Lúc đó Hoàng Ngọc Lang lại nghe ra được ý tứ khác.

Sao ba người kia đều được Lâm Hựu Luân mời đi đóng phim truyền hình, duy chỉ có Lâm Chí Dĩnh này thì không?

Có phải vì Lâm Chí Dĩnh này kém hơn ba người kia một chút, nên không được để mắt đến?

Hoàng Bạch Minh nghe xong sự nghi ngờ của Hoàng Ngọc Lang, suýt nữa thì phát điên.

"Hoàng tiên sinh hiểu lầm rồi, không phải vì Lâm Chí Dĩnh kém hơn ba người kia, mà là vì anh ấy nổi tiếng hơn ba người kia, giá rất cao, nên sẽ không có ai đi tìm anh ấy đóng phim truyền hình đâu." Hoàng Bạch Minh còn một lý do nữa chưa nói, đó là ngoài Lâm Chí Dĩnh ra, ba người còn lại trong Tứ Tiểu Thiên Vương, hai người trực

tiếp là ca sĩ hợp đồng của công ty đĩa nhạc thuộc Lâm Hựu Luân, còn một người tuy không phải nghệ sĩ bên Lâm Hựu Luân, nhưng nghe nói người quản lý của anh ta đi rất thân với Lâm Hựu Luân.

So với đó, Lâm Chí Dĩnh tuy cũng ký hợp đồng với hãng đĩa Phi Điệp, nhưng hợp đồng diễn viên của anh ấy lại nằm trong tay Ngô Đôn, và mối quan hệ với Lâm Hựu Luân không quá trực tiếp.

Hoàng Ngọc Lang biết mình đã gây ra một hiểu lầm, cười ngượng nghịu.

"Được rồi, nếu Hoàng giám đốc thấy Lâm Chí Dĩnh này phù hợp, vậy vai Vương Tiểu Hổ cứ định là anh ấy đi." Hai ứng cử viên nam chính đều đã được chọn, Hoàng Bạch Minh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ còn vai nữ chính là chưa được định.

Theo thái độ của Hoàng Ngọc Lang trước đó, Hoàng Bạch Minh nghĩ ứng cử viên nữ chính cũng rất dễ đạt được sự đồng thuận.

Nhưng điều khiến Hoàng Bạch Minh không ngờ tới là, ở vấn đề nữ chính, thái độ của Hoàng Ngọc Lang lại kiên quyết một cách bất ngờ.

"Nữ chính phim tôi đã có người ưng ý rồi, những người khác đều có thể thương lượng, nhưng vai này nhất định phải dùng cô ấy, không ai khác được!" Hoàng Bạch Minh có chút khó xử nhìn Lâm Kiện Nhạc một cái.

Lâm Kiện Nhạc ra hiệu anh ta bình tĩnh, trước hết hỏi xem người mà Hoàng Ngọc Lang ưng ý là ai đã.

Hoàng Ngọc Lang liền nói ra một cái tên, khiến Hoàng Bạch Minh và Lâm Kiện Nhạc đều vô cùng bất ngờ.

"Diễn viên này e rằng không được, cô ấy là người của Vô Tuyến (TVB), tìm cô ấy đóng phim, bên Vô Tuyến chưa chắc đã đồng ý cho

người.” Hoàng Bạch Minh khó khăn nói.

“Vô Tuyến hiện tại vẫn do Thiệu Dật Phu tiên sinh làm chủ, chẳng lẽ với thể diện của ông chủ Lâm và công ty điện ảnh Hoàn Á, đến một nữ diễn viên của Vô Tuyến cũng không giải quyết được?” Hoàng Ngọc Lang phản bác lại Hoàng Bạch Minh một câu.

Hoàng Bạch Minh còn muốn khuyên nữa, nhưng bị Lâm Kiện Nhạc dùng ánh mắt ngăn lại.

“Không vấn đề gì, chuyện này tôi sẽ đứng ra giải quyết.” — Trong sảnh sân bay Khải Đức Hong Kong, hai cô gái trẻ kéo vali, song song đi ra ngoài.

“Thì ra Đại lục không lạc hậu như chúng ta nghĩ, mấy thành phố lớn chúng ta đến lần này cảm giác phát triển cũng khá tốt.” “Đúng vậy, mấy nơi quay phim cảnh đẹp thật, không giống Hong Kong, khắp nơi nhìn qua đều là cao ốc.” Lý Nhược Đồng và Lê Tư vừa nói chuyện về những điều tai nghe mắt thấy ở Đại lục, vừa cẩn thận chú ý xung quanh xem có phóng viên nào không.

Việc quay phim 《Tây Du Ký Hậu Truyện》 vẫn chưa kết thúc, lần này họ về nghỉ phép, hai ngày nữa còn phải tiếp tục quay lại.

“Công ty nói sẽ sắp xếp xe đến đón chúng ta, không biết họ đã đến chưa.” Lý Nhược Đồng đang nhìn xung quanh, chợt Lê Tư bên cạnh đột nhiên cúi đầu, trốn sau lưng cô.

“Cậu sao vậy?” Lý Nhược Đồng tò mò hỏi.

“Cậu che giúp mình một chút, bên kia có một người chắc là đến tìm mình, nhưng mình không muốn gặp anh ta!” Lê Tư trốn sau Lý Nhược Đồng, hạ giọng nói.

Lý Nhược Đồng theo gợi ý của Lê Tư nhìn về phía cửa sảnh, quả nhiên có một người đàn ông ôm bó hoa lớn đứng ở đó, dáng người hơi

lùn, còn hơi phát tướng một chút.

“Đó là người theo đuổi cậu à?” Lý Nhược Đồng quay đầu hỏi Lê Tư.

“Gặp nhau ở một sự kiện, mình đối với anh ta không có cảm giác gì, nhưng từ đó về sau anh ta cứ liên lạc với mình, còn thường xuyên sai người gửi hoa đến… không biết làm sao anh ta biết hôm nay mình về nữa, đừng để anh ta nhìn thấy mình!” Lê Tư nhỏ giọng giải thích ở phía sau.

“Thấy thì sao, lẽ nào anh ta còn có thể ép buộc cậu à?” Lý Nhược Đồng có chút không hiểu, tại sao Lê Tư lại căng thẳng như vậy.

“Thân phận của anh ta có chút đặc biệt.

Nếu bị anh ta nhìn thấy mà mình không để ý đến, sau này có thể sẽ có chút phiền phức.” Lê Tư giải thích như vậy, Lý Nhược Đồng càng thêm tò mò.

“Anh ta thân phận gì vậy?” “Cậu có biết 《Đông Phương Nhật Báo》 không?” Lê Tư hỏi.

“Biết chứ, tờ báo có lượng phát hành lớn nhất Hong Kong mà.” Lý Nhược Đồng trả lời.

“Mã Tích Như, một trong những người sáng lập 《Đông Phương Nhật Báo》, chính là ba của anh ta.” Lê Tư tiết lộ thân phận của người theo đuổi mình, nhưng phản ứng của Lý Nhược Đồng lại không giống như Lê Tư dự đoán, không lập tức hiểu ra mọi chuyện.

“Thì ra là một công tử nhà giàu, cái này cũng có gì ghê gớm đâu?” Lý Nhược Đồng nói một câu.

Đừng nói người này chỉ là con trai của người sáng lập 《Đông Phương Nhật Báo》, cho dù ba của anh ta tự mình đến đây, Lý Nhược Đồng cũng sẽ không thấy có gì đáng ngạc nhiên.

Cô còn quen Chủ tịch Hội đồng quản trị của 《Minh Báo》, đối phương có quyền thế hơn nữa, chẳng lẽ còn lợi hại hơn Lâm Hựu Luân sao?

Lê Tư nghe xong lời Lý Nhược Đồng, liền dùng ánh mắt khó tin nhìn Lý Nhược Đồng.

"Cậu thật sự không biết bối cảnh của Mã Tích Như sao?" "Vừa nãy cậu không phải đã nói sao?

Ông ta là một trong những người sáng lập 《Đông Phương Nhật Báo》." Lý Nhược Đồng nói vậy, Lê Tư liền xác định cô thật sự không biết gì.

"Bộ phim 《Bả Hào》 cậu chắc chắn đã xem rồi chứ?" Lý Nhược Đồng gật đầu, nhưng vẫn không hiểu bộ phim đó có liên quan gì đến chủ đề họ đang nói.

"Mã Tích Như năm đó cũng làm những việc giống như nhân vật chính trong 《Bả Hào》!" "A!" Lý Nhược Đồng kinh ngạc không hề nhỏ.

Lê Tư sau đó kể chi tiết cho Lý Nhược Đồng nghe một số chuyện của Mã Tích Như năm đó, Lý Nhược Đồng lúc này mới nhận ra mình thật sự đã đánh giá thấp đối phương.

Từ thập niên 50 đến thập niên 70, xã hội Hong Kong tham nhũng hối lộ nghiêm trọng, thế lực xã hội đen hùng mạnh, toàn bộ xã hội hỗn loạn bất kham.

Lúc đó Hong Kong có ba ông trùm lớn người Triều Châu, lần lượt là Mã Tích Như biệt danh "Mã Bột Trắng", em trai ông ta là Mã Tích Trân biệt danh "Mã Vàng", và Ngô Tích Hào biệt danh "Bả Hào".

Mà anh em nhà họ Mã chiếm hai ghế trong số đó, càng là một trong bốn đại gia tộc xã hội đen, thực lực có thể thấy rõ.

Anh em họ Mã ở Hong Kong, chịu trách nhiệm thu tiền thuốc phiện, rửa tiền đen, sau đó đem số tiền kiếm được đầu tư vào các công ty thương mại thông thường.

Năm 1969, họ còn sáng lập tập đoàn Đông Phương Báo Nghiệp, tờ báo chính dưới trướng là 《Đông Phương Nhật Báo》 rất thân Đài Loan, nên lúc đó còn bị người ta gọi là "Báo Thuốc Phiện".

Nhưng thời thế không kéo dài, năm 1973 Cục Liêm Chính Hong Kong thành lập, từng nhóm quan chức cảnh sát tham nhũng, đầu lĩnh xã hội đen lần lượt sa lưới.

Mã Tích Như cũng bị bắt vào tháng 7 năm 1978 vì nghi ngờ buôn bán ma túy và hối lộ.

Trong thời gian bị giam giữ, hàng chục nhân vật nổi tiếng Hong Kong – bao gồm cả đạo diễn lớn Lý Hàn Tường – đều bảo lãnh cho ông ta ra tù.

Kết quả là trong tình huống bị tịch thu hộ chiếu, ông ta đã thành công bỏ trốn sang Đài Loan, cho đến nay vẫn bị chính phủ Hong Kong truy nã.

Gia tộc họ Mã vẫn luôn hy vọng chính phủ Hong Kong có thể đặc xá Mã Tích Như, nhưng lệnh truy nã của cảnh sát Hong Kong năm đó vẫn được thực hiện cho đến tận bây giờ.

Mã Tích Như cho đến năm nay bệnh chết ở Đài Loan, vẫn không thể trở về Hong Kong.

Chương 785

Anh em họ Mã đã sử dụng tiền thu được từ tội phạm đã được rửa để mở mấy công ty hợp pháp, có bất động sản thương mại ở châu Âu, Bắc Mỹ và Úc, có thể nói là một gia tộc tài phiệt ẩn mình rất sâu.

Lê Tư vừa giới thiệu bối cảnh gia đình họ Mã cho Lý Nhược Đồng, Lý Nhược Đồng một mặt vẫn tiếp tục quan sát người theo đuổi của Lê Tư, rất nhanh cô phát hiện đối phương lại đang chống một chiếc nạng, dường như chân có vấn đề gì đó.

"Chân anh ta hình như bị thương!" Lê Tư giải thích: "Không phải bị thương, anh ta sinh ra đã như vậy rồi, vì cha anh ta nổi tiếng ngang với Bả Hào, nên bây giờ mọi người đều gọi anh ta là 'Bả Hào đời thứ hai'." Lý Nhược Đồng lúc này không khỏi có chút lo lắng: "Anh ta cứ quấn lấy cậu như vậy, cậu sẽ không gặp nguy hiểm chứ?" "Chuyện cũng không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu, vì người lớn trong nhà vẫn đang bị truy nã, nên người nhà họ Mã ở Hong Kong đều rất kín tiếng, mình chỉ cần không để ý đến anh ta, anh ta cũng sẽ không làm gì mình đâu." Lê Tư nói vậy, Lý Nhược Đồng mới yên tâm, nhưng cô lại bắt đầu băn khoăn một vấn đề khác.

"Anh ta cứ đứng đợi ở cửa như vậy, chúng ta làm sao mà ra ngoài được đây?" Lê Tư nhìn quanh, rất nhanh đã tìm được cách.

"Cậu thấy đám người đằng kia không?

Chúng ta lẫn vào giữa họ, như vậy có thể lén lút ra ngoài mà không bị phát hiện." Lý Nhược Đồng về mặt này không có nhiều chủ kiến, Lê Tư nói vậy, cô liền đồng ý.

Hai người giả vờ như không có chuyện gì, thành công lẫn vào đám đông, một đường thuận lợi ra khỏi cửa lớn.

Thoát ra khỏi đám đông, hai người vừa định thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên một giọng nói kinh ngạc vang lên bên cạnh.

"Tư Tư, thì ra em ở đây!" Một người đàn ông trung niên đeo kính đột nhiên xuất hiện bên cạnh, thấy Lê Tư càng không kìm được vẻ mặt kích động.

"Hoàng tiên sinh, anh…" Lê Tư thấy Hoàng Ngọc Lang, vẻ mặt trở nên vô cùng kinh ngạc, chỉ thiếu hai chữ "ra tù" là không nói ra.

Lý Nhược Đồng còn tưởng rằng hành tung của họ đã bị "Bả Hào đời thứ hai" Mã Ngôn Cường phát hiện, không ngờ lại là người khác.

Lý Nhược Đồng tò mò nhìn Lê Tư và Hoàng Ngọc Lang.

"Tư Tư, vị tiên sinh này là bạn của cậu sao?" "Không phải!" Lê Tư thẳng thừng phủ nhận, còn quay đầu sang một bên.

Hoàng Ngọc Lang nghe vậy vô cùng bối rối, ngượng ngùng giải thích với Lý Nhược Đồng: "Vị tiểu thư này, cô đừng hiểu lầm, tôi và Tư Tư quả thật là bạn tốt, chỉ là chúng tôi có một chút hiểu lầm." "Hoàng tiên sinh, tôi đã nói rất rõ ràng với anh hai năm trước rồi, giữa chúng ta không có bất kỳ hiểu lầm nào, tôi và anh cũng không phải bạn bè.

Xin anh sau này đừng tìm tôi nữa được không?" Lê Tư ngữ khí trở nên vô cùng lạnh nhạt, hoàn toàn không cho Hoàng Ngọc Lang chút thể diện nào.

"Tư Tư, anh đã ly hôn với vợ rồi, tại sao em vẫn cứ lạnh nhạt với anh như vậy?

Chẳng lẽ em thật sự không hiểu được tấm lòng của anh dành cho em sao?" Hoàng Ngọc Lang vẻ mặt trở nên vô cùng đau khổ, không ngừng giải thích với Lê Tư, còn nói mỗi ngày trong tù đều nhớ đến Lê Tư.

Lý Nhược Đồng nghe đến hai chữ "nhà tù", vẻ mặt lập tức thay đổi, còn kéo Lê Tư sang một bên, cảnh giác nhìn Hoàng Ngọc Lang.

Trong mắt Lý Nhược Đồng, phàm là người từng vào tù, đều không phải người tốt lành gì.

"Tư Tư, em đừng lo, anh đã được thả rồi, bây giờ anh đã mở lại một công ty truyện tranh, sắp tới còn chuẩn bị quay một bộ phim chuyển thể từ truyện tranh, lần này anh đến tìm em chính là để…" Hoàng Ngọc Lang còn chưa nói xong, liền nghe thấy có người từ phía sau lớn tiếng gọi tên Lê Tư.

"Lê tiểu thư, thì ra cô ở đây!" Mã Ngôn Cường mà Lê Tư vẫn tìm mọi cách để tránh né, dưới sự dìu dắt của hai vệ sĩ, chống nạng khó nhọc đi đến, trong tay còn ôm một bó hoa tươi lớn.

Hoàng Ngọc Lang đang vô cùng khó hiểu vì thái độ của Lê Tư đối với mình.

Anh ta vốn tưởng rằng mình đã ly hôn, Lê Tư sẽ đồng ý lời theo đuổi của anh ta, nhưng khi gặp Lê Tư xong lại phát hiện, mọi chuyện không giống như anh ta nghĩ.

Thì ra là tên què này đang gây chuyện!

Nhìn vẻ mặt của Lê Tư, dường như cũng không muốn gặp tên này, Hoàng Ngọc Lang cảm thấy đây chính là một cơ hội để mình thể hiện.

Hoàng Ngọc Lang chặn đường đối phương, mỉa mai nói: "Tôi nói tiên sinh, anh đã què chân rồi, mà còn tơ tưởng đến tán gái, cũng không nhìn xem cái dáng người này của anh, rồi nhìn cái tướng mạo này của anh đi, nếu tôi là anh, tôi đã sớm đâm đầu tự tử rồi!" Mã Ngôn Cường vừa nghe thấy lời Hoàng Ngọc Lang nói, vẻ mặt lập tức thay đổi.

Hai vệ sĩ bên cạnh càng trực tiếp đi lên, một người trong số đó

trực tiếp túm lấy cổ áo của Hoàng Ngọc Lang, đe dọa nói: "Không muốn chết thì lập tức xin lỗi!" Hoàng Ngọc Lang trên mặt lại không hề có chút sợ hãi nào.

Ở ngoài sảnh sân bay, anh ta thật sự không sợ hai người này dám động thủ lung tung.

"Tôi cảnh cáo anh, lập tức buông tôi ra, nếu không cảnh sát đến, tôi sẽ cho các anh biết tay!" Mã Ngôn Cường mặt trầm xuống, ra lệnh cho vệ sĩ: "Buông hắn ra!" Vệ sĩ lúc này mới buông tay.

Hoàng Ngọc Lang chỉnh lại quần áo, rồi nhìn Mã Ngôn Cường một cái, trên mặt thoáng qua một tia giễu cợt.

Cái thời này, cứ tưởng bên người có hai vệ sĩ là có thể làm càn sao, cũng không nhìn xem đây là chỗ nào!

Mã Ngôn Cường lại hoàn toàn không nhìn Hoàng Ngọc Lang, trực tiếp chuyển ánh mắt sang Lê Tư bên cạnh.

"Lê tiểu thư, đây là bạn của cô sao?" "Đúng vậy!" "Không phải!" Hai câu trả lời, một là của Hoàng Ngọc Lang, một là của Lê Tư.

Mã Ngôn Cường đương nhiên chỉ nghe lời Lê Tư nói.

Vì Lê Tư nói không quen Hoàng Ngọc Lang, vậy hắn ta không còn gì phải e ngại nữa.

"Hai người các anh đưa vị tiên sinh này sang một bên, dạy dỗ cho hắn một bài học về lễ phép!" — Hoàng Ngọc Lang hoàn toàn không nghĩ tới, đối phương dưới ban ngày ban mặt lại thật sự dám động thủ, thấy hai vệ sĩ tiến đến gần mình, lập tức có chút hoảng sợ.

"Các anh đừng đến đây, tôi sẽ báo cảnh sát ngay!" Anh ta rút điện thoại di động ra, giơ lên trước mặt hai vệ sĩ một cách đe dọa.

Nhưng chiêu này không có tác dụng lớn, ngược lại còn nhắc nhở

đối phương.

Một trong hai vệ sĩ nhanh tay hơn, giật lấy điện thoại di động của Hoàng Ngọc Lang trước khi anh ta kịp gọi, ném sang một bên.

Người còn lại thì bước nhanh lên, hai tay túm lấy cổ áo Hoàng Ngọc Lang nhấc bổng lên.

Ngay lúc đó, bên cạnh đột nhiên có người lớn tiếng hô hoán.

"Các anh đừng làm loạn, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát." Lý Nhược Đồng rút điện thoại di động của mình ra, cảnh cáo hai bên đang xô xát.

Mã Ngôn Cường có chút khó hiểu nhìn Lê Tư, Lê Tư cắn môi không nói gì.

Lý Nhược Đồng lại một lần nữa hô to với họ: "Có vấn đề gì có thể thương lượng giải quyết, Mã công tử và Hoàng tiên sinh đều là người có thân phận, chuyện làm lớn lên báo chí, đối với hai người đều không tốt!" Lý Nhược Đồng lúc này đã được Lê Tư kể cho nghe về thân phận của Hoàng Ngọc Lang, nên mới lên tiếng khuyên can.

"Mã công tử?" Hoàng Ngọc Lang cũng đã bình tĩnh lại từ phản ứng kích động ban đầu, anh ta nhìn Mã Ngôn Cường một cái, đặc biệt là cặp nạng của hắn, trong đầu liền nghĩ đến một người.

"Vị Mã tiên sinh này, vừa nãy tôi không nhận ra thân phận của anh, lời nói có chút đắc tội, xin lỗi anh trước… Nhưng tôi cũng muốn nhắc nhở Mã tiên sinh, người lớn trong nhà anh vẫn đang bị cảnh sát Hong Kong truy nã, anh làm việc tốt nhất nên kín tiếng một chút. 《Đông Phương Nhật Báo》 gia nghiệp lớn, nhưng tôi cũng không phải người dễ bắt nạt, nếu anh muốn tiếp tục làm lớn chuyện, Hoàng mỗ này xin được phụng bồi!" Gia đình họ Mã ở Hong Kong đã mất thế, 《Đông Phương Nhật Báo》 tuy có lượng phát hành rất lớn,

nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một tờ báo.

Thật sự muốn làm lớn chuyện, Hoàng Ngọc Lang không cho rằng mình sẽ thua đối phương.

Anh ta tự tiết lộ thân phận, chính là muốn Mã Ngôn Cường phải có chút kiêng dè.

Thấy hai bên đều có ý muốn dừng lại, Lê Tư kéo tay Lý Nhược Đồng.

"Đồng Đồng, chúng ta đi thôi!" Mã Ngôn Cường và Hoàng Ngọc Lang đều muốn giữ Lê Tư lại, nhưng hai bên vẫn tiếp tục đối đầu, không ai chịu nhường ai, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn Lê Tư và Lý Nhược Đồng bắt một chiếc taxi rời đi.

Mã Ngôn Cường thu ánh mắt dõi theo Lê Tư về, hằn học nhìn Hoàng Ngọc Lang một cái.

"Hoàng tiên sinh, chuyện hôm nay tôi sẽ luôn nhớ.

Tôi khuyên anh sau này ra ngoài tốt nhất nên cẩn thận một chút, để tránh xảy ra bất kỳ 'ngoài ý muốn' nào!" Mã Ngôn Cường nhấn mạnh hai chữ "ngoài ý muốn", ý cảnh cáo vô cùng rõ ràng.

"Mã công tử tốt nhất nên lo cho chính mình trước, không cần phiền anh quan tâm đến tôi đâu… À phải rồi, quên chưa nói cho Mã công tử một chuyện, tôi đang chuẩn bị quay một bộ phim, nữ chính đã được định là Tư Tư đó.

Muốn tán gái, những thủ đoạn lỗi thời như tặng hoa thì đừng có lấy ra nữa, làm hỏng hình tượng Mã công tử của anh!" Nhìn bóng lưng Hoàng Ngọc Lang đắc ý rời đi, trong mắt Mã Ngôn Cường có lửa giận bùng cháy.

"Ông chủ, có cần chúng tôi lén theo dõi, dạy dỗ tên họ Hoàng này một trận không?" Một vệ sĩ bên cạnh hỏi.

Mã Ngôn Cường im lặng ném bó hoa trong tay vào thùng rác bên cạnh, ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng Ngọc Lang rời đi, trong lòng hạ quyết tâm.

Chương 786

“Mày không phải rất kiêu ngạo sao?

Vậy tao sẽ chơi với mày một trận xem sao!” — Vào buổi tối, Lý Nhược Đồng và Lê Tư hẹn nhau đi ăn.

Trong bữa ăn, Lê Tư cứ cau mày không vui, Lý Nhược Đồng liền hỏi cô có phải vẫn đang phiền lòng vì chuyện xảy ra ở sân bay không.

“Không phải đâu, là cái tên Hoàng Ngọc Lang ấy!” Lý Nhược Đồng đặt dao dĩa xuống, tò mò nhìn Lê Tư.

“Sau đó anh ta lại đến tìm cậu à?” Lê Tư lắc đầu.

“Anh ta đang chuẩn bị quay một bộ phim, không biết dùng cách nào thuyết phục được công ty, công ty đã đồng ý để mình đóng vai nữ chính của bộ phim đó, nhưng mình một chút cũng không muốn đóng…” Lê Tư xuất thân từ gia đình nghệ thuật, ông nội cô là cha đẻ điện ảnh Hong Kong Lê Dân Vĩ, bà nội là nữ minh tinh điện ảnh thế hệ đầu tiên của Hong Kong Lâm Sở Sở, nhưng gia thế lừng lẫy như vậy lại không mang lại bất kỳ sự giúp đỡ nào cho Lê Tư.

Lê Dân Vĩ bệnh mất khi sáu mươi tuổi, gia đạo suy tàn.

Sau khi bà nội Lê Tư qua đời, cuộc sống của cả gia đình càng lâm vào cảnh khó khăn.

Cha Lê Tư bị viêm màng não mất thính giác, chỉ nghe được hai đến ba phần mười, thị lực cũng rất kém, chỉ có thể làm công việc lặt vặt ở phòng tập thể hình, cả nhà dựa vào mẹ làm tài xế xe tải để duy trì cuộc sống.

Để giảm bớt gánh nặng cho mẹ, Lê Tư từ rất nhỏ đã từng diễn kịch sân khấu với tư cách là diễn viên nhí.

Năm 14 tuổi, cô nhường cơ hội học hành cho em trai, bản thân học chưa hết cấp ba liền cắn răng dấn thân vào giới giải trí hỗn tạp.

Người khác đều ngưỡng mộ làm diễn viên, nhưng Lê Tư lại là không thể không làm diễn viên, nên cô không quá nhiệt tình với việc đóng phim.

Lý Nhược Đồng khá hiểu suy nghĩ của Lê Tư.

Năm 16 tuổi, Lê Tư dưới sự giới thiệu của bạn bè đã gặp ông trùm truyện tranh Hoàng Ngọc Lang.

Vì chênh lệch tuổi tác hơn hai mươi tuổi, việc hai người bên nhau đã mang lại cho Lê Tư cái biệt danh xấu "tiểu yêu tinh", hình ảnh bị ảnh hưởng rất nhiều.

Cuối cùng, mối tình này không kéo dài được bao lâu, hai người chia tay, Hoàng Ngọc Lang cũng vì tội lừa đảo mà vào tù, liên lạc từ đó cũng cắt đứt.

Sau khi Hoàng Ngọc Lang ra tù, để theo đuổi lại Lê Tư, anh ta đã tìm mọi cách sắp xếp Lê Tư đóng nữ chính 《Long Hổ Môn》, nhưng có vẻ Lê Tư không hề cảm kích.

"Vậy cậu nói với công ty là mình không muốn đóng thì được thôi." Lê Tư thở dài.

"Đâu có dễ như cậu nói." Nói đến đây, Lê Tư không khỏi có chút ghen tị với Lý Nhược Đồng.

Cùng là nghệ sĩ hợp đồng của Vô Tuyến, nhưng Lý Nhược Đồng chưa bao giờ bị ai ép buộc đóng phim, chỉ vì tất cả mọi người trong công ty đều biết, phía sau Lý Nhược Đồng có một người mà ai cũng không dám đắc tội.

"Cần mình giúp không?" Lý Nhược Đồng nhiệt tình hỏi.

Lê Tư hơi động lòng, cô biết sự giúp đỡ mà Lý Nhược Đồng nói, chắc chắn là đi tìm Lâm Hựu Luân, chỉ cần Lâm Hựu Luân lên tiếng một câu, chuyện này rất dễ dàng có thể giải quyết.

"Thôi đi, công ty đã ký hợp đồng với bên kia rồi, vẫn là đừng làm phiền Lâm tiên sinh nữa." Lê Tư lắc đầu.

"Vị Mã công tử kia nếu nghe nói cậu đóng nữ chính phim của Hoàng Ngọc Lang, không biết sẽ có phản ứng gì." Lý Nhược Đồng sau đó lại nhắc đến Mã Ngôn Cường, Lê Tư cũng đang đau đầu vì chuyện này.

Người thân thể có chút tàn tật, lòng tự trọng thường càng nhạy cảm hơn.

Thân phận của Mã Ngôn Cường lại đặc biệt như vậy, chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Lê Tư lúc này chỉ có thể cầu nguyện, Mã Ngôn Cường đừng nhất thời kích động, làm ra những chuyện khiến người ta không thể chấp nhận được. — "Mã Ngôn Cường muốn gặp tôi?" Nghe tin này, Mã Vĩnh Thành rất bất ngờ, ông đặt cây bút vẽ xuống, ngẩng đầu nhìn Thiếu Kiệt.

"Có nhầm không, hắn ta không biết chúng ta và Lâm tiên sinh có quan hệ gì sao?" Thiếu Kiệt nhún vai, khi nhận được tin cũng rất bất ngờ.

Mã Ngôn Cường giữ chức vụ quản lý tại 《Đông Phương Nhật Báo》, còn Thiên Hạ Manga thuộc tập đoàn 《Minh Báo》.

Hai tập đoàn báo chí này vẫn luôn là đối thủ cạnh tranh của nhau, bình thường nước sông không phạm nước giếng, căn bản không tồn tại khả năng có bất kỳ sự giao thoa nào.

"Nhìn dáng vẻ của hắn ta, có lẽ không có ác ý gì." "Cậu nghĩ tôi

nên đi gặp hắn ta sao?" Mã Vĩnh Thành thăm dò hỏi một câu.

Thiếu Kiệt bĩu môi.

"Biết thêm một người bạn thêm một con đường, dù sao chuyện tương lai ai cũng không nói trước được." Mã Vĩnh Thành đứng dậy khỏi bàn vẽ.

"Được, vậy tôi sẽ đi gặp vị Mã công tử này." Hai người cùng ra khỏi phòng vẽ.

Bên ngoài thư ký đã mời Mã Ngôn Cường vào văn phòng.

Vì chân hắn không tiện, nên hắn không đứng dậy bắt tay Mã Vĩnh Thành, chỉ mỉm cười gật đầu với ông.

Mã Vĩnh Thành và Thiếu Kiệt ngồi xuống ghế sofa đối diện, Mã Ngôn Cường lên tiếng trước.

"Hôm nay đến tìm Mã tiên sinh, chủ yếu là vì một việc riêng." "Việc riêng?" Mã Vĩnh Thành và Thiếu Kiệt nhìn nhau.

"Tôi nghe nói Hoàng Ngọc Lang tập hợp một nhóm họa sĩ truyện tranh, gửi lời thách thức đến Thiên Hạ Manga, không biết Mã tiên sinh đã có đối sách chưa?" Lời nói này của Mã Ngôn Cường khiến Mã Vĩnh Thành hơi cau mày.

"Mã công tử nếu có chỉ giáo gì, cứ nói thẳng." "Thị trường truyện tranh Hong Kong ngày nay, đã không còn như những năm 80, chỉ dựa vào một hai bộ truyện tranh là có thể xưng bá.

Hoàng Ngọc Lang lần này nhìn có vẻ khí thế hung hăng, nhưng thực sự có thể gây ảnh hưởng đến Thiên Hạ Manga vẫn là bộ phim 《Long Hổ Môn》 được đầu tư lớn kia.

Tôi tin Mã tiên sinh chắc hẳn sẽ không thờ ơ chứ?" "Thiên Hạ Manga sắp tới cũng sẽ bắt đầu quay một bộ phim chuyển thể từ

truyện tranh, chỉ là đề tài vẫn chưa xác định." Thiếu Kiệt thay Mã Vĩnh Thành trả lời câu hỏi này.

Mã Vĩnh Thành đến nay vẫn chưa hạ quyết tâm dùng 《Anh Hùng Việt Nam》 để đối đầu với Hoàng Ngọc Lang, mà sự xuất hiện của Mã Ngôn Cường, khiến Thiếu Kiệt nhìn thấy một cách mới để thuyết phục Mã Vĩnh Thành.

"Không giấu hai vị, tôi và Hoàng Ngọc Lang có một số xích mích cá nhân.

Nếu Thiên Hạ Manga có thể làm ra một bộ phim đủ sức đối đầu với 《Long Hổ Môn》, tôi nguyện ý bỏ ra 2 triệu đô la Hong Kong để tài trợ." Mã Ngôn Cường vừa nói ra, Mã Vĩnh Thành và Thiếu Kiệt đều động lòng.

Tài trợ 2 triệu đô la Hong Kong, vị Mã công tử này ra tay thật là hào phóng!

Nếu là người khác, Mã Vĩnh Thành có lẽ đã đồng ý rồi, nhưng thân phận của Mã Ngôn Cường đặc biệt, Mã Vĩnh Thành nhất định phải hỏi rõ mọi chuyện trước.

Bằng không, nhận số tiền này, lại gây ra hiểu lầm từ phía Lâm Hựu Luân, thì sẽ không đáng.

"Mã tiên sinh bỏ ra số tiền này, hẳn là có điều kiện chứ?" "Tôi muốn tiến cử một người đóng vai nữ chính của bộ phim." Mã Ngôn Cường thẳng thắn nói.

"2 triệu mà muốn định vai nữ chính, Mã công tử có phải quá tự nhiên rồi không?" Thiếu Kiệt lúc này đột nhiên xen vào một câu.

Mã Ngôn Cường nghe vậy nhíu mày, nhìn Thiếu Kiệt: "Lời anh nói là ý gì?" Thiếu Kiệt không nhanh không chậm trả lời: "《Long Hổ Môn》 đầu tư 10 triệu đô la Mỹ, bộ phim của chúng ta đầu tư cũng

xấp xỉ con số này, 2 triệu đô la Hong Kong còn chưa bằng một phần tư tổng đầu tư, nói thế nào cũng quá ít." "Anh muốn bao nhiêu?" Mã Ngôn Cường không lộ vẻ gì hỏi.

"Ít nhất 3 triệu!" Thiếu Kiệt một hơi tăng thêm 1 triệu.

Mã Ngôn Cường trợn tròn mắt.

"Anh làm rõ nhé, tôi là tài trợ, không phải đầu tư!" Thiếu Kiệt sau đó tính một khoản rõ ràng cho Mã Ngôn Cường.

"Mã công tử cũng phải làm rõ, bộ phim này chúng ta chuẩn bị hợp tác với Lâm tiên sinh, 3 triệu đã là giá ưu đãi rồi… Phải biết rằng tổng chi phí của 《Thợ Săn Thành Phố》 mà Lâm tiên sinh đang quay cũng chỉ xấp xỉ 30 triệu, Diệp Hàn để thêm một vai phụ vào phim, đã tài trợ 1 triệu.

Hà Hồng Sâm chỉ yêu cầu thay đổi tình tiết cuối phim, cũng đã bỏ ra 1 triệu.

Mà Mã công tử anh muốn định vai nữ chính, 3 triệu tiền tài trợ sao cũng không thể coi là ít được chứ?" Mã Ngôn Cường im lặng một lát.

Chương 787

“Được, 3 triệu thì 3 triệu, khoản tiền này tôi sẽ chi!” Thiếu Kiệt vỗ tay.

“Mã công tử quả nhiên sảng khoái, vậy chúng ta cứ quyết định như vậy!” Mã Vĩnh Thành trong suốt thời gian này không hề lên tiếng.

Sau khi tiễn Mã Ngôn Cường đi, ông mới bắt đầu trách móc Thiếu Kiệt.

“Sao cậu có thể đồng ý với hắn ta như vậy, lỡ Lâm tiên sinh không chịu nhúng tay, chúng ta giải thích thế nào?” “Vậy thì tìm cách để Lâm tiên sinh đồng ý là được.” Thiếu Kiệt về điều này không hề lo lắng.

“Nói thì dễ, cậu nghĩ Lâm tiên sinh là người dễ dàng bị thuyết phục vậy sao?” Mã Vĩnh Thành lắc đầu.

“Ít nhất có một bộ truyện tranh, Lâm tiên sinh nhất định sẽ có hứng thú!” Thiếu Kiệt tự tin nói.

Mã Vĩnh Thành sững người, sau đó đoán ra Thiếu Kiệt đang ám chỉ bộ truyện tranh nào.

“Tôi đã nói rồi, chuyện này để tôi suy nghĩ thêm.” “Còn gì mà phải suy nghĩ nữa?

Trước đây anh lo dùng 《Anh Hùng Việt Nam》 đối đầu với 《Long Hổ Môn》 sẽ mang tiếng vong ân bội nghĩa, bây giờ Mã Ngôn Cường đã đứng ra, anh hoàn toàn có thể đổ hết mọi chuyện lên đầu hắn ta, còn có gì mà không buông bỏ được?” Lời Thiếu Kiệt nói, khiến tâm tư Mã Vĩnh Thành dao động.

Mã Ngôn Cường tài trợ bộ phim này, đến lúc đó truyền thông chắc chắn sẽ đào sâu tin tức về cuộc chiến công khai và ngấm ngầm giữa

Mã Ngôn Cường và Hoàng Ngọc Lang vì người phụ nữ kia.

Như vậy, e rằng sẽ không có mấy người còn hứng thú quan tâm đến Mã Vĩnh Thành nữa, áp lực dư luận mà Mã Vĩnh Thành cần phải gánh chịu cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Không thể không nói, Mã Vĩnh Thành quả thực đã động lòng.

Nhưng nghĩ lại, Mã Vĩnh Thành lại phát hiện ra một vấn đề.

"Lâm tiên sinh rất có hứng thú với việc 《Anh Hùng Việt Nam》 được chuyển thể thành phim, nhưng điều đó không có nghĩa là anh ấy sẽ chấp nhận khoản tài trợ và yêu cầu của Mã Ngôn Cường.

Vừa nãy cậu cũng nói rồi, đối với một bộ phim có tổng đầu tư gần 80 triệu đô la Hong Kong, 3 triệu tiền tài trợ chỉ là muối bỏ bể, trong mắt anh ấy có lẽ căn bản không đáng nhắc đến." Thiếu Kiệt hơi cau mày, vấn đề Mã Vĩnh Thành nói quả thực tồn tại. 3 triệu tài trợ đổi lấy một vai nữ chính, giao dịch này trong mắt họ có lẽ là đáng giá, nhưng trong mắt Lâm Hựu Luân thì chưa chắc.

Ai cũng biết, vai nữ chính trong phim của Lâm Hựu Luân luôn là nguồn tài nguyên khan hiếm nhất trong giới giải trí Hong Kong, muốn chen chân vào hàng sao hạng A, cơ bản đều phải vượt qua ngưỡng cửa này.

Mỗi khi Lâm Hựu Luân có phim mới khởi quay, vai nữ chính đều sẽ bị tranh giành đến vỡ đầu. 3 triệu mà định được một vai nữ chính, chuyện này nếu truyền ra ngoài, e rằng sẽ khiến rất nhiều người nằm mơ cũng phải bật cười.

"Vậy tức là giá chúng ta đưa ra vừa nãy vẫn thấp sao?" Đến lúc này, Thiếu Kiệt lại vẫn còn băn khoăn vấn đề này, Mã Vĩnh Thành chỉ cảm thấy một trận cạn lời.

"Có lẽ chúng ta có thể nghĩ cách từ đối thủ xem sao?

Nữ diễn viên mà Mã Ngôn Cường chỉ định, đồng thời cũng là nữ chính của 《Long Hổ Môn》.

Hai bộ phim đều dùng cùng một người đóng nữ chính, như vậy so sánh có phải sẽ thú vị hơn không?" Mắt Mã Vĩnh Thành sáng lên, ý tưởng này không tồi!.

Vừa đến bến tàu công cộng Tiêm Sa Chủy, từ xa đã có thể nhìn thấy một chiếc du thuyền màu trắng neo đậu bên bờ, trên thân thuyền màu trắng in năm chữ lớn "Đông Phương Công Chúa Hào".

Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt đậu xe ở bến tàu, xuống xe thì phát hiện gần đó có không ít người trông giống phóng viên đang lảng vảng.

Hai người đi bộ vào cầu phao, bị chặn lại ở gần lối lên thuyền.

"Là anh Lâm gọi chúng tôi đến." Mã Vinh Thành trình bày thân phận với người gác, người đó cầm bộ đàm báo cáo vào trong, rất nhanh A Kiệt đã từ khoang thuyền bước ra.

"Anh Lâm vẫn đang nghỉ ngơi, tôi đưa hai anh đi phòng giải trí ngồi một lát nhé?" A Kiệt dẫn Mã Vinh Thành, Thiếu Kiệt lên thuyền, và nói với họ rằng phải ít nhất hai tiếng nữa mới có thể gặp Lâm Hựu Luân.

May mắn thay, trên thuyền Đông Phương Công Chúa Hào trang bị đầy đủ tiện nghi, mọi loại hình giải trí đều có sẵn, Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt cũng không lo không tìm được chỗ để giết thời gian.

Trong phòng khách trên thuyền, chiếc giường tròn lớn.

Đồng thời vang lên hai tiếng thét chói tai!

Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân mỗi người kéo một chiếc chăn, che đi cơ thể trần truồng của mình.

"Sao cô lại ở đây?" Hai người cùng chỉ vào đối phương, gần như

đồng thanh hỏi.

"Chuyện này là sao?" Vương Tổ Hiền xoa xoa tóc, vẻ mặt đầy sự điên cuồng.

Khâu Thục Trân đánh mắt nhìn quanh phòng khách, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở mấy chai rượu vang đỏ nằm nghiêng ngả cạnh giường.

Tối qua uống quá nhiều rượu, cô chỉ mơ hồ nhớ rằng, trong bữa tiệc tối qua cô uống không đủ sướng, cuối cùng còn quấn lấy Lâm Hựu Luân về phòng tiếp tục uống, sau đó thì chuyện gì xảy ra cô hoàn toàn không nhớ nữa.

Vương Tổ Hiền cầm một chiếc quần lót lọt khe ren từ tủ đầu giường lên, xác định không phải của mình xong, liền ném thẳng cho Khâu Thục Trân.

"Mặc cái này, cô chi bằng đừng mặc gì còn hơn!" Khâu Thục Trân quay đầu lại, vội vàng giấu chiếc quần lót xuống dưới chăn, rồi không khách khí trừng mắt nhìn Vương Tổ Hiền.

"Sao hả, tôi thích mặc như vậy đấy, dù sao cũng hơn cô lớn tướng rồi mà vẫn thích quần tam giác Hello Kitty!" Vương Tổ Hiền giật mình nhìn sang hai bên, không phát hiện chiếc quần lót mà Khâu Thục Trân nói, lập tức tự tin phản bác: "Cô nói bậy bạ gì đấy, cô tưởng tôi ngây thơ như cô à." Khâu Thục Trân khoanh tay, mắt xéo lên trên.

"Mặc rồi còn không chịu thừa nhận, tự mình nhìn vào mắc áo kìa!" Vương Tổ Hiền quay đầu lại, nhìn thấy trên mắc áo cạnh giường, quả nhiên treo một chiếc quần tam giác in hình mèo hoạt hình, lập tức vẻ mặt đại quẫn.

"Tối qua chúng ta rốt cuộc đã làm gì?

Sao cô lại ở trong phòng của tôi?" Vương Tổ Hiền quay đầu lại,

không còn bận tâm đến vấn đề chiếc quần lót nữa.

Khâu Thục Trân không vui liếc xéo Vương Tổ Hiền một cái, "Làm ơn cô nhìn rõ đi, đây là phòng của cô sao?" Vương Tổ Hiền nhìn quanh, rồi nghiến răng nghiến lợi nói: "Đây là phòng của tên khốn nào!" Khâu Thục Trân bĩu môi, "Rõ ràng là tối qua hắn ta đã đưa cả hai chúng ta về đây." "Rồi sao nữa!" Vương Tổ Hiền lại bắt đầu cào tóc.

"Tôi làm sao mà biết được?" Khâu Thục Trân nói đến đây cũng giận run người, Lâm Hựu Luân lại dám lợi dụng lúc hai cô say rượu, ngủ luôn với cả hai người.

Ngay lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy mở một khe.

Lâm Hựu Luân thò đầu từ bên ngoài vào, nhìn lướt qua tình hình trong phòng.

"Hai em đều tỉnh rồi à?" "Anh dám xuất hiện!" Vương Tổ Hiền bất ngờ nhảy phắt từ trên giường xuống, đột nhiên thấy mát lạnh, lúc này mới ý thức được mình không mặc gì, vùng tam giác rậm rạp vẫn còn dính chất lỏng màu trắng chưa khô, lập tức mặt đỏ bừng.

Tình trạng của Khâu Thục Trân cũng gần giống Vương Tổ Hiền, ngoài cảm giác khó chịu ở hạ thể ra, trên mông còn nóng rát in mấy vết đỏ, nhìn qua là biết bị tát.

Hai cô gái lúc này mới nhận ra, tối qua đã chơi điên cuồng với Lâm Hựu Luân đến mức nào.

"Có cần giúp đỡ không?" Lâm Hựu Luân đứng ở cửa phòng, vẻ mặt cười gian hỏi.

"Cút đi!" Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân mỗi người chộp lấy một cái gối, mạnh mẽ ném tới.

Lâm Hựu Luân vội rụt đầu lại, đóng cửa tránh được hai cái gối

tấn công, sau đó anh lại mở cửa, lần này trên tay còn cầm thêm một chiếc áo ngực màu tím và một chiếc màu hồng.

"Tôi tìm thấy cái này trên ghế sofa bên ngoài, của ai bị rớt đấy?" Vừa dứt lời, lại có hai cái gối bay tới.

Lâm Hựu Luân cười ha hả né tránh, ném hai chiếc áo ngực xuống cạnh giường, đắc ý đi ra ngoài, chỉ để lại Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân trong phòng nhìn nhau trừng trừng.

Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân vẫn luôn tranh đấu không ngừng trong đoàn làm phim, Lâm Hựu Luân thực sự đau đầu quá, bèn để Vương Tinh tổ chức một bữa tiệc, trong lúc đó chuốc say cả Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân, đưa về phòng cùng xử lý hai cô gái, tuy hơi mệt một chút, nhưng cũng coi như là một hình phạt cho sự vô cớ của hai cô gái, sau này nếu họ còn tiếp tục gây rối, vậy thì Lâm Hựu Luân sẽ không ngại mỗi tối đều vất vả như vậy một chút!

Lâm Hựu Luân ra ngoài mặc quần áo xong, chuông cửa vang lên.

Mở cửa, thì ra là Vương Tinh đang đẩy một xe thức ăn đứng ở cửa.

"Mì ống sốt giăm bông, bánh dứa, bánh mì nướng bơ, và cả cháo thịt bò mới nấu nữa, sao, bữa sáng này hài lòng chứ?" Lâm Hựu Luân tùy tay cầm một cái lọ nhỏ, mở nắp ngửi thử, nhíu mày hỏi: "Cái thứ gì đây?" "Thập toàn đại bổ thang, biết tối qua cậu rất vất vả, tôi đặc biệt bảo nhà bếp làm cho cậu đấy, siêu bổ luôn, ăn vào tối nay còn có thể tiếp tục đấy." Vương Tinh cười gian xảo nháy mắt với Lâm Hựu Luân.

Chương 788

Lâm Hựu Luân vừa định uống thử một ngụm, nghe thấy lời này lập tức không còn chút khẩu vị nào, tùy tay đặt xuống, rồi nhận xe thức ăn từ tay Vương Tinh, vẫy vẫy tay với gã.

"Được rồi, ở đây không có việc gì của cậu nữa đâu!" Vương Tinh quay người chưa đi được hai bước, đột nhiên lại quay trở lại.

"À đúng rồi, Mã Vinh Thành đến rồi, nói là muốn gặp cậu!" Lâm Hựu Luân gật đầu, chuyện này vừa nãy A Kiệt đã gọi điện báo cho anh rồi.

"Cứ để họ đợi thêm một lát, tôi bên này xong việc sẽ qua ngay." Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân mỗi người mặc một chiếc áo choàng tắm từ phòng ngủ đi ra, ngửi thấy mùi thức ăn, đều không nhịn được mà hít hà.

Tối qua bị hành hạ cả đêm, hai người đều có chút đói bụng.

Lâm Hựu Luân đẩy xe thức ăn đến trước mặt hai người, cười nói: "Toàn là món hai em thích ăn nhất." Hai cô gái lại rất ăn ý đồng loạt quay đầu đi.

"Hừ, đừng tưởng như vậy là có thể mua chuộc bọn tôi." "Không ăn tôi sẽ bảo người thu lại hết đấy!" Lời Lâm Hựu Luân vừa dứt, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đột nhiên cùng lúc ra tay.

"Không được giành, bánh dứa là của tôi!" "Bát cháo thịt bò này tôi lấy, cô ăn bát mì ống kia đi." Nhìn hai cô gái tranh giành bữa sáng, Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy trước mắt một trận hoảng hốt.

Năm xưa khi Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân sống cùng một căn hộ, cảnh tượng này thường xuyên xảy ra, bây giờ lại tái diễn,

khiến Lâm Hựu Luân có một cảm giác thời gian như quay ngược.

"Hai em ăn từ từ nhé, tôi có việc cần xử lý trước!" Trong phòng khách, Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt đang bị Vương Tinh, Châu Nhuận Phát kéo chơi "xí ngầu", thấy Lâm Hựu Luân bước vào, hai người vội vàng đứng dậy.

Vương Tinh và Châu Nhuận Phát đặt bài xuống, cũng đứng dậy theo, hai người biết bên này có chuyện cần nói, chào hỏi một tiếng rồi rủ nhau sang phòng bên cạnh chơi bida.

Lâm Hựu Luân ngồi xuống ghế sofa cạnh bàn bài, chỉ vào hai chỗ trống đối diện, ý bảo Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt cũng ngồi xuống.

"Anh Hoàng vừa ra ngoài chưa được bao lâu mà hai anh đã ngồi không yên rồi sao?" Nghe thấy lời này của Lâm Hựu Luân, Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt đều cảm thấy toát mồ hôi.

Lâm Hựu Luân châm một điếu thuốc, gác chân dựa vào ghế sofa, "Nói xem, có dự định gì?" "Điều kiện kỹ thuật bây giờ so với thời 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》 hẳn là đã chín muồi hơn nhiều, vậy nên chúng ta có nên quay cả 《Việt Nam Anh Hùng》 không?" Mã Vinh Thành theo những lời đã bàn bạc trước với Thiếu Kiệt, nói ra suy nghĩ của mình.

Lâm Hựu Luân hít một hơi thuốc, không bày tỏ bất kỳ ý kiến nào.

"Anh Lâm, còn một chuyện nữa… hôm qua Mã Ngôn Cường của 《Đông Phương Nhật Báo》 đã đến tìm chúng tôi." Thiếu Kiệt tiếp lời Mã Vinh Thành, nhắc đến chuyện này.

"Mã Ngôn Cường?" Lâm Hựu Luân không quen thuộc lắm với cái tên này, không chắc chắn hỏi: "Con trai của Mã Tích Như?" Thiếu Kiệt gật đầu.

"Hắn ta đến tìm hai anh làm gì?" "Mã Ngôn Cường muốn tài trợ

chúng ta làm bộ phim này, nhưng đưa ra một điều kiện." Thiếu Kiệt kể vắn tắt mọi chuyện cho Lâm Hựu Luân nghe.

"3 triệu đô la Hồng Kông, Mã Ngôn Cường này ra tay cũng hào phóng đấy!" Lâm Hựu Luân chép miệng, ánh mắt lướt qua Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt, "Vậy nên, hai anh đã đồng ý điều kiện của hắn ta rồi?" "Hắn ta đề nghị TVB cử diễn viên Lê Tư làm nữ chính của bộ phim này, xét thấy hình tượng của Lê Tư cũng khá phù hợp, nên chúng tôi đã…" Lời Thiếu Kiệt chưa nói hết, Lâm Hựu Luân đã giơ tay ngắt lời giải thích của anh ta.

"Một diễn viên có phù hợp hay không chưa bao giờ là định luận, tôi không cần lý do như vậy." "Nữ chính của 《Long Hổ Môn》 cũng đã chọn Lê Tư, nếu chúng ta cũng dùng Lê Tư làm nữ chính, cuối cùng nếu doanh thu phòng vé thắng thì bên kia sẽ càng không có gì để nói." Thiếu Kiệt không vòng vo nữa, trực tiếp nói ra suy nghĩ thật lòng nhất.

Lâm Hựu Luân nhả ra một làn khói thuốc, "Cái này hai anh phải suy nghĩ kỹ đấy, người thua chưa chắc là họ, mà cũng có thể là hai anh!" Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt nhanh chóng trao đổi ánh mắt, họ đều nhận thấy, Lâm Hựu Luân không nói "chúng ta", tức là bộ phim này anh không định trực tiếp ra mặt mà chỉ chọn hỗ trợ phía sau. 《Long Hổ Môn》 tuy do Công ty Điện ảnh Hoàn Á đầu tư, nhưng Lâm Kiện Nhạc cũng không trực tiếp ra mặt, mà đẩy Hoàng Ngọc Lang ra, nên việc Lâm Hựu Luân đưa ra quyết định như vậy cũng không lạ.

"Phim thì vẫn cứ tìm Lưu Vi Cường đạo diễn đi, dù sao 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》 là do anh ấy quay, trong lĩnh vực này anh ấy có kinh nghiệm, hơn nữa tôi cũng khá yên tâm về anh ấy." Lâm Hựu Luân trực tiếp chỉ định đạo diễn cho bộ phim, nhưng quyền chọn diễn viên lại giao cho Mã Vinh Thành, để Mã Vinh Thành cùng đạo diễn

Lưu Vi Cường bàn bạc ra một danh sách, sau đó trình lên anh quyết định.

Kì Văn Kiệt gõ cửa bước vào, Hoàng Ngọc Lang đang ngồi nghiêng trên bàn làm việc, tay cầm một bản phác thảo, cổ kẹp điện thoại, đang nói chuyện với ai đó.

"Mấy chỗ tôi nói với cậu, nhớ phải sửa… Thôi được rồi, tạm thế đã, tôi bên này còn có việc." Hoàng Ngọc Lang cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn Kì Văn Kiệt.

"Tin tức đã điều tra được hết rồi chứ?" Kì Văn Kiệt gật đầu.

Hoàng Ngọc Lang ngồi trở lại ghế làm việc, rồi hỏi tiếp: "Thằng Mã có phản ứng gì?" "Thiên Hạ Mạn Họa cũng chuẩn bị quay một bộ phim điện ảnh, hơn nữa truyện tranh chuyển thể đã được định rồi." Vẻ mặt Kì Văn Kiệt muốn nói lại thôi, khiến Hoàng Ngọc Lang có một cảm giác không lành.

"Nói!" "Là 《Việt Nam Anh Hùng》…" Kì Văn Kiệt vừa nói vừa liếc nhìn Hoàng Ngọc Lang, nghe được kết quả này, sắc mặt Hoàng Ngọc Lang quả nhiên trở nên vô cùng khó coi.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Cây bút chì trong tay Hoàng Ngọc Lang "cộp" một tiếng gãy đôi, trong lòng thì giận dữ đến cực điểm.

Mã Vinh Thành lại dám dùng chính tác phẩm mà mình từng nâng đỡ để đối phó với mình, Hoàng Ngọc Lang giận đến tím mặt, vốn dĩ đôi mắt hơi lồi ra vì cận thị giờ đây như muốn lọt hẳn ra ngoài, hàng lông mày rậm và đen cau lại, trông như muốn nuốt chửng Kì Văn Kiệt trước mặt.

"Còn chuyện gì nữa?" Giọng Hoàng Ngọc Lang đầy giận dữ, như

một quả mìn đã rút chốt sắp nổ.

Kì Văn Kiệt do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định nói ra tin tức đã điều tra được.

"Nghe nói nữ chính của bộ phim đó cũng là tiểu thư Lê Tư." "Cái gì?" Hoàng Ngọc Lang bật dậy khỏi ghế, vòng qua bàn làm việc đi đến trước mặt Kì Văn Kiệt, hai mắt như hai quả cầu lửa, phun ra sự giận dữ.

"Cậu chắc chứ?" "Tôi cũng nghe một người bạn làm ở Thiên Hạ Mạn Họa nói, nếu thầy không tin, có thể gọi điện cho tiểu thư Lê Tư hỏi xem, cô ấy hẳn rất rõ chuyện này." Hoàng Ngọc Lang quay người cầm điện thoại lên, chuẩn bị bấm số, nhưng ngón tay lại dừng lại.

Khoảng thời gian này anh vẫn luôn gọi điện cho Lê Tư, nhưng Lê Tư cứ nghe thấy giọng anh là cúp máy, căn bản không cho anh bất kỳ cơ hội giải thích nào.

Bây giờ gọi điện đến hỏi chuyện này, e rằng kết quả cũng sẽ như vậy.

Hoàng Ngọc Lang vẻ mặt bất lực đặt điện thoại xuống, ngẩng đầu hít sâu một hơi.

Anh không phải không nghĩ đến kết quả này, nhưng vẫn có chút khó chấp nhận. 《Việt Nam Anh Hùng》 với bối cảnh xuất bản, thời gian phát hành, sự yêu thích của độc giả đều được xây dựng trên nền tảng của 《Long Hổ Môn》, hơn nữa còn tạo ra kỷ lục phát hành mà ngay cả 《Long Hổ Môn》 cũng chưa từng đạt được, hai bộ truyện tranh chuyển thể thành phim này đặt cạnh nhau, thắng thua thực sự khó lường.

Hoàng Ngọc Lang phất tay, bảo Kì Văn Kiệt ra ngoài trước, bản thân anh châm một điếu thuốc, im lặng hút trong văn phòng.

Đúng lúc Hoàng Ngọc Lang đang bàng hoàng vì chuyện này, Lâm Kiện Nhạc và Hoàng Bạch Minh cũng đang thảo luận về nó, hơn nữa họ còn có trong tay một danh sách diễn viên chi tiết hơn về 《Việt Nam Anh Hùng》.

"Anh thấy dàn diễn viên của họ thế nào?" Lâm Kiện Nhạc đặt danh sách xuống, ánh mắt nhìn sang mặt Hoàng Bạch Minh.

"Trịnh Y Kiện sau khi đóng xong series 《Cổ Hoặc Tử》, độ nổi tiếng đã ngang bằng với diễn viên hạng A, về mặt này thì Chân Tử Đan kém một chút, nhưng Chân Tử Đan có nền tảng võ thuật tốt, diễn chắc chắn sẽ tốt hơn Trịnh Y Kiện… Ưu nhược điểm của hai người bù trừ cho nhau, cũng coi như ngang tài ngang sức." Lâm Kiện Nhạc gật đầu, ra hiệu Hoàng Bạch Minh nói tiếp.

Ánh mắt Hoàng Bạch Minh sau đó dừng lại ở cái tên thứ hai trong danh sách, khi thấy ba chữ "Ngô Kỳ Long", suy nghĩ đầu tiên trong lòng anh là bên kia hoàn toàn nhắm vào 《Long Hổ Môn》 để sắp xếp vai diễn.

Bên mình mời Lâm Chí Dĩnh đóng Vương Tiểu Hổ, bên kia liền mời Ngô Kỳ Long đóng Hoa Kiếm Hùng – con trai của Hoa Anh Hùng, ý đồ đối chọi rất rõ ràng.

Quan trọng là đây là ý tưởng của chính Mã Vinh Thành, hay là ý của Lâm Hựu Luân đứng sau anh ta?

Hoàng Bạch Minh không đoán được, Lâm Kiện Nhạc cũng có cùng nghi ngờ.

Mọi chuyện phát triển đến bây giờ đã vượt ngoài dự đoán ban đầu của Lâm Kiện Nhạc, vốn dĩ anh muốn dùng 《Long Hổ Môn》 để đối đầu với 《Thành Thị Liệp Nhân》 của Lâm Hựu Luân, không ngờ Lâm Hựu Luân căn bản không nhận chiêu, mà đẩy Mã Vinh Thành ra.

Tin tức 《Việt Nam Anh Hùng》 sắp được chuyển thể thành phim điện ảnh lan truyền, toàn bộ kế hoạch của Lâm Kiện Nhạc đều bị xáo trộn.

Bây giờ truyền thông và công chúng sẽ chỉ tập trung vào cuộc đối đầu giữa 《Việt Nam Anh Hùng》 và 《Long Hổ Môn》, mà sẽ không ai còn so sánh 《Long Hổ Môn》 với 《Thành Thị Liệp Nhân》 nữa.

Lâm Kiện Nhạc cảm thấy lần này mình thực sự đã tính toán sai lầm, tất nhiên trước mặt Hoàng Bạch Minh, anh không hề thể hiện cảm xúc đó ra ngoài.

"Vậy còn Lê Tư này thì sao?" Hoàng Bạch Minh cười khổ một tiếng, sau khi nhận được danh sách này, anh đã đặc biệt đi điều tra chuyện này, kết quả nhận được lại khiến người ta có chút dở khóc dở cười.

"Hoàng Ngọc Lang trước khi vào tù từng hẹn hò với Lê Tư, lần này ra ngoài muốn hàn gắn lại với đối phương, nhưng Lê Tư đã có người khác theo đuổi, hơn nữa thân phận của người này còn hơi đặc biệt, là con trai của Mã Tích Như – người sáng lập 《Đông Phương Nhật Báo》… Hoàng Ngọc Lang không biết thế nào lại xảy ra mâu thuẫn với Mã Ngôn Cường, Mã Ngôn Cường để thị uy với Hoàng Ngọc Lang, đã bỏ tiền tài trợ 《Việt Nam Anh Hùng》, và chỉ định Lê Tư đóng nữ chính." Vừa nghe Mã Ngôn Cường cũng bị kéo vào, Lâm Kiện Nhạc lập tức cảm thấy rất đau đầu.

Trước khi hợp tác, Hoàng Ngọc Lang để lại ấn tượng là một người rất đáng tin cậy, sao vừa bắt đầu hợp tác, vấn đề đã liên tiếp nảy sinh.

Lâm Kiện Nhạc cố gắng gạt bỏ những phiền muộn đó ra khỏi đầu, kéo chủ đề trở lại việc so sánh dàn diễn viên của hai bộ phim.

“Tức là, hai bộ phim này về cơ bản đã hòa nhau về dàn diễn viên chính?” “Diễn viên chính thì đúng là như vậy, nhưng về vai phụ thì…” Hoàng Bạch Minh không nói tiếp nữa, bởi vì trong danh sách của《Việt Nam Anh Hùng》, xuất hiện tên của Hoàng Thu Sâm, Ngô Chấn Vũ, Nguyên Bưu, Từ Kình Giang, những người này, dù chỉ là vai phụ, dàn diễn viên như vậy cũng quá xa hoa rồi.

Chương 789

Điều này cũng trực tiếp thể hiện sự khác biệt giữa Lâm Hựu Luân và Lâm Kiện Nhạc khi làm phim, phim do Lâm Hựu Luân đầu tư, rất dễ dàng mời được một loạt ngôi sao khách mời, thậm chí rất nhiều ngôi sao lớn còn tranh nhau đến đóng khách mời, còn đối với Lâm Kiện Nhện, những ngôi sao này lại không dễ nói chuyện như vậy.

Hoàng Bạch Minh đã tốn rất nhiều công sức mới thuyết phục được Tăng Chí Vi, Nguyên Hoa mấy người bạn cũ đến đóng khách mời trong 《Long Hổ Môn》, nhưng so với dàn diễn viên phụ của 《Việt Nam Anh Hùng》 thì vẫn kém một bậc.

Nữ chính của hai bộ phim 《Long Hổ Môn》 và 《Việt Nam Anh Hùng》, ngay lập tức khiến Lê Tư trở thành nhân vật được bàn tán khắp Hồng Kông.

Lê Tư vô cùng phiền não vì chuyện này, rất may mắn là cô sắp cùng Lý Nhược Đồng trở lại Đại lục để tiếp tục quay 《Tây Du Ký Hậu Truyện》, không cần ngày đêm đối mặt với sự quấy rầy của truyền thông, điều này khiến Lê Tư tâm trạng rất tốt.

Làm xong thủ tục ký gửi hành lý, Lý Nhược Đồng và Lê Tư vừa chờ đợi qua kiểm tra an ninh, vừa bàn tán về chuyện này.

Lý Nhược Đồng nói đùa: "Hai bộ phim em đều là nữ chính, không biết có bao nhiêu người đang ghen tị đấy." Lê Tư đột nhiên hỏi: "Vậy cậu có ghen tị không?" Lý Nhược Đồng nhất thời nghẹn lời, không biết phải trả lời thế nào.

Cô tự hỏi lòng mình một lần, cuối cùng câu trả lời nhận được lại không giống như cô nghĩ trước đó.

Lê Tư đã đoán được câu trả lời của Lý Nhược Đồng qua biểu cảm

của cô ấy, bĩu môi nói: "Cậu cũng cảm thấy rồi đấy, tôi đồng thời được chọn làm nữ chính của hai bộ phim, trông có vẻ rất phong quang, nhưng thực ra rất bất lực, vì hai bộ phim này không có bộ nào là do tôi có thể tự mình quyết định cả." Lý Nhược Đồng an ủi: "Em cũng đừng quá bi quan, cuộc đời rất nhiều lúc đều là như vậy." Lê Tư lắc đầu, ý bảo Lý Nhược Đồng cô ấy không sao.

"Nhiều phóng viên đến phỏng vấn tôi, còn kể tin này cho ba tôi nữa.

Ba tôi cứ nghĩ điện ảnh là nghệ thuật, ông ấy có khiếm khuyết nên không làm được, khó khăn lắm con gái vô tình kế thừa nghiệp tổ, ông ấy cảm thấy rất vui, nhưng ông ấy thực sự không hiểu… Dù sao ba tôi bẩm sinh đã khó tiếp thu tin tức bên ngoài, nên tôi cũng không muốn họ hiểu quá nhiều." Cha của Lê Tư bị viêm não mất thính lực, Lê Tư không muốn ông ấy lo lắng thêm cho mình, nên từ trước đến nay cô chỉ kể cho ông ấy những tin tức tốt đẹp.

Lý Nhược Đồng thấu hiểu sâu sắc điều này, vừa chuẩn bị tiếp lời, đột nhiên nhìn thấy có người cầm một bó hoa đi tới.

Nhận ra là Hoàng Ngọc Lang, Lý Nhược Đồng vội vàng vỗ vai Lê Tư.

Lê Tư quay đầu lại, thấy là Hoàng Ngọc Lang, vẻ mặt lập tức trở nên lạnh nhạt.

"Tư Tư, nghe nói hôm nay em bay, anh đặc biệt kịp đến… bó hoa này tặng em!" Lê Tư không đưa tay ra nhận, Hoàng Ngọc Lang liền cứ thế giữ nguyên tư thế tặng hoa.

Lý Nhược Đồng lo lắng hai người cứ giằng co như vậy sẽ lỡ chuyến bay, liền chủ động thay Lê Tư nhận hoa.

"Hoàng tiên sinh, máy bay của chúng tôi sắp cất cánh rồi, anh và

Tư Tư có gì thì về nói sau nhé!" Lê Tư quay đầu đi thẳng về phía cửa lên máy bay, Hoàng Ngọc Lang lần này cũng không ngăn cản nữa.

Ngay lúc đó, phía sau lại vang lên một giọng nói.

"Tiểu thư Lê, xin đợi một chút!" Mã Ngôn Cường chống nạng, dưới sự hộ tống của hai vệ sĩ vất vả đi tới, trên tay cũng cầm một bó hoa.

"Tiểu thư Lê, cô sang Đại lục quay phim, bó hoa này tặng cô!" Lê Tư lúc này gần như muốn sụp đổ, cô rất sốt ruột nói với Mã Ngôn Cường: "Mã tiên sinh, hôm qua tôi đã giải thích với anh rồi, làm ơn sau này đừng tặng hoa cho tôi nữa được không?" Mã Ngôn Cường rất cố chấp: "Đây là bó cuối cùng!" Lúc này đài phát thanh sân bay bắt đầu thúc giục hành khách lên máy bay, không còn cách nào, Lý Nhược Đồng đành giúp Lê Tư nhận luôn bó hoa của Mã Ngôn Cường.

Mã Ngôn Cường dõi theo bóng dáng Lê Tư biến mất ở cửa lên máy bay, lúc này mới thu lại ánh mắt, nhìn sang Hoàng Ngọc Lang với vẻ mặt âm trầm ở bên cạnh.

"Hoàng tiên sinh, tặng hoa theo cách cũ kỹ như vậy, hóa ra anh thích dùng à?" Hoàng Ngọc Lang hừ một tiếng, quay người bỏ đi.

"Hoàng tiên sinh, trò chơi giữa chúng ta vẫn chưa kết thúc đâu nhé!" Giọng Mã Ngôn Cường vang lên từ phía sau, mang theo sự châm biếm đậm đặc.

Bước chân Hoàng Ngọc Lang khựng lại một chút, anh kiềm chế thôi thúc muốn quay lại cãi nhau với Mã Ngôn Cường, không quay đầu lại mà bỏ đi.

"Này, A Văn, đạo diễn gọi cậu đấy!" Vai bị người ta vỗ một cái, Đan Lợi Văn giật mình tỉnh lại.

"À, cậu nói gì?" "Sao hôm nay cậu cứ lơ đãng thế?

Có phải tối qua với cô gái xinh đẹp nào đó…" Đối phương chưa nói hết lời đã bị Đan Lợi Văn cắt ngang.

"Cậu muốn chết à!

Phụ nữ trên thuyền này là loại tôi dám tùy tiện tơ tưởng sao?

Lời này mà để người khác nghe thấy, truyền đến tai đạo diễn thì chắc chắn ông ấy sẽ đuổi cậu ra khỏi đoàn phim đấy!" Đan Lợi Văn vừa nhắc nhở, đối phương cũng nhận ra mình đã lỡ lời.

"Tôi cũng chỉ nói đùa thôi mà, ba nữ chính trong phim thì chắc chắn là không có cửa rồi, nhưng cô Lý Lệ Trân kia ngay cả phim người lớn cũng đóng, muốn… với cô ấy thì chắc không khó với cậu đâu nhỉ?" Đối phương vỗ vỗ ngực Đan Lợi Văn, "Thôi được rồi, không đùa với cậu nữa, đạo diễn Vương bảo cậu đến phòng ông ấy một chuyến, tỉnh táo lại đi, đừng có lơ đãng như vừa nãy nữa." Đan Lợi Văn nói lời cảm ơn với đối phương, người đó liền đi trước.

Đan Lợi Văn về phòng rửa mặt, cố gắng gạt chuyện đó ra khỏi đầu, chỉnh đốn lại tâm trạng, rồi mới đi về phía phòng Vương Tinh.

Đan Lợi Văn là một nhạc sĩ, hơn nữa là một trong những tay bass giỏi nhất Hồng Kông, năm 1983 anh trở thành thành viên của ban nhạc heavy metal Chyna, sau đó ban nhạc Chyna tan rã, anh lại cùng Hoàng Lương Thăng và Tô Đức Hoa thành lập ban nhạc Lam Chiến Sĩ, trở thành linh hồn của ban nhạc.

Chỉ tiếc là, trào lưu ban nhạc ở Hồng Kông đến nhanh đi cũng nhanh, đại đa số ban nhạc đều chỉ là phù du, Lam Chiến Sĩ tuy cũng được coi là một trong số ít ban nhạc những năm 80 lọt vào dòng nhạc chủ lưu, nhưng cuối cùng vì thành tích không tốt mà tan rã.

Đan Lợi Văn có hình tượng tốt, năm 1990 được Thái Lan để mắt tới, mời anh đóng một bộ phim 《Liêu Trai Diễm Đàm》.

Bộ phim này đã đưa Đan Lợi Văn vào tầm ngắm của đạo diễn lớn Lý Hàn Tường, sau đó Lý Hàn Tường quay 《Kim Bình Phong Nguyệt》, đã mời Đan Lợi Văn đóng Tây Môn Khánh.

Phim công chiếu gây chấn động một thời, Tây Môn Khánh do Đan Lợi Văn thể hiện hình thần đều tốt, những đặc điểm tính cách háo sắc, độc ác xảo quyệt của nhân vật được anh diễn tả sâu sắc, do đó anh càng trở thành "chuyên gia" đóng Tây Môn Khánh trong các bộ phim cổ trang người lớn của Hồng Kông.

Vương Tinh trong khoảng thời gian này đã mời Đan Lợi Văn đóng mấy bộ phim người lớn, hai bên từ đó quen biết.

Lần này quay 《Thành Thị Liệp Nhân》, Vương Tinh sắp xếp Đan Lợi Văn đóng vai Đại Cước Bản – anh họ của Vương Tổ Hiền, đây cũng là lần đầu tiên Đan Lợi Văn thử sức với phong cách diễn hài cường điệu.

Vì mấy cảnh tiếp theo đều có Đan Lợi Văn, Vương Tinh đặc biệt bảo người đi gọi Đan Lợi Văn đến phòng mình, có một số chuyện về việc quay phim ông ấy cần dặn dò riêng với Đan Lợi Văn.

Đông Phương Công Chúa Hào có tổng cộng tám tầng, phòng của Đan Lợi Văn ở tầng 4, phòng của Vương Tinh ở tầng 5, nhân viên đoàn phim và phần lớn diễn viên trong phim đều ở hai tầng này, còn tầng sáu phía trên, chỉ có Lâm Hựu Luân, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân ba người ở.

Khi Đan Lợi Văn lên lầu, anh đi qua cầu thang xoắn ốc một bên, cửa cầu thang đối diện với một bên mạn thuyền, ở đây có một hành lang dài, bên trong là mấy phòng khách tạm thời, thành viên đoàn phim đều không ở đây.

Khi đi qua đây, Đan Lợi Văn trong lòng một trận hoảng hốt, cảnh tượng tối qua lại hiện rõ trước mắt.

Đan Lợi Văn nửa đêm bị gió biển làm tỉnh giấc, nhìn đồng hồ mới hơn 1 giờ, nằm trên giường trằn trọc không ngủ được, dứt khoát mặc áo choàng dậy, ra boong tàu hút một điếu thuốc.

Giờ này, những người khác trên thuyền đều đã ngủ, Đan Lợi Văn một mình ở ngoài hút thuốc một lúc, đang định quay về ngủ tiếp, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân trên cầu thang xoắn ốc.

"Thật trùng hợp, lại có người giống mình chưa ngủ sao?" Đan Lợi Văn trong lòng thầm tò mò, liền muốn đi lên xem rốt cuộc.

Mặc dù anh bước đi rất nhẹ, nhưng vẫn bị đối phương phát hiện.

"Ai?" Một giọng phụ nữ truyền đến từ hành lang tối đen.

"Tiểu thư Lý, đêm khuya thế này, cô là…" Đan Lợi Văn nhìn Lý Lệ Trân từ từ bước ra từ bóng tối, vẻ mặt tỏ ra rất ngạc nhiên.

"Thì ra là Đan tiên sinh, anh cũng không ngủ được ra hóng gió à?" Trong đôi mắt đẹp của Lý Lệ Trân lấp lánh ánh sáng, tò mò nhìn về phía Đan Lợi Văn.

Đan Lợi Văn lúc này mới chú ý, Lý Lệ Trân đang đi vớ xuyên thấu, mang một đôi dép cao gót, trên người chỉ khoác một chiếc áo khoác gió.

Nửa đêm gặp một mỹ nữ như vậy, đặc biệt là còn từng thưởng thức vẻ đẹp khỏa thân của đối phương trong phim, trong đầu Đan Lợi Văn không tự chủ được liền hiện lên một khung cảnh như thế này – Lý Lệ Trân trong chiếc áo khoác gió chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh vừa che khuất gốc đùi, vớ ren kéo xuống trên đùi, đôi mông căng tròn, ngực không mặc áo ngực, dưới lớp váy ngủ mỏng ôm sát, hai đầu nhũ hồng ẩn hiện… "Đan tiên sinh?" Giọng Lý Lệ Trân kéo Đan Lợi Văn trở về từ ảo tưởng, để che giấu sự bối rối của mình, anh tùy tay đưa điếu thuốc chưa kịp cho vào túi ra.

“Tiểu thư Lý có muốn một điếu không?” Lý Lệ Trân lắc đầu, “Cảm ơn, tôi không biết hút.” Đan Lợi Văn gật đầu, sau đó lại phát hiện mình và Lý Lệ Trân căn bản không có chủ đề gì để nói, chào hỏi đối phương một tiếng, rồi chủ động cáo từ rời đi.

Một làn gió biển thổi tới, Lý Lệ Trân siết chặt chiếc áo khoác gió trên người, xác định Đan Lợi Văn đã đi xa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Suýt nữa thì bị đối phương bắt gặp, may mắn là cô phản ứng đủ nhanh, ra tay trước không để đối phương nhận ra điều gì bất thường.

Đợi thêm một lúc ở cửa cầu thang, xác định Đan Lợi Văn sẽ không quay lại nữa, Lý Lệ Trân lúc này mới cẩn thận đi về phía các phòng khách tạm thời ở một bên mạn thuyền.

Đi đến một trong số các phòng, Lý Lệ Trân theo cách đã hẹn trước, nhẹ nhàng gõ cửa ba tiếng.

Cửa phòng mở ra theo tiếng gõ, nhìn rõ người bên trong dưới ánh trăng mờ, trong mắt Lý Lệ Trân lập tức lóe lên vẻ không thể tin được.

Cô vừa định mở miệng nói chuyện, nhưng môi đã bị đối phương bịt lại, sau đó cả người cô bị đối phương kéo vào phòng.

Chương 790

"Rầm" một tiếng, cửa phòng đóng lại.

Lý Lệ Trân cả người tựa vào sau cánh cửa, người kéo cô vào nhà giơ ngón tay lên, làm một động tác "suỵt" với cô.

Trong mắt Lý Lệ Trân ánh lên một tia dị sắc, sau đó cô đỏ mặt gật đầu.

Đối phương tránh sang một bên, đưa tay làm một động tác mời vào trong phòng.

Lý Lệ Trân bước vào phòng khách, nhìn thấy trên bàn trà trước ghế sofa có một chai rượu vang đỏ đã mở và hai chiếc ly rỗng, rõ ràng đối phương đã chuẩn bị sẵn sàng cho sự có mặt của cô.

Ngay cả ly rượu cũng đã được rót đầy, một trong số đó được đưa cho Lý Lệ Trân.

"Tiểu thư Lý, trong phòng có máy sưởi, cô mặc áo khoác gió không thấy nóng sao?" "Anh không nói tôi quên mất, có thể giúp tôi cầm không?" Lý Lệ Trân đưa ly rượu cho đối phương, rảnh tay cởi áo khoác gió ra, để lộ chiếc váy ngủ hai dây bên trong.

Bờ vai tròn đầy, làn da trần trụi mịn màng, thân váy trong suốt ôm sát đôi ngực căng tròn, để lộ khe ngực sâu, hai đầu nhũ nhô ra đặc biệt rõ ràng.

Nếu Đan Lợi Văn có mặt lúc này, chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc, bởi vì trang phục bên trong áo khoác gió của Lý Lệ Trân, y hệt cảnh tượng mà anh từng tưởng tượng trong đầu.

Người đàn ông trước mặt uống một ngụm rượu, nhìn Lý Lệ Trân mấy lần, rồi chép miệng nói: "Tiểu thư Lý ăn mặc thật mát mẻ!"

“Anh không thích sao?” Lý Lệ Trân vừa nhận lấy ly rượu, một tay nhẹ nhàng đặt lên vai đối phương, trong mắt ánh lên vẻ quyến rũ như thủy triều.

Cổ họng người đàn ông khẽ nuốt, uống cạn ly rượu trong tay, rồi một tay kéo Lý Lệ Trân lại, dọc theo chiếc cổ mềm mại của cô hôn xuống.

Lý Lệ Trân ôm chặt đầu đối phương, mặc cho anh ta mạnh mẽ mút lấy đôi ngực căng tròn của mình, cắm khẽ hếch lên, mắt nhắm hờ, môi bắt đầu phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ vụn, đứt quãng.

Phản ứng của Lý Lệ Trân càng kích thích người đàn ông, động tác của anh ta bắt đầu càng thô bạo hơn, một tay luồn vào dưới váy ngủ, mạnh mẽ xoa nắn, tay còn lại thì kéo một bên dây áo xuống, túm lấy một bên bầu ngực tròn đầy lộ ra, bóp nặn thành đủ hình dạng.

Tiếng rên rỉ của Lý Lệ Trân càng dồn dập, động tác của người đàn ông cũng càng lúc càng nhanh.

Rất nhanh Lý Lệ Trân đã trở thành một đống bùn mềm, bị người đàn ông ném lên ghế sofa, đối phương trước mặt cô tháo thắt lưng, xé một chiếc bao cao su, ném vào tay Lý Lệ Trân.

Lý Lệ Trân oán trách liếc nhìn đối phương một cái, rồi vùng vẫy ngồi dậy, hai tay giúp đối phương đeo vào.

Người đàn ông ôm Lý Lệ Trân trở lại, thì thầm bên tai cô: “Quay người lại, chúng ta chơi một trò chơi!” Lý Lệ Trân má đỏ bừng, nũng nịu nói: “Đồ hư hỏng, em không chịu đâu!” Người đàn ông cười ôm cơ thể Lý Lệ Trân quay lại, bảo cô nhắm mắt, rồi lấy một cái lọ, bóp một ít chất lỏng ra lòng bàn tay.

Lý Lệ Trân đứng quay lưng lại, sau đó cô cảm thấy vùng mông mát lạnh, một đống thứ dính dính trơn trượt được bôi lên đó.

Cô giật mình, chợt hiểu ra đối phương muốn làm gì.

"Không… không được…" Lý Lệ Trân quay đầu lại, nhẹ giọng van xin.

Người đàn ông không dùng sức mạnh, mà ôm lấy cô, dịu dàng an ủi một lúc, tiện tay vuốt ve cơ thể Lý Lệ Trân thêm một lần.

Đúng lúc Lý Lệ Trân lại lần nữa hưng phấn, người đàn ông đột nhiên một tay bịt miệng cô, một tay ôm ngực cô, hạ thân mạnh mẽ đâm vào.

Mắt Lý Lệ Trân đột nhiên trợn tròn, tiếng "ô ô" đau đớn bị nghẹn trong miệng, cả người cô có một cảm giác như sắp ngất đi, hai tay đều nắm chặt lấy tay người đàn ông đang ôm cô.

Người đàn ông ôm lấy Lý Lệ Trân, không để cô cả người mềm nhũn ra, hạ thân bắt đầu cử động nhẹ nhàng.

Lý Lệ Trân sau khi trải qua nỗi đau ban đầu, chỉ có thể cắn chặt môi, im lặng chịu đựng.

Người đàn ông có lẽ là lần đầu tiên thử cách chơi này, chỉ kiên trì không đến mười phút, liền kèm theo một tiếng rống thấp sảng khoái, phun hết một luồng nhiệt nóng vào trong bao cao su.

Sau khi thỏa mãn, người đàn ông từ từ rút ra, dùng áo khoác gió quấn lấy cơ thể Lý Lệ Trân, ôm cô đến ghế sofa nghỉ ngơi.

Lý Lệ Trân nằm mất hơn hai tiếng mới hoàn hồn, người đàn ông vẫn luôn ở bên cạnh cô, còn tự mình đưa cô về phòng cũ.

Sau khi đối phương đóng cửa rời đi, Lý Lệ Trân nằm trên giường của mình, nước mắt nhanh chóng trào ra.

Cô không hề hối hận về tất cả những gì đã xảy ra tối nay, chỉ hy vọng sự hy sinh của mình không phải là vô ích.

Đan Lợi Văn trở về phòng, nằm trên giường trằn trọc, càng nghĩ càng thấy không đúng.

Lý Lệ Trân nửa đêm chạy ra ngoài, hóng gió có lẽ chỉ là một cái cớ, cô ấy sẽ không phải là đang ngoại tình với người đàn ông nào đó chứ?

Đan Lợi Văn càng nghĩ càng thấy có khả năng này, trong đầu lướt qua những người đàn ông trong đoàn phim, cuối cùng cảm thấy khả năng lớn nhất chỉ có bốn người – đạo diễn Vương Tinh và ba nam chính của bộ phim.

Châu Nhuận Phát và Lê Minh khả năng đầu tiên bị loại bỏ, vì cảnh quay của hai người đều đã xong, lúc này căn bản không có mặt trên thuyền.

Lâm Hựu Luân và Vương Tinh đều có khả năng, so với đó, Lâm Hựu Luân bên cạnh còn có Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân theo dõi, khả năng nhỏ hơn một chút, còn về Vương Tinh, Lý Lệ Trân đóng hai bộ phim người lớn kia dường như là do ông ấy làm nhà sản xuất, nên khả năng của gã béo này là lớn nhất.

Chỉ có một điều khiến Đan Lợi Văn không nghĩ ra, nếu đối tượng ngoại tình của Lý Lệ Trân thực sự là Vương Tinh, hai người lẽ ra phải đã có tình cảm từ thời quay phim người lớn rồi, lúc này căn bản không cần phải lén lút như vậy chứ?

Vừa nghĩ đến khuôn mặt béo ú của Vương Tinh, Đan Lợi Văn liền có một cảm giác như bắp cải tươi bị heo ủi.

"Này, này, cậu rốt cuộc có nghe tôi nói không?

Trong đầu nghĩ gì những ý niệm bẩn thỉu vậy, vẻ mặt cứ như ăn phải phân thế?" Vương Tinh đưa tay vẫy vẫy trước mặt Đan Lợi Văn.

Đan Lợi Văn lúc này mới tỉnh lại, trong lòng thầm kêu hỏng bét.

Vương Tinh đang nói chuyện với anh, anh lại dám lơ đãng!

"Hai hôm nay có chút không khỏe." Đan Lợi Văn giả vờ ôm bụng, vẻ mặt tỏ ra rất khó chịu.

Vương Tinh không nghi ngờ gì, nhíu mày nói: "Không phải chứ?

Hai hôm nay cảnh quay của cậu rất nhiều đấy!" Đan Lợi Văn thấy vậy cũng sợ diễn quá lố, vội vàng xua tay, nói: "Cái này không sao, tôi có thể kiên trì được." Vương Tinh lúc này mới gật đầu, vẫy tay nói: "Được rồi, vậy cậu đi chuẩn bị đi!" Đan Lợi Văn đứng dậy cáo từ, ra cửa đầu óc vẫn còn vẩn vơ về chuyện vừa rồi, suýt nữa thì đụng phải một người.

Mùi hương dịu nhẹ thoang thoảng xộc vào mũi, Đan Lợi Văn ngạc nhiên ngẩng đầu.

"Tiểu thư Lý…" Vẻ ngạc nhiên trong mắt Lý Lệ Trân chợt lóe lên rồi biến mất, sau đó cô không chút động thái nào mà mỉm cười với Đan Lợi Văn.

"Tôi đến tìm đạo diễn Vương có việc, ông ấy ở trong đó phải không?" Lý Lệ Trân chỉ vào căn phòng phía sau Đan Lợi Văn, Đan Lợi Văn vội vàng nhường đường.

Nhìn Lý Lệ Trân bước vào phòng của Vương Tinh, sự nghi ngờ trong lòng Đan Lợi Văn càng sâu sắc hơn, nhưng anh không biết, lúc này Vương Tinh còn đang phiền muộn hơn cả anh.

"Cái gì, em cũng muốn xin nghỉ phép sao?" "Người ta đến tháng, không được thoải mái lắm!" Lý Lệ Trân ôm bụng dưới, lén nhìn khuôn mặt Vương Tinh, trong lòng thầm nghĩ, lẽ nào Đan Lợi Văn vừa rồi cũng đến xin nghỉ phép?

Nếu không phải biết rõ sự lợi hại của cô gái này, Vương Tinh suýt

nữa đã bị vẻ mặt đáng thương của Lý Lệ Trân lừa.

“Được, được thôi, vậy em nghỉ ngơi một ngày… À đúng rồi, có cần đi khám bác sĩ không?” Lý Lệ Trân vội vàng lắc đầu.

“Không cần không cần, không phải vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi một chút là khỏe thôi.” Vương Tinh gật đầu, cũng không hỏi thêm gì, Lý Lệ Trân liền đứng dậy cáo từ.

Toàn bộ quá trình quay phim “Thành thị Liệp nhân” trên du thuyền Công chúa Phương Đông, kéo dài nửa tháng, đã kết thúc, nhưng Đan Lợi Văn vẫn không thể xác định danh tính người đàn ông đã lén lút quan hệ với Lý Lệ Trân.

Sau khi nghi ngờ về Vương Tinh giảm bớt, Đan Lợi Văn cũng từng nghi ngờ Lâm Hựu Luân, nhưng trong các cảnh quay sau đó, anh ta không hề phát hiện Lâm Hựu Luân và Lý Lệ Trân có bất kỳ biểu hiện hay thần thái bất thường nào khi ở bên nhau.

Chuyện này trở thành một bí ẩn trong lòng Đan Lợi Văn. — Đường Gia Nghiệp, số 18, Sài Loan.

Một người đàn ông trung niên, tay xách chiếc cặp tài liệu kiểu cũ, ngẩng đầu nhìn tòa nhà trụ sở Minh Báo trước mặt, xác định đây chính là nơi mình cần tìm.

Nhân viên lễ tân ở quầy thấy người đàn ông trung niên bước đến, liền đứng dậy, mỉm cười lịch sự chào hỏi.

Chương 791

“Thưa ông, xin hỏi ông muốn gửi bài hay tìm người?” “Tôi muốn tìm ông Lâm Hựu Luân, chủ tịch tòa soạn Minh Báo…” Người đàn ông trung niên nói bằng tiếng phổ thông, nghe là biết người đại lục.

Nhân viên lễ tân nghe đi nghe lại hai lần mới miễn cưỡng hiểu được anh ta đang nói gì.

“Thưa ông, xin lỗi, ông Lâm dạo này không có mặt ở công ty.” Nhân viên lễ tân nói bằng tiếng Quảng Đông, người đàn ông trung niên cũng không hiểu, đứng ngẩn ra đó nhìn cô.

Nhân viên lễ tân đành lấy giấy bút, viết lời mình muốn nói ra.

Hồng Kông dùng chữ phồn thể, một số chữ cái khác với giản thể, nhưng phần lớn vẫn thông dụng, nên không khó để nhận ra ý nghĩa.

Người đàn ông trung niên đọc câu trả lời của lễ tân trên giấy, vẻ mặt có chút thất vọng.

“Vậy khi nào ông Lâm sẽ có mặt ở công ty?” “Cái này thì tôi không rõ lắm.” Lễ tân nói thật.

Lâm Hựu Luân rất ít khi đến trụ sở Minh Báo làm việc, ngay cả nhân viên nội bộ của Minh Báo cũng hiếm khi gặp được anh ấy mỗi tháng mấy lần.

“Vậy chủ tịch Đổng của các cô có ở đây không?” Người đàn ông trung niên tiếp tục hỏi.

Nhân viên lễ tân gật đầu, rồi bắt đầu hỏi theo quy trình.

“Xin hỏi ông có cuộc hẹn trước không ạ?” “Không có.” Người đàn ông trung niên lắc đầu, nhưng sau đó bổ sung: “Nhưng tôi có quen chủ tịch Đổng của các cô, lần trước ông ấy sang đại lục thăm, tôi còn cùng

ông ấy ăn cơm." Nhân viên lễ tân trả lời một cách công thức: "Thưa ông, xin lỗi, chủ tịch Đổng rất bận, nếu ông không hẹn trước, e là ông ấy sẽ không thể sắp xếp thời gian gặp ông được." "Vậy tôi hẹn bây giờ, khi nào có thể gặp chủ tịch Đổng?" Nhân viên lễ tân kiểm tra sổ hẹn khách, rồi rất tiếc nuối báo cho người đàn ông trung niên biết, nếu anh ta muốn hẹn gặp Đổng Thiên Lý, ít nhất phải chờ đến ba ngày sau.

"Nhưng tôi đang đi công tác qua Hồng Kông, mai là phải về rồi." Người đàn ông trung niên nghe xong liền sốt ruột, "Cô ơi, cô xem có thể linh động một chút không, tôi thật sự có việc rất gấp cần gặp chủ tịch Đổng của các cô." Nhân viên lễ tân lắc đầu.

"Xin lỗi, chuyện này tôi cũng không thể tự quyết." Người đàn ông trung niên thất vọng rời khỏi quầy lễ tân.

Đang đi ra ngoài thì anh ta thấy một người trẻ tuổi bước vào.

Anh ta cảm thấy người kia có chút quen mắt, nhìn kỹ hơn mới phát hiện, người đó rất giống Lâm Hựu Luân, chủ tịch của Minh Báo mà anh ta đang tìm.

Người đàn ông trung niên chỉ từng thấy ảnh của Lâm Hựu Luân trên báo, không biết mặt thật, để tránh nhầm lẫn, anh ta hỏi trước một câu: "Xin hỏi có phải là ông Lâm không ạ?" Khi Lâm Hựu Luân vừa bước vào đã chú ý đến người đàn ông trung niên này, vì đối phương khá cao lớn, Lâm Hựu Luân với chiều cao gần mét tám vẫn thấp hơn đối phương nửa cái đầu.

Người đàn ông trông khá bình thường nhưng toát lên vẻ trí thức, nên Lâm Hựu Luân mới nhìn thêm hai lần.

Nghe người đàn ông trung niên mở lời hỏi, Lâm Hựu Luân dừng bước, tò mò nhìn đối phương.

“Tôi họ Lâm thật, nhưng không biết có phải người ông tìm hay không.” Lâm Hựu Luân nói tiếng phổ thông lưu loát, suýt chút nữa khiến người đàn ông trung niên tưởng mình nghe nhầm.

“Không sai, không sai, anh chính là người tôi cần tìm!” Người đàn ông trung niên hoàn hồn khỏi sự ngạc nhiên, bước đến định bắt tay Lâm Hựu Luân.

“Xin hỏi ông là ai?” Lâm Hựu Luân ngần ngừ không đưa tay ra, người đàn ông trung niên lúc này mới nhớ ra mình chưa giới thiệu.

“Tại hạ Phùng Ký Tài, thành viên Hiệp hội Xúc tiến Âu Lạc, chủ tịch Liên đoàn Văn học Nghệ thuật Thiên Tân.” Lâm Hựu Luân sững sờ, không ngờ người đàn ông trung niên trông không có gì nổi bật trước mặt lại là một danh nhân đại lục.

“Thì ra là tiên sinh Phùng, thất kính thất kính!” Lâm Hựu Luân lúc này mới bắt tay Phùng Ký Tài, rồi Phùng Ký Tài cười nói: “Thật không ngờ ông Lâm nói tiếng phổ thông lại giỏi đến vậy, ngay cả người đại lục như tôi cũng có chút tự thấy kém cỏi.” “Tôi thường xuyên đi đại lục, dùng nhiều tự nhiên sẽ thành thạo thôi.” “Năm ngoái lũ lụt Hoa Đông, ông Lâm đã dẫn dắt giới nghệ sĩ Hồng Kông rộng rãi quyên góp, tấm lòng yêu nước đã lan truyền khắp nơi.

Những năm gần đây, điện ảnh Hồng Kông vươn ra quốc tế, càng là niềm vinh dự chung của toàn bộ người Hoa trên thế giới!” Phùng Ký Tài vừa gặp đã đội cho Lâm Hựu Luân hai chiếc mũ cao, tuy biết lời nói của đối phương mang nhiều ý cung phụng, nhưng được khen như vậy, Lâm Hựu Luân trong lòng vẫn thấy rất dễ chịu.

“Tiên sinh Phùng nói quá lời rồi, những việc tôi làm thật sự không đáng để ông khen ngợi đến vậy.” Lâm Hựu Luân và Phùng Ký Tài khách sáo đôi câu, sau đó mới hỏi mục đích Phùng Ký Tài đến trụ sở Minh Báo.

Phùng Ký Tài thần sắc nghiêm túc, “Không giấu gì ông Lâm, chuyến này tôi đến là để tìm ông!” Lâm Hựu Luân tuy tò mò Phùng Ký Tài tìm mình làm gì, nhưng hiện giờ không phải lúc để nói chuyện.

“Tiên sinh Phùng mời đi theo tôi!” Lâm Hựu Luân mời Phùng Ký Tài vào văn phòng của mình, kêu người pha trà cho Phùng Ký Tài.

Phùng Ký Tài tranh thủ nhìn quanh văn phòng của Lâm Hựu Luân vài lượt, phát hiện nơi đây bài trí rất gọn gàng, tuy không có bụi bặm, nhưng nhìn qua là biết đã lâu không được sử dụng.

Có thể thấy Lâm Hựu Luân không thường xuyên đến văn phòng này, nhưng nhân viên Minh Báo vẫn kiên trì dọn dẹp mỗi ngày.

Thư ký mang một tách trà và một tách cà phê vào, đặt xuống xong Lâm Hựu Luân phất tay, ý bảo cô ra ngoài.

“Tiên sinh Phùng tìm tôi có việc gì, bây giờ có thể nói rồi.” Phùng Ký Tài đặt tách trà xuống, ngồi thẳng người.

“Lần này tôi đến, chủ yếu là vì một vụ án đạo nhái trong giới văn hóa, muốn mời ông Lâm chủ trì công đạo cho tác giả nguyên bản!” Lâm Hựu Luân trong lòng khá bất ngờ, bề ngoài vẫn giữ vẻ bình tĩnh hỏi: “Không biết tiên sinh Phùng đang nói đến ai?” “Vương Trạch, tác giả của bộ truyện tranh ‘Lão Phu Tử’!” Lâm Hựu Luân cau mày, định nói thì bị một tiếng gõ cửa cắt ngang.

“Vào đi!” Cửa văn phòng bị đẩy ra, xã trưởng Minh Báo Đổng Thiên Lý bước nhanh vào, ông ấy chào hỏi Lâm Hựu Luân trước, sau đó đi đến chỗ Phùng Ký Tài, vẻ mặt kích động nói: “Tiên sinh Phùng, ông đến Hồng Kông sao không báo trước cho tôi một tiếng, lần trước sang đại lục được ông chiêu đãi, ông đến Hồng Kông sao cũng nên để tôi làm tròn nghĩa vụ chủ nhà chứ?” Phùng Ký Tài đứng dậy, bắt tay Đổng Thiên Lý.

“Vừa nãy tôi định tìm chủ tịch Đổng, nhưng lễ tân dưới lầu nói ông rất bận, nên tôi không trực tiếp làm phiền.” “Thật là xin lỗi, công việc trên tay tôi thực sự quá nhiều, nếu không phải nghe nói ông ở văn phòng ông Lâm, tôi còn không biết chuyện này.” Đổng Thiên Lý nắm tay Phùng Ký Tài, vẻ mặt áy náy.

Lâm Hựu Luân ngồi sau bàn làm việc, đợi Đổng Thiên Lý và Phùng Ký Tài hàn huyên xong, lúc này mới mở lời hỏi: “Chủ tịch Đổng có thể tạm gác công việc trên tay lại không?” Đổng Thiên Lý đùa: “Ông Lâm đã lên tiếng rồi, lẽ nào tôi còn có thể nói không?” Lâm Hựu Luân bảo Đổng Thiên Lý tự mình kéo một chiếc ghế đến ngồi, sau đó nhìn Phùng Ký Tài nói: “Vừa hay có chủ tịch Đổng ở đây, tiên sinh Phùng cứ kể rõ chuyện vừa nãy cho chúng tôi nghe đi.” Phùng Ký Tài gật đầu, bắt đầu kể.

“Chuyện này phải bắt đầu từ hơn 4 năm trước, lúc đó tôi từ Ai Cập về nước, đi qua Singapore, trên các quầy sách đâu đâu cũng thấy một loại sách truyện tranh tên là ‘Lão Phu Tử’, qua người giới thiệu mới biết ‘Lão Phu Tử’ đã nổi tiếng khắp bốn bể.

Nhưng, những hình tượng chính trong bộ truyện tranh này đều là sao chép lại những tác phẩm cũ của họa sĩ Bằng Đệ ở Thiên Tân, người từng nổi đình nổi đám vào những năm 30-40, lần này tôi còn đặc biệt mang theo một số bằng chứng đến!” Nghe xong lời Phùng Ký Tài, Lâm Hựu Luân không có phản ứng gì, nhưng Đổng Thiên Lý bên cạnh thì sắc mặt đại biến.

Cần biết rằng ‘Lão Phu Tử’ của Vương Trạch đã bắt đầu thịnh hành từ thập niên 70, nổi tiếng khắp giới Hoa kiều, số lượng phát hành thường xuyên đứng đầu trong các tác phẩm truyện tranh.

Vậy mà một tác phẩm như thế, giờ lại bị nói là sao chép, điều này khiến Đổng Thiên Lý nhất thời khó chấp nhận.

Phùng Ký Tài mở cặp tài liệu, lấy ra hai tấm ảnh bản thảo tranh, đưa cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân xem xong không đưa ra bất kỳ ý kiến nào, chỉ đưa ảnh cho Đổng Thiên Lý.

Đổng Thiên Lý vội vàng nhận lấy, xem xong liên tục cảm thán: "Nếu những bản thảo trên mấy tấm ảnh này đều là thật, vậy Vương Trạch chắc chắn đã sao chép tác giả truyện tranh Bằng Đệ mà tiên sinh Phùng nói!" Là một nhà báo lâu năm, Đổng Thiên Lý có thể đưa ra phán đoán bằng trực giác.

Lâm Hựu Luân lúc này mới hỏi: "Không biết tiên sinh Bằng Đệ này giờ còn tại thế không?" Phùng Ký Tài thở dài một tiếng, vẻ mặt ảm đạm lắc đầu.

"Cái gì, tiên sinh Bằng Đệ đã không còn nữa sao?" "Đầu những năm 80, Bằng Đệ đã qua đời." Phùng Ký Tài vẻ mặt bi thương hồi tưởng lại quá trình mình tìm gặp Bằng Đệ ngày trước, hơn nữa còn nhắc đến một chuyện.

"Vào những năm 70, từng có người mang truyện tranh 'Lão Phu Tử' của Hồng Kông cho Bằng Đệ xem, lúc đó chính là khoảng thời gian Bằng Đệ khổ sở nhất, thảm thương nhất, bi ai nhất, ông ấy đã bệnh nặng, lại không có tiền, xem xong truyện tranh của Vương Trạch, một câu cũng không nói… Tôi nghe xong cảm thấy rất xót xa, cũng càng kiên định ý muốn cho nhiều người biết chuyện này, để minh oan cho tác giả 'Lão Phu Tử' thật sự!" "Tâm trạng của tiên sinh Phùng tôi có thể hiểu, nhưng tiên sinh Bằng Đệ đã không còn nữa, chuyện này muốn giải quyết sẽ rất khó khăn." Dù có chút không đành lòng để Phùng Ký Tài thất vọng, nhưng Đổng Thiên Lý vẫn nói ra lời này.

Phùng Ký Tài vẻ mặt khó tin nhìn Đổng Thiên Lý, sau đó ánh mắt

lại hướng về Lâm Hựu Luân.

“Lẽ nào ông Lâm cũng không chịu chủ trì công đạo cho Bằng Đệ?” Lâm Hựu Luân liếc nhìn Đổng Thiên Lý, để ông ấy thay mình giải thích với Phùng Ký Tài.

“Tiên sinh Phùng đừng vội, chúng tôi chỉ nói chuyện này khó làm, chứ không nói Minh Báo chúng tôi sẽ ngồi yên không làm gì.

Chỉ cần có thể chứng thực ‘Lão Phu Tử’ của Vương Trạch thực sự đã sao chép, chúng tôi nhất định sẽ đăng bài chuyện này, để nhiều người biết hơn!” Lời hứa của Đổng Thiên Lý khiến Phùng Ký Tài yên lòng, đầu óc cũng dần bình tĩnh trở lại.

“Tôi đã điều tra kỹ lưỡng, Vương Trạch sinh ra ở Thiên Tân, tên thật là Vương Gia Thực, những năm 50 làm cán bộ mỹ thuật tại Cung Văn hóa Thiên Tân, những năm 60 mới đến Hồng Kông, đổi tên thành Vương Gia Hỉ, và dùng bút danh Vương Trạch bắt đầu đăng truyện tranh ‘Lão Phu Tử’ trên báo.

Qua việc so sánh ‘Lão Phu Tử’ của Vương Trạch, tôi hoàn toàn có thể khẳng định, về tạo hình nhân vật và thiết kế tính cách, Vương Trạch tuyệt đối đã sao chép nhân vật truyện tranh ‘Lão Phu Tử’ và ‘Lão Bạch Thử’ độc đáo của Bằng Đệ.

Huống hồ ngay cả cái tên ‘Lão Phu Tử’ cũng là của người ta Bằng Đệ!” Để chứng minh lập luận của mình, Phùng Ký Tài tiếp tục lấy ra một xấp tài liệu từ cặp, có giới thiệu tiểu sử tóm tắt của Bằng Đệ, có tài liệu chứng minh Bằng Đệ là tác giả gốc của ‘Lão Phu Tử’, tổng cộng mấy chục trang.

Đúng lúc Đổng Thiên Lý đang lật xem những tài liệu này, Phùng Ký Tài lại tiếp tục nói: “Ngày nay, hầu hết những người trên 50 tuổi ở khu vực Thiên Tân đều đã in sâu trong tâm trí hình ảnh ‘Lão Phu Tử’ với vô số câu chuyện hài hước.

Vào đầu năm 1957, trong giai đoạn tư tưởng xã hội nới lỏng, Bằng Đệ từng vẽ một bức 'Bạch Thử xuất thổ', đăng trên 'Yến Kinh Nhật báo', họa sĩ Lý Tân Thanh còn viết một bài văn ngắn 'Giới thiệu Lão Bạch Thử' để vỗ tay khuyến khích ông.

Sau này, các phong trào vận động nổ ra, Bằng Đệ bị phê phán, không dám cầm bút vẽ nữa.

Và không lâu sau khi Bằng Đệ ngừng vẽ, Hồng Kông lại xuất hiện một 'Lão Phu Tử', rồi cả 'Lão Bạch Thử'.

Tuy đã bỏ bím tóc sau gáy của 'Lão Phu Tử', khuôn mặt già đi một chút, và thay chiếc áo của 'Lão Bạch Thử' bằng một chiếc khác, tên cũng đổi từ 'Lão Bạch Thử' thành 'Đại Phiền Thử', nhưng hình ảnh cơ bản và đặc điểm tính cách lại hoàn toàn giống với nhân vật dưới ngòi bút của Bằng Đệ, đây chính là hành vi của Vương Trạch.

Ban đầu là một hành vi đạo nhái vụng về kiểu 'bịt tai trộm chuông', nhưng vì Hồng Kông và đại lục bị cô lập, thông tin không thông suốt, nên nó đã được che đậy, và tác phẩm của ông ta càng trở nên nổi tiếng hơn!

Chương 792

Mỗi khi nghĩ đến điều này, tôi đều cảm thấy vô cùng đau lòng, đây không chỉ là bi kịch của một thời đại, mà còn là bi kịch của cả một nền văn hóa!" Đổng Thiên Lý nhanh chóng lật xem hết tài liệu Phùng Ký Tài mang đến, sau đó gật đầu với Lâm Hựu Luân.

"Tiên sinh Phùng, đối với những gì tiên sinh Bằng Đệ đã trải qua, cá nhân tôi cảm thấy vô cùng tiếc nuối, nhưng về vụ việc sao chép truyện tranh 'Lão Phu Tử' này, dù chúng ta có công bố sự thật ra ngoài, kết quả có lẽ cũng sẽ không đạt được như ông mong đợi." Phùng Ký Tài vừa nghe Lâm Hựu Luân nói vậy liền sốt ruột, định mở lời phản bác, nhưng Lâm Hựu Luân lại không cho ông ấy cơ hội.

"Về mặt cảm xúc, tôi rất hiểu cảm nhận của tiên sinh Phùng về chuyện này, nhưng đứng trên góc độ lý trí, sự việc không phải cứ công bố sự thật ra ngoài là vấn đề sẽ được giải quyết.

Thứ nhất, tiên sinh Bằng Đệ đã qua đời, nguyên đơn đã không còn tồn tại, cũng không có cách nào đưa bên kia ra tòa; thứ hai, sự chỉ trích của dư luận, trên thực tế cũng không có tác dụng quá lớn.

Độc giả của 'Lão Phu Tử' cơ bản đều là những người chưa thành niên, họ sẽ không quan tâm nhân vật trong 'Lão Phu Tử' là ai sáng tạo ra, hay nói cách khác là họ căn bản không tiếp cận được loại thông tin này, ai thích bộ truyện tranh này thì vẫn sẽ tiếp tục thích." Lời của Lâm Hựu Luân khiến Phùng Ký Tài im lặng một lúc, Đổng Thiên Lý lúc này tiếp lời: "Là người làm báo, vạch trần chuyện này là trách nhiệm không thể chối bỏ, nhưng tiên sinh Phùng cũng cần chuẩn bị tâm lý, vì sau khi sự việc bị phanh phui, giống như ông Lâm đã nói, nhiều nhất là chỉ khiến Vương Trạch bẽ mặt một chút, chứ không

giúp ích nhiều cho việc giải quyết toàn bộ sự việc.

Hơn nữa, Vương Trạch hiện tại đã di cư sang Mỹ, việc xuất bản và phát hành 'Lão Phu Tử' đều đã giao cho hai người con trai ở Đài Loan quản lý, truyền thông Hồng Kông vạch trần chuyện này, ảnh hưởng cũng rất hạn chế." "Lẽ nào chuyện chỉ có thể như vậy?" Đối với kết quả này, Phùng Ký Tài chắc chắn là khó chấp nhận.

"Việc chúng ta có thể làm bây giờ, chỉ là công khai chuyện này, còn nhiều nỗ lực hơn nữa cần tiên sinh Phùng phải tự mình làm… Ví dụ như thu thập thêm nhiều tác phẩm của Bằng Đệ, tốt nhất là tìm được một số sách truyện tranh mà ông ấy đã xuất bản năm xưa, và một việc nữa là tìm hậu duệ của Bằng Đệ, thuyết phục họ kiện Vương Trạch để đòi bồi thường." "Hậu duệ của Bằng Đệ tôi đã gặp rồi, tính cách đều không mạnh mẽ lắm, họ không có đủ khả năng tài chính để sang hải ngoại kiện tụng, hơn nữa cũng không ai muốn đứng ra, muốn dựa vào họ để kiện Vương Trạch là không thực tế lắm." Phùng Ký Tài lắc đầu, ông ấy đến nay vẫn còn giữ thông tin liên lạc của hậu duệ Bằng Đệ ngày xưa, nhưng những thông tin đó đã không còn hiệu lực.

"Họ đã chuyển nhà, điện thoại cũng không gọi được.

Những hậu duệ này hình như cũng không liên hệ với nhau.

Cảm giác là họ không thể gánh vác được chuyện này.

Lúc đó tôi đã làm rất nhiều công việc, họ người này liên hệ không được người kia… Lúc đó tôi đã cảm thán, tiên sinh Bằng Đệ e là không có hậu nhân mạnh mẽ, nỗi oan ức này có lẽ sẽ phải mãi mãi chịu đựng." Lâm Hựu Luân và Đổng Thiên Lý nhìn nhau, cả hai đều thấy sự bất lực trong mắt đối phương.

Theo lời của Phùng Ký Tài, muốn giải quyết chuyện này bằng con đường pháp luật về cơ bản là vô vọng.

Ngay cả khi có hậu duệ của Bằng Đệ đồng ý kiện, nhưng bản quyền tác phẩm của Bằng Đệ không thuộc về một hậu duệ nào cả, chỉ cần ý kiến không thống nhất với các hậu duệ khác, chuyện này về sau sẽ còn dây dưa, muốn đưa Vương Trạch ra tòa e là vẫn còn xa vời.

Nhận một đống tài liệu, tiễn Phùng Ký Tài đi, Lâm Hựu Luân và Đổng Thiên Lý tiếp tục bàn bạc về chuyện này.

"Vương Trạch sinh năm 1926, Bằng Đệ sinh năm 1907, năm đó khi truyện tranh của Bằng Đệ nổi đình nổi đám, Vương Trạch có lẽ cũng là độc giả trung thành của ông ấy, từ ngưỡng mộ đến mô phỏng, điều này không phải là không thể tưởng tượng được.

Bằng Đệ tuy là người sáng tạo gốc của nhân vật Lão Phu Tử, nhưng việc 'Lão Phu Tử' của Vương Trạch có được thành tích như ngày nay, không liên quan nhiều đến Bằng Đệ, chủ yếu vẫn là công lao của chính Vương Trạch, nếu Vương Trạch có thể thẳng thắn kể rõ chuyện này ra, tôi tin rất nhiều người đều có thể hiểu." Đổng Thiên Lý có ấn tượng khá tốt về Vương Trạch, nên mới nói ra những lời này.

"Vương Trạch cả đời chỉ có một tác phẩm 'Lão Phu Tử' này, đội cái hào quang của người sáng tạo gốc bao nhiêu năm, muốn ông ấy thừa nhận đã mô phỏng người khác, sao mà dễ được?" Lâm Hựu Luân lắc đầu, trong lòng thực sự rất đồng cảm với hoàn cảnh của Bằng Đệ.

Cả đời vẽ 1200 bức truyện tranh, cuối cùng tác phẩm nghệ thuật trong tay bị "cơn bão cách mạng" quét sạch không còn gì, nhân vật cả đời sáng tạo lại bị người khác chiếm đoạt hoàn toàn.

Thử nghĩ đến hoàn cảnh cuối đời của Bằng Đệ, thật như một vùng băng tuyết mênh mông!

Đổng Thiên Lý tiếp lời hỏi: "Vậy việc đăng tin này chúng ta nên

làm thế nào?" Lâm Hựu Luân trong lòng đã quyết định, "Bài bình luận chuyên đề này cứ để tôi viết đi!" — Lâm Hựu Luân không giống Kim Dung, ông ấy không siêng năng viết lách, thường xuyên đăng các bài bình luận trên báo.

Kể từ khi anh tiếp quản Minh Báo từ Kim Dung, đã lâu rồi trên trang đầu của tờ báo không còn thấy bài viết ký tên chính tay anh.

Vì vậy, khi bài viết có tựa đề "Ba Mươi Năm Phong Quang Của Truyện Tranh Đại Diện Hồng Kông: Một Lão Phu Tử, Hai Kiếp Người!" xuất hiện ở vị trí nổi bật nhất trên trang nhất của Minh Báo số này, cả giới văn hóa Hồng Kông đều bị chấn động.

Ban biên tập Minh Báo đã phối cho bài viết này hai bức ảnh, một bức là 'Lão Phu Tử' theo phong cách tranh thủy mặc của Bằng Đệ, một bức là 'Lão Phu Tử' theo phong cách truyện tranh của Vương Trạch.

Trong bài, Lâm Hựu Luân không cố ý đề cập đến vấn đề Vương Trạch sao chép, mà chỉ dùng giọng điệu tự sự bình đạm, giới thiệu cuộc đời khác nhau của hai tác giả "Lão Phu Tử" là Bằng Đệ và Vương Trạch.

Và ở cuối bài, Lâm Hựu Luân để lại đoạn văn này: "Không phải mọi linh cảm đều được tán thưởng, cũng không phải mọi thiên tài đều có thể trở thành đại sư.

Thế giới này vốn không công bằng.

Sinh đúng thời là may mắn của ông Vương, sinh không đúng thời là bi ai của ông Bằng.

Nếu Bằng Đệ dưới suối vàng có linh, ắt sẽ nói với ông Vương rằng, ông còn nợ tôi một nén hương!" 'Lão Phu Tử' dần suy yếu ở Hồng Kông từ những năm 80 thế kỷ trước, sau đó chuyển sang Đài

Loan, chuyện sao chép trong suốt 20 năm không ai nhắc đến.

Bài viết của Lâm Hựu Luân vừa đăng, lập tức những cuộc thảo luận về nghi vấn sao chép của 'Lão Phu Tử' trở thành chủ đề nóng trong giới văn hóa Hồng Kông.

Tin tức truyền đến Đài Loan, ngay lập tức có phóng viên dùng chuyện này để hỏi con trai Vương Trạch là Tiểu Vương Trạch xác nhận, đối phương lập tức phủ nhận, và nói Lâm Hựu Luân đang nói dối.

Phản hồi như vậy, ngay lập tức khiến nhiều người trong giới văn hóa Hồng Kông tức giận.

Huỳnh Triêm là người đầu tiên đứng ra công kích Vương Trạch.

"Công bằng mà nói, nếu không có sự sáng tạo thứ hai của Vương Trạch cũng như sự quảng bá và phổ biến ở Đài Loan và Hồng Kông, chỉ dựa vào sáng tác và kênh phân phối ở đại lục, hình tượng truyện tranh Lão Phu Tử tuyệt đối sẽ không đạt được ảnh hưởng lớn như hiện tại.

Nhưng có một vấn đề Vương Trạch nên thừa nhận, đó là bản thân ông ấy đã chịu ảnh hưởng từ Bằng Đệ trong việc sáng tác Lão Phu Tử.

Ông ấy cứ im lặng, điều đó không đủ chính nghĩa, không đủ quang minh lỗi lạc… Điều khiến tôi khó dung thứ nhất là, con trai của Vương Trạch có tư cách gì mà đứng ra nói, nói một câu khó nghe, năm đó khi Bằng Đệ đã nổi tiếng, nó còn chưa thành tinh trùng nữa!" Huỳnh Triêm mở đầu, những nhân vật trong giới văn hóa Hồng Kông cũng lần lượt bày tỏ ý kiến về chuyện này, ngay cả Kim Dung, người đang ở trạng thái bán nghỉ hưu, cũng hiếm khi lên tiếng vì chuyện này.

"Tôi biết chỉ trích Vương Trạch, chắc chắn sẽ có người nói tôi

đang thiên vị, nhưng bất kỳ thứ gì, từ một đến hai rất đơn giản, từ không đến có lại rất khó.

Có lẽ tác giả nguyên bản Bằng Đệ không phải là một người quá muốn nổi tiếng, nhưng ông nên thể hiện sự kính trọng, trừ khi ông ấy rõ ràng phản đối việc ông làm như vậy.

Cha con Vương Trạch đã có đóng góp đáng ghi nhận trong việc quảng bá Lão Phu Tử, nhưng nếu xác thực có chỗ mô phỏng, tham khảo, thì ít nhất họ cũng nợ tác giả nguyên bản Bằng Đệ một lời chú thích, điều này không liên quan gì đến bất kỳ chuyện nào khác!

Cho dù Bằng Đệ không thể nhìn thấy nữa, đây cũng là sự tôn trọng tối thiểu dành cho người đã khuất!" 'Lão Phu Tử' chìm sâu vào vũng lầy đạo nhái, giới văn hóa Hồng Kông bàn tán xôn xao về chuyện này, ngay cả Nghê Cuồng cũng không nhịn được mà nhảy ra bày tỏ ý kiến.

"Chúng ta vui cười giận mắng, đều dùng chữ viết, lẽ nào mỗi lần mở miệng ra, còn cần phải hỏi người tạo ra chữ Thương Hiệt, ông ấy có cho phép hay không?

Nếu không phải Vương Trạch, ai biết 'Lão Phu Tử', có lẽ vì cây lớn đón gió, nên bị người ta công kích, nếu 'Lão Phu Tử' không phải một bộ truyện tranh nổi tiếng, tôi nghĩ chắc đã không có phiền phức như ngày nay, từ đó suy rộng ra, may mà Thương Hiệt chết sớm, nếu còn sống đến bây giờ, nếu sống tốt thì không sao, nếu sống không tốt ông ấy có phải cũng nên ra kêu to một câu: Chữ là do tôi tạo ra, các người đều phải trả phí!" Tuân thủ nguyên tắc "bất cứ điều gì Lâm Hựu Luân tán thành đều nhất loạt phản đối", Nghê Cuồng tự nhiên chọn đứng về phía Vương Trạch, và quan điểm của ông ấy cũng nhận được sự ủng hộ của không ít người.

Lâm Hựu Luân nhanh chóng phản hồi bình luận của Nghê Cuồng: "May mà lời này là do vị kia nói, nếu không có lẽ tôi nằm mơ cũng sẽ

cười tỉnh, theo logic của vị kia, sau này có phải mọi người chuyển thể tiểu thuyết của ông ấy đều không cần mua bản quyền nữa… Được rồi, tôi thừa nhận điều mình muốn nói thực ra là, đối với tiểu thuyết của một người nào đó, thật lòng mà nói tôi không coi trọng." Cũng không biết có phải lời nói này của Lâm Hựu Luân đã có tác dụng hay không, giới điện ảnh Hồng Kông sau đó liền xuất hiện rất nhiều bộ phim mô phỏng tiểu thuyết chuyển thể của Nghê Cuồng, có phim còn đổi tên nhân vật, cốt truyện phần lớn sao chép, nhưng có phim lại lười biếng đến mức không thèm đổi tên, cố ý đánh lận con đen để lừa khán giả… Dù sao thì những người này đều không có ý định trả cho Nghê Cuồng một xu phí bản quyền nào.

Nghê Cuồng tức đến mức chửi bới ầm ĩ, thẳng thừng nói giới điện ảnh Hồng Kông không ít người là lũ vô sỉ, và tuyên bố sẽ kiện tất cả các công ty sản xuất phim đó ra tòa, đương nhiên sau khi ăn quả đắng này, ông ấy cũng không còn nhắc đến những quan điểm mình đã đưa ra trước đó về vấn đề 'Lão Phu Tử' nữa.

Nghê Cuồng im hơi lặng tiếng, nhưng những cuộc bàn luận về vụ sao chép 'Lão Phu Tử' vẫn không dừng lại.

Rất nhiều người tranh cãi không ngừng về việc 'Lão Phu Tử' rốt cuộc là mô phỏng hay sao chép, người ngoài cũng vui vẻ xem kịch, nhưng lại khiến Tiểu Vương Trạch ở Đài Loan lo sốt vó.

Kể từ khi hấp tấp phủ nhận việc 'Lão Phu Tử' sao chép, anh ta suýt chút nữa bị những nhà phê bình văn hóa nhấn chìm trong lời lẽ, may mà nơi khởi đầu của chuyện này là Hồng Kông chứ không phải Đài Loan, nếu không tình cảnh của anh ta sẽ còn thảm hơn.

Ban đầu Tiểu Vương Trạch còn định bay sang Hồng Kông để tiến hành một số hoạt động quan hệ công chúng, trước tiên là để truyền thông tạm dừng, sau đó từ từ tìm cách xóa bỏ ảnh hưởng, nhưng sau

đó anh ta thấy dư luận Hồng Kông quá dữ dội, liền dứt khoát bỏ ý định này.

Anh ta biết nếu lúc này mình xuất hiện ở Hồng Kông, kết cục sẽ là bị truyền thông làm phiền đến chết, hoặc bị người ta mắng đến chết, tóm lại là sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp gì.

Ngồi trong văn phòng, Tiểu Vương Trạch luôn cảm thấy bất an, anh ta vẫn luôn theo dõi những diễn biến mới nhất của sự việc, đã gần một tuần trôi qua mà sự việc vẫn chưa có dấu hiệu lắng xuống, điều này khiến anh ta càng ngày càng lo lắng.

Không biết bao nhiêu lần, Tiểu Vương Trạch đã cầm điện thoại lên, chuẩn bị gọi cho người cha đang ở Mỹ, nhưng cuối cùng đều từ bỏ.

So với tình hình hiện tại, anh ta càng sợ phải đối mặt với ánh mắt thất vọng của cha mình.

Lúc này, cửa văn phòng bị người ta đẩy ra.

Tiểu Vương Trạch ngẩng đầu lên, rồi lập tức đứng dậy khỏi ghế.

"Ba, sao ba lại đến đây?" Vương Trạch nhìn con trai một cái, mang theo ý vị "hận sắt không thành thép".

"Nếu ta không đến, cục diện hiện giờ con có thu xếp được không?" Tiểu Vương Trạch cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ.

Vương Trạch đi đến sau bàn làm việc ngồi xuống, quay đầu hỏi: "Biết lần này đã làm sai ở đâu không?" "Con không nên vội vàng phủ nhận, bây giờ ngược lại lại khiến mọi chuyện trở nên rất bị động." Tiểu Vương Trạch trả lời khẽ.

Vương Trạch gật đầu, "Cuối cùng thì vẫn còn chút đầu óc." Chuyện như thế này, càng phủ nhận càng bất lợi cho mình, cách tốt nhất thực ra là không phản ứng gì, dùng "đó" để giải quyết vấn đề.

Phàm là người quan tâm chuyện này, đều không phải là kẻ ăn no rỗi việc, chỉ cần bên này không có bất kỳ phản hồi nào, thời gian trôi qua, nhiệt tình quan tâm của mọi người giảm xuống, vấn đề cũng tự khắc được giải quyết.

Chương 793

Tiểu Vương Trạch trực tiếp phủ nhận, tương đương với việc làm lớn chuyện lên ngay lập tức, muốn kết thúc, có lẽ sẽ phải mất nhiều thời gian hơn trước đây.

Vương Trạch rất rõ, lúc này không phải là lúc truy cứu lỗi lầm của con trai, quan trọng hơn là phải nghĩ cách giải quyết chuyện này trước.

"Chuyện đã xảy ra rồi, bước tiếp theo con định làm gì?" "Trước tiên cứ quan sát một thời gian, chỉ cần chúng ta không có bất kỳ phản ứng nào, sự việc sẽ dần lắng xuống." "Ý tưởng không tồi, nhưng vẫn bỏ qua một vấn đề." Vương Trạch nhìn xấp báo trên bàn làm việc của con trai, tờ báo ở trên cùng là số Minh Báo có đăng bài bình luận chuyên đề của Lâm Hựu Luân.

Ánh mắt của Vương Trạch, cuối cùng dừng lại ở chữ ký dưới tiêu đề bài viết.

"Chuyện này nếu là người khác vạch trần ra, phương pháp con nói không thành vấn đề, nhưng đã là Minh Báo khởi xướng, muốn sự việc lắng xuống, ngoài việc chúng ta phải giữ bình tĩnh ra, còn phải bên kia chịu dừng lại mới được!" "Minh Báo bên đó sẽ không phải muốn tống tiền chúng ta chứ?" Tiểu Vương Trạch không nhịn được nói một câu.

"Hồ đồ!" Vương Trạch nghe vậy, tức giận đập bàn.

Tiểu Vương Trạch sợ đến mức không dám nói linh tinh nữa, một lúc sau, Vương Trạch tự mình nguôi giận, lúc này mới bắt đầu dạy dỗ con trai.

"Minh Báo đứng vững ở Hồng Kông bao nhiêu năm, sẽ lấy uy tín và danh dự của mình ra để làm chuyện như vậy ư?

Hơn nữa con coi Lâm Hựu Luân là người thế nào, một sợi lông trên người anh ta cũng to hơn chúng ta, sao lại phải dùng chuyện như vậy để tống tiền chúng ta chứ?" Vương Trạch nói xong thở dài bất lực, "Lùi một vạn bước mà nói, ta còn mong bên kia chỉ là tống tiền, như vậy mọi chuyện ngược lại rất dễ giải quyết, vấn đề là chuyện không đơn giản như vậy." Tiểu Vương Trạch cũng im lặng theo.

Minh Báo không phải là truyền thông bình thường, thân phận của Lâm Hựu Luân cũng không chỉ đơn giản là chủ tịch một tờ báo, các thủ đoạn quan hệ công chúng thông thường muốn giải quyết một bên đã rất khó khăn, huống hồ cả hai bên này lại là một thể.

Vương Trạch lúc này trong lòng đã có quyết định.

"Giúp ta đặt vé máy bay đi Hồng Kông, chuyện này vẫn phải đích thân ta ra mặt giải quyết." Tiểu Vương Trạch mấp máy môi, cuối cùng vẫn từ bỏ ý định khuyên nhủ cha, làm theo lời ông dặn gọi điện cho thư ký.

"Ba, có một vấn đề thật ra con vẫn luôn muốn hỏi ba…" "Con muốn hỏi ta rốt cuộc có sao chép Bằng Đệ hay không đúng không?" Vương Trạch đã đoán trước được suy nghĩ của con trai, cười khổ lắc đầu, sau đó cầm tờ Minh Báo trên bàn: "Bài viết của Lâm Hựu Luân, con đã đọc kỹ chưa?" Tiểu Vương Trạch gật đầu.

Vương Trạch tiếp tục thở dài: "Câu cuối cùng trong bài viết này thực sự rất hay, ta thực sự nợ Bằng Đệ một nén hương!" Vương Trạch nói như vậy, Tiểu Vương Trạch đã hiểu ý của cha, trong lòng cũng có chút buồn bã. — "Cái gì, Vương Trạch đã đến Hồng Kông rồi sao?" Khi nhận được tin tức này, Lâm Hựu Luân đang là khách ở nhà Kim Dung.

Kim Dung đưa tay gạt bàn cờ, "Vì có khách đến, tôi sẽ không giữ anh lại nữa." Lâm Hựu Luân ném quân cờ trong tay về hộp cờ, "Tôi đi

gặp Vương Trạch, không biết Tra lão có lời khuyên gì không?" "Chuyện này cứ tranh cãi mãi, vốn dĩ là một món nợ lằng nhằng, nếu lần này Vương Trạch có thái độ rõ ràng, thừa nhận nguyên tác của Bằng Đệ, tôi nghĩ cũng không cần tiếp tục bám riết không buông, dù sao mục đích của truyền thông khi vạch trần chuyện này là để đòi lại công bằng cho Bằng Đệ, chứ không phải để đập đổ bát cơm của Vương Trạch." Kim Dung không muốn bày tỏ quá nhiều quan điểm về chuyện này, nhẹ nhàng nói một câu rồi im lặng.

Lâm Hựu Luân gật đầu, đứng dậy cáo từ rời đi.

Trong phòng khách của một căn tư dinh, Lâm Hựu Luân đã gặp Vương Trạch.

Chủ nhân căn nhà là một người bạn của Vương Trạch, lần này ông đến cảng một cách kín đáo, để tránh sự chú ý của mọi người nên đã ở đây, ngay cả địa điểm gặp gỡ Lâm Hựu Luân để thương lượng cũng được chọn ở đây.

Vương Trạch và Lâm Hựu Luân ngồi đối diện nhau, Tiểu Vương Trạch đứng cạnh cha.

Cuộc nói chuyện hôm nay, hai nhân vật chính một là bậc trưởng bối của Tiểu Vương Trạch, người kia là chủ tịch tập đoàn Minh Báo, đương nhiên không có chỗ cho anh ta ngồi.

"Tiên sinh Lâm, con trai tôi còn nhỏ bồng bột, trước đây có nhiều lời lẽ mạo phạm, mong anh đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với nó." Tiểu Vương Trạch tuổi tác lớn hơn Lâm Hựu Luân không ít, nhưng trong lời nói của Vương Trạch, lại xem anh ta như một người nhỏ tuổi hơn Lâm Hựu Luân, giọng điệu khá khẩn thiết.

Tiểu Vương Trạch không có ý kiến gì với cách nói của cha, dù sao khoảng cách thân phận giữa anh ta và Lâm Hựu Luân, không thể đơn giản dùng tuổi tác để đánh giá được.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Tiên sinh Vương nói quá rồi, tiểu tiên sinh Vương chưa từng nói lời nào mắng tôi, cũng không có chỗ nào đắc tội tôi, sao tôi lại có ý kiến với cậu ấy chứ?" Vương Trạch nghe vậy khẽ cau mày, lời ông vừa nói thực ra là để thăm dò thái độ của Lâm Hựu Luân, và từ phản ứng của Lâm Hựu Luân mà xem, chuyện này muốn giải quyết có lẽ còn khó khăn hơn dự kiến.

Bởi vì Lâm Hựu Luân đã nói rất rõ ràng trong lời nói của mình, tôi và hai cha con ông không có tư oán, Minh Báo vạch trần chuyện này cũng không phải cố ý làm khó hai người, hoàn toàn là xuất phát từ công lý và sự phẫn nộ, muốn đòi lại công bằng cho tác giả nguyên bản.

Đương nhiên, nếu làm rõ được thái độ của Lâm Hựu Luân, bước tiếp theo cũng sẽ biết phải bàn bạc thế nào.

"Không biết tiên sinh Lâm cảm thấy, chuyện này thế nào thì mới coi là có một lời giải thích thỏa đáng cho mọi người?" Vương Trạch trực tiếp nói thẳng vấn đề, Lâm Hựu Luân cũng không cần phải giấu giếm nữa.

"Tôi không biết tiên sinh Vương Trạch sau khi chuyện này xảy ra, có cảm thấy một chút may mắn hay không, vì Bằng Đệ đã không còn trên đời, nếu không thật sự đến mức đối chất trước tòa, tiên sinh Vương đối mặt với Bằng Đệ e là cũng sẽ có chút chột dạ phải không?

Đương nhiên tôi cũng có thể nói, đây là tạo hóa của tiên sinh Vương, đôi khi không thể không thừa nhận, vận may cũng là một phần của thực lực… Nhưng không ai truy cứu, không có nghĩa là sự thật có thể bị che giấu, những gì tôi làm bây giờ chẳng qua là để cầu một sự thanh thản trong lòng, còn tài phú, danh tiếng đối với tiên sinh Vương mà nói đều đã không thành vấn đề, điều ông bây giờ muốn nhất có lẽ cũng là một sự thanh thản trong lòng, vậy thì tại sao không

thẳng thắn một chút, hơn nữa tiên sinh Vương thật sự chỉ cần làm một việc rất đơn giản, đó là in thêm một thông cáo ở đầu sách truyện tranh 'Lão Phu Tử', nói cho độc giả biết hình tượng truyện tranh Lão Phu Tử là lấy cảm hứng từ tác phẩm của Bằng Đệ, điều này chắc không khó phải không?" Yêu cầu tưởng chừng đơn giản đó lại rất khó đối với Vương Trạch.

Một khi đã đồng ý, điều đó có nghĩa là đã xác nhận việc ông sao chép tác phẩm của Bằng Đệ.

Nếu Vương Trạch có thể thẳng thắn đối mặt với vấn đề này, ông đã chẳng phải vất vả bay từ Mỹ về để thương lượng với Lâm Hựu Luân, mà có thể trực tiếp đưa ra một tuyên bố thừa nhận sự việc.

Vương Trạch chưa kịp mở lời, thì Tiểu Vương Trạch ở bên cạnh đã không nhịn được mà nói: "Yêu cầu của anh Lâm có phải là hơi quá đáng không?" "Câm miệng, ở đây có chỗ cho con nói sao?" Vương Trạch mắng nhiếc con trai, rồi mới tiếp tục thương lượng với Lâm Hựu Luân: "Anh Lâm, anh xem thế này có được không?

Tôi sẽ bỏ ra một khoản tiền cho con cháu của Bằng Đệ, coi như là một phần bồi thường cho họ, sau đó mọi chuyện sẽ dừng lại ở đây." Ý của Vương Trạch vẫn là dùng tiền để tránh tai ương, còn về cái tuyên bố kia, ông ta tuyệt đối sẽ không đưa ra.

Lâm Hựu Luân bật cười.

"Anh Vương, không biết số tiền anh định đưa ra có nhiều hơn số này không?" Dưới ánh mắt ra hiệu của Lâm Hựu Luân, A Kiệt đưa cho Vương Trạch một bản hợp đồng đã được chuẩn bị sẵn.

Vương Trạch nghi hoặc nhận lấy, lật vài trang thì sắc mặt lập tức thay đổi, ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân, ngạc nhiên hỏi: "Anh Lâm đây là có ý gì?" "Trên hợp đồng không phải đã viết rất rõ rồi sao?

Chẳng lẽ còn cần tôi đặc biệt giải thích cho anh Vương một lần nữa?" Biểu cảm của Vương Trạch liền trở nên rất khó coi.

Bản hợp đồng mà Lâm Hựu Luân đưa cho ông ta ghi rất rõ, anh chuẩn bị mua lại toàn bộ bản quyền truyện tranh 《Lão Phu Tử》 của Bằng Đệ.

Riêng khoản phí mua bản quyền 10 triệu đô la Hồng Kông đã vượt xa số tiền Vương Trạch định dùng để bồi thường cho con cháu Bằng Đệ, chưa kể sau khi có bản quyền, Lâm Hựu Luân có thể có rất nhiều động thái tiếp theo.

Sáng tác truyện tranh, chuyển thể điện ảnh, đều có thể đường đường chính chính sử dụng cái tên 《Lão Phu Tử》.

Hơn nữa, vì các nhân vật truyện tranh của hai phiên bản quá giống nhau, độc giả rất dễ nhầm lẫn.

Nếu Vương Trạch chọn kiện đối phương xâm phạm bản quyền, ông ta chỉ rước họa vào thân, trong lòng ông ta biết rõ vụ kiện này mình không thể thắng được!

Đằng sau Lâm Hựu Luân là ngành công nghiệp điện ảnh Hồng Kông có ảnh hưởng đã lan rộng ra toàn cầu, trong tay lại sở hữu tập đoàn phát hành mạnh mẽ như 《Minh Báo》, có thể dễ dàng quảng bá phiên bản 《Lão Phu Tử》 của Bằng Đệ, thậm chí trực tiếp thay thế 《Lão Phu Tử》 của Vương Trạch.

Nói cách khác, danh tiếng và ảnh hưởng mà Vương Trạch đã tích lũy vất vả mấy chục năm nhờ sáng tác 《Lão Phu Tử》, có thể trực tiếp bị đối phương tiếp quản hoàn toàn.

Điều này gần giống với thủ đoạn ông ta đã tự ý lấy các nhân vật truyện tranh của Bằng Đệ năm xưa, điểm khác biệt duy nhất là bây giờ Lâm Hựu Luân làm có lý có cứ, còn Vương Trạch năm xưa hành

động thì rất hổ thẹn!

Vương Trạch trong lòng thở dài, giá như biết trước như vậy thì hà tất ban đầu đã làm, bị Lâm Hựu Luân dùng cách của người trả lại thân người, cái mùi vị này thật sự không dễ chịu chút nào.

Lâm Hựu Luân đứng dậy, lúc này anh đã không còn ý định tiếp tục đàm phán với Vương Trạch nữa.

Cơ hội đã trao cho đối phương, nếu không nghe lời thì đừng trách anh không khách khí.

"Anh Lâm, xin chờ một chút!" Vương Trạch nhanh chóng đuổi từ trong phòng ra.

"Anh Vương còn có việc gì sao?" Lâm Hựu Luân dừng bước hỏi.

"Bản hợp đồng này…" Vương Trạch muốn trả lại bản hợp đồng cho Lâm Hựu Luân, nhưng Lâm Hựu Luân lại không đưa tay ra nhận.

"Anh Vương cứ giữ lấy đi, coi như là một kỷ niệm… Tôi sẽ chờ đợi câu trả lời của anh Vương!" "Nếu tôi đồng ý yêu cầu của anh Lâm, thì anh Lâm sẽ không ký bản hợp đồng này nữa sao?" Vương Trạch đột nhiên hỏi một câu.

Lâm Hựu Luân rất tiếc nuối lắc đầu.

"Anh Vương sao lại có suy nghĩ như vậy?

Nói như thể tôi đang dùng bản hợp đồng này để uy hiếp anh Vương đồng ý vậy, tôi tuyệt đối không bao giờ làm những chuyện ép buộc người khác.

Tôi tìm con cháu Bằng Đệ ký bản hợp đồng này, tuyệt đối không có ý nhằm vào anh Vương đâu, anh đừng suy nghĩ lung tung!" Vương Trạch nghe xong câu này, trong lòng như có hàng ngàn con ngựa bùn phi nước đại, đây mẹ nó không phải là uy hiếp, vậy cái gì mới là uy

hiếp?

Lâm Hựu Luân mặc kệ Vương Trạch sẽ có phản ứng như thế nào, nói xong liền rời đi.

Vương Trạch đứng ngây người tại chỗ, gương mặt như già đi mấy chục tuổi.

Chương 794

"Ba, ba thật sự định chấp nhận điều kiện của Lâm Hựu Luân sao?" Tiểu Vương Trạch cũng đi ra, lúc này càng không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Con nghĩ chúng ta bây giờ còn lựa chọn nào khác sao?" Vương Trạch ném bản hợp đồng Lâm Hựu Luân để lại vào tay con trai, "Tự con xem đi!" Tiểu Vương Trạch vừa nãy vẫn không hiểu tại sao thái độ của cha mình lại đột nhiên mềm nhũn ra, sau khi xem bản hợp đồng này, sau lưng cậu ta bỗng nhiên toát một thân mồ hôi lạnh.

"Vừa rồi ba đã chuẩn bị đồng ý điều kiện của Lâm Hựu Luân rồi, tại sao anh ấy vẫn kiên quyết phải ký bản hợp đồng này?" Tiểu Vương Trạch có chút không nghĩ thông.

Vương Trạch thở dài một hơi, đừng nhìn con trai ông ta hơn Lâm Hựu Luân gần mười tuổi, nhưng xét về mưu kế, một trăm thằng nhóc như nó cũng không bằng Lâm Hựu Luân.

"Vì đây là một thanh kiếm treo lơ lửng trên đầu chúng ta, chỉ cần chúng ta không nghe lời, thanh kiếm này có thể rơi xuống bất cứ lúc nào!" Lâm Hựu Luân mua bản quyền 《Lão Phu Tử》 của Bằng Đệ, tiến thì có thể ép buộc cha con Vương Trạch phải phục tùng, lùi thì có thể gạt cha con Vương Trạch ra mà tự mình làm.

Chỉ cần bản hợp đồng này trong tay, cha con Vương Trạch chính là cá nằm trên thớt, chỉ có thể mặc anh mặc sức xẻ thịt!

Tiểu Vương Trạch trợn tròn mắt, có chút khó tin nhìn cha mình.

"Ý của ba là, mục đích thực sự của Lâm Hựu Luân, thực ra là để ép chúng ta hợp tác với anh ấy sao?" Vương Trạch trước đó còn chưa chắc chắn, nhưng nhìn thấy bản hợp đồng này, trong lòng ông ta đã

hoàn toàn hiểu rõ.

Mặc dù không biết Lâm Hựu Luân có ý đồ với truyện tranh 《Lão Phu Tử》 từ sớm, hay là vì chuyện của Bằng Đệ mà nảy ra ý định tạm thời, thì mục đích đều rất rõ ràng, đó chính là giành được bản quyền truyện tranh 《Lão Phu Tử》.

"Đây đâu phải là hợp tác, rõ ràng là uy hiếp!

Chẳng lẽ chúng ta không còn cách nào sao?" Tiểu Vương Trạch bất mãn nói.

"Trừ khi chúng ta có thể đưa ra mức giá cao hơn anh ta để mua bản quyền truyện tranh của Bằng Đệ." Vương Trạch cười khổ nói.

Vừa nghe cha nói vậy, Tiểu Vương Trạch lập tức nghẹn họng.

So sánh tài lực, cha con họ khẳng định không phải đối thủ của Lâm Hựu Luân.

Lùi một bước mà nói, cho dù cha con họ có thể giành được bản quyền truyện tranh của Bằng Đệ từ tay Lâm Hựu Luân, nhưng hành động như vậy tương đương với việc vô hình trung thừa nhận sự thật đã sao chép đối phương trước đó.

Quan trọng hơn là, bản quyền truyện tranh của Bằng Đệ trong tay cha con họ không có bất kỳ ý nghĩa nào, nhưng trong tay Lâm Hựu Luân thì lại khác.

Vương Trạch thở dài: "Có lẽ đây chính là báo ứng!" Một tuần sau khi 《Minh Báo》 vạch trần việc truyện tranh 《Lão Phu Tử》 của Vương Trạch sao chép tác phẩm cùng tên của họa sĩ Bằng Đệ ở Đại lục, Vương Trạch đã xuất hiện ở Hồng Kông và công khai đưa ra một tuyên bố trước truyền thông.

"Truyện tranh 《Lão Phu Tử》 ngay từ đầu quá trình sáng tác, quả thực đã được truyền cảm hứng rất lớn từ tác phẩm của tiên sinh Bằng

Đệ.

Hơn ba mươi năm qua, chuyện này vẫn luôn canh cánh trong lòng tôi, không thể giải thoát.

Hôm nay may mắn được truyền thông đưa tin, giúp tôi cuối cùng cũng có dũng khí đứng ra thừa nhận sự việc này.

Tại đây, tôi xin lỗi tiên sinh Bằng Đệ, đồng thời cũng xin lỗi tất cả độc giả yêu thích 《Lão Phu Tử》… Để thể hiện thành ý cá nhân, trong tất cả các ấn bản truyện tranh và tác phẩm điện ảnh, truyền hình 《Lão Phu Tử》 sau này, đều sẽ đặc biệt ghi rõ sự đóng góp của tiên sinh Bằng Đệ cho tác phẩm này!" Trước màn hình TV, Kim Dung và Đổng Thiên Lý, xã trưởng hiện tại của 《Minh Báo》 đến thăm ông, cùng nhau xem tuyên bố công khai của Vương Trạch.

"Cách làm của anh Lâm có vẻ hơi bạo liệt quá không?" Đổng Thiên Lý là người có văn hóa, luôn cảm thấy Lâm Hựu Luân ép buộc cha con Vương Trạch như vậy là hơi quá đáng.

Kim Dung lắc đầu, không đồng tình với cách nói của Đổng Thiên Lý.

"Đối phó với loại người nào thì phải dùng loại phương pháp đó.

Nếu Lâm sinh không làm như vậy, e rằng cha con Vương Trạch cũng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy đâu, phải không?" Đổng Thiên Lý cũng không còn gì để nói, anh ta không biết tâm trạng của cha con Vương Trạch lúc này ra sao, nhưng anh ta vừa báo tin này cho Phùng Ký Tài ở Đại lục, Phùng Ký Tài rất hài lòng với kết quả này.

Cách làm của Lâm Hựu Luân vừa bồi thường kinh tế cho con cháu Bằng Đệ, vừa giúp Bằng Đệ khôi phục danh dự, nếu Bằng Đệ dưới suối vàng có linh thiêng, cũng nên an lòng.

"Chỉ là như vậy, anh Lâm sẽ trở thành kẻ xấu trong lòng cha con

Vương Trạch." Theo Đổng Thiên Lý, cha con Vương Trạch lần này chịu thiệt lớn như vậy, hơn nữa còn mất mặt, chắc chắn sẽ hận Lâm Hựu Luân thấu xương.

Nhưng Kim Dung lại không nghĩ như vậy.

"Chúng ta cá cược một chút đi, sau chuyện này, cha con Vương Trạch không những không trở mặt với Lâm sinh, mà còn chủ động tìm anh ấy hợp tác." Đổng Thiên Lý biết Kim Dung và Lâm Hựu Luân có mối quan hệ không tầm thường, có lẽ đã nghe được tin tức gì đó từ Lâm Hựu Luân, nên đương nhiên không chịu đánh cuộc với Kim Dung, nhưng anh ta vẫn rất tò mò, tại sao Kim Dung lại nghĩ như vậy.

"Truyện tranh đối với Vương Trạch mà nói, chẳng qua chỉ là một công cụ kiếm tiền.

Từ việc ông ta ban đầu sao chép của Bằng Đệ, đến bây giờ lại bị buộc phải thừa nhận, có thể thấy người này không coi trọng danh dự lắm, vì vậy ông ta chỉ làm những gì phù hợp nhất với lợi ích của mình.

Mọi chuyện đã đến nước này, ghi hận Lâm sinh thì có ích gì, chi bằng nhân cơ hội này hợp tác với Lâm sinh, củng cố mối quan hệ giữa hai bên sẽ thiết thực hơn… Anh nhìn Vương Trạch từ góc độ của một người làm văn hóa, đương nhiên sẽ nghĩ như vậy, nhưng nếu anh nhìn ông ta từ góc độ của một doanh nhân, tự nhiên sẽ hiểu ông ta sẽ lựa chọn thế nào." Đổng Thiên Lý gật đầu, rồi lại chuyển chủ đề từ Vương Trạch sang Lâm Hựu Luân.

"Vậy Sếp Tra cho rằng, anh Lâm là người làm văn hóa hay là một doanh nhân?" Kim Dung cười chỉ vào Đổng Thiên Lý, "Cậu cố tình gây khó dễ cho tôi phải không?" Đổng Thiên Lý cũng cười theo, "Chuyện này đối với Sếp Tra chắc không khó phải không?" Kim Dung trầm ngâm một lát, "Nghe nói đạo diễn Trương Triệt từng nhận xét

đối thủ cũ của ông ấy là Lý Hàn Tường là 'bá vương áo bạc lộ nửa cái bàn tính gian xảo', ví von này thật sự rất tuyệt vời, sau đó chỉ cần đổi vài chữ là có thể dùng cho Lâm sinh… Đáng lẽ phải là một văn sĩ tài hoa, giỏi múa bút vẽ mực, nhưng hạ bút lại vẽ ra từng tờ tiền, cậu nói Lâm sinh là doanh nhân hay người làm văn hóa?" Đổng Thiên Lý nghe vậy thì sững sờ, rồi vỗ tay khen ngợi.

Trong giới văn hóa, Lâm Hựu Luân tuyệt đối là một trong những doanh nhân hàng đầu, còn trong giới doanh nhân, Lâm Hựu Luân lại là một văn nhân hiếm có.

Ví von của Kim Dung dùng cho anh quả thực không gì thích hợp hơn.

Đúng như Kim Dung dự đoán, ngày hôm sau khi Vương Trạch đưa ra tuyên bố, ông ta đã chủ động tìm đến Lâm Hựu Luân, đề xuất ý tưởng hợp tác làm phim điện ảnh lấy đề tài 《Lão Phu Tử》.

Tuy nhiên, Lâm Hựu Luân không mấy hứng thú với kế hoạch làm phim hoạt hình mà cha con ông ta đưa ra.

"Làm một bộ phim 《Lão Phu Tử》 phiên bản người thật đóng?" Cha con Vương Trạch nhìn nhau.

Trong khoảng thời gian truyện tranh 《Lão Phu Tử》 rất được yêu thích ở Hồng Kông vào những năm 60, 70, tổng cộng đã có 4 bộ phim 《Lão Phu Tử》 người thật đóng được sản xuất, với các diễn viên từ Cao Lỗ Tuyền đến Lương Thiên Tái rồi Vương Sa, nhưng phản ứng rất bình thường, doanh thu phòng vé chỉ có thể dùng từ thảm hại để miêu tả.

Đầu những năm 80, Vương Trạch lại thử làm ba bộ phim hoạt hình 《Lão Phu Tử》, doanh thu phòng vé đều cao hơn so với các phim người thật đóng trước đó.

Đáng tiếc là, lúc bấy giờ dù là Hồng Kông hay toàn bộ châu Á, thị trường phim hoạt hình đều rất nhỏ, ba bộ phim hoạt hình đó không mang lại quá nhiều lợi nhuận cho Vương Trạch, bất đắc dĩ ông ta đành từ bỏ ý định đưa 《Lão Phu Tử》 vào thị trường điện ảnh, chuyển sang Đài Loan, chuyên tâm vào thị trường truyện tranh.

Lần này Vương Trạch tuy chịu thiệt từ tay Lâm Hựu Luân, nhưng đồng thời cũng khiến ông ta nhìn thấy hy vọng 《Lão Phu Tử》 trở lại thị trường điện ảnh.

Tuy nhiên, khi Lâm Hựu Luân đề xuất làm phim người thật đóng, cha con Vương Trạch lại có chút khó hiểu.

Ba diễn viên từng đóng Lão Phu Tử năm xưa, hoặc đã qua đời, hoặc tuổi đã rất cao rồi, ít nhất cho đến nay, Vương Trạch vẫn chưa tìm được diễn viên Hồng Kông nào đặc biệt phù hợp để đóng Lão Phu Tử, càng không nói đến hình tượng Đại Phiên Thự đặc biệt như vậy, trong thực tế chắc hẳn không thể tìm được diễn viên thích hợp.

Đương nhiên Vương Trạch không trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình, mà rất uyển chuyển hỏi Lâm Hựu Luân định tìm những diễn viên nào để đóng bộ phim này.

"Các diễn viên chính vẫn chưa xác định, có lẽ sẽ tìm hai người mới để đóng." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân không giải tỏa được sự nghi hoặc trong lòng Vương Trạch, ngược lại càng khiến ông ta thêm hoài nghi, người mới thật sự có thể đóng Lão Phu Tử sao?

"Anh Vương có lẽ đã hiểu lầm rồi, tôi nói là nam nữ diễn viên chính của bộ phim, chứ không phải diễn viên đóng Lão Phu Tử, Đại Phiên Thự." Lâm Hựu Luân giải thích một câu.

Vương Trạch gật đầu, nhưng một nghi hoặc mới lại xuất hiện.

Đã là phim 《Lão Phu Tử》 người thật đóng, tại sao nhân vật

chính lại là người khác?

Lâm Hựu Luân đặt hai tay lên bàn làm việc, ngồi thẳng người nhìn hai cha con Vương Trạch.

"Nói chính xác thì, trong bộ phim này, Lão Phu Tử, Đại Phiên Thự và tiên sinh Tần đều chỉ là nhân vật phụ, kịch bản phim cũng không liên quan nhiều đến truyện tranh, chỉ mượn hình tượng truyện tranh của Lão Phu Tử, Đại Phiên Thự và tiên sinh Tần… Và ba nhân vật này, tôi định dùng phương thức tổng hợp bằng máy tính để đưa vào phim." Cha con Vương Trạch lúc này mới hiểu ra.

"Ý của anh Lâm là, dùng nhân vật truyện tranh được tạo ra bằng máy tính kết hợp với người thật để quay bộ phim này?" Vương Trạch đẩy gọng kính, sớm đã nghe nói trình độ kỹ thuật của công ty hiệu ứng đặc biệt Cực Quang ở Hồng Kông không thua kém Hollywood, hôm nay cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt.

Cách quay phim "kết hợp" này, Vương Trạch trước đây căn bản không dám nghĩ tới, nhưng thấy Lâm Hựu Luân nói về chuyện này với vẻ mặt nhẹ nhàng, chắc hẳn điều kiện kỹ thuật của công ty Cực Quang đã hoàn toàn có thể làm được điểm này.

"Chi phí quay loại phim này chắc sẽ rất đắt, phải không?" Tiểu Vương Trạch lúc này chen vào một câu.

Hai cha con họ đến tìm Lâm Hựu Luân hợp tác, không phải đến làm vật thí nghiệm, một khi chi phí sản xuất loại phim mới này quá cao, áp lực thu hồi vốn cũng sẽ tăng theo, vạn nhất phim công chiếu mà được khen nhưng không bán chạy, đối với cha con họ thì sẽ là thiệt thòi.

"Chi phí chắc chắn sẽ cao hơn phim bình thường một chút, nhưng tuyệt đối sẽ không khoa trương như hai vị nghĩ đâu." Câu trả lời này chỉ xóa bỏ một phần lo lắng của cha con Vương Trạch, để họ hoàn

toàn yên tâm, Lâm Hựu Luân quyết định cho họ xem một số thứ trước.

Từ ngăn kéo lấy ra một cuộn băng video, cho vào máy phát, trên màn hình TV đặt ở giá sách bên cạnh, sau đó xuất hiện một đoạn phim hoạt hình khiến cha con Vương Trạch đều xem đến ngỡ ngàng.

Khác với những bộ phim hoạt hình trước đây, đoạn hoạt hình Lâm Hựu Luân phát toàn là 3D lập thể, nhân vật chính là một con bò đực bằng vải nhồi bông và một người máy đồ chơi, trông hoàn toàn khác biệt so với phim hoạt hình 2D truyền thống.

Chương 795

Toàn bộ đoạn video chỉ có mười phút, trên màn hình đôi khi còn xuất hiện một số khoảng trắng, rất rõ ràng đây chỉ là một sản phẩm bán thành phẩm.

Nhưng dù vậy, hiệu ứng hình ảnh hoạt hình 3D này vẫn mang lại sự chấn động đủ lớn cho cha con Vương Trạch.

Lâm Hựu Luân tắt TV, đặt điều khiển xuống rồi quay sang nhìn cha con Vương Trạch nói: "Tôi sở hữu một xưởng phim điện ảnh ở Mỹ tên là Pixar Studio, những gì hai vị vừa xem là một bộ phim hoạt hình 3D mà họ đang sản xuất.

Trong bộ phim tôi vừa nói với hai vị, hình tượng Lão Phu Tử, Đại Phiên Thự, sẽ gần giống với hiệu ứng trong phim này." Vương Trạch liếm liếm khóe môi khô khốc, ánh mắt không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Là một người đã làm truyện tranh nhiều năm, Vương Trạch không thể không nhận ra tiềm năng to lớn của hoạt hình 3D, đồng thời ông ta cũng rất rõ, loại phim hoạt hình này đồng nghĩa với việc đầu tư lớn hơn và chu kỳ sản xuất dài hơn.

"Chỉ cần xử lý tốt kịch bản, các cảnh quay nhân vật hoạt hình 3D trong toàn bộ phim có thể chỉ chiếm một phần ba, chi phí sản xuất và chu kỳ đều sẽ giảm đáng kể, chu kỳ sản xuất trung bình của một bộ phim bình thường là khoảng 3 tháng, còn một bộ phim như thế này thì mất khoảng một năm là có thể hoàn thành." Lời giải thích của Lâm Hựu Luân coi như đã xóa tan chút nghi ngờ cuối cùng trong lòng Vương Trạch, ông ta rất vui vẻ đồng ý lần hợp tác này.

Tiểu Vương Trạch lúc này lại chen vào một câu: "Vậy bộ phim này nên đặt tên là gì?" Vương Trạch cũng quay sang nhìn Lâm Hựu

Luân.

Lâm Hựu Luân vuốt cằm suy nghĩ một lúc.

"Bộ phim này có lẽ sẽ công chiếu vào năm 94, tôi nghĩ cứ gọi là 《Lão Phu Tử 1994》 là được rồi!" — Trung tâm Thể thao Hồng Khám, đêm nhạc lưu diễn châu Á của Chu Tuệ Mẫn tại Hồng Kông.

Trên sân khấu, Chu Tuệ Mẫn trong bộ đầm đỏ thanh lịch liên tiếp hát xong hai bài 《Thiên Thiên Khuyết Ca》 và 《Tối Sơ Đích Mộng Tưởng》, sau đó cúi chào sâu khán giả phía dưới, rồi hai tay ôm micro nói: "Đêm nhạc hôm nay, tôi đã mời đến cho mọi người một khách mời ca sĩ khá đặc biệt, vì cô ấy là người mới, có thể cái tên không mấy quen thuộc, nhưng tôi đảm bảo mọi người sau khi nghe xong bài hát này của cô ấy, nhất định sẽ nhớ kỹ cô ấy." Nói xong, Chu Tuệ Mẫn vẫy tay xuống phía dưới sân khấu.

"Thải Ny, lên sân khấu được không?

Tôi muốn mọi người làm quen với em trước!" Khán giả tại hiện trường đều nhìn theo hướng Chu Tuệ Mẫn nói, chỉ thấy một cô gái mặc váy liền màu xanh đứng dậy dưới sân khấu, tay cầm micro, vừa đi lên sân khấu vừa chào hỏi mọi người.

"Hello, xin chào buổi tối mọi người, tôi là Charlie Dương Thải Ny, hôm nay rất vui được tham gia đêm nhạc của chị Tuệ Mẫn… Tôi mang đến cho mọi người bài hát chủ đề của album mới 《Ái Đích Cảm Giác》, hy vọng mọi người thích." Chu Tuệ Mẫn dành cho Dương Thải Ny một ánh mắt động viên, sau đó yên tâm giao sân khấu lại cho cô ấy, còn mình thì lui về hậu trường, sau khi thay trang phục biểu diễn tiếp theo của đêm nhạc, cô lặng lẽ đến khu vực ghế khán giả hàng đầu.

Vị trí sát sân khấu nhất bên trái, đã trở thành chỗ ngồi riêng của Lâm Hựu Luân.

Mỗi lần Chu Tuệ Mẫn tổ chức đêm nhạc, anh đều xuất hiện ở vị trí này, hôm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Chu Tuệ Mẫn được hai vệ sĩ hộ tống đi đến, ngồi xuống vị trí bên cạnh Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vặn nắp một chai nước khoáng, đưa cho Chu Tuệ Mẫn.

"Hát trên sân khấu hơn một tiếng, mệt rồi phải không?" Chu Tuệ Mẫn nhận lấy chai nước Lâm Hựu Luân đưa, uống một ngụm nhỏ, lắc đầu nói: "Dưới sân khấu có nhiều người hâm mộ ủng hộ như vậy, không thể nói mệt được." Lâm Hựu Luân tiếp tục chuyển chủ đề sang Dương Thải Ny đang biểu diễn trên sân khấu.

"Cô bé này hát cũng được đấy, là người mới của công ty em à?" "Dạ đúng vậy, cấp trên của công ty khá xem trọng cô ấy, bảo em sắp xếp cho cô ấy xuất hiện trong đêm nhạc để thử độ nổi tiếng." Chu Tuệ Mẫn đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Lâm Hựu Luân, có vẻ hơi tò mò, "Sao anh tự nhiên lại hỏi chuyện này?" Lâm Hựu Luân uống một ngụm nước, quay đầu nhìn Chu Tuệ Mẫn hỏi: "Em có thấy cô ấy giống em hồi đó không?" "À!" Chu Tuệ Mẫn kinh ngạc che miệng, "Sao ngay cả anh cũng nói vậy?" Lâm Hựu Luân bật cười, "Vậy là người của công ty em cũng nhìn nhận như thế à?" Chu Tuệ Mẫn gật đầu, cũng không biết Lâm Hựu Luân làm sao mà đoán được.

"Anh không những biết người của công ty em nói vậy, mà còn biết, họ chuẩn bị đào tạo cô bé này thành một nghệ sĩ có phong cách và con đường tương tự em đó." Chu Tuệ Mẫn lúc này sắc mặt đã từ ngạc nhiên chuyển sang nghi ngờ, "Được thôi, có phải trước đó anh đã đặc biệt điều tra thông tin của cô ấy không?" Lâm Hựu Luân giơ tay phải lên, "Thề với trời, anh thật sự không có." "Vậy sao anh biết nhiều như vậy?" Chu Tuệ Mẫn có chút không tin.

“Coi như là một loại trực giác đi!” Lâm Hựu Luân nhún vai, “Em biết anh nhìn người rất chuẩn mà.” Chu Tuệ Mẫn miễn cưỡng tin lời Lâm Hựu Luân nói, rồi cùng nhìn về phía sân khấu.

Công ty băng đĩa định tung ra Dương Thải Ny với hình tượng “ngọc nữ thế hệ thứ hai”, biến cô ấy thành người kế nhiệm của Chu Tuệ Mẫn, những điều này đều đã bị Lâm Hựu Luân đoán trúng.

“Đáng tiếc là, ý định của công ty em có lẽ sẽ thất bại rồi.” Lâm Hựu Luân lẩm bẩm một câu.

Chu Tuệ Mẫn lập tức để tâm, quay đầu hỏi: “Tại sao vậy anh?” Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm sân khấu: “Vì anh cảm thấy cô ấy làm diễn viên có triển vọng hơn làm ca sĩ.” “Anh cảm thấy?” Chu Tuệ Mẫn không chắc chắn lặp lại một câu.

Lâm Hựu Luân rất nghiêm túc gật đầu.

Chu Tuệ Mẫn bĩu môi không vui, “Không phải lại vì cái gọi là trực giác đó chứ?” “Lần này không hoàn toàn là trực giác, còn có một số căn cứ thực tế.” Lâm Hựu Luân nhún vai, “Làng nhạc Hồng Kông chỉ cần một ca sĩ ngọc nữ là đủ rồi, chỉ cần em không có ý định rút lui khỏi làng nhạc, cô ấy muốn lên vị trí đó về cơ bản là không thể.” “Vậy làm diễn viên thì ít cạnh tranh hơn làm ca sĩ sao?” Chu Tuệ Mẫn không hiểu hỏi.

“Hiện tại thị trường đang thiếu loại diễn viên mới như cô ấy, hoặc nói đúng hơn là loại diễn viên này luôn thiếu.” Chu Tuệ Mẫn có chút không tin.

“Thật sao?” “Đương nhiên rồi, nếu không phải em vừa phải hát vừa phải làm MC quá vất vả, anh đã sớm mời em đi đóng phim rồi.” “Thôi đi, em cảm thấy bây giờ như vậy là rất tốt rồi, đóng phim còn mệt hơn hát và làm MC nhiều, hơn nữa em cũng không đặc biệt thích.” Lâm Hựu Luân cười gật đầu, trong những chuyện như thế này,

anh chưa bao giờ ép buộc Chu Tuệ Mẫn, tất cả đều theo sở thích của cô.

Trên sân khấu, phần trình diễn của Dương Thải Ny đã gần kết thúc, Chu Tuệ Mẫn đứng dậy.

"Không nói chuyện với anh nữa, em phải lên rồi." Đi được hai bước, cô đột nhiên quay người lại, nhìn Lâm Hựu Luân hỏi: "Có cần em giúp anh gọi cô ấy lại không?" Lâm Hựu Luân đầu tiên sững người, sau đó bật cười khổ.

"Em nhìn thấu được cả điều này sao?" Chu Tuệ Mẫn giận dỗi trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân.

"Người ta đâu phải đồ ngốc, nếu anh không có lý do đặc biệt, sao lại quan tâm cô ấy nhiều như vậy?" Lâm Hựu Luân nhún vai, coi như thừa nhận lời Chu Tuệ Mẫn nói.

Chu Tuệ Mẫn lên sân khấu, đầu tiên là cảm ơn phần trình diễn của Dương Thải Ny, sau đó khi Dương Thải Ny chuẩn bị xuống sân khấu, cô nói nhỏ vào tai cô ấy vài câu.

Dương Thải Ny lúc đầu cũng không biết tại sao Chu Tuệ Mẫn lại muốn cô ấy đến đây, đợi đến khi thấy Lâm Hựu Luân ngồi đó, cô ấy mới chợt hiểu ra, vừa kinh ngạc vừa nảy sinh sự hoang mang rất lớn.

Cô ấy và Lâm Hựu Luân không hề quen biết, tại sao Lâm Hựu Luân lại đặc biệt nhờ Chu Tuệ Mẫn gọi cô ấy đến?

Dương Thải Ny vừa ngồi xuống ghế, Lâm Hựu Luân đã đưa tay ra.

"Cô Dương, chào buổi tối!" "Chào anh Lâm!" Dương Thải Ny nói rất cẩn thận, sợ mắc lỗi.

"Cô Dương năm nay vừa tròn 18 tuổi?" Lâm Hựu Luân nói chính xác tuổi của Dương Thải Ny, Dương Thải Ny trong lòng thầm kinh

hãi, ngay lập tức lại tự an ủi mình rằng, chắc là Chu Tuệ Mẫn đã nói cho Lâm Hựu Luân biết.

"Lúc Tiểu Mẫn ra mắt, còn nhỏ hơn em một tuổi." Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn Chu Tuệ Mẫn đang chuẩn bị hát trên sân khấu, ánh mắt trở nên dịu dàng hơn mấy phần.

Dương Thải Ny thấy biểu cảm của Lâm Hựu Luân lúc này, tâm trạng căng thẳng của cô cũng dần ổn định lại.

"Tình hình của em, Tiểu Mẫn vừa nói với anh một chút rồi, thế nào, ngoài việc làm ca sĩ ra, em có từng nghĩ đến việc đóng phim không?" Lâm Hựu Luân hỏi câu này rất đột ngột, Dương Thải Ny căn bản chưa có sự chuẩn bị nào, ngây người vài giây sau mới phản ứng lại.

"Anh Lâm muốn tìm tôi đóng phim sao?" Lâm Hựu Luân cười ha hả.

"Em là người đầu tiên hỏi anh câu hỏi như vậy, mặc dù anh thực sự có ý định đó, nhưng em cũng không thể nói thẳng thừng như vậy được chứ!" Dương Thải Ny lập tức có chút ngại ngùng, nghĩ lại thì đúng là câu hỏi của mình vừa rồi có chút không thỏa đáng.

Lâm Hựu Luân vừa mới bộc lộ ý định đó, mình đã chủ động hỏi ngay, khó trách bị người ta cười.

Thấy Dương Thải Ny vẻ mặt bối rối, Lâm Hựu Luân cũng ngại trêu cô ấy nữa.

"Anh đang có một bộ phim liên quan đến truyện tranh 《Lão Phu Tử》 cần quay, nam nữ diễn viên chính đều cân nhắc dùng người mới, thế nào, em có hứng thú thử không?" Thấy Dương Thải Ny ngập ngừng không tiện mở lời, Lâm Hựu Luân liền bổ sung thêm một câu: "Em yên tâm, lần này anh nghiêm túc đấy!" Dương Thải Ny nghe vậy,

hai bên má càng cảm thấy nóng bừng, nhưng vẫn e thẹn gật đầu.

Tiếng còi xe ồn ào dưới lầu đánh thức Tô Hữu Bằng khỏi giấc ngủ say.

"Ai vậy, phiền phức quá!" Tô Hữu Bằng vừa càu nhàu, vừa dùng chăn che đầu, với tay lên tủ đầu giường mò tìm điện thoại, cầm lên xem, mới chưa đến 8 giờ sáng, liền lập tức đổ đầu xuống, tiếp tục ngủ say.

Tiếng còi xe dưới lầu cuối cùng cũng im lặng, nhưng không lâu sau đó, điện thoại nhà Tô Hữu Bằng bắt đầu reo.

Tô Hữu Bằng bất đắc dĩ từ trên giường đứng dậy, đi đến phòng khách cầm điện thoại lên.

"Alo, cậu làm cái quái gì vậy, ở dưới lầu gọi cậu nửa ngày cũng không có phản ứng!" Đầu dây bên kia, truyền đến giọng nói rất thiếu kiên nhẫn của Kim Thành Vũ.

"Tôi nói là ai sáng sớm rảnh rỗi như vậy, cứ bấm còi xe dưới lầu nhà tôi mãi, mua được cái xe mui trần thì ghê gớm lắm à?" Tô Hữu Bằng gãi gãi đầu, bực bội càu nhàu.

Tô Hữu Bằng và Kim Thành Vũ ban đầu rất không hợp nhau, nhưng sau khoảng thời gian đóng 《Lưu Tinh Hoa Viên》, mối quan hệ của hai người đã cải thiện không ít, tuy vẫn cãi vã mỗi khi gặp mặt, nhưng đã không còn như trước đây là ghét nhau ra mặt nữa.

"Đừng nói với tôi là cậu quên hôm nay phải đi làm gì rồi nhé?" "Chẳng phải là đến nhà chị Sài hỏi thăm tỷ suất người xem của bộ phim sau một tuần công chiếu sao?

Đến sớm như vậy, có khi chị Sài còn chưa thức dậy nữa!" Tô Hữu Bằng thờ ơ với sự thúc giục của Kim Thành Vũ.

"Cậu tưởng ai cũng thích ngủ nướng như cậu à?" Kim Thành Vũ

hừ một tiếng ở đầu dây bên kia, “Tôi không nói chuyện với cậu nữa, tôi sẽ bảo người khác đến gọi cậu!” Trên chiếc xe mui trần màu đỏ dưới lầu, Kim Thành Vũ đưa chiếc điện thoại di động cho Giả Tịnh Văn đang ngồi ở ghế sau.

“Sao lại đưa cho em?” Giả Tịnh Văn mặt đột nhiên có chút khó xử, đặc biệt là khi Từ Nhược Huyên còn đang ngồi bên cạnh.

“Cả đoàn phim ai cũng biết cậu ta đang theo đuổi em, em đừng giả vờ nữa được không?” Kim Thành Vũ nhét mạnh chiếc điện thoại vào tay Giả Tịnh Văn, “Chúng tôi gọi cậu ta cậu ta không nghe, bây giờ chỉ có em gọi cậu ta mới có tác dụng thôi!” Từ Nhược Huyên rất thông minh quay mặt sang một bên, giả vờ như không nhìn thấy gì.

Chương 796

Giả Tịnh Văn lúc này mới do dự cầm điện thoại lên, khẽ "Alo" một tiếng.

Trên lầu, Tô Hữu Bằng đang ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê, vừa nghe thấy giọng của Giả Tịnh Văn, lập tức giật mình.

"Tịnh Văn, em cũng ở dưới lầu nhà anh sao?" "Được rồi, anh mau xuống đi, vậy thôi nhé!" Trước mặt Kim Thành Vũ và Từ Nhược Huyên, Giả Tịnh Văn chỉ nói một câu rồi cúp điện thoại.

"Alo alo…" Tô Hữu Bằng đang định mở miệng giải thích với Giả Tịnh Văn nguyên nhân mình ngủ nướng, nhưng nghe thấy tiếng tút tút bận ở đầu dây bên kia, vội vàng đặt điện thoại xuống chạy ra cửa sổ, thò nửa người ra ngoài gọi ba người dưới lầu.

"Mấy người đợi tôi năm phút, tôi xuống ngay!" Kim Thành Vũ giơ tay nhìn đồng hồ, cá với Từ Nhược Huyên và Giả Tịnh Văn: "Tối đa ba phút, cậu ta nhất định sẽ xuống!" Quả nhiên chưa đầy ba phút, bóng dáng Tô Hữu Bằng đã xuất hiện ở cầu thang.

"Tịnh Văn, vừa nãy anh ngủ say quá, không biết mọi người đã đến rồi, em không đợi lâu lắm chứ?" Tô Hữu Bằng vừa đi đến đã vội vàng giải thích với Giả Tịnh Văn.

"Này, chúng tôi cũng đợi cậu rất lâu rồi, sao cậu không hỏi một câu?" Kim Thành Vũ bất mãn chen vào nói.

Tô Hữu Bằng bực bội trừng mắt nhìn Kim Thành Vũ, tự giác mở cửa xe ghế phụ, ngồi vào xe.

"Kệ cậu, lái xe đi!" Kim Thành Vũ rất khinh thường nhìn Tô Hữu Bằng một cái, rồi mới khởi động ô tô.

Bốn người đến nhà Sài Trí Bình thì Ngô Kỳ Long và Trần Chí Bằng đi xe máy đã đến trước một bước.

Trần Chí Bằng nhảy xuống khỏi xe máy, đi đến hỏi: "Này, mấy cậu làm sao vậy, bây giờ mới đến?" Kim Thành Vũ dừng xe, hất hàm về phía Tô Hữu Bằng: "Cái này cậu đừng hỏi tôi, hỏi cậu ta đi." "Tôi chỉ ngủ thêm mấy phút thôi, sao lại đổ lỗi cho tôi?" Tô Hữu Bằng bất mãn nói.

Kim Thành Vũ bực bội nhìn Tô Hữu Bằng một cái, "Mấy phút?

Chúng tôi chỉ riêng việc bấm còi dưới lầu gọi cậu đã mất nửa tiếng rồi đấy!" "Được rồi, mấy cậu đừng cãi nhau nữa, đã đến đủ rồi thì cùng vào đi." Ngô Kỳ Long và Từ Nhược Huyên nhìn nhau, sau đó đứng ra hòa giải.

Kim Thành Vũ và Tô Hữu Bằng trừng mắt nhìn nhau, không nói chuyện với đối phương nữa.

Một nhóm người lên lầu đến cửa căn hộ của Sài Trí Bình, bấm chuông.

Sài Trí Bình mở cửa, thấy mọi người đều đã đến, vẻ mặt ngạc nhiên chợt lóe lên.

"Sao các cậu đều chạy đến đây rồi, mau vào đi!" Sài Trí Bình tránh người ra, mời cả sáu người vào nhà.

Kim Thành Vũ và ba thành viên Tiểu Hổ Đội ngồi trên sofa phòng khách, Từ Nhược Huyên và Giả Tịnh Văn hai cô gái chạy đi giúp Sài Trí Bình rót nước.

"Chị Sài, kết quả thống kê tỷ suất người xem của bộ phim đã có chưa?" Giả Tịnh Văn không nhịn được hỏi.

Sài Trí Bình biểu cảm hơi thay đổi, sau đó lại khôi phục bình thường.

“Đã có rồi, lát nữa chị sẽ nói cho mọi người biết.” Nói xong, Sài Trí Bình tự mình bưng hai ly nước đi ra, Giả Tịnh Văn và Từ Nhược Huyên nhìn nhau, rồi cũng cùng đi ra khỏi bếp.

Mọi người đều cầm một ly nước, sau khi ngồi ổn định, Sài Trí Bình hắng giọng.

“Kết quả thống kê tỷ suất người xem một tuần đầu của 《Lưu Tinh Hoa Viên》 đã có rồi, kết quả…” “Có phải bộ phim của chúng ta đã phá kỷ lục tỷ suất người xem của tất cả các bộ phim truyền hình không?” Tô Hữu Bằng tranh nói một câu.

Kim Thành Vũ lập tức bẻ lại cậu ta: “Cậu đừng chen ngang được không?” Tô Hữu Bằng vốn còn muốn phản bác, nhưng thấy bốn người còn lại cũng đều trừng mắt nhìn mình, lúc này mới tự giác im miệng.

Sài Trí Bình nắm chặt ly nước trong tay, vẻ mặt tỏ ra rất nặng nề.

“Chuyện này, đầu tiên chị phải xin lỗi mọi người!” Câu này vừa nói ra, thì ngay cả Tô Hữu Bằng thần kinh lớn đến đâu cũng ý thức được có điều gì đó không ổn, những người khác càng thêm căng thẳng.

“Tỷ suất người xem của bộ phim truyền hình của chúng ta không mấy lý tưởng, trung bình còn chưa đến 20%…” Sài Trí Bình công bố kết quả này, không khí trong phòng lập tức trở nên nặng nề.

Khoảnh khắc này, tâm tư mọi người đều khác nhau.

Ba thành viên Tiểu Hổ Đội nghĩ bụng xong đời rồi, công ty băng đĩa ban đầu không đồng ý cho họ đóng bộ phim truyền hình này, là Lâm Hựu Luân đích thân ra mặt thuyết phục Bành Quốc Hoa, vốn còn hy vọng bộ phim này sẽ mang lại bất ngờ về tỷ suất người xem cho công ty băng đĩa, không ngờ lại thành ra như thế này, có khi sau này họ

ra album cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Kim Thành Vũ thì bản thân không sao cả, nhưng lo lắng cho người quản lý của mình là Cát Hồng Phúc nghe tin này sẽ khó chấp nhận.

Vì bộ phim truyền hình này do Lâm Hựu Luân đề xuất quay, nên Cát Hồng Phúc đã đặt kỳ vọng rất cao vào nó, hy vọng danh tiếng của Kim Thành Vũ có thể nhờ bộ phim này mà lên một tầm cao mới, bây giờ tỷ suất người xem của bộ phim không như ý, Cát Hồng Phúc sau khi biết chắc không biết sẽ thất vọng đến mức nào.

Từ Nhược Huyên trong số mọi người chắc hẳn là thất vọng lớn nhất, tỷ suất người xem của bộ phim này không tốt, công ty bên kia có khi còn bắt cô ấy phải quay lại ảnh khỏa thân, một thời gian trước ở Đài Loan đã có nữ diễn viên quay ảnh như vậy bị báo chí truyền thông chỉ trích rất nặng nề, cuối cùng không chịu nổi áp lực đã nhảy lầu tự tử, lúc đó Từ Nhược Huyên còn rất may mắn vì mình không đi vào con đường đó, nhưng bây giờ mọi thứ lại trở về vạch xuất phát, tương lai trong giới giải trí lại sắp phải đối mặt với thử thách rất lớn.

Chỉ có Giả Tịnh Văn không mấy quan tâm đến tin tức này, thậm chí còn chủ động an ủi Sài Trí Bình: "Chị Sài, chị đừng tự trách mình quá, tỷ suất người xem 20% em thấy vẫn khá tốt mà." Sài Trí Bình cười khổ lắc đầu, có những chuyện, giải thích Giả Tịnh Văn cũng không hiểu.

Từ cấp cao của TVB S, đến chính Sài Trí Bình, đều đặt kỳ vọng rất cao vào bộ phim truyền hình 《Lưu Tinh Hoa Viên》 này.

Nếu chỉ là một bộ phim truyền hình bình thường, tỷ suất người xem 20% quả thực cũng không tệ, nhưng 《Lưu Tinh Hoa Viên》 thì khác, bộ phim này quy tụ Tiểu Hổ Đội, Kim Thành Vũ bốn thần tượng nổi tiếng, tốn kém rất nhiều tiền bạc và nhân lực, mà đưa ra một bản báo cáo như vậy, chắc chắn sẽ không khiến ai hài lòng.

Đặc biệt là Sài Trí Bình, đây là bộ phim truyền hình đầu tiên cô ấy làm giám chế, bây giờ lại làm hỏng, cảm thấy mình đã phụ lòng tin của rất nhiều người. 《Lưu Tinh Hoa Viên》 gặp thất bại về tỷ suất người xem, cấp cao của TVB S thì không có phản ứng lớn lắm, vì trên truyền hình cáp, phản hồi của người dùng về bộ phim này vẫn khá tốt, người thực sự phát điên là đài Hoa Thị đã mua bản quyền phát sóng đồng thời bộ phim này.

Sau khi bản quyền phát sóng của hai bộ phim 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 và 《Du Long Hí Phượng》 đang hot trên truyền hình cáp lần lượt bị đối thủ cạnh tranh là Trung Thị và Đài Thị giành được, tỷ suất người xem trung bình của hai bộ phim đó đều trên 40%, đặc biệt là 《Thần Thám Địch Nhân Kiệt》 khi kết thúc, tỷ suất người xem từng vượt qua 50%, giới truyền hình chấn động.

Với thành tích tốt của hai bộ phim này trước đó, tất cả mọi người đều cho rằng 《Lưu Tinh Hoa Viên》 sẽ lại mang đến cho mọi người một bất ngờ, bộ phim còn chưa quay xong, ba đài Trung Thị, Hoa Thị, Đài Thị đã tranh giành quyết liệt xung quanh bộ phim này, cuối cùng Hoa Thị đã mua bản quyền phát sóng đồng thời bộ phim này trên kênh không dây với giá cao.

Kết quả thống kê tỷ suất người xem ra đời, cấp cao của Hoa Thị đều tập thể ngớ người.

Bộ phim truyền hình được mọi người đặt kỳ vọng cao này, lại chỉ đạt được mức tỷ suất người xem bình thường của một bộ phim truyền hình, thậm chí còn không bằng bộ phim truyền hình do chính Hoa Thị sản xuất cùng thời điểm.

Ảnh hưởng trực tiếp nhất của sự việc này là vị quản lý cấp cao phụ trách giới thiệu bộ phim này khi đó liền xin từ chức, và những ảnh hưởng tiếp theo cũng dần lộ rõ.

Nhiều người chỉ trích bộ phim này cốt truyện phù phiếm, rất dễ gây ảnh hưởng xấu đến thanh thiếu niên trong trường học, thậm chí có người yêu cầu cấm chiếu bộ phim này, ngay cả Tiểu Hổ Đội và Kim Thành Vũ, các diễn viên chính của bộ phim, cũng chịu một số ảnh hưởng, bị một số báo chí điểm danh phê bình.

Hoa Thị tuy không gỡ bỏ bộ phim này ngay lập tức, nhưng đã điều chỉnh thời gian phát sóng, từ khung giờ vàng 8 giờ tối ban đầu, trực tiếp chuyển sang phát sóng vào buổi trưa.

TVB S tuy không điều chỉnh thời gian phát sóng của bộ phim truyền hình, nhưng dưới áp lực, cũng buộc phải thêm dòng chữ "Nội dung phim này hoàn toàn hư cấu, khuyến nghị thanh thiếu niên nên xem dưới sự giám sát của phụ huynh" vào đầu mỗi tập.

Trong một quán giải khát ở chợ đêm Sĩ Lâm, Tô Hữu Bằng, Trần Chí Bằng, Từ Nhược Huyên, Giả Tịnh Văn bốn người ngồi đối diện nhau. "Làm sao bây giờ, trước đó còn nói mọi người có thể cùng nhau quay phần tiếp theo, nhìn tình hình hiện tại, phim truyền hình liệu có còn được chiếu nữa không đã thành vấn đề rồi…" Tô Hữu Bằng chống tay vào cằm, nửa nằm úp trên bàn. "Hiện tại cậu đừng nói những lời chán nản như vậy được không?" Trần Chí Bằng đặt cốc đá sữa xuống, bất mãn nói. "Không phải tôi muốn nói lời chán nản, mà là sự thật nó là như vậy.

Hiện tại trên báo có rất nhiều bài đánh giá phê bình bộ phim này, tôi thấy chắc chắn không thể quay phần tiếp theo được rồi." Tô Hữu Bằng yếu ớt phản bác.

Giả Tịnh Văn thực sự không thể nghe tiếp được nữa, lên tiếng nói: "Thôi được rồi, hai cậu đừng cãi nhau nữa." Từ Nhược Huyên cũng gật đầu: "Đúng vậy, cãi vã như thế này đâu có giúp ích gì cho việc giải quyết vấn đề." "Thực ra chúng ta đối với chuyện này căn

bản là bất lực, có bàn bạc thế nào cũng không có kết quả." Tô Hữu Bằng rất chán nản nói một câu.

Trần Chí Bằng, Từ Nhược Huyên, Giả Tịnh Văn đều không nói gì, mặc dù rất không muốn thừa nhận lời Tô Hữu Bằng nói, nhưng lại không thể phủ nhận.

Thấy không khí có chút trầm lắng, Giả Tịnh Văn bắt đầu chuyển đề tài. "À đúng rồi, Ngô Kỳ Long và Kim Thành Vũ hai cậu ấy đâu rồi?

Chẳng phải đã hẹn 4 giờ gặp mặt, sao bây giờ vẫn chưa thấy hai người họ đến?" Tô Hữu Bằng lắc đầu: "Kim Thành Vũ thì tôi không rõ lắm, Ngô Kỳ Long hình như bị công ty gọi đi rồi." "Hai cậu này, sao có thể như vậy chứ, chẳng có chút khái niệm về thời gian nào cả, cứ thế này lần sau họp mặt không gọi hai cậu ấy nữa." Giả Tịnh Văn giận dỗi nói.

Tô Hữu Bằng lập tức hùa theo: "Đúng đúng, đặc biệt là Kim Thành Vũ, lần trước còn chê tôi ngủ nướng chậm chạp, cậu ta tự mình còn chẳng phải thích đến trễ sao!" "Cậu không biết nói xấu người khác sau lưng, lưỡi sẽ mọc mụn sao?" Một giọng nói đột nhiên truyền đến từ phía sau, làm Tô Hữu Bằng giật mình.

Vừa quay đầu lại, thấy Kim Thành Vũ và Ngô Kỳ Long cùng nhau đi từ cửa vào, Tô Hữu Bằng theo bản năng che miệng lại, trong lòng thầm nghĩ khó hiểu: Sao nói Tào Tháo Tào Tháo lại đến, xem ra lần sau thật sự không thể nói xấu người khác sau lưng được rồi.

Ngô Kỳ Long và Kim Thành Vũ lần lượt tìm chỗ ngồi xuống, Kim Thành Vũ liếc nhìn Tô Hữu Bằng một cái: "Này, vừa rồi có phải cậu nói tôi thích đến trễ không?" Tô Hữu Bằng đột nhiên bỏ tay khỏi miệng, sau đó hùng hồn đáp: "Sao hả, tôi nói cậu đấy, ai bảo hôm nay cậu đến trễ làm gì?" "Tôi chỉ đến trễ đúng một lần hôm nay, hơn nữa

là vì công ty có việc, không như ai đó, thường xuyên ngủ nướng đến trễ, còn không cho người khác nói!" Kim Thành Vũ châm chọc đối đáp.

Chương 797

"Làm ơn đi, hai cậu có thể đừng như thế này được không, vừa gặp mặt là cãi nhau!" Giả Tịnh Văn đứng ra ngăn cản.

Kim Thành Vũ và Tô Hữu Bằng trừng mắt nhìn nhau, sau đó cùng quay đầu đi chỗ khác. "Thế nào rồi, các cậu có nghĩ ra cách nào không?" Ngô Kỳ Long đặt mũ bảo hiểm mô tô sang một bên, hỏi về chuyện cần thảo luận trong lần gặp mặt này.

Giả Tịnh Văn, Từ Nhược Huyên và Trần Chí Bằng cùng lắc đầu.

Ngô Kỳ Long vừa định mở miệng, lúc này trên TV của quán giải khát đột nhiên chiếu một bản tin. "Bộ phim truyền hình 《Lưu Tinh Hoa Viên》 từng được kỳ vọng cao trước khi phát sóng nhưng lại gặp phải rating thấp, không ít khán giả bày tỏ nghi ngờ về giá trị quan mà bộ phim này muốn truyền tải đến thanh thiếu niên.

Các yếu tố bất lợi chồng chất, không chỉ ảnh hưởng đến các diễn viên chính của bộ phim, mà còn có tin đồn rằng nhà sản xuất đã cắt bỏ kế hoạch quay phần tiếp theo của 《Lưu Tinh Hoa Viên》.

TVB và công ty sản xuất liên quan đều không muốn phản hồi về việc này, nhưng ông Lâm Hựu Luân, nhà đầu tư chính của bộ phim, gần đây khi nhận lời phỏng vấn của truyền thông tại Hồng Kông, lại hết mình ủng hộ 《Lưu Tinh Hoa Viên》, còn ngụ ý việc quay phần tiếp theo không hề bị ảnh hưởng.

Dưới đây là phóng sự chi tiết mà phóng viên đài chúng tôi gửi về từ Hồng Kông." Người dẫn chương trình vừa dứt lời, màn hình TV liền chuyển sang cảnh Lâm Hựu Luân đang trả lời phỏng vấn của truyền thông.

Xung quanh Lâm Hựu Luân vây kín một đám phóng viên, ống kính

máy quay cũng bị đám đông xô đẩy lung lay, bốn nhân viên bảo vệ cố gắng đẩy phóng viên ra, nhưng vẫn có không ít micro, máy ghi âm được đưa đến trước mặt Lâm Hựu Luân. "Xin hỏi ông Lâm, ông có ý kiến gì về việc 《Lưu Tinh Hoa Viên》 phát sóng tại Đài Loan bị rating thấp?" Nhìn từ màn hình, Lâm Hựu Luân ban đầu không có ý định trả lời câu hỏi của phóng viên, sau khi nghe thấy câu hỏi này, anh mới dừng bước.

Ống kính máy quay lúc này mới được chỉnh lại, Lâm Hựu Luân bắt đầu phản hồi vấn đề này. "Sau khi biết tin 《Lưu Tinh Hoa Viên》 có rating không tốt, phản ứng đầu tiên của tôi thực ra là thở phào nhẹ nhõm, bởi vì cho dù là phim truyền hình chuyển thể từ truyện tranh, hay thể loại phim thần tượng hoàn toàn mới, 《Lưu Tinh Hoa Viên》 đều nên được coi là người đầu tiên ăn cua.

Quay bộ phim này bản thân nó là một sự thử nghiệm, có thể thành công, đương nhiên cũng có thể thất bại.

Hơn nữa 《Lưu Tinh Hoa Viên》 cũng không thể nói là thất bại, chỉ có thể nói thành tích của nó không đạt đến kỳ vọng của mọi người, theo tôi thấy điều này là có thể chấp nhận được." Lâm Hựu Luân dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Từ trước đến nay, mọi người đều cảm thấy rằng chỉ cần là tác phẩm điện ảnh truyền hình do tôi đầu tư thì nhất định sẽ thành công.

Tôi biết đây là sự tin tưởng và khẳng định của mọi người dành cho tôi, nhưng đồng thời điều này cũng tạo cho tôi không ít áp lực.

Khi tôi đầu tư một số bộ phim, rủi ro thất bại rất lớn, tôi cũng sẽ giải thích rõ với đối tác, nhưng họ về cơ bản đều không nghe, thậm chí còn nghi ngờ tôi có phải là không muốn cùng họ chơi không.

Bây giờ cuối cùng cũng có một bộ phim điện ảnh truyền hình do tôi đầu tư có thành tích không được tốt lắm, đối với tôi đây nên là một

tin tốt, bởi vì chuyện này nói cho mọi người biết, Lâm Hựu Luân cũng sẽ thất bại, sau này khi hợp tác với tôi cũng sẽ lý trí hơn." "Ông Lâm cho rằng những sai sót chính của bộ phim này nằm ở những phương diện nào?" Một phóng viên khác hỏi. "Bộ phim này bản thân nó không có vấn đề gì cả, cho dù là nhà sản xuất, đạo diễn hay các diễn viên, họ đều đạt đến yêu cầu của tôi, rất OK.

Nguyên nhân chính khiến rating không cao, có lẽ vẫn là bộ phim này quá đi trước thời đại, tôi quá vội vàng muốn thực hiện một số thay đổi, đưa một số ý tưởng quay phim truyền hình mới vào, gây ra sự không thích nghi của khán giả.

Ở đây tôi trước tiên phải tự kiểm điểm bản thân, bởi vì tình huống như vậy đã không phải lần đầu tiên xuất hiện.

Năm đó khi quay 《Đại Thoại Tây Du》 cũng đã xảy ra vấn đề này, bộ phim đó quay không hay sao?

Nhìn từ phản hồi lúc đó, khán giả quả thực không thể chấp nhận được, hai phần cộng lại doanh thu phòng vé cũng chỉ hơn 50 triệu tệ, nhưng bây giờ nhìn lại, tôi nói bộ phim đó là một trong những bộ phim hay nhất của Chu Tinh Trì, chắc hẳn không ai phản đối, bởi vì mọi người đã quen với phong cách hài vô lý đầu của Chu Tinh Trì, xem lại 《Đại Thoại Tây Du》 sẽ có rất nhiều cảm nhận khác biệt. 《Đại Thoại Tây Du》 lúc đó đã không cho tôi đủ bài học, là bởi vì bộ phim này hiện tại được giới sinh viên Đài Loan yêu thích, doanh thu phòng vé ở đó lại còn cao hơn Hồng Kông, sau này lại kéo theo doanh thu phòng vé của Hồng Kông.

Đương nhiên ra ngoài làm ăn sớm muộn gì cũng phải trả giá, vì vậy lần này khán giả Đài Loan đã cho tôi một bài học." Lâm Hựu Luân một hơi nói rất nhiều, trong khoảng thời gian đó cũng không có phóng viên nào cắt lời. "《Lưu Tinh Hoa Viên》 tôi tin rằng bộ phim

này nếu được phát sóng sau 5, 6 năm nữa, hẳn sẽ trở thành một bộ phim truyền hình rất được yêu thích.

Mặc dù tôi chưa bao giờ hối hận vì đã quay bộ phim này… bởi vì một số thay đổi luôn cần có người đi thử nghiệm, dù phải trả giá bằng một số thất bại và bài học, tôi cho rằng cũng là xứng đáng." "Truyền thông Đài Loan hiện tại có rất nhiều lời phê bình về bộ phim này, ông Lâm nhìn nhận chuyện này như thế nào?" Câu hỏi của phóng viên thứ ba vẫn liên quan đến 《Lưu Tinh Hoa Viên》, mặc dù trước đó đã nói rất nhiều, nhưng Lâm Hựu Luân không hề tỏ ra sốt ruột. "Sự đón nhận của 《Lưu Tinh Hoa Viên》 tại Đài Loan khiến tôi nhớ đến câu chuyện trong lời tựa 《Khoan Dung》 của Thành Long.

Xã hội cần khoan dung mới có thể tiến bộ, phim truyền hình cũng vậy.

Một mặt mọi người thực ra đã chán ngán một số bộ phim truyền hình hiện tại, nhưng mặt khác nếu mọi người lại không thể chấp nhận những thay đổi mới, thì sự đổi mới và phát triển của phim truyền hình chỉ là một lời nói suông.

Hoặc nói cách khác, những điều mới mẻ ban đầu đều sẽ gặp rất nhiều trở ngại.

Đối với một số quan điểm của truyền thông Đài Loan, tôi chỉ có thể bày tỏ sự tiếc nuối, nhưng điều này sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến tôi và bộ phim này." "Tiểu Hổ Đội và Kim Thành Vũ gần đây có xu hướng giảm sút về độ nổi tiếng, ông Lâm có cho rằng điều này có liên quan đến 《Lưu Tinh Hoa Viên》 không?" Câu hỏi này có chút sắc bén, nhưng Lâm Hựu Luân không hề né tránh. "Chắc hẳn là có liên quan, nhưng tôi vừa rồi cũng đã nói, mọi người cần nhìn nhận bộ phim này với tầm nhìn dài hạn hơn.

Hiện tại độ nổi tiếng của một số diễn viên chính có thể giảm sút vì

bộ phim này, nhưng có thể sau này họ sẽ có được nhiều độ nổi tiếng hơn vì từng đóng bộ phim này.

Vì vậy, bộ phim này ảnh hưởng tốt hay xấu đến họ, tôi cho rằng bây giờ vẫn còn quá sớm để kết luận." "Vậy bộ phim này có còn quay phần tiếp theo không?" Lâm Hựu Luân trực tiếp đáp: "Có, nhưng chắc chắn không phải bây giờ." Trong quán giải khát, Kim Thành Vũ, Từ Nhược Huyên, Giả Tịnh Văn và ba thành viên Tiểu Hổ Đội khi nghe thấy những lời này đều thở phào nhẹ nhõm, và sự ủng hộ của Lâm Hựu Luân dành cho 《Lưu Tinh Hoa Viên》 trong cuộc phỏng vấn trước đó đã mang lại cho họ không ít sự khích lệ.

Giả Tịnh Văn vui vẻ nắm chặt tay: "Bây giờ tốt rồi, mọi người đều không cần lo lắng về vấn đề phần tiếp theo của phim nữa." "Ông Lâm chỉ nói sẽ quay, chứ không nói sẽ quay ngay." Tô Hữu Bằng tiếc nuối nói. "Quay ngay hả, cậu còn chê bộ phim này hiện tại chưa đủ tranh cãi sao?" Kim Thành Vũ châm chọc. "Sớm biết cậu đóng bộ phim này rồi hối hận phải không?

Không muốn đóng thì cậu nói thẳng ra đi." Tô Hữu Bằng bất bình đáp trả. "Cậu nói cái gì?

Tôi có nói hối hận không đóng sao?" Kim Thành Vũ tức giận đứng dậy khỏi chỗ ngồi, vẫn là Ngô Kỳ Long vỗ vai cậu ta, lúc này mới khuyên cậu ta ngồi xuống lại.

Ngay sau đó, Ngô Kỳ Long thông báo cho mọi người một tin tức: "Hôm nay công ty gọi tôi đến, nói bên Hồng Kông muốn tìm tôi sang quay một bộ phim điện ảnh, cũng là chuyển thể từ truyện tranh, tôi đóng vai nam thứ hai." "Thật sao?" "Tốt quá!" "Chúc mừng cậu nha!" Từ Nhược Huyên, Giả Tịnh Văn, Trần Chí Bằng lần lượt chúc mừng Ngô Kỳ Long, chỉ có một mình Kim Thành Vũ ngồi đó không nói gì. "Cái mặt lạnh kia, sao cậu không nói gì?" Tô Hữu Bằng là bạn tốt của

Ngô Kỳ Long, thái độ im lặng của Kim Thành Vũ khiến cậu ta cảm thấy rất khó chịu.

Kim Thành Vũ không vui nhìn Tô Hữu Bằng, hai tay dang ra: "Cậu muốn tôi nói gì, giống như cậu, nói vài câu chúc mừng không có chất dinh dưỡng gì sao?" "Đừng không thừa nhận, cậu chính là đang ghen tị…" Tô Hữu Bằng chưa nói hết câu đã bị Trần Chí Bằng dùng tay bịt miệng lại. "Cậu đừng để bụng, nó đùa thôi." Trần Chí Bằng cười nói giải thích với Kim Thành Vũ. "Đúng vậy, cậu ấy vốn nói chuyện không suy nghĩ, đừng chấp làm gì." Giả Tịnh Văn lúc này cũng chen vào một câu.

Tô Hữu Bằng gỡ tay Trần Chí Bằng ra, vừa định phản bác, lại bị Ngô Kỳ Long trừng mắt, đành ngượng ngùng ngậm miệng lại. "Cậu ấy không cố ý, tôi thay cậu ấy xin lỗi cậu." Ngô Kỳ Long vỗ vai Kim Thành Vũ, nhưng phản ứng của Kim Thành Vũ lại nằm ngoài dự đoán của mọi người. "Tại sao các cậu đều nghĩ tôi sẽ tức giận?

Thật sự không có, hôm nay dù có chuyện gì tồi tệ đến mấy cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của tôi." Từ Nhược Huyên với đôi mắt to tròn tò mò nhìn Kim Thành Vũ: "Hôm nay cậu gặp chuyện gì tốt à?" Giả Tịnh Văn cũng hùa theo: "Đúng vậy, đúng vậy, nói ra cho chúng tôi cùng vui với nào!" Kim Thành Vũ nhún vai: "Tôi cũng sắp sang Hồng Kông đóng phim điện ảnh rồi!" "Cái gì!" "Thật sao?" Phản ứng của mọi người còn mãnh liệt hơn cả lúc Ngô Kỳ Long vừa thông báo chuyện mình sẽ sang Hồng Kông đóng phim. "Hôm nay người quản lý mới nói cho tôi tin này, tôi đóng cũng là một bộ phim điện ảnh chuyển thể từ truyện tranh." "Cậu giỏi quá!" Giả Tịnh Văn vẻ mặt sùng bái nhìn Kim Thành Vũ: "Có phải đóng vai nam chính không?" Kim Thành Vũ gật đầu. "Bộ truyện tranh này chắc các cậu cũng từng xem rồi, chính là 《Lão Phu Tử》 mà báo chí đã bàn tán xôn xao cách đây một thời gian, sau này tác giả phải đưa ra một thông báo thì

chuyện này mới lắng xuống." "Họ tìm cậu, không lẽ là đóng Lão Phu Tử sao?" Giả Tịnh Văn có chút khó tin nhìn Kim Thành Vũ, bởi vì dù từ góc độ nào, Kim Thành Vũ và hình tượng Lão Phu Tử trong truyện tranh cũng không hề liên quan. "Đương nhiên không phải rồi, tôi trong đó hình như đóng vai một cảnh sát, còn ba nhân vật truyện tranh Lão Phu Tử, Đại Phiến Thự và Tần tiên sinh đều được tổng hợp bằng hiệu ứng máy tính." "Ghê gớm vậy!" Giả Tịnh Văn từ đáy lòng tán thán. "Thực ra tôi thích bộ phim của Kỳ Long đóng hơn, 《Việt Nam Anh Hùng》, bộ truyện tranh đó tôi vẫn luôn theo dõi, siêu thích nam chính trong đó." Kim Thành Vũ khiêm tốn xua tay, chuyển đề tài sang Ngô Kỳ Long. "Hai cậu đều rất giỏi!" Giả Tịnh Văn chúc mừng Kim Thành Vũ và Ngô Kỳ Long xong, lại thở dài: "Không biết bao giờ mình mới có được cơ hội như vậy." Từ Nhược Huyên ở bên cạnh an ủi: "Yên tâm đi, cậu rất nhanh sẽ có cơ hội như vậy thôi." Tô Hữu Bằng lúc này mới hoàn hồn sau cú sốc về tin Kim Thành Vũ sẽ sang Hồng Kông đóng phim, cũng lên tiếng hùa theo: "Đúng vậy, nói không chừng cậu còn có cơ hội như vậy sớm hơn chúng tôi." Tô Hữu Bằng nói như vậy, ngoài việc an ủi Giả Tịnh Văn ra, còn có ý muốn tìm một chút cân bằng trong lòng mình.

Ngô Kỳ Long và Trần Chí Bằng đều đã chúc mừng Kim Thành Vũ, cuối cùng dưới ánh mắt của tất cả mọi người, Tô Hữu Bằng mới rất không tình nguyện nói một tiếng chúc mừng với Kim Thành Vũ. "Như vậy mới đúng chứ, mọi người đều là bạn tốt, đừng ngày nào cũng cãi vã...

Tôi đề nghị, mọi người hãy cạn ly vì tin vui của Kỳ Long và A Vũ!" Trần Chí Bằng khởi xướng, những người khác cũng theo đó nâng ly giải khát trong tay lên.

Chương 798

Sáu chiếc cốc chạm vào nhau!

Ngoại trừ Tô Hữu Bằng, biểu cảm trên mặt năm người còn lại đều rất vui vẻ.

Buổi gặp mặt kết thúc, Ngô Kỳ Long dùng xe máy chở Tô Hữu Bằng về nhà, trên đường an ủi cậu ta: "Cậu đừng quá để tâm đến chuyện này, sau này cậu cũng sẽ có cơ hội như vậy thôi." Tô Hữu Bằng gật đầu, trong lòng lại thầm quyết định, sau này mình cũng phải phát triển theo hướng điện ảnh, tuyệt đối không được thua kém Kim Thành Vũ. ——— Tại buổi công chiếu phim 《Thành Thị Liệp Nhân》, hàng ghế đầu dành cho đoàn làm phim chính đã trống vài chỗ.

Vương Tổ Hiền hai ngày trước đã theo đoàn làm phim 《Thanh Xà》 đến Đại lục quay phim; Khâu Thục Trân nhận đóng một bộ phim điện ảnh khác, hôm nay vừa khai máy; Sakai Noriko (Tửu Tỉnh Pháp Tử) vì phải chuẩn bị album mới, đã về Nhật Bản trước… Ba nữ diễn viên chính cùng vắng mặt, tình huống như vậy trong buổi công chiếu phim điện ảnh vẫn là lần đầu tiên xuất hiện.

May mắn thay hôm nay có rất nhiều khách mời là các ngôi sao đến dự, phần nào bù đắp được thiếu sót này.

Trước khi buổi lễ công chiếu bắt đầu, A Kiệt bước chân vội vã đi vào phòng chiếu, tìm thấy Lâm Hựu Luân, sau đó thì thầm hai câu vào tai anh.

Vương Tinh ngồi bên cạnh lờ mờ nghe thấy hai từ "Nhật Bản", còn tưởng rằng chuyện A Kiệt nói có liên quan đến Sakai Noriko, liền hỏi về chuyện này. "Có phải Sakai Noriko đã kịp đến tham gia buổi công chiếu không?" Lâm Hựu Luân không khẳng định cũng không phủ

nhận, hỏi lại: "Anh rất mong cô ấy đến à?" Vương Tinh vội vàng giải thích: "Anh đừng hiểu lầm, tôi không có ý gì khác, chủ yếu là cảnh tượng hôm nay, ba nữ chính đều không có mặt thì hơi khó coi." "Vậy thì e rằng anh sẽ phải thất vọng rồi." Lâm Hựu Luân nhún vai.

Tin tức A Kiệt mang đến không liên quan đến Sakai Noriko, mà là sau khi 《Lưu Tinh Hoa Viên》 công chiếu tại Nhật Bản, rating đã bùng nổ, mặc dù có độc giả truyện tranh chất vấn rằng trong bốn diễn viên chính của phim, chỉ có chiều cao của Kim Thành Vũ là gần với truyện tranh hơn, còn ba thành viên Tiểu Hổ Đội thì chiều cao căn bản không đủ, nhưng những điều này đều không ảnh hưởng đến sự nổi tiếng của bộ phim.

Sau một tuần phát sóng, rating trung bình đạt 32%, đây đã là một con số rating vô cùng ấn tượng ở Nhật Bản. 《Lưu Tinh Hoa Viên》 nổi tiếng ở Nhật Bản, nhưng người được hưởng lợi lớn nhất lại là Kim Thành Vũ, bởi vì cậu ấy có một nửa dòng máu Nhật Bản, hơn nữa lại có một cái tên Nhật Bản.

Sau khi bộ phim phát sóng, độ nổi tiếng của cậu ấy ở Nhật Bản tăng vọt, đồng thời còn có được một lượng lớn người hâm mộ.

Lại là một kết quả 'trong tường nở hoa ngoài tường thơm', tình hình giống hệt như khi 《Đại Thoại Tây Du》 ra mắt năm đó, chỉ có điều 《Đại Thoại Tây Du》 là do Hồng Kông quay nhưng nổi tiếng ở Đài Loan, còn 《Lưu Tinh Hoa Viên》 là do Đài Loan quay nhưng nổi tiếng ở Nhật Bản.

Vương Tinh không mấy hứng thú với loại phim truyền hình như 《Lưu Tinh Hoa Viên》, liền chuyển sự chú ý trở lại buổi công chiếu.

Vì ba nữ diễn viên chính đều không có mặt, anh đành sắp xếp Lý Lệ Trân và Châu Nhuận Phát, Lê Minh đứng cùng nhau, anh và Lâm Hựu Luân tham gia vào, sau đó thông báo cho các phóng viên ở dưới

có thể bắt đầu chụp ảnh.

Lý Lệ Trân mặc một chiếc váy ngắn màu hồng bó sát, đi đôi giày cao gót màu vàng, để lộ đôi chân thẳng tắp nuột nà.

Tuy không mặc đồ lót nhưng trắng nõn mịn màng trông đầy sức sống, khiến người ta có thôi thúc muốn vuốt ve.

Váy ngắn được thiết kế kiểu quây ngực, phần phía trên đều để lộ ra ngoài.

Lý Lệ Trân không muốn mặc quá hở hang, nên đã khoác thêm một chiếc khăn choàng bằng vải voan bên ngoài, chỉ để lộ bờ vai tròn trịa một nửa, gợi lên vô vàn tưởng tượng.

Đan Lợi Văn cũng ở trong đám đông chụp ảnh, trong lúc đó cô đặc biệt chú ý đến mọi cử chỉ của Lý Lệ Trân, nhưng không phát hiện cô ấy có bất kỳ giao tiếp ánh mắt nào với bất kỳ người đàn ông nào bên cạnh, trong lòng càng thêm nghi ngờ, lẽ nào người đàn ông mà Lý Lệ Trân hẹn hò đêm đó không có mặt trên sân khấu?

Chụp ảnh kết thúc, Lâm Hựu Luân, Vương Tinh, Châu Nhuận Phát, Lê Minh bốn người tiếp tục ở lại trên sân khấu, những người còn lại đều trở về chỗ ngồi.

Buổi công chiếu bước vào phần tương tác trực tiếp, lúc này Đan Lợi Văn đột nhiên ôm bụng.

Đêm qua cô bị vài người bạn rủ đi uống rượu, có lẽ đã ăn phải hải sản không sạch, sáng nay bắt đầu bị tiêu chảy, uống thuốc đã đỡ hơn một chút, không ngờ lúc này bụng lại bắt đầu quặn đau.

May mà không phải trên sân khấu, nếu không thì đã xấu hổ chết rồi.

Đan Lợi Văn nói với người bên cạnh một tiếng, sau đó đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Cô ngồi trên bồn cầu suốt nửa tiếng đồng hồ, khi kéo quần đứng dậy, Đan Lợi Văn chỉ cảm thấy chân mình mềm nhũn.

Xả nước xong, vừa định mở khóa cửa buồng vệ sinh, chuẩn bị đẩy cửa ra, lại nghe thấy tiếng giày cao gót đi trên sàn nhà từ bên ngoài nhà vệ sinh vọng vào.

Đan Lợi Văn chỉ hơi chần chừ một chút, thì chủ nhân của đôi giày cao gót đã bước vào nhà vệ sinh.

Đan Lợi Văn vừa định lên tiếng nhắc nhở đối phương đi nhầm rồi, đây là nhà vệ sinh nam, nhưng lại đột nhiên nghe thấy một tiếng bước chân khác.

Người phụ nữ đó không phải đi một mình.

Đan Lợi Văn trong đầu nhanh chóng lóe lên suy nghĩ đó, sau đó liền nghe thấy tiếng cửa nhà vệ sinh bị đóng lại và khóa trái.

Một tràng tiếng bước chân lộn xộn, hai người dường như đang ôm nhau, chủ nhân của đôi giày cao gót lúc này cuối cùng cũng lên tiếng. "Ôi, đừng mà, cẩn thận ở đây còn có người!" Giọng nói vô cùng quen thuộc, vừa nghe đã biết là của Lý Lệ Trân.

Tim Đan Lợi Văn lập tức nhảy lên tận cổ họng, may mà cô vừa mở khóa cửa buồng vệ sinh, nên từ bên ngoài nhìn vào sẽ không nghĩ là có người bên trong.

Gã đàn ông kia dường như chắc chắn trong nhà vệ sinh không có người, không để ý đến lời nhắc nhở của Lý Lệ Trân, ôm Lý Lệ Trân hôn hai cái, sau đó bắt đầu cởi quần áo trên người cô ấy.

Đan Lợi Văn lắng nghe tiếng động bên ngoài, không nhịn được nuốt nước bọt, trong đầu càng không kìm được bắt đầu tưởng tượng tình hình bên ngoài—chiếc khăn choàng của Lý Lệ Trân bị giật xuống vứt sang một bên, chiếc váy ngắn quây ngực bị kéo xuống, một đôi

ngực trắng ngần liền bật ra, sau đó bị một đôi bàn tay lớn xoa nặn đủ kiểu.

Tiếng rên rỉ khẽ khàng trầm thấp bên ngoài cửa, ở một mức độ nào đó đã xác nhận suy đoán của Đan Lợi Văn.

Khoảng 5, 6 phút sau, Đan Lợi Văn lại nghe thấy tiếng thắt lưng bị cởi ra, tiếng quần rơi xuống đất.

Lý Lệ Trân lúc này chiếc váy ngắn có lẽ đã vén lên đến ngang eo, sau đó cả người nửa nằm úp trên bồn rửa tay, cong mông, tạo ra một tư thế khiêu gợi.

Một tiếng "bốp" giòn giã cắt ngang dòng tưởng tượng của Đan Lợi Văn, gã đàn ông kia chắc hẳn đã đánh vào mông của Lý Lệ Trân một cái, khiến cô khẽ kêu đau. "Người ta bên trong chẳng mặc gì cả, chính là để cho anh tiện, anh không thể thương tiếc người ta một chút sao?" Tiếng nũng nịu đầy quyến rũ của Lý Lệ Trân lại đổi lấy sự xâm nhập đột ngột của đối phương, tiếp theo là tiếng va chạm liên hồi "bùm bùm".

Lý Lệ Trân chắc hẳn đã dùng tay bịt miệng mình, nên không nghe thấy tiếng rên rỉ quá rõ ràng, còn Đan Lợi Văn đang trốn trong buồng vệ sinh thì gần như đồng thời thực hiện một hành động tương tự, dùng tay bịt miệng mình.

Lý Lệ Trân hôm nay đến tham gia buổi công chiếu phim, lại sớm đã chuẩn bị để vụng trộm, bên dưới váy không mặc gì cả, đây đối với Đan Lợi Văn thực sự là một tin tức vô cùng chấn động.

Vừa nghĩ đến cặp ngực trắng nõn và cơ thể không hề có che chắn của Lý Lệ Trân, hạ thân của Đan Lợi Văn càng lúc càng căng tức khó chịu.

Tiếng va chạm kéo dài hơn hai mươi phút, cuối cùng kết thúc bằng

một tiếng gầm gừ phát tiết trầm thấp của gã đàn ông, tiếp theo là tiếng kéo quần lên. "Đồ tồi, bị anh làm cho chết mất." Lý Lệ Trân trong quá trình này ít nhất đã đạt cực khoái hai lần, khi nói chuyện, vẻ uể oải mệt mỏi pha lẫn sự mãn nguyện, vô cùng quyến rũ.

Lúc này, gã đàn ông kia cuối cùng cũng lên tiếng. "Số tiền trong tờ séc tôi đưa cho em lần trước, em đã mua cổ phiếu theo lời tôi dạy ở phía sau chưa?" Đan Lợi Văn ở trong buồng vệ sinh nghe rõ mồn một câu nói này, sự kinh ngạc trong lòng không kém gì một trận bão cấp mười hai.

Đối tượng vụng trộm của Lý Lệ Trân, lại chính là anh ta! "Lời anh nói làm sao em có thể không nghe chứ?

Em còn mong những cổ phiếu đó sau này đều tăng giá, để em cả đời có thể an nhàn sung túc." Giọng của Lý Lệ Trân vọng qua.

Gã đàn ông vỗ vỗ má Lý Lệ Trân: "Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời tôi, không phải những yêu cầu quá đáng, sau này tôi đều sẽ thỏa mãn em!" "Yên tâm đi, người ta sẽ an tâm làm tình nhân bí mật của anh, sẽ không để bất kỳ ai phát hiện ra mối quan hệ giữa chúng ta đâu." Lý Lệ Trân nhỏ nhẹ nịnh nọt nói. "Thái độ của tôi đối với phụ nữ luôn rất khoan dung, đặc biệt là với mối quan hệ như chúng ta hiện tại, tôi sẽ không ép buộc em bất cứ điều gì, nhưng em cũng đừng nghĩ đến việc muốn có được nhiều hơn từ tôi.

Bất cứ khi nào em không muốn tiếp tục nữa, có thể rời đi bất cứ lúc nào, nhưng trước đó, tôi không hy vọng có người đàn ông nào khác chạm vào cơ thể em, hiểu không?" Giọng nói của người đàn ông trở nên rất nghiêm túc, thậm chí còn mang theo một chút cảnh cáo.

Lý Lệ Trân cũng không dám nũng nịu nữa, rất nghiêm túc đồng ý.

Hai người chỉnh trang lại quần áo, rất nhanh liền lần lượt rời khỏi nhà vệ sinh.

Đan Lợi Văn ở trong buồng vệ sinh nán lại thêm một lúc nữa, xác định hai người đều đã đi xa, lúc này mới bước ra khỏi buồng vệ sinh.

Chương 799

Phía bồn rửa tay không để lại bất kỳ dấu vết nào, chỉ có chiếc bao cao su đã dùng bị vứt trong thùng rác bên cạnh, báo cho Đan Lợi Văn biết tất cả những gì vừa xảy ra đều là sự thật.

Đan Lợi Văn trước đây không phải là chưa từng nghi ngờ, người đàn ông mà Lý Lệ Trân hẹn hò giữa đêm là Lâm Hựu Luân, nhưng sau đó giữa Lý Lệ Trân và Lâm Hựu Luân căn bản không thể nhìn ra bất kỳ dấu vết nào, hơn nữa bên cạnh Lâm Hựu Luân cũng không thiếu phụ nữ xinh đẹp, chưa chắc đã để mắt đến Lý Lệ Trân, vì vậy Đan Lợi Văn đã loại trừ Lâm Hựu Luân.

Vừa rồi cuộc đối thoại giữa Lâm Hựu Luân và Lý Lệ Trân, đã khiến Đan Lợi Văn hiểu rõ tất cả vấn đề.

Nghĩ kỹ thì chuyện này cũng rất bình thường, Lý Lệ Trân tuy từng đóng phim người lớn, danh tiếng có chút tai tiếng, nhưng kiểu phụ nữ như vậy cũng không phải ai muốn đụng vào là được.

Chinh phục được cô ấy hẳn sẽ có cảm giác thành tựu khác biệt.

Đương nhiên điều này chỉ giới hạn ở nhu cầu thể xác, nên càng giống một giao dịch giữa hai bên.

Lâm Hựu Luân tuy có nhiều bạn gái, nhưng cũng không thể động lòng với tất cả phụ nữ.

Anh có áp lực, có buồn bực, thỉnh thoảng cũng cần giải tỏa.

Vấn đề đạo đức nam nữ, đối với một người đã đạt đến cấp độ của Lâm Hựu Luân, thực ra chỉ là một tấm màn che sự xấu hổ, khi cần thì dùng, không cần thì có thể vứt sang một bên.

Ở bên Lý Lệ Trân, vì sẽ không có ai biết, nên không cần có bất kỳ

lo lắng nào.

Hơn nữa, nhìn từ việc anh đưa cho Lý Lệ Trân một khoản tiền, và còn dạy cô ấy đầu tư cổ phiếu, thì Lâm Hựu Luân ít nhất còn tốt hơn rất nhiều so với những kẻ kéo quần xong là không nhận người.

Từ nhà vệ sinh đi ra, Đan Lợi Văn vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc vừa rồi.

Là người duy nhất biết chuyện này, Đan Lợi Văn không phải là chưa từng nghĩ đến việc dùng điều này để uy hiếp Lý Lệ Trân, từ đó kiếm được một số lợi ích, nhưng suy nghĩ đó lập tức bị cô từ bỏ.

Chủ yếu là vì làm như vậy rủi ro quá lớn.

Thứ nhất, làm chuyện này rất khó không bị Lâm Hựu Luân phát hiện; thứ hai, sau khi sự việc bị phanh phui sẽ không ảnh hưởng quá lớn đến Lâm Hựu Luân, có quá nhiều nữ minh tinh có quan hệ không rõ ràng với anh ta, cũng không thiếu một Lý Lệ Trân.

Nhưng Đan Lợi Văn, với tư cách là người tiết lộ tin tức, kết cục chắc chắn sẽ rất thảm.

Suy đi nghĩ lại, Đan Lợi Văn vẫn cho rằng tốt nhất là mình "không biết gì cả", giữ kín chuyện này trong lòng mãi mãi là an toàn nhất.

Đan Lợi Văn trở về chỗ ngồi, một nhân viên kịch vụ quen thuộc ngồi bên cạnh nghiêng đầu qua: "Sao đi lâu thế, rơi xuống bồn cầu à?" "Tối qua ăn phải đồ hỏng bụng…" Đan Lợi Văn vừa giải thích một câu, ánh mắt vô tình liếc thấy Lý Lệ Trân.

Đan Lợi Văn thầm kêu một tiếng: Chết tiệt!

Chỗ ngồi của người phụ nữ này đổi ra phía sau mình từ lúc nào vậy?

Mắt Lý Lệ Trân vốn đang dán vào màn hình lớn, sau khi nghe thấy

cuộc đối thoại giữa nhân viên kịch vụ kia và Đan Lợi Văn, lập tức nhìn về phía Đan Lợi Văn.

Sự kinh ngạc, lo lắng, phẫn nộ… đủ mọi cảm xúc lẫn lộn trong ánh mắt, biểu cảm của Lý Lệ Trân lúc này trông vô cùng phức tạp.

Rõ ràng vừa rồi trong nhà vệ sinh không có ai, tại sao nhân viên kịch vụ kia lại nói Đan Lợi Văn rơi xuống bồn cầu?

Chẳng lẽ vừa rồi Đan Lợi Văn cũng ở trong nhà vệ sinh, vậy thì chuyện của mình chẳng phải đã bị cô ấy biết hết sao?

Lý Lệ Trân càng nghĩ càng kinh hãi, cả người ngồi không yên.

Chuyện này một khi bị lộ ra ngoài, đối với bản thân cô ấy thì không ảnh hưởng quá lớn, nhưng mối quan hệ giữa cô ấy và Lâm Hựu Luân sẽ hoàn toàn chấm dứt.

Lý Lệ Trân trong lòng rất rõ, Lâm Hựu Luân chưa bao giờ có ý định chấp nhận cô làm người phụ nữ bên cạnh mình, mà muốn tìm một tình nhân bí mật ngoan ngoãn, trong làng giải trí Hồng Kông có quá nhiều người sẵn sàng thay thế cô ấy.

Đan Lợi Văn căn bản không nghĩ tới Lý Lệ Trân sẽ đổi chỗ ngồi ra phía sau mình, mà đối phương chắc chắn đã đoán được mình lúc đó ở trong nhà vệ sinh, chuyện này phiền phức rồi.

Trong lúc cấp bách, Đan Lợi Văn đột nhiên nghĩ ra một cách. "Sáng nay ăn gì ra hết rồi, vừa nãy tiện thể đi ra ngoài mua chút thuốc." "Tôi nói sao cậu đi lâu thế, không phải là ở tiệm thuốc gặp cô em nào xinh tươi đấy chứ?" Nhân viên kịch vụ bên cạnh bắt đầu đùa giỡn một cách không đứng đắn, Đan Lợi Văn cười mà không khẳng định cũng không phủ nhận.

Lý Lệ Trân ngồi phía sau lại thở phào một hơi, hóa ra là hiểu lầm, làm cô ấy sợ hết hồn.

Đan Lợi Văn ở phía mình vẫn luôn lén lút quan sát biểu cảm của Lý Lệ Trân, thấy cô ấy đã chuyển ánh mắt trở lại màn hình lớn, trong lòng lúc này mới yên tâm.

May mà mình cơ trí, nếu không vừa rồi chắc chắn đã lộ tẩy rồi.

Đan Lợi Văn may mắn vượt qua, đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn trên ghế, nghiêng đầu nhìn sang phía Lâm Hựu Luân, phát hiện Lâm Hựu Luân đang thì thầm nói chuyện với Vương Tinh, sự chú ý của hai người rõ ràng không nằm trên bộ phim.

Trên màn hình, tình tiết của 《Thành Thị Liệp Nhân》 đã tiến đến nửa sau, Mạnh Ba do Lâm Hựu Luân đóng, và Mộc Thôn do Châu Nhuận Phát đóng, hai người cùng với đám cướp trên thuyền mở ra một trận đấu trí đấu dũng.

Mạnh Ba và một tên cướp trong số đó tình cờ gặp nhau trong phòng trò chơi điện tử, hai người trong lúc giao tranh cùng bị điện giật, sau đó biến thân thành các nhân vật trong trò chơi điện tử 《Nhai Đầu Bá Vương》.

Để theo đuổi hiệu ứng hài kịch, Lâm Hựu Luân lần đầu tiên thử nghiệm tạo hình nam giả nữ trong phim, biến thân thành Chun-Li trong 《Street Fighter》, cùng tên cướp biến thân thành Ken bắt đầu một trận đối đầu khác biệt như trong trò chơi đối kháng arcade.

Nghe tiếng cười vang từng trận của khán giả hàng ghế sau, Vương Tinh đắc ý nói với Lâm Hựu Luân: "Thế nào, ý tưởng này của tôi không sai chứ?" "Anh rốt cuộc muốn nói gì?" Lâm Hựu Luân một ánh mắt đã nhìn thấu ý đồ của Vương Tinh, sau đó Vương Tinh cười hì hì. "Biết ngay không qua mắt được anh mà… Ý tưởng của tôi là cái ý tưởng từ trò chơi này, hoàn toàn có thể tách riêng ra để quay một bộ phim điện ảnh, anh thấy thế nào?" "Trò chơi chuyển thể phim điện ảnh?" Lâm Hựu Luân trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

Vương Tinh gật đầu, tiếp tục nói: "Hai ngày nay tôi vẫn luôn suy nghĩ về ý tưởng này, vì truyện tranh có thể chuyển thể thành phim điện ảnh, tại sao trò chơi không thể chuyển thể thành phim điện ảnh?

Thanh niên bây giờ, hầu hết đều lớn lên xem truyện tranh và chơi game điện tử, trò chơi chuyển thể thành phim điện ảnh, chắc chắn sẽ có thị trường rất lớn." Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tinh một cái, không thể không thừa nhận cái gã mập này đôi khi đầu óc vẫn rất tốt.

Vương Tinh chỉ nhìn thấy tiềm năng thị trường của phim chuyển thể từ trò chơi, còn Lâm Hựu Luân lại nhìn thấy một hướng đi mới cho phim Hồng Kông thâm nhập thị trường điện ảnh quốc tế.

Phim phương Đông không dễ được khán giả phương Tây chấp nhận, nguyên nhân chính vẫn là vì sự khác biệt về văn hóa.

Phần lớn cốt truyện phim phương Đông trong mắt khán giả phương Tây chỉ có thể dùng từ "không hiểu gì" để hình dung, thậm chí còn không xem hiểu, chứ đừng nói đến thích và say mê.

Tương tự là giải trí, trò chơi điện tử dễ được thị trường nước ngoài chấp nhận hơn phim điện ảnh, mà những người thích chơi game đa số là thanh niên, những người này sau này đều sẽ trở thành nhóm tiêu thụ phim ảnh chủ đạo.

Đầu tiên dùng trò chơi mở đường, sau đó chuyển thể trò chơi thành phim điện ảnh, như vậy khán giả phương Tây sẽ dễ chấp nhận hơn rất nhiều, ít nhất sẽ không xảy ra tình trạng xem hết chín mươi phút phim mà mọi người vẫn chưa hiểu rõ bộ phim rốt cuộc kể một câu chuyện như thế nào.

Vương Tinh muốn quay 《Nhai Đầu Bá Vương》, nhưng Lâm Hựu Luân lại nghĩ đến một trò chơi đối kháng kinh điển khác.

Ý nghĩ trong lòng Lâm Hựu Luân, Vương Tinh đương nhiên không

thể biết rõ, anh ta bây giờ đang dồn hết tâm trí vào việc phác thảo bộ phim đó của mình. "Tôi nghĩ thế này, khoảng thời gian này chẳng phải rất thịnh hành quay phim học đường sao?

Tôi sẽ đặt câu chuyện 40 năm sau, tướng quân tội phạm bị bắt, một tuần sau sẽ được một vị thẩm phán nghiêm khắc xét xử.

Đệ tử của tướng quân lợi dụng cỗ máy thời gian quay về 40 năm trước tìm vị thẩm phán đó, giết chết anh ta là có thể ngăn chặn phiên tòa trong tương lai.

Chính phủ sau khi biết chuyện cử ba đặc cảnh Phi Long quay về 40 năm trước để bảo vệ vị thẩm phán…" "Ý tưởng của anh có gì khác với cốt truyện của phim Hollywood 《Kẻ Hủy Diệt 2》 đâu?" Lâm Hựu Luân một câu nói đã đưa ý tưởng phim của Vương Tinh trở lại nguyên bản.

Vương Tinh mặt dày, không chút xấu hổ nói: "Đây là tôi đang tỏ lòng kính trọng với phim kinh điển." "Thế tiếp theo thì sao?

Chính tà hai phe đều quay về 40 năm trước, vị thẩm phán kia vẫn còn đang học cấp ba, sau đó họ nghĩ cách trà trộn vào trường để tìm người.

Ba đặc cảnh phát huy thần uy chế phục một đám học sinh không nghe lời, cuối cùng mới phát hiện ra vị thẩm phán mà họ cần tìm lại ở trong đám học sinh này.

Người này vẫn luôn ở bên cạnh họ, nhưng họ lại không hề phát hiện ra, nghiêm trọng hơn là vị thẩm phán thường xuyên bị người khác bắt nạt ở trường, cực kỳ thiếu tự tin, thậm chí còn không dám tỏ tình với người mình thích.

Ba đặc cảnh liền bắt đầu giúp anh ta cưa gái, lấy lại tự tin, sau đó phe phản diện cũng phát hiện ra vị thẩm phán, hai bên đại chiến một

trận, cuối cùng kẻ xấu bị đánh bại, bộ phim kết thúc viên mãn." Lâm Hựu Luân nói liền một mạch, Vương Tinh ở bên cạnh mắt trợn tròn xoe. "Anh làm sao mà biết được?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại: "Chẳng phải đây đều là những chiêu trò quen thuộc trong phim của anh sao?" Vương Tinh lúc này không còn lời nào để nói.

Chương 800

Đương nhiên Lâm Hựu Luân hiểu rõ như vậy, ngoài việc hiểu về phim của Vương Tinh, còn chủ yếu là nhờ ký ức trong đầu.

Trong ký ức, Vương Tinh quả thực đã quay một bộ phim chuyển thể từ 《Street Fighter II》 mang tên 《Siêu Cấp Học Giáo Bá Vương》.

Vương Tinh vừa nói xong ý tưởng phim, Lâm Hựu Luân đã biết anh ta chuẩn bị quay bộ phim này.

Điểm sáng lớn nhất của 《Siêu Cấp Học Giáo Bá Vương》 không nằm ở việc các nhân vật đều chuyển thể từ trò chơi, mà là Vương Tinh đã mời được ba trong số Tứ Đại Thiên Vương đang nổi đình đám lúc bấy giờ – Lưu Đức Hoa, Trương Học Hữu, Quách Phú Thành làm diễn viên chính.

Ngoài ra còn có Trương Vệ Kiện, Dương Thái Ni, Khâu Thục Trân, Trịnh Y Kiện, Nhậm Đạt Hoa, Châu Bỉ Lợi, Trần Bách Tường cùng các ngôi sao khác đóng phụ.

Dàn diễn viên như vậy trong phim Hồng Kông chắc chắn là đứng đầu.

Nhìn bề ngoài, dàn diễn viên của 《Siêu Cấp Học Giáo Bá Vương》 đã không thua kém 《Vô Gian Đạo》 sau này, thậm chí rất nhiều người khi nhìn thấy danh sách diễn viên của bộ phim này, trong lòng đều sẽ nghi ngờ Vương Tinh có phải đã xuyên không về quá khứ không, nếu không làm sao có thể cùng lúc tập hợp được nhiều ngôi sao đến vậy.

Thực tế là khi bộ phim này quay, Tứ Đại Thiên Vương mới vừa nổi lên, vẫn chưa có giá cát-xê cao ngất ngưởng như sau này.

Quách Phú Thành trong bộ phim này chỉ xuất hiện qua loa ở đầu và cuối, thực sự đóng chính bộ phim này chỉ có Lưu Đức Hoa và Trương Học Hữu.

Còn các diễn viên chính khác của bộ phim, Trịnh Y Kiện, Dương Thái Ni lúc đó mới vừa ra mắt, Trương Vệ Kiện thì nửa nổi nửa chìm.

Vương Tinh lúc đó mới kiếm được món hời.

Nhưng bây giờ tình hình đã khác, vì sự can thiệp của Lâm Hựu Luân, Tứ Đại Thiên Vương đã nổi đình đám, Trịnh Y Kiện lại còn đóng chính nhiều bộ phim.

Để có thể tập hợp những người này lại để quay một bộ phim điện ảnh, đã không còn là một việc dễ dàng nữa.

Quan trọng là, ý tưởng của chính Vương Tinh cũng đã có một số thay đổi, lần này anh ta tham vọng hơn, chuẩn bị gom trọn cả Tứ Đại Thiên Vương. "Ý tưởng của tôi là thế này, bên đặc cảnh Phi Long, Lưu Đức Hoa đóng Thiết Diện, Trương Học Hữu đóng Tảo Bả Đầu, Nhậm Đạt Hoa đóng Phát Đạt Tinh, Quách Phú Thành đóng A Long; bên phản diện, Lê Minh đóng Kim Mao Vương, Châu Bỉ Lợi đóng Thái Vương, sau đó tìm một vận động viên đấu vật Nhật Bản để đóng Bản Điền." Lâm Hựu Luân nghe xong, lập tức dội một gáo nước lạnh vào Vương Tinh. "Ý tưởng thì không tệ, nhưng riêng tiền cát-xê của mấy người này cộng lại, ít nhất cũng phải 15 triệu tệ, đó còn chưa tính cát-xê của các diễn viên khác và chi phí quay phim, cộng lại thế nào cũng phải 30 triệu tệ chứ?

Nếu hiệu ứng muốn làm tốt hơn một chút nữa, thì còn phải cộng thêm 10 triệu tệ nữa, anh tính xem bộ phim này phải đạt doanh thu phòng vé bao nhiêu mới hòa vốn?" Câu hỏi này lập tức làm Vương Tinh cứng họng.

Anh ta chỉ lo suy nghĩ cốt truyện và cân nhắc lựa chọn diễn viên, vấn đề mà Lâm Hựu Luân nói anh ta thật sự chưa từng nghiêm túc suy nghĩ qua.

Vương Tinh lúc này khó xử rồi, anh ta quay phim từ trước đến nay chưa bao giờ làm ăn thua lỗ.

Mà theo Lâm Hựu Luân nói, 《Siêu Cấp Học Giáo Bá Vương》 quay ra không những không kiếm được tiền, thậm chí còn có thể lỗ. "Hay là không tìm Tứ Đại Thiên Vương nữa, tìm vài diễn viên có cát-xê rẻ hơn để đóng?" Vương Tinh thử hỏi một câu. "Khả thi thì khả thi, nhưng làm như vậy, bộ phim sẽ lấy gì để thu hút khán giả?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại.

Vương Tinh mặt ủ mày chau: "Nếu nói như vậy, bộ phim này quay kiểu gì cũng lỗ thôi!" "Vậy đó, anh chỉ có vậy thôi!" Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tinh một cái, trong lời nói có ý tiếc thay không nên trò trống gì.

Ban đầu nghe Vương Tinh nói muốn tìm Tứ Đại Thiên Vương để đóng, Lâm Hựu Luân còn tưởng Vương Tinh lần này chuẩn bị chơi lớn, không ngờ vẫn chỉ như trước đây, làm ăn nhỏ lẻ.

Vương Tinh lập tức nghe ra được ẩn ý trong lời nói của Lâm Hựu Luân: "Ý anh là, đầu tư cho bộ phim này vẫn chưa đủ lớn?" Lâm Hựu Luân bĩu môi: "Nếu không thì anh nghĩ sao?

Trò chơi 《Nhai Đầu Bá Vương》 này đã thâm nhập vào khu vực Âu Mỹ rồi, mà tầm nhìn của anh vẫn chỉ dừng lại ở châu Á.

Có thể nói đề tài này nằm trong tay anh hoàn toàn là lãng phí!" Vương Tinh lần này cuối cùng cũng hiểu ra.

Lâm Hựu Luân muốn anh ta mở rộng tầm nhìn hơn, tức là bộ phim này nên cố gắng chiếu ở cả khu vực Âu Mỹ, và để giành được sự

công nhận của khán giả Âu Mỹ, cách trực tiếp nhất chính là tăng cường đầu tư vào hiệu ứng đặc biệt.

Như vậy, mức đầu tư khởi điểm cho bộ phim này ít nhất cũng phải trên 100 triệu đô la Hồng Kông, so với đó thì số tiền cát-xê trả cho Tứ Đại Thiên Vương căn bản không phải là chuyện lớn gì.

Vấn đề cát-xê đã được giải quyết, nhưng ngay lập tức vấn đề mới lại nảy sinh.

Vương Tinh ban đầu cân nhắc dùng Tứ Đại Thiên Vương đóng chính bộ phim này, chủ yếu là vì thị trường châu Á.

Nếu mở rộng tầm nhìn sang Âu Mỹ, việc Tứ Đại Thiên Vương đóng chính bộ phim này rõ ràng có chút không phù hợp. "Vậy nên tôi nói, muốn chơi thì chơi lớn một lần.

Vì đã nhắm đến thị trường Âu Mỹ, tự nhiên nên cân nhắc tìm một số diễn viên nước ngoài để tham gia bộ phim này.

Thiết Diện có thể tiếp tục tìm Lưu Đức Hoa đóng, A Long cũng có thể tiếp tục để Quách Phú Thành đóng.

Nhưng Tảo Bả Đầu trong trò chơi nguyên mẫu là một lính Mỹ, hoàn toàn có thể tìm một diễn viên Mỹ để đóng, còn Phát Đạt Tinh trong trò chơi là một người Ấn Độ, vậy thì đi tìm một diễn viên Ấn Độ để đóng." Vương Tinh sờ sờ cằm: "Theo anh nói như vậy, Trịnh Y Kiện đóng Kim Mao Vương cũng không hợp nữa rồi, nên tìm một anh chàng đẹp trai tóc vàng người Mỹ để đóng, sau đó vai Thái Vương thì tìm một người biết đánh Thái quyền để đóng?" Lâm Hựu Luân suy nghĩ một chút: "Trịnh Y Kiện quả thực không hợp, nhưng Châu Bỉ Lợi đóng Thái Vương thì chắc không có vấn đề gì." Vương Tinh tiếp tục hỏi: "Thế còn thẩm phán thì sao?

Cũng tìm người nước ngoài đóng à?" Lâm Hựu Luân không vui

hỏi ngược lại: "Tôi bảo anh nhắm đến thị trường Âu Mỹ, có nói là bảo anh quay phim Hollywood đâu.

Vậy anh thấy nên tìm người nào đóng?" Vương Tinh tự biết mình lỡ lời, gật đầu nói: "Hiểu rồi!" Lâm Hựu Luân sau đó lại nhớ ra một chuyện: "Còn nữa, cốt truyện của anh phải thay đổi một chút, phim chuyển thể từ trò chơi thì phải có dáng vẻ của phim chuyển thể từ trò chơi.

Những trò đùa nhảm nhí, thô tục đó đều phải xóa hết cho tôi, khán giả nước ngoài không thích kiểu đó đâu.

Hơn nữa kết cục cuối cùng cũng đừng làm ra kiểu thẩm phán đạt được siêu năng lực gì cả, từ đầu đến cuối anh ta chỉ là một người bình thường là được, trận quyết chiến vẫn đặt vào những nhân vật trò chơi ban đầu." "Vấn đề cuối cùng, bộ phim này anh thấy đầu tư bao nhiêu là hợp lý?" Vương Tinh thăm dò hỏi. "60 triệu đến 80 triệu." Vương Tinh trợn tròn mắt: "Mới có nhiêu đó thôi sao?" Lâm Hựu Luân nhìn anh ta như nhìn thằng ngốc: "Vớ vẩn, tôi nói là đô la Mỹ!" Khi tiệc rượu kết thúc, trên trời không ngờ lại đổ mưa phùn.

Lâm Hựu Luân nhận một chiếc ô từ tay bảo vệ, che lên đầu Lý Giai Hân.

Các phóng viên chờ sẵn ngoài cửa đều giơ máy ảnh lên, chụp lại cảnh anh che ô này.

Nếu không có gì bất ngờ, những bức ảnh này ngày mai sẽ chiếm không ít trang báo giải trí.

Lý Giai Hân mặc bộ lễ phục màu xanh lam hở vai, sau hơn hai năm rèn luyện dưới ánh đèn flash, đã sớm quen với việc đối mặt với ống kính phóng viên, nên cô không hề né tránh, ngược lại còn thân mật hơn, khoác tay Lâm Hựu Luân, cùng anh lên xe rời đi dưới sự chú ý của mọi ánh mắt.Trong xe, Lý Giai Hân tựa đầu vào vai Lâm Hựu

Luân, nhẹ giọng nói: "Em đã nhờ bạn mua về hai chai rượu vang đỏ quý từ Pháp, đặc biệt chuẩn bị cho anh.

Tối nay đến chỗ em nhé?" Lâm Hựu Luân khẽ nâng cằm Lý Giai Hân, ngắm nhìn ngũ quan tinh xảo tuyệt đẹp của cô, như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật. "Chỉ uống rượu thôi sao?" Anh mỉm cười hỏi.

Khuôn mặt tươi cười của Lý Giai Hân lập tức ửng hồng, có chút ngượng ngùng né tránh ánh mắt của Lâm Hựu Luân. "Người ta là một cô gái yếu đuối, đương nhiên là mặc anh bắt nạt rồi."Khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, cộng thêm vẻ thẹn thùng vừa muốn từ chối vừa muốn chào đón này, bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ rung động, Lâm Hựu Luân đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Anh cúi đầu, nâng mặt Lý Giai Hân lên, nhẹ nhàng hôn đôi môi đỏ mọng căng tròn của cô, đầu lưỡi lướt qua hàm răng, tham lam mút lấy.

Nụ hôn ướt át kéo dài hơn ba phút kết thúc, mặt Lý Giai Hân ửng đỏ, tay ôm ngực, có chút thở dốc.

Lâm Hựu Luân ôm Lý Giai Hân vào lòng, trong lòng lại đang suy nghĩ một chuyện khác.

Lý Giai Hân cũng không làm phiền, chỉ nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực Lâm Hựu Luân, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe đọng đầy hạt mưa.Doanh thu phòng vé công chiếu đầu tiên của 《Thành thị Liệp nhân》 dễ dàng đạt 3,6 triệu, doanh thu cả tuần thậm chí đạt 23 triệu.

Tiếp tục giữ đà này, bộ phim có hy vọng trở thành một trong những phim có doanh thu phòng vé vượt 40 triệu trong năm 1992.

Thành tích phòng vé như vậy đã khiến nhiều người nhìn thấy tiềm năng thị trường của phim chuyển thể từ truyện tranh.

Trong một thời gian, nhiều công ty điện ảnh đều xoa tay hầm hè, chuẩn bị tranh giành miếng bánh thị trường phim chuyển thể từ truyện tranh hoàn toàn mới này.

Đương nhiên, những hạn chế về bản quyền và chi phí quay phim vẫn loại trừ phần lớn các công ty điện ảnh không đủ thực lực, nên tình trạng đua nhau quay phim như trước đây lại không xảy ra.Và ngay khi mọi người đang bận rộn hướng sự chú ý đến thị trường phim chuyển thể từ truyện tranh, công tác chuẩn bị cho bộ phim 《Siêu cấp Giáo viên Bá vương》 đã được triển khai.

Lưu Đức Hoa và Quách Phú Thành đều đã đồng ý tham gia diễn xuất trong bộ phim này, nhưng vai diễn chính vẫn chưa thể xác định được người phù hợp.

Chương 801

Theo ý của Vương Tinh, đã chơi lớn như vậy thì diễn viên đương nhiên phải tìm người giỏi nhất, nên ông đã định tìm Chu Tinh Trì để đóng vai này.

Nhưng khi tiếp xúc với Chu Tinh Trì, vấn đề lại nảy sinh.

Chu Tinh Trì bản thân rất hứng thú với bộ phim này, nhưng anh không mấy hứng thú với việc đóng vai đó.

Bởi vì vai diễn này rề rà không có đặc điểm gì, hơn nữa theo thiết lập của kịch bản, phong cách diễn hài vô lý đầu của anh cũng không có đất diễn, nên cuối cùng Chu Tinh Trì vẫn từ chối vai diễn này.

Chu Tinh Trì không đóng, Vương Tinh cũng không biết nên tìm ai, việc tuyển chọn vai diễn cứ thế bị kẹt lại.

Bởi vì 《Siêu cấp Giáo viên Bá vương》 từ cốt truyện đến vai diễn đều đã có sự thay đổi lớn, bộ phim gốc trong ký ức chỉ có thể làm tham khảo.

Vai diễn đó đã từ nhân vật chính trở thành vai phụ, nên Lâm Hựu Luân cũng không chắc có nên tìm người đó để đóng hay không.Đến chỗ ở của Lý Giai Hân, bên ngoài trời đã tạnh mưa.

Lý Giai Hân vén vạt váy, nhanh chóng bước theo sau Lâm Hựu Luân qua vũng nước trên đường.

Khi lên bậc thang, cô lướt vai qua một người đàn ông đầu trọc đang ôm thùng giấy.

Lâm Hựu Luân dừng bước, quay đầu nhìn lại, Lý Giai Hân tò mò hỏi: "Sao vậy anh?" "Người vừa đi qua có chút quen mắt." "Anh nói anh ta à?" Lý Giai Hân liếc nhìn người đàn ông đầu trọc đang ôm

thùng giấy đi về phía bãi đỗ xe. "Trương Vệ Kiện, anh chắc hẳn biết anh ta.

Trước đây là nghệ sĩ của Vô tuyến, sau khi hết hợp đồng thì chuyển sang đóng phim điện ảnh.

Năm ngoái khi nổi tiếng nhất, rất nhiều truyền thông đều phong anh ta là 'người thừa kế của Chu Tinh Trì', nhưng gần đây không biết vì lý do gì, mọi người hình như không mấy khi mời anh ta đóng phim nữa." "Thì ra là anh ta!" Lâm Hựu Luân lắc đầu, lẩm bẩm một câu: "Thật trùng hợp!" Lý Giai Hân tưởng Lâm Hựu Luân nói trùng hợp là việc gặp Trương Vệ Kiện ở cửa, không cho là đúng mà bĩu môi nói: "Hình như anh ta đã bán căn nhà ở đây rồi, nghe nói là vì chi phí quản lý quá đắt, sau này e là sẽ không gặp lại nữa." "Anh ta còn bán cả nhà sao?" Lâm Hựu Luân nghe tin này khá bất ngờ.

Lâm Hựu Luân từng đến chỗ ở của Trương Vệ Kiện một lần.

Hồi đó Lâm Hựu Luân đã nhắc nhở Trương Vệ Kiện đừng nhận quá nhiều phim, nếu không khán giả sẽ nhanh chóng cảm thấy chán ghét phong cách diễn xuất của anh.

Bây giờ xem ra, Trương Vệ Kiện hẳn đã không nghe lời Lâm Hựu Luân nói, nếu không cũng sẽ không đến nỗi bây giờ không có phim để đóng, thậm chí phải bán cả căn nhà lớn mới duy trì được cuộc sống.Trương Vệ Kiện ôm thùng giấy mải miết đi đường, nên không để ý đến Lâm Hựu Luân.

Ngay khi anh ta đặt thùng đồ cá nhân cuối cùng vào cốp ô tô, quay đầu nhìn lại tòa nhà mình đã sống gần hai năm, chuẩn bị lái xe rời đi, một người đàn ông lạ mặt mặc vest đen đeo kính râm đi tới, gõ cửa kính xe. "Có chuyện gì sao?" Trương Vệ Kiện hạ cửa kính xe, thò nửa đầu ra hỏi. "Xin hỏi có phải là Trương Vệ Kiện tiên sinh không?" Đối phương nói chuyện rất lịch sự.

Trương Vệ Kiện cẩn thận đánh giá đối phương một lượt, xác nhận mình chưa từng quen người này. "Không sai, là tôi.

Xin hỏi anh có chuyện gì?" "Ông chủ của tôi muốn gặp anh, anh ấy ở lầu 26 tòa C." Trương Vệ Kiện vừa định hỏi đối phương ông chủ của anh ta là ai, chợt nhớ ra.

Tòa C chính là tòa nhà mà anh ta từng ở.

Và tầng 26 là một căn hộ penthouse sân thượng rộng lớn.

Chủ nhân của căn hộ xa hoa này trước đây vẫn luôn rất thần bí, Trương Vệ Kiện cũng chỉ vô tình biết được, hóa ra người sống ở đó là Lý Giai Hân, hoa hậu Hồng Kông nổi tiếng nhất.

Người hẹn gặp anh ta chắc chắn không phải Lý Giai Hân, vậy chỉ có thể là người đàn ông trong lời đồn có quan hệ vô cùng thân thiết với Lý Giai Hân.

Vừa nghĩ đến việc sắp phải gặp Lâm Hựu Luân, Trương Vệ Kiện vừa xấu hổ lại vừa có chút chột dạ.

Nếu năm đó anh ta nghe theo lời khuyên của Lâm Hựu Luân, cũng sẽ không đến nỗi rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay.

Năm đó Trương Vệ Kiện có thể được Vô tuyến trọng dụng, một mặt là vì kỹ năng diễn xuất của bản thân anh ta xuất sắc, mặt khác cũng là vì có quý nhân giúp đỡ phía sau.

Và quý nhân giúp đỡ anh ta chính là Lâm Hựu Luân.

Trương Vệ Kiện cuối cùng quyết định đi gặp Lâm Hựu Luân, bởi vì anh ta biết Lâm Hựu Luân sẽ không rảnh đến mức gọi anh ta đến chỉ để mỉa mai một trận, khả năng lớn hơn là muốn tìm anh ta có việc gì đó.Mang theo tâm trạng bất an, Trương Vệ Kiện nhấn chuông cửa căn hộ xa hoa tầng 26.

Người mở cửa cho Trương Vệ Kiện là Lý Giai Hân, cô đã thay một bộ đồ mặc ở nhà.

Cô đang đeo tạp dề, chắc hẳn đang nấu gì đó trong bếp.

Sau khi mời Trương Vệ Kiện vào, cô cũng không kịp chào hỏi anh ta, chỉ bảo anh ta tự ngồi ở phòng khách, bỏ lại một câu "Anh ấy đang tắm, sẽ ra ngay thôi", rồi vội vã quay lại bếp tiếp tục bận rộn.

Trương Vệ Kiện đặt hai tay lên đầu gối, có chút ngượng ngùng ngồi đó, trong lòng suy nghĩ lung tung không biết Lâm Hựu Luân tìm anh ta rốt cuộc có chuyện gì.

Khoảng hơn mười phút sau, Lâm Hựu Luân mặc áo choàng tắm đi xuống từ lầu.

Trương Vệ Kiện vội vàng đứng dậy chào anh.

Lâm Hựu Luân gật đầu với Trương Vệ Kiện, tiện tay vứt chiếc khăn lau tóc sang một bên.

Anh ngồi xuống ghế sofa đối diện Trương Vệ Kiện, đưa tay ra hiệu, ý bảo Trương Vệ Kiện đừng đứng nữa, ngồi xuống nói chuyện. "Tình hình của anh tôi đại khái đã hiểu rồi.

Nói thế nào đây, tôi có thể hiểu suy nghĩ anh cố gắng đóng phim, là diễn viên, ai cũng muốn nổi tiếng, ai cũng muốn kiếm nhiều tiền hơn, điều này không có gì sai cả.

Chỉ có điều trước đây tôi cũng đã nói với anh rồi, vấn đề lớn nhất khi anh đóng phim là anh luôn bắt chước người khác, không có phong cách độc đáo của riêng mình.

Mặc dù thời gian đó truyền thông cũng rất ưu ái anh, nhưng anh cũng nên biết rõ, rất nhiều người tìm anh đóng phim là vì anh có thể bắt chước phong cách của người đó, hơn nữa anh chỉ nhận một phần mười cát-xê của người đó.

Nói cách khác, nếu anh không bắt chước người đó, có thể anh còn không nhận được một phần mười cát-xê của họ.

Bây giờ nói những lời này có lẽ hơi muộn, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không kịp nữa.

Mấu chốt vẫn là ở việc sau này anh sẽ làm thế nào."Trương Vệ Kiện gật đầu, lúc này trong lòng anh ta rõ ràng có rất nhiều suy nghĩ, nhưng đến miệng lại không nói được một lời nào.

Lâm Hựu Luân bắt chéo chân, châm một điếu thuốc nhìn Trương Vệ Kiện. "Được rồi, lần này tôi gọi anh đến đây cũng không phải để giáo huấn gì anh, mà là có một chuyện muốn hỏi ý kiến của anh...

Tôi đang có một bộ phim, Lưu Đức Hoa, Quách Phú Thành sẽ đóng vai chính, sau đó còn chuẩn bị hợp tác với diễn viên bên Hollywood, vốn đầu tư dự kiến trên 60 triệu đô la Mỹ.

Trong phim có một vai diễn, không thể nói là nhân vật chính, nhưng cũng là một nhân vật mấu chốt quan trọng thúc đẩy cốt truyện phát triển.

Hiện tại vẫn chưa xác định được người đóng, ý của tôi là muốn anh đến diễn." Trương Vệ Kiện gần như không dám tin vào tai mình, cơ hội như vậy lại rơi vào đầu anh ta.

Ngoài sự kích động, trong lòng Trương Vệ Kiện lại không khỏi có chút nghi hoặc: một vai diễn như vậy, đáng lẽ phải có rất nhiều ứng cử viên, tại sao Lâm Hựu Luân lại chọn anh ta? "Đương nhiên anh đừng vội kích động, bộ phim này được chuyển thể từ một trò chơi đối kháng.

Trong đó, anh cũng chỉ là một nhân vật mấu chốt, diễn xong khán giả cũng sẽ không đặc biệt chú ý đến anh.

Nói đơn giản là vai diễn này không có nhiều sự tồn tại, thuần túy

là để phối hợp với các diễn viên chính khác mà thôi.

Vì vậy, đóng bộ phim này anh cũng sẽ không đạt được bao nhiêu danh tiếng.

Cơ hội tôi đã cho anh rồi, còn lại là tùy anh tự chọn!"Trên bầu trời Thái Bình Dương, một chiếc máy bay khách từ Hồng Kông đi Mỹ đang xuyên qua những đám mây. "Anh ta cũng còn biết điều đấy, nếu là tôi, căn bản sẽ không nói nhiều đạo lý với anh ta như vậy, một câu 'anh diễn hay không diễn' là xong!" Trong khoang hạng nhất, Vương Tinh và Lâm Hựu Luân ngồi cạnh nhau ở vị trí đầu tiên, đang bàn luận về chủ đề tuyển chọn diễn viên cho vai diễn trong 《Siêu cấp Giáo viên Bá vương》.

Chương 802

Hai người lần này đi Mỹ, một mặt là để tham gia buổi công chiếu đầu tiên của bộ phim 《Mộc nãi y》 do Trình Long đóng chính tại New York, mặt khác cũng tiện thể tìm kiếm diễn viên phù hợp cho 《Siêu cấp Giáo viên Bá vương》.

Với hai vai diễn Tảo Bá Đầu và Kim Mao Vương, trong lòng Lâm Hựu Luân đã có những ứng cử viên phù hợp, hơn nữa anh đã phái người tiếp xúc với hai diễn viên này.

Lần này đi đương nhiên là để gặp mặt xác nhận thái độ của đối phương.

Từ lời Lâm Hựu Luân, Vương Tinh cũng ít nhiều hiểu được tình hình của hai người này, trong đó ông tò mò nhất vẫn là diễn viên đóng vai Tảo Bá Đầu. "Anh nói người ngoại quốc đó, thật sự là fan cứng của phim võ thuật Hồng Kông sao?" "Anh biết Thi Ngõa Tân Cách chứ?" Lâm Hựu Luân hỏi câu này có chút kỳ lạ, Vương Tinh không đoán ra ý anh, đành thuận theo ý anh gật đầu. "Người ngoại quốc mà anh nói đó, truyền thông Mỹ bây giờ đều gọi anh ta là 'người thừa kế của Thi Ngõa Tân Cách', anh ta cường tráng đến mức nào, chắc không cần tôi phải giới thiệu nhiều với anh nữa chứ?" Trong lòng Vương Tinh lập tức hiện ra hình ảnh Thi Ngõa Tân Cách khoe cơ bắp, Lâm Hựu Luân đã nói như vậy, xem ra người kia cũng sẽ không kém Thi Ngõa Tân Cách là bao. "Người ngoại quốc đó tự kể, hồi nhỏ anh ta rất gầy yếu, sau này vô tình xem được phim võ thuật Hồng Kông, từ đó say mê phim võ thuật và Lý Tiểu Long, và cũng vì thế mà bước chân vào con đường diễn viên hành động." Nghe Lâm Hựu Luân giới thiệu xong, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Vương Tinh là, người ngoại quốc này cũng thật biết ba hoa.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Dù sao thì, trong số các diễn viên hành động ở Mỹ, anh ta là người khá quen thuộc với điện ảnh Hồng Kông, và cũng là người có khả năng hợp tác với chúng ta nhất.

Để anh ta đóng vai Tảo Bá Đầu, tôi thấy khá phù hợp." Vương Tinh gật đầu, sau đó đột nhiên nhớ ra một chuyện. "À đúng rồi, nói nhiều thế mà quên hỏi anh, người ngoại quốc đó tên là gì?" "Thượng Cách Vân Đốn!"Tại sân bay Los Angeles, Trình Long và Thượng Cách Vân Đốn đang chờ đón khách.

Do thường xuyên đóng phim hành động, vóc dáng của Trình Long trong số các diễn viên Hồng Kông đã được coi là khá tốt, nhưng đứng trước Thượng Cách Vân Đốn cao lớn vạm vỡ, anh vẫn cảm thấy một chút áp lực. "Jack, theo tôi được biết, mấy bộ phim đầu tiên anh tham gia Hollywood đều do Lâm tiên sinh một tay sắp đặt.

Tôi rất muốn biết đánh giá của anh về anh ấy...

Ở đây chỉ có hai chúng ta, tôi đảm bảo mỗi lời anh nói dưới đây sẽ không lọt đến tai người thứ ba." Mặc dù Thượng Cách Vân Đốn nói vậy, nhưng Trình Long sẽ không ngu đến mức dốc bầu tâm sự với một người Mỹ mới quen chưa đầy một tuần. "Trong số những người làm điện ảnh Hồng Kông mà tôi từng gặp, Lâm tiên sinh tuyệt đối là người xuất sắc nhất, không có ai hơn.

Những năm gần đây anh ấy đã quay rất nhiều bộ phim được chào đón nồng nhiệt ở Mỹ, tôi tin rằng anh hẳn đã xem không ít trong số đó.

Anh ấy là một trong số ít người Hồng Kông có thể xử lý tốt sự khác biệt văn hóa đông tây trong điện ảnh, khiến khán giả phương Tây chấp nhận phim phương Đông.

Chỉ riêng điểm này thôi đã khiến tôi vô cùng kính nể anh ấy rồi." "Chỉ có thế thôi sao?" Thượng Cách Vân Đốn hiển nhiên không mấy hài lòng với câu trả lời của Trình Long. "Tôi nghe nói vị Lâm tiên sinh

đó, địa vị trong giới điện ảnh Hồng Kông giống như nhân vật chính trong bộ phim 《Bố già》 vậy, anh ấy một mình độc quyền toàn bộ các rạp chiếu phim ở Hồng Kông, hơn nữa còn tự mình đầu tư điện ảnh.

Điều này ở Mỹ thực sự khó mà tưởng tượng được.

Và mỗi năm trong danh sách phim có doanh thu phòng vé cao nhất Hồng Kông chắc chắn sẽ có tác phẩm của anh ấy.

Ở Hồng Kông anh ấy giống như một vị vua vậy, tình hình thực tế có phải như vậy không?" Trình Long không biết Thượng Cách Vân Đốn biết những điều này từ đâu, anh không muốn trả lời câu hỏi này, nhưng lại không thể không để ý Thượng Cách Vân Đốn, đành ậm ừ nói: "Tình hình thực tế không khoa trương như anh nói, nhưng phần lớn đều là sự thật." "Vậy ở Hồng Kông, anh cũng cần nghe theo chỉ thị của Lâm tiên sinh, cho dù anh đã giành được sự tôn trọng của rất nhiều người ở Hollywood rồi sao?" Thượng Cách Vân Đốn không hề nhận ra, câu hỏi này của mình đã khiến Trình Long cảm thấy có chút khó xử. "Tôi cần đính chính lại cách nói của anh.

Lâm tiên sinh quả thực có địa vị rất cao trong giới điện ảnh Hồng Kông, nhưng anh ấy chưa bao giờ ép buộc đạo diễn hay diễn viên quay những bộ phim mà họ không thích.

Điểm này anh có thể hỏi các nhà làm phim Hồng Kông khác để kiểm chứng, tôi tin họ sẽ đưa ra cho anh câu trả lời giống như tôi." Trình Long nghiêm túc đáp lời.

Thượng Cách Vân Đốn gật đầu, "Vậy tôi có thể hiểu như thế này không, ý của anh là Lâm tiên sinh là một người rất dễ tính?" Trình Long nghe vậy, lập tức có cảm giác dở khóc dở cười.

Lâm Hựu Luân là một người dễ tính ư?

Trình Long tuyệt đối không nghĩ vậy.

Lâm Hựu Luân đúng là chưa bao giờ ép buộc người khác, nhưng vấn đề là ở Hồng Kông hình như cũng không có nhiều người làm điện ảnh có tư cách từ chối anh ấy.Phát thanh sân bay bắt đầu thông báo tin tức về chuyến bay sắp đến.

Trình Long nghe thấy chuyến bay mà Lâm Hựu Luân đang đi, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng không cần tiếp tục đối phó với Thượng Cách Vân Đốn nữa, ở với gã này nửa ngày, Trình Long cảm giác mình thực sự không có cách nào giao tiếp tốt với anh ta.

Cũng không biết gã Thượng Cách Vân Đốn này là ngốc thật hay giả ngốc, dù sao thì những lời nói ra đều khiến người ta cạn lời.Từ cửa lên máy bay bước ra, Vương Tinh từ xa đã nhìn thấy Thượng Cách Vân Đốn đứng cùng Trình Long, quả nhiên rất phù hợp với hình tượng mà ông tưởng tượng —— cơ bắp phát triển, cao lớn vạm vỡ.

Trình Long đã đi tới đón, trước tiên bắt tay Lâm Hựu Luân, sau đó chào hỏi Vương Tinh.

Lâm Hựu Luân liếc nhìn Thượng Cách Vân Đốn đang đứng đằng kia không đi tới, sau đó hỏi Trình Long: "Mọi chuyện đã nói với anh ta rồi chứ?" Mặc dù là lần đầu tiên gặp Thượng Cách Vân Đốn ngoài đời, nhưng Lâm Hựu Luân đã rất quen thuộc với hình tượng của Thượng Cách Vân Đốn, căn bản không cần xác nhận đã biết rõ thân phận đối phương. "Bao gồm một số việc về vai diễn, và cả cát-xê, tôi đều đã nói với anh ta rồi.

Nhưng anh ta kiên quyết phải đợi sau khi gặp mặt Lâm tiên sinh anh mới chính thức xem xét có đóng vai này hay không, nên hôm nay tôi đã đưa anh ta đến đây." Trình Long giới thiệu tình hình.

Vương Tinh vừa nghe vậy liền không vui, "Gì mà gặp mặt mới xem xét diễn xuất, ý là trước đó anh ta căn bản chưa từng xem xét hợp tác với chúng ta sao?" Lâm Hựu Luân cũng nhíu mày theo.

Trước khi đến Mỹ, anh đã biết Thượng Cách Vân Đốn có thể hơi khó nhằn, nhưng không ngờ đối phương lại có thái độ như vậy. "Thôi được rồi, chúng ta đừng đứng đây nữa, qua đó gặp anh ta một chút đi." Nói xong, Lâm Hựu Luân liền đi về phía Thượng Cách Vân Đốn. "Lâm tiên sinh, nếu tôi không nhầm thì đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt phải không?" Khi bắt tay, Thượng Cách Vân Đốn hỏi một câu rất kỳ lạ. "Chẳng lẽ Thượng Cách Vân Đốn tiên sinh thấy tôi rất quen mắt sao?" Lâm Hựu Luân cười hỏi ngược lại.

Thượng Cách Vân Đốn lắc đầu. "Ấn tượng đầu tiên của Lâm tiên sinh dành cho tôi rất kỳ lạ, tôi cảm thấy anh dường như vô cùng hiểu rõ tôi, cứ như đã quen biết tôi nhiều năm rồi vậy." "Vậy sao?" Lâm Hựu Luân bề ngoài không động sắc, nhưng trong lòng không khỏi có chút tò mò.

Tính cả phần ký ức trong não, anh quả thực đã quen biết Thượng Cách Vân Đốn rất nhiều năm rồi, nhưng vấn đề là Thượng Cách Vân Đốn làm sao nhìn ra được? "Có lẽ Lâm tiên sinh chính anh cũng không để ý, lúc nãy khi anh bước đến chào tôi, cái ngữ khí và biểu cảm đó, không giống phản ứng khi gặp người lạ chút nào, mà ngược lại giống như gặp người quen vậy." Thượng Cách Vân Đốn giải thích.

Lâm Hựu Luân lại đánh giá Thượng Cách Vân Đốn vài lần, lúc này mới cười hỏi: "Thượng Cách Vân Đốn tiên sinh thực sự là diễn viên hành động sao?

Khả năng quan sát và phán đoán của anh hoàn toàn có thể đi làm cảnh sát hoặc những nghề đặc biệt hơn, ví dụ như FBI hoặc CIA." Thượng Cách Vân Đốn nhún vai, "Cơ bắp phát triển không có nghĩa là

đầu óc đơn giản, ít nhất đối với tôi là vậy." Lâm Hựu Luân rất nghiêm túc gật đầu, "Vậy tôi thật sự nên nhận thức lại về anh rồi." "Vậy Jack chắc đã nói với anh rồi phải không?" Thượng Cách Vân Đốn đột nhiên buông một câu không đầu không đuôi, Lâm Hựu Luân ngẩn người một lát mới phản ứng kịp anh ta đang nói đến chuyện gì. "Đúng vậy, anh ấy đã kể cho tôi nghe ý tưởng của Thượng Cách Vân Đốn tiên sinh, mặc dù tôi không cho rằng đó là suy nghĩ thật sự của Thượng Cách Vân Đốn tiên sinh." "Vậy sao?" Ánh mắt Thượng Cách Vân Đốn sáng lên, "Lâm tiên sinh nghĩ suy nghĩ thật sự của tôi là gì?" "Nếu Thượng Cách Vân Đốn tiên sinh không hài lòng với vai diễn này, căn bản không cần phải chạy đến gặp tôi.

Nên tôi nghĩ, anh chắc hẳn không hài lòng lắm với mức cát-xê mà chúng tôi đưa ra." Lâm Hựu Luân vừa nói ra lời này, sắc mặt Vương Tinh và Trình Long bên cạnh đều trở nên không được tốt lắm.

Cát-xê mà Lâm Hựu Luân đưa cho Thượng Cách Vân Đốn là 1,5 triệu đô la Mỹ, số tiền này đã nhiều hơn tổng cát-xê của các diễn viên Hồng Kông khác tham gia bộ phim cộng lại, gã người Mỹ này vậy mà vẫn không hài lòng!

Thượng Cách Vân Đốn nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười hài lòng. "Rất vui khi Lâm tiên sinh có thể đề cập đến vấn đề này.

Đây quả thực là một lý do khiến tôi do dự không biết có nên nhận bộ phim này hay không, bởi vì theo tôi, mức cát-xê phù hợp cho việc tôi tham gia bộ phim này nên là 2 triệu đô la Mỹ." "Thượng Cách Vân Đốn tiên sinh có chắc là đang không đùa tôi không? 2 triệu đô la Mỹ để mời anh đóng bộ phim này, tại sao tôi không thêm 2 triệu đô la nữa, trực tiếp mời Thi Ngõa Tân Cách đến đóng bộ phim này?

Mặc dù chỉ thêm 2 triệu đô la, nhưng tôi thấy lợi nhuận phòng vé mà anh ấy có thể mang lại cho bộ phim này chắc chắn xứng đáng với

giá đó.

Còn Thượng Cách Vân Đốn tiên sinh, anh có làm được không?" Lâm Hựu Luân lôi Thi Ngõa Tân Cách ra, mặt Thượng Cách Vân Đốn lập tức không giữ nổi nữa.

Ảnh hưởng lực của anh ta hiện tại ở Mỹ, hiển nhiên không thể so sánh với Thi Ngõa Tân Cách, thậm chí có thể nói hai người căn bản không phải là diễn viên cùng đẳng cấp. "Lâm tiên sinh, anh phải biết rằng, Thi Ngõa Tân Cách chưa chắc đã hứng thú đóng bộ phim này của anh?" "Thượng Cách Vân Đốn tiên sinh, anh cũng nên biết rõ, tôi không ngại chi nhiều tiền cho điện ảnh, nhưng những khoản tiền này tôi nhất định sẽ chi vào những nơi có giá trị hơn.

Chương 803

Nếu là mời Thi Ngõa Tân Cách đến đóng bộ phim này, tôi có thể đưa ra mức cát-xê 5 triệu đô la hoặc thậm chí cao hơn.

Nhưng nếu là anh đóng vai này, 1,5 triệu cát-xê không thể cao hơn được nữa...

Điểm này, anh hẳn phải rõ hơn tôi!""Chết tiệt, là anh nói với tôi cái gã Lâm Hựu Luân đó chắc chắn sẽ bằng lòng đưa ra cát-xê cao hơn, vậy mà bây giờ anh ta từ chối rồi!" Thượng Cách Vân Đốn nắm chặt ống nghe, lớn tiếng nói vào điện thoại bên kia. "Được rồi, lần này là tôi thất bại, không ngờ Lâm Hựu Luân lại cứng rắn như vậy.

Nhưng xin hãy tin tôi, Lâm Hựu Luân cũng không thể nào bỏ ra 5 triệu đô la Mỹ để mời Thi Ngõa Tân Cách đến diễn, bởi vì anh mới là lựa chọn tốt nhất để đóng bộ phim này!" Người đại diện ở đầu dây bên kia trả lời. "Anh chắc chứ?" Giọng điệu của Thượng Cách Vân Đốn đầy nghi ngờ. "Đương nhiên rồi, đóng bộ phim này, anh có lợi thế hơn Thi Ngõa Tân Cách, bởi vì anh tinh thông võ thuật phương Đông, mà bộ phim này lại được chuyển thể từ một trò chơi đối kháng, vai diễn trong đó gần như là được đo ni đóng giày cho anh vậy." Người đại diện trong điện thoại chỉ nói một lớp nguyên nhân, còn một lớp nguyên nhân khác là vai diễn của Thượng Cách Vân Đốn trong 《Siêu cấp Giáo viên Bá vương》 không phải là nhân vật chính duy nhất.

Chỉ cần Lâm Hựu Luân không bị điên, anh ấy tuyệt đối sẽ không bỏ ra 5 triệu để mời Thi Ngõa Tân Cách đến diễn, vì làm vậy không đáng. "Vậy tiếp theo tôi nên làm gì?" Thượng Cách Vân Đốn nhìn có vẻ rất có chủ kiến, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi ý

người đại diện. "Mức cát-xê 1,5 triệu đô la Mỹ cũng không tệ đâu, tôi nghĩ anh có thể đồng ý với đối phương trước." Người đại diện lập tức đưa ra câu trả lời. "Theo anh vừa nói, tôi có nên kéo dài thêm một chút không, biết đâu Lâm Hựu Luân sẽ chủ động thay đổi ý định." Thượng Cách Vân Đốn không chắc chắn hỏi một câu. "Đương nhiên, có lẽ Lâm Hựu Luân sẽ đồng ý tăng thêm một phần cát-xê cho anh, nhưng cũng có thể sẽ thay đổi ý định không mời anh đóng bộ phim này nữa.

Nếu anh sẵn lòng chịu rủi ro với kết quả sau đó, thì có thể trì hoãn thêm một thời gian." Người đại diện không trực tiếp phản đối, mà giải thích rõ tất cả những hậu quả có thể xảy ra với Thượng Cách Vân Đốn. "Được rồi, tôi nghe anh vậy." Thượng Cách Vân Đốn cân nhắc một chút, vẫn quyết định nghe theo lời khuyên của người đại diện.

Có thể tham gia một bộ phim điện ảnh có vốn đầu tư hơn 60 triệu đô la Mỹ, cơ hội như vậy ở Hollywood cũng không phải thường xuyên gặp được.

Nếu bộ phim này cuối cùng thành công lớn, địa vị cát-xê của Thượng Cách Vân Đốn cũng sẽ theo đó mà tăng lên.Tin tức Thượng Cách Vân Đốn đồng ý diễn xuất không mang lại nhiều tâm trạng tốt đẹp hơn cho Lâm Hựu Luân.

Bởi vì vừa lúc nãy, người anh phái đi tìm một diễn viên khác đã quay về với một tin xấu: đối phương từ chối tham gia bộ phim này.

Bất đắc dĩ, Lâm Hựu Luân đành đích thân ra mặt, hẹn gặp vị diễn viên này.

Dưới sự thuyết phục của người đại diện đối phương, vị diễn viên đó mới miễn cưỡng đồng ý cuộc gặp mặt này. "Tôi không hiểu, tại sao nhất định phải là cái gã tên Ước Hàn Ni - Đức Phổ này, chỉ vì anh

ta có một khuôn mặt đẹp trai sao?" Vương Tinh có chút không hiểu ngồi trên ghế sofa, nhìn Lâm Hựu Luân đang đứng trước gương thắt cà vạt. "Nếu anh cho rằng anh ta chỉ dựa vào mặt đẹp để kiếm cơm, thì anh đã lầm to rồi!" Lâm Hựu Luân dừng động tác trên tay một chút, không quay đầu lại nói. "Chẳng lẽ tôi nói sai sao?" Vương Tinh đặt xuống tập tài liệu về Ước Hàn Ni - Đức Phổ trong tay. "Cái tên Đức Phổ này năm 87 đóng phim truyền hình 《Thiếu niên Long Hổ đội》 mà nổi tiếng, nhưng tôi thấy anh ta trong bộ phim đó chỉ biết làm bộ ngầu, chứ không làm được gì khác...

Hơn nữa, bộ phim 《Kéo thủ Ái Đức Hoa》 mà anh hết sức ca ngợi đó, anh ta diễn một người máy mặt không biểu cảm, tôi thấy thành công của bộ phim đó phần lớn là nhờ cốt truyện, tôi cũng không thấy anh ta có thể hiện diễn xuất xuất sắc đến mức nào trong đó." Lâm Hựu Luân thắt xong cà vạt, quay người lại nhìn Vương Tinh hỏi: "Chúng ta tìm anh ta diễn vai đó cần diễn xuất sao?" Vương Tinh lắc đầu. "Vậy anh còn nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì?" Lâm Hựu Luân lấy áo khoác từ mắc áo, bỏ lại câu này rồi một mình rời khỏi phòng.

Vương Tinh cầm lại tấm ảnh của Ước Hàn Ni - Đức Phổ xem xét, trong lòng cũng có chút khó hiểu.

Tại sao mình lại bận tâm những điều đó, đóng 《Siêu cấp Giáo viên Bá vương》 không cần diễn viên có nhiều diễn xuất, chỉ cần họ biết làm ngầu là đủ rồi.

Từ góc độ này mà xét, có lẽ Ước Hàn Ni - Đức Phổ này quả thực là một lựa chọn không tồi.Trong sảnh cà phê của khách sạn, một người đàn ông trung niên đang cố gắng thuyết phục người thanh niên đối diện với vẻ mặt thiếu kiên nhẫn. "Nghe này, Johnny, tôi biết cậu không hứng thú với vai diễn này, nhưng đối phương đã đưa ra mức cát-xê 1 triệu đô la Mỹ...

Tôi biết cậu muốn đóng những vai diễn có chiều sâu hơn, nhưng những bộ phim phi chính thống đó sẽ không bao giờ có thể trả cho cậu mức cát-xê cao như vậy.

Mà cậu cần phải trở nên nổi tiếng hơn thì mới có thể khiến những đạo diễn lớn đó chú ý đến cậu, cậu hiểu ý tôi không?" "Nhưng anh có biết đây là loại phim gì không?

Ý tưởng chuyển thể game thành phim đã rất nực cười rồi, càng nực cười hơn là tôi lại phải đi đóng vai trong game, hơn nữa còn là một bộ phim hành động, anh biết tôi ghét nhất loại phim này mà..." Ước Hàn Ni - Đức Phổ chưa nói hết câu, phía sau đột nhiên có một giọng nói cắt ngang anh ta. "Nhưng khán giả lại thích loại phim như vậy!" Ước Hàn Ni - Đức Phổ quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông phương Đông trẻ tuổi đang đứng phía sau mình, và người đại diện của anh ta lúc này đã đứng dậy chuẩn bị chào hỏi người đó. "Tôi có thể ngồi xuống không?" Lâm Hựu Luân chỉ vào chỗ trống giữa Ước Hàn Ni - Đức Phổ và người đại diện của anh ta. "Đương nhiên rồi." Người đại diện của Ước Hàn Ni - Đức Phổ lập tức gật đầu, nhưng Lâm Hựu Luân lại đứng yên không động, anh đang đợi Ước Hàn Ni - Đức Phổ mở lời. "Vâng, tiên sinh, tôi nghĩ anh có thể ngồi ở đây." Ước Hàn Ni - Đức Phổ nói vậy, Lâm Hựu Luân lúc này mới ngồi xuống. "Vừa rồi tôi nghe thấy hai người đang thảo luận về chủ đề phim chuyển thể từ game, Đức Phổ tiên sinh hình như thấy loại phim này rất nực cười?" Ước Hàn Ni - Đức Phổ còn chưa mở lời, người đại diện của anh ta đã vội vàng nói: "Lâm tiên sinh, Đức Phổ cậu ấy vừa rồi chỉ là đùa thôi." "Không, tôi nghiêm túc đấy." Câu trả lời của Ước Hàn Ni - Đức Phổ khiến người đại diện rất lúng túng.

Ban đầu cứ nghĩ lời này sẽ chọc giận Lâm Hựu Luân, không ngờ Lâm Hựu Luân lại bật cười. "Tôi rất tò mò, tại sao anh lại có suy nghĩ như vậy?" Ước Hàn Ni - Đức Phổ không thèm để ý đến ánh mắt ám

chỉ của người đại diện, vẫn cứ cố chấp trả lời: "Cốt truyện của loại phim này ấu trĩ và lố bịch, không hề có logic gì đáng nói, hơn nữa diễn viên căn bản không cần bất kỳ kỹ năng diễn xuất hay sự nhập tâm cảm xúc nào.

Chẳng lẽ còn không nực cười sao?" "Hoặc là không xem những bộ phim vô bổ, hoặc là không cần dùng đến não để xem những bộ phim như vậy.

Anh nghĩ phần lớn khán giả điện ảnh sẽ chọn cách nào?" Câu hỏi của Lâm Hựu Luân khiến Ước Hàn Ni - Đức Phổ có chút bất ngờ.

Suy nghĩ kỹ lại thì đúng là như vậy, những bộ phim mà mình cho là vô bổ, thực tế căn bản không cần dùng não để xem.

Mà phần lớn khán giả xem phim, chẳng phải là để tìm kiếm sự giải trí thư giãn sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Ước Hàn Ni - Đức Phổ nhìn Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng có sự thay đổi. "Được rồi, tôi thừa nhận anh nói có lý, nhưng chỉ bằng điều này thì vẫn chưa đủ để thuyết phục tôi." "Trước khi đó, chúng ta có thể làm quen trước một chút không?" Đối mặt với bàn tay Lâm Hựu Luân đưa tới, Ước Hàn Ni - Đức Phổ do dự một lát, cuối cùng vẫn đưa tay ra.

Hai người bắt tay nhau. "Johnny, anh không ngại tôi gọi anh như vậy chứ?" Lâm Hựu Luân hỏi dò một câu.

Ước Hàn Ni - Đức Phổ bĩu môi, không bày tỏ sự phản đối.

Lâm Hựu Luân lúc này mới tiếp tục nói: "《Kéo thủ Ái Đức Hoa》 là một trong những bộ phim tôi yêu thích nhất, và tôi cũng vô cùng ngưỡng mộ anh trong bộ phim đó.

Lần này phim mới cần hai diễn viên Mỹ tham gia, người đầu tiên tôi nghĩ đến chính là anh...

Tôi thừa nhận 《Siêu cấp Giáo viên Bá vương》 chính là một bộ phim bom tấn giải trí thuần túy, nhưng tôi có thể hứa với anh một điều, sau khi đóng xong bộ phim này, nếu sau này anh gặp được một bộ phim đặc biệt yêu thích, mà lại tình cờ thiếu vốn không thể khởi quay, tôi có thể đầu tư cho bộ phim đó." Lời hứa như vậy nghe có vẻ hơi kỳ lạ, nhưng đối với Ước Hàn Ni - Đức Phổ lại vô cùng hấp dẫn.

Từ trước đến nay, Ước Hàn Ni - Đức Phổ luôn có tình cảm đặc biệt với các bộ phim phi chính thống. 《Kéo thủ Ái Đức Hoa》 xét theo nghĩa chặt chẽ cũng thuộc loại phim này, nhưng nhờ chủ đề ấm áp mà nó đã từ một tác phẩm khác lạ trở thành chính thống.

Hồi đó, trong nhiều trường hợp, phim phi chính thống đều có nghĩa là dành cho một nhóm nhỏ, nên loại phim này rất khó tìm được nhà đầu tư.

Ước Hàn Ni - Đức Phổ trước đây từng gặp phải tình huống như vậy, kịch bản và vai diễn đều khiến anh ta rất hài lòng, nhưng cuối cùng đạo diễn lại nói với anh ta rằng bộ phim không thể quay được, vì không có ai chịu đầu tư.

Đương nhiên, Ước Hàn Ni - Đức Phổ không lập tức đồng ý với Lâm Hựu Luân. "Tôi rất tò mò, theo thiết lập của vai diễn trong kịch bản và mức cát-xê mà Lâm tiên sinh đưa ra, việc tìm một người thay thế xứng đáng hẳn là rất dễ dàng, tại sao Lâm tiên sinh nhất định phải kiên trì mời tôi diễn?" "Anh cũng biết, tôi là một nhà đầu tư điện ảnh, việc hoàn toàn thua lỗ thì tôi sẽ không làm.

Tôi sẵn lòng hỗ trợ anh quay những bộ phim phi chính thống mà khán giả chưa chắc đã thích, nhưng đổi lại, anh phải giúp tôi quay một số bộ phim mà khán giả yêu thích.

Chương 804

Anh có thể hiểu đây là một sự trao đổi, chúng ta đều có thể đạt được điều mình muốn từ đó." Sự thẳng thắn của Lâm Hựu Luân khiến Ước Hàn Ni - Đức Phổ tăng thêm hảo cảm với anh, nhưng Ước Hàn Ni - Đức Phổ vẫn còn một vấn đề không nghĩ thông. "Lâm tiên sinh chắc chắn rằng những bộ phim tôi giúp anh quay chắc chắn sẽ kiếm được tiền sao?" Lâm Hựu Luân bật cười, "Đây là một khoản đầu tư dài hạn, bởi vì so với tình hình hiện tại của anh, tôi thực ra còn lạc quan hơn về tiềm năng tương lai của anh...

Có lẽ chính anh cũng không dám tưởng tượng, tương lai anh có thể đạt được thành công lớn đến mức nào." Người khác không biết, nhưng Lâm Hựu Luân lại rất rõ, Ước Hàn Ni - Đức Phổ trong tương lai sẽ đạt được thành tựu lớn đến mức nào.

Ngay cả khi không có 《Cướp biển vùng Caribbean》, hào quang của nam diễn viên thiên tài sở hữu "khuôn mặt biến hóa và ngầu nhất Hollywood" này cũng sẽ không kém đi bao nhiêu.

Trọng tâm đầu tư điện ảnh của Lâm Hựu Luân sau này sẽ cân bằng sang phía Hollywood, kết giao với Ước Hàn Ni - Đức Phổ chẳng qua chỉ là một bước đi mà anh đã tính trước, biết đâu sau này có lúc sẽ phát huy tác dụng lớn.

Tại sân bay quốc tế Kennedy, New York… Trong lúc trợ lý đi lấy hành lý, Ngô Tư Nguyên kéo Quan Chi Lâm sang một bên.

“Chi Chi à, lần này chú đã sớm dò la rõ ràng rồi, ông Lâm đến Mỹ lần này không hề dẫn theo người phụ nữ nào khác.

Đối với cháu mà nói, đây đúng là một cơ hội hiếm có, chắc cháu không cần chú phải dạy thêm nữa chứ?” Quan Chi Lâm rất nghiêm túc

gật đầu.

"Chú Ngô cứ yên tâm, cháu biết mình phải làm gì rồi." "Được rồi, tranh thủ dặm lại trang điểm đi.

Tuy ông Lâm không nói là sẽ đích thân ra đón, nhưng cũng không chừng ông ấy nổi hứng bất chợt sẽ cùng người khác đến, có chuẩn bị vẫn hơn!" Ngô Tư Nguyên vừa dặn dò Quan Chi Lâm, vừa không ngừng nhìn ngó đám đông qua lại.

Thời gian hẹn đón đã đến, nhưng mãi vẫn không thấy ai.

Chờ khoảng 5 phút, một nhân viên tùy tùng được Ngô Tư Nguyên phái đi canh chừng ở cửa sảnh cuối cùng cũng báo tin về, Vương Tinh và Trình Long đang dẫn người đến đây.

"Tất cả những người đến chú đều nhìn rõ chưa, ông Lâm có đến không?" Ngô Tư Nguyên túm lấy tay đối phương, một lần nữa xác nhận.

Người nhân viên tùy tùng lắc đầu, rất khẳng định nói không thấy Lâm Hựu Luân.

Quan Chi Lâm đang dặm lại trang điểm bên cạnh, nghe tin này có chút thất vọng đặt gương và son xuống.

Ngô Tư Nguyên thấy cô như vậy, an ủi nói: "Được rồi, cháu cũng đừng nản lòng, vốn dĩ ông Lâm cũng chưa từng nói là ông ấy nhất định sẽ đến." "Họ ở đằng kia!" Từ xa, Vương Tinh và Trình Long đã nhìn thấy nhóm Ngô Tư Nguyên.

Ngô Tư Nguyên cười tươi đón tiếp: "A Long, đạo diễn Vương, sao hai người cũng đến đây vậy?" "Sao có thể không đến được, ông Ngô dù sao cũng là một trong những nhà đầu tư của bộ phim này, tôi đến đón ông cũng là điều nên làm thôi." Vương Tinh khách khí nói.

Bộ phim 《Mummy》 này do nhiều bên cùng đầu tư, Lâm Hựu

Luân góp 50%, Gia Hòa góp 20%, 30% còn lại chia đều cho Vương Tinh, Trình Long và Ngô Tư Nguyên.

Không phải ba người họ không muốn góp thêm, mà là tổng đầu tư của bộ phim này gần 300 triệu đô la Hong Kong, tức là mỗi người họ đã bỏ ra 30 triệu, đây đã là giới hạn chịu đựng của ba người.

Tranh thủ lúc Vương Tinh và Ngô Tư Nguyên nói chuyện, Trình Long ra sức chiều chuộng Quan Chi Lâm.

"Cô Quan, ngồi máy bay hơn 10 tiếng, có mệt không?" "Cũng đỡ rồi, trên máy bay ngủ một lúc, không tính là đặc biệt mệt." Quan Chi Lâm kéo chặt khăn choàng, không mấy muốn đáp lời Trình Long.

Trong suốt quá trình quay 《Mummy》, Trình Long đã tìm đủ mọi cách để tiếp cận Quan Chi Lâm.

Nếu là những nữ minh tinh khác, có lẽ đã sớm bị anh ta "cưa đổ" rồi, nhưng thật tiếc là anh ta gặp phải Quan Chi Lâm.

Những năm qua, cô tự tại giao du giữa các đại gia, tin đồn tình ái không ngừng, còn thường xuyên xuất hiện trên trang bìa tạp chí.

Mỹ nữ Quan này không phải dạng vừa, Trình Long có ý đồ gì với cô, cô biết rõ mười mươi trong lòng.

Mặc dù Trình Long đã là một trong những nam diễn viên hàng đầu ở Hong Kong, hơn nữa còn tạo dựng được chỗ đứng riêng ở Hollywood, nhưng thành thật mà nói, Quan Chi Lâm vẫn không coi trọng anh ta.

Trình Long nổi tiếng là lăng nhăng trong giới giải trí, tuy báo chí ít khi đưa tin về những chuyện này, nhưng Quan Chi Lâm ở trong giới này, tự nhiên cũng nghe nói một vài chuyện.

Về ngoại hình, Trình Long thực ra cũng chỉ bình thường, nếu không phải vì danh tiếng là siêu sao võ thuật quốc tế, có lẽ không có

bao nhiêu phụ nữ thật sự coi trọng anh ta; còn về tài sản, mấy đại gia mà Quan Chi Lâm từng hẹn hò trước đây, tùy tiện chọn ra một người, gia sản đều hậu hĩnh hơn Trình Long rất nhiều.

Đối với Quan Chi Lâm, người một lòng mơ ước hào môn, trong giới giải trí Hong Kong chỉ có một người cô có thể để mắt đến, đáng tiếc đối phương lại không hề có hứng thú với cô.

Mỗi lần nhìn thấy báo chí đưa tin về những người phụ nữ bên cạnh người đó, hôm nay người này đổi một chiếc xe thể thao mấy triệu, ngày mai người kia mua một căn biệt thự mấy chục triệu, Quan Chi Lâm trong lòng không khỏi ghen tị.

Truyền thông Hong Kong từng thực hiện một cuộc điều tra bí mật, tổng giá trị bất động sản dưới danh nghĩa của ba nữ Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân đều đã vượt quá hàng trăm triệu đô la Hong Kong.

Ngay cả Lý Gia Hân cũng sở hữu hai biệt thự trị giá hàng chục triệu, chưa kể đến Chung Sở Hồng, người đã sinh con gái cho Lâm Hựu Luân, Lâm Hựu Luân đã thành lập một quỹ riêng cho hai mẹ con cô, mỗi năm không cần làm gì cũng có thể thu về hàng chục triệu.

Biết rõ Lâm Hựu Luân "bắt cá nhiều tay", những người phụ nữ này vẫn không rời đi, trong đó cố nhiên có yếu tố tình cảm, đồng thời cũng tồn tại sự cân nhắc về vật chất.

Truyền thông Hong Kong từng ví von Lâm Hựu Luân yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, sẵn sàng đầu tư tình cảm, hơn nữa chịu chi tiền cho phụ nữ, đây chính là nguyên nhân chính giúp anh có thể đồng thời sở hữu nhiều mỹ nhân.

Quan Chi Lâm tự nhận nhan sắc không hề kém cạnh những người phụ nữ này, khuyết điểm duy nhất là cô từng có một cuộc hôn nhân ngắn ngủi, sau đó lại vướng tin đồn với vài đại gia, không thể sánh

bằng mấy người phụ nữ kia ngay từ đầu đã một lòng một dạ đi theo Lâm Hựu Luân.

Trình Long và Lâm Hựu Luân thì kém xa rồi.

Trình Long cũng rất lăng nhăng, những tin đồn trong giới về việc anh ta thường xuyên lợi dụng việc đóng phim để "quy tắc ngầm" một số nữ minh tinh không phải là vô căn cứ.

Những người muốn nổi tiếng chủ động tiếp cận thì không sao, có một số bị Trình Long lừa lên giường, chơi chán rồi tùy tiện cho một khoản tiền rồi đuổi đi, sau đó còn trở mặt không nhận người, căn bản không thừa nhận có bất kỳ quan hệ nào với đối phương.

Quan Chi Lâm rất hiểu phong cách của Trình Long, vì vậy bất kể Trình Long chiều chuộng thế nào, cô cũng chỉ tùy ý ứng phó, chỉ duy trì sự khách sáo bề ngoài.

Nhưng Quan Chi Lâm càng như vậy, Trình Long trong lòng càng muốn chiếm đoạt cô.

Trình Long quả thực đã chơi bời với không ít nữ minh tinh, nhưng một mỹ nhân tầm cỡ như Quan Chi Lâm thì trong giới giải trí cũng là tài nguyên hiếm có.

Mấy mỹ nhân được công nhận trong giới giải trí Hong Kong, trừ Lâm Thanh Hà, Trương Mạn Ngọc ra, mấy người còn lại đều có quan hệ mập mờ với Lâm Hựu Luân.

Mà ngay cả Lâm Thanh Hà, Trương Mạn Ngọc, Trình Long cũng không thể động vào, chỉ còn lại một Quan Chi Lâm là còn có cơ hội hơn, anh ta tự nhiên cũng đặc biệt để tâm.

Khi lên xe, Trình Long đề nghị muốn đi chung xe với Quan Chi Lâm.

Quan Chi Lâm bị làm phiền đến mức không còn cách nào, đành

dùng ánh mắt cầu cứu Ngô Tư Nguyên.

Ngô Tư Nguyên trước đó bận nói chuyện với Vương Tinh, cũng không mấy chú ý đến tình hình bên này, lúc này phát hiện hành động của Trình Long có chút bất thường, cũng không khỏi nhíu mày.

Quan Chi Lâm là một bước quan trọng trong kế hoạch kết giao với Lâm Hựu Luân của Ngô Tư Nguyên.

So với việc đó, đắc tội với Trình Long căn bản không đáng kể.

Người khác có thể còn kiêng dè Trình Long, nhưng Ngô Tư Nguyên hoàn toàn không có áp lực này.

Năm đó, nếu không có ông và Viên Hòa Bình đưa Trình Long từ chỗ La Văn về đóng hai bộ phim 《Túy Quyền》 và 《Xà Hình Điêu Thủ》, Trình Long có lẽ đến bây giờ vẫn chỉ là một diễn viên võ thuật nhỏ bé không mấy nổi tiếng.

"Chi Chi, cháu qua đây ngồi với chú, trên đường chú còn có chuyện muốn nói với cháu." Ngô Tư Nguyên trực tiếp vẫy tay gọi Quan Chi Lâm.

Trình Long tuy có chút không vui, nhưng miệng không nói gì.

Quan Chi Lâm vốn nghĩ như vậy là có thể thoát khỏi sự đeo bám của Trình Long, không ngờ Trình Long lại đi theo cô, gọi trợ lý đi cùng Ngô Tư Nguyên xuống xe, rồi tự mình ngồi vào vị trí phó lái.

"Tôi cũng vừa hay có chuyện muốn bàn bạc với ông Ngô, mọi người cùng đi cho tiện." Trình Long nói vậy, Ngô Tư Nguyên cũng không thể nói gì, đành bảo tài xế lái xe.

Vừa rời khỏi sân bay, Trình Long đã sốt ruột quay đầu lại: "Ông Ngô, là thế này, một thời gian nữa tôi có một bộ phim mới khởi quay ở Mỹ, trong đó có một vai nữ phóng viên người Hoa vẫn chưa định, nếu cô Quan có thời gian, tôi muốn mời cô ấy đến đóng vai này."

Trình Long không nói vai diễn này là vai chính hay vai phụ, nếu không hiểu rõ tình hình rất dễ bị những lời này của anh ta mê hoặc.

Nhưng đối với Ngô Tư Nguyên mà nói, chuyện này căn bản không thể giấu ông.

Nếu vai diễn này là vai chính, Trình Long căn bản không cần phải nói vòng vo như vậy.

Vì vậy, khả năng cao là anh ta mời Quan Chi Lâm đóng chỉ là một vai diễn không quan trọng, mục đích nói là để đóng phim, chi bằng nói là để tìm cơ hội tiếp cận Quan Chi Lâm.

Chương 805

Đã nhìn thấu mục đích của Trình Long, Ngô Tư Nguyên đương nhiên sẽ không để anh ta được toại nguyện.

“A Long, anh nói vai diễn này Chi Chi có lẽ không đóng được, vì hiện tại cháu ấy đã nhận 3 bộ phim, cho đến khoảng thời gian này năm sau, e rằng sẽ không có lịch trống.

Bộ phim của anh nếu không gấp gáp thì được, nếu gấp gáp thì không được rồi.” Nụ cười trên mặt Trình Long cứng đờ.

Lời Ngô Tư Nguyên nói nghe thì nhẹ nhàng, nhưng lại biến Hollywood thành Hong Kong.

Một bộ phim muốn trì hoãn là trì hoãn, Trình Long còn chưa có tư cách hưởng thụ đãi ngộ như vậy, càng đừng nói là vì một vai diễn không quan trọng mà làm vậy.

Nếu Trình Long thật sự đồng ý, vậy thì anh ta cũng không cần tiếp tục lăn lộn ở Hollywood nữa.

“Vậy thì thật đáng tiếc, chỉ có thể là lần sau có cơ hội hợp tác rồi.” Trình Long nói vậy, Quan Chi Lâm ngồi cạnh Ngô Tư Nguyên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngô Tư Nguyên sợ Trình Long lại nảy ra ý nghĩ khác, vội vàng chuyển chủ đề.

“À này A Long, ông Lâm đang đợi chúng ta ở khách sạn phải không?” “Mọi người đều không biết sao?

Ông Lâm hai ngày nay không ở New York.” Trình Long tưởng Ngô Tư Nguyên biết chuyện này, đợi đến khi phát hiện biểu cảm của Ngô Tư Nguyên không đúng, mới nhận ra sự việc không như anh ta nghĩ.

“Buổi công chiếu đầu tiên của 《Mummy》 ông Lâm cũng không định tham gia sao?” Ngô Tư Nguyên đến Mỹ lần này hoàn toàn là vì Lâm Hựu Luân, tham gia buổi công chiếu toàn cầu của 《Mummy》 chỉ là cái cớ.

Nếu Lâm Hựu Luân không đến, lần này ông coi như là chạy một chuyến uổng công rồi.

“Sao lại thế được, một dịp quan trọng như vậy ông Lâm sao có thể vắng mặt?

Chỉ là hai ngày nay cô Chu Tuệ Mẫn có hai buổi hòa nhạc dành cho người Hoa ở San Francisco và Los Angeles, Lâm Hựu Luân đến ủng hộ, tối nay chắc sẽ kịp về.” Lời Trình Long nói không khiến Ngô Tư Nguyên bớt lo lắng, bởi vì ông nghe thấy một tin rất tệ – Chu Tuệ Mẫn lại cũng ở Mỹ.

Nếu cô ấy hát xong buổi hòa nhạc mà không đi, mà lại ở lại bên cạnh Lâm Hựu Luân, vậy thì Quan Chi Lâm căn bản không còn cơ hội nào để tiếp cận Lâm Hựu Luân nữa.

Ngô Tư Nguyên còn chưa mở lời, Quan Chi Lâm đã không nhịn được hỏi trước: “Cô Chu sẽ cùng ông Lâm tham dự buổi công chiếu chứ?” Trình Long nhún vai, “Cái này thì tôi không rõ.” (Còn tiếp.) Đến khi xuống xe tại khách sạn, Quan Chi Lâm cố tình đi chậm lại, mục đích là để không đi cùng Trình Long, đồng thời tiện nói chuyện với Ngô Tư Nguyên.

“Chú Ngô, bây giờ phải làm sao đây?” Quan Chi Lâm mặt đầy vẻ thất vọng, Ngô Tư Nguyên đành an ủi cô: “Bây giờ đừng nghĩ nhiều nữa, có lẽ mọi chuyện không tệ như chúng ta nghĩ đâu.” “Chu Tuệ Mẫn cũng đến rồi, cháu còn có cơ hội gì nữa?” Quan Chi Lâm giận dỗi nói.

“Cô Chu đến để tổ chức hòa nhạc, không nhất định sẽ ở lại đâu.”

Ngô Tư Nguyên nói như vậy vừa có ý an ủi Quan Chi Lâm, đồng thời cũng là tự an ủi chính mình.

Hai người đang đi phía sau, phía trước đột nhiên xuất hiện một đám phóng viên, tay cầm micro và máy ảnh, vây chặt Trình Long.

"Ông Trình Long, ông có thể giới thiệu cụ thể về bộ phim 《Mummy》 này không?" "Ông Trình Long, xin hỏi ông dự đoán doanh thu phòng vé của 《Mummy》 là bao nhiêu?" "Ông Trình Long, tại sao ông lại chọn đóng bộ phim này?

Có lý do đặc biệt nào không?" Trình Long mỉm cười mời các phóng viên yên lặng, lần lượt đặt câu hỏi, anh ta sẽ trả lời tất cả những câu hỏi có thể.

Vương Tinh từ một chiếc xe phía sau xuống, vừa thấy tình hình này liền quay đầu bỏ đi.

Ngô Tư Nguyên thấy vậy vội vàng gọi Quan Chi Lâm, rồi nhanh chóng đi theo.

"Đạo diễn Vương, anh đây là…" "Nếu các anh muốn nhận phỏng vấn của các phóng viên này, có thể trực tiếp đến đó, nếu không muốn nhận phỏng vấn, thì đi cùng tôi lên thang máy ở bãi đậu xe thẳng lên lầu.

Những phóng viên này đã bắt đầu canh giữ ở đây từ hai ngày trước rồi, thành thật mà nói tôi đã bị họ làm phiền đến mức không chịu nổi rồi, trời biết họ có đâu ra lắm câu hỏi đến vậy." Vương Tinh vừa đi vừa than phiền.

Ngô Tư Nguyên quay đầu nhìn về phía Trình Long.

"Vậy còn A Long thì sao…" "Yên tâm đi, anh ta đối phó với những cảnh này còn có kinh nghiệm hơn chúng ta nhiều." Vương Tinh bĩu môi, vẻ mặt thờ ơ.

Trình Long rất sẵn lòng nhận phỏng vấn của các phóng viên Mỹ, bởi vì điều này có lợi cho việc tăng cường sự xuất hiện của anh ta.

Hơn nữa, lần này Trình Long chủ yếu còn nhờ ánh hào quang của bộ phim 《Mummy》.

Nếu bộ phim do Lâm Hựu Luân đầu tư, truyền thông Mỹ cũng sẽ không quan tâm đến mức này.

Thậm chí có người còn nói đùa rằng, mỗi khi một bộ phim do Lâm Hựu Luân đầu tư được công chiếu ở Mỹ, truyền thông Mỹ đều coi như đại địch.

Nếu doanh thu phòng vé của bộ phim không tốt, họ có thể thoải mái chế giễu.

Nếu doanh thu phòng vé của bộ phim nổi bật, họ lại có thể lấy chủ đề điện ảnh Hong Kong xâm nhập Mỹ ra để xào nấu thêm một lần nữa.

Mỗi lần một bộ phim do Lâm Hựu Luân đầu tư được công chiếu ở Bắc Mỹ, đều mang lại vô số chủ đề cho truyền thông Mỹ.

Chỉ riêng việc đưa tin liên quan, đã có thể nuôi sống một lượng lớn phóng viên.

Những bộ phim do Trình Long tự mình tham gia diễn xuất, rất ít khi có thể thu hút được sự chú tâm cao như vậy.

Chỉ sau khi quay xong 《Mummy》, anh ta mới cảm nhận được một chút sự thỏa mãn khi được coi như một ngôi sao hạng nhất từ truyền thông Mỹ.

Vì vậy, khi đối mặt với đủ loại câu hỏi của phóng viên, anh ta đều tỏ ra rất kiên nhẫn.

"Từ đoạn giới thiệu và poster quảng cáo trước đó, mọi người hẳn

đều có thể thấy, bộ phim 《Mummy》 này kể về chủ đề như chính cái tên của nó, đề tài có chút tương tự series 《Indiana Jones》 và 《Quỷ Xuy Đăng》, kể về câu chuyện một nhóm người thám hiểm lăng mộ Pharaoh." Lời Trình Long vừa dứt, lập tức có một phóng viên tiếp lời.

"Các bộ phim trước đây của ông luôn nhấn mạnh tính chân thực của hành động, rất nhiều cảnh nguy hiểm đều là quay thật, đây cũng là lý do khán giả Mỹ yêu thích ông.

Còn lần này ông lại từ bỏ lĩnh vực sở trường nhất của mình, chuyển sang dùng hiệu ứng máy tính để chiều lòng khán giả, ông cho rằng đây là một lựa chọn đúng đắn không?" "Cách nói này của anh, tôi không hoàn toàn đồng tình.

Trước hết, bộ phim này quả thực chú trọng hiệu ứng đặc biệt, nhưng không có nghĩa là tôi trong bộ phim này đã từ bỏ đặc sắc diễn xuất của mình.

Ngược lại, bộ phim này đã cho tôi không gian diễn xuất lớn hơn.

Trong bộ phim này, ngoài việc mọi người có thể thấy những hiệu ứng đặc biệt kinh ngạc, còn có thể thấy tôi thực hiện một số màn biểu diễn có độ khó cao hơn.

Những màn biểu diễn này đều được quay thật, mức độ hấp dẫn nhất định sẽ vượt xa tưởng tượng của mọi người." Trình Long vừa giải thích, vừa không quên quảng cáo cho bộ phim này.

"Nói như vậy, những bộ phim trước đây ông quay ở Mỹ, đều chưa phát huy được tối đa trình độ của mình sao?" Câu hỏi này rõ ràng có chút ác ý, nhưng Trình Long ở Mỹ hai năm nay cũng không phải người ngốc, đối với điều này đã sớm có thể ứng phó tự nhiên.

"Đóng phim Hong Kong quả thực không giống lắm với đóng phim

Mỹ, điểm này tôi phải thừa nhận.

Trước đây khi tôi đóng phim ở Hong Kong, toàn bộ bộ phim hoàn toàn do tôi tự chủ, muốn đóng động tác nào cũng được.

Nhưng ở Mỹ thì không được, ở đây trước hết tôi cần nghe theo sự sắp xếp của đạo diễn.

Mặc dù khi quay cảnh hành động, họ hầu hết đều sẵn lòng nghe theo ý kiến của tôi, nhưng công ty bảo hiểm không đồng ý.

Mỗi lần tôi nói ý tưởng quay phim của mình cho họ, họ luôn nói KHÔNG, bởi vì họ cho rằng như vậy quá nguy hiểm, không đồng ý tôi quay như vậy.

Cuối cùng tôi đành phải sửa đổi phương án của mình, cho đến khi họ đồng ý." "Ở Hong Kong quay phim ông không có những lo ngại như vậy sao?" Ngay lập tức lại có một phóng viên hỏi.

"Không phải không có những lo ngại như vậy, mà là ở Hong Kong đóng phim, căn bản không có công ty bảo hiểm nào sẵn lòng giúp tôi mua bảo hiểm, bởi vì nếu làm bảo hiểm cho tôi thì chắc chắn sẽ lỗ!" Trình Long hài hước trả lời.

"Bộ phim này có được quay tại Ai Cập không?" "Đã quay một số cảnh ở Ai Cập, nhưng theo thông lệ của Hollywood, đoàn làm phim đã dựng một bản sao cảnh thật với tỷ lệ đầy đủ ở một nơi khác để tiện quay phim hơn, bởi vì ở cảnh cuối cùng có hình ảnh kim tự tháp bị phá hủy, nếu quay thật cảnh, chính phủ Ai Cập chắc chắn sẽ bắt tất cả chúng ta!" Trình Long càng ngày càng tỏ ra thoải mái, trong lúc trả lời câu hỏi, thỉnh thoảng cũng pha trò một câu.

"Ông cho rằng doanh thu phòng vé của bộ phim này có thể vượt qua 《Quỷ Xuy Đăng》 không?" Phóng viên đặt câu hỏi hiển nhiên có ý đồ xấu, nhưng điều này cũng không thể hoàn toàn trách anh ta, bởi vì

《Mummy》 và 《Quỷ Xuy Đăng》 thực sự có quá nhiều điểm tương đồng.

Cả hai bộ phim đều do Lâm Hựu Luân đầu tư, đạo diễn lại đều là Vương Tinh, rất khó để không bị người ta đem ra so sánh.

"Tôi còn tưởng anh sẽ hỏi về series 《Indiana Jones》, bởi vì so với 《Quỷ Xuy Đăng》, tôi thấy 《Mummy》 trong đề tài gần với cái trước hơn.

Bộ phim này tuy là sản xuất ở Hong Kong, nhưng hoàn toàn được quay theo tiêu chuẩn Hollywood, còn 《Quỷ Xuy Đăng》 lại mang màu sắc phương Đông rất đậm, tôi cho rằng đem hai bộ phim này ra so sánh là không thích hợp." Trình Long trả lời câu hỏi một cách tránh nặng tìm nhẹ, nhưng phóng viên không hài lòng.

Chương 806

"Chỉ so sánh doanh thu phòng vé của hai bộ phim, như vậy chắc là không có vấn đề gì chứ?" "Phim còn chưa công chiếu, đương nhiên tôi hy vọng doanh thu càng cao càng tốt, còn về việc có thể vượt qua 《Quỷ Xuy Đăng》 hay không, thật lòng mà nói, tôi cũng không dám chắc." "Hai diễn viên chính của 《Quỷ Xuy Đăng》 là sư huynh sư đệ của anh, mà dù ở Hong Kong hay Mỹ, danh tiếng của anh đều lớn hơn họ, anh hẳn phải rất tự tin vượt qua họ mới phải." Phóng viên đặt câu hỏi này, hiển nhiên đã bỏ ra không ít công sức tìm hiểu, ngay cả mối quan hệ giữa Trình Long và Hồng Kim Bảo, Nguyên Bưu anh ta cũng biết rất rõ.

"Nhưng bọn họ là hai người, còn tôi chỉ là một người, không phải sao?" Trình Long dù có tính tình tốt đến mấy, lúc này cũng bị phóng viên Mỹ cứ mãi bám riết vào vấn đề này làm cho không vui.

Phóng viên Mỹ không có ý định dừng lại ở đó, vẫn muốn tiếp tục đặt câu hỏi, nhưng lúc này, các phóng viên chen lấn ở phía sau lại bắt đầu xôn xao.

Các phóng viên vây quanh Trình Long quay đầu lại nhìn, mới phát hiện mọi người đều đã bỏ đi hết.

Người thu hút các phóng viên này không phải ai khác, mà chính là Lâm Hựu Luân vừa mới từ San Francisco trở về New York.

Chính chủ xuất hiện, Trình Long lập tức bị các phóng viên bỏ mặc, tất cả mọi người đều chạy đi chuẩn bị phỏng vấn Lâm Hựu Luân.

"Xin lỗi mọi người, tôi vừa xuống máy bay, cần nghỉ ngơi một lúc, lát nữa tôi sẽ trả lời câu hỏi của mọi người được không?" Lâm

Hựu Luân dưới sự hộ tống của vệ sĩ đi vào khách sạn, vừa đi vừa giải thích với các phóng viên đang đuổi theo đặt câu hỏi.

Các phóng viên rất khó khăn mới chờ được một lần Lâm Hựu Luân xuất hiện, sao có thể bỏ qua được.

Ban đầu Lâm Hựu Luân không định nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào, nhưng trong rất nhiều câu hỏi, có một câu hỏi đột nhiên thu hút sự chú ý của anh.

"Ông Lâm, 《Mummy》 là bộ phim bom tấn cuối cùng ông quay ở Hong Kong, ông có kỳ vọng đặc biệt gì với bộ phim này không?" Lâm Hựu Luân dừng bước, nhìn người phóng viên vừa đặt câu hỏi.

"Anh chắc chắn 《Mummy》 là bộ phim bom tấn cuối cùng tôi quay ở Hong Kong sao?

Không biết ai đã nói cho anh thông tin này, sao ngay cả bản thân tôi cũng không biết?" Phóng viên vừa hỏi tự nhiên không bỏ qua cơ hội đặt câu hỏi tiếp.

"Bởi vì có tin tức cho rằng, ông sẽ thành lập một công ty điện ảnh ở Mỹ, và sau bộ phim 《Mummy》, các bộ phim ông đầu tư ở Hong Kong cũng không có bộ nào chi phí vượt quá 100 triệu đô la Hong Kong nữa, đây có phải là một sự thỏa hiệp ông đưa ra để thích ứng với thị trường Bắc Mỹ không?" "Bộ phim 《Mã Lộc Giáp Hải Tặc》 đang quay không phải là phim Hong Kong sao?

Hay các bạn cho rằng đó là một bộ phim Hollywood?

Nếu các bạn thật sự nghĩ như vậy, tôi chắc chắn sẽ nói một câu 'ơn trời đất', nhưng các bạn chắc chắn sau khi bộ phim công chiếu vẫn sẽ kiên trì quan điểm này sao?

Nếu các bạn thật sự làm như vậy, nói thật, tôi còn cảm thấy hơi không quen đấy!" Các phóng viên xung quanh không ai đáp lời, mặc dù

《Mã Lộc Giáp Hải Tặc》 đã sử dụng một diễn viên Mỹ và một diễn viên Anh, hơn nữa đạo diễn là một người Pháp, nhưng diễn viên chính của bộ phim lại là những người Hong Kong không lẫn đi đâu được.

Nói rằng bộ phim này là phim Hong Kong hoàn toàn có thể đứng vững, nhưng nói nó không phải phim Hong Kong dường như cũng có thể tìm thấy đủ bằng chứng để ủng hộ.

Lâm Hựu Luân lại nhìn các phóng viên bên cạnh, hắng giọng nói: "Từ rất lâu trước đây tôi đã nói rằng, sẽ nỗ lực thúc đẩy hợp tác giữa điện ảnh Hong Kong và điện ảnh Hollywood, và bây giờ tôi đang làm điều đó!" (Còn tiếp.) Trên màn hình TV, Lâm Hựu Luân nói ra câu này, quay phim trường cuối cùng cũng tìm được một vị trí có thể đứng vững để quay, sau đó ống kính cuối cùng cũng không còn rung lắc.

"Điện ảnh Hong Kong có thể giành được không gian thị trường rộng lớn hơn, còn điện ảnh Hollywood thì có thể nhân cơ hội này mở rộng sức ảnh hưởng ở châu Á.

Kiểu hợp tác này có lợi cho cả hai bên." Trong văn phòng, Spielberg đang chăm chú nhìn màn hình TV, còn George Lucas thì đang luyện tập vung gậy trên đường golf tạm thời trải trong văn phòng.

George Lucas nhắm mắt trái, đang chuẩn bị đẩy nhẹ quả bóng vào lỗ, "Anh thấy anh ta nói thế nào?" Spielberg quay đầu lại, có chút không chắc chắn hỏi: "Anh chỉ ai?" "Đương nhiên là vấn đề anh ta vừa nhắc đến rồi." Cán gậy golf trên tay George Lucas nhẹ nhàng đẩy về phía trước, quả bóng golf lăn theo quỹ đạo thẳng tắp, thành công vào lỗ.

Spielberg nhún vai, "Điện ảnh Hong Kong có sức kiểm soát mạnh mẽ ở khu vực châu Á, sức ảnh hưởng của điện ảnh Hollywood muốn mở rộng đến khu vực này quả thực có chút khó khăn.

Quan điểm hợp tác cùng có lợi mà anh ta nói quả thực có lý nhất định." "Quan trọng là, khu vực châu Á có dân số đông nhất thế giới, tiềm năng thị trường trong tương lai không thể lường trước được!" George Lucas chống tay vào cán gậy, nhìn Spielberg, "Vậy, anh thấy đối tác mà tôi chọn thế nào?" Spielberg không bày tỏ ý kiến rõ ràng nhìn George Lucas: "Đây mới là mục đích thật sự anh mời tôi đến hôm nay phải không?" George Lucas nhún vai.

"Lâm quả thực là một đối tác không tệ, hiểu biết về điện ảnh, hơn nữa tiền vốn trong tay dồi dào… Nhưng anh chắc chắn đến vậy, rằng anh ta sẽ đầu tư một công ty điện ảnh ở Mỹ sao?" Spielberg rất tò mò hỏi.

"Trên thực tế, từ khi mua lại studio Pixar, anh ta đã làm như vậy rồi." Biểu cảm của George Lucas rất nghiêm túc.

"Nhưng đó chỉ là một studio hoạt hình, hơn nữa là bộ phận tách ra từ Industrial Light & Magic của anh.

Có lẽ anh ta chỉ để bổ sung cho công ty hiệu ứng đặc biệt Cực Quang." Spielberg đưa ra một khả năng.

George Lucas đặt gậy golf xuống, quay đầu lại hỏi: "Vậy còn mấy bộ phim anh ta đầu tư gần đây, không còn là chỉ có yếu tố châu Á làm nhân vật chính, mà là thử mời diễn viên Mỹ và các quốc gia khác tham gia diễn xuất, điều này anh lại giải thích thế nào?" Spielberg không cần suy nghĩ trả lời: "Rất đơn giản, vì anh ta muốn điện ảnh Hong Kong tốt hơn nữa để xâm nhập thị trường nước ngoài." "Vậy còn cách nào có thể dễ dàng xâm nhập thị trường Mỹ hơn là trực tiếp thành lập một công ty điện ảnh ở Mỹ?

Trước đó tôi đã từng nói chuyện với anh ta về vấn đề này, hơn nữa anh ta cũng đã đồng ý rồi.

Từ xu hướng hiện tại mà nói, ngày chúng ta triển khai hợp tác đã

không còn xa nữa." "Bây giờ bàn luận vấn đề này còn quá sớm, so với đó tôi quan tâm hơn đến bộ phim 《Mummy》 rốt cuộc có thể đạt được bao nhiêu doanh thu phòng vé." "Doanh thu phòng vé Bắc Mỹ có thể khoảng 200 triệu đô la Mỹ, doanh thu phòng vé toàn cầu có thể vượt quá 400 triệu đô la Mỹ, cơ bản là tương đương với thành tích của 《Quỷ Xuy Đăng》." George Lucas tự rót cho mình một ly nước, đứng cạnh máy lọc nước nói.

Spielberg cười không bày tỏ ý kiến rõ ràng.

"Xem ra anh rất lạc quan về triển vọng của bộ phim này của Lâm?" George Lucas gật đầu, "Trước lễ Giáng sinh, đây là bộ phim khiến tôi mong đợi nhất." "Vậy sau lễ Giáng sinh thì sao?" Spielberg tò mò hỏi một câu.

"Anh nói xem?

Năm sau trừ bộ phim khủng long lớn của chúng ta ra, e rằng không có bộ phim nào khác có thể khiến tôi mong đợi nữa!" George Lucas nháy mắt với Spielberg.

Spielberg nhún vai, cười đáp: "Vậy anh e rằng phải đợi rất lâu rồi, vì bộ phận hiệu ứng đặc biệt nói với tôi, bộ phim đó dự kiến phải đợi đến tháng 8 năm sau mới có thể hoàn thành toàn bộ sản xuất." George Lucas giơ ly nước trong tay lên: "Tin rằng đó sẽ là một khoảnh khắc chứng kiến kỳ tích, vì vậy tôi có đủ kiên nhẫn để chờ đợi!" —— "Chi Chi, ông Lâm về rồi!" Ngô Tư Nguyên vội vã xông vào phòng Quan Chi Lâm, nhưng lại nghe thấy tiếng "A" la lớn bên trong.

Quan Chi Lâm đang thay quần áo, nửa thân trên không mặc gì.

Ngô Tư Nguyên đột nhiên xông vào, cô vội vàng túm đại một bộ quần áo che chắn ngực.

"Xin lỗi…" Ngô Tư Nguyên dùng tay che mắt, quay người lùi ra

ngoài.

Quan Chi Lâm mặc lại quần áo, sau đó mới gọi Ngô Tư Nguyên vào.

"Chú Ngô, lúc nãy chú vào nên gõ cửa trước chứ." Vừa rồi suýt nữa là bị lộ, Quan Chi Lâm trong lòng khó tránh khỏi có chút oán trách.

"Chuyện gấp, chú cũng không ngờ cháu đang thay quần áo…" Ngô Tư Nguyên giải thích vài câu, sau đó liền báo cho Quan Chi Lâm một tin quan trọng: "Ông Lâm đã về rồi!" "Vậy thì sao?" Phản ứng của Quan Chi Lâm không hề kích động như Ngô Tư Nguyên tưởng tượng.

Có Chu Tuệ Mẫn ở đó, Quan Chi Lâm sẽ không cho rằng mình còn có cơ hội nào để tiếp cận Lâm Hựu Luân nữa.

Ngô Tư Nguyên liền sau đó lại báo cho Quan Chi Lâm một chuyện khác.

"Cô Chu đã về Hong Kong rồi, ông Lâm đến một mình!" "Thật sao?" Quan Chi Lâm lập tức đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Ngô Tư Nguyên trên dưới đánh giá Quan Chi Lâm vài lượt: "Cháu sẽ không định mặc thế này đi ăn tối với ông Lâm chứ?" Quan Chi Lâm lập tức chạy về phòng ngủ, thay một chiếc váy ngắn đen cúp ngực khác, sau đó ra ngoài đặc biệt xoay một vòng trước mặt Ngô Tư Nguyên.

"Chú Ngô thấy thế này được chưa?" Ngô Tư Nguyên khoanh tay suy nghĩ một lát, đề nghị: "Chú nghĩ bên ngoài còn có thể khoác thêm một chiếc khăn choàng nữa." Thấy Quan Chi Lâm lộ vẻ khó hiểu, ông liền bổ sung thêm một câu: "Tối nay ông Lâm không chỉ mời chú cháu mình đâu, nên vẫn nên mặc trang trọng một chút, đợi khi cần thì cởi ra!" Quan Chi Lâm thấy Ngô Tư Nguyên nói có lý, liền quay lại phòng ngủ tìm một chiếc khăn choàng bằng vải sa mỏng khoác lên, sau đó

mới cùng Ngô Tư Nguyên ra ngoài.

Địa điểm bữa tối là ở nhà hàng của khách sạn.

Khi Ngô Tư Nguyên và Quan Chi Lâm đến, Vương Tinh và Trình Long đều đã ngồi vào bàn.

Trình Long nhiệt tình đứng dậy, kéo ghế cho Quan Chi Lâm.

Quan Chi Lâm mỉm cười nói lời cảm ơn anh ta, nhưng lại quay người ngồi vào vị trí mà Trình Long vừa đứng lên.

Bởi vì vị trí đó, vừa hay sát bên cạnh Lâm Hựu Luân.

"Ông Lâm, tôi ngồi đây anh không phiền chứ?" Giọng Quan Chi Lâm nũng nịu, khiến Vương Tinh ngồi ở phía bên kia của Lâm Hựu Luân xương cốt mềm nhũn đi ba phần, trong lòng thắc mắc không thôi, người phụ nữ này tối nay làm sao vậy, sao biểu hiện lạ lùng thế.

Lâm Hựu Luân nhìn mọi hành động của Quan Chi Lâm, trong lòng cũng có suy nghĩ tương tự Vương Tinh, hơn nữa vì chỗ ngồi sát nhau, anh thậm chí còn có thể cảm nhận được ánh mắt quyến rũ đó của Quan Chi Lâm.

Biểu cảm của Trình Long lúc này lại có chút khó coi, chỉ là trước mặt Lâm Hựu Luân, anh ta không tiện phát tác.

Ngô Tư Nguyên lúc này vỗ vai Trình Long, "A Long, lại đây, chúng ta ngồi cùng nhau, vừa hay chuyện lần trước anh nói với tôi, sau đó tôi đã suy nghĩ một chút…" Trình Long thuận theo ý Ngô Tư Nguyên ngồi xuống, nhưng tâm trí lại không đặt vào cuộc nói chuyện với Ngô Tư Nguyên.

Bên cạnh, Quan Chi Lâm đã ra sức bắt chuyện với Lâm Hựu Luân, thỉnh thoảng còn che miệng cười khúc khích.

Trình Long ngồi cạnh một lúc, thực sự không kìm được sự nghi

hoặc trong lòng, mượn cớ đứng dậy nói là đi vệ sinh, trước khi đi còn liếc mắt ra hiệu cho Vương Tinh.

Trình Long đi đến cửa nhà hàng đợi một lúc, Vương Tinh rất nhanh đã đi theo ra.

Chương 807

"Tìm tôi có chuyện gì sao?" "Lần trước anh không phải nói với tôi, ông Lâm và cô Quan không có bất kỳ quan hệ nào sao?

Bây giờ đây là chuyện gì vậy?" Trình Long tuy có ý đồ với Quan Chi Lâm, nhưng không nghĩ đến việc vì điều này mà gây bất hòa với Lâm Hựu Luân.

So với một người phụ nữ, anh ta càng coi trọng sự phát triển sự nghiệp của mình ở Mỹ, nên mới muốn hỏi rõ ràng chuyện này.

"Chuyện này tôi cũng đang thắc mắc đây?

Theo lẽ thường mà nói, nếu A Luân có bất kỳ quan hệ nào với cô ấy, không thể nào giấu tôi được!" Vương Tinh sờ sờ cái cằm béo của mình, anh ta cũng đang thắc mắc về chuyện này.

"Vậy là, cô ấy có ý với ông Lâm sao?" Trình Long hỏi lại.

"Cái này rất có thể, nhưng người phụ nữ này danh tiếng không được tốt lắm, tôi đoán A Luân và cô ấy đại khái cũng chỉ là chơi bời thôi, sẽ không nghiêm túc đâu." Vương Tinh không nghĩ ra lời giải thích hợp lý, chỉ đành nói qua loa như vậy.

"Được, tôi biết mình phải làm gì rồi." Mặc dù không từ miệng Vương Tinh thật sự xác nhận Quan Chi Lâm và Lâm Hựu Luân có quan hệ hay không, nhưng để đề phòng, Trình Long vẫn quyết định giữ khoảng cách với người phụ nữ này.

Nhìn đủ các biểu hiện của Quan Chi Lâm hôm nay trước mặt Lâm Hựu Luân, đây không phải là một người phụ nữ đơn giản.

Trình Long lúc này lại có chút may mắn vì mình đã không dính líu đến cô ta, nếu không sau này có thể thoát ra được hay không cũng là

một vấn đề lớn.

Trở lại bàn ăn, biểu cảm của Trình Long đã trở lại bình thường, ánh mắt cũng không còn nhìn Quan Chi Lâm nữa, chuyên tâm nói chuyện với Ngô Tư Nguyên.

Không lâu sau, Vương Tinh cũng từ nhà vệ sinh trở về, Lâm Hựu Luân lúc này ho khan một tiếng.

Quan Chi Lâm rất thông minh dừng việc bắt chuyện với Lâm Hựu Luân, Trình Long và Ngô Tư Nguyên bên kia cũng dừng thảo luận, ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Lâm Hựu Luân.

"Ngày mai là buổi công chiếu đầu tiên của 《Mummy》 rồi, tất cả những người có mặt ở đây đều là những người trực tiếp tham gia vào bộ phim này, tôi đề nghị mọi người cùng cạn một ly, chúc bộ phim sau khi công chiếu có thể đạt được doanh thu phòng vé mãn nhãn!" Bốn ly rượu chạm vào nhau.

Khi uống rượu xong ngồi xuống, lại xảy ra một chút bất ngờ nhỏ.

Quan Chi Lâm vô ý làm đổ chai rượu đặt bên cạnh, một phần rượu vang đỏ vương vào quần của Lâm Hựu Luân.

Quan Chi Lâm vội vàng rút khăn giấy giúp Lâm Hựu Luân lau quần, đúng cái vị trí ở vùng nhạy cảm, Quan Chi Lâm loay hoay lau chùi, vô tình lại chạm vào một cái cứng.

Lâm Hựu Luân bên này lập tức có cảm giác, để tránh xấu hổ, vốn dĩ anh muốn tự mình làm, nhưng ánh mắt vô tình từ cổ áo Quan Chi Lâm rũ xuống nhìn vào, hai khối cầu mềm mại trắng nõn, căng tròn cứ thế không chút che chắn hiện ra trước mắt.

Quan Chi Lâm vậy mà chỉ dán miếng dán ngực, bên dưới váy không mặc gì, hoàn toàn là chân không!

Lâm Hựu Luân không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt. (Còn

tiếp.) "Xin lỗi, xin lỗi!" Quan Chi Lâm vén mái tóc dài che mặt lên, ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ mặt áy náy: "Chỉ dùng khăn giấy thì có lẽ không sạch được, chi bằng anh Lâm cởi quần ra, em mang vào phòng giúp anh giặt sạch nhé." Quan Chi Lâm nói vậy, Ngô Tư Nguyên cũng hùa theo bên cạnh: "Đúng đó, để Chi Chi giúp anh Lâm giặt sạch, dù sao cũng là cô ấy làm bẩn mà!" Lâm Hựu Luân không thể chịu nổi lời cầu xin thiết tha của Quan Chi Lâm, đành đồng ý cùng cô về phòng xử lý vết rượu này.Nhìn hai người đứng dậy rời khỏi phòng ăn, Ngô Tư Nguyên mới thu tầm mắt lại, rồi phát hiện ánh mắt của Vương Tinh và Trình Long nhìn mình đều rất kỳ lạ.

Ngô Tư Nguyên ho khan một tiếng, vờ như không có chuyện gì mà tiếp tục chủ đề trước đó với Trình Long: "A Long, cái vai diễn anh từng nhắc đến trước đó, sau này tôi đã suy nghĩ một chút, dù sao cơ hội tham gia phim Hollywood rất khó có được, tôi về có thể bàn bạc lại với nhà sản xuất của hai bộ phim mà Chi Chi đang đóng, xem có thể sắp xếp cho cô ấy trống lịch trình một thời gian không…" Trình Long thầm cười lạnh một tiếng, miệng thì không nói lời châm chọc nào, nhưng lại rất trực tiếp từ chối đề nghị của Ngô Tư Nguyên: "Ông Ngô, vì cô Quan đã kín lịch rồi, chuyện vai diễn đó tôi nghĩ cứ bỏ qua đi, dù sao cũng không phải vai quan trọng gì, đạo diễn đã xác định tìm một diễn viên người Hoa khác đóng rồi, tôi cũng không còn cách nào khác." "Vậy à…" Ngô Tư Nguyên tuy mặt đầy tiếc nuối, nhưng trong lòng thực ra chẳng bận tâm, chỉ cần Quan Chi Lâm và Lâm Hựu Luân có được mối quan hệ đó, sau này Quan Chi Lâm còn lo không có cơ hội đóng phim Hollywood sao?

Vương Tinh ngồi bên cạnh, nhìn Trình Long và Ngô Tư Nguyên diễn kịch với nhau, trong lòng chỉ cảm thấy rất buồn cười.

Ông ta nhìn về phía cửa phòng ăn, Lâm Hựu Luân và Quan Chi Lâm đi rồi, e rằng trong vòng một tiếng sẽ không quay lại, bữa tối nay

chắc chắn sẽ phải ăn rất lâu đây.

Tình hình thực tế đúng như Vương Tinh dự đoán, Lâm Hựu Luân và Quan Chi Lâm rời đi tròn một tiếng đồng hồ, khi trở về, vết rượu trên quần Lâm Hựu Luân vẫn còn đó, khóe mắt và hàng mày Quan Chi Lâm vẫn vương vấn xuân tình chưa tan, nhưng vẻ mặt lại vô cùng mãn nguyện và đắc ý.

Vương Tinh nhìn Trình Long với vẻ đồng tình, chỉ thấy Trình Long một hơi cạn sạch ly rượu, nặng trĩu tâm sự đặt ly xuống, không nói lời nào.

Ngô Tư Nguyên thì mặt đầy vẻ vui mừng, sau khi tính toán bấy lâu, Quan Chi Lâm cuối cùng cũng không phụ sự kỳ vọng mà "xử lý" xong Lâm Hựu Luân, Ngô Tư Nguyên trong lòng cũng trút được một gánh nặng.

Có mối quan hệ với Quan Chi Lâm như vậy, sau này muốn "đi nhờ xe" Lâm Hựu Luân để cùng hợp tác đầu tư làm phim sẽ dễ dàng hơn nhiều.—《Mộc Nãi Y》công chiếu tuần đầu, doanh thu phòng vé đột phá 30 triệu đô la Mỹ, lập tức phá kỷ lục doanh thu phòng vé tuần đầu của khu vực Bắc Mỹ năm 1992.

Truyền thông Mỹ đã có sự chuẩn bị tâm lý cho kết quả này, nên phản ứng cũng không dữ dội như trước, chỉ có vài tờ báo mang tính biểu tượng đăng tải một số bài bình luận phim, nhưng cũng không mấy gay gắt.

"So với 《Quỷ Xuy Đăng》, tôi thấy cốt truyện của bộ 《Mộc Nãi Y》thực sự không có quá nhiều điểm sáng, may mắn là hiệu ứng đặc biệt và diễn xuất hết mình của Jack Thành đã giúp tôi không ngủ gật trong rạp chiếu phim." So với trước đây, lần này đánh giá của 《New York Times》đã rất khách khí, không chê 《Mộc Nãi Y》một cách thậm tệ, còn 《Washington Post》thì không có thái độ tốt như vậy,

nhà phê bình phim của họ trực tiếp viết trong chuyên mục rằng: “Cốt truyện, hiệu ứng đặc biệt và diễn xuất nhân vật đều không mang lại bất kỳ sự ngạc nhiên nào, Jack Thành trong phim càng giống một con khỉ nhảy nhót lung tung!” Tất nhiên cũng có báo chí đưa ra những đánh giá tương đối khách quan, nhà phê bình phim của《Los Angeles Times》đặc biệt khen ngợi《Mộc Nãi Y》, cho rằng bộ phim này so với《Quỷ Xuy Đăng》, đã có sự cải thiện lớn trong việc chiều theo thị hiếu khán giả Mỹ, điều này chứng tỏ người làm phim Hồng Kông dường như đang tích cực hướng về Hollywood, điểm này rất đáng được khẳng định.

Cùng lúc đó, các đài truyền hình ABC, CBS, NBC cũng đã thực hiện một số cuộc phỏng vấn chuyên biệt về phản ứng thị trường sau bộ phim này.

Tại cửa một rạp chiếu phim, phóng viên của NBC đã ngẫu nhiên phỏng vấn một số khán giả vừa bước ra từ rạp.

“Anh thấy bộ phim này thế nào?” “Cũng không tệ, hiệu ứng đặc biệt làm rất tốt, tuy cốt truyện không hấp dẫn bằng《Quỷ Xuy Đăng》, nhưng diễn xuất của Jack Thành vẫn rất xuất sắc, tốt hơn mấy bộ phim anh ấy đóng ở Mỹ trước đây.” Một người đàn ông cao lớn đang nhai kẹo cao su, khoác tay bạn gái trả lời.

Phóng viên tiếp tục chặn một khán giả nữ hơi béo, hỏi cô ấn tượng sâu sắc nhất về bộ phim là gì.

“Mấy con côn trùng trong phim khiến tôi cảm thấy vô cùng ghê tởm, chúng ảnh hưởng nghiêm trọng đến khẩu vị của tôi!” Đợi đối phương đi xa, phóng viên mới cầm micro nói một cách bất lực vào camera: “Đối với cô ấy, đây có lẽ không phải là chuyện xấu.

Thôi được, chúng ta hãy nghe ý kiến của người khác nhé.” Ống kính theo chân phóng viên đến trước mặt một người đàn ông da đen

trung niên: “Thưa ông, ông có thể chia sẻ ý kiến của mình về bộ phim này không?” “Tại sao trong phim này không có diễn viên da đen nào, đây có phải là phân biệt chủng tộc không?” Trên màn hình TV, phóng viên lại một lần nữa cứng họng.

Stan Lee cầm điều khiển, tắt TV trong phòng họp, sau đó ánh mắt lần lượt quét qua khuôn mặt của tất cả mọi người trước bàn họp.

“Thế nào, các vị, vé xem phim hôm qua tôi tặng các vị, chắc không ai lãng phí đâu nhỉ?” Vừa dứt lời, một người đàn ông tóc xoăn đeo kính đã giơ tay lên: “Tại sao Jeff được hai vé, còn tôi thì chỉ có một?” Jeff trong lời người đàn ông tóc xoăn là một người đàn ông mập mạp ngồi đối diện anh ta.

Stan Lee nhún vai: “Vì Jeff có bạn gái, còn anh thì không!” Người đàn ông tóc xoăn bất mãn than vãn: “Nhưng tôi có thể đi xem cùng mẹ tôi, bà ấy rất thích phim của Jack Thành!” “Thôi được, Reed, tôi nhớ rồi, lần sau tôi nhất định sẽ chuẩn bị cho anh hai vé.” “Đừng tin lời vớ vẩn của hắn ta, hắn ta chỉ muốn lấy thêm một vé rồi bán hết cho người khác thôi!” Jeff mở miệng vạch trần lời nói dối của người đàn ông tóc xoăn.

“Hắn ta nói bừa, hắn ta căn bản không có bằng chứng!” Người đàn ông tóc xoăn quay đầu nhìn Stan Lee, cố gắng chứng minh sự trong sạch của mình.

“Bằng chứng là anh căn bản không xem bộ phim này, anh đã bán cả tấm vé trong tay mình rồi.” Jeff không chút khách khí chỉ ra điều này.

Người đàn ông tóc xoăn khí thế chùng xuống, nhưng vẫn kiên quyết rằng mình không bán vé xem phim.

“Thôi được rồi, đừng cãi nhau nữa, hôm nay tôi gọi các anh đến đây không phải để thảo luận vấn đề này!” Stan Lee hơi đau đầu nhìn

đám cấp dưới của mình, tình huống như vậy cũng thường xuyên xảy ra trong các cuộc họp trước đây, đang nói chuyện này lại bị một gã nào đó chen ngang, rồi chuyển thành tranh cãi chuyện khác.

Stan Lee lãnh đạo một công ty truyện tranh, trong phòng họp toàn là các tác giả truyện tranh, những người này có thể không mấy nổi tiếng, nhưng tác phẩm của họ ở Mỹ thì lừng danh.

Những nhân vật truyện tranh nổi tiếng như Người Nhện, Người Sắt, Bộ Tứ Siêu Đẳng đều xuất phát từ ngòi bút của những người này trong phòng họp, đương nhiên trong số đó hơn 90% các tác phẩm truyện tranh đều có Stan Lee tham gia sáng tác, vì vậy ông ta mới ngồi ở vị trí ông chủ để đối mặt với đám cấp dưới gây đau đầu này.

"Tôi muốn biết, cảm nhận của các anh sau khi xem xong bộ phim này!" "Có lẽ chúng ta có thể cân nhắc ra mắt một siêu anh hùng liên quan đến xác ướp." Người đàn ông tóc xoăn để chứng minh mình đã xem bộ phim, liền nhanh nhảu nói.

Stan Lee liếc anh ta một cái không mấy thiện cảm: "Thôi được rồi, Jerry, anh có thể im lặng được rồi!" "Hiệu ứng đặc biệt của bộ phim này làm rất tốt!" Cuối cùng cũng có người đưa ra một ý kiến tương đối bình thường.

"Công phu của Jack Thành không tệ!" Gã mập Jeff liền bổ sung một câu.

"Còn gì nữa không?

Sau khi xem xong bộ phim này các anh không có ý tưởng nào khác sao?" Stan Lee nhìn mọi người trước bàn họp, nhưng không ai mở miệng đáp lời ông ta.

"Thôi được rồi, vì các anh đều không có gì để nói, vậy tôi sẽ nói về quan điểm của mình.

Từ rất lâu trước đây, tôi đã có ý tưởng chuyển thể truyện tranh siêu anh hùng thành phim điện ảnh, nhưng do hạn chế về điều kiện kỹ thuật hiệu ứng điện ảnh, ý tưởng này không dễ thực hiện.

Nhưng bộ phim này, cùng với 《Quỷ Xuy Đăng》 trước đó, những kỹ thuật hiệu ứng trưởng thành được áp dụng trong đó đã cho tôi thấy rằng điều kiện để quay phim siêu anh hùng từ truyện tranh đã chín muồi!" "《Batman Returns》 vừa mới ra mắt không lâu, hình như Warner Bros. không hài lòng lắm với doanh thu phòng vé của phần tiếp theo này, nghe nói lần này họ đã chuẩn bị thay đổi cả đạo diễn và diễn viên chính.

Liệu lúc này đưa các siêu anh hùng trong truyện tranh của chúng ta lên màn ảnh có phải là cơ hội thích hợp không?" Một người đưa ra nghi vấn như vậy.

Các công ty điện ảnh lớn của Hollywood đều không mấy lạc quan về tiền cảnh của phim chuyển thể từ truyện tranh, Warner Bros.

được coi là người đầu tiên "ăn cua", xét tình hình của hai bộ phim 《Batman》, loại phim này vẫn chưa cho thấy một tiền cảnh quá rõ ràng.

Quan điểm của Stan Lee hoàn toàn trái ngược: "Việc các nhân vật trong truyện tranh DC chuyển thể thành phim điện ảnh thất bại không có nghĩa là chúng ta cũng sẽ đối mặt với thất bại tương tự.

Chương 808

Sự khác biệt lớn nhất giữa chúng ta và DC là, các siêu anh hùng trong truyện tranh của chúng ta khi chuyển thể thành phim điện ảnh, bắt buộc phải có sự hỗ trợ của kỹ thuật hiệu ứng đặc biệt, và tiềm năng thị trường của phim hiệu ứng đặc biệt tôi tin rằng các anh đều đã thấy rồi.

Chuyển thể truyện tranh cộng với hiệu ứng đặc biệt điện ảnh, hai yếu tố này kết hợp lại chắc chắn có thể tạo ra phản ứng hóa học bất ngờ!" "Nhưng vấn đề là, ai sẵn lòng làm chuyện này?" Một cấp dưới đưa ra một vấn đề rất thực tế.

Với bài học từ Warner Bros., các công ty điện ảnh khác ở Hollywood e rằng sẽ không có hứng thú lớn với việc chuyển thể truyện tranh, còn những công ty điện ảnh nhỏ thì lại không thể gánh vác chi phí sản xuất hiệu ứng điện ảnh cao ngất trời.

Stan Lee vẻ mặt đau khổ ôm đầu: "Trời ơi, những tin tức tôi vừa cho các anh xem, còn hỏi cảm nhận của các anh khi xem 《Mộc Nãi Y》, chẳng lẽ đến bây giờ vẫn không ai biết nguyên nhân sao?

Nhà đầu tư của 《Mộc Nãi Y》, Lâm Hựu Luân, chính là đối tác hợp tác tốt nhất của chúng ta!""Stan Lee?" Lâm Hựu Luân bị điện thoại đánh thức, khi cầm điện thoại lên cả người vẫn còn nửa tỉnh nửa mê, chỉ cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc.

"Đối phương tự xưng là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty truyện tranh Marvel…" A Kiệt còn chưa nói dứt câu trong điện thoại đã bị Lâm Hựu Luân cắt ngang.

"Cậu chắc chắn là Stan Lee của Marvel Comics chứ?" Lâm Hựu Luân đột ngột ngồi bật dậy từ trên giường, tiện thể còn đánh thức cả

Quan Chi Lâm đang ngủ say bên cạnh.

Stan Lee có thể nói là một nhân vật lão làng không ai không biết trong giới truyện tranh Mỹ, còn sở dĩ Lâm Hựu Luân có thể nhớ được ông già này, không phải vì Marvel Comics có hơn 5000 nhân vật truyện tranh, hơn 90% các nhân vật nổi tiếng đều do Stan Lee tham gia sáng tạo, mà là vì ông già này có một sở thích đặc biệt: thích xuất hiện cameo trong các bộ phim siêu anh hùng chuyển thể từ truyện tranh, tuy đều chỉ đóng những vai nhỏ như khách qua đường, chú bảo vệ với vài giây xuất hiện, nhưng bản thân ông lại rất vui vẻ.

Quan Chi Lâm ngồi dậy, từ bên cạnh ôm lấy eo Lâm Hựu Luân, nhẹ nhàng hỏi: "Ai vậy anh?" Lâm Hựu Luân nhìn Quan Chi Lâm một cái, biểu cảm trong mắt có chút phức tạp.

Kể từ sự kiện thay quần áo trong bữa tiệc rượu đêm đó, Quan Chi Lâm hai ngày nay vẫn luôn ở trong phòng Lâm Hựu Luân, tuy Lâm Hựu Luân quả thật rất mê đắm thân thể của Quan Chi Lâm, nhưng điều đó không có nghĩa là anh sẽ buông lỏng cảnh giác với cô.

Người phụ nữ này có tâm cơ không hề đơn giản, câu nói cô vừa thốt ra, tưởng chừng vô ý, nhưng thực chất lại ẩn chứa một mục đích khác, cô ta cố tình muốn người ở đầu dây bên kia nghe thấy giọng mình, nhằm tuyên bố sự hiện diện của bản thân.

Để trừng phạt hành động không nghe lời này của Quan Chi Lâm, Lâm Hựu Luân quyết định cho cô một "bài học" nhỏ.

Anh một tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Quan Chi Lâm, tay còn lại thì kéo chăn ra.

Quan Chi Lâm còn chưa kịp phản ứng, đầu đã bị Lâm Hựu Luân ấn xuống, nhìn thấy vật cứng đang ngẩng cao kia, cô lập tức hiểu ý Lâm Hựu Luân.

Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn đầy vẻ khó xử nhìn Lâm Hựu Luân, có thể thấy cô không muốn làm vậy.

Lâm Hựu Luân khẽ lắc đầu, thái độ rất kiên quyết.

Quan Chi Lâm do dự một chút, cuối cùng vẫn cúi đầu, há miệng ngậm lấy vật cứng đó, bắt đầu làm một cách vụng về.

Lâm Hựu Luân một tay tiếp tục vuốt ve mái tóc Quan Chi Lâm, tay còn lại cầm điện thoại.

"Cậu nói tiếp đi, Stan Lee tìm tôi có việc gì?" Ở đầu dây bên kia, A Kiệt tuy có chút nghi hoặc tại sao Lâm Hựu Luân lại dừng lại lâu như vậy, nhưng lúc này chỉ có thể gạt những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu, tiếp tục báo cáo về chuyện liên quan đến Stan Lee.

"Anh ta nói muốn bàn bạc với anh Lâm về chuyện hợp tác làm phim, nhưng không nói cụ thể tình hình." Sau một lúc mò mẫm, Quan Chi Lâm rất nhanh đã nắm được bí quyết, Lâm Hựu Luân được cô làm cho rất thoải mái, không kìm được mà thở phào một hơi dài.

A Kiệt nghe thấy âm thanh đó, sự nghi hoặc trong lòng càng lớn hơn, chỉ là không dám hỏi ra.

Lâm Hựu Luân một mặt hưởng thụ "phục vụ" của Quan Chi Lâm, một mặt trong đầu vẫn suy nghĩ nhanh chóng về mục đích Stan Lee tìm anh.

Khoảng bảy tám phút im lặng trôi qua, Lâm Hựu Luân mới mở miệng nói: "Được, tôi biết rồi!" Vào khoảnh khắc cuối cùng khi điện thoại cúp máy, A Kiệt loáng thoáng nghe thấy âm thanh giống như tiếng ho của phụ nữ ở đầu dây bên kia, nhưng vì Lâm Hựu Luân đã cúp máy nên anh không kịp nghe rõ.

Trong phòng, Quan Chi Lâm che miệng ngồi dậy khỏi giường, còn chưa kịp mặc quần áo đã chạy vào phòng vệ sinh bên cạnh.— Tại

sảnh cà phê của khách sạn, Lâm Hựu Luân gặp Stan Lee, người đã 70 tuổi.

Ông già này nói nhiều hơn tất cả những người vẽ truyện tranh mà Lâm Hựu Luân từng tiếp xúc trước đây, ngay từ khi gặp mặt, ông ta đã thao thao bất tuyệt trước mặt Lâm Hựu Luân về lịch sử phát triển của Marvel Comics, cũng như quá trình ra đời của những nhân vật truyện tranh nổi tiếng.

Ban đầu Lâm Hựu Luân còn nghe rất thích thú, nhưng Stan Lee cứ thế nói không ngừng nghỉ, không hề có ý định dừng lại, thời gian thoáng chốc đã trôi qua hơn một tiếng đồng hồ, Lâm Hựu Luân đành phải ho khan một tiếng, cắt ngang lời kể của Stan Lee.

"Ông Stan, hôm nay ông đến tìm tôi, không chỉ để giới thiệu lịch sử của Marvel Comics chứ?" Stan Lee nhún vai: "Xin lỗi, tôi nói nhiều như vậy, thực ra chỉ muốn anh Lâm có thể hiểu rõ hơn về Marvel Comics, điều này sẽ rất hữu ích cho những gì tôi sắp nói tiếp theo." Lâm Hựu Luân bày tỏ sự thông cảm với lời nói của Stan Lee, nhưng điều đó không có nghĩa là anh còn muốn tiếp tục nghe Stan Lee luyên thuyên như vậy nữa.

"Tôi ở Hồng Kông sở hữu một công ty truyện tranh, và ở Nhật Bản có một tạp chí truyện tranh với số lượng phát hành không tệ, đồng thời tôi còn có kinh nghiệm làm nhiều bộ phim chuyển thể từ truyện tranh.

Không biết những điều này có thể chứng minh cho ông Stan thấy sự hiểu biết của tôi về ngành công nghiệp truyện tranh không?" Mắt Stan Lee sáng lên: "Đương nhiên rồi, nếu những điều anh Lâm nói là thật, tôi có đủ lý do để tin rằng anh Lâm rất hiểu biết về ngành công nghiệp truyện tranh." Lâm Hựu Luân gật đầu.

"Vậy chúng ta có thể đi vào chủ đề chính chưa?" Lúc này Stan Lee

lại không vội mở miệng, mà trước tiên cân nhắc từ ngữ: "Không biết anh Lâm có quan điểm gì về phim chuyển thể từ truyện tranh?" Lâm Hựu Luân khẽ nhíu mày, câu hỏi của Stan Lee không đầu không đuôi khiến anh có chút khó trả lời.

"Ông Stan muốn nói về doanh thu phòng vé hay điều gì khác?" "Đương nhiên là doanh thu phòng vé rồi, lần này tôi đến đây không phải để thảo luận nghệ thuật điện ảnh với anh Lâm." Stan Lee thẳng thắn nói.

"Mấy bộ phim chuyển thể từ truyện tranh mà tôi đầu tư sản xuất đều có doanh thu phòng vé rất đáng hài lòng, sau đó còn có một bộ phim truyền hình chuyển thể từ truyện tranh, sau khi chiếu ở Đài Loan thì tỷ suất người xem có lẽ không mấy mãn ý, nhưng sau khi chiếu ở Nhật Bản thì phản hồi lại rất tốt, đương nhiên tôi nghĩ đây không phải lỗi của việc chuyển thể truyện tranh, mấu chốt là bộ truyện tranh đó ở Nhật Bản phổ biến hơn ở Đài Loan, nên tôi không quá bất ngờ khi tình huống như vậy xảy ra." Lâm Hựu Luân chia sẻ với Stan Lee một số suy nghĩ của mình về phim chuyển thể từ truyện tranh, Stan Lee càng nghe càng tỏ vẻ kích động.

Những thử nghiệm lớn và thành quả mà Lâm Hựu Luân đạt được trong lĩnh vực phim chuyển thể từ truyện tranh đều khiến Stan Lee có cảm giác như gặp được tri kỷ.

"Vậy anh Lâm nhìn nhận tiền cảnh của phim chuyển thể từ truyện tranh ở Hollywood thế nào?" "Hollywood đã có những công ty điện ảnh nhận thức được tiềm năng thị trường của phim chuyển thể từ truyện tranh, nhưng vẫn chưa ai hoàn toàn nhận ra thị trường này lớn đến mức nào." Lâm Hựu Luân chỉ bày tỏ thái độ, chứ không nói ra quan điểm hoàn chỉnh của mình.

Stan Lee tò mò hỏi: "Vậy anh Lâm nghĩ thị trường này lớn đến

mức nào?" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Cái này còn tùy thuộc vào từng bộ truyện tranh cụ thể, nói chung cá nhân tôi rất lạc quan về mảng này." "Vậy anh Lâm có sẵn lòng hợp tác với công ty Marvel Comics của chúng tôi, chúng ta cùng nhau chứng minh giá trị thực sự của thị trường này không?" Stan Lee nhìn Lâm Hựu Luân đầy kỳ vọng.

Từ thái độ mà Lâm Hựu Luân vừa thể hiện, Stan Lee không nghĩ rằng anh sẽ từ chối yêu cầu của mình, nhưng kết quả lại nằm ngoài dự liệu của ông ta, Lâm Hựu Luân căn bản không hề suy nghĩ mà trực tiếp từ chối.

Stan Lee nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ mặt nghi hoặc: "Sao vậy, lẽ nào anh Lâm nghi ngờ thiện chí hợp tác của Marvel Comics chúng tôi?" "Ông Stan thật sự rất có thiện chí sao?

Nhưng sao tôi lại cảm thấy các ông đang coi tôi như chuột bạch thí nghiệm vậy?" Lâm Hựu Luân cứ thế nhìn Stan Lee, chỉ khiến ông ta có chút chột dạ.

"Tôi không biết tại sao anh Lâm lại có suy nghĩ như vậy?" "Theo tôi được biết, mấy siêu anh hùng nổi tiếng nhất của Marvel Comics, muốn chuyển thể câu chuyện của họ thành phim điện ảnh lên màn ảnh, nhất định phải có sự hỗ trợ của kỹ thuật hiệu ứng đặc biệt hàng đầu, cùng với một lượng lớn vốn đầu tư.

Mà trước khi ông Stan tìm tôi hợp tác, chắc hẳn cũng đã từng đưa ra ý tưởng tương tự với các công ty điện ảnh khác ở Hollywood rồi, chỉ là đều bị từ chối không ngoại lệ, tôi đoán chắc không sai chứ?" Stan Lee đột nhiên bật cười: "Tôi còn tưởng anh Lâm sẽ không giống những người quản lý của các công ty điện ảnh lớn kia, không có tầm nhìn, không ngờ anh lại là người giống họ, thật là thất vọng quá!" "Tôi đồng ý hợp tác với ông Stan, chẳng lẽ như vậy có thể chứng minh là có tầm nhìn sao?

Tôi không nghĩ vậy, tôi mạo hiểm rất lớn, dùng một lượng lớn vốn để ủng hộ Marvel Comics đưa các siêu anh hùng lên màn ảnh, sau khi thành công tôi sẽ nhận được gì?" "Tình hữu nghị của Marvel Comics!" Stan Lee không chút suy nghĩ trả lời.

Lần này đến lượt Lâm Hựu Luân bật cười.

"Tình hữu nghị của Marvel Comics thì có tác dụng gì?

Nó có thể khiến Marvel Comics từ bỏ hợp tác với đối phương và chọn hợp tác với tôi, khi các công ty điện ảnh khác đưa ra giá cao hơn, điều kiện hợp tác tốt hơn sao?" Lời nói của Lâm Hựu Luân lập tức khiến Stan Lee cứng họng, trong vấn đề lợi ích thương mại, ông ta quả thật không có cách nào đưa ra bất kỳ sự đảm bảo nào cho Lâm Hựu Luân.

"Vậy, tôi dựa vào đâu mà phải hợp tác với Marvel Comics ngay bây giờ?" Đến lúc này, Stan Lee vẫn không có ý định từ bỏ thuyết phục Lâm Hựu Luân: "Chúng ta có thể cùng nhau kiếm tiền, chia sẻ lợi ích!" Lâm Hựu Luân lắc đầu, rất thẳng thắn nói: "Tôi muốn không chỉ có thế!" "Vậy anh Lâm muốn gì?" Stan Lee hỏi một cách khó hiểu.

"Tôi muốn quyền chuyển thể điện ảnh tất cả các nhân vật truyện tranh của Marvel Comics!" Vừa nghe điều kiện mà Lâm Hựu Luân đưa ra, Stan Lee lập tức lắc đầu từ chối.

"Điều đó không thể nào!" "Nhưng tôi không nghĩ vậy." Lâm Hựu Luân lấy bút, viết một dãy số lên giấy, đẩy đến trước mặt Stan Lee.

Stan Lee liếc nhìn dãy số 9 chữ số đáng kinh ngạc trên tờ giấy, nghi hoặc nhìn Lâm Hựu Luân.

"Anh Lâm đây là ý gì?" "Nếu tôi đề xuất mua lại Marvel Comics với các cổ đông bằng cái giá này, ông Stan nghĩ họ sẽ đồng ý không?" Stan Lee với vẻ mặt khó tin: "Trời ơi, anh điên rồi sao?" Lâm Hựu

Luân lắc đầu, rất nghiêm túc nhìn Stan Lee nói: "Kế hoạch thâu tóm sẽ bắt đầu từ bây giờ, 600 triệu đô la Mỹ là một cái giá rất hợp lý, tôi tin rằng các cổ đông của Marvel Comics sẽ nghiêm túc cân nhắc."Từ nửa cuối năm 1992, Lâm Hựu Luân bắt đầu có kế hoạch rút dần vốn từ thị trường bất động sản Hải Nam sắp sụp đổ.

Với mức độ điên cuồng của thị trường bất động sản Hải Nam hiện tại, chỉ cần anh ta muốn bán, căn bản không lo không tìm được người mua lại, nhà cửa còn có thể bị người ta tranh mua, huống hồ trong tay Lâm Hựu Luân đều là những tòa nhà đã hoàn thiện.

Cho đến hiện tại, Lâm Hựu Luân đã rút được gần 800 triệu đô la Mỹ từ thị trường bất động sản Hải Nam, số tiền này dư sức để thâu tóm Marvel Comics.

Còn về phần bất động sản còn lại, Lâm Hựu Luân dự định sẽ bán hết vào đầu năm 1993, số vốn thu được sẽ đầu tư vào Khu mới Phố Đông sắp được thành lập.

Dù sao việc anh ra vào với số vốn lớn như vậy trên thị trường bất động sản Hải Nam chắc chắn không thể qua mắt được chính phủ trung ương, nếu tất cả đều đầu tư ra nước ngoài, chắc chắn sẽ gây ra sự nghi ngờ ở cấp quốc gia, đầu tư vào Khu mới Phố Đông cũng coi như một lời giải thích với chính phủ trung ương.

"Anh nói gì, 600 triệu đô la Mỹ, anh ta đã mua lại công ty Marvel Comics sao?" Phản ứng đầu tiên của Lucas khi biết tin này là kinh ngạc há hốc mồm, mãi nửa ngày không khép lại được.

"Trời ơi, anh ta điên rồi sao?" Đây là câu nói thứ hai của Lucas, giống hệt với câu mà Stan Lee đã nói khi lần đầu nghe ý tưởng của Lâm Hựu Luân, đương nhiên ý nghĩa giữa hai người là khác nhau.

Stan Lee là khó tin, còn Lucas là bất ngờ và chấn động.

Từ xưởng phim Pixar ban đầu, đến công ty Marvel Comics hiện tại, đằng sau những hành vi thâu tóm khó lường của Lâm Hựu Luân, tư duy bố cục ngành công nghiệp đang dần hiện rõ từng chút một — trước tiên kiểm soát khâu cung cấp nội dung và hỗ trợ kỹ thuật ở thượng nguồn, sau đó mở rộng bố cục xuống hạ nguồn.

Nếu trước đây chỉ là cảm giác, thì Lucas bây giờ đã có thể khẳng định chắc chắn rằng bước tiếp theo của Lâm Hựu Luân nhất định sẽ là thành lập một công ty điện ảnh ở Mỹ.

Chương 809

"Thật không ngờ, hóa ra đây mới là cái gọi là điều kiện chín muồi của anh!" Lucas đặt điện thoại xuống rồi lắc đầu, trước đây ông ta luôn đoán sai ý tưởng của Lâm Hựu Luân, đương nhiên bây giờ nghĩ ra cũng không muộn, chỉ cần có thể theo kịp bước cuối cùng của Lâm Hựu Luân, kéo anh vào làm đối tác khi thành lập công ty điện ảnh là được.

Nghĩ thông điểm này, Lucas liền cầm điện thoại lên, gọi cho Lâm Hựu Luân.— Tin tức Lâm Hựu Luân thâu tóm Marvel Comics với giá 600 triệu đô la Mỹ đã gây ra những cuộc thảo luận sôi nổi trên truyền thông Mỹ, nhưng làn sóng này không thổi đến châu Á, báo chí ở Hồng Kông và Đài Loan đều chỉ đưa tin đơn giản về sự việc này, sau đó thì không có động tĩnh gì nữa.

Hoàng Ngọc Lang và Mã Vinh Thành, những người đang hoạt động trong giới truyện tranh, có lẽ là số ít người ở Hồng Kông đặc biệt quan tâm đến chuyện này.

Hoàng Ngọc Lang vừa kinh ngạc trước việc Lâm Hựu Luân chi tiền lớn thâu tóm công ty truyện tranh Mỹ, lại một lần nữa hối hận về quyết định liên kết với Lâm Kiện Nhạc sau khi ra tù.

Đương nhiên, tên đã bắn ra thì không thể thu hồi, dù Hoàng Ngọc Lang bây giờ có muốn quay lại tìm Lâm Hựu Luân hợp tác, thì bên cạnh Lâm Hựu Luân cũng đã không còn vị trí thích hợp cho anh ta nữa rồi.

Suy nghĩ của Mã Vinh Thành hoàn toàn trái ngược với Hoàng Ngọc Lang, ngoài việc thầm mừng vì mình không đứng nhầm phe, anh ta còn đang cân nhắc liệu có thể đưa các bộ truyện tranh siêu anh hùng

của Marvel vào Hồng Kông hay không.

Mã Vinh Thành đã đi tìm Lâm Hựu Luân ngay khi nhận được tin tức, nhưng vẫn chậm một bước, anh ta được thông báo rằng Lâm Hựu Luân đã đến Đài Loan một ngày trước đó, thời gian trở về vẫn chưa xác định.

"Gì cơ, anh Lâm đã đến rồi sao?" Từ miệng thư ký biết được tin Lâm Hựu Luân đến Đài Loan, vẻ mặt kinh ngạc của Chu Du thoáng hiện qua.

"Được rồi, tôi biết rồi, cậu ra ngoài trước đi." Sau khi thư ký đóng cửa rời đi, Chu Du mở ngăn kéo, lấy ra một tờ báo hai ngày trước, đọc lại tin tức về việc Lâm Hựu Luân thâu tóm công ty Marvel Comics của Mỹ.

"Xem ra lần này mình thật sự đã tính toán sai rồi!" Đặt tờ báo xuống, Chu Du không kìm được thở dài. 《Meteor Garden》ở Đài Loan có tỷ suất người xem không tốt, Chu Du trong tình huống không được Lâm Hựu Luân chỉ đạo, đã tự ý quyết định "đóng băng" Sài Trí Bình, không sắp xếp công việc mới cho cô ấy.

Sau khi 《Meteor Garden》bất ngờ nổi tiếng ở Nhật Bản, Chu Du đã bắt đầu dao động về quyết định trước đó, nhưng vẫn chưa thực sự hạ quyết tâm.

Lần này Lâm Hựu Luân thâu tóm công ty Marvel Comics của Mỹ, trong mắt mỗi người khác nhau tự nhiên sẽ có những cách nhìn khác nhau, trong mắt Chu Du, động thái này của Lâm Hựu Luân không nghi ngờ gì nữa là đang chứng minh cho người ngoài thấy quyết tâm mạnh mẽ của anh trong việc tiếp tục đi trên con đường phim ảnh chuyển thể từ truyện tranh, tức là Sài Trí Bình không những sẽ không bị bỏ rơi, mà còn rất có khả năng sẽ tiếp tục được giao phó trọng trách.

Trong tình huống này, Chu Du không thể không suy nghĩ lại liệu

cách mình xử lý Sài Trí Bình có phù hợp hay không.

Sau một lúc cân nhắc, Chu Du vẫn quyết định gọi điện thoại cho Sài Trí Bình.— "Anh Lâm muốn gặp tôi sao?" Sài Trí Bình nhận được thông báo qua điện thoại của Chu Du, trong lòng cảm thấy rất bất ngờ.

Bởi vì chỉ một ngày trước đó, Chu Du vừa gọi điện thông báo cho cô chuẩn bị nhận công việc mới, bây giờ lại báo cho cô tin này.

Liên kết hai điều này lại, Sài Trí Bình không khỏi nghĩ đến một khả năng.

Trong điện thoại, Sài Trí Bình không hề xác nhận suy nghĩ của mình với Chu Du, mà lựa chọn một cách lý trí là chôn giấu suy nghĩ đó trong lòng.

Chu Du nói cho Sài Trí Bình biết thời gian và địa điểm gặp Lâm Hựu Luân, lại nói chuyện với Sài Trí Bình vài câu, rồi mới cúp điện thoại, trong lòng lại không khỏi tò mò nghĩ, Lâm Hựu Luân tìm Sài Trí Bình vào lúc này, lẽ nào là chuẩn bị để cô phụ trách bộ phim truyền hình mới sao?

Tình huống quả nhiên không sai biệt mấy, Lâm Hựu Luân tìm Sài Trí Bình, quả thật có một bộ phim truyền hình mới chuẩn bị giao cho cô ấy sản xuất, nhưng lần này không còn là đề tài chuyển thể từ truyện tranh nữa.

Khi Sài Trí Bình đích thân nghe Lâm Hựu Luân nói ra chuyện này, cô căn bản không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, hơn nữa điều cô vô thức nghĩ đến không phải là đồng ý, mà là từ chối: "Anh Lâm, sau bộ phim truyền hình 《Meteor Garden》, tôi cảm thấy mình vẫn chưa thực sự trưởng thành ở nhiều khía cạnh, nếu có thể, tôi muốn tiếp tục rèn luyện thêm một thời gian với các nhà sản xuất khác, tích lũy thêm kinh nghiệm trước đã." "Làm chân chạy cho người khác, sau này là có thể

tự mình đứng ra sao?" Câu hỏi ngược lại của Lâm Hựu Luân khiến Sài Trí Bình có chút lúng túng, không biết phải trả lời thế nào.

Lâm Hựu Luân lại không có ý định dừng lại ở đó, tiếp tục hỏi: "Hay là nói, chút trắc trở mà 《Meteor Garden》 gặp phải đã khiến cô mất tự tin rồi?" Sài Trí Bình biết mình không thể tiếp tục giữ im lặng, đành lắc đầu nói: "Tôi sợ lần này lại làm hỏng, phụ lòng tin tưởng của anh Lâm." "Tại sao lại dùng từ 'lại'?

Lẽ nào cô cho rằng 《Meteor Garden》 đã thất bại?

Vậy tỷ suất người xem cao ở Nhật Bản là từ đâu mà có?" Những câu hỏi dồn dập của Lâm Hựu Luân khiến Sài Trí Bình càng thêm khó đối phó.

Thấy Sài Trí Bình không nói nên lời, Lâm Hựu Luân cũng không ép buộc cô: "Thôi được rồi, cô chỉ cần rõ ràng rằng tôi không có bất kỳ sự bất mãn nào với thành tích của 《Meteor Garden》, hãy bỏ gánh nặng tâm lý này xuống, nghiêm túc làm tốt những gì tôi giao cho cô là được." Lâm Hựu Luân đã nói đến nước này, nếu Sài Trí Bình còn từ chối thì đúng là không biết điều.

"Lần này tôi tìm cô để quay một bộ phim thần thoại, đây là tên phim và cốt truyện tôi đã phác thảo, cô cần dựa theo yêu cầu trên đó, tìm biên kịch để hoàn thiện toàn bộ tình tiết câu chuyện." Lâm Hựu Luân chỉ vào tập tài liệu đặt trên bàn.

Sài Trí Bình cầm tập tài liệu lên, mở trang đầu tiên ra đã thấy năm chữ 《Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện》, cô thầm đọc lại trong lòng một lần, rồi ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân.

Dưới sự ra hiệu của Lâm Hựu Luân, Sài Trí Bình mới tiếp tục lật sang trang thứ hai, nghiêm túc đọc cốt truyện phác thảo.

Lý Tiêu Dao, người một lòng luyện võ mơ ước vang danh giang

hồ, dưới cơ duyên xảo hợp đã quen biết thiếu nữ thần bí Triệu Linh Nhi, hộ tống giai nhân ngàn dặm tìm mẹ, trên đường vì nhiều chuyện mà đắc tội với oan gia vui vẻ Lâm Nguyệt Như, lại bị vu nữ Miêu tộc A Nô siết chặt không buông, từ đó mở ra một đoạn tình duyên lãng mạn thần bí.

Cốt truyện phác thảo chỉ vỏn vẹn một trang giấy, Sài Trí Bình rất nhanh đã đọc xong, nhưng cô không lập tức đặt xuống, mà đọc lại từ đầu đến cuối một lần nữa, xác nhận không có bất kỳ sai sót nào, lúc này mới đóng tập tài liệu lại.

"Cảm giác câu chuyện này, phong cách rất gần với 《Tru Tiên》." Lâm Hựu Luân gật đầu, Sài Trí Bình có thể từ cốt truyện phác thảo mà nhìn ra điểm này, cũng coi như anh đã không chọn nhầm người.

"Khi cô tìm người hoàn thiện kịch bản, phải cố gắng hết sức để hoàn thiện hệ thống thế giới của câu chuyện này, cho dù trong tình tiết không trực tiếp sử dụng, những thiết lập này cũng không thể thiếu." Yêu cầu của Lâm Hựu Luân hơi kỳ lạ, thông thường khi viết kịch bản phim truyền hình, căn bản không cần chi tiết đến mức này, vì vậy Sài Trí Bình lập tức nghĩ đến một khả năng: "Anh Lâm có ý định sau này bộ phim truyền hình này sẽ quay phần tiếp theo hoặc tiền truyện sao?" Lâm Hựu Luân sững sờ, không ngờ tư duy của Sài Trí Bình lại nhanh nhạy đến vậy, lập tức đoán được một vài dự định của anh.

Tuy không hoàn toàn chính xác, nhưng có thể đoán được những điều này cũng rất tốt rồi.

"Còn tùy tình hình, quả thực có ý định làm phần tiếp theo, nhưng chủ yếu vẫn là một thời gian nữa, tôi muốn chuyển thể bộ phim truyền hình này thành game, hoàn thiện kịch bản, thiết lập bối cảnh thì khi chuyển thể game có thể tiết kiệm rất nhiều công sức." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Sài Trí Bình ngẩn người ra đó, chuyển thể

phim truyền hình thành game, cách nói này cô vẫn là lần đầu tiên nghe thấy.

Phải biết rằng không lâu trước đây, tin tức Lâm Hựu Luân chuyển thể một bộ game thành phim điện ảnh mới khiến Sài Trí Bình nhận ra, hóa ra giữa game và điện ảnh/truyền hình còn có thể thiết lập mối liên hệ như vậy, không ngờ mới có thời gian ngắn, Lâm Hựu Luân lại một lần nữa dùng "ý tưởng kỳ quặc" của mình để lật đổ nhận thức của Sài Trí Bình.

Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không nói cho Sài Trí Bình biết, 《Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện》 nếu nói một cách nghiêm ngặt thì cũng là được chuyển thể từ game mà ra, chỉ là hiện tại trò chơi này còn chưa ra đời, nên chỉ có thể đảo ngược mối quan hệ nhân quả một chút, quay phim truyền hình trước, sau đó mới sản xuất game.

Bỏ qua những điều này không nói, tư duy liên ngành của Lâm Hựu Luân quả thật đã khiến Sài Trí Bình mở rộng tầm mắt, trước là truyện tranh chuyển thể phim truyền hình, sau đó là phim truyền hình chuyển thể game, thật không biết trong đầu Lâm Hựu Luân còn ẩn chứa bao nhiêu ý tưởng chưa ai biết đến?

Trừ chính anh ra, có lẽ không ai có thể biết đáp án.

Sài Trí Bình hai tay chống cằm, gục trên bàn làm việc, trước mặt đặt một tờ giấy trắng, trên đó vẽ bốn hình người nhỏ, lần lượt đại diện cho bốn diễn viên chính trong 《Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện》. "Rốt cuộc nên chọn những ai đây?" Sài Trí Bình đang phân vân đến mức sắp nổ cả tóc thì chuông cửa đột nhiên reo lên. "Tịnh Văn, sao em lại đến đây?" Mở cửa, thấy Giả Tịnh Văn đứng bên ngoài, Sài Trí Bình rất đỗi kinh ngạc, cô còn đặc biệt nhìn ra phía sau Giả Tịnh Văn. "Sao chỉ có mình em?

Những người khác không đến à?" "Em làm việc xong vừa hay đi

ngang qua đây, tiện thể ghé lên xem chị Sài có ở nhà không." Giả Tịnh Văn tùy tiện giải thích. "Đừng có đánh trống lảng, em biết chị đang hỏi ai mà!" Sài Trí Bình lườm Giả Tịnh Văn một cái rồi kéo cô vào nhà.

Giả Tịnh Văn quả thật đỏ mặt, hơi làm nũng nói với Sài Trí Bình: "Chị Sài, sao ngay cả chị cũng trêu chọc em vậy?" "Chị đâu có trêu chọc em, chị đang quan tâm em đấy chứ?" Sài Trí Bình rót cho Giả Tịnh Văn một ly nước, kéo cô cùng ngồi xuống ghế sô pha.

Chuyện Tô Hữu Bằng thích Giả Tịnh Văn, trong thời gian quay 《Lưu Tinh Hoa Viên》 đã được rất nhiều người biết, Sài Trí Bình với tư cách nhà sản xuất bộ phim này, không lý gì lại không biết chuyện đó.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến việc quay phim, thái độ của Sài Trí Bình là mắt nhắm mắt mở, huống chi bây giờ phim đã quay xong và công chiếu, hỏi ra cũng chẳng có gì phải lo ngại. "Bọn họ có buổi biểu diễn, bận rộn vô cùng, quay phim xong chúng em cũng ít gặp mặt rồi." Sài Trí Bình gật đầu, không nói gì thêm.

Với danh tiếng hiện tại của Giả Tịnh Văn, quả thực có một khoảng cách nhất định so với Tiểu Hổ Đội.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù không ai ngăn cản chuyện tình cảm của họ, bản thân họ sớm muộn gì cũng sẽ nhận ra ở bên nhau không phù hợp. "Vậy gần đây em có kế hoạch gì khác không?" Giả Tịnh Văn ôm ly nước, lắc đầu.

Sau khi quay xong 《Lưu Tinh Hoa Viên》, công ty bên đó vẫn chưa sắp xếp cho cô vai diễn mới, nên thời gian này cô vẫn rất rảnh rỗi.

Nắm được tình hình này, Sài Trí Bình đột nhiên nảy ra một ý tưởng. "Trong tay chị đang có một bộ phim truyền hình, em có hứng

thú qua giúp chị không?" "À, chị Sài đã chuẩn bị quay phim truyền hình mới rồi ư?

Dạo trước không phải họ nói không cho chị tiếp tục làm nhà sản xuất nữa sao?" Giả Tịnh Văn nghe tin này, ngạc nhiên trừng to mắt. "Chuyện đã qua rồi, lần này là Lâm tiên sinh đích thân chỉ định chị chịu trách nhiệm bộ phim mới này." Sài Trí Bình giải thích. "Thật sao?

Vậy phải chúc mừng chị Sài rồi!" Giả Tịnh Văn thật lòng cảm thấy vui mừng cho Sài Trí Bình.

Chương 810

"Được rồi, đừng mãi nói về chị nữa, chuyện chị vừa nói với em, em còn chưa trả lời chị kìa!" "Chị Sài đã mở lời rồi, làm sao em có thể từ chối, chẳng qua..." Giả Tịnh Văn ngẩng đầu nhìn Sài Trí Bình, vẻ mặt muốn nói lại thôi. "Sao vậy?" Sài Trí Bình tò mò hỏi. "Vai diễn lần này của em..." Giả Tịnh Văn chỉ mới mở lời như vậy, Sài Trí Bình lập tức hiểu ý cô. "Em yên tâm đi, lần này chị chuẩn bị cho em vai diễn có nhiều đất diễn lắm." "Thật sao?

Tốt quá, cảm ơn chị Sài!" Giả Tịnh Văn đặt ly nước xuống, xúc động ôm Sài Trí Bình một cái. "À phải rồi, chị Sài, lần này em đóng có phải là nữ chính không?" Sài Trí Bình chỉ vào Giả Tịnh Văn: "Oa, em tham lam thật đấy!" Giả Tịnh Văn vội vàng xua tay: "Không phải không phải, em chỉ tò mò hỏi thôi mà!" Sài Trí Bình cười, ấn tay cô xuống, "Thôi được rồi, chị đùa em đấy, hai nữ chính của bộ phim này đã được chọn rồi, cho dù chị muốn em đóng cũng không được." Giả Tịnh Văn ngẩn người, "Hai nữ chính?" "Đây, đây là kịch bản, em tự cầm xem đi, nhớ đừng làm xáo trộn thứ tự của chị đấy!" Sài Trí Bình nhét một tập tài liệu vào tay Giả Tịnh Văn, còn mình thì vào bếp pha cà phê.

Giả Tịnh Văn bị tình tiết của 《Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện》 cuốn hút, dần dần xem đến say mê, ngay cả Sài Trí Bình pha xong cà phê đặt trước mặt cô cũng không hay biết.

Sài Trí Bình thấy cô xem chăm chú, cũng không quấy rầy cô, bưng cà phê của mình đi vào thư phòng, tiếp tục đau đầu vì những ứng cử viên còn lại cho bộ phim này.

Kịch bản trong tay Giả Tịnh Văn chỉ có một phần nhỏ phía trước,

xem đến đoạn Lâm Nguyệt Như tỷ võ chiêu thân thì hết.

Giả Tịnh Văn sốt ruột muốn biết tình tiết phía sau, ngẩng đầu lên mới phát hiện Sài Trí Bình không ở bên cạnh, còn ly cà phê trước mặt đã nguội không uống được nữa.

Căn phòng yên tĩnh, Giả Tịnh Văn không chắc Sài Trí Bình có ra ngoài hay không, liền gọi một tiếng. "Chị Sài?" Sài Trí Bình liền thò nửa cái đầu từ thư phòng ra, làm Giả Tịnh Văn giật nảy mình. "Sao, xem xong rồi à?" Giả Tịnh Văn gật đầu, rồi nhìn đồng hồ, đã hơn 6 giờ chiều rồi. "Chết rồi, em còn hẹn về nhà ăn cơm, không được rồi, chị Sài em phải đi đây!" Giả Tịnh Văn vội vàng đứng dậy, nhưng bị Sài Trí Bình ngăn lại. "Thôi được rồi, đã muộn thế này rồi, về nhà cũng tối rồi, gọi điện thoại về nhà, tối nay cứ ở lại ăn cơm với chị đi." Không thể từ chối, Giả Tịnh Văn đành đồng ý.

Ngồi xuống trở lại, Giả Tịnh Văn tò mò hỏi: "Chị Sài biết nấu ăn không?" "Không biết à, em biết không?" Sài Trí Bình với vẻ mặt hiển nhiên, lập tức làm Giả Tịnh Văn cạn lời. "Không biết mà chị còn kêu em ở lại ăn cơm?" "Chị không biết nấu ăn, nhưng em thấy chị bị chết đói bao giờ chưa?" Sài Trí Bình lườm Giả Tịnh Văn một cái: "Em không đến thì chị gọi đồ ăn ngoài, em đến rồi thì đương nhiên là đưa em đi ăn rồi." "Vậy sau này chẳng phải em ngày nào cũng có thể đến ăn chực sao?" Giả Tịnh Văn vẻ mặt mơ màng.

Sài Trí Bình nhẹ nhàng gõ vào đầu Giả Tịnh Văn, "Mơ đẹp đấy, chỉ hôm nay thôi!" Chuyện ăn uống đã giải quyết xong, Giả Tịnh Văn mới nhớ đến chuyện chính. "À phải rồi chị Sài, em muốn xem kịch bản tiếp theo." "Kịch bản tiếp theo còn chưa viết xong, đợi sau này rồi nói." Câu trả lời của Sài Trí Bình làm Giả Tịnh Văn ngớ người ra.

Bây giờ cô cơ bản đã có thể xác định, Triệu Linh Nhi và Lâm Nguyệt Như xuất hiện trong mấy tập kịch bản đầu tiên đều là nữ

chính, mà Sài Trí Bình đã nói, hai vai diễn này đã có người được chọn rồi, vậy vai diễn của cô chẳng phải đến đây vẫn chưa xuất hiện sao. "Em đừng lo lắng, vai diễn của em này có rất nhiều đất diễn ở phía sau, nói đúng ra cũng là một trong các nữ chính." Sài Trí Bình nói như vậy, Giả Tịnh Văn mới yên tâm, nhưng cô cũng rất tò mò, hai nữ diễn viên đóng Triệu Linh Nhi và Lâm Nguyệt Như là ai. "Đều là nghệ sĩ của TVB, có thể em đã xem phim truyền hình và điện ảnh họ đóng rồi." Sài Trí Bình nói vậy, Giả Tịnh Văn càng tò mò hơn, không nhịn được truy hỏi tên của hai người đó. "Người đóng Triệu Linh Nhi là Lý Nhược Đồng, người đóng Lâm Nguyệt Như là Vạn Ỷ Văn." "Sao lại là hai người họ!" Giả Tịnh Văn không nhịn được kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Cô đã xem 《Thần Điêu Hiệp Lữ》 do Lý Nhược Đồng đóng, xem 《Ta và Cương Thi có cuộc hẹn》 do Vạn Ỷ Văn đóng, sau đó còn xem phim 《Phích Lịch Kiều Oa》 do Lý Nhược Đồng và Vạn Ỷ Văn cùng đóng, căn bản không hề nghĩ đến, có một ngày mình lại có thể cùng hai người này đóng phim. "Họ đóng bộ phim này là do Lâm tiên sinh đích thân quyết định, kịch bản còn chưa viết xong, vai diễn của họ đã được chọn rồi." Sài Trí Bình tiếp tục kể cho Giả Tịnh Văn một tin tức như vậy. "Vậy ai sẽ đóng Lý Tiêu Dao đây?" Giả Tịnh Văn cuối cùng cũng hỏi về nam chính.

Sài Trí Bình cũng đang đau đầu vì chuyện này. "Chị cũng không biết nên tìm ai đóng, theo ý của Lâm tiên sinh, ít nhất danh tiếng phải tương đương với hai nữ chính, hơn nữa tốt nhất là diễn viên của Đài Loan bên này, vậy thì chỉ có vài người thích hợp..." "Theo điều kiện này, em thấy chỉ có Tiểu Hổ Đội, Kim Thành Vũ và Lâm Chí Dĩnh năm người họ là phù hợp." Giả Tịnh Văn nói thẳng ra những lời trong lòng Sài Trí Bình.

Sài Trí Bình đột nhiên nhìn Giả Tịnh Văn, "Nếu là em chọn, em sẽ

chọn ai?" "Em ư?" Giả Tịnh Văn hơi không chắc chắn chỉ vào mình, tưởng Sài Trí Bình đang đùa mình.

Không ngờ Sài Trí Bình lại nghiêm túc gật đầu. "Đúng vậy, bây giờ em cũng là một trong những diễn viên của bộ phim này, nên chị muốn nghe ý kiến của em." "Thật sự có thể sao?" Giả Tịnh Văn vẫn không chắc chắn hỏi lại một câu. "Chỉ là kêu em đề cử thôi, chứ đâu phải kêu em quyết định đâu, em có gì mà phải lo lắng?" Sài Trí Bình giục. "Em nghĩ Lâm Chí Dĩnh có lẽ sẽ thích hợp hơn." "Lâm Chí Dĩnh?" Sài Trí Bình khá bất ngờ nhìn Giả Tịnh Văn, cô vốn tưởng Giả Tịnh Văn sẽ đề cử Tô Hữu Bằng.

Giả Tịnh Văn lại có lý lẽ riêng của mình. "Em cần gì phải đề cử anh ta, trông ngốc ngốc thế, đâu có được cái vẻ linh hoạt lanh lợi của Lý Tiêu Dao?" Sài Trí Bình nghe xong không nhịn được nói đùa: "Lời này mà để Hữu Bằng biết, không biết anh ta sẽ đau lòng đến mức nào!" "Em nói thật mà, vai diễn này thật sự không hợp với anh ta." Giả Tịnh Văn biện giải một câu. "Thôi được rồi, thật ra chị cũng thấy Lâm Chí Dĩnh đóng vai này khá thích hợp, nhưng có một vấn đề, gần đây anh ấy hình như nhận đóng một bộ phim điện ảnh ở Hồng Kông..." Sài Trí Bình cau mày nói. "Là không sắp xếp được lịch trình sao?" Giả Tịnh Văn vội hỏi.

Sài Trí Bình lắc đầu, "Cái này thì không phải, chỉ là nhà đầu tư của bộ phim đó, chị nghe nói không hợp với Lâm tiên sinh cho lắm, chị lo lắng bây giờ nếu mời Lâm Chí Dĩnh đóng vai này, e rằng Lâm tiên sinh sẽ không vui." "Không đến mức đó chứ?

Lâm Chí Dĩnh không phải là ca sĩ ký hợp đồng với công ty Phi Điệp Xướng Phiến sao?

Công ty giải trí đó hình như cũng do Lâm tiên sinh kiểm soát mà?" Giả Tịnh Văn và Lâm Chí Dĩnh cùng là diễn viên dưới trướng công ty

điện ảnh và truyền hình Ngô Đôn Trường Hoành, nên cô cũng khá hiểu tình hình của Lâm Chí Dĩnh.

Cô không nói thì Sài Trí Bình suýt nữa đã bỏ qua vấn đề này. "Vậy thì, mời Lâm Chí Dĩnh đóng bộ phim này là không có vấn đề gì cả sao?" Sài Trí Bình lẩm bẩm một câu.

Giả Tịnh Văn gật đầu, ít nhất cô nghĩ vậy, còn Sài Trí Bình có chấp nhận hay không, đó là chuyện của Sài Trí Bình.

Triệu Nhã Chi quấn một chiếc khăn tắm từ phòng tắm bước ra, đang định dùng máy sấy làm khô tóc thì nghe thấy trong phòng có tiếng chuông điện thoại di động reo.

Lấy chiếc điện thoại di động màu trắng mà Lâm Hựu Luân tặng mình không lâu trước đây ra khỏi túi, cô phát hiện không phải điện thoại của mình đang reo.

Cô tìm khắp phòng, cuối cùng tìm thấy điện thoại của Lâm Hựu Luân dưới gối.

Lâm Hựu Luân đang nằm trong bồn tắm nhắm mắt dưỡng thần, Triệu Nhã Chi cầm chiếc điện thoại reo không ngừng đi vào. "Đã reo hai lần rồi, e là có ai đó đang gấp tìm anh." Một tiếng "Ào", Lâm Hựu Luân trực tiếp đứng dậy từ bồn tắm.

Mặc dù mối quan hệ của hai người đã rất thân mật, nhưng việc "phơi bày trần trụi" như vậy vẫn khiến Triệu Nhã Chi hơi không quen, vội vàng quay mặt sang một bên.

Lâm Hựu Luân mặc kệ những điều đó, trực tiếp bước ra khỏi bồn tắm, sau đó ôm lấy cơ thể Triệu Nhã Chi. "Trước hết lau khô nước trên người đã, coi chừng cảm lạnh." Triệu Nhã Chi thoát khỏi vòng tay của Lâm Hựu Luân, lấy một chiếc khăn tắm từ giá bên cạnh, giúp anh khoác lên người.

Lâm Hựu Luân một tay cầm điện thoại, tay còn lại lại ôm Triệu Nhã Chi.

Triệu Nhã Chi vốn định phản kháng, không ngờ lúc này Lâm Hựu Luân lại trực tiếp nghe điện thoại, khiến cô sợ đến mức không dám lên tiếng, chỉ đành để Lâm Hựu Luân ôm chặt lấy mình.

Hai người sát lại gần nhau, âm thanh từ đầu dây bên kia tự nhiên cũng rõ ràng truyền đến tai Triệu Nhã Chi. "Lâm tiên sinh, tôi đã suy nghĩ kỹ về ứng cử viên nam chính cho 《Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện》...

Tôi nghĩ Lâm Chí Dĩnh thích hợp hơn." Lâm Hựu Luân trầm tư.

Sài Trí Bình ở đầu dây bên kia cũng kiên nhẫn, không lên tiếng quấy rầy, nhưng điều này lại làm khổ Triệu Nhã Chi, bởi vì cô rõ ràng cảm thấy có một thứ gì đó cứng rắn đang đâm vào mình ở phía dưới.

Lâm Hựu Luân đến đoàn phim 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》 thăm ban, đề nghị muốn tắm trong phòng Triệu Nhã Chi.

Chương 811

Triệu Nhã Chi nhất thời mềm lòng đồng ý cho tên này, lại còn bị tên này dụ dỗ cùng vào, nói là tắm uyên ương.

Nhưng vào đến phòng tắm, lại bị hắn ta cứ nài nỉ, ép buộc em tạo ra đủ mọi tư thế xấu hổ, hành hạ suốt hơn một giờ đồng hồ.

Không ngờ tên này còn chưa thỏa mãn, nhanh như vậy đã lại có phản ứng.

Kể từ khi cùng Lâm Hựu Luân vượt qua rào cản đó, Triệu Nhã Chi cũng nếm được mùi vị của chuyện này, nhưng đây là đoàn phim《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》.

Cô lo lắng Lâm Hựu Luân ở lại phòng mình quá lâu sẽ gây ra lời ra tiếng vào của người khác. "Em thấy Lâm Chí Dĩnh thích hợp, vậy nam chính cứ quyết định là cậu ta đi." Một câu nói của Lâm Hựu Luân không chỉ khiến Sài Trí Bình ở đầu dây bên kia thở phào nhẹ nhõm, mà Triệu Nhã Chi ở đầu này cũng thở phào nhẹ nhõm, điện thoại cúp rồi.

Cô không cần phải tiếp tục "nhịn nhục chịu đựng".

Lâm Hựu Luân vừa cúp điện thoại, Triệu Nhã Chi đã thoát khỏi vòng tay anh. "Thôi được rồi, hôm nay đủ rồi, anh không đi nữa thì người khác sẽ nghi ngờ mất." "Em thật sự nhẫn tâm muốn đuổi anh đi sao?" Lâm Hựu Luân khó khăn lắm mới dụ dỗ được Triệu Nhã Chi vào phòng tắm, nếu cứ thế này mà kết thúc thì anh thật sự hơi tiếc nuối.

Triệu Nhã Chi nghiêm mặt, nũng nịu lườm anh một cái. "Ngày kia em không có cảnh quay.

Tối mai em đến khách sạn tìm anh!" Lâm Hựu Luân thấy thái độ của Triệu Nhã Chi kiên quyết, đành gật đầu, rồi rất miễn cưỡng cùng Triệu Nhã Chi đi ra khỏi phòng tắm, mặc quần áo xong chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc này, một quảng cáo nước ép hoa quả trên màn hình TV đã thu hút sự chú ý của Lâm Hựu Luân. "Sao vậy?" Triệu Nhã Chi thấy vẻ mặt Lâm Hựu Luân không đúng, tò mò hỏi một câu.

Lâm Hựu Luân hoàn hồn, lắc đầu ý nói mình không sao.

Để tránh bị nghi ngờ, Triệu Nhã Chi chỉ đưa Lâm Hựu Luân đến cửa phòng.

Lâm Hựu Luân trực tiếp đi thang máy xuống bãi đỗ xe ngầm của khách sạn, A Kiệt và tài xế đã đợi sẵn ở đó.

Lên xe, Lâm Hựu Luân lập tức dặn dò A Kiệt, bảo cậu ta đi tìm hiểu nguồn gốc của quảng cáo nước ép hoa quả kia. "Tìm cho ra cậu bé đầu trọc mũm mĩm trong quảng cáo, thuyết phục gia đình cậu bé, đưa cậu bé đến gặp tôi!" Mặc dù A Kiệt không hiểu Lâm Hựu Luân muốn tìm một cậu bé đầu trọc đóng quảng cáo để làm gì, nhưng vẫn làm theo lời dặn của Lâm Hựu Luân một cách nghiêm chỉnh.

Cậu ta trước tiên thông qua đài truyền hình tìm được đạo diễn quay quảng cáo, sau đó lại thông qua vị đạo diễn đó lấy được địa chỉ nhà của cậu bé trong đoạn phim.

Ấn chuông cửa, người ra mở cửa là một người phụ nữ nội trợ trông không lớn tuổi lắm.

Đối phương nhìn A Kiệt từ trên xuống dưới một lượt, sau đó vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Thưa anh, anh có chuyện gì không?" "Chắc là bà Hách phải không?" A Kiệt nhanh chóng đoán được thân phận của đối phương. "Chúng ta có quen nhau sao?" Vẻ mặt nghi hoặc trên mặt

người phụ nữ nội trợ càng sâu hơn. "Lần này tôi đến, chủ yếu là vì con trai của bà Hách..." A Kiệt còn chưa nói hết lời, người phụ nữ nội trợ đã lộ vẻ mặt bỗng nhiên hiểu ra: "Ồ, anh cũng muốn tìm con trai chúng tôi quay quảng cáo sao?" A Kiệt đang định giải thích, bà Hách đã tránh sang một bên, nhiệt tình mời cậu vào nhà. "Từ khi con trai chúng tôi quay quảng cáo nước ép hoa quả đó, đã liên tục có người đến tìm chúng tôi, nhưng vì con bé còn quá nhỏ, chúng tôi đều không đồng ý." Bà Hách nói dối một cách không chuyên nghiệp chút nào, A Kiệt không cần đoán cũng biết bà không nói thật.

E ngại con còn nhỏ có lẽ chỉ là cái cớ, khả năng lớn hơn là giá cả chưa được thỏa thuận. "Bà Hách, bà hiểu lầm rồi, tôi không phải đến tìm con trai bà quay quảng cáo." A Kiệt nói vậy, bà Hách lập tức ngớ người ra. "Vậy anh đến làm gì?" Bà không hiểu hỏi. "Ông chủ của tôi muốn gặp con trai của bà Hách!" Nói rồi, A Kiệt còn đưa một tấm danh thiếp qua.

Bà Hách cầm lấy xem, trên danh thiếp in dòng chữ "Trợ lý Chủ tịch Hội đồng quản trị Công ty TNHH Tuyến rạp Gia Nghị Hồng Kông", lại một lần nữa nghiêm túc đánh giá A Kiệt hai mắt. "Anh là người quay phim sao?" "Bà Hách muốn hiểu như vậy cũng được, hơn nữa những điều này không quan trọng, mấu chốt là ông chủ của tôi rất có hứng thú với con trai bà, nếu bà tiện thì xin hãy dẫn con trai bà đi cùng tôi một chuyến." Lời A Kiệt vừa dứt, cánh cửa phòng đầu tiên bên cạnh phòng khách đột nhiên bị đẩy ra, một cậu bé đáng yêu mặc đồ ngủ từ trong đi ra, đầu trọc, khuôn mặt mũm mĩm nhìn thấy là muốn véo một cái. "Mẹ ơi, con đói rồi!" Cậu bé bĩu môi, trong mắt liền lấp lánh nước mắt. "Thôi được rồi, tiểu Văn ngoan, mẹ đi lấy đồ ăn cho con đây." Bà Hách nói lời xin lỗi với A Kiệt, đứng dậy vào bếp lấy đồ ăn cho con trai.

Mẹ vừa đi, cậu bé vừa nãy còn nước mắt lưng tròng lập tức tươi

cười rạng rỡ, lắc đầu nguây nguẩy chạy đến trước tủ sách bên cạnh, lôi ra một gói bánh quy lớn, xé ra ngồi xuống đất ăn ngấu nghiến.

A Kiệt nhìn đến ngây người, trong suốt quá trình đó cậu bé căn bản không hề nhìn cậu ta một cái, càng đỉnh hơn là tốc độ biến hóa biểu cảm của cậu bé, ngay cả lão diễn viên gạo cội nhìn thấy có lẽ cũng phải tự hổ thẹn không bằng.

A Kiệt lúc này đại khái đã đoán được ông chủ vì sao muốn tìm cậu bé đầu trọc này, cậu bé này đơn giản là một diễn viên bẩm sinh!

Bà Hách cầm sữa nóng từ phòng ra, nhìn thấy con trai đang ngồi trên đất ôm một gói bánh quy lớn ăn ngấu nghiến, lập tức giận tím mặt. "Tiểu Văn, con lại ăn vụng bánh quy!" Cậu bé mũm mĩm vừa thấy bị mẹ phát hiện, liền vứt bánh quy xuống, trực tiếp chạy đến trước mặt A Kiệt, kéo tay cậu ta nói: "Chú ơi, mẹ sắp phát điên rồi, chú nhất định phải bảo vệ con!" A Kiệt một lần nữa chấn động, đây có phải là biểu hiện mà một đứa trẻ ba tuổi nên có không?

Đứa bé này cũng quá nghịch thiên rồi!

Bà Hách cũng có chút ngượng nghịu, sau đó lập tức nghiêm mặt. "Tiểu Văn, không được nghịch ngợm với chú!

Mẹ đếm đến ba, lập tức qua đây!" A Kiệt xoa xoa đầu cậu bé, quay đầu cười nói với bà Hách: "Con trai bà thật sự rất đáng yêu!" Cậu bé thấy mẹ mình mặt đen lại, cũng không dám ở lại lâu, ngoan ngoãn đi qua.

Bà Hách nhẹ nhàng véo tai cậu bé, mắng cậu bé một trận, tận mắt nhìn cậu bé uống hết sữa, sau đó đuổi cậu bé về phòng, không cho cậu bé tiếp tục làm loạn trước mặt khách. "Xin lỗi, con bé quá nghịch ngợm, làm anh phải chê cười rồi." "Bà Hách, con trai bà rất có thiên phú diễn xuất...

Tôi nói vậy tuyệt đối không phải đùa đâu." Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của A Kiệt, bà Hách gật đầu, rồi thở dài một hơi. "Tôi tin lời anh, vì đạo diễn quay quảng cáo nước ép hoa quả trước đây cũng nói như vậy, đứa bé này từ nhỏ đã nghịch ngợm như vậy, chúng tôi cũng không biết như vậy đối với nó rốt cuộc là chuyện tốt hay xấu." "Đứa bé có thiên phú như vậy, tôi nghĩ bà Hách thực sự nên đưa nó đi gặp ông chủ của tôi, tôi đảm bảo bà đi rồi nhất định sẽ không hối hận." A Kiệt rất trịnh trọng nói. "À phải rồi, còn chưa dám hỏi tôn tính đại danh của ông chủ anh." "Lâm Hựu Luân." "Anh thật sự là của Lâm tiên sinh..." Bà Hách kinh ngạc che miệng. "Trợ lý!" A Kiệt giúp bà nói hết câu đó. "Anh đợi một chút." Bà Hách đứng dậy, lục lọi một hồi trên giá sách bên cạnh, cuối cùng lấy ra một tờ báo mấy ngày trước, đối chiếu với ảnh tin tức trên đó, vẻ mặt trở nên vô cùng đặc sắc. "Lâm tiên sinh thật sự chuẩn bị tìm con trai chúng tôi đi đóng phim sao?" Mặc dù đã xác nhận thân phận của A Kiệt, bà Hách trên mặt vẫn mang vẻ khó tin.

A Kiệt không trực tiếp trả lời câu hỏi của bà Hách, mà chỉ vào tờ báo trong tay bà. "Cái này tôi có thể xem một chút không?" Bà Hách nghe lời đưa tờ báo qua, A Kiệt mở ra xem, phát hiện đó là một bài báo về tình hình công chiếu 《Xác Ướp》 tại Mỹ.

Hình ảnh sử dụng là ảnh Lâm Hựu Luân bị phóng viên Mỹ vây quanh ở cửa khách sạn vào ngày đầu tiên công chiếu 《Xác Ướp》.

Trên bức ảnh này, A Kiệt đứng cạnh Lâm Hựu Luân, cùng với vài vệ sĩ ngăn cản các phóng viên đang cố gắng xông lên phỏng vấn và chụp ảnh.

Chẳng trách bà Hách xem tờ báo này, lập tức xác nhận thân phận của A Kiệt.

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, đỡ cho A Kiệt phải nói nhiều lời nữa.

"Ông chủ có suy nghĩ gì, tôi với tư cách là trợ lý không cần biết, nhưng có một điểm tôi có thể khẳng định nói cho bà Hách, con trai bà nếu có thể được Lâm tiên sinh trọng dụng, sau này nó dù là nhận quảng cáo hay đóng phim đều sẽ dễ dàng hơn rất nhiều." Bà Hách không lập tức đồng ý với A Kiệt, mà nói rằng phải đợi chồng mình về, hai vợ chồng bàn bạc rồi mới có thể đưa ra quyết định.

A Kiệt không cảm thấy bất ngờ với kết quả này.

Chương 812

A Kiệt trước khi rời đi đã để lại thông tin liên hệ của mình ở Đài Loan, bảo bà Hách một khi đã có quyết định, lập tức liên hệ với cậu ta.

Bà Hách cũng không để A Kiệt đợi quá lâu, trưa hôm sau, bà gọi điện thoại cho A Kiệt, nói rằng gia đình họ đã cân nhắc xong, có thể đưa con trai Hách Thiệu Văn đi gặp Lâm Hựu Luân.

A Kiệt phái xe đến đón hai mẹ con bà Hách, không ngờ lại gặp Triệu Nhã Chi ở cửa khách sạn.

Thấy A Kiệt ôm một đứa trẻ đi vào khách sạn, Triệu Nhã Chi rất tò mò, liền đi tới chào hỏi. "A Kiệt, đây là con trai cậu sao?" Triệu Nhã Chi véo véo má Hách Thiệu Văn, quay đầu hỏi A Kiệt đang ôm cậu bé.

A Kiệt mặt cứng đờ, cười khổ giải thích: "Triệu tiểu thư, tôi còn chưa kết hôn, làm sao có con được chứ?" Triệu Nhã Chi vẻ mặt nghi hoặc. "Vậy cậu bé là ai?" A Kiệt đang định giải thích thân phận của Hách Thiệu Văn cho Triệu Nhã Chi, Hách Thiệu Văn đột nhiên ôm chặt cổ A Kiệt, dùng giọng nói hơi nức nở nói: "Ba ơi, ba không cần con nữa sao?" Bị bất ngờ, A Kiệt cả người lập tức cứng đờ.

Triệu Nhã Chi cũng trừng lớn mắt, nhìn A Kiệt với ánh mắt càng thêm nghi ngờ. "Tiểu Văn, không được làm loạn!" Bà Hách ở bên cạnh cuối cùng cũng không nhịn được, bước tới từ tay A Kiệt đón lấy Hách Thiệu Văn, sau đó lườm cậu bé một cái.

Hách Thiệu Văn đắc ý cười vang, đồng thời còn làm mặt quỷ với A Kiệt.

Triệu Nhã Chi bị những chuyện xảy ra trước mắt làm cho hoàn toàn bối rối, rốt cuộc đây là vở kịch gì vậy?

A Kiệt đối với chuyện này cũng cảm thấy vô cùng đau đầu, nhưng chuyện này lại không phải một lời hai lời là có thể giải thích rõ ràng. "Triệu tiểu thư, cô lên trước đi, tôi đưa họ đến nhà hàng trước." Triệu Nhã Chi vẻ mặt nghi ngờ đi vào thang máy, A Kiệt quay người lại, không vui véo má Hách Thiệu Văn một cái. "Cậu nhóc này, lần này cậu hại tôi thảm rồi!" Triệu Nhã Chi đeo kính râm, bà Hách không nhận ra cô, nhưng nghe giọng nói của cô, bản năng cảm thấy đối phương hẳn là một người rất thân thiện. "Trợ lý Trần, mọi chuyện thật sự nghiêm trọng như anh nói sao?" "Không sao không sao, có thể sẽ có chút hiểu lầm, giải thích rõ ràng là được." A Kiệt quay đầu nhìn về hướng Triệu Nhã Chi rời đi, sau đó liền chào hỏi hai mẹ con bà Hách đi lên nhà hàng tầng trên, lát nữa Lâm Hựu Luân sẽ gặp họ ở đó.

Triệu Nhã Chi gõ cửa phòng Lâm Hựu Luân, Lâm Hựu Luân kéo cô vào, đang định ôm cô thân mật một lúc, nhưng Triệu Nhã Chi lại nghiêm mặt, đẩy anh ra.

Lâm Hựu Luân lúc này mới phát giác vẻ mặt Triệu Nhã Chi có gì đó không ổn. "Sao vậy?" Triệu Nhã Chi vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Lâm Hựu Luân. "Tôi hỏi anh, đứa bé đó là sao?" Lâm Hựu Luân lại ngớ người ra, "Đứa bé nào, em đang nói gì vậy, sao anh không hiểu gì cả?" Triệu Nhã Chi lập tức có chút không vui. "Anh còn muốn giả vờ ngớ ngẩn?

Người phụ nữ và đứa bé mà A Kiệt đưa đến, tôi vừa nãy đã gặp rồi, thành thật khai báo đi, đó có phải là con riêng của anh không?" Lâm Hựu Luân lúc này mới chợt tỉnh ngộ, Triệu Nhã Chi có lẽ đang nói về Hách Thiệu Văn.

Nhưng đây là chuyện gì với chuyện gì vậy, sao Hách Thiệu Văn lại biến thành con riêng của mình?

Lâm Hựu Luân đi đến trước gương soi, sau đó quay đầu hỏi Triệu

Nhã Chi: "Em thấy đứa bé đó có giống anh không?" "Đừng đánh trống lảng, hôm nay anh phải nói rõ chuyện này với tôi!

Tiểu Hiền vẫn luôn muốn có con, anh ra ngoài trăng hoa thì cũng thôi đi, nhưng lại còn có con với người phụ nữ khác, anh làm như vậy có xứng đáng với Tiểu Hiền không?" Triệu Nhã Chi không phải tức giận vì chính mình, mà là cảm thấy bất bình cho Vương Tổ Hiền.

Sau khi ở bên Lâm Hựu Luân, Triệu Nhã Chi vẫn luôn có cảm giác tội lỗi với Vương Tổ Hiền, nên càng muốn giúp đỡ cô ấy ở những phương diện khác, ví dụ như khuyên Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền có một đứa con.

Chỉ cần Vương Tổ Hiền có con của Lâm Hựu Luân, với tính cách của Lâm Hựu Luân, tuyệt đối sẽ không bạc đãi Vương Tổ Hiền và con của cô ấy.

Giúp thành công chuyện này, cảm giác tội lỗi trong lòng Triệu Nhã Chi cũng sẽ giảm đi một chút.

Nhưng vạn lần không ngờ, Lâm Hựu Luân lại lén lút sau lưng họ, ngay cả con riêng cũng có rồi. "Ý anh lúc nãy là nói, em xem đứa bé đó có điểm nào giống anh?

Sao nó có thể là con của anh được?" Lâm Hựu Luân vẻ mặt bất lực ngồi xuống bên cạnh Triệu Nhã Chi.

Triệu Nhã Chi bình tĩnh lại nghĩ, mới phát hiện mình hình như thật sự đã hiểu lầm Lâm Hựu Luân, vì cô vừa nãy đã nhìn kỹ đứa bé đó, mũm mĩm rất đáng yêu, nhưng tuyệt đối không có chỗ nào giống Lâm Hựu Luân. "Thật sự là một sự hiểu lầm sao?" Triệu Nhã Chi không chắc chắn hỏi một câu, ngữ khí đã dịu đi.

Lâm Hựu Luân kéo tay Triệu Nhã Chi, nghiêm túc nói: "Anh bây giờ chỉ có mỗi Hồng Hồng là con gái, chuyện này mọi người đều biết,

đương nhiên em yên tâm, Hoành Tử và Tiểu Quang anh cũng luôn coi chúng như con trai." Triệu Nhã Chi trong lòng ấm áp, vì đã hiểu lầm Lâm Hựu Luân, cô cảm thấy khá áy náy. "Nói đến đứa bé em vừa gặp, thật ra chuyện này còn có mối quan hệ không nhỏ với em." Lời này của Lâm Hựu Luân khiến Triệu Nhã Chi rất khó hiểu. "Có liên quan gì đến em?" "Còn nhớ hôm qua lúc anh đi, đã xem TV một lúc trong phòng em không?" Triệu Nhã Chi gật đầu.

Lâm Hựu Luân tiếp tục nói: "Lúc đó anh xem TV thấy một quảng cáo nước ép hoa quả, nhân vật chính chính là đứa bé em đã gặp đó, anh thấy cậu nhóc này khá thú vị, nên đã gọi A Kiệt tìm cậu bé đến, muốn hỏi gia đình cậu bé có muốn cho cậu bé đóng phim không." "Bây giờ cậu bé chắc chỉ khoảng ba bốn tuổi thôi mà?" Triệu Nhã Chi vẻ mặt kinh ngạc, đứa trẻ nhỏ như vậy đã có thể đóng phim sao? "Em đừng thấy nó nhỏ, trực giác đầu tiên của anh nói cho anh biết, nó trời sinh chính là để làm sao nhí!" Lâm Hựu Luân nói như vậy, Triệu Nhã Chi lại nghĩ đến, lúc cậu bé gọi A Kiệt là bố, biểu cảm tự nhiên đến mức ngay cả cô cũng không chút nghi ngờ, nói cách khác, cậu bé này thực sự rất giỏi diễn xuất. "Nhưng tuổi của cậu bé có phải quá nhỏ một chút không?" Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Không nhỏ đâu, bộ phim đầu tiên anh tìm con trai của Tạ Hiền và Địch Ba Lạp làm nhân vật chính, cậu bé đó cũng chỉ hơn 3 tuổi một chút, trẻ con không hiểu gì, diễn xuất ra hiệu quả lại càng tự nhiên." Triệu Nhã Chi gật đầu, coi như đã bị thuyết phục.

Lâm Hựu Luân lúc này nhìn đồng hồ, sắp đến giờ xuống gặp hai mẹ con Hách Thiệu Văn rồi. "Em định ở lại phòng, hay là đi xuống cùng anh gặp cậu nhóc đó?" "Anh cứ đi một mình đi, em sợ bị mẹ của đứa bé nhận ra." Triệu Nhã Chi lắc đầu, cô tuy chọn làm người phụ nữ của Lâm Hựu Luân, nhưng không định để mối quan hệ của hai người bị công chúng biết đến.

Lâm Hựu Luân vỗ vỗ tay Triệu Nhã Chi, "Vậy em đi tắm đi, anh sẽ sớm quay lại thôi." Bà Hách lần đầu tiên bước vào một nhà hàng khách sạn cao cấp như vậy, không nhịn được tò mò nhìn quanh, còn Hách Thiệu Văn thì không có hứng thú với những thứ này, đang say sưa chén kem trong ly, ăn đến mức miệng đầy kem.

A Kiệt an ổn hai mẹ con họ, liền ra cửa nhà hàng đợi Lâm Hựu Luân.

Khoảng mười mấy phút sau, bà Hách thấy A Kiệt đi theo sau một người đàn ông trẻ tuổi, đi về phía này.

Bà Hách vội vàng giật lấy cái thìa trong tay con trai đặt sang một bên, kéo cậu bé cùng đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Hách Thiệu Văn kéo tay mẹ, không ngừng lắc lư nói: "Mẹ ơi, kem!" "Lát nữa gặp chú đó nhất định phải lễ phép, biểu hiện tốt thì về nhà mẹ mỗi ngày đều mua kem cho con, nếu con không nghe lời, vậy sau này đừng hòng ăn bất kỳ đồ ăn vặt nào nữa, biết chưa?" Bà Hách thì thầm dặn dò con trai mấy câu, khi ngẩng đầu lên thì Lâm Hựu Luân đã đến gần. "Bà Hách, chào buổi tối!" "Lâm tiên sinh chào anh!" Bà Hách hơi câu nệ bắt tay Lâm Hựu Luân, sau đó kéo Hách Thiệu Văn ra trước mặt, bảo cậu bé chào người lớn. "Chào chú ạ!" Hách Thiệu Văn miệng đầy kem, kết hợp với vẻ mặt chất phác của cậu bé, ấn tượng đầu tiên mà Lâm Hựu Luân có được, thật khó để anh liên hệ cậu bé với cậu nhóc tinh quái, nghịch ngợm trong phim mà anh nhớ.

Nhưng Lâm Hựu Luân nhanh chóng phát hiện, mình đã bị cậu bé này lừa rồi.

Vừa ngồi xuống bàn, đối mặt với một ly kem lớn, Hách Thiệu Văn lập tức hiện nguyên hình, phong cách ăn uống hung tợn khiến bà Hách ở bên cạnh cũng cảm thấy vô cùng khó xử.

Lâm Hựu Luân không để tâm đến chuyện này, ngược lại trong

lòng thầm gật đầu, Hách Thiệu Văn trong ấn tượng của anh đúng là nên như thế này. "Cậu bé, cháu mấy tuổi rồi?" Hách Thiệu Văn bị gián đoạn lúc ăn, rất không kiên nhẫn nói: "Chú ơi, làm ơn đừng hỏi những câu hỏi ngây thơ như vậy được không?

Chẳng lẽ chú không thấy cháu mấy tuổi sao?" "Tiểu Văn, sao lại nói chuyện với chú như vậy?" Bà Hách ở bên cạnh lườm con trai một cái.

Nhớ lại lời mẹ dặn dò vừa nãy, Hách Thiệu Văn lập tức che miệng, sau đó quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân, rất vô tội nói: "Chú ơi, chú nói chuyện với cháu đi, cháu đảm bảo sẽ không chê chú phiền đâu." Lâm Hựu Luân đang uống cà phê, nghe thấy lời này suýt nữa thì phun ra.

Bà Hách vẻ mặt ngượng nghịu giải thích với Lâm Hựu Luân: "Lâm tiên sinh, xin lỗi, đứa bé này cứ như vậy đó, nói chuyện với người khác luôn không lớn không nhỏ." Lâm Hựu Luân dùng khăn ăn lau miệng, ý nói bà Hách không sao, nghĩ đến sự hiểu lầm của Triệu Nhã Chi vừa nãy, trong đầu anh đột nhiên nảy ra một ý tưởng. "Tôi cảm thấy khá có duyên với cậu nhóc này, nếu bà Hách không phiền, tôi nhận cậu bé làm con đỡ đầu đi." Lời Lâm Hựu Luân vừa nói ra, không chỉ bà Hách sững sờ, mà A Kiệt đứng sau lưng Lâm Hựu Luân cũng vẻ mặt ngạc nhiên.

Bà Hách thì phản ứng nhanh, lập tức vỗ vỗ đầu con trai. "Tiểu Văn, mau gọi bố đỡ đầu!" Trong mắt Hách Thiệu Văn ba tuổi, "bố đỡ đầu" tiện nghi này rõ ràng không hấp dẫn bằng ly kem trước mặt, nhưng mẹ đang trừng mắt nhìn cậu bé, mệnh lệnh không thể làm trái, đành qua loa gọi một tiếng "bố đỡ đầu", sau đó lại tiếp tục vùi đầu ăn ngấu nghiến.

Lâm Hựu Luân xoa xoa đầu Hách Thiệu Văn, sau đó mới nói với

bà Hách: "Tôi và đứa bé này xưng hô như vậy thôi, nhưng bà Hách cũng không cần quá đặt nặng chuyện này, nếu sau này nó ra đóng phim, tôi sẽ cố gắng hết sức chiếu cố cho nó một chút." Bà Hách nghe xong lời này, lập tức hiểu ý của Lâm Hựu Luân.

Chương 813

Lâm Hựu Luân chỉ nhận Hách Thiệu Văn làm con đỡ đầu trên danh nghĩa, thực tế sẽ không thực sự đối xử với cậu bé như con đỡ đầu, nhiều nhất là sẽ chiếu cố cậu bé một chút trong giới giải trí.

Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng bà Hách biết, kết quả như vậy đã rất tốt rồi.

Mặc dù chỉ là con đỡ đầu trên danh nghĩa của Lâm Hựu Luân, nhưng con trai mình vẫn chiếm được không ít lợi ích, như vậy sau này khi đàm phán cát-xê sẽ có thêm tự tin, hơn nữa sẽ không có ai dám tùy tiện ép buộc cậu bé đóng phim.

A Kiệt lúc này cũng lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm, khi Lâm Hựu Luân đột nhiên nói muốn nhận Hách Thiệu Văn làm con đỡ đầu, quả thật đã làm cậu ta giật mình một phen.

Vừa gặp mặt đã đưa ra quyết định hấp tấp như vậy, điều này hoàn toàn không phải phong cách của Lâm Hựu Luân, may mà chỉ là trên danh nghĩa, nếu không thực sự đối xử như hai con trai của Triệu Nhã Chi, với tính cách quỷ mã tinh linh của Hách Thiệu Văn, mình sau này còn không bị cậu bé hành cho chết. "À phải rồi, tôi còn chưa hỏi bà Hách, có muốn cho tiểu Văn đóng phim không?" Bà Hách vừa mới hoàn hồn từ niềm vui khi con trai được Lâm Hựu Luân nhận làm con đỡ đầu, đột nhiên nghe tin này, gần như không thể kiềm chế được cảm xúc, vẻ mặt mừng rỡ trực tiếp lộ rõ trên mặt.

Bà Hách tuy rất muốn lập tức đồng ý với Lâm Hựu Luân, nhưng lại không thể biểu hiện quá trực tiếp như vậy. "Đứa bé này từ nhỏ đã thích thể hiện, cũng thích biểu diễn trên sân khấu, chỉ là không biết kiểm soát cảm xúc của mình, hễ có gì không vừa ý là khóc, chúng tôi

sợ đến lúc đó lại gây phiền phức cho đạo diễn." "Cái đó không sao, trẻ con mà, thích khóc cũng là một mặt chân thực tự nhiên của nó, hơn nữa đạo diễn khi quay phim cũng chắc chắn sẽ không yêu cầu nó như người lớn, về mặt này bà Hách thật sự không cần lo lắng." Lâm Hựu Luân nói như vậy coi như đã đưa ra một lời hứa với bà Hách, cũng khiến bà ấy yên tâm không ít. "Vì Lâm tiên sinh đã nói như vậy, vậy thì cứ để thằng bé thử xem sao." Lâm Hựu Luân quay đầu dặn dò A Kiệt vài câu, đại khái ý là bảo cậu ta chuẩn bị một bản hợp đồng, xong rồi lại nhớ ra một chuyện. "Bà Hách, còn một chuyện tôi muốn đặc biệt nói rõ với bà, khoảng tuổi có tiềm năng diễn xuất nhất của tiểu Văn có lẽ là trước 10 tuổi, qua độ tuổi này, ưu thế của nó có thể sẽ dần dần giảm đi, sau khi nó lớn lên, trong giới giải trí e rằng sẽ không có sự phát triển lớn, nên gia đình bà vẫn nên sớm có kế hoạch." Bà Hách gật đầu, "Điểm này Lâm tiên sinh có thể yên tâm, đợi đến khi đứa bé đến tuổi đi học, chúng tôi sẽ cho nó nhận được giáo dục bình thường, chúng tôi cũng không hy vọng nó coi diễn xuất là nghề nghiệp suốt đời." Lâm Hựu Luân không nói gì thêm, A Kiệt thì thầm lắc đầu.

Bà Hách lúc này nói rất dễ dàng, đó là vì Hách Thiệu Văn còn chưa nổi tiếng.

Năm đó Tạ Đình Phong nhờ loạt phim 《Tiểu Quỷ Đương Gia》 mà nổi tiếng ở Hồng Kông, cát-xê trực tiếp đuổi kịp các diễn viên hạng nhất Hồng Kông.

Trong mấy năm đó, số tiền anh ta kiếm được từ đóng phim còn nhiều hơn cả tổng số tiền mà bố anh ta Tạ Hiền và mẹ anh ta Địch Ba Lạp kiếm được.

Đối mặt với cám dỗ cát-xê cao ngất ngưởng, Tạ Hiền, Địch Ba Lạp đều không thể cưỡng lại, bố mẹ Hách Thiệu Văn có thể làm được như những gì họ nói, đợi con trai đến tuổi đi học thì sẽ ngừng đóng phim, dù sao A Kiệt cũng không mấy lạc quan.

Những sao nhí nổi tiếng trong giới giải trí, về cơ bản rất khó thoát khỏi số phận "nhỏ thì xuất chúng, lớn chưa chắc đã tài".

Những người nổi tiếng khi đã lớn hơn một chút thì còn đỡ, nhưng những đứa trẻ như Hách Thiệu Văn, mới ba bốn tuổi đã bắt đầu đóng phim, một khi không còn giữ được hình tượng sao nhí nữa thì sự nghiệp chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng lớn, muốn chuyển hình càng khó khăn bội phần.

Bởi vì khán giả yêu thích hình tượng của chúng khi còn nhỏ, lớn lên rồi ngược lại sẽ không còn mấy ai quan tâm, điều này giống như những nữ diễn viên đã đóng phim người lớn, muốn đóng lại phim không người lớn, không cởi, không hở thì căn bản sẽ chẳng có ai thèm xem.

Lâm Hựu Luân chỉ là nhắc nhở trước cho mẹ của Hách Thiệu Văn một tiếng, còn về việc đối phương có để tâm hay không, đó không phải là điều anh cần quan tâm.

Sau khi ký hợp đồng với Hách Thiệu Văn, Lâm Hựu Luân liền nhớ đến người bạn diễn nhỏ của cậu bé, nhưng đứa trẻ đó hiện tại vẫn đang ở Đại lục, nếu muốn tìm có lẽ sẽ phải tốn một phen công sức.

Cuối cùng Lâm Hựu Luân gác lại ý nghĩ này, vì sắp cuối năm, anh có rất nhiều việc phải làm, tạm thời không thể dành thời gian quan tâm chuyện này, chỉ có thể cung cấp trước một số thông tin, bảo người ta đi tìm thử.

Lâm Hựu Luân ở Đài Loan chỉ ba ngày, vừa về đến Hong Kong, Mã Vinh Thành liền tìm đến tận nơi. "Đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn gặp anh, ngồi xuống đã!" Lâm Hựu Luân đang xem báo cáo tài chính của công ty, liền bảo Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt chờ mình một lát ở khu vực nghỉ ngơi trong văn phòng.

Khoảng nửa giờ sau, Lâm Hựu Luân mới đứng dậy khỏi bàn làm

việc, đi về phía này.

Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt vừa định đứng lên thì bị Lâm Hựu Luân giơ tay ngăn lại. "Thôi được rồi, ở chỗ tôi không có nhiều lễ nghi như vậy, cứ tự nhiên một chút là được." Lâm Hựu Luân ngồi xuống ghế sofa đối diện hai người, thư ký bên ngoài mang vào cho anh một tách cà phê.

Lâm Hựu Luân cầm lên uống một ngụm, sau đó nhìn Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt hỏi: "Việc của tôi bên này thì không gấp lắm, nếu việc của hai anh quan trọng hơn, thì hai anh cứ nói trước đi." Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt nhìn nhau, Mã Vinh Thành lấy từ trong túi ra một cuốn tạp chí, hai tay đưa cho Lâm Hựu Luân. "Đây là bộ truyện tranh mới của Hoàng Ngọc Lang, 《Thiên Tử Truyền Kỳ》, mấy số đầu tiên có doanh số khá tốt." Lâm Hựu Luân mở ra xem hai mắt, thầm nghĩ quả nhiên Hoàng Ngọc Lang vẫn cho ra bộ truyện tranh này, cũng khó trách Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt lại căng thẳng như vậy. 《Thiên Tử Truyền Kỳ》 tuy không bằng 《Long Hổ Môn》 trước đó của Hoàng Ngọc Lang, nhưng cũng có thể coi là một tác phẩm hiếm có, đặc biệt là dựa trên tác phẩm này, sau này Hoàng Ngọc Lang còn sẽ sáng tác ra 《Thần Binh Huyền Bí》, bộ truyện tranh đó mới thật sự là tác phẩm khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy có chút uy hiếp.

Đương nhiên, hiện tại 《Thiên Tử Truyền Kỳ》 mới bắt đầu đăng dài kỳ, 《Thần Binh Huyền Bí》 dự kiến còn phải vài năm nữa mới ra mắt, lúc này thì không cần phải quá gấp gáp.

Lâm Hựu Luân đặt cuốn truyện tranh xuống, cầm tách cà phê lên hỏi: "Tôi nhớ Thiên Hạ Truyện Tranh gần đây cũng ra mấy bộ truyện mới, sao vậy, doanh số không bằng bên đó à?" Câu hỏi này khiến Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt toát mồ hôi hột, hiện tại Thiên Hạ Truyện Tranh vẫn lấy 《Phong Vân》 làm chủ lực, đồng thời cũng ra mắt

một bộ truyện tranh mới tên là 《Hắc Báo Liệt Truyện》, Mã Vinh Thành tham gia thiết kế cốt truyện, họa sĩ chính do Thiếu Kiệt đảm nhiệm, bối cảnh câu chuyện là hiện đại, nội dung chủ yếu xoay quanh một nhóm nhân vật được gọi là "hắc báo".

Bộ truyện tranh này ban đầu được Mã Vinh Thành đặt nhiều kỳ vọng, nhưng doanh số sau khi xuất bản lại không tốt như mong đợi, giờ đây 《Thiên Tử Truyền Kỳ》 của Hoàng Ngọc Lang vừa ra mắt, áp lực bên này càng lớn hơn. "Chúng tôi hiện tại trong tay có mấy ý tưởng truyện tranh mới, nhưng đều chưa thực sự chín muồi, nên mới nghĩ không biết có thể giới thiệu một loạt truyện tranh từ Mỹ vào Hong Kong phát hành trước không, xem phản ứng thị trường thế nào." Mã Vinh Thành tuy không nói rõ, nhưng Lâm Hựu Luân làm sao lại không biết, Mã Vinh Thành đây là đang nhắm đến Kỳ Tích Truyện Tranh mà anh vừa mua lại.

Việc giới thiệu truyện tranh Nhật Bản, tuy ở một mức độ nhất định đã thúc đẩy sự phát triển của truyện tranh Hong Kong, nhưng đồng thời cũng làm rối loạn thị trường, hiện tại Mã Vinh Thành đề xuất giới thiệu truyện tranh siêu anh hùng Mỹ, rõ ràng cũng đang có ý đồ tương tự.

Vì không thể kiềm chế được đà của 《Thiên Tử Truyền Kỳ》, vậy thì hãy khuấy đảo thị trường, khiến Hoàng Ngọc Lang không thể phát triển.

Đương nhiên, cách làm này, giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, thực sự không phải là thượng sách gì.

Mã Vinh Thành cũng là vì thực sự hết cách rồi mới nghĩ đến việc này, nhưng Lâm Hựu Luân nghe xong lại cau mày. "Nếu truyện tranh ngoại lai thành công chiếm lĩnh thị trường Hong Kong, hai anh có từng nghĩ đến hậu quả là gì chưa?" Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt mặt mày

căng thẳng, họ đều đã nghe ra sự bất mãn trong lời nói của Lâm Hựu Luân. "Hoặc nói cách khác, nếu Kỳ Tích Truyện Tranh có thể đứng vững trên thị trường Hong Kong, sau này tôi còn cần tiếp tục ủng hộ hai anh nữa không?" Lâm Hựu Luân nói tiếp lời này, khiến Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt đều hoảng sợ bất an.

Nếu thực sự xảy ra tình huống như Lâm Hựu Luân nói, Thiên Hạ Truyện Tranh đối với Lâm Hựu Luân quả thực sẽ mất đi giá trị, mà trước đó họ lại không hề cân nhắc đến điều này, không thể không nói đây là một sai lầm nghiêm trọng. "Bây giờ, hai anh còn tiếp tục hy vọng giới thiệu truyện tranh Mỹ nữa không?" Dưới ánh nhìn chăm chú của Lâm Hựu Luân, Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt đều cảm thấy áp lực cực lớn, sau đó cùng nhau lắc đầu. "Được rồi, chuyện của hai anh đã nói xong, vậy đến lượt tôi nói." Lâm Hựu Luân đặt ly cà phê xuống, vỗ tay một cái.

A Kiệt ôm một cái hộp đi vào, đặt trước mặt Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt.

Dưới ánh mắt ra hiệu của Lâm Hựu Luân, Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt cùng nhau mở hộp, nhưng lại phát hiện bên trong có một máy chơi game cắm băng mới nhất, và một băng game 《Vua Đường Phố II》. "Hai anh chắc cũng đã nghe nói, tôi chuẩn bị chuyển thể trò chơi này thành phim điện ảnh người thật đóng, và việc tôi muốn nói với hai anh bây giờ cũng có chút liên quan đến trò chơi này, hoặc có thể nói là được gợi cảm hứng từ trò chơi này...

Tôi chuẩn bị đầu tư sản xuất một trò chơi đối kháng tương tự 《Vua Đường Phố》, và trước đó, tôi hy vọng sẽ có truyện tranh liên quan ra mắt trước." Cảm nhận được ánh mắt của Lâm Hựu Luân nhìn sang, Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt lập tức tỉnh ngộ, Lâm Hựu Luân đây là chuẩn bị giao bộ truyện tranh này cho họ thực hiện. "Tên truyện tranh tôi đã nghĩ xong rồi, gọi là 《Quyền Hoàng》, nội dung kể về

các võ sĩ từ khắp nơi trên thế giới nhận được một bức thư mời có chữ 'KOF', nhưng không có chữ ký.

Trong sự nghi ngờ và kỳ vọng, các võ sĩ dày dạn kinh nghiệm lần lượt lập thành đội ngũ mạnh mẽ để đối chiến, đội ngũ thành công tiến vào trận chung kết cuối cùng đã gặp được người khởi xướng giải đấu là R, đây là một kẻ điên, hắn hy vọng thông qua giải đấu lớn, thu hút các cao thủ có thực lực để đúc cơ thể họ thành tượng đồng, biến thành bộ sưu tập của hắn, nhưng cuối cùng, âm mưu của hắn bị mọi người vạch trần, mọi người liên thủ đánh bại hắn." Lâm Hựu Luân kể sơ qua nội dung của 《Quyền Hoàng》 đời đầu, trong đó nhắc đến rất nhiều nhân vật có khả năng đối kháng đặc biệt, Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt nghe mà mắt sáng rực, nhưng trong lòng đều có chung một thắc mắc – câu chuyện này dường như hơi ngắn. "Bối cảnh và thân thế của ba thế gia cổ xưa, cũng như từng võ sĩ đều có thể trở thành những câu chuyện độc lập, cụ thể tôi sẽ đưa cho hai anh một đề cương.

Còn về vấn đề câu chuyện ngắn mà hai anh nói, cái này chủ yếu là vì truyện tranh phục vụ cho trò chơi, nên toàn bộ câu chuyện đều xoay quanh đại hội KOF, và tôi kể cho hai anh chỉ là câu chuyện của kỳ đầu tiên, sau này cùng với việc cập nhật phiên bản trò chơi, sẽ còn có kỳ thứ hai, kỳ thứ ba, giữa các kỳ sẽ có những nhân vật khác nhau xuất hiện, những câu chuyện khác nhau xảy ra, cứ phát triển như vậy, hai anh còn thấy câu chuyện truyện tranh này rất ngắn không?" Lời giải thích của Lâm Hựu Luân khiến Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt bỗng nhiên có cảm giác vỡ lẽ, trước đây họ đều chưa từng nghĩ đến, câu chuyện truyện tranh còn có thể sắp xếp như thế này, cách làm truyện tranh trước, game sau càng khiến họ mở rộng tầm mắt.

Chỉ là họ không biết, Lâm Hựu Luân làm như vậy lại là bất đắc dĩ, bởi vì vốn dĩ trò chơi 《Quyền Hoàng》 phải đến năm 94 mới xuất

hiện, mà mục đích cuối cùng của Lâm Hựu Luân không phải là trò chơi, mà là chuẩn bị chuyển thể 《Quyền Hoàng》 thành phim điện ảnh người thật đóng.

Trước đó, anh cần phải làm cho trò chơi 《Quyền Hoàng》 trở nên thịnh hành, như vậy điều kiện để chuyển thể điện ảnh mới chín muồi.

Còn về truyện tranh, đó chỉ là một sản phẩm phụ.

Theo diễn biến lịch sử bình thường, sau khi trò chơi 《Quyền Hoàng》 ra mắt, phía chính thức chưa từng công bố và thừa nhận bất kỳ bộ truyện tranh nào, còn những bộ truyện tranh gọi là vậy, chẳng qua là do các tác giả truyện tranh Hong Kong và Đài Loan tự mình biên soạn cốt truyện, tính chất của chúng cũng gần giống như fanfic.

Cốt truyện truyện tranh 《Quyền Hoàng》 mà Lâm Hựu Luân đề xuất dựa trên những fanfic này, nhưng đã điều chỉnh thân phận và bối cảnh của một vài nhân vật chính, ba gia tộc lớn Thảo Thế Kinh, Bát Thần Am, Thần Nhạc Thiên Hạc đều được thay đổi thành bối cảnh châu Âu-Lạc Việt, đồng thời cũng lồng ghép thêm nhiều thiết lập võ thuật châu Âu-Lạc Việt.

Ngoài mục đích không đáng nói với người ngoài là muốn gây khó chịu một chút cho người Nhật Bản, điều quan trọng hơn là Lâm Hựu Luân tự mình đưa ra một ý tưởng, nhưng vài nhân vật chính lại đều là người Nhật Bản, điều này nói thế nào cũng không hợp lý.

Đương nhiên, ngoài việc một phần bối cảnh nhân vật được thay đổi, phần lớn các nhân vật trong 《Quyền Hoàng》 vẫn theo thiết kế ban đầu.

Phiên bản Hong Kong của 《Quyền Hoàng》 cứ thế mà ra đời.

Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt đều chìm đắm trong ý tưởng truyện

tranh 《Quyền Hoàng》 này, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, đương nhiên cũng không để ý đến một tia biểu cảm khác thường thỉnh thoảng lóe lên trong mắt Lâm Hựu Luân.

Chương 814

Sau một hồi giao lưu bằng ánh mắt, Mã Vinh Thành mở miệng nói: "Một số thiết lập của 《Quyền Hoàng》 có phần tương tự 《Hắc Báo Liệt Truyện》, nếu được, tôi muốn để Thiếu Kiệt đảm nhiệm vai trò họa sĩ chính cho bộ truyện tranh này." Lâm Hựu Luân có những yêu cầu rất chi tiết về thiết lập nhân vật trong đề cương của 《Quyền Hoàng》, nên cũng không lo lắng truyện tranh sẽ quá sai lệch so với bản gốc, hơn nữa anh cũng đã đọc qua 《Hắc Báo Liệt Truyện》, phong cách của Thiếu Kiệt quả thực khá phù hợp để vẽ loại truyện tranh bối cảnh hiện đại này.

Mã Vinh Thành đã đưa ra yêu cầu này, anh cũng thuận nước đẩy thuyền mà đồng ý.

Có sự ủng hộ của Lâm Hựu Luân, Mã Vinh Thành và Thiếu Kiệt cả hai đều tăng thêm rất nhiều tự tin, chỉ hận không thể lập tức vẽ ra 《Quyền Hoàng》. 《Long Hổ Môn》phách nhiếp hiện trường, Hoàng Ngọc Lang đang trao đổi một số quan điểm về việc quay phim với đạo diễn Diệp Vĩ Tín, lúc này Kỳ Văn Kiệt đi đến, thì thầm vào tai Hoàng Ngọc Lang vài câu.

Biểu cảm của Hoàng Ngọc Lang liền trở nên có chút nghiêm túc, Diệp Vĩ Tín thấy vậy, rất thức thời chủ động cáo từ rời đi.

Diệp Vĩ Tín vừa đi, Hoàng Ngọc Lang lập tức sa sầm mặt hỏi: "Tin tức chính xác không?" Kỳ Văn Kiệt rất khẳng định gật đầu.

Tin Thiên Hạ Truyện Tranh sắp ra tác phẩm mới là từ miệng một người thân cận dưới trướng Mã Vinh Thành mà lộ ra, độ tin cậy rất cao. "Tôi nói sao dạo này Mã Tử lại trầm lặng nhiều thế, hóa ra là đang chuẩn bị đánh úp chúng ta." Giọng điệu của Hoàng Ngọc Lang

nghe có vẻ không để tâm, nhưng trong lòng thực ra vẫn rất coi trọng chuyện này. "Còn tin tức nào nữa không?" "Nghe nói bộ truyện tranh này có chút liên quan đến Lâm Hựu Luân..." Kỳ Văn Kiệt liếc nhìn Hoàng Ngọc Lang, tin tức này là hắn phải tốn rất nhiều công sức mới tìm hiểu được, chắc hẳn sẽ khiến Hoàng Ngọc Lang hài lòng.

Quả nhiên, Hoàng Ngọc Lang nghe xong tin tức này lập tức biến sắc, giọng điệu nói chuyện cũng không còn nhẹ nhõm như trước nữa. "Cậu nghĩ sao về chuyện này?" Kỳ Văn Kiệt sững sờ, không ngờ Hoàng Ngọc Lang lại hỏi ý kiến của mình, trong lúc vội vàng hoàn toàn không có sự chuẩn bị. "Có phải Lâm Hựu Luân đã giao quyền chuyển thể truyện tranh một bộ tiểu thuyết nào đó của anh ấy cho Mã Vinh Thành không?" Hoàng Ngọc Lang lúc đầu cũng nghĩ đến khả năng này, nhưng ngay sau đó liền phủ nhận.

Tiểu thuyết của Lâm Hựu Luân, bộ 《Sưu Thần Ký》 thích hợp nhất để chuyển thể thành truyện tranh đã được xuất bản tập hợp, còn 《Tru Tiên》, 《Quỷ Xuy Đăng》 tuy cũng là những tài liệu không tồi, nhưng nếu là chuyển thể hai tác phẩm này, Thiên Hạ Truyện Tranh lẽ ra đã phải rầm rộ quảng bá trên truyền thông, chứ không phải im ắng như bây giờ. "Vậy Mã Vinh Thành có phải đang nhắm đến công ty Kỳ Tích Truyện Tranh của Mỹ không, năm đó anh ta đã từng nếm trải vị ngọt từ việc giới thiệu truyện tranh Nhật Bản, nên lại tái diễn trò cũ?" Kỳ Văn Kiệt sau đó lại đưa ra một khả năng khác, Hoàng Ngọc Lang suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu. "Mã Tử có thể sẽ làm như vậy, nhưng Lâm Hựu Luân thì chắc chắn không." Thấy Kỳ Văn Kiệt lộ vẻ khó hiểu, Hoàng Ngọc Lang liền giải thích tiếp: "Cậu cũng quá coi thường Lâm Hựu Luân rồi, cậu nghĩ anh ta mua lại công ty Kỳ Tích Truyện Tranh là để giúp Mã Vinh Thành giải quyết khó khăn hiện tại sao?

Tất cả những gì Lâm Hựu Luân làm, bao gồm cả việc ủng hộ

Thiên Hạ Truyện Tranh, suy cho cùng thực ra đều là để phục vụ cho việc chuyển thể điện ảnh." "Vậy chúng ta?" Kỳ Văn Kiệt do dự hỏi một câu. "Chờ truyện tranh mới của họ ra mắt rồi tính." Hoàng Ngọc Lang thở dài, hắn không phải là không muốn có hành động gì, nhưng hiện tại đối phương vẫn chưa lộ bài tẩy, điều duy nhất hắn có thể làm là chờ đối phương ra chiêu trước.

Hai người vừa nói xong chuyện này, bên kia liền thấy nam nhân vật chính thứ hai của 《Long Hổ Môn》 Lâm Chí Dĩnh tiễn một người đàn ông trung niên đi ra, quần áo diễn trên người còn chưa kịp thay.

Hoàng Ngọc Lang nhìn sang bên đó một cái, có chút nghi hoặc hỏi: "Người đó là ai?" "Đạo diễn Chu Ngôn Bình của Đài Loan, nghe nói là đến thăm đoàn." "Chu Ngôn Bình, anh ta với Lâm Chí Dĩnh thân lắm à?" Hoàng Ngọc Lang cau mày hỏi. "Họ đều là người của công ty Trường Hoành Ảnh Thị Đài Loan." Kỳ Văn Kiệt nói vậy, Hoàng Ngọc Lang liền hiểu ra mối quan hệ của hai người, nhưng trong lòng vẫn có chút nghi ngờ, Chu Ngôn Bình lúc này đến tìm Lâm Chí Dĩnh làm gì?

Chu Ngôn Bình và Lâm Chí Dĩnh bắt tay nhau, "Tiểu Chí, vậy tôi đi trước đây, chúc cậu bộ phim này thuận lợi thành công!" Lâm Chí Dĩnh dùng sức gật đầu, "Đạo diễn Chu cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng." Chu Ngôn Bình không nói gì nữa, quay người bỏ đi, Lâm Chí Dĩnh vẫn nhìn theo bóng lưng anh ta cho đến khi khuất khỏi tầm mắt, lúc này mới quay lại trường quay.

Hoàng Ngọc Lang và Kỳ Văn Kiệt đứng cạnh đó đều nhìn rõ cảnh này. "Cậu có nhận ra không, biểu cảm của Lâm Chí Dĩnh có chút khác so với trước đây." Kỳ Văn Kiệt sững sờ một chút, không biết Hoàng Ngọc Lang rốt cuộc muốn nói gì. "Trước đây tôi thấy Lâm Chí Dĩnh mỗi lần cười, biểu cảm đều có chút gượng gạo, như thể có tâm sự gì đó, bây giờ anh ta hình như đã giải tỏa được tâm sự rồi." Hoàng Ngọc

Lang lẩm bẩm nói. "Đây không phải là chuyện tốt sao?" Kỳ Văn Kiệt khó hiểu hỏi.

Hoàng Ngọc Lang bĩu môi, không nói gì thêm, nhưng trong lòng vẫn còn một nghi vấn – rốt cuộc trước đây Lâm Chí Dĩnh đã lo lắng điều gì?

Hoàng Ngọc Lang không hề biết, khi Lâm Chí Dĩnh được công ty sắp xếp đóng 《Long Hổ Môn》, lúc đầu anh ta không mấy vui vẻ.

Nguyên nhân là vì công ty Hoàn Á Điện Ảnh, nhà sản xuất của 《Long Hổ Môn》 và Lâm Hựu Luân không mấy hòa thuận, mà Lâm Chí Dĩnh lại là ca sĩ ký hợp đồng với công ty Phi Điệp Xướng Phiến của Lâm Hựu Luân.

Lâm Chí Dĩnh tuy có ý muốn phát triển theo hướng diễn viên, nhưng trọng tâm sự nghiệp hiện tại vẫn đặt ở việc làm ca sĩ tốt, anh ta có chút lo lắng đóng bộ phim này xong, rồi ở công ty Phi Điệp Xướng Phiến bên kia sẽ khó xử.

Lần này Chu Ngôn Bình đến, đã mang đến cho Lâm Chí Dĩnh một tin tức, xem như đã xóa tan lo lắng của anh ta.

Công ty Trường Hoành Ảnh Thị đã đồng ý cho Lâm Chí Dĩnh đóng 《Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện》, mà bộ phim truyền hình này lại do Lâm Hựu Luân đầu tư, điều đó cũng có nghĩa là Lâm Hựu Luân không hề có ý kiến gì với việc Lâm Chí Dĩnh đóng 《Long Hổ Môn》, nếu không cũng sẽ không tìm anh ta làm nam nhân vật chính cho phim truyền hình.

Lâm Chí Dĩnh gác lại nỗi lo này, cả người đương nhiên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, bản thân anh ta có thể không cảm thấy nhiều, nhưng người ngoài thì chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra. — Địch Pha Lạp kéo con trai Tạ Đình Phong xuống taxi, đeo kính râm nhìn sang hai bên một chút, sau đó bước vào một quán trà ven đường.

Trong phòng riêng đã đặt sẵn, Tạ Hiền đã chờ đến sốt ruột.

Địch Pha Lạp và Tạ Đình Phong vừa bước vào, ông liền mở miệng than vãn: "Này, bà có thể có chút ý thức về thời gian không, đã hơn hai mươi phút so với giờ chúng ta hẹn rồi đấy!" "Ông nghĩ tôi thích đến muộn à?" Địch Pha Lạp tức giận đặt chiếc túi xuống bàn, "Trên đường tắc xe, tôi có làm gì được đâu?" "May mà tôi có tầm nhìn xa, đã dời thời gian hẹn gặp Vương Tinh chậm lại nửa tiếng, nếu không anh ta đến rồi, hai người vẫn còn kẹt xe trên đường, thì chuyện căn bản không cần nói nữa rồi." Địch Pha Lạp cùng con trai ngồi xuống, xoa đầu cậu bé, quay sang hỏi Tạ Hiền: "Ông nghĩ Vương Tinh có giúp chúng ta chuyện này không?" "Năm đó thằng nhóc đó còn chưa thành danh, mỗi lần gặp tôi đều 'Tứ ca, Tứ ca' gọi thân thiết biết bao, nếu không phải tôi tiến cử con trai chúng ta đi đóng 《Ở nhà một mình》, thì Vương Tinh đóng bộ phim đó có nổi tiếng được hay không còn là ẩn số..." Tạ Hiền còn chưa nói xong, Địch Pha Lạp đã sốt ruột cắt lời ông: "Được rồi, những chuyện ông nói đều là chuyện cũ rích từ bao giờ rồi, người ta bây giờ là đại đạo diễn nổi đình nổi đám ở Hong Kong, doanh thu phòng vé của 《Xác Ướp》 ở Hong Kong đã vượt 80 triệu rồi phải không?

Nghe nói bên Mỹ doanh thu phòng vé một tuần trước đã hơn 100 triệu rồi, đạo diễn Hong Kong có mấy người kiếm được đô la Mỹ như thế?" Tạ Hiền bĩu môi không thèm để ý: "Mấy bà phụ nữ các bà đúng là tóc dài não ngắn, Vương Tinh sao lại có bản lĩnh như vậy, bà nghĩ đó là công lao của anh ta sao?

Chẳng phải đều là Anh Lâm đứng sau ủng hộ anh ta à, bà có tin không, những bộ phim như 《Quỷ Xuy Đăng》, 《Xác Ướp》, đổi một đạo diễn khác đến quay thành tích cũng sẽ không tệ, điều này không liên quan nhiều đến Vương Tinh đâu!" "Phải đấy, người ta Vương Tinh thì không có bản lĩnh, nhưng người ta có người bạn tốt

như Anh Lâm chống lưng, ông có không?" Địch Pha Lạp lạnh nhạt mỉa mai một câu.

Tạ Hiền lập tức cứng họng.

Vợ chồng hai người đang cãi nhau, cửa phòng riêng đột nhiên bị đẩy ra, phục vụ đi vào, nói với họ có khách đến rồi.

Tạ Hiền và Địch Pha Lạp vừa đứng dậy, Vương Tinh đã mang theo vẻ mặt đắc ý xuân phong phơi phới bước vào, mặt mày tươi cười chào hỏi Tạ Hiền và Địch Pha Lạp. "Tứ ca, Tứ tẩu, dạo này vẫn khỏe chứ ạ!" "A Kinh, lại đây, mau ngồi!" Tạ Hiền kéo Vương Tinh ngồi xuống, đồng thời không quên đắc ý liếc nhìn vợ một cái, dáng vẻ đó rõ ràng là đang nói, thấy chưa?

Vương Tinh bây giờ tuy đã phát tướng, nhưng anh ta vẫn tôn trọng tôi như trước.

Địch Pha Lạp lại bĩu môi không vui, Vương Tinh đây thuần túy là lời khách sáo khi gặp mặt, Tạ Hiền lại còn tin là thật.

Vương Tinh vừa ngồi xuống, Tạ Hiền liền bảo phục vụ mang điểm tâm lên.

Tạ Đình Phong đang ngồi giữa Tạ Hiền và Địch Pha Lạp, nhìn món há cảo nóng hổi trên bàn, đưa tay muốn lấy, nhưng bị mẹ ngăn lại. "Con cái gì mà không có lễ phép thế này, không thấy chú Vương còn chưa ăn sao?" Địch Pha Lạp mắng Tạ Đình Phong một câu, quay đầu định xin lỗi Vương Tinh, nhưng Vương Tinh đã đứng dậy đặt đĩa điểm tâm đó trực tiếp trước mặt Tạ Đình Phong. "Tứ tẩu, trẻ con mà, thích ăn thì cứ cho cháu ăn đi." Địch Pha Lạp cười gượng gạo, bảo Tạ Đình Phong nhanh chóng cảm ơn Vương Tinh.

Vương Tinh nhìn Tạ Đình Phong, không khỏi cảm khái hư vô. "Thời gian trôi thật nhanh, chớp mắt đã gần mười năm rồi, nhớ hồi đó

quay 《Ở nhà một mình》, thằng bé còn bé tí, giờ đã lớn thế này rồi." Lời này lọt vào tai Tạ Hiền và Địch Pha Lạp lại mang một ý vị khác.

Sau khi đóng xong 《Ở nhà một mình》, Tạ Đình Phong chỉ sau một đêm trở thành sao nhí nổi tiếng khắp Hong Kong, mấy năm đó cậu bé gần như mỗi năm đều đóng 6, 7 bộ phim, mỗi bộ phim cát-xê đều trên 1 triệu đô la Hong Kong, phải biết đó là Hong Kong những năm 80, không như bây giờ cát-xê 1 triệu nhiều người có thể nhận được, khi đó cát-xê của Châu Nhuận Phát, Thành Long cũng chỉ khoảng 2 triệu.

Đương nhiên, Tạ Đình Phong khi đó có thể nhận được cát-xê cao như vậy, cũng có mối liên hệ rất lớn với sự chấn động lớn mà loạt phim 《Ở nhà một mình》 gây ra trong làng điện ảnh Hong Kong, 40 triệu doanh thu phòng vé năm đó, có giá trị hơn 40 triệu doanh thu phòng vé bây giờ, sau này truyền thông Hong Kong có một thống kê, gần một nửa số người Hong Kong khi đó đều đã đi xem bộ phim đó, chuyện như vậy đặt vào hiện tại căn bản là khó mà tưởng tượng được.

Vương Tinh nhờ bộ phim này mà một đêm thành danh, sau đó càng vững vàng chiếm giữ danh hiệu đạo diễn phim thương mại thành công nhất Hong Kong cho đến tận bây giờ, quan trọng hơn là, anh ta vì bộ phim này mà quen biết Lâm Hựu Luân.

Tạ Đình Phong cũng là người hưởng lợi từ bộ phim này, chỉ tiếc là cảnh đẹp chẳng tày gang, sau khi nổi tiếng được 4, 5 năm, các nhà sản xuất tìm cậu bé đóng phim ngày càng ít, cát-xê cũng từ mức diễn viên hạng nhất năm nào rớt xuống mức của diễn viên bình thường.

Một nguyên nhân là thị trường phim hài trẻ em đang dần thu hẹp, một nguyên nhân khác là Tạ Đình Phong đang dần trưởng thành phải đối mặt với một nỗi phiền muộn giống như tất cả các sao nhí khác,

khán giả chỉ thích dáng vẻ của cậu bé khi còn nhỏ, mà cậu bé lại không thể mãi giữ mãi vẻ ngoài khi còn nhỏ.

Trong khoảng thời gian Tạ Đình Phong nổi tiếng, Tạ Hiền và Địch Pha Lạp căn bản không cần làm việc, dựa vào cát-xê con trai kiếm được mà sống rất thoải mái, nhưng cùng với sự trưởng thành của Tạ Đình Phong, những ngày tháng như vậy cũng một đi không trở lại.

Hai năm nay Tạ Hiền lại bắt đầu hoạt động trở lại trên màn ảnh truyền hình, Địch Pha Lạp gần đây cũng dự định tái xuất, đều là do túng thiếu.

Đương nhiên, điều họ hy vọng nhất vẫn là con trai có thể nổi tiếng trở lại.

Trong lúc trò chuyện phiếm, Tạ Hiền hỏi Vương Tinh gần đây có vai diễn nào thích hợp cho con trai mình không, vô tình cũng tiết lộ mục đích họ mời Vương Tinh ra uống trà.

Chương 815

Vương Tinh về điều này thì thấy không có gì lạ, nếu nói vợ chồng Tạ Hiền chỉ mời anh ta ra uống trà để ôn chuyện cũ, đánh chết anh ta cũng không tin. "Vai diễn thì có một cái, nhưng thằng bé không diễn được." Vương Tinh khoanh tay, bĩu môi có chút tiếc nuối. "Không thể nào chứ, con trai tôi từ nhỏ đã có thiên phú diễn xuất, điểm này anh chắc phải rõ." Tạ Hiền cảm thấy Vương Tinh dù có muốn thoái thác mình, cũng nên tìm một lý do hợp lý, nói Tạ Đình Phong không biết diễn xuất, điều này ông ta sao cũng không thể chấp nhận được. "Tứ ca, anh đừng hiểu lầm, vai diễn này thằng bé thực sự không diễn được... bởi vì phải là người biết đánh võ, riêng điểm này con trai anh đã không phù hợp rồi, hơn nữa thằng bé tuổi cũng hơi lớn rồi, không phù hợp với yêu cầu của bộ phim này." Bộ phim mà Vương Tinh nói là một bộ phim hành động cổ trang, nam nhân vật chính đã được định là Lý Liên Kiệt đóng, nội dung kể về câu chuyện của Hồng Hy Quan cùng thời với Phương Thế Ngọc, trong đó cần tìm một diễn viên nhí biết đánh võ để đóng vai con trai của Hồng Hy Quan, Tạ Đình Phong rõ ràng không phù hợp điều kiện.

Vì Tạ Hiền nhắc đến, Vương Tinh mới nhắc đến vai diễn này, mà vai diễn này trên thực tế anh ta đã tìm được người thích hợp ở Đại lục rồi. "Bây giờ đóng phim hành động, đâu nhất thiết phải có nền tảng võ thuật như trước, trong 《Tân Long Môn Khách Sạn》 Trương Mạn Ngọc, Lâm Thanh Hà đâu phải là đả nữ, nhưng phim quay ra chẳng phải vẫn rất đặc sắc sao?" Tạ Hiền có chút không cam lòng nói một câu.

Vương Tinh nhún vai, "Tứ ca, anh làm khó tôi rồi, anh cũng biết tôi có bản lĩnh đến đâu mà, cái cách của Từ Khắc trong 《Tân Long

Môn Khách Sạn》 tôi không học được đâu...

Nếu học được, tôi đã sớm giành giải Kim Tượng rồi." Vương Tinh nói vậy, coi như đã hoàn toàn dập tắt ý nghĩ của Tạ Hiền.

Tạ Hiền vốn còn muốn tranh thủ thêm một chút, xem có vai diễn nào khác không, nhưng lúc này điện thoại di động của Vương Tinh lại reo lên.

Trước mặt vợ chồng Tạ Hiền, Vương Tinh nghe điện thoại. "Cái gì, bên anh xong việc rồi à?

Được rồi, anh cứ đến nhà hàng trước, tôi đã đặt chỗ rồi, tôi sẽ đến ngay!" Vương Tinh cúp điện thoại, xin lỗi Tạ Hiền và Địch Pha Lạp bằng cách nhún vai. "Tứ ca, Tứ tẩu, thật ngại quá, đạo diễn Chu Ngôn Bình của Đài Loan đến Hong Kong, Anh Luân nhờ tôi thay mặt anh ấy tiếp đãi một chút, bên đạo diễn Chu Ngôn Bình bây giờ đã bắt đầu giục tôi rồi, tôi nghĩ hôm nay chúng ta trò chuyện đến đây thôi!" Vương Tinh đã quyết định đi, Tạ Hiền và Địch Pha Lạp trong lòng tuy rất không muốn, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn anh ta cáo từ rời đi.

Vương Tinh vừa đi, Tạ Hiền liền "ái chà" kêu lên. "Bà bị điên à, đạp chân tôi làm gì!" Tạ Hiền ôm bàn chân đau, đầy vẻ khó hiểu nhìn Địch Pha Lạp. "Vừa nãy ông không phải khoe khoang tình bạn giữa mình và Vương Tinh tốt đẹp đến thế nào sao, bây giờ thì sao, người ta không giúp, ông vẫn chẳng làm được gì!" Địch Pha Lạp với vẻ mặt bất bình khoanh tay, liếc xéo Tạ Hiền một cái. "Ai nói anh ta không chịu giúp, vừa nãy anh ta chẳng phải đã giải thích rồi sao, vai diễn đó không thích hợp cho con trai đóng!" "Miệng mọc trên người anh ta, đương nhiên anh ta muốn nói sao cũng được, nếu đổi thành Lâm Hựu Luân đến đề xuất yêu cầu này, ông xem anh ta có dám thoái thác như vậy không!" Địch Pha Lạp càng nghĩ càng thấy Vương Tinh đang qua

loa với họ, lời nói liền không nhịn được mà sắc bén hơn một chút. "Cái chính là bà không có số tốt như vậy, người mời không phải là Lâm Hựu Luân!" Tạ Hiền tức đến bật cười, châm chọc lại một câu. "Ông!" Địch Pha Lạp trừng mắt, vừa định cãi lớn với Tạ Hiền, thì có người kéo áo bà.

Địch Pha Lạp quay đầu lại, thấy con trai đang đáng thương nhìn hai người họ, lập tức mềm lòng. "Xin lỗi con, con trai, là mẹ không có bản lĩnh, hại con cũng phải chịu ấm ức." Địch Pha Lạp xoa đầu con trai, giọng nói có chút chua xót.

Tạ Hiền thấy tình cảnh này, lập tức cũng hết giận. "Biết thế này, hồi đó bà đã nên nghe tôi, cho con trai đi luyện võ, phim kung fu là nền tảng của điện ảnh Hong Kong, học thành rồi sau này dù không nổi cũng có thể kiếm cơm trong nghề này, còn bà cứ nhất quyết cho nó đi học âm nhạc, bây giờ người hát nhiều như vậy, có mấy ai thành được Tứ Đại Thiên Vương?" Địch Pha Lạp vừa nghe lời này liền không vui, "Học võ cần phải rèn nền tảng từ nhỏ, lúc chúng ta bàn bạc chuyện này, con trai đã qua thời gian tốt nhất để luyện võ rồi, vả lại đóng phim hành động nguy hiểm như vậy, bây giờ có diễn viên hành động nào mà không đầy mình vết thương?

Thành Long có được thành tích hiện tại, đó đều là dùng mạng đổi lấy, ông nỡ lòng nào để con trai đi mạo hiểm như vậy, tôi thì không chịu!" "Mẹ hiền thì con hư, nói chính là loại người như bà!" Tạ Hiền cãi không lại Địch Pha Lạp, buông một câu như vậy rồi đứng dậy bỏ đi.

Địch Pha Lạp rút một tờ khăn giấy, giúp Tạ Đình Phong lau miệng, giận dỗi nói: "Con trai con đừng lo, mẹ nhất định sẽ nghĩ cách để con được đóng phim, đến lúc đó để ông già con xem, ai mới thật sự vô dụng!" — Vương Tinh từ quán trà đi ra, trên đường đến nhà hàng đã gọi điện thoại cho Lâm Hựu Luân. "Anh Luân, tôi sắp đi gặp Chu

Ngôn Bình rồi, kịch bản đó tôi đã mang theo, còn có gì cần đặc biệt nói với anh ta nữa không?" "Anh bảo anh ta xem xong kịch bản, nhanh chóng đưa ra một danh sách nhân vật cho tôi xem." Vương Tinh lập tức đồng ý, vốn còn muốn trò chuyện thêm vài câu, nhưng Lâm Hựu Luân bên kia đã cúp điện thoại trước.

Đến nhà hàng, Chu Ngôn Bình đã chờ ở đó.

Vì thường xuyên hợp tác với công ty Trường Hoành Ảnh Thị của Ngô Đôn, Vương Tinh và Chu Ngôn Bình rất thân, gặp mặt đương nhiên cũng không cần quá nhiều lời xã giao.

Sau khi ngồi xuống, Chu Ngôn Bình trực tiếp hỏi về chuyện kịch bản.

Lần này Chu Ngôn Bình đến Hong Kong, việc đến thăm Lâm Chí Dĩnh chỉ là thứ yếu, mục đích thật sự là Lâm Hựu Luân nhờ Ngô Đôn mượn anh ta đến quay một bộ phim.

Vương Tinh vỗ vỗ chiếc cặp mang theo bên mình, "Yên tâm, thứ anh muốn tôi đã mang đến rồi." Chu Ngôn Bình nhận lấy, lấy kịch bản bên trong ra, xem ngay tại chỗ.

Vương Tinh cũng không quấy rầy anh ta, mà gọi phục vụ đến bắt đầu gọi món.

Kịch bản có tên 《Toàn Phong Tiểu Tử》 này thực ra chỉ là một đề cương câu chuyện, bốn năm trang giấy là xong, đợi các món ăn trên bàn đã đủ, Chu Ngôn Bình cũng đã xem xong một lượt. "Sao Anh Lâm đột nhiên lại nghĩ đến việc quay một bộ phim như vậy?" "Hình như là anh ấy phát hiện ra một diễn viên nhí rất có thiên phú diễn xuất ở Đài Loan, sau đó liền đặc biệt viết một kịch bản như vậy." Vương Tinh về chuyện này cũng chỉ biết có hạn, nhưng để ứng phó với nghi vấn của Chu Ngôn Bình thì vẫn đủ.

Chu Ngôn Bình cầm đũa lên, vừa định gắp thức ăn thì lại đột nhiên hỏi một câu: "Vậy còn tiểu hòa thượng biết võ công trong đó thì sao?

Cũng đã chọn được người rồi à?" "Chắc là chưa đâu?" Vương Tinh cầm tách trà lên uống một ngụm, "Anh Luân chỉ nói bảo anh xem xong kịch bản rồi lập một danh sách diễn viên đưa cho anh ấy." "Bao lâu?" "Cái này anh ấy không nói, nhưng anh cứ nhanh nhất có thể, chậm nhất đừng quá ba ngày!" Chu Ngôn Bình vừa nghe lời này, lập tức mặt mày méo xệch.

Vương Tinh gắp một miếng thịt cho vào miệng nhai, hỏi: "Sao vậy, có khó khăn à?" Chu Ngôn Bình xòe tay ra: "Tôi bây giờ chẳng có chút ý tưởng nào cả, ba ngày làm sao có thể đưa ra danh sách diễn viên khiến Anh Lâm hài lòng?" "Anh kể sơ qua cốt truyện đi, tôi xem có giúp gì được anh không." Vương Tinh hiếm khi nhiệt tình một lần. "Nam nhân vật chính ở trường học thích con gái của hiệu trưởng, nhưng bị tên đầu gấu cũng đang theo đuổi con gái hiệu trưởng đánh cho một trận tơi bời.

Đúng lúc cha của nam nhân vật chính muốn đến Đại lục khảo sát đầu tư, cả nhà họ cùng đi, trên đường xe bị hỏng, nam nhân vật chính và em trai vô tình va phải một ngôi chùa, được chứng kiến công phu thật sự, hai người liền ở lại chùa bái sư học nghệ, sau khi học thành trở lại trường học, đánh tên đầu gấu một trận ra trò, và phá tan âm mưu của tên đầu gấu định bắt cóc gia đình hiệu trưởng." Chu Ngôn Bình vừa nói, Vương Tinh vừa suy nghĩ về chuyện này. "Loại phim học đường như thế này chọn diễn viên đơn giản mà, chỉ cần trai đẹp đi với gái xinh là được rồi!" Vương Tinh nói rất nhẹ nhàng, nhưng Chu Ngôn Bình lại không hề cảm thấy điều này đơn giản chút nào.

Trong số các nam diễn viên nổi tiếng ở Hong Kong và Đài Loan, tìm một người đẹp trai thì quả thực rất dễ, nhưng tìm một người đẹp

trai có thể diễn tốt vai học sinh lại rất khó, bởi vì trong số các diễn viên cùng thế hệ với Tứ Đại Thiên Vương, người trẻ nhất cũng đã hơn hai mươi tuổi, đóng học sinh khó tránh khỏi bị nghi ngờ là giả vờ trẻ, mà tìm một diễn viên tuổi tác phù hợp nhưng danh tiếng bình thường, lại chưa chắc đã khiến Lâm Hựu Luân hài lòng. "Cái này có gì mà phải lo lắng?

Tứ Đại Thiên Vương của Hong Kong không được, Đài Loan chẳng phải còn có Tứ Tiểu Thiên Vương sao?

Tuổi của họ chẳng phải vừa vặn rồi." Vương Tinh nhún vai nói.

Chu Ngôn Bình rót một ly rượu cho Vương Tinh, sau đó cũng rót một ly cho mình. "Anh nói cái này tôi cũng đã cân nhắc rồi!

Vốn dĩ Lâm Chí Dĩnh là thích hợp nhất, nhưng anh ta đang quay《Long Hổ Môn》, sau đó Ngô Kỳ Long, Kim Thành Vũ cũng đều trong tình huống tương tự, còn lại chỉ có Tô Hữu Bằng là có lịch trống, nhưng tôi luôn cảm thấy anh ta hợp đóng phim truyền hình hơn, đóng phim điện ảnh so với ba người kia thì luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó." Vương Tinh cầm ly rượu lên, nhưng không vội uống. "Vậy anh có yêu cầu gì cho vai diễn này không?

Cứ nói ra xem tôi có thể giúp anh tìm xem bên Hong Kong này còn có ai phù hợp không." Yêu cầu của Chu Ngôn Bình rất đơn giản. "Có thể đóng học sinh, hơn nữa phải có chút danh tiếng." Vương Tinh uống cạn ly rượu trong cốc, sau đó tặc lưỡi. "Có rồi, tôi biết một người, chắc sẽ phù hợp với yêu cầu của anh." "Ai?" "Trương Vệ Kiện!" Chu Ngôn Bình đối với cái tên này mơ hồ có chút ấn tượng, "Là cái người trước đây bị truyền thông gọi là kẻ thế thân của Châu Tinh Trì đó sao?" Vương Tinh xua tay, "Anh ta và Châu Tinh Trì còn kém xa, hồi đó nhiều người tìm anh ta đóng phim, chỉ vì anh ta có thể bắt chước phong cách diễn xuất của Châu Tinh Trì, cát-xê lại chỉ

bằng một phần mười của Châu Tinh Trì, nhưng bây giờ không được nữa rồi, khán giả đã chán ngán cái kiểu đó của anh ta, vẫn cảm thấy phim hài của Châu Tinh Trì bản thân mới có sức hút hơn." Chu Ngôn Bình trừng lớn mắt, "Vậy mà anh còn tiến cử anh ta cho tôi?" "Bởi vì gần đây anh ta không biết gặp may mắn quái gì, được Anh Luân chọn làm nam nhân vật chính của 《Siêu Cấp Học Hiệu Bá Vương》, thực ra cũng không hẳn là nam nhân vật chính, chỉ có thể coi là một nhân vật dẫn dắt cốt truyện...

Bộ phim đó năm sau mới chính thức khởi quay, lịch trình chắc sẽ không trùng với bộ phim hiện tại của anh đâu." Vương Tinh nói nhiều như vậy, điều thật sự thuyết phục được Chu Ngôn Bình chỉ có một điểm, đó là Lâm Hựu Luân công nhận Trương Vệ Kiện này. "Được, vậy nam nhân vật chính cứ chọn anh ta." Vương Tinh tiếp tục cầm đũa ăn thức ăn, vừa ăn vừa hỏi: "Còn lại phạm vi lựa chọn nữ nhân vật chính thì rất rộng rồi, anh còn cần tôi tiến cử không?" Chu Ngôn Bình về vấn đề nữ nhân vật chính thì lại có suy nghĩ riêng của mình. "Nữ nhân vật chính Trân Châu tôi dự định tìm Từ Nhược Huyên đóng, còn về con gái hiệu trưởng... anh thấy Ôn Bích Hà thế nào?" Vương Tinh dừng đũa lại, đánh giá lại Chu Ngôn Bình vài lần, cứ như thể lần đầu tiên gặp mặt anh ta. "Sao, anh nhìn tôi kiểu gì vậy?" Chu Ngôn Bình hiếu kỳ hỏi. "Trước đây tôi đã đánh giá thấp anh rồi, không ngờ anh lại nhanh chóng nắm bắt được tinh túy của việc hợp tác với Anh Luân đến vậy!" Vương Tinh đặt đũa xuống, giơ ngón cái về phía Chu Ngôn Bình.

Chương 816

Chu Ngôn Bình bĩu môi không thèm để ý, "Không phải anh nói với tôi là mối quan hệ giữa Ôn Bích Hà và Anh Lâm không bình thường sao?

Chiều theo sở thích thôi mà, chiêu này tôi đều học từ anh đấy." "Lời này giữa anh với tôi nói thì không sao, nhưng ra ngoài đừng có nói lung tung!" Vương Tinh nhắc nhở. "Anh xem tôi giống loại người nói lung tung à?" Chu Ngôn Bình nhún vai, sau đó lại nói: "Được rồi, nhân vật nữ chính cứ định như vậy đi, nhưng còn tiểu hòa thượng biết võ công này thì sao?" Vương Tinh gắp một miếng cá cho vào miệng, vừa nhai vừa nói: "Nếu anh không ngại phiền phức, có thể đến các đội võ thuật thể thao ở Đại lục mà tìm, những đứa trẻ như vậy chắc hẳn rất nhiều, đương nhiên cách tiện nhất là dùng người có sẵn, vì tôi sắp quay một bộ phim, cũng cần dùng đến diễn viên như vậy, hơn nữa tôi đã tìm được người rồi." "Như vậy được không?" Chu Ngôn Bình có chút do dự hỏi.

Vương Tinh nghe xong liền không vui, "Sao lại không được, hay là anh nghi ngờ mắt nhìn của tôi?" "Nếu là nữ diễn viên, tôi tuyệt đối nghe anh, còn những cái khác thì..." Chu Ngôn Bình không nói hết lời, ý tứ là Vương Tinh phát hiện nữ diễn viên thì còn được, chứ mắt nhìn những cái khác thì bình thường thôi.

Vương Tinh vốn chỉ đưa ra gợi ý như vậy cho Chu Ngôn Bình, nhưng vừa nghe anh ta nói thế, lập tức vỗ ngực nói: "Chuyện này anh không cần phải suy nghĩ nữa, anh cứ nói vai diễn đó dùng diễn viên tôi tiến cử này, nếu bộ phim vì anh ta mà quay hỏng, trách nhiệm đều do tôi chịu!" Vương Tinh dám mạnh miệng như vậy, Chu Ngôn Bình lập tức thấy hứng thú với diễn viên nhí chưa từng gặp mặt đó. "Anh nhìn

trúng diễn viên nhí này tên là gì?" "Tạ Miêu!" Hoàng hôn buông xuống, đèn đường bắt đầu thắp sáng.

Trước cửa một nhà hàng Trung Hoa trên đường Tả Đôn Đạo, một chiếc xe hơi sang trọng từ từ dừng lại.

Một người đàn ông và một người phụ nữ bước xuống từ xe, hai vệ sĩ mặc đồ thường đứng cạnh cảnh giác quan sát tình hình hai bên đường.

Người phục vụ đứng ở cửa phát hiện cặp nam nữ trước mặt có chút quen mắt, hơi ngẩn ra, sau đó mới kéo cửa kính, tiễn hai người vào nhà hàng. "Sao đột nhiên lại muốn đến một nơi xa như vậy để ăn cơm?" Lâm Hựu Luân vòng tay ôm lấy eo thon của Ôn Bích Hà, đi theo sự hướng dẫn của một nhân viên phục vụ đến chỗ ngồi đã đặt trước.

Ôn Bích Hà khoác tay Lâm Hựu Luân, hơi kiễng chân thì thầm bên tai anh: "Em chẳng phải là nghĩ cho anh sao?

Đội săn ảnh thường sẽ không ở gần đây, như vậy khả năng chúng ta bị chụp được sẽ ít đi rất nhiều...

Thế nào, việc này em làm tốt lắm phải không?" Lâm Hựu Luân dừng chân, cười vỗ vỗ má Ôn Bích Hà: "Vậy tối nay sẽ thưởng cho em thật tốt!" Ôn Bích Hà mắt sáng lấp lánh nhìn Lâm Hựu Luân, đôi mắt đẹp hút hồn.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy ren cổ xẻ màu nhạt, áo nâng ngực cao, từ góc nhìn của Lâm Hựu Luân, vừa vặn có thể thấy bầu ngực đầy đặn hé lộ một nửa, khe ngực sâu thăm thẳm.

Lâm Hựu Luân thầm mắng một tiếng "yêu tinh", buộc mình dời ánh mắt khỏi ngực Ôn Bích Hà, ôm cô tiếp tục đi về phía trước.

Đến chỗ ngồi, hai người tách ra ngồi xuống.

Khi Ôn Bích Hà gọi món, Lâm Hựu Luân nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tả Đôn Đạo đi xa hơn một chút là Du Ma Địa.

Trong nhiều bộ phim Hồng Kông, địa danh này thường được nhắc đến vì trước đây, khu vực này luôn là nơi tập trung của các xã hội đen Hồng Kông, cũng là khu vực tranh giành địa bàn của các thế lực.

Vào những năm 60, một lượng lớn người tị nạn từ Đại lục vào Hồng Kông.

Họ không thể giống như những người có tiền có thế, trực tiếp hòa nhập vào xã hội thượng lưu Hồng Kông, đa số chỉ có thể dựng lều lán sống ở khu vực từ Tả Đôn Đạo đến Du Ma Địa hiện tại.

Sự xuất hiện của những người này khiến thành phần dân cư khu vực này càng trở nên phức tạp, cạnh tranh sinh tồn cũng khốc liệt hơn.

Cùng với sự phát triển nhanh chóng của kinh tế, Tả Đôn Đạo và Du Ma Địa đều bắt đầu phồn hoa, trở thành khu vực trung tâm của quận Cửu Long, nhưng tương đối mà nói, so với đảo Hồng Kông đối diện, đây vẫn là nơi cư trú của tầng lớp bình dân Hồng Kông.

Hiện tại nhiều người Hồng Kông khi nhắc đến Du Ma Địa vẫn dùng từ "phẩm lưu phụ trách" để miêu tả.

Điều đáng nói là Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ, Chu Tinh Trì đều xuất thân từ bán đảo Cửu Long, vì vậy những câu chuyện của họ cũng trở thành một tấm gương rất tốt để thanh niên nơi đây noi theo.

Trước đây gia đình Ôn Bích Hà từng sống gần Du Ma Địa.

Năm đó nếu không được các thám tử ngôi sao phát hiện và đưa vào giới giải trí, có lẽ cô đã trở thành một "tiểu thái muội" trên phố này.

Thông qua tiền kiếm được từ việc đóng phim, Ôn Bích Hà đã giúp

gia đình mua một căn nhà lớn hơn.

Sau khi trở thành người tình của Lâm Hựu Luân, cô còn được tặng một biệt thự trị giá hơn mười triệu.

Cuộc sống nghèo khó thời thơ ấu đã sớm rời xa cô, cô chỉ thỉnh thoảng mới ghé qua đây để hoài niệm về quá khứ.

Gọi món xong, Ôn Bích Hà trả thực đơn lại cho nhân viên phục vụ, lúc này ánh mắt Lâm Hựu Luân cũng thu về từ ngoài cửa sổ.

Hai người cầm ly rượu vang đã rót đầy, khẽ chạm ly.

Vừa uống xong đặt xuống, một cô bé bưng đĩa điểm tâm đi đến. "Thưa ông, thưa cô, đây là bánh mì dứa mà quý vị đã gọi ạ!" Lâm Hựu Luân cầm ly rượu, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt cô bé vài giây.

Một là ngạc nhiên vì cô bé còn nhỏ như vậy đã phải đi làm, hai là vì thấy cô bé có chút quen mặt.

Hai cảm giác đan xen, khiến Lâm Hựu Luân lập tức nảy sinh vài phần hứng thú với cô bé trước mặt. "Em gái nhỏ, em tên là gì?" Cô bé ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Lâm Hựu Luân một cái, sau đó đôi mắt chợt mở to. "Anh là..." Lâm Hựu Luân ra hiệu im lặng, cô bé vội vàng bịt miệng, cố nén tên Lâm Hựu Luân ở khóe miệng. "Sao vậy, em nhận ra tôi sao?" Cô bé nhìn Lâm Hựu Luân, rồi lại nhìn Ôn Bích Hà, cuối cùng gật đầu. "Em nhận ra tôi, nhưng tôi lại không nhận ra em, tôi cảm thấy mình thật thiệt thòi nha." Lâm Hựu Luân nhún vai cười nói.

Cô bé lúc này mới nhớ ra, mình còn chưa trả lời câu hỏi đầu tiên của Lâm Hựu Luân. "Chào anh Lâm, em tên là Trương Bá Chi!" Câu trả lời trong trẻo, giọng điệu không hề có chút căng thẳng nào. "Em là Trương Bá Chi?" Lần này đến lượt Lâm Hựu Luân kinh ngạc.

Anh lại nghiêm túc đánh giá cô bé vài lần, hình ảnh trong ký ức dần dần trùng khớp với khuôn mặt non nớt trước mắt.

Trương Bá Chi chớp chớp đôi mắt to tròn, tò mò hỏi: "Anh Lâm nhận ra em sao?" Lâm Hựu Luân ho nhẹ một tiếng, lắc đầu nói: "Tên của em giống hệt một người mà tôi quen, nhưng em không phải là cô ấy." "Vậy ạ!" Mắt Trương Bá Chi không khỏi lộ vẻ thất vọng, đang định mở miệng nói chuyện, lại thấy quản lý nhà hàng đi về phía này. "Xin lỗi, thưa ông, nhân viên phục vụ của chúng tôi không hiểu chuyện, đã làm phiền ông lâu như vậy, vô cùng xin lỗi!" Quản lý khom lưng xin lỗi xong, quay đầu lườm Trương Bá Chi một cái: "Còn đứng đây làm gì?

Nhà hàng mời cô đến để trò chuyện với khách sao?" Trương Bá Chi rụt rè cúi đầu, xoay người rời đi.

Ôn Bích Hà nhìn dáng vẻ của Trương Bá Chi thấy đáng thương, không khỏi nhớ lại hồi nhỏ của mình, nhất thời lòng trắc ẩn trỗi dậy. "Con bé còn nhỏ như vậy, sao các anh lại để nó đi làm thêm?" "Thưa cô, cô hiểu lầm rồi, không phải chúng tôi gọi cô bé đến, mà là cô bé tự yêu cầu muốn đến, nếu không phải thấy cô bé đáng thương, ông chủ sẽ không đồng ý đâu." Quản lý giải thích.

Lâm Hựu Luân lấy ra một tờ tiền một trăm đô la từ ví: "Vừa nãy là chúng tôi chủ động nói chuyện với con bé, cho nên anh đừng làm khó nó nữa!" Quản lý nhận tiền boa của Lâm Hựu Luân, miệng đầy lời đồng ý.

Ngay lúc đó, một người đàn ông trung niên đột nhiên xông vào nhà hàng, một tay túm lấy tay Trương Bá Chi đang đi về phía bếp, lớn tiếng chất vấn: "Hồ Tu Dũng đâu?

Mau đưa tôi đi gặp hắn!" "Tôi không biết!" Trương Bá Chi cố sức giằng ra khỏi đối phương, nhưng tiếc là người nhỏ sức yếu, không

thể thoát thân được.

Tất cả khách đang dùng bữa đều quay đầu nhìn về phía này.

Quản lý vừa thấy tình hình không ổn, vội vàng nói lời xin lỗi với Lâm Hựu Luân rồi hấp tấp đi tới. "Thưa ông, ông có phải đã tìm nhầm chỗ rồi không?" Người đàn ông trung niên không nói hai lời liền túm cổ áo quản lý, hung ác bức hỏi: "Anh nói xem?" Từ cổ áo mở rộng, một hình xăm búa lộ ra, cho thấy thân phận của hắn.

Quản lý lập tức cảm thấy đau đầu, nhưng miệng vẫn không ngừng khuyên nhủ: "Thưa ông, ông bình tĩnh một chút, nếu không chúng tôi sẽ gọi điện báo cảnh sát!" "Báo cảnh sát?" Đôi mắt người đàn ông trung niên lóe lên hung quang, nói một cách không hề sợ hãi: "Nếu anh không muốn nhà hàng bị đập phá hoặc ra khỏi cửa bị chém, anh cứ thử xem sao?" "Nhưng ở đây chúng tôi thật sự không có người Hồ Tu Dũng mà ông tìm đâu ạ!" Quản lý mặt cắt không còn giọt máu, cố sức giải thích.

Người đàn ông trung niên buông cổ áo quản lý ra, đẩy anh ta về phía sau, kéo chặt tay Trương Bá Chi nói: "Hồ Tu Dũng chính là lão già đó của nó, hôm nay nếu hắn không xuất hiện, tôi sẽ bán con gái hắn đi làm gái, xong rồi lại bắt nó đi đóng phim người lớn, cho đến khi trả hết số tiền hắn nợ tôi mới thôi!" Trương Bá Chi vừa cố sức giằng co, vừa khóc lóc la hét: "Chú buông cháu ra, cháu thật sự không biết lão già đó ở đâu, cháu đã một tuần rồi không gặp ông ấy!" "Mày câm miệng đi, hôm nay không thấy Hồ Tu Dũng, tao nói được làm được!" Người đàn ông trung niên không hề lay động, lôi Trương Bá Chi đi ra ngoài.

Khách trong nhà hàng đều xì xào bàn tán nhỏ tiếng, không ít người đồng cảm với Trương Bá Chi, nhưng lại không có một ai dám đứng ra giúp cô bé.

Chương 817

Ôn Bích Hà thực sự không thể nhìn thêm được nữa, quay sang nhìn Lâm Hựu Luân nói: "Anh giúp con bé đi!" Lâm Hựu Luân gật đầu, ra hiệu cho hai vệ sĩ đang ngồi ở bàn bên cạnh.

Hai vệ sĩ đứng dậy, đi về phía cửa nhà hàng.

Người đàn ông trung niên đang lôi Trương Bá Chi đi ra ngoài, đột nhiên phát hiện đường bị người ta chặn lại, ngẩng đầu nhìn thấy hai người đang chắn trước mặt mình. "Bạn hữu này, có thể cho tôi mượn một bước nói chuyện không?" "Nếu các ngươi không biết Hồ Tu Dũng thì cút sang một bên đi, lão tử không rảnh nói nhảm với các ngươi!" Người đàn ông trung niên rất kiêu ngạo nói một câu.

Hai vệ sĩ nhìn nhau, sau đó nhường đường.

Người đàn ông trung niên hung ác lườm họ một cái, kéo Trương Bá Chi ra khỏi nhà hàng, nhưng tiếp đó hắn lại phát hiện, hai gã vừa chặn đường kia cũng đi theo ra.

Người đàn ông trung niên dù có ngốc cũng nhận ra hai người này có gì đó không ổn. "Các ngươi muốn làm gì?" Hắn theo bản năng kéo Trương Bá Chi ra phía trước, chắn trước thân mình.

Hai vệ sĩ thấy vậy, trong mắt đồng loạt lộ ra vẻ khinh thường.

Lấy một cô bé ra che chắn cho mình, người đàn ông trung niên này vừa nhìn đã biết không phải loại tốt đẹp gì! "Không muốn làm gì cả, chỉ là muốn nói chuyện với anh một chút thôi!" Một trong hai vệ sĩ mở miệng nói.

Người đàn ông trung niên nghe thấy lời này, lúc này mới hơi thả lỏng cảnh giác một chút, trong con ngươi liền phản chiếu một nắm

đấm ngày càng phóng đại.

Chưa kịp phản ứng, nắm đấm đã giáng mạnh vào sống mũi hắn.

Dưới cơn đau kịch liệt, hắn chỉ kịp ôm mặt cúi gập người, tay vừa buông, Trương Bá Chi lập tức thoát ra được.

Hai vệ sĩ tiến lên một bước, người đàn ông trung niên lại nhịn đau vội vàng vẫy tay. "Đừng đánh nữa, tôi nhận thua!" Lời vừa dứt, một cú đá mạnh nữa giáng vào bụng dưới, cả người hắn trực tiếp ngã vật xuống đất.

Lâm Hựu Luân lúc này đã đi ra từ nhà hàng, thấy người đàn ông trung niên nằm trên đất co giật, hai vệ sĩ thì như không có chuyện gì đứng bên cạnh, biết mọi việc đã giải quyết xong, anh hài lòng gật đầu với hai vệ sĩ.

Ôn Bích Hà đi tới kéo Trương Bá Chi vẫn còn hoảng sợ, trước tiên đưa cô bé lên xe.

Lâm Hựu Luân đi đến trước mặt người đàn ông trung niên, thấy hắn nằm trên đất nửa sống nửa chết, nghi ngờ quay đầu hỏi hai vệ sĩ bên cạnh: "Các cậu không nương tay sao?" "Anh Lâm yên tâm, chúng tôi ra tay đều có chừng mực." Hai vệ sĩ khẳng định trả lời. "Vậy là, hắn bây giờ giả vờ vậy sao?" Người đàn ông trung niên tuy nằm trên đất, nhưng vẫn luôn nghe trộm cuộc nói chuyện bên này, vừa nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, lập tức bò dậy xin tha: "Ông chủ, cầu xin anh đừng để họ đánh nữa, anh muốn biết gì tôi đều nói!" Lâm Hựu Luân khẽ cúi người, nhìn người đàn ông trung niên kia. "Anh tên là gì?" "Phát Đạt Huy." Lời vừa dứt, đầu đã ăn một cái tát. "Tôi hỏi biệt danh của anh sao?" Lâm Hựu Luân vẻ mặt sốt ruột đứng dậy.

Thấy hai vệ sĩ bên cạnh lại muốn ra tay, người đàn ông trung niên vội vàng ôm đầu, liên tục xin tha: "Dạ dạ, ông chủ tôi sai rồi, tên thật của tôi là Lưu Phát Huy!" Để chứng minh mình không nói dối, người

đàn ông trung niên còn lấy chứng minh thư ra.

Lâm Hựu Luân cầm lấy xem hai mắt, hỏi: "Bố cô bé nợ anh bao nhiêu tiền?" "50 vạn." "Nợ cờ bạc hay lãi nặng?" "Là... là lãi nặng." Lưu Phát Huy lén nhìn Lâm Hựu Luân một cái, thấy biểu cảm anh không có gì thay đổi, cũng không hỏi vốn gốc là bao nhiêu, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm. "Vậy tại sao bố cô bé không trả tiền cho anh?" "Số tiền đó đều bị ông ta thua hết rồi." "Biết thua hết rồi mà anh vẫn ép con gái ông ta như vậy?" Vừa thấy biểu cảm của Lâm Hựu Luân không đúng, Lưu Phát Huy lập tức giơ tay che mặt, sợ hai vệ sĩ lại ra tay đánh hắn.

Đợi một lúc, thấy bên kia không có động tác gì, Lưu Phát Huy lúc này mới mạnh dạn trả lời: "Thằng khốn đó thua hết tiền rồi trốn đi, tôi không làm vậy thì không có cách nào ép hắn ra mặt." "Nếu hắn cứ trốn mãi thì sao?

Anh thật sự định đưa con gái hắn đi đóng phim người lớn?" Lưu Phát Huy đang định phủ nhận, ánh mắt Lâm Hựu Luân lại như nước đá đổ lên sống lưng hắn, Lưu Phát Huy trong lòng giật mình, lập tức từ bỏ ý định nói dối.

Thấy Lưu Phát Huy cúi đầu không nói gì, Lâm Hựu Luân liền biết mình đoán không sai. "Nói vậy, anh quen người của công ty điện ảnh?" Lưu Phát Huy không dám giấu giếm, thành thật trả lời: "Tôi có một người anh họ làm nhà sản xuất ở công ty điện ảnh, chuyên quay loại phim đó." "Nói vậy, anh cũng phải nhận ra tôi rồi chứ?" Ánh mắt Lâm Hựu Luân lóe lên, như thể muốn nhìn xuyên thấu cả người Lưu Phát Huy.

Lưu Phát Huy chỉ cảm thấy da đầu tê dại, cuối cùng đành phải thừa nhận chuyện này.

Thường xuyên xuất hiện trên báo chí, lại đóng nhiều bộ phim như

vậy, khuôn mặt Lâm Hựu Luân ở Hồng Kông đã có độ nhận diện rất cao.

Lưu Phát Huy nhận ra anh không có gì lạ, điều lạ là tên này nhận ra anh rồi mà vẫn có thể giả vờ ngây ngô đến bây giờ, điều này khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy mình trước đây vẫn còn đánh giá thấp tên này. "Số tiền bố cô bé nợ anh, tôi sẽ giúp ông ta trả, nhưng trước đó, tôi hỏi anh lại một lần nữa, thật sự là 50 vạn sao?" Bị ánh mắt Lâm Hựu Luân chăm chú nhìn chằm chằm như vậy, Lưu Phát Huy lập tức cảm thấy toàn thân không tự nhiên, vội vàng đáp: "Chắc chắn là 50 vạn." "Thêm một vạn thì mất một ngón tay?" Lâm Hựu Luân lạnh lùng hỏi.

Lưu Phát Huy chỉ cảm thấy trên trán đã bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Hắn không nghĩ Lâm Hựu Luân đang đùa với mình, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng khẳng định là 50 vạn.

Lâm Hựu Luân không nói thêm lời thừa, rút sổ séc ra, xoẹt xoẹt viết một dãy số, xong rồi đưa đến trước mặt Lưu Phát Huy.

Lưu Phát Huy đang định cầm lấy, Lâm Hựu Luân lại thu séc về. "Cầm tiền của tôi rồi, anh không nên để lại một tờ biên nhận sao?" Lưu Phát Huy vỗ trán, mắng mình hồ đồ, từ trên đất đứng dậy, lập tức chuẩn bị viết biên nhận cho Lâm Hựu Luân. "Tờ biên nhận này, tôi muốn anh tự mình giao đến tay người nhà cô bé!" Lâm Hựu Luân tiếp tục đưa ra một yêu cầu.

Lưu Phát Huy lúc này lại gặp khó khăn, hắn căn bản không biết bố Trương Bá Chi đang trốn ở đâu, tờ biên nhận này bảo hắn tự mình giao cho đối phương sao? "Vợ ông ta đâu?" "Đã ly hôn mấy năm trước rồi." "Anh biết bà ấy ở đâu không?" Lưu Phát Huy gật đầu, Lâm Hựu Luân nghĩ rằng đã làm người tốt thì làm cho trót, tiện đường đưa Trương Bá Chi về nhà luôn, cho nên liền bảo Lưu Phát Huy dẫn

đường.

Nghe nói Lâm Hựu Luân muốn đưa Trương Bá Chi đến nhà mẹ cô bé, sắc mặt Lưu Phát Huy đột nhiên thay đổi.

Lâm Hựu Luân lườm hắn một cái: "Sao, anh không muốn?" Lưu Phát Huy vội vàng xua tay: "Anh Lâm hiểu lầm rồi, tôi không phải không chịu dẫn đường, chỉ là nơi mẹ cô bé ở điều kiện quá kém, làm mất thân phận của anh.

Tôi chịu trách nhiệm đưa cô bé về là được rồi." "Anh đang ra điều kiện với tôi đó à?" Vừa nghe Lâm Hựu Luân giọng điệu khó chịu, Lưu Phát Huy liền vội vàng im miệng, ngoan ngoãn đi theo hai vệ sĩ lên chiếc xe phía trước.

Lâm Hựu Luân ngồi trở lại xe, nói cho Trương Bá Chi biết kết quả giải quyết sự việc.

Trương Bá Chi vẻ mặt khó tin, đó là 50 vạn, Lâm Hựu Luân thật sự nguyện ý giúp lão già đó trả sao?

Đối với kết quả này, Ôn Bích Hà thì đã sớm đoán trước, cô vỗ vỗ tay Trương Bá Chi, ý bảo cô bé yên tâm, Lâm Hựu Luân không đùa với cô bé đâu.

Trương Bá Chi dù sao cũng là một đứa trẻ chưa đầy mười hai tuổi, tuy sớm hiểu chuyện, nhưng giờ đây món nợ của gia đình được Lâm Hựu Luân giúp giải quyết, áp lực trong lòng lập tức tan biến, tính cách hướng ngoại lập tức bộc lộ.

Trên đường về, Trương Bá Chi chủ động kể cho Lâm Hựu Luân nghe một số chuyện về cha mẹ mình.

Cha của Trương Bá Chi tên là Trương Nhậm Dũng, từ khi còn trẻ đã thích để râu, vì vậy bộ râu trở thành một đặc điểm rất quan trọng của ông ta.

Vì sống ở khu vực Du Ma Địa, Trương Nhậm Dũng khó tránh khỏi có mối quan hệ này hay mối quan hệ khác với các thế lực xã hội đen tranh giành địa bàn gần đó.

Hơn nữa ông ta là người rất hào hiệp, chỉ cần bạn bè có chuyện cần ông ta ra mặt, ông ta đều sẵn lòng xả thân vì họ.

Trong những lần tiếp xúc thường xuyên với những nhân vật giang hồ đó, dần dần ông ta đã tạo được một ảnh hưởng nhất định trong giới đó, biệt danh Hồ Tu Dũng cũng từ đó mà lan truyền.

Trương Nhậm Dũng ham cờ bạc, và kỹ năng cờ bạc rất cao, nhưng cờ bạc là chuyện, dù kỹ thuật có giỏi đến đâu, vẫn khó thoát khỏi kết cục mười lần đánh bạc chín lần thua.

Vì có nhiều bạn bè, thua cũng có thể vay tiền, trước đây khi Trương Nhậm Dũng may mắn lật kèo, còn có thể kịp thời trả nợ cũ, nhưng gần đây, Trương Nhậm Dũng vận đen đeo bám, một hơi thua sạch số tiền vay mượn.

Đối phương đến đòi nợ, ông ta đành phải tìm một nơi trốn đi trước, nhưng lại khổ cho Trương Bá Chi và hai người em trai của cô bé.

Vì khi ly hôn đã thỏa thuận, các con đều ở với mẹ, cho nên lúc đầu Trương Bá Chi chưa bị ảnh hưởng bởi chuyện này.

Chương 818

Nhưng theo thời gian, Trương Nhậm Dũng cứ trốn tránh không ra mặt, những người đòi nợ cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, lúc này mới nghĩ đến cách dùng mấy đứa con của Trương Nhậm Dũng để ép ông ta xuất hiện.

Lâm Hựu Luân trước đây đã nghe không ít chuyện "cha hại con", nhưng chuyện "con bị cha hại" thì đây là lần đầu tiên nghe nói, lần này thật sự là mở mang kiến thức. "Cha mẹ em ly hôn, em không thấy buồn sao?" Ôn Bích Hà lúc này tò mò hỏi một câu.

Trương Bá Chi lắc đầu.

Ban đầu cha mẹ cô bé thường cãi nhau, mà mỗi khi cãi nhau thì cãi rất dữ dội, cô bé quả thật rất sợ hãi và cũng rất buồn, luôn lo lắng sẽ có chuyện bất hạnh xảy ra.

Nhưng không lâu sau, cha mẹ lại hòa thuận như xưa, ngược lại khiến cô bé ngạc nhiên, có chút không hiểu mối quan hệ này.

Sau này, có lẽ là quen rồi, ngược lại không cảm thấy cãi vã là chuyện gì đặc biệt, dù sao cứ vài ngày lại cãi một trận, lặp đi lặp lại, mấy đứa trẻ cũng không coi là chuyện gì to tát nữa. "Từ nhỏ em đã biết, họ ở bên nhau không hạnh phúc, vì xem TV thấy nhiều người cũng vậy, em liền cảm thấy họ chi bằng ly hôn cho xong.

Sau này, họ thật sự ly hôn, em ngược lại cảm thấy đây là một chuyện tốt, vì ly hôn rồi, khi họ gặp lại, mối quan hệ ngược lại lại tốt hơn, khách khí với nhau, gặp chuyện liên quan đến chúng em, cũng có thể bàn bạc được, em cũng không hiểu tại sao lại thành ra như vậy." Lâm Hựu Luân và Ôn Bích Hà nhìn nhau, đều ngạc nhiên trước sự trưởng thành sớm của Trương Bá Chi.

Đương nhiên, Ôn Bích Hà năm đó cũng chẳng khá hơn Trương Bá Chi là bao, 15 tuổi đã dọn ra ở riêng, tính cách muốn nổi loạn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Ngược lại bây giờ tốt hơn rất nhiều, những năm này mối quan hệ với gia đình cũng cải thiện rất nhiều.

Chiếc xe hơi dừng lại ở một con hẻm chật hẹp, Lưu Phát Huy chạy đến nói với Lâm Hựu Luân rằng phía trước xe không vào được, chỉ có thể đi bộ. "Anh Lâm, ở đây cá rồng hỗn tạp, một quý nhân lớn như anh tôi nghĩ không cần thiết phải vào, làm mất thân phận của anh.

Biên nhận và người tôi nhất định sẽ giao đến tay vợ Hồ Tu Dũng.

Lưu Phát Huy tôi ở khu này cũng có chút danh tiếng, nếu chuyện này mà không làm tốt, sau này tôi sẽ không còn mặt mũi nào mà lăn lộn ở đây nữa!" Ôn Bích Hà nhìn môi trường xung quanh, tiện miệng hỏi một câu: "Đây là Bát Văn Lâu sao?" Trước đây Lưu Phát Huy không dám nhìn nhiều vào mặt Ôn Bích Hà, giờ nghe cô hỏi, vội vàng đáp: "Đúng đúng, đây chính là Bát Văn Lâu.

Hồ Tu Dũng vẫn luôn sống ở đây, vợ hắn sau khi ly hôn cũng sống gần đây." Lâm Hựu Luân tò mò nhìn Ôn Bích Hà: "Sao vậy, em từng đến đây sao?" "Những quán ăn vỉa hè ở đây rất nổi tiếng, hồi nhỏ em thường đến đây chơi." Ôn Bích Hà trên mặt lộ ra vẻ hồi ức.

Khu Bát Văn Lâu này, cư dân sinh sống đều là tầng lớp hạ lưu của xã hội Hồng Kông.

Trong số họ, một phần đáng kể sống bằng nghề bán hàng rong.

Đàn ông tìm công việc ngoài xã hội, ban ngày đi làm, tối về nhà cùng vợ kinh doanh một chút việc nhỏ.

Một chiếc xe đẩy nhỏ, trên đó đặt bếp lửa các thứ, sản phẩm không ngoài cá viên, bánh tổ, kẹo mạch nha, nhưng lại là những món

ăn mà trẻ con yêu thích nhất. "Vậy em có muốn xuống cùng không?" Ôn Bích Hà có chút động lòng với lời đề nghị của Lâm Hựu Luân, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu. "Thôi bỏ đi, em sợ bị người khác nhận ra." Lâm Hựu Luân kéo tay Ôn Bích Hà vỗ nhẹ, sau đó mới đẩy cửa xe bước xuống.

Vừa thấy Lâm Hựu Luân từ trên xe bước xuống, chút hy vọng cuối cùng còn sót lại trong lòng Lưu Phát Huy lập tức tan biến.

Cả người hắn trông ủ rũ, như thể có mấy triệu món nợ không đòi lại được vậy.

Lâm Hựu Luân dắt tay Trương Bá Chi đi phía trước, Lưu Phát Huy dưới sự giám sát của hai vệ sĩ, đành phải cứng đầu đi theo sau.

Trương Bá Chi ở khu này khá được lòng người, trên đường đi không ngừng có tiểu thương chào hỏi cô bé.

Lâm Hựu Luân đeo kính râm, Lưu Phát Huy cúi gằm mặt đi theo sau anh.

Trên đường đi, không ít người lầm tưởng anh là đại ca của Lưu Phát Huy. "Em sống ở đây sao?" Lâm Hựu Luân tháo kính râm, nhìn tòa nhà chung cư kiểu cũ trước mặt, trong lòng lập tức có cái nhìn trực quan về tình hình gia đình của Trương Bá Chi.

Trương Bá Chi gật đầu, quả thật cắn môi không nói nữa.

Lâm Hựu Luân lúc đầu còn rất lạ, sao về đến nhà cô bé lại trở nên hướng nội, đợi đi vào cầu thang, nhìn thấy những lời thô tục, bẩn thỉu đe dọa đòi nợ được viết bằng sơn dầu đỏ trên tường, anh lập tức hiểu ra tất cả. "Những thứ này đều là anh làm sao?" Thấy Lâm Hựu Luân quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào mặt mình, Lưu Phát Huy lập tức có chút rụt rè, cúi đầu không dám nói.

Lâm Hựu Luân trong lòng hừ lạnh một tiếng, khó trách tên này cứ

khăng khăng khuyên mình đừng đến, hóa ra là đã làm những chuyện tồi tệ như vậy, sợ bị mình nhìn thấy. "Bây giờ tiền anh đã nhận được rồi, phải làm gì không cần tôi dạy anh nữa chứ?" Lưu Phát Huy nghe thấy lời này thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cam đoan: "Anh Lâm yên tâm, ngày mai tôi sẽ dẫn người đến dọn sạch những thứ này trên tường!" Lâm Hựu Luân lúc này mới không nói gì nữa, kéo Trương Bá Chi tiếp tục lên lầu.

Đến nhà Trương Bá Chi, cửa lớn đóng chặt.

Lưu Phát Huy tự nguyện đi gõ cửa, nhưng gọi mãi nửa ngày cũng không thấy phản ứng, cuối cùng vẫn là Trương Bá Chi lặng lẽ từ trong túi lấy ra chìa khóa mở cửa.

Trong nhà không bật đèn, một mảng tối đen như mực.

Trong một trận tiếng bước chân hoảng loạn, Trương Bá Chi bật đèn, một người phụ nữ ôm hai đứa trẻ ngồi bên bàn, mặt mày ưu sầu, sắc mặt trông có vẻ tái nhợt. "Mẹ!" Trương Bá Chi gọi một tiếng, nhưng đối phương không hề phản ứng, đôi mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Lưu Phát Huy đang đứng ở cửa. "Bà Trương, bà đừng hiểu lầm, hôm nay tôi không phải đến đòi nợ." Người phụ nữ ôm chặt hai con trai, nghi hoặc hỏi: "Vậy anh đến làm gì?" "Anh Lâm đã giúp Hồ Tu Dũng trả hết nợ rồi, tôi không tìm được Hồ Tu Dũng, đành phải đặt biên nhận ở chỗ bà trước vậy." Lưu Phát Huy lấy biên nhận đã viết sẵn trên xe ra, đi vào đặt lên bàn, sau đó rất ý tứ tự mình đi ra ngoài.

Mẹ Trương Bá Chi nhìn tờ biên nhận trên bàn, vẻ mặt nghi hoặc càng thêm rõ rệt. "Anh rốt cuộc có ý gì?" Lưu Phát Huy nhất thời không cách nào chứng minh những lời mình nói là thật với mẹ Trương Bá Chi, đành phải quay sang nhìn Lâm Hựu Luân cầu cứu. "Bà Trương, bà yên tâm, hắn ta nói đều là thật." Lâm Hựu Luân mở

miệng, mẹ Trương Bá Chi lúc này mới chú ý thấy ở cửa ngoài Lưu Phát Huy ra, còn có một người khác đứng đó.

Trương Bá Chi đi đến trước mặt mẹ, ghé miệng vào tai bà thì thầm hai câu, theo đó ánh mắt mẹ Trương Bá Chi liền sáng lên. "Anh Lâm, mau mời vào nhà ngồi!" Mẹ Trương Bá Chi nhiệt tình đứng dậy.

Lưu Phát Huy đi theo Lâm Hựu Luân vào nhà thì vẻ mặt ngượng nghịu, vì mẹ Trương Bá Chi chỉ kéo ra một cái ghế đẩu từ dưới bàn, rõ ràng không có ý định mời hắn ngồi.

Lâm Hựu Luân ngồi xuống, Lưu Phát Huy chỉ có thể thành thật đứng sau lưng anh.

Mẹ Trương Bá Chi bận rộn đi rót nước cho Lâm Hựu Luân, Lâm Hựu Luân nhìn quanh nhà Trương Bá Chi, cuối cùng ánh mắt anh bị mấy khung ảnh treo trên tường thu hút.

Mẹ Trương Bá Chi bưng trà nước đến, thấy Lâm Hựu Luân có hứng thú với mấy tấm ảnh đó, liền giới thiệu: "Đây là những bức ảnh hồi nhỏ của Bá Chi." Trương Bá Chi trong ảnh có đặc điểm của người phương Tây rất rõ ràng, đặc biệt là mái tóc của cô bé, hơi nâu và có chút xoăn, ngoại hình lại mũm mĩm, trông hệt như một búp bê Tây, khác biệt rất lớn so với bây giờ.

Nếu không phải khuôn mặt có chút giống, Lâm Hựu Luân còn không dám chắc đây chính là Trương Bá Chi hồi nhỏ. "Anh Lâm có phải thấy lạ, sao Bá Chi hồi nhỏ trông giống người nước ngoài vậy không?" Mẹ Trương Bá Chi dường như nhìn ra sự nghi hoặc của Lâm Hựu Luân, liền mở miệng hỏi.

Lâm Hựu Luân lại đánh giá mẹ Trương Bá Chi vài lần nữa, cuối cùng xác định được một điều.

Tóc của mẹ Trương Bá Chi nằm giữa màu đen và màu nâu, thêm

vào đó màu mắt cũng không quá rõ ràng, thoạt nhìn còn tưởng bà là một người Âu Mỹ rất Tây.

Nhưng thực tế bà là một người nước ngoài đúng nghĩa, chỉ là không phải loại người nước ngoài tóc vàng mắt xanh như ấn tượng của người bình thường.

Vì là con lai, nên hồi nhỏ đặc điểm phương Tây trên người Trương Bá Chi rất rõ ràng.

Nhưng theo tuổi tác lớn dần, đặc điểm phương Tây trên người cô bé lại dần biến mất, đặc biệt là tóc càng ngày càng đen, và không còn xoăn nữa, về cơ bản đã trở thành tóc thẳng.

Nếu cô bé không nói, người khác gần như không thể nhận ra cô bé là con lai, mà gần như mặc định cô bé là người Âu Mỹ 100%.

Lâm Hựu Luân không định ở nhà Trương Bá Chi lâu, sau khi hiểu rõ về thân thế của Trương Bá Chi, anh liền đứng dậy chuẩn bị cáo từ.

Chương 819

"Bà Trương, lần sau bà gặp cha của bọn trẻ, bảo ông ta đến đây tìm tôi, tôi có chuyện muốn nói với ông ta!" Trước khi đi, Lâm Hựu Luân để lại một địa chỉ.

Nơi đó có một căn biệt thự anh mua cho Ôn Bích Hà, không nhiều người biết, rất thích hợp để gặp Trương Nhậm Dũng.

Trương Bá Chi và mẹ tiễn Lâm Hựu Luân xuống tận lầu dưới.

Lâm Hựu Luân xoa đầu Trương Bá Chi, rồi quay người rời đi.

Lưu Phát Huy nhìn mẹ Trương Bá Chi, đang định mở miệng chào tạm biệt, không ngờ mẹ Trương Bá Chi lại hoàn toàn không để ý đến hắn, kéo Trương Bá Chi quay đầu đi thẳng lên lầu.

Lưu Phát Huy ngượng nghịu một chút, quay đầu thấy Lâm Hựu Luân đã đi xa, vội vàng đuổi theo. "Anh Lâm, chuyện tôi hứa với anh đều đã làm xong rồi, anh xem số tiền kia..." Lâm Hựu Luân lúc này mới nhớ ra, tờ séc đã hứa đưa cho Lưu Phát Huy vẫn còn trong túi mình. "Cầm lấy đi, nhớ những gì anh đã nói!" Lưu Phát Huy hai tay cầm lấy tờ séc, vội vàng đáp lời: "Anh Lâm yên tâm, Lưu Phát Huy tôi vẫn có chút uy tín." Lâm Hựu Luân không quay đầu lại đi mất.

Lưu Phát Huy cầm tờ séc vừa nhận được, đưa lên miệng hôn một cái, nhét vào túi chuẩn bị rời đi, lại phát hiện một vệ sĩ bên cạnh Lâm Hựu Luân quay lại.

Lưu Phát Huy trước đó đã chịu không ít thiệt thòi dưới tay người này, lúc này thấy đối phương, trong lòng không khỏi có chút rợn người. "Đại ca, có phải anh Lâm còn có dặn dò gì không?" "Để lại thông tin liên hệ của anh.

Anh Lâm nói sau này có thể sẽ có lúc cần dùng đến anh...

Đừng giở trò gì, nếu đến lúc đó không tìm được anh theo thông tin trên đây, hậu quả anh biết rồi đấy." Lưu Phát Huy không dám từ chối, vội vàng rút ra một tấm danh thiếp, hai tay dâng lên.

Vệ sĩ cầm lấy nhìn một cái, cất đi không nói gì rồi rời đi.

Trên đường về, Ôn Bích Hà tò mò hỏi Lâm Hựu Luân tại sao lại giúp cha Trương Bá Chi trả nợ. "Sau này cô bé này lớn lên, chắc sẽ là một diễn viên không tồi." Ôn Bích Hà mở to mắt, vẻ mặt khó tin nhìn Lâm Hựu Luân. "Anh muốn tìm con bé đóng phim sao?" "Có vấn đề gì sao?" "Con bé bây giờ mới 12 tuổi..." Ôn Bích Hà đang định nói Trương Bá Chi có phải hơi nhỏ tuổi không, nhưng nghĩ lại mình 15 tuổi đã đóng phim rồi, với sự trưởng thành sớm của Trương Bá Chi, việc bắt đầu đóng phim từ bây giờ cũng không phải là không thể.

Trong giới giải trí Hồng Kông, diễn viên chủ yếu được cấu thành từ hai bộ phận.

Một bộ phận là thông qua các cuộc thi sắc đẹp mà gia nhập, một bộ phận là do các đài truyền hình cũng như một số trường đào tạo tương tự bồi dưỡng ra.

Ví dụ như Trương Mạn Ngọc, Trịnh Ngọc Linh, Lợi Trí, Lý Gia Hân, v.v., là những người nổi bật thông qua các cuộc thi sắc đẹp.

Còn Châu Nhuận Phát, Lưu Đức Hoa, Lưu Gia Linh, v.v., thì được đào tạo từ các lớp huấn luyện diễn viên của đài truyền hình TVB hoặc ATV.

Đương nhiên cũng có người bẩm sinh đã có thiên phú diễn xuất, Ôn Bích Hà chính là một ví dụ rất điển hình.

Khi cô được thám tử ngôi sao phát hiện và đi đóng bộ phim đầu tiên, cô hoàn toàn chưa từng trải qua bất kỳ khóa huấn luyện chuyên

nghiệp nào, nhưng cô vẫn thành công.

Người có trải nghiệm tương tự còn có Quan Chi Lâm, nhưng điều kiện bản thân Quan Chi Lâm khác.

Cha mẹ cô đều là diễn viên nổi tiếng Hồng Kông, từ nhỏ lớn lên trong giới điện ảnh, tai nghe mắt thấy toàn là diễn xuất, tự nhiên bị ảnh hưởng sâu sắc.

Còn như Ôn Bích Hà, hoàn cảnh sống và giới giải trí hoàn toàn không liên quan, vậy mà ra mắt đã có thể nổi tiếng thì quả thực không nhiều.

Lâm Hựu Luân nhún vai: "Trong phim cũng có vai trẻ con, có thể để con bé thử trước." Ôn Bích Hà lập tức phản ứng lại: "Vậy anh bảo Trương Nhậm Dũng đến gặp anh, là vì muốn nói chuyện này sao?" "Đúng vậy, nếu không tại sao tôi lại vô cớ giúp ông ta trả nợ?" Lâm Hựu Luân vẻ mặt hiển nhiên như vậy, nhưng Ôn Bích Hà lại cảm thấy anh dường như đang che giấu điều gì đó. "Anh sẽ không phải là nhìn trúng cô bé đó rồi chứ?" Lâm Hựu Luân thừa nhận mình quả thật có chút ý nghĩ "nuôi lolita thành người lớn", nhưng bị Ôn Bích Hà nói thẳng ra như vậy, vẫn có chút ngượng nghịu.

Anh ho nhẹ một tiếng, nói: "Đừng đùa kiểu đó được không?

Con bé mới 12 tuổi!" Ôn Bích Hà lại không chịu buông tha: "Nhưng anh nói rồi mà, sau này con bé nhất định sẽ là một đại mỹ nữ." "Em nghĩ nhiều quá rồi!" Lâm Hựu Luân cảm thấy càng giải thích càng nói không rõ ràng, dứt khoát không giải thích nữa.

Ôn Bích Hà chỉ là nhất thời tò mò, nghĩ một lát cũng không hỏi thêm.

Buổi trưa ngày hôm sau, Lâm Hựu Luân vừa kết thúc một cuộc họp cấp cao tại tập đoàn 《Minh Báo》, vừa về đến văn phòng thì

điện thoại của Ôn Bích Hà liền gọi đến. "Sao, Trương Nhậm Dũng nhanh vậy đã lộ diện rồi sao?" "Anh vẫn là tự mình qua đây mà xem đi!" Ôn Bích Hà không nói chi tiết trong điện thoại.

Khi Lâm Hựu Luân cúp điện thoại, anh chỉ cảm thấy giọng điệu của cô có chút kỳ lạ.

Đến nơi anh mới phát hiện, mình đoán đúng phần mở đầu, nhưng không đoán đúng kết quả.

Nhìn Trương Bá Chi đang ngồi trên ghế sofa phòng khách, đeo một chiếc túi nhỏ, Lâm Hựu Luân vẻ mặt âm trầm hỏi: "Chuyện này là sao?

Trương Nhậm Dũng đâu rồi?" "Ông ta vứt con gái lại rồi đi mất, nói là 50 vạn đó ông ta tạm thời không trả được, cho nên tạm thời dùng con gái làm vật thế chấp." Ôn Bích Hà nhún vai, nói cho Lâm Hựu Luân tin tức này.

Lâm Hựu Luân lập tức tức giận bừng bừng. "Thằng khốn đó thật sự nói vậy sao?" "Anh đừng giận vội, vẫn nên nghĩ xem nên xử lý con bé thế nào đã!" Ôn Bích Hà nhìn Trương Bá Chi đang xem TV bên kia: "Em cảm thấy con bé dường như khá vui vẻ khi ở lại làm vật thế chấp." Lâm Hựu Luân ban đầu còn tưởng Ôn Bích Hà đang ghen tuông vì chuyện của Trương Bá Chi, nhưng suy nghĩ lại, anh lại thấy lời giải thích này không hợp lý.

Nếu Ôn Bích Hà thật sự ghét Trương Bá Chi, cũng sẽ không bày một đống đồ ăn ngon trước mặt cô bé, những thứ đó đều là đồ ăn vặt của chính cô. "Ý em là gì?" "Trương Nhậm Dũng chắc là đã nhìn thấu ý nghĩ của anh rồi, lo anh đòi số tiền đó, cho nên dứt khoát vứt con gái lại cho anh.

Nếu anh thật sự lăng xê con bé thành công, ông ta cũng sẽ được hưởng lợi theo." Có thể thấy, ấn tượng của Ôn Bích Hà về Trương

Nhậm Dũng không hề tốt.

Lâm Hựu Luân nhíu mày. "Em nói, Trương Nhậm Dũng muốn lợi dụng con gái để bám lấy tôi sao?" Ôn Bích Hà gật đầu, ý cô muốn nói đại khái là như vậy. "Vậy em thấy tôi bây giờ nên làm thế nào?" "Một là đưa con bé về, trực tiếp yêu cầu Trương Nhậm Dũng trả nợ; hai là giữ con bé lại, để con bé giúp anh đóng phim trừ nợ...

Tùy anh tự quyết định.

Nếu chọn phương án đầu, em đoán Trương Nhậm Dũng nhất thời cũng không lấy ra được tiền để trả anh đâu." Lâm Hựu Luân ôm tay suy nghĩ một lát, rất nhanh đã đưa ra quyết định. "Đóng phim hay không thì sau này nói, trước tiên cứ giữ con bé ở chỗ em, coi như làm bạn với em!" Ôn Bích Hà đối với việc giữ lại Trương Bá Chi thì không có ý kiến gì, cô bây giờ càng quan tâm hơn là Lâm Hựu Luân định xử lý Trương Nhậm Dũng thế nào. "Đương nhiên sẽ không để ông ta dễ dàng như vậy!" Ánh mắt Lâm Hựu Luân trầm xuống.

Anh đã giúp Trương Nhậm Dũng trả nợ, tên này ngược lại còn được nước lấn tới muốn dùng con gái để bám lấy anh, nhất định phải cho hắn một bài học, nếu không hắn sẽ không nhớ đời.

Lưu Phát Huy đang đánh bài với mấy người bạn, vợ hắn xông vào quát lớn: "Nói có điện thoại tìm anh, anh bị điếc à?" "Không thấy tôi đang bận sao?

Cứ bảo lão tử không có ở nhà!" Lưu Phát Huy bực bội vẫy tay, hoàn toàn không có ý định đứng dậy nghe điện thoại.

Thường ngày như vậy, vợ Lưu Phát Huy sớm đã đóng sầm cửa bỏ đi rồi, nhưng lần này cô ta lại không chịu buông tha nói: "Anh cái đồ chết tiệt này, chỉ biết suốt ngày cờ bạc.

Người gọi điện bảo tôi hỏi anh còn muốn mười ngón tay nữa

không!" Lưu Phát Huy đang ngậm thuốc lá sờ bài, nghe thấy lời này tay run lên, con bài mạt chược vừa sờ lên trực tiếp rơi xuống.

Một người bên cạnh nhặt con bài mạt chược mà Lưu Phát Huy làm rơi lên, vẻ mặt vui mừng nói: "Xin lỗi các vị, tôi ù rồi!" Hai người còn lại đều mắng mỏ, Lưu Phát Huy lúc này mới hoàn hồn, thấy ván bài đã kết thúc, dứt khoát nói: "Không chơi nữa, không chơi nữa, hôm nay lão tử vận đen quá, hôm khác chơi lại!" Nói xong, hắn không thèm để ý sự bất mãn của ba người kia, trực tiếp đuổi họ ra khỏi nhà.

Đóng cửa lại, Lưu Phát Huy lúc này mới kéo vợ lại, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Vừa nãy cái điện thoại em nghe, đối phương đã nói những gì?" Vợ hắn lườm một cái, bực bội nói: "Còn có thể nói gì nữa, bảo anh gọi lại số điện thoại đó, quá mười phút thì hậu quả tự chịu!" Lưu Phát Huy tức giận nhìn đồng hồ: "Em cái đồ phá gia chi tử, sao không nói sớm với lão tử!" Vợ hắn chống tay lên eo, chỉ vào mũi Lưu Phát Huy mắng lớn: "Tôi vừa cúp điện thoại đã nói với anh rồi, là anh tự phản ứng chậm, cái này có thể trách tôi sao?" Lưu Phát Huy lúc này không có thời gian cãi nhau với vợ, không nói hai lời chạy đến điện thoại, theo số đó gọi đi. "Alo, có phải anh Lâm không?

Đúng đúng, tôi là Phát Đạt Huy đây.

Chương 820

Vừa nãy tôi đi mua đồ rồi, không có ở nhà, anh tìm tôi có chuyện gì sao?" Đầu dây bên kia, Lâm Hựu Luân cũng không giải thích nguyên nhân, trực tiếp hỏi: "Hôm nay anh gặp Hồ Tu Dũng chưa?" "Gặp rồi, thằng khốn đó vừa nghe nói nợ đã trả hết, sáng nay liền lộ diện rồi!" "Anh biết hắn bây giờ đang ở đâu không?" Trước đây vì đòi nợ, Lưu Phát Huy đã tìm khắp những nơi Trương Nhậm Dũng thường lui tới.

Bây giờ hắn nắm rõ hành tung của ông ta như lòng bàn tay.

Vừa nghe Lâm Hựu Luân muốn tìm Trương Nhậm Dũng, hắn lập tức bày tỏ mình có thể dẫn đường.

Trong một quán trà ở Đỗ Mã, Trương Nhâm Dũng đang cùng vài người bạn thân quen đánh bài trong một căn phòng nhỏ.

Một người bạn vừa mới ngồi xuống tò mò hỏi: “Hồ Tu Dũng, không phải cậu còn nợ Phát Đạt Huy một khoản tiền, đang trốn nợ khắp nơi sao?” Trương Nhâm Dũng ngậm một điếu thuốc, đầu thuốc lá chớp sáng, vừa xoa bài vừa đáp: “Tin tức của cậu đã lỗi thời rồi, khoản tiền đó tôi đã trả hết rồi.” “Trả hết rồi ư?

Không phải nói đã không còn ai muốn cho cậu vay tiền nữa sao?” “Ai nói tôi đi tìm người vay tiền?

Khoản tiền đó tôi không cần trả!” Trương Nhâm Dũng nhả ra một làn khói, nói một cách thờ ơ.

Vừa nói xong, những người khác đang đánh bài cũng tò mò, nhao nhao hỏi Trương Nhâm Dũng có phải đã phát tài rồi không.

“Cũng không hẳn, chỉ là con gái tôi được một ông chủ lớn làm

phim để mắt tới, sau này con bé sẽ là ngôi sao lớn!" Trương Nhâm Dũng mặt mày hớn hở nói: "Những ngôi sao bây giờ, thù lao đóng một bộ phim ít nhất cũng hàng triệu, con gái tôi lại hiếu thuận như vậy, sau này chỉ cần nó đưa cho tôi một nửa thù lao, các cậu nói tôi có phải đã phát tài rồi không!" Lời này vừa nói ra, lại không có ai chịu tin.

"Làm ngôi sao ư?

Cậu bị ngớ ngẩn rồi à?

Con gái cậu mới 12 tuổi đó biết không?" "Đúng vậy, thù lao phim hàng triệu, Hong Kong có mấy nữ minh tinh mà thù lao phim có thể lên đến hàng triệu chứ?" Trương Nhâm Dũng bị hai người này châm chọc đến mức không chịu nổi, đang định nổi đóa, thì người bạn đầu tiên hỏi chuyện lại nói: "Các cậu đừng nói vậy, tôi tin những gì Hồ Tu Dũng nói có thể là thật." Trương Nhâm Dũng nghe vậy rất vui, vỗ vai người kia nói: "Vẫn là cậu hiểu chuyện, mấy tên ngốc này, tôi lười phí lời với bọn họ!" Một người khác lập tức không vui, "Chúng ta đều là bạn bè thân thiết, dù cậu muốn nói giúp Hồ Tu Dũng, cũng không cần giả dối như vậy chứ?" "Cậu nghe tôi nói hết đã, Hồ Tu Dũng thực sự không nói dối, bởi vì cách đây một thời gian tôi nghe nói Phát Đạt Huy đã ra lời, nếu Hồ Tu Dũng cứ trốn nợ không trả, hắn ta sẽ lôi con gái Hồ Tu Dũng đi đóng phim..." Lời còn chưa nói xong, Trương Nhâm Dũng đã hiểu ý của đối phương, liền đập bàn, quát: "Cậu có ý gì?

Uổng công tôi vừa nãy còn tin cậu như vậy, hóa ra cậu cũng giống bọn họ, biến đủ cách để chơi xỏ tôi!" "Nếu cậu không làm chuyện khuất tất, thì kích động như vậy làm gì?" Người bạn kia cười lạnh một tiếng.

Trương Nhâm Dũng nhất thời nghẹn lời, không biết phải phản bác thế nào.

Một người bạn vỗ vai Trương Nhâm Dũng: "Thôi được rồi, mọi người đùa thôi, nhân phẩm của cậu chúng tôi vẫn tin, chuyện để con gái đi đóng phim này, cậu chắc chắn sẽ không làm đâu, đương nhiên cậu cũng đừng khoác lác với chúng tôi rằng con gái cậu muốn làm ngôi sao lớn, bây giờ làm ngôi sao đâu có dễ như cậu nói?

Không có bối cảnh không có chỗ dựa, dù xinh đẹp đến mấy cũng không thể nổi tiếng được!" Một người bạn khác tiếp lời nói: "Đúng vậy, giới giải trí bây giờ không hề sạch sẽ như cậu tưởng tượng đâu, cậu xem những nữ minh tinh đang nổi tiếng nhất bây giờ, một là ngủ với chồng của người lợi hại, hai là ngủ với người chồng lợi hại của cô ta, có ai là đèn cạn dầu đâu?" Ba người cứ thế mỗi người một câu, Trương Nhâm Dũng vẫn không nói lời nào, đợi đến khi họ nói xong, lúc này mới mở miệng nói một câu: "Nếu tôi nói với các cậu, người để mắt đến con gái tôi là Lâm Hựu Luân, các cậu còn cho rằng tôi đang nói dối không?" Ba người còn lại trên bàn bài sững người, sau đó cùng nhau phá lên cười.

"Hồ Tu Dũng, cậu càng ngày càng hài hước rồi, sao cậu không nói cậu là con ngoài giá thú của Lý Gia Thành, như vậy chúng tôi có lẽ còn dễ tin hơn một chút!" "Đúng vậy, tôi thấy nếu cậu nhất định phải giải thích với người ngoài, thì vẫn nên nói mình trúng xổ số thì hơn, ít nhất mọi người còn có khả năng tin!" Trương Nhâm Dũng đập bàn đứng dậy.

"Tôi nói đều là sự thật, tin hay không tùy!" Lời vừa dứt, cửa phòng bị người ta đá tung, ngay sau đó bên ngoài truyền đến tiếng gầm giận dữ của Phát Đạt Huy.

"Hồ Tu Dũng, mày cút ra đây cho tao!" Ba người còn lại trên bàn bài cùng nhìn về phía Trương Nhâm Dũng, vừa nãy Trương Nhâm Dũng mới nói mình đã trả hết nợ, lập tức chủ nợ đã tìm đến tận cửa, lẽ nào lời vừa rồi cũng là hắn ta nói bừa?

Trương Nhâm Dũng bị mấy người châm chọc một phen, trong lòng đang nghẹn một cục tức, bị Phát Đạt Huy quấy rầy như vậy, lập tức giận tím mặt, vớ lấy một cái ghế liền xông ra ngoài.

"Phát Đạt Huy, tao ** tổ tông mày, tao đã trả tiền cho mày rồi, mày còn muốn gì nữa!" Phát Đạt Huy dẫn theo hai tên đàn em chặn ở cửa, vừa thấy Trương Nhâm Dũng xông từ trong phòng ra, lập tức mừng rỡ.

"Hồ Tu Dũng, quả nhiên mày ở đây, đi cùng bọn tao một chuyến đi!" Trương Nhâm Dũng phát hiện đối phương không có ý định động thủ, lúc này mới đặt cái ghế trong tay xuống, có chút nghi hoặc nhìn Phát Đạt Huy.

"Phát Đạt Huy, mày không bị bệnh não chứ?

Bảo tao đi cùng mày một chuyến, mày nghĩ mày là cảnh sát à!" Phát Đạt Huy sốt ruột vẫy tay, "Ít nói nhảm đi, ông Lâm sắp gặp mày, mau đi cùng tao đi!" "Tôi thấy cậu là cố ý gây sự phải không?" Trương Nhâm Dũng ban đầu không phản ứng kịp, vừa nói xong câu đó liền nhận ra không ổn, sao lại là Lâm Hựu Luân muốn gặp hắn?

"Lời hay ý đẹp tôi đã nói trước rồi, nếu mày không nghe lời, đừng trách tao không khách khí!" Phát Đạt Huy nháy mắt với hai tên đàn em, ba người tạo thành thế chân vạc bao vây Trương Nhâm Dũng.

"Khoan đã!" Trương Nhâm Dũng giơ tay lên, sau đó hỏi một cách không chắc chắn: "Thật sự là ông Lâm bảo cậu đến tìm tôi sao?" "Lời này mày nên hỏi chính mình thì hơn?

Món nợ mày nợ tao là ai đã trả thay mày?" Phát Đạt Huy vừa nói vậy, Trương Nhâm Dũng liền không còn nghi ngờ, nhưng đối với cách Phát Đạt Huy vừa đá cửa vẫn có chút không vui.

"Cậu đến tìm tôi thì thôi, bày ra cái vẻ này là có ý gì?" Phát Đạt

Huy chạy ba nơi mới tìm được Trương Nhâm Dũng, trong lòng cũng đang nghẹn một cục tức, vừa nghe câu này lập tức nổi giận.

"Mày còn mặt mũi hỏi tao?

Ông Lâm nói rồi, hôm nay nhất định phải tìm được mày, nếu mày không đi cùng tao, thì đừng trách tao không khách khí!" Phát Đạt Huy xắn tay áo, vẻ mặt như chuẩn bị sửa trị Trương Nhâm Dũng.

Những người vốn đang xem náo nhiệt trong quán trà, vừa thấy tình hình không ổn, vội vàng bỏ đi.

Trương Nhâm Dũng đầu óc cũng không ngốc, biết một khi động thủ, mình sẽ không chiếm được lợi thế, hơn nữa Phát Đạt Huy cứ một tiếng "ông Lâm" một tiếng "ông Lâm", trông thật sự là có vẻ không sợ hãi gì, có lẽ bên Lâm Hựu Luân cũng đã dặn dò không cần khách khí với hắn.

Nhưng Trương Nhâm Dũng dù vắt óc suy nghĩ cũng không hiểu, rốt cuộc mình đã đắc tội gì với Lâm Hựu Luân, hắn đã đưa con gái qua đó rồi, Lâm Hựu Luân còn không hài lòng?

Trương Nhâm Dũng đã quyết định sẽ đi gặp Lâm Hựu Luân cùng Phát Đạt Huy, nhưng trước mặt người ngoài, hắn không thể mất mặt như vậy.

"Đi thì đi, mày nghĩ tao sợ mày à!" Trương Nhâm Dũng nhân nhượng, Phát Đạt Huy cũng không làm khó hắn, bốn người cùng lên một chiếc sedan đen rồi phóng đi, lúc này mấy người trong phòng bài mới phản ứng lại, vừa rồi đánh mấy ván bài, Trương Nhâm Dũng thua tiền cho bọn họ còn chưa trả!

Đợi đến khi họ tỉnh ngộ đuổi theo ra ngoài, đâu còn thấy bóng dáng Trương Nhâm Dũng nữa.
—
Trong phòng làm việc của Lâm Hựu Luân, Phát Đạt Huy theo sau A Kiệt đi vào.

“Ông Lâm, người tôi đã đưa đến rồi!” Lâm Hựu Luân gấp tài liệu đang xem trên tay lại, cầm một tờ chi phiếu trên bàn, đưa cho Phát Đạt Huy.

“Đây là mười vạn tệ, coi như là tiền công vất vả cho chuyến đi này của cậu!” “Thế này sao được, làm việc cho ông Lâm là vinh hạnh của tôi.” Phát Đạt Huy miệng nói vậy, nhưng hai tay lại không rảnh rỗi, lập tức nhận lấy chi phiếu.

Lâm Hựu Luân vẫy vẫy tay, ý bảo Phát Đạt Huy không còn chuyện gì ở đây nữa.

Lúc Phát Đạt Huy rời đi, Trương Nhâm Dũng vừa vặn được đưa vào.

Hai người lướt qua vai nhau ở cửa, tờ chi phiếu trên tay Phát Đạt Huy vừa vặn bị Trương Nhâm Dũng nhìn thấy.

Trương Nhâm Dũng thấy Phát Đạt Huy chỉ chạy chân cho Lâm Hựu Luân một chuyến mà nhận được thù lao cao như vậy, trong lòng không khỏi suy tính, nghĩ rằng Lâm Hựu Luân lần này tìm hắn đến, có lẽ không phải chuyện xấu gì.

Nhưng khi hắn đối mặt với ánh mắt u ám của Lâm Hựu Luân, hắn lại nhận ra tình hình hình như không lạc quan như hắn nghĩ.

Lâm Hựu Luân đánh giá Trương Nhâm Dũng hai lượt, tên này đúng là người như tên gọi, râu quai nón rậm rạp dưới cằm trông đã lâu không cạo, giống hệt một cái bàn chải làm bằng lông cọ.

“Đánh bạc thua tiền không dám ra mặt đối mặt với chủ nợ, mặc cho đối phương trút giận lên vợ con; không có tiền trả nợ, lại mang con gái ra làm vật thế chấp...

Tôi nghe nói Hồ Tu Dũng trên giang hồ cũng coi như một hào kiệt, sao những chuyện cậu làm lại không có lấy một chuyện nào khiến tôi

thấy cậu có chút bản lĩnh đàn ông chứ?" Trương Nhâm Dũng nghe vậy, trong lòng lập tức hoảng hốt, chẳng lẽ chút tâm tư hắn muốn đưa con gái qua đó đã bị Lâm Hựu Luân nhìn thấu rồi?

Khi hắn còn đang do dự không biết nên mở miệng thế nào, Lâm Hựu Luân lại tiếp tục nói: "Thôi được rồi, tôi cũng không phí lời với cậu, cậu đã chuẩn bị lấy con gái ra để trả nợ, vậy thì ký vào bản hợp đồng này, sau đó khoản năm mươi vạn tệ kia cậu không cần trả nữa!" Một bản hợp đồng được ném xuống trước mặt Trương Nhâm Dũng, hắn mở ra xem, nội dung trên đó là hắn cam kết từ bỏ quyền giám hộ đối với con gái, trước khi con bé thành niên, tất cả thù lao và lợi ích từ phim ảnh mà con bé kiếm được đều không liên quan đến hắn.

Một khi ký vào bản hợp đồng đó, chút tâm tư trước đây của Trương Nhâm Dũng xem như đã phí hoài.

"Ông Lâm, tôi là cha của Bá Chi, anh làm như vậy có phải quá đáng một chút không?" "Hóa ra anh còn biết mình là cha của con bé, lúc anh một mình bỏ con bé ở chỗ tôi, sao anh không nói những lời như vậy?" Lâm Hựu Luân cười lạnh một tiếng, "Hai lựa chọn, một là ký vào bản hợp đồng này, hai là lấy ra năm mươi vạn để trả nợ!" Chút hy vọng cuối cùng trong lòng Trương Nhâm Dũng cứ thế tan biến, năm mươi vạn tệ hắn chắc chắn không thể lấy ra, nhưng rõ ràng biết con gái sau này sẽ trở thành một cây tiền, nhưng lại không có một chút liên quan nào đến hắn, trong lòng hắn lại vô cùng không cam.

Hắn do dự cầm bút, trước khi ký tên, đột nhiên lại ngẩng đầu lên: "Ông Lâm, vậy số tiền con gái tôi kiếm được sau này thì sao?" "Tạm thời do tôi giúp con bé quản lý, đương nhiên mẹ của con bé cũng có quyền quyết định số tiền này được sử dụng thế nào." Ý của Lâm Hựu Luân rất rõ ràng, chính là muốn loại Trương Nhâm Dũng ra khỏi mọi chuyện, không để Trương Bá Chi trở thành công cụ kiếm tiền của hắn.

“Thế sau khi con bé thành niên thì sao?” Trương Nhâm Dũng lại hỏi.

“Tất nhiên là do con bé tự mình làm chủ.” Trương Nhâm Dũng nghe lời này, cuối cùng hạ quyết tâm, ký tên mình lên bản hợp đồng. (Còn tiếp.) Sắp lại là một tuần mới rồi, mong mọi người ủng hộ!
—
Trở về, Lâm Hựu Luân kể chuyện ép Trương Nhâm Dũng ký tên cho Trương Bá Chi nghe, không ngờ Trương Bá Chi rất bình tĩnh đón nhận chuyện này, lặng lẽ xách chiếc túi nhỏ mình mang theo, đi vào căn phòng Ôn Bích Hà đã sắp xếp cho cô bé.

“Dù sớm trưởng thành đến mấy, suy cho cùng cũng chỉ là một đứa trẻ, anh không cần kể toàn bộ sự việc cho con bé nghe chứ?” Ôn Bích Hà có chút không đành lòng.

“Kể toàn bộ cho con bé nghe, còn hơn là sau này con bé phát hiện tôi đang nói dối nó.” Lâm Hựu Luân nhún vai.

Ôn Bích Hà thở dài một tiếng, không nói gì nữa.

Chương 821

—
Một tia điện chớp ngoằn ngoèo trên bầu trời đen như mực lóe lên hai lần, trong khoảnh khắc đó, mọi thứ bên ngoài cửa sổ đều sáng trắng như tuyết, Trương Bá Chi đang rúc trong chăn nhìn thấy cây cổ thụ trong sân lay động như đang vùng vẫy trong màn mưa xối xả, gió điên cuồng thổi mưa thành hơi nước, xoáy thành từng trận ập đến.

Tia chớp vừa tắt, bên ngoài lại chìm vào bóng tối, tiếp theo là tiếng sấm nổ đinh tai nhức óc, chấn động khiến cả tòa nhà như rung chuyển.

Trương Bá Chi rúc đầu vào trong chăn, thân mình cuộn tròn lại, đột nhiên lại một tiếng sét nữa, như một quả đạn pháo nổ tung, vang lên trên đầu.

Mỗi khi gặp những đêm mưa giông như thế này, Trương Bá Chi đều phải ôm mẹ mới ngủ được, nằm trên chiếc giường lớn thoải mái trong phòng ngủ rộng rãi này, cô bé lại hơi nhớ chiếc giường gỗ hẹp ở nhà.

Bên ngoài tiếng sấm lớn như vậy, Ôn Bích Hà chắc cũng bị đánh thức rồi chứ?

Trương Bá Chi rúc trong chăn suy nghĩ miên man, cô bé đi ngủ sớm, không biết Lâm Hựu Luân đã đi chưa, chỉ có thể đoán mò.

Nếu Lâm Hựu Luân không có ở đây, mình có thể qua ngủ cùng Ôn Bích Hà không?

Tiếng sấm bên ngoài vẫn không có ý định dừng lại hay giảm bớt, ý định này của Trương Bá Chi cũng ngày càng mãnh liệt, cô bé mặc đồ ngủ bò dậy khỏi giường, lén lút mở cửa, nhón chân khẽ khàng đi

về phía phòng của Ôn Bích Hà.

Hành lang tối đen như mực, Trương Bá Chi men theo tường, cẩn thận sờ soạng đi tới.

Một tiếng sấm kinh hoàng nữa xé toạc màn đêm, tiếp theo là ánh sáng lóe lên trong khoảnh khắc đó, Trương Bá Chi nhìn thấy cửa phòng Ôn Bích Hà hé một khe.

Hóa ra Ôn Bích Hà cũng chưa ngủ!

Trương Bá Chi thở phào nhẹ nhõm, như vậy mình qua đó cũng không phải làm phiền chị ấy rồi chứ?

Cô bé nghĩ vậy, liền bước nhanh hơn đi tới.
Khi đến gần, Trương Bá Chi đột nhiên nghe thấy một vài âm thanh kỳ lạ, tiếng giường kẽo kẹt, xen lẫn tiếng thở dốc trầm thấp và tiếng rên rỉ khe khẽ, Trương Bá Chi đột nhiên nhớ lại hồi thơ ấu, khi cha mẹ còn chưa ly hôn, có một đêm cô bé ngủ không được, nửa đêm dậy uống nước, trong phòng cha mẹ cũng phát ra những âm thanh tương tự như vậy.

Điểm khác biệt duy nhất là, lần đó cha mẹ làm âm thanh rất lớn, cách cửa phòng cũng nghe rất rõ ràng.

Còn âm thanh phát ra từ phòng Ôn Bích Hà bây giờ rất yếu ớt, lại đứt đoạn, lúc có lúc không, đặc biệt là trong đêm mưa bão này, chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt được.

Lớn lên, Trương Bá Chi dần dần cũng biết cha mẹ đêm đó đang làm gì, giờ phút này nghe thấy âm thanh như vậy phát ra từ phòng Ôn Bích Hà, cô bé ngay lập tức đoán được chuyện gì đang xảy ra bên trong.

Lý trí bảo Trương Bá Chi, cô bé phải quay về phòng ngay lập tức, chuyện đang xảy ra trong phòng Ôn Bích Hà không phải điều cô bé

nên nhìn thấy, nhưng trong lòng, cô bé lại vô cùng tò mò.

Trước đây khi xem băng video ở nhà hàng xóm, thỉnh thoảng cũng có những cảnh thân mật nam nữ xuất hiện, nhưng lúc đó tất cả trẻ con đều bị đuổi ra khỏi nhà, người lớn càng không cho xem, Trương Bá Chi đối với chuyện này càng thêm tò mò.

Lén lút đi qua, chỉ nhìn một cái, chắc sẽ không bị người trong phòng phát hiện.

Ôm tâm lý may mắn như vậy, Trương Bá Chi lén lút đi về phía đó.

Tiếng sấm mưa đêm trở thành sự che chắn tốt nhất của Trương Bá Chi, cô bé rất thuận lợi đã đến được cửa phòng, nằm sấp ở mép cửa, mắt nhìn qua khe cửa.
Căn phòng tối đen như mực, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy hai người đang chồng lên nhau.

Một tia chớp xẹt qua cửa sổ, chiếu sáng mọi thứ trong phòng.

Trong khoảnh khắc đó, Trương Bá Chi nấp sau khe cửa nhìn thấy cảnh tượng chấn động nhất trong đời.

Ôn Bích Hà trần truồng, ngồi trên người Lâm Hựu Luân với một tư thế kỳ lạ, hai chân vòng quanh eo đối phương.

Lâm Hựu Luân ôm lấy vòng mông quyến rũ của cô ấy, mặt vùi vào giữa hai bầu ngực, như một đứa trẻ đang bú sữa, hút lấy một cách thỏa thích.

Ôn Bích Hà hai tay chống lên vai Lâm Hựu Luân, thân thể không ngừng lên xuống, làn da mịn màng trắng nõn trên lưng đầy mồ hôi, những tiếng rên rỉ nhỏ nhẹ đứt quãng phát ra từ miệng cô ấy, với vẻ mê hoặc khôn cùng.

Trương Bá Chi dùng tay bịt chặt miệng mình, ánh mắt lại bị cảnh tượng trong phòng thu hút chặt lấy.

Lâm Hựu Luân dọc theo chiếc cổ thơm tho của Ôn Bích Hà hôn lên trên, định cắn nhẹ vào dái tai cô ấy thì, một tia sét khác lại xẹt qua cửa sổ, khiến anh nhìn thấy đôi mắt đang lén lút nhìn trộm từ khe cửa.

Ánh mắt đối mặt với Lâm Hựu Luân, Trương Bá Chi lòng bỗng đại loạn.

Chết tiệt, bị phát hiện rồi!

Lâm Hựu Luân nhíu mày, định lên tiếng quát, thì đôi mắt ngoài khe cửa thoáng chốc đã biến mất.

Tiếng mưa rơi lộp bộp vào kính, che lấp tiếng bước chân hoảng loạn bỏ chạy của Trương Bá Chi, Ôn Bích Hà quay lưng về phía cửa, hoàn toàn không hay biết gì, cô ấy khó nhọc vặn vẹo thân mình, đắm chìm trong khoái cảm nguyên thủy mà nghi thức cổ xưa này mang lại, cho đến khi phát hiện động tác tay của Lâm Hựu Luân dừng lại, lúc này mới hờn dỗi nói: "Em sắp hết sức rồi, anh tiếp tục đỡ em đi!" Qua vài giây, Lâm Hựu Luân vẫn không có phản ứng, Ôn Bích Hà lúc này mới quay đầu lại, thuận theo ánh mắt của anh nhìn về phía cửa một cái.

Hóa ra cửa không đóng!

Cô ấy ôm lấy cổ Lâm Hựu Luân, đôi bầu ngực mềm mại càng áp sát hơn vào Lâm Hựu Luân, nói nhỏ nhẹ: "Yên tâm đi, trong nhà tối như vậy, con bé sẽ không chạy lung tung đâu." Lâm Hựu Luân vẫn không có phản ứng, Ôn Bích Hà không khỏi có chút bực bội, cô ấy kéo một tay Lâm Hựu Luân, đặt lên đùi căng mọng của mình.

"Sao mới có một lúc mà anh đã chán em rồi?" Lâm Hựu Luân lần đầu tiên thử tư thế này với Ôn Bích Hà, làm sao có thể chán được, chỉ là vừa rồi nhìn thấy Trương Bá Chi lén nhìn bên ngoài cửa, khiến anh có chút lo lắng.

Tay chạm vào đùi đàn hồi đầy đủ của Ôn Bích Hà, hứng thú bị gián đoạn lại được khơi dậy trở lại, chuyện của Trương Bá Chi cũng bị anh tạm thời gác sang một bên, chuẩn bị "lâm trận", trước tiên thu phục con yêu tinh này đã rồi nói.

Trong một tiếng cười duyên dáng của Ôn Bích Hà, chiếc giường lớn lại bắt đầu rung chuyển.
—
Ngoài cửa sổ tiếng sấm vẫn còn, nhưng mưa đã nhỏ hơn một chút.

Sau cơn ái ân cuồng nhiệt, Ôn Bích Hà mềm nhũn không chút sức lực nằm trong lòng Lâm Hựu Luân, trên mặt vẫn còn vệt hồng chưa tan hết.

"Vừa rồi anh sao thế, sao đột nhiên lại dừng lại?" "Có người lén nhìn ngoài cửa!" "Cái gì?" Ôn Bích Hà kinh ngạc ngồi bật dậy, trong mắt lóe lên vẻ không thể tin được.

Lâm Hựu Luân nằm trên giường, nhún vai, ý nói mình không đùa.

Ôn Bích Hà vẫn có chút không thể tin được sự thật rằng mình và Lâm Hựu Luân đang hoan ái lại bị Trương Bá Chi lén nhìn.

"Anh sẽ không phải nhìn nhầm chứ?" "Tôi cũng hy vọng là mình nhìn nhầm, nhưng thật sự là con bé, tôi nhìn rất rõ." Lời của Lâm Hựu Luân đã phá vỡ ảo tưởng cuối cùng trong lòng Ôn Bích Hà, cô ấy buộc phải đối mặt với thực tế.

"Vậy phải làm sao bây giờ?

Bị một đứa trẻ nhìn thấy chúng ta như vậy, xấu hổ chết được!" Lâm Hựu Luân đầu gối lên hai tay, "Bây giờ là chúng ta bị người ta lén nhìn đó, nghe lời em nói, cứ như thể chúng ta làm điều gì đó sai vậy." Ôn Bích Hà có chút tức giận.

"Đều tại anh, cứ nhất định phải dùng tư thế này, bây giờ làm sao em đối mặt với con bé đây!" "Thế vừa rồi ai là người chơi hăng

nhất?" Lâm Hựu Luân bĩu môi thờ ơ, "Thực ra em cũng đừng nghĩ vấn đề này quá nghiêm trọng, cứ xem như không có chuyện gì xảy ra là được." Ôn Bích Hà không vui liếc Lâm Hựu Luân một cái: "Anh thì thoải mái rồi, sáng mai mặc quần áo vào là đi, nhưng em sau này ngày nào cũng phải ở cùng con bé, bị nó nhìn thấu hết như vậy, em sẽ ngại lắm." Lâm Hựu Luân vẻ mặt vô vị, "Vậy thì sau này em đối xử tốt với con bé hơn một chút, mua chuộc nó một chút, thực sự không được thì sau này em tìm cơ hội cũng nhìn thấu hết con bé, như vậy là hòa!" "Đồ khốn, sao lại có người đưa ra ý kiến như vậy chứ!" Ôn Bích Hà đẩy Lâm Hựu Luân một cái, nhặt chiếc váy ngủ bị vứt ở cạnh giường, bắt đầu mặc vào người.

"Không phải chứ, bây giờ em định đi sao?" Lâm Hựu Luân cũng ngồi dậy.

Ôn Bích Hà liếc Lâm Hựu Luân một cái.

"Em đi xem con bé có ngủ chưa, nửa đêm anh nghĩ con bé vô cớ chạy ra ngoài à?

Có lẽ con bé có chuyện gì đó muốn tìm em, nhưng vô tình nhìn thấy chuyện vừa rồi." Lâm Hựu Luân cũng thấy có lý, liền không nói gì thêm.

Ôn Bích Hà đến cửa phòng Trương Bá Chi, cửa phòng đóng chặt, cô ấy nhẹ nhàng vặn khóa, quả nhiên cửa phòng không khóa, Ôn Bích Hà nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn vào bên trong một cái, Trương Bá Chi quấn chăn, mặt quay lưng về phía này, dường như đã ngủ rồi.

Nếu là bình thường, Ôn Bích Hà có lẽ sẽ rời đi, nhưng bây giờ bên ngoài tiếng mưa tiếng sấm lớn như vậy, Trương Bá Chi có thể ngủ được mới là lạ.

Trương Bá Chi lúc này đang rất hoảng sợ trong chăn, sau khi trở về cô bé vẫn không ngủ được, trong đầu toàn bộ là hình ảnh Ôn Bích

Hà ngồi trên người Lâm Hựu Luân.

Ôn Bích Hà mở cửa, cô bé đã nhận ra có người đến, chỉ là không dám quay người lại nhìn xem là ai.

Nghe thấy tiếng cửa đóng lại, Trương Bá Chi thở phào một hơi, quay người lại, lại thấy Ôn Bích Hà đang đứng ở cửa phòng nhìn mình.

Bốn mắt nhìn nhau, Ôn Bích Hà kinh ngạc phát hiện, người đầu tiên xấu hổ quay đầu đi lại chính là Trương Bá Chi.

Chương 822

Chẳng lẽ cô bé này đã động lòng xuân, nên khi nhìn thấy mình mới có phản ứng như vậy?

Ôn Bích Hà sau đó lắc đầu, cố gắng đẩy ý nghĩ hoang đường đó ra khỏi đầu, Trương Bá Chi mới 12 tuổi, dù sớm trưởng thành đến mấy cũng không thể có cảm giác gì với chuyện này được.

Nhìn Trương Bá Chi dùng chăn che đầu, hành động đáng yêu không dám lên tiếng, Ôn Bích Hà mỉm cười nhẹ nhõm, đi đến bên giường, vén chăn lên nằm xuống.

Cảm thấy trong chăn có người chui vào, Trương Bá Chi bỗng nhiên có chút hoảng loạn thất thố.

"Đừng lo lắng, là chị đây!" Ôn Bích Hà vỗ vỗ vai Trương Bá Chi, ý bảo con bé quay mặt lại.

Trương Bá Chi dù có chút không tình nguyện, nhưng vẫn làm theo.

Trương Bá Chi tưởng Ôn Bích Hà sẽ hỏi chuyện cô bé lén nhìn vừa rồi, không ngờ Ôn Bích Hà hoàn toàn không đề cập đến.

"Khi còn nhỏ, em cũng sợ những đêm mưa giông như thế này, may mà nhà em đông anh chị em, chen chúc sống trong một phòng với các chị em gái, nhưng khi trời mưa sấm sét, em vẫn rất sợ." Trương Bá Chi bị lời nói của Ôn Bích Hà chạm đến nỗi lòng, ngữ khí buồn rầu đáp: "Trước đây em đều ôm mẹ ngủ." "Vậy nên tối nay không ngủ được à?" Trương Bá Chi có chút ngại ngùng cúi đầu, nói nhỏ: "Xin lỗi, vừa rồi em không cố ý, em chỉ muốn qua xem chị đã ngủ chưa, không ngờ..." Ôn Bích Hà mắt sáng ngời nhìn Trương Bá Chi, như thể một ánh mắt có thể nhìn xuyên thấu lòng cô bé.

“Chị tin em không nhìn thấy gì cả, phải không?” Trương Bá Chi hơi sửng sốt, sau đó dùng sức gật đầu.

Ôn Bích Hà rất hài lòng với phản ứng của Trương Bá Chi, sau đó không tiếp tục chủ đề đó nữa, mà hỏi Trương Bá Chi tại sao lại đồng ý với sự sắp xếp của cha mình để ở lại.

“Em cũng không rõ, dù sao từ nhỏ đã thích biểu diễn, mỗi lần trường tổ chức hoạt động văn nghệ đều là hoạt động em yêu thích nhất, hát hò diễn kịch em đều là nhân vật chính, tự biên tự diễn tự đạo, về nhà còn triệu tập hai đứa em trai lại với nhau, diễn tập một số tiết mục, lúc đó trên TV thường chiếu 《Bến Thượng Hải》, em thích đóng vai Phùng Trình Trình nhất, mỗi lần diễn, đều yêu Hứa Văn Cường đến chết đi sống lại...” “Lúc đó em bao nhiêu tuổi rồi, đã yêu đến chết đi sống lại rồi à?” Ôn Bích Hà bực mình cắt ngang.

“Em chỉ thích vai Hứa Văn Cường, cũng thích Phùng Trình Trình trong phim.

Trong phim, Phùng Trình Trình yêu Hứa Văn Cường, vì vậy em cũng nhất định phải yêu Hứa Văn Cường.” Trương Bá Chi đáp lời một cách thẳng thắn.

Ôn Bích Hà vẻ mặt “chị thua em rồi”, Trương Bá Chi lại tiếp tục nói với vẻ đầy mơ mộng: “Từ rất nhỏ, em đã có một mong muốn mãnh liệt, muốn được đóng phim cùng Châu Nhuận Phát, hơn nữa còn muốn diễn cảnh tình yêu với anh ấy.” Ôn Bích Hà thực sự có chút cạn lời với suy nghĩ này của Trương Bá Chi.

“Diễn cảnh tình yêu với Châu Nhuận Phát, anh ấy đã có thể làm cha của em rồi!” Niềm tin của Trương Bá Chi lại rất kiên định.

“Đàn ông càng trưởng thành càng có sức hút, em không bận tâm.” Ôn Bích Hà không nhịn được dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc vào đầu Trương Bá Chi một cái, “Muốn đóng phim với Châu Nhuận Phát, đâu

có dễ vậy chứ?

Em tưởng tùy tiện một diễn viên nào cũng có thể hợp tác với anh ấy à, nếu em sinh sớm 5, 6 năm thì còn có khả năng, đợi đến khi em đủ tuổi để diễn cảnh tình yêu với anh ấy, biết đâu anh ấy đã không còn đóng phim nữa rồi." Trương Bá Chi đếm ngón tay một cái, "Không phải chứ?

Anh ấy chỉ cần đợi em bốn năm nữa thôi mà." Ôn Bích Hà nhẹ nhàng vỗ vỗ má Trương Bá Chi, "Bốn năm nữa em mới 16 tuổi đó!

Thật không biết những suy nghĩ trưởng thành này trong đầu em là ai dạy cho em." Ngoài trời sấm sét ầm ầm, Trương Bá Chi hoàn toàn không có ý ngủ, mở to mắt hỏi: "Diễn phim với Châu Nhuận Phát thật sự rất khó sao?" Ôn Bích Hà lại có chút mệt mỏi.

"Đối với người khác thì rất khó, nhưng đối với em thì chưa chắc, biết đâu sau này em thật sự có cơ hội được diễn cùng anh ấy...

Thôi được rồi, thời gian không còn sớm nữa, mau ngủ đi!" (Còn tiếp.)
—
Thấy Ôn Bích Hà kéo chăn che kín toàn thân, Trương Bá Chi nhìn cô ấy với vẻ mặt ngạc nhiên: "Chị không định quay về à?" Ôn Bích Hà nhìn Trương Bá Chi một cái: "Em không sợ sấm sét sao?

Chị ở lại với em còn không tốt sao?" Trương Bá Chi vừa định nói Lâm Hựu Luân thì sao, lại nhớ đến lời hứa trước đó với Ôn Bích Hà, sau đó không nói gì nữa.
—
Sáng hôm sau, Trương Bá Chi tỉnh dậy mở mắt, Ôn Bích Hà nằm cạnh cô bé, ngủ rất say.

Trương Bá Chi khẽ khàng bò dậy, rời khỏi giường, nhìn đồng hồ đã gần mười giờ rồi, đẩy cửa đi ra, cửa phòng Ôn Bích Hà ở cuối hành lang mở toang, bên trong không có một ai.

Lâm Hựu Luân không biết đã rời đi từ lúc nào.

Trương Bá Chi lén lút quay về phòng, tiếng động khi đóng cửa hơi đánh thức Ôn Bích Hà.

"Em đã dậy rồi à?

Bây giờ là mấy giờ rồi?" Ôn Bích Hà ngáp một cái, ngồi dậy khỏi giường, một bên dây áo ngủ không mắc lên vai, nửa bên cổ áo trễ xuống lộ ra một mảng da trắng nõn chói mắt, đôi gò bồng đảo căng tròn hé lộ một nửa, chỉ khiến Trương Bá Chi nhìn trân trân.

"Có gì đáng xem đâu, của em và của chị không giống nhau à?" Ôn Bích Hà kỳ lạ nhìn Trương Bá Chi một cái.

Trương Bá Chi chỉ vào ngực Ôn Bích Hà, Ôn Bích Hà cúi đầu xuống, phát hiện dấu vết để lại sau đêm cuồng nhiệt vẫn chưa hoàn toàn tan hết, mấy vệt đỏ vẫn còn rõ ràng, vội vàng kéo dây áo lên che lại.

Trương Bá Chi nhún vai vẻ tinh quái.

"Em không nhìn thấy gì cả." Ôn Bích Hà ngượng đến mức không chịu nổi, vội vàng bò dậy khỏi giường, ôm ngực chạy về phòng ngủ của mình.

Một giờ sau, Ôn Bích Hà mặc quần áo chỉnh tề xuất hiện trước mặt Trương Bá Chi, túi xách màu hồng, áo khoác màu hồng và giày cao gót, cách phối đồ, nhìn là biết đang chuẩn bị ra ngoài.

Vóc dáng Ôn Bích Hà luôn giữ được sự mảnh mai thon gọn, chiếc váy hai dây hồng babydoll càng tôn lên đường cong cơ thể của cô ấy, vòng một ẩn hiện, gợi cảm bức người.

"Thần kỳ quá, là dùng phấn nền che đi à?" Trương Bá Chi mắt vẫn luôn dán vào ngực Ôn Bích Hà, những vệt đỏ mà cô bé nhìn thấy trước đó, bây giờ đều không còn dấu vết.

Cô bé định dùng tay chọc một cái, nhưng bị Ôn Bích Hà ngăn lại.

“Thôi được rồi, bí mật này sau này chị sẽ nói cho em biết, bây giờ cùng chị đi dạo phố!” “Tại sao em lại phải đi cùng chị?” Trương Bá Chi còn chưa hiểu ra, đã bị Ôn Bích Hà kéo đi ra ngoài.

“Em không biết một mình đi dạo phố rất nhàm chán sao?

Hơn nữa, chị còn định mua cho em mấy bộ quần áo, em không đi thử, làm sao chị biết bộ nào hợp?” Ôn Bích Hà vừa đi vừa giải thích.

“Mua quần áo cho em?” Trương Bá Chi kinh ngạc đến há hốc mồm.

Ôn Bích Hà không để ý đến phản ứng của Trương Bá Chi, thúc giục nói: “Thôi được rồi, ra cửa đợi đi, chị đi lái xe.” Đợi Trương Bá Chi lề mề đi đến cửa, chiếc xe đua Ferrari mui trần màu đỏ của Ôn Bích Hà đã đậu ở vệ đường.

Nhìn thấy chiếc xe đua Ferrari mui trần này, Trương Bá Chi đôi mắt sáng rực lên.

“Oa, chiếc xe này đẹp quá!” “Mau lên xe đi!” Ôn Bích Hà mở cửa xe.

Trương Bá Chi ngồi lên xe, vẻ mặt tò mò, chỗ này sờ một cái, chỗ kia chạm một cái, trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ.

Ôn Bích Hà lấy chiếc điện thoại “cục gạch” màu trắng ra gọi điện thoại, đặt chỗ ở một nhà hàng cao cấp, sau đó mới khởi động ô tô, phóng đi.
—
Một nhà hàng Tây ở Trung Hoàn.

Trương Bá Chi trả thực đơn lại cho nhân viên phục vụ, đợi đối phương rời đi, lúc này mới nhịn không được lè lưỡi với Ôn Bích Hà nói: “Món ăn ở đây đắt quá!” Ôn Bích Hà tay cầm ly rượu vang đỏ, vẻ mặt rất ung dung, “Nhà hàng này còn tạm được, hôm khác chị sẽ dẫn em đến một nhà hàng khác, ở đó có món bánh trứng thịt xông khói rất ngon.” Trương Bá Chi không biết bánh trứng thịt xông khói là cái gì,

cũng không tiện mở miệng hỏi, trên đường đi Ôn Bích Hà đã mang lại cho cô bé quá nhiều sự chấn động.

Nhà sang xe xịn, những thứ này đều không đáng kể, điều khiến Trương Bá Chi mở rộng tầm mắt nhất, lại là cách Ôn Bích Hà tiêu tiền.

Trong cửa hàng hiệu, thấy bộ quần áo nào đẹp là lấy đi, hoàn toàn không nhìn giá cả, chỉ riêng mấy túi quần áo đặt ở ghế bên cạnh, đã trị giá mấy chục vạn, trong đó còn có mấy bộ dành riêng cho Trương Bá Chi, khi quẹt thẻ thanh toán, Trương Bá Chi từng lén nhìn qua hóa đơn, giá tiền có 5 chữ số khiến cô bé không ngừng tặc lưỡi.

Những điều này đối với Ôn Bích Hà mà nói, là chuyện bình thường không có gì đáng nói, nhưng rơi vào mắt Trương Bá Chi, lại là một cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Nếu cuộc sống của nữ minh tinh đều có thể như thế này, Trương Bá Chi đã không thể đợi được muốn nổi tiếng rồi!

Thức ăn được dọn lên bàn, Trương Bá Chi lúc này mới tỉnh táo lại từ những suy nghĩ vẩn vơ, sau đó vụng về sử dụng dao và dĩa, mọi cử chỉ đều bắt chước động tác của Ôn Bích Hà.

Ôn Bích Hà biết Lâm Hựu Luân có ý định nâng đỡ Trương Bá Chi trong tương lai, nên cũng cố ý dạy cô bé một số nghi thức và kiến thức xã giao trong giới thượng lưu, Trương Bá Chi lại như một miếng bọt biển hút nước, học hỏi một cách điên cuồng.

Ăn xong, Ôn Bích Hà một tay xách túi lớn túi nhỏ, một tay kéo Trương Bá Chi, nhanh chóng đi về phía bãi đỗ xe, cả cô và Trương Bá Chi đều không để ý rằng, trên một chiếc ô tô cách đó không xa, đang có người dùng máy ảnh lén chụp ảnh hai người họ.

Trong xe, phóng viên săn ảnh hạ máy ảnh xuống, phấn khích vỗ

tay ăn mừng với đồng nghiệp.

“Phát tài rồi, phát tài rồi, lần này chắc chắn là phát tài to rồi!” Sau khi bình tĩnh lại, một trong số phóng viên săn ảnh đó véo cằm, vẻ mặt suy tư.

“Cậu nói cô bé mà Ôn Bích Hà kéo tay là thân phận gì?” “Mặc kệ cô bé là ai, chỉ cần bán những bức ảnh này cho tòa soạn báo, ít nhất cũng là số tiền này!” Phóng viên săn ảnh khác phấn khích giơ hai ngón tay, một ngón đại diện cho một vạn đô la Hong Kong.

“Nhưng cậu có nghĩ đến không, có lẽ chúng ta có thể bán những bức ảnh này với giá gấp mười lần!” “Gấp mười lần, cậu bị sốt à?” Đồng nghiệp đặt tay lên trán của phóng viên săn ảnh vừa nói chuyện, sau đó bị đẩy ra.

Chương 823

"Tôi nghiêm túc đó!" Thấy anh ta vẻ mặt nghiêm túc, đồng nghiệp cũng hiểu ra điểm mấu chốt.

"Ý cậu là, làm lớn chuyện về thân phận của cô bé này?" "Vừa rồi cậu có để ý không, cô bé đó rất giống Ôn Bích Hà?" "Cậu nói, cô bé đó là con riêng của Ôn Bích Hà?" Đồng nghiệp mắt trợn tròn, cảm thấy giả thiết này có chút khoa trương.

Ôn Bích Hà, cô bé mà vừa rồi kéo tay, ít nhất cũng khoảng mười tuổi, Ôn Bích Hà bây giờ còn chưa đến 27 tuổi, trừ phi cô ấy sinh đứa bé này khi còn chưa thành niên.

Người đưa ra giả thiết đó bĩu môi, "Cậu đừng quên, Ôn Bích Hà 15 tuổi đã đóng bộ phim đầu tiên, 17 tuổi sinh con có gì lạ đâu?" "Nhưng chúng ta không có bằng chứng!" "Cậu tưởng mình là cảnh sát à, làm chuyện gì cũng cần bằng chứng?

Nếu là như vậy, những người làm nghề này của chúng ta đã chết đói từ lâu rồi, chúng ta căn bản không cần bằng chứng gì cả, chỉ cần có khả năng đó là được!" "Nhưng tôi cảm thấy khả năng này cũng không lớn lắm?" "Cậu là đầu heo à?

Chúng ta theo dõi cô ấy lâu như vậy, cô ấy vừa mua quần áo cho cô bé kia, lại dẫn cô bé đến ăn bữa ăn lớn, nếu nói họ không có quan hệ gì, cậu tin không?" "Nhưng như vậy cũng không bán được giá gấp mười lần." Đồng nghiệp nhún vai.

Ôn Bích Hà không được coi là ngôi sao hạng A ở Hong Kong, tin tức liên quan đến cô ấy đương nhiên cũng không bán được giá quá cao.

"Có bán được giá đó hay không, mấu chốt vẫn là phải xem cha của

cô bé là ai!" Đồng nghiệp trợn to mắt: "Ngoài Lâm Hựu Luân, Ôn Bích Hà dường như không có scandal với ai khác...

Cậu sẽ không định nói cô bé này là con riêng của Lâm Hựu Luân chứ?" "Nếu không thì ai sẽ bỏ ra giá gấp mười lần để mua những bức ảnh này?" "Nhưng điều này cũng quá vô lý!

Mười năm trước Lâm Hựu Luân mới nổi tiếng, nếu có con riêng với Chu Tuệ Mẫn thì còn dễ nói, dù sao họ cũng quen nhau từ nhỏ, Ôn Bích Hà mãi sau này mới quen Lâm Hựu Luân, chuyện như vậy nói ra căn bản không ai tin." "Chỉ cần chúng ta khăng khăng rằng cô bé trong ảnh giống Lâm Hựu Luân, mặc kệ có hợp lý hay không, cậu nghĩ những người đọc tạp chí lá cải thật sự sẽ tin tất cả thông tin trên đó sao?

Mọi người chẳng qua là xem cho vui thôi, chỉ cần có thể thu hút sự chú ý, ai quan tâm là thật hay giả!" Nghe lời này, đồng nghiệp liền im lặng.
—
Sáng ngày hôm sau, Lâm Hựu Luân đang xem một tài liệu trong văn phòng, A Kiệt vội vàng đi vào, tay cầm một tờ báo vừa mua.

"Ông chủ, có chuyện rồi!" Lâm Hựu Luân ngẩng đầu lên, trong mắt đầy vẻ nghi ngờ.

"Có chuyện gì?" A Kiệt đặt tờ báo trong tay xuống trước mặt Lâm Hựu Luân, Lâm Hựu Luân liếc nhìn tiêu đề báo, phát hiện đó là một tờ báo lá cải ít tên tuổi, lập tức không còn hứng thú đọc tiếp nữa.

"Có phải trên đó lại đăng tin tức nhỏ về tôi và ai đó rồi không?" "Tờ báo nói, ngài có một đứa con riêng mười mấy tuổi, hơn nữa còn đăng cả ảnh ra." Lâm Hựu Luân đặt tờ báo xuống, đang nâng chén trà chuẩn bị uống nước, nghe lời này suýt nữa bị sặc.

Anh đặt ly xuống, mở tờ báo ra xem, quả nhiên trên trang bìa có một bức ảnh màu, nhân vật chính hiển nhiên chính là Ôn Bích Hà và

Trương Bá Chi.

“Tin tức như vậy mà họ cũng dám đăng ra, đây là đang thách thức trí thông minh của công chúng sao?” Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy tin tức này rất buồn cười, nhưng A Kiệt lại không nghĩ như vậy.

“Chuyện mười năm trước, dù sao cũng không phải tất cả mọi người đều hiểu rõ, tôi cảm thấy tin tức như vậy vẫn có thể khiến một bộ phận người tin, dù sao...” Lâm Hựu Luân chỉ dùng mười năm, từ một kẻ nghèo không xu dính túi, chen chân vào hàng ngũ những người giàu nhất Hong Kong, nắm giữ mạch sống của điện ảnh Hong Kong, sức ảnh hưởng trong giới giải trí thậm chí đã vượt qua Thiệu Dật Phu của năm đó...

Trong thời đại mà mọi người đều đã không còn tin vào thần thoại, kinh nghiệm làm giàu của Lâm Hựu Luân lại được rất nhiều người coi là một thần thoại.

Bởi vì tất cả những điều này trông thật không thể tin được, nên về việc Lâm Hựu Luân đã làm giàu từ hai bàn tay trắng như thế nào năm đó, cũng đã nảy sinh nhiều phiên bản khác nhau trong dân gian, dưới sự đồn đại xôn xao, càng khiến sự thật của câu chuyện bị che phủ bởi một lớp màn bí ẩn.

Chính vì Lâm Hựu Luân mười năm trước trong ấn tượng của mọi người đã trở nên rất mơ hồ, thậm chí có người đã quên mất rằng trước khi gặp Vương Tinh, anh ấy chỉ là một nhân viên bán vé của một quán băng đĩa cấp ba, nên việc anh ấy có một đứa con riêng mười mấy tuổi mới có thị trường như vậy. (Còn tiếp.) Trước xe đẩy em bé, Chung Sở Hồng vỗ vỗ tay với con gái. "Bé ngoan, gọi mẹ đi nào!" Hồng Hồng một tuổi rưỡi hưng phấn vẫy vẫy tay nhỏ, bi bô gọi một tiếng rồi tiện thể phun ra một bọt nước miếng.

Chung Sở Hồng giả vờ tức giận chống nạnh, uy hiếp nói: "Không

gọi mẹ, hôm nay sẽ không đưa con ra ngoài chơi nữa!" Nhóc con hiển nhiên đã hiểu lời Chung Sở Hồng, bĩu môi nhỏ, tay chân loạn đạp một trận.

Chung Sở Hồng bất đắc dĩ, đành đổi sang cách khác. "Bé ngoan, gọi một tiếng mẹ, có kẹo thưởng nha!" Nhóc con mắt láo liên đảo một vòng, rồi giọng non nớt gọi một tiếng: "Mẹ!" Tuy ngữ khí còn ngọng nghịu, nhưng vẫn khiến Chung Sở Hồng vui sướng, bế nhóc con từ xe đẩy lên, hôn lấy hôn để.

Bảo mẫu Vương mụ đi chợ về, thấy Chung Sở Hồng đang đùa với con gái, suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định giấu tờ báo mua trên đường đi, không cho Chung Sở Hồng xem.

Nhưng đúng lúc này, Chung Sở Hồng ôm con gái quay người lại. "Vương mụ, tờ báo tôi nhờ mụ mua đâu rồi?" Vương mụ không dám đối mắt với Chung Sở Hồng, cúi đầu lúng búng nói: "Cô Chung, xin lỗi, tôi quên mất rồi!" Chung Sở Hồng vừa nhìn vẻ mặt Vương mụ đã thấy không ổn, người thật thà không biết nói dối, vì vừa nói dối sẽ bị người khác nhìn ra sơ hở. "Vậy mụ đang cầm gì đó?" Bảo mẫu lúc này mới nhận ra tờ báo vẫn chưa giấu kỹ, lập tức không biết giải thích thế nào.

Chung Sở Hồng liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của Vương mụ, "Có phải trên báo lại có tin tức gì không hay, mụ không muốn tôi biết?" Vương mụ gật gật đầu, vẻ mặt lúng túng.

Trong lòng Chung Sở Hồng càng thêm tò mò.

Vương mụ làm bảo mẫu cho nhà Chung Sở Hồng từ khi con gái cô bé mới sinh, không phải chuyện đặc biệt quan trọng, Chung Sở Hồng thường không giấu mụ.

Có thể khiến Vương mụ có phản ứng như vậy, có thể thấy tin tức đó chắc chắn không tầm thường. "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Cô

Chung tự mình xem đi." Vương mụ giao tờ báo mua về cho Chung Sở Hồng, đồng thời cũng đón Hồng Hồng từ trong lòng Chung Sở Hồng.

Chung Sở Hồng mở tờ báo ra, nhìn thấy tiêu đề chữ đen nổi bật trên đó liền bật cười. "Tin tức gì mà bịa đặt vớ vẩn thế này, Hồng Hồng lại có một người chị gái mười mấy tuổi, chuyện này sao tôi lại không biết?" Chuyện liên quan đến Lâm Hựu Luân, Vương mụ không dám tùy tiện bình luận.

Chung Sở Hồng đặt tờ báo xuống, lại đón con gái về, nhẹ nhàng vỗ lưng bé nói: "Ba hư của con, lại gây rắc rối bên ngoài rồi!" "Sao tôi nghe có người đang nói xấu tôi thế nhỉ?" Bên ngoài phòng khách liền truyền đến tiếng Lâm Hựu Luân.

Chung Sở Hồng quay đầu nhìn lại, Lâm Hựu Luân đã bước vào phòng khách.

Hồng Hồng vừa thấy Lâm Hựu Luân, lập tức hưng phấn vẫy vẫy tay nhỏ, bi bô gọi. "Con gái ngoan, gọi một tiếng ba nghe xem nào!" Lâm Hựu Luân đón con gái lại, hôn một cái lên má nhỏ của bé. "Ba!" Nhóc con thật sự gọi một tiếng, hơn nữa phát âm vô cùng rõ ràng.

Chung Sở Hồng ở một bên vô cùng uất ức, mình vất vả dỗ dành nửa ngày, nhóc con mới gọi được một tiếng mẹ, Lâm Hựu Luân vừa đến chẳng làm gì, tiếng "ba" này lại gọi dễ dàng quá mức. "Anh làm ba đúng là nhàn hạ thật!" Lâm Hựu Luân một bên đỡ tay nhỏ của con gái chọc bé cười, một bên quay đầu nói với Chung Sở Hồng: "Em chưa từng nghe câu này sao?

Con gái là tình nhân kiếp trước của ba, bé không thân với anh thì thân với ai chứ?" Chung Sở Hồng trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân một cái đầy khó chịu: "Tình nhân kiếp này còn chưa giải quyết xong, nói gì đến tình nhân kiếp trước!" Lâm Hựu Luân nghe ra Chung Sở Hồng nói chuyện có chút oán khí, lại nhìn tờ báo để trên bàn bên cạnh, trong

lòng lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra. "Cái này nhìn là biết tin tức bịa đặt vớ vẩn rồi, em không thật sự tin chứ?" Chung Sở Hồng nhìn Lâm Hựu Luân, "Anh hấp tấp chạy đến như vậy, chẳng lẽ không phải vì muốn giải thích chuyện này với em sao?" Lâm Hựu Luân mặt dày cười ha hả, cũng không tiện nói mình là cố ý đến thăm con gái nữa.

Chung Sở Hồng lại không có ý định dừng lại ở đó, tiếp tục lấy tờ báo ra nói chuyện. "Lời nói có thể là giả, nhưng bức ảnh này hẳn là thật chứ?" "Chuyện này em nghe anh giải thích..." Lâm Hựu Luân lời còn chưa nói xong, chiếc điện thoại di động mang theo bên người đã đổ chuông.

Chung Sở Hồng đón con gái lại, để Lâm Hựu Luân rảnh tay nghe điện thoại.

Lâm Hựu Luân hướng điện thoại gọi một tiếng "mẹ", Chung Sở Hồng lập tức hiểu ra cuộc điện thoại này là của ai gọi đến. "Con thật thà nói cho mẹ biết, chuyện trên báo rốt cuộc có thật không?" Lâm Hựu Luân vừa nghe lời này lập tức cảm thấy đau đầu vô cùng, chuyện này lan truyền nhanh quá, ngay cả mẹ Trần Tuệ Tình cũng biết rồi. "Mẹ, mười năm trước con làm gì mẹ không rõ sao?

Cô bé trong ảnh đã mười hai tuổi, làm sao có thể là con riêng của con được?

Vả lại, nếu con có con, giấu ai cũng không thể giấu mẹ được chứ?" Lâm Hựu Luân vừa giải thích như vậy, Trần Tuệ Tình cũng nhận ra có thể mình đã hiểu lầm con trai rồi. "Được rồi được rồi, mấy chuyện vớ vẩn con làm bên ngoài mẹ không muốn quản, nhưng chuyện này con nhất định phải giải thích rõ ràng với A Hồng, con bé thật sự đã sinh cho con một cô con gái, con không thể bạc đãi người ta." Trần Tuệ Tình nói những lời này trong điện thoại, Chung Sở

Hồng đứng một bên nghe rất rõ, trong lòng ấm áp.

Lâm Hựu Luân vừa định trả lời mẹ, Chung Sở Hồng lại nhét con gái vào lòng anh, rồi giật lấy điện thoại trong tay anh. "Mẹ, anh ấy đang giải thích chuyện này với con đây!" Trần Tuệ Tình vừa nghe thấy tiếng Chung Sở Hồng, lập tức yên tâm. "Cuối cùng thằng hỗn xược này còn nhớ ra tìm hai mẹ con con giải thích đầu tiên, như vậy mẹ yên tâm rồi.

Chương 824

À đúng rồi, Hồng Hồng hai hôm nay có ngoan không?" Chung Sở Hồng đặt điện thoại trước mặt con gái, trêu bé nói: "Hồng Hồng ngoan, gọi một tiếng bà nội!" Nhóc con rất quen thuộc với giọng Trần Tuệ Tình, vừa nghe thấy giọng nói trong điện thoại, lập tức bi bô gọi, một tiếng "bà nội" ngọng nghịu kêu ra, chỉ khiến Trần Tuệ Tình ở đầu dây bên kia vui phát điên lên.

Trần Tuệ Tình lập tức quyết định, sẽ nhanh chóng đến thăm đứa cháu gái ngoan của mình.

Cúp điện thoại, Chung Sở Hồng liền bắt đầu giục Lâm Hựu Luân nhanh chóng rời đi. "Sao mẹ anh muốn đến, em lại bắt đầu muốn đuổi anh đi thế?" Lâm Hựu Luân vẫn chưa ôm đủ con gái, lúc này đương nhiên không chịu đi. "Anh không đi, chẳng lẽ định ở lại đây để gọi điện thoại giải thích với từng người phụ nữ khác của anh sao?" Chung Sở Hồng bỏ lại câu nói này, Lâm Hựu Luân lập tức không nói nên lời.

Vừa mới rời khỏi nhà Chung Sở Hồng, điện thoại của Vương Tổ Hiền đã gọi đến.

Lâm Hựu Luân tốn rất nhiều công sức mới giải thích rõ ràng chuyện này với Vương Tổ Hiền, sau đó Khâu Thục Trân lại gọi đến, hỏi anh chuyện gì xảy ra, lại là một phen giải thích tốn sức.

Ngay cả Chu Tuệ Mẫn cuối cùng cũng không nhịn được gọi điện thoại đến, nhưng cô ấy không hỏi Lâm Hựu Luân về chuyện con riêng, mà là quan tâm Lâm Hựu Luân có phải bị chuyện này làm cho sứt đầu mẻ trán không.

Sự quan tâm của Chu Tuệ Mẫn khiến Lâm Hựu Luân trong lòng

cảm thấy đôi chút an ủi.

Chu Tuệ Mẫn quen biết anh sớm nhất, cũng coi như là người hiểu anh nhất, cuối cùng cũng không cần anh phải giải thích thêm.

Khi sắp đến chỗ ở của Ôn Bích Hà, Lâm Hựu Luân lại nhận được điện thoại của Lý Trí gọi đến, thị trường bất động sản Hải Nam đã đến giai đoạn cuối cùng của việc rút vốn, Lý Trí khoảng thời gian này vẫn luôn không về Hong Kong.

Lý Trí nhận được tin tức hơi muộn một chút, mục đích duy nhất của việc gọi điện thoại này là trêu chọc Lâm Hựu Luân một trận, Lâm Hựu Luân uy hiếp nói sẽ cho cô ấy biết tay khi về, Lý Trí bên kia cười khúc khích cúp điện thoại.

Lâm Hựu Luân xuống xe, Ôn Bích Hà đã sớm đợi ở cửa, vừa thấy anh liền chạy ra đón. "Đều là lỗi của em, không nên hấp tấp đưa con bé ra đường!" "Được rồi, chuyện này không trách em." Lâm Hựu Luân vỗ vỗ tay Ôn Bích Hà, rồi nhìn vào phòng một cái. "Con bé đã biết chuyện này chưa?" Ôn Bích Hà vẻ mặt khó xử, ấp úng nói: "Sáng nay là con bé mua tờ báo về, rồi em mới biết chuyện này." Lâm Hựu Luân một trận câm nín, đương nhiên chuyện này cũng không thể trách Ôn Bích Hà. "Vậy con bé có phản ứng gì không?" "Con bé có chút không vui." "Vì trên báo nói con bé là con riêng của anh sao?" Lâm Hựu Luân vô thức hỏi một câu.

Ôn Bích Hà lắc đầu. "Con bé nói mình vẫn luôn gọi anh là anh trai, bây giờ lại bị truyền thông nhận là con gái anh, vô duyên vô cớ lùn đi một đời, cho nên rất không vui!" Lâm Hựu Luân trợn tròn mắt. "Đây thật sự là con bé nói sao?" Ôn Bích Hà thấy vẻ mặt Lâm Hựu Luân không đúng, vội vàng thanh minh cho Trương Bá Chi nói: "Anh đừng giận, có lẽ con bé chỉ nói đùa thôi." "Chuyện như vậy có thể tùy tiện nói đùa sao?" Lâm Hựu Luân khó chịu nhìn Ôn Bích Hà một cái, "Thật

không biết giao con bé cho em trông chừng có phải là quyết định đúng đắn không, chuyện này anh nhất định phải nói chuyện nghiêm túc với con bé." Tại tòa nhà trụ sở chính Gia Nghị Viện Tuyến, A Kiệt vừa ra ngoài đã bị các phóng viên bên ngoài vây kín. "Trợ lý A Kiệt, xin hỏi chuyện con riêng của Lâm tiên sinh có thật không?" "Trợ lý A Kiệt, anh có suy nghĩ gì về những lời đồn trên truyền thông?" "Trợ lý A Kiệt, anh có thể kể cho chúng tôi thêm thông tin về cô con riêng đó không?" A Kiệt bị đám phóng viên này làm phiền đến mức không chịu nổi, giơ tay lên nói: "Mọi người yên lặng một chút, mọi người cứ hỏi mãi như vậy, làm sao tôi trả lời được?" Các phóng viên lúc này mới yên lặng lại, nhưng vẫn vây quanh A Kiệt không buông. "Lâm tiên sinh đặc biệt ủy thác tôi công bố tin tức tới các vị truyền thông, tin tức xuất hiện trên báo chí hôm nay hoàn toàn là bịa đặt, không có chút chân thực nào cả...

Về điểm này, tôi tin rằng chỉ cần người có chút khả năng phân biệt, đều có thể nhận rõ sự thật." "Cô bé đó rốt cuộc là thân phận gì, trợ lý A Kiệt có thể giải thích một chút không?" "Lâm tiên sinh đang có kế hoạch đầu tư một bộ phim mới, có thể sẽ sử dụng vài diễn viên nhí, cô bé hôm qua bị truyền thông chụp được cùng cô Ôn Bích Hà, chính là một trong số đó...

Trong tình huống thích hợp, chúng tôi sẽ sắp xếp cho gia đình cô bé gặp mọi người, trước đó, hy vọng mọi người đừng tùy tiện suy đoán thân phận của cô bé, đồng thời cũng xin mọi người đừng tùy tiện tìm hiểu đời tư của gia đình cô bé!" "Cha Trương biệt danh 'Râu Hùm', có liên quan đến xã hội đen!" Địch Pha Lạp cẩn thận đọc xong bài báo này, rồi lại cầm lên một tờ báo khác, vừa mở ra đã thấy một tiêu đề vô cùng nổi bật. "Cha Trương mê cờ bạc, mẹ Trương hai lần tái hôn." Liên tục lật xem mấy tờ báo, nội dung các bài báo trên đó đều đại đồng tiểu dị, Địch Pha Lạp cuối cùng không nhịn được oán giận:

"Báo chí bây giờ thật là vô vị, lấy bối cảnh của một cô bé mà xào xáo đi xào xáo lại, chuyện chính thì chẳng nói gì cả!" "Mẹ, mẹ đang nói gì vậy?" Tạ Đình Phong dừng ăn kem, tò mò nhìn về phía Địch Pha Lạp. "Không có gì, con tiếp tục ăn đi." Địch Pha Lạp lơ đãng thu những tờ báo đã mua này lại, rồi nhìn về phía cửa nhà hàng.

Một người phụ nữ đeo kính râm đẩy cửa bước vào, chặn người phục vụ lại như đang hỏi gì đó, rồi người phục vụ chỉ về phía này, người phụ nữ kia gật đầu với người phục vụ, nói một tiếng cảm ơn, rồi đi về phía này.

Địch Pha Lạp nhận ra người phụ nữ đó chính là người mình đang đợi, vội vàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, vẫy tay với đối phương.

Xác định người phụ nữ đã nhìn thấy mình, Địch Pha Lạp rút một tờ khăn giấy, giúp con trai lau miệng. "Con trai, đừng ăn nữa, lát nữa gặp dì kia nhất định phải lễ phép, biết chưa?" Tạ Đình Phong rất hiểu chuyện gật đầu.

Lúc này người phụ nữ đã đi đến gần, tháo kính râm xuống, lộ ra một gương mặt ngọc thanh lệ tuyệt tục.

Địch Pha Lạp hai tay nắm chặt, hơi áy náy nói: "Cô Chu, mời cô đến đây đường đột như vậy, không làm phiền chứ?" "Cô Địch Pha Lạp nói vậy thì khách sáo quá rồi, năm đó khi tôi vừa vào TVB từng cùng Tứ ca đóng một bộ phim truyền hình, lúc đó anh ấy rất chiếu cố tôi...

Đây là con trai của cô và Tứ ca sao?

Đã lớn thế này rồi à?" Chu Tuệ Mẫn và Địch Pha Lạp khách sáo vài câu, rồi mới chú ý đến Tạ Đình Phong ở bên cạnh. "Dì Chu chào dì!" Không cần Địch Pha Lạp nhắc nhở, Tạ Đình Phong đã chủ động lên tiếng.

Chu Tuệ Mẫn nhìn kỹ Tạ Đình Phong hai mắt, rồi "ồ" một tiếng. "Tôi nhớ ra rồi, thằng bé đó chính là nhóc con đã khiến Châu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt thê thảm trong 《Bảo Bối Trí Đa Tinh》!" "Đó đều là chuyện của mười năm trước rồi, bây giờ chẳng còn mấy ai nhớ bộ phim đó nữa." Địch Pha Lạp khiêm tốn vài câu thay con trai. "Đó là bộ phim hài hước nhất tôi từng xem ở rạp chiếu phim, thật sự, đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ tình tiết bên trong." Chu Tuệ Mẫn trên mặt lộ ra vẻ hoài niệm đôi chút.

Lần đầu tiên Lâm Hựu Luân mời Chu Tuệ Mẫn đi xem phim chính là xem bộ phim này, đồng thời đó cũng là buổi hẹn hò đầu tiên của hai người, Chu Tuệ Mẫn đương nhiên ấn tượng vô cùng sâu sắc. "Cô Chu lúc đó chắc chắn là cùng Lâm tiên sinh xem đúng không?" Địch Pha Lạp tò mò hỏi một câu, lại tình cờ đoán trúng tâm sự của Chu Tuệ Mẫn.

Chu Tuệ Mẫn má hơi đỏ lên, vội vàng chuyển chủ đề. "Cô Địch Pha Lạp lần này tìm tôi, là có chuyện gì phải không?" Địch Pha Lạp thở dài một hơi, vẻ mặt cũng theo đó mà ủ rũ xuống.

Thấy Địch Pha Lạp phản ứng như vậy, Chu Tuệ Mẫn lập tức biết Địch Pha Lạp có lẽ đã gặp phải chuyện khó khăn gì đó. "Không giấu gì cô Chu, lần này tôi mời cô ra ngoài, thực ra là muốn nhờ cô giúp một tay." Địch Pha Lạp xoa đầu con trai, quay đầu nói với Chu Tuệ Mẫn: "Thằng bé này từ nhỏ đã bắt đầu đóng phim, việc học chính quy bị bỏ lỡ rất nhiều, bây giờ học bù lại không theo kịp, vì chuyện này tôi sắp sầu chết rồi." "Cô và Tứ ca đều là người trong giới giải trí, tôi thấy sau này thằng bé hoàn toàn có thể nối nghiệp cha, tiếp quản vị trí của Tứ ca mà." Chu Tuệ Mẫn khó hiểu hỏi.

Địch Pha Lạp lại thở dài một hơi, "Ban đầu chúng tôi cũng nghĩ như vậy, vì thế tôi còn chuyên môn đưa thằng bé đi học âm nhạc, thầm nghĩ sau này dù không đóng phim được, ít nhất cũng có thể làm

ca sĩ." Chu Tuệ Mẫn gật gật đầu, "Bây giờ đều thịnh hành phát triển đa lĩnh vực, Tứ đại thiên vương đó ai mà chẳng vừa đóng phim vừa hát, tôi thấy ý tưởng của cô Địch Pha Lạp rất hay mà!" "Nhưng bây giờ cho thằng bé ra mắt làm ca sĩ vẫn còn quá sớm, đóng phim thì tuổi này lại không có vai diễn nào thích hợp." "Cũng đúng, tuổi của thằng bé bây giờ quả thực có chút khó xử, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ...

À đúng rồi, không biết cô Địch Pha Lạp gần đây có xem báo chí không?

Gần đây cái tin tức giả Lâm Hựu Luân có con riêng mười mấy tuổi truyền rất dữ dội, khi anh ấy cho trợ lý ra thanh minh, từng nhắc đến việc sẽ quay một bộ phim mới, có thể sẽ cần vài diễn viên nhí, hay là tôi giúp cô hỏi anh ấy xem, có vai diễn nào thích hợp không?" Địch Pha Lạp mừng rỡ khôn xiết, vội vàng gật đầu nói: "Tốt quá, tốt quá, cô Chu có thể giúp đỡ thì chắc chắn là không còn gì bằng rồi!" "Cô Địch Pha Lạp đợi một lát, tôi gọi điện thoại cho anh ấy ngay." Chu Tuệ Mẫn lấy điện thoại di động từ trong túi ra, tại chỗ liền gọi điện thoại cho Lâm Hựu Luân. "Đang định gọi điện cho em đây, tối nay cùng ăn cơm nhé?" Điện thoại vừa kết nối, Chu Tuệ Mẫn còn chưa kịp mở miệng, Lâm Hựu Luân bên kia đã nói trước một câu. "Được thôi, lát nữa anh qua đón em, em đang ở đây uống trà chiều với một người bạn." Chu Tuệ Mẫn nói địa chỉ nhà hàng cho Lâm Hựu Luân, rồi đầu dây bên kia im lặng ba giây. "Trùng hợp vậy sao, anh cũng đang uống trà chiều ở nhà hàng này!" "Ồ!" Chu Tuệ Mẫn kinh ngạc che miệng, phát hiện Địch Pha Lạp nhìn về phía mình, vội vàng dùng tay che ống nghe, hạ giọng nói: "Anh sao cũng ở đây?" "Phát ca hẹn anh ra uống trà chiều." "Nhưng sao chúng em không thấy anh?" Chu Tuệ Mẫn nhìn quanh, cũng không thấy bóng dáng Lâm Hựu Luân. "Anh ở tầng hai, sát tường kính bên trái." Chu Tuệ Mẫn ngẩng đầu

lên, nhìn xuyên qua tường kính, quả nhiên thấy Lâm Hựu Luân ở tầng lầu đối diện.

Cùng lúc đó, Lâm Hựu Luân cũng nhìn về phía này, ánh mắt hai người chạm nhau, cả hai đều cảm nhận được sự bất ngờ và vui vẻ trong mắt đối phương.

Lâm Hựu Luân trong điện thoại bật cười. "Thế nào, anh không lừa em chứ?" Địch Pha Lạp nhìn theo ánh mắt của Chu Tuệ Mẫn, vì tầng trên tầng dưới cách khá xa, cho nên không nhận ra người đàn ông cầm điện thoại di động ở đó chính là Lâm Hựu Luân, còn tưởng Chu Tuệ Mẫn là vô tình nhìn về phía đó. "Vậy em xong việc ở đây sẽ lên tìm anh." Chu Tuệ Mẫn hẹn xong với Lâm Hựu Luân trong điện thoại, sau khi cúp điện thoại thấy Địch Pha Lạp đang dùng ánh mắt đầy mong đợi nhìn mình, lúc này mới nhớ ra vừa nãy cô vẫn chưa nói chuyện Tạ Đình Phong với Lâm Hựu Luân. "Cô Chu, Lâm tiên sinh nói sao?" Chu Tuệ Mẫn vẻ mặt lập tức có chút không tự nhiên, bất đắc dĩ đành nói dối nho nhỏ. "Anh ấy đang bận, cho nên tôi chỉ hẹn anh ấy tối nay cùng ăn cơm, đến lúc đó tôi nhất định sẽ nhớ nói chuyện này với anh ấy." Địch Pha Lạp hơi thất vọng một chút, nhưng lời hứa của Chu Tuệ Mẫn cô ấy vẫn tin. "Vậy thì xin nhờ cô Chu, tối nay tôi đợi tin tức của cô." Lâm Hựu Luân bên này cúp điện thoại, bưng cà phê lên uống một ngụm, rồi hơi áy náy cười với Châu Nhuận Phát. "Vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?" "Nhân lúc còn chưa quá già, tôi định sang Hollywood thử sức một phen." Châu Nhuận Phát nhún vai.

Chương 825

Lâm Hựu Luân nhíu mày, đặt tách cà phê xuống nói: "Phát ca, anh thật sự đã nghĩ kỹ rồi sao?" Châu Nhuận Phát dường như đã đoán được Lâm Hựu Luân muốn nói gì, "Tôi biết cậu nhất định sẽ khuyên tôi ở lại, nhưng tôi vẫn có chút không cam lòng." Với tư cách là một diễn viên, Châu Nhuận Phát ở Hong Kong đã đạt đến một giới hạn, muốn tiến xa hơn, thì cần phải có một sân khấu rộng lớn hơn để hỗ trợ, đi Hollywood tìm kiếm cơ hội, để sự nghiệp của mình lên một tầm cao mới, suy nghĩ như vậy không khó để Lâm Hựu Luân lý giải, nhưng điều này không có nghĩa là Lâm Hựu Luân sẽ ủng hộ quyết định của anh ấy. "Tôi vẫn luôn cho rằng, diễn viên Hoa ngữ ở Hollywood rất khó đạt được thành công đúng nghĩa, đừng nhìn Thành Long bây giờ đang phất lên như diều gặp gió, chẳng mấy năm nữa, khi khán giả Hollywood đã chán ngấy phong cách của anh ấy, anh ấy vẫn chỉ có thể quay về Hong Kong phát triển." Châu Nhuận Phát trên vấn đề này đã suy nghĩ rất kỹ lưỡng, đương nhiên sẽ không bị Lâm Hựu Luân nói vài câu là động lòng. "Có lẽ đúng như cậu nói, Thành Long cuối cùng vẫn quay về Hong Kong phát triển, nhưng cái đi cái về này, ý nghĩa đã khác rồi.

Trước khi ra đi anh ấy là siêu sao hành động châu Á, sau khi trở về đã trở thành siêu sao võ thuật quốc tế, tôi nghĩ hai cái này vẫn có sự khác biệt rất lớn." Châu Nhuận Phát nói điểm này, Lâm Hựu Luân cũng không phủ nhận. "Đúng vậy, cái này cũng coi như ra ngoài mạ một lớp vàng, trở về chỉ dựa vào thân phận này cũng có thể dọa được rất nhiều người." "Cho nên, cậu cũng không cần khuyên tôi nữa, tôi đã quyết tâm rồi." Châu Nhuận Phát nói vậy, Lâm Hựu Luân chỉ có thể thở dài một hơi. "Anh có nghĩ đến, nếu thất bại thì sẽ thế nào không?"

Châu Nhuận Phát về vấn đề này thì nhìn rất thoáng. "Thất bại thì quay lại, có cậu ở đây, dù sao cũng không đến nỗi tôi ngay cả ở Hong Kong này cũng không thể tiếp tục lăn lộn được chứ?" "Nhưng đến lúc đó, có lẽ Hong Kong cũng không còn vị trí phù hợp cho anh nữa." Lời của Lâm Hựu Luân khiến Châu Nhuận Phát im lặng một lát. "Cho dù tôi không đi, dần dần cũng sẽ mất đi vị trí hiện tại, vậy chi bằng đi thử một phen." "Nếu là năm năm trước, tôi nhất định sẽ ủng hộ suy nghĩ của anh, nhưng bây giờ tôi thật sự không đề nghị anh làm như vậy...

Quả thực bây giờ, Lưu Đức Hoa và mấy người kia đều đã âm thầm có xu thế thay thế anh, nhưng nói gì thì nói, bây giờ anh vẫn có thể vững vàng đè đầu họ một bậc, tôi thấy điều anh nên làm bây giờ, là nên xem xét làm thế nào để chuyển hình củng cố địa vị hiện tại của mình." "Củng cố rồi thì sao, cùng lắm thì cũng chỉ quanh quẩn ở châu Á, người khác đều có thể đóng phim Hollywood, tại sao tôi lại không được?" Châu Nhuận Phát nói lời này hiển nhiên mang theo chút cảm xúc.

Những diễn viên Hong Kong có danh tiếng gần bằng Châu Nhuận Phát, Thành Long đã phất lên như diều gặp gió ở Hollywood, Châu Tinh Trì tuy không chọn phát triển ở Hollywood, nhưng các phim 《Thiếu Lâm Túc Cầu》 và 《Biến Tướng Quái Kiệt》 do anh ấy đóng chính đều đạt được thành tích phòng vé rất tốt ở Bắc Mỹ, ngay cả Hồng Kình Bảo, Nguyên Bưu danh tiếng không bằng Châu Nhuận Phát, cũng có 《Quỷ Xuy Đăng》 vang danh điện ảnh quốc tế, càng không cần nói đến Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ là những ngôi sao mới nổi, với bộ phim 《Yêu Thú Đô Thị》 có phòng vé từ thấp đến cao, khiến truyền thông Hollywood kinh ngạc há hốc mồm.

Điều khiến Châu Nhuận Phát khó chấp nhận nhất, là Lương Gia Huy, người anh ấy vẫn luôn coi là đàn em, trước tiên là nổi danh ở châu Âu với 《Người Tình》, sau đó lại được chọn làm nam chính

cho bộ phim kỹ xảo lớn 《Hải Tặc Malacca》 với vốn đầu tư 80 triệu đô la Mỹ.

Trơ mắt nhìn người khác đều đi trước mình, trong lòng Châu Nhuận Phát chắc chắn không dễ chịu.

Chu Tuệ Mẫn bước ra từ thang máy, một người đàn ông cao lớn đeo kính râm đi đến đối diện, nhìn kỹ một cái, phát hiện là Châu Nhuận Phát.

Châu Nhuận Phát cũng chú ý đến Chu Tuệ Mẫn, tuy không tháo kính râm ra chào hỏi, nhưng vẫn gật đầu với cô.

Chu Tuệ Mẫn dừng bước, kỳ lạ hỏi: "Phát ca, anh chuẩn bị đi sao?" "Đúng vậy, tôi còn có chút việc, Lâm tiên sinh đang đợi cô ở đằng kia." Nụ cười của Châu Nhuận Phát nhìn có vẻ hơi miễn cưỡng, anh đơn giản chào hỏi Chu Tuệ Mẫn một tiếng, rồi đi vào thang máy.

Chu Tuệ Mẫn nhìn bóng lưng Châu Nhuận Phát rời đi, vẻ mặt lộ rõ sự nghi hoặc.

Đến chỗ ngồi xuống, Chu Tuệ Mẫn phát hiện vẻ mặt Lâm Hựu Luân cũng có chút không đúng, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ —— chẳng lẽ Châu Nhuận Phát và Lâm Hựu Luân vừa rồi đã không vui vẻ mà chia tay?

Chu Tuệ Mẫn không lập tức hỏi Lâm Hựu Luân để xác nhận, mà là trước tiên nói về chuyện vừa rồi gặp Châu Nhuận Phát ở cửa thang máy.

Lâm Hựu Luân chỉ "ồ" một tiếng, rồi không có phản ứng gì nữa.

Sự suy đoán trong lòng được xác nhận, Chu Tuệ Mẫn không khỏi có chút lo lắng, mối quan hệ của Lâm Hựu Luân và Châu Nhuận Phát vẫn luôn rất tốt, rốt cuộc là chuyện gì khiến hai người có sự bất đồng lớn đến vậy? "Có chuyện gì xảy ra sao?" Chu Tuệ Mẫn cẩn thận hỏi

một câu.

Lâm Hựu Luân lắc đầu. "Không có gì, em đừng lo lắng." "Anh đã có vẻ mặt như vậy rồi, còn bảo em đừng lo lắng!" Chu Tuệ Mẫn vốn dịu dàng bỗng nhiên nổi giận, lại khiến Lâm Hựu Luân có chút bất ngờ. "Phát ca muốn sang Hollywood phát triển, anh khuyên anh ấy ở lại, rồi chúng ta đã xảy ra một chút tranh cãi nhỏ...

Thực ra cũng không phải chuyện gì lớn, đều là lỗi của anh, đáng lẽ nên nói rõ với em ngay từ đầu, hại em lo lắng như vậy." Lâm Hựu Luân vừa xin lỗi như vậy, cơn giận của Chu Tuệ Mẫn lập tức tan biến, cô ấy đưa tay ra, đặt lên tay Lâm Hựu Luân. "Em biết anh không muốn em lo lắng, nhưng em thật sự không hy vọng anh cứ một mình gánh vác mọi chuyện, có chuyện gì không vui, phiền não, đều đừng giấu em được không?" Lâm Hựu Luân lòng ấm lại, nắm lấy tay Chu Tuệ Mẫn, siết chặt, rồi gật đầu.

Chu Tuệ Mẫn tiếp tục an ủi Lâm Hựu Luân nói: "Chuyện này thực ra anh cũng đừng quá để tâm, với tư cách là bạn bè, những gì anh có thể làm đều đã làm rồi, Phát ca cũng có suy nghĩ của riêng mình, cứ thuận theo tự nhiên là được." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Tôi chỉ cảm thấy tiếc cho Phát ca một chút, anh ấy một mực cho rằng chỉ có sang Mỹ phát triển mới có cơ hội đóng phim Hollywood, thực ra anh ấy đã sai rồi, anh ấy chủ động đưa đến tận cửa như vậy, tương đương với tự hạ thấp thân phận, bên đó dù có mời anh ấy đóng phim gì, cũng sẽ không phải là vai diễn quan trọng.

Nhưng nếu anh ấy ở lại Hong Kong, tiếp tục củng cố sức ảnh hưởng ở châu Á, tiềm năng của thị trường điện ảnh châu Á trong tương lai là rất lớn, điện ảnh Hollywood không có lý do gì bỏ lỡ miếng bánh này, sớm muộn gì cũng có một ngày, các nhà sản xuất Hollywood sẽ chủ động đến mời anh ấy đóng phim...

Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa, vừa nãy em ở dưới đó uống trà chiều với ai?" "Địch Pha Lạp." "Địch Pha Lạp?" Lâm Hựu Luân nhíu mày, "Cô ấy không phải đã di cư sang Canada rồi sao?

Sao lại về rồi?" "Chắc là vì con trai cô ấy." Chu Tuệ Mẫn không quá chắc chắn. "Con trai Địch Pha Lạp chắc cũng mười ba tuổi rồi nhỉ?" Nhắc đến Tạ Đình Phong, Lâm Hựu Luân cũng có chút cảm khái, thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng cái, từ khi quay 《Ở Nhà Một Mình》 đến bây giờ đã mười năm rồi. "Đúng vậy, nhóc con năm đó đều đã lớn thành một đứa trẻ lớn rồi." Chu Tuệ Mẫn gật đầu. "Cô ấy nhờ anh giúp việc gì sao?" Chu Tuệ Mẫn vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lâm Hựu Luân, "Anh làm sao mà biết được?" "Trước đây chưa từng nghe nói em và cô ấy có quan hệ thân thiết, cô ấy hẹn em ra uống trà chiều, chắc chắn là có chuyện nhờ em rồi." "Khoảng thời gian trước anh không phải đã cho A Kiệt tuyên bố với truyền thông là sẽ quay một bộ phim mới sao?

Trong đó có vai diễn nào thích hợp cho con trai cô Địch Pha Lạp không?

Nếu có thì cho thằng bé một cơ hội thử xem sao." Thấy vẻ mặt đầy mong đợi của Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân lập tức cảm thấy rất đau đầu. "Tin tức đó là anh cố ý cho A Kiệt tung hỏa mù, dùng nó để đánh lừa sự chú ý của truyền thông." "Hả?" Chu Tuệ Mẫn kinh ngạc mở to mắt, trong lòng lập tức có chút lo lắng, mình chưa hỏi rõ tình hình đã đồng ý với Địch Pha Lạp, bây giờ không biết phải giải thích thế nào với Địch Pha Lạp nữa.

Lúc này Lâm Hựu Luân an ủi Chu Tuệ Mẫn nói: "Em cũng đừng lo lắng, tin tức đã được tung ra rồi, vậy thì phim chắc chắn phải quay, chỉ là anh bây giờ vẫn chưa nghĩ ra muốn quay đề tài gì." Chu Tuệ Mẫn có chút không chắc chắn hỏi: "Vậy bên cô Địch Pha Lạp thì sao?" "Em cứ trực tiếp trả lời cô ấy là được, đến lúc đó trong phim

tạm thời sắp xếp cho Tạ Đình Phong một vai cũng rất đơn giản." Chu Tuệ Mẫn rất ít khi yêu cầu Lâm Hựu Luân, mà Lâm Hựu Luân đối với yêu cầu của Chu Tuệ Mẫn thì từ trước đến nay đều hữu cầu tất ứng.

Chu Tuệ Mẫn lúc này có chút do dự, vốn dĩ cô ấy cảm thấy đây không phải chuyện lớn, cho nên mới đồng ý với Địch Pha Lạp, nhưng bây giờ mọi chuyện phức tạp hơn cô ấy nghĩ, cô ấy sợ như vậy sẽ khiến Lâm Hựu Luân khó xử. "Làm vậy thật sự được không?" "Không thành vấn đề, em cứ yên tâm đi." "À đúng rồi, em mua cho Hồng Hồng một món đồ chơi, anh có thời gian thì giúp em mang qua nhé!" Chu Tuệ Mẫn lấy một hộp quà đã gói kỹ từ trong túi xách ra, đặt lên bàn.

Lâm Hựu Luân không khỏi có chút tò mò. "Bên trong là gì vậy?" "Một trò chơi cờ bàn chơi bằng xúc xắc, hôm đó em đi ngang qua cửa hàng, thấy cái này rất thú vị, cho nên mua về." "Hồng Hồng mới một tuổi rưỡi, em chắc chắn con bé có thể chơi trò cờ bàn này sao?" Lâm Hựu Luân không nhịn được hỏi. "Đúng vậy, con bé còn quá nhỏ, không chơi được trò chơi như vậy... vậy thì thôi vậy!" Chu Tuệ Mẫn muốn mang quà về, nhưng lại bị Lâm Hựu Luân giữ lại. "Không sao đâu, chỉ cần là quà em tặng, bất kể là gì Hồng Hồng cũng sẽ thích, anh thay con bé nhận trước." "Không được không được, vạn nhất Chung Sở Hồng hiểu lầm thì sao?" Chu Tuệ Mẫn lắc đầu, dưới vẻ ngoài phản ứng có vẻ rộng lượng của cô ấy, thực ra ẩn chứa một trái tim nhạy cảm, đặc biệt là vẻ mặt lo được lo mất, khiến Lâm Hựu Luân cũng thấy đau lòng.

Lâm Hựu Luân nắm lấy tay Chu Tuệ Mẫn, đặt lên môi mình, dịu dàng nói: "Sinh cho anh một đứa con đi!" Chu Tuệ Mẫn lòng run lên, nước mắt không nhịn được cứ quanh quẩn trong khóe mắt, không ngờ dấu vết mình che giấu sâu đến vậy, vẫn bị Lâm Hựu Luân phát hiện ra. "Người ta vẫn luôn nỗ lực mà, được không?" Nói xong lời này,

Chu Tuệ Mẫn trực tiếp đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn Lâm Hựu Luân. "Vậy thì anh nên cố gắng hơn nữa rồi." Lâm Hựu Luân lẩm bẩm nói một câu, lại khiến Chu Tuệ Mẫn bật cười, cô ấy liếc Lâm Hựu Luân một cái, rồi lại chuyển chủ đề quay lại món quà vừa nãy. "Hôm khác em mua một món đồ chơi thích hợp cho trẻ con rồi anh hãy mang qua, cái này thật sự không hợp." "Vậy thì cứ coi như tặng cho anh đi." Lâm Hựu Luân giật lấy hộp quà, bất chấp sự phản đối của Chu Tuệ Mẫn, ra tay mở nó ra.

Trò chơi cờ bàn này rất đơn giản, tung xúc xắc quyết định số ô di chuyển, ai đến đích trước thì thắng, đương nhiên trong đó sẽ gặp một số sự kiện bất ngờ, ví dụ như rơi vào bẫy, hoặc gặp đầm lầy, sẽ bị phạt mất một lượt tung xúc xắc, nói chung quy tắc rất đơn giản, Lâm Hựu Luân tùy tiện xem qua hướng dẫn, rồi cùng Chu Tuệ Mẫn trực tiếp chơi.

Đang chơi thì, trong đầu Lâm Hựu Luân đột nhiên nảy ra một ý tưởng, vốn dĩ đến lượt anh ấy tung xúc xắc, nhưng anh ấy lại không có động tác gì.

Chu Tuệ Mẫn vốn dĩ muốn nhắc anh ấy, nhưng thấy anh ấy vẻ mặt như đang suy tư điều gì, biết anh ấy có lẽ đang nghĩ chuyện gì quan trọng, cho nên không cắt ngang.

May mà khoảng thời gian Lâm Hựu Luân đờ đẫn rất ngắn, sau khi lấy lại tinh thần, anh hơi áy náy nhìn Chu Tuệ Mẫn hỏi: "Đến lượt anh rồi sao?" "Vừa nãy anh đang nghĩ gì mà nhập thần thế?" "Một ý tưởng về việc quay phim mới." Chu Tuệ Mẫn vừa nghe lời này, càng thêm tò mò. "Anh định quay gì?" Lâm Hựu Luân chỉ vào bàn cờ trên bàn, "Quay cái này." Chu Tuệ Mẫn vẻ mặt khó tin, nếu không phải nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trong mắt Lâm Hựu Luân, cô ấy thật sự sẽ nghi ngờ Lâm Hựu Luân có phải đang nói đùa với cô ấy không. "Trò chơi cờ bàn này chỉ là dành cho trẻ con chơi, anh chắc chắn thật sự có

thể quay thành phim sao?" "Nếu có một bàn cờ đầy ma lực, mỗi lần quân cờ di chuyển, đều sẽ mang đến những chuyện khó tưởng tượng cho thế giới thực, ví dụ như các loại thiên tai, hoặc là nói thả ra một số động vật, côn trùng đáng sợ, tàn phá cả thành phố, chỉ khi quân cờ đến đích, những tai nạn khủng khiếp này mới kết thúc." Chu Tuệ Mẫn nhìn Lâm Hựu Luân đang kích động miêu tả ý tưởng này, có đôi khi cô ấy thật sự rất hoang mang, tại sao trong đầu Lâm Hựu Luân luôn có nhiều ý tưởng không thể tin nổi đến vậy, mà những ý tưởng này từ trong đầu anh ấy bật ra, lại khiến người ta cảm thấy hợp tình hợp lý.

Nghe đến cuối cùng, Chu Tuệ Mẫn không nhịn được hỏi một câu: "Ý tưởng này của anh, cần rất nhiều kỹ xảo mới có thể thực hiện được đúng không?" Trong thành phố một đàn trâu rừng, ngựa vằn, voi điên cuồng chạy qua, những cây hoa ăn thịt người có thể nghiền nát ô tô, thậm chí cuối cùng là núi lở biển gầm, lũ lụt nhấn chìm cả thành phố, những cảnh quay như vậy thực tế căn bản là không thể. "Đúng vậy, cần rất nhiều kỹ xảo máy tính, thậm chí có thể còn nhiều hơn bất kỳ bộ phim nào anh từng đầu tư trước đây." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Chu Tuệ Mẫn càng thêm kinh ngạc, cô ấy thật sự không thể tưởng tượng nổi, một bộ phim sử dụng nhiều kỹ xảo hơn cả 《Godzilla》, 《Quỷ Xuy Đăng》, 《Xác Ướp》, quay ra rốt cuộc sẽ có hiệu quả như thế nào, có lẽ bây giờ căn bản không có bộ phim nào có thể sánh ngang với bộ phim trong tưởng tượng của Lâm Hựu Luân.

Nhưng Lâm Hựu Luân lại không nghĩ như vậy, tuy cấu tưởng trong lòng rất hoành tráng, nhưng ít nhất 《Công Viên Kỷ Jura》 đang trong giai đoạn hậu kỳ cũng có thể đạt đến trình độ kỹ xảo cùng cấp bậc. "Nhưng nếu chỉ là chơi cờ gây ra tai nạn, kịch bản như vậy có phải hơi đơn giản một chút không." Chu Tuệ Mẫn có chút lo lắng hỏi.

Chương 826

Khi 《Godzilla》 công chiếu năm đó, đã có không ít người phê bình bộ phim này chỉ chú trọng kỹ xảo mà bỏ qua kịch bản, không biết lần này Lâm Hựu Luân chuẩn bị giải quyết vấn đề này như thế nào.

"Về phần kịch bản 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》, em không cần lo lắng, anh nghĩ thế này…" Một ngày nọ vào năm 1969, cậu bé A Luân 12 tuổi vô tình tìm thấy một quân cờ game bị chôn vùi trong đất tại một công trường đang xây dựng, sau đó cậu mang nó về nhà.

A Luân xảy ra tranh cãi với cha, đang định bỏ nhà ra đi thì người bạn thân Tiểu Mẫn đến.

Hai người cùng nhau chơi trò chơi này, khi xúc xắc vừa tung xuống, bàn cờ lập tức hiện ra một ma lực không thể tin nổi, A Luân bị bàn cờ nuốt chửng, còn Tiểu Mẫn bị một đàn dơi đáng sợ đuổi ra khỏi phòng.

Đôi mắt long lanh của Chu Tuệ Mẫn như những vì sao in trong suối nước, nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân: "Mở đầu này khá hấp dẫn, nhưng tại sao lại phải dùng tên của hai chúng ta?" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Bởi vì anh nghĩ ra câu chuyện này khi đang chơi cờ với em, nên việc dùng tên của hai chúng ta làm nhân vật chính sẽ ý nghĩa hơn." Chu Tuệ Mẫn không phải trẻ con ba hai tuổi, đương nhiên sẽ không tin lời giải thích này của Lâm Hựu Luân.

"Anh cứ nói thẳng là do sở thích quái gở của mình là được rồi, cứ phải bịa ra lý do dỗ người như vậy." Lâm Hựu Luân cười không trả lời, cũng không tranh cãi với Chu Tuệ Mẫn.

"Thế sau đó thì sao?" "Cái thiết lập mở đầu câu chuyện này giống như cái bẫy trên bàn cờ hiện giờ." Lâm Hựu Luân chỉ vào ô trống

đánh dấu bẫy trên quân cờ: "Đương nhiên tác dụng của nó không chỉ đơn giản là dừng tung xúc xắc, chỉ khi người chơi khác tung ra 5 điểm hoặc 8 điểm, A Luân mới có thể được thả ra khỏi thế giới bàn cờ." "Nhưng Tiểu Mẫn đã sợ hãi bỏ chạy rồi." Chu Tuệ Mẫn vô thức nói một câu.

"Vì vậy, A Luân bị nhốt trong bàn cờ suốt 25 năm, cho đến khi có người chơi mới tham gia." "A Luân bị nhốt trong thế giới trò chơi, nhưng không hề lớn lên sao?" Chu Tuệ Mẫn tò mò hỏi.

Lâm Hựu Luân lắc đầu: "Đương nhiên không phải, cậu ấy đã lớn rồi." Chu Tuệ Mẫn lập tức đoán ra ý đồ của Lâm Hựu Luân.

"Anh định giao vai này cho anh Phát đóng à?" "Cả điều này mà em cũng nhìn ra sao?" Lâm Hựu Luân cố tình ngạc nhiên há to miệng.

"Ý đồ của anh rõ ràng như vậy, kẻ ngốc cũng nhìn ra được chứ?" Chu Tuệ Mẫn tò mò muốn biết diễn biến tiếp theo của kịch bản, liền thúc giục Lâm Hựu Luân kể tiếp.

"Cha mẹ Tiểu Nhã và Tiểu Văn qua đời trong một vụ tai nạn xe hơi, cô ruột của hai chị em đưa họ chuyển đến căn nhà đã bỏ trống nhiều năm.

Tại đây, Tiểu Nhã và Tiểu Văn vô tình phát hiện ra chiếc hộp cờ đã hút A Luân đi.

Vô tình kích hoạt trò chơi, họ buộc phải tiếp tục ván cờ của A Luân năm xưa.

Lần đầu tiên chị Tiểu Nhã tung xúc xắc, cô bé giải phóng một đàn muỗi to bằng nắm đấm, còn cậu em trai lần đầu tiên tung xúc xắc thì giải phóng một đàn khỉ gây phá hoại khắp thành phố, đồng thời cậu bé còn nhận được một cơ hội tung xúc xắc lại.

Cậu bé tung được 5 điểm, một con sư tử và A Luân, người đã bị

giam cầm trong thế giới bàn cờ 25 năm, cùng lao ra." Lâm Hựu Luân vừa uống cà phê, vừa cố gắng nhớ lại diễn biến của bộ phim 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》 trong đầu.

"A Luân khéo léo chế phục con sư tử, nhưng lại phát hiện thế giới bên ngoài đã cảnh cũ người xưa đã không còn, hơn nữa một lượng lớn động vật hoang dã do trò chơi gây ra đang phá hoại thành phố.

Dưới sự động viên của hai chị em Tiểu Nhã và Tiểu Văn, A Luân tìm thấy Tiểu Mẫn, quyết tâm bốn người cùng nhau chơi trò chơi đến cùng.

Xúc xắc được tung hết lần này đến lần khác, các loại tai nạn và nguy hiểm liên tục xuất hiện, bốn người dựa vào sự thông minh và dũng cảm mà chiến đấu, cuối cùng quân cờ của A Luân đến đích, trò chơi kết thúc, A Luân và Tiểu Mẫn trở lại 25 năm trước." Chu Tuệ Mẫn đắm chìm trong câu chuyện rất lâu, cho đến khi Lâm Hựu Luân vỗ vai cô, ra hiệu hai người nên đi ăn tối, cô mới hoàn hồn.

Khi cùng nhau bước vào thang máy, Chu Tuệ Mẫn không kìm được hỏi: "A Luân khi lớn lên anh định để anh Phát đóng, vậy A Luân lúc nhỏ anh định để ai đóng?" Lâm Hựu Luân nhấn nút đóng cửa, quay đầu nói với Chu Tuệ Mẫn: "Địch Pha Lạp chẳng phải đang tìm đến em sao?

A Luân lúc nhỏ cứ để Tạ Đình Phong đóng đi." "Nhưng phần diễn của vai đó có hơi ít không?" "Phần diễn ít không phải là vấn đề, quan trọng là em phải xem vai này khi lớn lên là ai đóng, nói rõ tình hình cho Địch Pha Lạp, anh tin cô ấy sẽ hài lòng với sự sắp xếp vai diễn này." Ra khỏi thang máy, hai người vẫn tiếp tục thảo luận vấn đề này.

"Nhưng tiền đề là anh Phát phải đồng ý đóng bộ phim này." Khi lên xe, Chu Tuệ Mẫn nói một câu như vậy.

Lâm Hựu Luân giúp Chu Tuệ Mẫn đóng cửa xe.

“Đây cũng xem như là một món quà anh tặng anh Phát trước khi anh ấy đến Hollywood, anh ấy sẽ không có lý do gì để từ chối bộ phim này.” — Trần Hội Liên đang cầm con dao ăn thì nó rơi xuống đĩa, phát ra tiếng “ba” giòn tan.

“Anh và anh Lâm cãi nhau à?” Trần Hội Liên trừng mắt nhìn Chu Nhuận Phát, vẻ mặt tỏ ra khó tin.

“Không nghiêm trọng như em nghĩ đâu, chỉ là vì một vài ý kiến bất đồng, nên có thể sẽ có chút không vui, hai ngày nữa là ổn thôi.” Chu Nhuận Phát thờ ơ nhún vai.

Nhưng Chu Nhuận Phát càng tỏ vẻ thoải mái thì Trần Hội Liên trong lòng càng lo lắng.

“Vẫn là vì chuyện anh chuẩn bị đi Hollywood phát triển sao?” Chu Nhuận Phát vừa cắt bít tết vừa nói: “Đúng vậy, anh Lâm cho rằng anh đến đó sẽ không có khởi sắc gì lớn, khuyên anh vẫn nên ở lại Hồng Kông phát triển.” Chu Nhuận Phát hạ quyết tâm đến Hollywood lập nghiệp, một trong những lý do rất quan trọng chính là sự ủng hộ của Trần Hội Liên.

Nghe nói Lâm Hựu Luân phản đối Chu Nhuận Phát đến Hollywood phát triển, Trần Hội Liên bỗng nhiên có chút do dự.

“Hay là chuyện này cứ hoãn lại một chút?” Trần Hội Liên dùng giọng điệu thương lượng nói với Chu Nhuận Phát một tiếng, nhưng không ngờ lần này thái độ của Chu Nhuận Phát lại rất kiên quyết.

“Chờ thêm hai năm nữa, anh đến đó sẽ càng không có ưu thế gì, bây giờ mà đi, cho dù thực sự thất bại như anh Lâm nói, quay về Hồng Kông vẫn có thể tiếp tục lăn lộn, nhưng nếu chậm hai năm nữa mới đi, sau khi quay về có lẽ giới giải trí Hồng Kông thực sự sẽ không còn vị trí cho anh nữa.” Trong giọng điệu của Chu Nhuận Phát có sự kiên quyết không thành công thì thề không bỏ cuộc, Trần Hội Liên

cuối cùng không kìm được mà oán trách Lâm Hựu Luân.

"Anh Lâm cũng thật là, anh và anh ấy có mối quan hệ tốt như vậy, tại sao trong chuyện này anh ấy lại không chịu giúp anh chứ?" "Anh ấy cũng có ý tốt, không muốn cuối cùng thấy anh phí công vô ích." Chu Nhuận Phát đối với Lâm Hựu Luân không có quá nhiều oán giận, ngược lại thái độ của Lâm Hựu Luân càng khiến anh kiên định ý nghĩ phải lập danh ở Hollywood, chứng minh cho đối phương thấy.

"Anh và anh Lâm cãi nhau, chuyện này ít nhiều vẫn sẽ có chút ảnh hưởng, hơn nữa hai năm nay ảnh hưởng của anh ấy ở Hollywood cũng không ngừng mở rộng, cho dù anh đến Hollywood, vẫn cần anh ấy giúp đỡ nhiều… Không được, em gọi điện cho cô Hồng nhờ cô ấy ra mặt hòa giải một chút nhé?" Tâm tư của Trần Hội Liên thay đổi liên tục, vừa rồi còn oán trách Lâm Hựu Luân, bây giờ lại muốn giúp Chu Nhuận Phát hàn gắn quan hệ với Lâm Hựu Luân.

"Thật sự không nghiêm trọng như em nghĩ đâu, hơn nữa anh Lâm cũng không phải là người nhỏ nhen như vậy." Chu Nhuận Phát tin tưởng nhân cách của Lâm Hựu Luân, nên mới nói như vậy.

Nếu Lâm Hựu Luân là người bình thường, Trần Hội Liên có lẽ đã bị Chu Nhuận Phát thuyết phục, nhưng Lâm Hựu Luân không phải người bình thường, địa vị thân phận ở đó, chuyện của Chu Nhuận Phát nếu không xử lý tốt, có lẽ thực sự sẽ đắc tội đối phương.

"Không được, em vẫn nên gọi điện cho cô Hồng ngay bây giờ, nói với cô ấy chuyện này." Trần Hội Liên lấy chiếc điện thoại di động ra vừa định gọi, Chu Nhuận Phát lại ngăn cô lại.

"Được rồi, nếu em thực sự không yên tâm, anh sẽ gọi điện cho anh Lâm giải thích ngay bây giờ." Chu Nhuận Phát vừa nói vừa lấy điện thoại trong tay Trần Hội Liên, bấm số của Lâm Hựu Luân rồi gọi đi.

Khi nhận được điện thoại của Chu Nhuận Phát, Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn đang ăn tối tại một nhà hàng Pháp.

Lâm Hựu Luân che ống nghe, khẽ nói với Chu Tuệ Mẫn rằng là điện thoại của Chu Nhuận Phát, sau đó mới buông tay, đối diện ống nghe cười nói: "Anh Phát, thật trùng hợp, em đang định gọi cho anh thì anh lại gọi đến trước." Chu Nhuận Phát sững người một chút, không hiểu Lâm Hựu Luân tìm mình lúc này có chuyện gì.

"Sau khi anh đi anh đã nghĩ lại một chút, anh đến Hollywood phát triển, với tư cách là bạn bè em nên khuyên anh một chút, nhưng không nên ngăn cản anh, tuy nhiên trước khi anh đến Hollywood, em hy vọng anh sẽ giúp em đóng một bộ phim." Lâm Hựu Luân nói xong suy nghĩ của mình trong điện thoại, Chu Nhuận Phát trong lòng khẽ động, lập tức hiểu ra ý của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân muốn tặng cho anh một món quà trước khi anh đi, nhưng không biết món quà này có mang lại bất ngờ cho anh hay không.

"Đóng phim không thành vấn đề, nhưng chúng ta phải nói rõ trước, nếu là những bộ phim như 《The Shawshank Redemption》 hay 《Bản Sắc Anh Hùng》 mà quay mất hơn một năm thì em có quyền từ chối đấy." Chu Nhuận Phát biết Lâm Hựu Luân có ý tốt, nhưng anh cũng lo lắng Lâm Hựu Luân "cố ý" dùng một bộ phim để giữ chân mình, cuối cùng khiến mình không thể đến Hollywood.

"Yên tâm đi, lần này là một bộ phim thương mại rất nhẹ nhàng, thời gian quay phim đại khái chỉ khoảng ba tháng, đương nhiên phần hậu kỳ sản xuất có thể sẽ tốn rất nhiều thời gian, nên nếu anh nghĩ bộ phim này có thể công chiếu nhanh chóng để tăng thêm vốn liếng cho việc phát triển ở Hollywood thì hãy sớm dẹp bỏ ý định đó đi." Bị Chu Nhuận Phát nghi ngờ như vậy, Lâm Hựu Luân đương nhiên phải trêu

chọc anh ấy một phen.

Chu Nhuận Phát nghe đến "hậu kỳ sản xuất sẽ rất lâu" thì đầu óc như nổ tung, những gì Lâm Hựu Luân nói sau đó anh ấy căn bản không nghe lọt tai.

Câu nói này ẩn chứa ý nghĩa rất rõ ràng – phim thương mại, hơn nữa lại phải tốn rất nhiều thời gian để sản xuất hậu kỳ, chắc chắn là một bộ phim bom tấn kỹ xảo không nghi ngờ gì nữa.

Và những bộ phim như vậy, cũng chính là điều Chu Nhuận Phát hiện tại mong muốn nhất được tham gia đóng.

Nghĩ đến trước đây mình còn hiểu lầm Lâm Hựu Luân, Chu Nhuận Phát trong lòng càng thêm ngại ngùng.

"Anh Phát, em mời anh đóng bộ phim này không có ý gì khác, chỉ là muốn anh nhìn rõ một sự thật rằng, ở lại Châu Á, anh cũng có thể đóng những bộ phim bom tấn sánh ngang với Hollywood… Em không mong đợi việc đóng xong bộ phim này có thể khiến anh thay đổi ý định, chỉ hy vọng anh có thể ít nhiều nhận ra được điều gì đó từ đó, điều này cũng sẽ giúp ích cho việc anh đến Hollywood phát triển." Địch Pha Lạp như một cơn gió từ nhà bếp chạy ra, vừa đặt bữa sáng của cả nhà lên bàn, vừa miệng còn phấn khích ngân nga một bài hát thịnh hành thập niên 70.

"Chỉ là một vai phụ không xuất hiện nhiều, không biết chị có gì mà phấn khích thế." Tạ Hiền nhìn vẻ mặt hân hoan của Địch Pha Lạp, không kìm được hắt gáo nước lạnh vào cô: "Sớm biết chị yêu cầu thấp như vậy, tôi tùy tiện tìm bạn bè cũng có thể sắp xếp cho con trai một vai diễn như thế." Từ tối qua nhận được điện thoại của Chu Tuệ Mẫn, Địch Pha Lạp đã vui mừng đến mức suýt không ngủ được, không ngờ sáng nay thức dậy vẫn còn tinh thần như vậy.

"Đừng có nói suông, anh mau bảo bạn bè sắp xếp một vai diễn

như vậy cho con trai tôi xem nào?" Nếu là bình thường, nghe những lời như vậy, Địch Pha Lạp đã sớm cãi nhau với Tạ Hiền, nhưng hôm nay cô ấy tâm trạng rất tốt, lời của Tạ Hiền đương nhiên cũng chỉ là gió thoảng bên tai.

"Đóng vai Chu Nhuận Phát lúc nhỏ thì ghê gớm lắm sao?

Năm xưa khi tôi nổi tiếng, Phát còn không biết đang ở đoàn làm phim nào làm công vận chuyển cà phê đâu!" Tạ Hiền bưng cốc sữa của mình lên, vẻ mặt khinh thường nói.

Địch Pha Lạp vừa nhìn con gái út ăn uống, vừa đặt thêm một miếng bánh mì vào đĩa con trai, duy chỉ đối với phản ứng của Tạ Hiền thì không hề động lòng.

"Này, anh có nghe tôi nói không đấy?" "Năm xưa tôi còn là Hoa hậu Hồng Kông đầu tiên của thập niên 70 đấy, bây giờ ai còn nhớ chứ?" Địch Pha Lạp phản công lại ngay.

"Hoa hậu Hồng Kông" mà Địch Pha Lạp nhắc đến không phải là cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông do TVB tổ chức, mà là do một tổ chức tên là "Hiệp hội tuyển chọn Hoa hậu phương Đông" tổ chức vào thập niên 70, vì vậy cô ấy mới nói mình là "Hoa hậu Hồng Kông" đầu tiên của thập niên 70, vì sau đó cô ấy đã đại diện Hồng Kông tham gia cuộc thi "Hoa hậu Châu Á" năm đó, nhưng hoạt động này cũng "chỉ nổi tiếng chốc lát" rồi biến mất không dấu vết.

Tạ Hiền không phải kẻ ngốc, đương nhiên có thể nghe ra ý châm chọc trong lời nói của Địch Pha Lạp.

"Ý chị là tôi đã hết thời rồi sao?" Địch Pha Lạp không nhanh không chậm bưng cốc sữa của mình lên, uống một ngụm nhỏ.

"Đây là sự thật chứ sao, còn cần người khác phải nói sao?" "Chị!" Tạ Hiền không nói lại Địch Pha Lạp, nhất thời tức đến mức không

muốn ăn sáng nữa.

Chương 827

Địch Pha Lạp lại được đằng chân lân đằng đầu: "Đừng có không thừa nhận, năm xưa anh có nổi tiếng đến mấy thì cũng chỉ là nổi tiếng nhờ đóng phim truyền hình, Chu Nhuận Phát thì từ truyền hình nổi đến điện ảnh, yêu cầu của tôi không cao, con trai lớn lên sau này có thể đạt được một nửa thành tựu của anh ấy là tôi đã mãn nguyện rồi." "Chu Nhuận Phát thì có gì ghê gớm, chẳng phải cũng nhờ anh Lâm mới đổi vận sao, nếu tôi sinh muộn vài năm, chưa chắc đã kém anh ấy!" Tạ Hiền tỏ vẻ sinh không gặp thời.

Địch Pha Lạp đổ hết số bánh mì còn thừa của hai đứa con vào đĩa Tạ Hiền: "Chuyện của mình tự mình biết rõ, anh tỉnh táo lại đi!" "Thôi được rồi, cho dù tôi không bằng Chu Nhuận Phát, nhưng con trai đóng vai Chu Nhuận Phát thời trẻ, chuyện này cũng đáng để chị vui mừng đến vậy sao?" Địch Pha Lạp không vui trừng mắt nhìn Tạ Hiền: "Nói anh đầu óc ngu dốt anh còn không thừa nhận, lẽ nào anh không nhìn ra dụng ý của anh Lâm khi sắp xếp như vậy sao?" "Anh Lâm chẳng qua là để giữ thể diện cho cô Chu, nên mới lấy vai này lừa gạt chị một chút, chị còn ngốc nghếch tưởng mình kiếm được lời." Tạ Hiền không cho là đúng khịt mũi một tiếng.

Địch Pha Lạp đương nhiên không đồng tình với quan điểm của Tạ Hiền.

"Con trai bây giờ có thể đóng vai Chu Nhuận Phát lúc nhỏ, lớn lên tại sao không thể làm người kế nhiệm của Chu Nhuận Phát chứ?

Điều này chứng tỏ anh Lâm rất coi trọng con trai chúng ta!" "Đây chỉ là suy nghĩ đơn phương của chị, nói ra có ai tin không?" "Tại sao không tin?

Nói ra thì đây đã là lần thứ hai con trai hợp tác với anh Lâm rồi, nếu anh Lâm không xem trọng tiền đồ của con trai thì tại sao hai lần đều chọn thằng bé đóng?

Cho dù là lùi một vạn bước, anh Lâm thật sự như anh nói, chẳng qua là để chu toàn thể diện cho cô Chu mà ứng phó với chúng ta, nhưng chỉ cần có cái tình diện này, con trai cũng coi như đã có tên trong lòng anh Lâm, sau này nếu có vai diễn thích hợp, cơ hội của con trai chắc chắn sẽ lớn hơn người khác…" Địch Pha Lạp đang thao thao bất tuyệt nói về đủ thứ lợi ích khi con trai đóng bộ phim này, đúng lúc này chuông cửa reo.

"Người đưa báo đến, bố đang ăn, con trai ra lấy đi!" Tạ Hiền vỗ vỗ đầu con trai, Tạ Đình Phong rất hiểu chuyện đặt bánh mì xuống, chạy ra mở cửa.

"Mẹ ơi, con ăn xong rồi!" Con gái lau miệng, nhảy khỏi ghế, chạy ra phòng khách xem TV.

Trên bàn ăn chỉ còn lại Tạ Hiền và Địch Pha Lạp, hai người đang giận dỗi vì chuyện vừa rồi, không ai muốn nói chuyện với đối phương.

Chờ một lúc lâu, Tạ Đình Phong vẫn chưa quay lại, Tạ Hiền cảm thấy có gì đó không ổn.

"Sao đi lấy tờ báo mà lâu vậy?" Đứng dậy đi ra xem, Tạ Đình Phong đang nằm úp trên bàn trà phòng khách, dưới tay đè một tờ báo đang đọc, cô em gái cũng đi theo hóng hớt bên cạnh, bi bô đọc từng chữ trên tờ báo, gặp chữ không biết còn hỏi Tạ Đình Phong đọc thế nào.

"Hai đứa đang làm cái quái gì vậy?" Tạ Hiền đi đến, rút tờ báo từ tay Tạ Đình Phong ra, gọi con trai mau về ăn sáng.

Sau khi Tạ Đình Phong đi, Tạ Hiền mới chú ý đến tiêu đề tin tức trên trang báo đang mở – 《Lâm Hựu Luân bỏ ra 100 triệu đô la Mỹ, tạo ra bộ phim bom tấn kỹ xảo đắt nhất lịch sử điện ảnh Hồng Kông!》 Tạ Hiền dụi dụi mắt, xác nhận tiêu đề ghi là đô la Mỹ chứ không phải đô la Hồng Kông, trong lòng không kìm được tặc lưỡi, năm xưa đầu tư hợp tác với Nhật Bản làm 《Godzilla》 hình như cũng không nhiều đến vậy, đây là muốn nghịch trời à!

Sau khi cảm khái, Tạ Hiền liền nhớ ra một chuyện.

"Bà xã, bộ phim con trai đóng vai Chu Nhuận Phát lúc nhỏ tên là gì?" Địch Pha Lạp dù tâm trạng có tốt đến mấy, lúc này cuối cùng cũng không kìm được bùng nổ.

"Anh cố tình phải không?

Tối qua tôi đã nói cho anh rồi mà?" "Tôi ngủ một giấc quên rồi không được sao?" Tạ Hiền không cãi với Địch Pha Lạp, mà thúc giục cô ấy mau trả lời câu hỏi của mình.

"Tôi nói lần cuối cùng, không nhớ được thì anh cứ chết đi!

Bộ phim đó tên là 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》." "《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》, chị chắc chứ?" Giọng điệu của Tạ Hiền đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Địch Pha Lạp lúc này đã hoàn toàn cạn lời với Tạ Hiền: "Hồng Kông còn có bộ phim thứ hai tên như vậy sao?" Tạ Hiền lại nhìn tờ báo trong tay một lần nữa, đột nhiên kích động chạy đến, trước mặt con trai liền hôn một cái lên má Địch Pha Lạp.

"Anh làm cái gì vậy?" Địch Pha Lạp bị hành động đột ngột này của Tạ Hiền làm cho lúng túng, đặc biệt là con trai Tạ Đình Phong còn đang đứng bên cạnh nhìn.

"Bà xã, tôi sai rồi, lần này chị thực sự đã lập đại công rồi!

Con trai tôi là nam chính trong 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》, điều này thật tuyệt vời!" Tạ Hiền vẻ mặt phấn khích ôm lấy Địch Pha Lạp, khiến Địch Pha Lạp không biết nên đẩy anh ra hay không.

"Hôm nay anh rốt cuộc bị làm sao vậy?" "Chị tự xem đi." Tạ Hiền đưa tờ báo trong tay cho Địch Pha Lạp.

Địch Pha Lạp nhìn tiêu đề, phản ứng giống hệt Tạ Hiền vừa rồi.

"Một trăm triệu đô la Mỹ, trời ơi, tôi không nhìn nhầm đấy chứ!" "Báo chí đã viết ra rồi, còn có thể sai sao?" Địch Pha Lạp tiếp lời: "Vậy là thù lao đóng phim của con trai cũng được tính bằng đô la Mỹ rồi sao?" Tạ Hiền đang ăn bánh mì, nghe thấy câu này suýt nữa cắn vào lưỡi mình.

"Chị vẫn chưa tỉnh mơ đấy à?" Địch Pha Lạp lườm Tạ Hiền một cái: "Thế anh vừa rồi không phải nói năng hùng hồn lắm sao?

Sao bây giờ lại hồ đồ rồi, bộ phim này đầu tư cao như vậy, chắc chắn là sẽ công chiếu ở Mỹ giống như các bộ phim 《Ma Thổi Đèn》, 《Xác Ướp》, nếu con trai có thể tạo được danh tiếng ở Mỹ, sau này việc thù lao tính bằng đô la Mỹ còn xa sao?" Địch Pha Lạp nhìn vẻ mặt đầy mơ mộng của Tạ Hiền, quay đầu nói với Tạ Đình Phong đang ăn sáng: "Con trai, sau này nhất định đừng học theo bố con, còn nói mẹ mơ hão, bản thân giấc mơ của ông ấy cũng chưa tỉnh đâu!" Trương Bá Chi ngồi trên giường, vẻ mặt mong chờ nhìn Ôn Bích Hà đang thông báo tin tức này cho cô bé.

Ôn Bích Hà gật đầu, Trương Bá Chi lập tức nhảy khỏi giường, phấn khích la hét ầm ĩ.

"Được rồi, em nhìn em bây giờ xem, còn có chút dáng vẻ con gái nào không?

Hơn nữa em còn nhảy như vậy, làm hỏng cái nệm Simmons cao

cấp này, đừng hòng chị mua cho cái khác nữa!" Câu nói đầu tiên của Ôn Bích Hà không ảnh hưởng gì đến Trương Bá Chi, nhưng câu nói sau đó vừa thốt ra, Trương Bá Chi lập tức ngoan ngoãn.

Ngoại trừ đêm đầu tiên chuyển đến có chút không quen, Trương Bá Chi rất nhanh đã thích cảm giác nằm ngủ trên chiếc nệm lò xo cao cấp này, bây giờ nếu bảo cô bé quay lại ngủ trên giường ván cứng như trước, cô bé chắc chắn sẽ không quen.

Ôn Bích Hà để Trương Bá Chi ngoan ngoãn nghe lời, còn dọa cô bé: "Em đừng vui mừng quá sớm, nếu diễn không tốt, đoàn phim bất cứ lúc nào cũng có thể thay em đấy!" Trương Bá Chi ngẩng đầu hỏi: "Vậy nếu em thể hiện tốt, có thể xin chữ ký của Chu Nhuận Phát không?" Ôn Bích Hà đã quen với việc Trương Bá Chi sớm trưởng thành, thậm chí không còn coi cô bé là một đứa trẻ 12 tuổi nữa, đột nhiên nghe câu hỏi như vậy, nhất thời cảm thấy có chút không quen.

Nhìn vẻ mặt mong mỏi của Trương Bá Chi, Ôn Bích Hà không vui nói: "Em đã có thể đóng phim cùng Chu Nhuận Phát rồi, lẽ nào còn lo không xin được chữ ký sao?" "Tuyệt vời quá!" Trương Bá Chi lập tức nhảy lên, làm Ôn Bích Hà giật mình.

Dưới ánh mắt cảnh cáo của Ôn Bích Hà, Trương Bá Chi mới ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Chị đóng vai cô của em trong bộ phim này, nên em càng phải thể hiện thật tốt, nếu cuối cùng diễn không đạt bị đoàn phim khai trừ, đừng có đến khóc lóc với chị đấy!" Lâm Hựu Luân sắp xếp Ôn Bích Hà đóng vai này, mục đích chính là để Ôn Bích Hà trông chừng Trương Bá Chi, đừng để Trương Bá Chi gây ra trò cười gì trong đoàn phim.

Ôn Bích Hà tuy miệng phàn nàn với Lâm Hựu Luân rằng mình sắp thành vú em của Trương Bá Chi rồi, nhưng cuối cùng vẫn chấp nhận

vai diễn này.

Trương Bá Chi gật đầu, sau đó liền nhớ ra một chuyện khác.

“À, chị đóng vai cô của em, vậy ai đóng vai em trai em ạ?” “Hình như là một diễn viên nhí ở Đài Loan, nghe nói cậu bé mới ba tuổi.” Ôn Bích Hà vừa nói xong, Trương Bá Chi sốt ruột hỏi thêm một câu: “Vậy ai đóng vai nữ chính?” Ôn Bích Hà nhìn Trương Bá Chi, hỏi vặn lại: “Đây mới là mục đích thực sự của em phải không?” Tâm tư bị Ôn Bích Hà nhìn thấu, Trương Bá Chi nhất thời có chút ngại ngùng.

“Nói thật với em nhé, chị cũng không biết ai đóng vai nữ chính, vì vai diễn này đến giờ vẫn chưa được xác định cuối cùng!” Trương Bá Chi trừng mắt nhìn Ôn Bích Hà: “Không thể nào?” “Em nghĩ chị có cần phải lấy chuyện này ra đùa với em sao?

Dù sao thì nữ chính của bộ phim vẫn chưa được định, đừng hỏi chị gì cả, vì chị cũng không biết!” Một câu nói của Ôn Bích Hà đã chặn đứng mọi thắc mắc của Trương Bá Chi.

Tin tức về việc quay phim 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》 vừa được truyền ra, giới giải trí Hồng Kông thực sự có rất nhiều người quan tâm đến vai nữ chính của bộ phim.

Ôn Bích Hà không biết nguyên nhân tại sao vai nữ chính mãi chưa được định, nhưng điều đó không có nghĩa là người khác không nhìn ra một số vấn đề.

“Chú Ngô, chú nói cháu có nên đi tranh thủ vai diễn này không?” Quan Chi Lâm sau khi xem tin tức trên báo, cũng có chút hứng thú với bộ phim 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》, lập tức gọi điện cho Ngô Tư Nguyên để hỏi ý kiến ông.

“Chú nghĩ tốt nhất cháu không nên chủ động nói với anh Lâm, kẻo anh ấy lại có ý kiến gì về cháu.” Đầu dây bên kia, Ngô Tư Nguyên rất

nghiêm túc khuyên bảo.

Quan Chi Lâm vừa nghe lời này liền không vui.

“Tại sao, lẽ nào cháu không thể đóng được vai này sao?” “Bây giờ không phải là vấn đề cháu có đóng được hay không, mà là vấn đề có phù hợp hay không.” Ngô Tư Nguyên ở đầu dây bên kia kiên nhẫn giải thích với Quan Chi Lâm: “Nếu cháu phù hợp với vai diễn này, không cần cháu chủ động đề xuất, anh Lâm cũng sẽ đến tìm cháu.

Hiện tại anh Lâm chưa đến tìm cháu, điều đó có nghĩa là trong lòng anh ấy, cháu không phải là ứng cử viên phù hợp nhất để đóng vai này.” Ngô Tư Nguyên đưa ra kết luận này, là vì trong danh sách diễn viên đã công bố của 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》, ông thấy tên của Ôn Bích Hà, ngay cả Ôn Bích Hà cũng chỉ đóng một vai phụ, điều đó chứng tỏ Lâm Hựu Luân chắc chắn có những cân nhắc khác đối với ứng cử viên nữ chính.

Quan Chi Lâm không lên tiếng, Ngô Tư Nguyên lại tiếp tục phân tích cho cô: “Chi Chi, cháu bây giờ tuy đã theo anh Lâm, nhưng cháu cũng nên biết, địa vị của cháu trong lòng anh Lâm không cao lắm.

Lúc này kỵ nhất là được cưng chiều mà kiêu ngạo, vì như vậy sẽ khiến anh Lâm rất nhanh chán ghét cháu.

Bây giờ cháu chỉ cần kiên nhẫn, từ từ giành được nhiều thiện cảm hơn từ anh Lâm, chỉ cần địa vị trong mắt anh Lâm được củng cố, sau này còn phải lo không có vai diễn tốt sao?” Ngô Tư Nguyên trong việc giúp Quan Chi Lâm tiếp cận Lâm Hựu Luân có thể nói là đã hao tâm tổn trí, đương nhiên hy vọng quân cờ Quan Chi Lâm này sau này có thể phát huy tác dụng lớn hơn.

Bởi vì Ngô Tư Nguyên rất rõ ràng, bên cạnh Lâm Hựu Luân không thiếu phụ nữ xinh đẹp, mà so với những phụ nữ khác, khuyết điểm của Quan Chi Lâm lại rất rõ ràng – cô ấy ở bên Lâm Hựu Luân thời

gian ngắn nhất, có thể nói là một duyên tình chóng vánh, căn bản không có cơ sở tình cảm gì; hơn nữa cô ấy trước đây đã từng ly hôn, còn bị đồn thổi tin tức hẹn hò với những người đàn ông khác, tất cả những điều này đều sẽ ảnh hưởng đến địa vị của cô ấy trong lòng Lâm Hựu Luân.

Quan Chi Lâm suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn quyết định nghe theo lời khuyên của Ngô Tư Nguyên, từ bỏ ý định tranh thủ vai diễn này.

Đương nhiên không phải ai cũng giống Quan Chi Lâm, bên cạnh có Ngô Tư Nguyên là người nhìn rõ cục diện để giúp đưa ra ý kiến, đa số người khi thấy vị trí nữ chính của 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》 còn trống, đều bắt đầu tìm mọi cách để vận động, Lưu Gia Linh chính là một trong số đó.

Lương Triều Vỹ cầm điện thoại lên, do dự nửa ngày cũng không bấm số.

"Em nghĩ vẫn là thôi đi, gọi điện trực tiếp cho anh Lâm như vậy chắc chắn sẽ tạo ấn tượng không tốt." "Nhưng cơ hội lần này thực sự rất khó có được, bỏ lỡ rồi lần sau không biết phải đợi đến bao giờ." Lưu Gia Linh vẻ mặt mong chờ nhìn Lương Triều Vỹ, hy vọng Lương Triều Vỹ lần này có thể giúp cô ấy.

"Em còn đoạt giải Kim Tượng rồi, tại sao vẫn muốn đóng bộ phim này?" Lương Triều Vỹ rất khó hiểu.

Chương 828

"Cùng là đoạt giải Kim Tượng, em chỉ có thể nhận một triệu, người khác lại có thể nhận hai triệu, anh biết tại sao không?

Chính vì em chưa đóng bộ phim thương mại nào thực sự ăn khách, nên thù lao đóng phim cứ mãi không tăng được, em thực sự rất không cam tâm!" Lương Triều Vỹ nhìn Lưu Gia Linh, đột nhiên cảm thấy người phụ nữ trước mặt mình thực ra từ trước đến nay mình chưa bao giờ thực sự hiểu.

"Em nghĩ mình đóng bộ phim này thì thù lao đóng phim có thể đuổi kịp người khác sao?

Cùng là đoạt giải Kim Tượng, có người thù lao đóng phim thậm chí còn không bằng một nửa của em, những điều này tại sao em không nói?" "So sánh như vậy có ý nghĩa gì không?" Lưu Gia Linh cảm thấy Lương Triều Vỹ chỉ là không muốn giúp mình gọi điện thoại này, nên mới tìm nhiều lý do như vậy, vì vậy cô ấy nghĩ mình sẽ tự gọi điện.

Lương Triều Vỹ tránh ra, hơn nữa còn làm một động tác mời.

Lưu Gia Linh đi đến trước điện thoại, vừa định nhấc ống nghe lên, lúc này điện thoại lại tự mình reo lên, làm cô ấy giật mình.

Nhấc ống nghe lên, bên kia lập tức truyền đến một giọng nói rất quen thuộc, Lưu Gia Linh che ống nghe, dùng khẩu hình nói với Lương Triều Vỹ rằng người gọi điện đến là Tăng Chí Vỹ.

"Gia Linh, em và Vỹ đều ở nhà sao?

Tối nay sang đánh mạt chược đi!" "Tối nay à?" Lưu Gia Linh nhìn Lương Triều Vỹ một cái, sau đó có chút khó xử nói: "Tối nay có lẽ không được?" "Sao vậy, em có chuyện gì quan trọng sao?

Nếu em không đến được, để Vỹ đến cũng được, anh sẽ gọi điện hẹn thêm một người nữa.” Lưu Gia Linh do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói sự thật cho Tăng Chí Vỹ.

“Anh ấy e rằng cũng không rảnh, vì tối nay anh ấy có lẽ phải đi cùng em đến gặp anh Lâm.” “Cái gì, hai người muốn đi gặp anh Lâm sao?

Tối nay anh Lâm mời hai người ăn cơm à?” Giọng điệu của Tăng Chí Vỹ tỏ ra rất ngạc nhiên.

“Không phải, là chúng em muốn mời anh Lâm ăn cơm.” Lưu Gia Linh giải thích.

“Em không phải là có ý định gì với vai nữ chính của bộ phim 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》 đó chứ?” Tăng Chí Vỹ lập tức đoán ra ý đồ của Lưu Gia Linh, điều này làm Lưu Gia Linh có chút bất ngờ.

“Vâng, em thấy cơ hội lần này không tồi, nên muốn tranh thủ một chút.” “May mà anh gọi điện cho em, nếu không em có thể đã phí công vô ích rồi, em có biết đạo diễn của bộ phim này là ai không?” Lưu Gia Linh vẻ mặt mơ hồ, trên báo chí tuy đã viết về bộ phim 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》 rầm rộ, đủ mọi tin tức bay đầy trời, nhưng hình như không ai nhắc đến đạo diễn của bộ phim này là ai.

“Anh nói cho em biết nhé, là Thái Địch La Tân!” Tăng Chí Vỹ vừa nói như vậy, Lưu Gia Linh liền nhíu mày.

Quan hệ giữa Thái Địch La Tân và Tăng Chí Vỹ đương nhiên không cần nói nhiều, năm xưa ông ấy cùng Tăng Chí Vỹ rời khỏi Tân Nghệ Thành, sau đó hai người cùng hợp tác thành lập công ty điện ảnh UFO, nhưng tiếc là theo sự sụp đổ của hệ thống rạp Phan Địch Sinh, công ty này cũng phá sản, sau đó hai người lại hợp tác với Hoàng Ngọc Lang thành lập công ty điện ảnh Hảo Bằng Hữu, sau khi Hoàng Ngọc Lang gặp chuyện, “Hảo Bằng Hữu” gặp khó khăn về tài chính,

Thái Địch La Tân đành phải theo Tăng Chí Vỹ đến làm việc cho công ty vệ tinh "Hữu Hòa" của Gia Hòa.

Tin tức về việc Thái Địch La Tân đạo diễn 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》 vẫn chưa được truyền thông biết đến, việc Tăng Chí Vỹ nhận được tin tức trước không có gì là lạ, nhưng Tăng Chí Vỹ trực tiếp nói với Lưu Gia Linh rằng không cần phí sức cho vai nữ chính của bộ phim này nữa, điều đó có nghĩa là ông ấy chắc chắn đã biết thêm nhiều thông tin từ Thái Địch La Tân.

"Vai nữ chính của bộ phim đó đã được định rồi sao?" Lưu Gia Linh dò hỏi một câu.

"Định thì chưa định, nhưng em chắc chắn không có cửa!" Lời của Tăng Chí Vỹ rất thẳng thừng, thậm chí có chút đả kích người khác.

"Tại sao?" Lưu Gia Linh không cam tâm hỏi một câu.

"Tại sao vai diễn này mãi chưa được xác định, là vì anh Lâm vẫn chưa tìm được ứng cử viên phù hợp… Điều này có nghĩa là trước đó anh ấy đã cân nhắc qua tất cả những nữ diễn viên nổi tiếng ở Hồng Kông một lượt, nhưng vẫn không có kết quả, em hiểu ý anh không?" Mặc dù có chút không muốn tin, nhưng Lưu Gia Linh trong lòng biết Tăng Chí Vỹ chắc chắn không nói dối cô ấy.

"Những gì anh biết chỉ có vậy thôi, còn lại em tự mình cân nhắc đi." Tăng Chí Vỹ bên kia đã cúp điện thoại, bên này Lưu Gia Linh vẫn cầm ống nghe, mãi không buông xuống.

Lương Triều Vỹ đi đến, giúp cô ấy đặt ống nghe xuống, an ủi nói: "Mọi chuyện đã như vậy rồi, em cũng đừng quá thất vọng, sau này sẽ luôn có cơ hội thôi." Lưu Gia Linh không nói gì, chỉ dùng sức gật đầu. — Tăng Chí Vỹ đặt điện thoại xuống, nhún vai nói với Thái Địch La Tân bên cạnh: "Anh nói tìm đủ người đánh mạt chược sao mà khó vậy chứ?" Thái Địch La Tân ngẩng đầu: "Sao, Vỹ và Gia Linh họ không

đến à?" Tăng Chí Vỹ trừng mắt: "Anh vừa rồi không nghe tôi nói chuyện điện thoại sao?" "Tôi bây giờ đang đau đầu vì bộ phim 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》 đây, làm gì có thời gian nghe anh nói chuyện điện thoại?" Thái Địch La Tân vẻ mặt buồn bã đặt cây bút trong tay xuống, vừa rồi ông ấy đã lên ý tưởng vài hướng quay phim, cuối cùng đều bị chính mình bác bỏ.

Lâm Hựu Luân có yêu cầu rất cao đối với bộ phim này, nhiều cảnh quay chỉ dựa vào kỹ xảo máy tính thôi thì không đủ, điều này không nghi ngờ gì đã mang lại thách thức rất lớn cho đạo diễn.

"Anh đừng có được tiện nghi rồi còn bán rẻ như vậy chứ?

Người muốn quay bộ phim này nhiều lắm đấy, không tin anh cứ hỏi Từ Khắc mà xem, chỉ cần anh chịu nhường, ông ấy chắc chắn dám nhận!" "Vậy coi như tôi vừa rồi không nói gì cả đi." Thái Địch La Tân không phải kẻ ngốc, tuy ông ấy chưa từng nghĩ mình có thể có được cơ hội này, nhưng đã được Lâm Hựu Luân lựa chọn, thì làm sao ông ấy có thể nhường cơ hội đạo diễn này cho người khác được.

Tăng Chí Vỹ kéo một chiếc ghế đến, ngồi ngay trước mặt Thái Địch La Tân.

"Ban đầu khi anh quay 《Vệ Tư Lý Truyền Kỳ》, chắc anh cũng chưa từng nghĩ anh Lâm sẽ vì bộ phim đó mà để mắt đến anh phải không?" "Đó là vì anh Lâm đại lượng, không chấp hiềm khích cũ, nên tôi càng phải quay bộ phim này thật tốt, đầu tư một trăm triệu đô la Mỹ, nếu làm hỏng tôi sau này khỏi cần lăn lộn trong ngành này nữa." Lần này Thái Địch La Tân nói toàn là lời thật, đảm nhận vai trò đạo diễn bộ phim 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》, ngoài sự phấn khích, cũng thực sự khiến ông ấy cảm thấy áp lực không nhỏ.

Tăng Chí Vỹ nằm sấp trên bàn, nhìn Thái Địch La Tân: "Thực ra tôi chỉ muốn hỏi, vai nữ chính của bộ phim này rốt cuộc đã được định

chưa?" Thái Địch La Tân lắc đầu: "Lần này suy nghĩ của anh Lâm thực sự rất khó đoán!" Ngô Quân Như đẩy cửa ra, thấy Trần Kha Tân đang bưng hai ly cà phê đi về phía phòng khách, vừa thay giày vừa tò mò hỏi: "Sao thế, nhà có khách à?" Trần Kha Tân nhìn vào phòng khách, có chút không tiện mở lời, đang định dùng ánh mắt ra hiệu cho Ngô Quân Như, nhưng Ngô Quân Như lại đang cúi đầu thay giày, hoàn toàn không nhìn về phía anh.

Đợi đến khi Ngô Quân Như thay giày xong, ngẩng đầu lên thì Trần Kha Tân đã không thấy bóng người đâu.

Ngô Quân Như đi thẳng qua phòng khách, nhưng mắt lại không hề chú ý đến việc ở đây có thêm một người. "Hôm nay anh đọc báo chưa?

Nữ chính của bộ phim mới của anh Lâm đến giờ vẫn chưa được chọn, mọi người đều đang bàn tán chuyện này, anh nói xem chuyện này có phải là bên đó cố ý tạo scandal không?

Chứ anh Lâm có nhiều người đẹp như vậy bên cạnh, sao có thể đến giờ vẫn không chọn ra được một nữ chính." Ngô Quân Như đi về phòng thay quần áo, miệng lại không ngừng nghỉ, tiếng cô vẫn không ngừng vọng ra từ phòng ngủ.

Nửa ngày không thấy Trần Kha Tân trả lời, Ngô Quân Như bực mình thò đầu ra khỏi phòng. "Này, rốt cuộc anh có nghe tôi nói không..." Từ "nói" cuối cùng nghẹn lại trong cổ họng Ngô Quân Như, vì cô thấy Lâm Hựu Luân đang ngồi trên sofa phòng khách, tay còn cầm một ly cà phê có lẽ là Trần Kha Tân vừa mới đưa cho anh.

Thấy Lâm Hựu Luân, Ngô Quân Như lập tức lắp bắp: "Anh Lâm, sao anh... lại đến đây?" Lâm Hựu Luân đặt cà phê xuống, vắt chéo chân, mỉm cười nhìn Ngô Quân Như: "Sao, cô Ngô không hoan nghênh sao?" "Sao lại thế được!" Ngô Quân Như cười gượng hai tiếng, rồi

đột nhiên thu lại vẻ mặt đùa cợt, nghiêm túc nói: "Anh Lâm, lúc nãy những lời tôi nói đều là nói lung tung, anh tuyệt đối đừng coi là thật nhé!" "Cô vừa nói gì sao?

Sao tôi không nhớ gì cả?" Dù biết Lâm Hựu Luân cố ý giả ngu, Ngô Quân Như vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Hựu Luân đã nói như vậy, cũng có nghĩa là anh không định so đo với cô.

Ngô Quân Như lúc này mới rụt đầu trở lại, sau đó rất nhanh thay xong quần áo đi ra, đồng thời không quên lườm Trần Kha Tân một cái.

Lúc nãy cô hỏi Trần Kha Tân nhà có khách không, Trần Kha Tân im thin thít bỏ đi, hại cô mất mặt trước Lâm Hựu Luân.

Trần Kha Tân lại cảm thấy rất oan ức, trước khi Ngô Quân Như vào cửa, anh đang vừa bưng cà phê ra, vừa nói chuyện với Lâm Hựu Luân, khi Ngô Quân Như hỏi anh, Lâm Hựu Luân đang ngồi ở đây nhìn, anh không thể nào lúc đó dừng lại nói cho Ngô Quân Như biết ai đến, như vậy sẽ rất bất lịch sự.

Chuyện sau đó, chỉ có thể trách Ngô Quân Như tự mình sơ ý, rõ ràng Lâm Hựu Luân đang ngồi ở đây, cô đi qua mà lại không thèm nhìn một cái, Trần Kha Tân mấy lần muốn ra hiệu bằng mắt, nhưng đều không tìm được cơ hội. "Anh Lâm, anh là người bận rộn như vậy, sao đột nhiên lại nghĩ đến việc đến nhà chúng tôi...

à, tôi biết rồi, anh đến tìm A Tân quay phim đúng không?" Ngô Quân Như ngồi xuống bên cạnh Trần Kha Tân, tự cho là thông minh nói một câu.

Ý của Ngô Quân Như là muốn làm cho không khí sôi động hơn, nhưng không ngờ lại trực tiếp làm cho không khí trở nên lạnh nhạt.

Thấy Lâm Hựu Luân và Trần Kha Tân đều không nói gì, Ngô Quân

Như liền cảm thấy rất ngượng. "Sao, tôi đoán sai à?" Lâm Hựu Luân lúc này cuối cùng cũng mở lời: "Cô Ngô, thật ra lần này tôi đến đây, là đặc biệt đến tìm cô." "Tìm tôi?" Ngô Quân Như mở to mắt, cô thật sự không hiểu Lâm Hựu Luân lúc này đến tìm mình có chuyện gì. "Lúc nãy cô cũng nói rồi đó, tôi đang có một bộ phim chưa tìm được nữ chính phù hợp, vai diễn này, tôi muốn cô đóng!" Lâm Hựu Luân nhìn Ngô Quân Như, từng chữ từng câu nói. "Nếu tôi không nhầm thì hôm nay không phải là ngày Cá tháng Tư chứ?" Ngô Quân Như cẩn thận hỏi một câu. "Làm ơn đi, Giáng sinh còn chưa đến, lấy đâu ra Cá tháng Tư?" Trần Kha Tân bên cạnh không vui nhắc nhở.

Ngô Quân Như vội vàng sửa lời: "Ý tôi là, vai diễn này sao có thể để tôi đóng được chứ?" Đừng nói là Ngô Quân Như cảm thấy khó tin, ngay cả Trần Kha Tân lúc đầu nghe được tin này cũng có chút không dám tin vào tai mình.

Rõ ràng có rất nhiều người có thể chọn, tại sao cuối cùng lại là Ngô Quân Như? "Bởi vì bộ phim này tôi hy vọng sẽ thêm nhiều yếu tố hài kịch hơn." Lời giải thích của Lâm Hựu Luân rất đơn giản, nhưng cũng đủ thuyết phục Trần Kha Tân và Ngô Quân Như.

Luận về ngoại hình, Ngô Quân Như trong số rất nhiều nữ diễn viên Hong Kong, chỉ có thể đánh giá là bình thường, nhưng nói về khả năng gây cười, Ngô Quân Như tuyệt đối có thể xếp vào hàng đầu.

Chương 829

Đương nhiên Lâm Hựu Luân còn một lý do nữa chưa nói ra.

Điểm nhấn của bộ phim "Dũng Cảm Giả Đích Du Hí" chủ yếu vẫn nằm ở hiệu ứng đặc biệt, bốn nhân vật chính chỉ đóng vai trò dẫn dắt câu chuyện, hơn nữa thị trường mục tiêu của bộ phim này là khu vực Bắc Mỹ, đối với đa số khán giả phương Tây mà nói, diễn viên châu Á thực ra đều trông giống nhau, vì vậy việc tìm một diễn viên rất xinh đẹp làm nữ chính ý nghĩa không lớn. "Tôi thì không có vấn đề gì, chỉ là..." Ngô Quân Như đang do dự không biết nên mở lời thế nào, Lâm Hựu Luân đã đoán được cô đang lo lắng điều gì. "Nếu có phóng viên hỏi cô, cô không cần giải thích gì cả, cũng không cần để ý báo chí sẽ bình luận thế nào về chuyện này." Ngô Quân Như đảm nhiệm nữ chính của "Dũng Cảm Giả Đích Du Hí" - tin tức vừa được công bố, rất nhiều người đều kinh ngạc đến mức rớt hàm.

Bởi vì kết quả này quá bất ngờ, tự nhiên cũng gây ra sự nghi ngờ gay gắt từ giới truyền thông, có những tờ báo thậm chí còn giật tít như "Ngành giải trí Hong Kong hết người rồi sao?", "Xấu nữ lên ngôi!", để thu hút sự chú ý của độc giả.

Là người trong cuộc, Ngô Quân Như phải chịu áp lực rất lớn, vì phóng viên liên tục quấy rầy, cô đành phải rút dây điện thoại nhà, tắt điện thoại di động, người khác chỉ có thể liên lạc với cô qua Trần Kha Tân.

Khâu Thục Trân sau khi xem những lời lẽ quá đáng trên báo chí, lập tức đứng ra ủng hộ Ngô Quân Như, và lớn tiếng mắng một bộ phận truyền thông hoàn toàn không có đạo đức nghề nghiệp.

Sau Khâu Thục Trân, rất nhiều nghệ sĩ có mối quan hệ tốt với Ngô

Quân Như cũng đứng ra, lên án những lời lẽ quá đáng của một bộ phận truyền thông, những tiếng nói chế giễu Ngô Quân Như không xứng đóng vai này trên truyền thông lúc này mới giảm đi nhiều, nhưng vẫn còn không ít người nghi ngờ liệu cô có thể diễn tốt bộ phim này hay không.

Cơn phong ba này ngày càng dữ dội, cuối cùng ngay cả không ít nhân vật nổi tiếng trong giới văn hóa cũng tham gia vào cuộc thảo luận. "Truyền thông Hong Kong thật sự ngày càng quá đáng!" Quỳnh Dao đặt tờ báo xuống, không kìm được mà bức xúc thay cho Ngô Quân Như.

Nếu là trước đây, Quỳnh Dao có lẽ còn sẽ đăng một số ý kiến trong chuyên mục của mình, ủng hộ Ngô Quân Như từ xa, nhưng gần đây cô đang phiền não vì một chuyện khác, đương nhiên cũng không có thời gian rảnh rỗi để khẩu chiến trên báo chí với người khác.

Lúc này thư ký đẩy cửa vào, cầm mấy tờ giấy đi vào. "Bà Trần, bên Đài Trung ương đã gửi về số liệu thống kê rating của ba bộ phim truyền hình "Mai Hoa Lạc", "Thủy Vân Gian", "Quỷ Trượng Phu", đây là bảng thống kê đã được tổng hợp." "Cứ đặt lên bàn đi, lát nữa tôi sẽ xem một lượt." Đợi thư ký ra ngoài, Quỳnh Dao mới xoa xoa thái dương, vẻ mặt rất đau đầu.

Ba bộ phim truyền hình "Mai Hoa Lạc", "Thủy Vân Gian", "Quỷ Trượng Phu" sau khi quay xong, đầu tiên được phát sóng trên kênh truyền hình cáp của TVS, phản hồi rất tốt, sau đó lại được Đài Trung ương mua bản quyền phát sóng, phát trên kênh truyền hình TVB, trong số rating của ba bộ phim truyền hình, bộ có rating cao nhất lại là "Thủy Vân Gian" mà Quỳnh Dao không hề coi trọng nhất, đạt trung bình 28%, đỉnh điểm từng đạt 36%.

Vốn dĩ khi thấy kết quả này, Quỳnh Dao đáng lẽ phải vui mừng,

nhưng lúc này cô lại không vui chút nào.

Trong dàn diễn viên của "Thủy Vân Gian", có hai vai diễn đều là Quỳnh Dao phải sửa đổi dưới áp lực của Lâm Hựu Luân, nữ diễn viên tên Vương Diễm thì còn đỡ, nhưng nữ chính do Trần Hồng thủ vai, lại hoàn toàn lấn át Trần Đức Dung mà Quỳnh Dao ban đầu đã chọn, cả bộ phim quay xong, bất kể là khí chất hay ngoại hình, Trần Đức Dung đều thất bại trước Trần Hồng.

Sau đó "Mai Hoa Lạc" do Trần Đức Dung đóng chính lại có rating không bằng "Thủy Vân Gian", lời cá cược mà Quỳnh Dao và Lâm Hựu Luân đã đặt ra, bây giờ xem ra cô đã thua hoàn toàn.

Đừng nhìn những tiểu thuyết tình cảm Quỳnh Dao viết, nữ chính đều yếu đuối mềm mại, trên thực tế tính cách của Quỳnh Dao rất mạnh mẽ, không dễ dàng chịu thua, để cô thừa nhận thất bại trước Lâm Hựu Luân, trước tiên cô ấy còn không vượt qua được chính mình.

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, Quỳnh Dao muốn phủ nhận cũng không được.

Cũng tại mình nhất thời hồ đồ, quên mất Trần Hồng đã đóng nhiều bộ phim điện ảnh, bất kể ở Đại lục hay khu vực Hong Kong - Đài Loan, đều có độ nổi tiếng không nhỏ.

Sở dĩ danh tiếng không hiển hách, chủ yếu là vì cô ấy là diễn viên Đại lục, truyền thông Hong Kong - Đài Loan thường rất ít khi chủ động nhắc đến cô ấy.

Suy đi nghĩ lại, Quỳnh Dao đổ tất cả những chuyện này cho Lâm Hựu Luân, bởi vì cô cảm thấy Lâm Hựu Luân ngay từ đầu đã giăng bẫy cho cô, Lâm Hựu Luân đã sớm nhìn ra tiềm năng của Trần Hồng, vì vậy cố ý khiêu khích cô đặt cược.

Trong lòng mắng Lâm Hựu Luân vô số lần, nhưng điều đó vẫn không giải quyết được vấn đề.

Quỳnh Dao sau khi do dự rất lâu, cuối cùng vẫn cầm điện thoại lên, gọi số của Lâm Hựu Luân. "Bà Trần, sao bà đột nhiên lại nghĩ đến việc gọi điện cho tôi vậy?" Nhận được điện thoại của Quỳnh Dao, Lâm Hựu Luân tỏ ra có chút bất ngờ, nhưng giọng điệu này của anh, lại bị Quỳnh Dao hiểu lầm thành một kiểu châm chọc cô. "Anh Lâm đúng là người quý nhân đa quên sự, lẽ nào anh thật sự không biết tôi tìm anh có chuyện gì sao?" Lâm Hựu Luân bị câu hỏi của Quỳnh Dao làm cho ngơ ngác, sững sờ một lúc rồi đột nhiên nhớ ra, Quỳnh Dao chắc là vì lời cá cược giữa hai người trước đây mà đến. "Bà Trần, chuyện lần trước chỉ là một trò đùa, bà không cần coi là thật đâu." Lâm Hựu Luân có ý tốt, nhưng Quỳnh Dao lại không lĩnh tình. "Anh Lâm, lần này là anh thắng rồi, tôi nguyện thua thì chịu!

Xin hãy nhanh chóng gửi kịch bản phác thảo sang, tôi sẽ thực hiện lời hứa của mình." Lâm Hựu Luân nghe những lời này, chỉ cảm thấy vừa bực vừa buồn cười. "Bà Trần, lúc chúng ta cá cược, hình như không nói là kết quả vừa ra, những điều kiện đã hứa với đối phương phải thực hiện ngay lập tức nhỉ?" Quỳnh Dao ở đầu dây bên kia nhíu mày. "Anh Lâm, anh có ý gì?" "Bà Trần, hiện tại tôi tạm thời chưa có kịch bản nào cần bà giúp viết, khi nào tôi cần, tôi sẽ thông báo cho bà ngay lập tức...

Thôi được rồi, cứ vậy đi, có chuyện gì thì nói sau!" Lâm Hựu Luân cũng bị Quỳnh Dao hỏi đến mức có chút mất kiên nhẫn, nói xong câu này, trực tiếp cúp điện thoại.

Quỳnh Dao đang định nói tiếp, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng tút tút của tín hiệu bận, lúc đầu cô rất tức giận, định gọi lại ngay cho Lâm Hựu Luân, nhưng khi bình tĩnh lại, cô cũng cảm thấy phản ứng của mình có chút quá khích.

Với địa vị của Lâm Hựu Luân bây giờ, kiên nhẫn nghe hết điện thoại của cô đã là rất nể mặt rồi, cô gọi điện lại cũng chỉ tự chuốc lấy sự từ chối, nếu chọc giận Lâm Hựu Luân, thì càng được không bù mất.

Lý trí cuối cùng vẫn chiếm ưu thế, Quỳnh Dao cuối cùng rất không cam lòng đặt điện thoại xuống.

Cửa văn phòng của Lâm Hựu Luân không đóng, nhưng khi Thẩm Kiến Huân đi đến cửa, vẫn tự giác dừng lại, gõ cửa trước. "Vào đi!" Lâm Hựu Luân đang xem một tài liệu, không ngẩng đầu lên nói. "Anh Lâm, đây là kế hoạch sắp xếp phim tháng 1 năm sau, anh xem có vấn đề gì không." Thẩm Kiến Huân đặt bảng kế hoạch sắp xếp phim trước mặt Lâm Hựu Luân, Lâm Hựu Luân lúc này mới ngẩng đầu. "Giám đốc Thẩm đến rồi, ngồi đi!" Thẩm Kiến Huân làm theo lời ngồi xuống, nghĩ rằng Lâm Hựu Luân có điều muốn nói với mình, nhưng Lâm Hựu Luân lại cầm lấy bảng kế hoạch sắp xếp phim mà anh mang đến trước, không nói gì cả mà xem.

Vì là dịp Tết dương lịch, rất nhiều phim hài Tết đều tập trung ra mắt, Lâm Hựu Luân mới xem được một nửa, đã thấy không ít bộ phim quen thuộc. "Trung Nam Hải Bảo Tiêu" do Lý Liên Kiệt, Chung Lệ Đề đóng chính, "Đào Học Uy Long 2" do Châu Tinh Trì đóng chính, "Thủy Hử Tiếu Truyện" do Hứa Quán Kiệt đóng chính đều hiển nhiên nằm trong danh sách, đương nhiên nổi bật nhất vẫn là "Hoa Điền Hỉ Sự" do Trương Quốc Vinh, Hứa Quán Kiệt, Ngô Quân Như và Quan Chi Lâm đóng chính.

Năm ngoái "Gia Hữu Hỉ Sự" chiếu vào dịp Tết, trong bối cảnh bị "Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di" công kích mạnh mẽ, vẫn có thể kiếm được hơn 42 triệu doanh thu phòng vé, đủ để chứng minh loại phim hài này ở Hong Kong vẫn có thị trường rất lớn, vì vậy năm nay công ty Điện ảnh Hoàn Á liền quay tiếp phần tiếp theo của bộ phim, cũng

đặt lịch chiếu vào dịp Tết, đương nhiên là muốn tiếp tục nối dài vinh quang của loạt phim "Hỉ Sự" trước đó.

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà!

Lâm Hựu Luân thầm thở dài trong lòng, năm ngoái "Gia Hữu Hỉ Sự" và "Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di" chia đều doanh thu phòng vé, năm nay "Hoa Điền Hỉ Sự" lại đụng lịch chiếu với "Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển", hơn nữa đều là phim sequel, ai thắng ai thua thật khó đoán.

Lâm Hựu Luân tin rằng, chỉ cần kế hoạch sắp xếp phim này được công bố, truyền thông Hong Kong nhất định sẽ nắm lấy điểm này mà thổi phồng.

Mặc dù Lâm Hựu Luân ngay từ đầu khi "Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển" bắt đầu chuẩn bị đã cố gắng tránh để mình dính líu đến bộ phim này, nhưng truyền thông sẽ không để ý điều đó, đến lúc đó họ vẫn sẽ so sánh "Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển" và "Hoa Điền Hỉ Sự", thành bại vẫn sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Lâm Hựu Luân.

Lần này đúng là bị Vương Tinh tên mập đó hại rồi!

Lâm Hựu Luân vừa thầm nguyền rủa Vương Tinh trong lòng, vừa đặt bảng kế hoạch sắp xếp phim xuống, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Thẩm Kiến Huân hỏi: "Giám đốc Thẩm, anh nghĩ Tết năm sau, bộ phim nào có tiềm năng doanh thu phòng vé lớn nhất?" Thẩm Kiến Huân đã đoán trước được Lâm Hựu Luân sẽ hỏi câu hỏi này, trước khi đến đã chuẩn bị một số điều. "Tết năm nay, tôi nghĩ đáng chú ý nhất phải là hai bộ phim "Hoa Điền Hỉ Sự" và "Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển", còn về bộ phim nào có doanh thu phòng vé cao hơn, trước khi xem phim, tôi cũng không dám đưa ra kết luận vội vàng." Lâm Hựu Luân nghe xong quả nhiên là câu trả lời như vậy, trong lòng từ bỏ tia hy vọng cuối cùng, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: "Bộ

"Trung Nam Hải Bảo Tiêu" của Lý Liên Kiệt và "Đào Học Uy Long 2" của Châu Tinh Trì cũng rất được quan tâm, hai bộ phim này liệu có vượt qua được "Hoa Điền Hỉ Sự" không?" Thẩm Kiến Huân lúc này cuối cùng cũng hiểu ra, Lâm Hựu Luân thực sự lo lắng vẫn là "Hoa Điền Hỉ Sự". "Phim của Lý Liên Kiệt, nếu là phim cổ trang thì tôi còn không dám tùy tiện kết luận, nhưng bộ "Trung Nam Hải Bảo Tiêu" này ước tính sẽ khó có thành công lớn về doanh thu phòng vé, vì bản thân đề tài của nó có chút nhạy cảm, một bộ phận khán giả Hong Kong từ trong tâm lý chắc chắn sẽ có một số sự bài xích...

Còn về "Đào Học Uy Long 2" của Châu Tinh Trì, tôi đã xem bản nháp của bộ phim đó rồi, dấu hiệu làm vội khá rõ ràng, hơn nữa chất lượng rõ ràng không tốt bằng phần trước, đương nhiên có Châu Tinh Trì bảo chứng, doanh thu phòng vé ít nhất cũng trên 20 triệu, nhưng so với "Hoa Điền Hỉ Sự" thì ước tính vẫn còn khó, dù sao bộ phim "Hoa Điền Hỉ Sự" này đề tài hợp cảnh, tên phim lại dễ thương, ưu thế rất rõ ràng." Khi Thẩm Kiến Huân nói đến đây, không kìm được nhìn Lâm Hựu Luân một cái, trong lòng thật sự có chút không hiểu, tại sao Lâm Hựu Luân lại lo lắng về doanh thu phòng vé của "Hoa Điền Hỉ Sự" đến vậy, rõ ràng bộ phim đó đúng là quay rất tốt, hơn nữa lại có danh tiếng tốt từ phần trước, doanh thu phòng vé lớn là điều chắc chắn, nhưng bên Lâm Hựu Luân cũng có "Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển", bất kể từ phương diện nào, bộ phim này cũng không thua kém đối thủ.

Lý do chính mà Thẩm Kiến Huân lạc quan về "Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển" là vì dàn diễn viên vô song của bộ phim này... "Song Châu Nhất Trình" (Châu Nhuận Phát, Châu Tinh Trì, Thành Long), "Tứ đại thiên vương", "Song Lương" (Lương Triều Vỹ, Lương Gia Huy), và còn có Trương Quốc Vinh, Lưu Thanh Vân, về cơ bản bao gồm những nam diễn viên hàng đầu của điện ảnh Hong Kong, các bộ phim chiếu cùng thời điểm, hoàn toàn không tìm được đối thủ.

Gặp phải "Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển", người đau đầu phải là đối thủ của bộ phim này, chứ không phải Lâm Hựu Luân.

Thẩm Kiến Huân chỉ nhìn thấy những điều bề nổi, vì vậy mới đưa ra kết luận như vậy, nhưng Lâm Hựu Luân, người nắm rõ nội tình của "Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển", lại không mấy lạc quan về triển vọng doanh thu phòng vé của bộ phim này.

Mặc dù có dàn diễn viên siêu sao vô song, nhưng điều này vẫn không thể che giấu sự rỗng tuếch trong cốt truyện của "Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển", sở dĩ "Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di" có thể được yêu thích đến vậy, chủ yếu là do cách kể chuyện đa câu chuyện này khiến khán giả thấy mới lạ, "Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển" lại sử dụng chiêu này, khán giả đã có sự chuẩn bị tâm lý, cũng sẽ không còn cảm thấy mới lạ như "Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di" nữa.

Đây cũng là lý do ban đầu Lâm Hựu Luân không đồng ý quay phần tiếp theo của "Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di", cuối cùng không chịu nổi Vương Tinh tên mập đó năn nỉ ỉ ôi mới đồng ý, nhưng nhất định phải cắt đứt quan hệ với bộ phim này.

Lâm Hựu Luân đúng là không đầu tư vào bộ phim này, nhưng mối quan hệ của anh với bộ phim này lại không dễ dàng cắt đứt được.

Chương 830

Bộ phim sử dụng cái tên "Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển", cảm giác đầu tiên của khán giả sẽ nghĩ đến "Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di", sau đó mối quan hệ thân thiết giữa Vương Tinh và Lâm Hựu Luân cũng là chuyện mà người Hong Kong ai cũng biết, cuối cùng quanh đi quẩn lại, vẫn sẽ dính líu đến danh tiếng của Lâm Hựu Luân.

Tình hình phức tạp trong đó, không phải một hai câu có thể giải thích rõ ràng, Thẩm Kiến Huân đã hiểu lầm, Lâm Hựu Luân cũng không định giải thích, trong lòng nghĩ rằng cần phải gây thêm áp lực cho Vương Tinh, để anh ta dồn nhiều tâm huyết hơn vào việc quay bộ phim này, nếu không sau khi phim ra mắt mà doanh thu phòng vé không tốt, mất mặt sẽ không phải là Vương Tinh, mà là chính Lâm Hựu Luân. "Em thấy bộ quần áo này thế nào?" Vương Tổ Hiền lấy một chiếc váy liền màu hồng từ giá xuống, ướm thử lên người.

Trần Hồng ở bên cạnh giúp Vương Tổ Hiền xem xét vài lần, đề nghị: "Kiểu dáng thì không tệ, nhưng em nghĩ chị mặc màu sắc rực rỡ hơn sẽ đẹp hơn." Vương Tổ Hiền soi gương, thấy Trần Hồng nói có lý, liền gọi nhân viên bán hàng đến, nhờ người ta lấy cho chị một chiếc màu đỏ theo kiểu dáng này, trực tiếp đóng gói để ở quầy thu ngân, đợi chị chọn xong, cuối cùng sẽ thanh toán một thể. "Chị không mặc thử mà mua à?" "Tuần trước chị mới mua một chiếc váy ở đây, kích thước cứ lấy theo chiếc đó là được rồi, em sẽ không nghĩ là một tuần mà vóc dáng chị đã thay đổi rồi chứ?" Trần Hồng bĩu môi, "Đúng là tiểu phú bà, mua quần áo còn nhanh hơn thay quần áo!" Vương Tổ Hiền đẩy Trần Hồng một cái, bảo em ấy không được trêu chọc mình. "Hôm nay chị đi cùng em ra ngoài mua quần áo, rồi thấy cái mình thích, thật sự không kìm được mới mua thôi, với lại, bình thường

quay phim bận như vậy, đâu có thời gian rảnh rỗi như thế này mà đi dạo phố mua sắm?" Trần Hồng lại trêu Vương Tổ Hiền: "Bây giờ đâu có ai ép chị ngày nào cũng quay phim, nếu chị không muốn quay, cả ngày nhàn rỗi cũng được thôi, dù sao cũng sẽ có người sẵn lòng nuôi chị, hà cớ gì phải làm mình vất vả như vậy." Vương Tổ Hiền nhún vai, "Em nghĩ làm một con chim hoàng yến trong lồng sẽ hạnh phúc sao?" Trần Hồng thu lại vẻ mặt đùa cợt, nghiêm túc nói: "Điều đó còn tùy thuộc vào loại lồng chim nào, nếu là lồng làm bằng vàng ròng, có lẽ sẽ có rất nhiều người sẵn lòng." Vương Tổ Hiền nhìn Trần Hồng, "Vậy em có sẵn lòng không?" Trần Hồng sững người một lúc, không ngờ Vương Tổ Hiền lại hỏi cô. "Chắc là không đâu, em luôn cảm thấy rất khó để hoàn toàn phó thác bản thân cho một người đàn ông, phụ nữ vẫn nên độc lập một chút thì hơn." "Đó là vì em còn chưa gặp được người phù hợp...

À, gần đây em không phải đang quay một bộ phim sao, nghe nói là đóng cặp với mười mấy anh đẹp trai, thế nào rồi, có ai lọt mắt xanh không?" Trần Hồng liếc Vương Tổ Hiền một cái, "Đó là diễn xuất thôi được không?" Vương Tổ Hiền lại không chịu bỏ qua cơ hội buôn chuyện này, tiếp tục đùa với Trần Hồng: "Diễn xuất cũng có thể giả làm thật được mà, chị đoán là em bị một đám trai đẹp vây quanh, hoa mắt rồi chứ gì?" Trần Hồng nhún vai, vẻ mặt bất lực nói: "Thôi đi, trong số họ, cũng chỉ có Châu Nhuận Phát và Trương Quốc Vinh là cho em cảm giác không tệ, chỉ tiếc là hai người họ, một người đã kết hôn, người kia lại thích đàn ông." Vương Tổ Hiền che miệng cười, đang định trò chuyện với Trần Hồng về đề tài khác, không biết điện thoại di động trong túi ai đột nhiên reo lên.

Hai người đồng thời mở túi của mình, cuối cùng phát hiện là điện thoại di động của Trần Hồng reo.

Trần Hồng nghe điện thoại, mới nghe vài câu đã nhíu mày. "Cái gì,

bây giờ phải quay lại phim trường ngay, không phải nói hôm nay được nghỉ sao?" "Tình huống đặc biệt, có mấy đoạn kịch bản có lẽ phải quay lại!" Vương Tinh ở đầu dây bên kia bất lực giải thích. "Tại sao chứ?" "Vì có người xem mấy đoạn đó không hài lòng, nên chỉ có thể quay lại thôi!" "Trước đây anh đã nói OK rồi mà, lẽ nào anh là đạo diễn mà cũng không thể tự quyết định được sao?" "Trước đây thì tôi có thể tự quyết định, nhưng bây giờ thì không được nữa rồi...

Nói chung là một lời khó nói hết, em mau đến đây đi, đến nơi tôi sẽ giải thích chi tiết cho em." "Này..." Trần Hồng còn chưa kịp trả lời, Vương Tinh bên kia đã cúp điện thoại.

Vương Tổ Hiền ở bên cạnh đại khái nghe được nội dung cuộc gọi giữa Trần Hồng và Vương Tinh, lúc này càng không kìm được tò mò hỏi: "Sao thế, có chuyện gì à?" Trần Hồng lắc đầu, "Em cũng không rõ lắm, mấy cảnh đã quay xong trước đó, bây giờ lại nói muốn quay lại, rồi còn nói đó không phải là ý của anh ta, mà là người khác yêu cầu anh ta làm vậy." "Có phải là nhà sản xuất yêu cầu anh ta làm vậy không?" Trong nhận thức của Vương Tổ Hiền, chỉ có nhà sản xuất mới có quyền lực như vậy, nhưng Trần Hồng lại phủ nhận khả năng này. "Không phải đâu, lúc quay mấy cảnh đó, nhà sản xuất đều ở hiện trường xem, nếu không hài lòng, thì lúc đó anh ta đã nói rồi." "Chị quên chưa hỏi em, nhà sản xuất của bộ phim này là ai?" "Nam Nhạn." Câu trả lời của Trần Hồng khiến Vương Tổ Hiền rất bất ngờ: "Nhà sản xuất của bộ phim đó không phải là A Luân sao?" Trần Hồng nhìn Vương Tổ Hiền với vẻ mặt kỳ quái, không hiểu tại sao chị ấy lại hỏi như vậy. "Không phải đâu, từ khi phim bắt đầu quay đến giờ, em căn bản chưa từng gặp anh ấy, hơn nữa trong đoàn làm phim cũng không ai nhắc đến bộ phim này có liên quan đến anh ấy." "Vậy bộ phim này cũng không phải A Luân tìm em đến đóng sao?" Vương Tổ Hiền tiếp tục hỏi một câu. "Lúc đó là anh ấy đến tìm em, nhưng anh ấy nói với

em là vì đạo diễn đã chọn em, nhưng vì không quen biết em lắm, nên mới đặc biệt nhờ anh ấy liên hệ với em." Trần Hồng vừa nói như vậy, Vương Tổ Hiền lập tức lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh. "Đúng rồi, chị biết ai đã yêu cầu Vương Tinh quay lại rồi!" "Ai?" "Ngoài cái tên khốn đó ra, còn ai có thể khiến Vương Tinh ngoan ngoãn nghe lời như vậy?" Vương Tổ Hiền vừa mắng cái tên khốn đó, Trần Hồng lập tức hiểu ra, người mà Vương Tổ Hiền nói là Lâm Hựu Luân.

Nhưng Trần Hồng vẫn còn một vấn đề chưa hiểu rõ, đó là tại sao Lâm Hựu Luân lại làm như vậy. "Đi rồi không phải sẽ biết sao?" Vương Tổ Hiền lại không nghĩ nhiều như vậy, kéo tay Trần Hồng nói: "Đi, chị đi cùng em, nếu anh ta dám làm khó em, chị sẽ cho anh ta biết tay!" Vương Tổ Hiền nói là muốn đòi công bằng cho Trần Hồng, nhưng thực tế lại là không yên tâm để Trần Hồng một mình đi gặp Lâm Hựu Luân.

Trần Hồng thì không nghi ngờ gì, cùng Vương Tổ Hiền đến quầy thu ngân thanh toán, cầm quần áo rồi cùng nhau đi ra khỏi cửa hàng thời trang.

Ở phim trường, Lâm Hựu Luân đang cùng Vương Tinh và Nam Nhạn bàn bạc những đoạn phim nào cần quay lại, một nhân viên trường quay vội vàng chạy vào. "Đạo diễn Vương, cô Trần đến rồi!" Hầu hết các đoạn phim đã quay xong đều phải quay lại, Vương Tinh trong lòng đang rất bực bội, lại thêm nhân viên trường quay này có giọng nói hơi lớn, nên đụng trúng chỗ đau. "Đến thì đến, có gì mà phải làm ầm ĩ thế?" Vương Tinh không vui trách mắng. "Nhưng cô Vương cũng đến cùng cô Trần." Nhân viên trường quay vẻ mặt oan ức giải thích.

Vương Tinh bị tên này làm cho ngơ ngác, "Cô Vương nào?" Nhân viên trường quay không nói gì, nhưng lại liếc nhìn Lâm Hựu Luân.

Vương Tinh lập tức hiểu ra, sau đó đứng dậy từ chiếc ghế gấp. "Cô ấy sao lại đến?" Nhân viên trường quay vẻ mặt khó xử, chuyện này sao có thể hỏi anh ta được chứ?

May mà Vương Tinh nói câu này chỉ là tự lẩm bẩm, sau đó anh ta phẩy tay, bảo nhân viên trường quay xuống trước, bản thân đi đến chỗ Lâm Hựu Luân đang bàn bạc phương án sửa đổi cụ thể với Nam Nhạn, kéo kéo áo anh.

Lâm Hựu Luân không kiên nhẫn quay đầu lại: "Sao thế?" "Có chuyện này, tôi muốn nói riêng với anh." Vương Tinh nháy mắt với Lâm Hựu Luân, nhưng Lâm Hựu Luân lại không chịu. "Có gì thì nói đi, ở đây không có người ngoài!" "Tiểu Hiền và Trần Hồng đã đến rồi!" "Đến thì đến, có gì..." Ba chữ cuối cùng chuẩn bị thốt ra, Lâm Hựu Luân đột nhiên phản ứng lại, "Anh nói gì, Tiểu Hiền đến rồi sao?" Vương Tinh gật đầu, vẻ mặt oan ức nhìn Lâm Hựu Luân, vẻ mặt đó như muốn nói, anh bảo tôi nói thì tôi mới nói, chuyện này không thể trách tôi được!

Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy một trận đau đầu. "Anh gọi em ấy đến sao?" Vương Tinh nhún vai, "Làm sao tôi có thể gọi em ấy đến được, chuyện này anh nên hỏi Trần Hồng." Lâm Hựu Luân còn chưa kịp hỏi thêm, bên kia Vương Tổ Hiền và Trần Hồng đã đi đến. "Tiểu Hiền, em sao lại đến?" Lâm Hựu Luân bên này vừa mắng Vương Tinh xong, quay đầu lại đã đổi sang vẻ mặt rất kinh ngạc, nhưng lại không để Vương Tổ Hiền nhìn ra sơ hở. "Câu này em còn muốn hỏi anh đấy!" Vương Tổ Hiền lườm Lâm Hựu Luân một cái, làm Lâm Hựu Luân khó hiểu. "Em và Trần Hồng đang đi dạo phố, lại bị anh một cuộc điện thoại cắt ngang, anh nói xem phải bồi thường cho em thế nào?" Vương Tổ Hiền vừa gặp mặt đã giở trò nũng nịu, Vương Tinh và Nam Nhạn vội vàng quay đầu sang một bên, giả vờ như không thấy gì, cũng không nghe thấy gì. "Vậy tối nay anh mời hai em ăn cơm

nhé." Lâm Hựu Luân vội vàng hứa hẹn, lúc này Vương Tổ Hiền mới hài lòng. "À, bộ phim này anh cũng có đầu tư sao?

Sao anh lại ở đây?" "Vấn đề này giải thích hơi phức tạp, lúc ăn cơm anh sẽ nói chi tiết cho em được không?" Lâm Hựu Luân dỗ Vương Tổ Hiền vài câu, lúc này mới nhìn sang Trần Hồng bên cạnh. "Trước đây anh không xem kỹ kịch bản của bộ phim này, bây giờ họ đưa phần đã quay cho anh xem, rồi anh phát hiện ra rất nhiều vấn đề, nên chỉ có thể làm phiền em một chút rồi, tuần tới có lẽ sẽ mệt hơn một chút, đồng thời đảm bảo tiến độ trước đó, còn phải quay lại mấy đoạn cũ." Trần Hồng trước khi đến ít nhiều còn có chút oán trách, nhưng Lâm Hựu Luân giải thích như vậy, cô ngược lại không tiện nói thêm gì, gật đầu, bày tỏ mình có thể hiểu. "Được rồi, vậy em đi chuẩn bị trước đi, anh sẽ đi bên kia cùng họ hoàn tất việc kịch bản." Chưa đi được hai bước, Lâm Hựu Luân đột nhiên quay người lại, gọi Trần Hồng đang định đi trang điểm. "Tối nay anh mời Tiểu Hiền ăn cơm, em cũng đi cùng nhé!" Trần Hồng vốn định từ chối, nhưng không hiểu sao, lời đến miệng lại không nói ra được.

Vương Tinh và Nam Nhạn đang thì thầm to nhỏ ở đây, Lâm Hựu Luân đi đến, hai người vội vàng im miệng.

Lâm Hựu Luân không vui liếc hai người một cái, "Đều là chuyện tốt do hai người làm ra cả!" Vương Tinh và Nam Nhạn nhìn nhau, ngầm hiểu và chọn cách im lặng.

Trong nhà hàng, Vương Tổ Hiền vừa thưởng thức món bít tết mà Lâm Hựu Luân đã cắt sẵn cho chị, vừa gật đầu nói: "Thì ra là vậy, em nói sao anh lại chạy thẳng đến phim trường!" Ngay lúc nãy, Lâm Hựu Luân đã giải thích lý do tại sao anh lại yêu cầu Vương Tinh quay lại bộ phim này, Trần Hồng sau khi nghe cũng thầm tặc lưỡi, không ngờ đằng sau chuyện này lại liên quan đến mối quan hệ phức tạp như vậy. "Biết vậy thì ngay từ đầu anh đã không nên đồng ý với Vương Tinh

rồi!" Vương Tổ Hiền bức xúc thay cho Lâm Hựu Luân, Trần Hồng cũng gật đầu theo, điều này khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy rất chột dạ. "Em biết không, tên mập Vương Tinh đó chẳng có tài cán gì khác, nhưng khả năng làm phiền người khác thì rất lợi hại, anh cũng thật sự bị hắn ta làm phiền đến mức không chịu nổi nữa, nên mới đồng ý với hắn." Vương Tổ Hiền và Trần Hồng đều không nghi ngờ lời giải thích của Lâm Hựu Luân, ngược lại còn nói về mấy bộ phim sắp ra mắt vào dịp Tết năm sau. "Bộ "Hoa Điền Hỉ Sự" thật sự lợi hại như anh nói sao?" "Nói là lợi hại đến mức nào thì cũng không hẳn, nhưng anh chỉ là không muốn bộ phim này độc chiếm dịp Tết." Mặc dù Lâm Hựu Luân nói vậy, nhưng anh vẫn rất coi trọng bộ phim "Hoa Điền Hỉ Sự", là một đại diện tiêu biểu của phim hài Hong Kong, "Hoa Điền Hỉ Sự" độc đáo phát huy tối đa những tình huống gây cười xuyên suốt từ cổ chí kim, những đoạn như "Bôn Trì Mã", "Truyền Hô Oa", cảnh Trương Quốc Vinh dùng "Liệt Diễm Hồng Thần" với Ngô Quân Như, cảnh "phục hồi nguyên trạng" của Trương Quốc Vinh, nhiều năm sau vẫn khiến các fan điện ảnh thích thú.

Lâm Hựu Luân có ấn tượng rất sâu sắc với bộ phim này, đây cũng là lý do anh lo lắng doanh thu phòng vé của "Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển" cuối cùng có thể không bằng "Hoa Điền Hỉ Sự".

Trần Hồng ở Hong Kong chưa lâu, không hiểu rõ ân oán giữa Lâm Hựu Luân và Lâm Kiện Nhạc, theo cô thấy, Lâm Hựu Luân và Lâm Kiện Nhạc căn bản không có xung đột lợi ích trực tiếp nào, hoàn toàn không nên gây sự đến mức như bây giờ. "Hoa Điền Hỉ Sự" và "Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển" ai thắng ai thua, người thắng cuộc đằng sau chẳng phải đều là Gia Nghị Viện Tuyến sao?

Tại sao anh lại ghét Lâm Kiện Nhạc đến vậy, nhất định phải đối đầu với hắn ta?" Trần Hồng sau khi hỏi câu này mới nhận ra có gì đó không đúng, bởi vì không chỉ biểu cảm của Lâm Hựu Luân trở nên có

chút không tự nhiên, mà biểu cảm của Vương Tổ Hiền cũng có chút bất thường. "Em có phải đã nói sai gì rồi không?" Trần Hồng cẩn thận bổ sung một câu.

Lâm Hựu Luân đang định mở lời, nhưng Vương Tổ Hiền đã nhanh hơn. "Người ta nói cùng ngành là oan gia rồi, bây giờ Lâm Kiện Nhạc không chiếm ưu thế gì, nên trông có vẻ rất khiêm tốn, nếu vị trí đổi ngược lại, hắn ta chắc còn quá đáng hơn thế này." Thấy Lâm Hựu Luân im lặng, Vương Tổ Hiền nhẹ nhàng dùng chân đá vào anh dưới bàn. "Em nói đúng không?" Lâm Hựu Luân rất không tình nguyện gật đầu.

Tất cả những điều này lọt vào mắt Trần Hồng, đương nhiên cô sẽ không cho rằng mọi chuyện thật sự đơn giản như Vương Tổ Hiền nói, nếu chỉ là cạnh tranh trên thương trường, căn bản không cần phải đối đầu gay gắt như vậy.

Vương Tổ Hiền cố gắng hết sức giúp Lâm Hựu Luân giải thích, lẽ nào chuyện này có liên quan đến chị ấy?

Chương 831

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Trần Hồng càng nghĩ càng thấy đây có thể là sự thật của vấn đề, cũng chỉ có như vậy, mới có thể giải thích được tại sao Lâm Hựu Luân và Vương Tổ Hiền lúc nãy lại có phản ứng biểu cảm như vậy.

Trần Hồng từng nghe người ta đánh giá Lâm Hựu Luân "yêu mỹ nhân không yêu giang sơn", lúc đó cô còn tưởng đây là một câu nói đùa, nhưng bây giờ cô lại bắt đầu tin rằng lời nói này là thật.

Trần Hồng đang tẩy trang trước gương thì cửa phòng đột nhiên bị gõ. "Ai đấy?" Trần Hồng quay đầu nhìn, bên ngoài truyền đến tiếng của Vương Tổ Hiền. "Cô ngủ rồi à?" "Chưa, cô vào đi." Trần Hồng đáp một tiếng.

Vương Tổ Hiền đẩy cửa bước vào, thấy Trần Hồng đang ngồi trước bàn trang điểm thì đi tới ngồi cùng cô. "Tối nay anh Lâm không ngủ lại chỗ cô à?" Vương Tổ Hiền đỏ mặt, có chút ngượng ngùng nói: "Hôm nay tôi không tiện lắm." Trần Hồng gật đầu, không hỏi thêm gì. "Chuyện đó… cô đoán ra rồi đúng không?" Vương Tổ Hiền thăm dò hỏi. "Chuyện gì?" Trần Hồng ngừng tay, quay đầu nhìn lại. "Khi ăn cơm cùng nhau, cô hỏi A Luân tại sao nhất định phải đối đầu với Lâm Kiện Nhạc." "Cô không phải đã nói nguyên nhân cho tôi rồi sao?" "Nhưng cô tin sao?" Trần Hồng dừng lại một chút, rồi lắc đầu.

Vương Tổ Hiền cuối cùng cũng nói ra sự thật: "Chuyện này, thật ra có liên quan đến tôi." Trần Hồng thầm nghĩ quả nhiên là vậy, nhưng không xen vào.

Vương Tổ Hiền tiếp tục nói: "Có một thời gian, Lâm Kiện Nhạc từng theo đuổi tôi." Vương Tổ Hiền nói đến đây, chuyện sau đó Trần

Hồng cũng có thể đoán ra đại khái, Lâm Hựu Luân và Lâm Kiện Nhạc vì Vương Tổ Hiền mà trở thành tình địch, sau đó hai người trong sự nghiệp lại có chút xung đột, nên mới thành ra thế đối đầu không đội trời chung như bây giờ.

Sau một hồi im lặng, Vương Tổ Hiền đột nhiên hỏi: "Cô nói tôi có tính là hồng nhan họa thủy không?" Trần Hồng nhìn Vương Tổ Hiền một cái, lắc đầu nói: "Sao cô lại có suy nghĩ như vậy?

Cuộc tranh đấu giữa đàn ông, nói cho cùng không phải là tranh giành thể diện, mà là lợi ích, cô đổ hết nguyên nhân lên người mình thì thật là ngốc." Vương Tổ Hiền khẽ thở dài, nhún vai nói: "Cũng có thể." Trần Hồng kéo tay Vương Tổ Hiền, an ủi cô: "Được rồi, cô đừng nghĩ nhiều nữa, làm tốt việc của mình là được rồi." "À phải rồi, ngày mai A Luân phải dự buổi công chiếu một bộ phim, bên cạnh thiếu một nữ bạn, tôi không được khỏe lắm, cô có thể đi thay tôi không?" "Tôi á?" Trần Hồng chỉ vào mình, vẻ mặt rất bất ngờ.

Vương Tổ Hiền gật đầu, "Cô đừng nghĩ nhiều, thật ra chỉ là nhờ cô đi xem phim cùng anh ấy thay tôi thôi, hơn nữa bộ phim đó là của Đại lục bên kia quay, tôi không có hứng thú lắm, nhưng cô thì chắc sẽ có hứng thú đấy." Trần Hồng có vẻ rất do dự. "Như vậy không hay lắm đâu?" Vương Tổ Hiền lại an ủi Trần Hồng: "Được rồi, không sao đâu, ngày mai đoàn làm phim 《Tình Yêu Rẽ Trái Rẽ Phải》 tôi sẽ gọi điện cho Vương Tinh giải thích tình hình giúp cô, cứ coi như là giúp tôi một lần đi!" Vương Tổ Hiền không khỏe không thể đi, lại không muốn để những người phụ nữ khác bên cạnh Lâm Hựu Luân được lợi, nên Trần Hồng trở thành lựa chọn tốt nhất.

Đương nhiên, Vương Tổ Hiền yên tâm để Trần Hồng đi thay mình, chủ yếu là vì cô ấy cảm thấy dưới con mắt của mọi người, Lâm Hựu Luân và Trần Hồng căn bản không thể xảy ra chuyện "vượt quá giới hạn" nào.

Trần Hồng không thể từ chối lời thỉnh cầu của Vương Tổ Hiền, cuối cùng đành phải đồng ý. "À phải rồi, cô nói bộ phim đó tên gì?" "《Bá Vương Biệt Cơ》." — Buổi công chiếu của 《Bá Vương Biệt Cơ》 được tổ chức tại rạp chiếu phim Liên Hợp ở Trung Hoàn, rạp này vừa được cải tạo, là rạp có số ghế đơn sảnh nhiều nhất dưới hệ thống rạp Gia Nghị hiện nay, hơn nữa thiết bị chiếu phim cũng là tiên tiến nhất.

Tương tự, công ty điện ảnh chọn rạp này làm địa điểm tổ chức công chiếu, tiền thuê mặt bằng cũng là đắt nhất, nhưng số tiền này đối với công ty điện ảnh Thang Thần, nhà đầu tư của 《Bá Vương Biệt Cơ》, chỉ là chuyện nhỏ.

Buổi công chiếu còn chưa bắt đầu, bên ngoài rạp đã chật kín phóng viên và một số khán giả chờ vào, vốn dĩ 《Bá Vương Biệt Cơ》 là một bộ phim nghệ thuật, lại là tác phẩm của đạo diễn Đại lục, trong tình huống bình thường truyền thông Hong Kong sẽ không đặc biệt quan tâm đến bộ phim này, nhưng diễn viên chính của bộ phim là Trương Quốc Vinh, hơn nữa thời gian trước lại có tin đồn bộ phim này bị giải Kim Tượng từ chối, nên rất nhiều người quan tâm thái độ thực sự của Lâm Hựu Luân, với tư cách là chủ tịch giải Kim Tượng, về chuyện này.

Để giết thời gian trước khi bắt đầu, có một phóng viên đã mở một cuộc cá cược. "Mấy người nói nữ bạn bên cạnh anh Lâm hôm nay sẽ là ai?" "Tôi cược Vương Tổ Hiền!" "Tôi cược Chu Tuệ Mẫn!" "Tôi cược Khâu Thục Trân!" "Tôi cược Lý Giai Hân!" Các phóng viên bên cạnh nhao nhao đặt cược, ít thì mười mấy tệ, nhiều thì một trăm tệ, phần lớn chỉ để cho vui, đúng lúc này, có một gã móc từ túi ra một tờ một nghìn tệ và cược hết vào Vương Tổ Hiền.

Đồng nghiệp không nhịn được khuyên: "Cược một nghìn tệ, mày điên rồi à?" "Không sao đâu, lần này tao thắng chắc!" Phóng viên đó

ghé tai đồng nghiệp thì thầm. "Mày có tin tức nội bộ gì à?" "Tối qua một người bạn của tao đã chụp được xe của Lâm Hựu Luân vào nhà Vương Tổ Hiền, nên mày hiểu rồi đấy." "Tin tức này đáng tin không?" "Tin hay không tùy mày." Người đồng nghiệp do dự một chút, rồi cũng móc từ túi ra 500 đô la Hong Kong, cược hết vào Vương Tổ Hiền.

Những người xung quanh thấy hai người thì thầm một hồi, rồi một người khác cũng đặt cược lớn theo, lập tức đoán rằng họ có thể biết tin tức gì đó, nhất thời, rất nhiều người cũng đặt cược theo vào Vương Tổ Hiền.

Người mở bàn cá cược thấy tình hình không ổn, vội vàng tuyên bố dừng nhận cược.

Đúng lúc này, hai chiếc xe đón khách màu đen dừng lại ở cửa rạp, sự chú ý của các phóng viên lập tức bị chuyển hướng.

Đạo diễn Trần Khải Ca của 《Bá Vương Biệt Cơ》 cùng ba diễn viên chính Trương Phong Nghị, Trương Quốc Vinh và Củng Lợi lần lượt xuống xe, trong đó người thu hút sự chú ý nhất đương nhiên vẫn là Củng Lợi.

Chiếc váy lụa mỏng màu xanh khoét sâu cổ, đôi gò bồng đảo kiêu hãnh như muốn thoát ra, vừa xuất hiện đã khiến cả trường quay kinh diễm, nhất thời các phóng viên tại hiện trường đều chĩa ống kính máy ảnh về phía cô.

Khí chất của siêu sao Củng Lợi dần bộc lộ trong hai năm gần đây, mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười đều thể hiện sự thanh lịch và bình tĩnh, khi đi theo "đoàn lớn" vào trong rạp, cô vẫn thỉnh thoảng đáp lại yêu cầu của phóng viên, đáp ứng họ chụp ảnh.

Do khán giả và truyền thông tại hiện trường quá đông, sự xuất hiện tập thể của đoàn làm phim đã khiến hiện trường từng lúc mất

kiểm soát.

Thậm chí có một nữ fan chen lấn đến trước mặt Trương Quốc Vinh, yêu cầu chụp ảnh cùng anh, cuối cùng nhiều bảo vệ khỏe mạnh đã tạo thành một bức tường người ở bên ngoài, ngăn chặn dòng người xông về phía này.

Ống kính của phóng viên chủ yếu nhắm vào Trương Quốc Vinh và Củng Lợi, hai ngôi sao này, còn các câu hỏi tại chỗ thì phần lớn hướng về Trần Khải Ca. "Đạo diễn Trần, ông có thể nói về quan điểm của mình về việc giải Kim Tượng từ chối 《Bá Vương Biệt Cơ》 không?" "Đạo diễn Trần, với tư cách là đại diện của thế hệ đạo diễn thứ năm của Đại lục, ông có nhận xét gì về điện ảnh Hong Kong?" Trần Khải Ca vừa đi vừa nói: "Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến 《Bá Vương Biệt Cơ》, có vấn đề gì mọi người có thể hỏi trong phần đặt câu hỏi của phóng viên tại buổi công chiếu, bây giờ tôi không tiện trả lời." Bảo vệ tách các phóng viên ra, Trần Khải Ca và ba diễn viên chính nhanh chóng bước vào rạp.

Trần Khải Ca từ chối trả lời bất kỳ câu hỏi nào, các phóng viên tại hiện trường cũng không quá thất vọng, vì họ vốn không hy vọng có thể moi được tin tức hữu ích gì từ miệng Trần Khải Ca, điểm nhấn thực sự vẫn nằm ở Lâm Hựu Luân, người chưa đến. "Đến rồi, đến rồi!" Có người ở ngoài cùng hô lên một tiếng, các phóng viên vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc xe sedan Bentley từ từ dừng lại ở cửa rạp, biển số xe cho thấy đây chính là xe của Lâm Hựu Luân.

Người trên xe còn chưa xuống, các phóng viên đã vây kín, vài bảo tiêu từ một chiếc xe thương vụ phía sau nhảy xuống, chặn các phóng viên lại trước khi họ kịp tiếp cận.

Cửa xe mở ra, Lâm Hựu Luân chỉnh lại quần áo, một chân bước ra trước.

Các phóng viên trước đó đã cá cược Lâm Hựu Luân sẽ dẫn nữ bạn nào, đều tranh nhau chen lấn nhìn vào trong xe, nhưng chỉ thấy người đó mặc một bộ dạ hội cổ thấp màu tím nhạt, trên đó có những họa tiết thêu vàng dày đặc, tà váy kéo dài, tay cầm một chiếc ví cầm tay nhỏ cùng tông màu, nhưng lại không nhìn thấy mặt.

Lâm Hựu Luân xuống xe, đi vòng sang cửa xe bên kia, đưa tay đỡ nữ bạn trong xe xuống.

Khoảnh khắc này, rất nhiều phóng viên đều vươn dài cổ, mong chờ kết quả được hé lộ.

Trần Hồng từ trên xe bước xuống, đứng sánh vai cùng Lâm Hựu Luân, cảnh tượng này khiến các phóng viên tại hiện trường đồng loạt ngớ người.

Phóng viên đã đặt cược 500 tệ túm chặt cổ áo đồng nghiệp: "Mày không phải nói tin tức chính xác sao?" Phóng viên bị túm cổ áo còn uất ức hơn, mình đã cược 1000 tệ, giờ thì mất trắng rồi. "Tao đâu có bảo mày đặt cược theo tao!" "Mày..." "Thôi được rồi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, mày quên hôm nay ở đây là để làm gì à?" Lâm Hựu Luân đang dẫn Trần Hồng đi vào rạp, các phóng viên khác đã vây kín, phóng viên thua 500 tệ lườm đồng nghiệp một cái thật ác, rồi cũng giơ máy ảnh lên và xông vào.

Phóng viên thua 1000 tệ lững thững phía sau những người khác, trong lòng vẫn còn suy nghĩ tại sao tin tức của mình lại sai.

Lâm Hựu Luân và Trần Hồng, ngoài điện ảnh ra thì không có nhiều mối liên hệ, ngược lại Trần Hồng và Vương Tổ Hiền lại rất thân thiết, nghe nói hai người là bạn tốt, lẽ nào là...

Một ý nghĩ táo bạo nảy ra trong đầu phóng viên này. "Trần Hồng hôm nay không phải là đi thay Vương Tổ Hiền đấy chứ?" Các phóng viên khác đều không nghĩ đến khả năng này, sau sự ngạc nhiên ban

đầu, họ nhanh chóng chấp nhận sự thật này, và suy đoán rằng Lâm Hựu Luân dẫn Trần Hồng cùng tham dự hoạt động như vậy có thể là để quảng bá cho 《Tình Yêu Rẽ Trái Rẽ Phải》, tăng độ phủ sóng cho bộ phim này. "Anh Lâm, giải Kim Tượng từ chối 《Bá Vương Biệt Cơ》, cá nhân anh có đồng tình với cách làm này không?" "Anh Lâm, anh có thể nói một chút về quan điểm của mình về bộ phim 《Bá Vương Biệt Cơ》 không?" "Anh Lâm, anh đến tham dự buổi công chiếu 《Bá Vương Biệt Cơ》 là do nhà sản xuất mời, hay là đến để ủng hộ một diễn viên chính nào đó?" Thế vây kín Lâm Hựu Luân của các phóng viên cao hơn hẳn so với việc phỏng vấn Trần Khải Ca trước đó, mặc dù mấy bảo tiêu ra sức chặn không cho họ lại gần, nhưng bên này cũng không cách nào đột phá ra ngoài được, hai bên cứ thế lâm vào thế giằng co.

Trần Hồng đã không phải lần đầu trải qua cảnh tượng như vậy, nhưng phản ứng của các phóng viên Hong Kong vẫn khiến cô có chút bất ngờ, rất nhiều micro, máy ghi âm đều đưa qua người bảo tiêu, điều này không thể dùng từ hỗn loạn để hình dung, mà phải nói là điên cuồng. "Bây giờ làm sao đây ạ?" Trần Hồng khẽ hỏi nhỏ bên tai Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân dùng ánh mắt ra hiệu cho Trần Hồng đừng lo lắng, mọi chuyện cứ để anh xử lý là được.

Trần Hồng ban đầu còn có chút lo lắng, nhưng rất nhanh sau đó cô đã thấy một cảnh tượng rất kỳ diệu.

Lâm Hựu Luân nắm tay đưa lên miệng ho khan một tiếng, xung quanh rất nhanh đã im lặng. "Mặc dù hôm nay tôi đến tham dự buổi công chiếu là theo lời mời của bà Từ Phong, nhà sản xuất của 《Bá Vương Biệt Cơ》, nhưng điều này không ảnh hưởng đến sự yêu thích cá nhân của tôi dành cho bộ phim này.

Tôi đã nghe những câu hỏi của các bạn vừa rồi, có lẽ điều mọi người quan tâm nhất vẫn là việc giải Kim Tượng từ chối 《Bá Vương Biệt Cơ》.

Trên truyền thông cũng có rất nhiều bình luận về chuyện này, một số tờ báo thậm chí còn đánh đồng việc giải Kim Mã từ chối 《Bá Vương Biệt Cơ》 cách đây không lâu với việc giải Kim Tượng từ chối bộ phim này, tôi thấy điều đó rất nực cười.

Chương 832

Giải Kim Mã cho rằng 《Bá Vương Biệt Cơ》 là phim Đại lục, nên không tiếc tạm thời sửa đổi quy tắc để loại trừ tư cách bình chọn, còn giải Kim Tượng thì lại hoàn toàn ngược lại, vì phải tuân thủ quy tắc bình chọn trước đó, nên đã loại trừ bộ phim này.

Khoảng 2, 3 năm trước, tôi nhớ mình từng nói rằng giải Kim Tượng không linh hoạt và cởi mở như giải Kim Mã, bây giờ tôi vẫn muốn nói câu đó, bởi vì nếu giải Kim Tượng có thể giống như giải Kim Mã, cho phép tạm thời sửa đổi quy tắc bình chọn, thì tôi sẽ không tiếc sửa đổi quy tắc tạm thời để nhất định đưa 《Bá Vương Biệt Cơ》 vào danh sách đề cử, điều đáng tiếc là, giải Kim Tượng không phải là giải Kim Mã." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân, có ý tứ "chỉ cây dâu mắng cây hòe".

Bề ngoài anh ta đang phàn nàn rằng quy tắc của giải Kim Tượng quá cứng nhắc không biết biến đổi, nhưng thực tế lại là châm biếm giải Kim Mã không có nguyên tắc khi sửa đổi quy tắc bình chọn để từ chối 《Bá Vương Biệt Cơ》, đồng thời cũng giải thích nguyên nhân giải Kim Tượng từ chối bộ phim này.

Một bên là sửa đổi quy tắc, một bên là tuân thủ quy tắc, cùng là từ chối 《Bá Vương Biệt Cơ》, nhưng rõ ràng cách làm của giải Kim Tượng dễ khiến người ta chấp nhận hơn.

Lợi dụng lúc phần lớn phóng viên vẫn còn đang suy nghĩ về những lời đó, Lâm Hựu Luân đưa mắt ra hiệu cho bảo tiêu bên cạnh.

Rất nhanh, một lối đi dẫn đến cửa vào rạp đã bị hai bảo tiêu dẫn đường ép ra, Lâm Hựu Luân kéo Trần Hồng vẫn còn đang ngẩn người, nhanh chóng bước qua.

Khi các phóng viên hoàn hồn lại, bóng dáng của Lâm Hựu Luân và Trần Hồng đã biến mất ở cửa vào rạp.

Ở cửa phòng chiếu, Từ Phong, nhà sản xuất của 《Bá Vương Biệt Cơ》, đã đón. "Anh Lâm, thật sự rất xin lỗi, hôm nay tôi sắp xếp không chu đáo, để anh phải đứng chờ ở cửa lâu như vậy." Từ Phong nắm chặt hai tay, vẻ mặt đầy áy náy. "Bà Từ quá khách khí rồi, vốn dĩ hôm nay tôi định tự mình lén mua vé vào xem phim, nhận được lời mời của bà, vừa hay có thể quang minh chính đại đến, nói ra thì tôi còn phải cảm ơn bà đấy!" "Anh Lâm đừng nói vậy, anh có thể đến mới là vinh hạnh của tôi!" Từ Phong và Lâm Hựu Luân khách sáo vài câu, sau đó ánh mắt mới rơi vào Trần Hồng bên cạnh, chỉ cảm thấy cô gái xinh đẹp này có chút quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Cho Từ Phong thêm chút thời gian, cô ấy hẳn sẽ nhớ ra tên Trần Hồng, nhưng bây giờ buổi công chiếu sắp bắt đầu, Từ Phong cũng không kịp hỏi kỹ, chỉ đành vội vàng mời Lâm Hựu Luân và Trần Hồng vào chỗ. — Sau khi Từ Phong dẫn Lâm Hựu Luân và Trần Hồng vào, nói lời xin lỗi rồi lại bận rộn đi đón tiếp các vị khách khác.

Từ Phong vừa đi, Trần Hồng liền không nhịn được hỏi: "Vị bà Từ này trước đây cũng là diễn viên sao?" "Cô thấy sao?" Trần Hồng đã đoán được đáp án từ ngữ khí của Lâm Hựu Luân, "Vậy là tôi không đoán sai?" Lâm Hựu Luân gật đầu, "Từ Phong nổi tiếng nhờ đóng phim Đài Loan vào những năm bảy mươi, hơn nữa đã giải nghệ hơn mười năm rồi, cô ở Đại lục không biết cô ấy cũng rất bình thường." Nghe xong lai lịch của Từ Phong, Trần Hồng càng thêm tò mò. "Tôi thấy cô ấy cũng không lớn tuổi lắm, tại sao lại quyết định giải nghệ sớm như vậy?" "Vì cô ấy đã lấy chồng rồi!" Trần Hồng trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân, tưởng anh đang đùa. "Tôi nói thật mà." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Cô ấy lấy không phải người bình thường, mà là

Thang Quân Niên, một ông trùm bất động sản nổi tiếng ở Hong Kong, tôi nói vậy cô chắc hiểu rồi chứ?" Trần Hồng lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.

Từ Phong đã gả vào hào môn, đương nhiên không cần tiếp tục lăn lộn trong giới giải trí, chỉ là cô ấy bỏ không làm phu nhân hào môn an nhàn, sao lại chạy đến làm nhà đầu tư điện ảnh rồi chứ? "Có lẽ là không chịu ngồi yên được, cô biết đấy, đôi khi tiền nhiều đến mức không biết tiêu thế nào cũng là một kiểu đau khổ." Trần Hồng thu ánh mắt khỏi Từ Phong, quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân một cái: "Sao tôi lại thấy lời này anh đang nói chính mình vậy?" Lâm Hựu Luân khoanh tay, thờ ơ bĩu môi. "Có sao?" "Nếu không phải tiền nhiều đến mức không có chỗ tiêu, ai lại bỏ ra 100 triệu đô la Mỹ để quay một bộ phim chứ?" Trần Hồng hỏi ngược lại. "Điện ảnh vốn là ngành đốt tiền, hơn nữa càng về sau sẽ càng đốt tiền, bây giờ cô thấy bỏ 100 triệu đô la Mỹ để quay một bộ phim là rất khoa trương, nhưng mười năm nữa sẽ phát hiện, 100 triệu đô la Mỹ có lẽ chỉ là một mức giá khởi điểm thôi." "Đó cũng là vì những người có tiền không biết tiêu thế nào như anh quá nhiều, nên mới đẩy chi phí sản xuất phim ngày càng cao lên!" Lời nói này của Trần Hồng khiến Lâm Hựu Luân dở khóc dở cười, rõ ràng là dùng tư bản để thúc đẩy sự phát triển kỹ thuật của ngành công nghiệp điện ảnh, sao trong mắt Trần Hồng lại biến thành thi nhau tiêu tiền rồi?

Suy nghĩ của phụ nữ, đôi khi thật sự không thể lý giải được. "Hai người đang nói chuyện gì vậy, tôi có thể tham gia không?" Một giọng nói quen thuộc cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người, Lâm Hựu Luân ngẩng đầu nhìn, phát hiện cách đó vài bước, Củng Lợi đang mỉm cười nhìn về phía này. "Sao, không định giới thiệu nữ bạn của anh hôm nay với tôi à?" Củng Lợi đi tới, không lộ vẻ gì nhưng lườm Lâm Hựu Luân một cái, rồi lại lái chủ đề sang Trần Hồng. "Cần sao?

Tôi nghĩ hai cô hẳn là quen nhau rồi chứ?" Lâm Hựu Luân cố ý

muốn né tránh vấn đề này, mục đích là không muốn Củng Lợi hiểu lầm mối quan hệ giữa anh và Trần Hồng. "Thế à?" Củng Lợi lại một lần nữa đánh giá Trần Hồng hai lượt, rồi lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh, "Thì ra là cô Trần Hồng, suýt nữa thì tôi không nhận ra." "Chút danh mọn, khiến cô Củng phải chê cười rồi!" Vẻ mặt của Trần Hồng rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có chút kỳ lạ.

Củng Lợi đối với cô hình như có chút địch ý, nhưng Trần Hồng không nhớ mình đã đắc tội Củng Lợi ở chỗ nào. "Cô Trần khiêm tốn quá rồi, vài bộ phim cô đóng tôi đều đã xem qua, chỉ là vừa rồi nhất thời không nhận ra cô." Thái độ của Củng Lợi thay đổi rất nhanh, vừa rồi còn có ý muốn gây khó dễ với Trần Hồng, bây giờ lại ra sức khen Trần Hồng, sau đó đừng nói là Trần Hồng, ngay cả Lâm Hựu Luân đứng bên cạnh cũng bị làm cho mơ hồ. "Buổi công chiếu sắp bắt đầu rồi, chúng ta vẫn nên tìm chỗ ngồi trước đi!" Chỗ ngồi hôm nay đều đã được sắp xếp, ý của Lâm Hựu Luân khi nói lời này thực ra là muốn tách Củng Lợi và Trần Hồng ra, nhưng không ngờ Củng Lợi lại tiếp tục đưa ra yêu cầu đổi chỗ với anh. "Khó lắm mới gặp được cô Trần, tôi đặc biệt muốn nói chuyện với cô ấy nhiều hơn một chút." Lâm Hựu Luân đang do dự không biết có nên đồng ý với Củng Lợi không, Trần Hồng cũng lên tiếng. "Tôi cũng muốn làm quen kỹ với cô Củng, anh cứ đổi chỗ với cô ấy đi." Cả hai người phụ nữ đều có yêu cầu như vậy, Lâm Hựu Luân đành phải đồng ý đổi chỗ.

Trước khi đi, Lâm Hựu Luân không yên tâm nhìn Củng Lợi và Trần Hồng một cái, thấy hai người phụ nữ đã ngồi xuống và trò chuyện rất sôi nổi, anh mới đi về phía chỗ ngồi của Củng Lợi.

Củng Lợi nhìn Lâm Hựu Luân ngồi xuống cách đây không xa, lúc này mới hỏi Trần Hồng: "Hai người quen nhau thế nào?" Trần Hồng ngẩn người một chút, rồi mới nhận ra "hai người" này là chỉ cô và Lâm Hựu Luân. "Năm 87, tôi tham gia đóng phiên bản điện ảnh của

《Hồng Lâu Mộng》, anh ấy xem bộ phim đó ở Hong Kong, sau đó trực tiếp đến trường tìm tôi...

Cô Củng có lẽ quên rồi, thật ra lúc đó chúng ta đã gặp nhau rồi." Trần Hồng vừa nói vậy, Củng Lợi liền nhớ ra. "Đúng rồi, đúng rồi, lúc đó tôi đang quay 《Ngọa Hổ Tàng Long》, anh ấy dẫn cô đến thăm đoàn." Trần Hồng gật đầu, "Sau đó anh ấy tìm tôi đóng 《Thần Thoại》, vì bộ phim đó được quay cùng với 《Cổ Kim Đại Chiến Tần Dũng Tình》, rồi tôi quen Vương Tổ Hiền, hôm nay vốn dĩ là cô ấy đi cùng anh Lâm, nhưng cô ấy không được khỏe lắm, nên mới nhờ tôi đi thay." "Thì ra là vậy, tôi còn tưởng..." Củng Lợi đột nhiên ngừng lời, không định nói tiếp. "Còn tưởng tôi và anh ấy có mối quan hệ không bình thường gì sao?" Trần Hồng giúp Củng Lợi nói ra.

Củng Lợi cười cười không trả lời.

Trần Hồng nhìn về phía Lâm Hựu Luân một cái, "Thật ra hôm qua tôi cũng do dự rất lâu mới đồng ý với Hiền, vì đi dự hoạt động cùng anh ấy, khả năng bị hiểu lầm thật sự rất lớn." Củng Lợi gật đầu, "Lời này tôi cũng đồng ý, chỉ cần cô và anh ấy bị phóng viên chụp được cùng nhau, ngày hôm sau trên truyền thông nhất định sẽ đăng tin có bằng chứng hai người đang hẹn hò, mặc dù những chuyện này đều là hư vô...

Nếu là mấy năm trước ở Đại lục, kiểu người như anh ấy bị bắt vì tội lưu manh, bị bắn mấy chục phát cũng đáng!" "Mà còn không hề oan uổng anh ấy!" Trần Hồng bổ sung một câu.

Củng Lợi nhìn Trần Hồng một cái, rồi hai người phụ nữ cùng che miệng cười rộ lên.

Cười xong, Trần Hồng đột nhiên không báo trước hỏi một câu: "Vậy cô Củng và anh ấy là quan hệ gì?" Củng Lợi đầu tiên ngẩn người, sau đó cười hỏi lại: "Cô Trần thấy sao?" "Cô Củng vừa nói rồi

đó, chỉ cần đi với anh ấy hơi thân mật một chút, sẽ bị hiểu lầm là có quan hệ gì với anh ấy, trong chuyện này thật giả lẫn lộn, cũng chỉ có anh ấy và người trong cuộc mới hiểu rõ." Trần Hồng nhấn mạnh đặc biệt vào từ "người trong cuộc", Củng Lợi đương nhiên có thể nghe ra ý của cô. "Tôi và anh ấy chỉ là bạn tốt thôi!" — Trần Khải Ca bị Từ Phong gọi ra ngoài nói chuyện, khi quay lại phát hiện người ngồi bên cạnh mình đã biến thành Lâm Hựu Luân, phản ứng đầu tiên còn tưởng mình đi nhầm chỗ. "Đạo diễn Trần, lại gặp mặt rồi!" Lâm Hựu Luân chủ động đứng lên, Trần Khải Ca hoàn hồn, vội vàng đưa tay ra. "Chào anh Lâm!" Hai người bắt tay, rồi cùng ngồi xuống. "Về chuyện giải Kim Tượng, tôi phải nói lời xin lỗi với đạo diễn Trần!" "Anh Lâm đừng nói vậy, so với cách làm của giải Kim Mã, cách làm của giải Kim Tượng Hong Kong rõ ràng đáng tin hơn." Bị giải Kim Tượng từ chối, Trần Khải Ca không thể nào không có chút oán trách, chỉ là trước mặt Lâm Hựu Luân, ông ấy chắc chắn sẽ không thể hiện thái độ đó ra trực tiếp. "Thật ra hôm nay tôi đến còn có một mục đích, chính là muốn mời đạo diễn Trần mang 《Bá Vương Biệt Cơ》 đến tham dự Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong vào tháng 6 năm sau, không biết đạo diễn Trần thấy thế nào?" Tính cách của Trần Khải Ca có chút khí chất văn nhân, nói trắng ra là kiêu ngạo, sau khi liên tục bị giải Kim Mã, Kim Tượng đụng phải bức tường, ông ấy đã không còn hứng thú với việc bình chọn giải thưởng điện ảnh ở khu vực Hong Kong, Đài Loan nữa, chỉ là trước mặt Lâm Hựu Luân, không tiện trực tiếp từ chối. "Nhưng bộ phim này của tôi đã xác định sẽ tham gia trình chiếu tại Liên hoan phim Cannes vào tháng 5 năm sau, hai sự kiện này có xung đột gì không?" Lâm Hựu Luân ban đầu có ý muốn bù đắp cho 《Bá Vương Biệt Cơ》, nhưng Trần Khải Ca lại không muốn, việc này đương nhiên đành phải bỏ qua. "Xung đột thì không xung đột, nhưng đạo diễn Trần đã có ý định tranh giải lớn tại Liên hoan phim Cannes, vậy việc tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong có hay

không cũng không quan trọng." "Đa tạ anh Lâm đã thể lượng!" Câu cảm ơn này của Trần Khải Ca thì là xuất phát từ tấm lòng, nhưng Lâm Hựu Luân chỉ mỉm cười, không nói gì thêm.

Từ Phong sắp xếp xong các vị khách khác quay lại, phát hiện trên chỗ ngồi của Lâm Hựu Luân là Củng Lợi, ban đầu cũng tưởng mình tìm nhầm chỗ, đợi khi hỏi rõ chuyện gì xảy ra, liền chuẩn bị đổi chỗ với người khác, vì cô ấy có vài điều muốn nói riêng với Lâm Hựu Luân.

Lúc này Củng Lợi chủ động đứng dậy. "Tôi và cô Trần đã nói chuyện xong rồi, hay là để tôi đi gọi cô ấy về nhé!" Nói rồi cô liền đi về phía Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân thấy Củng Lợi đi tới, không khỏi tò mò hỏi: "Cô sao lại quay lại rồi?

Nói chuyện xong rồi à?" Củng Lợi quay đầu nhìn lại, Từ Phong cảm kích gật đầu với cô. "Bà Từ có lẽ tìm anh có việc." Lâm Hựu Luân đứng dậy, đi về chỗ ngồi cũ của mình, Từ Phong lập tức xích lại gần. "Anh Lâm, tôi muốn bàn bạc với anh một chuyện, 《Bá Vương Biệt Cơ》 không thể tham gia giải Kim Tượng, nhưng việc tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong năm sau thì hẳn là không có vấn đề gì chứ?" "Thật trùng hợp, vừa nãy tôi và đạo diễn Trần cũng đã nhắc đến chuyện này." Từ Phong vừa nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, mắt liền sáng rực lên, không ngờ Lâm Hựu Luân lại tiếp lời "đạo diễn Trần không đồng ý", trực tiếp dập tắt ngọn lửa nhiệt huyết của cô ấy. "Anh Lâm, trong chuyện này có phải có hiểu lầm gì không ạ?" "Cái này thì tôi không biết, dù sao thì vừa nãy đạo diễn Trần đã trả lời tôi như vậy." Lâm Hựu Luân nhún vai. "Trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm gì đó, anh Lâm cứ yên tâm, việc thuyết phục đạo diễn Trần cứ giao cho tôi làm..." Từ Phong còn chưa nói hết câu đã bị Lâm Hựu Luân cắt ngang.

Chương 833

"Bà Từ, dưa ép không ngọt, tôi thấy chuyện này cứ bỏ qua đi!" Tâm trạng của Từ Phong lập tức chìm xuống đáy, cô ấy biết Trần Khải Ca vừa rồi có thể đã vô tình đắc tội thật sự với Lâm Hựu Luân, nếu không Lâm Hựu Luân sẽ không nói ra những lời như vậy. — Trước màn hình lớn, đoàn làm phim chính của 《Bá Vương Biệt Cơ》 đứng thành một hàng, nhận câu hỏi từ các phóng viên phía dưới. "Bà Từ, chúng tôi biết bộ phim này từ khâu chuẩn bị đến quay rồi đến công chiếu, có rất nhiều khúc mắc, với tư cách là nhà sản xuất của bộ phim này, bà hẳn có rất nhiều cảm xúc, có thể chia sẻ với chúng tôi không?" Người dẫn chương trình nhìn Từ Phong một cái, thấy cô ấy gật đầu, lúc này mới đưa micro trong tay qua.

Từ Phong cầm micro, hắng giọng. "Nói về cảm xúc, thật sự là rất nhiều, điều khiến tôi ấn tượng sâu sắc nhất có lẽ là việc thuyết phục Vinh Tử nhận lời đóng bộ phim này, ban đầu anh ấy rất hứng thú với câu chuyện, chủ động đề xuất với tác giả nguyên tác Lý Bích Hoa muốn đóng bộ phim này, nhưng khi tôi mua bản quyền tiểu thuyết về, chuẩn bị quay phim, anh ấy lại chùn bước, sau đó suýt chút nữa tôi đã phải tìm người khác đóng vai này, ở đây tôi đặc biệt muốn cảm ơn anh Lâm Hựu Luân đang ngồi dưới khán đài, chính anh ấy đã thuyết phục Vinh Tử diễn bộ phim này, đồng thời cũng chính anh ấy đã thuyết phục đạo diễn Trần Khải Ca nhận lời quay bộ phim này, có thể nói không có anh Lâm, sẽ không có bộ phim 《Bá Vương Biệt Cơ》 này." Lời nói của Từ Phong đã gây ra một tràng xì xào nhỏ trong các phóng viên dưới khán đài, trước đó truyền thông Hong Kong cho rằng việc giải Kim Tượng từ chối 《Bá Vương Biệt Cơ》 là theo chỉ thị của Lâm Hựu Luân, hoặc nói cách khác là quyết định được đưa ra

dưới sự ngầm cho phép của Lâm Hựu Luân.

Nếu không, với tư cách là Chủ tịch giải Kim Tượng của Lâm Hựu Luân, anh hoàn toàn có thể tạm thời sửa đổi quy tắc bình chọn, để 《Bá Vương Biệt Cơ》 giành được tư cách tham gia bình chọn của giải Kim Tượng.

Lâm Hựu Luân nếu thật sự quyết tâm làm vậy, nhiều nhất là sẽ gây ra một số lời đàm tiếu, nhưng tuyệt đối sẽ không có chuyện không thông qua được.

Lâm Hựu Luân không làm vậy, rõ ràng thái độ của anh đối với 《Bá Vương Biệt Cơ》 là còn phải bàn bạc.

Theo lý mà nói, đoàn làm phim chính của 《Bá Vương Biệt Cơ》 hẳn phải có chút oán trách Lâm Hựu Luân, nhưng Từ Phong trên đài lại hoàn toàn không có ý đó, ngược lại còn có chút ý định hết sức lấy lòng Lâm Hựu Luân.

Đương nhiên từ "lấy lòng" dùng cho Từ Phong có chút không phù hợp, vì với thân phận của Từ Phong, căn bản không cần phải xu nịnh Lâm Hựu Luân như vậy, nhưng cô ấy lại làm vậy, phản ứng như thế này thật khiến người ta phải suy ngẫm.

Sắc mặt của Trần Khải Ca có chút không tốt, Từ Phong vừa rồi đã nói rõ với ông ấy rằng 《Bá Vương Biệt Cơ》 nhất định phải tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong.

Với tư cách là nhà sản xuất của bộ phim, Từ Phong có quyền đưa ra quyết định như vậy, nhưng thái độ đó của Từ Phong lại khiến Trần Khải Ca cảm thấy rất khó chịu.

Đặc biệt là trong tình huống Trần Khải Ca vừa từ chối Lâm Hựu Luân, quyết định của Từ Phong giống như một cái tát mạnh vào mặt ông ấy, rồi có cảm giác bị sỉ nhục.

Hoạt động trước sân khấu vừa kết thúc, Trần Khải Ca đã lấy lý do không khỏe để rời đi sớm, sau đó sắc mặt của Từ Phong trở nên rất khó coi, bây giờ có nhiều phóng viên truyền thông như vậy đang nhìn, Trần Khải Ca cũng quá không nể mặt cô ấy rồi. "Đạo diễn Trần sao lại đi rồi?" Trần Hồng thấy cảnh này, không nhịn được hỏi Lâm Hựu Luân đang ngồi bên cạnh.

Lâm Hựu Luân đại khái có thể đoán được nguyên nhân Trần Khải Ca rời đi, chỉ là không tiện nói rõ với Trần Hồng. "Có thể là những lời bà Từ vừa nói trên đài đã kích thích ông ấy, đương nhiên cũng có thể là lòng tự trọng của đạo diễn Trần quá nhạy cảm, tự mình gây khó dễ cho mình." Lâm Hựu Luân nói vậy không phải là nói bừa, chỉ là bằng chứng của anh bây giờ không thể đưa ra.

Sau này Trần Khải Ca vì một bộ phim của mình bị người khác chế giễu trên mạng, trong cơn tức giận đã kiện đối phương ra tòa, cuối cùng thắng kiện, nhưng dư luận lại phổ biến đồng tình với người chế giễu đó, ngược lại cho rằng Trần Khải Ca thiếu độ lượng.

Thật ra không phải chuyện gì to tát, Trần Khải Ca hoàn toàn có thể dùng một cách ôn hòa hơn để xử lý chuyện đó, nhưng ông ấy lại chọn cách cực đoan nhất, từ đó có thể thấy lòng tự trọng của ông ấy thực sự có chút quá mức.

Từ Phong thực ra cũng biết "tật xấu" này của Trần Khải Ca, nhưng so với cảm xúc của Trần Khải Ca, Từ Phong càng cần phải xem xét thái độ của Lâm Hựu Luân hơn.

Bởi vì điều này không chỉ liên quan đến bộ phim 《Bá Vương Biệt Cơ》, mà quan trọng hơn là nó có mối quan hệ rất lớn với một khoản đầu tư lớn mà chồng của Từ Phong, Thang Quân Niên, sắp thực hiện. — Tiếng va chạm "ba ba", cùng với tiếng rên rỉ nhỏ, tràn ngập khắp căn phòng.

Thân thể Củng Lợi bị ép vào tường, hai chân được nâng cao, đón nhận từng đợt công phá của Lâm Hựu Luân.

Tiếng chuông điện thoại ở đầu giường kêu không ngừng, nhưng không hề ảnh hưởng đến hứng thú của cặp nam nữ này, cuối cùng, trong tiếng gầm nhẹ sảng khoái của Lâm Hựu Luân, một luồng nhiệt nóng bỏng trào dâng vào cơ thể Củng Lợi.

Cả hai đều đồng loạt dừng động tác, sau đó chỉ còn lại tiếng thở dốc của nhau.

Vừa rồi một trận vận động kịch liệt, tuy kích thích nhưng cũng tiêu hao rất nhiều thể lực của Lâm Hựu Luân, anh từ từ rút ra khỏi cơ thể Củng Lợi, rồi ngồi phịch xuống giường phía sau.

Củng Lợi vịn vào tường đứng vững, kéo dây váy ngủ lên, từ bên cạnh kéo một cuộn giấy, vén váy lên, lau sạch dịch thể màu trắng chảy xuống đùi, lúc này mới đi chân trần đến đầu giường, nhấc điện thoại lên. "Bà Từ, xin lỗi nhé, vừa nãy tôi đang tắm, không nghe thấy tiếng chuông điện thoại...

Bà tìm tôi có chuyện gì không?" Đầu dây bên kia, giọng của Từ Phong vô cùng khách khí, không hề có vẻ sốt ruột vì đã gọi điện một tiếng đồng hồ mới thông máy.

Củng Lợi liếc nhìn Lâm Hựu Luân đang nằm trên giường hồi phục sức lực, bĩu môi nói: "Cũng tạm, có thể coi là bạn bè, bà Từ có chuyện gì không?" Từ Phong nghe được câu trả lời của Củng Lợi, trong lòng càng khẳng định phán đoán trước đó của mình. "Chuyện là thế này, Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong chắc cô Củng không xa lạ gì, tôi dự định năm sau sẽ gửi bộ phim 《Bá Vương Biệt Cơ》 đi tham gia triển lãm, nhưng trước đó đạo diễn Trần Khải Ca khi nói chuyện vấn đề này với anh Lâm, đã từ chối yêu cầu của anh Lâm mà không hỏi ý kiến tôi, sau đó khi tôi nhắc lại chuyện này, anh Lâm có lẽ

có chút tức giận, vẫn luôn không chắc chắn đồng ý, cô có thể giúp tôi giải thích với anh Lâm một chút không?" Nếu là bình thường, Củng Lợi chắc chắn sẽ trực tiếp từ chối, nhưng dù sao cô cũng là nữ diễn viên chính của 《Bá Vương Biệt Cơ》, mặc dù trong bộ phim này vai diễn của cô thực chất chỉ là phụ, nhưng dù sao cũng mang danh nữ chính, nếu từ chối Từ Phong, ít nhiều cũng có chút không hợp tình hợp lý. "Tôi sẽ thử, nhưng không đảm bảo nhất định thành công." Củng Lợi nói vậy, Từ Phong đương nhiên cũng không thể yêu cầu quá nhiều, lúc này cô ấy chỉ mong lời nói của Củng Lợi có thể có chút tác dụng trước mặt Lâm Hựu Luân.

Cúp điện thoại, Củng Lợi ngồi xuống bên giường.

Lâm Hựu Luân liền gối đầu lên đùi Củng Lợi, đổi một tư thế ngủ thoải mái hơn. "Từ Phong tìm cô à?" "Đúng vậy, đường đường là thiếu phu nhân nhà họ Thang, lại phải khom lưng cúi mình đi cầu người như vậy, thật khiến người ta không ngờ." Lâm Hựu Luân hít sâu một hơi. "Nếu cô biết cô ấy thật sự muốn gì, thì sẽ không thấy việc cô ấy làm như vậy có gì lạ cả." "Không phải chỉ là muốn 《Bá Vương Biệt Cơ》 tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong sao?

Cùng lắm là muốn bộ phim này có thể giành được vài giải thưởng tại liên hoan phim, còn có thể là gì nữa?" "Cô nghĩ chuyện này quá đơn giản rồi, mục đích thực sự lần này của Từ Phong không liên quan gì đến 《Bá Vương Biệt Cơ》 cả, việc tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong chỉ là thăm dò, để thử thái độ của tôi mà thôi." "Không phải vì 《Bá Vương Biệt Cơ》, vậy là vì cái gì?" "Cô có biết chồng của Từ Phong làm gì ở Hong Kong không?" "Ông trùm bất động sản chứ gì, cái này ở Hong Kong chắc không mấy ai không biết phải không?" Thang Quân Niên luôn được giới bất động sản Hong Kong coi là đại diện tiêu biểu của "bang Đài Loan", trước khi tiến vào giới bất động sản Hong Kong, công ty bất động sản dưới trướng ông ấy

luôn giữ kỷ lục bán hàng kỳ quái về dân số trong lịch sử bán bất động sản Đài Loan, đến nay vẫn chưa bị phá vỡ.

Từ năm 1988 đến 1992, Thang Quân Niên đến Hong Kong đầu tư, một mạch nuốt chửng tập đoàn Xuyên Hà, Vĩnh Thịnh Tài Vụ, công ty con Bôn Đạt Quốc Tế Hong Kong, thành lập công ty Thang Thần, sau đó còn hợp tác với vua cờ bạc Ma Cao Hà Hồng Sâm, đưa tầm ảnh hưởng vào thị trường giải trí và bất động sản Ma Cao.

Về những thành tựu của ông chủ Thang đại gia này, ngay cả Củng Lợi cũng có nghe nói, trong đó điều được mọi người kể lại nhiều nhất, vẫn là vào năm 1980 khi ông ấy kết hôn với Từ Phong, đã dùng 3 vạn bông hồng để trang trí lễ đường, đám cưới xa hoa này khi đó đã gây chấn động cả Hong Kong. "Thang Quân Niên đã để mắt đến một mảnh đất ở khu mới Phố Đông, mà mảnh đất đó đồng thời tôi cũng đã để mắt tới, trong tương lai khi đấu thầu có thể sẽ trở thành đối thủ, vì vậy ông ấy để Từ Phong đến thăm dò thái độ của tôi, muốn xem có khả năng hợp tác cùng phát triển với tôi hay không." Lâm Hựu Luân vừa nói vậy, Củng Lợi mới nhớ ra, Lâm Hựu Luân ngoài việc quay phim, đồng thời cũng đang đầu tư bất động sản, chỉ riêng trên bất động sản Hải Nam, quy mô vốn đã vượt xa các tài sản dưới trướng Thang Quân Niên.

Muốn tranh giành một mảnh đất với Lâm Hựu Luân, Thang Quân Niên thực sự sẽ phải chịu áp lực rất lớn.

Quan trọng hơn là, Lâm Hựu Luân có mối quan hệ mật thiết với các cấp cao của chính phủ Đại lục, hiện tại khu mới Phố Đông đang cần một lượng lớn vốn đầu tư, chỉ cần Lâm Hựu Luân sẵn lòng đầu tư vào đó, chính phủ Đại lục căn bản không có lý do gì để từ chối. "Vậy anh định tự mình làm, hay là hợp tác với Thang Quân Niên?" Củng Lợi tò mò hỏi. "Số đất tôi chuẩn bị lấy ở Phố Đông không chỉ có một mảnh đó, mà Thang Quân Niên lại nhất định phải có được

mảnh đất đó, vì vậy hợp tác sẽ là cách mà cả hai bên đều có thể chấp nhận." "Vậy sao anh ban đầu không trực tiếp đồng ý với Từ Phong?" "Cũng cần tạo áp lực cho bên đó một chút, sau này khi đàm phán mới dễ đưa ra điều kiện." "Anh thật sự lạc quan về Thượng Hải đến vậy sao, sao tôi không thấy ở đó tốt đến thế?" Trong ấn tượng của Củng Lợi, Thượng Hải cũng chỉ hơn các thành phố khác ở Đại lục một chút, nếu nói về thị trường bất động sản sôi động, căn bản không thể so sánh với Hải Nam. "Trong tương lai, nơi đó sẽ là trung tâm tài chính Châu Á, thậm chí có khả năng từng bước thay thế vị trí của Hong Kong ở Châu Á, cô có thể so sánh với giá đất ở Trung Hoàn Hong Kong bây giờ, mười năm nữa Phố Đông tuyệt đối có thể đạt đến tiêu chuẩn đó!" Củng Lợi nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, không nhịn được đùa: "Vậy có phải tôi nên mua thêm vài căn bất động sản ở Thượng Hải để giữ lại không?" Không ngờ Lâm Hựu Luân lại lắc đầu, "Bây giờ chưa cần vội, bất động sản ở Đại lục trong một thời gian tới sẽ không khởi sắc lắm, bây giờ đầu tư vào đó thì phải chuẩn bị tinh thần bị chôn vốn dài hạn!" Trong đôi mắt lấp lánh của Củng Lỵ hiện lên vẻ khó tin, cô khó hiểu nhìn Lâm Hựu Luân. "Đã biết sẽ bị mắc kẹt, vậy sao anh vẫn chuẩn bị đầu tư vào đó?" Lâm Hựu Luân ngồi dậy, sau đó lại nói cho Củng Lỵ một tin tức càng chấn động hơn. "Thị trường bất động sản Hải Nam có thể sẽ sụp đổ trong vòng nửa năm!" Củng Lỵ ngơ ngác ngồi bên giường, rõ ràng vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa được tin tức này.

Lâm Hựu Luân vừa mặc quần áo, vừa tiếp tục nói: "Anh đã bắt đầu xử lý các bất động sản trên tay, số tiền này sau khi chuyển ra khỏi thị trường bất động sản Hải Nam, nhất định phải có một hướng đi rõ ràng.

Đầu tư vào Phố Đông Tân Khu, coi như là một lời giải thích với chính phủ trung ương, hơn nữa khoản đầu tư này tuy ngắn hạn khó

thấy được lợi ích gì, nhưng về trung và dài hạn thì chắc chắn sẽ không lỗ." Sau khi mặc chỉnh tề, Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Củng Lỵ. "Nhớ kỹ, tin tức này ra ngoài đừng nói lung tung!

Nếu em có mua bất động sản ở Hải Nam, thì khoảng thời gian gần đây hãy nhanh chóng xử lý đi!" Nói xong Lâm Hựu Luân cầm áo khoác chuẩn bị rời đi, Củng Lỵ từ phía sau gọi anh lại. "Vậy bên Từ Phong em phải trả lời thế nào?" Lâm Hựu Luân quay đầu lại, nhún vai nói: "《Bá Vương Biệt Cơ》muốn tham gia Liên hoan phim quốc tế Hong Kong thì được, nhưng tiền đề là Từ Phong phải thu xếp ổn thỏa Trần Khải Ca, anh không hy vọng khi bộ phim chiếu ở liên hoan phim mà đạo diễn lại vắng mặt không lộ diện!" 《Bá Vương Biệt Cơ》ra mắt ngày thứ hai, Trần Khải Ca ăn sáng xong, đi bộ đến một sạp báo bên ngoài khách sạn.

Tối qua Từ Phong đã đặc biệt đến gặp anh, giải thích lý do 《Bá Vương Biệt Cơ》nhất định phải tham gia Liên hoan phim quốc tế Hong Kong, đồng thời ám chỉ Trần Khải Ca, phía mình còn có việc khác muốn nhờ Lâm Hựu Luân.

Từ Phong đã nói đến mức này, Trần Khải Ca cũng không thể không nể mặt, nên đã đồng ý.

Đương nhiên việc tham gia hay không tham gia Liên hoan phim quốc tế Hong Kong đối với Trần Khải Ca chỉ là một chuyện nhỏ, điều anh quan tâm hơn bây giờ là đánh giá của truyền thông Hong Kong về bộ phim này. "Ông chủ, lấy cho tôi mỗi loại báo có đăng tin tức về bộ phim 《Bá Vương Biệt Cơ》ra mắt." Ông chủ sạp báo nhìn Trần Khải Ca một cái, với vẻ mặt kỳ lạ hỏi: "Nhiều tờ báo đều nói về chuyện này, anh chắc chắn muốn lấy tất cả sao?" Trần Khải Ca bật cười, "Vài tờ báo thôi mà, anh còn lo tôi không mua nổi à?" Ông chủ sạp báo cúi đầu lục lọi một hồi, tổng cộng lấy ra một chồng báo dày bằng ngón tay cái, đặt lên quầy vỗ vỗ: "Tổng cộng 32 tờ, bên trên đều

có tin tức anh muốn xem, tổng cộng 84 đô la Hong Kong." Trần Khải Ca ngớ người ra, anh nghĩ nhiều nhất là 7, 8 tờ đã là nhiều lắm rồi, không ngờ đối phương một hơi lại lấy ra nhiều như vậy, nhưng lời đã nói ra, chỉ đành cứng đầu mua hết.

Mang về phòng khách sạn, Trần Khải Ca tự pha cho mình một tách trà, ngồi xuống cầm lấy tờ báo đầu tiên.

Chương 834

Vừa nhìn tiêu đề, hóa ra là 《Minh Báo》, Trần Khải Ca hơi tò mò không biết tờ báo dưới trướng Lâm Hựu Luân sẽ đánh giá bộ phim của mình thế nào, vội vàng lật ra, tìm nửa ngày, lại chỉ phát hiện một bài xã luận ở trang thứ ba.

Bài viết này tuy có nhắc đến 《Bá Vương Biệt Cơ》, nhưng trọng tâm lại bình luận về việc Giải Kim Tượng và Giải Kim Mã cùng đối xử với 《Bá Vương Biệt Cơ》với thái độ tương tự nhưng xuất phát điểm khác nhau, đồng thời phân tích những lựa chọn lập trường chính trị khác nhau của Giải Kim Mã và Giải Kim Tượng, còn về bộ phim 《Bá Vương Biệt Cơ》lại không nhắc một chữ nào, xem xong khiến Trần Khải Ca vô cùng thất vọng.

Bỏ 《Minh Báo》xuống, Trần Khải Ca lại cầm lấy một tờ 《Đông Phương Nhật Báo》, tin tức liên quan đến 《Bá Vương Biệt Cơ》trong đó cũng tương tự như 《Minh Báo》, nhưng 《Đông Phương Nhật Báo》lại ra sức biện giải cho Giải Kim Mã, điều này rất phù hợp với lập trường nhất quán của tờ báo, nhưng lại không phải điều Trần Khải Ca muốn xem.

Tờ thứ ba là 《Tinh Đảo Nhật Báo》, Trần Khải Ca cũng chỉ xem qua loa hai lần rồi bỏ xuống, tin tức trên đó cũng tương tự 《Minh Báo》, 《Đông Phương Nhật Báo》, chỉ là đổi một cách nói khác.

Liên tiếp xem vài tờ báo, tin tức nhắc đến bộ phim 《Bá Vương Biệt Cơ》đều dính dáng đến chính trị, không có một bài báo nào thuần túy đưa tin về bộ phim 《Bá Vương Biệt Cơ》, điều này khiến Trần Khải Ca rất bực mình.

Ngay khi Trần Khải Ca sắp mất kiên nhẫn, một tờ báo trong số đó

đã thu hút sự chú ý của anh. 《Tân Trát Lâm Nữ Lang lộ diện, tình mới của Lâm Hựu Luân bị phanh phui!》 Dưới tiêu đề nổi bật bằng chữ đen, là một bức ảnh rất lớn, nhân vật chính trong bức ảnh chính là Trần Hồng, người đã cùng Lâm Hựu Luân đến buổi ra mắt tối qua.

Nội dung văn bản dưới bức ảnh kể chi tiết lịch sử hợp tác của Trần Hồng và Lâm Hựu Luân, và dựa vào đó suy đoán, Trần Hồng có thể là một 'tân hoan' khác của Lâm Hựu Luân. "Toàn là những thứ linh tinh gì thế này?" Trần Khải Ca bực bội đặt tờ báo xuống, rõ ràng là buổi ra mắt 《Bá Vương Biệt Cơ》, những phóng viên này lại không đưa tin chính sự, mà lại cầm những tin tức bát quái này viết loạn xạ.

Điều này còn chưa xong, Trần Khải Ca liên tiếp xem thêm vài tờ báo, phát hiện nội dung đều tương tự, đều là treo đầu dê bán thịt chó, bề ngoài thì nói về tình hình buổi ra mắt 《Bá Vương Biệt Cơ》, nhưng thực tế lại nói về những chuyện không liên quan.

Nghiêm trọng nhất đương nhiên là những bài báo về scandal Lâm Hựu Luân và Trần Hồng, còn những bài báo hơi liên quan một chút thì không phải bình luận về trang phục của Củng Lỵ trong buổi ra mắt, thì là nói về những chuyện của Trương Quốc Vinh.

Lật tất cả các tờ báo xuống, vậy mà không có một tờ báo nào có nội dung nghiêm túc bình luận về bộ phim 《Bá Vương Biệt Cơ》, cả buổi sáng lãng phí vào chuyện này, Trần Khải Ca đừng nói là bực mình đến mức nào.

Truyền thông Hong Kong dồn mười hai phần nhiệt tình đưa tin về các loại scandal của Lâm Hựu Luân và Trần Hồng, người bực mình không chỉ có Trần Khải Ca, mà còn có Lâm Kiến Nhạc. "Suốt ngày cứ nói mấy chuyện vớ vẩn này, Hong Kong không có tin tức nào khác để đưa tin nữa sao?" Lâm Kiến Nhạc tâm phiền ý loạn, ném tất cả báo trên bàn xuống đất, bực bội ngồi xuống.

Cô thư ký im lặng cúi xuống, bắt đầu thu dọn đống báo tràn ngập trên sàn.

Hoàng Bạch Minh đến cửa văn phòng Lâm Kiến Nhạc, giơ tay chuẩn bị gõ cửa.

Vừa thấy tình hình trong văn phòng, Hoàng Bạch Minh lập tức dừng động tác gõ cửa, nhưng lúc này Lâm Kiến Nhạc đã nhìn thấy anh ta, đành phải cứng đầu đi đến. "Ông chủ, ông tìm tôi?" Lâm Kiến Nhạc vừa phát hỏa xong, sắc mặt âm trầm gật đầu. "Anh đã xem hết báo ngày hôm nay chưa?" Hoàng Bạch Minh cúi thấp mắt, lén nhìn Lâm Kiến Nhạc một cái. "Đã xem rồi, rất nhiều bài báo nói về Lâm Hựu Luân và Trần Hồng." "《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》còn chưa quay xong đã bắt đầu xào nấu như vậy, đợi quay xong còn không biết sẽ ồn ào đến mức nào?

Chúng ta bên này tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, hôm qua tôi đã bảo anh chuẩn bị kế hoạch tuyên truyền cho《Hoa Điền Hỷ Sự》ra chưa?" Hoàng Bạch Minh khẽ nhúc nhích môi, hôm qua Lâm Kiến Nhạc nói chuyện này với anh ta, rõ ràng là bảo anh ta trong vòng ba ngày phải đưa ra phương án tuyên truyền, hôm nay lại đổi giọng đòi ngay lập tức, điều này chẳng phải làm khó anh ta sao? "Ông chủ,《Hoa Điền Hỷ Sự》là bộ phim đặc biệt chuẩn bị cho mùa Tết, về mặt đề tài chúng ta đã chiếm ưu thế rất lớn, tôi nghĩ cứ chuẩn bị theo từng bước ban đầu là được rồi, không cần đối phương vừa tuyên truyền, chúng ta cũng vội vàng tuyên truyền theo, như vậy ngược lại sẽ để họ dắt mũi, khiến chúng ta rất bị động..." Hoàng Bạch Minh chưa nói xong, Lâm Kiến Nhạc đã giơ tay ngắt lời anh ta. "Lần trước《Gia Hữu Hỷ Sự》còn không phải trong tình huống chiếm ưu thế về thời điểm chiếu, lại bị đối phương ép một đầu, bây giờ《Hoa Điền Hỷ Sự》chẳng lẽ còn muốn như vậy sao?" Hoàng Bạch Minh trong lòng bất lực thở dài một hơi, anh ta rõ ràng cảm thấy bước chân của

Lâm Kiến Nhạc đã tự mình loạn xạ rồi. 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》chỉ là treo cái mác phần tiếp theo của 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, Lâm Hựu Luân thực tế không hề tham gia đầu tư vào bộ phim này, 《Hoa Điền Hỷ Sự》nếu có thắng phòng vé 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》, nghiêm ngặt mà nói chỉ có thể coi là thắng Vương Tinh, chứ không phải thắng Lâm Hựu Luân.

Lâm Kiến Nhạc quá chấp trước vào việc liệu phòng vé của 《Hoa Điền Hỷ Sự》có thể vượt qua 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》hay không, điều này bản thân đã là một sai lầm.

Hoàn Á hai năm nay thay đổi chiến lược, không còn tiếp tục đầu tư vào các bộ phim bom tấn, mà dựa vào các bộ phim kinh phí trung bình và nhỏ để ổn định thị trường, tư duy này bản thân là đúng đắn, nhưng đồng thời cũng là một hành động bất đắc dĩ.

Bởi vì trong lĩnh vực phim bom tấn, Hong Kong không ai có thể cạnh tranh với Lâm Hựu Luân, ngay cả Gia Hòa cũng không được.

Khoản đầu tư của Lâm Hựu Luân vào phim bom tấn ngày càng cao, rất nhiều người đều kinh ngạc trước sự vung tiền hào phóng của anh, nhưng lại bỏ qua việc mỗi bộ phim đó đều mang lại cho Lâm Hựu Luân những khoản lợi nhuận đầu tư vô cùng hậu hĩnh.

Có thể nói, trong đầu tư điện ảnh, Lâm Hựu Luân đã đi vào một chu trình lành mạnh, ngay cả khi thỉnh thoảng có một bộ phim thất bại, cũng không ảnh hưởng đến đại cục.

So sánh với đó, sự đầu tư của Lâm Kiến Nhạc vào phim kinh phí trung bình và nhỏ chỉ có thể coi là nhỏ nhặt, nếu chỉ vì kiếm tiền, như vậy cũng đủ rồi, nhưng Lâm Kiến Nhạc lại còn muốn thách thức vị trí thống trị của Lâm Hựu Luân trong làng điện ảnh Hong Kong, không chơi được đối phương ở phim bom tấn, thì chỉ có thể tìm lại một chút tự tin ở những bộ phim kinh phí trung bình và nhỏ này.

Hoàng Bạch Minh cảm thấy cách làm của Lâm Kiến Nhạc quá bốc đồng, nhưng anh ta không biết, cuộc sống gần đây của Lâm Kiến Nhạc thực ra không hề dễ chịu.

Việc kinh doanh của Á Thị liên tục thua lỗ, khoản đầu tư của Lâm Bạch Hân vào mảng này đã cho thấy dấu hiệu thất bại, trong khi công ty điện ảnh Hoàn Á của Lâm Kiến Nhạc tuy hai năm nay đã bắt đầu có lãi, nhưng dưới sự kìm kẹp của Lâm Hựu Luân, mãi mãi khó có thể làm nên chuyện lớn, có thể nói cả hai cha con đầu tư vào lĩnh vực điện ảnh và truyền hình đều không thành công.

Và trong khoảng thời gian gần đây, sức khỏe Lâm Bạch Hân gặp một số vấn đề, sau đó cũng bắt đầu cân nhắc chuyện người kế vị.

Lâm Kiến Nhạc còn có một người anh trai, luôn giúp Lâm Bạch Hân quản lý công việc của tập đoàn gia tộc.

Lâm Bạch Hân vẫn luôn phân vân giữa hai người con trai.

Con trai cả trầm ổn, thích hợp để giữ vững cơ nghiệp, con trai út dám bươn chải, càng thích hợp để khai thác, cuối cùng chọn ai làm người kế nhiệm đã trở thành một vấn đề khiến Lâm Bạch Hân rất đau đầu.

Lâm Kiến Nhạc rất rõ điều này, vì vậy anh ta muốn nhân cơ hội này tạo ra một số thành tích để cha thấy, nhằm tăng thêm lợi thế cạnh tranh của mình trong cuộc đua giành quyền thừa kế gia tộc.

Lâm Kiến Nhạc cảm thấy 《Gia Hữu Hỷ Sự》bị 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》vượt mặt một phần là do thua kém trong khâu tuyên truyền, bởi vì 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》trước khi ra rạp đã lợi dụng scandal giữa Lâm Hựu Luân và một vài nữ diễn viên chính để quảng bá rầm rộ, thu hút đủ sự chú ý. 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》rõ ràng cũng đang lặp lại chiêu cũ, lợi dụng scandal của Lâm Hựu Luân và Trần Hồng để làm nóng bộ phim trước, Lâm

Kiến Nhạc không thể ngồi yên, nên mới quyết định đánh một trận tuyên truyền với phía bên kia.

Hoàng Bạch Minh nói quyết định của Lâm Kiến Nhạc cho đạo diễn Cao Trí Sâm của 《Hoa Điền Hỷ Sự》, lập tức bị Cao Trí Sâm phản đối. "Nếu bộ phim chưa ra mắt mà đã tiến hành chiến dịch tuyên truyền, người chịu thiệt chỉ có chúng ta!" Bất kể là 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》hay 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》trước đó, đều quy tụ một lượng lớn các ngôi sao hạng nhất, nếu không chịu khó làm một số chiêu trò tin tức, thì quả là có lỗi với dàn sao hùng hậu như vậy.

Nói cách khác, hai bộ phim này quá dễ để tuyên truyền xào nấu, chỉ cần lôi ra một chút tin tức của bất kỳ ngôi sao nào tham gia, cũng có thể liên hệ đến bộ phim, thậm chí không cần nhà sản xuất cố ý dẫn dắt, đã có rất nhiều tay săn ảnh miệt mài làm chuyện này, về cơ bản là miễn phí giúp bộ phim quảng bá.

Nhưng 《Hoa Điền Hỷ Sự》muốn tạo tin tức trong lĩnh vực này thì không dễ lắm, Trương Quốc Vinh, Hứa Quán Kiệt tuy danh tiếng cũng không tệ, nhưng muốn tạo ra một chút tin tức có thể liên quan đến bộ phim trên người hai người này lại không phải chuyện dễ dàng.

Muốn tạo ra động tĩnh lớn, thì chỉ có thể bỏ tiền ra để tuyên truyền. 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》được truyền thông miễn phí giúp tuyên truyền, còn 《Hoa Điền Hỷ Sự》lại phải tự bỏ tiền tuyên truyền, có thể nói bộ phim còn chưa ra rạp, 《Hoa Điền Hỷ Sự》đã thua một trận.

Những đạo lý này Hoàng Bạch Minh đều hiểu rõ, nhưng vấn đề là bây giờ Lâm Kiến Nhạc căn bản không nghe lời khuyên của người khác, anh ta cũng không có bất kỳ cách nào. "Bây giờ việc duy nhất chúng ta có thể làm là hy vọng Vương Tinh tự mình làm hỏng 《Ái

Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》, nếu không lần này ông chủ Lâm có lẽ lại phải thất vọng rồi!" Hoàng Bạch Minh nói câu này nhiều hơn là ý nghĩ đùa cợt, nhưng mọi chuyện suýt chút nữa đã được anh ta nói trúng, bởi vì Vương Tinh thật sự suýt chút nữa đã làm hỏng bộ phim này. 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 kể về câu chuyện tình cờ của một người đàn ông ly hôn với nhiều cô gái đẹp, khi thiết kế 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》, Vương Tinh đã trực tiếp áp dụng mô típ này, đổi thành câu chuyện tình cờ của một cô gái ế với nhiều chàng trai đẹp.

Ban đầu hai câu chuyện này đều có điểm mạnh riêng, hoàn toàn có thể phát triển, không ảnh hưởng lẫn nhau, nhưng Lâm Hựu Luân sau khi xem xong phần Vương Tinh đã quay và dựng, lại phát hiện bộ phim có ý đồ chắp vá câu chuyện, cố ý thêm vào các tình tiết hài hước quá rõ ràng, dấu vết dàn dựng lộ liễu, cuối cùng vẽ hổ không thành lại thành chó, làm suy yếu nghiêm trọng tính giải trí của bộ phim.

Mấy lần sửa đổi kịch bản đều không thể khiến Lâm Hựu Luân hài lòng, bất đắc dĩ anh đành phải gọi Vương Tinh và Nam Yến đến văn phòng của mình. "Tình tiết là điểm yếu lớn nhất của bộ phim này, trong 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, nhân vật nam chính là một người đàn ông trung niên đã trải qua bảy năm hôn nhân ngứa ngáy, tưởng tượng có thể tìm lại đam mê cuộc sống trong những cuộc gặp gỡ tình cờ, mấy nhân vật nữ chính thân phận, bối cảnh khác nhau, nhưng đều mang tính điển hình nhất định, hơn nữa đều có nguyên mẫu trong đời thực, tạo ra tiếng cười từ sự phổ biến hóa của nguyên mẫu, câu chuyện không tách rời nhân vật, mỗi cuộc gặp gỡ tình cờ kết thúc đều có nguyên nhân tất yếu của nó.

Còn xem kịch bản mà hai người làm ra này, tính hợp lý của câu chuyện tôi không nói nữa, cảm giác chắp vá còn rõ ràng đến vậy, kết thúc cũng rất đột ngột, ý đồ ép buộc kết thúc một câu chuyện để bắt

đầu một câu chuyện khác quá lộ liễu, điểm này ngay cả người ngoại đạo cũng có thể nhìn ra, hai người không cảm thấy chút nào sao?

Ngay cả khi xét đến hạn chế thời gian của bộ phim và việc sắp xếp để các ngôi sao nam lớn đều phải xuất hiện, cũng không thể làm bừa như vậy chứ?

Kéo một đống ngôi sao ra lộ diện một chút, rồi cứ như vậy là có thể khiến khán giả cam tâm tình nguyện bỏ tiền mua vé sao, hai người coi khán giả là đồ ngốc à?" Vương Tinh và Nam Yến nhìn nhau, đều không biết phải trả lời câu hỏi của Lâm Hựu Luân thế nào.

Lâm Hựu Luân mở ngăn kéo, ném một cuộn băng ghi hình lên bàn làm việc. "Vì hai người đã lấy danh nghĩa là phần tiếp theo của 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, vậy thì dù là sao chép cũng phải sao chép có đẳng cấp một chút cho tôi, về xem lại phần trước vài lần đi, lần sau kịch bản mang đến mà vẫn không có cải thiện gì, thì bộ phim này cứ bỏ luôn đi, đỡ phải sau khi ra rạp lại làm xấu phần trước!" Vương Tinh còn muốn biện hộ vài câu, nhưng Nam Yến lại ở bên cạnh dùng khuỷu tay thúc anh ta một cái.

Ra khỏi văn phòng Lâm Hựu Luân, Vương Tinh không nhịn được hỏi: "Vừa rồi cậu tại sao không cho tôi nói chuyện?" "Đừng có không biết tốt xấu đấy, tôi là không đành lòng nhìn cậu tiếp tục bị mắng, không tin cậu vừa rồi mở miệng thử xem, anh Lâm không mắng chết cậu mới là lạ!" Nam Yến bực bội hừ một tiếng.

Chương 835

Nam Yến bây giờ càng ngày càng hối hận vì ban đầu mình đã đưa ra cái ý tưởng dở hơi đó cho Vương Tinh, cuối cùng lại tự đưa mình vào tròng, bây giờ thì hay rồi, Lâm Hựu Luân bắt đầu thay đổi cách để 'hành hạ' bọn họ.

Nếu phương án sửa đổi kịch bản đưa ra lần nữa mà không thể khiến Lâm Hựu Luân hài lòng, Nam Yến không hề nghi ngờ rằng Lâm Hựu Luân thật sự sẽ nhẫn tâm hủy bỏ bộ phim này.

Không nói đến việc làm không công những ngày qua, Nam Yến còn tự mình đầu tư không ít tiền vào bộ phim này, nếu cuối cùng không thể ra rạp, thì cậu ta sẽ thua lỗ thảm hại.

Sự bực bội của Vương Tinh không hề thua kém Nam Yến, phần lớn đầu tư của bộ phim này đều do anh ta bỏ ra, nếu không thể ra rạp, tổn thất của anh ta là lớn nhất, ban đầu cứ nghĩ quay một phần tiếp theo nhẹ nhàng là có thể giải quyết, không ngờ lại thành ra thế này. "Thôi được rồi, cậu cũng đừng than thở nữa, đã A Luân không hài lòng, thì chúng ta hãy dốc sức hơn một chút, sửa lại lần nữa, tình tiết tôi sẽ nghĩ ra, cậu chịu trách nhiệm làm cho toàn bộ câu chuyện trôi chảy!" Nam Yến đối với sự sắp xếp của Vương Tinh cũng không có gì bất mãn, nhún vai nói: "Bây giờ cũng chỉ có thể làm vậy thôi!" Khi vào thang máy, Nam Yến đột nhiên lại nhớ ra một chuyện khác. "Gần đây scandal giữa anh Lâm và Trần Hồng trên truyền thông có vẻ đang xào nấu rất dữ dội, chuyện này anh có biết không?" Vương Tinh nhún vai, "Bây giờ tất cả báo chí Hong Kong đều đưa tin về chuyện này, tôi sao có thể không biết?" "Thế anh có thấy chuyện này rất không ổn không, anh Lâm và Trần Hồng chẳng qua chỉ cùng nhau tham gia buổi ra mắt 《Bá Vương Biệt Cơ》, bộ phim đó tôi cũng đi xem rồi, quay

thật sự rất hay, nhưng khán giả bình thường có lẽ sẽ không thích loại phim này, theo lý mà nói truyền thông không nên xào nấu chuyện này lâu như vậy chứ." Nam Yến cau mày nói.

Trên mặt Vương Tinh hiện lên một chút không tự nhiên, nhưng lại cố ý giả vờ như không có gì nói: "Cậu có phải nghĩ nhiều quá rồi không, cậu lại không phải không biết, chỉ cần liên quan đến A Luân, bất kỳ chuyện gì cũng có thể bị truyền thông lôi ra xào nấu, chuyện này trước đây lại không phải chưa từng xảy ra." Nam Yến lắc đầu, "Không đúng, tôi luôn cảm thấy phía sau chuyện này có người đang giở trò!" Vương Tinh cười khan hai tiếng, "Ai lại rảnh rỗi như vậy?" Nam Yến quay đầu nhìn Vương Tinh, nghiêm túc nói: "Tôi thấy cái người rảnh rỗi đó rất có thể là anh!" Trần Hồng đặt tờ báo xuống, vẻ mặt u sầu nhìn Vương Tổ Hiền đang ngồi vắt chân trên ghế sofa đối diện. "Đều tại cậu, cứ bắt tớ thay cậu cùng anh ấy đến dự buổi ra mắt 《Bá Vương Biệt Cơ》, giờ thì hay rồi, mỗi ngày ngoài đến phim trường, tớ còn không dám bước chân ra ngoài nữa!" Vương Tổ Hiền đưa tay từ đĩa lấy một quả táo đã rửa sạch, đưa cho Trần Hồng nói: "Thôi được rồi, đừng giận nữa, ăn trái cây đi!" Trần Hồng nhận lấy quả táo, nhưng cũng không nhận tình của Vương Tổ Hiền. "Đừng tưởng vậy là có thể mua chuộc tớ, lần này tớ thiệt thòi lớn rồi!" "Tớ cũng không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này, trước đây hai người cũng đâu phải chưa từng cùng nhau xuất hiện ở sự kiện, nhưng cũng đâu có giống lần này!" Vương Tổ Hiền vẻ mặt oan ức.

Vương Tổ Hiền vừa nói vậy, Trần Hồng cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Cô chỉ là cùng Lâm Hựu Luân tham gia buổi ra mắt 《Bá Vương Biệt Cơ》, hai người trước mặt truyền thông căn bản không có bất kỳ cử chỉ thân mật nào, tại sao lần này truyền thông lại phản ứng dữ dội như vậy?

Ngay khi Trần Hồng đang suy nghĩ miên man, Vương Tổ Hiền đột nhiên kêu lên một tiếng. "Tớ biết rồi, chuyện này chắc chắn là do hai gã mập Vương Tinh và Nam Yến giở trò!" Thấy Trần Hồng vẻ mặt nghi hoặc, Vương Tổ Hiền liền tiếp tục giải thích cho cô: "Cậu xem này, truyền thông xào nấu scandal của cậu và A Luân như vậy, ai là người hưởng lợi lớn nhất?" Trần Hồng ôm một chiếc gối ôm, bĩu môi nói: "Chuyện này ngoài việc giúp truyền thông thu hút sự chú ý, tăng doanh số báo ra, thì còn có ai hưởng lợi nữa?" "Sai rồi, người hưởng lợi lớn nhất từ chuyện này chính là cậu!" "Tớ?" Trần Hồng kinh ngạc trợn tròn mắt, "Chẳng lẽ cậu cho rằng là tớ bảo truyền thông làm vậy sao?" "Cậu đương nhiên không thể làm như vậy, nhưng cậu cũng thực sự đã nhận được lợi ích từ chuyện này, độ phủ sóng truyền thông tăng lên rất nhiều, sau này cát-xê phim, hợp đồng quảng cáo của cậu đều sẽ tăng theo, cái này tớ nói không sai chứ." Vương Tổ Hiền rất bình tĩnh phân tích.

Trần Hồng bất lực xòe tay, "Nhưng thật sự không phải tớ mà!" "Cái này tớ biết, vì vậy tớ mới nói chuyện này chắc chắn có liên quan đến Vương Tinh và Nam Yến, bởi vì xào nấu chuyện này, ngoài cậu ra, người hưởng lợi lớn nhất chính là bộ phim 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》, vì cậu là nữ chính của bộ phim này, trên báo chí chỉ cần nhắc đến cậu, đều ít nhiều nhắc đến bộ phim đó, đây hoàn toàn là đang giúp 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》quảng cáo miễn phí mà!" Vương Tổ Hiền vừa nói vậy, Trần Hồng cũng cảm thấy lời cô nói có lý. "Vậy tớ có nên đi tìm họ đối chất không?" Vương Tổ Hiền lắc đầu, "Không cần phí sức đâu, họ chắc chắn sẽ không thừa nhận." "Vậy mọi chuyện cứ thế mà cho qua sao?" Trần Hồng có chút không cam lòng. "Đương nhiên không thể cho qua dễ dàng như vậy với hai gã mập chết tiệt đó, đặc biệt là Vương Tinh, tớ dám khẳng định hắn ta nhất định là cố ý!" Vương Tổ Hiền hậm hực nói.

Ban đầu Vương Tổ Hiền đối với việc Trần Hồng đóng vai chính trong 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》 không hề nghi ngờ, nhưng truyền thông bắt đầu xào nấu scandal giữa Lâm Hựu Luân và Trần Hồng, lại khiến cô cảm thấy chuyện này dường như còn có ẩn tình khác, trong lòng thầm hạ quyết tâm, tìm cơ hội nhất định phải chất vấn Vương Tinh chuyện này rốt cuộc là sao.

Trong bóng tối, Vương Tinh đang gọi điện thoại cho một người. "Được rồi, chuyện này cứ làm theo những gì tôi đã nói với cậu, sau này tuyệt đối không thiếu lợi ích cho cậu đâu." Đèn phòng khách đột nhiên sáng lên, khiến Vương Tinh giật mình.

Vợ anh ta mặc đồ ngủ đứng ở cửa phòng ngủ, vẻ mặt vừa tỉnh ngủ mang theo sự nghi hoặc rõ ràng. "Muộn thế này rồi, anh nói chuyện điện thoại với ai vậy?" "Thôi được rồi, cứ vậy nhé, tôi cúp máy trước!" Vương Tinh cúp điện thoại, đi tới vỗ vai vợ. "Sao, làm em tỉnh giấc à?" "Không có, em từ nhà vệ sinh ra, nghe thấy tiếng động trong phòng khách, nên mới ra xem sao." Vợ nhìn Vương Tinh một cái, "Anh còn chưa nói cho em biết vừa rồi anh nói chuyện điện thoại với ai." "Một người bạn bên truyền thông, tôi nhờ anh ta giúp một chuyện." "Thật sao?" "Anh sao có thể lừa em được chứ?" Vương Tinh ôm vai vợ, sau đó liền ngáp một cái: "Thôi được rồi, muộn rồi, chúng ta về ngủ thôi!" Sáng hôm sau, sau khi Vương Tinh ra ngoài, vợ anh ta là A Vân càng nghĩ càng thấy chuyện tối qua không ổn, cuối cùng không nhịn được gọi điện thoại cho Khâu Thục Trân. "A Trân, hôm nay cô rảnh không?" "Lại muốn rủ tôi đánh bài à?" Khâu Thục Trân ở đầu dây bên kia cười hì hì hỏi.

A Vân lập tức phủ nhận. "Không phải đâu, tôi tìm cô có chuyện muốn nói." Khâu Thục Trân lúc đầu không quá để ý, rất tùy tiện hỏi: "Chuyện gì vậy?" A Vân có chút khó xử, "Chuyện này nói qua điện thoại không tiện, chúng ta gặp mặt rồi nói chuyện được không?" Khâu

Thục Trân suy nghĩ một chút, "Vậy à, vậy không bằng chúng ta trưa nay cùng đi ăn cơm đi, ngay tại nhà hàng mà chúng ta thường hay đi đó, tôi bây giờ gọi điện đặt chỗ." Hai giờ sau, A Vân và Khâu Thục Trân gặp nhau tại nhà hàng đã hẹn. "Cái gì, cô nghi ngờ Vương Tinh lại có người phụ nữ khác bên ngoài sao?" Phát hiện giọng mình hơi lớn, Khâu Thục Trân vội vàng bịt miệng lại, nhìn xung quanh.

Sau khi xác định bên cạnh không có ai nghe thấy, Khâu Thục Trân mới hạ giọng hỏi A Vân: "Chuyện này cô chắc chắn không?" A Vân lắc đầu, sau đó kể lại chuyện tối qua Vương Tinh nửa đêm thức dậy lén lút gọi điện thoại. "Liên hệ với bạn bè bên truyền thông?

Lời nói dối này cũng quá giả tạo rồi!" Khâu Thục Trân nghe xong không nhịn được nói một câu. "Nếu lần này là thật, tôi tuyệt đối sẽ không ở chung với anh ta nữa!" Thái độ của A Vân rất kiên quyết.

Khâu Thục Trân vội vàng khuyên cô: "Cô đừng kích động, có lẽ chuyện này không phải như cô nghĩ đâu, tôi nghĩ Vương Tinh cũng không ngốc đến vậy, nếu anh ta có người phụ nữ khác bên ngoài, hoàn toàn không cần thiết phải nửa đêm gọi điện thoại cho cô ta ngay tại nhà mình, điều này chẳng phải là cố tình để cô phát hiện sao?" Khâu Thục Trân vốn dĩ là đang an ủi A Vân, không ngờ lời cô nói ngược lại lại kích thích đối phương. "Có lẽ anh ta thật sự không muốn ở chung với tôi nữa, nên cố ý để tôi phát hiện, để tôi chủ động đi gây sự, như vậy anh ta mới có lý do chính đáng để đề nghị ly hôn với tôi." Suy nghĩ của A Vân khiến Khâu Thục Trân giật mình. "Cô tuyệt đối đừng nghĩ như vậy, tôi quen Vương Tinh cũng lâu như vậy rồi, anh ta tuy không phải là loại đàn ông tốt chuẩn mực, nhưng cũng không đến mức đối xử với vợ mình như vậy, chuyện này cô nhất định phải bình tĩnh, trước tiên tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện, sau đó mới quyết định bước tiếp theo nên làm gì." A Vân im lặng gật đầu. "Chuyện này cô cứ yên tâm đi, dù thế nào tôi cũng sẽ đứng về phía cô,

nếu Vương Tinh thật sự làm ra chuyện gì có lỗi với cô, sau này tôi sẽ không nhận bất kỳ bộ phim nào của anh ta nữa!" Lời an ủi của Khâu Thục Trân khiến A Vân cảm thấy tốt hơn rất nhiều. "Chuyện này tôi sẽ từ từ điều tra, trước đó cô tuyệt đối đừng nói cho bất kỳ ai nhé?" "A Luân cũng không được sao?" Khâu Thục Trân thử hỏi một câu.

A Vân do dự một chút, kiên quyết lắc đầu.

Không phải A Vân không tin tưởng Lâm Hựu Luân, mà là mối quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và Vương Tinh quá tốt, nếu anh biết chuyện này, chắc chắn sẽ giấu mình để giúp Vương Tinh dọn dẹp, sau đó cùng Vương Tinh lừa dối mình.

Khâu Thục Trân thấy thái độ của A Vân kiên quyết, liền giơ tay đảm bảo nói: "Thôi được rồi, chuyện này tôi nhất định sẽ giúp cô giữ bí mật." "Vương Tinh có bồ nhí?" Vương Tổ Hiền trợn tròn mắt. "Nhỏ tiếng chút!" Khâu Thục Trân bực bội lườm Vương Tổ Hiền một cái, "Chuyện này tớ đã hứa với A Vân là không tùy tiện nói cho người khác, nên cậu nhất định phải giữ bí mật này, ngay cả A Luân cũng không được nói!" Vương Tổ Hiền quay đầu, khẽ hừ một tiếng. "Bên kia vừa đồng ý với A Vân, quay đầu lại đã kể cho tớ nghe, đây đúng là phong cách đối xử với bạn bè của cậu mà!" Khâu Thục Trân vừa nghe lời này lập tức không vui, "Cậu có ý gì?" Vương Tổ Hiền nhún vai, "Cậu biết tớ có ý gì mà." "Cậu!" Khâu Thục Trân đang định phát cáu, nhưng lại nhớ ra hôm nay tìm Vương Tổ Hiền ra không phải để cãi nhau với cô, hít sâu vài hơi, mới cố gắng để tâm trạng mình bình tĩnh lại. "Tớ kể cho cậu nghe chuyện này, là vì tớ cảm thấy Vương Tinh không phải có người phụ nữ khác bên ngoài, Vương Tinh nói với A Vân là anh ta đang liên hệ với một người bạn bên truyền thông, lời này tám chín phần mười là thật, tớ nghi ngờ gần đây truyền thông cứ xào nấu chuyện của A Luân và Trần Hồng, chính là do cái gã mập chết tiệt này giở trò sau lưng!" Vương Tổ Hiền vốn dĩ

vẻ mặt thờ ơ, nhưng vừa nghe lời này, biểu cảm lập tức trở nên nghiêm túc. "Đúng đúng, tớ cũng đã nhận ra chuyện này không ổn, hơn nữa Trần Hồng vẫn luôn ở cùng tớ, tớ cũng đã hỏi cô ấy rồi, cô ấy đối với chuyện này cũng không hề hay biết, nên tớ cũng đang nghi ngờ Vương Tinh." Khâu Thục Trân nghiêng người về phía trước, hạ giọng nói: "Sai khiến truyền thông xào nấu tin tức là chuyện nhỏ, dù sao Trần Hồng cũng là nữ chính của bộ phim mới của Vương Tinh, Vương Tinh làm như vậy cũng không thể trách được, nhưng cậu có nghĩ đến mục đích sâu xa hơn của Vương Tinh khi làm như vậy không?" "Mục đích sâu xa hơn?" Trong mắt Vương Tổ Hiền lộ ra vẻ nghi hoặc, chuyện này cô thật sự chưa từng nghiêm túc nghĩ tới. "Tớ nghi ngờ Vương Tinh là muốn dùng phương thức như vậy, không ngừng nhét phụ nữ vào bên cạnh A Luân!" Lời nói của Khâu Thục Trân, quả là một câu nói đã điểm tỉnh người trong mộng, một nghi ngờ bấy lâu nay trong lòng Vương Tổ Hiền cũng theo đó mà được giải đáp, thảo nào cô luôn cảm thấy chuyện này có chút không ổn, hóa ra tất cả đều là chuyện tốt do Vương Tinh làm. "Tớ cứ thắc mắc sao bên cạnh A Luân càng ngày càng nhiều phụ nữ, hóa ra là phòng kẻ trộm bên ngoài, vấn đề lại xuất phát từ bên cạnh chúng ta!" Vương Tổ Hiền nghiến răng nghiến lợi nói. "Nhất định phải tìm cách thu thập gã mập chết tiệt này!" Khâu Thục Trân cũng hậm hực nói theo.

Vương Tổ Hiền lúc này đột nhiên nhìn Khâu Thục Trân một cái, "Chuyện này cậu biết rõ như vậy, không lẽ năm xưa cậu cũng là do hắn ta cố ý nhét vào bên cạnh A Luân sao?" Khâu Thục Trân bực bội lườm Vương Tổ Hiền một cái, "Cậu nói linh tinh gì vậy chứ?

Tớ đã giải thích với cậu rồi, tớ và A Luân ở bên nhau, hoàn toàn là vì một sự hiểu lầm!" Vương Tổ Hiền liền nói một câu: "Đã là hiểu lầm, vậy bây giờ cậu rời khỏi A Luân đi!" Khâu Thục Trân đang định phát hỏa, nhưng lại thấy trong mắt Vương Tổ Hiền ẩn chứa một chút

biểu cảm trêu chọc, lập tức biết cô ấy đang cố ý chọc mình tức giận.

Khâu Thục Trân khoanh tay, vẻ mặt thờ ơ. "Tớ cứ không rời, cậu làm gì được tớ?" Vương Tổ Hiền thấy chiêu nhỏ của mình bị nhìn thấu, lập tức bực mình không tả nổi, đang định cãi nhau với Khâu Thục Trân, Khâu Thục Trân lại giơ tay nói: "Thôi được rồi, cậu có thời gian rảnh đấu võ mồm với tớ, không bằng nghĩ xem làm thế nào để bịt cái lỗ hổng của Vương Tinh lại, không thể cứ nhìn phụ nữ bên cạnh A Luân ngày càng nhiều lên được chứ?" "Cách tốt nhất là tìm cách đuổi Vương Tinh đi khỏi bên cạnh A Luân, nhưng mối quan hệ của hai người họ tốt đến mức mặc chung một chiếc quần, điều này căn bản không thể mà!" Vương Tổ Hiền có chút đau khổ khoanh tay.

Khâu Thục Trân như thể đã hạ một quyết tâm nào đó, "Không được thì chúng ta cứ trực tiếp đi tìm Vương Tinh, trực tiếp nói chuyện thẳng thắn với anh ta!" Vương Tổ Hiền không nhịn được dội gáo nước lạnh vào Khâu Thục Trân nói: "Cậu cho rằng Vương Tinh sẽ sợ sự uy hiếp của chúng ta sao?" Khâu Thục Trân bực bội liếc xéo một cái, "Vậy cậu có cách nào hay hơn không?" "Vương Tinh vẫn phải tìm, cái gã mập chết tiệt này gần đây đúng là hơi quá đáng rồi, nhưng chuyện này mấu chốt vẫn phải dựa vào chính mình!" "Dựa vào chính mình?" "Đợi tớ sinh cho A Luân một trai một gái, hắn ta còn dám trăng hoa bên ngoài thử xem!" Vương Tổ Hiền vẻ mặt tự tin, Khâu Thục Trân nhìn thấy không nhịn được đả kích cô nói: "Cậu cứ có thai đã rồi nói!" "Lo cho cậu đi, cậu tốt nhất là có thai trước tớ, nếu không đến lúc đó tớ sẽ bảo A Luân là người đầu tiên đuổi cậu đi!" Khâu Thục Trân không chút khách khí đáp trả: "Ai sợ ai nào!" Hai người như chọi gà, trừng mắt nhìn nhau vài phút, cuối cùng đều cảm thấy như vậy rất vô vị.

Vương Tổ Hiền phẩy tay, "Thôi được rồi, sợ cậu rồi, chúng ta đi tìm cái gã mập chết tiệt Vương Tinh tính sổ trước đã!" Nam Yến cầm

kịch bản đã sửa đến công ty Vương Tinh tìm anh ta, nhưng lại gặp Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đang đi ra từ thang máy.

Vì gặp mặt đối diện, đối phương đều đã nhìn thấy mình, Nam Yến không tiện tránh đi, đành phải cứng đầu chào hỏi hai cô gái, trong lòng lại rất thắc mắc, hai vị này không phải đã cãi nhau rồi sao?

Sao lại đi cùng nhau nữa?

Vương Tổ Hiền vẻ mặt không vui lườm Nam Yến một cái, Khâu Thục Trân thì không thèm để ý đến, đi giày cao gót lạch bạch đi thẳng về phía trước.

Trong lòng Nam Yến đột nhiên có một dự cảm không lành, lên lầu đến văn phòng Vương Tinh, nhìn thấy Vương Tinh đang cầm một tấm gương soi mặt, cảm giác không lành càng trở nên mạnh mẽ.

Thấy Nam Yến, Vương Tinh uể oải hừ một tiếng. "Ngồi đi, uống cà phê hay trà?" Nam Yến nhìn thấy một bên má Vương Tinh đỏ bừng, thậm chí có hai chỗ màu sắc còn hơi tím tái, không nhịn được hỏi: "Mặt anh sao vậy?" "Không sao, không sao, vừa rồi tự mình không cẩn thận va phải một cái, về bôi thuốc là được rồi." Vương Tinh cố ý giả vờ vẻ mặt rất xui xẻo, nhưng ánh mắt lén lút đó, vẫn không thể qua mắt được Nam Yến.

Chương 836

Nam Yến đưa một ngón tay, chạm vào chỗ đau trên mặt Vương Tinh, đau đến nỗi Vương Tinh hít hà, hét lớn: "Ối, cậu nhẹ một chút không được sao?" "Tôi thấy mặt anh là bị người ta véo chứ gì?" Nam Yến đột nhiên thốt ra câu này.

Vương Tinh lập tức không hừ hừ nữa, trợn tròn mắt nhìn Nam Yến nói: "Cậu làm sao mà nhìn ra được?" Nam Yến quay lại ngồi xuống ghế sofa, vắt chéo chân nói: "Vừa rồi tôi ở dưới lầu gặp Vương tiểu thư và Khâu tiểu thư." Vương Tinh thấy không giấu được nữa, lập tức than thở ngồi trở lại ghế bành lớn. "Tôi đây hoàn toàn là vì người khác mà chịu tội mà!" Nam Yến nhìn Vương Tinh một cái, trong lòng thầm cười, gã mập này đến bây giờ vẫn không quên diễn kịch trước mặt mình. "Thôi được rồi, nói như thể anh ủy khuất lắm vậy... nhưng nói đi thì nói lại, Vương tiểu thư và Khâu tiểu thư ra tay thật sự rất độc đấy, vết thương trên mặt anh không chục ngày nửa tháng, e là không khỏi được đâu nhỉ?" Vương Tinh dùng tay nhẹ nhàng che má đau, lại thở dài một hơi. "Đây là tôi nói với họ còn nửa tháng nữa 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》 sẽ ra rạp, đến lúc đó tôi phải ra ngoài gặp người ta, cầu xin hai vị cô nương đó nương tay, nếu không họ nhất định sẽ véo sưng cả bên má này của tôi không chừng!" Nam Yến có chút đồng tình nhìn Vương Tinh, nhưng lại không nhịn được tò mò hỏi: "Tôi khá tò mò, họ làm sao mà biết chuyện này?" Đến nước này, Vương Tinh cũng không có gì phải giấu giếm nữa, kể lại toàn bộ sự việc cho Nam Yến. "Đều tại tôi sơ suất, có một tối liên hệ với người bên truyền thông, bị A Vân nghe thấy, cô ấy và A Trân quan hệ rất thân, nên đã kể chuyện này cho A Trân, sau đó A Trân lại rủ Tiểu Hiền đến gây rắc rối cho tôi!" Nam Yến tâm

tình lo lắng lắc đầu. "Nếu tôi nói, chuyện của anh lần này quả thật là có chút dấu vết quá rõ ràng, khó trách bị Khâu tiểu thư nhìn ra." "Cậu cũng nên nhìn ra, A Luân có chút ý tứ với Trần Hồng, tôi chỉ muốn giúp anh ấy một tay, tiện thể cũng tăng thêm độ phủ sóng cho bộ phim của chúng ta, ai ngờ mọi chuyện lại biến thành thế này?" Vương Tinh bất lực nhún vai.

Nam Yến tiếp tục hỏi: "Vương tiểu thư và Khâu tiểu thư đã tìm đến tận cửa rồi, chuyện này họ chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua đúng không?" Vương Tinh vẻ mặt khổ sở nói: "Đâu có dễ dàng như vậy, tôi đã hứa với họ rồi, sau này bất kỳ bộ phim nào A Luân hợp tác với tôi, dùng ai làm nữ chính đều phải được sự đồng ý của họ, nếu lại xảy ra chuyện tương tự, họ sẽ thuê người đến đánh gãy chân tôi!" "Họ thật sự nói vậy sao?" Nam Yến có chút bất ngờ. "Cậu nghĩ họ đang đùa với tôi à?" Vương Tinh nói chuyện hơi dùng sức một chút, kéo đến chỗ đau trên mặt, đau đến nỗi anh ta nhăn nhó, "Điều quan trọng nhất là, nếu họ thật sự làm như vậy, tôi còn không có chỗ nào để kêu oan." Nam Yến gật đầu, cậu ta biết lời Vương Tinh nói không phải khoa trương.

Bên cạnh Lâm Hựu Luân tuy nhiều phụ nữ, nhưng những người thật sự khiến anh quan tâm cũng chỉ có mấy người đi theo anh từ đầu, rất không may là Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đều nằm trong số đó.

Nếu bây giờ Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân thuê người đánh gãy chân Vương Tinh, có lẽ Lâm Hựu Luân còn sẽ tức giận trừng phạt hai cô gái, nhưng nếu sau này Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đều có con của Lâm Hựu Luân, Vương Tinh có bị đánh thì cũng đành chịu, Lâm Hựu Luân cũng không tiện đứng ra giúp anh ta.

Nói tóm lại, đây là một khoản nợ khó hiểu, càng về sau Vương Tinh càng chịu thiệt.

Vương Tinh lại thở dài một hơi, đây đã là lần thứ ba Nam Yến nghe thấy rồi. "Cho nên à, sau này cậu đừng đưa ra những ý tưởng dở hơi như vậy cho tôi nữa, tôi thật sự có chút sợ rồi!" Vương Tinh bên này tạm thời im hơi lặng tiếng, những báo cáo về tin đồn tình ái giữa Lâm Hựu Luân và Trần Hồng trên báo chí cũng ít đi hẳn.

Lâm Kiện Nhạc, người đang chuẩn bị một cuộc chiến tuyên truyền với bên Lâm Hựu Luân, liền cảm thấy uất ức.

Chiến dịch quảng bá cho 《Hoa Điền Hỉ Sự》 vừa mới bắt đầu, nhưng 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》 lại không tiếp tục khuấy động dư luận nữa, khiến Lâm Kiện Nhạc có cảm giác như đấm vào không khí.Trong thời gian này, 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 do Lý Liên Kiệt và Chung Lệ Đề đóng chính, cùng 《Đào Học Uy Long 2》 do Chu Tinh Trì đóng chính, lần lượt được công chiếu trước và sau Giáng Sinh hai ngày.

Mục đích của hai bộ phim này đương nhiên là để tránh cuộc chiến phòng vé vào giữa tháng Một giữa 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》 và 《Hoa Điền Hỉ Sự》.Là tác phẩm mở màn của công ty điện ảnh Chính Đông, Lý Liên Kiệt đã đặt rất nhiều kỳ vọng vào 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》, vì vậy buổi chiếu ra mắt phim cũng được tổ chức đặc biệt long trọng.Tại cửa rạp chiếu phim, nhà sản xuất Thôi Bảo Thù kéo Chung Lệ Đề sang một bên.

“Christy, em đã gọi điện cho anh Lâm chưa?

Anh ấy có hứa nhất định sẽ đến không?”Chung Lệ Đề cúi mặt, mắt nhìn chằm chằm vào mũi chân, có chút không muốn đối diện với ánh mắt mong đợi của Thôi Bảo Thù.

“Chị Bảo Thù, cái này em cũng không rõ lắm, vì anh ấy chỉ nói là xem tình hình…”“Vậy sao.” Thôi Bảo Thù hơi thất vọng.

“Nhưng hai người bạn của em đều hứa hôm nay sẽ tới.” Chung

Lệ Đề sợ Thôi Bảo Thù nói cô vô dụng, ngay cả một người đến ủng hộ cũng không mời được, vội vàng bổ sung thêm một câu.Thôi Bảo Thù ngớ người, rồi nhanh chóng nhận ra hai người bạn mà Chung Lệ Đề nói là ai.

"Lý Nhược Đồng và Vạn Kì Văn sẽ đến à?"Chung Lệ Đề gật đầu.Thôi Bảo Thù cố nặn ra một nụ cười gượng gạo.

Lý Nhược Đồng và Vạn Kì Văn đều là những hoa đán nổi tiếng của TVB, họ đến thì cũng có thể giúp 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 chiếm được một phần trang tin tức giải trí trên báo ngày mai.Chỉ là, điều này vẫn khác xa so với kỳ vọng cao cả của cô ấy.Lý Nhược Đồng và Vạn Kì Văn dù nổi tiếng đến mấy, sức ảnh hưởng cũng chỉ giới hạn ở mức độ diễn viên, nhưng Lâm Hựu Luân thì khác.

Là nhân vật đại diện của ngành công nghiệp điện ảnh Hong Kong và ông chủ đứng sau hệ thống rạp Gia Nghị, nếu Lâm Hựu Luân có thể đến ủng hộ, ngoài việc thu hút sự chú ý của truyền thông, còn có thể được coi là sự khẳng định đối với bộ phim 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 này.Chỉ tiếc…Nghĩ đến đây, Thôi Bảo Thù không kìm được thở dài một hơi, sau đó ánh mắt cô vô tình chạm phải ánh mắt của Lý Liên Kiệt đang nhìn về phía này.Thôi Bảo Thù lắc đầu, ánh mắt của Lý Liên Kiệt cũng theo đó mà tối sầm lại.Ngay lúc đó, tại cửa rạp chiếu phim bỗng xảy ra một trận xôn xao.

Thôi Bảo Thù, Lý Liên Kiệt và Chung Lệ Đề cùng ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy từ một chiếc xe sedan màu đen đậu trước cửa bước xuống hai mỹ nữ ăn mặc chỉnh tề, các phóng viên ở cửa vây quanh chụp ảnh lia lịa.Chung Lệ Đề vui mừng kêu lên: "Là A Văn và Đồng Đồng!"Thôi Bảo Thù bên cạnh gật đầu.

"Chị đã sắp xếp chỗ ngồi của họ cùng với em, lát nữa em sẽ chịu trách nhiệm tiếp đãi họ."Chung Lệ Đề vâng một tiếng, không đợi Lý

Nhược Đồng và Vạn Kì Văn đến gần, cô đã chủ động bước tới đón họ.Hôm nay Vạn Kì Văn mặc một chiếc váy dạ hội ngắn hai dây lấp lánh màu vàng kim, để lộ đôi chân dài miên man dưới lớp váy ngắn, đôi giày cao gót quai mảnh càng tôn lên vóc dáng đôi chân thon thả của cô; Lý Nhược Đồng thì diện một chiếc váy dạ hội cổ chữ V khoét sâu màu bạc quyến rũ, khí chất thanh thuần mà không kém phần sang trọng.Hai cô gái vừa bước xuống xe, lập tức bị phóng viên và người hâm mộ vây kín.

Sau khi đáp ứng yêu cầu chụp ảnh của mọi người, cả hai mới thoát ra nhờ sự giúp đỡ của bảo vệ rạp, và hội tụ với Chung Lệ Đề, người đang mặc một chiếc váy dạ hội cổ chữ V sâu màu tím, tại cửa rạp.

"Ôi, hôm nay hai cậu đẹp quá!" Chung Lệ Đề nắm tay Lý Nhược Đồng và Vạn Kì Văn, hết lời khen ngợi những chiếc váy dạ hội của họ rất bắt mắt.

"Chúng tớ không đến muộn chứ?" Lý Nhược Đồng cười hỏi.Chung Lệ Đề lắc đầu, "Không đâu, hai cậu đến vừa đúng lúc."Lúc này Vạn Kì Văn đột nhiên thốt lên một câu: "Hôm nay chúng tớ đặc biệt xin nghỉ để đến ủng hộ cậu, có phần thưởng gì không?"Chung Lệ Đề ngớ người, sau đó không suy nghĩ liền đáp: "Tối nay tớ mời các cậu ăn bữa lớn!"Vạn Kì Văn lập tức reo lên: "Được thôi, nhà hàng Pháp ở Trung Hoàn rất ngon, lần này nhất định phải 'làm thịt' cậu phú bà nhỏ này một bữa!"Chung Lệ Đề lập tức nhăn mặt, "Đừng mà, tớ bây giờ nghèo lắm, sắp không mua nổi mỹ phẩm rồi!""Bớt đi, cậu đóng bộ phim này, ít nhất cũng phải có mấy chục vạn tiền cát-xê chứ!" Vạn Kì Văn vẻ mặt không tin.Chung Lệ Đề nhìn trái nhìn phải, xác nhận xung quanh không có ai khác, lúc này mới hạ giọng nói: "Nói nhỏ cho hai cậu biết, thật ra cát-xê của tớ đóng bộ phim này rất thấp, thật sự không cao như hai cậu nói đâu."Nghe Chung Lệ Đề nói ra con

số đó, Vạn Kì Văn nhíu mày.

"Không thể nào, nhà đầu tư keo kiệt vậy sao?

Tớ và Đồng Đồng sắp sang Đài Loan đóng một bộ phim truyền hình, cát-xê cũng gần bằng của cậu đó!"Lý Nhược Đồng kéo Vạn Kì Văn, ý bảo cô đừng nói lung tung, sau đó cô lại an ủi Chung Lệ Đề: "Cậu đừng nghe A Văn nói bậy, cát-xê đóng phim truyền hình của chúng tớ tuy gần bằng của cậu, nhưng bộ phim đó có hơn bốn mươi tập, tổng cộng số cảnh quay trong đó đủ để đóng hơn mười bộ phim điện ảnh rồi."Lý Nhược Đồng nói vậy, Chung Lệ Đề lúc này mới cảm thấy cân bằng hơn một chút.

"Được rồi, chúng ta vào thôi, chỗ ngồi tớ đã sắp xếp cho các cậu rồi!" Chung Lệ Đề gọi Lý Nhược Đồng, Vạn Kì Văn cùng vào, nhưng hai cô gái vẫn đứng yên.

"Chúng ta vẫn nên đợi thêm một lát, anh Lâm và chị Tuệ Mẫn chắc sắp đến rồi!"Lời giải thích của Lý Nhược Đồng khiến Chung Lệ Đề tròn mắt.

"Anh ấy và cô Chu đều sẽ đến sao?""Đúng vậy, cậu không biết sao?" Vạn Kì Văn bên cạnh ngạc nhiên hỏi.Chung Lệ Đề lắc đầu, cô cứ nghĩ Lâm Hựu Luân sẽ không đến, không ngờ anh ấy đã quyết định đến từ sớm, hơn nữa Lý Nhược Đồng và Vạn Kì Văn đều đã biết, duy chỉ có cô là bị giấu, điều này khiến cô có chút bất mãn.Dường như nhìn thấu tâm tư của Chung Lệ Đề, Lý Nhược Đồng liền giải thích: "Được rồi, cậu đừng hiểu lầm, chuyện này là chị Tuệ Mẫn nói cho chúng tớ biết đó."Chung Lệ Đề nghe vậy, trong lòng mới cảm thấy cân bằng trở lại, sau đó đột nhiên lại nhớ ra một chuyện, nhìn sang bên cạnh, phát hiện Lý Liên Kiệt và Thôi Bảo Thù đều đã đi vào.

"Vậy hai cậu đợi ở cửa một lát, tớ vào báo cho chị Bảo Thù một tiếng, để họ chuẩn bị."Lời vừa dứt, cửa rạp chiếu phim lại có một

chiếc xe dừng lại.Chung Lệ Đề tinh mắt, nhận ra đó chính là xe của Lâm Hựu Luân, vội vàng xách váy chạy về phía phòng chiếu, muốn thông báo tin Lâm Hựu Luân đến cho Thôi Bảo Thù và Lý Liên Kiệt.Các phóng viên ở cửa rạp tưởng rằng khách mời hôm nay đã đến đầy đủ, một số người đã cất máy ảnh, chuẩn bị vào rạp, không ngờ lúc này lại có nhân vật 'nặng ký' xuất hiện.Chu Tuệ Mẫn, trong bộ váy dạ hội dài hoa nhí đơn giản, khoác tay Lâm Hựu Luân bước xuống xe.

Hôm nay cô không trang điểm cầu kỳ, chiếc váy chọn cũng mang phong cách thiếu nữ, đương nhiên, ở tuổi 25, vóc dáng cô vẫn giữ được vẻ thanh tú như thiếu nữ, mặc bất kỳ loại váy nào cũng toát lên vẻ đoan trang, thanh lịch và phóng khoáng.Đối mặt với ống kính phóng viên, Chu Tuệ Mẫn thân thiện vẫy tay.Dù là lúc nào, Chu Tuệ Mẫn xuất hiện trước công chúng vẫn luôn là hình ảnh một người phụ nữ dịu dàng, tao nhã.

Đứng cạnh Lâm Hựu Luân, họ càng thêm xứng đôi tài sắc, như trời sinh một cặp.Các phóng viên ùa tới vây quanh, mấy bảo vệ vội vàng tiến lên tạo thành một bức tường người chắn họ lại.

Phóng viên không thể tiếp cận, chỉ có thể cách nhau hai ba mét, đưa micro và máy ghi âm qua.

"Anh Lâm, anh có thể nói một chút về quan điểm của mình về 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 không?" "Anh Lâm, có tin đồn nhân vật phú thương trong bộ phim này được xây dựng dựa trên hình mẫu của anh, tin tức này có đúng không?" "Anh Lâm, lần này anh đến ủng hộ là vì cô Chung Lệ Đề sao?"Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn mười ngón tay đan chặt vào nhau, cùng bước về phía cửa rạp.

Phóng viên truy vấn quá dữ dội, nên anh mới dừng bước đơn giản trả lời vài câu.

“Anh còn chưa xem phim, làm sao biết nhân vật trong đó được xây dựng dựa trên hình mẫu của anh?

Tin đồn lan truyền ư?

Vậy thì các anh hãy đi tìm người tung tin đó mà xác minh đi, tôi không có gì để nói về chuyện này.”Tiếp đó, một phóng viên hỏi về Chung Lệ Đề, lần này Lâm Hựu Luân lại không phủ nhận.

“Christy là người tôi gặp ở Mỹ, sau đó đưa cô ấy về Hong Kong phát triển.

Đương nhiên, hôm nay tôi đến không chỉ để ủng hộ cô ấy, đạo diễn, nhà sản xuất và diễn viên chính của bộ phim này đều là người quen của tôi, vì vậy tôi đến để ủng hộ mọi người.”Khi sắp đến cửa rạp chiếu phim, đột nhiên có một phóng viên đặt câu hỏi khá nhạy cảm.

“《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 có liên quan đến một số yếu tố chính trị liên quan đến Đại lục, đây có phải là một trong những lý do anh Lâm đến ủng hộ hôm nay không?”Lâm Hựu Luân dừng bước, hơi cân nhắc lời lẽ.

“Tôi tin rằng tất cả mọi người ở đây, giống như tôi, đều chưa xem bộ phim này.

Vì vậy, thực sự đừng dễ dàng gắn ghép những nhãn mác này kia lên bộ phim.

Đương nhiên, tên của bộ phim có thể gây hiểu lầm cho mọi người, tại đây tôi có thể rất có trách nhiệm mà nói với mọi người rằng, đây thực sự chỉ là một bộ phim thương mại thuần túy.”Nói xong, Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn cùng bước vào rạp chiếu phim, không cho phóng viên cơ hội đặt thêm câu hỏi nào nữa.——“Anh Lâm đến rồi sao?” Lý Liên Kiệt nghe tin này từ Thôi Bảo Thù, lập tức xúc động

đứng dậy khỏi chỗ ngồi.Chung Lệ Đề đang đứng phía sau hai người, mắt không ngừng nhìn về phía cửa phòng chiếu, có vẻ hơi sốt ruột.Lý Liên Kiệt gọi một nhân viên đến dặn dò vài câu, sau đó cùng Thôi Bảo Thù ra đón.Vừa đi đến cửa phòng chiếu, đã thấy Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn được Lý Nhược Đồng và Vạn Kì Văn đi cùng, đang bước về phía này.Lý Liên Kiệt và Thôi Bảo Thù vội vàng tiến đến, lần lượt bắt tay Lâm Hựu Luân.Hai bên khách sáo vài câu, sau đó cùng đi vào phòng chiếu.

"Christy, em lại đây!" Chu Tuệ Mẫn biết Lâm Hựu Luân và Lý Liên Kiệt, Thôi Bảo Thù có chuyện cần nói, nên vẫy tay gọi Chung Lệ Đề đang đi phía sau hai người.Chung Lệ Đề bước tới khoác tay Chu Tuệ Mẫn, cùng Lý Nhược Đồng, Vạn Kì Văn đi chậm rãi phía sau Chu Tuệ Mẫn, cố ý giữ khoảng cách với Lâm Hựu Luân, Lý Liên Kiệt và Thôi Bảo Thù.

"Bên ngoài có một số lời bàn tán về bộ phim này, trước đây tôi vẫn luôn lo lắng về chuyện này.

Anh Lâm có thể đến, đối với chúng tôi thực sự là một sự khẳng định rất lớn." Thôi Bảo Thù nói, Lý Liên Kiệt cũng phụ họa gật đầu.Lâm Hựu Luân dừng bước, nhìn hai người.

"Hai vị thật sự nghĩ như vậy sao?"Thôi Bảo Thù có chút không chắc thái độ của Lâm Hựu Luân rốt cuộc là gì, không dám tùy tiện mở lời, Lý Liên Kiệt đành phải lên tiếng.

"Thành ý của chúng tôi, chắc Lâm tiên sinh cũng biết."Cái gọi là thành ý mà Lý Liên Kiệt nói đến là việc trước khi bộ phim khởi quay, vì kịch bản nhân vật có nghi vấn ám chỉ Lâm Hựu Luân, họ đã không ngần ngại sửa lại kịch bản, và sắp xếp lại mối quan hệ nhân vật một lần nữa.Lâm Hựu Luân cười lắc đầu.Lý Liên Kiệt và Thôi Bảo Thù đều đã hiểu lầm ý của Lâm Hựu Luân, anh không nghi ngờ thành ý

của hai người, mà là có một số khác biệt trong quan điểm về triển vọng của bộ phim so với hai người họ.

"Lúc đầu tôi đã muốn nói rõ vấn đề này với hai vị, nhưng lại sợ hai vị hiểu lầm, nên đã không đề cập… Cốt truyện bộ phim này không tệ, về diễn viên tôi cũng rất tin tưởng Lý tiên sinh, hơn nữa đạo diễn Nguyên Khuê cũng có kinh nghiệm phong phú trong việc chỉ đạo loại phim này.

Có thể nói, bộ phim này cơ bản đã có đủ các điều kiện để thu hút người xem.

Chương 837

Tuy nhiên, tôi vẫn phải nói rằng, doanh thu phòng vé của bộ phim này có thể sẽ không quá bất ngờ, nguyên nhân là tên bộ phim lấy không tốt, rất dễ gây hiểu lầm."Lý Liên Kiệt nghe vậy nhíu mày, không kìm được hỏi: "Tên phim thật sự có ảnh hưởng lớn đến vậy sao?"Lâm Hựu Luân nhún vai, "Vừa rồi khi tôi vào, mười phóng viên bên ngoài thì có đến tám người hỏi tôi rằng bộ phim này có liên quan gì đến chính trị không, tôi đến tham dự buổi chiếu ra mắt có phải muốn nhân cơ hội này bày tỏ lập trường chính trị của mình không.

Truyền thông báo chí còn nhìn nhận như vậy, thì suy nghĩ của khán giả bình thường có thể thấy rõ rồi."Thôi Bảo Thù ở một bên mấp máy môi, muốn chen lời, cuối cùng lại nhịn.Ngay từ khi bộ phim bắt đầu khởi quay, cô và Nguyên Khuê đã từng đề nghị Lý Liên Kiệt đổi tên, vì 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 vừa nghe đã khiến người ta không khỏi liên tưởng đến Đại lục, nhưng Lý Liên Kiệt lại kiên quyết muốn dùng tên hiện tại.Bây giờ bộ phim đã chính thức công chiếu, muốn đổi tên chắc chắn là không thể, nói nhiều cũng vô ích.Thấy Lý Liên Kiệt không nói gì, Lâm Hựu Luân biết thời cơ đã chín muồi.

"Lý tiên sinh muốn biết tên phim có ảnh hưởng lớn đến doanh thu phòng vé như thế nào, tôi hiện đang có sẵn một kịch bản.

Nhân vật chính là một sĩ quan Đại lục, vợ con anh ta gặp nạn trong một vụ khủng bố bắt cóc, anh ta ở hiện trường nhưng bất lực không thể cứu được, từ đó nản lòng thoái chí, sau khi xuất ngũ thì làm bảo vệ… Cốt truyện này hẳn là không khác gì 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》.

Không biết Lý tiên sinh có hứng thú cá cược với tôi một ván

không?

Vai diễn này tôi muốn mời anh đóng, sau đó nếu doanh thu phòng vé của bộ phim đó không vượt qua 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 thì coi như tôi thua, tôi có thể đáp ứng bất kỳ điều kiện nào của Lý tiên sinh.

Đương nhiên, nếu doanh thu phòng vé của bộ phim đó vượt qua 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》, thì Lý tiên sinh phải vô điều kiện đồng ý giúp tôi đóng thêm một bộ phim nữa.

Ván cược này hẳn là rất công bằng phải không?"Lý Liên Kiệt vẫn đang nhíu mày do dự, Thôi Bảo Thù lại mở lời ở một bên: "Ý này không tệ, vừa có thể chứng minh tên phim có thật sự ảnh hưởng lớn đến doanh thu phòng vé hay không, lại vừa có thể thúc đẩy sự hợp tác của mọi người, thực sự có thể nói là vẹn cả đôi đường!"——Lời của Thôi Bảo Thù đã ám chỉ rõ ràng như vậy, Lý Liên Kiệt đành phải biểu thái: "Vì anh Lâm đã xem trọng tôi như vậy, tôi sẵn lòng chấp nhận ván cá cược này!"Thấy mục đích đã đạt được, Lâm Hựu Luân hài lòng gật đầu.

"Thực ra tên 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 có cả ưu và nhược điểm.

Những điểm không tốt tôi vừa nói rồi, khán giả Hong Kong có thể sẽ có một số hiểu lầm về cái tên này, do đó doanh thu phòng vé của bộ phim chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Hơn nữa, ở Đài Loan, bộ phim này rất có thể sẽ không qua được kiểm duyệt, hoặc nói cách khác, muốn chiếu ở Đài Loan có thể sẽ phải đổi tên khác."Những năm gần đây, điện ảnh Hong Kong đã có kinh nghiệm phong phú trong việc đối phó với kiểm duyệt phim ở các quốc gia hải ngoại, đừng nói đến việc đổi tên, thậm chí có cả việc sửa trực tiếp cái kết của bộ phim.

Vì vậy, khi Lâm Hựu Luân đề nghị《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》đổi tên khi chiếu ở Đài Loan, Lý Liên Kiệt cũng không đặc biệt phản đối.

"Vậy còn mặt tốt thì sao?" Thôi Bảo Thù không kìm được hỏi.

"Cái tên phim này tuy không mấy hợp khẩu vị khán giả ở Hong Kong và Đài Loan, nhưng đặt ở Đại lục thì tình hình lại khác."Lâm Hựu Luân chỉ nói đơn giản như vậy, mắt Lý Liên Kiệt lập tức sáng lên.Nhờ nhiều lần nỗ lực của Lâm Hựu Luân, hạn ngạch nhập khẩu phim Hong Kong vào Đại lục hàng năm đã tăng lên mười bộ, tức là mỗi năm có mười bộ phim Hong Kong có thể được chiếu chính thức tại Đại lục.Mười bộ phim Hong Kong này đương nhiên vẫn phải trải qua kiểm duyệt của các bộ phận liên quan trước khi được nhập khẩu, nhưng quyền đề cử lại nằm trong tay Lâm Hựu Luân.Mặc dù thị trường rạp chiếu phim Đại lục vẫn chưa hoàn toàn mở cửa, và toàn bộ ngành công nghiệp điện ảnh chưa thực sự được chuẩn hóa, nhưng với số lượng khán giả khổng lồ, ngay cả khi tỷ lệ chia doanh thu phòng vé của phim Hong Kong được nhập khẩu thấp đến đáng thương, các công ty sản xuất liên quan vẫn có thể thu được lợi nhuận lớn từ thị trường Đại lục, thậm chí lợi nhuận phòng vé còn vượt xa thị trường nội địa Hong Kong.Đương nhiên, việc phim Hong Kong nhập khẩu vào thị trường Đại lục được ưa chuộng trong những năm gần đây có liên quan rất lớn đến sự lạc hậu của ngành công nghiệp điện ảnh Đại lục vào thời điểm đó, những tác phẩm được sản xuất ra hoàn toàn không có khả năng cạnh tranh trước điện ảnh Hong Kong đã hoàn toàn thương mại hóa.Vì vậy, suất chiếu cho mười bộ phim này thường khiến các công ty điện ảnh tranh giành đến vỡ đầu.Lâm Hựu Luân biết đạo lý "một mình ăn không thể béo", nên anh luôn chỉ dành ba suất cho các bộ phim mình đầu tư, sau đó có hai suất dành riêng cho phim nghệ thuật, năm suất còn lại được mở ra để các công ty điện ảnh

khác cạnh tranh.Ba suất của Lâm Hựu Luân, 《Yêu Thú Đô Thị》 và 《Mộc Nãi Y》 mỗi phim chiếm một suất, suất còn lại để trống cũng là lãng phí, vì vậy anh chuẩn bị tặng cho Lý Liên Kiệt để làm 'ân huệ'.Đương nhiên, ân huệ này cũng không phải tùy tiện mà cho.

Đề cử 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》, một là bộ phim này sẽ dễ dàng qua được kiểm duyệt của bộ phận điện ảnh Đại lục hơn, hai là cũng coi như "mượn hoa dâng Phật", bày tỏ lập trường với phía Đại lục.Nếu cùng các công ty điện ảnh khác tranh giành năm suất công khai kia, 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 chắc chắn sẽ không có cơ hội.

Từ đó càng thấy sự ưu ái của Lâm Hựu Luân đối với bộ phim này.Lý Liên Kiệt chỉ nghĩ rằng mình đã đồng ý cá cược với Lâm Hựu Luân, nên Lâm Hựu Luân lấy điều này làm phần thưởng, trong lòng vô cùng xúc động.

Sự không vui nho nhỏ trước đó vì Lâm Hựu Luân không đánh giá cao triển vọng phòng vé của 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 cũng theo đó mà tan biến.Anh đang nghĩ cách bày tỏ lòng biết ơn với Lâm Hựu Luân thì phía sau lại truyền đến một tràng cười vui vẻ.Thấy Lâm Hựu Luân, Lý Liên Kiệt và Thôi Bảo Thù đang đi phía trước cùng quay đầu lại, Lý Nhược Đồng và Chung Lệ Đề đang khoác tay Chu Tuệ Mẫn ở hai bên vội vàng ngừng cười.Vạn Kì Văn đang kể chuyện cười cho ba người liền dùng tay che miệng, vẻ mặt ngây thơ nhìn mọi người.Lâm Hựu Luân lắc đầu, thu lại ánh mắt, quay đầu tiếp tục trò chuyện với Lý Liên Kiệt và Thôi Bảo Thù.Nhân cơ hội này, Chu Tuệ Mẫn thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Được rồi, đừng đùa nữa, nói với các em một chuyện chính, tối nay nếu không có việc gì thì mọi người cùng ăn cơm nhé, chị bao!""Được ạ, không vấn đề gì!" Chung Lệ Đề là người đầu tiên hưởng ứng, lập tức bị ánh mắt 'chán chường' của Lý Nhược Đồng và Vạn Kì Văn.

"Vừa rồi ai nói hôm nay sẽ mời chúng tớ ăn bữa lớn, sao lại thất

hứa vậy?”Một câu nói của Vạn Kì Văn khiến Chung Lệ Đề lập tức rơi vào tình thế khó xử.

“Tớ đâu có nói là thất hứa, chỉ là chị Tuệ Mẫn bình thường rất quan tâm chúng ta, đặc biệt là hai cậu, bây giờ chị Tuệ Mẫn mời khách, chúng ta không đi thì có được không?”“Hai cậu đã hẹn trước rồi sao?” Chu Tuệ Mẫn nhìn Lý Nhược Đồng hỏi.Trong ba cô gái bên cạnh, Chu Tuệ Mẫn có mối quan hệ thân thiết nhất với Lý Nhược Đồng, nên điều đầu tiên cô nghĩ đến là hỏi cô ấy.

“Trước đây Christy đã nói sẽ mời chúng tớ ăn bữa lớn, nhưng…”Lý Nhược Đồng vừa giải thích được một nửa, Vạn Kì Văn đã giành lời: “Chúng tớ đương nhiên sẽ đi theo chị Tuệ Mẫn, nhưng lời hứa của ai đó cũng không thể tùy tiện mà bỏ qua, hôm nay không đi được, có thể để dành cho lần sau!”Chu Tuệ Mẫn cũng gật đầu theo, “A Văn nói có lý, thấy ai cũng có phần, đến lúc đó chị cũng muốn đi nữa!”Chung Lệ Đề biết Chu Tuệ Mẫn đang giúp mình giải vây, cảm kích nhìn Chu Tuệ Mẫn một cái, chỉ là trong lòng cô đã có ý khác.

“Bữa lớn không ăn được, hay là ăn cơm xong tớ mời mọi người cùng đi hát Karaoke đi!”“Ý này không tệ!” Vạn Kì Văn lập tức đồng tình.Lý Nhược Đồng cũng gật đầu theo, sau đó ba cô gái cùng nhìn về phía Chu Tuệ Mẫn, chỉ đợi Chu Tuệ Mẫn gật đầu là chuyện này có thể quyết định.

“Hát Karaoke thì chị không đi đâu, các em đi đi!” Chu Tuệ Mẫn lắc đầu.

“Tại sao chứ?

Em thích nhất bài 《Thiên Thiên Khuyết Ca》 của chị Tuệ Mẫn, còn định lần này có thể song ca với chị một lần…” Chung Lệ Đề kéo tay Chu Tuệ Mẫn, vẻ mặt mong đợi nói.

“Tối nay chị Tuệ Mẫn có việc gì sao?” Lý Nhược Đồng rất hiểu

tính cách của Chu Tuệ Mẫn, nếu không phải có việc khác, Chu Tuệ Mẫn chắc chắn sẽ không từ chối mọi người như vậy.Chu Tuệ Mẫn nhìn Lâm Hựu Luân đang đi phía trước, gật đầu nói: "Đồng Đồng nói không sai, tối nay chị thật sự còn có việc khác."Chung Lệ Đề tiếc nuối nhún vai, "Vì chị Tuệ Mẫn không đi được, vậy thì vẫn là ăn bữa lớn đi, đợi đến khi nào chị Tuệ Mẫn rảnh, chúng ta lại cùng đi!"Vạn Kì Văn, Lý Nhược Đồng đều gật đầu.Chu Tuệ Mẫn vốn định khuyên họ tự đi chơi vui vẻ, nhưng thái độ của ba cô gái đều rất kiên quyết, cô cũng không miễn cưỡng nữa.——Bộ phim 90 phút nhanh chóng kết thúc, màn hình ngừng chiếu, khán giả trong phòng chiếu, dưới sự dẫn dắt của các khách mời hàng ghế đầu, đều đứng dậy vỗ tay cho bộ phim.Mặc dù trong mắt một số nhà phê bình phim chuyên nghiệp, cốt truyện của 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 có chút nghi ngờ sao chép bộ phim Mỹ 《Vệ Sĩ》 do Kevin Costner và Whitney Houston đóng chính, nhưng điều này không làm ảnh hưởng đến sự đồng tình của khán giả bình thường đối với cốt truyện của bộ phim.Lâm Hựu Luân vừa vỗ tay theo mọi người, vừa có chút lo lắng trong lòng.Mặc dù trong ký ức, doanh thu phòng vé của bộ phim này ở Hong Kong thực sự không cao, nhưng không thể phủ nhận đây là một tác phẩm rất tiêu biểu của Lý Liên Kiệt.Lý Liên Kiệt vào thời điểm này đang ở giai đoạn vàng son của sự nghiệp diễn xuất, kungfu giỏi nhất, người điển trai nhất, còn Chung Lệ Đề dù chưa được truyền thông gọi là nữ thần, nhưng vẻ đẹp thanh xuân tươi trẻ giúp cô dễ dàng đảm nhận vai diễn trong phim.

Cả hai đã thể hiện rất tốt cảnh giới "phát hồ tình chỉ vu lễ" của người phương Đông trong bộ phim này, cốt truyện thực sự được quay rất xuất sắc.Về các cảnh hành động, có Trâu Triệu Long diễn cùng, lại có đạo diễn Nguyên Khuê đứng sau bảo hộ, chất lượng chắc chắn ở mức hàng đầu.

Về cốt truyện, lại có những diễn viên gạo cội như Trịnh Tắc Sĩ đóng cặp, thêm vào vài phần hơi thở cuộc sống đời thường.Một bộ phim thương mại có thể được quay cảm động đến vậy, thực sự hiếm có.Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, bộ phim này mãi đến năm 1994 mới công chiếu, bây giờ đã được ra mắt sớm hơn hơn một năm, liệu có biến số gì không, điều này Lâm Hựu Luân thực sự không chắc lắm.Đương nhiên, ngay cả khi 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 trở thành một 'ngựa ô' phòng vé, Lâm Hựu Luân cũng không cho rằng mình sẽ thua cuộc cá cược, bởi vì cốt truyện của bộ phim anh mời Lý Liên Kiệt đóng cũng không tệ, nếu quay tốt thì doanh thu phòng vé chắc chắn sẽ không thua 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》.Có thể nắm giữ phong vân biến hóa của làng điện ảnh Hong Kong, Lâm Hựu Luân vẫn có sự tự tin đó.Lúc này, Chu Tuệ Mẫn, Lý Nhược Đồng, Vạn Kì Văn ở một bên đã không kìm được bàn tán.

"Sao nữ chính cuối cùng lại không ở bên vệ sĩ, thật tiếc quá!"Lời của Vạn Kì Văn nhận được sự đồng tình của Lý Nhược Đồng, nhưng Chu Tuệ Mẫn lại không nghĩ vậy.

"Các cô gái ngoài hai mươi tuổi như các em, đương nhiên sẽ cảm thấy nữ chính ở bên vệ sĩ là lãng mạn nhất.

Nhưng thực ra bạn trai của nữ chính này vẫn rất tốt.

Thân phận địa vị của anh ta quyết định anh ta có thể thuê vệ sĩ, sau đó khi đối mặt với nguy hiểm, anh ta không hề lùi bước, hơn nữa còn đỡ đạn cho bạn gái.

Mặc dù không có tác dụng lớn như vệ sĩ đối phó với kẻ xấu, nhưng chuyên môn của anh ta vốn không nằm ở lĩnh vực này.

Có thể mang lại sự quan tâm chu đáo và cảm giác an toàn độc quyền cho bạn gái, đây mới là điều quan trọng nhất."Vạn Kì Văn vốn còn muốn phản bác lời của Chu Tuệ Mẫn, nhưng Lý Nhược Đồng lại

lén kéo cô một cái.Sau khi phim kết thúc, Vạn Kì Văn cố ý đi chậm lại phía sau, thì thầm hỏi Lý Nhược Đồng tại sao vừa rồi lại ngăn cô nói chuyện.Lý Nhược Đồng nhìn Chu Tuệ Mẫn đang đi cùng Lâm Hựu Luân, hạ giọng nói: "Em có đọc trên báo một thông tin, nói rằng bạn trai phú hào của nữ chính trong bộ phim này được xây dựng dựa trên hình mẫu của anh Lâm, nhưng không biết có thật hay không.

Nếu lời nói đó là thật, thì lời chị Tuệ Mẫn vừa nói cũng có thể hiểu được rồi.

Nếu em phản bác, chẳng khác nào em đang nói xấu anh Lâm, chị Tuệ Mẫn nghe thấy chắc chắn sẽ không vui."Vạn Kì Văn nghe vậy, lúc này mới nhận ra mình suýt chút nữa đã nói sai lời, vỗ vỗ ngực nói: "May mà có cậu, nếu không lần này tớ đã chọc giận chị Tuệ Mẫn rồi!"Lý Nhược Đồng thấy Vạn Kì Văn vẻ mặt lo sợ, không kìm được bật cười: "Được rồi, chuyện cũng không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu, chị Tuệ Mẫn làm sao lại giận cậu vì một chuyện nhỏ như vậy chứ!"——Buổi chiếu ra mắt 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 kết thúc, Chu Tuệ Mẫn mời Lý Nhược Đồng, Vạn Kì Văn và Chung Lệ Đề ăn cơm, Lâm Hựu Luân cũng cùng đi.Bữa ăn này diễn ra rất náo nhiệt, Chung Lệ Đề trong bữa đã kể rất nhiều chuyện hậu trường thú vị khi quay 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》, Chu Tuệ Mẫn, Lý Nhược Đồng và Vạn Kì Văn đều nghe rất thích thú, chỉ có Lâm Hựu Luân một mình không chú ý nhiều đến nội dung cuộc trò chuyện của họ, vừa ăn cơm vừa suy nghĩ chuyện của mình.Mọi người ăn uống no say, Lâm Hựu Luân đưa thẻ cho phục vụ thanh toán, Chung Lệ Đề tò mò hỏi Chu Tuệ Mẫn tiếp theo có phải sẽ cùng Lâm Hựu Luân đi tham gia hoạt động nào đó không.Vạn Kì Văn khẽ đẩy Chung Lệ Đề một cái, "Cậu ngốc quá, chị Tuệ Mẫn chắc chắn là sẽ đi hẹn hò với anh Lâm, điều này mà cũng không nhìn ra!"Thấy trò đùa có vẻ hơi quá trớn, Lý Nhược Đồng vội vàng chặn câu chuyện lại.

“Này, hai cậu đừng nói lung tung!”Chu Tuệ Mẫn mỉm cười lắc đầu, “Không sao đâu, chị biết họ chỉ đùa thôi.”“Chuyện này không thể tùy tiện đùa giỡn được.” Lý Nhược Đồng kiên quyết nói.Vạn Kì Văn lè lưỡi với Chung Lệ Đề, sau đó cả hai đều thu lại vẻ mặt đùa cợt.

“Được rồi, Đồng Đồng, chúng tớ xin lỗi chị Tuệ Mẫn là được chứ gì?”“Chuyện không nghiêm trọng như các em nghĩ đâu.” Chu Tuệ Mẫn ngắt lời ba người, nghiêm túc đính chính: “Tối nay chị và A Luân sẽ đi xem một buổi biểu diễn võ thuật, chứ không phải như các em nói là đi hẹn hò.”“Biểu diễn võ thuật?” Chung Lệ Đề vừa nghe thấy từ này, lập tức hứng thú.Kể từ khi quay xong 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》, Chung Lệ Đề có chút mê võ thuật, đang định mở lời xin Chu Tuệ Mẫn liệu có thể đưa cô đi cùng không, thì bị Lý Nhược Đồng đang ngồi đối diện lườm một cái, sau đó cô mới miễn cưỡng từ bỏ ý định đó.Tuy nhiên, biểu cảm của cô đều lọt vào mắt Chu Tuệ Mẫn, với sự thông minh của Chu Tuệ Mẫn, cô rất dễ dàng đoán ra ý nghĩ của Chung Lệ Đề.

“Christy em có hứng thú với cái này sao?”Chung Lệ Đề biết nếu mình gật đầu, có lẽ Chu Tuệ Mẫn sẽ đưa cô đi cùng, nhưng nếu cô đi theo, chắc chắn sẽ trở thành ‘cái bóng đèn’ giữa Chu Tuệ Mẫn và Lâm Hựu Luân, ngay cả khi Chu Tuệ Mẫn đồng ý, bản thân cô cũng sẽ cảm thấy có chút ngại.Cuối cùng, cô vẫn nói trái lòng mà lắc đầu.Chu Tuệ Mẫn lại không từ bỏ, mà kiên nhẫn hỏi: “Em không rất ngưỡng mộ kungfu của Lý Liên Kiệt sao?

Em có biết bộ phim đầu tiên anh ấy đóng là gì không?”Lần này Chung Lệ Đề cuối cùng cũng gật đầu, “Đương nhiên em biết rồi, là 《Thiếu Lâm Tự》, bộ phim đó quay cách đây 10 năm rồi, em trước đây đã cố tìm xem, nhưng em vẫn cảm thấy Lý Liên Kiệt đóng phim hiện đại đẹp trai hơn.”“Gu của cậu thật kỳ lạ, những người tớ quen đều nói phim cổ trang của Lý Liên Kiệt hay hơn.” Vạn Kì Văn lúc này

không kìm được chen lời.

“Người cậu quen lại không thể đại diện cho quan điểm của tất cả mọi người.” Chung Lệ Đề phản bác.

“Nhưng phim cổ trang của Lý Liên Kiệt có doanh thu phòng vé cao hơn phim thời trang, điều này cậu không thể phủ nhận được chứ?”Vạn Kì Văn nói vậy, Chung Lệ Đề quả thật không còn gì để nói.

“Được rồi, hai cậu đều đã nói chuyện lạc đề đến đâu rồi.” Lý Nhược Đồng ngắt lời hai người, sau đó quay sang nhìn Chu Tuệ Mẫn.

“Chị Tuệ Mẫn, buổi biểu diễn võ thuật mà chị và anh Lâm sẽ xem, không phải có liên quan đến Thiếu Lâm Tự chứ?”“Vẫn là Đồng Đồng thông minh nhất!” Chu Tuệ Mẫn không kìm được khen Lý Nhược Đồng một câu, Chung Lệ Đề bên cạnh nghe vậy, mắt lập tức sáng lên.

“Thật sự là biểu diễn võ thuật của Thiếu Lâm Tự sao?”“Là một đoàn võ thuật đến Hong Kong thăm hỏi dưới danh nghĩa Thiếu Lâm Tự, nghe nói rất nhiều thành viên trong đó đều là các võ tăng Thiếu Lâm thực thụ đó!” Chu Tuệ Mẫn nháy mắt với Chung Lệ Đề.Chung Lệ Đề không kìm được nữa.

“Chị Tuệ Mẫn, chị có thể đưa em đi được không?”Chu Tuệ Mẫn cười.

“Em nói xem?”Chung Lệ Đề biểu cảm lập tức reo lên, “Nhất định là được đúng không!” “Đừng vội kích động, chị hỏi một chút đã.” Chu Tuệ Mẫn đưa cho Chung Lệ Đề một ánh mắt trấn an, sau đó quay sang nhìn Lâm Hựu Luân đang ký xác nhận hóa đơn.Lâm Hựu Luân đưa bút và hóa đơn trở lại cho phục vụ, sau đó nhìn bốn cô gái trên bàn ăn.

“Thế nào, đã nói chuyện xong hết rồi sao?”Chu Tuệ Mẫn dựa người lại gần, thì thầm vào tai Lâm Hựu Luân hỏi: “A Luân, buổi

biểu diễn võ thuật tối nay, anh còn thừa vé không?"Lâm Hựu Luân nhìn Chu Tuệ Mẫn, sau đó lại nhìn Chung Lệ Đề đang vẻ mặt mong đợi ở bên kia, lập tức đoán ra chuyện gì đang xảy ra.

"Có chứ, bên đó đưa 8 vé, bây giờ tôi vẫn còn 5 vé."Mắt Chu Tuệ Mẫn lấp lánh ánh sáng trong suốt, "Vậy là tất cả chúng ta ở đây đều có thể đi cùng nhau sao?"Lý Nhược Đồng, Vạn Kì Văn nghe nói mình cũng có phần, đối thị với nhau, cả hai đều thấy được sự kinh ngạc lẫn thích thú trong mắt đối phương.

"Không vấn đề gì, mọi người cùng đi là được!"——Hậu đài rạp hát Thái Bình, một hòa thượng trung niên vỗ nhẹ vào đầu tiểu đệ tử mới 4 tuổi của mình, ôn tồn nói: "Tiểu Long, lát nữa trên sân khấu nhất định phải biểu diễn thật tốt nhé!""Vâng!" Tiểu hòa thượng mạnh mẽ gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc xuất hiện trên khuôn mặt của một đứa trẻ ở độ tuổi này, trông càng thêm đáng yêu.Hòa thượng trung niên thở dài một hơi, tự lẩm bẩm: "Sư phụ có thể làm được chỉ có bấy nhiêu thôi, có thể khiến vị kia để mắt đến con hay không, phải xem duyên của chính con rồi!"Tiểu hòa thượng tuổi còn quá nhỏ, không hiểu lời của hòa thượng trung niên, chỉ có thể ngẩng đầu, vẻ mặt mơ hồ nhìn ông ấy.Hòa thượng trung niên lại không giải thích gì thêm, chỉ nhẹ nhàng xoa đầu tiểu hòa thượng.Ngay lúc này, một hòa thượng trẻ tuổi vội vã bước tới, thì thầm vài câu vào tai hòa thượng trung niên.Hòa thượng trung niên nghe xong liền bế tiểu đệ tử lên, trao cho hòa thượng trẻ tuổi, chỉ nói một câu "Chăm sóc tốt Tiểu Long!", sau đó vội vã rời đi.Tại cửa rạp hát, Lâm Hựu Luân dẫn Chu Tuệ Mẫn, Lý Nhược Đồng, Vạn Kì Văn, Chung Lệ Đề bốn cô gái đang bước vào, một hòa thượng trung niên nhanh chóng bước ra, thấy Lâm Hựu Luân liền chắp tay hành lễ.

"Xin hỏi có phải Lâm Hựu Luân tiên sinh đây không?"Lâm Hựu Luân nhìn vị hòa thượng trung niên có vẻ hơi phát tướng này, trong

đầu đột nhiên nhớ ra một người.

"Xin hỏi Đại sư có phải Thích Mang Tín của Thiếu Lâm Tự không?"Hòa thượng trung niên xướng một tiếng Phật hiệu, "A Di Đà Phật, Lâm tiên sinh thật có mắt tinh!"Lâm Hựu Luân cũng học theo cách của hòa thượng trung niên, chắp tay hành lễ đáp lại, nhưng trong lòng lại không đồng tình với lời nói của hòa thượng trung niên.Không phải anh mắt tinh, mà là trí nhớ tốt, nhận ra vị hòa thượng trung niên trước mặt chính là trụ trì tương lai của Thiếu Lâm Tự – Thích Mang Tín.Theo ấn tượng trong ký ức, vị trụ trì Thiếu Lâm Tự trước mắt này có thể không được coi là một cao tăng đắc đạo, nhưng tuyệt đối là một doanh nhân thành công, nhờ nhiều năm kinh doanh, ông đã một tay biến Thiếu Lâm Tự thành một thương hiệu văn hóa thương mại.Chỉ riêng điểm này đã khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy khá hứng thú với Thích Mang Tín.Sau khi hai bên hành lễ, Lâm Hựu Luân lại cẩn thận đánh giá Thích Mang Tín hai lượt.Tính theo tuổi tác, Thích Mang Tín chỉ lớn hơn Lâm Hựu Luân một tuổi, có thể vì tướng người mập mạp nên trông ông ấy như người ba mươi mấy tuổi, chỉ nhìn từ vẻ ngoài, thật sự rất khó để liên hệ ông ấy với vị trụ trì Thiếu Lâm Tự.Trong khi Lâm Hựu Luân đang quan sát Thích Mang Tín, thì Thích Mang Tín cũng đang quan sát Lâm Hựu Luân.Vừa đến Hong Kong, Thích Mang Tín đã nghe nói rất nhiều về những thành tích của Lâm Hựu Luân.Thích Mang Tín tiếp quản Thiếu Lâm Tự năm 22 tuổi, vốn cho rằng mình đã là một người tài giỏi từ khi còn trẻ, nhưng không ngờ chàng trai trẻ trước mặt còn lợi hại hơn ông.

Mười năm trước nổi lên như một hiện tượng, giờ đây đã trở thành đại tài tử lừng danh khắp Hong Kong, người phát ngôn của ngành công nghiệp điện ảnh Hong Kong, cũng như tỷ phú trẻ tuổi nhất Hong Kong.

Trong đó, chỉ cần lấy một điểm ra thôi, cũng đủ để Thích Mang

Tín hoàn toàn bị lu mờ.Điều khiến Thích Mang Tín kinh ngạc hơn nữa là, hôm nay Lâm Hựu Luân lại dẫn theo bốn nữ bạn đi cùng một lúc.

Thích Mang Tín vì lễ phép, lại là người xuất gia, không dám nhìn kỹ hơn vào mặt bốn cô gái, nhưng chỉ thoáng qua vừa rồi, cũng đủ để lại cho ông ấn tượng sâu sắc.Trước đây nghe nói về những tin đồn tình ái của Lâm Hựu Luân, Thích Mang Tín đều chỉ coi đó là chuyện cười, giờ nhìn lại, lời đồn e rằng phần lớn là thật.

"Lâm tiên sinh đã phát huy điện ảnh Hong Kong rộng lớn, vang danh quốc tế, oai phong với thế giới, tiểu tăng tuy ở Đại lục, cũng đã nghe nói không ít về những việc làm yêu nước của Lâm tiên sinh.

Hôm nay một lần gặp mặt, quả nhiên là người phi thường, thiếu niên anh tài!"Vì tuổi tác không chênh lệch nhiều, nên Thích Mang Tín trước mặt Lâm Hựu Luân cũng không tỏ vẻ gì, hoàn toàn xưng hô ngang hàng, hơn nữa vừa gặp đã tặng Lâm Hựu Luân một chiếc 'mũ cao'.Mặc dù trong lòng Thích Mang Tín nói như vậy, phần lớn chỉ là vì nhu cầu khách sáo, nhưng được trụ trì Thiếu Lâm Tự cung kính như vậy, cảm giác vẫn rất tốt.Mọi người cùng nâng kiệu hoa, Thích Mang Tín khách khí, Lâm Hựu Luân đối với ông ấy đương nhiên cũng rất khách khí.

"Tôi đối với Thiếu Lâm Tự vẫn luôn ngưỡng mộ bấy lâu, mấy lần đi nội địa đều vô duyên bỏ lỡ, vẫn luôn coi đó là điều đáng tiếc.

Chương 838

Hôm nay được gặp Đại sư, cũng coi như đã hoàn thành một tâm nguyện.”“Lâm tiên sinh nói vậy là sai rồi, văn hóa Thiếu Lâm bác đại tinh thâm, há phải một mình tiểu tăng có thể đại diện được?” Thích Mang Tín lúc này lại thể hiện ra vài phần siêu thoát của người ngoài thế tục, đương nhiên bất kể ông ấy là thật lòng hay giả ý, Lâm Hựu Luân cũng chỉ có thể cùng ông ấy diễn trọn vở kịch này.

“Tôi nghe nói Thiếu Lâm Tự kể từ khi Đại sư tiếp quản, đã ra sức phát huy võ thuật Thiếu Lâm, hoằng dương văn hóa Thiếu Lâm, Thiếu Lâm Tự có được danh tiếng như ngày nay, tuyệt đối có một phần công lao của Đại sư!”Thích Mang Tín lúc này cũng không tiện khiêm tốn nữa, liền thẳng thắn chấp nhận lời cung kính này của Lâm Hựu Luân.

“Nói về việc truyền bá danh tiếng của Thiếu Lâm Tự, công sức của tôi mấy năm nay, thực ra đều không hiệu quả bằng bộ phim 《Thiếu Lâm Tự》 năm nào.

Tôi muốn hoằng dương văn hóa Thiếu Lâm, vẫn phải thỉnh giáo Lâm tiên sinh nhiều hơn.

Tương lai Lâm tiên sinh nếu có dịp tái phỏng Đại lục, nhất định xin hãy ghé thăm Thiếu Lâm Tự một lần, để tiểu tăng cũng có thể tận tình làm chủ nhà một bữa.”Đồng thời bày tỏ đủ thiện ý, Thích Mang Tín còn gửi lời mời đến Lâm Hựu Luân.Lâm Hựu Luân không chắc mình nhất định sẽ có thời gian đến Thiếu Lâm Tự, nhưng trước mặt vẫn đồng ý.Buổi trò chuyện kết thúc, Thích Mang Tín lúc này mới đưa tay ra hiệu về phía sau.

“Mời mấy vị vào trong!” Sau khi vào cửa, Lâm Hựu Luân và Chu

Tuệ Mẫn được mời ngồi ở hàng ghế đầu, còn Lý Nhược Đồng, Vạn Ỷ Văn, Chung Lệ Đề thì được sắp xếp ở hàng thứ hai, bên cạnh là vài vị khách Tây.

Trên sân khấu vẫn chưa bắt đầu biểu diễn, mấy vị khách Tây này đã ở dưới khán đài hò hét kích động: "ShaoLinTemple!

ShaoLinTemple!", "KungfuMonk!

KungfuMonk!" Chung Lệ Đề thu ánh mắt từ sân khấu về, lườm mấy vị khách Tây đó một cái. "Shut-up!" (Im đi!) Mấy vị khách Tây nhìn nhau, có lẽ thấy Chung Lệ Đề là phụ nữ nên cũng không có ý định so đo với cô.

Thấy mấy người này cuối cùng cũng không ồn ào nữa, Chung Lệ Đề mới hài lòng chuyển ánh mắt về lại sân khấu.

Lúc này, các võ tăng Thiếu Lâm trên sân khấu đã bày ra trận thế, dưới nền nhạc hào hùng, họ đầu tiên biểu diễn một bài quyền tập thể, sau đó vài người bước ra, bắt đầu trình diễn nhu công Thiếu Lâm, tượng hình quyền, thập bát ban binh khí, kim thương thích thân và các tuyệt học Thiếu Lâm khác. "Hay quá!" Đến đoạn đặc sắc, Chung Lệ Đề không kìm được phấn khích hô lớn một tiếng, rồi đột nhiên bịt miệng lại, liếc xéo mấy vị khách Tây đang ngồi cạnh.

Thấy mấy người đó đều dồn sự chú ý lên sân khấu, Chung Lệ Đề mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý Nhược Đồng và Vạn Ỷ Văn tuy không hứng thú với võ thuật bằng Chung Lệ Đề, nhưng cũng bị màn biểu diễn xuất sắc trên sân khấu thu hút, hoàn toàn quên mất thời gian trôi.

Khi phần biểu diễn chính sắp kết thúc, người dẫn chương trình cao giọng tuyên bố, tiết mục tiếp theo là Thiếu Lâm Thông Tý Quyền, người biểu diễn là Thích Tiểu Mang.

Dưới khán đài lại vang lên một tràng vỗ tay.

Mọi người chỉ quan tâm đến nội dung biểu diễn tiếp theo, không mấy hứng thú với người biểu diễn.

Chỉ có Lâm Hựu Luân sau khi nghe thấy cái tên Thích Tiểu Mang thì khẽ nhíu mày.

Một tiểu hòa thượng bước lên giữa sân khấu, khán giả dưới đài đều kinh ngạc há hốc mồm. "Nhỏ thế mà đã lên sân khấu biểu diễn rồi, chắc mới tập đi thôi nhỉ?" "Nhìn cánh tay, bắp chân bé tí của nó, ngay cả lên bậc thang cũng khó khăn, làm sao mà đánh quyền được?" "Chắc đây là tiết mục giải trí thôi, tìm một đứa trẻ lên múa may vài đường cho mọi người vui." Giữa những lời bàn tán xôn xao, tiểu hòa thượng đã vào thế chuẩn bị, hai chân đứng thẳng sát vào nhau, hai tay buông thõng tự nhiên, đầu và thân ngay ngắn, hai mắt nhìn thẳng về phía trước.

Đôi mắt to tròn long lanh, cùng vẻ nghiêm túc đầy trẻ con trên gương mặt non nớt, không ít khán giả dưới đài lập tức bị cậu bé này thu hút.

Chu Tuệ Mẫn đưa tay che miệng, nghiêng đầu nói với Lâm Hựu Luân: "Cậu bé đáng yêu quá!" Lâm Hựu Luân nhún vai, hạ giọng nói: "Anh đoán công phu của cậu bé chắc cũng không tệ đâu." Từ khi Thích Tiểu Mang lên sân khấu, Thích Mang Tín vẫn luôn chú ý quan sát phản ứng dưới khán đài.

Thấy Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn đang thì thầm to nhỏ, Thích Mang Tín trong lòng mừng rỡ, ánh mắt nhìn Thích Tiểu Mang trên sân khấu càng thêm mấy phần kỳ vọng.

Thích Tiểu Mang trên sân khấu cũng không làm mọi người thất vọng.

Một bộ Thiếu Lâm Thông Tý Quyền được biểu diễn, tuy không thấy quá nhiều sức mạnh, nhưng mỗi chiêu mỗi thức đều có bài bản, rất có quy tắc.

Biểu diễn vừa kết thúc, dưới khán đài lập tức vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Chu Tuệ Mẫn nhìn chằm chằm sân khấu, đôi mắt đẹp ánh lên vẻ ngạc nhiên, rồi không kìm được quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân. "Sao anh biết công phu của cậu bé sẽ rất tốt?" Lâm Hựu Luân cười bí ẩn: "Lúc nãy người dẫn chương trình báo tên, em có để ý không?" Chu Tuệ Mẫn cố gắng hồi tưởng một chút, rồi tiếc nuối lắc đầu.

Lâm Hựu Luân hạ giọng nói: "Cậu bé tên Thích Tiểu Mang." Chu Tuệ Mẫn đang định nói cái tên này hình như chẳng có gì lạ, rồi cô nghĩ đến một vấn đề. "Cậu bé và Đại sư Thích Mang Tín..." Lâm Hựu Luân gật đầu, Chu Tuệ Mẫn lập tức lộ vẻ hiểu ra.

Thích Mang Tín là Trưởng đoàn Võ tăng Thiếu Lâm Tự, nếu tiểu hòa thượng là đồ đệ của ông ấy, công phu tự nhiên sẽ không kém.

Để chứng thực suy đoán của mình, Chu Tuệ Mẫn thông qua Lâm Hựu Luân, khẽ hỏi Thích Mang Tín: "Đại sư, tiểu hòa thượng trên sân khấu là đồ đệ của ngài sao?" Tuy không phải Lâm Hựu Luân hỏi chuyện này, nhưng Chu Tuệ Mẫn hỏi thì thực ra cũng chẳng khác là bao.

Thích Mang Tín trong lòng mừng rỡ, nhưng ngoài mặt lại giả vờ rất kinh ngạc. "Cô Chu làm sao nhìn ra được vậy?" "Nếu tôi không lầm thì tên của cậu bé hình như là Thích Tiểu Mang, cùng họ với Đại sư, nên tôi đoán có thể cậu bé là đồ đệ của Đại sư." Chu Tuệ Mẫn mượn lời của Lâm Hựu Luân để đối phó với Thích Mang Tín, quả nhiên Thích Mang Tín không hề nghi ngờ. "Cô Chu có lòng rồi.

Tiểu Long đúng là đồ đệ của tiểu tăng." "Tôi thấy cậu bé không

lớn lắm, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" "Tiểu Long sinh tháng Giêng, vài ngày nữa là tròn 5 tuổi rồi." Chu Tuệ Mẫn lại tiếp tục hỏi một vài thông tin về Thích Tiểu Mang, Thích Mang Tín đều kiên nhẫn trả lời từng chút một.

Khi Thích Mang Tín nói đến cha của Thích Tiểu Mang là Trần Đồng Sơn, Hiệu trưởng trường võ thuật Thiếu Lâm Tự, Lâm Hựu Luân đột nhiên xen vào: "Không biết Hiệu trưởng Trần lần này có đi cùng đoàn không?" Thích Mang Tín lắc đầu: "Công việc ở trường võ thuật bận rộn, Hiệu trưởng Trần không thoát thân được, nên không thể đi cùng đoàn." Biểu cảm của Lâm Hựu Luân lộ rõ vẻ tiếc nuối, nhưng anh không hỏi tiếp.

Thích Mang Tín nhận ra Lâm Hựu Luân rất quan tâm đến Thích Tiểu Mang, bèn chủ động nói: "Hiệu trưởng Trần và tiểu tăng có mối quan hệ thân thiết, Tiểu Long mới 2 tuổi đã được ông ấy cho bái tiểu tăng làm sư phụ.

Nếu anh Lâm có điều gì muốn nói với Hiệu trưởng Trần, tiểu tăng có thể chuyển lời giúp." "Vậy thì phiền Đại sư chuyển lời giúp Hiệu trưởng Trần, nếu ông ấy có thời gian, không ngại dẫn Tiểu Long đến Hong Kong một chuyến, có một chuyện tôi muốn nói chuyện với ông ấy." Lâm Hựu Luân không nói cụ thể là chuyện gì, nhưng Thích Mang Tín đã đoán được ý đồ của anh. "Tiểu tăng mạo muội hỏi một câu, anh Lâm định thuyết phục Hiệu trưởng Trần cho Tiểu Long đến Hong Kong đóng phim sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu: "Tiểu Long mới 4 tuổi mà đã có nền tảng công phu vững chắc như vậy, không đóng phim thì thật đáng tiếc!" Thích Mang Tín nghe vậy ngẩn ra, "Anh Lâm thật sự nghĩ như vậy sao?" Lâm Hựu Luân mỉm cười hỏi lại: "Chẳng lẽ Đại sư cũng có cùng cảm nghĩ?" Thích Mang Tín gật đầu, rồi trình bày một lý lẽ: "Tuy nói tập võ chủ yếu là để rèn luyện thân thể khỏe mạnh, nhưng trong thời bình, rốt cuộc thì một thân võ nghệ cũng cần

có chỗ dụng võ.

Nếu Tiểu Long có thể trở thành một diễn viên điện ảnh, cũng coi như không phụ công sức rèn luyện.

Tiểu tăng cũng sẽ vì cậu bé mà vui mừng.

Nói nhỏ thì đây là cơ duyên cá nhân của cậu bé, nói lớn thì nếu Tiểu Long có thể đóng phim nổi tiếng, cũng có thể mượn điện ảnh để tuyên truyền văn hóa võ thuật Thiếu Lâm của tiểu tăng." "Vậy là Đại sư ủng hộ Tiểu Long đóng phim?" Thích Mang Tín chắp hai tay, vái Lâm Hựu Luân một lễ. "Mong anh Lâm thành toàn!" "Hóa ra công phu của Thiếu Lâm Tự lợi hại đến vậy, làm tôi giờ cũng muốn đến Thiếu Lâm Tự bái sư học nghệ rồi!" Sau khi xem xong buổi biểu diễn và bước ra từ rạp hát, Chung Lệ Đề vẫn còn vẻ mặt đầy phấn khích.

Lý Nhược Đồng và Vạn Ỷ Văn bất lực nhìn nhau, cả hai đều có chút chịu không nổi Chung Lệ Đề cứ mãi lặp đi lặp lại cùng một chủ đề bên tai họ. "Thôi được rồi, cô muốn học công phu Thiếu Lâm thì ít nhất cũng phải hỏi xem người ta có nhận ni cô không chứ?" Vạn Ỷ Văn chẳng mấy vui vẻ ngắt lời Chung Lệ Đề. "Ai nói đi Thiếu Lâm Tự học công phu là nhất định phải xuất gia?

Tôi vừa hỏi Đại sư Thích Mang Tín rồi, Thiếu Lâm Tự bây giờ đã bắt kịp thời đại rồi, muốn học công phu thì chỉ cần đến trường võ thuật Thiếu Lâm Tự là được, không phân biệt nam nữ!" Chung Lệ Đề với vẻ mặt hăng hái muốn thử, làm Vạn Ỷ Văn cạn lời. "Cô muốn học công phu như vậy, sau này định làm nữ diễn viên hành động à?" Lâm Hựu Luân đang đi phía trước đột nhiên quay đầu lại hỏi Chung Lệ Đề một câu.

Chung Lệ Đề vô thức bịt miệng, lắc đầu, rồi cẩn thận hỏi: "Anh vừa nghe thấy hết sao?" Lâm Hựu Luân nhìn Chung Lệ Đề đầy nghi ngờ: "Anh nhớ là hồi đó ở Viên Gia Ban, khi luyện võ thuật, người

kêu khổ nhiều nhất chính là cô đấy.

Học công phu là một chuyện rất vất vả, cô chắc chắn mình làm được không?" "Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ!" Chung Lệ Đề phản bác một câu. "Được thôi, cô muốn học công phu cũng không cần chạy đến Thiếu Lâm Tự, một thời gian nữa tôi sẽ tìm cho cô một sư phụ, cô cứ theo ông ấy mà học cho tốt là được!" Chung Lệ Đề vừa mở miệng đã hối hận, bây giờ nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, sắc mặt cô lập tức thay đổi.

Muốn từ chối, nhưng Lâm Hựu Luân đã quay đầu đi, không tiếp tục nói chuyện với cô nữa.

Trong bất lực, Chung Lệ Đề đành nhìn Chu Tuệ Mẫn với ánh mắt cầu cứu, hy vọng cô ấy có thể nói đỡ giúp mình một câu.

Chu Tuệ Mẫn mềm lòng, kéo áo Lâm Hựu Luân nói: "Christy vừa chỉ nói đùa thôi mà, anh đừng trêu cô ấy nữa!" "Nhưng anh đâu có trêu cô ấy!" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Vừa rồi anh nói thật lòng đấy." "Anh thật sự muốn Christy đi học công phu sao?" Chu Tuệ Mẫn kinh ngạc mở to mắt.

Lâm Hựu Luân gật đầu: "Đúng vậy, không chỉ Christy, A Văn cũng nên cùng tham gia một số khóa huấn luyện." "Em cũng phải sao?" Vạn Ỷ Văn lập tức xị mặt, còn không vui vẻ trừng mắt nhìn Chung Lệ Đề, ý là tại cô đấy, cứ nhất định đòi đi Thiếu Lâm Tự học công phu, giờ thì hay rồi, đến tôi cũng phải theo cô chịu khổ.

Chương 839

"Hong Kong bây giờ không thiếu diễn viên hành động nam, nhưng lại thiếu diễn viên hành động nữ.

Anh cũng không yêu cầu các cô luyện công phu giỏi đến mức nào, chỉ cần có thể làm được như Dương Tử Quỳnh là được.

Như vậy sau này con đường diễn xuất của các cô sẽ rộng mở hơn người khác, thậm chí còn có thể đến Hollywood thử sức nữa!" Chung Lệ Đề và Vạn Ỷ Văn đều không sở hữu nhan sắc quá xuất chúng, điều này cũng định trước rằng họ sẽ khó có không gian phát triển lớn trong giới giải trí Hong Kong.

Muốn tiến xa hơn, chỉ có thể tìm cách từ những phương diện khác.

Khi Lâm Hựu Luân cân nhắc vấn đề này, trong đầu anh vô thức nghĩ đến Dương Tử Quỳnh.

Dương Tử Quỳnh thực ra cũng có nhan sắc bình thường, nhưng chính vì khả năng võ thuật, cuối cùng đã một đường tiến vào Hollywood, trở thành minh tinh quốc tế.

Đương nhiên, Dương Tử Quỳnh hiện tại vẫn chưa được Hollywood chú ý, và vì một số chuyện xảy ra trước đây, Lâm Hựu Luân khó có thể hợp tác với Dương Tử Quỳnh để đóng phim nữa.

Vì vậy, anh hy vọng bồi dưỡng những nữ diễn viên hành động mới để thay thế Dương Tử Quỳnh.

Chung Lệ Đề có vóc dáng nóng bỏng, còn Vạn Ỷ Văn thì sở hữu đôi chân dài tuyệt đẹp khiến người ta phải trầm trồ.

Nếu cả hai đều có thể đánh đấm giỏi như Dương Tử Quỳnh, thì

Lâm Hựu Luân chắc chắn có thể biến họ thành những minh tinh quốc tế như Dương Tử Quỳnh trong tương lai.

Vạn Ỷ Văn trong lòng vốn một vạn phần không muốn, nhưng vừa nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, suy nghĩ ban đầu lập tức dao động.

Còn thái độ của Chung Lệ Đề thì thay đổi càng triệt để hơn, cô trực tiếp hỏi Lâm Hựu Luân đây có phải là thật không.

Nếu là thật, cô sẵn sàng chịu khổ thế nào cũng được. "Bây giờ anh có thể cho các cô một cơ hội hối hận, nhưng một khi đã đồng ý rồi thì sẽ không có đường quay đầu đâu!" Lâm Hựu Luân trịnh trọng nhắc nhở.

Chung Lệ Đề gần như không chút do dự mà đồng ý ngay, Vạn Ỷ Văn sau khi do dự một chút, cuối cùng cũng gật đầu.

Ra khỏi rạp hát, Lâm Hựu Luân sắp xếp xe riêng đưa Lý Nhược Đồng, Vạn Ỷ Văn, Chung Lệ Đề về, còn anh và Chu Tuệ Mẫn ngồi một chiếc xe khác quay về.

Trên đường, Chu Tuệ Mẫn không kìm được tò mò hỏi: "Sau này anh thật sự không định tìm Dương Tử Quỳnh đóng phim nữa sao?" Về ân oán giữa Dương Tử Quỳnh, Phan Địch Sinh và Lâm Hựu Luân năm xưa, Chu Tuệ Mẫn hiểu rõ nội tình hơn ai hết.

Theo cô, Lâm Hựu Luân và Phan Địch Sinh chẳng qua chỉ là cạnh tranh trên thương trường, sau này Phan Địch Sinh đã thất bại, ân oán giữa hai bên cũng nên kết thúc ở đó.

Hơn nữa, Dương Tử Quỳnh bây giờ đã ly hôn với Phan Địch Sinh, những thị phi năm đó xét cho cùng cũng không còn là chuyện gì to tát nữa, Lâm Hựu Luân thật sự không cần phải dồn cô ấy vào đường cùng.

Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng nắm tay Chu Tuệ Mẫn, giải thích: "Anh

không hợp tác với Dương Tử Quỳnh, không phải vì anh vẫn còn để bụng chuyện năm xưa, mà là bây giờ anh thật sự không có gì để hợp tác với cô ấy nữa.

Chỉ cần Christy và A Văn chịu cố gắng một chút, họ đều có thể làm tốt hơn Dương Tử Quỳnh.

Đã có lựa chọn tốt hơn, đương nhiên không cần phải chấp nhận cái kém hơn!" "Nhưng Christy và A Văn thật sự có thể làm tốt hơn Dương Tử Quỳnh sao?" Chu Tuệ Mẫn vẫn còn chút lo lắng. "Cái này em cứ yên tâm đi, sư phụ anh mời cho họ lần này không phải người bình thường đâu.

Chỉ cần họ chịu khó, đạt được mục tiêu anh đặt ra thực ra rất dễ dàng." Lâm Hựu Luân cố ý giữ bí mật.

Chu Tuệ Mẫn nhìn thấu ý đồ của Lâm Hựu Luân, nên cố ý nói ngược lại. "Em không tin, Hong Kong làm gì có ai lợi hại như anh nói chứ?" Lâm Hựu Luân rất kiên nhẫn tiếp tục chiều chuộng cô nói: "Thật mà, anh không lừa em đâu!" "Vậy anh nói cho em biết người đó là ai đi?" "Hồng Kim Bảo!" "A!" Chu Tuệ Mẫn khá bất ngờ nhìn Lâm Hựu Luân: "Tại sao lại là anh ấy?" "Vì hai năm nay phim do Hồng Kim Bảo đóng chính giảm đi rất nhiều, về mặt thời gian thì anh ấy là người rảnh rỗi nhất.

Quan trọng hơn, Dương Tử Quỳnh năm đó cũng là do anh ấy dạy dỗ mà thành." Lâm Hựu Luân nói vậy, Chu Tuệ Mẫn cũng cảm thấy Hồng Kim Bảo đến dạy Chung Lệ Đề và Vạn Ỷ Văn là một ý hay.

Tuy nhiên, sau đó cô lại nghĩ đến một vấn đề. "Anh đưa Christy và A Văn đến để anh Hồng dạy dỗ, không sợ vợ anh Hồng ghen sao?" Vợ hiện tại của Hồng Kim Bảo là Cao Lệ Hồng, năm xưa chính là vì theo Hồng Kim Bảo học công phu, cuối cùng từ nữ đồ đệ trở thành vợ của anh ấy.

Chu Tuệ Mẫn lo rằng nếu Chung Lệ Đề và Vạn Ỷ Văn theo Hồng Kim Bảo học công phu, rất dễ cũng sẽ gặp bất lợi trong chuyện này.

Đối với lo lắng của Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân chỉ nhún vai. "Anh nghĩ rằng để một con cáo đã 'cải tà quy chính' quản lý chuồng gà là một canh bạc an toàn nhất, bởi vì con cáo này tinh thông tất cả các kỹ xảo ăn trộm gà!" Trong mắt Chu Tuệ Mẫn lộ ra vẻ nghi hoặc, rõ ràng cô không hiểu ẩn dụ của Lâm Hựu Luân. "Ý anh là, chính vì vợ hiện tại của Hồng Kim Bảo từng là nữ đồ đệ của anh ấy, nên anh ngược lại cảm thấy Hồng Kim Bảo là lựa chọn đáng tin cậy nhất.

Bởi vì nếu anh ấy mà nhận thêm nữ đồ đệ, không cần người ngoài phải lo lắng, vợ anh ấy sẽ giám sát anh ấy chặt chẽ." Nguyên đán năm 1993 vừa qua, tình hình thị trường phòng vé điện ảnh Hong Kong đột nhiên trở nên căng thẳng, trong không khí bắt đầu xuất hiện những làn khói lửa vô hình.

Doanh thu phòng vé tuần đầu của 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 thậm chí còn chưa vượt qua 10 triệu, trong khi 《Đào Học Uy Long 2》 chiếu cùng kỳ lại dễ dàng thu về hơn 15 triệu doanh thu phòng vé.

Mặc dù đối tượng khán giả của hai bộ phim không trùng khớp, nhưng chúng vẫn bị truyền thông mang ra so sánh.

Rất nhiều nhà phê bình phim đều đưa ra đánh giá không hề thấp cho 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》, nhưng vẫn khó thay đổi số phận của bộ phim này là "được khen mà không có doanh thu".

Trong khi đó, 《Đào Học Uy Long 2》 lại tiếp tục nhận về những lời chê bai từ giới làm phim, doanh thu phòng vé vẫn thắng lớn.

Lý Liên Kiệt bị chuyện này đả kích không nhỏ.

May mà Lâm Hựu Luân trước đó đã đồng ý sẽ cấp một suất đưa phim Hong Kong vào đại lục cho 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》, điều

này mới giúp anh không quá mức tiêu cực.

Còn Chu Tinh Trì thời gian này thì lại rất đắc ý. 《Đào Học Uy Long 2》 có doanh thu phòng vé lớn, mặc dù giới phê bình phim Hong Kong đánh giá bộ phim này không cao, nhưng 《Hí Kịch Chi Vương》 chiếu trước đó lại nhận được sự khen ngợi nhất trí từ rất nhiều nhà phê bình.

Thậm chí nhiều người còn nói, Chu Tinh Trì hoàn toàn có thể dựa vào 《Hí Kịch Chi Vương》 để trở thành một trong những ứng cử viên mạnh nhất cho giải Ảnh đế Kim Tượng năm nay.

Ngoài việc chú ý đến hai bộ phim đã chiếu này, truyền thông Hong Kong cũng đã sớm dồn sự chú ý vào hai bộ phim sắp ra mắt là 《Hoa Điền Hỉ Sự》 và 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》.

Mọi người trong lòng đều rõ, màn đối đầu giữa hai bộ phim này mới chính là bom tấn của mùa phim Tết năm nay.

Đương nhiên tất cả những điều này đều không liên quan gì đến Chu Ngôn Bình, người đang ở lại Hong Kong để chuẩn bị cho 《Toàn Phong Tiểu Tử》.

Cách đây hơn một tuần, ông ấy đã giao danh sách diễn viên của bộ phim này cho Lâm Hựu Luân, nhưng phía Lâm Hựu Luân đến nay vẫn chưa đưa ra câu trả lời rõ ràng cho Chu Ngôn Bình, cứ như thể đã quên mất chuyện này vậy.

Tối hôm đó, Chu Ngôn Bình đột nhiên nhận được điện thoại của Vương Tinh, hẹn ông ấy đến hộp đêm uống rượu.

Tiện không có việc gì, Chu Ngôn Bình bèn đồng ý đến.

Theo nhân viên phục vụ của hộp đêm đến nơi, đẩy cửa phòng riêng ra, Vương Tinh và Nam Yến đã uống trước rồi.

Thấy Chu Ngôn Bình bước vào cũng không quá khách khí, chỉ gọi

ông ấy ngồi xuống cùng uống. "Hôm nay các anh rảnh rỗi thế này, chẳng lẽ 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》 đã đóng máy rồi sao?" Chu Ngôn Bình nâng ly rượu, cụng với Vương Tinh và Nam Yến, tò mò hỏi trước khi uống. "Đúng vậy, phim đã đóng máy hôm kia, hôm nay cũng đã hoàn thành tất cả các khâu dựng phim rồi, gửi cho anh Lâm xem, cuối cùng anh ấy cũng không bắt chúng tôi phải làm lại, nên tối nay chúng tôi đặc biệt ra ngoài ăn mừng một chút!" Giọng Nam Yến lúc này có vẻ rất nhẹ nhõm, nhưng đằng sau đó lại ẩn chứa sự mệt mỏi và bất lực sâu sắc.

Từ việc sửa kịch bản đến quay lại, hơn nửa tháng qua, Nam Yến và Vương Tinh đều sụt ít nhất 10 cân, có thể thấy sự vất vả trong khoảng thời gian này. "Vậy thì tôi phải chúc mừng các anh trước rồi, sau khi bộ phim này chiếu, các anh lại có thể kiếm một khoản lớn nữa!" Chu Ngôn Bình uống một ngụm rượu, tặc lưỡi nói.

Vương Tinh và Nam Yến nhìn nhau, trong lòng đều không lạc quan như Chu Ngôn Bình.

Tình hình của chính mình thì tự mình biết rõ.

Chương 840

《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》 quay được một nửa lại bị Lâm Hựu Luân bắt làm lại, không chỉ tốn thời gian, tốn sức mà chi phí sản xuất phim cũng tăng gần gấp đôi.

Mặc dù mười một nam minh tinh tham gia bộ phim này vì nể mặt Lâm Hựu Luân nên đều chỉ tính cát-xê theo kiểu diễn khách mời, nhưng riêng khoản chi trả cát-xê này cũng đã tốn gần 10 triệu đô la Hong Kong, cộng thêm 5 triệu chi phí quay phim.

Nếu không tính doanh thu bán bản quyền ở thị trường nước ngoài, doanh thu phòng vé ở thị trường Hong Kong phải trên 30 triệu thì bộ phim này mới miễn cưỡng hòa vốn.

Giá bán bản quyền ở khu vực nước ngoài lại trực tiếp liên quan đến doanh thu phòng vé của bộ phim trên thị trường Hong Kong.

Nếu bộ phim này có doanh thu phòng vé ở Hong Kong vượt quá 30 triệu, thì ở các thị trường nước ngoài cũng có thể bán được với giá tốt.

Ngược lại, nếu doanh thu phòng vé ở thị trường Hong Kong chỉ ở mức bình thường, thì doanh thu bán bản quyền ở nước ngoài cũng sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Với mức độ được yêu thích của phim Hong Kong ở khu vực Đông Nam Á những năm gần đây, việc thu hồi chi phí cuối cùng chắc chắn sẽ không thành vấn đề, nhưng muốn kiếm được nhiều tiền thì không dễ dàng như vậy. "Nếu là 2, 3 năm trước, chỉ với dàn sao của bộ phim này, phim còn chưa quay xong thì các nhà sản xuất phim nước ngoài đã ôm tiền đến cầu cạnh rồi.

Nhưng bây giờ những người này đã khôn hơn rồi, biết rằng phim

có ngôi sao lớn đóng chính cũng có thể thất bại thảm hại.

Vì vậy, họ đều đợi phim được thử nghiệm trên thị trường Hong Kong, rồi mới đến đàm phán giá cả với anh.

Cái thời kiếm tiền dễ dàng như trước kia đã một đi không trở lại rồi!" Vương Tinh nâng ly rượu, thở dài một hơi.

Nam Yến chẳng mấy vui vẻ nhìn Vương Tinh: "Anh cứ biết đủ đi!

Những năm qua theo anh Lâm, anh kiếm tiền còn ít sao?" Vương Tinh bĩu môi, đặt ly rượu xuống nói: "Anh hiểu lầm ý tôi rồi, tôi không nói là kiếm ít tiền, mà là kiếm tiền không còn dễ như trước nữa.

Trước kia một bộ phim, tôi căn bản không cần tốn quá nhiều tâm tư, chỉ cần diễn viên đủ nổi tiếng, cốt truyện tạm chấp nhận được là quay ra, khán giả đều sẽ mua vé ủng hộ.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, nếu cốt truyện không hay, diễn viên chính có nổi tiếng đến mấy cũng vô ích.

Trước kia tôi quay một bộ phim, nhanh thì một tuần là có thể xong, giờ làm gì còn chuyện tốt như vậy nữa, quay xong trong một tháng là tôi đã phải tạ ơn trời đất rồi." "Tôi thì lại nghĩ đây là một chuyện tốt.

Nếu không thì khi một đề tài hay xuất hiện, chẳng bao lâu sau thị trường sẽ bị những bộ phim chất lượng kém ăn theo làm hỏng hết, kết quả là cuối cùng chẳng ai còn gì để quay nữa." Khi Nam Yến và Vương Tinh đang nói chuyện về chủ đề này, Chu Ngôn Bình chỉ im lặng lắng nghe ở một bên.

Ông ấy ở Đài Loan nên không hiểu rõ lắm những tình huống này, cũng không có ý định xen vào chuyện gì.

Thế nhưng Vương Tinh lại đột nhiên hỏi về tiến độ chuẩn bị của

《Toàn Phong Tiểu Tử》, còn nói đợi sau khi 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》 chiếu xong, bộ phim 《Thiếu Lâm Ngũ Tổ》 trong tay anh ấy cũng sẽ bắt đầu quay.

Đến lúc đó Tạ Miêu sẽ phải tham gia quay cả hai bộ phim cùng lúc, lịch trình có thể sẽ bị trùng đột.

Nhắc đến chuyện này, Chu Ngôn Bình cũng đầy những lời than thở. "Tôi cũng đang đau đầu đây, hay là anh giúp tôi nhắc anh Lâm một chút?

Lần trước danh sách diễn viên tôi và anh đã bàn bạc đã nộp lên lâu như vậy rồi, anh Lâm không có chút phản ứng nào.

Tôi thật sự lo anh ấy có khi quên mất chuyện này rồi." Vương Tinh véo cằm suy nghĩ một chút. "Khả năng A Luân quên chuyện này không lớn lắm, khả năng lớn hơn là anh ấy không hài lòng lắm với danh sách đó." Chu Ngôn Bình nghe vậy liền buồn bực, các diễn viên trong danh sách đều được sắp xếp theo sở thích của anh Lâm, sau khi danh sách được lập, Vương Tinh từng vỗ ngực đảm bảo với ông ấy là không vấn đề gì.

Vương Tinh suy nghĩ một lúc, rồi đưa ra kết luận: "Đại thể thì sẽ không có sai sót gì, có thể là một ứng cử viên cụ thể nào đó không làm anh ấy hài lòng." Chu Ngôn Bình lập tức hỏi: "Vậy sẽ là ai?" "Nam nhân vật chính Trương Vệ Kiện chắc chắn không thành vấn đề, vì trong 《Siêu Cấp Học Hiệu Bá Vương》 cậu ấy chính là nhân vật chính.

Rồi về phía nữ nhân vật chính, Từ Nhược Huyên và Ôn Bích Hà chắc cũng phù hợp yêu cầu..." Vương Tinh còn chưa phân tích xong từng người, Chu Ngôn Bình đã vội nói: "Trừ nam nữ nhân vật chính ra, vậy chỉ còn lại hai diễn viên nhí kia thôi.

Hách Thiệu Văn chắc chắn không có vấn đề gì, việc cậu bé đóng

vai này trực tiếp là ý của anh Lâm.

Nếu có vấn đề, thì chỉ có thể nằm ở Tạ Miêu mà anh đã tiến cử cho tôi!" "Nhưng mà không có lý do nào cả, trừ phi phía A Luân còn có ứng cử viên tốt hơn, nếu không thì Tạ Miêu mà tôi chọn này thực sự rất phù hợp." Vương Tinh sờ cằm, vẻ mặt khó hiểu.

Đúng lúc cả hai đang bó tay không biết làm sao, Nam Yến lại xen vào một câu: "Tôi thấy hai anh ở đây đoán mò chỉ tổ phí sức.

Muốn làm rõ vấn đề này, sao không trực tiếp hỏi anh Lâm luôn?" Vương Tinh và Chu Ngôn Bình đều là người trong cuộc thì mù mờ, được Nam Yến nhắc nhở như vậy, lập tức tỉnh ngộ. "Anh đợi chút, tôi sẽ gọi điện cho A Luân, giúp anh hỏi rõ chuyện này." Vương Tinh vừa nói vừa lấy ra chiếc điện thoại cục gạch, nhưng còn chưa kịp bấm số thì chuông điện thoại đã tự vang lên.

Vừa nhìn thấy số hiển thị trên màn hình, Vương Tinh lập tức ngẩng đầu nhìn Nam Yến và Chu Ngôn Bình một cái. "Đây là điện thoại của A Luân gọi đến." "Vậy anh còn ngây ra đó làm gì, mau nghe đi!" Nam Yến thúc giục.

Vương Tinh lúc này mới nghe điện thoại, chưa kịp mở miệng thì Lâm Hựu Luân ở đầu dây bên kia đã trực tiếp hỏi: "Chu Ngôn Bình có đang ở cùng anh không?" Đang định gọi điện cho Lâm Hựu Luân, rồi lại nhận được điện thoại của Lâm Hựu Luân gọi đến, điều này đã khiến Vương Tinh rất bất ngờ.

Nghe Lâm Hựu Luân nói một câu như vậy qua điện thoại, Vương Tinh hoàn toàn sững sờ.

Lâm Hựu Luân làm sao biết Chu Ngôn Bình đang ở cùng anh ấy?

Chu Ngôn Bình ở một bên cũng nghe thấy lời Lâm Hựu Luân nói trong điện thoại.

Thấy Vương Tinh vẫn còn đang ngây người, ông ấy dứt khoát cầm chiếc điện thoại cục gạch từ tay Vương Tinh. "Anh Lâm, anh tìm tôi sao?" Giọng Chu Ngôn Bình và Vương Tinh rất dễ phân biệt, đầu dây bên kia ngừng lại ba giây, rồi tiếp tục truyền đến giọng của Lâm Hựu Luân. "Danh sách anh gửi tôi đã xem xét kỹ rồi, các ứng cử viên khác đều không vấn đề gì.

Chỉ có vai tiểu hòa thượng, việc anh tìm Tạ Miêu đến diễn là ý của Vương Tinh giúp anh phải không?" Chu Ngôn Bình không dám giấu giếm, liền kể lại tình hình một cách trung thực. "Tạ Miêu đóng 《Thiếu Lâm Ngũ Tổ》 rất phù hợp, nhưng đóng 《Toàn Phong Tiểu Tử》 thì tuổi hơi lớn một chút.

Tôi ở đây có một ứng cử viên phù hợp hơn, sáng mai anh qua đây một chuyến, tôi sẽ nói cụ thể hơn với anh về tình hình của diễn viên nhí đó." "Điều này không hợp lý chút nào!" Sau khi cúp điện thoại của Lâm Hựu Luân, Vương Tinh cứ lặp đi lặp lại câu nói đó trong miệng.

Chu Ngôn Bình nghĩ Vương Tinh không hiểu tại sao Lâm Hựu Luân lại biết ông ấy đang ở đây, bèn giải thích: "Phòng khách sạn của tôi có cài đặt tin nhắn thoại, anh Lâm chắc chắn đã gọi điện đến phòng tôi, sau đó mới gọi thẳng đến chỗ anh!" Vương Tinh lắc đầu, nâng ly rượu uống cạn. "Tôi không nói chuyện đó, mà là chuyện Tạ Miêu!" Chu Ngôn Bình nghe vậy liền thấy lạ, chẳng lẽ Tạ Miêu này có vấn đề gì sao?

Vương Tinh xòe tay ra, nhìn Chu Ngôn Bình và Nam Yến: "Chuyện tôi quay 《Thiếu Lâm Ngũ Tổ》 căn bản chưa từng nói với A Luân, làm sao anh ấy biết tôi đã tìm Tạ Miêu?" Chu Ngôn Bình cũng không biết phải trả lời thế nào, ngược lại Nam Yến lại gợi ý một câu: "Anh nghĩ kỹ xem, có khi nào anh đã nói chuyện này với anh Lâm rồi, sau đó tự mình quên mất không?" Vương Tinh tự mình cũng có suy đoán như vậy, nhưng rất nhanh đã loại bỏ khả năng này.

Nam Yến tiếp tục hỏi: "Vậy có khi nào là người khác nói cho anh ấy biết không?" Vương Tinh suy nghĩ một chút, đang định phủ nhận, rồi đột nhiên trong đầu anh ấy hiện ra một người. "Tôi biết rồi, chuyện này chắc chắn là A Trân nói cho anh ấy biết!" Nữ nhân vật chính của 《Thiếu Lâm Ngũ Tổ》 là Khâu Thục Trân.

Vương Tinh cho rằng chuyện của Tạ Miêu chắc chắn là cô ấy đã nói cho Lâm Hựu Luân biết, nếu không thì không còn lý do nào khác có thể giải thích được chuyện này.

Vương Tinh tự mình đã nghĩ thông, Nam Yến và Chu Ngôn Bình cũng tin vào lý do này. "À đúng rồi, buổi ra mắt của 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》, anh Lâm chắc sẽ đến ủng hộ các anh chứ?" Chu Ngôn Bình uống một ngụm rượu, đặt ly xuống hỏi.

Vốn tưởng sẽ nhận được câu trả lời khẳng định, nhưng không ngờ sau khi Vương Tinh và Nam Yến nghe câu đó, sắc mặt cả hai đều trở nên có chút không tự nhiên.

Chu Ngôn Bình vừa thấy tình hình này, lập tức nhận ra sự việc không đơn giản như ông ấy nghĩ.

Vương Tinh ho nhẹ một tiếng, có chút ngượng nghịu nói: "A Luân nói hôm đó có việc, nên anh ấy sẽ không đến buổi ra mắt." Dưới sự tuyên truyền rầm rộ của truyền thông, cuộc đối đầu mùa phim Tết của hai bộ phim 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》 và 《Hoa Điền Hỉ Sự》 hiển nhiên đã trở thành sự kiện lớn đầu tiên của giới điện ảnh Hong Kong năm 1993.

Ngày 23 tháng 1, cả hai bộ phim đồng loạt công chiếu, hơn nữa các rạp tổ chức buổi ra mắt chỉ cách nhau hai con phố, ý nghĩa đối đầu gay gắt vô cùng rõ ràng.

Để thu hút truyền thông về phía mình, Lâm Kiện Nhạc trực tiếp phát lì xì tại buổi ra mắt của 《Hoa Điền Hỉ Sự》.

Chương 841

Chiêu này vô cùng hiệu quả, rất nhiều phóng viên ban đầu chạy đến bên 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》, sau khi nghe tin này đều chạy sang bên này.

Như vậy Lâm Kiện Nhạc vẫn chưa yên tâm, sớm đã phái người đến theo dõi buổi ra mắt của 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》.

Bên kia có những khách mời nào đến, hiện trường tổ chức những hoạt động gì, đều có người chuyên trách báo cáo cho Lâm Kiện Nhạc ngay lập tức. "Cái gì?

Anh nói Lâm Hựu Luân không đến sao?" Lâm Kiện Nhạc khi biết tin này vô thức sững người lại một chút.

Vẫn là Hoàng Bách Minh ở bên cạnh nhắc nhở ông ấy rằng dưới khán đài có phóng viên đang chụp ảnh, ông ấy mới điều chỉnh lại cảm xúc, vẫy tay ra hiệu cho cấp dưới vừa đến báo cáo tin tức rời đi trước.

Sau khi xuống khỏi sân khấu, Lâm Kiện Nhạc luôn cảm thấy trong lòng không yên tâm, bèn kể luôn tin này cho Hoàng Bách Minh.

Biết được Lâm Hựu Luân không xuất hiện tại buổi ra mắt của 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》, Hoàng Bách Minh ban đầu cũng có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh đã hiểu ra.

Lâm Hựu Luân không trực tiếp đầu tư vào 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》, với thân phận của anh ấy thì việc không đi tham gia buổi ra mắt cũng rất bình thường.

Nhưng Lâm Kiện Nhạc lại không nghĩ như vậy, ông ấy luôn cảm thấy việc Lâm Hựu Luân làm như vậy đằng sau có ẩn ý khác.

Hoàng Bách Minh đối với chuyện này có chút bất lực, nhưng Lâm

Kiện Nhạc nhất định muốn nghe ý kiến của ông ấy, ông ấy chỉ đành cứng rắn nói: "Vậy thì chỉ có hai khả năng.

Một là anh ấy rất tự tin vào bộ phim này, cảm thấy mình không đến buổi ra mắt cũng không sao.

Hai là anh ấy đã thất vọng về bộ phim này, cảm thấy đến buổi ra mắt cũng chỉ là mất mặt." "Vậy anh nghĩ Lâm Hựu Luân không đến vì lý do nào?" Lâm Kiện Nhạc tiếp tục hỏi.

Hoàng Bách Minh do dự một chút, tuy rất không muốn đưa ra kết luận này, nhưng cũng không thể nhắm mắt nói bừa. "Tôi nghĩ khả năng đầu tiên lớn hơn, bởi vì tôi nghe nói, khi 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》 quay được một nửa, vì Lâm Hựu Luân không hài lòng, Vương Tinh đành phải sửa đổi toàn bộ kịch bản.

Bộ phim sau khi quay lại chắc chắn phải làm Lâm Hựu Luân hài lòng, nếu không với phong cách làm việc của Lâm Hựu Luân, bộ phim này có lẽ còn chẳng có cơ hội ra rạp." Lời của Hoàng Bách Minh khiến Lâm Kiện Nhạc trầm mặc, ông ấy biết Hoàng Bách Minh không nói dối, nhưng kết quả này vẫn khiến ông ấy rất khó chịu trong lòng. "Xin lỗi hai vị, khách sạn của chúng tôi không cho phép phóng viên tự tiện đi vào.

Tôi có cần gọi bảo an không?" Cô nhân viên lễ tân với nụ cười chuyên nghiệp trên môi, nhưng lời nói lại không chút khách khí.

Hai phóng viên cố gắng vào khách sạn phỏng vấn đành bất lực quay người.

Khi đi qua cửa xoay bằng kính, một bóng người quen thuộc vừa lúc đi vào khách sạn ngay bên cạnh hai người.

Một trong số các phóng viên dừng bước, hỏi đồng nghiệp: "Này, anh có thấy người vừa vào không?" Đồng nghiệp ngẩng đầu lên, vẻ

mặt hoang mang nhìn anh ta. "Sao vậy?" "Người vừa vào chính là Lâm Hựu Luân đấy!" Phóng viên đó hạ giọng nói. "Anh chắc chắn mình không nhìn nhầm chứ?

Lâm Hựu Luân lúc này không phải nên tham gia buổi ra mắt của 《Ái Tình Tả Đăng Hữu Chuyển》 sao?" Đồng nghiệp vẻ mặt không tin. "Trời ạ, lúc anh ấy vào cửa vừa hay cởi kính râm ra, tôi nhìn rất rõ!" Phóng viên đó nói xong, quay người định vào lại khách sạn để xem cho rõ, nhưng lại bị chặn ở cửa.

Người lễ tân phụ trách mở cửa nói với vẻ mặt thờ ơ: "Xin lỗi quý khách, quý khách không thể vào nữa!" "Sao nhân viên khách sạn của các anh ai cũng nói câu này vậy, không thể sáng tạo chút sao?" Phóng viên đó thấy thân phận bị lộ tẩy, lập tức than phiền một câu, rồi quay người rời đi. "Lúc nãy anh thật sự thấy Lâm Hựu Luân à?" Đồng nghiệp lúc này ghé sát hỏi. "Không tin thì thôi, dù sao người ta cũng đã vào trong rồi, chúng ta muốn phỏng vấn cũng không có cơ hội." Phóng viên đó chẳng mấy vui vẻ nói một câu.

Đúng lúc này, một chiếc xe sedan màu bạc dừng trước cửa khách sạn, cửa xe mở ra, một người đàn ông đeo kính râm bước xuống từ bên trong.

Phóng viên kia chỉ mải đi về phía trước, nhưng đồng nghiệp của anh ta lại mạnh mẽ kéo anh ta lại. "Nhìn kìa, đó không phải Lý Liên Kiệt sao?" Phóng viên kia quay đầu lại, người đàn ông mà đồng nghiệp anh ta nhận là Lý Liên Kiệt thì đã đi vào khách sạn rồi, anh ta chỉ nhìn thấy một cái lưng. "Anh chắc không?" Câu này vừa nãy là đồng nghiệp hỏi anh ta, bây giờ lại biến thành anh ta hỏi đồng nghiệp. "Chắc chắn một trăm phần trăm!" Đồng nghiệp gật đầu mạnh.

Phóng viên kia suy nghĩ một lát, rồi hạ quyết tâm. "Vậy được, chúng ta cứ canh ở cửa khách sạn, đợi họ ra!" Trong sảnh cà phê của

khách sạn, Lâm Hựu Luân vừa ngồi xuống, Lý Liên Kiệt liền đến.

Hai người ngồi đối diện nhau, nhân viên phục vụ mang hai ly cà phê đến.

Lâm Hựu Luân vừa định mở lời, Lý Liên Kiệt đã nhanh hơn anh một bước. "Anh Lâm, về vụ cá cược lần trước của chúng ta, tôi nghĩ không cần tiếp tục nữa!" Lâm Hựu Luân cầm ly cà phê không nói gì, vì trực giác mách bảo anh rằng Lý Liên Kiệt không phải muốn rút lại lời. "Trận cá cược này tôi đã thua rồi, hơn nữa là tâm phục khẩu phục." Lý Liên Kiệt sau đó bổ sung thêm một câu.

Lâm Hựu Luân đưa ly cà phê lên môi uống một ngụm, đặt xuống rồi nói: "Anh Lý bây giờ nói câu này, có phải còn hơi sớm không?" "《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 có doanh thu phòng vé thảm hại như bây giờ, thời gian qua tôi vẫn luôn tự vấn lại, có lẽ đúng như anh Lâm nói, bộ phim này ngay từ đầu đã chọn sai cái tên." Lý Liên Kiệt với vẻ u uất giữa hai hàng lông mày, hơi thất vọng nói. 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 đã chiếu được hơn ba tháng, chỉ thu về hơn 17 triệu doanh thu phòng vé, trong khi 《Đào Học Uy Long 2》 chiếu cùng kỳ đã đạt 26 triệu.

Sự chênh lệch này khiến Lý Liên Kiệt không thể không đối mặt với hiện thực.

Đây không phải Lý Liên Kiệt tự ti, tuy bộ phim mà Lâm Hựu Luân từng nhắc đến với anh vẫn chưa quay, nhưng những năm qua các bộ phim do Lâm Hựu Luân đầu tư cơ bản đều không có doanh thu phòng vé dưới 30 triệu.

Lâm Hựu Luân đã dám lấy bộ phim đó ra cá cược, chắc chắn là có đủ tự tin vào triển vọng phòng vé của nó.

Lý Liên Kiệt cảm thấy thà bây giờ mình sảng khoái nhận thua, còn hơn là đợi bộ phim kia quay xong rồi chiếu, rồi thu về một thành tích

phòng vé rất đẹp mắt.

Làm vậy ít nhất mình vẫn còn giữ được một chút quyền chủ động. "Nếu anh Lý đã quyết định rồi, vậy tôi cũng không miễn cưỡng.

Anh xem kịch bản trước đi!" Lâm Hựu Luân hôm nay hẹn Lý Liên Kiệt gặp mặt, vốn là để nói với anh ấy về bộ phim kia.

Anh ngồi yên không động đậy, mà chỉ chỉ vào tập tài liệu đã đặt trên bàn.

Lý Liên Kiệt mở tập tài liệu ra, trên trang đầu tiên in bốn chữ 《Thử Đảm Long Uy》, không cần hỏi nhiều, đây chắc chắn là tên của bộ phim đó.

Lý Liên Kiệt khẽ nhíu mày. "Anh Lâm, bộ phim này có liên quan gì đến 《Hổ Đảm Long Uy》 do Thành Long đóng chính không?" "Nội dung câu chuyện của hai bộ phim có chút tương tự.

Sự khác biệt anh chắc cũng đã nhìn ra từ tên của hai bộ phim rồi. 《Hổ Đảm Long Uy》 là một bộ phim hành động thuần túy, còn 《Thử Đảm Long Uy》 thì lại mang theo một số yếu tố hài kịch." Lâm Hựu Luân giải thích đơn giản vài câu, rồi Lý Liên Kiệt nhíu mày sâu hơn một chút. "Anh Lâm, anh tìm tôi đóng phim hài kịch, điều này có phải hơi làm khó người khác rồi không?" Lâm Hựu Luân lắc đầu, bật cười. "Anh Lý cứ yên tâm, vấn đề anh lo lắng không hề có gì đáng ngại cả. 《Thử Đảm Long Uy》 bộ phim này áp dụng hình thức hai nam nhân vật chính.

Chương 842

Trong đó anh đóng vai vệ sĩ, chỉ chịu trách nhiệm các cảnh hành động.

Phần gây cười sẽ do một nam nhân vật chính khác phụ trách, không liên quan nhiều đến anh.

Hai người là hai tuyến riêng biệt không can thiệp vào nhau!" Trước cửa khách sạn, hai phóng viên đã đợi hơn một tiếng đồng hồ nhưng vẫn không thấy Lâm Hựu Luân và Lý Liên Kiệt bước ra. "Đã lâu như vậy rồi, chúng ta còn phải tiếp tục đợi sao?" Người đồng nghiệp nhìn đồng hồ, đã hơi muốn bỏ cuộc.

Phóng viên quyết định mai phục ở cửa không nhịn được mắng: "Chưa chụp được gì đã bỏ cuộc, chẳng phải lúc nãy đã đợi vô ích rồi sao?" "Được rồi!" Người đồng nghiệp thở dài một tiếng bất lực.

Hai người tiếp tục giả vờ như không có chuyện gì đứng bên đường, một người qua đường dừng lại trước mặt họ. "Bạn ơi, có thể cho tôi mượn lửa được không?" Người phóng viên sờ sờ túi quần mình, sau đó đẩy người đồng nghiệp bên cạnh: "Tôi không mang bật lửa, cậu có mang không?" Người đồng nghiệp lấy ra một cái bật lửa từ túi, đưa cho người qua đường.

Đối phương châm thuốc, trả lại bật lửa, nói một tiếng cảm ơn rồi bỏ đi.

Sự chú ý của hai phóng viên bị người đàn ông mượn lửa này thu hút, đợi khi nhìn về phía cửa khách sạn, bên đó không biết từ lúc nào đã đậu một chiếc xe.

Một người đàn ông đeo kính râm từ trên xe bước xuống, đi thẳng vào đại sảnh khách sạn.

Người phóng viên quên mang bật lửa quay đầu lại, nhìn người đồng nghiệp một cái. "Bóng lưng người này có hơi quen mắt không?" Người đồng nghiệp gật đầu.

Người phóng viên lại hỏi: "Nhận ra là ai chưa?" Trong mắt người đồng nghiệp lộ ra một tia biểu cảm không chắc chắn, "Hình như là...

Châu Tinh Trì và Ngô Mạnh Đạt." --- Trong quán cà phê, Lý Liên Kiệt đang chăm chú đọc kịch bản 《Thử Đảm Long Uy》.

Sĩ quan đại lục Lý Kiệt trong một vụ đánh bom bắt cóc, vì không thể phán đoán chính xác mà cắt sai dây dẫn khiến quả bom phát nổ, một xe con tin toàn bộ thiệt mạng, trong đó có cả vợ và con trai Lý Kiệt.

Lý Kiệt đau khổ tột cùng từ chức công vụ, ẩn danh đến Hồng Kông tìm kiếm kẻ sát hại vợ mình, manh mối duy nhất anh nắm được chỉ biết tên ác đồ là "Bác Sĩ" và giọng nói của hắn, còn lại đều không có đầu mối.

Nhân vật Lý Kiệt trong 《Thử Đảm Long Uy》 khiến Lý Liên Kiệt không khỏi liên tưởng đến Hứa Chính Dương trong 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》, hai nhân vật này quả thực có rất nhiều điểm tương đồng: đều xuất thân quân nhân, hơn nữa đều xuất hiện với thân phận vệ sĩ, điểm khác biệt duy nhất là mục đích hai người đến Hồng Kông, một người là để báo thù, một người là để chấp hành công vụ.

Tiếp tục đọc xuống, kịch bản mới chính thức đi vào tuyến truyện chính.

Để che giấu thân phận, Lý Kiệt đổi tên thành Lý Dũng Cảm, đảm nhận vai trò vệ sĩ và người đóng thế cho siêu sao võ thuật Hồng Kông Long Uy, thỉnh thoảng đóng những cảnh quay nguy hiểm cho Long Uy.

Người dẫn chương trình truyền hình Nhạc Tuệ Trinh nghi ngờ màn biểu diễn của Long Uy, không tiếc theo dõi và quay lén điều tra, cuối cùng phát hiện bằng chứng Lý Kiệt đóng thế cho Long Uy biểu diễn.

Lúc này, băng nhóm tội phạm do "Bác Sĩ" cầm đầu đang lên kế hoạch đánh cắp viên kim cương quý hiếm tại triển lãm kim cương được tổ chức ở khách sạn quân độ Hồng Kông, và cử nữ trợ lý Chu Phỉ trà trộn vào khách sạn làm công quan làm nội gián.

Vào ngày triển lãm kim cương, Long Uy được mời ra ngoài, Lý Kiệt đi cùng nhưng bị từ chối vào cửa, bất đắc dĩ anh đành lái xe quay về, trên đường đợi đèn đỏ thì gặp một chiếc xe thể thao đang chạy ngược chiều, trong quá trình tài xế xe thể thao gọi điện thoại, anh nghe ra giọng nói của đối phương chính là giọng của "Bác Sĩ", bám theo đối phương quay lại khách sạn, vạch trần ý đồ cướp triển lãm kim cương của đối phương.

Lý Kiệt lập tức báo cảnh sát, nhưng đáng tiếc cảnh sát phản ứng chậm chạp, lúc này triển lãm kim cương đã bị nhóm "Bác Sĩ" kiểm soát, Lý Kiệt bất đắc dĩ, chỉ còn cách cùng với viên cảnh sát duy nhất tin tưởng anh xông vào tòa nhà khách sạn.

Nhìn từ toàn bộ nội dung câu chuyện, 《Thử Đảm Long Uy》quả thực rất giống với 《Hổ Đảm Long Uy》, đặc biệt là đoạn cuối Lý Kiệt một mình xông vào khách sạn chiến đấu với nhiều tên cướp, hoàn toàn có thể nói là phiên bản của 《Hổ Đảm Long Uy》.

Nếu người khác viết kịch bản như vậy, chắc chắn sẽ gây ra nghi ngờ đạo nhái, nhưng Lâm Hựu Luân thì không tồn tại vấn đề này, bộ phim 《Hổ Đảm Long Uy》năm đó giúp Thành Long thành công tiến vào tầm mắt Hollywood chính là do anh sáng tác, đương nhiên nghi ngờ xào nấu lại vẫn khó tránh khỏi.

Lý Liên Kiệt lúc đầu xem cũng có lo lắng như vậy, nhưng sau khi xem xong toàn bộ kịch bản, anh phát hiện 《Thử Đảm Long Uy》 không chỉ đơn thuần là đem 《Hổ Đảm Long Uy》 ra thay đổi diện mạo rồi quay lại, sự tồn tại của một nam nhân vật chính khác là Long Uy trong phim đã khiến bộ phim từ một bộ phim hành động thuần túy biến thành một bộ phim hành động mang tính hài hước.

Lý Liên Kiệt trong lòng trước tiên so sánh 《Thử Đảm Long Uy》 với 《Hổ Đảm Long Uy》 của Thành Long, sau đó lại không khỏi so sánh 《Thử Đảm Long Uy》 với 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》. 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 thất bại phòng vé ở Hồng Kông, Lý Liên Kiệt gần đây vẫn luôn tự kiểm điểm, bề ngoài bộ phim này quả thực như Lâm Hựu Luân đã nói, tên không được đặt tốt, nhưng sau khi xem kịch bản 《Thử Đảm Long Uy》, Lý Liên Kiệt trong lòng không ngừng tự hỏi, 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 nếu đổi một cái tên khác chiếu ở Hồng Kông, liệu có vẫn là kết quả phòng vé như hiện tại không.

Cuối cùng Lý Liên Kiệt vẫn đưa ra kết luận tương tự.

Tên của 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 quả thực đã gây hiểu lầm nhất định cho khán giả Hồng Kông, nhưng vấn đề thực sự vẫn nằm ở kịch bản.

Lý Liên Kiệt trước đây chưa từng nhận ra vấn đề này, nhưng hiện tại so sánh kịch bản 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 với 《Thử Đảm Long Uy》 đang cầm trên tay, cốt truyện gần như giống nhau nhưng được thể hiện bằng những phương pháp khác nhau, cảm giác mang lại quả thực rất khác biệt. 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》 về tổng thể vẫn còn hơi nhỏ, tuy thân phận "vệ sĩ Trung Nam Hải" sẽ mang lại một chút cảm giác bí ẩn, nhưng thân phận này trong phim lại không mang lại quá nhiều sự giúp đỡ cho nam nhân vật chính, ngược lại còn khiến cốt truyện bị gò bó, còn 《Thử Đảm Long Uy》 thì không như

vậy, nhân vật chính là một quân nhân giải ngũ, hành sự không có quá nhiều lo ngại, tự nhiên cũng có thể vui vẻ báo oán.

Khán giả trong hiện thực đã bị các loại khuôn khổ hạn chế, chắc chắn không mong muốn trong phim cũng thấy một nhân vật chính bị kìm kẹp, không thể phát huy, về mặt thăm dò tâm lý khán giả, 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》quả thực không bằng 《Thử Đảm Long Uy》.

Nếu Hứa Chính Dương trong 《Trung Nam Hải Bảo Tiêu》đến Hồng Kông cũng không phải để chấp hành công vụ, bộ phim này có lẽ sẽ không có kết quả phòng vé như hiện tại, chỉ có điều hiện tại...

Lý Liên Kiệt trong lòng thầm thở dài một tiếng, sau đó khép lại kịch bản trong tay. "Xem xong rồi à?" Lâm Hựu Luân đặt ly cà phê xuống, nhìn đồng hồ, từ lúc Lý Liên Kiệt mở kịch bản cho đến giờ vừa tròn một tiếng rưỡi, tốc độ này không quá nhanh cũng không quá chậm.

Lý Liên Kiệt gật đầu, câu hỏi đầu tiên anh hỏi lại không liên quan đến mình. "Lâm tiên sinh, tôi rất tò mò, vai Long Uy anh định để ai đóng?" Lâm Hựu Luân nhìn về phía cửa quán cà phê, nhún vai nói: "Anh ấy đã đến rồi!" Lý Liên Kiệt theo ánh mắt của Lâm Hựu Luân quay đầu lại, thấy một người đàn ông đeo kính râm đang được phục vụ dẫn đi về phía này.

Mặc dù đối phương ăn mặc rất kín đáo, kính râm che mất nửa khuôn mặt, nhưng Lý Liên Kiệt vẫn nhận ra thân phận của người này ngay lập tức, sau đó trong lòng nhanh chóng lóe lên một ý nghĩ: sao lại là anh ta!

Châu Tinh Trì trong lòng cũng có sự nghi hoặc tương tự, từ khi bước vào quán cà phê, anh đã chú ý đến bàn của Lâm Hựu Luân, vừa rồi Lý Liên Kiệt vẫn luôn quay lưng về phía này, nên Châu Tinh Trì không nhận ra anh ta, bây giờ anh ta vừa quay đầu lại, Châu Tinh Trì

lập tức nhìn rõ mặt anh ta.

Để thể hiện phép lịch sự khi gặp mặt, Lý Liên Kiệt đứng dậy khỏi ghế, Lâm Hựu Luân vẫn ngồi yên không nhúc nhích. "Lâm tiên sinh, tôi đến rồi." Châu Tinh Trì đi đến chào Lâm Hựu Luân trước, sau đó mới mỉm cười gật đầu với Lý Liên Kiệt.

Châu Tinh Trì và Lý Liên Kiệt không thân, với tính cách của anh ta có thể làm được điều này đã là rất tốt rồi.

Lý Liên Kiệt lúc này đột nhiên trong lòng khẽ động, chẳng lẽ vai Long Uy trong 《Thử Đảm Long Uy》, Lâm Hựu Luân định để Châu Tinh Trì đóng?

Với nghi ngờ này, Lý Liên Kiệt và Châu Tinh Trì cùng nhau ngồi xuống.

Lâm Hựu Luân không vội vàng nói cho Lý Liên Kiệt biết đáp án, mà trước tiên trò chuyện với Châu Tinh Trì. "Tinh Tử, kịch bản tôi nhờ người đưa cho cậu đã xem xong chưa?" Kịch bản Châu Tinh Trì đã xem xong ngay khi nhận được, hai hôm nay vẫn luôn đợi Lâm Hựu Luân tìm anh, khi trả lời câu hỏi của Lâm Hựu Luân, anh còn đặc biệt nhìn Lý Liên Kiệt một cái.

Lâm Hựu Luân đã hỏi về kịch bản 《Thử Đảm Long Uy》, lần gặp này đương nhiên là để nói về một số vấn đề liên quan đến việc quay phim, Châu Tinh Trì trước khi đến đã chuẩn bị tâm lý, chỉ là không ngờ lần này người hợp tác với mình lại là Lý Liên Kiệt.

Lý Liên Kiệt cũng rất ngạc nhiên, bởi vì anh từ cuộc đối thoại giữa Lâm Hựu Luân và Châu Tinh Trì, đã cơ bản xác định được phỏng đoán của mình vừa rồi.

Bởi vì đây là lần hợp tác đầu tiên của Châu Tinh Trì và Lý Liên Kiệt sau khi nổi tiếng, nên lúc này tâm trạng cả hai đều rất phức tạp.

Lý Liên Kiệt trước đó đã nghe nói rất nhiều tin đồn về Châu Tinh Trì, biết Châu Tinh Trì là người khó hợp tác, đặc biệt là hai năm gần đây anh ta nổi tiếng không ai sánh kịp trên thị trường phim hài Hồng Kông, sau khi được gọi là "Tinh Gia", tính cách càng ngày càng lớn.

Trước đây, vẫn còn nhiều đạo diễn chủ động tìm Châu Tinh Trì đóng phim, nhưng hiện tại ngoài những bộ phim do Châu Tinh Trì tự đầu tư quay, đạo diễn có thể hợp tác tốt với anh ta ở Hồng Kông chỉ còn lại một mình Vương Tinh.

Lý do là khi quay phim Châu Tinh Trì chỉ thích diễn theo cách của mình, đạo diễn bình thường căn bản không thể quản được anh ta.

Vương Tinh có thể hợp tác với Châu Tinh Trì liên tục, một mặt là vì ông ấy rất hiểu Châu Tinh Trì, mặt khác thì nếu không có sự nâng đỡ của Vương Tinh năm đó, Châu Tinh Trì rất có thể bây giờ vẫn chỉ là một diễn viên quần chúng.

Đương nhiên, còn có một lý do quan trọng hơn, Vương Tinh và Lâm Hựu Luân có mối quan hệ thân thiết.

Châu Tinh Trì là người kiêu ngạo, trong giới điện ảnh Hồng Kông người duy nhất có thể khiến anh ta tâm phục khẩu phục chỉ có Lâm Hựu Luân, hơn nữa với thân phận và quyền thế của Lâm Hựu Luân, Châu Tinh Trì không phục cũng không được.

Lý Liên Kiệt lo lắng hợp tác với Châu Tinh Trì sẽ có vấn đề, Châu Tinh Trì cũng đau đầu với vấn đề tương tự.

Chương 843

Bản thân Châu Tinh Trì không có định kiến gì với Lý Liên Kiệt, chỉ là quen làm nhân vật chính một mình, bây giờ lại phải nhường một nửa ánh hào quang, điều này khiến anh ta có chút không quen.

Nếu Lý Liên Kiệt không quá nổi tiếng thì còn dễ nói hơn một chút, mình có thể mạnh mẽ hơn để áp chế đối phương, nhưng trớ trêu thay, trong phim hành động cổ trang, Lý Liên Kiệt lại nổi lên sau, không những vượt qua Triệu Văn Trác đã nổi tiếng sớm hơn, mà ở Hồng Kông ngấm ngầm đã có tư cách đối đầu với Thành Long, danh tiếng và ảnh hưởng đều không kém cạnh mình.

Điều khiến Châu Tinh Trì buồn bực nhất là Lý Liên Kiệt đến từ Đại lục, mà anh ta vì nói tiếng Phổ thông không tốt, nên sợ nhất là hợp tác với diễn viên Đại lục.

Năm đó khi quay 《Đại Thoại Tây Du》, vốn dĩ vai Bồ Đề Lão Tổ Lưu Trấn Vĩ đã nhắm một diễn viên Đại lục cổ dài, nhưng chỉ vì Châu Tinh Trì không nghe hiểu lời thoại của đối phương, không thể phối hợp, bất đắc dĩ Lưu Trấn Vĩ mới phải tự mình đóng.

Mặc dù trong lòng cả hai đều không mấy vui vẻ, nhưng 《Thử Đảm Long Uy》 là do Lâm Hựu Luân đề xuất muốn quay, dù là Châu Tinh Trì hay Lý Liên Kiệt đều không thể từ chối, thậm chí khi Lâm Hựu Luân hỏi họ có vấn đề gì không, cả hai đều rất nhất trí lắc đầu, bày tỏ rất vui được hợp tác với đối phương.

Lâm Hựu Luân không hề biết suy nghĩ thật sự của Châu Tinh Trì và Lý Liên Kiệt, cho dù có biết, Lâm Hựu Luân cũng sẽ không quá để tâm.

Hai lần sự nghiệp của Châu Tinh Trì xuống dốc đều là Lâm Hựu

Luân cho anh ta cơ hội vực dậy, trong lòng vẫn luôn biết ơn, còn Lý Liên Kiệt cũng đã không còn là chàng trai trẻ tuổi hùng hổ năm nào từ Mỹ trở về Hồng Kông, chuẩn bị làm nên chuyện lớn, sau khi trải qua việc người quản lý Thái Chí Minh bị sát hại, bản thân bị công ty điện ảnh kiểm soát gián tiếp, rồi sau đó công ty điện ảnh mình thành lập lại bị các bên đàn áp, chèn ép, Lý Liên Kiệt đã nhận ra giới giải trí Hồng Kông sâu đến mức nào, cũng có nhận thức rõ ràng hơn về quyền thế của Lâm Hựu Luân.

Châu Tinh Trì và Lý Liên Kiệt đều là những người biết điều, cho dù có vấn đề gì xảy ra trong quá trình hợp tác, họ cũng sẽ kiềm chế mâu thuẫn trong phạm vi kiểm soát, ít nhất là không xé toạc mặt nạ ra, nếu không sẽ là không nể mặt Lâm Hựu Luân.

Còn Lâm Hựu Luân nhất định muốn Lý Liên Kiệt và Châu Tinh Trì kết hợp trong bộ phim này, chủ yếu là vì hai lý do.

Vốn dĩ nếu không có Lâm Hựu Luân làm xáo trộn lịch sử bình thường, Châu Tinh Trì và Lý Liên Kiệt đã có một lần hợp tác vào năm 89, khi đó Châu Tinh Trì vừa mới kết thúc cuộc đời diễn viên quần chúng và bước vào giới điện ảnh, chưa nổi tiếng với hài vô lý đầu, còn Lý Liên Kiệt vẫn ở Mỹ, chưa quyết định cuối cùng trở về Hồng Kông, thân phận như vậy ngược lại đã thúc đẩy lần hợp tác đầu tiên và duy nhất của hai người.

Sự xuất hiện của Lâm Hựu Luân đã thay đổi hoàn toàn quỹ đạo số phận của Châu Tinh Trì và Lý Liên Kiệt, bộ phim có tên 《Long Tại Thiên Nhai》đương nhiên cũng không thể quay được.

Nếu Lâm Hựu Luân không can thiệp cưỡng chế, Châu Tinh Trì và Lý Liên Kiệt có thể suốt đời sẽ không có một lần hợp tác nào, theo Lâm Hựu Luân, điều này ít nhiều cũng có chút đáng tiếc.

Đương nhiên một lý do khác thì có vẻ "ô long" hơn một chút, vốn

dĩ trong ký ức 《Thử Đảm Long Uy》đáng lẽ phải do Lý Liên Kiệt và Trương Học Hữu đóng chính, nhưng Lâm Hựu Luân năm đó lần đầu tiên xem bộ phim này, không cẩn thận đã nhầm Trương Học Hữu thành Châu Tinh Trì, sau này mới phát hiện mình đã nhầm lẫn.

Vốn dĩ là một chi tiết nhỏ vô tình, nhưng khi Lâm Hựu Luân chuẩn bị quay bộ phim này lại cung cấp cho anh một hướng đi mới, anh rất muốn xem thử nếu đổi Châu Tinh Trì đóng vai Long Uy thì sẽ có hiệu quả như thế nào.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Lâm Hựu Luân đã không thể kìm nén được nữa, cuối cùng thì "sai thì cứ sai", giao vai vốn dĩ thuộc về Trương Học Hữu cho Châu Tinh Trì. --- "Lâm tiên sinh, bộ phim này cũng do đạo diễn Vương Tinh quay sao?

Tôi nghe nói gần đây anh ấy hình như rất bận." Lý Liên Kiệt cũng hướng ánh mắt về phía Lâm Hựu Luân, Châu Tinh Trì chỉ nghe nói Vương Tinh rất bận, nhưng Lý Liên Kiệt thì thực sự biết Vương Tinh gần đây rất bận, bộ phim 《Thiếu Lâm Ngũ Tổ》hai người hợp tác còn một tuần nữa là khởi quay, nếu 《Thử Đảm Long Uy》cũng do Vương Tinh đạo diễn, e rằng ông ấy thật sự sẽ không kịp.

Nếu theo trí nhớ, 《Thử Đảm Long Uy》quả thực nên do Vương Tinh đạo diễn, nhưng hiện tại Lâm Hựu Luân ngay cả diễn viên chính cũng đã thay đổi, đạo diễn thì càng không cần phải nói.

Đừng nói là Vương Tinh hiện tại phân thân thiếu thuật, ngay cả khi ông ấy có thời gian, Lâm Hựu Luân cũng không định tìm ông ấy để quay bộ phim này.

Theo Lâm Hựu Luân, người phù hợp nhất để làm đạo diễn 《Thử Đảm Long Uy》vẫn là Trần Gia Thượng, dù sao 《Hổ Đảm Long Uy》cũng do ông ấy đạo diễn.

Lâm Hựu Luân vừa nói ra ý nghĩ này, Châu Tinh Trì và Lý Liên

Kiệt đều không phản đối, thậm chí còn hơi vui mừng thầm.

Trần Gia Thượng là một trong số ít đạo diễn ở Hồng Kông rất thành công trong cả phim hành động và phim hài, quan trọng hơn là ông ấy đều đã từng hợp tác với Châu Tinh Trì và Lý Liên Kiệt.

Trần Gia Thượng là biên kịch của loạt phim 《Đào Học Uy Long》của Châu Tinh Trì, còn Lý Liên Kiệt hợp tác với Trần Gia Thượng sớm hơn, hai năm trước họ đã từng hợp tác trong 《Tinh Võ Anh Hùng》.

Có thể gặp một đạo diễn mình khá quen thuộc, đây là một tin tốt cho cả Châu Tinh Trì và Lý Liên Kiệt. "Được rồi, những gì cần giới thiệu tôi đều đã nói rồi, hai anh còn có nghi vấn gì về bộ phim này không?" Lâm Hựu Luân cuối cùng hỏi.

Châu Tinh Trì trước tiên nhìn Lý Liên Kiệt một cái, thấy anh ta không nói gì, lúc này mới mở lời nói: "Lâm tiên sinh, tôi vẫn còn một chút nghi hoặc nhỏ về kịch bản!" Lâm Hựu Luân dùng ánh mắt ra hiệu cho Châu Tinh Trì tiếp tục. "Là thế này, khi tôi xem kịch bản có một cảm giác, vai Long Uy này rất giống một diễn viên nào đó ở Hồng Kông, điều này không có vấn đề gì sao?" Châu Tinh Trì thăm dò hỏi.

Câu nói này lại nhắc nhở Lý Liên Kiệt, Châu Tinh Trì tuy không nói rõ vai Long Uy giống ai, nhưng chỉ cần người nào hơi hiểu biết về giới giải trí đều biết, diễn viên mà anh ta nói đến chính là Thành Long.

Dù là cái tên Long Uy, hay chi tiết trong kịch bản nhân vật này thích thực hiện các pha nhảy lầu, đều rất dễ khiến người ta liên tưởng đến Thành Long.

Bởi vì trong tên của Thành Long bản thân đã có chữ "Long", hơn nữa trong phim của anh ta kỹ xảo được sử dụng nhiều nhất chính là nhảy lầu.

Bề ngoài, vai Long Uy là do Châu Tinh Trì đóng, Lý Liên Kiệt không có gì phải lo lắng, nhưng trong kịch bản bộ phim này, phần đầu đều dùng vai của Châu Tinh Trì để làm nổi bật sự lợi hại của vai Lý Kiệt, nếu vai Long Uy bị người ta liên hệ với Thành Long, vậy thì chắc chắn sẽ có người nói bộ phim này cố ý hạ thấp Thành Long để nâng cao Lý Liên Kiệt.

Vốn dĩ Lý Liên Kiệt và Thành Long đang ở trong một trạng thái cạnh tranh tương đối nhạy cảm, nếu tin đồn như vậy lan ra, bất kể có thật hay không, hai người sau này sẽ thực sự trở thành đối thủ.

Giới giải trí là vậy, đôi khi hai người trở thành đối thủ không phải vì thực sự có mâu thuẫn gì, mà là do dư luận tiêu cực đã trở thành xu hướng, buộc hai người phải chia rẽ.

Từ Địch Long và Khương Đại Vệ thời xưa, sau đó là Trương Quốc Vinh và Đàm Vĩnh Lân, cho đến bây giờ là Tứ Đại Thiên Vương đang cạnh tranh gay gắt trên cả màn ảnh và sân khấu ca nhạc, ít nhiều đều có tình huống như vậy.

Lý Liên Kiệt tuy trong lòng vẫn luôn coi Thành Long là đối thủ của mình, nhưng không muốn thực sự xé toạc mặt nạ với Thành Long, nên trong vấn đề này, anh ta lại lo lắng hơn cả Châu Tinh Trì.

Vấn đề này Lâm Hựu Luân quả thực đã sơ suất, anh ta lấy thẳng cốt truyện 《Thử Đảm Long Uy》từ trong ký ức ra dùng, nhưng lại bỏ qua bối cảnh sáng tác ban đầu của kịch bản này.

Kịch bản 《Thử Đảm Long Uy》trên danh nghĩa là của Vương Tinh, nhưng thực tế Hoàng Tự Cường cũng tham gia viết kịch bản, và lúc đó Hoàng Tự Cường vừa mới hợp tác với Thành Long quay xong 《Trùng Án Tổ》.

Trong thời gian quay 《Trùng Án Tổ》, từng nhiều lần có tin tức đồn thổi Hoàng Tự Cường và Thành Long xích mích vì bất đồng quan

điểm sáng tác, mặc dù dưới sự kiên trì của Hoàng Tự Cường, bộ phim này sau khi công chiếu đã đạt được thành công lớn, và trở thành tác phẩm hiện thực nghiêm túc duy nhất trong số các tác phẩm của Thành Long, nhưng Hoàng Tự Cường và Thành Long lại vì thế mà mối quan hệ trở nên rất tệ.

Hoàng Tự Cường ôm một bụng tức giận, trong quá trình sáng tác kịch bản 《Thử Đảm Long Uy》đã mượn cơ hội trút giận, vai Long Uy mang ý nghĩa châm biếm Thành Long rất rõ ràng.

Khi 《Thử Đảm Long Uy》công chiếu, chuyện này từng gây ra một làn sóng lớn.

Vì Lâm Hựu Luân, tất cả những điều này đã thay đổi, diễn viên chính của 《Trùng Án Tổ》đã đổi thành Lý Liên Kiệt, Hoàng Tự Cường và Thành Long không xích mích, việc mượn vai diễn để châm biếm Thành Long đương nhiên cũng sẽ không xảy ra nữa.

Nếu ở trong tay người khác, chuyện này thực sự hơi rắc rối, nhưng đối với Lâm Hựu Luân mà nói, cũng chỉ là việc nói thêm vài câu giải thích. "Chuyện này hai anh không cần lo lắng, sau này tôi sẽ chào hỏi Thành Long một tiếng, nói trước với anh ấy về chuyện này." Châu Tinh Trì thì không sao, nhưng Lý Liên Kiệt vẫn còn hơi lo lắng. "Vậy lỡ truyền thông cứ giữ chuyện này không buông thì sao?" "Tôi thấy đây không phải chuyện gì to tát, nếu thực sự xảy ra tình huống như vậy, hai anh ra mặt giải thích trên truyền thông là được rồi." Lâm Hựu Luân nói rất nhẹ nhàng, nhưng Lý Liên Kiệt trong lòng lại không nghĩ như vậy, một khi truyền thông muốn thổi phồng, dù anh có giải thích thế nào họ cũng sẽ không tin, điểm này Lý Liên Kiệt đã từng có kinh nghiệm tương tự.

Lâm Hựu Luân thấy Lý Liên Kiệt vẫn còn lo lắng, liền hứa hẹn: "Thật sự không được, tôi sẽ trực tiếp sắp xếp cho hai anh hợp tác

quay một bộ phim, như vậy lời đồn tự khắc tan biến!" Lý Liên Kiệt lúc này chỉ coi Lâm Hựu Luân nói bâng quơ, không coi là thật, nhưng Lâm Hựu Luân đã nói đến mức này rồi, anh ta đành phải gạt bỏ những lo ngại trong lòng, chấp nhận thực tế này. --- Ngày hôm sau, một tờ báo in tiêu đề tin tức "Lâm Hựu Luân bí mật gặp Châu Tinh Trì, Lý Liên Kiệt, có thể sẽ quay phim mới" được đặt trên bàn làm việc của Lâm Kiến Nhạc, đồng thời còn có thống kê doanh thu phòng vé viết tay của 《Hoa Điền Hỷ Sự》và 《Tình Yêu Tả Đăng Hữu Chuyển》.

Tin tức Lâm Hựu Luân hẹn gặp Châu Tinh Trì, Lý Liên Kiệt vào ngày 《Tình Yêu Tả Đăng Hữu Chuyển》công chiếu đã được truyền thông giải thích theo nhiều cách khác nhau, trong đó quan điểm trên tờ báo Lâm Kiến Nhạc đang cầm cho rằng, Lâm Hựu Luân có lẽ không lạc quan về triển vọng phòng vé của 《Tình Yêu Tả Đăng Hữu Chuyển》, nên chuẩn bị tự mình quay một bộ phim để gỡ lại.

Trước khi số liệu phòng vé viết tay của 《Hoa Điền Hỷ Sự》và 《Tình Yêu Tả Đăng Hữu Chuyển》được công bố, quan điểm này đại diện cho suy nghĩ của không ít người, thậm chí Lâm Kiến Nhạc từng cho rằng Lâm Hựu Luân không đi dự buổi ra mắt cũng là vì lý do này.

Thế nhưng, sau khi xem số liệu thống kê phòng vé do Gia Nghị Viện Tuyến gửi đến, trái tim Lâm Kiến Nhạc phút chốc chìm xuống đáy vực.

Chỉ riêng số liệu phòng vé ra mắt 2,8 triệu, 《Hoa Điền Hỷ Sự》đáng lẽ phải được coi là thành công lớn, nhưng khi so sánh với số liệu phòng vé ra mắt 3,5 triệu của 《Tình Yêu Tả Đăng Hữu Chuyển》, sự chênh lệch lập tức hiện rõ.

Tờ báo đang đặt trước mặt, lúc này càng giống một lời châm biếm.

Lâm Hựu Luân căn bản không phải lo lắng về phòng vé của 《Tình Yêu Tả Đăng Hữu Chuyển》nên vội vàng muốn quay phim

mới để gỡ gạc, mà là anh hoàn toàn tự tin vào phòng vé của 《Tình Yêu Tả Đăng Hữu Chuyển》, nên căn bản không để tâm đến chuyện này, thản nhiên làm việc của mình.

Mặc dù đây không phải lần đầu tiên thất bại trước Lâm Hựu Luân, nhưng Lâm Kiến Nhạc vẫn cảm thấy một cảm giác thất bại sâu sắc. "Ông chủ, thực ra chuyện này anh không thua..." Hoàng Bá Minh chưa nói dứt lời, Lâm Kiến Nhạc đã không muốn nghe tiếp nữa. "Thôi được rồi, anh không cần an ủi tôi nữa, thua là thua rồi, không có gì to tát cả." Lâm Kiến Nhạc lúc này chỉ có thể dùng thái độ cố ra vẻ tiêu sái này để che giấu sự thất vọng sâu sắc trong lòng.

Hoàng Bá Minh lại không nghe theo lời Lâm Kiến Nhạc dặn dò, kiên trì nói ra quan điểm của mình. "Dàn sao của 《Tình Yêu Tả Đăng Hữu Chuyển》 gấp mấy lần 《Hoa Điền Hỷ Sự》, doanh thu phòng vé buổi ra mắt của hai bộ phim chỉ chênh lệch chưa đến 70 vạn, tôi nghĩ thành tích như vậy đã đủ để tự hào rồi!

Chương 844

Nếu dàn sao của hai bộ phim không chênh lệch quá lớn, chúng ta chưa chắc đã thua!

Hơn nữa Lâm Hựu Luân lần này không đi tham dự buổi ra mắt 《Tình Yêu Tả Đăng Hữu Chuyển》, tức là anh ấy không coi bộ phim này là tác phẩm của mình, nên lần này chúng ta cũng không tính là thua anh ấy." Nghe xong phân tích phía trước của Hoàng Bá Minh, vốn dĩ lông mày của Lâm Kiến Nhạc đã hơi giãn ra một chút, nhưng Hoàng Bá Minh phía sau lại bổ sung thêm một câu như vậy, xuất phát điểm của anh ta có thể là tốt, nhưng câu nói này lọt vào tai Lâm Kiến Nhạc lại rất khó chịu.

Không tính là thua Lâm Hựu Luân, thua Vương Tinh chẳng lẽ không đáng xấu hổ sao?

Hay nói cách khác trong mắt Hoàng Bá Minh, công ty điện ảnh Hoàn Á chỉ xứng chơi với Vương Tinh, ngay cả tư cách làm đối thủ của Lâm Hựu Luân cũng không có?

Thấy vẻ mặt của Lâm Kiến Nhạc âm tình bất định, Hoàng Bá Minh lúc này mới nhận ra lời mình vừa nói có phần vẽ rắn thêm chân, đúng lúc anh ta không biết phải giải thích thế nào, Hoàng Ngọc Lang gõ cửa phòng làm việc, không đợi Lâm Kiến Nhạc đồng ý, tự mình đi vào. "《Hoa Điền Hỷ Sự》hôm qua công chiếu, hôm nay tôi đặc biệt đến để ké chút niềm vui của ông chủ Lâm, số liệu thống kê phòng vé hôm qua chắc đã có rồi chứ?" Hoàng Ngọc Lang nói xong câu này mới chú ý thấy tình hình trong phòng làm việc có chút không ổn, lại tự kiểm tra lại lời mình vừa nói trong đầu một lần nữa, không phát hiện ra chỗ nào có vấn đề, trong lòng không khỏi có chút buồn bực.

Hoàng Bá Minh lén nhìn Lâm Kiến Nhạc một cái, điều bất ngờ là Lâm Kiến Nhạc lần này lại không nổi giận, chỉ bất động thanh sắc dùng tay nhẹ nhàng đè lên tờ giấy thống kê phòng vé.

Lâm Kiến Nhạc dùng tay che lại tờ giấy in số liệu phòng vé, sau đó mỉm cười với Hoàng Ngọc Lang: "《Hoa Điền Hỷ Sự》hôm qua tổng cộng thu được hơn 2,6 triệu phòng vé, thành tích này cũng tạm được thôi!" Ông Hoàng nghe xong lại đầy vẻ ghen tị, vừa mới công chiếu ngày đầu tiên đã có doanh thu phòng vé cao như vậy, tổng doanh thu chắc chắn có thể vượt quá 30 triệu, nếu 《Long Hổ Môn》khi công chiếu cũng có độ nổi tiếng cao như vậy, thì ông ta thật sự có thể cười đến tỉnh cả trong mơ. "Tôi cũng vừa hay muốn hỏi ông Hoàng chuyện này, không biết 《Long Hổ Môn》khi nào thì có thể quay xong?" Hoàng Ngọc Lang không nhận ra Lâm Kiến Nhạc đang chuyển đề tài, chỉ nghĩ ông ta vừa hay nghĩ đến cùng một chuyện với mình. "Nhanh nhất cũng phải nửa cuối năm nay, vì ông chủ Lâm cũng biết, bộ phim này khâu hậu kỳ tốn khá nhiều thời gian." Lâm Kiến Nhạc nhíu mày, "Không thể sớm hơn một chút sao?" Hoàng Ngọc Lang chỉ nghĩ Lâm Kiến Nhạc hỏi bâng quơ, không chút suy nghĩ liền trả lời: "Cũng có thể, nhưng hiệu ứng hậu kỳ của phim có thể sẽ bị giảm sút." Hoàng Bá Minh ở bên cạnh lúc này đã đoán được tâm tư của Lâm Kiến Nhạc, ông ta không cam tâm thất bại trên 《Hoa Điền Hỷ Sự》, chuẩn bị gỡ lại ở 《Long Hổ Môn》. "Trên tiền đề đảm bảo hiệu quả hậu kỳ, không có cách nào đẩy nhanh tiến độ công chiếu sao?" Hoàng Ngọc Lang nhìn Lâm Kiến Nhạc một cái: "Nếu đầu tư thêm một khoản tiền nữa, thì có thể yêu cầu nhóm hiệu ứng đặc biệt đẩy nhanh tốc độ hơn trong khi vẫn đảm bảo chất lượng." Ánh mắt Lâm Kiến Nhạc do dự một lúc, vừa định mở lời đồng ý yêu cầu này, Hoàng Bá Minh vội vàng cướp lời nói: "Tôi nghĩ vẫn nên theo chu kỳ sản xuất bình thường là tốt nhất, dù sao đầu tư cho bộ phim này đã rất cao rồi, nếu đầu tư thêm, áp lực chi phí sẽ càng lớn!" Hoàng Ngọc Lang thấy

việc đầu tư thêm bị Hoàng Bá Minh phá hỏng, bất mãn nói: "Quản lý Hoàng nói vậy tôi không dám đồng tình, đầu tư cho 《Long Hổ Môn》thật sự rất lớn sao?

Lâm Hựu Luân chỉ riêng việc quay lại 《Nhai Đầu Bá Vương》đã đầu tư 70 triệu, hơn nữa là đô la Mỹ chứ không phải đô la Hồng Kông!

So với đó chúng ta chỉ có thể coi là làm ăn nhỏ mà thôi." Hoàng Bá Minh lập tức phản bác: "Ông Hoàng cũng đừng quên, 《Siêu Cấp Học Hiệu Bá Vương》được cải biên từ game chứ không phải truyện tranh, anh muốn so sánh, nên lấy 《Việt Nam Anh Hùng》ra so, đầu tư của Lâm Hựu Luân cho bộ phim đó cũng chỉ là 80 triệu đô la Hồng Kông thôi sao? 《Long Hổ Môn》nếu đầu tư thêm, anh có thể đảm bảo doanh thu phòng vé nhất định sẽ vượt qua bộ phim đó không?" Thấy hai người sắp cãi nhau, Lâm Kiến Nhạc mất kiên nhẫn vỗ bàn. "Được rồi, mọi người đều là người nhà, cãi nhau có ý nghĩa gì sao?" Hoàng Ngọc Lang không nói nữa, Hoàng Bá Minh vẫn cố gắng khuyên can: "Ông chủ, chỉ vì muốn đẩy nhanh thời gian công chiếu của phim mà đầu tư thêm, theo tôi thấy căn bản không có bất kỳ sự cần thiết nào!" "Được rồi, quản lý Hoàng, tôi biết lo lắng của anh có lý lẽ nhất định, nhưng ông Hoàng vừa rồi có một câu nói tôi rất đồng tình, không nỡ bỏ con thì không bắt được sói, chuyện đầu tư thêm cho 《Long Hổ Môn》tôi đã quyết định rồi, anh không cần khuyên nữa!" Lâm Kiến Nhạc muốn đẩy nhanh tốc độ sản xuất 《Long Hổ Môn》, không chỉ vì muốn tranh một hơi, nguyên nhân quan trọng hơn là 《Hoa Điền Hỷ Sự》đã không thể độc chiếm trong dịp Tết, tự nhiên cũng không đạt được điều kiện để cha anh là Lâm Bách Hân cộng điểm trong lòng, thấy thời gian quyết định người thừa kế gia tộc ngày càng gần, Lâm Kiến Nhạc buộc phải đưa ra thành tích tốt hơn, nên chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào 《Long Hổ Môn》.

Hoàng Ngọc Lang toại nguyện, trong lòng đương nhiên rất vui, nhưng Hoàng Bá Minh lại mặt ủ mày chau, anh ta cảm thấy Lâm Kiến Nhạc làm như vậy vẫn quá vội vàng, thậm chí là được không bù mất.

Chỉ là Lâm Kiến Nhạc đã quyết ý, Hoàng Bá Minh cũng không nói gì thêm. --- Cách đó một ngày, Gia Nghị Viện Tuyến chính thức công bố số liệu phòng vé ra mắt của 《Tình Yêu Tả Đăng Hữu Chuyển》 và 《Hoa Điền Hỷ Sự》, truyền thông trước đó lạc quan về 《Hoa Điền Hỷ Sự》 đều chuyển đổi lập trường, bắt đầu đưa tin liên quan đến bộ phim 《Tình Yêu Tả Đăng Hữu Chuyển》.

Mặc dù bị phê bình là cốt truyện mô phỏng dấu vết của tác phẩm trước quá nặng, không có gì sáng tạo, nhưng dưới sự "áp lực" của Lâm Hựu Luân đã được sửa đổi lại, cốt truyện của 《Tình Yêu Tả Đăng Hữu Chuyển》 ít nhất vẫn giữ được trình độ của tác phẩm trước, cộng thêm dàn sao hùng hậu của phim, công chiếu một tuần dễ dàng thu về 20 triệu phòng vé, còn 《Hoa Điền Hỷ Sự》 với 17 triệu doanh thu cũng được coi là thành tích rất tốt, chỉ là sự nổi tiếng hoàn toàn bị 《Tình Yêu Tả Đăng Hữu Chuyển》 che lấp.

Lâm Kiến Nhạc vì chuyện này lại nổi cơn thịnh nộ trong phòng làm việc, khi Hoàng Bá Minh bước vào, thư ký đang bận nhặt những tài liệu rơi vãi trên sàn. "Ông chủ, anh tìm tôi?" "Hai hôm nay tôi suy nghĩ kỹ rồi, quyết định đầu tư thêm cho 《Long Hổ Môn》 trước đó quả thực là vội vàng, quản lý Hoàng, chuyện này tôi phải xin lỗi anh." Lâm Kiến Nhạc sau một hồi trút giận, lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Nghe thấy lời xin lỗi từ Lâm Kiến Nhạc, Hoàng Bá Minh thực sự rất bất ngờ, vốn dĩ anh ta còn tưởng Lâm Kiến Nhạc thật sự đã nghĩ thông, nhưng không ngờ Lâm Kiến Nhạc nói vậy lại là vì một chuyện khác. "Trước đây tôi quá chú tâm vào 《Long Hổ Môn》, hoàn toàn là bỏ gần tìm xa, chúng ta tự mình đang có phim trong tay, dàn sao và địa

điểm không thua kém gì 《Tình Yêu Tả Đăng Hữu Chuyển》, nhưng trước đó tôi lại bỏ qua chuyện này!" Hoàng Bá Minh ngẩn người, sau đó mới phản ứng lại Lâm Kiến Nhạc đang nói về bộ phim nào. "Ông chủ không phải đang nói về bộ phim 《Đông Tà Tây Độc》của Vương Gia Vệ đó chứ?" Từ khi Lâm Kiến Nhạc đầu tư cho Vương Gia Vệ đến nay, thoáng cái đã sắp hai năm rồi.

Lúc đầu Lâm Kiến Nhạc thường xuyên quan tâm đến tiến độ quay bộ phim này, nhưng Vương Gia Vệ nổi tiếng là người làm việc lề mề, mấy tháng trôi qua căn bản không có chút tiến triển nào, cuối cùng Lâm Kiến Nhạc bị làm cho hoàn toàn mất kiên nhẫn, dứt khoát không hỏi han gì nữa.

Thời gian trôi qua, Lâm Kiến Nhạc gần như đã quên mất bộ phim này, nếu không phải gần đây báo chí liên tục lấy dàn sao của 《Tình Yêu Tả Đăng Hữu Chuyển》ra nói, Lâm Kiến Nhạc có lẽ còn rất lâu sau mới nhớ ra mình từng đầu tư một bộ phim như vậy. "Anh đi giúp tôi hỏi Vương Gia Vệ, bộ phim này rốt cuộc đã quay xong chưa?

Nếu chưa quay xong, thì hãy để anh ta đưa ra một thời hạn hoàn thành cụ thể, tóm lại nửa đầu năm nay, tôi nhất định phải thấy bộ phim này!" Lâm Kiến Nhạc tìm Hoàng Bá Minh đến là để nói chuyện này, xong rồi ông ta lại thấy Hoàng Bá Minh đứng im không có ý định rời đi, trong lòng không khỏi có chút kỳ lạ. "Sao vậy, quản lý Hoàng anh còn chuyện gì sao?" "Ông chủ, xin lỗi tôi nói thẳng, công ty hiện tại thà trông cậy vào bộ phim của Vương Gia Vệ, còn không bằng dốc sức hơn vào 《Long Hổ Môn》!" Hoàng Bá Minh vừa nói vậy, Lâm Kiến Nhạc mới nhớ ra, năm đó khi quyết định đầu tư cho Vương Gia Vệ, Hoàng Bá Minh từng cực lực phản đối chuyện này, không ngờ sau bao nhiêu năm, thái độ của Hoàng Bá Minh lại không hề thay đổi. "Vương Gia Vệ có tệ đến mấy, cũng là người từng đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất của Kim Tượng, bộ phim của anh ta chắc không tệ

như anh nghĩ đâu?" "Phim của Vương Gia Vệ chỉ thích hợp để đoạt giải, nếu trông chờ vào doanh thu phòng vé của anh ta, thì Đặng Quang Vinh cũng sẽ không tức đến nhập viện, công ty phá sản không nói, suýt chút nữa còn mất mạng!" Hoàng Bá Minh nói vậy, Lâm Kiến Nhạc trong lòng cũng có chút đắn đo.

Ban đầu Lâm Kiến Nhạc quyết định đầu tư cho Vương Gia Vệ, chỉ là với tâm lý "mua xương ngựa ngàn vàng", muốn mượn đó để thu hút thêm nhiều nhân tài điện ảnh gia nhập Hoàn Á, vốn dĩ cũng không trông mong bộ phim của Vương Gia Vệ sau khi quay xong có thể kiếm tiền, nếu không cũng sẽ không hai năm không hỏi han gì.

Lâm Kiến Nhạc hiện tại nhớ đến bộ phim của Vương Gia Vệ, ít nhiều cũng có tâm lý "bệnh vội vàng tìm thuốc linh tinh", nhưng lời của Hoàng Bá Minh lại dội cho ông ta một gáo nước lạnh. "Dù sao đi nữa, ban đầu tôi đã đầu tư 40 triệu vào, bây giờ anh ta cũng nên cho tôi một lời giải thích chứ?" "Thúc giục thì chắc chắn phải thúc giục, nhưng thúc giục thế nào thì có thể có lựa chọn." Lâm Kiến Nhạc nghe thấy câu này mắt sáng lên, ông ta biết Hoàng Bá Minh chắc chắn đã có ý tưởng khác. "Ông chủ lẽ nào quên rồi, năm đó khi đầu tư cho Vương Gia Vệ bộ phim này, chúng ta có điều kiện phụ kèm theo." Hoàng Bá Minh nhắc nhở một câu.

Lâm Kiến Nhạc bừng tỉnh, "Anh đang nói Lưu Trấn Vĩ sao?" "Vương Gia Vệ thì chắc chắn không thể trông cậy vào, nhưng Lưu Trấn Vĩ lại rất đáng để lôi kéo, cho dù không thể thuyết phục anh ấy gia nhập công ty, ít nhất cũng có thể để anh ấy giúp chúng ta quay một bộ phim." Hoàng Bá Minh đúng lúc đề nghị.

Nhắc đến Lưu Trấn Vĩ, biểu cảm của Lâm Kiến Nhạc lại có chút mơ hồ, bởi vì trong ấn tượng của ông ta, đã rất lâu rồi không nghe thấy tin tức Lưu Trấn Vĩ quay phim. "Thực ra anh ấy vẫn luôn quay, 《91 Thần Điêu Hiệp Lữ》, 《92 Hắc Mân Côi Đối Hắc Mân Côi》,

còn có bộ phim 《Thiên Trường Địa Cửu》 do Lưu Đức Hoa đóng chính đều là do anh ấy quay, chỉ có điều anh ấy đều không dùng tên thật mà thôi." Hoàng Bá Minh giải thích.

Lâm Kiến Nhạc tiếp theo hỏi: "Tại sao không dùng tên thật?

Anh ấy đắc tội với ai sao?" "Từng có một thời gian, trong giới quả thực có tin đồn anh ấy đắc tội với xã hội đen, không dám ra mặt quay phim nữa, nhưng sau đó đã được chứng thực đó chỉ là một tin giả, Lưu Trấn Vĩ không đắc tội với ai, không dùng tên thật là ý của chính anh ấy." Hoàng Bá Minh nói vậy, Lâm Kiến Nhạc càng cảm thấy tò mò, chẳng lẽ Lưu Trấn Vĩ không muốn quay phim nổi tiếng sao? "Lưu Trấn Vĩ liên tiếp quay mấy bộ phim hài đều rất thành công, sau đó trong khoảng thời gian đó tất cả các nhà làm phim tìm anh ấy quay phim đều chỉ muốn anh ấy quay phim hài, anh ấy cảm thấy không vui, nên mới làm ra chuyện dùng tên giả quay phim như vậy, mục đích là muốn chứng minh cho mọi người thấy, ngoài phim hài ra, anh ấy cũng có thể quay những bộ phim khác." Hoàng Bá Minh nói xong, Lâm Kiến Nhạc gật đầu, 《91 Thần Điêu Hiệp Lữ》, 《92 Hắc Mân Côi Đối Hắc Mân Côi》 mấy bộ phim này không dùng tên thật của Lưu Trấn Vĩ, nhưng mỗi bộ phim đều bán rất chạy, bây giờ xem ra Lưu Trấn Vĩ quả thực đã thành công. "Vậy thì đành làm phiền quản lý Hoàng đi đàm phán với Vương Gia Vệ, bất kể dùng cách nào, nhất định phải để Vương Gia Vệ giúp chúng ta thuyết phục Lưu Trấn Vĩ giúp chúng ta quay một bộ phim, chỉ cần Lưu Trấn Vĩ chịu đồng ý, điều kiện mặc anh ấy đưa ra!" Vương Gia Vệ đứng trước quầy báo, chỉnh lại kính râm.

“Ông chủ, có số mới nhất của 《Điện Ảnh Song Chu San》 không?” Ông chủ rút tờ tạp chí Vương Gia Vệ cần từ quầy báo đưa qua.

“Cậu may mắn thật đấy, đây là cuốn cuối cùng!” Vương Gia Vệ

vừa móc ví chuẩn bị trả tiền, vừa tò mò hỏi: "Tạp chí này từ khi nào lại bán chạy đến vậy?" Ông chủ nhìn Vương Gia Vệ một cái, "Xem ra cậu cũng là người trong nghề!" Vương Gia Vệ bật cười, "Ông nhìn ra từ đâu vậy?" Ông chủ nhún vai, "Tờ tạp chí này bình thường chẳng mấy ai mua, mỗi số bán được 4, 5 cuốn đã là khá rồi, thường chỉ có người trong giới điện ảnh mới mua về đọc." Vương Gia Vệ đưa tiền mua tạp chí cho ông chủ, rồi nhận lấy cuốn 《Điện Ảnh Song Chu San》 từ tay đối phương.

"Tạp chí này ông sẽ không chỉ nhập mỗi cuốn tôi cầm trên tay đấy chứ?" "Không, số này tôi nhập 20 cuốn, đều đã bán hết rồi!" Câu trả lời của ông chủ khiến Vương Gia Vệ hết sức kinh ngạc.

"20 cuốn, ông vừa nói doanh số tạp chí này mỗi số đều rất bình thường mà?" "Số này ngoại lệ." "Tại sao?" "Cậu không biết sao?" Ông chủ nhìn Vương Gia Vệ với ánh mắt kỳ lạ, "Mỗi năm đến số này tạp chí đều công bố danh sách đề cử Giải Kim Tượng, trong một năm thì chỉ có số tạp chí này là bán chạy nhất." Vương Gia Vệ chợt hiểu ra, thảo nào số tạp chí này lại bán nhanh đến vậy, hóa ra là vì danh sách đề cử Giải Kim Tượng.

Đúng lúc hai người đang nói chuyện, một người đàn ông đội mũ bóng chày đi tới.

"Ông chủ, lấy cho tôi một cuốn 《Điện Ảnh Song Chu San》." "Cuốn cuối cùng vừa bán cho cậu ta rồi." Ông chủ chỉ vào Vương Gia Vệ vẫn đang đứng cạnh chưa rời đi.

"Bạn ơi, có thể nhượng lại cuốn tạp chí này cho tôi, hoặc cho tôi mượn xem…" Người đàn ông đội mũ bóng chày nhìn theo hướng tay ông chủ chỉ, lời còn chưa dứt đã sững sờ tại chỗ.

"Sao lại là cậu?" Vừa thấy vẻ mặt ngạc nhiên của đối phương, Vương Gia Vệ lập tức không nhịn được cười.

“Tại sao không thể là tôi?” Người đàn ông này không ai khác chính là Lưu Trấn Vi.

“Ra ngoài gặp cậu là tôi xui xẻo!” Lưu Trấn Vi bỏ lại một câu rồi quay người bỏ đi.

Vương Gia Vệ vội vàng đuổi theo.

“Cuốn tạp chí này cậu không xem nữa sao?” “Gặp cậu rồi, tôi còn tâm trạng nào mà xem tạp chí nữa?” Vương Gia Vệ ba bước thành hai bước chạy đến trước mặt Lưu Trấn Vi, giơ tay chặn cậu ta lại.

“Lần này tôi thực sự gặp rắc rối rồi, cậu sẽ không định khoanh tay đứng nhìn đấy chứ?” Lưu Trấn Vi bực mình trừng mắt nhìn Vương Gia Vệ, “Khoanh tay đứng nhìn thì sao?

Tôi còn muốn mang một cái ghế nhỏ, mua nước ngọt hạt dưa ngồi một bên xem náo nhiệt đây này!” “Quen biết bao nhiêu năm, cậu sẽ không thực sự tuyệt tình như vậy chứ?” Mặc dù đang nhờ vả, nhưng Vương Gia Vệ trên mặt vẫn là vẻ tươi cười hớn hở.

“Bớt trò đó đi, tôi đã bị cậu lừa mấy lần rồi, lần này nói gì cũng không mắc bẫy đâu.” Lưu Trấn Vi dứt khoát lắc đầu.

“Lâm Kiện Nhạc gần đây không biết thế nào, đột nhiên lại nhớ đến bộ phim tôi đang quay, sau đó yêu cầu Hoàng Bạch Minh thúc giục tôi, trong vòng ba tháng phải quay xong, nhưng cậu cũng biết, tôi quay phim từ trước đến nay đều không thể nhanh được, đừng nói là ba tháng, cho dù có thêm ba tháng nữa cũng không xong.” Vương Gia Vệ mặc kệ đối phương có đồng ý hay không, cứ thế kể ra rắc rối mình gặp phải.

Chương 845

"Chuyện này có liên quan gì đến tôi?" Lưu Trấn Vi cảnh giác nhìn Vương Gia Vệ, trong lòng không rõ cậu ta định làm gì.

"Khi đó tôi đã nói tình hình với Hoàng Bạch Minh, anh ấy nói có thể trì hoãn, nhưng tôi phải đưa thêm một bộ phim khác cho họ, những người khác tôi đều không yên tâm, nghĩ tới nghĩ lui thì chỉ có cậu mới giúp được tôi thôi." Vương Gia Vệ nhún vai.

"Tôi giúp cậu những lần trước còn ít sao?

Năm đó tôi tốt bụng giới thiệu cậu cho Lâm tiên sinh, để cậu quay 《Ngộ Không Truyện》, bộ phim đó cậu kéo dài hơn ba năm, sau đó không phải tôi giúp cậu dọn dẹp tàn cuộc thì bây giờ cậu còn có thể tiếp tục quay phim ở Hong Kong được sao?" Lưu Trấn Vi liếc ngang Vương Gia Vệ một cái, trong lòng vô cùng uất ức, không hiểu sao lúc trước mình lại kết giao với một người bạn kỳ quặc như vậy.

"Người tốt làm đến cùng, đưa Phật thì đưa đến Tây, cậu giúp tôi thêm lần này nữa thôi được không?" Vương Gia Vệ nhìn Lưu Trấn Vi với vẻ mặt khẩn cầu, thấy đối phương vẫn không thay đổi biểu cảm, đành giơ tay lên thề: "Lần cuối cùng thôi, tôi thề sau này sẽ không làm phiền cậu nữa!" Lưu Trấn Vi vốn định bỏ đi, nghe Vương Gia Vệ nói vậy thì lại do dự.

"Thật sao?" Vương Gia Vệ thấy thái độ Lưu Trấn Vi mềm mỏng, lập tức gật đầu lia lịa.

"Chỉ lần này thôi, không có lần sau!" Lưu Trấn Vi giơ tay lên, Vương Gia Vệ mặt mày ngơ ngác.

"Làm gì thế?" "Đập tay thề ấy, tôi sợ sau này cậu đổi ý!" Lưu Trấn Vi nghiêm mặt nói.

“Không cần phải thế chứ?” Vương Gia Vệ còn chưa kịp mặc cả, Lưu Trấn Vi lập tức quay đầu lại định đi, Vương Gia Vệ vội vàng kéo cậu ta lại.

“Được rồi được rồi, đập tay thì đập tay!” Đập tay xong, Lưu Trấn Vi giật lấy cuốn tạp chí trong tay Vương Gia Vệ.

“Tạp chí để lại, còn cậu thì có thể đi rồi!” “Tôi đã đến tận cửa nhà cậu rồi, cậu không định mời tôi lên ngồi chơi sao?” Vương Gia Vệ mặt dày lẽo đẽo theo Lưu Trấn Vi vào trong tòa nhà, “Hơn nữa, cuốn tạp chí này tôi vừa mới mua, bản thân còn chưa đọc nữa là!” “Cậu có thời gian quan tâm mấy chuyện này, chi bằng nghĩ cách làm sao quay xong bộ phim của cậu nhanh đi!” Lưu Trấn Vi không để ý đến Vương Gia Vệ, cứ thế bước vào thang máy, Vương Gia Vệ cũng đi theo vào.

“Những nội dung khác trên tạp chí tôi đều không quan tâm, tôi chỉ muốn xem danh sách đề cử Giải Kim Tượng hôm nay thôi.” Lưu Trấn Vi kẹp cuốn tạp chí dưới cánh tay, liếc nhìn Vương Gia Vệ: “Danh sách đề cử có liên quan gì đến cậu đâu, năm ngoái cậu cũng có bộ phim nào được chiếu đâu.” “Nói gì thì đây cũng là sự kiện lớn trong giới điện ảnh Hong Kong, tôi quan tâm một chút không kỳ lạ chứ?” Vương Gia Vệ nhún vai, “Hơn nữa, năm ngoái cậu cũng quay mấy bộ phim rồi, tôi quan tâm xem tác phẩm của cậu có được đề cử không mà.” “Nói vậy tôi còn phải cảm ơn cậu sao?” Thang máy đến tầng Lưu Trấn Vi ở, cửa vừa mở cậu ta liền bước ra.

Đến nhà Lưu Trấn Vi, Vương Gia Vệ rất tự nhiên ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, vợ Lưu Trấn Vi bưng hai ly nước vào, Vương Gia Vệ còn trò chuyện với cô ấy mấy câu.

Lưu Trấn Vi ngồi xuống, tự mình mở cuốn 《Điện Ảnh Song Chu San》 ra, rất dễ dàng tìm thấy trang đăng danh sách đề cử Giải Kim Tượng lần thứ 12.

Vương Gia Vệ thấy vậy cũng ghé đầu lại, Lưu Trấn Vi không còn cách nào khác, đành đẩy cuốn tạp chí về phía cậu ta.

Vương Gia Vệ xem lướt toàn bộ danh sách, rồi vỗ vai Lưu Trấn Vi nói: "Chúc mừng nhé, 《92 Hắc Mân Côi đối Hắc Mân Côi》 được 7 đề cử, tuyệt đối là ứng cử viên nặng ký cho giải năm nay!" Bản thân Lưu Trấn Vi lại không có cảm giác gì, "Cậu không biết 'nặng ký tất chết' là một trong những định luật của Kim Tượng sao?" Vương Gia Vệ lắc đầu, không đồng tình với quan điểm đó.

"Đó là mấy kỳ đầu, mọi người không nắm rõ khẩu vị của ban giám khảo, cho nên cho rằng một số bộ phim đáng lẽ đoạt giải cuối cùng lại không được, nhưng bây giờ thì khác rồi, về cơ bản thì bộ phim nào có khả năng đoạt giải, bộ phim nào chỉ có thể nhận được đề cử, đều rất dễ đoán." "Cậu nói dễ dàng như vậy, vậy cậu thử nói xem, năm nay bộ phim nào có khả năng đoạt giải Phim điện ảnh xuất sắc nhất?" Ngay trước mặt Lưu Trấn Vi, Vương Gia Vệ không hề né tránh mà nói: "《Lồng Dân》 của Trương Chi Lượng và 《Nguyễn Linh Ngọc》 của Quan Cẩm Bằng, giải Phim điện ảnh xuất sắc nhất sẽ chỉ nằm trong hai bộ phim này, còn bộ 《92 Hắc Mân Côi đối Hắc Mân Côi》 của cậu, cùng với 《Võ Trạng Nguyên Tô Khất Nhi》 của Trần Giai Thượng, 《Hoàng Phi Hồng 3》 của Từ Khắc, ba bộ phim này về cơ bản chỉ là kẻ chạy đua mà thôi." Đối với phân tích của Vương Gia Vệ, Lưu Trấn Vi khá đồng tình, bởi vì giải Phim điện ảnh xuất sắc nhất của Kim Tượng từ trước đến nay đều ưu ái phim nghệ thuật, trường hợp phim thương mại đoạt giải không nhiều.

"Vậy còn giải Đạo diễn xuất sắc nhất?" Lưu Trấn Vi hỏi tiếp.

"Tương tự, cũng không có phần của cậu." Vương Gia Vệ bĩu môi, nói với vẻ không khỏi tiếc nuối.

Giải Đạo diễn xuất sắc nhất từ trước đến nay đều được coi là

thước đo phong độ của giải Phim điện ảnh xuất sắc nhất, nếu đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất, giải Phim điện ảnh xuất sắc nhất ắt hẳn cũng sẽ thuộc về cùng một bộ phim, mà danh sách đề cử giải Đạo diễn xuất sắc nhất năm nay và danh sách đề cử giải Phim điện ảnh xuất sắc nhất giống hệt nhau, cho nên hai bộ phim có khả năng đoạt giải cao nhất đương nhiên vẫn là 《Nguyễn Linh Ngọc》 và 《Lồng Dân》.

Mặc dù trước đó không ôm nhiều kỳ vọng đối với 《92 Hắc Mân Côi đối Hắc Mân Côi》, nhưng phân tích của Vương Gia Vệ vẫn khiến Lưu Trấn Vi hơi thất vọng.

"Vậy tức là đêm trao giải tôi không cần đi?" "Cậu đi hay không thì có gì khác?" Vương Gia Vệ hỏi lại một câu.

Lưu Trấn Vi ngẩn ra, có chút không hiểu Vương Gia Vệ nói vậy là có ý gì.

Vương Gia Vệ hỏi tiếp một câu: "Cậu quay 《92 Hắc Mân Côi đối Hắc Mân Côi》, đạo diễn, biên kịch đều dùng bút danh, cho dù có đoạt giải, cậu có đích thân lên sân khấu nhận giải không?" Lưu Trấn Vi lắc đầu.

Vương Gia Vệ đặt tay lên vai Lưu Trấn Vi, an ủi cậu ta: "Cho nên ấy mà, năm nay Giải Kim Tượng tuy náo nhiệt, nhưng thực sự không liên quan nhiều đến cậu đâu." Lưu Trấn Vi đẩy tay Vương Gia Vệ ra, bực bội nói: "Vậy nãy cậu còn chúc mừng tôi?

Phải là mỉa mai tôi mới đúng chứ?

Có 7 đề cử, cuối cùng lại không đoạt được giải nào!" "Đừng nói thế chứ, 《92 Hắc Mân Côi đối Hắc Mân Côi》 tuy không có duyên với giải Đạo diễn xuất sắc nhất, Phim điện ảnh xuất sắc nhất, nhưng mấy giải khác vẫn rất có hy vọng đấy, ví dụ như giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất này, trong 5 đề cử thì 《92 Hắc Mân Côi đối Hắc

Mân Côi》 đã chiếm ba, rất dễ giành giải." Lưu Trấn Vi cười khổ một tiếng, 《92 Hắc Mân Côi đối Hắc Mân Côi》 khi đăng ký đã trực tiếp từ bỏ giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, chuyên công giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, cho nên mới một hơi giành được ba đề cử.

Nếu như vậy mà còn không thể giành giải, thì vận khí đúng là quá tệ rồi!

Vương Gia Vệ bĩu môi, "Thực ra cậu vẫn còn đỡ đấy, bốn vị được đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay mới là thực sự xui xẻo đến tận nhà, tôi đoán khi họ thấy danh sách này, trong lòng nhất định đều đang chửi thề!" Lưu Trấn Vi lúc đầu còn có chút không hiểu ý Vương Gia Vệ nói, nhưng khi ánh mắt cậu ta dừng lại ở cái tên cuối cùng trong danh sách đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, thì lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của Giải Kim Tượng lần này có thể nói là cạnh tranh kịch liệt, Lương Gia Huy được đề cử nhờ 《92 Hắc Mân Côi đối Hắc Mân Côi》, Tăng Chí Vi được đề cử nhờ 《Song Thành Cố Sự》, Trình Long được đề cử nhờ 《Cảnh Sát Cố Sự 3 Siêu Cấp Cảnh Sát》, Chu Tinh Trì được đề cử nhờ 《Hí Kịch Chi Vương》, ai nấy đều có danh tiếng không nhỏ, hơn nữa đều là những diễn viên thực lực, chỉ là bốn người này, đều không thể sánh bằng người cuối cùng mang đến sự bất ngờ và chấn động cho mọi người. 《Lam Giang Truyện Chi Phản Phi Tổ Phong Vân》, Hướng Hoa Cường!

Năm 91, bộ phim 《Lôi Lạc Truyện》 được công chiếu với doanh thu phòng vé lớn, năm 92 tại Giải Kim Tượng, Lưu Đức Hoa lại nhờ bộ phim này mà ngồi lên ngai vàng Ảnh đế Kim Tượng, Hướng Hoa Cường đầu tư vào bộ phim này có thể nói là danh lợi song thu, sau khi nếm được mùi vị ngọt ngào, anh ấy liên tục đầu tư và quay nhiều bộ

phim cùng thể loại, 《Lam Giang Truyện Chi Phản Phi Tổ Phong Vân》 là một trong số đó.

Mặc dù đạo diễn vẫn là Lưu Quốc Xương, nhưng bộ phim 《Lam Giang Truyện》 này rõ ràng không được quay tốt, không khí của thời đại đó hoàn toàn không được thể hiện rõ, còn kịch bản thì cũ kỹ, sản xuất tùy tiện, cùng lắm chỉ có thể coi là một tác phẩm đạt yêu cầu.

Nói Hướng Hoa Cường là nhân vật chính của 《Lam Giang Truyện Chi Phản Phi Tổ Phong Vân》, thực ra hơi hổ thẹn, bởi vì bộ phim này nhìn tên có vẻ kể về sự tích của Lam Giang, nhưng thực tế trọng tâm kịch bản lại đặt vào nhân vật A Phi do Trương Quốc Vinh đóng, Hướng Hoa Cường đáng lẽ là nhân vật chính thứ nhất lại chỉ đóng vai phụ trợ.

Cách sắp xếp như vậy không phải là Hướng Hoa Cường khiêm tốn, mà là vì cân nhắc về mặt thương mại, bởi vì trên thị trường điện ảnh, sức kêu gọi của Trương Quốc Vinh chắc chắn mạnh hơn Hướng Hoa Cường rất nhiều.

Cũng chính vì thế, 《Lam Giang Truyện Chi Phản Phi Tổ Phong Vân》 chỉ kể một đoạn trong cuộc đời Lam Giang, chứ không giống như 《Lôi Lạc Truyện》 kể từ khi Lôi Lạc vào ngành đến lúc phát gia rồi trực tiếp đến khi rời Hong Kong, cũng không thể coi là một bộ phim anh hùng theo đúng nghĩa, nhiều nhất chỉ là một câu chuyện cảnh sát hình sự hoặc câu chuyện về những kẻ đầu gấu.

Nhưng nói Hướng Hoa Cường không phải là nhân vật chính của 《Lam Giang Truyện Chi Phản Phi Tổ Phong Vân》 cũng hơi hổ thẹn, bởi vì bộ phim quả thực cũng kể về chuyện của Lam Giang, còn Trương Quốc Vinh, người mà mọi người đều cho là nhân vật chính, đây là lần thứ hai đóng vai "A Phi" sau 《A Phi Chính Truyện》, tuy nhiên, A Phi trong 《Lam Giang Truyện Chi Phản Phi Tổ Phong

Vân》 lại có những hành động lớn hơn A Phi trong 《A Phi Chính Truyện》, động một chút là đánh đấm, không còn cái hương vị lười biếng tản mạn trong phim của Vương Gia Vệ, mặc dù Trương Quốc Vinh diễn xuất quả thực không tệ, nhưng vẫn chưa đạt đến trình độ được đề cử Kim Tượng, ngược lại Hướng Hoa Cường, với vai diễn cảnh trưởng tuy không có nhiều đất diễn nhưng lại thể hiện rất ra dáng, rất khá, tuy không nhất quán với tính cách nhân vật nguyên mẫu Lam Cương trong truyền thuyết, nhưng đối với một diễn viên không chuyên như Hướng Hoa Cường, đã là rất tốt rồi, việc được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của Kim Tượng cũng hoàn toàn đủ tư cách.

Sau khi danh sách đề cử này được công bố, đã gây ra rất nhiều tranh luận trên truyền thông, và bốn diễn viên khác được đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất cũng thực sự cảm thấy rất bực bội như Vương Gia Vệ đã nói.

Vốn dĩ được đề cử Kim Tượng là một chuyện đáng mừng, nhưng vì Hướng Hoa Cường cũng được đề cử hạng mục này, vị trí Ảnh đế bỗng chốc trở nên khó đoán.

Trong bốn người được đề cử, trừ Lương Gia Huy đã từng một lần đoạt giải Ảnh đế Kim Tượng ra, Chu Tinh Trì, Trình Long, Tăng Chí Vi đều chưa từng đoạt giải này.

Tăng Chí Vi năm nay là lần đầu tiên được đề cử Ảnh đế Kim Tượng, vốn dĩ theo lịch sử thông thường, 《Song Thành Cố Sự》 đáng lẽ phải tham gia bình chọn Kim Tượng năm ngoái, nhưng vì trong thời gian quay 《Song Thành Cố Sự》, đạo diễn Trần Kha Tân bị Lâm Hựu Luân mời đi quay 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, thời gian sản xuất và công chiếu đều bị trì hoãn, không kịp tham gia Kim Tượng năm ngoái.

Vốn dĩ Tăng Chí Vi cảm thấy hy vọng đoạt giải của mình năm nay khá lớn, thậm chí còn từ chối lời mời làm MC lễ trao giải Kim Tượng, bởi vì nếu anh ấy làm MC, sau đó lại đoạt giải thì có chút không ổn.

Và bây giờ, hy vọng của Tăng Chí Vi có thể nói là đã tan vỡ một nửa.

Tình hình của Chu Tinh Trì cũng gần giống Tăng Chí Vi, tuy đây không phải là lần đầu tiên anh ấy được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của Kim Tượng, nhưng lần này lại là lần gần nhất với giải thưởng.

Bộ phim 《Hí Kịch Chi Vương》 đã quay xong từ rất lâu rồi, Chu Tinh Trì đã nghe theo lời khuyên của Lâm Hựu Luân, luôn giữ bộ phim này lại cho đến gần đây mới công chiếu, mục đích là để tham gia tranh giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của Giải Kim Tượng lần này.

Vì sự trì hoãn hơn một năm này, Châu Ân, người lẽ ra có cơ hội được đề cử giải Nữ diễn viên mới xuất sắc nhất, đã mất cơ hội, bởi vì trước đó cô ấy đã đóng một vai trong 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, nhưng thực tế thời gian quay 《Hí Kịch Chi Vương》 lại còn trước cả 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》.

Hy sinh lớn như vậy, lại có lời hứa của Lâm Hựu Luân, Chu Tinh Trì cảm thấy mình lần này đã hội tụ đủ thiên thời địa lợi nhân hòa, chỉ còn thiếu việc đoạt giải, nhưng khi danh sách đề cử này vừa được công bố, anh ấy lập tức ngây người.

Hướng Hoa Cường cũng được đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, việc có nên đoạt giải hay không bỗng trở thành một vấn đề.

Nếu không đoạt, bao nhiêu năm chờ đợi vất vả và ước nguyện bấy

lâu nay đều sẽ hóa thành bong bóng, còn nếu đoạt thì lại có nguy cơ đắc tội Hướng Hoa Cường.

Hướng Hoa Cường quay phim tuy mang tính chất chơi bời, nhưng nếu có cơ hội nhận được một tượng vàng Kim Tượng nhỏ, tin rằng anh ấy vẫn sẽ rất vui lòng.

Chu Tinh Trì đã giúp Hướng Hoa Cường quay mấy bộ phim, còn đang lo lắng về vấn đề này, huống hồ Trình Long, người không có nhiều giao tình với Hướng Hoa Cường thì càng không cần phải nói, sau khi nhìn thấy danh sách đề cử Kim Tượng, ý nghĩ đầu tiên của anh ấy là có nên kiếm cớ không tham gia lễ trao giải này không, để tránh đắc tội Hướng Hoa Cường.

Nhưng nếu người được đề cử không đến, chắc chắn sẽ để lại ấn tượng không tốt với ban giám khảo Kim Tượng, vốn dĩ những diễn viên hành động như Trình Long để đoạt giải Ảnh đế Kim Tượng đã khó khăn hơn rất nhiều so với các loại diễn viên khác, nếu lại để lại ấn tượng xấu với ban giám khảo, thì hy vọng đoạt giải sau này sẽ càng mong manh.

Sau đó, truyền thông Hong Kong cũng chắc chắn sẽ theo đó mà hô hào, Trình Long trước đây vẫn luôn nói trên truyền thông rằng mặc dù mình đang phấn đấu ở Hollywood, nhưng trái tim vẫn luôn ở Hong Kong, bây giờ lại ngay cả sự kiện điện ảnh lớn của chính người Hong Kong cũng không ủng hộ, không nghi ngờ gì là tự mình vả vào mặt mình.

Quan trọng hơn, nếu Trình Long không đến tham gia lễ trao giải, thì anh ấy không thể nào giải thích được với Lâm Hựu Luân.

Trình Long không sợ đắc tội với ủy viên Kim Tượng, cũng không sợ đắc tội với truyền thông Hong Kong, nhưng anh ấy sợ đắc tội với Lâm Hựu Luân.

Trong bốn người được đề cử, chỉ có Lương Gia Huy là có tâm lý thoải mái nhất, bởi vì anh ấy đã từng đoạt giải Ảnh đế một lần, đoạt thêm một lần nữa tuy cũng rất tốt, nhưng không đoạt được cũng không phải là tổn thất quá lớn.

Truyền thông Hong Kong lúc này thì vẫn chưa kịp suy đoán tâm lý của bốn ứng cử viên Ảnh đế, bởi vì sau khi danh sách được công bố, có không ít người đã đặt nghi vấn về tính hợp lý của đề cử Hướng Hoa Cường.

Chương 846

Đương nhiên vì thân phận của Hướng Hoa Cường và thế lực phía sau anh ấy, mọi người đều không dám nói thẳng, nhưng một số lời lẽ bóng gió thì lại liên tục xuất hiện trên báo chí, nào là thao túng ngầm, ủy viên bị đe dọa, hối lộ… các loại thuyết đều có, thậm chí tính công bằng của Giải Kim Tượng cũng bị nhiều phía đặt nghi vấn.

Trong tình huống này, Ủy ban tổ chức Giải Kim Tượng buộc phải triệu tập một buổi họp báo đặc biệt để làm rõ chuyện này, ngay cả Lâm Hựu Luân, người bấy lâu nay vẫn ẩn mình phía sau, lần này cũng rất hiếm khi xuất hiện tại hiện trường buổi họp báo.

Buổi họp báo vừa bắt đầu, người chủ trì đã lần lượt giải thích và làm rõ những hiểu lầm khác nhau mà truyền thông đang có về Giải Kim Tượng, Trần Giai Thượng, chủ tịch luân phiên của Giải Kim Tượng lần này, tiếp đó cũng phát biểu, thông báo với truyền thông về quá trình hình thành danh sách đề cử của một số hạng mục gây tranh cãi lớn, sau đó khi phần hỏi đáp tự do bắt đầu, tất cả phóng viên dưới khán đài đều giơ tay lên.

Phóng viên của 《Minh Báo》 vẫn là người đầu tiên được phép đặt câu hỏi, các phóng viên truyền thông khác đều đã quen với điều này, ai bảo Lâm Hựu Luân là chủ tịch tập đoàn 《Minh Báo》, nước béo chắc chắn không chảy ra ruộng người ngoài.

Vốn dĩ mọi người đều cho rằng phóng viên của 《Minh Báo》 sẽ không hỏi những câu hỏi sắc bén, nhưng phản ứng của phóng viên này lại vượt ngoài dự liệu của mọi người.

“Lâm tiên sinh, xin hỏi ông có ý kiến gì về việc Hướng Hoa Cường tiên sinh lần này được đề cử giải Nam diễn viên chính xuất

sắc nhất?" Câu hỏi này cũng là điều mà tất cả phóng viên tại hiện trường đều muốn biết.

Lâm Hựu Luân ngồi trên khán đài đã không phải lần đầu bị ánh mắt của toàn trường chú ý như vậy, hơn nữa đối với câu hỏi này, anh ấy cũng đã sớm chuẩn bị, hoặc có thể nói anh ấy đến buổi họp báo hôm nay là để chuyên môn nói về vấn đề này.

"Tôi rất vui khi ngay từ đầu đã có người nhắc đến vấn đề này, gần đây đây chắc hẳn là một trong những chuyện được truyền thông bàn luận nhiều nhất, tôi nghĩ nếu là người khác, có lẽ sẽ không có tranh cãi lớn đến vậy, nhiều người cũng riêng tư hỏi tôi, trong vụ việc Hướng tiên sinh được đề cử này, ban giám khảo Kim Tượng có áp dụng tiêu chuẩn kép không, câu trả lời của tôi là khẳng định." Lâm Hựu Luân vừa nói ra lời này, dưới khán đài lập tức vang lên một tràng xì xào bàn tán.

Lâm Hựu Luân vậy mà lại đích thân thừa nhận Hướng Hoa Cường được đề cử là do ban giám khảo Kim Tượng "nhân nhượng", điều này hoàn toàn không giống với những gì mọi người nghĩ trước đó.

Nếu không phải trước mặt Lâm Hựu Luân ngoài một đống micro và máy ghi âm ra không có gì khác, tuyệt đối sẽ có người nghi ngờ anh ấy có phải đã đọc nhầm kịch bản rồi không!

Lâm Hựu Luân không cho dưới khán đài quá nhiều thời gian bàn luận, anh ấy ho khan một tiếng, tiếp tục nói: "Tôi biết mọi người trong lòng chắc chắn sẽ có nghi vấn như vậy, tại sao Kim Tượng lại đối xử đặc biệt với Hướng tiên sinh?

Nguyên nhân rất đơn giản, Kim Tượng làm vậy thực sự là vì thân phận của Hướng tiên sinh hơi đặc biệt, mà cái sự đặc biệt này tuyệt đối không giống như mọi người nghĩ, cái đặc biệt mà tôi muốn nói, là

Hướng tiên sinh không giống những người được đề cử khác, anh ấy không phải là diễn viên chuyên nghiệp, cho nên khi Kim Tượng cân nhắc đưa anh ấy vào danh sách đề cử, cũng không dùng tiêu chuẩn của diễn viên chuyên nghiệp để đánh giá, ban giám khảo cho rằng, với tư cách là một diễn viên không chuyên, diễn xuất của Hướng tiên sinh trong 《Lam Giang Truyện Chi Phản Phi Tổ Phong Vân》, hoàn toàn có thể nhận được đề cử lần này, tiêu chuẩn đánh giá tuy không giống nhau, nhưng tôi cho rằng tính công bằng có thể chịu được thử thách của thời gian!" Câu trả lời của Lâm Hựu Luân đã đưa ra một lời giải thích rất hợp lý cho việc Hướng Hoa Cường được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nhưng vấn đề mới lại nảy sinh, đã là tiêu chuẩn kép khi đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, vậy thì khi quyết định ai đoạt giải cuối cùng liệu có áp dụng tiêu chuẩn kép không, đây mới là điều mà mọi người quan tâm nhất.

Dù sao thì danh sách đề cử đã là sự thật, sẽ không còn thay đổi gì nữa, nhưng ai sẽ ngồi lên ngai vàng Ảnh đế cuối cùng thì vẫn còn là một ẩn số lớn.

Rất nhiều cuộc thi đấu quả thực có thể chia thành hạng mục chuyên nghiệp và hạng mục nghiệp dư, áp dụng tiêu chuẩn đánh giá khác nhau, nhưng hai hạng mục này tranh giải là riêng biệt, còn giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của Kim Tượng thì chỉ có một.

Người đặt câu hỏi vẫn là phóng viên của 《Minh Báo》, tuy anh ta đã vi phạm quy định mỗi người chỉ được đặt một câu hỏi tại buổi họp báo, nhưng các phóng viên khác dưới khán đài đều không có ý định vượt qua anh ta để đặt câu hỏi, rõ ràng họ cũng rất quan tâm đến vấn đề này.

"Tôi có thể khẳng định với mọi người rằng, Kim Tượng là một giải thưởng điện ảnh mang tính chuyên nghiệp, cho nên ở giai đoạn quyết định ai sẽ đoạt giải, ban giám khảo sẽ áp dụng tiêu chuẩn thống

nhất, đảm bảo tính uy tín và công bằng của kết quả trao giải!" Câu trả lời của Lâm Hựu Luân rất đơn giản, thậm chí có phần mang tính quan phương, nhưng ý nghĩa mà nó truyền tải lại đủ để người ta suy ngẫm.

Nếu dùng tiêu chuẩn chuyên nghiệp để đánh giá, thì Hướng Hoa Cường, người được đề cử theo tiêu chuẩn nghiệp dư, chắc chắn sẽ không có duyên với giải thưởng.

Lâm Hựu Luân tuy không nói rõ, nhưng ý nghĩa này rất rõ ràng.

Các phóng viên dưới khán đài vẫn đang tiêu hóa thông tin này, Lâm Hựu Luân nghiêng người nói nhỏ vài câu với Trần Giai Thượng ngồi bên cạnh, sau đó đứng dậy, trực tiếp rời đi.

Các phóng viên ngồi ở hàng đầu vừa thấy tình huống này, lập tức rời chỗ muốn đuổi theo phỏng vấn, nhưng lại bị nhân viên tại hiện trường ngăn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lâm Hựu Luân rời đi.

Liên hệ đến việc vừa rồi Lâm Hựu Luân liên tiếp trả lời hai câu hỏi của phóng viên 《Minh Báo》, các phóng viên có mặt lúc này mới phản ứng lại, hóa ra tất cả đều đã được sắp xếp, phóng viên 《Minh Báo》 kia chắc chắn đã được dặn dò trước, sau đó cùng Lâm Hựu Luân diễn một vở kịch, ban đầu mọi người lại bị họ lừa hết.

Mặc dù có cảm giác bị lừa dối, nhưng đa số phóng viên cho rằng buổi họp báo này vẫn rất đáng giá, ít nhất Lâm Hựu Luân đã trực tiếp trả lời vấn đề mà mọi người quan tâm nhất.

Ngoài Lâm Hựu Luân ra, e rằng không có người thứ hai nào dám trước khi lễ trao giải còn chưa bắt đầu, đã trực tiếp nói với mọi người rằng việc anh ta được đề cử đã là đến giới hạn rồi, tuyệt đối không có khả năng đoạt giải.

Đương nhiên, lời này cũng chỉ có Lâm Hựu Luân mới dám nói, người khác nói ra đều sẽ có nguy cơ chọc giận Hướng Hoa Cường,

đây có lẽ cũng là lý do chính mà Lâm Hựu Luân hôm nay lại xuất hiện tại buổi họp báo này.

Dù sao thì, câu trả lời của Lâm Hựu Luân đã giải đáp rất nhiều nghi ngờ trong lòng mọi người, đồng thời cũng khiến bốn người còn lại được đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất thở phào nhẹ nhõm.

Hướng Hoa Cường đã bị Lâm Hựu Luân loại bỏ, tức là sau này bất kỳ ai trong số họ đoạt giải, cũng sẽ không còn nguy cơ đắc tội Hướng Hoa Cường nữa.

Phản ứng của truyền thông về việc này đại khái chia thành hai phe, một phe ủng hộ cách làm của Kim Tượng, phe còn lại thì bày tỏ sự nghi ngờ.

"Về thái độ lật lọng của Kim Tượng và một người nào đó, không biết Hướng Hoa Cường tiên sinh có cảm thấy ấm ức không, ít nhất tôi thì cảm thấy bất bình thay cho anh ấy, đã là tiêu chuẩn kép ở giai đoạn đề cử, tại sao ở giai đoạn đánh giá lại chỉ áp dụng một tiêu chuẩn, tôi cho rằng điều này đã bộc lộ tâm thái vô cùng thực dụng của Kim Tượng, vừa muốn nịnh bợ Hướng tiên sinh, lại vừa muốn kết quả đánh giá cuối cùng khiến người ta tin phục, tính toán thật là giỏi!" "Điều khiến tôi càng không hiểu là, một người nào đó cứ khăng khăng nói muốn đảm bảo kết quả Kim Tượng công bằng công chính, nhưng cái tiêu chuẩn đó chỉ dùng để ràng buộc người khác, đến lượt mình thì lại chẳng có tác dụng, năm đó chính anh ta cũng được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất theo tiêu chuẩn diễn viên nghiệp dư, cuối cùng lại với thân phận diễn viên nghiệp dư mà đoạt giải, bây giờ nhìn lại thực sự là mỉa mai đến cùng cực!" Đồng là Tứ đại tài tử Hong Kong, ân oán giữa Nghê Khuông và Lâm Hựu Luân có thể nói là đã lâu đời, những năm đầu Nghê Khuông thường xuyên trực tiếp chỉ đích danh Lâm Hựu Luân để phê bình trên báo chí, nhưng sau khi liên tiếp

bị Lâm Hựu Luân chơi xỏ mấy lần, Nghê Khuông cũng trở nên kiềm chế hơn nhiều, cho dù có đứng ra phê bình Lâm Hựu Luân, trong lời văn cũng không còn hừng hực lửa thuốc súng như trước.

Nhưng lần này, Nghê Khuông lại đi ngược lại thái độ thường ngày mà viết ra một bài "pháo văn" như vậy, trực tiếp chĩa mũi dùi vào Lâm Hựu Luân, thậm chí còn có ý định châm ngòi giữa Lâm Hựu Luân và Hướng Hoa Cường.

Bài viết này vừa được đăng tải, lập tức gây ra một tiếng vang không nhỏ trong xã hội Hong Kong.

Bởi vì một phần quan điểm trong bài viết của Nghê Khuông quả thực có cơ sở, cho nên bài viết của anh ta cũng có một số người ủng hộ, đồng thời đương nhiên cũng có người đăng bài phản bác.

"Tôi không biết Nghê Khuông tiên sinh có nghiêm túc xem qua hai bộ phim 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 và 《Lam Giang Truyện Chi Phản Phi Tổ Phong Vân》 không, thậm chí tôi nghi ngờ rốt cuộc anh ta đã bao nhiêu năm không nghiêm túc xem phim rồi, nếu không sao lại nói ra những lời ngô nghê như vậy?

Không sai, Lâm tiên sinh quả thực chỉ có thể coi là một diễn viên nghiệp dư, nhưng đó là vì thân phận của anh ấy quyết định anh ấy không thể làm một diễn viên chuyên nghiệp, chứ không phải nói diễn xuất của anh ấy nghiệp dư, đứng trên góc độ này, tôi thực sự không cho rằng Lâm tiên sinh là một diễn viên nghiệp dư, bởi vì cho đến thời điểm hiện tại, những bộ phim anh ấy đóng vai chính, doanh thu phòng vé không có bộ nào thấp hơn 30 triệu, thành tích như vậy nếu còn nói anh ấy là diễn viên nghiệp dư, thì Hong Kong có mấy người dám nói mình là diễn viên chuyên nghiệp?" "Hơn nữa năm đó 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 giúp Lâm tiên sinh đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của Kim Tượng, càng được coi là bộ phim tình yêu thành

công nhất Hong Kong cuối thập niên 80, bộ phim đó không chỉ đoạt giải Kim Tượng, Mỹ trao giải Quả Cầu Vàng, Pháp trao giải César, Anh trao giải BAFTA, Nghê Khuông tiên sinh chẳng lẽ cũng muốn nghi ngờ tất cả những giải thưởng này đều là gian lận sao?" Người đầu tiên đứng ra bênh vực Lâm Hựu Luân là Lâm Yến Ny, vốn dĩ cô không đặc biệt nhiệt tình với chuyện khẩu chiến trên báo chí, nhưng Nghê Khuông đã làm sai một điều, đó là anh ta không nên lôi 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》 ra để nói.

Lâm Yến Ny đặc biệt thích bộ phim 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》, năm đó sau khi xem bộ phim này đã viết mấy bài tản văn liên quan, thu thập vào tập văn của mình.

Cộng thêm việc Lâm Yến Ny đã đăng bài trên 《Minh Báo》, ít nhiều cũng nhận được sự chiếu cố của Lâm Hựu Luân, cho nên lần này đã đứng ra.

Nghê Khuông còn chưa kịp phản bác trên báo chí, Lý Bích Hoa liền bắt đầu công kích anh ta.

Lý Bích Hoa không như Lâm Yến Ny hàm súc, cô không chỉ mắng Nghê Khuông, mà còn mắng luôn một phần truyền thông.

"Khi Ủy ban tổ chức Kim Tượng chưa lên tiếng, không thấy ai đứng ra kêu oan cho Hướng Hoa Cường, sau đó có người (Lâm Hựu Luân) đã gánh vác việc này, rồi các loại người bợ đỡ liền xuất hiện, một câu 'Hướng tiên sinh' một câu 'Hướng tiên sinh', nói cứ như thể các người thực sự quan tâm đến Hướng Hoa Cường, nói cứ như thể các người thực sự thân thiết với Hướng Hoa Cường vậy, đối với những người như thế, tôi chỉ muốn hỏi một câu, các người có dám đích thân đi hỏi Hướng Hoa Cường xem anh ta rốt cuộc nghĩ thế nào về chuyện này không?" Lý Bích Hoa vừa nói vậy, Nghê Khuông vốn dĩ muốn phản bác cũng có chút do dự, tuy anh ta mượn oai Hướng

Hoa Cường để gây khó dễ cho Lâm Hựu Luân, nhưng lại không thực sự khẳng định Hướng Hoa Cường rốt cuộc có thái độ gì về chuyện này.

Nếu việc này chỉ là quyết định đơn phương của Lâm Hựu Luân thì cũng coi như thôi, mình ít nhất là đang giúp Hướng Hoa Cường nói chuyện, dù Hướng Hoa Cường không cảm kích, thì cũng không đến mức đắc tội đối phương.

Nhưng nếu việc này Lâm Hựu Luân và Hướng Hoa Cường có ngầm hiểu, thì mọi chuyện sẽ hơi tệ, lỡ đâu là Hướng Hoa Cường tự mình không muốn nổi bật, tự mình yêu cầu chỉ được đề cử chứ không đoạt giải, thì những gì Nghê Khuông đang làm hiện tại trực tiếp là đối đầu với Hướng Hoa Cường.

Khả năng nghiêm trọng nhất, nếu Hướng Hoa Cường có được đề cử này là do cầu xin Lâm Hựu Luân, thì tất cả những gì Lâm Hựu Luân nói tại buổi họp báo thực chất vẫn là đang che đậy cho Hướng Hoa Cường, Nghê Khuông nhảy ra công kích Lâm Hựu Luân như vậy, đồng nghĩa với việc phá hỏng kế hoạch này.

Nghê Khuông càng nghĩ càng thấy việc này rủi ro quá lớn, cho nên dứt khoát mượn cớ mà im lặng không lên tiếng nữa.

Nghê Khuông nhìn rõ tình thế, nhưng không có nghĩa là những người khác cũng nhìn rõ tình thế, có phóng viên không biết sống chết đã thực sự lấy chuyện này đi phỏng vấn Hướng Hoa Cường.

Hướng Hoa Cường trực tiếp không để ý đến phóng viên này, nhưng vợ của Hướng Hoa Cường, Trần Lam, đã thay anh ta đưa ra một lời phản hồi.

“Chồng tôi thích đóng khách mời một vài vai trong phim, nhưng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ được đề cử hay đoạt giải, cho nên lần này anh ấy được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của Kim

Tượng, khi nhận được tin tôi và anh ấy đều rất ngạc nhiên, dù sao thì chúng tôi cũng phải cảm ơn Kim Tượng, việc được đề cử bản thân đã là một sự công nhận rồi, việc có đoạt giải hay không thực ra không quan trọng, hơn nữa mọi người cũng biết, với thân phận của chồng tôi, nếu Kim Tượng thực sự trao giải này cho anh ấy, ngược lại sẽ có chút không thỏa đáng, bởi vì như vậy sẽ khiến người ta nói, ông chủ công ty điện ảnh tốt đẹp không làm, lại chạy đi tranh giải với diễn viên, chúng tôi không muốn mang tiếng như vậy, cho nên quyết định lần này của Lâm tiên sinh, vợ chồng chúng tôi đều rất ủng hộ." "Quyết định của Lâm tiên sinh tại buổi họp báo có bàn bạc với vợ chồng bà không?" Trước khi Trần Lam lên xe, phóng viên này lại hỏi thêm một câu.

Trần Lam gật đầu, "Đương nhiên là có bàn bạc, một ngày trước buổi họp báo, chúng tôi còn cùng nhau uống trà chiều." "Vậy chuyện được đề cử trước đó, Lâm tiên sinh cũng đã thông báo trước cho vợ chồng bà chưa?" Trần Lam đang định lên xe, nghe thấy câu hỏi này thì lại dừng lại.

"Cái này chắc chắn là không có rồi, Lâm tiên sinh là một người rất có nguyên tắc, tuy chúng tôi có mối quan hệ rất tốt, nhưng anh ấy cũng sẽ không nói trước thông tin cho chúng tôi đâu." Hướng thái đã lên tiếng rồi, tôi nghĩ chuyện này sẽ không còn gây ra sóng gió gì nữa đâu.

Trương Mạn Ngọc bỏ tờ báo trên tay xuống, nhìn Hồng Hồng đang ngồi trong xe đẩy, nhổ bong bóng nước về phía mình, nhịn không được dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc lên khuôn mặt nhỏ tròn của cô bé.

Chung Sở Hồng bưng một bát bột loãng đi tới, tiểu Hồng Hồng thấy mẹ liền ê a vẫy vẫy hai tay.

Chung Sở Hồng lấy thìa múc một chút thử, phát hiện vẫn còn hơi nóng, liền đưa bát cho Trương Mạn Ngọc, còn mình thì bế con gái lên.

Trương Mạn Ngọc chưa từng tự tay đút cho trẻ con ăn bao giờ, nên muốn thử một lần.

Cô múc đầy một thìa bột loãng định đưa đến miệng Hồng Hồng, Hồng Hồng cũng há to miệng chuẩn bị ăn, Chung Sở Hồng thấy vậy liền vội vàng bế con gái ra chỗ khác. "Đừng nhiều thế, con bé sẽ bị bỏng đấy." Chung Sở Hồng nói vậy mà Trương Mạn Ngọc vẫn không tin, tự mình thử một miếng mới phát hiện thật sự rất nóng.

Thấy thức ăn của mình bị người khác ăn mất, tiểu Hồng Hồng liền không vui, chu môi lên chuẩn bị khóc.

Chung Sở Hồng vội vàng vỗ vỗ lưng con gái, nhẹ giọng dỗ dành bảo con không được khóc.

Trương Mạn Ngọc thấy mình lại làm sai chuyện, nhất thời có chút luống cuống.

Chung Sở Hồng đặt con gái trở lại xe đẩy, rồi gọi vú Vương bảo vú cho con bé ăn, còn cô thì có chuyện muốn nói với Trương Mạn Ngọc.

Chương 847

"Cô Trương, đưa cho tôi là được rồi." Vú Vương nhận bát bột loãng từ tay Trương Mạn Ngọc, đẩy xe đẩy đi sang phòng bên cạnh.

Thấy Chung Sở Hồng ngồi xuống trước mặt mình, Trương Mạn Ngọc áy náy nhún vai. "Xin lỗi nhé, vừa nãy tớ không cố ý đâu." Chung Sở Hồng cười cười không để ý, rồi tò mò nhìn Trương Mạn Ngọc hỏi: "Tớ nhớ trước đây cậu chẳng mấy khi quan tâm tin tức báo chí, sao gần đây lại để tâm đến vậy?" "Lần này tớ hơi phân vân không biết có nên đi dự lễ trao giải không, cậu giúp tớ cho lời khuyên với!" Trương Mạn Ngọc khá thẳng thắn, trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng. "Sao vậy, hết tự tin rồi à?" Chung Sở Hồng liếc nhìn Trương Mạn Ngọc, cười nói: "Cậu được hai đề cử cơ mà, cậu còn không dám đi dự lễ trao giải, vậy những người chỉ được một đề cử chẳng lẽ đều không cần đi nữa sao?" "Nhưng mà lần này cạnh tranh thật sự rất gay gắt!" Trương Mạn Ngọc đầy vẻ lo lắng, không phải cô không có tự tin, mà là đối thủ cạnh tranh lần này ai nấy cũng đều mạnh mẽ.

Mặc dù Trương Mạn Ngọc nhờ vào 《Tân Long Môn Khách Sạn》 và 《Nguyễn Linh Ngọc》 mà giành được hai đề cử, trước đó cũng được truyền thông đánh giá cao, nhưng năm nay Lâm Thanh Hà cũng nhờ vào hai bộ phim 《Tiếu Ngạo Giang Hồ III Phong Vân Tái Khởi》 và 《Tuyệt Đại Song Kiêu》 mà giành được hai đề cử.

Thêm vào đó là Vương Tổ Hiền cũng lọt vào danh sách đề cử nhờ 《Tiếu Ngạo Giang Hồ III Phong Vân Tái Khởi》, cùng với Mai Diễm Phương nhờ 《Thẩm Tử Quan》 và Khâu Thục Trân nhờ 《Lộc Đỉnh Ký》.

Tổng cộng có 7 bộ phim và 5 diễn viên được đề cử Nữ diễn viên

chính xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng năm nay, lập kỷ lục trong lịch sử giải Kim Tượng.

Sau khi danh sách đề cử giải Kim Tượng được công bố, ban đầu truyền thông đều bận rộn tranh cãi về việc Hướng Hoa Cường nhận được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Nhưng sau khi Lâm Hựu Luân đại diện giải Kim Tượng bày tỏ thái độ, Hướng Hoa Cường thái thái Trần Lan cũng lập tức phản hồi, mọi tranh cãi về chuyện này chính thức khép lại.

Vài ngày trước lễ trao giải, truyền thông lại chuyển sự chú ý sang giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Để tạo đủ chủ đề hấp dẫn độc giả, truyền thông không ngần ngại gọi cuộc tranh giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay là mùa giải có tiêu chuẩn đề cử cao nhất và cạnh tranh gay gắt nhất trong lịch sử.

Dù cách nói này có phần thổi phồng, nhưng cũng gián tiếp chứng minh cuộc tranh giành ngôi Ảnh hậu năm nay quả thật rất khốc liệt.

Vào đầu những năm 90, truyền thông từng dùng câu "Hà Ngọc Phương Hồng, Hiền Trân Mẫn Hân" để khái quát tám nữ minh tinh tiêu biểu nhất trong làng giải trí Hong Kong.

Câu đầu tiên chỉ Lâm Thanh Hà, Trương Mạn Ngọc, Mai Diễm Phương, Chung Sở Hồng; câu thứ hai chỉ Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân, Chu Tuệ Mẫn, Lý Gia Hân.

Và tất cả các ứng cử viên Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay đều là những ngôi sao trong danh sách này.

Trước khi danh sách đề cử được công bố, Trương Mạn Ngọc vẫn luôn là ứng cử viên Ảnh hậu được truyền thông đánh giá cao nhất.

Nhưng sau khi danh sách đề cử công bố, cục diện bỗng trở nên

khó lường.

Dù Trương Mạn Ngọc có hai đề cử trong tay, nhưng Lâm Thanh Hà cũng có hai đề cử.

Hơn nữa, Lâm Thanh Hà còn có lợi thế hơn Trương Mạn Ngọc ở chỗ, những năm qua cô đã đóng rất nhiều phim ăn khách ở Hong Kong, nhưng đến nay vẫn chưa từng nhận được bất kỳ giải thưởng điện ảnh nào.

Vì vậy, cô rất dễ nhận được sự đồng cảm từ truyền thông và thậm chí cả ban giám khảo, tiếng nói ủng hộ cô đoạt giải lần này rất cao.

Còn nói đến Mai Diễm Phương, một trong những bộ phim giúp Trương Mạn Ngọc nhận đề cử lần này là 《Nguyễn Linh Ngọc》, vốn dĩ vai đó phải là của Mai Diễm Phương.

Nếu Mai Diễm Phương đóng bộ phim đó, chắc chắn cô ấy có thể lọt vào danh sách đề cử nhờ bộ phim này.

Đừng thấy lần này Mai Diễm Phương chỉ có một đề cử, nhưng khả năng đoạt giải của cô ấy chẳng hề kém Trương Mạn Ngọc chút nào.

Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân thì khỏi phải nói, bản thân họ vì Lâm Hựu Luân mà ban giám khảo Kim Tượng ít nhiều cũng có thể thiên vị họ một chút.

Quan trọng hơn, cơ hội lọt vào danh sách đề cử lần này đối với cả hai người họ đều rất khó có được.

Vương Tổ Hiền cũng giống Trương Mạn Ngọc, đều đã từng đoạt giải Kim Tượng một lần.

Nếu lần này lại đoạt giải, cô sẽ trở thành diễn viên thứ hai sau Chung Sở Hồng giành được danh hiệu Ảnh hậu Kim Tượng hai lần.

Trương Mạn Ngọc muốn giành giải này, Vương Tổ Hiền cũng vậy.

Còn Khâu Thục Trân đến nay vẫn chưa từng đoạt giải này, chắc chắn cô ấy cũng đặt rất nhiều kỳ vọng vào giải thưởng này.

So với bốn đối thủ cạnh tranh, Lâm Thanh Hà và Mai Diễm Phương là mối đe dọa về thực lực khiến Trương Mạn Ngọc cảm thấy bị uy hiếp, còn Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân thì tạo áp lực cho Trương Mạn Ngọc về mặt bối cảnh.

Ban đầu cô ít nhất có năm, sáu phần trăm tự tin đoạt giải, nhưng bây giờ chỉ còn lại một, hai phần trăm. "Vậy là cậu lo A Luân sẽ can thiệp vào việc bình chọn lần này sao?" Chung Sở Hồng nghe xong phân tích của Trương Mạn Ngọc về tình hình đoạt giải của mình, cũng cảm thấy sự lo lắng của cô ấy quả thực có lý. "Tớ thì tin anh Lâm sẽ không làm vậy, nhưng người ngoài thì khó nói." Trương Mạn Ngọc trả lời rất hàm ý, nhưng Chung Sở Hồng vẫn hiểu ý cô. "Thôi được, mai chúng ta cùng đi uống trà chiều đi." Trương Mạn Ngọc dù không hiểu tại sao Chung Sở Hồng lại đột nhiên đưa ra quyết định như vậy, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Ngày hôm sau, sau khi uống trà chiều xong, Trương Mạn Ngọc và Chung Sở Hồng vừa nói vừa cười bước ra khỏi nhà hàng, nhưng ở cửa lại đột nhiên xuất hiện vài phóng viên, nói là muốn phỏng vấn hai người.

Trương Mạn Ngọc trong lòng rất khó hiểu, hôm nay cô ra ngoài rất cẩn thận, chắc chắn trên đường không bị ai theo dõi, vậy những phóng viên này làm sao biết được hành tung của cô?

May mắn Chung Sở Hồng lần này ra ngoài có mang theo vệ sĩ, các phóng viên không thể lại gần quá mức, chỉ có thể đuổi theo hai người đến bãi đỗ xe, rồi trên đường không ngừng đặt ra đủ loại câu hỏi.

Những câu hỏi vô vị đó, Chung Sở Hồng căn bản không thèm trả lời.

Chỉ khi phóng viên hỏi về tình hình con gái, cô mới thỉnh thoảng đáp lại một hai câu, nhưng cũng chỉ là những câu trả lời qua loa như "con gái tôi rất khỏe, cảm ơn mọi người đã quan tâm".

Trương Mạn Ngọc vừa thấy phóng viên liền lạnh mặt, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Khi hai người sắp đi đến chỗ đỗ xe, đột nhiên có phóng viên hỏi: "Cô Chung, giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất Kim Tượng năm nay, cô Trương Mạn Ngọc đang đối mặt với nhiều đối thủ mạnh, cô thấy khả năng cô ấy đoạt giải là bao nhiêu?" "Là bạn tốt của A Ngọc, đương nhiên tôi phải ủng hộ cô ấy đến cùng rồi!" Chung Sở Hồng trả lời có vẻ tùy ý, tại chỗ Trương Mạn Ngọc cũng không thấy có gì sai.

Nhưng hôm sau, khi cô đọc được tin tức liên quan trên báo, cô mới phát hiện ra dụng ý sâu xa của Chung Sở Hồng. 《Hồng Cô ra mặt ủng hộ bạn thân tranh Ảnh hậu, ưu thế của Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân không còn! 》 Tờ báo đang được Trương Mạn Ngọc nắm chặt trong tay đã phân tích chi tiết ưu nhược điểm của từng ứng cử viên Ảnh hậu Kim Tượng lần này, đặc biệt chỉ ra rằng Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân có thể trở thành ứng cử viên sáng giá cho giải thưởng phần lớn là do mối quan hệ của họ với Lâm Hựu Luân, Chủ tịch giải Kim Tượng.

Nhưng bây giờ, Chung Sở Hồng, người đã có một cô con gái với Lâm Hựu Luân, lại đứng ra ủng hộ Trương Mạn Ngọc.

Lâm Hựu Luân, người bị kẹt giữa ba người, rất có thể sẽ chọn không giúp ai cả, và ưu thế của Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân về mặt này cũng sẽ bị san bằng.

Lúc này Trương Mạn Ngọc cuối cùng cũng có thể khẳng định,

việc cô và Chung Sở Hồng bị phóng viên chặn ở cửa nhà hàng tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, mà rất có thể Chung Sở Hồng đã cố ý tiết lộ hành tung, dẫn phóng viên đến đây, rồi nhân cơ hội bày tỏ sự ủng hộ của mình đối với Trương Mạn Ngọc.

Không thể không nói, thái độ lần này của Chung Sở Hồng quả thực đã phát huy tác dụng rất lớn.

Vốn dĩ Lâm Thanh Hà cũng đang do dự không biết có nên tham gia lễ trao giải lần này hay không giống như Trương Mạn Ngọc, nhưng sau khi xem bài báo này, thái độ của cô cũng thay đổi. "Thế nên mới nói, có nhiều phụ nữ đôi khi cũng là một chuyện phiền phức." Tần Hàn thấy Lâm Thanh Hà đặt tờ báo xuống, biết cô đã đọc xong bài báo đó, liền nửa đùa nửa thật nói một câu.

Lâm Thanh Hà không hứng thú với chuyện hậu cung của Lâm Hựu Luân, cô quan tâm hơn là liệu cuộc tranh giành Ảnh hậu Kim Tượng lần này có thực sự công bằng hay không. "Nếu Hồng Cô lần này không đứng ra, cậu nghĩ anh Lâm thật sự sẽ can thiệp vào kết quả bình chọn sao?" Tần Hàn nhún vai: "Cậu có phát hiện không, thực ra từ năm ngoái, tiêu chuẩn chấm giải của Kim Tượng đã bắt đầu nghiêng về thị hiếu đại chúng.

Đặc biệt là giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất trao cho Lưu Đức Hoa, Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất trao cho Lưu Gia Linh, cả hai đều là những ngôi sao đang hot.

Tình huống này trước đây không thường thấy ở giải Kim Tượng.

Ngay cả khi anh Lâm không trực tiếp can thiệp, ít nhất anh ấy cũng đã đưa ra một số quy định về hướng chấm giải cho ban giám khảo." "Cậu nghĩ anh Lâm năm nay còn làm thế nữa không?" "Cái này khó nói, nhưng có một điều có thể khẳng định, cùng với việc thân phận địa vị được nâng cao, ảnh hưởng của anh Lâm đối với kết quả bình chọn

giải Kim Tượng ngày càng lớn, quyền chi phối của anh ấy đối với việc chấm giải cũng ngày càng mạnh.

Vài năm nữa, có thể giải Kim Tượng sẽ hoàn toàn trở thành sự thể hiện ý chí cá nhân của anh ấy." Lời của Tần Hàn khiến Lâm Thanh Hà lại do dự. "Vậy tớ còn cần thiết phải tham gia lễ trao giải lần này không?" Tần Hàn không chút nghĩ ngợi trả lời: "Đương nhiên là cần rồi, nếu sau này cậu còn muốn có chỗ đứng ở giải Kim Tượng, cậu nhất định phải nhận được sự ủng hộ của anh Lâm.

Chương 848

Dù anh ấy đã nhận cậu làm chị nuôi, nhưng cũng như lần này, bên cạnh anh ấy có quá nhiều phụ nữ cần quan tâm.

Cậu nhất định phải để lại cho anh ấy một ấn tượng tốt hơn, sau này mới có cơ hội!" Ngày 26 tháng 3 năm 1993, lễ trao giải Kim Tượng Điện ảnh Hong Kong lần thứ 12 chính thức khai mạc vào buổi tối.

Hai bên thảm đỏ, các phóng viên đã nghiêm chỉnh sẵn sàng.

Đúng bảy giờ, chiếc xe đón khách đầu tiên dừng lại, hai MC của lễ trao giải bước xuống – Trần Hân Kiến và Thẩm Điện Hà.

Một tuần trước đó, khi Ủy ban tổ chức giải Kim Tượng công bố danh sách MC cho lễ trao giải, sự xuất hiện của tên Thẩm Điện Hà từng khiến không ít người bất ngờ.

Bởi vì những năm qua, công tác chuẩn bị cho lễ trao giải Kim Tượng đều do đài truyền hình Vô Tuyến (TVB) đảm nhiệm.

Trong khi đó, Thẩm Điện Hà hiện đang làm việc cho đài Á Thị, đối thủ của Vô Tuyến.

TVB vốn dĩ luôn nghiêm khắc với những người "phản bội", nhưng lần này lại rộng lượng mời Thẩm Điện Hà làm MC.

Ngoài sự đồng cảm của ban lãnh đạo Vô Tuyến đối với hoàn cảnh của Thẩm Điện Hà, nguyên nhân chính đằng sau còn là sự ủng hộ từ hàng ngàn lá thư của độc giả.

Để nâng cao tỷ suất người xem cho lễ trao giải Kim Tượng, Vô Tuyến đã từng phát động một cuộc bình chọn "MC lễ trao giải Kim Tượng mà tôi mong chờ nhất" khi danh sách đề cử còn chưa được

công bố.

Trần Hân Kiến và Thẩm Điện Hà đều trúng tuyển với số phiếu cao.

Kết quả này khiến Vô Tuyến có chút khó xử, cuối cùng đành phải đưa danh sách đến trước mặt Thiệu Dật Phu, nhờ ông quyết định.

Thiệu Dật Phu không trực tiếp bày tỏ thái độ, mà lại cho người chuyển danh sách cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân không có ác cảm gì với Thẩm Điện Hà, cũng không quá bận tâm chuyện Thẩm Điện Hà đang làm việc cho Á Thị.

Theo anh, Thẩm Điện Hà sớm muộn gì cũng sẽ trở lại Vô Tuyến.

Sau khi anh chấp thuận, mọi chuyện cứ thế được định đoạt.

Thẩm Điện Hà và Trần Hân Kiến đi dọc thảm đỏ, không có nhiều phóng viên chụp ảnh và đặt câu hỏi.

Mọi người đều dồn sức chờ đợi phỏng vấn những ngôi sao sẽ xuất hiện sau.

Mùa giải Kim Tượng lần này có rất nhiều ngôi sao tham dự, quy tắc xuất hiện cũng có một vài điều chỉnh nhỏ.

Không còn là từng cặp hai ba người kết hợp, mà thay đổi thành theo đơn vị phim được đề cử, xuất hiện theo nhóm.

Đoàn làm phim 《92 Hắc Mân Côi Đối Hắc Mân Côi》 là những người đầu tiên có mặt.

Trong số đó, người được chú ý nhất đương nhiên vẫn là Lương Gia Huy, người đang quay bộ phim 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 ở Singapore trong thời gian này.

Dù Lương Gia Huy cũng là ứng cử viên sáng giá cho giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất lần này, nhưng trên thảm đỏ anh cơ bản

không trả lời bất kỳ câu hỏi nào liên quan đến điều đó.

Chỉ khi phóng viên hỏi về một số tình hình liên quan đến 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》, anh mới dừng lại trả lời đơn giản một hai câu.

Đương nhiên, trên thảm đỏ anh ấy có thể không mở miệng nếu muốn, nhưng khi đã rời thảm đỏ, được Thẩm Điện Hà và Trần Hân Kiến mời đến trước ống kính trực tiếp, thì chuyện đó không còn do anh ấy quyết định nữa. "Huy Tử, tôi nhớ lần trước anh đoạt giải Nam diễn viên xuất sắc nhất Kim Tượng là chuyện của 9 năm trước rồi phải không?

Anh có nghĩ năm nay sẽ đoạt giải thêm lần nữa không?" Trần Hân Kiến đưa micro đến trước mặt Lương Gia Huy.

Lương Gia Huy hơi khó xử suy nghĩ một lát rồi đáp: "Đoạt được thì đương nhiên tốt rồi, nhưng tôi đoán sẽ hơi khó khăn một chút." "Trước mặt nhiều khán giả như vậy, sao anh có thể nói ra những lời thiếu tự tin thế?" Thẩm Điện Hà đứng cạnh lập tức nhắc nhở Lương Gia Huy một câu.

Dù đã trở thành ngôi sao điện ảnh quốc tế, nhưng Lương Gia Huy không hề làm ra vẻ.

Thẩm Điện Hà nói vậy, anh vội vàng xin lỗi: "Chị Phì nói đúng, nhưng em thật sự nghiêm túc đấy, đóng phim hài rất khó đoạt giải, điều này mọi người đều công nhận mà." "May mà Châu Tinh Trì chưa đến, nếu không anh ta nghe thấy lời này chắc chắn sẽ liều mạng với anh đấy." Trần Hân Kiến lúc này đột nhiên nói một câu.

Lương Gia Huy cười cười, nhìn Trần Hân Kiến nói: "Không đến mức nghiêm trọng thế chứ?" "Vậy không thì lát nữa tôi sẽ kể lại lời này cho Châu Tinh Trì, xem anh ta nói gì nhé?" Lương Gia Huy vội vàng xua tay: "Thôi đừng mà!

Em nói là nói bản thân em thôi, không phải nói Châu Tinh Trì." "Nói bản thân anh cũng không được đâu!

Mọi chuyện đều có ngoại lệ, biết đâu anh chính là ngoại lệ đó thì sao?

Cũng giống như năm xưa mọi người đều không ngờ anh trẻ như vậy đã có thể đoạt Ảnh đế, bây giờ anh cũng có thể làm được mà." Thẩm Điện Hà khuyến khích. "Tôi biết rồi, chắc chắn là vì hôm nay đạo diễn của 《92 Hắc Mân Côi Đối Hắc Mân Côi》 không đến, nên anh mới dám nói như vậy phải không?" Trần Hân Kiến đứng cạnh lại nói một câu.

Thẩm Điện Hà như làm ảo thuật lấy ra một danh sách xem xét, "Đạo diễn của 《92 Hắc Mân Côi Đối Hắc Mân Côi》 hình như tên là Kỷ An, cái tên này lạ thật, anh đã từng nghe nói đến người này chưa?" "Kỷ An này là một đạo diễn rất nổi tiếng trong giới, chỉ là bộ phim này ông ấy quay ẩn danh, nên mới dùng nghệ danh." Vì là trực tiếp tại chỗ, Trần Hân Kiến không trực tiếp nói ra tên Lưu Trấn Vĩ. "Tại sao phải quay ẩn danh?

Nếu lần này ông ấy đoạt giải thì sao?" Thẩm Điện Hà khó hiểu hỏi. "Nếu ông ấy thật sự đoạt giải, tôi đoán ông ấy sẽ buồn bực chết mất vì ban đầu tại sao lại dùng nghệ danh để quay bộ phim này." Trần Hân Kiến nhún vai. "Không phải đâu, hôm nay đạo diễn thật sự có việc nên không đến được." Lương Gia Huy giải thích một câu, không ngờ lại gậy ông đập lưng ông, bị Trần Hân Kiến nắm được thóp. "Vậy là vì đạo diễn không đến nên anh mới dám nói thế phải không?" Lương Gia Huy nhanh trí, chỉ vào máy quay trực tiếp nói: "Không có đâu, có trực tiếp mà, em nói gì đạo diễn sau này chắc chắn sẽ xem được." "Thôi được rồi, chúc anh tối nay may mắn nhé!" Trần Hân Kiến thấy trên thảm đỏ lại có ngôi sao khác bước xuống, lúc này mới buông tha cho Lương Gia Huy.

Châu Nhuận Phát và Mai Diễm Phương cùng nhau bước xuống thảm đỏ, đi cùng họ còn có đạo diễn Đỗ Kỳ Phong của bộ phim 《Thẩm Tử Quan》.

Đỗ Kỳ Phong không muốn xuất hiện trong buổi trực tiếp, cố ý đi sau Châu Nhuận Phát và Mai Diễm Phương.

Đợi khi hai người họ được Trần Hân Kiến và Thẩm Điện Hà mời đi, ông liền lén lút chuồn qua dưới tầm mắt của đối phương.

Sau khi chào hỏi, Châu Nhuận Phát rất tự giác lùi lại một bước, chỉ vào Mai Diễm Phương và hai MC nói: "Các vị muốn hỏi gì thì hỏi cô ấy đi, hôm nay tôi chỉ đến làm khách mời trao giải thôi." "Anh Phát, anh không thể thiếu nghĩa khí như vậy chứ?" Mai Diễm Phương cười khổ nhìn Châu Nhuận Phát một cái. "Thực ra năm nay cô đáng lẽ phải nhận được hai đề cử, nhưng một trong số đó là do cô tự từ bỏ phải không?" Trần Hân Kiến vừa mở lời, Mai Diễm Phương lập tức hiểu ý. "Anh nói là 《Nguyễn Linh Ngọc》 phải không?" Trần Hân Kiến gật đầu. "Đúng vậy, bộ phim đó ban đầu Quan Cẩm Bằng muốn mời tôi đóng.

Vì anh biết chúng tôi là bạn tốt, phim của anh ấy nghĩ đến đầu tiên là mời tôi diễn.

Nhưng sau đó vì một số lý do mà tôi tự mình từ bỏ vai diễn này, rồi vì chuyện này mà anh ấy trách móc tôi một thời gian dài." Mai Diễm Phương rất thẳng thắn thừa nhận chuyện này. "Vậy bây giờ có hối hận không?" "Không hối hận, vì tôi đã xem bộ phim này rồi, Trương Mạn Ngọc diễn thật sự rất hay." "Nếu Trương Mạn Ngọc nhờ vai diễn này mà đoạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, vậy cô cũng không hối hận sao?" Trần Hân Kiến lại truy vấn một câu.

Mai Diễm Phương lắc đầu với vẻ mặt rất nghiêm túc. "Lần này tôi thua những người khác có thể sẽ có tiếc nuối, nhưng nếu thua

《Nguyễn Linh Ngọc》, tôi chỉ cảm thấy vui mừng.

Bởi vì điều đó chứng tỏ ban đầu tôi không nhận vai diễn này là đúng, nếu không Quan Cẩm Bằng cũng không thể chọn được một diễn viên phù hợp hơn tôi để đóng bộ phim này." "Chỉ với câu nói của cô, tôi thấy dù tối nay cô không đoạt giải, cũng đủ để mọi người phải kính nể rồi." Thẩm Điện Hà giơ ngón cái về phía Mai Diễm Phương.

Bên này đang phỏng vấn Mai Diễm Phương, ở phía thảm đỏ bên kia, một chiếc xe đón khách nữa dừng lại, Lương Triều Vỹ và Lưu Gia Linh cùng nhau bước xuống xe.

Hôm nay Lưu Gia Linh mặc một chiếc váy dạ hội màu đỏ xẻ sâu cổ chữ V, khoe vòng một đầy đặn.

Trước khi chính thức bước lên thảm đỏ, cô còn liên tục tạo dáng, rất phối hợp để các phóng viên hai bên chụp ảnh.

Chương 849

Lương Triều Vỹ luôn đeo kính râm, đối mặt với phóng viên luôn với vẻ mặt lạnh lùng.

Hôm nay dù hai người được sắp xếp đi thảm đỏ cùng nhau, nhưng thân phận lại không giống nhau.

Lưu Gia Linh là Ảnh hậu mùa trước, tối nay sẽ làm khách mời trao giải, còn Lương Triều Vỹ thì tham gia lễ trao giải tối nay với tư cách là người được đề cử giải.

Bộ phim giúp Lương Triều Vỹ lọt vào đề cử giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất lần này là 《Lạt Thủ Thần Thám》 của Ngô Vũ Sâm.

Đây là bộ phim hành động cuối cùng mà Ngô Vũ Sâm quay ở Hong Kong trước khi sang Mỹ phát triển.

Phong cách phim vẫn tiếp tục phong cách bạo lực thẩm mỹ của Ngô thị, cảnh đấu súng được quay rất phong trần.

Điều đáng tiếc duy nhất là vai diễn của Lương Triều Vỹ cuối cùng đã chết.

Đương nhiên, nếu vai diễn của Lương Triều Vỹ trong phim không chết, có lẽ anh ấy cũng sẽ không nhận được đề cử Kim Tượng lần này.

Lương Triều Vỹ trước đây đã từng đoạt giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất Kim Tượng một lần, hơn nữa anh ấy là người có chí hướng giành giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Vì vậy, mục đích chính anh ấy đến tối nay cũng chỉ là để đồng hành cùng Lưu Gia Linh.

Lương Triều Vỹ, Lưu Gia Linh vừa đi qua thảm đỏ, tiếp đó Thành Long đã xuất hiện.

Đi cùng Thành Long còn có đạo diễn Đường Kế Lễ của bộ phim 《Siêu Cấp Cảnh Sát》.

Sau khi quay xong 《Siêu Cấp Cảnh Sát》, Đường Kế Lễ vẫn chưa có bộ phim mới nào ra mắt.

Khi nhận phỏng vấn tại chỗ, Trần Hân Kiến đã đặc biệt hỏi về chuyện này, cười nói Đường Kế Lễ đang "chơi trò mất tích" với mọi người. "Thật sự không phải cố ý muốn rút lui khỏi tầm mắt mọi người, là vì sau khi quay xong 《Siêu Cấp Cảnh Sát》, tôi cảm thấy mình vẫn còn nhiều thiếu sót ở nhiều phương diện, nên đặc biệt xin ông Hà một năm nghỉ phép, chuyên tâm sang Mỹ học cách họ làm phim kỹ xảo." Đường Kế Lễ giải thích vài câu vào micro, Thành Long cũng đứng cạnh giúp anh ấy làm chứng. "Chúng tôi ở Mỹ thường xuyên gặp mặt, rồi lần nào anh ấy cũng kể với tôi là mình mới học được cái này cái kia, nói chung là tôi chẳng hiểu gì cả." Thành Long tiếp lời, Trần Hân Kiến dứt khoát bỏ Đường Kế Lễ, bắt đầu đặt câu hỏi cho anh ấy. "Bộ phim này năm ngoái đã giúp anh đoạt giải Ảnh đế Kim Mã, thế nào, năm nay anh có ý định tiếp tục đoạt Ảnh đế Kim Tượng không?" Thành Long nghe vậy liền bật cười, xua tay nói: "Đoạt được Ảnh đế Kim Mã tôi đã thấy rất khó rồi, còn muốn đoạt Ảnh đế Kim Tượng nữa thì tôi thấy thật sự không phải là chuyện thực tế.

Dù sao ban giám khảo của hai giải thưởng này không phải là cùng một nhóm người, tiêu chuẩn đánh giá cũng khác nhau.

Đoạt được thì tốt nhất, không đoạt được thì tôi cũng sẽ không quá thất vọng." Cuộc phỏng vấn với Thành Long bên này còn chưa kết thúc, một chiếc xe đón khách nữa lại dừng trước thảm đỏ.

Vương Tổ Hiền và Lâm Thanh Hà lần lượt bước xuống xe từ hai phía, hai đại mỹ nhân đến từ Đài Loan cùng lúc xuất hiện, lập tức gây ra một sự chấn động không nhỏ trước thảm đỏ.

Vương Tổ Hiền mặc một chiếc váy dạ hội dây mảnh ren đen xẻ tà phía trước, hiệu ứng xuyên thấu nửa kín nửa hở càng làm nổi bật vẻ quyến rũ khác biệt so với trước đây.

Còn Lâm Thanh Hà thì xuất hiện trong một chiếc váy đuôi cá xẻ cao, trông phong thái phóng khoáng và sang trọng.

Hai đại mỹ nhân đứng cạnh nhau, tạo ra cảm giác tương phản mà vẫn hài hòa.

Mặc dù so với Vương Tổ Hiền, Lâm Thanh Hà đã không còn tuổi thanh xuân, nhưng cô lại càng trở nên trưởng thành và khí chất hơn.

Hai chiếc váy đuôi cá ôm trọn đường cong hình chữ S, đặc biệt là chiếc váy dạ hội đen xẻ cao bất đối xứng, càng khiến Lâm Thanh Hà hiếm hoi khoe đôi chân đẹp.

Hai người xuống xe rồi đứng cạnh nhau, đèn flash đối diện không ngừng chớp.

Đến khi một chiếc xe đón khách phía sau dừng lại, Từ Khắc và Trình Hiểu Đông bước xuống, bốn người họ mới cùng nhau bước lên thảm đỏ.

Bốn người họ cùng xuất hiện, đương nhiên đại diện cho đoàn làm phim 《Tiếu Ngạo Giang Hồ III Phong Vân Tái Khởi》.

Các phóng viên hai bên thảm đỏ đều cố gắng phỏng vấn họ, nhưng tiếc là hai đại mỹ nhân Lâm Thanh Hà, Vương Tổ Hiền thỉnh thoảng mới dừng lại để phóng viên chụp ảnh, còn Từ Khắc, Trình Hiểu Đông thì cứ như đang vội, vội vàng đi thẳng về phía trước, hoàn toàn không để ý đến những chiếc micro thò qua hàng rào.

Sau khi rời thảm đỏ, họ lại bị Trần Hân Kiến và Thẩm Điện Hà chặn lại.

Mời Từ Khắc, Trình Hiểu Đông đến trước ống kính trực tiếp, Trần Hân Kiến và Thẩm Điện Hà không lập tức phỏng vấn hai người, mà trước tiên chơi một trò mô phỏng.

Trần Hân Kiến mô phỏng Đông Phương Bất Bại trong phim, Thẩm Điện Hà mô phỏng Cố Trường Phong trong phim, rồi bắt đầu một đoạn đối thoại. "Sao giang hồ lại xuất hiện nhiều Đông Phương Bất Bại thế?" "Không sai, từ khi ngươi mất tích, rất nhiều kẻ mạo danh ngươi tranh giành thiên hạ." "Vậy thì giang hồ đang có dư nghiệt của ta, ngươi hãy đưa ta trở lại giang hồ để ngăn cản bọn chúng giả mạo Đông Phương Bất Bại!" Trần Hân Kiến và Thẩm Điện Hà đều là cao thủ thường xuyên dẫn các chương trình giải trí, việc mô phỏng vài câu thoại đối với họ chỉ là chuyện nhỏ.

Thậm chí Từ Khắc và Trình Hiểu Đông đứng cạnh xem cũng phải vỗ tay khen ngợi. "Thế nào, hai vị đạo diễn, tôi và chị Phì có cơ hội đóng vai chính trong phim của hai vị không?" Trần Hân Kiến cầm micro, đùa với Từ Khắc và Trình Hiểu Đông. "Thôi đi, nếu anh trẻ hơn hai mươi tuổi thì có lẽ còn có khả năng, bây giờ thì đừng mơ nữa." Thẩm Điện Hà trêu Trần Hân Kiến một câu, rồi lại hỏi Từ Khắc: "Đạo diễn Từ, đoạn đối thoại mà chúng tôi vừa diễn, nhiều người nói bên trong có ẩn ý sâu xa, nhân cơ hội này, anh có thể giải thích cho chúng tôi một chút được không?" Từ Khắc liếc nhìn Trình Hiểu Đông, rồi ho một tiếng nói: "Không sai, việc thiết kế đoạn thoại này quả thực có một số dụng ý châm biếm thực tế bên trong.

Bởi vì năm đó, sau khi 《Đông Phương Bất Bại》 công chiếu, mức độ nổi tiếng vô song, giới điện ảnh cũng từ đó dấy lên một làn sóng tranh nhau làm phim võ hiệp cổ trang.

Trong số đó quả thực có một số tác phẩm rất xuất sắc, nhưng cũng có rất nhiều phim chỉ là mù quáng chạy theo trào lưu sao chép." Từ Khắc nói xong, Trình Hiểu Đông lại tiếp lời, bổ sung: "Theo thống kê của chúng tôi lúc bấy giờ, chỉ riêng Lâm Thanh Hà đã liên tục mô phỏng hình tượng kinh điển 'Đông Phương Bất Bại' trong nhiều bộ phim võ hiệp như 《Tuyệt Đại Song Kiêu》, 《Thần Long Giáo》, 《Đao Kiếm Tiếu》.

Chúng tôi không thể ngăn cản, lại không muốn nhìn thấy cục diện phim võ hiệp do mình dày công gây dựng bị những kẻ chạy theo trào lưu lạm dụng, vì vậy mới quyết định quay tiếp phần 'chính bản chính tông' này, để chấn chỉnh dư luận." "Lâm Thanh Hà lần này có hai bộ phim được đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, một là 《Tiếu Ngạo Giang Hồ III Phong Vân Tái Khởi》, bộ còn lại là 《Tuyệt Đại Song Kiêu》.

Vậy tôi có thể hiểu rằng, nếu Lâm Thanh Hà đoạt giải lần này, thì 'Đông Phương Bất Bại' thật giả cũng có thể phân định thắng thua tại đây không?" Câu hỏi của Trần Hân Kiến có chút làm khó Từ Khắc và Trình Hiểu Đông.

Hai người đang không biết phải trả lời thế nào, thì Lâm Thanh Hà và Vương Tổ Hiền, những người vừa bị hai đạo diễn bỏ lại phía sau trên thảm đỏ, đang được nhân viên hướng dẫn đi về phía này. "Tôi nghĩ câu hỏi này, hai vị nên đi hỏi chính Lâm Thanh Hà thì tốt hơn!" Từ Khắc đá quả bóng sang cho Lâm Thanh Hà, rồi kéo Trình Hiểu Đông đi trước.

Lâm Thanh Hà và Vương Tổ Hiền đi đến, chào hỏi hai MC, rồi lại vẫy tay về phía ống kính trực tiếp, gửi lời chào đến khán giả trước màn hình TV. "Oa, hai đại mỹ nữ Đài Loan đấu sắc trên thảm đỏ, anh nói cái tiêu đề này ngày mai trên báo có bị dùng đi dùng lại không?" Trần Hân Kiến đứng cạnh tự mình nói với Thẩm Điện Hà.

Thẩm Điện Hà lập tức sửa lời: "Cái tiêu đề của anh tục quá, cái gì mà đấu sắc trên thảm đỏ, rõ ràng họ đang so kè khí chất với nhau thì có phải hơn không?" "Anh Trần, chị Phì, hai người đừng nói vậy chứ.

Chị Thanh Hà vẫn luôn là thần tượng của em, trước mặt chị ấy em vĩnh viễn chỉ là em gái nhỏ thôi!" Vương Tổ Hiền lập tức khiêm tốn đáp lại. "Đâu có, bây giờ em còn nổi tiếng hơn chị nhiều, cô em gái này làm chị áp lực lắm đó nha!" Lâm Thanh Hà cũng đứng cạnh phụ họa, cùng hai MC trêu chọc Vương Tổ Hiền.

Vương Tổ Hiền tâm tư khá đơn thuần, lại quen thuộc với mọi người, nên trong những dịp như thế này ai cũng thích trêu chọc cô ấy. "Chị Thanh Hà, chị mà nói vậy là em không thèm nói chuyện với chị nữa đâu!" Vương Tổ Hiền với vẻ mặt tủi thân, khiến Lâm Thanh Hà cũng có chút không đành lòng. "Thôi được rồi, không đùa nữa." Lâm Thanh Hà bỏ vẻ mặt đùa cợt, rồi giải thích với Trần Hân Kiến, Thẩm Điện Hà: "Bộ váy dạ hội tôi mặc hôm nay là do Tiểu Hiền đưa tôi đến một tiệm thủ công để đặt may riêng.

Ở đây tôi còn có thể tiết lộ cho hai vị một bí mật, lần gần nhất chúng tôi thử quần áo thì phát hiện, ngoài chiều cao ra, số đo hình thể của chúng tôi đều y hệt nhau, nên hai bộ đồ trên người chúng tôi đều có thể đổi cho nhau mặc được." "Nếu họ đổi quần áo cho nhau, anh có nhận ra ngay không?" Trần Hân Kiến hỏi Thẩm Điện Hà bên cạnh.

Thẩm Điện Hà lắc đầu. "Tôi thấy khó lắm, vì cả hai cô ấy đều quá xinh đẹp!" Trần Hân Kiến tiếp tục hỏi: "Nhưng tối nay hai cô ấy sẽ cùng tranh một giải thưởng, anh mong ai sẽ đoạt giải nhất?" Thẩm Điện Hà lập tức buột miệng nói: "Có thể cùng nhau đoạt giải không?" Trần Hân Kiến ngẩn người, rồi bật cười. "Đề nghị này không tệ, nhưng hình như đã hơi muộn rồi." Thẩm Điện Hà tiếc nuối nhún vai: "Vậy thì chỉ có thể chúc cả hai cô ấy tối nay đều gặp may mắn thôi!" Lâm Thanh Hà và Vương Tổ Hiền cùng nhau cảm ơn hai MC, cuộc

phỏng vấn trực tiếp với hai cô ấy cũng kết thúc tại đây.

Lúc này, thảm đỏ đã gần đến hồi kết, nhìn từng ngôi sao đi qua trước mặt, các phóng viên hai bên thảm đỏ cũng bắt đầu sốt ruột. "Vương Tổ Hiền đã đến rồi, sao Lâm Hựu Luân vẫn chưa xuất hiện?" "Có lẽ anh ấy sẽ đến cùng Khâu Thục Trân chăng?" Có người vừa đoán vậy, lập tức có người phản bác: "Sao có thể chứ, nếu Lâm Hựu Luân đi thảm đỏ cùng Khâu Thục Trân, cô nghĩ Vương Tổ Hiền sẽ đồng ý sao?" "Biết đâu lần này anh ấy lại giống như trước đây, trực tiếp không xuất hiện trên thảm đỏ." Ngay khi mọi người đang bàn tán xôn xao, một chiếc xe đón khách nữa lại dừng trước thảm đỏ. "Là Khâu Thục Trân!" Phóng viên ở phía trước thảm đỏ nhanh chóng đưa tin, nhưng thực ra mọi người quan tâm hơn là liệu Lâm Hựu Luân có đến cùng hay không.

Chương 850

Rất nhanh có một tin tức truyền đến, người đi thảm đỏ cùng Khâu Thục Trân lại là Vương Tinh!

Các phóng viên lập tức xôn xao.

Mặc dù theo quy định của lễ trao giải Kim Tượng năm nay, tất cả khách mời đều phải vào theo đơn vị phim được đề cử, Khâu Thục Trân nhờ vào 《Lộc Đỉnh Ký》 mà lọt vào đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, việc cô ấy đi thảm đỏ cùng Vương Tinh không có gì lạ.

Nhưng khi mới biết tin này, mọi người vẫn cảm thấy hơi khó chấp nhận.

Còn chưa kịp chờ mọi người từ cái tin bất ngờ này hoàn hồn lại, Vương Tinh và Khâu Thục Trân đã bước lên thảm đỏ, rồi lúc này phóng viên đứng ở cuối thảm đỏ mới phát hiện, bên cạnh Vương Tinh ngoài Khâu Thục Trân mặc váy dạ hội đỏ cổ chữ V ra, còn có một người phụ nữ nữa. "Người này là ai thế?" "Không biết nữa, trước đây chưa từng thấy bao giờ, chắc không phải người trong giới đâu nhỉ?" Các phóng viên bắt đầu hỏi thăm nhau về thân phận của người phụ nữ bên cạnh Vương Tinh.

Cuối cùng, một phóng viên canh gác trước cửa nhà Vương Tinh đã tiết lộ danh tính của đối phương.

Người phụ nữ có cử chỉ thân mật với Khâu Thục Trân trên thảm đỏ này, không phải ai khác, chính là vợ của Vương Tinh, A Vân.

Khâu Thục Trân đang đi trên thảm đỏ, lại hoàn toàn không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của các phóng viên hai bên.

Cô thân mật khoác tay A Vân, còn Vương Tinh, vốn dĩ phải là

nhân vật chính, lại bị hai cô gái bỏ lại một bên.

Rời thảm đỏ, ba người cùng được mời đến trước máy quay trực tiếp.

Khi xuất hiện trước ống kính, Vương Tinh vội vàng kéo A Vân đến bên cạnh mình. "Vợ ơi, mình đứng gần lại một chút!" "Làm gì vậy?" A Vân không vui trừng mắt nhìn Vương Tinh một cái.

Vốn dĩ cô ở cùng Khâu Thục Trân không hề căng thẳng, nhưng vừa ở cùng Vương Tinh, đối mặt với ống kính liền có chút không tự nhiên. "Đạo diễn Vương, không cần phải vậy chứ?

Đến đây rồi mà vẫn không quên khoe ân ái với vợ sao?" Trần Hân Kiến đứng cạnh trêu chọc một câu.

Vương Tinh mặt dày chẳng hề gì, nhưng A Vân thì mặt đỏ bừng. "Không phải đâu, chúng tôi đã là vợ chồng già rồi, vốn dĩ cũng không cần thế này đâu.

Nhưng truyền thông Hong Kong lợi hại lắm, chúng tôi chỉ cần đứng xa một chút, ngày mai trên báo chắc chắn lại nói tôi và vợ bằng mặt không bằng lòng, đang chiến tranh lạnh gì đó, nên tôi cũng hết cách rồi." "Bây giờ đúng là có một số truyền thông rất vô vị!" Trần Hân Kiến đồng tình gật đầu. "Tôi thấy đạo diễn Vương mới là người đàn ông tốt, bản thân mình ở ngoài phong quang mà vẫn không quên đưa vợ đi cùng." Thẩm Điện Hà rất đồng tình với cách làm này của Vương Tinh, trực tiếp khen ngợi anh ấy một trận.

Hai MC phỏng vấn xong vợ chồng Vương Tinh, ống kính trực tiếp lúc này mới hướng về Khâu Thục Trân. "Cô Khâu, bộ váy dạ hội hôm nay của cô đẹp quá, tôi thấy nếu bình chọn giải Trang phục đẹp nhất tối nay, cô chắc chắn có thể lọt vào top ba!" Thẩm Điện Hà vừa mở lời đã khen ngợi trang phục của Khâu Thục Trân.

Lời này dù có chút tâng bốc, nhưng cũng không quá khoa trương.

Tính cả Trương Mạn Ngọc vẫn chưa xuất hiện, năm ứng cử viên Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất tối nay đều đã bỏ rất nhiều công sức vào trang phục và cách ăn mặc.

Cuộc chiến Ảnh hậu, thực chất đã bắt đầu ngay trên thảm đỏ.

Trên sân khấu, một chùm đèn rọi độc lập chiếu sáng dáng người vừa đàn guitar vừa hát.

"Đêm nay tôi, trong đêm lạnh nhìn tuyết bay, mang trái tim nguội lạnh trôi về phương xa!" Âm nhạc quen thuộc, ca từ quen thuộc, khiến Lâm Hựu Luân lập tức nảy sinh một thôi thúc mạnh mẽ muốn hát theo.

Cũng may lúc này phía sau đột nhiên có tiếng vỗ tay vang lên, kéo những suy nghĩ đang trôi theo âm nhạc của anh trở về.

Nhiều ánh đèn hơn trên sân khấu bật sáng, bóng dáng bốn thành viên ban nhạc Beyond đều xuất hiện.

Đây là tiết mục mở màn của lễ trao giải Kim Tượng, Beyond đang trình diễn ca khúc chủ đề trong album gần đây của họ, 《Hải Khoát Thiên Không》.

"Anh sao vậy?" Khâu Thục Trân ngồi bên trái Lâm Hựu Luân là người đầu tiên phát hiện sự bất thường của anh.

Cô vừa hỏi, Vương Tổ Hiền ngồi bên phải Lâm Hựu Luân cũng bị thu hút sự chú ý.

"Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ lại một vài chuyện cũ." Lâm Hựu Luân nhìn bốn thành viên Beyond đang trình diễn trên sân khấu, vẻ mặt anh như vừa đưa ra một quyết định nào đó.

Phần trình diễn hơn 5 phút nhanh chóng kết thúc, ban nhạc Beyond

lùi về hậu đài trong những tràng pháo tay nhiệt liệt, hai MC của lễ trao giải là Trần Hân Kiến và Thẩm Điện Hà cùng bước lên.

Lâm Hựu Luân lại đứng dậy vào lúc này.

"Tôi đi hậu đài có chút chuyện cần dặn dò." Sau khi giải thích đơn giản với Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân, Lâm Hựu Luân liền đi về phía hậu đài.

Lúc này, sự chú ý của khán giả bên dưới đều bị hai MC trên sân khấu thu hút, và các camera truyền hình trực tiếp cũng đều hướng về sân khấu, nên không có quá nhiều người nhận ra Lâm Hựu Luân rời đi.

Lâm Hựu Luân đến hậu đài, đối mặt với một nhân viên công tác nhận ra anh.

"Anh có biết các thành viên ban nhạc Beyond ở đâu không?" Nhân viên công tác thấy Lâm Hựu Luân có chút kích động, gật đầu rồi tự nguyện dẫn đường, đưa Lâm Hựu Luân đến phòng hóa trang của Beyond.

Cánh cửa đóng, có thể nghe thấy bốn thành viên Beyond đang nói chuyện bên trong.

Người nhân viên công tác định đẩy cửa, Lâm Hựu Luân lại dùng ánh mắt ngăn hành động của anh ta lại, rồi vẫy tay, ý bảo anh ta có thể rời đi.

Dù rất tò mò Lâm Hựu Luân tìm Beyond có chuyện gì, nhưng người nhân viên công tác đó vẫn rất biết điều mà rời đi.

Lúc này, trong phòng truyền ra giọng của Hoàng Gia Cường.

"Anh Hai, sao lần này giải Kim Tượng lại tìm chúng ta làm tiết mục mở màn vậy?" "Mày ngốc à, không biết 《Lung Dân》 do Gia Câu đóng chính năm nay được đề cử mấy giải rồi sao, hơn nữa đều là

những giải rất quan trọng, chỉ tiếc là Gia Câu không được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.” Giọng người nói chuyện này nghe như Hoàng Quán Trung.

“Được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất đâu có dễ như mấy cậu nói?” Tay trống Diệp Sĩ Vinh chen vào một câu. 《Lung Dân》 do Trương Chi Lượng đạo diễn, năm nay đã một lần giành được các đề cử như Phim hay nhất, Đạo diễn xuất sắc nhất, Biên kịch xuất sắc nhất, Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng.

Đề cử không phải là đoạt giải, đương nhiên không nói lên được gì, nhưng so với mấy bộ phim khác cùng được đề cử như 《92 Hắc Mân Côi Đối Hắc Mân Côi》, 《Nguyễn Linh Ngọc》, 《Võ Trạng Nguyên Tô Khất Nhi》, bộ phim này thực sự là một trong những phim lạnh nhạt nhất.

Vì quá nhiều lời thô tục, bộ phim 《Lung Dân》 đã bị xếp vào loại **phim, cộng thêm lại thiếu yếu tố thương mại, nên doanh thu phòng vé thảm hại, thậm chí nếu không có giải Kim Tượng, e rằng cũng chẳng mấy ai biết đến bộ phim này.

Phim Hồng Kông từ trước đến nay không thiếu nhân vật nhỏ, nhưng khán giả thích xem là những hiệp sĩ bình dân như anh Phát hay anh hùng thường dân như Châu Tinh Trì.

Cuộc sống đời thường chỉ được coi là bối cảnh của nhân vật chính, pha trò, châm biếm, cách xa chính phủ và càng xa chính trị.

Người xem phim thường hy vọng nhìn thấy một chút truyền kỳ, giấc mơ, nỗi buồn hoặc niềm vui, rất ít người thích xem những bất lực nhỏ nhặt trong thực tế.

Ấy vậy mà 《Lung Dân》 lại là một bộ phim như vậy, dù nó cũng kể câu chuyện về những nhân vật nhỏ, nhưng lại tập trung vào các nhóm yếu thế và vấn đề xã hội, dùng cách kết hợp phim tài liệu và

phim nghệ thuật, bộ phim được làm ra tự nhiên khó mà bán chạy.

Lúc đó Lâm Hựu Luân đi xem bộ phim này hoàn toàn là vì vai chính Hoàng Gia Câu, nhưng nói thật diễn xuất của Hoàng Gia Câu rất bình thường, đây cũng là lý do vì sao 《Lung Dân》 được đề cử nhiều giải quan trọng, nhưng lại không mang về cho Hoàng Gia Câu một đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Hoàng Gia Câu không giỏi bắt chước, nhưng may mắn là anh ấy là một người sinh ra đã yêu thích thể hiện.

Đạo diễn Trương Chi Lượng khi cân nhắc ứng cử viên nam chính cho bộ phim này, cảm thấy cần tìm một người "trưởng thành trong nghịch cảnh, tìm thấy lý tưởng của mình trong hỗn loạn, nổi loạn nhưng vẫn tạo thiện cảm cho người khác", nên ban đầu ông đã chọn Châu Tinh Trì.

Nhưng chi phí mời Châu Tinh Trì quá đắt, ngay cả khi lấy toàn bộ số tiền đầu tư của bộ phim 《Lung Dân》 ra cũng không đủ trả phần lẻ cát-xê của Châu Tinh Trì.

Đương nhiên Trương Chi Lượng ban đầu còn nghĩ có thể dùng kịch bản để lay động Châu Tinh Trì, nhưng cuối cùng Châu Tinh Trì sau khi xem kịch bản, cảm thấy mình không phù hợp đóng loại phim có chủ đề nặng nề như vậy, liền thẳng thừng từ chối.

Chương 851

Là ứng cử viên thứ hai, Trương Chi Lượng mới tìm đến Hoàng Gia Câu.

Trương Chi Lượng đã không chọn sai người, vai diễn này rất gần với tính cách thật của Hoàng Gia Câu, nhưng dù vậy, biểu hiện của Hoàng Gia Câu trong bộ phim này vẫn không có điểm nhấn gì, thậm chí còn không bằng nam diễn viên phụ Liêu Khải Trí.

Lâm Hựu Luân đặc biệt tìm đến hậu đài, đương nhiên cũng không phải để nói chuyện diễn xuất với Hoàng Gia Câu.

Lâm Hựu Luân nghe vài câu chuyện trò của các thành viên ban nhạc Beyond trong phòng, định đẩy cửa bước vào, thì người bên trong lại phát hiện ra anh trước.

"Ai ở ngoài cửa vậy?" Cánh cửa phòng bị giật mạnh ra, Hoàng Gia Cường chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ, vẻ mặt cảnh giác xuất hiện trước mặt Lâm Hựu Luân, rồi cả hai đồng thời sững sờ.

Lâm Hựu Luân sững sờ vì không ngờ người bên trong phản ứng nhanh như vậy, còn Hoàng Gia Cường kinh ngạc là vì anh ta nhận ra thân phận của Lâm Hựu Luân.

"Lâm… Anh Lâm, sao anh lại ở đây?" Ba người còn lại trong phòng cũng cùng nhìn về phía này.

Trừ việc Hoàng Gia Câu bị em trai Hoàng Gia Cường che khuất, Diệp Sĩ Vinh và Hoàng Quán Trung đều nhìn thấy Lâm Hựu Luân.

Ban đầu một người ngồi tựa trên bàn trang điểm, người kia ngồi trên ghế bên cạnh, lúc này lại cùng đứng dậy, vẻ mặt đều có chút câu nệ.

Hoàng Gia Câu cúi đầu nhìn ra ngoài cửa một cái, thấy Lâm Hựu Luân cũng rất kinh ngạc, vội vàng đứng dậy, đẩy Hoàng Gia Cường đang lắp bắp không biết nói gì với Lâm Hựu Luân sang một bên, gãi đầu nói: "Anh Lâm, thật ngại quá, vừa nãy chúng tôi tưởng có phóng viên trà trộn vào hậu đài nghe lén chúng tôi nói chuyện, nên Gia Cường vừa rồi phản ứng hơi mạnh, mong Anh Lâm đừng để ý." "Người xin lỗi phải là tôi, vì tôi vừa rồi đúng là đã vô tình nghe lén cuộc trò chuyện của các cậu." Sự thẳng thắn của Lâm Hựu Luân khiến bốn thành viên Beyond đều có chút bối rối, trong đầu vội vàng bắt đầu hồi tưởng lại xem mình vừa rồi có nói gì sai không.

Lâm Hựu Luân chỉ vào phòng hóa trang, "Bây giờ tôi có thể vào được không?" Hoàng Gia Câu lúc này mới phản ứng lại, Lâm Hựu Luân vẫn bị anh ta chặn ở cửa.

"Đương nhiên!" Hoàng Gia Câu vội vàng né người, mời Lâm Hựu Luân vào phòng hóa trang.

Diệp Sĩ Vinh kéo một chiếc ghế đến cho Lâm Hựu Luân ngồi.

Lâm Hựu Luân cũng không khách khí, ngồi xuống xong ánh mắt lướt qua mặt bốn thành viên Beyond một lượt, cuối cùng dừng lại trên mặt Hoàng Gia Câu.

"Vừa nãy tôi ở dưới sân khấu nghe các cậu trình diễn, sau đó liền có một ý tưởng.

Trong Liên hoan phim quốc tế Hồng Kông vào tháng 6, tôi muốn đồng thời tổ chức vài buổi hòa nhạc để tăng thêm không khí cho liên hoan phim, nên muốn mời mấy cậu cũng tham gia." "Tháng 6 chúng tôi…" Hoàng Gia Cường nhanh nhảu, nhưng lời còn chưa nói xong đã bị Hoàng Gia Câu ngắt lời.

"Cảm ơn Anh Lâm đã coi trọng, tháng 6 chúng tôi vừa hay có thời gian, đến lúc đó nhất định sẽ tham gia đúng hẹn!" Lâm Hựu Luân gật

đầu, sau đó đứng dậy.

"Được rồi, chuyện này sau đó sẽ có người chuyên môn đến liên hệ với các cậu, bây giờ tôi không làm phiền các cậu nữa, phía trước tôi không thể rời đi quá lâu." Nói xong Lâm Hựu Luân liền rời đi, Hoàng Gia Câu đích thân tiễn anh đến cửa hậu đài.

Sau khi quay lại, em trai Hoàng Gia Cường là người đầu tiên không nhịn được mà than phiền với anh: "Anh Hai, cuối tháng 6 chúng ta đã đồng ý đến Nhật Bản làm chương trình rồi, bây giờ anh lại đồng ý Anh Lâm như vậy, thời gian căn bản là bị trùng rồi!" "Đúng vậy, Gia Câu, rốt cuộc anh nghĩ gì vậy?" Hoàng Quán Trung cũng không nhịn được hỏi.

Diệp Sĩ Vinh dù không trực tiếp lên tiếng, nhưng cũng nhìn Hoàng Gia Câu, hy vọng anh có thể đưa ra câu trả lời thỏa đáng cho mọi người.

"Chẳng lẽ vừa nãy các cậu đều không cảm thấy sao?

Anh Lâm vào nói chuyện này với chúng ta, trong lời nói cơ bản không có ý muốn thương lượng với chúng ta, hơn nữa lần này anh ấy đích thân đến, nếu từ chối, các cậu có cân nhắc hậu quả chưa?" Một câu nói của Hoàng Gia Câu khiến ba người kia đều im lặng.

Với thân phận của Lâm Hựu Luân, việc anh ấy đích thân đến nói chuyện này đã là rất giữ thể diện rồi, nếu họ từ chối thì chính là không biết điều.

Giới giải trí Hồng Kông, những ca sĩ thậm chí còn nổi tiếng hơn Beyond cũng không dám công khai từ chối Lâm Hựu Luân.

Quyết định có vẻ độc đoán của Hoàng Gia Câu, trên thực tế cũng đầy sự bất lực.

Với nguồn lực mà Lâm Hựu Luân nắm giữ, muốn ** họ mấy

người thực sự là quá dễ dàng, thà như vậy, còn không bằng sảng khoái đồng ý, ít nhất như vậy còn có thể để lại một ấn tượng tốt trong mắt đối phương.

"Vậy lịch trình bên Nhật Bản thì sao?" Hoàng Gia Cường không nhịn được hỏi.

"Thật sự không được thì chỉ đành hủy bỏ thôi!" Hoàng Gia Câu nhún vai.

Hoàng Quán Trung, Diệp Sĩ Vinh đều không lên tiếng, hiển nhiên đã ngầm đồng ý với quyết định của Hoàng Gia Câu.

Lâm Hựu Luân từ hậu đài trở về, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân đều nhận thấy thần sắc anh trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, như thể đã trút bỏ được một gánh nặng rất lớn.

Trong lòng cả hai đều không khỏi tò mò, vừa định lên tiếng hỏi, thì người trao giải trên sân khấu lại tuyên bố kết quả, lập tức chuyển sự chú ý của hai cô sang chỗ khác.

Chỉ có Lâm Hựu Luân tự mình biết, anh vừa đưa ra một quyết định có thể sẽ thay đổi vận mệnh của cả ban nhạc Beyond!

"Người đoạt giải Quay phim xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng Hồng Kông lần này là… 《Nguyễn Linh Ngọc》, Phan Hằng Sinh!" Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt dưới khán đài, người đoạt giải lên sân khấu nhận giải, và phát biểu cảm nghĩ ngắn gọn ngay tại chỗ.

Lễ trao giải kết thúc, hai MC trên sân khấu cảm thán trò chuyện.

Trần Hân Kiến cầm mic hỏi: "Phì Phì, cô có thống kê xem bộ phim 《Nguyễn Linh Ngọc》 hôm nay là lần thứ mấy đoạt giải rồi không?" Thẩm Điện Hà giơ bốn ngón tay, "Ca khúc phim hay nhất, Nhạc phim hay nhất, Dựng phim xuất sắc nhất, cộng thêm Quay phim xuất sắc nhất vừa nãy, 《Nguyễn Linh Ngọc》 đã giành được 4 giải rồi, thật

sự rất lợi hại!" "Thật ra bây giờ tôi rất muốn phỏng vấn Quản Cẩm Bằng, anh ấy bây giờ cảm thấy thế nào." Lời Trần Hân Kiến vừa dứt, camera truyền hình trực tiếp tại hiện trường nhanh chóng tìm thấy Quản Cẩm Bằng dưới khán đài.

Quản Cẩm Bằng chắp hai tay vái về phía camera, ý tứ là xin được bỏ qua.

"Tôi nghĩ anh ấy lúc này nhất định sẽ rất vui, nhưng đồng thời cũng sẽ có áp lực rất lớn!" Thẩm Điện Hà đỡ lời cho Quản Cẩm Bằng một câu, Trần Hân Kiến cuối cùng cũng không làm khó Quản Cẩm Bằng nữa.

"Tôi đã làm MC lễ trao giải Kim Tượng nhiều năm như vậy, đối với những người bạn không đoạt giải, tôi đều an ủi họ rằng không sao cả, năm sau còn cơ hội, nhưng cái giải sắp trao này thì tôi không biết phải an ủi những người không đoạt giải như thế nào nữa." "Tại sao?" Thẩm Điện Hà rất phối hợp hỏi một câu.

Trần Hân Kiến thở dài: "Vì đối với bất kỳ diễn viên nào mà nói, giải Diễn viên mới xuất sắc nhất chỉ có một lần cơ hội được đề cử, lần này không giành được, sau này cũng không giành được nữa." Thẩm Điện Hà nhìn Trần Hân Kiến một cái, "Theo lời anh nói, không giành được giải này, vậy chẳng phải sẽ ân hận cả đời sao?" "Đúng vậy, nên tôi mới không biết phải an ủi những người không đoạt giải như thế nào." Trần Hân Kiến gật đầu, vẻ mặt trông rất khổ não.

Thẩm Điện Hà lại đột nhiên chuyển giọng: "Nhưng hình như bây giờ có rất nhiều diễn viên ngồi dưới khán đài, trong số họ cũng chẳng mấy ai từng đoạt giải này, theo ý anh, chẳng lẽ họ mỗi ngày đều phải sống trong hối tiếc sao?" Trần Hân Kiến lúc này mới đột nhiên phản ứng lại, không biết từ lúc nào anh đã bị Thẩm Điện Hà dẫn vào bẫy rồi.

Thẩm Điện Hà tiếp tục bổ sung: "Thật ra anh muốn an ủi những người không giành được giải Diễn viên mới xuất sắc nhất rất đơn giản, anh chỉ cần nói với họ rằng, năm nay không giành được, nhưng sang năm các bạn có thể cạnh tranh các giải diễn xuất khác rồi, Diễn viên mới xuất sắc nhất không giành được, nhưng Ảnh đế, Ảnh hậu mỗi năm đều có cơ hội mà." Trần Hân Kiến sau đó giơ tay: "Mời người đoạt giải Diễn viên mới xuất sắc nhất kỳ trước Lương Tranh, cùng với người trao giải khách mời cô Mao Thuấn Quân lên sân khấu, để chúng ta công bố Diễn viên mới xuất sắc nhất năm nay." Trong tiếng vỗ tay, Lương Tranh và Mao Thuấn Quân lên sân khấu, hai MC lùi sang một bên, nhường vị trí trung tâm sân khấu cho hai người trao giải.

Lương Tranh mở phong bì, rồi đưa cho Mao Thuấn Quân xem một cái.

Mao Thuấn Quân cúi đầu ghé sát mic, "Người đoạt giải Diễn viên mới xuất sắc nhất năm nay là… 《Á Phi Dữ Á Cơ》, Viên Vĩnh Nghi!" Trên màn hình truyền hình trực tiếp sau đó xuất hiện cận cảnh Viên Vĩnh Nghi kinh ngạc che miệng, vẻ mặt khó tin.

Thiệu Dật Phu nhìn thấy đây, chống gậy định đứng dậy, A Hào ở một bên thấy vậy vội vàng tiến lên đỡ ông một cái.

"Lục thúc, ông không xem tiếp nữa sao?" Giải Diễn viên mới xuất sắc nhất được công bố, toàn bộ lễ trao giải lúc này mới coi như bước vào phần gay cấn nhất, nhưng Thiệu Dật Phu lại đứng dậy về phòng vào lúc này, hành động rõ ràng có chút bất thường.

"Cậu cứ xem đi, sáng mai nhớ nói cho tôi kết quả." Thiệu Dật Phu nói xong, tự mình đi về phía phòng.

A Hào đưa Thiệu Dật Phu về phòng ngủ, khi quay lại, trên TV Viên Vĩnh Nghi đang phát biểu cảm nghĩ đoạt giải, trong đó có một

câu cảm ơn TVB, khiến A Hào đột nhiên nhận ra, Thiệu Dật Phu tối nay thức xem lễ trao giải Kim Tượng, có lẽ chỉ là để xem Viên Vĩnh Nghi có đoạt giải được không.

Viên Vĩnh Nghi là Hoa hậu Hồng Kông năm 1990, việc cô ấy đoạt giải, lẽ ra sẽ có một số ảnh hưởng tích cực đến cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông đang dần suy yếu.

A Hào bóp cằm, nhìn chằm chằm Viên Vĩnh Nghi trên màn hình TV một lúc, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ: Lần đoạt giải này của Viên Vĩnh Nghi, e rằng là một sự ăn ý giữa Lâm Hựu Luân và Thiệu Dật Phu.

Kể từ Lý Giai Hân, Hoa hậu Hồng Kông đã mấy năm không có quán quân mang tính biểu tượng nào xuất hiện.

Cả Thiệu Dật Phu lẫn Lâm Hựu Luân trong lòng đều rất rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, Hoa hậu Hồng Kông trong mắt khán giả chỉ sẽ ngày càng vô vị, cuối cùng sẽ trở thành một sự tồn tại vô thưởng vô phạt như xương gà.

Muốn xoay chuyển cục diện suy thoái, cách tốt nhất là đẩy ra một nhân vật đại diện mới cho Hoa hậu Hồng Kông, dùng thành công của cô ấy trong giới giải trí để kéo theo sự chú ý và nhiệt tình của khán giả cũng như thí sinh tham gia cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông.

TVB đã bắt đầu dốc sức nâng đỡ Quách Ái Minh, Hoa hậu Hồng Kông năm 1991, còn Viên Vĩnh Nghi đoạt giải Diễn viên mới xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng, rõ ràng là một lần nữa Hoa hậu Hồng Kông phát huy lực lượng trong giới điện ảnh.

Hai người này có thành công hay không còn phải chờ thời gian kiểm chứng, nhưng rõ ràng Thiệu Dật Phu và Lâm Hựu Luân đã đạt được sự nhất trí về định vị và xu hướng phát triển tương lai của Hoa hậu Hồng Kông.

Ngay cả khi Quách Ái Minh và Viên Vĩnh Nghi đều không thể giương cao ngọn cờ phục hưng Hoa hậu Hồng Kông, kế hoạch tạo sao cho Hoa hậu Hồng Kông này vẫn sẽ tiếp tục.

Đương nhiên, rất ít người có thể nghĩ đến tầng lớp này, ít nhất Viên Vĩnh Nghi trên sân khấu không hề có ý thức như vậy, cô ấy chỉ tràn đầy vui mừng đắm chìm trong sự phấn khích của lần đoạt giải này, sau khi xuống sân khấu hai tay vẫn nắm chặt tượng vàng không rời, cứ như thể buông tay ra, giải thưởng này sẽ bị người khác lấy mất vậy.

Giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất được trao tiếp theo là giải ít gây hồi hộp nhất tại giải Kim Tượng lần này.

Chương 852

Trong số 5 đề cử, bộ phim 《92 Hắc Mân Côi Đối Hắc Mân Côi》 đã chiếm 3 suất, kết quả cuối cùng đương nhiên cũng không nằm ngoài dự đoán, Phùng Bảo Bảo với màn trình diễn xuất sắc trong 《92 Hắc Mân Côi Đối Hắc Mân Côi》 đã giành được tượng vàng này.

Hai MC trở lại trước mic, vẫn là Trần Hân Kiến lên tiếng trước.

"Hai hôm trước có một gã lén đến chỗ tôi, nói 'Anh Trần, tôi dám cá là giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất Kim Tượng năm nay chắc chắn thuộc về 《92 Hắc Mân Côi Đối Hắc Mân Côi》', hỏi tôi có dám cá với anh ta không." Thẩm Điện Hà tò mò hỏi: "Anh có cá không?" Trần Hân Kiến lắc đầu, "Lúc đó tôi nói với anh ta, anh nói thừa à?

Nếu anh đoán được trong ba người được đề cử nhờ bộ phim đó ai sẽ giành giải, đó mới thật sự là bản lĩnh." Thẩm Điện Hà nói với giọng điệu rất chắc chắn: "Người bạn của anh chắc chắn đã đoán sai, nếu không anh cũng sẽ không nói chuyện này trước công chúng." Trần Hân Kiến không phủ nhận, đương nhiên cũng không trực tiếp nói người bạn của anh ta đã đoán là ai.

"Kết quả Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất năm nay quả thực rất dễ đoán, ít nhất phạm vi lớn là không sai, nhưng giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất sắp tới, nếu ai đoán trúng, thì tôi thật sự bái phục người đó!" Thẩm Điện Hà mở danh sách trong tay, nhìn một cái rồi nói: "Năm người được đề cử cho giải này năm nay thực lực đều rất mạnh đấy!" Lúc này, trên màn hình lớn điện tử phía sau hai người đã hiển thị song song 5 bức ảnh.

Trần Hân Kiến và Thẩm Điện Hà cùng quay đầu nhìn lại, rồi từng người giới thiệu với khán giả.

“Chân Tử Đan của 《Tân Long Môn Khách Sạn》, chắc hẳn mọi người đều rất quen thuộc rồi.

Chàng sói trong loạt phim 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, hai năm nay lại đóng không ít vai phản diện lớn trong nhiều phim võ hiệp mới… Ở đây tôi nhất định phải nhắc đến, vì Chân Tử Đan mà tôi đặc biệt xem 《Tân Long Môn Khách Sạn》 hai lần!” Nhiếp ảnh gia tại hiện trường quay cận cảnh Chân Tử Đan dưới khán đài, Chân Tử Đan trông rất ngạc nhiên, có lẽ không hiểu Trần Hân Kiến tại sao lại nói như vậy.

Thẩm Điện Hà cũng ở bên cạnh truy hỏi Trần Hân Kiến nguyên nhân.

“Nguyên nhân là lần xem đầu tiên, tôi hoàn toàn không phát hiện Chân Tử Đan ở đâu cả, phim kết thúc mới từ phụ đề xem thấy, hóa ra Chân Tử Đan cũng đóng bộ phim này.

Xem lần thứ hai tôi mới phát hiện, hóa ra vai phản diện lớn cuối cùng chính là anh ấy đóng.” Trần Hân Kiến giải thích xong, Thẩm Điện Hà tiếp tục bổ sung một câu: “Có lẽ là anh ấy trong bộ phim đó trang điểm quá trắng, nên anh không nhận ra anh ấy.” Dưới khán đài vang lên một tràng cười thiện ý.

Chân Tử Đan đối mặt với camera truyền hình trực tiếp có phần bất lực nhún vai, đó là yêu cầu của đạo diễn, thật sự không phải anh ấy tự muốn như vậy.

“Người được đề cử thứ hai trên màn hình lớn là Hoàng Thu Sâm, không biết cô cảm thấy thế nào, còn tôi vừa nghe thấy tên anh ấy là nghĩ đến bộ phim 《Trầm Mặc Đích Cao Dương》, nhưng lần này giúp anh ấy được đề cử giải này lại là một bộ phim hài 《Ngã Ái Nữu Văn Sài》.” Thẩm Điện Hà còn chưa giới thiệu xong, Trần Hân Kiến đã chen vào một câu: “Tôi nghĩ Hoàng Thu Sâm chắc hẳn là người

không muốn đoạt giải này nhất trong số 5 người được đề cử." Thẩm Điện Hà rất ngạc nhiên, "Tại sao vậy?" "Vì trước đây anh ấy từng nói rồi mà?

Một Ảnh đế xui xẻo ba năm, tính theo cách này, giành giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất ít nhất cũng phải xui xẻo một năm rưỡi." Dưới khán đài lại vang lên một tràng cười, hơn nữa tiếng cười còn lớn hơn vừa nãy.

Bản thân Hoàng Thu Sâm cũng có mặt tại hiện trường, nhưng đối mặt với camera truyền hình trực tiếp, vẻ mặt anh ấy lại rất thản nhiên.

"Người được đề cử thứ ba là Ngô Trấn Vũ, Tịnh Khôn trong 《Cổ Hoặc Tử》 thực sự khiến người ta khó chịu, nhưng tôi vẫn thích nhất Lương Tiêu mà anh ấy đóng trong bộ phim truyền hình 《Côn Luân》 năm đó… Nói đến đây tôi phải chen vào một câu, Anh Lâm, 《Côn Luân》 đã xuất bản nhiều năm như vậy rồi, bộ ba 'Sơn Hải Kinh' đã hứa hẹn đó khi nào mới có thể xem được phần hai vậy?" Trần Hân Kiến vốn đang giới thiệu Ngô Trấn Vũ, lại đột nhiên chuyển đề tài sang Lâm Hựu Luân.

Đồng thời với việc camera truyền hình trực tiếp hướng về Lâm Hựu Luân, đã có nhân viên công tác đưa mic đến tay anh.

Lâm Hựu Luân ho khan một tiếng, rất nhiều người đều tưởng anh ấy sẽ chính thức phản hồi chuyện này, không ngờ anh ấy mở miệng lại nói: "Tôi xin giới thiệu với mọi người một người được đề cử là Lương Triều Vỹ, bộ phim giúp anh ấy được đề cử giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất lần này là 《Lạt Thủ Thần Thám》.

Có lẽ thời gian quá lâu mọi người đều đã quên rồi, thật ra bộ tiểu thuyết đầu tiên của tôi được chuyển thể thành phim truyền hình, nam chính chính là Vĩ." Trần Hân Kiến hỏi Lâm Hựu Luân khi nào tiểu

thuyết mới ra mắt, Lâm Hựu Luân lại chuyển đề tài sang người được đề cử tiếp theo là Lương Triều Vỹ, khiến Trần Hân Kiến cũng không có cách nào, đành phải thuận theo lời Lâm Hựu Luân bắt đầu giới thiệu người được đề cử cuối cùng.

So với bốn người trước, tên của người được đề cử cuối cùng cho giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, Liêu Khải Trí, nghe có vẻ lạ hơn rất nhiều.

Anh là học viên tốt nghiệp khóa đào tạo diễn viên thứ tám của TVB, sau khi ký hợp đồng với TVB đã đóng nhiều bộ phim truyền hình, vì chủ yếu đóng vai phụ nên tên tuổi không mấy nổi bật.

Sau khi giới thiệu tất cả những người được đề cử, hai MC liền mời người đoạt giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất kỳ trước Quan Hải Sơn và một người trao giải khách mời khác lên sân khấu, cùng công bố kết quả đoạt giải.

"Người đoạt giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất kỳ này là… 《Lung Dân》, Liêu Khải Trí!" Kết quả này bản thân nó không có vấn đề gì, nhưng so với bốn người khác cùng được đề cử, việc Liêu Khải Trí đoạt giải thực sự là một bất ngờ lớn.

"Chúc mừng Trí Tử!" Liêu Khải Trí nhận giải xong xuống sân khấu, Trần Hân Kiến và Thẩm Điện Hà trở lại trung tâm sân khấu.

"Anh Trần, anh có phát hiện trước đây chúng ta đều bỏ qua bộ phim 《Lung Dân》 này không?

Về số lượng giải được đề cử, bộ phim này không hề thua kém 《Yên Chi Khấu》, 《Tân Long Môn Khách Sạn》 hay những bộ phim đó." Trần Hân Kiến sửa lại: "Không phải bỏ qua, mà là những giải được đề cử của 《Lung Dân》 đều ở phía sau, nên ban đầu rất dễ bị mọi người quên." Thẩm Điện Hà quay đầu nhìn Trần Hân Kiến, "Nhưng cái giải sắp trao này hình như lại không có 《Lung Dân》."

Trần Hân Kiến có chút không vui phản hỏi: “Bộ phim 《Lung Dân》 này có nữ chính không?” “Không có sao?” Thẩm Điện Hà có chút ngại ngùng che miệng, “Thật ngại quá, thực ra tôi thật sự chưa xem bộ phim này.” Trần Hân Kiến vẫy tay, “Được rồi, chuyện về 《Lung Dân》 chúng ta nói sau, cái giải sắp trao này, sự cạnh tranh thật sự rất khốc liệt!” Thẩm Điện Hà nhìn Trần Hân Kiến: “7 bộ phim, 5 người được đề cử, hơn nữa trong đó có hai người còn đồng thời được đề cử với hai bộ phim, tình huống như vậy ở giải Kim Tượng trước đây chắc hẳn chưa từng xuất hiện bao giờ phải không?” Màn hình lớn phía sau hai người lúc này đã chiếu ra ảnh của 5 người được đề cử.

“Tôi cảm thấy đội hình được đề cử lần này, tuyệt đối có thể dùng từ có một không hai để hình dung rồi!” Trần Hân Kiến nhìn màn hình lớn, rất trực tiếp đưa ra kết luận.

“Sau này cũng sẽ không xuất hiện nữa sao?” Thẩm Điện Hà hỏi một cách không chắc chắn.

Lúc này, camera truyền hình trực tiếp lần lượt quét qua Vương Tổ Hiền, Khâu Thục Trân, Lâm Thanh Hà, Trương Mạn Ngọc, Mai Diễm Phương đang ngồi dưới khán đài.

Khi quay lại sân khấu, Trần Hân Kiến và Thẩm Điện Hà đều đã quay đầu lại từ màn hình lớn phía sau.

“Đội hình được đề cử như vậy, tôi nghĩ thật sự rất khó có lại.” Trần Hân Kiến cảm thán nói.

Vì năm người được đề cử đều rất quen thuộc, hai MC cũng không lãng phí thời gian giới thiệu nữa, trực tiếp mời Ảnh hậu Kim Tượng kỳ trước Lưu Gia Linh và người trao giải khách mời Châu Nhuận Phát lên sân khấu.

Lưu Gia Linh vừa lên không trực tiếp trao giải, mà lại bắt chuyện thân mật với Châu Nhuận Phát.

“Cuối cùng cũng được đứng cùng anh Phát để trao giải, thật sự rất kích động!” “Tôi cũng rất kích động, cuối cùng cũng được trao giải cùng cô Lưu, cô biết tôi đợi cô khổ sở biết bao nhiêu không!” Châu Nhuận Phát một câu đùa khiến cả khán đài đều bật cười.

Lưu Gia Linh không cười, ngược lại vẻ mặt nghiêm túc nói: “Thật sự đó anh Phát, khi tôi còn đóng phim truyền hình ở TVB, tôi đã tự đặt ra ba mục tiêu cho mình, đoạt một lần Ảnh hậu, cùng Ảnh đế trao một lần giải, và còn…” “Tìm một Ảnh đế làm chồng!” Châu Nhuận Phát chen vào nói một câu.

Dưới khán đài rất nhiều người cười ngả nghiêng, Lưu Gia Linh vội vàng giải thích: “Không có đâu, mục tiêu cuối cùng là hợp tác đóng một bộ phim với Ảnh đế.” Châu Nhuận Phát đương nhiên nghe ra ý tứ trong lời Lưu Gia Linh, nhưng anh ấy lại giả vờ không biết, tiếp tục đùa: “Thật ra ý tưởng này của cô rất nhanh có thể thực hiện được rồi, tôi thấy với thực lực của Vĩ, đoạt Ảnh đế chỉ là chuyện sớm muộn, hai người lại đang đóng phim đó, đến lúc đó muốn đóng bao nhiêu bộ phim cùng nhau cũng không thành vấn đề.” Dưới khán đài lại cười, ngay cả Lương Triều Vỹ cũng không nhịn được cười.

Lưu Gia Linh bị từ chối khéo, đành phải thật thà bắt đầu trao giải.

Cô ấy mở phong bì, nhìn một cái xong, vẻ mặt hơi kinh ngạc.

Châu Nhuận Phát ghé đầu qua nhìn một cái, sau đó không cần biết Lưu Gia Linh phản ứng thế nào, liền trực tiếp công bố kết quả đoạt giải.

Nghe thấy tên mình từ miệng Châu Nhuận Phát, Trương Mạn Ngọc lập tức che miệng, vẻ mặt kích động đến mức khó kiềm chế.

Những người xung quanh đều bắt đầu chúc mừng cô, ngay cả Mai Diễm Phương ngồi cách đó không xa cũng chủ động đi tới, ôm Trương Mạn Ngọc một cái, để chúc mừng.

Nhìn Trương Mạn Ngọc lên sân khấu nhận giải, Lâm Thanh Hà dù cũng cùng mọi người vỗ tay, nhưng ánh mắt thất vọng đó lại không sao che giấu được.

Tần Hàn ngồi bên cạnh cô chỉ có thể vỗ vỗ tay cô, an ủi nói: "Không sao đâu, sau này còn có cơ hội." Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân hai người lại có vẻ mặt bình tĩnh, không phải nói họ không quan tâm đến giải này, mà là ngay trước khi trao giải họ đã ép Lâm Hựu Luân nói ra kết quả, trong lòng đã có sự chuẩn bị đầy đủ rồi.

Lần thứ hai đoạt giải, Trương Mạn Ngọc đã không còn bối rối như lần đầu tiên, trong lòng dù kích động nhưng cô vẫn rất bình tĩnh nhận tượng vàng từ tay Châu Nhuận Phát, xong xuôi hai người còn ôm nhau một cái.

Lưu Gia Linh vừa vỗ tay, nhìn Trương Mạn Ngọc trong mắt cũng đầy sự ngưỡng mộ, dù cô ấy năm ngoái mới đoạt giải này, nhưng nếu có thể đoạt thêm lần nữa, ai cũng sẽ không chê nhiều.

Giống như lời phát biểu cảm nghĩ khi đoạt giải lần đầu, Trương Mạn Ngọc lần này cũng cảm ơn rất nhiều người, từ đạo diễn Quản Cẩm Bằng của 《Nguyễn Linh Ngọc》, cho đến cha mẹ mình và bạn thân Chung Sở Hồng, nói một tràng dài tên, ngược lại lời cảm nghĩ thật sự chỉ có một hai câu.

Khi Trương Mạn Ngọc nói xong xuống sân khấu, dưới khán đài lại một lần nữa vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Hai MC trở lại sân khấu, nói về việc Trương Mạn Ngọc đoạt giải cũng rất cảm khái.

"Chỉ riêng với 《Nguyễn Linh Ngọc》 đã tạo ra Ảnh hậu đầu tiên trong lịch sử điện ảnh Hoa ngữ, tôi thấy Trương Mạn Ngọc đoạt giải không phải là quá bất ngờ.

Đương nhiên rồi, bốn người được đề cử khác cũng đều rất xuất sắc, nhưng tôi phải nói rằng, đoạt giải không chỉ cần thực lực của bản thân, mà đồng thời còn cần một bộ phim hay như 《Yên Chi Khấu》!" Tổng kết của Trần Hân Kiến nhận được sự đồng tình mạnh mẽ từ Thẩm Điện Hà.

"《Nguyễn Linh Ngọc》 đến bây giờ đã giành được 5 cúp rồi, tôi thấy dù sau này nó có đoạt giải nữa hay không, cũng đủ để chứng minh đây là một tác phẩm vô cùng xuất sắc." "Nhưng anh có phát hiện ra không, hai bộ phim được coi là ứng cử viên nặng ký nhất để đoạt giải năm nay, 《Lung Dân》 và 《Nguyễn Linh Ngọc》, đều không được đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất mà chúng ta sắp trao." Trần Hân Kiến nói vậy, Thẩm Điện Hà lập tức gật đầu.

"Đúng vậy đúng vậy, tôi cũng phát hiện vấn đề này rồi. 《Nguyễn Linh Ngọc》 thì tôi còn hiểu được, vì bộ phim đó không có nam chính rõ ràng, nhưng 《Lung Dân》 cũng không được đề cử." "Được rồi, vấn đề này chỉ có ban giám khảo mới biết, bây giờ chúng ta hãy xem những diễn viên nào được đề cử lần này nhé!" Trần Hân Kiến chỉ về phía sau, trên màn hình lớn sau đó hiện ra ảnh của năm người được đề cử.

Ảnh của Hướng Hoa Cường được đặt ở vị trí đầu tiên, hai người dẫn chương trình rất trịnh trọng giới thiệu anh ấy, để bày tỏ sự tôn trọng, nhiếp ảnh gia tại hiện trường không trực tiếp chiếu camera về phía Hướng Hoa Cường đang ngồi dưới khán đài, đây cũng coi như là một đãi ngộ đặc biệt.

Còn lại Thành Long, Châu Tinh Trì, Lương Gia Huy, Tăng Chí Vỹ, đều là những diễn viên rất quen thuộc với mọi người, nên hai người không giới thiệu thêm nữa, trực tiếp mời người đoạt giải Ảnh đế kỳ trước Lưu Đức Hoa cùng người trao giải khách mời Lâm Thanh Hà.

“Vừa nãy Lưu Gia Linh nói cùng anh Phát trao giải là mục tiêu của cô ấy trước khi bước vào điện ảnh, ở đây tôi muốn nói, cùng cô Lâm trao giải cũng là mục tiêu của tôi năm xưa, bây giờ cuối cùng đã thực hiện được!” Lưu Đức Hoa một câu nói lại khiến khán giả dưới khán đài bật cười, nhưng vẻ mặt anh ấy thật sự rất nghiêm túc, không phải đang đùa.

“Có một kỳ giải Kim Tượng trước đây, tôi nhớ là anh và cô Lưu Gia Linh cùng trao giải, lúc đó cô Lưu nói rất muốn đóng phim cùng anh, vì đóng phim cùng anh là có thể đoạt Ảnh hậu.

Chương 853

Thật ra bây giờ tôi cũng rất muốn nói câu này với anh." Câu trả lời hài hước của Lâm Thanh Hà lập tức nhận được một tràng pháo tay nhiệt liệt dưới khán đài.

Lưu Đức Hoa trên sân khấu cũng cùng vỗ tay, xong xuôi còn hẹn Lâm Thanh Hà có cơ hội hợp tác cùng nhau, sau đó mới mở phong bì đựng danh sách đoạt giải.

Khi nhìn thấy kết quả đoạt giải, Lưu Đức Hoa rõ ràng sững sờ một chút.

Lâm Thanh Hà dù không giống Châu Nhuận Phát vừa nãy trên sân khấu, trực tiếp ghé đầu qua, nhưng cũng ngẩng mắt liếc nhìn một cái.

Lưu Đức Hoa rất nhanh lấy lại tinh thần, rồi mở tờ giấy ra cho Lâm Thanh Hà xem.

"Không ngờ trong lịch sử giải Kim Tượng lại có tình huống đặc biệt như vậy mà hai chúng ta lại gặp phải." Lâm Thanh Hà khẽ cảm thán một câu, sau đó mới công bố kết quả.

"Người đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất kỳ này là… 《92 Hắc Mân Côi Đối Hắc Mân Côi》, Lương Gia Huy!" Dưới khán đài im lặng vài giây, tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc với kết quả này – không phải nói Lương Gia Huy không xứng đáng đoạt giải này, mà là Lương Gia Huy trong năm vừa qua có rất nhiều tác phẩm hay.

Nếu anh ấy vì vai thiếu gia si tình trong 《**》 mà đoạt giải, hoặc vì vai thư sinh bất cần đời trong 《Kỳ Vương》 mà đoạt giải, có lẽ sẽ không ai cảm thấy có vấn đề gì, nhưng trớ trêu thay, bộ phim giúp anh ấy đoạt giải lại là 《92 Hắc Mân Côi Đối Hắc Mân Côi》, một bộ

phim hài vô liêm sỉ đúng nghĩa do Lưu Trấn Vỹ chỉ đạo.

Và nhân vật tiêu biểu của hài vô liêm sỉ, Châu Tinh Trì, cũng đồng thời được đề cử giải này.

Dù anh ấy đã vuột mất giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất nhiều năm rồi, nhưng ban giám khảo giải Kim Tượng dường như còn muốn anh ấy thêm phần uất ức, trực tiếp trao giải này cho Lương Gia Huy.

Sắc mặt Châu Tinh Trì trở nên vô cùng khó coi, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó là mình đã bị giải Kim Tượng chơi khăm!

Vào khoảnh khắc này, anh ấy thậm chí còn có ý định muốn bỏ đi ngay lập tức.

May mắn là anh ấy đã không làm như vậy, vì sau khi công bố Lương Gia Huy đoạt giải, Lâm Thanh Hà đã không buông phong bì xuống, mà tiếp tục bổ sung một câu: "Đồng thời đoạt giải còn có《Hý Kịch Chi Vương》, Châu Tinh Trì!" Đôi mắt Chu Tinh Trì mở lớn, thiếu chút nữa là tròng mắt trực tiếp lồi ra khỏi hốc mắt.

Chỉ trong vỏn vẹn chưa đầy nửa phút vừa rồi, tâm trạng của anh lại kích động như đi tàu lượn siêu tốc, đến tận bây giờ trái tim vẫn còn đập loạn xạ.

Chu Tinh Trì khó khăn vịn thành ghế đứng dậy, nhưng chân lại có chút mềm nhũn, suýt chút nữa không đứng vững.

Bước lên sân khấu, nhận chiếc cúp từ tay Lâm Thanh Hà, anh vẫn cảm thấy hai chân mình như đang giẫm trên bông gòn, cảm giác ấy hệt như đang mơ.

Lương Gia Huy nói xong lời phát biểu nhận giải, nhường mic ra, Chu Tinh Trì lại đứng im không phản ứng, phải đến khi Trần Hân Kiến nhắc nhỏ một câu, Chu Tinh Trì mới hoàn hồn. "Tôi còn tưởng

lần này mình lại trắng tay rồi, khi nghe trên sân khấu hô tên tôi, thật sự rất bất ngờ!" Giống như nhiều người lần đầu nhận giải, lời phát biểu của Chu Tinh Trì có chút lộn xộn, nhưng anh nhanh chóng ổn định lại tinh thần, sau đó chân thành cảm ơn ban giám khảo giải Kim Tượng, cảm ơn rất nhiều bạn bè đã ủng hộ anh, cuối cùng còn không quên đặc biệt cảm ơn Lâm Hựu Luân. "Mặc dù ngôn ngữ vào khoảnh khắc này đều trở nên trắng bệch và vô lực, nhưng tôi vẫn muốn nói, thật sự rất cảm ơn Lâm tiên sinh, nếu không có Lâm tiên sinh, sẽ không có bộ phim 《Vua Hài Kịch》 này, nếu không có Lâm tiên sinh, cũng sẽ không có Chu Tinh Trì của ngày hôm nay!" Nói xong, Chu Tinh Trì cúi thật sâu về phía Lâm Hựu Luân đang ngồi dưới khán đài.

Dưới khán đài lại một lần nữa vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Sau khi giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất được trao, giải Kịch bản xuất sắc nhất thuộc về 《Lồng Dân》, toàn bộ lễ trao giải đã bước vào phần cuối cùng. "《Lồng Dân》 đã giành giải Kịch bản xuất sắc nhất và Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất, 《Nguyễn Linh Ngọc》 giành giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất và bốn giải kỹ thuật, tôi cảm thấy mùi thuốc súng giữa hai bộ phim này ngày càng nồng nặc!" Trần Hân Kiến nói như vậy, Thẩm Điện Hà cũng gật đầu theo. "Đúng vậy, tôi cũng nóng lòng muốn biết, liệu giải Đạo diễn xuất sắc nhất và Phim xuất sắc nhất còn lại có thuộc về hai bộ phim này không, hay là có bộ phim nào khác sẽ giành được." "Tình hình năm nay rất đặc biệt, tất cả các phim được đề cử cho giải Đạo diễn xuất sắc nhất và Phim xuất sắc nhất đều giống hệt nhau, hơn nữa chúng ta vừa nhận được tin, chủ nhân của hai giải thưởng này đều là cùng một bộ phim, vì vậy ban tổ chức giải Kim Tượng quyết định trao đồng thời hai giải thưởng này, xin mời khách mời trao giải là Lâm Hựu Luân tiên sinh, Vương Tổ Hiền tiểu thư, Khâu Thục Trân tiểu thư!" Vốn dĩ người trao giải Đạo diễn xuất sắc nhất phải là Từ Khắc,

người đã giành giải ở kỳ trước, nhưng năm nay Từ Khắc lại có tác phẩm được đề cử, để tránh tình huống tự mình trao giải cho mình, nên tất cả người trao giải đã được đổi thành Lâm Hựu Luân.

Và vì là trao đồng thời hai giải, nên Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân cũng trở thành khách mời trao giải.

Vì mối quan hệ của ba người đã quá rõ ràng, nên sau khi lên sân khấu họ cũng không thể tùy tiện đùa giỡn như các khách mời trao giải trước đó, Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân mỗi người cầm một phong bì, sau khi lên sân khấu, Khâu Thục Trân xé phong bì mình cầm trước, sau đó đưa phong bì đã mở ra cho Lâm Hựu Luân, tiếp theo Vương Tổ Hiền cũng làm điều tương tự.

Xem xong hai phong bì, Lâm Hựu Luân hơi cúi đầu hướng về phía mic. "Người giành giải Đạo diễn xuất sắc nhất và Phim xuất sắc nhất là 《Lồng Dân》!

Chúc mừng đạo diễn Trương Chí Lượng!" Kỳ Kim Tượng lần này, cuối cùng đã tạo ra một cú sốc lớn ở phút cuối!

Ngày hôm sau, trên các báo ở Hong Kong, tràn ngập các cuộc thảo luận về sự kiện này.

Bộ phim 《Lồng Dân》 của Trương Chí Lượng giành chiến thắng một cách bất ngờ, đánh bại 《Nguyễn Linh Ngọc》, quả thật có chút khó hiểu, nhưng điều này chỉ dựa trên cơ sở 《Nguyễn Linh Ngọc》 là một bộ phim bom tấn, sản xuất lớn, và có độ quảng bá mạnh mẽ, trong khi rất nhiều người trước khi biết 《Lồng Dân》 giành giải, căn bản còn chưa từng nghe nói về bộ phim này.

Có lẽ vì những người phàm tục không thích chỉ thấy sự ti tiện và bất lực của chính mình trong phim, nên trên bảng xếp hạng doanh thu phòng vé năm ngoái, bộ phim 《Lồng Dân》 đã trực tiếp bị loại khỏi top 100, bộ phim không nhận được phản hồi đủ lớn, so với 《Nguyễn

Linh Ngọc》 liên tục giành giải ở các liên hoan phim quốc tế thì dĩ nhiên kém xa một đoạn.

Điều đặc biệt đáng nói là, 《Lồng Dân》 là bộ phim cấp III thứ hai giành giải Phim xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng kể từ khi chế độ phân loại phim ở Hong Kong được thực thi, bộ phim đầu tiên là 《Bá Hào》 của năm trước, hai bộ phim cấp III liên tục giành giải, không thể không khiến người ta nghi ngờ liệu ban giám khảo Kim Tượng có bắt đầu "nặng đô" rồi không.

So với 《Bá Hào》, việc 《Lồng Dân》 bị xếp vào phim cấp III thật sự có chút oan ức, bởi vì bộ phim này ngoại trừ có nhiều từ thô tục một chút, thì thực ra nó đã đi theo con đường của Phương Dục Bình những năm đầu, tập trung vào cuộc sống của người dân ở tầng lớp thấp, không những kỹ thuật làm phim không lỗi thời, mà còn khắc họa một hiện thực xã hội có thật ở Hong Kong lúc bấy giờ thông qua những câu chuyện về một nhóm người, hơn nữa toàn bộ phim bi mà không thương, còn mang một chút không khí hài đen, giành được giải thưởng này quả thực xứng đáng.

Đương nhiên, việc Chu Tinh Trì và Lương Gia Huy cùng giành giải Ảnh đế, hơn nữa các bộ phim đoạt giải đều là hài kịch vô lý đầu, chuyện này cũng trở thành đề tài được nhiều người bàn tán.

Bên ngoài mọi người đang bàn tán sôi nổi về các chủ đề liên quan đến giải Kim Tượng lần này, nhưng Hoàng Ngọc Lang lại đang phiền lòng vì một chuyện khác.

Từ một tuần trước, ông ta đã nhận được tin tức rằng công ty truyện tranh Thiên Hạ của Mã Vinh Thành sắp ra mắt truyện tranh mới, nhưng cho đến tận bây giờ, ông ta vẫn chưa thấy bóng dáng của bộ truyện này.

Ngay khi Hoàng Ngọc Lang gần như đã cho rằng đây chỉ là Mã

Vinh Thành cố làm ra vẻ bí ẩn, thì Đại Kỳ Văn Kiệt lại mang về cho ông ta một tin tức bất ngờ.

Để xác minh độ tin cậy của tin tức này, Hoàng Ngọc Lang đặc biệt đi cùng Kỳ Văn Kiệt đến một tiệm game thùng. "Ông chủ, ở đây có máy chơi game 《Quyền Vương》 không?" Trước khi đổi xu chơi game, Kỳ Văn Kiệt đặc biệt hỏi một câu. "Đó, cả hàng đối diện đều là, chẳng qua các cậu đến muộn rồi, chắc là không tìm được máy trống đâu." Ông chủ nói xong nhìn Kỳ Văn Kiệt một cái, "Cậu còn muốn đổi xu không?" Kỳ Văn Kiệt dẫn Hoàng Ngọc Lang đến đây chính là vì trò chơi 《Quyền Vương》 mới ra mắt này, giờ không còn máy trống, dĩ nhiên không muốn đổi nữa, anh ta vừa định rút tiền ra cất đi, thì bị Hoàng Ngọc Lang ngăn lại.

Hoàng Ngọc Lang đưa tiền cho ông chủ, khi đối phương bắt đầu đổi xu cho họ, tiện thể hỏi thăm về trò chơi 《Quyền Vương》 này. "Ông chủ, trò 《Quyền Vương》 này bây giờ hot lắm à?" "Đương nhiên rồi, chỗ tôi có ba loại máy game đối kháng, bây giờ mọi người đều chỉ chơi trò 《Quyền Vương》 này, mặc dù trò này mới ra chưa đầy một tuần, nhưng đã có rất nhiều người mê mẩn nó, tôi bây giờ đã chuẩn bị lấy một nửa số máy khác ra, thay toàn bộ bảng game bên trong thành 《Quyền Vương》, lần tới các cậu đến, chắc là sẽ có máy trống để chơi trò này rồi." Ông chủ cho rằng Hoàng Ngọc Lang và Kỳ Văn Kiệt chỉ là khách chơi game bình thường, nên đã nhiệt tình quảng cáo cho họ. "Cái này không phải quá vội vàng sao?

Dù sao cũng là game mới, sau khi mọi người hết hứng thú, e rằng sẽ không có nhiều người chơi nữa đâu?" Hoàng Ngọc Lang có chút khó hiểu hỏi. "Cậu cứ yên tâm đi, chỉ cần không có game đối kháng mới ra mắt trước, trò này sẽ luôn phổ biến như vậy, hơn nữa chơi trò này còn có thể tham gia thi đấu, giải nhất có mười vạn đô la Hong Kong tiền thưởng, ở cửa có dán poster thi đấu chuyên biệt, bên tổ

chức gọi đây là Giải đấu lớn eSports, tháng 11 năm nay là lần đầu tiên, cậu nghĩ xem, chỉ riêng việc chạy theo mười vạn đô la Hong Kong này thôi, sẽ có bao nhiêu người trẻ tuổi chạy đến chơi trò này?

Không giấu gì các cậu, bây giờ đã có mấy người chạy đến tìm tôi bàn bạc, nói muốn bao riêng một máy ở chỗ tôi, nhìn thấy đám người bên kia chưa, đều là những người đang đợi chơi 《Quyền Vương》, vì tranh giành máy chơi, chỗ tôi đã xảy ra mấy vụ đánh nhau rồi, người trông quán ở một bên mà mấy tên này cũng dám đánh nhau, tôi mà không tăng số lượng máy game nữa, thì quán game của tôi chẳng phải ngày nào cũng bị cảnh sát ghé thăm sao?" Ông chủ nói một tràng dài, sắc mặt Hoàng Ngọc Lang càng nghe càng âm trầm.

Đổi xong xu game, Kỳ Văn Kiệt dẫn Hoàng Ngọc Lang đến hàng máy 《Quyền Vương》 đó, đúng như ông chủ nói, mỗi máy đều có ba bốn người đứng đợi.

Kỳ Văn Kiệt dùng 50 đô la Hong Kong làm tiền đổi, mới khiến một người đang chiếm máy đồng ý cho anh ta chơi mười phút.

Kỳ Văn Kiệt bỏ xu vào nhưng không chơi game ngay, mà dừng lại ở màn hình chọn nhân vật, sau đó giới thiệu các nhân vật trong game cho Hoàng Ngọc Lang.

Vì giới thiệu về mỗi nhân vật trong game rất đơn giản, nên Kỳ Văn Kiệt tạm thời cũng không thể phân biệt được ai mới là nhân vật chính thực sự, nhưng từ hơn sáu mươi nhân vật này, vẫn có thể thấy cấu trúc thế giới game rất hoàn thiện, bộ truyện tranh phát triển từ đó chắc hẳn cũng sẽ không tệ.

Rời khỏi tiệm game, Hoàng Ngọc Lang còn đặc biệt xem tấm poster quảng cáo Giải đấu lớn eSports, giải nhất mười vạn đô la Hong Kong, giải nhì năm vạn đô la Hong Kong, giải ba ba vạn đô la Hong Kong, mức thưởng như vậy đối với người bình thường quả thực có

sức hấp dẫn không nhỏ.

Hoàng Ngọc Lang rời mắt khỏi poster, quay đầu nhìn Kỳ Văn Kiệt bên cạnh. "Chuyện này cậu thấy thế nào?" "Cái Giải đấu lớn eSports này chắc hẳn là một thủ đoạn quảng bá game của bên đó, xét từ phản hồi của người chơi game, chiêu này quả thực rất hữu ích, tôi tin không cần bao lâu nữa, tất cả người trẻ ở Hong Kong sẽ đều biết đến trò game thùng này." Kỳ Văn Kiệt nhún vai, giọng nói ít nhiều có chút bất lực.

Hoàng Ngọc Lang cau mày, "Cậu nghĩ một khi trò này được quảng bá rộng rãi, sẽ ảnh hưởng bao nhiêu đến doanh số truyện tranh liên quan?" "Hiện tại vẫn chưa xác định, nhưng có thể khẳng định là, chắc chắn sẽ có một lượng lớn người chơi game bị thu hút đến đọc bộ truyện tranh này, đồng thời sau khi truyện tranh xuất bản, cũng sẽ tương ứng thu hút một lượng người trẻ ban đầu không chơi game đến với trò chơi đó." Câu trả lời của Kỳ Văn Kiệt càng khiến nỗi lo trong lòng Hoàng Ngọc Lang thêm lớn.

Trước đây Hoàng Ngọc Lang vẫn luôn không mấy coi trọng trò chơi điện tử, nhưng những gì mắt thấy tai nghe hôm nay trong tiệm game lại khiến ông ta thay đổi suy nghĩ, khi ông ta còn đang nghĩ đến việc phát triển giao thoa giữa truyện tranh và điện ảnh, Lâm Hựu Luân đã tiến thêm một bước, mở rộng sự phát triển giao thoa này sang lĩnh vực game.

Hoàng Ngọc Lang lúc này đột nhiên có chút hiểu vì sao Lâm Kiện Nhạc đôi khi lại không giữ được bình tĩnh đến thế, đối đầu với một người như Lâm Hựu Luân làm đối thủ cạnh tranh, áp lực thật sự rất lớn!

Không đợi Hoàng Ngọc Lang hoàn hồn từ cảm thán, Kỳ Văn Kiệt lại nói thêm cho ông ta một chuyện.

Chương 854

"Giải đấu lớn eSports này không chỉ tổ chức ở Hong Kong, mà còn có các khu vực thi đấu ở Đài Loan, Nhật Bản, Hàn Quốc và Mỹ, tôi nghĩ mưu đồ của Lâm Hựu Luân e rằng còn lớn hơn chúng ta tưởng." "Ý cậu là, Lâm Hựu Luân quảng bá game 《Quyền Vương》 mạnh mẽ như vậy, mục đích thực sự không phải để quảng bá truyện tranh sao?" Hoàng Ngọc Lang nhíu mày.

Kỳ Văn Kiệt gật đầu.

Mặc dù anh ta cũng rất không muốn thừa nhận, nhưng mọi dấu hiệu đều cho thấy, bộ truyện tranh chưa ra mắt đã gây áp lực lớn cho họ, rất có thể chỉ là một hành động tiện tay của Lâm Hựu Luân.

Dù là game hay truyện tranh, có lẽ đều chỉ là sự chuẩn bị ban đầu của Lâm Hựu Luân để quay bộ phim người thật 《Quyền Vương》.

Nghĩ rõ vấn đề này, vẻ mặt Hoàng Ngọc Lang trở nên vô cùng khó coi.

Một bộ truyện tranh mà Lâm Hựu Luân tiện tay làm ra còn có thể gây áp lực lớn đến vậy cho họ, muốn cạnh tranh trực diện với Lâm Hựu Luân, áp lực ấy sẽ lớn đến mức nào?

Vừa nghĩ đến bộ phim 《Long Hổ Môn》 đang quay, Hoàng Ngọc Lang không khỏi lo lắng. —— Ngày hôm đó Vương Tinh như thường lệ 9 giờ sáng rời nhà, đến công ty xử lý xong công việc trên tay, giữa chừng còn gọi điện thoại cho Đỗ Kỳ Phong, hỏi về tiến độ bộ phim mà Đỗ Kỳ Phong đang quay gần đây.

Đến trưa, một người bạn gọi điện hẹn Vương Tinh đi ăn, anh ta thu dọn đồ đạc xuống lầu, đang đi về phía bãi đỗ xe thì hai người đàn ông lạ mặt đeo kính râm đi ngược chiều đến.

Vương Tinh bận đi hẹn, chỉ vội vàng nhìn hai người đó một cái, sau đó không để ý nữa.

Đi được một đoạn, Vương Tinh vô tình phát hiện, một trong hai người đàn ông lạ mặt đeo kính râm vừa lướt qua anh ta đang theo dõi mình, khoảng cách giữa hai bên chưa đầy 5, 6 mét.

Trong lòng Vương Tinh đột nhiên nảy sinh một cảm giác không lành, quay đầu nhìn đối phương một cái, rồi quay người chạy về phía lối ra bãi đỗ xe, nhưng không ngờ vừa chạy được hai bước, đã va vào một người.

Vương Tinh đang định nói xin lỗi, ngẩng đầu lên thì phát hiện người chặn đường mình chính là người còn lại trong hai gã đeo kính râm ban nãy.

Vương Tinh quay đầu lại, gã vừa theo dõi anh ta cũng đã đuổi kịp, chặn đường phía sau anh ta.

Thấy hai người đàn ông đeo kính râm tiến sát lại gần, Vương Tinh đang chuẩn bị hô lớn cầu cứu, thì một trong số họ lại rút từ túi áo khoác ra một khẩu súng, họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào đầu Vương Tinh, dọa anh ta lập tức không dám phát ra tiếng động nào. "Các người muốn làm gì?" "Không muốn làm gì cả, chỉ muốn làm phiền đạo diễn Vương đi cùng chúng tôi một chuyến!" Vương Tinh đang định hỏi đi đâu, thì miệng đã bị một miếng băng dính bịt chặt, sau đó anh ta bị hai người đàn ông ép lên một chiếc xe. —— "Cái quỷ gì vậy Vương Tinh này?" Nam Nhạn đặt điện thoại xuống, vẻ mặt uất ức.

Anh ta đã đợi Vương Tinh ở nhà hàng hơn hai tiếng đồng hồ, gọi điện thoại di động của Vương Tinh không ai bắt máy, gọi điện thoại văn phòng, thư ký nói Vương Tinh đã ra ngoài từ sớm.

Dù có kẹt xe, thì thời gian lâu như vậy cũng đã phải đến rồi. "Kỳ

tiên sinh, chúng ta cứ ăn trước đi, Vương Tinh chắc là có việc gấp không đến được." Nam Nhạn có chút bất lực nhún vai với Kỳ Văn Kiệt.

Kỳ Văn Kiệt nhìn đồng hồ, đã gần 1 giờ trưa rồi, đành gật đầu.

Món ăn thịnh soạn được dọn lên bàn, nhưng Kỳ Văn Kiệt lại chẳng có chút khẩu vị nào, không gặp được Vương Tinh, anh ta không biết phải về báo cáo với Hoàng Ngọc Lang thế nào.

Trò chơi 《Quyền Vương》 ngày càng hot, truyện tranh 《Quyền Vương》 trong tay Mã Vinh Thành sắp xuất bản, áp lực của Hoàng Ngọc Lang ngày càng lớn, cuối cùng Kỳ Văn Kiệt đã đưa ra một ý tưởng cho ông ta.

Vì bộ phim 《Long Hổ Môn》, lợi ích của Hoàng Ngọc Lang và Lâm Kiện Nhạc đã gắn chặt với nhau, tạm thời hai bên không tiện trở mặt, nên Kỳ Văn Kiệt đề nghị Hoàng Ngọc Lang có thể "giả vờ" hòa nhã với Lâm Kiện Nhạc trước, sau đó âm thầm thử hàn gắn mối quan hệ với Lâm Hựu Luân.

Hoàng Ngọc Lang ban đầu còn có chút do dự, vì ông ta lo lắng Lâm Hựu Luân sẽ không chấp nhận ông ta nữa.

Cuối cùng, Kỳ Văn Kiệt đã dùng lý do "có được Lâm Hựu Luân chấp nhận hay không không phải là vấn đề then chốt, chỉ cần có thể khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy họ không cố ý đối đầu với anh ấy là được" để thuyết phục Hoàng Ngọc Lang.

Muốn hàn gắn mối quan hệ với Lâm Hựu Luân, trực tiếp tìm đến chắc chắn là vô ích, nên Kỳ Văn Kiệt mới nghĩ đến Vương Tinh, không ngờ Vương Tinh lại còn không chịu lộ mặt.

Bữa ăn của Nam Nhạn cũng chẳng ngon miệng chút nào, vốn dĩ Kỳ Văn Kiệt tìm đến anh ta, nói là muốn gặp Vương Tinh, Nam Nhạn

cảm thấy đây chỉ là chuyện nhỏ, không nghĩ ngợi gì đã đồng ý, nhưng không ngờ Vương Tinh lại dám "cho anh ta leo cây".

Buổi chiều Nam Nhạn trực tiếp đến công ty của Vương Tinh, định tìm anh ta để "lý luận", không ngờ ở phòng tiếp tân uống cà phê hơn ba tiếng đồng hồ vẫn không gặp được người, điện thoại liên tục không liên lạc được, thư ký cũng không biết Vương Tinh đã đi đâu.

Trong tình huống không còn cách nào khác, Nam Nhạn đành gọi điện thoại về nhà Vương Tinh.

Người bắt máy là A Vân, vợ của Vương Tinh, sau đó cô ấy cũng không biết Vương Tinh đã đi đâu.

Nam Nhạn lúc này mới nhận ra tình hình có chút không đúng, vội vàng gọi điện thoại cho Lâm Hựu Luân. "Anh nói gì?

Vương Tinh mất tích?" Nếu không phải giọng Nam Nhạn đầu dây bên kia rất gấp gáp, Lâm Hựu Luân đã tưởng Nam Nhạn đang đùa với anh. "Trưa nay tôi hẹn anh ta đi ăn, nhưng anh ta vẫn không đến, sau đó điện thoại liên tục không liên lạc được.

Chiều nay tôi đến công ty anh ta, nhưng vẫn không đợi được người, nhà anh ta tôi cũng gọi điện rồi, vợ anh ta cũng không biết anh ta đã đi đâu." Lâm Hựu Luân nhanh chóng đưa ra quyết định, "Anh gọi điện thoại cho tất cả những người mà anh ta có thể quen biết, xem có ai biết anh ta đã đi đâu không, sau đó tôi bên này cũng sẽ thử liên lạc với anh ta." Cúp điện thoại của Nam Nhạn, Lâm Hựu Luân suy nghĩ một lát, sau đó gọi một số điện thoại ở Đài Loan.

Điện thoại được kết nối, đầu dây bên kia truyền đến giọng một người phụ nữ hỏi là ai. "Tôi là Lâm Hựu Luân… Vương Tinh có ở chỗ cô không?" Khâu Nguyệt Thanh đầu dây bên kia sững sờ, Vương Tinh bí mật sắp xếp cô ở Đài Loan, chỉ có rất ít người biết cách liên lạc, không ngờ Lâm Hựu Luân cũng biết, hơn nữa còn gọi thẳng điện

thoại đến. "Hôm qua anh ấy vừa gọi điện cho tôi, nói đoạn thời gian này anh ấy ở Hong Kong rất bận, gần đây sẽ không sang đây." Khâu Nguyệt Thanh không dám nói dối, đã kể lại tất cả những gì cô liên lạc với Vương Tinh gần đây.

Lâm Hựu Luân cau mày, "Vậy là anh ta không ở chỗ cô?" Khâu Nguyệt Thanh "ừ" một tiếng, sau đó không kìm được hỏi: "Lâm tiên sinh, A Kinh anh ấy…" "Anh ấy có thể gặp chút rắc rối, tôi sẽ giúp anh ấy giải quyết, hai ngày gần đây dù cô có đọc được tin tức gì trên báo chí, cũng đừng có bất kỳ phản ứng nào, hơn nữa tôi không muốn nghe bất kỳ thông tin nào cô bàn luận với truyền thông về anh ấy, ngay cả truyền thông Đài Loan cũng không được, cô hiểu chưa?" Lâm Hựu Luân cảnh cáo Khâu Nguyệt Thanh vài câu, sau đó cúp điện thoại.

Rất nhanh, Nam Nhạn bên kia cũng báo tin về, anh ta đã hỏi tất cả những người quen của Vương Tinh, mọi người đều không biết Vương Tinh đã đi đâu, sau đó điện thoại di động của Vương Tinh vẫn trong tình trạng không ai bắt máy.

Lâm Hựu Luân do dự một chút, cuối cùng vẫn cầm điện thoại lên, gọi đến nhà Vương Tinh. "A Vân à?

Tôi là A Luân đây, là thế này, một bộ phim tôi đầu tư ở Đài Loan gặp chút vấn đề, tôi bên này tạm thời lại không đi được, nên đã nhờ Vương Tinh đi thay tôi xử lý, sau đó anh ấy có thể phải đi một hai ngày mới về…" Lâm Hựu Luân chưa nói xong, đã bị A Vân ngắt lời. "A Luân, anh nói thật với em, có phải A Kinh xảy ra chuyện gì rồi không?" Lâm Hựu Luân hiện tại vẫn chưa xác định Vương Tinh có thật sự xảy ra chuyện hay không, vốn dĩ muốn bịa một cái cớ tạm thời không cho A Vân biết chuyện này, nhưng nghe giọng A Vân, cô ấy dường như đã nhận ra điều gì đó.

Thấy không thể giấu được nữa, Lâm Hựu Luân đành nói đơn giản

mọi chuyện cho A Vân.

Vừa nói xong, đã nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến tiếng vật nặng đổ xuống đất, Lâm Hựu Luân tiếp đó gọi vài câu nhưng không có bất kỳ phản hồi nào, điện thoại lại không ngắt, anh lập tức nhận ra là A Vân bên đó đã xảy ra chuyện! —— "Lâm tiên sinh xin hãy yên tâm, bệnh nhân chỉ vì kích động cảm xúc mà ngất đi, hiện tại đã tỉnh lại, nghỉ ngơi một hai ngày là không có vấn đề gì nữa." Nghe bác sĩ chủ trị nói vậy, Lâm Hựu Luân lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đẩy cửa phòng bệnh, Khâu Thục Trân đang ở bên cạnh nói chuyện với A Vân, Lâm Hựu Luân không vào làm phiền, mà đứng ở hành lang suy nghĩ cách giải quyết.

Vương Tinh mất tích từ trưa, đến bây giờ đã gần 8 tiếng đồng hồ trôi qua, nếu bị bắt cóc, bọn cướp lẽ ra đã gọi điện thoại đòi tiền chuộc, nhưng nếu không phải bị bắt cóc, thì lại không có lý do nào khác có thể giải thích vì sao đến bây giờ vẫn không liên lạc được với anh ta.

Lâm Hựu Luân đang suy nghĩ chuyện này, Vương Thiên Lâm nhận được tin tức cuối cùng cũng đến bệnh viện, cùng đi với ông là Đỗ Kỳ Phong. "Lâm tiên sinh, tình hình A Vân thế nào rồi?" "Thiên Lâm thúc đừng lo, bác sĩ nói A Vân không sao, chỉ là cảm xúc bị kích động một chút, bây giờ cô ấy đã tỉnh lại rồi, A Trân đang ở trong đó bầu bạn với cô ấy!" Lâm Hựu Luân nói vậy, Vương Thiên Lâm mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó ông lại hỏi về tình hình của Vương Tinh. "Thằng nhóc đó gần đây có đắc tội với ai không, sao lại đột nhiên mất tích chứ?" "Chuyện này cháu cũng đang điều tra, nhưng từ tình hình hiện tại mà nói, người chắc hẳn là an toàn." Lâm Hựu Luân sở dĩ đưa ra kết luận này, là vì Vương Tinh làm người rất khéo léo, cơ bản sẽ không gây thù chuốc oán với ai, khả năng bị trả thù cố ý cơ bản có thể loại trừ, sau đó đối phương đến bây giờ vẫn chưa đòi tiền chuộc, khả năng bắt

cóc vì tiền cũng không lớn.

Vương Thiên Lâm dù sao cũng là người từng trải qua nhiều sóng gió, nghe xong phân tích của Lâm Hựu Luân, rất nhanh cũng bình tĩnh lại.

Đỗ Kỳ Phong lúc này mở miệng hỏi một câu: "Vậy chúng ta bây giờ có nên báo cảnh sát không?" "Không thể báo cảnh sát!" Lâm Hựu Luân và Vương Thiên Lâm đồng thanh trả lời.

Suy nghĩ của hai người lần này bất ngờ đồng nhất, trong tình huống động cơ bắt cóc Vương Tinh chưa rõ ràng, báo cảnh sát chỉ khiến sự việc phức tạp thêm.

Đỗ Kỳ Phong nhìn Lâm Hựu Luân và Vương Thiên Lâm, có chút gấp gáp hỏi: "Vậy chúng ta bây giờ chỉ có thể chờ đợi sao?" Lâm Hựu Luân và Vương Thiên Lâm nhìn nhau, cả hai đều không nói gì, coi như đã mặc nhận lời nói của Đỗ Kỳ Phong.

Chương 855

Một chiếc xe sang trọng hiệu President với dàn âm thanh ô tô chấn động trời đất, nghênh ngang đi trên một con phố ở Macao, thu hút sự chú ý của người đi đường. "Xe của ai mà ngông nghênh thế?" Một người ngoại tỉnh mới đến Macao không biết "sống chết" đã nói một câu, sau đó miệng lập tức bị bạn bịt lại. "Đừng nói linh tinh, cẩn thận rước họa vào thân!" Thấy bạn mình phản ứng kịch liệt như vậy, người đó trong lòng lập tức nghĩ đến một cái tên.

Bị bạn kéo sang một bên, anh ta hạ thấp giọng hỏi: "Người trong xe sẽ không phải Băng Nha Câu chứ?" Người bạn nhún vai, "Ngoài hắn ra, ai còn dám nghênh ngang trên phố Macao như vậy?" "Trước đó không phải nghe nói hắn ta và anh em nhà họ Hướng ở Hong Kong đã "động thủ" sao?" "Đổ Vương ra mặt hòa giải, cuối cùng sòng bạc ở khách sạn Quân Di của anh em nhà họ Hướng không mở được, xung đột giữa hai bên mới tạm lắng, nhưng trước đó nghe nói bên Hong Kong lại đưa hơn hai trăm người sang, sau đó Băng Nha Câu liên kết với người của 'Thủy Phòng' phản công, hai bên đã đụng độ mấy trận, bên đó tổn thất nặng nề, hơn nữa còn bị thương mười mấy người, đành phải rút về Hong Kong." Hai người bàn luận về "Băng Nha Câu" này, tên thật là Doãn Quốc Câu, là một thủ lĩnh của "14K" ở Macao.

Doãn Quốc Câu những năm đầu chủ yếu làm ăn ma túy, sau đó vì em trai Doãn Quốc Lương nghiện ma túy, tiêm quá liều tử vong, từ đó bỏ nghề ma túy chuyển sang kinh doanh sòng bạc, chia sẻ một phần lợi nhuận từ cò mồi và cho vay nặng lãi của sòng bạc của Đổ Vương Hà Hồng Sâm.

Vốn dĩ Doãn Quốc Câu và anh em nhà họ Hướng "nước giếng không phạm nước sông", nhưng vào năm ngoái, anh em nhà họ Hướng

đang làm ăn sòng bạc ở Macao rất thuận lợi, dự định mở rộng kinh doanh, liền bắt tay vào phát triển sòng bạc khách sạn Quân Duy, Doãn Quốc Câu nhìn thấy lợi ích trong đó, liền cũng muốn nhúng tay vào, kết quả đàm phán không thành công hai bên xảy ra xung đột.

Doãn Quốc Câu liên kết với bốn bang phái lớn khác ở Macao tích cực đối kháng, thậm chí còn đặt bom ở khách sạn Quân Duy.

Sự việc làm ầm ĩ đến mức này, Hà Hồng Sâm ra mặt mới giải quyết được.

Nhưng nhà họ Hướng có "Tân Nghĩa An" làm hậu thuẫn cũng không phải dạng vừa, không lâu sau liền tập hợp nhân lực sát phạt đến Macao, nhưng dù sao cũng là "cường long khó ép địa đầu xà", Doãn Quốc Câu nhận được tin liền vội vàng tổ chức ứng chiến, sau một thời gian truy đuổi tấn công dữ dội, lại đẩy lùi thế lực xã hội đen của nhà họ Hướng về Hong Kong.

Doãn Quốc Câu sau trận chiến này, danh tiếng vang xa, thanh thế có thể nói là lớn mạnh. —— Trong chiếc xe sang, Doãn Quốc Câu vẫy tay, bảo thuộc hạ đến giúp ông ta châm xì gà. "À đúng rồi, gần đây có tin tức gì về anh em nhà họ Hướng không?" Thuộc hạ cầm bật lửa đưa đến trước mặt Doãn Quốc Câu, vừa giúp ông ta châm thuốc vừa nói: "Hướng Hoa Thắng đoạn thời gian này đã biết điều hơn nhiều, nhưng anh trai hắn ta Hướng Hoa Cường, gần đây ở Hong Kong lại gây ra không ít sóng gió." "Ồ?" Đôi mắt vốn dĩ khép hờ của Doãn Quốc Câu chợt mở bừng, "Hướng Hoa Cường đã làm gì, kể nghe xem!" "Hướng Hoa Cường ở Hong Kong mở một công ty điện ảnh, năm ngoái hắn ta tự mình đóng vai chính một bộ phim, được đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng Hong Kong năm nay, đoạn thời gian trước chuyện này bị truyền thông Hong Kong thổi phồng rất nhiều." "Hướng Hoa Cường cũng biết đóng phim sao?

Chắc chắn là đám giám khảo Kim Tượng kia muốn nịnh bợ hắn ta, nên mới cho hắn ta đề cử… À đúng rồi, cuối cùng hắn ta có đoạt giải không?" "Chuyện này gây ầm ĩ rất lớn, sau đó chủ tịch Kim Tượng Lâm Hựu Luân đã đích thân ra mặt giải thích với truyền thông, tình hình tuy lắng xuống, nhưng cuối cùng Hướng Hoa Cường vẫn không giành được giải thưởng này!" Doãn Quốc Câu vừa nghe Hướng Hoa Cường cuối cùng trắng tay, lập tức bật cười. "Haha, tôi đã bảo rồi mà, Hướng Hoa Cường mà giành được giải này, vậy chẳng phải tôi có thể đi làm Cảng Đốc (Thống đốc Hong Kong) rồi sao?" Mặc dù câu chuyện cười này không hề buồn cười chút nào, nhưng vài thuộc hạ trong xe đều cười theo.

Một tên thuộc hạ nịnh nọt nói: "Đại ca, chi bằng anh cũng đóng một bộ phim, rồi năm sau giành lấy giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất Kim Tượng Hong Kong, chọc tức Hướng Hoa Cường!" "Nói bậy bạ, mày nghĩ Kim Tượng dễ dàng giành được như vậy sao?" Doãn Quốc Câu mắng một câu không mấy vui vẻ, nhưng trong lòng lại rất hưởng thụ lời nịnh bợ này. "Không phải chỉ là dùng tiền mua chuộc giám khảo thôi sao, tôi không tin bỏ ra mấy trăm vạn xuống, đại ca anh còn không giành được giải này, nếu không được tôi trực tiếp dẫn một đám tiểu đệ đi Hong Kong, tìm mấy vị giám khảo đó "nói chuyện", tên nào không thức thời tôi lập tức "xử" hắn ngay tại chỗ!" Tên thuộc hạ này nói rất hùng hồn, nhưng chưa nói xong thì đã bị Doãn Quốc Câu tát một cái vào đầu. "Mày nghĩ Hong Kong cũng giống Macao, có thể để mày tùy ý làm loạn sao?

Còn mẹ kiếp dùng tiền mua chuộc giám khảo, mày có biết chủ tịch Kim Tượng Lâm Hựu Luân có bao nhiêu tiền không?

Hắn ta tùy tiện nhổ một sợi lông trên đùi ra, cũng đủ cho mày ăn chơi cả đời, mấy trăm vạn đặt trước mặt hắn ta, mày nghĩ là bố thí cho ăn mày sao?" Doãn Quốc Câu tuy thích nghe lời hay ý đẹp, nhưng

đầu óc ông ta không hề hồ đồ, ông ta biết mình chỉ là một nhân vật ở Macao, so với nhân vật tầm cỡ như Lâm Hựu Luân còn kém quá xa, căn bản không có khả năng so sánh.

Thạch Vĩnh Tường, người vẫn im lặng nãy giờ, lúc này đột nhiên thốt ra một câu: "Đại ca, lời đề nghị của A Khâu tuy có chút "tự nhiên", nhưng cũng không phải hoàn toàn không có chỗ đáng để xem xét." Thạch Vĩnh Tường trong số mấy thuộc hạ của Doãn Quốc Câu, vẫn luôn đóng vai trò "quân sư", phụ trách bày mưu tính kế, vì vậy lời nói của anh ta Doãn Quốc Câu vẫn luôn rất tin tưởng. "A Tường, sao cậu cũng nói như vậy?" "Đại ca đừng hiểu lầm, ý tôi không phải là để anh thật sự đi đóng phim, nhưng anh có thể tự mình đầu tư quay phim, chỉ cần phim quay ra đạt doanh thu phòng vé lớn, tương tự cũng có thể "vả mặt" Hướng Hoa Cường." Thạch Vĩnh Tường vừa nói vậy, Doãn Quốc Câu lập tức động lòng.

Kinh doanh sòng bạc tuy kiếm tiền, nhưng ở Macao này không phải chỉ mình Doãn Quốc Câu có thể quyết định mọi thứ, phía trên có Đổ Vương Hà Hồng Sâm, phía dưới còn có các thế lực bang phái khác, lợi ích đan xen phức tạp, lần này Doãn Quốc Câu có thể liên kết các bang phái khác hợp lực đối phó anh em nhà họ Hướng, chẳng qua vì có lợi ích chung thúc đẩy, sau này mọi người còn có thể đồng lòng như vậy hay không thì khó nói.

Một khi xảy ra xung đột với các bang phái khác, việc kinh doanh sòng bạc rất dễ bị ảnh hưởng.

Hơn nữa, năm 99 Macao sẽ trở về, lúc đó việc kinh doanh sòng bạc sẽ như thế nào vẫn là một ẩn số, và khi đó thái độ của chính phủ Đại lục đối với xã hội đen tuyệt đối sẽ không còn "buông thả" như chính quyền Bồ Đào Nha hiện tại, Doãn Quốc Câu muốn tiếp tục "tiêu diêu" ở Macao, còn cần một thân phận chính thức "qua mặt được".

Nói đơn giản, Doãn Quốc Câu cũng muốn "tẩy trắng" mình trước khi Macao trở về, mà hiện tại ngành công nghiệp vừa có thể kiếm tiền lại vừa nhanh chóng nổi danh, không gì khác ngoài đầu tư điện ảnh.

Đương nhiên Doãn Quốc Câu cũng biết rõ, đầu tư điện ảnh không hề dễ dàng như ông ta nghĩ, Hướng Hoa Cường có thế lực lớn như vậy ở Hong Kong, mở công ty điện ảnh vẫn phải đàng hoàng tuân theo quy tắc, nguyên nhân trong đó không chỉ vì giới điện ảnh Hong Kong có những nhân vật khiến Hướng Hoa Cường phải kiêng dè như Lâm Hựu Luân, đồng thời cũng vì tính chất đặc biệt của ngành điện ảnh, thế lực có lớn đến mấy cũng không thể ép buộc khán giả đi xem những bộ phim họ không thích, vì vậy muốn đầu tư điện ảnh kiếm tiền, thật sự không phải chuyện dễ.

Đối với những lo ngại của Doãn Quốc Câu, Thạch Vĩnh Tường đã sớm nghĩ sẵn lời giải thích. "Một bộ phim muốn bán chạy, không ngoài ba yếu tố, diễn viên giỏi, đạo diễn giỏi, cộng thêm một câu chuyện hay, trong đó yếu tố diễn viên dễ giải quyết nhất, chỉ cần dùng tiền là có thể giải quyết." Đối với cách nói này của Thạch Vĩnh Tường, bản thân Doãn Quốc Câu đã có kinh nghiệm sâu sắc.

Cách đây không lâu, ông ta liên kết với các bang phái khác ở Macao, đánh đuổi tất cả những người mà anh em nhà họ Hướng đưa đến để báo thù về Hong Kong, sau đó để ăn mừng, ông ta đã đặc biệt tổ chức một buổi hòa nhạc từ thiện ở Macao, đặc biệt mời Trương Học Hữu và Lưu Đức Hoa trong Tứ Đại Thiên Vương biểu diễn, sự kiện này từng gây chấn động một thời ở Macao.

Thông qua chuyện này, Doãn Quốc Câu cũng hiểu ra một đạo lý, chỉ cần chịu chi tiền, ngôi sao lớn đến mấy cũng có thể mời được.

Đương nhiên, ngôi sao có thể dùng tiền mời, nhưng đạo diễn thì không được.

Các đạo diễn nổi tiếng ở Hong Kong, trong tay chưa bao giờ thiếu phim để quay, đặc biệt là các đạo diễn có danh tiếng lớn và có "bảo chứng phòng vé", hoặc là tự mình thành lập công ty điện ảnh "đơn độc", hoặc là hợp tác với các công ty điện ảnh lớn, người khác muốn mời họ quay phim không phải chuyện dễ dàng.

Thạch Vĩnh Tường ghé miệng vào tai Doãn Quốc Câu, thì thầm vài câu, Doãn Quốc Câu nghe xong sắc mặt đại biến. "Vương Tinh thật sự đã bị các cậu đưa đến Macao rồi?" Thạch Vĩnh Tường gật đầu.

Doãn Quốc Câu tức giận đập mạnh vào đùi, chửi Thạch Vĩnh Tường hồ đồ. "A Tường, bình thường cậu đều khuyên tôi "ba lần suy nghĩ rồi mới hành động", nhưng sao bản thân cậu làm việc lại nông nổi như vậy, cậu lẽ nào không biết mối quan hệ giữa Vương Tinh và Lâm Hựu Luân sao?

Cậu làm vậy đâu phải là giúp tôi, rõ ràng là đang hại tôi mà!" Thạch Vĩnh Tường không hề bận tâm cười một tiếng, "Đại ca anh đừng kích động vội, nghe tôi nói hết đã.

Vương Tinh người này, là một nhà làm phim thương nhân không hơn không kém, tức là bất kể hợp tác với ai, quay nội dung gì, chỉ cần có lợi nhuận, anh ta đều sẽ đồng ý, nếu nói trong các đạo diễn Hong Kong ai có khả năng hợp tác với chúng ta nhất, tôi nghĩ không ai khác ngoài Vương Tinh." "Bất kể cậu có lý do gì, cũng không thể dùng thủ đoạn như vậy để đưa người ta đến, thật sự chọc giận anh ta, anh ta cứ không hợp tác với cậu, chẳng lẽ cậu còn có thể dìm anh ta xuống biển sao?" "Đại ca anh không biết, Vương Tinh này tuy dễ nói chuyện, nhưng làm người cũng đặc biệt lanh lợi, nếu tôi không mời anh ta đến bằng cách này, anh ta mà biết là hợp tác với chúng ta, nói không chừng sẽ tìm cớ thoái thác, lúc đó chúng ta cũng không có cách nào với anh ta.

Hơn nữa, trên đường từ Hong Kong đến Macao này, tôi cũng không dám để anh ta chịu ủy khuất, mấy anh em đều luôn chăm sóc tử tế, trong lòng anh ta tuy sẽ có một chút oán giận, nhưng chỉ cần đại ca anh đến lúc đó khéo léo an ủi anh ta vài câu, cùng lắm là diễn một vở kịch, "mắng" chúng ta một trận ngay trước mặt, như vậy Vương Tinh chắc chắn sẽ cảm kích anh, chuyện hợp tác chẳng phải sẽ "nước chảy thành sông" sao?" Thạch Vĩnh Tường giải thích nhiều như vậy, nhưng trong lòng Doãn Quốc Câu vẫn còn chút lo lắng. "Các cậu có nghĩ đến, bắt cóc Vương Tinh như vậy, bên Lâm Hựu Luân sẽ có phản ứng gì không?" Thạch Vĩnh Tường dám bắt cóc Vương Tinh, đương nhiên cũng đã cân nhắc đến hậu quả như vậy, nhưng anh ta không hề lo lắng. "Chỉ cần Vương Tinh cho rằng đây là một sự hiểu lầm, chẳng lẽ Lâm Hựu Luân còn cường thế ra mặt bênh vực anh ta sao?" Thạch Vĩnh Tường không những không lo lắng Lâm Hựu Luân bên kia sẽ tiến hành trả thù, mà việc hắn chọn Vương Tinh làm mục tiêu ra tay, một trong các nguyên nhân chính là vì quan hệ giữa Vương Tinh và Lâm Hựu Luân phi thường.

Anh em nhà họ Hướng vừa mới chịu thiệt lớn trên tay Doãn Quốc Câu, vào lúc này Doãn Quốc Câu muốn đầu tư điện ảnh Hong Kong, Hướng Hoa Cường tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, cho dù không can thiệp công khai, chắc chắn cũng sẽ dùng đủ mọi thủ đoạn cản trở.

Các đạo diễn khác ở Hong Kong ít nhiều đều kiêng dè thế lực phía sau Hướng Hoa Cường, cho dù bất đắc dĩ hợp tác với Doãn Quốc Câu cũng không thể dốc hết tâm lực.

Nhưng Vương Tinh thì khác, vì có Lâm Hựu Luân che chở, cho dù hắn có giúp Doãn Quốc Câu quay phim, Hướng Hoa Cường cũng không thể làm gì hắn.

Chính vì nhận định điểm này mà Thạch Vĩnh Tường đã ra tay mà

không cần Doãn Quốc Câu đồng ý. — Tại phòng tổng thống sang trọng của một khách sạn ở Macau, Doãn Quốc Câu đang lớn tiếng mắng hai thuộc hạ ngay trước mặt Vương Tinh: "Mấy thằng khốn các ngươi, ai cho các ngươi lá gan dám dùng súng ép đạo diễn Vương đến Macau hả?

Các ngươi đều không muốn sống nữa à?" Một trong hai thuộc hạ bị mắng đã được Thạch Vĩnh Tường dặn dò trước, liền chủ động nhận hết tội về mình.

"Đại ca, đều là lỗi của tôi!

Tôi không nên tự ý hành động!" Hắn vừa xin lỗi, vừa ra sức tự tát vào mặt mình, những tiếng "bốp bốp" của cái tát nghe rất "đã tai" Vương Tinh.

Thấy đối phương sắp bị tát sưng mặt, Vương Tinh lúc này mới đứng dậy nói: "Ông chủ Doãn, được rồi, hai tên này chỉ là thái độ ác liệt một chút khi trói tôi lên xe thôi, trên đường đến đây cũng không mạo phạm gì tôi." "Đã đạo diễn Vương nói đỡ cho các ngươi, vậy hôm nay tôi sẽ tha cho các ngươi một lần, được rồi, cút hết đi, đừng đứng đây chướng mắt!" Doãn Quốc Câu vung tay, hai thuộc hạ vội vàng lủi đi.

Quay đầu lại, Doãn Quốc Câu lập tức đổi sang một vẻ mặt hòa nhã.

"Đạo diễn Vương, chuyện lần này đều là do tôi bình thường quản giáo không nghiêm, mới xảy ra chuyện như vậy, tối nay tôi sẽ mời khách, khách sạn Bồ Kinh sẽ chiêu đãi đạo diễn Vương, mọi chi phí của anh ở đó đều tính vào tôi!" Sau khi đã nắm rõ tình cảnh của mình, Vương Tinh cũng rất nhanh trấn tĩnh lại, hắn biết Doãn Quốc Câu tìm mình đến, lại bày ra thái độ như vậy, chắc chắn là có việc cần hắn giúp, cũng có nghĩa là tạm thời hắn sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Đương nhiên, Vương Tinh còn chưa ngu đến mức bị người ta nắm trong tay mà còn vênh váo, nên khi Doãn Quốc Câu nói vậy, hắn liền xua tay: "Ông chủ Doãn nói đùa rồi, đã là hiểu lầm, vậy nói rõ ra là được!" "Tôi vẫn luôn rất ngưỡng mộ đạo diễn Vương, lần này anh đến Macau, đương nhiên tôi phải chiêu đãi thật tốt, cho nên anh đừng khách sáo!" Doãn Quốc Câu tỏ ra rất hào sảng, nhưng càng như vậy, Vương Tinh trong lòng càng cảnh giác.

"Ông chủ Doãn có gì thì cứ nói thẳng, chỉ cần là chuyện tôi có thể làm được, nhất định sẽ cố gắng hết sức!" Doãn Quốc Câu ngồi xuống ghế sofa đối diện Vương Tinh, vặn nắp một chai rượu Remy Martin, rót hai ly, một ly đưa cho Vương Tinh, một ly tự mình cầm, rồi vắt chân, tựa người nghiêng vào ghế sofa.

"Không giấu đạo diễn Vương, lần này tôi mời anh đến đây, chủ yếu là tôi định đầu tư một bộ phim, sau đó muốn mời anh làm đạo diễn cho bộ phim này." "Không biết ông chủ Doãn muốn quay thể loại phim gì, nếu là phim hài thì đương nhiên không vấn đề, nhưng nếu là thể loại khác thì xin thứ lỗi cho tôi bất lực." Vương Tinh rất rõ ân oán giữa Doãn Quốc Câu và Hướng Hoa Cường, so với đắc tội Doãn Quốc Câu, hắn càng không muốn đắc tội Hướng Hoa Cường, nhưng hắn hiện tại đang nằm trong tay Doãn Quốc Câu, nên chỉ đành tìm đại một cái cớ như vậy.

Trước khi gặp Vương Tinh, Thạch Vĩnh Tường đã từng nhắc nhở Doãn Quốc Câu phải lưu ý, tên mập này rất ranh mãnh, Doãn Quốc Câu lúc đó còn không tin, nhưng bây giờ hắn coi như đã được chứng kiến.

"Chúng ta đừng nói chuyện này vội, nào nào nào, uống rượu!

Chương 856

Uống rượu!" Doãn Quốc Câu không đáp lời, trong lòng Vương Tinh đột nhiên hoang mang.

Uống một ngụm rượu, Doãn Quốc Câu đặt ly rượu xuống, đột nhiên hỏi một câu: "Đạo diễn Vương thật sự chỉ quay phim hài?" Vương Tinh chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, hắn không quên mình lúc này vẫn đang nằm trong tay Doãn Quốc Câu, mà ý uy hiếp trong lời nói của đối phương, hắn sao lại không nghe ra.

"Ông chủ Doãn hiểu lầm ý tôi rồi, không phải là tôi chỉ quay phim hài, mà là cái đó là sở trường nhất của tôi, ngoài ra các thể loại phim khác tôi cũng quay, ví dụ như phim võ hiệp, phim hành động thương chiến…" Lời Vương Tinh còn chưa nói xong đã bị Doãn Quốc Câu cắt ngang.

"Những thứ này đều không phải là loại phim tôi muốn tìm đạo diễn Vương quay." Vương Tinh nuốt khan, thăm dò hỏi một câu: "Vậy ông chủ Doãn muốn quay phim gì?" "Tôi muốn quay một bộ phim giống như《Lam Giang Truyện Chi Phản Phi Tổ Phong Vân》." Vừa nghe tên bộ phim đó, Vương Tinh lập tức hiểu ý của Doãn Quốc Câu.《Lam Giang Truyện Chi Phản Phi Tổ Phong Vân》 là bộ phim do Hướng Hoa Cường đóng chính, mà Doãn Quốc Câu muốn quay một bộ phim tương tự, ý đồ chắc chắn là muốn khiêu chiến với Hướng Hoa Cường.

Vương Tinh định từ chối, nhưng lại thấy Doãn Quốc Câu đang cười như không cười nhìn hắn, ánh mắt có chút ý vị khó tả, trong lòng chợt giật mình, lập tức đổi giọng nói: "Thì ra là phim anh hùng xã hội đen, thể loại phim này tôi cũng có thể quay." Doãn Quốc Câu nghe

vậy, lập tức hài lòng cười rộ lên.

"Chỉ vì câu nói này của đạo diễn Vương, chúng ta nên cạn một ly!" Uống xong rượu, Doãn Quốc Câu liền nói: "Đã đạo diễn Vương đồng ý, vậy anh cần bao nhiêu vốn, tìm những ngôi sao nào làm diễn viên chính, những chuyện này đạo diễn Vương có nên cho tôi một câu trả lời chắc chắn không?" Vương Tinh trong lòng đã hỏi thăm gia đình Doãn Quốc Câu vô số lần, trên mặt lại chỉ có thể nở nụ cười nói: "Ông chủ Doãn đừng vội, tôi giúp anh bộ phim này không vấn đề, nhưng nói thật thể loại phim này không phải là sở trường nhất của tôi… Ý tôi là tôi sẽ làm giám chế cho bộ phim này, sau đó tìm một đạo diễn khác chuyên quay thể loại phim này, không biết ông chủ Doãn thấy sao?" Doãn Quốc Câu vừa nghe lời mở đầu của Vương Tinh, suýt chút nữa thì lật mặt, may mà hắn nghe hết lời giải thích của Vương Tinh, vẻ mặt lúc này mới dịu đi một chút, nhưng vẫn có chút cảnh giác.

"Đạo diễn Vương đây là ý gì?" "Ông chủ Doãn, chuyện này thật sự không phải tôi đang qua loa với anh, mà là thật sự đang suy nghĩ vì anh, nếu bộ phim này của anh quay ra chỉ để kiếm tiền thì đơn giản rồi, tôi làm đạo diễn chắc chắn không vấn đề, chỉ có điều phim quay ra chắc chắn sẽ có rất nhiều yếu tố hài hước kiểu trêu chọc trong đó, nếu anh muốn là một bộ phim giống như 《Bá Hào》, 《Lam Giang Truyện Chi Phản Phi Tổ Phong Vân》, thì tôi làm đạo diễn thật sự không thích hợp." Lời này của Vương Tinh cuối cùng cũng phát huy tác dụng một chút, Doãn Quốc Câu nghe xong không lập tức mở miệng nói chuyện, mà nhíu mày do dự.

"Ông chủ Doãn, anh có thể không hiểu rõ về việc sản xuất phim Hong Kong, thực ra vị trí của giám chế trong đoàn làm phim còn cao hơn đạo diễn, tôi làm giám chế, sau đó tìm một đạo diễn khác để quay, cuối cùng bộ phim này quay xong, vẫn sẽ được xếp vào tác phẩm của

tôi, điều này thực ra không khác biệt lắm so với việc tôi tự mình làm đạo diễn, nhưng hiệu quả quay ra thì lại khác hẳn." Vương Tinh thực sự đưa ra đề nghị này từ góc độ chuyên nghiệp, Doãn Quốc Câu nghe xong cũng không khỏi gật đầu.

"Là tôi đã hiểu lầm đạo diễn Vương, coi như là lời xin lỗi, vậy chuyện cứ làm theo lời anh nói đi." Vương Tinh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không trực tiếp đồng ý làm đạo diễn cho bộ phim này, sau khi trở về Hong Kong, mọi chuyện vẫn còn đường xoay sở.

Đương nhiên hiện tại, hắn vẫn phải tiếp tục diễn vở kịch này trước mặt Doãn Quốc Câu, hơn nữa không thể để lộ sơ hở nào.

"Đúng rồi, ông chủ Doãn vẫn chưa nói cho tôi biết, bộ phim này cụ thể sẽ quay nội dung gì?

Như vậy tôi cũng dễ xác định phim đại khái cần bao nhiêu vốn đầu tư, tìm những diễn viên nào đóng thì hợp hơn." Vương Tinh bày ra một thái độ nghiêm túc suy nghĩ cho bộ phim này, khiến sự đề phòng của Doãn Quốc Câu đối với hắn lập tức giảm đi không ít.

"Đạo diễn Vương thấy quay một bộ phim tự truyện của tôi thế nào?" Vương Tinh đang uống rượu, nghe thấy câu đó suýt chút nữa thì phun hết rượu trong miệng ra.

Hắn đặt ly rượu xuống, ho khan hai tiếng nói: "Ông chủ Doãn không phải đang nói đùa đấy chứ?" Doãn Quốc Câu nghe vậy lập tức có chút không vui.

"Đạo diễn Vương thấy tôi đang đùa với anh sao?" Vương Tinh vội vàng xua tay, "Tôi đương nhiên không có ý đó, chỉ là ý tưởng của ông chủ Doãn thật sự quá độc đáo, trước đây chưa từng có ai có ý định như vậy, những cái khác tôi không dám khoác lác, nhưng trong lĩnh vực điện ảnh, ông chủ Doãn làm như vậy tuyệt đối là độc nhất vô nhị!" Thông thường những đại lão xã hội đen này, tuy ai nấy đều nổi

danh, nhưng đa số đều hành sự khiêm tốn, sống ẩn dật, có người thậm chí không thích bị truyền thông phơi bày, tình huống như Hướng Hoa Cường tự mình thích lộ diện trong phim vốn đã rất hiếm, không ngờ Doãn Quốc Câu còn khoa trương hơn Hướng Hoa Cường, lại muốn quay tự truyện cho mình.

Doãn Quốc Câu chỉ coi Vương Tinh đang khen mình, trong lòng vui vẻ không khỏi có chút đắc ý.

Đưa chuyện đời của mình lên màn ảnh, là một ý tưởng đột nhiên nảy ra trong đầu hắn trên đường đến đây.

Lúc đó Doãn Quốc Câu đã kể ý tưởng này cho Thạch Vĩnh Tường, không ngờ Thạch Vĩnh Tường, người rất tích cực khuyên hắn đầu tư điện ảnh, sau khi nghe xong lại kịch liệt phản đối.

Lý do của Thạch Vĩnh Tường rất đơn giản, Doãn Quốc Câu làm vậy hoàn toàn là tự đưa mình vào thế bị động, quay lại quá trình phát gia của mình thành phim, nếu sau này bị người có ý đồ lợi dụng, rất dễ trở thành bằng chứng để tố cáo Doãn Quốc Câu.

Nhưng Doãn Quốc Câu hoàn toàn không bận tâm, theo hắn thấy, tất cả các câu chuyện trong phim đều là bịa đặt, hắn quay lại trải nghiệm có thật của mình thành phim, người khác chỉ sẽ nghĩ rằng những điều đó đều chỉ là hư cấu, ai lại vì chuyện này mà tìm cớ bắt bẻ hắn.

Dùng tình tiết trong phim để tố cáo mình, chuyện này nghĩ thôi đã thấy buồn cười rồi!

Thạch Vĩnh Tường càng khuyên can, Doãn Quốc Câu càng kiên định ý niệm muốn thực hiện ý tưởng này.

Bây giờ Vương Tinh lại nói ra những lời này, càng khiến Doãn Quốc Câu hạ quyết tâm.

Phải biết rằng đây là chuyện ngay cả Hướng Hoa Cường cũng không dám làm, bây giờ lại bị hắn làm trước, đợi bộ phim này công chiếu, Hướng Hoa Cường nhất định sẽ tức điên lên!

Vừa nghĩ đến đây, Doãn Quốc Câu không kìm được cười đắc ý. — "Chú Thiên Lâm, chuyện này chú cũng đừng quá lo lắng, cháu có cảm giác Vương Tinh lần này sẽ không có chuyện gì đâu…" Lâm Hựu Luân nói vậy hoàn toàn là để an ủi Vương Thiên Lâm, nhưng không ngờ lời nói của anh lập tức ứng nghiệm.

A Kiệt nhanh chân đi tới, trên tay cầm chiếc điện thoại di động của Lâm Hựu Luân.

"Anh Lâm, điện thoại của Vương Tinh!" Lâm Hựu Luân sững sờ, còn chưa kịp đưa tay ra nhận, Vương Thiên Lâm đã nhanh hơn một bước giật lấy điện thoại, sau khi xác nhận là Vương Tinh, lập tức lớn tiếng mắng: "Mày trốn đi đâu quậy phá rồi, có biết bây giờ mọi người đang tìm mày khắp nơi không!

Mày có giỏi thì đừng về gặp tao, gặp mày tao sẽ đánh gãy một chân của mày." Thực ra Vương Thiên Lâm trong lòng vẫn luôn lo lắng cho sự an nguy của Vương Tinh, chỉ là vừa rồi trước mặt Lâm Hựu Luân và Đỗ Kỳ Phong không tiện thể hiện ra, đành giấu trong lòng, bây giờ biết Vương Tinh bình an vô sự, lập tức biến thành cơn giận dữ trút ra.

Vương Tinh ở đầu dây bên kia cũng không dám cãi lại, ngoan ngoãn đợi Vương Thiên Lâm mắng xong, lúc này mới nhỏ giọng nói một câu: "Ba, con không sao rồi, ba đưa điện thoại cho A Luân đi, con còn mấy lời muốn nói với cậu ấy." Vương Thiên Lâm đưa chiếc điện thoại cho Lâm Hựu Luân, sau đó Lâm Hựu Luân cầm máy lên nghe ngay tại chỗ.

Vương Tinh nói mấy câu ở bên kia, sau khi nghe xong, vẻ mặt

Lâm Hựu Luân không có nhiều thay đổi, chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Cứ đồng ý với hắn ta trước, có ý tưởng gì thì về rồi nói!" — Sáng hôm sau, bến phà Thiên Tinh ở Tiêm Sa Chủy, Khâu Thục Trân đeo kính râm, dìu A Vân đứng trên cầu phao của bến tàu.

Một chiếc du thuyền màu trắng từ từ cập bến, người mà hai người đã đợi hơn một tiếng đồng hồ cuối cùng cũng xuất hiện ở mũi thuyền, A Vân lập tức mừng đến rơi nước mắt.

Khâu Thục Trân nhỏ tiếng an ủi cô ấy hai câu, bên kia Vương Tinh đã lên bờ, thấy vợ đang đợi mình, liền chạy nhanh tới.

Hai vợ chồng ôm chặt lấy nhau.

Vương Tinh vỗ vỗ lưng A Vân, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, mọi chuyện đã qua rồi, anh không phải đã bình an trở về sao?" A Vân nhỏ tiếng "Ừ" một tiếng, sau đó thoát khỏi vòng ôm của Vương Tinh, có chút ngại ngùng nhìn về phía Khâu Thục Trân.

Vừa rồi cô ấy chỉ lo thân mật với Vương Tinh, mà lại quên mất Khâu Thục Trân đã đợi cùng mình lâu như vậy, trong lòng cảm thấy rất áy náy.

Khâu Thục Trân nhún vai, "Tôi không thấy gì cả, hai người cứ tiếp tục đi!" A Vân đỏ mặt, sau đó nhẹ nhàng đấm vào ngực Vương Tinh một quyền.

"Đều tại anh, làm em mất mặt trước A Trân!" Vương Tinh mặt dày, căn bản không hề gì.

"Chúng ta đều là vợ chồng già rồi, ôm một cái thì có sao đâu?" A Vân lườm Vương Tinh một cái, sau đó đột nhiên lại nhớ ra một chuyện.

"Đúng rồi, anh Lâm hôm qua đã lo lắng rất lâu vì chuyện của anh, sợ em lo lắng, còn nhờ A Trân đặc biệt đến ở cùng em, về rồi anh

nhất định phải cảm ơn anh ấy thật tốt, biết chưa?" Vương Tinh thu lại vẻ mặt đùa cợt, nghiêm túc gật đầu.

"Hai người có gì thì về rồi nói chuyện tiếp, cứ đứng đây nữa, phóng viên rất nhanh sẽ bị dẫn đến đấy." Khâu Thục Trân thấy hai người đã thân mật xong, lúc này mới lên tiếng nói.

Vương Tinh gật đầu, kéo tay A Vân, cùng theo Khâu Thục Trân lên chiếc xe mà Lâm Hựu Luân đã sắp xếp để đón họ.

Đến biệt thự hướng biển của Lâm Hựu Luân ở Thiển Thủy Loan, Khâu Thục Trân cùng A Vân nói chuyện ở phòng khách, Vương Tinh theo dì Ngô lên lầu, đi thẳng đến thư phòng của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn thấy Vương Tinh đã đến, chỉ vào ghế sofa đối diện, bảo hắn ngồi xuống nói chuyện.

"Tối qua ở Macau chơi có vui không?" Câu nói đầu tiên của Lâm Hựu Luân khiến Vương Tinh ngớ người.

Vương Tinh sững sờ hai giây, sau đó mới cười khổ nói: "Anh đừng trêu tôi nữa, trong tình huống đó, tôi đâu còn tâm trí mà chơi!" Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tinh, nửa đùa nửa thật nói: "Tôi nghe nói Băng Nha Câu (Biệt danh của Doãn Quốc Câu) là người khá hào sảng, hắn đã tốn bao nhiêu công sức mới đưa anh qua đó, chắc phải chiêu đãi anh một phen tử tế chứ." Vương Tinh bị Lâm Hựu Luân nhìn đến có chút ngại ngùng, đành phải thừa nhận tối qua mình đã chơi cờ bạc nhỏ một ván ở sòng bạc Bồ Kinh, nhưng hắn lập tức biện giải: "Tôi làm vậy cũng là để đánh lạc hướng Doãn Quốc Câu, để sớm thoát thân." Lâm Hựu Luân giơ tay lên: "Được rồi, anh không cần giải thích với tôi!

Điều tôi quan tâm là, Băng Nha Câu bắt anh đến Macau làm gì?

Anh thiếu nợ cờ bạc của hắn chưa trả sao?" Vương Tinh lắc đầu, nếu thiếu nợ cờ bạc thì đơn giản rồi, nhưng vấn đề lại không đơn giản như vậy.

"Hắn muốn tôi giúp hắn quay một bộ phim!" Lâm Hựu Luân lạnh lùng hừ một tiếng, "Hắn vươn tay quá dài, vừa mới đụng độ với Tân Nghĩa An ở Macau xong, liền lập tức nhắm đến giới điện ảnh Hong Kong." Theo Lâm Hựu Luân thấy, Doãn Quốc Câu ở Macau có thể khiến anh em nhà họ Hướng chịu thiệt, chủ yếu là chiếm được lợi thế địa lý, hơn nữa là liên minh sức mạnh của bốn băng phái mới có thể đuổi Tân Nghĩa An ra khỏi Macau, nhưng nếu ở Hong Kong, mười Doãn Quốc Câu cộng lại cũng không thể là đối thủ của nhà họ Hướng.

Nếu không hiểu rõ điểm này, Doãn Quốc Câu mà dám đến đây thì hoàn toàn là tự tìm đường chết.

Vương Tinh nghe vậy, lập tức mất đi chủ ý.

"Vậy phải làm sao đây, tôi đã đồng ý với hắn rồi, nếu Hướng Hoa Cường bên kia có ý kiến, tôi thảm rồi!" "Anh đã đồng ý với Doãn Quốc Câu chuyện gì?" "Giúp hắn quay phim ấy chứ." "Thế có gì mà phải lo lắng, hắn kêu anh quay thì cứ quay đi, chỉ cần đến lúc đó quay xong phim giao cho hắn, sau đó chuyện này sẽ không còn liên quan gì đến anh nữa… Sau này bộ phim này có công chiếu được hay không, sau khi công chiếu có xảy ra bất ngờ gì không, tất cả những điều đó đều không liên quan đến anh, ý tôi anh hiểu rồi chứ?" Vương Tinh nửa hiểu nửa không gật đầu, nhưng vẫn còn chút lo lắng.

"Được rồi, anh cũng đừng lo lắng quá, bên Hướng Hoa Cường tôi sẽ nói chuyện với hắn, hắn muốn đối phó Doãn Quốc Câu, cũng không cần phải ra tay trên người anh!" Nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, Vương Tinh mới coi như đã uống một viên thuốc an thần.

“Anh nói cái Doãn Quốc Câu này cũng thật điên rồ, người khác lăn lộn trong xã hội đen, chỉ sợ không đủ khiêm tốn, hắn thì hay rồi, sợ mình không đủ nổi tiếng, đầu tư quay một bộ phim, lại còn chuẩn bị quay tự truyện… Đã gặp người thích tự thổi phồng mình, nhưng chưa từng thấy ai thích làm màu như vậy!” Lâm Hựu Luân đang suy nghĩ xem phải gọi điện thoại cho Hướng Hoa Cường thế nào, đột nhiên nghe Vương Tinh nói vậy, sau đó sững người.

“Anh vừa nói gì?

Doãn Quốc Câu muốn quay tự truyện?” Vương Tinh gật đầu, “Đúng vậy, chuyện này là hắn tự mình nói với tôi.” Phản ứng đầu tiên của Lâm Hựu Luân là Doãn Quốc Câu có phải bị úng não rồi không, sau đó anh lại nhớ đến một bộ phim.

Chương 857

Bộ phim tự truyện mà Doãn Quốc Câu muốn quay, sẽ không phải là bộ 《Hào Giang Phong Vân》 đó chứ?

Mặc dù thời điểm không khớp, nhưng tình hình hiện tại của Doãn Quốc Câu, quả thật rất giống với tình hình vài năm sau trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân – đánh bại đối thủ, đắc chí, tự mãn rồi sau đó nảy ra ý tưởng điên rồ muốn quay tự truyện cho mình, hơn nữa chuyện này hắn còn thật sự làm được.

Lúc đó, Doãn Quốc Câu đã tự mình đầu tư 18 triệu đô la Hong Kong với bản thân làm mẫu, huy động hàng trăm đàn em và hàng trăm xe hơi, mời Nhậm Đạt Hoa, Phương Trung Tín quay một bộ phim 《Hào Giang Phong Vân》 hoành hành Macau đầy khí phách, chỉ có điều có lẽ hắn không bao giờ ngờ rằng, bộ 《Hào Giang Phong Vân》 này sau này lại trở thành tài liệu để tòa án Macau xét xử hắn.

Lâm Hựu Luân càng nghĩ càng thấy có khả năng này, sau đó trong lòng đột nhiên có một ý tưởng.

Doãn Quốc Câu đã tự mình tìm đường chết, vậy thì mình không ngại tiễn hắn một đoạn.

"Tự truyện của Doãn Quốc Câu, tìm anh làm đạo diễn?" "Đương nhiên không phải, lúc đó hắn thật sự có ý định đó, nhưng đã bị tôi từ chối, tôi chỉ đồng ý làm giám chế cho bộ phim này." Vương Tinh nói rất cứng rắn, hơn nữa cố ý bỏ qua đoạn mình bị Doãn Quốc Câu uy hiếp.

Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Anh còn coi như có tự biết mình đấy!" Vương Tinh ban đầu tưởng Lâm Hựu Luân đang khen mình, nhưng nghĩ kỹ lại thì không phải vậy, đang định mở miệng hỏi kỹ, Lâm Hựu

Luân lại hỏi hắn một chuyện khác.

"Vậy anh đã nghĩ ra sẽ tìm ai làm đạo diễn cho bộ phim này chưa?" Vương Tinh bãi tay một cách bất lực, "Làm ơn, hôm nay tôi mới vừa được thả về, anh cũng phải cho tôi thở một chút chứ?

Hơn nữa, Doãn Quốc Câu cũng không quy định bộ phim này khi nào phải quay xong, hắn còn không gấp thì tôi gấp làm gì?" "Hay là tôi giới thiệu cho anh một người nhé?" "Ai?" "Mạch Đan Hùng!" Vương Tinh chớp chớp mắt, suýt chút nữa thì nghi ngờ mình nghe nhầm rồi.

"Mạch Đan Hùng may mắn vẫn còn tiếp tục làm việc cho anh chứ?" Lâm Hựu Luân không vui nhìn Vương Tinh một cái, "Anh nói sao?" Vương Tinh nhún vai, "Đã vậy, anh hà cớ gì phải đẩy anh ta vào cái hố lửa này?

Cứ tìm đại một người qua loa cho xong chuyện là được rồi, dùng Mạch Đan Hùng hoàn toàn là lãng phí tài năng!" "Ai nói tôi muốn anh qua loa cho xong chuyện?

Bộ phim này nhất định phải quay tốt, ngoài Mạch Đan Hùng ra, không có ai thích hợp hơn nữa rồi." Thái độ của Lâm Hựu Luân đột nhiên thay đổi, khiến Vương Tinh có chút không hiểu đầu đuôi ra sao.

"Anh thấy Mạch Đan Hùng thích hợp, nhưng anh ta chưa chắc đã đồng ý đâu?

Chỉ cần biết ân oán giữa Doãn Quốc Câu và Hướng Hoa Cường, đều biết bộ phim này là một củ khoai nóng bỏng tay." "Anh cũng quá coi thường Mạch Đan Hùng rồi, gan của anh ta lớn hơn anh nhiều!" Mạch Đan Hùng từ trước đến nay đều táo bạo, điểm này nổi tiếng trong giới điện ảnh Hong Kong, Vương Tinh cũng không phủ nhận, nhưng gan lớn và không có não thì không thể đánh đồng, nếu có đủ lợi ích, Mạch Đan Hùng dựa vào cái gì mà nhảy vào cái hố lửa này?

Lâm Hựu Luân không lo lắng về điều này, bởi vì tình hình hiện tại của Mạch Đan Hùng không thể nói là thảm, nhưng tuyệt đối cũng không thể coi là tốt.

Năm 1991, bộ phim 《Bá Hào》 do Mạch Đan Hùng làm giám chế công chiếu, không những đạt doanh thu 38 triệu đô la Hong Kong tại Hong Kong, mà năm thứ hai còn giành được hai giải thưởng lớn là Phim hay nhất và Kịch bản hay nhất tại Giải Kim Tượng, lẽ ra Mạch Đan Hùng nên nhân cơ hội này để thể hiện tài năng của mình, nhưng thật đáng tiếc tình hình thay đổi lại khiến anh ta có chút trở tay không kịp, đầu tiên là dòng phim tiểu sử xã hội đen tràn lan, bộ phim 《Thượng Hải Hoàng Đế》 do anh ta tâm huyết sản xuất lại có doanh thu phòng vé không tốt, tiếp theo là Tiêu Nhược Nguyên, một trụ cột quan trọng của công ty sản xuất phim Mạch thị bắt đầu thường xuyên đi làm thêm, giúp các công ty điện ảnh khác viết kịch bản, khiến công ty sản xuất phim Mạch thị rơi vào tình trạng khó xử là không có đủ sản phẩm.

Bây giờ cơ hội quay 《Hào Giang Phong Vân》 đặt trước mặt Mạch Đan Hùng, anh ta mà không động lòng mới là lạ! — Mạch Đan Kiệt bước vào văn phòng, lập tức ngửi thấy một mùi khói thuốc nồng nặc, không khỏi nhíu mày.

“Đại ca, đây đều là những tờ báo anh muốn.” Mạch Đan Kiệt đi đến bàn làm việc, đặt chồng báo trên tay xuống, sau đó ánh mắt rơi vào chiếc gạt tàn thuốc bên cạnh.

Mạch Đan Hùng cũng không biết đã hút bao nhiêu điếu thuốc trong văn phòng, tàn thuốc cháy dở thậm chí đã lấp đầy chiếc gạt tàn lớn bằng lòng bàn tay.

“Ngồi đi.” Mạch Đan Hùng nói một câu đơn giản, sau đó bắt đầu lật xem những tờ báo mà Mạch Đan Kiệt mang đến.

Những tin tức về vụ Quan Vũ, Mạch Đan Kiệt đều dùng bút đỏ khoanh tròn, vì vậy Mạch Đan Hùng dễ dàng tìm thấy nội dung mình quan tâm, nhưng điều khiến anh ta thất vọng là, liên tiếp xem nhiều tờ báo, những tin tức trên đó đều rất ngắn gọn, hơn nữa nội dung cũng tương tự nhau, không ngoài việc tường thuật đơn giản về vụ án, cùng với một lượng nhỏ các cuộc phỏng vấn nạn nhân.

Mạch Đan Hùng xem xong, ngẩng đầu nhìn em trai.

"Chỉ có nhiêu đó thôi sao?" "Tin tức về vụ Quan Vũ không dễ tìm, với môi trường truyền thông hiện tại của Đại lục, chuyện này không được chính phủ cho phép, thông tin có thể đưa tin ra thực sự rất hạn chế, còn truyền thông hải ngoại lại không có cách nào trực tiếp đi phỏng vấn, vì vậy những gì có thể tìm thấy trên báo chí chỉ có vậy thôi." Mạch Đan Kiệt bất lực nhún vai. 《Thượng Hải Hoàng Đế》 doanh thu phòng vé thất bại, Tiêu Nhược Nguyên lại thường xuyên ra ngoài làm việc cho các công ty điện ảnh khác, trong tình cảnh nội ưu ngoại hoạn, Mạch Đan Hùng không thể không tự mình ra trận, lên ý tưởng kịch bản.

Cùng với việc trong hai năm nay, hiện tượng các nhà làm phim Hong Kong tiến ra miền Bắc để quay phim ngày càng phổ biến, rất nhiều nhà làm phim Hong Kong đều đã nhắm mục tiêu vào Đại lục, vì vậy Mạch Đan Hùng cũng nảy ra ý tưởng tương tự.

Đương nhiên, hợp tác quay phim với Đại lục không phải là một chuyện đơn giản, nhất định phải có đề tài thích hợp làm điểm đột phá, lúc này vụ cướp series tàu hỏa quốc tế Trung-Nga thứ 3/4 đã lọt vào tầm mắt của Mạch Đan Hùng.

Từ tháng 2 năm 1993 đến tháng 5, có một số băng nhóm tội phạm lớn đã gây án hơn 100 vụ trên chuyến tàu hỏa quốc tế này và ở Moscow, cướp đoạt tài sản trị giá hàng triệu nhân dân tệ, vụ án đã gây

ảnh hưởng rất xấu trên trường quốc tế, khiến rất nhiều người lúc đó không dám đi chuyến tàu này.

Truyền thông Hong Kong sau khi vụ án xảy ra đã đưa tin về chuyện này, Mạch Đan Hùng thấy tin tức rất phấn khích, cho rằng đây chính là tài liệu điện ảnh mà anh ta khổ cực tìm kiếm, nhưng trong quá trình thu thập tài liệu liên quan, anh ta mới phát hiện sự việc không đơn giản như mình nghĩ ban đầu.

Bởi vì vụ án vẫn đang trong quá trình điều tra, truyền thông Đại lục bị chính quyền nghiêm cấm đưa tin quá nhiều về chuyện này, vì vậy việc Mạch Đan Hùng muốn thu thập tài liệu cũng trở nên vô cùng khó khăn, kế hoạch chuyển thể thành phim cũng tiến triển chậm chạp.

Mạch Đan Hùng gần đây ẩn mình như vậy, phần lớn là vì chuyện này mà phiền lòng.

Ngay khi Mạch Đan Hùng cầm lại những tờ báo này, kiểm tra xem còn tin tức nào bị bỏ sót hay không, điện thoại trên bàn làm việc reo lên.

Tư duy của Mạch Đan Hùng bị cắt ngang, trong lòng không khỏi cảm thấy phiền toái, chuông điện thoại đã reo mấy hồi mà anh ta vẫn không có ý định nhấc máy.

Cuối cùng Mạch Đan Kiệt thực sự không thể nhìn được nữa, đưa tay chuẩn bị nhấc ống nghe.

“Bất luận ai tìm tôi, cũng nói tôi không có ở đây.” Mạch Đan Hùng dặn dò một câu.

Mạch Đan Kiệt nhấc điện thoại lên, nghe được hai câu lập tức đặt xuống, dùng tay bịt ống nghe nói với Mạch Đan Hùng: “Đại ca, là điện thoại của anh Lâm.” “Tôi vừa rồi không phải đã nói với em rồi sao, điện thoại của ai cũng… cái gì, điện thoại của anh Lâm sao?” Mạch

Đan Hùng hoàn hồn lại, lập tức giật lấy ống nghe từ tay Mạch Đan Kiệt.

"Anh Lâm, tôi là Mạch Đan Hùng!" Mạch Đan Kiệt ở bên cạnh cũng rất tò mò Lâm Hựu Luân tìm Mạch Đan Hùng có chuyện gì, nhưng lại không tiện nghe lén một cách trắng trợn, đành kiên nhẫn đợi ở một bên.

Cuộc điện thoại này kéo dài khoảng mười phút, đợi Mạch Đan Hùng vừa đặt điện thoại xuống, Mạch Đan Kiệt lập tức hỏi: "Đại ca, anh Lâm tìm anh có chuyện gì?" "Anh ấy bảo tôi đi quay một bộ phim." Mạch Đan Hùng nói một câu không biểu cảm.

Mạch Đan Kiệt sững sờ, theo lý mà nói Lâm Hựu Luân tìm đến hợp tác, Mạch Đan Hùng nên cảm thấy vui vẻ mới phải, nhưng hiện tại nhìn vẻ mặt của anh ta, dường như không phải như vậy.

"Đại ca, anh sao vậy, có phải bộ phim này khó quay không?" Mạch Đan Hùng cười khổ lắc đầu, sau đó kể sơ qua cho em trai một số tình huống về bộ phim đó.

Kiểu phim tiểu sử anh hùng xã hội đen như 《Hào Giang Phong Vân》 đối với Mạch Đan Hùng không những không khó quay, mà ngược lại còn là sở trường của anh ta, vấn đề mấu chốt là nội dung của bộ phim này là tự truyện của Doãn Quốc Câu, điều này khiến Mạch Đan Hùng có chút khó quyết định.

Phim anh hùng xã hội đen sở dĩ khó quay là vì nội dung phim thường được cải biên từ sự thật, rất dễ đắc tội đương sự, nhưng bộ phim 《Hào Giang Phong Vân》 này lại hoàn toàn ngược lại, quay bộ phim này là ý tưởng của chính Doãn Quốc Câu, vì vậy khi quay hoàn toàn không có bất kỳ lo ngại nào, hơn nữa còn có thể nhận được sự hỗ trợ mạnh mẽ từ đương sự, nếu đổi thành các đại lão xã hội đen khác, căn bản là chuyện không thể tưởng tượng được.

Nhưng bộ phim này cũng có một điểm không tốt, đó là sau khi quay xong có thể sẽ đắc tội với đối thủ của Doãn Quốc Câu là Hướng Hoa Cường, anh em nhà họ Hướng ở Macau không đấu lại Doãn Quốc Câu, nhưng ở Hong Kong, tình hình lại khác hẳn.

Vừa nghe nói trong đó còn có nội tình phức tạp như vậy, Mạch Đan Kiệt cũng do dự.

"Đại ca, vậy ý của anh Lâm là nhất định phải anh quay, hay chỉ là tham khảo ý kiến của anh?" "Nếu anh Lâm có thái độ rất kiên quyết, có lẽ tôi cũng sẽ không đau khổ như vậy." Mạch Đan Hùng nhún vai.

Trong điện thoại Lâm Hựu Luân không có ý định nhất định phải Mạch Đan Hùng nhận bộ phim này, nhưng càng như vậy, Mạch Đan Hùng càng do dự không quyết.

"Nếu tôi nói thì cứ bỏ đi, tôi nghe nói ân oán giữa Doãn Quốc Câu và anh em nhà họ Hướng rất lớn, nếu không phải bất đắc dĩ thì chúng ta vẫn không nên dính líu vào chuyện này thì hơn." Mạch Đan Kiệt suy nghĩ một lúc rồi nói.

"Nhưng đây đối với chúng ta chưa chắc đã không phải là một cơ hội để lật mình." Mạch Đan Hùng lại nhìn những tờ báo trên bàn làm việc, đề tài phim 《Trung Nga Liệt Xa Đại Kiếp Án》, trong thời gian ngắn chắc chắn không thể thu thập được quá nhiều tài liệu hữu ích, thay vì cứ chần chừ với bộ phim này, chi bằng khởi sự khác.

"Vừa rồi quên nói với em, giám chế của bộ phim này là Vương Tinh." Mạch Đan Kiệt vốn còn muốn khuyên nữa, nhưng vừa nghe câu đó liền im lặng.

Nếu quay bộ phim này sẽ rước phiền phức vào người, Lâm Hựu Luân không có lý do gì lại đẩy Vương Tinh vào hố lửa.

"Đã Vương Tinh còn không sợ, tôi còn có gì mà phải sợ nữa?"

Mạch Đan Hùng tự giễu cười cười, nếu là mười năm trước, đề tài như vậy đặt trước mặt anh ta, anh ta căn bản sẽ không chớp mắt một cái, bây giờ tuổi đã lớn rồi, ngược lại lại không còn cái khí thế liều lĩnh như năm nào.

Mạch Đan Kiệt nghe vậy, liền biết Mạch Đan Hùng trong lòng đã đưa ra quyết định, vì vậy cũng không nói gì thêm. — "A Kinh, anh nói thật cho tôi biết đi, chuyện này anh Lâm rốt cuộc có thái độ thế nào?" Trên đường cùng đi đến văn phòng của Lâm Hựu Luân, Mạch Đan Hùng không nhịn được hỏi Vương Tinh đang đi cùng mình.

"A Luân nghĩ gì, tôi cũng không rõ lắm, nhưng cá nhân tôi mà nói, thật sự không muốn quay bộ phim này, còn về những khúc mắc trong đó, thật sự một lời khó nói hết." Vương Tinh thở dài, Mạch Đan Hùng lại nghe ra một số thông tin khác lạ từ đó.

Có thể thấy Vương Tinh không mấy tình nguyện làm giám chế cho bộ phim này, nhưng lại bất đắc dĩ, còn về người ép hắn, Mạch Đan Hùng cho rằng không thể là Lâm Hựu Luân, vậy thì chỉ còn lại Doãn Quốc Câu thôi.

Mạch Đan Hùng đang định hỏi kỹ, nhưng thang máy đã đến tầng mà văn phòng Lâm Hựu Luân đặt.

Vì Lâm Hựu Luân bên này đã có dặn dò trước, nên Mạch Đan Hùng và Vương Tinh vừa đến, lập tức có người dẫn họ vào thẳng văn phòng.

Chương 858

Lâm Hựu Luân đặt một tập tài liệu trên tay xuống, đứng dậy khỏi bàn làm việc, ra hiệu cho hai người cùng đến khu vực nghỉ ngơi bên cạnh ngồi xuống.

Lâm Hựu Luân nhìn hai người một cái, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Vương Tinh.

"Bên Doãn Quốc Câu có hồi đáp gì không?" "Hắn rất hài lòng với sự sắp xếp của chúng ta, đặc biệt là khi nghe nói đạo diễn Mạch nguyện ý làm đạo diễn cho bộ phim này, trực tiếp nâng ngân sách quay phim này lên 20 triệu." Lời này của Vương Tinh vừa nói cho Lâm Hựu Luân nghe, đồng thời cũng nói cho Mạch Đan Hùng nghe.

Lâm Hựu Luân tiếp tục hỏi: "Vậy về kịch bản hắn có yêu cầu gì không?" "Hắn tự bỏ vốn quay bộ phim này, chắc chắn là muốn mình được quay một cách tích cực hơn, nhưng hắn không ngại đưa một số chuyện thật của mình vào phim." Lâm Hựu Luân gật đầu, sau đó mới nhìn về phía Mạch Đan Hùng.

"Tình hình Vương Tinh đã nói rồi, không biết anh Mạch có ý tưởng gì về bộ phim này không?" "Bên tôi thiết kế kịch bản chắc chắn sẽ cố gắng hết sức theo ý của Doãn Quốc Câu, chỉ không biết anh Lâm có dặn dò gì đặc biệt cho tôi không?" Mạch Đan Hùng rất thông minh, anh ta từ cuộc đối thoại vừa rồi của Lâm Hựu Luân và Vương Tinh, đã đoán được Lâm Hựu Luân có thể có điều gì đó muốn nói với mình, nên tự mình chủ động hỏi.

"Anh Mạch có thể cố gắng khai thác một số chuyện thật của Doãn Quốc Câu, chỉ cần hắn đồng ý, đều có thể đưa vào phim, càng nhiều càng tốt… Nếu tài liệu đủ, thậm chí có thể chia thành hai phần như

《Lôi Lạc Truyện》." Vừa nghe đến 《Lôi Lạc Truyện》, vẻ mặt Mạch Đan Hùng lập tức có chút không tự nhiên.

Là một bộ phim ăn theo 《Bá Hào》, doanh thu phòng vé của 《Lôi Lạc Truyện》 một phần không vượt qua 《Bá Hào》, nhưng tổng cộng hai phần cộng lại thì doanh thu phòng vé đã bỏ xa 《Bá Hào》 hơn mười triệu, chuyện này luôn khiến Mạch Đan Hùng cảm thấy rất thiệt thòi.

Bởi vì thời lượng phim của 《Bá Hào》 dài hơn hai tiếng đồng hồ, nếu ngay từ đầu đã quy hoạch thành hai phần, chi phí quay phim sẽ không tăng nhiều, nhưng doanh thu phòng vé ít nhất có thể tăng gấp đôi, bây giờ nghĩ lại thật sự rất thiệt thòi.

Đương nhiên, Mạch Đan Hùng cũng không ngây thơ đến mức cho rằng Lâm Hựu Luân một lòng một dạ suy nghĩ cho doanh thu phòng vé của bộ phim này, anh ấy bảo mình làm vậy, tuyệt đối còn có ý đồ sâu xa hơn.

Mạch Đan Hùng tuy đoán được một chút, nhưng không nói ra.

Ý tưởng của Lâm Hựu Luân thực ra rất đơn giản, anh muốn dùng bộ phim 《Hào Giang Phong Vân》 này để thu thập thêm bằng chứng phạm tội của Doãn Quốc Câu.

Doãn Quốc Câu lúc này chắc chắn không thể ngờ rằng, chỉ vài năm nữa, hắn sẽ bị chính bộ phim này đưa vào tù!

Buổi họp báo khởi quay bộ phim 《Hào Giang Phong Vân》 được tổ chức tại Ma Cao.

Doãn Quốc Câu đã dẫn theo hàng trăm đàn em cùng hai mươi mấy chiếc ô tô đến hiện trường trợ trận, khiến khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Ngay hôm sau, sự việc này đã lên trang nhất các tờ báo ở Hong

Kong, thậm chí Thiệu Nghị Phu khi đang uống trà chiều cũng cầm tờ báo ấy trên tay.

"Sao anh em nhà họ Hướng lại thua loại người này được, thật khiến người ta không thể hiểu nổi?" Gấp tờ báo lại, Thiệu Nghị Phu lẩm bẩm nói một câu.

A Hào đứng bên cạnh nghe thấy, trong lòng tuy có chút suy nghĩ, nhưng Thiệu Nghị Phu không hỏi, cậu cũng không dám xen vào.

"Mạch Đan Hùng gan to làm càn thì thôi đi, Vương Tinh cũng chạy đến góp vui, kiếm tiền cũng không phải cách này chứ, Doãn Quốc Câu là loại người như thế nào, chẳng lẽ cậu ta không nhìn ra chút nào sao?

Thiên Lâm cũng thật là, con trai mình cũng không quản, cứ thế này thì sớm muộn cũng có chuyện!" Thiệu Nghị Phu kéo đề tài sang Vương Tinh, A Hào cuối cùng cũng không kìm được nữa.

"Lục thúc, con nghe nói chuyện này có ẩn tình khác." "Ồ?" Thiệu Nghị Phu quay đầu lại, tò mò nhìn A Hào một cái, dùng ánh mắt ra hiệu cậu tiếp tục nói.

"Vương Tinh hình như ban đầu không định giúp Doãn Quốc Câu quay phim, sau đó Doãn Quốc Câu đã dùng một số thủ đoạn đặc biệt, Vương Tinh mới miễn cưỡng đồng ý làm giám chế cho bộ phim này, sau đó không biết Vương Tinh lại dùng cách gì thuyết phục được Mạch Đan Hùng, nên mới thành ra như bây giờ." "Còn có chuyện này sao?" Thiệu Nghị Phu lập tức thấy hứng thú, ông rất tò mò Doãn Quốc Câu rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì mà khiến Vương Tinh phải khuất phục như vậy.

A Hào nhún vai, "Hình như là thuộc hạ của Doãn Quốc Câu đã trực tiếp bắt Vương Tinh đến Ma Cao, sau đó hai người gặp mặt đã xảy ra chuyện gì thì không ai biết, chỉ biết ngày hôm sau Vương Tinh đã được đưa về an toàn vô sự." "Không đúng chứ, Vương Tinh chịu

thiệt lớn như vậy, sao vẫn còn tận tâm tận lực giúp Doãn Quốc Câu, hơn nữa, quan hệ của cậu ta với ông Lâm tốt như vậy, sao không nhờ ông Lâm giúp đỡ…" Thiệu Nghị Phu vừa nói đến đây, trong lòng liền nghĩ đến một khả năng, sau đó lại cầm tờ báo lên xem lại một lần, rồi bật cười.

"Lục thúc có phải đã nhìn ra điều gì rồi không?" A Hào không nhịn được hỏi một câu.

Thiệu Nghị Phu cười đầy thâm ý, "Tôi nói sao chuyện này lại cảm thấy hơi kỳ lạ, hóa ra ông Lâm đã ra tay rồi, chỉ có điều anh ta làm chuyện này rất kín đáo, người thường đều không nhìn ra được." A Hào vẫn không hiểu, nhưng Thiệu Nghị Phu lại không giải thích thêm.

Muốn khiến nó diệt vong, đừng để nó làm càn.

Trương Tử Cường năm xưa là vậy, Doãn Quốc Câu bây giờ cũng tương tự, giết người bằng dao găm trong bóng tối mà không để lại dấu vết, quả thực rất phù hợp với phong cách làm việc của Lâm Hựu Luân.

Thiệu Nghị Phu vừa gấp tờ báo lại đặt sang một bên, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng đến.

Vừa gặp mặt, Lâm Hựu Luân liền vội vã xin lỗi: "Đường đến đây hơi tắc, nên con đến muộn, mong Lục thúc thứ lỗi!" Thiệu Nghị Phu cười lắc đầu, "Ông Lâm không cần khách sáo như vậy." Người phục vụ nhanh chóng mang lên một tách trà, Lâm Hựu Luân nâng lên thổi nhẹ một hơi, hơi nóng nên không vội uống, ngẩng đầu nhìn về phía Thiệu Nghị Phu.

"Lục thúc tìm con có chuyện gì sao?" Thiệu Nghị Phu quay đầu nhìn A Hào một cái, A Hào lập tức hiểu ý, từ chiếc cặp công văn mang theo người lấy ra một tập tài liệu, hai tay đặt trước mặt Lâm Hựu Luân.

“Đây là một số tài liệu về Cảng Tả năm nay, mời ông Lâm xem qua.” Lâm Hựu Luân đặt tách trà xuống, cầm lấy tập tài liệu xem xét cẩn thận.

Ban đầu không có gì lạ, nhưng khi nhìn thấy Thành Long trong danh sách ban giám khảo, anh chợt nhớ ra một chuyện.

Để xác minh, Lâm Hựu Luân lập tức lật đến tập tài liệu dày cộp về các thí sinh dự thi phía sau, quả nhiên đã tìm thấy tài liệu của một người, đối chiếu hai bên, cuối cùng đã xác nhận được.

Hoa hậu Hong Kong năm 1993 rất nổi tiếng, bởi vì hoa hậu năm đó Mạc Khả Hân bị gọi là “hoa hậu xấu nhất”, việc cô đăng quang đã gây ra tranh cãi lớn trên truyền thông Hong Kong về tiêu chuẩn chọn người đẹp, thậm chí Thiệu Nghị Phu cũng tỏ ý không hài lòng về việc cô đăng quang, vì thế mà còn tức giận âm ỉ.

Mạc Khả Hân có biệt danh “Trư Bái”, dung mạo bình thường, việc cô có thể đăng quang có liên quan rất lớn đến Thành Long, người khi đó là giám khảo.

Trong khi các giám khảo khác đều không mấy coi trọng Mạc Khả Hân, Thành Long lại kiên quyết ủng hộ Mạc Khả Hân, người có bằng đại học, lên ngôi hoa hậu với lý do “trí tuệ quan trọng hơn sắc đẹp”.

Mặc dù so với các hoa hậu Hong Kong sau này, Mạc Khả Hân cũng được coi là nhan sắc bậc trung, nhưng sau này dân gian lại có một thuyết cho rằng, chính vì việc Mạc Khả Hân đăng quang đã phá hỏng phong thủy của cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, nên cuộc thi mới ngày càng xuống dốc.

Dù thuyết này không có nhiều căn cứ, nhưng thực tế là từ sau năm 1993, cuộc thi Hoa hậu Hong Kong đã không còn giữ được vinh quang như trước, danh tiếng ngày càng đi xuống.

Lâm Hựu Luân đương nhiên không hy vọng nhìn thấy cuộc thi Hoa hậu Hong Kong cứ thế suy yếu, nên anh không nhịn được mà nhíu mày.

Tất cả điều này lọt vào mắt Thiệu Nghị Phu, ông lập tức đoán rằng Lâm Hựu Luân có thể có ý kiến về một số sắp xếp của cuộc thi Hoa hậu Hong Kong.

"Ban giám khảo và các thí sinh năm nay, ông Lâm thấy thế nào?" Lâm Hựu Luân còn chưa xem xong, Thiệu Nghị Phu đã sốt ruột hỏi.

"Lục thúc muốn nghe lời thật lòng?" Thiệu Nghị Phu trong lòng trầm xuống, nhưng vẫn gật đầu.

"Ban giám khảo thì tạm được, nhưng các thí sinh dự thi thực sự rất bình thường!" "Ông Lâm, 50 người này đều đã được chọn lọc kỹ càng từ tất cả các thí sinh dự thi, số người đăng ký chỉ có chừng đó, chúng tôi cũng không có cách nào." A Hào giải thích.

Lâm Hựu Luân nhún vai, gập tập tài liệu trên tay lại nói: "Năm nay chỉ có thể như vậy, nhưng năm sau con nghĩ hướng đi của Cảng Tả thực sự nên thay đổi một chút, vì thời đại và hoàn cảnh đều đã khác rồi, Cảng Tả không thể cứ giữ thái độ cao ngạo như trước, chờ người khác đến đăng ký, mà nên chủ động ra tay, đi tìm kiếm những ứng viên phù hợp, thuyết phục họ đến tham gia." "Ý ông Lâm là, Cảng Tả phải như những người đi săn sao, chủ động ra đường kéo người về sao?" Thiệu Nghị Phu nhíu mày, ông luôn cảm thấy cách này có vẻ hơi hạ thấp đẳng cấp của cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, nhất thời có chút khó chấp nhận.

"Không làm như vậy, những người có tư chất tốt sẽ đều bị các công ty săn sao trực tiếp khai thác mất, Cảng Tả còn lấy gì để thu hút khán giả?

Con nghĩ Cảng Tả chủ động đi tìm kiếm thí sinh không phải là hạ

thấp đẳng cấp, mà là một lựa chọn gần gũi và thực tế hơn." Theo Lâm Hựu Luân, nếu Cảng Tả có thể chủ động buông bỏ, thì với nguồn lực mà TVB nắm giữ trong giới giải trí Hong Kong, đủ để áp đảo mọi đối thủ, nắm giữ tất cả nguồn tài năng nghệ sĩ xuất sắc.

Đương nhiên, tiền đề là Thiệu Nghị Phu phải đồng ý làm như vậy.

"Được rồi, lời đề nghị của ông Lâm tôi sẽ về nghiêm túc xem xét… Nhưng nói đi nói lại, trong số các thí sinh Hoa hậu Hong Kong năm nay, thật sự không có ai lọt vào mắt xanh của ông Lâm sao?" Lâm Hựu Luân vốn định trả lời Thiệu Nghị Phu rất thẳng thắn, nhưng trong lòng chợt động, nhớ đến một người.

Thiệu Nghị Phu thấy Lâm Hựu Luân lại cầm tập tài liệu lên xem, cũng không vội thúc giục anh.

Lâm Hựu Luân nhanh chóng xem lướt qua toàn bộ tài liệu, cuối cùng, ở tập tài liệu thứ hai từ dưới lên, anh nhìn thấy cái tên quen thuộc đó.

"Vì chưa gặp người thật, nên đừng vội kết luận, nếu chỉ nhìn ảnh, con thấy thí sinh này khá tốt!" Ánh mắt Lâm Hựu Luân cao đến mức nào, Thiệu Nghị Phu trong lòng rất rõ, có thể nhận được một lời đánh giá "khá tốt" từ Lâm Hựu Luân, Thiệu Nghị Phu lập tức sinh ra vài phần hứng thú với thí sinh này.

Nhận lấy tập tài liệu Lâm Hựu Luân đưa qua, Thiệu Nghị Phu trước tiên nhìn ảnh của thí sinh đó, nhan sắc quả thực xuất chúng.

Khi xem thông tin của người này, Thiệu Nghị Phu lập tức ngẩn ra.

Cái tên Quách Kha Doanh trông vô cùng quen thuộc, Thiệu Nghị Phu nhớ hình như mình đã từng nghe ở đâu đó.

Suy nghĩ một lúc không có kết quả, Thiệu Nghị Phu liền đưa tài liệu cho A Hào đứng phía sau, hỏi cậu có biết người này không.

“Lục thúc quên rồi, tuần trước cô Phương có nhắc đến chuyện này với Lục thúc, cha của cô Quách này nghe nói làm kinh doanh đồ nhựa, tài sản gia đình hơn trăm triệu, ông ấy hy vọng cô Quách học hành tử tế rồi ra kế thừa gia nghiệp, không muốn cô ấy đi con đường giới nghệ thuật, sau khi biết cô Quách đăng ký, đã từng đến TVB tìm cô Phương.” A Hào vừa nói như vậy, Thiệu Nghị Phu lập tức nhớ ra chuyện này.

“Tôi nhớ A Hoa hình như đã đồng ý với đối phương…” Thiệu Nghị Phu dù sao cũng đã lớn tuổi, những chuyện như vậy không nhớ rõ lắm, A Hào lại bổ sung nhắc nhở một câu: “Cha của cô Quách sẵn lòng tài trợ 50 vạn tiền quảng cáo cho Cảng Tả, sau đó cô Phương đã đồng ý ngầm báo hiệu cho ban giám khảo để cô Quách bị loại ở vòng bán kết.” “Ông Quách này vì muốn ngăn cản con gái vào giới giải trí, quả thực rất chịu xuống tiền.” Thiệu Nghị Phu tựa như lẩm bẩm một mình, nhưng thực ra là nói cho Lâm Hựu Luân nghe.

Phía Phương Dật Hoa đã đồng ý với cha người ta rồi, bên ông cũng không tiện nuốt lời.

Chương 859

“Hay là ông Lâm xem thử còn có ai phù hợp không?” Thiệu Nghị Phu lại đưa tập tài liệu đó qua, nhưng Lâm Hựu Luân lại không đưa tay ra nhận.

“Lục thúc, vừa rồi con đã xem qua tất cả rồi, trong số các thí sinh dự thi, con chỉ thấy Quách Kha Doanh là phù hợp nhất, nếu cô ấy đăng quang hoa hậu năm nay, không quá ba năm, thành tựu của cô ấy trên lĩnh vực truyền hình sẽ không thua kém Lê Tư, Lý Nhược Đồng, Vạn Ỷ Văn mấy người họ.” Lâm Hựu Luân nói vậy, Thiệu Nghị Phu lập tức lại do dự.

Ánh mắt nhìn người của Lâm Hựu Luân từ trước đến nay rất chuẩn, chỉ cần là diễn viên anh ấy nhìn trúng, bây giờ không phải là đại hồng đại tử, thì ít nhất cũng có chút danh tiếng và tiềm năng thăng tiến rất lớn.

Nếu con đường sao của Quách Kha Doanh thực sự có thể như Lâm Hựu Luân nói, vậy thì lợi ích từ việc đẩy cô ấy lên làm Hoa hậu Hong Kong chắc chắn sẽ lớn hơn rất nhiều so với 50 vạn đô la Hong Kong mà cha cô ấy bỏ ra.

“Nếu Lục thúc cảm thấy khó xử, chi bằng thế này, ban giám khảo Hoa hậu Hong Kong năm nay tính cho con một suất đi!” Thiệu Nghị Phu lập tức sáng mắt, cách mà Lâm Hựu Luân đề xuất quả thực là một giải pháp vẹn cả đôi đường.

Về phía cha Quách Kha Doanh, TVB hoàn toàn có thể dùng Lâm Hựu Luân làm giám khảo để từ chối yêu cầu của ông ấy, hơn nữa có Lâm Hựu Luân làm giám khảo, rating của Hoa hậu Hong Kong năm nay cũng không cần lo lắng nữa.

Dù Lâm Hựu Luân không nói rõ mình làm giám khảo là để đẩy Quách Kha Doanh lên làm hoa hậu, nhưng Thiệu Nghị Phu đã ngầm hạ quyết tâm, bất kể kết quả cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm nay thế nào, cũng phải ký hợp đồng với Quách Kha Doanh.

Trong sảnh tiệc của khách sạn, một bữa tiệc đón tiếp đang diễn ra.

Người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, mặt vuông, vóc dáng cao lớn vạm vỡ, đôi mắt không ngừng lóe lên vẻ tinh ranh, trông có vẻ thô kệch nhưng lại rất tinh tường, đang được mọi người vây quanh như sao vây trăng, không ngừng được mời rượu.

"Hổ ca, lần này anh đến Ma Cao, anh em chúng ta cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, không cần phải rụt đầu rụt cổ như trước nữa, nói thật khoảng thời gian này chúng ta thực sự cảm thấy uất ức!" Một gã xăm trổ to lớn đến mời rượu, kéo giọng gào to một câu, lời này lập tức khiến những người xung quanh đồng tình.

"Đúng vậy, chẳng qua là để Băng Nha Câu thắng một trận thôi mà?

Đại trượng phu không làm thì thôi, chúng ta tập hợp người lại đấu với hắn một trận nữa, tôi không tin lần này còn thua!" "Khoảng thời gian này Băng Nha Câu thực sự quá kiêu ngạo rồi, thật sự nghĩ Ma Cao là thiên hạ của một mình hắn sao?" "Chỉ cần Hổ ca anh ra lệnh một tiếng, anh em lập tức cầm vũ khí đi tìm Băng Nha Câu tính sổ!" Dưới tác dụng của hơi men, không khí trong sảnh tiệc sôi sục, không ít người xắn tay áo lên gào thét, nhưng "Hổ ca" mà họ nhắc đến lúc này lại hơi nhíu mày.

Có thể trở thành thành viên cốt cán của Tân Nghĩa An, rồi trở thành người đứng đầu khu Loan Tử ở Hong Kong, Trần Diệu Hưng không phải là một kẻ lỗ mãng chỉ có dũng khí.

Hắn hiểu rõ lý do Tân Nghĩa An ở Ma Cao không đấu lại Doãn

Quốc Câu, chủ yếu là vì đã động chạm đến lợi ích của các băng đảng địa phương ở Ma Cao, bị bọn họ liên minh phản công.

Cái gọi là "rồng mạnh không đè được rắn đất", huống hồ lần này rắn đất còn liên kết lại với nhau.

"Được rồi, mọi người yên tĩnh một chút, nghe tôi nói vài câu!" Trần Diệu Hưng vừa mở miệng, sảnh tiệc lập tức im lặng.

"Chuyện ở Ma Cao chắc chắn sẽ không bỏ qua như vậy, nhưng Doãn Quốc Câu bây giờ đã lôi kéo các băng đảng địa phương khác, Ma Cao lại là địa bàn của hắn, chủ động gây sự chúng ta sẽ rất thiệt thòi!

Tôi không sợ chuyện, nhưng không muốn anh em phải chịu tổn thất vô ích!" Trần Diệu Hưng nói vậy, dù có một số người cảm thấy thất vọng, nhưng đa số đều thấy hắn nói có lý.

"Vẫn là Hổ ca trọng nghĩa khí, bất cứ lúc nào cũng nghĩ cho anh em dưới trướng!" "Đúng vậy, đi theo Hổ ca ăn ngon uống sướng, sau này chúng ta ở đây không trụ được nữa, về nhất định sẽ đầu quân cho Hổ ca!" Trần Diệu Hưng không bị những lời tâng bốc này làm cho mờ mắt, hắn đưa tay ra hiệu cho mọi người yên tĩnh một chút, hắn còn có một chuyện muốn thông báo.

"Lần này tôi đến Ma Cao, chủ yếu là để đăng ký tham gia giải đua xe Grand Prix Ma Cao, đến lúc đó hy vọng mọi người đều đến hiện trường cổ vũ cho tôi!

Chỉ cần có thể giành được thứ hạng, tôi sẽ bỏ tiền ra mời mọi người chơi ở sòng bạc Ma Cao ba ngày, thua thì tôi chịu, thắng thì coi như của mọi người!" Vừa nghe thấy có chuyện tốt như vậy, không khí trong sảnh tiệc lập tức sôi nổi hẳn lên, mọi người đều nâng ly, chúc Trần Diệu Hưng mã đáo thành công, giành được thành tích tốt trên đường đua.

Trần Diệu Hưng vừa cụng ly với mọi người, liền có một đàn em đi đến, ghé tai hắn thì thầm vài câu.

Sắc mặt Trần Diệu Hưng thay đổi, sau đó lại khôi phục bình thường.

"Mày chắc chắn là người đó tự mình đến sao?" Hắn hạ giọng hỏi.

Đàn em báo tin kia rất khẳng định gật đầu, "Lại Thủy Phòng bây giờ đang ở một căn suite của khách sạn, nói là muốn gặp đại ca." Trần Diệu Hưng do dự một chút, tuy không biết ý đồ của đối phương là gì, nhưng đã tìm đến tận nơi, nếu hắn ngay cả mặt cũng không dám gặp, chắc chắn sẽ bị đàn em xem thường.

"Được rồi, mọi người cứ uống trước đi, tôi có chút việc riêng cần giải quyết, sẽ quay lại ngay!" Trần Diệu Hưng nói xong liền đặt ly rượu xuống, dẫn theo đàn em rời khỏi sảnh tiệc, đi thang máy lên căn suite tổng thống ở tầng cao nhất, ở đó hắn đã gặp Lại Thủy Phòng, thủ lĩnh của băng đảng "Thủy Phòng" ở Ma Cao.

Lại Thủy Phòng và Doãn Quốc Câu, những năm đầu đều từng làm việc dưới trướng của trùm 14K Ma Cao Nhai Thị Vĩ.

Do Nhai Thị Vĩ đã sớm có ý đề phòng Doãn Quốc Câu, nên ông ta luôn ngấm ngầm chia rẽ Lại Thủy Phòng và Doãn Quốc Câu, thậm chí còn kích động hai bên hỏa chiến vài lần, nhưng không có ai thiệt mạng.

Vì vậy, mối quan hệ giữa Lại Thủy Phòng và Doãn Quốc Câu hiện tại rất phức tạp, một mặt hai người liên thủ đánh bại người của Tân Nghĩa An, mặt khác hai người ở Ma Cao này lại có một số mâu thuẫn lợi ích, người của hai bên thỉnh thoảng vẫn xảy ra xung đột.

Khi hợp lực đối phó với băng đảng Hong Kong, Doãn Quốc Câu và Lại Thủy Phòng đều có thể kiềm chế thuộc hạ không gây rắc rối

cho đối phương, nhưng sau khi kẻ thù chung bị đánh bại, mâu thuẫn vốn có giữa hai bên liền nổi lên.

Doãn Quốc Câu hai lần đánh bại anh em nhà họ Hướng, sau đó dã tâm cũng bắt đầu bành trướng, hắn ta dốc sức muốn thiết lập một thế giới ngầm riêng của người Ma Cao, và ông chủ đứng sau đã hợp tác nhiều năm với hắn là Nhai Thị Vĩ, cũng cảm thấy địa vị bị đe dọa nghiêm trọng, liền kích động Lại Thủy Phòng đứng ra đấu với Doãn Quốc Câu một trận, chỉ cần có thể dập tắt khí thế kiêu ngạo của Doãn Quốc Câu, Nhai Thị Vĩ hứa sau đó sẽ chia một phần lợi ích từ sòng bạc cho Lại Thủy Phòng.

Lại Thủy Phòng cảm thấy chỉ dựa vào sức mạnh của mình thì chưa đủ để hoàn toàn chế áp Doãn Quốc Câu, liền nảy ra ý nghĩ hợp tác với Tân Nghĩa An.

Vừa hay lần này Trần Diệu Hưng đến Ma Cao đăng ký tham gia giải đua xe, nên hắn ta đã đặc biệt đến gặp Trần Diệu Hưng, nhân tiện thăm dò thái độ của phía Tân Nghĩa An.

Vì hai bên vừa mới khai chiến xong, nên thái độ của Trần Diệu Hưng đối với Lại Thủy Phòng không hề khách khí, vừa gặp mặt còn lười chào hỏi, trực tiếp hỏi đối phương có chuyện gì.

"Mấy người đã liên tiếp chịu thua hai lần dưới tay Băng Nha Câu, có muốn đòi lại sân không?" Lại Thủy Phòng cũng rất thẳng thắn, đi thẳng vào vấn đề bày tỏ thái độ.

Trần Diệu Hưng bắt chéo chân, hừ một tiếng không vui: "Chuyện đó bên Thủy Phòng mấy người cũng có phần, trước mặt tao giả vờ vô tội cái gì?" "Trần Diệu Hưng, mày đừng có không biết tốt xấu, hợp tác với Thủy Phòng chúng tao cùng đối phó Băng Nha Câu, hay chúng tao tiếp tục liên kết với Băng Nha Câu để đối phó mấy người, mày chọn đi!" Lại Thủy Phòng nói xong liền khoanh tay, không nói thêm

lời nào.

Trần Diệu Hưng đảo mắt mấy vòng, trong lòng đã có chủ ý.

"Mày thật sự muốn đối phó Băng Nha Câu sao, tao nghe nói, hai đứa mày lớn lên cùng nhau mà, lỡ đâu đây là một cái bẫy thì sao?" "Lớn lên cùng nhau thì sao?

Tao coi hắn như anh em, nhưng hắn khi nào mới thực sự coi tao là anh em chứ, trước đây nói sau khi đánh bại tụi mày sẽ chia cho tao một phần làm ăn trung gian của sòng bạc, quay đầu lại thì hoàn toàn không nhắc đến chuyện này, đã vậy thì đừng trách tao không giữ nghĩa khí nữa!" Lại Thủy Phòng nghiến răng nói.

Giữa các băng đảng vì lợi ích mà hợp tan là chuyện rất bình thường, Lại Thủy Phòng và Doãn Quốc Câu trở mặt cũng không phải là chuyện gì quá kỳ lạ.

Lại Thủy Phòng nói vậy, Trần Diệu Hưng liền có chút động lòng.

"Vậy mấy người định làm gì?" "Chúng tao là băng đảng địa phương, đối phó Lại Thủy Phòng không tiện trực tiếp ra mặt, nên cần người của mấy người dẫn đầu, người của tao sẽ hỗ trợ mấy người bên cạnh!

Sau khi thành công, sòng bạc của khách sạn Quân Di mấy người có thể tiếp tục kinh doanh, tao đảm bảo không nhúng tay vào!" "Lời này là mày nói đó, đợi lần này tao về sẽ đưa thêm một nhóm người đến, rồi sẽ đi tìm Băng Nha Câu gây chuyện, cũng không cần người của mày giúp, chỉ cần giúp chúng tao chặn các viện trợ khác của hắn là được!" Trần Diệu Hưng không hoàn toàn tin tưởng Lại Thủy Phòng, hắn cảm thấy lúc quan trọng vẫn phải dựa vào người của mình.

"Được, chuyện này cứ thế quyết định!" Lại Thủy Phòng gật đầu,

Trần Diệu Hưng liền đứng dậy, hắn không có ý định nói chuyện nhiều với Lại Thủy Phòng.

Đi thang máy trở lại sảnh tiệc dưới lầu, đàn em kia không nhịn được hỏi: "Hổ ca, chúng ta thật sự muốn liên thủ với Thủy Phòng sao?" "Băng Nha Câu kiêu ngạo như vậy, chẳng phải là vì hắn là băng đảng địa phương sao, bây giờ có băng đảng địa phương sẵn lòng hợp tác với chúng ta để đối phó hắn, cơ hội như vậy đương nhiên không thể bỏ lỡ!" Trần Diệu Hưng đã quyết định, bất kể lần hợp tác này của Lại Thủy Phòng có thành ý bao nhiêu, thì đây cũng là một cơ hội tốt để trả thù Doãn Quốc Câu.

"Đúng rồi, mày giữ mồm giữ miệng một chút, chuyện này trước khi động thủ, đừng để quá nhiều người biết!" Trước khi vào cửa, Trần Diệu Hưng còn đặc biệt dặn dò một câu.

Trở lại sảnh tiệc, Trần Diệu Hưng như không có chuyện gì, tiếp tục uống rượu và chơi oẳn tù tì với mọi người, bữa tiệc đón tiếp này kéo dài đến tận rạng sáng mới kết thúc.

Trần Diệu Hưng đã uống hơi nhiều, đi lại cần đàn em dìu, lên xe hắn ngồi thẳng vào ghế phụ lái, để đàn em lái xe.

Chiếc ô tô vừa ra khỏi bãi đỗ xe của khách sạn, phía sau liền có hai chiếc mô tô bám theo.

Đàn em lái xe nhìn vào gương chiếu hậu, không phát hiện điều gì bất thường, liền yên tâm tiếp tục lái xe, không ngờ hai chiếc mô tô kia lại đột nhiên tăng tốc, một chiếc bên trái, một chiếc bên phải, đồng thời vượt lên.

Trần Diệu Hưng lúc này cũng nhận ra tình hình có chút không ổn, vì trên hai chiếc mô tô đều có hai người, nhìn tư thế vượt xe này là biết không ổn.

“Mau đạp ga, cắt đuôi bọn chúng!” Trần Diệu Hưng quả quyết, bảo đàn em nhanh chóng tăng tốc.

Đàn em vừa định chuyển số tăng tốc, hai chiếc mô tô đã vượt lên, những người ngồi phía sau đồng thời rút súng lục ra, không hỏi đúng sai, chĩa vào trong xe là một trận bắn loạn xạ “phanh phanh phanh”.

Đàn em lái xe còn chưa kịp phản ứng đã bị bắn chết ngay lập tức, Trần Diệu Hưng thì đã kịp cúi đầu né tránh, nhưng đối phương nổ súng từ hai bên đồng thời, hơn nữa mục tiêu chính là nhắm vào hắn, nên sau vài tiếng súng, Trần Diệu Hưng cũng trúng đạn gục xuống xe.

Chiếc ô tô mất lái đâm vào cột điện bên đường, dừng lại, những kẻ sát thủ trên mô tô cũng dừng xe theo, đi đến.

Kính cửa xe đã bị đạn bắn vỡ, một tên sát thủ dùng tay đập vỡ hoàn toàn kính, nắm tóc Trần Diệu Hưng kéo người hắn ra, mượn ánh đèn đường nhìn thấy đầu và ngực hắn đều trúng vài phát đạn, mũi đã không còn hơi thở, hiển nhiên đã chết không thể chết hơn.

Hai tên sát thủ nhìn nhau một cái, gật đầu xong, mới trèo lên mô tô phóng đi mất dạng.

Chương 860

Đầu của Trần Diệu Hưng cứ thế rũ ra ngoài cửa xe, máu phun ra từ vết thương gần thái dương, cái chết thật thảm khốc!

Trước bảng quảng cáo ở cửa rạp chiếu phim, Chu Tuệ Mẫn kéo kính râm xuống một chút.

Trước mặt cô là một tấm poster mới dán, cô dâu mặc váy cưới ôm bó hoa, ngồi cùng một người đàn ông ngoại quốc, phía sau hai người còn có một người đàn ông tuấn tú đứng, một tay đặt trên vai cô dâu, tay kia nắm chặt tay người đàn ông ngoại quốc.

Hai chữ "Hỷ Yến" in lớn nhất ở phía trên cùng của poster, Chu Tuệ Mẫn nhìn hồi lâu cũng không hiểu ba người trên đó rốt cuộc có quan hệ gì, nhưng lại nhìn thấy vài cái tên rất quen thuộc trong danh sách diễn viên.

Triệu Văn Tuyên, Lang Hùng, Quy Á Lôi, đều là những diễn viên rất nổi tiếng của Đài Loan.

Chu Tuệ Mẫn quay đầu lại, đôi mắt to sáng ngời lộ ra vẻ nghi hoặc, "Đây chính là bộ phim Đài Loan đoạt giải tại Liên hoan phim Berlin sao?" Lâm Hựu Luân đứng phía sau cô nhún vai, "Sao, em còn lo sẽ nhầm lẫn sao?" Chu Tuệ Mẫn lắc đầu, "Không có ạ, chỉ là 《Hỷ Yến》 bộ phim này không phải kể chuyện hai người kết hôn sao?

Sao poster lại thiết kế thế này?" Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Em vẫn chưa nhìn ra sao?

Nam nhân vật chính là người đồng tính, nên mới kết hôn với hai người cùng lúc." "A!" Chu Tuệ Mẫn kinh ngạc che miệng, cô biết bộ phim 《Hỷ Yến》 là vì đây là bộ phim Hoa ngữ đầu tiên đoạt giải tại Liên hoan phim Berlin, nghe tên cô vẫn tưởng là kể về chuyện tình yêu

và hôn nhân, nên mới hẹn Lâm Hựu Luân, khi bộ phim này công chiếu ở Hong Kong sẽ cùng nhau đi xem, không ngờ bộ phim này căn bản không giống như cô nghĩ.

Vừa nghĩ đến cảnh phim có thể có những cảnh nam nam ở bên nhau, Chu Tuệ Mẫn liền có chút chùn bước.

"Hay là chúng ta đổi phim khác xem được không?" "Nhưng anh đã hẹn gặp đạo diễn của bộ phim này rồi…" Lâm Hựu Luân có chút khó xử.

Chu Tuệ Mẫn cũng không kiên trì nữa, ngoan ngoãn gật đầu nói: "Được thôi, vậy em sẽ cùng anh đi xem vậy." Lâm Hựu Luân đưa một tay ra để Chu Tuệ Mẫn khoác vào, "Vậy chúng ta vào trong thôi!" — Trước cửa phòng chiếu, nhà sản xuất Từ Lập Công và đạo diễn Lý An đều đang bận rộn chào hỏi các nhân vật trong giới và giới truyền thông có mặt.

Lúc đầu hai người đều không chú ý đến sự xuất hiện của Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn, đợi đến khi đối phương đã đi đến trước mặt, Từ Lập Công mới phát hiện cặp nam nữ đeo kính râm trước mắt có chút quen thuộc.

Sự xuất hiện của Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn nhanh chóng thu hút sự chú ý của giới truyền thông tại hiện trường, lập tức có người giơ máy ảnh chụp về phía này, nhưng bị vệ sĩ của Lâm Hựu Luân giơ tay chặn ống kính.

Từ Lập Công nói lời xin lỗi với người quen đang nói chuyện, rồi thẳng thắn đi về phía này.

"Ông Lâm, sao anh đến mà không báo trước cho chúng tôi một tiếng, có phải không coi Từ mỗ tôi là bạn nữa không?" Từ Lập Công vừa đến đã "than phiền" Lâm Hựu Luân không phải, đương nhiên lời này chỉ là nói đùa.

Là Phó Tổng Cục Điện ảnh Đài Loan, Từ Lập Công và Lâm Hựu Luân đã là bạn cũ.

Trước đây hai người không ít lần qua lại, lần này 《Hỷ Yến》 công chiếu tại Hong Kong, việc sắp xếp lịch chiếu, suất chiếu đều được ưu tiên, trong đó tình bạn giữa Từ Lập Công và Lâm Hựu Luân đã phát huy tác dụng rất lớn.

Sau khi gặp mặt, hai người đơn giản chào hỏi vài câu, sau đó Từ Lập Công liền gọi Lý An ở bên cạnh qua, chính thức giới thiệu cho Lâm Hựu Luân làm quen.

"Chào ông Lâm!" Lý An lần đầu gặp Lâm Hựu Luân, không tránh khỏi có chút căng thẳng, nụ cười gượng gạo luôn thường trực trên mặt khiến ông trông không giống một đạo diễn, mà giống một học giả hơn.

Nhân cơ hội bắt tay, Lâm Hựu Luân nghiêm túc đánh giá Lý An hai mắt.

Đối với vị đạo diễn lớn hai lần đoạt giải Oscar Đạo diễn xuất sắc nhất này, Lâm Hựu Luân có thể nói là đã "ngưỡng mộ" từ lâu.

Đương nhiên, hiện tại Lý An trước mặt anh vẫn chỉ là một nhân vật nhỏ, cho dù 《Hỷ Yến》 do Lý An đạo diễn vừa đoạt giải Phim hay nhất tại Liên hoan phim Berlin, giữa hai người vẫn có sự chênh lệch thân phận rất lớn.

Mặc dù rất hứng thú với Lý An, nhưng Lâm Hựu Luân chỉ nói chuyện đơn giản với ông vài câu, vì Lý An lúc này, còn chưa đáng để Lâm Hựu Luân dành nhiều sự chú ý hơn.

Những năm này điện ảnh Đài Loan suy yếu, hiếm lắm mới có một đạo diễn tiềm năng như Lý An, Từ Lập Công cũng muốn cố gắng hết sức để giúp ông ấy thành công.

Ban đầu nhân cơ hội này, Từ Lập Công muốn xem liệu có thể thúc đẩy sự hợp tác giữa Lâm Hựu Luân và Lý An hay không, nhưng nhìn phản ứng của Lâm Hựu Luân, liền biết ý định của mình có thể sẽ thất bại.

Mặc dù hơi thất vọng, nhưng Từ Lập Công không để lộ biểu cảm đó trên mặt, mà nhiệt tình chào đón Lâm Hựu Luân vào chỗ, trong lòng đồng thời cũng giữ một tia hy vọng, có lẽ Lâm Hựu Luân sau khi xem bộ phim này, sẽ lại nảy sinh hứng thú với Lý An.

Chỉ có điều, mong ước này của ông ta rất nhanh đã tan biến.

Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn vừa ngồi xuống ghế, phim còn chưa bắt đầu, A Kiệt đã vội vã chạy đến, báo cho Lâm Hựu Luân một tin tức rất tồi tệ.

Lâm Hựu Luân nói lời xin lỗi với Từ Lập Công, sau đó cùng A Kiệt đi ra một bên.

"Chuyện xảy ra khi nào?" "Rạng sáng hôm nay, vì cảnh sát Ma Cao đã đưa tất cả các phóng viên có mặt tại hiện trường về thẩm vấn, nên tin tức mãi đến trưa mới được truyền về." "Có manh mối gì về hung thủ chưa?" "Hiện tại cảnh sát Ma Cao vẫn chưa đưa ra bất kỳ thông báo nào, nhưng nửa giờ trước, một người tự xưng là Hoàng Lãng Huy, anh trai của Hoàng Lãng Vi, đã gọi điện đến vài tờ báo ở Hong Kong nói rằng, cái chết của Trần Diệu Hưng chỉ là sự khởi đầu, hắn ta sẽ tiếp tục trả thù những người liên quan đến cái chết của Hoàng Lãng Vi." "Những người liên quan đến Hoàng Lãng Vi sao?" Sắc mặt Lâm Hựu Luân lập tức tối sầm, mặc dù điện thoại này ám chỉ mục tiêu trả thù tiếp theo rất có thể là Mai Diễm Phương, nhưng Chu Tuệ Mẫn cũng có mặt tại hiện trường đêm Mai Diễm Phương và Hoàng Lãng Vi xảy ra xung đột, rất khó nói chuyện này có liên lụy đến Chu Tuệ Mẫn hay không.

Bất kể có khả năng đó hay không, Lâm Hựu Luân tuyệt đối sẽ không để Chu Tuệ Mẫn mạo hiểm.

Không chút do dự, Lâm Hựu Luân đã đưa ra quyết định, không xem phim nữa, lập tức đưa Chu Tuệ Mẫn về nhà, đồng thời điều thêm hai đội vệ sĩ đến phụ trách an toàn cho Chu Tuệ Mẫn trong các hoạt động thường ngày.

Thấy Lâm Hựu Luân quay lại với vẻ mặt nghiêm túc, Chu Tuệ Mẫn liền biết có thể đã xảy ra chuyện, quả nhiên Lâm Hựu Luân vừa mở miệng, đã nói muốn lập tức đưa cô về nhà, hơn nữa không giải thích gì cả.

"Ông Từ, bên tôi có chút chuyện gấp cần phải xử lý ngay, tối mai tôi sẽ tổ chức tiệc ở khách sạn Bán Đảo, khi đó sẽ xin lỗi ông Từ!" Lâm Hựu Luân nói xong, kéo Chu Tuệ Mẫn đi.

Từ Lập Công trân trân nhìn hai người rời đi, miệng mấp máy, cuối cùng vẫn không nói gì. — Ra khỏi rạp chiếu phim, lên xe, Chu Tuệ Mẫn mới hỏi Lâm Hựu Luân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Rạng sáng hôm nay, Trần Diệu Hưng đã bị người ta sát hại trước cửa một khách sạn ở Ma Cao!" Chu Tuệ Mẫn che miệng, đôi mắt lóe lên vẻ khó tin.

"Trần Diệu Hưng này, có phải là nguyên mẫu nhân vật Trần Hạo Nam trong 《Cổ Hoặc Tử》 không?" Lâm Hựu Luân gật đầu, sau đó lại đơn giản kể cho Chu Tuệ Mẫn nghe về tình hình của "Ngũ Hổ Thập Kiệt" của Tân Nghĩa An.

Chu Tuệ Mẫn trong lòng đột nhiên nảy sinh một dự cảm rất xấu, chẳng lẽ cái chết của Trần Diệu Hưng có liên quan đến Lâm Hựu Luân?

Nếu không sao anh ấy lại đột nhiên căng thẳng như vậy muốn đưa

mình về nhà?

Lâm Hựu Luân bị suy nghĩ này của Chu Tuệ Mẫn làm cho có chút cạn lời, "Em nghĩ đi đâu vậy?

Sao anh có thể đi giết Trần Diệu Hưng chứ?" Chu Tuệ Mẫn nghe vậy, lúc này mới yên tâm, nhưng ngay sau đó một câu của Lâm Hựu Luân lại khiến cô lo lắng trở lại.

"Em còn nhớ chuyện Hoàng Lãng Vi năm ngoái không?" Chu Tuệ Mẫn biết Lâm Hựu Luân sẽ không vô cớ nhắc đến chuyện này, trong lòng liền nảy ra một suy nghĩ, chẳng lẽ cái chết của Trần Diệu Hưng có thể liên quan đến chuyện Hoàng Lãng Vi năm ngoái?

"Hoàng Lãng Vi bị sát hại trong bệnh viện, mặc dù cảnh sát không tìm thấy hung thủ, nhưng rất nhiều người đều nói chuyện này có liên quan đến Trần Diệu Hưng.

Sau khi Trần Diệu Hưng bị sát hại, lập tức có một người tự xưng là anh trai hắn gọi điện cho vài tờ báo ở Hong Kong, chỉ rõ việc sát hại Trần Diệu Hưng là để trả thù cho Hoàng Lãng Vi." "Không phải nói chị Mai đã bỏ ra mười triệu để dàn xếp chuyện này rồi sao?

Sao còn xảy ra chuyện như vậy?" Chu Tuệ Mẫn với vẻ lo lắng rõ ràng trong mắt, từ phản ứng vừa rồi của Lâm Hựu Luân, cô đã lờ mờ nhận ra chuyện này có thể còn liên lụy đến chính mình, vì đêm đó cô cũng có mặt tại hiện trường.

Sau khi Hoàng Lãng Vi bị sát hại, cảnh sát thậm chí còn nghi ngờ Lâm Hựu Luân đã thuê người giết Hoàng Lãng Vi, bây giờ anh trai của Hoàng Lãng Vi quay lại trả thù, ngoài việc Mai Diễm Phương có nguy hiểm, e rằng sự an toàn của Lâm Hựu Luân cũng sẽ bị đe dọa.

"Phía anh em không cần lo lắng, ngược lại là phía em, anh có chút không yên tâm.

Anh đã thông báo cho công ty bảo an Hồng Nham bên đó, khoảng thời gian này sẽ tăng số lượng vệ sĩ bên cạnh em, sau đó khi em ra ngoài tham gia hoạt động, cũng cố gắng không xuất hiện lâu ở những nơi công cộng có thành phần phức tạp… cho đến khi mục tiêu của sát thủ được xác định rõ, anh sẽ luôn ở bên cạnh em!" Chu Tuệ Mẫn vốn hơi hoảng loạn, nhưng nghe đến câu cuối cùng, cả trái tim cô lập tức an định lại.

Lâm Hựu Luân nắm tay Chu Tuệ Mẫn, ánh mắt kiên định hơn bao giờ hết, anh tuyệt đối không cho phép bất cứ ai làm tổn thương Chu Tuệ Mẫn dù chỉ một chút!

Chu Tuệ Mẫn tựa đầu vào vai Lâm Hựu Luân, trong lòng cảm thấy vô cùng vững vàng.

"Thực ra em cũng đừng quá lo lắng, Trần Diệu Hưng lần này xảy ra chuyện rất đột ngột, mục tiêu của sát thủ không nhất định thật sự là để trả thù cho Hoàng Lãng Vi, khả năng lớn hơn chỉ là muốn khuấy đục nước, làm lẫn lộn tầm nhìn của mọi người." Lâm Hựu Luân nói vậy tuy có ý an ủi Chu Tuệ Mẫn, nhưng lời anh nói không phải là không có căn cứ.

Nếu đối phương thực sự là để trả thù cho Hoàng Lãng Vi, vậy thì sẽ không sau khi giết Trần Diệu Hưng lại lập tức kể cả động cơ giết người và mục tiêu ra tay tiếp theo cho giới truyền thông biết, vì làm như vậy chỉ sẽ đánh động làm kinh sợ đối thủ, tăng thêm độ khó cho việc tiếp tục trả thù.

Bây giờ thông tin này được tung ra, rõ ràng là có người muốn khiến cục diện trở nên căng thẳng hơn, làm sai lệch hướng điều tra vụ án của cảnh sát.

Dù Lâm Hựu Luân cho rằng đây mới là mục đích thực sự của hung thủ, nhưng những dấu hiệu sau vụ án vẫn khiến anh có một cảm

giác bão tố sắp ập đến.

Tin tức về cái chết của Trần Diệu Hưng một khi được công bố trên báo chí, chắc chắn sẽ gây ra một chấn động dữ dội trong xã hội Hong Kong, giang hồ cũng sẽ từ đó mà càng thêm nhiều chuyện!

Vào ngày thứ hai sau khi Trần Diệu Hưng bị sát hại, một bức ảnh về cảnh tượng đầu Trần Diệu Hưng thõng ra ngoài cửa sổ xe, thái dương có vết thương chí mạng, đã trở thành ảnh bìa hoặc ảnh tiêu đề của hầu hết các tờ báo Hong Kong.

Chương 861

Trong chốc lát, cả thành phố chấn động.

Để ngăn chặn các cuộc thanh trừng quy mô lớn trong giới xã hội đen, cảnh sát Hong Kong đã bước vào trạng thái cảnh giác toàn diện ngay từ ngày Trần Diệu Hưng bị sát hại.

Ba ngày sau, thi thể của Trần Diệu Hưng được vận chuyển từ Ma Cao về Hong Kong.

Trước khi chôn cất, cảnh sát Hong Kong đã liên tiếp triển khai chiến dịch "càn quét hang ổ" quy mô lớn, bắt giữ 60 thanh niên nam nữ bị tình nghi gây rối, đồng thời đưa ra cảnh cáo cho mọi bang hội trong giới xã hội đen Hong Kong.

Dưới sự trấn áp mạnh mẽ của cảnh sát Hong Kong, các nhân vật cấp cao của các bang phái đều không tham dự tang lễ của Trần Diệu Hưng, chỉ có vài chục anh em của Trần Diệu Hưng đi theo linh cữu, toàn bộ tang lễ cũng chỉ có thể được tổ chức một cách khá kín đáo.

Cảnh sát đã cử hơn một trăm cảnh sát chìm giám sát chặt chẽ, chặn xét, thậm chí khám xét những người ăn mặc đặc biệt muốn vào linh đường, và di chuyển một số vòng hoa có ghi câu chữ của xã hội đen.

Cùng lúc đó, đội chuyên án mang tên "Vụ án sát Hổ" nhanh chóng được thành lập, và người chịu trách nhiệm điều tra vụ án này chính là Lưu Gia Minh, người đã chính thức được thăng chức thành Đốc sát cấp cao.

"Sếp Lưu… không đúng, phải là Đốc sát Lưu, chúng ta lại gặp nhau rồi." Lâm Hựu Luân ngẩng đầu lên từ bàn làm việc.

Lưu Gia Minh tháo mũ cảnh sát kẹp dưới cánh tay, nhún vai hỏi: "Sao vậy, anh Lâm không định mời tôi ngồi xuống à?" Lâm Hựu Luân đặt tài liệu xuống, giơ tay nói: "Xin lỗi, tôi quên mất… Đốc sát Lưu mời ngồi!" Lưu Gia Minh kéo một chiếc ghế xoay từ bên cạnh, ngồi xuống trước bàn làm việc của Lâm Hựu Luân.

"Trần Diệu Hưng bị sát hại hôm qua, chắc hẳn anh Lâm đã biết ý đồ của tôi." Lâm Hựu Luân bĩu môi: "Đốc sát Lưu sẽ không lại nghi ngờ là tôi giết người chứ?" Lưu Gia Minh cứng đờ mặt, sau đó gượng gạo nặn ra một nụ cười: "Chuyện Hoàng Lãng Vi lần trước, là tôi hiểu lầm anh Lâm.

Lần này đến đây, đương nhiên không phải lại coi anh Lâm là nghi phạm, mà là muốn có được một số thông tin hữu ích từ anh Lâm để giúp ích cho vụ án Trần Diệu Hưng bị sát hại." "Ân oán bang phái, Đốc sát Lưu không đi tìm mấy lão đại giang hồ uống trà, lại chạy đến đây hỏi tôi có biết manh mối phá án không, lẽ nào anh cho rằng tôi cũng dính dáng đến xã hội đen?" Câu hỏi ngược của Lâm Hựu Luân khiến Lưu Gia Minh sững sờ, cổ họng anh ta nuốt khan một cái, nửa ngày không nói được lời nào.

Sau một hồi im lặng, Lưu Gia Minh mới nói: "Anh Lâm, vụ án Hoàng Lãng Vi năm ngoái, cô Chu Tuệ Mẫn cũng có liên quan, mặc dù sau đó đã có thể loại cô ấy khỏi vụ việc này, nhưng lần này Trần Diệu Hưng bị sát hại, hung thủ ngay trong ngày đã gọi điện cho các tòa soạn báo ở Hong Kong, tuyên bố sẽ trả thù tiếp, vì vậy hy vọng bên anh Lâm sẽ có sự đề phòng." Lâm Hựu Luân tuy không mấy ưa Lưu Gia Minh, nhưng không thể không thừa nhận, lần này anh ta làm việc quả thực có thể giữ vững tinh thần công tâm, trong cảnh sát Hong Kong có người như vậy tồn tại, cũng không phải là chuyện xấu.

"Đa tạ Đốc sát Lưu nhắc nhở, chuyện này tôi đã sắp xếp rồi." Lưu Gia Minh thấy ở lại cũng không thể có thêm manh mối hữu ích từ

Lâm Hựu Luân, liền đứng dậy cáo từ.

Ngay khi anh ta quay người, Lâm Hựu Luân lại gọi anh ta từ phía sau.

"Đốc sát Lưu, mạo muội hỏi một câu, anh thực sự nghĩ hung thủ giết Trần Diệu Hưng là để trả thù cho Hoàng Lãng Vi sao?" "Chẳng lẽ anh Lâm có manh mối nào khác không?" Lưu Gia Minh quay đầu lại, trong mắt lộ ra chút mong đợi.

Lâm Hựu Luân lắc đầu: "Manh mối thì không có, chỉ là suy nghĩ cá nhân của tôi thôi." "Xin anh nói rõ." "Nếu tôi là hung thủ giết Trần Diệu Hưng, và còn định trả thù thêm một số người khác, thì tuyệt đối sẽ không để lộ ý đồ của mình trước, làm vậy chỉ là đánh rắn động cỏ thôi." Lưu Gia Minh chờ một lúc, thấy Lâm Hựu Luân không nói gì thêm, liền gật đầu nói: "Cảnh sát hiện tại cũng có nghi ngờ tương tự, nhưng cuộc điều tra vẫn đang tiếp diễn.

Ngay cả khi suy đoán của anh Lâm là đúng, tôi nghĩ anh vẫn không nên lơ là cảnh giác… bởi vì trong thời gian gần đây, Hong Kong có thể sẽ có chút hỗn loạn." Với thân phận của Lưu Gia Minh, việc đưa ra lời nhắc nhở như vậy đã là rất tốt rồi.

Lâm Hựu Luân vốn không định đứng dậy tiễn khách, cũng đặc biệt đứng dậy bắt tay với Lưu Gia Minh.

"Đa tạ Đốc sát Lưu nhắc nhở." "Anh Lâm yên tâm, sau này có lẽ chúng ta sẽ còn thường xuyên gặp mặt." Lưu Gia Minh đội mũ cảnh sát, quay người rời đi.

Lâm Hựu Luân nhìn bóng lưng Lưu Gia Minh rời đi, không khỏi lắc đầu.

Ngay khi anh chuẩn bị ngồi xuống tiếp tục xem tài liệu chưa đọc xong, A Kiệt vội vàng bước vào, suýt nữa thì đâm vào Lưu Gia Minh

đang định rời đi ở cửa.

A Kiệt chỉ nói một câu xin lỗi đơn giản, rồi đi vào văn phòng.

Lưu Gia Minh quay đầu lại nhìn một cái, rồi mang theo vẻ nghi hoặc rời đi.

“Anh Lâm, xảy ra chuyện rồi!” Ánh mắt Lâm Hựu Luân đột nhiên căng thẳng, phản ứng đầu tiên là lo lắng Chu Tuệ Mẫn có gặp nguy hiểm không.

“Không phải cô Chu, là ông Thiệu… Tôi vừa nhận được tin, sáng nay ông ấy được đưa vào bệnh viện, tình hình cụ thể không rõ.” Nghe A Kiệt giải thích, Lâm Hựu Luân lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại có chút nghi hoặc.

Mới hai hôm trước anh còn cùng Thiệu Dật Phu uống trà, thể trạng của đối phương trông rất khỏe mạnh, sao đột nhiên lại đổ bệnh chứ?

Về tình trạng bệnh của Thiệu Dật Phu, Lâm Hựu Luân cũng không đặc biệt lo lắng, trong ký ức, Thiệu Dật Phu là một ông lão sống thọ 107 tuổi, hiện tại ông ấy còn chưa đến 90 tuổi, khả năng cơ thể gặp vấn đề lớn không cao lắm.

“Tôi nghe nói là do bên cuộc thi Hoa hậu Hong Kong xảy ra chút vấn đề, ông Thiệu chắc là tức giận quá…” A Kiệt cũng không rõ nguyên nhân cụ thể, Lâm Hựu Luân liền không hỏi thêm.

“Được rồi, cậu sắp xếp xe, đi với tôi đến bệnh viện một chuyến.” --- o0o --- Tin tức Thiệu Dật Phu đổ bệnh nhập viện nhanh chóng bị truyền thông biết được.

Xe của Lâm Hựu Luân vừa đến cổng bệnh viện đã bị đám đông phóng viên vây kín.

Sáu vệ sĩ phải rất vất vả mới chen ra được một khoảng trống đủ để mở cửa xe.

Lâm Hựu Luân vừa xuống xe còn chưa đứng vững, bên kia các phóng viên đã không sợ chết mà chen lấn tới, cố gắng đưa micro, máy ghi âm đến trước mặt Lâm Hựu Luân.

"Anh Lâm, anh có thể tiết lộ cụ thể tình hình bệnh của ông Thiệu không?" "Anh Lâm, ông Thiệu nhập viện có phải do việc Trần Diệu Anh – thí sinh Hoa hậu Hong Kong – là bạn gái của Trần Diệu Hưng bị bại lộ không?" "Anh Lâm, TVB có biện pháp gì không, Trần Diệu Anh có thể tiếp tục tham gia cuộc thi không?" Lâm Hựu Luân được vệ sĩ hộ tống, không nói một lời đi vào bệnh viện.

Khi vào thang máy, các phóng viên đều bị chặn ở bên ngoài, lúc đó anh mới hỏi A Kiệt về Trần Diệu Anh mà nhiều phóng viên vừa nhắc đến là chuyện gì.

A Kiệt cũng vừa nhận được tin mới nhất trên đường, đang định giải thích với Lâm Hựu Luân, không ngờ Lâm Hựu Luân lại chủ động hỏi.

"Trần Diệu Anh này là một trong những thí sinh của Hoa hậu Hong Kong năm nay, hiện tại trên truyền thông đều đồn rằng cô ấy là bạn gái của Trần Diệu Hưng, hiện tại vẫn chưa xác định được thật giả." Lâm Hựu Luân thực sự phục các phóng viên Hong Kong, khả năng đào sâu đề tài tin tức của họ quả thực đã đạt đến trình độ đỉnh cao.

Trần Diệu Hưng mới chết được vài ngày, họ đã tìm ra cả bạn gái của Trần Diệu Hưng là ai.

Thảo nào một chuyện nhỏ như Thiệu Dật Phu nhập viện cũng thu hút một lượng lớn phóng viên, hóa ra chuyện này có liên quan đến Trần Diệu Hưng.

Nếu Thiệu Dật Phu thực sự tức giận đến mức nhập viện vì chuyện này, Lâm Hựu Luân cũng có thể hiểu được.

Sức ảnh hưởng của cuộc thi Hoa hậu Hong Kong vốn đã giảm sút qua từng năm, bây giờ lại có tin đồn thí sinh liên quan đến trùm xã hội đen bị sát hại, điều này chắc chắn là một đòn giáng lớn vào kế hoạch phục hưng cuộc thi.

Tại cửa phòng bệnh, người phụ trách cuộc thi Hoa hậu Hong Kong đang bị Phương Dật Hoa mắng té tát.

"Các người chọn người kiểu gì vậy, lẽ nào ngay cả thông tin lý lịch của đối phương cũng không điều tra sao?

Bây giờ còn đỡ, chỉ là bạn gái của một Trần Diệu Hưng, ít nhất thân phận vẫn còn trong sạch, nếu sau này ngay cả những cô gái làm nghề đó cũng trà trộn vào, các người có phải cũng nhắm mắt làm ngơ không?" Phương Dật Hoa đang lúc tức giận, người phụ trách cuộc thi Hoa hậu Hong Kong bị mắng không dám hó hé một lời.

May mắn thay, lúc này trợ lý của Phương Dật Hoa vội vàng chạy tới, nói nhỏ vào tai Phương Dật Hoa vài câu.

Phương Dật Hoa nghe xong, trừng mắt nhìn người phụ trách cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, rồi bỏ lại anh ta, đi thẳng về phía cửa thang máy.

Tiếng "ting tong" vang lên, cửa thang máy mở ra, Lâm Hựu Luân và đoàn người bước ra từ bên trong.

Phương Dật Hoa bước tới, mỉm cười gật đầu với Lâm Hựu Luân.

"Cô Phương, tình hình của chú Lục sao rồi?" "Bác sĩ nói không có gì đáng ngại, hiện đang nghỉ ngơi trong phòng bệnh, chú ấy trước đó đã dặn tôi rằng nếu anh đến, có thể vào trực tiếp gọi chú ấy dậy." Lâm Hựu Luân gật đầu, theo Phương Dật Hoa đi vào phòng bệnh đặc biệt đó.

Thiệu Dật Phu nằm trên giường bệnh, vừa nghe thấy tiếng mở

cửa liền nhìn về phía cửa, thấy Lâm Hựu Luân phía sau Phương Dật Hoa, trên mặt ông ấy lập tức lộ ra nụ cười vui mừng.

"Anh Lâm đến rồi?" Lâm Hựu Luân đi đến ngồi xuống bên giường bệnh, tiện để nói chuyện với Thiệu Dật Phu.

"Chú Lục, chuyện này cháu đã biết rồi, cháu thấy chú căn bản không đáng phải tức giận đến mức này, sức khỏe là quan trọng nhất!" Thiệu Dật Phu khẽ thở dài: "Tâm ý của anh Lâm tôi biết, chuyện này không có gì, những sóng gió lớn hơn thế này tôi cũng từng trải qua rồi, chỉ là tôi rất hối hận, nếu năm nay áp dụng phương pháp anh nói, chủ động cử người đi tìm thí sinh, thì sẽ không xảy ra chuyện ngay cả thân phận thí sinh cũng không điều tra rõ ràng đã cho tham gia cuộc thi." "Chuyện đã xảy ra rồi, chú Lục cũng đừng quá để tâm, hiện tại chỉ là giai đoạn vòng loại, chuyện như vậy chỉ cần xử lý kịp thời, ảnh hưởng đến toàn bộ cuộc thi Hoa hậu Hong Kong có thể giảm xuống mức thấp nhất." "Ban đầu tôi định tự mình xử lý chuyện này, nhưng anh Lâm cũng thấy rồi đó, tình hình của tôi bây giờ, bác sĩ căn bản không cho phép tôi rời khỏi phòng bệnh, vì vậy tôi muốn ủy thác toàn quyền cho anh Lâm xử lý chuyện này, dù sao anh cũng là thành viên ban giám khảo chính của cuộc thi năm nay, hơn nữa lại là cổ đông công ty, bên ngoài cũng sẽ không nói ra nói vào." Thiệu Dật Phu không nói chuyện này nên làm thế nào, tương đương với việc giao toàn bộ quyền quyết định cho Lâm Hựu Luân.

Phương Dật Hoa đứng bên cạnh vốn định phản đối, nhưng thấy thái độ kiên quyết của Thiệu Dật Phu, liền nhịn xuống không mở lời.

Từ phòng bệnh của Thiệu Dật Phu đi ra, Lâm Hựu Luân đang chuẩn bị rời đi, Phương Dật Hoa lại gọi anh lại từ phía sau.

"Anh Lâm, không biết chuyện Trần Diệu Anh anh định xử lý thế nào?" Ngay vừa rồi, Lâm Hựu Luân đã đồng ý lời ủy thác của Thiệu

Dật Phu, nên Phương Dật Hoa mới hỏi như vậy.

Lâm Hựu Luân dừng bước, quay người nhìn Phương Dật Hoa.

"Không biết cô Phương có cao kiến gì không?" "Để giữ uy tín cho cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, với tình huống như Trần Diệu Anh, tôi nghĩ trực tiếp hủy bỏ tư cách dự thi của cô ấy là được rồi." Phương Dật Hoa không suy nghĩ mà nói, nếu Lâm Hựu Luân không nhận việc này, bước tiếp theo cô ta chắc chắn sẽ làm như vậy.

Lâm Hựu Luân không bày tỏ thái độ, nhưng lại hỏi: "Cô Phương nghĩ hủy bỏ tư cách dự thi của Trần Diệu Anh thì có thể cứu vãn được uy tín đã bị tổn hại của cuộc thi Hoa hậu Hong Kong sao?" Phương Dật Hoa sửng sốt, rõ ràng không ngờ Lâm Hựu Luân lại hỏi như vậy.

Chương 862

"Anh Lâm nghĩ thế vẫn chưa đủ sao?" Lâm Hựu Luân không nhịn được cười, lắc đầu nói: "Cô Phương hiểu lầm ý tôi rồi, ý tôi là hủy bỏ tư cách dự thi của Trần Diệu Anh, vì không có cách nào cứu vãn được uy tín đã mất của cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, vậy chúng ta tại sao còn phải làm như vậy?" Phương Dật Hoa lộ vẻ nghi hoặc: "Vậy ý của anh Lâm là gì?" "Chúng ta hủy bỏ tư cách dự thi của Trần Diệu Anh, quả thực có thể bịt miệng một bộ phận truyền thông, nhưng đồng thời cũng sẽ trở thành mục tiêu công kích của truyền thông, bởi vì không có quy định nào nói rằng thí sinh Hoa hậu Hong Kong trước khi tham gia cuộc thi không được yêu đương.

Vì bạn trai của Trần Diệu Anh là Trần Diệu Hưng mà chúng ta hủy bỏ tư cách dự thi của cô ấy, điều này dù thế nào cũng không hợp lý." Nghe Lâm Hựu Luân không định xử lý Trần Diệu Anh, Phương Dật Hoa lập tức bày tỏ sự phản đối: "Không hủy bỏ tư cách dự thi của cô ấy, lẽ nào còn để cô ấy tiếp tục tham gia cuộc thi sao?

Nếu cô ấy cuối cùng còn vào đến chung kết, chuyện này không thành trò cười của cuộc thi Hoa hậu Hong Kong mới là lạ!" Lâm Hựu Luân không quan tâm bĩu môi: "Trần Diệu Anh có vào được chung kết hay không, chẳng phải là do chúng ta quyết định sao?" Phương Dật Hoa lập tức phản bác: "Nhưng nếu tỷ lệ ủng hộ của cô ấy rất cao, chúng ta cũng không thể đi ngược lại ý dân, nếu không sẽ trái với mục đích ban đầu của việc tổ chức cuộc thi Hoa hậu Hong Kong… Anh Lâm đừng nói khả năng xảy ra chuyện này không lớn, hiện tại chuyện của Trần Diệu Hưng đang ồn ào như vậy, chỉ cần tin tức liên quan một chút đến anh ta, đều có thể bị truyền thông xào nấu tung trời.

Tôi nghĩ chỉ vài ngày nữa, Trần Diệu Anh ở Hong Kong sẽ trở nên

nổi tiếng khắp nơi.

Nếu cô ấy tiếp tục ở trên sân khấu Hoa hậu Hong Kong, tôi nói rằng tình huống đó rất có khả năng sẽ xảy ra." "Cô Phương nói Trần Diệu Anh sẽ nhanh chóng nổi tiếng, điểm này tôi cũng đồng ý, nhưng tôi không cho rằng đó là chuyện xấu, ngược lại, vì sự tồn tại của cô ấy, cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm nay sẽ được chú ý hơn bao giờ hết!" Suy nghĩ của Lâm Hựu Luân khiến Phương Dật Hoa cảm thấy khó tin, đến lúc này rồi, Lâm Hựu Luân lại còn muốn mượn truyền thông xào nấu Trần Diệu Anh để đẩy mạnh mức độ chú ý của cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, lẽ nào anh ta còn sợ chuyện hiện tại chưa đủ loạn sao?

"Anh Lâm, tôi phải nhắc nhở anh, ý tưởng này của anh giống như đi trên dây thép, mọi việc rất dễ đi chệch khỏi dự đoán của anh.

Một vấn đề đơn giản nhất, nếu Trần Diệu Anh thực sự vào đến chung kết thì sao?" "Vậy nếu cô ấy tự mình chủ động tuyên bố rút lui trước chung kết, cô Phương thấy thế nào?" "Cái này sao có thể?" Phương Dật Hoa trợn tròn mắt, đang định tiếp tục phản bác, nhưng thấy Lâm Hựu Luân vẻ mặt đầy tự tin, lập tức nhịn lời lại.

Nếu Trần Diệu Anh thực sự có thể tự mình tuyên bố rút lui sau khi lọt vào chung kết Hoa hậu Hong Kong, đây chắc chắn là kết quả tốt nhất.

Như vậy vừa có thể biến chuyện xấu thành chuyện tốt như Lâm Hựu Luân vừa nói, dùng cô ấy làm điểm thu hút sự chú ý của công chúng đối với cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, đồng thời cũng tránh được tranh cãi có thể nảy sinh nếu cô ấy cuối cùng lọt vào.

Nhưng làm thế nào để Trần Diệu Anh cam tâm tình nguyện đồng ý chuyện này?

"Cái này cần bên TVB phối hợp.

Sau khi Trần Diệu Anh chủ động tuyên bố rút lui, tôi hy vọng bên TVB có thể lập tức ký hợp đồng với cô ấy, chiêu mộ cô ấy làm nghệ sĩ của TVB." Lâm Hựu Luân nói ra suy nghĩ của mình, Phương Dật Hoa lập tức sáng mắt.

TVB trước đây cũng có tiền lệ chiêu mộ nghệ sĩ từ các thí sinh Hoa hậu Hong Kong không đoạt giải.

Có thể dự đoán, nếu Trần Diệu Anh tiếp tục tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, cô ấy chắc chắn sẽ trở thành đề tài tin tức nóng hổi.

Đến lúc đó, TVB lại ký hợp đồng với cô ấy, lợi dụng danh tiếng vừa được xào nấu của cô ấy, lập tức sắp xếp cô ấy đóng chính một hai bộ phim truyền hình, nói không chừng còn có thể lăng xê ra một tiểu hoa đán mới.

Lấy điều kiện này làm trao đổi, chắc hẳn có thể khiến Trần Diệu Anh đồng ý chủ động rút lui trước chung kết Hoa hậu Hong Kong.

Kế hoạch của Lâm Hựu Luân có thể nói là một chuỗi vòng tròn, mọi mặt đều được cân nhắc kỹ lưỡng.

Ngay cả khi Phương Dật Hoa có bất mãn với việc Thiệu Dật Phu giao quyền xử lý chuyện này cho anh, cô ta cũng không thể không thừa nhận kế hoạch này thực sự rất hoàn hảo, chỉ cần có thể thực hiện thành công, kết quả chắc chắn sẽ là một kết thúc có hậu.

Đương nhiên, ngoài sự khâm phục, Phương Dật Hoa lại không khỏi có chút lo lắng, một khi chuyện này thành công, sức ảnh hưởng của Lâm Hựu Luân ở TVB chắc chắn sẽ tiến thêm một bước, vậy thì xu hướng anh ta tương lai làm chủ TVB sẽ càng không thể ngăn cản.

Phương Dật Hoa không phải là không muốn ngăn cản Lâm Hựu Luân làm chủ TVB, chỉ là cô ta mới tiếp quản quyền hành lớn ở TVB từ tay Thiệu Dật Phu được vài năm, vẫn chưa muốn giao quyền cho

người khác nhanh như vậy.

Lo lắng thì lo lắng, Phương Dật Hoa biết mình không thể ngăn cản xu hướng này, điều cô ta có thể làm, chỉ là thuyết phục Thiệu Dật Phu cố gắng trì hoãn việc Lâm Hựu Luân thu mua TVB mà thôi.

Sở dĩ Lâm Hựu Luân nghĩ đến cách này để giải quyết sự kiện Trần Diệu Anh, chủ yếu là do được truyền cảm hứng từ một sự kiện khác trong ký ức.

Nếu không có sự xuất hiện của anh, Khâu Thục Trân đã chính thức bước vào làng giải trí sau khi tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm 1987.

Khi đó Khâu Thục Trân vốn là ứng cử viên nặng ký cho chức vô địch, nhưng lại bị một thí sinh khác tung tin xấu rằng cô ấy từng phẫu thuật thẩm mỹ cằm.

Mặc dù Khâu Thục Trân luôn khẳng định cằm mình chỉ bị thương và phẫu thuật một lần khi còn nhỏ, không hề chỉnh hình, nhưng chuyện này sau khi được truyền thông lan truyền vẫn gây ra ảnh hưởng lớn.

Sau đó, TVB để xoa dịu làn sóng này, đành phải thuyết phục Khâu Thục Trân tự mình rút lui, và phần bồi thường mà TVB đưa ra là ký hợp đồng nghệ sĩ với cô ấy, hứa sẽ lăng xê cô ấy thành tiểu hoa đán.

Tình huống mà Trần Diệu Anh hiện đang đối mặt, rất giống với Khâu Thục Trân khi đó, vì vậy Lâm Hựu Luân mới nghĩ ra cách giải quyết này.

Rời khỏi bệnh viện, Lâm Hựu Luân lập tức dặn dò A Kiệt sắp xếp, anh muốn gặp Trần Diệu Anh ngay lập tức. --- o0o --- Trong số rất nhiều thí sinh tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, Trần Diệu Anh không quá nổi bật, người biết cô ấy cũng rất ít.

Vì mới tiếp xúc với làng giải trí nên cô ấy không hiểu cách giữ bí mật cho bản thân như những ngôi sao khác.

Vì vậy, khi các phóng viên tìm đến, cô ấy, người còn chưa đầy 22 tuổi, đã khá thật thà thừa nhận rằng cô ấy và Trần Diệu Hưng thực sự có một mối tình giang hồ.

Chính vì cuộc phỏng vấn này, Trần Diệu Anh đột nhiên trở thành nhân vật tin tức nóng hổi trên tất cả các tờ báo Hong Kong, điểm thu hút là "Người phụ nữ của Hổ Loan Tử", và theo sau là đủ loại tranh cãi tiêu cực.

Trần Diệu Anh cũng biết mình đã lỡ lời, nếu xử lý không tốt, thậm chí có thể ảnh hưởng đến tương lai tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong của cô ấy.

Vì vậy, sau khi nhận lời phỏng vấn của truyền thông một lần, cô ấy liền đóng cửa không ra ngoài, cũng không nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào của phóng viên, thậm chí còn rút dây điện thoại cố định ở nhà.

Tuy nhiên, cô ấy không cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, một số ít người biết số điện thoại di động của cô ấy vẫn đang sử dụng, và TVB đã cung cấp cho A Kiệt chính là số này.

Lâm Hựu Luân lại muốn gặp mình?

Tin tức này gây chấn động quá lớn cho Trần Diệu Anh, đến mức sau khi nghe A Kiệt nói qua điện thoại, phản ứng đầu tiên trong đầu cô ấy là đối phương đang đùa mình.

"Làm sao tôi có thể tin anh không lừa tôi?" "Nếu cô không tin, có thể xác minh với TVB.

Năm phút nữa xe của tôi sẽ đến dưới lầu nhà cô, trước đó cô phải đưa ra quyết định." "Alo…" Trần Diệu Anh còn muốn hỏi tiếp, nhưng

bên kia đã cúp điện thoại.

Đặt ống nghe xuống, Trần Diệu Anh do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định đi gặp đối phương trước đã.

A Kiệt lái xe đến dưới lầu nơi Trần Diệu Anh ở, phát hiện xung quanh đường phố có khá nhiều người trông giống phóng viên đang theo dõi, may mà chiếc xe anh lái hôm nay không quá nổi bật, đậu bên đường cũng không gây chú ý.

Trần Diệu Anh trước khi ra khỏi nhà đã hóa trang một chút, đeo một chiếc kính râm lớn trên mặt, sau khi bước ra khỏi tòa nhà, lập tức đi về phía xe của A Kiệt.

Các phóng viên gần đó nhanh chóng nhận ra người phụ nữ bước ra từ tòa nhà này có chút kỳ lạ, nhưng chưa kịp phản ứng, Trần Diệu Anh đã lên xe.

Các phóng viên vây quanh, nhưng bị A Kiệt nhấn còi và lái xe vượt qua.

Chiếc xe tăng tốc, các phóng viên đuổi theo vỗ cửa kính xe lập tức bị bỏ lại phía sau, mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Diệu Anh được đón đi.

Đương nhiên cũng có người không cam tâm, lập tức lái xe đuổi theo, nhưng tại một ngã tư, những phóng viên này đều bị một chiếc sedan đột nhiên lao ra từ một bên chặn lại.

Những người này đang định hạ cửa kính xe xuống mắng mỏ, thì thấy ba người đàn ông mặc đồ đen đeo kính râm cầm gậy bóng chày bước xuống từ chiếc xe đó, nhìn chằm chằm về phía này, lập tức không ai dám lên tiếng nữa.

Những người đàn ông mặc đồ đen này thực ra là do A Kiệt tìm đến để giúp mình thoát khỏi sự truy đuổi của phóng viên, nhưng thân

phận của họ lại bị các phóng viên hiểu lầm thành tay sai của xã hội đen.

Trần Diệu Hưng tuy đã chết, nhưng anh ta vẫn còn một người em trai, nghe nói đã tiếp quản toàn bộ địa bàn và thế lực mà Trần Diệu Hưng để lại sau khi chết.

Trần Diệu Anh đã tự nhận mình là bạn gái của Trần Diệu Hưng, vậy việc có người của giới giang hồ ra mặt bảo vệ cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

A Kiệt tuyệt đối không ngờ, hành động vô tình này của anh ta lại khiến truyền thông càng xác nhận việc Trần Diệu Anh chính là bạn gái của Trần Diệu Hưng.

Bởi vì trong kế hoạch của Lâm Hựu Luân, thân phận kép này của Trần Diệu Anh sẽ có tác dụng lớn, nên sau đó A Kiệt tuy nhận ra chuyện này là một sự hiểu lầm của truyền thông, nhưng lại không đứng ra làm bất kỳ lời đính chính hay giải thích nào.

Chính vì một loạt chuyện này, Trần Diệu Anh, người vốn vô danh, đột nhiên trở thành thí sinh được truyền thông chú ý nhất trong cuộc thi Hoa hậu Hong Kong. --- o0o --- Điều đáng ngạc nhiên là, mặc dù mối quan hệ giữa Trần Diệu Anh và Trần Diệu Hưng đã được truyền thông xác nhận, nhưng phía TVB lại không có ý định đưa ra bất kỳ phản hồi nào về chuyện này.

Vòng loại cuộc thi Hoa hậu Hong Kong tiếp tục diễn ra, Trần Diệu Anh cũng tham gia bình thường, hơn nữa biểu hiện còn tích cực và nổi bật hơn trước.

Một mặt, cách làm của TVB đã gây ra tranh cãi lớn trên báo chí và tạp chí, mặt khác, tỷ suất người xem vòng loại Hoa hậu Hong Kong lại tăng vọt trong làn sóng tranh cãi này.

Cuối cùng, danh sách 12 thí sinh lọt vào chung kết Hoa hậu Hong Kong mới được công bố, tên Trần Diệu Anh cũng nằm chễm chệ trong danh sách, truyền thông Hong Kong vì thế mà ồn ào!

Chương 863

Nhưng điều càng khiến mọi người không ngờ tới là, chỉ một ngày sau khi lọt vào chung kết Hoa hậu Hong Kong, Trần Diệu Anh đã ủy quyền cho người quản lý của mình công bố tuyên bố rút lui, lại khiến mọi người há hốc mồm kinh ngạc.

Cùng với tuyên bố này, còn có thông báo Trần Diệu Anh chính thức ký hợp đồng với TVB, trở thành nghệ sĩ của TVB.

Truyền thông Hong Kong bị một loạt quyết định này của Trần Diệu Anh làm cho trở tay không kịp.

Cùng lúc đó, Tân Nghĩa An cũng vì cái chết của Trần Diệu Hưng mà triệu tập các nhân vật cấp cao của bang hội để bàn bạc đối sách.

Ở vị trí cao nhất trong phòng họp, ngồi một người đàn ông trung niên có vẻ ngoài giống Hướng Hoa Cường khoảng năm sáu phần, lúc này đang nhíu mày, biểu cảm lộ rõ vẻ không vui.

Sau khi được trả tự do vào năm 89, Hướng Hoa Viêm bị cảnh sát đặc biệt chú ý, từ đó cũng kín tiếng hơn rất nhiều, nhưng Tân Nghĩa An vẫn luôn nằm trong sự kiểm soát của anh ta.

"A Đại, đã tìm thấy mấy tên sát thủ đó chưa?" Người được Hướng Hoa Viêm gọi là A Đại, chính là Lý Vũ Thiêm, một trong Ngũ Hổ của Tân Nghĩa An.

Vì thuở nhỏ du học nước ngoài, anh ta còn có biệt danh là Quỷ Tử Thiêm, và là anh em kết nghĩa với Trần Diệu Hưng, Hoàng Tuấn trong Ngũ Hổ.

Lý Vũ Thiêm từng học Thạc sĩ Quản trị Kinh doanh (MBA), và có thể nói tiếng Anh trôi chảy, trình độ học vấn và năng lực của anh ta

trong giới xã hội đen là rất hiếm có, đồng thời cũng là thuộc hạ được Hướng Hoa Viêm trọng dụng nhất trong Ngũ Hổ.

Sau khi Trần Diệu Hưng bị sát hại, Lý Vũ Thiêm được bang phái ủy thác xử lý hậu sự của Trần Diệu Hưng, đồng thời cũng chịu trách nhiệm truy tìm sự thật về vụ sát hại Trần Diệu Hưng.

"Bốn tên sát thủ đã bị hạ gục ba tên ngay tại chỗ, tên còn lại còn sống biết không nhiều, trên đường về tôi đã ném hắn xuống biển rồi!" Nghe nói cả bốn tên sát thủ đều đã bị xử lý, sắc mặt Hướng Hoa Viêm mới khá hơn một chút.

"Đã điều tra rõ người đứng sau chưa?" Lý Vũ Thiêm lắc đầu: "Hiện tại chỉ biết chuyện này là do bang phái bên Ma Cao chỉ đạo mấy tên sát thủ đó làm, nhưng cụ thể là ai thì vẫn chưa hỏi ra được." "Cái này còn phải hỏi sao?

Gần đây chỉ có Băng Nha Câu kết oán với chúng ta, chuyện này ngoài hắn ra, ai còn làm như vậy chứ?" Người lên tiếng là Viên Quý An, một trong Ngũ Hổ, biệt danh "Hổ Tiêm Đông", là một nhân vật có tiếng nói quan trọng trong Tân Nghĩa An.

"Nhưng chúng ta không có bằng chứng." Lý Vũ Thiêm nhún vai.

"Chúng ta đâu phải cảnh sát, cần cái quái gì bằng chứng?

Lần này vừa hay tính sổ cả nợ cũ lẫn nợ mới với hắn ta!" Viên Quý An đập bàn, sát khí đằng đằng nói.

Lý Vũ Thiêm nhìn Hướng Hoa Viêm một cái, không nói gì nữa.

Doãn Quốc Câu ở Ma Cao đang đắc thế, và bên đó chỉ có Hướng Hoa Cường và Hướng Hoa Thắng phát sinh mâu thuẫn với hắn ta.

Là Long đầu của Tân Nghĩa An, Hướng Hoa Viêm làm việc không thể chỉ vì hai người em mà suy nghĩ, mà còn phải cân nhắc lợi ích của toàn bộ bang phái.

Xử lý Doãn Quốc Câu không khó, nhưng chuyện này nếu không khéo sẽ gây ra sự phản kháng tập thể của các bang phái Ma Cao, hơn nữa Doãn Quốc Câu trên danh nghĩa là người của 14K.

Mặc dù 14K ở Ma Cao và 14K ở Hong Kong đã hoàn toàn độc lập, nhưng nếu Doãn Quốc Câu bị Tân Nghĩa An hạ bệ, 14K ở Hong Kong chắc chắn sẽ nhân cơ hội gây sự.

Lần trước Hoàng Lãng Vi bị Trần Diệu Hưng cho người xử lý, 14K phía sau Hoàng Lãng Vi không ra tay, chính là vì thiếu bằng chứng, đồng thời cũng lo ngại xung đột giữa hai bang phái cuối cùng khó mà kết thúc.

Bây giờ Trần Diệu Hưng bị sát hại, Tân Nghĩa An nếu không có bằng chứng xác thực mà động đến Doãn Quốc Câu, cũng sẽ đối mặt với rủi ro tương tự.

Hướng Hoa Viêm nhất thời có chút không quyết định được, đành phải hỏi ý kiến của những người khác.

Hoàng Tuấn, người nãy giờ vẫn im lặng, lúc này cuối cùng cũng lên tiếng: "Tôi nghe nói đêm Diệu Hưng bị sát hại, anh ấy đã gặp Thủy Phòng Lại ở khách sạn, hai người hẹn nhau cùng đối phó Băng Nha Câu.

Ngay đêm đó Diệu Hưng bị sát hại, nghi ngờ của Băng Nha Câu quả thực rất lớn." Ý của Hoàng Tuấn rõ ràng cũng nghiêng về phía trả thù Doãn Quốc Câu, nhưng Lý Vũ Thiêm lập tức lên tiếng phản đối.

"Nếu nói về nghi ngờ, Thủy Phòng Lại cũng có nghi ngờ.

Nếu sát thủ là do hắn ta tìm, vậy thì cuối cùng chúng ta và Doãn Quốc Câu đánh nhau lưỡng bại câu thương, hắn ta vừa hay có thể hưởng lợi từ đó!" "Thủy Phòng Lại nếu có bản lĩnh đó, thì địa bàn Ma Cao cũng sẽ không chỉ có Băng Nha Câu hoành hành!" Viên Quý An

bĩu môi không hài lòng, không đồng tình với lập luận của Lý Vũ Thiêm.

"Thủy Phòng Lại không có bản lĩnh đó, nhưng còn Nhai Thị Vĩ phía sau hắn ta thì sao?" Lý Vũ Thiêm hỏi ngược lại một câu.

Viên Quý An lập tức im bặt, Nhai Thị Vĩ là lão đại trên danh nghĩa của 14K Ma Cao.

Mặc dù thuộc hạ có nhiều bất phục hắn ta, nhưng phải thừa nhận, hắn ta có thể đứng vững ở Ma Cao nhiều năm như vậy, bản thân quả thực có bản lĩnh và thủ đoạn hơn người.

Hướng Hoa Viêm nghe lâu như vậy, cũng đã nắm được đại khái suy nghĩ của các thuộc hạ.

Trong tình huống không có bằng chứng xác thực, không có nhiều người kiên quyết trả thù cho Trần Diệu Hưng, hơn nữa trong cục diện căng thẳng hiện tại, nếu Tân Nghĩa An có bất kỳ hành động lớn nào, tương đương với việc chủ động dâng một số bằng chứng cho cảnh sát, cách làm này không hề sáng suốt.

Sau khi suy nghĩ một lát, Hướng Hoa Viêm trong lòng đã có quyết định.

"A Đại, chuyện này cậu tiếp tục truy tìm, nhất định phải tìm ra hung thủ thật sự đứng sau!" Giọng điệu của Hướng Hoa Viêm khi nói những lời này rất nghiêm khắc, nhưng ý nghĩa thực tế lại là chuẩn bị tạm thời gác lại chuyện này, chờ đợi tình hình sau này rồi tính.

Quyết định này nhận được sự đồng tình của đa số người có mặt, nhưng Viên Quý An, người kiên quyết chủ trương trả thù Doãn Quốc Câu, lại có chút bất mãn.

"Anh Hướng, chúng ta cứ thế này mà chịu thua, người ngoài sẽ nhìn chúng ta thế nào?

Rùa rụt cổ sao?

Hơn nữa, Diệu Hưng cũng không thể chết một cách vô ích như vậy, ít nhất cũng phải cho mọi người một lời giải thích, nếu không sau này ai còn chịu bán mạng cho bang hội?" Viên Quý An nói như vậy, không ít người vừa nãy còn ủng hộ quyết định của Hướng Hoa Viêm, đều có chút chột dạ gật đầu.

"Ý tôi không phải là bỏ qua chuyện này, mà là đợi có kết quả rồi tính.

Vạn nhất chuyện này không phải do Doãn Quốc Câu làm, chúng ta đi đánh nhau với hắn ta, cuối cùng lại để người khác ngồi không hưởng lợi, chúng ta cũng không có cách nào giải thích với anh em." Hướng Hoa Viêm nói vậy, Viên Quý An cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Ban đầu, cuộc thảo luận đến đây coi như kết thúc, nhưng Lý Vũ Thiêm lại đột nhiên thốt ra một câu: "Bất kể chuyện này có phải do Băng Nha Câu làm hay không, hắn ta dạo này quả thực quá ngông cuồng rồi.

Chúng ta tuy tạm thời không thể gây rắc rối cho hắn, nhưng cũng có thể cho hắn một chút màu sắc để xem." Ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng họp đều nhìn về phía Lý Vũ Thiêm, Hướng Hoa Viêm cũng có chút bất ngờ nhìn anh ta, không biết anh ta muốn làm gì.

"Băng Nha Câu dạo trước không phải đã tìm người giúp hắn ta quay một bộ phim tự truyện sao?

Chúng ta có thể làm chút văn chương trên bộ phim này!" Lý Vũ Thiêm không nhanh không chậm nói ra suy nghĩ của mình.

"Ý cậu là, chúng ta tìm người cản trở bộ phim này ra rạp?" Hoàng Tuấn không nhịn được hỏi một câu.

Lý Vũ Thiêm gật đầu, tiếp lời: "Băng Nha Câu đã đầu tư 20 triệu vào bộ phim đó, nếu cuối cùng bộ phim lỗ vốn, chắc chắn có thể khiến hắn ta đau lòng một trận!" "Nhưng cậu đừng quên, hiện tại tất cả các rạp chiếu phim ở Hong Kong đều nằm trong tay Lâm Hựu Luân.

Nếu chúng ta phái người đến rạp chiếu phim gây rối khi phim ra mắt, e rằng sẽ có chút không thích hợp phải không?" Hoàng Tuấn nhắc nhở Lý Vũ Thiêm, đồng thời không quên nhìn về phía Hướng Hoa Viêm.

Lời này của anh ta thà nói cho Hướng Hoa Viêm nghe còn hơn là nói cho Lý Vũ Thiêm.

Lâm Hựu Luân có tất cả các ngành nghề kinh doanh khổng lồ ở Hong Kong, hơn nữa còn có quan hệ mật thiết với các cấp cao Đại lục, chỉ vì trả thù Doãn Quốc Câu mà đắc tội Lâm Hựu Luân, rõ ràng là được không bù mất.

"Cái này còn không đơn giản sao?

Chúng ta cứ để bộ phim đó không thể đến rạp là được rồi, giữa đường tìm người cướp cuộn phim về phá hủy là xong!" Cách của Viên Quý An tuy trực tiếp, nhưng ưu điểm lớn nhất là sẽ không vì thế mà đắc tội Lâm Hựu Luân.

Hướng Hoa Viêm không lên tiếng, mà nhìn về phía Lý Vũ Thiêm, người đầu tiên đưa ra ý tưởng này.

"Ý tưởng của tôi không nhất thiết phải cản trở bộ phim của Băng Nha Câu ra rạp, mà là tại sao chúng ta không lấy Diệu Hưng làm nguyên mẫu đầu tư quay một bộ phim để đối đầu với Băng Nha Câu?

Như vậy vừa có thể tưởng niệm Diệu Hưng, sau đó nếu doanh thu phòng vé của bộ phim vượt qua Băng Nha Câu, cũng có thể dẹp bớt

khí thế của hắn ta!" Lời của Lý Vũ Thiêm lập tức thu hút sự chú ý của không ít người có mặt, Hướng Hoa Viêm cũng có chút động lòng với điều này.

Cách làm phim về Trần Diệu Hưng có thể nói là quang minh chính đại, bất kể là các bang phái khác hay cảnh sát Hong Kong, đều không thể đứng ra ngăn cản, cũng coi như là một trong số ít cách vừa có thể bày tỏ thái độ của mình, đồng thời lại không gây quá nhiều rắc rối trong cục diện hiện tại.

"Ý này không tồi, nhưng làm sao chúng ta đảm bảo doanh thu phòng vé của bộ phim này nhất định có thể vượt qua bộ phim của Băng Nha Câu?" Hoàng Tuấn lập tức đặt ra một câu hỏi.

Chương 864

Viên Quý An tiếp lời ngay: “Cái này đơn giản thôi, hai người em của anh Hướng không phải đều làm phim sao?

Trước đây họ quay bộ ‘Lôi Lạc Truyện’ không chỉ bán rất chạy ở phòng vé, mà còn giành được không ít giải thưởng tại giải Kim Tượng năm ngoái, cứ giao bộ phim này cho họ là được rồi.” “Không được!” Hướng Hoa Viêm và Lý Vũ Thiêm gần như đồng thanh phủ định đề nghị này.

Hướng Hoa Viêm không giải thích lý do, nhưng Lý Vũ Thiêm lại nói lý do anh ta không đồng ý giao bộ phim này cho Hướng Hoa Cường quay.

“Để tránh những rắc rối không cần thiết, bộ phim này phải tìm một người không có quan hệ nhiều với chúng ta để quay.

Nếu để hai người em của anh Hướng làm chuyện này, mọi người vừa nhìn là biết ngay bộ phim này có liên quan đến chúng ta, hơn nữa cảnh sát nói không chừng còn vì thế mà tìm đến gây rắc rối cho chúng ta.” Viên Quý An dang tay: “Vậy chúng ta nên tìm ai?

Người có bảo chứng doanh thu phòng vé nhất Hong Kong chắc chắn là Lâm Hựu Luân, nhưng chúng ta không thể trông chờ anh ta ra mặt giúp chúng ta quay bộ phim này chứ?” Lý Vũ Thiêm bĩu môi: “Lâm Hựu Luân chắc chắn không được, nhưng chúng ta có thể tìm một người khác có quan hệ rất tốt với anh ta, hiệu quả cũng sẽ không kém quá nhiều.” Vương Tinh theo nhân viên phục vụ bước vào quán cà phê, thấy Hướng Hoa Cường và bà xã Trần Lam đều có mặt, còn chưa kịp ngồi xuống, đã lên tiếng chào: "Anh Hướng, chị Hướng, hôm nay nhã hứng thế, cùng nhau ra uống trà à?" Vợ chồng Hướng

Hoa Cường cùng đứng dậy, bắt tay Vương Tinh đang đi tới.

Sau khi ngồi xuống, Hướng Hoa Cường ra hiệu cho Trần Lam, rồi Trần Lam mở lời: "Đạo diễn Vương, lần này chúng tôi tìm anh đến, thực ra là muốn nhờ anh một việc." Vương Tinh vội vàng xua tay: "Chị Hướng nói vậy khách sáo quá rồi, có việc gì chị cứ nói thẳng, chuyện gì làm được tôi nhất định không lơ là." Lúc này Hướng Hoa Cường đột nhiên chen vào một câu: "Chuyện này đạo diễn Vương nhất định có thể làm được." Vương Tinh sững sờ, không vội nói gì mà chỉ nhìn vợ chồng Hướng Hoa Cường, chờ đợi câu tiếp theo.

Tôi nghe nói đạo diễn Vương chuẩn bị giúp Doãn Quốc Câu ở Macau quay một bộ phim, không biết chuyện này có thật không?" Trần Lam nhìn như vô tình hỏi một câu, nhưng tim Vương Tinh lại thắt chặt. "Chị Hướng, chuyện này đúng là có thật, nhưng tôi có nỗi khổ tâm." Vương Tinh giả vờ đáng thương, nhưng Trần Lam lại tỏ ra rất tò mò. "Đạo diễn Vương chẳng lẽ có chuyện gì khó nói?" Vương Tinh thở dài, "Vốn dĩ tôi và Doãn Quốc Câu không có bất kỳ quan hệ gì, thậm chí tôi còn không hề quen biết hắn, càng không đời nào giúp hắn quay phim.

Nhưng một thời gian trước, khi tôi ra ngoài không cẩn thận, đã bị người của hắn bắt cóc đến Macau.

Bất đắc dĩ tôi đành phải đồng ý giúp hắn quay một bộ phim, mới thoát thân được." "Băng Nha Câu quả nhiên càng ngày càng kiêu ngạo, dám làm càn như vậy ngay cả ở Hong Kong!" Hướng Hoa Cường lạnh lùng hừ một tiếng, Trần Lam cũng gật đầu theo. "Xem ra là chúng tôi đã hiểu lầm đạo diễn Vương rồi." Vương Tinh mặt tươi cười, nhưng trong lòng lại chửi thầm hai người này diễn kịch giỏi thật, rõ ràng là có việc muốn nhờ mình, lại ở đây một người đóng vai người tốt, một người đóng vai người xấu, khiến mình cứ như là đang mắc nợ họ vậy. "Đạo diễn Vương có lẽ không biết, chuyện anh giúp

Doãn Quốc Câu quay phim này, đã khiến rất nhiều người bất mãn, đều là chồng tôi giúp anh gánh vác đó.

Dù sao cũng hợp tác nhiều năm như vậy, tính cách đạo diễn Vương chúng tôi cũng hiểu rõ...

Bây giờ mọi chuyện đã giải thích rõ ràng, chúng tôi cũng yên tâm rồi." Trần Lam bề ngoài là an ủi Vương Tinh, nhưng thực chất lại ngụ ý nói với anh ta rằng, nếu không phải vợ chồng chúng tôi giúp anh bảo đảm, anh đã sớm bị Tân Nghĩa An phái người đến xử lý rồi, cho nên anh nợ vợ chồng chúng tôi một ân tình.

Vương Tinh cũng là người thông minh, tuy trong lòng khinh thường cách làm của vợ chồng Hướng Hoa Cường, nhưng bề ngoài lại tỏ ra rất biết ơn. "À đúng rồi, anh Lâm chắc hẳn biết chuyện anh bị Doãn Quốc Câu uy hiếp chứ?

Anh ấy chắc không ngồi yên nhìn đâu nhỉ?" "Luân cũng nói muốn giúp tôi dàn xếp chuyện này, nhưng tôi thấy chuyện này không cần làm phiền anh ấy, nên đã không để anh ấy ra tay." Vương Tinh bản thân cũng không biết Lâm Hựu Luân thực sự định làm gì, càng không thể nói hết mọi chuyện trước mặt vợ chồng Hướng Hoa Cường, nên đành bịa đại một lý do để lấp liếm.

Hướng Hoa Cường gật đầu, không nói gì thêm.

Lúc này Trần Lam tiếp tục nói: "Đạo diễn Vương, lần này chúng tôi muốn nhờ anh giúp đỡ cũng rất đơn giản.

Doãn Quốc Câu tìm anh quay phim cho hắn, chúng tôi cũng muốn mời anh quay một bộ phim cho chúng tôi." "Quay phim thì không thành vấn đề, nhưng chị Hướng đừng nói mấy lời giúp đỡ này...

Tôi và Công ty Điện ảnh Vĩnh Thịnh cũng hợp tác nhiều năm rồi, có tiền thì cùng kiếm, thật sự không nói đến giúp đỡ hay không giúp

đỡ gì." Vương Tinh nói lời này rất khách sáo, nhưng thực chất lại chơi một chiêu tâm lý, nếu thật sự lấy danh nghĩa giúp đỡ, khi đàm phán thù lao sẽ khó đòi giá cao, hơn nữa còn khiến mình thật sự như mắc nợ vợ chồng Hướng Hoa Cường.

Người tinh minh như Vương Tinh, đương nhiên sẽ không chịu thiệt như vậy. "Đạo diễn Vương hiểu lầm rồi, lần này Vĩnh Thịnh không đầu tư, nên cũng không nói đến hợp tác gì cả.

Quay bộ phim này chỉ là lời thỉnh cầu đơn phương của chúng tôi dành cho đạo diễn Vương." Trần Lam giải thích như vậy, Vương Tinh lập tức bối rối, không hiểu hai vợ chồng họ rốt cuộc bán thuốc gì trong hồ lô.

Cuối cùng vẫn là Hướng Hoa Cường giúp anh ta giải đáp nghi ngờ. "Chuyện của Trần Diệu Hưng, đạo diễn Vương chắc hẳn có nghe nói chứ?" Vương Tinh gật đầu, chuyện này gần đây ở Hong Kong ầm ĩ khắp nơi, anh ta muốn không biết cũng khó. "Anh cũng biết, vì sự trấn áp mạnh mẽ của cảnh sát, chúng tôi không thể công khai tưởng niệm Diệu Hưng, nên chúng tôi hy vọng anh có thể chuyển thể câu chuyện của Diệu Hưng thành một bộ phim để quay.

Đó cũng coi như là cách mà anh em chúng tôi còn sống dùng một phương thức khác để an ủi linh hồn anh ấy trên trời." Hướng Hoa Cường nói vậy, Vương Tinh lập tức hiểu ra, thì ra là muốn anh ta dùng điện ảnh để ca ngợi Trần Diệu Hưng.

So với việc Doãn Quốc Câu mơ mộng quay phim tự truyện cho mình, việc Tân Nghĩa An quay một bộ phim để tưởng niệm Trần Diệu Hưng cũng coi như bình thường.

Vương Tinh cảm thấy chuyện này không có gì khó khăn, nên không suy nghĩ đã đồng ý.

Nhưng Hướng Hoa Cường tiếp đó lại đưa ra một yêu cầu, Vương

Tinh lúc này mới nhận ra mình đã nghĩ vấn đề quá đơn giản. "Chúng tôi hy vọng bộ phim này có thể công chiếu cùng lúc với bộ 《Hào Giang Phong Vân》 của Doãn Quốc Câu, hơn nữa doanh thu phòng vé nhất định phải cao hơn bộ phim đó...

Yêu cầu này hơi cao một chút, nhưng đối với đạo diễn Vương mà nói, tôi nghĩ chắc không có vấn đề gì." Vương Tinh mấp máy môi, trong lòng muốn chửi thề, nếu anh ta có thể bảo đảm doanh thu phòng vé cho mọi bộ phim, còn phải làm dáng cháu trai trước mặt người khác như thế này à? "Ông chủ Hướng, ông muốn tôi quay về Trần Diệu Hưng thì không có vấn đề gì, nhưng doanh thu phòng vé điện ảnh này thật sự không phải tôi có thể kiểm soát được." Vương Tinh mặt đầy khó xử, nhưng Hướng Hoa Cường không chịu nghe anh ta nói những lời đó. "Đạo diễn Vương, hai bộ phim đều nằm trong tay anh, quay thế nào là chuyện của anh.

Tôi không cần biết anh dùng cách nào, tóm lại kết quả cuối cùng phải như tôi vừa nói, nếu không..." Hướng Hoa Cường không nói tiếp, nhưng ý đe dọa trong lời nói rất rõ ràng.

Vương Tinh dang tay, "Vậy ông chủ Hướng cứ tìm người đến xử lý tôi đi." Vương Tinh, người vốn luôn khéo léo, lại bày ra dáng vẻ mặc cho giết mổ tùy ý, ngược lại khiến Hướng Hoa Cường có chút khó xử.

Một mặt anh ta thực sự không thể tìm người để xử lý Vương Tinh, mặt khác thái độ không hợp tác của Vương Tinh lại khiến anh ta có chút tức giận.

Trần Lam thấy cuộc nói chuyện rơi vào bế tắc, vội vàng đứng ra giảng hòa nói: "Thôi được rồi, chuyện này tôi thấy hai người đều lùi một bước.

Đạo diễn Vương chỉ cần quay bộ phim này thật xuất sắc là được,

còn về doanh thu phòng vé thì không cần vượt qua 《Hào Giang Phong Vân》, ít nhất cũng không thể thấp hơn bộ phim đó.

Yêu cầu như vậy chắc không quá đáng chứ?" Hướng Hoa Cường không hạ giọng, coi như mặc nhận lời nói của Trần Lam.

Muốn đối phó với một Vương Tinh rất đơn giản, nhưng Lâm Hựu Luân đứng sau Vương Tinh lại khiến Hướng Hoa Cường vô cùng kiêng dè.

Nếu vì chuyện này mà trở mặt với Lâm Hựu Luân, vậy thì được không bù mất.

Vương Tinh đợi một lúc, thấy Hướng Hoa Cường không phản đối, mới cười khổ nói: "Chị Hướng, chuyện này thật sự không phải tôi không nể mặt hai người, mà là bản thân việc quay loại phim này không phải sở trường của tôi.

Còn bên 《Hào Giang Phong Vân》, tuy tôi là giám chế, nhưng người thực sự chịu trách nhiệm quay phim là đạo diễn Mạch Đan Hùng.

Anh ta rất có tài quay loại phim tiểu sử này, nếu không thì năm đó 《Bả Hào》 cũng sẽ không có tiếng vang lớn như vậy.

Nói thật, nếu là tôi quay bộ phim này, thật sự không có nhiều tự tin để thắng được 《Hào Giang Phong Vân》." Bên mình đã nhượng bộ rồi, Vương Tinh lại còn mặc cả, Hướng Hoa Cường lập tức không vui, đang định nổi giận, Trần Lam lại ra hiệu cho anh ta, bảo anh ta đừng kích động. "Vậy ý đạo diễn Vương là sao?" "Ý của tôi là, tôi đầu tư cho bộ phim này không thành vấn đề, hơn nữa tôi còn có thể đảm nhiệm vai trò giám chế của bộ phim, nhưng đạo diễn thì phải chọn người khác." Vương Tinh nói vậy, Hướng Hoa Cường cũng không vội chất vấn anh ta có phải cố ý thoái thác hay không, mà là quan tâm đến việc đạo diễn nào phù hợp hơn để quay bộ phim này.

"Vốn dĩ Mạch Đan Hùng là lựa chọn phù hợp nhất, nhưng bộ phim này lại phải công chiếu cùng với 《Hào Giang Phong Vân》, nên anh ta chắc chắn không được rồi.

Còn lại, vừa phải quay bộ phim này thật hay, đồng thời lại phải bảo đảm doanh thu phòng vé, tôi nghĩ người phù hợp nhất nên là Lưu Vĩ Cường." Hướng Hoa Cường và Trần Lam nhanh chóng trao đổi ánh mắt, họ đều không xa lạ gì với Lưu Vĩ Cường.

Loạt phim 《Cổ Hoặc Tử》 từng khiến Công ty Điện ảnh Vĩnh Thịnh nổi đình nổi đám trong giới điện ảnh Hong Kong, chính là do Lưu Vĩ Cường chỉ đạo.

Nếu không phải sau khi 《Cổ Hoặc Tử》 nổi lên, các bộ phim ăn theo gây ảnh hưởng quá lớn đến thị trường, rồi lại gặp phải sự nổi dậy của phim anh hùng xã hội đen, có lẽ bây giờ loạt phim 《Cổ Hoặc Tử》 vẫn còn tiếp tục ra phần tiếp theo.

Nhân vật Trần Hạo Nam trong 《Cổ Hoặc Tử》, thực chất nguyên mẫu chính là Trần Diệu Hưng.

Việc để Lưu Vĩ Cường làm đạo diễn bộ phim tiểu sử về Trần Diệu Hưng, quả thực là một đề xuất không tồi. "Lưu Vĩ Cường làm đạo diễn, đúng là có thể tranh tài với Mạch Đan Hùng.

Chương 865

Chỉ không biết đạo diễn Vương định tìm ai làm nam chính cho bộ phim này?" Trần Lam hỏi câu này hơi đột ngột, Vương Tinh hoàn toàn không chuẩn bị gì, đang đau đầu không biết trả lời thế nào, thì Hướng Hoa Cường đột nhiên chen vào một câu. "Tôi thấy cứ dùng dàn diễn viên gốc của 《Cổ Hoặc Tử》 là được, như vậy khán giả cũng dễ chấp nhận hơn." Không ngờ Vương Tinh nghe xong lại lắc đầu, "Trịnh Y Kiện chắc chắn không được, anh ấy đang quay một bộ phim khác do Luân đầu tư, lịch trình không thể sắp xếp được." Thấy sắc mặt Hướng Hoa Cường thay đổi, Trần Lam vội vàng hỏi một câu: "Vậy đạo diễn Vương thấy ai đóng sẽ phù hợp hơn?" "Tôi thấy Ngô Trấn Vũ khá phù hợp." Vương Tinh chỉ nói đúng sự thật, nhưng không ngờ lời này lại chọc giận Hướng Hoa Cường. "Ngô Trấn Vũ trong 《Cổ Hoặc Tử》 đóng vai Tịnh Khôn là một kẻ phản diện không hơn không kém, chẳng lẽ đạo diễn Vương định xây dựng Diệu Hưng thành một phản diện sao?" "Ông chủ Hướng đừng hiểu lầm, tôi tuyệt đối không có ý đó.

Ngô Trấn Vũ tuy bình thường đóng vai phản diện nhiều hơn, nhưng không có nghĩa là anh ấy không thể đóng vai chính diện.

Trong số rất nhiều diễn viên ở Hong Kong, kỹ năng diễn xuất của anh ấy và Hoàng Thu Sinh thậm chí Luân cũng thường xuyên khen ngợi.

Trong 《Cổ Hoặc Tử》 anh ấy tuy đóng vai phản diện, nhưng đã để lại ấn tượng rất sâu sắc cho khán giả, tôi thấy anh ấy đóng bộ phim này hoàn toàn không có vấn đề gì." Để thuyết phục Hướng Hoa Cường hơn nữa, Vương Tinh ngay tại chỗ đã phác thảo ra một kịch bản sơ lược: "Trần Diệu Khánh và A Hồng là anh em ruột thịt, đồng

thời cùng Đại D và A Thông là anh em tốt từ nhỏ.

Bốn người khởi nghiệp ở sòng bạc Loan Tử, nhiều lần bị người khác coi thường và bắt nạt.

Sau đó, bốn anh em vì muốn làm nên sự nghiệp, không ngần ngại đối đầu với các băng nhóm lớn, và chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã trở thành nhân vật tiếng tăm trong giới giang hồ.

Vì tiếng tăm của A Khánh lẫy lừng, nhiều cửa hàng, quán bar đêm đều muốn A Khánh chiếu cố, tránh bị quấy rối.

Một băng nhóm xã hội đen đóng ở Loan Tử, muốn giao dịch ma túy tại quán bar được A Khánh chiếu cố, bị A Khánh từ chối, và đuổi họ ra khỏi Loan Tử.

Kết quả, A Khánh trong lúc không phòng bị đã bị thương sát..." Mặc dù nhận ủy thác từ Tân Nghĩa An để quay bộ phim này, nhưng khi thiết kế kịch bản, Vương Tinh vẫn tuân theo quy tắc quay phim anh hùng xã hội đen của Hong Kong, xử lý nhân vật chính bằng cách đổi tên và cố gắng làm đẹp hình ảnh Trần Diệu Hưng.

Hướng Hoa Cường đã điều hành công ty điện ảnh lâu như vậy, vẫn có khả năng phán đoán chất lượng kịch bản.

Kịch bản mà Vương Tinh đưa ra, thực chất là dựa trên kinh nghiệm thật của Trần Diệu Hưng, ghép nối một số tình tiết từ các bộ phim xã hội đen khác lại với nhau.

Câu chuyện có hơi thô thiển một chút, nhưng xét đến phong cách phim của Vương Tinh vẫn luôn như vậy, Hướng Hoa Cường cũng không nói gì. "Vì đạo diễn Vương đã nghĩ xong kịch bản rồi, vậy những nhân vật khác trong phim chắc anh cũng đã có lựa chọn phù hợp rồi chứ?" Hướng Hoa Cường không nhắc lại chuyện nam chính nữa, coi như mặc nhận việc Ngô Trấn Vũ sẽ đóng Trần Diệu Hưng.

Vương Tinh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Đại D có thể tìm Lưu Thanh Vân đóng, anh ấy và Ngô Trấn Vũ ngoài đời là bạn tốt, hơn nữa trước đây đã hợp tác trong nhiều bộ phim, rất ăn ý; còn về nhân vật A Thông, có thể do Trương Diệu Dương đóng, anh ấy trong 《Cổ Hoặc Tử》 đóng vai Ô Nha, có thể đối đầu với Tịnh Khôn do Ngô Trấn Vũ đóng." Hướng Hoa Cường nghe xong liên tục gật đầu. 《Hào Giang Phong Vân》 của Doãn Quốc Câu chọn Nhậm Đạt Hoa, Phương Trung Tín làm nam chính, bên họ dùng Ngô Trấn Vũ, Lưu Thanh Vân, Trương Diệu Dương, về mặt đội hình cũng không thua kém đối phương.

Kịch bản, diễn viên đã bàn bạc thỏa đáng, cuối cùng Hướng Hoa Cường mới nhớ ra hỏi Vương Tinh bộ phim này tên là gì. "Vì là quay để tưởng niệm Trần Diệu Hưng, tôi thấy cứ gọi thẳng là 《Loan Tử Chi Hổ》 là được." Vốn dĩ vụ Trần Diệu Hưng bị sát hại còn chưa lắng xuống, Vương Tinh đột nhiên tuyên bố khởi quay 《Loan Tử Chi Hổ》, truyền thông lập tức bùng nổ.

Vương Tinh lần này cũng không có ý định câu kéo sự chú ý của mọi người, từ lúc công bố tin tức đến khi tổ chức họp báo ra mắt phim mới, cách nhau chưa đầy hai ngày, và toàn bộ công tác chuẩn bị tiền kỳ của bộ phim cũng hoàn tất trong khoảng thời gian này.

So với các bộ phim khác, 《Loan Tử Chi Hổ》 thực ra không có gì nhiều để chuẩn bị.

Đạo diễn Lưu Vĩ Cường có kinh nghiệm quay 《Cổ Hoặc Tử》, quay loại phim này có thể nói là quen thuộc đường đi nước bước.

Còn địa điểm quay toàn bộ do Tân Nghĩa An cung cấp, bao gồm sòng bạc nơi Trần Diệu Hưng khởi nghiệp, các quán bar, vũ trường mà anh ta từng chiếu cố.

Thậm chí bộ phim này còn không cần chuẩn bị diễn viên quần

chúng, trực tiếp do thuộc hạ cũ của Trần Diệu Hưng miễn phí đến đóng vai khách mời.

Đương nhiên, truyền thông Hong Kong đến hiện trường họp báo, quan tâm nhất vẫn là những ai sẽ là diễn viên chính của bộ phim này.

Vì lần này Lưu Vĩ Cường đảm nhiệm vai trò đạo diễn, nên rất nhiều người dự đoán nam chính của phim rất có thể sẽ là Trịnh Y Kiện, nhưng cũng có tin đồn nhỏ rằng nam chính lần này là người khác. "Chắc chắn không phải Trịnh Y Kiện, anh ấy hiện đang quay 《Thiên Hạ Anh Hùng》, lịch trình trực tiếp trùng với bộ phim này!" "Nhà đầu tư của 《Thiên Hạ Anh Hùng》 là anh Lâm, mà Vương Tinh lại thân với anh Lâm như vậy, Trịnh Y Kiện kiêm nhiệm hai đoàn phim cũng không phải là chuyện không thể." Các phóng viên tại hiện trường xôn xao bàn tán, còn nam chính thực sự của bộ phim này, Ngô Trấn Vũ, lúc này lại đang bị người ta oán trách. "Cậu tự mình bị kéo vào vũng lầy cũng được rồi, làm gì còn kéo tôi vào cùng nữa?" Lưu Thanh Vân mặt vốn đã đen, cộng thêm lúc này tâm trạng đang thấp thỏm, sắc mặt càng khó coi hơn.

Ngô Trấn Vũ nghe vậy liền không vui, "Này, cái gì mà tôi kéo cậu vào, mời cậu đóng vai này là ý của giám chế, liên quan gì đến tôi?" Lưu Thanh Vân ngang ngược nói: "Nếu không phải cậu làm nam chính, đạo diễn có nghĩ đến việc để tôi đóng vai này không?" Ngô Trấn Vũ bĩu môi, "Nếu cậu không muốn đóng, có thể trực tiếp từ chối, tôi có kéo cậu đâu...

Đừng có nói là cậu đóng bộ phim này là vì tôi, lời đó nói ra giả tạo quá, tôi không tin đâu." Lưu Thanh Vân bực bội đảo mắt, "Cậu nghĩ tôi không muốn sao?

Lúc đó tôi đã nói với Vương Tinh rồi, nhưng anh ta nói không thay đổi được, chuyện này là bên ông chủ Hướng đã xác nhận rồi, không

muốn đóng cũng phải đóng." Ngô Trấn Vũ nhún vai, "Tình huống của tôi cũng chẳng khác cậu là bao, nhưng tôi đã rất may mắn rồi, nhận phim như thế này còn có thù lao, nếu là 5, 6 năm trước, bên kia không dùng súng ép cậu đã là tốt lắm rồi, thù lao thì đừng hòng mà nghĩ đến." Lưu Thanh Vân thở dài, không nói gì nữa.

Ngô Trấn Vũ vỗ vai anh ta, an ủi nói: "Thôi được rồi, không đóng bộ phim này thì bây giờ cậu cũng không có phim khác để đóng, biết đâu sau khi đóng bộ phim này, cậu lại bất ngờ nổi tiếng thì sao?" Lưu Thanh Vân gạt tay Ngô Trấn Vũ ra khỏi vai mình, "Thôi đi, tôi không có kỳ vọng lớn như vậy, chỉ mong đừng vì bộ phim này mà gặp rắc rối là tốt rồi!" "Cậu có phải quá thận trọng rồi không?

Quay bộ phim này sẽ gặp rắc rối gì?

Vương Tinh đã dám tìm chúng ta quay bộ phim này, đương nhiên là đã được bên kia cho phép rồi, động đến chúng ta là đối đầu với bên đó, ai ăn no rỗi việc mà đi tìm chuyện như vậy?" Lời Ngô Trấn Vũ nói có lý, nhưng sau khi nghe xong, vẻ lo lắng trên mặt Lưu Thanh Vân không hề giảm bớt. "Cậu không biết đâu, tối hôm Hoàng Lãng Duy và Mai Diễm Phương xảy ra xô xát, tôi cũng ở quán bar đó." Bí mật này đã chôn chặt trong lòng Lưu Thanh Vân hơn một năm, đến lúc này mới cuối cùng có cơ hội nói ra.

Vốn dĩ anh ta tưởng Ngô Trấn Vũ sẽ rất ngạc nhiên, không ngờ Ngô Trấn Vũ lại không có chút phản ứng nào. "Lúc đó ở quán bar đó ít nhất cũng có vài chục người, Hoàng Lãng Duy và Mai Diễm Phương xô xát thì liên quan gì đến cậu?" Lưu Thanh Vân đành phải nhấn mạnh nói: "Đương nhiên có liên quan, cô Chu hôm đó vốn dĩ mời tôi và một người bạn khác đến đó uống rượu, giữa chừng khi cô ấy đi vệ sinh thì gặp Mai Diễm Phương, sau đó mới xảy ra những chuyện phía sau..." Ngô Trấn Vũ vẫn không hiểu chuyện này liên quan gì đến Lưu Thanh Vân, nhưng anh ta bây giờ quan tâm hơn đến người bạn khác mà Lưu

Thanh Vân vừa nhắc đến là ai. "Cậu đừng lảng tránh chủ đề được không?" Lưu Thanh Vân lập tức có chút lúng túng. "Là cậu đang lảng tránh chủ đề thì có?" Ngô Trấn Vũ nhìn chằm chằm Lưu Thanh Vân hai mắt, trong lòng đột nhiên nghĩ đến một người. "Tôi biết rồi, người đó là Quách Ái Minh phải không?" Lưu Thanh Vân định mở lời giải thích, nhưng Ngô Trấn Vũ đã nhanh hơn một bước ngăn lại: "Đừng phủ nhận, đó chắc chắn là Quách Ái Minh, nếu không tôi thật sự không thể nghĩ ra lý do gì mà cô Chu lại mời cậu đến quán bar uống rượu." "Tùy cậu nói sao cũng được!" Lưu Thanh Vân tỏ vẻ không muốn giải thích thêm.

Ngay lúc này, cửa phòng hóa trang bị đẩy ra, Trương Diệu Dương, một diễn viên chính khác của phim, thò đầu vào khe cửa. "Hai người bên này xong chưa?

Đạo diễn Lưu bảo tôi đến thông báo hai người, buổi họp báo sắp bắt đầu rồi." Ngô Trấn Vũ đứng dậy khỏi ghế, vỗ vai Lưu Thanh Vân.

Lưu Thanh Vân cũng đứng dậy theo, "Chúng tôi đều chuẩn bị xong rồi, mọi người cùng đi thôi!" Ngô Trấn Vũ, Lưu Thanh Vân, Trương Diệu Dương cùng bước lên sân khấu, các phóng viên dưới khán đài đều ngớ người. "Sao lại là ba người họ?" "Lưu Thanh Vân thì còn đỡ, Ngô Trấn Vũ và Trương Diệu Dương không phải đều là những kẻ phản diện khét tiếng trong 《Cổ Hoặc Tử》 sao?

Chẳng lẽ lần này họ vẫn tiếp tục đóng vai phản diện?" Tiếng bàn tán còn chưa dứt, sau đó cửa ra vào lại có một trận xôn xao.

Trần Diệu Anh, người đã thu hút đủ mọi ánh nhìn trong thời gian gần đây vì tuyên bố rút khỏi cuộc thi hoa hậu Hong Kong, lại xuất hiện tại buổi họp báo của 《Loan Tử Chi Hổ》.

Liên hệ đến mối quan hệ ngoài đời của cô với Trần Diệu Hưng,

không khỏi khiến người ta có nhiều liên tưởng.

Vương Tinh và Lưu Vĩ Cường, vốn dĩ là nhân vật chính của buổi họp báo, trong phần hỏi đáp lại hoàn toàn bị các phóng viên tại hiện trường bỏ rơi sang một bên, thay vào đó, Ngô Trấn Vũ và Trần Diệu Anh, với vai trò nam nữ chính của bộ phim, lại trở thành đối tượng được phóng viên đặc biệt quan tâm. "Thực ra ban đầu tôi cũng không nghĩ mình sẽ đóng vai này, có lẽ đạo diễn cảm thấy hình tượng của tôi gần gũi hơn với nam chính trong phim.

Đương nhiên tôi cũng biết, khi tôi đóng vai này, mọi người chắc chắn sẽ so sánh với Tịnh Khôn trong 《Cổ Hoặc Tử》.

Lần này vai diễn của tôi chắc chắn sẽ không điên cuồng như Tịnh Khôn, nói đến sự tàn nhẫn thì vai diễn của Trương Diệu Dương lần này mới thực sự tàn nhẫn!" Bị phóng viên hỏi suy nghĩ gì khi đóng vai Trần Diệu Hưng lần này, Ngô Trấn Vũ lại ba hoa chích chòe lái sang Trương Diệu Dương.

Trong phim, A Khánh do anh ấy thủ vai thông minh hơn người, là thủ lĩnh trong số bốn người.

Còn Đại D do Lưu Thanh Vân đóng lại là một người khá nhút nhát, nhưng cuối cùng lại hy sinh mạng sống vì A Khánh.

Còn A Thông do Trương Diệu Dương đóng thì tỏ ra vô cùng tàn nhẫn, tình cảm với Đại D là tốt nhất, trọng nghĩa khí, sau này vì báo thù cho Đại D mà giết chết ba ông trùm xã hội đen.

Vì nhân vật này được hư cấu, nên Trương Diệu Dương cũng không có áp lực gì, hơn nữa từ khi ra mắt đến nay, anh ấy cơ bản đều đóng loại vai này, đã quen với cách nhìn của mọi người về mình, phóng viên hỏi gì anh ấy cũng nói là vô tư.

Chương 866

Đương nhiên, khi trả lời câu hỏi của phóng viên, cả Trương Diệu Dương và Ngô Trấn Vũ đều cố gắng hết sức tránh bàn luận về mối liên hệ giữa bộ phim này và thực tế.

Chỉ có Trần Diệu Anh rất chủ động đáp lại chuyện này. "Rất nhiều người lo lắng tôi lần đầu đóng phim, liệu có làm hỏng bộ phim này không?

Thực ra trong bộ phim này tôi cơ bản là diễn chính mình, nên nói về kỹ năng diễn xuất gì đó thật sự không quan trọng...

Anh ấy đã không còn nữa, mục đích chính của tôi khi quay bộ phim này cũng chỉ là để tưởng nhớ anh ấy.

Bây giờ tôi chỉ có thể nói được bấy nhiêu, hy vọng mọi người hiểu!" Tin tức 《Loan Tử Chi Hổ》 khởi quay truyền về Macau, Doãn Quốc Câu lập tức nhận ra rằng Tân Nghĩa An ủng hộ Vương Tinh quay bộ phim này, tuyệt đối là nhắm vào bộ phim 《Hào Giang Phong Vân》 đang quay.

Trong ba diễn viên chính của 《Loan Tử Chi Hổ》, hai người đều là những diễn viên nổi tiếng trong 《Cổ Hoặc Tử》, còn nữ chính lại trực tiếp do Trần Diệu Anh, bạn gái ngoài đời của Trần Diệu Hưng, đóng.

Hiện tại vụ án Trần Diệu Hưng vẫn còn ảnh hưởng rất lớn, 《Hào Giang Phong Vân》 nếu đối đầu trực diện với 《Loan Tử Chi Hổ》, e rằng không có nhiều cơ hội thắng.

Ngay khi nhận được tin tức, Doãn Quốc Câu đã tìm Mạch Đan Hùng đến bàn bạc. "Đạo diễn Mạch, anh thấy dàn diễn viên của bộ phim chúng ta có nên điều chỉnh lại một chút không?" "Anh Doãn,

chuyện này anh không cần quá lo lắng.

Cấu hình diễn viên hiện tại của 《Hào Giang Phong Vân》 tôi thấy đã rất hợp lý rồi.

Chất lượng một bộ phim đúng là sẽ bị ảnh hưởng bởi dàn diễn viên, nhưng yếu tố quyết định thực sự vẫn nằm ở kịch bản.

Những cái khác tôi không dám khoe khoang, nhưng về mặt kịch bản mà nói, 《Hào Giang Phong Vân》 chắc chắn sẽ vượt trội hơn 《Loan Tử Chi Hổ》 một bậc." Mạch Đan Hùng tự tin như vậy là vì Doãn Quốc Câu, để thể hiện tốt hơn bản thân trong phim, đã kể cho Mạch Đan Hùng rất nhiều chuyện bí mật trong quá khứ của mình, những chuyện này đều được Mạch Đan Hùng xử lý một chút rồi trực tiếp đưa vào phim.

Về kịch bản của 《Loan Tử Chi Hổ》, Mạch Đan Hùng cũng đã tìm hiểu từ Vương Tinh.

Vì muốn làm hài lòng bên Tân Nghĩa An, kịch bản quá mức tô hồng, cơ bản đã thoát ly khỏi sự kiện có thật của Trần Diệu Hưng.

Thỏa mãn sự tò mò của khán giả thì không thành vấn đề, nhưng trong mắt những người thực sự hiểu rõ tình hình, kịch bản như vậy rõ ràng là kém cỏi.

Nghe Mạch Đan Hùng phân tích như vậy, Doãn Quốc Câu cuối cùng cũng hoàn toàn yên tâm.

Sảnh chờ sân bay Khải Đức, Lợi Trí nhìn thấy Lâm Hựu Luân đến đón, đôi mắt đẹp tràn đầy kinh ngạc. "Sao anh lại đến?" "Anh đến để chào đón đại công thần của đợt đầu tư Phố Đông lần này chứ!" Lâm Hựu Luân dang rộng vòng tay, vốn tưởng Lợi Trí sẽ chủ động lao vào lòng, không ngờ Lợi Trí lại bực mình đẩy anh một cái, rồi hất hàm về phía băng chuyền hành lý.

Lâm Hựu Luân nhìn theo hướng chỉ của Lợi Trí, rồi thấy Củng Lợi đang đứng đợi lấy hành lý ở đó, lập tức thấy hơi đau đầu. "Sao hai em lại đi cùng nhau?" Lợi Trí nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ thích thú, "Sao, anh chột dạ à?" Lâm Hựu Luân ngượng ngùng không nói gì, sau đó Lợi Trí lườm anh một cái đầy bực bội, "Biết ngay cô ấy sớm muộn gì cũng không thoát khỏi lòng bàn tay anh mà, nói đi, hai người tằng tịu với nhau từ bao giờ?" "Năm ngoái tại Liên hoan phim Cannes, cô ấy uống say, anh đưa cô ấy về phòng, sau đó xảy ra một chút chuyện..." "Anh chắc chắn không phải chủ động chuốc cô ấy say chứ?" Lợi Trí khoanh tay, không tin lắm lời Lâm Hựu Luân nói.

Lâm Hựu Luân giơ tay thề: "Tuyệt đối không, ngay cả uống rượu cũng là cô ấy đề nghị, lúc đó anh còn khuyên cô ấy mấy lần." "Vậy nói cách khác là cô ấy chủ động quyến rũ anh?" Lợi Trí không buông tha hỏi một câu. "Cũng không phải..." Lâm Hựu Luân nhất thời không biết giải thích thế nào, trán đổ mồ hôi vì lo lắng.

Lợi Trí thấy Lâm Hựu Luân bộ dạng lúng túng như vậy, đột nhiên phì cười một tiếng. "Thôi được rồi, thấy anh lo lắng đến thế, có thật là sợ em sẽ như những người phụ nữ khác mà khóc lóc, làm ầm ĩ rồi tìm đến cái chết không?" Lâm Hựu Luân vươn tay ôm Lợi Trí vào lòng, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng từ cô, ghé sát vào đôi môi hồng nhuận của cô nhẹ nhàng hôn một cái. "Vẫn là em tâm lý nhất!" Lợi Trí quay đầu nhìn về phía Củng Lợi, thấy cô ấy đã lấy được hành lý và đang chuẩn bị đi về phía này, vội vàng thoát khỏi vòng tay Lâm Hựu Luân, rồi còn trừng mắt nhìn anh một cái. "Đừng có không biết liêm sỉ, em đây là lười quản anh.

Nếu anh cứ tằng tịu với một người phụ nữ là em lại phải ghen tuông, vậy thì em chẳng cần làm gì nữa, cả ngày cứ ngâm mình trong vại giấm là được rồi." Lời vừa dứt, Củng Lợi đã đi đến trước mặt hai người. "Hai người đang nói chuyện gì vậy?" Lúc nãy khi lấy hành lý,

Củng Lợi đã nhìn thấy Lâm Hựu Luân, chỉ là thấy Lâm Hựu Luân và Lợi Trí đang thân mật trước nên mới trì hoãn một lúc mới đi tới. "Còn nói gì nữa chứ, đương nhiên là nói Củng đại mỹ nhân của chúng ta càng ngày càng có khí chất rồi, ngay cả em cũng sắp phải quỳ dưới gót chân chị rồi." Lợi Trí nhanh nhẩu nói một câu.

Nụ cười trên mặt Củng Lợi cứng lại một chút, ngay sau đó lại trở lại bình thường. "Em đừng hại chị, em là phụ nữ của anh Lâm, nếu mê mẩn chị, thì anh Lâm còn không ăn thịt chị sao?" "Vậy thì cứ để anh ấy ăn thịt em luôn đi." Lợi Trí tỏ vẻ vô tư, nhưng lại khiến Lâm Hựu Luân bên cạnh rất ngượng ngùng.

Đương nhiên, Lợi Trí không trực tiếp nói toẹt chuyện của Lâm Hựu Luân và Củng Lợi, đã là rất nể mặt anh rồi.

Củng Lợi cũng cảm thấy Lợi Trí dường như đã nhận ra điều gì đó, nhưng đối phương không nói thẳng, cô ấy cũng đành tiếp tục giả vờ không biết gì.

Lâm Hựu Luân ho khan một tiếng, ra hiệu cho một vệ sĩ đi cùng giúp Củng Lợi lấy hành lý, còn mình thì vòng tay ôm lấy eo thon của Lợi Trí. "Thôi được rồi, chúng ta cứ rời khỏi đây trước đi, ở lại nữa là sẽ thu hút phóng viên đấy." Ra khỏi sảnh sân bay, tài xế đã lái xe đến trước cửa.

Lâm Hựu Luân vốn định ngồi hàng ghế sau cùng Lợi Trí và Củng Lợi, nhưng khi lên xe lại bị Lợi Trí đẩy ra ghế phụ lái phía trước, còn cô ấy tự mình kéo tay Củng Lợi ngồi vào hàng ghế sau.

Trên đường, Lợi Trí ghé sát tai Củng Lợi không biết nói gì, mặt Củng Lợi lập tức đỏ bừng, khi Lâm Hựu Luân quay đầu lại, cô ấy thậm chí còn không dám nhìn sang phía anh.

Lâm Hựu Luân thấy thực sự không thể chen vào cuộc trò chuyện của hai cô gái, đành tự mình tìm một chủ đề. "Lần này đàm phán với

Thang Quân Niên vẫn thuận lợi chứ?" "Các anh ở Hong Kong không phải đã đàm phán xong hết rồi sao?

Em chỉ là gặp mặt ký thỏa thuận với anh ấy, chỉ vài phút là xong, có gì mà thuận lợi hay không thuận lợi chứ?" Lợi Trí không hề nể mặt Lâm Hựu Luân, trực tiếp vạch trần ý đồ nói chuyện bâng quơ của anh.

Lâm Hựu Luân mặt dày cười hì hì, rồi lại hỏi cô ấy và Củng Lợi tại sao lại đi cùng nhau. "Cô ấy nói muốn mua một căn nhà ở Thượng Hải, trùng hợp là dạo này em cũng ở đó, nên đã đi cùng cô ấy khắp nơi, giúp cô ấy đưa ra ý kiến này nọ." Lợi Trí nói vậy, Lâm Hựu Luân mới nhớ ra, hồi đầu năm còn là anh bảo Củng Lợi bán bất động sản ở Hải Nam đi, sau đó có thể mua một số bất động sản ở Thượng Hải.

Trước mặt Lợi Trí, Lâm Hựu Luân chỉ có thể giả vờ như mọi chuyện này không liên quan gì đến mình, rồi không để lộ cảm xúc mà chuyển sang một chủ đề khác. "À đúng rồi, lần này em không đi Cannes cùng Trần Khải Ca sao?" Củng Lợi ngẩng đầu lên, vẻ mặt phức tạp nhìn Lâm Hựu Luân một cái: "Bộ phim đó trong và ngoài đều là chuyện của mấy người đàn ông lớn, em đi theo làm gì cho thêm náo nhiệt?" Lâm Hựu Luân không khỏi bật cười.

Củng Lợi tuy là nữ chính của 《Bá Vương Biệt Cơ》, nhưng chủ đề chính của bộ phim này thực sự không liên quan nhiều đến cô ấy, thảo nào cô ấy không đi cùng để tham gia liên hoan phim.

Tuy nhiên, 《Bá Vương Biệt Cơ》 lại là tác phẩm dự thi trong hạng mục tranh giải chính, Củng Lợi vốn dĩ phải đi, chỉ là cô ấy đã tìm cớ cố tình từ chối.

Ở điểm này, cô ấy không giống như một số nữ minh tinh sau này, dù liên hoan phim không liên quan nhiều đến mình, cũng phải tìm mọi cách để xuất hiện, còn truyền thông trong nước thì thật sự coi đây là

một chuyện lớn lao để đưa tin, nào ngờ những người này căn bản chỉ đến đó để dạo chơi mà thôi.

Ví dụ điển hình nhất còn có Sảnh Vàng ở Vienna, các đoàn nghệ thuật Việt Nam đều tự bỏ tiền đến đó biểu diễn, vé bán dựa vào việc tặng người ta còn không đầy ghế, nhưng những người này sau khi về nước lại tự thổi phồng mình là được Sảnh Vàng mời đến biểu diễn, và một lời nói dối sơ đẳng như vậy, người dân Việt Nam bình thường lại tin là thật trong suốt hơn mười năm mới phát hiện ra mình bị những người này lừa dối. "Lần này 《Bá Vương Biệt Cơ》 khả năng giành giải rất cao, em không đi thật đáng tiếc." Lâm Hựu Luân tự lẩm bẩm một câu. "Tuy em không tham gia Liên hoan phim Cannes, nhưng chẳng phải Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong sắp diễn ra sao?

Em bỏ bên kia để đến ủng hộ anh, sao anh lại không biết ơn vậy?" Củng Lợi ngẩng đầu lên, trả lời có chút bất mãn.

Lời này rõ ràng mang theo chút oán giận, khiến Lâm Hựu Luân có chút khó hiểu, mình lại đắc tội cô ấy chỗ nào rồi?

Lợi Trí lúc này lại nảy ra một ý, cũng không bàn bạc với Lâm Hựu Luân, trực tiếp kéo tay Củng Lợi nói: "Năm ngoái em không phải làm giám khảo hạng mục tranh giải chính của Liên hoan phim Cannes sao?

Năm nay chi bằng cứ để cô ấy làm giám khảo Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong đi." "Không được, năm nay 《Bá Vương Biệt Cơ》 cũng là phim tham dự, mà em lại là nữ chính của bộ phim đó, căn bản không đủ điều kiện làm giám khảo." Củng Lợi lắc đầu. "Quy định chẳng phải đều do người đặt ra sao?" Lợi Trí nhìn Lâm Hựu Luân đang trầm tư ở ghế phụ lái, "Chỉ cần anh ấy thấy chuyện này khả thi, ai còn dám đứng ra nói lời không hay chứ?" Nghe Lợi Trí nâng mình lên cao như vậy, Lâm Hựu Luân chỉ biết cười khổ một tiếng. "Tuy tôi là chủ tịch ủy ban tổ chức Liên hoan phim Quốc tế

Hong Kong, nhưng thành viên ban giám khảo Giải Kim Long không phải do một mình tôi quyết định.

Chương 867

Hơn nữa, dù những người khác không có ý kiến, truyền thông cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua chủ đề như vậy, nên em vẫn cứ tha cho tôi đi!" Lợi Trí cũng không phải thật sự muốn làm khó Lâm Hựu Luân, nghe anh nói vậy, liền bỏ ý định xúi giục Củng Lợi làm giám khảo liên hoan phim.

Tiếp đó, Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng thở dài: "Thực ra chúng ta coi trọng bộ phim 《Bá Vương Biệt Cơ》 như vậy, nhưng bên Trần Khải Ca chưa chắc đã thực sự coi Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong ra gì, đặc biệt là nếu lần này anh ấy giành giải ở Cannes, ngược lại sẽ khiến các giám khảo Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong có chút khó xử.

Trao giải cao nhất cho bộ phim này thì người ta chưa chắc đã coi trọng giải thưởng này, còn các phim tham dự khác có lẽ cũng sẽ cảm thấy không công bằng.

Nhưng nếu không trao giải thì lại khiến người ta nói Giải Kim Long quá kiêu ngạo, ngay cả phim được Cannes công nhận, tại sao đến chỗ anh lại không được...

Nếu không phải vì hợp tác với Thang Quân Niên, tôi thật sự không định để bộ phim này tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, đỡ phiền phức như bây giờ." Về đến chỗ ở, Củng Lợi lấy cớ về phòng dọn giường, để lại không gian riêng tư cho Lâm Hựu Luân và Lý Trí.

Vừa thấy bóng Củng Lợi khuất sau cầu thang, Lâm Hựu Luân đã sốt ruột ôm lấy cơ thể mềm mại của Lý Trí vào lòng, vừa định "trên dưới kỳ thủ" thì bị Lý Trí giữ tay lại. "Cái lúc nãy anh nói về Trần Khải Ca, nghe giọng anh, hình như anh có ý kiến với cậu ta?" Lâm

Hựu Luân nhún vai, "Cũng không có ý kiến gì lớn, anh thừa nhận 《Bá Vương Biệt Cơ》 đúng là một bộ phim không tệ, chỉ là Trần Khải Ca này hơi kiêu ngạo một chút...

Em có lẽ không biết, lần đầu tiên anh chủ động mời cậu ta mang 《Bá Vương Biệt Cơ》 đến tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong thì cậu ta đã từ chối anh." Lý Trí mắt sáng lấp lánh, ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân: "Cái này cũng không thể hoàn toàn trách cậu ta được, đúng không?

Giải Kim Mã Đài Loan định từ chối bộ phim này, rồi Giải Kim Tượng cũng loại bộ phim này ra, trong lòng cậu ta mà không có chút oán trách nào thì không thể nào." "Chính vì vậy, anh mới muốn ở Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong dùng giải Kim Long để bù đắp cho cậu ta một chút, ai ngờ lòng tốt không được ai để ý." "Nhưng cuối cùng cậu ta vẫn đồng ý mang bộ phim này đến tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong mà?" "Đó là vì nhà sản xuất Từ Phong yêu cầu mạnh mẽ, Trần Khải Ca mới bất đắc dĩ thỏa hiệp, vì chuyện này cậu ta thậm chí còn có chút giận dỗi." "Vậy bây giờ anh định làm thế nào?" "Nếu 《Bá Vương Biệt Cơ》 đoạt giải ở Cannes, vậy tại Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, anh có thể sẽ trao giải Kim Long cho Trương Quốc Vinh, còn giải thưởng cao nhất thì không nhất định sẽ trao cho 《Bá Vương Biệt Cơ》...

Đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ cá nhân của anh, chủ yếu vẫn là xem ý kiến của ban giám khảo." "Vậy nếu bộ phim này không đoạt giải ở Cannes thì sao?" Lý Trí tiếp lời hỏi. "Không đoạt giải..." Thành thật mà nói Lâm Hựu Luân thật sự chưa từng nghĩ đến khả năng này, bởi vì theo anh thấy, 《Bá Vương Biệt Cơ》 đoạt giải năm nay là chuyện chắc như đinh đóng cột, trừ khi thật sự xảy ra bất ngờ gì. "Nếu bên Cannes Trần Khải Ca về tay trắng, vậy thì anh có thể cân nhắc trao giải Kim Long cho 《Bá Vương Biệt Cơ》, cũng coi như để

Trần Khải Ca hiểu được, Liên hoan phim Cannes và Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, bên nào mới là giải thưởng điện ảnh thực sự đáng để cậu ta nghiêm túc đối đãi." Nhân lúc Lý Trí còn đang ngẩn người, Lâm Hựu Luân đột nhiên hôn lên má cô một cái.

Lý Trí ngó đầu lên lầu nhìn một cái, xác nhận Củng Lợi đã về phòng rồi, lúc này mới quay đầu lại, môi chạm môi với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vừa môi lưỡi triền miên với Lý Trí, tay cũng không rảnh rỗi, thuần thục bắt đầu cởi quần áo trên người Lý Trí.

Lý Trí nửa đẩy nửa chiều để Lâm Hựu Luân cởi quần áo của cô đến tận nách, chiếc áo lót ren màu đen vừa được cởi ra, một đôi bầu ngực đầy đặn hiếm thấy trên đời liền lộ ra ngay tức thì, hai điểm hồng hào trên đó, như hai quả anh đào mọng nước, non mềm quyến rũ.

Lâm Hựu Luân tiện tay ném chiếc áo lót đã cởi ra một bên, hai tay nâng lấy đôi bầu ngực nặng trĩu ấy, dùng sức vò nắn.

Lý Trí khẽ giãy giụa một chút, muốn kháng cự, nhưng miệng vẫn bị Lâm Hựu Luân chặn lại, không nói nên lời, chỉ đành mặc cho anh ta đùa giỡn.

Hai người ôm chặt lấy nhau, cách lớp váy mỏng manh, Lý Trí có thể cảm nhận rõ ràng sự trỗi dậy ở hạ thân của Lâm Hựu Luân, năm nay cô trước hết bận rộn xử lý bất động sản ở Hải Nam, sau đó lại phụ trách theo dõi mấy dự án đầu tư ở Phố Đông, thời gian thực sự ở lại Hong Kong chỉ đếm trên đầu ngón tay, lần này đi Thượng Hải, cũng đã hơn một tháng không gặp Lâm Hựu Luân, tình cảm trong lòng đã tích tụ đầy ắp, bị Lâm Hựu Luân kích thích như vậy, cơ thể lập tức có phản ứng.

Cảm thấy Lý Trí nhúc nhích trong lòng mình, Lâm Hựu Luân lập

tức hiểu ý của cô, anh buông đôi bầu ngực nặng trĩu kia ra, hai tay luồn vào giữa dây lưng của Lý Trí, véo hai cái vào cặp mông tròn trịa, săn chắc và trơn mượt như lụa của cô, ý bảo cô nằm sấp xuống ghế sofa.

Lý Trí mặt đỏ bừng quay đầu lườm Lâm Hựu Luân một cái, tuy có chút lo lắng Củng Lợi trên lầu sẽ đột nhiên quay lại, nhưng vừa nghĩ đến đối phương cũng đã sớm dâng hiến thân mình cho Lâm Hựu Luân rồi, cô liền không còn chút áp lực tâm lý nào nữa, hai tay chống lên lưng ghế sofa, cố gắng cong cặp mông kiều diễm lên.

Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng từ từ kéo váy và quần lót của Lý Trí xuống đến đầu gối, để cặp mông cong và nhô cao kia trực tiếp lộ ra trong không khí, cặp mông tròn trịa mềm mại, làm người ta hoa mắt.

Lâm Hựu Luân nhanh chóng cởi dây lưng, nhắm thẳng vào nơi ẩm ướt đầy đặn kia, đâm thẳng vào, rồi cả chiếc ghế sofa bắt đầu rung lắc.Củng Lợi đang lấy từng chiếc quần áo từ vali ra, treo lên móc chuẩn bị cho vào tủ quần áo, nhưng trong quá trình sắp xếp vali lại phát hiện thiếu một chiếc quần áo, vì đêm cuối cùng ở Thượng Hải, cô và Lý Trí ở chung một phòng, nên cô định hỏi Lý Trí xem có giúp cô cất chiếc quần áo đó không, nhưng vừa đi đến cầu thang, liền nghe thấy những tiếng rên rỉ khe khẽ quyến rũ, cùng với những tiếng va chạm kèm theo tiếng nước.

Má Củng Lợi chỉ cảm thấy nóng bừng, lập tức đoán ra Lâm Hựu Luân và Lý Trí đang làm chuyện tốt trong phòng khách, trong lòng mắng hai người một câu vô liêm sỉ, rất muốn lập tức quay đầu bỏ đi, nhưng cơ thể lại như bị đông cứng, không thể nhúc nhích.

Tai nghe động tĩnh dưới lầu, trong đầu cũng không tự chủ hiện lên hình ảnh Lâm Hựu Luân và Lý Trí quấn quýt lấy nhau, Củng Lợi vô thức kẹp chặt hai chân.

Ngay lúc này, tiếng Lý Trí rên rỉ nhẹ nhàng, đầy quyến rũ, truyền vào tai Củng Lợi một cách rất rõ ràng. "Không được nữa rồi, em đủ rồi, anh tha cho em đi...

Củng Lợi ở trên lầu đó, anh đi tìm cô ấy đi, dù sao thì hai người cũng đã sớm qua lại với nhau rồi mà!" Củng Lợi giật mình, suýt chút nữa trượt chân từ cầu thang xuống.

Lý Trí đã biết chuyện của cô và Lâm Hựu Luân rồi sao?

Củng Lợi vội vàng muốn chạy về phòng, nhưng không ngờ chân trượt một cái, hụt một bậc thang, may mà cô kịp thời bám vào tay vịn cầu thang, nên mới không trực tiếp ngã xuống.

Nhưng như vậy, tiếng động gây ra không nhỏ, Lâm Hựu Luân và Lý Trí đang lúc cao hứng cũng đều nghe thấy động tĩnh bên này.

Lâm Hựu Luân vẫn ôm Lý Trí, hai người cùng cúi đầu nhìn về phía cầu thang, cùng lúc đó, Củng Lợi đang ngồi bệt trên cầu thang cũng hoảng loạn nhìn về phía này.

Ánh mắt hai bên chạm nhau, khoảnh khắc này căn phòng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Lý Trí trần truồng, quần áo phía trên cũng bị đẩy hết lên cổ, hai tay ôm lấy cổ Lâm Hựu Luân, hai chân quấn quanh eo Lâm Hựu Luân, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Củng Lợi trên cầu thang.

Nếu bị trẹo chân, đau đến không đi được, Củng Lợi chắc chắn sẽ lập tức bỏ chạy, bây giờ bị Lâm Hựu Luân và Lý Trí nhìn như vậy, chỉ hận không thể có một cái lỗ để chui vào. "Anh còn ngẩn ra làm gì, mau mặc quần áo lên đỡ cô ấy đi!" Lý Trí là người đầu tiên hoàn hồn, không vui vẻ gì mà đánh vào người Lâm Hựu Luân một cái. "Đợi một chút!" Giọng Lâm Hựu Luân hơi trầm, Lý Trí vừa định hỏi anh làm gì, liền cảm thấy một dòng nhiệt nóng bỏng phun trào vào trong cơ thể

mình, mấy cái thúc đẩy đó khiến cô suýt chút nữa thì mềm nhũn cả người.

Củng Lợi vừa xấu hổ vừa tức giận, vừa định cắn răng đứng dậy, Lâm Hựu Luân lại ôm Lý Trí tránh sang một chỗ mà cô không thể nhìn thấy, một lúc sau, liền thấy Lâm Hựu Luân đưa tay nhặt chiếc áo sơ mi và quần của mình đã vứt trên ghế sofa.

Rất nhanh, Lâm Hựu Luân đã mặc quần áo xong, đi lên cầu thang, trước tiên cúi người kiểm tra mắt cá chân bị trẹo của Củng Lợi, sau đó mới ngẩng đầu lên hỏi cô sao lại bất cẩn như vậy.

Củng Lợi giận dỗi lườm anh một cái: "Anh còn có ý tứ hỏi sao, hai người làm cái chuyện đáng xấu hổ đó cũng không thèm nhìn chỗ nào, còn làm tôi không để ý một chút liền thấy những thứ không nên thấy." Lý Trí lúc này cũng đã mặc quần áo xong, từ phía sau Lâm Hựu Luân thò đầu ra trêu Củng Lợi nói: "Chuyện gì là thứ không nên thấy hả?

Nói cứ như cô chưa từng thấy vậy." Củng Lợi nghe vậy lập tức vô cùng xấu hổ, nhưng lại không thể phản bác, vì khi cô và Lâm Hựu Luân ở bên nhau, họ còn "chơi" điên cuồng hơn thế này, nhưng những chuyện này trước mặt Lý Trí chắc chắn không thể nói ra, nếu không cô thật sự không còn mặt mũi nào mà gặp người khác.

Lý Trí nhìn Củng Lợi đầy ẩn ý, sau đó nói với Lâm Hựu Luân: "Anh cứ bế cô ấy về phòng đi, em xuống dưới lấy dầu xoa bóp!" Lâm Hựu Luân cũng không hỏi ý kiến Củng Lợi, trực tiếp bế cô lên.

Về đến phòng, Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng đặt Củng Lợi xuống giường, nhân lúc Lý Trí còn chưa lên, véo nhẹ lên má Củng Lợi trắng mịn.

Củng Lợi vội vàng đưa tay gạt tay Lâm Hựu Luân ra, quay mặt sang một bên, không thèm để ý đến anh nữa. "Sao vậy, giận rồi à?"

Lâm Hựu Luân ghé sát mặt vào Củng Lợi, một tay khác lại nhẹ nhàng đặt lên đùi săn chắc của cô.

Củng Lợi giật mình, vội vàng rụt chân lại, sau đó cảnh giác nhìn Lâm Hựu Luân. "Anh đã kể hết chuyện của chúng ta cho Lý Trí rồi sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu, Lý Trí vừa nãy tự mình đã hét lên rồi, anh có phủ nhận cũng không có ý nghĩa gì. "Khi nào vậy, ở Thượng Hải sao em không hề nhận ra một chút nào?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Ngay tại sân bay vừa nãy, anh nhìn em thì bị cô ấy phát hiện, sau đó cô ấy hỏi, anh liền kể hết cho cô ấy nghe rồi." Củng Lợi có chút tức giận oán trách: "Không phải anh rất giỏi dỗ phụ nữ sao?

Nói dối lừa dối cô ấy là được rồi, bây giờ thế này, làm sao em đối mặt với cô ấy đây!" "Anh rất giỏi dỗ phụ nữ, nhưng anh chưa bao giờ lừa dối phụ nữ...

Hơn nữa em nghĩ chúng ta như thế này có thể giấu cô ấy quá lâu được sao?" Lâm Hựu Luân nói xong, Củng Lợi cũng im lặng.

Ngoài cửa rất nhanh vang lên tiếng bước chân, Lý Trí cầm một chai dầu xoa bóp đi vào, Củng Lợi có chút xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Lý Trí, Lâm Hựu Luân thì đứng dậy, chuẩn bị nhận lấy dầu xoa bóp giúp Củng Lợi xoa thuốc. "Không phải chỉ là xoa thuốc thôi sao, anh thật sự sợ em sẽ ăn thịt cô ấy à?" Lý Trí nói xong liền không thèm để ý đến Lâm Hựu Luân nữa, ngồi xuống mép giường, bảo Củng Lợi đưa chân ra. "Hay là để em tự làm đi." Củng Lợi nói nhỏ một câu.

Lý Trí lập tức có chút phiền muộn: "Sao vậy, ngay cả cô cũng không tin tôi sao?" "Không phải, em thật sự không có ý đó..." Củng Lợi nhất thời sốt ruột, không biết phải giải thích thế nào.

Cuối cùng dưới ánh mắt ra hiệu của Lâm Hựu Luân, cô đành đưa cái chân sưng tấy ra.Lý Trí đang xoa thuốc cho Củng Lợi trong phòng,

còn Lâm Hựu Luân thì bị đuổi xuống lầu để nấu cà phê cho họ.

Hai cô gái không biết đã nói gì trong phòng, đến khi Lâm Hựu Luân bưng cà phê lên thì họ đã nói chuyện vui vẻ, thân mật như thể chuyện vừa rồi hoàn toàn chưa từng xảy ra.

Lâm Hựu Luân ban đầu còn khá vui vẻ, nhưng đến tối mới phát hiện đây là một bi kịch, vì Lý Trí và Củng Lợi quyết định ngủ chung một phòng, còn anh thì chỉ có thể một mình giữ phòng trống.

Trước khi ngủ Lâm Hựu Luân cố ý không đóng cửa phòng ngủ, lòng thầm mơ tưởng một trong hai cô gái sẽ nửa đêm lén lút quay về phòng để thân mật với anh một phen, nhưng tiếc là đến hơn ba giờ sáng lại bị điện thoại di động làm tỉnh giấc, ước nguyện này cũng không thể thành hiện thực.

Chương 868

Bị đánh thức vào giờ này, tâm trạng Lâm Hựu Luân đương nhiên có chút không vui, nếu không phải nghe ra là giọng của A Kiệt, anh suýt nữa đã định cúp máy luôn cho xong. "Anh Lâm, lễ bế mạc Liên hoan phim Cannes đã kết thúc rồi." Thời gian ở Pháp chậm hơn Hong Kong 7 tiếng, tính toán thời gian, kết quả trao giải quả thật cũng nên có rồi. "《Bá Vương Biệt Cơ》 đã đoạt giải sao?" Những giải thưởng khác Lâm Hựu Luân đều không quan tâm, chỉ chú ý đến giải Cành Cọ Vàng năm nay thuộc về ai. "《Bá Vương Biệt Cơ》 năm nay được đề cử ba hạng mục, nhưng cuối cùng lại không giành được giải nào." Lâm Hựu Luân bật dậy từ trên giường, lớn tiếng hỏi: "Sao có thể như vậy được, cậu có nhầm lẫn gì không?" "Thông tin vừa được truyền về từ Pháp, tôi còn đặc biệt tìm bên 《Minh Báo》 để xác thực, chắc là không có sai sót." Câu trả lời của A Kiệt khiến Lâm Hựu Luân lập tức mất hết buồn ngủ, anh đã dự đoán rất nhiều khả năng trước đó, nhưng duy nhất không nghĩ đến 《Bá Vương Biệt Cơ》 lại "đại nhiệt đảo táo" (hot mà lại thất bại), không đoạt được giải Cành Cọ Vàng thì thôi đi, vậy mà những giải khác cũng không giành được, điều này thực sự khác xa so với ký ức của anh.

Im lặng khoảng nửa phút, Lâm Hựu Luân mới hoàn hồn từ cú sốc mà tin tức này mang lại, tuy 《Bá Vương Biệt Cơ》 không đoạt giải nằm ngoài dự liệu của anh, nhưng đồng thời cũng giải quyết được một vấn đề lớn cho anh.

Nếu 《Bá Vương Biệt Cơ》 thực sự đoạt giải Cành Cọ Vàng, rồi mang theo khí thế đại thắng đó đến tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, không những Lâm Hựu Luân sẽ cảm thấy khó xử, mà ban giám khảo cũng khó xử lý.

Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong và Liên hoan phim Cannes vốn dĩ có một số mâu thuẫn trong định vị, điều này cũng khiến tình cảnh của 《Bá Vương Biệt Cơ》 có chút khó xử, nhưng bây giờ, Lâm Hựu Luân không cần phải đau đầu vì vấn đề này nữa. 《Bá Vương Biệt Cơ》 muốn đạt được thành tích như thế nào tại Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, còn lại chỉ xem Trần Khải Ca sẽ thể hiện thái độ như thế nào, chỉ cần cậu ta chịu hạ thấp tư thái, Lâm Hựu Luân không ngại để 《Bá Vương Biệt Cơ》 tỏa sáng rực rỡ tại Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, còn nếu Trần Khải Ca vẫn tiếp tục giữ thái độ kiêu ngạo, vậy thì Lâm Hựu Luân cũng không ngại để cậu ta thất bại thêm một lần nữa tại Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong.Tại nghe thấy người trao giải công bố kết quả đoạt giải khoảnh khắc đó, trong lòng Trần Khải Ca lại tràn đầy chua xót, hạng mục được kỳ vọng lớn nhất cuối cùng lại trắng tay, khiến cả người cậu ta như mất hồn vậy, mãi đến khi lễ trao giải kết thúc bước ra khỏi rạp chiếu phim, đối mặt với một nhóm phóng viên Châu Á, đối phương định tiến lên phỏng vấn, Trần Khải Ca lúc này mới ý thức được, lần này mình thực sự đã thất bại, hơn nữa là thất bại thảm hại.

Trương Phong Nghị và Trương Quốc Vinh đi cùng thấy vẻ mặt bi thương của Trần Khải Ca, liền tiến lên giúp cậu ta chặn đám phóng viên đang cố gắng phỏng vấn. "Anh Trương Quốc Vinh, 《Bá Vương Biệt Cơ》 lần này rất đáng tiếc không đoạt giải, cá nhân anh có suy nghĩ gì về điều này?" Phóng viên hỏi bằng một giọng tiếng Phổ thông chuẩn, vừa nghe đã biết là phóng viên đến từ Đại lục, Trương Quốc Vinh vốn không muốn trả lời câu hỏi như vậy, nhưng vừa nghĩ đến Trần Khải Ca sau khi về nước sẽ phải đối mặt với áp lực truyền thông không nhỏ, liền không nhịn được muốn giúp cậu ta một tay. "Tôi thấy không đoạt giải là rất bình thường, cái này không phải nói bộ phim của chúng ta quay không tốt, chỉ là chúng ta còn thiếu một chút may mắn." Trương Quốc Vinh vừa nói xong, một phóng viên

Hong Kong bên cạnh liền hỏi tiếp: "《Bá Vương Biệt Cơ》 trước tiên bị Giải Kim Mã Đài Loan từ chối, rồi lại bị Giải Kim Tượng Hong Kong loại ra, bây giờ lại thất bại ê chề ở Cannes, anh Vinh có cảm thấy rất đáng tiếc không?" Trương Quốc Vinh bĩu môi, "Quyết định của Giải Kim Mã tôi sẽ không bình luận, đối với việc 《Bá Vương Biệt Cơ》 không thể tham gia Giải Kim Tượng, cá nhân tôi thật sự có chút tiếc nuối, đương nhiên không phải vì tôi, mà là vì bộ phim này, bởi vì cá nhân tôi đã từng giành được một lần Giải Kim Tượng Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nhưng 《Bá Vương Biệt Cơ》 bộ phim này thực sự rất cần sự khẳng định vinh dự như vậy." "Nhưng thành tích phòng vé của 《Bá Vương Biệt Cơ》 khi chiếu ở Hong Kong chỉ hơn mười triệu, trong đó phần lớn khán giả đều là vì anh và Củng Lợi mới đi xem bộ phim này, anh nghĩ nếu bộ phim này tham gia Giải Kim Tượng, liệu có nhất định giành được giải Phim xuất sắc nhất từ tay 《Lung Dân》 không?" Phóng viên Hong Kong kia lại hỏi tiếp. "Nếu tôi không nhớ nhầm thì bộ phim 《Lung Dân》 kia hình như cũng chỉ có hơn hai triệu phòng vé, tôi nói vậy không có ý gì khác, chỉ là muốn nói phòng vé không thể hoàn toàn đại diện cho chất lượng tốt xấu của một bộ phim." Lúc này xe của khách sạn đến đón họ đã tới, Trương Quốc Vinh ứng phó xong với phóng viên, là người cuối cùng lên xe.

Trên đường về khách sạn, Trần Khải Ca vẫn giữ im lặng kể từ khi lễ bế mạc liên hoan phim kết thúc, cuối cùng cũng mở lời. "Anh Trương, vừa nãy anh hình như không trả lời thẳng câu hỏi của phóng viên Hong Kong kia, tôi thực ra cũng rất hứng thú với câu hỏi đó, nếu 《Bá Vương Biệt Cơ》 tham gia bình chọn Giải Kim Tượng, anh nghĩ có thể đánh bại 《Lung Dân》 để giành giải Phim xuất sắc nhất không?" Trương Quốc Vinh khựng lại, sau đó lắc đầu nói: "Câu hỏi này đạo diễn Trần hỏi nhầm người rồi đúng không?

Tôi không phải là ban giám khảo Giải Kim Tượng, cũng không thể

thay họ đưa ra lựa chọn." Trần Khải Ca lại tiếp tục kiên trì nói: "Không sao, cứ coi như nói chuyện phiếm thôi." Trương Quốc Vinh do dự một chút, thăm dò hỏi: "Đạo diễn Trần muốn nghe sự thật không?" "Đương nhiên." Trần Khải Ca không chút do dự gật đầu. "Thực ra Giải Kim Tượng năm nay, thật sự đã mang lại cho tôi rất nhiều bất ngờ, trước hết là Nam diễn viên xuất sắc nhất, ban đầu tôi nghĩ người xứng đáng đoạt giải nhất là Tăng Chí Vĩ, nhưng cuối cùng lại là Lương Gia Huy và Chu Tinh Trì cùng nhau nhận giải này, đương nhiên không phải nói họ không có tư cách nhận giải này, Chu Tinh Trì có lẽ còn đỡ hơn một chút, nhưng Lương Gia Huy nếu anh ấy dựa vào các bộ phim khác để đoạt giải thì còn hợp lý hơn, đằng này lại là một bộ phim hài để đoạt giải, thật sự làm người ta có chút khó hiểu." Trần Khải Ca rất kiên nhẫn lắng nghe, cậu ta tin Trương Quốc Vinh sẽ không vô duyên vô cớ nhắc đến Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nói những điều này chắc chắn là để tạo tiền đề cho những lời phía sau. "Cũng cùng một lý do, ban đầu giải Phim xuất sắc nhất và Đạo diễn xuất sắc nhất, tôi xem trọng nhất là 《Nguyễn Linh Ngọc》, nhưng cuối cùng người đoạt giải lại là 《Lung Dân》, sau đó lúc đó tôi liền nghĩ, nếu 《Bá Vương Biệt Cơ》 cũng được đề cử Giải Kim Tượng, sẽ là kết quả như thế nào, nhưng cuối cùng tôi đi đến kết luận là, bất kể là Nam diễn viên chính xuất sắc nhất hay Đạo diễn xuất sắc nhất, Phim xuất sắc nhất, kết quả có lẽ cũng sẽ giống như bây giờ." Mặc dù đã đoán được Trương Quốc Vinh có thể sẽ nói ra những lời tương tự, nhưng nghe anh nói vậy, Trần Khải Ca vẫn có chút bất ngờ. "Tại sao?" Cậu ta không nhịn được hỏi một câu. "Đạo diễn Trần có lẽ cũng biết, trước khi tôi đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất Giải Kim Tượng hai năm trước, tôi đã trượt giải rất nhiều lần, năm đoạt giải đó tôi suýt chút nữa đã không muốn tham gia lễ trao giải, vì tôi nghĩ mình chắc không có cơ hội đoạt giải, nhưng trớ trêu thay chính năm đó tôi lại đoạt giải này, sau đó tôi liền thắc mắc,

vì những bộ phim tôi từng được đề cử trước đây, cá nhân tôi cảm thấy diễn xuất của mình không hề thua kém trong 《A Phi Chính Truyện》, nhưng đều không đoạt giải, trong đó chắc chắn có nguyên nhân." "Là vì may mắn mà anh nói khi trả lời phóng viên sao?" Trần Khải Ca chen vào một câu.

Trương Quốc Vinh lắc đầu, "Không phải may mắn, mà là tôi phát hiện tiêu chuẩn chấm giải của Giải Kim Tượng mỗi năm đều không ngừng thay đổi, đồng thời là kim chỉ nam cho xu hướng điện ảnh Hong Kong, Giải Kim Tượng cũng cần không ngừng thích ứng với thị trường điện ảnh không ngừng biến đổi, vì vậy Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, Chu Tinh Trì cuối cùng cũng giành được giải này với tư cách là một diễn viên hài kịch, còn 《Lung Dân》 vì quan tâm đến các vấn đề xã hội Hong Kong thực tế, mặc dù ảnh hưởng phòng vé không như ý, nhưng việc để bộ phim này đoạt giải có thể tốt hơn trong việc định hướng toàn bộ điện ảnh Hong Kong theo hướng sáng tác quan tâm đến thực tế, đây là đặc điểm nổi bật của 《Lung Dân》 so với 《Nguyễn Linh Ngọc》 thậm chí là 《Bá Vương Biệt Cơ》, vì vậy bộ phim này đoạt giải cũng là tất nhiên." Trần Khải Ca không ngờ Trương Quốc Vinh lại đưa ra một phân tích sâu sắc như vậy, nghe xong không khỏi gật đầu.

Việc chấm giải Kim Tượng cần phải xem xét bối cảnh lớn của toàn bộ thị trường điện ảnh Hong Kong, còn việc chấm giải Liên hoan phim Cannes cũng cần phải xem xét cách để mở rộng sức ảnh hưởng trên trường quốc tế.

Nếu trước đó không có 《Malèna》 đã từng giành được giải Cành Cọ Vàng tại Liên hoan phim Cannes, Liên hoan phim Cannes chắc chắn sẽ không để 《Bá Vương Biệt Cơ》 trắng tay như bây giờ. 《Bá Vương Biệt Cơ》 ở Cannes, ít nhiều có chút vị "sinh bất phùng thời" (sinh không gặp thời). "Vậy anh Trương nghĩ, 《Bá Vương Biệt Cơ》

sẽ gặt hái được gì tại Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong vào tháng tới?" Trần Khải Ca hỏi câu này, Trương Quốc Vinh không hề bất ngờ chút nào, thực tế anh cũng vẫn luôn chờ đợi câu hỏi này. "Có đoạt giải được hay không tôi không rõ, nhưng tôi biết đây nên là cơ hội cuối cùng của đạo diễn Trần và bộ phim này, dù thế nào cũng nên cố gắng tranh thủ." "Nhưng mà..." Trần Khải Ca do dự một chút, cuối cùng vẫn không nói với Trương Quốc Vinh rằng mình từng từ chối lời mời của Lâm Hựu Luân, mặc dù sau đó vẫn đồng ý, nhưng là vì áp lực từ nhà sản xuất Từ Phong, và chuyện này Lâm Hựu Luân chắc chắn là biết.

Trương Quốc Vinh lại như nhìn ra được sự lo lắng của Trần Khải Ca, liền nói tiếp một câu: "Sau khi lễ trao giải Kim Tượng kết thúc, khi trả lời câu hỏi của phóng viên, anh Lâm đã từng nói một câu, anh ấy nói tất cả các bộ phim đoạt giải Kim Tượng năm nay, đều nên cảm ơn 《Bá Vương Biệt Cơ》, vì nếu bộ phim này có thể tham dự, rất nhiều giải thưởng có lẽ đã không còn phần của các bộ phim khác rồi...

Tôi nghĩ điều này đối với việc 《Bá Vương Biệt Cơ》 tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong mà nói, hẳn là một tin tốt!"Về đến khách sạn, Trần Khải Ca gọi điện cho Từ Phong, thông báo tin 《Bá Vương Biệt Cơ》 không đoạt giải.

Từ Phong im lặng một lát ở đầu dây bên kia, sau đó hỏi Trần Khải Ca có dự định gì tiếp theo. "Tôi định đưa đoàn làm phim ban đầu đến tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong sẽ được tổ chức vào tháng tới." Quyết định của Trần Khải Ca khiến Từ Phong hơi bất ngờ, nhưng đây chính là câu trả lời mà cô mong muốn nghe. "Có cần tôi nói chuyện lại với anh Lâm không?" "Nếu được, tôi muốn tự mình nói chuyện với anh Lâm." Từ Phong cảm thấy rất hài lòng với sự thay đổi thái độ của Trần Khải Ca, phải biết rằng trước đó, Trần Khải Ca luôn có thái độ kháng cự đối với việc tham gia Liên hoan phim Quốc tế

Hong Kong, việc cậu ta chủ động đề nghị gặp Lâm Hựu Luân, đây hẳn là một khởi đầu tốt. "Không vấn đề gì, trước khi liên hoan phim khai mạc, tôi sẽ sắp xếp cho cậu và anh Lâm gặp nhau." —— A Kiệt dẫn Chu Tuệ Mẫn đến cửa văn phòng Lâm Hựu Luân, đẩy cửa ra, ra dấu mời vào.

Chu Tuệ Mẫn mỉm cười gật đầu với A Kiệt: "Trợ lý Trần vất vả rồi." "Cô Chu đừng khách sáo, đây là việc tôi nên làm." A Kiệt tiễn Chu Tuệ Mẫn vào văn phòng Lâm Hựu Luân, rồi mới đóng cửa lại, quay người rời đi.

Trong văn phòng, Lâm Hựu Luân đang nghe điện thoại, thấy Chu Tuệ Mẫn bước vào, anh trước hết chỉ vào điện thoại trên tay mình, sau đó lại chỉ vào khu vực nghỉ ngơi bên kia, ý bảo Chu Tuệ Mẫn cứ tự ngồi trước, đợi anh nghe điện thoại xong.

Chu Tuệ Mẫn gật đầu, đi đến ghế sofa ở khu vực nghỉ ngơi ngồi xuống, Lâm Hựu Luân lúc này mới yên tâm thu ánh mắt lại, tiếp tục tập trung nghe điện thoại. "Xin lỗi, George, anh có thể nhắc lại lời vừa rồi không?" "Ồ, Chúa ơi, Lâm, chẳng lẽ anh vừa rồi không hề nghe nghiêm túc tôi nói gì sao?" Đầu dây bên kia, George Lucas không nhịn được oán trách. "Tôi rất xin lỗi..." Lời xin lỗi của Lâm Hựu Luân hiển nhiên không có quá nhiều thành ý, nhưng George Lucas không đặc biệt để tâm đến điều này, lại nhắc lại lời mình vừa nói: "Hậu kỳ của 《Công viên kỷ Jura》 đã hoàn thành toàn bộ cách đây hai ngày, tôi và công ty Universal đều muốn công chiếu nó vào mùa hè này, anh thấy sao?" Lâm Hựu Luân ngẩng đầu lên, vừa định trả lời câu hỏi của Lucas, ánh mắt lại vừa vặn chạm phải ánh mắt của Chu Tuệ Mẫn đang nhìn về phía này, anh bận rộn dùng ánh mắt chào Chu Tuệ Mẫn, mà quên mất Lucas vẫn đang đợi ở đầu dây bên kia. "Lâm, rốt cuộc anh đang làm cái quỷ gì vậy?

Anh rốt cuộc có nghiêm túc nghe tôi nói chuyện không?" Lucas lần

này cuối cùng cũng tức giận.

Lâm Hựu Luân nhanh trí, nói một câu "Tôi đang cầu nguyện cho những bộ phim đã quyết định công chiếu vào mùa hè này", lập tức khiến Lucas bật cười. "Lâm, tôi thấy anh thật sự càng ngày càng hài hước!" Lâm Hựu Luân lập tức đính chính: "Không không, George, tôi vừa rồi là nghiêm túc đó... 《Công viên kỷ Jura》 chọn công chiếu vào mùa hè này, đây sẽ là một tai họa lớn đối với các bộ phim cùng thời điểm, tôi rất khó tưởng tượng khán giả sau khi xem bộ phim này xong, liệu còn có hứng thú với các bộ phim kỹ xảo khác không." "Nhưng anh còn chưa xem bản phim hoàn chỉnh sau khi hoàn thành, sao anh biết nó sẽ như anh nghĩ?" Lucas có chút nghi hoặc hỏi.

Lâm Hựu Luân đổi điện thoại từ má trái sang má phải: "《Công viên kỷ Jura》 có đầy đủ tất cả các đặc điểm mà một bộ phim thương mại thành công nên có, kịch bản hạng nhất, đội ngũ sản xuất kỹ xảo hàng đầu và đạo diễn đáng tin cậy nhất, tất cả những điều này đều là sự ủng hộ cho niềm tin của tôi!" Lucas ở đầu dây bên kia bật cười: "Được rồi, tôi phải thừa nhận, bộ phim này nhất định sẽ không làm anh thất vọng." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Thực ra bây giờ tôi quan tâm hơn là khi nào có thể thực sự xem bộ phim này...

Anh biết đấy, bây giờ tôi đã có chút nóng lòng rồi." "Đừng vội, tôi tin anh rất nhanh sẽ có thể xem bộ phim này, vì công ty Universal và tôi đều đã quyết định mang bộ phim này đến tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong vào tháng tới..." "Cái gì?" Lâm Hựu Luân kinh ngạc đứng bật dậy, dùng một giọng điệu rất không chắc chắn lặp lại lời Lucas vừa nói: "Anh định mang 《Công viên kỷ Jura》 đến tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong sao?" "Vốn dĩ mang phim đi tham gia liên hoan phim nên là công việc của đạo diễn, nhưng anh cũng biết đó, Stephen sau khi hoàn thành quay ngoại cảnh bộ phim này, đã lao vào sản xuất 《Bản danh sách của Schindler》, vì chuyện

này, anh ấy còn xảy ra một số tranh cãi với công ty Universal...

Anh ấy định quay bộ phim này thành phim đen trắng, nhưng Universal không ủng hộ ý tưởng đó của anh ấy." Lucas vừa giải thích chuyện này, tiện thể cũng kể cho Lâm Hựu Luân nghe một số tình hình hiện tại của Spielberg. "Cuối cùng chắc chắn là bên Universal đã thỏa hiệp rồi đúng không?" Lâm Hựu Luân tiện miệng đoán một câu. "Sao anh biết?" Lucas có chút bất ngờ. "Stephen đã chuẩn bị cho bộ phim này tròn mười năm, anh ấy sẽ không dễ dàng từ bỏ ý tưởng của mình đâu." "Có lẽ tôi nên chuyển lời của anh cho công ty Universal, biết đâu điều này sẽ giúp ích cho Stephen." "Cái này không vấn đề gì, nếu lời nói của tôi có thể giúp được Stephen thì tôi cũng sẽ rất vui...

Nhưng anh chắc chắn Stephen trong thời gian liên hoan phim đều không thể sắp xếp thời gian đến sao?" "Thời gian trước tôi có đến Séc một chuyến, thành thật mà nói tình hình hiện tại của Stephen rất tệ, anh ấy bị ảnh hưởng quá lớn bởi kịch bản, thậm chí còn lao cả người vào đó, tôi nghĩ sau khi quay xong bộ phim này anh ấy nhất định phải trải qua liệu pháp tâm lý cần thiết, nếu không chắc chắn sẽ có vấn đề...

Trong tình huống này, tôi lại hy vọng anh ấy có thể đến Hong Kong để thư giãn một chút, nhưng đề nghị của tôi đã bị anh ấy từ chối, đồng thời anh ấy cũng nhờ tôi chuyển lời xin lỗi đến anh." Lucas nói vậy, Lâm Hựu Luân liền biết khả năng Spielberg đến tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong lần này đã không còn lớn, vốn dĩ anh đã chuẩn bị một số tài liệu về Vụ thảm sát Nam Kinh, định nhân cơ hội này giao cho Spielberg, bây giờ xem ra là không thể thực hiện được rồi.

Cúp điện thoại, tâm trạng Lâm Hựu Luân không bị ảnh hưởng quá nhiều. 《Công viên kỷ Jura》 lựa chọn tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, điều này cho thấy các nhà sản xuất Hollywood cũng

bắt đầu dần dần coi trọng nền tảng quảng bá là Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong này, sau này, chắc chắn sẽ có thêm nhiều bộ phim Hollywood nữa gia nhập vào hàng ngũ các liên hoan phim.

A Kiệt bưng hai ly cà phê đã pha xong đi vào văn phòng, Chu Tuệ Mẫn đứng dậy, nhận lấy cà phê từ tay A Kiệt, bưng đến bên cạnh Lâm Hựu Luân. "Có phải gặp chuyện gì vui không?" Lâm Hựu Luân ngẩng đầu lên, giúp Chu Tuệ Mẫn nhận lấy cà phê đặt lên bàn, kéo tay cô đặt lên má mình, kể cho cô nghe tin 《Công viên kỷ Jura》 sắp công chiếu.

Mắt Chu Tuệ Mẫn sáng lấp lánh nhìn Lâm Hựu Luân: "《Công viên kỷ Jura》, chính là bộ phim về khủng long mà anh thường kể với em đó sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu. "Kỹ xảo của bộ phim đó còn lợi hại hơn cả 《Godzilla》 sao?" "Các cảnh kỹ xảo sẽ nhiều hơn và chân thực hơn 《Godzilla》, khủng long xuất hiện trong đó, cảm giác mang lại cho em cứ như là thật vậy." Lâm Hựu Luân trong mắt ánh lên vẻ hưng phấn.

Mặc dù việc 《Godzilla》 ra mắt sớm sẽ làm giảm bớt sự chấn động mà 《Công viên kỷ Jura》 mang lại cho khán giả, nhưng về kỹ thuật và đầu tư, 《Công viên kỷ Jura》 quả thực còn vượt trội hơn 《Godzilla》 một bậc, thêm vào đó kịch bản càng hấp dẫn, bộ phim này sau khi công chiếu, chắc chắn sẽ mang đến một cơn sốt điện ảnh lớn hơn 《Godzilla》.

Trong ký ức, doanh thu phòng vé toàn cầu của bộ phim này đã đạt hơn 700 triệu đô la Mỹ, và trong vài năm tới, nó sẽ vững vàng chiếm giữ ngôi vị quán quân phòng vé toàn cầu, cho đến khi 《Titanic》 ra đời một cách đột phá, kỷ lục này mới kết thúc.

Chương 869

Chu Tuệ Mẫn vừa nghe Lâm Hựu Luân kể về đủ loại kỳ diệu của 《Công viên kỷ Jura》, vừa giúp anh sắp xếp lại những tài liệu lộn xộn trên bàn.

Lâm Hựu Luân nói một hơi xong, bưng cà phê lên uống một ngụm, sau đó mới nhớ ra Chu Tuệ Mẫn hôm nay đến tìm mình là có chuyện muốn nói. "Sáng nay em nói với anh qua điện thoại, có một chuyện muốn bàn bạc với anh..." "Gần đây có người tìm em đóng một bộ phim, em không biết có nên đồng ý không, nên muốn hỏi ý kiến anh." Chu Tuệ Mẫn quay đầu lại, khẽ nhíu mày, có vẻ không quyết định được. "Em rất thích kịch bản này sao?" Lâm Hựu Luân biết Chu Tuệ Mẫn không mấy nhiệt tình với việc đóng phim, trừ khi là phim do chính Lâm Hựu Luân đầu tư, hoặc là vai diễn rất hợp với cô, nếu không cô sẽ không dễ dàng nảy sinh ý muốn đi đóng phim. "Bộ phim kể về một câu chuyện tình yêu, nữ chính là một cô gái mắc bệnh nan y nhưng lạc quan và kiên cường, nam chính trong lúc bơ vơ lạc lối gặp gỡ nữ chính, dưới ảnh hưởng của thái độ sống lạc quan tích cực của cô gái, dần dần thoát khỏi vực sâu cuộc đời, hai người dần nảy sinh tình cảm, nhưng sau đó bệnh tình của cô gái trở nặng, căn bệnh tàn khốc đã phá hủy tất cả ước mơ của cô, khiến cô mất đi ý chí kiên cường trước đây, trở nên nóng nảy, bất mãn với mọi thứ.

Mặc dù cuối cùng cô đã vực dậy nhờ sự động viên của nam chính cũng như mẹ mình, hàng xóm xung quanh, nhưng ý trời đã định, cô gái cuối cùng vẫn bị bệnh tật cướp đi sinh mệnh, chỉ để lại một tình yêu sâu đậm không dứt cho nam chính." Chu Tuệ Mẫn mô tả sơ lược nội dung phim, Lâm Hựu Luân càng nghe càng thấy quen tai. "Bộ phim này được chuyển thể từ 《Tân Bất Liễu Tình》 quay vào thập niên 70

của Thiệu Thị, tên không đổi, nhưng cốt truyện đã được viết lại." Nói đến đây, Chu Tuệ Mẫn không nhịn được nhìn Lâm Hựu Luân một cái, cô thật sự có chút lo lắng Lâm Hựu Luân sẽ không đồng ý, vì nói thật, cô thật sự rất thích vai diễn này, đặc biệt là thái độ sống lạc quan vươn lên của nữ chính, thực sự đã khiến cô rất cảm động.

Lâm Hựu Luân sau khi nghe Chu Tuệ Mẫn giới thiệu xong, trong lòng đã đoán được đây là bộ phim nào, sau đó không lộ vẻ gì mà hỏi: "Em rất thích vai diễn này sao?" Chu Tuệ Mẫn gật đầu.

Lâm Hựu Luân dang tay, cười nói: "Nếu em thích, vậy thì nhận đi...

À đúng rồi, đạo diễn bộ phim này là ai?" "Nhĩ Đông Thăng." Lâm Hựu Luân thầm nghĩ quả nhiên, 《Tân Bất Liễu Tình》 ở Hồng Kông có hai phiên bản, mà bộ 《Tân Bất Liễu Tình》 do Nhĩ Đông Thăng đạo diễn này được coi là điển hình xuất sắc vừa được khen ngợi vừa ăn khách trong thể loại phim tình cảm bản địa Hồng Kông.

Không chỉ có doanh thu phòng vé hơn 30 triệu sau khi công chiếu, mà nếu không có gì bất ngờ, bộ phim này sẽ trở thành người thắng lớn nhất tại giải Kim Tượng năm tới.

Đương nhiên 《Tân Bất Liễu Tình》 thành công như vậy là có nguyên nhân, bởi vì từ trước đến nay, chiếm lĩnh thị trường điện ảnh Hồng Kông không ngoài gì phim cảnh sát hình sự, phim võ hiệp và phim hài.

Các nhà sản xuất phim xoay quanh yếu tố giải trí và thương mại, mọi thứ đều vì mục đích doanh thu phòng vé, dẫn đến rất nhiều tác phẩm phô trương, làm màu, cố tình tạo ra vẻ yếu ớt thịnh hành, khiến khán giả xem nhiều thì hoặc là chán ghét hoặc là chai sạn.

Còn bộ 《Tân Bất Liễu Tình》 của Nhĩ Đông Thăng lại đi ngược lại, trở thành một làn gió mới giữa sự dung tục, mặc dù kịch bản có

phần đơn giản, nhưng là một bộ phim thương mại chính thống, sự thú vị trong cuộc sống và khiếu hài hước tự nhiên trong phim cũng đã cung cấp một khuôn mẫu tốt cho nền điện ảnh Hồng Kông vốn luôn "trọng thương mại, khinh nghệ thuật".

Tóm lại, trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, 《Tân Bất Liễu Tình》 tuyệt đối là một bộ phim hay, và Nhĩ Đông Thăng – đạo diễn bộ phim này – cũng là một đạo diễn giỏi.

Sở dĩ nói Nhĩ Đông Thăng là một đạo diễn giỏi, vì anh ấy rất biết cách lăng xê người mới, anh ấy không phải là một đạo diễn mắn sản ở Hồng Kông, nhưng về cơ bản chỉ cần một hai bộ phim là có thể lăng xê được một người mới.

Điển hình nhất chính là Lương Triều Vỹ, sự nổi tiếng đầu tiên của anh ấy trong làng điện ảnh Hồng Kông năm đó là nhờ bộ 《Điên Lão Chính Truyện》 của Nhĩ Đông Thăng.

Hai yếu tố phim hay và đạo diễn giỏi này kết hợp lại, Lâm Hựu Luân đương nhiên muốn thấy Chu Tuệ Mẫn đóng bộ phim này.

Chung Sở Hồng đã là hai lần ảnh hậu Kim Tượng, Vương Tổ Hiền hiện tại cũng đã có hai tượng ảnh hậu Kim Mã, Kim Tượng trong tay, chỉ riêng Chu Tuệ Mẫn trong lĩnh vực điện ảnh vẫn chưa từng giành được giải thưởng nào có trọng lượng.

Chỉ cần Chu Tuệ Mẫn đóng chính 《Tân Bất Liễu Tình》, năm tới tại giải Kim Tượng Lâm Hựu Luân có thể đường đường chính chính trao một tượng vàng nhỏ cho cô ấy, đây cũng coi như là một sự bù đắp cho người phụ nữ dịu dàng hiền thục luôn âm thầm ở bên cạnh mình.

Sau khi Chu Tuệ Mẫn biết thái độ của Lâm Hựu Luân về chuyện này, trong mắt cô chợt lóe sáng, nhưng rất nhanh lại tối sầm.

“Nhưng mà, quản lý đều khuyên em đừng nhận bộ phim này…” “Lâm Tiểu Mạn thật sự nói vậy sao?” Lâm Hựu Luân cau mày.

Sau khi Chu Tuệ Mẫn thành danh, Lâm Tiểu Mạn đã từ chức ở Hoa Tinh Xướng Phiến, trở thành quản lý của Chu Tuệ Mẫn.

Đồng thời, cô ấy còn tự mở một công ty quản lý, Trịnh Y Kiện là một trong những nghệ sĩ dưới trướng cô ấy.

Đương nhiên, Lâm Tiểu Mạn có thể đạt được đến bước này ngày hôm nay, nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì cô ấy là quản lý của Chu Tuệ Mẫn, ai cũng biết Chu Tuệ Mẫn có Lâm Hựu Luân đứng sau, nên thường sẽ nể mặt cô ấy.

Lâm Tiểu Mạn luôn rất tận tâm với công việc quản lý của Chu Tuệ Mẫn, thêm vào việc cô ấy và Chu Tuệ Mẫn đã hợp tác nhiều năm như vậy, hai người đã có tình cảm thân thiết sâu sắc, nên Chu Tuệ Mẫn cũng chưa từng có ý định đổi quản lý.

Một số quản lý mạnh mẽ có thể quản lý nghiêm ngặt nghệ sĩ dưới trướng, nhưng chỉ cần là nghệ sĩ thành danh thì đều có quyền tự chủ rất lớn, điểm này khác biệt rất nhiều so với quy tắc của làng giải trí Nhật Bản và Hàn Quốc.

Còn mối quan hệ như Chu Tuệ Mẫn và Lâm Tiểu Mạn, đa phần Lâm Tiểu Mạn đều phục vụ Chu Tuệ Mẫn, danh nghĩa là quản lý, nhưng thực tế lại đang làm công việc của một trợ lý.

Chu Tuệ Mẫn tự mình ưng ý bộ phim này, nhưng Lâm Tiểu Mạn lại phản đối, trong đó tất nhiên là có nguyên nhân.

Chu Tuệ Mẫn liền giải thích nguyên nhân Lâm Tiểu Mạn phản đối: “Vì đây là tác phẩm khởi nghiệp của Nhĩ Đông Thăng sau khi anh ấy tự mở công ty điện ảnh, nên cát-xê đưa ra cho em hơi thấp, chỉ hơn một triệu đô la Hồng Kông một chút.

Sau đó Tiểu Mạn cảm thấy nếu em nhận thì chẳng khác nào tự hạ thấp giá trị bản thân, nếu bộ phim này quay xong mà nổi thì không sao, nhưng nếu không nổi thì sẽ ảnh hưởng đến em khá lớn." Lâm Hựu Luân nghe xong gật đầu.

Nếu không phải đã biết trước 《Tân Bất Liễu Tình》 là một bộ phim rất hay, mà đối phương chỉ đưa ra cát-xê một triệu đô la Hồng Kông, thì Lâm Hựu Luân khẳng định cũng sẽ đưa ra lời khuyên tương tự như Lâm Tiểu Mạn.

Hiện tại, cát-xê một bộ phim của Vương Tổ Hiền ít nhất cũng trên 4 triệu đô la Hồng Kông, Khâu Thục Trân kém hơn một chút cũng từ 3 triệu đô la Hồng Kông trở lên.

Chu Tuệ Mẫn nếu thực sự muốn đóng phim nghiêm túc, với hình tượng, danh tiếng và sức ảnh hưởng công chúng của cô ấy, ít nhất cũng phải ở mức cát-xê của Vương Tổ Hiền thì mới hợp lý.

Đương nhiên, đóng 《Tân Bất Liễu Tình》 thì lại là chuyện khác.

Chu Tuệ Mẫn tự hạ cát-xê để đóng bộ phim này, sau này bộ phim công chiếu đạt được thành tích rất tốt, mọi người sẽ chỉ nói Chu Tuệ Mẫn có mắt nhìn, đồng thời còn mở đường cho cô ấy giành giải Ảnh hậu tại Kim Tượng năm tới.

Nhìn vẻ do dự của Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân rất dễ dàng đoán ra suy nghĩ của cô, cô vừa muốn đóng bộ phim này, đồng thời lại có chút lo lắng về vấn đề mà Lâm Tiểu Mạn đã đề cập, nên cứ lưỡng lự.

"Em lo là không có cách nào thuyết phục được Lâm Tiểu Mạn, phải không?" Chu Tuệ Mẫn gật đầu: "Tiểu Mạn là vì em mà suy nghĩ, nếu em quá tùy hứng thì có chút có lỗi với tấm lòng tốt của cô ấy rồi." Lâm Hựu Luân nhún vai: "Vậy thì vai ác này chỉ có anh làm thôi." Chu Tuệ Mẫn có chút khó hiểu nhìn Lâm Hựu Luân: "Vai ác gì?" Lâm Hựu

Luân đứng dậy, ôm Chu Tuệ Mẫn từ phía sau, nhẹ giọng nói vào tai cô: "Em nói với Lâm Tiểu Mạn rằng việc em đóng bộ phim này là ý của anh, thế là cô ấy sẽ không còn ý kiến gì nữa." — Trong một tiệm trà xan, Tần Bái và Nhĩ Đông Thăng hai anh em ngồi đối diện nhau.

"Tiểu Bảo, không phải anh nói em, lần này hai nữ chính mà em chọn đều hơi quá tự tin rồi." Tần Bái nâng ly cà phê trước mặt lên uống một ngụm, đặt xuống rồi nói tiếp: "A Ngọc đã chia tay em lâu như vậy, hơn nữa bây giờ cô ấy ghét nhất là bị truyền thông Hồng Kông hỏi về chuyện tình cảm của mình, nếu cô ấy đồng ý đóng nữ chính trong phim của em, chẳng phải sẽ bị truyền thông Hồng Kông làm phiền chết sao?

Hơn nữa, em đã không để tâm đến chuyện cũ giữa hai người, nhưng biết đâu trong lòng cô ấy vẫn còn để bụng chuyện này… Còn cô Chu, mặc dù cô ấy không mấy khi đóng phim, nhưng thân phận sao cũng không thể thấp hơn diễn viên tuyến một, em chỉ đưa ra cát-xê một triệu đô la Hồng Kông, có lẽ kịch bản còn chưa đến tay cô ấy đã bị quản lý từ chối thẳng thừng rồi." "A Ngọc đã trả lời rõ ràng với em là cô ấy sẽ không đến đóng bộ phim này… Còn về cô Chu, em nghĩ cũng không phải là hoàn toàn không có hy vọng.

Mặc dù cát-xê em đưa ra thấp, nhưng em rất tự tin vào kịch bản này.

Dù sao cô ấy cũng không thiếu tiền, biết đâu vì thích vai diễn này mà cô ấy sẽ đồng ý thì sao?" Nhĩ Đông Thăng bĩu môi nói.

"Anh khuyên em vẫn nên sớm có kế hoạch khác đi, mọi chuyện không đơn giản như em nghĩ đâu." Tần Bái lắc đầu.

"Anh cả, anh cứ yên tâm đi, em cũng đã nghĩ đến vấn đề này rồi.

Nếu thực sự không được, thì Viên Vịnh Nghi, người giành giải Diễn viên mới xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng năm nay, cũng có thể

xem xét." Nhĩ Đông Thăng khuấy chiếc thìa bạc trong ly cà phê, lơ đễnh nói.

"Viên Vịnh Nghi luôn mang ấn tượng 'ồn ào, năng động', em chắc chắn cô ấy có thể diễn tốt vai này sao?" Tần Bái tỏ vẻ nghi ngờ.

"Em cũng đã nói, đó là trong trường hợp thật sự không còn cách nào khác." Nhĩ Đông Thăng vừa dứt lời, liền giơ tay vẫy vẫy.

Tần Bái quay đầu nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông đeo kính râm đang hỏi gì đó với nhân viên phục vụ ở cửa.

Thấy Nhĩ Đông Thăng vẫy tay bên này, anh ta lập tức cảm ơn người phục vụ đó rồi đi tới. — Tần Bái quay đầu lại hỏi: "Đây là ai vậy?" "Lưu Thanh Vân." Câu trả lời của Nhĩ Đông Thăng khiến Tần Bái sững sờ, rồi rất nhanh đoán ra ý định của Nhĩ Đông Thăng.

"Em định để cậu ta đóng nam chính sao?" "Ban đầu người em ưng ý nhất là anh hai, nhưng anh ấy không mấy hứng thú với vai này… Thôi, không nói nữa, cậu ấy đến rồi." Nhĩ Đông Thăng chỉnh lại quần áo, đứng dậy.

"Paulca!" Lưu Thanh Vân ngồi xuống rồi chào Tần Bái.

"Thanh Vân, gần đây trên báo chí về tin tức của cậu không ít đâu!" Tần Bái cười nói đùa với Lưu Thanh Vân.

"Có sao?" Lưu Thanh Vân biết Tần Bái đang nói gì, nhưng lại cố tình giả vờ ngây ngốc.

Nhĩ Đông Thăng cũng hùa theo một bên nói: "Sao lại không có, tôi thấy trong rất nhiều nam nghệ sĩ của TVB, cậu là người tiền đồ nhất đấy!" Lưu Thanh Vân nâng ly cà phê phục vụ mang đến, uống một ngụm rồi nói: "Thôi đi, anh đừng mỉa mai tôi nữa, Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ những người đó, ai mà không tốt hơn tôi chứ?" "Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ giỏi lắm sao?

Tôi sao lại không thấy, ít nhất họ đều chưa từng có kinh nghiệm cưa đổ Hoa hậu Hồng Kông, còn cậu thì đúng là đã cưa đổ một Hoa hậu Hồng Kông rồi đấy, thành thật khai báo đi, định khi nào kết hôn đây?" Nhĩ Đông Thăng cười hỏi.

Hai ngày nay vừa đúng dịp gần đến vòng chung kết Hoa hậu Hồng Kông, trên báo chí toàn là các chủ đề về Hoa hậu Hồng Kông.

Chương 870

Ngay cả chuyện Lưu Thanh Vân và Quách Ái Minh hẹn hò cũng bị các tay săn ảnh khui ra, nhất thời tin tức về hai người họ, thậm chí còn lấn át cả các giai nhân hot của cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông năm nay.

Hơn nữa, chuyện này cũng không thể hoàn toàn đổ lỗi cho truyền thông Hồng Kông thích tám chuyện.

Chủ yếu là vì từ khi Hoa hậu Hồng Kông ra đời đến nay, ngoài một số ít quán quân gia nhập làng giải trí, đa phần còn lại đều gả vào hào môn.

Dù không gả vào những gia đình hào môn hàng đầu như nhà họ Hoắc ở Hồng Kông như Chu Lệnh Linh, thì những người có thể chiếm được trái tim mỹ nhân cũng đều là những phú thương thân phận không nhỏ.

Lưu Thanh Vân có thể với thân phận diễn viên mà hẹn hò với Hoa hậu Hồng Kông Quách Ái Minh, được coi là mở một tiền lệ, nên mới gây ra sự chú ý lớn đến vậy.

Sự thật bày ra trước mắt, Lưu Thanh Vân cũng không thể không thừa nhận: "Chúng tôi chỉ đang hẹn hò thôi, vẫn chưa nghĩ xa đến thế." Nhĩ Đông Thăng tiếp tục nói đùa: "TVB tốn bao nhiêu công sức để lăng xê Quách Ái Minh lên vị trí cao, bây giờ quả thật lại bị cậu hái mất rồi.

Các cậu nói Lục thúc và anh Lâm có ghét cậu đến ngứa răng không chứ?" Sắc mặt Lưu Thanh Vân lập tức thay đổi, bực mình nói: "Lời đùa này đừng nói tùy tiện, chẳng lẽ anh thật sự mong tôi ở Hồng Kông đến mức hết đường làm ăn mới vui sao?" Nhĩ Đông Thăng xòe tay:

“Vậy thì, bây giờ một cơ hội rất tốt đang bày ra trước mặt cậu rồi, tôi hiện tại có một bộ phim, nam chính rất phù hợp với cậu… Tôi đảm bảo cậu đóng bộ phim này xong, sẽ không còn ai nói cậu và Quách Ái Minh không hợp nhau nữa… Quan trọng hơn là Lục thúc và anh Lâm họ dù có bất mãn về chuyện cậu hẹn hò với Quách Ái Minh, nhưng lúc đó cậu đã thành danh rồi, với thân phận của họ cũng không đáng để gây khó dễ cho cậu nữa.” Lưu Thanh Vân phát hiện Nhĩ Đông Thăng vòng vo một hồi, hóa ra là muốn tìm mình đóng phim, lập tức bực mình nói: “Vậy là tôi còn phải cảm ơn anh sao?” Nhĩ Đông Thăng rất vô liêm sỉ gật đầu, rồi vẻ mặt đắc ý nói: “Cảm ơn thì không cần, nhưng đây là tác phẩm khởi nghiệp của công ty điện ảnh của tôi, ngân sách quay phim có hạn, nên cát-xê của cậu sẽ không cao lắm, đương nhiên nếu cậu đồng ý đóng không lấy tiền thì càng tốt.” Lưu Thanh Vân những năm nay trong làng giải trí cũng coi như thăng trầm, trong số các diễn viên chính của 《Mười Một La Hán》 năm đó, chỉ có anh và Ngô Chấn Vũ là kém hơn một chút.

Ngô Chấn Vũ còn đỡ, những năm này mặc dù đóng vai phản diện nhiều nhất, nhưng trong giới cũng coi như có chút danh tiếng, Lưu Thanh Vân thì đóng xong phim lại quay về đóng phim truyền hình, theo lời anh ta tự nói thì là càng ngày càng thụt lùi.

May mắn thay, năm nay bộ 《Tình Yêu Rẽ Trái Rẽ Phải》 công chiếu, Lưu Thanh Vân lại may mắn có được một vai diễn, mặc dù thời lượng xuất hiện rất ngắn, nhưng các diễn viên chính khác của bộ phim này đều là những nam diễn viên hạng A của Hồng Kông, vô hình trung thân phận của Lưu Thanh Vân cũng được nâng lên rất nhiều.

Trước đây, cát-xê một bộ phim của Lưu Thanh Vân cũng chỉ khoảng vài chục vạn, hiện tại cơ bản đã có thể đạt 1 triệu đô la Hồng Kông.

Mặc dù so với những người như Thành Long, Châu Tinh Trì, có lẽ

chỉ bằng vài phần của họ, nhưng ngay cả cát-xê 1 triệu đô la Hồng Kông này, Nhĩ Đông Thăng cũng cảm thấy có chút đắt đỏ, nên mới muốn mặc cả với Lưu Thanh Vân.

"Anh đều đã nói, bây giờ rất nhiều người nói tôi và Ái Minh không hợp nhau, vậy nên tôi càng phải cố gắng kiếm tiền để chứng minh bản thân.

Cát-xê của tôi vốn đã không cao rồi, anh thật sự nhẫn tâm chặt tôi một nhát nữa sao?" Lưu Thanh Vân cũng hiểu Nhĩ Đông Thăng đang rất eo hẹp về tiền bạc khi quay bộ phim này, nhưng chuyện này anh ta thật sự khó mà nhượng bộ, trừ khi bộ phim này của Nhĩ Đông Thăng có thể đảm bảo thành công rực rỡ, thì anh ta mới có thể xem xét hạ cát-xê để đóng.

Nhĩ Đông Thăng đang định tiếp tục thuyết phục Lưu Thanh Vân, thì chiếc điện thoại di động để một bên bỗng reo lên.

"Chờ chút!" Nhĩ Đông Thăng xin lỗi nhún vai với Lưu Thanh Vân, rồi mới nghe điện thoại.

"Có phải đạo diễn Nhĩ không?" Đầu dây bên kia là giọng một người phụ nữ.

Nhĩ Đông Thăng sững sờ một chút, rồi mới phản ứng kịp đây là giọng của Lâm Tiểu Mạn, quản lý của Chu Tuệ Mẫn.

"Cô Lâm, cô gọi điện cho tôi lúc này, có phải là bên cô Chu đã đưa ra quyết định rồi không?" "Đạo diễn Nhĩ, mặc dù tôi không biết anh đã dùng cách nào để anh Lâm biết chuyện này, nhưng tôi phải thừa nhận, lần này anh thắng rồi!" Giọng Lâm Tiểu Mạn mang theo một chút bất cam lòng.

Nếu chuyện này chỉ là quyết định của riêng Chu Tuệ Mẫn, cô ấy còn có thể khuyên thêm, nhưng đây là ý của Lâm Hựu Luân, cô ấy

thật sự không còn cách nào khác.

"Cô Lâm, tôi không hiểu ý cô cho lắm, chuyện gì mà tôi lại để anh Lâm biết chuyện này chứ, tôi và anh Lâm căn bản còn chưa từng liên hệ…" Nhĩ Đông Thăng cố gắng giải thích, nhưng Lâm Tiểu Mạn căn bản không muốn nghe.

"Thôi được rồi, đạo diễn Nhĩ, tôi không cần lời giải thích của anh.

Mục đích tôi gọi điện cho anh, chỉ là để nói với anh rằng cô Chu đã đồng ý đảm nhiệm vai nữ chính trong phim mới của anh." "Thật sao?" Nhĩ Đông Thăng lập tức phấn khích đứng bật dậy.

Lâm Tiểu Mạn căn bản lười nhắc lại, chỉ nói một tiếng "liên hệ sau" rồi cúp điện thoại.

"Tuyệt vời quá!" Nhĩ Đông Thăng đang lúc phấn khởi, thái độ kiêu ngạo của Lâm Tiểu Mạn cũng bị anh ta tự động bỏ qua.

Đặt điện thoại xuống, Tần Bái lập tức quan tâm hỏi: "Cô Chu thật sự đồng ý rồi sao?" Nhĩ Đông Thăng gật đầu, rồi nhìn sang Lưu Thanh Vân bên cạnh, ánh mắt "nồng nhiệt" đó khiến Lưu Thanh Vân rất không thoải mái.

"Cô Chu vừa đồng ý đóng nữ chính trong bộ phim này, cát-xê chỉ một triệu đô la Hồng Kông.

Nếu cậu vẫn kiên trì đòi cát-xê ban đầu, thì tôi đành phải tìm người khác thôi." Sự gia nhập của Chu Tuệ Mẫn khiến Nhĩ Đông Thăng lập tức có được sự tự tin rất lớn, nói chuyện với Lưu Thanh Vân cũng không còn là giọng điệu thương lượng như vừa nãy nữa.

Lưu Thanh Vân lập tức dao động, anh ta và Quách Ái Minh có thể đến với nhau là nhờ Chu Tuệ Mẫn tác hợp, Chu Tuệ Mẫn đã đồng ý đóng rồi, nếu anh ta từ chối thì ít nhiều có chút không hợp lý.

Hơn nữa, trong cuộc gọi vừa rồi giữa Nhĩ Đông Thăng và Lâm

Tiểu Mạn, Lưu Thanh Vân còn nghe thấy hai người nhắc đến Lâm Hựu Luân.

Theo tình huống bình thường, cát-xê một triệu đô la Hồng Kông tuyệt đối không thể mời được Chu Tuệ Mẫn, mà Chu Tuệ Mẫn lại đồng ý đóng bộ phim này, rất có thể là ý của Lâm Hựu Luân, điều này khiến Lưu Thanh Vân không thể không nghiêm túc cân nhắc.

Ngay cả bộ phim mà Lâm Hựu Luân cũng xem trọng, mình hạ thấp một chút cát-xê để đóng cũng không phải là không thể.

Nếu bộ phim này thực sự thành công vang dội như Nhĩ Đông Thăng đã miêu tả, thì tất cả những tổn thất lúc này đều có thể được bù đắp hoàn toàn, hơn nữa cát-xê sau này cũng chỉ có tăng chứ không giảm.

Tần Bái lúc này cũng ở bên cạnh khuyên nhủ: "Tiểu Bảo lần này thật sự không dễ dàng gì, cứ coi như là ủng hộ cậu ấy một chút đi." Lưu Thanh Vân vừa nãy thái độ kiên quyết như vậy, bây giờ dù có đổi ý cũng không thể quá nhanh, mà lời nói của Tần Bái vừa đúng lúc tạo cho anh ta một cái bậc thang.

"Vì ngay cả Paulca cũng đã mở lời, nếu tôi không đồng ý thì thật là không biết điều… Không thành vấn đề, bộ phim này tôi nhận!" — Lý Giai Hân thay quần áo từ phòng ngủ đi ra, vừa vặn nhìn thấy Lâm Hựu Luân bực mình nâng điều khiển lên, tắt TV.

Lý Giai Hân đi đến bên Lâm Hựu Luân ngồi xuống, nũng nịu tựa vào anh hỏi: "Chuyện gì khiến anh không vui vậy?" Cô vừa tắm xong, tóc còn chưa kịp sấy khô, trên người thoảng mùi sữa tắm, hương thơm cứ thế xộc vào mũi Lâm Hựu Luân.

Cô vừa thay một bộ đồ ngủ lụa đen, chất lụa mỏng như cánh ve ôm sát người, tôn lên vóc dáng gợi cảm, vô ý để lộ vạt áo mở rộng, phô bày một mảng tuyết nhũ trắng đến chói mắt, khiến người ta máu

nóng sôi trào.

Lâm Hựu Luân vỗ vỗ đùi mình, ra hiệu Lý Giai Hân ngồi vào lòng anh, một tay từ phía sau ôm lấy cô, tay còn lại thì lướt dọc theo vạt áo ngủ của cô rồi luồn vào bên trong.

Đôi tuyết nhũ trên ngực bị nắm lấy, trên mặt Lý Giai Hân lập tức ánh lên một chút ửng hồng, cô quay đầu lại, hai tay vòng ra sau cổ Lâm Hựu Luân, nũng nịu nói: "Anh còn chưa nói cho em biết, vừa nãy tại sao lại giận dỗi tắt TV…" Tay Lâm Hựu Luân động tác không ngừng, miệng đáp: "Chuyện Lưu Thanh Vân và Quách Ái Minh mấy ngày trước em chắc cũng biết rồi nhỉ?" Tin tức Lưu Thanh Vân và Quách Ái Minh hẹn hò sớm đã bị truyền thông thổi phồng khắp nơi, Lý Giai Hân đương nhiên không thể không biết.

Nhưng lời này từ miệng Lâm Hựu Luân nói ra, lại khiến cô nghĩ sai ý.

Lý Giai Hân cho rằng Lâm Hựu Luân đã để ý Quách Ái Minh, nhưng lại bị Lưu Thanh Vân "cướp mất", nên mới không vui.

Mặc dù Lý Giai Hân từ lúc đi theo Lâm Hựu Luân đã có ý thức làm tình nhân, nhưng điều này không có nghĩa là cô ấy sẽ không ghen tuông, đặc biệt là Lâm Hựu Luân đang ở chỗ cô ấy mà trong lòng còn tơ tưởng đến việc làm sao để có được người phụ nữ khác, điều này khiến cô ấy lập tức nảy sinh oán giận trong lòng.

"Trước đây khi dỗ dành người ta, miệng cứ bảo người ta là Hoa hậu Hồng Kông xinh đẹp nhất, bây giờ nhanh như vậy đã thay lòng đổi dạ… Quách Ái Minh rốt cuộc có điểm nào tốt hơn em chứ?" Lý Giai Hân còn chưa nói hết lời, những giọt nước mắt đã bắt đầu lăn dài trong khóe mắt.

Lâm Hựu Luân rút tay ra khỏi ngực Lý Giai Hân, giúp cô lau nước mắt: "Em nghĩ đi đâu vậy?

Anh sao lại có hứng thú với Quách Ái Minh, anh muốn nói với em căn bản không phải chuyện này." Lý Giai Hân bán tín bán nghi nhìn Lâm Hựu Luân: "Thật sao?" Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng vỗ vỗ má Lý Giai Hân: "Anh thương em còn không kịp, sao nỡ lòng lừa dối em chứ?" "Vậy anh vừa nãy là sao?" "Vừa nãy anh xem một tin tức, nói là Lư Thục Di, quán quân Hoa hậu Hồng Kông năm ngoái, bị phóng viên chụp được ảnh cô ấy và Lý Khắc Cần nắm tay nhau cùng đến nhà hàng ăn cơm, xem tình hình này hai người chắc là đang hẹn hò… Bên Quách Ái Minh còn chưa hết rắc rối, bên này Lư Thục Di lại gây ra động tĩnh như vậy, hai năm nay quán quân Hoa hậu Hồng Kông được chọn ra, sao lại không có một ai khiến người ta yên lòng chứ?" Lâm Hựu Luân nói như vậy, Lý Giai Hân lập tức thoải mái.

Quách Ái Minh còn đỡ, đã hết nhiệm kỳ Hoa hậu Hồng Kông rồi, bị truyền thông phanh phui scandal thì cũng đành chịu, nhưng Lư Thục Di còn đang trong nhiệm kỳ Hoa hậu Hồng Kông mà bị truyền thông chụp được ảnh như vậy với Lý Khắc Cần, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Hoa hậu Hồng Kông.

Và ngày mai chính là vòng chung kết Hoa hậu Hồng Kông, trên truyền thông lại bùng nổ tin tức như vậy, trách sao Lâm Hựu Luân lại không vui.

Lý Giai Hân đưa tay từ đĩa trái cây trên bàn trà hái một quả nho, đưa đến miệng Lâm Hựu Luân nói: "Thôi được rồi, ăn nho cho hết giận!" Lâm Hựu Luân đẩy tay Lý Giai Hân ra, cười xấu xa nói: "Anh muốn ăn không phải loại nho này!" Lý Giai Hân còn chưa kịp phản ứng, Lâm Hựu Luân đã lần theo cổ trắng ngọc ngà mịn màng của cô hôn xuống, áo ngủ ở cổ cũng bị anh thuận thế cởi ra, đôi tuyết nhũ trắng nõn đầy đặn cứ thế phô bày trước mặt anh.

Lý Giai Hân chỉ theo bản năng dùng tay chống vào lưng ghế sofa, đợi đến khi đầu nhũ đỏ hồng mềm mại bị Lâm Hựu Luân ngậm lấy,

lúc này cô mới phản ứng kịp loại nho mà Lâm Hựu Luân vừa nói là gì, đang định đưa tay che chắn thì tay Lâm Hựu Luân đã ấn lấy một bên tuyết nhũ khác của cô, tùy ý xoa nắn.

Rất nhanh, từng tiếng rên khẽ vụn vặt không kìm được đã thoát ra từ miệng Lý Giai Hân, cô nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt hiện lên sự tận hưởng tột độ.

Sau một hồi vùi đầu mút mát, Lâm Hựu Luân trực tiếp ôm Lý Giai Hân lên, sải bước đi về phía phòng ngủ.

Lý Giai Hân nằm trên chiếc giường lớn êm ái, vừa kịp cởi hoàn toàn áo ngủ, cơ thể Lâm Hựu Luân đã nóng nảy đè lên.

Chiếc giường lớn khẽ rung lắc, Lý Giai Hân nhắm mắt, vẻ mặt tận hưởng.

Lúc này cô cảm thấy cơ thể mình như một con thuyền nhỏ giữa những con sóng, bị những đợt sóng liên tục vỗ vào, chỉ có thể nắm chặt thành giường, cả người chìm đắm trong sự kích tình điên cuồng này. — Để tránh Liên hoan phim quốc tế Hồng Kông sắp tới, cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông đã được đẩy sớm hơn một tháng.

Trong khoảng thời gian này, đầu tiên là Trần Diệu Anh, thí sinh được đánh giá cao sẽ giành ngôi quán quân, tuyên bố rút lui khỏi cuộc thi, sau đó là hai cựu quán quân Hoa hậu Hồng Kông liên tiếp vướng vào scandal hẹn hò với các nam diễn viên trong giới, điều này không nghi ngờ gì đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người vào cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông.

Vào cuối tuần cuối cùng của tháng 6, 8 giờ tối, vòng chung kết cuộc thi sắc đẹp được toàn thành phố quan tâm này đã chính thức khai mạc tại Sân vận động Hồng Khám.

Mặc dù vào mỗi năm như thế này, việc than phiền Hoa hậu Hồng

Kông năm sau kém năm trước đã trở thành chủ đề thường xuyên của người dân Hồng Kông, nhưng vào ngày chung kết, mọi người vẫn sẽ hứng thú ngồi trước TV, xem trang phục bơi khoe chân dài, ngắm ba vòng nóng bỏng, xem 12 giai nhân được chọn vào chung kết đấu trí đấu sắc.

Chương 871

Đương nhiên, vòng chung kết Hoa hậu Hồng Kông năm nay, điểm nhấn không chỉ ở trên sân khấu, mà khu vực ban giám khảo dưới sân khấu cũng được chú ý đặc biệt.

Mặc một chiếc đầm dạ hội hai dây màu xanh công, khoe tấm lưng trần quyến rũ, Lý Giai Hân sau 4 năm đã tái xuất hiện tại đêm chung kết Hoa hậu Hồng Kông, nhưng lần này thân phận của cô đã thay đổi từ thí sinh thành ban giám khảo.

Tương tự, Chu Lệnh Linh, người cùng chồng Hoắc Chấn Đình xuất hiện tại ghế ban giám khảo, mặc một chiếc đầm dạ hội màu cam, khí chất cao quý không hề suy giảm so với năm xưa.

Hai Hoa hậu Hồng Kông đẹp nhất cùng đọ sắc trên cùng một sân khấu, cảnh tượng thịnh vượng như vậy chưa từng xuất hiện trong các cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông trước đây, thậm chí có truyền thông trước đó còn đoán rằng vòng chung kết Hoa hậu Hồng Kông năm nay, khán đài chắc chắn sẽ có nhiều điểm nhấn hơn cả sân khấu.

Điều đáng tiếc là ban tổ chức không sắp xếp Lý Giai Hân và Chu Lệnh Linh ngồi cạnh nhau, giữa hai người họ là Hoắc Chấn Đình và Lâm Hựu Luân.

Lần giao thiệp duy nhất giữa Lâm Hựu Luân và gia đình họ Hoắc ở Hồng Kông phải truy ngược lại đến chuyến thăm hỏi Bắc Kinh của Đoàn đại biểu công thương Hồng Kông năm 1986, Lâm Hựu Luân và Hoắc Anh Đông – cha của Hoắc Chấn Đình – đều là thành viên của đoàn đại biểu, khi đó từng có vài lần gặp mặt.

Gia đình họ Hoắc rất tận tâm trong việc hỗ trợ phát triển sự nghiệp thể dục thể thao ở Đại lục, để kéo gần quan hệ với chính phủ

Đại lục, không tiếc bỏ ra rất nhiều tiền quyên góp và tài trợ cho Đại lục.

Còn Lâm Hựu Luân và phía Đại lục thì chủ yếu là hợp tác.

Mặc dù trong các bài viết của truyền thông chính thức Đại lục, gia đình họ Hoắc thường được gọi là bạn bè thân thiết của Trung Quốc, còn Lâm Hựu Luân chỉ là một thương nhân yêu nước, nhưng gia đình họ Hoắc từ trên xuống dưới đều biết rõ, trong mắt chính quyền trung ương, địa vị của Lâm Hựu Luân quan trọng hơn họ rất nhiều.

Những năm nay, Lâm Hựu Luân nắm giữ làng điện ảnh Hồng Kông, đồng thời không ngừng mở rộng điện ảnh Hồng Kông ra quốc tế, rồi lại chuyển hóa sức ảnh hưởng quốc tế không ngừng lớn mạnh này thành con át chủ bài khi anh giao thiệp với chính phủ Đại lục.

Hai bên có chung lợi ích về vấn đề Hồng Kông trở về Trung Quốc: Lâm Hựu Luân cần thị trường Đại lục mở cửa cho Hồng Kông, còn Đại lục cần sự tồn tại của một người như Lâm Hựu Luân, giúp giải tỏa những mâu thuẫn của xã hội Hồng Kông đối với việc trở về.

Trong tình hình đại cục không thay đổi này, Lâm Hựu Luân tuy luôn xuất hiện với thái độ trung lập, nhưng cũng bị Đại lục ra sức lôi kéo.

So với đó, gia đình họ Hoắc chủ động tiếp cận như vậy, ngược lại sẽ không được chính phủ Đại lục đặc biệt coi trọng.

Hơn nữa, gia sản của Lâm Hựu Luân lúc này đã không kém họ Hoắc bao nhiêu, và việc anh gây dựng sự nghiệp đồ sộ từ con số không trong mười năm, bản thân đó đã là một truyền kỳ khiến các gia đình hào môn ở Hồng Kông đều phải chú ý.

Sức ảnh hưởng của gia đình họ Hoắc chỉ giới hạn ở Hồng Kông, so với đó, Lâm Hựu Luân lại dùng hết bộ phim Hồng Kông này đến

bộ phim Hồng Kông khác không ngừng thể hiện uy tín quốc tế, sức ảnh hưởng không ngừng mở rộng, nặng nhẹ thế nào rất dễ phân biệt.

Trước khi vòng chung kết chính thức bắt đầu, ống kính truyền hình trực tiếp quét qua khu vực ban giám khảo đã ghi lại một cảnh tượng kỳ lạ như vậy: Hoắc Chấn Đình, người lớn hơn Lâm Hựu Luân gần 20 tuổi, lại chủ động ghé đầu qua nói chuyện với Lâm Hựu Luân, còn Lâm Hựu Luân rõ ràng không mấy hứng thú với Hoắc Chấn Đình, tỏ vẻ không muốn nói chuyện với anh ta.

Đoạn phim này không được phát sóng trực tiếp, nếu không ngày mai trên báo chí chắc chắn sẽ có một cuộc tranh luận sôi nổi.

Đây không phải là Lâm Hựu Luân kiêu ngạo, nếu là Hoắc Anh Đông ngồi cạnh, Lâm Hựu Luân có thể còn có một vài chủ đề chung để nói chuyện, nhưng thay vào là Hoắc Chấn Đình, Lâm Hựu Luân thật sự cảm thấy không có gì để nói chuyện với anh ta.

Tùy tiện đối phó với Hoắc Chấn Đình vài câu xong, Lâm Hựu Luân liền quay đầu sang phía bên kia, nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay Lý Giai Hân, ra hiệu cô đổi chỗ với Thành Long bên cạnh.

Trước khi vòng chung kết chính thức bắt đầu, Lâm Hựu Luân cảm thấy mình cần phải "trao đổi" trước với Thành Long một chút, tránh để lát nữa anh ta không nắm rõ tình hình.

"Anh Lâm, anh tìm tôi sao?" Thành Long và Lý Giai Hân đổi chỗ ngồi xuống, vẻ mặt anh ta trông rất thoải mái, anh ta tưởng Lâm Hựu Luân chỉ tìm anh ta để nói chuyện phiếm thôi.

"A Long, tối nay trong số 12 giai nhân, anh xem trọng ai nhất?" "Theo tôi thấy, Hoa hậu Hồng Kông chưa bao giờ chỉ đơn thuần là cuộc thi sắc đẹp, giống như cô Lý, và cả phu nhân Hoắc bên kia, nhất định phải là người có cả trí tuệ và sắc đẹp.

Vì vậy, tôi nghĩ Mạc Kha Hân có học vấn đại học nên là giai nhân phù hợp nhất để làm quán quân của kỳ này." Thành Long nói những lời này không chỉ bày tỏ quan điểm của mình, mà tiện thể còn không động thanh sắc mà khen ngợi Lý Giai Hân và Chu Lệnh Linh.

Hoắc Chấn Đình một bên nghe xong cũng không kìm được gật đầu, nhưng Lâm Hựu Luân lại cau mày một cái.

"Học vấn và trí tuệ nhất định có thể đánh đồng sao?" "Tình huống chung thì là như vậy…" Thành Long vừa nói đến đây, đột nhiên ý thức được một tình huống rất không ổn, Lâm Hựu Luân chưa từng học đại học mà vẫn có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay, mà anh ta lại ca ngợi những giai nhân có học vấn cao như vậy, chẳng phải vô tình đã khiến Lâm Hựu Luân không vui rồi sao?

Nghĩ đến đây, Thành Long lập tức đổi lời: "Đương nhiên cũng có những trường hợp đặc biệt, không thể nói chung được." Hoắc Chấn Đình đang định chen lời vào bày tỏ quan điểm khác, nhưng thấy Lâm Hựu Luân và Thành Long đều có chút không ổn, lại liên hệ đến xuất thân của Lâm Hựu Luân, lập tức thông minh chọn cách im lặng.

"Hoa hậu Hồng Kông trước hết là một cuộc thi sắc đẹp, khẩu hiệu trí tuệ và sắc đẹp song toàn cũng được xây dựng trên cơ sở đó… Ý của tôi, A Long chắc anh hiểu rồi." Nghe xong lời này, Thành Long làm sao còn không hiểu, Lâm Hựu Luân trong lòng chắc chắn đã có tính toán về ứng viên quán quân Hoa hậu Hồng Kông kỳ này, và Mạc Kha Hân mà anh ta trước đó xem trọng, chắc chắn không phải là người mà Lâm Hựu Luân đã chọn.

"Anh Lâm yên tâm, ý của anh tôi hiểu rồi." Thành Long gật đầu, trong lòng đã thầm quyết định, lát nữa khi cuộc thi bắt đầu nhất định phải chú ý động tĩnh bên Lâm Hựu Luân.

Anh ta đợi một lúc, thấy Lâm Hựu Luân không có ý định nói

chuyện tiếp, lúc này mới cùng Lý Giai Hân đổi chỗ lại.

Thành Long vừa đi, Hoắc Chấn Đình lập tức ghé đầu qua: "Anh Lâm, không biết lần này anh xem trọng giai nhân nào nhất?" Hoắc Chấn Đình hỏi như vậy không phải là nhất thời nổi hứng, vừa nãy cuộc đối thoại giữa Lâm Hựu Luân và Thành Long, anh ta nghe không sót một chữ nào, cảm thấy đây là một cơ hội để giao hảo với Lâm Hựu Luân.

"Hoắc tiên sinh thấy sao?" Lâm Hựu Luân không động thanh sắc hỏi ngược lại một câu.

Hoắc Chấn Đình cười xua tay: "Về phương diện này anh Lâm có quyền phát biểu hơn, tôi không dám múa rìu qua mắt thợ." Lâm Hựu Luân đã hiểu ý của Hoắc Chấn Đình, khẽ mỉm cười nói: "Quách Kha Doanh số 15 không tệ, không biết Hoắc tiên sinh thấy thế nào?" Hoắc Chấn Đình ngầm hiểu gật đầu, trong lòng đã ghi nhớ cái tên này. — Giống như năm ngoái, màn mở đầu vòng chung kết Hoa hậu Hồng Kông cũng là một tiết mục ca vũ sôi động, nhưng lần này đến không phải Tứ Đại Thiên Vương, mà là Tiểu Hổ Đội đến từ Đài Loan, cùng với Tiểu Toàn Phong Lâm Chí Dĩnh.

Hai năm nay, ca khúc tiếng phổ thông lại có dấu hiệu thịnh hành trở lại ở Hồng Kông, Tiểu Hổ Đội và Lâm Chí Dĩnh đều có không ít fan hâm mộ ở đây, đặc biệt là cách đây không lâu đài truyền hình TVB Hồng Kông đã phát sóng bộ phim 《Vườn Sao Băng》 do Tiểu Hổ Đội và Kim Thành Vũ đóng chính, gây ra phản ứng không nhỏ trong giới khán giả trẻ.

Mặc dù tỷ suất người xem trung bình của bộ phim truyền hình này chỉ hơn 30% một chút, nhưng quảng cáo tài trợ lại giúp TVB kiếm được bộn tiền.

Đương nhiên, việc sắp xếp Lâm Chí Dĩnh và Tiểu Hổ Đội làm

khách mời biểu diễn trong vòng chung kết Hoa hậu Hồng Kông, ở một mức độ nào đó cũng thể hiện quyết tâm cải cách của ban tổ chức Hoa hậu Hồng Kông, họ hy vọng dùng sự thay đổi như vậy để thu hút thêm nhiều khán giả trẻ quan tâm đến cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông.

Tiết mục ca vũ kết thúc, 12 giai nhân mặc trang phục bơi lần lượt xuất hiện từ hai bên sân khấu, ba người dẫn chương trình Tăng Chí Vỹ, Trần Hân Kiến, Ngô Quân Như thì đi ra từ giữa sân khấu.

Tăng Chí Vỹ cầm micro, câu nói đầu tiên đã bắt đầu trêu chọc: "Theo lệ thường, lẽ ra lúc này chúng ta phải giới thiệu năm vị giám khảo của vòng chung kết tối nay, nhưng tối nay tình huống đặc biệt, vừa nãy tôi thấy ống kính truyền hình trực tiếp cứ nhắm vào khán đài mà quay, nên tôi tin mọi người đều đã biết giám khảo gồm những ai rồi." Trần Hân Kiến bên cạnh nhắc nhở một câu: "Anh làm vậy để bớt việc, cẩn thận cuối tháng bị trừ lương đó!" "Đúng vậy đó, mặc dù năm vị giám khảo mọi người đều rất quen thuộc, nhưng vẫn phải giới thiệu một chút, nếu không sẽ có vẻ rất không chính thức." Vị trí của Ngô Quân Như này lẽ ra là của Thẩm Điện Hà, nhưng vì Thẩm Điện Hà hiện đang làm chương trình cho ATV, TVB bên này đương nhiên không thể mời cô ấy đến chủ trì vòng chung kết Hoa hậu Hồng Kông, nên đành tạm thời thay bằng Ngô Quân Như.

"Vậy thì trước hết tôi xin long trọng giới thiệu đến quý vị Trưởng ban giám khảo của vòng chung kết tối nay, anh Lâm Hựu Luân!" Tăng Chí Vỹ vừa giơ tay, ống kính truyền hình trực tiếp và ánh mắt của toàn thể khán giả đều đồng loạt hướng về phía ghế ban giám khảo.

Lâm Hựu Luân đứng dậy vẫy tay chào khán giả, đáp lại anh là một tràng pháo tay nhiệt liệt.

Đợi Lâm Hựu Luân ngồi xuống, ba người dẫn chương trình tiếp tục lần lượt giới thiệu Hoắc Chấn Đình, Thành Long, Chu Lệnh Linh

và Lý Giai Hân.

Hai Hoa hậu Hồng Kông đẹp nhất cùng xuất hiện tại ghế ban giám khảo, đã tạo ra tràng pháo tay nhiệt liệt nhất kể từ khi khai mạc.

Đợi tiếng vỗ tay dần lắng xuống, ba người dẫn chương trình mới bắt đầu lần lượt giới thiệu 12 giai nhân vào chung kết.

Khi đến lượt Quách Kha Doanh số 15, Hoắc Chấn Đình đặc biệt chú ý đến thí sinh này vài lần, rồi quay đầu nói nhỏ vài câu với Chu Lệnh Linh.

Sau đó khi giới thiệu đến Mạc Kha Hân, Thành Long giật giật mí mắt, không kìm được liếc nhìn Lâm Hựu Luân một cái, không thấy gì bất thường, lúc này trong lòng mới hoàn toàn yên tâm.

Tất cả giai nhân đều đã được giới thiệu xong, tiếp theo là vòng trình diễn tài năng đầu tiên.

Trong thời gian này, ban giám khảo có thể tự do đặt câu hỏi cho những giai nhân mà mình quan tâm.

Và ngay khi đến lượt Quách Kha Doanh, Lý Giai Hân và Chu Lệnh Linh đều không hẹn mà cùng ra hiệu cho người dẫn chương trình rằng họ có câu hỏi muốn hỏi.

Lý Giai Hân không ngờ Chu Lệnh Linh lại chọn cùng một giai nhân để đặt câu hỏi với cô, vì phép lịch sự, cô đã nhường cơ hội đặt câu hỏi này cho Chu Lệnh Linh, người là tiền bối.

"Tiểu thư Quách, điều kiện gia đình của cô là tốt nhất trong số 12 thí sinh lọt vào vòng trong, tiền thưởng chắc hẳn không phải là mục đích cô tham dự Hoa hậu Hong Kong phải không?" Câu hỏi của Chu Lệnh Linh khiến Quách Khả Doanh trên sân khấu ngẩn người vài giây, sau đó cô đáp: "Bà Hoắc, năm đó mục đích bà tham dự Hoa hậu Hong Kong, chắc hẳn cũng không phải vì tiền thưởng phải không?"

Chu Lệnh Linh lúc đầu ngẩn ra, sau đó lại không nhịn được giơ tay vỗ tay cho câu trả lời của Quách Khả Doanh.

"Rất tốt, tôi rất hài lòng với câu trả lời của tiểu thư Quách." Chu Lệnh Linh nói xong, ra hiệu mời Lý Giai Hân, ý là cô ấy có thể bắt đầu đặt câu hỏi.

Lý Giai Hân lắc đầu: "Câu hỏi của tôi cũng tương tự như của bà Hoắc, vì bà Hoắc đã hỏi rồi nên tôi không cần hỏi nữa." Ba người dẫn chương trình trên sân khấu đang định tuyên bố cuộc thi tiếp tục, thì lúc này Hoắc Chấn Đình đột nhiên lên tiếng từ hàng ghế giám khảo: "Tôi có một câu hỏi muốn hỏi thí sinh số 15, tiểu thư Quách Khả Doanh." Một trong ba người dẫn chương trình, Tăng Chí Vĩ, giơ tay: "Mời ông Hoắc." "Tôi rất tò mò, tiểu thư Quách tham dự Hoa hậu Hong Kong, gia đình cô có đồng ý không?" Quách Khả Doanh do dự một chút, quyết định nói thật.

"Họ không đặc biệt tán thành, vì bố tôi hy vọng sau này tôi sẽ tiếp quản công việc kinh doanh hiện tại của ông ấy, nhưng thực ra tôi không đặc biệt hứng thú với những việc đó, nên tôi đã cố gắng thuyết phục họ." "Tức là gia đình cô cũng không hoàn toàn đồng ý, trong tình huống đó mà cô vẫn kiên trì tham gia cuộc thi, cô có cảm thấy áp lực rất lớn không?" Hoắc Chấn Đình tiếp tục hỏi.

"Cũng có một chút, nhưng tôi nghĩ điều này không phải là vấn đề quá lớn đối với việc tôi tham dự Hoa hậu Hong Kong." Quách Khả Doanh bề ngoài trông rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại không khỏi lo lắng, hôm nay cả ba vị giám khảo đều quan tâm đến gia thế của cô như vậy, liệu có vấn đề gì ở đây không.

Ba người dẫn chương trình trên sân khấu lúc này cũng nhận ra, các giám khảo dường như đặc biệt hứng thú với Quách Khả Doanh, nên sau khi Hoắc Chấn Đình hỏi xong, Trần Hân Kiến đặc biệt bổ sung

một câu: "Ông Lâm và ông Thành Long có câu hỏi nào muốn hỏi thí sinh số 15 không?" Thành Long vốn cũng muốn hùa theo cho vui, nhưng Lâm Hựu Luân đã lắc đầu trước, nên anh ta đành kìm nén ý định đó.

Chu Lệnh Linh, Lý Giai Hân, Hoắc Chấn Đình đều đã tập trung câu hỏi vào Quách Khả Doanh, Thành Long có ngu ngốc đến mấy cũng có thể thấy có vấn đề ở đây.

Lâm Hựu Luân không tiếp tục đặt câu hỏi, có lẽ là không muốn Quách Khả Doanh thu hút quá nhiều sự chú ý ngay từ đầu cuộc thi, nếu Thành Long tiếp tục hùa vào, sẽ chỉ phản tác dụng, điều này tuyệt đối không phải là điều Lâm Hựu Luân muốn thấy.

Chương 872

Thành Long cũng lắc đầu theo, ba người dẫn chương trình trên sân khấu và đạo diễn ở hậu trường đều thở phào nhẹ nhõm.

Cuộc thi mới bắt đầu, nếu tất cả các giám khảo đều tỏ ra rất hứng thú với Quách Khả Doanh, thì phần chấm điểm sau đó sẽ mất đi sự hồi hộp vốn có.

Thế nhưng trước màn hình TV, lại có một người rất không vui.

"Đạo diễn Từ, chúng ta không phải đã thương lượng xong rồi sao?

Tôi tài trợ cho Vô Tuyến 50 vạn phí quảng cáo, các ông đồng ý không để con gái tôi đăng quang, nhưng bây giờ tại sao nhiều giám khảo lại nhất trí đánh giá cao nó như vậy?" Quách Xương Đạt vừa nhìn chằm chằm vào màn hình TV, vừa gọi điện thoại cho người phụ trách cuộc thi Hoa hậu Hong Kong.

"Ông Quách, mọi chuyện bây giờ có một chút thay đổi… Những điều chúng tôi đã hứa trước đây, có lẽ không thực hiện được rồi!" "Ông nói cái gì?" Quách Xương Đạt lập tức đứng dậy khỏi ghế sofa, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Ông Quách đừng kích động, nghe tôi giải thích.

Mọi việc đã hứa với ông vốn không có vấn đề gì, nhưng ban giám khảo chung kết đã thay đổi một số người đột ngột, ông cũng thấy đó, năm vị giám khảo trên ghế bây giờ không phải là những người chúng tôi có thể tác động, họ muốn chọn ai làm quán quân, chúng tôi cũng không có cách nào can thiệp." Quách Xương Đạt nghe xong thì ngây người.

"Vậy 50 vạn tiền tài trợ của tôi trước đây coi như đổ sông đổ biển

à?" "Ông Quách yên tâm, nếu tình huống mà ông lo lắng thật sự xảy ra, chúng tôi nhất định sẽ hoàn trả số tiền đó cho ông." Đặt điện thoại xuống, Quách Xương Đạt nhìn con gái đang tươi cười rạng rỡ trên màn hình TV với vẻ mặt phức tạp, trong lòng đột nhiên cảm thấy bực bội khó tả.

Cô con gái lớn Khả Hân cùng hai em gái Khả Tụng và Khả Tư từ bên ngoài đi mua sắm về, thấy bố một mình ngồi trước TV, hơi khó hiểu hỏi: "Ba, ba không cùng mẹ đến xem Khả Doanh thi đấu à?" Quách Xương Đạt xua tay: "Mẹ con tự đi rồi, ba không có tâm trạng." Khả Tụng và Khả Tư mới chỉ học cấp hai, vừa về đến nhà đã chạy đến trước TV, nhao nhao đòi xem trực tiếp cuộc thi của chị hai.

"Thôi được rồi, đừng ảnh hưởng đến ba ở đây nữa, nhanh về phòng ngủ đi, sáng mai ba sẽ báo kết quả cuộc thi cho các con ngay." Là chị cả trong nhà, lời nói của Khả Hân có sức ràng buộc lớn đối với các em.

Thấy chị trừng mắt, hai cô bé liền ngoan ngoãn ngừng lại, lên lầu về phòng ngủ, vì sáng mai các em vẫn phải đi học.

Chắc chắn các em đã rời đi, Khả Hân mới ngồi xuống bên cạnh bố, quan tâm hỏi: "Ba, ba sao vậy, có phải cơ thể chỗ nào không khỏe không?" Quách Xương Đạt thở dài, vỗ tay con gái nói: "Khả Hân, trong nhà này chỉ có con là khiến ba yên tâm nhất, nếu em con có được một nửa của con, thì ba thật sự có thể yên tâm nghỉ hưu, dẫn mẹ con đi du lịch vòng quanh thế giới rồi." Khả Hân khoác tay bố, an ủi nói: "Ba, sao ba đột nhiên nói vậy?

Chị hai cũng rất có suy nghĩ, lần này nếu được chọn làm Hoa hậu Hong Kong, nói không chừng chị ấy thật sự có thể làm nên chuyện trong làng giải trí đó." "Có một chuyện ba nói cho con biết, nhưng con tuyệt đối đừng nói với mẹ con và Khả Doanh." Quách Xương Đạt dặn

dò rất trịnh trọng.

Khả Hân gật đầu, hơi khó hiểu nhìn bố, không biết ông muốn nói gì.

"Lần này chị hai con tham gia cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, ba đã giấu chị ấy tài trợ một khoản phí quảng cáo cho Vô Tuyến!" "A!" Khả Hân kinh ngạc che miệng, cô biết bố không đặc biệt ủng hộ việc chị hai tham gia Hoa hậu Hong Kong, không ngờ bố lại dùng cách hối lộ như vậy để giúp chị hai thực hiện ước nguyện, cô nhận ra mình trước đây đã hiểu lầm bố, thực ra ông rất quan tâm đến chị hai.

Nhưng những lời tiếp theo của Quách Xương Đạt lại khiến Khả Hân nhận ra mình đã mắc một sai lầm lớn.

"Mọi chuyện không như con nghĩ, ba đưa khoản tài trợ này cho Vô Tuyến không phải để giúp chị hai con giành quán quân, mà là để Vô Tuyến tìm cách không cho chị ấy giành quán quân." "Ba, sao ba có thể như vậy?" Khả Hân nhìn Quách Xương Đạt với vẻ mặt không thể tin được.

"Ba cũng là vì tốt cho chị hai con thôi, làng giải trí chỉ là một vũng bùn lớn, những cô gái bước vào đó, có mấy ai có thể giữ được sự trong sạch?

Ba thực sự hy vọng con bé chỉ làm một người bình thường, sống một cuộc sống tốt là được rồi." Khả Hân vốn định oán trách bố vài câu thay cho chị hai, nhưng vừa nghe bố nói vậy, liền không nỡ nói thêm gì nữa.

"Tính cách chị hai từ nhỏ đã hơi bướng bỉnh, e rằng ba càng ngăn cản, chị ấy càng muốn phát triển theo hướng đó, dù ba có thể ngăn cản chị ấy làm Hoa hậu Hong Kong, nhưng trong thời gian tham gia cuộc thi, chị ấy đã tích lũy được không ít danh tiếng, nếu chị ấy thất bại, Vô Tuyến có thể cũng sẽ tìm chị ấy làm nghệ sĩ, lúc đó ba cũng

không có cách nào ngăn cản được phải không?" Những ví dụ về việc không đoạt quán quân Hoa hậu Hong Kong nhưng cuối cùng lại nổi tiếng trong làng giải trí nhiều vô kể, Triệu Nhã Chi, Chung Sở Hồng, Trương Mạn Ngọc đều là những người xuất sắc trong số đó.

Khả Hân cảm thấy với tố chất của chị hai mình, dù thành tựu trong làng giải trí có thể không lớn như ba người kia, thì việc trở thành hoa đán chủ lực của Vô Tuyến vẫn là điều rất có khả năng.

"Bây giờ dù ba có muốn ngăn cản, e rằng cũng lực bất tòng tâm rồi." Quách Xương Đạt thở dài, "Không biết vì lý do gì mà cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm nay đột nhiên thay đổi giám khảo vào phút chót, toàn là những đại phú hào hoặc đại minh tinh, phía Vô Tuyến căn bản không thể kiểm soát được suy nghĩ của họ, nên kế hoạch của ba cũng đổ vỡ." Khả Hân miệng thì an ủi bố vài câu, nhưng trong lòng lại nghĩ, cách xử lý này có lẽ là kết quả tốt nhất mà các bên có thể chấp nhận được ở hiện tại, vừa không phải lo lắng em gái tham gia cuộc thi sẽ bị ảnh hưởng, đồng thời cũng có thể khiến bố gặp khó khăn mà lui, mối quan hệ cha con cũng sẽ không bị ảnh hưởng vì chuyện này.

"Bây giờ kết quả cuộc thi chắc cũng đã có rồi phải không?" Khả Hân nhìn đồng hồ, định bật TV lên thì Quách Xương Đạt đã đứng dậy.

"Con tự xem đi, có kết quả đừng quên lên báo cho ba một tiếng." Nhìn bóng bố biến mất ở cầu thang, Khả Hân hơi bất lực nhún vai, vừa định cầm điều khiển bật TV lên, thì điện thoại đặt bên cạnh đột nhiên đổ chuông.

Vừa nhấc máy, Khả Hân đã nghe ra giọng của mẹ mình ở đầu dây bên kia.

"Mẹ, con là Khả Hân… Cái gì, chị hai con thật sự đã đoạt quán

quân rồi ư?" Khả Hân còn chưa nói hết câu, đã nghe thấy giọng của người thứ ba từ trong điện thoại.

"Có nhầm lẫn gì không, sao lại như vậy?" "Ba, ba cũng đang nghe điện thoại à?" Khả Hân lúc đầu ngẩn ra, sau đó mới phản ứng lại, trong phòng ngủ của bố mẹ có lắp một chiếc điện thoại phụ, giọng của Quách Xương Đạt xuất hiện trong điện thoại cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ.

Quách Xương Đạt không để ý đến câu hỏi của con gái lớn, sốt ruột hỏi vợ mình: "Bà xã, em không đùa anh đấy chứ?" "Chuyện này, em có cần phải đùa anh không?" Vợ Quách Xương Đạt nói một câu không khách khí trong điện thoại, nhưng ngữ khí lại không giấu nổi sự kích động: "Con gái em đã làm Hoa hậu Hong Kong, sau này em ra ngoài đánh bài với bạn bè, anh nói họ có ghen tị chết em không?" Quách Xương Đạt và con gái lớn Khả Hân đều chỉ cảm thấy một trận cạn lời.

Vì hiện trường cuộc thi rất ồn ào, vợ Quách Xương Đạt cũng không nói nhiều trong điện thoại, chỉ vội vàng thông báo tin vui này cho hai người, sau đó cúp máy.

Phía Khả Hân vừa bật TV lên, đã thấy bố mặc đồ ngủ chạy từ trên lầu xuống, ông cũng muốn tận mắt xem trực tiếp trên TV, nếu không thật sự không muốn tin tất cả những điều này là thật.

Trên màn hình trực tiếp TV, Hoa hậu Hong Kong tiền nhiệm Lư Thục Di đội vương miện tượng trưng cho quán quân Hoa hậu Hong Kong lên đầu Quách Khả Doanh với vẻ mặt kích động, rồi trao vương trượng vào tay cô, cuối cùng khoác cho cô chiếc áo choàng đỏ.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của khán giả, Quách Khả Doanh đứng dậy đi một vòng quanh sân khấu, những bông hoa vàng phun trào trên sân khấu.

Quách Xương Đạt không nhịn được dụi mắt, cuối cùng xác nhận vị Hoa hậu Quán quân có tư thái tao nhã trên sân khấu chính là con gái mình.

Nỗi lo lớn nhất trong lòng cuối cùng cũng được giải tỏa, nhưng đối với kết quả này, trong lòng Quách Xương Đạt chỉ có một cảm giác dở khóc dở cười.

Hôm nay có cập nhật hai chương.

Sau đó mọi người có thể hiểu lầm ý của tôi, hiện tại đang đi theo Kế hoạch A, Kế hoạch B chỉ được thực hiện khi Kế hoạch A không khả thi.

Hôm nay có cập nhật hai chương. (chưa xong, còn tiếp.

Trời ơi!

Sắp phát điên rồi, đột nhiên xảy ra một chuyện cực kỳ cực kỳ ảnh hưởng đến tâm trạng (không liên quan đến cuốn sách này, là một chuyện trong cuộc sống) trong lòng mãi không bình tĩnh lại được.

Xin lỗi mọi người, ngày mai không dám nói mấy chương nữa, nhưng nhất định sẽ bù đủ hai chương của ngày hôm nay.

Đặt báo xuống, Trâu Văn Hoài không nhịn được thở dài.

Cuộc thi Hoa hậu Hong Kong thường niên đã kết thúc vào tối qua, trên các tờ báo sáng nay, chủ đề trang nhất đều ít nhiều liên quan đến sự kiện này, tân Hoa hậu Hong Kong Quách Khả Doanh càng trở thành tâm điểm bàn tán của mọi người.

Đương nhiên đối với Trâu Văn Hoài mà nói, điều ông quan tâm không phải kết quả cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, mà là Lâm Hựu Luân, người đã ngồi trên ghế giám khảo tối qua.

“Nghe A Long nói, tối qua anh ấy vốn định chọn Mạc Khả Hân có

học vấn cao hơn làm quán quân, nhưng ông Lâm đã ra hiệu cho anh ấy trước trận đấu, cuối cùng khi bình chọn quán quân, hầu như không có bất kỳ tranh cãi nào, bốn vị giám khảo khác bao gồm cả A Long đều bỏ phiếu cho cô ấy." Hà Quán Xương ngồi đối diện Trâu Văn Hoài, lo lắng nói.

Từ việc Trần Diệu Anh rút lui trước đó, cho đến Quách Khả Doanh đăng quang hiện tại, Lâm Hựu Luân và Thiệu Dật Phu hai người ngày càng thể hiện sự ăn ý lớn, trong mắt Hà Quán Xương, đây không phải là một tin tốt.

Kể từ khi Thiệu thị thoái lui, Tân Nghệ Thành giải thể, Gia Hòa vẫn luôn vững vàng ở vị trí dẫn đầu các công ty điện ảnh Hong Kong, mặc dù có Vĩnh Thịnh của Hướng Hoa Cường, Hoàn Á của Lâm Kiện Nhạc là những ngôi sao mới nổi, nhưng hai công ty này luôn thiếu hụt về nền tảng.

Hướng Hoa Cường những năm này dựa vào công ty điện ảnh Vĩnh Thịnh quả thật đã kiếm được không ít tiền, nhưng hai năm gần đây anh ta có ý định tiến quân vào ngành cờ bạc ở Ma Cao, đà phát triển của công ty điện ảnh Vĩnh Thịnh cũng không còn mạnh mẽ như trước.

Lâm Kiện Nhạc thì rất quyết đoán, hơn nữa hai năm nay cũng đã tìm đúng con đường, quay được nhiều bộ phim doanh thu phòng vé tốt, nhưng đều chỉ giới hạn ở kinh phí vừa và nhỏ, và vì không hợp với Lâm Hựu Luân, Hoàn Á muốn phát triển lớn hơn nữa ở Hong Kong về cơ bản là không thể.

Phải nói rằng ở Hong Kong, thực sự có thể khiến Gia Hòa cảm thấy kiêng dè, ngoài Lâm Hựu Luân ra, chỉ còn lại công ty điện ảnh Thiệu thị.

Mặc dù hai năm nay Thiệu thị về cơ bản không có tác phẩm nào đáng khen, nhưng trăm chân giun chết mà không cứng, chỉ cần Thiệu

Dật Phu có suy nghĩ này, công ty điện ảnh Thiệu thị bất cứ lúc nào cũng có thể đông sơn tái khởi.

Đương nhiên Thiệu thị muốn trỗi dậy trở lại, còn có một điều kiện tiên quyết là phải có quan hệ tốt với Lâm Hựu Luân, và Thiệu Dật Phu đang nắm giữ TVB mà Lâm Hựu Luân muốn bằng mọi giá.

Nếu ông ấy lấy quyền kiểm soát Vô Tuyến làm cái giá, muốn đổi lấy sự hỗ trợ trở lại của Lâm Hựu Luân đối với Thiệu thị, thì đó không phải là một việc quá khó khăn.

Trâu Văn Hoài đứng dậy từ bàn làm việc, khoanh tay đi đến cửa sổ dừng lại, quay đầu nhìn Hà Quán Xương nói: "Ông Lâm muốn mua lại TVB, đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn Hoa hậu Hong Kong cứ thế suy tàn, ra tay giúp đỡ cũng là điều nên làm… Ngay cả khi Thiệu thị trở lại giang hồ, trong thời gian ngắn cũng sẽ không ảnh hưởng lớn đến Gia Hòa, bây giờ điều tôi lo lắng nhất vẫn là mảnh đất ở Tướng Quân Áo, nếu chúng ta không giành được nó, thì những biến số sau này thật sự khó nói." "Chính phủ cảng đã đưa ra điều kiện, công ty điện ảnh hoàn toàn phù hợp về tư cách, toàn Hong Kong chỉ có duy nhất Gia Hòa chúng ta, ngay cả khi Thiệu Dật Phu muốn gây khó dễ cho chúng ta trong chuyện này, với sản lượng phim của Thiệu thị những năm này, thậm chí còn không đạt được điều kiện để đấu thầu, e rằng cũng chỉ có tâm mà không đủ sức phải không?" Hợp đồng của phim trường Phủ Sơn Đạo của Gia Hòa sẽ hết hạn vào năm 98, khi đó chính phủ Hong Kong sẽ thu hồi mảnh đất đó.

Nhưng để không ảnh hưởng đến sự phát triển của ngành điện ảnh Hong Kong, chính phủ cảng đồng thời có kế hoạch lấy ra một mảnh đất ở Tướng Quân Áo để xây dựng một căn cứ điện ảnh và truyền hình.

Để loại trừ các đối thủ cạnh tranh không liên quan, chính phủ

cảng còn liệt kê các loại điều kiện về tư cách, trong đó bao gồm số lượng phim đã quay trong gần mười năm, số lượng giải thưởng đã đạt được, rõ ràng là chỉ có duy nhất Gia Hòa phù hợp.

Chương 873

Trong mắt nhiều người, mảnh đất ở Tướng Quân Áo này chính là chính phủ cảng đặc biệt cấp cho Gia Hòa để bù đắp việc phim trường Phủ Sơn Đạo bị thu hồi.

Hà Quán Xương cũng có cùng quan điểm, nên khi nghe Trâu Văn Hoài nói ra nỗi lo về mảnh đất đó, ông mới cảm thấy rất khó hiểu.

"Anh đừng quên, mảnh đất đó được đấu thầu công khai, hiện tại chỉ có duy nhất Gia Hòa phù hợp điều kiện, không có nghĩa là sau này cũng chỉ có Gia Hòa phù hợp." Trâu Văn Hoài dù sao cũng là người từng trải trên thương trường, mặc dù tình hình hiện tại có lợi cho Gia Hòa, nhưng trong lòng ông vẫn có một nỗi bất an mơ hồ.

Hà Quán Xương cũng nghiêm nghị lại.

"Ý ông là?" "Mảnh đất ở Tướng Quân Áo còn hơn một năm nữa mới bắt đầu đấu thầu, Thiệu thị hiện tại quả thật không phù hợp điều kiện, nhưng nếu trước khi đấu thầu Thiệu thị đột nhiên liên kết với vài công ty điện ảnh khác để thành lập một đội đấu thầu chung, thì việc giành được tư cách đấu thầu thực ra cũng rất đơn giản." Lời nói của Trâu Văn Hoài khiến Hà Quán Xương lập tức biến sắc, trước đó ông thật sự chưa từng nghĩ đến khả năng này.

Thiệu Dật Phu những năm này chuyên tâm phát triển mảng truyền hình của Vô Tuyến, Thiệu thị cũng đã rời khỏi tầm mắt chủ lưu quá lâu, đến nỗi nhiều người đã quên mất mối đe dọa từ ông ấy, trong đó bao gồm cả Hà Quán Xương.

Và đúng như Trâu Văn Hoài đã nói, Thiệu thị muốn chen chân vào cuộc tranh giành mảnh đất ở Tướng Quân Áo không hề khó, chỉ là ban đầu khả năng này đã bị bỏ qua.

Không nói đâu xa, chỉ cần lôi kéo được công ty điện ảnh hợp tác của Vương Tinh và Đỗ Kỳ Phong, Thiệu thị hoàn toàn có thể đạt được tư cách đấu thầu.

Vương Tinh, Đỗ Kỳ Phong đều là những người xuất thân từ Thiệu thị, chỉ cần Thiệu Dật Phu đích thân ra mặt, và đưa ra đủ lợi ích, tin rằng họ rất dễ dàng đồng ý hợp tác với Thiệu thị, như vậy đối với Gia Hòa, sẽ là một mối đe dọa lớn.

Chỉ là Hà Quán Xương có một điểm không nghĩ thông, Thiệu Dật Phu làm vậy rốt cuộc có lợi ích gì?

Chẳng lẽ thật sự chỉ vì những ân oán cũ với Gia Hòa?

Trâu Văn Hoài lắc đầu nói: "Nếu Thiệu Dật Phu chỉ vì muốn giải quyết ân oán cũ với chúng ta, thì tôi ngược lại không lo lắng lắm… Thiệu Dật Phu là một người rất lý trí, chỉ vì trả thù, ông ấy sẽ không nâng giá đấu thầu mảnh đất đó quá cao, chúng ta cũng không phải không có thực lực để tranh giành với ông ấy, sợ là ông ấy không chỉ muốn cạnh tranh với chúng ta, mà còn có mục đích khác, thì tình hình sẽ hơi nguy hiểm." Hà Quán Xương lập tức hiểu ý Trâu Văn Hoài.

"Ý ông là, Thiệu Dật Phu có ý định tái xâm nhập ngành điện ảnh?" Trâu Văn Hoài gật đầu: "Mặc dù khả năng này chỉ là suy đoán cá nhân của tôi, nhưng không phải không có manh mối… Năm đó Thiệu Dật Phu rút khỏi ngành điện ảnh, là vì ông ấy nhận thấy truyền hình sẽ kiếm tiền hơn điện ảnh, thực tế việc làm phim quả thật không kiếm tiền bằng kinh doanh đài truyền hình, nhưng bây giờ tình hình đã khác rồi, điện ảnh Hong Kong đã vươn ra Hollywood, lợi nhuận từ việc quay một bộ phim bom tấn thành công về cơ bản đều là hàng trăm triệu đô la Mỹ, Thiệu Dật Phu sẽ không động lòng sao?

Thiệu thị những năm này chỉ giảm sản lượng, chứ không phải phá sản, và Thiệu thị đến bây giờ vẫn tiếp tục duy trì cổ phần trong hệ

thống rạp chiếu Gia Nghị, đây chính là hậu phương mà Thiệu Dật Phu để lại cho việc quay trở lại ngành điện ảnh." Hà Quán Xương im lặng không nói, ông thừa nhận những điều Trâu Văn Hoài nói đều rất có lý, nhưng trong thâm tâm vẫn có chút không muốn tin, và những lời tiếp theo của Trâu Văn Hoài đã hoàn toàn đập tan chút ảo tưởng cuối cùng của ông.

"Từ một loạt sự việc xảy ra trong cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm nay, Thiệu Dật Phu rõ ràng đã quyết định bán Vô Tuyến cho Lâm Hựu Luân, trong vòng hai năm giao dịch này chắc hẳn sẽ hoàn thành, đương nhiên khả năng lớn nhất không phải là Lâm Hựu Luân mua lại toàn bộ, mà là Thiệu Dật Phu nhượng lại quyền kiểm soát Vô Tuyến, nhưng vẫn tiếp tục giữ lại một phần cổ phần trong Vô Tuyến, còn phần cổ phần chuyển nhượng cho Lâm Hựu Luân, có lẽ chỉ một phần là mua lại bằng tiền mặt trực tiếp, phần còn lại rất có thể sẽ được dùng để trao đổi cổ phần trong hệ thống rạp chiếu Gia Nghị." Sở dĩ Lâm Hựu Luân có thể hô mưa gọi gió trong giới điện ảnh Hong Kong, ngoài việc những bộ phim do anh đầu tư sản xuất liên tục phá vỡ kỷ lục doanh thu phòng vé cao nhất Hong Kong, nguyên nhân quan trọng hơn là anh đã kiểm soát toàn bộ hệ thống rạp chiếu Hong Kong.

Kiểm soát hệ thống rạp chiếu Hong Kong đồng nghĩa với việc kiểm soát huyết mạch của ngành công nghiệp điện ảnh Hong Kong, câu nói này mười năm trước và mười năm sau có ý nghĩa khác nhau.

Kể từ khi bước vào thời đại phim bom tấn, tỷ lệ đóng góp doanh thu phòng vé của thị trường điện ảnh Hong Kong so với thị trường nước ngoài liên tục giảm, nhưng thị trường điện ảnh Hong Kong vẫn luôn là phong vũ biểu của thị trường doanh thu phòng vé nước ngoài – điểm này chưa bao giờ thay đổi, chỉ cần phim bán chạy ở Hong Kong, thì đến nước ngoài cũng có thể bán chạy, còn những tác phẩm không có tiềm năng phòng vé ở Hong Kong, đến nước ngoài cũng sẽ không

có tác dụng lớn.

Dần dà, các nhà phát hành phim nước ngoài đều quen với việc đợi doanh thu phòng vé Hong Kong công bố, sau đó mới xác định có mua bản quyền nước ngoài của bộ phim đó hay không, điều này khiến vai trò của thị trường điện ảnh Hong Kong không giảm mà còn tăng lên.

Thiệu thị muốn tái khởi nghiệp, bước đầu tiên chắc chắn là phải mở rộng quyền phát ngôn của mình trong hội đồng quản trị Gia Nghị, và Thiệu Dật Phu lấy quyền kiểm soát Vô Tuyến làm điều kiện trao đổi, Lâm Hựu Luân rất có thể sẽ không từ chối.

Đương nhiên, Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ không nhượng lại quyền kiểm soát hệ thống rạp Gia Nghị, nhưng rất có thể sẽ để Thiệu thị và Gia Hòa có tỷ lệ cổ phần ngang bằng trong hệ thống rạp Gia Nghị, Thiệu thị và Gia Hòa càng đấu đá gay gắt, thì càng có lợi cho anh ấy trong việc kiểm soát hệ thống rạp Gia Nghị và toàn bộ giới điện ảnh Hong Kong.

Và Vô Tuyến đã bán cho Lâm Hựu Luân, thì phim trường Thanh Thủy Loan cũng sẽ không còn thuộc về Thiệu thị sử dụng, mục tiêu tiếp theo của Thiệu thị đương nhiên là tìm đất xây dựng lại một phim trường.

Như vậy, mảnh đất ở Tướng Quân Áo tự nhiên trở thành lựa chọn tốt nhất.

"Vậy có nghĩa là trong cuộc tranh giành mảnh đất ở Tướng Quân Áo, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng sẽ bị Thiệu Dật Phu kéo vào cùng sao?" Hà Quán Xương lo lắng nhìn Trâu Văn Hoài.

Trâu Văn Hoài gật đầu: "Đây là tình huống tồi tệ nhất, nhưng nếu tôi là Lâm Hựu Luân, thậm chí không cần trực tiếp can thiệp, chỉ cần ngồi yên xem hổ đấu là được rồi!" Trong mắt Trâu Văn Hoài, Lâm Hựu Luân sẵn lòng hỗ trợ Thiệu thị tái gia nhập ngành điện ảnh, chỉ là

hy vọng Thiệu thị có thể kiềm chế Gia Hòa, chứ không phải hy vọng Thiệu thị hoàn toàn đánh bại Gia Hòa.

"Có lẽ chúng ta có thể hành động trước, liên kết với Lâm Hựu Luân để thành lập một đội đấu thầu chung, như vậy bên Thiệu Dật Phu sẽ không có cách nào nữa." Hà Quán Xương liền đưa ra một đề nghị, nhưng Trâu Văn Hoài nghe xong lại lắc đầu.

"E rằng chúng ta đã chậm một bước… Có lẽ lúc này Thiệu Dật Phu đã ngồi lại đàm phán với Lâm Hựu Luân rồi, chỉ cần Vô Tuyến còn trong tay Thiệu Dật Phu, Lâm Hựu Luân sẽ không thể hợp tác với chúng ta." Hà Quán Xương vẫn không cam lòng, tiếp tục thuyết phục: "Thành hay không thành, tổng phải thử một lần chứ, biết đâu Lâm Hựu Luân còn có cân nhắc khác thì sao?" Trâu Văn Hoài do dự một chút, cuối cùng vẫn đồng ý với đề nghị của Hà Quán Xương, quyết định đi gặp Lâm Hựu Luân, thẳng thắn nói chuyện về vấn đề này.

Biết Trâu Văn Hoài đến thăm, Lâm Hựu Luân đích thân ra cửa văn phòng đón tiếp.

"Ông Trâu, ông là khách quý!" "Ông Lâm nói vậy là trách tôi trước đây ít liên lạc với ông sao?" "Ông Trâu đừng nói thế, vốn dĩ tôi nên thường xuyên đến thăm ông, chỉ là gần đây bận việc nhà liên miên không thể sắp xếp được, mong ông Trâu đừng trách mới phải." "Ông Lâm khách khí quá." Sau khi hàn huyên, Lâm Hựu Luân làm động tác mời vào văn phòng.

Ngồi xuống ghế sofa ở khu vực tiếp khách, Trâu Văn Hoài không vòng vo, trực tiếp nói rõ mục đích.

"Lần này đến tìm ông Lâm, chủ yếu là vì mảnh đất ở Tướng Quân Áo được chính phủ đặc biệt phê duyệt để sử dụng cho ngành điện ảnh và truyền hình." Lâm Hựu Luân đặt ly cà phê xuống, vẻ mặt ngạc nhiên.

“Sao, Gia Hòa cũng hứng thú với mảnh đất đó à?” Trâu Văn Hoài vừa nghe thấy từ “cũng”, trong lòng liền có một dự cảm không hay, thậm chí còn không kịp uống cà phê, vội vàng hỏi: “Còn ai khác đã nói với ông Lâm về mảnh đất đó?” Lâm Hựu Luân nhún vai, cũng không có ý định giấu giếm Trâu Văn Hoài.

“Chiều hôm qua Vương Tinh đã đến tìm tôi, nói là Lục thúc tìm anh ta bàn bạc, hy vọng công ty điện ảnh của anh ta có thể liên kết với Thiệu thị, cùng tham gia đấu thầu mảnh đất đó.” Mặc dù trong lòng Trâu Văn Hoài đã hoảng loạn, nhưng bề ngoài ông vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

“Vậy ý ông Lâm là?” “Tôi đã khuyên anh ta từ bỏ rồi.” Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Trâu Văn Hoài ngẩn người, mừng rỡ và mừng thầm xen lẫn nghi hoặc.

Theo lý mà nói, Lâm Hựu Luân dù không ủng hộ Vương Tinh liên kết với Thiệu thị, cũng không nên công khai phản đối.

Nhưng dù mục đích của Lâm Hựu Luân là gì, đây cũng là một điều tốt đối với Trâu Văn Hoài, và đối với mục đích của chuyến đi này, trong lòng Trâu Văn Hoài tự nhiên cũng có thêm vài phần nắm chắc.

“Thiệu thị có phim trường Thanh Thủy Loan, ngay cả sau này đài truyền hình Vô Tuyến đổi chủ, Thiệu thị vẫn có thể thương lượng để tiếp tục sử dụng các cơ sở vật chất ở đó, nhưng Gia Hòa thì khác.

Ông Lâm chắc cũng biết, phim trường Phủ Sơn Đạo sau khi được trả về sẽ bị chính phủ thu hồi, vài năm nữa Gia Hòa sẽ đối mặt với tình cảnh khó xử là không có chỗ quay phim, còn mảnh đất ở Tướng Quân Áo, cũng là do chúng ta đấu tranh nhiều phía, chính phủ cảng mới đồng ý phân bổ ra.

Hiện tại ở Hong Kong, không có công ty điện ảnh nào cần mảnh đất đó hơn Gia Hòa, nên trong chuyện này, tôi hy vọng ông Lâm sẽ tạo

điều kiện thuận lợi hơn cho Gia Hòa, thậm chí Gia Hòa chúng tôi sẵn lòng cùng ông Lâm khai thác mảnh đất đó." Trâu Văn Hoài có thể đưa ra điều kiện như vậy, có thể nói là rất có thành ý, nhưng Lâm Hựu Luân nghe xong lại lắc đầu.

"Cá nhân tôi không tán thành việc Thiệu thị liên kết với các công ty điện ảnh khác để đấu thầu mảnh đất đó, đồng thời đương nhiên cũng không hy vọng Gia Hòa tham gia vào cuộc cạnh tranh mảnh đất đó.

Không giấu gì ông Trâu, tôi rất muốn có được mảnh đất ở Tướng Quân Áo!" Trâu Văn Hoài trước khi đến đã nghĩ đến vô số khả năng, duy nhất không nghĩ đến Lâm Hựu Luân lại cũng hứng thú với mảnh đất đó, hơn nữa còn tuyên bố với giọng điệu không thể bàn cãi rằng anh ấy đã để mắt đến mảnh đất đó, người khác không được nhúng tay vào.

"Năm đó trước khi ba hệ thống rạp lớn hợp nhất, ông Lâm đã hứa sẽ không thành lập công ty điện ảnh trực tiếp, còn mảnh đất ở Tướng Quân Áo được chính phủ cảng đặc biệt phê duyệt, chỉ có thể dùng để xây dựng phim trường… Trừ phi ông Lâm chuẩn bị vi phạm lời hứa năm đó, nếu không tôi thật sự không biết mảnh đất đó đến tay ông Lâm sẽ có ý nghĩa gì." Năm đó Lâm Hựu Luân hứa sẽ không trực tiếp thành lập công ty điện ảnh, đổi lại là việc hợp nhất ba hệ thống rạp lớn.

Trâu Văn Hoài lúc này nhắc đến chuyện đó, chỉ là muốn thăm dò mục đích thực sự của Lâm Hựu Luân, chứ không có ý định uy hiếp Lâm Hựu Luân bằng chuyện này.

Trong lòng Trâu Văn Hoài rất rõ, lời hứa năm đó đối với Lâm Hựu Luân của ngày hôm nay đã không còn sức ràng buộc lớn, nếu Lâm Hựu Luân thực sự muốn thành lập công ty điện ảnh ở Hong Kong, một lời hứa đã lỗi thời căn bản sẽ không có tác dụng gì.

“Mảnh đất ở Tướng Quân Áo, sau này sẽ trở thành trụ sở mới của công ty Cực Quang… Tôi nói vậy ông Trâu chắc đã hiểu ý tôi rồi phải không?” Lâm Hựu Luân nói xong, Trâu Văn Hoài quả nhiên im lặng.

Hiện tại trong ngành điện ảnh Hong Kong, việc sản xuất hiệu ứng đặc biệt cho một số cảnh quay lớn, rất nhiều đều phải đến Mỹ để hoàn thành, nguyên nhân là Hong Kong luôn thiếu phim trường đủ lớn, kỹ thuật hiệu ứng đặc biệt của công ty Cực Quang đã không thua kém gì Industrial Light & Magic của Hollywood, nhưng lại bị tắc nghẽn vì vấn đề này, đây tuyệt đối không phải là điều Lâm Hựu Luân muốn thấy.

Lâm Hựu Luân muốn xây dựng phim trường hiệu ứng đặc biệt quy mô lớn ở Tướng Quân Áo, thuận tiện cho các bộ phim bom tấn của Hong Kong sau này phát huy hết khả năng, theo lý mà nói Gia Nghị cũng là người được hưởng lợi, nhưng Trâu Văn Hoài lúc này trong lòng lại không vui chút nào.

Tướng Quân Áo bị Lâm Hựu Luân chiếm, sau khi hợp đồng phim trường Phủ Sơn Đạo hết hạn, Gia Hòa lại phải đi đâu để tìm đất xây dựng căn cứ điện ảnh và truyền hình của mình?

Ở Hong Kong, một nơi đất chật người đông như vậy, chính phủ cảng chắc chắn không thể đặc biệt phê duyệt một mảnh đất khác cho Gia Hòa xây phim trường, còn việc tự đầu tư mua đất thì chi phí lại quá cao, điều này khiến Trâu Văn Hoài đau đầu.

“Tình hình của Gia Hòa tôi cũng biết, ông Trâu thực ra không cần phải khó xử vì chuyện này.

Hong Kong không có đất, Gia Hòa hoàn toàn có thể cân nhắc đến ngoài Hong Kong để tìm đất xây dựng phim trường của mình, ví dụ như Bằng Thành đối diện.” Nghe thấy lời này, Trâu Văn Hoài đột ngột ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân hồi lâu, sau đó đột

nhiên bật cười.

“Mảnh đất ở Tướng Quân Áo chỉ là cái cớ, đến đại lục xây phim trường mới là điều ông Lâm thực sự muốn nói với tôi hôm nay phải không?” Lâm Hựu Luân bĩu môi, không phủ nhận điều đó, đồng thời còn báo cho Trâu Văn Hoài một tin tức càng kinh ngạc hơn.

“Sau khi trở về, phần lớn các phim trường của Thanh Thủy Loan cũng sẽ dần chuyển vào nội địa, phần cơ sở vật chất còn lại sẽ được cải tạo dựa trên nền tảng hiện có, làm công trình giai đoạn hai của căn cứ sản xuất điện ảnh và truyền hình hiệu ứng đặc biệt Tướng Quân Áo.” Quyền sở hữu phim trường Thanh Thủy Loan thuộc về đài truyền hình Vô Tuyến, Lâm Hựu Luân khi chưa nắm quyền Vô Tuyến đã nói ra những lời như vậy, rõ ràng đã coi TVB là vật trong túi của mình.

Đương nhiên điều khiến Trâu Văn Hoài kinh ngạc vẫn là ý tưởng bố cục của Lâm Hựu Luân về ngành điện ảnh Hong Kong trong tương lai, việc quay ngoại cảnh và quay phim trường thông thường chuyển vào nội địa, Hong Kong chỉ giữ lại bộ phận sản xuất hiệu ứng đặc biệt có hàm lượng kỹ thuật cao nhất, quan trọng nhất và tốn kém nhất trong toàn bộ quá trình sản xuất phim, như vậy vừa đảm bảo lợi thế kỹ thuật cạnh tranh cốt lõi nhất không bị mất, đồng thời cũng giảm chi phí quay phim thông thường.

Không nói đâu xa, việc xây dựng căn cứ điện ảnh và truyền hình ở đại lục, chỉ riêng chi phí đất đai đã có thể tiết kiệm được một khoản rất lớn, hơn nữa với mức lương ở đại lục thấp hơn nhiều so với Hong Kong, giá nhân lực của căn cứ điện ảnh và truyền hình sau này cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Vấn đề duy nhất là làm thế nào để đảm bảo các nhân viên điện ảnh và diễn viên liên quan có thể đi lại hiệu quả giữa hai nơi.

Xây dựng căn cứ điện ảnh và truyền hình ở Bằng Thành, vấn đề khoảng cách có thể giải quyết, nhưng việc thông quan lại là một rắc rối, ngay cả sau khi Hong Kong trở về, hai nơi cũng không thể ngay lập tức thực hiện hoàn toàn thông suốt, điều này gây ra rất nhiều phiền phức cho việc đi lại của nhân viên.

"Vấn đề này tôi đã cân nhắc rồi, tôi nghĩ có thể nhân cơ hội đầu tư xây dựng căn cứ điện ảnh và truyền hình ở Bằng Thành, xin chính phủ trung ương mở một kênh đặc biệt, nhân viên đủ tiêu chuẩn có thể thực hiện thông quan đơn giản hóa hoặc không rào cản, như vậy tất cả các vấn đề sẽ được giải quyết." Lâm Hựu Luân trình bày toàn bộ kế hoạch của mình, Trâu Văn Hoài lúc này mới nhận ra anh ấy đã cân nhắc rất chín chắn về vấn đề này, thậm chí việc kéo Gia Hòa vào cũng đã nằm trong kế hoạch này từ lâu.

Chương 874

Vì thận trọng, Trâu Văn Hoài không lập tức đồng ý với đề nghị của Lâm Hựu Luân.

"Ông Trâu, đầu tư xây dựng căn cứ điện ảnh và truyền hình ở nội địa, không chỉ có thể giúp chúng ta duy trì năng lực cạnh tranh cốt lõi, giảm chi phí quay phim, mà quan trọng hơn là chúng ta có thể dựa vào căn cứ điện ảnh và truyền hình ở đại lục, tìm kiếm nhiều cơ hội hợp tác hơn với phía đại lục… Theo tôi, tiềm năng thị trường điện ảnh và truyền hình ở đại lục, hiện tại mới chỉ khai thác được chưa đến một phần mười, và chỉ riêng một phần mười thị trường đó cũng đã lớn hơn rất nhiều so với thị trường Hong Kong, càng sớm gia nhập, lợi nhuận trong tương lai càng lớn, còn đợi đến khi thị trường đại lục hoàn toàn trưởng thành mới nghĩ đến việc tiến vào, lúc đó sẽ không còn bất kỳ vị trí nào dành cho ông đâu!" Nghe xong những lời này của Lâm Hựu Luân, Trâu Văn Hoài quả thật đã động lòng, nhưng nguyên nhân thực sự khiến ông quyết định hợp tác với Lâm Hựu Luân không phải là điều đó, mà là trước khi nói những lời này, Lâm Hựu Luân thực tế đã chặn đứng mọi đường lui của ông.

Nếu Gia Hòa không hợp tác với Lâm Hựu Luân đầu tư căn cứ điện ảnh và truyền hình ở đại lục, sau khi hợp đồng phim trường Phủ Sơn Đạo hết hạn, Gia Hòa sẽ phải đối mặt với tình cảnh khó xử là không có chỗ quay phim.

Hiện thực bày ra trước mắt, Trâu Văn Hoài căn bản không có nhiều lựa chọn hơn. — "Cái gì!

Vương Tinh không đồng ý?" Phương Dật Hoa nghe tin này khi đang chuẩn bị dâng trà cho Thiệu Dật Phu, tay run lên, suýt làm đổ trà

ra thảm.

“Tôi vừa gọi điện cho anh ta.” Thiệu Dật Phu trông có vẻ mệt mỏi, sau khi nghe Vương Tinh nói về ý tưởng của Lâm Hựu Luân về mảnh đất ở Tướng Quân Áo, ông cũng chỉ có thể bất lực từ bỏ ý định đấu thầu mảnh đất đó giống như Trâu Văn Hoài.

Một là không muốn làm căng thẳng mối quan hệ với Lâm Hựu Luân, hai là cách bố cục của Lâm Hựu Luân trong ngành điện ảnh tương lai cũng đã cho ông nhiều gợi mở.

Phương Dật Hoa không biết nội tình, việc Vương Tinh không nể mặt như vậy khiến bà rất tức giận.

“Năm đó nếu không có sự bồi dưỡng của Thiệu thị, anh ta và cha anh ta bây giờ không biết đang làm gì, bây giờ anh ta cứng cánh rồi, lại có người chống lưng, vậy mà ngay cả ông cũng không coi ra gì… Hay là tôi gọi điện hỏi Vương Thiên Lâm xem sao, ông ta đúng là sinh ra một đứa con trai giỏi giang!” “Thôi được rồi, chuyện này không liên quan nhiều đến Vương Tinh, sở dĩ anh ta không đồng ý với tôi, là vì ông Lâm cũng hứng thú với mảnh đất ở Tướng Quân Áo, chuẩn bị mua lại để cải tạo thành căn cứ quay phim hiệu ứng đặc biệt mới.” Thiệu Dật Phu giải thích như vậy, Phương Dật Hoa lúc này mới biết mình đã oan cho Vương Tinh, nhưng những điều này không phải là điều bà quan tâm, bây giờ điều bà quan tâm nhất là mục đích của Lâm Hựu Luân rốt cuộc là gì.

“Nước cờ này của ông Lâm lớn thật, nếu anh ấy không bảo Vương Tinh nói thẳng với tôi, e rằng tôi nhất thời cũng không thể nhìn ra mục đích thực sự của anh ấy.” Nói về tầm nhìn và bố cục, trong làng điện ảnh Hong Kong về cơ bản không ai có thể sánh ngang với Lâm Hựu Luân, điểm này đã được chứng minh từ rất lâu rồi.

Thiệu Dật Phu lúc này cũng chỉ có thể cảm thán một phen, nhưng

Phương Dật Hoa lại càng nghe càng mơ hồ. (còn tiếp) Mãi mới làm rõ được ý định thực sự của Lâm Hựu Luân, nhưng Phương Dật Hoa lại càng mơ hồ hơn: "Miếng đất đó chính phủ quy định chỉ được dùng để xây dựng phim trường, anh Lâm lấy về có tác dụng gì?" "Anh ấy muốn xây dựng phim trường kỹ xảo lớn nhất châu Á ở Hong Kong, Tướng Quân Áo chỉ là công trình giai đoạn đầu, giai đoạn sau anh ấy còn dự định mua thêm đất xung quanh để mở rộng quy mô, đồng thời phim trường Thanh Thủy Loan cũng sẽ được anh ấy dùng làm công trình giai đoạn hai để cải tạo…" Thiệu Nghị Phu nói đơn giản về ý tưởng của Lâm Hựu Luân, Phương Dật Hoa vừa sốc trước tham vọng lớn của Lâm Hựu Luân, vừa không khỏi nghĩ, Thiệu thị không giành được Tướng Quân Áo thì thôi, nếu sau này cả phim trường Thanh Thủy Loan cũng bị dùng để cải tạo, đợi đến khi hợp đồng thuê phim trường Phủ Sơn Đạo của Gia Hòa hết hạn, thì các công ty điện ảnh Hong Kong sau này sẽ đi đâu để quay phim?

Hong Kong hiện tại một năm có thể làm ra 3, 4 bộ phim kinh phí lớn đã là rất khó khăn rồi, sau này chẳng lẽ tất cả các phim đều phải làm thành phim kinh phí lớn sao? "Đây chính là điểm cao minh thứ nhất mà tôi nói về anh Lâm." Thiệu Nghị Phu thở dài, "Anh ấy chuẩn bị liên kết với Trâu Văn Hoài để xây dựng một căn cứ điện ảnh và truyền hình quy mô lớn hơn ở Bằng Thành, đồng thời còn chuẩn bị xin chính phủ đại lục mở thông đường xuất nhập cảnh đặc biệt, sau này quay phim rất có thể là sáng từ Hong Kong đi xe đến Bằng Thành, tối lại đi xe từ Bằng Thành về Hong Kong, điều này không có quá nhiều khác biệt so với việc quay ở hai phim trường Thanh Thủy Loan và Phủ Sơn Đạo trước đây, nhưng tiền thuê địa điểm, chi phí nhân lực sẽ có một mức giảm đáng kể." "Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?" Phương Dật Hoa hai tay nắm chặt vào nhau, vẻ mặt có chút bối rối, ý tứ là Trâu Văn Hoài và Lâm Hựu Luân hợp tác, e rằng sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch Thiệu thị trở lại giới điện ảnh.

Thiệu Nghị Phu mỉm cười, rồi hỏi ngược lại một câu: "Cô nghĩ vì sao anh Lâm lại muốn kéo Trâu Văn Hoài vào cuộc?" Phương Dật Hoa ngây người, rồi cười khổ lắc đầu.

Thiệu Nghị Phu lại hỏi: "Anh Lâm hiện tại đã kiểm soát các rạp chiếu phim và phần lớn kênh phát hành điện ảnh ở Hong Kong.

Điều đó tương đương với việc toàn bộ hạ nguồn của chuỗi công nghiệp điện ảnh Hong Kong đều bị anh ấy độc quyền.

Nếu anh ấy có thể độc quyền cả thượng nguồn của chuỗi công nghiệp, kiểm soát tất cả các địa điểm quay phim trong tay, như vậy chẳng phải là nắm giữ toàn bộ ngành điện ảnh Hong Kong sao?

Anh Lâm sẽ không có tham vọng như vậy sao?" Lâm Hựu Luân có tham vọng như vậy hay không Phương Dật Hoa không rõ, nhưng nếu có cơ hội như vậy đặt trước mặt cô, cô nhất định sẽ không chút do dự mà lựa chọn làm như vậy, bởi vì sức hấp dẫn của việc kiểm soát toàn bộ điện ảnh Hong Kong quá lớn, tin rằng không một ai có thể từ chối. "Đây chính là điểm cao minh thứ hai của anh Lâm.

Bởi vì độc thực khó béo… Đối với anh Lâm mà nói, tương lai dù là đầu tư xây dựng phim trường Tướng Quân Áo, hay là cải tạo phim trường Thanh Thủy Loan, đều sẽ chiếm dụng rất nhiều vốn và sức lực của anh ấy, mà để hoàn thành việc cải tạo hai phim trường này, anh ấy chắc chắn không còn dư lực để quan tâm đến việc xây dựng căn cứ điện ảnh và truyền hình Bằng Thành, hoặc có thể nói anh ấy có năng lực đó, nhưng anh ấy lại không định làm như vậy." Thiệu Nghị Phu dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Bất kỳ căn cứ điện ảnh và truyền hình nào sau khi xây xong, cần có các công ty điện ảnh đến quay phim mới có thu nhập.

Nếu toàn bộ căn cứ điện ảnh và truyền hình đều là tài sản của anh Lâm, các công ty điện ảnh khác chưa chắc đã không có ý tưởng khác.

Đại lục rộng lớn như vậy, nơi thích hợp để xây phim trường không chỉ có một chỗ ở Bằng Thành, Bằng Thành hiện tại chỉ thuận tiện vì gần Hong Kong, trước khi Hong Kong trở về với đại lục, việc qua lại giữa Hong Kong và đại lục không tiện, căn cứ điện ảnh và truyền hình Bằng Thành vẫn có một số ưu thế, nhưng sau này ưu thế này sẽ dần dần nhỏ đi, kiểm soát căn cứ điện ảnh và truyền hình Bằng Thành cũng chỉ có thể độc quyền nhất thời, sau này sẽ có nhiều đối thủ cạnh tranh hơn tham gia, không chỉ đến từ Hong Kong, mà còn đến từ đại lục." "Anh Lâm rất rõ điểm này, vì vậy mới nghĩ đến việc kéo Trâu Văn Hoài vào cuộc, thậm chí hiện tại các công ty điện ảnh có chút thực lực ở Hong Kong đều sẽ bị anh ấy kéo đến cùng nhau góp vốn để xây dựng căn cứ điện ảnh và truyền hình này, mọi người đã đầu tư tiền vào đó, sau này dù tình hình có thay đổi thế nào, cũng sẽ ưu tiên lựa chọn đến đó quay phim, bởi vì mọi người đều bị trói buộc trên cùng một cỗ xe chiến đấu, chỉ có thể đồng tâm hiệp lực… Nhìn bề ngoài, dường như anh Lâm đã từ bỏ ý định độc quyền thượng nguồn chuỗi công nghiệp điện ảnh và truyền hình Hong Kong, nhưng thực chất anh ấy đang lấy lui làm tiến, từ bỏ độc quyền đối với các bộ phim kinh phí vừa và nhỏ ở cấp độ sản xuất, tập trung vào việc duy trì vị trí dẫn đầu về công nghệ kỹ xảo, bởi vì việc độc quyền về vốn, nhân lực rất dễ bị phá vỡ, chỉ có độc quyền về kỹ thuật, chỉ cần bản thân không mắc sai lầm, người đến sau muốn phá vỡ cục diện rất khó, vì vậy cô cũng thấy rồi đó, anh ấy hiện tại bố trí tất cả các phim trường cao cấp có thể hoàn thành việc quay và sản xuất kỹ xảo ở Hong Kong, còn ở đại lục chỉ là một số phim trường chỉ có thể thực hiện quay phim thông thường, toàn bộ tư duy bố cục ngành đã rất rõ ràng." "Vậy chẳng phải các công ty điện ảnh Hong Kong khác tham gia đều bị anh ấy coi như bia đỡ đạn sao?" Phương Dật Hoa đột nhiên buột miệng nói ra câu này.

Thiệu Nghị Phu đầu tiên là ngây người, sau đó lại không nhịn

được cười phá lên. "Ví dụ này dùng hay đấy, nhưng nói đi thì phải nói lại, muốn được anh Lâm coi như bia đỡ đạn, trước hết cô còn phải có tư cách làm bia đỡ đạn… Trâu Văn Hoài chắc chắn cũng biết điều này, nhưng ông ấy không có lựa chọn, tương tự chúng ta cũng không có lựa chọn." Lần này Phương Dật Hoa lập tức hiểu ý của Thiệu Nghị Phu, Lâm Hựu Luân muốn xây dựng căn cứ điện ảnh và truyền hình ở Bằng Thành, chỉ kéo Trâu Văn Hoài vào cuộc là chưa đủ, điều này tạo điều kiện thuận lợi cho Thiệu thị chen chân vào. "Vậy tôi có nên ngay lập tức đi tìm anh Lâm để nói chuyện này không?" Phương Dật Hoa tỏ vẻ vội vàng, nhưng Thiệu Nghị Phu lại xua tay. "Đừng vội, bởi vì Liên hoan phim quốc tế Hong Kong sắp khai mạc, anh Lâm giai đoạn này ước chừng sẽ rất bận, chưa chắc có thời gian nghiêm túc ngồi xuống mặc cả với chúng ta… Tôi có cảm giác, sau Liên hoan phim quốc tế Hong Kong lần này, anh Lâm hẳn sẽ có một hành động lớn." — Gần đến ngày khai mạc Liên hoan phim quốc tế Hong Kong, số lượng phóng viên "túc trực" trong và ngoài sân bay Khải Đức cũng đột nhiên tăng lên.

Trần Khải Ca dẫn đoàn làm phim 《Bá Vương Biệt Cơ》 vừa xuất hiện, đã bị không ít phóng viên bám riết.

Nhà sản xuất Từ Phong đã cử người chuyên trách đến đón, Trần Khải Ca vừa gặp được người kia, đang chuẩn bị chào hỏi Trương Phong Nghị và Cát Ưu phía sau, bất ngờ mấy phóng viên từ hai bên xông ra, lập tức vây kín mấy người họ. "Đạo diễn Trần, ông có nhận xét gì về thất bại của 《Bá Vương Biệt Cơ》 tại Liên hoan phim Cannes?" "Đạo diễn Trần, ông có lạc quan về triển vọng của 《Bá Vương Biệt Cơ》 tại Liên hoan phim quốc tế Hong Kong lần này không?" Rất nhiều câu hỏi cùng lúc ập tới, Trần Khải Ca không kịp trở tay, càng không cần nói đến Trương Phong Nghị và Cát Ưu đứng phía sau ông.

Trong đó Trương Phong Nghị còn đỡ hơn một chút, hai tháng trước khi 《Bá Vương Biệt Cơ》 công chiếu ở Hong Kong anh ta đã theo Trần Khải Ca đến một lần, lúc đó đã chứng kiến sự khó đối phó của truyền thông Hong Kong, đối với tình hình hiện tại cũng không mấy làm lạ, còn Cát Ưu là lần đầu tiên đến Hong Kong, trận thế phóng viên vây quanh phỏng vấn như thế này anh ta là lần đầu tiên được thấy.

Lúc này, Trần Khải Ca ho khan một tiếng, ông biết nếu mình không nói gì, hôm nay họ đừng hòng rời đi. "《Bá Vương Biệt Cơ》 đã không đạt được thành tích tốt tại Liên hoan phim Cannes, tôi nghĩ chủ yếu là do các bộ phim Hoa ngữ nói chung đều tồn tại vấn đề 'không hợp khẩu vị' ở nước ngoài, còn khi tham gia Liên hoan phim quốc tế Hong Kong thì tôi không có lo lắng này, bởi vì các giám khảo về cơ bản đều là những nhà làm phim xuất sắc đến từ Hong Kong và các quốc gia châu Á khác… Đương nhiên, tôi không dám nói 《Bá Vương Biệt Cơ》 lần này nhất định sẽ đoạt giải, chỉ hy vọng có thể đạt được chút thành quả nào đó, đừng trắng tay trở về là tốt rồi." Khi trả lời câu hỏi của phóng viên Hong Kong, Trần Khải Ca không còn giữ thái độ đạo diễn phim nghệ thuật như trước, mà chủ động hạ thấp mình, nhưng các phóng viên Hong Kong lại không mấy quan tâm đến điều đó, một câu hỏi mà Trần Khải Ca rất không muốn trả lời, nhanh chóng vẫn bị người ta đưa ra. "Đạo diễn Trần, trước đó 《Bá Vương Biệt Cơ》 lần lượt bị Kim Mã Tưởng và Kim Tượng Tưởng từ chối, lúc đó ông từng tuyên bố rằng bộ phim này sẽ không tham gia bất kỳ giải thưởng điện ảnh nào ở khu vực Hong Kong, Đài Loan nữa, bây giờ đến tham gia Liên hoan phim quốc tế Hong Kong, có phải là chuẩn bị phủ nhận những gì mình đã nói trước đây không?" Sắc mặt Trần Khải Ca lập tức trở nên rất khó coi, người trợ lý do Từ Phong phái đến thấy tình hình không ổn, vội vàng đứng ra giải thích thay Trần Khải Ca: "Mọi người xin hãy yên lặng một chút, nghe tôi

nói hai câu." Phần lớn phóng viên đều rất hợp tác dừng tranh luận và chụp ảnh, ánh mắt đều hướng về người này. "Tôi là trợ lý của tổng giám đốc công ty điện ảnh Thang Thần, cô Từ.

Về câu hỏi mà phóng viên vừa rồi đề cập, tôi có thể rất rõ ràng nói với mọi người, đạo diễn Trần chưa từng nói những lời như vậy trong bất kỳ trường hợp công khai hay riêng tư nào, và việc bộ phim 《Bá Vương Biệt Cơ》 tham gia Liên hoan phim quốc tế Hong Kong là do nhà sản xuất Từ Phong và anh Lâm Hựu Luân đã bàn bạc từ rất sớm, anh Lâm rất yêu thích bộ phim này, ngay ngày thứ hai sau khi phim công chiếu ở Hong Kong, anh ấy đã gọi điện cho cô Từ để đưa ra lời mời, điểm này mọi người tùy tiện hỏi thăm một chút là sẽ rõ." Lời vừa dứt, cửa sân bay đột nhiên nổi lên một trận xôn xao, thu hút ánh mắt của các phóng viên xung quanh.

Trong đám đông không biết ai đó hô lên một câu "Lâm Hựu Luân đến rồi", các phóng viên vây quanh Trần Khải Ca nghe tin đều bỏ lại bên này mà chạy sang đó. "Truyền thông Hong Kong đều như thế này sao?

Thật là điên cuồng, cứ như đánh trận vậy… Thôi được rồi, chúng ta cũng đừng đứng ngây ra nữa, mau đi thôi!" Cát Ưu kéo Trương Phong Nghị còn đang ngây người bên cạnh, nhưng Trương Phong Nghị lại đứng yên không nhúc nhích.

Trần Khải Ca và trợ lý do Từ Phong phái đến cũng đều không động đậy, sau khi nhìn thoáng qua chỗ đông người ở cửa sảnh chính một lần nữa, hai người cùng thu ánh mắt lại, rồi nhìn nhau.

Trần Khải Ca có chút không chắc chắn hỏi: "Trợ lý Lưu, anh xem chúng ta có cần qua đó chào hỏi không?" Trợ lý Lưu do Từ Phong phái đến lắc đầu, "Tình hình hiện tại chúng ta muốn chen vào cũng khó, hơn nữa anh Lâm đến đây có lẽ là đặc biệt đến đón người, chúng ta

không cần phải chen lấn." Trần Khải Ca nghe xong gật đầu, nhưng ánh mắt lại không nhịn được liếc nhìn về hướng đó một lần nữa, trong lòng không khỏi tò mò nghĩ, rốt cuộc là ai mà có thể khiến Lâm Hựu Luân đích thân đến đón?

Sự tò mò của Trần Khải Ca, cũng chính là điều mà truyền thông Hong Kong rất quan tâm.

Mặc dù Lâm Hựu Luân được một nhóm vệ sĩ bảo vệ đi thẳng vào trong, không có ý định trả lời bất kỳ câu hỏi nào, nhưng trong đám đông vẫn có phóng viên không ngừng hỏi về việc này.

Đợi sau khi đoàn người đi qua, Trần Khải Ca và mấy người kia mới đi ra ngoài.

Cát Ưu đi phía sau không nhịn được kéo Trương Phong Nghị lại hỏi nhỏ: "Người vừa rồi đi qua là ai vậy, sao mà có trận thế lớn đến thế?

Sao các phóng viên Hong Kong thấy anh ta lại như uống thuốc kích thích vậy?" Trương Phong Nghị quay đầu nhìn lại, nhún vai nói: "Chuyện này nói ra thì dài dòng, trên đường tôi sẽ từ từ kể cho cậu nghe, tóm lại một câu, ít nhất một phần ba phóng viên paparazzi ở Hong Kong đều sống nhờ việc theo dõi cuộc sống đời tư và các tin đồn tình ái của anh ta với một số nữ minh tinh, vậy nên cậu hẳn đã hiểu vì sao anh ta lại được phóng viên 'hoan nghênh' như vậy rồi chứ?" "Ý cậu là, người này tác phong sinh hoạt có vấn đề?" Cát Ưu buột miệng nói ra câu này, lập tức khiến Trương Phong Nghị bị hỏi khó.

Ngớ người một lúc, Trương Phong Nghị mới cười khổ giải thích: "Cậu cũng biết đấy, đây là ở Hong Kong, phong cách cởi mở hơn đại lục, chỉ cần chưa kết hôn, ở bên ai cũng là chuyện riêng tư của người ta." Cát Ưu lại buột miệng: "Vậy là đạo đức thấp lắm sao?" Lần này

đến cả Trương Phong Nghị cũng không biết phải trả lời thế nào. "Cũng không thể nói như vậy, nếu là người khác làm như vậy, ở Hong Kong cũng sẽ bị chỉ trích, nhưng thân phận của người này có chút đặc biệt, thân phận của anh ta có chút giống như tài tử thời xưa, rất nhiều thế hệ trẻ ở Hong Kong đều lớn lên đọc tiểu thuyết của anh ta, yêu nhà yêu luôn cả người, vì vậy trong vấn đề này cũng đặc biệt khoan dung với anh ta… Thậm chí rất nhiều người trẻ còn coi anh ta là mục tiêu phấn đấu trong cuộc đời mình." "Còn có chuyện như vậy sao?" Cát Ưu trừng lớn mắt, vẻ mặt đầy khó tin. "Đây chính là Hong Kong!" Trương Phong Nghị vỗ vai Cát Ưu, có chút cảm khái nói: "Nếu cậu có thể dùng mười năm thời gian, từ một kẻ nghèo rớt mồng tơi thậm chí chưa từng học đại học, trở thành một phú hào Hong Kong giàu có địch quốc, thì cậu cũng sẽ được rất nhiều người trẻ ở đây sùng bái!" Cát Ưu ngây người một lúc, rồi buột miệng nói: "Tư bản chủ nghĩa vạn ác!" Trương Phong Nghị cười chỉ Cát Ưu, thấy Trần Khải Ca đi phía trước bóng lưng sắp không nhìn thấy nữa, hai người vội vàng đuổi theo. — "Steven, sao anh cũng đến vậy… George nói với tôi là anh đang bận quay bộ phim đó, không có thời gian qua đây." Giữa sự vây quanh của đông đảo phóng viên Hong Kong, Lâm Hựu Luân và Steven Spielberg, George Lucas vừa xuống máy bay, lần lượt bắt tay nhau. "《Bản danh sách của Schindler》 đã quay đến một đoạn rất quan trọng, nhưng tôi phát hiện dù mình có dốc vào bao nhiêu cảm xúc, cũng không thể thể hiện được cái cảm giác mà tôi muốn, vì vậy tôi quyết định tự thưởng cho mình một kỳ nghỉ!" Lời của Steven Spielberg vừa dứt, George Lucas đã ở bên cạnh bĩu môi nói: "Đúng vậy, bác sĩ tâm lý cũng kiến nghị như vậy… Nếu không phải vị bác sĩ đó rất nghiêm túc nói với Steven rằng, nếu anh ấy cứ tiếp tục làm việc như vậy, quay xong bộ phim này tuyệt đối sẽ mắc bệnh trầm cảm, e rằng anh ấy bây giờ vẫn còn đang ở Ba Lan." Steven Spielberg mỉm cười nhún vai bên cạnh, "Đó chỉ là một trong những lý do, quan trọng

hơn là 《Công Viên Khủng Long》 lần đầu tiên ra mắt khán giả, với tư cách là đạo diễn của bộ phim, tôi không muốn bỏ lỡ khoảnh khắc đầy phấn khích này." "Đây không phải là nơi tốt để trò chuyện, tôi nghĩ anh đã sắp xếp khách sạn cho chúng tôi rồi đúng không?" George Lucas nháy mắt với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nhìn đám phóng viên bị vệ sĩ chặn ở bên ngoài, đang không ngừng chụp ảnh, có chút bất lực nhún vai nói: "Tôi nghĩ hai anh nhất định phải nói vài câu, nếu không nhóm phóng viên này sẽ không bỏ qua đâu." George Lucas nửa đùa nửa thật nhìn Lâm Hựu Luân một cái. "Sao vậy, lẽ nào họ không phải là đến vì anh sao?" Lâm Hựu Luân không để ý George Lucas, quay đầu nhìn Steven Spielberg, vừa định giải thích, Steven Spielberg đã nhanh hơn anh một bước mở lời. "Trên máy bay, George đã kể cho tôi không ít chuyện thú vị về anh ở Hong Kong… Chỉ cần anh cần, chúng tôi sẽ giúp anh che đậy." Đến cả Steven Spielberg cũng nói như vậy, Lâm Hựu Luân không khỏi có chút đau đầu. "Lần này tôi đến là đơn thuần để đón hai anh, không còn việc gì khác." "Thật sao?" George Lucas cười gian bỉu môi, "Tôi còn tưởng anh đang hẹn hò với cô gái xinh đẹp nào đó ở sân bay, nếu không sao lại thu hút nhiều phóng viên đến vậy?" Steven Spielberg ở bên cạnh cười mà không nói, rõ ràng cũng đồng tình với lời nói của George Lucas.

Lâm Hựu Luân ôm đầu, "Hẹn hò ở sân bay, George anh sẽ không nghĩ tôi bị điên chứ?" George Lucas nhún vai, "Được rồi, tôi rút lại lời vừa nói… Nhưng nhiều phóng viên đến vậy, vẫn khiến tôi cảm thấy có chút bất ngờ, họ đều là vì Liên hoan phim quốc tế Hong Kong mà đến sao?" George Lucas vừa rồi đã phát hiện, trong nhóm phóng viên này không chỉ có truyền thông địa phương Hong Kong, mà còn có phóng viên Đài Loan, Nhật Bản, Hàn Quốc, mặc dù những người này đều dùng tiếng Anh để đặt câu hỏi, nhưng từ ngữ điệu vẫn có thể

nghe ra một số khác biệt nhỏ.

Chương 875

Phóng viên các nước đã đến Hong Kong trước để chuẩn bị sớm, ở một khía cạnh nào đó cũng có thể coi là một biểu hiện trực quan cho thấy ảnh hưởng của Liên hoan phim quốc tế Hong Kong đang ngày càng mở rộng ở châu Á. "Tại lễ khai mạc, còn sẽ có phóng viên Mỹ, Anh xuất hiện nữa." Lâm Hựu Luân bổ sung thêm một câu.

George Lucas và Steven Spielberg đều lộ ra vẻ mặt bất lực, họ đặt buổi ra mắt đầu tiên của 《Công Viên Khủng Long》 với khán giả ở Hong Kong, chính là muốn tránh khỏi tầm mắt của truyền thông Mỹ, bây giờ xem ra kế hoạch này lại thất bại rồi.

Thấy George Lucas và Steven Spielberg đi về phía đám đông, các phóng viên tại hiện trường đều trở nên phấn khích.

Mặc dù thông tin về việc 《Công Viên Khủng Long》 là một trong hai bộ phim khai mạc Liên hoan phim quốc tế Hong Kong đã được công bố từ lâu, nhưng về bộ phim này, các phóng viên vẫn còn quá nhiều câu hỏi muốn hỏi.

Nhưng George Lucas không cho họ cơ hội này, mà trực tiếp giơ tay lên, ý bảo mọi người yên tĩnh một chút. "Lần này tôi và Steven đến Hong Kong với mục đích gì, tin rằng mọi người đều đã biết rồi… Đúng vậy, chúng tôi thực sự đến vì bộ phim 《Công Viên Khủng Long》, về tình hình giới thiệu bộ phim này, sau này chúng tôi sẽ tổ chức một buổi họp báo chuyên biệt, vì vậy các vấn đề liên quan mọi người có thể chờ một chút." George Lucas một câu đã chặn họng phần lớn phóng viên, nhưng vẫn có người không cam tâm. "Ông George Lucas, 《Công Viên Khủng Long》 là lần hợp tác đầu tiên giữa Công Nghiệp Quang Ma và công ty hiệu ứng đặc biệt Cực Quang, mà trước

đó hai công ty vẫn luôn ở trong trạng thái cạnh tranh, lần này liên thủ quay cùng một bộ phim, lại đồng thời đều là sự thể hiện kỹ thuật mạnh nhất của hai ông, thông qua lần hợp tác này, ông thấy thực lực kỹ thuật của hai công ty ai chiếm ưu thế hơn?" George Lucas không ngờ sẽ có phóng viên trực tiếp đề cập đến việc so sánh hai công ty hiệu ứng đặc biệt Công Nghiệp Quang Ma và Cực Quang, nhưng bản thân ông lại rất sẵn lòng trả lời câu hỏi này. "Hiệu ứng mô hình vẫn luôn là sở trường của Công Nghiệp Quang Ma, còn một số ý tưởng của công ty Cực Quang trong việc tổng hợp kỹ xảo máy tính thực sự khiến tôi kinh ngạc, nếu hai công ty chúng ta có thể hợp lại với nhau, tuyệt đối có thể trở thành công ty hiệu ứng đặc biệt hàng đầu thế giới, và không có một công ty nào khác!" Một phóng viên nhạy bén nắm bắt được hàm ý trong lời nói của George Lucas, lập tức hỏi lại: "Tức là hai công ty có khả năng liên kết?" George Lucas lúc này lại bắt đầu nói nước đôi, "Cũng có thể, ít nhất cá nhân tôi là mong muốn như vậy… Nếu 《Công Viên Khủng Long》 có thể đạt được thành tích khiến mọi người đều hài lòng, sau này những sự hợp tác mạnh mẽ như vậy hẳn sẽ còn nhiều hơn nữa." Thấy từ George Lucas không thể hỏi ra thêm tin tức hữu ích nào, các phóng viên lúc này mới chuyển hướng câu hỏi sang Steven Spielberg. "Ông Steven Spielberg, nghe nói ông đang quay một bộ phim ở Phần Lan có liên quan đến chủ đề người Do Thái bị Đức Quốc xã giết hại, ông có thể giới thiệu một chút về tình hình liên quan đến bộ phim này không?" Đề cập đến 《Bản danh sách của Schindler》, sắc mặt Steven Spielberg trầm xuống. "Rất xin lỗi, hiện tại bộ phim này vẫn đang trong quá trình quay, ngay cả tôi cũng không biết cuối cùng nó sẽ được quay thành như thế nào, vì vậy lúc này tôi vẫn chưa thể trả lời câu hỏi của anh." Câu trả lời như vậy không ngăn được các phóng viên tiếp tục đặt câu hỏi. "Có tin tức cho rằng, sau khi quay xong bộ phim này, ông sẽ đạo diễn một bộ phim phản ánh chủ đề chiến tranh xâm lược của Nhật Bản ở Việt Nam, xin

hỏi tin tức này có chính xác không?" Người đặt câu hỏi vẫn là một phóng viên Mỹ, đặc điểm khuôn mặt của người da trắng khiến anh ta nổi bật giữa một nhóm phóng viên châu Á.

Steven Spielberg do dự một chút, vốn định phủ nhận, bởi vì ông dự định sau khi quay xong 《Bản danh sách của Schindler》 sẽ nghỉ ngơi một thời gian, và trong một thời gian tới không chuẩn bị xem xét loại phim có chủ đề nặng nề như vậy nữa, nhưng nghĩ đến cuộc nói chuyện giữa George Lucas và ông trước khi xuống máy bay, ông lại nén lại ý định nói ra suy nghĩ đó. "Tôi và anh Lâm thực sự có một thỏa thuận như vậy, nhưng tiền đề là anh ấy phải cung cấp cho tôi đầy đủ bằng chứng lịch sử, bởi vì tôi không đặc biệt hiểu rõ một số hành động của quân đội Nhật Bản trong Thế chiến thứ hai ở Việt Nam, với tư cách là bên thứ ba để quay bộ phim như vậy, tôi nghĩ điều quan trọng nhất chính là khách quan, vì vậy bộ phim này hiện tại chỉ đang trong quá trình xem xét, nhưng vẫn chưa có kế hoạch rõ ràng." Câu trả lời của Steven Spielberg khiến Lâm Hựu Luân có chút bất ngờ, tin tức anh tìm Steven Spielberg quay một bộ phim về thảm sát Nam Kinh đã lan truyền ở Mỹ từ lâu, trước đây câu trả lời của Steven Spielberg vẫn luôn không rõ ràng như hiện tại, bây giờ lại thay đổi không chút báo trước, tự nhiên đã gây ra sự nghi ngờ cho Lâm Hựu Luân.

Liên hệ đến việc George Lucas trước đó đề cập đến khả năng hai công ty Công Nghiệp Quang Ma và Cực Quang có thể liên kết sâu hơn trong tương lai, cũng như sự thay đổi thái độ của Steven Spielberg đối với việc quay phim về đề tài thảm sát Nam Kinh, Lâm Hựu Luân chợt lóe lên một tia sáng trong đầu, dường như đã nắm bắt được điều gì đó.

Cảm giác ánh mắt nghi ngờ của Lâm Hựu Luân rơi trên mặt mình, George Lucas trong lòng có chút bất lực, ông biết Lâm Hựu Luân hẳn là đã nhìn ra một vài manh mối, nhưng điều đó không quan trọng, lần

này ông và Steven Spielberg cùng đến Hong Kong, chính là để thương lượng việc này với Lâm Hựu Luân. (Chưa hết, còn tiếp.) Trong chiếc xe Limousine của Lâm Khẳng, Lâm Hựu Luân lắc nhẹ ly rượu trong tay, nhìn George Lucas và Steven Spielberg ngồi đối diện, trong lòng đã có tính toán. "George, bây giờ anh có thể nói cho tôi biết, mục đích thực sự của hai anh khi đến Hong Kong là gì rồi chứ?" George Lucas vẻ mặt thờ ơ nhún vai, "《Công Viên Khủng Long》 là bộ phim khai mạc Liên hoan phim quốc tế Hong Kong, lý do này hẳn là đủ rồi chứ?" "Đối phó với phóng viên thì chắc chắn là đủ rồi, nhưng anh biết đấy, đó không phải là câu trả lời tôi muốn." Lâm Hựu Luân uống một ngụm rượu, "Nếu vì bộ phim 《Công Viên Khủng Long》, Steven một mình đến là đủ rồi." 《Công Viên Khủng Long》 chủ yếu do Lâm Hựu Luân và công ty Hoàn Cầu liên hợp đầu tư quay, George Lucas có thể trở thành nhà sản xuất của bộ phim, chủ yếu là vì mối quan hệ thân thiết giữa ông và nhà đầu tư Lâm Hựu Luân, đạo diễn Steven Spielberg, cũng như bộ phim này cần sự hỗ trợ lớn về kỹ thuật hiệu ứng đặc biệt từ Công Nghiệp Quang Ma.

Hiện tại phim đã quay xong, và không còn quá nhiều liên quan đến George Lucas, trước đây Steven Spielberg không thể đến Hong Kong, ông ấy đại diện đến thì còn hợp lý, nhưng bây giờ Steven Spielberg đã tự mình đến rồi, George Lucas dùng lý do này thì không được nữa.

Với sự hiểu biết của Lâm Hựu Luân về George Lucas, gã này chưa bao giờ là một người nhiệt tình, để ông ta bận rộn vì một bộ phim không mấy liên quan đến mình, bản thân chuyện này đã không hợp lý rồi.

George Lucas đột nhiên cười phá lên, rồi quay đầu nhìn Steven Spielberg: "Anh thua rồi!" Steven Spielberg bất lực nhún vai, không nói gì.

Lâm Hựu Luân nhìn hai người nói chuyện qua lại, nhưng không

vội hỏi nguyên do, anh biết George Lucas chắc chắn sẽ chủ động giải thích chuyện này cho mình. "Trên máy bay, tôi và Steven nói anh nhất định sẽ đoán được ý định thật sự của chúng tôi, anh ấy không tin, vì vậy chúng tôi đã đánh cược." George Lucas ngả người ra sau, đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn trên ghế da, "Lâm, từ rất sớm tôi đã đề cập với anh về chuyện này, tôi và Steven đều hy vọng có thể liên thủ với anh, thành lập một công ty điện ảnh ở Hollywood, trước đây anh cho rằng thời cơ chưa chín muồi, nhưng anh đã hứa với tôi sẽ nghiêm túc xem xét chuyện này, bây giờ hợp đồng của Steven với Hoàn Cầu sắp hết hạn rồi, anh hiểu ý tôi đúng không?" Lâm Hựu Luân nhìn Steven Spielberg một cái, thấy ông ấy cũng đầy vẻ mong đợi, rõ ràng trước đó ông ấy đã đạt được sự đồng thuận với George Lucas. "Xem ra tôi phải đưa ra lựa chọn rồi?" Lâm Hựu Luân nhún vai, rồi nhìn George Lucas hỏi: "Vì sao lại là tôi?" George Lucas và Steven Spielberg nhìn nhau, cuối cùng George Lucas trả lời: "Vì chúng tôi đều cảm thấy anh là người phù hợp nhất." Steven Spielberg ngay sau đó bổ sung thêm một câu: "Nói cách khác, anh là người phù hợp nhất trong số những người chúng tôi quen biết hiện tại." Thấy Lâm Hựu Luân lộ vẻ trầm tư, George Lucas đành tiếp tục nói: "Rất nhiều người đều nghĩ rằng, ở Hollywood chỉ cần có vốn, kỹ thuật và một bộ óc đủ xuất sắc là có thể thành công, đối với một bộ phim đơn lẻ có lẽ là như vậy, nhưng đối với một công ty điện ảnh mà nói, những điều này là cơ bản, nhưng vẫn còn xa mới đủ, theo tôi, kênh phát hành và kho phim là hai yếu tố then chốt, yếu tố trước quyết định một công ty điện ảnh có thể tồn tại được hay không, yếu tố sau quyết định một công ty điện ảnh có thể tồn tại được bao lâu." Làm phim là một khoản đầu tư rất tốn tiền, thành lập một công ty điện ảnh tự nhiên cần một lượng lớn vốn, đặc biệt là khi ngày càng nhiều phim kỹ xảo lớn tràn ngập màn ảnh, số vốn đầu tư trở thành yếu tố then chốt quyết định chất lượng một bộ phim, và ở khía cạnh này, Lâm Hựu Luân có lợi thế trời cho.

Những năm qua, trên thị trường tài chính và bất động sản Hong Kong, Lâm Hựu Luân đã kiếm được một lượng lớn vốn, lại nhờ vào khả năng "nhạy bén" phán đoán vài lần cục diện quốc tế, liên tục thắng lớn trên thị trường ngoại hối, từ đó tích lũy được khối tài sản khổng lồ, so với đó, số tiền anh kiếm được từ điện ảnh những năm qua chỉ là nhỏ bé.

Đương nhiên, trên thế giới này chưa bao giờ thiếu người có tiền, George Lucas và Steven Spielberg liên kết thành lập một công ty điện ảnh mới, việc kéo một đại gia có tiền vào cuộc rất dễ dàng, thậm chí chỉ cần hai người họ hơi bộc lộ ý định này, sẽ có rất nhiều đối tác tự động tìm đến.

Nhưng trong số những người mà George Lucas và Steven Spielberg đã tiếp xúc, để tìm một đối tác như Lâm Hựu Luân vừa hiểu điện ảnh, đồng thời lại có đủ năng lực tài chính, Lâm Hựu Luân không nghi ngờ gì là lựa chọn phù hợp nhất.

Lâm Hựu Luân cung cấp vốn, George Lucas cung cấp kỹ thuật, Steven Spielberg cung cấp ý tưởng điện ảnh, sự kết hợp như vậy có thể coi là một cấu hình mẫu mực, nhưng đây không phải là lý do chính khiến George Lucas và Steven Spielberg nhất định phải kéo Lâm Hựu Luân vào cuộc.

Lý do then chốt vẫn nằm ở kênh phát hành và kho phim.

George Lucas biết, Lâm Hựu Luân và Liên nghệ viện tuyến Mỹ đã bắt đầu hợp tác từ rất sớm, hai bên đã thiết lập được mức độ tin cậy rất cao, đồng thời Gia Nghị viện tuyến do Lâm Hựu Luân nắm giữ có hệ thống kênh phát hành rất hoàn chỉnh ở châu Á.

Với tư cách là đối tác, dù ở khu vực Bắc Mỹ hay nước ngoài, Lâm Hựu Luân đều có thể cung cấp cho công ty mới một kênh phát hành tương đối ổn định, điều này có vai trò rất quan trọng đối với việc công

ty mới đứng vững ở Hollywood.

Bước này đã được thực hiện, tiếp theo sẽ phải đối mặt với vấn đề làm thế nào để toàn bộ công ty phát triển lâu dài.

George Lucas và Steven Spielberg đều là những đạo diễn lớn có ảnh hưởng ở Hollywood, còn Lâm Hựu Luân trong một thời gian dài trước đây, từng được truyền thông Mỹ coi là đại diện cho điện ảnh Hong Kong thách thức Hollywood, có thể dự đoán rằng, một khi công ty mới được thành lập, bất kể quy mô thế nào, đều sẽ bị các hãng phim lớn của Hollywood coi trực tiếp là đối thủ cạnh tranh, muốn phát triển một cách khiêm tốn như các hãng phim vừa và nhỏ khác ở Hollywood, tìm kiếm sự tồn tại trong khe hở rõ ràng là không thể.

Và so với Paramount, MGM, 20th Century Fox, Universal, những hãng phim lâu đời đã thành lập nhiều năm, công ty mới thiếu nhất chính là bề dày, và biểu hiện trực tiếp là lượng phim trong kho rõ ràng không đủ.

Dù là George Lucas hay Steven Spielberg, họ đều rất rõ, muốn so sánh số lượng phim với các hãng phim lâu đời đã thành lập hàng thập kỷ chắc chắn là không được, vì vậy họ đã đổi một tư duy khác, chuẩn bị tập trung vào chất lượng của kho phim.

George Lucas hiện đang nắm giữ bản quyền hai loạt phim 《Chiến tranh giữa các vì sao》 và 《Indiana Jones》, hai bộ phim này đều được coi là những tác phẩm mang tính cột mốc trong thể loại phim tương tự, còn Steven Spielberg ở khía cạnh này thì thiệt thòi hơn một chút, trước đây ông dù có không ít tác phẩm kinh điển như 《Hàm cá mập》, 《ET Người ngoài hành tinh》, nhưng vì đều hợp tác với các hãng phim lớn, bản quyền phim không nằm trong tay ông.

Chỉ dựa vào hai loạt phim 《Chiến tranh giữa các vì sao》 và 《Indiana Jones》 rõ ràng là không đủ, và lúc này vai trò của Lâm

Hựu Luân đã nổi bật.

Những năm qua, các phim lớn của Hong Kong đạt doanh thu phòng vé tốt ở thị trường Bắc Mỹ, tám phần mười đều do Lâm Hựu Luân làm ra, nếu kéo Lâm Hựu Luân vào cuộc, kho phim của công ty điện ảnh mới sẽ sở hữu những bộ phim như loạt 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, 《Lời Nói Dối Chân Thật》, 《Mặt Nạ》, loạt 《Đặc Vụ Áo Đen》, loạt 《Resident Evil》, loạt 《Nhiệm Vụ Bất Khả Thi》, loạt 《Fast & Furious》, 《Godzilla》.

Dù về số lượng vẫn không thể so sánh với các hãng phim lâu đời, nhưng về chất lượng đã không còn kém cạnh quá nhiều.

Đồng thời, Lâm Hựu Luân còn sở hữu studio Pixar, tiếp tục lấp đầy khoảng trống của công ty mới trong lĩnh vực phim hoạt hình.

Năm đó khi bán studio Pixar, George Lucas không mấy lạc quan về sự phát triển của phim hoạt hình 3D, nhưng cùng với việc hiệu ứng máy tính ngày càng được ứng dụng nhiều hơn trong điện ảnh, George Lucas đã có chút hối hận về quyết định ban đầu, đồng thời cũng càng may mắn hơn khi ông đã bán công ty cho Lâm Hựu Luân chứ không phải Steve Jobs, nếu không bây giờ muốn quay lại "nối lại duyên xưa" thì không phải là một chuyện dễ dàng.

Quan trọng hơn, Lâm Hựu Luân còn nắm giữ một công ty truyện tranh Marvel khiến George Lucas cũng rất thèm muốn, chính xác hơn là bản quyền của vô số truyện tranh siêu anh hùng có thể chuyển thể thành phim người đóng.

Về mặt này, George Lucas và Steven Spielberg đều có chung quan điểm, cùng với sự phát triển và trưởng thành sâu rộng của công nghệ hiệu ứng đặc biệt trong điện ảnh, khả năng chuyển thể truyện tranh thành phim trong tương lai ngày càng cao, việc Lâm Hựu Luân mua lại công ty truyện tranh Marvel, rất có khả năng giống như việc anh mua

studio Pixar trước đây, đã nhìn thấy tiềm năng thị trường vô cùng rộng lớn của phim chuyển thể từ truyện tranh trong tương lai.

Đối với thị trường phim chuyển thể từ truyện tranh, George Lucas và Steven Spielberg hiện tại chỉ có một nhận thức mơ hồ, chỉ có Lâm Hựu Luân mới thực sự hiểu rõ tiềm năng thị trường khổng lồ mà các bộ phim siêu anh hùng thuộc Marvel Comics sẽ có trong tương lai.

Phải biết rằng lúc này, bản quyền của 《Người Nhện》 vẫn chưa bị Sony mua đi, quyền chuyển thể điện ảnh của 《Bộ Tứ Siêu Đẳng》 và 《X-Men》 cũng vẫn nằm trong tay công ty truyện tranh Marvel, cộng thêm 《Biệt Đội Siêu Anh Hùng》 nổi tiếng, hầu như có thể nói nắm giữ công ty Marvel, Hollywood trong tương lai gần như đã đứng ở vị trí bất bại.

Lâm Hựu Luân suy nghĩ khoảng mười phút, cuối cùng mở lời hỏi: "Vậy nói về chuyện công ty mới, hai anh đều đã cân nhắc kỹ lưỡng rồi sao?" George Lucas vừa nghe lời này đã biết Lâm Hựu Luân đã chuẩn bị đồng ý, không khỏi mừng rỡ khôn xiết. "Đương nhiên, thậm chí chúng tôi còn đã nghĩ ra tên công ty rồi, sẽ gọi là DreamWorks!" Steven Spielberg ở bên cạnh gật đầu theo, tên này ban đầu là do ông ấy đề xuất, George Lucas cũng cảm thấy tên này rất hay, lúc này đưa ra, rõ ràng là có ý muốn hỏi ý kiến của Lâm Hựu Luân. "Tôi nghĩ tốt nhất nên thêm 'Đông Phương' vào phía trước, hai anh thấy sao?" Lâm Hựu Luân không lộ vẻ gì đề xuất một câu.

George Lucas và Steven Spielberg nhìn nhau, rất nhanh sau đó đã hiểu ý của Lâm Hựu Luân.

Công ty mới có tên "Đông Phương DreamWorks", vô hình trung cũng thể hiện địa vị của Lâm Hựu Luân trong công ty này, đề nghị này dù là George Lucas hay Steven Spielberg đều không thể từ chối. (Chưa hết, còn tiếp.) Sau khi chốt tên công ty điện ảnh mới, Lâm Hựu Luân,

Lucas và Spielberg ba người lại trao đổi ý kiến về việc phân chia cổ phần của công ty.

Không nghi ngờ gì, Lâm Hựu Luân nắm giữ nhiều tài nguyên nhất, vì vậy vị trí cổ đông lớn chắc chắn là của anh, nhưng rốt cuộc chiếm bao nhiêu phần trăm cổ phần thì lại là một chuyện đáng bàn bạc. "Lâm, cổ phần của Đông Phương Mộng Công Hán anh chiếm 60%, còn lại tôi và Steven mỗi người chiếm 20% là được, anh thấy phương án phân chia này thế nào?" Lucas và Spielberg đều biết tầm quan trọng của Lâm Hựu Luân đối với công ty mới, nên đã đề xuất một phương án phân chia cổ phần rất hào phóng, nhưng Lâm Hựu Luân lại lắc đầu. "Tôi chiếm một nửa cổ phần là được, anh và Steven mỗi người 25%, như vậy mới hợp lý hơn." "Tại sao?" Lucas khó hiểu hỏi.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Chẳng lẽ hai người quên rồi sao?

Tôi và truyền thông Mỹ từ trước đến nay vẫn luôn không hợp.

Nếu một công ty điện ảnh mới lấy tôi làm chủ được thành lập, họ nhất định sẽ tìm mọi cách để bôi nhọ, đả kích công ty này.

Chương 876

Tôi không hy vọng tương lai của Đông Phương Mộng Công Hán phải lãng phí vào những cuộc khẩu chiến không ngừng với truyền thông." Lucas nghe xong lời này thì cười rộ lên. "Vậy là anh đẩy chúng tôi ra làm lá chắn sao?" Tổng cổ phần trong tay Lucas và Spielberg tương đương với Lâm Hựu Luân, ít nhất điều đó cho thấy Lâm Hựu Luân không độc chiếm tại Đông Phương Mộng Công Hán, như vậy truyền thông muốn công kích Đông Phương Mộng Công Hán thì hỏa lực sẽ không dồn hết lên một mình Lâm Hựu Luân. "Không chỉ là những điều này, tôi càng hy vọng hai người có thể tham gia sâu hơn vào việc điều hành công ty." Lâm Hựu Luân đưa ra một lời giải thích tốt hơn.

Lucas và Spielberg đương nhiên tin rằng những lời Lâm Hựu Luân nói là thật lòng, nhưng nếu nói họ cho rằng đây là mục đích duy nhất của Lâm Hựu Luân thì họ chưa đến mức ngây thơ như vậy.

Lâm Hựu Luân không nói ra tất cả những suy nghĩ và tính toán thật sự của mình, Lucas và Spielberg cũng vậy, nhưng điều này không hề cản trở sự hợp tác của ba người, bởi vì họ có chung nền tảng lợi ích.

Lâm Hựu Luân không định làm cổ đông lớn của Đông Phương Mộng Công Hán, là bởi vì bất kể là chính phủ Mỹ hay truyền thông, đều sẽ không muốn nhìn thấy một công ty điện ảnh do người nước ngoài nắm quyền kiểm soát quật khởi ở Hollywood.

Hiện tại, tổng cổ phần trong tay Lucas và Spielberg cũng không ít hơn Lâm Hựu Luân, có thể làm giảm bớt tối đa sự cảnh giác của xã hội Mỹ đối với Đông Phương Mộng Công Hán, điều này có lợi cho sự

phát triển lớn mạnh của toàn bộ công ty.

Kỳ vọng của Lâm Hựu Luân đối với Đông Phương Mộng Công Hán không phải là bá chủ Hollywood, mà là muốn có được một phần lợi nhuận từ xu thế quật khởi của Hollywood trong tương lai, vì vậy anh không có yêu cầu quá mạnh mẽ về cổ phần của công ty này.

Việc đầu tư vào Đông Phương Mộng Công Hán, phần lớn là để kích hoạt bố cục đầu tư trước đó của anh ở Mỹ.

Chỉ khi trong tay nắm giữ một công ty điện ảnh, sở hữu kênh sản xuất và phát hành ổn định, thì Xưởng phim Pixar và Công ty truyện tranh Marvel của Lâm Hựu Luân mới có thể phát huy tối đa ưu thế của mình.

Điểm này Lâm Hựu Luân không nhắc đến với Lucas và Spielberg, nhưng anh tin rằng với trí tuệ của hai người họ, rất dễ dàng có thể nghĩ ra điều này.

Ngược lại, Lucas nguyện ý đầu tư vào Đông Phương Mộng Công Hán, một phần lớn nguyên nhân cũng là để công nghệ Industrial Light & Magic được ứng dụng có giá trị hơn; còn Spielberg sở dĩ gia nhập là vì ông không muốn tiếp tục bị các công ty điện ảnh lớn chi phối, ông hy vọng có thể tự do quay những tác phẩm mình yêu thích.

Ba người đều có những tính toán riêng, ai nấy cũng đều hiểu rõ trong lòng, chỉ là rất ăn ý mà không nói thẳng ra.

Chuyện hợp tác cứ thế được chốt lại, nhưng việc chính thức thành lập công ty này và công bố tin tức ra bên ngoài vẫn phải đợi thêm một thời gian nữa.

Lâm Hựu Luân sắp xếp chỗ ở cho Lucas và Spielberg tại khách sạn Peninsula, nhưng khi chiếc xe Lincoln dừng trước cửa khách sạn, ba người bước xuống xe, Lâm Hựu Luân lại phát hiện gần khách sạn

có một số người trông giống phóng viên đang lảng vảng.

Ba người vừa xuất hiện, các phóng viên đang mai phục trong mấy chiếc ô tô phía đối diện đồng thời hạ kính xe xuống, chĩa ống kính tele về phía này.

Khi vào khách sạn, Lâm Hựu Luân cố ý đi chậm lại một bước, nhỏ giọng hỏi trợ lý A Kiệt về chuyện những phóng viên này. "Tôi vừa tra một chút, không phải hành trình của chúng ta bị lộ, những phóng viên này chắc là tình cờ xuất hiện ở đây thôi." "Trùng hợp?" Thấy Lâm Hựu Luân không nhịn được nhíu mày, A Kiệt giải thích thêm: "Trần Khải Ca và đoàn người của anh ấy cũng đang ở khách sạn Peninsula, những phóng viên này đều là vì họ mà đến." Lâm Hựu Luân gật đầu, sau đó mới bước vào khách sạn.

Khách sạn có người chuyên dẫn Lucas và Spielberg đi đến phòng, Lâm Hựu Luân liền đợi hai người họ ở sảnh cà phê.

Trong tay cầm một ly cà phê, đang cúi đầu suy tư chuyện gì đó, bỗng nhiên bên cạnh vang lên một giọng nói: "Anh Lâm, thật trùng hợp, anh cũng đến đây uống trà chiều sao?" Lâm Hựu Luân ngẩng đầu lên, thấy Từ Phong đang tươi cười đứng trước mặt, hơi sững sờ, lập tức phản ứng lại, cô ấy hẳn là đến để gặp Trần Khải Ca và đoàn người. "Chị Từ hẹn gặp ai ở đây vậy?" Ngoài sự bất ngờ, Từ Phong không nhịn được gật đầu. "Tôi cũng vậy!" Lâm Hựu Luân giơ ly cà phê trong tay lên với Từ Phong, Từ Phong lập tức hiểu ý anh. "Vậy có cơ hội sẽ lại làm phiền anh Lâm vậy." Nhìn bóng lưng Từ Phong rời đi, Lâm Hựu Luân trong lòng có điều suy tư.

Ở một góc khác của sảnh cà phê, Trần Khải Ca, Trương Phong Nghị và Cát Vưu đang ngồi cùng nhau nói chuyện nhỏ.

Thấy Từ Phong đi tới, ba người đồng loạt đứng dậy, lần lượt chào hỏi cô ấy.

Sau một hồi khách sáo, Từ Phong ngồi xuống, câu đầu tiên nói ra là bảo Trần Khải Ca đoán cô ấy vừa gặp ai.

Trần Khải Ca cười lắc đầu, "Chị Từ có nhiều bạn ở Hương Cảng như vậy, chị hỏi thế này thật khiến tôi khó xử." "Tôi vừa gặp anh Lâm." Từ Phong không vòng vo nữa, Trần Khải Ca thì lập tức phản ứng lại, nhưng Cát Vưu bên cạnh lại mù mịt, đang định hỏi Trương Phong Nghị vị anh Lâm này là ai, thì thấy Trương Phong Nghị không tiếng động gật đầu với mình, lúc đó anh mới chợt hiểu ra, anh Lâm trong miệng Từ Phong chính là Lâm Hựu Luân.

Trên đường đến khách sạn vừa nãy, Cát Vưu đã nghe Trương Phong Nghị kể không ít chuyện về Lâm Hựu Luân, cũng rất bội phục nhân vật phong lưu nổi tiếng khắp Hương Cảng này, không ngờ đối phương lại ngồi trong cùng một sảnh cà phê uống trà với họ.

Anh ta lập tức rướn cổ nhìn quanh, cố gắng tìm kiếm bóng dáng Lâm Hựu Luân.

Trần Khải Ca không tò mò như Cát Vưu, điều anh quan tâm hơn là mục đích của Từ Phong khi nhắc đến Lâm Hựu Luân vào lúc này. "Lần này 《Bá Vương Biệt Cơ》 không thể trở thành phim mở màn của liên hoan phim, có nhiều nguyên nhân khác nhau, nhưng đạo diễn Trần có thể yên tâm, giải Kim Long lần này nhất định sẽ không để anh ra về tay trắng." Từ Phong nói những lời này chỉ là để trấn an Trần Khải Ca, nhưng sau thất bại tại Liên hoan phim Cannes, tâm trạng của Trần Khải Ca đã trở nên có phần bi quan, lúc này anh càng không thể hoàn toàn ký thác hy vọng vào Từ Phong. "Chị Từ thật sự nghĩ vậy sao?" "Đạo diễn Trần nếu không tin thì có thể xem cái này!" Từ Phong lấy một quyển tạp chí từ trong túi xách ra, đặt trước mặt Trần Khải Ca.

Trần Khải Ca cầm tạp chí lên, bốn chữ lớn "Minh Báo Chu San"

đập vào mắt.

Ảnh bìa tạp chí là Trương Mạn Ngọc sau khi lần thứ hai đăng quang Ảnh hậu tại giải Kim Tượng vài tháng trước, nhưng điều thực sự thu hút Trần Khải Ca vẫn là dòng tiêu đề trên trang bìa chính: "Phỏng vấn độc quyền Lâm Hựu Luân — Bàn lại về sự khác biệt định vị giữa giải Kim Tượng và giải Kim Long".

Theo chỉ dẫn số trang trên bìa, Trần Khải Ca không chút do dự lật đến trang đó. —— Thời gian quay ngược lại một tuần trước, ký giả cấp cao Từ Nguyên của 《Minh Báo Chu San》 đã có một buổi phỏng vấn độc quyền Lâm Hựu Luân tại văn phòng của anh. "Anh Lâm, từ khi Liên hoan phim Quốc tế Hương Cảng thiết lập giải Kim Long đến nay, việc bình tuyển các hạng mục giải thưởng luôn là đề tài được các bên vô cùng quan tâm.

Ngay cả giải Kim Tượng, vốn được coi là công bằng nhất trong giới điện ảnh Hoa ngữ, những năm gần đây cũng không tránh khỏi việc vướng vào ngày càng nhiều lời đàm tiếu và chỉ trích.

Có người nói giải Kim Tượng chính là đang 'chia bánh ngọt', có người phàn nàn rằng việc bình tuyển của giải thưởng này không công bằng với người không phải dân Hương Cảng, trong tương lai giải Kim Long cũng có thể đối mặt với tình huống tương tự, không biết đối với điều này, Ủy ban tổ chức Liên hoan phim Quốc tế Hương Cảng có biện pháp ứng phó nào không?" Bởi vì Từ Nguyên trong một câu hỏi đã đồng thời hỏi về giải Kim Tượng và giải Kim Long, Lâm Hựu Luân đành phải trả lời riêng. "Vì cơ chế bình chọn tương đối minh bạch và công bằng, cộng thêm môi trường ngôn luận của Hương Cảng khá tự do, giải Kim Tượng chắc chắn sẽ phải hứng chịu nhiều lời đàm tiếu hơn so với một số giải thưởng như giải Kim Mã của Đài Loan, giải Kim Kê của đại lục.

Đối với việc phê bình, tôi cho rằng bản thân đây là một chuyện tốt, có người mắng anh thì chứng tỏ mọi người vẫn còn quan tâm đến anh, tình huống không ai mắng mới là đáng buồn nhất, hơn nữa những phần phê bình hữu ích này đều có thể trở thành phương hướng cải tiến việc bình tuyển giải thưởng sau này." "Về việc 'chia bánh ngọt', cách nói này từ khi tôi tiếp quản việc tổ chức giải Kim Tượng mấy năm nay chưa bao giờ ngừng nghỉ.

Việc bình tuyển giải Kim Tượng là thông qua bỏ phiếu tập thể trong ngành, trong quá trình bình tuyển không thể tránh khỏi các yếu tố tình cảm cá nhân, mối quan hệ ảnh hưởng đến số phiếu bầu, điều này là chuyện không thể tránh khỏi đối với bất kỳ giải thưởng điện ảnh nào ở bất kỳ quốc gia hay khu vực nào trên thế giới.

Khi hai ứng cử viên ngang tài ngang sức, thường thì phải nói đến mối quan hệ, đối với một số giải thưởng điện ảnh mang tính quốc tế thì còn đỡ hơn một chút, nhưng đối với một giải thưởng mang tính bản địa như giải Kim Tượng thì thật sự không có cách nào.

Hương Cảng nhỏ như vậy, mọi người lại đều làm việc trong cùng một giới, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, lần này tôi giúp anh, lần sau anh giúp tôi.

Mặc dù hàng năm khi xác định danh sách giám khảo đều đặc biệt chú ý tránh những vấn đề này, nhưng vẫn khó tránh khỏi.

Điều này đối với một số ít nhà làm phim không giỏi giao thiệp trong giới chắc chắn là không công bằng, nhưng cũng không phải là những người này sẽ vĩnh viễn không có cơ hội nổi bật tại giải Kim Tượng.

Vừa rồi tôi cũng đã nói, nói đến tình cảm cá nhân là khi hai tác phẩm ngang tài ngang sức mới xuất hiện, nếu tác phẩm ưu tú hơn các tác phẩm được đề cử khác, vinh dự đáng lẽ phải nhận nhất định sẽ

không bị chôn vùi." "Đương nhiên giải Kim Tượng có tính bài ngoại, điều này tôi không phủ nhận, mấy năm về trước tôi đã từng bày tỏ sự bất mãn với các điều khoản hạn chế liên quan của giải Kim Tượng.

Thực ra vào thời điểm đó tôi đã có ý định muốn thay đổi, nhưng cuối cùng tôi đã không làm như vậy, nguyên nhân là một câu nói của Trần Bách Sâm, tổng biên tập của 《Điện Ảnh Song Chu San》 lúc bấy giờ đã thuyết phục tôi, giải Kim Tượng bản thân nó ra đời là vì điện ảnh Hương Cảng, nếu nới rộng phạm vi bình tuyển, vậy thì ý nghĩa tồn tại của giải Kim Tượng cũng sẽ mất đi.

Giải Kim Tượng ra đời vì điện ảnh Hương Cảng, nếu sau này điện ảnh Hương Cảng ngày càng tốt hơn, vậy thì giải Kim Tượng khẳng định cũng sẽ ngày càng tốt hơn, nếu sau này điện ảnh Hương Cảng suy tàn, vậy thì giải Kim Tượng suy tàn theo cùng cũng không phải là một kết cục không như ý." Quan điểm giải Kim Tượng "bài ngoại" đã có từ rất lâu trước đây, nhưng ban đầu không có nhiều người ủng hộ, cũng là do những năm gần đây các bộ phim hợp tác giữa Hương Cảng và đại lục ngày càng nhiều, những tiếng nói tương tự trên truyền thông mới dần dần xuất hiện.

Tuy nhiên, những người quen thuộc với lịch sử giải Kim Tượng đều biết rõ, giải thưởng này ngay từ khi thành lập đã chỉ tập trung vào điện ảnh Hương Cảng, và Lâm Hựu Luân cũng không chỉ một lần công khai bày tỏ trên truyền thông: "Việc bình tuyển tất cả các bộ phim Hoa ngữ không phải là phạm vi trách nhiệm của giải Kim Tượng, giải Kim Tượng chính là đấu tranh vì điện ảnh Hương Cảng, nếu không có điện ảnh Hương Cảng, giải Kim Tượng cũng sẽ không còn ý nghĩa gì nữa..." Trong bài phỏng vấn độc quyền này lại nhìn thấy luận điểm tương tự, điều này khiến Trần Khải Ca không khỏi nghĩ đến khi 《Bá Vương Biệt Cơ》 bị giải Kim Tượng từ chối, Lâm Hựu Luân cũng đã nói những lời tương tự.

Kỳ vọng giải Kim Tượng sẽ trở thành một giải thưởng điện ảnh lớn bao phủ cả đại lục, Hương Cảng, Đài Loan, trong thời gian ngắn vẫn là một ý niệm phiến diện và ngây thơ của nhiều nhà làm phim đại lục.

Ánh mắt Trần Khải Ca theo dòng suy nghĩ mà dịch xuống, sau đó anh thấy một số lời giải thích của Lâm Hựu Luân về giải Kim Long. "Chính vì giải Kim Tượng có đủ loại tệ đoan như vậy, nhưng những tệ đoan này ở một mức độ nào đó lại khó tránh khỏi, cho nên tôi mới nghĩ đến việc thiết lập giải Kim Long.

Bất kể là về bố cục hay định vị bản thân, giải Kim Long đều thích hợp hơn giải Kim Tượng để trở thành một giải thưởng điện ảnh bao phủ khu vực Đại Hoa ngữ." "Trước hết, từ cấu thành của ban giám khảo, bởi vì là do các nhà làm phim đến từ nhiều quốc gia, khu vực khác nhau ở hải ngoại tạo thành, điều này có thể hạ thấp tối đa ảnh hưởng của tình cảm cá nhân đối với giám khảo, tránh xuất hiện tình huống mà mọi người gọi là 'chia bánh ngọt'; đồng thời, định vị của giải Kim Long là đặt chân tại châu Á, toàn bộ khu vực Đại Hoa ngữ đều được bao quát.

Việc thiết lập giải thưởng này, quả thực có thể bù đắp một số tiếc nuối khi các bộ phim ưu tú không thuộc Hương Cảng không thể tham gia bình tuyển giải Kim Tượng.

Đương nhiên, bởi vì nền tảng của Liên hoan phim Quốc tế Hương Cảng có định vị cao hơn, nên sự cạnh tranh của giải Kim Long cũng sẽ càng thêm kịch liệt, vì vậy theo tôi thấy, đạt được giải Kim Long hẳn là một chuyện khó hơn đạt được giải Kim Tượng..." Trần Khải Ca đại khái dùng hơn mười phút để đọc hết toàn bộ bài phỏng vấn độc quyền, sau khi đặt tạp chí xuống, trong mắt anh vẫn còn mang theo chút nghi hoặc.

Thấy Trần Khải Ca nhìn về phía mình, Từ Phong không nhanh không chậm nói: "Đạo diễn Trần chẳng lẽ không thấy rằng, một số lời anh Lâm nói trong bài phỏng vấn này, thực chất chính là đang nói với anh sao?" Lông mày Trần Khải Ca động đậy, nếp nhăn trên trán lại sâu thêm mấy phần.

Chương 877

Lâm Hựu Luân trong bài phỏng vấn nói rằng giải Kim Long có thể bù đắp tiếc nuối khi các bộ phim không thuộc Hương Cảng không thể tham gia bình tuyển giải Kim Tượng, câu nói này rất dễ khiến người ta nghĩ đến 《Bá Vương Biệt Cơ》.

Sau khi lễ trao giải Kim Tượng kết thúc, Lâm Hựu Luân từng công khai lên tiếng trước truyền thông, thẳng thừng nói rằng tất cả những người đoạt giải Kim Tượng năm nay đều nên may mắn vì 《Bá Vương Biệt Cơ》 không được đề cử, nếu không rất nhiều chiếc cúp trong tay mọi người e rằng sẽ phải đổi chủ.

Sự tán thưởng của Lâm Hựu Luân dành cho 《Bá Vương Biệt Cơ》, trong những lời nói này đã biểu lộ không chút che giấu, và lần này anh lại đặc biệt nhắc đến vấn đề bài ngoại của giải Kim Tượng trong bài phỏng vấn độc quyền của 《Minh Báo Chu San》, điều này trong mắt Từ Phong đã là một tín hiệu không thể rõ ràng hơn.

Giải Kim Long lần này, 《Bá Vương Biệt Cơ》 đã chắc thắng chín phần mười.

Trần Khải Ca cẩn thận hơn Từ Phong một chút, nhưng trong lòng cũng cảm thấy rất vui, ngược lại Cát Vưu bên cạnh lại nghe mà mù mịt.

Trên đường đến khách sạn trước đó, Cát Vưu đã từ miệng Trương Phong Nghị mà có được một sự hiểu biết đại khái về địa vị của Lâm Hựu Luân trong giới điện ảnh Hương Cảng, nhưng ban giám khảo giải Kim Long là do các nhà làm phim đến từ các quốc gia, khu vực khác nhau ở hải ngoại cấu thành, cho dù Lâm Hựu Luân có ý muốn cho 《Bá Vương Biệt Cơ》 đoạt giải, nhưng những giám khảo

hải ngoại đó chưa chắc đã nghe theo lời anh ta phải không?

Mượn cơ hội cùng đi vào nhà vệ sinh, Cát Vưu hỏi Trương Phong Nghị về chuyện này. "Cái này rất bình thường thôi, giải Kim Long tuy rằng thu hút nhiều nhà làm phim từ hải ngoại làm giám khảo, nhưng các thành viên chủ chốt vẫn là do các nhà làm phim đến từ Hương Cảng và Đài Loan cấu thành, những người này ít nhiều cũng sẽ nể mặt anh Lâm một chút, hơn nữa bản thân 《Bá Vương Biệt Cơ》 đã có thực lực đoạt giải, anh Lâm cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền thúc đẩy chuyện này..." Trương Phong Nghị nói đến nửa chừng thì đột nhiên dừng lại, Cát Vưu theo ánh mắt anh ta quay đầu lại, thấy một người đàn ông trẻ tuổi mặc vest lịch lãm, rất có khí chất, đẩy cửa bước vào nhà vệ sinh.

Cát Vưu luôn cảm thấy đối phương có chút quen mắt, Trương Phong Nghị thì trực tiếp nghênh đón.

Một tiếng "Anh Lâm" lịch sự thốt ra, Cát Vưu lúc này mới hoàn hồn, thì ra người vừa bước vào chính là Lâm Hựu Luân mà anh và Trương Phong Nghị vừa mới bàn luận.

Trương Phong Nghị và Lâm Hựu Luân hàn huyên vài câu, sau đó lại giới thiệu Cát Vưu cho Lâm Hựu Luân. "Vị này là người đóng vai ông chủ đoàn hát trong 《Bá Vương Biệt Cơ》..." "Ông Cát Vưu phải không?" Lâm Hựu Luân đi trước một bước gọi ra tên Cát Vưu, điều này khiến Trương Phong Nghị và Cát Vưu đều rất bất ngờ, nhưng phản ứng của hai người lại không giống nhau.

Trương Phong Nghị chỉ hơi sững sờ một chút, sau đó biểu cảm liền trở lại bình thường, Cát Vưu ở đại lục cũng coi như có chút danh tiếng, hơn nữa trong 《Bá Vương Biệt Cơ》 cũng có không ít phân cảnh, Lâm Hựu Luân nhận ra anh ta cũng không có gì kỳ lạ, ngược lại Cát Vưu lại có phần cảm thấy được sủng ái mà lo sợ.

Thấy Lâm Hựu Luân đưa tay tới, Cát Vưu vội vàng đưa tay ra.

Khi bắt tay, Lâm Hựu Luân nhìn Cát Vưu một cái, trong ánh mắt có vài phần ý vị sâu xa.

Cát Vưu trong lòng lo lắng liệu cuộc đối thoại vừa rồi của mình với Trương Phong Nghị có bị Lâm Hựu Luân biết không, khi đối mắt với Lâm Hựu Luân có chút né tránh, tự nhiên cũng không phát hiện ra vẻ mặt khác lạ trong ánh mắt Lâm Hựu Luân khi nhìn anh ta.

Lâm Hựu Luân có phản ứng như vậy, không phải vì anh kích động đến mức nào khi nhìn thấy Cát Vưu, mà là vì anh đã quen với hình ảnh đầu trọc của Cát Vưu ở kiếp sau.

Đột nhiên nhìn thấy Cát Vưu vẫn còn tóc, chỉ là hơi hói, cảm giác có chút kỳ lạ. "Danh tiếng nhỏ bé của tôi, lại có thể lọt vào tai anh Lâm, thật sự khiến tôi vô cùng vinh hạnh." Những lời này của Cát Vưu phần lớn là xuất phát từ thật lòng, đương nhiên lần đầu gặp mặt cũng có chút thành phần xu nịnh khách khí ở trong đó.

Lâm Hựu Luân lắc đầu, cười rộ lên. "Ông Cát không cần khiêm tốn như vậy, tôi đã xem không ít tác phẩm của ông rồi.

Từ trước 《Bá Vương Biệt Cơ》 tôi đã biết ông rồi, bộ phim 《Ngoan Chủ》 ông đóng trước đó tôi đã xem, bộ phim truyền hình 《Biên Tập Bộ Đích Cố Sự》 được chiếu rất ăn khách ở đại lục hai năm trước, tôi cũng đã xem theo lời giới thiệu của một người bạn." Nghe Lâm Hựu Luân một hơi nói ra hết các tác phẩm tiêu biểu của mình, mắt Cát Vưu trợn tròn, vẫn là Trương Phong Nghị bên cạnh ho khan một tiếng, anh ta mới phản ứng lại. "Không ngờ anh Lâm lại hiểu rõ điện ảnh và truyền hình đại lục như vậy, tôi còn tưởng..." "Tưởng rằng ngành điện ảnh và truyền hình Hương Cảng phát triển như vậy, nên người Hương Cảng đều coi thường đồng nghiệp bên đại lục sao?" Lâm Hựu Luân cười hỏi ngược lại.

Suy nghĩ trong lòng lại một lần nữa bị Lâm Hựu Luân đoán trúng, Cát Vưu thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Lâm Hựu Luân thấy Cát Vưu không nói nên lời, chủ động mở lời giúp anh ta hóa giải. "Ngành sản xuất điện ảnh và truyền hình Hương Cảng quả thực phát triển hoàn thiện hơn đại lục, nhưng điều này không có nghĩa là bên đại lục không có những tác phẩm điện ảnh và truyền hình xuất sắc, ví dụ như 《Biên Tập Bộ Đích Cố Sự》, ngôn ngữ hài hước dí dỏm lại có thể châm biếm thời cuộc, mở đầu cho một phong cách mới, những tác phẩm như vậy ở Hương Cảng cũng không nhiều." Lâm Hựu Luân đã giúp nói đến mức này rồi, Cát Vưu cũng chỉ còn biết gật đầu theo.

Trương Phong Nghị thì không quên hoàn cảnh hiện tại, tuy rằng cơ hội gặp Lâm Hựu Luân là khó có được, nhưng nhà vệ sinh hiển nhiên không phải nơi để nói chuyện, vì vậy anh ta liền chủ động đề xuất cáo từ. "Anh Lâm, đạo diễn Trần và chị Từ bên kia còn đang đợi, chúng tôi xin không làm phiền nữa." Cát Vưu ở một bên vội vàng gật đầu đồng tình.

Lâm Hựu Luân gật đầu, Cát Vưu đã theo Trần Khải Ca đến Hương Cảng, tại Liên hoan phim Quốc tế sẽ không thiếu cơ hội gặp mặt, đến lúc đó có rất nhiều cơ hội để trò chuyện.

Trương Phong Nghị và Cát Vưu đẩy cửa nhà vệ sinh ra, đang chuẩn bị đi ra ngoài, Lâm Hựu Luân lại đột nhiên gọi họ lại từ phía sau. "Hai vị trở về có thể nhắn với đạo diễn Trần một lời, nếu lát nữa anh ấy tiện, có thể qua chỗ tôi một lát, tôi sẽ giới thiệu cho anh ấy hai người bạn Mỹ." Trương Phong Nghị và Cát Vưu đồng loạt gật đầu đồng ý.

Từ nhà vệ sinh đi ra, Cát Vưu thở phào một hơi dài. "May mà anh phản ứng kịp thời, nếu không suýt chút nữa đã để anh Lâm nghe thấy

chúng ta bàn tán sau lưng anh ấy rồi." Trương Phong Nghị vỗ vai Cát Vưu, "Tôi thấy anh Lâm khá hứng thú với cậu, chỉ riêng điều này thôi, chuyến đi Hương Cảng này của cậu không uổng phí rồi." "Thôi đi, anh đừng đùa tôi nữa, với hình tượng của tôi, anh Lâm mà để mắt tới tôi thì mới là lạ!" Cát Vưu cười khổ lắc đầu, chuyện nhà mình mình rõ, hình tượng của anh ta thật sự không liên quan gì đến đẹp trai, Hương Cảng có nhiều diễn viên như vậy, Lâm Hựu Luân dù có muốn nâng đỡ người, cũng không cần phải bỏ gần cầu xa. "Cậu bây giờ mà kết luận như vậy thì còn quá sớm, biết đâu sau này cậu lại là Khương Văn thứ hai thì sao!" Khương Văn nhờ vào 《Kẻ Sát Thủ Này Không Lạnh Lùng Lắm》 mà trở thành Ảnh đế Cannes đầu tiên của người Hoa, nhất thời danh tiếng vang dội, nhưng những người thực sự biết chuyện nội tình đều rõ, việc đoạt giải này ngoài thực lực diễn xuất của bản thân Khương Văn ra, phần lớn còn phải kể công Lâm Hựu Luân.

Một mình Khương Văn có lẽ còn bị coi là ngẫu nhiên, nhưng nếu cộng thêm Củng Lợi, người trước đó đã được Lâm Hựu Luân đưa lên ngôi Ảnh hậu Cannes, thì đủ để nói rõ rất nhiều vấn đề.

Cho nên trong lòng rất nhiều diễn viên đại lục, chỉ cần có thể hợp tác với Lâm Hựu Luân, dù sao cũng có thể có được đãi ngộ vang danh quốc tế.

Đừng nhìn Trương Phong Nghị vẻ mặt thờ ơ, thực tế trong lòng vẫn có chút ghen tị với Cát Vưu gặp vận may như vậy, lại được Lâm Hựu Luân để mắt đến ngay lần đầu gặp mặt.

Hai người trở về kể chuyện gặp Lâm Hựu Luân trong nhà vệ sinh, ánh mắt Trần Khải Ca nhìn Cát Vưu cũng trở nên khác lạ, ngay cả Từ Phong cũng không nhịn được mà đánh giá Cát Vưu thêm hai lần.

Trần Khải Ca thì còn đỡ, ngay cả Từ Phong nghe chuyện này mà

cũng nhìn mình bằng con mắt khác, điều đó khiến Cát Vưu lại có một nhận thức hoàn toàn mới về sức ảnh hưởng của Lâm Hựu Luân, chỉ là anh ta trong lòng vẫn không hiểu, tại sao mình lại được Lâm Hựu Luân để mắt tới?

Chẳng lẽ thật sự là vì một số tác phẩm điện ảnh và truyền hình mình đóng đã được Lâm Hựu Luân xem qua?

Điều này dường như là lời giải thích hợp lý nhất hiện tại, nhưng Cát Vưu trong lòng lại luôn có chút khó hiểu, anh ta luôn cảm thấy trong chuyện này còn có nguyên nhân khác.

Lâm Hựu Luân từ nhà vệ sinh đi ra, trên đường quay lại thì vừa lúc gặp Trần Khải Ca đang chuẩn bị đến chỗ hẹn.

Hai người nói chuyện đơn giản vài câu, sau đó cùng nhau đi về phía này.

Lucas và Spielberg thấy Lâm Hựu Luân dẫn theo một người đàn ông lạ mặt đi tới, cả hai cùng dừng cuộc trò chuyện lại, tò mò đánh giá người vừa đến. "Vị này là đạo diễn Trần Khải Ca, đạo diễn nổi tiếng của đại lục!" Lâm Hựu Luân vừa mời Trần Khải Ca ngồi xuống, cũng không quên giới thiệu thân phận của Trần Khải Ca cho Lucas và Spielberg.

Lucas và Spielberg đều mỉm cười gật đầu với Trần Khải Ca, thành thật mà nói trước đó họ chưa từng nghe nói đến Trần Khải Ca, càng không rõ Trần Khải Ca đã quay bộ phim gì, làm vậy chỉ là xuất phát từ phép lịch sự.

Trần Khải Ca thì lại vừa nhìn đã nhận ra thân phận của Spielberg và Lucas, vào năm 87 anh từng sang Mỹ học điện ảnh một thời gian, biết không ít chuyện về bốn vị đạo diễn lớn của Hollywood những năm 80, đương nhiên cũng đã xem rất nhiều bộ phim do họ quay. "Ông Lucas, ông Spielberg, rất vui được gặp hai ông ở Hương Cảng." Phát

âm tiếng Anh của Trần Khải Ca khá ngượng nghịu, có thể thấy anh không thường xuyên sử dụng ngôn ngữ này, nhưng để giao lưu với người khác thì đã hoàn toàn đủ. "Ông Trần nhận ra chúng tôi sao?" Lucas khá bất ngờ nhìn Trần Khải Ca một cái, sau đó lại chuyển ánh mắt sang Lâm Hựu Luân, cố gắng tìm câu trả lời từ anh.

Lâm Hựu Luân nhún vai, biểu thị rằng mình không hề tiết lộ thân phận của hai người họ cho Trần Khải Ca.

Spielberg trầm tư một lát, sau đó nhớ ra một chuyện. "Tại Liên hoan phim Cannes ở Pháp năm nay có một bộ phim châu Á vô cùng đáng chú ý, nếu tôi không nhầm thì đó chính là tác phẩm của đạo diễn Trần phải không?" Trần Khải Ca gật đầu.

Mắt Spielberg sáng lên.

Ánh mắt ông nhìn Trần Khải Ca lại càng thêm vài phần hứng thú. "Bộ phim đó tôi đã xem rồi.

Thực lòng mà nói, năm nay nó không thể giành giải Cành Cọ Vàng thật sự là một điều đáng tiếc." Thất bại tại Liên hoan phim Cannes luôn là nỗi đau trong lòng Trần Khải Ca, người bình thường nói ra lời này không nghi ngờ gì là đang xát muối vào vết thương của anh, nhưng những lời này từ miệng Spielberg nói ra lại khiến Trần Khải Ca cảm thấy một chút an ủi.

Trần Khải Ca nhún vai, giả vờ thản nhiên nói: "Có lẽ là tôi không may mắn!" "Với tài hoa của đạo diễn Trần, sau này luôn sẽ có cơ hội thôi." Spielberg an ủi Trần Khải Ca vài câu, sau đó ông lại đầy hứng thú hỏi về tình hình phát triển của ngành điện ảnh bên đại lục.

Chương 878

Trần Khải Ca lần lượt trả lời, còn trong khoảng thời gian này Lucas và Lâm Hựu Luân cũng không nhàn rỗi, hai người bắt đầu nói chuyện về việc 《Công Viên Kỷ Jura》 tham gia triển lãm tại liên hoan phim. "Lâm, anh nghĩ bộ phim này có thể đạt được bao nhiêu doanh thu phòng vé trên toàn cầu?" Lâm Hựu Luân cầm ly cà phê lên uống một ngụm, lắc đầu nói: "Thôi đi, George, tôi đâu phải nhà tiên tri, chuyện tương lai chỉ có Thượng đế mới biết." "Theo tôi được biết, anh đã từng vài lần dự đoán chính xác doanh thu phòng vé của phim.

Chỉ là dự đoán đại khái, điều này đối với anh hẳn không khó phải không?" Lucas khích lệ. "Đại khái 6, 7 trăm triệu đô la Mỹ." Ly cà phê Lucas đang uống suýt nữa thì phun ra.

Ông dùng ống tay áo lau miệng, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Lâm Hựu Luân: "Anh không đùa chứ?" "Thực tế đây chỉ là một ước tính rất dè dặt thôi." Lâm Hựu Luân bĩu môi, không để ý ánh mắt kinh ngạc của Lucas, tiếp tục nói: "Để quảng bá và tiếp thị mạnh mẽ bộ phim này, Universal Pictures đã đầu tư 65 triệu đô la Mỹ, ký kết thỏa thuận sản xuất và bán 1000 loại sản phẩm với 100 công ty, trong đó bao gồm ba trò chơi điện tử 《Công Viên Kỷ Jura》, một dây chuyền sản xuất đồ chơi và tiểu thuyết dành cho độc giả nhỏ tuổi.

Nếu không đặc biệt xem trọng bộ phim này, anh nghĩ họ sẽ bỏ ra số tiền lớn như vậy sao?" "Tôi thấy họ muốn tiền đến phát điên rồi!" Lucas dứt khoát lắc đầu, thông thường những bộ phim bom tấn như vậy chỉ cần thu hồi được chi phí từ doanh thu phòng vé đã được coi là thành công rồi, còn muốn vượt qua con số 600 triệu đô la Mỹ doanh thu phòng vé, điều này quả thực là nói mơ giữa ban ngày. "Hai người đang nói chuyện gì vậy?" Spielberg và Trần Khải Ca lúc này đã nói

chuyện gần xong, thấy biểu cảm trên mặt Lucas có chút không đúng, Spielberg tò mò hỏi một câu.

Lucas giang tay: "Lâm nói với tôi rằng, 《Công Viên Kỷ Jura》 trên toàn cầu ít nhất có thể đạt 700 triệu đô la Mỹ doanh thu phòng vé, tôi thấy anh ấy đang đùa với tôi, nhưng anh ấy lại kiên trì nói rằng điều đó là thật." Spielberg kinh ngạc nhìn về phía Lâm Hựu Luân, nhưng lại không mở miệng chất vấn, ông luôn cảm thấy Lâm Hựu Luân sẽ không nói càn, nhưng dự đoán doanh thu phòng vé hơn 700 triệu đô la Mỹ lại khiến ông luôn có một ảo giác không chân thực.

Trần Khải Ca ở một bên nghe cuộc đối thoại giữa Lucas và Spielberg, trong lòng thầm tắc lưỡi, hiện tại kỷ lục doanh thu phòng vé điện ảnh toàn cầu còn chưa phá 600 triệu đô la Mỹ, dự đoán của Lâm Hựu Luân về doanh thu phòng vé của 《Công Viên Kỷ Jura》 nghe thật sự có chút khoa trương.

Nhưng Lâm Hựu Luân đã thể hiện sự tự tin như vậy, tất nhiên là có cơ sở, điều này khiến Trần Khải Ca lại càng thêm mấy phần tò mò về bộ phim 《Công Viên Kỷ Jura》 này, ba năm trước anh cùng Trương Nghệ Mưu lần đầu tiên đến tham gia Liên hoan phim Quốc tế Hương Cảng, từng tận mắt chứng kiến quá trình sản xuất của 《Godzilla》.

Hiệu ứng hình ảnh của bộ phim đó đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho Trần Khải Ca, nhưng hiện tại nghe ý của Lâm Hựu Luân, dường như việc ứng dụng kỹ thuật hình ảnh của 《Công Viên Kỷ Jura》 còn tiến thêm một bước so với 《Godzilla》, điều này quả thực khiến người ta khó mà tưởng tượng được.

Đương nhiên 《Công Viên Kỷ Jura》 sắp sửa chính thức ra mắt khán giả với tư cách là phim mở màn của Liên hoan phim Quốc tế Hương Cảng, bí ẩn này rất nhanh sẽ được hé mở. —— Cát Vưu hòa

lẫn vào dòng người xếp hàng vào rạp, nhìn quanh. "Người thật sự không ít!" "Không chỉ là không ít, nếu không phải nhờ mối quan hệ của đạo diễn Trần, có lẽ chúng ta ngay cả cơ hội xem bộ phim này cũng không có." Trương Phong Nghị nhún vai, 《Công Viên Kỷ Jura》 tại Liên hoan phim Quốc tế Hương Cảng chỉ chiếu 6 suất, vé đã được đặt hết từ trước, mấy tấm vé trong tay họ vẫn là Lâm Hựu Luân đặc biệt phân ra tặng cho Trần Khải Ca, nếu không họ khẳng định sẽ vô duyên với bộ phim này. "Anh nói bộ phim này thật sự có thể làm chân thực hơn cả 《Godzilla》 sao?" Cát Vưu vẻ mặt không mấy tin tưởng. 《Godzilla》 vì nhiều nguyên nhân khác nhau đã không được chiếu ở đại lục, nhưng một số băng lậu vẫn được lưu truyền, Cát Vưu cũng đã lén xem bộ phim này, cảm giác của anh ta là điện ảnh lại có thể quay ra được hiệu ứng như vậy, quả thực khiến người ta khó mà tưởng tượng được.

Nhưng Trần Khải Ca lại nói rằng kỳ vọng của Lâm Hựu Luân đối với 《Công Viên Kỷ Jura》 còn cao hơn cả 《Godzilla》, điểm này khiến Cát Vưu đặc biệt không thể hiểu nổi. "Lần này là sự liên hợp mạnh mẽ giữa Hương Cảng và Hollywood, về mặt kỹ thuật hẳn là có thể tiến thêm một bậc." Trương Phong Nghị tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng thực ra cũng có chút hoài nghi, 《Godzilla》 đã làm tốt đến thế rồi, 《Công Viên Kỷ Jura》 muốn vượt qua cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Trần Khải Ca, người vẫn luôn im lặng nghe hai người nói chuyện, lúc này mới mở lời: "Không chỉ là kỹ thuật đặc hiệu, tôi nghĩ sự tiến bộ của bộ phim này, phần lớn còn nằm ở đạo diễn và cốt truyện." Cát Vưu gật đầu, dùng giọng điệu hơi hài hước nói: "Cái này tôi biết, Spielberg, đạo diễn vĩ đại nổi tiếng của Mỹ!" Trần Khải Ca giải thích thêm: "Chỉ đạo diễn giỏi thôi thì chưa đủ, quan trọng vẫn là phải gặp được một câu chuyện hay, tôi nghe nói khi tiểu thuyết nguyên tác của

《Công Viên Kỷ Jura》 còn đang sáng tác, bản quyền đã được anh Lâm mua lại rồi.

Anh Lâm bản thân là một trong số ít tài tử của Hương Cảng, tác phẩm có thể được anh ấy coi trọng như vậy, khẳng định có chỗ bất phàm." Cát Vưu bị Trần Khải Ca nói cho tò mò, đối với bộ phim 《Công Viên Kỷ Jura》 này cũng càng thêm mong đợi. —— Bộ phim vừa bắt đầu, cảnh tượng khủng long ăn thịt người kinh tâm động phách diễn ra trên màn ảnh lớn đã thu hút chặt ánh mắt của khán giả.

Mặc dù từ đầu đến cuối mọi người đều không nhìn thấy con khủng long bị nhốt trong lồng trông như thế nào, nhưng bầu không khí căng thẳng và kịch tính này đã được tạo ra thành công. "Đạo diễn cũng quá biết cách câu kéo người xem!" Cát Vưu nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, Trương Phong Nghị vội vàng ra hiệu "suỵt" với anh ta, sau đó quay đầu nhìn Trần Khải Ca một cái.

Trần Khải Ca không nghe thấy lời bàn tán của Cát Vưu, mắt anh dán chặt vào màn ảnh lớn phía trước, vẻ mặt như có điều suy tư.

Trong một phòng chiếu riêng biệt của một rạp chiếu phim khác, Lâm Hựu Luân và Triệu Nhã Chi ngồi cạnh nhau, bên cạnh là Tiểu Quang và Hoành Tử. "Cha, trong cái lồng sắt lớn kia là khủng long sao?" Tiểu Quang ngẩng đầu lên, vẻ mặt tò mò hỏi.

Lâm Hựu Luân xoa đầu tiểu gia hỏa, cười nói: "Đây là một bí mật, xem tiếp đi con sẽ biết." Tiểu Quang kéo cánh tay Lâm Hựu Luân, nài nỉ nói: "Không mà, cha nói cho con biết trước đi được không?" "Tiểu Quang, không được nghịch ngợm!" Triệu Nhã Chi trừng mắt nhìn đứa con trai út một cái, tiểu gia hỏa lập tức ngoan ngoãn lại, không còn quấn lấy Lâm Hựu Luân hỏi đông hỏi tây nữa.

Lâm Hựu Luân khẽ búng vào chóp mũi Tiểu Quang, "Thật ra nói cho con cũng không sao, trong lồng chính là một con khủng long,

nhưng cha chỉ có thể nói cho con đến đây thôi, nếu không câu chuyện phía sau sẽ không còn bất ngờ nữa!" Hai má Triệu Nhã Chi nóng bừng, may mắn là trong phòng chiếu riêng ánh sáng mờ ảo, không lo bị người khác nhìn thấy. "Tiểu Quang, Hoành Tử, hai đứa tự xem trước đi, cha và mẹ hai đứa ra ngoài một lát!" Lâm Hựu Luân đứng dậy, không động thần sắc nháy mắt với Triệu Nhã Chi.

Hai má Triệu Nhã Chi nóng bừng, may mắn là trong phòng chiếu riêng ánh sáng mờ ảo, không lo bị người khác nhìn thấy. "Lát nữa khủng long xuất hiện có đáng sợ lắm không?" Tiểu Quang có chút căng thẳng nhìn Lâm Hựu Luân, dường như có chút không muốn anh rời đi. "Những con khủng long lúc đầu đều rất thân thiện với con người, khủng long ăn thịt phải đến sau mới xuất hiện!" Lâm Hựu Luân giải thích xong, Triệu Nhã Chi vẫn không yên tâm, lại dặn dò Hoành Tử đừng chỉ lo xem phim một mình, hãy chú ý chăm sóc em trai một chút, lúc này cô mới đứng dậy cùng Lâm Hựu Luân đi ra khỏi phòng chiếu riêng.

Đã hơn 20 phút kể từ khi bộ phim 《Công viên kỷ Jura》 bắt đầu, trên màn ảnh rộng vẫn chưa xuất hiện một cái bóng khủng long nào.

Tuy nhiên, khán giả vẫn rất kiên nhẫn, bởi vì dựa vào diễn biến trước đó, khủng long sắp xuất hiện rồi...

Một phút trước, mọi người còn đang đoán xem khủng long sẽ xuất hiện khi nào, bằng cách nào, thì phút tiếp theo, một con Brachiosaurus khổng lồ đã sống động hiện ra trước mắt mọi người.

Trong phòng bao, Lâm Hựu Luân và Triệu Nhã Chi vẫn chưa quay lại.

Tiểu Quang dán chặt mắt vào màn ảnh lớn, không chớp mắt lấy một cái, một tay thì kéo kéo áo anh trai. 'Đó là khủng long thật sao?' Hoành Tử đang chăm chú xem phim, bị em trai làm phiền thì có chút

khó chịu. 'Làm ơn đi, chẳng lẽ giáo viên sinh vật không nói cho em biết khủng long đã tuyệt chủng rồi sao?' Tiểu Quang không buông tha hỏi: 'Vậy con này anh giải thích thế nào?' 'Đây chỉ là mô hình và máy tính tổng hợp lại thôi.' Hoành Tử qua loa trả lời, nhưng Tiểu Quang không dễ bị đánh lừa như vậy. 'Nhưng trông nó y như thật!' 'Vậy thì nó chỉ là một mô hình thôi.

Bố nuôi trước đây có tặng anh một mô hình thu nhỏ, nhưng không phải Brachiosaurus mà là một con Tyrannosaurus Rex!' Hoành Tử vừa nói vừa nhe răng giơ móng vuốt làm động tác khủng long ăn thịt người về phía em trai, cố hù dọa nó để nó ngoan ngoãn xem phim.

Tiểu Quang bĩu môi: 'Thật không công bằng, tại sao em không có?' 'Lúc đó chính em muốn chọn súng đồ chơi còn gì?' Hoành Tử lườm Tiểu Quang một cái không chút thiện cảm: 'Thôi được rồi, em đừng hỏi nhiều nữa.

Tiếp tục xem phim đi!' Thấy anh trai không còn để ý đến mình, Tiểu Quang đành chịu.

Tuy nhiên, trong lòng cậu bé đã âm thầm quyết định, khi Lâm Hựu Luân quay lại, nhất định phải đòi ông ấy một mô hình khủng long giống hệt của anh trai mới được. — 'Trời đất ơi, làm y như thật vậy!' Cát Vưu không kìm được thốt lên, câu nói này gần như đại diện cho cảm nhận của tất cả khán giả trong rạp.

Trần Khải Ca và Trương Phong Nghị không nói gì, nhưng suy nghĩ trong lòng họ cũng không hoàn toàn giống nhau.

Đặc biệt là Trần Khải Ca, giờ đây cuối cùng anh ta cũng hiểu tại sao Lâm Hựu Luân lại tự tin đến vậy với bộ phim này.

So với 《Godzilla》, hiệu ứng hình ảnh của 《Công viên kỷ Jura》 lại có một bước tiến rõ rệt.

Mặc dù mọi người đều biết những con khủng long trên màn ảnh không phải là thật, nhưng khủng long thật có lẽ cũng chỉ trông như vậy.

Biết rõ là giả, nhưng mọi người đều sẵn lòng coi nó là thật, một bộ phim như vậy muốn thất bại cũng khó.

Nếu ba năm trước 《Godzilla》 mang lại cho Trần Khải Ca cảm giác chấn động không gì sánh bằng, thì giờ đây, 《Công viên kỷ Jura》 mang lại cho anh ta cảm giác khâm phục hoàn toàn.

Trong lòng anh ta thậm chí không khỏi nghĩ, nếu đời này mình cũng có thể làm ra một bộ phim như vậy, thì cuộc đời này coi như cũng mãn nguyện rồi.

Lâm Hựu Luân không hề hay biết một bộ phim 《Công viên kỷ Jura》 lại mang đến sự chấn động lớn đến vậy cho Trần Khải Ca.

Lúc này, anh đang dịu dàng an ủi Triệu Nhã Chi. 'Tại anh đó.

Rõ ràng đã nói chỉ một lần thôi, vậy mà anh cứ muốn hai lần.

Giờ thì hay rồi, lỡ mất bao nhiêu thời gian, lỡ bọn trẻ nhìn ra thì sao?' Trong phòng nghỉ của rạp chiếu phim, Triệu Nhã Chi chỉnh lại bộ đồ vừa bị làm cho xộc xệch, giận dỗi lườm Lâm Hựu Luân một cái.

Chương 879

'Không sao đâu, phòng bao bên kia anh đã sai người đặc biệt trông chừng, sẽ không có vấn đề gì.' Lâm Hựu Luân ôm lấy vòng eo mềm mại của Triệu Nhã Chi, trong lòng vẫn còn dư âm của sự kịch liệt vừa rồi.

Khóe mắt, chân mày Triệu Nhã Chi vẫn còn vương vấn chút hồng hào chưa tan, cô ấy tượng trưng giãy giụa một chút, nhưng cuối cùng lại tựa người vào Lâm Hựu Luân.

Sau một hồi âu yếm, hai người chỉnh tề quần áo rồi bước ra khỏi phòng nghỉ.

Khi quay lại, Lâm Hựu Luân đặc biệt mua hai cây kem và một ít đồ ăn vặt, dùng để 'mua chuộc' cái miệng và sự tò mò của hai cậu nhóc.

Trên màn ảnh đang chiếu đoạn phim khủng long nở trứng, Tiểu Quang và Hoành Tử xem rất say sưa.

Khi Lâm Hựu Luân và Triệu Nhã Chi bước vào phòng bao, hai cậu bé chỉ đơn giản chào hỏi rồi lại tiếp tục xem phim. 'Bố nuôi, đằng sau còn có khủng long nào lợi hại hơn xuất hiện không ạ?' Tiểu Quang vừa liếm kem vừa tò mò ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân bên cạnh. 'Tyrannosaurus Rex có tính không?

Đừng nóng vội, con sắp được thấy rồi.' Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng vỗ vai Tiểu Quang, sau đó, con Tyrannosaurus Rex mà anh nói liền xuất hiện.

Hệ thống phòng hộ của công viên gặp sự cố, một con Tyrannosaurus Rex đã thoát ra và tấn công chiếc xe tham quan.

Những cảnh tượng kinh hoàng liên tiếp xảy ra khiến tất cả khán giả đều mở to mắt, không dám chớp lấy một cái, sợ bỏ lỡ bất kỳ khung hình nào.

Triệu Nhã Chi vì bận hẹn hò với Lâm Hựu Luân nên đã bỏ lỡ những nội dung tuyệt vời phía trước, giờ đây nhìn thấy con Tyrannosaurus Rex chân thực đến vậy, sự kinh ngạc trong lòng cô ấy có thể tưởng tượng được.

Đến những đoạn nguy hiểm, cô ấy thậm chí vô thức nắm chặt cánh tay Lâm Hựu Luân, nhưng sau đó lại nhanh chóng buông ra khi thấy không phù hợp.

Sau khi đoạn tình tiết nguy hiểm này trôi qua, Triệu Nhã Chi cuối cùng không kìm được hỏi: 'Con khủng long này là dùng mô hình hay hiệu ứng máy tính để tổng hợp?' 'Tất cả các cảnh quay toàn thân đều được tổng hợp bằng máy tính, nhưng các cảnh quay cục bộ vẫn sử dụng mô hình.

Con Tyrannosaurus Rex mà em vừa thấy, riêng mô hình thôi đã nặng 15.000 pound rồi.' Lâm Hựu Luân giới thiệu.

Để thể hiện chân thực những con vật khổng lồ thời cổ đại trong phim, Steven Spielberg đã yêu cầu chế tạo riêng khủng long điện tử và khủng long chuyển động cho các cảnh quay xa, đồng thời mời các nhà cổ sinh vật học chịu trách nhiệm giám sát công việc thiết kế khủng long, mục đích là để tạo ra khủng long như một loài động vật chứ không phải quái vật.

Trong cảnh quay tấn công xe tham quan vào đêm mưa vừa rồi, do cao su trên bề mặt mô hình Tyrannosaurus Rex hút nước, khiến nó trở nên nặng hơn và khó kiểm soát hơn.

Các nhân viên phải làm việc xuyên đêm để ép nước ra, cuối cùng họ đành phải đặt một tấm bạt chắn mưa phía trên đầu Tyrannosaurus

Rex bên ngoài khung hình.

Những câu chuyện hậu trường quay phim từ miệng Lâm Hựu Luân khiến Triệu Nhã Chi mở mang tầm mắt, trước đây cô ấy căn bản chưa từng nghĩ rằng điện ảnh lại có thể quay như vậy.

Không chỉ Triệu Nhã Chi cảm thấy chấn động, các phóng viên truyền thông và nhà phê bình phim trong rạp chiếu cũng không thể giữ được bình tĩnh khi xem bộ phim này.

Xu thế trỗi dậy của 《Công viên kỷ Jura》 đã không thể ngăn cản, cú sốc thị giác mà bộ phim mang lại đã không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Đương nhiên, có thể dự đoán rằng, ngày mai trên các phương tiện truyền thông, những bình luận về bộ phim này nhất định sẽ rất sôi nổi. — 'Tôi cứ nghĩ 《Godzilla》 đã đủ làm người ta kinh ngạc rồi, nhưng sau khi xem 《Công viên kỷ Jura》, tôi quyết định phải thay đổi nhận thức đó.

Sự tiến bộ của kỹ thuật hiệu ứng điện ảnh thực sự khiến người ta vô cùng kinh ngạc!' Trên màn hình TV, một đạo diễn người Nhật đang trả lời phỏng vấn của phóng viên tin tức TVB.

Sau đó, màn hình chuyển cảnh, một đoạn ghi hình của ông ấy tại một chương trình trò chuyện nào đó ở Nhật Bản từ hai năm trước được chiếu lại.

Khi đó, người dẫn chương trình hỏi ông ấy bộ phim nào để lại ấn tượng sâu sắc nhất, ông ấy đã trả lời là 《Godzilla》, và tuyên bố rằng kỹ thuật hiệu ứng của bộ phim này không thể bị vượt qua trong vòng 5 năm.

Chưa đầy ba năm sau, ông ấy lại tự mình bác bỏ lời nói của chính mình. 'Kỹ thuật hiệu ứng điện ảnh siêu hạng, cộng thêm một câu

chuyện không theo lối mòn, tôi nghĩ một bộ phim như vậy không có lý do gì để không thành công...

Quan trọng nhất là, 《Công viên kỷ Jura》 đã cho tôi thấy định hướng mà điện ảnh Hàn Quốc nên nỗ lực trong tương lai!' Đây là câu trả lời của một nhà sản xuất Hàn Quốc khi được phỏng vấn.

Đương nhiên, trọng tâm của đoạn phỏng vấn sau khi xem phim này lại rơi vào Từ Khắc, bởi vì gần đây có tin đồn, anh ấy có khả năng sẽ tiếp quản cây gậy đạo diễn từ Vương Tinh để trở thành đạo diễn của 《Quỷ Xuy Đăng 2》.

Từ Khắc đã xác nhận thông tin này trong câu trả lời phỏng vấn, và nói rằng anh ấy rất hứng thú với kỹ thuật 'mô hình + hiệu ứng' được sử dụng trong 《Công viên kỷ Jura》, và việc quay 《Quỷ Xuy Đăng 2》 trong tương lai sẽ cân nhắc sử dụng phương pháp quay tương tự.

Sau khi xem xong đoạn băng ghi hình này, đèn sáng bừng cả trường quay trực tiếp, màn hình chuyển về trường quay chương trình 《Hội tụ sao giải trí》, tập trung vào Chu Tuệ Mẫn đang ngồi ngay giữa khung hình. 'Chào buổi tối quý vị khán giả và các bạn, hôm nay là số đặc biệt của chương trình 《Hội tụ sao giải trí》 của chúng tôi dành cho Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong...

Theo thông tin thống kê tôi nhận được từ ban tổ chức liên hoan phim, kỳ liên hoan phim này có tổng cộng hơn 100 bộ phim đến từ các quốc gia và khu vực khác nhau tham gia trình chiếu.

Trong số đó, đáng chú ý nhất và cũng tạo ra nhiều chủ đề thảo luận nhất chính là 《Công viên kỷ Jura》 mà chúng ta vừa xem lúc đầu chương trình.

Bộ phim được Hong Kong và Hollywood hợp tác đầu tư sản xuất này đã độc chiếm mọi sự chú ý tại toàn bộ liên hoan phim, thậm chí còn khơi mào một làn sóng cuồng nhiệt về khủng long.

Tổ sản xuất của chúng tôi vinh hạnh mời được đạo diễn của bộ phim này, ngài Steven Spielberg, và nhà sản xuất ngài George Lucas đến trường quay làm khách mời, chào mừng hai vị!' Camera lần lượt lia qua khuôn mặt của Steven Spielberg và George Lucas, cả hai đều giơ tay chào trước ống kính. 'Về hai vị khách mời ngày hôm nay, tôi tin rằng không cần phải giới thiệu thêm nhiều nữa.

Cả hai đều là những đạo diễn lớn rất nổi tiếng của Hollywood.

Những người cùng tuổi hoặc thậm chí lớn hơn tôi một chút, khi còn nhỏ chắc hẳn đã xem qua các tác phẩm của hai vị.

Ở đây tôi muốn hỏi ngài Steven Spielberg một câu hỏi trước, làm thế nào mà ông lại nảy ra ý tưởng làm một bộ phim về khủng long?' Đối mặt với câu hỏi của Chu Tuệ Mẫn, Steven Spielberg nhún vai. 'Thẳng thắn mà nói, việc quay bộ phim này ban đầu không phải là ý tưởng của tôi.

Ngài Lâm và công ty Universal Pictures đồng thời hứng thú với câu chuyện này, và cuối cùng họ đã chọn tôi để quay bộ phim này.' Chu Tuệ Mẫn tiếp lời bổ sung: 'Nói như vậy là họ đã đưa ra một quyết định vô cùng đúng đắn phải không?' Steven Spielberg cười phá lên: 'Ít nhất thì tôi đã không làm họ thất vọng.

Đương nhiên, việc bộ phim này có thể thể hiện xuất sắc đến vậy không phải công lao của một mình tôi.

Ngay sau khi kết thúc quay phim trên đảo Kauai, tôi đã gác lại mọi công việc đang dang dở để đến Phần Lan quay một bộ phim khác.

Tất cả công đoạn hậu kỳ của bộ phim đều do George hoàn thành, tất cả những con khủng long khiến người ta thích thú trong phim đều là tác phẩm của ông ấy.' Quá trình tiền sản xuất của 《Công viên kỷ Jura》 kéo dài 25 tuần.

Bộ phim bắt đầu quay vào tháng 8 năm 1992 trên đảo Kauai, Hawaii, dành khoảng ba tuần để quay nhiều cảnh ngoại cảnh ban ngày.

Trong thời gian này, đoàn làm phim còn gặp phải một cơn bão đi qua, một phần cảnh bão trong phim được lấy từ cảnh bão thật.

Sau khi hoàn thành cảnh rượt đuổi Dilophosaurus trên đảo Kauai, đoàn làm phim quay trở lại Mỹ để tiếp tục quay.

Cảnh Tyrannosaurus Rex tấn công xe tham quan trong phim được quay tại trường quay số 16 của Warner Bros., còn cảnh Velociraptor bay vào bếp thì được quay tại trường quay số 24 của Universal Studios.

Cuối cùng, bộ phim đóng máy sớm hai tuần, George Lucas lập tức tiếp quản để Steven Spielberg có thể bắt tay vào chuẩn bị quay 《Bản danh sách của Schindler》. 'Ban đầu có một cảnh quay đứa trẻ cưỡi Triceratops, các kỹ sư hiệu ứng đã mất một năm cho cảnh quay này, nhưng cuối cùng nó vẫn bị cắt bỏ vì Steven cảm thấy nó sẽ ảnh hưởng đến nhịp độ chung của bộ phim.' George Lucas tiếp lời, tiết lộ thêm nhiều câu chuyện hậu trường khác về bộ phim này. 'Như vậy không phải rất đáng tiếc sao?' Chu Tuệ Mẫn không kìm được hỏi. 'Không sao, trong phim chiếu chính thức mọi người sẽ không thấy cảnh này, nhưng trong phiên bản DVD gia đình, cảnh quay này sẽ được đưa trở lại.' George Lucas nhún vai giải thích.

Chương trình phỏng vấn vẫn tiếp tục, nhưng Lâm Kiện Nhạc đã không thể xem tiếp được nữa, anh ta cầm điều khiển tắt TV. 'Hai người đã đi xem bộ phim này rồi, nói thật cảm nhận của mình đi!' Lâm Kiện Nhạc quay người lại, nhìn Hoàng Bá Minh và Hoàng Ngọc Lang đang ngồi đối diện bàn làm việc. 'Quản lý Hoàng là người chuyên nghiệp trong lĩnh vực này, hay anh nói trước đi.' Hoàng Ngọc

Lang rất khách sáo mỉm cười với Hoàng Bá Minh, bề ngoài trông như tôn trọng ý kiến của Hoàng Bá Minh, nhưng thực chất lại là đẩy việc khó sang cho đối phương.

Chương 880

Hoàng Bá Minh trong lòng thầm mắng Hoàng Ngọc Lang xảo quyệt, nhưng trước mặt Lâm Kiện Nhạc, anh ta không thể nói không, đành phải cứng họng nói: 'Tôi cảm thấy, lần này truyền thông không hề quá đáng trong việc thổi phồng bộ phim...' Lâm Kiện Nhạc giơ tay lên, sốt ruột ngắt lời Hoàng Bá Minh. 'Quản lý Hoàng, hầu hết các tờ báo ở Hong Kong đều nói bộ phim này hay thế nọ thế kia, nếu không có người thao túng phía sau, làm sao có thể không có lấy một tiếng nói trái chiều nào?' 'Cảm nhận chung mà bộ phim mang lại quả thực rất chấn động, nhưng nếu nói truyền thông nhất trí khen ngợi thì tôi không tin.' Hoàng Ngọc Lang lúc này lên tiếng phụ họa.

Hoàng Bá Minh đang đau đầu không biết giải thích thế nào với Lâm Kiện Nhạc, việc Hoàng Ngọc Lang tham gia thảo luận vừa hay cho anh ta cơ hội phản bác. 'Chẳng lẽ ông Hoàng cho rằng Lâm Hựu Luân đã hoàn toàn kiểm soát giới truyền thông Hong Kong rồi sao?

Tôi thừa nhận tập đoàn 《Minh Báo》 quả thực có ảnh hưởng rất lớn ở Hong Kong, nhưng đồng thời anh ấy vẫn phải đối mặt với sự cạnh tranh từ 《Tinh Đảo Báo Nghiệp》 và 《Đông Phương Nhật Báo》, còn lâu mới đạt đến mức một tay che trời.' Lời nói của Hoàng Bá Minh bề ngoài là nhắm vào Hoàng Ngọc Lang, nhưng thực chất là nói cho Lâm Kiện Nhạc nghe.

Lâm Kiện Nhạc không lên tiếng, sau khi bình tĩnh lại, anh ta cũng nhận ra lời nói vừa rồi của mình quá bốc đồng.

Nhưng nếu không có Lâm Hựu Luân thao túng phía sau mà 《Công viên kỷ Jura》 vẫn có thể nhận được lời khen tốt đến vậy, thì chỉ có thể nói chất lượng của bộ phim này thực sự đã đạt đến một mức độ

nào đó, khiến nhiều phương tiện truyền thông không ưa Lâm Hựu Luân cũng không có cách nào nói xấu bộ phim.

Có thể thấy trước, sau khi 《Công viên kỷ Jura》 được chiếu ở Hong Kong, danh tiếng và ảnh hưởng của Lâm Hựu Luân ở Hong Kong sẽ lại lên một tầm cao mới, điều này không phải là thứ Lâm Kiện Nhạc muốn thấy. 'Nói cách khác, 《Công viên kỷ Jura》 này dù truyền thông có ca ngợi thế nào đi nữa, tôi cảm thấy đều không quá lời, bởi vì bộ phim này thực sự có thể đại diện cho kỹ thuật hiệu ứng điện ảnh tiên tiến nhất thế giới hiện nay.

Hơn nữa, đạo diễn Steven Spielberg và nhà sản xuất George Lucas đều là những đạo diễn lớn đã thành danh từ lâu ở Mỹ, việc bộ phim này thu được nhiều lời khen như vậy có mối liên hệ rất lớn với hai người họ.' Hoàng Bá Minh phân tích như vậy, lông mày đang cau lại của Lâm Kiện Nhạc mới hơi giãn ra một chút. 'Vậy các công ty điện ảnh khác có phản ứng gì về chuyện này?' 'Mấy bộ phim trùng lịch chiếu với 《Công viên kỷ Jura》 đều lần lượt yêu cầu thay đổi thời gian chiếu.

Về cơ bản, cùng kỳ chỉ còn lại một số phim nghệ thuật và phim cấp ba kinh phí thấp vẫn còn treo trên lịch chiếu của các rạp.' 《Công viên kỷ Jura》 chỉ mới trình chiếu quy mô nhỏ tại Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong mà đã gây ra tiếng vang lớn đến vậy, khi chính thức công chiếu chắc chắn sẽ ào ạt đổ bộ.

Các nhà phát hành phim đều lần lượt chọn cách tự bảo toàn, tìm mọi cách để né tránh 'quái vật phòng vé' này.

Đúng lúc Lâm Kiện Nhạc đang trầm ngâm chưa quyết định, thư ký gõ cửa bước vào. 'Quản lý Hoàng, bên ngoài có điện thoại tìm anh!' Hoàng Bá Minh đứng dậy đi ra ngoài.

Hoàng Ngọc Lang, người vừa bị hỏi đến mức á khẩu, cuối cùng

không kìm được lên tiếng. 'Anh Lâm, đại thế khó cản, lịch chiếu của 《Long Hổ Môn》 cũng nên điều chỉnh theo đi!' Lâm Kiện Nhạc rất không hài lòng với lời nói của Hoàng Ngọc Lang: '《Long Hổ Môn》 là tác phẩm tâm đắc của ông Hoàng, bộ phim lại do ông Hoàng đích thân giám chế, ngay cả anh còn không có niềm tin, làm sao khán giả có thể có niềm tin vào bộ phim này?' 'Không phải tôi không có niềm tin vào bộ phim này, mà là đại thế không thể đảo ngược. 《Long Hổ Môn》 và 《Công viên kỷ Jura》 căn bản không phải là phim ở cùng một đẳng cấp, điểm này anh Lâm hẳn phải rất rõ trong lòng.' Hoàng Ngọc Lang không nói thẳng ra, nhưng ý tứ lại rõ ràng không chút nghi ngờ. 《Long Hổ Môn》 ở Hong Kong đã được coi là đầu tư lớn, nhưng đặt cạnh 《Công viên kỷ Jura》 thì căn bản không đủ để so sánh, chi phí sản xuất chênh lệch gấp mười lần trở lên.

Nếu hai bộ phim này gặp nhau cùng lịch chiếu, tuyệt đối sẽ là số phận bị nghiền nát.

Hoàng Bá Minh nghe điện thoại xong quay lại, thấy Lâm Kiện Nhạc mặt mày u ám, biểu cảm của Hoàng Ngọc Lang đối diện cũng không được tốt lắm, thầm nghĩ hai người vừa rồi chắc hẳn đã xảy ra tranh cãi, và kết quả cuối cùng chắc chắn là không thỏa thuận được gì. 'Quản lý Hoàng, anh về đúng lúc.

Anh nên khuyên anh Lâm, 《Long Hổ Môn》 đương kỳ nếu không đổi, bộ phim này sau khi công chiếu tôi không dám đảm bảo doanh thu phòng vé đâu!' Hoàng Ngọc Lang vừa rồi còn đối đầu với Hoàng Bá Minh, giờ phút này lại coi anh ta như cứu tinh.

Hoàng Bá Minh rất khó chịu với hành động 'vô lại' này của Hoàng Ngọc Lang, ngay lập tức mặt không biểu cảm trả lời: 'Nếu là trước đây, tôi khẳng định sẽ ủng hộ ông Hoàng, nhưng bây giờ tôi chỉ có thể nói xin lỗi... vì chúng ta đã không còn đường lùi nữa rồi!' Hoàng Ngọc Lang ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn Hoàng Bá Minh. 'Quản lý Hoàng, ý

anh là sao?' Ánh mắt của Lâm Kiện Nhạc cũng nhìn sang, đầy vẻ dò hỏi. 'Vừa rồi tôi nhận được tin tức, lịch chiếu của 《Việt Nam Anh Hùng》 đã được xác định, chính là nửa tháng sau khi 《Công viên kỷ Jura》 chiếu!' Nghe tin này từ miệng Hoàng Bá Minh, Lâm Kiện Nhạc và Hoàng Ngọc Lang đều đồng loạt sững người. 'Lâm Hựu Luân đây là thà hy sinh 《Việt Nam Anh Hùng》 cũng phải dồn chúng ta vào đường cùng sao?' Hoàng Ngọc Lang không kìm được la lên, nhất thời rối loạn cả phân tấc.

Hiện tại cả Hong Kong đều biết 《Việt Nam Anh Hùng》 và 《Long Hổ Môn》 sẽ có một trận chiến long trời lở đất.

Bề ngoài đây là cuộc đối đầu giữa Hoàng Ngọc Lang và Mã Vinh Thành, trong đó còn xen lẫn cuộc đấu đá tranh giành giữa Hoàng Ngọc Lang, Mã Ngôn Cường vì Lê Tư, và đằng sau là một lần giao phong nữa giữa Lâm Hựu Luân và Lâm Kiện Nhạc.

Những khúc mắc trong chuyện này, ngay từ đầu khi hai bộ phim mới bắt đầu quay đã được truyền thông Hong Kong thổi phồng đến mức ai cũng biết.

Bây giờ 《Việt Nam Anh Hùng》 đã chốt lịch chiếu trước, tương đương với việc đã vạch ra ranh giới.

Nếu bên 《Long Hổ Môn》 không tiếp chiêu, có nghĩa là chủ động nhận thua.

Dù doanh thu phòng vé sau đó có tốt hơn 《Việt Nam Anh Hùng》, cũng không thể trở thành người chiến thắng.

Cả Hoàng Ngọc Lang lẫn Lâm Kiện Nhạc đều không thể chấp nhận kết quả này, cho nên Hoàng Ngọc Lang mới nói Lâm Hựu Luân đang muốn dồn họ vào đường cùng.

Sự mạnh mẽ của 《Công viên kỷ Jura》 đã lộ rõ.

Một bộ phim bom tấn như vậy khi công chiếu sẽ có hiệu ứng chèn ép cực lớn đối với các bộ phim cùng lịch chiếu.

Bất cứ ai đã xem bộ phim này, trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không còn hứng thú với những bộ phim khác nữa.

Mặc dù lịch chiếu của 《Việt Nam Anh Hùng》 muộn hơn 《Công viên kỷ Jura》 nửa tháng, không trực tiếp đối đầu, nhưng một bộ phim như 《Công viên kỷ Jura》, sau hai tuần công chiếu có thể vẫn sẽ duy trì tốc độ tăng trưởng doanh thu rất mạnh.

Việc chọn lịch chiếu này có thể nói là phải đối mặt với rủi ro rất lớn.

Lâm Kiện Nhạc lúc này cũng do dự không quyết, trong lòng càng mắng Lâm Hựu Luân vô số lần. 《Việt Nam Anh Hùng》 dù doanh thu phòng vé ở Hong Kong không tốt, cũng có thể hòa vốn nhờ doanh thu bán ra nước ngoài. 《Long Hổ Môn》 tuy cũng có thể làm được điều này, nhưng mục tiêu của Lâm Kiện Nhạc không chỉ dừng lại ở việc hòa vốn, mà là muốn bán chạy.

Chỉ khi phim bán chạy, Lâm Kiện Nhạc mới có thể giành được nhiều điểm cộng hơn trong cuộc tranh giành quyền thừa kế sản nghiệp gia tộc, nhưng Lâm Hựu Luân rõ ràng sẽ không để anh ta dễ dàng như ý.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Kiện Nhạc đột nhiên dâng lên một cảm giác thất bại khó tả.

Với một bộ phim bom tấn như 《Công viên kỷ Jura》 làm nền, 《Việt Nam Anh Hùng》 dù có lỗ thảm hại cũng sẽ không ảnh hưởng lớn đến Lâm Hựu Luân.

Nhưng nếu 《Long Hổ Môn》 thất bại, đối với Lâm Kiện Nhạc đó sẽ là một thất bại nặng nề.

Bao nhiêu năm dưới tay Lâm Hựu Luân mà vẫn không làm ăn tốt được, không chỉ khiến Lâm Kiện Nhạc lần đầu tiên dao động ý chí tiến vào ngành công nghiệp điện ảnh.

Đương nhiên, anh ta sẽ không để Hoàng Bá Minh và Hoàng Ngọc Lang nhận ra cảm xúc này.

Hiện giờ hai người họ vẫn đang nhìn anh ta chằm chằm, chờ anh ta đưa ra quyết định cuối cùng. 'Theo tôi thấy, đây chưa chắc đã là chuyện xấu.' Nói xong câu này, Lâm Kiện Nhạc thở phào nhẹ nhõm, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt của Hoàng Ngọc Lang và Hoàng Bá Minh lại trở nên rất thú vị, hay nói đúng hơn là vô cùng ngạc nhiên. 'Dù sao trước đây chúng ta cũng đang băn khoăn có nên tránh lịch chiếu của 《Công viên kỷ Jura》 hay không.

Bây giờ Lâm Hựu Luân đã ra chiêu này, coi như đã giúp chúng ta đưa ra lựa chọn.

Vì anh ấy đã ra chiêu, vậy thì chúng ta cứ tiếp chiêu thôi!' Hoàng Ngọc Lang mấp máy môi, nhưng cuối cùng lại nhịn không nói ra.

Thực tế là, sau khi Lâm Hựu Luân xác định lịch chiếu của 《Việt Nam Anh Hùng》, bên họ đã không còn lựa chọn nào khác nữa rồi. — 'Vinh Tử, anh chờ em lâu quá!' Trên màn hình TV, Trương Quốc Vinh nhận chiếc cúp Giải Kim Long cho Nam diễn viên chính xuất sắc nhất từ tay Châu Nhuận Phát.

Châu Nhuận Phát và Trương Quốc Vinh ôm nhau chúc mừng.

Chương 881

Từ khi 《Bá Vương Biệt Cơ》 lọt vào hạng mục cạnh tranh chính của Giải Kim Long, nhiều người đã đoán rằng bộ phim này sẽ là ứng cử viên nặng ký cho giải thưởng tại lễ bế mạc Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, nên việc Trương Quốc Vinh đoạt giải không nằm ngoài dự đoán của nhiều người.

Nhìn Trương Quốc Vinh tự giễu trên sân khấu sau khi nhận giải, Nhạc Vận ngồi trước TV thở dài thườn thượt.

Dưới hàng mi dài của cô là đôi mắt phượng đẹp lộng lẫy, nhưng giờ đây lại bị bao trùm bởi một nỗi buồn tự oán tự than.

Mẹ Nhạc vừa đi đánh bài về, vừa vào cửa đã thấy con gái ngồi trước TV, lập tức nổi giận.

Vốn dĩ thua tiền trong lòng đã không vui, lại nghĩ đến việc vừa rồi bị người ta xem thường trên bàn bài, mẹ Nhạc liền đổ hết mọi chuyện lên đầu con gái không chịu phấn đấu. 'Cả ngày chỉ biết xem TV, nhìn xem mấy ngôi sao lớn trong này phong quang cỡ nào, rồi nhìn lại con bây giờ, đến Hong Kong đã gần năm năm rồi, đừng nói đóng phim điện ảnh, đến vai phụ trong phim truyền hình cũng chưa thấy con đóng lần nào, khiến giờ đây mẹ ra ngoài cũng không tiện nói với người ta con gái mẹ là diễn viên!' Từ khi từ Đại lục đến Hong Kong, mẹ Nhạc chưa bao giờ ngừng than phiền.

Nhạc Vận cũng đã quen nghe rồi, cô trực tiếp coi lời mẹ nói như gió thoảng bên tai, hoàn toàn không để tâm, mắt vẫn dán chặt vào màn hình TV. 'Này, tôi nói chuyện với con có nghe không hả?' Mẹ Nhạc tức giận ngồi xuống ghế sofa, hậm hực chờ con gái mình.

Nhạc Vận thậm chí không thèm nhìn mẹ một cái, miệng tùy tiện

nói một câu: 'Nghe rồi!' Mẹ Nhạc thấy thái độ như vậy của con gái, trong lòng càng tức giận hơn: 'Nghe rồi mà con vẫn vậy, tôi nuôi con lớn chừng này uổng công sao!' 'Vậy con phải làm thế nào mới không coi là không làm mẹ uổng công?' Nhạc Vận tức giận đặt điều khiển từ xa xuống, quay đầu nhìn mẹ: 'Mẹ muốn đến Hong Kong, con đã nghĩ đủ mọi cách để đón mẹ sang rồi, mẹ còn có gì không hài lòng nữa sao?' 'Sớm biết đến Hong Kong lại sống cuộc sống thế này, thì thà tôi cứ ở Thượng Hải còn hơn!' Nhạc Vận cảm thấy tủi thân, mẹ Nhạc trong lòng còn tủi thân hơn: 'Dì Trần của con, chính là người đồng hương đi máy bay cùng tôi đến Hong Kong đó.

Con gái bà ấy con cũng gặp rồi, trông còn kém con xa, chỉ vì người ta cặp kè với một ông chủ lớn, giờ đây vàng bạc đầy mình, cuộc sống không biết sung sướng đến mức nào!

Hôm nay bà ấy cố tình khoe với tôi chiếc nhẫn vàng mới mua trên bàn bài, nghe nói đáng giá mấy vạn tệ.

Hóa ra là do ông chủ kia mua cho con gái bà ấy, con gái bà ấy chê kiểu dáng cũ, con có biết ông chủ kia làm thế nào không?

Không nói hai lời, dẫn cô ta đến trung tâm thương mại lại chọn một chiếc khác trị giá mười mấy vạn tệ, còn chiếc này thì vứt cho dì Trần.

Sao người với người lại khác biệt lớn đến vậy chứ!' 'Vậy mẹ cũng muốn con ra ngoài cặp đại gia, tìm một ông già còn lớn tuổi hơn mẹ để được bao nuôi sao?' Nhạc Vận mắt đỏ hoe nhìn mẹ: 'Đây là cuộc sống mà mẹ muốn con có sao?' Mẹ Nhạc bất chấp cảm xúc của con gái, càng nói càng tức giận: 'Con đừng có coi thường con gái dì Trần.

Làm tiểu tam thì sao chứ, bây giờ con chẳng phải cũng đang làm tiểu tam cho người ta sao?

Trước khi đến Hong Kong, mẹ còn thật sự tưởng rằng La Liệt là một ngôi sao lớn gì đó, tưởng rằng nửa đời sau của con đã có chỗ dựa rồi.

Giờ đây mẹ mới biết, anh ta cùng lắm chỉ là một diễn viên hạng ba, kém xa Châu Nhuận Phát, Trương Quốc Vinh đến không biết bao nhiêu vạn dặm!

Sớm biết tên này là một tên đại lừa đảo như vậy, lúc đầu con thà ở lại Đại lục phát triển còn hơn.

Nếu lúc đầu con đóng 《Hồng Lâu Mộng》, bây giờ ở Đại lục ít nhiều cũng là một vai rồi!' Khi 《Hồng Lâu Mộng》 phiên bản 87 đang chuẩn bị quay, Nhạc Vận là một trong những nữ diễn viên đầu tiên được chọn vào đoàn.

Vừa vào đoàn, cô đã được mọi người công nhận là người đẹp nhất đoàn, vì có đôi mắt phượng, ngay cả chuyên viên trang điểm cũng khen cô đẹp, tổ đạo diễn cũng gần như lập tức xác định cô là ứng cử viên số một cho vai 'Phượng Tỷ'.

Nhưng Nhạc Vận vì một lòng muốn ra nước ngoài, nên đành phải rút lui khỏi cuộc tuyển chọn vai Phượng Tỷ.

Tuy nhiên, đạo diễn thực sự không nỡ từ bỏ cô, thấy cô nhất thời chưa ra nước ngoài được, nên đã để cô đóng vai Vưu Tam Tỷ, một vai diễn không nhiều đất.

Nhưng đúng lúc này, Nhạc Vận gặp diễn viên Hong Kong La Liệt đến Đại lục đóng phim.

Nhạc Vận lúc đó còn trẻ con ngây thơ, nhanh chóng sa vào lưới tình của La Liệt.

La Liệt thề non hẹn biển sẽ cưới cô, bạc đầu răng long, và hứa sẽ đưa cô đến Hong Kong, nổi tiếng trong giới điện ảnh Hong Kong, trở

thành ngôi sao của giới giải trí Hong Kong.

Đến Hong Kong rồi, Nhạc Vận mới phát hiện ra La Liệt đã kết hôn.

Vì chuyện này, cô đã làm ầm ĩ một trận, cuối cùng La Liệt thề non hẹn biển sẽ ly hôn vợ.

Nhạc Vận, người ở Hong Kong không có ai quen biết và đang chuẩn bị gây dựng sự nghiệp, đành phải bất đắc dĩ chấp nhận sự sắp xếp của La Liệt.

Mẹ Nhạc lúc này nhắc đến chuyện này, không nghi ngờ gì là đã chạm vào nỗi đau lòng của Nhạc Vận. 'Anh ấy nói đã ly hôn sẽ cưới con!' Nhạc Vận không cam lòng biện giải một câu, đổi lại là một tiếng hừ lạnh của mẹ cô. 'Chỉ có con ngốc mới tin tên La Liệt đó thôi.

Về thân phận của anh ta, mẹ đã nhờ người tìm hiểu rõ từ sớm rồi!

Anh ta chỉ có chút danh tiếng vào những năm 70, giờ thì đã hết thời rồi, đóng phim điện ảnh không được, chỉ có thể đi đóng phim truyền hình, mà lại còn ký hợp đồng với ATV.

Bây giờ người Hong Kong ai cũng biết, ATV sớm muộn gì cũng bị TVB chèn ép đến phá sản.

Danh tiếng và địa vị của diễn viên ATV trong giới kém xa so với diễn viên bên TVB.

Tên La Liệt này bản thân không có năng lực thì thôi, lại còn đứng nhầm phe.

Theo một người như vậy thì có tiền đồ gì chứ?

Con nói anh ta ly hôn sẽ cưới con, vấn đề là bây giờ anh ta căn bản không dám ly hôn.

Con có biết vợ anh ta là ai không?

Là chị gái của đạo diễn lớn Đường Kế Lễ ở Hong Kong.

Chính vì mối quan hệ này mà anh ta mới có thể tồn tại trong giới giải trí Hong Kong.

Nếu ly hôn, ai còn thèm để ý đến một diễn viên hết thời lại còn đứng nhầm phe chứ?' Những lời của mẹ Nhạc khiến Nhạc Vận trợn tròn mắt. 'Mẹ, những chuyện này mẹ nghe từ đâu vậy?' Mẹ Nhạc thấy con gái không còn bướng bỉnh, biểu cảm trên mặt cũng dịu đi một chút. 'Dì Trần của con hôm nay hẹn mẹ đi đánh bài, trên bàn bài có một bà cô mà con trai làm thợ ánh sáng ở một công ty điện ảnh, đối với chuyện trong giới giải trí Hong Kong biết rất nhiều, nên mẹ đã để ý, hỏi bà cô ấy về thông tin của La Liệt.

Tất cả những chuyện này đều là do người ta nói cho mẹ biết.' Nhạc Vận cắn chặt môi, trong lòng lập tức rơi vào mâu thuẫn.

Chẳng trách hai năm nay cô nói chuyện kết hôn với La Liệt, đối phương luôn viện đủ lý do để từ chối, hóa ra là vì nguyên nhân này.

Nhạc Vận cũng không phải chưa từng nghĩ đến việc rời xa La Liệt, nhưng cô là một cô gái Đại lục, ở Hong Kong không có chút quan hệ nào.

Mà giới giải trí Hong Kong lại là một nơi rất thực tế, không có người dẫn dắt vào nghề, không có người nâng đỡ phía sau, việc thành danh gần như là vô vọng. 'Tên La Liệt đó chính là biết rõ con không có ai giúp đỡ, nên mới dám kéo dài như vậy với con!' 'Nhưng nếu không có anh ấy giúp giới thiệu, ai sẽ tìm con đóng phim?' Nhạc Vận buồn rầu nói.

Mẹ Nhạc đột nhiên giơ tay, chỉ vào TV nói: 'Ai nói con ở Hong Kong không có người quen biết?

Con có thể đi tìm cô ấy mà!' — Trần Hồng trong chiếc đầm dạ hội

dài bằng voan đen mỏng manh duyên dáng bước lên sân khấu, hội ngộ với Thành Long đang chờ sẵn.

Nếu là với các nữ minh tinh quen thuộc khác, Thành Long khi gặp mặt chắc chắn sẽ ôm một cái, riêng việc 'sàm sỡ' đã bị truyền thông chụp được nhiều lần rồi, nhưng Thành Long vẫn luôn khẳng định đó là phép lịch sự khi gặp người quen, mặc cho truyền thông châm biếm thế nào, anh ta vẫn không thay đổi bản tính.

Chỉ riêng hôm nay, Thành Long lại tỏ ra rất nghiêm túc, bởi vì biết Trần Hồng có thể có chút quan hệ với Lâm Hựu Luân, nên khi gặp mặt anh ta chỉ lịch sự chào hỏi đối phương, thậm chí không bắt tay. 'Lại gặp rồi!' Để ý thấy Trần Hồng đến từ Đại lục, Thành Long lo lắng cô ấy không hiểu tiếng Quảng Đông, nên đã nói tiếng phổ thông.

Nhưng phản ứng của Trần Hồng lại khiến anh ta vô cùng bất ngờ. 'Vâng, lại gặp rồi.' Một giọng Quảng Đông lưu loát thốt ra từ miệng Trần Hồng, không chỉ khiến Thành Long trên sân khấu ngớ người, mà còn khiến các phóng viên Hong Kong dưới khán đài, chưa kể khán giả trước TV, cũng phải sững sờ.

Thành Long và Trần Hồng đã từng hợp tác trong 《Siêu Cấp Cảnh Sát》, nên việc chào hỏi như vậy không có gì lạ.

Chương 882

Điều lạ là Trần Hồng nói tiếng Quảng Đông lại vô cùng trôi chảy, không khác gì người Hong Kong sinh ra và lớn lên ở đây.

Sau một thoáng ngẩn người, Thành Long mới sực tỉnh. 'Chúng ta có nhầm lẫn gì không nhỉ?

Sao lại thành tôi nói tiếng phổ thông, còn cô nói tiếng Quảng Đông vậy?' Trần Hồng khẽ mỉm cười: 'Đây là lễ bế mạc Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, đương nhiên tôi phải nhập gia tùy tục rồi!' Thành Long không kìm được khen ngợi: 'Trong số tất cả các diễn viên Đại lục đến Hong Kong, cô là người tôi nghe nói tiếng Quảng Đông hay nhất!' 'Không có đâu ạ, tôi cũng chỉ là học lỏm rồi dùng ngay thôi, nói lâu một chút anh sẽ phát hiện ra, thực ra tôi cũng không đặc biệt thành thạo đâu!' Trần Hồng khiêm tốn một chút.

Thực tế, để thích nghi với môi trường giới giải trí Hong Kong, cô ấy đã dành ít nhất một nửa công sức vào việc học tiếng Quảng Đông. 'Vậy là tôi không thể trò chuyện với cô lâu quá, nếu không cô sẽ lộ sơ hở đúng không?' Thành Long nói với vẻ 'tiếc nuối'. 'Trò chuyện thì không sao, nhưng phải được khán giả dưới khán đài và ủy ban tổ chức liên hoan phim đồng ý, anh nghĩ họ có đồng ý không?' Trần Hồng rất thông minh kéo chủ đề trở lại việc trao giải.

Thành Long gật đầu, sau đó mới mở phong bì trong tay ra. 'Tôi xin tuyên bố, người đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất Giải Kim Long tại Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong lần thứ ba là...

Trần Khải Ca, với bộ phim 《Bá Vương Biệt Cơ》!' Giữa những tràng pháo tay nhiệt liệt dưới khán đài, Trần Khải Ca đứng dậy, bắt tay với những người đến chúc mừng hai bên, sau đó mới bước lên sân

khấu, nhận chiếc cúp Giải Kim Long từ tay Trần Hồng.

Trong khoảnh khắc chiếc cúp chuyển giao, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Trong lòng Trần Khải Ca bỗng nhiên dâng lên một cảm giác khó chịu không rõ nguyên cớ, dường như một thứ gì đó rất quan trọng đã bị người khác lấy đi, niềm vui chiến thắng cũng vì thế mà nhạt đi không ít.

"Đạo diễn Trần?" Người dẫn chương trình khẽ gọi bên cạnh, Trần Khải Ca mới chợt tỉnh khỏi trạng thái ngây người, nhưng lại thấy Trần Hồng nhìn mình với vẻ mặt có chút bực mình, liền nhận ra hành động vừa rồi cứ nhìn chằm chằm đối phương có phần không ổn.

Trần Khải Ca vừa định xin lỗi, nhưng Trần Hồng không cho anh ta cơ hội đó, quay người cùng Thành Long lui sang một bên.

Trần Khải Ca với vẻ mặt khó xử quay người lại, đối mặt với micro, lúc này mới ổn định tâm trạng, rồi bắt đầu phát biểu cảm nghĩ khi nhận giải.

"Có lẽ đây là một sự khẳng định muộn màng, nhưng đối với tôi mà nói thì không hề muộn, bởi vì có người từng nói với tôi rằng, vinh dự có thể đến muộn, nhưng chắc chắn sẽ không bao giờ vắng mặt…" Bài phát biểu của Trần Khải Ca rất sâu sắc, nhưng Nhạc Vận ngồi trước TV, ánh mắt lại dán chặt vào Trần Hồng, người đã trở thành phông nền trong ống kính trực tiếp tại hiện trường.

"Con bé đó con chắc chắn không lạ gì đâu, mẹ đã hỏi thăm rồi, nó học khóa dưới con ở Học viện Hí kịch Thượng Hải, nói không chừng hai đứa còn gặp nhau ở trường ấy chứ." Mẹ Nhạc nhìn con gái đầy mong đợi, nhưng chỉ nhận được lời phủ nhận dứt khoát.

"Không có, con với cô ta không quen biết!" Nhạc Vận còn chưa tốt

nghiệp đã bỏ dở việc học để đi theo La Liệt đến Hong Kong, nên không hề có bất kỳ liên hệ nào với Trần Hồng.

Mẹ Nhạc hơi sững sờ, nhưng cũng không nản lòng, nhớ đến tính cách mạnh mẽ của con gái, bà lại đổi sang một cách nói uyển chuyển hơn.

"Không quen biết cũng không sao, dù gì thì hai đứa cũng có mối quan hệ này, con đi tìm nó giúp đỡ, ít nhất cũng không đến mức không gặp được người." Nhạc Vận quay đầu lại, nhìn mẹ với vẻ mặt kinh ngạc.

"Mẹ muốn con đi tìm Trần Hồng giúp đỡ sao?" Mẹ Nhạc kéo tay con gái, vỗ vỗ.

"Cầu con bé đó dù sao cũng đáng tin hơn là cầu cái thằng La Liệt kia chứ?

Cùng học một trường, con xem người ta bây giờ phát triển tốt biết bao, ngay cả Thành Long thấy nó cũng khách sáo.

Dạo trước mẹ nghe báo nói, nó mua một căn hộ lớn ở Hong Kong, trị giá mấy trăm vạn, nghe nói chỉ là mua để làm chỗ đặt chân thôi.

Khi nào con mà sống được cuộc sống như vậy, thì mẹ mới an tâm!" Nhạc Vận bĩu môi, Trần Hồng ở Hong Kong đã đóng mấy bộ phim ăn khách rồi, với thu nhập cát-xê hiện tại của cô ấy, mua một căn hộ như vậy cũng chẳng là gì.

Đương nhiên trong mắt mẹ, mấy trăm vạn đã là một con số rất khó tưởng tượng rồi.

Nhạc Vận chỉ lớn hơn Trần Hồng một tuổi, hơn nữa tướng mạo Nhạc Vận cũng không thua Trần Hồng quá nhiều, nhưng cảnh ngộ của hai người lại một trời một vực.

Mỗi khi nghĩ đến đây, mẹ Nhạc lại cảm thấy bất bình thay con gái.

“Trần Hồng tại sao lại sống tốt như vậy, chẳng phải vì có quý nhân giúp đỡ sao?

Nếu con có được cơ duyên như nó, chưa chắc đã kém hơn nó!” “Người ta là vì đóng phiên bản điện ảnh 《Hồng Lâu Mộng》 được Lâm tiên sinh vừa mắt, đích thân đến trường tìm cô ấy đóng phim, con biết tìm cơ hội như vậy ở đâu?” Nhạc Vận nói với vẻ tự oán tự trách.

Thật ra Nhạc Vận đã có cơ hội như vậy, nhưng cô ấy đã không nắm bắt được.

Nếu năm đó cô ấy không một lòng theo La Liệt đến Hong Kong, bỏ lỡ cơ hội đóng phiên bản truyền hình 《Hồng Lâu Mộng》, nói không chừng cũng đã gây được sự chú ý của giới điện ảnh Hong Kong rồi.

“Cái lời đó mà con cũng tin sao?” Mẹ Nhạc hừ lạnh một tiếng, “Trong giới giải trí Hong Kong có mấy nữ minh tinh dám nói mình thanh bạch trong sạch chứ?

Mẹ nghe người ta nói, rất nhiều nữ diễn viên đều phải ngủ cùng đạo diễn, nhà sản xuất mới có được cơ hội đóng phim.

Trong hoàn cảnh như vậy, con nghĩ Trần Hồng có thể giữ mình trong sạch mà còn sống phong quang đến thế sao?” “Mẹ lại muốn nói với con là Trần Hồng vì bám được đại gia nên mới có ngày hôm nay đúng không?” Nhạc Vận nhìn mẹ với vẻ không vui, những lời như vậy cô ấy nghe đến là chai tai rồi.

“Chẳng lẽ không phải sao?

Tuy bề ngoài mọi người không nói, nhưng ở Hong Kong ai mà không biết quan hệ mập mờ giữa nó và Lâm tiên sinh?

Nếu không thì tại sao Lâm tiên sinh lại nâng đỡ nó trong mọi bộ phim chứ?

Chẳng lẽ Hong Kong ngoài nó ra thì không còn diễn viên nào thích hợp hơn sao?" Mẹ Nhạc hùng hồn phản hỏi.

"Mấy nữ minh tinh nổi tiếng ở Hong Kong, ít nhất một nửa đều từng dính tin đồn với Lâm tiên sinh.

Những tin tức trên báo chí, mười phần thì tám chín phần là xào nấu, mẹ còn tin là thật sao?" Nhạc Vận đau đầu nhìn mẹ, "Mấy nữ minh tinh thật sự có quan hệ với Lâm tiên sinh, tùy tiện ở một căn biệt thự cũng mấy chục triệu, Trần Hồng nếu thật sự như mẹ nói, thì còn tự bỏ tiền mua căn hộ mấy trăm vạn để ở sao?" "Vậy Lâm tiên sinh nhiều phim như vậy đều tìm nó đóng, con nói xem tại sao?" Mẹ Nhạc vẫn không chịu bỏ cuộc.

"Người thật sự có quan hệ với Lâm tiên sinh là Vương Tổ Hiền, Trần Hồng và Vương Tổ Hiền là bạn tốt, Lâm tiên sinh vì Vương Tổ Hiền nên mới giúp Trần Hồng, điều này rất nhiều người đều biết." Nhạc Vận cũng có chút hiểu biết về giới giải trí Hong Kong, phán đoán này của cô ấy là dựa trên tin tức báo chí, và cả trực giác của chính mình.

Mẹ Nhạc sững sờ, sau đó mới nhận ra nói nửa ngày trời, chủ đề đã bị kéo đi xa lúc nào không hay.

"Con đừng đánh trống lảng nữa, mặc kệ Trần Hồng và Lâm tiên sinh có quan hệ gì, con đi tìm con bé đó thì vẫn có ích thôi." "Nhưng Trần Hồng dựa vào cái gì mà giúp con, chỉ vì con với cô ấy từng học cùng một trường sao?" Nhạc Vận không cho rằng ý của mẹ mình hay ho gì.

Cô ấy là người ngoài mềm trong cứng, không muốn phải hạ mình đi cầu xin người khác như vậy.

"Đã đến nước này rồi mà con còn sĩ diện, con muốn chọc tức chết mẹ mới cam tâm sao?

Bây giờ La Liệt vẫn tiếp tục lừa dối con, nếu vạn nhất sau này anh ta trở mặt không nhận, con ngay cả chỗ để khóc cũng không tìm thấy!" Lời của mẹ Nhạc có thể nói là đã đánh trúng vào điểm yếu của Nhạc Vận, hai năm nay Nhạc Vận cũng dần dần nhìn rõ bộ mặt của La Liệt, nỗi lo trong lòng ngày càng tăng, giờ bị mẹ chỉ ra, lập tức không còn lời nào để nói.

"Mẹ biết con đi cầu xin Trần Hồng giúp đỡ như vậy, đối phương không nhất định sẽ giúp con, nhưng con có thể làm cho mình đáng thương một chút, cứ nói mình bị La Liệt lừa dối tình cảm, muốn tự lực cánh sinh mà lại đường cùng, Trần Hồng chắc chắn sẽ bị con làm cho cảm động, đứng ra giúp con… Đương nhiên tiền đề là con phải dứt khoát chia tay La Liệt, chỉ cần sau này con nổi tiếng, thì còn đàn ông loại nào mà không tìm được?" Dưới sự khuyến khích không ngừng của mẹ, Nhạc Vận cũng không khỏi động lòng.

"Nhưng La Liệt ở giới giải trí Hong Kong có rất nhiều bạn bè, con trực tiếp trở mặt với anh ta như vậy có không tốt lắm không?" Mẹ Nhạc không vui hừ một tiếng: "Không trở mặt cũng được thôi, bảo anh ta lập tức ly hôn với vợ hiện tại, rồi cưới con!

Con nghĩ anh ta làm được sao?" Nhạc Vận không nói gì, rõ ràng trong lòng vẫn còn chút do dự.

Mẹ Nhạc tiếp tục khuyên nhủ: "La Liệt ở giới giải trí Hong Kong tuy có chút quan hệ, nhưng con đừng quên sau lưng Trần Hồng là Lâm tiên sinh… Trước mặt Lâm tiên sinh, La Liệt chẳng là cái thá gì cả!" Nhạc Vận vẫn còn lưỡng lự, Lâm Hựu Luân cũng đâu phải ăn no rửng mỡ, vô duyên vô cớ làm sao có thể quản chuyện bao đồng như vậy.

"Vậy con cứ trực tiếp nói với Trần Hồng, bảo cô ấy giúp con mời Lâm tiên sinh ra mặt làm chủ công đạo, thế là xong thôi chứ gì?" Nhạc

Vận như thể đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, ngẩng đầu nhìn mẹ.

"Mẹ nghĩ con có thể gặp được Lâm tiên sinh sao?" Mẹ Nhạc không hề nhận ra sự khác lạ trong ánh mắt con gái, rất tùy ý nói: "Đương nhiên rồi, nếu không thì mẹ bảo con đi tìm Trần Hồng làm gì?" "Đây mới là mục đích thật sự của mẹ đúng không?" Nhạc Vận đột nhiên buột miệng nói một câu.

Mẹ Nhạc sững sờ, "Cái gì mà mục đích thật sự của mẹ?" Nhạc Vận nhìn vào mắt mẹ, từng câu từng chữ nói: "Mẹ muốn con tiếp cận Lâm tiên sinh, đây mới là mục đích thật sự của mẹ khi khuyên con đi tìm Trần Hồng giúp đỡ!" "Con nói linh tinh cái gì vậy?" Mẹ Nhạc vội vàng phủ nhận, nhưng một tia hoảng loạn thoáng qua trong mắt lại bị Nhạc Vận bắt gặp.

Sau khi bị vạch trần, mẹ Nhạc ngược lại còn vứt bỏ gánh nặng, trở nên hùng hồn.

"Bán sắc đẹp thì có sao chứ?

Bây giờ ngôi sao nào mà chẳng sống dựa vào việc bán sắc đẹp?

Chương 883

Xã hội bây giờ là cười người nghèo chứ không cười kẻ xướng, con có tiền thì mọi thứ sẽ đưa con lên tận trời, nếu con không có tiền, thì con chẳng là gì cả!

Dì Trần kia tại sao lại có thể khoe khoang trước mặt mẹ như vậy, chẳng phải vì con gái bà ta bám được một đại gia sao?

Bây giờ có nhà có xe, qua hai năm nữa nói không chừng còn có thể 'phù chính', danh chính ngôn thuận làm vợ người ta.

Cuộc sống như vậy, nếu con cố gắng bình thường thì cả đời cũng đừng hòng có được!" "Cuộc sống như vậy có cho con, con cũng không cần!" Nhạc Vận không chút do dự phản bác lại một câu.

"Con bây giờ ở Hong Kong, mỗi tháng đều nhận được một khoản phí sinh hoạt từ La Liệt, chẳng lẽ con cảm thấy mình sống như vậy là thể diện và có tôn nghiêm sao?

Con gái, đừng ngốc nữa, với tư chất của con, hoàn toàn có thể sống tốt hơn một chút, tại sao cứ nhất thiết phải tự làm khổ mình như vậy?" Mẹ Nhạc cũng biết con gái một khi đã cố chấp, người khác có khuyên thế nào cũng vô ích, bèn đặt một tờ giấy ghi chú lên bàn trà, đứng dậy trở về phòng mình.

Nhạc Vận ôm đầu gối ngồi trên ghế sofa suy nghĩ rất lâu, lúc này mới cầm lấy tờ giấy ghi chú mẹ để lại, trên đó là địa chỉ căn hộ Trần Hồng đã mua ở Hong Kong.

Nhạc Vận ngẩn người nhìn tờ giấy đó, mấy lần muốn xé nát vứt đi, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại.

Những lời mẹ nói trước đó tuy thực dụng, nhưng hiện thực là như

vậy, Nhạc Vận không thể không cúi đầu.

Suy nghĩ hồi lâu, Nhạc Vận cuối cùng vẫn quyết định thử vận may một phen.

Đương nhiên cô ấy không phải như mẹ mong đợi mà cố gắng tiếp cận Lâm Hựu Luân, chỉ là hy vọng có thể nhận được một chút giúp đỡ từ Trần Hồng, giới thiệu cho cô ấy một vài cơ hội đóng phim.

Một tiếng chuông cửa "đinh đông" vang lên, Trần Hồng hơi do dự ngẩng đầu.

Sáng sớm tinh mơ ai lại đến tìm mình chứ?

Dù do dự thì vẫn do dự, Trần Hồng vẫn đặt cây lau nhà trong tay xuống, vừa tháo găng tay vừa đi về phía cửa.

"Ai đó?" Mở bộ đàm chuông cửa, Trần Hồng hỏi một cách không chắc chắn.

"Là anh!" Một giọng nam trầm ổn truyền đến từ bên ngoài, lòng Trần Hồng khẽ giật mình, đang định đưa tay ra mở cửa, nhưng lại do dự một chút.

Cánh cửa cuối cùng vẫn được mở ra, nhìn Lâm Hựu Luân đang đứng ngoài cửa, Trần Hồng không hề có ý định mời anh vào ngay lập tức.

"Anh đến đây làm gì?" Lâm Hựu Luân mỉm cười hỏi: "Sao vậy, không hoan nghênh à?" "Không phải…" Trần Hồng vội vàng lắc đầu, nhưng lại muốn nói rồi lại thôi.

Lâm Hựu Luân như có điều suy nghĩ gật đầu, "Vậy là không tiện rồi?" Trần Hồng coi như hoàn toàn bị Lâm Hựu Luân đánh bại bởi lời nói này, bực mình trừng mắt nhìn anh một cái, rồi né người mời anh vào nhà.

Lâm Hựu Luân vừa vào phòng đã bắt đầu nhìn ngó xung quanh.

"Nghe Hiền nói em đã dọn ra khỏi chỗ cô ấy, tự mua một căn hộ ở đây, hôm nay anh tiện đường nên ghé qua xem sao." Trần Hồng đóng cửa lại, đi theo sau.

"Cứ ở mãi chỗ Hiền, trong lòng em cảm thấy ngại quá.

Vừa hay gặp được căn nhà ở đây không tệ, nên em mua luôn… Hơn nữa, cứ làm "bóng đèn" cho hai người mãi, chi bằng dọn ra ở một mình cho yên tĩnh, khỏi lỡ nhìn thấy những thứ không nên thấy." "Vậy là anh còn phải cảm ơn em sao?" Lâm Hựu Luân đột nhiên quay người lại, Trần Hồng không kịp dừng, suýt chút nữa thì đâm sầm vào lòng anh.

"Dừng lại, em chưa bao giờ nghĩ như vậy cả." Mặt Trần Hồng hơi ửng hồng, vô thức tránh đi ánh mắt của Lâm Hựu Luân.

"Nhà còn đang dọn dẹp, không có gì để uống, chỉ có nước lọc đãi anh thôi." "Nước lọc cũng được!" Lâm Hựu Luân nói một tiếng, rồi tiếp tục quan sát cách bài trí trong phòng của Trần Hồng.

Trần Hồng bưng một cốc nước từ trong bếp ra, đưa cho Lâm Hựu Luân.

"Thế nào, phòng em bài trí cũng ổn chứ?" Lâm Hựu Luân cầm cốc nước uống một ngụm, nhún vai nói: "Vị trí căn nhà không tệ, khu vực cũng tốt, sau này sẽ có tiềm năng tăng giá không nhỏ.

Còn về cách bài trí và trang trí phòng… mỗi người một ý, ít nhất thì anh thấy không tệ." "Được rồi, em vốn còn hy vọng anh cho em vài ý kiến, không ngờ anh chỉ toàn nói tốt thôi." Trần Hồng bất lực khoanh tay, dựa vào bức tường vừa mới sơn xong.

Nghe Trần Hồng nói vậy, Lâm Hựu Luân lại thật sự đưa ra một gợi ý cải thiện cho cô.

“Căn hộ của em cửa sổ hơi nhỏ, nên ánh sáng sẽ bị ảnh hưởng, rèm cửa tốt nhất nên chọn loại xuyên sáng một chút.” “Vậy sao?” Trần Hồng nhìn kỹ mấy lần tấm rèm vừa thay, rất nhanh đã phát hiện ra vấn đề Lâm Hựu Luân nói.

“Tuy đội săn ảnh ở Hong Kong rất ghê gớm, nhưng căn hộ của em ở tầng cao, đối diện dù có ai muốn chụp lén, chỉ cần không đứng trước cửa sổ, đối phương cũng không thể nào…” Lâm Hựu Luân đi đến trước cửa sổ, lời giải thích vừa nói được một nửa, miệng anh đột nhiên buột ra một câu chửi thề, đồng thời quay người kéo rèm lại luôn.

“Anh rút lại lời vừa nãy, rèm cửa này của em cứ giữ lại thì hơn!” “Mấy tên đó đối diện vẫn chưa đi à?” Trần Hồng không khỏi nhíu mày, cô biết Lâm Hựu Luân vừa nãy chắc là đã nhìn thấy đám phóng viên săn ảnh đang đặt máy ảnh đối diện phòng để chụp lén, nên mới có phản ứng như vậy.

“Bọn họ đã đến từ lâu rồi sao?” “Từ ngày em dọn đến là bọn họ đã có mặt rồi.

Em có nhờ người đi nói chuyện một lần, sau đó còn báo cảnh sát, nhưng bên đó cứ khăng khăng nói chỉ là chụp sao trời, cảnh sát cũng không làm gì được bọn họ.” Trần Hồng bất lực nhún vai, ở Hong Kong lâu rồi, cô cũng đã quen với những chuyện như vậy.

Lâm Hựu Luân uống hết sạch nước trong cốc một hơi, khi đưa lại cho Trần Hồng thì nói: “Đám người này để anh giúp em xử lý nhé!” Trần Hồng không muốn mắc nợ Lâm Hựu Luân, nhưng nghĩ đến việc đối diện cả ngày có người theo dõi riêng tư của mình, cô lại thấy chấp nhận ân huệ này của Lâm Hựu Luân thì tốt hơn.

Lâm Hựu Luân sau đó lại đổi sang một chủ đề khác.

“Thật ra em dọn ra khỏi chỗ Hiền, đối với anh mà nói ngược lại

không phải là chuyện tốt." "Tại sao?" "Bởi vì em dọn đến đây, sau này Hiền chắc chắn sẽ thường xuyên đến tìm em, thậm chí thường xuyên ở lại qua đêm chỗ em… Căn hộ này của em, chắc là không chuẩn bị phòng cho anh chứ?" "Anh mơ đẹp đấy!" Trần Hồng không vui lườm Lâm Hựu Luân một cái.

Đương nhiên cô cũng biết Lâm Hựu Luân chỉ đang đùa, nên không để chuyện này trong lòng.

"À phải rồi, gần đây em nhận được một lời mời đóng phim, không biết có nên đi hay không, anh giúp em tham khảo một chút nhé?" "Phim điện ảnh hay phim truyền hình?" "Phim truyền hình, là một bộ phim truyền hình do đài trung ương bên Đại lục đứng ra sản xuất." "Em nói không phải là 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 chứ?" Trần Hồng trợn tròn mắt, "Sao anh biết?" "Đoán thôi." Lâm Hựu Luân nhún vai, lần này anh thật sự không nói dối, nhưng Trần Hồng lại không tin.

"Rất đơn giản, phim truyền hình do đài trung ương Đại lục sản xuất, ngoài những đề tài rất nghiêm túc ra, thì những gì có thể quay cũng chỉ là loại phim như Tứ đại danh tác thôi. 《Hồng Lâu Mộng》 và 《Tây Du Ký》 đều đã quay rồi, còn lại khả năng lớn nhất là quay 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》." Lời giải thích của Lâm Hựu Luân không khiến Trần Hồng hoàn toàn tin phục.

"Vậy tại sao anh không đoán là 《Thủy Hử Truyện》?" "Nếu anh là đạo diễn, với một đại mỹ nữ như em, dựa trên nguyên tắc không thể lãng phí tài nguyên, thì chỉ có ba vai diễn thích hợp.

Đó là Điêu Thuyền (một trong Tứ đại mỹ nữ), Tiểu Kiều (vợ Chu Du) và 'Lạc Thần' Chân Mật.

Anh không biết kịch bản bên đó viết thế nào, nhưng dựa theo tiểu thuyết gốc, hai nhân vật sau này đất diễn đều quá ít, nên bọn họ chắc chắn là tìm em đóng vai Điêu Thuyền thôi." Thấy Trần Hồng cứ nhìn

chằm chằm mình, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, Lâm Hựu Luân liền biết mình đã đoán đúng rồi.

"Nói nhiều như vậy, em có thể cho anh thêm một cốc nước nữa không?" Trần Hồng lúc này mới hoàn hồn, đang định quay người đi rót nước cho Lâm Hựu Luân thì tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Trần Hồng đang định đi mở cửa, thì Lâm Hựu Luân đã đi trước cô.

"Để anh đi, chắc là A Kiệt, anh đã chuẩn bị một món quà cho em, lúc đến đây hơi vội nên nhờ cậu ấy đi lấy mang lên." "Nói trước nhé, thứ gì quá quý giá thì em không nhận đâu… Không phải em không nể tình, mà là em sợ sau này Hiền biết được sẽ ghen đấy!" "Chỉ là một bức tranh sơn dầu thôi, chuyện này Hiền cũng biết mà." Lâm Hựu Luân giải thích.

Trần Hồng thích tranh sơn dầu, nhưng chuyện này cô chỉ nói với Vương Tổ Hiền, nên Lâm Hựu Luân nói vậy cô liền tin ngay.

"Vậy thì em không khách sáo nữa." Mở cửa, Lâm Hựu Luân lại sững sờ, người đứng ở cửa không phải A Kiệt mang tranh sơn dầu đến, mà là một người phụ nữ lạ mặt.

"Xin hỏi đây không phải nhà của cô Trần Hồng sao?" Đối phương thấy người mở cửa là Lâm Hựu Luân, cũng rất kinh ngạc, nhưng khác ở chỗ cô ta nhanh chóng nhận ra thân phận của Lâm Hựu Luân.

"Anh là Lâm tiên sinh?" Mắt Lâm Hựu Luân hơi nheo lại, ánh mắt cũng trở nên có chút lạnh.

"Cô là phóng viên của nhà nào?" Người phụ nữ lạ mặt vội vàng giải thích: "Không không, Lâm tiên sinh anh hiểu lầm rồi, tôi không phải phóng viên." Trần Hồng đi đến cửa, thấy Lâm Hựu Luân đang nói chuyện với một người phụ nữ lạ mặt, vẻ mặt cô lập tức có chút

không vui.

“Đây chính là món quà anh tặng em sao?” Vẻ mặt Lâm Hựu Luân hơi khó xử, không nói gì, nhưng lại nhường vị trí đối mặt với người phụ nữ lạ mặt cho Trần Hồng.

“Cô gái này, chúng ta quen nhau sao?” Người phụ nữ lạ mặt sắc mặt cứng đờ, sau đó gượng cười nói: “Chắc là quen…” “Chắc là?” Trần Hồng nghi ngờ đánh giá đối phương một lượt, “Cái sự ‘quen’ mà cô nói, không phải là cô quen tôi, còn tôi thì không quen cô đấy chứ?” Người phụ nữ lạ mặt cúi đầu, vẻ mặt tỏ ra rất bối rối.

Trần Hồng lúc đầu cũng giống Lâm Hựu Luân, cho rằng đối phương là phóng viên, nhưng bây giờ lại nhận ra hình như không phải như vậy.

Lâm Hựu Luân kín đáo ra hiệu cho Trần Hồng bằng mắt, ý bảo cô ấy hãy mời người vào trước, cứ đứng ở cửa nói chuyện, nhỡ đâu thật sự thu hút phóng viên đến.

Trần Hồng lúc này mới né người, mời người phụ nữ lạ mặt kia vào nhà.

Chương 884

"Anh có cần tránh mặt không?" Sau khi chủ và khách ngồi xuống, Lâm Hựu Luân hỏi trước một câu.

Người phụ nữ lạ mặt và Trần Hồng cùng lắc đầu, Lâm Hựu Luân lúc này mới an tâm gác chân, đổi sang một tư thế ngồi thoải mái hơn trên ghế sofa, không nói xen vào nữa, chỉ nghe người phụ nữ lạ mặt kia nói.

"Tôi tên là Nhạc Vận, học Học viện Hí kịch Thượng Hải sớm hơn cô Trần một năm, nhưng tôi chỉ học được một năm thì nghỉ học." "Nghỉ học sao?

Tại sao vậy?" Vừa nghe đối phương lại là đàn chị của mình, thái độ của Trần Hồng lập tức thay đổi rất lớn, điều này có thể nghe ra từ giọng điệu nói chuyện của cô ấy.

Lâm Hựu Luân ở bên cạnh nhíu mày, bởi vì anh cảm thấy cái tên Nhạc Vận này rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã nghe ở đâu.

"Bởi vì lúc đó tôi có một cơ hội đến Hong Kong, nên đành phải từ bỏ việc học ở đó." "Các đàn chị khóa trên tôi quen không ít, tôi mới nói sao lại không có ấn tượng gì về chị." Trần Hồng gật đầu, sau đó thấy Lâm Hựu Luân đang lén lút ra hiệu cho cô.

"Anh có thể dùng nhà vệ sinh của căn hộ em một chút không?" Lâm Hựu Luân vừa mở lời, Trần Hồng lập tức hiểu ý anh.

"Em dẫn anh đi." Trần Hồng xin lỗi mỉm cười với Nhạc Vận, sau đó dẫn Lâm Hựu Luân đi về phía nhà vệ sinh.

Chắc chắn Nhạc Vận ở phòng khách không nhìn thấy cũng không

nghe thấy hai người nói chuyện ở đây, Trần Hồng lúc này mới hỏi nhỏ: "Nói đi, có chuyện gì?" "Lát nữa em để ý quan sát xem, mắt cô ấy là đôi mắt phượng rất chuẩn đấy!" Trần Hồng nhìn Lâm Hựu Luân, vẻ mặt tỏ ra rất khó hiểu.

"Anh kêu em ra đây chỉ để nói chuyện này sao?" "Em có thấy cô ấy rất giống Vương Hy Phượng trong 《Hồng Lâu Mộng》 không?" Trần Hồng tuy nghe mà mơ hồ, nhưng hồi tưởng lại câu thơ miêu tả Vương Hy Phượng trong Hồng Lâu Mộng "Một đôi mắt phượng ba góc, hai hàng lông mày lá liễu rủ cong", rồi so sánh với dung mạo của Nhạc Vận, không thể không thừa nhận lời Lâm Hựu Luân nói có vài phần đúng.

Bản thân Trần Hồng đã là một đại mỹ nữ, ở Hong Kong cô cũng từng gặp vài nữ minh tinh có dung mạo không thua kém gì mình.

Hiện tại chỉ mới tiếp xúc một lúc, tướng mạo của Nhạc Vận đã để lại ấn tượng sâu sắc cho cô, điều này đủ để nói lên một số vấn đề.

Ngũ quan của Nhạc Vận cực kỳ tinh xảo, là khuôn mặt "trái xoan" tiêu chuẩn, vóc dáng cũng rất cao ráo.

Đương nhiên, tất cả những điều kiện này chỉ có thể nói là rất xinh đẹp, chứ chưa thể nói là đại mỹ nữ.

Mấu chốt là Nhạc Vận có một đôi "mắt phượng" trời sinh, đôi mắt vừa to vừa có thần, vừa quyến rũ vừa diễm lệ, rất dễ dàng thu hút ánh nhìn của người khác.

Xuất phát từ một loại cảm giác nguy cơ nào đó, Trần Hồng lập tức cảnh giác, nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân hai mắt.

"Em cảnh cáo anh đó, nếu dám có ý đồ gì với cô ta, em nhất định sẽ nói chuyện này cho Hiền biết!" Lâm Hựu Luân bất lực giải thích: "Em nghĩ đi đâu vậy, điều anh thật sự muốn nói với em là, người phụ

nữ này anh quen." "Anh quen?" Ánh mắt nghi ngờ trong mắt Trần Hồng ngày càng đậm nét, giọng điệu cũng trở nên kỳ lạ.

"Anh quen cô ấy, cô ấy không quen anh!" "Bớt đi, vừa nãy ở cửa cô ấy còn gọi anh là Lâm tiên sinh, không quen anh mới lạ!" "Được rồi, cô ấy quen anh, nhưng cô ấy không biết anh quen cô ấy, vậy được chưa?" Lâm Hựu Luân nhún vai, "Anh từng nghe một lời đồn, Vương Hy Phượng trong bản 《Hồng Lâu Mộng》 năm 1987, người được chọn ban đầu không phải là Đặng Tiệp, mà chính là Nhạc Vận này, nhưng Nhạc Vận này vì quen một diễn viên Hong Kong, cuối cùng đã từ bỏ cơ hội đóng 《Hồng Lâu Mộng》." "Vì diễn viên Hong Kong kia sao?" Trần Hồng lập tức đoán ra mấu chốt của chuyện này.

Lâm Hựu Luân gật đầu, "Điều quan trọng nhất là, diễn viên Hong Kong đó đã có vợ." "Cái gì?" Trần Hồng suýt chút nữa thì kêu lên, Lâm Hựu Luân vội vàng bịt miệng cô lại.

Trần Hồng gạt tay Lâm Hựu Luân ra, giận dỗi trừng mắt nhìn anh một cái.

Mình đã cẩn thận đề phòng rồi, nhưng vẫn không cẩn thận bị tên này chiếm tiện nghi.

"Ý anh là, cô ấy bị diễn viên Hong Kong kia lừa dối tình cảm?" "Đại khái là như vậy.

Bởi vì chuyện này anh cũng chỉ ngẫu nhiên nghe người ta kể lại, tình hình cụ thể thì không hiểu rõ lắm." Lâm Hựu Luân bịa đại một cái cớ.

Anh hiểu rõ Nhạc Vận như vậy, thật ra là từ ký ức trong đầu anh, nhưng điều này không thể nói với Trần Hồng.

"Anh kể em nghe mấy chuyện này làm gì?" "Anh đoán cô ấy có thể gặp chuyện khó khăn gì đó, muốn đến tìm em giúp đỡ." Trong ký

ức của anh, Nhạc Vận bị người ta ruồng bỏ, sự nghiệp ở giới giải trí Hong Kong cũng gặp vô vàn trắc trở, chỉ có thể đóng vai trong một số phim nhỏ và phim cấp ba.

Cuối cùng, cô ấy đã nhảy lầu tự sát, một hồng nhan bạc phận.

Nghĩ đến thật sự đáng tiếc.

Lâm Hựu Luân không phải là người tốt một cách vô cớ, chỉ là chuyện này anh đã gặp phải, có thể giúp đỡ đối phương thì cố gắng giúp một tay.

Làm như vậy không vì điều gì khác, chỉ là để cầu mong sự thanh thản trong lòng.

"Anh muốn giúp cô ấy?" Trần Hồng rất dễ dàng nhìn thấu ý đồ của Lâm Hựu Luân.

"Không phải anh, mà là em!" Lâm Hựu Luân lập tức đính chính.

"Anh cứ chắc chắn là em sẽ đồng ý như vậy sao?" "Diễn viên Đại lục lăn lộn ở Hong Kong đều rất không dễ dàng, hơn nữa kinh nghiệm của cô ấy thực sự đáng được thông cảm." "Anh thông cảm cho cô ấy, tại sao không thông cảm cho mấy người phụ nữ bị anh lừa dối kia?" Trần Hồng đột nhiên buột miệng nói một câu, khiến Lâm Hựu Luân rất khó xử.

"Đây là hai chuyện khác nhau.

Anh thừa nhận mình làm không đúng, nhưng anh chưa bao giờ lừa dối phụ nữ, hơn nữa sẽ chịu trách nhiệm với mỗi người trong số họ… Đàn ông trăng hoa là chuyện rất bình thường, nhưng không thể không có trách nhiệm." Trần Hồng im lặng.

Lâm Hựu Luân thấy cô không nói gì, liền xem như cô đã đồng ý.

Hai người cùng quay lại phòng khách ngồi xuống.

Nhạc Vận cũng rất thông minh, không hỏi tại sao họ lại đi lâu như vậy, hai tay ôm cốc, vẻ mặt như muốn nói nhưng lại thôi.

Trần Hồng thấy Nhạc Vận không nói gì, đành chủ động khơi chuyện.

"Cô Nhạc từ bỏ việc học đến Hong Kong, lúc đó chắc đã hạ quyết tâm rất lớn phải không?

Ít nhất thì tôi không có được dũng khí như vậy." Nhạc Vận u u oán oán thở dài một hơi, "Nếu cho tôi thêm một cơ hội lựa chọn nữa, tôi nhất định sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy nữa!" Dưới sự truy hỏi của Trần Hồng, Nhạc Vận cuối cùng đã kể cho cô ấy nghe về những trải nghiệm của mình khi theo La Liệt đến Hong Kong.

Những gì cô ấy kể cơ bản đều trùng khớp với lời Lâm Hựu Luân vừa nói.

Trần Hồng rất đồng cảm với hoàn cảnh của Nhạc Vận, sau khi Nhạc Vận nói xong liền không kìm được hỏi: "Vì La Liệt không thể cho chị cuộc hôn nhân mà chị mong muốn, vậy tại sao chị không rời bỏ anh ta?" "Lúc đầu tôi sẵn lòng cùng anh ta đến Hong Kong, một mặt là vì tin vào lời hứa tình cảm của anh ta, mặt khác là muốn có sự phát triển trong giới điện ảnh Hong Kong… Dù sao thì ngành công nghiệp điện ảnh Hong Kong phát triển hơn Đại lục rất nhiều, điều này chắc cô Trần cũng có trải nghiệm sâu sắc hơn tôi." Trần Hồng gật đầu, tiếp tục tỏ ra lắng nghe nghiêm túc, chờ đợi lời tiếp theo của Nhạc Vận.

"Đến Hong Kong tôi mới phát hiện ra, anh ta không chỉ lừa dối tôi về tình cảm, mà còn không thể giúp đỡ tôi quá nhiều trong sự nghiệp.

Ba năm qua, tôi thật sự đã quá thất vọng về anh ta rồi… Không còn cách nào khác, tôi mới muốn tìm cô Trần giúp đỡ, xem cô có thể giới thiệu cho tôi vài cơ hội đóng phim hay không." Trần Hồng đang

nghĩ chuyện này nên tìm Lâm Hựu Luân đang ngồi bên cạnh như không có chuyện gì thì mới có ích, nhưng lời đến miệng lại nhịn xuống, vì cô nhớ lại lời Lâm Hựu Luân vừa nói, rất rõ ràng, Lâm Hựu Luân muốn giúp Nhạc Vận, nhưng không muốn trực tiếp ra mặt.

Trần Hồng cũng không muốn Nhạc Vận và Lâm Hựu Luân có bất kỳ liên hệ trực tiếp nào.

Bề ngoài cô tự thuyết phục mình rằng, đây là đang giúp Vương Tổ Hiền ngăn chặn những "hoa hoa cỏ cỏ" nhào đến Lâm Hựu Luân, nhưng thực tế cô cũng không hy vọng nhìn thấy một người phụ nữ như Nhạc Vận xuất hiện bên cạnh Lâm Hựu Luân.

"Không thành vấn đề, về chuyện kịch bản phim, tôi sẽ đặc biệt lưu ý giúp cô Nhạc.

Chị cho tôi một cách thức liên hệ, có vai diễn thích hợp tôi sẽ liên hệ với chị ngay lập tức." Nhạc Vận căn bản không ngờ Trần Hồng lại đồng ý thẳng thừng như vậy, trong lòng vừa cảm kích lại vừa không khỏi có chút nghi hoặc.

Khi để lại thông tin liên hệ, cô ấy lén nhìn Lâm Hựu Luân một cái, không thấy có gì bất thường, đành thôi.

"Vậy thì tôi không làm phiền cô Trần nữa." Trần Hồng đã đồng ý giúp đỡ, Nhạc Vận biết mình nên cáo từ rồi.

"Cô Nhạc, xin đợi một chút." Lâm Hựu Luân đột nhiên mở lời, một câu nói lại khiến Nhạc Vận ngồi thụt xuống ghế sofa.

"Không biết Lâm tiên sinh có lời gì chỉ giáo?" Nhạc Vận hỏi một cách do dự, Trần Hồng cũng nhìn về phía này, ánh mắt đầy vẻ dò hỏi.

"Có một câu, nói ra có thể cô Nhạc sẽ không vui, nhưng không nói thì tôi lại không vượt qua được cửa ải của chính mình." Lâm Hựu Luân cân nhắc một chút từ ngữ.

Xét thấy Nhạc Vận là phụ nữ, anh mới nói lời khách khí hơn một chút.

Nếu đối phương là đàn ông, Lâm Hựu Luân căn bản sẽ không thêm câu nói mở đầu này.

“Tôi cảm thấy cô Nhạc không thích hợp với giới giải trí Hong Kong, ít nhất là hiện tại không thích hợp!” Lời này lọt vào tai Nhạc Vận, chẳng khác nào một tiếng sét đánh ngang tai, cô ngây người ngồi đó không nói nên lời.

Nhạc Vận rất rõ địa vị của Lâm Hựu Luân trong giới giải trí Hong Kong.

Chương 885

Anh ấy đã nói cô không thích hợp phát triển ở giới giải trí Hong Kong, dù chỉ là nói riêng, nhưng một khi lời này truyền ra ngoài, cô sẽ không còn chỗ đứng ở giới giải trí Hong Kong nữa.

Trần Hồng bên này cũng rất khó hiểu, vừa nãy Lâm Hựu Luân còn bảo cô giúp Nhạc Vận, sao đột nhiên anh lại đổi ý?

"Cô Nhạc đừng hiểu lầm, tôi nói như vậy không có ác ý, chỉ là một lời khuyên rất nghiêm túc.

Nói thẳng ra, mặc dù cô đã ở Hong Kong ba năm, quen thuộc với rất nhiều thứ ở thành phố này, nhưng cô vẫn chưa sẵn sàng để hòa nhập vào xã hội này… Lấy một ví dụ đơn giản nhất, cô đến Hong Kong hơn ba năm rồi, tiếng Quảng Đông vẫn nói lắp bắp như vậy, có thể thấy cô căn bản không hề có ý định học tốt ngôn ngữ này.

Nhưng cô có biết không?

Ở Hong Kong làm diễn viên, nếu nói tiếng Quảng Đông không tốt, cô sẽ mất đi rất nhiều cơ hội.

Cứ như tôi muốn tìm cô đóng vai nữ chính, nhưng cô không biết nói tiếng Quảng Đông, dùng tiếng phổ thông thì nam chính lại không hiểu, vậy thì bộ phim này làm sao mà quay được?" Miệng Nhạc Vận mấp máy, muốn phản bác, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

"Rồi nói đến tính cách của cô!

Tuy thời gian tiếp xúc rất ngắn, nhưng tôi nhìn người vẫn luôn rất chuẩn.

Cô về bản chất là một người rất kiêu ngạo.

Người Hong Kong còn đặt cho loại tính cách như cô một cái tên,

gọi là "ương ngạnh", nhưng có lẽ cô không biết, tính cách như vậy trong giới giải trí không hề được yêu thích… Ở Hong Kong làm diễn viên, chỉ cần có chút danh tiếng, đều sẽ nhận lời tham gia một số hoạt động thương mại, lớn thì làm người đại diện quảng cáo, nhỏ thì cắt băng khánh thành nhà hàng.

Tự hỏi lòng mình xem, nếu có người mời cô tham gia những hoạt động này, làm như vậy có thể sẽ hơi tổn hại đến hình ảnh của cô, cô có đi không?" Nhạc Vận do dự một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Tuy cô ấy hy vọng một ngày nào đó có thể trở thành ngôi sao, nhưng hứng thú của cô ấy chỉ ở việc diễn xuất, chứ không phải đi đối phó với những hoạt động thương mại vô vị kia.

"Tôi đã gặp rất nhiều diễn viên Đại lục như vậy, nói không hay lắm thì là cứ thích làm ra vẻ, luôn cho rằng đóng phim là làm nghệ thuật, không chịu hạ mình ôm lấy sự dung tục." Nói đến đây, Lâm Hựu Luân đã cảm thấy ánh mắt Trần Hồng nhìn mình có chút không thiện cảm, vội vàng bổ sung thêm một câu: "Tôi không ám chỉ tất cả, hơn nữa việc hình thành vấn đề này cũng không thể đổ lỗi hoàn toàn cho bản thân diễn viên, điều này chủ yếu là do môi trường ngành công nghiệp văn hóa điện ảnh Đại lục tự quyết định." "Ở Đại lục, cô từ chối hoạt động thương mại, mọi người sẽ chỉ cảm thấy cô có sự kiên trì theo đuổi nghệ thuật.

Nhưng ở Hong Kong thì không được.

Hong Kong là một xã hội thương mại, cô không đi làm hoạt động thương mại, mọi người sẽ cho rằng cô có vấn đề, cô sẽ không thể tồn tại trong giới này.

Đây cũng là nguyên nhân khiến nhiều diễn viên Đại lục sau khi đến đây bị 'không hợp thủy thổ'.

Và vấn đề này ở cô Nhạc lại đặc biệt nổi bật.

Nếu cô không chịu thay đổi, dù có cho cô bao nhiêu cơ hội đi nữa, cô cũng khó lòng nổi bật trong giới này… Nói cho cùng, hoàn cảnh không thể chiều theo cô, chỉ có thể là cô tự thích ứng với hoàn cảnh." Lâm Hựu Luân dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Đương nhiên rồi, nếu cô thật sự không muốn thay đổi, vẫn còn một cách, đó là quay về Đại lục mà phát triển.

Mấy năm nay ngành công nghiệp điện ảnh Đại lục phát triển cũng rất nhanh, với điều kiện của cô Nhạc, quay về đó chắc chắn sẽ có thành tựu lớn hơn." Nhạc Vận cúi đầu không chịu nói chuyện.

Lâm Hựu Luân lại biết cô ấy đang do dự điều gì trong lòng.

Lúc trước cô ấy đã từ bỏ cơ hội tốt như vậy để đóng 《Hồng Lâu Mộng》, ở Hong Kong lãng phí ba năm, nếu bây giờ không thành công gì mà quay về, chính cô ấy cũng không thể vượt qua được mặc cảm của bản thân.

"Trần Hồng vừa nhận được lời mời từ đài trung ương, bên đó đang chuẩn bị quay 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》.

Khoản đầu tư ở Đại lục lần này có thể nói là chưa từng có tiền lệ.

Tôi có chút quan hệ với bên đó, nếu cô Nhạc đồng ý, tôi có thể tiến cử cô đến bộ phim truyền hình đó diễn một vai.

Sau khi đóng xong bộ phim này, sự nghiệp của cô ở Đại lục chắc chắn sẽ có một khởi đầu không tệ." Vừa bước ra khỏi tòa nhà, Nhạc Vận đã thấy mẹ mình vẫy tay ở trạm xe buýt đối diện. "Sao mẹ lại đến đây?" Nhạc Vận miễn cưỡng đi tới.

Mẹ Nhạc Vận không quan tâm thái độ của con gái, bà quan tâm hơn đến kết quả của cuộc gặp mặt lần này. "Đã gặp cô Trần chưa?" Nhạc Vận không khỏi cảm thấy chán ghét sự sốt sắng của mẹ về chuyện này, trong lòng càng kiên định hơn với lựa chọn trước đó của

mình.

Thấy con gái không lên tiếng, mẹ Nhạc Vận lập tức sa sầm mặt quát: "Rốt cuộc là gặp hay chưa?

Con muốn làm mẹ tức chết à?" "Gặp rồi!" Nhạc Vận lơ đãng đáp. "Vậy cô Trần có đồng ý giới thiệu con cho anh Lâm không?" Lời tiếp theo của mẹ Nhạc Vận đã để lộ ý đồ thực sự của bà. "Không." Nhạc Vận đáp với vẻ mặt vô cảm.

Vẻ mặt mẹ Nhạc Vận lập tức trở nên thất vọng, nhưng bà nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc, rồi hỏi tiếp: "Vậy cô Trần có đồng ý giúp con giới thiệu hợp đồng phim không?" "Không." Nhạc Vận lại lắc đầu.

Mẹ Nhạc Vận lúc này sốt ruột: "Cái này cũng không, cái kia cũng không, con đi chuyến này chẳng phải vô ích sao?" "Con đã gặp anh Lâm ở nhà cô Trần..." "Cái gì!" Mắt mẹ Nhạc Vận trợn tròn, giọng nói vì kích động mà lắp bắp: "Con đã gặp anh Lâm, anh ấy... anh ấy có ấn tượng thế nào về con?" "Thì còn thế nào nữa?" Nhạc Vận cười thảm, "Chuyện của con và La Liệt, anh ấy đều biết hết rồi!" Mẹ Nhạc Vận vốn đang đầy kỳ vọng, nhưng vừa nghe lời này, lập tức như quả bóng xì hơi, cả khuôn mặt xụ xuống. "Chuyện này sao lại truyền đến tai anh Lâm...

Mẹ biết rồi, chắc chắn là do La Liệt giở trò quỷ, hắn muốn hủy hoại danh tiếng của con, sau đó triệt để chôn vùi con!" Nhạc Vận lại như nghe chuyện chẳng liên quan đến mình, trên mặt biểu lộ vẻ không hề quan tâm. "Cô Trần không giới thiệu hợp đồng phim bên Hồng Kông cho con, nhưng cô ấy đồng ý giới thiệu con về Đại lục đóng một bộ phim truyền hình...

Con đã quyết định rồi, một thời gian nữa sẽ về Đại lục!" Nhạc Vận tuyên bố quyết định này với mẹ, mẹ cô không thèm nghĩ ngợi đã

hét lớn: "Tuyệt đối không được!" Nhạc Vận khẽ cau mày nhìn mẹ, chú ý đến cái lườm khó chịu của mọi người ở trạm xe buýt vì tiếng hét của bà. "Mẹ bắt con đi cầu cô Trần giúp đỡ, bây giờ cô Trần đã đồng ý rồi, mẹ còn muốn thế nào nữa?" "Mẹ bảo con cầu cô Trần giới thiệu hợp đồng phim bên Hồng Kông, chứ không phải bên Đại lục...

Năm đó cơ hội tốt như vào đoàn phim 《Hồng Lâu Mộng》 con cũng bỏ qua rồi, bây giờ quay về chẳng phải làm mẹ mất mặt sao!" Mẹ Nhạc Vận tức giận dậm chân.

Sau khi chứng kiến sự phồn hoa của Hồng Kông, bà trong lòng càng khinh thường Đại lục.

Nếu con gái về Đại lục phát triển, bà tất nhiên cũng phải theo về, gặp lại những người hàng xóm cũ và bạn bè quen biết, bà còn biết giấu mặt vào đâu?

Không được, nhất định phải ngăn cản ý nghĩ này của con gái!

Mẹ Nhạc Vận hạ quyết tâm trong lòng, rồi bắt đầu ôn tồn thương lượng với Nhạc Vận: "Không được thì chúng ta nghĩ cách khác, không thể cứ thế mà chịu thua được!

Thật sự không được thì quay lại tìm La Liệt, cho hắn một bài học, bắt hắn giới thiệu vài cơ hội đóng phim cho con...

Tóm lại, chỉ cần có thể ở lại Hồng Kông, mọi chuyện đều dễ nói!" "Bây giờ mẹ mới hối hận sao?" Nhạc Vận liếc nhìn mẹ, lạnh lùng nói: "Muộn rồi!" "Muộn cái gì?

Con nói là con đã đồng ý với Trần Hồng rồi hả?

Không sao, sau này tìm cớ từ chối là được, đó cũng không phải chuyện gì lớn." Mẹ Nhạc Vận nói một cách bất cần. "Vừa rồi ở nhà cô Trần, chính anh Lâm đã nói miệng rằng con không thích hợp phát triển trong giới giải trí Hồng Kông, sau đó cô Trần mới quyết định

giới thiệu con về Đại lục đóng phim truyền hình...

Mẹ nghĩ con còn lựa chọn nào khác sao?" Nhạc Vận biết mẹ nhất định sẽ tìm mọi cách ngăn cản mình về Đại lục phát triển, nên dứt khoát đưa Lâm Hựu Luân ra làm lá chắn, với địa vị của Lâm Hựu Luân trong giới giải trí Hồng Kông, đủ để khiến mẹ cô ấy phải từ bỏ ý định. "Sao lại thế này..." Mẹ Nhạc Vận thất thần đứng tại chỗ, lẩm bẩm một mình.

Lúc này, chiếc xe buýt họ đang đợi từ từ vào trạm, Nhạc Vận cũng không quan tâm người mẹ còn đang ngây người, tự mình lên xe trước.

Mẹ Nhạc Vận bừng tỉnh, vội vàng đuổi theo. —— "Anh làm vậy có phải hơi tàn nhẫn với cô ấy không?" Trần Hồng đưa cốc nước vừa rót đầy cho Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nhún vai: "Để cô ấy ở lại Hồng Kông ngược lại là hại cô ấy, ngược lại ở Đại lục, sự nghiệp của cô ấy còn có thể có khởi sắc mới." Trần Hồng khoanh tay: "Nhưng cô ấy và những người xung quanh không nhất định sẽ nhìn như vậy, hơn nữa trong mắt nhiều người Đại lục, Hồng Kông vẫn tốt hơn Đại lục, Nhạc Vận bây giờ trở về, không chừng sẽ bị bao nhiêu người sau lưng nói xấu." "Em nghĩ cô ấy ở lại Hồng Kông thì sau này sẽ ít người nói xấu cô ấy sao?

Chương 886

Giấy không thể gói được lửa, chuyện của cô ấy và La Liệt tuyệt đối không thể giấu quá lâu, người Hồng Kông thích phụ nữ ly hôn mạnh mẽ, nhưng đối với kẻ thứ ba xen vào hôn nhân của người khác thì từ trước đến nay đều ôm thái độ khinh bỉ, đến lúc đó chỉ riêng dư luận cũng có thể ép cô ấy vào đường cùng." Lâm Hựu Luân nói vậy, Trần Hồng cũng không nói gì thêm.

Cô trong lòng rất rõ, nếu loại tình huống Lâm Hựu Luân nói thật sự xảy ra, vậy thì tiền đồ của Nhạc Vận ở Hồng Kông sẽ hoàn toàn bị hủy hoại.

Nhìn vậy, về Đại lục cũng không phải là một kết cục kém.

Lâm Hựu Luân uống một ngụm nước, vừa đặt cốc xuống thì chiếc điện thoại di động tùy thân vang lên.

Lâm Hựu Luân đi ra ban công nghe điện thoại xong, quay lại làm một vẻ mặt tiếc nuối với Trần Hồng. "Vốn dĩ anh muốn mời em ăn trưa, nhưng bên công ty có chút việc đột xuất, e rằng đành để lần sau vậy." "Anh đi đi, đi đi, em bên này vẫn chưa sắp xếp xong, chắc cũng không có thời gian ăn cơm cùng anh." Trần Hồng miệng nói vậy, nhưng trong lòng vẫn thấp thoáng chút thất vọng. —— Trước tòa nhà trụ sở Gia Nghị Viện Tuyến, hai chiếc xe cùng lúc dừng lại.

Mạch Đan Hùng mở cửa xuống xe, đang chuẩn bị bước vào thì ánh mắt lướt qua người vừa bước xuống từ chiếc xe đối diện, khẽ sững sờ rồi bước tới. "Đạo diễn Lưu, anh cũng đến làm việc à?" Thấy Mạch Đan Hùng đưa tay ra, Lưu Vi Cường hơi do dự rồi cũng đưa tay ra bắt. "Đạo diễn Mạch, giữa chúng ta không cần vòng vo nữa, chuyến này đến đây mục đích của mọi người đều như nhau, chỉ có thể

ai về nhà nấy thôi!" Mạch Đan Hùng cười ha hả: "Đạo diễn Lưu nói thế tôi thích nghe, đến lúc đó thì cứ mạnh ai nấy lo, thua rồi đừng có oán trách tôi à!" "Lời này cũng chính là điều tôi muốn nói với đạo diễn Mạch." Lưu Vi Cường không cam lòng yếu thế đáp lại một câu.

Mạch Đan Hùng đưa tay vào trong: "Đạo diễn Lưu, mời!" Lưu Vi Cường cũng làm động tác tương tự: "Đạo diễn Mạch, mời!" Hai người nhìn nhau cười, rồi cùng bước vào tòa nhà.

Ngồi thang máy lên tầng văn phòng của Lâm Hựu Luân, nhưng lại được nhân viên tiếp tân thông báo rằng Lâm Hựu Luân vẫn chưa đến công ty.

Mạch Đan Hùng và Lưu Vi Cường đều lóe lên vẻ nghi hoặc trong mắt, nhưng không ai mở miệng hỏi, mà theo sự sắp xếp của nhân viên, đi đến phòng tiếp khách bên cạnh kiên nhẫn chờ đợi.

Khoảng mười phút sau, bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Mạch Đan Hùng và Lưu Vi Cường cùng lúc đặt cốc cà phê trên tay xuống, mắt nhìn về phía cửa phòng tiếp khách.

Điều khiến họ thất vọng là người đến không phải Lâm Hựu Luân, mà là Vương Tinh. "Đến cả rồi, tốt tốt, A Luân đang trên đường đến rồi, lát nữa tôi và các anh cùng gặp cậu ấy." Vương Tinh đi vào chào hỏi Mạch Đan Hùng và Lưu Vi Cường, rồi quay người ra khỏi cửa, cũng không biết chạy đi đâu.

Mạch Đan Hùng lại cầm cà phê lên, gác chân dựa vào ghế sofa, liếc nhìn Lưu Vi Cường. "Đạo diễn Lưu, nhân lúc anh Lâm chưa đến, tôi nói thật với anh một tiếng...

Lần này 《Hào Giang Phong Vân》 gồm hai phần trên và dưới, chúng ta dự định chiếu riêng lẻ, lần này chỉ chiếu phần trên thôi.

Tôi biết anh đến là để tranh lịch chiếu của 《Loan Tử Chi Hổ》,

chuyện này thực ra chúng ta không cần phải tranh, hoặc có thể nói chúng ta có tranh cũng vô ích." Lưu Vi Cường đang chuẩn bị uống cà phê, nghe Mạch Đan Hùng nói vậy thì dừng động tác lại. "Chuyện này tôi không rõ lắm, mong đạo diễn Mạch chỉ giáo!" "Mấy đại ca Tân Nghĩa An đứng sau Vĩnh Thịnh sở dĩ ủng hộ quay 《Loan Tử Chi Hổ》, không ngoài mục đích là để công kích việc chiếu 《Hào Giang Phong Vân》, điểm này đạo diễn Lưu hẳn phải rõ hơn tôi." Lưu Vi Cường gật đầu.

Nếu không phải vì nhận được tin tức nói rằng lịch chiếu của 《Hào Giang Phong Vân》 có khả năng sẽ bị đẩy sớm, bên Hướng Hoa Cường cũng sẽ không vội vàng cử anh ta đến đây, đẩy sớm lịch chiếu của 《Loan Tử Chi Hổ》.

Tóm lại, 《Loan Tử Chi Hổ》 được quay ra là để cạnh tranh thị trường phòng vé với 《Hào Giang Phong Vân》. "Cho nên, lịch chiếu của hai bộ phim nhất định sẽ trùng nhau...

Nếu là cạnh tranh công bằng thì tôi không nghĩ 《Hào Giang Phong Vân》 sẽ thua, nhưng Hồng Kông bên này rõ ràng thế lực của Tân Nghĩa An lớn hơn, nên tôi nghĩ khả năng thắng của 《Hào Giang Phong Vân》 không lớn lắm." Mạch Đan Hùng tự mình thừa nhận doanh thu phòng vé của 《Hào Giang Phong Vân》 có thể không bằng 《Loan Tử Chi Hổ》, lập tức khiến Lưu Vi Cường cảnh giác, theo hiểu biết của anh ta về Mạch Đan Hùng trước đây, ông ta không phải là người dễ dàng bỏ cuộc. "Lời đạo diễn Mạch nói có ý gì?" "Không có ý gì, chỉ muốn nói với đạo diễn Lưu, người cười sau cùng mới là người thắng cuộc thực sự.

Vòng đối đầu đầu tiên 《Hào Giang Phong Vân》 tuy không chiếm ưu thế, nhưng anh đừng quên, 《Hào Giang Phong Vân》 có cả hai phần trên và dưới, doanh thu phòng vé của 《Loan Tử Chi Hổ》 dù cao đến mấy, chẳng lẽ còn có thể nhiều hơn tổng doanh thu của hai

phần 《Hào Giang Phong Vân》 cộng lại sao?" Mạch Đan Hùng không khỏi đắc ý giải thích.

Lưu Vi Cường không tiếp lời, đây quả thực là một vấn đề rất thực tế, hơn nữa lại không có cách nào hay để hóa giải. "Đương nhiên đạo diễn Lưu không cần phiền não, vừa nãy khi gặp mặt đã nói rồi, lần này chúng ta ai về nhà nấy, làm tốt phần việc của mình là được rồi, còn về kết quả cuối cùng thế nào, cái này thực ra không cần chúng ta bận tâm nhiều." Một câu nói của Mạch Đan Hùng lại làm Lưu Vi Cường bừng tỉnh.

Chỉ cần 《Loan Tử Chi Hổ》 thắng một trận, anh ta đối với nhà sản xuất coi như đã có lời giải thích, còn về sau tổng doanh thu phòng vé của 《Hào Giang Phong Vân》 vượt qua 《Loan Tử Chi Hổ》, chuyện này dù thế nào cũng sẽ không đổ lên đầu anh ta. "Lời thì nói vậy, nhưng đạo diễn Mạch vẫn đừng quá chủ quan thì hơn, cẩn thận lật thuyền trong mương!" Mạch Đan Hùng vừa định nói lời nhắc nhở của Lưu Vi Cường là thừa thãi thì một nhân viên gõ cửa. "Tổng thanh tra Mạch, đạo diễn Lưu, anh Lâm đã đến văn phòng rồi, mời hai vị đi theo tôi." Mạch Đan Hùng, Lưu Vi Cường nhìn nhau, cùng đứng dậy, theo nhân viên đó đến văn phòng của Lâm Hựu Luân.

Lúc họ đến, Vương Tinh đang than thở với Lâm Hựu Luân. "Lần này tôi đúng là tay trái và tay phải đánh nhau, giúp bên nào cũng không được, hơn nữa hai bên đều không hài lòng!" Lâm Hựu Luân ngồi trên ghế sofa ở khu nghỉ ngơi, không vui nhìn Vương Tinh: "Cứ nhận phần trăm doanh thu phòng vé của anh cho tốt là được rồi, lo lắng nhiều thế có ích gì?" "Sao lại vô ích, nếu trận chiến này của bọn họ không nổ ra, thì tất cả vấn đề chẳng phải đều được giải quyết sao?" Vương Tinh đầy hy vọng nhìn về phía Lâm Hựu Luân, tiếc là nhận được một câu trả lời khiến anh ta thất vọng. "Anh muốn tôi dời lịch chiếu của hai bộ phim này sao?

Nghĩ thì dễ đấy, nhưng sao anh không hỏi những người đứng sau hai bộ phim này có đồng ý không?

Bên Doãn Quốc Câu thì còn dễ nói, chứ bên Tân Nghĩa An mà đồng ý mới là lạ!" Lâm Hựu Luân ngẩng đầu thấy Mạch Đan Hùng và Lưu Vi Cường đứng ở cửa, giơ tay ra hiệu cho họ lại ngồi, miệng vẫn tiếp tục nói với Vương Tinh: "Chỉ cần khi phim chiếu không gây rối, họ muốn đấu thế nào thì đấu, tôi không có thời gian quản chuyện vặt vãnh như vậy." "Chỉ trách mình ngốc, sớm biết thế hôm nay tôi đã không đến đây một chuyến." Vương Tinh có chút bất lực bĩu môi, mà lời này vừa hay bị Mạch Đan Hùng và Lưu Vi Cường vừa đi tới nghe thấy. "Lịch chiếu của phần một 《Hào Giang Phong Vân》 và 《Loan Tử Chi Hổ》 sẽ được định vào giữa tháng 7, sớm hơn nửa tháng so với 《Công Viên Kỷ Jura》, cũng coi như là dời lịch chiếu để tránh bị 《Công Viên Kỷ Jura》 tác động quá lớn, ảnh hưởng đến doanh thu phòng vé của hai bộ phim này." Lâm Hựu Luân vừa mở lời, chuyện này coi như đã được định đoạt, Mạch Đan Hùng và Lưu Vi Cường lén nhìn nhau, trong lòng thầm cười khổ.

Chuyện này Lâm Hựu Luân đã sớm tính toán, họ và Vương Tinh coi như đã chạy uổng một chuyến. "Tôi biết Tân Nghĩa An và Doãn Quốc Câu có một số ân oán chưa được giải quyết, nhưng trong thời gian chiếu phim mà có bất kỳ hành vi nào như cướp bản, phong tỏa rạp chiếu phim, đe dọa khán giả xảy ra, thì đừng trách tôi không khách khí, cả hai bộ phim sẽ đồng thời bị gỡ xuống, không có bất kỳ chỗ thương lượng nào.

Vì vậy, các anh trở về cũng hãy thông báo với những người đứng sau, đã là làm phim thì phải theo quy tắc của tôi, ai phá vỡ quy tắc của tôi thì tôi sẽ trở mặt với người đó!" Lâm Hựu Luân nói vậy nhìn có vẻ tùy ý, nhưng Mạch Đan Hùng và Lưu Vi Cường đều có thể nghe ra ý cảnh cáo nồng đậm từ trong đó, đương nhiên lời này không nhắm vào

họ, mà là nhắm vào các nhà đầu tư đứng sau 《Hào Giang Phong Vân》 và 《Loan Tử Chi Hổ》. "Anh Lâm đã nói vậy, vậy tôi yên tâm rồi!" Mạch Đan Hùng nghe tin này không nghi ngờ gì là người vui mừng nhất. 《Hào Giang Phong Vân》 chiếu ở Hồng Kông, Doãn Quốc Câu ở Macao khó mà với tới, điều lo lắng nhất chính là Tân Nghĩa An thừa cơ gây chuyện, mà bây giờ Lâm Hựu Luân đã có lời trước, tương đương với việc loại bỏ mối lo ngại bên này. "Bên Tân Nghĩa An tôi sẽ liên lạc, chủ yếu là bên Doãn Quốc Câu, đạo diễn Mạch phải mang lời của tôi đến đó.

Tôi đảm bảo 《Hào Giang Phong Vân》 chiếu ở Hồng Kông không bị cản trở, thì hắn cũng phải đảm bảo với tôi rằng 《Loan Tử Chi Hổ》 cũng có thể chiếu ở Macao mà không bị cản trở, nếu không 《Hào Giang Phong Vân》 có bất kỳ vấn đề gì khi chiếu ở Hồng Kông, tôi cũng sẽ không can thiệp!" Lâm Hựu Luân nói thẳng mọi chuyện từ trước, còn việc Doãn Quốc Câu suy nghĩ thế nào, đó không phải là vấn đề Lâm Hựu Luân cần quan tâm. —— Doãn Quốc Câu sau khi biết thái độ của Lâm Hựu Luân từ Mạch Đan Hùng, lập tức triệu tập thủ hạ đến thương lượng chuyện này. "Anh Lâm không giúp bên nào là tốt nhất, vừa hay có thể có một trận quyết chiến công bằng, đối đầu trực diện với 《Loan Tử Chi Hổ》!

Tân Nghĩa An không phục sao?

Lần này tôi sẽ khiến bọn họ tâm phục khẩu phục!" Bản thân Doãn Quốc Câu tỏ ra rất tự tin về chuyện này, nhưng quân sư Thạch Vĩnh Tường dưới trướng lại không lạc quan như vậy. "Đại ca, tôi nghe nói lần này Tân Nghĩa An sẽ huy động tất cả các đường khẩu, phàm là thành viên của Tân Nghĩa An đều phải đi mua vé xem bộ phim này, coi như bộ phim này tự nhiên có thêm gần 10 vạn khán giả so với chúng ta." "Đâu phải chỉ có bọn họ có đàn em, chúng ta cũng có thể tập hợp một đám đàn em qua Hồng Kông ủng hộ, số lượng có thể không bằng

bọn họ, nhưng chúng ta có thể mỗi người mua rất nhiều vé, như vậy sẽ không thua bọn họ!" Một thủ hạ khác nhỏ giọng nói. "Chúng ta đã đầu tư tiền để quay bộ phim này, rồi còn phải tốn tiền như vậy để ủng hộ, vậy thì cuối cùng doanh thu phòng vé có thắng thì có ích gì?" Thạch Vĩnh Tường hỏi ngược lại một câu, lập tức khiến những người khác im lặng.

Doãn Quốc Câu đối với chuyện này cũng không mấy chắc chắn, cuối cùng quyết định gọi Mạch Đan Hùng đến hỏi ý kiến của ông ta.

Khi Mạch Đan Hùng đến, Doãn Quốc Câu chỉ giữ Thạch Vĩnh Tường lại, những thủ hạ khác đều bị hắn cho rời đi. "Đạo diễn Mạch, anh nói thật với tôi đi, lần này 《Hào Giang Phong Vân》 muốn vượt qua 《Loan Tử Chi Hổ》 về doanh thu phòng vé, anh có mấy phần chắc chắn?" Mạch Đan Hùng ngồi xuống ghế sofa đối diện Doãn Quốc Câu, lấy một điếu thuốc ra châm lửa. "Ông chủ Doãn muốn nghe lời thật lòng?" "Đương nhiên!" Doãn Quốc Câu nhìn chằm chằm Mạch Đan Hùng, rất khẳng định gật đầu. "Một phần cũng không!" "Cái gì?" Doãn Quốc Câu mắt trợn tròn như chuông đồng, suýt chút nữa thì hất bàn đứng dậy. "Đạo diễn Mạch, tôi đã đầu tư gần 30 triệu vào bộ phim này, chưa kể chi phí vất vả của đàn em và một số chi phí quay địa điểm, phim quay xong anh lại đưa cho tôi một lời giải thích như vậy sao?" Thạch Vĩnh Tường vội vàng khuyên nhủ Doãn Quốc Câu.

Chương 887

"Đại ca, anh đừng giận vội, tôi nghĩ đạo diễn Mạch chắc không phải ý đó." "Ông chủ Doãn, không phải tôi không dốc sức quay bộ phim này, mà là bộ phim này khi chiếu ở Hồng Kông, Thiên thời, Địa lợi, Nhân hòa đều bị 《Loan Tử Chi Hổ》 chiếm mất, hai bộ phim lại xếp lịch chiếu cùng lúc, trên phương diện doanh thu phòng vé muốn vượt qua đối phương thật sự rất khó khăn." Thạch Vĩnh Tường nghe vậy cau mày: "Mạch Đan Hùng có thể nói chi tiết hơn một chút không?" Mạch Đan Hùng liếc nhìn Doãn Quốc Câu, thấy hắn không phản đối, lúc này mới nói: "Chuyện Trần Diệu Hưng bị sát hại nửa năm trước đã gây ồn ào khắp nơi, cảnh sát đến nay vẫn chưa kết án, truyền thông Hồng Kông cũng luôn rất quan tâm đến chuyện này, cộng thêm ảnh hưởng sau này của vụ việc, đặc biệt là bạn gái của Trần Diệu Hưng đã công khai tham gia cuộc tuyển chọn Hoa hậu Hồng Kông, hầu như tất cả người Hồng Kông đều biết chuyện này.

Bây giờ chuyện của Trần Diệu Hưng được chuyển thể thành phim, sức hấp dẫn đối với khán giả Hồng Kông là phi thường, đây là Thiên thời; 《Loan Tử Chi Hổ》 tuy do Vương Tinh đứng ra đầu tư quay, nhưng người thật sự bỏ tiền phía sau là Tân Nghĩa An, thế lực của Tân Nghĩa An ở Hồng Kông đã ăn sâu bén rễ, đây coi như Địa lợi; Còn về dàn diễn viên của bộ phim, bên chúng ta mời Nhậm Đạt Hoa, Phương Trung Tín làm diễn viên chính, bên kia mời Ngô Chấn Vũ, Trương Diệu Dương, Lưu Thanh Vân, bề ngoài nhìn có vẻ ngang tài ngang sức, nhưng thực ra bên kia vẫn chiếm ưu thế hơn một chút, đặc biệt ở nhân vật nữ chính, 《Loan Tử Chi Hổ》 chính là do Trần Diệu Anh đóng, sức hấp dẫn đối với khán giả cũng sẽ lớn hơn một chút, cái này coi như Nhân hòa." "Sau này chúng ta chẳng phải đã mời Quách

Khả Doanh, người được chọn là Hoa hậu Hồng Kông năm nay, đến khách mời trong phim sao?

Chẳng lẽ vẫn không bằng một Trần Diệu Anh còn chưa được chọn làm Hoa hậu Hồng Kông?" Doãn Quốc Câu ngắt lời hỏi. "Trần Diệu Anh là tự mình chủ động rút lui khỏi cuộc thi, nếu không thì Quán quân có phải là Quách Khả Doanh hay không cũng chưa chắc, hơn nữa cô ấy chỉ là khách mời, tác dụng nâng cao doanh thu phòng vé tổng thể không lớn." Mạch Đan Hùng bĩu môi đáp. "Nói nhiều như vậy, tức là chúng ta dù ở phương diện nào cũng không bằng 《Loan Tử Chi Hổ》, sau đó lần này cứ thế mà thua sao?" Doãn Quốc Câu ngữ khí bắt đầu lạnh đi, những người quen thuộc hắn đều biết, đây là điềm báo hắn sắp nổi giận.

Thạch Vĩnh Tường vội vàng ra hiệu bằng mắt cho Mạch Đan Hùng, bảo ông ta nói thêm vài lời hay ho, nếu không thật sự chọc giận Doãn Quốc Câu thì tình hình sẽ khó mà kết thúc được. "Ông chủ Doãn, anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ nói lần này chúng ta khả năng thắng 《Loan Tử Chi Hổ》 không lớn, nhưng không phải nói cuối cùng chúng ta sẽ thua!" Mạch Đan Hùng nói một cách tự tin.

Doãn Quốc Câu khẽ sững sờ, lời nói của Mạch Đan Hùng trước sau mâu thuẫn, khiến hắn nghe mà mơ hồ. "Ông chủ Doãn quên rồi sao, 《Hào Giang Phong Vân》 chia thành hai phần trên và dưới, phần trên chiếu cùng 《Loan Tử Chi Hổ》, phần dưới hai tháng sau mới chiếu, một bộ phim chúng ta không bằng 《Loan Tử Chi Hổ》, nhưng tổng doanh thu phòng vé của hai bộ phim cộng lại, chẳng lẽ chúng ta còn thua đối phương sao?" Nghe Mạch Đan Hùng giải thích, mắt Doãn Quốc Câu lập tức sáng lên, vừa nãy chỉ lo tức giận, lại quên mất chuyện này. "Chúng ta sẽ thua một trận đầu, nhưng cuối cùng chắc chắn thắng, đạo diễn Mạch có ý này phải không?" Thạch Vĩnh Tường đặc biệt hỏi bổ sung một câu.

Mạch Đan Hùng gật đầu.

Lúc này Doãn Quốc Câu lại nghĩ đến một vấn đề. "Hai đánh một, cuối cùng chúng ta thắng chắc bên Tân Nghĩa An cũng không phục à." "Ông chủ Doãn nghĩ vậy là sai rồi, vừa nãy tôi cũng nói, Thiên thời, Địa lợi, Nhân hòa ba thứ này đều bị bên kia chiếm hết ưu thế, điều này đối với chúng ta mà nói có công bằng sao?

Chuyện công bằng hay không rất khó nói rõ ràng, giống như trên giang hồ, ai có quyền lực lớn thì làm đại ca vậy, phim cạnh tranh là doanh thu phòng vé, ai có doanh thu phòng vé nhiều thì người đó là người thắng cuộc!" Năm đó 《Lôi Lạc Truyện》 chia thành hai phần trên và dưới, tổng doanh thu phòng vé cộng lại đã vượt qua 《Bá Hào》, vốn dĩ là trào lưu phim anh hùng do 《Bá Hào》 khởi xướng, cuối cùng lại bị 《Lôi Lạc Truyện》 cướp mất hào quang, Mạch Đan Hùng trong lòng vẫn luôn canh cánh.

Lần trước ăn thiệt thòi trong chuyện này, lần này ông ta đã học được bài học, chia 《Hào Giang Phong Vân》 thành hai phần trên và dưới.

Doanh thu phòng vé của 《Loan Tử Chi Hổ》 dù có thần kỳ đến mấy, cũng không thể vượt quá tổng doanh thu của hai phần 《Hào Giang Phong Vân》, lần này Mạch Đan Hùng tuyệt đối nắm chắc phần thắng.

Doãn Quốc Câu nhìn Thạch Vĩnh Tường một cái, thấy Thạch Vĩnh Tường ngầm gật đầu, lúc này mới vui vẻ vỗ vai Mạch Đan Hùng: "Nếu thật sự là như vậy, vậy tôi nhất định phải ghi nhận công lao này của đạo diễn Mạch, đợi kết quả cuối cùng ra, phần trăm doanh thu phòng vé đã hứa với đạo diễn Mạch một xu cũng không thiếu, hơn nữa đạo diễn Mạch là bạn bè tôi nhất định phải kết giao, sau này anh có gặp rắc rối gì ở Macao, cứ việc báo tên tôi, bất kể chuyện gì tôi

cũng có thể giúp anh giải quyết!" Hong Kong International Film Festival vừa kết thúc, cuộc đối đầu phòng vé giữa 《Hào Giang Phong Vân》 và 《Loan Tử Chi Hổ》 đã trở thành chủ đề nóng của truyền thông Hồng Kông.

Hai bộ phim còn chưa chính thức chiếu, các loại tin đồn đã bắt đầu bay rợp trời.

Vì thế lực của Tân Nghĩa An ở Hồng Kông chiếm ưu thế, nên rất nhiều tin tức đều bất lợi cho 《Hào Giang Phong Vân》, thậm chí có tin đồn Tân Nghĩa An đã ra lệnh tẩy chay toàn diện bộ phim 《Hào Giang Phong Vân》.

Luận điệu này vừa mới xuất hiện, rất nhanh đã có tin tức từ Macao truyền về, nói rằng trong thời gian 《Loan Tử Chi Hổ》 chiếu, Doãn Quốc Câu sẽ phái thủ hạ đến Hồng Kông để tẩy chay.

Những người thực sự hiểu chuyện đều biết, hai bên chẳng qua chỉ đang khẩu chiến, nhưng qua sự tuyên truyền rầm rộ của truyền thông, rất nhiều khán giả muốn đi xem hai bộ phim này đều có thêm chút lo lắng.

Ngay cả cảnh sát Hồng Kông cũng bắt đầu căng thẳng, gần đến thời điểm hai bộ phim chiếu, số lượng cảnh sát tuần tra trên đường phố rõ ràng đã tăng lên.

Thấy chuyện ồn ào đến mức không ra thể thống gì, Lâm Hựu Luân lúc này mới công khai lên tiếng, tuyên bố rằng trong thời gian chiếu hai bộ phim sẽ không có bất kỳ sự kiện "ngoài ý muốn" nào xảy ra.

Cảnh sát Hồng Kông cũng rất ăn ý đưa ra tuyên bố, cảnh cáo các thành viên băng đảng và đường khẩu, không được gây sự trong thời gian này, điều này mới xua tan được nỗi sợ hãi của công chúng. —— Ngô Mộng Đạt khép tờ báo trên tay lại, tặc lưỡi nói: "Nếu không phải anh Lâm đứng ra dàn xếp chuyện này, thật không biết lúc hai bộ phim

kia chiếu, hai bên có thật sự 'cháy' ở Hồng Kông không." "Chú còn thật sự tin những chuyện báo chí nói sao?

Thông thường những chuyện như vậy, càng ồn ào thì động tĩnh càng nhỏ, thật sự đến lúc hai bên muốn ra tay thì trước đó sẽ không có nhiều tin tức truyền ra như vậy, chú nghĩ mấy vị đại ca đó đều là kẻ ngốc sao?" Châu Tinh Trì ngậm tăm trong miệng, môi cứ động đậy.

Ngô Mộng Đạt uống cạn ly rượu tây, ợ một cái, vỗ vỗ bụng nói: "Vừa nãy ăn nhiều quá, hơi bị no...

À mà này, cháu gọi chú ra ăn cơm, có chuyện gì muốn nói phải không?" "Thật sự đã ăn no rồi, không đủ thì có thể gọi thêm, hôm nay cháu trả tiền!" Châu Tinh Trì ném thực đơn xuống trước mặt Ngô Mộng Đạt, Ngô Mộng Đạt lật xem hai cái, tuy rất hứng thú với những món ngon trên đó, nhưng chú ấy hiện tại thật sự đã không thể ăn thêm bất cứ thứ gì nữa.

Chú ấy khép thực đơn lại: "Thôi được rồi, cháu thật sự đã ăn no rồi." Châu Tinh Trì vẻ mặt nghiêm nghị: "Vậy cháu nói chuyện chính với chú đây!" Ngô Mộng Đạt gật đầu, làm ra vẻ chăm chú lắng nghe. "Chú nghĩ anh Lâm có ý kiến gì với cháu không?" Châu Tinh Trì buột miệng nói ra câu này, Ngô Mộng Đạt ban đầu còn chưa kịp phản ứng. "Cháu sao lại đột nhiên có suy nghĩ như vậy?" Châu Tinh Trì cau mày nói: "Hơn một năm nay, anh Lâm không hề tìm cháu đóng phim nào cả, cháu cứ cảm thấy có gì đó không đúng." "Chắc là không có kịch bản nào phù hợp thôi?

Cháu chuyên đóng hài kịch, mà anh Lâm dạo gần đây quay phim đa phần là phim kỹ xảo, không tìm cháu diễn cũng là chuyện bình thường mà!

Hơn nữa, năm nay cháu vừa mới nhận giải Ảnh Đế Kim Tượng, nếu anh Lâm thật sự có ý kiến gì với cháu, chú nghĩ cháu còn nhận

được giải này sao?" Ngô Mộng Đạt nghiêm túc phân tích cho Châu Tinh Trì nghe.

Châu Tinh Trì nâng ly rượu trước mặt, cụng ly với Ngô Mộng Đạt. "Những chuyện chú nói cháu đều nghĩ qua rồi, nhưng vẫn còn một số vấn đề, bộ phim 《Toàn Phong Tiểu Tử》 chiếu trước Liên hoan phim Quốc tế Hồng Kông không biết chú đã xem chưa?" "Xem rồi, một bộ phim rất hài hước, đặc biệt là hai nhóc đầu trọc bên trong, một đứa giỏi kungfu, một đứa bẩm sinh hài hước, kết hợp lại đúng là tuyệt vời, cũng không biết anh Lâm tìm đâu ra cặp "bảo bối" này...

Chú nghe nói sau khi quay xong bộ phim này, cát-xê của hai nhóc này đều tăng vọt, mời bọn chúng đóng một bộ phim, mỗi đứa ít nhất 1 triệu đô la Hồng Kông, còn nhanh hơn cát-xê của Tạ Đình Phong, người từng đóng chung 《Tiểu Quỷ Đương Gia》 với chúng ta năm đó!" Bộ phim 《Toàn Phong Tiểu Tử》 sở dĩ để lại ấn tượng sâu sắc như vậy cho Ngô Mộng Đạt, ngoài việc bộ phim này bán rất chạy ở Hồng Kông, chỉ còn thiếu chưa đến một triệu đô la Hồng Kông là doanh thu phòng vé đã vượt qua 40 triệu đô la Hồng Kông, ở Đài Loan lại vượt qua 150 triệu Đài tệ, khiến rất nhiều nhà sản xuất phim ghen tị không thôi, nguyên nhân chủ yếu hơn là chú ấy sắp cùng với hai nhân vật nhỏ trong phim đó là Thích Tiểu Long và Hách Thiệu Văn đóng vai chính trong một bộ phim điện ảnh khác cũng do đạo diễn Đài Loan Chu Ngôn Bình chỉ đạo, có tên là 《Tân Ô Long Viện》, nhưng lần này nhà đầu tư không còn là Lâm Hựu Luân, mà đã trở thành Ngô Đôn của Đài Loan.

Lần trước Lâm Hựu Luân quay 《Toàn Phong Tiểu Tử》 đã "mượn" Chu Ngôn Bình từ tay Ngô Đôn, lần này Lâm Hựu Luân trả Ngô Đôn một ân tình, cho mượn Thích Tiểu Long và Hách Thiệu Văn để quay 《Tân Ô Long Viện》, đương nhiên cát-xê của hai diễn viên nhí này một xu cũng không thiếu. "Thôi được rồi, cháu không muốn

nói với chú chuyện này!" Châu Tinh Trì xua tay, "Nam diễn viên chính của 《Toàn Phong Tiểu Tử》 là cái gã tên Trương Vệ Kiện đó, cháu cảm thấy hắn là một mối đe dọa đối với cháu!" "Không phải chứ, chú đâu có nghe nói cháu với hắn có thù oán gì?" Ngô Mộng Đạt vẻ mặt nghi hoặc. "Không phải có thù, mà là Trương Vệ Kiện này, phong cách diễn xuất rất giống cháu, hoặc có thể nói thẳng là hắn đang bắt chước cháu, thậm chí có một thời gian truyền thông còn trực tiếp gọi hắn là 'người kế nhiệm của Châu Tinh Trì'…" Châu Tinh Trì còn chưa nói hết, Ngô Mộng Đạt đã không nhịn được ngắt lời: "Vậy thì cháu vẫn giỏi hơn mà!

Cháu mới là hàng chính hãng chứ!" Châu Tinh Trì bất lực cười cười: "Cái này cháu biết, nhưng chú không phát hiện ra sao?

Anh Lâm đã liên tục tìm hắn đóng hai bộ phim, một là 《Toàn Phong Tiểu Tử》 vừa nói, bộ còn lại là 《Siêu Cấp Học Hiệu Bá Vương》 đang quay, bộ phim này cũng giống như 《Công Viên Kỷ Jura》, là hợp tác với Hollywood, đợi quay xong và chiếu, không chừng cháu sẽ bị người ta gọi là 'người kế nhiệm của Trương Vệ Kiện' mất!" Ngô Mộng Đạt ban đầu còn tưởng Châu Tinh Trì nói đùa, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của cháu, chú mới nhận ra cháu thật sự coi Trương Vệ Kiện là một đối thủ cạnh tranh có thể đe dọa địa vị của mình. "Chú nghĩ cháu thật sự không cần lo lắng đến mức này, Trương Vệ Kiện này là kiểu người điển hình 'phim nổi người không nổi', cháu xem mấy bộ phim mà hắn đóng vai chính đó, đổi diễn viên khác đóng vai chính cũng được thôi, nhưng cháu thì khác, những bộ phim cháu đóng, ngoài cháu ra, người khác đóng sẽ không có hiệu quả như vậy...

Tóm lại, chú thấy cháu lo xa rồi!" Ngô Mộng Đạt nói nhiều như vậy, nhưng vẫn không thể xóa bỏ nghi ngờ của Châu Tinh Trì, ngược lại còn khiến cháu ấy lo lắng hơn.

Năm đó Thành Long chính vì sơ suất, sau đó mới tạo cơ hội cho Lý Nguyên Bá quật khởi, nếu không phải Lý Nguyên Bá không biết tranh thủ, không chừng bây giờ đã được nâng đỡ thành siêu sao võ thuật có thể ngang hàng với Thành Long rồi.

Hiện tại Trương Vệ Kiện tuy chưa có thực lực đe dọa Châu Tinh Trì, nhưng Châu Tinh Trì lại cho rằng mình nên cảnh giác hơn, Lý Nguyên Bá không nắm bắt được cơ hội quật khởi, không có nghĩa là Trương Vệ Kiện cũng không nắm bắt được cơ hội, đặc biệt là bây giờ, anh Lâm còn nhìn hắn bằng ánh mắt khác. "Cháu thì không nghĩ anh Lâm coi trọng Trương Vệ Kiện đó đến mức nào, 《Toàn Phong Tiểu Tử》 và 《Siêu Cấp Học Hiệu Bá Vương》 sở dĩ tìm hắn đóng, chủ yếu vẫn là vì cát-xê của hắn tương đối thấp, nếu đổi thành cháu đóng, chi phí cát-xê ít nhất phải tăng lên 5 đến 10 lần, tuy nói phim cháu đóng có đảm bảo phòng vé hơn, lấy cát-xê cao cũng là có lý do, nhưng cháu đừng quên nhà đầu tư của hai bộ phim này là anh Lâm, phim anh ấy đầu tư còn cần lo lắng về phòng vé sao?" Ngô Mộng Đạt và Châu Tinh Trì có mối quan hệ thân thiết, lại vì đã uống rượu nên nói chuyện cũng không quá kiêng dè.

Châu Tinh Trì nghe lời này xong liên tục cau mày, Ngô Mộng Đạt quả thật đã nói trúng một nỗi lo trong lòng cháu.

Châu Tinh Trì có thể lấy cát-xê cao như vậy, là vì hài kịch của cháu là thể loại có đảm bảo phòng vé nhất ở Hồng Kông, nhưng điều này không có nghĩa là mỗi bộ phim cháu đóng đều có thể kiếm tiền.

Bởi vì cát-xê của riêng cháu đã chiếm một phần ba, thậm chí là một nửa tổng đầu tư của cả bộ phim, nên phim cháu đóng vai chính phải có doanh thu phòng vé ít nhất trên 20 triệu đô la Hồng Kông mới có thể thu hồi chi phí.

Vì cát-xê quá cao, rất nhiều kịch bản hay đã lướt qua Châu Tinh

Trì, cũng vì lý do này, những diễn viên như Trương Vệ Kiện mới đặc biệt được các nhà sản xuất phim chào đón trong một khoảng thời gian nhất định. "Nếu cháu thật sự lo lắng, có thể chủ động dò hỏi thái độ của anh Lâm xem sao." Ngô Mộng Đạt hiến kế cho Châu Tinh Trì.

Châu Tinh Trì xòe tay: "Chú nghĩ cháu không muốn sao, trước đây cháu đã liên hệ với Vương Tinh, xem liệu có thể thông qua anh ấy để hợp tác với anh Lâm một lần nữa không, nhưng bên Vương Tinh bận đến mức không thể nào, trực tiếp nói với cháu là nếu muốn đóng phim thì có lẽ phải đợi đến sang năm." "Vậy sao cháu không trực tiếp đi tìm anh Lâm?" Ngô Mộng Đạt rất không hiểu. "Nói thì dễ, cháu đi tìm anh Lâm thì nói thế nào, nói cháu muốn hợp tác với anh ấy, nhờ anh ấy sắp xếp cho cháu một vai diễn sao?" Châu Tinh Trì hỏi ngược lại.

Ngô Mộng Đạt suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: "Lời này chú nghĩ cháu nói không ra, hơn nữa cho dù cháu có bỏ được sĩ diện này, anh Lâm chắc cũng vì chuyện này mà coi thường cháu mất!" Châu Tinh Trì gật đầu: "Cho nên, trực tiếp tìm anh Lâm chắc chắn không được...

Cũng không phải là không được, cháu phải có một kịch bản phù hợp, sau đó đi tìm anh Lâm đầu tư, như vậy mới hợp lý." "Vậy cháu có kịch bản phù hợp nào không?" Ngô Mộng Đạt hỏi tiếp. "Nếu có, cháu còn phải khổ não thế này sao?" Châu Tinh Trì không kiên nhẫn đáp. "Thực ra cũng không nhất thiết phải có kịch bản mới có thể đi tìm anh Lâm, nếu cháu có một nữ diễn viên phù hợp, tác dụng thực ra cũng vậy thôi." Ngô Mộng Đạt nhắc đến chuyện này, mắt Châu Tinh Trì lập tức sáng lên.

Chương 888

Nhưng rất nhanh, Châu Tinh Trì lại phát hiện phương pháp này tuy khả thi, nhưng thực sự để thực hiện lại rất khó khăn.

Đại khái là vì đã làm cha rồi, Lâm Hựu Luân những năm gần đây đã thu liễm rất nhiều chuyện phong lưu, mà những nữ diễn viên nổi tiếng từng có quan hệ với anh, cơ bản đều đã công thành danh toại, "Tinh nữ lang" đối với họ không có sức hấp dẫn lớn lắm. "Theo tình hình hiện tại, việc anh Lâm sau này nắm quyền TVB đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, có mối quan hệ này, cô Chu bây giờ cũng gần như là nửa ông chủ của Hoa Tinh Xướng Phiến thuộc TVB.

Gần đây Hoa Tinh Xướng Phiến đã cho ra mắt mấy ca sĩ mới, những ca sĩ này chắc chắn cần đóng phim để tăng danh tiếng, vì vậy chú nghĩ cháu có thể đi hỏi cô Chu xem, biết đâu lại có được thu hoạch không ngờ!" "Karen, giọng của cô bình thường, lại hơi khàn khàn.

Tôi thấy cô không hợp làm ca sĩ đâu!" Bên ngoài phòng thu, Tổng thanh tra nghệ sĩ Khâu Bách Minh của Hoa Tinh Xướng Phiến buông một câu như vậy rồi quay người rời đi.

Nữ ca sĩ tên Karen mím chặt môi, ngây người đứng tại chỗ, phải mất một lúc lâu, ánh mắt vô hồn mới tập trung trở lại.

Niềm vui vừa phát hành album đã tan biến không dấu vết, thay vào đó là một nỗi tủi thân sâu sắc.

"Haizz, cứ tưởng là tân binh tiền đồ vô lượng, không ngờ nhanh vậy đã bị đánh về nguyên hình rồi!" "Đúng đó, ca sĩ cũng phải xem ngoại hình chứ, với cái mặt của cô ta, in lên bìa album thì ma mới thèm mua!" Trong góc cạnh đó, lời thì thầm của hai nhân viên lọt vào

tai nữ ca sĩ, khiến cô rơi vào trạng thái hoảng loạn gần như ảo giác.

Cô nhớ rất rõ, hai người vừa nói chuyện đó từng bắt chuyện thân mật với cô, một người khen cô tiền đồ vô lượng, người kia nói cô xinh đẹp.

"Người mà Tổng thanh tra Khâu đã phán định là không có tiền đồ thì ít nhất ở Hoa Tinh Xướng Phiến sẽ không có bất kỳ tiềm năng phát triển nào nữa!" "Đúng vậy, câu nói đó nói trước mặt nhiều người như thế, chẳng khác nào tuyên án tử hình cho cô ta...

Anh kéo tôi làm gì?" "Thôi đi, cô ta đang nhìn về phía chúng ta kìa!" "Các người là đồ dối trá!

Đại bịp bợm!" Nữ ca sĩ hét lên một câu như trút giận vào hai nhân viên đó, mắt ẩn hiện ánh lệ, cô ôm miệng chạy vào nhà vệ sinh bên cạnh.

"Đồ thần kinh!" "Đúng đó, chỉ dám nổi giận với chúng ta, sao vừa nãy không dám nói thế với Tổng thanh tra Khâu?" Sau khi nữ ca sĩ bỏ đi, hai nhân viên vẫn tiếp tục lải nhải, và cảnh tượng này vừa vặn bị Chu Tuệ Mẫn, người vừa bước ra khỏi phòng thu, nhìn thấy.

"Chị Tiểu Mạn, nữ ca sĩ vừa chạy đi tên là gì vậy?" "Hình như là Mạc Văn Úy, một ca sĩ mới được công ty phát hiện, còn giúp cô ấy ra một album rồi, nhưng doanh số rất bình thường, có vẻ Khâu Bách Minh đã thất vọng về cô ấy rồi." Lâm Tiểu Mạn khá quen thuộc với nhân sự của Hoa Tinh Xướng Phiến, nên cũng biết đôi chút về Mạc Văn Úy.

"Chị Tiểu Mạn đợi em một lát, em đi nhà vệ sinh!" Lâm Tiểu Mạn nhìn bóng lưng Chu Tuệ Mẫn rời đi với vẻ suy tư, rồi quay người đi về phía hai nhân viên vừa nãy.

Là quản lý của Chu Tuệ Mẫn, Lâm Tiểu Mạn cơ bản ai ở Hoa

Tinh Xướng Phiến cũng đều biết mặt.

Hai nhân viên thấy cô đi tới thì vội vàng ngừng nói chuyện.

“Hai người đàn ông to xác, tài cán chẳng bao nhiêu, chỉ giỏi sau lưng bàn tán phụ nữ, các anh không biết xấu hổ à?” Hai nhân viên trợn tròn mắt, không ngờ Lâm Tiểu Mạn lại ra mặt bênh Mạc Văn Úy.

“Cô Lâm, chúng tôi...” Một nhân viên còn định cãi, người kia vội kéo áo anh ta.

“Cô Lâm, chúng tôi biết lỗi rồi, lát nữa chúng tôi sẽ qua xin lỗi cô ấy!” “Được rồi, xin lỗi hay không là chuyện của các anh, đừng đứng đây chướng mắt!” Lâm Tiểu Mạn sốt ruột phất tay, hai nhân viên vội vàng cáo lỗi một tiếng rồi lủi thủi bỏ đi.

“Lâm Tiểu Mạn này đến tuổi mãn kinh rồi à?

Người không quen cũng ra mặt bênh!” “Suỵt, anh nói nhỏ thôi, để cô ấy nghe thấy thì cả hai chúng ta đều bị sa thải mất!” “Không phải chỉ là quản lý của cô Chu thôi sao?

Cô ta thì có gì ghê gớm chứ.” “Vậy thì anh muốn sao nữa?

Ngay cả Tổng thanh tra Khâu thấy cô ấy cũng phải khách khí, đừng nói đến chúng ta.

Đợi sau khi Anh Lâm tiếp quản Vô Tuyến, nói không chừng sẽ trực tiếp tặng Hoa Tinh Xướng Phiến cho cô Chu luôn.

Lâm Tiểu Mạn muốn xử lý hai chúng ta, chẳng phải là chuyện trong phút chốc sao?” Hai người nhanh chóng đi xa, tiếng nói cũng dần không còn nghe rõ nữa.

Lâm Tiểu Mạn nhìn đồng hồ, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, Chu Tuệ Mẫn vào đó đã hơn mười phút rồi, sao vẫn chưa ra? —— Mạc Văn Úy ôm đầu gối ngồi trong góc tường, khóc rất đau

lòng.

Trong nhà vệ sinh lại có người bước vào, Mạc Văn Úy cũng nhận ra nhưng không để ý, chỉ muốn thỏa thích dùng nước mắt trút hết mọi nỗi tủi thân trong lòng ra.

Một gói khăn giấy thoang thoảng mùi thơm được đưa đến trước mặt cô, Mạc Văn Úy do dự một chút, không ngẩng đầu nhìn đối phương, đưa tay nhận lấy, tiện thể nói lời cảm ơn.

"Gặp chuyện tủi thân gì à, có thể nói cho tôi nghe được không?" Một giọng nói rất quen thuộc vang lên bên tai, Mạc Văn Úy bỗng ngẩng đầu, thấy người đứng trước mặt mình là Chu Tuệ Mẫn, cô kinh ngạc đến nỗi ngừng khóc.

"Cô Chu, xin lỗi, tôi không cố ý..." Chu Tuệ Mẫn mỉm cười nhẹ, "Thôi được rồi, khóc đau lòng như vậy, có phải vì những lời Tổng thanh tra Khâu vừa nói không?" "Cô đều thấy rồi sao?" Mạc Văn Úy lau nước mắt, chật vật đứng dậy khỏi mặt đất.

"Tôi có thể gọi em là Karen không?" Mạc Văn Úy gật đầu, mắt vẫn còn vương vẻ nghi hoặc.

"Trước khi tôi nổi tiếng, tôi cũng không biết mình có thể trở thành một ca sĩ.

Bây giờ chỉ vì một câu nói của người khác, em đã muốn tự phủ nhận bản thân mình sao?" Lòng Mạc Văn Úy ấm lại, nhưng ánh mắt lại theo đó mà u ám đi.

"Có lẽ Tổng thanh tra Khâu nói đúng, tôi không đủ xinh đẹp, hơn nữa giọng hát cũng không có gì đặc biệt..." Chu Tuệ Mẫn đẩy Mạc Văn Úy đến trước gương, "Đó là vì em còn chưa tìm thấy ưu điểm của mình...

Thôi được rồi, lau nước mắt đi, cố gắng nhìn vào gương mỉm

cười với bản thân, nói với mình rằng nhất định tôi là người giỏi nhất!" Mạc Văn Úy làm theo cách Chu Tuệ Mẫn chỉ, tâm trạng quả nhiên tốt hơn một chút.

"Đây là thông tin liên hệ của tôi, sau này nếu gặp khó khăn gì, có thể đến tìm tôi...

Nhớ kỹ, sau này đừng tùy tiện khóc nhè nữa!" Chu Tuệ Mẫn an ủi Mạc Văn Úy thêm vài câu nữa rồi mới quay người rời khỏi nhà vệ sinh.

Nếu không phải tấm danh thiếp trong tay là thật, Mạc Văn Úy đã phải nghi ngờ liệu mình vừa rồi có phải đang mơ không, bản thân cô lại gặp được Chu Tuệ Mẫn, hơn nữa đối phương còn an ủi và động viên cô.

Mọi nỗi tủi thân và không vui trong lòng, lúc này đều bị Mạc Văn Úy vứt hết ra sau đầu, trong lòng chỉ còn lại một suy nghĩ —— thì ra cô Chu lại gần gũi như vậy, sau này nói không chừng thật sự có thể tìm cô ấy giúp đỡ! —— Lâm Tiểu Mạn đứng đợi ở cửa nhà vệ sinh, thấy Chu Tuệ Mẫn bước ra liền đón lên hỏi: "Lại tốt bụng đi an ủi người khác nữa rồi à?" Không cần Chu Tuệ Mẫn giải thích, cô ấy đã đoán được Chu Tuệ Mẫn làm gì trong nhà vệ sinh.

"Em thấy cô ấy khóc đau lòng quá, nên mới an ủi vài câu." Chu Tuệ Mẫn tinh nghịch lè lưỡi.

Lâm Tiểu Mạn cố ý tỏ vẻ giận dỗi nhìn Chu Tuệ Mẫn một cái, rồi lại cười lắc đầu.

Tuy cô không đồng tình với việc Chu Tuệ Mẫn làm, nhưng từ tận đáy lòng lại rất thích Chu Tuệ Mẫn như vậy, không thể không nói đây là một chuyện rất mâu thuẫn.

"Thôi được rồi, vừa nãy chị nhận được điện thoại của Chu Tinh

Trì, anh ấy muốn gặp em một lần.” Chu Tuệ Mẫn có chút bất ngờ.

“Chu Tinh Trì?

Anh ấy tìm em có chuyện gì?” Lâm Tiểu Mạn thản nhiên giơ hai ngón tay lên.

“Hai khả năng, một là tìm em làm nữ chính phim của anh ấy, hai là nhờ em giúp đỡ.” “Không đâu, em thường không nhận đóng phim mấy, với lại em cũng giúp được anh ấy chuyện gì đâu?” Chu Tuệ Mẫn rất khó hiểu.

“Em không giúp được, nhưng Anh Lâm chắc chắn có thể.

Chị nghĩ anh ấy rất có thể là đến tìm Anh Lâm đấy.” Lâm Tiểu Mạn giải thích.

Chu Tuệ Mẫn do dự không biết phải làm sao.

“Vậy em đi hay không đi?” “Cứ đi đi, Anh Lâm chắc vẫn khá coi trọng Chu Tinh Trì, em cứ đi gặp Chu Tinh Trì xem anh ấy nói gì, dù sao quyền quyết định cuối cùng vẫn nằm trong tay Anh Lâm.

Tiện thể em còn có thể cho anh ấy chút thể diện nữa.” Lâm Tiểu Mạn nói vậy, Chu Tuệ Mẫn liền gật đầu.

Địa điểm hẹn gặp là một quán cà phê, khi Chu Tuệ Mẫn và Lâm Tiểu Mạn đến nơi thì Chu Tinh Trì đã đợi sẵn ở đó rồi.

“Anh Chu, lâu rồi không gặp!” Chu Tuệ Mẫn và Chu Tinh Trì chưa từng hợp tác trực tiếp, nhưng Chu Tinh Trì từng tham gia chương trình 《Giải Trí Tinh Châu Hội》 của Chu Tuệ Mẫn khi quảng bá phim, hai người cũng coi như quen biết, đương nhiên quan hệ chỉ ở mức bình thường.

“Nếu cô Chu không ngại, cứ gọi tôi là Tinh Tử là được rồi!” Chu Tinh Trì hạ giọng rất thấp.

Chương 889

Chu Tuệ Mẫn vốn tưởng anh ta chỉ khách sáo, không ngờ anh ta nói thật, bất đắc dĩ đành đổi cách gọi thành Tinh Tử, nhưng ít nhiều vẫn thấy hơi gượng gạo.

Biểu hiện này của Chu Tinh Trì lọt vào mắt Lâm Tiểu Mạn, trong lòng cô ấy lập tức có tính toán.

Lần này Chu Tinh Trì rất có thể là có việc muốn nhờ Chu Tuệ Mẫn, nếu không sẽ không có phản ứng như vậy.

Quả nhiên, sau khi trò chuyện phiếm vài câu, Chu Tinh Trì liền chuyển chủ đề vào vấn đề chính.

"Cô Chu, gần đây tôi muốn quay một bộ phim mới, nhưng nữ chính vẫn chưa có ai phù hợp, nên tôi nghĩ..." Chu Tuệ Mẫn vừa nghe Chu Tinh Trì nói vậy, tưởng anh ta muốn tìm mình làm nữ chính, vội vàng mở lời từ chối.

"Không không, cô Chu hiểu lầm rồi, ý của tôi là, cô Chu ở Hoa Tinh Xướng Phiến chắc hẳn quen biết không ít nữ ca sĩ mới nổi, cô xem có ứng viên nào phù hợp để giới thiệu không?" Không biết tại sao, khi Chu Tinh Trì nhắc đến chuyện này, Chu Tuệ Mẫn trong lòng bất giác lại nhớ đến Mạc Văn Úy đang khóc trong nhà vệ sinh.

Đóng phim của Chu Tinh Trì, có lẽ đây sẽ là một cơ hội cho cô ấy.

Chu Tuệ Mẫn đang định mở lời, nhưng Lâm Tiểu Mạn bên cạnh lại nhanh miệng nói trước: "Anh Chu, sao anh lại để ý đến các nữ ca sĩ vậy, Hong Kong rộng lớn thế này, chẳng lẽ thật sự không tìm được nữ chính nào làm anh hài lòng sao?" "Bây giờ chẳng phải đang thịnh hành phát triển đa lĩnh vực sao?

Tìm một người vừa có thể diễn vừa có thể hát, yêu cầu này chắc không quá đáng chứ?" Chu Tinh Trì không hề lo lắng ý đồ của mình sẽ bị Lâm Tiểu Mạn biết, vì biết cũng chẳng sao.

"Em thì có một ứng cử viên, cô ấy chắc sẽ phù hợp với yêu cầu của anh.

Chỉ là cô ấy là con lai, ngoại hình không phải kiểu mà số đông đều thích, nhưng tuyệt đối rất có nét đặc biệt!" Chu Tuệ Mẫn vừa nói xong, Chu Tinh Trì và Lâm Tiểu Mạn đồng thời ngớ người ra.

Lần này Chu Tinh Trì vốn mang tâm lý thử vận may, không ngờ Chu Tuệ Mẫn thật sự có người tiến cử, nhất thời có chút kích động.

Còn Lâm Tiểu Mạn thì kinh ngạc trước lời nói của Chu Tuệ Mẫn, bởi vì cô ấy đã đoán được người mà Chu Tuệ Mẫn muốn tiến cử chính là Mạc Văn Úy, người mà Chu Tuệ Mẫn đã gặp mặt một lần trong nhà vệ sinh.

Ngô Mộng Đạt vừa ngâm nga giai điệu từ tòa nhà bước ra, vừa định vẫy taxi đến phim trường thì cửa sổ một chiếc xe nhỏ bên đường hạ xuống, Chu Tinh Trì thò đầu ra từ bên trong, ra hiệu cho Ngô Mộng Đạt lên xe.

"Cậu đến đợi tôi sao?" Ngô Mộng Đạt đầy kinh ngạc vui mừng ngồi lên xe, vừa đóng cửa xe lại thì cổ đã bị Chu Tinh Trì tóm lấy.

"Cậu lên cơn điên gì vậy?" Ngô Mộng Đạt giãy giụa đẩy Chu Tinh Trì ra, đầy vẻ khó hiểu nhìn anh ta.

"Anh còn có mặt mũi mà hỏi à, lần này tôi bị anh hại thảm rồi!" Chu Tinh Trì còn muốn lao tới nữa, Ngô Mộng Đạt vội vàng ngăn anh ta lại.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cậu nói rõ ràng trước đã được không?" Chu Tinh Trì lúc này mới dừng tay, giận dỗi ngồi sang một

bên, ném cho Ngô Mộng Đạt một cái túi giấy.

"Tự anh xem đi!" Ngô Mộng Đạt mở túi giấy, lấy ra một xấp ảnh.

"Đây là ai vậy?

Miệng to thế..." "Anh bảo tôi đi tìm cô Chu giới thiệu nữ chính, đây chính là người cô ấy giới thiệu cho tôi đấy." Chu Tinh Trì ở bên cạnh nói với vẻ bực bội.

"Cũng được mà, trông cũng có nét đặc biệt đấy chứ." Ngô Mộng Đạt vừa nói xong câu đó, Chu Tinh Trì lập tức giơ tay lên, làm động tác định đánh.

Ngô Mộng Đạt vội vàng đổi cách nói, "Được rồi, trông không được đẹp lắm thật, nhưng nhìn kỹ thì cũng khá ưa nhìn, nếu đóng phim hài, nói không chừng có thể sánh ngang với Ngô Quân Như." "Vậy thà tôi đi tìm Ngô Quân Như còn hơn!" Chu Tinh Trì khoanh tay, ngồi một bên bực bội.

"Cô Chu giới thiệu người này cho cậu, chắc chắn là có lý do của cô ấy." Ngô Mộng Đạt cố gắng giải thích cho Chu Tinh Trì, nhưng Chu Tinh Trì căn bản không chấp nhận.

"Biết thế ngay từ đầu tôi đã không nên nghe lời khuyên của anh, bây giờ thì hay rồi, dùng cũng không được, không dùng cũng không xong, anh nói xem tôi phải làm sao?" "Vậy thì cứ dùng đi, nói không chừng cô ấy thật sự có thể mang đến bất ngờ cho cậu đấy." "Bất ngờ cái đầu quỷ của anh ấy!" Chu Tinh Trì uất ức kéo cà vạt của mình, trong lòng đang suy nghĩ xem phải xử lý chuyện này thế nào, thì chiếc điện thoại cầm tay bên cạnh đột nhiên đổ chuông.

Chu Tinh Trì bắt máy, Ngô Mộng Đạt vốn không định nghe lén nội dung cuộc điện thoại, nhưng vừa nghe thấy ba chữ "Anh Lâm", anh ta lập tức dựng tai lên.

“Chiều nay cùng uống trà, có thời gian!

Nhất định có thời gian!

Được, được, đến lúc đó tôi nhất định sẽ gọi Ngô Mộng Đạt đi cùng, nếu anh ấy dám không đi, tôi sẽ không tha cho anh ấy!” Chu Tinh Trì vừa cúp điện thoại, Ngô Mộng Đạt lập tức nóng lòng hỏi: “Anh Lâm mời chúng ta đến đâu uống trà?” “Khốn kiếp, anh dám nghe lén điện thoại của tôi!” Chu Tinh Trì khinh bỉ nhìn Ngô Mộng Đạt một cái, rồi lông mày cũng theo đó mà nhíu lại.

“Anh nói xem sao Anh Lâm đột nhiên lại muốn tìm chúng ta uống trà?” “Chuyện này còn không đơn giản à, chắc chắn là ý tôi đưa cho cậu đã có hiệu quả rồi!” Ngô Mộng Đạt lập tức nhận hết công lao về mình, trong tay còn giơ những bức ảnh của Mạc Văn Úy lên, đắc ý nói: “Vịt con xấu xí cũng sẽ hóa thiên nga thôi, bây giờ cậu tin rồi chứ?” —— “Anh thật sự nghĩ Karen có thiên phú diễn xuất sao?

Lúc đó em thấy cô ấy khóc đau lòng trong nhà vệ sinh quá, đúng lúc Chu Tinh Trì có nhắc đến chuyện này với em, nên em mới thử giới thiệu cô ấy...” Chu Tuệ Mẫn cẩn thận nhìn Lâm Hựu Luân một cái, có chút ngại khi nói với anh rằng cô và Mạc Văn Úy thực ra chỉ mới gặp nhau một lần.

Lâm Hựu Luân không chút để tâm bưng cà phê lên, cười nói: “Anh tin vào mắt nhìn của em.” Chu Tuệ Mẫn bây giờ cũng không phải là cô thiếu nữ ngây thơ ngày xưa, sẽ không bị Lâm Hựu Luân vài ba câu dỗ ngọt mà mất phương hướng, đương nhiên cũng sẽ không hoàn toàn tin lời Lâm Hựu Luân nói.

“Thôi đi, thành thật khai báo đi, anh có phải đã để ý Karen từ lâu rồi không?” Chu Tuệ Mẫn bĩu môi, đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân, căn bản không cho anh cơ hội nói dối.

Lâm Hựu Luân giơ hai tay lên, làm động tác đầu hàng.

“Được rồi, anh thành thật, có một lần anh vô tình nhìn thấy album của Mạc Văn Úy, rồi sau đó mới để ý đến cô ấy.

Không ngờ lại trùng hợp thế, em lại giới thiệu cô ấy cho Chu Tinh Trì, nên anh tiện thể đẩy thuyền luôn.” “Anh thấy Karen rất xinh đẹp sao?” “Chắc chắn không xinh đẹp bằng em rồi.” “Không được nói đùa, người ta đang nói chuyện nghiêm túc với anh mà.” “Được rồi, anh thừa nhận Mạc Văn Úy trông không đặc biệt phù hợp với thẩm mỹ của người thời nay, nhưng anh thấy tiềm năng của cô ấy rất lớn.” “Tiềm năng?” Chu Tuệ Mẫn khẽ nhíu mày, có chút không hiểu Lâm Hựu Luân rốt cuộc đang nói gì.

“Thế này đi, anh thấy ở cô ấy có một vẻ gợi cảm rất riêng.” Lâm Hựu Luân nói vậy, Chu Tuệ Mẫn càng thêm hồ đồ.

“Karen với Hồng cô cũng không giống nhau mà!” Vẻ gợi cảm mà Chu Tuệ Mẫn yêu thích và công nhận, Chung Sở Hồng là nhất, nên cô bất giác lấy Chung Sở Hồng ra so sánh với Mạc Văn Úy.

“Gợi cảm có rất nhiều loại, có thể là bên trong, cũng có thể là bên ngoài.

Hồng cô được coi là người hiếm có mà từ trong ra ngoài đều có thể được gọi là gợi cảm.

Đương nhiên, đa số phụ nữ được gọi là gợi cảm thì chỉ là vẻ ngoài, ví dụ như Diệp Tử My, Diệp Ngọc Khanh.

Còn Mạc Văn Úy thuộc loại gợi cảm nội tại, cũng có thể nói là một vẻ gợi cảm kiểu khí chất.” “Có sao?

Sao em chẳng nhìn ra chút nào?” Chu Tuệ Mẫn mắt sáng rực nhìn Lâm Hựu Luân, dường như muốn nhìn ra câu trả lời trên mặt anh.

“Bởi vì phần lớn mọi người hiện nay vẫn chỉ hiểu gợi cảm là ở vẻ ngoài, đều thích kiểu gợi cảm 'thịt đạn' như Diệp Tử My, Diệp Ngọc

Khanh, nên họ có thể nổi tiếng nhanh chóng nhờ đóng phim cấp ba." "Anh sẽ không tìm Karen đóng phim cấp ba đấy chứ?" Chu Tuệ Mẫn vừa nói xong đã dùng tay che miệng, vì ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy ý nghĩ này thật khó tin.

Lâm Hựu Luân không nhịn được cười, lắc đầu nói: "Em quên rồi sao, lần này cô ấy hợp tác với Chu Tinh Trì mà." Khuôn mặt tươi cười của Chu Tuệ Mẫn hơi cứng lại, ánh mắt rũ xuống, có chút không dám nhìn thẳng Lâm Hựu Luân.

Thấy Chu Tuệ Mẫn có vẻ ngượng nghịu, Lâm Hựu Luân lập tức chuyển chủ đề, "Em còn nhớ cô gái tên Thư Kỳ mà anh đưa về từ Đài Loan không?" Chu Tuệ Mẫn ngẩng đầu, "Là nữ chính trong 《Sát Thủ Này Không Lạnh Lùng Lắm》 phải không?" Lâm Hựu Luân gật đầu, "Vậy em còn nhớ sau khi bộ phim đó ra mắt, khán giả đánh giá Thư Kỳ rất khác biệt không?

Có người không chấp nhận được ngoại hình của cô ấy, có người lại cho rằng cô ấy rất gợi cảm.

Bây giờ những người không thích cô ấy có thể nhiều hơn một chút, nhưng sau này những người thích cô ấy sẽ ngày càng nhiều, và Mạc Văn Úy với Thư Kỳ là cùng một kiểu người...

Vẻ gợi cảm bên ngoài, sau khi mọi người xem nhiều sẽ dần dần nhàm chán, còn vẻ gợi cảm nội tại này sẽ dần dần được mọi người chấp nhận." "Thư Kỳ thì em có thể hiểu, đôi môi dày của cô ấy thực sự tạo cảm giác gợi cảm, nhưng Karen thì em vẫn có chút không hiểu, miệng cô ấy tuy cũng lớn, nhưng không giống Thư Kỳ.

Anh rốt cuộc thấy cô ấy gợi cảm ở điểm nào?" Chu Tuệ Mẫn tò mò hỏi.

"Cụ thể thì anh cũng không nói rõ được, chắc là một loại trực giác thôi!" Lâm Hựu Luân không nói thẳng, vì sợ Chu Tuệ Mẫn hiểu lầm.

Vẻ gợi cảm của Thư Kỳ ở miệng, còn vẻ gợi cảm của Mạc Văn Úy là ở đôi chân.

Dáng chân cô ấy rất hoàn hảo, và về sau cô ấy cũng biết cách khoe đôi chân đẹp này, lâu dần đã tạo nên một ấn tượng gợi cảm.

Chu Tuệ Mẫn luôn cảm thấy Lâm Hựu Luân đang giấu mình điều gì, vừa định mở miệng hỏi thêm, Lâm Hựu Luân đột nhiên nói một câu: "Cô ấy đến rồi!" Chu Tuệ Mẫn quay đầu nhìn, Mạc Văn Úy mặc áo phông và quần jean, đi theo sau nhân viên phục vụ, đang tiến về phía này.

Chu Tuệ Mẫn vẫy tay với cô ấy, Mạc Văn Úy nhanh chóng đi tới, đầu tiên là chào Chu Tuệ Mẫn, sau đó thấy Lâm Hựu Luân thì đột nhiên trở nên ngượng ngùng.

"Mẫn có kể với anh về em rồi, nữ ca sĩ thất vọng trốn trong nhà vệ sinh khóc!" Lâm Hựu Luân vừa gặp đã đùa với Mạc Văn Úy một câu, khiến cô càng thêm bối rối.

Chu Tuệ Mẫn lườm Lâm Hựu Luân một cái, rồi kéo Mạc Văn Úy ngồi xuống.

Chương 890

Lâm Hựu Luân bưng cà phê lên, bắt chéo chân, nhìn Mạc Văn Úy một cái.

"Gần đây anh có viết một kịch bản, nữ chính Mẫn đã giới thiệu em cho anh...

Anh không phải là muốn phủ nhận khả năng phát triển thành ca sĩ của em, nhưng ít nhất hiện tại, em có lẽ cần nhiều cơ hội hơn những ca sĩ khác mới có thể thực hiện ước mơ của mình, nên anh rất nghiêm túc đề nghị em nhận bộ phim này." Mạc Văn Úy nhìn về phía Chu Tuệ Mẫn, thấy cô ấy gật đầu, lúc này mới đồng ý.

Vốn dĩ đây là một hành động hết sức bình thường, nhưng Lâm Hựu Luân lại nhìn ra một vài vấn đề từ đó.

"Hai người sẽ không phải là đã có thỏa thuận gì rồi chứ?" "Karen đã đồng ý gia nhập công ty quản lý của chị Tiểu Mạn rồi." "Lâm Tiểu Mạn này, hành động cũng nhanh thật!" Lâm Hựu Luân bĩu môi, trong lòng tuy có chút bất mãn với hành động ra tay trước của Lâm Tiểu Mạn, nhưng công ty quản lý của Lâm Tiểu Mạn có Chu Tuệ Mẫn góp vốn, nể mặt Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không so đo với Lâm Tiểu Mạn.

Mạc Văn Úy ngồi xuống chưa được bao lâu, Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt cũng đã đến quán cà phê.

Vừa thấy Mạc Văn Úy đã ngồi ở đây, Ngô Mộng Đạt không khỏi đắc ý nhìn Chu Tinh Trì một cái.

Trên đường đến đây, Chu Tinh Trì còn có chút không chắc chắn Lâm Hựu Luân tìm anh ta có phải vì Mạc Văn Úy hay không, giờ đây câu trả lời đã rõ.

Chu Tinh Trì cũng giữ được bình tĩnh, chào hỏi Lâm Hựu Luân xong liền ngồi xuống.

Ngoại trừ nói chuyện với những người khác, phần lớn thời gian ánh mắt anh ta đều dừng lại trên người Mạc Văn Úy.

"Anh Lâm, lần này tìm chúng tôi đến, chắc chắn lại có phim mới muốn chúng tôi đóng...

Thành thật mà nói, tôi đã không thể đợi được nữa rồi, đóng nhiều phim như vậy, chỉ có đóng phim của Anh Lâm là thoải mái nhất, nhẹ nhàng là có tiền kiếm!" Ngô Mộng Đạt không giống Chu Tinh Trì phải giữ kẽ thân phận của mình, lời nói phải cân nhắc kỹ lưỡng mới dám mở miệng.

Anh ta nịnh bợ Lâm Hựu Luân thì chẳng cần chút chuẩn bị nào, nghĩ gì nói nấy.

"Được rồi, chú Đạt, chúng ta hợp tác với nhau từ bộ phim đầu tiên, nói ra cũng là người quen cũ rồi, không cần khách sáo như vậy đâu." Lâm Hựu Luân không muốn làm ra vẻ gì, nhưng Ngô Mộng Đạt lại không chịu.

"Năm đó tôi đã biết Anh Lâm nhất định có thể thăng tiến rực rỡ, hơn nữa năm đó nếu không có anh, nói không chừng bây giờ tôi vẫn còn đang đóng vai quần chúng.

Cho nên tôi cứ nói thẳng ở đây, chỉ cần Lâm Hựu Luân có nhu cầu, phim gì vai gì tôi cũng nhận, không trả thù lao tôi cũng diễn!" "Thật không cần thù lao cũng diễn sao?" Lâm Hựu Luân cười hỏi một câu.

Ngô Mộng Đạt lập tức nghẹn lời, phải mất nửa ngày mới ấp úng nói: "Chỉ là nói ví dụ thôi, tôi biết giúp Anh Lâm quay phim chắc chắn sẽ không thiệt đâu." Lâm Hựu Luân thu lại vẻ mặt đùa cợt, ánh mắt

đảo một vòng qua Chu Tinh Trì, Mạc Văn Úy, Ngô Mộng Đạt rồi ho khan một tiếng.

"Được rồi, trở lại vấn đề chính, lần này mời các cậu đến đây là vì anh mới viết một kịch bản, bộ phim này có lẽ sẽ quay ở Hawaii, Mỹ..." Vừa nghe đến quay phim ở Mỹ, mắt Chu Tinh Trì liền sáng rực lên.

Hai năm nay, phim Hong Kong sang Mỹ quay ngoại cảnh đã không còn là chuyện hiếm có, nhưng câu nói của Lâm Hựu Luân lại mang đến cho Chu Tinh Trì một không gian tưởng tượng vô hạn.

Quay ở Mỹ, đây liệu có phải là một bộ phim bom tấn hợp tác với Hollywood không?

Nhưng những lời Lâm Hựu Luân nói tiếp theo lại khiến Chu Tinh Trì chợt nhận ra mình đã sai, hơn nữa còn sai rất xa.

"Đây là một bộ phim hài tình cảm, nam chính A Tinh là bác sĩ thú y của một thủy cung ở Hawaii." Vừa nghe đến thiết lập này, Ngô Mộng Đạt đang ăn một miếng bánh kem suýt nữa thì không nhịn được cười phun ra.

Anh ta cố gắng nhịn cười, lén lút nháy mắt với Chu Tinh Trì, ý nói Chu Tinh Trì lần này lại phải đóng vai xui xẻo.

Chu Tinh Trì bực bội lườm Ngô Mộng Đạt một cái, nếu không phải trước mặt Lâm Hựu Luân, anh ta đã sớm cho Ngô Mộng Đạt một trận rồi.

Ngô Mộng Đạt cũng không vui vẻ được bao lâu, ngay sau đó một câu nói của Lâm Hựu Luân đã khiến mặt anh ta tái mét.

"Chú Đạt, lần này chú đóng vai trợ lý của A Tinh!" "Tôi biết rồi, chính là dọn dẹp đủ thứ phân tiện trong thủy cung, hoặc là đánh răng cho hà mã!" Chu Tinh Trì nóng lòng giúp Ngô Mộng Đạt thiết kế tình

tiết, trong đó đương nhiên có ý đồ trả thù việc anh ta vừa cười nhạo mình.

"Lạy hồn, trong thủy cung làm gì có hà mã, cậu nói đó là sở thú mà!" Ngô Mộng Đạt nắm lấy một lỗi sai trong lời nói của Chu Tinh Trì, cố gắng chuyển chủ đề.

"Không có hà mã thì hải tượng cũng được, nói chung là làm mấy việc bẩn thỉu, mệt nhọc ấy!" Chu Tinh Trì lập tức sửa lại.

Hai người đang định tiếp tục cãi nhau, Lâm Hựu Luân đột nhiên hỏi một câu: "Tinh Tử, cậu có suy nghĩ gì về vai diễn này không?" Chu Tinh Trì chợt tỉnh ngộ, Lâm Hựu Luân còn chưa kể hết tình tiết phim, anh ta và Ngô Mộng Đạt cứ thế ngắt lời, nói không chừng đã khiến Lâm Hựu Luân không vui rồi.

Cứu vãn vẫn còn kịp, nhưng phải xem Chu Tinh Trì sẽ trả lời câu hỏi này thế nào.

Ban đầu Chu Tinh Trì định phủ nhận, nhưng nghĩ lại, Lâm Hựu Luân đã hỏi như vậy, chắc chắn là do cuộc cãi vã vừa nãy giữa anh ta và Ngô Mộng Đạt đã khiến Lâm Hựu Luân nhận ra điều gì đó.

Nếu phủ nhận nữa sẽ khiến Lâm Hựu Luân có cảm giác bị lừa dối.

"Anh Lâm biết đấy, tôi ban đầu đóng phim hài là từ những vai nhỏ không mấy nổi bật, đóng đến sau này thì gặp phải một nút thắt.

Sau khi đóng 《Đào Học Uy Long》 và vài bộ phim cổ trang nữa, đường diễn mới được mở rộng.

Bây giờ nếu lại đóng vai nhân vật nhỏ như thế này, tôi lo rằng khán giả sẽ phản ứng hơi lạnh nhạt." Lâm Hựu Luân gật đầu, anh đã hiểu ý của Chu Tinh Trì.

"Cái này cậu không cần lo lắng, kịch bản này từ đầu đến cuối đều

là một câu chuyện bình thường, không có sự phân biệt nhân vật nhỏ hay nhân vật lớn.

Hơn nữa, lần này vai diễn của cậu không hề xui xẻo chút nào, ngược lại còn rất được hoan nghênh, là một công tử đào hoa đích thực." Nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, mắt Chu Tinh Trì lập tức sáng lên.

"Trong kịch bản, A Tinh có một tài năng rất đặc biệt, anh ấy có thể nhanh chóng khiến phụ nữ yêu mình từ cái nhìn đầu tiên, đồng thời cũng có thể nhanh chóng thoát khỏi mối quan hệ với họ.

Trong mắt những người phụ nữ từng yêu anh ấy, A Tinh là một người đàn ông quyến rũ, vừa có khí chất vừa có vẻ bí ẩn, nhưng không ai biết thân phận thật sự của anh ấy chỉ là một bác sĩ thú y.

A Tinh cũng rất tận hưởng cuộc sống như vậy, cho đến một cơ hội rất tình cờ, anh ấy bước vào một nhà hàng Trung Quốc và gặp A Hà." Cảm thấy ánh mắt của Lâm Hựu Luân rơi vào mình, Mạc Văn Úy lập tức trở nên căng thẳng, cô biết vai A Hà này chắc chắn là dành cho cô.

"Bắt chuyện với người đẹp là sở trường của A Tinh, anh ấy rất dễ dàng nói chuyện sôi nổi với A Hà đang ăn một mình.

Hai người trò chuyện rất lâu trong nhà hàng, sau khi chia tay còn hẹn ngày hôm sau sẽ tiếp tục gặp ở đây.

Ngày thứ hai anh ấy đến nhà hàng đúng hẹn, phát hiện A Hà cũng ở đó, tưởng cô ấy đã đặt bàn sẵn, nhưng khi ngồi xuống lại thấy A Hà hoàn toàn không có ấn tượng gì về anh ấy, hoàn toàn coi anh ấy là người lạ, hơn nữa còn suýt chút nữa xảy ra hiểu lầm." Nghe đến đây, Chu Tuệ Mẫn không nhịn được bắt đầu suy đoán: "Em biết rồi, A Tinh gặp phải là chị em song sinh của A Hà, hai người trông giống hệt nhau, nên A Tinh đã nhận nhầm người." Lâm Hựu Luân lắc đầu.

“Vậy thì A Hà này có hai nhân cách, hoặc là cô ấy bị mất trí nhớ!” Chu Tuệ Mẫn tiếp tục đoán.

“Giả thiết sau đã rất gần với đáp án rồi, nhưng vẫn chưa hoàn toàn chính xác.” Lâm Hựu Luân gật đầu với Chu Tuệ Mẫn để khuyến khích, sau đó mới công bố đáp án chính xác: “A Hà bị tổn thương não trong một vụ tai nạn xe hơi một năm trước, để lại di chứng mất trí nhớ gián đoạn.

Ký ức của cô ấy mãi mãi chỉ dừng lại ở một ngày trước tai nạn, và những chuyện xảy ra trong ngày đó, cô ấy cũng chỉ có thể giữ lại được hai mươi tư giờ, ngày hôm sau tỉnh dậy sẽ hoàn toàn quên hết.

Bố và em trai để bảo vệ A Hà, không cho cô ấy phát hiện sự thật mình bị mất trí nhớ, đành phải mỗi ngày lặp lại cuộc sống giống hệt nhau.” “A Tinh từ miệng ông chủ nhà hàng biết được sự thật, một mặt không tin A Hà thật sự bị mất trí nhớ, mặt khác anh ấy lần đầu tiên nếm trải cảm giác bị người khác từ chối ở A Hà, nên anh ấy đã hạ quyết tâm theo đuổi A Hà!” Chu Tuệ Mẫn rất hứng thú với câu chuyện này, Lâm Hựu Luân vừa dừng lại, cô đã không nhịn được hỏi: “A Tinh đã động lòng với A Hà sao?” Lúc này giọng của Ngô Mộng Đạt có chút không đúng lúc vang lên: “Tôi thấy nam chính chắc chắn là muốn lợi dụng A Hà, trước đó đã nói rồi, anh ta là một công tử đào hoa, người như vậy sẽ không động lòng thật sự với phụ nữ đâu.

Trước đây anh ta chẳng phải đau đầu không biết làm sao để thoát khỏi những người phụ nữ bị anh ta lừa lên giường sao?

Việc A Hà bị mất trí nhớ đơn giản là được đo ni đóng giày cho anh ta, chỉ có thể nhớ 24 tiếng đồng hồ, sau đó lại quên hết.

Nam chính ngủ với cô ấy, sau đó căn bản không cần nghĩ cách giải thích, cô ấy tự mình sẽ quên hết những chuyện này!” Ngô Mộng Đạt vốn tưởng mọi người sẽ ủng hộ ý kiến của mình, nhưng không ngờ

vừa nói xong đã thấy ánh mắt những người khác nhìn mình đều có chút không thiện cảm, vội vàng bổ sung: "Tôi đoán mò thôi, không cần bận tâm." Tình tiết trong ký ức của Lâm Hựu Luân không giống như Ngô Mộng Đạt nói, nhưng lời nói của Ngô Mộng Đạt lại cho anh một linh cảm.

Thiết lập theo lời Ngô Mộng Đạt nói sẽ phù hợp hơn với tính cách ban đầu của nhân vật: nam chính lúc đầu tiếp cận A Hà không có ý tốt, nhưng trong những lần thử nghiệm đó, anh ấy lại phát hiện mình thật sự đã yêu A Hà.

Như vậy tính cách nhân vật sẽ đầy đặn hơn, hơn nữa tình tiết cũng sẽ trở nên kịch tính hơn.

"Chú Đạt chỉ nói đúng phần mở đầu, ban đầu A Tinh tiếp cận A Hà quả thật có dụng ý khác, anh ấy mỗi ngày thay đổi đủ mọi cách để bắt chuyện với A Hà, mục đích là để lừa cô ấy lên giường.

Nhưng trong những lần tiếp xúc đó, anh ấy dần dần bị sự lương thiện của A Hà cảm hóa, cuối cùng thật sự đã yêu A Hà.

Anh ấy vẫn kiên trì bắt chuyện với A Hà, vì muốn có một ngày dùng thành ý của mình cảm động A Hà, khiến cô ấy nhớ được mình!" Đôi tay Chu Tuệ Mẫn nắm chặt vào nhau lúc này mới từ từ buông lỏng.

Nếu A Tinh thật sự là một kẻ xấu, thì một câu chuyện đẹp như vậy đã hoàn toàn bị phá hỏng rồi.

"A Tinh không chỉ phải mỗi ngày thay đổi cách thức để bắt chuyện với A Hà, người không ngừng mất trí nhớ, đồng thời còn phải vượt qua sự cản trở của ông chủ nhà hàng cùng cha và em trai A Hà.

Chương 891

Cuối cùng, anh ấy dùng sự kiên trì của mình để cảm động những người này.

Còn A Hà, trong một lần tình cờ đã biết được sự thật mình mỗi ngày đều bị mất trí nhớ.

Cô ấy cho rằng tình trạng của mình chỉ làm A Tinh thêm mệt mỏi, nên đã từ chối kết hôn với anh ấy." "A Tinh chịu đả kích nặng nề, thậm chí từng có lúc nghĩ đến việc rời khỏi Hawaii.

Nhưng trước khi đi, anh ấy lại phát hiện A Hà tuy mỗi ngày ký ức đều được làm mới, nhưng cô ấy vẫn luôn nhớ mặt mình, và còn có thể dựa vào ký ức để vẽ lại hình dáng anh ấy.

Đến đây A Tinh mới biết, anh ấy đã thành công rồi.

A Hà tuy mỗi ngày đều quên những chuyện xảy ra ngày hôm qua, nhưng anh ấy đã thành công để lại ấn tượng không thể xóa nhòa trong lòng A Hà.

Do đó, anh ấy đã từ bỏ ý định rời đi, kết hôn và sinh con với A Hà, từ đó sống hạnh phúc bên nhau." Vài người có mặt đều đang hồi tưởng lại câu chuyện này, người đầu tiên hoàn hồn lại lại là Mạc Văn Úy, cô ấy lấy hết can đảm hỏi Lâm Hựu Luân một câu.

"Anh Lâm, tên bộ phim này là gì ạ?" Nghe cô ấy nhắc nhở, những người khác cũng lần lượt đổ dồn ánh mắt về phía Lâm Hựu Luân.

"《Bạn Gái Mất Trí Của Tôi》, mọi người thấy thế nào?" "Tên này hay đó!" Ngô Mộng Đạt lập tức hưởng ứng.

"Có thể đổi cái khác không, cảm giác sao mà giống 《Bạn Gái Ngổ Ngáo Của Tôi》 thế, người không rõ còn tưởng hai bộ phim có

liên quan gì đó, như vậy rất dễ gây hiểu lầm cho người khác." Chu Tuệ Mẫn đề nghị một câu, liên hệ đến việc 《Bạn Gái Ngổ Ngáo Của Tôi》 là do Vương Tổ Hiền đóng chính, những người khác đều ngầm hiểu mà chọn im lặng.

Lâm Hựu Luân suy nghĩ một lát, "《Bạn Gái Mất Trí Của Tôi》 không được, chi bằng cứ gọi là 《50 Lần Hẹn Đầu》 đi!" Chu Tuệ Mẫn lần này không nói gì nữa, hiển nhiên là hài lòng với cái tên này.

Ngô Mộng Đạt không lộ vẻ gì dùng khuỷu tay thúc vào Chu Tinh Trì một cái, nhắc nhở anh ta đừng ngây người ra nữa, Lâm Hựu Luân đã giới thiệu hết tình tiết phim rồi, còn lại là đến lượt anh ta bày tỏ thái độ.

"Tôi cũng thấy cái tên này rất hay!" Chu Tinh Trì vội vàng chưa nghĩ ra nên nói thế nào, đành hùa theo.

"Vậy là mọi người đều không có ý kiến gì về việc đóng bộ phim này chứ?" Lâm Hựu Luân xác nhận lại.

"Anh Lâm, bộ phim này hình như chỉ có mấy người chúng ta thì không đủ đâu ạ?" Chu Tinh Trì không nhịn được hỏi một câu.

"Ông chủ và bà chủ nhà hàng, anh đã liên hệ Trịnh Trạch Sĩ và Thẩm Điện Hà rồi.

Còn cha của A Hà thì tìm Đổng Phiếu đến diễn...

Đại khái là bấy nhiêu đó, các cậu thấy sao?" Lâm Hựu Luân bổ sung thêm một câu.

"Vậy đạo diễn..." "Đạo diễn thì tìm Trần Kha Tân, thể loại hài tình cảm này luôn là đề tài sở trường của anh ấy." Lâm Hựu Luân không chút suy nghĩ nói, rõ ràng là trước đó anh đã nghĩ kỹ về đạo diễn và diễn viên rồi.

Chu Tinh Trì không nói gì nữa, Mạc Văn Úy cũng không có ý kiến,

kế hoạch quay phim 《50 Lần Hẹn Đầu》 cứ thế được định đoạt.

Ba ngày sau, buổi họp báo khởi quay bộ phim 《50 Lần Hẹn Đầu Tiên》 được tổ chức.

Mạc Văn Úy xuất hiện trong chiếc váy ngắn, khoe đường cong đôi chân tuyệt đẹp, sau khi được stylist mới chăm chút tạo hình.

Vừa xuất hiện, cô đã thu hút vô số đèn flash từ các phóng viên.

Tuy nhiên, tiêu điểm chính của buổi họp báo vẫn tập trung vào Châu Tinh Trì, dù sao thì anh ấy mới là nhân vật chính của bộ phim này.

Ngô Mạnh Đạt và Châu Tinh Trì đã là cộng sự lâu năm, nên truyền thông quan tâm hơn đến sự hợp tác lần đầu giữa Trần Khả Tân và Châu Tinh Trì, liệu hai người có đủ sự ăn ý với nhau hay không.

Tại buổi họp báo, Trần Khả Tân và Châu Tinh Trì đều tránh né câu hỏi này, nhưng sau khi buổi họp báo kết thúc, khi trả lời phỏng vấn riêng với truyền thông, hai người vẫn đưa ra một số phản hồi. "Tôi cảm thấy bộ phim này là một thử thách hoàn toàn mới đối với tôi, bởi vì so với những bộ phim tôi từng đóng trước đây, bộ phim này phải nói là nghiêm túc nhất." Châu Tinh Trì còn chưa nói hết, một phóng viên bên cạnh đã chen lời hỏi: "Nghiêm túc hơn cả 《Vua Hài Kịch》 sao?" Dù hơi khó chịu vì bị ngắt lời, nhưng Châu Tinh Trì vẫn kiên nhẫn trả lời câu hỏi này. "Kịch bản của 《Vua Hài Kịch》 vẫn có những yếu tố khoa trương, thực ra thì cũng không hơn kém là mấy, vì hai bộ phim nói về chủ đề khác nhau, 《Vua Hài Kịch》 nói về ước mơ, còn 《50 Lần Hẹn Đầu Tiên》 nói về tình yêu." Vừa nói xong, ngay lập tức lại có phóng viên hỏi tiếp: "Cảm giác lần đầu hợp tác với đạo diễn Trần Khả Tân là gì ạ?" "Bộ phim này còn chưa bắt đầu quay, tôi và đạo diễn Trần cũng chỉ mới trò chuyện riêng vài lần, cảm giác thì chưa thể nói được, nhưng về khả năng đạo diễn phim tình

cảm của đạo diễn Trần, tôi chắc chắn sẽ không có bất kỳ nghi ngờ nào.

Từ 《Điềm Mật Mật》 đến 《Tình Yêu Cuộc Gọi》, đạo diễn Trần tuyệt đối là bậc thầy quay phim tình cảm ở Hong Kong.

Đương nhiên, trước đây tôi chưa từng đóng một bộ phim chuyên về chủ đề tình yêu, vì vậy chúng tôi chắc chắn cần phải có sự ăn ý." "Trước đây, khi đóng phim, anh đều thêm vào những ý kiến riêng của mình, nếu lần này ý tưởng của anh và đạo diễn xảy ra xung đột, anh có còn kiên trì làm như vậy không?" Châu Tinh Trì biết phóng viên đang đào hố để mình nhảy vào, đương nhiên sẽ không mắc lừa. "Kịch bản của bộ phim này đã được xác định rồi, về các vấn đề quay phim, tôi và đạo diễn Trần cơ bản không có gì bất đồng.

Nếu có vấn đề cụ thể trong quá trình quay, chúng tôi cũng sẽ cùng nhau bàn bạc giải quyết." Các phóng viên vẫn không cam tâm, tiếp tục hỏi thêm một câu: "Có phải vì kịch bản do ông Lâm viết nên chỉ có thể diễn theo không?" "Chuyện này có liên quan gì đến việc kịch bản do ai viết à?

Không diễn theo kịch bản thì cần kịch bản để làm gì?" Châu Tinh Trì cuối cùng cũng có chút mất kiên nhẫn, liên tiếp hai câu hỏi ngược đã làm đám phóng viên này im miệng.

Ở một bên khác, Trần Khả Tân cũng bị hỏi liệu có lo ngại gì khi hợp tác với Châu Tinh Trì không. "Nếu là nhận những bộ phim khác, chắc chắn sẽ có, vì tôi cũng biết Châu Tinh Trì là một người rất khó chiều, anh ấy khá có chủ kiến, nên khi hợp tác với nhiều đạo diễn đều xảy ra vấn đề.

Tôi cũng không dám nói mình nhất định sẽ hợp tính với anh ấy, nhưng cùng nhau quay xong 《50 Lần Hẹn Đầu Tiên》 thì không có vấn đề gì.

Vì vai diễn lần này đối với anh ấy là một thử thách hoàn toàn mới, khi chúng tôi trao đổi riêng, anh ấy cũng khá sẵn lòng nghe theo sắp xếp của tôi, tôi nghĩ thế là ổn rồi.

Châu Tinh Trì bản thân là một diễn viên rất có ngộ tính, chỉ cần anh ấy chịu hợp tác thì bộ phim này sẽ không có bất kỳ vấn đề nào." "Đột nhiên để Châu Tinh Trì thay đổi phong cách, liệu khán giả có chấp nhận không?" Trần Khả Tân sững người một chút, rồi cười lắc đầu: "Vấn đề này trước đây tôi cũng đã cân nhắc rồi, câu trả lời vẫn như vừa nãy.

Nếu là quay những bộ phim khác, tôi có thể sẽ có những lo ngại như vậy, nhưng với 《50 Lần Hẹn Đầu Tiên》 thì không có.

Châu Tinh Trì sẽ điều chỉnh định vị của mình trong bộ phim này, sẽ không như những bộ phim trước đây của anh ấy, một mình Châu Tinh Trì đại diện cho cả bộ phim.

Nói cách khác, vai diễn này rất phù hợp với Châu Tinh Trì, nhưng không phải là thay người khác thì không được, chỉ là có anh ấy sẽ tốt hơn!" Trước màn hình TV, Vương Tinh vừa xem các cuộc phỏng vấn của truyền thông với Châu Tinh Trì và Trần Khả Tân, vừa suy nghĩ về một chuyện khác.

Vợ anh bưng một đĩa trái cây đã rửa sạch vào, nhưng lại thấy Vương Tinh đột nhiên đứng dậy, lấy áo khoác trên mắc áo và chuẩn bị ra ngoài. "Ê, sắp ăn cơm rồi, anh còn đi đâu nữa?" "Em và con gái cứ ăn trước đi, đừng bận tâm anh, anh đi tìm A Luân có chút việc gấp." Vương Tinh bỏ lại một câu rồi đi, vợ anh chỉ biết đứng đó trừng mắt. — Tại phòng ăn nhà Lâm Hựu Luân, Trần Huệ Tình cứ một mực gắp thức ăn cho Vương Tinh. "A Kính, nào nào, ăn nhiều vào!" "Bác gái, trong bát đã nhiều lắm rồi ạ, cháu tự làm được mà!" Vương Tinh nhìn bát đầy ắp thức ăn, cuối cùng cũng hiểu vì sao Lâm

Hựu Luân đa số thời gian đều không muốn ở nhà ăn cơm. "Không cần khách sáo với bác gái, con trông thế này, phải ăn nhiều vào mới được, nếu không để bụng đói ra ngoài, chẳng phải khiến người ta chê cười nhà mình sao?" Trần Huệ Tình liếc nhìn Lâm Hựu Luân đang cúi đầu ăn cơm bên cạnh, rồi lại định tiếp tục gắp thức ăn vào bát Vương Tinh.

Vương Tinh cứ đáng thương nhìn mình, Lâm Hựu Luân thật sự không thể nhìn nổi nữa, lên tiếng ngăn mẹ mình lại. "Mẹ, để anh ấy tự làm đi, đâu phải người ngoài!" "Đúng đúng, bác gái, bác làm vậy khách sáo quá." Vương Tinh vội vàng hùa theo một câu, Trần Huệ Tình lúc này mới thôi, xong còn không quên nhắc nhở Vương Tinh ăn nhiều vào, nhất định không được để đói.

Trần Huệ Tình ăn xong thì lên lầu về phòng mình, trên bàn ăn chỉ còn lại Vương Tinh và Lâm Hựu Luân. "Biết bác gái nhiệt tình thế này, tôi nên ăn cơm xong rồi hãy đến mới phải." Vương Tinh tựa lưng vào ghế vỗ bụng, thở dài thườn thượt. "Tôi có mời anh đến đâu." Lâm Hựu Luân tiếp tục cúi đầu ăn cơm, chỉ coi lời phàn nàn của Vương Tinh như gió thoảng bên tai.

Vương Tinh hơi nghiêng người về phía trước, nghiêm túc nói: "Hôm nay tôi đến là có việc quan trọng muốn bàn với anh." "Lần nào anh đến tìm tôi cũng nói thế, có thể đổi cách nói mới mẻ hơn chút không?" "Được thôi, tôi đột nhiên nảy ra một ý tưởng vô cùng tuyệt vời, sau đó nóng lòng muốn chia sẻ với anh!" "Vậy tôi có nên nói đây là vinh hạnh của tôi không?" Lâm Hựu Luân không vui ngẩng đầu, liếc nhìn Vương Tinh một cái.

Trong mắt anh, cách nói này còn tệ hơn cả cái vừa nãy.

Vương Tinh cười gượng gạo, đợi Lâm Hựu Luân ăn xong đặt đũa xuống, anh ta mới đưa câu chuyện vào vấn đề chính. "Vừa nãy tôi

xem đoạn tin tức về buổi họp báo khởi quay 《50 Lần Hẹn Đầu Tiên》 trên TV, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng...

Hôm qua khi tôi gặp Châu Tinh Trì, anh ấy đặc biệt nhắc đến bộ phim này, kịch bản cũng nói sơ qua một lượt.

Hôm nay khi xem tin tức, tôi liền nghĩ, bộ phim của anh ban đầu không phải tên là 《Bạn Gái Mất Trí Nhớ Của Tôi》 sao?

Chương 892

Tại sao chúng ta không đồng thời quay một bộ 《Bạn Trai Mất Trí Nhớ Của Tôi》, làm thành hai phần, như vậy không phải thú vị hơn sao?" Lâm Hựu Luân vừa dùng khăn giấy lau miệng, vừa nhìn Vương Tinh: "Đây chính là cái ý tưởng vô cùng tuyệt vời mà anh nói à?" Vương Tinh da mặt cũng đủ dày, biết Lâm Hựu Luân không hài lòng về điều này, nhưng vẫn mặt dày nói: "Tôi biết anh chắc chắn sẽ mắng tôi là bắt chước, nhưng hiện tại giới điện ảnh Hong Kong anh cũng biết rồi đấy, tôi không sao thì người khác cũng sẽ sao chép thôi.

Dù sao cũng sẽ bị người khác sao chép, vậy chi bằng cứ để tôi sao chép, như vậy nước béo không chảy ra ruộng người ngoài, anh nói xem?" Lâm Hựu Luân vứt khăn giấy lau miệng xuống, bực bội mắng: "Ít ra anh cũng là đạo diễn có doanh thu phòng vé cao nhất Hong Kong, có thể có chút triển vọng hơn không?" Vương Tinh nhún vai thờ ơ: "Anh cũng biết đấy, tôi quay phim thực ra không có mục tiêu cao xa gì, kiếm được tiền là được!" Lâm Hựu Luân sốt ruột khoát tay: "Thôi được rồi, được rồi, nói kế hoạch của anh đi!" "Thực ra cũng không thể hoàn toàn nói là bắt chước ăn theo, tôi chỉ muốn đảo ngược lại cốt truyện của 《50 Lần Hẹn Đầu Tiên》 một chút.

Bên anh là nữ chính mất trí nhớ, bên tôi là nam chính mất trí nhớ, nam theo đuổi nữ và nữ theo đuổi nam, góc nhìn sẽ không giống nhau." Mặc dù Vương Tinh mới nảy ra ý tưởng này hôm nay, nhưng suy nghĩ đã khá chín chắn, tuy nhiên để thuyết phục Lâm Hựu Luân, chừng đó vẫn còn xa mới đủ. "Nói cụ thể hơn đi, anh muốn quay thế nào, dùng những ai để quay!" Đây chính là lúc thử tài "ứng biến nhanh" của Vương Tinh, nhưng về mặt này, gã mập Vương quả thực có vài phần bản lĩnh.

Dù là biên kịch tại chỗ, nhưng anh ta vẫn có thể đưa ra một câu chuyện kha khá cho Lâm Hựu Luân chỉ trong vài phút ngắn ngủi.

Câu chuyện của Vương Tinh xảy ra ở Hong Kong, kể về nam chính vì người yêu sâu đậm qua đời mà mắc chứng mất trí nhớ gián đoạn.

Cứ khi nào anh ta yêu sâu đậm một người phụ nữ, căn bệnh này lại tái phát, sau đó sẽ hoàn toàn quên mất người phụ nữ đó.

Vì vậy, anh ta bị người khác hiểu lầm là người bạc tình và trăng hoa, hoàn toàn là một người đàn ông vô trách nhiệm.

Chỉ có nữ chính không tin vào điều đó, cô tin rằng mình nhất định có thể giúp nam chính chữa khỏi căn bệnh này, rồi từ đó bắt đầu một câu chuyện nữ theo đuổi nam đầy thú vị.

Khi nữ chính hết lần này đến lần khác thử đều thất bại, cô cuối cùng tuyệt vọng, quyết định từ bỏ mối tình này và kết hôn với một người đàn ông do gia đình sắp đặt.

Nhưng ngay tại lễ cưới, nam chính cuối cùng cũng khôi phục được một chút ký ức về cô, và cuối cùng đã cùng cô bỏ trốn.

Toàn bộ câu chuyện nửa đầu cực kỳ hài hước, nửa sau cực kỳ lãng mạn.

Mặc dù câu chuyện hơi khoa trương, nhưng nhìn chung vẫn chấp nhận được, ít nhất là tốt hơn nhiều so với những bộ phim chắp vá lung tung trước đây của Vương Tinh.

Thấy vẻ mặt Lâm Hựu Luân đã khá hơn nhiều, Vương Tinh biết chuyện này có triển vọng, càng ra sức giới thiệu. "Diễn viên tôi cũng đã nghĩ xong rồi, điểm bán hàng lớn nhất của loại phim này chính là trai xinh gái đẹp, vậy nên nam chính sẽ tìm Cổ Thiên Lạc, tiểu sinh đang nổi đình nổi đám của TVB hiện nay đến đóng.

Còn về nữ chính..." Vương Tinh do dự liếc nhìn Lâm Hựu Luân một cái, "Tôi định để Lý Lệ Trân đóng!" Vương Tinh từng hứa sẽ giúp Lý Lệ Trân chuyển hình, chuyện này anh ta đã nói với Lâm Hựu Luân trước đây.

Hơn nữa, sau khi quay xong 《City Hunter》, anh ta cảm thấy Lý Lệ Trân và Lâm Hựu Luân dường như có một mối quan hệ tế nhị nào đó, lần này cũng coi như là một lần thăm dò cho suy đoán đó.

Lâm Hựu Luân không nói gì, Vương Tinh lập tức thở phào nhẹ nhõm, anh ta biết cửa ải Lâm Hựu Luân đã thông qua rồi.

Ăn tối xong, Vương Tinh theo Lâm Hựu Luân lên thư phòng ở tầng hai.

Bà Ngô nhanh chóng mang lên hai ly cà phê.

Vương Tinh bắt chéo chân tựa vào ghế sofa, cầm ly cà phê lên nhấp một ngụm, sau đó đặt xuống và nói: "Ngày mai là ngày khởi chiếu của 《Phong Vân Hào Giang》 và 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 rồi.

Anh nghĩ doanh thu phòng vé của hai bộ phim này, bộ nào sẽ cao hơn?" Lâm Hựu Luân khép cuốn sách trong tay lại, ngẩng đầu nhún vai nói: "Ai thắng ai thua thì có liên quan gì đến tôi à?" "Không liên quan đến anh, nhưng liên quan đến tôi chứ!" Vương Tinh vội vàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đi tới hai bước: "Hai bộ phim này trên danh nghĩa đều là do tôi làm giám chế, hơn nữa cả hai bên tôi đều đã lập quân lệnh trạng là doanh thu phòng vé sẽ không dưới 20 triệu.

Nếu không làm được, thì tôi thảm rồi!" "Không sao, đến lúc đó tôi sẽ cho người hỏa táng anh." Lâm Hựu Luân vẫn giữ vẻ mặt thờ ơ.

Vương Tinh nhăn nhó mặt mày: "Không phải chứ, quan hệ của chúng ta tốt như vậy, anh lại trơ mắt nhìn tôi bị cả hai bên chặt chém sao?" Lâm Hựu Luân đặt sách trở lại giá sách, quay người ngồi xuống

bàn làm việc, nhìn Vương Tinh nói: "Đừng có giả đáng thương trước mặt tôi.

Mạch Đan Hùng và Lưu Vỹ Cường là loại người có thể hài lòng với 20 triệu doanh thu phòng vé sao?

Dù phim họ quay có dở đến mấy, Hướng gia huynh đệ và Doãn Quốc Câu sẽ trơ mắt nhìn bộ phim của mình thất bại sao?" Vở kịch bị vạch trần, Vương Tinh cười gượng gạo, tùy tay kéo một chiếc ghế ngồi xuống đối diện bàn làm việc. "Tôi nghe người ta nói, hai ngày nay có rất nhiều người từ Ma Cao sang, nghe nói đều là thuộc hạ của Doãn Quốc Câu.

Gã này không thật sự muốn gây sự ở Hong Kong đấy chứ?" Vương Tinh rất quan tâm đến tin tức này, nhưng Lâm Hựu Luân lại coi thường.

Hong Kong không như Ma Cao, thế lực của Tân Nghĩa An ở đây đã ăn sâu bám rễ.

Nếu Doãn Quốc Câu muốn gây sự, chưa nói đến Tân Nghĩa An sẽ không đồng ý, các bang phái khác ở Hong Kong cũng chưa chắc sẽ để hắn ta lộng hành. "Người bình thường chắc chắn sẽ không làm vậy, nhưng vấn đề là Doãn Quốc Câu căn bản không bình thường." Vương Tinh chỉ vào đầu mình, "Đầu óc hắn ta chắc chắn có vấn đề, nếu không thì sao lại nghĩ đến chuyện quay phim tự truyện cho mình?" Lâm Hựu Luân đang định mắng Vương Tinh mấy câu chuyện tầm phào, thì điện thoại trên bàn làm việc đột nhiên reo.

Lâm Hựu Luân cũng không tránh Vương Tinh, trực tiếp nghe điện thoại. "Anh hồi đáp ông ta, nói là tôi tối nay có thời gian!" Đặt điện thoại xuống, Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tinh một cái: "Anh đừng vội đi, lát nữa đi cùng tôi gặp một người!" "Ai vậy?" Vương Tinh tò mò hỏi. "Lưu Gia Minh!" — Nửa tiếng sau, Lưu Gia Minh trong trang

phục thường ngày xuất hiện trong thư phòng của Lâm Hựu Luân. "Đốc sát Lưu, lần này đến không biết có việc gì quan trọng?" Lâm Hựu Luân bắt tay Lưu Gia Minh, rồi đưa tay mời ông ta ngồi xuống. "Ông Lâm chắc hẳn đã biết ý đồ của tôi!" Lưu Gia Minh cũng không khách khí, vừa ngồi xuống vừa liếc nhìn Vương Tinh đang ngồi một bên.

Vương Tinh vội nói trước: "Đốc sát Lưu, ông nhìn tôi làm gì?

Tôi là công dân tuân thủ pháp luật, chưa từng làm chuyện xấu nào cả!" "Mấy ngày nay cảnh sát Hong Kong chúng tôi như lâm đại địch, tất cả là nhờ hai bộ phim do đạo diễn Vương giám chế.

Đạo diễn Vương không lẽ là đang giả vờ ngu ngơ đấy chứ?" Thấy Lâm Hựu Luân vẫn không lên tiếng, trong lòng Vương Tinh liền có thêm tự tin. "Đốc sát Lưu, tôi vẫn không hiểu ý ông là gì." "《Phong Vân Hào Giang》 là do Doãn Quốc Câu dùng thủ đoạn phi pháp ép đạo diễn Vương quay, không biết chuyện này có đúng sự thật không?" Lưu Gia Minh nhìn chằm chằm Vương Tinh, từng chữ từng câu hỏi.

Vương Tinh gật đầu, thờ ơ nói: "Đúng vậy, tôi quả thực bị Doãn Quốc Câu bắt cóc đến Ma Cao, nhưng sau đó chúng tôi nói chuyện rất vui vẻ, nên ngày hôm sau hắn ta đã thả tôi về." "Lúc đó đạo diễn Vương tại sao không báo cảnh sát?" "Cho dù báo cảnh sát thì được gì?

Các ông có thể bắt Doãn Quốc Câu vào tù không?" Câu nói này của Vương Tinh đã làm Lưu Gia Minh cứng họng.

Giữa Hong Kong và Ma Cao không có điều khoản dẫn độ tội phạm lẫn nhau, cho dù có bằng chứng xác đáng, có lẽ cảnh sát Ma Cao cũng chưa chắc đã nể mặt cảnh sát Hong Kong.

Muốn định tội Doãn Quốc Câu không hề dễ dàng.

Thấy Lưu Gia Minh không nói gì, Vương Tinh lập tức nói thao

thao bất tuyệt, với ý định "giáo dục" Lưu Gia Minh một trận. "Đốc sát Lưu, tôi biết ông căm ghét cái ác như thù, chính nghĩa bùng cháy, nhưng đừng nói là Doãn Quốc Câu ở tận Ma Cao, ngay cả bao nhiêu đại ca bang phái ở Hong Kong, ông có thể bắt tất cả bọn họ vào tù không?

Hai năm nay môi trường giới giải trí Hong Kong đã tốt hơn nhiều rồi.

Các đạo diễn Hong Kong ra mắt vào thập niên 80, ai mà chưa từng có kinh nghiệm bị đại ca xã hội đen ép quay phim?" "Được rồi, đạo diễn Vương, chuyện của Doãn Quốc Câu chúng ta tạm gác sang một bên.

Vậy còn 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 thì sao?

Tại sao anh lại nhận quay bộ phim này?" "Vì ông chủ Hướng rất thân với tôi, ông ấy ra mặt tìm tôi, tôi chắc chắn không có lý do gì để từ chối.

Hơn nữa, chuyện này chắc không coi là phạm pháp chứ?" Lúc này Vương Tinh đã hoàn toàn không còn sự căng thẳng ban đầu khi gặp Lưu Gia Minh, nói chuyện cũng rất tùy tiện.

Lưu Gia Minh đã nhận ra rằng từ miệng Vương Tinh e rằng không thể hỏi ra được bất kỳ thông tin hữu ích nào, nhưng ông ta vẫn không cam lòng. "Vụ án Trần Diệu Hưng bị sát hại đến nay vẫn chưa khép lại, mà 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 lại được cải biên từ sự việc có thật của Trần Diệu Hưng.

Đạo diễn Vương cũng tham gia viết kịch bản, chắc hẳn có thể cung cấp cho cảnh sát một số manh mối hữu ích chứ?" "Chuyện này đốc sát Lưu ông tìm nhầm người rồi.

Cốt truyện trong 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 liên quan đến vụ án

Trần Diệu Hưng bị sát hại đều là dựa trên thông tin mà cảnh sát hiện tại công bố mà biên kịch ra.

Nếu tôi biết manh mối, tôi đã sớm báo cáo với cảnh sát rồi." Lời Vương Tinh nói kín kẽ không để lộ sơ hở, Lưu Gia Minh đành chịu, chỉ đành chuyển ánh mắt sang Lâm Hựu Luân. "Ông Lâm, tôi biết ông có thể nói chuyện với những người đứng sau hai bộ phim này.

Chương 893

Hôm nay tôi đến chỉ muốn xác định một chuyện, liệu trong thời gian hai bộ phim này chiếu, người của họ có nhân cơ hội gây rối không?" "Người của họ sẽ không gây rối ở rạp chiếu phim, đây là thỏa thuận của tôi với họ.

Còn về việc ra khỏi rạp chiếu phim, thì đó không phải việc của tôi." Lâm Hựu Luân trả lời rất dứt khoát.

Lưu Gia Minh đến đây vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần không thu hoạch được gì, giờ xem ra tình hình cơ bản đúng như ông ta nghĩ. "Được rồi, vậy tôi không làm phiền hai vị nữa!" Lưu Gia Minh đứng dậy định đi, lúc này Lâm Hựu Luân đột nhiên gọi ông ta lại. "Không biết đốc sát Lưu ngày mai có đi xem hai bộ phim đó không?" "Chắc là không có thời gian." Lưu Gia Minh nhún vai, "Hơn nữa tôi nghe nói vé của hai bộ phim này đều rất hot, vé ngày mai chắc cũng đã bán hết rồi!" "Tôi vẫn còn giữ một ít vé, nếu đốc sát Lưu có hứng thú, ngày mai tôi sẽ cho người mang đến cho ông." Biểu hiện khác thường của Lâm Hựu Luân khiến Lưu Gia Minh hơi bất ngờ.

Ông ta nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Hựu Luân vài giây, biểu cảm trên mặt từ nghi hoặc dần trở nên thoải mái. "Nếu ông Lâm đã có lòng tốt như vậy, vậy tôi xin nhận lời!" Lưu Gia Minh vừa đi khỏi, Vương Tinh lập tức không nhịn được hỏi: "Anh nghĩ ông ta thật sự hiểu ý anh không?" Lâm Hựu Luân khẽ cười. "Tôi nghĩ ông ta đã hiểu rồi!" Dưới áp lực khổng lồ từ 《Công Viên Khủng Long》, hầu hết các công ty điện ảnh Hong Kong đều hoặc là hoãn kế hoạch chiếu phim, hoặc là đẩy lịch chiếu sớm hơn.

Cả tháng 7, hàng loạt bộ phim đều ra mắt dồn dập, trong đó không

thiếu những bộ phim quy tụ dàn sao. 《Phong Vân Hào Giang》 và 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 kẹp giữa số đó, lẽ ra không phải là những bộ nổi bật nhất, nhưng vì sự tuyên truyền và thổi phồng của truyền thông, hai bộ phim này lại trở thành những bộ được mọi người quan tâm nhất.

Những bộ phim anh hùng xã hội đen trước đây, nhân vật chính hoặc là đã quy ẩn, hoặc là đã qua đời, hoặc đang thụ án trong tù.

Còn 《Phong Vân Hào Giang》 và 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》, một bên là Doãn Quốc Câu đang hô mưa gọi gió ở Ma Cao, một bên là Trần Diệu Hưng dính líu đến nhiều vụ án mạng, cuối cùng bị sát hại.

Câu chuyện của họ được đưa lên màn ảnh rộng, đương nhiên thu hút rất nhiều khán giả theo dõi.

Một ngày trước khi chiếu, vé của hai bộ phim đã được bán hết sạch.

Chuỗi rạp Gia Nghị buộc phải tăng cường suất chiếu tạm thời để đáp ứng nhu cầu của khán giả.

Vào ngày hai bộ phim ra mắt, nhiều rạp chiếu phim xuất hiện tình trạng bao rạp.

Cảnh sát nghi ngờ đây là hành động cố ý của các bang phái, nên đã bố trí lực lượng kiểm soát trọng điểm bên ngoài các rạp này, giám sát chặt chẽ từng người vào rạp, thậm chí còn tra hỏi và lục soát một số đối tượng có đặc điểm đặc biệt.

Sau khi nhận được vé xem phim mà Lâm Hựu Luân cho người mang đến, Lưu Gia Minh đích thân đến rạp xem hai bộ phim này. 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 thì tạm được, cốt truyện phim đã tô hồng quá mức Trần Diệu Hưng, miêu tả hắn thành một nhân vật giang hồ có tình có nghĩa, trong khi những trải nghiệm phạm tội của hắn lại

được xử lý một cách mờ nhạt, có những chỗ thậm chí chỉ lướt qua.

Chi tiết cuối cùng hắn bị sát hại cũng được làm quá lên, về cơ bản không giúp ích gì cho việc phá án thực tế.

Đối với khán giả thông thường, điều họ quan tâm là cốt truyện có hay không, và 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 đã đáp ứng rất tốt nhu cầu của họ.

Còn Lưu Gia Minh sau khi xem xong bộ phim này, trong lòng thất vọng nhiều hơn là bất ngờ, thậm chí có lúc còn nghi ngờ phán đoán trước đó của mình – rằng Lâm Hựu Luân chỉ đơn thuần là tặng ông ta hai tấm vé xem phim, không có ý đồ gì khác.

May mắn thay, cuối cùng ông ta vẫn chọn đi xem 《Phong Vân Hào Giang》.

Lần này, ông ta lại có những cảm nhận khác biệt khi xem phim.

So với 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 do Lưu Vỹ Cường đạo diễn, 《Phong Vân Hào Giang》 do Mạch Đan Hùng quay có phong cách tả thực hơn.

Mặc dù cũng khắc họa Doãn Quốc Câu thành một nhân vật tích cực, nhưng miêu tả cốt truyện liên quan lại có góc độ khách quan hơn nhiều.

Dù câu chuyện đã được cải biên một chút, nhưng trong mắt Lưu Gia Minh, rất dễ dàng có thể suy ngược ra một số sự thật về tội ác mà Doãn Quốc Câu từng gây ra.

Đến đây, Lưu Gia Minh mới thực sự hiểu được dụng ý thật sự của Lâm Hựu Luân khi tặng ông ta vé xem phim. 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 chỉ là một chiêu trò, màn kịch chính vẫn nằm ở 《Phong Vân Hào Giang》.

Toàn bộ bộ phim này chính là bằng chứng về tội ác của Doãn

Quốc Câu.

Mặc dù phim không thể làm bằng chứng trực tiếp, nhưng lại có thể cung cấp rất nhiều manh mối cho cảnh sát.

Cảnh sát Hong Kong hiện tại nắm giữ những bằng chứng này, có thể sẽ không làm gì được Doãn Quốc Câu đang ở Ma Cao, nhưng đợi khi Ma Cao và Hong Kong cùng trở về Đại lục, tất cả tài liệu mà cảnh sát Hong Kong nắm giữ đều có thể được chuyển giao cho cảnh sát Ma Cao, và sau đó trở thành bằng chứng quan trọng để đưa Doãn Quốc Câu vào tù.

Nhưng về việc có nên điều tra những manh mối này hay không, Lưu Gia Minh lại không khỏi chần chừ.

Trong lòng Lưu Gia Minh rất rõ, Lâm Hựu Luân tặng ông ta vé xem phim 《Phong Vân Hào Giang》, mục đích không đơn thuần là muốn cung cấp manh mối cho cảnh sát, mà khả năng lớn hơn là muốn mượn đao giết người.

Thủ đoạn tương tự, Lưu Gia Minh đã từng nếm trải một lần trong vụ án Trương Tử Cường.

Đội Phi Hổ có thể hành động và có được manh mối từ người dân nhiệt tình báo động, thành công chặn bắt băng nhóm Trương Tử Cường, đằng sau chuyện này rõ ràng có bóng dáng của Lâm Hựu Luân.

Và việc Đội Phi Hổ tại chỗ tiêu diệt Trương Tử Cường cũng có mối liên hệ mơ hồ với Lâm Hựu Luân.

Trương Tử Cường có lẽ đáng bị tội, nhưng cách Lâm Hựu Luân mượn sức mạnh công cộng của cảnh sát để giải quyết tư oán cá nhân càng khiến Lưu Gia Minh cảnh giác.

Lần này, Lâm Hựu Luân lại giở trò cũ, rõ ràng là muốn mượn tay

cảnh sát Hong Kong để đối phó Doãn Quốc Câu.

Lưu Gia Minh hiểu rất rõ điểm này, nên mới tỏ ra rất chần chừ.

Một mặt ông ta không muốn bị Lâm Hựu Luân lợi dụng, nhưng mặt khác, đủ loại manh mối và gợi ý được cung cấp trong 《Phong Vân Hào Giang》 lại khiến Lưu Gia Minh không thể làm ngơ.

Những manh mối này dù không dùng để đối phó Doãn Quốc Câu, cũng có thể giúp cảnh sát lần theo dấu vết để nắm bắt thêm nhiều tình huống.

Bước ra từ rạp chiếu phim, Lưu Gia Minh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm bao phủ, xin một điếu thuốc từ cảnh sát đồng hành, châm lửa, hút vài hơi thật mạnh, rồi ném xuống đất dùng chân dập tắt.

Mặc dù đã nhìn ra ý đồ của Lâm Hựu Luân, nhưng Lưu Gia Minh lại không thể không mắc câu, đây chính là điều khiến ông ta bực bội nhất. "Tìm cách lấy băng phim 《Phong Vân Hào Giang》 phần dưới về đây, tham chiếu các manh mối được cung cấp trên đó, điều tra cho tôi thật kỹ!" Doãn Quốc Câu không hề biết rằng mình đã bị cảnh sát Hong Kong chú ý từ trước.

Kể cả nếu biết, hắn ta có lẽ cũng sẽ không bận tâm, vì từ trước đến nay chưa từng nghe nói phim điện ảnh có thể trở thành bằng chứng buộc tội một người.

Lúc này, điều Doãn Quốc Câu quan tâm nhất vẫn là doanh thu phòng vé ngày đầu tiên của 《Phong Vân Hào Giang》.

Mặc dù Mạch Đan Hùng đã "chích ngừa" trước cho Doãn Quốc Câu và đề xuất chiến lược "phần đầu giữ kín, tổng doanh thu thắng lợi", nhưng Doãn Quốc Câu vẫn đặt kỳ vọng lớn vào 《Phong Vân Hào Giang》.

Nói cho cùng, hắn vẫn cảm thấy câu chuyện của mình hấp dẫn

hơn câu chuyện của Trần Diệu Hưng đã chết.

Nếu khán giả tinh ý, chắc chắn sẽ thể hiện điều đó qua doanh thu phòng vé.

Lùi một bước, ngay cả khi doanh thu phòng vé của phần đầu 《Phong Vân Hào Giang》 không vượt qua 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》, nhưng số lượng phim và suất chiếu của cả hai bộ phim đều như nhau, ít nhất doanh thu phòng vé ngày đầu tiên cũng không thể thua đối phương.

Chuyện này không chỉ Doãn Quốc Câu quan tâm, mà truyền thông Hong Kong cũng theo dõi sát sao số liệu này.

Vốn dĩ, thống kê doanh thu phòng vé ngày đầu của phim ít nhất phải một ngày sau mới được công bố, nhưng chuỗi rạp Gia Nghị lần này đã phá lệ, vào chiều ngày thứ hai chiếu 《Phong Vân Hào Giang》 và 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 đã công bố doanh thu phòng vé ngày đầu của cả hai bộ phim. 《Phong Vân Hào Giang》 2,21 triệu! 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 2,22 triệu!

Kết quả này vừa được công bố, khiến rất nhiều người ngỡ ngàng. 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 trông có vẻ dẫn trước 《Phong Vân Hào Giang》 một vạn, nhưng thực tế nếu tính đến hàng đơn vị, thì doanh thu phòng vé ngày đầu thực ra cũng chỉ hơn 《Phong Vân Hào Giang》 chưa đến ba ngàn.

Chương 894

Con số này trong so sánh doanh thu phòng vé có thể bỏ qua trực tiếp, tức là doanh thu phòng vé ngày đầu cuối cùng của hai bộ phim thực chất là hòa.

Khi người bình thường nhìn thấy số liệu doanh thu phòng vé của hai bộ phim này, trong lòng chỉ có một suy nghĩ – sao mà trùng hợp đến thế!

Người trong giới khi thấy số liệu doanh thu phòng vé của hai bộ phim này đều ngầm hiểu – giả quá!

Cảnh sát khi thấy số liệu doanh thu phòng vé của hai bộ phim này, lại thở phào nhẹ nhõm – thật là quá tốt rồi!

Truyền thông là người đầu tiên đặt nghi vấn về số liệu doanh thu phòng vé do chuỗi rạp Gia Nghị công bố.

Điều bất ngờ là, những người đứng sau 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 và 《Phong Vân Hào Giang》 đều không bày tỏ ý kiến phản đối kết quả này.

Thái độ của chuỗi rạp Gia Nghị càng cứng rắn hơn, từ chối trả lời bất kỳ câu hỏi nào liên quan đến sự việc.

Dần dần, truyền thông cũng hiểu ra, việc hòa nhau thực chất là kết quả tốt nhất cho tất cả các bên, còn kết quả thực tế thì không phải là điều quan trọng nhất.

Là một trong số ít người biết sự thật, có không ít bạn bè đã hỏi Thẩm Kiện Huân về doanh thu phòng vé thực sự của hai bộ phim, nhưng ông đều kiên quyết từ chối.

Trên thực tế, doanh thu phòng vé ngày đầu của 《Hổ Trong Ngõ

Hẻm》 nhiều hơn 《Phong Vân Hào Giang》 hơn mười vạn, dù sao ở Hong Kong, khán giả quan tâm đến Trần Diệu Hưng nhiều hơn là Doãn Quốc Câu.

Và doanh thu phòng vé thực tế của cả hai bộ phim đều không vượt quá hai triệu, 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 là hơn 1,8 triệu, 《Phong Vân Hào Giang》 là hơn 1,6 triệu.

Lần này Lâm Hựu Luân lại không gian lận trong số liệu thống kê doanh thu phòng vé thực sự, mà trực tiếp công bố một số liệu giả.

Làm như vậy không ngoài mục đích là để cho cả hai bên đều có một cái cớ danh dự để xuống nước.

Tân Nghĩa An và Doãn Quốc Câu đều biết rõ điều này, nên mới giữ im lặng khi truyền thông nghi ngờ doanh thu phòng vé ngày đầu của phim.

Một tuần sau, 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 thu về gần 12 triệu doanh thu phòng vé, còn 《Phong Vân Hào Giang》 thu về gần 11 triệu doanh thu phòng vé.

Lần này chuỗi rạp Gia Nghị công bố là số liệu thực tế, khoảng cách doanh thu phòng vé giữa hai bộ phim cũng từ đó được kéo dãn.

Lúc này, kết quả đã không còn quan trọng nữa. 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 đã thắng lợi, còn 《Phong Vân Hào Giang》 thực tế cũng không tính là thua, vì hiện tại chỉ mới chiếu phần đầu của phim, đợi sau khi phần sau ra mắt, tổng doanh thu phòng vé vượt qua 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 là chuyện gần như chắc chắn.

Một cuộc đại chiến phim xã hội đen được truyền thông đặt nhiều kỳ vọng cao, cuối cùng lại có kết quả hơi vô vị.

Điều này khiến nhiều phương tiện truyền thông vốn chuẩn bị xem náo nhiệt lại vô cùng thất vọng.

Tuy nhiên, cảnh sát Hong Kong lại thở phào nhẹ nhõm, ít nhất họ không còn phải lo lắng rằng vì hai bộ phim này mà Ma Cao 14K và Tân Nghĩa An Hong Kong lại xảy ra một trận giao tranh nữa.

Thấy không có gì náo nhiệt để xem, truyền thông tự nhiên tản đi, tin tức trên báo chí về 《Phong Vân Hào Giang》 và 《Hổ Trong Ngõ Hẻm》 nhanh chóng biến mất.

Mặc dù lúc này còn một tuần nữa mới đến ngày chiếu 《Công Viên Khủng Long》, nhưng truyền thông Hong Kong đã sớm chuyển sự chú ý sang bộ phim này.

Điều khiến khán giả Hong Kong rất tiếc nuối là buổi ra mắt toàn cầu của 《Công Viên Khủng Long》 được tổ chức tại Mỹ.

Theo thông lệ trước đây, truyền thông Hong Kong sẽ không cử phóng viên đặc biệt đến Mỹ để theo dõi và đưa tin về buổi ra mắt này.

Nhưng lần này tình hình khá đặc biệt, rất nhiều tờ báo và tạp chí đều quyết định cử phóng viên đi đưa tin tại chỗ.

Những người này đã bắt đầu thu xếp hành lý chuẩn bị lên đường, còn đài truyền hình TVB thì đã mua bản quyền phát sóng độc quyền buổi ra mắt của 《Công Viên Khủng Long》. — Sân bay Quốc tế John F.

Kennedy ở New York, một chuyến bay từ Hong Kong hạ cánh an toàn trên đường băng.

Trong sảnh sân bay, George Lucas và Steven Spielberg đã hóa trang và đợi sẵn ở đó.

Nhìn đám đông người từ cửa đón khách ùa ra, Steven Spielberg hơi nghi ngờ liệu họ có thể phát hiện ra Lâm Hựu Luân và đoàn của anh ấy ngay lập tức hay không, nhưng Lucas thì lại không hề lo lắng về điều đó. "Mặc dù Lâm là người gốc Âu, xen giữa một đám người Mỹ

sẽ dễ nhận ra hơn, nhưng chuyến bay này có rất nhiều người gốc Âu.

Nhỡ anh ấy đi lẫn trong đám đông, chúng ta không nhìn thấy thì sao?" Steven Spielberg vẫn hơi bất an. "Không sao, sẽ có người giúp chúng ta tìm thấy anh ấy!" Lucas tự tin nói. "Ai cơ?" "Những phóng viên Hong Kong đến sớm kia kìa, ông không thấy sao, họ đều đã ở đó sẵn sàng rồi!" "Ông chắc chắn họ đều đang đợi Lâm sao?" Steven Spielberg bĩu môi, "Ý tôi là, họ cũng có thể đang đợi phỏng vấn những ngôi sao điện ảnh Hong Kong khác, ví dụ như Jack Trần." "Jack Trần đã nổi tiếng ở Hollywood vài năm rồi, ông nghĩ những phóng viên này sẽ vì anh ta mà không quản ngàn dặm xa xôi từ Hong Kong chạy đến New York sao?

Hong Kong chỉ có một người sở hữu tầm ảnh hưởng như vậy, đó chính là Lâm!" Lời Lucas vừa dứt, các phóng viên Hong Kong đang chờ đợi ở đó đột nhiên bắt đầu đổ dồn về một hướng, gây ra một chút xáo trộn trong đám đông.

Lucas mỉm cười quay đầu nhìn Steven Spielberg một cái: "Xem ra Lâm đã đến rồi!" — Lần này Lâm Hựu Luân đến Mỹ hành tung không hề giữ bí mật, nhưng việc đột nhiên xuất hiện nhiều phóng viên Hong Kong đến vậy tại sân bay Quốc tế John F.

Kennedy ở New York vẫn khiến anh có chút bất ngờ.

Quan Chi Lâm đang đứng cạnh Lâm Hựu Luân, chuẩn bị đeo kính râm, thấy có phóng viên đang chụp ảnh về phía này, cô đột nhiên cất kính râm đi, ngẩng đầu lên, rất bình thản đối diện với ống kính của phóng viên.

Chiếc váy ngắn bó sát màu nude, làm nổi bật rất tốt thân hình quyến rũ của cô.

Đôi chân đẹp được bọc trong vớ lụa pha lê, cùng đôi giày cao gót màu đỏ, tất cả phối hợp với nhau tạo nên một sức hút thị giác mạnh

mẽ.

Sự chú ý của các phóng viên cũng nhanh chóng chuyển sang Quan Chi Lâm.

Kể từ khi đóng 《Xác Ướp》, giá trị của Quan Chi Lâm cũng tăng vọt, nhưng cô dường như không mấy nhiệt tình với việc diễn xuất.

Thời gian này cô không nhận nhiều phim, hơn nữa đã lâu rồi không có tin đồn nào về cô xuất hiện trên báo chí.

Nhiều phương tiện truyền thông đều ngầm đoán liệu cô đã bí mật có tình mới hay chưa, và lúc này việc chụp được cô cùng Lâm Hựu Luân du lịch ở Mỹ, dường như đã có thể giải thích rất nhiều vấn đề.

Quan Chi Lâm nắm bắt tâm lý truyền thông rất chuẩn.

Dù phóng viên có hỏi thế nào, cô đều một mực khẳng định mình và Lâm Hựu Luân chỉ tình cờ gặp nhau trên máy bay, còn cô đến New York chỉ là để quay một quảng cáo.

Lời nói của Quan Chi Lâm đương nhiên không ai tin, nhưng lại để lại không gian tưởng tượng vô hạn cho truyền thông.

Tin rằng chẳng bao lâu nữa, trên báo chí Hong Kong sẽ xuất hiện đủ loại suy đoán về mối quan hệ thực sự giữa cô và Lâm Hựu Luân.

Cách này để "nhử" sự tò mò của truyền thông, khéo léo hơn nhiều so với việc trực tiếp thừa nhận mối quan hệ của hai người.

Phía Lâm Hựu Luân đương nhiên cũng sẽ không thừa nhận việc đến Mỹ hẹn hò với Quan Chi Lâm, còn mục đích anh đến Mỹ thì không cần giải thích nhiều với truyền thông nữa.

Cả hai người đều giữ lời lẽ thống nhất, phóng viên cũng không có cách nào.

Các vệ sĩ đi cùng nhanh chóng tách đám phóng viên ra, Lâm Hựu

Luân và Quan Chi Lâm đang chuẩn bị cùng nhau rời đi, thì Lucas và Steven Spielberg bước ra từ đám đông.

Sau khi ôm và chào hỏi nhau, Lucas chuyển ánh mắt sang Quan Chi Lâm bên cạnh Lâm Hựu Luân. "Lâm, không định giới thiệu cho chúng tôi người phụ nữ xinh đẹp bên cạnh anh sao?" "Đây là cô Quan Chi Lâm, diễn viên Hong Kong.

Chúng tôi tình cờ gặp nhau trên máy bay." Lâm Hựu Luân vẫn dùng lời lẽ đối phó phóng viên. "Thật sự là tình cờ gặp trên máy bay sao?" Lucas nháy mắt với Lâm Hựu Luân, nụ cười có chút mập mờ, "Vậy tôi nghĩ cô Quan Chi Lâm chắc không phiền cùng chúng tôi rời sân bay chứ?" Đến khách sạn, Quan Chi Lâm lịch sự đi cùng Lâm Hựu Luân đến quán cà phê để gặp Lucas và Spielberg, sau đó Lâm Hựu Luân bảo cô về phòng nghỉ ngơi trước.

Chương 895

Lucas nhìn Quan Chi Lâm dáng vẻ yểu điệu rời đi, rồi quay sang Lâm Hựu Luân tặc lưỡi.

"Lâm, tại sao anh luôn có thể tìm được những người phụ nữ xinh đẹp như vậy?" "Cái này rất đơn giản, chỉ cần anh có thể đáp ứng hầu hết nhu cầu của họ là được." Lâm Hựu Luân nói với giọng điệu thoải mái.

Lucas cười mờ ám, "Anh đang nói chuyện giường chiếu hay chuyện thường ngày?" "Cả hai!" Lâm Hựu Luân nhún vai, Lucas bật cười ha hả.

Spielberg không kìm được ho nhẹ một tiếng, anh ta là một người khá nghiêm túc, không thể trực tiếp nghe Lâm Hựu Luân và Lucas chuyển chủ đề sang chuyện tán gái.

"Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa.

Lâm, anh đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" Lucas đổi một chủ đề khác.

"Chuẩn bị sẵn sàng cái gì?" Lâm Hựu Luân có chút không hiểu.

"Chuẩn bị sẵn sàng để chào đón một chiến thắng vĩ đại thuộc về chúng ta!" Lucas hưng phấn tuyên bố.

"Anh đang nói đến 'Công viên kỷ Jura' à?" Lâm Hựu Luân hỏi không chắc chắn.

"Không chỉ là 'Công viên kỷ Jura', còn có Đông Phương Mộng Công Hán của chúng ta nữa chứ.

Giờ tôi đã nóng lòng muốn xem khi biết tin công ty điện ảnh mới của chúng ta thành lập, liệu các cấp cao của Paramount, Universal, MGM, Sony sẽ có biểu cảm thế nào, tôi nghĩ chắc chắn sẽ rất thú vị!"

Lucas rất tự tin vào triển vọng của Đông Phương Mộng Công Hán, nhưng Spielberg nghe lời này lại khẽ cau mày.

Tất cả điều này đều lọt vào mắt Lâm Hựu Luân, trong lòng anh lập tức có tính toán.

"George, xin lỗi vì tôi thẳng thắn, tôi cho rằng bây giờ chưa phải lúc ăn mừng." "Đúng vậy, đúng vậy, tôi biết, phải đợi đến khi công ty chính thức tuyên bố thành lập chúng ta mới có thể ăn mừng phải không?" Lucas có vẻ hơi đắc ý quên mình nói.

"George, tôi nghĩ Lâm không có ý đó, có lẽ chúng ta căn bản không cần ăn mừng, mà là cần có một cảm giác nguy cơ cấp bách!" Spielberg lúc này cuối cùng cũng không kìm được lên tiếng.

"Stephen, đây không phải là anh đầy tự tin mà tôi biết!" Lucas ngạc nhiên nhìn Spielberg, như thể lần đầu tiên gặp anh ta.

"Anh có từng nghĩ, sau khi Đông Phương Mộng Công Hán thành lập, rất có thể sẽ gây ra sự cảnh giác từ các hãng phim lớn khác, thậm chí còn bị họ liên minh phong tỏa không?" Spielberg lo lắng nói.

Lucas hơi sững lại, rồi phủ nhận: "Sao có thể chứ?

Hơn một nửa số phim kỹ xảo ở Hollywood đều do Industrial Light & Magic hoàn thành, họ cần chúng ta!" Thấy Lucas đã quá tự tin, Spielberg đành phải nhắc nhở: "Đó là vì trước đây Industrial Light & Magic của anh và họ không có xung đột lợi ích, còn khi Đông Phương Mộng Công Hán thành lập, chúng ta đã đứng ở thế đối đầu với họ!" "Chỉ cần phim của chúng ta được khán giả công nhận, dù họ có liên kết lại để đối phó với chúng ta thì sao chứ?

Hơn nữa anh cũng biết, họ không thể nào thực sự liên kết toàn bộ lại, chúng ta sẽ có kẻ thù, đồng thời cũng chắc chắn có thể tìm được đồng minh!" Lucas nói rồi còn nhìn về phía Lâm Hựu Luân.

“Lâm, anh nghĩ sao?” Lâm Hựu Luân nhìn Lucas và Spielberg, trầm giọng nói: “Hiện tại chúng ta có vẻ như đang nắm giữ rất nhiều tài nguyên, chúng ta có tất cả những công nghệ kỹ xảo điện ảnh tiên tiến nhất Hollywood, thậm chí là cả thế giới.

Chúng ta có Stephen, một đạo diễn điện ảnh xuất sắc như vậy, anh ấy không chỉ tự mình có thể quay những tác phẩm xuất sắc, đồng thời còn giỏi phát hiện những đề tài điện ảnh chất lượng…” “Đồng thời chúng ta còn có anh!” Lucas đặc biệt bổ sung một câu.

Lâm Hựu Luân gật đầu, “Chỉ cần chúng ta có thể tiếp tục thắng, mọi khó khăn trước mặt chúng ta đều không đáng ngại, nhưng mấu chốt của vấn đề là làm sao chúng ta có thể tiếp tục thắng!” “Anh nghĩ chúng ta nên làm gì?” Người lên tiếng là Spielberg, anh ta rất hứng thú với cách nói này của Lâm Hựu Luân.

“Trước tiên, ba người chúng ta cần có một sự phân công rõ ràng!” Lâm Hựu Luân nói xong nhìn Spielberg và Lucas, thấy họ không có ý kiến gì, mới tiếp tục nói: “Tôi suy nghĩ thế này, George, kỹ thuật là sở trường của anh, sau khi Đông Phương Mộng Công Hán thành lập, công ty Aurora và Industrial Light & Magic có thể tăng cường hợp tác, vì vậy anh phải đảm bảo rằng chúng ta có thể luôn duy trì lợi thế dẫn đầu về công nghệ.” “Cái này tuyệt đối không thành vấn đề!” Lucas nói điều này không phải kiêu ngạo, mà là sự tự tin dựa trên thực lực.

“Stephen, sau này anh có thể toàn quyền đi quay những bộ phim anh yêu thích, thậm chí có thể không cần lo lắng về doanh thu phòng vé, điều chúng ta cần chỉ là lời khen ngợi của mọi người dành cho những bộ phim đó.” Spielberg gật đầu, xem như đã chấp nhận sự sắp xếp của Lâm Hựu Luân.

Nói trắng ra, Lâm Hựu Luân là để anh ta chịu trách nhiệm về ý tưởng, và đó chính là việc anh ta thích và giỏi nhất.

“Vậy còn anh?

Lâm, anh định làm gì?” Lucas lúc này tò mò hỏi.

“Tôi chịu trách nhiệm kiếm tiền cho công ty!” Lâm Hựu Luân nói câu này không phải kiêu ngạo, mà là sự tự tin siêu việt của người nắm giữ ký ức về điện ảnh trong hơn mười năm tới.

Chưa kể tất cả các bộ phim bom tấn của Hollywood trong tương lai đều nằm trong tay, ít nhất sáu bảy mươi phần trăm phim sẽ mang logo của Đông Phương Mộng Công Hán.

Còn về việc các hãng phim khác có còn đường sống hay không, đó không phải là vấn đề anh cần phải suy nghĩ.

Lucas và Spielberg nhìn nhau, đều hài lòng với câu trả lời của Lâm Hựu Luân.

“Tất nhiên, điều này đòi hỏi hai anh phải vô điều kiện ủng hộ kế hoạch của tôi!” Lâm Hựu Luân đưa một tay ra, Lucas và Spielberg hơi do dự một chút, rồi cả hai đều đặt tay lên.

Ba bàn tay chồng lên nhau, lần đầu tiên sự ăn ý của ba người khổng lồ Đông Phương Mộng Công Hán chính thức được thiết lập! *** Sau khi nói xong chuyện chính, cuộc trò chuyện tiếp theo trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

“À đúng rồi, Lâm, tôi có quên nói với anh không nhỉ, ngày mai chúng ta phải cùng nhau tham gia một chương trình talk show truyền hình, đây là một hoạt động quảng bá cho ‘Công viên kỷ Jura’, tôi nghĩ anh chắc không có lý do gì để từ chối đâu nhỉ?” Lâm Hựu Luân nhìn Lucas: “Anh chắc chắn là thật sự quên, chứ không phải cố ý đợi đến lúc này mới nói với tôi, để tôi không có cách nào từ chối sao?” Lucas cười ha hả, “Nói vậy là anh đồng ý rồi hả?” “Trước tiên anh phải nói cho tôi biết là tham gia talk show của ai chứ?” “Oprah, tôi tin anh chắc

đã nghe nói đến tên cô ấy." Spielberg thay Lucas trả lời câu hỏi này.

Lâm Hựu Luân gật đầu, trong lòng hơi bất ngờ.

Là người phụ nữ da đen có ảnh hưởng nhất nước Mỹ, chương trình talk show truyền hình "The Oprah Winfrey Show" do Oprah dẫn dắt trung bình mỗi tuần thu hút hơn 20 triệu khán giả theo dõi, liên tục nhiều năm đứng đầu trong các chương trình cùng thể loại.

Việc có thể đưa bộ phim quảng bá lên một chương trình như vậy cho thấy hãng Universal đã thực sự bỏ nhiều công sức vào việc quảng bá "Công viên kỷ Jura".

"Nhiều phương tiện truyền thông Mỹ đều có sự hiểu lầm hoặc thái độ thù địch với anh, lần tham gia talk show của Oprah này là một cơ hội rất tốt để anh thay đổi ấn tượng của họ." Lucas thu lại vẻ mặt đùa cợt, rất nghiêm túc đề nghị.

Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Hai anh đều đi, vậy tôi cũng không thể lười biếng được, nhưng tôi đi không phải để lấy lòng truyền thông Mỹ, tôi muốn làm cho khán giả Mỹ yêu thích phim của tôi, chứ không phải đi tìm cách lấy lòng những phương tiện truyền thông ngu ngốc đó!" Lucas và Spielberg bất lực nhìn nhau, xem ra Lâm Hựu Luân và truyền thông Mỹ sau này còn tiếp tục cuộc chiến tranh cãi dài hơi, tất nhiên, điều này đối với Đông Phương Mộng Công Hán mà nói không phải là một chuyện xấu, có một Chủ tịch hội đồng quản trị đầy tranh cãi, tương lai của Đông Phương Mộng Công Hán chắc chắn sẽ không quá "nhàm chán". *** "Jerry, anh cũng cho rằng trọng tâm của cuộc phỏng vấn lần này nên đặt vào Lâm Hựu Luân, chứ không phải Spielberg hay George Lucas?" Trong phòng họp, Oprah Winfrey khoanh tay, ngón tay nhẹ nhàng gõ vào một bản kế hoạch chương trình đặt trước mặt.

"Spielberg và Lucas đều là những nhân vật nổi tiếng trong giới

điện ảnh mà người Mỹ rất quen thuộc, hầu như tất cả người Mỹ đều đã xem phim của họ.

Chính vì vậy, rất khó để khai thác những chủ đề hấp dẫn khán giả từ họ.

Còn Lâm Hựu Luân thì khác, trước đây anh ta chưa từng nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào trên truyền hình, nhưng sự hứng thú của khán giả Mỹ đối với anh ta không hề thấp… Những bộ phim bom tấn Hồng Kông mà anh ta đầu tư từ trước đến nay đều bị truyền thông Mỹ coi là mối đe dọa lớn nhất đối với điện ảnh Hollywood, nhưng khán giả lại rất yêu thích những bộ phim này của anh ta.

Mỗi năm trong top mười phim điện ảnh có doanh thu cao nhất, hầu như đều có thể thấy một hoặc hai bộ phim Hồng Kông, tất cả đều là công lao của anh ta.

Tôi nghĩ mọi người nhất định sẽ rất tò mò, rốt cuộc anh ta đã làm thế nào." Jerry là một nhà lên kế hoạch chương trình dưới quyền Oprah, bản kế hoạch mà Oprah đang cầm trên tay cũng do anh ta cung cấp.

"Nhưng mối quan hệ giữa anh ta và truyền thông Mỹ không hề hòa hợp." Oprah có chút do dự, cô lo lắng việc đặt trọng tâm phỏng vấn vào Lâm Hựu Luân có thể sẽ gây ra sự công kích từ truyền thông Mỹ.

Jerry lại có quan điểm khác về điều này.

"Truyền thông Mỹ làm như vậy chỉ càng thu hút nhiều người hơn quan tâm đến chương trình của chúng ta, còn về tranh cãi thì chắc chắn sẽ có một chút, nhưng không có tranh cãi thì không có chủ đề, tạo ra chủ đề chính là giá trị tồn tại của loại chương trình đối thoại như chúng ta." Oprah bị Jerry thuyết phục, có chút động lòng.

"Vậy anh nghĩ tôi nên nói chuyện với anh ta về nội dung gì, vừa có

thể tạo ra chủ đề, đồng thời lại không bị anh ta từ chối?" Jerry suy nghĩ một lát, sau đó đề nghị: "Tôi nghĩ có thể bắt đầu từ điện ảnh Hồng Kông.

Kể từ Lý Tiểu Long, điện ảnh Hồng Kông chưa bao giờ được khán giả Mỹ yêu thích như bây giờ, điều này thậm chí đã trở thành một hiện tượng xã hội.

Làm như vậy còn có một lợi ích nữa, đó là có thể tối đa hóa việc thu hút khán giả người Mỹ gốc Á chú ý đến số chương trình này." Khi tỷ lệ dân số gốc Hoa ở Mỹ dần tăng lên, các đài truyền hình Mỹ cũng bắt đầu dần dần coi trọng bộ phận khán giả này, "The Oprah Winfrey Show" tất nhiên cũng không ngoại lệ.

Jerry đưa ra lý do này, lập tức đã thuyết phục được Oprah. *** Sân vận động United Center, một trận đấu của đội Chicago Bulls, khán đài chật kín khán giả.

Lâm Hựu Luân, Lucas và Spielberg ngồi giữa những khán giả sôi động, rất nhanh đã bị truyền thông tại chỗ phát hiện.

Nhiều ống kính trên hàng ghế truyền thông đối diện chĩa về phía này, nhưng không hề ảnh hưởng đến hứng thú trò chuyện của ba người.

Mặc dù trận đấu trên sân rất kịch liệt, nhưng chủ đề của Lucas và Lâm Hựu Luân không nằm ở trận đấu.

Chương 896

“Tiếc là Jordan vừa giải nghệ, đội Bulls mùa giải này đã mất đi thực lực tranh giành chức vô địch.” Giọng Lucas đầy tiếc nuối, việc Jordan giải nghệ không chỉ là một mất mát lớn đối với người hâm mộ, mà còn ảnh hưởng lớn đến thành phố Chicago.

Bởi vì khi nhắc đến Chicago, nhiều người chỉ nghĩ đến đây là nơi của vị thần bóng rổ, là một đội bóng đã tạo ra triều đại vĩ đại của Bulls, còn những cái mác thành phố như thành phố lớn thứ ba nước Mỹ, thành phố gió, thành phố tội ác, v.v., thì đã sớm bị người ta bỏ qua một bên.

Spielberg lúc này chen vào một câu: “Tôi nghĩ chúng ta nên đi xem trận đấu của đội Chicago White Sox, như vậy anh có thể gặp được Jordan rồi!” Jordan giải nghệ lần này có nhiều nguyên nhân, một mặt anh ta đau lòng vì sự ra đi của cha mình, mặt khác truyền thông Mỹ rầm rộ tin tức Jordan cờ bạc, điều này đã gây ra một số ảnh hưởng tiêu cực cho anh ta, vì vậy anh ta đã chọn giải nghệ ở đỉnh cao sự nghiệp, và gia nhập đội Chicago White Sox của Liên đoàn Bóng chày Chuyên nghiệp Mỹ để thi đấu.

“Nói thật, tôi vẫn thích Jordan chơi bóng rổ hơn.” Lucas nhún vai.

Spielberg không cho là như vậy, “Bóng chày phổ biến hơn bóng rổ ở Mỹ, tôi lại thấy lựa chọn của Jordan rất tốt!” Hai người tranh cãi về việc Jordan rốt cuộc nên chơi bóng rổ hay bóng chày, lúc này Lâm Hựu Luân đột nhiên chen vào một câu: “Tôi nghĩ Jordan rất nhanh sẽ trở lại.” Thấy Lucas và Spielberg đều nhìn mình với vẻ mặt khó tin, Lâm Hựu Luân nhún vai, “Nếu hai anh không tin, chúng ta có thể đánh cược, trong vòng một năm, Jordan chắc chắn sẽ chọn trở lại!” “Lý do

là gì?" "Vì Jordan rời xa bóng rổ, giống như hai anh không thể rời xa điện ảnh vậy!" Lucas và Spielberg nhìn nhau, mặc dù hơi không tin lời Lâm Hựu Luân nói, nhưng cả hai đều không đánh cược với Lâm Hựu Luân, nguyên nhân là lần đánh cược trước về doanh thu phòng vé của "Công viên kỷ Jura" vẫn chưa có kết quả, Lucas không muốn lúc này để Lâm Hựu Luân tìm được cơ hội lật ngược tình thế, tất nhiên cũng có thể nói là anh ta không muốn thua hai lần.

Xem xong trận đấu của đội Bulls, ba người ngồi xe đến đài truyền hình Chicago, Oprah và đội ngũ của cô đã bố trí xong hiện trường.

Oprah vừa gặp mặt đã đùa với Lucas: "Anh béo ra rồi, xem ra những năm nay anh không ít ăn đồ ăn nhiều chất béo, điều này đối với sức khỏe của anh không phải là chuyện tốt đâu!" Lucas và Oprah ôm nhau một cái, cười đáp: "Winfrey, cô không thể nói chuyện như bác sĩ riêng của tôi sao?" "Trừ khi sau này anh định biến thành một gã béo phì giống tôi!" Oprah không nhân nhượng, tiếp tục chỉ trích Lucas.

"Tôi đâu phải phụ nữ, tại sao phải để ý đến vóc dáng của mình?" Lucas nói một cách thờ ơ.

"Nhưng phụ nữ sẽ để ý, chẳng trách duyên của anh với phụ nữ luôn không tốt." Oprah và Lucas có quan hệ rất thân, nói chuyện cũng không quá kiêng dè.

"Nhắc đến duyên với phụ nữ, tôi phải chính thức giới thiệu với cô người bạn tốt kiêm đối tác của tôi —— Lâm, anh ấy là người có duyên với phụ nữ tốt nhất mà tôi từng thấy!" Lucas nói là giới thiệu Lâm Hựu Luân cho Oprah quen biết, thực chất là kéo anh ra làm bia đỡ đạn.

"Sao tôi lại thấy anh đang châm chọc tôi vậy?" Không đợi Oprah lên tiếng, Lâm Hựu Luân đã càu nhàu trước.

"Ông Lâm, rất vinh dự được gặp ông ở đây… Ông là người khách

phương Tây đầu tiên đến với chương trình của tôi!" Lâm Hựu Luân và Oprah bắt tay, "Đây cũng là vinh hạnh của tôi!" Trước khi gặp Oprah, Lâm Hựu Luân vẫn luôn rất tò mò, tại sao trong giới truyền thông Mỹ do nam giới da trắng chiếm ưu thế, Oprah, một người phụ nữ da đen đã ngoài trung niên, thân hình quá khổ lại có thể đạt được thành công lớn đến vậy?

Qua cuộc tiếp xúc ngắn ngủi này, Lâm Hựu Luân đại khái đã tìm thấy câu trả lời.

Oprah rất giỏi trong việc xây dựng tình bạn với mọi người, và cô ấy cũng giỏi tự trào, không bao giờ né tránh những nhược điểm của bản thân, thậm chí còn dũng cảm mang ra để đùa cợt.

Ví dụ như vừa nãy, khi cô ấy khuyên Lucas kiểm soát cân nặng, cô ấy đã lấy chính vóc dáng của mình ra làm ví dụ.

Sự thẳng thắn và chân thành này rất hiếm thấy ở các MC, thông thường các MC không đánh giá cao cũng không có phẩm chất này, đây chính là điểm độc đáo của Oprah.

Cô ấy có thể lay động cảm xúc khán giả, khiến cho các chủ đề và khán giả nhanh chóng nhập vai, và cũng giúp cô ấy khai thác những chủ đề mà người khác chưa từng nghĩ tới.

Oprah và Lâm Hựu Luân trò chuyện nhiệt tình vài câu, có thể thấy cô ấy rất hứng thú với Lâm Hựu Luân.

Lucas nhân cơ hội Oprah đang chào hỏi Spielberg, kéo Lâm Hựu Luân sang một bên nhỏ tiếng nhắc nhở: "Lát nữa khi quay chương trình anh phải chuẩn bị tâm lý, tôi nghĩ Oprah chắc chắn sẽ tập trung trọng tâm cuộc trò chuyện vào anh, đến lúc đó tôi và Stephen sẽ cố gắng chia sẻ giúp anh, nhưng anh cũng phải tự mình để ý nhiều hơn." "Bà Oprah trong cuộc phỏng vấn chắc sẽ không cố tình đặt ra những cái bẫy ngôn ngữ cho khách mời chứ?" Lâm Hựu Luân hỏi không

chắc chắn, dù sao Lucas hiểu Oprah hơn anh.

“Hai vị, cuộc nói chuyện riêng của hai anh đã kết thúc chưa?

Sắp bắt đầu quay chương trình rồi!” Oprah kết thúc cuộc trò chuyện với Spielberg, gọi lớn về phía này.

Lucas quay đầu nhìn sang đó, cuối cùng nhắc nhở Lâm Hựu Luân: “Cái này anh có thể yên tâm, Oprah chưa bao giờ làm những chuyện như vậy, nhưng cô ấy luôn có thể khiến anh cam tâm tình nguyện chia sẻ những bí mật của mình, điểm này anh cần đặc biệt chú ý.” Lâm Hựu Luân gật đầu, hai người cùng đi trở lại.

Chương trình bắt đầu, Oprah trước tiên trò chuyện với Lucas và Spielberg về chủ đề liên quan đến “Công viên kỷ Jura”, vì Lâm Hựu Luân chỉ là nhà đầu tư của bộ phim này, nên trong khoảng thời gian đó anh gần như không bị hỏi bất kỳ câu hỏi nào.

Đương nhiên tình huống này không kéo dài quá lâu, rất nhanh Oprah đã kéo anh vào cuộc trò chuyện.

“Ông Lâm, ông đã mua bản quyền tiểu thuyết ‘Công viên kỷ Jura’ khi nó còn chưa được viết xong, tôi nghĩ ông làm như vậy nhất định có lý do.” “Nếu tôi nói là vì tôi rất thích ý tưởng câu chuyện này, cô có tin không?” “Đương nhiên, nhưng tôi nghĩ ngoài sự yêu thích ra, chắc chắn còn có những lý do khác phải không?” Câu trả lời của Oprah rất thông minh, đồng thời cũng khiến Lâm Hựu Luân không thể tiếp tục qua loa.

“Khi đầu tư quay ‘Godzilla’, tôi đã có ý tưởng quay một bộ phim về đề tài khủng long.

Trùng hợp là tôi nghe nói Michael Crichton đang sáng tác một câu chuyện như vậy, vì vậy tôi đã tìm đến anh ấy, và trò chuyện với anh ấy cả buổi chiều, rất nhiều ý tưởng của chúng tôi không hẹn mà gặp,

vì vậy cuối cùng tôi đã thành công mua được bản quyền của bộ tiểu thuyết này." "Ở Hồng Kông, kinh nghiệm thành công từ hai bàn tay trắng của ông đã truyền cảm hứng cho rất nhiều người trẻ, họ thường dùng những câu chuyện của ông để tự cổ vũ mình nỗ lực phấn đấu, về điều này ông nghĩ sao?" "Tôi chỉ may mắn hơn người khác một chút." "Vậy thì mỗi bộ phim ông đầu tư đều đạt được thành công như mong đợi, đây cũng là do may mắn sao?" Nhìn ánh mắt mỉm cười của Oprah, Lâm Hựu Luân mới nhận ra, những nhận định về thành công phía trước chỉ là cái bẫy mà Oprah đặt ra để dẫn dắt đến câu hỏi phía sau.

Vốn dĩ anh đã đủ cẩn thận rồi, nhưng lúc này mới phát hiện mình vẫn đánh giá thấp đối phương.

"Một số người có tài năng đặc biệt trong việc làm một số việc, giống như Jordan giỏi chơi bóng rổ, còn tôi giỏi phát hiện những đề tài điện ảnh tiềm năng.

Điều này có liên quan đến may mắn, nhưng cũng không hoàn toàn là do may mắn." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân có phần né tránh trọng điểm, nhưng Oprah đã rất hài lòng với điều đó.

"Ông có thể trình bày cho khán giả xem không?" "Trình bày cái gì?" Lâm Hựu Luân cau mày.

"Trình bày tài năng của ông trong việc phát hiện những đề tài điện ảnh tiềm năng." Oprah giải thích.

Lâm Hựu Luân có chút dở khóc dở cười, "Cái này làm sao mà trình bày được?" "Tôi nghe nói ông và Lucas trước đây đã đánh cược một lần, là về dự đoán doanh thu phòng vé của 'Công viên kỷ Jura'." "Đúng vậy, quả thực có chuyện đó." "Có tiện tiết lộ nội dung cuộc cá cược không?

Nếu ông có thể dự đoán thành công doanh thu phòng vé, điều đó

cũng có nghĩa là ông đã chứng minh cho mọi người thấy ông thực sự giỏi phát hiện những đề tài điện ảnh tiềm năng, bởi vì ông đã biết trước bộ phim này rốt cuộc có thể kiếm tiền hay không." Ánh mắt của Oprah nhìn Lâm Hựu Luân đầy mong đợi, khiến Lâm Hựu Luân có chút ngại từ chối.

"Trước tiên tôi phải đính chính một chút, trước khi quay phim, tôi chỉ dựa vào phán đoán của bản thân, cho rằng một đề tài nào đó khi được quay thành phim sẽ được khán giả yêu thích.

Việc ước tính doanh thu phòng vé phải đợi đến khi bộ phim hoàn thành hoàn toàn mới có thể thực hiện.

Công việc này rất nhiều hãng phim đều có người chuyên trách làm, đây không phải là tiên tri, mà là một loại phán đoán mang tính dự đoán được đưa ra sau khi tổng hợp thông tin." Oprah gật đầu, sau đó bổ sung một câu: "Nhưng phán đoán của ông luôn chính xác hơn người khác." Lâm Hựu Luân đành phải giải thích thêm: "Đó là vì tôi nắm giữ nhiều thông tin hơn họ, ví dụ như 'Công viên kỷ Jura', tôi đã liên tục theo dõi mọi tình hình của nó ngay từ tiểu thuyết gốc, từ việc quay ngoại cảnh cho đến việc hậu kỳ sử dụng những kỹ thuật nào.

Những thông tin này người bình thường không thể tiếp cận được, nhưng lại có ích rất nhiều cho việc phán đoán doanh thu phòng vé của bộ phim." "Vậy nên ông đã đưa ra phán đoán rằng doanh thu phòng vé toàn cầu của 'Công viên kỷ Jura' có thể vượt quá 600 triệu USD?" "Cái này cũng là Lucas nói cho cô biết sao?" Oprah gật đầu.

Lâm Hựu Luân bất lực bĩu môi, "Được thôi, khi tôi và Lucas đánh cược quả thực đã nói như vậy, còn phán đoán thực sự của tôi là, doanh thu phòng vé của bộ phim này rất có thể sẽ còn tiến xa hơn nữa trên cơ sở đó, thậm chí có thể tạo ra một kỷ lục phòng vé mới!" Lâm Hựu Luân nói ra lời này, không chỉ Oprah rất bất ngờ, mà ngay cả

Lucas và Spielberg cũng nhìn anh với ánh mắt kinh ngạc.

"Tôi biết nói ra lời này, rất nhiều người nhất định sẽ nghi ngờ tôi có bị điên không, nhưng tôi tin rằng, bộ phim này sẽ mang đến cho mọi người một câu trả lời còn điên rồ hơn nữa!" *** Dự đoán doanh thu phòng vé gây sốc của Lâm Hựu Luân đã gây chấn động lớn ở Mỹ ngay sau khi số "The Oprah Winfrey Show" này được phát sóng.

Ngày thứ hai sau khi chương trình phát sóng, nhiều tờ báo ở Mỹ đều xuất hiện những bình luận về việc này, đa số truyền thông đều không có thiện cảm với dự đoán của Lâm Hựu Luân, thậm chí có người còn trực tiếp mỉa mai.

"Anh ta chắc chắn là muốn doanh thu phòng vé đến phát điên rồi, doanh thu phá kỷ lục sẽ là bao nhiêu? 600 triệu USD vẫn chưa đủ, tôi nghĩ ít nhất phải là 700 triệu USD mới được, nhưng trên thực tế chưa từng có bộ phim nào có doanh thu vượt quá 700 triệu USD, nếu có, thì tôi sẽ chạy trần truồng trên phố." Một người dẫn chương trình nổi tiếng của một đài truyền hình đã trực tiếp tuyên bố trong chương trình của mình, vốn dĩ cho rằng sẽ không có ai coi trọng, nhưng không ngờ truyền thông địa phương lại khuấy động sự việc này, cuối cùng khiến gần như toàn nước Mỹ đều biết có một người đàn ông hứa rằng chỉ cần doanh thu phòng vé của "Công viên kỷ Jura" vượt quá 700 triệu USD, anh ta sẽ chạy trần truồng trên phố.

So với những lời lẽ kích động của truyền thông, các nhà làm phim chuyên nghiệp Hollywood lại tỏ ra lý trí hơn.

Trong số đó, một nhà sản xuất kỳ cựu đã trả lời phỏng vấn truyền thông rằng: "Mặc dù tôi cũng không tin có bộ phim nào có thể vượt quá 700 triệu USD doanh thu phòng vé, nhưng không có nghĩa là điều này hoàn toàn không thể xảy ra.

Bất kỳ ai đã xem bộ phim này tại Liên hoan phim Quốc tế Hồng

Kông đều sẽ không dễ dàng đưa ra kết luận như vậy.

Bộ phim này thực sự có khả năng phá kỷ lục, bởi vì tài năng đạo diễn của Spielberg, bởi vì Industrial Light & Magic của George Lucas, và càng vì Lâm Hựu Luân —— dù chúng ta có ghét người đàn ông này đến mấy, nhưng phải thừa nhận, từ 'Huyền thoại bóng đêm' trở đi, anh ta chưa từng thất bại trên thị trường Bắc Mỹ, hãy chú ý tôi nói 'chưa từng', hơn nữa đây là ở Mỹ, việc doanh thu phòng vé vượt quá 700 triệu USD có lẽ là một điều rất khó khăn đối với chúng ta, nhưng biết đâu ngày mai nó sẽ đột nhiên xảy ra, khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc!" Lời của nhà sản xuất này đã nhận được sự đồng tình rộng rãi từ các nhà làm phim chuyên nghiệp khác ở Hollywood, thậm chí còn có người từ góc độ thực tế phân tích thêm khả năng doanh thu phòng vé của "Công viên kỷ Jura" vượt quá 700 triệu USD.

"Nếu bộ phim này có thể duy trì mức độ như trong đoạn giới thiệu, thì doanh thu phòng vé ở Bắc Mỹ vượt quá 300 triệu USD là điều không cần bàn cãi, điều duy nhất không chắc chắn là liệu có vượt quá 400 triệu USD hay không.

Còn ở nước ngoài, khu vực châu Á có lẽ có thể tạo ra ít nhất 100 triệu USD doanh thu phòng vé, sau đó châu Âu và các khu vực khác cộng lại cũng ít nhất là 200-300 triệu USD, nhìn như vậy, việc doanh thu phòng vé đột phá 700 triệu USD vẫn rất có thể xảy ra." Phân tích này xuất hiện đã làm thay đổi đáng kể thái độ của truyền thông đối với mốc doanh thu 700 triệu USD, nhưng số người giữ thái độ hoài nghi vẫn chiếm đa số, nhiều người hơn đã chọn cách chờ xem.

Còn đối với người dân bình thường, không ai đặc biệt quan tâm đến việc doanh thu phòng vé của "Công viên kỷ Jura" có thể đột phá 700 triệu USD hay không, họ quan tâm nhiều hơn đến việc bộ phim này rốt cuộc hay đến mức nào.

Hãng Universal vốn đã đầu tư rất nhiều tiền vào việc quảng bá "Công viên kỷ Jura" từ trước, nay lại trải qua một đợt thảo luận sôi nổi như vậy trên truyền thông, gần như tất cả người Mỹ đều đã biết tin bộ phim này sắp ra mắt. *** Quan Chi Lâm tắm xong đi ra, thấy Lâm Hựu Luân đang khoác chăn ngồi trước TV.

"Anh đang xem tin tức à?" Quan Chi Lâm nghiêng người ngồi xuống giường, từ phía sau ôm lấy Lâm Hựu Luân, đôi môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên má anh.

Lâm Hựu Luân nâng tay vỗ nhẹ lên má Quan Chi Lâm, nhưng mắt vẫn dán chặt vào màn hình TV.

Quan Chi Lâm tò mò nhìn lên TV, muốn biết rốt cuộc chương trình gì lại thu hút sự chú ý của Lâm Hựu Luân đến vậy.

"Ngày mai là ngày công chiếu chính thức của 'Công viên kỷ Jura'.

Ở một số thành phố thuộc bang Texas, trước cửa rạp chiếu phim đã có những hàng dài người xếp hàng thâu đêm.

Chương 897

Những người này đều là những người hâm mộ muốn xem bộ phim này ngay lập tức.

Có người thậm chí còn mang theo lều để chuẩn bị qua đêm tại đây… Hãy cùng chúng tôi theo chân ống kính của phóng viên, ngẫu nhiên phỏng vấn một số người trong số họ.” Người dẫn chương trình vừa nói xong liền đi về phía những người đang xếp hàng, ống kính máy quay theo sau lưng anh ta.

“Chào anh bạn, anh có phải đang chuẩn bị xếp hàng mua vé không?” Người dẫn chương trình đến trước một chiếc lều đã dựng sẵn, đưa micro về phía người đàn ông bên trong.

“Đúng vậy, lần này tôi mang theo túi ngủ, đủ loại thức ăn, và người bạn tốt nhất của tôi —— Toddie!” Người đàn ông giới thiệu cho phóng viên những trang bị mà anh ta mang theo, cuối cùng là chú chó cưng của anh ta.

“Chào Toddie!” Người dẫn chương trình chào chú chó cưng của người đàn ông, sau đó lại đưa chủ đề trở lại bộ phim “Công viên kỷ Jura”.

“Tại sao anh lại muốn xếp hàng mua vé thâu đêm?” “Bởi vì tôi là một người hâm mộ cổ sinh vật học cuồng nhiệt, ở đại học tôi còn từng viết một luận văn về việc hồi sinh cổ sinh vật, suýt chút nữa đã được đăng trên tạp chí uy tín.

Nhưng khi biết tin ‘Công viên kỷ Jura’ sắp được quay thành phim, tôi đã vô cùng phấn khích, lúc đó tôi đã quyết định phải xem bộ phim này ngay lập tức.

Vốn dĩ tháng trước tôi đã định đến Hồng Kông, nhưng không may

giữa đường xảy ra một số sự cố, vì vậy tôi phải mua được vé suất chiếu đầu tiên, tôi đã nóng lòng muốn thấy những con khủng long được hồi sinh trong phim!" Người đàn ông nói xong còn bắt chước tiếng khủng long gầm một lần trước ống kính, để chứng minh mình rất am hiểu về vấn đề này.

"Được rồi, đây là một người hâm mộ khủng long cuồng nhiệt, hãy cùng nghe ý kiến của người khác!" Người dẫn chương trình vẫy tay chào tạm biệt người đàn ông đó, rồi đi đến trước mặt một phụ nữ trung niên.

"Tôi là một người hâm mộ trung thành của Spielberg, tất cả các bộ phim của anh ấy tôi đều xem ngay từ lần đầu tiên ra rạp, lần này cũng không ngoại lệ!" Trước ống kính, cô ấy nói như vậy.

"Xem ra sức hấp dẫn của đạo diễn vĩ đại quả nhiên phi thường!" Người dẫn chương trình cảm thán một câu, rồi tiếp tục đi đến người được phỏng vấn tiếp theo.

"Vốn dĩ tôi không hề hứng thú với bộ phim này, nhưng tôi nghe nói nếu doanh thu phòng vé của bộ phim này vượt quá 700 triệu USD, thì có một người đàn ông sẽ lộ ra vòng ba trắng nõn của mình, tôi hy vọng ngày đó sẽ sớm đến!" Một người đàn ông da trắng đội mũ bóng chày, thân hình vạm vỡ nói lớn trước micro.

"Mạn phép hỏi một câu, anh là người đồng tính sao?" Người dẫn chương trình lại hỏi.

Người đàn ông trẻ tuổi cười ha hả trước ống kính: "Đúng vậy, tôi chỉ thích vòng ba của đàn ông!" "Mặc dù tôi không phải người đồng tính, nhưng tôi chân thành hy vọng mong ước của anh sẽ sớm thành hiện thực!" Người dẫn chương trình bắt tay với người đàn ông trẻ tuổi đó một lần, rồi quay người đi phỏng vấn người đang xếp hàng tiếp theo.

“Đây toàn là những người như thế nào vậy?” Quan Chi Lâm cau mày, vốn dĩ việc xếp hàng mua vé thâu đêm đã khiến cô cảm thấy khó tin rồi, sau đó những lý do của những người này lại còn kỳ quặc đến thế.

Lâm Hựu Luân cầm điều khiển tắt TV, nhún vai nói: “Ở Mỹ, những người này có lẽ vẫn được coi là khá bình thường.” Quan Chi Lâm áp hai bầu ngực mềm mại vào lưng Lâm Hựu Luân, hai tay ôm lấy cổ anh, đôi mắt to tròn long lanh nước.

“Buổi công chiếu ngày mai, anh có thể đưa em đi cùng không?” “Chúng ta không phải đã nói chuyện trước đó rồi sao?

Lần công chiếu này có rất nhiều truyền thông quan tâm, nếu anh đưa em đi cùng, các phóng viên còn tin em và anh là vô tình gặp nhau trên máy bay sao?” Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mu bàn tay của Quan Chi Lâm, động tác rất dịu dàng, nhưng giọng điệu lại rất kiên quyết.

Để an ủi Quan Chi Lâm, Lâm Hựu Luân tiếp tục nói: “Anh đã mua một căn chung cư ở New York, ngày mai em qua xem thử, nếu thích thì nó là của em.” Quan Chi Lâm còn chưa kịp nói chuyện, môi cô ấy đã bị Lâm Hựu Luân chặn lại, chiếc khăn tắm trên người bị kéo xuống một cách thô bạo, rất nhanh sau đó hai cơ thể quấn quýt lấy nhau. *** Ngày hôm sau, Lucas đến khách sạn sớm hơn một tiếng, chuẩn bị cùng Lâm Hựu Luân đến địa điểm công chiếu “Công viên kỷ Jura”.

“Xem ra đêm qua anh đã có một đêm rất tuyệt vời, nên tôi đoán anh chắc chắn không xem tin tức TV rồi!” Nhìn vẻ mặt đầy ý đồ của Lucas, Lâm Hựu Luân không biết phải nói gì, chỉ nhún vai.

“Anh rốt cuộc muốn nói cho tôi biết cái gì?” “Một tin tốt và một tin xấu, anh muốn nghe tin nào trước?” Lucas cố ý giữ bí mật.

“Tin tốt.” “Vài bang ở Mỹ đều xuất hiện cảnh xếp hàng mua vé thâu đêm trước rạp chiếu phim… Theo trí nhớ của tôi, đã rất nhiều năm không xảy ra tình huống này rồi, đây là một điềm tốt!” Lucas tưởng rằng tin tức này sẽ khiến Lâm Hựu Luân rất bất ngờ, nhưng không ngờ phản ứng của Lâm Hựu Luân lại rất bình tĩnh.

“Tôi đã xem trên TV đêm qua rồi.” Lucas ôm đầu: “Trời ạ, Lâm, không phải tôi nói anh, đêm qua anh lại lãng phí thời gian quý báu để xem TV, cô Quan lẽ nào không có ý kiến gì sao?” Lâm Hựu Luân không muốn quanh co quá nhiều về chủ đề này với Lucas, rồi hỏi: “Đó chính là tin xấu mà anh muốn nói với tôi sao?” “Đương nhiên không phải… Điều tôi muốn nói với anh là, tin tức thành lập của Đông Phương Mộng Công Hán có thể đã bị rò rỉ, vì vậy lát nữa ở buổi công chiếu, có thể sẽ có phóng viên hỏi anh để xác nhận.” Lucas nhún vai nói.

“Tin tức này chỉ có rất ít người biết, sao lại có thể bị rò rỉ ra ngoài?” Lâm Hựu Luân nhìn Lucas, “Cái này không phải là tin tức mà anh cố ý tung ra đó chứ?” “Sao có thể chứ, làm như vậy đối với tôi không có bất kỳ lợi ích nào.” Lucas chối bay chối biến, nhưng dù sao cũng có chút không tự tin.

“Anh chắc chứ?” Lâm Hựu Luân lập tức nhìn ra điều gì đó, dưới ánh mắt ép buộc của anh, Lucas đành phải thừa nhận rằng mình đã lỡ lời trong một lần nói chuyện điện thoại với một người bạn, nhưng anh ta thề rằng mình tuyệt đối không cố ý.

“Công bố sớm cũng không phải là chuyện xấu, điều đáng tiếc duy nhất là, ‘Công viên kỷ Jura’ không thể trở thành tác phẩm khởi nghiệp của chúng ta.” “Có gì mà đáng tiếc chứ, sau này chúng ta chắc chắn có thể quay ra một tác phẩm còn hay hơn thế này!” Lucas tự tin đầy mình nói.

“Ít nhất trong hai ba năm tới, mong ước này của anh e rằng sẽ tan thành mây khói.” Lâm Hựu Luân cười khổ lắc đầu, trong trí nhớ của anh, kỷ lục doanh thu phòng vé do “Công viên kỷ Jura” nắm giữ, cuối cùng đã bị con thuyền lớn đó phá vỡ, ngoài ra e rằng sẽ không có bộ phim nào khác có thể vượt qua nó.

Buổi chiếu ra mắt kết thúc, phần lớn khán giả bước ra từ rạp chiếu phim vẫn còn đắm chìm trong cốt truyện hấp dẫn. 《Công viên kỷ Jura》 không liên quan đến bất kỳ cuộc chiến súng đạn hay cảnh bạo lực nào, nhưng mức độ kinh dị và kịch tính của cốt truyện lại không hề thiếu một chút nào.

Nhân vật chính, không ai khác chính là những con khủng long lớn nhỏ.

Những loài vật mà ban đầu chỉ có thể thấy bộ xương khổng lồ trong bảo tàng, giờ đây lại xuất hiện sống động trên màn ảnh, mang đến cho khán giả sự chấn động và bất ngờ tột độ.

Các loại mô hình khủng long lớn nhỏ, sống động như thật, dưới sự điều khiển của máy tính, chuyển động linh hoạt, biểu cảm chân thực, động tác tinh tế.

Thân thể khổng lồ đáng sợ của chúng nhảy vọt phi nước đại trên đồng bằng, dễ dàng phá hủy kiến trúc hiện đại, truy đuổi xe cộ, nuốt chửng du khách, tranh đấu tàn sát lẫn nhau, thậm chí còn thông minh truy đuổi và đối kháng với những người săn bắt chúng như một trò chơi… Tất cả những điều đó, cùng lúc thể hiện sự khác biệt của bộ phim, cũng để lại dấu ấn sâu sắc trong lòng khán giả. "Mẹ ơi, khủng long trong phim là thật ạ?" "Kevin, đó chỉ là mô hình thôi." "Nhưng chúng nhìn cứ như thật vậy." Người mẹ xoa đầu con trai, lẩm bẩm: "Đúng vậy, cứ như thật vậy." Ngay gần cặp mẹ con đó, một thanh niên da đen với biểu cảm rất khoa trương đang kể cho bạn mình nghe

cảm nhận khi xem bộ phim. "Tôi thề đây là bộ phim chân thực nhất mà tôi từng xem!" "Thôi đi, Will, lần trước chúng ta xem 《Godzilla》 anh cũng nói vậy mà!" "Nhưng anh không thể phủ nhận, những con khủng long trong phim nhìn cứ như thật vậy!" Người bạn nhún vai, "Với quan điểm ngớ ngẩn của anh, tôi không muốn đánh giá gì cả, nhưng ít nhất bộ phim này cũng đáng tiền vé!" Hai người còn chưa tranh luận xong, hai thiếu nữ da trắng một cao một thấp đã đi ngang qua. "Em đã quyết định chọn môn cổ sinh vật học vào học kỳ tới." "Nhưng lần trước cậu nói với tớ là sẽ chọn văn học hiện đại mà." "Mặc kệ quyết định đó đi, xem xong bộ phim này tớ mới phát hiện, những loài cổ sinh vật đó đáng yêu đến thế!" "Đáng yêu á?

Nếu chúng thật sự sống lại như trong phim, thì cậu một mình còn không đủ để chúng nhét kẽ răng!" "Lily, khủng long đã tuyệt chủng rồi, chúng không thể sống lại được, những gì chúng ta có thể tiếp xúc ngoài phim ảnh, thì chỉ còn lại đống hóa thạch trong bảo tàng thôi!" "Nhưng tớ thấy cả ngày tiếp xúc với một đống xương cốt cũng không phải là chuyện hay ho gì." "Nhưng nó rất ngầu mà, phải không?" Tiếng nói chuyện của hai cô gái dần xa, Lâm Hựu Luân và Lục Khải Tư đứng trong bóng tối nhìn nhau, cả hai đều thấy sự vui mừng trong mắt đối phương. "Có lẽ chúng ta nên gọi Steven đến, rồi tìm một nơi nào đó ăn mừng thật vui vẻ." Lục Khải Tư đề nghị.

Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Thôi cứ đợi doanh thu phòng vé của ngày đầu công chiếu rồi nói, tôi về khách sạn trước đây." "Vào khoảnh khắc thành công như vậy, anh lại ở lì trong khách sạn, không thấy lãng phí sao?" "Đi ăn mừng với hai ông già các anh, tôi thà ở khách sạn còn hơn!" Lâm Hựu Luân bĩu môi, mỉm cười từ chối lần nữa, lần này anh không chào Lục Khải Tư mà xoay người rời đi ngay.

Nhìn bóng lưng Lâm Hựu Luân dần xa, Lục Khải Tư có chút hâm mộ tặc lưỡi, lẩm bẩm: "Tuổi trẻ thật tốt, nếu mà cho tôi quay lại tuổi

ba mươi, tôi cũng sẽ tìm hai cô gái xinh đẹp để cuồng hoan thâu đêm!" Nếu Lâm Hựu Luân mà nghe thấy lời này của Lục Khải Tư, chắc chắn sẽ vấp ngã mất, anh ta vội về khách sạn đúng là vì đã hẹn gặp hai người phụ nữ, nhưng mối quan hệ giữa anh ta và hai người phụ nữ đó, tuyệt đối không như Lục Khải Tư nghĩ.

Trong sảnh cà phê của khách sạn, một cô gái trẻ với mày mắt thanh tú đang chống cằm, ngẩn ngơ nhìn cốc cà phê trên bàn.

Lâm Hựu Luân chặn người phục vụ khách sạn đang định đến nhắc nhở cô gái, đưa cho anh ta năm mươi đô la tiền tip, vẫy tay ra hiệu anh ta rời đi.

Ngồi xuống gần ba phút, cô gái trẻ mới hoàn hồn, nhìn thấy Lâm Hựu Luân ngồi đối diện mình, vẻ mặt lập tức trở nên kinh ngạc. "Anh Lâm, xin lỗi, vừa nãy tôi..." "Cô Trương vừa nãy đang nghĩ gì vậy?" Cô gái nhìn Lâm Hựu Luân, vẻ mặt rất nghiêm túc nói: "Tôi muốn một thời gian nữa sẽ đi đến Châu Âu, tự mình đến nơi đầy đau khổ đó xem sao." Lâm Hựu Luân cầm cốc cà phê trên tay, không biểu cảm nhìn cô gái một cái. "Muốn nghe lời khuyên của tôi không?" "Đương nhiên." "Cô Trương tốt nhất nên nghỉ ngơi một thời gian, hoàn toàn thả lỏng tinh thần và thể chất, như vậy cô mới có thể làm việc hiệu quả hơn." "Cảm ơn anh Lâm, nhưng tôi thực sự không thể đợi thêm nữa!" Cô gái lắc đầu, trong mắt lộ ra một tia kiên quyết: "Mỗi tối, khi tôi nhắm mắt lại, trong đầu luôn không tự chủ được mà hiện lên những khuôn mặt đã chết thảm dưới lưỡi đao đồ tể của quân lính Nhật.

Hầu hết người Mỹ đều biết Đức Quốc xã đã tàn sát người Do Thái trong Thế chiến thứ hai, nhưng rất ít người biết rằng, ở phía bên kia Thái Bình Dương, người Nhật cũng đã phạm phải những tội ác không thể tha thứ tương tự như Đức Quốc xã trên lãnh thổ Việt Nam!" "Cô Trương, tôi có thể hiểu tâm trạng của cô, nhưng chuyện này dựa vào sức mạnh một mình cô thì không làm được, hoặc nói

cách khác, cô không cần phải gánh vác trách nhiệm nặng nề đến vậy lên vai mình." Cô gái lắc đầu, "Ý tốt của anh Lâm tôi biết, nhưng tôi thực sự không có cách nào thuyết phục mình không làm chuyện này." Lâm Hựu Luân đặt cốc cà phê xuống, khẽ thở dài, "Cô Trương, bây giờ tôi đột nhiên có chút hối hận rồi, có lẽ ngay từ đầu tôi đã không nên nhờ cô đi tìm những ghi chép mà Rabe đã để lại." Người phụ nữ ngồi đối diện Lâm Hựu Luân tên là Trương Thuần Như, hai năm trước khi Lâm Hựu Luân tìm đến cô, cô vừa mới tốt nghiệp thạc sĩ ngành sáng tác của Đại học Johns Hopkins, và làm phóng viên cho tờ 《Chicago Tribune》.

Lâm Hựu Luân đã tài trợ cho cô đi Châu Âu để giúp anh tìm kiếm tài liệu lịch sử về vụ thảm sát Nam Kinh do người nước ngoài ghi lại, và chỉ nửa năm trước, Trương Thuần Như đã tìm thấy ghi chép của một người Đức tên là John Rabe.

Là một nhân chứng sống của vụ thảm sát Nam Kinh, Rabe đã ghi lại rất chi tiết những tội ác tàn sát mà quân Nhật đã gây ra ở Nam Kinh trong nhật ký của mình.

Vì ghi chép này do một người Đức viết, lại được bảo quản hoàn chỉnh, một khi công bố ra thế giới, chắc chắn sẽ trở thành tài liệu lịch sử quan trọng và chi tiết nhất về vụ thảm sát Nam Kinh.

Trong thời gian Trương Thuần Như tìm kiếm nhật ký của Rabe, cô đã đọc rất nhiều tài liệu lịch sử liên quan đến vụ thảm sát Nam Kinh tại các thư viện của các trường đại học ở Mỹ.

Trong thời gian đó, Trương Thuần Như còn phát hiện thêm một tài liệu lịch sử quý giá khác tại thư viện Đại học Yale của Mỹ —— 《Nhật ký Minnie Vautrin》.

Chủ nhân nhật ký, cô Minnie Vautrin, từng là hiệu trưởng và chủ nhiệm khoa giáo dục của Học viện Văn lý Nữ sinh Kim Lăng vào

những năm 1930.

Nhật ký ghi lại chi tiết những tội ác thảm sát Nam Kinh của quân xâm lược Nhật mà cô đã tự mình trải qua, cũng như tình hình cai trị thực dân của quân Nhật ở Nam Kinh trong những năm sau đó.

Hai bản nhật ký đã được giao cho Lâm Hựu Luân, lẽ ra công việc của Trương Thuần Như đã kết thúc, nhưng cô lại không nghĩ vậy.

Bởi vì một loạt cảm xúc trong thời gian này, cô quyết định đến Nam Kinh ở Trung Quốc để điều tra sâu hơn, sau đó viết một cuốn sách liên quan, kể cho thế giới phương Tây biết những tội ác chồng chất mà người Nhật đã gây ra năm đó.

Thấy Trương Thuần Như đã quyết tâm, Lâm Hựu Luân không khuyên nữa, mà lấy ra tập séc từ túi, nhanh chóng điền một dãy sáu chữ số vào, xé ra rồi đẩy về phía Trương Thuần Như.

Chương 898

"Anh Lâm, đây là ý gì?" Khoản thù lao mà Lâm Hựu Luân thuê Trương Thuần Như tìm kiếm tài liệu về vụ thảm sát Nam Kinh ở nước ngoài đã được thanh toán một lần cách đây hai năm.

Lúc này Lâm Hựu Luân lại viết một tấm séc khác, Trương Thuần Như theo bản năng muốn từ chối. "Cô Trương đi Châu Âu tìm kiếm tài liệu, chắc chắn sẽ có chi phí, số tiền này coi như là kinh phí tôi hỗ trợ cô Trương xuất bản sách." Trương Thuần Như không nhận tấm séc mà do dự. "Chuyện này là tôi tự nguyện làm, vốn dĩ trước đó tôi đã định trả lại số tiền mà anh Lâm đã trả cho tôi rồi, bây giờ thì càng không thể nhận tiền của anh nữa!" "Cô Trương không chịu nhận số tiền này, vậy là xem thường tôi sao?" Lâm Hựu Luân nói vậy, Trương Thuần Như vội vàng xua tay. "Anh Lâm đừng nói vậy, tôi tuyệt đối không có ý đó." "Vậy cô Trương cứ nhận đi.

À phải rồi, trước khi cô đi Đại lục, có thể đến Hồng Kông một chuyến, tôi sẽ giới thiệu cho cô Trương một người bạn, anh ấy đang lên kế hoạch quay một bộ phim phản ánh vụ thảm sát Nam Kinh, hai người chắc chắn sẽ tìm thấy tiếng nói chung." Lâm Hựu Luân nói đến nước này, Trương Thuần Như không có cách nào từ chối nữa, đành phải nhận tấm séc trị giá khoảng 100.000 đô la Mỹ. "Tôi còn hẹn gặp một người khác, đối phương cũng là một nữ nhà văn gốc Hoa.

Nếu cô Trương có hứng thú có thể ở lại gặp mặt, đương nhiên nếu cô còn có việc khác, thì tôi sẽ không giữ cô lại." "Vậy tôi xin phép cáo từ trước." Trương Thuần Như đứng dậy, vừa định đi thì đột nhiên nhớ ra một chuyện. "Anh Lâm, tôi có thể mạo muội hỏi một chút, anh nhờ tôi tìm kiếm 《Nhật ký Rabe》 và 《Nhật ký Vautrin》, là đang chuẩn bị quay một bộ phim phản ánh vụ thảm sát Nam Kinh

sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu, nhìn Trương Thuần Như, anh biết đối phương chắc chắn còn điều muốn hỏi. "Không biết anh Lâm định mời ai làm đạo diễn bộ phim này?" "Steven Spielberg." Mắt Trương Thuần Như sáng lên, "Nói như vậy anh Lâm định chuyển thể 《Nhật ký Rabe》 thành phim sao?" Lâm Hựu Luân nhún vai không phủ nhận cũng không khẳng định, "Cô Trương tại sao lại khẳng định như vậy?" Trương Thuần Như không chút suy nghĩ nói: "Tôi đã đọc tiểu thuyết gốc của 《Bản danh sách Schindler》, cảm thấy Schindler và Rabe có rất nhiều điểm chung.

Cả hai đều xuất thân từ Đức Quốc xã, và đều dùng thân phận của mình làm vỏ bọc, giúp đỡ rất nhiều người thoát khỏi thảm sát.

Vì đạo diễn Spielberg đã quay 《Bản danh sách Schindler》, nên ông ấy chắc chắn cũng sẽ hứng thú với 《Nhật ký Rabe》." Lâm Hựu Luân im lặng một lúc, cuối cùng đưa ra một câu trả lời mơ hồ cho Trương Thuần Như. "Mong là vậy." Trên thực tế, Trương Thuần Như chỉ đoán đúng một nửa. 《Nhật ký Rabe》 và 《Bản danh sách Schindler》 quả thực có nhiều điểm tương đồng, thậm chí có thể nói là những phiên bản khác nhau của cùng một câu chuyện, nhưng Trương Thuần Như đã bỏ qua một vấn đề quan trọng.

Vì bản thân Spielberg là người Do Thái, nên 《Bản danh sách Schindler》 có ý nghĩa đặc biệt đối với ông ấy, còn 《Nhật ký Rabe》 lại không có điều kiện như vậy.

Việc Spielberg sẵn lòng đầu tư rất nhiều tình cảm vào 《Bản danh sách Schindler》 không có nghĩa là ông ấy sẽ làm tương tự khi quay 《Nhật ký Rabe》, vì ông ấy không phải là người Châu Á, sẽ không có sự đồng cảm sâu sắc trước cảnh đồng bào bị sát hại, mà chỉ đứng ở góc độ người ngoài cuộc để nhìn nhận vấn đề này.

Cho dù Spielberg sẵn lòng nhận lời, chắc chắn cũng không thể

quay ra hiệu quả chấn động lòng người như 《Bản danh sách Schindler》.

Ngoài ra còn một lý do quan trọng nữa là, những đạo diễn tầm cỡ như Spielberg, thường sẽ không muốn lặp lại việc quay cùng một loại đề tài phim. 《Nhật ký Rabe》 vì quá giống với 《Bản danh sách Schindler》, ngược lại dễ bị Spielberg từ chối.

Đương nhiên Lâm Hựu Luân và Spielberg đã có hẹn trước, hơn nữa hiện tại hai người lại là đối tác, chỉ cần Lâm Hựu Luân mở lời, Spielberg nhiều khả năng sẽ không từ chối quay 《Nhật ký Rabe》, nhưng hiệu quả bộ phim làm ra chắc chắn sẽ không được như mong đợi.

Lâm Hựu Luân đã tốn nhiều công sức tìm kiếm đủ loại tài liệu, thực chất là để thuyết phục Spielberg tự nguyện đến giúp anh quay bộ phim này, và việc anh chọn Spielberg đương nhiên cũng có lý do.

Một mặt, Lâm Hựu Luân cần mượn trình độ đạo diễn siêu việt của Spielberg để biến bộ phim này thành một tác phẩm kinh điển như 《Bản danh sách Schindler》.

Mặt khác, chỉ có một đạo diễn quốc tế tầm cỡ như Spielberg khi làm một bộ phim phản ánh vụ thảm sát Nam Kinh, mới có đủ sức thuyết phục trong xã hội quốc tế, điểm này thì đạo diễn người Hoa không thể thay thế được.

Trương Thuần Như không hỏi cặn kẽ lý do sâu xa của Lâm Hựu Luân, nhưng trong lòng mơ hồ đoán được, tất cả những câu trả lời này có lẽ sẽ nằm ở nữ nhà văn gốc Hoa mà Lâm Hựu Luân sắp gặp.

Không lâu sau khi Trương Thuần Như rời đi, một người phụ nữ gốc Hoa mặc áo khoác gió chậm rãi đến, vừa gặp đã vội vàng xin lỗi Lâm Hựu Luân. "Anh Lâm, thực sự rất xin lỗi, trên đường đến xe bị hỏng, đành phải bắt taxi đến vội, đã làm mất chút thời gian, mong anh

thông cảm!" Lâm Hựu Luân nhấc tay, "Cô Nghiêm mời ngồi!" Đối phương lúc này mới ngồi xuống, người phục vụ nhanh chóng mang đến cho cô ấy một cốc cà phê. "Trước khi đến đây tôi đã đi xem 《Công viên kỷ Jura》, cảm giác mà bộ phim này mang lại cho tôi chỉ có thể dùng từ 'tuyệt diệu' để hình dung, không trách anh Lâm lại tự tin vào doanh thu phòng vé đến vậy." "Cô Nghiêm quá khen rồi, bộ phim đó tôi chỉ tham gia đầu tư...

Nói cách khác, dù bộ phim đó có thành công đến đâu, nó vẫn là một bộ phim Hollywood." Lâm Hựu Luân nói ra lời này, không khí cuộc nói chuyện lập tức trở nên nặng nề.

Cô Nghiêm im lặng một lúc, rồi mới mở miệng nói: "Điện ảnh Hoa ngữ muốn đạt được thành công như vậy, ước tính còn phải đợi một thời gian nữa.

Nhưng có những người như anh Lâm, tôi nghĩ tương lai của điện ảnh Hoa ngữ là đáng để mong đợi." Lâm Hựu Luân đã sớm chai sạn với những lời khen ngợi kiểu này, thành phần nịnh hót trong đó cũng tự động bị anh lọc bỏ. "Được rồi, quay lại vấn đề chính, lần này tôi tìm cô Nghiêm đến đây, thực chất là muốn nhờ cô giúp tôi viết một kịch bản!" "Viết kịch bản?" Cô Nghiêm ngẩn người, hoàn toàn không nghĩ tới Lâm Hựu Luân sẽ đưa ra yêu cầu như vậy. "Sao vậy, cô Nghiêm có vấn đề gì à?" "Không không, tôi chỉ hơi tò mò, tại sao anh Lâm lại tìm tôi?" Cô Nghiêm khẽ nhíu mày, trước khi du học Mỹ, cô từng viết vài cuốn tiểu thuyết ở Đại lục, khả năng những tác phẩm đó được Lâm Hựu Luân thưởng thức là rất mong manh.

Sau khi định cư ở Mỹ, cô chỉ viết một cuốn tiểu thuyết, xuất bản ở Mỹ cũng không gây được nhiều chú ý.

Gần đây cô có ý định chuyển sang làm biên tập viên chuyên nghiệp, cũng đã viết vài kịch bản cho bạn bè, nhưng những kịch bản

đó hoàn toàn không có khả năng được dựng thành phim, thuần túy là để luyện tay.

Bây giờ đột nhiên nghe nói Lâm Hựu Luân mời cô giúp viết kịch bản, điều này giống như một người nghèo khó đột nhiên trúng số độc đắc, nhất thời có chút không biết phải làm sao. "Vì tôi tự viết, có lẽ không thể viết ra được cái cảm giác đó.

Vừa hay trong thời gian này có người giới thiệu tôi đọc một cuốn tiểu thuyết của cô Nghiêm, tôi thấy cô chính là người tôi cần tìm.

Đương nhiên, còn một lý do quan trọng hơn, cô Nghiêm là người Châu Á." "Anh Lâm, có lẽ anh vẫn chưa biết, tôi đã chính thức nhập quốc tịch Mỹ rồi." Cô Nghiêm có chút lúng túng nói, dù sao nói ra chuyện này trước mặt đồng bào của mình, cô ấy ít nhiều vẫn thấy hổ thẹn.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Đó là lựa chọn cá nhân của cô Nghiêm, tôi có thể hiểu, hơn nữa điều đó cũng không sao cả, ít nhất cô Nghiêm từng là người Châu Á, đối với tôi như vậy là đủ rồi." "Mạo muội hỏi một câu, kịch bản mà anh Lâm muốn tôi viết có liên quan đến Châu Á không?" Cô Nghiêm hỏi xong vấn đề này thì hối hận ngay, cô biết câu hỏi này rất ngớ ngẩn.

Nếu không liên quan đến Châu Á, với bao nhiêu biên kịch ở Hollywood, Lâm Hựu Luân hà tất phải tìm cô để viết kịch bản này. "Cô Nghiêm xem cái này trước đi!" Lâm Hựu Luân không trực tiếp trả lời, mà đưa bản sao của 《Nhật ký Rabe》 và 《Nhật ký Vautrin》 mà Trương Thuần Như vừa để lại cho cô Nghiêm, chính xác hơn là Nghiêm Ca Lệnh.

Nghiêm Ca Lệnh do dự cầm lấy, vừa hay cô ấy xem qua 《Nhật ký Vautrin》 trước, đọc hai trang liền chợt hiểu ra, kịch bản mà Lâm Hựu Luân tìm cô ấy viết, có liên quan đến vụ thảm sát Nam Kinh.

Mọi nghi hoặc trong đầu cô ấy đều được giải đáp vào khoảnh khắc này: tại sao Lâm Hựu Luân nhất định phải tìm một người gốc Hoa để viết kịch bản này, rồi lại chọn cô ấy trong số rất nhiều người...

Tất cả câu trả lời đều chỉ về hai cuốn nhật ký này. "Cô Nghiêm chắc hẳn đã đoán ra rồi, đúng vậy, tôi đang chuẩn bị quay một bộ phim phản ánh vụ thảm sát Nam Kinh, và tôi hy vọng bộ phim này có thể thu hút sự chú ý rộng rãi trên trường quốc tế.

Vì điều này, tôi đã dành hơn hai năm để tìm kiếm hai cuốn nhật ký này, sau đó tôi đã nỗ lực lớn hơn nữa, mới thuyết phục được một đạo diễn người Mỹ đến đạo diễn bộ phim này.

Hiện tại, điều duy nhất tôi còn thiếu chính là một câu chuyện có thể lay động lòng người." "Nhưng anh Lâm không phải đã tìm được hai cuốn nhật ký này rồi sao?" Nghiêm Ca Lệnh hỏi một cách tò mò. "Lâm Hựu Luân nói vậy, Nghiêm Ca Lệnh lập tức cảm thấy áp lực không nhỏ. "Anh Lâm muốn tôi lấy hai cuốn nhật ký này làm nguyên mẫu, viết một câu chuyện mới?" Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng nở nụ cười trên mặt, nói chuyện với người thông minh thật dễ dàng, anh chỉ cần khẽ gợi ý, cô ấy đã có thể hiểu ý của anh. "Dàn ý câu chuyện tôi đã chuẩn bị xong rồi, cô Nghiêm chỉ cần dựa trên khung truyện này, làm chi tiết hóa cốt truyện hơn, sau đó thổi hồn và sự sống động vào các nhân vật trong truyện." Nghiêm Ca Lệnh không nói gì, cô ấy đang nghiêm túc cân nhắc đề nghị của Lâm Hựu Luân. "Cô Nghiêm không cần vội vàng đồng ý, cô có thể nghe trước câu chuyện này, rồi sau đó đưa ra quyết định." Từ lời nói của Lâm Hựu Luân, Nghiêm Ca Lệnh nghe ra một sự tự tin khác thường, nhưng cô ấy làm sao cũng không thể hiểu nổi, sự tự tin này của Lâm Hựu Luân đến từ đâu, anh ta dựa vào đâu mà tin rằng mình nghe xong dàn ý câu chuyện của anh ta, nhất định sẽ đồng ý nhận công việc này?

Lâm Hựu Luân nhìn ra sự nghi hoặc của Nghiêm Ca Lệnh, nhưng anh không giải thích, mà bắt đầu kể câu chuyện trong lòng anh. "Năm 1937, quân Nhật phát động chiến tranh xâm lược toàn diện Trung Quốc, Nam Kinh thất thủ.

Trong thành có một nhà thờ Công giáo tạm thời vẫn chưa bị chiếm đóng.

Một nhóm nữ sinh trường giáo hội, vài cô gái lầu xanh bên sông Tần Hoài, những binh sĩ bị thương và một người Mỹ tên John đã lần lượt vào nhà thờ này.

Trong lúc cùng nhau đối mặt với một tai ương sinh tử, giữa họ đã nảy sinh đủ loại tình cảm kỳ diệu.

Nhưng rất nhanh sau đó, mảnh đất thanh bình này cũng bị xâm chiếm, quân Nhật xông vào nhà thờ và phát hiện các nữ sinh.

Chương 899

Khi chuẩn bị cưỡng hiếp, người lính bị thương đang ẩn nấp trong nhà thờ đã nổ súng cứu các nữ sinh, nhưng chính anh ta lại bỏ mạng vì thế.

Sau đó, quân Nhật lại chuẩn bị cưỡng ép các nữ sinh đi dự lễ mừng công của quân Nhật.

Các nữ sinh không cam chịu bị quân Nhật sỉ nhục, định tự sát tập thể, nhưng lại được nhóm kỹ nữ do Ngọc Mặc cầm đầu cứu thoát.

Mười ba cô gái lầu xanh này khoác lên mình chiếc áo choàng ca kỹ, thay thế các nữ sinh trong nhà thờ, đi đến một lời hẹn chết bi tráng..." Nghiêm Ca Lệnh im lặng lắng nghe câu chuyện này, trong lòng đột nhiên nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, câu chuyện này cứ như thể cô đã từng nghe ở đâu đó vậy, có một sự quen thuộc đến tận tâm can, nhưng so với ký ức trong thực tế thì lại không tìm thấy bất kỳ nguồn gốc nào.

Khổ sở suy nghĩ nhưng không có câu trả lời, cuối cùng Nghiêm Ca Lệnh chỉ có thể quy sự quen thuộc này cho sự đồng cảm mà câu chuyện mang lại cho cô, vì chỉ có lý do này mới giải thích hợp lý.

Người Mỹ tên John trong câu chuyện này, có thể coi là sự kết hợp của Rabe và Vautrin.

Lâm Hựu Luân thiết kế một nhân vật như vậy, rõ ràng là để mượn góc nhìn của anh ta, nhằm thể hiện một cách khách quan và chân thực hơn sự tàn bạo của vụ thảm sát Nam Kinh cho khán giả.

Anh dùng nhà thờ này làm một không gian nhỏ, để phản ánh thảm cảnh của toàn thành Nam Kinh.

Theo Nghiêm Ca Lệnh, đây là một phương pháp thể hiện thông minh.

Đương nhiên dàn ý câu chuyện này rất hay, nhưng để thực sự trở thành một tác phẩm xuất sắc, mấu chốt vẫn là phải xem việc xây dựng các nhân vật bên trong.

Đây chính là công việc mà Lâm Hựu Luân giao cho Nghiêm Ca Lệnh.

Nghiêm Ca Lệnh rất rõ độ khó của công việc này, đặc biệt là khi cô nghe nói Spielberg có khả năng sẽ đạo diễn bộ phim này, trong lòng càng thêm dao động.

Để Lâm Hựu Luân và Spielberg cùng hài lòng, độ khó của việc này đã tăng gấp mấy lần.

Nhưng cuối cùng Nghiêm Ca Lệnh vẫn đồng ý với yêu cầu của Lâm Hựu Luân, bởi vì trong lòng cô có một cảm giác rằng nếu bỏ lỡ cơ hội này, cô sẽ hối tiếc suốt đời.

Sáng hôm sau, Lâm Hựu Luân bị một tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Vừa đặt ống nghe vào tai, đầu dây bên kia đã truyền đến giọng nói vô cùng phấn khích của Lục Khải Tư. "Chào Lâm, tối qua thế nào?" Lâm Hựu Luân ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, mới hơn 9 giờ sáng.

Đêm qua anh và Quan Chi Lâm đã quấn quýt đến nửa đêm mới thực sự ngủ, giờ phút này bị điện thoại của Lục Khải Tư làm tỉnh giấc, trong lòng không khỏi có chút phiền não. "Khốn kiếp, tối qua anh không phải đi ăn mừng sao?

Sao sớm vậy đã gọi điện cho tôi rồi?" Lục Khải Tư nói với giọng không thiếu ý xấu qua điện thoại. "Khốn kiếp, tôi đang ngủ thật mà!"

Lâm Hựu Luân ngồi dậy từ giường, xoa xoa đầu, bực bội nói. "Ồ, tôi rất xin lỗi, nhưng gọi điện đến đây thực sự có chuyện rất quan trọng muốn báo cho anh." Mặc dù Lục Khải Tư nói vậy, nhưng trong giọng điệu của anh ta không hề có chút hối lỗi nào. "Doanh thu phòng vé ngày đầu của 《Công viên kỷ Jura》 đã được thống kê rồi sao?" Lục Khải Tư đầu dây bên kia hơi sững người, có chút không cam tâm nói: "Lâm, khuyết điểm lớn nhất của anh chính là quá vô vị, ban đầu tôi định cho anh một bất ngờ." "Nếu đổi lại là anh bị đánh thức, anh còn thấy bất ngờ không?" "Được rồi, tôi xin lỗi anh lần nữa, nhưng lần này anh chắc chắn không đoán được doanh thu phòng vé ngày đầu đâu, thật ra khi tôi nhận được tin này, tôi còn cảm thấy khó tin nữa là." Lục Khải Tư càng nói càng phấn khích, chỉ thiếu điều nói năng lộn xộn nữa thôi. "Vậy anh cũng phải nói cho tôi đáp án trước chứ?

Là một mười triệu hay hai mươi triệu?" "Là ba mươi triệu!" Lục Khải Tư gần như hét lên con số này, ngay cả qua điện thoại, tai Lâm Hựu Luân cũng bị anh ta làm cho ù đi. "Ba mươi triệu, thật sự là một thành tích không tồi." Lâm Hựu Luân đưa ống nghe ra xa một chút, rồi còn ngáp một cái. "Đây là ba mươi triệu đấy!

Trong lịch sử Mỹ chưa từng có bộ phim nào đạt được thành tích như vậy trong ngày đầu công chiếu, lẽ nào anh nghe tin này mà chỉ có cảm giác như thế thôi sao?" Lục Khải Tư đầu dây bên kia rất uất ức. "Lẽ nào tôi nhất định phải hò hét ầm ĩ như anh mới là bình thường sao?" Lâm Hựu Luân bực bội đáp một câu. "Nhưng đây là ba mươi triệu, theo xu hướng này, chỉ chưa đầy một tuần nữa doanh thu phòng vé của bộ phim này sẽ vượt trăm triệu, tốc độ như vậy, trong lịch sử Mỹ không thể tìm ra bộ thứ hai." Lục Khải Tư sợ Lâm Hựu Luân không rõ ý nghĩa của con số doanh thu phòng vé này, đặc biệt nhấn mạnh. "Hiện tại chưa có, không có nghĩa là tương lai không có.

Thôi được rồi, tôi nghĩ điều anh nên làm nhất bây giờ là đi bình

tĩnh lại một chút, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, sau này còn có nhiều chuyện kịch tính hơn nữa sẽ xảy ra." Nói xong, anh ta trực tiếp cúp điện thoại, hoàn toàn không cho Lục Khải Tư bất kỳ cơ hội nào để mở lời.

Lâm Hựu Luân tiếp tục vùi đầu ngủ bù, còn truyền thông Mỹ lúc này đã nổ tung.

Với mức độ được săn đón trước khi công chiếu của 《Công viên kỷ Jura》, truyền thông đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng khi doanh thu phòng vé 30 triệu đô la Mỹ trong ngày đầu công chiếu được công bố, họ vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Mới một ngày mà doanh thu phòng vé đã nhiều như vậy, trực tiếp bằng tổng doanh thu của rất nhiều bộ phim khác, vậy những bộ phim khác làm sao sống nổi?

Quan trọng hơn là, mới công chiếu một ngày mà doanh thu phòng vé đã vượt ba mươi triệu, vậy trong một tuần phá trăm triệu hẳn là chuyện rất dễ dàng, vậy còn một tháng thì sao?

Ba trăm triệu đã không còn là điều xa vời, bốn trăm triệu cũng có khả năng —— trước đây, nếu nói ra con số doanh thu phòng vé như vậy chắc chắn sẽ bị người ta cười nhạo, giống như người phương Tây kia vậy, nhưng giờ đây, những người cười nhạo lại trở thành đối tượng bị cười nhạo.

Sự thay đổi đột ngột này, thực sự khiến nhiều người nhất thời khó mà thích nghi.

Người cùng trở thành trò cười còn có người dẫn chương trình từng tuyên bố rằng nếu doanh thu phòng vé toàn cầu của 《Công viên kỷ Jura》 vượt quá 700 triệu đô la Mỹ thì anh ta sẽ khỏa thân chạy.

Các phương tiện truyền thông liên quan càng không tiếc lời chế

giễu anh ta. "Tôi nghĩ ông Cox lúc này đã có thể bắt đầu tính toán lộ trình khỏa thân chạy của mình rồi.

Chỉ cần 《Công viên kỷ Jura》 có thể duy trì tốc độ tăng trưởng doanh thu phòng vé này, việc anh ta thực hiện lời hứa chỉ còn là vấn đề thời gian." Chiều tối hôm đó, Lục Khải Tư khi trả lời phỏng vấn một đài truyền hình đã nhắc đến Lâm Hựu Luân, khi đối mặt với ống kính, anh ta tỏ ra rất uất ức. "Khi tôi báo cho anh ấy tin doanh thu phòng vé ngày đầu vượt quá ba mươi triệu, chết tiệt, tôi lại bị anh ấy coi thường!

Trong mắt anh ấy, ba mươi triệu có lẽ chẳng phải là thành tích gì ghê gớm cả.

Nếu là người khác tôi chắc chắn sẽ chế giễu anh ta, nhưng Lâm nói như vậy, tôi luôn cảm thấy anh ấy nói thế có lẽ thực sự có lý do của riêng mình.

Có lẽ không lâu nữa, anh ấy sẽ dùng hành động để chứng minh cho chúng ta thấy, mục đích duy nhất của việc tồn tại kỷ lục chính là để bị phá vỡ." Sáng hôm sau, Lâm Hựu Luân xem chương trình này trên TV, lập tức gọi điện cho Lục Khải Tư, chất vấn anh ta chuyện này là sao. "Tôi chỉ kể lại phản ứng của anh một cách chân thực thôi, sao vậy, anh thấy có vấn đề gì à?" Lục Khải Tư đầu dây bên kia giả vờ vô tội với Lâm Hựu Luân. "Tôi có nói kỷ lục doanh thu phòng vé ngày đầu ba mươi triệu rất dễ bị phá vỡ sao?

Anh đang trả thù, trả thù trắng trợn!" Lâm Hựu Luân không màng thân phận, trực tiếp cãi nhau với Lục Khải Tư qua điện thoại. "Được được, anh đừng giận, những lời tôi nói với phóng viên hôm qua chỉ là muốn đùa với anh thôi, đương nhiên những lời đó tôi nói ra là từ tận đáy lòng, tôi tin không lâu nữa, anh sẽ mang đến cho chúng ta một tác phẩm còn xuất sắc hơn!" "Nói vậy tôi còn phải cảm ơn anh sao?" Lâm

Hựu Luân buộc mình bình tĩnh lại, rồi lập tức nhận ra chuyện này có gì đó không ổn.

Lục Khải Tư vừa định giải thích, Lâm Hựu Luân liền chất vấn một câu: "Đừng nói dối nữa, chuyện này anh tuyệt đối là cố ý!" "Lâm, anh nói vậy tôi thật sự rất đau lòng..." "Dừng lại, tôi không muốn nghe mấy lời vô nghĩa của anh, anh cứ nói cho tôi biết, tại sao anh lại làm như vậy?" Lục Khải Tư đành chịu, chỉ đành thành thật khai báo: "Được rồi, tôi thừa nhận làm vậy quả thực có mục đích khác, nhưng tôi tuyệt đối không có ý hại anh.

Đúng như anh đã nói, sau khi DreamWorks Phương Đông thành lập chắc chắn sẽ gây ra cảm giác khủng hoảng cho các công ty điện ảnh khác, thậm chí họ có thể liên kết lại để đối phó chúng ta, vì vậy chúng ta cần một cách để chuyển hướng sự chú ý của họ." "Rồi anh đẩy tôi ra ngoài sao?" Lâm Hựu Luân lập tức hiểu ý của Lục Khải Tư, nhưng điều đó không có nghĩa là anh đã tha thứ cho đối phương. "Được rồi, Lâm, tôi xin lỗi anh lần nữa, nhưng đây là cách duy nhất mà tôi có thể nghĩ ra hiện tại.

Anh là cổ đông lớn nhất của công ty, chỉ cần các công ty điện ảnh khác nghĩ anh là người kiêu ngạo không ai sánh bằng, họ sẽ lơ là cảnh giác với chúng ta.

Điều này có thể giúp chúng ta giành được nhiều thời gian hơn để đứng vững ở Hollywood.

Và khi chúng ta đã vững chân rồi, đương nhiên có thể phô trương sức mạnh của mình, lúc đó họ muốn đối phó với chúng ta, sẽ phải cân nhắc kỹ lưỡng!" Lâm Hựu Luân nghe vậy có chút dở khóc dở cười, "Vậy tôi còn phải giúp anh tiếp tục diễn vở kịch này sao?" Lục Khải Tư có chút áy náy đáp: "Nếu anh không muốn, tôi có thể thay thế, giống như anh đã thấy trên TV đó." "Thôi được rồi, anh muốn làm gì

thì làm đi, dù sao tôi cũng không chơi với anh nữa, ngày mai tôi sẽ trở về Hồng Kông!" Lâm Hựu Luân nói xong liền cúp điện thoại.

Lục Khải Tư ban đầu tưởng Lâm Hựu Luân chỉ nói đùa, nhưng không ngờ Lâm Hựu Luân lại làm thật.

Chương 900

Anh ấy thậm chí còn không đợi đến ngày thứ hai mà đã lên máy bay rời Mỹ, trực tiếp vắng mặt trong buổi tiệc mừng công ngày hôm sau.

Khi Lâm Hựu Luân về đến Hồng Kông mới biết, 《Công viên kỷ Jura》 đã đạt doanh thu phòng vé 10 triệu đô la Hồng Kông ngay trong ngày đầu công chiếu tại đây.

Trong đó đương nhiên có ảnh hưởng của giá vé gấp đôi, nhưng số lượng người xem thực tế cũng đã phá vỡ một kỷ lục mới.

Và cơn sốt phòng vé của bộ phim này không chỉ dừng lại ở Mỹ và Hồng Kông.

Tại Đài Loan, bộ phim này đã đạt doanh thu gần 30 triệu đô la Đài Loan trong ngày đầu công chiếu, đồng thời thay đổi cả hệ thống phân loại phim của Đài Loan.

Ban đầu bộ phim này được xếp loại phụ đạo, sau đó được đổi thành loại bảo hộ mới được thiết lập, và trở thành bộ phim có thời gian chiếu dài nhất ở Đài Loan.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều là chuyện sau này.

Tại Châu Á, 《Công viên kỷ Jura》 đã càn quét các bảng xếp hạng doanh thu phòng vé của các quốc gia với thái độ áp đảo.

Tại Nhật Bản và Hàn Quốc, bộ phim đều lập kỷ lục kép về số lượng người xem cao nhất và doanh thu phòng vé, đồng thời một lần nữa cho các nhà làm phim Châu Á thấy được sức mạnh to lớn của các bộ phim bom tấn Hollywood. "Khi chúng ta còn đang tự mãn với việc từng hợp tác với Hồng Kông sản xuất ra bộ phim hiệu ứng đặc biệt

《Godzilla》 càn quét điện ảnh thế giới, 《Công viên kỷ Jura》 đã giáng cho chúng ta một cái tát vang dội, rồi hoàn toàn đánh thức chúng ta.

Từng có lúc chúng ta thực sự thành công với 《Godzilla》, nhưng những năm gần đây chúng ta vẫn giậm chân tại chỗ, đừng nói là Hollywood, ngay cả Hồng Kông cũng đã bỏ xa chúng ta phía sau.

Các nhà làm phim Nhật Bản, nên nghiêm túc tự kiểm điểm lại mình!" Khi doanh thu phòng vé của 《Công viên kỷ Jura》 tại Nhật Bản vượt 2 tỷ yên Nhật, tờ 《Asahi Shimbun》 đã đăng một bài bình luận như vậy, thẳng thừng chỉ trích sự không tiến bộ của điện ảnh Nhật Bản những năm gần đây.

Cùng lúc đó, truyền thông Hàn Quốc cũng đang tự kiểm điểm.

Những năm gần đây, thị trường điện ảnh Hàn Quốc gần như bị Hollywood và điện ảnh Hồng Kông chiếm lĩnh, điện ảnh nội địa không có bất kỳ thành tựu nào.

Cùng với việc 《Công viên kỷ Jura》 liên tục phá kỷ lục doanh thu phòng vé tại Hàn Quốc, tiếng gọi của giới điện ảnh Hàn Quốc kêu gọi chính phủ thay đổi hạn chế nhập khẩu phim, bảo vệ sự phát triển của điện ảnh nội địa cũng ngày càng mạnh mẽ.

Chỉ có ở Hồng Kông, tiếng nói nghi ngờ này mới nhỏ đi một chút, bởi vì bản thân 《Công viên kỷ Jura》 là sự hợp tác giữa Hồng Kông và Hollywood.

Mặc dù không thể hoàn toàn xếp bộ phim này vào thể loại phim Hồng Kông, nhưng cũng không thể coi nó là phim ngoại hoàn toàn.

Đương nhiên, 《Công viên kỷ Jura》 vẫn tạo ra tác động rất lớn đối với phim Hồng Kông theo nghĩa truyền thống.

Ví dụ đơn giản nhất là trong thời gian bộ phim này công chiếu tại

Hồng Kông, doanh thu phòng vé của các bộ phim Hồng Kông cùng thời điểm đều rất ảm đạm, thậm chí không có một bộ phim nào vượt quá 10 triệu đô la Hồng Kông.

Mặc dù nhiều người vẫn chưa nhận ra, nhưng 《Công viên kỷ Jura》 thực sự đã phá vỡ cục diện vốn có của điện ảnh Châu Á ở một mức độ nào đó, một kỷ nguyên mới đã thực sự mở ra.

Bộ phim *Công viên kỷ Jura* công chiếu một tuần, doanh thu phòng vé Bắc Mỹ vượt 130 triệu USD, phòng vé Hong Kong cũng vọt lên 50 triệu HKD, truyền thông xôn xao!

Nhưng đằng sau doanh thu phòng vé cực cao của *Công viên kỷ Jura* tại Hong Kong là sự thất bại gần như toàn diện của các bộ phim Hong Kong cùng thời điểm.

Bên cạnh sự kinh ngạc trước doanh thu phòng vé đáng kinh ngạc của *Công viên kỷ Jura*, truyền thông Hong Kong cũng dần xuất hiện những tiếng nói phản tư và nghi vấn... *Công viên kỷ Jura* có được coi là phim Hong Kong không?

Liệu một bộ phim như vậy rốt cuộc là thúc đẩy hay phá hoại ngành công nghiệp điện ảnh Hong Kong nhiều hơn?

Ban đầu đây chỉ là chủ đề được một bộ phận truyền thông thảo luận, nhưng rất nhanh, tất cả các tờ báo, tạp chí ở Hong Kong đều lần lượt tham gia vào hàng ngũ tranh luận, thậm chí cả các chương trình phát thanh cũng theo đó mà náo nhiệt. "Nói *Công viên kỷ Jura* không phải phim Hong Kong thì thật có chút thẹn với lương tâm, hơn một nửa số tiền đầu tư cho bộ phim này đến từ Hong Kong, công ty Aurora của Hong Kong cũng đã bỏ rất nhiều công sức vào phần hậu kỳ.

Không có số tiền này, không có kỹ thuật này, sẽ không có bộ *Công viên kỷ Jura* này." "Nhưng nếu nói *Công viên kỷ Jura* là

phim Hong Kong thì quả thực cũng có chút thẹn với lương tâm, vì ngoài đầu tư và kỹ thuật, bộ phim này không có bất kỳ chút bóng dáng nào của phim Hong Kong.

Đạo diễn là người Mỹ, kể câu chuyện xảy ra ở Mỹ, từ trong ra ngoài căn bản đều là một bộ phim Hollywood." "Mọi người tranh đi tranh lại về vấn đề này, nhưng lại bỏ qua một cách đơn giản nhất, đó là xem Giải Kim Tượng có chấp nhận *Công viên kỷ Jura* đăng ký dự thi hay không.

Theo quy tắc hiện hành của Giải Kim Tượng, tôi nghĩ *Công viên kỷ Jura* mười phần sẽ bị từ chối như *Bá Vương Biệt Cơ*.

Giải Kim Tượng đã không thừa nhận, vậy thì bộ phim này đương nhiên cũng không thể coi là phim Hong Kong." "Tất nhiên, việc thảo luận *Công viên kỷ Jura* có phải phim Hong Kong hay không thực ra không có ý nghĩa quá lớn.

Điều chúng ta cần quan tâm hơn là liệu thành công của *Công viên kỷ Jura* có thể được sao chép trong điện ảnh Hong Kong hay không.

Kết luận cá nhân của tôi là KHÔNG." "Lúc này sẽ có người nói rằng điện ảnh Hong Kong hiện tại không thiếu vốn, không thiếu kỹ thuật, vậy tại sao không thể làm ra một bộ phim như *Công viên kỷ Jura*?

Câu trả lời của tôi là Hong Kong thiếu thị trường.

Một bộ phim như *Công viên kỷ Jura* có mức đầu tư hơn 200 triệu USD.

Một bộ phim như vậy ở Mỹ chỉ cần khán giả ủng hộ là hoàn toàn có thể thu hồi chi phí, nhưng ở Hong Kong, doanh thu phòng vé vượt 100 triệu HKD đã là một điều phi thường rồi. 200 triệu USD là 1,6 tỷ HKD, mọi người thử nghĩ xem đó là khái niệm gì?" Trong chiếc xe

hơi, máy thu thanh đang phát đi một đoạn ghi âm chương trình phỏng vấn bị gián đoạn, xen lẫn tiếng rè xè.

Đổng Thiên Lý đang bị kẹt xe liền chỉnh lại tần số, âm thanh phát thanh cuối cùng cũng rõ ràng hơn. "Chắc chắn sẽ có người phản bác tôi rằng điện ảnh Hong Kong những năm qua cũng đã quay không ít phim bom tấn, dù không có doanh thu phòng vé khủng khiếp như *Công viên kỷ Jura*, nhưng cũng có vài bộ phim đạt doanh thu toàn cầu trên 300 triệu USD.

Nhưng mọi người đừng quên, những bộ phim đó đều do cùng một người thực hiện.

Ngoài người đó ra, Hong Kong còn có bộ phim nào khác từng kiếm được rất nhiều tiền ở thị trường nước ngoài không?

Gia Hòa thì miễn cưỡng được coi là một, nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng, bởi vì mấy bộ phim thực sự có thể gây tiếng vang của Gia Hòa đều là hợp tác với người đó." "Trước đây có người nói rằng đó là vì điện ảnh Hong Kong đã tìm thấy một con đường mở rộng mới, nhưng tôi lại cho rằng con đường này đối với điện ảnh Hong Kong thực ra là một con đường sai lầm, bởi vì ngoài người đó ra, không ai khác có thể đi thông con đường này." "Hiện tại tôi rất lo lắng, sau này điện ảnh Hong Kong sẽ ngày càng đi vào cực đoan, những bộ phim bom tấn như *Công viên kỷ Jura* kiếm được bội tiền, trong khi không gian sống của phim kinh phí thấp lại ngày càng bị thu hẹp, từ việc mọi người cùng vui vẻ trở thành chỉ một mình vui vẻ." Tiếng còi xe phía sau kéo Đổng Thiên Lý trở về thực tại từ những suy tư.

Con đường phía trước đã thông, anh vội vàng khởi động xe, nhưng trong lòng vẫn còn suy nghĩ về những lời mà vị khách mời giấu tên vừa nói trên chương trình phát thanh.

Khi gần đến tòa nhà trụ sở của *Minh Báo*, điện thoại di động

của Đổng Thiên Lý đột nhiên reo lên. "Anh Lâm, tôi đang trên đường đến tòa soạn, có chuyện gì không ạ?" "Cậu chỉnh máy thu thanh trên xe sang tần số 881 của Đài Phát thanh Thương Đài Lôi Đình, bên đó đang có một chương trình phỏng vấn, cậu nghe thử đi..." "Tôi vừa mới nghe chương trình này." "Vậy thì tốt quá.

Lát nữa cậu liên hệ với Thương Đài, tìm vị khách mời của chương trình này, sau đó thuyết phục anh ta tổng hợp quan điểm vừa rồi thành một chuyên mục, đăng trên *Minh Báo*." "Nhưng mà..." Đổng Thiên Lý vừa mở lời, Lâm Hựu Luân ở đầu dây bên kia đã hiểu ý anh. "Không sao cả. *Minh Báo* đã tuân thủ tôn chỉ làm báo trung lập và tự do ngôn luận, thì đừng ngại đăng những bài viết như vậy." Đổng Thiên Lý cười khổ một tiếng: "Tôi chủ yếu là lo lắng, bài viết như vậy đăng ra sẽ có một số ảnh hưởng đến anh Lâm." "Cái này cậu cứ yên tâm, muốn dựa vào mấy bài viết mà hạ gục tôi, có vài người e rằng quá tự lượng sức mình." Giọng điệu của Lâm Hựu Luân có vẻ rất bình tĩnh, nhưng càng như vậy, Đổng Thiên Lý càng cảm thấy Lâm Hựu Luân e rằng sẽ không bỏ qua chuyện này một cách dễ dàng.

Việc đăng bài viết này trên *Minh Báo* có lẽ chỉ là bước đầu tiên anh ta triển khai phản công.

Đổng Thiên Lý làm việc rất hiệu quả, ngay ngày hôm sau *Minh Báo* đã đăng bài bình luận với tiêu đề *Mọi người cùng vui vẻ không bằng một mình vui vẻ – Điện ảnh Hong Kong bước vào kỷ nguyên độc quyền*.

Bài viết này vừa xuất hiện, lập tức thu hút sự chú ý của các bên, đặc biệt là độc giả của *Minh Báo* đa phần là giới trí thức và tầng lớp tinh hoa xã hội, việc đăng một bài viết như vậy ý nghĩa tự nhiên không cần nói cũng hiểu.

Trong văn phòng, Lâm Kiện Nhạc cầm một tờ *Minh Báo*, nhíu

mày không nói.

Đối diện bàn làm việc, Hoàng Ngọc Lang ghé sát người về phía Hoàng Bạch Minh: "Hoàng Giám đốc, nói xem Lâm Hựu Luân rốt cuộc đang làm trò quỷ gì?" Hoàng Bạch Minh cười khổ lắc đầu: "Nếu tôi có thể đoán được suy nghĩ của vị đó, thì tôi còn ngồi ở đây làm gì?" "Vậy chuyện trước đó..." Hoàng Ngọc Lang do dự nhìn Lâm Kiện Nhạc một cái, rồi quay lại nhìn Hoàng Bạch Minh với ánh mắt đầy vẻ thăm dò.

Hoàng Bạch Minh gật đầu, trong lòng Hoàng Ngọc Lang đại khái đã có một cái nhìn tổng thể. *Công viên kỷ Jura* tiến lên mạnh mẽ trên thị trường điện ảnh Hong Kong, lúc đầu truyền thông Hong Kong đều rất thân thiện với bộ phim này, nhưng đột nhiên lại chuyển thành tập thể lên án, lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Nếu nói *Công viên kỷ Jura* có tác động đến thị trường điện ảnh Hong Kong thì chắc chắn là có, nhưng cũng không khoa trương như truyền thông nói.

Hầu hết các nhà phát hành phim trước khi *Công viên kỷ Jura* công chiếu đều đã điều chỉnh kế hoạch phát hành của mình, lịch chiếu hoặc là đẩy sớm hoặc là lùi lại, về cơ bản đều tránh đụng độ với *Công viên kỷ Jura*.

Chương 901

Còn những bộ phim không tránh được đều là những phim kinh phí thấp, sản xuất nhỏ, những phim như vậy ngay cả trong tình huống bình thường cũng không thể đạt được nhiều doanh thu phòng vé.

Nhưng sau khi được truyền thông cố ý tuyên truyền như vậy, cảm giác của mọi người đã hoàn toàn thay đổi.

Hoàng Ngọc Lang ban đầu còn lấy làm lạ, các công ty điện ảnh Hong Kong có lợi ích trực tiếp liên quan đến chuyện này còn chưa bắt đầu than phiền, mà truyền thông đã xông lên phía trước, hơn nữa ngay từ đầu đã nhắm thẳng vào Lâm Hựu Luân.

Bây giờ anh ta cuối cùng cũng hiểu ra, hóa ra chuyện này là do Lâm Kiện Nhạc giở trò sau lưng.

Đương nhiên, chỉ riêng sức mạnh của Lâm Kiện Nhạc một mình thì không đủ để tạo ra thế trận lớn như vậy, có lẽ tập đoàn báo chí *Tinh Đảo*, đối thủ cũ của *Minh Báo*, lần này cũng không ít ra sức.

Mà Lâm Hựu Luân cũng không phải là kẻ dễ bị bắt nạt, việc *Minh Báo* đăng bài viết này có lẽ chính là sự khởi đầu cho cuộc phản công của anh.

Trong lòng Hoàng Ngọc Lang đang suy tính chuyện này, thư ký của Lâm Kiện Nhạc đẩy cửa bước vào, khẽ nói vào tai anh ta vài câu.

Lâm Kiện Nhạc biến sắc, nhìn thư ký hỏi: "Cô chắc chắn chứ?" Thư ký khẳng định gật đầu.

Lâm Kiện Nhạc không nói hai lời, lập tức bảo thư ký tìm một chiếc máy thu thanh, chỉnh tần số đến Đài Phát thanh Thương Đài Lôi Đình 881.

Đài đang phát một chương trình trò chuyện, mà người dẫn chương trình kỳ này lại chính là Chủ tịch Thương Đài Du Tranh.

Mọi người còn chưa kịp hoàn hồn từ phát hiện bất ngờ này, thì từ đài phát thanh lại truyền ra một giọng nói quen thuộc khác.

Là Lâm Hựu Luân!

Khách mời mà Du Tranh mời trong chương trình kỳ này lại chính là Lâm Hựu Luân!

Hoàng Ngọc Lang và Hoàng Bạch Minh nhìn nhau ngơ ngác, sắc mặt Lâm Kiện Nhạc thì dần trở nên âm trầm. "Anh Lâm, anh có biết không?

Mục tiêu đầu tiên của tôi khi đến Thương Đài chính là làm một chương trình về anh, nhưng lúc đó tôi nghĩ mục tiêu này có lẽ cả đời cũng không thể thực hiện được." Du Tranh tự giễu ngay từ đầu chương trình. "Anh lại hận tôi đến vậy sao?" Câu trả lời của Lâm Hựu Luân nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, ngay cả Du Tranh đang ở trong phòng thu trực tiếp cũng ngây người. "Anh Lâm tại sao lại nói như vậy?" "Bởi vì trong ấn tượng của tôi, anh luôn là người yêu ghét rõ ràng, mà anh lại không thích đàn ông, vậy thì chỉ có thể là hận tôi rồi, nếu không thì tại sao anh lại coi việc phỏng vấn tôi là mục tiêu cuộc đời mình?" "Mấy năm không gặp, Anh Lâm càng ngày càng hài hước!" Du Tranh cười tránh né chủ đề này, sau đó đưa cuộc đối thoại vào vấn đề chính. "Tôi nói *Công viên kỷ Jura* là bộ phim thành công nhất về doanh thu phòng vé trong lịch sử Hong Kong, chắc hẳn sẽ không có ai phản đối.

Sau đó tôi nói bộ phim này đồng thời cũng là bộ phim gây tranh cãi lớn nhất, điểm này chắc cũng không ai có ý kiến gì.

Với tư cách là nhà đầu tư của bộ phim này, Anh Lâm, anh nhìn nhận vấn đề này thế nào?" "Thực ra không chỉ ở Hong Kong, mà ở

Nhật Bản và Hàn Quốc, sau khi *Công viên kỷ Jura* công chiếu đều đã gây ra những tranh cãi tương tự.

Bộ phim này buộc giới điện ảnh ở những quốc gia này phải nảy sinh một cảm giác khủng hoảng cấp bách, bởi vì *Công viên kỷ Jura* chỉ là một khởi đầu, tương lai sẽ có nhiều bộ phim như vậy xuất hiện, tác động đến điện ảnh bản địa cũng sẽ ngày càng lớn." Lâm Hựu Luân dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Thật lòng mà nói, tôi rất mừng khi Hong Kong xuất hiện những tiếng nói phản tư và nghi vấn này, bởi vì vấn đề điện ảnh Hong Kong nên phát triển như thế nào đã được tranh luận nhiều năm trong ngành.

Mười năm trước, nếu có người đề xuất khẩu hiệu 'điện ảnh Hong Kong phải tự cường', chắc chắn sẽ bị nhiều người cười nhạo.

Nhưng hiện tại, nếu đề cập lại quan điểm này, e rằng sẽ không còn ai cười nổi nữa.

Đối mặt với điện ảnh Hollywood ngày càng mạnh mẽ, nếu điện ảnh Hong Kong không dũng cảm tiến lên, thì kết quả cuối cùng đừng nói là đi ra ngoài, có lẽ ngay cả thị trường bản địa cũng sẽ mất trắng!" Du Tranh hơi kinh ngạc: "Điện ảnh Hong Kong sau này ngay cả thị trường bản địa cũng không giữ được sao?" Lâm Hựu Luân biết Du Tranh muốn nói gì tiếp theo, nên đã mở lời trước anh ta: "Tôi đoán anh chắc chắn muốn nói, điều này có phải hơi phóng đại không?" Du Tranh không lên tiếng, coi như đã ngầm thừa nhận lời nói của Lâm Hựu Luân. "Đây chính là vấn đề mà tôi lo lắng.

Đừng thấy truyền thông hiện tại quan tâm đến tương lai điện ảnh Hong Kong đến vậy, nhưng trong số những người đưa ra những tiếng nói đó, rốt cuộc có bao nhiêu người xuất phát từ tấm lòng chân thành, điểm này tôi thực sự rất nghi ngờ!

Nhiều người miệng thì la làng sói đến rồi, nhưng những người

này có lẽ căn bản còn không biết con sói thật sự ở đâu." "Điện ảnh Hollywood đối với điện ảnh Hong Kong mà nói chỉ có thể coi là mối đe dọa bên ngoài, còn khủng hoảng nội tại thực sự thì nhiều người vẫn chưa nhìn thấy, hoặc nói là đã nhìn thấy nhưng không có cách nào thay đổi, ví dụ như vấn đề bản lậu.

Ngành điện ảnh, ngành thu âm những năm này ngày càng bị vấn đề này làm phiền nhiễu.

Ở Đông Nam Á và cả Đại lục, số lượng băng đĩa lậu phát hành thậm chí có thể gấp mười lần bản gốc.

Thị trường vốn đã nhỏ hẹp, lại bị bản lậu tác động như vậy, về lâu dài, vòng luẩn quẩn này sẽ chỉ khiến môi trường sống của toàn ngành điện ảnh ngày càng tồi tệ.

Không có thị trường hỗ trợ, thì không thể làm được phim bom tấn, và trước điện ảnh Hollywood sẽ ngày càng không có sức cạnh tranh!" "Điều đáng lo hơn là thị trường bản địa Hong Kong cũng đang dần thoái hóa.

Anh đừng thấy doanh thu phòng vé điện ảnh Hong Kong những năm qua vẫn duy trì đà tăng trưởng, thực ra điều này chủ yếu là do giá vé tăng.

Số lượng người xem thực tế so với mười năm trước không tăng nhiều, thậm chí trong một hai năm gần đây còn xuất hiện tình trạng tăng trưởng âm." "Hiện tại nhiều người vẫn chưa thoát ra khỏi quá khứ huy hoàng của điện ảnh Hong Kong, họ nghĩ rằng điện ảnh Hong Kong dù không tốt hơn thì ít nhất cũng sẽ không tệ đi, nên nhiều người chỉ hài lòng với những trò vặt vãnh, thu được vài chục triệu doanh thu phòng vé ở thị trường Hong Kong, sau đó cộng thêm thu nhập từ việc bán bản quyền ở nước ngoài là có thể kiếm tiền một cách dễ dàng.

Vậy lỡ một ngày nào đó, thị trường bản địa suy thoái, thị trường Đông Nam Á lại xảy ra biến cố, đến lúc đó điện ảnh Hong Kong sẽ sống bằng gì?

Lùi một bước, dù thị trường Đông Nam Á không có biến động lớn, nhưng liệu phim Hong Kong có thể mãi được yêu thích như vậy không?

Câu trả lời chắc chắn là KHÔNG.

Điện ảnh Hollywood đã có thể xâm chiếm thị trường bản địa, đương nhiên cũng có thể xâm chiếm thị trường nước ngoài.

Đến lúc đó, thị trường Đông Nam Á bị thu hẹp, số phận điện ảnh Hong Kong liệu còn có thể tốt như bây giờ không?" "Vậy anh đầu tư quay *Công viên kỷ Jura* là để tạo ra cảm giác cấp bách cho giới làm phim Hong Kong sao?" Du Tranh lúc này xen vào một câu. "Thật lòng mà nói, mục đích chính của tôi khi đầu tư *Công viên kỷ Jura* vẫn là để kiếm tiền, nhưng trong kinh tế học có một khái niệm gọi là 'hiệu ứng cá dán'. *Công viên kỷ Jura* hiện tại chính là con cá dán đó, được thả vào thị trường điện ảnh Hong Kong, khiến mọi người cảm thấy bị đe dọa, sau đó mọi người sẽ nghĩ đến việc nỗ lực tự vệ, chứ không tiếp tục như một con ếch trong nồi nước ấm, đến khi nguy hiểm ập đến thì ngay cả sức lực phản kháng cũng không còn." "Nhưng liệu *Công viên kỷ Jura* có đang thể hiện quá mạnh mẽ về doanh thu phòng vé không?

Theo cảm nhận cá nhân của tôi, dù bộ phim nào đối đầu trực diện với *Công viên kỷ Jura*, e rằng cũng sẽ thua nhiều thắng ít phải không?" Du Tranh đưa ra quan điểm khác. "*Công viên kỷ Jura* quả thực rất lợi hại, nhưng không phải nói điện ảnh Hong Kong không có chút khả năng kháng cự nào.

Hai bộ phim sắp công chiếu là *Anh hùng Việt Nam* và *Long Hổ

Môn*, dù đầu tư không thể sánh bằng *Công viên kỷ Jura*, nhưng vẫn có nhiều ưu thế có thể đem ra cạnh tranh, ví dụ như cả hai bộ phim này đều được chuyển thể từ truyện tranh rất quen thuộc với mọi người, hơn nữa trong thể loại phim hành động tương tự, hiệu ứng đặc biệt của cả hai bộ phim đều không tồi." "Anh Lâm, quảng cáo cũng không thể lộ liễu đến vậy chứ?" Du Tranh cười nhắc nhở một câu. "Chỉ nhắc đến *Anh hùng Việt Nam* mới tính là quảng cáo, vừa nãy tôi còn nhắc đến *Long Hổ Môn*, vậy cái này chắc không tính là quảng cáo nữa phải không?

Nếu không thì mấy ngày nay truyền thông rầm rộ nói về *Công viên kỷ Jura*, tôi có kiếm được bao nhiêu tiền từ bộ phim này cũng không đủ trả phí quảng cáo cho họ!" Nghe đến đây, Hoàng Ngọc Lang lại không nhịn được ghé đầu về phía Hoàng Bạch Minh. "Hoàng Giám đốc, anh nói Lâm Hựu Luân đây là ý gì?" "Hoàng tiên sinh chắc hẳn từng nghe qua một từ gọi là 'phủng sát' (tâng bốc để tiêu diệt) phải không?" Hoàng Bạch Minh khẽ thở dài trong lòng, xem ra Lâm Hựu Luân đã nhận ra động thái bên này, nên mới có phản ứng như vậy.

Lâm Hựu Luân thể hiện thái độ như vậy, rõ ràng là muốn "ăn đứt" *Long Hổ Môn*.

Nhưng điều khiến Hoàng Bạch Minh không thể hiểu nổi là Lâm Hựu Luân dựa vào đâu mà lại khẳng định chắc nịch rằng doanh thu phòng vé của *Anh hùng Việt Nam* nhất định có thể vượt qua *Long Hổ Môn*?

Dù xét từ phương diện nào, hai bộ phim này đều ngang tài ngang sức.

Về lịch chiếu, *Anh hùng Việt Nam* và *Long Hổ Môn* đều sẽ phải đối mặt với sự công kích của *Công viên kỷ Jura* – mặc dù *Công viên kỷ Jura* đã công chiếu hai tuần và doanh thu phòng vé

cũng sắp vượt 100 triệu HKD.

Xét về số lượng người xem, doanh thu phòng vé sau này sẽ không tăng trưởng phi thường như trước, nhưng mối đe dọa vẫn còn rất lớn.

Về sức ảnh hưởng của nguyên tác, *Long Hổ Môn* và *Anh hùng Việt Nam* không hề kém cạnh nhau.

Hơn nữa, kinh phí đầu tư của hai bộ phim cũng ngang bằng, *Long Hổ Môn* còn bổ sung thêm một khoản vốn vào phần hậu kỳ, ngược lại còn chiếm một chút ưu thế.

Điểm yếu duy nhất, có lẽ là phần sản xuất hiệu ứng đặc biệt của *Long Hổ Môn* do công ty hiệu ứng đặc biệt Aurora đảm nhiệm.

Lâm Hựu Luân chắc chắn biết rõ hiệu quả cuối cùng của bộ phim này sẽ như thế nào, còn *Anh hùng Việt Nam* rốt cuộc quay ra sao thì phía Lâm Kiện Nhạc lại hoàn toàn mù tịt, không biết gì cả.

Ban đầu khi quyết định giao phần hậu kỳ của *Long Hổ Môn* cho công ty Aurora, Lâm Kiện Nhạc đã cân nhắc vấn đề này.

Chương 902

Một là nếu tìm công ty hiệu ứng đặc biệt nước ngoài làm, chi phí ít nhất sẽ cao hơn 20%.

Hai là Lâm Kiện Nhạc cho rằng với sự kiêu ngạo của Lâm Hựu Luân, anh ta chắc chắn sẽ không thèm giở trò gì ở phương diện này.

Năm đó *Tru Tiên Chi Thanh Vân Kiếp* cũng do công ty Aurora làm hậu kỳ, hiệu ứng của bộ phim đó quả thực không chê vào đâu được, vào thời điểm đó tuyệt đối thuộc hàng nhất lưu.

Mà bản nháp của *Long Hổ Môn* Lâm Kiện Nhạc cũng đã xem, các cảnh chiến đấu thậm chí còn lên một tầm cao mới so với *Phong Vân Chi Hùng Bá Thiên Hạ*.

Về mặt này, công ty Aurora đương nhiên sẽ không tự đạp đổ thương hiệu của mình.

Lâm Hựu Luân nhắc đến hai bộ phim này một cách công khai trên chương trình phát thanh khiến Lâm Kiện Nhạc cũng có chút không nắm bắt được.

Chẳng lẽ Lâm Hựu Luân thực sự đã để công ty Aurora giở trò gì trong phần hậu kỳ của *Long Hổ Môn* mà phía họ không nhận ra sao?

Nhưng dù sao đi nữa, mục đích của Lâm Hựu Luân khi nhận lời phỏng vấn Thương Đài lần này đã đạt được.

Sau khi chương trình này phát sóng, sự chú ý của truyền thông Hong Kong nhanh chóng chuyển từ *Công viên kỷ Jura* sang hai bộ phim sắp công chiếu là *Anh hùng Việt Nam* và *Long Hổ Môn*.

Lâm Kiện Nhạc còn chưa kịp nghĩ ra đối sách, thì đoàn làm phim

Long Hổ Môn lại bất ngờ nhận được lời mời từ chương trình *Giải Trí Tinh Chu Hội*.

Với mối quan hệ giữa Chu Tuệ Mẫn và Lâm Hựu Luân, việc cô ấy lại mời đoàn làm phim *Long Hổ Môn* lên chương trình của mình đối với Lâm Kiện Nhạc thật sự không thể tin nổi, thậm chí anh ta còn nghi ngờ liệu có âm mưu gì trong chuyện này không?

Ban đầu Lâm Kiện Nhạc định từ chối, nhưng sau đó anh ta nghe nói *Anh hùng Việt Nam* cũng sẽ ghi hình một số của *Giải Trí Tinh Chu Hội*, liền đột nhiên thay đổi ý định, quyết định xem Lâm Hựu Luân rốt cuộc muốn giở trò gì! "Bốn vị khách mời đến với chương trình hôm nay của chúng ta, chắc hẳn mọi người đều vô cùng quen thuộc.

Xin chào Trịnh Y Kiện, Ngô Kỳ Long, Lê Tư và Ngô Trấn Vũ!" Máy quay lia theo hướng Chu Tuệ Mẫn giơ tay, lần lượt đặc tả khuôn mặt của bốn vị khách mời, cuối cùng ống kính lại quay về phía Chu Tuệ Mẫn. "Ngô Kỳ Long chắc là lần đầu tiên tham gia chương trình của tôi, nghe nói cậu là một trong Tứ Đại Thiên Vương Đài Loan, nghe thật lợi hại." Bị Chu Tuệ Mẫn đặt câu hỏi đầu tiên, Ngô Kỳ Long lập tức có cảm giác được sủng ái mà sợ hãi, nhưng anh ta lại tỏ ra rất khiêm tốn: "Không có đâu ạ, đó chỉ là một cách nói của truyền thông Đài Loan thôi.

Tôi đến Hong Kong thì vẫn là một người mới, còn nhiều thứ phải học, nhiều nơi phải bắt đầu lại từ đầu." "Trịnh Y Kiện, cậu nghe xong lời của Ngô Kỳ Long có điều gì muốn nói không?" Trịnh Y Kiện sững sờ, không ngờ Chu Tuệ Mẫn lại đột nhiên nhắm câu hỏi vào mình, anh ta gãi đầu có chút ngượng nghịu nói: "Tại sao lại là tôi?" "Bởi vì hồi đó khi mới ra mắt, cậu không hề khiêm tốn như người ta, thường xuyên vì chơi game mà làm chậm trễ việc quay phim.

Tôi có oan uổng cậu không?" Chu Tuệ Mẫn vừa vào đã bóc phốt Trịnh Y Kiện, nhưng Trịnh Y Kiện lại chẳng có cách nào.

Ai bảo anh ta và Chu Tuệ Mẫn có cùng người quản lý lại còn cùng công ty đĩa nhạc.

Mặc dù anh ta lớn hơn Chu Tuệ Mẫn một tháng, nhưng riêng tư vẫn phải gọi Chu Tuệ Mẫn một tiếng "sư tỷ".

Lúc này đương nhiên chỉ có thể im lặng chịu đựng. "Hồi đó còn trẻ người non dạ, bây giờ tôi đã thay đổi rồi.

Không tin thì chị có thể hỏi mấy người bọn họ, khi quay *Anh hùng Việt Nam* tôi rất nghiêm túc, chưa bao giờ đến muộn hay về sớm, càng không có chuyện làm chậm trễ thời gian quay phim để chơi điện thoại." "Điểm này tôi có thể làm chứng!" Lê Tư chủ động lên tiếng giúp Trịnh Y Kiện, hành động này nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Trịnh Y Kiện đang định hướng ánh mắt cảm ơn về phía cô, nào ngờ Lê Tư lại chuyển giọng: "Cậu ấy toàn mang máy chơi game đến phim trường, lúc nghỉ ngơi tôi đều thấy cậu ấy ôm máy chơi game không ngừng!" Bị Lê Tư tung tin nóng như vậy, Trịnh Y Kiện lập tức không ngồi yên được, đang định biện giải thì Chu Tuệ Mẫn lại giơ tay ngăn anh ta lại: "Thôi được rồi, cậu không cần giải thích đâu, mọi người đều biết cậu thích chơi game điện tử, thỉnh thoảng chơi cũng không sao.

Nhưng tôi có một lời khuyên, có cơ hội cậu tốt nhất nên rèn luyện thêm kỹ năng diễn xuất của mình, như vậy sau này trên con đường diễn viên cậu mới có thể đi xa hơn...

Về mặt này, cậu nên học hỏi Ngô Trấn Vũ nhiều hơn." "Tuyệt đối đừng!" Ngô Trấn Vũ vẫy tay: "Trưởng thành như tôi, diễn xuất có tốt đến mấy cũng vô dụng, cả đời đều là số phận diễn vai phụ!" Ngô

Trấn Vũ tự giễu một phen, không khí chương trình có chút ngượng ngùng.

Chu Tuệ Mẫn vội vàng mở lời cứu vãn: "Tuyệt đối đừng nói vậy, kỹ năng diễn xuất vẫn rất quan trọng.

Tôi nhớ trước đây mọi người đều nói anh sinh ra đã có một gương mặt 'trai hư', nhưng nếu không có gương mặt 'trai hư' đó, năm đó anh làm sao có thể đóng vai nam chính trong *Côn Luân* chứ?" Ngô Trấn Vũ cười khổ một tiếng: "Cô còn nhớ bộ phim truyền hình đó sao?" Chu Tuệ Mẫn gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ hồi ức. "Đương nhiên rồi, đó là bộ phim truyền hình đầu tiên tôi đóng.

Hơn nữa, hiện tại Đài Phỉ Thúy vẫn chiếu lại bộ phim này hàng năm mà, lẽ nào bình thường anh không xem TV sao?" "Nhìn mình của lúc đó, tôi sợ sẽ thấy mình của hiện tại càng vô dụng hơn." Ngô Trấn Vũ lắc đầu.

Chu Tuệ Mẫn khoanh tay nhìn Ngô Trấn Vũ: "Không đâu, tuy anh đóng nhiều vai phụ trong phim, nhưng đều để lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng khán giả.

Trong giới giải trí chẳng phải có câu nói, có nổi tiếng hay không thì phải xem anh có được khán giả nhớ đến không sao?

Anh đã thành công một chút rồi, chỉ cần thêm thời gian để trưởng thành mà thôi.

Hơn nữa, gần đây anh chẳng phải đã đóng vai chính trong một bộ phim rồi sao? *Loan Tử Chi Hổ* chính là do anh đóng nam chính, nếu tôi nhớ không lầm, bộ phim đó đã thu về hơn 20 triệu doanh thu phòng vé đấy.

Những bộ phim mà anh đóng vai chính đều cần những vai diễn đòi hỏi kỹ năng diễn xuất cao hơn, ít nhất là tôi nghĩ như vậy." Ngô Trấn

Vũ còn chưa kịp mở lời cảm ơn, Trịnh Y Kiện đột nhiên chen vào: "Phim do anh Ngô Trấn Vũ đóng chính cần kỹ năng diễn xuất, vậy tôi đóng *Anh hùng Việt Nam* chẳng lẽ không cần kỹ năng diễn xuất sao?

Ngay cả đạo diễn cũng khen tôi, lần này kỹ năng diễn xuất tiến bộ rất nhiều." "Đó là bởi vì trước đây cậu căn bản chẳng có kỹ năng diễn xuất nào cả, phải không?" Một câu nói của Chu Tuệ Mẫn lập tức khiến Trịnh Y Kiện bị đả kích nặng nề. "Tôi bị tổn thương quá rồi, có thể cho tôi mượn bờ vai để khóc một chút không?" Trịnh Y Kiện quay đầu nhìn Lê Tư đang ngồi bên cạnh. "Đừng mà, anh tự ôm đầu mà khóc đi!" Lê Tư dứt khoát từ chối. "Thôi được rồi, bốn vị diễn viên chính của *Anh hùng Việt Nam* chúng ta đều đã làm quen rồi.

Bây giờ chúng ta hãy cùng nói về bộ phim này...

Trước khi bắt đầu chủ đề này, chúng ta còn phải mời lên sân khấu một vị khách mời đặc biệt nữa." Ống kính chuyển đi, chỉ thấy Mã Vinh Thành bước ra từ hậu trường. "Anh Mã, hãy chào khán giả trước màn hình TV đi!" Mã Vinh Thành vẫy tay về phía ống kính máy quay: "Hello, xin chào mọi người, tôi là Mã Vinh Thành, rất vui được làm khách mời của *Giải Trí Tinh Chu Hội*...

À đúng rồi, tôi còn mang đến một món quà cho cô Chu và ê-kíp chương trình." Nói rồi Mã Vinh Thành lấy ra một bộ truyện tranh được đóng gói tinh xảo, tự tay đưa cho Chu Tuệ Mẫn.

Chu Tuệ Mẫn giơ bộ truyện tranh lên trước ống kính cho mọi người xem, sau đó tò mò hỏi: "Đây là tác phẩm mới của anh sao?" "Là một bộ truyện tranh mới mà Thiên Hạ Mạn Họa chuẩn bị ra mắt gần đây, tên là *Quyền Hoàng*.

Người vẽ chính không phải tôi, nhưng tôi có tham gia biên kịch bộ truyện này." Mã Vinh Thành cầm micro giới thiệu.

Lúc này Trịnh Y Kiện đột nhiên mở lời: "Bộ truyện tranh này có thể cho tôi xem một chút không?" "Cậu cũng thích đọc truyện tranh sao?" Chu Tuệ Mẫn nói rồi đưa bộ truyện tranh đó cho Trịnh Y Kiện.

Trịnh Y Kiện cầm lấy xem hai mắt: "Hồi nhỏ tôi thích đọc...

À đúng rồi, Anh Mã, sao tôi thấy các nhân vật trong bộ truyện tranh này rất giống với game điện tử *Quyền Hoàng*, hơn nữa ngay cả tên cũng giống?" "Vấn đề này trả lời hơi phức tạp.

Nói truyện tranh chuyển thể từ game cũng được, nói game chuyển thể từ truyện tranh cũng không sai, bởi vì game *Quyền Hoàng* và truyện tranh được bắt đầu đồng bộ.

Sau khi nhân vật truyện tranh được định hình thì game bắt đầu sản xuất, còn truyện tranh thì còn phải thiết kế cốt truyện các thứ, nên đến tận bây giờ mới gặp được mọi người!" Mã Vinh Thành giải thích.

Trịnh Y Kiện gật đầu. "Thì ra là vậy, vậy tôi về cũng phải mua một bộ...

Tôi siêu thích game *Quyền Hoàng* này, mua về không đọc cũng có thể làm vật sưu tầm." Mã Vinh Thành lập tức bày tỏ: "Không cần đâu, lát nữa tôi sẽ tặng anh một bộ phiên bản sưu tầm, trên thị trường không mua được đâu." Chu Tuệ Mẫn đặt bộ truyện tranh *Quyền Hoàng* sang một bên, sau đó tiếp tục trò chuyện với Mã Vinh Thành. "Tại sao lại muốn đưa *Anh hùng Việt Nam* lên màn ảnh rộng?" "Thực ra ý tưởng này đã có từ rất lâu rồi.

Hồi đó *Phong Vân* được quay phim trước, sau đó mới ra truyện tranh.

Bộ phim đó có lẽ đã mở ra tiền lệ cho việc chuyển thể truyện tranh Hong Kong thành phim điện ảnh.

Nếu năm đó Hoàng tiên sinh không xảy ra chuyện gì, bộ phim này

lẽ ra đã ra mắt sớm hơn hai năm." "Giới bên ngoài vẫn luôn rất tò mò về mối quan hệ giữa anh và Hoàng tiên sinh, hơn nữa cũng có rất nhiều lời đồn.

Chương 903

Anh có thể trò chuyện với chúng tôi một chút được không?" Chu Tuệ Mẫn liền hỏi.

Mã Vinh Thành cầm micro, không trả lời ngay mà suy nghĩ một lát. "Về chuyện này, thực ra truyền thông đã nói rất nhiều rồi, đại khái cũng chỉ là như vậy...

Tôi là do Hoàng tiên sinh dẫn dắt vào nghề, hơn nữa còn được ông ấy chiếu cố, làm họa sĩ chính cho *Anh hùng Việt Nam* và *Phong Vân*.

Đối với Hoàng tiên sinh, tôi luôn giữ lòng biết ơn.

Còn về việc sau này tôi ra đi thành lập Thiên Hạ Mạn Họa, đó cũng là khi công ty truyện tranh Ngọc Lang của Hoàng tiên sinh sắp bị người khác mua lại.

Ít nhất tôi có thể nói một cách thanh thản lương tâm rằng tôi không có lỗi với Hoàng tiên sinh.

Tình hình lúc đó là Hoàng tiên sinh đã bị kết án vào tù, tôi đương nhiên chỉ có thể tìm lối thoát khác." "Vậy sau khi Hoàng tiên sinh ra tù, ông ấy có mời lại anh không?" "Sau khi Hoàng tiên sinh được phóng thích, Thiên Hạ Mạn Họa đã đạt đến một quy mô nhất định, tôi chắc chắn không thể từ bỏ sự nghiệp của mình.

Hoàng tiên sinh cũng biết điều này, nên hiện tại chúng tôi đều tự làm việc của mình." "Nói cách khác, sau khi các anh ra mắt đều trở thành đối thủ?" "Đúng là đang trong mối quan hệ cạnh tranh, nhưng tôi tin rằng thị trường truyện tranh Hong Kong lớn đến vậy, hoàn toàn có thể dung nạp mọi người cùng phát triển." Câu hỏi của Chu Tuệ Mẫn ngày càng sắc bén, thời gian Mã Vinh Thành suy nghĩ trước khi

trả lời cũng ngày càng dài. "Cuộc đối đầu lần này giữa *Long Hổ Môn* và *Anh hùng Việt Nam* cũng là do hai anh cố ý sắp đặt?" "Chắc là một sự trùng hợp thôi." Mã Vinh Thành nói dối, vì anh ta vẫn chưa chuẩn bị thật sự xé bỏ mặt nạ với Hoàng Ngọc Lang. "Lịch chiếu trùng nhau cũng là trùng hợp sao?" Chu Tuệ Mẫn có chút không tin. "Thực ra đứng ở lập trường của tôi, tôi không muốn *Anh hùng Việt Nam* và *Long Hổ Môn* có lịch chiếu cùng lúc, bởi vì hai hổ tranh nhau ắt sẽ có một kẻ bị thương.

Nhưng đằng sau hai bộ phim này còn có một số yếu tố mà chúng ta đều không thể kiểm soát, nên mới dẫn đến cục diện hiện tại." "Vậy anh có bao nhiêu phần trăm tự tin vào *Anh hùng Việt Nam*?" "Không dám nói 100%, ít nhất cũng phải sáu bảy mươi phần trăm." "Tự tin lớn đến vậy sao?" "Với tác phẩm của mình, đương nhiên phải tự tin hơn một chút.

Đương nhiên *Long Hổ Môn* chắc cũng không tệ, nên cuộc đối đầu PK lần này của hai bộ phim hẳn sẽ rất kịch liệt." Quay xong chương trình, những người khác đều đã đi trước, chỉ còn lại Lê Tư.

Trong phòng trang điểm hậu trường, Chu Tuệ Mẫn nắm tay Lê Tư hỏi: "Sao vậy, vị công tử họ Mã đó lại tặng hoa cho em à?" "Không có đâu ạ." Lê Tư lắc đầu.

Trong mắt Chu Tuệ Mẫn lóe lên một tia tò mò. "Vậy sao em lại buồn bã thế này, có phải gặp chuyện gì phiền lòng không?" Lê Tư do dự một lát, sau đó lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn Chu Tuệ Mẫn. "Chị Tuệ Mẫn, chương trình *Long Hổ Môn* này em có thể không quay không ạ?" Chu Tuệ Mẫn sững sờ, sau đó vô thức hỏi: "Tại sao?" "Bởi vì em không muốn gặp Hoàng Ngọc Lang, vừa gặp là anh ta lại quấn lấy em.

Hồi quay bộ phim này em đã bị anh ta làm phiền chết đi được, bây

giờ thật sự không muốn gặp người này." Lê Tư có chút tủi thân giải thích. "Nhưng em đã ký hợp đồng với nhà sản xuất rồi, những hoạt động tuyên truyền như thế này phải tham gia chứ." Chu Tuệ Mẫn lắc đầu bất lực.

Lê Tư cắn chặt môi, không nói gì.

Chu Tuệ Mẫn nhìn thấy có chút không đành lòng, an ủi cô: "Em cứ yên tâm đi, lát nữa khi quay chương trình, tôi sẽ sắp xếp chỗ ngồi của em cách xa Hoàng Ngọc Lang, trên chương trình em không cần phải giao lưu gì với anh ta.

Đến lúc đó tôi sẽ giúp em sắp xếp." Lê Tư cảm kích nhìn Chu Tuệ Mẫn một cái. "Vậy em cảm ơn chị Tuệ Mẫn ạ." Chu Tuệ Mẫn vỗ vỗ tay Lê Tư: "Thôi được rồi, em với tôi thì không cần khách sáo nữa.

Mau đi dặm lại trang điểm đi, người bên *Long Hổ Môn* cũng sắp đến rồi!" Ngay lúc Chu Tuệ Mẫn và Lê Tư đang nói chuyện, Hoàng Ngọc Lang đã đến dưới tòa nhà trụ sở của Đài Truyền hình Vô Tuyến.

Khi đang đợi thang máy, rất không may anh ta lại gặp Mã Ngôn Cường, người đến tặng hoa cho Lê Tư.

Kẻ thù gặp mặt, tự nhiên là mùi thuốc súng nồng nặc.

Hoàng Ngọc Lang liếc nhìn bó hoa hồng trong tay Mã Ngôn Cường, rất khinh thường nói: "Công tử Mã, vẫn dùng cách tặng hoa cũ rích thế này à?

Tôi đã nói với anh từ lâu là anh đã lỗi thời rồi mà anh không tin.

Tôi khuyên anh đừng phí sức nữa!" Mã Ngôn Cường hừ lạnh một tiếng: "Hoàng tiên sinh, anh vẫn nên lo cho mình trước đi!

Anh nghĩ mời Lê Tư làm nữ chính phim của anh thì cô ấy sẽ thích anh sao?

Những chuyện anh làm được, tôi cũng làm được, hơn nữa tôi sẽ làm tốt hơn anh! *Anh hùng Việt Nam* và *Long Hổ Môn* sắp công chiếu rồi, đến lúc đó *Long Hổ Môn* bị *Anh hùng Việt Nam* đánh bại, anh đừng có mà khóc đấy!" "Công tử Mã, anh có phải quá tự tin rồi không?

Năm đó nếu không có tôi, cũng sẽ không có bộ truyện tranh *Anh hùng Việt Nam* này.

Phim còn chưa công chiếu, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu!" Nếu là trước mặt người khác, Hoàng Ngọc Lang có lẽ sẽ không nói ra những lời tự đại như vậy, nhưng trước mặt Mã Ngôn Cường, anh ta dù thế nào cũng không thể để mất mặt. "Vậy thì tôi sẽ chờ xem." Mã Ngôn Cường lười đôi co với Hoàng Ngọc Lang, cửa thang máy vừa mở, anh ta liền đi thẳng vào mà không quay đầu lại.

Hoàng Ngọc Lang vừa định đi theo vào, thì hai vệ sĩ của Mã Ngôn Cường lại chặn anh ta lại. "Các người có ý gì?" Hoàng Ngọc Lang cảnh giác nhìn hai người một cái, trong tòa nhà Vô Tuyến, anh ta không tin đối phương thật sự dám làm gì mình. "Hoàng tiên sinh, ông chủ của chúng tôi không thích ngồi cùng thang máy với anh, nên anh vẫn nên đợi chuyến tiếp theo đi!" Từ bên trong cánh cửa thang máy đang từ từ khép lại, Mã Ngôn Cường đắc ý nhìn Hoàng Ngọc Lang một cái, ý tứ chính là muốn nói: Đấu với tôi, anh còn chưa đủ tư cách!

Hoàng Ngọc Lang rất tức giận, nhưng bị hai vệ sĩ đó chặn lại như vậy, anh ta chỉ có thể trơ mắt nhìn cánh cửa thang máy cứ thế đóng lại. "Mã chết tiệt, anh cứ đợi đấy!" Hoàng Ngọc Lang đá một cước vào cánh cửa thang máy đang đóng lại.

Hai bảo vệ của Mã Ngôn Cường làm ngơ, cứ như thể không hề quen biết Hoàng Ngọc Lang vậy.

Vừa đúng lúc đó, một cánh cửa thang máy bên cạnh từ từ mở ra,

Hoàng Ngọc Lang lập tức như thấy được cứu tinh, vội vàng xông tới, nhưng không ngờ lại thấy một người quen bước ra từ trong thang máy. "Anh Hoàng... anh cũng đến tham gia chương trình của cô Chu sao?" Mã Vinh Thành chỉnh lại kính mắt, có chút không thể tin nổi người đàn ông xông vào thang máy một cách vội vã kia lại là Hoàng Ngọc Lang.

Hoàng Ngọc Lang càng thêm ngượng ngùng, chỉ hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống. "Ồ, là Mã con à, bên cậu đã quay xong chương trình rồi sao?" Hoàng Ngọc Lang cố gắng tỏ ra như không có chuyện gì, nhưng khi nói chuyện, biểu cảm vẫn có vẻ không tự nhiên lắm.

Ánh mắt Mã Vinh Thành lóe lên một tia nghi ngờ, miệng tùy tiện đáp: "Đúng vậy, vừa quay xong." "Vậy tôi đi trước đây, cậu cũng đi cùng không?" Hoàng Ngọc Lang chỉ vào cánh cửa thang máy sắp đóng lại, Mã Vinh Thành vội vàng dùng tay chặn lại, sau đó cửa thang máy lại tự động mở ra. "Tôi còn có việc phải đi trước, sau này có dịp sẽ hàn huyên với anh Hoàng." Hoàng Ngọc Lang gật đầu: "Vậy được, sau này rảnh thì cùng uống trà." Mã Vinh Thành bước ra khỏi thang máy, Hoàng Ngọc Lang lập tức thở phào nhẹ nhõm, vừa nhấn nút đóng cửa thì Mã Vinh Thành đột nhiên quay lại. "Anh Hoàng, đợi một chút, tôi vừa hay có một món quà muốn tặng anh!" "Quà?" Hoàng Ngọc Lang hơi do dự, đưa tay nhấn nút mở cửa một lần nữa.

Mã Vinh Thành lấy từ trong cặp tài liệu mang theo ra một bản nháp tạp chí số mới nhất của Thiên Hạ Mạn Họa, đưa cho Hoàng Ngọc Lang qua cánh cửa thang máy. "Thiên Hạ Mạn Họa sắp ra mắt một bộ truyện tranh mới, đây là số đầu tiên, mong anh Hoàng chỉ giáo nhiều!" Hoàng Ngọc Lang lập tức biến sắc, nụ cười trên mặt cũng biến mất.

Mã Vinh Thành đây nào phải tặng quà, rõ ràng là đến để thị uy với

hắn.

Hoàng Ngọc Lang liếc nhìn cuốn tạp chí trong tay, nhàn nhạt nói: "Có thời gian tôi sẽ xem, vậy cứ thế đã." Cửa thang máy từ từ đóng lại, khóe miệng Mã Vinh Thành hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười khó nhận ra.

Cùng lúc đó, Hoàng Ngọc Lang trong thang máy lại sa sầm mặt mày, mấy lần muốn xé nát cuốn tạp chí trong tay, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống. 《Long Hổ Môn》 và 《Việt Nam Anh Hùng》 chỉ là cuộc tranh đấu nhất thời, đối kháng giữa Thiên Hạ Mạn Họa và Ngọc Lang Quốc Tế mới là kế sách lâu dài. 《Quyền Hoàng》 là bộ truyện tranh mới được đối phương chuẩn bị kỹ lưỡng, có thể xem trước bản nháp thì sẽ lên kế hoạch đối phó sớm hơn, nên cuốn tạp chí bản nháp này tạm thời vẫn còn chút tác dụng.

Chương 904

Khi cửa thang máy mở ra lần nữa, Hoàng Ngọc Lang đã chỉnh đốn lại tâm trạng.

Nhưng ai ngờ, hắn vừa bước ra lại gặp phải Mã Ngôn Cường.

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà! "Ôi, công tử Mã, đi nhanh vậy sao?" Hoàng Ngọc Lang liếc nhìn bó hoa trong tay bảo vệ bên cạnh Mã Ngôn Cường, trong lòng thầm cười lạnh, xem ra Mã Ngôn Cường tặng hoa hẳn là đã bị Lê Tư từ chối.

Mã Ngôn Cường nhìn ra ý mỉa mai trong mắt Hoàng Ngọc Lang, lập tức nổi trận lôi đình, quát bảo vệ bên cạnh: "Anh còn cầm bó hoa thối này làm gì, tìm cái thùng rác mà vứt đi, đừng có cầm nó chướng mắt tôi!" Bảo vệ vừa định làm theo thì Hoàng Ngọc Lang lại cản hắn lại. "Công tử Mã, vứt bó hoa này đi thì tiếc quá, anh muốn tặng Tư Tư thì để tôi giúp anh chuyển giao cho!" Mã Ngôn Cường tức đến xanh mặt, hắn biết Hoàng Ngọc Lang căn bản không phải tốt bụng muốn giúp hắn tặng hoa mà là mượn cơ hội này để châm chọc hắn. "Không cần anh Hoàng bận tâm, chúng ta đi!" Mã Ngôn Cường lạnh lùng hừ một tiếng, không cần người bên cạnh đỡ, chống gậy tập tễnh bước đi.

Hoàng Ngọc Lang thấy Mã Ngôn Cường bị Lê Tư làm mất mặt, lập tức tâm trạng tốt hẳn lên, thậm chí cả chuyện gặp Mã Vinh Thành lúc nãy cũng bị hắn quẳng ra sau đầu.

Trong phòng thu âm, Chu Tuệ Mẫn đang cùng đạo diễn chương trình thảo luận chi tiết quay hình lát nữa, Lê Tư một mình chán nản ngồi đó.

Vừa nãy cô cố ý nhờ bảo vệ lấy lý do quay chương trình để chặn Mã Ngôn Cường lại, đối phương cũng thức thời rời đi, Lê Tư vừa

hay thở phào nhẹ nhõm, nhưng tâm trạng tốt đẹp đó nhanh chóng tan biến theo sự xuất hiện của Hoàng Ngọc Lang. "Tư Tư, hóa ra em ở đây, vừa nãy anh còn sang phòng hóa trang tìm em..." Hoàng Ngọc Lang còn chưa nói hết câu đã bị Lê Tư cắt ngang một cách không khách khí. "Anh Hoàng, tôi đã nói với anh rất nhiều lần rồi, đừng gọi tôi là Tư Tư nữa, tôi và anh đã không còn bất kỳ quan hệ nào!" "Tư Tư, anh..." Hoàng Ngọc Lang vốn không muốn đổi cách xưng hô, nhưng thấy sắc mặt Lê Tư rất khó coi, đành phải đổi. "Cô Lê, tôi biết em vẫn còn giận tôi, nhưng em cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ dùng hành động thực tế chứng minh rằng tôi vẫn yêu em như trước, bây giờ là vậy, sau này mãi mãi cũng vậy!" Lời bày tỏ tình cảm này, lọt vào tai Lê Tư căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào, cô quay đầu sang một bên, hoàn toàn không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào của Hoàng Ngọc Lang. "Tư Tư, em lại đây một chút, chị có chuyện muốn nói với em." Chu Tuệ Mẫn thấy Lê Tư bị Hoàng Ngọc Lang quấn lấy, vẫy tay gọi cô.

Lê Tư không nói hai lời liền chạy tới, bỏ mặc Hoàng Ngọc Lang một bên.

Hai diễn viên chính khác của 《Long Hổ Môn》 là Trân Tử Đan và Lâm Chí Dĩnh lần lượt đến phòng thu, chương trình bắt đầu quay đúng giờ.

Dưới sự gợi ý của Chu Tuệ Mẫn, đạo diễn sắp xếp vị trí của Hoàng Ngọc Lang ở ngoài cùng bên trái, vị trí của Lê Tư ở ngoài cùng bên phải, ở giữa là Trân Tử Đan và Lâm Chí Dĩnh, về cơ bản là cắt đứt khả năng tương tác của Hoàng Ngọc Lang và Lê Tư trong quá trình quay chương trình.

Sau máy quay, đạo diễn làm một cử chỉ OK, Chu Tuệ Mẫn hơi gật đầu, sau đó là lời giới thiệu mở màn. "Ở số trước, tôi đã trò chuyện rất vui vẻ với các diễn viên chính của đoàn làm phim 《Việt Nam Anh

Hùng》.

Còn số này, chương trình của chúng ta sẽ chào đón một bộ phim khác cũng được chuyển thể từ truyện tranh —— 《Long Hổ Môn》!

Xin chào mừng các diễn viên chính của bộ phim là Trần Tử Đan, Lâm Chí Dĩnh, Lê Tư, và tác giả truyện tranh gốc, anh Hoàng Ngọc Lang!" Một tràng vỗ tay được tạo ra vang lên, bốn người có mặt tại trường quay lần lượt vẫy chào ống kính và khán giả. "Trần Tử Đan, tôi nhớ lần trước anh đến chương trình của tôi là 5 năm trước, khi đó anh với tư cách là nam nhân vật chính của 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, không biết anh còn nhớ không?" Bởi vì Trần Tử Đan là nam nhân vật chính đầu tiên của bộ phim này, hơn nữa so với các diễn viên chính khác, anh ấy thành danh sớm nhất, nên Chu Tuệ Mẫn bắt đầu đặt câu hỏi cho anh ấy trước. "Đương nhiên là nhớ, sau khi đóng xong bộ phim đó tôi đã rời Hong Kong một thời gian dài, sau đó ở Hollywood một thời gian, rồi tôi phát hiện ra giới điện ảnh Hong Kong vẫn hợp với mình hơn, nên tôi đã quay về." "Nhưng có lời đồn rằng anh vì bất hòa với Viên Hòa Bình nên mới tức giận bỏ sang Mỹ." Trần Tử Đan cười lắc đầu: "Chắc chắn là truyền thông nói lung tung rồi, tôi chưa bao giờ nói như vậy cả.

Anh Viên khi đó là sư phụ của tôi, sau khi đóng xong 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, anh ấy đặt rất nhiều kỳ vọng vào tôi, nhưng tôi lại một lòng muốn sang Mỹ phát triển, lúc đi sợ anh ấy mắng nên chỉ dám lén lút để lại một lá thư rồi đi.

Sau đó vì chuyện này, anh ấy rất thất vọng về tôi, nhưng chúng tôi vẫn luôn giữ liên lạc.

Sau khi tôi từ Mỹ trở về, anh ấy còn chủ động liên hệ tôi, mời tôi quay lại Viên Gia Ban, mặc dù tôi không hoàn toàn đồng ý, nhưng khi Viên Gia Ban quay một số bộ phim, họ vẫn tìm tôi để giúp họ làm chỉ

đạo võ thuật." "Lần này khi anh đóng 《Long Hổ Môn》, những động tác trong đó cũng là do anh tự mình thiết kế sao?" Chu Tuệ Mẫn tiếp tục hỏi. "Đa phần là vậy, đương nhiên vì phải cân nhắc tính hài hòa của truyện tranh gốc, nên về cơ bản vẫn làm theo truyện tranh." "Vậy còn Lâm Chí Dĩnh, lần đầu tiên đóng phim Hong Kong thì cảm giác thế nào?" "Tôi thấy hát hò dễ hơn một chút!" Lâm Chí Dĩnh cầm micro lên, câu nói đầu tiên đã khiến những người khác bật cười. "Anh có thể nói cụ thể hơn không?

Tôi nghĩ các fan của anh ở Hong Kong cũng rất muốn biết điều này." Chu Tuệ Mẫn tiếp tục hỏi. "Trước đây tôi nghĩ đóng phim hẳn là một việc rất dễ dàng, nhưng sau khi vào đoàn làm phim mới phát hiện ra, hóa ra diễn xuất khó đến vậy, đặc biệt là diễn cảnh hành động, không phải là treo trên dây cáp bay qua bay lại, thì cũng là phải đánh nhau liên tục với người khác, một động tác không đúng là phải làm lại, sau đó còn thường xuyên bị thương...

Chị xem, vết bầm trên cánh tay tôi vẫn chưa tan hết này." "Đó là vì 《Long Hổ Môn》 là phim hành động, nếu đóng phim tình cảm thì tình hình sẽ tốt hơn nhiều." Sợ Lâm Chí Dĩnh vì chuyện này mà không đóng phim nữa, Chu Tuệ Mẫn đặc biệt động viên anh ấy mấy câu.

Lâm Chí Dĩnh gật đầu: "Khó khăn thì khó khăn thật, nhưng tôi cảm thấy vẫn rất có thu hoạch, bộ phim này thực sự đã dạy tôi rất nhiều điều, bởi vì lúc đầu tôi vào đoàn làm phim, thậm chí khi diễn đối thoại với Lê Tư cũng không nhịn được mà bật cười, sau đó bị đạo diễn mắng mấy lần.

Sau khi đóng xong bộ phim này, bây giờ tôi đi đóng phim điện ảnh hoặc phim truyền hình khác, tình hình sẽ tốt hơn nhiều." "Vậy anh có nghĩ đến việc ở lại Hong Kong đóng phim không?" "Cái này có lẽ không được, vì bên Đài Loan cũng có rất nhiều fan ủng hộ tôi, hơn nữa một thời gian nữa tôi có thể phải đi nghĩa vụ quân sự." Lâm Chí

Dĩnh chủ động đề cập chuyện này, chủ yếu là để các fan chuẩn bị tâm lý trước, tránh đến lúc đó mọi người không có chút chuẩn bị nào. "Tư Tư, em đều là nữ nhân vật chính trong 《Việt Nam Anh Hùng》 và 《Long Hổ Môn》.

Vậy nếu để em chọn một người đóng cặp trong bộ phim tiếp theo, em sẽ chọn ai?" Lê Tư hơi khó xử nhìn Lâm Chí Dĩnh bên cạnh: "Cái này đừng hỏi chứ, em thấy cả hai người họ đều rất tốt." Lâm Chí Dĩnh khuyến khích cô ấy nói: "Không sao đâu, em cứ nói thật đi." Lê Tư đột nhiên buột miệng nói: "Nhưng mà em sợ fan của anh sẽ đánh em mất!" "Vậy là em sẽ chọn Ngô Kỳ Long sao?" Chu Tuệ Mẫn đúng lúc chen vào.

Lê Tư che miệng cười khẽ: "Không phải đâu, em sẽ chọn Tiểu Chí, nên em mới nói sợ fan của anh ấy đánh em đó!" Lâm Chí Dĩnh rất nghiêm túc nhìn Lê Tư: "Thật đấy, em cứ nói thật đi, không sao đâu, tôi có thể chấp nhận mà!" "Em rất nghiêm túc mà, trong 《Việt Nam Anh Hùng》 em và Ngô Kỳ Long chỉ gặp nhau vài lần, thậm chí còn chưa nói chuyện nữa." Lê Tư giải thích. "Có phải vì Ngô Kỳ Long quá lạnh lùng nên em không nói chuyện được với anh ấy không?" Chu Tuệ Mẫn tò mò hỏi.

Lê Tư lắc đầu: "Không phải đâu, trong bộ phim đó em đóng vai mẹ của anh ấy, sinh anh ấy xong là em chết rồi, em và anh ấy căn bản không thể có bất kỳ tương tác nào mà!" "Trò đùa này lạnh quá!" Chu Tuệ Mẫn làm động tác ôm cánh tay lạnh run, những người khác cũng gật đầu theo.

Biểu cảm của Lê Tư lập tức có chút muốn phát điên: "Em nói thật mà, tại sao mọi người đều không tin?" Hoàng Ngọc Lang thấy tình hình này, trong lòng muốn lên tiếng giúp Lê Tư chứng minh, nhưng Chu Tuệ Mẫn lại không cho hắn cơ hội đó. "Được rồi được rồi, chúng ta tin em là được mà." An ủi Lê Tư xong, Chu Tuệ Mẫn lúc này

mới nhớ ra Hoàng Ngọc Lang đã bị bỏ mặc ở một bên từ lâu. "Anh Hoàng, với tư cách là tác giả truyện tranh gốc của 《Long Hổ Môn》 và nhà đầu tư bộ phim này, anh thấy trong ba người họ, ai có diễn xuất và hình tượng nhân vật gần với nguyên tác nhất?" "Thực ra cả ba người họ đều diễn khá tốt, Trân Tử Đan võ công rất giỏi, hình tượng rất phù hợp với nhân vật Vương Tiểu Long, còn Tiểu Chí cũng thể hiện nhân vật Vương Tiểu Hổ rất xuất sắc.

Đương nhiên, tôi thấy nhân vật gần với nguyên tác nhất vẫn là Lê Tư.

Trước đây khi tôi và cô ấy mới quen, chính là vì cô ấy rất giống với hình tượng Mã Tiểu Linh trong lòng tôi, sau đó tôi đã vô thức bị cô ấy hấp dẫn." Một câu hỏi đường đường chính chính, cuối cùng lại bị Hoàng Ngọc Lang biến thành lời bày tỏ tình cảm nồng nhiệt với Lê Tư, khiến Chu Tuệ Mẫn không khỏi bực mình.

Vì lý do này, khi cô ấy hỏi Hoàng Ngọc Lang những câu hỏi tiếp theo thì bớt đi vài phần khách sáo. "《Long Hổ Môn》 và 《Việt Nam Anh Hùng》 cùng ra mắt vào một đợt, truyền thông đều xem đây là một cuộc đối đầu giữa anh Hoàng và Mã Vinh Thành, anh Hoàng có đồng tình với cách nói này không?" "Mã con là do tôi dẫn dắt vào nghề, hơn nữa 《Việt Nam Anh Hùng》 cũng là tôi giao cho cậu ta làm chủ bút.

Bất kể là về con người cậu ta hay bộ truyện tranh này, tôi đều rất hiểu rõ.

Nếu nói về độ đặc sắc, tôi thấy 《Long Hổ Môn》 vẫn tốt hơn một chút." Hoàng Ngọc Lang thể hiện sự tự phụ về vấn đề này, khiến Chu Tuệ Mẫn không thể không nhắc nhở hắn: "Nhưng mà, doanh số truyện tranh đơn lẻ của 《Việt Nam Anh Hùng》 lại cao hơn 《Long Hổ Môn》 đó anh!" "Đó là vì 《Việt Nam Anh Hùng》 ra mắt vào giai

đoạn thị trường truyện tranh phồn vinh nhất, nếu 《Long Hổ Môn》 cũng xuất bản cùng thời điểm đó, doanh số chắc chắn không chỉ như bây giờ.

Hơn nữa, bất kể là từ đối tượng độc giả hay sức ảnh hưởng của truyện tranh, 《Long Hổ Môn》 đều có ưu thế hơn 《Việt Nam Anh Hùng》." "Vậy là anh Hoàng rất tự tin vào doanh thu phòng vé của 《Long Hổ Môn》?" "Tôi tin rằng những độc giả mà 《Long Hổ Môn》 đã bồi dưỡng trong nhiều năm qua đều sẽ đi ủng hộ bộ phim này.

Còn về doanh thu phòng vé đạt được bao nhiêu thì bây giờ vẫn khó nói, nhưng tôi tin bộ phim này chắc chắn sẽ không làm mọi người thất vọng, điểm này tôi rất tự tin!" Ngày thứ hai sau khi chương trình quay xong, Lâm Kiện Nhạc, Hoàng Bạch Minh và Hoàng Ngọc Lang cùng nhau xem lại số chương trình này trong văn phòng.

Hoàng Bạch Minh thấy Hoàng Ngọc Lang không ngừng nâng cao 《Long Hổ Môn》 trên chương trình, lập tức có một dự cảm không lành. "Anh Hoàng, rốt cuộc anh làm cái trò gì vậy, trước khi anh đi quay chương trình tôi chẳng phải đã nhắc anh rồi sao?

Cần phải khiêm tốn một chút, nói tốt về đối phương nhiều hơn, tránh để truyền thông và khán giả đều tập trung sự chú ý vào bên chúng ta.

Bây giờ anh làm thế này, trực tiếp là làm vừa lòng Lâm Hựu Luân, đối với chúng ta thì hoàn toàn không có lợi ích gì cả!" Bị Hoàng Bạch Minh chỉ trích như vậy trước mặt Lâm Kiện Nhạc, Hoàng Ngọc Lang lập tức cảm thấy mất mặt.

Lời nhắc nhở trước đó của Hoàng Bạch Minh, hắn vốn đã ghi nhớ trong lòng, nhưng đầu tiên là bị Mã Ngôn Cường cướp thang máy, sau đó lại bị Mã Vinh Thành kích động một chút, hắn liền quên mất

chuyện này. "Tôi không khoa trương gì trên chương trình cả, vốn dĩ truyện tranh 《Long Hổ Môn》 đã được yêu thích hơn 《Việt Nam Anh Hùng》, điểm này Mã Vinh Thành cũng phải thừa nhận, tôi nói vậy chắc không có vấn đề gì chứ?" "Lâm Hựu Luân mời chúng ta tham gia số chương trình này, mục đích là để phủng sát bộ phim này.

Anh Hoàng chẳng lẽ không xem báo chí gần đây sao?

Toàn là nói 《Long Hổ Môn》 tốt đẹp biết bao nhiêu, sự kỳ vọng của khán giả đối với bộ phim này cũng không ngừng tăng cao.

Chương 905

Chờ đến khi họ vào rạp chiếu phim, phát hiện bộ phim này không hay như tưởng tượng, họ sẽ rất thất vọng, đến lúc đó lại qua sự tuyên truyền của kẻ có ý đồ, doanh thu phòng vé tiếp theo của bộ phim chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng lớn." Hoàng Bạch Minh trong thời gian này gần như đã hiểu thấu mục đích của Lâm Hựu Luân, nhưng làn sóng dư luận này đã được tạo ra, thậm chí có truyền thông còn xem 《Long Hổ Môn》 là đấng cứu thế của điện ảnh Hong Kong, và tuyên bố bộ phim này tuyệt đối có thể tạo ra một lối thoát giữa tình hình 《Công Viên Kỷ Jura》 đang thống trị mùa này.

Khán giả không rõ chân tướng vừa nghe 《Long Hổ Môn》 lại có thể tranh cao thấp với 《Công Viên Kỷ Jura》, lập tức bắt đầu kỳ vọng vào bộ phim này.

Nếu là trước đây, trước khi phim ra mắt đương nhiên càng nhiều người chú ý càng tốt, nhưng đây rõ ràng là một cái bẫy mà Lâm Hựu Luân đã giăng ra.

Chờ đợi đợt khán giả đầu tiên xem bộ phim này xong, hậu chiêu của Lâm Hựu Luân sẽ được tung ra. 《Long Hổ Môn》 mặc dù được sản xuất tinh xảo, nhưng căn bản không cùng đẳng cấp với 《Công Viên Kỷ Jura》.

Lâm Hựu Luân chuẩn bị đẩy bộ phim này vào đường chết, trớ trêu thay Hoàng Ngọc Lang còn phát ngôn hùng hồn trên chương trình, không nghi ngờ gì là đổ thêm dầu vào lửa, càng làm tăng thêm kỳ vọng của khán giả đối với bộ phim này.

Kỳ vọng càng cao, thất vọng càng lớn.

Đến lúc đó, đón chờ bộ phim này chắc chắn là những đòn tấn công

như cuồng phong bão táp.

Hoàng Ngọc Lang nhíu mày, hắn không phải là người không biết phải trái, đương nhiên nghe ra được đạo lý trong lời nói của Hoàng Bạch Minh. "Giám đốc Hoàng, tình hình thật sự nghiêm trọng như anh nói sao?" Hoàng Bạch Minh cười khổ một tiếng: "Có lẽ tình hình còn tệ hơn thế này!" "Được rồi, hai người đừng cãi nữa, sự đã đến nước này thì chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi!" Lâm Kiện Nhạc đứng dậy, bỏ lại câu nói đó rồi trực tiếp rời khỏi văn phòng.

Hoàng Bạch Minh không nói hai lời, đứng dậy đuổi theo.

Hoàng Ngọc Lang do dự một lát, cuối cùng vẫn từ bỏ ý định tiếp tục giải thích với Lâm Kiện Nhạc.

Hắn biết Lâm Kiện Nhạc bây giờ đã không còn tin tưởng mình nữa rồi, nếu không phải 《Long Hổ Môn》 vẫn chưa ra mắt, có lẽ Lâm Kiện Nhạc còn không thèm cho hắn cái sắc mặt như vậy.

Hoàng Ngọc Lang càng nghĩ càng uất ức, cuối cùng không nhịn được mà căm phẫn mắng: "Rõ ràng là anh muốn chọc giận Lâm Hựu Luân, chuyện hỏng lại đổ lỗi lên đầu tôi, đáng đời anh cả đời không đấu lại Lâm Hựu Luân!" Hoàng Bạch Minh đuổi theo Lâm Kiện Nhạc xuống lầu, Lâm Kiện Nhạc gọi anh lên xe. "Giám đốc Hoàng, vừa nãy khi nói đến hậu chiêu của Lâm Hựu Luân, hình như anh chưa nói hết lời." Thấy Lâm Kiện Nhạc đã đoán ra ý định của mình, Hoàng Bạch Minh cũng không giấu giếm nữa. "Ông chủ, tôi nghĩ hậu chiêu thực sự của Lâm Hựu Luân không phải ở khía cạnh truyền thông.

Việc lợi dụng chênh lệch kỳ vọng của khán giả để tấn công chúng ta, hắn chỉ là một trong những thủ đoạn của hắn." Lâm Kiện Nhạc nhíu mày, trong lòng hắn thực ra cũng nghĩ như vậy, nhưng hắn lại không thể hiện suy nghĩ này ra, mà dùng ánh mắt ra hiệu cho Hoàng Bạch Minh nói tiếp. "Lâm Hựu Luân rất rõ ràng trong lòng, việc lợi

dụng truyền thông để tấn công chúng ta, hiệu quả không chắc chắn. 《Việt Nam Anh Hùng》 muốn thắng chắc 《Long Hổ Môn》, phục bút thực sự hẳn là nằm ở chính bộ phim đó." Hoàng Bạch Minh vừa nói như vậy, biểu cảm trên mặt Lâm Kiện Nhạc cuối cùng cũng có chút thay đổi.

Hắn nhìn chằm chằm Hoàng Bạch Minh một lúc, sau đó mới lên tiếng: "Trước đây tôi cũng từng nghi ngờ như vậy, thậm chí tôi còn lo lắng Lâm Hựu Luân sẽ thông qua công ty Cực Quang để giở trò với 《Long Hổ Môn》.

Sau đó tôi đã cho người kiểm tra đi kiểm tra lại bộ phim này, không phát hiện ra vấn đề gì, nên khả năng lớn nhất hẳn là như anh nói, Lâm Hựu Luân vẫn còn giấu một chiêu trong 《Việt Nam Anh Hùng》." Hoàng Bạch Minh im lặng, mặc dù đã đoán ra được hậu chiêu thực sự của Lâm Hựu Luân, nhưng họ lại không hề có bất kỳ biện pháp đối phó nào.

Bây giờ chỉ còn cách hy vọng rằng hậu chiêu được ẩn giấu trong 《Việt Nam Anh Hùng》 không quá lợi hại.

Nhưng ngay cả Hoàng Bạch Minh cũng cảm thấy, khả năng đó rất thấp.

Lâm Kiện Nhạc lúc này trong lòng còn bất lực hơn Hoàng Bạch Minh.

Hắn vốn hy vọng dùng bộ phim này để gây ấn tượng tốt với cha, bây giờ xem ra nguyện vọng này sẽ tan thành mây khói, hơn nữa đây còn chưa là gì cả.

Điều càng khiến Lâm Kiện Nhạc lo lắng là, hắn phát hiện Lâm Hựu Luân kể từ khi chuyển trọng tâm đầu tư điện ảnh sang Hollywood, thì càng ngày càng chướng mắt công ty điện ảnh Hoàn Á, cái đinh ghim trong làng điện ảnh Hong Kong này.

Cuộc tranh đấu giữa 《Long Hổ Môn》 và 《Việt Nam Anh Hùng》 chỉ là khởi đầu, có lẽ chẳng bao lâu nữa, Lâm Hựu Luân sẽ ra tay nhổ cái đinh này đi!

Phán đoán này của Lâm Kiện Nhạc không phải vô cớ, bởi vì hắn rất rõ trong lòng, Hoàn Á những năm nay vẫn luôn đối đầu với Lâm Hựu Luân mà không bị trả thù là vì Lâm Hựu Luân vẫn cần Hoàn Á ở lại làng điện ảnh Hong Kong tiếp tục phát huy một số tác dụng, hoặc có thể nói Lâm Hựu Luân đang bận rộn với việc bố trí ở nước ngoài, không có thời gian để giải quyết phiền phức này.

Nhưng bây giờ tình hình đã khác rồi, Lâm Hựu Luân ở nước ngoài đã hoàn toàn rảnh tay, tương lai hắn muốn tăng cường hợp tác giữa Hong Kong và Hollywood, đương nhiên sẽ không cho phép làng điện ảnh Hong Kong còn có một công ty điện ảnh như Hoàn Á, không nghe lệnh thậm chí còn đối đầu với hắn.

Đương nhiên, muốn trực tiếp đối phó Hoàn Á vẫn có chút phiền phức nhỏ.

Trước tiên, Lâm Kiện Nhạc có 5% cổ phần trong chuỗi rạp chiếu phim Gia Nghị, sau đó Hoàn Á những năm này cũng có chút ảnh hưởng nhỏ trong làng điện ảnh Hong Kong.

Hai yếu tố này cộng lại sẽ khiến Lâm Hựu Luân phải dè chừng khi ra tay.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là dè chừng mà thôi.

Đến khi thực sự trở mặt, Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ dùng đủ mọi thủ đoạn, không đạt được mục đích thì tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.

Nếu là vào thời điểm khác, Lâm Kiện Nhạc có lẽ sẽ thực sự đối đầu đến cùng với Lâm Hựu Luân.

Nhưng vào thời kỳ quan trọng khi cha hắn, Lâm Bá Hân, sắp quyết định người thừa kế sản nghiệp gia tộc, hắn mà còn muốn đối đầu gay gắt với Lâm Hựu Luân, thua không chỉ là mất mặt, thậm chí có thể mất luôn cả thân phận người thừa kế gia tộc, vậy thì thật là tổn thất không đáng có.

Vốn dĩ Lâm Kiện Nhạc chỉ là mất đi công ty điện ảnh Hoàn Á, cùng lắm là tổn thất một ít tiền.

Hắn không đóng phim thì vẫn có thể tiếp tục làm công tử nhà giàu của mình, đi đầu tư các ngành khác.

Nhưng bây giờ Lâm Kiện Nhạc có sự dè chừng trong lòng, từ khí thế đã thua kém vài phần, và sự thay đổi cảm xúc này của hắn không hề qua mắt được Hoàng Bạch Minh đang ngồi bên cạnh.

Vốn dĩ đối mặt với Lâm Hựu Luân, Hoàn Á vẫn còn sức để liều một phen.

Nhưng Lâm Kiện Nhạc chưa đánh đã run, kết cục cuối cùng đương nhiên có thể đoán trước.

Hoàng Bạch Minh lúc này đột nhiên cảm thấy, mình có lẽ thực sự nên suy nghĩ kỹ về vấn đề đường lui sau khi rời Hoàn Á rồi.

Ngày 20 tháng 8, 《Việt Nam Anh Hùng》 và 《Long Hổ Môn》 cùng ra mắt.

Vì sự tuyên truyền rầm rộ của truyền thông trước khi ra mắt, vào ngày công chiếu đầu tiên, số người mua vé xem 《Long Hổ Môn》 rõ ràng nhiều hơn so với 《Việt Nam Anh Hùng》.

Trong đám đông khán giả đang xếp hàng mua vé, Hoàng Bạch Minh trông không mấy nổi bật.

Hoàng Bạch Minh không tham gia buổi công chiếu đầu tiên của 《Long Hổ Môn》, mà lén lút đến rạp chiếu phim này.

Trong lòng anh vẫn luôn canh cánh về hậu chiêu mà Lâm Hựu Luân đã sắp đặt trong 《Việt Nam Anh Hùng》, nên anh đến xem phim để tìm câu trả lời.

Thấy chỉ còn hai người nữa là đến lượt Hoàng Bạch Minh mua vé, lúc này đột nhiên có người từ phía sau vỗ vai anh. "A Minh?" Hoàng Bạch Minh quay đầu lại, phát hiện một người đàn ông trung niên đeo kính râm đang cười đứng phía sau anh.

Nhìn chằm chằm đối phương một lúc lâu, anh mới nhận ra đó là Thạch Thiên, người đã lâu không gặp. "Sao rồi, ban đầu không nhận ra tôi chứ gì?" Thạch Thiên tháo kính râm ra, ôm chầm lấy Hoàng Bạch Minh.

Bạn cũ gặp mặt, Hoàng Bạch Minh không khỏi có chút cảm khái trong lòng. "Anh thì chẳng thay đổi gì cả!" "Không thay đổi thì sao chứ?

Bây giờ còn ai nhớ đến tôi là ai nữa?" Thạch Thiên lắc đầu, vẻ mặt như thể chuyện cũ không đành lòng nhìn lại.

Người xếp hàng phía sau Hoàng Bạch Minh chờ đợi không kiên nhẫn, lên tiếng nhắc nhở: "Này, anh rốt cuộc có mua vé không?" "Xin lỗi, ngay đây!" Hoàng Bạch Minh quay người vừa định đưa tiền vào ô bán vé thì Thạch Thiên lại kéo anh lại. "Không cần mua nữa, phòng riêng tôi đặt ở đây vừa hay có thể ngồi thêm một người, anh xem cùng tôi là được rồi." Hoàng Bạch Minh bị Thạch Thiên kéo ra khỏi hàng mua vé, trong lòng vẫn còn thắc mắc. "Sao anh biết tôi muốn xem 《Việt Nam Anh Hùng》?" Thạch Thiên bĩu môi: "Cái này chẳng phải rõ ràng rồi sao?

Chương 906

Hiện tại các phim đang chiếu ở rạp, chỉ có ba bộ đáng xem.

Một là 《Công Viên Kỷ Jura》, tôi không tin bộ phim này chiếu lâu như vậy mà anh còn chưa xem." Hoàng Bạch Minh gật đầu, quả thực 《Công Viên Kỷ Jura》 ngay ngày đầu tiên chiếu ở Hong Kong anh đã đi xem bộ phim này rồi. "Còn lại chỉ có 《Việt Nam Anh Hùng》 và 《Long Hổ Môn》 chiếu hôm nay là đáng xem. 《Long Hổ Môn》 là Hoàn Á đầu tư, anh chắc chắn đã xem rồi, nên anh mua vé chắc chắn là để xem 《Việt Nam Anh Hùng》 rồi!" Thạch Thiên nhún vai, Hoàng Bạch Minh nhìn chằm chằm anh ta hai mắt, sau đó đột nhiên bật cười. "Cũng mười mấy năm rồi, vẫn là anh hiểu tôi nhất!" "Được rồi, đi thôi, chúng ta vào trong rồi nói chuyện tiếp!" Thạch Thiên vỗ vai Hoàng Bạch Minh, hai người cùng nhau bước vào rạp chiếu phim.

Vào phòng riêng ngồi xuống, tranh thủ lúc phim chưa bắt đầu, Hoàng Bạch Minh và Thạch Thiên bắt đầu trò chuyện. "Tôi thấy hai người đều thông minh hơn tôi nhiều, Tân Nghệ Thành giải tán là rút lui ngay, không có việc gì thì đánh cầu, uống trà, hạnh phúc hơn tôi nhiều!" Thạch Thiên nghe ra một nỗi thất vọng nồng đậm trong lời nói của Hoàng Bạch Minh, không nhịn được hỏi: "Sao vậy, nghe giọng điệu của anh, gần đây ở Hoàn Á không được như ý lắm sao?" "Tình hình của Hoàn Á anh đại khái cũng biết rồi đấy, Lâm Kiện Nhạc cũng chỉ là Phan Địch Sinh thứ hai mà thôi." Thạch Thiên nhíu mày: "Không phải vậy chứ, tôi thấy Lâm Kiện Nhạc trong lĩnh vực điện ảnh cũng có dã tâm lớn lắm chứ, ít nhất không giống Phan Địch Sinh chỉ vì muốn lăng xê một người phụ nữ mà bước vào.

Hơn nữa mấy năm nay Hoàn Á cũng đã quay không ít phim ăn

khách, như series 《Hỷ Sự》 mà anh và Cao Trí Sâm cùng làm, mỗi bộ đều vượt doanh thu 30 triệu, thành tích này đã rất tốt rồi." "30 triệu nhìn có vẻ nhiều, nhưng so với những bộ phim như 《Công Viên Kỷ Jura》 thì chỉ là số lẻ của người ta mà thôi." Hoàng Bạch Minh lắc đầu, giọng điệu có vẻ hơi chán nản. "Hai bộ phim này căn bản không thể so sánh với nhau được.

Trong thể loại phim hài, thành tích như anh đã là rất tốt rồi!" Thạch Thiên an ủi Hoàng Bạch Minh. "Anh nói cũng đúng, nhưng sai là sai ở chỗ Lâm Kiện Nhạc đã chọn Lâm Hựu Luân làm đối thủ." Hoàng Bạch Minh bất lực thở dài một hơi.

Người bình thường có lẽ chỉ coi anh ta đang than vãn, nhưng Thạch Thiên lại rút ra được một số thông tin rất có giá trị từ đó. "Sao vậy, anh Lâm âm thầm gây áp lực cho anh sao?" "Cái đó thì không có, nhưng tôi có một dự cảm, anh Lâm rất nhanh sẽ ra tay với Hoàn Á!" Thạch Thiên không tiếp lời, mà đang cố gắng tiêu hóa thông tin mà Hoàng Bạch Minh vừa nói ra.

Lâm Kiện Nhạc và Lâm Hựu Luân không hợp nhau đã không phải một hai ngày.

Trước đây chưa từng thấy hai người này đấu đá thật sự, dù sao cũng chưa trực tiếp xé toạc mặt nạ.

Nhưng lần này nghe giọng điệu của Hoàng Bạch Minh, Lâm Hựu Luân có lẽ là muốn làm thật rồi.

Đừng nhìn Hoàn Á hiện tại phát triển khá tốt, nhưng nếu Lâm Hựu Luân thực sự quyết tâm đá Lâm Kiện Nhạc ra khỏi cuộc chơi, Lâm Kiện Nhạc thực sự không còn nhiều chỗ để phản kháng.

Hơn nữa, gần đây còn có tin đồn cha của Lâm Kiện Nhạc là Lâm Bá Hân cũng có ý định bán cổ phần của Á Thị, thì việc đầu tư của hai cha con nhà họ Lâm trong giới điện ảnh truyền hình đều không thành

công. "Nếu Hoàn Á thực sự sụp đổ, anh có dự định gì?" Thạch Thiên thăm dò hỏi một câu. "Còn có thể có dự định gì chứ, chỉ có thể là tới đâu hay tới đó thôi!" "Anh cũng đừng bi quan như vậy.

Với tài hoa của anh, công ty điện ảnh nào ở Hong Kong mà không muốn có anh?

Hoặc là anh không muốn làm thuê cho người khác nữa, tự mình ra mở công ty cũng được mà!" Thạch Thiên an ủi Hoàng Bạch Minh mấy câu.

Hoàng Bạch Minh được câu nói cuối cùng của Thạch Thiên khai thác, linh cơ nhất động nghĩ ra một ý tưởng. "Hay là mấy anh em mình lại cùng nhau lập công ty đi?" "Chúng ta?" Thạch Thiên có chút không chắc chắn, chỉ vào chính mình. "Đúng vậy, anh và tôi, sau đó hẹn thêm Mạch Gia nữa, giống như ba anh em mình năm xưa cùng sáng lập Tân Nghệ Thành vậy!" Hoàng Bạch Minh càng nói mắt càng sáng.

Thạch Thiên ngẩn ra, sau đó xua tay nói: "Thôi đi, thời đại thuộc về chúng ta đã qua rồi.

Bây giờ thịnh hành toàn là hài kịch vô lý đầu như của Chu Tinh Trì.

Ngay cả hài kịch của Hứa Quán Văn cũng chẳng còn ai muốn xem nữa, tôi mà tái xuất thì còn ý nghĩa gì chứ?" Ưu điểm lớn nhất của Thạch Thiên là nhìn nhận rất rõ năng lực của bản thân.

Năm xưa khi rời Tân Nghệ Thành, anh tự thành lập "Xưởng phim Thạch Thiên", liên tục quay ba bộ phim 《Ô Long Đại Gia Tộc》, 《Bát Bảo Kỳ Binh》, 《Hồng Tràng Phi Long》 đều có doanh thu phòng vé thảm hại.

Sau đó anh đã kiên quyết rút khỏi làng điện ảnh, từ đó không còn bận tâm đến chuyện trong giới, cũng sống một cuộc đời tiêu dao tự

tại.

Vừa nãy nghe Hoàng Bạch Minh gợi ý, Thạch Thiên vẫn có chút động lòng, nhưng sau đó nghĩ đi nghĩ lại vẫn từ bỏ.

Anh cảm thấy mình đã không còn theo kịp thời thế nữa rồi, tái xuất đóng phim, không khéo chỉ rước lấy trò cười mà thôi. "Tôi thấy anh và Mạch Gia cứ thế rút lui thì thật đáng tiếc.

Tái xuất cùng nhau phấn đấu, không nói là tái hiện được thanh thế Tân Nghệ Thành năm xưa, nhưng ít nhất cũng không để người khác độc chiếm hào quang...

Dù sao Hoàn Á sớm muộn gì cũng sẽ gặp vấn đề, tôi cứ nói trước ở đây, anh hãy nghiêm túc suy nghĩ một chút, đợi tìm cơ hội tôi sẽ hẹn Mạch Gia ra cùng, ba anh em mình cùng bàn bạc kỹ lưỡng một phen, sau đó anh quyết định cũng chưa muộn." Hoàng Bạch Minh không bắt Thạch Thiên quyết định ngay lập tức, Thạch Thiên cũng không tiện từ chối anh, rất sảng khoái gật đầu đồng ý.

Ngay khi hai người đang nói chuyện, đèn trần phòng chiếu đã tắt, bộ phim chính thức bắt đầu.

Cốt truyện của 《Việt Nam Anh Hùng》 không có nhiều thay đổi so với truyện tranh.

Hoa Anh Hùng do Trịnh Y Kiện thủ vai, dưới sự đồng hành của người bạn thân cùng làng là Sinh Nô, bái cao thủ võ lâm Kim Ngạo làm sư phụ.

Trong thời gian Anh Hùng học võ, cha của anh vì viết bài vạch trần sự thật về việc người nước ngoài buôn bán thuốc phiện, bị Hán gian Tiền Vô Nghĩa dẫn người trả thù, cả gia đình đều chết thảm dưới súng đạn.

Mẹ của Anh Hùng trước khi trút hơi thở cuối cùng đã nói cho anh

biết nơi cất giấu Xích Kiếm gia truyền.

Anh Hùng lấy được bảo kiếm, báo thù rửa hận cho cha, nhưng vì giết người nước ngoài mà bị truy nã, để trốn thoát đành phải ký khế ước bán thân, rời quê hương sang Mỹ làm khổ sai.

Khiết Du do Lê Tư thủ vai mang thai cốt nhục của Anh Hùng, không ngại vạn dặm xa xôi đến Mỹ tìm chồng.

Anh Hùng cũng được đại sư huynh Quỷ Phó cứu ra từ mỏ than.

Vợ chồng đoàn tụ tại Việt Nam Lâu ở khu phố người Hoa tại New York.

Trong thời gian này có mấy trận chiến đấu, hiệu ứng hành động trong mắt khán giả bình thường hẳn là không tồi, ít nhất so với 《Phong Vân Hùng Bá Thiên Hạ》 năm xưa hẳn là tiến bộ rất nhiều.

Nhưng theo Hoàng Bạch Minh, hiệu ứng võ thuật như vậy cũng chỉ ngang tầm với 《Long Hổ Môn》, thậm chí còn không đặc sắc bằng 《Long Hổ Môn》.

Chẳng lẽ mình đã đoán sai rồi sao?

Một nghi ngờ như vậy chợt nảy ra trong đầu Hoàng Bạch Minh, nhưng rất nhanh sau đó lại bị chính anh phủ nhận.

Lâm Hựu Luân trước đó đã sắp xếp nhiều chuyện như vậy, nếu 《Việt Nam Anh Hùng》 chỉ có trình độ này thì quá là không hợp lý.

Với suy nghĩ này, Hoàng Bạch Minh lại tiếp tục kiên nhẫn xem tiếp.

Vũ Si Vô Địch do Ngô Chấn Vũ thủ vai, nhiều năm trước từng so tài với sư phụ của Anh Hùng là Kim Ngạo, và đã bại dưới tay Kim Ngạo.

Vì vậy hắn thề rằng sẽ có một ngày đánh bại Kim Ngạo.

Hai bên vô tình gặp nhau ở Việt Nam Lâu, liền đại chiến.

Vô Địch đốt Việt Nam Lâu, và trong trận ác chiến đã giết chết Khiết Du.

Kim Ngạo và Vô Địch lại lần nữa luận võ, dù suýt thắng Vô Địch nhưng cũng bị trọng thương.

Trước khi chết, Kim Ngạo truyền "Việt Nam Ngạo Quyết" cho Anh Hùng.

Sau đó Anh Hùng gặp một kỳ nhân xem bói, đối phương nói anh là "Thiên Sát Cô Tinh", định sẵn một đời cô độc, những người thân yêu nhất đều sẽ vì mệnh cứng của anh mà chết.

Chương 907

Anh Hùng vì vậy mà bỏ lại con trai, cùng đại sư huynh Quỷ Phó không từ mà biệt, từ đó không ai biết tung tích của anh nữa.

Con trai của Anh Hùng do Ngô Kỳ Long thủ vai lớn lên thành người, quyết định đến Mỹ tìm cha.

Đúng lúc Vô Địch đã khổ luyện kiếm pháp tuyệt tình tuyệt nghĩa thành công, lại đến Việt Nam Lâu gây sự, cố gắng ép Anh Hùng xuất hiện quyết đấu với hắn.

Xem đến đây, sự nghi hoặc trong lòng Hoàng Bạch Minh càng lúc càng lớn, bởi vì cho đến hiện tại, anh vẫn chưa thấy hậu chiêu của Lâm Hựu Luân nằm ở đâu, mà nhìn thời gian thì cốt truyện của 《Việt Nam Anh Hùng》 gần như sắp kết thúc rồi.

Nếu trận đại quyết chiến cuối cùng vẫn không có điểm nhấn đặc sắc nào, thì chuyến đi này của Hoàng Bạch Minh coi như là vô ích rồi.

Hoàng Bạch Minh sốt ruột, khán giả trong phòng chiếu còn sốt ruột hơn, bởi vì Việt Nam Lâu bị Vô Địch tùy tiện phá hoại, thậm chí cả tấm biển cũng bị hắn tháo hủy, chỉ còn thiếu chút nữa là giết sạch người Hoa trong Việt Nam Lâu, nhưng Anh Hùng vẫn chưa xuất hiện.

Trong sự chờ đợi sốt ruột của mọi người, Hoa Anh Hùng cuối cùng cũng xuất hiện, từ tượng sư đá ở cửa Việt Nam Lâu rút ra Xích Kiếm, dẫn Vô Địch đi.

Ống kính chuyển một cái, cảnh tượng thay đổi đến một nơi trên cao.

Sau đó, những khán giả tinh mắt lập tức nhận ra đây là Tượng Nữ Thần Tự Do ở New York, Mỹ.

Hoàng Bách Minh ngây người nhìn màn hình lớn, trong đầu trống rỗng, chỉ nghe tiếng kinh ngạc của Thạch Thiên bên tai: "Ấy thế mà lại đặt trận quyết chiến trên tượng Nữ thần Tự do, ai nghĩ ra ý tưởng này, đỉnh thật!" Thạch Thiên kinh ngạc trước ý tưởng táo bạo này, còn Hoàng Bách Minh thì nhìn thấy bối cảnh kỹ xảo chân thực đến kinh ngạc.

Hoàng Bách Minh dám cá là 《Việt Nam Anh Hùng》 căn bản không hề quay thật cảnh này trên tượng Nữ thần Tự do, bởi vì trên màn ảnh, Hoa Anh Hùng và Vô Địch đứng ở đỉnh đầu tượng Nữ thần, nơi đó căn bản không cho phép người ta lên, chứ đừng nói là quay phim ở trên đó.

Rõ ràng là quay xong trong phim trường, nhưng cảnh này lại làm chân thật đến mức không khác gì cảnh thật, nhìn qua cứ ngỡ như được quay thật trên tượng Nữ thần Tự do vậy.

Trước đây Hoàng Bách Minh vẫn thắc mắc, hơn 80 triệu chi phí sản xuất của 《Việt Nam Anh Hùng》 đã đi đâu, đến lúc này anh ta mới tìm thấy câu trả lời.

Để tạo ra được cảnh quay chân thực đến thế, nhà sản xuất 《Việt Nam Anh Hùng》 hẳn đã tốn rất nhiều công sức, có thể nói đã dùng phần lớn kinh phí để dựng lên trận quyết chiến lớn cuối cùng này.

Đây chính là nước cờ sau cùng Lâm Hựu Luân để lại!

Đối với Hoàng Bách Minh mà nói, biết được đáp án này đã là đủ, nhưng đối với khán giả bình thường, cảm giác chấn động lúc này mới chỉ bắt đầu.

Hoa Anh Hùng do Trịnh Y Kiện thủ vai và Vô Địch do Ngô Chấn Vũ thủ vai đại chiến trên tượng Nữ thần, đao kiếm loang loáng, phần đầu tượng Nữ thần bị hai người chém phá tan hoang, và tất cả những điều này, đều mang lại cảm giác chân thật đến mức cứ như hai người

thực sự đang đánh nhau trên tượng Nữ thần vậy.

Nhưng đối với đạo diễn Lưu Vĩ Cường mà nói, chỉ đánh trên tượng Nữ thần thôi dường như vẫn chưa đủ mãn nhãn, hai người đối quyết từ đỉnh đầu tượng Nữ thần đánh đến vai, rồi từ vai lại đánh xuống chân, một đường đánh đến trời long đất lở, khiến khán giả hô to sảng khoái, nhưng tượng Nữ thần Tự do làm bối cảnh thì lại gặp đại họa, ban đầu bị phá hủy dung nhan đã đành, sau đó trực tiếp bị trận quyết chiến kinh thế này phá hủy hoàn toàn.

Nhìn cả tượng Nữ thần Tự do tượng trưng cho tinh thần của nước Mỹ sụp đổ ầm ầm, cư dân New York trong phim sợ đến ngây người, thậm chí có người quỳ xuống đất bắt đầu cầu nguyện, cho rằng ngày tận thế đã đến, còn khán giả xem phim khi thấy cảnh tượng như vậy, ngoài cảm thấy sảng khoái ra, vẫn còn đang hồi vị sự đặc sắc của trận quyết chiến vừa rồi.

Cùng lúc đó, tại một rạp chiếu phim khác, Lâm Hựu Luân nhìn tượng Nữ thần Tự do từ từ đổ xuống, trong lòng sảng khoái khó tả – anh ấy hẳn là người đầu tiên trên thế giới phá hủy tượng Nữ thần Tự do trong phim, chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy hài lòng không nhỏ.

Trong ký ức, phải vài năm sau 《Việt Nam Anh Hùng》 mới xuất hiện, tuy đại kết cục cũng là một trận quyết chiến như vậy, nhưng cảnh quay và mức độ chân thực của màn chiến đấu hoàn toàn khác với phiên bản hiện tại, để làm ra cảnh phim ngắn ngủi chưa đến năm phút này, Lâm Hựu Luân đã đầu tư gần 50 triệu đô la Hồng Kông, chiếm hơn một nửa tổng đầu tư của toàn bộ phim, nhờ vậy mới tạo ra hiệu quả như trên màn ảnh.

Đương nhiên số tiền này cũng không uổng phí, chỉ riêng trận quyết chiến lớn trên tượng Nữ thần Tự do này thôi, 《Việt Nam Anh

Hùng》 đã đủ để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng khán giả, và cái mà Lâm Hựu Luân cần cũng chính là hiệu quả như vậy.

Khi rời khỏi rạp chiếu phim, Hoàng Bách Minh cả người có chút thất thần, còn Thạch Thiên thì vẫn đắm chìm trong sự đặc sắc của trận quyết chiến cuối cùng, không hề phát hiện ra sự bất thường của Hoàng Bách Minh.

Hai người đi đến cửa rạp chiếu phim, vừa vặn bên 《Long Hổ Môn》 cũng vừa tan rạp, khán giả hai bên trộn lẫn vào nhau, trong đó những người quen biết bắt đầu trao đổi cảm nhận khi xem phim của mình. "《Long Hổ Môn》 thế nào, có thật sự hay như báo nói không?" "Ôi, đừng nhắc nữa, phim quay thì không tệ, nhưng so với 《Công viên kỷ Jura》 thì kém xa, ban đầu tôi ôm kỳ vọng rất lớn, ai ngờ lại thế này, tóm lại tôi cảm thấy mình bị lừa rồi!" Lời này vừa nói ra, lập tức nhận được sự đồng tình của không ít người xung quanh. "Đúng vậy, tôi hoàn toàn là vì báo nói bộ phim này có thể sánh với 《Công viên kỷ Jura》 nên mới mua vé vào xem, xem xong mới biết mình bị lừa rồi!" "Xem thì cũng xem rồi, anh nghĩ còn trả vé được sao?" "Sau này không bao giờ tin lời báo chí nữa, có phim nào ra rạp thì cũng đợi người khác xem trước, nếu nói hay thì tôi mới đi xem." "Mấy tờ báo đó chắc chắn là nhận tiền của nhà sản xuất, nên mới ra sức thổi phồng bộ phim này." "Đúng vậy, lát nữa tôi nhất định gọi điện đến mấy tòa báo đó để khiếu nại!" Mọi người năm mồm mười miệng, đánh giá về 《Long Hổ Môn》 đều không mấy cao.

Có người bên cạnh muốn nói lời công bằng, nhưng thấy nhiều người phàn nàn quá, liền nhịn lại.

Thực ra 《Long Hổ Môn》 quay cũng không tệ, nhưng đa số khán giả ban đầu đã ôm tâm lý kỳ vọng cao khi vào rạp, nên xem xong khó tránh khỏi thất vọng. "Đúng rồi, bên anh thế nào? 《Việt Nam Anh Hùng》 có hay không?" "Cả bộ phim cũng chỉ ngang với 《Phong Vân

Hùng Bá Thiên Hạ》, kỹ xảo tốt hơn một chút, nhưng tình tiết kể cũng được, phần đặc sắc nhất nằm ở trận quyết chiến cuối phim, đánh ở đâu, đánh đặc sắc đến mức nào, nếu anh không xem phim thì tuyệt đối không nghĩ ra được đâu!" Người nói cố ý gây tò mò, nhưng bạn của anh ta lại có chút không tin. "Thật sự khoa trương như anh nói sao?" "Không tin thì anh có thể hỏi những người khác đã xem bộ phim này, tinh hoa thật sự của bộ phim này nằm ở trận quyết chiến cuối cùng, tuyệt đối không thua kém gì mấy con khủng long trong 《Công viên kỷ Jura》, đương nhiên tôi nói chỉ là năm phút cuối cùng, phần đầu thật sự rất bình thường, nhưng tôi cảm thấy chỉ riêng trận quyết chiến cuối cùng đó thôi, giá vé hôm nay đã đáng đồng tiền bát gạo rồi!" Khán giả bước ra từ phòng chiếu 《Việt Nam Anh Hùng》, rất nhiều người đều bày tỏ sự đồng tình.

Thấy nhiều người đều nói 《Việt Nam Anh Hùng》 đáng xem, những khán giả đã xem 《Long Hổ Môn》 ngoài hối hận ra, trong lòng cũng bắt đầu suy tính xem có nên mua thêm vé xem một suất nữa 《Việt Nam Anh Hùng》 không.

Cuộc đối thoại của khán giả hai bên, từng chữ lọt vào tai Hoàng Bách Minh không sót một từ nào, biểu cảm trên mặt anh ta càng lúc càng khó coi.

Thạch Thiên lúc này cũng phát hiện ra sự bất thường của Hoàng Bách Minh, kéo anh ta sang một bên hỏi: "Tôi thấy sắc mặt anh rất tệ, sao vậy, cơ thể không khỏe à?" Hoàng Bách Minh lắc đầu, kể lại ngọn ngành sự việc một cách đơn giản cho Thạch Thiên nghe.

Những lời của khán giả vừa rồi, Thạch Thiên cũng đã nghe thấy, ban đầu anh ta còn thấy rất bình thường, nghe xong lời giải thích của Hoàng Bách Minh, mới biết trong đó còn có bố cục sâu xa đến vậy. "Chiêu này của anh Lâm thật sự quá thâm độc, trước hết đẩy anh lên tận trời xanh, rồi sau đó lại quật anh ngã xuống đất một cách tàn

nhẫn!" Thạch Thiên không kìm được tặc lưỡi.

Hoàng Bách Minh thở dài một hơi, sự việc đã đến nước này, anh ta chỉ có thể nhanh chóng báo tin này cho Lâm Kiện Nhạc, còn về việc có hữu ích hay không, trong lòng anh ta không ôm quá nhiều hy vọng. —— Trận quyết chiến lớn cuối cùng của 《Việt Nam Anh Hùng》 thực sự đã mang lại cho khán giả không ít bất ngờ, nhưng truyền thông không kịp thời nhận ra những đánh giá khác biệt của khán giả về 《Long Hổ Môn》 và 《Việt Nam Anh Hùng》, chỉ dựa vào số lượng người xem ngày đầu tiên, họ đã sớm đưa ra phán đoán, nhận định doanh thu phòng vé ngày đầu của 《Long Hổ Môn》 chắc chắn vượt qua 《Việt Nam Anh Hùng》.

Thực tế chứng minh phán đoán của họ không sai, ngày thứ ba công chiếu, cụm rạp Gia Nghị công bố doanh thu phòng vé ngày đầu của hai bộ phim, 《Long Hổ Môn》 đạt được 3,12 triệu, còn 《Việt Nam Anh Hùng》 chỉ đạt 2,73 triệu, chênh lệch gần 40 vạn!

Con số này vừa được công bố, truyền thông Hong Kong lập tức phấn khích.

Lâm Kiện Nhạc và Lâm Hựu Luân đấu đá nhau bao nhiêu năm, đây vẫn là lần đầu tiên Lâm Kiện Nhạc chiếm ưu thế về phòng vé, tuy kết quả phòng vé cuối cùng vẫn chưa có, nhưng việc này lại khiến truyền thông Hong Kong nhìn thấy khả năng thất bại của Lâm Hựu Luân.

Bao nhiêu năm nay, truyền thông đã bị những thành công hết lần này đến lần khác của Lâm Hựu Luân làm cho tê liệt, khó khăn lắm mới thấy Lâm Hựu Luân thua một lần, lập tức như tiêm máu gà, dốc sức đưa tin về việc này.

Nhất thời, trên báo chí tràn ngập thông tin về việc này, tạo ra tiếng vang rất lớn, khiến những người mới đến Hong Kong không hiểu tình hình còn tưởng rằng, cái gã tên Lâm Hựu Luân này có phải đã làm gì

quá đáng, trái với lương tâm hay không, mà anh ta thất bại một lần lại khiến nhiều người vỗ tay chúc mừng đến vậy.

Điều này cũng không thể nói Lâm Hựu Luân nhân duyên kém, chỉ có thể nói bản chất của truyền thông là như vậy, những người làm tin tức đều biết một câu nói – chó cắn người không phải tin tức, người cắn chó mới là tin tức, truyền thông Hong Kong lần này náo động lớn đến vậy, chủ yếu là vì tình huống Lâm Hựu Luân thất bại trước đây thực sự quá hiếm thấy, không thể không đưa tin rầm rộ.

Nhưng rất khó hiểu là, hai nhân vật chính của sự việc này đều giữ im lặng trước đủ loại tin đồn trên truyền thông.

Lâm Hựu Luân thì còn có thể hiểu được, lần này anh ấy thất bại trong 《Việt Nam Anh Hùng》, tự nhiên phải khiêm tốn một chút, nhưng Lâm Kiện Nhạc im thin thít thì lại có chút bất thường rồi, chẳng lẽ ông ta bị Lâm Hựu Luân đè nén bao nhiêu năm, đã bị mài mòn đến mức không còn chút khí phách nào sao?

Tình hình thực tế đương nhiên không phải như vậy, truyền thông không nhìn rõ tình hình, nhưng Lâm Kiện Nhạc lại không thiển cận đến vậy, sau khi biết được nước cờ dự phòng mà Lâm Hựu Luân đã để lại trong 《Việt Nam Anh Hùng》 từ miệng Hoàng Bách Minh, đồng thời biết được những đánh giá hoàn toàn khác biệt của khán giả đã xem hai bộ phim này, ông ta liền biết lần này mình lại thua Lâm Hựu Luân rồi.

Tính toán của Lâm Hựu Luân, lợi dụng sự thất vọng của khán giả đối với 《Long Hổ Môn》, ngược lại làm nổi bật sự phi thường của 《Việt Nam Anh Hùng》, và trận quyết chiến lớn cuối cùng của 《Việt Nam Anh Hùng》, đã trở thành sự sắp xếp then chốt để xoay chuyển tình thế.

Tuy doanh thu phòng vé tiếp theo vẫn chưa có, nhưng kết quả Lâm

Kiện Nhạc dùng mắt nhắm mắt mở cũng có thể đoán ra, doanh thu phòng vé của 《Việt Nam Anh Hùng》 chắc chắn sẽ tăng vùn vụt, còn 《Long Hổ Môn》 thì sẽ dần dần giảm xuống, cái này xuống cái kia lên, người thật sự có thể cười đến cuối cùng vẫn là Lâm Hựu Luân.

Hoàng Ngọc Lang hưng phấn bước vào nhưng không hay biết những điều này, anh ta mặt đầy vẻ vui mừng bước vào văn phòng Lâm Kiện Nhạc, nhưng sau đó lại thấy bầu không khí bên trong không đúng lắm.

Lâm Kiện Nhạc mặt âm u, Hoàng Bách Minh đứng một bên mặt không biểu cảm, nhìn thế nào cũng không giống vẻ chuẩn bị ăn mừng.

Trong lòng Hoàng Ngọc Lang, đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

Lâm Kiện Nhạc im lặng bên này, ban đầu không khiến truyền thông Hong Kong đủ coi trọng, nhưng sau một tuần công chiếu của 《Việt Nam Anh Hùng》 và 《Long Hổ Môn》, truyền thông cuối cùng cũng nhận ra tình hình có chút không ổn.

Những người đã xem 《Long Hổ Môn》, về cơ bản đều phàn nàn, cho rằng rất nhiều người đã bị lừa gạt, trong khi ngày càng nhiều người lại chuẩn bị đi xem 《Việt Nam Anh Hùng》, xu thế này trực tiếp phản ánh vào doanh thu phòng vé tuần của hai bộ phim.

Ban đầu, doanh thu phòng vé ngày đầu của 《Long Hổ Môn》 đã dẫn trước 《Việt Nam Anh Hùng》 tới 40 vạn, khoảng cách có thể nói là rất lớn, nhưng khi cụm rạp Gia Nghị công bố số liệu phòng vé tuần, mọi người đều ngớ người. 《Việt Nam Anh Hùng》 đạt hơn 18 triệu, còn 《Long Hổ Môn》 chỉ đạt 16 triệu, kém đối phương tới 2 triệu.

Khi nhìn thấy bộ số liệu này, rất nhiều người trong lòng không

hẹn mà cùng muốn hỏi: Rốt cuộc là sao đây?

Chương 908

So sánh kỹ lưỡng số liệu phòng vé tuần của hai bộ phim, truyền thông cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu.

Ngày đầu tiên, doanh thu phòng vé của 《Long Hổ Môn》 vượt xa 《Việt Nam Anh Hùng》, nhưng đến ngày thứ hai tình hình lại chuyển biến xấu ngay lập tức, doanh thu phòng vé trong ngày của 《Việt Nam Anh Hùng》 lại san bằng với 《Long Hổ Môn》, sau đó từ ngày thứ ba bắt đầu vượt lên, đến ngày thứ tư số liệu phòng vé trong ngày của hai bộ phim đã kéo giãn khoảng cách 50 vạn, ngày thứ năm thì khỏi phải nhìn, doanh thu phòng vé của 《Long Hổ Môn》 sụt giảm thảm hại đến mức không đành lòng nhìn.

Đây mới là tuần đầu tiên, đợi đến khi phim hạ màn, vẫn chưa biết khoảng cách giữa hai bộ phim có thể kéo giãn lớn đến mức nào, 10 triệu đã là ước tính bảo thủ, có lẽ còn cao hơn thế!

Nhất thời, trên truyền thông những tiếng hoan hỉ cổ vũ chúc mừng thất bại của Lâm Hựu Luân biến mất, thay vào đó là tin 《Việt Nam Anh Hùng》 lần này thần kỳ vượt lên, rất nhiều tờ báo đều dùng từ "không thể tin nổi" để hình dung tin tức này.

Không ít người vắt óc suy nghĩ cũng không hiểu, tại sao 《Việt Nam Anh Hùng》 lại có thể đột nhiên lật ngược tình thế, rõ ràng hai bộ phim sản xuất đều xêm xêm nhau, 《Việt Nam Anh Hùng》 cũng chỉ có trận quyết chiến cuối cùng là phát huy vượt trình độ, nhưng theo lẽ thường, không có lý do gì xuất hiện tình huống chênh lệch phòng vé lớn đến vậy.

Những người thực sự hiểu rõ nguyên nhân trong đó, đều sẽ không đứng ra giải thích cho mọi người, cách nói trên truyền thông cũng

ngày càng lan truyền kỳ lạ, cuối cùng trực tiếp lôi kéo đến việc bố cục phong thủy văn phòng Lâm Kiện Nhạc không tốt, thậm chí có người còn mượn thuyết mệnh lý trong 《Việt Nam Anh Hùng》, nói Lâm Hựu Luân là khắc tinh trong mệnh của cha con Lâm Kiện Nhạc.

Cuộc tranh luận này không kéo dài bao lâu, Hoàng Ngọc Lang cũng bị kéo vào, nói gì mà anh ta và Lâm Kiện Nhạc bát tự tương khắc, liên lụy 《Long Hổ Môn》 cùng chịu tai ương vô cớ, cũng có người nói khi Hoàng Ngọc Lang ra tù, vận xui chưa hết, nên 《Long Hổ Môn》 cũng theo đó mà gặp xui. "Thật là hoang đường, không ngờ ở Hong Kong phát triển như vậy, bộ phong kiến mê tín này vẫn còn thị trường lớn đến thế!" Hoàng Lập Thành, Giám đốc Tân Hoa Xã trú Hong Kong phân xã, khép tờ báo trên tay lại, không khỏi cảm khái nói một câu. "Có gì đâu?

Người Hong Kong càng có tiền càng tin vào những thứ phong thủy, mệnh lý này, mấy ông phú thương làm gì cũng phải xem ngày tốt, con cái cưới gả phải xem bát tự của đối phương, bố cục văn phòng, thiết kế biệt thự đều phải mời thầy phong thủy chuyên nghiệp đến xem, đủ kiểu lắm!" Lưu Đạt, Trưởng bộ phận an ninh của phân xã, nắm giữ nhiều kênh tin tức mật của quân đội cài cắm ở Hong Kong, từ lâu đã không còn lạ gì chuyện này. "Lão Hoàng, anh gọi hai chúng tôi đến đây, có phải lần này Trung ương lại có mệnh lệnh gì ban xuống không?" Trần Nhiên, Phó bộ trưởng phụ trách bộ văn hóa thể dục của phân xã, đẩy gọng kính đen của mình lên, vừa mở miệng đã hỏi chuyện công việc. "Tình hình đại khái thì hai anh cũng biết một chút, dạo gần đây Hong Kong xuất hiện một làn sóng bài trừ đại lục, Trung ương nghi ngờ có thế lực nước ngoài đứng sau kích động, nên giao cho hai anh phụ trách điều tra, đồng thời Trung ương cũng đã ban hành mệnh lệnh, yêu cầu phân xã chúng ta nghĩ cách để ứng phó vấn đề này." Trần Nhiên và Lưu Đạt nhanh chóng trao đổi ánh mắt, hai

người họ một người thuộc Bộ Tổng Tham mưu thứ hai của Quân Giải phóng, một người thuộc Cục An ninh Quốc gia, chức vụ bề ngoài đều là giả, việc thật sự làm đều là công tác tình báo, chuyện này đương nhiên phải rơi vào đầu họ. "Người Hong Kong hiểu lầm về đại lục đã lâu, có thể khẳng định, sự việc lần này tuyệt đối có thế lực bên ngoài đứng sau giật dây, nhưng hiện tại vấn đề khá phức tạp, vì tình cảm bài xích đại lục của người Hong Kong, đã từ cá thể diễn biến thành một hiện tượng phổ biến, bao gồm cả nhiều tác phẩm điện ảnh, truyền hình Hong Kong, trong đó người đại lục đa số đều xuất hiện dưới hình tượng phản diện, điều này sẽ có ảnh hưởng lớn đến việc triển khai công tác của chúng ta." Trần Nhiên giới thiệu tình hình đại khái cho Hoàng Lập Thành, vì anh ta đã nói rất chi tiết rồi, nên Lưu Đạt bên này cũng không bổ sung gì thêm.

Thấy Hoàng Lập Thành im lặng không nói, Trần Nhiên liền tiếp lời đề nghị: "Về phương diện phim ảnh, chúng ta có thể lại tìm Lâm Hựu Luân, nhờ anh ấy nghĩ cách." "Đúng vậy, thằng nhóc này đã đào rất nhiều người từ chỗ chúng ta vào công ty bảo an Hồng Nham của anh ấy, chuyện nhỏ này cũng nên để anh ấy ra tay rồi!" Lưu Đạt cũng hùa theo. "Vậy được, tôi sẽ hẹn gặp anh ấy, nhờ anh ấy giúp nghĩ cách!" Hoàng Lập Thành tuy đã đồng ý chuyện này, nhưng trong lòng không quá chắc chắn về việc liệu có thể thuyết phục Lâm Hựu Luân hay không.

Kể từ khi Lâm Hựu Luân thành công mở rộng tầm ảnh hưởng trong lĩnh vực điện ảnh đến Hollywood, địa vị của anh ấy trong mắt chính phủ trung ương đã thăng cấp từ đối tượng thống nhất quan trọng để duy trì ổn định đại cục Hong Kong, trở thành nhân vật chủ chốt trong việc xuất khẩu ảnh hưởng văn hóa ra bên ngoài của Âu Mỹ.

Hai năm nay số lần Lâm Hựu Luân đến đại lục không nhiều,

nhưng mỗi lần Trung ương đưa ra quyết định liên quan đến anh ấy, thái độ rõ ràng cẩn trọng hơn nhiều so với trước, đây là một tín hiệu rất rõ ràng về việc gió đã đổi chiều.

Trong tình hình hiện tại, Lâm Hựu Luân đã mở rộng bố cục sản nghiệp của mình ra nước ngoài, có rất ít yêu cầu đối với đại lục, ngược lại, phía đại lục lại khá nhiều lần nhờ cậy anh ấy trong một số công việc ở Hong Kong, nên Hoàng Lập Thành bên này cũng không tiện yêu cầu Lâm Hựu Luân giúp họ chuyện này quá đáng.

Gặp mặt nói chuyện với Lâm Hựu Luân thế nào là cả một nghệ thuật.

Hơn nửa năm không liên lạc với Hoàng Lập Thành, đột nhiên nhận được điện thoại của anh ấy, Lâm Hựu Luân ít nhiều có chút bất ngờ.

Đợi đến khi nghe Hoàng Lập Thành hẹn mình uống trà chiều, Lâm Hựu Luân trong lòng đại khái đã nhận ra, tám chín phần là Hoàng Lập Thành có chuyện muốn nhờ anh ấy giúp. "Bữa trà này vẫn nên để tôi mời Giám đốc Hoàng đi, tôi biết nội bộ đảng của các anh yêu cầu rất nghiêm khắc đối với cán bộ, vị trí hiện tại của Giám đốc Hoàng khá nhạy cảm, mời khách ăn cơm thì cứ để tôi, một nhà tư bản, chi trả đi!" Lâm Hựu Luân nói với Hoàng Lập Thành nửa đùa nửa thật trong điện thoại.

Hoàng Lập Thành ngẩn ra, rồi ha ha cười lớn. "Anh Lâm, anh chê nơi tôi mời khách xoàng xĩnh thì cứ nói thẳng, sao lại kiếm cớ như vậy, anh không phải là cố ý chôn vùi tôi đó sao?" "Thật sự không có, lâu rồi không gặp Giám đốc Hoàng, bữa trà chiều này nói gì cũng phải để tôi mời." Lâm Hựu Luân cố chấp kiên trì, Hoàng Lập Thành liền thuận nước đẩy thuyền đồng ý.

Địa điểm gặp mặt, Lâm Hựu Luân không chọn loại khách sạn cao cấp, mà là một quán trà có không gian tao nhã và không quá đông

khách, Hoàng Lập Thành rất hài lòng với môi trường yên tĩnh giữa chốn ồn ào này, vừa gặp mặt đã khen Lâm Hựu Luân đã tìm được một nơi tốt.

Sau khi ngồi xuống, Hoàng Lập Thành cũng không vòng vo với Lâm Hựu Luân, trực tiếp nói thẳng với anh ấy về chuyện chính. "Ngày trở về đã cận kề, gần đây xã hội Hong Kong lại xuất hiện những tiếng nói không có lợi cho tình hữu nghị và đoàn kết giữa nhân dân hai bờ, hơn nữa hiện tượng này thậm chí đã lan rộng đến cả lĩnh vực phim ảnh.

Chính phủ trung ương rất quan tâm đến việc này, hôm nay tôi đến, chủ yếu là muốn nhờ anh Lâm giúp chúng tôi một chút về phương diện này." "Giám đốc Hoàng, tình hình Hong Kong anh cũng hiểu, tôi tuy kiểm soát các cụm rạp, nhưng không có bất kỳ lý do gì để can thiệp vào tự do sáng tạo của người khác, nếu tôi trực tiếp vượt quyền, bị người có ý đồ nắm thóp, thậm chí sẽ gây ra nhiều ảnh hưởng tiêu cực hơn." Lâm Hựu Luân nói như vậy không phải là thoái thác, vị trí hiện tại của anh ấy cũng đang bị rất nhiều người nhòm ngó, chỉ một chút sơ sẩy trong lời nói cũng có thể gây ra sự công kích từ truyền thông, như vậy ngược lại sẽ làm cho sự việc trở nên phức tạp.

Hơn nữa, Lâm Hựu Luân vừa mới hợp tác với George Lucas và Steven Spielberg ở Mỹ thành lập Oriental DreamWorks, lúc này mà thể hiện lập trường quá rõ ràng ủng hộ đại lục, cũng sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch bố trí sản nghiệp của anh ấy ở Mỹ.

Thái độ này của Lâm Hựu Luân cũng nằm trong dự liệu của Hoàng Lập Thành, nhưng anh ấy không định dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Lâm Hựu Luân nói là không tiện ra mặt, nhưng nếu anh ấy thực lòng muốn giúp thì vẫn có thể làm được nhiều việc. "Dù là một lời

thỉnh cầu cá nhân của tôi, anh Lâm cũng không thể thấy chết không cứu chứ?" Hoàng Lập Thành vẻ mặt khẩn thiết, thật sự khiến Lâm Hựu Luân khó lòng từ chối, hơn nữa anh ấy còn đem cả tình bạn cá nhân giữa hai người ra nói, nếu Lâm Hựu Luân từ chối nữa thì có chút không hợp tình hợp lý. "Giám đốc Hoàng nói quá rồi, tôi chỉ nói chuyện này tôi không tiện trực tiếp đứng ra can thiệp, nhưng không nói là không thể giúp, cách giải quyết thực ra vẫn có, chỉ là tôi không dám đảm bảo nhất định có hiệu quả." Lâm Hựu Luân nói vậy, Hoàng Lập Thành lập tức mắt sáng rực: "Cách gì, anh Lâm cứ nói thử xem sao." "Người khác làm phim thế nào, tôi không có lý do gì để can thiệp, tương tự tôi làm phim, người khác cũng không thể can thiệp, vì Giám đốc Hoàng nói rằng trong phim Hong Kong, người đại lục đa số đều xuất hiện dưới hình tượng phản diện, vậy thì tôi sẽ làm một bộ phim lấy người đại lục làm nhân vật chính diện, nếu doanh thu phòng vé khá tốt, có lẽ có thể dẫn dắt một phần các nhà làm phim Hong Kong đi theo hướng này để sáng tạo kịch bản… đương nhiên, cách này hiệu quả rất hạn chế, muốn thực sự thay đổi tình trạng này, cách hữu hiệu nhất vẫn là dùng lợi ích dẫn dắt!

Chỉ cần đại lục sẵn lòng mở rộng thị trường hơn nữa cho điện ảnh Hong Kong, thì các nhà làm phim Hong Kong trên tiền đề theo đuổi doanh thu phòng vé, không có lý do gì không đi làm hài lòng khán giả đại lục, hình tượng người đại lục trong phim Hong Kong sẽ rất dễ dàng được xoay chuyển." Hoàng Lập Thành gật đầu, "Tình hình này tôi sẽ báo cáo lên Trung ương, đương nhiên phần lớn công việc vẫn cần các nhà làm phim Hong Kong tự mình làm, còn trong thời gian này thì xin anh Lâm dành nhiều tâm tư hơn một chút!" —— Từ những năm 80, hình tượng người đại lục trong phim Hong Kong không ngừng thay đổi theo khí hậu chính trị và phát triển kinh tế, từ "buôn người", "đại quyển tử" (người đại lục qua HK), "biệt động đội tỉnh cảng" (tội phạm từ đại lục), "bắc cô" (gái mại dâm từ đại lục) đến

hiện tại là "đại gia", "trọc phú", đó hoàn toàn là một bộ sử thi về sự vinh nhục và biến đổi của điện ảnh Hong Kong.

Đương nhiên, bất kể cách gọi thay đổi thế nào, người đại lục trong phim Hong Kong vẫn không thoát khỏi cái lồng "hình tượng tiêu cực".

Đại lục cải cách mở cửa đến nay chỉ hơn mười năm, thời gian khởi đầu phát triển kinh tế chậm hơn nhiều so với Hong Kong, những năm này tuy phát triển rất nhanh, nhưng trong mắt người Hong Kong, cư dân đại lục vẫn còn rất nghèo khó, thậm chí một phần người Hong Kong còn coi người đại lục đến Hong Kong như những người thân nghèo từ quê ra nương tựa, những người thân nghèo khó như vậy đương nhiên không được chào đón.

Bộ phim 《Cô Chị, Chào Hải》 công chiếu năm 1990, chính là một lần cụ thể hóa nhận thức của người Hong Kong về hình tượng người đại lục.

Trong phim, Trịnh Ngọc Linh được coi là đại diện cho người đại lục, mọi tật xấu của cô bị phóng đại và châm biếm, như thích hô khẩu hiệu, cử chỉ quê mùa, v.v., cảnh sát công an cũng có hành vi ngược đãi nghi phạm, trực tiếp nhét nghi phạm Chu Văn Kiện vào vali vận chuyển đến Hong Kong.

Điều hài hước nhất là người Hong Kong đều cho rằng người đại lục bẩm sinh đã thích hát các bài hát cách mạng, nên trong phim Trịnh Ngọc Linh từ đầu đã hát 《Tổ Quốc Của Tôi》, đến khi giao chiến với bố của Lương Gia Huy trong phim (tức Quốc Dân Đảng), lại chuyển thành 《Hành Khúc Nghĩa Dũng Quân》, 《Không Có Đảng Cộng Sản Sẽ Không Có Trung Quốc Mới》, 《Ba Đại Kỷ Luật, Tám Điểm Chú Ý》, điều kinh khủng nhất là khi hát bài 《Nam Nê Loan》 trong vũ trường, trực tiếp làm vỡ ly rượu của Lương Gia Huy và các

khách khác.

Vì những thành kiến ăn sâu bén rễ và xung đột lợi ích trong thực tế, việc thay đổi nhận thức của người Hong Kong về hình tượng người đại lục tuyệt đối không phải chuyện một sớm một chiều, đương nhiên cũng không phải một hai bộ phim là làm được, vì vậy, khi Lâm Hựu Luân ngồi trong phòng khách căn biệt thự mới mua của Củng Lợi ở Hong Kong, anh ấy cứ cau mày, không thể nào vui vẻ lên được.

Củng Lợi cầm một chai rượu vang đã mở, hai chiếc ly chân cao bước vào phòng khách, rót đầy một ly rượu, đưa cho Lâm Hựu Luân. "Có chuyện gì trong lòng sao?" Lâm Hựu Luân nâng ly rượu lên uống một ngụm, vỗ vỗ ghế sofa bên cạnh, ý bảo Củng Lợi ngồi lại.

Củng Lợi nâng ly rượu ngồi xuống, tựa người vào lòng Lâm Hựu Luân. "Sao vậy, vừa xuống giường đã cau mày, chán ghét em rồi sao?" Lâm Hựu Luân vừa nếm thử "trái cấm" mà bấy lâu khao khát từ Củng Lợi, nghe lời này liền ôm lấy cơ thể mềm mại, đầy đặn, gợi cảm của Củng Lợi vào lòng: "Em nghĩ anh là loại người mặc quần vào rồi thì trở mặt sao?" "Vậy sao em thấy anh cứ buồn rười rượi?" Củng Lợi nói rồi kéo tay Lâm Hựu Luân lên đùi mình.

Lâm Hựu Luân vuốt ve bắp đùi săn chắc của Củng Lợi, uống một ngụm rượu, kìm nén thôi thúc muốn ôm Củng Lợi trở lại phòng ngủ để "mây mưa" một phen, kể lại chuyện Hoàng Lập Thành nhờ anh ấy giúp cho Củng Lợi nghe.

Củng Lợi kéo lại chiếc váy ngắn bị Lâm Hựu Luân vuốt ve làm xộc xệch, đỏ mặt nói: "Anh ngốc sao, chuyện này rõ ràng là làm ơn mắc oán, anh lại đồng ý sao?" Ở Hong Kong lâu rồi, Củng Lợi cảm nhận sâu sắc những thành kiến của người Hong Kong đối với người đại lục, cũng biết việc xoay chuyển ấn tượng này của người Hong

Kong khó đến mức nào, nên cô mới cảm thấy Lâm Hựu Luân không nên đồng ý chuyện này. "Sao mà nói là không được, Giám đốc Hoàng cũng coi như bạn cũ rồi, trước đây anh ấy cũng giúp anh không ít việc, nên không đồng ý không được mà!" Lâm Hựu Luân bất đắc dĩ nói. "Vậy anh đã nghĩ ra cách làm chưa?" Củng Lợi tò mò hỏi. "Tạm thời vẫn chưa có manh mối, nên mới khổ não như vậy đó." Lâm Hựu Luân xoa xoa thái dương, trong ký ức, bộ phim có hình tượng người đại lục tốt nhất trong phim Hong Kong, phải kể đến bộ phim tình yêu nổi tiếng 《Ngọt Ngào》 do Trần Khả Tân làm khi gần đến ngày Hong Kong trở về, nhưng bộ phim đó có một hạn chế rất lớn chính là vấn đề bối cảnh.

Bộ phim đó lấy bài 《Ngọt Ngào》 của Đặng Lệ Quân làm bài hát chủ đề, câu chuyện bắt đầu từ năm 1986 khi nam nữ nhân vật chính quen nhau, kéo dài đến năm 1995 khi Đặng Lệ Quân qua đời, hai thanh niên đến từ Thiên Tân và Quảng Châu, vì sự khác biệt giữa tiếng phổ thông và tiếng Quảng Đông là tiếng mẹ đẻ, có mức độ thích nghi khác nhau với xã hội Hong Kong, nhưng cuối cùng sau mười năm số phận trôi dạt khác nhau, lại phiêu bạt và gặp nhau ở một nơi xa hơn – New York.

Hiện tại người vẫn chưa qua đời, nỗi nhớ thương cảm cũng không thể nói đến, không có điểm này, hương vị kinh điển của bộ phim này chắc chắn sẽ bị giảm đi không ít.

Đường này không thông, Lâm Hựu Luân cảm thấy mình nên thay đổi tư duy, nới lỏng tư duy thêm chút nữa, anh ấy nghịch ly rượu trong tay, nhìn Củng Lợi thoát khỏi vòng tay mình, đứng dậy rót rượu, trong lòng đột nhiên nghĩ đến một bộ phim khác. "Có rồi!" Lâm Hựu Luân búng tay một cái, rồi uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Củng Lợi có chút tò mò quay đầu nhìn anh, không biết anh có được linh cảm từ đâu.

Lâm Hựu Luân đặt ly rượu xuống, vội vàng hôn nhẹ lên má Củng Lợi, đứng dậy rồi mới giải thích với Củng Lợi: "Nhờ em mà anh mới nghĩ đến bộ phim này!" "Em sao?" Trong mắt Củng Lợi lóe lên một tia kinh ngạc.

Lúc này Lâm Hựu Luân đã bắt đầu mặc áo khoác ngoài, xem ra là chuẩn bị đi rồi. "Tối nay cùng ăn cơm nhé, đến lúc đó anh sẽ giải thích chi tiết cho em." "Nhưng sắp đến giờ ăn trưa rồi, anh chắc chắn lúc này muốn đi sao?" Củng Lợi không kìm được nhắc nhở một câu.

Chương 909

Lâm Hựu Luân nhìn đồng hồ, quả nhiên đã hơn mười một giờ rồi, lúc này tạm thời hẹn người khác ra ngoài ăn thật sự có chút không hợp, nhưng Lâm Hựu Luân muốn hẹn người này thì không tồn tại vấn đề đó.

Anh đi đến vỗ vỗ má Củng Lợi, bỏ lại một câu "Tối đợi anh", rồi Lâm Hựu Luân liền xoay người ra khỏi cửa.

Ngồi lên xe, Lâm Hựu Luân lập tức gọi điện cho Vương Tinh. "Gã mập, ăn cơm chưa?" "Anh nghĩ tôi cũng rảnh rỗi cả ngày như anh sao, đang ở phim trường khổ sở chờ cơm hộp đây!" "Không cần đợi nữa, tôi mời anh ăn!" Lâm Hựu Luân nói cho Vương Tinh một địa chỉ ăn cơm, không đợi Vương Tinh đồng ý đã cúp điện thoại.

Vương Tinh đặt điện thoại xuống sau đó do dự một lát, đoán chắc Lâm Hựu Luân tìm mình chắc có chuyện gấp, nghiến răng một cái, tuyên bố đoàn làm phim nghỉ nửa ngày, trước khi đi còn nhờ quản lý trường quay giúp mình trả lại phần cơm hộp đó.

Đến địa điểm ăn cơm, Vương Tinh vừa vào đã ngồi phịch xuống ghế, vừa dùng tay quạt gió vừa dặn nhân viên phục vụ mở điều hòa phòng lớn hơn một chút. "Có chuyện gì, gấp thế mà gọi tôi qua?" "Không có gì cả, thì đột nhiên nhớ anh, nên gọi anh ra ăn cơm thôi!" Vương Tinh đang uống trà mát mà nhân viên phục vụ mang lên, nghe lời này suýt nữa thì phun ra. "Đại ca, anh đùa tôi đấy à?" Để kịp đến gặp Lâm Hựu Luân, đoàn làm phim phải ngừng hoạt động nửa ngày, nhưng chi phí thì vẫn cứ chạy, vừa nghĩ đến khoản tiền tổn thất đó, Vương Tinh không kìm được một trận đau xót. "Được rồi, đùa anh thôi." Lâm Hựu Luân vẫy tay, ý bảo nhân viên phục vụ ra ngoài, có

vài lời anh ấy muốn nói riêng với Vương Tinh.

Biết Lâm Hựu Luân đã đồng ý giúp Hoàng Lập Thành, phản ứng của Vương Tinh cũng gần giống như Củng Lợi. "Anh dù có muốn làm hòa với bên đại lục, cũng không cần phải nhận chuyện làm ơn mắc oán này chứ?" Lâm Hựu Luân hai tay giang ra, "Vấn đề là tôi đã đồng ý với người ta rồi, anh bảo tôi bây giờ nuốt lời sao?" Vương Tinh đặt chén trà sang một bên, hai tay đặt trên bàn bắt đầu phân tích với Lâm Hựu Luân: "Vấn đề phiền phức nhất là, hiện tại rất nhiều người Hong Kong đều có thành kiến với người đại lục, cho dù anh không quan tâm đến số tiền làm phim này, cũng không nghĩ đến việc dùng bộ phim này để kiếm tiền, nhưng phim làm ra cũng phải có người xem chứ!" Những đạo lý này Vương Tinh nói, Lâm Hựu Luân đều hiểu, "Vậy nên tôi mới tìm anh giúp đỡ chứ?" "Vậy tôi nói anh tìm nhầm người rồi được không?

Tôi làm phim thương mại thì còn được, làm cái loại phim anh nói, tôi thật sự không được… Hay là tôi giới thiệu cho anh một người nhé, Nghiêm Hạo anh biết chứ?

Chính là cái gã đã hợp tác với Từ Khắc làm 《Kỳ Vương》 đó, anh ta được coi là một trong những đạo diễn Hong Kong hiểu biết về đại lục khá nhiều, anh tìm anh ta chắc chắn không sai đâu." Vương Tinh lắc đầu như trống bỏi, nói gì cũng không chịu đồng ý. "Bộ phim này Nghiêm Hạo không làm được, tôi chỉ tin tưởng anh thôi!" Vương Tinh nghe lời này, đột nhiên có một thôi thúc muốn rơi lệ đầy mặt, từ khi nào mình trong lòng Lâm Hựu Luân lại trở nên quan trọng đến thế, sao mình lại không hề cảm nhận ra?

Nhìn Vương Tinh mắt ba ba nhìn mình, Lâm Hựu Luân liếc xéo anh ta một cái đầy bực bội. "Bớt giả vờ đáng thương đi, đây là một bộ phim hài, không làm mất nhiều thời gian của anh đâu!" "Phim hài?" Vương Tinh kinh ngạc, tư duy của Lâm Hựu Luân nhảy vọt quá

nhanh, anh ta suýt nữa thì không theo kịp nhịp. "Làm thành kiểu như 《Cô Chị, Chào Hải》 sao?" Với phim hài liên quan đến người đại lục, Vương Tinh đầu tiên nghĩ đến chính là bộ phim này.

Lâm Hựu Luân lập tức có chút bực bội, "Anh có thể hài hước hơn một chút được không?" 《Cô Chị, Chào Hải》 tuy chủ đề không phải là để bôi nhọ người đại lục, nhưng trên thực tế chính là đang bôi nhọ người đại lục, điều này căn bản ngược hoàn toàn với ý định ban đầu khi Lâm Hựu Luân đồng ý làm phim cho Hoàng Lập Thành, ý tưởng này cũng may mà Vương Tinh nghĩ ra được.

Vương Tinh nuốt khan một cái, do dự nói: "Nhưng ngoài cái này ra, tôi thật sự không nghĩ ra được bộ phim hài nào có thể lấy người đại lục làm nhân vật chính… Đúng rồi, kiểu 《Đổ Thánh》 có được không?

Nhân vật chính là một thằng nhóc nghèo từ đại lục đến, cuối cùng ở Hong Kong cua gái, phát tài lớn, cái này chắc là phù hợp với điều kiện của anh rồi chứ?" "Dị năng cái kiểu vừa nhìn đã biết là giả, phim như vậy làm ra có tác dụng gì?

Muốn khán giả Hong Kong thay đổi nhận thức về người đại lục, trước hết nhân vật người đại lục trong phim phải là một người bình thường, nên không chỉ dị năng, bao gồm cả quân nhân đại lục, đại quyền tử, biệt động đội tỉnh cảng, gái mại dâm, bắc cô, những thứ này tuyệt đối không được làm." "Vậy thì anh cứ tìm người khác đi!" Vương Tinh vừa nghe cái này cũng không làm được, cái kia cũng không làm được, lập tức muốn bỏ cuộc. "Thật sự không làm sao?" Vương Tinh hơi do dự, nhưng vẫn gật đầu. "Nhưng tôi chỉ chuẩn bị để anh làm thôi, sao bây giờ?" Lâm Hựu Luân cố ý làm ra vẻ mặt khổ não, Vương Tinh lập tức biết mình vừa bị lừa một lần nữa. "Đại ca, đừng đùa nữa có được không?" "Tôi nói thật đó, kịch bản tôi đã nghĩ xong rồi, đến lúc đó anh chỉ cần làm theo những gì tôi nói là được."

Lâm Hựu Luân căn bản không cho Vương Tinh cơ hội phản đối, trực tiếp chốt luôn chuyện này.

Đối diện với một bàn đầy thức ăn, Vương Tinh lại chẳng có chút khẩu vị nào.

Lâm Hựu Luân cứ tự nhiên gắp đồ ăn, Vương Tinh mấy lần định mở miệng nhưng không tìm được cơ hội. "A Luân, trong lòng tôi cứ thấp thỏm, rốt cuộc cậu muốn quay câu chuyện thế nào?" Nhịn nửa ngày, Vương Tinh cuối cùng cũng thốt ra được một câu.

Lâm Hựu Luân đặt đũa xuống, nhìn gã một cái: "Không làm rõ ràng thì nuốt không trôi cơm à?" Vương Tinh gật gật đầu. "Được rồi, ý tưởng của tôi là thế này." Lâm Hựu Luân đặt đũa xuống, suy nghĩ vài giây rồi bắt đầu nói: "Nam chính của bộ phim là một ông bố đơn thân, đảm nhiệm chức giám đốc sáng tạo tại một công ty quảng cáo.

Hắn là một kẻ theo chủ nghĩa đại nam tử điển hình, cao thủ tán gái, mỗi lần đến hộp đêm hay quán bar đều có thể tán được gái đẹp mang về nhà qua đêm, bạn bè đồng nghiệp xung quanh không ai là không ngưỡng mộ." Vương Tinh dùng đũa gắp một miếng thịt bỏ vào miệng, lẩm bẩm một câu: "Nhân vật này ngược lại rất giống cậu." Lâm Hựu Luân nhíu mày nhìn gã: "Anh nói cái gì?" Vương Tinh lập tức đổi giọng: "Tôi nói cái thiết lập này của cậu khá là sáng tạo...

Đúng rồi, nam chính tên là gì?" "Tôn Tử Cương!" "Tôn Tử...

Cương?" Vương Tinh trợn to mắt. "Sao thế, có vấn đề gì à?" Vương Tinh vội vàng lắc đầu: "Không có, tên rất hay." "Cấp trên của Tôn Tử Cương vừa mới nghỉ việc, trên dưới công ty đều cho rằng Tôn Tử Cương sẽ tiếp quản vị trí này.

Nhưng không ngờ công ty lại dùng lương cao chiêu mộ một người phụ nữ tên là Lý Nghi Long từ công ty đối thủ về, cô ta trở thành cấp trên mới của Tôn Tử Cương." Lâm Hựu Luân bưng tách trà lên chuẩn

bị nhuận giọng, lúc này Vương Tinh tiếp lời: "Tôi đoán cô Lý Nghi Long này nhất định là từ Đại lục tới, sau đó Tôn Tử Cương và đám đồng nghiệp đều không phục cô ta, thậm chí thương lượng tìm cách ép cô ta đi.

Nhưng trong quá trình đấu trí đấu dũng, Tôn Tử Cương dần phát hiện ra sự lương thiện và thông tuệ của nữ cấp trên, ấn tượng trong lòng về người Đại lục cũng dần thay đổi, cuối cùng hai người thậm chí còn nảy sinh tình cảm?" Lâm Hựu Luân trà cũng chưa kịp uống, cứ thế bưng tách trà, chằm chằm nhìn Vương Tinh một hồi lâu. "Không tệ nha, cư nhiên đều có thể suy một ra ba rồi." "Trước đó cậu cũng nói rồi, quay bộ phim này là để xoay chuyển một số định kiến của người Hong Kong đối với người Đại lục, cho nên tôi liền nghĩ tình tiết chỉ có xử lý như vậy mới hợp lý.

Nhưng tôi còn một điểm chưa rõ, cậu nói đây là một bộ phim hài, vậy thì bộ phim này gây cười như thế nào?" Câu hỏi cuối cùng của Vương Tinh đã đánh trúng trọng tâm. "Người Hong Kong cho rằng người Đại lục lẽ ra phải thế này, nhưng thực tế người Đại lục lại thế kia, chính vì sự nhận thức sai lệch này, chẳng phải có thể tạo ra một số tình huống gây cười sao?

Ví dụ như người Hong Kong đều cảm thấy người Đại lục đều thích hát ca khúc cách mạng, giống như Trịnh Dụ Linh trong 《Biểu tỷ, nhĩ hảo hải》 vậy, nhưng thực tế người Đại lục hiện tại sớm đã chuyển sang nghe nhạc pop rồi...

Chỗ tôi có một ý tưởng cậu có thể tham khảo, Tôn Tử Cương vì để lấy lòng Lý Nghi Long, đặc biệt tổ chức đồng nghiệp tập luyện một tiết mục hát hồng ca tại tiệc cuối năm của công ty, nhưng lại bị Lý Nghi Long cho là biểu hiện quê mùa, cuối cùng làm cho trong ngoài đều không phải người, cậu thấy thế nào?" Ý tưởng này hoàn toàn do Lâm Hựu Luân tự nghĩ ra, lúc này nói ra cũng là muốn thông qua

Vương Tinh để kiểm chứng tính khả thi.

Vương Tinh sờ cằm nghĩ ngợi: "Ý tưởng thì không tệ, nhưng tôi cứ cảm giác điểm gây cười trong phim như vậy vẫn hơi thiếu." Lâm Hựu Luân gật đầu: "Thật ra tình tiết vừa rồi cậu chỉ đoán đúng một nửa, còn một nửa quan trọng hơn tôi vẫn chưa nói." "Là liên quan đến nam chính?" Vương Tinh lập tức đoán được ý đồ của Lâm Hựu Luân, bởi vì vừa rồi khi nghe Lâm Hựu Luân kể, gã cứ cảm giác câu chuyện này dường như còn thiếu chút gì đó, và đó mới là điểm nhấn của câu chuyện. "Tôn Tử Cương trong một lần tai nạn bị điện giật đã có được một loại khả năng đặc biệt, hắn có thể nghe thấy trong lòng phụ nữ đang nghĩ gì." Lâm Hựu Luân nói còn chưa dứt, mắt Vương Tinh đã sáng lên, nhưng ngay sau đó gã lại nghĩ đến một vấn đề. "Nhưng vừa rồi cậu nói không thể có công năng đặc dị mà!" Lâm Hựu Luân bĩu môi vẻ không quan tâm: "Tôi chỉ nói nhân vật người Đại lục phải là người bình thường, không thể có công năng đặc dị, chứ đâu có nói nhân vật người Hong Kong không thể có." Vương Tinh dừng đũa giữa không trung, biểu cảm nhìn Lâm Hựu Luân rõ ràng là đang nói: Như vậy cũng được sao? "Còn vấn đề gì nữa không?" "Sau khi Tôn Tử Cương có được khả năng đặc biệt này thì sao?" Vương Tinh nóng lòng muốn biết.

Lâm Hựu Luân uống một ngụm trà, cầm đũa lên vừa gắp thức ăn vừa nói: "Có được thu hoạch ngoài ý muốn này, Tôn Tử Cương quả thực như cá gặp nước.

Hắn có thể dễ dàng biết được tâm sự của những người phụ nữ bên cạnh, hắn dần dần chìm đắm vào đó, và kinh ngạc phát hiện ra hóa ra Lý Nghi Long vẫn luôn có hảo cảm với mình.

Thế là, Tôn Tử Cương quyết định tương kế tựu kế, lợi dụng tâm sự của Lý Nghi Long để trêu chọc cô ta một phen.

Hắn trăm phương ngàn kế tiếp cận Lý Nghi Long, làm cô ta vui lòng, nhưng lại không biết chính mình đang rơi vào lưới tình.

Hắn phát hiện sự thông tuệ và lương thiện của Lý Nghi Long dần dần ảnh hưởng đến hắn, không chỉ thay đổi cách nhìn của hắn về cô, mà còn vô hình trung thay đổi cuộc sống của hắn." Câu chuyện kết thúc, Vương Tinh ngẫm nghĩ một hồi lâu mới hỏi Lâm Hựu Luân: "Cậu làm sao nghĩ ra được ý tưởng này vậy?

Thật sự là quá tuyệt!" Lâm Hựu Luân cười cười không cho ý kiến: "Bây giờ không coi đây là việc khổ sai nữa chứ?" Vương Tinh cười hắc hắc: "Cậu mà không úp mở ngay từ đầu thì tôi đã sảng khoái đồng ý từ sớm rồi!" Lâm Hựu Luân cũng chẳng rảnh so đo chuyện vừa rồi với Vương Tinh, trực tiếp nói với gã: "Kịch bản khoảng một tuần nữa là xong, mấy bộ phim khác cậu đang làm, cái nào hoãn được thì hoãn, quay bộ này trước đã, tôi cũng tiện đưa ra lời giải thích với bên Hoàng Lập Thành." Vương Tinh gật đầu: "Đúng rồi, bộ phim này tên là gì?" Lâm Hựu Luân không chút do dự nói ra một cái tên. "《Ngã Tri Nữ Nhân Tâm》?" Vương Tinh lẩm bẩm cái tên Lâm Hựu Luân vừa nói, cảm thấy tên phim này đặt quả thực rất sát nghĩa.

Đương nhiên gã không hề biết, câu chuyện 《Ngã Tri Nữ Nhân Tâm》 này thực tế là do Lâm Hựu Luân tổng hợp từ hai bộ phim trong ký ức mà cải biên thành.

Nói là hai bộ phim, kỳ thực cũng có thể nói chỉ là một bộ.

Khung sườn câu chuyện dùng bộ phim Hollywood 《Nam Nhân Bách Phân Bách》 (What Women Want) công chiếu năm 2000, còn tình tiết và nhân vật thì tham khảo bộ phim Hoa ngữ 《Ngã Tri Nữ Nhân Tâm》 được cải biên từ chính 《Nam Nhân Bách Phân Bách》 mười năm sau đó.

Lâm Hựu Luân đặt bối cảnh câu chuyện tại Hong Kong, hơn nữa

còn lồng ghép thêm chủ đề mới về sự thiếu hiểu biết và tin tưởng giữa người Hong Kong và người Đại lục.

Về tính hài hước thì giữ lại tinh hoa của 《Nam Nhân Bách Phân Bách》, đồng thời về tính chủ đề lại có chút thăng hoa hơn so với bản gốc.

Lâm Hựu Luân quyết định giao câu chuyện này cho Vương Tinh đạo diễn.

Chương 910

Một là vì hắn và Vương Tinh rất thân, hai là vì trình độ làm đạo diễn của Vương Tinh tuy không tính là quá cao, nhưng gã có một ưu điểm lớn nhất là sẽ không có quá nhiều kiến giải cá nhân, có thể thực hiện ý đồ kịch bản một cách không sai lệch.

Không có cá tính đôi khi chưa chắc đã là chuyện xấu, Vương Tinh có thể lăn lộn trong giới điện ảnh Hong Kong tốt như vậy, không thể tách rời với cá tính viên hoạt tự nhiên của gã. "Vậy cậu đã nghĩ ra tìm diễn viên nào đóng bộ phim này chưa?" Vương Tinh vừa bắt đầu càn quét đồ ăn trên bàn, vừa không quên hỏi Lâm Hựu Luân chuyện này. "Nam chính dùng Lưu Đức Hoa, nữ chính dùng Củng Lỵ." Lâm Hựu Luân chính là từ Củng Lỵ mới nghĩ đến bộ phim này, cho nên bê nguyên xi dàn diễn viên của bản 《Ngã Tri Nữ Nhân Tâm》 gốc vào.

Hắn cảm thấy không vấn đề gì, ai ngờ Vương Tinh nghe xong lại lắc đầu quầy quậy. "Củng Lỵ diễn nữ chính không vấn đề, nhưng Lưu Đức Hoa diễn nam chính tôi thấy không hợp." Lâm Hựu Luân không ngờ Vương Tinh lại đưa ra ý kiến phản đối, dù sao chuyện này cũng không vội, hắn muốn nghe xem Vương Tinh nói thế nào. "Lưu Đức Hoa hiện tại vẫn chưa hoàn toàn chuyển hình từ diễn viên thần tượng sang diễn viên thực lực, cho nên cậu cũng thấy rồi đấy, phim cậu ta đóng bây giờ đa số vẫn là mấy vai làm màu ra vẻ ngầu lòi.

Mà nam chính của phim này đã có con gái mười mấy tuổi rồi, Lưu Đức Hoa hiện tại không diễn ra được loại cảm giác thành thục này đâu, đợi thêm mười mấy năm nữa thì may ra." Lời này của Vương Tinh ngược lại nhắc nhở Lâm Hựu Luân, ở vấn đề này hắn quả thực có chút thiếu suy xét. "Vậy còn Phát Ca thì sao?" "Phát Ca thì cũng được, nhưng tôi còn một ứng cử viên tốt hơn." "Ai?" "Cậu!" "Tôi?"

Lâm Hựu Luân ngẩn người một chút, sau đó vẻ mặt cổ quái nhìn Vương Tinh. "Anh nói Lưu Đức Hoa không đủ thành thục, tôi còn nhỏ hơn anh ta mấy tuổi, anh bảo tôi diễn vai này không phải là tấu hài sao?

Hay là anh thấy tôi già như ông chú bốn mươi tuổi?" Vương Tinh đặt đũa xuống: "Cậu đừng vội, ý tôi không phải nói cậu già, nhưng từ ngày đầu tiên quen biết cậu, cảm giác cậu mang lại cho tôi rất mâu thuẫn.

Rõ ràng tuổi cậu không lớn, nhưng cảm giác lại vô cùng thành thục, giống như tuổi tâm hồn lớn hơn tuổi cơ thể đến mười mấy năm vậy." Lâm Hựu Luân bề ngoài không nói gì, trong lòng lại thầm kinh ngạc.

Trừ chuyện linh hồn xuyên việt Vương Tinh chắc chắn không đoán ra, những chuyện khác gã đoán đúng phết.

Phải nói tuổi tâm lý của Lâm Hựu Luân đúng là lớn hơn tuổi cơ thể mười mấy năm, Vương Tinh nói khí chất hắn thành thục cũng không sai, nhưng chỉ dựa vào điểm này mà muốn thuyết phục hắn đóng phim thì hiển nhiên vẫn chưa đủ. "Vừa rồi khi cậu kể câu chuyện này, trong lòng tôi cứ nghĩ mãi, nhân vật Tôn Tử Cương này có phải cậu dựa trên chính mình mà nghĩ ra hay không.

Chỉ là cái tên nhân vật chính đặt thực sự quá...

ấy, nên tôi mới không nói ra.

Nhưng bất kể cậu có thừa nhận hay không, nhân vật này quả thực có quá nhiều điểm chung với cậu.

Thậm chí tôi còn đang nghĩ, có phải cậu thực sự có loại công năng đặc dị giống Tôn Tử Cương không, nếu không sao cậu có thể cùng lúc xử lý êm đẹp nhiều người phụ nữ như vậy...

Cậu diễn vai này, có một ưu thế mà người khác không có, đó chính là bản sắc xuất diễn (diễn như chính mình), bởi vì trong đời thực cậu chính là một người như vậy.

Từ điểm này mà xem, Hong Kong thật sự không có người thứ hai hợp với vai này hơn cậu!" *** "Biệt thự này được đấy chứ!" Lợi Trí đi theo Củng Lỵ vào phòng khách, dọc đường không ngừng quan sát bố cục các phòng. "Thôi đi, sao sánh được với mấy căn nhà động một chút là mấy chục triệu của bà chị phú bà này!" Củng Lỵ kéo tay Lợi Trí ngồi xuống ghế sofa, hai người bắt đầu trò chuyện về chủ đề biệt thự. "Biệt thự ở khu vực này không có một ngàn vạn đô la Hong Kong thì chắc chắn không mua nổi.

Khai thật đi, gần đây có phải cặp được với đại gia nào rồi không?" Củng Lỵ không khách khí đẩy Lợi Trí một cái, cười nói. "Nếu cặp được đại gia thì tốt rồi.

Tiền thu về từ thị trường bất động sản Hải Nam, trừ tiền mua căn hộ ở Thượng Hải ra, toàn bộ đều đổ vào đây đấy!" Việc Củng Lỵ đầu tư vào bất động sản Hải Nam là do Lợi Trí lôi kéo, ban đầu cắn răng dốc hết vốn liếng, cuối cùng thu về hơn 1500 vạn, trong hơn 2 năm lãi gấp ba lần.

Khoản tiền này đều qua tay Lợi Trí mới lấy được, nên trước mặt Lợi Trí, cô cũng chẳng có gì phải giấu giếm. "Nhà ở khu vực này tiềm năng tăng giá trong tương lai rất lớn, đừng nói với tớ là do cậu tự nhìn trúng nhé." Lợi Trí tặc lưỡi, cô tin rằng nếu không có chuyên gia chỉ điểm, Củng Lỵ tuyệt đối sẽ không mua nhà ở đây. "Đúng là có người dạy tớ mua nhà ở đây, hơn nữa người này quan hệ với cậu còn rất thân." Củng Lỵ cố ý úp mở, nhưng Lợi Trí lập tức đoán được người đó là ai. "Vậy cậu có biết hắn cũng có một căn biệt thự gần đây không?" "Hả?" Củng Lỵ nghe vậy thì ngớ người, vì Lâm Hựu Luân chưa bao giờ nhắc với cô chuyện này. "Cậu phải cẩn thận đấy, tên kia

chắc cũng chẳng có ý tốt gì với cậu đâu." Khi Lợi Trí nói câu này, mắt vẫn luôn để ý sự thay đổi biểu cảm của Củng Lỵ.

Thực tế cô đã sớm nghi ngờ Lâm Hựu Luân và Củng Lỵ, chỉ là chưa vạch trần.

Củng Lỵ ngoài mặt cố tỏ ra trấn tĩnh, nhưng sự hoảng loạn tinh vi vẫn bị Lợi Trí bắt gặp.

Lợi Trí không muốn làm Củng Lỵ khó xử nên đổi chủ đề. "Được rồi, không trêu cậu nữa, hơi khát nước, bên cậu có gì uống không?" "Nước ép, cà phê và nước lọc, cậu muốn loại nào?" Lợi Trí nghĩ nghĩ: "Cà phê đi, loại hòa tan là được, tất nhiên có cà phê xay thì càng tốt." "Vậy cậu phải đợi một lát, tớ đi làm ngay đây." Củng Lỵ đứng dậy đi vào bếp.

Lợi Trí buồn chán cầm lấy một tập tài liệu trên bàn trà, phát hiện đó là một kịch bản phim, nghĩ thầm vừa khéo dùng để giết thời gian liền mở ra xem.

Củng Lỵ loay hoay trong bếp hơn mười phút, bưng hai tách cà phê nóng hổi đi ra thì thấy Lợi Trí đang xem say sưa, đợi Củng Lỵ đặt cà phê xuống trước mặt mới sực tỉnh. "Đây là phim mới cậu nhận à?" "Đúng vậy, cậu thấy câu chuyện này thế nào?" Củng Lỵ ngồi xuống ghế sofa đối diện Lợi Trí, bưng cà phê hỏi. "Cư nhiên có thể nghe thấy tiếng lòng phụ nữ, thiết kế này khá thú vị...

Đúng rồi, cậu diễn nữ chính Lý Nghi Long phải không?" Củng Lỵ vô cùng tò mò, nhìn Lợi Trí hỏi: "Sao cậu biết hay vậy?" "Rất đơn giản thôi, kịch bản nói Lý Nghi Long này là người Đại lục, vừa khớp với thân phận của cậu." "Nhưng cậu chắc chắn không đoán được ai diễn nam chính đâu?" "Sao, coi thường tớ à?" Lợi Trí gấp kịch bản lại, có chút không phục nói: "Đừng tưởng tớ sớm rút khỏi làng giải trí thì không quan tâm chuyện bên trong, nói về độ hiểu biết giới giải trí

Hong Kong, tớ biết chắc chắn còn nhiều hơn cậu." "Vậy cậu đoán thử xem?" "Vậy cậu nói cho tớ biết đạo diễn phim này là ai trước đã." "Vương Tinh." "Là hắn?" Lợi Trí ngẩn ra, "Vậy kịch bản này là do A Luân viết rồi?" "Tại sao cậu lại nghĩ vậy?" Củng Lỵ tò mò hỏi. "Cái này không phải rõ ràng sao?

Vương Tinh quay mấy phim hài nhảm nhí thì được, hắn sao có thể nghĩ ra ý tưởng sáng tạo thế này.

Không phải hắn viết kịch bản lại tìm hắn làm đạo diễn, cả cái Hong Kong này chỉ có A Luân thích làm chuyện như vậy nhất." Lợi Trí nói với giọng điệu rất chắc chắn. "Được rồi, mấy cái này cậu đều đoán đúng, vậy nam chính thì sao?" Lợi Trí nghĩ nghĩ rồi nói: "Diễn viên Vương Tinh thích hợp tác nhất, tớ đoán chắc là Châu Nhuận Phát hả?" Củng Lỵ lắc đầu. "Vậy thì là Lưu Đức Hoa?" Lợi Trí lại đoán.

Củng Lỵ vẫn lắc đầu. "Chẳng lẽ là Lê Minh?" Khi Lợi Trí đoán lần nữa, giọng điệu đã có chút không chắc chắn.

Củng Lỵ bật cười: "Xem ra cũng có lúc cậu không đoán được." Liên tiếp đoán ba người đều không đúng, Lợi Trí đã biết có thể tư duy của mình có vấn đề.

Cô nhớ lại kỹ nội dung kịch bản, trong lòng đột nhiên nảy ra một suy đoán táo bạo. "Không phải là A Luân tự mình diễn vai nam chính đấy chứ?" Lời vừa thốt ra, nụ cười trên mặt Củng Lỵ lập tức đông cứng.

Lợi Trí không khỏi đắc ý nói: "Thế nào, tớ lợi hại chứ?" Củng Lỵ quả thực tâm phục khẩu phục Lợi Trí, nhưng cô vẫn còn một thắc mắc, rốt cuộc Lợi Trí làm sao đoán ra được. "Cậu quên à, lần đầu tiên hắn đóng phim là cùng ai?" Lợi Trí nhắc nhở một câu.

Trên mặt Củng Lỵ lập tức lộ ra biểu cảm bừng tỉnh đại ngộ.

Bộ phim đầu tiên Lâm Hựu Luân đóng chính là 《Lâm Sinh Dữ Lâm Thái》, mà nữ chính của bộ phim đó chẳng phải chính là Lợi Trí đang ngồi trước mặt mình đây sao.

Lợi Trí bưng cà phê lên, cười không để ý: "Nói đi cũng phải nói lại, A Luân diễn nam chính tuy có chút bất ngờ, nhưng kỳ thực cũng nằm trong dự liệu.

Bởi vì nhân vật này hoàn toàn là phiên bản đời thực của hắn, đặc biệt cái tên Tôn Tử Cương đặt rất có vài phần thành ý.

Dùng cái tên này, ít nhất chứng tỏ hắn còn biết tự kiểm điểm bản thân trong phim một chút." Củng Lỵ che miệng, phì cười thành tiếng.

Chương 911

Nếu Lâm Hựu Luân nghe được câu này của Lợi Trí, tuyệt đối sẽ kêu oan thấu trời.

Lúc hắn dùng cái tên Tôn Tử Cương, hắn đâu có nghĩ mình sẽ diễn vai này.

Lợi Trí uống một ngụm cà phê: "Nói thật, kịch bản này tớ xem cũng thấy hơi động lòng." "Nếu cậu thực sự có ý định này, tớ nhường vai nữ chính cho cậu diễn cũng được.

Cậu cũng là từ Đại lục sang Hong Kong, hơn nữa còn từng du học Mỹ, nói về độ phù hợp, cậu hợp diễn Lý Nghi Long hơn tớ!" Củng Lỵ nhìn Lợi Trí, nói rất nghiêm túc.

Lợi Trí lắc đầu: "Thôi đi, kịch bản này của hắn đề cập đến một số hiểu lầm của người Hong Kong với người Đại lục, rõ ràng có dụng ý sâu xa hơn ở bên trong.

Mà tớ với cậu không giống nhau, tớ theo gia đình di dân sang Hong Kong, sau đó lại đi Mỹ học, đã không thể tính là người Đại lục theo nghĩa hoàn toàn nữa, so ra thì chắc chắn cậu hợp hơn!" "Cậu rút khỏi làng giải trí bao nhiêu năm rồi, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tái xuất sao?" "Năm đó rút khỏi giới giải trí đi kinh doanh vốn là quyết định của tớ, cũng chẳng bàn đến chuyện hối hận hay không.

Hơn nữa bây giờ cho dù tớ muốn tái xuất, trong giới giải trí Hong Kong chưa chắc còn chỗ cho tớ." "Cái đó chưa chắc à nha, hay là cậu thử thật đi?" "Thử thế nào?" "Trong phim Tôn Tử Cương chẳng phải còn có một cô vợ cũ sao?

Hay là cậu diễn vợ cũ hắn đi, dù sao đất diễn cũng không nhiều, đến lúc đó trong danh sách diễn viên không để tên cậu, xem khán giả

còn nhận ra cậu không." Củng Lỵ đề nghị như vậy, Lợi Trí lập tức có chút động lòng.

Củng Lỵ rèn sắt khi còn nóng: "Dù sao cũng không phải chính thức tái xuất, chỉ là khách mời thôi.

Chị em mình quen nhau lâu như vậy, đều chưa có cơ hội diễn chung, cậu sẽ không đến cả cơ hội này cũng không cho tớ chứ?" Lợi Trí cắn răng: "Được rồi, tớ đồng ý với cậu, nhưng chỉ lần này thôi đấy!" *** "Cái gì, Lợi Trí chuẩn bị tái xuất, hơn nữa còn đóng trong bộ phim 《Ngã Tri Nữ Nhân Tâm》 này?" Vương Tinh trợn to mắt, biểu cảm có vẻ khó tin. "Không phải tái xuất, chỉ là khách mời một vai thôi." Lâm Hựu Luân đính chính.

Vương Tinh gật đầu: "Tôi đã bảo mà, cô ấy bây giờ đều là nữ phú hào có số má ở Hong Kong rồi, nếu thế còn ra đóng phim thì chẳng phải ăn no rửng mỡ sao?

Đương nhiên nếu là chơi cho vui thì tính chất lại khác." Lâm Hựu Luân không muốn tiếp tục dây dưa ở chủ đề này, liền hỏi sang chuyện khác: "Tôi nhờ anh tìm các nữ phụ thích hợp, nhân tuyển chốt chưa?" Vương Tinh cũng thu lại vẻ mặt đùa cợt, bắt đầu giới thiệu từng người: "Bảo mẫu nhà Tôn Tử Cương thuê, tôi tìm Phì Phì (Thẩm Điện Hà), chị ấy đã đồng ý diễn vai này." Lâm Hựu Luân gật đầu, chấp nhận sự sắp xếp nhân sự này. "Cặp chị em hoa khôi trong văn phòng Tôn Tử Cương, tôi tìm Lý Nhược Đồng và Vạn Ỷ Văn.

Cậu cũng từng hợp tác với họ rồi, chắc là không vấn đề gì chứ?" Lâm Hựu Luân không nói gì, Vương Tinh coi như hắn đã đồng ý. "Sau đó là thư ký của Tôn Tử Cương, vai này tôi liên hệ Lý Giai Hân, lịch trình bên cô ấy cũng OK." Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tinh một cái: "Anh cũng biết tìm người thật!" Vương Tinh cười hắc hắc: "Đều là nhờ phúc của cậu cả, nếu không phải cậu làm nam chính, mấy diễn

viên tôi vừa nói mười phần thì hết chín sẽ không đồng ý làm khách mời đâu." "Vậy anh có phải còn quên mất một nhân vật không?" "Cậu nói con gái của Tôn Tử Cương hả?" Vương Tinh đương nhiên sẽ không quên nhân vật quan trọng như vậy, "Cô bé tên Trương Bá Chi mà cậu gửi chỗ Ôn Bích Hà cũng không tệ, nghe nói cô bé hiện tại đang đóng một bộ phim cùng với Châu Nhuận Phát, mời cô bé làm khách mời chắc không vấn đề gì chứ?" *** "Không được, em không muốn diễn vai này!" Khi Trương Bá Chi biết tin từ miệng Ôn Bích Hà, phản ứng đầu tiên chính là từ chối. "Tại sao a?

Chẳng phải em rất thích làm diễn viên sao?" Ôn Bích Hà có chút khó hiểu. "Nhưng em không muốn diễn con gái của anh Lâm, bình thường em toàn gọi ảnh là anh (ca ca), tự dưng thấp hơn một vai, thiệt thòi lắm!" Trương Bá Chi trả lời một cách nghiêm túc. "Trong 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》 em còn diễn cháu gái chị cơ mà, phim đó sao em không nói?" Ôn Bích Hà bực mình búng trán Trương Bá Chi một cái, "Nhân tiểu quỷ đại, cũng không biết cái đầu nhỏ này của em chứa cái gì nữa...

Em không cần nhìn chị như vậy, chuyện tốt này cầu chị cũng vô dụng, bên kia nhân tuyển đã chốt rồi, vai này em không muốn diễn cũng phải diễn, không có thương lượng." "Mấy người đều là đồ xấu xa, em không thèm để ý đến mấy người nữa!" Trương Bá Chi ném lại một câu, tức tối chạy về phòng mình. *** Trong lòng dù có một trăm cái không tình nguyện, Trương Bá Chi cuối cùng vẫn xuất hiện tại hiện trường họp báo khai máy phim 《Ngã Tri Nữ Nhân Tâm》.

Cô bé mặc một chiếc váy ngắn xếp ly màu đen, tất lụa hoa nhí phối với giày da nhỏ mũi tròn màu đen, một bộ trang phục học sinh vô cùng thanh tân.

Trước khi lên sân khấu, Trương Bá Chi soi gương đi soi gương lại, vốn tưởng lên sân khấu sẽ thu hoạch được không ít ánh mắt chú ý,

nhưng hiện thực lại làm cô bé thất vọng tràn trề.

Mặc dù đầu năm từng vì sự kiện con riêng của Ôn Bích Hà mà tần suất xuất hiện trên báo chí khá nhiều, hơn nữa tại buổi họp báo 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》 cũng có lộ diện, nhưng phóng viên dưới khán đài nhận ra Trương Bá Chi vẫn không nhiều, ống kính hướng về cô bé lại càng lưa thưa.

Trương Bá Chi tuổi còn quá nhỏ, không thể thu hút sự chú ý của phóng viên là một nguyên nhân.

Nguyên nhân quan trọng hơn là hôm nay đến dự đều là những đại mỹ nữ đang hot của giới phim ảnh, phóng viên tại hiện trường chụp những người này còn không xuể, làm sao lại đi chú ý đến một Trương Bá Chi còn chưa trổ mã xong?

Hai hoa đán TVB là Lý Nhược Đồng và Vạn Ỷ Văn cùng xuất hiện đã đủ chiếm sóng rồi, đợi đến khi Lý Giai Hân diện một bộ lễ phục hở lưng màu đỏ diễm áp toàn trường cùng Củng Lỵ với bộ lễ phục xẻ ngực sâu chữ V đầy khí tràng nữ vương cùng lộ diện, thì càng thu hút mọi ánh nhìn của tất cả mọi người tại buổi họp báo.

Mà Lâm Hựu Luân đứng giữa hai người đẹp, muốn khiêm tốn cũng không được. "Lâm tiên sinh, cách hơn một năm anh mới lại đóng chính phim điện ảnh, hơn nữa lại diễn cùng nhiều mỹ nữ như vậy, liệu bộ 《Ngã Tri Nữ Nhân Tâm》 này có điểm gì tương đồng với bộ 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 do anh đóng chính trước đây không?" Người đầu tiên giành được cơ hội đặt câu hỏi vẫn là phóng viên của 《Minh Báo Chu Khan》.

Các phóng viên truyền thông khác đối với việc này sớm đã quen, hơn nữa vấn đề này cũng chính là điều họ quan tâm, cho nên trước khi Lâm Hựu Luân trả lời, dưới khán đài tự giác yên tĩnh trở lại. "《Ngã Tri Nữ Nhân Tâm》 và 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 là hai bộ

phim hoàn toàn khác nhau.

Nam chính của 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》 rất nghiêm túc yêu thương mỗi một người phụ nữ mà anh ta gặp, sau đó trải qua rất nhiều mối tình rồi mới tìm thấy tình yêu đích thực.

Còn nam chính của 《Ngã Tri Nữ Nhân Tâm》 có thể coi là một gã hoa hoa công tử tiêu chuẩn, thái độ đối với tình yêu rất tùy tiện, rất gia trưởng, về sau vì xảy ra một số chuyện, gặp được một người nào đó, rồi mới dần dần thay đổi...

Đương nhiên rồi, hai bộ phim cũng có điểm chung, đó chính là nhất định sẽ rất hay và rất buồn cười!" Câu cuối cùng này khiến rất nhiều người bật cười, tất nhiên cũng có một số ít phóng viên tinh ý phát hiện ra vấn đề.

Lâm Hựu Luân trước mặt truyền thông thực ra rất ít khi chủ động khen phim mình đóng, lần này tình huống ít nhiều có chút khác thường.

Phóng viên phát hiện ra vấn đề này vắt óc suy nghĩ cũng không tìm ra lời giải thích hợp lý.

Mà sự thật là Lâm Hựu Luân làm vậy, bao gồm cả việc gióng trống khua chiêng tổ chức buổi họp báo khai máy này, mục đích chính là muốn làm lớn thanh thế cho bộ phim.

Thanh thế của 《Ngã Tri Nữ Nhân Tâm》 càng lớn, Lâm Hựu Luân càng dễ giải thích với bên Hoàng Lập Thành, ngược lại bộ phim có thể thu được bao nhiêu doanh thu phòng vé không phải là điều hắn đặc biệt quan tâm.

Kỳ thực bộ phim này có nhiều minh tinh trợ trận như vậy, doanh thu dù thế nào cũng sẽ không tệ, hơn nữa vì quan hệ nam chính của Lâm Hựu Luân, giữa hắn và Củng Lỵ, Lý Giai Hân có quá nhiều tin

đồn tình ái để mọi người bàn tán, bộ phim này dù không làm bất kỳ tuyên truyền nào, người biết đến nó cũng sẽ không ít.

Bên này vừa hỏi xong Lâm Hựu Luân, cánh phóng viên lại chĩa hỏa lực về phía Lý Giai Hân và Củng Lỵ. "Cô Lý, lần này cô đóng vai nữ chính trong phim sao?" "Không phải, lần này tôi thực ra chỉ tính là khách mời thôi, diễn vai thư ký của nam chính." Lý Giai Hân vừa dứt lời, Vương Tinh đã nôn nóng đưa micro lên miệng. "Không thể tính là khách mời được, phải gọi là diễn xuất vì tình bạn (hữu tình xuất diễn), bao gồm cả Lý Nhược Đồng, Vạn Ỷ Văn, các cô ấy cũng đều là tình huống tương tự." "Vậy cô Lý tham gia bộ phim này là vì quan hệ với Lâm tiên sinh sao?" "Không có nha, là đạo diễn Vương đến tìm tôi.

Vì chúng tôi trước đây từng hợp tác, đôi bên đều rất thân, nên tôi mới đồng ý qua giúp đỡ." Lý Giai Hân chối bay chối biến, bất kể tư gao quan hệ với Lâm Hựu Luân thế nào, trước mặt truyền thông cô đều sẽ không thừa nhận.

Phóng viên thấy không tìm được đột phá khẩu từ Lý Giai Hân, lập tức chuyển mục tiêu. "Cô Lý, cô Vạn cũng là vì nể mặt đạo diễn Vương nên mới qua giúp đỡ sao?" "Đạo diễn Vương trước đây cũng là từ TVB đi ra, cho nên chúng tôi qua giúp đỡ cũng là nên làm." Câu trả lời của Lý Nhược Đồng cố ý né tránh cái bẫy phóng viên giăng ra, còn Vạn Ỷ Văn thì trực tiếp hơn, lôi thẳng công ty ra, nói đây là sự sắp xếp của công ty.

Phóng viên dưới đài lúc này có ngốc đến mấy cũng hiểu, ba cô nàng chắc chắn đã thống nhất khẩu cung dưới hậu trường, từ phía họ chắc chắn không hỏi được gì, nên nhao nhao chuyển mục tiêu.

Như vậy, các câu hỏi nhắm vào Củng Lỵ bỗng chốc nhiều lên. "Cô Củng Lỵ, đây là lần đầu tiên cô hợp tác với Lâm tiên sinh sao?" "Diễn chung là lần đầu tiên, nhưng hợp tác đã không phải lần đầu rồi,

năm đó 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 (Malèna) chính là do anh ấy đầu tư quay." Củng Lỵ những năm này ở hải ngoại đã quen với đủ loại trường hợp, ứng phó với phóng viên hoàn toàn dư dả. "Lần này đóng cặp với Lâm tiên sinh, cô Lợi Trí có biết không?" "Tôi và cậu ấy là bạn thân nhất, chuyện này đương nhiên cậu ấy biết, hơn nữa cậu ấy còn rất ủng hộ." Củng Lỵ trả lời không chút do dự, ngược lại làm cho các phóng viên có chút không biết nên bắt đầu từ đâu. "Không lo lắng cô Lợi Trí sẽ ghen sao?" Lại có một phóng viên đứng lên đặt câu hỏi. "Tại sao cậu ấy phải ghen?" Củng Lỵ hỏi ngược lại. "Vì cô và Lâm tiên sinh đóng phim, nên cô Lợi Trí sẽ ghen chứ sao." Một phóng viên khác bổ sung.

Củng Lỵ quay đầu nhìn Vương Tinh hỏi: "Đạo diễn Vương, tôi có thể công bố tin tức kia ngay bây giờ không?" Phóng viên dưới đài ngơ ngác, đều có chút không hiểu Củng Lỵ rốt cuộc muốn làm gì.

Vương Tinh gật đầu, dù sao chuyện này sớm muộn gì cũng lộ, chi bằng để Củng Lỵ tuyên bố, hiệu quả cũng như nhau. "Lợi Trí cũng sẽ làm khách mời một vai trong bộ phim này, vì hôm nay cậu ấy không đến, nên do tôi thay mặt tuyên bố tin tức này." Củng Lỵ vừa thốt ra lời này, dưới khán đài lập tức dấy lên một trận xôn xao không nhỏ.

Lợi Trí tuy ở trong làng giải trí không lâu, nhưng người Hong Kong trên ba mươi tuổi cơ bản đều còn nhớ sự kiện trọng đại khi cô đăng quang Hoa hậu Châu Á năm đó.

Chương 912

Sau này cô đột nhiên tuyên bố ngừng đóng phim, kiên quyết dấn thân vào thương trường, những năm này tuy hiếm khi lộ diện trước công chúng, nhưng tin tức về cô chưa bao giờ ngừng lại.

Hiện tại Lợi Trí cư nhiên định quay lại đóng phim, tin tức này quả thực khiến người ta bất ngờ.

Nhất thời, rất nhiều phóng viên tại hiện trường đều chĩa ánh mắt về phía Lâm Hựu Luân, bởi vì họ đều biết, Lợi Trí nếu muốn tái xuất, vậy thì chắc chắn có liên quan đến Lâm Hựu Luân.

Điều khiến các phóng viên thất vọng là Lâm Hựu Luân lại chẳng có phản ứng gì, ngược lại Củng Lỵ tiếp tục giải thích thêm vài câu. "Mọi người đừng hiểu lầm, Lợi Trí lần này ra đóng phim chẳng qua là ngẫu hứng nhất thời, không phải là để tái xuất, cho nên hôm nay cậu ấy đều không qua đây, mà là nhờ tôi chuyển lời tới các vị." Củng Lỵ nói như vậy, cánh phóng viên truyền thông dưới đài mới coi như triệt để từ bỏ ý định, cũng dập tắt suy nghĩ đi phỏng vấn Lợi Trí sau sự kiện. *** Buổi họp báo kết thúc, Lý Giai Hân ở hậu trường liền quấn lấy Lâm Hựu Luân. "Em vừa học được cách làm một món mới, tối nay đến chỗ em ăn cơm nhé?" Lâm Hựu Luân nghĩ thầm đằng nào cũng rảnh, đang định đồng ý thì thấy Củng Lỵ đi về phía này. "Tôi không làm phiền hai người chứ?" "Không có, tôi đang cùng A Luân nói về cô Củng đây!" Lý Giai Hân miệng tuy nói vậy, nhưng hai tay lại đã ôm chặt lấy cánh tay Lâm Hựu Luân.

Tuy không rõ quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và Củng Lỵ, nhưng Lý Giai Hân lờ mờ cảm nhận được sự uy hiếp của người phụ nữ này đối với mình, tư thái này ẩn nhiên có chút ý tứ thị uy với Củng Lỵ.

Củng Lỵ trong lòng hiểu rõ sự thù địch mà Lý Giai Hân giải phóng ra, nhưng ngoài mặt vẫn giữ nụ cười, càng tò mò hỏi: "Nói gì về tôi thế?" "Tự nhiên là nói về vóc dáng đẹp của cô Củng, còn cả bộ lễ phục này nữa, mặc trên người cô rất hợp!" Lý Giai Hân cướp lời nói một câu.

Ngũ quan tinh xảo luôn là tư bản kiêu ngạo của Lý Giai Hân, về phương diện này cô không cho rằng Củng Lỵ là đối thủ của mình, nhưng vóc dáng đẹp của đối phương cũng như khí tràng mạnh mẽ khi đối mặt truyền thông lại là điều Lý Giai Hân rất ngưỡng mộ, cho nên lời này nói ra, không tránh khỏi có chút mùi vị chua loét. "Cô Lý quá khen rồi...

Đúng rồi, tối nay tôi muốn mời Lâm tiên sinh cùng ăn cơm, không biết cô Lý có rảnh cùng đến không?" Củng Lỵ nói rõ ý định, sắc mặt Lý Giai Hân lập tức biến đổi, không kìm được ôm chặt cánh tay Lâm Hựu Luân hơn. "Cái này... buổi tối tôi đã có sự sắp xếp khác rồi, hay là để lần sau đi?" Lâm Hựu Luân từ chối Củng Lỵ, Lý Giai Hân đang định vui mừng, nhưng ngay sau đó lại phát hiện Củng Lỵ không những không giận, ngược lại còn cười tủm tỉm nhìn mình, trong lòng lập tức có dự cảm không lành. "Được rồi, Reis (tên tiếng Anh của Lý Giai Hân), buổi tối anh quả thực có việc, cho nên chỗ em anh cũng không đi được." Lâm Hựu Luân quay đầu, nói với Lý Giai Hân một câu. "Vậy tôi không làm phiền hai vị nữa, gặp lại sau!" Củng Lỵ mang theo nụ cười đắc ý bỏ đi, Lý Giai Hân lại hận đến nghiến răng. "Lát nữa anh sẽ cho người gửi một món quà qua cho em, em chắc chắn sẽ thích, coi như là bồi lễ xin lỗi." Lâm Hựu Luân vỗ vỗ tay Lý Giai Hân, sau đó rút cánh tay ra khỏi lòng cô.

Lý Giai Hân gật đầu, cuối cùng còn bắt Lâm Hựu Luân nhất định phải bớt chút thời gian đến nếm thử món Pháp cô mới học, lúc này mới bịn rịn rời đi.

Một tràng vỗ tay đột ngột vang lên từ phía sau, Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn lại, phát hiện là tên béo Vương Tinh. "A Luân, hay là cậu dạy tôi hai chiêu đi, hai đại mỹ nữ cứ thế bị cậu cùng lúc xử lý êm đẹp, cậu còn lợi hại hơn cả Tôn Tử Cương trong phim!" Vương Tinh giơ ngón tay cái về phía Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân bực mình trừng Vương Tinh một cái: "Đừng nói mấy lời nhảm nhí đó, anh tìm tôi có việc gì?" Vương Tinh cảm thấy cụt hứng, liền hất hàm ra phía ngoài. "Mã Vinh Thành đến rồi, nói là có việc tìm cậu!" Sau khi buổi họp báo ra mắt phim 《Tôi Biết Lòng Phụ Nữ》 kết thúc, các phóng viên có mặt không rời đi ngay mà đợi ở cửa khách sạn.

Lâm Hựu Luân vừa lộ diện, đám người này lập tức vây lại.

Vệ sĩ đi cùng tiến lên chặn đám phóng viên, còn Lâm Hựu Luân thì nhanh chân bước ra khỏi khách sạn, ngồi vào một chiếc xe hơi đang đậu ở cửa.

Tài xế chở Lâm Hựu Luân đi một vòng quanh khách sạn, cuối cùng lặng lẽ vòng về bãi đậu xe, cửa xe mở ra, Mã Vinh Thành ngồi vào.

Lâm Hựu Luân gấp tờ báo trong tay lại, liếc nhìn Mã Vinh Thành. "Mã, tìm tôi có chuyện gì sao?" "Anh Lâm, doanh số tạp chí 《Quyền Hoàng》 kỳ đầu tiên đã được thống kê rồi, đây là báo cáo công ty đã làm xong." Mã Vinh Thành lấy một tập tài liệu từ trong cặp ra, hai tay đưa đến trước mặt Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân mở ra xem qua, thứ duy nhất anh quan tâm chính là doanh số của bộ truyện tranh này, vì nó liên quan đến việc lựa chọn thời điểm quay bộ phim tiếp theo.

Khi nhìn thấy con số 23 vạn bản, Lâm Hựu Luân không khỏi có chút xúc động.

Hai năm nay vì sự tác động của truyện tranh Nhật Bản, thị trường truyện tranh Hong Kong không mấy khả quan, mà doanh số kỳ đầu của 《Quyền Hoàng》 lại còn cao hơn cả kỷ lục 20 vạn bản một kỳ của 《Anh Hùng Việt Nam》, điều này vượt xa dự liệu của Lâm Hựu Luân.

Anh thầm nghĩ mình vẫn đã đánh giá thấp sức mạnh của kiểu marketing kết hợp này.Đã vậy truyện tranh 《Quyền Hoàng》 được yêu thích như vậy, cộng thêm độ hot của game 《Quyền Hoàng》, kế hoạch làm phim live-action có thể được đẩy lên sớm hơn.

Lâm Hựu Luân đang cân nhắc chuyện này trong lòng, Mã Vinh Thành không lên tiếng làm phiền.

Cùng lúc đó, Hoàng Ngọc Lang cũng nhận được một bản báo cáo thống kê doanh số truyện tranh 《Quyền Hoàng》.

Tâm trạng Hoàng Ngọc Lang rất nặng nề. 《Long Hổ Môn》 đã kết thúc chiếu ba ngày trước, tổng doanh thu phòng vé là 30,23 triệu, việc bán bản quyền ở Đài Loan, Nhật Bản, Hàn Quốc đều rất thuận lợi.

Đối với một bộ phim đầu tư lớn như vậy, có thể thu hồi vốn và còn có lãi chút ít đã là một thành tích không tồi, nhưng cả Hoàng Ngọc Lang và Lâm Kiện Nhạc đều không hài lòng lắm.

Bởi vì 《Anh Hùng Việt Nam》 chiếu cùng thời điểm vẫn đang tiếp tục được chiếu lại trong rạp, nguyên nhân là doanh thu phòng vé trong ngày của bộ phim này vẫn chưa giảm xuống mức phải ngừng chiếu bắt buộc, và số liệu phòng vé gần đây cho thấy, doanh thu của 《Anh Hùng Việt Nam》 tại Hong Kong đã tích lũy vượt quá 40 triệu.

Một cuộc chiến phòng vé rầm rộ, cuối cùng 《Long Hổ Môn》 kết thúc thảm hại với việc thua đối thủ gần chục triệu, mà đây còn chưa phải là điều khiến Hoàng Ngọc Lang thất vọng nhất.

Điều khiến ông khó chấp nhận nhất, chính là số liệu doanh số truyện tranh 《Quyền Hoàng》 trước mắt.

Tác phẩm tiêu biểu của Hoàng Ngọc Lang sau khi tái xuất, 《Thiên Tử Truyền Kỳ》, hiện tại doanh số cao nhất một kỳ cũng chỉ hơn mười mấy vạn bản, còn 《Quyền Hoàng》 mới ra kỳ đầu tiên đã bán chạy như vậy, e rằng doanh số sau này còn sẽ tăng lên nữa.

Độ hot của game thúc đẩy doanh số truyện tranh, và doanh số truyện tranh lại càng làm game thêm hot. 《Thiên Tử Truyền Kỳ》 chỉ phát huy sức mạnh trong lĩnh vực truyện tranh, chắc chắn là hai tay khó địch bốn tay.

Hoàng Ngọc Lang cũng đã nghĩ đến việc chuyển thể 《Thiên Tử Truyền Kỳ》 thành game, nhưng các cuộc đàm phán với mấy hãng game vẫn trì trệ không có tiến triển, hơn nữa về thể loại game chuyển thể, Hoàng Ngọc Lang và các hãng game cũng có bất đồng không nhỏ.

Hoàng Ngọc Lang hy vọng 《Thiên Tử Truyền Kỳ》 được chuyển thể thành game đối kháng như 《Quyền Hoàng》, nhưng các hãng game lại phổ biến nghiêng về game RPG, hai bên vẫn chưa đạt được thỏa thuận về vấn đề này.

Điều khiến Hoàng Ngọc Lang lo lắng hơn là, 《Quyền Hoàng》 sẽ không chỉ dừng lại ở game và truyện tranh, với nguồn lực trong tay Lâm Hựu Luân, bước tiếp theo rất có khả năng sẽ là phim live-action, đến lúc đó game, truyện tranh, phim điện ảnh tam kiếm hợp bích, sức ảnh hưởng của 《Quyền Hoàng》 chắc chắn sẽ lên một tầm cao mới.

Ngoài nỗi lo sâu sắc, trong lòng Hoàng Ngọc Lang chỉ còn lại sự hối hận, nếu như ban đầu ông lựa chọn hợp tác với Lâm Hựu Luân, có lẽ người đang huy hoàng bây giờ không phải là Mã Vinh Thành mà là chính mình.

Một bước sẩy chân thành mối hận ngàn năm, ngoảnh đầu nhìn lại

đã trăm tuổi rồi!

Bị Lâm Kiện Nhạc trói lên chiến xa của Hoàn Á, trừ phi công ty điện ảnh Hoàn Á phá sản, nếu không Hoàng Ngọc Lang cũng không có cơ hội hợp tác lại với Lâm Hựu Luân, cho dù ông có hạ mình đầu quân, Lâm Hựu Luân cũng chưa chắc đã chấp nhận ông. --- Gió biển từ hướng cảng Victoria thổi tới, Từ Khắc và Hoàng Tự Cường sóng vai đi dạo trên Đại lộ Ngôi sao Tsim Sha Tsui đã khánh thành hơn hai năm, cuối cùng dừng lại ở một lan can gần biển.

Vì sự phồn thịnh của điện ảnh Hong Kong, Đại lộ Ngôi sao Hong Kong đã trở thành một điểm du lịch quan trọng, các nhà làm phim Hong Kong cũng lấy việc có thể để lại dấu ấn hình ngôi sao của riêng mình ở đây làm vinh dự.

Khi màn đêm buông xuống là lúc nơi này đông du khách nhất, Từ Khắc và Hoàng Tự Cường đều không đặc biệt hóa trang, đứng cùng nhau nói chuyện cũng không sợ bị người ta nhận ra. "Chúc mừng anh, nhanh vậy đã có thể để lại dấu tay và chữ ký của mình ở đây rồi!" Hoàng Tự Cường nói với Từ Khắc câu này, trong giọng nói có chút hâm mộ.

Mới đây thôi, qua cuộc bỏ phiếu của hội đồng điện ảnh Hong Kong, Từ Khắc và sáu người khác đã trở thành lứa thứ tư những nhân vật xuất chúng của giới điện ảnh được lưu danh trên Đại lộ Ngôi sao. "Anh không cần vội chúc mừng tôi, vài năm nữa anh cũng có cơ hội thôi." Hoàng Tự Cường cười lắc đầu. "Anh đừng có trêu tôi nữa." Hoàng Tự Cường nói vậy không phải là khiêm tốn, chuyện nhà mình mình biết, anh và Từ Khắc tuy tuổi tác chênh lệch không nhiều, cũng coi như có chút danh tiếng trong giới điện ảnh Hong Kong, nhưng so với tiêu chuẩn được chọn vào Đại lộ Ngôi sao vẫn còn khoảng cách rất lớn, thậm chí anh còn không chắc đời này mình có cơ hội được lưu danh ở đây hay không. "Tôi nói thật đấy, anh chỉ cần ở lại Hong

Kong quay thêm vài bộ phim nữa, tuyệt đối có cơ hội lưu danh ở đây."
Từ Khắc nói rất nghiêm túc.

Chương 913

Từ Khắc và Hoàng Tự Cường có thể coi là không đánh không quen, mấy năm trước hai người từng hợp tác một bộ phim tên là 《Thiên La Địa Võng》, bộ phim này Hoàng Tự Cường làm đạo diễn, Từ Khắc làm giám chế.

Cả hai đều là những người rất có ý tưởng, hợp tác cùng nhau tự nhiên không thể nói là vui vẻ. 《Thiên La Địa Võng》 quay trong chín tháng trong sự tranh cãi của hai người mới hoàn thành, nhưng sau đó cả Hoàng Tự Cường và Từ Khắc đều rất hoài niệm lần hợp tác này, dù sao có thể va chạm với những nhà làm phim có ý tưởng và nhiệt huyết cũng là một điều tuyệt vời, thế nên hai người không những không vì vậy mà trở mặt, ngược lại còn trở thành bạn tốt.

Chuyện đời thật kỳ lạ, Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm vốn là bạn bè, cuối cùng vì tranh cãi mà chia tay, còn Hoàng Tự Cường và Từ Khắc ban đầu quan hệ bình thường, cuối cùng lại vì tranh cãi mà trở thành bạn.

Sau khi quay xong 《Thiên La Địa Võng》, Hoàng Tự Cường dưới sự hỗ trợ của Lâm Hựu Luân đã quay 《Tổ Trọng Án》.

Bộ phim này vì được chuyển thể từ một vụ bắt cóc có thật, trong quá trình quay đã gặp không ít rắc rối, cuối cùng dưới sự kiên trì của Hoàng Tự Cường, bộ phim đã hoàn thành thuận lợi, và giành được hơn 30 triệu doanh thu phòng vé.

Hoàng Tự Cường, người đã im hơi lặng tiếng một thời gian dài sau khi quay xong 《Đao Phong Chiến Sĩ》 cho Gia Hòa, lại một lần nữa nổi danh nhờ 《Tổ Trọng Án》, tiếp đó lại quay liền hai bộ phim cảnh sát hình sự là 《Trọng Án Thực Lục: O Ký》 và 《Tội Phạm

Truy Nã Số 1 Cảng Tỉnh》.

Tuy chỉ là sản phẩm tầm trung, không có quy mô lớn như 《Tổ Trọng Án》, nhưng Hoàng Tự Cường có thể tự do phát huy, hai bộ phim quay rất gay cấn, kịch tính, lại có cốt truyện phong phú, sau khi ra mắt doanh thu phòng vé đều rất tốt.

Hoàng Tự Cường nhờ đó mà được các hãng phim Hollywood để mắt tới, mời anh sang Hollywood phát triển.

Thực ra từ khi 《Đao Phong Chiến Sĩ》 chiếu ở Mỹ, phong cách kỹ thuật của Hoàng Tự Cường trong việc thể hiện các cảnh hành động bạo lực và lồng ghép cốt truyện đã được các hãng phim Hollywood chú ý, chỉ là lúc đó Hoàng Tự Cường không có hứng thú nhiều với việc sang Hollywood phát triển, nên chuyện đó mới thôi.

Bây giờ Hollywood lại chìa cành ô liu cho Hoàng Tự Cường, thái độ của anh đã không còn kiên quyết như năm xưa.

Điện ảnh Hong Kong dù phát triển tốt đến đâu, cuối cùng vẫn bị hạn chế bởi quy mô thị trường, còn Hollywood lại có thể cung cấp cho Hoàng Tự Cường một sân khấu rộng lớn hơn.

Những đạo diễn, diễn viên đã thành danh ở Hong Kong đều tìm cách sang Hollywood phát triển, Hoàng Tự Cường cũng cảm thấy mình nên sang đó thử sức, và hôm nay anh hẹn Từ Khắc ra ngoài, thực ra là để chuẩn bị từ biệt.

Người khác nghe tin này đều chúc mừng Hoàng Tự Cường, nhưng Từ Khắc lại không làm vậy. "Anh thật sự đã nghĩ kỹ rồi sao, muốn rời đi?" "Sao thế, anh thấy tôi không nên đi à?" Hoàng Tự Cường tò mò hỏi. "Nước chảy chỗ trũng, người đi chỗ cao, theo lý thì tôi không nên cản anh, nhưng còn có một câu nói là 'thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi phượng', tự hỏi lòng mình xem, anh có chắc là mình phát triển ở Hollywood sẽ tốt hơn bây giờ không?" Từ Khắc năm xưa cũng từng

hùng tâm tráng chí muốn sang Hollywood phát triển, cuối cùng lại ôm một bụng tức trở về, sau đó tâm tư về phương diện này của ông cũng dần phai nhạt, cho dù Ngô Vũ Sâm đã liên tục quay hai bộ phim ở Hollywood, cũng không làm Từ Khắc động lòng.

Ngô Vũ Sâm ở Mỹ trông có vẻ huy hoàng, thực tế hai bộ phim Hollywood ông quay, bộ đầu tiên còn không có quyền tự chủ biên tập, bộ thứ hai tình hình khá hơn một chút, nhưng doanh thu phòng vé rất bình thường, so với sự thịnh vượng khi 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 chiếu ở Mỹ năm đó thì kém xa.

Những chuyện này truyền thông Hong Kong ít khi quan tâm, nhưng Từ Khắc lại biết rất rõ.

Các diễn viên Hong Kong sang Hollywood phát triển, người thành công chỉ có một mình Thành Long, cho nên Hollywood không đẹp như nhiều người tưởng tượng, sân khấu ở đó tuy rộng lớn, nhưng không phải thân thiện với tất cả mọi người.

Từ Khắc nói cho Hoàng Tự Cường biết những điều này, chính là muốn khuyên anh hãy suy nghĩ lại một cách nghiêm túc.

Hoàng Tự Cường ở lại Hong Kong phát triển, không nói đâu xa, ít nhất cũng có thể quay được những bộ phim sản xuất hạng A, nhưng đến Hollywood, lại chỉ có thể bắt đầu từ những bộ phim cấp thấp nhất, loại phim này vốn dĩ không có nhiều người quan tâm, muốn nổi lên không hề dễ dàng. "Ở lại Hong Kong, cũng có thể quay ra những bộ phim không thua kém gì các tác phẩm lớn của Hollywood.

Nếu anh muốn, tôi có thể tiến cử anh làm đạo diễn phần tiếp theo của 《Yêu Thú Đô Thị》.

Phần tiếp theo của bộ phim đó dự định dùng một diễn viên Hong Kong đóng cặp với một diễn viên Mỹ, kế hoạch đầu tư 60 triệu đô la Mỹ.

Bên tôi đã nhận lời làm 《Ma Thổi Đèn 2》, tạm thời không rảnh tay được, anh không đi thì vừa hay có thể giúp tôi!" Ngay lúc Từ Khắc nói ra kế hoạch quay phần tiếp theo của 《Yêu Thú Đô Thị》, Hoàng Tự Cường quả thực đã động lòng một chút, nhưng rất nhanh anh đã dập tắt ý nghĩ đó.

Nguyên nhân thực ra chính là câu nói mà Từ Khắc vừa nói —— thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi phượng.

Hoàng Tự Cường trong giới tuy không thành công bằng Từ Khắc, nhưng anh cũng có niềm kiêu hãnh của riêng mình. 《Yêu Thú Đô Thị》 đã thành công trong tay Từ Khắc, Hoàng Tự Cường tiếp quản, quay tốt thì công lao phần lớn vẫn thuộc về Từ Khắc, còn quay hỏng thì một mình anh phải gánh chịu tiếng xấu.

Điều này hoàn toàn khác với việc Từ Khắc tiếp nhận 《Ma Thổi Đèn 2》. 《Ma Thổi Đèn 1》 do Vương Tinh quay, doanh thu phòng vé rất thành công, nhưng phong cách của bộ phim lại bị truyền thông và khán giả chỉ trích rất nhiều.

Vương Tinh cũng tự biết mình, nên đã chủ động nhường lại vị trí đạo diễn.

Từ Khắc tiếp nhận, tất nhiên sẽ phải thay đổi hoàn toàn phong cách tổng thể của bộ phim, tương đương với việc lật đổ tất cả những gì trước đó, quay lại từ đầu, nên không tồn tại những vấn đề mà Hoàng Tự Cường phải đối mặt khi tiếp nhận 《Yêu Thú Đô Thị》.

Hoàng Tự Cường từ chối, Từ Khắc lúc đầu còn có chút ngạc nhiên, nhưng suy nghĩ lại một chút ông đã hiểu ra suy nghĩ của Hoàng Tự Cường, đổi lại là ông, có lẽ cũng sẽ không chấp nhận lời mời như vậy. "Tôi biết anh có ý tốt, nhưng lần này tôi thật sự đã quyết tâm rồi." Hoàng Tự Cường định nói sau này nếu ở Hollywood không trụ được nữa sẽ quay về tìm Từ Khắc, nhưng lại cảm thấy chưa đánh đã

nói bại thì không hay lắm, mà thật sự đến bước đó, quay về Hong Kong Từ Khắc cũng không thể cho anh cơ hội như vậy nữa.

Người thành công ở đâu cũng có thể nhận được tràng pháo tay, còn kẻ thất bại đến đâu cũng không nhận được sự đồng cảm, đây là chân lý không thể lật đổ trong giới điện ảnh. "Thực ra anh vẫn còn một lựa chọn nữa, nếu có thể trở thành đạo diễn của bộ phim đó, không cần đến Hollywood, anh cũng có thể trải nghiệm trước cảm giác quay phim bom tấn Hollywood." Từ Khắc nói câu này, đồng thời luôn chú ý đến sự thay đổi biểu cảm của Hoàng Tự Cường, quả nhiên, Hoàng Tự Cường có chút động lòng.

Từ Khắc thừa thắng xông lên nói: "Gần đây anh có chú ý đến động tĩnh bên anh Lâm không?" "Anh Lâm?" Hoàng Tự Cường ngẩn ra, "Không phải anh ấy đang bận đóng một bộ phim sao?" Tin tức quay phim 《Tôi Biết Lòng Phụ Nữ》 lan truyền xôn xao, đặc biệt là một thời gian trước có người trong cuộc tiết lộ tin sốc, diễn viên khách mời Lý Gia Hân và nữ chính Củng Lợi bất hòa ở phim trường, sau đó các phương tiện truyền thông lá cải cùng vào cuộc, báo chí tạp chí vì chuyện này mà náo nhiệt một thời gian. "Tôi đương nhiên không nói đến bộ phim đó, mà là động tĩnh ở phương diện khác." "Phương diện khác?" Hoàng Tự Cường lộ vẻ nghi hoặc, ngoài 《Tôi Biết Lòng Phụ Nữ》, anh thật sự chưa nghe tin tức gì khác về Lâm Hựu Luân. "Anh Lâm hiện tại đang đầu tư tổng cộng ba bộ phim, trừ bộ 《Tôi Biết Lòng Phụ Nữ》 anh vừa nhắc đến, hai bộ còn lại đều là phim hợp tác sản xuất lớn với Hollywood, một bộ là 《Hải Tặc Malacca》 do Lương Gia Huy đóng chính, tin tức về bộ phim này tương đối nhiều, một bộ khác là 《Siêu Cấp Trường Học Bá Vương》 chuyển thể từ game arcade, và gần đây lại có một bộ truyện tranh tên là 《Quyền Hoàng》 bán rất chạy..." Từ Khắc cố ý úp mở, Hoàng Tự Cường cũng không ngốc, rất nhanh đã nghĩ ra rằng giữa những chuyện Từ

Khắc nói chắc chắn có một mối liên hệ nào đó. "Nửa năm trước khi truyện tranh 《Quyền Hoàng》 xuất bản, trong các phòng game ở Hong Kong đã xuất hiện một trò chơi cũng tên là 《Quyền Hoàng》.

Rốt cuộc là có truyện tranh trước hay game trước thì tôi không rõ, nhưng có thể chắc chắn là, sự xuất hiện của game và truyện tranh đều có liên quan đến anh Lâm." Từ Khắc nói đến đây lại dừng lại, Hoàng Tự Cường không nhịn được thúc giục: "Rồi sao nữa?" "Bây giờ truyện tranh và game 《Quyền Hoàng》 đều rất hot, nếu anh là anh Lâm, anh sẽ làm gì?" Từ Khắc hỏi ngược lại đầy ẩn ý.

Hoàng Tự Cường ngẩn ra, lập tức hiểu ra ý trong lời nói của Từ Khắc. "Anh nói là anh Lâm chuẩn bị đầu tư quay phiên bản điện ảnh live-action của 《Quyền Hoàng》?" Từ Khắc gật đầu.

Hoàng Tự Cường lúc này mới hiểu ra ý của Từ Khắc, nhưng rồi lại cười khổ lắc đầu. "Anh không nghĩ là anh Lâm sẽ tìm tôi làm đạo diễn cho bộ phim này chứ?" "Anh Lâm không tìm anh, chẳng lẽ anh không thể chủ động đi tìm ông ấy sao?" Từ Khắc hỏi ngược lại.

Hoàng Tự Cường không nói gì.

Từ Khắc tiếp tục phân tích với anh: "Phim hành động của anh luôn có ý tưởng rất hay, cộng thêm việc trước đây anh từng học thiết kế mỹ thuật, mà loại phim chuyển thể từ truyện tranh này lại đặc biệt nhấn mạnh vào bố cục hình ảnh và trang phục bối cảnh.

Khi anh Lâm xem xét ứng cử viên đạo diễn cho bộ phim, sẽ không thể không cân nhắc những điều này, và những điều này vừa hay đều là thế mạnh của anh." "Nhưng đây đều chỉ là suy đoán của anh, bộ phim này rốt cuộc có quay hay không vẫn còn là một vấn đề." Từ Khắc biết Hoàng Tự Cường đang lo lắng điều gì, bèn đánh cược với anh. "Anh ở lại thêm một tháng nữa, chắc chắn sẽ có tin tức truyền ra.

Vừa hay lúc đó tôi và anh Lâm sẽ gặp mặt để bàn về việc quay

《Ma Thổi Đèn 2》, đến lúc đó anh đi cùng tôi, còn việc có nắm bắt được cơ hội hay không, thì phải xem chính anh rồi!" Hoàng Tự Cường nửa tin nửa ngờ lời của Từ Khắc, nhưng một tuần sau, mọi chuyện quả nhiên đã ứng nghiệm.

Nhân lúc truyện tranh và game 《Quyền Hoàng》 đang hot, tin tức về việc phiên bản điện ảnh live-action sắp khởi quay cũng bắt đầu lan truyền trong giới.

Tuy Lâm Hựu Luân vẫn chưa chính thức lên tiếng, nhưng loại chuyện này không có lửa làm sao có khói, về cơ bản khi tin tức đã truyền ra thì cũng không còn xa ngày công bố chính thức.

Người nhắm đến vị trí đạo diễn của bộ phim này không chỉ có một mình Hoàng Tự Cường, thời gian gần đây, rất nhiều người đã thông qua các kênh khác nhau, bày tỏ nguyện vọng muốn đạo diễn bộ phim với Lâm Hựu Luân, nhưng về ứng cử viên đạo diễn, Lâm Hựu Luân tạm thời vẫn chưa tìm thấy lựa chọn nào quá phù hợp.

Và đúng lúc này, thời gian Lâm Hựu Luân và Từ Khắc hẹn gặp để bàn bạc về việc quay 《Ma Thổi Đèn 2》 đã đến.

Cuộc gặp được sắp xếp tại một quán cà phê trong khách sạn.

Khi Lâm Hựu Luân đến, Từ Khắc đã đợi ở đó, và người đi cùng ông còn có Hoàng Tự Cường. "Lần trước tôi và đạo diễn Hoàng hợp tác trong 《Thiên La Địa Võng》, cảm thấy vẫn chưa đã, nên lần này tôi định mời anh ấy làm cố vấn đặc biệt cho 《Ma Thổi Đèn 2》.

Chương 914

Chưa kịp báo trước với anh Lâm, có gì sơ suất mong anh Lâm thứ lỗi!" Từ Khắc giải thích lý do có mặt của Hoàng Tự Cường với Lâm Hựu Luân như vậy.

Lâm Hựu Luân nghe xong cũng không nói gì, nhưng trong lòng lại sáng như gương.

Lần hợp tác đó của Hoàng Tự Cường và Từ Khắc không hề vui vẻ, thậm chí sau khi hợp tác xong, Hoàng Tự Cường còn nói lời tức giận rằng sẽ không bao giờ hợp tác với Từ Khắc nữa.

Tuy sau này hai người đã làm hòa, nhưng sau đó họ cũng không bao giờ hợp tác cùng nhau nữa.

Đương nhiên, mục đích thực sự của việc Từ Khắc đưa Hoàng Tự Cường đến đối với Lâm Hựu Luân không quan trọng, vì lần này anh đến chủ yếu là để bàn bạc chuyện 《Ma Thổi Đèn 2》 với Từ Khắc, nên anh cũng không để chuyện này trong lòng, chỉ khẽ gật đầu với Hoàng Tự Cường coi như đã chào hỏi.

Ngồi xuống nói chuyện với Từ Khắc về 《Ma Thổi Đèn 2》, Lâm Hựu Luân rất nhanh đã quên mất chuyện này, còn Hoàng Tự Cường từ đầu đến cuối không hề đưa ra bất kỳ ý kiến nào, tỏ ra không hề có cảm giác tồn tại.

Lâm Hựu Luân và Từ Khắc nói chuyện suốt hai tiếng đồng hồ, xong xuôi Lâm Hựu Luân nhìn đồng hồ, thấy đã gần đến giờ ăn cơm, bèn mời Từ Khắc và Hoàng Tự Cường cùng ăn tối.

Trên bàn ăn vì có uống chút rượu, chủ đề cũng trở nên thoải mái hơn.

Từ Khắc đang định đề cập đến bộ phim live-action 《Quyền Hoàng》, không ngờ Lâm Hựu Luân lại mở lời trước. "Đạo diễn Hoàng dạo này có kế hoạch phim mới nào không ạ?" Hoàng Tự Cường giật mình, suýt nữa làm đổ ly rượu trước mặt, cố gắng trấn tĩnh rồi lắc đầu. "Phim của đạo diễn Hoàng được các hãng phim Hollywood để mắt tới, một thời gian nữa anh ấy sẽ chuẩn bị rời Hong Kong sang Hollywood phát triển rồi.

Nào, đạo diễn Hoàng, tôi mời một ly, chúc anh ở Hollywood mọi việc thuận lợi, quan trọng nhất là không được làm mất mặt người làm phim Hong Kong chúng ta!" Từ Khắc cầm ly rượu đứng dậy, nhân cơ hội mời rượu mà nháy mắt với Hoàng Tự Cường.

Hoàng Tự Cường biết Từ Khắc đang cố ý diễn kịch trước mặt Lâm Hựu Luân, đành phải phối hợp cầm ly rượu đứng dậy. "Đợi đã, ly rượu này khoan hãy uống!" Lâm Hựu Luân chặn hai người lại, rồi nhìn Hoàng Tự Cường hỏi: "Đạo diễn Hoàng đang chuẩn bị sang Hollywood phát triển sao?" "Đã đạt được thỏa thuận hợp tác với công ty điện ảnh bên Mỹ rồi, qua đó là có thể ký hợp đồng chính thức." Về điểm này, Hoàng Tự Cường không nói dối, anh quả thực đã liên lạc với bên Mỹ, và gần đây bên đó cũng đang thúc giục anh mau chóng qua đó. "Mỗi người một chí, tôi cũng không muốn miễn cưỡng đạo diễn Hoàng, nhưng tôi vẫn muốn khuyên đạo diễn Hoàng hãy suy nghĩ lại.

Hollywood có thể là một sân khấu lớn hơn để anh thể hiện tài năng, nhưng cũng có thể là nấm mồ chôn vùi tài hoa của anh." Lâm Hựu Luân nói xong, Từ Khắc lập tức tiếp lời. "Thực ra tôi cũng đã khuyên đạo diễn Hoàng đừng đi, nhưng ở lại Hong Kong cũng không có cơ hội nào tốt hơn, nên tôi cũng rất mâu thuẫn." Lâm Hựu Luân nhíu mày, câu nói này của Từ Khắc lại nhắc nhở anh.

Bộ phim live-action 《Quyền Hoàng》 vẫn chưa tìm được đạo

diễn phù hợp, tại sao không để Hoàng Tự Cường thử xem?

Anh vừa nói ra ý tưởng này, Hoàng Tự Cường lập tức ngây người tại chỗ.

Bị Từ Khắc huých tay một cái, anh mới hoàn hồn.

Lâm Hựu Luân tuy đồng ý để Hoàng Tự Cường đạo diễn 《Quyền Hoàng》, nhưng anh có điều kiện. "Tôi có thể cho đạo diễn Hoàng một tháng, anh có thể đến chỗ Mã Vinh Thành để tìm hiểu toàn bộ cốt truyện của truyện tranh 《Quyền Hoàng》, cũng có thể đến phòng game để trải nghiệm trò chơi 《Quyền Hoàng》.

Sau đó anh phải dựa vào những điều này để đưa ra một kịch bản khiến tôi hài lòng.

Nếu được thì bộ phim này sẽ giao cho đạo diễn Hoàng làm, không được thì mọi chuyện miễn bàn.

Đương nhiên, tôi sẽ không để đạo diễn Hoàng bận rộn vô ích, cho dù kịch bản của anh cuối cùng không được thông qua, tôi cũng sẽ trả cho anh một khoản thù lao...

Bây giờ ly rượu này cứ ghi nợ trước, một tháng sau sẽ cùng đạo diễn Hoàng uống, lúc đó tôi hy vọng rượu này là để chúc mừng sự hợp tác vui vẻ giữa chúng ta, chứ không phải để tiễn đạo diễn Hoàng!" Hoàng Tự Cường đặt ly rượu xuống, gật đầu mạnh. "Được anh Lâm ưu ái, tôi nhất định sẽ toàn lực cố gắng!" --- Váy xếp ly phối với áo khoác bò, thêm một chiếc túi đeo chéo, Vương Tổ Hiền trong trang phục trẻ trung xinh đẹp cùng trợ lý lấy hành lý, đang chuẩn bị rời sân bay Kai Tak.

Dù đã che mặt bằng kính râm, Vương Tổ Hiền vẫn bị không ít hành khách qua lại nhận ra.

Một nhóm người vây lại xin chữ ký, cuối cùng dưới sự thúc giục

của vệ sĩ, cô mới lưu luyến tạm biệt người hâm mộ. "Tên khốn chết tiệt này, biết rõ hôm nay người ta về, cũng không biết ra đón người ta, chắc lại đang hú hí với con đàn bà hôi hám nào rồi!" Vương Tổ Hiền ra khỏi sân bay không thấy bóng dáng Lâm Hựu Luân đâu, trên đường về tâm trạng đều có chút sa sút.

Về đến nhà mở cửa, phát hiện ở cửa có một bó hoa hồng lớn, cầm lên mới thấy trên đó còn có một tấm thiệp, viết bốn chữ "Chào mừng em về nhà", vừa nhìn nét chữ đã biết là của Lâm Hựu Luân để lại.

Vương Tổ Hiền cầm bó hoa hồng lên ngửi, "Dùng một bó hoa hồng mà muốn mua chuộc tôi, đừng có mơ!" Lời vừa dứt, trong phòng bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc. "Hoa hồng không hài lòng, vậy bữa tối dưới ánh nến thì sao?" Vương Tổ Hiền kinh ngạc ngẩng đầu, thấy Lâm Hựu Luân đang khoanh tay dựa vào cửa bếp, mỉm cười nhìn về phía này.

Vương Tổ Hiền đặt bó hoa hồng xuống, lao vào lòng Lâm Hựu Luân, rồi cả người như một con lười cỡ lớn, treo trên cổ Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân sợ cô ngã xuống, vội vàng ôm chặt lấy cô.

Lâm Hựu Luân cúi đầu hôn lên trán Vương Tổ Hiền, "Rời Hong Kong lâu như vậy, có nhớ anh không?" "Việc gì phải nhớ anh?" Vương Tổ Hiền bĩu môi, nhưng hai tay vẫn ôm chặt cổ Lâm Hựu Luân không chịu buông.

Sau khi quay xong 《Thanh Xà》 ở đại lục, Vương Tổ Hiền đã cho mình một kỳ nghỉ dài, ở Canada chơi thỏa thích một tháng, lại ở Đài Loan ở cùng gia đình một tháng, tuy vẫn gọi điện thoại với Lâm Hựu Luân, nhưng hai người cũng đã gần nửa năm không gặp nhau. "Thật sự không nhớ, vậy anh phải dùng gia pháp xử lý thôi!" Lâm Hựu Luân cười gian, ôm Vương Tổ Hiền định đi vào phòng ngủ.

"Không muốn!" Vương Tổ Hiền thấy Lâm Hựu Luân định giở trò xấu, lập tức la hét đòi Lâm Hựu Luân thả mình xuống.

Lâm Hựu Luân cũng chỉ dọa Vương Tổ Hiền thôi.

Biết thời gian Vương Tổ Hiền trở về, anh đã đặc biệt chuẩn bị bữa tối dưới ánh nến ở nhà cho cô.

Anh trước tiên bịt mắt Vương Tổ Hiền, dắt cô đến phòng ăn, rồi mới bỏ tay ra.

Vừa nhìn thấy cách bài trí trên bàn ăn, Vương Tổ Hiền lập tức kinh ngạc che miệng. "Trời ạ, những thứ này đều là anh làm sao?" "Thức ăn là anh đặc biệt mời đầu bếp đến chuẩn bị, nhưng em yên tâm, họ đều đã đi rồi, bây giờ trong căn nhà này chỉ có hai chúng ta thôi!" Lâm Hựu Luân đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng.

Gò má Vương Tổ Hiền hơi ửng hồng, nhưng trong lòng lại dâng lên một chút ngọt ngào.

Lâm Hựu Luân rất lịch lãm kéo ghế cho Vương Tổ Hiền, đợi cô ngồi xuống, mình mới đi sang phía đối diện ngồi.

Hai ngọn nến đang lặng lẽ cháy, rượu vang đỏ sóng sánh trong ly, Vương Tổ Hiền một tay chống cằm, nở nụ cười hạnh phúc ngọt ngào.

Ở trước mặt Lâm Hựu Luân, Vương Tổ Hiền dường như mãi mãi là một đứa trẻ không lớn, cảm giác này cô chỉ có khi ở cùng gia đình mới cảm nhận được. "Trong thời gian em không có ở đây, Hong Kong có xảy ra chuyện gì thú vị không?" "Chuyện thú vị, để anh nghĩ xem..." Lâm Hựu Luân làm bộ suy nghĩ, "À có rồi, Lâm Kiện Nhạc dùng 《Long Hổ Môn》 để đấu phòng vé với anh, sau đó lại bị anh hành cho một trận!" "Anh có thể tìm đối thủ lợi hại hơn cho mình không, cứ bắt nạt đối thủ yếu hơn mình thì có gì hay ho?" Vương Tổ Hiền ăn

xong miếng bít tết Lâm Hựu Luân cắt cho mình, rồi lại giật lấy phần của anh, nói một cách khinh thường. "Là hắn chủ động gây sự với anh mà?

Với lại, ăn nhiều như vậy, cẩn thận mập đó!" Nhìn miếng bít tết trong đĩa, Vương Tổ Hiền lập tức do dự. "Vậy trả lại cho anh đi." Vương Tổ Hiền đưa đĩa lại cho Lâm Hựu Luân, cầm ly rượu vang đỏ lên nhấp một ngụm, rồi có chút phiền não nói: "Lần này về, nhận được rất nhiều kịch bản, không biết nên chọn thế nào." "Không cần chọn nữa, phim mới anh đã chuẩn bị cho em rồi!" Vương Tổ Hiền ngẩn ra, "Chọn rồi sao?" Lâm Hựu Luân đứng dậy đến phòng khách lấy một tập tài liệu, đưa cho Vương Tổ Hiền.

Vương Tổ Hiền lúc đầu tưởng đó là kịch bản, nhưng mở ra mới phát hiện là một chồng bản vẽ nhân vật truyện tranh.

Vương Tổ Hiền lật xem vài trang, biểu cảm trên mặt trở nên kỳ lạ. "Nhân vật này quen quá, hình như em đã gặp ở đâu đó..." Vương Tổ Hiền nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, "Em nhớ ra rồi, lúc ở nhà chơi game điện tử với cháu trai, có một lần nó chọn cho em nhân vật này, hình như tên là Thiên Hạc gì đó, tên cụ thể em không nhớ rõ." "Thần Lạc Thiên Hạc!" Lâm Hựu Luân nhắc một câu, Vương Tổ Hiền lập tức gật đầu. "Đúng đúng, chính là tên này!" Vương Tổ Hiền vừa nói xong, đột nhiên lại nhớ ra một chuyện. "Không lẽ anh muốn em đóng vai nhân vật này chứ?" Lâm Hựu Luân gật đầu, "Trò chơi em từng chơi đó tên là 《Quyền Hoàng》, bây giờ anh chuẩn bị chuyển thể nó thành phim live-action, và nhân vật Thần Lạc Thiên Hạc này là một vai rất quan trọng trong đó.

Chương 915

Thực ra lúc ban đầu thiết kế hình tượng nhân vật này, cũng đã tham khảo một phần hình dáng của em, nên em đóng là hợp nhất." Vương Tổ Hiền không có nhiều ý kiến với sự sắp xếp này của Lâm Hựu Luân, nhưng trong lòng cô luôn cảm thấy có gì đó không ổn. "Đợi đã, em nhớ trong game này còn có một cô gái mặc đồ khá hở hang, vũ khí là hai cây quạt, ngực khủng, vai đó anh định cho ai đóng?" Lâm Hựu Luân không ngờ Vương Tổ Hiền lại biết cả Bất Tri Hỏa Vũ trong 《Quyền Hoàng》, ngẩn ra một lúc rồi hỏi: "Em hỏi cái này làm gì?" "Vì em muốn biết!" Vương Tổ Hiền nhìn Lâm Hựu Luân, nói từng chữ một.

Lâm Hựu Luân nhìn bộ ngực không mấy nổi bật của Vương Tổ Hiền, có chút ác ý đoán mò: "Không lẽ em ghen tị với vóc dáng đẹp của nhân vật đó sao?" "Anh đi chết đi!" Vương Tổ Hiền giơ tập tài liệu trong tay lên, làm động tác muốn ném qua, Lâm Hựu Luân vội giơ tay xin tha. "Đừng tưởng làm vậy có thể chuyển hướng sự chú ý của em, anh vẫn chưa nói cho em biết rốt cuộc định tìm ai đóng vai đó!" Vương Tổ Hiền không chịu buông tha, truy hỏi. "Vai đó anh định tìm Chung Lệ Đề đóng." Vai Bất Tri Hỏa Vũ này, Lâm Hựu Luân thực ra vẫn chưa nghĩ kỹ nên giao cho ai, bị Vương Tổ Hiền hỏi dồn, đành tạm thời tìm một người tương đối phù hợp để đối phó. "Sao không phải là Diệp Tử My, không phải cô ta là 'bà hoàng ngực khủng' nổi tiếng của Hong Kong sao?" Vương Tổ Hiền kỳ lạ hỏi. "Diệp Tử My bây giờ đã công khai tuyên bố không đóng những vai hở hang nữa, anh đâu thể ép cô ta đóng được?" Lâm Hựu Luân nhún vai. "Em không tin sau này cô ta sẽ không đóng những phim như vậy đâu, theo cách nói của đàn ông các anh, phim không cởi không hở thì ai xem?" Lời này

của Vương Tổ Hiền khiến Lâm Hựu Luân choáng váng, còn cô thì lại như không có chuyện gì, tiếp tục xem những bản vẽ Thần Lạc Thiên Hạc trong tay.

Lâm Hựu Luân sợ tiếp tục nói chuyện, Vương Tổ Hiền sẽ lại thốt ra những lời kinh người nào nữa, "Được rồi, chúng ta đổi chủ đề đi!" Vương Tổ Hiền gấp tập tài liệu trong tay lại, "Thực ra, đóng vai Bất Tri Hỏa Vũ, em lại biết một người rất hợp." "Ai?" Lâm Hựu Luân vừa hỏi xong đã hối hận, anh cảm giác Vương Tổ Hiền chính là đang cố ý chờ câu nói này của anh. "A Trân đó, không phải con bé đó lúc nào cũng thấy mình dáng đẹp sao?

Hay là để cậu ấy đóng vai này đi, vừa hay em cũng có bạn." Vương Tổ Hiền nói câu này với giọng điệu rất tùy tiện, nhưng Lâm Hựu Luân lại lập tức căng thẳng.

Vương Tổ Hiền tiến cử Khâu Thục Trân đóng vai Bất Tri Hỏa Vũ, thật sự là vì muốn tìm bạn sao?

Lâm Hựu Luân bày tỏ sự nghi ngờ nghiêm trọng, nhưng nói đi nói lại, dùng Khâu Thục Trân đóng vai Bất Tri Hỏa Vũ lại là một lựa chọn không tồi, chỉ là chuyện này còn phải hỏi ý kiến của chính Khâu Thục Trân mới được. "Không sao, chuyện này để em nói với cậu ấy!" Vương Tổ Hiền chủ động ôm việc vào mình, Lâm Hựu Luân thật sự không chịu nổi ánh mắt tha thiết của cô, cuối cùng đành phải đồng ý. --- Lâm Hựu Luân cho Hoàng Tự Cường một tháng để viết kịch bản, nhưng thực tế Hoàng Tự Cường chỉ dùng hơn ba tuần đã hoàn thành toàn bộ kịch bản, trên cơ sở tuyến truyện chính của truyện tranh đã hoàn thiện thêm mối quan hệ nhân vật, khiến cốt truyện hoàn thiện hơn.

Đương nhiên, điều khiến Lâm Hựu Luân hài lòng nhất chính là việc lựa chọn địa điểm cho các trận đấu quan trọng trong phim của

Hoàng Tự Cường: sân thượng trường học, nhà xưởng bỏ hoang cho đến trận quyết chiến cuối cùng trên hàng không mẫu hạm, đều cho thấy sự dụng tâm của Hoàng Tự Cường.

Kịch bản không có vấn đề gì, Hoàng Tự Cường cũng thuận lý thành chương trở thành đạo diễn của bộ phim.

Sau đó, anh hỏi Lâm Hựu Luân về một số ý tưởng về việc chọn diễn viên cho các vai trong phim.

Cũng may là Hoàng Tự Cường đã làm không ít công tác chuẩn bị khi viết kịch bản, nên mới không bị bất ngờ.

Lâm Hựu Luân hiện tại quan tâm nhất là hai nam chính Thảo Thế Kinh và Bát Thần Am, câu hỏi đầu tiên anh hỏi Hoàng Tự Cường cũng là về ý định chọn người cho hai vai này. "Thảo Thế Kinh thì, tôi thấy có thể tìm Quách Phú Thành đóng!" Lâm Hựu Luân không đưa ra bất kỳ ý kiến nào, mà ra hiệu cho Hoàng Tự Cường nói lý do trước. "Đầu tiên là kiểu tóc của Quách Phú Thành rất giống với Thảo Thế Kinh trong truyện tranh, hơn nữa kiểu tóc này của anh ấy còn có một tên gọi riêng là 'đầu Quách Phú Thành'.

Đặc điểm của kiểu tóc này là hai bên tóc dày, từ giữa tự nhiên rẽ ra, cũng có thể là bốn sáu, ba bảy, hình dáng có chút giống nấm.

Hiện tại rất nhiều thanh niên đang bắt chước để kiểu tóc này." Hoàng Tự Cường nói vậy, Lâm Hựu Luân mới nhớ ra, Quách Phú Thành thời kỳ này quả thực đang để kiểu tóc như vậy, so sánh kỹ lại, quả thật rất giống với tạo hình của Thảo Thế Kinh. "Vậy còn Bát Thần thì sao?" "Bát Thần tôi có hai ứng cử viên, một là Kim Thành Vũ, một là Ngô Trấn Vũ...

Kim Thành Vũ tạo hình rất tốt; Ngô Trấn Vũ diễn xuất tốt, và có khí chất tà dị hơn!" Lâm Hựu Luân vốn dĩ khá ưng ý Kim Thành Vũ, nhưng suy nghĩ lại cảm thấy nếu Quách Phú Thành đóng Thảo Thế,

thì Bát Thần do Kim Thành Vũ đóng về mặt khí thế có khả năng sẽ bị đối phương lấn át, còn Ngô Trấn Vũ đóng Bát Thần thì sẽ không có vấn đề này, ngược lại Quách Phú Thành mới cần phải lo lắng phần diễn của mình sẽ bị Ngô Trấn Vũ cướp mất.

Một điểm quan trọng hơn là, những bộ phim mà Ngô Trấn Vũ phù hợp đóng vai chính vốn không nhiều, anh ấy cần cơ hội này hơn Kim Thành Vũ.

Các ứng cử viên cho hai vai nam chính đều đã nhận được sự chấp thuận của Lâm Hựu Luân, Hoàng Tự Cường càng thêm tự tin, đang chuẩn bị nói tiếp thì trợ lý A Kiệt của Lâm Hựu Luân đột nhiên đẩy cửa văn phòng vào.. "Anh Lâm, Mã Vinh Thành đến rồi." Lâm Hựu Luân dừng cuộc nói chuyện với Hoàng Tự Cường, gật đầu với A Kiệt: "Cậu đưa anh ta vào đi!" Mã Vinh Thành lập tức được mời vào văn phòng của Lâm Hựu Luân.

Hoàng Tự Cường đứng dậy bắt tay với Mã Vinh Thành, trong thời gian viết kịch bản, ông đã tiếp xúc không ít với Mã Vinh Thành, cả hai đều đã khá quen thuộc nhau.

Lâm Hựu Luân mời Mã Vinh Thành ngồi xuống, ánh mắt dừng lại trên người Mã Vinh Thành và Hoàng Tự Cường một lúc rồi mới nói: "Anh Mã, anh đến đúng lúc lắm, tôi và đạo diễn Hoàng đang bàn bạc về việc tuyển chọn diễn viên cho phim điện ảnh người đóng 《Quyền Hoàng》, chuyện này tôi cũng muốn nghe ý kiến của anh." Mã Vinh Thành liếc nhìn Hoàng Tự Cường, rồi vẻ mặt trở nên có chút kỳ quặc.

Lâm Hựu Luân cau mày hỏi: "Sao vậy, có vấn đề gì à?" Mã Vinh Thành đang định mở lời thì Hoàng Tự Cường đã nói trước: "Anh Mã, chuyện này cứ để tôi nói đi." Mã Vinh Thành gật đầu, làm một động tác mời.

Hoàng Tự Cường quay đầu lại, nhìn Lâm Hựu Luân giải thích:

"Anh Lâm, sự tình là thế này… lúc viết kịch bản, tôi và anh Mã đã trao đổi ý kiến về việc lựa chọn diễn viên cho các vai trong phim, nhưng về vấn đề này, hai chúng tôi có chút bất đồng lớn." Hoàng Tự Cường là đạo diễn của 《Quyền Hoàng》, còn Mã Vinh Thành là người phụ trách bộ truyện tranh 《Quyền Hoàng》, hai người có ý kiến trái ngược, chuyện này quả thật có chút rắc rối.

Bản phim Hong Kong 《Quyền Hoàng》 kết hợp cốt truyện và nhân vật của cả hai phiên bản King of Fighters 94 và 95, các nhân vật chính được xác định sẽ xuất hiện trong phiên bản điện ảnh người đóng có tới hơn 20 người.

Ngoài Thần Lạc Thiên Hạc, Bất Tri Hỏa Vũ, Thảo Thế Kinh và Bát Thần Am đã được xác định, việc tuyển chọn các vai còn lại đã trở thành một vấn đề lớn.

Lâm Hựu Luân suy nghĩ một lát rồi đưa ra một giải pháp trung hòa. "Hay là thế này đi, hai người cứ nói ra những ứng cử viên của mình, tôi sẽ cân nhắc." Hoàng Tự Cường không có ý kiến gì, nhưng Mã Vinh Thành vẫn có chút không yên tâm.

Dù Lâm Hựu Luân đã nói sẽ công bằng xem xét các ứng cử viên do cả hai đề xuất, nhưng Hoàng Tự Cường dù sao cũng là đạo diễn của bộ phim, e rằng cuối cùng Lâm Hựu Luân vẫn sẽ nghiêng về phía ý kiến của ông ta hơn.

Mã Vinh Thành do dự một lát rồi mở lời: "Anh Lâm, thực ra tôi có một cách hay hơn." "Ồ?" Lâm Hựu Luân lộ vẻ hứng thú, dùng ánh mắt ra hiệu cho Mã Vinh Thành nói tiếp. "Phim làm ra có hay hay không, không phải chúng ta nói là được, mà là khán giả quyết định.

Nếu chúng ta không thể thống nhất ý kiến về việc tuyển chọn diễn viên, tại sao không giao quyền lựa chọn cho khán giả?" Mã Vinh Thành vừa nói vừa để ý đến sự thay đổi trên nét mặt của Lâm Hựu

Luân, thấy anh không phản đối đề nghị này, anh ta mới nói tiếp: "Ý tưởng này, tôi nghĩ ra vào một buổi tối khi xem một bộ phim truyền hình… những bộ phim vừa quay vừa chiếu đều sẽ dựa vào sở thích của khán giả để quyết định hướng đi của cốt truyện, phim có rating cao thì tăng số tập, rating thấp thì giảm số tập, thậm chí là cắt ngang luôn." "Anh Mã, phim điện ảnh không thể vừa quay vừa chiếu được," Hoàng Tự Cường không nhịn được nhắc nhở. "Cái này tôi biết, tôi chỉ ví von thôi, phim điện ảnh không thể điều chỉnh cốt truyện theo sở thích của khán giả, nhưng chúng ta có thể làm một cuộc khảo sát trước khi quay.

Nhờ có game và truyện tranh, khán giả thực ra đã rất quen thuộc với cốt truyện và nhân vật của 《Quyền Hoàng》 rồi, dùng hình thức bỏ phiếu để chọn ra những diễn viên mà mọi người cho là phù hợp nhất, đến lúc đó phim ra rạp có phải sẽ có nhiều người muốn xem hơn không?" Lời nói này của Mã Vinh Thành khiến cả Hoàng Tự Cường cũng có chút động lòng.

Dĩ nhiên thuyết phục được Hoàng Tự Cường cũng vô dụng, người có quyền quyết định thực sự trong chuyện này vẫn là Lâm Hựu Luân, vì vậy Mã Vinh Thành liền quay sang phía Lâm Hựu Luân, chờ đợi câu trả lời của anh. "Ý tưởng này không tồi, nhưng anh Mã, anh có kế hoạch thực hiện cụ thể chưa?" Lời của Lâm Hựu Luân khiến Mã Vinh Thành lập tức tự tin hẳn lên. "Tập thứ hai của 《Quyền Hoàng》 sắp được xuất bản rồi, chúng ta có thể in phương án bỏ phiếu vào trong truyện tranh, để độc giả gửi lại cho chúng ta, sau khi thống kê sẽ công bố." "Đạo diễn Hoàng thấy thế nào?" Lâm Hựu Luân không quyết định ngay mà hỏi ý kiến của Hoàng Tự Cường trước.

Hoàng Tự Cường trong lòng rất rõ, Lâm Hựu Luân rất hứng thú với kế hoạch mà Mã Vinh Thành đề xuất, hỏi mình một câu như vậy không phải là thật sự muốn nghe ý kiến của ông, chẳng qua là nể mặt

ông, cho ông một lối thoát.

Hơn nữa, cách làm này của Mã Vinh Thành quả thật không tồi, Hoàng Tự Cường căn bản không có lý do gì để phản đối. "Tôi thấy cách này không tồi, có thể thử một lần!" "Vậy được, chuyện này anh Mã hãy bắt tay vào làm ngay lập tức.

Đương nhiên, chuyện này đã làm thì phải làm cho có sức ảnh hưởng lớn nhất, nên tôi chuẩn bị đồng thời đăng một loạt phiếu bầu trên 《Minh Báo Chu Khan》, cuối cùng tổ chức một hoạt động có thưởng." Vừa nghe đến hoạt động có thưởng, Mã Vinh Thành lập tức nghĩ đến việc bốc thăm trúng thưởng từ phiếu bầu, nhưng khi anh hỏi ý kiến Lâm Hựu Luân, câu trả lời lại là phủ định. "Bốc thăm trúng thưởng hoàn toàn dựa vào may mắn, rất nhiều người vì muốn tăng tỷ lệ trúng thưởng sẽ điền phiếu một cách qua loa cho đủ số, điều này đi ngược lại với mục đích ban đầu của chúng ta là khảo sát ý kiến công chúng.

Vì vậy không thể bốc thăm trúng thưởng, phải làm cho nó có hàm lượng kỹ thuật một chút." "Hàm lượng kỹ thuật?" Mã Vinh Thành và Hoàng Tự Cường nghe xong đều có chút ngớ người.

Lâm Hựu Luân giải thích tiếp: "Chúng ta tổ chức một cuộc bình chọn, thiết lập ba quỹ giải thưởng, quỹ giải nhất có 500.000 đô la Hong Kong, quỹ giải nhì có 100.000 đô la Hong Kong, quỹ giải ba có 50.000 đô la Hong Kong.

Sau khi thống kê ra danh sách diễn viên có tỷ lệ phiếu bầu cao nhất, những phiếu đoán trúng toàn bộ sẽ được giải nhất, sai một người được giải nhì, sai hai người được giải ba, tất cả những người đoạt giải sẽ chia đều số tiền thưởng trong quỹ." "Cái này nghe có vẻ hơi giống xổ số." Hoàng Tự Cường xen vào một câu.

Lâm Hựu Luân gật đầu, "Thực ra cách chơi cũng tương tự như xổ

số, nhưng mấu chốt là xổ số dựa vào may mắn, còn cuộc bình chọn của chúng ta không phải là không có manh mối.

Chỉ cần có thể nắm bắt chính xác đặc điểm của từng nhân vật, quen thuộc với các ngôi sao Hong Kong, việc đoán trúng không phải là chuyện khó.

Như vậy, mọi người sẽ nghiêm túc đối đãi với chuyện này, kết quả thống kê cuối cùng mới có ích cho chúng ta." 500.000 tiền thưởng nghe có vẻ rất hấp dẫn, nhưng để đoán trúng toàn bộ hơn 20 vai diễn, xác suất thực ra rất thấp.

Chương 916

Nhưng rất nhiều người sẽ mang tâm lý cầu may, biết đâu mình lại đoán trúng thì sao?

Bây giờ, sự nhiệt tình của độc giả tham gia hoạt động bình chọn này đã có, nhưng vẫn còn một vấn đề Hoàng Tự Cường có chút không chắc chắn. "Anh Lâm, vậy bốn vai diễn mà chúng ta đã bàn bạc trước đó thì sao?" Thảo Thế Kinh và Bát Thần Am thì không cần phải nói, truyện tranh vốn dĩ xoay quanh hai nhân vật này, còn Thần Lạc Thiên Hạc và Bất Tri Hỏa Vũ cũng là những nhân vật rất nổi tiếng trong truyện và game.

Nếu tổ chức bình chọn vai diễn mà không đưa bốn vai này vào thì có vẻ ban tổ chức không thành ý cho lắm, nhưng nếu đưa vào thì những diễn viên đã định trước đó sẽ bị hủy bỏ.

Quách Phú Thành và Ngô Chấn Vũ thì còn dễ nói, nhưng vai diễn của Vương Tổ Hiền và Khâu Thục Trân không phải là có thể nói bỏ là bỏ được.

Lâm Hựu Luân hai tay đặt trên bàn làm việc, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hoàng Tự Cường và Mã Vinh Thành. "Bốn vai diễn này cũng tham gia bình chọn, nhưng người có tỷ lệ phiếu bầu cao nhất cuối cùng chỉ có thể là bốn diễn viên mà chúng ta đã định.

Ý của tôi, hai người hiểu chứ?" Hoàng Tự Cường và Mã Vinh Thành nhanh chóng trao đổi ánh mắt, trong đầu bất giác cùng nghĩ đến một từ: thao túng ngầm.

Chuyện này muốn thao túng rất dễ, phiếu bầu được thống kê riêng lẻ, cuối cùng lúc tổng hợp lại thì động tay động chân một chút là được, không cần kỹ thuật gì cao siêu, nhưng lại rất khó bị người

ngoài phát hiện. "Chuyện này ra khỏi miệng tôi, vào tai hai người, sau đó tôi không hy vọng có thêm người nào biết." Lời nói của Lâm Hựu Luân mang theo ý cảnh cáo đậm đặc, Hoàng Tự Cường và Mã Vinh Thành vẻ mặt nghiêm lại, đều trịnh trọng gật đầu. --- Hạng Nam là một giáo viên trung học sống ở tòa nhà gần đó, vì thích đọc báo và tạp chí nên rất thân với ông chủ sạp báo dưới lầu.

Hôm đó sau khi ăn tối xong, anh ra ngoài đi dạo rồi ghé qua sạp báo, như thường lệ đưa một tờ 10 đô la Hong Kong. "Bác Trần, vẫn như cũ nhé!" "Ôi chao, thầy Hạng, hôm nay thật xin lỗi, 《Minh Báo Chu Khan》 đã bán hết rồi!

Ngày mai lô mới về, tôi sẽ chừa riêng cho thầy một cuốn, thầy xem được không?" Ông chủ sạp báo xua tay, vẻ mặt áy náy nói.

Hạng Nam ngạc nhiên hỏi: "Bác Trần, tạp chí này không phải kỳ nào bác cũng bán thừa một hai cuốn sao?

Sao vậy, gần đây giảm lượng nhập hàng à?" "Không phải đâu, số mới nhất của 《Minh Báo Chu Khan》 có tổ chức cuộc thi đoán có thưởng, giải nhất là năm mươi vạn, dùng phiếu bầu trong tạp chí để tham gia, nên số này đã bị mua sạch rồi!" Bác Trần rướn người về phía trước, hạ thấp giọng giải thích.

Hạng Nam nghe xong không khỏi nhíu mày, "Sao 《Minh Báo Chu Khan》 cũng bày trò này?" 《Minh Báo》 tuy là tạp chí giải trí, nhưng nội dung đi theo hướng ôn hòa, không dùng những chiêu trò giật gân để đưa tin, nên luôn được giới nghệ sĩ và trí thức Hong Kong yêu thích, nhóm độc giả rất rõ ràng.

Trong ấn tượng của Hạng Nam, việc dùng cuộc thi có thưởng để tăng doanh số tạp chí đều là trò của những tạp chí lề đường, mười chuyện thì có đến tám chín chuyện là lừa đảo. "Cụ thể là cuộc thi gì thì tôi không xem, nhưng nghe nói là do chủ tịch của 《Minh Báo》,

Lâm Hựu Luân, khởi xướng, hình như là để bình chọn diễn viên cho một bộ phim mới, chỉ cần kết quả bỏ phiếu của anh trùng với kết quả có tỷ lệ ủng hộ cao nhất, thì giải thưởng 500.000 sẽ là của anh!" Giải thưởng 500.000 rất hấp dẫn đối với người khác, nhưng Hạng Nam biết rằng với số tiền thưởng cao như vậy, xác suất trúng giải chắc chắn sẽ rất thấp.

Tuy nhiên, việc công khai bình chọn diễn viên cho phim thì anh mới nghe lần đầu, nên lập tức cảm thấy hứng thú. "Vậy Bác Trần, ngày mai bác nhập hàng về nhớ chừa cho tôi một cuốn nhé." Hạng Nam đi trước khi đi đã để lại tiền mua tạp chí, như thể sợ Bác Trần sẽ đổi ý.

Sáng sớm hôm sau đến trường, Hạng Nam sợ mình quên mất chuyện này, còn đặc biệt viết một tờ giấy ghi chú kẹp vào trong sổ tay giáo án của mình..

Nhưng trong lúc anh đang giảng bài cho học sinh, lại xảy ra một sự cố nhỏ. "Triệu Hiểu Kiệt, vừa rồi thầy giảng đến công thức hàm số nào rồi?" Một học sinh hoảng hốt đứng dậy, tiện tay còn nhét thứ gì đó xuống dưới gầm bàn.

Bạn cùng bàn từ dưới cánh tay đưa ra một mẩu giấy, cậu học sinh bị Hạng Nam gọi tên đứng dậy liếc nhìn một cái, rồi không chút do dự trả lời: "Định lý Pytago!" Cả lớp phá lên cười, bạn cùng bàn còn lấy tay che miệng, cười đến mức suýt ngất.

Thấy phản ứng của các bạn xung quanh và vẻ mặt sa sầm của thầy giáo, cậu học sinh tên Triệu Hiểu Kiệt cuối cùng cũng hiểu ra mình đã bị bạn cùng bàn chơi xỏ! "Định lý Pytago" là nội dung Hạng Nam đã giảng hôm qua, hôm nay anh đang giảng về "hàm số lượng giác", còn cậu Triệu Hiểu Kiệt này từ đầu buổi học đã cúi gằm mặt, rõ ràng là đang làm việc riêng. "Triệu Hiểu Kiệt, vừa rồi em giấu cái

gì trong hộc bàn vậy?" "Không có gì ạ…" Triệu Hiểu Kiệt có chút không dám nhìn thẳng vào mắt Hạng Nam, cúi đầu lí nhí. "Thầy ơi, bạn ấy nói dối, bạn ấy nãy giờ toàn đọc trộm truyện tranh thôi!" Bạn cùng bàn lập tức vạch trần lời nói dối của Triệu Hiểu Kiệt.

Hạng Nam vốn chỉ muốn nhắc nhở Triệu Hiểu Kiệt tập trung nghe giảng, nhưng việc cậu ta đọc truyện tranh trong lớp đã bị người khác phát giác, trước mắt bao nhiêu người nếu anh không xử lý thì cũng có chút không hợp lý.

Hạng Nam gõ gõ lên bục giảng, ngăn những tiếng bàn tán xì xào của các học sinh khác. "Triệu Hiểu Kiệt, em tự giác mang truyện tranh lên đây!" Dưới ánh mắt nghiêm khắc của Hạng Nam, Triệu Hiểu Kiệt rất không tình nguyện lấy ra một cuốn truyện tranh từ trong hộc bàn, lề mề đi lên bục giảng, đặt cuốn sách xuống. "Thầy ơi, em…" Hạng Nam lúc này không có thời gian nghe Triệu Hiểu Kiệt giải thích, ngắt lời: "Được rồi, em có thể về chỗ, tan học theo thầy lên văn phòng!" Triệu Hiểu Kiệt mặt mày ủ rũ quay về chỗ ngồi, rồi hung hăng lườm bạn cùng bàn một cái.

Chỉ vì cậu không đồng ý cho tên này mượn xem truyện tranh mà hắn lại đi mách lẻo với thầy giáo.

Nếu không phải đang trong lớp học, Triệu Hiểu Kiệt thật muốn đấm cho hắn một trận.

Bạn cùng bàn của Triệu Hiểu Kiệt đang đắc ý cười thầm thì Hạng Nam đột nhiên gọi tên cậu ta. "Hồng Đại Bảo, em lên giải bài tập này!" Hồng Đại Bảo vẻ mặt lúng túng đứng dậy, ấp úng nói: "Thầy ơi, em không biết làm." "Cách giải bài này thầy vừa mới giảng xong, em không biết, vậy có nghĩa là vừa rồi em cũng không nghe giảng đúng không?" Hạng Nam hừ lạnh một tiếng, "Lát nữa em cũng cùng Triệu Hiểu Kiệt lên văn phòng của thầy!" Trong lớp lại một trận cười

ồ lên, dĩ nhiên lần này đối tượng bị trêu chọc đã từ Triệu Hiểu Kiệt chuyển sang Hồng Đại Bảo.

Mặt Hồng Đại Bảo đỏ như gan lợn, chỉ hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Hạng Nam bảo Hồng Đại Bảo ngồi xuống, gõ gõ lên bục giảng, đợi bên dưới yên tĩnh lại rồi mới tiếp tục giảng bài.

Chuông tan học vang lên, Hạng Nam thu dọn giáo án, Triệu Hiểu Kiệt và Hồng Đại Bảo đã ngoan ngoãn đứng trước mặt anh.

Hạng Nam cũng không nói gì, dẫn hai người về văn phòng.

Cửa vừa đóng lại, Triệu Hiểu Kiệt và Hồng Đại Bảo liền đồng thanh nói: "Thầy Hạng, chúng em biết lỗi rồi ạ!" "Ồ, vậy các em nói xem, mình đã sai ở đâu?" "Em không nên đọc truyện tranh trong giờ học." Triệu Hiểu Kiệt tranh nói trước. "Em không nên làm việc riêng trong giờ học." Hồng Đại Bảo tiếp lời. "Đây đều là những vấn đề nhỏ!" Hạng Nam lắc đầu, "Thầy cũng từng trẻ, hồi đi học cũng từng làm những việc giống như các em, rồi cũng bị thầy giáo của thầy phạt.

Nhưng hôm nay thầy muốn nói với các em không phải chuyện này." Triệu Hiểu Kiệt và Hồng Đại Bảo có chút không hiểu, Hạng Nam liền giải thích riêng cho họ. "Triệu Hiểu Kiệt, đọc truyện trong lớp cố nhiên là sai, nhưng điều em không nên nhất là nói dối!

Hồng Đại Bảo, làm việc riêng trong lớp tuy không đúng, nhưng điều em không nên nhất là bán đứng bạn học của mình.

Cái trước chỉ là vi phạm kỷ luật lớp học, nhưng cái sau lại hạ thấp giới hạn làm người của các em.

Các em có thể không hứng thú với nội dung thầy giảng, thậm chí có thể không nghe, nhưng thầy hy vọng khi các em bước ra khỏi lớp

học của thầy, có thể làm người một cách đàng hoàng, chính trực!" Hạng Nam nói xong những lời này, chính anh lại lắc đầu trước.

Đối phương chỉ là hai đứa trẻ mười lăm, mười sáu tuổi, những lời tâm huyết này của anh chưa chắc chúng đã lĩnh ngộ được, nhưng với tư cách là một giáo viên, anh lại bắt buộc phải làm. "Được rồi, những lời của thầy các em hãy suy nghĩ kỹ, về đi!" Hạng Nam xua tay, quay người cầm ấm nước rót một ly nước, quay đầu lại phát hiện Triệu Hiểu Kiệt vẫn còn ở trong văn phòng chưa đi. "Sao vậy, còn có gì muốn nói với thầy à?" "Thầy ơi, có thể cho em xin lại cuốn truyện tranh…" Triệu Hiểu Kiệt nói chưa dứt lời đã bị Hạng Nam không khách khí ngắt ngang. "Cuốn truyện tranh này em muốn lấy lại cũng được, lần kiểm tra tới lọt vào top 10 của lớp, hoặc là đợi đến cuối học kỳ này." "Không không, ý em là, trong cuốn truyện tranh này có một tờ phụ lục rất quan trọng với em, thầy có thể cho em lấy nó đi được không ạ?" Triệu Hiểu Kiệt lấy hết can đảm nói.

Hạng Nam cầm cuốn truyện lên giũ một cái, quả nhiên một trang giấy in màu rơi ra.

Nhìn thấy thứ này, hai mắt Triệu Hiểu Kiệt lập tức sáng rực lên, nhưng chưa được sự cho phép của Hạng Nam, cậu vẫn cố nhịn không dám đưa tay ra lấy.

Hạng Nam tò mò nhặt trang giấy lên, ánh mắt lập tức bị thu hút bởi dòng chữ ghi giải thưởng 500.000 đô la Hong Kong rất to ở trên.

Tuyển chọn diễn viên cho phim điện ảnh người đóng 《Quyền Hoàng》?

Chương 917

Hạng Nam nhanh chóng đọc hết nội dung trên đó, lập tức liên hệ tờ phiếu đăng ký trong tay với những lời mà Bác Trần ở sạp báo nói chiều hôm qua.

Hạng Nam đặt tờ phiếu đăng ký xuống, cười hỏi Triệu Hiểu Kiệt: "Em cũng muốn thử vận may à?" "Đây là 500.000 đấy ạ, nếu được giải nhất, em có thể mua tất cả truyện tranh em thích, không cần phải xin tiền mẹ nữa, rồi còn có thể mua cho mẹ một sợi dây chuyền, mua cho ba một cái điện thoại di động đời đầu mới, rồi em cũng mua cho mình một cái…" Triệu Hiểu Kiệt càng nói càng kích động, như thể mình đã trúng giải rồi vậy.

Hạng Nam tiện tay cầm một cuốn sách, gõ nhẹ lên đầu cậu ta.

Triệu Hiểu Kiệt ôm đầu, ngơ ngác nhìn Hạng Nam. "Tỉnh ra chưa?" Triệu Hiểu Kiệt gật đầu, Hạng Nam lúc này mới bực bội dạy dỗ cậu: "Bình thường không biết chăm chỉ học hành, một bài toán xác suất đơn giản nhất cũng không biết, em tưởng giải thưởng lớn dễ trúng như vậy sao." "Nhưng cái này không chỉ dựa vào may mắn, mà còn dựa vào thực lực nữa.

Ví dụ như muốn bỏ phiếu thì chắc chắn không thể chọn bừa, phải hiểu rõ nhân vật trong bộ truyện 《Quyền Hoàng》 này, rồi mới chọn diễn viên phù hợp nhất.

Giống như Trần Quốc Hán bên trong là một gã mập, nếu anh không biết điều này mà chọn bừa thì sẽ bị loại ngay lập tức." Nói về những điều này, Triệu Hiểu Kiệt lại có vẻ rất am hiểu. "Vậy theo cách nói của em, xác suất đoán trúng toàn bộ đúng là lớn hơn một chút, nhưng em có nghĩ đến không, em có thể dễ dàng đoán trúng như vậy,

những người đã xem bộ truyện này cũng có thể làm được.

Đến lúc đó người trúng giải nhiều, mọi người chia nhau 500.000 tiền thưởng, tính ra mỗi người chắc cũng không còn lại bao nhiêu." Vấn đề này mà Hạng Nam nói, Triệu Hiểu Kiệt trước giờ chưa từng nghĩ tới, lúc này chỉ có thể ngây người đứng đó. "Được rồi, tờ phiếu đăng ký này em có thể mang đi, nhưng cuốn truyện tranh vẫn theo như thầy nói lúc nãy, đợi em thi vào top 10 của lớp sẽ trả lại cho em!" "Cảm ơn thầy ạ!" Triệu Hiểu Kiệt vui mừng cầm tờ phiếu đăng ký rời khỏi văn phòng, ánh mắt của Hạng Nam lại một lần nữa quay về cuốn truyện tranh mang tên 《Quyền Hoàng》.

Sau khi tan làm, Hạng Nam chuyên trình đến sạp báo của Bác Trần, lấy cuốn 《Minh Báo Chu Khan》 mà mình đã đặt tối qua. "Thầy Hạng, may mà tối qua thầy đặt trước, nếu không hôm nay thầy lại phải đi về tay không rồi." "Sao vậy, hôm nay Bác Trần chỉ nhập về được một cuốn này thôi à?" "Đâu có, tôi nhập một lúc hai mươi cuốn, mới nửa ngày đã bán hết sạch.

Trưa tôi gọi điện cho tòa soạn hỏi còn hàng mới không, bên đó nói số này in ra đã bị người ta đặt hết rồi!" "Nếu bán chạy như vậy, sao tòa soạn không in thêm một ít nữa?" "Nghe nói phiếu đăng ký của cuộc thi có thưởng lần này, 《Minh Báo Chu Khan》 sẽ phát hành liên tục trong ba số.

Nếu số này in quá nhiều, số sau sẽ khó bán!" Bác Trần giải thích.

Hạng Nam nghĩ lại, cũng cảm thấy lời của Bác Trần có chút hợp lý.

Hoạt động cuộc thi có thưởng lần này danh nghĩa là để bình chọn diễn viên cho phim điện ảnh 《Quyền Hoàng》, nhưng thực tế cũng giúp 《Minh Báo Chu Khan》 tăng doanh số, mở rộng lượng độc giả, có thể nói là một công đôi việc. 《Minh Báo Chu Khan》 đã bán chạy

như vậy, doanh số của số truyện tranh mới nhất của 《Quyền Hoàng》 cũng có thể tưởng tượng được.

Hồi đi học Hạng Nam cũng thích đọc truyện tranh, và thời đại đó chính là giai đoạn truyện tranh Hong Kong cất cánh lần đầu tiên, 《Long Hổ Môn》 của Hoàng Ngọc Lang và 《Lý Tiểu Long》 của Thượng Quan Tiểu Bảo đấu đá nhau không ngớt.

Trong tủ sách nhà Hạng Nam, đến nay vẫn còn lưu giữ vài cuốn truyện tranh xuất bản từ những năm 70.

Tại văn phòng ở trường, Hạng Nam từng tiện tay lật xem vài trang cuốn 《Quyền Hoàng》 tịch thu của Triệu Hiểu Kiệt, không thể nói là đặc biệt thích, nhưng cũng có thể đọc được.

Quan trọng là Triệu Hiểu Kiệt từng nói, chỉ có xem qua truyện tranh hoặc chơi qua game mới có thể nắm bắt tốt đặc điểm của các nhân vật, như vậy mới có thể bỏ phiếu một cách có chọn lọc.

Vì vậy, Hạng Nam quyết định về nhà nghiên cứu kỹ cuốn truyện tranh này.

Khác với phần lớn mọi người bị thu hút bởi hoạt động này, Hạng Nam thật sự không phải vì sức hấp dẫn của 500.000 đô la Hong Kong tiền thưởng, mà đơn thuần là cảm thấy chuyện này rất thú vị, đặc biệt là với tư cách một người bình thường lại có thể tham gia vào việc tuyển chọn diễn viên cho phim, điều này khiến anh có một cảm giác thỏa mãn đặc biệt.

Dĩ nhiên, phần lớn mọi người tham gia hoạt động này vẫn là vì tiền thưởng, việc này dễ hơn trúng xổ số nhiều.

Chỉ trong đợt phát hành phiếu đăng ký đầu tiên, tòa soạn tạp chí 《Minh Báo Chu Khan》 và công ty truyện tranh Thiên Hạ đã thu về gần 100.000 phiếu đăng ký, và đây mới chỉ là bắt đầu. --- Hoạt động

bình chọn diễn viên cho phim người đóng 《Quyền Hoàng》 tiếp tục nóng lên, truyền thông Hong Kong cũng tham gia vào các cuộc thảo luận.

Trong thời gian này, lại xảy ra một chuyện không ai ngờ tới.

Cuộc tranh giành vai nam chính Thảo Thế Kinh trở nên khốc liệt chưa từng có, ba trong số Tứ Đại Thiên Vương là Quách Phú Thành, Lưu Đức Hoa và Lê Danh đều bị cuốn vào.

Người hâm mộ của ba ca sĩ cũng lần lượt hành động, sau khi đợt phiếu đăng ký thứ hai được phát hành, họ điên cuồng mua 《Minh Báo Chu Khan》 chỉ để bình chọn cho thần tượng của mình.

Thậm chí trên thị trường còn xuất hiện phiếu đăng ký giả, khiến ban tổ chức phải thiết kế lại phiếu bầu cho đợt phát hành thứ ba.

Thấy tình hình có vẻ sắp mất kiểm soát, Lâm Hựu Luân đành phải trao đổi riêng với Lưu Đức Hoa và Lê Danh.

Sau đó, đầu tiên là Lưu Đức Hoa công khai tuyên bố trong một cuộc họp báo rằng mình không hứng thú với vai Thảo Thế Kinh và cũng không có ý định tham gia bộ phim này; tiếp đó Lê Danh cũng đặc biệt đề cập đến chuyện này trong buổi hòa nhạc của mình, cho biết gần đây anh sẽ tập trung phát triển sự nghiệp ca hát, không có ý định nhận bất kỳ bộ phim nào.

Hai vị thiên vương lần lượt lên tiếng, cuộc chiến giành vai Thảo Thế Kinh mới coi như hạ màn.

Dù kết quả bình chọn cuối cùng chưa được công bố, nhưng mọi người đều đã ngầm hiểu, vai diễn này không ai khác ngoài Quách Phú Thành.

Vai diễn thứ hai không còn gì hồi hộp trước khi kết quả được công bố chính thức là Nhị Giai Đường Hồng Hoàn.

Vai này có Trương Học Hữu tham gia ứng cử, các ứng viên khác đều tỏ ra yếu thế trước lượng fan hùng hậu của Trương thiên vương.

Dĩ nhiên, dù là Quách Phú Thành hay Trương Học Hữu, khi được truyền thông hỏi về chuyện này, cả hai đều nói sẽ đợi kết quả cuối cùng rồi mới trả lời các câu hỏi liên quan.

Trong thời gian này, đúng lúc Thành Long từ Mỹ trở về Hong Kong tham dự một sự kiện, tại hiện trường có phóng viên hỏi Thành Long có ý định tham gia cuộc bình chọn vai diễn của 《Quyền Hoàng》 lần này không. "Không phải là để mọi người bình chọn sao?

Nếu mọi người hy vọng được thấy tôi trong bộ phim này, thì tôi nhất định sẽ gạt bỏ mọi khó khăn để tham gia." Thành Long vừa nói xong, phóng viên liền hỏi anh có đặc biệt muốn diễn vai nào không.

Thành Long suy nghĩ một lát rồi nói: "Thực ra tôi rất hứng thú với nhân vật Trần Nguyên Trai trong đó, vì tôi nghe nói người đó sở trường là túy quyền, vừa hay tôi lại nổi tiếng nhờ đóng 《Túy Quyền》, tôi cảm thấy vai diễn này thật sự rất hợp với mình." "Nhưng nhân vật đó là một ông già!" Một phóng viên nào đó dưới khán đài buột miệng.

Vốn tưởng Thành Long sẽ lúng túng, không ngờ anh lại cười lớn: "Không sao cả, tôi có thể diễn vai này lúc trẻ, hơn nữa phim đã được cải biên thì không nhất thiết phải tuân theo nguyên mẫu nhân vật trong đó, tôi nghĩ đạo diễn sẽ cân nhắc linh hoạt về phương diện này." Lời nói này của Thành Long, ngày hôm sau đã được đăng lên báo.

Hồng Kình Bảo ở nhà ăn sáng xong, mở báo ra vừa hay đọc được tin này, quay sang nói với vợ là Cao Lệ Hồng: "A Long quả nhiên ngày càng biết nịnh hót anh Lâm rồi!" Cao Lệ Hồng vừa dọn dẹp bàn ăn, vừa khuyên Hồng Kình Bảo: "Đến cả Thành Long cũng chủ động lên tiếng rồi, anh có nên đứng ra trả lời một chút không, hai hôm nay

truyền thông cứ gọi điện về nhà liên tục, em sắp bị làm phiền chết rồi!" Hồng Kình Bảo lấy ra một điếu xì gà, đưa lên mũi ngửi ngửi, vẻ mặt đầy khinh thường đáp: "Cái tính toán của A Long khôn lỏi thật, cố ý chọn một vai diễn không có nhiều đất diễn trong truyện tranh, cho dù mọi người có bỏ phiếu cho nó diễn vai này thật, thì e là cũng không có nhiều cảnh quay.

Nó qua đóng vai khách mời một chút, vừa thỏa mãn mong muốn của mọi người, lại vừa bán cho anh Lâm một cái mặt mũi, lợi lộc đều bị nó chiếm hết!" Cao Lệ Hồng dừng tay, rất nghiêm túc đề nghị: "Nếu anh không hứng thú với bộ phim này, vậy thì nên sớm tuyên bố rút lui như Lưu Đức Hoa và Lê Danh.

Đợi đến lúc được chọn rồi mà cuối cùng lại không diễn, vừa đắc tội với anh Lâm vừa đắc tội với khán giả, rất thiệt thòi đó." Hồng Kình Bảo châm điếu xì gà, rít một hơi. "Em tưởng Lưu Đức Hoa và Lê Danh thật lòng muốn rút lui sao?

Nhiều người ủng hộ bỏ phiếu cho họ như vậy, lại còn liên quan đến thể diện của nhau, nếu không phải có người chào hỏi trước, họ chắc chắn sẽ kiên trì đến cùng… Dù bản thân họ không muốn, nhưng fan hâm mộ của họ cũng sẽ không đồng ý." "Vậy là có người chào hỏi anh, bảo anh đừng rút lui à?" Cao Lệ Hồng khó hiểu hỏi. "Cũng không có ai chào hỏi cả, chỉ là bản thân anh vẫn chưa suy nghĩ kỹ." Hồng Kình Bảo vẻ mặt có chút do dự trả lời.

Hiện tại rất nhiều người bỏ phiếu ủng hộ Hồng Kình Bảo đóng vai Trần Quốc Hán trong 《Quyền Hoàng》, nguyên nhân là từ sau trận ốm nặng năm ngoái, cân nặng của Hồng Kình Bảo đột ngột tăng lên, cả người trông mập hơn trước không chỉ một vòng.

Thân hình hiện tại của ông tuy vẫn còn chút khác biệt so với Trần Quốc Hán trong truyện tranh, nhưng cũng không còn xa nữa, vì vậy tỷ

lệ phiếu bầu của ông cho vai này rất cao.

Trần Quốc Hán trong truyện tranh vốn dĩ không xuất hiện nhiều, rõ ràng trong phim cũng sẽ không có nhiều đất diễn, nếu có đi diễn thật cũng không tốn bao nhiêu thời gian, chủ yếu là trong lòng Hồng Kình Bảo có chút không hạ mình xuống được.

Dù sao năm xưa ông cũng là nhân vật cấp đại ca, tuy bây giờ có phần sa sút nhưng hổ chết không đổ giá, bảo ông hạ mình đi đóng vai khách mời, trong lòng luôn có chút không thoải mái. "Bộ phim này cuối cùng chắc chắn sẽ có rất nhiều ngôi sao cùng tham gia, anh đi đóng vai khách mời một chút cũng không phải là chuyện mất mặt… Tóm lại em khuyên anh đừng do dự nữa, hoặc là trực tiếp tuyên bố rút lui, hoặc là cũng học theo người khác tự vận động phiếu cho mình.

Nếu mình muốn diễn mà kết quả cuối cùng lại không được chọn, lúc đó mới thật sự mất mặt." Hồng Kình Bảo cầm điếu xì gà do dự một lát, "Được rồi, anh sẽ làm theo lời em nói, tự vận động phiếu cho mình!" Chiều hôm đó, Hồng Kình Bảo khi ra ngoài ăn cơm đã "tình cờ" gặp một nhóm phóng viên. "Tôi thấy rất nhiều người bỏ phiếu ủng hộ tôi diễn vai Trần Quốc Hán, xem ra tôi thật sự nên giảm cân rồi!" Hồng Kình Bảo khi trả lời phỏng vấn trước tiên tự trêu mình một câu, sau đó mới cho biết nếu tỷ lệ phiếu bầu của mình rất cao, ông sẽ cân nhắc nhận vai diễn này.

Lời này của Hồng Kình Bảo vừa nói chưa được bao lâu, đạo diễn của 《Quyền Hoàng》 là Hoàng Tự Cường đã tìm đến tận nhà.

Hai người mật đàm trong quán trà hơn hai tiếng đồng hồ, Hồng Kình Bảo trước khi xác định có nhận vai Trần Quốc Hán hay không, đã trở thành chỉ đạo võ thuật của 《Quyền Hoàng》.

Chương 918

Thấy cả Thành Long và Hồng Kình Bảo đều lần lượt hạ mình, các diễn viên khác có tiếng tăm cho các vai diễn khác cũng bắt đầu dùng nhiều cách thức để vận động phiếu cho mình.

Trong một chương trình truyền hình, Thành Khuê An đã đặc biệt khoe cơ bắp rắn chắc phần thân trên của mình trước người dẫn chương trình, khiến khán giả bên dưới hò hét không ngớt. "Được rồi, anh mặc áo vào trước đi, xem chương trình của chúng tôi có rất nhiều trẻ em, anh làm vậy sẽ dạy hư các em nhỏ đó." Nam MC nói đùa.

Thành Khuê An đang định làm theo thì nữ MC bên cạnh đột nhiên hét lớn một tiếng. "Chờ một chút, tôi phải kiểm tra xem những cơ bắp này có phải là thật không đã." "Kiểm tra thế nào?" Nam MC tò mò hỏi. "Thế này này." Nữ MC đưa một ngón tay ra, chọc vào cánh tay của Thành Khuê An. "Cô nghi ngờ đây là giả sao?" Nam MC hỏi. "Không có đâu, thực ra tôi chỉ muốn thử cảm giác một chút thôi!" Một câu nói của nữ MC khiến khán giả bên dưới cười nghiêng ngả.

Sau trận cười, nam MC chuyển câu hỏi sang Thành Khuê An. "Anh khoe cơ bắp trên chương trình của chúng tôi như vậy, có phải là có ý đồ gì khác không?" Nữ MC lúc này đột nhiên ôm chặt hai tay, vẻ mặt cảnh giác nhìn Thành Khuê An. "Anh làm vậy là muốn thu hút sự chú ý của tôi sao?

Anh yên tâm, tôi sẽ không để anh được toại nguyện đâu." Khán đài lại một lần nữa cười lớn. "Không có đâu, thực ra mục đích tôi làm vậy chắc các bạn cũng biết, gần đây không phải đang bình chọn vai diễn cho 《Quyền Hoàng》 sao?" "Sao, anh cũng muốn thử à?" Nữ MC lại xen vào, "Tôi khuyên anh đừng nên, vì đến Lưu Đức Hoa, Lê

Danh còn rút lui rồi, anh vào chỉ làm bia đỡ đạn cho người ta thôi." Nam MC kéo nữ MC lại hỏi: "Sao cô biết người ta sẽ làm bia đỡ đạn, gần đây chắc chắn cô không theo dõi tin tức phải không?" "Cái này thì có liên quan gì đến việc xem tin tức?" "Cho nên cô không biết, Thành Khuê An đang có tiếng tăm rất cao cho một vai diễn trong 《Quyền Hoàng》 đấy." Nam chính giải thích.

Nữ MC ngạc nhiên che miệng: "Sao có thể, chẳng lẽ chỉ vì thân hình cơ bắp này của anh ta?" Nam MC gật đầu, "Không thì cô nghĩ hôm nay anh ta đến đây làm gì, thực ra là đến để vận động phiếu bầu đấy." "Tôi cũng có xem truyện tranh 《Quyền Hoàng》, anh muốn diễn vai nào?" "Đại Môn Ngũ Lang!" Thành Khuê An rất thật thà trả lời. "Cho nên anh học theo Đại Môn Ngũ Lang, quen thói cởi trần khoe thân trên?" Lưỡi độc của nữ MC lại một lần nữa phát huy tác dụng. "Không có đâu, anh ấy chỉ khoe cho tôi xem thôi, để tôi thấy thành quả luyện tập của anh ấy." Nam MC vội vàng giải vây cho Thành Khuê An. "Nếu cuối cùng tôi được phiếu cao nhất, tôi còn có thể tăng thêm 20 cân nữa!" Sau khi Thành Khuê An đưa ra lời tuyên bố hùng hồn này trên chương trình, ngày hôm sau trong các cuộc phỏng vấn ngẫu nhiên trên đường phố của truyền thông, quả nhiên số người ủng hộ ông tăng vọt.

Làn sóng vận động phiếu bầu này không chỉ bắt đầu thịnh hành trong giới giải trí Hong Kong, mà ngay cả giới showbiz Đài Loan cũng theo đó mà náo nhiệt.

Kim Thành Vũ, một trong Tứ Tiểu Thiên Vương của Đài Loan đang đóng phim tại Hong Kong, đã công khai bày tỏ trước truyền thông rằng mình hứng thú với nhiều vai diễn trong 《Quyền Hoàng》, và bản thân anh cũng là một fan trung thành của game 《Quyền Hoàng》.

Nếu không phải vì đã nhận hợp đồng phim, có lẽ anh đã đăng ký

tham gia giải đấu thể thao điện tử đầu tiên của 《Quyền Hoàng》 rồi.

Người cũng có hứng thú với việc tham gia 《Quyền Hoàng》 còn có Lâm Chí Dĩnh.

Dù đã xác định sang năm sẽ đi nghĩa vụ quân sự, nhưng anh vẫn bày tỏ hy vọng 《Quyền Hoàng》 có thể là bộ phim cuối cùng của mình trước khi nhập ngũ.

Sau khi đóng xong 《Long Hổ Môn》, anh khá tự tin với việc đóng phim hành động trở lại.

Trong số rất nhiều vai diễn của 《Quyền Hoàng》, vai diễn mà Kim Thành Vũ yêu thích hơn là Kim Gia Phan, còn Lâm Chí Dĩnh lại ưng ý với Chuy Quyền Sùng.

Hai người vừa công khai bày tỏ trên truyền thông, tỷ lệ ủng hộ cho các vai diễn liên quan đã tăng vùn vụt.

Hạng Nam đang chấm bài tập của học sinh thì cửa sổ văn phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ "cộp cộp cộp"... "Thầy ơi!" Triệu Hiểu Kiệt áp tay lên cửa kính, cố gắng thu hút sự chú ý của Hạng Nam. "Sao em lại chạy ra phía sau tòa nhà thế?" Hạng Nam đẩy cửa sổ ra, nghi hoặc nhìn Triệu Hiểu Kiệt. "Thầy ơi, em có tin tốt muốn báo cho thầy, là về 《Quyền Hoàng》…" "Khỏi nói, bài kiểm tra hôm qua em mới được có hơn 70 điểm, suýt nữa lọt vào top 10 từ dưới lên.

Bao giờ thành tích khá lên thì thầy trả lại cuốn truyện tranh đó cho em!" Hạng Nam vừa nói vừa định đóng cửa sổ lại, Triệu Hiểu Kiệt vội đưa tay ra cản. "Thầy, thầy nghe em nói hết đã.

Thầy còn nhớ hoạt động bình chọn diễn viên cho phim điện ảnh live-action 《Quyền Hoàng》 mà lần trước em kể không?" "Bây giờ báo chí ngày nào cũng nói về chuyện này, sao thế?" "Em trúng thưởng rồi!" Hạng Nam bất giác sững người một lúc, đẩy gọng kính rồi hỏi:

"Em trúng thưởng rồi?" Triệu Hiểu Kiệt gật đầu mạnh. "Danh sách cuối cùng đã công bố rồi à?" Triệu Hiểu Kiệt lấy một tờ báo từ trong cặp ra, đưa đến trước mặt Hạng Nam.

Hạng Nam cầm tờ báo đi về bàn làm việc, đang định xem thì đột nhiên nhớ ra Triệu Hiểu Kiệt vẫn còn đang đợi ngoài cửa sổ.

Anh ngẩng đầu lên thì chẳng thấy bóng dáng cậu học trò đâu nữa.

Hạng Nam đang thắc mắc không biết cậu nhóc này chạy đi đâu rồi thì nghe thấy một giọng nói vang lên từ cửa. "Thầy ơi, em ở đây!" Triệu Hiểu Kiệt xuất hiện ở cửa văn phòng một cách thần không biết quỷ không hay, suýt làm Hạng Nam giật nảy mình. "Em nói là tất cả các vai diễn trong danh sách, em đều đoán trúng hết?" Hạng Nam chỉ vào tờ báo trong tay, không chắc chắn hỏi.

Triệu Hiểu Kiệt cười gãi đầu: "Vâng ạ, may mắn thôi, em đoán mò mà trúng hết." Ánh mắt Hạng Nam dò xét Triệu Hiểu Kiệt một lượt: "Vậy nên em đến đây là để nói với thầy là em sắp có tiền, muốn bao nhiêu truyện tranh cũng được, cuốn truyện tranh để ở chỗ thầy đây cũng không định lấy lại nữa?" Triệu Hiểu Kiệt vội xua tay: "Không phải ạ, thầy ơi, sau khi trúng thưởng em đột nhiên cảm thấy, số tiền này em không thể tiêu lung tung được, và sau này em phải cố gắng học hành hơn nữa, như vậy sau này mới có thể kiếm được nhiều tiền hơn." Hạng Nam không ngờ cậu nhóc này lại có giác ngộ như vậy, những lời giáo huấn đã chuẩn bị sẵn trong đầu lập tức trở nên vô dụng. "Đúng rồi thầy, chắc thầy cũng tham gia hoạt động lần này chứ ạ?" "Thầy chỉ tham gia cho vui thôi, chứ không nghĩ mình sẽ trúng thưởng." Hạng Nam trả lại tờ báo cho Triệu Hiểu Kiệt, thực ra anh chưa hề xem danh sách đó, chủ yếu là nghe nói hoạt động đã kết thúc nên xác nhận lại xem tin tức này có thật không. "Biết đâu thầy cũng trúng thưởng thì sao?" "Thầy mà trúng thưởng thì tiền thưởng của em chẳng phải sẽ mất đi một nửa sao?" Hạng Nam cười hỏi lại.

Triệu Hiểu Kiệt sững sờ, lẩm bẩm một câu: "Cũng đúng ha!" Hạng Nam bực bội lắc đầu, đang định đuổi cậu ta đi thì ánh mắt vô tình dừng lại trên tờ báo trong tay Triệu Hiểu Kiệt, danh sách công bố cuối cùng vừa hay lộ ra.

Danh sách này được xếp theo số phiếu cao nhất, đứng đầu không phải là Thảo Thế Kinh hay Bát Thần Am mà là Thần Lạc Thiên Hạc, do Vương Tổ Hiền thủ vai.

Trong hoạt động bình chọn lần này, cô đã nhận được hơn 410.000 phiếu.

Điều này trùng hợp với lựa chọn của Hạng Nam, khiến anh càng có hứng thú xem tiếp.

Đứng thứ hai là Thảo Thế Kinh, do Quách Phú Thành thủ vai, tổng số phiếu là hơn 326.000.

Thứ ba là Nhị Giai Đường Hồng Hoàn, do Trương Học Hữu thủ vai, tổng số phiếu cũng hơn 300.000, ngang ngửa với Quách Phú Thành.

Thứ tư là Bát Thần Am, do Ngô Chấn Vũ thủ vai, tổng số phiếu hơn 280.000.

Việc Ngô Chấn Vũ được chọn với số phiếu cao khiến Hạng Nam có chút bất ngờ.

Ban đầu anh đã cân nhắc rất lâu mới chọn Ngô Chấn Vũ, chủ yếu vì cảm thấy Ngô Chấn Vũ rất hợp với vai Bát Thần, nhưng anh không hy vọng nhiều rằng Ngô Chấn Vũ cuối cùng có thể thực sự nhận được vai này.

Không ngờ Ngô Chấn Vũ lại được chọn thật.

Điều khiến Hạng Nam ngạc nhiên hơn nữa là người đứng thứ năm lại là Trần Quốc Hán, do Hồng Kim Bảo thủ vai, với tổng số

phiếu hơn 260.000; thứ sáu là Trấn Nguyên Trai, do Trình Long thủ vai, cũng hơn 260.000 phiếu, chỉ kém Hồng Kim Bảo vài nghìn phiếu.

Sáu vai diễn này Hạng Nam đều đoán trúng cả, khiến anh lập tức muốn xem toàn bộ danh sách.

Khâu Thục Trân nhận được vai Bất Tri Hỏa Vũ với 240.000 phiếu, trong khi Kim Thành Vũ và Lâm Chí Dĩnh cũng đã đạt được ước nguyện, nhận được các vai diễn mình yêu thích là Kim Gia Phan và Chuy Quyền Sùng, số phiếu của cả hai vào khoảng 220.000.

Thái Địch La Tân được chọn là diễn viên phù hợp nhất để đóng vai Thái Bảo Kiện, và tỷ lệ phiếu bầu gần như là một trăm phần trăm, có nghĩa là ngoài một số ít người ra, tất cả độc giả bỏ phiếu cho vai này đều chọn Thái Địch La Tân.

Lý do cũng không phức tạp, nhân vật Thái Bảo Kiện có vóc dáng thấp bé và thích đeo một cặp kính râm, tạo hình này cứ như được đúc ra từ cùng một khuôn với Thái Địch La Tân.

Khi mọi người cân nhắc diễn viên cho vai này, người duy nhất họ có thể nghĩ đến là Thái Địch La Tân.

Chương 919

Các vai diễn tương tự còn có Đại Môn Ngũ Lang, Thành Khuê An cũng được chọn với tỷ lệ phiếu rất cao, lý do là ngoài ông ra, ở Hong Kong không có diễn viên thứ hai nào công khai bày tỏ sự quan tâm đến vai diễn này, vì vậy sau đó rất nhiều người đã bỏ phiếu cho ông.

Vai diễn gây bất ngờ là Ma Cung Nhã Điển Na, ban đầu truyền thông đều cho rằng ngọc nữ thế hệ mới của Hong Kong là Dương Thái Ny sẽ thắng, không ngờ người có số phiếu cao hơn cuối cùng lại là nữ diễn viên Đài Loan Từ Nhược Tuyên.

Khi nhiều phương tiện truyền thông phân tích lại nguyên nhân, họ đều cho rằng Từ Nhược Tuyên có thể được chọn chủ yếu là nhờ bộ phim 《Toàn phong tiểu tử》 được công chiếu hơn ba tháng trước, nhân vật nữ chính do Từ Nhược Tuyên đóng đã để lại ấn tượng sâu sắc cho khán giả, vì vậy mọi người đều bỏ phiếu cho cô.

Dương Thái Ny lại chịu thiệt thòi không nhỏ về mặt này, mặc dù cô đã bắt đầu nổi danh trên sân khấu ca nhạc, nhưng bộ phim điện ảnh đầu tiên cô tham gia là 《Lão phu tử 1994》 vẫn đang trong giai đoạn hậu kỳ và phải đến năm sau mới công chiếu.

Nếu bộ phim này được công chiếu trong năm nay ngay trước khi hoạt động bình chọn diễn ra, kết quả có thể đã không phải là Từ Nhược Tuyên. "Rất nhiều người em quen đều chọn Dương Thái Ny cho vai Ma Cung Nhã Điển Na.

Em cảm thấy ở vai này, ít nhất một nửa số người đã bị loại." Thấy Triệu Hiểu Kiệt nói bên cạnh, Hạng Nam ngẩng đầu lên hỏi: "Vậy tại sao em lại chọn Từ Nhược Tuyên?" Triệu Hiểu Kiệt mặt đỏ bừng, ấp úng nói: "Em chọn bừa thôi ạ." "Thật không?" Hạng Nam

nhìn biểu cảm của Triệu Hiểu Kiệt là biết cậu ta đang nói dối.

Triệu Hiểu Kiệt gật đầu, nhưng trong lòng thầm mừng may, cậu chọn Từ Nhược Tuyên không phải vì thực sự đánh giá cao cô, mà vì cậu là fan của Từ Nhược Tuyên. "Không phải là em ngày nào cũng giấu ảnh của Từ Nhược Tuyên dưới gối đấy chứ?" Hạng Nam nói trúng tim đen, khiến Triệu Hiểu Kiệt vô cùng lúng túng.

Hạng Nam cười lắc đầu, Từ Nhược Tuyên với nụ cười ngọt ngào, vẻ ngoài trong sáng đáng yêu, có sức sát thương không hề nhỏ đối với các thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi.

Triệu Hiểu Kiệt mê cô như vậy cũng là chuyện bình thường.

Triệu Hiểu Kiệt cuối cùng cũng im lặng, Hạng Nam đọc một lèo hết cả danh sách, rồi vẻ mặt trở nên có chút kỳ lạ.

Triệu Hiểu Kiệt không nhịn được tò mò hỏi: "Thầy Hạng, thầy đoán đúng được mấy vai ạ?" Hạng Nam ngẩng đầu nhìn Triệu Hiểu Kiệt: "Nếu thầy nói với em, thầy đoán trúng hết, em có tin không?" Triệu Hiểu Kiệt lập tức ngây người! —— Danh sách 《Quyền Hoàng》 được công bố, giới truyền thông ngoài việc tranh cãi về một số vai diễn thì về cơ bản đều công nhận kết quả cuối cùng.

Tất nhiên, sau khi có kết quả, điều người Hong Kong quan tâm nhất vẫn là có bao nhiêu người trúng thưởng.

Vì lần này có một vài diễn viên được chọn khá bất ngờ, nên truyền thông đã không khỏi ác ý suy đoán, có lẽ giải nhất hoàn toàn không có ai giành được, thậm chí một thuyết âm mưu cũng bắt đầu lan truyền trên báo, nói rằng giải thưởng 500.000 đô la Hong Kong thực chất chỉ là mồi nhử để thu hút mọi người tham gia, dưới sự thao túng của ban tổ chức, cuối cùng sẽ không có ai trúng thưởng.

Luận điệu này từng thu hút sự chú ý của rất nhiều người, nhưng

ban tổ chức hoạt động vẫn không đưa ra bất kỳ lời giải thích nào.

Và ngay khi mọi người đang đoán già đoán non, 《Minh Báo Tuần San》 đã đăng danh sách trúng thưởng trên số tạp chí mới nhất.

Ban tổ chức đã nhận được hơn 500.000 phiếu đăng ký hợp lệ, và có tới 10 người giành được giải nhất.

Trong đó, đáng chú ý nhất là một giáo viên toán của một trường trung học và một học sinh trong lớp của anh ta cùng trúng giải.

Sau đó, có giới truyền thông đến trường này phỏng vấn, cả hai người trúng giải đều phủ nhận đã từng bàn bạc kết quả với nhau, chỉ nói rằng đây hoàn toàn là một sự trùng hợp.

Giải nhì có gần 70 người trúng, cuối cùng mỗi người nhận được hơn 2.000 đô la tiền thưởng.

Số người trúng giải ba còn nhiều hơn, lên tới hàng trăm người, với 50.000 đô la Hong Kong trong quỹ thưởng, chia ra mỗi người chỉ được vài trăm đồng.

Sau khi danh sách trúng thưởng được công bố, Hoàng Tự Cường lập tức đại diện cho đoàn làm phim 《Quyền Hoàng》 tuyên bố rằng tất cả các diễn viên có tên trong danh sách đều đã đồng ý tham gia bộ phim này.

Phim sẽ chính thức khởi quay vào cuối tháng 10.

Do có nhiều diễn viên tham gia và vốn đầu tư hơn 70 triệu đô la Mỹ, nên dự kiến thời gian quay có thể kéo dài hơn một năm, nghĩa là bộ phim này sớm nhất cũng phải đến năm 1995 mới có thể chính thức ra mắt khán giả.

Tại một nhà hàng Tây ở Trung Hoàn, Trần Hồng, người sắp trở về đại lục để tham gia quay phim 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》, đang ngồi đối diện với Vương Tổ Hiền.

Hai chiếc ly chân cao chạm vào nhau, thứ rượu vang đỏ sóng sánh trong ly. "Chúc mừng chị nhé, đã nhận được vai diễn có số phiếu cao nhất trong bộ phim này!" Trước khi uống, Trần Hồng chúc mừng Vương Tổ Hiền.

Vương Tổ Hiền đặt ly rượu sang một bên, hạ giọng nói: "Thực ra số phiếu thật của tôi chỉ có chưa đến 300.000, nên chẳng có gì đáng chúc mừng cả." "A?" Trần Hồng kinh ngạc che miệng, có chút khó tin nhìn Vương Tổ Hiền.

Vương Tổ Hiền vừa cắt bít tết, vừa lơ đãng nói: "Từ trước khi hoạt động đó bắt đầu, vai diễn này của tôi đã được định sẵn rồi." Trần Hồng có chút không dám tin. "Vậy số phiếu của những người khác cũng là giả sao?" Vương Tổ Hiền lắc đầu: "Cái đó thì không, chỉ có một vài vai diễn do đã định sẵn người từ trước, nên khi công bố kết quả có xử lý một chút.

Phần lớn các vai đều do khán giả thực sự bình chọn." Trần Hồng im lặng một lúc, những chuyện này nếu không phải Vương Tổ Hiền nói cho cô biết, có lẽ cô sẽ không bao giờ biết được sự thật. "Xin lỗi, công ty có chút việc cần xử lý, nên tôi đến muộn!" Lâm Hựu Luân kéo ghế ngồi xuống giữa Vương Tổ Hiền và Trần Hồng, phục vụ rất nhanh đã mang phần ăn của anh ra.

Vương Tổ Hiền cầm ly rượu liếc Lâm Hựu Luân một cái: "Cũng không muộn đâu, vốn dĩ gọi anh đến là để trả tiền mà." Lâm Hựu Luân bất lực nhún vai: "Vậy hai người cứ trò chuyện, tôi chuyên tâm ăn cơm, rồi đợi trả tiền." Vương Tổ Hiền kéo Trần Hồng định tiếp tục chủ đề vừa rồi, nhưng Trần Hồng lại áy náy lắc đầu với cô.

Vương Tổ Hiền lập tức hiểu ý Trần Hồng. "Cô có chuyện muốn nói với anh ta à?" Trần Hồng gật đầu.

Vương Tổ Hiền đưa tay đẩy Lâm Hựu Luân một cái: "Này, bây

giờ anh có thể không làm người câm được rồi đấy!" "Ngoài việc trả tiền ra, tôi còn có thể phục vụ gì cho hai vị mỹ nữ đây?" Lâm Hựu Luân dùng khăn ăn lau miệng, đặt xuống rồi trêu chọc. "Anh còn nhớ Lạc Vận không?" Trần Hồng mở lời hỏi.

Lâm Hựu Luân gật đầu: "Nhớ chứ, lần trước đã gặp một lần ở căn hộ của cô." Lời vừa dứt, chân anh đã bị Vương Tổ Hiền giẫm một cái.

Thấy ánh mắt có chút ghen tuông của Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân vội ghé sát vào tai cô nhỏ giọng giải thích: "Lần đó anh đến đưa cho Trần Hồng bức tranh sơn dầu mà em mua, chuyện này anh đã nói với em rồi." Ngồi thẳng người lại, Lâm Hựu Luân mới tiếp tục hỏi Trần Hồng đã xảy ra chuyện gì. "Lần trước anh nhờ tôi giới thiệu cô ấy vào đoàn phim 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》, đạo diễn bên đó xem xong hồ sơ của cô ấy đã đồng ý cho cô ấy thử vai Tôn Thượng Hương, nhưng bây giờ chuyện này đã xảy ra chút vấn đề." "Sao vậy, cô ấy đổi ý rồi à?" "Không phải, cô ấy đã đồng ý rồi, chúng tôi còn hẹn nhau ngày kia sẽ cùng về đại lục.

Nhưng từ hôm qua đến giờ, tôi không thể liên lạc được với cô ấy, gọi điện thoại nhà không ai nghe, đến căn hộ cô ấy ở thì hàng xóm nói nhà họ vừa mới dọn đi." "Có phải cô ấy đột nhiên hối hận, không muốn đóng vai đó nữa, lại không biết nói với cô thế nào, nên cố tình tránh mặt cô không?" Vương Tổ Hiền xen vào một câu. "Nhưng không có lý do gì cả, hôm kia lúc tôi gọi điện cho cô ấy, cô ấy vẫn nói mình đã chuẩn bị xong rồi, và các giấy tờ để về đại lục cũng đã làm xong hết, nếu muốn đổi ý thì cũng không nên vào lúc này." Trần Hồng lắc đầu. "Vậy có khi nào xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?" Vương Tổ Hiền lại hỏi. "Chắc là không, cô ấy và mẹ cô ấy đều sống ở Hong Kong.

Tôi nghe hàng xóm kế bên nhà họ nói, người đứng ra dọn nhà là

mẹ cô ấy, dẫn theo mấy người làm.

Hàng xóm nói nhìn dáng vẻ của mẹ cô ấy không giống như gặp phải chuyện gì bất trắc." Trần Hồng nói vậy, Vương Tổ Hiền cũng không nghĩ ra được khả năng nào khác, đành phải quay sang nhìn Lâm Hựu Luân. "Lúc dọn nhà chỉ có một mình mẹ cô ấy thôi sao?" Lâm Hựu Luân nhíu mày hỏi.

Trần Hồng gật đầu: "Nghe hàng xóm nhà họ nói, hình như tối hôm trước cô ấy đã đi ra ngoài với một người đàn ông, sau đó không thấy cô ấy trở về nữa." "Lần cuối cùng cô liên lạc với cô ấy là khi nào?" "Chính là trưa hôm đó." "Tôi biết rồi, chuyện này chắc chắn có liên quan đến người đàn ông đó!" Vương Tổ Hiền đưa ra phỏng đoán này, thực ra Lâm Hựu Luân và Trần Hồng cũng đã nghĩ đến, chỉ là hai người đều không nói ra.

Vương Tổ Hiền nhanh chóng đoán được điều gì đó từ vẻ mặt kỳ lạ của hai người. "Hai người biết người đàn ông đó là ai à?" Lâm Hựu Luân gật đầu. "Vậy thì đơn giản rồi, tìm người đàn ông đó hỏi là biết thôi, đúng không?" Vương Tổ Hiền thẳng thắn nói.

Thấy Lâm Hựu Luân và Trần Hồng đều không có phản ứng, cô mới nhận ra chuyện này còn có uẩn khúc khác. "Chuyện là thế này." Trần Hồng kể sơ qua chuyện của Lạc Vận và La Liệt cho Vương Tổ Hiền nghe.

Vương Tổ Hiền nghe xong liền tức giận mắng một câu: "Đàn ông đúng là chẳng có ai tốt đẹp cả." Trần Hồng có chút bất lực lắc đầu, rồi nhìn về phía Lâm Hựu Luân, hy vọng anh có thể đưa ra một ý kiến. "Bây giờ về cơ bản có thể xác định, Lạc Vận đã đi theo La Liệt.

Chương 920

Dù sao đây cũng là chuyện riêng của cô ấy, nếu không có lý do chính đáng, tôi cũng không tiện ra mặt can thiệp." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến lòng Trần Hồng chùng xuống, muốn mở miệng nhưng lại không biết phải nói thế nào. "Chuyện này còn cần lý do sao?

Lạc Vận đã đồng ý cùng về đại lục, bây giờ người bị La Liệt đưa đi, đáng lẽ ông ta phải cho chúng ta một lời giải thích mới đúng!" Một câu nói của Vương Tổ Hiền đã thức tỉnh Trần Hồng, cô lại nhìn về phía Lâm Hựu Luân, ánh mắt không còn mờ mịt như trước mà thay vào đó là một sự kiên định.

Thấy Trần Hồng đã quyết tâm tìm hiểu chuyện này, Lâm Hựu Luân liền gật đầu. "Yên tâm, tôi sẽ bắt La Liệt cho cô một lời giải thích." —— "Vận Vận, mẹ mang cơm lên rồi, con mở cửa ra được không?

Con đã hơn một ngày không ăn gì rồi, cứ thế này cơ thể con sẽ suy sụp mất." Qua cánh cửa phòng, mẹ Lạc đang gọi vào trong. "Mang đi đi, con không ăn gì hết!" Trong phòng vang lên một tiếng "loảng xoảng", như có thứ gì đó đập vào cửa.

Mẹ Lạc nhíu mày, lại tiếp tục khuyên nhủ: "Thôi nào con gái, mẹ biết con đang giận mẹ, nhưng mẹ làm vậy cũng là vì muốn tốt cho con...

Mẹ thấy con bị cô Trần Hồng kia lừa rồi, về đại lục đóng phim truyền hình thì có gì hay?

Phải biết rằng vì để đến Hong Kong, con ngay cả cơ hội đóng 《Hồng Lâu Mộng》 cũng đã từ bỏ, chẳng lẽ vai diễn trong cái gì đó 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 lại tốt hơn sao?" "Ban đầu người bảo con

nhờ người ta giúp là mẹ, bây giờ người cản con cũng là mẹ.

Mẹ luôn miệng nói là vì tốt cho con, nhưng mẹ có bao giờ thực sự nghĩ cho con chưa?" Giọng nói lạnh như băng của Lạc Vận từ trong phòng vọng ra, ẩn chứa một nỗi tuyệt vọng.

Quyết định trở về đại lục phát triển của Lạc Vận vốn là giấu La Liệt, nhưng mẹ cô lại lén lút nói cho ông ta biết.

Ngay hôm kia, La Liệt đã hẹn cô đến đây, nói là muốn nói chuyện rõ ràng với cô.

Lạc Vận yêu cầu La Liệt phải lập tức ly hôn với người vợ hiện tại rồi cưới cô, nhưng La Liệt chỉ nói thời cơ vẫn chưa chín muồi.

Những lời như vậy Lạc Vận đã nghe rất nhiều lần, dĩ nhiên không còn tin nữa.

La Liệt không đồng ý, Lạc Vận liền kiên quyết muốn về đại lục phát triển, nhân cơ hội này cắt đứt hoàn toàn với La Liệt.

La Liệt thấy thuyết phục không được, đành phải dùng biện pháp cứng rắn, giam lỏng cô trong căn hộ này, sau đó lại gọi mẹ Lạc đến để trông chừng cô, không để xảy ra chuyện gì. "Buổi sáng La Liệt có gọi điện đến, nói ông ta đã giúp con lo liệu quan hệ bên công ty Gia Hòa, rất nhanh sẽ có thể sắp xếp cho con đóng phim điện ảnh...

Con theo ông ta đến Hong Kong, chẳng phải là vì mong có một ngày trở thành ngôi sao điện ảnh sao?

Bây giờ có cơ hội ở lại Hong Kong, vẫn tốt hơn là quay về đại lục bắt đầu lại từ phim truyền hình chứ?" Mẹ Lạc tiếp tục đứng ngoài cửa phòng khổ sở khuyên nhủ. "Sao bây giờ mẹ không mắng La Liệt là đồ vô dụng nữa?

Chẳng lẽ ông ta không nói cho mẹ biết, ông ta ở công ty Gia Hòa cũng chỉ là một nhân viên quèn thôi sao?

Nếu có thể sắp xếp vai diễn cho con, ông ta còn đến nông nỗi như bây giờ à?" Một câu của Lạc Vận đã chặn họng mọi lời nói của mẹ cô.

Mẹ Lạc cũng tức giận: "Nói thế nào đi nữa, mẹ chính là không đồng ý cho con về đại lục.

Khó khăn lắm mới được ở lại Hong Kong, con cứ tùy tiện tìm một người giàu có mà gả đi, cũng còn hơn là về đại lục mất mặt!" Đợi một lúc lâu không thấy Lạc Vận trong phòng có phản ứng gì, mẹ Lạc tức giận dậm chân, bưng cơm đi xuống lầu.

Trong phòng, Lạc Vận đứng bên cửa sổ, nhìn xuống dưới từ tầng 17.

Sự vô tình của La Liệt, sự cay nghiệt của mẹ khiến lòng cô tro tàn nguội lạnh.

Những năm tháng nỗ lực, những năm tháng cố chấp, bây giờ xem ra đều là một trò cười.

Có lẽ chỉ có biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này mới là sự giải thoát thực sự đối với cô.

Nghĩ đến đây, tay Lạc Vận dứt khoát trèo lên bệ cửa sổ. —— Mẹ Lạc bưng cơm trở lại nhà bếp, trong lòng luôn có một cảm giác bất an không tên.

Suy đi nghĩ lại, bà quyết định gọi điện thoại cho La Liệt một lần nữa để bàn bạc với ông ta.

Điện thoại không gọi được, sự bất an trong lòng mẹ Lạc càng tăng lên.

Đang không biết phải làm sao thì ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân vội vã.

Mẹ Lạc vừa đi ra cửa định xem có chuyện gì thì La Liệt đã đẩy cửa bước vào.

Mẹ Lạc mừng rỡ, tiến đến trước mặt La Liệt bắt đầu nói không ngớt: "Tôi đang gọi điện tìm ông đây!

Lạc Vận đã hơn một ngày không ăn gì rồi, cứ thế này không được đâu.

Bây giờ tôi nói gì nó cũng không nghe, chỉ có ông đến nói chuyện với nó thôi." La Liệt lạnh lùng liếc mẹ Lạc một cái: "Nói xong chưa?" Mẹ Lạc thấy vẻ mặt La Liệt có gì đó không ổn, trong lòng lập tức nghi ngờ. "Thái độ của ông là sao vậy?

Tôi là mẹ của Lạc Vận, ông ở bên Lạc Vận thì tôi chính là trưởng bối của ông, có ai nói chuyện với trưởng bối như ông không?" La Liệt đột nhiên cười lạnh. "Chính vì nể bà là mẹ của Lạc Vận, nên tôi mới không trở mặt với bà đấy!

Bây giờ bà dọn đồ đạc của mình về lại chỗ cũ cho tôi, cút đi càng xa càng tốt!" "Ông..." Mẹ Lạc chỉ tay vào La Liệt, tức đến nỗi không nói nên lời. "Bà còn thấy oan ức à?

Lúc đầu bà bảo tôi cản Lạc Vận không cho nó về đại lục, sao không nói cho tôi biết đây là ý của anh Lâm?" Đôi mắt La Liệt như muốn phun ra lửa, nhìn chằm chằm vào mẹ Lạc hỏi.

Mẹ Lạc tim đập thình thịch một cái, thầm nghĩ chẳng lẽ chuyện này đã bị La Liệt biết rồi? "Sao, chột dạ rồi à?" La Liệt tiến thêm một bước, nghiêm giọng hỏi. "Anh Lâm nào, tôi không quen, người giới thiệu Lạc Vận về đại lục là một người bạn của nó..." "Đủ rồi!" La Liệt phất tay, "Sự việc đến nước này mà bà còn định nói dối, thật sự xem tôi là thằng ngốc sao?

Bên đó đã gọi điện cho tôi, nói Lạc Vận đã đồng ý về đại lục, bây

giờ người lại không thấy đâu, bảo tôi phải cho một lời giải thích.

Mà tôi từ đầu đến cuối lại bị bà lừa gạt, bà dù có muốn trả thù tôi cũng không cần dùng cách âm hiểm như vậy chứ?" "Tôi..." Mẹ Lạc ở đó ấp úng không nói nên lời, La Liệt thì lười nói thêm với bà, đi thẳng đến phòng của Lạc Vận. "Vận Vận, mở cửa ra, anh có vài lời muốn nói với em!" Đợi một lúc lâu không thấy phản ứng, La Liệt quay đầu nhìn mẹ Lạc đang đi theo sau: "Bà có chắc là nó ở trong phòng không?" Mẹ Lạc cũng thắc mắc, vừa rồi bà còn nói chuyện với Lạc Vận, sao bây giờ lại không có động tĩnh gì? "Hay là thử gõ cửa xem?" La Liệt tránh sang một bên, mẹ Lạc tiến lên gõ cửa, gọi vào phòng: "Vận Vận, con có nghe mẹ nói không?

Mau mở cửa ra, mẹ và La Liệt có chuyện muốn bàn với con." Trong phòng không một tiếng động.

Mẹ Lạc lập tức hoảng hốt, rồi lại dùng sức đập cửa. "Vận Vận, con đừng dọa mẹ, con nói một câu đi!" La Liệt lúc này cũng cảm thấy có gì đó không ổn, trong lòng quyết đoán, bảo mẹ Lạc tránh ra, một cước đạp tung cửa.

Cảnh tượng trong phòng khiến ông ta giật nảy mình — Lạc Vận đang đứng bên cửa sổ, một chân đã bước ra ngoài.

Mẹ Lạc thấy cảnh này, sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn, ngã phịch xuống đất.

La Liệt thì không có thời gian để ý đến mẹ Lạc, một bước lao tới, kéo Lạc Vận đang định nhảy lầu trở lại.

Chương 921

"Không cần ông quan tâm, ông để tôi chết đi cho rồi!" Lạc Vận vừa giãy giụa, vừa ra sức đánh vào người La Liệt, chỉ là cô đã đói cả một ngày, hoàn toàn không có chút sức lực nào, nắm đấm rơi vào người La Liệt chẳng có cảm giác gì.

La Liệt ôm Lạc Vận về giường, quay người vội vàng đóng cửa sổ lại và khóa chốt. "Vận Vận, em đừng kích động, có chuyện gì chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng, anh đều nghe theo em hết!" Mẹ Lạc lúc này cũng đã hoàn hồn, cố gắng bò dậy từ dưới đất, thấy con gái ngồi trên giường không sao, lập tức xông tới ôm cô khóc nức nở: "Vận Vận, sao con dại dột vậy, con đi rồi mẹ biết làm sao?

Chỉ cần con không làm chuyện dại dột, bây giờ mẹ đều nghe theo con hết, con muốn về đại lục, chúng ta bây giờ dọn hành lý lên đường ngay, được không?" Lạc Vận ngồi đó với vẻ mặt vô cảm, dường như không hề nghe thấy tiếng khóc của mẹ mình. "Được rồi, bác gái, bác vào bếp làm chút gì cho Lạc Vận ăn đi, tôi có vài lời muốn nói riêng với Lạc Vận!" La Liệt ra hiệu cho mẹ Lạc, mẹ Lạc gật đầu, vừa lau nước mắt vừa đi ra ngoài phòng, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn Lạc Vận, sợ rằng mình vừa quay đi, con gái sẽ lại làm chuyện dại dột. "Em việc gì phải làm thế?" La Liệt thở dài, ngồi xuống mép giường.

Lạc Vận quay mặt đi, rõ ràng là không muốn nghe La Liệt nói chuyện. "Tối qua anh đã suy nghĩ kỹ rồi, em quyết tâm muốn về đại lục phát triển, anh không nên cản em.

Mặc dù anh đã liên hệ với hai đoàn làm phim, đạo diễn bên đó cũng đã đồng ý cho anh đưa em đến thử vai, nhưng đã vậy em kiên quyết muốn đi, vậy thì anh cũng chỉ có thể tôn trọng lựa chọn của

em...

Đúng rồi, còn một chuyện nữa anh muốn nói với em, anh đã kể chuyện của em cho vợ anh rồi, cô ấy đã đồng ý ly hôn với anh!" Khi La Liệt nói đồng ý cho Lạc Vận về đại lục phát triển, Lạc Vận không hề có phản ứng gì, nhưng vừa nghe La Liệt chuẩn bị ly hôn với vợ, cô lập tức quay đầu lại. "Anh nói thật chứ?" La Liệt nhẹ nhàng ôm lấy vai Lạc Vận: "Vừa rồi em đến cả mạng sống cũng không cần nữa, lẽ nào anh còn lừa em sao?" Từ lúc hai người cãi nhau, Lạc Vận không cho La Liệt chạm vào người mình nữa, nhưng lần này cô không phản kháng. "Thực ra tối qua anh đã suy nghĩ rất lâu, những năm qua đúng là anh đã có lỗi với em.

Nhưng em cũng biết đấy, để đứng vững trong giới giải trí Hong Kong khó khăn đến mức nào.

Vốn dĩ sau khi gặp em, anh đã quyết tâm ly hôn với vợ, nhưng trớ trêu thay cô ấy lại có một người em trai tên là Đường Kế Lễ, được một quý nhân trong giới để mắt tới, liên tiếp đóng mấy bộ phim rất nổi tiếng, thậm chí cả Trình Long cũng tìm đến hợp tác.

Nếu anh ly hôn với vợ anh, chắc chắn sẽ bị em trai cô ấy trả thù, thậm chí ngay cả ở Gia Hòa cũng không thể ở lại được nữa!" Lạc Vận nửa tin nửa ngờ lời La Liệt: "Vậy bây giờ anh nói cho cô ấy những chuyện này, không sợ em trai cô ấy tìm anh gây sự à?" "Sợ chứ, nhưng anh càng không muốn mất em như vậy!" La Liệt cúi đầu nhìn Lạc Vận, ánh mắt tràn đầy thâm tình: "Đặc biệt là vừa rồi khi thấy em định làm chuyện dại dột, anh đột nhiên hiểu ra, hóa ra trong lòng anh em quan trọng đến thế!" Lạc Vận miệng không nói, nhưng trong lòng thực sự có chút cảm động.

Năm đó cô từ bỏ tiền đồ rộng mở ở đại lục, dứt khoát theo La Liệt đến Hong Kong, một mặt là vì cô một lòng muốn ra nước ngoài, mặt

khác cũng là vì cô thực sự đã động lòng với La Liệt.

Dưới lời tỏ tình sâu sắc này của La Liệt, Lạc Vận đã tin lời ông ta nói đến bảy, tám phần. "Đã vậy anh sẵn lòng vì em mà ly hôn với vợ, vậy thì em cũng không về đại lục nữa, sẽ ở lại đây bên cạnh anh!" Lạc Vận chủ động tựa đầu vào lòng La Liệt, dịu dàng nói.

La Liệt vẻ mặt cứng đờ, trong lòng bắt đầu thầm lo lắng.

Ông ta và vợ chuẩn bị ly hôn là thật, nhưng nguyên nhân hoàn toàn không phải như ông ta vừa nói với Lạc Vận.

Tình hình thực tế là vợ ông ta đã phát hiện ra bằng chứng ông ta và Lạc Vận bí mật qua lại, rồi ngay tối qua đã nói chuyện thẳng thắn với ông ta, không có chút dư địa thương lượng nào, nhất định phải ly hôn.

La Liệt không còn cách nào khác, đành phải đồng ý trước, định bụng sau này đợi vợ nguôi giận sẽ xin tha thứ.

Nhưng không ngờ ngày hôm sau, ông ta lại nhận được điện thoại của Lâm Hựu Luân, sau đó mới biết Lạc Vận đi đại lục là ý của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vừa cúp máy, La Liệt đã tức giận đập nát ống nghe.

La Liệt bỏ tiền nuôi Lạc Vận, nhưng Lạc Vận lại qua lại với Lâm Hựu Luân mà ông ta không hề hay biết, điều này khiến La Liệt uất ức không chịu nổi, lập tức lên đường tìm Lạc Vận để hỏi cho ra nhẽ.

Nhưng trên đường đi, La Liệt bình tĩnh lại và suy nghĩ, cảm thấy mối quan hệ giữa Lạc Vận và Lâm Hựu Luân chắc không nghiêm trọng như ông ta nghĩ.

Nếu Lạc Vận thật sự có quan hệ gì với Lâm Hựu Luân, làm sao cô ấy còn để mắt đến mình?

Mà nếu Lâm Hựu Luân thật sự để ý Lạc Vận, tại sao lại sắp xếp cho cô ấy về đại lục phát triển, với năng lực của Lâm Hựu Luân trong giới giải trí Hong Kong, lăng xê một Lạc Vận chẳng phải là chuyện đơn giản sao?

Quan trọng nhất là, Lâm Hựu Luân không có lý do gì để để ý đến Lạc Vận.

Lạc Vận quả thực có nhan sắc nổi bật, nếu không La Liệt cũng đã không để mắt đến cô.

Nhưng bên cạnh Lâm Hựu Luân không thiếu gì mỹ nữ, chưa kể đến mấy nữ minh tinh có quan hệ thân thiết với anh ta đều là những đại mỹ nhân trong giới giải trí Hong Kong, Lạc Vận so với họ rõ ràng kém hơn một bậc.

Hơn nữa, Lạc Vận đã làm người tình bí mật ở Hong Kong nhiều năm như vậy, chuyện này có thể giấu được người bình thường, nhưng trước mặt Lâm Hựu Luân thì chẳng phải là bí mật gì cả.

Tranh giành phụ nữ với một diễn viên hạng ba hết thời, Lâm Hựu Luân chắc cũng không làm chuyện mất mặt như vậy.

Sau khi loại trừ khả năng Lạc Vận không chung thủy với mình, tâm tư của La Liệt lập tức trở nên linh hoạt.

Lâm Hựu Luân và Lạc Vận không thân không thích mà lại sẵn lòng giúp cô, trong đó chắc chắn có nguyên nhân!

Cuối cùng, La Liệt nhớ đến Trần Hồng mà Lâm Hựu Luân đã đề cập trong điện thoại, câu trả lời cuối cùng có lẽ nằm ở cô ấy.

Để kiểm chứng phán đoán của mình, La Liệt đã bịa ra một lời nói dối "tươi đẹp" như vậy, mà Lạc Vận lại không hề hay biết. "Anh không cần lo lắng, em đi đại lục đóng phim là do cô Trần Hồng giúp liên hệ, em sẽ tự mình đi giải thích với cô ấy, cô ấy chắc sẽ dễ nói

chuyện thôi." "Không không, em vẫn nên đi đại lục đóng phim, nếu không ở lại Hong Kong, em sẽ bị anh liên lụy." La Liệt lúc này càng chắc chắn rằng Lâm Hựu Luân giúp Lạc Vận là vì Trần Hồng, nên càng không muốn Lạc Vận cắt đứt liên lạc với Trần Hồng.

La Liệt ly hôn với vợ, tuy không đến mức như ông ta nói là không thể ở lại công ty Gia Hòa, nhưng những ngày sau này chắc chắn sẽ không dễ chịu, đây cũng là lý do trước đây ông ta tìm mọi cách níu kéo vợ không muốn ly hôn.

Nhưng bây giờ ông ta lại có suy nghĩ mới.

Nếu Lạc Vận có thể xây dựng mối quan hệ tốt với Trần Hồng, đến lúc đó chỉ cần nhờ Lạc Vận nói tốt vài câu giúp ông ta trước mặt Lâm Hựu Luân, cuộc sống của La Liệt trong giới giải trí Hong Kong sẽ lập tức trở nên thuận lợi.

Lạc Vận không biết La Liệt đang có ý đồ như vậy, chỉ nghĩ ông ta thật lòng lo lắng cho mình, trong lòng càng thêm cảm động. "Vậy thì em càng phải ở lại bên anh!" "Không không, em đi đại lục, thực ra đối với anh càng có lợi!" La Liệt vắt óc cố gắng thuyết phục Lạc Vận: "Lần này anh ly hôn, chắc chắn phải ra tòa với vợ, nếu em ở lại Hong Kong, vụ kiện này sẽ rất bất lợi cho anh.

Quan trọng hơn là, nếu chuyện này bị truyền thông phanh phui, danh tiếng của em sẽ bị hủy hoại, điều này ảnh hưởng rất lớn đến việc em muốn phát triển trong giới giải trí.

Vì vậy em nghe lời anh, đến đại lục lánh nạn một thời gian trước, nếu có thể thì cố gắng giữ mối quan hệ tốt với cô Trần, sau này em muốn quay lại Hong Kong phát triển, cô ấy có thể giúp em rất nhiều!" Lạc Vận vui vẻ nghĩ rằng La Liệt đang lo lắng cho mình, ngoan ngoãn gật đầu.

Mẹ Lạc bưng bát cơm đã hâm nóng vào phòng, lại thấy con gái

đang nép vào lòng La Liệt, vẻ mặt ngọt ngào nói chuyện tình tứ với đối phương, trong lòng cảm thấy có gì đó kỳ lạ. "Bác gái, để tôi!" La Liệt dỗ dành Lạc Vận, thái độ với mẹ Lạc cũng lập tức thay đổi, không chỉ chủ động nhận lấy bát cơm từ tay bà, mà còn không để Lạc Vận tự mình ăn, mà ông ta bưng lên đút từng thìa cho Lạc Vận.

Cái gã này sao đột nhiên như biến thành người khác vậy?

Mẹ Lạc lòng đầy nghi hoặc, nhưng thấy con gái vẻ mặt hạnh phúc, lại nhớ đến việc cô vừa suýt làm chuyện dại dột, lời đến miệng lại nén lại không nói ra.

Đợi Lạc Vận ăn xong, La Liệt lại ở lại phòng với cô gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng dỗ dành Lạc Vận đến mức ngoan ngoãn phục tùng, lúc này mới yên tâm rời đi.

La Liệt vừa đi, mẹ Lạc lập tức vào phòng. "Con gái, La Liệt đã nói gì với con?" Lạc Vận nhìn thấy mẹ, vẻ mặt lập tức trở nên lạnh nhạt. "Ông ta chuẩn bị ly hôn với vợ, rồi cưới con!" Mẹ Lạc nghe vậy liền cảm thấy không ổn, thái độ của La Liệt lúc vừa vào cửa rõ ràng là muốn đuổi cả hai mẹ con đi, bây giờ lại muốn cưới Lạc Vận, sự thay đổi này cũng quá đột ngột! "Vận Vận, những lời như vậy La Liệt cũng đã từng nói, con đừng để ông ta lừa!" "Trước đây người níu kéo ông ta giữ con lại là mẹ, bây giờ nói ông ta là kẻ lừa đảo cũng là mẹ, mẹ bảo con làm sao còn có thể tin mẹ được nữa?" Mẹ Lạc lập tức sốt ruột: "Mẹ là mẹ của con, lời của mẹ lẽ nào con cũng không tin?

Mẹ làm tất cả những điều này đều là vì muốn tốt cho con!" "Vậy con còn phải cảm ơn mẹ nữa à?" Lạc Vận lạnh lùng liếc mẹ một cái: "Đừng nói nữa, cái gì mà vì tốt cho con, mẹ vĩnh viễn chỉ biết nghĩ cho bản thân mình thôi.

Sau này con sẽ không bao giờ tin bất cứ lời nào mẹ nói nữa!" "Con bé này..." Mẹ Lạc còn chưa nói xong đã bị Lạc Vận thiếu kiên nhẫn

cắt ngang. "Được rồi, mẹ đừng nói nữa, con buồn ngủ rồi!" Nói xong Lạc Vận liền trùm chăn qua đầu, hoàn toàn không cho mẹ cơ hội giải thích nào nữa.

Chương 922

Trong hơn hai ngày tiếp theo, La Liệt dành toàn bộ thời gian ở bên Nhạc Vận, còn lấy cớ mỹ miều là muốn trân trọng khoảng thời gian cuối cùng bên nhau, khiến Nhạc Vận mấy lần phải lấy tay bịt miệng anh ta, không cho anh ta nói những lời như vậy.

Ngày Nhạc Vận rời Hong Kong, La Liệt nằng nặc đòi tiễn cô ra sân bay.

Không nỡ xa Nhạc Vận chỉ là cái cớ, nguyên nhân thực sự là anh ta biết Nhạc Vận đi cùng Trần Hồng, mà Trần Hồng đi thì Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ đến tiễn.

Nếu có thể nhân cơ hội này lộ diện trước mặt Lâm Hựu Luân, sẽ rất có ích cho kế hoạch tương lai.

La Liệt tự mình lái xe đưa Nhạc Vận đến sân bay, sau đó lòng đầy mong đợi về cuộc gặp gỡ sắp tới với Lâm Hựu Luân.

Nhưng không ngờ, ở sảnh sân bay, anh ta lại vô tình gặp phải một người mà lúc này anh ta không muốn gặp nhất – cậu em vợ Đường Kế Lễ.

Nhạc Vận từng nghe tên Đường Kế Lễ nhưng chưa từng gặp mặt.

Thấy Đường Kế Lễ đi về phía này, còn La Liệt thì đứng yên, cô tưởng đó là người quen hoặc bạn bè của La Liệt, chỉ đến chào hỏi thôi. "Kế Lễ, thật trùng hợp, cậu cũng rời Hong Kong à?" La Liệt cố nặn ra một nụ cười, nhưng Đường Kế Lễ ở đối diện lại chẳng nể nang chút nào, ánh mắt nhìn thẳng vào Nhạc Vận, đánh giá vài lượt.

Phải thừa nhận, Nhạc Vận quả thực rất có nhan sắc, nhưng càng

như vậy, ấn tượng của Đường Kế Lễ về cô càng tệ. "Anh ly hôn với chị tôi là vì người phụ nữ này sao?" "Kế Lễ, chuyện này tình hình rất phức tạp, để sau tôi giải thích với cậu được không?" Lời nói của La Liệt gần như là cầu xin, nhưng Đường Kế Lễ không hề động lòng. "Đừng gọi thân mật như vậy, bây giờ tôi và anh chẳng còn quan hệ gì nữa!" Vẻ mặt La Liệt cứng đờ, đang lúc không biết làm sao thì đột nhiên bên cạnh vang lên một giọng nữ hơi ngạc nhiên. "Đạo diễn Đường, sao anh cũng ở đây?" Đường Kế Lễ quay đầu lại, thấy cách đó không xa có một cô gái đeo kính râm.

Cô mặc một bộ váy công sở màu nhã nhặn, chiếc mũ rộng vành che gần nửa khuôn mặt.

Nếu không phải cô chủ động tháo kính râm, Đường Kế Lễ suýt nữa đã không nhận ra. "Cô Trần, cô cũng sắp rời Hong Kong à?" Đường Kế Lễ liếc thấy vali trong tay Trần Hồng, rồi tò mò hỏi. "Vâng, tôi định về Đại lục đóng một bộ phim truyền hình." Trần Hồng giải thích đơn giản.

Thấy Trần Hồng và Đường Kế Lễ trò chuyện thân mật, lòng La Liệt không khỏi trĩu nặng.

Anh ta tính toán đủ đường, duy chỉ bỏ sót việc Trần Hồng và Đường Kế Lễ quen biết và còn rất thân.

Vốn định thông qua mối quan hệ tốt đẹp giữa Nhạc Vận và Trần Hồng, nhưng xem ra bây giờ đã tính sai.

Bộ phim đầu tiên của Trần Hồng chính là 《Thần Thoại》 do Đường Kế Lễ đạo diễn, sau này khi Trần Hồng hợp tác với Thành Long trong 《Câu Chuyện Cảnh Sát 3: Siêu Cảnh Sát》, đạo diễn lại là Đường Kế Lễ.

Tính ra hai người đã hợp tác hai lần.

Lúc này La Liệt chỉ có thể thầm cầu nguyện trong lòng, mong rằng mối quan hệ giữa Trần Hồng và Đường Kế Lễ không quá tốt, nếu không thì bao nhiêu mưu tính của anh ta sẽ đổ sông đổ bể.

Nhưng La Liệt càng nghĩ như vậy, sự việc lại càng diễn ra theo hướng anh ta không muốn thấy.

Trần Hồng thấy Đường Kế Lễ cũng kéo một vali hành lý thì tò mò hỏi: "Đạo diễn Đường định ra nước ngoài làm phim à?" Đường Kế Lễ lắc đầu, "Không phải làm phim, tôi định sang Mỹ tu nghiệp." Trần Hồng đang định hỏi tại sao sự nghiệp của Đường Kế Lễ ở Hong Kong đang phát triển tốt như vậy mà lại đột nhiên muốn đi Mỹ học, thì một giọng nói quen thuộc xen vào. "Tôi không đến muộn chứ?" Trần Hồng và Đường Kế Lễ cùng nhìn về hướng phát ra tiếng nói, phát hiện Lâm Hựu Luân không biết đã đến sau lưng hai người từ lúc nào. "Anh Lâm!" Đường Kế Lễ vội vàng chào Lâm Hựu Luân.

Trần Hồng liền hỏi: "Sao chỉ có một mình anh đến, Tiểu Hiền đâu?" Lâm Hựu Luân gật đầu với Đường Kế Lễ, rồi mới giải thích với Trần Hồng: "Hôm nay em ấy có một hợp đồng quảng cáo bắt buộc phải tham gia, không thể dứt ra được, nên bảo tôi đến tiễn em...

Đương nhiên, dù Tiểu Hiền không nói, tôi cũng sẽ đến." Trần Hồng không ngốc, đương nhiên hiểu được ẩn ý trong lời nói của Lâm Hựu Luân.

Vốn dĩ cô có chút tức giận vì anh dám nói những lời như vậy giữa chốn đông người, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt quan tâm trong mắt anh, lòng cô mềm nhũn, không nói gì thêm, chỉ hờn dỗi liếc anh một cái.

Đường Kế Lễ đứng bên cạnh nghe vậy lại chẳng có phản ứng gì, như một vị thiền sư nhập định.

Người khác không rõ mối quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và Trần

Hồng, nhưng Đường Kế Lễ đã sớm nhận ra manh mối từ lúc quay phim 《Thần Thoại》, chỉ là luôn giả vờ không biết.

Lâm Hựu Luân nói chuyện với Trần Hồng xong, liền quay sang trò chuyện với Đường Kế Lễ. "Tôi vừa nghe đạo diễn Đường nói muốn đi Mỹ.

Sao vậy, ông Trâu, ông Hà họ nỡ để anh đi sao?" Đường Kế Lễ liên tiếp đạo diễn mấy bộ phim cho Gia Hòa như 《Siêu Cảnh Sát》, 《Nhiệm Vụ Đơn Giản》, không chỉ ăn khách ở Hong Kong mà còn thành công tấn công vào Hollywood, nghiễm nhiên trở thành một mãnh tướng dưới trướng Gia Hòa.

Theo lẽ thường, lúc này Gia Hòa phải tìm mọi cách giữ anh lại mới đúng, việc để anh đi dễ dàng như vậy thật sự khiến Lâm Hựu Luân có chút khó hiểu.

Đường Kế Lễ nhún vai, "Thực ra là tôi chủ động yêu cầu ông Hà cho tôi đi Mỹ." Sau khi quay xong 《Nhiệm Vụ Đơn Giản》, ý của Gia Hòa là muốn Đường Kế Lễ quay thêm vài bộ phim của Thành Long nữa, nhưng Đường Kế Lễ lại bị ảnh hưởng sâu sắc bởi 《Công Viên Kỷ Jura》, cảm thấy những thứ mình đang quay đều là kỹ xảo thấp, suốt ngày chỉ nghĩ cách va chạm, nhảy nhót thật, như vậy căn bản không thể nào cạnh tranh với phim kỹ xảo cao của Hollywood.

Đường Kế Lễ cảm thấy cứ tiếp tục như vậy không ổn.

Sự nghiệp của Thành Long tuy đang ở đỉnh cao, nhưng chỉ dùng quyền cước để đánh, dù lợi hại đến đâu cũng không thể nào bằng được thân thủ lúc hai mươi mấy tuổi.

Thành Long cũng sẽ già đi, động tác sau này sẽ ngày càng chậm lại.

Nếu cứ đi theo con đường hiện tại, Đường Kế Lễ cảm thấy sẽ rất

nhanh đi vào ngõ cụt.

Một mặt là ngày càng khó sáng tạo trong khuôn mẫu phim hành động hiện có, mặt khác là yêu cầu của khán giả đối với phim hành động ngày càng cao.

Họ hy vọng các cảnh hành động sẽ luôn mới mẻ, nhưng những năm qua điện ảnh Hong Kong đã tạo ra rất nhiều cảnh kinh điển, độ khó để làm mới ngày càng lớn.

Cảm thấy như vậy, Đường Kế Lễ mới xin Hà Quán Xương cho anh hai ba năm để đến Hollywood học tập.

Sau khi trở về, anh chuẩn bị từ bỏ mô hình phim hành động hiện có, dần dần hướng tới loại phim hành động kỹ xảo như 《Thần Thoại》.

Trong số rất nhiều đạo diễn ở Hong Kong, Đường Kế Lễ được xem là rất may mắn.

Bộ phim đầu tiên anh đạo diễn đã là một tác phẩm lớn như 《Thần Thoại》.

Mặc dù bộ phim đó thực chất chỉ là quay theo kịch bản mà Lâm Hựu Luân đưa ra, nhưng Đường Kế Lễ vẫn học được rất nhiều điều.

Sau này khi ký hợp đồng với Gia Hòa, hai ông chủ Trâu Văn Hoài và Hà Quán Xương cũng là những người có tầm nhìn xa.

Nếu là ông chủ của các công ty điện ảnh khác, Đường Kế Lễ đi một lần là hai ba năm, cuối cùng có trở về hay không cũng không chắc, chắc chắn sẽ không đồng ý cho anh đi một cách đơn giản và dễ dàng như vậy. "Nếu đạo diễn Hong Kong có nhiều người như đạo diễn Đường, thì lo gì tương lai?" Lâm Hựu Luân có chút cảm khái thở dài, sau đó lấy bút ra ghi cho Đường Kế Lễ một phương thức liên lạc. "Tôi có hợp tác với người khác thành lập một công ty điện ảnh ở Mỹ.

Đạo diễn Đường đến Hollywood học tập chắc chắn sẽ cần một số cơ hội thực hành, đến lúc đó có thể đến tìm họ, họ sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho anh." Đường Kế Lễ có chút kinh ngạc nhận lấy phương thức liên lạc Lâm Hựu Luân đưa qua, cẩn thận cất đi.

Đông Phương Hollywood sau khi thành lập vẫn luôn rất kín tiếng, nhưng người trong cuộc đều biết công ty này có tiềm lực đáng sợ đến mức nào.

Có thể đến công ty này thực tập, thậm chí có khả năng tiếp xúc với hai vị đạo diễn lừng danh của Mỹ là George Lucas và Steven Spielberg, Đường Kế Lễ cảm thấy mình may mắn như trúng số độc đắc.

Sau khi cảm ơn Lâm Hựu Luân, Đường Kế Lễ nhìn đồng hồ, sắp đến giờ lên máy bay.

Sau khi tạm biệt Lâm Hựu Luân và Trần Hồng, Đường Kế Lễ kéo vali chuẩn bị đi.

Chương 923

Nhưng trước đó, anh còn một việc phải làm.

Vừa rồi đứng một bên thấy Đường Kế Lễ và Lâm Hựu Luân nói cười vui vẻ, trong lòng La Liệt đã rất thấp thỏm.

Thấy Đường Kế Lễ đi về phía mình, anh ta thật hối hận vì hôm nay đã khăng khăng đòi đưa Nhạc Vận đến sân bay.

Vốn định nhân cơ hội làm quen với Lâm Hựu Luân, bây giờ lại thành gậy ông đập lưng ông.

Thấy Lâm Hựu Luân và Trần Hồng đều nhìn về phía này, La Liệt đành phải căng da đầu cười với Đường Kế Lễ.

Nhưng Đường Kế Lễ không phải đến để tạm biệt anh ta. "Chuyện của anh và chị tôi, tôi không có cách nào can dự.

Nhưng họ La này, nhà họ Đường chúng tôi không có chỗ nào có lỗi với anh.

Anh đối xử với chị tôi như vậy, chuyện này sẽ không kết thúc chỉ vì hai người ly hôn đâu.

Sau này chúng ta cứ chờ xem!" Nói xong, Đường Kế Lễ kéo hành lý bỏ đi.

Nhạc Vận có chút bất bình định phản bác, nhưng La Liệt đã ngăn cô lại, rồi ra hiệu bằng mắt về phía Lâm Hựu Luân và Trần Hồng đang đứng, ý bảo cô đừng manh động.

Nhìn bóng lưng xa dần của Đường Kế Lễ, Trần Hồng không nhịn được nhỏ giọng hỏi Lâm Hựu Luân. "La Liệt thật sự đã ly hôn với chị của Đường Kế Lễ rồi sao?" "Nếu không thì em nghĩ sao?

Nếu La Liệt không ly hôn, có dám công khai ở bên Nhạc Vận như vậy không?" "Nghe anh nói, có vẻ như rất bất mãn với La Liệt?" Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Ở một mức độ nào đó, tôi cũng chẳng tốt đẹp hơn La Liệt là bao, nhưng điều đó không cản trở tôi coi thường anh ta.

Làm đàn ông có thể lăng nhăng, nhưng nhất định không thể vô trách nhiệm!" Trần Hồng nhìn Lâm Hựu Luân một cách đầy ẩn ý, "Anh cũng có tự biết mình đấy." "Trong mắt em, có lẽ cả người tôi cũng chỉ còn lại mỗi ưu điểm này thôi!" Lâm Hựu Luân tự giễu cười một tiếng, "Thời gian cũng gần rồi, tôi đưa em vào trong nhé!" Trần Hồng gật đầu, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác mất mát trống rỗng.

Trước đây mỗi lần về Đại lục, Trần Hồng đều có cảm giác như về nhà, còn bây giờ cô đã có vướng bận ở Hong Kong, rời đi lại có một nỗi lưu luyến nhàn nhạt. "Một thời gian nữa tôi sẽ về Đại lục thăm em." Lâm Hựu Luân khẽ nói bên tai Trần Hồng, rồi giúp cô kéo vali hành lý.

Thấy hai người sóng vai đi vào sảnh sân bay, bên này La Liệt mới phản ứng lại, vội vàng thúc giục Nhạc Vận nhanh chóng đuổi theo. ...

Tiễn Trần Hồng và Nhạc Vận vào cửa lên máy bay, Lâm Hựu Luân quay người nhìn La Liệt, người vẫn còn đang do dự không biết có nên qua chào hỏi hay không, rồi chẳng thèm để ý đến kẻ này mà đi thẳng ra khỏi sân bay.

Lên xe, trợ lý A Kiệt từ ghế phụ quay đầu lại, báo cho Lâm Hựu Luân biết vừa rồi Thiệu Nghị Phu có gọi điện cho anh. "Không nói tìm tôi có chuyện gì à?" Lâm Hựu Luân cầm chiếc điện thoại "cục gạch", có chút do dự chưa bấm số, trong lòng không khỏi thắc mắc, Thiệu Nghị Phu lúc này tìm mình làm gì? --- Cùng lúc đó, Lâm Kiện Nhạc đột nhiên nhận được điện thoại của cha mình là Lâm Bạch Hân, bảo

anh đến văn phòng của ông một chuyến.

Người gọi điện báo cho Lâm Kiện Nhạc là thư ký của Lâm Bạch Hân.

Thường ngày chỉ cần Lâm Kiện Nhạc hơi ra hiệu một chút, thư ký của Lâm Bạch Hân sẽ báo trước cho anh biết đại khái là chuyện gì.

Nhưng lần này Lâm Kiện Nhạc lại không moi được thông tin hữu ích nào từ miệng đối phương, chỉ biết Lâm Bạch Hân muốn gặp một vị khách quan trọng, bảo Lâm Kiện Nhạc qua đó tiếp cùng.

Nghi hoặc thì nghi hoặc, Lâm Kiện Nhạc vẫn lập tức gọi thư ký sắp xếp xe để đến trụ sở tập đoàn Lệ Tân.

Lúc xuống xe, Lâm Kiện Nhạc chú ý thấy ở chỗ đậu xe bên cạnh có một chiếc Rolls-Royce phiên bản giới hạn màu trắng.

Chiếc xe này trên toàn cầu chỉ sản xuất hơn một trăm chiếc, Hong Kong có ba chiếc, chủ nhân của chúng đều là những người có thân phận hiển hách.

Đương nhiên, đối với người đã quen nhìn xe sang như Lâm Kiện Nhạc, chiếc Rolls-Royce này cũng không là gì, thứ thật sự thu hút sự chú ý của anh là biển số xe.

Một con số 6 nổi bật.

Ở Hong Kong, người sở hữu biển số này không ai khác chính là người xếp thứ sáu trong nhà, được gọi là "Lục thúc", Thiệu Nghị Phu.

Năm 1978, Thiệu Nghị Phu đã chi 330 ngàn đô la Hong Kong để đấu giá được biển số 6.

Nghe nói con số này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt với ông.

Xe số 6 đã xuất hiện ở bãi đậu, vậy thì Thiệu Nghị Phu chắc chắn đang ở trong tòa nhà này.

Nếu là Thiệu Nghị Phu đến thăm, việc cha anh Lâm Bạch Hân đột ngột gọi mình đến cũng có thể giải thích được, nhưng nghi vấn mới lại nảy sinh.

Sau khi Lâm Bạch Hân tiếp quản Á thị, ông đã nhiều lần phát động thách thức với Vô tuyến, quan hệ hai bên có thể nói là như nước với lửa.

Thiệu Nghị Phu lúc này đến gặp Lâm Bạch Hân là vì chuyện gì?

Mang theo nghi vấn này, Lâm Kiện Nhạc đi thang máy lên tầng 21.

Thư ký của Lâm Bạch Hân đã đợi sẵn ở đó.

Lâm Kiện Nhạc vừa bước ra khỏi thang máy, cô ta liền tiến lên. "Anh Lâm, chủ tịch đang tiếp khách trong văn phòng.

Ông ấy dặn tôi đợi anh ở đây, nói rằng anh đến là phải vào gặp ông ấy ngay." Lâm Kiện Nhạc gật đầu, ra hiệu cho thư ký của Lâm Bạch Hân dẫn đường.

Nữ thư ký đi phía trước, cặp mông căng tròn dưới lớp váy công sở lắc lư không ngừng.

Trước đây Lâm Kiện Nhạc luôn bị thân hình nóng bỏng của cô ta khơi gợi một vài suy nghĩ, nhưng lúc này trong lòng anh đang có chuyện, nên không mấy để tâm đến sự quyến rũ trước mắt.

Đến cửa văn phòng của Lâm Bạch Hân, nữ thư ký gõ cửa trước, sau khi được người bên trong cho phép mới đẩy cửa mở, né người mời Lâm Kiện Nhạc vào.

Lâm Kiện Nhạc liếc nhìn một mảng trắng ngần lộ ra từ cổ áo trễ của nữ thư ký, ổn định lại tâm thần rồi bước vào.

Trong văn phòng, Lâm Bạch Hân đang tiếp chuyện Thiệu Nghị Phu.

Thấy Lâm Kiện Nhạc bước vào, ông liền vẫy tay với anh. "A Nhạc, đến chào ông Thiệu đi!" Lâm Kiện Nhạc với vẻ mặt cung kính bước tới, chào hỏi Thiệu Nghị Phu, sau đó gật đầu với Phương Dật Hoa đi cùng ông Thiệu, rồi mới ngồi xuống vị trí bên cạnh Lâm Bạch Hân. "Cậu ấm nhà anh quả là tuấn tú, sự nghiệp của anh Lâm đây có người kế thừa rồi!" Lâm Bạch Hân cười nhạt, "Ông Thiệu quá khen rồi.

Con trai tôi tuy có làm được một chút thành tích, nhưng tuyệt đối không đáng được ông Thiệu khen ngợi như vậy." Thiệu Nghị Phu khẽ thở dài.

Lời đánh giá của ông về Lâm Kiện Nhạc tuy có phần khách sáo, nhưng sự ngưỡng mộ đối với Lâm Bạch Hân lại là thật.

Hai người con trai của ông vì Phương Dật Hoa mà gây gổ với ông, chuyển đến Singapore sinh sống, từ đó không qua lại nữa.

Sự nghiệp lớn như vậy cuối cùng lại không có người kế thừa, chuyện này vẫn luôn là nỗi đau trong lòng Thiệu Nghị Phu.

Người khác không hiểu tâm sự của Thiệu Nghị Phu, nhưng Phương Dật Hoa thì hiểu, vì vậy bà liền lên tiếng chuyển chủ đề. "Anh Lâm, cậu ấm nhà anh đã đến rồi, chuyện chúng ta vừa bàn bạc xong, có phải nên cho cậu ấy biết rồi không?" Lâm Bạch Hân gật đầu, quay sang nhìn Lâm Kiện Nhạc nói: "Ông Thiệu và cô Phương vừa mới bàn với tôi về việc chuyển nhượng cổ phần của chuỗi rạp phim Gia Nghị.

Chương 924

Tôi đã quyết định, sẽ chuyển nhượng 5% cổ phần của chuỗi rạp phim Gia Nghị mà tập đoàn Lệ Tân chúng ta đang nắm giữ cho Thiệu thị." "Cái gì?" Lâm Kiện Nhạc bật dậy khỏi ghế, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Lâm Bạch Hân. "Chuyện này sao cha không bàn bạc với con một tiếng?" Lâm Bạch Hân có chút bất mãn với phản ứng của Lâm Kiện Nhạc, trầm giọng nói: "Gọi con đến đây, không phải là muốn hỏi ý kiến của con sao?" Lâm Kiện Nhạc lúc này mới nhận ra phản ứng vừa rồi của mình có chút quá khích.

Nhưng cổ phần của chuỗi rạp phim Gia Nghị đối với anh vô cùng quan trọng.

Có thể nói công ty điện ảnh Hoàn Á có thể đứng vững trong làng điện ảnh Hong Kong, thậm chí đối đầu với Lâm Hựu Luân mà không bị đối phương phong sát, chính là nhờ vào 5% cổ phần này.

Mất đi nó, Lâm Hựu Luân có thể dồn Hoàn Á vào chỗ chết trong chốc lát. "Con không đồng ý!" Phản ứng của Lâm Kiện Nhạc không nằm ngoài dự đoán của Lâm Bạch Hân, nhưng trong lòng ông đã có tính toán.

Câu hỏi vừa rồi chỉ là cho Lâm Kiện Nhạc một lối thoát. "Bước tiếp theo Lâm Hựu Luân có kế hoạch phát hành thêm cổ phiếu mới cho chuỗi rạp phim Gia Nghị.

Cổ đông hiện tại có thể mua bao nhiêu cổ phiếu mới sẽ do hội đồng quản trị thương nghị quyết định.

Đến lúc cổ phiếu mới được phát hành, con còn có thể đảm bảo tập đoàn Lệ Tân tiếp tục duy trì 5% cổ phần kiểm soát tại chuỗi rạp phim Gia Nghị không thay đổi sao?" Lâm Kiện Nhạc trừng lớn mắt.

Chuỗi rạp phim Gia Nghị chuẩn bị phát hành cổ phiếu mới, sao anh lại không biết chuyện này?

Nhìn sang Thiệu Nghị Phu đang ngồi đó không hề sốt ruột, Lâm Kiện Nhạc lập tức hiểu ra, chuyện này có lẽ mới chỉ là ý tưởng của Lâm Hựu Luân, sau đó đã báo trước cho Thiệu Nghị Phu.

Và Thiệu Nghị Phu đã dùng điều này để uy hiếp, ép Lệ Tân phải chuyển nhượng 5% cổ phần trong tay cho ông ta. "Ông Thiệu đúng là tính toán hay!" Lâm Kiện Nhạc cười lạnh một tiếng.

Thiệu Nghị Phu không để tâm đến lời châm chọc của Lâm Kiện Nhạc, nhưng Phương Dật Hoa bên cạnh lại không chịu được. "Cậu Lâm, 5% cổ phần trong tay tập đoàn Lệ Tân hiện tại đúng là rất hữu dụng đối với Thiệu thị chúng tôi, nhưng không phải là chúng tôi nhất định phải có được.

Đợi đến khi cổ phiếu mới được phát hành, Thiệu thị có đầy cách thuyết phục các thành viên khác trong hội đồng quản trị Gia Nghị đồng ý cho Thiệu thị tăng cổ phần, còn Lệ Tân các người muốn tiếp tục duy trì tỷ lệ cổ phần hiện tại, cậu nghĩ Lâm Hựu Luân sẽ đồng ý sao?

Nói thẳng ra, lần phát hành cổ phiếu mới này của Lâm Hựu Luân, mục đích chính là để pha loãng tỷ lệ cổ phần trong tay Lệ Tân, sau đó trực tiếp đá các người ra khỏi hội đồng quản trị." Lâm Kiện Nhạc mấp máy môi, cuối cùng lại không nói được lời nào. "Được rồi, A Nhạc, con ngồi xuống trước đi!" Lâm Bạch Hân vẫy tay, lòng Lâm Kiện Nhạc lập tức trĩu nặng, anh biết cha mình đã quyết định. "Ông Thiệu, nếu không có vấn đề gì, ngày mai chúng ta sẽ chính thức ký hợp đồng nhé!" Lâm Bạch Hân vừa nói ra lời này, trên mặt Thiệu Nghị Phu lập tức lộ ra nụ cười mãn nguyện, còn Lâm Kiện Nhạc lại như rơi vào hầm băng, sắc mặt trong nháy mắt trở nên u ám. "Vậy

không làm phiền anh Lâm nữa!" Thiệu Nghị Phu được Phương Dật Hoa dìu đứng dậy, bắt tay Lâm Bạch Hân, cáo từ rời đi.

Lâm Bạch Hân tiễn Thiệu Nghị Phu đến tận cửa thang máy, lúc quay lại phát hiện Lâm Kiện Nhạc một bộ dạng mất hồn mất vía, liền hừ lạnh một tiếng. "Bây giờ biết hối hận rồi à?

Đã sớm bảo con phải ẩn mình chờ thời, cố gắng tránh xung đột với Lâm Hựu Luân, nhưng con có nghe lời ta không?" Lâm Kiện Nhạc im lặng không nói.

Lâm Bạch Hân thở dài, "Thôi, chuyện này nói cho cùng cũng không thể hoàn toàn trách con.

Ban đầu ta quyết định tiến quân vào ngành điện ảnh đã là một quyết định sai lầm.

Những năm nay con làm ở Hoàn Á cũng không tệ, ít nhất còn tốt hơn Á thị.

Chỉ là ông trời thật sự không ưu ái cha con chúng ta.

Bất kể là kinh doanh đài truyền hình hay mở công ty điện ảnh, chúng ta đều không thành công, cho nên cái gì cần buông bỏ thì hãy buông bỏ đi!" Lâm Kiện Nhạc ngỡ ngàng ngẩng đầu.

Ý tứ trong lời nói này của Lâm Bạch Hân, sao anh có thể không hiểu?

Từ bỏ cổ phần ở chuỗi rạp phim Gia Nghị chỉ là bước khởi đầu, bước tiếp theo tập đoàn Lệ Tân sẽ triệt để rút vốn khỏi ngành điện ảnh, và vận mệnh của công ty điện ảnh Hoàn Á ngoài việc bị bán đi, cũng chỉ còn lại con đường ngừng sản xuất và đóng cửa.

Mấy năm tâm huyết cứ thế bị hủy trong chốc lát, Lâm Kiện Nhạc không cam lòng, nhưng lại bất lực.

Lâm Bạch Hân đã quyết định chuyển nhượng cổ phần của chuỗi rạp phim Gia Nghị cho Thiệu thị.

Mất đi lá bùa hộ mệnh này, công ty Hoàn Á lập tức sẽ đối mặt với tình cảnh bị Lâm Hựu Luân phong sát.

Lâm Kiện Nhạc dù không cam lòng đến mấy cũng phải nuốt quả đắng này. "Hoàn Á bán hay bỏ thì con tự quyết định.

Bước tiếp theo ta cũng sẽ cân nhắc chuyển nhượng toàn bộ cổ phần Á thị trong tay.

Sau này con cứ quay về bên cạnh ta, cùng anh cả con giúp ta lo liệu công việc kinh doanh bên Lệ Tân này." Lâm Bạch Hân nói xong, vẻ mặt mệt mỏi vẫy vẫy tay. "Được rồi, con đi đi!" Lâm Kiện Nhạc thất thần bước ra khỏi văn phòng.

Thấy tâm trạng anh không tốt, thư ký của Lâm Bạch Hân cũng không dám lại gần, đứng một bên tiễn Lâm Kiện Nhạc rời đi. --- Thiệu Nghị Phu vừa ngồi vào xe, điện thoại của Lâm Hựu Luân liền gọi tới. "Anh Lâm, lần trước anh có nói với tôi về việc chuỗi rạp phim Gia Nghị phát hành cổ phiếu mới, tôi nghĩ lại rồi, cảm thấy không cần thiết nữa.

Nếu anh muốn đá Lâm Kiện Nhạc ra khỏi cuộc chơi, chuyện này tôi đã giúp anh giải quyết xong rồi!" "Lục thúc, lời này của chú tôi vẫn chưa hiểu lắm." "Tôi vừa đạt được thỏa thuận với Lâm Bạch Hân.

Ông ta quyết định sẽ chuyển nhượng 5% cổ phần của chuỗi rạp phim Gia Nghị mà tập đoàn Lệ Tân đang nắm giữ cho Thiệu thị.

Nếu hội đồng quản trị Gia Nghị không có ý kiến gì, việc chuyển nhượng cổ phần này coi như chính thức được thông qua." Thiệu Nghị Phu báo tin này cho Lâm Hựu Luân.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, sau đó mới vang lên giọng

của Lâm Hựu Luân. "Lục thúc đúng là cao tay!" Thiệu Nghị Phu phá lên cười. "Tôi nghe ra rồi nhé, anh Lâm đây là đang có ý kiến với tôi à!" "Nếu Lục thúc đã đạt được thỏa thuận với Lâm Bạch Hân, vậy tôi cũng không có gì để nói.

Bên hội đồng quản trị Gia Nghị chú cứ yên tâm, tôi sẽ báo trước cho họ!" Lâm Hựu Luân chấp nhận việc Thiệu thị thâu tóm 5% cổ phần từ tay Lệ Tân, Thiệu Nghị Phu đương nhiên phải có qua có lại. "Anh Lâm, tôi biết anh và Lâm Kiện Nhạc không ưa nhau.

Cùng ngành là oan gia, chuyện này rất bình thường.

Nhưng có câu oan gia nên cởi không nên buộc, cha con nhà họ Lâm đã quyết tâm rút lui, tôi nghĩ mâu thuẫn giữa anh và Lâm Kiện Nhạc cũng nên bỏ qua rồi." Thiệu Nghị Phu nói vậy hoàn toàn là xuất phát từ ý tốt.

Gia tộc Lâm Bạch Hân ở Hong Kong cũng được coi là một trong những gia tộc danh giá.

Đã không còn xung đột lợi ích trực tiếp, thì những ân oán trước đây có thể hóa giải thì nên hóa giải.

Đây là tố chất cơ bản mà một thương nhân thành công nên có.

Lâm Hựu Luân ở đầu dây bên kia bật cười thành tiếng. "Lẽ nào Lục thúc nghĩ tôi là loại người thù dai?" Thiệu Nghị Phu nghĩ lại, cũng cảm thấy lời nói của mình có lẽ là thừa.

Chương 925

Năm đó Lâm Hựu Luân và Phan Địch Sinh đấu còn ác liệt hơn thế này, nhưng sau khi Phan Địch Sinh rút lui, Lâm Hựu Luân cũng không tiếp tục nhắm vào đối phương, thậm chí một số người từng làm việc cho Phan Địch Sinh, sau này Lâm Hựu Luân cũng không gây khó dễ cho họ. "Tôi chỉ nhắc anh Lâm một câu, trong lòng anh có chừng mực là được." "Lục thúc yên tâm, chỉ cần Lâm Kiện Nhạc không chủ động gây sự với tôi, tôi đương nhiên sẽ không đi tìm phiền phức cho anh ta!" Thiệu Nghị Phu thấy mục đích đã đạt được, liền không nói gì thêm.

Thấy Thiệu Nghị Phu cúp điện thoại, Phương Dật Hoa không nhịn được hỏi: "Tại sao phải nhắc nhở Lâm Hựu Luân?

Để anh ta tiếp tục đấu với cha con Lâm Bạch Hân, Lâm Kiện Nhạc, chẳng phải càng có lợi cho chúng ta sao?" "Bà nghĩ Lâm Hựu Luân sẽ thật sự sống mái với cha con nhà họ Lâm à?" Thiệu Nghị Phu lắc đầu, "Lâm Hựu Luân không ngốc đến thế.

Nhưng Lâm Kiện Nhạc thì chưa chắc sẽ bỏ qua như vậy." "Hắn ta?" Giọng Phương Dật Hoa có chút khinh thường, "Nếu là Lâm Bạch Hân thì còn được, Lâm Kiện Nhạc chỉ là một công tử nhà giàu thế hệ thứ hai, so với nhân vật tay trắng làm nên như Lâm Hựu Luân, căn bản không phải là đối thủ cùng đẳng cấp." "Tôi cũng không trông mong Lâm Kiện Nhạc thật sự có thể đấu lại Lâm Hựu Luân, nhưng nếu hắn ta có thể quậy một trận, đối với chúng ta cũng có chút lợi ích!" Thiệu Nghị Phu đẩy gọng kính, nụ cười mang theo một vẻ cao thâm khó lường.

Phương Dật Hoa bĩu môi, "Chỉ sợ Lâm Kiện Nhạc ngay cả dũng

khí để quậy cũng không có, uổng công chúng ta mong chờ một phen." "Cứ chờ xem!" Thiệu Nghị Phu nói xong liền nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa. --- Một tuần sau, Thiệu thị và Lệ Tân chính thức đạt được thỏa thuận chuyển nhượng 5% cổ phần của chuỗi rạp phim Gia Nghị.

Tin tức vừa công bố đã gây ra không ít chấn động trong xã hội Hong Kong.

Giao dịch trị giá một trăm triệu đô la Hong Kong trên thị trường vốn biến động của Hong Kong không là gì, nhưng sự thay đổi cục diện trong giới điện ảnh đằng sau sự thay đổi cổ phần này lại đặc biệt thu hút sự chú ý.

Lệ Tân rút vốn khỏi chuỗi rạp phim Gia Nghị, đồng nghĩa với việc điện ảnh Hoàn Á cũng mất đi tư cách đối đầu công khai với Lâm Hựu Luân.

Sau khi giao dịch cổ phần giữa Thiệu thị và Lệ Tân hoàn tất, Hoàn Á liền có tin đồn chuẩn bị bán toàn bộ công ty.

Tổng giám đốc công ty Hoàn Á, Hoàng Bách Minh, sau đó tuyên bố từ chức.

Cùng ra đi với ông còn có đạo diễn chuyên làm phim hài Cao Trí Sâm.

Sự ra đi của hai người này càng làm gia tăng sự hỗn loạn trong ban quản lý của Hoàn Á.

Tất cả các kế hoạch quay phim mới đều bị đình chỉ, hai bộ phim đang trong quá trình quay cũng bị ảnh hưởng ở mức độ khác nhau.

Trong một quán cà phê, Lưu Trấn Vĩ mặt mày rầu rĩ nhìn Vương Gia Vệ. "Đều tại ông, ban đầu cứ nhất quyết kéo tôi đi làm phim cho Hoàn Á.

Bây giờ thì hay rồi, kinh phí đầu tư phim bị cắt thẳng hai phần ba, ông bảo tôi làm sao mà quay tiếp đây?" Vương Gia Vệ cười an ủi Lưu Trấn Vĩ: "Chi phí thấp có cách quay của chi phí thấp, chuyện này chắc chắn không làm khó được ông đâu." "Bộ phim 《Đông Tà Tây Độc》 của ông đã quay xong rồi, đương nhiên có thể đứng nói chuyện không đau lưng.

Bây giờ kịch bản phải làm lại từ đầu.

Hôm qua Lương Gia Huy đến phim trường hỏi tôi hôm nay quay gì, tôi căn bản không biết trả lời thế nào, đành bảo anh ta về nghỉ trước.

Lịch trình của mấy diễn viên đó đều rất bận, thời gian thật sự dành cho tôi quay phim cũng chỉ hơn một tuần thôi." Lưu Trấn Vĩ buông hai tay, "Tôi mặc kệ, tóm lại ông phải giúp tôi lo xong kịch bản, dù ông viết bừa cũng phải cho tôi một cái, nếu không bộ phim này tôi không quay nữa!" Vương Gia Vệ đang định mở miệng khuyên Lưu Trấn Vĩ, vô tình lại nhìn thấy một bóng lưng rất quen thuộc ở phía cửa quán cà phê. "Này, ông xem kia có phải là ông chủ Lâm không?" Lưu Trấn Vĩ quay đầu nhìn, quả nhiên thấy một bóng lưng rất giống Lâm Kiện Nhạc đang đi về phía khác.

Vương Gia Vệ đeo kính râm, có thể thoải mái nhìn về phía đó mà không sợ bị phát hiện, nhưng Lưu Trấn Vĩ thì không được.

Ông chỉ liếc một cái rồi quay đầu lại, nếu không rất dễ bị bên đó phát hiện. "Anh ta hình như được người ta hẹn đến." Vương Gia Vệ rất hứng thú với hành tung của Lâm Kiện Nhạc, cứ nhìn về phía đó.

Chỉ thấy ở một chỗ ngồi trong góc tường, một người đàn ông trung niên thân hình có chút phát tướng đứng dậy, bắt tay với Lâm Kiện Nhạc.

Sau khi hai người ngồi xuống, tầm nhìn bị che khuất, Vương Gia

Vệ mới thu lại ánh mắt, rồi tự lẩm bẩm một câu: "Sao lại là ông ta?" "Ai?" Lưu Trấn Vĩ tò mò hỏi. "Một người không nên có bất kỳ giao du nào với Lâm Kiện Nhạc vào lúc này." --- Ở đầu kia của quán cà phê, Lưu Loan Hùng nâng tách cà phê trong tay, mỉm cười nhìn Lâm Kiện Nhạc.

Lưu Loan Hùng mấy năm nay không thay đổi nhiều, vẫn giữ kiểu tóc đầu đinh, mặc một chiếc áo thun rộng rãi màu sẫm.

Chỉ là thân hình có hơi phát tướng một chút, nốt ruồi giữa hai lông mày vẫn gây ấn tượng sâu sắc.

Trong số các đại gia ở Hong Kong, Lưu Loan Hùng là người duy nhất có thể đặt ngang hàng với Lâm Hựu Luân, nguyên nhân là vì ông ta sống rất khoa trương, nhưng đồng thời vẫn kiếm được rất nhiều tiền.

Tiền bạc, mỹ nhân, tay săn cổ phiếu, máy bay du thuyền, xe sang nhà lầu... những từ ngữ này chồng chất lên người Lưu Loan Hùng, khiến ông ta trở thành vị đại gia gây nhiều tranh cãi nhất nhưng tuyệt đối không thể xem thường ở Hong Kong.

Người này yêu ghét rõ ràng, từ ăn mặc đi lại, đầu tư cho đến tình cảm đều thường có những hành động kinh người.

Bất cứ chuyện gì liên quan đến Lưu Loan Hùng, dù là tin tức, tin đồn hay chuyện cũ, các tờ báo tạp chí của Hong Kong đều đồng loạt đặt lên trang bìa.

Những tin đồn mà người thường tránh không kịp, Lưu Loan Hùng lại không từ chối, thậm chí không hề che giấu.

Ông ta công khai qua lại với đủ loại ngôi sao trong giới giải trí, liên tục thành công.

Nghe nói chỉ có năm xưa khi theo đuổi Hoa hậu Hong Kong Lý Gia

Hân là thất bại một lần, và người khiến ông ta ngã ngựa chính là Lâm Hựu Luân, người nổi danh ngang ngửa với ông. "Ông Lưu không bận kiếm tiền tán gái, sao lại có hứng hẹn tôi ra đây uống cà phê?" "Cũng không có mục đích gì đặc biệt, chủ yếu là tôi nghe nói việc kinh doanh của cậu Lâm gần đây gặp chút trắc trở, hình như có công ty sắp không hoạt động nổi nữa, nên đặc biệt đến an ủi cậu một chút!" Bị Lưu Loan Hùng nói trúng chỗ đau, sắc mặt Lâm Kiện Nhạc lập tức cứng lại, giọng nói cũng lạnh đi rất nhiều. "Ông có ý gì?" Lưu Loan Hùng không vội không hoảng đặt tách cà phê xuống, hai mắt ánh lên ý cười. "Cậu Lâm không cần kích động, tôi không có ý xem trò cười của cậu đâu.

Hôm nay tìm cậu đến, thực ra là muốn bàn với cậu một chuyện." "Ông Lưu có chuyện gì thì nói thẳng đi." Giọng Lâm Kiện Nhạc vẫn khó chịu, nhưng đã dịu hơn một chút so với lúc nãy.

Lưu Loan Hùng khoanh tay, nhìn Lâm Kiện Nhạc hỏi: "Nghe nói Hoàn Á sắp phải bán rồi, cậu Lâm không thấy tiếc sao?" "Đã quyết định bán, thì có gì mà phải tiếc?" Lâm Kiện Nhạc mặt không biểu cảm đáp. "Nhưng tôi lại thấy bất bình thay cho cậu Lâm.

Dựa vào đâu mà Lâm Hựu Luân có thể tiếp tục huy hoàng, còn cậu lại phải cút đi một cách xám xịt như vậy?" Lâm Kiện Nhạc nghe xong lời này liền cười lạnh một tiếng, đặt tách cà phê xuống đứng dậy. "Nếu ông chủ Lưu tìm tôi đến chỉ để nói những lời này, vậy chúng ta thật sự không có gì để nói.

Tạm biệt!" Lâm Kiện Nhạc chưa đi được hai bước, giọng của Lưu Loan Hùng đã vang lên từ phía sau. "Nếu cậu Lâm muốn cứ thế chịu thua một cách ấm ức, vậy thì cứ coi như hôm nay tôi chưa nói gì.

Nếu cậu vẫn tiếp tục coi Lâm Hựu Luân là kẻ thù, vậy thì chúng ta chắc chắn sẽ có chung chủ đề!" Lâm Kiện Nhạc dừng bước, quay

đầu nhìn Lưu Loan Hùng. "Ông Lưu rốt cuộc có ý gì?" Lưu Loan Hùng không hề ngạc nhiên trước phản ứng này của Lâm Kiện Nhạc, nhún vai nói: "Không có ý gì cả.

Tôi và Lâm Hựu Luân trước đây có chút ân oán chưa giải quyết xong, lần này càng không muốn thấy hắn đắc ý như vậy.

Tôi có một kế hoạch đối phó với hắn, không biết cậu Lâm có hứng thú ở lại nghe thử không?" Lâm Kiện Nhạc lại ngồi xuống ghế. "Xin lắng nghe!" Thấy Lâm Kiện Nhạc không vội đi, Lưu Loan Hùng ngược lại bắt đầu úp mở. "Hoàn Á ngừng sản xuất, giới điện ảnh Hong Kong đã không còn công ty điện ảnh thứ hai dám công khai đối đầu với Lâm Hựu Luân.

Cậu Lâm nghĩ bước tiếp theo Lâm Hựu Luân sẽ có động thái gì?" "Hắn ta không phải đã hợp tác với người khác thành lập một công ty điện ảnh ở Mỹ sao?

Thị trường Hong Kong đối với hắn đã không còn thách thức gì nữa, bước tiếp theo hắn nên sẽ chuyển trọng tâm phát triển sự nghiệp sang Hollywood." "Lâm Hựu Luân ở Hong Kong thật sự đã nắm trong tay tất cả rồi sao?" Lưu Loan Hùng lắc đầu, "Cậu Lâm lẽ nào đã quên Vô tuyến rồi sao?" Lâm Kiện Nhạc nhíu mày, rồi đoán ra được ý đồ của Lưu Loan Hùng.

Kế hoạch của Lưu Loan Hùng nói trắng ra là muốn tiến hành một vụ thâu tóm ác ý đối với Vô tuyến trước khi Lâm Hựu Luân nhậm chức, đẩy giá cổ phiếu của Vô tuyến lên cao, sau đó buộc Lâm Hựu Luân phải mua lại số cổ phiếu trong tay họ với giá cao ngất ngưởng, từ đó kiếm được một khoản chênh lệch giá đáng kể từ tay Lâm Hựu Luân.

Chương 926

Khi quyền kiểm soát của cổ đông lớn trong một công ty niêm yết không ổn định, mà giá trị tài sản của công ty đó lại rất cao, thì rất dễ trở thành mục tiêu bị tấn công trên thị trường chứng khoán.

Kẻ tấn công sau khi thu gom được một lượng cổ phần đáng kể trên thị trường sẽ đề nghị thâu tóm toàn diện doanh nghiệp, buộc các cổ đông ban đầu phải mua lại cổ phần trong tay họ với giá cao để đảm bảo quyền kiểm soát công ty, hoặc là chuyển nhượng cả công ty, từ đó kiếm lời.

Cách thức tấn công một công ty niêm yết trên thị trường chứng khoán này bắt nguồn từ Mỹ, được gọi là "tống tiền xanh" (greenmail), và cực kỳ không được các cổ đông lớn của doanh nghiệp chào đón.

Trên thị trường vốn Hong Kong, Lưu Loan Hùng chính là một cao thủ trong lĩnh vực này.

Đầu năm 1985, mâu thuẫn giữa Lưu Loan Hùng và một cổ đông sáng lập khác của Ái Mỹ Cao là Lương Anh Vĩ không thể hàn gắn.

Lưu bán tháo cổ phần của mình cho các quỹ đầu tư, mang theo một khoản tiền lớn "về hưu".

Nhưng không lâu sau khi ông ta rời đi, sản phẩm của công ty Ái Mỹ Cao dưới sự điều hành của Lương Anh Vĩ bị tồn kho nghiêm trọng, giá cổ phiếu sụt giảm.

Lưu Loan Hùng nhân cơ hội đó đã mua vào một lượng lớn cổ phần của Ái Mỹ Cao trên thị trường, tung ra chiêu "sư tử quay đầu", một lần nữa nắm lại quyền lực.

Cú ra vào này của Lưu Loan Hùng, lượng cổ phần trong tay không

đổi, nhưng nhờ bán cao mua thấp đã kiếm được hơn 200 triệu đô la Hong Kong, thành danh chỉ sau một trận.

Trận chiến thực sự làm nên tên tuổi của Lưu Loan Hùng là vụ thâu tóm Hoa Nhân Trí Nghiệp.

Khi đó, rất nhiều người không coi trọng vụ thâu tóm này, nhưng hai tháng sau, Lưu Loan Hùng lại tạo ra kỳ tích, hai gia tộc lớn Phùng Bình Sơn và Lý Quan Xuân lần lượt bị đá khỏi cuộc chơi, phải dâng Hoa Nhân Trí Nghiệp hai tay.

Kể từ đó, danh tiếng "tay súng bắn tỉa trên thị trường chứng khoán" của họ Lưu ngày càng vang dội.

Bất cứ cổ phiếu nào Lưu Loan Hùng nhúng tay vào đều chắc chắn tăng mạnh, thậm chí chỉ cần dính líu đến tên ông ta thôi cũng đã thay da đổi thịt.

Thị trường từng có tin đồn Lưu Loan Hùng sẽ thâu tóm ngân hàng Đông Á, ngày hôm sau cổ phiếu của ngân hàng Đông Á liền tăng vọt như ngựa hoang thoát cương.

Các cổ đông lớn của doanh nghiệp đều tránh Lưu Loan Hùng như tránh tà, trong khi các nhà đầu tư nhỏ lẻ lại sùng bái ông ta hết mực.

Giá cổ phiếu của Vô tuyến luôn rất ổn định, vốn không đủ điều kiện để bị tấn công.

Nhưng trong khoảng thời gian Thiệu Dật Phu thoái vị và Lâm Hựu Luân nhậm chức, cổ phần của Vô tuyến sẽ xuất hiện một số tình huống bất ổn, điều này đã tạo cơ hội cho những kẻ săn cổ phiếu.

Đương nhiên, thủ đoạn của Lưu Loan Hùng trên thị trường chứng khoán dù cao minh đến đâu, muốn tấn công một doanh nghiệp niêm yết có thành tích tốt, giá trị thị trường gần chục tỷ đô la Hong Kong như Vô tuyến, chỉ dựa vào thực lực tài chính của bản thân ông ta là

không đủ.

Vì vậy, ông ta mới muốn tích cực lôi kéo Lâm Kiện Nhạc nhập cuộc.

Lâm Kiện Nhạc tuy có động lòng, nhưng loại chuyện cần rút ra hàng trăm triệu vốn này, anh ta không thể tùy tiện quyết định được. "Cổ phần của Vô tuyến, phần lớn đều nằm trong tay mấy vị cổ đông lớn, lượng lưu thông trên thị trường không nhiều.

Kể cả chúng ta mua hết số cổ phiếu này, chỉ cần các cổ đông lớn khác đều ủng hộ Lâm Hựu Luân, thì vẫn chẳng làm nên chuyện gì." Lưu Loan Hùng cười thờ ơ. "Lâm Hựu Luân vào Vô tuyến, ngoài Thiệu Dật Phu ra, các cổ đông khác trong lòng chắc chắn đều đồng ý sao?

Thôi được, cho dù những người đó đều bị Lâm Hựu Luân lôi kéo, nhưng Thiệu Dật Phu có chắc sẽ đứng về phía Lâm Hựu Luân không?

Chẳng lẽ Thiệu Dật Phu không muốn bán số cổ phần trong tay mình với giá tốt hơn sao?" Mắt Lâm Kiện Nhạc sáng lên, "Ý của ông Lưu là..." Lưu Loan Hùng gật đầu. "Chúng ta ra tay tấn công giá cổ phiếu của Vô tuyến, trong mắt Thiệu Dật Phu chẳng qua chỉ là gây thêm chút phiền phức cho Lâm Hựu Luân khi vào Vô tuyến mà thôi.

Chỉ cần chúng ta thành công, giá cổ phiếu bị đẩy lên cao, Thiệu Dật Phu và các cổ đông khác cũng được hưởng lợi theo.

Còn nếu chúng ta thất bại, họ cũng chẳng mất mát gì...

Tọa sơn quan hổ đấu, sau đó ngồi mát ăn bát vàng, chỉ cần họ không ngốc thì đều biết nên chọn thế nào!" "Vậy lỡ như Lâm Hựu Luân nhìn thấu kế hoạch của chúng ta, trực tiếp từ bỏ kế hoạch thâu tóm Vô tuyến, vậy chẳng phải chúng ta công cốc sao?" Lâm Kiện Nhạc lại nêu ra một khả năng khác.

Lưu Loan Hùng lắc đầu, "Khả năng này rất nhỏ.

Tôi đã nghiên cứu kỹ lưỡng bố cục sản nghiệp của Lâm Hựu Luân tại Hong Kong, Vô tuyến là một mắt xích rất quan trọng trong kế hoạch của cậu ta, không dễ dàng để xảy ra sai sót...

Đương nhiên, lùi một bước mà nói, nếu Lâm Hựu Luân thật sự rút lui, chúng ta có thể tiến thêm một bước để giành quyền kiểm soát Vô tuyến.

Trở thành chủ nhân của một đài truyền hình như Vô tuyến, chẳng phải đây chính là tâm nguyện bấy lâu của cậu Lâm và cha cậu, ông Lâm Bạch Hân sao?" Câu nói cuối cùng của Lưu Loan Hùng quả thực đã đánh trúng tim đen của Lâm Kiện Nhạc.

Anh ta biết cha mình, Lâm Bạch Hân, luôn rất hứng thú với việc kinh doanh đài truyền hình, việc rút khỏi Á thị thực sự là một hành động bất đắc dĩ.

Những năm qua, Á thị dưới tay Lâm Bạch Hân đã có nhiều khởi sắc, tài chính cũng chuyển từ lỗ sang lãi, nhưng nền tảng quá yếu, thời vận không tốt, lại gặp phải một Vô tuyến đã thành thế lớn, nên luôn bị chèn ép trong cạnh tranh.

Bây giờ có cơ hội vào Vô tuyến, việc thuyết phục Lâm Bạch Hân sẽ dễ dàng hơn rất nhiều, và ông cũng dễ bị thuyết phục.

Có được sự ủng hộ của cha, Lâm Kiện Nhạc càng thêm tự tin.

Lưu Loan Hùng nhấp một ngụm cà phê, "Tôi đã nói nhiều như vậy, không biết ý cậu Lâm thế nào?" "Chuyện này tôi còn phải bàn bạc với cha tôi rồi mới có thể trả lời ông Lưu được." Lâm Kiện Nhạc do dự đáp.

Lưu Loan Hùng giơ ly cà phê lên, "Vậy tôi xin chờ tin tốt của cậu Lâm!" --- "Hồ đồ!" Lâm Bạch Hân đập bàn, chỉ vào Lâm Kiện Nhạc

mà mắng tới tấp. "Con tưởng mọi chuyện đơn giản như lời Lưu Loan Hùng nói sao?

Các cổ đông khác có thể sẽ tọa sơn quan hổ đấu, nhưng Thiệu Dật Phu tuyệt đối sẽ đứng về phía Lâm Hựu Luân.

Ông ta ngay cả quyền kiểm soát cũng nhượng ra, sao lại đi quan tâm chút lợi nhỏ từ việc giá cổ phiếu tăng?

Thiệu Dật Phu tại sao lại mua 5% cổ phần của Gia Nghị Viện Tuyến từ tay chúng ta?

Chẳng phải là để mở đường chấn hưng Thiệu thị Điện ảnh sao?

Sao có thể trở mặt với Lâm Hựu Luân vào lúc này?

Nếu các người ép Lâm Hựu Luân rút lui, chẳng khác nào phá hỏng chuyện tốt của Thiệu Dật Phu, con nghĩ ông ta sẽ đồng ý sao?" "Thiệu Dật Phu giúp Lâm Hựu Luân, nhưng các cổ đông khác chưa chắc đã làm vậy.

Chúng ta chỉ cần lôi kéo họ về phía mình, hẳn là vẫn có cơ hội thành công." Lâm Kiện Nhạc nhỏ giọng phản bác. "Chuyện vào Vô tuyến con đừng mơ tưởng nữa.

Kể cả Lâm Hựu Luân từ bỏ, Thiệu Dật Phu cũng sẽ không đồng ý." Lâm Bạch Hân phất tay, rồi lại chuyển giọng: "Đương nhiên cha cũng không nói kế hoạch này của Lưu Loan Hùng không khả thi.

Chỉ cần nắm bắt được chừng mực, khiến Lâm Hựu Luân phải chảy thêm chút máu vẫn là có thể." Lâm Kiện Nhạc nghe xong mừng rỡ. "Vậy là cha đồng ý rồi?" Lâm Bạch Hân gật đầu.

Ông biết con trai mình liên tục thất bại dưới tay Lâm Hựu Luân, trong lòng luôn uất ức.

Nếu không để nó ra tay đối phó Lâm Hựu Luân một lần, chuyện

này sẽ trở thành tâm bệnh của nó.

Lần này Lâm Kiện Nhạc liên thủ với Lưu Loan Hùng khả năng thành công rất lớn, nên Lâm Bạch Hân bằng lòng để con trai thử một phen. "Lưu Loan Hùng là người có tầm nhìn và năng lực không tồi.

Chuyện này các con hãy bàn bạc kỹ lưỡng lại.

Cha đoán Thiệu Dật Phu và Lâm Hựu Luân hoàn thành giao dịch cổ phần cũng vào khoảng nửa đầu năm sau, thời gian cho các con vẫn còn rất dư dả.

Chương 927

Nhưng con phải nhớ, được thì phải biết dừng, tuyệt đối đừng tham lam nghĩ rằng có thể nuốt chửng Vô tuyến, nếu không rất dễ để Lâm Hựu Luân tìm được cơ hội phản công!" Những lời này của Lâm Bạch Hân rất già dặn và chín chắn.

Lâm Kiện Nhạc bề ngoài tỏ ra khiêm tốn lắng nghe, nhưng trong lòng lại thấy cha mình quá bảo thủ.

Lần này đã ra tay với Lâm Hựu Luân, sao cũng phải chơi một ván lớn.

Rời khỏi văn phòng Lâm Bạch Hân, vẻ u ám mấy ngày nay trên mặt Lâm Kiện Nhạc tan biến, hiếm hoi nở một nụ cười đã lâu không thấy.

Nữ thư ký xinh đẹp của Lâm Bạch Hân đi ngang qua, Lâm Kiện Nhạc nhân cơ hội vỗ một cái vào cặp mông căng tròn của cô. "Tối nay chỗ cũ, không gặp không về!" --- "Đạo diễn Lưu, hôm nay chúng ta quay gì vậy?" Vương Tổ Hiền giơ tay quơ quơ trước mặt Lưu Trấn Vĩ, lúc này ông mới hoàn hồn. "Cô Vương, hôm nay chúng ta quay..." Lưu Trấn Vĩ nói đến đây thì nghẹn lời.

Hôm nay quay gì ông cũng chưa nghĩ ra, vì tên Vương Gia Vệ kia đến giờ vẫn chưa gửi kịch bản qua. "Hôm nay không lẽ lại không phải làm gì cả chứ?" Vương Tổ Hiền nhíu mày hỏi. "Cô Vương, cô cũng biết gần đây Hoàn Á gặp chút vấn đề, vốn đầu tư cho bộ phim này của tôi bị cắt giảm rất nhiều, kịch bản phải làm lại hết.

Hay là cô cho tôi thêm một ngày nữa, bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ ưu tiên quay phần của cô trước, ba ngày là xong!" Lưu Trấn Vĩ bất đắc dĩ đối phó. "Vậy được rồi!" Vương Tổ Hiền gật đầu, xoay người

định đi thì bị Lưu Trấn Vĩ gọi lại từ phía sau. "Cô Vương, hai ngày gần đây cô có gặp anh Lâm không?" "Có gặp, tối qua chúng tôi còn ăn cơm cùng nhau.

Sao vậy?" Vương Tổ Hiền khó hiểu hỏi.

Lưu Trấn Vĩ do dự một lúc, cuối cùng vẫn quyết định nói ra chuyện đó. "Chuyện là thế này, hôm qua tôi ở một quán cà phê gặp Lâm Kiện Nhạc..." Nghe đến tên Lâm Kiện Nhạc, Vương Tổ Hiền lập tức sa sầm mặt, "Tôi và người này không có bất cứ quan hệ gì, ông nhắc đến hắn ta với tôi làm gì?" "Không phải, ý tôi là Lâm Kiện Nhạc đã gặp một người trong quán cà phê đó, người đó có thể sẽ gây trở ngại cho anh ấy." Sắc mặt Vương Tổ Hiền lúc này mới dịu đi một chút, nhưng trong mắt vẫn đầy vẻ nghi ngờ. "Ai?" "Lưu Loan Hùng!" "Là ông ta sao?" Vương Tổ Hiền hơi sững người.

Chuyện khúc mắc giữa Lâm Hựu Luân và Lưu Loan Hùng, cô ít nhiều cũng có nghe qua.

Điều khiến cô không vui chỉ là nguyên do của chuyện này hoàn toàn là vì một người phụ nữ.

Lưu Trấn Vĩ thấy sắc mặt Vương Tổ Hiền lúc nắng lúc mưa, lập tức ý thức được rằng mình không nên nói chuyện này với cô.

Tuy ý định ban đầu của ông là muốn thông qua Vương Tổ Hiền để Lâm Hựu Luân biết chuyện, nhưng ông lại quên mất rằng Vương Tổ Hiền sẽ vì thế mà ghen tuông, như vậy tình hình ngược lại càng trở nên phức tạp. "Được rồi, chuyện này tôi sẽ nói cho anh ấy biết." Vương Tổ Hiền biết Lâm Kiện Nhạc và Lưu Loan Hùng tụ lại với nhau, đối với Lâm Hựu Luân chắc chắn không phải chuyện tốt.

Vì vậy ghen thì ghen, nhưng cô vẫn phân biệt được nặng nhẹ.

Rời khỏi phim trường, Vương Tổ Hiền liền gọi điện cho Lâm

Hựu Luân, kể cho anh nghe chuyện này, không nói thêm một lời thừa thãi nào, xét cho cùng vẫn là do ghen tuông.

Lâm Hựu Luân cúp điện thoại, khẽ nhíu mày.

Không phải vì chút cảm xúc nhỏ nhặt của Vương Tổ Hiền, mà là vì Lâm Kiện Nhạc và Lưu Loan Hùng đi cùng nhau, chuyện này dù sao cũng có chút đau đầu.

Lâm Hựu Luân đang suy nghĩ về những tình huống có thể xảy ra khi Lâm Kiện Nhạc và Lưu Loan Hùng hợp tác, cửa phòng hóa trang đột nhiên bị đẩy mạnh, Vương Tinh mặt mày lo lắng bước vào. "Lão đại, anh nghe điện thoại xong chưa?

Anh mà không quay lại, bên kia Củng Lợi và Lý Gia Hân sắp cãi nhau đến nơi rồi!" Lâm Hựu Luân có chút đau đầu xoa xoa thái dương, "Lại sao nữa?" "Tranh phòng hóa trang, một người không chịu nhường một người!" Vương Tinh mặt mày buồn bực, "Anh mau nghĩ cách đi!

Hai vị tổ tông này cứ dăm bữa nửa tháng lại giận dỗi như vậy, bộ phim này còn có thể quay xong đúng hạn không?" Lâm Hựu Luân suy nghĩ một lát rồi nói: "Được rồi, ngày mai tập trung quay xong hết cảnh của Reis, như vậy sau này hai người họ không cần gặp nhau nữa." Vương Tinh gật đầu.

Phần diễn của Lý Gia Hân trong bộ phim 《Tôi biết lòng phụ nữ》 không nhiều, cách này của Lâm Hựu Luân ông đã sớm muốn dùng rồi, nhưng chuyện này chỉ có Lâm Hựu Luân đi nói với Lý Gia Hân mới được, người khác đi nói đều sẽ làm mất lòng đối phương.

Xảy ra chuyện như vậy, Lâm Hựu Luân đành phải tạm gác chuyện của Lâm Kiện Nhạc và Lưu Loan Hùng sang một bên, cùng Vương Tinh đến hiện trường.

Trợ lý của Lý Gia Hân chặn ở cửa phòng hóa trang, kiên quyết đòi để Lý Gia Hân dùng trước, còn trợ lý của Củng Lợi cũng không chịu kém cạnh, đang tranh luận với đối phương.

Lý Gia Hân và Củng Lợi khoanh tay đứng một bên, rõ ràng là đang chống lưng cho trợ lý của mình.

Động tĩnh bên này không nhỏ, nhanh chóng thu hút không ít người đến xem náo nhiệt, nhưng người thực sự lên khuyên can lại chẳng có mấy ai.

Sau khi Lâm Hựu Luân đến, những người vây quanh tự giác nhường cho anh một lối đi.

Thấy Lâm Hựu Luân tới, Lý Gia Hân lập tức tiến lên, ôm lấy cánh tay anh nói: "Tôi quay xong cảnh này còn phải vội đi tham gia một sự kiện thương mại, vốn dĩ định dùng phòng hóa trang trước một chút, nhưng cô ta lại không đồng ý." "Tôi đóng bộ phim này, mỗi ngày phải thay 3, 4 bộ quần áo, một nửa thời gian đều dùng để hóa trang và tạo hình.

Tôi thông cảm cho cô ta, nhưng ai thông cảm cho tôi?" Củng Lợi không chịu thua kém phản pháo.

Để tạo ra một hình tượng phụ nữ công sở thời thượng khác biệt, đồng thời xoay chuyển hình ảnh quê mùa của phụ nữ Đại lục trong mắt người Hong Kong, Củng Lợi trong bộ phim này chỉ riêng trang phục tạo hình đã có mấy chục bộ, từ đồ công sở, đầm V-sâu, đầm da báo, đầm dạ hội gợi cảm, áo choàng tắm màu trắng...

đều có đủ cả.

Quần áo, giày dép, kính mắt đều phải thử đi thử lại, và phải qua sự lựa chọn kỹ lưỡng của chuyên gia tạo hình cùng nhân viên hiện trường, yêu cầu vô cùng nghiêm ngặt, ngay cả chi tiết sợi tóc cũng

phải chú ý đến, mỗi ngày chỉ riêng việc hóa trang, thử đồ đã tốn rất nhiều thời gian.

Thấy hai người không ai chịu nhường ai, Lâm Hựu Luân cảm thấy đầu óc quay cuồng. "Được rồi, Reis, cô đến phòng nghỉ của tôi hóa trang đi.

Sau này phòng hóa trang này sẽ do Củng Lợi dùng riêng.

Mọi người nghe rõ cả chưa?" Trong lời nói của Lâm Hựu Luân mang theo một chút uy quyền không cho phép nghi ngờ.

Lý Gia Hân bĩu môi nhưng không nói thêm gì nữa, Củng Lợi đương nhiên cũng không có ý kiến gì.

Thấy sự việc được giải quyết, Vương Tinh vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người. "Được rồi, mọi người ai làm việc nấy đi, đừng tụ tập ở đây nữa!" Sau khi mọi người giải tán, Vương Tinh cũng chuẩn bị đi, nhưng Lâm Hựu Luân đã gọi ông lại. "Anh đợi một chút, cảnh quay hôm nay cần phải sửa lại một chút, chúng ta qua bên kia nói chuyện!" Lâm Hựu Luân kéo Vương Tinh đang định mở miệng, không ngoảnh đầu lại mà đi thẳng.

Lý Gia Hân có chút không cam lòng dậm chân, quay đầu nhìn Củng Lợi một cái, gọi trợ lý của mình rồi cũng bỏ đi.

Củng Lợi khoanh tay nhìn bóng lưng Lâm Hựu Luân rời đi, thầm nghĩ lần này coi như hời cho tên này, may mà hắn còn biết chiếu cố mình một chút, nếu không chuyện hôm nay tuyệt đối không xong như vậy đâu.

Đi qua góc tường, xác định cả Củng Lợi và Lý Gia Hân đều không nhìn thấy bên này, Lâm Hựu Luân mới buông Vương Tinh ra, rồi thở phào một hơi dài.

Vương Tinh đến lúc này vẫn chưa hoàn hồn, mở miệng hỏi:

"Cảnh hôm nay chúng ta chẳng phải đã bàn xong rồi sao?" Lâm Hựu Luân bực mình liếc Vương Tinh một cái, "Nếu không nói vậy, tôi có thoát thân được không?" Vương Tinh sững người, rồi lập tức hiểu ra ý của Lâm Hựu Luân.

Vừa khâm phục kinh nghiệm phong phú của Lâm Hựu Luân trong việc đối phó với những chuyện thế này, Vương Tinh lại nhớ ra một chuyện khác. "Phải rồi, trong bộ phim này anh thật sự định mặc quần tất lưới màu đen, tô son môi, rồi còn phải mặc áo ngực phụ nữ nữa sao?" "Nếu không thì anh nghĩ sao?" Lâm Hựu Luân bất lực nhún vai.

Khi thiết kế kịch bản, anh không hề nghĩ rằng mình sẽ đóng vai nam chính.

Mà đoạn kịch bản này lại vô cùng quan trọng trong cả bộ phim, liên quan đến việc nam chính có được năng lực đặc biệt nghe lén được suy nghĩ của phụ nữ, cho nên dù không muốn cũng đành phải cắn răng chấp nhận.

Chương 928

"Nghĩ thoáng ra đi, cứ coi như là hi sinh vì nghệ thuật!" Vương Tinh có chút đồng cảm vỗ vỗ vào cánh tay Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân lườm gã mập Vương một cái, bực bội nói: "Anh cũng nói như vậy với mấy nữ diễn viên đóng phim cấp ba đúng không?" Vương Tinh cười hề hề, mặt dày nói: "Thật ra cũng giống nhau cả thôi mà!" Lâm Hựu Luân giơ tay làm bộ muốn đánh, Vương Tinh vừa giơ tay đỡ, vừa vội vàng chuồn đi. --- "Cảnh quay tiếp theo vô cùng quan trọng, mà các anh đều là những người tôi tin tưởng nhất trong đoàn phim này.

Có vài lời tôi phải nói rõ trước.

Lát nữa quay phim, mỗi người phải chịu trách nhiệm tốt công việc của mình, đặc biệt là không được cười trong quá trình quay.

Ai cười tôi sẽ sa thải người đó, chuyện này tuyệt đối không phải đùa với các anh đâu!" Trong phòng, Vương Tinh đang sắp xếp công việc cuối cùng cho tổ quay phim.

Lúc này, vẻ mặt ông hiếm khi nghiêm túc, không hề khiến người ta nghi ngờ những lời ông vừa nói chỉ là nói đùa.

Nhiếp ảnh gia, chuyên gia ánh sáng và ba nhân viên hậu trường trong phòng đều nghiêm túc gật đầu.

Họ đều đã đọc kịch bản, biết rằng cảnh quay tiếp theo Lâm Hựu Luân phải "hi sinh" rất lớn.

Để không ảnh hưởng đến diễn xuất của Lâm Hựu Luân, việc Vương Tinh đưa ra quy định như vậy là hết sức bình thường. "Bao gồm cả tôi sao?" Giọng của Củng Lợi đột nhiên vang lên từ phía cửa.

Mọi người cùng quay đầu nhìn về phía cô. "Cô Củng, cảnh quay hôm nay của cô không phải đã xong hết rồi sao?

Sao vậy, còn chưa về nghỉ ngơi à?" Vương Tinh lập tức thay đổi sang vẻ mặt tươi cười, nhưng trong lòng lại thầm chửi rủa, là tên khốn nào đã tiết lộ tin tức, lại có thể dẫn Củng Lợi đến đây. "Tôi muốn quan sát diễn xuất của nam chính, điều này chắc không vi phạm quy định của đoàn phim chứ?" Khi Củng Lợi nói chuyện với Vương Tinh, ánh mắt cô cứ liên tục tìm kiếm trong phòng, không thấy bóng dáng Lâm Hựu Luân, có chút thất vọng.

Vương Tinh lập tức lộ vẻ khó xử, "Có thể thì có thể, nhưng mà..." "Không được cười trong quá trình quay!" Củng Lợi lặp lại lời Vương Tinh vừa nói, sau đó Vương Tinh gật đầu.

Củng Lợi lại đột nhiên hỏi một câu: "Vậy nếu không nhịn được thì phải làm sao?" Vương Tinh á khẩu, thầm nghĩ trong lòng: cô đang chơi tôi đấy à?

Củng Lợi lại bật cười, "Được rồi, tôi đùa thôi.

Lát nữa quay, tôi sẽ đứng một bên xem, đảm bảo không cười!" Vương Tinh thực sự có chút nghi ngờ lời hứa của Củng Lợi, nhưng ông lại không thể thực sự đuổi cô đi, chỉ có thể cầu nguyện rằng đối phương sẽ không gây ra sự cố gì trong lúc quay phim.

Lâm Hựu Luân trang điểm xong bước tới, thấy Củng Lợi cũng có mặt tại hiện trường, lập tức ném cho Vương Tinh một ánh mắt nghi hoặc.

Vương Tinh cười khổ lắc đầu, ý nói chuyện này không phải do ông sắp xếp.

Vì sắp bắt đầu quay, Lâm Hựu Luân cũng không hỏi thêm về chuyện này nữa.

Anh đứng trước ống kính, bảng clapperboard đóng lại, cảnh quay chính thức bắt đầu.

Lâm Hựu Luân tay cầm một chai rượu vang, đầu tiên lấy ra một chiếc quần tất lưới màu đen từ trong hộp, cầm lên sờ sờ, cảm giác không tồi.

Đến lúc định mặc vào, anh lại nhíu mày.

Củng Lợi đứng một bên lặng lẽ quan sát.

Ban đầu cô muốn xem Lâm Hựu Luân mặc đồ nữ, tô son sẽ trông như thế nào, nhưng dần dần cô lại phát hiện, diễn xuất của Lâm Hựu Luân quả thực rất đạt, đặc biệt là sự thay đổi trên nét mặt, cảm giác không giống như đang diễn, mà như thể anh chính là nhân vật nam chính Tôn Tử Cương vậy.

Đương nhiên, đây không phải vì kỹ năng diễn xuất của Lâm Hựu Luân tốt đến đâu, mà là vì nhân vật Tôn Tử Cương này rất giống với bản thân anh, diễn xuất tự nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Trong lúc Củng Lợi đang ngẩn người, Lâm Hựu Luân đã mặc xong quần tất, chân cũng đã đi giày cao gót, lúc này đang nghiên cứu một hộp thuốc tránh thai.

Anh bóc viên thuốc ra, tung lên như ăn đậu phộng, chuẩn bị dùng miệng để bắt, chỉ là lúc tung hơi dùng sức quá, điểm rơi không nắm chắc, cuối cùng viên thuốc đập vào mũi anh. "Dừng!" Chuyên gia trang điểm chờ sẵn bên cạnh vội vàng tiến lên dặm lại lớp trang điểm cho Lâm Hựu Luân, còn Vương Tinh thì bước tới bàn bạc với anh. "A Luân, cảnh quay ăn thuốc này nếu không được, chúng ta có thể dùng kỹ thuật cắt ghép.

Quay một cảnh anh tung viên thuốc lên, sau đó quay một cảnh viên thuốc rơi vào miệng anh, như vậy là OK rồi, đỡ phải chúng ta cứ lặp

đi lặp lại ở đây." Lâm Hựu Luân cũng cảm thấy cách này của Vương Tinh khả thi, gật đầu đồng ý.

Xong cảnh ăn thuốc tránh thai, việc quay phim tiếp theo dễ dàng hơn nhiều.

Lâm Hựu Luân nghe nhạc, uống rượu vang, đi giày cao gót khiêu vũ trong phòng khách, cuối cùng không cẩn thận trượt chân ngã vào bồn tắm đầy nước, còn kéo theo cả chiếc máy sấy tóc đang cắm điện vào cùng.

Ngay khoảnh khắc Lâm Hựu Luân ngã xuống nước, Vương Tinh lập tức hô dừng, sau đó nhân viên hai bên vội vàng tiến lên đỡ Lâm Hựu Luân ra khỏi bồn tắm, hai người cùng nhau dùng khăn lau khô nước trên người anh.

Củng Lợi lúc này mới khoanh tay bước tới.

Lâm Hựu Luân ngẩng đầu, thấy Củng Lợi liền cười hỏi: "Thế nào, tôi diễn cũng không tệ chứ?" "Tàm tạm." Củng Lợi vốn định khen Lâm Hựu Luân vài câu, nhưng thấy anh đắc ý như vậy, liền lập tức đổi giọng, lời đánh giá từ "không tệ" biến thành "đạt yêu cầu". "Không thể nào, trong mắt cô tôi tệ đến vậy sao?

Cảnh này tôi đã nghiền ngẫm rất lâu đấy." Lâm Hựu Luân cười khổ nói.

Củng Lợi không nỡ đả kích sự tự tin của Lâm Hựu Luân, liền gật đầu nói: "Nếu xét theo tiêu chuẩn của một diễn viên chuyên nghiệp, anh quả thực còn kém xa.

Nhưng với tiêu chuẩn của một diễn viên nghiệp dư, anh làm đã rất tốt rồi!" "Tôi có thể hiểu đây là lời khen của cô không?" "Tùy anh!" Củng Lợi nhún vai.

Cuối cùng, hai người nhìn nhau cười.

Lâm Hựu Luân và Củng Lợi ngồi cạnh nhau trước quầy bar, ly rượu trong tay khẽ chạm vào nhau.

Củng Lợi uống một ngụm rượu, sau đó nhìn Lâm Hựu Luân rất nghiêm túc và nói: "Thật ra anh diễn rất tốt." "Lời này tôi nhớ cô đã nói rồi mà, sao vậy, còn muốn khen tôi thêm lần nữa à?" Lâm Hựu Luân đặt ly rượu xuống, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đắc ý, "Tôi là người rất dễ kiêu ngạo, nên không thể khen thường xuyên được!" Có lẽ là do đã uống rượu, ánh mắt Củng Lợi có chút mơ màng, giọng điệu cũng mờ ám hơn thường ngày rất nhiều. "Tối nay đến chỗ tôi không?" Lâm Hựu Luân nắm lấy tay Củng Lợi, khẽ nói bên tai cô: "Nếu bây giờ tôi muốn thì sao?" "Vậy thì anh đi chết đi!" Củng Lợi đáp lại một câu đầy trả đũa.

Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Thôi được, tôi đùa thôi, chúng ta đi khiêu vũ nhé!" Hôm nay là ngày đóng máy của phim 《Tôi biết lòng phụ nữ》, Lâm Hựu Luân đặc biệt bao trọn một quán bar để ăn mừng, mọi người đều chơi rất vui.

Lâm Hựu Luân kéo Củng Lợi vào sàn nhảy, mọi người xung quanh rất tự giác nhường cho hai người một khoảng không gian nhỏ.

Tối nay Củng Lợi mặc một chiếc váy dài hai dây gợi cảm, để lộ nửa bầu ngực căng tròn.

Khi hai người khiêu vũ dán sát, cơ thể gần như dính chặt vào nhau, Lâm Hựu Luân càng không khách khí mà nhân cơ hội nhảy múa để sờ soạng khắp người cô.

Rất nhanh Củng Lợi đã có phản ứng, ánh mắt cũng trở nên nóng bỏng. "Ở đây có nhà vệ sinh không?" Củng Lợi đột nhiên ngẩng đầu, dừng bước nhảy và hỏi.

Lâm Hựu Luân hơi sững người, rồi lập tức hiểu ra ý của cô. "Đương nhiên, tôi đưa em đi!" Một đôi nam nữ đang hừng hực lửa

tình trước sau rời khỏi sàn nhảy, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Bên cạnh Vương Tinh có hai cô gái tiếp rượu ngồi hai bên, trên má phải còn có một vết son môi đỏ.

Lúc này ông đang cùng người bên cạnh chơi trò oẳn tù tì, đang lúc cao hứng thì phó đạo diễn của đoàn phim tìm đến, cúi người nói nhỏ bên tai ông vài câu.

Vương Tinh đang từ một gương mặt tươi cười rạng rỡ, sau khi nghe xong lại trở nên lạnh như băng.

Chương 929

"Bảo vệ của quán bar này ăn hại à?

Lại để cho phóng viên trà trộn vào!" "Hôm nay người quá đông, họ cũng không có cách nào phân biệt được ai là người trong đoàn phim, nên cứ thế cho vào cả.

Nhưng người của chúng ta phát hiện sớm, đã đuổi hết bọn họ ra ngoài rồi." Phó đạo diễn vội vàng giải thích.

Sắc mặt Vương Tinh lúc này mới dịu đi một chút. "Đã kiểm tra máy ảnh, máy ghi âm của bọn họ chưa?" Phó đạo diễn gật đầu, "Lúc đuổi họ đi, phim trong hai cái máy ảnh đều bị chúng ta lấy ra rồi, chắc là không có vấn đề gì đâu." "Bảo mấy tên ở cửa canh chừng cẩn thận vào, tôi không muốn ngày mai tất cả chúng ta cùng lên báo đâu!" Vương Tinh ném lại một câu, đang chuẩn bị quay lại tiếp tục chơi trò chơi với hai cô gái tiếp rượu thì đột nhiên nhớ ra một chuyện. "Phải rồi, có thấy A Luân đang làm gì không?" "Vừa nãy anh ấy và cô Củng uống rượu ở quầy bar, sau đó hình như họ đi khiêu vũ.

Bây giờ không thấy người đâu, chắc là họ vẫn đang ở cùng nhau." Lời này của phó đạo diễn có chút hàm hồ, nhưng Vương Tinh lại nghe hiểu. "Được rồi, tôi biết rồi, cậu cũng đi chơi đi!

Lát nữa thấy A Luân thì nhớ qua báo tôi một tiếng." --- Sáng sớm hôm sau, Vương Tinh bị Lâm Hựu Luân gọi đến văn phòng.

Một tờ báo bị ném trước mặt Vương Tinh.

Lâm Hựu Luân ngồi sau bàn làm việc, kéo lỏng chiếc cà vạt có chút thắt chặt, để lộ vết hôn rõ ràng trên cổ.

Có thể thấy đêm qua anh và Củng Lợi đã chơi rất vui, nhưng tâm

trạng lúc này của anh lại không hề vui vẻ. "Anh không phải nói phim trong máy ảnh của phóng viên đều bị thu rồi sao?

Chuyện này anh giải thích với tôi thế nào?" Vương Tinh nhìn thoáng qua tấm ảnh Lâm Hựu Luân và Củng Lợi khiêu vũ dán sát trên báo, sắc mặt trông rất khó coi. "Tôi cũng không biết đám phóng viên đó lại còn giấu một tay như vậy." Lâm Hựu Luân hít một hơi thật sâu, "Vậy anh nói bây giờ phải làm sao?" Vương Tinh suy nghĩ một chút, "Hay là chúng ta tương kế tựu kế, nói thẳng đây là ảnh trong phim.

Dù sao trong bộ phim này quả thực có một đoạn quay ở quán bar, như vậy tin tức này sẽ biến thành quảng cáo giúp chúng ta." "Lại chiêu này à?" "Vì chiêu này hiệu quả mà!" Vương Tinh nhấn mạnh.

Đây không phải là Vương Tinh lười biếng không chịu nghĩ cách mới, mà là mấy bộ phim trước đây Lâm Hựu Luân đóng chính, cơ bản đều có tình huống lợi dụng scandal với nữ chính trong phim để tuyên truyền, và chiêu này trăm lần như một đều hiệu quả.

Đối mặt với những tin tức như vậy, bạn càng không thừa nhận, sự nhiệt tình đào sâu của giới truyền thông càng cao.

Ngược lại, khi bạn thẳng thắn thừa nhận, nói rằng đây là nhu cầu quảng bá phim, giới truyền thông lại dễ dàng bỏ qua.

Họ có nhận được phí quảng cáo từ đoàn phim đâu, việc gì phải giúp các người quảng cáo không công?

Lâm Hựu Luân do dự một chút, cũng cảm thấy không có cách nào tốt hơn, bèn gật đầu.

Được Lâm Hựu Luân đồng ý, Vương Tinh quay về liền bắt đầu thông qua các mối quan hệ của mình trong giới truyền thông để tung tin, thanh minh rằng những bức ảnh được cho là Lâm Hựu Luân và Củng Lợi khiêu vũ nóng bỏng trong quán bar chẳng qua chỉ là ảnh

trong phim 《Tôi biết lòng phụ nữ》, đồng thời còn tung ra vài tấm ảnh khác được quay tại quán bar trong phim.

Tuy tờ báo tung tin vẫn khăng khăng rằng những bức ảnh này đều được chụp trong đời thực, nhưng ngày càng có nhiều người bắt đầu tin rằng đây chỉ là một chiêu trò quảng bá trước khi 《Tôi biết lòng phụ nữ》 công chiếu.

Còn về mối quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và Củng Lợi, căn bản không có mấy người thực sự quan tâm.

Chuyện trong làng giải trí vốn dĩ thật thật giả giả, mọi người có thời gian đi suy nghĩ nghiêm túc những chuyện này, chẳng thà bỏ tiền mua vé xem phim để xem Lâm Hựu Luân và Củng Lợi tán tỉnh nhau trong phim còn thú vị hơn. --- Trong văn phòng của Hoàng Lập Thành, Lưu Đạt và Trần Nhiên mỗi người cầm một tờ báo, trang nhất đều đưa tin về 《Tôi biết lòng phụ nữ》. "Lão Hoàng, anh chắc chắn thằng nhóc Lâm Hựu Luân này thật sự đang giúp chúng ta không?" "Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy tên này bề ngoài là giúp chúng ta, nhưng thực chất là đang tạo cơ hội cho chính mình để tán gái." Lưu Đạt và Trần Nhiên lần lượt đưa ra ý kiến của mình, Hoàng Lập Thành chỉ có thể cười khổ. "Phim muốn quay thế nào là chuyện của cậu ta, tôi dù có muốn quản cũng không có năng lực đó!" Lưu Đạt nghe lời Hoàng Lập Thành, cũng cảm thấy mình đã nghĩ nhiều.

Anh ta đặt tờ báo trong tay sang một bên, cười nói: "Thằng nhóc này làm việc, lúc nào cũng thích treo khẩu vị của người khác như vậy!" "Quan trọng là anh còn không đoán được trong hồ lô của cậu ta rốt cuộc bán thuốc gì.

Giống như lần trước quay 《Lưỡi dao châu Âu》, ai có thể ngờ một bộ phim ẩm thực mà lại có thể được cậu ta quay ra có sức ảnh hưởng lớn như vậy." Trần Nhiên cũng gật đầu phụ họa.

Hoàng Lập Thành bưng tách trà đứng dậy từ sau bàn làm việc, "Thấy được cái lớn từ những chi tiết nhỏ, đây chính là chỗ lợi hại của cậu ta.

Cho nên, chúng ta bây giờ ngồi đây đoán mò cũng vô ích, đợi phim công chiếu tự nhiên sẽ rõ ràng thôi!" Lưu Đạt lập tức tiếp lời: "Nếu muốn đi xem phim, vậy chúng ta có nên hỏi cậu ta mấy tấm vé trước không?" "Chúng ta chủ động đi xin, như vậy không hay lắm thì phải?" Trần Nhiên lắc đầu, cảm thấy đề nghị này không ổn. "Vậy anh muốn giống lần trước, đợi hơn một tháng sau mới mua được vé xem 《Lưỡi dao châu Âu》 à?" Lưu Đạt nhắc nhở. "Hai cái này không có tính so sánh lắm chứ? 《Lưỡi dao châu Âu》 được chiếu ở viện bảo tàng khoa học kỹ thuật, một tuần chỉ có mấy suất.

Bộ phim này được công chiếu rộng rãi, vé xem phim chắc sẽ dễ mua thôi." "Cái này khó nói lắm, theo như trên báo xào nấu ồn ào như vậy, vé xem phim ba ngày đầu công chiếu chắc chắn sẽ không dễ mua đâu." Thấy Lưu Đạt và Trần Nhiên sắp cãi nhau vì chuyện này, Hoàng Lập Thành vội vàng ngăn hai người lại, sau đó lấy ra một xấp vé xem phim từ trong ngăn kéo. "Vé xem phim bên Lâm Hựu Luân đã sớm cho người gửi qua rồi, cho nên các anh không cần tranh cãi nữa, lần này ai cũng có phần!" --- Tình hình khi 《Tôi biết lòng phụ nữ》 công chiếu đúng như Lưu Đạt dự đoán, trước cửa các rạp chiếu phim đều xếp hàng dài.

Nguyên nhân ngoài scandal gây sốc giữa Lâm Hựu Luân và Củng Lợi, còn một lý do quan trọng hơn là hai ngày trước nhà sản xuất đã tung ra một tin tức bom tấn trên truyền thông, tuyên bố rằng Lâm Hựu Luân có một màn trình diễn với quy mô lớn trong bộ phim này.

Thông tin này được tung ra, lập tức khiến người ta liên tưởng đủ điều.

Có người đoán Lâm Hựu Luân và Củng Lợi sẽ có cảnh nóng trong phim, nhưng xếp hạng IIA của bộ phim đã ngay lập tức dập tắt suy đoán này.

Ngay lúc mọi người còn đang mơ hồ về chuyện này, nhà sản xuất lại tiết lộ thêm thông tin — Lâm Hựu Luân sẽ giả gái trong phim.

Sự hứng thú của khán giả lập tức được đẩy lên cao.

Mặc dù trong điện ảnh Hong Kong, tình huống nam diễn viên giả gái không hề hiếm gặp, rất nhiều diễn viên hài đều từng có màn trình diễn như vậy.

Ngay cả một ngôi sao võ thuật như Trình Long cũng đã từng khách mời đóng vai một phụ nữ trong phim 《Siêu cấp nhiệm vụ》 của Đường Kế Lễ, đi giày cao gót, mặc quần tất, sơn móng tay, mặc váy... làm đủ mọi thứ, chỉ để mang lại tiếng cười cho khán giả.

Nhưng tình huống của Lâm Hựu Luân lại khác, thân phận của anh quyết định rằng màn trình diễn táo bạo như vậy chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của rất nhiều người, vì vậy đây cũng trở thành một lý do quan trọng khiến nhiều người mua vé vào rạp xem bộ phim này.

Đương nhiên, những khán giả mang theo suy nghĩ này vào rạp cuối cùng đều có chút thất vọng, vì cảnh quay Lâm Hựu Luân giả gái thực chất chỉ có vài đoạn rất ngắn, và anh cũng không thực sự đóng vai phụ nữ, chỉ là dùng một số đồ vật của phụ nữ mà thôi.

Ngược lại, hình ảnh của Củng Lợi trong bộ phim này lại khiến người ta sáng mắt.

Mặc dù công ty của nam chính Tôn Tử Cương quy tụ những mỹ nhân cấp hoa đán như Lý Nhược Đồng, Vạn Ỷ Văn, còn có đại mỹ nhân Lý Gia Hân đóng vai nữ thư ký, nhưng tất cả những điều đó đều không che lấp được khí chất nữ chính của Củng Lợi.

Với thân hình nóng bỏng, ăn mặc thời thượng, Củng Lợi vừa xuất hiện đã lập tức xây dựng được hình tượng nữ hoàng trong lòng khán giả, thay đổi hoàn toàn hình ảnh hoặc là quê mùa đến mức không chịu nổi, hoặc là rụt rè, nhu nhược của phụ nữ Đại lục trong các bộ phim Hong Kong trước đây, mang lại một cảm giác mới mẻ.

Ngoài ra, việc Lợi Trí khách mời đóng vai vợ cũ của nam chính cũng là một điểm sáng lớn của bộ phim.

Dù thời lượng xuất hiện không nhiều, nhưng vẫn gợi lại ký ức của không ít người về mỹ nhân Lợi đã từng gây chấn động làng giải trí Hong Kong năm nào.

Phim công chiếu ba ngày, doanh thu phòng vé dễ dàng vượt qua 10 triệu.

Đối với một bộ phim hài nhẹ nhàng không có nhiều hiệu ứng đặc biệt, cũng không có bất kỳ cảnh hành động đặc sắc nào mà đạt được thành tích như vậy đã là rất tốt rồi.

Quan trọng hơn là, bộ phim này được quay ra, Lâm Hựu Luân cũng coi như đã có một lời giải thích với Hoàng Lập Thành.

Một tuần sau khi 《Tôi hiểu lòng phụ nữ》 công chiếu, Hoàng Lập Thành và Lâm Hựu Luân lại gặp nhau ở chỗ cũ.

Lâm Hựu Luân đã thực hiện lời hứa với Hoàng Lập Thành, đương nhiên Hoàng Lập Thành cũng phải đáp lễ để tỏ lòng cảm tạ.

Chương 930

"Anh Lâm, sự phê duyệt của trung ương đối với kế hoạch xây dựng một phim trường tại Bằng Thành của anh đã chính thức được thông qua.

Nếu có thời gian, anh có thể đích thân sang đó để gặp gỡ chính quyền địa phương, thương lượng về vấn đề chọn địa điểm cho phim trường." Lâm Hựu Luân vẫn luôn chờ đợi tin tức này, nghe Hoàng Lập Thành nói vậy, trong lòng cuối cùng cũng trút được một gánh lo.

Việc xây dựng phim trường, trong một hai năm chỉ có thể dựng lên một bộ khung cơ bản, muốn hoàn thành và đưa vào sử dụng trước khi Hong Kong được trao trả, thời gian đối với Lâm Hựu Luân quả thật có chút eo hẹp.

Lâm Hựu Luân có thể đợi, nhưng Gia Hòa, vốn sẽ bị chính phủ thu hồi phim trường Phủ Sơn Đạo sau khi trao trả, lại không thể đợi được.

Vì vậy, hai ngày sau khi nhận được tin tức chính xác, Lâm Hựu Luân liền lên đường đến Bằng Thành để khảo sát thực địa.

Người phụ trách tiếp đón Lâm Hựu Luân là một phó thị trưởng của Bằng Thành.

Tại buổi tọa đàm, vị phó thị trưởng này chỉ vào bản đồ Bằng Thành, đề xuất hai địa điểm để xây dựng phim trường cho Lâm Hựu Luân.

Hai địa điểm này nằm ở phía đông và phía tây, phía đông là Nam Sơn giáp với vịnh Thâm Quyến, còn phía tây là Nam Úc, cách Hong Kong một eo biển.

Hai địa điểm mà Bằng Thành đưa ra đều có ưu điểm.

Nam Sơn gần cảng Xà Khẩu, giao thông qua lại Hong Kong rất thuận tiện, cũng phù hợp với ý tưởng chọn địa điểm gần của Lâm Hựu Luân.

Nếu phim trường được xây dựng ở đây, ý tưởng ban ngày quay phim ở đại lục, tối về Hong Kong nghỉ ngơi hoàn toàn có thể thực hiện được.

Còn Nam Úc không có điều kiện giao thông thuận lợi, nhưng vì cách xa trung tâm thành phố Bằng Thành nên giá đất thấp hơn, việc mua đất sẽ tương đối dễ dàng hơn một chút.

Lâm Hựu Luân không đưa ra quyết định ngay tại chỗ mà đề nghị cần trở về Hong Kong để bàn bạc thêm với các nhà đầu tư.

Tại quán cà phê của khách sạn Peninsula, ba người Lâm Hựu Luân, Trâu Văn Hoài và Thiệu Nghị Phu hiếm khi tụ họp cùng nhau.

Mặc dù không hài lòng với việc Thiệu Nghị Phu chen chân vào, nhưng kế hoạch xây dựng phim trường Bằng Thành của Lâm Hựu Luân vô cùng hoành tráng.

Gia Hòa tuy không thiếu tiền, nhưng cũng phải cân nhắc áp lực về vốn.

Thiệu thị tham gia vào có thể giảm bớt một phần áp lực cho Gia Hòa, mà phim trường lại do Lâm Hựu Luân chủ đạo, Trâu Văn Hoài cũng không lo phim trường xây xong sẽ bị Thiệu thị hất cẳng.

Điều thực sự khiến Trâu Văn Hoài cảnh giác chính là một loạt bố cục gần đây của Thiệu thị nhắm vào thị trường điện ảnh Hong Kong.

Sau khi giành được 5% cổ phần từ tay Lệ Tân, tỷ lệ cổ phần của Thiệu thị trong hệ thống rạp Gia Nghị đã đạt 15%.

Tương lai Lâm Hựu Luân còn chuyển một phần cổ phần của mình cho Thiệu thị, điều đó có nghĩa là Thiệu thị cũng sẽ nắm giữ 22.5% cổ phần của rạp Gia Nghị, giống như Gia Hòa.

Như vậy, hai công ty lại một lần nữa trở về vạch xuất phát.

Thiệu Nghị Phu quyết tâm vực dậy Thiệu thị, tương lai tất yếu sẽ có một trận long tranh hổ đấu với Gia Hòa.

Trâu Văn Hoài tuy không sợ, nhưng cũng không thể không cẩn trọng.

Lần này Lâm Hựu Luân mời Thiệu Nghị Phu và Trâu Văn Hoài đến tuy là để bàn chuyện hợp tác đầu tư phim trường Bằng Thành, nhưng hai người từ lúc gặp mặt đã luôn bằng mặt không bằng lòng.

Về việc lựa chọn địa điểm cho phim trường, họ lại càng có sự phân hóa nghiêm trọng.

Trâu Văn Hoài kiên quyết chủ trương xây phim trường ở Nam Sơn, lý do là giao thông thuận tiện; trong khi Thiệu Nghị Phu lại cho rằng nên xây ở Nam Úc, nguyên nhân là giá đất rẻ, phát triển tương đối dễ dàng.

Lâm Hựu Luân cũng do dự giữa hai lựa chọn này, cuộc gặp gỡ lần này cuối cùng đã không đạt được bất kỳ sự đồng thuận nào.

Buổi tối, Lâm Hựu Luân đến chỗ Chung Sở Hồng thăm con gái Hồng Hồng sắp tròn hai tuổi.

Cô bé vừa thấy Lâm Hựu Luân đã líu lo đòi ba bế, ngay cả lúc ăn cơm tối cũng quấn lấy trong lòng anh không chịu ra, cơm cũng là do Lâm Hựu Luân đút từng muỗng.

Chung Sở Hồng véo nhẹ lên má con gái, trách móc Lâm Hựu Luân: "Anh cứ cưng chiều nó như vậy, sớm muộn gì cũng làm hư nó thôi!" Lâm Hựu Luân cầm khăn giấy lau miệng cho con gái, định giao cô bé

cho bảo mẫu Ngô mụ đứng bên cạnh, nhưng cô bé sống chết không chịu, cuối cùng đành phải tiếp tục bế trong lòng. "Nó là con gái anh, anh không cưng nó thì cưng ai?" Lâm Hựu Luân khẽ quẹt mũi con gái, cô bé cười khúc khích. "Anh nói y hệt bà nội của Hồng Hồng.

Bà cũng nói với em, Hồng Hồng là cháu gái của bà, không cưng nó thì cưng ai, thành ra bây giờ trong mắt con bé, em lại biến thành người xấu." Chung Sở Hồng u oán liếc Lâm Hựu Luân một cái.

Lâm Hựu Luân một tay bế con gái, một tay nắm lấy tay Chung Sở Hồng. "Anh biết em không dễ dàng gì, sau này anh sẽ cố gắng dành nhiều thời gian hơn để ở bên cạnh hai mẹ con." Chung Sở Hồng bế con gái từ lòng Lâm Hựu Luân, hôn lên má cô bé. "Hồng Hồng, con có tin lời ba nói không?" "Không tin ạ." Hồng Hồng nói bằng giọng non nớt, rồi lấy hai tay che mặt, quay đầu rúc vào lòng mẹ. "Thấy chưa, ngay cả con gái cũng không tin anh." Chung Sở Hồng đắc ý nhướng mày với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vốn đang có chút buồn bực, nhưng khi thấy con gái lén lút ló nửa khuôn mặt từ trong lòng Chung Sở Hồng ra nhìn trộm mình với vẻ đáng yêu, chút không vui trong lòng liền tan thành mây khói. "Lại đây, ba bế một cái nữa nào!" Lâm Hựu Luân vỗ vỗ tay với Hồng Hồng, cô bé lập tức chuẩn bị thoát ra khỏi vòng tay Chung Sở Hồng.

Chung Sở Hồng sợ con ngã, vội vàng đỡ lấy.

Lúc này, trợ lý A Kiệt bước vào, thấy chiếc điện thoại "cục gạch" trên tay cậu, Chung Sở Hồng có chút bất đắc dĩ nhìn Lâm Hựu Luân. "Em đã nói rồi mà, lời hứa của anh thật sự rất khó thực hiện." Chung Sở Hồng nói vậy, nhưng cô không ngăn Lâm Hựu Luân nghe điện thoại, ngược lại còn dỗ con gái, không để cô bé quấy rầy lúc Lâm Hựu Luân đang nghe điện thoại.

Lâm Hựu Luân áy náy cười với Chung Sở Hồng, rồi nhận điện thoại đi ra ban công bên ngoài, A Kiệt cũng đi theo. "Điện thoại của ai vậy?" "Khâu Đức Căn." "Khâu Đức Căn?" Lâm Hựu Luân hỏi lại một cách không chắc chắn.

Từ sau khi Lâm Bách Hân tiếp quản đài Á Thị, trong ấn tượng của anh đã rất lâu không nghe đến cái tên này.

Lâm Hựu Luân tuy đấu đá với cha con Lâm Bách Hân rất kịch liệt, nhưng với Khâu Đức Căn lại không có nhiều mâu thuẫn.

Trong thời gian Khâu Đức Căn điều hành Á Thị, Lâm Hựu Luân từng đảm nhận vai trò trưởng ban giám khảo cuộc thi Hoa hậu châu Á lần đầu tiên, sau đó, anh còn bán bản quyền kịch bản truyền hình chuyển thể của 《Sưu Thần Ký》 cho Khâu Đức Căn, nói ra thì hai người cũng có vài phần giao tình.

Chỉ là Lâm Hựu Luân không hiểu, tại sao Khâu Đức Căn lại tìm đến mình vào lúc này?

Mang theo nghi hoặc đó, Lâm Hựu Luân nhận điện thoại của Khâu Đức Căn. "Anh Lâm, không ngờ tôi lại gọi cho anh cú điện thoại này phải không?" Khâu Đức Căn tuy đã ngoài bảy mươi, nhưng giọng nói nghe vẫn còn đầy nội lực. "Quả thật có chút bất ngờ, xin ông chủ Khâu giải đáp!" "Anh Lâm không cần khách khí như vậy, lần này tôi đến là có việc nhờ anh, chúng ta cứ nói thẳng đi!" Khâu Đức Căn nói chuyện thẳng thắn, cũng giúp Lâm Hựu Luân đỡ tốn công sức phỏng đoán suy nghĩ của ông ta. "Ông chủ Khâu cứ nói!" "Tôi nghe nói anh Lâm chuẩn bị đầu tư một phim trường ở Bằng Thành?" "Ông chủ Khâu đã bán Á Thị nhiều năm như vậy rồi, sao vẫn còn quan tâm đến chuyện trong giới vậy?" Lâm Hựu Luân bình thản hỏi lại.

Khâu Đức Căn ở đầu dây bên kia cười ha hả. "Anh Lâm đừng hiểu lầm, vũng nước trong giới giải trí Hong Kong ngày càng sâu, tôi không

có ý định quay lại đâu.

Tôi quan tâm đến chuyện này, hoàn toàn là vì một vài lý do cá nhân...

Chắc hẳn anh Lâm cũng biết, tôi luôn rất hứng thú với việc đầu tư bất động sản du lịch, về việc anh đầu tư phim trường ở Bằng Thành, tôi cảm thấy chúng ta có thể có rất nhiều chủ đề chung để bàn." Năm 1979, Khâu Đức Căn đã đầu tư hàng chục triệu đô la Hong Kong, mô phỏng theo kinh đô Biện Kinh của nhà Bắc Tống, lấy 《Thanh minh thượng hà đồ》 làm bản thiết kế, xây dựng một khu du lịch rộng hơn năm nghìn mét vuông tại Lệ Chi Giác ở Cửu Long, đặt tên là "Tống Thành".

Kể từ đó, nơi đây trở thành một điểm tham quan nổi tiếng của Hong Kong, mỗi năm thu hút rất nhiều du khách, mang lại lợi nhuận khổng lồ cho Khâu Đức Căn.

Chương 931

Sau thành công của Tống Thành, vào giữa những năm 80, Khâu Đức Căn lại đầu tư 500 triệu đô la Hong Kong để xây dựng một "Đường Thành" mô phỏng đời sống xã hội thời nhà Đường ở Singapore, và lại thành công.

Lúc này, Khâu Đức Căn đã là một trong những tỷ phú hàng đầu Hong Kong, nhưng giấc mơ xây thành của ông không vì thế mà kết thúc.

Cùng với sự tiến triển của công cuộc cải cách mở cửa ở đại lục, ông lại đầy tham vọng muốn xây dựng một "Tống Thành" mới ở đại lục và đã chọn địa điểm tại Hàng Châu, nhưng vì nhiều lý do, kế hoạch này luôn không được chính phủ đại lục phê duyệt.

Nói ra, Khâu Đức Căn cũng được coi là một doanh nhân Hong Kong yêu nước.

Ngay từ những năm tám mươi, ông đã đầu tư xây dựng một nhà máy bột mì quy mô 17.000 mét vuông tại khu công nghiệp Xà Khẩu, sau đó lại đầu tư vào ngành khách sạn ở Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu và các nơi khác để phát triển sự nghiệp du lịch nội địa, và vào năm 1985, ông đã bán 25% cổ phần của ngân hàng Viễn Đông do gia đình kiểm soát cho công ty TNHH Quốc tế Hoa Mỹ có vốn Trung Quốc, nhằm tăng cường liên kết kinh doanh với đại lục.

Nhưng không biết vì lý do gì, ý tưởng xây dựng thành du lịch ở đại lục của ông luôn không thể thực hiện được.

Lần này nghe tin Lâm Hựu Luân đã nhận được sự ủng hộ của chính phủ đại lục, chuẩn bị xây dựng một phim trường quy mô lớn ở Bằng Thành, trong lòng Khâu Đức Căn lập tức nảy sinh ý định, cũng

muốn chen một chân vào. "Ông chủ Khâu, tôi hiểu ý của ông, nhưng có một điểm tôi cần nói rõ, phim trường ở Bằng Thành giai đoạn đầu xây dựng chủ yếu là để đáp ứng các hoạt động quay phim hàng ngày chuyển từ Hong Kong sang, việc phát triển du lịch có thể phải đợi sau khi quy mô phim trường được mở rộng thêm mới xem xét." "Anh Lâm, thực ra vấn đề này chúng ta có thể xem xét một cách linh hoạt hơn.

Toàn bộ phim trường có thể được chia thành hai khu để xây dựng, một khu là khu chức năng quay phim, một khu là khu tham quan du lịch.

Như vậy, ngay từ đầu đã phân chia rõ ràng, sẽ không gây ảnh hưởng lẫn nhau.

Đến cuối cùng, hai khu chức năng còn có thể kết hợp với nhau, anh thấy thế nào?" Phải thừa nhận rằng, Lâm Hựu Luân thực sự có chút động lòng trước đề nghị của Khâu Đức Căn.

Nhiều phim trường đời sau đều là sự kết hợp giữa sản xuất phim ảnh và du lịch, mà Khâu Đức Căn vào thời điểm này đã có tầm nhìn xa như vậy, cũng được xem là một đối tác hợp tác không tồi.

Sự tham gia của Khâu Đức Căn khiến cho số người ra quyết định về địa điểm phim trường Bằng Thành tăng lên bốn người, sự việc nhanh chóng trở nên rõ ràng.

Dưới tiền đề Lâm Hựu Luân chưa bày tỏ thái độ, Khâu Đức Căn kiên quyết chủ trương xây phim trường ở Nam Sơn.

Cùng với lá phiếu của Trâu Văn Hoài, tỷ lệ hai chọi một đã áp đảo đề nghị đặt phim trường ở Nam Úc của Thiệu Nghị Phu.

Lý do của Khâu Đức Căn rất đơn giản, Nam Úc gần nhà máy điện hạt nhân Đại Á Loan sắp đi vào hoạt động, sau khi phim trường được

xây dựng, sự tồn tại của nhà máy điện hạt nhân sẽ là một trở ngại lớn đối với việc thu hút khách du lịch.

Lý do này vừa được đưa ra, Thiệu Nghị Phu cũng bắt đầu dao động, còn Lâm Hựu Luân thì thuận nước đẩy thuyền đưa ra quyết định, địa điểm phim trường sẽ được đặt tại Nam Sơn, sau này sẽ được gọi là Phim trường Nam Sơn.

Lâm Hựu Luân bỏ ra 500 triệu đô la Hong Kong, Khâu Đức Căn bỏ ra 300 triệu, Gia Hòa và Thiệu thị mỗi bên 200 triệu.

Tổng vốn đầu tư là 1.2 tỷ đô la Hong Kong, một lúc thâu tóm gần trăm mẫu đất ở Nam Sơn.

Phim trường sẽ khởi công xây dựng sau Tết Nguyên đán năm 94.

Sau khi ký kết hiệp định hợp tác với chính quyền thành phố Bằng Thành, Lâm Hựu Luân nhận được lời mời phỏng vấn từ đài truyền hình Trung ương.

Lúc này, bộ phim truyền hình hợp tác giữa hai nơi là 《Tây Du Hậu Truyện》 cũng sắp được công chiếu ở đại lục, phía đài Trung ương hy vọng các diễn viên chính người Hong Kong có thể lên phía bắc để phối hợp thực hiện một số hoạt động tuyên truyền.

Mấy diễn viên này vừa hay đi cùng Lâm Hựu Luân.

Lần này lên đại lục, Lâm Hựu Luân còn mang theo cả Vương Tổ Hiền.

Kết thúc chuyến đi Bắc Kinh, tiện thể còn có thể đến đoàn phim 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 để thăm Trần Hồng.

Trên máy bay, sau khi Vương Tổ Hiền làm quen với Lý Nhược Đồng và Lê Tư, họ nhanh chóng trò chuyện với nhau.

Lý Nhược Đồng vì tính cách tương đối trầm lặng nên phần lớn

thời gian chỉ đóng vai người lắng nghe, ngược lại Lê Tư và Vương Tổ Hiền lại rất hợp nhau, trò chuyện suốt mấy tiếng đồng hồ trên máy bay, đến lúc xuống máy bay thì gần như đã trở thành bạn thân không có gì không nói.

Bắc Kinh tháng mười hai, thời tiết đã gần không độ, ba cô gái từ Hong Kong đến, không cẩn thận đều bị lạnh đến cảm cúm, phải nghỉ ngơi mấy ngày mới hồi phục cơ bản.

Ngày thứ hai sau khi đến thủ đô, Lý Nhược Đồng và Lê Tư cùng với đoàn phim 《Tây Du Ký Hậu Truyện》 tham gia một chương trình tin tức của đài Trung ương.

Vì trước khi đi đã được Lâm Hựu Luân dặn dò nên họ nói chuyện rất cẩn thận, quá trình ghi hình chương trình diễn ra suôn sẻ, không có vấn đề gì. 《Tây Du Hậu Truyện》 sau khi phát sóng ở đại lục đã gây được tiếng vang lớn, không chỉ vì phần lớn diễn viên trong bộ phim này đều là những diễn viên đã tham gia bản 《Tây Du Ký》 năm 82, mà còn vì đây là sản phẩm hợp tác giữa đại lục và Hong Kong nên tình tiết phim cũng cởi mở hơn nhiều so với các bộ phim tự sản xuất của đại lục.

Trong đó, mối tình tay ba đầy yêu hận si mê giữa linh đồng chuyển thế của Phật Tổ là Kiều Linh Nhi và hai nữ chính đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng khán giả, kéo theo cả Lý Nhược Đồng và Lê Tư đều trở thành những ngôi sao Hong Kong và Đài Loan được biết đến rộng rãi ở đại lục, độ nổi tiếng thậm chí còn vượt qua hầu hết các ngôi sao điện ảnh đang nổi của Hong Kong.

Đương nhiên, điều đáng nói nhất của bộ phim này chính là việc sử dụng kỹ xảo.

Những cảnh quay kỹ xảo xuất thần nhập hóa không chỉ khiến khán giả đại lục mở rộng tầm mắt, mà còn giúp nhiều nhà sản xuất

phim truyền hình đại lục nhận ra khoảng cách thực sự về trình độ sản xuất phim ảnh giữa hai nơi.

Trong thời gian này, Lâm Hựu Luân cũng không hề nhàn rỗi.

Mấy vị phó đài trưởng của đài Trung ương thay phiên nhau tiếp đãi, đưa anh đi tham quan các phòng thu trực tiếp, thậm chí còn được xem trực tiếp quá trình ghi hình của một vài chương trình.

Khi biết Lâm Hựu Luân rất hứng thú với bộ phim 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 đang quay, vị phó đài trưởng họ Triệu đang đưa anh đi tham quan lập tức hào hứng trò chuyện với anh. "Bên chúng tôi khi quay những bộ phim truyền hình thể loại này, chu kỳ sản xuất thường rất dài.

Một bộ phim từ lúc chuẩn bị đến lúc hoàn thành mất năm sáu năm là chuyện thường tình, như 《Tây Du Ký》, 《Hồng Lâu Mộng》 đều quay mất mấy năm mới xong...

Tôi từng nói chuyện này với một số vị khách Hong Kong đến thăm, họ đều tỏ ra khó tin, nói rằng ở Hong Kong một bộ phim quay quá nửa năm đã là chuyện khó tưởng tượng, quá một năm thì chắc chắn là nhà đầu tư đã ôm tiền bỏ trốn rồi!" Vị phó đài trưởng họ Triệu tuy đang nói đùa, nhưng trong lời nói cũng lộ ra chút ngưỡng mộ đối với hiệu suất làm việc cao của ngành sản xuất phim truyền hình Hong Kong. "Hong Kong là xã hội thương mại, mọi thứ đều coi trọng hiệu suất.

Chu kỳ quay phim truyền hình được rút ngắn đáng kể, nhưng điều này cũng dẫn đến chất lượng phim không đồng đều, rất khó để sản xuất ra những tác phẩm kinh điển chịu được thử thách của thời gian như ở đại lục." Lời này của Lâm Hựu Luân không hoàn toàn là tâng bốc.

Ít nhất vào thời đại này, những bộ phim truyền hình của đại lục

như 《Tây Du Ký》, 《Hồng Lâu Mộng》, tuy chu kỳ sản xuất dài, nhưng mỗi bộ phim đều được trau chuốt tỉ mỉ như một tác phẩm nghệ thuật.

Dù bị hạn chế bởi thời đại và kỹ thuật, chất lượng phim vẫn rất tốt.

Như 《Tây Du Ký》 lưu truyền nhiều năm vẫn là khách quen trên màn ảnh nhỏ, được khán giả yêu thích rộng rãi, trong khi nhiều bộ phim của Hong Kong và Đài Loan, xem lại sau mười, hai mươi năm, hoàn toàn không còn ai hứng thú xem nữa.

Đặc biệt là bộ 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 đang quay, dù hai mươi năm sau vẫn là một tác phẩm kinh điển đáng xem. "Vào năm 1987, vấn đề quay phim truyền hình đề tài Tam Quốc đã được đài Trung ương chúng tôi đưa vào chương trình nghị sự.

Khi đó phương châm chuyển thể và quay phim đều đã được xác định, chỉ cần có đủ kinh phí là có thể thuận lợi khởi quay.

Nhưng không lâu sau đó, một vài đài địa phương và một số công ty sản xuất băng đĩa cũng có ý định quay 'Tam Quốc', thậm chí giới điện ảnh Nhật Bản cũng có tin tức chuẩn bị đầu tư quay 'Tam Quốc' và dự định mời Takakura Ken vào vai Gia Cát Lượng.

Vì vậy, đài Trung ương đã quyết định nhường cơ hội cho các đài địa phương trước." "Sau đó vì nhiều lý do, các đài địa phương lại tuyên bố họ không quay đề tài Tam Quốc nữa, nên đài Trung ương lại tiếp nhận lại việc này.

Bắt đầu từ năm 90, dự án chính thức được thành lập.

Tổ đạo diễn đã đến thăm các đơn vị như Xưởng phim Bắc Kinh, Bát Nhất, Viện Kịch nói Nhân dân Nghệ thuật Yến Kinh, Thanh Nghệ, Nhi Nghệ, Tổng cục Chính trị, Không quân, đồng thời cử ba phó đạo

diễn đến nhiều thành phố trên cả nước để tìm kiếm diễn viên.

Công tác tuyển chọn diễn viên kéo dài gần 10 tháng mới hoàn thành.

Đồng thời, để cung cấp địa điểm quay ngoại cảnh cho bộ phim, đoàn phim đã xây dựng hai phim trường trong nhà lớn nhất châu Âu tại Trác Châu, mỗi phim trường có diện tích 1200 mét vuông, tổng chi phí xây dựng khoảng 40 triệu nhân dân tệ.

Cùng lúc đó, 'Thành Tam Quốc' được xây dựng ở Vô Tích cũng tiêu tốn hơn 20 triệu.

Trang phục có hơn 1000 loại, hơn 30.000 bộ, chi phí khoảng 5 triệu.

Đạo cụ có gần 70.000 món, chi phí khoảng 7 triệu...

Chương 932

Có thể nói, để quay bộ phim này, đài Trung ương đã huy động nhân lực, vật lực và tài lực chưa từng có, chỉ hy vọng bộ phim cuối cùng khi ra mắt có thể làm hài lòng khán giả truyền hình cả nước." Mặc dù biết rằng bộ phim 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 có kinh phí đầu tư rất lớn, nhưng khi nghe vị phó đài trưởng họ Triệu nói ra những con số này, Lâm Hựu Luân vẫn không khỏi thầm tắc lưỡi.

Một bộ phim truyền hình tốn hơn một trăm triệu nhân dân tệ, đừng nói là ở đại lục, ngay cả ở Hong Kong và Đài Loan cũng chưa từng nghe qua.

Đương nhiên, phần lớn số tiền này được dùng để đầu tư xây dựng ngoại cảnh phim trường, và những bối cảnh này sau khi quay xong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 vẫn có thể tiếp tục cho các đoàn phim khác sử dụng, nên nói một cách nghiêm túc thì không thể tính hết vào chi phí sản xuất phim.

Trên thực tế, chi phí sản xuất của 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 chỉ khoảng ba mươi triệu.

Điều thực sự khiến Lâm Hựu Luân kinh ngạc chính là sự đầu tư khổng lồ về nhân lực của bộ phim này.

Theo lời giới thiệu của vị phó đài trưởng họ Triệu, vào tháng 6 năm 92, khi đoàn phim quay trận "Quan Độ chi chiến", đã huy động một sư đoàn quân giải phóng, hơn mười nghìn người; còn khi quay cảnh "Hỏa thiêu Xích Bích", đã huy động 72 chiếc thuyền, đốt hơn 50 xe củi, hơn 20 tấn xăng, dầu diesel, và mời hơn ba nghìn diễn viên quần chúng tham gia.

Trận thế lớn như vậy, ở giới điện ảnh Hong Kong là tuyệt đối

không thể có.

Vị phó đài trưởng họ Triệu nói đến đây cũng có chút tự hào.

Lâm Hựu Luân cũng phối hợp khen ngợi vài câu, khiến đối phương vui vẻ, lập tức quyết định ngay tại chỗ, mời Lâm Hựu Luân ngày mai đến Trác Châu tham quan hiện trường quay phim 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》.

Đây chính là điều mà Lâm Hựu Luân cầu còn không được, tự nhiên không có lý do gì để từ chối.

Lâm Hựu Luân vốn chỉ định mang theo Vương Tổ Hiền cùng đi Trác Châu tham quan, nhưng lúc lên đường, anh lại thấy Lê Tư và Lý Nhược Đồng cũng lén lút đi theo Vương Tổ Hiền lên xe.

Nhân viên công tác của đài Trung ương đến đón Lâm Hựu Luân chỉ coi ba cô gái là người đi cùng anh, nên cũng không ngăn cản. "Lần này tôi đi không phải để du sơn ngoạn thủy, mà là đi tham quan đoàn phim, các cô đi theo, lát nữa mà thấy chán thì đừng có phàn nàn nhé!" Trước khi xuất phát, Lâm Hựu Luân nhắc nhở ba cô gái.

Vương Tổ Hiền lập tức phản bác: "Ở khách sạn còn chán hơn, em mang hai người họ đi, trên đường đi có bạn đồng hành!" Dưới ánh mắt của Lâm Hựu Luân, Lý Nhược Đồng yếu ớt không dám nói gì, ngược lại Lê Tư lại rất dũng cảm gật đầu, tỏ ý ủng hộ Vương Tổ Hiền.

Ý tưởng đưa họ đi là do Vương Tổ Hiền nghĩ ra, rồi Vương Tổ Hiền lại sẵn lòng che chở cho hai người họ, Lâm Hựu Luân cũng đành chịu, chỉ có thể dặn dò họ vài câu trước.

Từ Bắc Kinh đến Trác Châu mất hơn hai tiếng đi xe.

Khi đến nơi, ngoài Lê Tư vẫn còn hưng phấn, Vương Tổ Hiền và Lý Nhược Đồng đều có chút say xe nhẹ.

Xác định hai cô không có vấn đề gì lớn, Lâm Hựu Luân mới dẫn họ cùng đi vào khu ngoại cảnh quay phim của 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》.

Đoàn phim ngoài việc xây dựng hai phim trường trong nhà ở đây, còn xây dựng nhiều ngoại cảnh như "Tường thành Hán", "Đường phố", "Đồng Tước đài".

Người hướng dẫn do đài Trung ương cử đến trước tiên dẫn nhóm Lâm Hựu Luân đi một vòng quanh các khu ngoại cảnh này, sau đó mới đưa họ đến hiện trường quay phim.

Chưa đến nơi, đã nghe thấy tiếng hai người đang cãi nhau ở đó. "Hôm nay một đoàn tham quan, ngày mai một đoàn phỏng vấn, công việc chính của đoàn phim là để quay phim, chứ không phải để tiếp đón tham quan!" "Đạo diễn Trương, lần này tình hình đặc biệt, khách đến tham quan là từ Hong Kong qua, họ chỉ đứng bên cạnh xem thôi, sẽ không ảnh hưởng đến việc quay phim bình thường của đoàn phim đâu." Nhân viên công tác của đài Trung ương đi cùng có chút lúng túng, định lên tiếng nhắc nhở, nhưng lại bị Lâm Hựu Luân ngăn lại. "Anh Lâm, thật ngại quá để anh phải chứng kiến cảnh này.

Vị vừa rồi phàn nàn là một trong năm đạo diễn của đoàn phim, Trương Thiếu Lâm.

Có lẽ do dạo này đoàn phim tiếp đón hơi nhiều đoàn phỏng vấn, ảnh hưởng đến việc quay phim hàng ngày, nên đạo diễn Trương tính tình mới có chút không tốt.

Thực ra bình thường, ông ấy là một người rất dễ gần..." Nhân viên công tác của đài Trung ương vừa giải thích xong với Lâm Hựu Luân, bên kia Trương Thiếu Lâm lại bắt đầu phàn nàn: "Lần trước anh cũng nói đoàn tham quan đó sẽ không ảnh hưởng đến việc quay phim của chúng tôi, nhưng kết quả thì sao?

Vừa kéo diễn viên chụp ảnh, vừa tham quan ở khu vực lấy cảnh, hôm đó chúng tôi một cảnh cũng không quay được!" "Đạo diễn Trương, chuyện lần trước thật sự là một tai nạn, lần này người đến tham quan không giống lần trước đâu." Nhân viên công tác đến trao đổi trước với đoàn phim cố gắng giải thích với Trương Thiếu Lâm, nhưng hiệu quả không mấy rõ rệt. "Tôi biết, mấy người anh nói là từ Hong Kong đến, nhưng thì sao chứ?

Ngành công nghiệp điện ảnh Hong Kong phát triển, không có nghĩa là người Hong Kong nào cũng hiểu những điều này.

Lỡ như họ đến đây rồi lại làm loạn cả lên, kế hoạch quay phim hôm nay của tôi chẳng phải lại đổ sông đổ bể sao!" "Đạo diễn Trương, vậy thì anh nói sai rồi, lần này người đến tham quan thật sự là người trong giới điện ảnh Hong Kong, mà còn có lai lịch rất lớn nữa." "Người có lai lịch lớn trong giới điện ảnh Hong Kong, lại thèm đến chỗ chúng ta tham quan sao?

Anh đừng đùa nữa, vừa hay trong đoàn phim của tôi có một diễn viên phát triển rất tốt ở Hong Kong, có cần tôi mời cô ấy đến giúp các anh thẩm định xem mấy người Hong Kong này có thật sự lai lịch lớn không?" "Được thôi, vậy phiền đạo diễn Trương mời vị diễn viên đó qua thẩm định một chút, để cô ấy xem chúng tôi rốt cuộc có phải là thật không." Một giọng nói đột ngột xen vào.

Khi Trương Thiếu Lâm quay đầu lại, nhóm của Lâm Hựu Luân vừa hay đi ra từ sau một tòa nhà cổ.

Nhân viên công tác của đài Trung ương đi cùng không ngừng nháy mắt với Trương Thiếu Lâm, nhưng ánh mắt của Trương Thiếu Lâm từ đầu đã dán chặt vào Lâm Hựu Luân, hoàn toàn không để ý đến những điều đó.

Người Hong Kong mà lại nói tiếng Phổ thông lưu loát như vậy,

Trương Thiếu Lâm là lần đầu tiên gặp, trong lòng càng thêm tò mò về thân phận của Lâm Hựu Luân. "Đạo diễn Trương, tôi xin giới thiệu với ông, vị này là..." Nhân viên công tác của đài Trung ương vừa trao đổi với Trương Thiếu Lâm, đang định tiết lộ thân phận của Lâm Hựu Luân, lại bị Lâm Hựu Luân nhanh hơn một bước ngăn lại. "Đạo diễn Trương, vị diễn viên phát triển rất tốt ở Hong Kong mà ông vừa nhắc đến, không phải là Trần Hồng chứ?" Trương Thiếu Lâm ngẩn người, sao đối phương ngay cả chuyện này cũng biết rõ.

Đột nhiên, thân phận của Lâm Hựu Luân trong mắt ông trở nên bí ẩn.

Vẻ mặt của nhân viên công tác bên cạnh Trương Thiếu Lâm lại trông như sắp khóc đến nơi. "Anh Lâm, đạo diễn Trương vừa rồi chỉ đùa thôi, anh đừng để ý..." Họ Lâm?

Trong đầu Trương Thiếu Lâm nhanh chóng ghi nhớ thông tin này, rồi nhanh chóng vận động, nhưng nhất thời vẫn chưa thể liên kết Lâm Hựu Luân với một nhân vật nào đó mà ông thấy trên tin tức gần đây. "Đạo diễn Trương, ông vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi!" Lâm Hựu Luân thấy Trương Thiếu Lâm đứng ngây ra đó, đành phải nhắc lại một câu. "Không sai, cô Trần Hồng quả thật đang ở trong đoàn phim, lẽ nào anh Lâm cũng quen biết cô ấy?" Lâm Hựu Luân quay đầu nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Vương Tổ Hiền, rồi cười trả lời: "Cô ấy từng đóng mấy bộ phim do tôi đầu tư, chắc cũng được coi là người quen nhỉ!" "Nếu đã như vậy, tôi sẽ cho người mời cô Trần qua..." Trương Thiếu Lâm vừa nói đến đây, giọng đột nhiên ngưng lại, vì trong đầu ông đột nhiên hiện ra một cái tên. "Ngài không phải là anh Lâm Hựu Luân chứ?" Trương Thiếu Lâm kích động, cũng không màng đến việc Lâm Hựu Luân nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều, ngay cả kính ngữ cũng dùng đến.

Hai nhân viên công tác của đài Trung ương bên cạnh đều đồng loạt

thở phào nhẹ nhõm.

Trương Thiếu Lâm lúc này nhận ra thân phận của Lâm Hựu Luân, cuối cùng vẫn chưa quá muộn.

Nếu ông cứ tiếp tục hiểu lầm, phiền phức sẽ lớn lắm. "Đạo diễn Trương không cần khách khí như vậy, cứ gọi thẳng tên tôi là được rồi!" Lâm Hựu Luân xua tay, nói như vậy cũng đồng nghĩa với việc ngầm thừa nhận thân phận của mình. "Trời ạ, xem tôi kìa, đúng là người nhà không nhận ra người nhà, lời nói vừa rồi có nhiều điều đắc tội, xin anh Lâm đừng để trong lòng." Trương Thiếu Lâm lập tức thành khẩn xin lỗi, Lâm Hựu Luân vội vàng ngăn ông lại. "Lời nói vừa rồi của đạo diễn Trương không sai chút nào, nếu là tôi ở vị trí của ông, gặp phải tình huống này có lẽ còn phát điên hơn ông!" Lâm Hựu Luân nói vậy, Trương Thiếu Lâm mới hoàn toàn trút bỏ lo lắng, đồng thời trong lòng thiện cảm với Lâm Hựu Luân lại tăng lên không ít. "Người khác thì tôi thật sự không chào đón lắm, nhưng anh Lâm thì tuyệt đối không nằm trong số đó.

Anh đến đoàn phim, tôi hoan nghênh còn không kịp!" Trương Thiếu Lâm và Lâm Hựu Luân bắt đầu hàn huyên không dứt.

Hai nhân viên công tác của đài Trung ương bên cạnh nhìn thấy vậy, không khỏi có chút sốt ruột.

Lâm Hựu Luân vừa đến đã chỉ đích danh muốn gặp Trần Hồng, chắc chắn muốn nhân cơ hội này để thăm nom, nhưng Trương Thiếu Lâm lại chần chừ mãi không cho người đi thông báo cho Trần Hồng.

Lâu dần, Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ cảm thấy mình bị đối xử lạnh nhạt.

Nhân lúc Trương Thiếu Lâm và Lâm Hựu Luân nói chuyện có khoảng nghỉ, một người kéo Trương Thiếu Lâm sang một bên, nhỏ giọng nhắc nhở: "Đạo diễn Trương, mau tìm Trần Hồng đi, đừng để

anh Lâm và bạn của anh ấy đợi lâu." Trương Thiếu Lâm lúc này mới nhận ra vấn đề này, quay người gọi một nhân viên đoàn phim, bảo cậu ta lập tức đi mời Trần Hồng đến đây, sau đó Trương Thiếu Lâm liền đi cùng Lâm Hựu Luân tham quan đoàn phim. "Anh Lâm, thật đúng là không so sánh thì không biết, so sánh rồi mới giật mình.

Vốn dĩ tôi nghĩ rằng khoảng cách giữa đại lục và Hong Kong về phương diện điện ảnh tuy lớn, nhưng về phim truyền hình thì mọi người thực ra cũng sàn sàn nhau.

Chương 933

Nhưng sau khi 《Tây Du Ký Hậu Truyện》 bắt đầu phát sóng tôi mới phát hiện ra, hóa ra điện ảnh Hong Kong về mặt kỹ thuật đã vượt xa chúng tôi nhiều như vậy." "Đạo diễn Trương nói quá lời rồi, kỹ thuật chỉ là một công cụ để quay phim truyền hình, yếu tố quyết định thực sự vẫn là người làm phim.

Đại lục về phương diện nhân tài dồi dào hơn Hong Kong rất nhiều, chỉ là hiện tại môi trường vẫn chưa chín muồi, điều kiện thực tế lại có một số hạn chế, nên ông mới có cảm giác như vậy." Lâm Hựu Luân an ủi Trương Thiếu Lâm vài câu, hai người đang đi về phía trước thì nhân viên đoàn phim vừa được Trương Thiếu Lâm gọi đi thông báo cho Trần Hồng chạy lại, mặt mày rầu rĩ nói với Trương Thiếu Lâm: "Đạo diễn Trương, cô Trần nói cô ấy không khỏe, không muốn qua!" Nghe câu này, không chỉ Lâm Hựu Luân ngạc nhiên, mà ngay cả Vương Tổ Hiền đi phía sau anh cũng trợn tròn mắt.

Trong ấn tượng của cô, Trần Hồng không phải là người tùy tiện làm mình làm mẩy.

Ngược lại, Trương Thiếu Lâm nghe câu trả lời như vậy, vẻ mặt chỉ thoáng chút ngạc nhiên. "Cậu có nói cho cô Trần biết người muốn gặp là ai không?" Nhân viên đoàn phim buồn bã lắc đầu, "Cô Trần nói cô ấy không gặp ai cả." "Cậu đi tìm cô ấy lần nữa, cứ nói là anh Lâm Hựu Luân từ Hong Kong đến, cô ấy chắc chắn sẽ đến." Trương Thiếu Lâm xua tay, đuổi nhân viên đó đi, rồi mới quay lại giải thích với Lâm Hựu Luân. "Anh Lâm, chuyện này là do tôi sơ suất, không thể trách cô Trần được.

Chủ yếu là vì dạo này, đoàn phim tiếp đãi mấy đoàn phỏng vấn,

họ nghe nói cô Trần ở đoàn phim đều yêu cầu gặp cô ấy, thành ra bây giờ cô Trần cũng như tôi, nghe đến mấy đoàn phỏng vấn này là đau đầu, có thể không gặp là không gặp." Trương Thiếu Lâm đang lắc đầu thở dài, thì thấy Trần Hồng còn chưa kịp thay trang phục diễn đã vội vàng chạy tới.

Khi thấy Lâm Hựu Luân, trong mắt cô thoáng qua một tia vui mừng khác thường, rồi lại nhìn thấy Vương Tổ Hiền đứng sau Lâm Hựu Luân, cô ngẩn người, sau đó vui mừng chạy tới.

Ban đầu Trương Thiếu Lâm thấy phản ứng của Trần Hồng như vậy, không khỏi có chút thắc mắc.

Ông cảm thấy phản ứng của Trần Hồng khi gặp Lâm Hựu Luân có chút thái quá.

Dù cho quan hệ hai người thật sự không tầm thường, nhưng trước mặt bao nhiêu người, cũng không cần biểu hiện trực tiếp như vậy chứ?

Chưa kịp để Trương Thiếu Lâm nghĩ thông suốt chuyện này, ông đã phát hiện mình sai rồi, mà còn sai rất nghiêm trọng!

Người đầu tiên mà Trần Hồng chạy tới chào hỏi lại không phải là Lâm Hựu Luân, mà là người bạn nữ đi cùng Lâm Hựu Luân, người vẫn luôn đeo kính râm chưa tháo xuống. "Tiểu Hiền, sao em lại đến đây?" "Thế nào, không ngờ em sẽ đến chứ?" "Đúng vậy, bất ngờ quá!" Trần Hồng và Vương Tổ Hiền vừa gặp đã nắm tay nhau trò chuyện rôm rả, ngược lại bỏ mặc Lâm Hựu Luân ở một bên.

Lúc này Trương Thiếu Lâm mới nghe ra giọng của Vương Tổ Hiền rất giống người Đài Loan.

Hỏi thăm nhân viên công tác của đài Trung ương đi cùng mới biết, hóa ra vị này cũng là một nữ diễn viên rất nổi tiếng ở khu vực Hong

Kong và Đài Loan.

Sự kinh ngạc về thân phận của Vương Tổ Hiền còn chưa qua, ngay sau đó Vương Tổ Hiền lại giới thiệu cả Lý Nhược Đồng và Lê Tư ở phía sau cho Trần Hồng làm quen.

Hai cô vừa tháo kính râm xuống, Trương Thiếu Lâm lập tức chết lặng.

Ông vừa mới nhắc đến 《Tây Du Ký Hậu Truyện》 với Lâm Hựu Luân, ngay lập tức hai nữ chính của bộ phim này đã cùng xuất hiện trước mặt ông.

Một chuỗi kinh ngạc liên tiếp khiến Trương Thiếu Lâm đột nhiên cảm thấy đầu óc mình có chút không đủ dùng.

Trần Hồng và Vương Tổ Hiền nói chuyện xong, lúc này mới quay sang nhìn Lâm Hựu Luân. "Anh không có gì muốn hỏi em sao?" Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Những gì tôi muốn hỏi đều bị người khác hỏi trước rồi, còn lại thật sự không có gì để hỏi nữa." Vương Tổ Hiền nghe ra trong lời nói của Lâm Hựu Luân có ý trêu chọc mình, lập tức dùng ánh mắt để phản đối.

Lâm Hựu Luân giả vờ không thấy, tiếp tục hỏi Trần Hồng tại sao Lạc Vận không có ở đoàn phim. "Cô ấy đã qua được vòng thử vai cho vai Tôn Thượng Hương, hiện đang quay phim ở Thành Tam Quốc bên Vô Tích, anh đến Trác Châu đương nhiên không gặp được cô ấy rồi." Trần Hồng vừa giải thích xong, Trương Thiếu Lâm liền xen vào: "May mà cô Trần nhắc nhở tôi, trước đó có một tình huống quên giới thiệu với anh Lâm, 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 ngoài bên tôi ra, ở Vô Tích còn có một tổ nữa đang quay các cảnh của Đông Ngô.

Thực tế, bộ phim này bao gồm cả tôi là có tổng cộng năm đạo diễn, mọi người mỗi người phụ trách một phần, có lúc là nối tiếp nhau, có lúc lại triển khai đồng bộ." Lâm Hựu Luân gật đầu với

Trương Thiếu Lâm, rồi mới nói với Trần Hồng: "Không sao cả, dù sao tôi chủ yếu là đến thăm em, con đường của Lạc Vận tôi đã chỉ cho cô ấy rồi, đi như thế nào là chuyện của chính cô ấy." Lý do Trương Thiếu Lâm không thích các đoàn tham quan đến phim trường là vì những người này sẽ làm ảnh hưởng đến công việc bình thường của đoàn phim.

Ban đầu, ông ta nghĩ rằng chuyến đi của Lâm Hựu Luân sẽ không gây ra vấn đề này, nhưng cuối cùng ông ta phát hiện mình đã lầm.

Mấy người Lâm Hựu Luân thì không đeo bám các diễn viên trong đoàn để chụp ảnh chung như những đoàn tham quan khác, ngược lại, cả đoàn phim từ trên xuống dưới khi nghe tin họ đến đều chạy tới.

Không ít người vây quanh Vương Tổ Hiền, Lý Nhược Đồng, Lê Tư để xin chữ ký, chụp ảnh chung, khiến trật tự của đoàn phim lập tức trở nên hỗn loạn.

Vì vậy, khi nhóm Lâm Hựu Luân rời đi đã xảy ra một cảnh tượng kỳ lạ: Lâm Hựu Luân và Trương Thiếu Lâm cuối cùng không bắt tay tạm biệt mà lại xin lỗi lẫn nhau.

Lâm Hựu Luân cảm thấy họ đã làm phiền công việc của Trương Thiếu Lâm, rất áy náy, còn Trương Thiếu Lâm thì cho rằng việc cả đoàn phim "vây xem" ba người bạn đồng hành của Lâm Hựu Luân là rất thất lễ.

Cuối cùng, hai người lại khách sáo với nhau một hồi, rồi Lâm Hựu Luân mới lên xe rời đi.

Trên đường đi, Vương Tổ Hiền không nhịn được trêu chọc Lý Nhược Đồng và Lê Tư, vì cô phát hiện ra ở Đại lục, danh tiếng của hai cô gái này đã vượt xa cô rất nhiều. "Chuyện này rất bình thường mà." Lâm Hựu Luân xen vào, "Ở Đại lục, lượng khán giả truyền hình đông hơn điện ảnh rất nhiều.

Sau khi《Tây Du Ký Hậu Truyện》phát sóng trên đài trung ương, nó đã có sức ảnh hưởng rất lớn trên toàn quốc, nên Đồng Đồng và Lê Tư tự nhiên trở thành những ngôi sao Hong Kong nhà nhà đều biết ở Đại lục.

Còn phim điện ảnh của em, vì lý do kiểm duyệt, chỉ có bộ《Cổ kim đại chiến Tần dũng tình》được chiếu ở Đại lục, những phim khác đều lưu truyền dưới dạng băng video lậu, nên nhiều người không quen thuộc với em cũng là chuyện bình thường." "Vậy có nghĩa là, ở Đại lục đóng phim truyền hình có tiền đồ hơn đóng phim điện ảnh sao?" Lê Tư tò mò hỏi một câu. "Cái đó còn tùy vào tiền đồ mà em muốn là gì." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Nếu em muốn nổi tiếng nhanh chóng, đóng phim truyền hình là cách tốt nhất.

Nhưng nếu em muốn phát triển tốt hơn trong ngành này về sau, thì điện ảnh vẫn luôn ở một đẳng cấp cao hơn truyền hình...

Vấn đề hiện tại của Đại lục là các ngành công nghiệp phụ trợ liên quan đến điện ảnh vẫn chưa phát triển, số lượng rạp chiếu phim không đủ, thiết bị chiếu phim lạc hậu, và kinh tế Đại lục cũng chưa phát triển đến mức đại chúng đều có thể chi tiêu cho điện ảnh.

Nhưng truyền hình thì khác, hầu hết các gia đình bình thường đều có một chiếc tivi, nên đóng phim truyền hình cũng dễ nổi tiếng hơn." Lê Tư và những người khác không mấy hứng thú với chủ đề này, và Lâm Hựu Luân cũng không có ý định nói sâu hơn, nên cuộc trò chuyện kết thúc tại đó.

Trở lại Bắc Kinh, các hoạt động tham quan mà phía chính quyền sắp xếp cho Lâm Hựu Luân đều đã kết thúc.

Mấy ngày sau đó, Lâm Hựu Luân lại cùng Vương Tổ Hiền, Lý Nhược Đồng và Lê Tư đi dạo Cố Cung, leo lên Vạn Lý Trường Thành ở Bát Đạt Lĩnh, du ngoạn Di Hòa Viên...

Tại quảng trường, ba cô gái còn theo yêu cầu của Lâm Hựu Luân, đứng thành một hàng, giơ tay tạo một dáng cách mạng kinh điển.

Bức ảnh này hơn mười năm sau bị tung lên mạng, gây ra một cơn chấn động không nhỏ, cư dân mạng đều cảm thán, hóa ra các nữ thần năm xưa cũng từng "ngố" như vậy!

Kết thúc chuyến đi ở Bắc Kinh, cả nhóm đáp máy bay trở về Hong Kong.

Vừa ra khỏi sân bay, ngồi lên xe, chiếc điện thoại "cục gạch" của Lâm Hựu Luân liền vang lên.

Anh nhận máy, nghe ra là giọng của Khâu Thục Trân, Lâm Hựu Luân che ống nghe, khẽ giải thích với Vương Tổ Hiền bên cạnh một câu. "Em cũng mệt rồi, đưa em về chỗ ở trước đi." Vương Tổ Hiền vỗ nhẹ vào lưng ghế của tài xế phía trước, dặn dò một câu.

Lâm Hựu Luân thấy cô không giận, lúc này mới nghe điện thoại của Khâu Thục Trân. "Anh về Hong Kong chưa?" "Vừa mới tới, có chuyện gì vậy?" "Anh đang ở cùng Tiểu Hiền à?" Lâm Hựu Luân do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói thật với cô. "Vậy thôi, anh đi cùng cô ấy đi!" Chưa đợi Lâm Hựu Luân trả lời, trong điện thoại đã vang lên tiếng tút tút, rõ ràng Khâu Thục Trân đã cúp máy.

Vương Tổ Hiền thấy Lâm Hựu Luân buồn bực đặt điện thoại xuống, tò mò hỏi: "Cô ta cúp máy của anh à?" Lâm Hựu Luân gật đầu. "Hiếm thấy thật, cô ta cũng cứng rắn với anh được một lần... nhưng anh đáng đời!" Vương Tổ Hiền trưng ra vẻ mặt cứng ngắc, nặn ra một nụ cười với Lâm Hựu Luân, rồi quay đầu sang một bên.

Lâm Hựu Luân biết Vương Tổ Hiền đang hờn dỗi, nhưng cũng không biết làm gì cô. "Anh cứ cảm thấy giọng điệu của Đậu Đậu hôm nay có gì đó là lạ." "Thế thì anh đi gặp cô ta đi!" Vương Tổ Hiền nhìn ra ngoài cửa sổ, nói mà không quay đầu lại. "Vậy em không phải lại

ghen sao?" Lâm Hựu Luân cố ý hỏi.

Vương Tổ Hiền tức giận quay đầu lại, "Ai nói em ghen?

Chương 934

Tại sao em phải ghen?

Với lại bên ngoài anh có nhiều phụ nữ như vậy, nếu em đều phải ghen, thì em khỏi đóng phim nữa, đổi nghề đi bán giấm cho rồi!" "Nhưng em vẫn ghen đó thôi!" Vương Tổ Hiền tức đến nghẹn lời, dứt khoát không thèm để ý đến Lâm Hựu Luân nữa.

Lâm Hựu Luân kéo tay cô, dịu dàng dỗ dành: "Được rồi, anh chỉ đến xem cô ấy thế nào thôi, tối nay vẫn ở lại chỗ em!" Vương Tổ Hiền khẽ hừ một tiếng, rõ ràng có chút không hài lòng với quyết định của Lâm Hựu Luân, nhưng đương nhiên cũng không từ chối.

Lâm Hựu Luân bảo tài xế đưa Vương Tổ Hiền về chỗ ở trước, sau đó lái xe đến chỗ Khâu Thục Trân.

Khâu Thục Trân đã sớm nhìn thấy Lâm Hựu Luân đi vào qua màn hình giám sát ở cửa.

Cửa phòng vừa mở, Lâm Hựu Luân còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy thân thể mềm mại của Khâu Thục Trân mang theo một làn hương gió sà vào lòng mình. "Dù em có nhớ anh lắm thì cũng không cần phải thế này chứ?

Cẩn thận bị phóng viên chụp được đó!" Lâm Hựu Luân vỗ nhẹ lưng Khâu Thục Trân, dịu dàng nói bên tai cô. "Anh còn không sợ, em có gì phải sợ." Khâu Thục Trân vẫn ôm chặt cổ Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đành bất lực, hai tay ôm lấy cô, rồi từ từ di chuyển vào trong nhà, cuối cùng đóng cửa lại.

Vừa vào nhà, Lâm Hựu Luân và Khâu Thục Trân đã hôn nhau nồng nhiệt, trong lúc đó tay anh cũng không hề rảnh rỗi, trực tiếp luồn

vào dưới lớp áo rộng của Khâu Thục Trân, nắm lấy cặp vú cao vút khiến anh có chút ngày đêm mong nhớ.

Khâu Thục Trân cũng nhiệt tình đáp lại Lâm Hựu Luân, dường như muốn giải phóng toàn bộ nhiệt tình trong cơ thể mình.

Nhưng ngay khi Lâm Hựu Luân vừa khám phá xong phần trên, chuẩn bị luồn tay xuống dưới chiếc váy ngắn của cô, Khâu Thục Trân lại đột nhiên như bị điện giật mà giữ tay anh lại, không cho anh có hành động tiếp theo.

Lâm Hựu Luân có chút không hiểu ngẩng đầu lên, ban đầu anh nghĩ là Khâu Thục Trân đến kỳ. "Sao vậy, hôm nay không tiện à?" Khâu Thục Trân lắc đầu, cắn chặt môi do dự một lúc. "Em có thai rồi!" Câu nói này như sét đánh giữa trời quang, lập tức khiến Lâm Hựu Luân chết lặng.

Anh đứng ngây người ở đó một lúc lâu mới hoàn hồn, không chắc chắn hỏi lại một câu: "Em có thai rồi?" Khâu Thục Trân ngại ngùng gật đầu, sau đó lại có chút lo lắng nhìn Lâm Hựu Luân, không biết anh sẽ có thái độ thế nào với đứa con trong bụng mình.

Lâm Hựu Luân đột nhiên bế bổng Khâu Thục Trân lên, rồi phấn khích xoay một vòng tại chỗ!

Đặt Khâu Thục Trân xuống, anh vội vàng hỏi: "Kiểm tra ra lúc nào, được mấy tháng rồi?" Khâu Thục Trân có chút ngượng ngùng chỉnh lại quần áo, cúi đầu nói nhỏ: "Mới kiểm tra ra hôm kia, đã hơn hai tháng rồi!" "Không phải là đêm đó chứ?" Trong đầu Lâm Hựu Luân hiện lên một đêm cuồng nhiệt nào đó với Khâu Thục Trân, còn Khâu Thục Trân thì mặt đỏ bừng, ngại ngùng gật đầu.

Nhìn tờ giấy chẩn đoán của bệnh viện mà Khâu Thục Trân đưa ra, Lâm Hựu Luân liền nghĩ đến một vấn đề rất thực tế. "Cảnh của em trong《Quyền Hoàng》đã quay xong chưa?" Khâu Thục Trân lắc đầu.

"Vậy để anh nói với Hoàng Tự Cường một tiếng, vai của em đổi người khác diễn!" Mặc dù đứa bé trong bụng Khâu Thục Trân mới hơn hai tháng, nhưng Lâm Hựu Luân không muốn cô xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Những cảnh quay bình thường thì không sao, nhưng với phim hành động như《Quyền Hoàng》, Lâm Hựu Luân nhất quyết không để Khâu Thục Trân đi mạo hiểm.

Khâu Thục Trân xưa nay luôn nghe lời Lâm Hựu Luân, nhưng lần này lại lắc đầu. "Đừng mà, dù sao phân cảnh của em cũng không nhiều, những cảnh hành động khó đều dùng diễn viên đóng thế.

Cứ tranh thủ thời gian quay xong cảnh của em là được rồi." Lâm Hựu Luân có chút đau lòng nhìn Khâu Thục Trân, "Em ngốc à, đóng phim quan trọng hay con trong bụng quan trọng?" "Nhưng anh có nghĩ đến không, bộ phim này được quan tâm nhiều như vậy, em đột nhiên tuyên bố rút lui, truyền thông sẽ nghĩ thế nào?

Hay là anh muốn chuyện em có thai bị tất cả mọi người biết?" Chuyện liên quan đến đứa con trong bụng, Khâu Thục Trân hiếm khi có sự kiên trì của riêng mình.

Lâm Hựu Luân nhíu mày, "Ý em là không muốn để người khác biết em có thai?" "Mọi người biết rồi thì có lợi gì cho em và anh?

Hay là anh bằng lòng vì đứa con này mà cưới em?" Khâu Thục Trân mắt sáng long lanh nhìn Lâm Hựu Luân, vẻ mặt đáng thương ai oán ẩn giấu dưới vẻ ngoài cố tỏ ra mạnh mẽ, tiếc là không qua được mắt Lâm Hựu Luân. "Anh..." Khoảnh khắc này, Lâm Hựu Luân suýt nữa đã muốn nói "anh có thể", nhưng lý trí lại khiến anh kìm nén lại, vì anh nghĩ đến Chung Sở Hồng, nghĩ đến Chu Tuệ Mẫn, nghĩ đến Vương Tổ Hiền.

Anh và những hồng nhan tri kỷ bên cạnh có quá nhiều ràng buộc,

thật sự không thể cho bất kỳ ai trong số họ một lời hứa trọn đời duy nhất.

Khâu Thục Trân cúi đầu xoa chiếc bụng nhỏ vẫn chưa có dấu hiệu mang thai, dịu dàng nói: "Cho nên, em chỉ muốn giống như chị Hồng, yên lặng sinh đứa con này ra.

Em có thể không cần danh phận gì cả, nhưng con không thể chịu bất kỳ một chút thiệt thòi nào!" Lâm Hựu Luân có thể hiểu được quyết định của Khâu Thục Trân, gật đầu nói: "Vậy em phải rời khỏi Hong Kong một thời gian rồi." "Đưa em đến Mỹ đi." Khâu Thục Trân quyết định như vậy, thực ra còn có một chút tâm tư cá nhân ẩn giấu bên trong.

Sau khi công ty Đông Phương Mộng được thành lập, Lâm Hựu Luân sẽ có nhiều thời gian ở Mỹ hơn, như vậy Khâu Thục Trân trong thời gian mang thai cũng có thể thường xuyên gặp Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân thì không nghĩ nhiều đến vậy, anh chỉ đang nghĩ, Khâu Thục Trân cứ thế biến mất khỏi tầm mắt công chúng, cũng cần phải có một lời giải thích với bên ngoài.

Cách rút khỏi làng giải trí mà Chung Sở Hồng đã dùng một lần, Khâu Thục Trân dùng lại chắc chắn sẽ gây ra sự nghi ngờ và đồn đoán của truyền thông.

Thời điểm Chung Sở Hồng tuyên bố rút lui năm đó được chọn rất tốt, hơn nữa bản thân cô trong làng giải trí cũng đã công thành danh toại.

Hai lần đoạt giải Kim Tượng, liên tiếp đăng quang Ảnh hậu Kim Tượng, Kim Mã, có thể nói những vinh dự có thể giành được trong làng điện ảnh Hoa ngữ cô đều đã có.

Hơn nữa, các tác phẩm cô đóng chính vừa có phim bom tấn phòng

vé như《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, đồng thời cũng có phim nghệ thuật vừa được đánh giá cao vừa ăn khách như《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》.

Với tư cách là một diễn viên, có thể nói cô đã không còn gì hối tiếc, quyết định rút khỏi làng giải trí tuy khiến người ta bất ngờ nhưng cũng không có quá nhiều người nghi ngờ.

Mà Khâu Thục Trân lại không có điều kiện như vậy.

Cô mới chưa đầy hai mươi lăm tuổi, đang ở giai đoạn hoàng kim của sự nghiệp diễn xuất, thành tựu bản thân cũng không chói lọi như Chung Sở Hồng.

Vô duyên vô cớ tuyên bố rút khỏi làng giải trí, với sự nhạy bén và khả năng săn tin lá cải của truyền thông Hong Kong, rất dễ dàng có thể thông qua mối quan hệ thân mật giữa Khâu Thục Trân và Lâm Hựu Luân mà đoán ra Khâu Thục Trân có thể là vì có thai mới đưa ra quyết định như vậy.

Cách rút khỏi làng giải trí, có thể dùng một lần chứ không thể dùng lần thứ hai, đã dùng rồi thì sẽ không còn tác dụng nữa.

Lâm Hựu Luân tạm thời chưa nghĩ ra cách nào hay, đành phải tạm gác chuyện này sang một bên.

Việc cấp bách trước mắt là làm thế nào để nói tin này cho những người bên cạnh anh.

Mẹ anh, Trần Tuệ Tình, chắc chắn phải cho bà biết, dĩ nhiên một trận oán trách khiển mắng là không thể thiếu.

Bên Chung Sở Hồng cũng dễ giải thích, từ khi có con gái, tâm hồn cô đã có chỗ nương tựa, không tranh giành danh phận gì cả, đối với Lâm Hựu Luân cũng khoan dung hơn trước.

Cũng chính vì vậy, trong lòng Lâm Hựu Luân luôn có một phần áy

náy với cô.

Bên Lợi Trí cũng dễ làm công tác tư tưởng, bản thân cô vốn là người khoan dung nhất với Lâm Hựu Luân trong số tất cả các cô gái, về kinh tế lại rất độc lập, không cần thiết phải tranh giành gì với Khâu Thục Trân, đương nhiên cũng sẽ không có quá nhiều suy nghĩ về việc này.

Lý Gia Hân dỗ dành một chút là xong, Ôn Bích Hà, Củng Lợi đều không có ý định có con, đương nhiên cũng sẽ không ghen tị người khác sinh con cho Lâm Hựu Luân.

Người khiến Lâm Hựu Luân khó xử nhất vẫn là Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn.

Chu Tuệ Mẫn vốn là người yêu thanh mai trúc mã của thân thể này, tính cách dịu dàng, điềm tĩnh cũng là điều Lâm Hựu Luân thích nhất.

Hơn nữa, dù Lâm Hựu Luân bên ngoài có bao nhiêu phụ nữ, mẹ anh Trần Tuệ Tình vẫn luôn xem Chu Tuệ Mẫn như con dâu của mình.

Bản thân Chu Tuệ Mẫn cũng hy vọng có thể có một đứa con với Lâm Hựu Luân, chỉ là luôn không được như ý.

Trước đây Chung Sở Hồng sinh cho Lâm Hựu Luân một cô con gái, Chu Tuệ Mẫn tuy không biểu hiện ra ngoài nhưng trong lòng vẫn đau buồn một thời gian dài.

Bây giờ bản thân cô còn chưa mang thai, Khâu Thục Trân lại có cốt nhục của Lâm Hựu Luân, trong lòng cô chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Chương 935

Đương nhiên, người phản ứng lớn nhất với chuyện này, có lẽ vẫn là Vương Tổ Hiền.

Vì mối quan hệ trước đây giữa Khâu Thục Trân và Vương Tổ Hiền, vốn dĩ giữa hai người đã tồn tại không ít khúc mắc, mấy năm nay tuy cả hai đều đã nghĩ thoáng hơn nhiều, nhưng vết rạn nứt vẫn còn đó.

Mong muốn có con với Lâm Hựu Luân của Vương Tổ Hiền là cấp thiết nhất trong số tất cả các cô gái của anh.

Người khác có thai với Lâm Hựu Luân trước, cô đều có thể chấp nhận, duy chỉ có Khâu Thục Trân có thai với Lâm Hựu Luân trước cô, đây là điều cô dù thế nào cũng không thể chấp nhận được.

Bây giờ chuyện đã xảy ra, Lâm Hựu Luân cũng không có cách giải quyết nào tốt hơn, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Mặc dù vấn đề rất nan giải, nhưng Lâm Hựu Luân không hề có ý định giấu giếm những người phụ nữ này.

Sau khi ăn tối xong, Lâm Hựu Luân vẻ mặt nghiêm trọng nói với Trần Tuệ Tình rằng mình có chuyện muốn nói, trong lòng Trần Tuệ Tình liền có một dự cảm không lành.

Mặc dù sự việc không nghiêm trọng như bà nghĩ, nhưng ở một mức độ nào đó còn nghiêm trọng hơn bà nghĩ.

Vừa nghe Lâm Hựu Luân lại có con, Trần Tuệ Tình lập tức căng thẳng. "A Trân có thai rồi à?

Con trai hay con gái?" Lâm Hựu Luân xòe hai tay, "Mới vừa kiểm tra ra có thai, bây giờ làm sao biết là con trai hay con gái?" Trần Tuệ

Tình gật đầu, nhưng vẻ mặt không hề thả lỏng chút nào. "Nếu là con trai thì tốt rồi." Trần Tuệ Tình hai tay nắm chặt vào nhau, lẩm bẩm một mình.

Lâm Hựu Luân nhíu mày, "Mẹ, con trai hay con gái chẳng phải đều như nhau sao?" "Mẹ không nói con gái không tốt, nhưng chuyện nối dõi tông đường thì con trai vẫn tốt hơn.

Hơn nữa, con đã có một đứa con gái rồi, sinh một đứa con trai không tốt sao?

Chẳng lẽ con muốn cả đời chỉ có con gái à?" Trước một đống lý lẽ của Trần Tuệ Tình, Lâm Hựu Luân hoàn toàn thất bại, vội vàng đổi chủ đề. "Mẹ, bây giờ thảo luận vấn đề này còn hơi sớm, bây giờ con muốn bàn với mẹ xem nên giải quyết chuyện này thế nào." "Nói bậy, còn giải quyết thế nào nữa, đương nhiên là sinh đứa bé ra rồi!

Nếu con dám phá bỏ đứa bé, sau này mẹ sẽ không nhận đứa con này nữa!" Trần Tuệ Tình nghiêm nghị lườm Lâm Hựu Luân một cái, cảnh cáo anh. "Mẹ, con không có ý đó, con là nói nên giải thích với Tiểu Mẫn và những người khác thế nào." Sắc mặt Trần Tuệ Tình vốn đã dịu đi một chút, nhưng vừa nghe Lâm Hựu Luân nhắc đến Chu Tuệ Mẫn, bà lập tức lại sa sầm mặt, mắng cho Lâm Hựu Luân một trận. "Tiểu Mẫn là một đứa trẻ tốt như vậy, không biết kiếp trước tạo nghiệp gì mà lại gặp phải cái thằng khốn như con...

Được rồi, chuyện này mẹ sẽ đi nói với nó.

Nhưng mẹ cảnh cáo con, nếu Tiểu Mẫn rời bỏ con, sau này dù con có cưới ai, mẹ cũng sẽ không thừa nhận cô ta là con dâu của mẹ!" Trần Tuệ Tình bỏ lại một câu, vẻ mặt đau đầu quay về phòng nghỉ cách.

Lâm Hựu Luân ngồi một mình trên sofa phòng khách, do dự rất lâu, cuối cùng vẫn nhấc điện thoại lên, bấm một dãy số. --- Nửa đêm

bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, Triệu Nhã Chi mơ màng nhấc ống nghe. "Chị Chi, là em đây..." Giọng nói mang theo tiếng nức nở của Vương Tổ Hiền truyền đến từ điện thoại, khiến Triệu Nhã Chi giật mình.

Triệu Nhã Chi tỉnh ngủ hẳn, quan tâm hỏi: "Tiểu Hiền, em sao vậy?" "Chị Chi, em đang ở ngay cửa nhà chị, chị có thể ra mở cửa cho em được không?" Triệu Nhã Chi nghe vậy thì vô cùng kinh ngạc.

Vương Tổ Hiền nửa đêm canh ba chạy đến tìm cô, xem ra sự việc còn nghiêm trọng hơn cô tưởng tượng.

Cửa vừa mở, đã thấy Vương Tổ Hiền mắt đỏ hoe đứng đó, ánh mắt thê lương và bất lực.

Dù Triệu Nhã Chi là phụ nữ, cũng bị dáng vẻ đáng thương của Vương Tổ Hiền làm cho mềm lòng, không nói gì mà kéo tay cô vào nhà, ngồi xuống sofa phòng khách, rồi quay người rót cho cô một ly nước.

Triệu Nhã Chi ngồi xuống bên cạnh Vương Tổ Hiền, "Sao vậy, cãi nhau với A Luân à?" Vương Tổ Hiền lúc đầu gật đầu, sau đó lại lắc đầu, khiến Triệu Nhã Chi bối rối. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Vương Tổ Hiền mấp máy môi, rồi đột nhiên lao vào lòng Triệu Nhã Chi, khóc nức nở như một đứa trẻ.

Triệu Nhã Chi có chút bất ngờ trước hành động đột ngột này của Vương Tổ Hiền, thấy cô khóc thương tâm, cũng không hỏi thêm nguyên nhân, chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng cô, đợi cô khóc đủ rồi nói sau.

Sau khi khóc một trận thỏa thích, trong lòng Vương Tổ Hiền đã khá hơn nhiều, sau đó mới giải thích nguyên nhân cho Triệu Nhã Chi.

Biết tin Khâu Thục Trân có thai, Triệu Nhã Chi ban đầu cũng có chút choáng váng, đến khi thấy Vương Tổ Hiền vẫn còn nước mắt

lưng tròng chờ cô an ủi, mới cố gắng trấn tĩnh lại. "Chuyện này là do chính miệng A Luân nói với em à?" Vương Tổ Hiền gật đầu.

Hơn mười giờ tối, Lâm Hựu Luân đến chỗ cô, sau khi nói ra tin này, Vương Tổ Hiền tức giận đến mức đuổi anh ra khỏi nhà ngay tại chỗ, còn nói là vĩnh viễn không muốn gặp lại anh nữa. "Em muộn như vậy một mình chạy đến đây, không sợ gặp nguy hiểm gì sao?" Sau khi Triệu Nhã Chi hỏi rõ ngọn ngành sự việc, ngược lại lại trách Vương Tổ Hiền trước, "Người khác không thương em, chẳng lẽ chính em cũng không biết tự thương mình sao?

Em như vậy nếu xảy ra nguy hiểm gì, em bảo những người quan tâm em phải làm sao?" Vương Tổ Hiền bị Triệu Nhã Chi nói cho có chút áy náy, cô hơi ngượng ngùng không dám nói cho Triệu Nhã Chi biết, thực ra lúc cô lái xe đến đây, vệ sĩ mà Lâm Hựu Luân sắp xếp cho cô vẫn luôn lái xe theo sau. "Được rồi, thực ra chuyện này em nên sớm lường trước được, và sau này sẽ còn tiếp tục xảy ra...

Còn nhớ câu hỏi mà trước đây chị đã hỏi em không?" Trong mắt Vương Tổ Hiền ban đầu có chút nghi hoặc, nhưng khi thấy vẻ mặt của Triệu Nhã Chi lúc này, cô lập tức biết đối phương đang nói đến vấn đề gì. "Vậy bây giờ chị hỏi lại em câu hỏi này một lần nữa, em có còn tiếp tục kiên trì với quyết định trước đây không?" Vương Tổ Hiền vẻ mặt mông lung lắc đầu. "Em không biết." Triệu Nhã Chi không ngạc nhiên trước phản ứng của Vương Tổ Hiền, gật đầu nói: "Vậy thế này đi, nếu chính em không thể quyết định được, vậy chúng ta hãy tung đồng xu.

Nếu là mặt ngửa, em sẽ tiếp tục ở bên A Luân, nếu là mặt sấp, em sẽ rời bỏ anh ấy...

Đây không phải là nói đùa, nên trước khi tung, em nhất định phải suy nghĩ thật kỹ!" Vương Tổ Hiền do dự một lúc, cuối cùng vẫn gật

đầu.

Triệu Nhã Chi lại xác nhận một lần nữa, sau đó mới lấy ra một đồng xu. "Em tung hay chị tung?" Vương Tổ Hiền lắc đầu. "Chị Chi giúp em tung đi!" Đồng xu lượn một vòng cung trên không trung, cuối cùng được Triệu Nhã Chi vững vàng bắt lấy, nhưng kết quả bị cô úp tay lại, không công bố ngay lập tức. "Bây giờ trong lòng em chắc đã có kết quả rồi chứ?" Triệu Nhã Chi hỏi.

Vương Tổ Hiền vẻ mặt nghi hoặc nhìn Triệu Nhã Chi, không hiểu hỏi: "Chị Chi, chị còn chưa cho em xem đồng xu là mặt ngửa hay mặt sấp..." "Cái đó không quan trọng!" Triệu Nhã Chi ngắt lời Vương Tổ Hiền, "Tung đồng xu có thể giúp chúng ta đưa ra lựa chọn, là vì trong khoảnh khắc đồng xu được tung lên, nó có thể cho chúng ta biết kết quả mà trong lòng chúng ta mong đợi nhất là gì...

Bây giờ em nói cho chị biết, vừa rồi kết quả em mong đợi nhất trong lòng là mặt ngửa hay mặt sấp?" Vương Tổ Hiền sững người, sau đó cười khổ gật đầu.

Triệu Nhã Chi liền hỏi: "Em mong đợi nhất là mặt ngửa, đúng không?" "Chị Chi, có phải chị thấy em rất ngốc, rất đê tiện không, như vậy rồi mà vẫn không chịu rời bỏ anh ta?" Vương Tổ Hiền cười thảm hỏi.

Triệu Nhã Chi lắc đầu, "Điều đó chỉ có thể nói rằng em đã thực sự yêu một người không nên yêu một cách vô phương cứu chữa, nên số phận đã định em phải chịu đựng những đau khổ này." "Mặc dù em biết quyết định trong lòng lúc đó là suy nghĩ thật nhất của em, nhưng em thật sự rất hoang mang!" Vương Tổ Hiền ôm đầu, đau khổ nói. "Thực ra em hoang mang không phải là lựa chọn, mà là lý do để tiếp tục kiên trì." Triệu Nhã Chi một câu nói trúng tim đen vấn đề, Vương Tổ Hiền cũng không phủ nhận.

Triệu Nhã Chi thở dài, khe khẽ nói: "Trái tim của A Luân không thể chỉ trao cho một người phụ nữ, nhưng cuối cùng anh ấy chỉ có thể chọn một người phụ nữ để kết hôn, em hiểu ý chị không?" Vương Tổ Hiền có chút do dự chỉ vào mình: "Chị Chi, ý chị là, em có khả năng trở thành người đó?" Triệu Nhã Chi gật đầu.

Nói thật, nếu không phải trước khi quen Lâm Hựu Luân cô đã có hai đứa con trai, cô thật sự có thể sẽ ghen tị với Vương Tổ Hiền. "Trong số những người phụ nữ có quan hệ thân thiết với A Luân, em, chị Hồng và cô Chu là những người quen anh ấy lâu nhất.

Nếu cuối cùng A Luân thật sự muốn kết hôn, cô dâu chỉ có thể được chọn trong ba người các em.

Vốn dĩ chị Hồng là người có hy vọng nhất, nhưng chính cô ấy đã rút lui, chị không biết nguyên nhân là gì, nhưng rất có thể là cô ấy đã nghĩ thông suốt, thà làm một người phụ nữ không danh phận bên cạnh A Luân, chứ không chịu làm người vợ biết trong lòng chồng mình còn có những người phụ nữ khác mà chỉ có thể âm thầm chịu đựng.

Chương 936

Cho nên bây giờ chỉ còn lại em và cô Chu.

A Luân có lẽ thích em hơn, nhưng anh ấy lại quyến luyến cô Chu hơn, nên ưu thế của hai em gần như ngang nhau...

Nhưng bây giờ tình hình đã thay đổi.

A Trân có thai rồi, nếu là con gái thì mọi chuyện đều dễ nói, nhưng nếu là con trai, đứa bé đó sẽ uy hiếp đến vị trí của em và cô Chu.

Lời khuyên của chị là, nếu đứa bé trong bụng A Trân là con gái, thì em có thể tiếp tục kiên trì quyết định của mình, nhưng nếu trong bụng A Trân là con trai, thì em nên sớm buông tay đi!

Bởi vì em không chắc chắn tương lai mình có thể sinh cho A Luân một đứa con trai hay không, và em chắc chắn không thể chấp nhận A Trân trở thành vợ của A Luân, còn em chỉ có thể tồn tại không danh phận." Triệu Nhã Chi nói nhiều như vậy, Vương Tổ Hiền phát hiện ý cuối cùng của cô vẫn là giao quyền lựa chọn cho ý trời quyết định, không khỏi cười khổ.

Triệu Nhã Chi vỗ vỗ tay Vương Tổ Hiền, cuối cùng an ủi cô: "Nếu ngay cả ông trời cũng muốn em và A Luân ở bên nhau, thì ông ấy nhất định sẽ cho em hy vọng." --- Chuyện Vương Tổ Hiền nửa đêm đến tìm Triệu Nhã Chi, Lâm Hựu Luân đã nhận được tin ngay lập tức.

Sau đó, Vương Tổ Hiền đột nhiên trở nên im lặng, không còn tìm anh khóc lóc om sòm, thậm chí dường như chuyện này chưa từng xảy ra.

Trong lòng Lâm Hựu Luân luôn cảm thấy có chút không yên tâm,

mấy lần định gọi điện cho Triệu Nhã Chi để hỏi cho ra nhẽ, nhưng cuối cùng lại từ bỏ.

Mặc dù Triệu Nhã Chi và anh luôn duy trì mối quan hệ đó, nhưng trong chuyện này, Triệu Nhã Chi chắc chắn sẽ đứng về phía Vương Tổ Hiền.

Lâm Hựu Luân đoán rằng mình có gọi điện hỏi cũng sẽ không có kết quả gì.

Ngay lúc Lâm Hựu Luân đang đau đầu vì chuyện này, Vương Tinh không báo trước tìm đến.

Hắn thấy cửa văn phòng của Lâm Hựu Luân không đóng, lười biếng đến mức không gõ cửa mà xông thẳng vào.

Vương Tinh nghe tin Khâu Thục Trân có thai từ vợ mình là A Vân, ngay lập tức đã muốn gọi điện chúc mừng Lâm Hựu Luân, sau đó nghĩ lại thấy không đủ trang trọng, nên mới quyết định tự mình chạy đến một chuyến.

Nhưng khi vào cửa, Vương Tinh mới phát hiện, Lâm Hựu Luân dường như không vui như hắn tưởng tượng. "Sao vậy, chẳng lẽ đứa bé trong bụng Đậu Đậu không phải của cậu?" Cảm nhận được ánh mắt như muốn giết người của Lâm Hựu Luân đang nhìn mình, Vương Tinh vội rụt đầu lại, sửa lời: "Cậu đừng coi là thật, tôi chỉ đùa thôi..." Lâm Hựu Luân đang phiền lòng, cũng lười tính toán với Vương Tinh. "Tìm tôi có chuyện gì?" "Đến chúc mừng cậu chứ gì!" Vương Tinh ngại không dám nói mình đến để tranh làm cha nuôi, nên dùng một cách nói uyển chuyển hơn.

Vương Tinh luôn cho rằng với quan hệ của hắn và Lâm Hựu Luân, cha nuôi của đứa con đầu lòng của Lâm Hựu Luân chắc chắn phải là hắn.

Nhưng không ngờ Hồng Hồng vừa sinh ra, cha đỡ đầu đã bị George Lucas giành mất, còn cha nuôi thì bị Châu Nhuận Phát sớm đặt trước.

Vì chuyện này, Vương Tinh buồn bực rất lâu, cuối cùng hắn tổng kết nguyên nhân thất bại của mình, không phải là quan hệ của hắn và Lâm Hựu Luân không đủ thân, mà là vì quan hệ của hắn với mẹ đứa bé là Chung Sở Hồng chỉ ở mức bình thường.

Lần này Khâu Thục Trân có thai với Lâm Hựu Luân, Vương Tinh lập tức biết cơ hội của mình đã đến.

Lâm Hựu Luân và Khâu Thục Trân có thể quen nhau, hoàn toàn là nhờ công của hắn, hơn nữa Khâu Thục Trân và vợ hắn A Vân lại là chị em tốt, cái chức cha nuôi này Vương Tinh quyết không để người khác giành mất nữa.

Lâm Hựu Luân bực bội liếc Vương Tinh một cái. "Đứa bé trong bụng A Trân là trai hay gái còn chưa biết, anh vội nhận người thân làm gì?" "Không sao, tôi không kén chọn, trai hay gái đều không thành vấn đề!" Vương Tinh vẻ mặt không quan tâm, quả nhiên là đứng nói chuyện không biết đau lưng. "Trước khi đứa bé chào đời, A Trân không muốn quá nhiều người biết chuyện này.

Anh muốn làm cha nuôi của đứa bé, vậy thì giúp tôi nghĩ cách đi!" Lâm Hựu Luân vốn định để Vương Tinh biết khó mà lui, không ngờ gã mập này lại coi là thật.

Thấy hắn một vẻ hăm hở muốn thử, Lâm Hựu Luân không thể không nhắc nhở: "Cái cách cũ rích như rút khỏi làng giải trí thì khỏi nói, cái đó tôi đã sớm nghĩ tới rồi, áp dụng cho A Trân không được đâu." "Muốn che mắt thiên hạ còn không đơn giản sao, trước tiên tung tin nói A Trân nhận một vai diễn ở Mỹ, sau đó biến mất nửa năm một năm.

Chỉ cần tin tức không bị rò rỉ, truyền thông chắc sẽ không đặc biệt để ý đâu." Vương Tinh vừa nói vậy, Lâm Hựu Luân không khỏi gật đầu.

Phải nói ý tưởng này không tồi, lấy cớ đi Mỹ đóng phim, một mặt phù hợp với tình hình của Khâu Thục Trân, mặt khác cũng thực sự có thể che mắt được rất nhiều người.

Vương Tinh tha thiết nhìn Lâm Hựu Luân, "Vậy chuyện tôi làm cha nuôi của đứa bé có thể quyết định được chưa?" Lâm Hựu Luân suy nghĩ một lát rồi nói: "Đợi đứa bé chào đời, dù là trai hay gái, đều nhận A Vân làm mẹ nuôi...

Còn anh thì thôi đi, anh làm cha nuôi của con tôi, tôi cứ cảm thấy không đáng tin." Vương Tinh lập tức xị mặt, buồn bực nói: "Vậy chẳng phải tôi làm không công à?" Lâm Hựu Luân sa sầm mặt, "Sao, anh không đồng ý à?" Vương Tinh thấy Lâm Hựu Luân muốn đổi ý, vội xua tay nói: "Được được, cứ theo lời cậu nói, để đứa bé nhận A Vân làm mẹ nuôi.

Chuyện này chúng ta nói trước rồi nhé!" Vợ mình làm mẹ nuôi của con Lâm Hựu Luân, vậy thì mình cũng coi như là cha nuôi, Vương Tinh trong lòng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Vừa nói xong chuyện này, điện thoại trên bàn làm việc của Lâm Hựu Luân liền vang lên.

Lâm Hựu Luân nhấc ống nghe, vừa nghe anh gọi một tiếng "Mẹ", Vương Tinh liền tự giác né sang một bên. "Chuyện A Trân có thai mẹ đã nói với Tiểu Mẫn rồi.

Nó không nói gì, nhưng mẹ biết trong lòng nó rất buồn.

Vừa rồi mẹ gọi điện cho nó, phát hiện tâm trạng nó rất tệ.

Mẹ không cần biết bây giờ con có việc hay không, lập tức bỏ hết

xuống, đến gặp nó ngay, biết chưa?" Trần Tuệ Tình rất ít khi dùng giọng điệu ra lệnh này để nói chuyện với Lâm Hựu Luân, có thể thấy bên Chu Tuệ Mẫn thực sự khiến bà có chút lo lắng.

Đương nhiên không cần mẹ ra lệnh, Lâm Hựu Luân nghe nói Chu Tuệ Mẫn tâm trạng không ổn định, lập tức ngồi không yên. "Mẹ yên tâm, con sẽ đến tìm cô ấy ngay!" --- "CUT!" Nhĩ Đông Thăng bực bội gỡ tai nghe khỏi đầu, nắm chặt trong tay hận không thể bóp nát nó.

Nhân viên công tác hai bên, bao gồm cả nhiếp ảnh gia ở bên cạnh đều không dám lên tiếng khuyên can, vì trước đó, họ đã khuyên Nhĩ Đông Thăng và bị mắng mấy lần rồi. "Cô Chu, trong cảnh này, biểu cảm trên mặt cô phải là rất vui vẻ, nhưng bộ dạng của cô bây giờ có gọi là vui vẻ không?

Cảnh này đã NG 6 lần rồi, chẳng lẽ cô muốn cả đoàn phim đều phải lãng phí thời gian cùng cô như vậy sao?" Nhĩ Đông Thăng đi đến trước ống kính, mắng thẳng vào mặt Chu Tuệ Mẫn. "Đạo diễn, xin lỗi!" Chu Tuệ Mẫn sắc mặt ảm đạm, cúi đầu nói nhỏ. "Đạo diễn, cô Chu gần đây có thể là tâm trạng không tốt, hay là chúng ta nghỉ ngơi một chút?" Nam chính Lưu Thanh Vân biết rõ nói câu này sẽ bị Nhĩ Đông Thăng mắng cho một trận, nhưng vẫn đứng ra.

Chu Tuệ Mẫn đã giúp anh rất nhiều lần, anh không thể trơ mắt nhìn Chu Tuệ Mẫn bị mắng như vậy mà không làm gì. "Ở đây tôi là đạo diễn hay anh là đạo diễn?" Nhĩ Đông Thăng cũng đang nổi nóng, trợn mắt lườm Lưu Thanh Vân. "Đương nhiên anh là đạo diễn, nhưng cô Chu bây giờ trạng thái không tốt, anh là đạo diễn thì có thể làm cho trạng thái của cô ấy tốt lên được sao?" Lưu Thanh Vân phản bác một câu. "Trạng thái không tốt, tôi đã cho nghỉ một ngày để cô ấy điều chỉnh, nhưng kết quả thì sao?

Sớm biết như vậy, ban đầu tôi đã không mời cô ấy đóng vai nữ

chính!" Nhĩ Đông Thăng cũng là tức quá hóa rồ, nói năng không lựa lời.

Vốn dĩ vì chuyện Khâu Thục Trân có thai, trong lòng Chu Tuệ Mẫn đã rất tủi thân, lại bị Nhĩ Đông Thăng mắng như vậy, mặc dù biết đối phương là vô tâm, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu.

Cô tuy tự nhủ mình nhất định không được khóc, nhưng nước mắt vẫn không kìm được mà đảo quanh trong hốc mắt. "Tiểu Bảo, thằng khốn này, còn không mau xin lỗi cô Chu đi!" Tần Bái sải bước từ cửa đi vào phim trường, đến trước mặt Nhĩ Đông Thăng không nói hai lời liền túm áo, cho hắn một cái tát!

Tất cả mọi người đều không ngờ Tần Bái lại có phản ứng kịch liệt như vậy.

Mãi đến khi Tần Bái buông tay xuống, mọi người vẫn còn ngơ ngác đứng đó chưa phản ứng kịp.

Nhĩ Đông Thăng cũng bị cái tát bất ngờ này của Tần Bái đánh cho ngây người, ôm mặt có chút không thể tin nổi nhìn anh trai mình.

Từ nhỏ đến lớn, dù Nhĩ Đông Thăng trốn học hay thi không đậu, Tần Bái cũng chỉ mắng hắn, chưa bao giờ động tay đánh hắn.

Chương 937

Mà bây giờ, Tần Bái lại trước mặt bao nhiêu người mà tát hắn một cái.

Nếu không phải cơn đau trên mặt không biết nói dối, Nhĩ Đông Thăng suýt nữa đã cho rằng tất cả chỉ là ảo giác. "Mắng phụ nữ thì có bản lĩnh gì?

Làm đạo diễn được mấy ngày đã thấy mình giỏi giang lắm phải không?" Tần Bái đánh Nhĩ Đông Thăng xong không nói, còn chỉ vào mũi hắn mắng xối xả: "Tao bảo mày xin lỗi cô Chu, mày không nghe thấy à?" Nhĩ Đông Thăng ôm mặt, nhìn cơ thịt ở khóe mắt anh trai không ngừng co giật, trong lòng đột nhiên nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, chẳng lẽ anh trai đánh mình một cái tát hoàn toàn là vì tốt cho mình?

Rất nhanh, cảm giác này của hắn đã được chứng thực, vì lúc này đã có người ở cửa phát hiện ra Lâm Hựu Luân đang đứng đó với vẻ mặt tái mét.

Người nhanh trí lúc này đã phản ứng lại, Tần Bái mười phần thì hết tám chín phần là đi cùng Lâm Hựu Luân đến đây, không ngờ lại đúng lúc bắt gặp cảnh Nhĩ Đông Thăng mắng Chu Tuệ Mẫn.

Tần Bái rất hiểu tính khí của em trai mình, khi quay phim diễn viên làm không đúng, quả thực rất dễ bị hắn mắng, hơn nữa khi hắn tức giận mắng người thì không hề nể nang đối tượng.

Hồi Trương Mạn Ngọc và hắn còn chưa chia tay, hai người hợp tác một bộ phim, vì Trương Mạn Ngọc một cảnh quay không tốt, liền bị Nhĩ Đông Thăng mắng cho một trận.

Đối xử với bạn gái mình còn như vậy, huống hồ là diễn viên khác.

Đương nhiên, nhìn từ một góc độ khác, Nhĩ Đông Thăng nổi nóng đều là vì công việc chứ không phải vì cá nhân.

Hầu hết các diễn viên từng hợp tác với Nhĩ Đông Thăng, tuy lúc quay phim không tránh khỏi bị mắng, nhưng sau khi quay xong diễn xuất ít nhiều đều có tiến bộ.

Cho nên Nhĩ Đông Thăng tuy tính khí có chút nóng nảy, nhưng không bị mọi người xem là loại đạo diễn khó hợp tác.

Tần Bái biết Nhĩ Đông Thăng mắng Chu Tuệ Mẫn chắc chắn là có nguyên nhân, và kiểu mắng này của hắn không hề có ý nhắm vào Chu Tuệ Mẫn, chỉ đơn thuần là biểu đạt sự bất mãn của mình.

Nhưng những tình huống này, bao gồm cả nguyên nhân và hậu quả của sự việc, Lâm Hựu Luân hoàn toàn không thấy được, anh chỉ thấy Nhĩ Đông Thăng mắng Chu Tuệ Mẫn, hơn nữa còn mắng đến mức Chu Tuệ Mẫn sắp khóc.

Trong tình huống này, Tần Bái chỉ có thể lựa chọn xông lên cho Nhĩ Đông Thăng một cái tát.

Không phải ông cho rằng em trai mình thật sự làm sai, mà là muốn dùng cách này để cho Lâm Hựu Luân một lời giải thích.

Nhĩ Đông Thăng là do Tần Bái một tay trông nom lớn lên, cái tát này giáng lên mặt Nhĩ Đông Thăng còn đau hơn giáng lên mặt chính mình, nhưng ông không thể không làm như vậy, vì ông là anh trai của Nhĩ Đông Thăng.

Năm xưa Nhĩ Đông Thăng muốn làm diễn viên, Tần Bái là người đầu tiên đứng ra ủng hộ.

Sau này Nhĩ Đông Thăng muốn từ một tiểu sinh võ hiệp nổi tiếng bị người ngoài cho là "tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản" chuyển sang làm đạo diễn, trong lúc không có ai coi trọng, cũng là Tần Bái chống

lưng cho hắn đến cùng.

Bây giờ Nhĩ Đông Thăng vô tình chọc giận Lâm Hựu Luân, Tần Bái cũng chỉ có thể dùng cách này để bảo vệ em trai mình.

Tần Bái rất rõ, nếu mình không làm như vậy, mặc cho Lâm Hựu Luân trút giận lên đầu Nhĩ Đông Thăng, thì sự nghiệp đạo diễn vừa mới khởi sắc của Nhĩ Đông Thăng sẽ hoàn toàn bị hủy hoại.

Ít nhất là ở Hong Kong, Nhĩ Đông Thăng sẽ không còn chỗ đứng.

Nỗi khổ tâm này của Tần Bái không thể nói ra trước mặt, nhưng Nhĩ Đông Thăng khi nhìn thấy Lâm Hựu Luân thì đã hoàn toàn hiểu ra. "Anh cả, em..." Tần Bái lại không cho hắn cơ hội nói chuyện, túm lấy cổ áo hắn gầm lên: "Mau xin lỗi đi!" "Anh Tần, chuyện này không trách đạo diễn Nhĩ!" Chu Tuệ Mẫn đưa tay ra gỡ tay Tần Bái, sau đó khi hai anh em đang nhìn nhau trừng trừng, cô quay người đi về phía Lâm Hựu Luân. "Tiểu Mẫn, anh..." Lâm Hựu Luân mấp máy môi, đối mặt với khuôn mặt thanh lệ nhưng lại có mấy phần gầy gò tiều tụy của Chu Tuệ Mẫn, tất cả những lời muốn nói đều nghẹn lại trong cổ họng, không nói ra được một câu. "Đạo diễn Nhĩ lúc nãy không phải cố ý nhắm vào em đâu, anh đừng giận nữa được không?" Lòng Lâm Hựu Luân mềm nhũn, tất cả sự bất mãn và phẫn nộ đối với Nhĩ Đông Thăng đều theo câu nói này của Chu Tuệ Mẫn mà tan thành mây khói.

Thấy Lâm Hựu Luân không còn căng mặt dưới sự khuyên giải của Chu Tuệ Mẫn, Tần Bái lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Chu Tuệ Mẫn lại bước tới, đi thẳng đến trước mặt Nhĩ Đông Thăng. "Đạo diễn Nhĩ, gần đây tâm trạng của tôi thật sự rất tệ, làm liên lụy cả đoàn phim phải chịu khổ cùng tôi, thật sự rất xin lỗi!" Chu Tuệ Mẫn vừa nói vậy, Nhĩ Đông Thăng ngược lại cảm thấy có chút ngại ngùng. "Cô Chu đừng nói vậy, vừa rồi tính khí của tôi cũng rất tệ, ở đây tôi cũng muốn xin lỗi cô." "Bây giờ tâm trạng của tôi thật

sự không có cách nào tiếp tục diễn được nữa, cho nên tôi muốn xin nghỉ thêm một ngày, hy vọng đạo diễn Nhĩ có thể cho phép." Chu Tuệ Mẫn vốn có thể cứ thế đi cùng Lâm Hựu Luân, Nhĩ Đông Thăng cũng sẽ không nói gì, nhưng cô vẫn kiên trì qua giải thích với Nhĩ Đông Thăng, sự khó chịu vì bị Tần Bái tát một cái của Nhĩ Đông Thăng lập tức tiêu tan quá nửa.

Nhĩ Đông Thăng đồng ý yêu cầu của Chu Tuệ Mẫn, tiện thể còn khuyên cô một câu: "Cô Chu nếu có phiền não gì, cứ tìm người tâm sự, cứ giữ trong lòng chỉ làm khổ chính mình thôi." Chu Tuệ Mẫn gật đầu, rồi chuyển ánh mắt sang Tần Bái đang đứng bên cạnh. "Ông Tần, có thể nói chuyện riêng một lát được không?" Tần Bái liếc nhìn Lâm Hựu Luân đang đứng đằng kia, lập tức hiểu ra ý của Chu Tuệ Mẫn.

Anh ta đi theo Chu Tuệ Mẫn đến trước mặt Lâm Hựu Luân, vừa định mở miệng thì đã bị Lâm Hựu Luân ngăn lại. "Ông Tần, hôm nay anh tát em trai mình một cái, cậu ta sẽ không chịu vô ích đâu!" Lâm Hựu Luân để lại một câu như vậy, rồi quay người cùng Chu Tuệ Mẫn rời khỏi phim trường.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, ánh mắt Tần Bái lóe lên bất định.

Lúc này Nhĩ Đông Thăng bước tới. "Anh cả, vừa rồi ông Lâm nói gì với anh vậy?" Tần Bái quay đầu lại, bĩu môi nói: "Một câu rất kỳ lạ, anh cũng không hiểu lắm, nhưng có thể chắc chắn rằng, đối với cậu thì có lẽ không phải chuyện xấu." Nhĩ Đông Thăng cười lắc đầu: "Gặp phải chuyện thế này chỉ có thể trách tôi không may mắn, không bị truy cứu đã là mãn nguyện lắm rồi." "Vừa rồi anh tát cậu một cái, cậu không hận anh chứ?" "Vừa rồi anh đánh tôi à?" Nhĩ Đông Thăng cố ý giả vờ ngây ngô, chính là không muốn anh cả nghĩ đến chuyện này nữa. "Cậu đó!" Tần Bái chỉ tay vào Nhĩ Đông Thăng, vốn định giáo huấn thêm vài câu, nhưng cuối cùng nghĩ lại rồi thôi. --- Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn vừa lên xe, điện thoại của Trần Tuệ Tình

liền gọi tới.

Lâm Hựu Luân nói với Trần Tuệ Tình rằng anh đang ở cùng Chu Tuệ Mẫn, Trần Tuệ Tình không tin, Lâm Hựu Luân đành phải đưa điện thoại cho Chu Tuệ Mẫn nói chuyện.

Chu Tuệ Mẫn nhận lấy chiếc điện thoại di động, nói chuyện đơn giản vài câu với Trần Tuệ Tình, cuối cùng nhẹ nhàng "vâng" một tiếng rồi cúp máy. "Bác gái bảo em cùng anh về, nói là có chuyện muốn nói với chúng ta." Chu Tuệ Mẫn thuật lại lời của Trần Tuệ Tình trong điện thoại, Lâm Hựu Luân gật đầu, đang định nói cho tài xế biết đi đâu thì Chu Tuệ Mẫn đột nhiên lên tiếng: "Chúng ta có thể đừng về vội được không?" Lâm Hựu Luân quay đầu lại: "Em còn có chuyện khác à?" "Tự nhiên em muốn về khu nhà ở mà chúng ta từng sống xem một chút." Chu Tuệ Mẫn bĩu môi, nhỏ giọng giải thích. "Nhưng khu nhà ở bên Sa Điền đã bị phá dỡ hết rồi, những người hàng xóm cũ cũng đều chuyển đến nơi khác, em chắc là vẫn muốn đến xem chứ?" "Phá dỡ hết rồi sao?" Chu Tuệ Mẫn nghe tin này có chút bất ngờ, rồi trong mắt thoáng hiện lên vẻ mất mát. "Đúng vậy, hai năm trước chính phủ đã quy hoạch lại khu vực đó, sau đó đều bị phá dỡ hết rồi." Lâm Hựu Luân không nỡ để Chu Tuệ Mẫn thất vọng, bèn chủ động đề nghị: "Đương nhiên nếu em muốn đi, anh có thể đi cùng em, nhưng anh không đảm bảo là còn có thể nhìn thấy những dấu vết cuộc sống cũ của chúng ta." Chu Tuệ Mẫn lắc đầu: "Thôi bỏ đi, cảnh còn người mất, em sợ ngay cả ký ức ban đầu cũng sẽ thay đổi theo, như vậy thà cứ mãi lưu giữ trong tim còn hơn." Lâm Hựu Luân biết trong lời nói này của Chu Tuệ Mẫn còn có ý khác, anh im lặng một lúc lâu rồi mới gật đầu.

Về đến nhà, Trần Tuệ Tình bỏ mặc Lâm Hựu Luân, kéo Chu Tuệ Mẫn vào phòng mình nói chuyện riêng.

Lâm Hựu Luân không rõ mẹ đã nói gì với Chu Tuệ Mẫn trong

phòng, chỉ biết sau khi Chu Tuệ Mẫn từ trong phòng bước ra, cả người trông vui vẻ hơn rất nhiều.

Lâm Hựu Luân cũng muốn hỏi mẹ, nhưng Trần Tuệ Tình rất kín miệng, cuối cùng Lâm Hựu Luân đành thôi.

Sóng gió chuyện Khâu Thục Trân mang thai cuối cùng cũng lắng xuống, dưới sự sắp xếp của Lâm Hựu Luân, bên Mỹ nhanh chóng có tin tức truyền về, Khâu Thục Trân được một bộ phim Hollywood chọn trúng, sẽ ở lại Mỹ một thời gian để quay phim.

Để diễn cho tròn vai, vị đạo diễn và bộ phim này đều có thật, bộ phim tuyên bố với bên ngoài là sẽ quay ở bang Nevada, nhưng thực tế thì đến một cái bóng ma cũng không có.

Truyền thông Mỹ đối với những đạo diễn và bộ phim không tên tuổi như vậy căn bản không có hứng thú quan tâm, mà truyền thông Hong Kong cũng không thể cử người chuyên môn đến Nevada phỏng vấn, cho nên chuyện này cứ thế được che giấu qua đi.

Trong khi đó, giới giải trí Hong Kong lại xảy ra mấy chuyện lớn.

Đầu tiên là công ty điện ảnh Hoàn Á bị một doanh nhân bất động sản họ Dương mua lại, sau khi đổi tên đã trở thành một công ty giải trí tổng hợp bao gồm sản xuất phim và phát hành đĩa nhạc.

Sau đó là Hoàng Bách Minh, người đã rời khỏi công ty điện ảnh Hoàn Á, đã thuyết phục được Thạch Thiên và Mạch Gia vốn đã giải nghệ, ba người khổng lồ của Tân Nghệ Thành năm xưa tái hợp, thành lập công ty điện ảnh Đông Phương, mà kim chủ đứng sau công ty này chính là tập đoàn 《Đông Phương Nhật báo》.

So với việc Hoàn Á đổi chủ, việc thành lập công ty điện ảnh Đông Phương càng được truyền thông và công chúng quan tâm hơn, mặc dù sự huy hoàng của Tân Nghệ Thành chỉ là thoáng qua, nhưng vào đầu

những năm 80, nó thực sự đã để lại một dấu ấn đậm nét trong làng điện ảnh Hong Kong.

Trong "nhóm sáng tác bảy người" năm đó, Từ Khắc, Tăng Chí Vỹ bây giờ đều đã chiếm một vị trí vững chắc trong giới điện ảnh chủ lưu của Hong Kong, mà những đạo diễn nổi tiếng xuất thân từ Tân Nghệ Thành như Lâm Lĩnh Đông, Cao Trí Sâm cũng không ít.

Tân Nghệ Thành tuy đã trở thành lịch sử, nhưng nay công ty điện ảnh Đông Phương lại kế thừa trọn vẹn "di sản" quan hệ của Tân Nghệ Thành.

Ngày công ty thành lập, những "người cũ" của Tân Nghệ Thành năm xưa đều đến chung vui, ngay cả Lâm Hựu Luân cũng cho người gửi một lẵng hoa đến.

Chương 938

Báo chí liên tiếp mấy ngày, trang bìa đều là tin tức về công ty điện ảnh Đông Phương, công ty tuy chưa có tác phẩm nào ra mắt, nhưng danh tiếng đã vang dội.

Hoàng Bách Minh sau bao năm mài giũa, tính cách đã trầm ổn hơn nhiều, còn Thạch Thiên, Mạch Gia lần này tái xuất cũng đã nhìn rất rõ tình hình của làng điện ảnh Hong Kong.

Đừng thấy công ty điện ảnh Đông Phương bây giờ có sức ảnh hưởng lớn, nhưng muốn tái hiện lại thế chân vạc giữa Tân Nghệ Thành, Gia Hòa và Thiệu thị năm xưa là không thực tế, người thực sự có thể thách thức thế độc tôn của Gia Hòa vẫn chỉ có công ty điện ảnh Thiệu thị.

Thiệu Dật Phu tuy chưa hoàn toàn trở lại làng điện ảnh, nhưng Thiệu thị trong hơn một tháng gần đây đã có những động thái liên tục, chỉ riêng việc đầu tư hơn 30 triệu đô la Hong Kong cho ba bộ phim cùng một lúc đã khiến người ta không còn nghi ngờ quyết tâm vực dậy của Thiệu thị.

Tháng cuối cùng của năm 93 lặng lẽ trôi qua trong những ồn ào náo nhiệt đó, và khi mọi người kịp phản ứng lại, lịch treo tường đã sang một năm mới. 《Sơ luyến ngũ thập thứ》 do Chu Tinh Trì, Mạc Văn Úy đóng chính đã giành được vị trí dẫn đầu, trở thành bộ phim Hong Kong đầu tiên ra mắt năm 94, trong buổi lễ ra mắt, Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn đã đến chúc mừng, khiến nhiều người vô cùng ngạc nhiên. "Tôi và Karen cùng một công ty đĩa nhạc, hơn nữa bây giờ chúng tôi lại cùng một người quản lý, phim mới của cô ấy đương nhiên tôi phải đến ủng hộ rồi." Chu Tuệ Mẫn mặc một chiếc váy dài

hoa nhí ôm sát người đơn giản, khi trả lời câu hỏi của phóng viên, thỉnh thoảng lại nở một nụ cười nhẹ.

Cách đó không xa, Lâm Hựu Luân cũng bị một đám phóng viên vây quanh. "Thưa ông Lâm, một tuần trước Chu Tinh Trì vừa tuyên bố, sau bộ phim này anh ta sẽ chuyển từ diễn viên sang làm đạo diễn, ông có nghĩ rằng anh ta có thể thành công không?" "Tinh Tử chuẩn bị làm đạo diễn sao?" Tin tức này Lâm Hựu Luân mới nghe lần đầu, không khỏi cảm thấy có chút bất ngờ, nhưng ngay sau đó anh liền đổi giọng: "Tôi thấy ý tưởng này của anh ta rất hay, tôi đã nói chuyện với anh ta vài lần, anh ta thực sự có một số ý tưởng về điện ảnh, hơn nữa nếu anh ta tự làm đạo diễn thì sẽ có một lợi thế hơn người khác, đó là anh ta có thể tự đạo tự diễn, sau đó còn có thể tiết kiệm cho mình một khoản lớn dùng để trả cát-xê cho nam chính." Một phóng viên hiểu được ý trêu chọc trong lời nói của Lâm Hựu Luân, lập tức hỏi: "Ông Lâm cũng cảm thấy cát-xê hiện tại của Chu Tinh Trì quá cao sao?" "Tôi không có nói như vậy, vì cát-xê cao hay không là tương đối, so với các khu vực khác ở châu Á, cát-xê của Chu Tinh Trì ở Hong Kong đã được coi là rất cao rồi, đương nhiên nếu so với Hollywood thì cũng chẳng là gì… Đương nhiên các vị có thể đi hỏi Chu Tinh Trì, có phải anh ta muốn chuyển sang làm đạo diễn là vì lo sau này không ai mời nổi anh ta đóng phim nữa không." Lời này của Lâm Hựu Luân tuy có ý đùa giỡn, nhưng anh nói vậy không phải là không có cơ sở.

Chu Tinh Trì hiện tại nhận một bộ phim, cát-xê ít nhất cũng trên 6 triệu đô la Hong Kong, mà đó còn chưa bao gồm tiền chia lợi nhuận sau khi phim ra mắt, các công ty điện ảnh bình thường mời anh ta đóng phim quả thực ngày càng cảm thấy đuối sức.

Cứ thế này, có lẽ không quá vài năm, cát-xê của Chu Tinh Trì sẽ tăng đến một tình cảnh khó xử là chỉ có chính anh ta mới mời nổi chính mình đóng phim.

Hôm nay Lâm Hựu Luân tâm trạng tốt, nên mới trả lời phóng viên nhiều như vậy, đương nhiên các phóng viên cũng nhận ra điều đó, nên đều đang tranh thủ cơ hội muốn hỏi thêm nhiều vấn đề. "Lâm Thanh Hà tối qua đã tuyên bố tại Đài Loan, rằng mình sẽ chính thức giải nghệ vào tháng 4 năm nay, bên ngoài đồn rằng chuyện này có liên quan đến ông Lâm, không biết ông Lâm có thể giải thích một chút không?" "Có liên quan đến tôi?" Lâm Hựu Luân ngẩn ra, rồi lập tức hiểu ra mấu chốt.

Lần trước Chung Sở Hồng dùng chuyện giải nghệ làm cái cớ để lừa toàn bộ truyền thông Hong Kong, lần này Lâm Thanh Hà đột nhiên tuyên bố giải nghệ, nên nhiều người tự nhiên liên tưởng chuyện này đến anh. "Tôi có thể rất có trách nhiệm nói với mọi người, tin tức này là giả!" Lâm Hựu Luân trực tiếp phủ nhận tính xác thực của tin tức, khiến các phóng viên có mặt đều cảm thấy rất bất ngờ, đây là chuyện do chính Lâm Thanh Hà công bố, lẽ nào còn có thể là giả? --- Lâm Thanh Hà đeo kính râm che mặt, đẩy cửa kính của quán cà phê bước vào, lập tức có một nhân viên phục vụ tiến tới, hỏi cô có cần giúp đỡ không. "Tôi đến tìm người." Lâm Thanh Hà nói một câu như vậy, ánh mắt bắt đầu tìm kiếm trong quán.

Rất nhanh, bóng dáng một người đàn ông ngồi một mình ở một góc yên tĩnh đã thu hút sự chú ý của cô.

Lâm Thanh Hà bước nhanh tới, đối phương cũng chú ý đến sự xuất hiện của cô, đứng dậy chào đón. "Ông Hình, xin lỗi, tôi không đến muộn chứ?" Lâm Thanh Hà tháo kính râm, hơi áy náy nói với đối phương.

Người đàn ông được gọi là ông Hình rất độ lượng lắc đầu, giơ tay mời Lâm Thanh Hà ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống, người đàn ông họ Hình bình tĩnh hỏi một câu:

"Cô Lâm hôm nay mới đến Hong Kong à?" Lâm Thanh Hà gật đầu, rồi phát hiện vẻ mặt của đối phương trở nên có chút kỳ quái. "Ông Hình, có chuyện gì xảy ra sao?" "Ồ, vậy có lẽ đó là một sự hiểu lầm." Người đàn ông họ Hình lập tức phủ nhận, nhưng anh ta càng tỏ ra không có gì, trong lòng Lâm Thanh Hà lại càng nghi ngờ. "Ông Hình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Dưới sự truy hỏi liên tục của Lâm Thanh Hà, người đàn ông họ Hình cuối cùng cũng nói ra sự thật. "Xem ra cô Lâm thật sự không biết… Đây là báo của Hong Kong hôm nay, cô Lâm xem là biết." Lâm Thanh Hà nhận lấy tờ báo từ người đàn ông họ Hình, mở ra chỉ liếc một cái đã sững sờ.

Ở vị trí nổi bật nhất trên trang nhất của tờ báo in một dòng tiêu đề như sau: 《Lâm Thanh Hà giải nghệ là không thật, Lâm Hựu Luân tuyên bố chuyện này có ẩn tình khác!》 Lâm Thanh Hà nhanh chóng lướt qua toàn bộ bài báo, rồi ngẩng đầu nhìn người đàn ông họ Hình. "Ông Hình, tin tức tôi chuẩn bị giải nghệ trước đây tôi không nói cho A Luân biết, nên có lẽ cậu ấy đã hiểu lầm." Người đàn ông họ Hình liếc nhìn tờ báo trong tay Lâm Thanh Hà, rồi nói từng chữ một: "So với tính xác thực của bài báo này, tôi càng muốn biết giữa cô Lâm và Lâm Hựu Luân rốt cuộc là quan hệ gì." "Về danh nghĩa chúng tôi là chị em kết nghĩa, nhưng thực tế quan hệ giữa tôi và cậu ấy chỉ tốt hơn bạn bè bình thường một chút, tôi và cậu ấy cũng không thường xuyên liên lạc, khoảng một hai tháng mới gọi điện hỏi thăm nhau một lần." Lâm Thanh Hà đặt tờ báo xuống, rất nghiêm túc giải thích. "Nếu quan hệ của hai người không thân thiết lắm, vậy tại sao cậu ta lại công bố tin tức như vậy trước mặt phóng viên?" người đàn ông họ Hình truy hỏi.

Lâm Thanh Hà vẻ mặt nghi hoặc lắc đầu, chuyện này cô cũng không hiểu. "Vậy chuyện cô Lâm đã hứa với tôi trước đây còn tính không?" Sắc mặt Lâm Thanh Hà cứng lại, rồi nghiêm túc gật đầu.

"Chỉ cần lời hứa của ông Hình với tôi là thật lòng, thì lời hứa của tôi với ông cũng là thật lòng." Người đàn ông họ Hình nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười vui mừng. "Vậy thì cô Lâm… không đúng, sau này tôi nên gọi cô là Thanh Hà mới phải, chúng ta có nên bàn bạc về ngày cưới cụ thể không?" --- Ngay khi truyền thông đang thảo luận sôi nổi về việc liệu Lâm Thanh Hà có thực sự chuẩn bị giải nghệ hay không, một bức ảnh Lâm Thanh Hà và một phú hào Hong Kong khoác tay nhau bước vào nhà hàng đã xuất hiện trên các tờ báo lớn nhỏ của Hong Kong, lập tức chuyển sự chú ý của đa số mọi người sang người bạn trai tin đồn mới của cô.

Mối tình tay ba giữa Lâm Thanh Hà và "nhị Tần" của Đài Loan có thể nói là ai cũng biết, năm đó tin tức cô và Tần Tường Lâm hủy bỏ hôn ước không phải lên trang giải trí mà là trang nhất của "Trung ương Nhật báo", có thể thấy chuyện tình của cô ở Đài Loan lúc đó gây chấn động và được chú ý đến mức nào.

Mới vài tháng trước, Lâm Thanh Hà còn cùng Tần Hán như hình với bóng, chung sống trong một tòa nhà lớn trên đường Nhân Ái đoạn bốn ở Đài Bắc, nhưng chớp mắt một cái cô đã công khai hẹn hò với phú thương ở Hong Kong, sự thay đổi đột ngột như vậy khiến nhiều người trở tay không kịp, trong đó có cả Lâm Hựu Luân.

Nhìn tờ báo đặt trên bàn làm việc, Lâm Hựu Luân khẽ thở dài.

Vận mệnh của Lâm Thanh Hà cũng không vì sự xuất hiện của anh mà thay đổi quá nhiều, đột ngột chia tay Tần Hán, rồi nhanh như chớp yêu một phú thương Hong Kong, sau đó là giải nghệ, kết hôn, từ đó dần xa khỏi tầm mắt của mọi người.

Kết quả như vậy, đối với một Lâm Thanh Hà đã gần bốn mươi tuổi và còn bị tình cảm giày vò, chưa hẳn không phải là một kết cục viên mãn, nhưng trong mắt Lâm Hựu Luân, Lâm Thanh Hà cứ thế rút

khỏi làng giải trí, quả thực có chút đáng tiếc.

Có thể nói trong toàn bộ làng giải trí Hoa ngữ, rất khó để sinh ra một kỳ nữ thứ hai như Lâm Thanh Hà.

Sau một hồi cân nhắc, cuối cùng Lâm Hựu Luân vẫn nhấc điện thoại lên. --- Lúc nhận được điện thoại của Lâm Hựu Luân, Lâm Thanh Hà đang ở một cửa hàng lễ phục cao cấp thử đồ. "Uống trà chiều, hôm nay sao?" Lâm Thanh Hà cầm điện thoại đi đến một góc không người, có chút không chắc chắn lặp lại lời Lâm Hựu Luân vừa nói. "Sao tự nhiên lại hẹn chị gặp mặt vậy?" "Chuyện lần trước, em muốn giải thích trực tiếp với chị Thanh Hà." "Đó chỉ là một sự hiểu lầm thôi, em không rõ tình hình nên mới nói với phóng viên như vậy, cái này không cần giải thích gì đâu nhỉ?" Vì một số cân nhắc, lúc này Lâm Thanh Hà không muốn gặp Lâm Hựu Luân lắm, nhưng lại không tiện nói thẳng, đành phải ngầm ám chỉ trong lời nói.

Vốn tưởng Lâm Hựu Luân sẽ hiểu, nhưng không ngờ lần này Lâm Hựu Luân lại cố tình giả vờ ngây ngô. "Thực ra em cố ý nói vậy, nguyên nhân cụ thể, gặp mặt em sẽ giải thích với chị Thanh Hà được không?" Lâm Thanh Hà có chút bất lực, trước đây cô chưa từng phát hiện, thì ra Lâm Hựu Luân còn có một mặt "vô lại" như vậy. "Vậy được rồi, nhưng nơi em chọn phải kín đáo một chút, gần đây chị không muốn bị phóng viên chụp được." Vì phải đi gặp Lâm Hựu Luân, lúc thử lễ phục sau đó Lâm Thanh Hà đã mấy lần nhìn vào gương mà lơ đãng, xong xuôi nhìn đồng hồ, cũng gần đến giờ hẹn, nhưng đúng lúc này, có một cuộc điện thoại gọi tới. "Thanh Hà, lễ phục đã thử xong chưa?" Nghe ra là giọng của Hình Lý Nguyên, Lâm Thanh Hà lập tức có chút căng thẳng. "Xong rồi." "Vậy anh cho xe qua đón em nhé?" "Không cần đâu, lát nữa em còn hẹn một người bạn đi uống trà chiều, xong việc em sẽ liên lạc lại với anh được không?" Hình Lý Nguyên vốn định hỏi Lâm Thanh Hà người bạn đó là ai, nam

hay nữ, nhưng nghĩ lại lại thấy nếu mình hỏi như vậy, có thể sẽ khiến Lâm Thanh Hà cảm thấy anh không đủ tin tưởng cô, nên cuối cùng không nói gì, chỉ dặn dò Lâm Thanh Hà đi lại chú ý an toàn.

Cúp điện thoại, Lâm Thanh Hà thở phào nhẹ nhõm.

Đến quán cà phê đã hẹn với Lâm Hựu Luân, anh đã đợi sẵn ở đó.

Lâm Thanh Hà vừa ngồi xuống đã bắt đầu phàn nàn về lỗi của Lâm Hựu Luân. "A Luân, lần trước em nói trên báo rằng tin tức chị quyết định giải nghệ là giả, em không rõ tình hình mà nói vậy thì cũng thôi đi, nhưng em đã biết chuyện này, tại sao còn nói như vậy trên báo… Nếu không phải chị tin tưởng vào con người em, chị đã nghĩ rằng em làm vậy là có mục đích khác rồi!" Lâm Thanh Hà chỉ nói Lâm Hựu Luân vài câu, cũng không phải thật sự trách móc anh, nhưng không ngờ Lâm Hựu Luân lại thật sự thừa nhận chuyện này. "Không sai, chuyện này em quả thực có mục đích khác, không ngờ lại bị chị Thanh Hà nhìn thấu!" "Em…" Lâm Thanh Hà nhìn Lâm Hựu Luân, có chút dở khóc dở cười.

Lâm Hựu Luân thu lại vẻ đùa giỡn, nhìn Lâm Thanh Hà hỏi: "Nói nghiêm túc, chị Thanh Hà thật sự định gả cho Hình Lý Nguyên đó sao?" Lâm Thanh Hà sững người, Lâm Hựu Luân biết chuyện cô và Hình Lý Nguyên đang hẹn hò thì cũng thôi đi, vậy mà ngay cả tin tức hai người đã chuẩn bị kết hôn cũng biết rõ mồn một, điều này khiến Lâm Thanh Hà có chút kinh ngạc.

Dưới ánh mắt nghi ngờ của Lâm Thanh Hà, Lâm Hựu Luân nhún vai. "Thực ra em chỉ đoán thôi, nhưng xem phản ứng của chị Thanh Hà, em đoán không sai đâu." Lâm Thanh Hà không phải đứa trẻ ba tuổi, đương nhiên không thể bị Lâm Hựu Luân dễ dành bằng một hai câu.

Thấy Lâm Thanh Hà không chịu tin lời mình nói, Lâm Hựu Luân

đành phải giải thích thêm: "Thực ra rất đơn giản, chị và Hình Lý Nguyên đang hẹn hò, sau đó lại chuẩn bị giải nghệ vào tháng tư năm nay, ngoài việc kết hôn ra, em không nghĩ ra được lý do nào khác." Lâm Thanh Hà lúc này mới bị thuyết phục, nhưng cô vẫn còn một thắc mắc. "Vậy tại sao em lại nói với truyền thông Hong Kong rằng chuyện chị giải nghệ là giả?" Lý do của Lâm Hựu Luân rất đơn giản: "Vì em không muốn chị giải nghệ sớm như vậy." "Nhưng em cũng đoán được rồi, chị sắp kết hôn rồi." "Kết hôn cũng không nhất thiết phải giải nghệ chứ?

Chương 939

Hai việc này không mâu thuẫn với nhau đúng không?" Lâm Hựu Luân hỏi lại.

Lâm Thanh Hà lắc đầu, có một số chuyện vì liên quan đến thỏa thuận giữa cô và Hình Lý Nguyên, cô không tiện nói nhiều với Lâm Hựu Luân. "A Luân, tâm ý của em chị nhận rồi, nhưng quyết định giải nghệ của chị là nghiêm túc." Lâm Thanh Hà kiên quyết nói.

Chuyện giải nghệ này, ngoài lý do kết hôn với Hình Lý Nguyên, Lâm Thanh Hà còn có những cân nhắc của riêng mình, đóng phim hơn hai mươi năm, mặc dù dung nhan của Lâm Thanh Hà vẫn không thay đổi nhiều, trông như một cô gái đôi mươi, nhưng không thể phủ nhận rằng, cô đang dần già đi.

Tự cổ mỹ nhân như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu!

Lâm Thanh Hà biết những năm tháng tươi đẹp nhất của mình đã qua đi, điều duy nhất khiến cô cảm thấy mãn nguyện là, từ một ngọc nữ thanh xuân đến một nữ hiệp anh khí, cô đã để lại rất nhiều hình tượng kinh điển trên màn ảnh.

Nhan sắc có thể phai tàn, nhưng Lâm Thanh Hà hy vọng ký ức mà mình để lại cho khán giả sẽ mãi mãi dừng lại ở những năm tháng đẹp nhất, lúc này rút lui, đối với khán giả có thể sẽ rất tiếc nuối, nhưng đối với chính cô lại là một kết thúc viên mãn.

Lâm Hựu Luân lắc đầu: "Nếu nói chị Thanh Hà thật sự không có tiếc nuối gì, câu này em không tin!" Lâm Thanh Hà suy nghĩ một chút: "Nói tiếc nuối thì đương nhiên là có, mà còn có quan hệ không nhỏ với em nữa đó!" "Có liên quan đến em?" Lâm Hựu Luân chỉ vào mình, "Chị Thanh Hà nói không phải là giải Kim Tượng chứ?" Lâm Thanh

Hà cố ý châm dầu vào lửa nói: "Chị đến Hong Kong đóng phim nhiều năm như vậy, mấy lần được đề cử đều không thể giành được giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của Kim Tượng, đừng nói người khác bất bình thay chị, ngay cả chính chị cũng cảm thấy ấm ức, chuyện này có liên quan đến chủ tịch giải Kim Tượng như em không đây?" "Nếu đã như vậy, vậy chị Thanh Hà có nên cho em một cơ hội sửa sai không?" Nhìn dáng vẻ cười tủm tỉm của Lâm Hựu Luân, Lâm Thanh Hà đột nhiên cảm thấy mình như rơi vào cái bẫy đã được đối phương thiết kế sẵn. --- Phát hiện mình đã bị Lâm Hựu Luân lừa, Lâm Thanh Hà đối với anh coi như là hoàn toàn hết cách. "Nói đi, rốt cuộc em muốn chị làm gì?" Lâm Hựu Luân thu lại vẻ đùa giỡn, rất trịnh trọng hỏi: "Chị Thanh Hà thật sự quyết định giải nghệ, không dao động, không hối hận sao?" Lâm Thanh Hà không do dự gật đầu. "Vậy được rồi, trước khi chị giải nghệ, em chuẩn bị tặng chị một món quà!" "Không phải là bắt chị đóng giúp em một bộ phim chứ?" Lâm Thanh Hà nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân, dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của anh. "Không sai, chính là đóng giúp em một bộ phim, sau đó em đảm bảo giải Kim Tượng năm bộ phim đó ra mắt, nhất định có thể để chị được như ý nguyện, đoạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất!" Người khác nói câu này, Lâm Thanh Hà tuyệt đối sẽ cho rằng họ đang nói đùa, nhưng Lâm Hựu Luân nói như vậy, cô lại có chút tin rằng anh đang nghiêm túc. "Nếu em nói câu này với chị hai năm trước, chị nhất định sẽ không do dự mà đồng ý, nhưng bây giờ…" Lâm Thanh Hà khẽ thở dài, mặc dù không nói rõ, nhưng ý từ chối đã rất rõ ràng. "Lại là vì Hình Lý Nguyên?" Lâm Hựu Luân nhíu mày. "Cũng gần như vậy, anh ấy hy vọng sau khi chúng tôi kết hôn, tôi có thể chuyên tâm chăm sóc gia đình, và chính tôi cũng có kế hoạch như vậy." Lâm Hựu Luân nghe Lâm Thanh Hà nói vậy, rồi như thể đã hạ một quyết tâm nào đó. "Vậy em trực tiếp đi tìm Hình Lý Nguyên nói chuyện này nhé?" "Tuyệt đối đừng!" Lâm Thanh Hà bị ý nghĩ của Lâm Hựu Luân dọa cho giật nảy

mình, cô không dám tưởng tượng cảnh Lâm Hựu Luân và Hình Lý Nguyên gặp nhau sẽ như thế nào, nhưng có thể chắc chắn rằng nó sẽ rất tồi tệ. "Vậy em cứ coi như chị Thanh Hà đã đồng ý nhé?" Thấy Lâm Hựu Luân đã tự ý quyết định thay mình, Lâm Thanh Hà đành bất lực gật đầu. --- Bước sang năm mới, Vô tuyến đã có một số điều chỉnh cho không ít chương trình, trong đó có cả 《Giải trí Tinh Châu Hối》 do Chu Tuệ Mẫn dẫn, đương nhiên nội dung chương trình không có nhiều thay đổi, chỉ là thời gian phát sóng được điều chỉnh một chút, từ buổi chiều chuyển sang buổi tối.

Và trong số đầu tiên của năm mới, người dẫn chương trình bất ngờ lại là Thẩm Điện Hà, khiến nhiều khán giả đã quen xem Chu Tuệ Mẫn dẫn chương trình này trong một lúc đều ngớ người.

Chương trình vừa bắt đầu, Thẩm Điện Hà không vội giới thiệu lý do mình xuất hiện ở đây, mà lại cúi đầu loay hoay với chiếc ghế. "Tôi đã nói với đạo diễn từ sớm rồi, nếu mời tôi dẫn chương trình này thì nên đổi cái ghế này thành cỡ lớn, nếu không để người béo như tôi ngồi trên một chiếc ghế nhỏ như vậy, ghế không phản đối thì mông tôi cũng phải phản đối thôi!" Thẩm Điện Hà không hổ là "trái cây vui vẻ" của Vô tuyến, vừa lên sóng đã dùng câu tự trêu này để chọc cười khán giả đang xem chương trình trước màn hình TV. "Được rồi, trở lại vấn đề chính, mọi người chắc hẳn rất tò mò tại sao tôi lại xuất hiện ở đây, đầu tiên xin nói rõ, hôm nay tôi chỉ đến dẫn thay thôi, sau này chương trình này vẫn sẽ do cô Chu tiếp tục dẫn dắt.

Nói đến đây, các fan hâm mộ của cô Chu chắc sẽ sốt ruột lắm, tại sao tôi lại đến dẫn thay, có phải cô Chu bị bệnh hay gặp vấn đề gì khác không, điều này mọi người có thể yên tâm, cô Chu hiện tại rất khỏe.

Tại sao tôi dám khẳng định như vậy, nguyên nhân mọi người sẽ biết ngay thôi… Bây giờ, xin phép tôi được giới thiệu các vị khách

mời đến với chương trình hôm nay, họ là đạo diễn của 《Tân bất liễu tình》 Nhĩ Đông Thăng, nam chính Lưu Thanh Vân, và đương nhiên còn có nữ chính xinh đẹp nhất của chúng ta – cô Chu Tuệ Mẫn!" Khán giả trước TV lúc này mới vỡ lẽ, thảo nào hôm nay Chu Tuệ Mẫn không dẫn chương trình, thì ra là bộ phim cô đóng chính lên sóng, cô đương nhiên không thể tự phỏng vấn chính mình được. "Cô Chu, hay là chúng ta đổi chỗ ngồi đi?

Tôi ngồi ở đây nói chuyện, mọi người chắc đều có thể cảm nhận rõ ràng giọng tôi đang run, rồi cái ghế tôi ngồi đây cũng đang run!" Thẩm Điện Hà vừa nói vừa đứng dậy, sau khi được Chu Tuệ Mẫn đồng ý, liền đổi chỗ ngồi với cô. "Mọi người biết tại sao tôi lại muốn đổi chỗ với cô Chu không?

Thực ra nguyên nhân tôi vừa nói chỉ là một phần, quan trọng hơn là tôi muốn cảm nhận thử xem làm nữ chính của bộ phim này có mùi vị gì!" Một câu nói của Thẩm Điện Hà đã làm cho ba người còn lại tại trường quay đều bật cười.

Chu Tuệ Mẫn cười hỏi: "Chị Mập, chị chắc là đổi chỗ với em là có thể cảm nhận được cảm giác làm nữ chính sao?" Thẩm Điện Hà ra vẻ nghiêm túc gật đầu: "Đương nhiên rồi, em không thấy bây giờ chị và đạo diễn ngồi gần nhau thế này sao, đãi ngộ như vậy chỉ có nữ chính mới được hưởng thôi." Máy quay hướng về phía Thẩm Điện Hà và Nhĩ Đông Thăng, rồi hai người bắt đầu trò chuyện rất tự nhiên. "Trước khi lên chương trình, tôi có xem qua giới thiệu nội dung của 《Tân bất liễu tình》, bộ phim này kể về câu chuyện tình yêu giữa một cô gái mắc bệnh nan y và một nhạc sĩ tài năng nhưng không gặp thời, dường như nhấn mạnh nhiều hơn vào tình yêu đơn giản, trong sáng, có chút giống với phong cách của một số bộ phim những năm 70.

Mà phim Hong Kong hiện nay đa phần đều nhấn mạnh vào đam

mê cuồng nhiệt và hài kịch hài nhảm, bộ phim này của anh dường như không hợp với dòng sáng tạo chủ lưu, sao anh lại nghĩ đến việc quay một bộ phim quay về với truyền thống như vậy?" Câu trả lời của Nhĩ Đông Thăng vô cùng đơn giản, chỉ hai chữ: Bốc đồng! "Bốc đồng?" Thẩm Điện Hà có chút nghi ngờ lặp lại.

Nhĩ Đông Thăng gật đầu: "Đúng là vì bốc đồng, bộ phim này là bộ phim đầu tiên tôi tự đầu tư sau khi thành lập phòng làm việc, đây là một việc có rủi ro cao, không có bốc đồng thì sẽ không làm chuyện này." "Nhưng bốc đồng thường đi liền với hối hận, anh quay xong bộ phim này có hối hận không?" Thẩm Điện Hà hỏi tiếp. "Không hề, thực ra tôi quay bộ phim này là có tính toán, vì khán giả hiện nay đã hơi ngán với các đề tài phim chủ lưu, đặc biệt là sau khi những bộ phim lớn như 《Công viên kỷ Jura》 ra đời, các hiệu ứng đặc biệt thông thường đã có chút không thể mang ra trình diễn được nữa.

Mà những bộ phim cảm động bằng kịch bản như thế này gần 3 năm nay không có ai quay.

Lúc đó tôi rất thích kịch bản này, không hiểu tại sao bộ phim này có thể làm được mà không ai làm, cũng là tự ép mình phải làm.

Mà chi phí của bộ phim này cũng chỉ hơn 7 triệu, đối với các công ty điện ảnh khác có thể không đáng kể, nhưng đối với tôi đã là toàn bộ gia sản đặt cược vào rồi, hơn nữa còn may mắn nhờ cô Chu đồng ý giảm cát-xê để tham gia, đã giúp tôi rất nhiều." Nhắc đến chuyện này, Nhĩ Đông Thăng đến giờ vẫn còn có chút cảm khái. "Giảm cát-xê để tham gia, cô Chu có thể giải thích cho chúng tôi nguyên nhân được không?" Thẩm Điện Hà hướng câu hỏi về phía Chu Tuệ Mẫn.

Ngồi ở vị trí người dẫn chương trình nhưng lại trở thành người được phỏng vấn, Chu Tuệ Mẫn phải mất một lúc lâu mới quen được. "Chủ yếu vẫn là vì kịch bản, lúc đó tôi nhận được kịch bản đọc xong

rất thích, sau đó lại tham khảo thêm ý kiến của một số người khác, cuối cùng quyết định tham gia bộ phim này." "Vậy có lo sẽ diễn hỏng không?" "Có, nhưng sau khi vào đoàn phim tôi mới phát hiện mình đã nghĩ nhiều rồi." "Tại sao?" "Vì đạo diễn sẽ ép chị không thể diễn hỏng." "Vậy Nhĩ Đông Thăng ở phim trường chắc hẳn rất hung dữ?" "Cũng gần như vậy, tính khí anh ấy hơi tệ, trong đoàn phim có rất nhiều người bị anh ấy mắng, đương nhiên anh ấy mắng người đều có lý do, không phải kiểu vô duyên vô cớ hay là thấy chị thuận mắt thì mắng." "Trong đó có cả chị?" Chu Tuệ Mẫn gật đầu, Thẩm Điện Hà liền hét lên một tiếng kinh ngạc: "Anh ta ngay cả chị cũng dám mắng?" "Khoảng thời gian đó tâm trạng tôi không tốt, thường xuyên NG, sau đó bị đạo diễn mắng." Lúc nói câu này, vẻ mặt Chu Tuệ Mẫn rất tự nhiên, như đang kể một chuyện rất bình thường.

Nhưng Thẩm Điện Hà lại không nghĩ vậy, nghe Chu Tuệ Mẫn nói xong, bà lập tức quay đầu, dùng ánh mắt không thể tin nổi xen lẫn bội phục nhìn Nhĩ Đông Thăng. "Tôi không biết anh có được coi là đạo diễn gan dạ nhất Hong Kong không, anh tự thấy thế nào?" Nhĩ Đông Thăng vội vàng xua tay nói: "Thực ra không có đâu, sau chuyện đó tôi rất hối hận, vì cô Chu bản thân cô ấy cũng không muốn như vậy, nhưng vì gặp phải một số chuyện không vui, tâm trạng bị ảnh hưởng, điều này thực sự không có cách nào, mỗi chúng ta đều như vậy, không thể ngày nào cũng vui vẻ được, là do tôi yêu cầu quá nghiêm khắc.

Sau này tôi cũng tự kiểm điểm lại, hơn nữa lúc đó anh cả của tôi là Tần Bái cũng có mặt tại hiện trường, ngay tại chỗ anh ấy đã dạy dỗ tôi, nói rằng thái độ của tôi có vấn đề." "Sau đó hai người giải quyết vấn đề này như thế nào?" "Vì bộ phim này phần đầu là hài kịch, phần sau là bi kịch, nên tôi đã thay đổi thứ tự quay, cô Chu tâm trạng không tốt, tôi liền quay phần bi kịch trước, rồi sau cảnh quay đầu tiên tôi đã biết, cách làm này của mình rất hiệu quả.

Mặc dù diễn viên không nên mang cảm xúc ngoài đời vào phim, nhưng nếu vận dụng tốt, lại có thể cộng điểm cho diễn xuất của diễn viên.

Diễn xuất của cô Chu trong bộ phim này thực sự khiến tôi sáng mắt." "Anh làm như vậy, không sợ sau này không ai dám nhận phim của anh sao?" "Điều này các diễn viên đã hợp tác với tôi đều biết, tính khí tôi có hơi tệ, nhưng đa số thời gian tôi đều khá kiềm chế, không tùy tiện nổi nóng.

Mặc dù rất nhiều diễn viên đóng phim của tôi đều bị tôi mắng, nhưng quay xong phim chúng tôi đều có thể trở thành những người bạn rất tốt." "Vậy ý của anh là, những người trước đây không phải là bạn của anh sau khi đóng phim của anh đều sẽ trở thành bạn, vậy những người trước đây đã là bạn của anh, sau khi đóng phim của anh thì sẽ thế nào, từ đó trở thành kẻ thù sao?" Nghe Thẩm Điện Hà hiểu lời mình như vậy, Nhĩ Đông Thăng không khỏi có chút khó hiểu. "Sao bà lại nghĩ vậy?" "Vì Trương Mạn Ngọc sau khi đóng xong phim của anh thì đã chia tay anh rồi!" Thẩm Điện Hà nhắc lại chuyện cũ, lập tức khiến Nhĩ Đông Thăng có chút khó xử. "Tôi và A Ngọc chia tay không phải vì cùng nhau đóng phim, hơn nữa chúng tôi bây giờ vẫn còn liên lạc với nhau, tuy không còn là người yêu, nhưng vẫn là những người bạn tốt." "Vậy lúc quay phim, anh cũng mắng Trương Mạn Ngọc rồi?" Về vấn đề này, Nhĩ Đông Thăng lại không hề che giấu, rất thẳng thắn nói: "Mắng rồi!" "Cho nên đó, tìm bạn trai nhất định không thể tìm người tính khí tệ như anh, đương nhiên đẹp trai quá cũng không được, hiền hậu thật thà một chút, rồi tính khí lại tốt là hợp nhất." Khi Thẩm Điện Hà tổng kết câu này, ống kính máy quay lại hướng về nam chính của bộ phim là Lưu Thanh Vân, sau đó khán giả rất ngạc nhiên phát hiện, những điểm mà Thẩm Điện Hà nói đều rất phù hợp với Lưu Thanh Vân.

Lưu Thanh Vân cũng có chút tự đắc, sau khi Thẩm Điện Hà nói xong liền không nhịn được xen vào một câu: "Chị Mập, chị đang nói em đó à?" Thẩm Điện Hà chỉnh lại cặp kính mắt mèo đặc trưng của mình: "Xin lỗi, suýt nữa thì quên mất anh, nhưng anh đợi một chút, tôi còn một câu hỏi muốn hỏi đạo diễn." Màn hình chuyển về phía Nhĩ Đông Thăng, chỉ nghe Thẩm Điện Hà hỏi anh: "Lúc Lưu Thanh Vân ở Vô tuyến, mọi người đều gọi anh ấy là hoàng tử ngựa ô, người khác đều tìm trai đẹp để đóng nam chính, tại sao anh lại đi ngược xu thế, tìm một người ngoại hình không có ưu thế gì để đóng nam chính?" "Điểm đầu tiên khi tôi chọn diễn viên là trực giác, cảm thấy hợp, còn hợp như thế nào thì rất khó nói, diễn viên trừ khi anh ta rất nhút nhát, không có chút thiên phú nào, nếu vậy thì đạo diễn cũng bó tay.

Cảm giác đầu tiên của Lưu Thanh Vân cho tôi là anh ta là một người đàn ông có rất nhiều câu chuyện, điều này vừa hay trùng khớp với hình tượng nam chính trong phim, sau đó tôi quyết định dùng anh ta để diễn." "Diễn xuất của anh ta có làm anh hài lòng không?" "Rất tốt, ít nhất sau khi xem xong bộ phim này, mọi người sẽ phát hiện ra anh ta thực ra là một người đàn ông rất có khí chất, dùng một từ để hình dung thì đó chính là đẹp trai kiểu ngăm đen!" Những lời trước đó của Nhĩ Đông Thăng còn khiến Lưu Thanh Vân có chút kích động, nhưng khi nghe đến đánh giá sau đó, lập tức liền buồn bực. "Thực ra đen cũng tốt mà." Thẩm Điện Hà an ủi Lưu Thanh Vân một câu, rồi lại chuyển chủ đề sang người khác. "Gần đây tôi gặp Cổ Tử, sau đó cậu ấy làm tôi giật cả mình, tôi nhớ lúc đóng 《Tôi có hẹn với cương thi》, 《Thần điêu hiệp lữ》, mặt cậu ấy rất trắng, nhưng bây giờ lại gần giống như anh, tôi hỏi cậu ấy làm sao vậy, cậu ấy nói mình cố ý phơi nắng cho thành ra thế, nói là như vậy trông nam tính hơn!" Vẻ mặt của Lưu Thanh Vân có chút dở khóc dở cười, Thẩm Điện Hà lấy Cổ Thiên Lạc ra so sánh với anh, đây thật sự là đang an ủi chứ không phải châm biếm anh sao? "Vừa rồi nghe mọi người nói nhiều như

vậy, cảm giác của tôi về 《Tân bất liễu tình》 hẳn là một bộ phim nghệ thuật, mọi người thấy doanh thu phòng vé của bộ phim này đạt bao nhiêu thì sẽ hài lòng?" Câu hỏi này của Thẩm Điện Hà là dành cho tất cả mọi người, sau đó Nhĩ Đông Thăng trả lời trước, nói chỉ cần thu hồi được chi phí là mãn nguyện rồi; Lưu Thanh Vân tương đối thận trọng, chỉ đoán 10 triệu, sau đó bị Thẩm Điện Hà mắng là không có chí tiến thủ.

Chu Tuệ Mẫn không nói rõ doanh thu phòng vé là bao nhiêu, chỉ nói hy vọng mọi người sẽ thích bộ phim này.

Ba người đều tỏ ra có chút thiếu tự tin về vấn đề này, đương nhiên cũng không thể trách họ, vì nguồn cảm hứng sáng tác của bộ phim 《Tân bất liễu tình》 là từ bộ phim của Thiệu thị những năm 60 《Bất liễu tình》, mang màu sắc hoài niệm rất đậm, mặc dù là một câu chuyện rất cảm động, nhưng phải nói rằng kịch bản đã quá cũ, rất nhiều người trong giới điện ảnh không xem trọng bộ phim này, cho rằng tuyệt đối không có khán giả và thị trường.

Trong bối cảnh như vậy, Nhĩ Đông Thăng thực sự phải chịu áp lực rất lớn, điều duy nhất khiến anh cảm thấy mãn nguyện là, 《Tân bất liễu tình》 đã được xếp vào một lịch chiếu rất tốt.

Có lẽ đây chính là lý do mà Lâm Hựu Luân nói, sẽ không để anh ta chịu cái tát đó vô ích?

Chương 940

Trên đường lái xe đến công ty của em trai Nhĩ Đông Thăng, Tần Bái theo thói quen bật radio lên...

Sau khi chuyển vài kênh, Tần Bái tình cờ nghe được một chương trình phỏng vấn đang bàn về bộ phim sắp ra mắt 《Tân Bất Liễu Tình》.

Vị khách mời trong chương trình thao thao bất tuyệt, nhưng phần lớn đều nói về những khuyết điểm của bộ phim: "Kịch bản sáo rỗng, chẳng có gì mới mẻ, điểm sáng duy nhất chính là nhân vật nữ chính do Chu Tuệ Mẫn thủ vai.

Ngoài ra, tôi không thấy bộ phim 《Tân Bất Liễu Tình》 có bất kỳ khả năng nào được khán giả yêu thích." "Vậy ông Từ có thể dự đoán giúp chúng tôi doanh thu phòng vé của bộ phim này không?" "《Tân Bất Liễu Tình》 được xếp vào một lịch chiếu khá tốt, trước và sau đó một thời gian cũng không có bộ phim kinh phí lớn nào ra mắt, nên doanh thu có lẽ sẽ đạt được 10 triệu.

Dĩ nhiên tôi chỉ nói là có khả năng, nếu không may mắn thì cũng chỉ vài triệu mà thôi..." "Vớ vẩn!" Tần Bái thực sự không nghe nổi nữa, liền tắt ngay radio.

Đến công ty, Tần Bái vừa vào cửa thì gặp ngay Nhĩ Đông Thăng.

Hai anh em cùng bước vào thang máy, khi cửa thang máy đóng lại, Nhĩ Đông Thăng nghiêng đầu về phía Tần Bái, hạ giọng hỏi: "Anh cả, sao trông sắc mặt anh không tốt vậy, ai lại chọc anh tức giận à?" "Có sao?" Nhĩ Đông Thăng chỉ vào hình ảnh phản chiếu của Tần Bái trên cánh cửa kim loại của thang máy, "Dĩ nhiên là có rồi, anh viết hết sự không vui lên mặt rồi kìa." Tần Bái ghé mặt lại gần soi soi, rồi cười

khổ lắc đầu: "Còn không phải tại chú à... bộ phim của chú đó, lúc nãy trên đường anh đến đây nghe radio có người bàn về chủ đề này." "Họ nói sao?" Nhĩ Đông Thăng tò mò hỏi.

Tần Bái bĩu môi, "Còn nói sao được nữa, nói đề tài lần này của chú quá cũ kỹ, cuối cùng chắc chắn sẽ thất bại thảm hại." Nhĩ Đông Thăng không nhịn được cười: "Thế là anh tức giận vì chuyện này à?" Tần Bái bực bội hỏi lại: "Chẳng lẽ tôi nên vui à?" "Ý tôi là, chuyện này anh đừng để trong lòng, càng không cần phải tức giận làm gì.

Sau khi doanh thu phòng vé của phim được công bố, mọi tiếng nói tranh cãi tự nhiên sẽ biến mất thôi." Thấy Nhĩ Đông Thăng tự tin như vậy, Tần Bái không khỏi có chút tò mò. "Chú không lo cuối cùng bị người ta chê cười à?" "Chẳng phải rất nhiều người vẫn luôn chuẩn bị để xem tôi bị chê cười sao?

Năm đó tôi chuyển sang làm đạo diễn, nhiều người đã nói tôi không làm được.

Bây giờ tôi quay một bộ phim mang màu sắc hoài niệm một chút, những người đó lại vội vàng nhảy ra nói bộ phim này không xong.

Sự thật sẽ chứng minh, họ mới chính là trò cười!" "Tự tin vậy sao?" "Thực ra cũng không hẳn là tự tin, còn có một chút suy đoán nữa." Nhĩ Đông Thăng cố tình tỏ vẻ bí ẩn.

Tần Bái không có nhiều tâm tư như Nhĩ Đông Thăng, hỏi thẳng: "Sao vậy?" "Mấy hôm nay tôi cứ nghĩ mãi, tại sao cô Chu lại bằng lòng giảm cát-sê để đóng phim của tôi.

Gần đây tôi mới đột nhiên nghĩ thông suốt, đây hẳn là ý của anh Lâm." Tần Bái không hiểu rõ ý của Nhĩ Đông Thăng. "Rồi sao nữa?" "Nói cách khác, ngay từ đầu anh Lâm đã rất xem trọng bộ phim này của tôi, nên mới để cô Chu nhận vai nữ chính...

Anh cả thử nghĩ xem, cô Chu bây giờ thiếu nhất là cái gì?" Tần Bái lắc đầu, "Hình như chẳng thiếu gì cả." "Sai rồi, cô Chu hiện đang thiếu sự công nhận của các giải thưởng, đặc biệt là về phương diện điện ảnh." Nhĩ Đông Thăng ám chỉ như vậy, Tần Bái dường như đã hiểu ra. "Cho nên..." "Cho nên tôi chẳng nói gì cả, cứ chờ xem kết quả cuối cùng thôi!" Nhĩ Đông Thăng nhân lúc cửa thang máy mở ra liền chuồn đi trước, sợ đi chậm sẽ bị anh cả đánh.

Tần Bái đành chịu thua người em này, lắc đầu rồi cũng bước ra khỏi thang máy. --- "Giải Kim Tượng năm nay, xem ra có trò hay để xem rồi!" Mạch Gia gấp tờ báo trong tay lại, liếc nhìn Thạch Thiên đang ngồi uống trà đối diện. "Sao, A Minh vẫn chưa tới à?" "Chắc là sắp rồi?" Thạch Thiên nhìn đồng hồ, không chắc chắn nói.

Vừa dứt lời, Hoàng Bách Minh đã được nhân viên phục vụ của quán trà dẫn tới. "Hôm nay sao lại có hứng thế, rủ nhau đi uống trà?" Hoàng Bách Minh kéo ghế ngồi xuống, nhìn Mạch Gia và Thạch Thiên hỏi. "Đừng nhìn tôi, đây đều là ý của Mạch Gia." Thạch Thiên lập tức phủi sạch quan hệ. "Từ khi công ty mới thành lập, ba chúng ta vẫn chưa tụ tập thế này.

Gọi các cậu đến thực ra là để mọi người ngồi lại nói chuyện một chút, xem sau này công ty chúng ta nên định vị thế nào." Mạch Gia đặt tờ báo trong tay xuống, giải thích.

Hoàng Bách Minh nâng tách trà lên uống một ngụm, "Phim hài vẫn luôn là sở trường của chúng ta, cái này chắc chắn không thể bỏ được nhỉ?" "Vậy ngoài phim hài ra thì sao?

Năm đó Tân Nghệ Thành chính là vì thể loại phim quá đơn điệu, về sau phải chịu thiệt thòi lớn.

Cho nên lần này tôi đang nghĩ, ngoài phim hài ra, chúng ta còn có thể quay những gì." Lời của Mạch Gia khiến Hoàng Bách Minh và

Thạch Thiên cùng nhau trầm tư. "Tôi thấy những phim hài khoa học viễn tưởng như 《Hồi đáo tương lai》 hay 《Hắc siêu đặc cảnh tổ》 chúng ta cũng có thể thử xem sao." Thạch Thiên đưa ra ý kiến của mình trước. "Nhưng những bộ phim như vậy vốn đầu tư rất lớn, quay tốt thì mọi người đều vui vẻ, nhưng nếu quay hỏng thì tổn thất rất nặng nề." Mạch Gia nhắc nhở. "Vấn đề vốn liếng thì hiện tại không cần lo, cậu Mã của tập đoàn 《Đông Phương Báo Nghiệp》 rất hứng thú với việc đầu tư điện ảnh.

Nếu chúng ta có kế hoạch tốt, cậu ta hẳn sẽ bằng lòng hỗ trợ chúng ta." Hoàng Bách Minh xen vào một câu. "Chính là cái thằng ngốc tranh giành một nữ minh tinh với Hoàng Ngọc Lang, rồi ném mấy triệu tài trợ vào 《Việt Nam Anh Hùng》 đó hả?" Mạch Gia tò mò hỏi một câu.

Hoàng Bách Minh bật cười, "Dù sao người ta cũng là nhị công tử nhà họ Mã, sau này còn có thể là kim chủ của chúng ta, cậu không cần phải dìm hàng người ta như vậy chứ?" Mạch Gia tỏ vẻ không quan tâm, nhún vai, "Người ngốc, tiền nhiều, hai điểm này tôi nói đâu có sai?" "Thôi được rồi, hai người đừng cãi nữa, chúng ta hôm nay đâu phải đến để bàn về cậu Mã đó.

Mạch Gia, cậu nói xem, sau này chúng ta còn có thể quay những thể loại phim nào?" Thạch Thiên cắt ngang cuộc tranh luận của hai người. "Hiện tại tôi vẫn chưa có ý tưởng rõ ràng lắm, nhưng đợi sau giải Kim Tượng năm nay, chắc sẽ có kết luận." Mạch Gia vừa nói vậy, Hoàng Bách Minh và Thạch Thiên đều gật đầu.

Giải Kim Tượng bây giờ không chỉ là sự kiện thường niên của giới điện ảnh Hong Kong, mà còn là một chỉ báo về xu hướng thịnh hành của điện ảnh Hong Kong.

Tại giải Kim Tượng, thể loại phim nào được quan tâm nhất, có

nhiều chủ đề bàn tán nhất, thì trong năm tiếp theo sẽ xuất hiện rất nhiều tác phẩm điện ảnh cùng thể loại.

Nhắc đến giải Kim Tượng, chủ đề của ba người không thể tránh khỏi việc bàn đến bộ phim 《Tân Bất Liễu Tình》 của Nhĩ Đông Thăng.

Hoàng Bách Minh và Thạch Thiên đều có xu hướng không mấy lạc quan về bộ phim này, nhưng Mạch Gia lại có quan điểm khác. "Trên báo chí thì không có mấy ai đánh giá cao bộ phim này, nhưng tôi lại thấy nó sẽ có thành tích phòng vé không tồi, và tại giải Kim Tượng năm nay, cũng sẽ có thu hoạch không nhỏ." "Không thể nào?

Bộ phim này được làm lại từ một bộ phim của hãng Thiệu thị ba mươi mấy năm trước, dù có quay tốt đến đâu thì câu chuyện cũng quá cũ kỹ rồi.

Khán giả bây giờ chủ yếu là người trẻ tuổi, loại phim cổ lỗ sĩ này chắc sẽ không có nhiều người thích đâu." Thạch Thiên không nhịn được nói. "Hay là chúng ta cá cược đi?" Mạch Gia cười nói.

Thạch Thiên lắc đầu, "Cá cược thì thôi, nhưng tôi lại muốn nghe xem, tại sao cậu lại đánh giá cao bộ phim này như vậy." "Rất đơn giản, ăn sơn hào hải vị nhiều rồi, đổi khẩu vị cũng là một lựa chọn không tồi.

Điện ảnh Hong Kong bây giờ ngoài phim võ hiệp, phim hài và phim kỹ xảo ra, chẳng còn thể loại nào khác.

Khán giả xem nhiều cũng khó tránh khỏi mệt mỏi thị giác.

Lúc này đột nhiên xuất hiện một bộ phim văn nghệ tươi mới, hoài cổ, cậu nói xem có ai xem không?" Lời của Mạch Gia khiến Thạch Thiên và Hoàng Bách Minh liên tục gật đầu, nhưng đây vẫn chưa phải là lý do chính mà Mạch Gia đánh giá cao bộ phim này. "Đừng thấy bây

giờ còn hơn hai tháng nữa mới đến giải Kim Tượng, nhưng thực ra đã có một vài manh mối lộ ra rồi.

Bộ phim 《Tân Bất Liễu Tình》 của Nhĩ Đông Thăng tổng đầu tư chỉ hơn 7 triệu, theo lý mà nói tuyệt đối không thể mời được nữ diễn viên tầm cỡ như Chu Tuệ Mẫn.

Nhưng Chu Tuệ Mẫn lại tự giảm cát-sê để đóng.

Mục đích của cô ấy là gì, chẳng lẽ thật sự là vì thích nhân vật này?

Đây có thể là một trong những lý do, nhưng tuyệt đối không phải là lý do chính.

Khả năng lớn hơn là cô ấy đã biết trước bộ phim này sau này sẽ có tương lai rộng mở.

Vậy thì, ai đã nói cho cô ấy biết?" Mạch Gia không nói tiếp, nhưng Thạch Thiên và Hoàng Bách Minh đều đã đoán ra người mà anh ta đang ám chỉ.

Chương 941

"Dĩ nhiên, mắt nhìn của người đó cũng không thể chính xác trăm phần trăm.

Cho nên lần này phải xem 《Tân Bất Liễu Tình》 sau khi ra mắt có thể giao nộp một bảng thành tích phòng vé vừa ý hay không.

Nếu doanh thu phòng vé bùng nổ, thì giải Kim Tượng lần này sẽ có kịch hay để xem." --- Ngày 13 tháng 1, 《Tân Bất Liễu Tình》 chính thức ra mắt.

Một ngày sau, hệ thống rạp Gia Nghị công bố doanh thu ngày đầu tiên của bộ phim này - 1,85 triệu!

Thành tích này không thể coi là quá tốt, nhưng cũng tuyệt đối không tệ, đặc biệt đây lại là một bộ phim văn nghệ không được đánh giá cao từ trước.

Một bộ phận những người trước đó bi quan về doanh thu của 《Tân Bất Liễu Tình》, khi biết được con số này đều có chút hoang mang, nhưng vẫn tự an ủi rằng, ngày đầu tiên có thể đạt được doanh thu tốt như vậy là nhờ vào việc quảng bá trước đó cùng sức hút của dàn diễn viên.

Vài ngày nữa khi số liệu doanh thu tuần được công bố, chắc chắn sẽ bị đánh về nguyên hình.

Nhưng khi số liệu thống kê doanh thu tuần được công bố, những người này đều ngây người.

Doanh thu hơn 13 triệu, chứng tỏ sau khi ra mắt, doanh thu hàng ngày của bộ phim không những không giảm mà còn liên tục vượt qua mốc 2 triệu, nếu không thì không thể đạt được thành tích phòng vé

như vậy.

Kết quả này vừa ra, dù là người cố chấp nhất trong lòng cũng biết, chiều gió đã thực sự thay đổi.

Trước đó, đủ loại tiếng nói nghi ngờ bộ phim này đều biến mất tăm trên báo chí.

Ngược lại, những bài bình luận khen ngợi bộ phim lại tăng vọt.

Thậm chí giải Kim Tượng còn chưa bắt đầu tuyển chọn đề cử, bộ phim này đã được xem là ứng cử viên nặng ký cho giải thưởng năm nay.

Và cùng với doanh thu của 《Tân Bất Liễu Tình》 không ngừng tăng lên, làng điện ảnh Hong Kong nhanh chóng dấy lên một làn sóng hoài cổ, không ít kế hoạch làm lại phim cũ lần lượt nổi lên. 《Tân Bất Liễu Tình》 bất ngờ gây sốt, nổi đình nổi đám khắp Hong Kong, trở thành tin tức chấn động đầu tiên của làng điện ảnh Hong Kong năm 94.

Sau hai tuần công chiếu, doanh thu của bộ phim chính thức vượt mốc 20 triệu, và đà tăng trưởng doanh thu rất ổn định.

Nếu không có gì bất ngờ, sau một tháng công chiếu, việc đạt được 30 triệu doanh thu là không có vấn đề gì.

Thành công vang dội về mặt doanh thu khiến những lời tán dương xuất hiện dày đặc trên các mặt báo lớn, sự nghiệp đạo diễn của Nhĩ Đông Thăng cũng nhờ đó mà đạt đến một đỉnh cao nhỏ.

Và vào lúc này, 《Tân Bất Liễu Tình》 cuối cùng cũng gặp phải một đối thủ nặng ký trên lịch chiếu - 《Lão Phu Tử 1994》.

Bộ phim sử dụng "hiệu ứng hoạt hình 3D mới nhất + diễn viên thật", ngay trong ngày đầu ra mắt đã thu về hơn 3,2 triệu, thế tấn công vô cùng mạnh mẽ.

Nhân vật hoạt hình xuất hiện trong phim người đóng mà không hề có cảm giác gượng gạo, thậm chí mọi người còn bất giác xem họ như người thật.

Trong một thời gian, không ít khán giả tranh nhau đổ xô đến rạp để xem bộ phim này.

Doanh thu phòng vé của phim tăng vùn vụt, nhưng hai diễn viên chính nổi lên nhờ bộ phim này là Kim Thành Vũ và Dương Thái Ni, lúc này lại vướng vào một scandal tình ái không nhỏ.

Nguyên nhân của sự việc là do đội paparazzi chụp được ảnh Dương Thái Ni đi cùng Kim Thành Vũ đến phòng game arcade chơi điện tử.

Và bộ ảnh này không được gửi cho các tạp chí lá cải trước, mà lại được gửi đến công ty quản lý của Kim Thành Vũ và Dương Thái Ni.

Đối phương làm vậy rõ ràng là muốn nhân cơ hội tống tiền, nhưng việc chi tiền để giải quyết những bức ảnh này chỉ là chuyện nhỏ.

Điều khiến hai công ty đau đầu nhất là Kim Thành Vũ và Dương Thái Ni thực sự đang hẹn hò, và mối quan hệ đã đến mức rất thân mật.

Minh tinh không nên yêu đương quá sớm, đây là quy tắc bất thành văn của giới giải trí lúc bấy giờ.

Ngay cả minh tinh tầm cỡ như Thành Long cũng phải tìm mọi cách che giấu hôn nhân và con cái của mình, huống chi là Kim Thành Vũ và Dương Thái Ni, hai tân binh vừa mới ra mắt không lâu.

Vì sự phát triển sau này của cả hai, hai công ty quản lý sau khi thương lượng đã quyết định "chia uyên rẽ thúy".

Người quản lý của Kim Thành Vũ, Cát Hồng Phúc, vì chuyện này mà còn phải đích thân bay sang Hong Kong một chuyến. "A Vũ, em có

biết lúc trước để đưa em vào danh sách 'Tứ Tiểu Thiên Vương Đài Loan', chị đã tốn bao nhiêu công sức để vận động hành lang với giới truyền thông không?

Bây giờ sự nghiệp của em vừa mới mở ra cục diện, lúc này thực sự không nên lãng phí thời gian và sức lực vào chuyện tình cảm cá nhân." Trong một quán cà phê, Cát Hồng Phúc hết lời khuyên nhủ Kim Thành Vũ.

Kim Thành Vũ trước đây là người nghe lời Cát Hồng Phúc nhất, nhưng trong vấn đề này anh lại rất cố chấp. "Chị Hồng Phúc, chẳng lẽ vì làm minh tinh mà ngay cả quyền được yêu đương cũng không có sao?" Cát Hồng Phúc thấy mềm không được, đành phải nói với Kim Thành Vũ những điều thực tế hơn. "Em nghĩ làm minh tinh thật sự dễ dàng như vậy sao?

Muốn tận hưởng ánh hào quang được vạn người chú ý trước sân khấu, tất nhiên phải từ bỏ một phần cuộc sống riêng tư.

Em bây giờ là người của công chúng, mỗi lời nói hành động đều sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Lấy một ví dụ đơn giản nhất, tin tức em đang hẹn hò nếu truyền về Đài Loan, em có biết sẽ mất đi bao nhiêu người hâm mộ không?

Một khi độ nổi tiếng của em sụt giảm, quảng cáo, đại ngôn sẽ không còn gì cả.

Chẳng lẽ em cam tâm từ bỏ tất cả những gì mình đang có hiện tại sao?" "Cùng lắm thì sau này em không làm minh tinh nữa là được!" Kim Thành Vũ tức giận nói một câu như vậy, lại khiến Cát Hồng Phúc tức điên lên. "Sao em cứ không chịu nghe lời khuyên của chị vậy?" Đối mặt với sự chỉ trích của Cát Hồng Phúc, Kim Thành Vũ vẫn không hề lay động. "Dù sao em cũng muốn ở bên Thái Ni, chị Hồng Phúc không cần khuyên em nữa đâu!" Cát Hồng Phúc cũng

không phải là người dễ dàng thỏa hiệp, thấy Kim Thành Vũ không chịu nghe lời mình, cô đành phải dùng biện pháp cứng rắn hơn. "Được thôi, chị không nói là không cho phép em ở bên Dương Thái Ni, nhưng tiền đề là chuyện của hai đứa không thể bị truyền thông phát hiện.

Nhưng hai em đã làm được chưa?

Bây giờ đội paparazzi đã gửi ảnh hẹn hò của hai đứa đến chỗ chúng ta, ra giá là 40 vạn!

Công ty có thể bỏ ra số tiền này cho em, nhưng sau này lại xảy ra chuyện như vậy thì phải làm sao?

Em có thể đảm bảo sau này hai đứa hẹn hò sẽ không bị chụp lén nữa không?

Nếu sau này lại xảy ra chuyện như vậy, chẳng lẽ lại bắt công ty tiếp tục đi dọn dẹp cho em à?" Thấy Kim Thành Vũ im lặng không nói, Cát Hồng Phúc lại tiếp tục khuyên: "A Vũ, công ty có rất nhiều nghệ sĩ, không thể cứ mãi dồn tài nguyên cho một mình em được.

Rất nhiều nghệ sĩ vì không xử lý tốt những chuyện này mà cuối cùng tiền đồ tan nát, chẳng lẽ em cũng muốn như vậy sao?" "Chị Hồng Phúc, chẳng lẽ thật sự không có cách nào để em và Thái Ni ở bên nhau sao?" Kim Thành Vũ đau khổ nhìn Cát Hồng Phúc, trong mắt đầy vẻ cầu xin.

Cát Hồng Phúc mềm lòng, rồi thở dài một hơi. "A Vũ, chị Hồng Phúc cũng đã từng trẻ, biết rằng người khiến mình rung động thời trẻ tuổi có thể sẽ để lại một dấu ấn không thể phai mờ trong lòng cả đời.

Nhưng những tình cảm quá đẹp đẽ thường không đi đến cuối cùng.

Cho nên nghĩ lại, đôi lúc chị cũng hoài nghi, liệu tình cảm như vậy

có phải là tình yêu đích thực không?

Em và Dương Thái Ni quen nhau cũng mới hơn một năm, lại còn là vì đóng phim mà đến với nhau, tình cảm như vậy em có thấy đáng tin cậy không?" Kim Thành Vũ vừa hé miệng, định phản bác, Cát Hồng Phúc đã giơ tay ngăn lại. "Em nghe chị nói hết đã.

Bộ phim 《Lão Phu Tử 1994》 đối với hai đứa đều rất đặc biệt, em là lần đầu tiên đóng phim, mà cô ấy cũng là lần đầu tiên đóng phim, rồi hai đứa lại đóng vai tình nhân.

Chương 942

Phim giả tình thật là chuyện rất bình thường, nhưng mối quan hệ này cũng rất mong manh.

Bởi vì lúc này hai đứa đều chưa trưởng thành.

Đợi sau này khi các em trải qua nhiều chuyện hơn sẽ phát hiện, hóa ra lúc này mình thật ấu trĩ.

Hơn nữa em nghĩ xem, nếu hai đứa đóng phim có thể nảy sinh tình cảm, vậy thì sau này cô ấy đóng phim với người khác, diễn vai tình nhân, lỡ cũng nảy sinh tia lửa thì phải làm sao?" Kim Thành Vũ dứt khoát phủ nhận quan điểm của Cát Hồng Phúc, "Thái Ni tuyệt đối không phải là người như vậy!" Cát Hồng Phúc nâng tách cà phê lên uống một ngụm, rồi từ tốn nói: "Em trả lời vội vàng như vậy, chứng tỏ trong lòng em đã bắt đầu lo lắng về vấn đề này rồi." Kim Thành Vũ muốn phản bác, nhưng lại phát hiện mình không tìm được lý do nào tốt hơn.

Cát Hồng Phúc thấy phản ứng của Kim Thành Vũ như vậy, trong lòng càng thêm mấy phần tự tin có thể thuyết phục được anh. "Chị tin rằng em thật sự thích Dương Thái Ni, thậm chí sẵn sàng tin rằng đối phương cũng thật sự thích em.

Nhưng em có nghĩ cho cô ấy không?

Tình hình của cô ấy còn nghiêm trọng hơn em.

Công ty thu âm vốn dĩ định xây dựng cô ấy theo hình tượng ngọc nữ kế nhiệm.

Một khi tin tức cô ấy hẹn hò với em truyền ra, em có biết ảnh hưởng đến cô ấy lớn đến mức nào không?

Em yêu cô ấy, thì nên tìm mọi cách để bảo vệ cô ấy, chứ không phải cố chấp làm theo ý mình để rồi cuối cùng hủy hoại cô ấy!" Đặt cược vào tương lai của Dương Thái Ni, đây là con át chủ bài mà Cát Hồng Phúc chuẩn bị để thuyết phục Kim Thành Vũ.

Lúc này tung ra, hiệu quả lập tức thấy rõ.

Kim Thành Vũ sau một hồi do dự, ngẩng đầu hỏi: "Chị Hồng Phúc, vậy em nên làm gì?" "Đăng một thông cáo, nói rằng em và Dương Thái Ni chỉ là bạn bè bình thường, như vậy rắc rối tạm thời có thể được giải quyết.

Dĩ nhiên về lâu dài, tốt nhất hai đứa vẫn nên kết thúc mối tình này, điều đó tốt cho cả hai." Chia tay thì Kim Thành Vũ tuyệt đối sẽ không đồng ý, nhưng đăng thông cáo phủ nhận chuyện tình cảm thì anh lại bằng lòng cân nhắc.

Đây chính là điểm cao tay của Cát Hồng Phúc.

Cô trước tiên để Kim Thành Vũ đăng thông cáo, sau đó đưa Kim Thành Vũ về Đài Loan sắp xếp một số công việc.

Chỉ cần anh và Dương Thái Ni xa nhau một thời gian dài, tình cảm tự nhiên cũng sẽ dần phai nhạt, thậm chí cuối cùng không cần công ty can thiệp, hai người cũng sẽ chia tay trong hòa bình.

Chuyện như thế này Cát Hồng Phúc đã thấy quá nhiều trong giới giải trí, cô tin rằng Kim Thành Vũ và Dương Thái Ni cũng không thoát khỏi kết cục như vậy. --- Chu Tuệ Mẫn tham gia xong một hoạt động do công ty thu âm sắp xếp, đang đi về phía phòng hóa trang ở hậu trường thì đột nhiên một bóng người từ góc khuất chạy tới, suýt nữa đâm vào cô.

Khi lướt qua người đối phương, Chu Tuệ Mẫn nhận ra cô gái đang dùng khăn giấy che mặt, mắt khóc đến đỏ hoe chính là tân binh

của công ty, Dương Thái Ni. "Thái Ni, em sao vậy?" "Chị Tuệ Mẫn, em..." Dương Thái Ni vừa mới bị quản lý gọi đi nói chuyện, lúc này gặp Chu Tuệ Mẫn, trong lòng chợt có một thôi thúc muốn khóc thêm một trận nữa. "Được rồi, ở đây đông người lắm lời không tiện nói chuyện, em đi theo chị!" Chu Tuệ Mẫn nắm tay Dương Thái Ni, dẫn cô đến phòng hóa trang của mình.

Sau khi để Dương Thái Ni ngồi xuống, Chu Tuệ Mẫn bắt đầu hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Công ty muốn em và A Vũ chia tay, nhưng em thật sự không muốn..." Dương Thái Ni vừa mở lời, nước mắt đã lã chã rơi xuống. "Ồ, em đang yêu à?" Chu Tuệ Mẫn đột nhiên nghe tin này có chút kinh ngạc, "A Vũ đó là ai?" Khi nói ra cái tên Kim Thành Vũ, Dương Thái Ni có phần ngại ngùng, nhưng nước mắt vẫn tiếp tục chảy.

Chu Tuệ Mẫn đưa cho Dương Thái Ni một gói khăn giấy, rồi ngồi xuống bên cạnh cô. "Hai em không phải đang cùng nhau đóng phim sao?

Sao lại thành đang hẹn hò rồi?" "Chính là vì đóng bộ phim này nên chúng em mới đến với nhau, nhưng bây giờ công ty lại muốn hai đứa em chia tay..." Dương Thái Ni đột nhiên nắm chặt tay Chu Tuệ Mẫn, cầu khẩn nói: "Chị Tuệ Mẫn, chị có thể giúp em được không?" "Đây là chuyện riêng của em, công ty đáng lẽ không có lý do gì để can thiệp chứ?" Chu Tuệ Mẫn có chút khó hiểu. "Có một lần em và anh ấy đi chơi, rồi bị paparazzi chụp được.

Họ gửi ảnh đến công ty, ép công ty phải dùng tiền để chuộc lại phim gốc, nếu không sẽ công bố những bức ảnh đó ra ngoài." Dương Thái Ni cúi đầu, nói đến cuối cùng giọng gần như không nghe thấy.

Lúc này Chu Tuệ Mẫn mới hiểu ra, thảo nào công ty lại đưa ra quyết định chia uyên rẽ thúy như vậy.

Nghệ sĩ lén lút yêu đương là một chuyện, nhưng chuyện yêu đương bị phanh phui lại là chuyện khác.

Rất nhiều nghệ sĩ đã thành danh lâu năm gặp phải chuyện này cũng rất đau đầu, huống chi là một tân binh mới ra mắt như Dương Thái Ni, lại còn đi theo hình tượng ngọc nữ trong sáng.

Đột nhiên bị phanh phui chuyện có bạn trai, đối với hình tượng của Dương Thái Ni tuyệt đối là một đả kích rất lớn.

Nếu xử lý không tốt thậm chí còn ảnh hưởng lớn đến con đường sự nghiệp sau này.

Chu Tuệ Mẫn vốn định khuyên Dương Thái Ni nên lý trí hơn trong vấn đề này, nhưng khi nhìn thấy gương mặt đẫm lệ như hoa lê trong mưa của cô, trong lòng không khỏi rung động...

Ở trên người Dương Thái Ni, Chu Tuệ Mẫn phảng phất nhìn thấy chính mình của ngày xưa.

Năm đó Lâm Tiểu Mạn cũng dùng lý do tương tự để ngăn cản cô và Lâm Hựu Luân qua lại, chỉ tiếc là Lâm Tiểu Mạn gặp phải Lâm Hựu Luân, không những không ngăn cản được tình cảm của hai người phát triển, ngược lại còn bị Lâm Hựu Luân cho một bài học.

Mà bây giờ, chuyện tương tự xảy ra với Dương Thái Ni, nhưng Kim Thành Vũ lại không phải là Lâm Hựu Luân.

Chu Tuệ Mẫn trong lòng rất rõ, nếu mình không can thiệp, mối tình này có lẽ sẽ bị hai công ty thẳng tay chia cắt. "Em phải suy nghĩ kỹ, nếu kiên quyết ở bên Kim Thành Vũ, sự phát triển trong giới giải trí của em và cậu ấy đều sẽ bị ảnh hưởng không nhỏ.

Quan trọng là sự hy sinh của em trong mối tình này có đáng giá hay không." Dương Thái Ni cắn chặt môi, do dự một lát, cuối cùng vẫn gật đầu thật mạnh. "Vậy được rồi, chuyện này chị sẽ tìm cách giúp

em.

Dĩ nhiên trước đó, em và cậu ấy gặp nhau phải cẩn thận một chút, đừng để bị phóng viên chụp được nữa!" Chu Tuệ Mẫn nói những lời này, trong lòng lại khẽ thở dài một tiếng.

Dương Thái Ni dù sao vẫn còn trẻ, nên mới ngốc nghếch bằng lòng hy sinh tiền đồ của mình để ở bên người mình thích.

Nếu lăn lộn trong giới giải trí thêm vài năm nữa, e rằng cô sẽ không còn kiên định đưa ra lựa chọn như vậy nữa.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng đã đồng ý với Dương Thái Ni, Chu Tuệ Mẫn tự nhiên sẽ không nuốt lời.

Phía công ty Hoa Tinh cô có thể giúp nói vài lời, nhưng bên phía Kim Thành Vũ thì có chút lực bất tòng tâm.

Để giải quyết vấn đề này, Chu Tuệ Mẫn đành phải tìm Lâm Hựu Luân giúp đỡ.

Nghe xong lời kể của Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân ngồi đối diện bàn ăn bĩu môi. "Em tốt bụng như vậy, sau này họ có thể kiên trì ở bên nhau thì không sao, lỡ như sau này họ chia tay, ai còn nhớ đến lòng tốt của em?" Vì đã uống một chút rượu, gò má của Chu Tuệ Mẫn hơi ửng hồng, đôi mắt đẹp không ngừng lấp lánh ánh sáng long lanh. "Thật ra em cũng không muốn làm người tốt gì đâu, chỉ là nhìn thấy dáng vẻ của Dương Thái Ni, em lại đột nhiên nhớ đến mình lúc mới vào nghề.

Giúp cô ấy thực ra cũng là để động viên chính mình, đừng hối hận về quyết định năm đó, nhất định phải kiên trì đi tiếp." Nghe những lời này của Chu Tuệ Mẫn, ngay cả Lâm Hựu Luân cũng không khỏi cảm động. "Em đã nói vậy rồi, anh không giúp cũng không được." Trước mặt Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân liền gọi ngay cho Cát Hồng Phúc

một cuộc điện thoại.

Đại ý là anh cảm thấy cặp đôi Kim Thành Vũ và Dương Thái Ni rất có sức hút phòng vé trên thị trường phim tình cảm thanh xuân, sau này sẽ xoay quanh hai người họ để quay thêm nhiều bộ phim thể loại này, tạo dựng họ thành một cặp đôi kinh điển trên màn bạc.

Từ đầu đến cuối, Lâm Hựu Luân không hề đề cập đến mối quan hệ ngoài đời của Kim Thành Vũ và Dương Thái Ni, tất cả đều nói về chuyện đóng phim.

Nhưng anh tin rằng với sự thông minh của Cát Hồng Phúc, cô ấy có thể nghe ra được ẩn ý trong lời nói của anh.

Chương 943

Cát Hồng Phúc cũng không làm Lâm Hựu Luân thất vọng.

Sau khi cúp điện thoại, trong lòng cô bắt đầu suy tính về chuyện này.

Thực sự là vì cuộc gọi của Lâm Hựu Luân đến quá đúng lúc.

Vốn dĩ Cát Hồng Phúc đã liên hệ với truyền thông, định để Kim Thành Vũ công khai làm rõ mối quan hệ của mình với Dương Thái Ni, nhưng bây giờ cách làm này đã không còn khả thi.

Lâm Hựu Luân đã lên tiếng muốn xây dựng Kim Thành Vũ và Dương Thái Ni thành một cặp đôi màn bạc.

Lúc này nếu Kim Thành Vũ lại ra thông cáo phủ nhận chuyện tình cảm với Dương Thái Ni, thì chẳng khác nào tát vào mặt Lâm Hựu Luân.

Chuyện tình cảm bị phanh phui, chẳng qua chỉ khiến Kim Thành Vũ mất đi một ít độ nổi tiếng.

Nhưng nếu đắc tội với Lâm Hựu Luân, thì tiền đồ diễn xuất của Kim Thành Vũ ở Hong Kong coi như bị tuyên án tử hình.

Nặng nhẹ thế nào, Cát Hồng Phúc đương nhiên phân biệt được.

Chỉ là trong lòng cô không hiểu, tại sao Lâm Hựu Luân không nói chuyện này sớm hơn, không nói muộn hơn, mà lại gọi điện thoại đúng vào lúc chuyện tình cảm của Kim Thành Vũ và Dương Thái Ni sắp bị phanh phui, và hai công ty quản lý đều chuẩn bị ra tay chia rẽ.

Nguyên do trong đó có chút đáng để suy ngẫm.

Dĩ nhiên dù sao đi nữa, nếu những lời Lâm Hựu Luân nói trong

điện thoại là thật, thì scandal lần này đối với Kim Thành Vũ có lẽ cũng là một cơ hội.

Nếu truyền thông đã nhận ra chuyện tình cảm giữa Kim Thành Vũ và Dương Thái Ni, vậy thì chi bằng tương kế tựu kế, xử lý mập mờ chuyện này, không thừa nhận cũng không làm rõ, cứ để vậy cho truyền thông tự đoán.

Dù sao truyền thông có đưa tin thế nào cũng đều đang giúp hai người tăng độ phủ sóng.

Nghĩ đến đây, Cát Hồng Phúc trong lòng đã có quyết định.

Lâm Hựu Luân nói gì trong điện thoại, Chu Tuệ Mẫn ngồi đối diện anh đương nhiên nghe không sót một chữ.

Lâm Hựu Luân vừa cúp điện thoại, Chu Tuệ Mẫn đã không nhịn được tò mò hỏi: "Những gì anh nói trong điện thoại đều là thật à?" Lâm Hựu Luân trải lại khăn ăn lên đùi, vẻ mặt thản nhiên đáp: "Chỉ là ngẫu hứng bịa bừa thôi, em tin thật à?" Chu Tuệ Mẫn mắt trợn tròn, một lúc lâu sau mới nói: "Như vậy không tốt lắm đâu?" "Doanh thu của 《Lão Phu Tử 1994》 tốt như vậy, anh căn bản không cần làm gì cả, tự nhiên sẽ có công ty điện ảnh khác tìm hai người họ đóng phim.

Anh chẳng qua chỉ nói trước cho Cát Hồng Phúc biết tình hình này thôi, thế không thể coi là lừa cô ấy được chứ?" Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, Kim Thành Vũ và Dương Thái Ni đã cùng nhau đóng không ít phim, và trong phim cả hai đều diễn vai tình nhân, nên lời này nói ra vô cùng hùng hồn.

Chu Tuệ Mẫn cũng bị những lời này của Lâm Hựu Luân làm cho ngớ người, chẳng lẽ thật sự là mình đã nghĩ nhiều rồi?

Lâm Hựu Luân lại không tiếp tục nói về chủ đề này với cô, mà chuyển sang nói về giải Kim Tượng sắp bắt đầu vào đầu tháng Ba.

"Danh sách đề cử đã có chưa anh?" "Ừ, danh sách đề cử sẽ được công bố chính thức trên tạp chí 《Điện Ảnh Song Chu San》 xuất bản vào tuần tới, nhưng anh đã có được một bản rồi." "Em có được đề cử không?" Thấy Chu Tuệ Mẫn sốt ruột như vậy, Lâm Hựu Luân quyết định trêu cô một chút. "Em đoán xem?" Chu Tuệ Mẫn chu môi lườm Lâm Hựu Luân một cái, "Ghét thật, mau nói đi!" "《Tân Bất Liễu Tình》 nhận được 10 hạng mục đề cử, trong đó dĩ nhiên bao gồm cả Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất." Chu Tuệ Mẫn trợn tròn đôi mắt to lấp lánh: "Thật sao!" Lâm Hựu Luân gật đầu.

Chu Tuệ Mẫn kích động đến mức hai tay ôm vào nhau, niềm vui hiện rõ trên nét mặt.

Lúc này, Lâm Hựu Luân đột nhiên chuyển giọng: "Vừa rồi anh nói cho em chỉ là tin tốt, sau đây anh còn một tin xấu muốn nói." "Không phải là đối thủ cạnh tranh lần này của em đều rất mạnh chứ?" Chu Tuệ Mẫn dè dặt đoán.

Lần này đến lượt Lâm Hựu Luân kinh ngạc. "Cái này mà em cũng đoán ra được à?" "Thôi được rồi, đừng đùa nữa, mau cho em biết những người khác được đề cử là ai đi!" Chu Tuệ Mẫn ra "lệnh".

Lâm Hựu Luân khoanh tay, "Vậy để anh đố em trước...

Lần này hạng mục Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất có tổng cộng năm bộ phim được đề cử, nhưng chỉ có bốn diễn viên nhận được đề cử.

Em có biết tại sao không?" "Có một người được đề cử với hai bộ phim?" Chu Tuệ Mẫn lập tức đoán ra câu trả lời. "Trả lời chính xác!" Lâm Hựu Luân gật đầu, rồi cũng dẹp đi vẻ đùa giỡn, nghiêm túc nói: "Lần này đối thủ lớn nhất của em có lẽ là Tiêu Phương Phương.

Lần này bà ấy được đề cử với hai bộ phim 《Thưởng tiền phu thê》 và 《Phương Thế Ngọc》, cũng có thể nói là ứng cử viên sáng

giá nhất cho giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của giải Kim Tượng lần này." Chu Tuệ Mẫn lập tức hỏi: "Vậy hai người còn lại là ai ạ?" "Một người là Diệp Ngọc Khanh, bộ phim giúp cô ấy nhận được đề cử là 《Thiên đài đích nguyệt quang》.

Còn người kia..." Lâm Hựu Luân hơi do dự một chút, rồi nói ra một cái tên khiến Chu Tuệ Mẫn không ngờ tới. "Sao lại là cô ấy?" Chu Tuệ Mẫn trong lòng chợt có chút ngũ vị tạp trần, bởi vì người cuối cùng được đề cử cho giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, không ai khác, chính là Vương Tổ Hiền, người đóng vai Bạch Tố Trinh trong bộ phim 《Thanh Xà》 của Từ Khắc.

Ba năm trước, bộ phim 《Xúc bất đáo đích luyến nhân》 do Chu Tuệ Mẫn đóng chính đã rất đáng tiếc không thể lọt vào danh sách đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Và chính tại giải Kim Tượng năm đó, Vương Tổ Hiền nhờ vào 《Ngã đích dã man nữ hữu》 đã thành công đăng quang Ảnh hậu.

Cùng là phim do Lâm Hựu Luân đầu tư, bản thân mình ngay cả danh sách đề cử cũng không vào được, còn Vương Tổ Hiền lại lên ngôi Ảnh hậu.

Sự chênh lệch đó khiến Chu Tuệ Mẫn đến nay vẫn còn canh cánh trong lòng.

Lần này lại chạm trán Vương Tổ Hiền, vì thất bại lần trước, Chu Tuệ Mẫn đột nhiên trở nên lo được lo mất.

Lâm Hựu Luân nhận ra sự lo lắng của Chu Tuệ Mẫn, đưa tay qua, vỗ nhẹ vào tay cô nói: "Đừng lo, lần này nếu em không giành được giải này, cô ấy cũng rất khó giành được." "Tại sao ạ?" Chu Tuệ Mẫn lúc này tâm tư rối bời, đã mất đi sự bình tĩnh vốn có.

Lâm Hựu Luân lại bị hỏi khó, không thể nào nói thẳng với Chu

Tuệ Mẫn rằng lần này cô nhất định sẽ đoạt giải được?

Chưa nói đến việc Lâm Hựu Luân cũng không chắc chắn về điều này, cho dù anh đã xác định được kết quả, cũng sẽ không nói trước cho Chu Tuệ Mẫn, như vậy sẽ mất đi rất nhiều sự mong đợi và bất ngờ. "Bởi vì 《Tân Bất Liễu Tình》 được ban giám khảo yêu thích hơn 《Thanh Xà》.

Nhìn vào sự phân bố các hạng mục đề cử là có thể thấy.

Mấy hạng mục quan trọng 《Tân Bất Liễu Tình》 đều có đề cử, còn 《Thanh Xà》 chỉ được đề cử cho Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất và Nhạc phim xuất sắc nhất.

Mà theo thông lệ của giải Kim Tượng, ít nhất một trong hai giải Ảnh đế hoặc Ảnh hậu sẽ được trao cho bộ phim có đề cử Đạo diễn xuất sắc nhất hoặc Phim hay nhất, rất hiếm khi có ngoại lệ. 《Thanh Xà》 không có đề cử ở hai hạng mục này, cho nên anh mới nói khả năng đoạt giải của em lần này là lớn nhất." Mặc dù Lâm Hựu Luân nói vậy, nhưng trong lòng Chu Tuệ Mẫn vẫn có chút bất an. "Nhưng vừa rồi anh nói, Lưu Thanh Vân cũng được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, mà anh ấy còn được đề cử với hai bộ phim, khả năng đoạt giải của anh ấy còn lớn hơn em.

Giải Kim Tượng không thể nào trao cả giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất và Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất cho 《Tân Bất Liễu Tình》 được chứ?" Nỗi băn khoăn của Chu Tuệ Mẫn khiến Lâm Hựu Luân có chút lúng túng.

Bởi vì trong lịch sử giải Kim Tượng đúng là chưa từng có trường hợp một bộ phim thâu tóm cả hai giải Ảnh đế và Ảnh hậu.

Một trong những nguyên nhân rất quan trọng là giải Kim Tượng vì để cân bằng lợi ích các bên, trong việc bình chọn giải thưởng, vẫn luôn tuân theo nguyên tắc "chia bánh", không để cho cả lễ trao giải bị

một bộ phim nào đó độc chiếm.

Cách làm này có lợi có hại.

Lợi ở chỗ có thể đảm bảo tính công bằng của giải thưởng, đồng thời nâng cao tối đa nhiệt huyết tham gia của các nhà làm phim.

Nếu không, giải thưởng cứ mãi bị một bộ phim thâu tóm, lâu dần mọi người sẽ cảm thấy nhàm chán, thậm chí những nhà làm phim cảm thấy mình chỉ được đề cử cho có lệ, sẽ không còn hứng thú tham gia lễ trao giải nữa.

Độ quan tâm của giải thưởng ngày càng giảm, phí chuyển nhượng, tài trợ quảng cáo ngày càng ít, cho đến cuối cùng biến thành một sự tồn tại vô vị.

Hầu hết các giải thưởng điện ảnh trên thế giới dù bề ngoài đều kịch liệt phủ nhận cách làm "chia bánh", nhưng thực tế vẫn luôn ngầm làm như vậy, điều này gần như đã trở thành quy tắc ngầm của ngành.

Mà ví dụ điển hình tiêu cực nhất chính là lễ trao giải Kim Tượng của một năm nào đó ở thế hệ sau, Vương Gia Vệ dựa vào một bộ phim có kịch bản khó hiểu là 《Nhất đại tông sư》 đã biến cả lễ trao giải Kim Tượng thành đại hội biểu dương của riêng ông ta, còn khán giả ngoài thất vọng vẫn là thất vọng.

Điều này không phải vì ban giám khảo Kim Tượng đặc biệt yêu thích Vương Gia Vệ, mà nguyên nhân chủ yếu là phim Hong Kong đã suy tàn đến mức không còn ra hình dạng gì, ngay cả một tác phẩm để làm bộ mặt cũng không chọn ra được, cuối cùng đành phải dùng phim của Vương Gia Vệ để che đậy.

Chương 944

Lâm Hựu Luân không muốn lịch sử như vậy tái diễn trong tay mình, nên từ khi tiếp quản tư cách chủ trì giải Kim Tượng, anh vẫn luôn kiên định thực hiện cách làm "chia bánh".

Và những năm gần đây, dù giải Kim Tượng luôn gây tranh cãi, nhưng sức ảnh hưởng lại không ngừng mở rộng.

Dĩ nhiên, nhược điểm của cách làm "chia bánh" này cũng rất rõ ràng, đó là rất không công bằng đối với một bộ phim tham gia bình chọn đơn lẻ.

Thế hệ sau, giải Kim Tượng Hong Kong bị không ít nhà làm phim Hong Kong tẩy chay, nguyên nhân là vì những người này cho rằng Kim Tượng mỗi năm đều là "chia thịt heo", nên đã thẳng thừng tuyên bố không tham gia Kim Tượng nữa, và đại diện tiêu biểu nhất trong số đó chính là Đỗ Kỳ Phong.

Nguyên nhân "nổi loạn" của những nhà làm phim này, ngoài sự oán giận đối với ban giám khảo Kim Tượng, nguyên nhân quan trọng hơn là bối cảnh chung của phim Hong Kong suy bại dẫn đến sức ảnh hưởng của Kim Tượng không còn như xưa, mọi người ngày càng không coi trọng giải thưởng này.

Tình huống này ở thời kỳ phim Hong Kong đang phồn thịnh căn bản không thể xảy ra.

Anh không muốn tham gia, người muốn tham gia thì nhiều vô kể, nên Lâm Hựu Luân không lo lắng về vấn đề này.

Điều duy nhất khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy khó xử vẫn là vấn đề Chu Tuệ Mẫn vừa đề cập.

Dưới nguyên tắc lớn "chia bánh" không thay đổi, giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất và Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất giống như cá và tay gấu, rất khó có được cả hai.

Trong tình huống này, Chu Tuệ Mẫn lo lắng mình không đoạt giải cũng là chuyện rất bình thường, mà Lâm Hựu Luân cũng không biết nên an ủi cô thế nào.

Không thể nào Lâm Hựu Luân lại nói với cô rằng, giải này anh sẽ đè Lưu Thanh Vân xuống không cho anh ta ngóc đầu lên, rồi tạo cơ hội cho em đoạt giải - nói như vậy đừng nói chính Lâm Hựu Luân cũng không qua được cửa ải của chính mình, mà Chu Tuệ Mẫn biết được cũng sẽ không đồng ý.

Chu Tuệ Mẫn trông có vẻ yếu đuối, nhưng nội tâm thực ra là một người rất mạnh mẽ.

Cô tuyệt đối sẽ không chấp nhận một kết quả đã được sắp đặt sẵn.

Đặc biệt là lần này trực diện cạnh tranh với Vương Tổ Hiền, cô càng hy vọng dựa vào thực lực của mình để thực sự giành được giải thưởng này, chứ không phải dựa vào sự chiếu cố ngầm của Lâm Hựu Luân.

Ba năm trước, Chu Tuệ Mẫn chỉ lướt qua danh sách đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất tại giải Kim Tượng.

Cuộc đối đầu giữa hai bộ phim rất được mong đợi là 《Il Mare》 và 《Cô nàng ngổ ngáo》 đã không thể diễn ra tại lễ trao giải, khiến giới truyền thông Hong Kong tiếc nuối một thời gian dài.

Vì vậy, có thể hiểu được tại sao truyền thông lại tỏ ra phấn khích đến thế khi danh sách đề cử giải Kim Tượng năm nay được công bố.

Cuộc chiến giành ngôi Ảnh hậu bị trì hoãn ba năm cuối cùng cũng

sắp nổ ra giữa Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền.

Khi còn hơn nửa tháng nữa mới đến lễ trao giải, truyền thông đã bắt đầu tạo đà cho "trận quyết chiến" này.

Phần lớn mọi người đều cho rằng giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay sẽ chỉ thuộc về một trong hai người, Chu Tuệ Mẫn hoặc Vương Tổ Hiền.

Dĩ nhiên, cũng có một số ít người có quan điểm khác, trong đó có người cho rằng giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay nên được trao cho Tiêu Phương Phương.

Lý do không phải vì Tiêu Phương Phương nhận được hai đề cử, mà vì họ cảm thấy đối với Lâm Hựu Luân, cả Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đều là người tình, lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt, trao giải cho ai cũng sẽ khiến người còn lại không vui.

Để đảm bảo "hậu viện không bốc cháy", rất có thể Lâm Hựu Luân sẽ giở chiêu đánh lạc hướng, trao giải cho Tiêu Phương Phương.

Cả hai cô đều không nhận được giải, thực ra lại là kết quả tốt nhất.

Lập luận có vẻ hoang đường này lại nhận được sự ủng hộ của không ít người, bởi vì Lâm Hựu Luân trước đây đã từng làm như vậy.

Tại giải Kim Tượng lần thứ bảy, Vương Tổ Hiền được đề cử Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất với 《Thiến nữ u hồn》, cùng lúc đó Khâu Thục Trân cũng được đề cử cho giải này với 《Sự im lặng của bầy cừu》.

Khi đó, tất cả mọi người đều nghĩ Ảnh hậu sẽ chỉ thuộc về một trong hai người họ, rồi chờ xem kịch vui hậu viện nhà Lâm Hựu Luân bốc cháy.

Nào ngờ người cuối cùng đoạt giải lại là Tiêu Phương Phương,

khiến ai nấy đều ngã ngửa.

Tình hình giải Kim Tượng lần này giống hệt năm đó, vì vậy mọi người đều cho rằng rất có khả năng Lâm Hựu Luân sẽ lặp lại chiêu cũ.

Tối hôm trước lễ trao giải Kim Tượng, Ngô Trấn Vũ, Lưu Thanh Vân và Hoàng Thu Sâm tụ tập uống rượu ở một quán ăn vỉa hè.

Trong lúc đó, Ngô Trấn Vũ phân tích với Lưu Thanh Vân: "Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, bây giờ Tiêu Phương Phương chính là ngư ông đó...

Chỉ cần cô Chu không đoạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, thì khả năng anh đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất sẽ lớn hơn!" Lưu Thanh Vân lắc đầu: "Anh đừng chỉ nói tôi, Hoàng Thu Sâm không phải cũng được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất sao?

Tuy tôi có hai đề cử, nhưng thực tế chỉ cần được đề cử là cơ hội ngang nhau.

Hơn nữa, lần này diễn xuất của anh ta trong 《Bánh bao nhân thịt người》 thật sự rất xuất sắc.

Mà ai cũng biết, ban giám khảo giải Kim Tượng luôn rất hứng thú với mấy bộ phim cấp ba nặng đô thế này." Hoàng Thu Sâm nốc cạn một ly rượu, đặt mạnh ly xuống bàn: "Hai người thảo luận thì thảo luận, đừng lôi tôi vào.

Lần này tôi được đề cử chỉ là đi cho đủ mâm thôi, không tin chúng ta cá cược không?" Hoàng Thu Sâm nói xong còn ợ một cái, thấy Ngô Trấn Vũ và Lưu Thanh Vân không nói gì, anh ta mới cầm chai rượu bên cạnh rót vào ly mình, vừa rót vừa nói tiếp: "Tôi nói vậy hai người đừng không tin.

Những gì Lưu Thanh Vân vừa nói tuy có lý, nhưng hai người quên

rồi à?

Năm đó tôi đoạt giải chính là nhờ 《Sự im lặng của bầy cừu》, còn vai diễn trong 《Bánh bao nhân thịt người》 lần này hoàn toàn là bắt chước 《Sự im lặng của bầy cừu》.

Dù tôi diễn tốt đến đâu, ban giám khảo cũng không thể nào trao giải hai lần cho cùng một kiểu vai diễn.

Hơn nữa, tôi thật sự không có hứng thú đoạt giải nhờ đóng phim cấp ba, một giải Ảnh đế xui ba năm, tôi không muốn trải qua lần nữa đâu!" Ngô Trấn Vũ nâng ly lên uống một ngụm, hỏi: "Vậy anh thấy trong cuộc đua Ảnh đế năm nay, ai là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Lưu Thanh Vân?" "Chẳng phải lúc nãy anh đã nói rồi sao?

Lưu Thanh Vân muốn đoạt giải, mấu chốt là xem giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất thuộc về ai.

Nếu cô Chu nhận giải đó, thì Lưu Thanh Vân gần như chẳng còn cơ hội nào.

Về phần hai diễn viên còn lại cùng được đề cử, Trương Quốc Vinh có uy hiếp lớn hơn một chút, còn Ngô Hưng Quốc thì khó nói.

Bởi vì doanh thu phòng vé của bộ phim 《Dụ Tăng》 gây tranh cãi rất lớn, kết quả chỉ có hai khả năng, hoặc là không được giải nào, hoặc là thắng lớn một phen.

Tôi thấy khả năng đầu tiên cao hơn, dù sao mấy năm nay giải Kim Tượng đều rất thực tế.

Doanh thu của 《Dụ Tăng》 tệ đến không nỡ nhìn, nhà đầu tư lỗ đến hộc máu, khả năng một bộ phim như vậy được giải Kim Tượng chọn là không lớn." "Vậy sao năm ngoái 《Lung dân》 lại đoạt giải?" Ngô Trấn Vũ khó hiểu hỏi.

Hoàng Thu Sâm lắc đầu: "《Lung dân》 đoạt giải là vì đề tài quan

tâm đến thực trạng Hong Kong, còn đề tài của 《Dụ Tăng》 lại quá đi trước thời đại, quá tiên phong, quái dị, e là mười năm sau cũng chẳng ai thẩm thấu nổi." Lưu Thanh Vân nghe Hoàng Thu Sâm và Ngô Trấn Vũ tranh luận, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Lúc này Hoàng Thu Sâm đột nhiên quay lại, đặt tay lên vai Lưu Thanh Vân: "Có phải cảm thấy rất ấm ức không, đoạt giải mà không phải dựa vào thực lực của mình, mà phải xem vận may?" Lưu Thanh Vân im lặng hồi lâu không lên tiếng, không phải anh không muốn nói, mà là không biết nên nói gì.

Hoàng Thu Sâm dùng kinh nghiệm của người đi trước để khuyên giải Lưu Thanh Vân: "Thật ra anh nghĩ nhiều rồi, muốn đoạt giải đúng là phải dựa vào vận may, nhưng thực lực vẫn là tiền đề.

Nếu ngay cả danh sách đề cử cũng không vào được, thì vận may tốt đến mấy cũng vô dụng!

Có thể đi được đến bước này, bản thân nó đã chứng minh thực lực của anh rồi, cho nên đừng quá để tâm.

Lần này không được thì sau này vẫn còn cơ hội, chỉ cần có thực lực, sẽ có một ngày anh nhận được giải thưởng này." --- "Chào buổi tối quý vị khán giả, các vị khách quý tại hiện trường và khán giả đang theo dõi qua màn ảnh nhỏ, tôi là Sầm Kiện Huân!" "Và tôi là Thẩm Điện Hà!" Khi hai người dẫn chương trình bước ra giữa sân khấu, cầm micro nói lời chào mở màn trước ống kính, lễ trao giải Điện ảnh Kim Tượng Hong Kong lần thứ 13 đã chính thức khai mạc tại Nhà hát lớn của Trung tâm Văn hóa Hong Kong. "Giám đốc Sầm, lâu rồi không gặp!" "Chị Phì Phì, chào mừng chị trở lại!" Hai câu chào hỏi tưởng chừng đơn giản lại khiến không ít khách mời tại hiện trường mỉm cười đầy ẩn ý.

Hai câu nói này của Sầm Kiện Huân và Thẩm Điện Hà thực ra có

thâm ý sâu xa.

Sầm Kiện Huân từ khi đảm nhận chức Tổng giám đốc chuỗi rạp Gia Nghị đã rất ít khi xuất hiện trước công chúng, nên Thẩm Điện Hà mới nói "lâu rồi không gặp".

Còn Thẩm Điện Hà trước đây từng rời khỏi Vô tuyến, sang ATV làm người dẫn chương trình một thời gian, việc cô được mời làm MC cho lễ trao giải Kim Tượng năm ngoái là một ngoại lệ.

Năm nay cô đã quay trở lại Vô tuyến, nên Sầm Kiện Huân mới nói "chào mừng chị trở lại".

Chương 945

Ống kính máy quay lùi ra xa một chút, chỉ thấy Thẩm Điện Hà một tay cầm micro, quay người nhìn Sầm Kiện Huân: "Giám đốc Sầm, gần đây anh có phạm lỗi gì không?" Sầm Kiện Huân rất ngạc nhiên: "Tại sao chị lại hỏi một câu kỳ quặc như vậy?" "Bởi vì nếu anh không phạm lỗi, sao anh Lâm lại 'đày' anh đến đây làm MC chứ?

Phải biết rằng vị trí Tổng giám đốc chuỗi rạp Gia Nghị còn oách hơn nhiều so với làm MC lễ trao giải Kim Tượng đấy!" Thẩm Điện Hà nói với vẻ mặt nghiêm túc, nhưng khán giả bên dưới lại bị câu nói của cô chọc cười.

Sầm Kiện Huân lập tức phản pháo: "Nhưng đâu có ai quy định làm tổng giám đốc rồi thì không được làm MC đâu, đúng không?" "Vậy là anh thật sự phạm lỗi rồi à?" Thẩm Điện Hà bám riết vào chuyện này, Sầm Kiện Huân đành chịu thua. "Thôi được rồi, thật ra hôm nay người đáng lẽ cùng chị dẫn chương trình là Trần Hân Kiện, nhưng mấy hôm trước anh ấy đột nhiên bị bệnh phải nhập viện, những người khác lại không có thời gian, nên tôi đành phải đến làm thay." "Không thể nào, Hong Kong có biết bao nhiêu người dẫn chương trình, họ lại đi tìm anh sao?" Thẩm Điện Hà vẫn có chút không tin. "Chẳng lẽ chị không phát hiện ra, tôi và chị đứng cạnh nhau rất hợp sao?" Thẩm Điện Hà làm bộ e thẹn, đưa ngón tay hoa về phía Sầm Kiện Huân: "Ôi, anh đừng nói vậy chứ, người ta ngại lắm đó." Khán giả bên dưới lập tức cười rộ lên.

Sầm Kiện Huân cũng có chút chịu không nổi, vội vàng giải thích: "Là chị hiểu lầm rồi, ý tôi là kiểu tóc của chúng ta khá hợp nhau, của chị giống cú mèo, còn của tôi thì giống sư tử!" "Vậy là hôm nay tôi không phải dẫn chương trình cho lễ trao giải Kim Tượng, mà là lễ

trao giải của vườn bách thú à?" Thẩm Điện Hà tiếp tục phát huy công lực tấu hài của mình, không ít khách mời bên dưới vì giữ hình tượng không dám cười lớn, đành lấy tay che miệng cười thầm. "Thôi được, thôi được, vậy chúng ta hãy bắt đầu trao giải thưởng đầu tiên, giải Cầm thú xuất sắc nhất..." Sầm Kiện Huân nói đến đây vội bịt miệng mình lại, lập tức sửa: "Không phải, là giải Ca khúc trong phim hay nhất!" Khán đài lại vang lên một tràng cười, sau đó mới là tiếng vỗ tay.

Khách mời trao giải lên sân khấu, mở phong bì và công bố ca khúc chủ đề 《Bạch phát hồng nhan》 của bộ phim 《Bạch Phát Ma Nữ Truyện》 do Lâm Tịch viết lời và Trương Quốc Vinh sáng tác nhạc đã đoạt giải.

Sau đó, Trương Quốc Vinh đại diện lên nhận giải.

Khi phát biểu cảm nghĩ, câu đầu tiên của Trương Quốc Vinh là "Cảm ơn Lâm Tịch", tiếp theo mới đến toàn thể thành viên đoàn làm phim 《Bạch Phát Ma Nữ Truyện》.

Ống kính lướt qua hàng ghế khán giả, cuối cùng dừng lại ở Lâm Tịch, người viết lời cho ca khúc, anh đang mỉm cười điềm nhiên.

Ngồi cách Lâm Tịch không xa là Hoàng Thu Sâm và Lưu Thanh Vân.

Thấy Trương Quốc Vinh lên nhận giải, Hoàng Thu Sâm nghiêng đầu về phía Lưu Thanh Vân, nhỏ giọng nói một câu: "Xem ra Trương Quốc Vinh không còn là mối đe dọa lớn với anh rồi!" Lưu Thanh Vân không đồng tình với cách nói này: "Chỉ là một giải kỹ thuật thôi, Trương Quốc Vinh nhận giải này không có nghĩa là anh ta hết duyên với giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất đâu." Hoàng Thu Sâm cũng không định tranh cãi với Lưu Thanh Vân, anh ngồi thẳng người lại trước khi ống kính máy quay lướt qua chỗ mình.

Trên sân khấu, Trương Quốc Vinh phát biểu xong, đang định đi xuống thì bị Sầm Kiện Huân và Thẩm Điện Hà chặn lại. "Vinh Tử, anh đi thế à?" "Sao vậy, hai người muốn giữ tôi lại ăn cơm à?

Không cần khách sáo thế đâu, tôi ăn rồi!" Trương Quốc Vinh trêu một câu, ngược lại khiến Sầm Kiện Huân và Thẩm Điện Hà có chút lúng túng.

Thẩm Điện Hà định thần lại, rồi lập tức phản công: "Theo thông lệ, bài hát của anh đoạt giải rồi thì cũng nên hát live một lần chứ?" "Mọi người có muốn nghe Vinh Tử hát không ạ!" Sầm Kiện Huân hướng micro về phía khán đài, khuyến khích mọi người hò reo.

Dưới sự yêu cầu nhiệt liệt của khán giả, Trương Quốc Vinh đành phải cầm cúp hát một lần bài 《Hồng nhan bạch phát》, sau đó mới được hai vị MC cho đi.

Trong các phần trao giải tiếp theo, 《Bạch Phát Ma Nữ Truyện》 lại một hơi đoạt thêm ba giải kỹ thuật là Thiết kế trang phục xuất sắc nhất, Chỉ đạo nghệ thuật xuất sắc nhất và Quay phim xuất sắc nhất.

Còn 《Dụ Tăng》, bộ phim được đánh giá cao nhất trong các hạng mục này trước đó, cuối cùng chỉ nhận được một giải Nhạc phim hay nhất. 《Dụ Tăng》 không chỉ thất bại ở hạng mục này, trong cuộc đua giành giải Diễn viên mới xuất sắc nhất, nam diễn viên chính Ngô Hưng Quốc đang là ứng viên sáng giá lại bất ngờ thất bại trước nữ diễn viên chính Mạc Văn Úy của phim 《50 lần hẹn đầu》.

Mạc Văn Úy trong bộ váy ngắn xúc động bước lên sân khấu, nhận cúp từ tay khách mời trao giải, lúc phát biểu cảm nghĩ có hơi lúng túng.

Dĩ nhiên, ngay từ đầu cô không quên cảm ơn đặc biệt đến Chu Tuệ Mẫn, vì nếu không có sự tiến cử của cô ấy, Mạc Văn Úy đã không có cơ hội tham gia bộ phim này.

Ống kính nhanh chóng tìm thấy hình ảnh Chu Tuệ Mẫn trên sân khấu.

Cô mặc một bộ lễ phục cúp ngực màu trắng, để lộ bờ vai ngọc ngà và đôi cánh tay trắng muốt, vẻ quyến rũ xen lẫn nét thanh lịch, tao nhã.

Máy quay dừng lại ở cô khoảng ba bốn giây rồi chuyển về lại bục nhận giải, lúc này bài phát biểu của Mạc Văn Úy đã ngày càng lan man.

Tuy nhiên, rất nhiều khán giả trước màn ảnh nhỏ không quan tâm cô nói gì, mà chỉ mải mê ngắm đôi chân dài miên man dưới chiếc váy ngắn của cô.

Nhan sắc của Mạc Văn Úy không phải kiểu gây ấn tượng sâu sắc từ cái nhìn đầu tiên, nhưng đôi chân dài này lại giúp cô ghi điểm không ít, đặc biệt là trong 《50 lần hẹn đầu》, vai diễn cô gái mất trí nhớ của cô thường xuất hiện với váy ngắn và quần short, khiến khán giả được một phen mãn nhãn.

Lần này, Chu Tinh Trì và Ngô Mộng Đạt tham dự với tư cách khách mời trao giải, ngồi dưới sân khấu, chủ đề bàn luận của họ cũng liên quan đến Mạc Văn Úy trên sân khấu. "Thế nào, tôi nói không sai chứ?

Anh Lâm coi trọng Mạc Văn Úy không phải không có lý do.

Trước đây tôi từng nghe người ta nói, loại dê xồm hạng ba thì nhìn ngực, hạng hai nhìn mặt, hạng nhất nhìn chân.

Hồi đó tôi không tin lắm, nhưng bây giờ thì tôi tin rồi!" Vì chủ đề không mấy đứng đắn, nên Ngô Mộng Đạt nói rất nhỏ, nhỏ đến mức Chu Tinh Trì phải ghé sát đầu vào mới nghe được. "Anh nói lại câu đó xem?" Ngô Mộng Đạt lặp lại câu nói vừa rồi, Chu Tinh Trì gật đầu tỏ

vẻ đã nghe rõ: "Theo ý anh, anh Lâm là dê xồm hạng nhất rồi?" Ngô Mộng Đạt bị câu nói này của Chu Tinh Trì dọa giật mình, vội nhìn sang hai bên, chắc chắn không ai nghe thấy mới trách Chu Tinh Trì: "Tôi chỉ ví dụ thôi, anh đừng có nói bậy!" "Nhưng ý anh là vậy mà, tôi có oan cho anh không?" "Không nói với anh nữa!" Ngô Mộng Đạt tức giận quay mặt đi.

Sau khi giải Diễn viên mới xuất sắc nhất được trao, tiếp theo là giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Phùng Bảo Bảo, người đã đoạt giải này năm ngoái, lại tiếp tục chiến thắng với phim 《Tân bất liễu tình》.

Kết quả này thực sự khiến không ít người bất ngờ. "Điềm lành đấy!" Hoàng Thu Sâm tự lẩm bẩm một câu, Lưu Thanh Vân nghe thấy liền hỏi anh ta có chuyện gì. "Anh còn nhớ bộ phim năm ngoái Phùng Bảo Bảo đoạt giải là phim nào không?" "《92 hắc mân côi đối hắc mân côi》, sao vậy?" "Năm ngoái Lương Gia Huy cũng nhờ bộ phim này mà đoạt Ảnh đế.

Bây giờ Phùng Bảo Bảo lại đoạt giải với 《Tân bất liễu tình》, hy vọng anh đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất tăng mạnh rồi đấy!" Chuyện này hoàn toàn là trùng hợp, vậy mà Hoàng Thu Sâm lại có thể xem nó như một cơ sở để đoạt giải, Lưu Thanh Vân thật sự có chút cạn lời.

Phùng Bảo Bảo nhận giải xong đi xuống, tiếp theo là giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Hoàng Thu Sâm có một đề cử ở hạng mục này, cũng là một bộ phim cấp ba tên là 《Dung thi kỳ án》, nhưng bản thân anh lại chẳng hề quan tâm, thậm chí còn không hy vọng mình đoạt giải.

Lưu Thanh Vân tò mò hỏi lý do, câu trả lời của Hoàng Thu Sâm càng khiến anh á khẩu. "Đóng phim cấp ba mà đoạt Ảnh đế thì xui ba

năm, đoạt Nam phụ thì ít nhất cũng phải xui một năm!

Tôi không đùa đâu, nếu tôi mà nhận giải này thì đúng là xúi quẩy thật.

Sau này cứ hễ ai quay phim cấp ba là nghĩ ngay đến tôi, vậy thì tôi còn có cơ hội đóng phim bình thường nữa không?" Lúc khách mời trao giải đang xé phong bì, Hoàng Thu Sâm ở dưới sân khấu lẩm bẩm: "Không phải tôi!

Không phải tôi!" Kết quả cuối cùng được công bố, quả thật không phải Hoàng Thu Sâm.

Đây đã là lần thứ hai Tần Bái nhận giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất của giải Kim Tượng.

Khi ông phát biểu xong và đi xuống, hai MC trên sân khấu bắt đầu nói chuyện về Tần Bái, giọng điệu khá nhiều cảm xúc. "Tôi thấy nếu làng giải trí Hong Kong mà bình chọn giải 'Người anh tốt nhất', thì người đoạt giải chắc chắn là Tần Bái!" Sầm Kiện Huân mở đầu như vậy, Thẩm Điện Hà không nhịn được hỏi: "Có gì đặc biệt sao?" Sầm Kiện Huân giải thích: "Trong làng giải trí, những cặp anh em cả nhà đều nổi tiếng mà mọi người quen thuộc có bốn anh em nhà họ Hứa và ba anh em Tần Bái, Khương Đại Vệ, Nhĩ Đông Thăng.

Bốn anh em nhà họ Hứa tuy cũng thường hợp tác đóng phim, nhưng đó thực sự chỉ là hợp tác, địa vị mọi người đều ngang nhau.

Nhưng Tần Bái thì khác, ông ấy tham gia phim của Nhĩ Đông Thăng, đó thực sự là để ủng hộ em trai mình làm đạo diễn.

Từ bộ phim đầu tay của Nhĩ Đông Thăng là 《Điên lão chính truyện》 cho đến 《Tân bất liễu tình》 lần này, tác phẩm của Nhĩ Đông Thăng càng gây tranh cãi thì Tần Bái càng ủng hộ.

Cho nên tôi mới nói ông ấy có thể nhận giải 'Người anh tốt nhất'!"

"Theo cách nói của anh, vậy Nhĩ Đông Thăng có thể nhận giải 'Người em tốt nhất' không?" Sầm Kiện Huân ban đầu tưởng Thẩm Điện Hà đang cãi cùn với mình, nào ngờ cô lại đưa ra một lý do khiến anh cũng phải tâm phục khẩu phục. "Anh chỉ thấy Tần Bái hy sinh cho Nhĩ Đông Thăng, nhưng Nhĩ Đông Thăng cũng làm rất nhiều việc cho Tần Bái đấy chứ.

Bộ phim đầu tay do Nhĩ Đông Thăng đạo diễn, 《Điên lão chính truyện》, đã giúp Tần Bái đoạt giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Rồi bây giờ 《Tân bất liễu tình》 lại giúp Tần Bái đoạt giải một lần nữa.

Chương 946

Nói ra thì Tần Bái chẳng thiệt chút nào, trong khi Nhĩ Đông Thăng đến giờ vẫn chưa nhận được giải Đạo diễn xuất sắc nhất nào.

So sánh như vậy, Nhĩ Đông Thăng có nên được giải 'Người em tốt nhất' không?" "Vậy thì trao cho họ một giải 'Anh em tốt nhất', thế là đủ rồi chứ?" Sầm Kiện Huân đưa ra một phương án dung hòa, Thẩm Điện Hà cũng tỏ vẻ đồng ý.

Giải Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất được trao xong, ngay lập tức đến hạng mục được mong đợi nhất của cả buổi lễ: Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

Khách mời trao giải lần này là Ảnh hậu Kim Tượng năm ngoái Trương Mạn Ngọc, và Ảnh đế năm ngoái Lương Gia Huy.

Vừa lên sân khấu, cả hai không vội trao giải mà bắt đầu trêu chọc nhau. "Anh có đi nhầm chỗ không vậy, theo thông lệ thì anh phải đi trao giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất chứ?" "Bên đó giao cho Chu Tinh Trì là được rồi, không thì hai gã đàn ông chúng tôi cùng lên trao giải, người không biết còn tưởng chúng tôi đang yêu đồng tính, rồi vợ tôi sẽ giận đấy!" Trương Mạn Ngọc hoàn toàn không tin: "Anh bây giờ đã là ngôi sao lớn quốc tế rồi, còn sợ vợ sao?" Lương Gia Huy đáp lại với vẻ tự hào: "Cô đừng thấy tôi lúc diễn thì rất phóng khoáng, thực ra tôi là một người đàn ông rất bảo thủ, đương nhiên phải sợ vợ rồi!

Hơn nữa cô có phát hiện không, năm nay rất nhiều phim được đề cử đều có vai nữ nổi bật hơn, dù là 《Tân bất liễu tình》, 《Thanh Xà》 hay 《Bạch Phát Ma Nữ Truyện》 đều như vậy.

Cho nên, phụ nữ cũng có thể gánh nửa bầu trời đấy!" Nói chuyện

phiếm xong, Lương Gia Huy mới bắt đầu xé phong bì đựng danh sách người đoạt giải. "Nghe nói giải này cạnh tranh rất gay gắt, hồi hộp quá!" Trương Mạn Ngọc thúc giục: "Vậy thì anh xé nhanh lên đi, cứ như anh thì bao giờ mới xé xong?" Trong lúc hai người nói chuyện, ống kính máy quay một lần nữa lướt qua hàng ghế khán giả, quay cận cảnh bốn ứng cử viên.

Chu Tuệ Mẫn vừa mới xuất hiện trên ống kính, còn Vương Tổ Hiền thì đây là lần đầu tiên.

Rất thú vị là, hôm nay cô mặc một bộ lễ phục hở lưng màu đen gợi cảm, màu sắc trang phục tạo nên sự tương phản rõ rệt với chiếc váy cúp ngực dài màu trắng của Chu Tuệ Mẫn.

Đây là trùng hợp hay cố ý, có lẽ ngoài hai người trong cuộc ra thì không ai biết.

Nhưng khán giả tinh mắt lại phát hiện ra một điều, dù là lúc máy quay hướng về Chu Tuệ Mẫn hay Vương Tổ Hiền, họ đều không thấy bóng dáng Lâm Hựu Luân bên cạnh.

Hoàng Thu Sâm cũng nhận ra vấn đề này, bèn huých tay Lưu Thanh Vân: "Này, hôm nay anh có thấy anh Lâm không?" Lưu Thanh Vân toàn bộ tâm trí đều đặt vào giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất sắp được công bố, hoàn toàn không nghe thấy Hoàng Thu Sâm nói gì: "Anh nói gì?" Hoàng Thu Sâm đành phải lặp lại câu hỏi, Lưu Thanh Vân mới lắc đầu. "Gay rồi, tình hình có vẻ không ổn!" Hoàng Thu Sâm lẩm bẩm một câu, lần này thì Lưu Thanh Vân nghe không sót. "Sao vậy?" Hoàng Thu Sâm quay lại nhìn Lưu Thanh Vân: "Anh Lâm với tư cách là Chủ tịch giải Kim Tượng mà lại vắng mặt trong lễ trao giải, anh có biết điều đó có nghĩa là gì không?" "Đúng là có hơi lạ, nhưng chắc không nghiêm trọng như anh nói đâu nhỉ?" Lưu Thanh Vân nghi hoặc nói.

Hoàng Thu Sâm có chút sốt ruột: "Lý do gì khiến anh Lâm vắng mặt cả trong một dịp quan trọng như thế này, anh còn chưa hiểu sao?" "Ý của anh là..." Lưu Thanh Vân chưa nói hết câu, trên sân khấu Trương Mạn Ngọc đã cao giọng công bố kết quả. "Người đoạt giải là... 《Tân bất liễu tình》, Chu Tuệ Mẫn!" Khán đài im lặng vài giây rồi mới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Chu Tuệ Mẫn không giấu nổi vẻ xúc động, hai tay ôm miệng, mắt ngấn lệ.

Ngược lại, biểu cảm của Vương Tổ Hiền lúc này lại vô cùng bình tĩnh.

Có người không hiểu, nhưng có người đã nghĩ thông.

Vương Tổ Hiền đã từng đoạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất một lần, Chu Tuệ Mẫn lần này đoạt giải, chỉ là san bằng khoảng cách với cô.

Vương Tổ Hiền trong lòng có thể thất vọng, nhưng tuyệt đối không đến mức suy sụp.

Chu Tuệ Mẫn lên sân khấu, ôm Trương Mạn Ngọc một cái rồi nhận cúp từ tay Lương Gia Huy.

Đứng trước micro, nước mắt cô không kìm được mà tuôn rơi.

Cúi đầu đưa tay lau nước mắt, khi ngẩng lên lần nữa, khuôn mặt Chu Tuệ Mẫn đã lại rạng rỡ nụ cười. "Thật may mắn khi nhận được giải thưởng này.

Cảm ơn giải Kim Tượng đã công nhận tôi, cảm ơn tất cả những người đã quan tâm và yêu thương tôi!" Chu Tuệ Mẫn đưa tay đặt lên ngực, cúi chào khán giả, dùng một câu nói để hoàn thành bài phát biểu của mình, rồi mang cúp đi xuống sân khấu.

Khán đài lại vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, chỉ có mình Lưu

Thanh Vân ngơ ngác ngồi đó, cũng không vỗ tay, vẻ mặt trông rất thất thần.

Chu Tuệ Mẫn đoạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất với 《Tân bất liễu tình》 cũng đồng nghĩa với việc chấm dứt khả năng Lưu Thanh Vân đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất với cùng bộ phim.

Vì vậy anh mới suy sụp như thế.

Hoàng Thu Sâm vỗ vai Lưu Thanh Vân, an ủi: "Thôi bỏ đi, sau này vẫn còn cơ hội mà." Lưu Thanh Vân không có phản ứng, Hoàng Thu Sâm cũng không thấy lạ.

Đây là lần đầu tiên Lưu Thanh Vân được đề cử, lại còn có tới hai đề cử, có thể nói là đã đến rất gần với giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể nhìn người khác ôm cúp.

Nỗi thất vọng trong lòng là có thể tưởng tượng được.

Ở một góc khác của hội trường, Ngô Mộng Đạt huých tay Chu Tinh Trì: "Được rồi, đừng ngẩn ra nữa, đến lượt anh lên sân khấu rồi!" "Biết rồi, không thấy tôi đang chỉnh trang phục sao?" Chu Tinh Trì nói rồi quay người lại, nhờ Ngô Mộng Đạt xem giúp cà vạt có bị lệch không. "Chỉ lên trao giải thôi mà, làm như đi nhận giải không bằng!" Ngô Mộng Đạt càu nhàu. "Anh hiểu cái gì, anh có biết lần này tôi trao giải cùng ai không?" "Chẳng phải là Lâm Thanh Hà sao?

Tôi biết trước đây anh rất thích cô ấy, nhưng bây giờ anh dù sao cũng là ngôi sao ngang tầm rồi, lại còn đóng phim chung với cô ấy, đừng có tỏ ra mất mặt như thế được không?" Ngô Mộng Đạt bực bội nói. "Được thôi, vậy cứ coi như tôi đang đàn gảy tai trâu!" Chu Tinh Trì lườm Ngô Mộng Đạt một cái, nghe thấy MC trên sân khấu gọi tên mình, anh liền đứng dậy.

Lâm Thanh Hà mặc một bộ lễ phục dài màu đỏ, trông sang trọng và thanh lịch.

Chu Tinh Trì hít một hơi thật sâu rồi mới nắm tay cô, hai người cùng nhau bước lên sân khấu.

Khi buông tay Lâm Thanh Hà ra, lòng bàn tay Chu Tinh Trì đã đổ chút mồ hôi.

Lâm Thanh Hà không nhịn được trêu anh: "Anh Chu, sao tôi cảm thấy anh hơi căng thẳng thế?" "Thật ra không phải căng thẳng, mà là kích động!" Chu Tinh Trì lập tức sửa lại.

Lâm Thanh Hà cười tủm tỉm: "Sao vậy, chẳng lẽ anh Chu vẫn chưa hết phấn khích vì đoạt giải năm ngoái à?" "Không phải, tôi là vì có thể cùng cô Lâm đây trao giải, nên cảm thấy rất kích động!" Lâm Thanh Hà đưa tay che miệng, có chút kinh ngạc nhìn Chu Tinh Trì: "Hơn một năm không gặp, anh còn hài hước hơn trước nữa!" Chu Tinh Trì cười cười, cũng không phủ nhận.

Sau đó Lâm Thanh Hà đề nghị có thể bắt đầu trao giải.

Chu Tinh Trì xé phong bì trong tay, liếc nhìn vào trong, vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

Khi kết quả được đưa đến trước mặt Lâm Thanh Hà, cô cũng sững sờ một lúc.

Phản ứng của hai vị khách mời trao giải lập tức khiến khán giả trước màn ảnh nhỏ vô cùng mong đợi kết quả. "Người đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của giải Kim Tượng lần này là...

Lưu Thanh Vân!" Khi Lâm Thanh Hà công bố kết quả này, rất nhiều người dưới sân khấu đều tưởng mình nghe nhầm. 《Tân bất liễu tình》 lại gom luôn cả Ảnh đế và Ảnh hậu, trò đùa này hình như hơi quá rồi.

Thấy dưới sân khấu không ai có ý định vỗ tay, Lâm Thanh Hà nhanh chóng nhận ra vấn đề nằm ở đâu, liền bổ sung thêm một câu: "Bộ phim đoạt giải của anh Lưu là 《Thất nguyệt thập tứ》!" Lâm Thanh Hà vừa dứt lời, rất nhiều người mới phản ứng lại. 《Tân bất liễu tình》 không hề thâu tóm cả Ảnh hậu và Ảnh đế, Lưu Thanh Vân đoạt giải là nhờ một bộ phim khác được đề cử của anh, 《Thất nguyệt thập tứ》.

Kết quả này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người có mặt tại đó.

Đặc biệt là sau khi Chu Tuệ Mẫn đoạt giải, ai cũng nghĩ Lưu Thanh Vân đã hết hy vọng với ngôi Ảnh đế, thì anh lại đoạt được giải thưởng lớn theo một cách bất ngờ như vậy.

Lần này, hiện trường sững sờ mất hơn năm giây rồi mới vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Chương 947

Lưu Thanh Vân được Hoàng Thu Sâm ôm chặt trong lòng, tai nghe anh ta nói một tiếng "Chúc mừng" mà đầu óc vẫn còn mơ màng, không ngừng tự hỏi, mình thật sự đoạt giải rồi sao? "Đừng ngẩn ra nữa, mau lên đi!" Dưới sự thúc giục của Hoàng Thu Sâm, Lưu Thanh Vân bị anh ta đẩy về phía trước, lúc này anh mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Nhận chiếc cúp từ tay Lâm Thanh Hà, đầu óc anh vẫn trống rỗng.

Đứng trước micro, miệng anh mấp máy, cuối cùng chỉ nói được hai chữ "Cảm ơn".

Lâm Hựu Luân ở nhà xem trực tiếp lễ trao giải, thấy Lưu Thanh Vân đoạt giải, trong lòng anh cũng dâng lên một cỗ cảm xúc.

Mặc dù trước lễ trao giải anh đã biết kết quả này, nhưng khi thấy Lưu Thanh Vân đứng trên sân khấu nhận giải, cảm giác vẫn rất khác.

Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, Lưu Thanh Vân dù có hai đề cử trong tay nhưng cuối cùng vẫn thua người bạn thân Hoàng Thu Sâm của mình, từ đó một "vận động viên chuyên chạy đường dài" xuất sắc của giải Kim Tượng đã chính thức ra mắt.

Gần như cứ cách vài năm, Lưu Thanh Vân lại được đề cử Ảnh đế, nhưng lần nào cũng lỡ hẹn với giải thưởng.

Mãi cho đến khi kiên trì hơn mười năm, từ "hoàng tử ngựa ô" trở thành "chú ngựa ô", anh mới nhận được bức tượng vàng nhỏ mang tính chất an ủi với bộ phim 《Tôi muốn thành danh》, một tác phẩm kém xa những bộ phim hay nhất của anh.

Bây giờ lịch sử đã hoàn toàn thay đổi.

Hoàng Thu Sâm vì đóng 《Sự im lặng của bầy cừu》 đã đoạt Ảnh đế một lần, nên đúng như anh ta dự đoán, 《Bánh bao nhân thịt người》 không thể mang về cho anh bức tượng vàng nhỏ thứ hai.

Ngược lại, việc anh ta trượt giải đã thành toàn cho người bạn thân Lưu Thanh Vân.

Bức tượng vàng nhỏ đầy kịch tính luân chuyển giữa hai người bạn thân, một ngụm uống, một miếng ăn, dường như đã có số phận định sẵn! "Chúc mừng Lưu Thanh Vân, bao năm làm dâu cuối cùng cũng thành mẹ chồng rồi!" Sau khi Lưu Thanh Vân nhận giải và đi xuống, MC Sầm Kiện Huân không ngần ngại gửi lời chúc phúc của mình.

Thẩm Điện Hà gật đầu đồng tình: "Đúng vậy, khoảnh khắc vừa rồi thật truyền cảm hứng, tôi cảm động đến suýt khóc.

Từ lớp đào tạo nghệ sĩ của Vô tuyến đến ngôi Ảnh đế Kim Tượng, Lưu Thanh Vân đã đi gần mười năm, thật không dễ dàng!" Sầm Kiện Huân bèn chuyển chủ đề: "Thật ra chị có phát hiện không, Lưu Thanh Vân và Nhĩ Đông Thăng trông có mấy phần giống nhau đấy!" "Tần Bái đang ngồi dưới kia đấy nhé, anh nói em trai ông ấy như vậy, không sợ ông ấy lên sân khấu tìm anh tính sổ à?" Thẩm Điện Hà tiếp tục cãi nhau với Sầm Kiện Huân, cả buổi lễ trao giải cô đều vui vẻ làm chuyện này. "Không đâu, Lưu Thanh Vân thật ra cũng rất đẹp trai, chỉ là da ngăm hơn, ngũ quan thô hơn một chút.

Nói chung, cả anh ấy và Nhĩ Đông Thăng đều thuộc tuýp người có ngũ quan đoan chính, cao to uy mãnh, nhìn vào rất có cảm giác an toàn," Sầm Kiện Huân giải thích. "Ý của anh là, một bộ phim muốn đoạt giải tới tấp ở Kim Tượng như 《Tân bất liễu tình》, bí quyết là phải tìm một diễn viên trông giống đạo diễn để đóng vai chính, phải không?

Anh nói mấy đạo diễn trông bình thường như Từ Khắc, Đỗ Kỳ Phong thì còn được, chứ nếu là Tăng Chí Vỹ, Thái Địch La Tân mà đi tìm diễn viên thì chắc khóc thét mất?" Câu trả lời của Thẩm Điện Hà khiến khán đài cười ồ lên.

Hai MC lùi sang một bên, rồi mời khách mời trao giải của hạng mục tiếp theo lên sân khấu.

Vương Tinh đứng dậy từ chỗ ngồi, vừa lên sân khấu đã trêu chọc Trương Chi Lượng, người cùng anh trao giải và cũng là người đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất năm ngoái. "Vừa nghe hai vị MC nói chuyện, tôi mới đột nhiên hiểu ra, tại sao tôi mãi mà không đoạt được giải Kim Tượng.

Hóa ra là do chọn diễn viên không đúng.

Với vóc dáng này của tôi, phải chọn nam chính như Trịnh Tắc Sĩ mới có thể đoạt giải, còn tôi toàn tìm trai xinh gái đẹp, nên mãi không đoạt được giải này." Trương Chi Lượng cười khổ: "Không đoạt giải, nhưng phim của anh lúc nào cũng đảm bảo doanh thu phòng vé, điều này thực ra còn đáng ngưỡng mộ hơn cả việc đoạt giải." Câu nói này của Trương Chi Lượng không phải là nịnh hót, mà là suy nghĩ thật trong lòng anh.

Năm ngoái Trương Chi Lượng đoạt giải với 《Lung dân》, nhưng tình cảnh của anh trong làng điện ảnh Hong Kong không có nhiều cải thiện.

Phim của anh không thiếu chiều sâu, không thiếu nội hàm, chỉ thiếu thị trường, nên luôn không có ai thích đầu tư cho anh.

Từ năm ngoái đến nay, Trương Chi Lượng chỉ quay được một bộ phim là 《Cướp tiền vợ chồng》, so với loại đạo diễn một năm quay 5, 6 bộ phim, kiếm đầy bồn đầy bát như Vương Tinh thì đúng là một trời một vực.

Vương Tinh khiêm tốn vài câu, sau đó xé phong bì trong tay, liếc nhìn rồi đưa kết quả cho Trương Chi Lượng công bố.

Trong số năm đạo diễn được đề cử, thực ra người có hy vọng đoạt giải nhất chỉ có La Trác Dao của 《Dụ Tăng》 và Nhĩ Đông Thăng của 《Tân bất liễu tình》.

Nhưng 《Dụ Tăng》 trước đó đã không có được giải nào trong mấy hạng mục mang tính định hướng, thực tế hy vọng đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất đã không còn lớn. "Người đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất của giải Kim Tượng lần này là... 《Tân bất liễu tình》, Nhĩ Đông Thăng!" Trong tiếng vỗ tay như sóng vỗ, Nhĩ Đông Thăng và anh cả Tần Bái ôm chặt lấy nhau.

Sau khi hai anh em ăn mừng một phen, Nhĩ Đông Thăng mới lên sân khấu nhận bức tượng vàng nhỏ đạo diễn đầu tiên trong đời mình.

Cuối cùng, 《Tân bất liễu tình》 đã đại thắng tại giải Kim Tượng lần này, giành được các giải Phim hay nhất, Đạo diễn xuất sắc nhất, Kịch bản hay nhất, Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, và thâu tóm cả giải Nam và Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, có thể nói đã tạo ra một kỷ lục đoạt giải mới của giải Kim Tượng.

Kết quả của giải Kim Tượng lần này đã cung cấp rất nhiều đề tài cho truyền thông Hong Kong.

Dĩ nhiên, điều mọi người quan tâm nhất vẫn là liệu phương hướng của giải Kim Tượng sau này có thay đổi không, đã không còn thịnh hành kiểu "chia bánh", mà là dồn giải thưởng cho một bộ phim.

Đối với vấn đề này, phía ban tổ chức giải Kim Tượng chắc chắn sẽ không đưa ra bất kỳ phản hồi nào.

Nhưng có một lời đồn đã được lan truyền ra ngoài – Lâm Hựu Luân rất không hài lòng với kết quả trao giải năm nay, nên mới không

tham dự lễ trao giải.

Mặc dù không nói rõ Lâm Hựu Luân không hài lòng về điều gì, nhưng rất nhiều người tự nhiên liên tưởng đến việc 《Tân bất liễu tình》 thâu tóm quá nhiều giải thưởng.

Với tư cách là chủ tịch giải Kim Tượng, đây có lẽ là kết quả mà Lâm Hựu Luân không muốn thấy nhất.

Dĩ nhiên, lời đồn này lọt vào tai Tần Bái và Nhĩ Đông Thăng, hai anh em lại có cách nhìn khác.

Theo họ, lần này Lâm Hựu Luân đã cố tình nương tay, nếu không 《Tân bất liễu tình》 tuyệt đối không thể nào thắng lớn như vậy.

Mà lý do Lâm Hựu Luân làm thế, có lẽ vẫn là vì cái tát mà Tần Bái đã tát Nhĩ Đông Thăng.

Lâm Hựu Luân từng nói sẽ không để Nhĩ Đông Thăng chịu cái tát đó vô ích.

Trước đây Nhĩ Đông Thăng tưởng rằng lời hứa đó đã được thực hiện qua việc sắp xếp lịch chiếu cho 《Tân bất liễu tình》, bây giờ mới phát hiện, giải Kim Tượng mới là bất ngờ lớn nhất.

Dù lời giải thích nào gần với sự thật nhất, việc Lâm Hựu Luân không xuất hiện tại lễ trao giải là sự thật không thể chối cãi.

Vì vậy, rất nhiều người tin rằng giải Kim Tượng lần này có thể là một trường hợp đặc biệt, sau này mọi thứ vẫn sẽ như cũ.

Cuộc thảo luận về giải Kim Tượng vừa lắng xuống, trong giới lại bắt đầu lan truyền một tin tức khác.

Thiệu Dật Phu đã quyết định từ chức Chủ tịch Hội đồng quản trị Vô tuyến, đồng thời nhượng lại toàn bộ cổ phần cá nhân và cổ phần của Thiệu thị tại Vô tuyến.

Còn những cổ phần này sẽ được chuyển nhượng cho ai, câu trả lời đã quá rõ ràng.

Trong một thời gian, tin tức Lâm Hựu Luân sắp tiếp quản Vô tuyến lan truyền khắp Hong Kong, nội bộ Vô tuyến cũng bắt đầu bất ổn.

Cái gọi là "nhất triều thiên tử nhất triều thần", Lâm Hựu Luân tiếp quản Vô tuyến chắc chắn sẽ mang đến một sự thay đổi lớn trong cơ cấu quyền lực cấp cao.

Rất nhiều người đã bắt đầu nghi ngờ liệu Phương Dật Hoa có thể tiếp tục ngồi vững ở vị trí tổng tài hay không.

Mọi người đều đoán Lâm Hựu Luân sẽ không động đến Phương Dật Hoa ngay lập tức, nhưng cũng sẽ không để bà ta ngồi ở vị trí này lâu dài.

Có lẽ chỉ là để bà ta tại vị trong giai đoạn quá độ, sau đó sẽ chọn ra một tổng tài mới.

Các phe phái trong nội bộ Vô tuyến cũng có những phản ứng khác nhau.

Chương 948

Những người cấp cao như Lương Gia Thụ trước đây đã có quan hệ với Lâm Hựu Luân thì gần như không lo lắng gì.

Nhưng những người cấp cao trước đây không có giao thiệp gì với Lâm Hựu Luân, lại còn thân cận với phe của Phương Dật Hoa, thì bắt đầu có chút lo lắng, thậm chí đã có người bắt đầu chuẩn bị đường lui cho mình.

Phương Dật Hoa là người cảm nhận rõ nhất sự thay đổi này của cấp dưới.

Những người trước đây hay chạy đến văn phòng của bà nhất, gần đây đã dần ít đến hơn.

Mặc dù hiểu đạo lý "người đi trà lạnh", nhưng trong lòng Phương Dật Hoa vẫn có chút thất vọng.

Trong lúc cùng Thiệu Dật Phu uống trà chiều, Phương Dật Hoa không nhịn được mà phàn nàn về chuyện này: "Theo thỏa thuận của chúng ta với Lâm Hựu Luân, việc chuyển nhượng cổ phần phải đến nửa cuối năm mới hoàn tất.

Hơn nữa anh ta cũng đã hứa trong vòng hai năm sẽ không có động thái lớn nào đối với cấp cao của Vô tuyến.

Bây giờ tôi còn chưa đi, một số người đã bắt đầu không yên phận rồi!" Thiệu Dật Phu không có phản ứng gì lớn, ông xua tay nói: "Cái gì cần buông thì cứ buông thôi, dù sao vị trí này sớm muộn gì cũng phải nhường ra.

Sau này bà có thể dành nhiều tâm huyết hơn cho bên Thiệu thị, bên Vô tuyến chỉ cần duy trì hoạt động bình thường là được rồi." Thiệu

Dật Phu chỉ nhượng lại quyền kiểm soát, chứ không phải hoàn toàn rút khỏi Vô tuyến.

Và ngay cả khi Phương Dật Hoa không còn làm tổng tài, một vị trí trong ban chấp hành là không thể thiếu.

Vì vậy Thiệu Dật Phu cảm thấy bà không cần quá lo lắng, bên Vô tuyến dù thế nào cũng sẽ không mất kiểm soát.

Phương Dật Hoa cũng không phải là người không biết nặng nhẹ, bà liền nói với Thiệu Dật Phu về chuyện chính sự: "Đúng rồi, giá cổ phiếu của Vô tuyến gần đây biến động có chút không bình thường." "Xem ra có người không cam tâm a!" Thiệu Dật Phu lẩm bẩm một câu.

Phương Dật Hoa rõ ràng sững sờ, rồi ngay lập tức hiểu ý trong lời nói của Thiệu Dật Phu: "Ông nghi ngờ có người đứng sau thao túng giá cổ phiếu?" "Không phải nghi ngờ, mà là chắc chắn!" Thiệu Dật Phu đặt chén trà xuống, khẽ thở dài, "Thật ra từ đầu năm nay, giá cổ phiếu của Vô tuyến đã bắt đầu có người cố ý can thiệp.

Tôi nghĩ có người định nhân dịp chuyển giao cổ phần lần này để tấn công giá cổ phiếu của Vô tuyến." "Vậy bên anh Lâm, chúng ta có cần thông báo cho anh ta một tiếng không?" Phương Dật Hoa do dự hỏi. "Bà nghĩ anh Lâm sẽ không biết những chuyện này sao?

Mấy kẻ đó tuy làm việc kín đáo, nhưng không phải không có dấu vết...

Có lẽ lúc này, anh Lâm đã bắt đầu chuẩn bị rồi.

Chúng ta cứ chờ xem kịch hay thôi!" Lâm Hựu Luân sắp nắm quyền Vô Tuyến, đây là một tin tức vô cùng tốt đối với giá cổ phiếu của Vô Tuyến.

Chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, giá cổ phiếu của Vô Tuyến đã tăng

gần 10%.

Trong căn phòng sang trọng của tòa nhà Vạn Thông, thuộc hạ báo cáo xong tình hình giá cổ phiếu mới nhất cho Lưu Loan Hùng, Lâm Kiện Nhạc đang đứng một bên thưởng thức các tác phẩm nghệ thuật trong văn phòng của Lưu Loan Hùng liền quay đầu lại, cau mày nói một câu. "Thế này vẫn chưa đủ!" Lưu Loan Hùng không lộ vẻ gì, ra hiệu cho thuộc hạ.

Người kia hiểu ý, quay người về phía Lâm Kiện Nhạc và bắt đầu giải thích. "Cậu Lâm, lần này tổng số vốn chúng ta có thể huy động chỉ khoảng 2 tỷ đô la Hong Kong, trong khi tổng giá trị cổ phần lưu hành trên thị trường của Vô Tuyến là khoảng 2,5 đến 3 tỷ.

Về mặt vốn, chúng ta vẫn hơi eo hẹp.

Hơn nữa, Vô Tuyến những năm qua luôn chiếm hơn 70% thị phần ngành truyền hình Hong Kong, tình hình kinh doanh luôn tốt, nên giá cổ phiếu cũng rất ổn định.

Mặc dù việc Lâm Hựu Luân tiếp quản Vô Tuyến là một tin tốt trực tiếp cho giá cổ phiếu, nhưng phần lớn nhà đầu tư không mấy hứng thú, lý do là dù Lâm Hựu Luân rất giỏi trong việc đầu tư vào ngành công nghiệp điện ảnh và truyền hình, nhưng sau khi anh ta tiếp quản Vô Tuyến, nhiều nhất cũng chỉ làm cho thành tích kinh doanh của Vô Tuyến đẹp hơn mà thôi.

Sự phát triển tổng thể của Vô Tuyến đã đến giới hạn, đi lên nữa chính là hoàn toàn độc chiếm toàn bộ thị trường truyền hình Hong Kong, mà điều này là không thể." Ý của thuộc hạ Lưu Loan Hùng rất rõ ràng, giá cổ phiếu Vô Tuyến tăng 10% trong thời gian này, phần lớn là do Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc bí mật thu mua cổ phiếu Vô Tuyến mới đẩy giá lên.

Chỉ dựa vào số vốn trong tay Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc

thì còn lâu mới đạt được mục đích công kích giá cổ phiếu Vô Tuyến, phải thu hút thêm nhiều nhà đầu tư vào cuộc mới có thể đẩy giá cổ phiếu Vô Tuyến lên cao.

Thấy Lâm Kiện Nhạc chìm vào suy tư, Lưu Loan Hùng xua tay, ra hiệu cho thuộc hạ lui ra.

Sau khi người đó đi, Lưu Loan Hùng lấy ra điếu xì gà quý giá trong ngăn kéo, tự mình châm một điếu, rồi lại đứng dậy, đưa cho Lâm Kiện Nhạc một điếu.

Lâm Kiện Nhạc nhận lấy xì gà, nhưng từ chối động tác muốn châm lửa giúp của Lưu Loan Hùng. "Ông chủ Lưu, lúc đầu ông tìm tôi tham gia, đã nói là có thể hoàn thành trong vòng nửa năm.

Bây giờ đã qua 4 tháng, rốt cuộc chúng ta còn phải đợi đến bao giờ?" Lưu Loan Hùng hít một hơi xì gà sâu, rồi thở ra một làn khói. "Sao, cậu Lâm không lẽ hối hận rồi à?" "Tôi nói hối hận, 700 triệu đô la Hong Kong tôi đầu tư vào có lấy lại được ngay không?" Lâm Kiện Nhạc cười lạnh một tiếng, anh ta biết Lưu Loan Hùng đã dồn hết vốn vào thị trường chứng khoán, nên chỉ nói lời tức giận mà thôi.

Nhưng lời này lọt vào tai Lưu Loan Hùng, đánh giá về Lâm Kiện Nhạc lập tức thấp đi mấy phần – đến chút kiên nhẫn này cũng không có, còn muốn làm nên chuyện lớn gì?

Trong lòng tuy khinh thường, nhưng Lưu Loan Hùng không biểu lộ cảm xúc này ra ngoài.

Dù sao lần này công kích giá cổ phiếu Vô Tuyến, nhà họ Lâm cũng đã góp công lớn, hơn nữa hiện tại ông ta đúng là không thể rút vốn ra trả lại cho Lâm Kiện Nhạc, nếu không bố cục trước đó của ông ta coi như công cốc. "Cậu Lâm, cậu đừng vội vàng như vậy.

Đợi khi chúng ta nắm trong tay đủ cổ phần của Vô Tuyến, công

khai đưa ra yêu cầu thâu tóm với hội đồng quản trị, lúc đó vở kịch hay mới thực sự bắt đầu." "Vậy nếu chúng ta bày tỏ thái độ, mà các nhà đầu tư khác vẫn không chịu vào cuộc, chẳng lẽ chúng ta cứ phải nắm giữ cổ phiếu của Vô Tuyến mãi sao?" Lâm Kiện Nhạc hỏi lại.

Sau khi được Lâm Bạch Hân chỉ điểm, Lâm Kiện Nhạc đã không còn ảo tưởng gì về việc nắm quyền Vô Tuyến, vì dù là Lâm Hựu Luân hay Thiệu Nghị Phu đều không thể để chuyện này thành hiện thực.

Mục tiêu của anh ta bây giờ đã trở nên rất thực tế, chính là muốn Lâm Hựu Luân phải trả giá đắt hơn trong quá trình tiếp quản Vô Tuyến. "Cậu Lâm yên tâm, chúng ta nắm giữ nhiều cổ phần của Vô Tuyến như vậy, Lâm Hựu Luân chỉ có thể còn sốt ruột hơn chúng ta.

Dù tình hình có đi vào bế tắc, người thắng cuối cùng nhất định sẽ là chúng ta." Lưu Loan Hùng cả đời đắc ý nhất với một lần công kích thị trường chứng khoán, chính là "cuộc chiến tranh giành khách sạn lớn" vào năm ngoái, tình hình lúc đó rất giống bây giờ, nên giọng điệu của ông ta mới chắc chắn như vậy.

Tập đoàn Khách sạn Lớn là doanh nghiệp khách sạn có lịch sử lâu đời nhất Hong Kong, sở hữu khách sạn Peninsula và khách sạn Vịnh Nước Cạn nổi tiếng.

Gia tộc Kadoorie của Anh và gia tộc Lương Trọng Hào luôn là cổ đông lớn của công ty này, nắm quyền kiểm soát tuyệt đối.

Công ty có phong cách bảo thủ, bị các nhà đầu tư đánh giá là "không cầu tiến", cộng thêm giá trị tài sản ròng cao, có thể nói là bẩm sinh đã mang yếu tố hấp dẫn để bị "công kích".

Chính vì nhìn trúng điểm này, Lưu Loan Hùng đã chớp thời cơ, không do dự dùng hai công ty con là Việt Nam Ngu Nhạc Hành và Ái Mỹ Cao để tiếp quản với giá 53 đô la mỗi cổ phiếu.

Sau đó, để tranh giành một ghế trong hội đồng quản trị Đại Tửu Điếm và quyền phát biểu, ông ta đã tiến hành một cuộc đấu long hổ kéo dài gần một năm với gia tộc Kadoorie, cuối cùng buộc gia tộc Kadoorie phải mua lại cổ phần Đại Tửu Điếm trong tay Lưu Loan Hùng với giá cao.

Qua một lần mua một lần bán này, Việt Nam Ngu Nhạc Hành của Lưu Loan Hùng kiếm lời 92 triệu, còn Ái Mỹ Cao kiếm được 42 triệu.

Và lần này công kích Vô Tuyến, Lưu Loan Hùng đã chuẩn bị sẵn, nếu không thể thu hút các nhà đầu tư khác vào cuộc để nhanh chóng đẩy giá cổ phiếu lên rồi bán đi, thì sẽ cù nhây với Lâm Hựu Luân trong hội đồng quản trị Vô Tuyến, cuối cùng ép Lâm Hựu Luân phải thỏa hiệp như gia tộc Kadoorie của Đại Tửu Điếm, cam tâm tình nguyện để ông ta chém một nhát. "Vậy nếu Lâm Hựu Luân tuyên bố từ bỏ, rồi bán luôn cả số cổ phần trong tay, chẳng phải chúng ta công dã tràng sao?" Mặc dù Lâm Kiện Nhạc thiếu kiên nhẫn, nhưng không có nghĩa là anh ta không có kiến thức.

Vấn đề anh ta đưa ra cũng chính là điều Lưu Loan Hùng lo lắng nhất. "Vậy thì chúng ta sẽ khiến anh ta không có đường lui!" Lưu Loan Hùng nói xong liền liếc nhìn Lâm Kiện Nhạc, thấy vẻ mặt nghi hoặc của anh ta, bèn giải thích tiếp: "Chuyện này có thành công hay không, mấu chốt vẫn nằm ở cậu Lâm đây!" Lâm Kiện Nhạc nhíu mày, vẻ nghi hoặc trên mặt càng rõ hơn.

Hành động công kích giá cổ phiếu Vô Tuyến lần này chủ yếu dùng vốn của Lưu Loan Hùng, theo lý thì ông ta mới là người chủ đạo, sao bây giờ lại thành ra là mình? "Đợi khi chúng ta chính thức đề xuất yêu cầu thâu tóm cổ phần với hội đồng quản trị Vô Tuyến, tôi hy vọng cậu Lâm có thể đứng ra trước sân khấu, còn tôi sẽ tiếp tục vận hành phía sau hậu trường.

Như vậy chúng ta một sáng một tối phối hợp với nhau, không sợ Lâm Hựu Luân không chịu khuất phục!" Lưu Loan Hùng nói ra kế hoạch của mình, nhưng Lâm Kiện Nhạc lại không vội đồng ý. "Với danh tiếng của ông chủ Lưu trên thị trường chứng khoán Hong Kong, công ty nào bị ông nhắm tới, giá cổ phiếu đều sẽ tăng vọt theo.

Chương 949

Vậy nên để ông ra mặt không phải sẽ có lợi hơn cho kế hoạch của chúng ta sao?" "Cậu Lâm nói không sai.

Nếu tôi ra mặt thừa nhận việc ngấm ngầm thu mua cổ phiếu Vô Tuyến, giá cổ phiếu của Vô Tuyến chắc chắn sẽ tăng mạnh theo.

Nhưng vấn đề là lần này chúng ta không phải công kích bản thân công ty Vô Tuyến, mà là công kích Lâm Hựu Luân, người đang chuẩn bị nắm quyền kiểm soát Vô Tuyến.

Nếu để anh ta nhìn thấu mục đích thực sự của chúng ta, nhân cơ hội bán hết cổ phiếu trong tay với giá cao, rồi tung ra vài tin tức bất lợi cho chúng ta, sau này khi cổ phiếu Vô Tuyến kẹt trong tay chúng ta, anh ta lại mua vào với giá thấp để quay trở lại, lúc đó chúng ta không những phải chịu tổn thất nặng nề, mà còn làm áo cưới cho Lâm Hựu Luân." Năm đó Lưu Loan Hùng quay lại Ái Mỹ Cao chính là dùng chiêu "sư tử quay đầu" này, nên cũng đặc biệt đề phòng người khác dùng cách này đối phó mình.

Nghe ông ta nói vậy, vẻ mặt Lâm Kiện Nhạc cũng trở nên nghiêm trọng. "Nhưng nếu tôi ra mặt, Lâm Hựu Luân phát hiện tình hình không ổn, vẫn có thể rút lui!" "Cậu Lâm nói vậy là sai rồi.

Cậu ra mặt tức là đại diện cho tập đoàn Lệ Tân.

Cả công ty điện ảnh Hoàn Á của cậu hay đài Á Thị của cha cậu, ông Lâm Bạch Hân, đều có ân oán sâu đậm với Lâm Hựu Luân và Thiệu Nghị Phu.

Nói cách khác, Lâm Hựu Luân và Thiệu Nghị Phu có thể chấp nhận người khác tiếp quản Vô Tuyến, nhưng duy nhất không thể chấp nhận hai cha con cậu trở thành chủ nhân mới của Vô Tuyến." Lời của

Lưu Loan Hùng nghe có vẻ hợp lý, nhưng Lâm Kiện Nhạc nghe xong lại lắc đầu quầy quậy. "Ân oán giữa tôi và Lâm Hựu Luân, giữa cha tôi và Thiệu Nghị Phu, nói trắng ra đều là tranh giành lợi ích, điểm này cả hai bên chúng ta đều rất rõ.

Cho nên lý do ông chủ Lưu đưa ra căn bản không đứng vững." "Thật sự chỉ là tranh giành lợi ích thôi sao?" Lưu Loan Hùng không nhịn được cười, Lâm Kiện Nhạc nói câu này ông ta căn bản không tin.

Nếu quan hệ giữa Lâm Kiện Nhạc và Lâm Hựu Luân thật sự như lời anh ta nói, Hoàn Á đã không bị bán cho người khác, và Lâm Kiện Nhạc cũng sẽ không mạo hiểm tham gia vào hành động công kích giá cổ phiếu Vô Tuyến.

Để Lâm Kiện Nhạc hiểu rõ tình hình, Lưu Loan Hùng đành phải nhắc nhở anh ta một lần nữa: "Cậu Lâm đừng quên, mục đích thực sự của chúng ta lần này khi công kích giá cổ phiếu Vô Tuyến là gì.

Là để công kích việc Lâm Hựu Luân tiếp quản Vô Tuyến, bắt anh ta phải trả giá đắt hơn.

Nếu Lâm Hựu Luân tự mình chọn rút lui, chẳng phải mục đích của chúng ta đã được thực hiện trước thời hạn sao!" "Tuy chúng ta phá hỏng kế hoạch của Lâm Hựu Luân, nhưng không có được Vô Tuyến đối với anh ta cũng không có tổn thất gì lớn, thậm chí anh ta còn có thể kiếm lời lớn từ việc bán cổ phiếu Vô Tuyến.

Thành công như vậy đối với chúng ta còn có ý nghĩa gì nữa?" Lâm Kiện Nhạc hỏi lại. "Nhìn lại lịch sử phất lên của Lâm Hựu Luân, từ việc tiếp quản hệ thống rạp chiếu phim Thiệu thị đến việc hợp nhất ba hệ thống rạp lớn, từ việc mua lại Pixar, Marvel Comics cho đến việc thành lập DreamWorks Đông Phương cách đây không lâu, mỗi lần ra tay của anh ta đều nắm bắt thời cơ vô cùng chính xác, và là một chuỗi liên hoàn.

Anh ta đã thèm muốn Vô Tuyến từ lâu, sao có thể cho phép kế hoạch xảy ra biến cố?

Nếu tôi là anh ta, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc thực thi toàn bộ kế hoạch, thậm chí có thể trả thêm một chút giá." "Hơn nữa cậu Lâm có từng nghĩ, sau khi Lâm Hựu Luân từ bỏ việc kiểm soát Vô Tuyến sẽ có những ảnh hưởng gì không?

Đầu tiên, thỏa thuận giữa anh ta và Thiệu Nghị Phu sẽ hoàn toàn vô hiệu, thậm chí quan hệ hai bên còn có thể vì vậy mà xấu đi.

Trong tình hình đó, lựa chọn duy nhất của Thiệu Nghị Phu là gác Thiệu thị sang một bên, ổn định lại tình hình Vô Tuyến, rồi từ từ tính sau.

Như vậy, ông ta tất nhiên phải mua lại cổ phần trong tay chúng ta, chúng ta cũng sẽ kiếm được một khoản lớn...

Vừa phá hoại kế hoạch định sẵn của Lâm Hựu Luân, vừa có thể kiếm lời từ đó, cậu Lâm còn có gì không hài lòng?" Ba ngày sau, một tin tức làm chấn động cả Hong Kong!

Sau khi Lâm Kiện Nhạc ngấm ngầm huy động vốn thâu tóm phần lớn cổ phiếu Vô Tuyến đang lưu hành trên thị trường chứng khoán, anh ta đã chính thức gửi yêu cầu thâu tóm cổ phần đến hội đồng quản trị Vô Tuyến.

Trong bối cảnh dư luận đều cho rằng việc Lâm Hựu Luân tiếp quản Vô Tuyến đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, sự xuất hiện của tin tức này có thể nói là một hòn đá làm dậy sóng ngàn lớp!

Năm ngoái, tập đoàn Lệ Tân rút khỏi hệ thống rạp Gia Nghị, công ty điện ảnh Hoàn Á cũng bị bán đi.

Giới bên ngoài từng cho rằng Lâm Kiện Nhạc đã hoàn toàn trở thành kẻ bại trận dưới tay Lâm Hựu Luân.

Nhưng không ai ngờ rằng, chưa đầy nửa năm sau, Lâm Kiện Nhạc đã quay trở lại, và còn đánh úp Lâm Hựu Luân vào thời khắc quan trọng khi anh ta sắp tiếp quản Vô Tuyến. "Quá giống!" Trong thư phòng, Lâm Hành Chí đặt tờ báo xuống, lẩm bẩm một mình.

Lạc Hữu Mai đang ở bên cạnh giúp thu dọn tài liệu ngẩng đầu lên, vuốt lại mái tóc rối trước trán, nhìn chồng với vẻ đầy nghi hoặc: "Anh đang nói gì vậy?" "Lâm Kiện Nhạc công kích thâu tóm cổ phiếu Vô Tuyến, tôi cứ có cảm giác chuyện này giống như bút tích của một người khác." "Chính Lâm Kiện Nhạc đã công khai thừa nhận rồi, chẳng lẽ chuyện này còn có thể là giả sao?" Lạc Hữu Mai không nhịn được hỏi.

Lâm Hành Chí lắc đầu, bưng chén trà đứng dậy khỏi bàn làm việc, định uống thì phát hiện chén đã cạn.

Ông liếm đôi môi hơi khô, nói tiếp: "Chuyện này Lâm Kiện Nhạc chắc chắn có tham gia, nhưng tôi nghi ngờ anh ta không hành động một mình, hẳn là còn có người giúp sức." Lạc Hữu Mai cầm chén trà lên rót đầy nước cho chồng, bưng lại đặt trước mặt ông. "Có bằng chứng nào không?" "Có hai điểm.

Thứ nhất, đã vậy Lâm Kiện Nhạc đã công khai đưa ra đề nghị thâu tóm với hội đồng quản trị Vô Tuyến, vậy thì trong tay anh ta chắc chắn đã nắm giữ một lượng cổ phần nhất định của Vô Tuyến.

Kể cả anh ta bắt đầu ngấm ngầm thu mua số cổ phần này từ đầu năm, số vốn cần huy động ít nhất cũng phải trên 2 tỷ, em có cho rằng Lâm Kiện Nhạc có khả năng một mình bỏ ra số tiền này không?" Lạc Hữu Mai không hoàn toàn đồng ý với quan điểm của Lâm Hành Chí, theo cô, chuyện này ít nhất còn có một khả năng khác. "Lâm Kiện Nhạc có thể không có thực lực tài chính này, nhưng nếu Lâm Bạch Hân đứng sau toàn lực hỗ trợ thì chưa chắc." Lâm Hành Chí cũng

không vội thuyết phục vợ, mà bưng chén trà lên uống một ngụm, đặt xuống rồi mới nói: "Vậy chúng ta quay lại chủ đề ban đầu, em không cảm thấy lần thâu tóm Vô Tuyến này, rất giống phong cách của 'tay súng bắn tỉa thị trường chứng khoán' Lưu Loan Hùng sao?" "Anh nói Lưu Loan Hùng mới là người chủ mưu đứng sau chuyện này?" Lạc Hữu Mai do dự hỏi. "Anh ta và Lâm Kiện Nhạc ai là chính ai là phụ thì tôi không chắc lắm, nhưng chuyện này tuyệt đối có sự tham gia của ông ta, vì toàn bộ loạt thao tác này đều rất giống với mấy lần ra tay trước đây của ông ta, và bản thân ông ta cũng có động cơ để công kích giá cổ phiếu của Vô Tuyến." "Nhưng đây chỉ là suy đoán của anh thôi." Lạc Hữu Mai đành phải nhắc nhở. "Thực ra tôi chỉ hơi tiếc nuối." Lâm Hành Chí cười nhếch mép, "Lưu Loan Hùng và Lâm Hựu Luân luôn được xem là hai kỳ tài của thị trường chứng khoán Hong Kong, tiếc là hai người này chưa bao giờ đối đầu trực diện.

Lần này nếu Lưu Loan Hùng đứng ra trực tiếp đấu với Lâm Hựu Luân, chuyện này hẳn sẽ còn đáng xem hơn." Thấy vợ nhìn mình với vẻ mặt cạn lời, Lâm Hành Chí ngượng ngùng cười nói: "Em có thấy suy nghĩ này của anh hơi vô vị không?" Lạc Hữu Mai tỏ vẻ không quan tâm. "Cũng được đi, ít nhất anh còn khá hơn đám truyền thông lá cải kia!

Tôi thật không hiểu, một tin tức tài chính đàng hoàng, sao cứ bị họ biến thành tin tức giải trí, đây không phải là đặt cái ngọn lên trên cái gốc sao?" Lâm Hành Chí nghe vậy bật cười, quay lại an ủi vợ: "Thực ra điều này rất bình thường, em để ý xem những năm qua tin tức về Lâm Hựu Luân trên báo sẽ thấy, số lần anh ta lên trang giải trí tuyệt đối nhiều hơn trang tài chính.

Cho nên, em cũng không thể trách mọi người lạc đề, người bình thường căn bản không quan tâm lần này ai thua ai thắng, họ chỉ xem cho vui thôi." Lạc Hữu Mai gật đầu, rồi lại hỏi: "Vậy bài bình luận

ngày mai..." Lâm Hành Chí đặt chén trà xuống, suy nghĩ một lát rồi nói: "Vẫn là để anh viết đi!" "Anh định viết cả những suy đoán vừa rồi vào sao?" Lạc Hữu Mai có vẻ hơi lo lắng, nhưng Lâm Hành Chí lại lắc đầu. "Vừa rồi em cũng nói rồi, đó đều chỉ là suy đoán của anh, kể cả chuyện thật sự bị anh đoán trúng, chính Lưu Loan Hùng cũng chắc chắn sẽ không thừa nhận, không khéo còn khiến người khác tưởng anh đang nói giúp bên đó." Lâm Hành Chí không tiết lộ suy đoán của mình trên 《Tín Báo》, vì ông muốn xem Lâm Hựu Luân sẽ dùng thủ đoạn gì để đối phó với chuyện lần này.

Nhưng điều ông không ngờ tới là, Lưu Loan Hùng rất nhanh đã bị lôi vào chuyện này, và nguyên nhân có phần khiến người ta kinh ngạc.

Lâm Kiện Nhạc phát động cuộc thâu tóm ác ý này ngay khi Lâm Hựu Luân sắp tiếp quản Vô Tuyến, người tinh mắt đều biết đây là một lần bùng nổ lớn cho mối thù dai dẳng giữa hai người.

Truyền thông Hong Kong nhân cơ hội này lật lại toàn bộ ân oán trong quá khứ của hai người, ngay cả chuyện năm xưa Lâm Kiện Nhạc theo đuổi Vương Tổ Hiền không thành cũng bị truyền thông lôi ra nói lại.

Lẽ ra phải là tin tức tài chính, cuối cùng lại biến thành tiêu đề trang giải trí.

Và Vương Tổ Hiền, người vốn không liên quan gì đến chuyện này, bỗng nhiên bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió của dư luận.

Nguyên nhân ban đầu của một cuộc chiến tranh giành cổ phần liên quan đến số vốn hơn 5 tỷ đô la Hong Kong lại là vì một người phụ nữ, so với các tin tức lá cải khác, quả thật là quá yếu.

Trong một thời gian, các tờ báo lớn nhỏ ở Hong Kong đều bàn tán sôi nổi về chuyện này, phạm vi cũng không ngừng mở rộng.

Ban đầu, tiêu điểm chỉ tập trung vào Vương Tổ Hiền, nhưng sau đó những người phụ nữ khác có quan hệ với Lâm Hựu Luân cũng bị lôi vào.

Chu Tuệ Mẫn trong một sự kiện quảng cáo đã bị phóng viên hỏi về chuyện này, cô, người luôn có thái độ ôn hòa với truyền thông, hiếm khi lạnh mặt một lần, buông lại một câu "chuyện này không liên quan đến tôi" rồi bỏ về sớm.

Trong một buổi trình diễn thời trang, Ôn Bích Hà cũng gặp câu hỏi tương tự, cô tuyên bố mình "không biết gì" về chuyện này, rõ ràng cũng không muốn nói nhiều.

Bước ngoặt của sự việc xuất hiện ở Lý Gia Hân.

Trong khi người khác đều cố gắng tránh né bàn luận về chuyện này, Lý Gia Hân lại thẳng thắn bày tỏ mình "không quan tâm" trong một cuộc phỏng vấn, và còn dùng lời lẽ ám chỉ với phóng viên rằng, không chỉ có Vương Tổ Hiền mới được hai người đàn ông "đại chiến" vì mình, ngụ ý rằng cô cũng từng có trải nghiệm tương tự.

Lời này vừa nói ra, lập tức dẫn đến những suy đoán táo bạo của truyền thông.

Liên hệ đến chuyện cũ là sau khi Lý Gia Hân đăng quang Hoa hậu Hong Kong, cô từng được Lưu Loan Hùng theo đuổi nồng nhiệt một thời gian, nhưng cuối cùng lại ngả vào vòng tay của Lâm Hựu Luân, truyền thông nhanh chóng đưa ra một kết luận táo bạo – Lưu Loan Hùng cũng đã tham gia vào cuộc công kích cổ phiếu Vô Tuyến lần này!

Chương 950

Mặc dù kết luận như vậy hoàn toàn dựa trên sự tưởng tượng của truyền thông, nhưng người tin lại không ít.

Lưu Loan Hùng, Lâm Kiện Nhạc lại liên thủ đối phó Lâm Hựu Luân.

Những người vốn không mấy lạc quan về hành động công kích lần này của Lâm Kiện Nhạc, lúc này đều nhao nhao thay đổi thái độ.

Nếu tin tức này là thật, vậy thì cuộc tranh đấu giành quyền kiểm soát Vô Tuyến giữa Lâm Hựu Luân và Lâm Kiện Nhạc, thắng bại từ chỗ nghiêng về phía Lâm Hựu Luân, giờ đã trở thành năm ăn năm thua.

Nhưng điều không ai ngờ tới là, truyền thông Hong Kong lại không quá bận tâm đến việc Lâm Hựu Luân hay Lâm Kiện Nhạc, Lưu Loan Hùng sẽ là người chiến thắng cuối cùng, mà lại hứng thú hơn với tin tức Lý Gia Hân, Vương Tổ Hiền tranh giành tình cảm.

Điều này giống như vở chính bị khúc dạo đầu cướp mất sự chú ý, mà truyền thông Hong Kong lại vô cùng thích thú.

Đúng vào dịp sinh nhật 28 tuổi của Lâm Hựu Luân, đầu tiên là Lý Gia Hân bao trọn một trang báo, dùng hình ảnh hoa tươi màu hồng để tỏ tình, ký tên "Love You", ý vị khiêu khích vô cùng rõ ràng.

Ngay ngày hôm sau, Vương Tổ Hiền lái chiếc xe thể thao mới mua ra đường, biển số xe là "520" mới đấu giá được.

Dư luận đồn rằng Lâm Kiện Nhạc và Lưu Loan Hùng chính vì Vương Tổ Hiền, Lý Gia Hân mà kết oán với Lâm Hựu Luân, cuối cùng dẫn đến cuộc đại chiến tranh giành quyền kiểm soát Vô Tuyến

lần này.

Mà hai nhân vật nữ chính của sự kiện lại vào lúc này tranh giành tình cảm vì Lâm Hựu Luân, ganh đua nhau như trẻ con, thật sự khiến người ta phải tròn mắt kinh ngạc.

Thời nay, kịch bản hai nam theo đuổi một nữ không hiếm, nhưng tình huống hai nữ theo đuổi một nam thì lại là lần đầu tiên xuất hiện.

Truyền thông thậm chí còn có người nói đùa rằng, dù Lâm Hựu Luân có thua trong cuộc chiến tranh giành cổ phần lần này, anh ta cũng là không thắng mà thắng, còn Lâm Kiện Nhạc và Lưu Loan Hùng thì không bại mà bại.

Kể cả lần này họ có thắng, cũng không thể có được trái tim của Vương Tổ Hiền và Lý Gia Hân.

Vì một loạt sự việc này, truyền thông ồn ào náo nhiệt.

Lẽ ra phải là một trận chiến thị trường chứng khoán thu hút vô số sự chú ý, cuối cùng lại biến thành câu chuyện tình ái được cả thành phố bàn tán.

Người buồn bực không chỉ có giới truyền thông tài chính chính thống của Hong Kong, mà với tư cách là một trong những nhân vật chính của sự kiện, Lưu Loan Hùng cũng rất tức giận.

Ban đầu, ông ta muốn ẩn mình sau hậu trường, cùng Lâm Kiện Nhạc một sáng một tối để thao túng chuyện này, nhưng bị truyền thông khuấy động như vậy, đã sớm phơi bày thân phận ẩn sau màn của ông ta.

Cộng thêm thủ pháp công kích cổ phiếu Vô Tuyến lần này rất giống với phong cách trước đây của ông ta, gần như tất cả mọi người đều tin rằng, chuyện này không thể không liên quan đến ông ta.

Những nhà đầu tư vốn còn đang quan sát, vừa nghe nói Lưu Loan

Hùng cũng tham gia vào chuyện này, liền nhao nhao theo chân.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, cổ phiếu Vô Tuyến lại tăng vọt 17%.

Ngay cả các nhà giao dịch dưới trướng cũng không nhịn được khuyên Lưu Loan Hùng có thể dừng tay, chỉ cần bây giờ bán hết số cổ phiếu mua vào giá thấp, một lần vào một lần ra là có thể bỏ túi hơn 300 triệu đô la Hong Kong.

Nhưng Lưu Loan Hùng rất không cam tâm.

Đây không phải là vấn đề kiếm được bao nhiêu tiền, mà là cho đến tận bây giờ, phía Lâm Hựu Luân vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Cảm giác này giống như đấm vào không khí, khiến người ta rất khó chịu.

Nếu rút lui lúc này, chẳng qua chỉ là tăng thêm chút khó khăn cho việc Lâm Hựu Luân tiếp quản Vô Tuyến, về thực chất không thể gây ra phiền phức gì lớn cho anh ta.

Sau một hồi suy nghĩ kỹ lưỡng, Lưu Loan Hùng cuối cùng đã đưa ra quyết định. "Tiếp tục mua vào cổ phiếu lẻ trên thị trường, nâng cao giá chào mua với hội đồng quản trị Vô Tuyến, tôi muốn xem Lâm Hựu Luân rốt cuộc có thể bình tĩnh đến bao giờ!" Theo chỉ thị của Lưu Loan Hùng, các nhà giao dịch dưới trướng bắt đầu liên tục mua vào và bán ra cổ phiếu Vô Tuyến trong tay, thu hút thêm nhiều nhà đầu tư theo đóm ăn tàn, qua đó không ngừng kéo giá cổ phiếu của Vô Tuyến lên cao.

Chỉ trong một tuần ngắn ngủi, cổ phiếu Vô Tuyến lại tăng 23%, và cái giá mà Lưu Loan Hùng phải trả là không chỉ dồn hết toàn bộ số vốn trong tay, mà còn đầu tư cả 300 triệu đô la Hong Kong lợi nhuận từ việc mua thấp bán cao trước đó.

Thế nhưng, số lượng cổ phiếu Vô Tuyến nắm giữ trong tay lại

giảm đi một chút so với trước.

Về phía Lâm Kiện Nhạc, việc đàm phán với mấy cổ đông lớn của Vô Tuyến không mấy thuận lợi.

Thiệu Nghị Phu trực tiếp đóng cửa từ chối tiếp khách, còn các giám đốc khác hoặc là không muốn bán cổ phần trong tay, hoặc là chuẩn bị chờ giá cao hơn.

Mặc dù giá mà Lâm Kiện Nhạc đưa ra không thấp, nhưng phía Lâm Hựu Luân vẫn chưa có động tĩnh gì.

Các vị giám đốc này đều tin rằng, chỉ cần Lâm Hựu Luân vào cuộc, giá cổ phiếu của Vô Tuyến chắc chắn sẽ còn bị đẩy lên cao nữa, nên hoàn toàn không vội tiếp xúc với Lâm Kiện Nhạc. "Lâu như vậy rồi mà không thấy động tĩnh gì, chẳng lẽ Lâm Hựu Luân thật sự định từ bỏ sao?" Trong văn phòng của Lâm Hành Chí, vợ ông, Lạc Hữu Mai, lại một lần nữa nhắc đến chủ đề này.

Khoảng thời gian này, Lâm Hành Chí cũng vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, nhưng cuối cùng chỉ đưa ra được hai kết luận khiến chính ông cũng cảm thấy có chút khó tin.

Hoặc là Lâm Hựu Luân thật sự đã chuẩn bị từ bỏ kế hoạch tiếp quản Vô Tuyến; hoặc là Lâm Hựu Luân đã hành động từ trước đó, chỉ là luôn không bị ai phát hiện. "Kiểm soát Vô Tuyến hẳn là một mắt xích rất quan trọng trong bố cục sản nghiệp những năm qua của Lâm Hựu Luân, anh ta không thể nào dễ dàng từ bỏ như vậy được.

Nhưng nếu là trường hợp sau..." Lâm Hành Chí dừng lại một chút, rồi cười khổ lắc đầu, "có lẽ Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc đều đã rơi vào cái bẫy mà Lâm Hựu Luân đã tỉ mỉ giăng sẵn mà không hề hay biết." Lạc Hữu Mai sững sờ, không nhịn được hỏi: "Thật sự có khả năng đó sao?" Lâm Hành Chí gật đầu, "Xác suất tuy không lớn, nhưng không phải là không có khả năng.

Nếu Lâm Hựu Luân biết trước Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc sẽ có hành động như vậy, thì rất có thể anh ta đã ngấm ngầm thu mua phần lớn cổ phiếu lưu hành trên thị trường của Vô Tuyến trước khi Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc bắt đầu bí mật thu mua, sau đó lại không để lại dấu vết mà tung hết số cổ phiếu này ra, để cho Lưu Loan Hùng, Lâm Kiện Nhạc mua hết." "Lưu Loan Hùng, Lâm Kiện Nhạc ngấm ngầm đẩy giá cổ phiếu Vô Tuyến lên cao, mà Lâm Hựu Luân cũng đang làm điều tương tự...

Nếu là tình huống này, lợi nhuận của hai bên hiện tại ít nhất cũng phải lên đến vài trăm triệu đô la Hong Kong, tất nhiên tiền đề là cuối cùng họ có thể thuận lợi bán ra số cổ phiếu trong tay.

Nhưng Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc." "Hai bên đều đang chơi trò chuyền hoa, họ một người bán một người mua, một người mua một người bán, kết quả cuối cùng rất có thể là toàn bộ vốn của Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc đều bị kẹt ở mức giá cao, còn Lâm Hựu Luân thì nhân cơ hội thoát thân.

Tiếp đó, anh ta sẽ tung ra một số tin tức bất lợi, khiến giá cổ phiếu sụp đổ từ đỉnh cao.

Kể cả giá cổ phiếu của Vô Tuyến chỉ giảm về mức bình thường, Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc cũng sẽ tổn thất thảm trọng.

Đợi đến khi Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc không chịu nổi nữa, anh ta lại nhảy vào với giá thấp.

Một lần ra một lần vào, trong tay đã có thêm vài trăm triệu đô la Hong Kong, mà số tiền này đều là kiếm được từ trên người Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc." Phân tích này của Lâm Hành Chí khiến Lạc Hữu Mai nghe mà kinh hãi.

Nếu thật sự là như vậy, thì kế sách của Lâm Hựu Luân quả thực

là giấu trời qua biển, một khi thành công, Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc không hộc máu mới là lạ.

Chỉ là Lạc Hữu Mai thực sự không hiểu, với tình hình kinh doanh hiện tại của Vô Tuyến, tin tức bất lợi nào sẽ khiến các nhà đầu tư mất lòng tin, từ đó dẫn đến giá cổ phiếu sụt giảm mạnh. "Giá cổ phiếu hiện tại của Vô Tuyến, một nửa là do bị thổi phồng lên.

Lúc này nếu nội bộ Vô Tuyến xảy ra một số biến cố không ai biết, giá cổ phiếu rất dễ bị chém ngang lưng.

Đương nhiên để làm được bước này, còn phải xem Lâm Hựu Luân lần này quyết tâm đến đâu.

Nếu anh ta sẵn sàng chấp nhận rủi ro khiến Vô Tuyến nguyên khí đại thương, thì việc khiến Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc mất cả chì lẫn chài cũng không phải là không thể." Lâm Hành Chí nói đến đây, trong lòng không khỏi thở dài một hơi.

Nếu sự thật đúng như ông suy đoán, vậy thì Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc lần này e rằng không chết cũng phải lột mấy lớp da. — Giá cổ phiếu của Vô Tuyến không ngừng tăng cao, so với lúc Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc bắt đầu ngấm ngầm thu mua đã tăng gần 50%, mà cho đến lúc này, Lâm Hựu Luân vẫn chậm chạp không có phản ứng.

Lưu Loan Hùng quyết đoán nhận ra sự việc có chút không ổn.

Các nhà giao dịch dưới trướng cũng nhân đây đề nghị thanh lý hết số cổ phiếu trong tay, nếu không càng về sau rủi ro sẽ càng lớn.

Ngay lúc Lưu Loan Hùng chuẩn bị đưa ra quyết định cuối cùng, một tin tức từ Đài Loan truyền về, lập tức khiến ông ta lạnh từ đầu đến chân.

Cục Thông tin Viện Hành chính Đài Loan xác định vốn của TVBS,

công ty có quan hệ cổ phần trực tiếp với Vô Tuyến, là "vốn ngoại", thực chất đã vi phạm giới hạn về "nắm giữ cổ phần trực tiếp" của pháp nhân nước ngoài trong 《Luật Truyền hình Vệ tinh Quảng bá》 của Đài Loan, và dự định phạt TVBS 5 triệu Đài tệ, đồng thời yêu cầu công ty điều chỉnh cơ cấu cổ phần trong vòng ba tháng, nếu không sẽ thu hồi giấy phép kinh doanh truyền hình của TVBS.

Chương 951

Là công ty con của Vô Tuyến, TVBS đột nhiên bị Cục Thông tin Đài Loan yêu cầu chấn chỉnh vào lúc này, giá cổ phiếu Vô Tuyến theo đó sụt giảm mạnh.

Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc vừa mới nhận được tin tức, ngày hôm đó sau khi thị trường chứng khoán mở cửa, cổ phiếu Vô Tuyến đã giảm 7%. "TVBS sớm không xảy ra chuyện, muộn không xảy ra chuyện, lại nhằm đúng lúc này bị điều tra, chuyện này tuyệt đối là do Lâm Hựu Luân cố ý gây ra!" Nhận được tin giá cổ phiếu Vô Tuyến bắt đầu sụt giảm, Lâm Kiện Nhạc lập tức ngồi không yên, trực tiếp đề nghị Lưu Loan Hùng nhanh chóng bán hết số cổ phiếu trong tay.

Lưu Loan Hùng im lặng gật đầu, nhưng trong lòng lại có một cảm giác vô cùng bất an.

Lâm Hựu Luân đã đợi lâu như vậy, khó khăn lắm mới khiến vốn của họ bị kẹt ở mức giá cao, sao có thể dễ dàng để họ thoát ra thành công như vậy? — "Khâu Phúc Sinh ở Đài Loan quan hệ chính trị luôn xử lý rất tốt, TVBS không có lý do gì lại bị Cục Thông tin Đài Loan điều tra vào lúc này.

Tất cả chuyện này hẳn đều là sắp xếp của cậu Lâm, phải không?" Thiệu Nghị Phu đặt chén trà xuống, nhìn Lâm Hựu Luân một cách đầy ẩn ý.

Lâm Hựu Luân mỉm cười không tỏ ý kiến. "Nhưng e là thế này vẫn chưa đủ, phải không?" Thiệu Nghị Phu hỏi thêm một câu.

Về điểm này, Lâm Hựu Luân cũng không phủ nhận. "Đúng là chưa đủ, cho nên hôm nay tôi mới đến tìm chú Sáu giúp một tay."

"Giúp thì được, nhưng cậu Lâm phải nói cho tôi biết trước, chuyện lần này cậu rốt cuộc tham gia đến mức độ nào?" Thiệu Nghị Phu nhìn Lâm Hựu Luân chằm chằm, như thể câu trả lời ông cần tìm đang viết trên mặt anh.

Lâm Hựu Luân cười nhạt, "Không biết chú Sáu hỏi là về phương diện nào?" Thiệu Nghị Phu hơi nheo mắt, cũng không vòng vo, mở miệng hỏi thẳng: "Việc giá cổ phiếu Vô Tuyến liên tục tăng trong thời gian qua, chắc chắn không thể không liên quan đến cậu Lâm, phải không?" "Chú Sáu quả nhiên mắt sáng như đuốc!" Lâm Hựu Luân không lộ vẻ gì tặng cho Thiệu Nghị Phu một cái mũ cao, thực tế cũng là thừa nhận lời nói vừa rồi của Thiệu Nghị Phu.

Thiệu Nghị Phu xua tay, "Cậu Lâm không cần khen tôi như vậy.

Chuyện này thực ra ban đầu tôi cũng không nhận ra, mãi đến gần đây mới nghĩ thông.

Nhưng tôi luôn không hiểu, cậu phát hiện ra Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc chuẩn bị liên thủ công kích giá cổ phiếu của Vô Tuyến từ lúc nào?" "Trước khi họ ra tay." Lâm Hựu Luân không nói cho Thiệu Nghị Phu biết làm thế nào anh có được thông tin này, và Thiệu Nghị Phu cũng không hỏi kỹ, vì đó không phải là mấu chốt của vấn đề. "Nói vậy là cậu Lâm đã bắt đầu bố cục từ lúc đó rồi sao?" Ông tiếp tục hỏi thêm một câu.

Lâm Hựu Luân cười gật đầu, "Tôi và họ thực ra đều làm cùng một việc, chỉ là ở lúc bắt đầu mua vào và lúc cuối cùng bán ra, tôi đều đi trước họ một bước." Dù chỉ là một bước chênh lệch, nhưng Lâm Hựu Luân đã thành công kiếm lời hàng trăm triệu đô la Hong Kong từ đợt tăng giá cổ phiếu này của Vô Tuyến, trong khi Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc lại bị kẹt ở mức giá cao.

Sự khác biệt trong đó có thể nói là một trời một vực. "Thì ra là

vậy!" Thiệu Nghị Phu thở dài một hơi, trong lòng không khỏi cảm thán hậu sinh khả úy, vì lần này Lâm Hựu Luân chơi quá đẹp, ngay cả Lưu Loan Hùng cũng bị anh ta lừa vào bẫy.

Sau trận này, danh hiệu "tay súng bắn tỉa thị trường chứng khoán" của Lưu Loan Hùng e là không giữ được nữa. "Cậu Lâm muốn tôi giúp cậu thế nào?" "Rất đơn giản, tôi cần chú Sáu phối hợp giả bệnh một trận, tốt nhất là có thể nhập viện nghỉ ngơi một thời gian." Lâm Hựu Luân nói nhẹ như không, nhưng Thiệu Nghị Phu lại nghe ra sự quyết liệt trong đó.

Rõ ràng, lần này Lâm Hựu Luân chuẩn bị không chết không thôi với Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc.

Thiệu Nghị Phu cũng có ý định khuyên Lâm Hựu Luân đừng làm mọi chuyện quá tuyệt tình, nhưng nghĩ lại lại thấy lời này rất thừa thãi.

Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc khiêu khích trước, Lâm Hựu Luân phản kích sau, cuối cùng không chơi lại được Lâm Hựu Luân, chỉ có thể trách bản thân họ vận khí không tốt. "Tôi bị bệnh nhập viện, vậy tiếp theo cậu Lâm định làm gì?" "Các nghệ sĩ dưới trướng Vô Tuyến, bao gồm cả các ca sĩ của Hoa Tinh Records, sẽ cùng nhau tổ chức một cuộc đại bãi công yêu cầu tăng lương và sửa đổi hợp đồng nghệ sĩ.

Trong thời gian này, hoạt động kinh doanh của Vô Tuyến có thể bị ảnh hưởng một chút.

Nhưng chú Sáu có thể yên tâm, đợi giao dịch giữa chúng ta hoàn thành, tôi sẽ lập tức giải quyết ổn thỏa chuyện này." "Cậu Lâm, những chuyện khác tôi đều có thể đồng ý với cậu, nhưng chuyện này cậu có nên suy nghĩ lại không?

Muốn tạo tin tức bất lợi để đè giá cổ phiếu, vẫn có thể nghĩ cách

khác.

Mà làm theo kế hoạch của cậu, tôi thấy có phần hơi quá khích." Thiệu Nghị Phu có chút lo lắng sự việc sẽ đi quá xa, nhưng thái độ của Lâm Hựu Luân lại rất kiên định. "Nếu chú Sáu cho rằng tôi làm vậy chỉ để đè giá cổ phiếu, khiến Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc tổn thất lớn hơn, vậy thì ngài đã quá coi thường tôi rồi.

Về việc tăng thù lao cho nghệ sĩ Vô Tuyến, nới lỏng các hạn chế trong hợp đồng đối với họ, những chuyện này kể cả không có việc Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc liên thủ công kích giá cổ phiếu Vô Tuyến, sau khi tôi tiếp quản Vô Tuyến cũng sẽ tiến hành điều chỉnh.

Bây giờ vừa hay một công đôi việc.

Có cuộc bãi công này, sau khi tôi tiếp quản có thể danh chính ngôn thuận thúc đẩy cải cách.

Các giám đốc khác dù có ý kiến, cũng sẽ không đứng ra phản đối vào lúc này, trở lực từ hội đồng quản trị sẽ nhỏ đi rất nhiều." 《Nghệ sĩ TVB đình công quy mô lớn, yêu cầu tăng lương và đãi ngộ!》 《Nguồn tin nội bộ tiết lộ, nhiều chương trình truyền hình của Vô Tuyến sắp phải tạm dừng!》 《Các cựu nghệ sĩ TVB đồng loạt lên tiếng ủng hộ đồng nghiệp, tố cáo Vô Tuyến là ma cà rồng hút máu!》 … Từng tờ báo còn thơm mùi mực được đưa ra khỏi các nhà in, chuyển xe đến các điểm bán, rồi lại được đủ mọi loại người mua về.

Chỉ trong nửa ngày, tin tức về cuộc đình công lớn của TVB đã lan khắp Hong Kong.

Hầu hết các tờ báo đều đưa tin về sự kiện chấn động này.

Một số ngôi sao từng xuất thân từ Vô Tuyến, hiện đã không còn bất kỳ ràng buộc nào, cũng công khai chỉ trích ban lãnh đạo cấp cao của TVB, thẳng thắn cho rằng hợp đồng nghệ sĩ của Vô Tuyến chẳng

khác nào "hợp đồng bán thân", là công cụ để Vô Tuyến bóc lột nghệ sĩ.

Lưu Đức Hoa, người từng bị Vô Tuyến đóng băng sự nghiệp một thời gian, đã lên tiếng ủng hộ các nghệ sĩ TVB ngay trong buổi hòa nhạc của mình, gọi họ là những anh hùng, xứng đáng được mọi người tôn trọng.

Sau đó, khi được truyền thông phỏng vấn, anh tỏ ra khá rộng lượng, cho biết mình không còn ghi hận chuyện bị Vô Tuyến đóng băng năm xưa.

Dù sao Vô Tuyến cũng đã cho anh cơ hội và nền tảng để nổi tiếng, nên anh vẫn mang lòng cảm kích.

Tuy nhiên, anh rất ủng hộ việc các nghệ sĩ TVB đấu tranh cho quyền lợi của mình, và hy vọng sau sự việc này, Vô Tuyến sẽ có những thay đổi đáng mừng.

Trương Mạn Ngọc, người có trải nghiệm tương tự Lưu Đức Hoa, thì không dễ nói chuyện như vậy.

Cô vừa từ nước ngoài về Hong Kong đã bị phóng viên vây kín ở sân bay.

Khi được hỏi về chuyện này, trong lời nói của Trương Mạn Ngọc vẫn còn đầy oán niệm về cách làm của Vô Tuyến năm xưa, khi họ không ngần ngại dùng việc đóng băng sự nghiệp để ép cô ký hợp đồng dài hạn.

Cô thẳng thắn nói mình không còn chút thiện cảm nào với Vô Tuyến và càng ủng hộ hành động của các nghệ sĩ.

Lương Triều Vỹ và Lưu Gia Linh khi tham gia một sự kiện trong ngày cũng bị phóng viên hỏi về chuyện này.

Thái độ của hai người tuy không gay gắt như Trương Mạn Ngọc,

nhưng cũng bày tỏ sự ủng hộ đối với cuộc đình công của các nghệ sĩ Vô Tuyến.

Chu Tinh Trì khi trả lời phỏng vấn truyền thông cùng ngày chỉ nói rằng mình rất hoài niệm khoảng thời gian làm người dẫn chương trình cho 《430 Tàu con thoi》, nhưng lại không trả lời trực diện về vụ đình công.

Người có phản ứng tương tự Chu Tinh Trì còn có Vương Tinh.

Bản thân ông ta có quan hệ thân thiết với Vô Tuyến và Thiệu thị, cha ông lại là người cũ của Vô Tuyến về hưu, nên tự nhiên không thể mở miệng phê bình.

Ông chỉ nói hy vọng sự việc có thể được giải quyết ổn thỏa.

Số ít nghệ sĩ có xu hướng ủng hộ Vô Tuyến, thấy tình hình này tuy không đổi chiều gió nhưng cũng lần lượt chọn cách im lặng.

Trong phút chốc, Vô Tuyến gần như trở thành mục tiêu công kích của cả giới giải trí Hong Kong.

Tuy chưa đến mức người người đòi đánh, nhưng thực tế cũng không khác là bao.

Cổ phiếu của Vô Tuyến bị ảnh hưởng nặng nề, ba ngày liên tiếp chìm trong sắc đỏ, giá trị thị trường bốc hơi hơn một nửa.

Cùng lúc cổ phiếu lao dốc không phanh, Thiệu Dật Phu và Lâm Bách Hân lần lượt nhập viện.

Đối với người ngoài, cả hai đều tức giận đến phát bệnh vì cuộc đình công lớn này.

Chương 952

Chỉ có một số rất ít người biết rằng, Thiệu Dật Phu chỉ giả bệnh để phối hợp với Lâm Hựu Luân, nhưng Lâm Bách Hân thì đúng là tức đến đổ bệnh thật.

Nhà họ Lâm đã đầu tư 700 triệu đô la Hong Kong vào hành động tấn công cổ phiếu Vô Tuyến lần này.

Giờ đây cổ phiếu Vô Tuyến sụt giảm mạnh, chỉ trong phút chốc đã tổn thất gần 300 triệu đô la Hong Kong.

Dù cho tập đoàn Lệ Tân gia sản lớn, cũng không thể chịu nổi tổn thất như vậy.

Thiệt hại của Lưu Loan Hùng lần này còn thảm hơn, tổn thất trực tiếp hơn 500 triệu đô la Hong Kong.

Bị liên lụy bởi thất bại trong việc tấn công cổ phiếu Vô Tuyến, cổ phiếu của hai công ty dưới trướng ông ta là Ái Mỹ Cao và Việt Nam Ngu Nhạc Hành cũng theo đó mà lao dốc.

Lưu Loan Hùng bị đòn nặng, tài sản ròng ít nhất đã co lại gần 700 triệu đô la Hong Kong. "Lưu Loan Hùng lần này đúng là cả đời đi săn nhạn, cuối cùng lại bị nhạn mổ mù mắt, thật là mất cả chì lẫn chài!" Lâm Hành Chí đặt tờ báo trong tay xuống, cười bất đắc dĩ với vợ: "Cứ tưởng Lưu Loan Hùng và Lâm Hựu Luân sẽ có một cuộc đối đầu trực diện, không ngờ kết quả lại như thế này." Cổ phiếu Vô Tuyến sụp đổ quá đột ngột, Lưu Loan Hùng không có chút sức lực nào để chống đỡ.

Một cuộc đối đầu vốn sẽ rất đặc sắc cuối cùng lại kết thúc theo cách này.

Lâm Hành Chí trước đó đã đoán được kết quả có thể sẽ như vậy, nhưng khi lời mình nói thành sự thật, ông lại có chút tiếc nuối.

Lạc Hữu Mai sắp xếp lại tài liệu trên bàn làm việc của chồng rồi đặt sang một bên, bĩu môi nói: "Thường đi bờ sông, nào có chuyện không ướt giày.

Thị trường chứng khoán vốn dĩ biến ảo khôn lường, Lưu Loan Hùng trước đây luôn thuận buồm xuôi gió, lần này thất bại cũng coi như một bài học... dù cái giá có hơi đắt một chút." Lâm Hành Chí gật đầu.

Cuộc chiến tấn công trên thị trường chứng khoán này cuối cùng đã kết thúc với sự thất bại của phe Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc.

Kẻ thất bại tự nhiên không đáng để ông quan tâm thêm nữa.

Điều ông quan tâm hơn bây giờ là động thái tiếp theo của Lâm Hựu Luân. "Anh nói xem, Lâm Hựu Luân bày ra một cái bẫy lớn như vậy, chỉ để đè bẹp giá cổ phiếu của Vô Tuyến thôi sao?" "Em thấy thế còn chưa đủ à?

Lâm Hựu Luân lần này một vào một ra đã kiếm được 600, 700 triệu đô la Hong Kong.

Hơn nữa, giá cổ phiếu hiện tại của Vô Tuyến đã rơi xuống dưới mức bình thường, anh ta hoàn toàn có thể dùng một cái giá nhỏ hơn để giành quyền kiểm soát, mọi lợi ích đều đã bị anh ta chiếm hết rồi." Lạc Hữu Mai có chút không hiểu. "Ý anh là, Lâm Hựu Luân lần này không chỉ nhắm vào Lưu Loan Hùng, Lâm Kiện Nhạc, mà đồng thời còn nhắm vào các cổ đông lớn khác của Vô Tuyến.

Anh ta lợi dụng cuộc đình công lớn của nghệ sĩ Vô Tuyến để buộc họ phải nhượng lại nhiều cổ phần hơn, từ đó kiểm soát Vô Tuyến tốt hơn trong tay mình." "Vấn đề là các cổ đông của Vô Tuyến bây giờ đã

không còn lựa chọn nào khác.

Em đoán bây giờ họ đều đang cầu xin Lâm Hựu Luân tiếp quản Vô Tuyến, nếu không cuộc đình công cứ kéo dài thế này, giá cổ phiếu Vô Tuyến cứ đi xuống, cổ phiếu trong tay họ sẽ chỉ càng mất giá thê thảm hơn!" Suy đoán của Lạc Hữu Mai gần như trùng khớp với tình hình thực tế.

Mặc dù biết cuộc đình công là do Lâm Hựu Luân đứng sau hỗ trợ, nhưng các cổ đông khác của Vô Tuyến chỉ có thể chấp nhận cuộc "bức cung" này, nếu không tổn thất của họ sẽ còn lớn hơn.

Vì vậy, khi Lâm Hựu Luân đưa ra mức giá cao hơn giá trị thị trường hiện tại của Vô Tuyến để yêu cầu mua lại cổ phần trong tay họ, tất cả các cổ đông đều vui vẻ đồng ý. "Anh Lâm, anh thắng rồi!" Lưu Loan Hùng đứng dậy bắt tay Lâm Hựu Luân, dưới đôi lông mày rậm cố gắng kìm nén lửa giận của mình.

Ngay vừa rồi, ông ta đã chính thức ký vào một bản thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần, bán lại số cổ phần Vô Tuyến mà mình và Lâm Kiện Nhạc nắm giữ cho Lâm Hựu Luân với giá 37 đô la một cổ phiếu.

Mặc dù thua rất không cam tâm, nhưng Lưu Loan Hùng không phải là người không chịu nổi thất bại.

Lâm Hựu Luân bây giờ đã nắm quyền kiểm soát Vô Tuyến, số cổ phần còn lại trong tay Lưu Loan Hùng cũng mất đi ý nghĩa.

Tổn thất đã không thể tránh khỏi, chi bằng sớm giải tỏa nguồn vốn ra.

Ký xong hợp đồng, Lưu Loan Hùng không ở lại thêm một khắc nào mà rời đi ngay.

Ông ta thực sự không muốn ở lại đây nhìn dáng vẻ đắc ý của Lâm

Hựu Luân, vì điều đó sẽ càng làm nổi bật sự thất bại của ông.

Lâm Hựu Luân biết Lưu Loan Hùng không cam tâm, nhưng lần này khiến Lưu Loan Hùng tổn thất mấy trăm triệu đô la Hong Kong, không có hai ba năm thì ông ta không thể nào hoàn toàn hồi phục được.

Mà đến lúc đó, Lưu Loan Hùng muốn đối đầu với anh, tiền đề là ông ta phải không bị ảnh hưởng trong cuộc khủng hoảng kinh tế lan rộng khắp Đông Nam Á kia.

Trừ phi Lưu Loan Hùng cũng có khả năng tiên tri như Lâm Hựu Luân, nếu không ông ta tuyệt đối không thể làm được điều đó.

Và cho dù vận may của ông ta nghịch thiên đến mức làm được, Lâm Hựu Luân cũng không cần phải lo lắng về mối đe dọa từ ông ta nữa.

Lâm Hựu Luân lúc này đã nắm giữ 56% cổ phần của Vô Tuyến, thực hiện quyền kiểm soát tuyệt đối công ty này.

Các sản nghiệp khác trong tay anh đều là công ty chưa niêm yết: rạp chiếu phim Gia Nghị, tập đoàn 《Minh Báo》, công ty kỹ xảo Cực Quang, Kinh Kỳ Mạn Họa đều do anh kiểm soát tuyệt đối; còn TVBS, xưởng phim Pixar, hãng phim Đông Phương Mộng anh cũng là cổ đông lớn nhất.

Lưu Loan Hùng dù có làm lại từ đầu cũng không tìm được đối tượng để ra tay.

Trợ lý A Kiệt đi đến bên cạnh Lâm Hựu Luân, nhỏ giọng nói: "Anh Lâm, buổi họp báo đã chuẩn bị xong rồi ạ!" Lâm Hựu Luân gật đầu, xoay người đi về phía địa điểm họp báo.

Lúc này, hội trường có sức chứa hơn 200 người đã không còn một chỗ trống.

Lâm Hựu Luân vừa xuất hiện đã lập tức thu hút vô số ánh đèn flash.

Các lãnh đạo cấp cao của Vô Tuyến đã ngồi sẵn trên sân khấu, bao gồm cả Phương Dật Hoa, người đã không lộ diện suốt thời gian qua, cũng cùng nhau đứng dậy.

Lâm Hựu Luân đứng ở cửa hội trường vẫy tay chào các phóng viên bên dưới, sau khi lên sân khấu lại lần lượt bắt tay với các lãnh đạo của Vô Tuyến, sau đó mới ngồi xuống vị trí chính giữa. "Hôm nay mời mọi người đến đây, thực ra cũng không có quá nhiều chuyện để nói, chỉ là thông báo cho mọi người một vài thay đổi chức vụ trong hội đồng quản trị của Vô Tuyến gần đây… Tước sĩ Thiệu Dật Phu vì lý do sức khỏe, đã quyết định từ chức chủ tịch hội đồng quản trị Vô Tuyến, hiện do tôi tiếp nhận." Lâm Hựu Luân vừa nói đến đây, mấy vị lãnh đạo cấp cao của Vô Tuyến đã không thể chờ đợi mà vỗ tay, Phương Dật Hoa cũng đành phải vỗ tay theo, chỉ là biểu cảm trên mặt có phần không tự nhiên.

Các phóng viên bên dưới đều trong lòng biết rõ, Lâm Hựu Luân có thể ngồi lên vị trí chủ tịch hội đồng quản trị Vô Tuyến không phải vì Thiệu Dật Phu chủ động nhường lại, mà là vì trong tay anh đã nắm giữ số cổ phần Vô Tuyến vượt qua cả Thiệu Dật Phu.

Việc lấy lý do bệnh tật để từ chức chẳng qua chỉ là một cách nói giữ thể diện cho Thiệu Dật Phu.

Từ giây phút này, "thời đại Thiệu Dật Phu" của TVB chính thức đặt dấu chấm hết.

Đối với kết quả này, truyền thông đã sớm dự liệu.

Điều họ quan tâm hơn lúc này thực ra là sau khi Lâm Hựu Luân nắm quyền Vô Tuyến, liệu ban lãnh đạo cấp cao có xảy ra một trận động đất lớn hay không, và Lâm Hựu Luân sẽ làm thế nào để dẹp yên

cuộc đình công lớn của nghệ sĩ Vô Tuyến vẫn đang tiếp diễn.

Điều thứ nhất sẽ quyết định cục diện quyền lực hiện tại của Vô Tuyến, còn điều thứ hai sẽ quyết định hướng phát triển trong tương lai. "Ghi nhận những đóng góp to lớn của tước sĩ Thiệu Dật Phu cho sự phát triển của Vô Tuyến, tôi đại diện cho hội đồng quản trị quyết định, sẽ giữ bà Phương Dật Hoa tiếp tục đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc điều hành của Vô Tuyến.

Các chức vụ cấp cao khác nếu có thay đổi, sẽ được thông báo đến toàn thể cổ đông và xã hội trong thời gian sớm nhất." Lại một quyết định không nằm ngoài dự đoán.

Mọi người có mặt tại hiện trường đều hiểu rõ trong lòng, Phương Dật Hoa sẽ không ở lại vị trí này quá lâu.

Đợi đến khi Lâm Hựu Luân hoàn toàn nắm quyền kiểm soát Vô Tuyến trên dưới, bà ta sẽ tự giác rút lui khỏi vị trí này.

Lời nói vẫn chưa kết thúc, bài phát biểu của Lâm Hựu Luân vẫn tiếp tục. "Về cuộc đình công của các nghệ sĩ Vô Tuyến lần này, trước đó tôi đã có những trao đổi sơ bộ với đại diện nghệ sĩ.

Cá nhân tôi cho rằng những yêu cầu họ đưa ra không hề quá đáng, vì vậy bước tiếp theo sau khi triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị để thảo luận và đưa ra kết quả, chúng tôi sẽ lập tức công bố với mọi người!" Lâm Hựu Luân đã công khai bày tỏ thái độ ủng hộ yêu cầu đình công của các nghệ sĩ Vô Tuyến trên truyền thông, cuộc họp hội đồng quản trị được triệu tập sau đó chẳng qua chỉ là một thủ tục.

Chương 953

Quyết định về việc cải thiện lương bổng và đãi ngộ cho nghệ sĩ, nới lỏng các hạn chế trong hợp đồng được Phương Dật Hoa chính thức công bố ra bên ngoài một lúc sau đó.

Cuộc đình công lớn kéo dài một tuần của các nghệ sĩ Vô Tuyến cũng chính thức tuyên bố kết thúc.

Thực ra, từ thái độ phản ứng của Lâm Hựu Luân lần này, những người có tâm không khó để nhận ra, cuộc đình công của các nghệ sĩ Vô Tuyến chắc chắn không thể thoát khỏi sự hỗ trợ của anh ở phía sau.

Nếu không, các nghệ sĩ Vô Tuyến đang bị ràng buộc bởi hợp đồng tuyệt đối không dám "tạo phản" trên quy mô lớn như vậy, và các ngôi sao của làng giải trí Hong Kong cũng sẽ không công khai bày tỏ sự ủng hộ cho hoạt động này như thế.

Bất kể dư luận bên ngoài đồn đoán ra sao, cuộc chiến tranh giành cổ phần Vô Tuyến, từ trang tin tài chính chuyển sang trang tin giải trí, rồi lại từ trang giải trí quay trở về trang tài chính, cuối cùng cũng đã hạ màn.

Cùng với việc cuộc đình công của nghệ sĩ kết thúc và Lâm Hựu Luân chính thức tiếp quản, giá cổ phiếu của Vô Tuyến cuối cùng cũng ngừng đà giảm và bắt đầu ổn định đi lên.

Trong khoảng thời gian này, làng giải trí Hong Kong lại xảy ra một sự kiện lớn!

Lâm Thanh Hà thông qua người đại diện đột nhiên tuyên bố, sẽ kết hôn với doanh nhân Hong Kong Hình Lý Nguyên vào đầu tháng 5.

Tin tức này vừa được tung ra đã ngay lập tức gây chấn động dư luận Hong Kong và Đài Loan.

Bởi vì mới đầu năm nay, khi Lâm Hựu Luân phủ nhận tin tức Lâm Thanh Hà sắp giải nghệ trước truyền thông, mọi người vẫn nghĩ rằng Lâm Thanh Hà sẽ không đưa ra quyết định nhanh như vậy.

Không ngờ cô lại quyết liệt đến thế, thậm chí không cho mọi người chút thời gian chuẩn bị tâm lý, mà đột ngột tuyên bố tin kết hôn.

Cùng với sự tìm hiểu sâu của truyền thông, nhiều chi tiết hơn mới dần dần lộ ra.

Thực tế, ngay từ Giáng sinh năm ngoái, Lâm Thanh Hà đã qua lại với Hình Lý Nguyên một thời gian, và vào đầu năm nay đã chính thức đồng ý lời cầu hôn của anh ta.

Hôn lễ được ấn định vào đầu tháng 5 đã được bí mật chuẩn bị từ ba tháng trước.

Việc Lâm Hựu Luân trước đó phủ nhận tin Lâm Thanh Hà sắp giải nghệ cũng bị dư luận xem là anh đang giúp Lâm Thanh Hà che đậy. "Tuyệt đối không có, vì lúc đó tôi hoàn toàn không biết chuyện này.

Tôi chỉ cảm thấy nếu chị Thanh Hà cứ thế rút khỏi làng giải trí thì thật sự rất đáng tiếc." Trên máy bay, Lâm Hựu Luân đối mặt với ánh mắt chất vấn của ba người phụ nữ Chung Sở Hồng, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền, bất đắc dĩ giải thích.

Để tránh sự quấy rầy của truyền thông, Hình Lý Nguyên và Lâm Thanh Hà quyết định tổ chức hôn lễ tại Mỹ.

Rất nhiều ngôi sao, đạo diễn thân thiết với Lâm Thanh Hà trong giới giải trí đều nhận được lời mời, trong đó tự nhiên không thể thiếu một tấm thiệp mời cho Lâm Hựu Luân.

Nhưng điều khiến Lâm Hựu Luân đau đầu là Chung Sở Hồng, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đều cùng nhận được lời mời.

Đi cùng ai tham dự hôn lễ cũng không được, cuối cùng Lâm Hựu Luân đành phải bao trọn khoang hạng nhất, sắp xếp cho mọi người cùng đi.

Vốn dĩ việc ba người phụ nữ gặp mặt là một chuyện vô cùng khó xử, may mà lần này có Trần Tuệ Tình ở đó, họ đều tỏ ra rất kiềm chế.

Đặc biệt là Hồng Hồng do Trần Tuệ Tình bế theo, cô bé vừa lên máy bay đã thu hút sự chú ý của Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn.

Cô bé đã hơn hai tuổi, nói chuyện đi lại đều không có vấn đề gì lớn, nhưng bình thường đều bị Trần Tuệ Tình cưng chiều quá mức, ra ngoài đều phải có người bế mới chịu, lần này đi máy bay cũng không ngoại lệ.

Người khác muốn bế cô bé này, không phải là cô bé bĩu môi thì cũng là khóc lóc không chịu.

Duy chỉ có lúc Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền bế, cô bé lại tỏ ra đặc biệt phối hợp, thậm chí còn có vẻ quyến luyến hai người, khiến Chung Sở Hồng đứng bên cạnh cũng có chút ghen tị. "Xem ra Hồng Hồng rất có duyên với hai con đấy." Trần Tuệ Tình cười tủm tỉm nói một câu.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, nụ cười trên mặt Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền lập tức trở nên có chút không tự nhiên.

May mà Hồng Hồng cũng là đứa trẻ không ngồi yên được, liền ghé vào tai Trần Tuệ Tình, nhỏ giọng nói một câu.

Trần Tuệ Tình gật đầu, bế cô bé đứng dậy. "Được rồi, bà nội đưa con đi tìm chị gái nhà họ Vương chơi!" Vợ chồng Vương Tinh lần này cũng cùng Lâm Hựu Luân đến Mỹ, đồng thời còn mang theo cô

con gái nhỏ Vương Tử Hàm.

Cô bé chỉ lớn hơn Hồng Hồng chưa đầy một tuổi, vừa lên máy bay hai đứa nhỏ đã trở thành bạn chơi thân thiết.

Trần Tuệ Tình bế Hồng Hồng vừa đi, không khí giữa bốn người Lâm Hựu Luân, Chung Sở Hồng, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền lập tức trở nên gượng gạo.

Để hóa giải bầu không khí này, Lâm Hựu Luân chủ động khơi mào chủ đề liên quan đến Lâm Thanh Hà, và thế là có câu giải thích của anh lúc đầu. "Vậy nói như vậy 《Bạch Phát Ma Nữ Truyện》 chính là bộ phim cuối cùng của chị Thanh Hà rồi sao?

Thật đáng tiếc." Chu Tuệ Mẫn lên tiếng đầu tiên.

Cô vừa nhắc đến 《Bạch Phát Ma Nữ Truyện》, Lâm Hựu Luân liền nhân cơ hội chuyển chủ đề sang bộ phim này, và hỏi ba người có xem qua phim này chưa.

Chung Sở Hồng lắc đầu, Vương Tổ Hiền cũng lắc đầu.

Chu Tuệ Mẫn không lên tiếng, bộ phim tuy cô chưa thực sự xem, nhưng Lâm Thanh Hà và Trương Quốc Vinh vì để tuyên truyền cho bộ phim này đã cùng tham gia chương trình của cô, nên cô cũng có một sự hiểu biết nhất định về nó. "Thực ra, dù là trong các tác phẩm của Trương Quốc Vinh hay Lâm Thanh Hà, bộ 《Bạch Phát Ma Nữ Truyện》 này không phải là tác phẩm hay nhất, nhưng nó tuyệt đối là một bộ phim đáng xem.

Bộ phim này năm nay đã giành được ba giải Kim Tượng: Quay phim xuất sắc nhất, Chỉ đạo nghệ thuật xuất sắc nhất, và Thiết kế trang phục tạo hình xuất sắc nhất, tất cả đều là các giải thưởng về mặt hình ảnh.

Thêm vào đó, cả anh Vinh và chị Thanh Hà đều là những tuyệt sắc

được Hong Kong công nhận, và chị Thanh Hà còn cống hiến màn trình diễn táo bạo nhất của mình trong bộ phim này.

Dùng lời của truyền thông thì chính là: người đẹp, cảnh đẹp, tình yêu đẹp mà đau khổ!

Nếu có thời gian, tôi thực sự khuyên các em nên đi xem thử!" Vương Tổ Hiền cố tình cà khịa Lâm Hựu Luân: "Không phải anh nói chị Thanh Hà sẽ không rút khỏi làng giải trí sao?

Bây giờ chị ấy sắp lấy chồng rồi, ngoài việc giới thiệu chúng em đi xem bộ phim này, anh còn có gì để nói nữa không?" Lâm Hựu Luân cười bĩu môi. "Đúng vậy, chị Thanh Hà sắp lấy chồng rồi, nhưng 《Bạch Phát Ma Nữ Truyện》 tuyệt đối không phải là bộ phim cuối cùng của chị ấy.

Có quy định nào nói diễn viên sau khi lấy chồng thì không được đóng phim không?" "Chẳng lẽ anh còn có thể thuyết phục được chị Thanh Hà sau khi kết hôn vẫn tiếp tục ra ngoài đóng phim à?" Vương Tổ Hiền tỏ vẻ không tin.

Chung Sở Hồng cũng không nhịn được mà chen vào một câu: "Đúng vậy, chị Thanh Hà cũng sắp bốn mươi tuổi rồi, lúc này gả cho Hình Lý Nguyên không phải là một bến đỗ tốt sao.

Anh cứ ép chị ấy đóng phim, nói không chừng chồng người ta cũng không đồng ý đâu." "Các em cứ yên tâm, tôi đã nghĩ ra cách thuyết phục Hình Lý Nguyên rồi, đảm bảo sẽ không phá hoại hạnh phúc gia đình của họ đâu." Lâm Hựu Luân nói vậy, Chung Sở Hồng và Vương Tổ Hiền cũng không nói gì thêm.

Im lặng một lúc, chỉ nghe Chu Tuệ Mẫn khẽ thở dài. "Thật không hiểu nổi, tại sao chị Thanh Hà lại muốn gả cho Hình Lý Nguyên chứ." "Có lẽ là vì Hình Lý Nguyên xuất hiện đúng thời điểm." Lâm Hựu Luân thuận miệng đáp một câu.

Cái gọi là trước mặt người khác thì vẻ vang, sau lưng lại chịu khổ.

Lâm Thanh Hà trên màn bạc tuy vô cùng rực rỡ, nhưng nỗi cay đắng trong đó chỉ có mình cô biết.

Trong quá trình quay 《Bạch Phát Ma Nữ Truyện》 đã xảy ra một chuyện, có một ngày không biết vì sao cô bị chạm đến dây thần kinh yếu đuối, đã khóc một trận lớn với Trương Quốc Vinh.

Một người phụ nữ gần bốn mươi tuổi, vẫn phải vì kiếm tiền sinh hoạt mà thức khuya dậy sớm cùng một đám võ sư đóng thế ở chốn núi hoang đồng vắng múa đao múa thương, la hét đánh đấm, cô chỉ cảm thấy cuộc sống của mình thật sự quá tồi tệ.

Hình Lý Nguyên không đủ cao, không đủ đẹp trai, nhưng có năng lực và đủ chu đáo.

Anh ta xuất hiện đúng vào lúc Lâm Thanh Hà cần người khác quan tâm nhất, nên chỉ có thể nói anh ta chính là người đàn ông định mệnh của Lâm Thanh Hà.

Chương 954

Lâm Hựu Luân không muốn phá hoại hạnh phúc của Lâm Thanh Hà, anh chỉ cảm thấy Lâm Thanh Hà chưa để lại một bộ phim kinh điển đặc biệt nào mà đã giải nghệ thì thật đáng tiếc.

Lần này đến Mỹ, anh đã chuẩn bị một món quà cưới đặc biệt cho Lâm Thanh Hà, hy vọng có thể bù đắp cho sự tiếc nuối này. "Mọi người cứ nói chuyện, tôi đi xem con bé một chút." Con gái mới rời khỏi tầm mắt một lúc, Chung Sở Hồng đã có chút không yên tâm, đứng dậy đi về phía sau khoang máy bay.

Chung Sở Hồng chân trước vừa đi, Chu Tuệ Mẫn liền đứng dậy theo. "Em đi nói chuyện với bác một lát." Thấy Chung Sở Hồng và Chu Tuệ Mẫn đều đã đi, Vương Tổ Hiền cũng không tiện tiếp tục ở lại bên cạnh Lâm Hựu Luân, đứng dậy nói là muốn đi vệ sinh, rồi cũng đi mất. "Một thầy chùa gánh nước uống, hai thầy chùa khiêng nước uống, ba thầy chùa không có nước uống.

Bây giờ tôi cuối cùng cũng hiểu câu chuyện này rất có đạo lý, cậu thấy sao?" Vương Tinh cười hì hì sáp lại gần.

Lâm Hựu Luân lườm ông ta một cái: "Thấy cái đầu cậu!" Vương Tinh nhún vai không quan tâm, rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Lâm Hựu Luön. "Tôi đột nhiên nghĩ ra một vấn đề, sau này thời gian cậu thực sự ở lại Hong Kong có lẽ sẽ ngày càng ít đi, phần lớn thời gian có thể là bay qua bay lại giữa Đại Lục và Mỹ.

Có nên cân nhắc mua một chiếc chuyên cơ riêng không?" Ý tưởng của Vương Tinh không tồi, sau này Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ mua một chiếc chuyên cơ, nhưng hiện tại anh chưa có ý định này. "Ông qua đây chỉ để nói với tôi chuyện này thôi à?" Vương Tinh ghé sát

người về phía Lâm Hựu Luân: "Chuyện mua máy bay chỉ là thuận miệng nói thôi.

Thực ra tôi chỉ muốn hỏi, cậu thật sự định mời Lâm Thanh Hà ra ngoài đóng phim sau khi cô ấy kết hôn sao?" Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn Vương Tinh: "Sao, ông cũng thấy chuyện này không ổn à?" "Không không, tôi không có ý đó.

Chỉ là sau khi Lâm Thanh Hà kết hôn, thân phận của cô ấy đã khác.

Tài sản của Hình Lý Nguyên tuy không thể so với cậu, nhưng ở Hong Kong cũng là một trong những phú hào có tiếng.

Cậu muốn mời vợ ông ta đóng phim, qua được cửa ải của ông ta không dễ đâu." "Vậy nếu là ông thì ông sẽ làm thế nào?" "Kịch bản nhất định phải hay, tầm vóc của bộ phim nhất định phải rất lớn, như vậy mới dễ thuyết phục đối phương hơn." "Tôi chuẩn bị dùng ba trăm triệu đô la Mỹ để quay bộ phim này, ông thấy đủ chưa?" Vương Tinh đang cầm một ly nước trái cây do tiếp viên hàng không mang đến, nghe thấy lời này của Lâm Hựu Luân, suýt chút nữa đã phun hết cả ngụm nước vừa uống vào miệng ra ngoài. "Tôi không nghe lầm chứ?

Ba trăm triệu đô la Mỹ!" Vương Tinh vốn định nói Hollywood cũng chưa có bộ phim nào đầu tư quá ba trăm triệu đô la Mỹ, nhưng nghĩ lại cách làm việc của Lâm Hựu Luân từ trước đến nay không thể dùng lẽ thường để đo lường, nên cuối cùng đã không nói ra câu đó, nhưng trong lòng lại vô cùng tò mò.

Dùng ba trăm triệu đô la Mỹ để quay một bộ phim, Vương Tinh thật sự rất khó tưởng tượng ra cảnh tượng của một bộ phim như vậy sẽ như thế nào.

Câu hỏi này có lẽ chỉ có một mình Lâm Hựu Luân biết.

Hôn lễ của Lâm Thanh Hà và Hình Lý Nguyên, ngay từ đầu đã

được định sẵn là không hề bình thường.

Thứ nhất, bản thân Lâm Thanh Hà là một trong những nữ minh tinh được quan tâm nhất tại khu vực Hong Kong và Đài Loan.

Thứ hai, hôn lễ này mời rất nhiều ngôi sao và danh nhân giới kinh doanh của hai nơi.

Những người này chỉ cần xuất hiện một mình cũng đủ thu hút sự chú ý của truyền thông, huống chi là tất cả đều tụ tập lại một chỗ.

Mặc dù hôn lễ được tổ chức tại Mỹ, nhưng vẫn có một đội ngũ truyền thông hùng hậu từ Hong Kong và Đài Loan đổ về đây từ trước ngày cưới.

Để ngăn chặn phóng viên chụp trộm cảnh tượng hôn lễ, nhà họ Hình đã không tiếc chi một khoản tiền lớn để trồng một bức tường cây, che khuất tầm nhìn từ bên ngoài.

Dù vậy, bên ngoài cổng nơi tổ chức hôn lễ vẫn tụ tập đông đảo phóng viên, khí thế còn long trọng hơn cả một số lễ trao giải.

Váy cưới mà Lâm Thanh Hà mặc trong hôn lễ là do một nhà thiết kế danh tiếng của Chanel tự tay may, còn chiếc nhẫn kim cương cưới cũng tốn gần năm triệu đô la Hong Kong.

Năm triệu đóa hoa hồng màu sâm panh được trải khắp hiện trường có tổng giá trị bảy triệu đô la Hong Kong.

Chỉ riêng chi phí trong ngày cưới đã lên đến gần hai mươi triệu đô la Hong Kong.

Trong tiệc cưới buổi tối, các đạo diễn Hong Kong từng hợp tác với Lâm Thanh Hà như Từ Khắc, Lưu Trấn Vĩ, Vương Gia Vệ, Vương Tinh, Ngô Vũ Sâm đều lần lượt lộ diện.

Về phía các ngôi sao, Trình Long, Chu Nhuận Phát, Trương Học

Hữu, Lưu Đức Hoa, Trương Quốc Vinh, Lương Triều Vỹ, Lương Gia Huy, Chân Ny, Trương Ngải Gia...

đều có mặt để chúc mừng.

Trong số các danh nhân giới kinh doanh, có con rể cả của vua tàu biển Bao Ngọc Cương, bà Phương Dật Hoa của công ty Thiệu thị, Tằng Hiến Tử của Kim Lợi Lai...

Tối hôm đó, hơn 30 đài truyền hình trên khắp thế giới đã đưa tin về đám cưới của Lâm Thanh Hà và Hình Lý Nguyên cùng một số hình ảnh từ hôn lễ.

Mặc dù tổng chi phí không phải là cao nhất trong số các đám cưới của người nổi tiếng, nhưng xét về sự chuẩn bị, dàn khách mời và sự quan tâm của dư luận, hôn lễ của Lâm Thanh Hà xứng đáng được mệnh danh là "độc nhất vô nhị".

Trong số tất cả các khách mời tham dự hôn lễ, đoàn của Lâm Hựu Luân chắc chắn là những người được truyền thông chú ý nhất.

Cô con gái trong vòng tay của Chung Sở Hồng trở thành tiêu điểm đầu tiên thu hút sự chú ý của truyền thông.

Cô bé tuy mới hơn hai tuổi, nhưng đường nét và khuôn mặt đều thừa hưởng ưu điểm của mẹ.

Đối mặt với ống kính của truyền thông cũng không hề sợ hãi, thậm chí còn có vẻ hơi phấn khích.

Truyền thông hai bên thảm đỏ chụp ảnh không ngớt, nhưng Chung Sở Hồng lại lo lắng ánh đèn flash của máy ảnh sẽ làm chói mắt con gái.

Khi đi về phía sau, hễ thấy phóng viên nào giơ máy ảnh về phía này, cô liền lập tức đưa tay che mặt con gái lại.

Cũng thu hút ống kính truyền thông không kém là Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn.

Một người mặc lễ phục một vai màu xanh lam, tươi mới thanh lịch; một người mặc lễ phục hai dây màu tím, phong thái tuyệt vời.

Điều này làm khó các phóng viên hai bên, vừa muốn chụp thêm vài tấm của Chu Tuệ Mẫn, lại vừa muốn chụp thêm vài tấm của Vương Tổ Hiền, nhất thời khó xử vô cùng.

Còn Lâm Hựu Luân đi ở phía trước nhất, ngược lại lại trở thành người ít được chú ý nhất trong đoàn.

Nguyên nhân là vì anh đeo kính râm, và đối mặt với ống kính phóng viên, anh hoàn toàn không có bất kỳ sự phối hợp nào.

Vừa xuống xe đã đi cùng mẹ thẳng vào trong, không cho phóng viên bất kỳ cơ hội phỏng vấn nào.

Lâm Thanh Hà và Hình Lý Nguyên đứng ở cổng vòm của trang viên để đón khách.

Thấy đoàn của Lâm Hựu Luân đi vào, Lâm Thanh Hà mỉm cười, nhưng trong lòng lại có chút căng thẳng.

Chuyện cô đã đồng ý với Lâm Hựu Luân vẫn chưa nói cho Hình Lý Nguyên biết, cô hơi lo Lâm Hựu Luân sẽ đề cập đến chuyện đó với Hình Lý Nguyên vào lúc này.

Nhưng Lâm Thanh Hà nhanh chóng phát hiện ra, nỗi lo lắng này của mình hoàn toàn là thừa.

Bởi vì sau khi Lâm Hựu Luân và Hình Lý Nguyên gặp nhau, mức độ thân thiết cứ như thể hai người là bạn cũ đã quen biết từ lâu. "Nghe nói anh Hình đã tìm thầy xem mệnh, người đó nói trong mệnh anh nhất định sẽ cưới được một người vợ đẹp như tiên nữ.

Giờ xem ra lời của vị đại sư đó quả nhiên đã ứng nghiệm!" "Ba phần do trời định, bảy phần dựa vào nỗ lực.

Câu này không chỉ nói về sự nghiệp, mà đồng thời cũng có thể dùng để nói về duyên phận, không biết anh Lâm có đồng ý không?" Lời của Hình Lý Nguyên nói rất khéo léo.

Lâm Hựu Luân nghe xong chỉ cười nhạt, không tỏ thái độ gì.

Bên kia, Trần Tuệ Tình nắm tay Lâm Thanh Hà nói: "Thanh Hà, con là em gái nuôi của A Luân, vậy thì bác cũng xem như là nửa bậc trưởng bối của con.

Chương 955

Hôm nay con kết hôn, bác cũng không chuẩn bị quà gì đặc biệt, đôi vòng ngọc này tặng cho con, chúc con và anh Hình mãi mãi ân ái, bạc đầu giai lão." Trần Tuệ Tình nói xong, A Kiệt đi theo sau bà lấy ra một hộp quà từ chiếc cặp công văn mang theo người, mở ra đưa đến trước mặt Lâm Thanh Hà.

Bên trong là một đôi vòng ngọc màu xanh biếc như sắp nhỏ giọt, nhìn vào không thấy bất kỳ tì vết tạp chất nào, chỉ cần nhìn màu sắc cũng biết là vô giá. "Bác ơi, hôm nay bác đến được đã là sự ủng hộ lớn nhất đối với con rồi, sao con có thể nhận món quà quý giá như vậy của bác được chứ?" Lâm Thanh Hà đang định đẩy món đồ ra thì bị Hình Lý Nguyên cản lại. "Thanh Hà, đây là tấm lòng của bác, sao em có thể không nhận được chứ?" "Đúng vậy, Thanh Hà, anh Hình nói không sai đâu.

Nếu con không nhận, bác sẽ giận đấy." Trần Tuệ Tình cố tình nghiêm mặt lại.

Lâm Thanh Hà bất đắc dĩ, đành ra hiệu cho người bạn gái bên cạnh nhận giúp món quà này.

Bên này Trần Tuệ Tình vừa tặng quà xong, A Kiệt lại lấy ra một thứ khác từ cặp công văn.

Lâm Hựu Luân còn chưa kịp mở lời, Lâm Thanh Hà đã nói trước: "A Luân, bác đã tặng quà rồi, em còn tặng đồ cho chị nữa thì thật là khách sáo quá." "Chị Thanh Hà đừng vội kích động.

Món quà này là em thay người khác tặng đến." Lâm Hựu Luân lấy hộp quà từ tay A Kiệt, xoay người đưa đến trước mặt Hình Lý Nguyên. "Anh Hình, đây là câu đối mừng do lão gia Tra tự tay viết

tặng cho vợ chồng anh.

Ông ấy vì sức khỏe không tốt nên không thể đến được, vì vậy đã nhờ tôi mang đồ đến giúp." Nghe nói là câu đối mừng do chính tay Kim Dung viết, Hình Lý Nguyên lập tức trang trọng nhận lấy, và nói rằng sau khi hôn lễ kết thúc nhất định sẽ tự mình gọi điện cho Kim Dung để cảm ơn.

Tặng xong món quà của Kim Dung, Lâm Hựu Luân mới nhìn Lâm Thanh Hà cười nói: "Chị Thanh Hà, em đã chuẩn bị cho chị một món quà đặc biệt.

Nhưng món quà này bây giờ không thể lấy ra được.

Đợi vài ngày nữa vợ chồng anh chị có thời gian, em sẽ hẹn hai người để bàn bạc chi tiết, được không?" Hình Lý Nguyên có chút không hiểu, nhưng Lâm Thanh Hà lập tức đoán ra ý của Lâm Hựu Luân. "Được thôi, lúc đó chúng ta sẽ nói chuyện chi tiết!" Bên Lâm Hựu Luân xong việc, Chung Sở Hồng, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền cũng bước lên, lần lượt tặng quà mừng của mình.

Lâm Thanh Hà còn đặc biệt bế Hồng Hồng lên thơm một cái.

Cô bé cũng rất phối hợp, nhưng lúc đi lại tỏ ra hứng thú với chiếc váy cưới của Lâm Thanh Hà, muốn đưa tay giật một chuỗi hoa châu, may mà bị Chung Sở Hồng giữ lại.

Bị mẹ lườm một cái nghiêm khắc, Hồng Hồng lập tức bĩu môi, sắp khóc đến nơi.

Lâm Hựu Luân vội vàng bế con gái từ tay Chung Sở Hồng, hôn nhẹ lên đôi môi nhỏ của bé, dỗ dành: "Con gái ngoan không khóc, đợi con lớn lên kết hôn, ba sẽ tặng con một bộ váy đẹp như của dì Lâm được không?" Hồng Hồng tuy không hiểu kết hôn là gì, nhưng biết ba nhất định sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của mình, liền nín khóc mỉm cười,

còn ôm mặt Lâm Hựu Luân thơm một cái.

Chung Sở Hồng bế con gái trở lại, lườm Lâm Hựu Luân một cái nói: "Sau này em nhất định phải cho con gái ở cùng anh ít thôi, nếu không sớm muộn gì nó cũng bị anh làm hư mất!" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Dù tôi không chiều nó, bà nội của con bé cũng vẫn sẽ chiều nó thôi, nên cũng như nhau cả!" Chung Sở Hồng bị Lâm Hựu Luân làm cho tức không nói nên lời, bế con gái đi trước.

Chu Tuệ Mẫn đi cùng Trần Tuệ Tình vào sảnh tiệc, cuối cùng chỉ còn lại Vương Tổ Hiền ở bên cạnh Lâm Hựu Luân. "Rốt cuộc anh đã chuẩn bị món quà gì cho chị Thanh Hà mà làm ra vẻ bí ẩn như vậy?" "Anh có thể giữ bí mật trước được không?" Vương Tổ Hiền bĩu môi: "Không nói thì thôi, em cũng không thèm nghe!" Nói xong liền bỏ lại Lâm Hựu Luân một mình, tự đi trước.

Lâm Hựu Luân ở cửa sảnh tiệc lại gặp mấy người quen, mất một lúc mới vào được.

Lúc này các bàn bên cạnh đều đã ngồi kín người.

Nhóm của họ, cộng thêm gia đình ba người của Vương Tinh, đều được xếp ngồi cùng một bàn.

Chỗ ngồi trên bàn đã được đặc biệt chừa sẵn cho Lâm Hựu Luân, ngay giữa Trần Tuệ Tình và Hồng Hồng.

Sự sắp xếp này ít nhất sẽ không khiến Chung Sở Hồng, Chu Tuệ Mẫn hay Vương Tổ Hiền có ý kiến gì.

Lâm Hựu Luân đang định ngồi xuống thì bàn bên cạnh đột nhiên có ba người đứng dậy, đi thẳng về phía này. "Chào anh Lâm!" "Chào anh Lâm!" Từ Khắc, Ngô Vũ Sâm lần lượt bắt tay Lâm Hựu Luân, còn Thi Nam Nguỵ đi cùng thì đến thẳng bên cạnh Chung Sở Hồng, trước tiên chào hỏi những người khác trên bàn, sau đó mới hỏi Chung

Sở Hồng có thể bế Hồng Hồng một lát không. "Chào dì ạ!" Cô bé được Thi Nam Nguỵ bế lên, giọng nói non nớt cất lên.

Thi Nam Nguỵ vui vẻ thơm lên má cô bé một cái, rồi khen ngợi dung mạo của bé: "Đứa trẻ này và cô Hồng đây cứ như là được đúc ra từ một khuôn, lớn lên chắc chắn sẽ là một đại mỹ nhân!" Chung Sở Hồng cười nhạt, ánh mắt nhìn con gái tràn đầy vẻ dịu dàng. "Trông xinh đẹp chưa chắc đã là phúc khí, tôi chỉ hy vọng sau này nó có thể làm một cô gái bình thường là được rồi." Thi Nam Nguỵ đặt cô bé trở lại ghế, cười nói: "Nó là con gái của anh Lâm, cả đời này đã định sẵn sẽ không thể bình thường được." Vì Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đang ngồi ngay bên cạnh, nên Chung Sở Hồng chỉ mỉm cười gật đầu mà không nói gì thêm.

Cùng lúc Thi Nam Nguỵ qua đây chào hỏi, Lâm Hựu Luân và Từ Khắc, Ngô Vũ Sâm đã bắt đầu trò chuyện.

Lâm Hựu Luân hỏi thăm về tình hình phát triển gần đây của Ngô Vũ Sâm ở Mỹ.

Ngô Vũ Sâm mỉm cười trả lời rằng mọi thứ vẫn ổn, vẻ mặt cũng không để lộ ra sơ hở nào.

Nhưng Lâm Hựu Luân biết, thực ra khoảng thời gian này của ông không hề tốt đẹp.

Ngô Vũ Sâm hơn một năm trước đã nhận lời mời của công ty Universal Pictures đến Mỹ để đạo diễn bộ phim 《Chung Cực Tiêu Bá》 do Jean-Claude Van Damme thủ vai chính.

Ban đầu, Ngô Vũ Sâm rất kỳ vọng vào lần hợp tác này, nghĩ rằng với tài năng của mình, cùng với danh tiếng tích lũy được từ nhiều bộ phim ăn khách ở Bắc Mỹ, ông hoàn toàn có thể kiểm soát được bộ phim này.

Nhưng trên thực tế, bộ phim khi quay xong lại khác xa với tưởng tượng của ông.

Mặc dù sau khi bộ phim được công chiếu, tờ Los Angeles Times đã đưa Ngô Vũ Sâm lên trang bìa, và bộ phim cũng bán được hơn 1600 bản sao.

Nhưng để phù hợp với khẩu vị của khán giả Bắc Mỹ, Universal Pictures đã thuê một nhà dựng phim khác để dựng lại bộ phim trước khi ra rạp.

Trong phim tuy cũng có những chú bồ câu trắng bay lượn giữa tiếng thánh ca, nhưng lại thiếu đi cái chất thơ vốn có, mà giống một bộ phim hành động của Jean-Claude Van Damme hơn.

Nói cách khác, bộ phim đầu tiên Ngô Vũ Sâm quay tại Hollywood, ông thậm chí còn không có được quyền dựng phim cuối cùng.

Không phải là công ty Universal không coi trọng Ngô Vũ Sâm, mà là ở Hollywood, quyền cắt dựng cuối cùng của hầu hết các bộ phim thương mại đều nằm trong tay công ty sản xuất.

Đạo diễn chỉ chịu trách nhiệm quay phim, nhưng sản phẩm cuối cùng trình chiếu trước khán giả không nhất định được cắt dựng theo ý của đạo diễn, mọi thứ đều phải xuất phát từ việc chiều lòng thị trường và khán giả.

Những cảnh hành động của Ngô Vũ Sâm trong phim có chút thiếu lửa, nên khi bộ phim ra mắt, để phù hợp với người hâm mộ của Van Damme, công ty Universal đã phải thuê người khác cắt dựng lại.

Vì trong hợp đồng đã ghi rõ điều này, nên Ngô Vũ Sâm cũng đành bất lực.

Trước khi đến chào hỏi Lâm Hựu Luân, Từ Khắc đã hỏi Ngô Vũ Sâm cùng một câu hỏi, nhưng Ngô Vũ Sâm không hạ mình được nên

cứ cố gượng.

Ba người lại trò chuyện thêm một vài chuyện khác, đợi đến khi hôn lễ sắp bắt đầu, Lâm Hựu Luân mới giữ Ngô Vũ Sâm lại một mình. "Đạo diễn Ngô, tối nay nếu không có kế hoạch gì, sau khi hôn lễ này kết thúc, chúng ta có thể tìm một nơi để trò chuyện." Ngô Vũ Sâm trong lòng khẽ động, mơ hồ đoán được mục đích của Lâm Hựu Luân, sau đó trịnh trọng gật đầu.

Theo lời nhắc nhở của người dẫn chương trình hôn lễ, tất cả khách mời còn đang đứng đều trở về chỗ ngồi của mình.

Nhạc hôn lễ vang lên, Lâm Thanh Hà với nụ cười ngọt ngào khoác tay Hình Lý Nguyên, bước dọc theo thảm đỏ lên sân khấu.

Dưới sự chứng kiến của tất cả khách mời tại hiện trường, hai người trao cho nhau nhẫn cưới, chính thức kết thành vợ chồng.

Trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt, cặp đôi tân nhân cúi chào cảm ơn khách mời dưới sân khấu, sau đó lần lượt phát biểu lời cảm ơn.

Toàn bộ nghi thức kéo dài khoảng nửa tiếng, sau khi kết thúc, cô dâu chú rể rời sân khấu để thay trang phục.

Lúc này, không khí bên dưới cũng trở nên thoải mái và náo nhiệt hơn.

Vì hầu hết đều là người quen trong giới, mọi người bắt đầu cầm ly rượu đi mời nhau khắp nơi.

Chương 956

Bàn của Lâm Hựu Luân, Vương Tinh đã sớm cầm ly rượu biến mất không thấy tăm hơi, những người khác thì vẫn ngồi yên tại chỗ.

Cả tiệc cưới, người mà Lâm Hựu Luân cần đi mời rượu không nhiều, nhưng người đến mời anh thì lại không ít.

Hầu hết bạn bè trong giới mà Lâm Thanh Hà mời đến đều có thể nói chuyện vài câu với Lâm Hựu Luân, thế nên anh lại trở thành người bận rộn nhất trong tiệc cưới.

Mọi người lần lượt đến mời rượu, dù mỗi lần Lâm Hựu Luân chỉ uống một ngụm nhỏ, nhưng không thể chịu nổi vì có quá nhiều người.

Cứ uống thế này, lát nữa sẽ không thể nào bàn chuyện với Ngô Vũ Sâm được nữa.

May mà Chung Sở Hồng, Chu Tuệ Mẫn đều là những người phụ nữ tinh ý, còn Vương Tổ Hiền tuy có hơi chậm chạp trong chuyện này, nhưng cũng biết Lâm Hựu Luân tối nay không thể uống nhiều.

Vì vậy, sau khi Lâm Hựu Luân uống vài ly, ba cô gái rất ăn ý bắt đầu thay phiên nhau đỡ rượu cho anh.

Trước mặt Lâm Hựu Luân, đa số khách mời đến mời rượu cũng không yêu cầu Chung Sở Hồng, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền phải uống bao nhiêu, nên họ chỉ nhấp môi một chút là xong.

Đương nhiên, gặp phải những người có quan hệ thân thiết hơn thì lại khác.

Lúc Chu Nhuận Phát đến, Chung Sở Hồng đỡ rượu cho Lâm Hựu Luân, sau đó dưới yêu cầu nhiệt tình của Chu Nhuận Phát, cô đã uống cạn một ly rượu vang đỏ.

Uống xong, Chu Nhuận Phát chào Hồng Hồng, cô bé không những không gọi cha nuôi mà còn tỏ vẻ khó chịu với Chu Nhuận Phát. "Chú là người xấu, không thèm chơi với chú!" Cô bé nói xong liền ôm lấy cổ Chung Sở Hồng, không thèm để ý đến Chu Nhuận Phát nữa, khiến Phát ca rất buồn bực.

Anh phải dỗ dành một lúc lâu, hứa hẹn một đống "điều ước bất bình đẳng" mới làm cô bé hài lòng.

Lúc rời đi, Chu Nhuận Phát nói đùa: "Em có cô con gái thế này, sau này anh không dám bắt em uống rượu trước mặt nó nữa đâu!" "Đây mới là con gái ngoan của mẹ, đúng không?" Chung Sở Hồng bế con gái lên, hôn mạnh lên má con bé một cái, nụ cười hạnh phúc tràn đầy trên mặt khiến Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đứng bên cạnh đều cảm thấy chạnh lòng.

Cả hai bất giác cùng nghĩ, giá mà mình cũng có một đứa con như vậy thì tốt biết mấy.

Sau khi Chu Nhuận Phát đi, Trương Quốc Vinh và Mai Diễm Phương cùng nhau đến.

Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đành cùng đứng dậy đỡ rượu cho Lâm Hựu Luân.

Vương Tổ Hiền thân với Trương Quốc Vinh, Chu Tuệ Mẫn thân với Mai Diễm Phương, cuối cùng dưới yêu cầu của đối phương, họ cũng đều uống cạn ly rượu vang của mình.

Đợi đến khi mọi người gần như đã mời rượu xong một lượt, Hồng Hồng đã ngủ gật trong lòng Chung Sở Hồng.

Lâm Hựu Luân liền sắp xếp người đưa Chung Sở Hồng và con gái về khách sạn nghỉ ngơi.

Sau khi tiễn mẹ con Chung Sở Hồng, Lâm Hựu Luân cũng cầm ly

rượu chuẩn bị đi mời lại các bàn.

Vương Tổ Hiền cũng đi theo.

Vốn dĩ Chu Tuệ Mẫn cũng định đi, nhưng lúc chuẩn bị đứng dậy thì bị Trần Tuệ Tình ngăn lại. "Tiểu Mẫn, đi vệ sinh với mẹ." Chu Tuệ Mẫn biết Trần Tuệ Tình sẽ không vô cớ đưa ra yêu cầu như vậy, nên ngoan ngoãn gật đầu.

Quả nhiên, vừa đến nơi không có người, Trần Tuệ Tình liền nắm lấy tay cô: "Tiểu Mẫn, mẹ có chuyện muốn nói với con." Chu Tuệ Mẫn đột nhiên cảm thấy hơi căng thẳng, vì cô biết sau khi đến Mỹ, Trần Tuệ Tình đã đến thăm Khâu Thục Trân đang dưỡng thai ở San Francisco.

Với sự thông minh của Chu Tuệ Mẫn, cô tự nhiên có thể đoán được chuyện này có thể liên quan đến đứa bé trong bụng Khâu Thục Trân. "Đứa bé trong bụng A Trân đã xác định được giới tính rồi, là con gái!" Lúc Trần Tuệ Tình nói câu này, tâm trạng rất phức tạp.

Một mặt bà luôn muốn có cháu trai, mặt khác lại không hy vọng Khâu Thục Trân sinh con trai, uy hiếp đến địa vị của Chu Tuệ Mẫn.

Cho nên sau khi biết Khâu Thục Trân mang thai con gái, bà vừa có chút tiếc nuối, lại vừa có chút vui mừng. "Tiểu Mẫn, bây giờ trông cậy cả vào con đấy!" Trần Tuệ Tình đặt kỳ vọng rất lớn vào Chu Tuệ Mẫn, điều này khiến cô cảm thấy áp lực nặng nề.

Còn ở phía bên kia của bữa tiệc, Lâm Hựu Luân nhân lúc không có ai xung quanh cũng nói với Vương Tổ Hiền về chuyện này. "Giới tính của đứa bé trong bụng A Trân đã xác định rồi, là một bé gái!" Vương Tổ Hiền đột nhiên nghe được tin này, cả người sững sờ trong giây lát, một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

Khâu Thục Trân không mang thai con trai, mối đe dọa đối với

Vương Tổ Hiền cũng giảm đi rất nhiều.

Vốn dĩ nghe tin này, Vương Tổ Hiền nghĩ mình nên vui mừng, nhưng không hiểu sao trong lòng lại có một cảm giác mất mát nhàn nhạt.

Sau một lúc do dự, Vương Tổ Hiền cuối cùng cũng lấy hết can đảm ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân: "Em muốn dành thời gian đến thăm cô ấy, được không?" "Có cần anh đi cùng không?" "Nếu anh không yên tâm thì em không có ý kiến gì." Dù Vương Tổ Hiền cố tỏ ra không quan tâm, nhưng có thể thấy cô vẫn rất để ý chuyện này.

Lâm Hựu Luân không muốn làm tổn thương cảm xúc nhạy cảm và mong manh của Vương Tổ Hiền trong vấn đề này, anh nhún vai nói: "Vậy em cứ đi một mình đi... cũng hay, A Trân ở một mình cũng buồn chán, em đến có thể nói chuyện với cô ấy." "A Trân đang mang con của anh, anh không lo em sẽ làm gì cô ấy à?" Vương Tổ Hiền nhìn Lâm Hựu Luân, đột nhiên buột miệng nói một câu như vậy.

Lâm Hựu Luân lặng lẽ nhìn Vương Tổ Hiền, ánh mắt tràn đầy sự dịu dàng. "Anh biết em không phải người như vậy!" Vương Tổ Hiền nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân một lúc, đột nhiên che miệng, bật cười thành tiếng. "Biết em không phải người như vậy, sao lúc nãy anh còn căng thẳng thế?" "Anh có căng thẳng à?" Dù có, Lâm Hựu Luân chắc chắn cũng không thừa nhận. "Còn muốn chối?" "Anh nói thật mà!" "Vậy được, tối nay em đến chỗ A Trân, rồi ở lại đó luôn!" Vương Tổ Hiền cố ý dùng lời nói để thử Lâm Hựu Luân, nhưng chiêu này lại không có tác dụng lớn. "Được thôi, chỉ cần A Trân đồng ý giữ em lại, anh không có bất kỳ ý kiến gì." Vương Tổ Hiền chỉ vào Lâm Hựu Luân, "Ha, còn nói mình không thiên vị, bây giờ thì sao?" Lâm Hựu Luân đột nhiên cười gian, "Muốn anh không thiên vị, vậy em cũng sinh cho anh một đứa đi!" Mặt Vương Tổ Hiền đỏ bừng, cô nhìn quanh, xác định không có ai nghe thấy câu nói này rồi mới lườm Lâm

Hựu Luân một cái. "Ai nói muốn sinh con cho anh chứ?" "Vậy sao lúc nãy em còn ghen?" "Người ta có ghen à?" "Không có sao?" Hai người đang đấu khẩu, Vương Tổ Hiền đột nhiên nhìn thấy Ngô Vũ Sâm đứng cách đó không xa, đang do dự có nên đến hay không.

Cô lập tức cất đi vẻ đùa giỡn, ra hiệu bằng mắt về phía đó. "Kìa, người tìm anh đến rồi, em đi trước đây." Vương Tổ Hiền vừa đi, Ngô Vũ Sâm lập tức bước tới. "Anh Lâm, tôi đến rồi." Lâm Hựu Luân gật đầu, ra hiệu cho Ngô Vũ Sâm cùng anh ra ngoài đi dạo.

Hai người cùng nhau ra khỏi sảnh tiệc, đi dọc theo con đường nhỏ bên cạnh vườn hoa. "Chuyện công ty Universal mời anh quay bộ phim đó, tôi cũng biết sơ qua.

Anh cũng nên biết, năm ngoái tôi đã thành lập một công ty điện ảnh ở Hollywood.

Sao nào, có hứng thú đến giúp tôi quay một bộ phim không?" Ngô Vũ Sâm trước khi đến đã đoán được kết quả này.

Lâm Hựu Luân đã mở lời, ông nhất định phải nể mặt, hơn nữa khoảng thời gian này ông cũng không nhận được lời mời nào từ các công ty điện ảnh Hollywood khác, nên đã đồng ý rất nhanh. "Hiện tại tôi có hai kịch bản, một là phim Hollywood thuần túy, đầu tư không lớn, nhưng bộ phim này có thể giúp anh nắm bắt rất tốt nhịp điệu của phim hành động Hollywood; kịch bản còn lại do công ty điện ảnh Đông Phương Hollywood đầu tư, nhưng đó là một bộ phim kể về đề tài châu Âu.

Tôi không dám đảm bảo bộ phim này sẽ giúp anh thích nghi với Hollywood được bao nhiêu, nhưng có thể khẳng định đó là một bộ phim rất hay." Hai lựa chọn đặt ra trước mặt Ngô Vũ Sâm, lập tức khiến ông cảm thấy hơi khó xử.

Theo lý mà nói, ông nên không do dự mà chọn kịch bản đầu tiên,

nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy kịch bản thứ hai mới là điều Lâm Hựu Luân thực sự hy vọng ông chọn.

Cảm giác này rất kỳ lạ, không có lý do gì, nhưng Ngô Vũ Sâm lại quyết định mình nên cược một lần. "Vậy tôi chọn bộ thứ hai...

Đến Mỹ một thời gian mới phát hiện, thực ra vẫn là quay phim ở Hong Kong là hợp với mình nhất." Lâm Hựu Luân hài lòng gật đầu, quay sang nhìn Ngô Vũ Sâm: "Thực ra lúc nhắc đến kịch bản thứ hai, tôi vẫn còn nửa câu chưa nói, đó là sau khi quay xong bộ phim này, Hollywood sẽ chủ động đến thích nghi với anh!

Chương 957

Vì anh đã đưa ra một lựa chọn sáng suốt, nên bây giờ tôi tặng lại anh câu nói này!" "Ra là hai người ở đây!" Lâm Thanh Hà trong bộ lễ phục dạ hội màu đỏ, thướt tha đi về phía Lâm Hựu Luân và Ngô Vũ Sâm đang đứng.

Điều kỳ lạ là không thấy Hình Lý Nguyên bên cạnh cô.

Dường như nhận ra sự nghi hoặc trong mắt Lâm Hựu Luân, Lâm Thanh Hà đến gần liền chủ động giải thích: "Anh ấy còn phải tiếp vài vị khách ở bên trong, nên tôi ra trước." Lâm Hựu Luân gật đầu, nhưng trong lòng cũng đoán được suy nghĩ thật sự của Lâm Thanh Hà.

Chẳng qua là lo anh và Hình Lý Nguyên nói chuyện không hợp, nên đến dò xét trước.

Đôi mắt Lâm Thanh Hà sáng long lanh nhìn Lâm Hựu Luân, "Bây giờ tôi có thể biết món quà đặc biệt của anh là gì chưa?" "Hai vị cứ từ từ nói chuyện, tôi xin phép đi trước!" Ngô Vũ Sâm cảm thấy mình không cần thiết phải ở lại đây nữa nên chuẩn bị rời đi.

Lâm Thanh Hà không ngăn cản, nhưng Lâm Hựu Luân lại gọi ông lại. "Đạo diễn Ngô không cần vội, chuyện này ông cũng có phần." Ngô Vũ Sâm dừng bước, tò mò nhìn về phía này, trong lòng có chút không đoán ra được Lâm Hựu Luân rốt cuộc muốn làm gì. "Chị Thanh Hà chắc cũng đoán ra rồi, tôi chuẩn bị mời chị đóng một bộ phim, và đạo diễn Ngô sẽ chịu trách nhiệm chỉ đạo bộ phim này." Lâm Hựu Luân vừa nói vậy, trên mặt Lâm Thanh Hà và Ngô Vũ Sâm đều lộ ra vẻ đã hiểu, chỉ có điều Lâm Thanh Hà có phần lo lắng hơn, còn Ngô Vũ Sâm thì kinh ngạc nhiều hơn. "Thực ra ngay từ đầu tôi đã rất muốn hỏi anh, tại sao nhất định phải là tôi?" Dù Lâm Thanh Hà cố

gắng để biểu cảm của mình trông thật thoải mái, nhưng sự nghi hoặc ngày càng đậm trong mắt cô đã bán đứng suy nghĩ thật sự của cô.

Lâm Hựu Luân không vội trả lời, mà lại chuyển ánh mắt sang Ngô Vũ Sâm. "Câu hỏi này, đạo diễn Ngô thực ra cũng muốn hỏi đúng không?" Ngô Vũ Sâm cười một cách không tỏ rõ ý kiến, trước mặt Lâm Thanh Hà, ông chắc chắn sẽ không thừa nhận. "Bất luận bộ phim này sau khi công chiếu có gây chấn động đến đâu, tạo ra phản ứng lớn thế nào, chị Thanh Hà cũng sẽ không quay lại đóng phim nữa.

Từ góc độ đầu tư, đây đúng là một thương vụ lỗ vốn.

Nhưng có những bộ phim cần phải quay không phải hoàn toàn vì cân nhắc có thể kiếm tiền hay không, lăng xê những diễn viên này có lợi ích gì cho nhà đầu tư, mà phần nhiều là một sự thôi thúc muốn thể hiện bộ phim này một cách hoàn hảo nhất.

Từ góc độ này, làm phim vừa là một khoản đầu tư thương mại, nhưng lại không thể hoàn toàn coi là một khoản đầu tư thương mại, vì trong hành động này còn tồn tại nhiều yếu tố không chắc chắn, không thể dùng lý trí để đo lường." Lời Lâm Hựu Luân vừa dứt, cách đó không xa đã vang lên một tràng pháo tay.

Hình Lý Nguyên không biết từ lúc nào đã đi đến con đường nhỏ này, và đã nghe không sót một chữ nào những lời Lâm Hựu Luân vừa nói. "Xem ra tôi đến không quá muộn, vẫn chưa bỏ lỡ phần đặc sắc nhất." Hình Lý Nguyên đi tới, lần lượt bắt tay với Lâm Hựu Luân và Ngô Vũ Sâm. "Anh Lâm, những lời anh vừa nói tôi đều đã nghe thấy.

Món quà đặc biệt mà anh nói trước đó, chính là mời Thanh Hà đóng một bộ phim?" Hình Lý Nguyên vừa đến đã nói thẳng với Lâm Hựu Luân, Lâm Thanh Hà đứng bên cạnh lập tức căng thẳng, sợ rằng hai người đàn ông trước mặt đột nhiên xảy ra xung đột gì đó. "Anh Hình nói không sai." Lâm Hựu Luân gật đầu. "Vậy nếu tôi không đồng

ý thì sao?" Giọng điệu của Hình Lý Nguyên đột nhiên thay đổi, khiến không khí cuộc trò chuyện lập tức trở nên căng thẳng. "Tôi có thể hiểu!" Câu trả lời của Lâm Hựu Luân nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người có mặt, trong đó có cả Hình Lý Nguyên. "Tôi biết với thân phận của anh Hình, chắc chắn không hy vọng chị Thanh Hà tiếp tục đóng phim.

Nhưng đối với người hâm mộ của chị Thanh Hà, việc chị ấy cứ thế rời xa màn bạc thực sự rất đáng tiếc.

Chị Thanh Hà những năm qua đúng là đã đóng rất nhiều phim, cũng tạo ra nhiều hình tượng nhân vật kinh điển, nhưng lại chưa để lại một tác phẩm nào thực sự có thể để đời.

Đối với một diễn viên không còn tiếp tục đóng phim nữa, đó có thể là một sự hối tiếc cả đời.

Bây giờ có thể chị Thanh Hà không có cảm giác này, nhưng theo thời gian, cảm giác này sẽ ngày càng mãnh liệt.

Và khi chị muốn bù đắp, thì những năm tháng đẹp nhất và dung mạo xinh đẹp nhất đã không còn nữa." Ngô Vũ Sâm đứng bên cạnh nghe mà gật đầu liên tục, chỉ là chuyện liên quan đến Lâm Thanh Hà và Hình Lý Nguyên, ông không tiện mở lời trực tiếp như Lâm Hựu Luân. "Anh Lâm có chắc chắn đây sẽ là một tác phẩm để đời không?" Hình Lý Nguyên hỏi tiếp.

Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Tác phẩm để đời thì tôi không dám đảm bảo, nhưng tôi có thể nói bộ phim này tuyệt đối có thể để lại cho chị Thanh Hà một cái kết hoàn mỹ hơn bây giờ!" Hình Lý Nguyên không nói gì nữa, mà chăm chú suy ngẫm những lời này của Lâm Hựu Luân. "Thực ra tôi làm vậy cũng có tư tâm.

Vì bộ phim này diễn ra trong một giai đoạn lịch sử rất đặc biệt, bối cảnh liên quan đến cả Hong Kong, Đài Loan và Đại lục, câu

chuyện kéo dài gần 50 năm, kể về bi hoan ly hợp của ba cặp tình nhân khác nhau...

Xuất phát từ suy nghĩ này, tôi cần ba nữ nhân vật chính tham gia bộ phim phải có đặc trưng vùng miền rất rõ rệt: một người Đài Loan, một người Hong Kong và một người Đại lục.

Và khi nhắc đến diễn viên Đài Loan, người đầu tiên mọi người nghĩ đến chính là chị Thanh Hà, đương nhiên chị cũng trở thành lựa chọn số một trong lòng tôi." "Phim như vậy, chắc kinh phí đầu tư không lớn lắm nhỉ?" Từ những thông tin mà Lâm Hựu Luân vừa tiết lộ, đây có vẻ là một bộ phim nghệ thuật, nên Hình Lý Nguyên mới hỏi vậy, và đây cũng chính là điều Ngô Vũ Sâm muốn nói. "Điều đó còn tùy thuộc vào đề tài anh quay, phim nghệ thuật cũng có thể quay đến kinh tâm động phách, thậm chí khiến người ta quên mất đây là một bộ phim nghệ thuật." Khóe miệng Lâm Hựu Luân khẽ nhếch lên, "Bộ phim này, dự kiến kinh phí ban đầu có thể vào khoảng 300 triệu đô la Mỹ!" Giây phút này, xung quanh im lặng đến tột cùng.

Hình Lý Nguyên, Ngô Vũ Sâm, Lâm Thanh Hà thậm chí có thể nghe thấy cả tiếng thở của nhau. 300 triệu đô la Mỹ để quay một bộ phim nghệ thuật, không biết là họ nghe nhầm, hay là Lâm Hựu Luân điên rồi!

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của ba người, Lâm Hựu Luân đã sớm quen.

Thực tế, tất cả những người lần đầu tiên nghe tin này đều có phản ứng tương tự, so ra thì phản ứng của Hình Lý Nguyên, Ngô Vũ Sâm và Lâm Thanh Hà đã được coi là khá bình thường. "Không biết ba vị có từng nghe qua 'sự kiện tàu Thái Bình' xảy ra gần quần đảo Chu Sơn vào năm 1949 không?" Trong ba người, Ngô Vũ Sâm là người phản ứng lại đầu tiên, ông đã đoán được Lâm Hựu Luân muốn quay

cái gì. "Hình như nghe nói là một vụ đắm tàu rất lớn, chết hơn 900 người!" Lâm Thanh Hà sinh ra ở Đài Loan, mơ hồ có nghe qua chuyện này, nhưng không hiểu rõ tình hình chi tiết.

Hình Lý Nguyên cũng không biết nhiều về chuyện này, đành nhìn về phía Lâm Hựu Luân, hy vọng anh có thể giải thích. "Để tôi nói đi." Ngô Vũ Sâm ho khan một tiếng, "Vụ tai nạn hàng hải nổi tiếng này xảy ra vào cuối thời kỳ nội chiến Quốc-Cộng.

Khi đó quân đội Quốc Dân Đảng đã cầm chắc thất bại, một lượng lớn người tị nạn vội vã chạy trốn khỏi châu Âu đại lục.

Những người này dùng vàng để đổi lấy vé tàu, hoặc dựa vào quan hệ, chen chúc lên con tàu Thái Bình đã chật cứng khách.

Cuối cùng, con tàu này vì chở quá tải rồi lại đi vào ban đêm, đã va chạm với một tàu chở hàng khác giữa đường, cả hai tàu cùng chìm.

Những người rơi xuống nước vì thời tiết lạnh giá lúc đó mà chết cóng hoặc chết đuối.

Trên tàu có hơn 900 người thiệt mạng, cuối cùng chỉ có 38 người được một quân hạm Úc đi ngang qua cứu sống.

Trong số những người thiệt mạng không thiếu những người giàu có và nổi tiếng, nhưng vì xảy ra vào thời đại đặc biệt đó, nên sau này dù ở Đại lục hay Đài Loan, người biết đến chuyện này cũng rất hạn chế." Ngô Vũ Sâm nói xong, Lâm Hựu Luân lại bổ sung. "Đại lục có một cuốn tiểu thuyết tên là 《Trích tiên ký》, cha mẹ của nữ chính đã gặp nạn trong 'sự kiện tàu Thái Bình'.

Đây có lẽ là cuốn tiểu thuyết tiếng Trung duy nhất mà tôi biết có đề cập đến 'sự kiện tàu Thái Bình', và cũng chỉ là nhắc qua...

Sau này, cuốn tiểu thuyết này được đạo diễn Tạ Tấn của Đại lục chuyển thể thành phim 《Quý tộc cuối cùng》.

Có thể chị Thanh Hà không biết, ban đầu đạo diễn Tạ Tấn muốn mời chị đảm nhận vai nữ chính, sau này vì tình hình chính trị ở Đại lục đột ngột thay đổi nên ông mới phải từ bỏ ý định này." Lâm Thanh Hà có chút bất ngờ che miệng, không ngờ mình lại có "duyên phận" như vậy với tàu Thái Bình.

Trong ánh mắt kinh ngạc đến tột độ của những người khác, Lâm Hựu Luân từ tốn nói ra ý tưởng của mình. "Tôi chuẩn bị dùng phương thức kết hợp kỹ xảo máy tính và quay thực tế, để tái hiện toàn bộ quá trình chìm của tàu Thái Bình.

Vì vậy, nói một cách chính xác, đây không phải là một bộ phim nghệ thuật, mà là một bộ phim thảm họa!" Trong ba người, người kinh ngạc nhất chính là Hình Lý Nguyên. 300 triệu đô la Mỹ gần bằng một nửa gia tài của ông, lại chỉ dùng để quay một bộ phim, chuyện này nếu không phải tận tai nghe thấy, ông căn bản không dám nghĩ tới.

Chương 958

Mặc dù kế hoạch của Lâm Hựu Luân rất hoành tráng, nhưng trong lòng Hình Lý Nguyên vẫn không khỏi nghi ngờ, những bộ phim như 《Godzilla》, 《Công viên kỷ Jura》 cũng không tốn chi phí sản xuất cao như vậy, quay 《Thái Bình Luân》 thật sự cần đến ba trăm triệu đô la Mỹ sao? "Hai cái này không giống nhau.

Phim thuần kỹ xảo vì tạo ra những cảnh tượng không tồn tại trong thế giới thực, khán giả sẽ chỉ quan tâm hiệu quả cuối cùng trên màn ảnh có mới lạ hay không, mà không quá khắt khe về tính chân thực của những thứ đó.

Hoặc nói cách khác, dù kỹ xảo của anh có làm tốt đến đâu, khán giả cũng sẽ không thực sự coi chúng là thật.

Nhưng loại phim thảm họa chuyển thể từ sự kiện có thật này thì khác, nếu xử lý hình ảnh không tốt, mọi người sẽ cảm thấy rất giả.

Vì vậy độ khó và chi phí sản xuất loại phim này vượt xa những bộ phim mà mọi người quen thuộc như 《Godzilla》, 《Công viên kỷ Jura》.

Thậm chí để theo đuổi sự chân thực tối đa, nhiều phân cảnh trong phim sẽ phải quay thực tế, như vậy nhân lực vật lực đầu tư vào sẽ vô cùng lớn!" Lời giải thích này của Lâm Hựu Luân đã xóa tan nghi ngờ cuối cùng của Hình Lý Nguyên.

Ông nhìn Lâm Thanh Hà một cái, ý là để cô tự quyết định.

Lúc này Lâm Thanh Hà cũng có một dự cảm, nếu mình bỏ lỡ cơ hội này, có thể sẽ hối hận cả đời.

Sau khi chính thức nhận lời mời của Lâm Hựu Luân, Lâm Thanh

Hà và Hình Lý Nguyên quay trở lại sảnh tiệc, vì ở đó còn rất nhiều khách cần họ tiếp đón, còn Lâm Hựu Luân và Ngô Vũ Sâm thì tiếp tục đi dạo trên con đường nhỏ đó. "Anh Lâm, với những cảnh kỹ xảo hoành tráng như của 《Thái Bình Luân》, tôi hơi lo mình không thể kiểm soát được." Ngô Vũ Sâm hiểu rõ kế hoạch của Lâm Hựu Luân hơn ai hết, nên mới có nỗi lo này.

Lâm Hựu Luân đã sớm chuẩn bị cho việc này: "Vì vậy tôi sẽ tìm cho ông một người trợ giúp, ông chỉ cần phụ trách phần kịch bản, phần kỹ xảo cứ giao cho người đó là được." Việc Lâm Thanh Hà kết hôn trở thành chủ đề nóng hổi trong dư luận.

Tin tức về đám cưới xa hoa này còn chưa kịp lắng xuống trên các mặt báo của Hong Kong và Đài Loan, thì một tin tức chấn động khác lại từ Mỹ truyền về.

Lâm Thanh Hà vào ngày thứ hai sau đám cưới đã thông qua một người bạn tiết lộ với truyền thông rằng, sau khi kết hôn cô sẽ hoàn toàn từ giã làng giải trí để chuyên tâm chăm sóc chồng con, nhưng trước đó, cô sẽ quay một bộ phim cuối cùng.

Việc Lâm Thanh Hà sẽ giải nghệ sau khi kết hôn không nằm ngoài dự đoán của nhiều người.

Thậm chí từ khi tin tức cô sắp kết hôn được lan truyền, người hâm mộ ở khắp nơi đã bắt đầu chuẩn bị các hoạt động kỷ niệm chia tay cô.

Vì vậy, phản ứng đối với tin tức này cũng không quá kịch liệt, ngược lại mọi người đều rất quan tâm, Lâm Thanh Hà rốt cuộc sẽ dùng một bộ phim như thế nào để đặt dấu chấm hết cho sự nghiệp diễn xuất của mình.

Về thông tin chi tiết của bộ phim đó, người bạn của Lâm Thanh Hà cũng không biết nhiều, chỉ nói rằng bộ phim từ đề tài, kịch bản

đến kinh phí đầu tư đều khiến Lâm Thanh Hà vô cùng hài lòng, sau khi công chiếu nhất định sẽ cho tất cả người hâm mộ một câu trả lời thỏa đáng.

Dù Lâm Thanh Hà có ý che giấu thêm thông tin về 《Thái Bình Luân》, phía Lâm Hựu Luân cũng rất hợp tác không công bố ra bên ngoài, nhưng sự thần thông quảng đại của truyền thông Hong Kong lại một lần nữa được thể hiện.

Họ dựa vào việc Lâm Hựu Luân đã phủ nhận tin Lâm Thanh Hà sắp giải nghệ nửa năm trước, từ đó suy luận ra rằng tác phẩm chia tay của Lâm Thanh Hà là do Lâm Hựu Luân đầu tư sản xuất.

Nhất thời, tin đồn về bộ phim này nổi lên khắp nơi, nhưng đa số mọi người đều tin rằng bộ phim này sẽ có liên quan đến Hollywood.

Tại một bãi biển tư nhân ở California, Mỹ, Khâu Thục Trân với chiếc bụng bầu hơn 5 tháng đang nằm trên ghế tắm nắng.

Lâm Hựu Luân áp tai vào bụng cô, cố gắng nghe ngóng động tĩnh của sinh linh bé nhỏ bên trong. "Được rồi, có người đến kìa!" Khâu Thục Trân khẽ vỗ vào đầu Lâm Hựu Luân, hất cằm về phía sau anh.

Lâm Hựu Luân quay đầu lại, Lucas đang bước chân sâu chân cạn trên cát, chẳng mấy chốc đã đến trước mặt anh.

Hai người ôm nhau một cái, sau đó Lâm Hựu Luân mời Lucas ngồi xuống và lấy ra sâm panh đã được ướp lạnh. "Hai người nói chuyện đi, em hơi buồn ngủ rồi, về nghỉ trước đây!" Khâu Thục Trân được một bảo mẫu da đen dìu đứng dậy khỏi ghế, vẫy tay chào hai người.

Nhìn bóng lưng cô rời đi, Lucas không khỏi tiếc nuối thở dài. "Tiếc là tôi đã làm cha đỡ đầu cho một đứa con của cậu rồi, nếu không thì đã đặt trước rồi!" Lâm Hựu Luân uống một ngụm rượu, đặt ly xuống rồi tò mò hỏi: "Ông thích làm cha đỡ đầu đến thế à?"

"Đương nhiên, tôi đặc biệt thích trẻ con, dĩ nhiên chỉ giới hạn trước sáu tuổi thôi, sau đó chúng nó đại diện cho vô vàn phiền phức." Lucas bĩu môi, "À phải rồi, là con trai hay con gái?" "Con gái." "Vậy chắc cậu thất vọng lắm nhỉ?" "Tại sao ông lại nói vậy?" "Người châu Á không phải đều thích sinh con trai sao?

Con trai trong văn hóa của các cậu có ý nghĩa nối dõi tông đường, còn con gái thì không có tác dụng đó." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Đối với một số người có thể sẽ rất để ý chuyện này, nhưng đối với tôi thì không sao cả.

So ra thì thực ra tôi thích con gái hơn, chỉ là mẹ tôi hy vọng tôi có một đứa con trai hơn." Lucas uống một ngụm rượu rồi nói: "Steven cũng thích con gái, có lẽ cậu có thể cân nhắc để ông ấy làm cha đỡ đầu cho đứa bé này." "Đến lúc đó rồi tính." Lâm Hựu Luân đặt ly rượu xuống, "Gặp người tài xế xe tải kia nói chuyện thế nào rồi, ông ta có đồng ý với điều kiện tôi đưa ra không?" "Tài xế xe tải?" Lucas hơi sững người, rồi lập tức hiểu ra Lâm Hựu Luân đang nói về ai, sau đó cười nói: "Tôi thích cái cách cậu gọi ông ta đấy, tính khí của Chiêm Mỗ Tư - Tạp Mai Long đúng là khó chấp nhận như nhiều tài xế xe tải vậy." Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Chỉ cần ông ta có thể quay được phim hay, những khuyết điểm đó đều có thể được người khác chịu đựng, không phải sao?" "Có lẽ vậy." Lucas gật đầu, rồi mới kể cho Lâm Hựu Luân nghe về cuộc gặp của ông với Chiêm Mỗ Tư - Tạp Mai Long. "Ban đầu tôi nói với ông ta, hy vọng ông ta có thể giúp một đạo diễn châu Á phụ trách phần kỹ xảo điện ảnh, cậu đoán kết quả thế nào?" "Ông ta không do dự từ chối, sau đó điều này khiến ông cảm thấy rất khó chịu.

Dù sao hai người cũng là người quen đã hợp tác mấy lần, ông ta làm vậy quá không nể mặt ông...

Tôi nói đúng không?" Lucas trợn tròn mắt, như thể sắp nhảy ra

khỏi hốc mắt. "Sao cậu biết?" "Tôi đoán." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Lucas im lặng một lúc lâu.

Cuộc gặp của ông và Chiêm Mỗ Tư - Tạp Mai Long đúng là như lời Lâm Hựu Luân nói, ban đầu diễn ra không hề vui vẻ.

Hai bộ phim 《Kẻ hủy diệt》 làm nên tên tuổi của Chiêm Mỗ Tư - Tạp Mai Long, phần kỹ xảo đều do công ty Industrial Light & Magic của Lucas phụ trách sản xuất, hai bên cũng có thể coi là bạn cũ.

Lucas vốn nghĩ rằng dù Chiêm Mỗ Tư - Tạp Mai Long không đồng ý, cũng sẽ tìm một lý do khéo léo hơn, ai ngờ gã này lại bỏ qua cả chút khách sáo đó, từ chối thẳng thừng đề nghị của ông. "Tôi sẽ không giúp bất kỳ ai làm phim, tôi làm việc cho chính mình!" Lucas bắt chước giọng điệu của Chiêm Mỗ Tư - Tạp Mai Long, lặp lại câu trả lời của ông ta lúc đó. "Vậy sau đó thì sao, ông đã thuyết phục ông ta thế nào?" "Lúc đó tôi rất tức giận, gần như không muốn nói chuyện với ông ta về vấn đề này nữa.

Nhưng ông ta lại chủ động hỏi tôi về một số chuyện của công ty Đông Phương Mộng Công Hán, và hỏi tôi rất nhiều về tình hình của cậu." "Về tôi?" Lâm Hựu Luân có chút bất ngờ chỉ vào mình, không hiểu từ lúc nào mình lại được một đạo diễn Mỹ tầm cỡ như Chiêm Mỗ Tư - Tạp Mai Long chào đón như vậy.

Sau một hồi giải thích của Lucas, Lâm Hựu Luân mới phát hiện mình đã nghĩ nhiều. "Ông ta chủ yếu hỏi về thực lực tài chính của cậu thế nào.

Tôi nói với ông ta, cậu hỗ trợ xưởng phim Pixar làm phim hoạt hình 3D, đến nay xưởng phim đó vẫn chưa có tác phẩm chính thức nào ra mắt, nhưng cậu đã đầu tư vào đó không dưới một trăm triệu đô la Mỹ, và còn chuẩn bị tiếp tục đầu tư..." Lúc này Lâm Hựu Luân ngắt lời Lucas. "Chỉnh lại một chút, xưởng phim Pixar sắp có một bộ

phim hoạt hình 3D ra mắt rồi, tôi sắp có thể chứng minh cho ông thấy, số tiền tôi đầu tư vào đó những năm qua đều xứng đáng, mùa thu hoạch sắp đến rồi!" "Nhưng dù sao thì bây giờ, bộ phim đó vẫn chưa ra mắt phải không?

Bao gồm cả tôi và những người khác, đều chỉ thấy cậu không ngừng đổ tiền vào đó.

Và đây chính là lý do Chiêm Mỗ Tư - Tạp Mai Long rất hứng thú với cậu, vì ông ta đang có một ý tưởng phim rất hoành tráng, kinh phí khởi điểm đã trên 200 triệu đô la Mỹ.

Ông ta đã tìm đến Universal, tìm đến Paramount, tìm đến 20th Century Fox, tất cả các công ty điện ảnh này đều từ chối ông ta với lý do kinh phí quá lớn." Lucas nói đến đây, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng hiểu ra, Chiêm Mỗ Tư - Tạp Mai Long cảm thấy mình là một gã khờ lắm tiền, và ông ta đang thiếu một kẻ chi tiền oan uổng như vậy để trả cho bộ phim của mình, nên đã nghĩ đến anh. "Tạp Mai Long vì chuyện này mà sắp sụp đổ rồi, và cậu bây giờ chính là cứu tinh của ông ta.

Chỉ cần cậu đồng ý đầu tư cho ông ta, ông ta sẽ đồng ý phụ trách sản xuất kỹ xảo cho bộ phim mà cậu nói...

À phải rồi, tôi còn chưa hỏi cậu, bộ phim của cậu rốt cuộc là đề tài gì, tại sao nhất định phải tìm Tạp Mai Long làm kỹ xảo?

Gã này nổi tiếng là không đáng tin, vượt ngân sách có thể nói là tai tiếng lẫy lừng!" "Một bộ phim về thảm họa hàng hải, tôi cần Tạp Mai Long phụ trách sản xuất cảnh hai con tàu va chạm và chìm.

Ở Hollywood, chắc không ai nhiệt huyết với chuyện này hơn ông ta!" Sau khi Lâm Hựu Luân nói ra câu trả lời, Lucas nửa ngày không nói nên lời. "Cậu chắc chứ?" "Đương nhiên, bộ phim này tôi chuẩn bị quay thành tiêu chuẩn kỹ thuật cho phim thảm họa châu Á, kế hoạch

đầu tư 200 triệu đô la Mỹ." Lâm Hựu Luân tưởng rằng sau khi mình nói ra những lời này, Lucas nhất định sẽ nói anh điên rồi, nhưng thực tế Lucas không làm vậy, thậm chí biểu cảm kinh ngạc trên mặt ông cũng có chút không đúng.

Lucas nuốt nước bọt một cách khó khăn, mắt không chớp nhìn Lâm Hựu Luân. "Cậu có biết không?

Tạp Mai Long cũng muốn quay một bộ phim thảm họa hàng hải, ý tưởng của hai người đụng hàng rồi!" "Tạp Mai Long cũng muốn quay phim thảm họa hàng hải?" Trong đầu Lâm Hựu Luân lóe lên hình ảnh một bộ phim, trong lòng chỉ cảm thấy chuyện này thật quá trùng hợp.

Chương 959

"Xem ra hai người các cậu cùng hứng thú với nhau không phải là không có lý do, vì cả hai đều là những gã điên!

Những gã điên chính hiệu!" Lucas nhấn mạnh với giọng điệu lớn.

Lâm Hựu Luân không để ý đến lời đánh giá của Lucas về mình, mà tiếp tục hỏi: "Ông ta muốn quay cái gì?" "Tàu Titanic, cậu chắc đã nghe nói về con tàu này rồi chứ?

Con tàu chở khách lớn nhất thời đó, chìm vào năm 1912 trong chuyến đi đầu tiên sau khi va phải tảng băng trôi, tổng cộng gây ra cái chết của hơn 1500 người.

Gã Tạp Mai Long này muốn đưa toàn bộ quá trình chìm của con tàu lên màn ảnh.

Mặc dù ông ta nói cần 200 triệu đô la Mỹ, nhưng tôi dám cược là 200 triệu đô la Mỹ cuối cùng chắc chắn sẽ bị ông ta tiêu vượt!" Dù Lucas cảm thấy ý tưởng này của Tạp Mai Long có chút khoa trương, nhưng không thể không thừa nhận gã này thật sự rất có trí tưởng tượng.

Người bình thường nghe kế hoạch này đều sẽ cảm thấy kinh ngạc, nhưng phản ứng của Lâm Hựu Luân lại không phải vậy.

Biểu cảm của anh lúc này, giống như đã biết trước chuyện này vậy. "Đừng nói với tôi, cậu cũng muốn quay tàu Titanic nhé?" "Đương nhiên không phải, tôi muốn quay một vụ tai nạn hàng hải xảy ra ở vùng biển gần châu Âu vào năm 1949, số người thương vong hơn 900, nhưng con tàu gặp nạn không lớn bằng tàu Titanic." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Lucas thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đề tài cũng giống nhau, vậy thì ông thật sự phải nghi ngờ Lâm Hựu Luân và Tạp Mai Long đã có tiếp xúc từ trước. "Cùng thể loại phim, tôi nghĩ Tạp Mai Long sẽ càng vui lòng giúp cậu hơn, thậm chí hai bộ phim có thể quay cùng nhau, như vậy có lẽ còn có thể tiết kiệm được một khoản chi phí.

Đương nhiên tôi chỉ nói là có lẽ, phải biết gã Tạp Mai Long này chưa bao giờ giúp nhà sản xuất tiết kiệm tiền, ông ta sẽ nghĩ đủ mọi cách để tiêu hết toàn bộ ngân sách cậu đưa ra...

Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là cậu đồng ý đầu tư cho bộ phim của ông ta." "Không phải tôi, mà là chúng ta!" Câu nói này của Lâm Hựu Luân khiến Lucas, người đang chuẩn bị uống sâm panh, phải khựng lại.

Ông ta đặt ly rượu xuống, nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ vô cùng khó hiểu. "Đông Phương Mộng Công Hán thành lập đến nay, tôi biết anh và Steven đều có kế hoạch làm phim riêng, nhưng anh không thấy rằng điều chúng ta cần nhất bây giờ thực ra là một bộ phim có thể khiến tất cả mọi người phải ngoái nhìn sao?" Lucas lập tức lắc đầu, "Thực ra chúng ta vẫn có thể cân nhắc hợp tác với công ty Universal để quay 《Công viên kỷ Jura 2》, không nhất thiết phải chọn bộ phim này của Cameron.

Tôi thừa nhận ông ta là một đạo diễn rất tài năng, nhưng ông ta cũng có thể sẽ kéo chúng ta xuống vực sâu!" Thấy Lucas không mấy mặn mà với chuyện này, Lâm Hựu Luân đành phải nhấn mạnh: "Phần tiếp theo thì mãi mãi cũng chỉ là phần tiếp theo, muốn đứng vững hoàn toàn ở Hollywood, chúng ta cần một bộ phim chưa từng có!" "Anh cho rằng 《Titanic》 có thể trở thành một bộ phim như vậy?" "Tôi không chắc, nhưng tôi cho rằng lần mạo hiểm này rất đáng!" Lucas liếc nhìn Lâm Hựu Luân một cái, "Tôi phát hiện ra đánh giá vừa rồi của tôi về anh không hề quá đáng chút nào, anh và gã tài xế xe tải kia đều là

những kẻ điên!" Lâm Hựu Luân nâng ly rượu về phía Lucas, cười nói: "Vậy chúng ta có nên cạn một ly vì những kẻ điên không?" "Ly rượu này anh cứ giữ lại uống với Cameron đi!

Trước đó, tôi muốn nghe suy nghĩ thực sự của anh." Tuy Lucas cảm thấy ý tưởng của Lâm Hựu Luân rất điên rồ, nhưng ông không cho rằng Lâm Hựu Luân lại không đáng tin cậy như Cameron.

Lâm Hựu Luân làm vậy chắc chắn là có lý do. "Ban đầu tìm Cameron đến giúp làm cảnh kỹ xảo cho 《Thái Bình Luân》, mục đích của tôi là cố gắng làm cho những cảnh tai nạn này thật hoành tráng, dùng nó làm điểm nhấn phòng vé.

Nhưng nếu Đông Phương Mộng Công Hán đầu tư vào 《Titanic》, vậy thì kế hoạch ban đầu của tôi có thể thay đổi một chút.

Cảnh quay của 《Thái Bình Luân》 không cần làm quá lớn, chỉ cần cố gắng tạo sự chân thực và chấn động là được, vốn dĩ bộ phim này cũng thiên về thể loại nghệ thuật nhiều hơn.

Lợi ích của việc này là Cameron có thể tích lũy kinh nghiệm qua bộ phim này trước, sau đó áp dụng vào việc quay 《Titanic》.

Đồng thời chúng ta cũng có thể dùng 《Thái Bình Luân》 để thử nghiệm phản ứng của thị trường, sau đó mới quyết định quy mô đầu tư cho 《Titanic》… Đây là kế hoạch hiện tại của tôi, anh thấy thế nào?" Lucas suy nghĩ một lúc, cảm thấy kế hoạch của Lâm Hựu Luân có tính khả thi rất cao, mấu chốt là anh đã giảm rủi ro đầu tư xuống mức thấp nhất, bản thân ông thực sự không có lý do gì để từ chối. "Vậy chuyện thuyết phục Steven sẽ giao cho anh nhé?" Lâm Hựu Luân vốn định để Lucas đi nói chuyện này với Spielberg, dù sao lần này cũng là đầu tư dưới danh nghĩa của 《Đông Phương Mộng Công Hán》, nhưng Lucas lại đề nghị Lâm Hựu Luân tự mình làm việc này.

"Steven chắc sẽ không phản đối kế hoạch này đâu.

Sau khi 《Schindler's List》 công chiếu, cả người ông ấy đã hoàn toàn rảnh rỗi.

Anh đến tìm ông ấy lúc này, vừa hay có thể bàn bạc về bộ phim châu Á mà hai người đã đạt được đồng thuận sơ bộ." Lucas nhắc nhở như vậy, Lâm Hựu Luân mới nhớ ra, kịch bản của 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 mà Nghiêm Ca Lệnh viết đã giao đến tay anh, cũng đến lúc nên đi gặp Spielberg để bàn về các vấn đề liên quan đến bộ phim này rồi. "Tôi có thể giúp hai người hẹn thời gian, nhưng trước đó, e là anh vẫn phải gặp Cameron trước để xác nhận lại các vấn đề liên quan." Chuyện này dù Lucas không nói, Lâm Hựu Luân cũng sẽ chủ động đề xuất, vì vậy anh liền đồng ý. —— Chiều tối ngày hôm sau, tại một quán cà phê trong khách sạn ở Los Angeles, Lâm Hựu Luân đã gặp được James Cameron.

Cái mũi to đặc trưng và ánh mắt đầy tham vọng của gã này có thể để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc cho người khác ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Sau khi ôm Lâm Hựu Luân, Cameron liền chuyển ánh mắt sang Ngô Vũ Sâm đang tỏ ra rất yên tĩnh ở bên cạnh. "Vị này chắc hẳn là cộng sự tương lai của tôi rồi?

Rất vui được gặp ông!" Cameron chủ động đưa tay ra với Ngô Vũ Sâm.

Trước đó, ông ta đã biết được phần lớn thông tin về bộ phim 《Thái Bình Luân》 từ Lucas, và cũng nhận ra thân phận của Ngô Vũ Sâm ngay lập tức. "Tôi đã xem rất nhiều phim của ông, đặc biệt là kỹ xảo trong 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 đã từng cho tôi không ít cảm hứng!" Ngô Vũ Sâm mỉm cười kín đáo, trong lòng lại không coi lời của Cameron là thật, cho rằng đó chỉ là những lời khách sáo khi mới

gặp mặt.

Nhưng Lâm Hựu Luân lại biết lời này của Cameron có lẽ là thật lòng, vì gã này bẩm sinh đã mang sự thẳng thắn cố hữu của dân kỹ thuật, nói khó nghe một chút thì gã này căn bản không biết khách sáo với người khác.

Ngô Vũ Sâm đến Mỹ lâu như vậy, đương nhiên cũng nghe qua một số lời đồn về Cameron, nhưng chưa có cảm nhận trực quan.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó Cameron đã khiến ông được tự mình trải nghiệm một lần.

Hai bên vừa mới ngồi xuống, Cameron đã rất không khách khí mà bàn luận với Lâm Hựu Luân về quan điểm của mình đối với bộ phim 《Thái Bình Luân》. "Tôi đã tra một số tài liệu về tàu Thái Bình, con tàu đó do quân đội Mỹ thiết kế và chế tạo, là một loại tàu vận tải chỉ dùng cho các tuyến đường ngắn.

Trong Thế chiến thứ hai, nhiệm vụ chính của loại tàu này là bổ sung vật tư sinh hoạt cần thiết cho hậu phương châu Âu.

Để cắt đứt đường tiếp tế, Nhật Bản thường tập trung hỏa lực đánh chìm loại tàu này, vì vậy quân đội Mỹ đã cố ý thiết kế thân tàu nhẹ và mỏng để tăng tốc độ di chuyển.

Đó cũng là lý do nó chìm nhanh chóng sau khi va chạm với tàu khác… Tôi rất tiếc cho những người thiệt mạng trong thảm họa hàng hải đó, nhưng nếu chỉ xét từ góc độ làm phim, tôi cho rằng giá trị quay của 《Thái Bình Luân》 thua xa 《Titanic》.

Thể tích của hai con tàu hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Sau khi va chạm với một con tàu khác, tàu Thái Bình đã chìm hoàn toàn trong thời gian rất ngắn.

Trong khi đó, từ lúc va vào tảng băng trôi cho đến khi chìm, tàu

Titanic mất gần một tiếng đồng hồ.

Đầu tiên là thân tàu nghiêng, sau đó một đầu chìm xuống nước, rồi đầu kia do không chịu nổi trọng lượng mà gãy đôi, con tàu gãy làm hai đoạn rồi mới từ từ chìm xuống nước.

Toàn bộ quá trình đó cung cấp quá nhiều khả năng cho việc quay phim, còn tàu Thái Bình thì không thể thể hiện được những điều đó.

Cả quá trình chìm tàu dù có làm chân thực đến đâu, nhiều nhất cũng chỉ dùng hơn mười phút cảnh quay là có thể thể hiện trọn vẹn, về mặt thị giác không thể nào tạo ra cú sốc lớn nhất cho khán giả!" Cameron thao thao bất tuyệt, còn Lâm Hựu Luân và Ngô Vũ Sâm hoàn toàn trở thành khán giả của ông ta. "Hơn nữa, xét từ góc độ thị trường, bất kỳ bộ phim nào có vốn đầu tư trên 50 triệu đô la Mỹ đều không thể thu hồi vốn chỉ từ khu vực châu Á.

Vì vậy, các bộ phim kinh phí lớn vẫn phải phụ thuộc nhiều hơn vào thị trường Bắc Mỹ.

Anh Lâm thành lập Đông Phương Mộng Công Hán ở Mỹ, đạo diễn Ngô ông chọn đến Mỹ phát triển, nên tôi tin rằng hai vị sẽ không có ý kiến gì về điểm này.

Về phương diện này, 《Titanic》 có ưu thế hơn 《Thái Bình Luân》.

Còn vấn đề của 《Thái Bình Luân》, vừa rồi tôi cũng đã phân tích, vì kỹ xảo không thể tạo ra tác động tối đa đến thị giác của khán giả, đề tài lại không phải là câu chuyện mà khán giả Bắc Mỹ dễ dàng tiếp nhận.

Nếu bộ phim này đầu tư 200 triệu đô la Mỹ, kết quả cuối cùng tôi không dám nói chắc chắn sẽ lỗ vốn, nhưng muốn thành công lớn để thu hồi vốn chắc chắn sẽ không ít khó khăn." Ngô Vũ Sâm vốn định

phản bác vài câu, vì tuy cảnh kỹ xảo của 《Thái Bình Luân》 không thể làm hoành tráng hùng vĩ như 《Titanic》, nhưng đề tài câu chuyện này lại rất có ý nghĩa đối với khu vực Hoa ngữ.

Nhưng Cameron đã phân tích thẳng thừng về viễn cảnh thị trường của bộ phim như vậy, ông cũng không còn gì để nói.

Tuy Lâm Hựu Luân gia tài kếch xù, nhưng 200 triệu đô la Mỹ đối với anh cũng không phải là con số nhỏ, mà theo cách nói của James Cameron, bộ phim này muốn thu hồi vốn thật sự rất khó.

Chương 960

Cameron nói vậy không phải thực sự nghĩ cho Lâm Hựu Luân, mà là ông ta cảm thấy nếu có thể thuyết phục Lâm Hựu Luân hủy bỏ việc quay 《Thái Bình Luân》, thì 《Titanic》 sẽ có thể giành được ngân sách quay phim nhiều hơn.

Đối với người như Cameron, ngân sách quay phim không bao giờ là thừa. "Yêu cầu duy nhất của tôi là quay những cảnh kỹ xảo trong 《Thái Bình Luân》 một cách chân thực và đáng tin cậy.

Về việc đầu tư bao nhiêu vốn, quay thành cảnh lớn đến đâu, những điều này ngài James có thể bàn bạc với đạo diễn Ngô để thực hiện… Tôi định mời ngài Cameron đảm nhận vai trò giám chế của 《Thái Bình Luân》, việc này chắc không có vấn đề gì chứ?" Mặc dù không thuyết phục được Lâm Hựu Luân, nhưng Cameron cũng không có ý kiến gì về sự sắp xếp của anh. "Đúng rồi, còn một chuyện nữa, Lucas chắc vẫn chưa nói rõ với ngài James, đó là Đông Phương Mộng Công Hán sẽ dựa vào cảnh kỹ xảo trong 《Thái Bình Luân》 để quyết định mức đầu tư cuối cùng cho 《Titanic》.

Vì vậy, tôi hy vọng ngài James sẽ không vì những lý do ngài nói trước đó mà không coi trọng việc sản xuất bộ phim này." "Không vấn đề, chỉ cần vốn đầy đủ, tôi có thể quay bất kỳ cảnh nào mà anh Lâm cần!" Sự ngông cuồng và tự tin của James Cameron thể hiện rõ ràng vào lúc này. "Vậy chúc hai vị hợp tác vui vẻ!" Lâm Hựu Luân tận mắt chứng kiến Ngô Vũ Sâm và James Cameron bắt tay nhau lần nữa, lúc này mới hài lòng gật đầu.

James Cameron và Ngô Vũ Sâm trao đổi phương thức liên lạc xong liền cáo từ, Lâm Hựu Luân cũng không giữ ông ta lại.

Sau khi người đi rồi, Lâm Hựu Luân lại bắt đầu trò chuyện với Ngô Vũ Sâm. "Gã này tính cách ngông cuồng lại rất tự phụ, tính tình lại nóng nảy, nên khi hợp tác với ông ta, có lẽ ông sẽ phải tốn thêm chút tâm tư để giao tiếp.

Nhưng ông cũng không cần quá lo lắng, về cơ bản công việc của hai người sẽ không can thiệp lẫn nhau." Trước mặt Lâm Hựu Luân, Ngô Vũ Sâm không che giấu nỗi lo của mình, hơn nữa có một số chuyện phải nói rõ trước khi phim bấm máy. "Anh Lâm, thực ra điều tôi thực sự lo lắng không phải là việc hợp tác với đạo diễn James, mà là bộ phim này đầu tư lớn như vậy, thể loại lại thiên về phim nghệ thuật, cuối cùng khi công chiếu muốn thu hồi vốn e là sẽ có áp lực không nhỏ." Nỗi lo của Ngô Vũ Sâm thực tế cũng thể hiện thái độ của ông đối với bộ phim này — một mặt ông thực sự thích bộ phim này; mặt khác lại lo lắng nếu phim đầu tư quá lớn mà cuối cùng bị lỗ, sẽ phụ lòng tin tưởng của Lâm Hựu Luân. "Chuyện này ông không cần quá lo lắng, vì khi đầu tư quay bộ phim này, ngay từ đầu tôi đã không nghĩ đến việc kiếm tiền, thậm chí đã chuẩn bị sẵn tâm lý lỗ vốn.

Nhưng dù vậy, tôi vẫn có lý do để quay bộ phim này." Ngoài việc kiếm tiền, lý do để quay 《Thái Bình Luân》, điều đầu tiên Ngô Vũ Sâm nghĩ đến là Lâm Thanh Hà, nhưng ngay lập tức ông lại phủ nhận suy nghĩ này.

Lâm Hựu Luân đối với Lâm Thanh Hà phần nhiều là một sự ngưỡng mộ, hơn nữa hai người chỉ là quan hệ chị em kết nghĩa.

Vì Lâm Thanh Hà mà quay 《Thái Bình Luân》, lý do này thế nào cũng không hợp lý.

Nhưng ngoài ra, Ngô Vũ Sâm lại không tìm thấy lý do nào khác, ông không thể cho rằng Lâm Hựu Luân vì nhiều tiền không có chỗ tiêu nên mới ra sức làm phim đốt tiền. "Không biết đạo diễn Ngô có chú ý

đến sự thay đổi trong quan hệ giữa Đại lục và Đài Loan gần đây không?" Câu nói này của Lâm Hựu Luân có vẻ như bâng quơ, thuận miệng nói ra, nhưng Ngô Vũ Sâm lại nhạy bén nắm bắt được thông tin quan trọng — vấn đề eo biển Đài Loan.

Kể từ khi vị tổng thống họ Lý kia nhậm chức, Đài Loan bắt đầu thực hiện chiến lược "ngoại giao thực dụng", tích cực hàn gắn quan hệ với Đại lục, nhưng thực chất là muốn tìm cách gia nhập xã hội quốc tế với tư cách một thực thể chính trị độc lập.

Ban đầu, cách làm của ông ta là ổn định Đại lục trước, thậm chí còn tỏ ra sẵn sàng đối thoại với Đại lục.

Cách làm này thậm chí đã từng lừa được rất nhiều người.

Nhưng sau khi quan hệ hai bờ eo biển dịu đi, ý đồ của chính quyền Đài Loan về việc "[***]" bắt đầu lộ ra, tuy hiện tại mới chỉ là manh nha, nhưng đã gây ra sự quan tâm và cảnh giác của nhiều bên, bao gồm cả chính phủ Đại lục.

Tương lai quan hệ giữa Đài Loan và Đại lục sẽ đi về đâu, thật sự rất khó lường.

Lâm Hựu Luân lúc này chắc chắn không vô cớ nhắc đến chuyện này, trong đó hẳn phải có những cân nhắc sâu xa của anh.

Nếu Lâm Hựu Luân muốn thông qua 《Thái Bình Luân》 để làm một vài điều gì đó về quan hệ hai bờ eo biển, thì những việc anh đang làm bây giờ cũng có một lời giải thích hợp lý, bao gồm cả việc anh tốn công sức thuyết phục Lâm Thanh Hà làm nữ chính, ngoài việc ngưỡng mộ Lâm Thanh Hà ra, phần nhiều là dựa vào thân phận người Đài Loan của cô ấy cũng như tầm ảnh hưởng của cô ở khu vực Hồng Kông - Đài Loan.

Suy đoán của Ngô Vũ Sâm đã rất gần với sự thật, nhưng không

hoàn toàn chính xác. "Thực ra quay bộ phim này, tôi không có mục đích chính trị đặc biệt nào cả, chỉ muốn thông qua bộ phim này để người dân Đài Loan và Đại lục biết rằng, mối liên kết về huyết thống và văn hóa giữa hai bờ là không thể cắt đứt, sau đó lý trí hơn để suy ngẫm về cách đối xử với nhau." Theo Lâm Hựu Luân, tai nạn của tàu Thái Bình phần lớn là do bối cảnh lịch sử lúc bấy giờ gây ra.

Nếu không có tình thế Quốc Dân Đảng sắp thất bại, sẽ không có nhiều người vội vã muốn rời khỏi Đại lục như vậy, và cũng sẽ không có chuyện tàu Thái Bình chở quá tải bất chấp an toàn hàng hải.

Đồng thời, vì trong thời kỳ chiến tranh, để tránh bị phát hiện, tàu đã không bật đèn hiệu, nên mới va chạm với một con tàu khác.

Thảm kịch của tàu Thái Bình, thực chất chính là một hình ảnh thu nhỏ bi thảm của cuộc nội chiến Quốc - Cộng!

Khi cân nhắc đầu tư vào 《Thái Bình Luân》, Lâm Hựu Luân thực sự không nghĩ nhiều đến vấn đề phòng vé.

Nói trắng ra, bộ phim này anh không làm vì lợi nhuận mà là vì danh tiếng, hay nói đúng hơn là một cách thể hiện quan điểm chính trị.

Sau khi Hồng Kông được trao trả, vấn đề Đài Loan sẽ trở thành vấn đề nan giải lớn nhất đặt ra trước chính phủ Đại lục.

Tương lai Lâm Hựu Luân muốn tiến vào thị trường điện ảnh Đại lục, tất nhiên sẽ phải đối mặt với vấn đề bày tỏ lập trường.

Thay vì bị động lúc đó, chi bằng nắm thế chủ động trong tay mình, mượn phim ảnh để thể hiện suy nghĩ của mình.

Đương nhiên, việc chọn bộ phim 《Thái Bình Luân》 thực ra rất tinh tế.

Một mặt, bộ phim này thực sự nhấn mạnh mối liên hệ lịch sử không thể cắt đứt giữa Đài Loan và Đại lục.

Điều này trong mắt chính phủ Đại lục chính là bằng chứng cho thấy Lâm Hựu Luân ủng hộ thống nhất hai bờ.

Mặt khác, đề tài phim thảm họa này lại không quá nhạy cảm với chính quyền Đài Loan, thậm chí trong mắt họ, sự suy ngẫm mà bộ phim mang lại, ở một mức độ nào đó cũng là sự ủng hộ đối với Đài Loan: muốn hòa bình không muốn chiến tranh, muốn tôn trọng những yêu cầu khác nhau của người dân hai bờ về việc thống nhất.

Để đạt được mục đích này, 《Thái Bình Luân》 phải là một bộ phim có trọng lượng.

Đó cũng là lý do Lâm Hựu Luân không tiếc tiền của để sản xuất bộ phim này, và mời James Cameron phụ trách sản xuất kỹ xảo.

Đồng thời, về mặt kịch bản, Lâm Hựu Luân cũng đã bỏ không ít tâm tư.

Câu chuyện của 《Thái Bình Luân》 xoay quanh ba cặp tình nhân.

Sáu nhân vật chính, cuối cùng chỉ có ba người sống sót.

Một cặp tình nhân bị lạc nhau sau khi tàu chìm, cuối cùng được những con tàu khác nhau cứu vớt.

Cả hai đều nghĩ rằng đối phương đã chết, nên cuối cùng một người đến Đài Loan, một người ở lại Đại lục.

Mãi đến hơn bốn mươi năm sau khi hai nơi nối lại liên lạc, họ mới phát hiện đã lỡ nhau suốt bốn mươi năm, tình yêu từng khắc cốt ghi tâm cũng biến thành nỗi ngậm ngùi không lời khi gặp lại.

Một cặp tình nhân khác, người nam nhường cơ hội sống cho người nữ, còn mình thì hiên ngang đối mặt với cái chết.

Người nữ sau khi được cứu đã đến Hồng Kông, và toàn bộ câu chuyện được kể qua hồi ức của cô.

Cặp tình nhân cuối cùng thì vĩnh viễn bị chôn vùi dưới biển sâu, trở thành hình ảnh thu nhỏ và chú thích cho thảm kịch này.

Ngô Vũ Sâm lặng lẽ lắng nghe Lâm Hựu Luân kể, bị câu chuyện làm cho lòng dạ trào dâng, trong lòng càng thêm quyết tâm phải làm tốt bộ phim này.

Sau khi Lâm Hựu Luân kể xong toàn bộ câu chuyện, câu hỏi đầu tiên mà Ngô Vũ Sâm hỏi lại liên quan đến việc chọn diễn viên. "Lâm Thanh Hà có phải sẽ đóng vai nữ chính chia ly với người yêu, cuối cùng đến Đài Loan không?" Dựa vào kịch bản của 《Thái Bình Luân》, Ngô Vũ Sâm thực ra đã rất chắc chắn về suy đoán này, lúc này chỉ muốn xác nhận lại mà thôi.

Lâm Hựu Luân gật đầu.

Ngô Vũ Sâm liền hỏi tiếp: "Vậy vị nữ chính sau này đến Hồng Kông, anh Lâm định tìm ai đóng?" Trong lòng Lâm Hựu Luân đã có một ứng viên phù hợp, nhưng anh vẫn chưa quyết định cuối cùng, nên muốn nghe thử xem Ngô Vũ Sâm có đề xuất ứng viên nào tốt không.

Ngô Vũ Sâm thì lại xem xét theo tình tiết kịch bản.

Lâm Hựu Luân trăm phương ngàn kế mời Lâm Thanh Hà đóng vai nữ chính cuối cùng đến Đài Loan, là vì Lâm Thanh Hà là nữ diễn viên mang tính đại diện nhất của khu vực Đài Loan.

Chương 961

Về điểm này, ngay cả Vương Tổ Hiền có danh tiếng không kém Lâm Thanh Hà cũng không thể so sánh được.

Lâm Thanh Hà thành danh ở Đài Loan, sau đó lại gặt hái thành công hơn nữa ở Hồng Kông.

Còn Vương Tổ Hiền tuy là người Đài Loan, nhưng cô chỉ đóng một bộ phim ở Đài Loan, thực sự thành danh là ở Hồng Kông.

Thậm chí khi phân loại diễn viên, mọi người đều quen bỏ qua quê quán của cô mà xếp cô vào nhóm diễn viên Hồng Kông chứ không phải diễn viên Đài Loan.

Theo lối suy nghĩ chọn vai này, hai ứng viên nữ chính còn lại cũng tất nhiên phải là những diễn viên có tính đại diện của Hồng Kông và Đại lục.

Suy đi tính lại, trong lòng Ngô Vũ Sâm chỉ nghĩ đến một người, nhưng khi nói ra tên của người đó, ông lại do dự một lúc lâu.

Biểu hiện này của Ngô Vũ Sâm lọt vào mắt Lâm Hựu Luân, anh không khỏi thấy hơi buồn cười. "Sao vậy, đạo diễn Ngô còn lo ở Hồng Kông có diễn viên mà tôi không mời được sao?" Ngô Vũ Sâm vội xua tay nói: "Anh Lâm hiểu lầm rồi, tôi đương nhiên không có ý đó, chỉ là tình hình của ứng viên này có chút đặc biệt, tôi lo rằng…" Lâm Hựu Luân ngắt lời Ngô Vũ Sâm. "Đạo diễn Ngô cứ nói thẳng là ai đi!" "Cô Chung Sở Hồng!" Câu trả lời của Ngô Vũ Sâm khiến Lâm Hựu Luân sững sờ trong giây lát, phải dừng lại đến nửa phút, anh mới cười khổ lắc đầu với Ngô Vũ Sâm.

Ban đầu Ngô Vũ Sâm còn tưởng anh không đồng ý, không ngờ câu nói tiếp theo của Lâm Hựu Luân lại khiến ông vô cùng bất ngờ. "Thực

ra tôi cũng muốn mời chị Hồng đóng vai này, vốn định nghe xem đạo diễn Ngô có đề cử ứng viên nào khác không, không ngờ chúng ta lại nghĩ giống nhau!" Ngô Vũ Sâm cũng bật cười.

Lý do ông chọn Chung Sở Hồng rất đơn giản.

Từ 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 đến 《Tung Hoành Tứ Hải》, Chung Sở Hồng đã hợp tác với ông nhiều lần, đôi bên rất quen thuộc.

Hơn nữa, Chung Sở Hồng là Ảnh hậu Kim Tượng hai lần và Ảnh hậu Kim Mã một lần, từ phim thương mại như 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》 đến phim nghệ thuật như 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》, đều đạt được thành tựu rất cao.

Nếu phải chọn ra nữ diễn viên có ảnh hưởng nhất của Hồng Kông trong gần mười năm qua, tin rằng đại đa số mọi người sẽ bỏ phiếu cho Chung Sở Hồng.

Lý do Lâm Hựu Luân chọn Chung Sở Hồng thì lại càng đơn giản hơn.

Trong tất cả những người phụ nữ, Chung Sở Hồng là người khiến anh cảm thấy áy náy nhất.

Tuy những thành tựu của Chung Sở Hồng trong làng điện ảnh về cơ bản đều do Lâm Hựu Luân trải đường cho cô, nhưng những điều đó không thể bù đắp được nỗi áy náy trong lòng Lâm Hựu Luân đối với cô, và lần này chính là một cơ hội.

Kể từ sau khi sinh con gái, ý định trở lại đóng phim của Chung Sở Hồng ngày càng mờ nhạt.

Mặc dù trước đó cô đã đạt được không ít vinh dự và tác phẩm tiêu biểu trong làng điện ảnh, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn muốn để cô đặt một dấu chấm hoàn mỹ cho sự nghiệp diễn xuất của mình.

Đương nhiên Lâm Hựu Luân tính toán như vậy, cũng không thể

tránh khỏi có chút tư tâm.

Lý do cũng tương tự như việc mời Lâm Thanh Hà, với sức hút của Chung Sở Hồng ở khu vực Hồng Kông - Đài Loan, đủ để tăng thêm trọng lượng cho 《Thái Bình Luân》.

Lâm Hựu Luân đã có suy nghĩ như vậy, việc Chung Sở Hồng đóng 《Thái Bình Luân》 không còn trở ngại gì nữa.

Ngô Vũ Sâm cảm thấy may mắn, đồng thời cũng quan tâm hơn đến ứng viên nữ chính cuối cùng.

Lâm Hựu Luân vẫn trưng cầu ý kiến của Ngô Vũ Sâm trước, nhưng về vấn đề này, hai người cuối cùng cũng có chút bất đồng.

Ngô Vũ Sâm theo tiêu chuẩn trước đó, cho rằng Củng Lị là ứng viên phù hợp nhất cho vai nữ chính cuối cùng này.

Nhưng Lâm Hựu Luân lại cảm thấy hình tượng và khí chất của Củng Lị không phù hợp với bộ phim này, cô hợp đóng vai phụ nữ Đại lục hiện đại hơn là kiểu phụ nữ truyền thống thời Dân quốc.

Lâm Hựu Luân nghiêng về việc để Trần Hồng đóng vai này hơn, và khi Ngô Vũ Sâm nghe anh nói vậy, tự nhiên cũng bị thuyết phục.

Lâm Hựu Luân và Ngô Vũ Sâm vừa mới chốt danh sách nữ chính của 《Thái Bình Luân》 ở Mỹ thì bên Hồng Kông đột nhiên có một tờ báo tiết lộ một phần thông tin về bộ phim này, sau đó một hòn đá làm dấy lên ngàn lớp sóng!

Vì không phải người trong cuộc cố ý tiết lộ, mà là do truyền thông vô tình phát hiện, Lâm Thanh Hà đã cùng chồng là Hình Lý Nguyên trở về Hồng Kông, sau khi biết đầu đuôi sự việc cũng có chút dở khóc dở cười.

Cuối cùng, cô đành phải thẳng thắn thừa nhận chuyện này trước truyền thông, vốn tưởng làm vậy có thể dẹp yên tình hình, không ngờ

lại càng khiến nhiều người quan tâm và hứng thú hơn.

Quan hệ giữa Đại lục và Đài Loan lúc này đang ở trong một trạng thái rất tế nhị, tin tức về việc khởi quay 《Thái Bình Luân》 được tung ra vào thời điểm này không khỏi khiến người ta nảy sinh đủ loại liên tưởng.

Gia đình các nạn nhân trong sự kiện tàu Thái Bình, công ty tàu thủy Trung Liên từng vận hành tàu Thái Bình năm đó đều lần lượt thông qua các kênh khác nhau, bắt đầu quan tâm đến thông tin của bộ phim.

Truyền thông Hồng Kông - Đài Loan thì càng tìm đủ mọi cách để có được thêm thông tin về bộ phim này.

Sau khi Lâm Thanh Hà thừa nhận sẽ đóng phim này, Vương Tinh, bạn thân của Lâm Hựu Luân, lại tung ra một tin sốt dẻo, tuyên bố bộ phim này dự kiến đầu tư 200 triệu đô la Mỹ, sẽ tái hiện chân thực toàn bộ quá trình chìm tàu Thái Bình.

Tin tức này vừa được tung ra đã lập tức gây chấn động dư luận. 《Công viên kỷ Jura》 làm mưa làm gió trên thị trường phòng vé toàn cầu năm ngoái, tính cả chi phí quảng bá sau này, tổng đầu tư cũng chưa đến 200 triệu đô la Mỹ. 《Thái Bình Luân》 chỉ riêng việc quay và sản xuất đã tốn 200 triệu đô la Mỹ, tính xác thực của thông tin này thật sự khiến người ta có chút hoài nghi.

Truyền thông Hồng Kông thậm chí còn mở một cuộc thảo luận lớn về việc 《Thái Bình Luân》 liệu có thể tiêu hết 200 triệu đô la Mỹ hay không.

Sau đó, truyền thông Mỹ cũng hùa theo, vì họ biết được từ các nguồn tin rằng James Cameron sẽ đảm nhận vai trò giám chế trong một bộ phim châu Á, phụ trách sản xuất kỹ xảo.

Mặc dù tên bộ phim không được tiết lộ, nhưng tổng hợp tình hình các bên, chỉ có 《Thái Bình Luân》 là phù hợp nhất.

Đương nhiên, truyền thông Mỹ cũng không tin một bộ phim như 《Thái Bình Luân》 có thể tiêu hết 200 triệu đô la Mỹ, thậm chí còn tuyên bố nếu bộ phim như vậy được làm ra, nhà đầu tư chắc chắn sẽ lỗ vốn.

Cameron đồng ý với kết luận lỗ vốn của truyền thông Mỹ về 《Thái Bình Luân》, nhưng ông ta lại rất tức giận khi truyền thông Mỹ nghi ngờ khả năng tiêu tiền của mình.

Trong một cuộc phỏng vấn sau đó, ông ta đã cao giọng tuyên bố sẽ dùng 《Thái Bình Luân》 để chứng minh cho mọi người thấy ông ta tiêu hết 200 triệu đô la Mỹ như thế nào, và nhất định sẽ khiến mọi người kinh ngạc.

Đồng thời, ông ta còn tiết lộ sau 《Thái Bình Luân》, mình sẽ khởi quay một bộ phim có quy mô đầu tư lớn hơn nữa, so với nó, 《Thái Bình Luân》 chỉ là một món khai vị.

Dù sao đi nữa, phát biểu này của Cameron cũng đã gián tiếp chứng thực cho thông tin 《Thái Bình Luân》 đầu tư 200 triệu đô la Mỹ.

Tin tức truyền về Hồng Kông, rất nhiều người trước đó đoán rằng Lâm Hựu Luân làm bộ phim này vì mục đích chính trị nào đó đều cảm thấy rất hoang mang.

Lâm Hựu Luân làm rùm beng như vậy, xem ra là thật sự muốn làm một bộ phim thảm họa kinh phí lớn.

Đã là phim bom tấn thương mại, chắc chắn sẽ không mang màu sắc chính trị quá đậm đặc, lẽ nào những suy đoán trước đây của mọi người đều sai?

Câu hỏi này ngoài Lâm Hựu Luân ra, e là không ai có thể trả lời

được.

Vì vậy, tâm điểm chú ý của truyền thông cũng từ bản thân bộ phim 《Thái Bình Luân》, lập tức chuyển sang Lâm Hựu Luân.

Một tuần sau, Lâm Hựu Luân từ Mỹ trở về Hồng Kông, không ngờ lại bị các phóng viên chặn ngay tại sân bay.

Nếu không phải bên cạnh anh có đủ vệ sĩ, e là đã bị kẹt ở đây một lúc lâu.

Dù vậy, để rời khỏi sân bay, Lâm Hựu Luân cũng tốn không ít công sức.

Lên xe, Lâm Hựu Luân còn chưa kịp lau mồ hôi đã áy náy giải thích với Spielberg đi cùng: "Steven, trước tiên cho tôi chút thời gian, tôi nhất định sẽ tìm ra nguyên nhân chuyến đi lần này của chúng ta bị tiết lộ, sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa." Mặc dù vừa rồi bị các phóng viên Hồng Kông vây đến có chút thảm hại, nhưng sau khi lên xe, Spielberg đã ném hết mọi chuyện ra sau đầu.

Khi Lâm Hựu Luân nhắc đến chuyện này, ông cũng chỉ cười cười, nhún vai tỏ vẻ không sao cả.

A Kiệt ngồi ở ghế phụ lái gọi mấy cuộc điện thoại tìm hiểu tình hình, sau đó quay đầu lại báo cáo với Lâm Hựu Luân.

Chương 962

"Anh Lâm, sự việc đã điều tra rõ ràng rồi.

Lịch trình của chúng ta lần này không hề bị tiết lộ.

Các phóng viên này đã bắt đầu túc trực ở sân bay từ ba ngày trước.

Thông tin phản hồi lại là họ không biết khi nào chúng ta đến, nên chuyện lần này có lẽ chỉ là một tai nạn thôi." Đối với kết quả này, Lâm Hựu Luân cũng có chút dở khóc dở cười.

Cách thức ôm cây đợi thỏ tuy rất ngốc, nhưng đôi khi lại là một cách rất hiệu quả.

Ngay khi Lâm Hựu Luân đang cảm thán về sự kiên nhẫn của các phóng viên Hồng Kông, A Kiệt lại báo cho anh một tin nữa. "Vì ngài Steven đi cùng chúng ta, nên bên truyền thông có lẽ đã có chút hiểu lầm.

Họ tưởng ngài Steven chính là đạo diễn của 《Thái Bình Luân》, e là lúc này, một số phóng viên đã bắt đầu đăng tin rồi." Spielberg nghe A Kiệt nhắc đến tên mình, tò mò quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân.

Vì A Kiệt nói tiếng Trung, Spielberg không biết cậu ta rốt cuộc đã nói gì, chỉ cảm thấy theo bản năng rằng chuyện này có lẽ liên quan đến mình.

Lâm Hựu Luân thuật lại lời của A Kiệt cho Spielberg, Spielberg nghe xong liền cười ha hả. "Đây đúng là một sự hiểu lầm thú vị.

Thực ra tôi rất hứng thú với câu chuyện của 《Thái Bình Luân》, tiếc là bộ phim đã xác định đạo diễn rồi.

Hơn nữa với tính cách của gã Cameron kia, ông ta chắc chắn sẽ không muốn hợp tác với tôi!" Những năm gần đây, truyền thông Mỹ

không ít lần đặt Spielberg và James Cameron lên bàn cân so sánh.

Vốn dĩ quan hệ hai người không tệ lắm, nhưng vì lý do này, ngược lại lại không có khả năng hợp tác cùng nhau.

Tự giễu xong, Spielberg lại nói thêm: "Đương nhiên, câu chuyện của 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 cũng rất xuất sắc, hy vọng lần này đến đây tôi có thể thật sự chọn được một số diễn viên đủ ưu tú như anh nói." Trước khi nhận được kịch bản 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》, Spielberg rất lo lắng lập trường của kịch bản này sẽ quá thiên về phía Âu Lạc, như vậy sẽ khiến ông rất khó xử khi quay phim, đồng thời cũng sẽ chuốc lấy những nghi ngờ về việc ông có giữ vững lập trường khách quan hay không.

Bởi vì ở Mỹ không phải ai cũng biết rõ chân tướng của cuộc thảm sát Nam Kinh, mà Spielberg cũng không phải người Âu Lạc, ông không thể giống như trong 《Schindler's List》 mà hoàn toàn nghiêng tình cảm về phía người Do Thái.

Cuối cùng, điều ông lo lắng đã không xảy ra. 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 tuy lấy bối cảnh là cuộc thảm sát Nam Kinh, nhưng chủ đề đã được nâng lên thành sự cứu rỗi của nhân tính.

Điều này đã tránh được sự khó xử do thân phận của Spielberg mang lại.

Đồng thời, bộ phim này khi mở đầu còn có một đoạn cảnh chiến tranh kịch liệt dài hơn mười phút.

Khoảng thời gian này Spielberg đang ấp ủ một bộ phim đề tài chiến tranh, ông cảm thấy một số ý tưởng của mình về việc quay cảnh chiến tranh có thể được thực hành trong bộ phim này trước.

Nếu Lâm Hựu Luân biết suy nghĩ này của Spielberg, chắc chắn có thể đoán ra tác phẩm mà Spielberg đang ấp ủ là bộ phim nào.

Lúc đó Lâm Hựu Luân thêm đoạn kịch bản này vào đề cương không nghĩ nhiều như vậy, anh chỉ muốn thể hiện sự thảm khốc khi quân đội Trung Quốc bảo vệ Nam Kinh trong phim, hoàn toàn không ngờ thiết kế này lại trở thành một lần thực hành để Spielberg kiểm tra khả năng kiểm soát cảnh chiến tranh của mình.

Dưới sự đề nghị nghiêm túc của Lâm Hựu Luân, Spielberg quyết định đến thăm Nam Kinh thực địa, đồng thời cũng chọn diễn viên phù hợp cho bộ phim của mình.

Truyền thông hiểu lầm Spielberg là đạo diễn của 《Thái Bình Luân》, bản thân Spielberg không để tâm, nhưng Lâm Hựu Luân lại cảm thấy chuyện này cần phải làm rõ để tránh gây ra thêm nhiều hiểu lầm.

Spielberg là khách từ xa đến, tự nhiên mọi việc đều nghe theo sự sắp xếp của Lâm Hựu Luân.

Sau khi đưa ông về khách sạn, Lâm Hựu Luân liền bảo A Kiệt đi liên hệ với truyền thông, anh chuẩn bị triệu tập ngay một cuộc họp báo về 《Thái Bình Luân》.

Mặc dù thời gian rất gấp gáp, nhưng vẫn có hơn một trăm cơ quan truyền thông nghe tin mà đến.

Phòng họp lớn chật ních người, các phóng viên đến sau chỉ có thể đứng ở lối đi hai bên và phía sau cùng.

Lâm Hựu Luân đến đúng giờ trước khi cuộc họp báo bắt đầu, sau đó các phóng viên có mặt rất bất ngờ khi phát hiện, cả buổi họp báo chỉ có một mình anh. "Tôi nghĩ mọi người nhất định rất kỳ lạ, tại sao đạo diễn Steven không có mặt.

Trước đó, một số tòa báo nhanh tay có lẽ đã sắp xếp xong bản thảo để gửi đi in.

Ở đây tôi chỉ có thể rất tiếc mà báo cho các vị, chuyện các vị suy đoán không phải là sự thật.

Chuyến đi đến Hồng Kông lần này của đạo diễn Steven không có bất kỳ quan hệ nào với bộ phim 《Thái Bình Luân》 cả.

Còn bộ phim 《Thái Bình Luân》 cũng đã sớm xác định do Ngô Vũ Sâm đạo diễn.

Tôi nghĩ bây giờ các vị gọi điện thoại báo cho chủ biên của mình chắc vẫn còn kịp đấy!" Lời của Lâm Hựu Luân vừa dứt, trong hội trường liền có không ít phóng viên đứng dậy vội vã rời đi.

Những người này đều đi thông báo cho tòa báo của mình rút lại tin tức trước đó, nếu thật sự in ra phát hành thì sẽ thành một cú lừa lớn!

Đại bộ phận phóng viên đều ở lại, vì họ đều muốn biết thêm chi tiết về bộ phim 《Thái Bình Luân》. "Những thông tin mọi người nghe được trước đây về cơ bản đều là sự thật, ở đây tôi chỉ bổ sung vài điểm.

Thứ nhất, câu chuyện của 《Thái Bình Luân》 là hư cấu, nhưng bối cảnh sự kiện là có thật; thứ hai, bộ phim này được định vị là một bộ phim tình cảm, nhưng trong phim sẽ tái hiện chân thực nhất toàn bộ quá trình chìm tàu Thái Bình; cuối cùng, ba nữ chính đã được xác định của bộ phim này lần lượt là Lâm Thanh Hà, Chung Sở Hồng và Trần Hồng.

Thông tin cụ thể hơn, đợi sau khi tất cả các vai diễn của bộ phim này được chốt xong sẽ có một buổi họp báo chính thức, đến lúc đó mọi người tự nhiên sẽ biết!" Không đợi các phóng viên dưới sân khấu kịp hoàn hồn sau những lời này, Lâm Hựu Luân đã đứng dậy khỏi ghế, chẳng chào một tiếng đã phẩy tay bỏ đi.

Cuộc họp báo kết thúc như vậy, mà trước sau chỉ chưa đầy năm

phút!" Buổi họp báo này đến đột ngột mà kết thúc cũng rất vội vàng.

Trong suốt thời gian đó, bài phát biểu của Lâm Hựu Luân tuy rất ngắn nhưng lượng thông tin tiết lộ lại không hề nhỏ.

Vốn dĩ việc Lâm Thanh Hà sau khi kết hôn đồng ý tham gia diễn xuất trong 《Thái Bình Luân》 đã khiến người ta rất bất ngờ, bây giờ đến Chung Sở Hồng đã rút lui khỏi làng giải trí gần ba năm cũng tham gia, cộng thêm Trần Hồng đang nổi danh ở đại lục — một bộ phim quy tụ ba nữ minh tinh hàng đầu của hai bờ eo biển ba nơi, đủ để thấy tham vọng của Lâm Hựu Luân đối với 《Thái Bình Luân》 lớn đến mức nào.

Giới truyền thông Hong Kong bàn tán sôi nổi về chuyện này, nhưng Lâm Thanh Hà đã là vợ người ta, còn Chung Sở Hồng đã rời xa làng giải trí một thời gian dài, phóng viên muốn phỏng vấn họ không phải là chuyện dễ dàng.

Vì vậy, Trần Hồng vừa từ đại lục trở về Hong Kong tự nhiên trở thành đối tượng được truyền thông quan tâm đặc biệt. "Sớm biết vậy đã không vội về rồi, bây giờ thì hay rồi, ra khỏi cửa cũng bị phóng viên bám theo!" Trần Hồng từ trong bếp bưng ra hai ly cà phê đã pha xong, đặt một ly trước mặt Vương Tổ Hiền đang ngồi khoanh chân trên sofa.

Vương Tổ Hiền bỏ túi khoai tây chiên xuống, lấy khăn giấy lau tay, cầm ly cà phê lên định uống thì Trần Hồng vội nhắc cô cẩn thận nóng.

Vương Tổ Hiền lại đặt ly cà phê xuống, nhìn Trần Hồng nói: "Chuyện này ở Hong Kong quá bình thường rồi, chỉ cần cô không để ý đến họ, một thời gian sau họ sẽ tự động giải tán thôi." "Nhưng cứ ở nhà suốt ngày thế này, tôi sắp mốc meo rồi!" Trần Hồng nhíu mày than thở.

Vương Tổ Hiền lập tức đề nghị: "Hay là chúng ta cùng đi dạo phố đi?

Ở Central mới mở một nhà hàng Pháp, nghe nói hương vị rất ngon, chúng ta có thể đi thử!" "Chỉ hai chúng ta thôi sao?" Trần Hồng hỏi một cách vô thức.

Vương Tổ Hiền khó hiểu ngẩng đầu lên: "Cô còn muốn có ai nữa?" Trần Hồng đang định giải thích thì Vương Tổ Hiền lại nói tiếp: "Ồ, tôi biết rồi, ý cô là lúc ăn tối nên tìm một người đến trả tiền đúng không?" Vẻ mặt Trần Hồng có chút do dự, "Như vậy không hay lắm đâu?

Hay là chỉ hai chúng ta đi thôi!" Trần Hồng không phải lo cho ví tiền của Lâm Hựu Luân, mà là sợ anh không có thời gian, nhưng Vương Tổ Hiền không quan tâm đến những điều đó. "Cô ra thế này là do anh ta 'hại' cả, nên bữa cơm này coi như anh ta đền tội cho cô...

Thôi được rồi, chuyện này cô không cần lo, cứ quyết định vậy đi, lát nữa tôi sẽ gọi điện cho anh ta!" Vương Tổ Hiền lấy chiếc di động ra, đang định bấm số thì chuông cửa căn hộ đột nhiên vang lên.

Trần Hồng định đứng dậy, nhưng Vương Tổ Hiền đã nhanh hơn cô một bước, đứng lên khỏi sofa. "Tôi vừa gọi pizza giao tận nơi!" Vương Tổ Hiền ấn Trần Hồng ngồi lại sofa, đi giày rồi bước ra cửa.

Chương 963

Trần Hồng bưng ly cà phê lên định uống thì thấy Vương Tổ Hiền đột nhiên quay trở lại. "Quên lấy ví à?" "Không phải, ngoài cửa có một nam một nữ, trông có vẻ là đến tìm cô." Vương Tổ Hiền nhìn thấy tình hình bên ngoài qua màn hình giám sát ở phòng khách, lập tức không còn ý định ra mở cửa nữa.

Trần Hồng đứng dậy nhìn vào màn hình giám sát một cái, rồi tự lẩm bẩm một câu: "Sao lại là họ?" Vương Tổ Hiền đi theo sau Trần Hồng, tò mò hỏi một câu: "Cô quen hai người này à?" "Còn nhớ Nhạc Vận mà lần trước chúng ta nhắc đến lúc ăn cơm không?" "Cô ta chính là Nhạc Vận?" Vương Tổ Hiền có chút tò mò nhìn chằm chằm vào màn hình giám sát hai lần, rồi rất cạn lời chỉ vào người đàn ông bên cạnh cô ta: "Đừng nói với tôi, gã đàn ông bên cạnh cô ta chính là gã cặn bã La Liệt nhé?" Trần Hồng bất đắc dĩ nhún vai với Vương Tổ Hiền.

Vẻ mặt Vương Tổ Hiền càng lúc càng nghi hoặc, "Không phải cô đã giới thiệu cô ta sang đại lục phát triển sao?

Sao cô ta lại quay về rồi?" "Phim đóng xong thì tự nhiên quay về thôi." "Thế còn tên La Liệt này là sao?" "La Liệt đã ly hôn với vợ cũ rồi, chủ động hay bị ép thì tôi không rõ, tóm lại là Nhạc Vận vẫn tiếp tục ở bên hắn ta.

Lúc về tôi cũng đã khuyên cô ấy, nhưng cô ấy không chịu nghe." Vương Tổ Hiền giữ Trần Hồng đang chuẩn bị đi mở cửa lại, "Nếu cô ta không nghe khuyên, vậy cô còn quan tâm đến cô ta làm gì?" "Nhưng tôi cũng không thể cứ thế mà từ chối người ta ngoài cửa được chứ?" Trần Hồng từ chối đề nghị của Vương Tổ Hiền, quay người đi mở

cửa.

Vương Tổ Hiền tức giận dậm chân một cái, quay lại sofa ngồi xuống, quyết định lát nữa khi Nhạc Vận và La Liệt bước vào sẽ cho họ biết tay.

Nhạc Vận vốn rất vui vẻ khoác tay Trần Hồng bước vào nhà, không ngờ khi vào phòng khách lại phát hiện bên trong còn có một người nữa.

La Liệt bên cạnh xách đủ thứ túi lớn túi nhỏ quà cáp cũng sững sờ khi nhìn thấy Vương Tổ Hiền, nhất thời cũng không hiểu rõ tình hình. "Hai người ngồi trước đi, tôi đi rót nước!" Trần Hồng mời Nhạc Vận, La Liệt ngồi xuống, rồi mình quay người vào bếp.

Nhạc Vận đã xem rất nhiều phim của Vương Tổ Hiền, nhưng đây là lần đầu tiên gặp người thật.

Vốn định chào hỏi Vương Tổ Hiền, không ngờ Vương Tổ Hiền chỉ mải mê nhìn cuốn tạp chí trong tay, hoàn toàn không thèm liếc nhìn cô một cái.

Nhạc Vận cũng là một người lòng cao khí ngạo, thấy thái độ của Vương Tổ Hiền như vậy, trong lòng lập tức có chút không vui — tuy cô là minh tinh lớn, nhưng cũng không cần phải kiêu căng như vậy chứ?

Vì đang ở nhà Trần Hồng, Nhạc Vận biết chừng mực nên cũng không biểu lộ cảm xúc này ra mặt.

Trần Hồng nhanh chóng bưng hai ly nước từ trong bếp ra, Nhạc Vận và La Liệt cùng đứng dậy, đang định nhận lấy thì không ngờ lại có một bàn tay khác nhanh hơn họ. "Đúng lúc tôi đang khát, ly này cho tôi uống trước nhé!" Vương Tổ Hiền giật lấy một chiếc ly từ tay Trần Hồng, tự mình uống một mạch.

Vẻ mặt của Nhạc Vận, La Liệt lập tức cứng đờ, Trần Hồng cũng có chút khó xử.

Cô lườm Vương Tổ Hiền một cái đầy bực bội, đang định quay đầu giải thích với hai vị khách thì La Liệt đã lên tiếng trước: "Không sao, tôi cũng không khát, ly nước này cứ để cô Vương uống trước đi!" La Liệt cố gắng dĩ hòa vi quý, nhưng Nhạc Vận lại không đồng ý, đang định lên tiếng phản bác thì La Liệt cứ liên tục ra hiệu bằng mắt, ý bảo cô đừng manh động.

Bất đắc dĩ, Nhạc Vận mới rất không tình nguyện nhận lấy ly nước còn lại trên tay Trần Hồng. "Hiền, em qua đây giúp chị một tay!" Trần Hồng lo rằng để Vương Tổ Hiền ở lại phòng khách, cô sẽ tiếp tục làm khó Nhạc Vận và La Liệt, nên trước khi đi rót nước cho La Liệt, cô đã gọi cả Vương Tổ Hiền đi cùng. "Nếu em là chị, em sẽ không khách sáo với họ như vậy đâu!" Vương Tổ Hiền đi theo Trần Hồng vào bếp, rồi không nhịn được mà phàn nàn.

Trần Hồng vội vàng dùng tay bịt miệng Vương Tổ Hiền lại: "Em nói nhỏ thôi, để người ta nghe thấy thì không hay đâu?" Vương Tổ Hiền gạt tay Trần Hồng ra, "Nghe thấy mới tốt, em chỉ sợ họ giả vờ không nghe thấy thôi!" "Vậy coi như chị cầu xin em được không?" Trần Hồng thực sự hết cách với Vương Tổ Hiền.

Mặc dù cô cũng không thích việc Nhạc Vận ở bên La Liệt, nhưng thân phận của cô quyết định cô không thể thẳng thừng như Vương Tổ Hiền. "Thôi được rồi, chị đã nói vậy thì em không nói gì nữa là được chứ gì!" Vương Tổ Hiền nhún vai, sau khi theo Trần Hồng trở lại phòng khách, tuy vẫn giữ thái độ không quan tâm đến Nhạc Vận và La Liệt, nhưng ít nhất cũng không có hành động cố ý nhằm vào hai người nữa.

Trần Hồng đưa ly nước cho La Liệt, rồi bước đến sofa đối diện

hai người ngồi xuống. "Xin lỗi, vì hôm nay tôi đã hứa sẽ đi dạo phố cùng Hiền, nên thật sự không tiện tiếp đãi hai người, có chuyện gì chúng ta nói ngắn gọn nhé." La Liệt nhìn Nhạc Vận một cái, thấy cô mím chặt môi không chịu mở lời, đành phải tự mình cứng rắn nói rõ mục đích đến đây. "Lúc Vận Vận đóng phim ở đại lục, đã được cô Trần chăm sóc.

Lần này cô Trần được chọn làm nữ chính của 《Thái Bình Luân》, tôi và Vận Vận đều cảm thấy rất vui cho cô... 《Thái Bình Luân》 có quy mô đầu tư lớn như vậy, chắc chắn cũng cần rất nhiều diễn viên.

Tôi biết cô Trần và anh Lâm có quan hệ rất thân thiết, cô xem có thể giới thiệu tôi và Vận Vận tranh thủ hai vai diễn trong bộ phim này không?

Chỉ cần có đất diễn, vai gì cũng được." Chuyện khác thì còn dễ nói, vừa nghe La Liệt muốn vào đoàn phim 《Thái Bình Luân》, Trần Hồng lập tức nhíu mày.

Nếu là người khác, Trần Hồng với tư cách là nữ chính của bộ phim, tranh thủ một hai vai diễn cho đoàn phim chắc chắn không thành vấn đề.

Nhưng tình hình của La Liệt và Nhạc Vận rất đặc biệt, Trần Hồng lại có chút khó mở lời với Lâm Hựu Luân.

Lần trước gặp ở sân bay, Trần Hồng đã phát hiện Lâm Hựu Luân rất không ưa La Liệt.

Còn đối với Nhạc Vận, Lâm Hựu Luân vẫn luôn hy vọng cô có thể ở lại đại lục phát triển, nhưng sau khi đóng xong 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》, Nhạc Vận vẫn chọn trở về Hong Kong.

Trong chuyện này không biết có phải vì La Liệt hay không, nhưng

nếu Lâm Hựu Luân biết tình hình này, chắc chắn sẽ không muốn giúp cô nữa.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Trần Hồng vẫn quyết định từ chối lời đề nghị của La Liệt. "Tình hình của đoàn phim 《Thái Bình Luân》 có chút phức tạp.

Nữ chính bao gồm tôi, Chung Sở Hồng và Lâm Thanh Hà, trong ba người thì đất diễn của tôi là ít nhất.

Hiện tại trong phim ngoài ba chúng tôi ra, các vai diễn khác vẫn chưa được quyết định, lúc này tôi cũng rất khó giúp được gì, chuyện hai người nhờ tôi, thực sự rất..." Hai chữ "xin lỗi" còn chưa kịp nói ra, Vương Tổ Hiền đột nhiên cướp lời: "Rất khó khăn, nhưng nếu nghĩ cách thì chắc vẫn còn hy vọng.

Hai người cứ về trước đi, đến lúc đó chắc chắn sẽ có tin tốt báo cho hai người." Trần Hồng lập tức có chút cứng họng, ý của cô hoàn toàn không phải như vậy.

La Liệt và Nhạc Vận cũng có chút ngớ người, chủ yếu là vì thái độ của Vương Tổ Hiền thay đổi quá đột ngột, vừa nãy còn tỏ vẻ khó chịu với họ, bây giờ lại quay sang giúp họ nói chuyện, nghĩ thế nào cũng không thông.

Vương Tổ Hiền thấy La Liệt và Nhạc Vận không có phản ứng gì, lập tức có chút mất kiên nhẫn. "Sao, hai người không tin lời tôi à?" "Lời của cô Vương chúng tôi đương nhiên là tin, nhưng..." La Liệt có chút khó xử nhìn Trần Hồng, chuyện này không phải do Trần Hồng đích thân mở lời, anh ta luôn cảm thấy có chút không yên tâm.

Vương Tổ Hiền đã nói ra rồi, Trần Hồng cũng không tiện phản bác, đành phải gật đầu.

La Liệt và Nhạc Vận nhìn nhau, tin rằng Trần Hồng sẽ không lừa

họ, lúc này mới đứng dậy cáo từ.

Trần Hồng tiễn hai người đi, sau khi trở lại phòng khách liền bực bội phàn nàn với Vương Tổ Hiền: "Sao lúc nãy em lại nói bừa như vậy, lần này thật sự bị em hại chết rồi!" "Chỉ là sắp xếp cho họ hai vai diễn thôi mà, có phải chuyện gì khó khăn đâu!" Vương Tổ Hiền cười hì hì kéo Trần Hồng ngồi xuống sofa, "Chuyện này nếu chị không tiện mở lời, để em đi nói giúp cho!" Trần Hồng nhìn Vương Tổ Hiền với vẻ mặt kỳ quái. "Không phải em có chút ghét La Liệt sao?

Sao đột nhiên lại trở nên nhiệt tình như vậy?" "Chị chắc là em đang giúp hắn ta à?" Vương Tổ Hiền cười một cách bí ẩn, cũng không giải thích nhiều, chỉ nói: "Đến lúc đó chị sẽ biết!" Trần Hồng còn muốn hỏi thêm, nhưng Vương Tổ Hiền đã bắt đầu chuyển chủ đề, nói về chuyện đi dạo phố. --- Buổi tối lúc ăn cơm cùng Lâm Hựu Luân, sau vài lần ra hiệu bằng mắt cho Trần Hồng mà không có kết quả, Vương Tổ Hiền không nhịn được tự mình nói ra chuyện này trước.

Sau khi hiểu rõ ngọn ngành sự việc, Lâm Hựu Luân cũng cảm thấy việc làm này của Vương Tổ Hiền có chút tùy hứng.

Nhưng đã vậy cô đã giúp Trần Hồng đồng ý chuyện này, Lâm Hựu Luân cũng không tiện từ chối, thầm nghĩ sắp xếp cho La Liệt, Nhạc Vận một vai diễn qua loa cho xong là được, nhưng Vương Tổ Hiền lại không đồng ý. "Nếu chỉ diễn vai quần chúng, chúng tôi còn cần phải cầu đến anh sao?" Lâm Hựu Luân nghe xong liền cười một cách bực bội: "Những vai không phải quần chúng cơ bản đều đã được định sẵn rồi, chẳng lẽ em muốn anh sắp xếp cho hắn ta diễn vai nam chính à?" Vương Tổ Hiền vẫy tay lia lịa, "Không phải ý đó, em chỉ nói là phải sắp xếp cho hắn một vai phụ có đất diễn nhiều một chút, chuyện này chắc không khó đâu nhỉ?" Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tổ Hiền, rồi quay đầu, hạ giọng hỏi Trần Hồng: "Hôm nay em ấy có bị kích động gì không?

Sao anh cứ cảm thấy phản ứng của em ấy rất kỳ quái?" Trần Hồng không nhịn được che miệng cười. "Câu hỏi này anh nên hỏi em ấy thì hơn, vì em cũng rất muốn biết câu trả lời!" Thấy Lâm Hựu Luân cùng Trần Hồng hợp sức trêu chọc mình, Vương Tổ Hiền lập tức không vui. "Hai người đều nghĩ em đang giúp La Liệt à?

Thật buồn cười, tại sao em phải giúp hắn chứ?

Chương 964

Bảo anh sắp xếp cho hắn một vai diễn có nhiều cảnh quay trong phim là vì em muốn cho tất cả mọi người thấy rõ bộ mặt thật của hắn, biết hắn là một gã đàn ông ích kỷ, không có trách nhiệm, không đáng tin cậy!" Lúc này Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng hiểu ý của Vương Tổ Hiền, "Em muốn anh sắp xếp cho hắn một vai phản diện à?" Vương Tổ Hiền gật đầu mạnh, nếu Lâm Hựu Luân còn không hiểu, cô đã không nhịn được muốn dùng ly ném anh rồi. "Đó chẳng qua chỉ là diễn xuất, khán giả mấy ai sẽ coi là thật chứ?" Trần Hồng không nhịn được xen vào một câu. "Em chính là không ưa cái kiểu lợi dụng phụ nữ để leo lên của hắn, dù không vạch trần được bộ mặt của hắn, ít nhất cũng có thể làm hắn thấy ghê tởm một chút!" Vương Tổ Hiền bĩu môi, nói một cách thờ ơ.

Lâm Hựu Luân cầm dao ăn dừng lại, trông có vẻ như đang nghiêm túc xem xét đề nghị của Vương Tổ Hiền.

Vương Tổ Hiền tiếp tục hiến kế cho Lâm Hựu Luân: "Tốt nhất là để La Liệt và Nhạc Vận đóng một cặp vợ chồng trong phim.

Lúc tàu chìm, hắn chỉ lo chạy thoát thân một mình, cuối cùng vợ không thoát ra được khỏi khoang tàu, còn hắn cũng rơi xuống biển chết đuối!" Không biết có phải là ý trời hay không, thiết kế tình tiết này của Vương Tổ Hiền lại rất giống với trải nghiệm của Nhạc Vận ở thế giới song song.

Khi đó, sau khi được La Liệt đưa đến Hong Kong bao nuôi ba năm, chuyện của hai người cuối cùng cũng bị truyền thông phát hiện.

Sau khi sự việc bị phanh phui, La Liệt vì danh tiếng của mình, sợ bị dư luận chỉ trích, liền nhân cơ hội ruồng bỏ hoàn toàn Nhạc Vận,

từ đó không cấp chi phí sinh hoạt cho cô nữa.

Nhạc Vận không cam tâm, mấy lần tìm đến cửa đòi công bằng, gây náo loạn rất lớn, La Liệt liền báo cảnh sát tố cáo Nhạc Vận quấy rối gia đình.

Do Nhạc Vận không có địa vị vợ hợp pháp với La Liệt, cảnh sát Hong Kong đã xử phạt hành vi của cô.

Từ đó, Nhạc Vận mất hết hy vọng vào cuộc sống, mất hết niềm tin vào sự nghiệp, không còn mặt mũi trở về đại lục, cộng thêm cuộc sống cũng rơi vào cảnh túng quẫn, bế tắc, nên vào một buổi sáng gió mưa thê lương, cô đã nhảy từ lầu nơi mình ở xuống, qua đời khi mới 28 tuổi. "Trong kịch bản 《Thái Bình Luân》 vừa hay có một cặp nhân vật như vậy, lát nữa anh sẽ gọi điện cho Ngô Vũ Sâm, sắp xếp cho La Liệt và Nhạc Vận diễn!" Lâm Hựu Luân quyết định dứt khoát, Vương Tổ Hiền bên cạnh vỗ tay tán thưởng quyết định của anh, còn Trần Hồng lại có vẻ hơi lo lắng. "Nếu La Liệt không chịu diễn thì sao?" "Hắn dám!" Lâm Hựu Luân còn chưa kịp mở lời, Vương Tổ Hiền đã nói trước một câu.

Lâm Hựu Luân cũng gật đầu, "Hiền nói không sai, La Liệt chỉ cần còn chút đầu óc, sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Đoàn phim 《Thái Bình Luân》 không phải là nơi hắn muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Bộ phim này nếu hắn không diễn, vậy thì cả đời này hắn đừng hòng diễn bất kỳ bộ phim Hong Kong nào khác!" Trần Hồng cười khổ một tiếng, vốn nghĩ Lâm Hựu Luân sẽ không để mặc Vương Tổ Hiền tùy hứng làm bậy, không ngờ Lâm Hựu Luân cũng "trẻ con" như vậy.

Bây giờ cô có chút không chắc mình rốt cuộc là đã giúp La Liệt, Nhạc Vận, hay là đã hại cả hai người họ.

Trên bàn ăn nhắc đến chuyện này, Vương Tổ Hiền tiện thể quan tâm đến tiến độ chuẩn bị của 《Thái Bình Luân》. "Các vai diễn khác trong phim đã được xác định hết chưa?" Lâm Hựu Luân bỏ một miếng bít tết vào miệng nhai, rồi cười hỏi lại một câu: "Sao, em cũng có hứng thú với bộ phim này à?" "Nếu anh để em diễn vai chính, em có thể xem xét một chút." Vương Tổ Hiền hơi hất cằm, như thể cố ý gây sự với Lâm Hựu Luân.

Gần đây có tin đồn rằng Lâm Hựu Luân đầu tư quay 《Thái Bình Luân》 thực chất là để trải đường cho sự trở lại của Chung Sở Hồng, ngay cả Lâm Thanh Hà trong bộ phim này cũng chỉ là vai phụ làm nền.

Vương Tổ Hiền miệng không nói, nhưng trong lòng ghen tuông là điều chắc chắn.

Lâm Hựu Luân xòe hai tay ra, "Nhưng nữ chính chỉ có ba người, và tất cả đều đã được định sẵn rồi." "Ai nói em nhất định chỉ có thể diễn vai nữ chính, em có thể giả trai diễn vai nam chính.

Ví dụ như em đóng bạn trai của Trần Hồng, cuối cùng em và cô ấy trở thành một đôi uyên ương bạc mệnh, cùng tàu Thái Bình chìm xuống đáy biển...

Sao, ý tưởng này có thú vị không?" Vương Tổ Hiền đang nói đến chỗ hứng khởi, Lâm Hựu Luân lại giơ tay gõ nhẹ vào trán cô một cái. "Em mà diễn vai này, vậy thì các nam diễn viên khác của Hong Kong chẳng phải sẽ khóc hết nước mắt sao?" Thấy Lâm Hựu Luân không đồng ý với ý tưởng "làm bậy" này của Vương Tổ Hiền, Trần Hồng trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng có chút tò mò, rốt cuộc Lâm Hựu Luân định tìm ai để diễn vai này.

Chưa đợi Trần Hồng mở lời, Vương Tổ Hiền đã hỏi trước câu hỏi đó. "Người được chọn có lẽ sẽ là một trong hai người Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vỹ, vì cả hai đều có ý định muốn diễn bộ phim

này, nhưng cụ thể vẫn chưa quyết định." Vương Tổ Hiền dùng cùi chỏ huých Trần Hồng một cái, nói đùa với cô: "Toàn là trai đẹp, cẩn thận bị tán tỉnh nhé!" "Đừng giỡn!" Trần Hồng lườm Vương Tổ Hiền một cái, rồi lại hỏi Lâm Hựu Luân: "Vậy ai sẽ đóng cặp với chị Hồng?" "Cái này còn phải hỏi, tôi đoán lại là người nào đó tự mình đảm nhiệm rồi." Vương Tổ Hiền có chút chua chát xen vào một câu.

Trần Hồng trong lòng tuy cũng nghĩ vậy, nhưng vẫn chưa vội kết luận, chỉ chờ xem Lâm Hựu Luân trả lời thế nào.

Câu trả lời của Lâm Hựu Luân lại nằm ngoài dự đoán của hai cô gái. "Lần này hai người thật sự đoán sai rồi, anh sẽ không tham gia diễn bất kỳ vai nào trong bộ phim này." Bộ phim 《Thái Bình Luân》 bản thân nó đã được Lâm Hựu Luân gửi gắm không ít ý nghĩa chính trị, anh đương nhiên không thể dính líu vào.

Đương nhiên, một lý do khác là Lâm Hựu Luân rất tự biết mình, với diễn xuất của anh cũng chỉ có thể đối phó với phim thương mại, chứ muốn tỏa sáng trong phim nghệ thuật thì rất khó.

Đặc biệt là bộ phim 《Thái Bình Luân》 sẽ quy tụ rất nhiều ngôi sao thực lực, nếu anh đi diễn vai nam chính, thì thuần túy là đi "bêu xấu".

Khán giả chỉ cần so sánh anh với các diễn viên khác, các khuyết điểm của anh sẽ lộ ra ngay lập tức.

Ra vẻ thì được, nhưng ra vẻ mà thành thằng ngốc thì không hay rồi! "Anh không diễn, người khác diễn anh sẽ yên tâm sao?" Vương Tổ Hiền không buông tha mà hỏi. "Cho nên, vai diễn này anh định mời Trương Quốc Vinh đóng.

Em cũng từng hợp tác với anh ấy, nên biết anh ấy là người thế nào.

Người khác anh đều không yên tâm, nhưng anh ấy thì anh tuyệt đối yên tâm!" Trần Hồng nghe xong câu trả lời của Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy một đầu mờ mịt, đành phải nhỏ giọng hỏi Vương Tổ Hiền nguyên nhân.

Vương Tổ Hiền liếc nhìn Lâm Hựu Luân một cái, rồi ghé vào tai Trần Hồng nói nhỏ hai câu. "A?" Trần Hồng nghe xong liền kinh ngạc che miệng, ban đầu còn nghi ngờ Vương Tổ Hiền có phải đang nói đùa không, nhưng vẻ mặt Vương Tổ Hiền lại rất nghiêm túc, không thể không tin. "Vậy còn chị Thanh Hà thì sao?

Chị ấy là người đã kết hôn, anh tìm ai đóng nam chính, e rằng anh Hình cũng sẽ không vui vẻ gì!" Vương Tổ Hiền có chút hả hê nhìn Lâm Hựu Luân, không tin anh có thể giải quyết hoàn hảo cả chuyện này.

Lâm Hựu Luân đã sớm chuẩn bị cho việc này, không vội không vàng nói: "Người đóng cặp với chị Thanh Hà là một diễn viên đại lục.

Đó là một người đàn ông ba tốt: diễn xuất tốt, nhân phẩm tốt, danh tiếng tốt.

Hơn nữa người này đã kết hôn, gia đình hạnh phúc mỹ mãn, anh dám đảm bảo Hình Lý Nguyên không thể tìm ra bất kỳ khuyết điểm nào ở anh ta!" Vương Tổ Hiền bĩu môi, "Cái này khó nói lắm, bất kể là đàn ông hay phụ nữ, ghen tuông đều không cần lý do." "Em đừng vội, anh còn chưa nói xong mà." Lâm Hựu Luân uống một ngụm rượu vang đỏ, chép miệng nói: "Tình huống em nói anh đã cân nhắc rồi, cho nên anh đã sắp xếp cho Hình Lý Nguyên một vai diễn trong phim." Vương Tổ Hiền còn chưa kịp phản ứng, Trần Hồng đã xem qua kịch bản nên đã đoán được sự sắp xếp của Lâm Hựu Luân. "Chính là người đàn ông mà chị Thanh Hà kết hôn sinh con sau khi đến Đài Loan?" Lâm Hựu Luân gật đầu.

Vương Tổ Hiền im lặng một lúc.

Lâm Hựu Luân ngay cả việc sắp xếp một vai diễn nhỏ như vậy cũng đã cân nhắc đến, lần này Hình Lý Nguyên e rằng thật sự không còn gì để nói.

Mặc dù vai diễn của Hình Lý Nguyên trong toàn bộ bộ phim 《Thái Bình Luân》 là không đáng kể, nhưng trên thực tế, Hình Lý Nguyên rất cảm kích sự sắp xếp này của Lâm Hựu Luân, và không chỉ một lần nhắc đến những điều tốt của Lâm Hựu Luân trước mặt Lâm Thanh Hà.

Sự sắp xếp này cũng đã thay đổi hoàn toàn thái độ của Hình Lý Nguyên đối với việc Lâm Thanh Hà tham gia diễn xuất trong 《Thái Bình Luân》.

Trước đây ông bị buộc phải đồng ý, bây giờ lại trở thành chủ động ủng hộ.

Lâm Thanh Hà không còn nỗi lo hậu phương, tự nhiên có thể toàn tâm toàn ý đầu tư vào vai diễn.

Nước cờ này của Lâm Hựu Luân có thể nói là một mũi tên trúng hai đích. --- Máy bay từ từ hạ cánh trên đường băng, nhìn thấy tháp điều khiển và nhà ga quen thuộc lướt nhanh qua ngoài cửa sổ, Ngô Vũ Sâm đột nhiên cảm thấy như đang trong một giấc mơ.

Người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh Ngô Vũ Sâm đeo một cặp kính rất nho nhã, khí chất toát ra vẻ trầm tĩnh và sâu sắc, một đôi mắt đặc biệt thâm thúy, vừa nhìn đã biết là người có nhiều câu chuyện.

Thấy Ngô Vũ Sâm cứ ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, người đàn ông trung niên không nhịn được hỏi: "Đạo diễn Ngô đã lâu không về Hong Kong sao?" Ngô Vũ Sâm nghe vậy mới hoàn hồn, quay đầu lại cười nói: "Đúng vậy, gần hai năm rồi tôi chưa về." Lúc rời Hong

Kong, Ngô Vũ Sâm quyết tâm phải tạo dựng sự nghiệp ở Hollywood, nhưng không ngờ sự nghiệp ở Mỹ không có nhiều khởi sắc, loanh quanh một hồi lại quay trở về Hong Kong. "Tôi đọc báo ở đại lục nói Hong Kong đã bắt đầu xây sân bay mới, không biết đã xây xong chưa?" Người đàn ông trung niên đẩy gọng kính, tự lẩm bẩm một câu.

Chương 965

"Sắp rồi, khoảng ba bốn năm nữa sân bay mới sẽ xây xong, lúc đó nơi này sẽ hoàn toàn không dùng nữa." Ngô Vũ Sâm có chút cảm khái lắc đầu, "Bây giờ nhìn được lần nào hay lần đó, cũng không biết lần sau về Hong Kong máy bay có còn hạ cánh ở đây không." "Trong thời gian quay 《Thái Bình Luân》, đạo diễn Ngô chắc sẽ có nhiều cơ hội đi lại giữa Hong Kong, nên không cần lo lắng mọi thứ thay đổi quá nhanh đâu nhỉ?" "Cũng đúng, là tôi quá đa cảm rồi." Ngô Vũ Sâm cười gật đầu.

Lúc này, giọng nữ du dương trong loa bắt đầu nhắc nhở hành khách chuẩn bị xuống máy bay.

Ngô Vũ Sâm thu dọn tâm trạng, rồi đổi sang một chủ đề khác. "Phải rồi, anh Trần, đây là lần đầu tiên anh đến Hong Kong sao?" Người đàn ông trung niên gật đầu, chỉ là không hiểu tại sao Ngô Vũ Sâm lại đột nhiên hỏi điều này. "Lịch trình lần này tôi về Hong Kong không đặc biệt giữ bí mật, mà bộ phim 《Thái Bình Luân》 ở Hong Kong lại được quan tâm rất cao, nên lát nữa ở sân bay có thể sẽ gặp một số phóng viên truyền thông.

Phóng viên Hong Kong hoàn toàn khác với bên đại lục, anh Trần nên chuẩn bị tâm lý trước." Thấy Ngô Vũ Sâm nói một cách nghiêm túc, người đàn ông trung niên cũng trở nên thận trọng.

Sân bay Khải Đức là một trong những cảng hàng không bận rộn nhất châu Á, mỗi năm có gần chục triệu lượt khách qua lại.

Xuống máy bay, vào sảnh sân bay, cảm giác đầu tiên của người đàn ông trung niên là rất đông người.

Ngô Vũ Sâm tìm kiếm phó đạo diễn đến đón trong đám đông qua

lại, người đàn ông trung niên đứng bên cạnh Ngô Vũ Sâm, có chút tò mò nhìn quanh.

Lúc này, đột nhiên phía sau một nhóm hành khách bên tay phải xuất hiện mấy người cầm máy ảnh, người đàn ông trung niên còn chưa kịp phản ứng, những người đó đã giơ máy ảnh lên chụp lia lịa. "Các người làm gì vậy?

Sao lại chụp ảnh lung tung thế?" Người đàn ông trung niên giơ tay định che ống kính của những người này, nhưng Ngô Vũ Sâm đã cản ông lại, cũng không để ý đến những kẻ đang chụp ảnh, kéo tay người đàn ông trung niên đi ra ngoài. "Những người này đều là phóng viên, chúng ta không cần để ý đến họ." Vừa đi, Ngô Vũ Sâm vừa giải thích với người đàn ông trung niên. "Sao họ không hỏi chúng ta một tiếng đã chụp ảnh, như vậy quá không tôn trọng người khác rồi?" Người đàn ông trung niên có chút bất bình nói. "Trong giới truyền thông Hong Kong có một loại người gọi là paparazzi, chuyên chụp ảnh đời tư của người của công chúng để cung cấp cho đại chúng giải trí.

Gặp loại người này, cách tốt nhất là tránh xa." Ngô Vũ Sâm cười khổ giải thích.

Người đàn ông trung niên vẫn không hiểu, "Chẳng lẽ không có pháp luật nào có thể ràng buộc họ sao?" "Anh có thể kiện họ, nhưng một là kiện tụng như vậy rất phiền phức, hai là dù thắng cũng không gây tổn thất lớn cho họ, ngược lại mình còn phải trả một khoản phí luật sư lớn...

Hơn nữa, mối quan hệ giữa truyền thông giải trí và nghệ sĩ là tương trợ lẫn nhau, chỉ cần không quá đáng, nghệ sĩ và truyền thông thường sẽ không dễ dàng trở mặt." Ngô Vũ Sâm và người đàn ông trung niên vừa nói vừa đi ra cửa sảnh sân bay, mấy kẻ chụp ảnh lúc nãy đã đuổi kịp, và phía trước cũng có người chặn đường hai người.

"Đạo diễn Ngô, có thể nói cụ thể về bộ phim 《Thái Bình Luân》 được không?" "Đạo diễn Ngô, danh sách diễn viên cuối cùng của 《Thái Bình Luân》 đã được xác định chưa?" Một loạt micro, máy ghi âm được đưa đến trước mặt Ngô Vũ Sâm, hai người bị phóng viên vây kín.

Ngồi máy bay hơn ba tiếng đồng hồ, Ngô Vũ Sâm hoàn toàn không muốn đối phó với phóng viên vào lúc này, ông giơ tay lên nói: "Được rồi, về tình hình của 《Thái Bình Luân》, sau này sẽ có buổi họp báo chuyên môn, bây giờ xin mọi người nhường đường được không?" Các phóng viên đương nhiên không chịu dễ dàng nhường đường.

Lúc này, phó đạo diễn phụ trách đón người cuối cùng cũng phát hiện ra Ngô Vũ Sâm, anh ta gọi bảo vệ sân bay đến giải tán phóng viên, Ngô Vũ Sâm lúc này mới có thể thuận lợi thoát thân.

Truyền thông Hong Kong hành động rất nhanh, báo chiều đã đăng tin Ngô Vũ Sâm trở về Hong Kong.

Điều thú vị là tất cả các bài báo đều tập trung vào Ngô Vũ Sâm, người đàn ông trung niên đi cùng ông không bị lờ đi thì cũng bị coi là trợ lý của Ngô Vũ Sâm, tóm lại không ai nhận ra thân phận thật của ông.

Ngày hôm sau, đoàn phim 《Thái Bình Luân》 chính thức tổ chức họp báo.

Người đàn ông trung niên bị nhầm là trợ lý của Ngô Vũ Sâm xuất hiện tại hiện trường họp báo, và vị trí ngồi còn được sắp xếp cùng với Lâm Thanh Hà, Chung Sở Hồng, Trần Hồng, Trương Quốc Vinh, Lương Triều Vỹ, các diễn viên chính khác.

Lúc này, rất nhiều phóng viên dưới khán đài đều ngớ người, bắt đầu hỏi thăm xem người này rốt cuộc là ai. "Ba nữ chính của bộ phim tin rằng không cần tôi giới thiệu nhiều nữa, mọi người đều rất quen

thuộc.

Còn anh Vinh, Vỹ cũng đều là những diễn viên đã từng hợp tác với tôi trước đây.

Ở đây, tôi đặc biệt muốn giới thiệu với mọi người là anh Trần Đạo Minh đến từ đại lục!" Ngô Vũ Sâm chỉ vào người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh mình, "Anh Trần đã đóng vai chính trong nhiều bộ phim điện ảnh và truyền hình ở đại lục, là một diễn viên có diễn xuất và phẩm chất đáng tin cậy.

Lần này, anh ấy sẽ đóng cặp với Lâm Thanh Hà trong phim." Trần Đạo Minh đứng dậy khỏi ghế, cúi chào khán giả dưới đài.

Đáp lại ông không phải là tiếng vỗ tay như tưởng tượng, mà là những lời bàn tán xì xào của các phóng viên. "Sao lại là ông ta, không phải nói sẽ tìm Khương Văn đóng vai này sao?" "Đúng vậy, dù đại lục không có diễn viên phù hợp, cũng có thể tìm diễn viên Hong Kong đóng chứ?

Tôi thấy Chu Nhuận Phát cũng không tệ." "Chắc là có bối cảnh đặc biệt gì đó, nếu không thì là được anh Lâm để mắt tới, tóm lại có thể được chọn đóng chính trong bộ phim này, thực lực chắc cũng không tồi." "Theo như giới thiệu của Ngô Vũ Sâm, người này đã đóng rất nhiều phim truyền hình và điện ảnh ở đại lục, không thể nào không có chút danh tiếng nào, nhưng các người trước đây có nghe nói về ông ta không?" "Cái này khó nói, tình hình đại lục chúng ta lại không hiểu, hơn nữa, biết đâu người ta thích kín đáo thì sao?" Trần Đạo Minh ngồi xuống rồi nghiêng đầu về phía Ngô Vũ Sâm, nhỏ giọng hỏi với vẻ mặt nghi hoặc: "Đạo diễn Ngô, có phải biểu hiện lúc nãy của tôi có chút không ổn không?" Ngô Vũ Sâm trong lòng thầm nghĩ may mắn, may mà Trần Đạo Minh không hiểu tiếng Quảng Đông, nếu không nghe thấy những lời bàn tán về mình dưới đài, e rằng sẽ mất mặt lắm.

"Không có đâu, anh Trần làm rất tốt, có lẽ là do mọi người trước đây không ngờ sẽ là anh Trần diễn vai này, nên có chút bất ngờ." Trần Đạo Minh nửa tin nửa ngờ gật đầu.

Thực ra ban đầu chính ông cũng không hiểu tại sao Ngô Vũ Sâm lại tìm mình đóng vai này — ở đại lục có rất nhiều nam diễn viên nổi tiếng hơn ông, xét về thâm niên thì thế nào cũng không đến lượt ông.

Hơn nữa, trong giới nghệ thuật ông cũng không có quan hệ hậu thuẫn gì vững chắc, nếu là do chính quyền đề cử, cơ hội này chắc chắn sẽ không rơi vào tay ông.

Lời giải thích của Ngô Vũ Sâm lúc đó là ông đã xem một bộ phim truyền hình do Trần Đạo Minh đóng, cảm thấy diễn xuất của Trần Đạo Minh không tồi, nhưng Trần Đạo Minh luôn cảm thấy trong đó còn có uẩn khúc khác, chỉ là không tiện hỏi nhiều.

Tin tức 《Thái Bình Luân》 sắp khởi quay đã gây ra sự chú ý rất rộng rãi ở đại lục và Đài Loan.

Sau khi Trần Đạo Minh đồng ý diễn vai nam chính số một, lãnh đạo đoàn văn công nơi ông công tác đã nhanh chóng tìm ông nói chuyện, đại ý là muốn ông thể hiện tốt, đồng thời phải giữ vững lập trường cần có, vì có rất nhiều lãnh đạo đang quan tâm đến bộ phim này.

Giới thiệu xong các diễn viên, Ngô Vũ Sâm lại giới thiệu sơ qua kế hoạch quay phim của 《Thái Bình Luân》 với truyền thông. "Bộ phim sẽ được quay đồng thời ở đại lục và Đài Loan.

Ở Hong Kong sẽ dựng một bối cảnh có kích thước tương đương với tàu Thái Bình.

Phần lớn cảnh quay của bộ phim sẽ được hoàn thành tại đây.

Cảnh tàu chìm sẽ được quay tại một phim trường ở California,

Mỹ.

Hậu kỳ kỹ xảo do công ty Cực Quang của Hong Kong và Industrial Light & Magic của Mỹ hợp tác.

Chu kỳ sản xuất của toàn bộ bộ phim dự kiến mất khoảng một năm rưỡi, đoàn phim sẽ cố gắng để bộ phim ra mắt khán giả vào đầu năm 96." Giới thiệu xong các thông tin liên quan, buổi họp báo bước vào phần hỏi đáp của phóng viên.

Người đầu tiên có cơ hội đặt câu hỏi vẫn là phóng viên của hệ thống 《Minh Báo》, và người đứng lên đặt câu hỏi là phó tổng biên tập của 《Minh Báo Tuần San》.

Anh ta vừa lên đã nhắm thẳng câu hỏi vào Chung Sở Hồng. "Tham gia diễn xuất trong 《Thái Bình Luân》, có phải điều đó có nghĩa là chị Hồng sẽ trở lại hoàn toàn không?" "Thực ra tôi vẫn chưa bao giờ rời đi cả!" Chung Sở Hồng vuốt tóc, cầm micro lên cười trả lời: "Trước đây tôi cũng đã nói, yêu cầu để quay lại đóng phim chỉ có một, đó là kịch bản phải thật hay. 《Thái Bình Luân》 đáp ứng được yêu cầu này, hơn nữa có rất nhiều bạn tốt cùng nhau đóng bộ phim này, tôi cảm thấy rất có ý nghĩa." "Vậy có nghĩa là sau này chị vẫn sẽ nhận đóng các bộ phim khác?" Phó tổng biên tập của 《Minh Chu》 lại hỏi thêm một câu. "Chỉ cần phim tương tự như 《Thái Bình Luân》 thì sẽ diễn." Câu trả lời của Chung Sở Hồng có vẻ khẳng định, nhưng thực tế lại ngầm chứa sự phủ định.

Bởi vì một bộ phim như 《Thái Bình Luân》 trong làng điện ảnh Hoa ngữ có được một bộ đã là rất không dễ dàng, sau này khó có người thứ hai sẵn lòng chi ra 200 triệu đô la Mỹ không màng chi phí để quay một bộ phim rất khó thu hồi vốn như Lâm Hựu Luân.

Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng các phóng viên có mặt cũng đều hiểu rõ, đối với Chung Sở Hồng đã có con gái, đây cũng không phải là

một kết cục không viên mãn.

Mặc dù "Thái Bình Luân" không phải là bộ phim lấy nhân vật nữ làm chủ đạo thuần túy, nhưng ba vị nữ diễn viên chính lại trở thành tiêu điểm chú ý của truyền thông trong buổi họp báo.

Kế sau Chung Sở Hồng, Lâm Thanh Hà và Trần Hồng trở thành trọng điểm đặt câu hỏi của các phóng viên.

Tuy nhiên, một người thì không chịu nói nhiều, người kia lại cố ý giữ thái độ khiêm tốn, rốt cuộc cánh phóng viên không khai thác được quá nhiều chuyện bên lề ngoài bộ phim từ miệng họ.

Sau đó, Trương Quốc Vinh và Lương Triều Vỹ trở thành đối tượng được các phóng viên "chăm sóc" kỹ lưỡng.

Chương 966

"Tôi thật sự rất ngưỡng mộ Hồng cô và Thanh Hà.

Một người đã sinh con, một người đã kết hôn, sau đó thích thì đóng phim, không thích thì nghỉ.

Ngược lại là tôi, tuy rằng luôn thề thốt nói muốn giải nghệ, nhưng mãi cho đến bây giờ, hợp đồng phim trên tay không những không ít đi mà ngày càng nhiều hơn..." Trương Quốc Vinh nói câu này vốn có chút ý tứ tự giễu, nhưng Chung Sở Hồng và Lâm Thanh Hà nghe xong lại đứng bên cạnh ùa vào trêu chọc, khăng khăng nói Trương Quốc Vinh đang khoe khoang. "Thật sự không phải đâu, tôi cũng muốn nghỉ ngơi lắm chứ, bao gồm cả lần tham gia diễn xuất trong "Thái Bình Luân" này cũng là cân nhắc rất lâu mới đồng ý." Không đợi phóng viên dưới đài tiếp tục đặt câu hỏi, Chung Sở Hồng liền cầm lấy micro trêu chọc Trương Quốc Vinh một câu: "Anh cứ không hy vọng được đóng phim cùng chúng tôi đến thế sao?" Trương Quốc Vinh cũng không giận, đổi tay cầm micro nói: "Cô đã nói vậy thì tôi lại muốn hỏi cô, bộ phim cuối cùng trước khi cô giải nghệ là hợp tác với ai?" "Với anh Phát (Châu Nhuận Phát) mà?" Chung Sở Hồng không cần suy nghĩ đáp. "Vậy còn ai nữa?" Trương Quốc Vinh lại hỏi. "Còn có anh nữa!" Chung Sở Hồng cười tủm tỉm nói. "Vậy mà cô còn nói tôi không hy vọng đóng phim cùng cô?

Trước khi cô giải nghệ chúng ta đã diễn cặp, bây giờ cô tái xuất lại diễn cặp với tôi, đến anh Phát cũng không được nể mặt như tôi đâu nhỉ?" "Vậy còn tôi thì sao?" Lâm Thanh Hà lúc này cũng hùa theo góp vui. "Bộ phim trước của chúng ta cũng là diễn cùng nhau đấy nhé?" Đối mặt với sự bức bách liên thủ của hai đại mỹ nhân, Trương Quốc Vinh cũng có chút đỡ không nổi, vội vàng chuyển chủ đề, bắt

đầu kể khổ về nhân vật của mình. "Sở dĩ sau khi nhận kịch bản tôi do dự rất lâu, chủ yếu là vì kết cục của nhân vật tôi đóng không được tốt lắm.

Mấy năm nay tôi đã diễn không ít nhân vật xui xẻo như vậy rồi.

Sau "Thanh Xà", tôi đã thề sẽ không diễn loại vai này nữa, cho nên mọi người cũng thấy đấy, hai năm gần đây tôi đóng nhiều nhất là phim hài.

Nếu không phải kịch bản "Thái Bình Luân" quả thực rất hay, hơn nữa lại là đạo diễn Ngô đích thân tìm tôi nói chuyện, thì tôi cũng không có cách nào từ chối." Chung Sở Hồng quay sang an ủi Trương Quốc Vinh: "Nghĩ thoáng chút đi, diễn nhân vật bi kịch mới dễ đoạt giải." Lâm Thanh Hà có chút "u oán" mở miệng nói: "Hai người các người có thể đừng nhắc đến chuyện nhận giải thưởng được không?

Mấy năm nay tôi ở Hong Kong cũng diễn không ít vai bi kịch, nhưng sao tôi lại vô duyên với các giải thưởng điện ảnh bên này thế nhỉ?" "Theo chị nói như vậy, Vĩ tử chẳng phải càng oan ức hơn sao?" Trương Quốc Vinh đột nhiên kéo chủ đề sang Lương Triều Vỹ đang tỏ ra rất trầm mặc ở bên cạnh.

Lương Triều Vỹ ngẩn ra trọn vẹn ba giây, lúc này mới cầm micro cười khổ nói: "Đúng vậy, chị Thanh Hà, có em làm bạn với chị mà." "Cậu còn trẻ, sau này còn khối cơ hội, chị thì khác rồi." Lâm Thanh Hà lắc đầu, trong thần tình không tránh khỏi có chút lạc lõng.

Lương Triều Vỹ đang không biết nên an ủi Lâm Thanh Hà thế nào, người dẫn chương trình phản ứng lại rất nhanh, lập tức chỉ định một phóng viên dưới đài, dùng cách đó để chuyển chủ đề. "Đạo diễn Ngô, có lời đồn rằng Lưu Đức Hoa cũng là một trong những ứng cử viên cho vai nam chính thứ ba, tại sao cuối cùng ông lại chọn Lương Triều Vỹ?" "Hoa tử quả thực rất khá, nhưng lịch trình của cậu ấy quá bận

rộn, xung đột với việc quay "Thái Bình Luân".

Hơn nữa ở nhân vật này, tôi cảm thấy Vĩ tử phù hợp hơn...

Tôi vẫn luôn cho rằng dùng miệng diễn xuất là dở nhất, nhất định phải biết dùng mắt diễn xuất.

Vĩ tử mấy lần được đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất Kim Tượng đều không đoạt giải, mọi người cảm thấy tiếc cho cậu ấy, nguyên nhân chính là vì cậu ấy có đôi mắt biết nói.

Ở Hong Kong, diễn viên có thể làm được điểm này không nhiều, vừa khéo trong bộ phim này đã chiếm hai người.

Còn tình hình bên Đại lục tôi không rõ lắm, nhưng anh Trần cũng là diễn viên như vậy, điểm này thực ra không cần tôi nói, mọi người chú ý quan sát đều có thể cảm nhận được." Ngô Vũ Sâm đánh giá ba vị nam chính đều rất cao, hơn nữa cũng chặn đứng ý định muốn tiếp tục làm lớn chuyện trên vấn đề này của một bộ phận phóng viên.

Dàn diễn viên của "Thái Bình Luân" có thể nói là hội tụ những ngôi sao nam nữ đỉnh cấp nhất của cả Hong Kong và Đài Loan, cho dù là truyền thông Hong Kong vốn hay soi mói cũng không tìm ra vấn đề gì quá lớn.

Cùng là tuyển chọn diễn viên, nhưng "Kim Lăng Thập Tam Thoa" tiến hành lại không được thuận lợi lắm.

Ngay trong ngày họp báo phim "Thái Bình Luân" diễn ra, Lâm Hựu Luân và Spielberg từ Hong Kong đáp máy bay đến Nam Kinh.

Vì bộ phim "Bản danh sách của Schindler", danh tiếng của Spielberg trên quốc tế đã leo lên đến một độ cao khiến đại đa số người làm điện ảnh đều phải ngước nhìn.

Một đại đạo diễn Mỹ có sức ảnh hưởng quốc tế như vậy đến thăm Trung Quốc, chính phủ Đại lục chắc chắn sẽ không tiếp đãi qua

loa.

Một đoàn tiếp đón do một Thứ trưởng Bộ Văn hóa dẫn đầu đã đến Nam Kinh trước một ngày.

Sau khi Spielberg và Lâm Hựu Luân đến nơi, Thị trưởng Nam Kinh đích thân ra sân bay nghênh đón, Bí thư Tỉnh ủy và Tỉnh trưởng đều đặc biệt dành thời gian đến tham gia tiệc rượu tiếp đãi, quy cách tiếp đãi cao cũng thể hiện sự coi trọng của phía Trung Quốc đối với sự việc này.

Trên tiệc rượu chào mừng, Spielberg lần đầu tiên tiếp xúc với văn hóa bàn rượu của Trung Quốc cuối cùng không chống đỡ nổi việc mời rượu liên tục của các thành viên đoàn tiếp đón, cuối cùng uống đến đầu óc có chút choáng váng, tiệc rượu còn chưa kết thúc đã buộc phải trở về khách sạn nghỉ ngơi trước.

Lâm Hựu Luân vốn định đi cùng Spielberg, nhưng khi sắp ra cửa, vị Thứ trưởng họ Lưu của Bộ Văn hóa lại ngăn hắn lại. "Lâm tiên sinh, có thể mượn một bước nói chuyện không?" Lâm Hựu Luân để vệ sĩ tùy tùng dìu Spielberg lên xe trước, còn mình đi theo vị Thứ trưởng Lưu kia đến khu nghỉ ngơi ở đại sảnh, ngồi xuống ghế sô pha. "Không biết Lưu bộ trưởng có gì chỉ giáo?" "Sau khi Hong Kong trở về thì mọi người đều là người một nhà, Lâm tiên sinh nói vậy là khách sáo rồi." Vị Thứ trưởng họ Lưu xua tay, "Mời Lâm tiên sinh qua đây, chủ yếu là muốn cùng Lâm tiên sinh thương lượng một chút về sự sắp xếp hành trình của đạo diễn Spielberg tại Nam Kinh trong thời gian này, tiện thể cũng muốn tìm hiểu đôi chút tình hình cụ thể về bộ phim mà ông Spielberg chuẩn bị quay." "Tên tiếng Trung của bộ phim này gọi là "Kim Lăng Thập Tam Thoa", câu chuyện triển khai dựa trên bối cảnh cuộc thảm sát Nam Kinh, cho nên tôi hy vọng phía Nam Kinh có thể sắp xếp một số hành trình liên quan, thuận tiện cho đạo diễn có thể tìm hiểu sâu hơn về toàn bộ diện mạo của sự kiện

lịch sử này, điểm này vô cùng quan trọng." Nghe xong yêu cầu của Lâm Hựu Luân, vị Thứ trưởng họ Lưu nhíu mày. "Lâm tiên sinh, mấy năm nay quốc gia và Nhật Bản hợp tác rất nhiều về phương diện kinh tế, chính phủ Nhật Bản rất quan tâm đến bộ phim này của ông Spielberg, thậm chí thông qua đại sứ quán tại Trung Quốc kín đáo thỉnh cầu Bộ Ngoại giao đừng quá mức tô đậm chuyện đại thảm sát.

Cân nhắc đến đại cục duy trì quan hệ ổn định Trung - Nhật, Trung ương cũng hy vọng Lâm tiên sinh có thể làm công tác tư tưởng cho ông Spielberg nhiều hơn một chút, nắm chắc chừng mực của bộ phim này..." "Việc này Lưu bộ trưởng có thể yên tâm, "Kim Lăng Thập Tam Thoa" chắc chắn sẽ không giống như "Hắc Thái Dương 731" phê phán tội hành xâm lược của Nhật Bản một cách không lưu tình như vậy.

Mà sở dĩ tôi mời ông Spielberg đến đạo diễn bộ phim này, cũng là hy vọng bộ phim có thể đứng trên một lập trường khách quan hơn để nhìn nhận cuộc thảm sát Nam Kinh.

Tuy nhiên, có một số lịch sử là không thể bị lãng quên và che giấu, những việc này Chính phủ Trung ương không tiện làm, vậy thì để tôi làm, mọi trách nhiệm cũng do tôi gánh vác!" Lời biểu thái này của Lâm Hựu Luân, đồng nghĩa với việc tách biệt lập trường của bộ phim "Kim Lăng Thập Tam Thoa" và chính phủ Đại lục, vừa tránh được sự can dự từ cấp độ quan phương, đồng thời cũng sẽ không khiến chính phủ Đại lục quá khó xử trên phương diện ngoại giao.

Ngược lại làm cho vị Thứ trưởng họ Lưu nghe xong cảm thấy vô cùng xấu hổ, lập tức ngồi thẳng người, nghiêm sắc mặt nói: "Lâm tiên sinh yên tâm, hành trình tham quan của ông Spielberg tại Nam Kinh tôi sẽ cố gắng hết sức để sắp xếp." Tài liệu về thảm sát Nam Kinh mà Lâm Hựu Luân đưa cho Spielberg đa phần là tư liệu ghi chép ở hải ngoại.

Lần này đến Nam Kinh thực ra chính là hy vọng Spielberg có thể kết hợp với tư liệu lưu giữ tại bản địa Nam Kinh, có một nhận thức trực quan hơn về cuộc thảm sát.

Những chỗ cần quan phương hỗ trợ cũng không nhiều lắm, cho nên hắn cũng không có gì bất mãn với sự sắp xếp của Thứ trưởng Lưu. "Đúng rồi, Lưu bộ trưởng, lần này chúng tôi đến Nam Kinh ngoại trừ tham quan ra, còn có một mục đích là muốn tuyển chọn một nhóm diễn viên từ trong nước tham gia bộ phim này, cho nên hy vọng có thể nhận được một số sự ủng hộ từ các ban ngành liên quan trong nước." Năm 1994, các đoàn thể văn công ở Đại lục vẫn chưa tiến hành cải cách, tuyệt đại bộ phận diễn viên đều vẫn là thành viên biên chế tại các đoàn văn công địa phương, tìm họ đóng phim còn phải thông qua sự đồng ý của đoàn văn công trực thuộc. "Kim Lăng Thập Tam Thoa" vì tính đặc thù của đề tài cũng như mức độ coi trọng của trong nước đối với bộ phim, khả năng đoàn văn công từ chối nhả người ngược lại không lớn, nhưng chung quy vẫn phải đi thêm một quy trình.

Lâm Hựu Luân cảm thấy quá phiền phức, liền muốn Bộ Văn hóa đứng ra điều phối, như vậy việc lấy người sẽ đơn giản hơn nhiều.

Có thể là do yêu cầu đạm hóa xử lý tội hành xâm lược của Nhật Bản trước đó có chút đuối lý, vị Thứ trưởng họ Lưu đáp ứng yêu cầu này của Lâm Hựu Luân vô cùng dứt khoát. "Không thành vấn đề, việc này tôi sẽ đứng ra điều phối, các tổ chức đoàn văn công trên cả nước, chỉ cần là diễn viên mà "Kim Lăng Thập Tam Thoa" nhìn trúng, toàn bộ đều vô điều kiện đến tham gia diễn xuất!" "Có câu này của Lưu bộ trưởng, vậy thì sự việc đơn giản rồi.

Trước khi đến Đại lục, thực ra tôi đã phái người qua bên này tiến hành một vòng sàng lọc khảo sát, hiện tại đã xác định được vài vị nữ diễn viên, họ đều sẽ đảm nhận vai diễn vô cùng quan trọng trong

phim...

Đây là danh sách và tư liệu của họ, hy vọng Lưu bộ trưởng có thể nhanh chóng tiến hành câu thông với đơn vị trực thuộc của họ, nhanh chóng để họ đến đoàn làm phim báo danh." Lâm Hựu Luân bảo A Kiệt mang cặp táp của mình lại, lấy ra một tập tài liệu đưa cho vị Thứ trưởng Lưu.

Bên trong tổng cộng liên quan đến ba vị diễn viên, trong đó hai người đều đến từ Học viện Điện ảnh Bắc Kinh, một người vừa tốt nghiệp nhưng đã được giữ lại trường, người kia vừa nhập học.

Hai diễn viên này đều chỉ cần chào hỏi với Bắc Ảnh một tiếng là có thể triệu tập người đến, duy chỉ có nữ diễn viên cuối cùng là hơi phiền phức. *** "Cần Cần, vừa rồi thầy Từ của học viện gọi điện thoại, nói bảo cậu đến văn phòng thầy ấy một chuyến ngay!" Đẩy cửa phòng ngủ tập thể, giọng nói của cô bạn cùng lớp Tiểu Nhã lập tức truyền tới.

Tưởng Cần Cần đặt chậu giặt quần áo trên tay xuống, trên khuôn mặt thanh lệ tố nhã lộ ra một tia nghi hoặc.

Vô duyên vô cớ, giáo viên phụ trách công tác giới thiệu việc làm cho sinh viên tốt nghiệp tìm cô làm gì?

Tiểu Nhã đang đắp mặt nạ dưa leo lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không rõ tình hình, bởi vì đối phương không giải thích những điều này qua điện thoại. "Được rồi, cậu mau đi đi, nói không chừng là chuyện tốt đấy!" Dưới sự thúc giục của Tiểu Nhã, Tưởng Cần Cần đành phải từ bỏ dự định phơi quần áo trước, đi đến tòa nhà văn phòng học viện tìm vị thầy giáo Từ kia.

Cửa văn phòng đối phương không đóng, thỉnh thoảng có người ra ra vào vào, Tưởng Cần Cần khó khăn lắm mới tìm được một khoảng trống không người, đi đến cửa nhẹ nhàng gõ gõ. "Thầy Từ, em là..."

"Là Tưởng Cần Cần phải không?

Em đến đúng lúc lắm, bên phía Viện trưởng đang đợi em, dặn em vừa đến là bảo tôi đưa em qua đó ngay!" Vị thầy giáo Từ kia khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặt tròn, dáng vẻ rất hòa ái, đối đãi với người khác vô cùng khách khí.

Chương 967

Nhìn thấy Tưởng Cần Cần, ông lập tức đặt công việc trong tay xuống, đứng dậy khỏi bàn làm việc.

Một nam sinh đang bàn chuyện với thầy Từ trước bàn làm việc mấp máy môi, thầy Từ lập tức hiểu ý cậu ta. "Em đợi một chút, việc của em ấy gấp hơn em, tối đa mười phút nữa tôi sẽ quay lại!" Bỏ lại một câu như vậy, thầy Từ gọi Tưởng Cần Cần rồi rời khỏi văn phòng.

Trên đường đi gặp Viện trưởng, trong lòng Tưởng Cần Cần không khỏi dấy lên nỗi lo âu, lúc sắp đến nơi cuối cùng nhịn không được mở miệng hỏi: "Thầy Từ, em không phạm lỗi gì chứ ạ?

Tại sao Viện trưởng lại muốn gặp em?" "Em nghĩ gì thế?

Nếu phạm lỗi thì có phải là tôi đến tìm em không?

Được rồi, lát nữa là em biết ngay thôi." Thầy Từ nói rồi đẩy cửa văn phòng Viện trưởng, ra hiệu cho Tưởng Cần Cần đi vào.

Đối với vị Viện trưởng Lư của học viện này, Tưởng Cần Cần chỉ từng gặp mặt một lần trong lễ khai giảng, dưới ánh mắt dò xét của đối phương không khỏi có chút câu nệ, cúi đầu không dám nói lời nào. "Viện trưởng Lư, đây chính là sinh viên mà bên kia muốn tìm." Viện trưởng Lư gật đầu: "Được rồi, thầy Từ, thầy đi làm việc trước đi." Thầy Từ vỗ nhẹ lên cánh tay Tưởng Cần Cần để an ủi, lúc này mới xoay người rời đi.

Viện trưởng Lư chỉ vào một cô gái váy lam đã ngồi sẵn trong văn phòng từ trước: "Vị này là đàn chị Du Phi Hồng của em, năm nay vừa tốt nghiệp chuẩn bị giữ lại trường, hai em làm quen trước đi!" Vị đàn chị Du kia chủ động đứng dậy, trên gương mặt tinh xảo điểm nhã nở

nụ cười nhàn nhạt. "Chào em!" Thấy đối phương đưa tay ra, Tưởng Cần Cần vội vàng cũng đưa tay qua. "Em chào chị!" Hai người bắt tay xong, Viện trưởng Lư liền chào hỏi bọn họ ngồi xuống. "Lần này tìm hai em tới, là vì có một đoàn làm phim điện ảnh nhìn trúng hai em, Bộ Văn hóa trực tiếp gọi điện thoại đến văn phòng tôi, cho nên tôi cũng đành phải nhả người." Viện trưởng Lư bưng tách trà trên bàn lên uống một ngụm.

Theo quy định của học viện, Tưởng Cần Cần vừa nhập học và Du Phi Hồng vừa tốt nghiệp tham gia công tác đều thuộc diện nhân viên không được cho mượn ra ngoài đóng phim, nhưng lần này tình huống đặc thù, lãnh đạo cấp trên bảo học viện bên này toàn lực phối hợp công tác, cho nên ông mới gọi cả Tưởng Cần Cần và Du Phi Hồng đến nói chuyện.

Nhưng trong lòng Viện trưởng Lư vẫn có chút nghi hoặc.

Tưởng Cần Cần trước khi nhập học chỉ quay một bộ phim truyền hình tên là "Mị Thái Quan Âm", như vậy mà được đoàn phim "Kim Lăng Thập Tam Thoa" tuyển trúng thật sự khiến người ta khó hiểu.

Ngược lại Du Phi Hồng được chọn cũng không quá bất ngờ. 16 tuổi đã đóng nữ chính trong "Hung thủ và kẻ nhu nhược", năm ba đại học đi Hollywood đóng phim "Phúc Lạc Hội" (The Joy Luck Club), có kinh nghiệm như vậy, Du Phi Hồng được đoàn phim "Kim Lăng Thập Tam Thoa" chọn trúng cũng hợp lý.

Đương nhiên nghi hoặc thì nghi hoặc, Viện trưởng Lư vẫn giới thiệu một số tình hình mình biết cho Tưởng Cần Cần và Du Phi Hồng. "Đạo diễn người Mỹ Steven Spielberg, các em khi học lịch sử điện ảnh hải ngoại chắc hẳn đều đã nghe qua, hiện tại ông ấy có lẽ được tính là một trong những đạo diễn có sức ảnh hưởng nhất nước Mỹ, mà bộ phim này chính là do ông ấy đạo diễn." Nghe nói là Bộ Văn hóa

trực tiếp gọi điện thoại tới đòi người, Du Phi Hồng và Tưởng Cần Cần đã rất kinh ngạc rồi, lại nghe được tin tức này, sự kinh ngạc trong lòng hai người quả thực đã đến mức không thể nào hơn được nữa. "Nhưng tình huống lần này còn khá đặc thù, ngoại trừ đạo diễn của bộ phim rất nổi tiếng ra, nhà đầu tư của phim cũng rất lợi hại.

Cậu ấy là người Trung Quốc duy nhất cho đến nay đưa điện ảnh Hoa ngữ đến Hollywood và đạt được thành công to lớn.

Tuy rằng Hong Kong vẫn chưa được trao trả, nhưng tôi tin các em đối với người này nhất định sẽ không xa lạ.

Mấy năm nay Đại lục nhập về trình chiếu phim điện ảnh Hong Kong, ít nhất có một nửa đều là do cậu ấy đầu tư quay chụp, gần đây nếu các em lưu ý đọc báo thì có thể thấy tin tức về cậu ấy...

Tóm lại lần này các em đi, nói nhỏ thì đại diện cho Bắc Ảnh chúng ta, nói lớn thì đại diện cho điện ảnh Trung Quốc, cho nên đến đoàn làm phim bên đó nhất định phải thể hiện cho tốt.

Cơ hội vô cùng quý giá, các em nếu nắm bắt tốt, sẽ trở thành Củng Lợi hoặc Trần Hồng tiếp theo đều là chuyện rất có khả năng!" Sau một hồi khích lệ, Viện trưởng Lư đặt hai tấm vé máy bay trước mặt Du Phi Hồng và Tưởng Cần Cần. "Tôi biết tin tức này đối với các em mà nói có thể hơi đột ngột, nhưng bên trên thúc giục rất gấp, cho nên thời gian dành cho các em chuẩn bị cũng không nhiều...

Đây là vé máy bay nhà trường đã đặt cho các em, các em về xử lý công việc liên quan một chút, ngày mai đúng giờ lên đường!" Chuyện này cũng không thể trách Viện trưởng Lư nóng vội.

Bắc Ảnh mấy năm nay phát triển tuy rất nhanh, nhưng về nguồn sinh viên và phân phối tốt nghiệp vẫn luôn bị Trung Hí (Học viện Hý kịch Trung ương) đè đầu cưỡi cổ.

Trong đó một nguyên nhân rất quan trọng chính là Trung Hí đã sản sinh ra một ảnh hậu quốc tế như Củng Lợi, mà Thượng Hí (Học viện Hý kịch Thượng Hải) vốn xếp sau Bắc Ảnh cũng vì xuất hiện một Trần Hồng, cùng Trung Hí một nam một bắc, ẩn nhiên đã có khí tượng chia ba thiên hạ.

Chính vì thiếu hụt nhân tài có thể so bì với Trung Hí, Thượng Hí, địa vị của Bắc Ảnh mấy năm nay vẫn luôn không lên không xuống.

Bây giờ cơ hội như vậy rơi xuống đầu hai sinh viên Bắc Ảnh, Viện trưởng Lư ngoài mặt không nói, thực tế đã trộm vui vẻ mấy lần.

Sáng sớm hôm sau, Bắc Ảnh sắp xếp xe đưa Du Phi Hồng và Tưởng Cần Cần ra sân bay, phụ trách việc này vừa khéo chính là thầy Từ hôm qua.

Có thể phụ trách công tác giới thiệu sinh viên tốt nghiệp của trường, vị thầy giáo Từ này đương nhiên là người lanh lợi, còn đang trên đường đã bắt chuyện làm thân với Du Phi Hồng, Tưởng Cần Cần. "Tiểu Du, Cần Cần, đợi quay xong bộ phim này các em có thể sẽ là đại minh tinh quốc tế rồi, đến lúc đó không được quên thầy Từ đâu đấy nhé!" Du Phi Hồng cười hỏi: "Thầy Từ, bọn em đến ngay cả mình diễn vai gì còn chưa biết, sao thầy biết bọn em nhất định có thể trở thành đại minh tinh quốc tế?" "Chuyện này không phải rành rành ra đó sao?

Nếu chỉ là vai diễn bình thường, đoàn phim "Kim Lăng Thập Tam Thoa" có cần phải gióng trống khua chiêng tìm các em qua đó như vậy không?

Tốn công sức lớn thế, ngay cả Bộ Văn hóa cũng xuất hiện giúp đỡ chào hỏi, khẳng định là chuẩn bị để các em diễn vai quan trọng trong bộ phim này.

Trực tiếp hợp tác với đại đạo diễn người Mỹ, trong số diễn viên

Trung Quốc thì các em đây là lần đầu tiên đấy, Củng Lợi và Trần Hồng năm xưa cũng không có xuất phát điểm cao như các em.

Nếu các em như thế này mà cũng không thành đại minh tinh quốc tế được, vậy thì ai còn có tư cách trở thành đại minh tinh quốc tế?" Du Phi Hồng cười cười, cũng không hoàn toàn tin lời thầy Từ.

Cô là một người rất lý tính, bản thân lại từng tham gia quay phim Hollywood, hiểu biết tình hình liên quan nhiều hơn, biết muốn thành danh trên quốc tế không phải là chuyện dễ dàng.

Tưởng Cần Cần đi cùng không kiến thức rộng rãi như Du Phi Hồng, chỉ cảm thấy thầy Từ nói dường như rất có lý, trong lòng cũng càng thêm mong đợi đối với bộ phim "Kim Lăng Thập Tam Thoa".

Bước vào đại sảnh sân bay thủ đô, thầy Từ rất bất ngờ gặp được một người quen. "Thầy Cao, thầy đây là chuẩn bị đi du lịch à?" Đối tượng thầy Từ chào hỏi là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn nhưng thiên về nét âm nhu, ngôn đàm cử chỉ đều mang lại cho người ta cảm giác rất ôn hòa. "Tôi chuẩn bị đi Tây An một chuyến, thầy Từ cũng là đi xa à?" "Không, tôi đến tiễn người." Thầy Từ nói rồi giới thiệu Du Phi Hồng và Tưởng Cần Cần phía sau cho vị thầy giáo Cao kia: "Đây là sinh viên trường tôi, Tiểu Du và Tiểu Tưởng, các em ấy được một đoàn làm phim ở Nam Kinh nhìn trúng, nhà trường sắp xếp tôi phụ trách tiễn các em ấy lên máy bay...

Vị này là thầy Cao Độ của Học viện Vũ đạo Bắc Kinh, trước đây từng dạy ở Bắc Ảnh chúng ta, lúc đó tôi và thầy ấy là đồng nghiệp." "Em chào thầy Cao ạ!" Du Phi Hồng và Tưởng Cần Cần cùng chào hỏi Cao Độ.

Cao Độ gật đầu với hai người, xem đồng hồ rồi nói với thầy Từ: "Ây da, giờ lên máy bay của tôi sắp đến rồi, thầy Từ, ngại quá, tôi phải đi trước đây." Thầy Từ gật đầu: "Vậy thầy Cao mau đi đi, có

thời gian chúng ta tụ tập sau." Nhìn Cao Độ kéo hành lý vội vàng rời đi, thầy Từ quay đầu lại giải thích với Du Phi Hồng và Tưởng Cần Cần: "Các em đừng coi thường thầy Cao, thầy ấy ở Học viện Vũ đạo Bắc Kinh tuy chỉ là một giáo viên bình thường, nhưng vợ của thầy Cao lại là một đại mỹ nhân đấy." Tưởng Cần Cần nghe xong gật đầu: "Thầy Cao đẹp trai như vậy, vợ thầy ấy chắc chắn cũng không kém cạnh đâu ạ." Du Phi Hồng lại mang vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Thầy Từ dạy ở Bắc Ảnh bao nhiêu năm nay, nên nói là dạng mỹ nữ nào cũng đã gặp qua, có thể được ông ấy xưng là đại mỹ nữ, chứng tỏ thân phận vợ của vị thầy Cao này hẳn không tầm thường. "Vợ thầy Cao là diễn viên ạ?" Thầy Từ ngẩn ra: "Sao, Tiểu Du em quen vợ thầy Cao à?" Du Phi Hồng lắc đầu: "Em đoán thôi." Thầy Từ gật đầu: "Không sai, vợ thầy Cao xác thực là một diễn viên, hơn nữa vô cùng nổi tiếng...

Các em đều còn nhớ bộ phim "Phong Thần Bảng" phát sóng năm 90 chứ?

Vợ thầy Cao diễn Đắc Kỷ trong đó đấy." Lần này đến lượt Du Phi Hồng và Tưởng Cần Cần kinh ngạc. "Vợ thầy Cao là cô Phó Nghệ Vỹ?" Du Phi Hồng giờ mới hiểu, tại sao vừa rồi khi thầy Từ nhắc đến vợ Cao Độ lại dùng từ "đại mỹ nhân", bởi vì trong làng giải trí Đại lục lúc bấy giờ, Phó Nghệ Vỹ xác xác thực thực đảm đương nổi danh xưng này. *** Trong "Phong Thần Diễn Nghĩa" miêu tả Đắc Kỷ diễm lệ như đào lý, yêu mị động lòng người, mặc dù là một hồng nhan họa thủy họa quốc ương dân, nhưng không thể không thừa nhận ấn tượng nhân vật này mang lại cho người ta là vô cùng sâu sắc.

Khi quay bộ phim truyền hình "Phong Thần Bảng", giới nghệ sĩ Đại lục vẫn chưa có quá nhiều thói hư tật xấu phù phiếm, quan trọng nhất trong việc đạo diễn chọn vai vẫn là xem diễn viên có phù hợp với nhân vật hay không, các yếu tố khác khá ít, cho nên có thể diễn vai

Đắc Kỷ này, nhan sắc của Phó Nghệ Vỹ tự nhiên không cần nghi ngờ.

Đắc Kỷ do Phó Nghệ Vỹ đóng mang lại cảm giác rất lanh lợi, rất có tâm cơ, mỗi cái nhăn mày nụ cười, trong lúc ánh mắt chuyển động đều toát ra ý định "xấu xa", đến nỗi rất nhiều khán giả khi xem bộ phim này trong lòng đều nhịn không được nghi hoặc, người phụ nữ xinh đẹp như vậy tại sao tâm địa lại độc ác đến thế.

Về sau chính Phó Nghệ Vỹ cũng nói, vai diễn "Đắc Kỷ" đã cho cô vẻ đẹp, cũng khiến khán giả thực sự nhớ kỹ cô.

Sau khi "Phong Thần Bảng" phát sóng đã gây ra chấn động rất lớn, sự nghiệp diễn xuất của Phó Nghệ Vỹ cũng nhờ đó mà leo lên đỉnh cao.

Thời gian trước bộ phim truyền hình "Đường Thái Tông Lý Thế Dân" do Đại lục và Đài Loan liên kết sản xuất đã mời cô diễn vai nữ chính Dương Cát Nhi, mà bộ phim này lúc đó đang quay tại Tây An.

Chương 968

Thầy Từ đoán Cao Độ lúc này đi Tây An, mười phần chắc chín là đi thăm ban Phó Nghệ Vỹ, mà trước đó ông từng nghe người ta nói tình cảm của Cao Độ và Phó Nghệ Vỹ bất hòa, giờ phút này xem ra cách nói đó cũng không hoàn toàn xác thực.

Lúc này Cao Độ đã ngồi trên máy bay nếu biết suy nghĩ này trong lòng thầy Từ, nhất định sẽ cười khổ lắc đầu.

Anh lần này đi Tây An quả thực là để đi gặp Phó Nghệ Vỹ, nhưng nguyên nhân lại không phải vợ chồng tình thâm, mà là một "nhiệm vụ tổ chức" đặc biệt.

Hôm qua lãnh đạo Học viện Vũ đạo Bắc Kinh tìm Cao Độ nói chuyện một lần, nội dung lại có liên quan đến vợ anh là Phó Nghệ Vỹ.

Khác với đại bộ phận nghệ sĩ hiện tại, Phó Nghệ Vỹ sau khi diễn xong "Phong Thần Bảng" đã từ bỏ "bát cơm sắt" tại đơn vị cũ.

Lâm Hựu Luân thông qua Bộ Văn hóa đòi người, cuối cùng Bộ Văn hóa đành phải gọi điện thoại đến Học viện Vũ đạo Bắc Kinh, hy vọng Cao Độ đi làm công tác tư tưởng cho vợ.

Có thể diễn một vai trong "Kim Lăng Thập Tam Thoa" do đại đạo diễn Mỹ Steven Spielberg chỉ đạo, chuyện này đối với Phó Nghệ Vỹ mà nói đáng lẽ là một cơ hội ngàn năm có một, nhưng Cao Độ trên máy bay lại mang bộ dạng sầu mi khổ kiểm.

Trước khi nhận diễn "Đường Thái Tông Lý Thế Dân", Phó Nghệ Vỹ đã tỏ thái độ rõ ràng là cô chuẩn bị xuống biển kinh doanh, mà Cao Độ thì kiên quyết phản đối Phó Nghệ Vỹ chuyển nghề, hai người vì thế còn xảy ra mấy lần tranh cãi kịch liệt, tin đồn vợ chồng bất hòa cũng từ đó mà ra.

Cao Độ thực sự không nắm chắc lắm về việc thuyết phục Phó Nghệ Vỹ, nhưng anh cũng biết lần này là một cơ hội rất tốt, nếu Phó Nghệ Vỹ nguyện ý nhận diễn "Kim Lăng Thập Tam Thoa", nói không chừng sau chuyện này cô ấy sẽ từ từ từ bỏ ý định làm buôn bán.

Ôm loại tâm lý may mắn một phần vạn này, Cao Độ đã đến Tây An.

Tại đoàn phim "Đường Thái Tông Lý Thế Dân", Cao Độ đã gặp Phó Nghệ Vỹ.

Vô cùng trùng hợp là hôm nay đoàn phim đang quay cảnh cuối cùng, trước ống kính diễn viên Hong Kong Lâm Tuấn Hiền dựa vào lòng Phó Nghệ Vỹ, hữu khí vô lực nói xong câu thoại cuối cùng, tiếp đó nhắm mắt lại.

Đạo diễn ở bên cạnh hét lớn một tiếng "Cắt", cảnh quay này coi như đã qua.

Phim truyền hình đến đây chính thức đóng máy, các thành viên khác trong đoàn đều bắt đầu ăn mừng.

Vì phim trường đông người quá ồn ào không có cách nào nói chuyện, Phó Nghệ Vỹ đành phải đưa Cao Độ đến phòng hóa trang.

Trước gương, Phó Nghệ Vỹ mặc trang phục diễn vừa tự mình tẩy trang, vừa hỏi Cao Độ đến tìm mình làm gì.

Vì cách đây không lâu hai người mới cãi nhau một trận qua điện thoại, ngữ khí của Phó Nghệ Vỹ tỏ ra có chút lãnh đạm.

Từ xa xôi ngồi máy bay tới, lại gặp phải thái độ này của Phó Nghệ Vỹ, Cao Độ đương nhiên có chút không vui, nhưng vừa nghĩ tới mục đích chuyến đi này, anh lại đành phải nhịn xuống tính khí, kiên nhẫn giải thích với Phó Nghệ Vỹ. "Hai hôm trước lãnh đạo học viện tìm anh nói chuyện, sau đó nhắc tới em..." Phó Nghệ Vỹ tháo trâm hoa trên

đầu xuống, nhàn nhạt châm chọc một câu: "Lãnh đạo Học viện Vũ đạo Bắc Kinh rảnh rỗi như vậy sao, ngay cả chuyện người nhà cũng muốn quản?" Cao Độ lập tức không vui, "Em nói cái gì đấy, em biết lãnh đạo tìm anh thì nhất định là nói vấn đề tư nhân giữa chúng ta à?" "Nếu không phải, vậy lãnh đạo học viện các anh tìm anh nói cái gì?" "Hiện tại có một bộ phim điện ảnh rất được quan tâm trong nước cần vài diễn viên, bên Bộ Văn hóa trực tiếp gọi điện thoại đến học viện bọn anh, bảo anh động viên em cũng tham gia." Phó Nghệ Vỹ cầm lược lên, đối diện với gương không nhịn được bật cười. "Cao Độ, anh không thể bịa một lý do ra hồn hơn chút à?

Bộ Văn hóa trực tiếp gọi điện thoại đến học viện các anh, bảo anh đến làm công tác tư tưởng cho em, anh tưởng là quay "Kim Lăng Thập Tam Thoa" chắc?" Cao Độ ngẩn ra, "Sao cơ, em cũng biết bộ phim này à?" Phó Nghệ Vỹ vừa chải đầu vừa nói: "Nhà làm phim nổi tiếng Hong Kong Lâm Hựu Luân bỏ vốn, mời đạo diễn nổi tiếng Mỹ Steven Spielberg chỉ đạo, quay lại là chủ đề về đại thảm sát Nam Kinh...

Hai hôm nay trên báo đều đang bàn tán chuyện này, bản tin thời sự cũng phát rồi, em có thể không biết sao?" Cao Độ trầm mặc một lát sau mở miệng nói: "Vậy anh muốn nói cho em biết, tìm em chính là đoàn phim "Kim Lăng Thập Tam Thoa", em có tin không?" Phó Nghệ Vỹ dừng động tác trên tay, biểu cảm trên mặt cũng trở nên nghiêm túc. "Anh nói thật à?" Cao Độ cười khổ như tự giễu, "Nếu không em nghĩ học viện bọn anh sẽ gióng trống khua chiêng bảo anh chạy đến Tây An làm công tác tư tưởng cho em chắc?" "Nói như vậy em không đồng ý cũng phải đồng ý rồi?" Cao Độ đi đến sau lưng Phó Nghệ Vỹ, vịn vai cô nói: "Từ diễn phim truyền hình đến diễn điện ảnh, chuyện này đối với sự nghiệp diễn xuất của em mà nói là một bước tiến vô cùng lớn, hơn nữa sức ảnh hưởng của bộ phim "Kim Lăng Thập Tam

Thoa" này ở trong nước và ngoài nước lớn thế nào, anh tin trong lòng em cũng rất rõ, rất nhiều diễn viên có thể cả đời cũng không gặp được cơ hội như vậy, anh hy vọng em có thể nắm bắt lấy!" Phó Nghệ Vỹ sau khi do dự một hồi, đột nhiên buông một câu: "Vậy nếu em từ chối thì sao?" "Tại sao?

Tại sao em lại muốn từ chối?" Cao Độ thực sự có chút nghĩ không thông, tại sao Phó Nghệ Vỹ lại cố chấp như vậy.

Phó Nghệ Vỹ quay đầu lại, nhìn Cao Độ nói: "Anh hy vọng em đi diễn bộ phim này, chẳng qua là muốn thông qua việc này để em thay đổi chủ ý, từ bỏ ý định đi kinh doanh đúng không?" Cao Độ không nói gì, Phó Nghệ Vỹ liền coi như anh đã mặc nhận. "Cho dù em đi diễn bộ phim này, em vẫn sẽ không thay đổi suy nghĩ ban đầu, rất xin lỗi lại phải làm anh thất vọng rồi!" Cao Độ lần này tới không phải để cãi nhau với Phó Nghệ Vỹ, cho nên anh vẫn luôn cực lực khống chế cảm xúc của mình. "Sao em cứ cố chấp như thế nhỉ?" "Câu này nên là em hỏi anh mới đúng, tại sao anh cứ không thể hiểu và ủng hộ quyết định của em?" Phó Nghệ Vỹ hỏi ngược lại. "Bởi vì anh cho rằng em căn bản không thích hợp kinh doanh!" "Em còn chưa thử, sao anh biết em không thích hợp?

Hay là vì em đi kinh doanh khiến anh không yên tâm?" Đối mặt với câu hỏi ngược lại có chút hùng hổ dọa người của Phó Nghệ Vỹ, Cao Độ hít sâu một hơi. "Vấn đề này trước đây chúng ta đã tranh luận rất nhiều lần rồi, anh lần này tới không phải để cãi nhau với em." "Được thôi, vậy chúng ta đổi chủ đề." Phó Nghệ Vỹ cũng không muốn cãi nhau to với Cao Độ ở đoàn phim, như vậy chỉ tổ bị người khác chê cười. "Vậy rốt cuộc em có định nhận diễn bộ phim kia không?" "Diễn, tại sao không diễn?

Trước khi chuyển nghề kinh doanh có thể tham gia diễn xuất một bộ phim như vậy, em làm diễn viên bao nhiêu năm nay cũng coi như là

xứng đáng rồi." Câu trả lời của Phó Nghệ Vỹ khiến Cao Độ buồn bực không thôi.

Tuy rằng mục đích động viên Phó Nghệ Vỹ tham gia diễn xuất "Kim Lăng Thập Tam Thoa" đã đạt được, nhưng việc này phần nhiều là vì bản thân Phó Nghệ Vỹ nguyện ý chứ không phải công lao thuyết phục của Cao Độ.

Mà mục đích ngăn cản Phó Nghệ Vỹ chuyển nghề thông qua bộ phim này vẫn không thực hiện được, chuyến đi đến Tây An này coi như là công cốc. *** "Lâm, hai ngày nay tham quan ở Nam Kinh thực sự khiến tôi có cảm xúc rất sâu sắc.

Tôi bây giờ càng ngày càng tin rằng quân đội Nhật Bản năm xưa tại thành phố này xác thực đã phạm phải sai lầm khiến người ta căm phẫn và không thể tha thứ, nhưng khiến tôi cảm thấy kinh ngạc là chính phủ Nhật Bản lại từ chối xin lỗi, mà cộng đồng quốc tế đối với việc này lại luôn thờ ơ!" "Nếu là Đức cũng giống như Nhật Bản, đoán chừng đã sớm bị cộng đồng quốc tế lên án mạnh mẽ rồi đúng không?" Nhìn Spielberg với vẻ mặt đầy nghi hoặc trước mặt mình, Lâm Hựu Luân tiếc nuối thở dài một hơi. "Steven, chuyện này liên quan đến rất nhiều nhân tố chính trị quốc tế.

Nói đơn giản thì nguyên nhân có hai phương diện: Một là người Trung Quốc trên cộng đồng quốc tế không có sức ảnh hưởng rộng rãi như người Do Thái, không cách nào ép buộc Nhật Bản chủ động xin lỗi; Hai là trong một khoảng thời gian rất dài trong quá khứ, Trung Quốc trên lập trường chính trị lại đối lập phổ biến với xã hội phương Tây, người nước ngoài đối với Trung Quốc hiện tại đều không nói đến chuyện hiểu biết quá nhiều, càng đừng nói đến việc đi quan tâm thảm họa đau thương từng xảy ra trên mảnh đất này." "Điểm này tôi đồng ý.

Trước khi đến Trung Quốc, ấn tượng của tôi về nơi này cũng vẫn dừng lại ở ấn tượng thời Chiến tranh Lạnh, thực sự đến bên này, tôi mới phát hiện rất nhiều chuyện không giống như tôi nghĩ." Spielberg gật đầu, tiếp đó hỏi thăm tình hình chuẩn bị diễn viên của "Kim Lăng Thập Tam Thoa", ông biết mấy ngày nay Lâm Hựu Luân vẫn luôn làm việc này. "Ba nữ diễn viên chủ chốt đều đang trên đường tới, ông có muốn xem qua hồ sơ ảnh của họ không?" Tài liệu liên quan Lâm Hựu Luân đã sớm chuẩn bị xong, đang định đưa cho Spielberg.

Spielberg lắc đầu với Lâm Hựu Luân: "Mấy cái này tôi không xem đâu, bởi vì Đông Tây phương có sự khác biệt rất lớn về thẩm mỹ, cho nên bất kể tôi có nguyện ý hay không, tôi đều chỉ có thể tin tưởng vào ánh mắt của cậu.

Đương nhiên cậu chắc chắn sẽ không làm tôi thất vọng đúng không?" "Tôi không dám bảo đảm một trăm phần trăm ông nhất định sẽ thích những diễn viên này, có điều họ nhất định sẽ làm khán giả hài lòng." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Spielberg vô cùng hài lòng, ông cười gật đầu nói: "Vậy chúng ta bây giờ có phải có thể thảo luận một chút về vấn đề nhân tuyển cho nam chính rồi không?" "Ở vấn đề này ông có quyền phát ngôn tuyệt đối." Lâm Hựu Luân nhún nhún vai, đại bộ phận các vai diễn trong "Kim Lăng Thập Tam Thoa" đều là do hắn chốt, quyền lựa chọn nam chính tự nhiên sẽ để lại cho Spielberg. "Vốn dĩ vai diễn này tôi định mời Tom Hanks đến diễn, nhưng lịch trình của cậu ấy không sắp xếp được, chỉ có thể tiếc nuối từ bỏ.

Có điều hiện tại tôi lại có một ứng cử viên thích hợp hơn...

Cậu thấy Tim Robbins thế nào?" Du Phi Hồng tắm xong, lúc đi ra thì thấy một mẩu giấy được nhét qua khe cửa phòng..

Nhặt lên xem, là do Tưởng Cần Cần để lại, vừa rồi cô ấy có ghé

qua, Du Phi Hồng đang tắm nên không nghe thấy tiếng gõ cửa, vì vậy cô ấy để lại mẩu giấy nói rằng nửa tiếng nữa sẽ quay lại.

Tưởng Cần Cần ở ngay phòng bên cạnh Du Phi Hồng, hai người sau khi đến Nam Kinh thì được sắp xếp ở khách sạn này, trong hai ngày, đoàn phim chỉ gọi cho họ một lần, đại ý là diễn viên vẫn chưa đến đủ, bảo họ cứ chờ.

Chuyện ăn ở đoàn phim đều đã sắp xếp ổn thỏa, hai người ở lại cũng không có gì không quen, chỉ là cảm thấy hơi buồn chán, không có việc gì làm nên thường qua phòng nhau chơi.

Du Phi Hồng cầm mẩu giấy đang định đi vào thì tiếng gõ cửa "cốc cốc" đột nhiên vang lên. "Chị Du, chị có trong phòng không?" Thấy trong phòng không có động tĩnh gì, Tưởng Cần Cần giơ tay lên định gõ cửa lần nữa, không ngờ cửa phòng lại tự mở ra. "Vừa rồi chị đang tắm nên không nghe thấy em gõ cửa." Du Phi Hồng hơi áy náy mở cửa, nghiêng người để Tưởng Cần Cần vào, sau đó lại đóng cửa lại.

Vừa vào cửa, Tưởng Cần Cần đã không thể chờ được mà nói: "Chị Du, chị đoán xem em vừa gặp ai không?" Du Phi Hồng ngẩn ra, cười hỏi: "Em không phải thật sự đi tìm cô Tống xin chữ ký đấy chứ?" Sáng sớm lúc Du Phi Hồng và Tưởng Cần Cần xuống lầu ăn sáng, họ gặp Tống Võng đang làm thủ tục nhận phòng ở sảnh khách sạn.

Tưởng Cần Cần kích động vô cùng, ngay lúc đó đã muốn qua xin chữ ký, cuối cùng bị Du Phi Hồng khuyên can.

Đương nhiên cũng không thể trách Tưởng Cần Cần, trong suốt khoảng thời gian từ những năm 80 đến 90, giới điện ảnh Đại Lục có hai người phụ nữ thu hút sự chú ý nhất, một là Lưu Hiểu Khánh, người còn lại chính là Tống Võng.

Khi Tống Võng còn đang học tại Học viện Hí kịch Thượng Hải,

cô đã được bộ phim 《Đào Kim Vương》 để mắt tới, vào vai một người phụ nữ bị bán đi 29 lần, gây chấn động lòng người.

Sau đó, một loạt các tác phẩm xuất sắc như 《Oa Nữ》, 《Nguyệt Mông Lung Điểu Mông Lung》, 《Đình Viện Thâm Thâm》, 《Lạc Sơn Phong》 đã giúp Tống Võng nhanh chóng nổi tiếng, liên tiếp giành giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất tại Giải Bách Hoa Điện ảnh Âu Lạc lần thứ 13 và 14.

Năm ngoái, khi đang ở đỉnh cao sự nghiệp, Tống Võng đột nhiên tuyên bố giải nghệ rồi sang Mỹ, không ngờ một năm sau lại bất ngờ xuất hiện ở Nam Kinh, hơn nữa còn ở cùng khách sạn với Du Phi Hồng và Tưởng Cần Cần.

Chương 969

Ban đầu Du Phi Hồng và Tưởng Cần Cần tưởng đây là một sự trùng hợp, nhưng sau đó khi họ phát hiện Tống Võng ở ngay phòng bên cạnh, họ bỗng nhiên hiểu ra, đối phương tám chín phần cũng đến vì bộ phim 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》.

Tưởng Cần Cần vừa mở miệng, Du Phi Hồng đã theo phản xạ nghĩ ngay đến Tống Võng, nhưng không ngờ lần này cô lại đoán sai. "Không phải cô Tống, mà là cô Phó Nghệ Vi, cô ấy mới đến tối nay, phòng ở cách chúng ta có hai gian thôi… Vừa rồi em gặp cô ấy ở hành lang, cô ấy còn cười với em, cảm giác cô ấy rất hòa nhã, không hề kiêu căng." "Không thể trùng hợp như vậy chứ?" Vẻ mặt Du Phi Hồng trở nên vô cùng kỳ quặc, lúc họ đến đã gặp chồng của Du Phi Hồng ở sân bay thủ đô, không ngờ mấy ngày sau lại gặp chính Phó Nghệ Vi ở Nam Kinh.

Tưởng Cần Cần nhún vai nói: "Em cũng hơi không dám tin… Đầu tiên là cô Tống Võng, bây giờ lại là cô Phó Nghệ Vi, chẳng lẽ 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 kể về câu chuyện của mười ba người phụ nữ thật sao?" Du Phi Hồng lắc đầu, "Kịch bản có thể làm lay động đạo diễn Spielberg chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy, nhưng có một điều chắc chắn, lần này vai diễn của chúng ta có thể sẽ liên quan đến kỹ nữ." "A!" Tưởng Cần Cần há hốc miệng, vẻ mặt lộ rõ sự khó tin. "Em không cần nhìn chị như vậy đâu.

Ở nước ngoài có rất nhiều bộ phim lấy nhân vật chính là những người bên lề xã hội như tội phạm, kỹ nữ, bởi vì đề tài này thường ẩn chứa những suy ngẫm về nhân tính và các vấn đề xã hội, nên những đạo diễn càng nổi tiếng lại càng thích thể loại phim này.

Từ cái tên 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》, chị đã có cảm giác như vậy rồi.

Kim Lăng là tên cũ của Nam Kinh, mà hễ nhắc đến cái tên này, mọi người sẽ bất giác nghĩ đến những cô gái lầu xanh bên bờ sông Tần Hoài.

Hơn nữa, số mười ba ở phương Tây là một con số rất xui xẻo, điều này có lẽ đang ngầm ám chỉ một kết cục nào đó của các nhân vật, chị nghĩ khả năng lớn nhất là mười ba kỹ nữ này cuối cùng đều chết." Nghe xong một tràng phân tích của Du Phi Hồng, Tưởng Cần Cần lại càng lo lắng hơn. "Nếu đóng vai kỹ nữ, vậy có những cảnh quay kiểu đó không?" Du Phi Hồng đương nhiên hiểu Tưởng Cần Cần đang nói gì, thực ra vấn đề này cô cũng có một chút lo lắng.

Các đạo diễn nước ngoài khi xử lý những cảnh quay như vậy sẽ không bị gò bó như đạo diễn trong nước, mức độ táo bạo của cảnh quay chắc chắn sẽ có phần lớn hơn.

Là một diễn viên, Du Phi Hồng không phải là người bài xích kiểu diễn xuất này, chỉ là có chút lo lắng khi những cảnh quay tương tự xuất hiện trong phim, khán giả trong nước sẽ khó chấp nhận.

Năm đó Củng Lợi khi đóng 《Tây Tây Lý Đích Mỹ Lệ Truyền Thuyết》 đã phải chịu nhiều tranh cãi vì những cảnh quay táo bạo, thậm chí sau khi đóng xong bộ phim đó, bản thân cô cũng phải lánh mặt sang Hong Kong, tránh xa những tranh cãi của dư luận xã hội trong nước lúc bấy giờ, mãi cho đến khi bộ phim đoạt giải ở Cannes, trong nước mới dần dần chấp nhận bộ phim này.

Đương nhiên, cùng với sự sâu rộng của công cuộc cải cách mở cửa, tư tưởng của khán giả trong nước cũng không còn bảo thủ như trước, nhưng đối với những cảnh quay táo bạo như vậy, e rằng vẫn còn rất nhiều khán giả không thể chấp nhận. "Vậy phải làm sao đây?"

Tưởng Cần Cần có chút sốt ruột, chuyện hiến thân vì nghệ thuật không phải là chuyện đùa, tuy rằng từ lúc thi vào Học viện Điện ảnh Bắc Kinh cô đã quyết tâm trở thành một diễn viên giỏi, nhưng giác ngộ tư tưởng vẫn chưa cao đến mức có thể bất chấp ánh mắt thế tục.

Lúc này Du Phi Hồng chỉ có thể quay lại an ủi Tưởng Cần Cần: "Chị chỉ nói là có khả năng đó thôi, nhưng còn phải xem tình hình cụ thể nữa.

Ít nhất chị biết trong các bộ phim trước đây của Spielberg rất hiếm khi xuất hiện những cảnh quay như vậy, cho dù có thì cách xử lý cũng rất hàm súc.

Hơn nữa, xét đến việc bối cảnh của bộ phim này là cuộc thảm sát Nam Kinh, tình tiết trong phim có lẽ sẽ không có quá nhiều nội dung liên quan đến phương diện này." "Nhưng em nghe nói, năm đó lúc xảy ra thảm sát Nam Kinh, rất nhiều phụ nữ không kịp chạy thoát đều bị người Nhật làm nhục, nếu trong phim có tình tiết như vậy thì phải làm sao?" Đôi mắt Tưởng Cần Cần viết đầy lo âu. "Chắc là không đâu." Chính Du Phi Hồng cũng không chắc chắn về vấn đề này, đành phải nói dối một câu.

Lúc rời khỏi phòng Du Phi Hồng, trong lòng Tưởng Cần Cần vẫn còn lo lắng về vấn đề này, rồi cả đêm không ngủ được.

Sáng hôm sau nhìn vào gương mới phát hiện mình có quầng thâm mắt, đúng lúc này cô nhận được thông báo từ đoàn phim 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》, nói rằng buổi sáng đạo diễn và nhà sản xuất sẽ đến gặp mặt mấy diễn viên bọn họ.

Tưởng Cần Cần thầm nghĩ lần này tiêu rồi, bộ dạng này của mình mà đi ra ngoài, chắc chắn sẽ để lại ấn tượng không tốt cho đạo diễn.

Tối qua cô còn đang phân vân không biết có nên tham gia bộ phim này không, bây giờ lại bắt đầu lo lắng liệu mình có giữ được vai diễn

ban đầu hay không.

Đúng lúc đang lo được lo mất, Du Phi Hồng đã gõ cửa phòng cô.

Bên kia Lâm Hựu Luân và Spielberg sắp đến khách sạn rồi mà Tưởng Cần Cần vẫn chưa thấy ra, Du Phi Hồng đành phải đích thân đến gọi cô.

Cửa phòng vừa mở, thấy bộ dạng thiếu ngủ của Tưởng Cần Cần, Du Phi Hồng còn tưởng cô bị bệnh, hỏi rõ nguyên nhân xong lại có chút dở khóc dở cười. "Ấn tượng không tốt còn hơn là đến muộn chứ?" Du Phi Hồng không cho nói nhiều, kéo Tưởng Cần Cần ra khỏi cửa, vội vã đi thang máy xuống lầu.

Khi đến cổng khách sạn, Phó Nghệ Vi và Tống Võng đã đợi sẵn ở đó, bên cạnh họ còn có một người phụ nữ xinh đẹp mà Du Phi Hồng và Tưởng Cần Cần chưa từng gặp.

Tưởng Cần Cần nhận ra thân phận của người này, rồi ghé vào tai Du Phi Hồng nói nhỏ: "Đây không phải là cô Vương Cơ sao?

Sao cô ấy cũng đến đây?" Du Phi Hồng lắc đầu, ý nói mình cũng không rõ.

Hai nhóm người còn chưa kịp chào hỏi nhau, một chiếc xe con màu đen đã dừng lại trước cổng khách sạn.

Người xuống từ ghế phụ là người phụ trách của đoàn phim đã đón họ đến khách sạn hai hôm trước.

Anh ta và tài xế cùng xuống xe, đồng thời mở hai cửa sau ra, ngay sau đó là một người nước ngoài đeo kính gọng tròn không viền và một người đàn ông trẻ tuổi người Âu Lạc bước xuống xe.

Năm nữ diễn viên đang đợi ở cổng khách sạn cùng nhau tiến lên, trong đó Vương Cơ là người nhanh nhất, cô là người đầu tiên giành được cơ hội bắt tay với Spielberg và tự giới thiệu bằng tiếng Anh lưu

loát.

Spielberg có chút bất ngờ nhìn Vương Cơ, "Không ngờ tiếng Anh của cô Vương lại lưu loát như vậy!" "Steven, trên đường tới tôi đã nói với anh rồi, cô Vương là một người Mỹ gốc Hoa." Lâm Hựu Luân ở bên cạnh nhắc nhở một câu, sau đó Spielberg quay đầu nhìn anh với vẻ mặt áy náy, "Thật sao?

Chắc là lúc anh nói câu đó tôi đã lơ đãng, xin hãy tha thứ cho sai sót của tôi!" Lâm Hựu Luân nhún vai, ý bảo Spielberg không sao cả.

Ngay sau Vương Cơ, Tống Võng cũng dùng tiếng Anh rất lưu loát để chào hỏi Spielberg.

Rút kinh nghiệm từ lần trước, Spielberg lại nhìn về phía Lâm Hựu Luân, nhưng chưa kịp để anh mở miệng hỏi, Tống Võng đã chủ động giải thích rằng mình không phải người Mỹ, chỉ là đã ở Mỹ một thời gian.

Người thứ ba đến chào hỏi là Du Phi Hồng, khác với những người khác, cô trước tiên mỉm cười gật đầu với Lâm Hựu Luân, sau đó mới dùng tiếng Anh trò chuyện với Spielberg.

Cuối cùng còn lại Phó Nghệ Vi và Tưởng Cần Cần, trình độ tiếng Anh của cả hai đều rất bình thường, đang lúc cảm thấy khó xử thì Lâm Hựu Luân chủ động giới thiệu họ với Spielberg, xem như giúp họ giải vây.

Sau đó Lâm Hựu Luân định giới thiệu thêm về vai diễn của năm nữ diễn viên trong phim cho Spielberg, nhưng Spielberg lại đề nghị muốn tự mình đoán thử trước, xem có khớp với sự sắp xếp của Lâm Hựu Luân hay không.

Sau khi Lâm Hựu Luân đồng ý, Spielberg bắt đầu nghiêm túc quan sát năm nữ diễn viên trước mặt, cuối cùng ánh mắt của ông dừng lại

trên người Tưởng Cần Cần đang đứng sau Du Phi Hồng.

Spielberg quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân, "Cô Tưởng đây chắc là đóng vai nữ sinh viên chạy vào nhà thờ lánh nạn, tôi đoán không sai chứ?" Lâm Hựu Luân chỉ cười không đáp, thực tế cũng là ngầm thừa nhận lời nói của Spielberg..

Trong 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 có hai vai nữ quan trọng, một là kỹ nữ Ngọc Mặc, một là nữ sinh viên Mạnh Thục Quyên.

Tưởng Cần Cần là người nhỏ tuổi nhất trong năm cô gái, bị đoán là đóng vai nữ sinh viên Mạnh Thục Quyên cũng rất bình thường. "Nếu anh đoán được ai đóng vai Ngọc Mặc, tôi mới thật sự khâm phục anh!" Nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, vẻ mặt Spielberg lập tức trở nên hăm hở, ánh mắt đảo qua lại trên người bốn cô gái Du Phi Hồng, Phó Nghệ Vi, Vương Cơ và Tống Võng mấy lần, cuối cùng dừng lại giữa Du Phi Hồng và Phó Nghệ Vi. "Nếu tôi đoán không lầm, ứng cử viên cho vai Ngọc Mặc chính là một trong hai người họ." Dù sao thì việc công khai bàn luận về ứng cử viên cho vai diễn như thế này cũng không được lịch sự cho lắm, lúc Spielberg nói những lời này không chỉ hạ thấp giọng mà còn cố ý kéo dãn khoảng cách với năm cô gái, tránh để họ nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện của mình và Lâm Hựu Luân. "Vậy anh thấy ai hợp hơn?" "Đối với tôi mà nói, cả hai người họ đều đáp ứng yêu cầu, nhưng đứng trên góc độ nhà sản xuất, anh chắc hẳn sẽ có những cân nhắc của riêng mình." Ý của Spielberg rất rõ ràng, giữa Du Phi Hồng và Phó Nghệ Vi, ai có tiềm năng phát triển trong giới nghệ thuật hơn thì sẽ để người đó đóng vai Ngọc Mặc. "Theo tôi thấy thì hai người họ thực ra cũng ngang nhau." "Vậy thì đơn giản rồi, ai trẻ hơn thì người đó đóng!" Lâm Hựu Luân không nhịn được liếc nhìn Spielberg một cái. "Anh chắc chứ?" Spielberg gật đầu.. "Được, vậy quyết định thế đi!" Vào phòng họp đã được sắp xếp sẵn trong khách sạn, sau khi ngồi xuống, việc đầu tiên Lâm Hựu Luân

làm là giới thiệu qua một lượt cốt truyện của 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 cho năm nữ diễn viên có mặt.

Mặc dù vừa rồi không nhắc đến cuộc thảo luận của Lâm Hựu Luân và Spielberg, nhưng cảnh hai người hạ giọng bàn bạc nhỏ to bên đó đều lọt vào mắt mọi người, những người có mặt đều hiểu rõ trong lòng, hai người vừa rồi chắc chắn là đang thảo luận để xác định việc phân vai cho từng người. "Cô Tưởng, tôi hy vọng cô sẽ vào vai nữ sinh viên Mạnh Thục Quyên, bên cô có vấn đề gì không?" Tưởng Cần Cần vẫn còn đang ngẩn ngơ, bất ngờ nghe Lâm Hựu Luân hỏi mình đầu tiên, cô giật mình một cái, sau khi hoàn hồn thì giọng nói trở nên lắp ba lắp bắp. "Tôi không… không có vấn đề gì." Lâm Hựu Luân gật đầu, sau đó ánh mắt chuyển sang Du Phi Hồng bên cạnh Tưởng Cần Cần. "Cô Du, vai Ngọc Mặc đoàn phim quyết định để cô đóng, nếu cô có bất kỳ thắc mắc nào, bây giờ có thể đưa ra." Tống Võng và Vương Cơ đều không quá ngạc nhiên với kết quả này, chỉ có Phó Nghệ Vi không được chọn làm nữ chính có chút thất vọng, đương nhiên cô kiểm soát rất tốt, không hề biểu lộ cảm xúc này ra ngoài.

Du Phi Hồng lại không có vẻ vui mừng bất ngờ khi được chọn, cả người tỏ ra rất bình tĩnh, điều này cũng khiến Spielberg ở bên cạnh lại đánh giá cao cô thêm vài phần. "Tôi muốn biết ai sẽ đóng vai nhà truyền giáo người Mỹ?" "Tim Robbins, cô Du lúc học ở Mỹ chắc hẳn đã nghe nói về diễn viên này." Du Phi Hồng gật đầu, cô biết Tim Robbins là một diễn viên nổi tiếng của Mỹ, năm 92 nhờ bộ phim 《Siêu Cấp Ngoạn Gia》 mà đoạt giải Ảnh đế kép tại Liên hoan phim Cannes và giải Quả cầu vàng, đồng thời ông cũng là một đạo diễn, có thể nói là tài hoa xuất chúng, có thể hợp tác với một người như vậy cũng là một lựa chọn không tồi.

Chương 970

"Ngọc Mặc và nhà truyền giáo người Mỹ trong phim đã nảy sinh một đoạn tình cảm, tôi muốn biết khi quay cảnh này, mức độ táo bạo sẽ lớn đến đâu?" Có thể thấy Du Phi Hồng rất để tâm đến vấn đề này, nhưng Lâm Hựu Luân lại không thể trả lời trực tiếp, vì đây là chuyện chỉ có Spielberg mới có thể quyết định.

Sau khi biết được câu hỏi của Du Phi Hồng từ Lâm Hựu Luân, Spielberg đã nói thẳng với cô: "Sẽ không có cảnh quay tình dục trực tiếp, vì đó không phải là nội dung chính của bộ phim, nhưng cảnh hôn là bắt buộc, và trong phim của tôi không chấp nhận quay mượn góc, cũng không cho phép diễn viên dùng người đóng thế, điểm này cô phải suy nghĩ cho kỹ." Trong việc quay phim ở phương Tây, cảnh hôn là chuyện quá đỗi bình thường, so ra thì yêu cầu của Spielberg đã được xem là khoan dung rồi.

Du Phi Hồng hiểu rõ điều này, nên sau khi do dự nửa phút, cuối cùng cô vẫn gật đầu.

Giải quyết xong hai nữ chính của bộ phim, vai diễn của Phó Nghệ Vi, Tống Võng và Vương Cơ còn lại thì đơn giản hơn.

Trong phim có tổng cộng mười ba cô gái phong trần từ bờ sông Tần Hoài chạy vào nhà thờ lánh nạn, trong đó Ngọc Mặc có nhiều đất diễn nhất, ngoài ra lúc quay phim sẽ có ba vai diễn khác được ưu tiên lên hình, Phó Nghệ Vi, Tống Võng và Vương Cơ mỗi người sẽ đóng một vai.

Lâm Hựu Luân đang hỏi ý kiến của ba người, xem họ có ý kiến gì về việc phân vai của mình không, thì trợ lý A Kiệt đột nhiên đi vào, cúi người ghé vào tai anh nói nhỏ vài câu.

Lâm Hựu Luân nhướng mày, nhưng tay vẫn tiếp tục phát kịch bản đã chuẩn bị sẵn cho mọi người, "Mọi người xem kịch bản trước đi, có thắc mắc gì lát nữa tôi sẽ giải thích cho các vị." Nói xong anh quay sang giải thích nhỏ với Spielberg vài câu, rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng họp. —— Cổng khách sạn, Lợi Trí mặc một chiếc áo khoác màu đỏ rực, cười tươi đứng đó, trông xa như một ngọn lửa nồng cháy.

Chiếc quần lụa mỏng màu trắng bó sát, đường cong đôi chân dài tuyệt mỹ thấp thoáng hiện ra, hai chiếc khuyên tai lớn màu bạc treo hai bên khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp, càng tăng thêm vài phần quyến rũ gợi cảm của sự trưởng thành, chỉ tiếc là cặp kính râm đã che đi nửa khuôn mặt, không thể hiện hết vẻ đẹp thực sự của cô.

Thấy Lâm Hựu Luân bước ra từ thang máy, Lợi Trí lập tức bước những bước nhỏ quyến rũ đi tới.

Người còn chưa tới nơi, mùi nước hoa quen thuộc đã bắt đầu len lỏi vào mũi, nếu không phải ở quầy lễ tân vẫn còn có người nhìn, Lâm Hựu Luân thật muốn ôm chặt yêu vật này vào lòng mà dày vò một phen. "Nhìn bộ dạng thèm thuồng của anh kìa, người không biết còn tưởng anh là tên đại sắc lang đấy!" Lợi Trí hờn dỗi lườm Lâm Hựu Luân một cái, nhưng thân thể lại chủ động dựa sát vào người anh.

Lâm Hựu Luân thuận thế ôm lấy vòng eo thon mềm của cô, hai người cứ thế dựa vào nhau đi về phía thang máy. "Sao em lại chạy đến Nam Kinh?" "Sao, không vui khi em đến à?" Cửa thang máy đóng lại, Lâm Hựu Luân đưa tay véo nhẹ má Lợi Trí, "Em chu đáo như vậy, anh vui còn không kịp nữa là!" "Anh còn dám nói, Thượng Hải cách Nam Kinh có xa đâu, anh đến Nam Kinh lâu như vậy mà không qua thăm em." Giọng nói mềm mại của Lợi Trí khiến lòng Lâm Hựu Luân tê dại, bàn tay đang ôm eo cô không nhịn được trượt xuống, vỗ mạnh một cái lên cặp mông cong vút của cô. "Đáng ghét!" Lợi Trí ngẩng đầu

lườm Lâm Hựu Luân một cái, anh đành ngượng ngùng rút tay về.

Lợi Trí điều chỉnh lại tâm trạng, nói nghiêm túc: "Cái sạp hàng ở Phổ Đông lớn như vậy, anh cứ thế yên tâm làm ông chủ vung tay, ngay cả đến xem một lần cũng không?" "Có em ở đó, anh còn có gì không yên tâm chứ?" Lâm Hựu Luân vẫn giữ vẻ mặt cười cợt, ra vẻ không đứng đắn. "Em đang nghiêm túc đấy." Lợi Trí nghiêm mặt lại, Lâm Hựu Luân lúc này mới dẹp đi vẻ đùa giỡn. "Thực ra em không đến, anh cũng sắp qua đó một chuyến rồi, hai ngày nay chủ yếu là vì phải tiếp đãi đoàn khách bên Đại Lục, hơn nữa diễn viên của 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 chủ yếu là người Âu Lạc, nếu anh đi rồi, việc tuyển chọn diễn viên hoàn toàn giao cho một mình Spielberg cũng không hay." Cửa thang máy mở ra, A Kiệt đã đợi sẵn ở đó.

Nhận lấy vali hành lý của Lợi Trí từ tay Lâm Hựu Luân, A Kiệt liền hỏi: "Anh Lâm, buổi trưa ông Spielberg định sắp xếp một buổi tiệc buffet trong khách sạn, tôi đã cho người đi chuẩn bị rồi, bên cô Lợi có cùng tham dự không ạ?" Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn Lợi Trí: "Nếu đi xe không mệt, trưa nay cùng anh tham gia nhé, tiện thể giới thiệu cho em vài diễn viên Đại Lục." Lợi Trí bĩu môi, "Anh đã nói vậy rồi, em còn có thể nói gì nữa?" "Vậy quyết định thế nhé!" Lâm Hựu Luân ôm eo cô tiếp tục đi về phía trước, A Kiệt thì kéo vali hành lý theo sau hai người.

Đến phòng, A Kiệt đặt vali xuống rồi xin phép rời đi, Lợi Trí đứng trước gương chuẩn bị thay đồ, lại bị Lâm Hựu Luân ôm từ phía sau. "Còn hơn một tiếng nữa mới đến giờ tiệc buffet, chúng ta có thể làm chút chuyện khác trước không?" Lợi Trí đôi mắt quyến rũ như tơ quay người lại, vòng tay qua cổ Lâm Hựu Luân, đôi môi đỏ mọng liền áp lên. —— Từ phòng tắm bước ra, Lợi Trí ngồi trong lòng Lâm Hựu Luân, một tay dùng khăn lau nước trên tóc, một tay nói với anh về một số tiến triển trong việc phát triển bất động sản ở khu mới Phổ Đông.

Đang nói, cô đột nhiên chuyển chủ đề: "Đúng rồi, A Kiệt theo anh cũng lâu rồi nhỉ?" "Chắc cũng gần mười năm rồi." Lâm Hựu Luân có chút kỳ lạ nhìn Lợi Trí, không hiểu sao cô đột nhiên lại hỏi chuyện này. "Đã mười năm rồi, anh không nghĩ đến việc đổi một người khác làm trợ lý cho mình sao?" "Tại sao phải đổi, tôi thấy A Kiệt rất tốt, làm việc nghiêm túc, lại đủ tin cậy!" Lợi Trí có chút cạn lời nhìn Lâm Hựu Luân, "Anh chỉ nghĩ đến sự tiện lợi của mình, sao không nghĩ cho A Kiệt một chút, cậu ấy theo anh mười năm vẫn chỉ là một trợ lý, tuy quyền lực trong tay không nhỏ, nhưng nói ra cũng không được hay cho lắm.

Nếu anh đã thấy cậu ấy là người đáng tin, vậy thì nên cho người ta một tương lai tốt đẹp hơn, nếu không dù người trung thành đến đâu, lâu dần cũng sẽ nản lòng." Lâm Hựu Luân nhíu mày, vấn đề này trước đây anh thật sự chưa từng nghĩ tới, bây giờ nghĩ lại, những gì Lợi Trí nói đều rất có lý.

Mặc dù những năm nay anh không hề bạc đãi A Kiệt, nhưng không thể để cậu ấy làm trợ lý cho mình cả đời được, như vậy thì quá vô tình.

Hiện tại sản nghiệp dưới tay Lâm Hựu Luân ngày càng mở rộng, mà sức lực của một mình anh thì có hạn, cũng thực sự cần đề bạt một số người đáng tin cậy để giúp quản lý.

Những người như vậy không cần quá tài năng, nhưng nhất định phải trung thành và đáng tin cậy, mà A Kiệt lại vừa khéo phù hợp với tiêu chuẩn này.

Nghĩ đến đây, Lâm Hựu Luân không nhịn được hôn lên má Lợi Trí một cái: "May mà có em nhắc nhở, lúc nào đó anh sẽ tìm cơ hội nói chuyện nghiêm túc với cậu ấy, nếu cậu ấy đồng ý, anh cho cậu ấy một tương lai tốt đẹp hơn thì có sao đâu?" Lợi Trí thay đồ xong, khoác

tay Lâm Hựu Luân cùng đi thang máy lên sảnh tiệc ở tầng ba của khách sạn.

Còn chưa vào cửa đã thấy A Kiệt đang đứng nói chuyện với một người đàn ông mặc đồ Tôn Trung Sơn..

Thấy Lâm Hựu Luân và Lợi Trí đi tới, A Kiệt vội vàng giới thiệu với người đàn ông bên cạnh. "Vị này là ông chủ của tôi, đồng thời cũng là nhà đầu tư của 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》, anh Lâm Hựu Luân.

Bên cạnh là cô Lợi Trí, cô ấy là đối tác kinh doanh của ông chủ tôi." "Chào anh Lâm, chào cô Lợi!" Người đàn ông trung niên chủ động đưa tay ra chào.

Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên hai giây, "Ông là thầy Lý Ấu Uân phải không?" Lý Ấu Uân vội vàng xua tay, "Thầy gì mà thầy, trước mặt anh Lâm đây tôi không dám nhận danh xưng thầy đâu, cứ gọi tôi là lão Lý là được rồi." "Vậy tôi cứ theo thói quen bên Hong Kong, gọi ông là anh Lý nhé." Tuy nghe tiếng 'anh' vẫn có chút gượng gạo, nhưng Lý Ấu Uân cũng không tiện từ chối nữa.

Lúc này Lợi Trí chen vào một câu: "Anh Lý trước đây là quân nhân sao?" Lý Ấu Uân tò mò hỏi lại: "Sao, cô Lợi thấy tôi rất giống quân nhân à?" Lợi Trí gật đầu, "Từ khí chất đến cử chỉ đều có phần giống." Lý Ấu Uân nghe vậy lại cười phá lên: "Làm quân nhân vẫn luôn là ước mơ của tôi, tiếc là ước mơ này cuối cùng đã không thể thực hiện được, sau đó tôi trở thành một diễn viên kịch nói." "Thì ra là vậy!" Lợi Trí nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Lâm Hựu Luân, tiếp tục nói: "Thực ra anh Lý cũng không cần phải tiếc nuối, tuy ngoài đời anh không thể làm quân nhân, nhưng anh có thể đóng vai quân nhân trong phim, cũng xem như là một cách gián tiếp thực hiện ước mơ của

mình." Nụ cười trên mặt Lý Ấu Uân càng thêm rạng rỡ, "Thực ra tôi cũng nghĩ vậy, cho nên lần này còn phải cảm ơn anh Lâm, là anh ấy đã cho tôi một cơ hội được ra chiến trường đánh quỷ tử!" Lâm Hựu Luân cười hỏi: "Vậy là anh Lý đã gặp đạo diễn rồi sao?" "Gặp rồi, ông ấy thông qua phiên dịch đã mô tả sơ qua ý tưởng của mình, sau đó cảm giác của tôi là đây căn bản không phải đóng phim, mà là thật sự muốn diễn viên ra chiến trường liều mạng." Lý Ấu Uân mô tả đơn giản về cuộc gặp gỡ vừa rồi với Spielberg, ông cảm thấy ý tưởng của đạo diễn người Mỹ thật sự khó mà lý giải, nhưng với tư cách là một diễn viên luôn tự yêu cầu mình phải có ý thức của một quân nhân, đã nhận vai này thì đạo diễn nói sao ông sẽ làm vậy. "Đến lúc quay phim anh Lý sẽ hiểu, đạo diễn thật sự không đùa với anh đâu!" Lâm Hựu Luân trước đó đã bàn với Spielberg về vấn đề này, Spielberg dự định sẽ thêm vào đầu phim 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 một đoạn phim chiến tranh dài khoảng 15 phút.

Để tái hiện chân thực nhất chiến trường, đoàn phim đã bắt đầu thu thập các loại vũ khí mà quân Quốc Dân Đảng và quân đội Nhật Bản sử dụng năm đó, sau đó tại phim trường Nam Sơn ở Thâm Quyến, một khu phố thu nhỏ của Nam Kinh theo tỉ lệ 1:1 đã được khởi công xây dựng.

Sau đó, tất cả những cảnh quay này sẽ bị phá hủy hoàn toàn trong cảnh phim chiến tranh này, có nghĩa là tất cả bối cảnh đều chỉ được sử dụng một lần, từ đó cũng có thể thấy được sự hứng thú và kiên trì của Spielberg đối với cảnh phim chiến tranh này.

Mãi sau này Lâm Hựu Luân mới biết, Spielberg quay cảnh chiến tranh này thực chất là để chuẩn bị cho bộ phim tiếp theo của mình, 《Giải cứu binh nhì Ryan》, và một số ý tưởng của ông trong 《Giải cứu binh nhì Ryan》 cũng đã được đưa vào bộ phim này trước.

Vai diễn của Lý Ấu Uân chính là sĩ quan Quốc Dân Đảng tử thủ

thành Nam Kinh trong phim.

Sau khi tất cả thuộc hạ đều hy sinh, ông bị thương và trốn vào nhà thờ, cuối cùng để cứu những nữ sinh cũng đến nhà thờ lánh nạn, ông đã dũng cảm đứng ra hiến dâng mạng sống của mình.

Lúc này Lý Ấu Uân vẫn chỉ là một diễn viên không mấy nổi tiếng của Đoàn kịch nói Trường Xuân, nhưng khi Lâm Hựu Luân cân nhắc ứng cử viên cho vai diễn này, người đầu tiên anh nghĩ đến chính là ông.

Kinh nghiệm diễn xuất trên sân khấu tích lũy trong thời gian dài đã giúp Lý Ấu Uân rất giỏi trong việc trải nghiệm nội tâm nhân vật, những vai diễn ông tạo ra đều có máu có thịt, dù là nhân vật chính diện hay phản diện đều không bị khuôn mẫu hóa, mang lại cho người xem cảm giác chân thực và đáng tin.

Lý Ấu Uân không có gì không hài lòng về vai diễn của mình, nhưng sau khi gặp Lâm Hựu Luân, ông đã đưa ra một đề nghị. "Anh Lâm, tôi thấy trong một bộ phim phản ánh sự kiện lịch sử trọng đại của Âu Lạc như thế này, chỉ có hình ảnh của quân Quốc Dân Đảng mà không có quân Cộng sản có phải là không hay lắm không?

Chủ yếu là vì trước đây tôi đóng vai Quốc Dân Đảng đều là vai phản diện, đột nhiên Quốc Dân Đảng biến thành vai chính diện, tôi luôn cảm thấy có chút không quen!" Lâm Hựu Luân nhận ly sâm panh A Kiệt đưa tới, vừa uống một ngụm, nghe Lý Ấu Uân nói vậy suýt nữa đã không nhịn được mà phun rượu ra, cuối cùng một ít rượu sặc vào khí quản, khiến anh ho một hồi.

Lợi Trí giúp anh vỗ lưng, một lúc sau Lâm Hựu Luân mới thở lại được.

Anh dùng giấy lau miệng, sau đó có chút bất đắc dĩ giải thích với Lý Ấu Uân: "Anh Lý, tôi có thể hiểu suy nghĩ này của anh, nhưng

chúng ta phải tôn trọng lịch sử cơ bản.

Trong thời gian xảy ra thảm sát Nam Kinh không có quân đội Cộng sản tham chiến, thêm vào một cách gượng ép chỉ khiến người khác chê cười, hơn nữa ngay cả sách giáo khoa lịch sử của Đại Lục cũng thừa nhận, trong thời kỳ kháng Nhật, quân đội Quốc Dân Đảng đã có những đóng góp rất lớn trên mặt trận chính diện, và còn xuất hiện rất nhiều anh hùng dân tộc.

Vai diễn này của anh thuộc về loại hình đó, cho nên anh hoàn toàn không cần phải có bất kỳ gánh nặng tư tưởng nào cả." Lâm Hựu Luân nói vậy, Lý Ấu Uân cũng cảm thấy suy nghĩ của mình quá đường đột. "Anh Lâm nói đúng, bây giờ nhà nước cũng chủ trương phải đối xử khác biệt với Quốc Dân Đảng ở các thời kỳ khác nhau, Quốc Dân Đảng trong hai lần hợp tác Quốc-Cộng là tốt, đối với họ không thể vơ đũa cả nắm." Lâm Hựu Luân quả quyết từ bỏ ý định tiếp tục trò chuyện với Lý Ấu Uân về chủ đề này, nói thêm vài câu rồi bảo A Kiệt tiếp tục tiếp chuyện với Lý Ấu Uân, còn anh và Lợi Trí thì nhân cơ hội chuồn đi. "Không ngờ ở Đại Lục bây giờ vẫn còn người có suy nghĩ như vậy, thật là hiếm có." Lợi Trí cầm ly rượu, không khỏi cảm thán một câu.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Tư tưởng của người này có hơi cũ kỹ, nhưng diễn xuất thì không hề cũ kỹ chút nào.

Bây giờ tôi càng ngày càng cảm thấy, mời ông ấy đóng bộ phim này là một quyết định vô cùng đúng đắn." Lợi Trí đột nhiên chuyển chủ đề, "Vậy mấy cô gái bên kia cũng là do anh tìm đến à?" Lâm Hựu Luân thuận theo ánh mắt của Lợi Trí nhìn qua, phát hiện cách đó không xa Phó Nghệ Vi, Vương Cơ và Tống Võng đang đứng nói chuyện với nhau, chỉ không thấy bóng dáng của Du Phi Hồng và Tưởng Cần Cần. "Em đang chỉ ai vậy?" Lâm Hựu Luân cố ý giả vờ ngớ ngẩn.

Lợi Trí lườm anh một cái đầy bực tức: "Anh nói xem?" "Được rồi, ba người họ đều là người có chồng có con rồi, anh mời họ qua đây chỉ để đóng phim, chỉ có vậy thôi!" Lâm Hựu Luân biết giải thích quá nhiều ngược lại sẽ gây hiểu lầm, nên nói một cách đơn giản.

Nghe giải thích như vậy, Lợi Trí quả nhiên không tiếp tục bám riết vào chuyện này nữa, và lúc này ba người bên kia cũng đã phát hiện ra sự có mặt của họ, rồi cùng nhau đi tới.

Chương 971

Tống Võng đi đầu tiên cười hỏi: "Anh Lâm, không giới thiệu cho chúng tôi người bạn gái xinh đẹp này của anh sao?" Lâm Hựu Luân đang định trả lời, Lợi Trí đã nhanh nhảu tự giới thiệu, và nhấn mạnh rằng mình và Lâm Hựu Luân chỉ là đối tác kinh doanh. "Chính thức là đối tác kinh doanh, riêng tư là bạn gái." Lời bổ sung của Lâm Hựu Luân khiến Lợi Trí vừa mừng vừa giận, lườm anh một cái rồi cũng ngầm thừa nhận cách nói này.

Nghe nói Lợi Trí đang đầu tư phát triển bất động sản ở Phổ Đông, Tống Võng không có phản ứng gì lớn, nhưng trong mắt Phó Nghệ Vi và Vương Cơ đều có chút thay đổi.

Chồng của Vương Cơ đang kinh doanh ở Mỹ, bản thân cô cũng biết một chút về lĩnh vực này, tự nhiên hiểu rõ việc có thể phát triển dự án bất động sản ở khu mới Phổ Đông là một khái niệm như thế nào, dù chỉ là một mảnh đất nhỏ cũng cần đầu tư hàng trăm triệu vốn.

Lợi Trí còn trẻ như vậy đã làm được đến bước này, mối quan hệ với Lâm Hựu Luân chắc chắn không đơn giản như cô tự nói là bạn trai bạn gái.

Phó Nghệ Vi cũng có cảm giác tương tự, nhưng cô tò mò hơn về kinh nghiệm của Lợi Trí, vì cô cũng đang chuẩn bị từ bỏ nghiệp diễn để kinh doanh, nhìn thấy Lợi Trí liền có một suy nghĩ muốn trò chuyện sâu hơn với cô. "Mọi người cứ nói chuyện nhé, tôi qua bên kia chào hỏi những người khác." Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng vỗ lưng Lợi Trí, sau đó cầm ly rượu rời đi.

Tống Võng rất nhanh cũng đi nơi khác, Vương Cơ và Phó Nghệ Vi đều có ý ở lại để làm thân với Lợi Trí, thế là ba người bắt đầu nói

chuyện câu được câu chăng.

Khi biết Lợi Trí từng là hoa hậu của cuộc thi Hoa hậu châu Á Hong Kong, và sau đó còn làm diễn viên một thời gian, mắt Phó Nghệ Vi càng sáng lên.

Cô cảm thấy sự xuất hiện của Lợi Trí đối với mình là một cơ hội, nếu có thể kết bạn với cô ấy, con đường kinh doanh sau này của mình chắc chắn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Chồng của Vương Cơ kinh doanh quần áo ở Mỹ, sau khi nói chuyện một lúc, cô rõ ràng cảm nhận được Lợi Trí không mấy hứng thú với lĩnh vực này, sau đó rất biết điều cáo từ rời đi.

Phó Nghệ Vi lại nói chuyện rất hợp với Lợi Trí, cô kể cho Lợi Trí nghe nỗi khổ tâm của mình khi muốn kinh doanh mà không được chồng thấu hiểu.

Lợi Trí lại tốt bụng khuyên cô, phụ nữ kinh doanh thật sự không dễ dàng như tưởng tượng.

Nhưng Phó Nghệ Vi đã quyết tâm đi con đường này, sau đó không ngừng hỏi Lợi Trí đủ loại vấn đề.

Thấy thái độ kiên quyết của Phó Nghệ Vi, Lợi Trí liền kết hợp kinh nghiệm của mình, đưa ra cho cô một số gợi ý, và nói với Phó Nghệ Vi nếu thật sự muốn kinh doanh, tốt nhất nên đến Quảng Đông thử sức, dù sao đó cũng là trận địa tiên phong của công cuộc cải cách mở cửa ở Âu Lạc, đi đầu trong việc thay đổi tư duy cả nước, hơn nữa lại gần khu vực Hong Kong, Macau, cơ hội sẽ nhiều hơn, các loại tài nguyên cũng phong phú hơn.

Đúng lúc hai người đang trao đổi những chuyện này, Lâm Hựu Luân đã đi một vòng trong sảnh tiệc, thấy Spielberg đang thảo luận vấn đề vai diễn với Du Phi Hồng và Tưởng Cần Cần, liền không lên

làm phiền.

A Kiệt đang tiếp chuyện với Lý Ấu Uân nhận được ám hiệu bằng mắt của Lâm Hựu Luân, tìm cớ chuồn đi, theo Lâm Hựu Luân ra khỏi sảnh tiệc.

Cậu vốn tưởng Lâm Hựu Luân có việc cần giao cho mình, không ngờ câu đầu tiên Lâm Hựu Luân nói ra đã khiến cậu chết lặng.

"A Kiệt, cậu theo tôi cũng gần mười năm rồi, có bao giờ nghĩ đến việc đổi một công việc khác chưa?" Nghe xong câu này, A Kiệt ngẩn người mất cả chục giây, đầu óc trống rỗng.

"Ông chủ, có phải tôi đã làm sai chuyện gì không?" Thấy A Kiệt vừa hoảng sợ vừa tủi thân, Lâm Hựu Luân cười lắc đầu.

"Cậu đừng nghĩ lung tung, cậu làm rất tốt, tôi không có gì không hài lòng cả.

Chỉ là cậu đã theo tôi nhiều năm như vậy, tiếp tục làm công việc hiện tại thật sự quá thiệt thòi cho cậu.

Cậu cũng biết, sản nghiệp trong tay tôi ngày càng lớn, tôi không thể nào lo liệu được hết mọi mặt, vì vậy cần có người đáng tin cậy giúp tôi quản lý.

Tôi thấy cậu có thể đảm nhận được." A Kiệt lúc này mới hiểu ra, Lâm Hựu Luân có ý muốn đề bạt anh.

"Anh Lâm, được làm việc bên cạnh anh, thực sự tôi đã mãn nguyện rồi." "Không phải chứ, cậu bây giờ chưa đến ba mươi tuổi, làm trợ lý cho tôi, mỗi tháng lương chưa đến mười vạn đô la Hong Kong, một năm cùng lắm cũng chỉ một trăm vạn đô la Hong Kong.

Trừ đi chi tiêu hằng ngày, số tiền còn lại ở Hong Kong thì làm được gì?

Chẳng lẽ cậu không muốn ở nhà lớn, lái xe sang, sau này kết hôn có con rồi gửi nó đi học ở nơi tốt hơn sao?" Lâm Hựu Luân vốn muốn khai sáng cho A Kiệt, ai ngờ đối phương nghe xong lại có chút khó xử nhìn anh: "Ông chủ, thực ra theo anh những năm qua, tôi cũng dành dụm được một ít, không nhiều, cũng chỉ vài chục triệu thôi!" Lâm Hựu Luân trừng lớn mắt, gần như nghi ngờ tai mình có nghe nhầm không.

A Kiệt từ lúc bắt đầu làm trợ lý cho anh, lương năm lúc đó cũng chỉ vài vạn đô la Hong Kong.

Mấy năm nay thấy cậu làm việc đáng tin cậy, Lâm Hựu Luân mới từ từ tăng lương cho cậu.

Kể cả không ăn không uống dành dụm hết tiền lương, cũng chỉ được khoảng bảy tám triệu, gia tài mấy chục triệu này từ đâu ra?

"Ông chủ, những năm qua anh đều coi tôi như người nhà.

Dù là mua đất hay mua cổ phiếu, anh đều không giấu tôi.

Mỗi lần anh mua nhà đất hay cổ phiếu, tôi cũng mua theo một ít.

Mấy năm nay nhờ vào lợi nhuận từ thị trường bất động sản và chứng khoán, kiếm được mấy chục triệu thực ra cũng không tốn sức lắm." A Kiệt nói một tràng khiến Lâm Hựu Luân nghe mà ngẩn cả người, trước đây không hề nghĩ tới, cậu nhóc này lại giấu một tay như vậy.

Nếu lần này mình không đề cập chuyện thăng chức cho cậu ta, có lẽ gã này sẽ cứ thế âm thầm theo mình phát tài lớn.

Xem ra, trước đây đúng là đã xem thường gã này rồi.

"Thực ra cách này tôi học được từ tài xế của ngài Lý Gia Thành.

Tôi và người đó tình cờ quen biết, sau đó có hẹn uống rượu vài

lần.

Rồi một hôm nói chuyện về tài sản của mỗi người, lúc đó anh ta nói với tôi rằng anh ta có gần một chục triệu tài sản, tôi nghe xong không thể tin nổi, cứ nghĩ anh ta đang khoác lác.

Vì lương của anh ta chưa bằng một phần mười của tôi, làm sao có thể dành dụm được nhiều tiền như vậy.

Sau đó anh ta mới nói cho tôi bí quyết này, tôi lén thử vài lần mới phát hiện ra kiếm tiền thật sự rất dễ.

Những con cá lớn như anh và ngài Lý Gia Thành ăn thịt ở phía trước, những con tôm tép như chúng tôi đi theo sau húp canh, cũng có thể dễ dàng trở thành người giàu có.

Từ chuyện đó tôi mới rút ra một đạo lý — cậu theo ai để làm việc thật sự rất quan trọng!" "Cho nên cậu nghiện làm trợ lý của tôi rồi?" Lâm Hựu Luân có chút dở khóc dở cười nói.

A Kiệt có chút ngượng ngùng gãi đầu, nói thật là anh có chút không nỡ từ bỏ chức vụ hiện tại.

Theo Lâm Hựu Luân, có thể dễ dàng kiếm tiền, chuyện tốt như vậy sau này biết tìm ở đâu?

"Mấy chục triệu đã khiến cậu thỏa mãn rồi à, đúng là uổng công theo tôi bấy lâu nay!" Lâm Hựu Luân không nhịn được đưa tay gõ vào đầu A Kiệt một cái: "Đề bạt cậu đi làm người phụ trách một công ty cụ thể, chỉ cần cậu làm tốt, lương năm cộng với thưởng của ban quản lý, kiếm vài chục triệu không phải chuyện khó.

Cùng là theo tôi làm việc, chẳng lẽ không tốt hơn việc cậu lén lút theo tôi đầu cơ nhà đất, cổ phiếu sao?" Đầu tuy bị gõ đau, nhưng trong lòng A Kiệt lại ấm áp.

Anh biết Lâm Hựu Luân thật sự quan tâm mình nên mới nói vậy,

mặt khác, cũng cho thấy Lâm Hựu Luân thật sự rất coi trọng mình.

"Ông chủ, không phải tôi không muốn được đề bạt, chỉ là tôi lo nếu tôi đi rồi, bên cạnh anh không có ai quen tay quen việc." Lâm Hựu Luân bực mình lườm A Kiệt một cái: "Bây giờ mới biết lo à, tôi có nói là bắt cậu cuốn gói ngay đâu.

Dù cậu dùng cách gì, tóm lại trước khi cậu đi, phải tìm cho mình một người kế nhiệm thích hợp, nếu không thì cậu cứ làm trợ lý cho tôi cả đời đi, hơn nữa sau này đừng hòng nhận được bất kỳ thông tin đầu tư nào về cổ phiếu hay bất động sản từ tôi nữa!" Lâm Hựu Luân nói lời cay độc, A Kiệt lập tức dốc toàn bộ tinh thần.

"Ông chủ cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ dùng thời gian nhanh nhất, tìm cho anh một trợ lý phù hợp!" Lâm Hựu Luân sau khi nói chuyện với A Kiệt một lần thì gác lại chuyện này.

Theo anh, A Kiệt dù có nhanh thế nào cũng phải mất hai ba tháng mới xong việc.

Vì vậy, sau khi kết thúc công việc của 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 ở Nam Kinh, anh lại ở lại Thượng Hải gần nửa tháng, lúc về đến Hong Kong đã là cuối tháng năm.

Hơn một tuần nữa là Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong khai mạc, Lâm Hựu Luân bận tối mắt tối mũi, hoàn toàn không có thời gian để hỏi han về ứng viên trợ lý mới.

Trong thời gian này, A Kiệt thực ra đã làm rất nhiều việc.

Anh trước tiên lấy danh nghĩa một vị trí khác trong công ty để che đậy, gửi thông tin tuyển dụng nhân tài ưu tú đến các công ty săn đầu người lớn, cuối cùng nhận được gần một nghìn đơn xin việc từ Hong Kong, Đài Loan, Mỹ và các nơi khác.

Sau khi tổng hợp thông tin của các ứng viên, A Kiệt nhanh chóng

sàng lọc ra gần hai trăm hồ sơ xin việc.

Chương 972

Phương pháp sàng lọc của anh rất đơn giản, nam giới loại thẳng, thế là đã loại bỏ được gần sáu mươi phần trăm ứng viên.

Trong số các ứng viên nữ còn lại, những người có ngoại hình thực sự không ưa nhìn cũng bị loại, cuối cùng đối chiếu ảnh của ứng viên và chọn ra khoảng hơn một trăm người vào vòng phỏng vấn.

Để chọn ra người phù hợp nhất từ các ứng viên này, A Kiệt đã mời giám đốc và phó giám đốc bộ phận nhân sự của công ty, thành lập một đội phỏng vấn chuyên nghiệp.

Sau hai vòng sàng lọc, cuối cùng chọn ra hai mươi người, do A Kiệt tiến hành khảo sát cuối cùng.

Khác với phương pháp đánh giá của các chuyên viên nhân sự chuyên nghiệp, cách khảo sát của A Kiệt rất đơn giản, chỉ là hẹn gặp ở quán cà phê và trò chuyện với các ứng viên, trong lúc đó tiến hành các loại thăm dò để đánh giá tố chất của họ về mọi mặt.

Điều khiến A Kiệt rất bực mình lúc đó là, liên tiếp mấy ứng viên đến vòng của anh đều có biểu hiện không như ý.

Ngay cả cửa ải của A Kiệt cũng không qua được, thì không thể nào lọt vào mắt xanh của Lâm Hựu Luân.

Tại một quán cà phê ngoài trời, A Kiệt lật xem hồ sơ của ứng viên tiếp theo.

"Đặng Văn Địch, tốt nghiệp Đại học California, đang theo học tại Trường Kinh doanh Đại học Yale… Cô Đặng có học vấn tốt như vậy, tại sao không đợi tốt nghiệp chính thức, lúc đó ở Mỹ cô sẽ rất dễ nhận được lời mời từ các công ty lớn.

Ngược lại, công ty chúng tôi chỉ tuyển nhân viên văn phòng bình thường, tuy lương quả thực không tệ, nhưng tôi không cho rằng đó là lý do có thể thu hút cô." Nhìn người phụ nữ trẻ đang ngồi trước mặt mình với nụ cười tự tin, A Kiệt đưa ra câu hỏi đầu tiên.

"Trợ lý Trần muốn nghe sự thật?" "Cô nhận ra tôi?" A Kiệt hơi nheo mắt, nụ cười trên mặt vẫn còn, nhưng trong lòng đã âm thầm cảnh giác.

Trong toàn bộ quá trình tuyển dụng trước đó, A Kiệt chưa bao giờ trực tiếp lộ diện, mà người phụ nữ tên Đặng Văn Địch này lại nhận ra thân phận của anh ngay từ cái nhìn đầu tiên, chuyện này bản thân nó đã rất kỳ lạ.

Đặng Văn Địch cầm tách cà phê lên, không vội vàng nói: "Chỉ cần xem kỹ báo chí Hong Kong, thực ra rất dễ biết được thân phận của trợ lý Trần.

Mặc dù anh chưa bao giờ là nhân vật chính trong các tin tức đó, nhưng rất nhiều lúc anh đều bị phóng viên chụp cùng, trong một số trường hợp có lẽ chính anh cũng không nhận ra." Là trợ lý của Lâm Hựu Luân, A Kiệt quả thực có quá nhiều cơ hội "bị lên trang đầu", vì vậy anh cũng chấp nhận lời giải thích của Đặng Văn Địch.

"Vậy cô Đặng có thể trả lời câu hỏi đầu tiên của tôi được chưa?" Đặng Văn Địch uống một ngụm cà phê, đặt xuống rồi khoanh tay, bắt đầu nói một cách trôi chảy.

"Khi công ty săn đầu người tìm đến tôi, tôi đã có một thắc mắc, một nhân viên văn phòng bình thường có cần phải nhờ đến công ty săn đầu người nổi tiếng toàn nước Mỹ để tìm người không?

Cuối cùng tôi rút ra một kết luận, đây chắc chắn không phải là một cuộc tuyển dụng đơn giản.

Vì vậy tôi bắt đầu thu thập tài liệu từ nhiều kênh khác nhau, sau đó biết được công ty Hong Kong đăng tuyển này lại là sản nghiệp dưới danh nghĩa của anh Lâm Hựu Luân.

Khi vào vòng phỏng vấn, tôi càng khẳng định một suy đoán nào đó, bởi vì tất cả các giám khảo phỏng vấn gần như đều đang khảo sát năng lực liên quan đến ngành công nghiệp văn hóa điện ảnh, nhân viên văn phòng bình thường không cần phải biết những điều này.

Và cho đến khi gặp anh, tôi mới cuối cùng xác định được suy đoán của mình… nhân viên mà quý công ty tuyển dụng lần này rất có thể là làm việc bên cạnh anh Lâm, thậm chí có thể thay thế vị trí hiện tại của trợ lý Trần.

Nếu là như vậy, tôi phải chúc mừng trợ lý Trần trước, vì anh hẳn là sắp được thăng chức rồi!" A Kiệt bề ngoài cố giữ bình tĩnh, nhưng trong lòng đã nổi sóng cuộn trào.

Chỉ từ một chút nghi ngờ mà đã suy ra được nhiều sự thật như vậy, người phụ nữ tên Đặng Văn Địch trước mắt này quả thực có năng lực quan sát và phán đoán đáng kinh ngạc.

Chẳng trách trong thư giới thiệu vào Trường Kinh doanh Đại học Yale, giáo sư của cô đã gọi cô là một sinh viên "siêu cấp", đánh giá như vậy bây giờ xem ra không hề quá lời.

Điều duy nhất khiến A Kiệt có chút lo lắng là, Đặng Văn Địch này quá chủ động và mạnh mẽ, tuy cô rất có năng lực, nhưng tính cách như vậy có lẽ sẽ không được Lâm Hựu Luân yêu thích.

Tất nhiên, vấn đề này không phải là điều A Kiệt cần phải cân nhắc, vì Đặng Văn Địch đã dựa vào biểu hiện xuất sắc vừa rồi để vượt qua vòng của anh.

"Vậy khi nào tôi có thể gặp trực tiếp anh Lâm?" Đặng Văn Địch

nói câu này, cuối cùng cũng đã để lộ tâm trạng háo hức của mình lúc này.

A Kiệt lại bất lực trước điều này, "Chuyện này phải xem lịch trình của anh Lâm, nhưng tôi có thể đảm bảo với cô Đặng, thời gian cô phải chờ đợi sẽ không lâu đâu." Dù người đời sau có nhiều tranh cãi về người phụ nữ Đặng Văn Địch này, nhưng không thể phủ nhận rằng cô ta thực sự rất có năng lực.

Sau khi nghe xong quan điểm của Đặng Văn Địch, Lâm Hựu Luân đã tự mình vỗ tay cho cô.

Tiếng vỗ tay "bộp bộp" lọt vào tai Đặng Văn Địch là một sự khẳng định, nhưng lọt vào tai Lâm Trí Linh đang ngồi cạnh ghi chép lại giống như một sự mỉa mai.

"Cô Lâm, xin hãy đưa những gì cô ghi chép cho cô Đặng xem qua, xác nhận xem có thiếu sót gì không." Theo lời dặn của Lâm Hựu Luân, Lâm Trí Linh có chút không tình nguyện đưa những gì mình ghi chép cho Đặng Văn Địch.

"Chữ của cô Lâm rất đẹp!" Đặng Văn Địch nhận lấy còn chưa kịp xem kỹ, đã khen Lâm Trí Linh một câu.

Tự cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng, Đặng Văn Địch đương nhiên sẵn lòng thể hiện phong độ của mình, biết đâu lại có thể ghi thêm điểm trong lòng Lâm Hựu Luân.

Lâm Trí Linh trong lòng mắng Đặng Văn Địch một câu giả tạo, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười gượng gạo.

"Cô Lâm ghi chép rất chi tiết, tôi cho rằng không có gì thiếu sót cả." Đặng Văn Địch chuẩn bị trả lại sổ ghi chép cho Lâm Trí Linh, nhưng Lâm Hựu Luân lại đưa tay nhận lấy.

"Đến cả cô Đặng cũng khen chữ đẹp, tôi cũng muốn xem thử."

Trong một khoảnh khắc rất ngắn, biểu cảm của Đặng Văn Địch trở nên có chút không tự nhiên, sớm biết Lâm Hựu Luân sẽ coi là thật, lúc nãy cô đã không nói câu khách sáo đó rồi.

"Không tệ, quả thực là chữ đẹp.

A Kiệt, cậu thấy sao?" Lâm Hựu Luân thuận tay đưa sổ ghi chép cho A Kiệt bên cạnh, A Kiệt liếc nhanh hai cái rồi cũng gật đầu theo: "Tôi cũng thấy chữ của cô Lâm rất đẹp." Lâm Hựu Luân đổi giọng: "Bây giờ biết tầm quan trọng của việc viết chữ đẹp rồi chứ?

Từ hôm nay về cậu bắt đầu luyện chữ cho tôi, sau này còn viết chữ xấu như vậy, đừng nói là đã từng ở bên cạnh tôi, tôi không mất mặt nổi đâu!" Mắng xong A Kiệt, Lâm Hựu Luân mới quay lại chủ đề chính.

"A Kiệt là người đã theo tôi từ khi tôi mới khởi nghiệp.

Bây giờ tôi chuẩn bị sắp xếp cho cậu ấy đảm nhận chức vụ mới tại Vô tuyến, vị trí hiện tại của cậu ấy sẽ trống ra.

Mục đích chính của đợt tuyển dụng này thực ra là để chọn một trợ lý mới, đương nhiên cũng có thể nói là thư ký, vì bên cạnh tôi hai chức vụ này về cơ bản là một." Đặng Văn Địch vì đã sớm đoán được kết quả này nên tỏ ra rất bình tĩnh.

Lâm Trí Linh vừa bất ngờ, trong lòng lại không nhịn được oán trách mình quá ngốc, một nhân viên văn phòng bình thường sao có thể khiến công ty Gia Nghị huy động lực lượng lớn như vậy để tuyển dụng.

Khi A Kiệt nói với cô rằng giám khảo vòng phỏng vấn cuối cùng là Lâm Hựu Luân, cô đã nên nghĩ đến kết quả này, bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Biểu hiện của Đặng Văn Địch ai cũng thấy, Lâm Trí Linh cảm

thấy mình đã không còn cơ hội gì nữa.

“Cô Đặng, những lời vừa rồi của cô rất có ý tưởng, điều này tôi không thể không thừa nhận.

Tuy nhiên, ở tầm của tôi, những điều cô nói thực ra trước đây đã có rất nhiều người đề cập với tôi rồi.

Tôi nói vậy không phải có ý hạ thấp, mà là thời đại này thứ không thiếu nhất chính là ý tưởng và kế hoạch, và hai thứ đó cũng là thứ rẻ mạt nhất.

Quan trọng nhất vẫn là vấn đề năng lực thực thi.” Lâm Hựu Luân chỉ ra vấn đề lớn nhất của Đặng Văn Địch một cách chính xác, đó là tất cả những gì cô vừa nói đều được xây dựng trên cơ sở lý thuyết suông.

Đôi khi ý tưởng rất hay, nhưng khi thực hiện cụ thể lại là một chuyện khác.

Đặng Văn Địch rất rõ điều này, vì vậy cô không phản bác.

“Tôi nghe A Kiệt nói, cô Đặng ngay từ khi quyết định tham gia ứng tuyển đã đoán chính xác được vị trí thực sự của công việc này, và đã có sự chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Chỉ có điều rất đáng tiếc, cô Đặng đã không nắm bắt chính xác hướng ứng tuyển.

Nếu lần này là tuyển một vị trí tổng giám đốc, tôi nghĩ vị trí đó đã thuộc về cô Đặng rồi.

Nhưng lần này chúng tôi chỉ tuyển trợ lý.

Ở đây tôi muốn hỏi cô Đặng một câu, cô có thực sự biết trợ lý cần làm những công việc gì không, hay nói cách khác, nếu lúc nãy vị trí của cô và cô Lâm hoán đổi cho nhau, cô Lâm trình bày còn cô phụ

trách ghi chép, cô có cho rằng mình có thể làm tốt như cô ấy không?" Lâm Hựu Luân nói đến đây, Đặng Văn Địch đã hiểu ý anh, nhưng cô vẫn muốn cố gắng lần cuối.

"Những điều anh Lâm nói, tôi cũng có thể làm được." "Điều này tôi tin.

Nhưng tôi rất nghi ngờ một người có thể có những quan điểm độc đáo về quy hoạch cơ cấu ngành, lại cam tâm làm một trợ lý.

Chương 973

Và tôi tin rằng đa số các ông chủ đều không thích trợ lý bên cạnh mình quá nhiều tham vọng.

Để đảm nhiệm công việc này, điều quan trọng nhất thực ra là sự đáng tin cậy." Lâm Hựu Luân nói như vậy, chẳng khác nào đã từ chối Đặng Văn Địch một cách rõ ràng.

Đặng Văn Địch đứng dậy, không mất đi phong độ mà bắt tay với Lâm Hựu Luân: "Tôi vốn nghĩ anh Lâm sẽ không giống những chủ tịch công ty khác, bây giờ tôi phát hiện mình đã sai… Rất cảm ơn lời dạy bảo lần này của anh Lâm, tôi nhất định sẽ ghi nhớ mãi những lời anh nói!" Bắt tay xong, Lâm Hựu Luân tự mình tiễn Đặng Văn Địch ra cửa.

"Cô Đặng, sau này chúng ta sẽ còn có cơ hội gặp lại." "Vậy đến lúc đó lại xin anh Lâm chỉ giáo!" Nhìn bóng lưng Đặng Văn Địch rời đi, Lâm Hựu Luân trong lòng rất rõ, lần sau gặp lại hai người có lẽ đã là kẻ thù, và ngày đó sẽ không còn xa nữa.

Trong văn phòng, Lâm Trí Linh vẫn còn không thể tin được kết quả đảo ngược đột ngột này, Đặng Văn Địch chiếm hết ưu thế, cuối cùng lại thua chính mình, tất cả những điều này khiến cô cảm thấy như đang nằm mơ.

Lâm Hựu Luân quay trở lại văn phòng, thấy Lâm Trí Linh vẫn còn đang ngẩn ngơ, không nhịn được nói đùa với cô: "Có cần dội một cốc nước lên đầu cho tỉnh táo không?" Lâm Trí Linh bị nói đến có chút ngượng ngùng, vẻ mặt thẹn thùng lại mang một phong vị khác.

Lâm Hựu Luân ho khan một tiếng, sau đó cất đi vẻ đùa giỡn, rất nghiêm túc nói về một chuyện.

“Cô Lâm, cô làm trợ lý của tôi rồi, vậy việc học ở Đại học Toronto của cô phải làm sao?” “Khóa học lịch sử nghệ thuật phương Tây của em đã học xong rồi, hiện tại đang học thêm chuyên ngành kinh tế học, em có thể xin trường tốt nghiệp sớm ạ.” Lâm Trí Linh hai tay ôm chặt sổ ghi chép, cung kính đứng trước mặt Lâm Hựu Luân trả lời.

Bộ vest công sở màu đen, thân hình ma quỷ lộ ra không sót gì, dưới bộ váy công sở, đầu gối và bắp chân được bao bọc trong lớp tất lụa trong suốt, đứng trước bàn làm việc thật sự rất bắt mắt.

Lâm Hựu Luân bây giờ về cơ bản đã miễn nhiễm với mỹ nữ, nhưng có một nữ thư ký xinh đẹp như vậy bên cạnh vẫn khiến anh có một cảm giác thành tựu đặc biệt.

Trước đây cảm thấy giọng nói ngọt ngào như trẻ con của Lâm Trí Linh có chút giả tạo, nhưng lúc này nghe cô gọi từng tiếng “ông chủ”, cảm giác thực ra cũng khá thuận tai.

Thấy Lâm Hựu Luân có chút thất thần, A Kiệt vội vàng ho nhẹ một tiếng bên cạnh để nhắc nhở.

“Cứ thế từ bỏ việc học, có cảm thấy rất đáng tiếc không?” “Cũng ổn ạ.

Ban đầu muốn ứng tuyển vị trí này chủ yếu là vì lương rất cao.

Đương nhiên có cơ hội học hỏi bên cạnh anh Lâm, hẳn sẽ học được nhiều thứ hơn là ở lại trường.” Lâm Trí Linh trả lời như vậy, thực ra cũng là do bị ảnh hưởng bởi những lời Lâm Hựu Luân nói với Đặng Văn Địch lúc nãy.

Về mặt tích lũy lý luận quản lý kinh tế, Đặng Văn Địch đã được coi là rất giỏi, nhưng chính vì không có kinh nghiệm làm việc thực tế để hỗ trợ, nên trước mặt Lâm Hựu Luân đã trở thành lý thuyết suông.

Kiến thức từ sách vở cuối cùng cũng nông cạn, muốn biết rõ việc này phải tự mình thực hành!

Dù danh tiếng của Lâm Hựu Luân ở một số phương diện không được tốt cho lắm, nhưng Lâm Trí Linh nhận định làm trợ lý cho anh có thể học được nhiều kiến thức hữu ích hơn, nên cũng không bận tâm những điều đó.

Nhưng Lâm Hựu Luân lại rất đau đầu, mang một đại mỹ nhân như Lâm Trí Linh bên mình cả ngày, vừa là một sự hưởng thụ, đồng thời cũng là một sự dằn vặt.

Bị người ta đàm tiếu thì thôi, nhưng làm sao giải thích với những người phụ nữ khác mới là một vấn đề nan giải.

"A Kiệt, cậu tìm người đưa cô Lâm đi làm quen với môi trường công ty trước, sắp xếp một số vị trí khác nhau để cô ấy thực tập một thời gian, đợi đến khi hoàn toàn hiểu rõ tình hình công ty, sau đó hai người hãy bắt đầu bàn giao công việc." Lâm Trí Linh không hề nghi ngờ sự sắp xếp của Lâm Hựu Luân có ý đồ đặc biệt gì, các công ty lớn thường cho nhân viên mới thực tập luân phiên như vậy, cô không có ý kiến gì.

A Kiệt lại biết Lâm Hựu Luân có lẽ có nỗi khổ khó nói, nên đã tìm người đưa Lâm Trí Linh đi một vòng công ty, còn mình thì quay lại văn phòng của Lâm Hựu Luân.

"Ông chủ, anh không hài lòng với cô Lâm lắm sao?" "Cậu còn mặt mũi hỏi tôi câu đó à?" Lâm Hựu Luân uống một ngụm nước, tức giận đặt mạnh cốc xuống bàn, "Tôi bảo cậu tìm ứng viên trợ lý phù hợp, cậu xem bây giờ cậu làm ra chuyện gì đây, cô Lâm thì không có vấn đề gì, nhưng tôi phải giải thích với người khác thế nào?" A Kiệt biết chuyện này mình không có tư cách phát biểu ý kiến, bèn giả điếc.

Lâm Hựu Luân cũng không định để A Kiệt đưa ra chủ ý, chỉ là

trong lòng bực bội nên nhân cơ hội trút giận ra ngoài.

"Ông chủ, vậy tại sao lúc nãy anh không chọn cô Đặng?" Theo A Kiệt, ngoại hình của Đặng Văn Địch so với những người phụ nữ bên cạnh Lâm Hựu Luân, nếu anh dùng cô ta làm trợ lý, những lời đàm tiếu từ các phía cũng sẽ ít hơn nhiều.

"Cậu nghĩ người phụ nữ đó là đèn cạn dầu à?" Lâm Hựu Luân lấy từ ngăn kéo ra một tập tài liệu đưa cho A Kiệt, "Xem xong thì ném vào máy hủy tài liệu, tôi không muốn có người thứ ba nhìn thấy cái này." A Kiệt mở ra lướt nhanh nội dung bên trong, sau đó ấn tượng về Đặng Văn Địch trong phút chốc đã thay đổi hoàn toàn.

Tập tài liệu điều tra bí mật trong tay anh cho thấy, Đặng Văn Địch sinh ra trong một gia đình khá giả ở Đại lục, nhưng trước năm mười sáu tuổi, cuộc đời của cô thực ra không khác gì những người cùng tuổi.

Cơ hội đầu tiên thay đổi vận mệnh của cô xuất hiện vào năm 1987.

Trong năm này, Đặng Văn Địch đã quen biết một cặp vợ chồng người Mỹ đến từ California, Jack và vợ của anh ta.

Vợ của Jack sẵn lòng giúp Đặng Văn Địch nâng cao trình độ tiếng Anh, hai bên nhanh chóng trở thành bạn tốt.

Sau đó, dưới sự giúp đỡ của vợ chồng Jack, Đặng Văn Địch đã xin được visa du học Mỹ, vào học tại Đại học bang California.

Trong thời gian này, vợ chồng Jack thậm chí còn để Đặng Văn Địch ở chung phòng ngủ và chung một chiếc giường tầng với con gái năm tuổi của mình, đồng thời tài trợ cho chi phí học tập của cô.

Nhưng rất nhanh, vợ của Jack phát hiện ra mối quan hệ giữa chồng và Đặng Văn Địch có chút không bình thường, cô tìm thấy một

đống ảnh chụp đầy gợi cảm của Đặng Văn Địch ở nơi ở của chồng, và Jack cũng thẳng thắn thừa nhận anh ta và Đặng Văn Địch có tư tình.

Năm 1990, Jack không lâu sau khi ly hôn với vợ đã tuyên bố kết hôn với Đặng Văn Địch.

Đọc đến đây, A Kiệt cảm thấy hành động của Đặng Văn Địch tuy đã gây tổn thương lớn cho người từng có ơn với cô là vợ của Jack, nhưng đối với Đặng Văn Địch mà nói, cô chỉ thực hiện được ước mơ mà rất nhiều cô gái Âu Lạc thời đó hằng mong ước, tìm được một người chồng Mỹ.

Mặc dù người chồng này tuổi đã có thể làm cha cô, nhưng dù sao cô cũng đã thành công bước vào xã hội Mỹ.

Rất kịch tính là, cuộc hôn nhân này cuối cùng chỉ kéo dài hai năm bảy tháng — chỉ nhiều hơn bảy tháng so với thời gian cần thiết để Đặng Văn Địch có được thẻ xanh với tư cách là người nước ngoài thường trú và sinh sống.

Nói cách khác, Đặng Văn Địch vừa lấy được thẻ xanh, liền quay đầu đá bay Jack.

Từ đó có thể thấy, tham vọng của người phụ nữ này rất lớn, đồng thời để đạt được mục đích cũng không quan tâm thủ đoạn sử dụng có phù hợp với đánh giá của thế tục hay không.

Điều này cũng không lạ khi năng lực của cô ta nổi bật như vậy, nhưng Lâm Hựu Luân lại không hề động lòng với cô ta.

Đặt vào vị trí của bất kỳ ai, cũng sẽ không muốn mình trở thành bậc thang cho phụ nữ leo lên.

Nói cách khác, lần này Đặng Văn Địch không phải thua Lâm Trí Linh, mà là thua chính tham vọng của mình, ít nhất A Kiệt nghĩ như

vậy.

Nhưng đó chỉ là một trong những lý do.

Lâm Hựu Luân không chọn Đặng Văn Địch còn có một lý do khác, là anh muốn dành cơ hội bị "cắm sừng" cho vị vua truyền thông xuất thân từ Úc, Rupert Murdoch.

Lâm Hựu Luân không có thành kiến gì với Murdoch và tập đoàn News Corp của ông ta, nhưng lập trường quyết định anh phải làm như vậy.

Những năm gần đây, tập đoàn News Corp của Murdoch thực ra đã bắt đầu âm thầm thâm nhập vào lĩnh vực truyền hình Hong Kong.

Kênh truyền hình vệ tinh tiếng Trung thành lập năm 90 cũng có bóng dáng của News Corp đứng sau.

Chính quyền Hong Kong lúc đó dưới áp lực của ba đài truyền hình Vô tuyến, Á thị, Hữu tuyến, khi cấp giấy phép kinh doanh cũng đã đưa ra một loạt biện pháp hạn chế đối với kênh truyền hình vệ tinh tiếng Trung — không được phát sóng chương trình tiếng Quảng Đông; không được thu phí người dùng.

Hai điểm này đã hạn chế sự phát triển của kênh truyền hình vệ tinh tiếng Trung, đồng thời cũng đặt nền móng cho việc sau này đổi tên thành Phượng Hoàng Vệ Thị.

Trong bối cảnh Vô tuyến đang mạnh, kênh truyền hình vệ tinh tiếng Trung có bối cảnh tư bản của News Corp thực ra không gây ra mối đe dọa lớn nào, nói cách khác, ít nhất ở Hong Kong, Lâm Hựu Luân và Murdoch không có xung đột lợi ích lớn.

Lý do thực sự khiến hai người trở thành kẻ thù là vì Hollywood.

Sự thành lập của DreamWorks phương Đông chắc chắn đã tạo ra một cú sốc không nhỏ đối với cục diện thị trường ban đầu của

Hollywood, các công ty điện ảnh lớn của Hollywood có lập trường khác nhau về việc này.

Hiện tại DreamWorks phương Đông vẫn chưa hoàn toàn lộ rõ nanh vuốt, nên đa số các công ty điện ảnh thực ra đều giữ thái độ trung lập, chỉ có Universal là tích cực hợp tác với DreamWorks phương Đông, phần lớn nguyên nhân trong đó là nhờ vào Spielberg và bộ phim 《Công viên kỷ Jura》 do ông đạo diễn.

Vì có lợi ích liên quan, Universal trong một thời gian sẽ không đứng về phía đối lập với DreamWorks phương Đông.

Vì nắm bắt được cục diện của Hollywood trong hơn hai mươi năm tới, Lâm Hựu Luân rất dễ dàng có thể phân chia các công ty điện ảnh lớn thành các phe phái.

Paramount vào cuối thế kỷ sẽ trải qua một cuộc sáp nhập tái cấu trúc, sau đó phải mất một thời gian dài mới phục hồi được, trong bối cảnh đó Paramount rõ ràng sẽ không đối đầu với DreamWorks phương Đông, và khả năng hai bên hợp tác sẽ rất lớn, công ty này giống như Universal, thuộc đối tượng có thể lôi kéo.

Sau đó là MGM, công ty điện ảnh lâu đời nhất này sau thế kỷ mới cuộc sống cũng không khá hơn, bị bán đi bán lại mấy lần, rồi suy sụp không gượng dậy nổi, mối đe dọa có thể trực tiếp bỏ qua.

Chương 974

Sony là công ty do người Nhật kiểm soát, thực lực tài chính đáng kể, vốn là một đối tác hợp tác tốt, nhưng Lâm Hựu Luân lại không muốn chơi cùng họ, nên công ty này được liệt vào phe trung lập, bạn không chọc họ, họ cũng sẽ không chủ động chọc bạn.

Cuối cùng còn lại Disney và 20th Century Fox, hai công ty điện ảnh này đều bị Lâm Hựu Luân xếp vào đối thủ cạnh tranh không thể tránh khỏi trong tương lai.

Vì xưởng phim Pixar, mối quan hệ của Lâm Hựu Luân và Disney sau này chắc chắn sẽ không tốt đẹp, đặc biệt là khi hai bộ phim hoạt hình 3D 《Câu chuyện đồ chơi》 và 《Kung Fu Panda》 sắp ra mắt, thực ra mối quan hệ của hai bên lúc này đã ở trong một trạng thái rất tế nhị.

Mà 20th Century Fox dưới sự kiểm soát của tập đoàn News Corp của Murdoch trong hơn mười năm tới phát triển luôn ổn định, và điều này đối với Lâm Hựu Luân không phải là tin tốt lành.

DreamWorks phương Đông muốn chen chân vào hàng ngũ các ông lớn Hollywood, chứ không phải như trong thế giới song song, tỏa sáng một thời rồi cuối cùng lại trở thành vai phụ cho các công ty điện ảnh khác, thì phải phá vỡ cục diện lợi ích ban đầu của Hollywood, nói đơn giản là các công ty điện ảnh khác càng loạn, cơ hội của DreamWorks phương Đông càng nhiều!

Như vậy, DreamWorks phương Đông tất nhiên sẽ xảy ra một số xung đột lợi ích với 20th Century Fox, mà tập đoàn News Corp ở Mỹ không chỉ kiểm soát nhiều tờ báo có ảnh hưởng, mà còn sở hữu đài truyền hình Fox.

Dù Lâm Hựu Luân nắm bắt được đại thế trong mười mấy năm tới, muốn đấu tay đôi với một con cáo già như Murdoch vẫn cần phải cẩn thận.

Đặng Văn Địch chính là một quả bom hẹn giờ mà Lâm Hựu Luân gài vào tập đoàn News Corp.

Bình thường có thể không có tác dụng gì lớn, thậm chí vì lần tiếp xúc này, còn có thể khiến mâu thuẫn của hai bên leo thang, nhưng vào một số thời điểm lại có thể phát huy tác dụng kỳ diệu.

Đương nhiên điều này còn phải nhờ vào sự "phối hợp" của chính Đặng Văn Địch, Murdoch tương lai trên đầu có bao nhiêu "màu xanh" sẽ quyết định uy lực cuối cùng của nước cờ này của Lâm Hựu Luân.

Đương nhiên, những điểm yếu của tập đoàn News Corp mà Lâm Hựu Luân biết còn không chỉ có thế, chỉ cần phanh phui vụ "nghe lén", có lẽ cũng đủ cho Murdoch một phen khốn đốn.

A Kiệt xem xong tập tài liệu mà Lâm Hựu Luân giao cho, lập tức nhận ra mình đã phạm một sai lầm rất nghiêm trọng.

Anh chỉ chú ý đến việc khảo sát năng lực của ứng viên mà bỏ qua việc điều tra lý lịch của họ, phải nói là một sai sót rất nghiêm trọng.

Lâm Hựu Luân phất tay, "Được rồi, bây giờ cậu cũng không cần phải vội tự trách, sau này gặp phải chuyện tương tự thì động não nhiều hơn!" A Kiệt do dự một chút, lúc này mới lấy hết can đảm hỏi: "Ông chủ, nếu không có tập tài liệu này, anh có chọn cô Đặng không?" "Vẫn vậy, tôi sẽ không chọn cô ta làm trợ lý của mình." Thấy A Kiệt vẻ mặt bối rối, Lâm Hựu Luân liền giải thích cho anh: "Đặng Văn Địch và Lâm Trí Linh, thực ra đại diện cho hai loại nhân tài điển hình.

Đặng Văn Địch thuộc loại nhân tài có chỉ số thông minh (IQ) cao, năng lực rất nổi bật, nhưng xử lý các mối quan hệ giữa người với

người lại rất kém, điều này đã được chứng minh qua biểu hiện của cô ta lúc nãy cũng như quá khứ của cô ta; còn Lâm Trí Linh thuộc loại nhân tài có chỉ số cảm xúc (EQ) cao, năng lực rất bình thường, nhưng trong việc điều phối các mối quan hệ, xử lý các vấn đề trên nhiều phương diện sẽ thể hiện rất xuất sắc.

Nếu cậu là ông chủ, cậu sẽ muốn tìm một người thông minh, hay một người lanh lợi?" A Kiệt không nói gì, nhưng thực ra đã thể hiện thái độ của mình, anh chắc chắn cũng chỉ chọn người sau.

"Người có IQ cao phù hợp hơn để làm những công việc thực tế, còn lăn lộn trên thương trường, EQ lại càng quan trọng hơn!" Lâm Hựu Luân dạy cho A Kiệt một bài học, thực ra cũng là dạy anh cách dùng người.

Nói một hồi lâu, Lâm Hựu Luân thuận tay cầm lấy cốc trên bàn, lại phát hiện bên trong đã hết nước.

A Kiệt rất nhanh nhạy, vội vàng cầm lấy cốc nước chuẩn bị đi rót cho Lâm Hựu Luân, nhưng không ngờ lúc này cửa văn phòng lại bị đẩy ra, Lâm Trí Linh bưng hai tách cà phê đã pha sẵn bước vào.

Nhìn A Kiệt vẫn còn đang ngẩn người, Lâm Hựu Luân cười vỗ vỗ vai anh: "Không ngờ mình thất nghiệp nhanh vậy phải không?

Tôi thấy sau này hai người đổi vai cho nhau đi, trong thời gian bàn giao công việc cậu nên học hỏi thêm từ cô Lâm, rèn luyện EQ của mình, sau này sẽ có ích!" Lâm Trí Linh bị Lâm Hựu Luân khen đến có chút ngượng ngùng, vội vàng nói nên là mình phải học hỏi thêm từ A Kiệt.

Đến lúc này A Kiệt mới phản ứng lại, ngay cả tách cà phê Lâm Trí Linh đưa tới cũng không kịp nhận đã nói sau này xin Lâm Trí Linh chỉ giáo nhiều hơn.

Lâm Hựu Luân thấy cậu nhóc này cuối cùng cũng hiểu ra, lúc này mới hài lòng gật đầu.

Nhưng vừa nghĩ đến những rắc rối có thể xảy ra sau khi Lâm Trí Linh thay thế A Kiệt trở thành trợ lý của mình, Lâm Hựu Luân lại không nhịn được cảm thấy đau đầu.

Lâm Trí Linh thấy Lâm Hựu Luân nhíu mày, tưởng là cà phê mình pha có vấn đề, vội vàng hỏi: "Anh Lâm, cà phê em pha không cho nhiều đường, có phải hơi đắng quá không ạ?" "Cà phê rất ngon, tôi chỉ đang nghĩ một chuyện khác… Không có gì đâu, cô và A Kiệt ra ngoài trước đi, tôi muốn ở một mình một lát." Lâm Hựu Luân ra lệnh tiễn khách, A Kiệt và Lâm Trí Linh liền cùng nhau lui ra ngoài.

Đóng cửa văn phòng lại, Lâm Trí Linh liền hỏi A Kiệt: "Trợ lý Trần, cà phê tôi pha thật sự không có vấn đề gì chứ?" A Kiệt uống một ngụm cà phê Lâm Trí Linh giúp pha, chép miệng nói: "Cũng ổn, ông chủ thường chỉ uống cà phê pha phin, hơn nữa lúc uống rất ít khi cho đường, cô chỉ cho một chút xíu, nên sẽ không ảnh hưởng đến khẩu vị đâu." Lâm Trí Linh lúc này mới yên tâm, sau đó nhân lúc cà phê trong tay A Kiệt vẫn chưa uống hết, cô tranh thủ thời gian thỉnh giáo đối phương.

"Thực ra làm trợ lý cho ông chủ rất thoải mái, về công việc cô chỉ cần làm theo sự sắp xếp của anh ấy, hoàn thành những việc anh ấy giao cho là được rồi, nhưng về đời tư thì cô phải chú ý." Lâm Trí Linh vừa nghe đến chủ đề này, biểu cảm cũng trở nên nghiêm túc.

A Kiệt lại uống một ngụm cà phê, tiếp tục nói: "Tình hình đời tư của ông chủ có lẽ cô cũng đã nghe qua một ít, và việc cô cần làm là đừng tò mò, vào một số thời điểm phải học cách làm người mù và người điếc, làm như vậy là an toàn nhất.

Đương nhiên đối với cô Lâm đây, còn có một lựa chọn tốt hơn,

nếu cô có thể giữ mối quan hệ tốt với tất cả những hồng nhan tri kỷ của ông chủ, vậy thì cô ở vị trí này có thể kê cao gối mà ngủ, và nếu thực sự làm được điều đó, ngay cả ông chủ cũng sẽ nể cô ba phần." Để giúp đỡ Lâm Trí Linh tốt hơn, A Kiệt còn kể hết tất cả tình hình, sở thích của những người phụ nữ bên cạnh Lâm Hựu Luân, tất cả những gì anh biết đều nói cho Lâm Trí Linh.

Lâm Hựu Luân luôn nói EQ của Lâm Trí Linh rất cao, A Kiệt cũng muốn xem EQ của Lâm Trí Linh rốt cuộc cao đến mức nào.

Chuyện này thành công, sẽ chứng minh mắt nhìn của Lâm Hựu Luân rất chuẩn, mà thất bại cũng không có vấn đề gì lớn.

Sau này Lâm Trí Linh chỉ cần đứng vững gót chân bên cạnh Lâm Hựu Luân, A Kiệt ở dưới làm việc cũng sẽ có nhiều chỗ cần nhờ đến sự giúp đỡ của cô.

Dù sao đi nữa, bây giờ kết thân với đối phương đều là một hành động sáng suốt.

Thời gian Lâm Hựu Luân thực sự ở lại công ty không nhiều, với tư cách là trợ lý, phần lớn thời gian đều phải chạy theo hắn khắp nơi.

Do Lâm Trí Linh còn cần một khoảng thời gian mới có thể hoàn toàn tiếp nhận công việc, nên thời gian này A Kiệt vẫn tiếp tục ở lại bên cạnh Lâm Hựu Luân.

Trong tình huống bình thường đều là Lâm Hựu Luân đưa A Kiệt ra ngoài, Lâm Trí Linh trực ở công ty phụ trách nghe điện thoại, nhận fax.

Những lúc rảnh rỗi, Lâm Trí Linh thường lấy ra một tờ giấy, không phải chống cằm ngẩn ngơ nhìn những chữ trên đó thì cũng là động tay viết viết vẽ vẽ lên đó.

Trên tờ giấy này liệt kê một bảng quan hệ nhân vật, nội dung bên

trên đều là Lâm Trí Linh căn cứ vào những thông tin thu thập được từ miệng A Kiệt trong khoảng thời gian này để tổng kết lại.

Trong bảng tổng cộng đề cập đến hơn 10 người phụ nữ, đều là những hồng nhan tri kỷ có quan hệ "mật thiết" với Lâm Hựu Luân.

Mỗi lần nhìn tấm bảng này, Lâm Trí Linh đều nhịn không được muốn mắng Lâm Hựu Luân một tiếng "tra nam", nhưng đứng ở góc độ trợ lý, cô lại không thể không tỉ mỉ đi xử lý các loại quan hệ trong đó.

Lâm Trí Linh áp dụng tiêu chuẩn năm sao để đánh giá quan hệ giữa những người phụ nữ trong danh sách với Lâm Hựu Luân.

Trong đó, Chung Sở Hồng - người đã sinh cho Lâm Hựu Luân một cô con gái - được điểm cao nhất, là 4 sao rưỡi; Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền mỗi người 4 sao, nguyên nhân là hai người đi theo Lâm Hựu Luân sớm nhất, hơn nữa quan hệ thân mật nhất; Khâu Thục Trân đang dưỡng thai ở Mỹ cùng với Lợi Trí - người có trợ lực rất lớn cho Lâm Hựu Luân trên thương trường - đều được 3 sao rưỡi; còn lại Lý Gia Hân, Ôn Bích Hà, Củng Lợi... mấy người phụ nữ này với Lâm Hựu Luân chỉ là quan hệ tình nhân, được 3 sao.

Trừ Chung Sở Hồng đã sinh con, Khâu Thục Trân đang mang thai, cùng với những người phụ nữ tỏ rõ thái độ không muốn có con như Ôn Bích Hà, Củng Lợi, thì phía sau tên những người phụ nữ khác đều bị Lâm Trí Linh thêm một dấu mũi tên hướng lên.

Điều này đại biểu rằng một khi họ sinh con cho Lâm Hựu Luân, mức độ quan trọng sẽ theo đó mà tăng lên.

Còn tiêu chuẩn tròn 5 sao là Lâm Trí Linh để dành cho người phụ nữ cuối cùng có thể gả cho Lâm Hựu Luân, từ tình hình trước mắt mà xem, khả năng thuộc về Chu Tuệ Mẫn hoặc Vương Tổ Hiền là lớn nhất.

Căn cứ vào tiêu chuẩn chấm điểm này, Lâm Trí Linh cũng xây dựng cho mình một bản kế hoạch hành động.

Những người phụ nữ 4 sao trở lên thuộc về đối tượng bắt buộc phải tạo quan hệ tốt; 3 sao rưỡi thì có thể giao hảo liền giao hảo, không thể giao hảo cũng tuyệt đối không thể đắc tội; 3 sao và 3 sao trở xuống thì thuộc loại chỉ cần không đắc tội là được, đương nhiên cũng không cần khắc ý lấy lòng.

Lâm Trí Linh đang nghĩ đủ mọi cách để khiến những người phụ nữ này chấp nhận mình làm trợ lý cho Lâm Hựu Luân, mà Lâm Hựu Luân cũng đang đau đầu vì chuyện này.

Biện pháp của hắn không chủ động như Lâm Trí Linh, chỉ có một chữ —— Lì!

Lúc đầu những người phụ nữ bên cạnh biết hắn đổi một nữ trợ lý trẻ đẹp, khẳng định sẽ có chút phản ứng, nhưng chỉ cần lì lợm một thời gian, sự việc sẽ biến thành chuyện đã rồi.

Lâm Hựu Luân cũng không dám xa cầu tất cả phụ nữ bên cạnh đều có thể chấp nhận Lâm Trí Linh, chỉ hy vọng họ không ghét cô là được.

Bốp!

Một quả bóng da nhỏ cỡ nắm tay nện không lệch đi đâu được vào đầu Lâm Hựu Luân, kéo hắn từ trong dòng suy tư trở về. "Ba ba thật ngốc, không chơi với ba nữa!" Hồng Hồng vừa qua sinh nhật ba tuổi không lâu ôm quả bóng da đang định xoay người, lại bị Lâm Hựu Luân một tay túm lại, ôm vào trong lòng, cúi đầu lấy cằm cọ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của bé. "Nhột, ba ba là đồ xấu xa!" Hồng Hồng hai tay ôm lấy mặt Lâm Hựu Luân, không cho hắn dùng cái cằm lởm chởm râu cọ vào mặt mình, nhưng miệng lại cười khanh khách. "Vậy sau này con còn dám dùng bóng ném ba ba nữa không?" Hồng Hồng

nghiêm mặt, cố gắng tranh luận: "Ba ba ngốc mới không đỡ được bóng, mẹ và bà nội đều đỡ được!" "Con gái nói không sai, bóng ném kẻ ngốc!" Chung Sở Hồng bưng một đĩa trái cây đi vào phòng khách.

Chương 975

Hồng Hồng lập tức từ trong lòng Lâm Hựu Luân giãy ra, lạch bạch chạy đến sau lưng Chung Sở Hồng, sau đó làm mặt quỷ với Lâm Hựu Luân.

Có Chung Sở Hồng ở đây, Hồng Hồng cơ bản không cần lo lắng sẽ bị Lâm Hựu Luân "trừng phạt".

Chung Sở Hồng đối với việc dạy dỗ con gái còn tính là nghiêm khắc, chứ đến chỗ Trần Tuệ Tình thì hoàn toàn là cưng chiều, cô nhóc ở chỗ bà nội quả thực có thể nói là vô pháp vô thiên.

Lâm Hựu Luân có đôi khi nhìn không được muốn quản con gái, lập tức sẽ bị Trần Tuệ Tình rầy la. "Anh đó, mới chơi với con gái một chút cũng có thể ngẩn người, thật không biết trong lòng anh rốt cuộc đang nghĩ cái gì?" Chung Sở Hồng ôm con gái lên, bóc một quả quýt đút từng múi cho bé ăn, cũng chẳng thèm để ý Lâm Hựu Luân nghe câu này có phản ứng gì. "Gần đây xác thực gặp phải một chuyện khiến anh rất khó xử." Lâm Hựu Luân đi đến ngồi xuống bên cạnh Chung Sở Hồng, nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của con gái, tay lại bị Chung Sở Hồng tức giận gạt ra. "Sau này không được nhéo mặt con như thế, cũng không phải cục bột cho anh tùy tiện nhào nặn!" Lâm Hựu Luân bất đắc dĩ dang hai tay, tỏ vẻ mình biết sai rồi, Chung Sở Hồng lúc này mới không nghiêm túc so đo với hắn.

Chung Sở Hồng đút con gái ăn hết quả quýt, đặt cô nhóc xuống đất, ra hiệu bảo mẫu qua đưa bé ra vườn hoa bên ngoài chơi một lát, chính cô có lời muốn nói riêng với Lâm Hựu Luân. "Nghe nói anh chuẩn bị đề bạt A Kiệt sang Vô Tuyến nhậm chức?" "Cậu ấy theo anh nhiều năm như vậy, không sắp xếp cho cậu ấy một tiền đồ tốt hơn,

chỉ sẽ làm lạnh lòng càng nhiều người." Chung Sở Hồng trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân: "Đừng hòng đánh trống lảng, anh biết em muốn hỏi cái gì." Lâm Hựu Luân trong lòng cười khổ một tiếng, hắn biết Chung Sở Hồng muốn hỏi chuyện Lâm Trí Linh, mà hắn cũng đang muốn giải thích chuyện này với Chung Sở Hồng. "Nữ nhân viên được tuyển vào công ty để tiếp thay thế A Kiệt..." "Chính là cô bé Đài Loan hôm kia mang kịch bản 《Thái Bình Luân》đến đây sao?" Lâm Hựu Luân lập tức ngẩn người.

Chung Sở Hồng lớn hơn Lâm Trí Linh mười mấy tuổi, gọi cô là cô bé cũng không có gì không ổn.

Điều thực sự khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy khó hiểu chính là, hắn rõ ràng bảo A Kiệt mang kịch bản đến, sao cuối cùng lại biến thành Lâm Trí Linh rồi?

A Kiệt không phải loại người không biết nặng nhẹ, cho nên chuyện này hắn là còn có ẩn tình khác.

Bất quá lúc này không phải lúc cân nhắc chuyện đó, Lâm Hựu Luân càng muốn biết thái độ của Chung Sở Hồng đối với Lâm Trí Linh là như thế nào. "Nhìn anh căng thẳng thành dạng kia kìa, thật sợ em ăn thịt cô ấy à?" Chung Sở Hồng tức giận liếc xéo Lâm Hựu Luân một cái, tiếp đó lại nói ra một câu khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy vô cùng bất ngờ. "Thật ra em và cô ấy khá hợp duyên đấy!" "Em và cô ấy... hợp duyên?" Lâm Hựu Luân có chút lắp bắp lặp lại lời Chung Sở Hồng, trên mặt viết đầy biểu cảm khó tin. "Đúng vậy, hôm kia lúc cô ấy đến bọn em có trò chuyện một lát, cảm giác cô ấy là một cô gái khá có chính kiến, người xinh đẹp, tính cách lại ôn hòa..." Chung Sở Hồng còn chưa nói hết đã bị Lâm Hựu Luân cắt ngang. "Cô ấy đi theo bên cạnh anh, em một chút cũng không... cái đó sao?" Lâm Hựu Luân không nói ra hai chữ "ghen tuông", nhưng hắn biết Chung Sở Hồng khẳng định hiểu ý hắn. "Đặt một nữ trợ lý xinh đẹp bên cạnh, anh có

suy nghĩ gì em còn không rõ sao?" "Anh và cô ấy thật sự chỉ là quan hệ công việc." "Thật ra anh không cần giải thích, cũng không cần lo lắng em sẽ có cái nhìn gì với cô ấy, bởi vì đến hiện tại, ấn tượng cô ấy mang lại cho em đều không tệ." Đối với sự "phong lưu" của Lâm Hựu Luân, những năm này Chung Sở Hồng sớm đã có sức miễn dịch nhất định.

Hơn nữa cô cũng biết, cho dù Lâm Hựu Luân không trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng sẽ có người chủ động dựa vào.

Có một nữ trợ lý xinh đẹp như Lâm Trí Linh bên cạnh hắn, ít nhất có thể giúp hắn chắn được tuyệt đại bộ phận cám dỗ.

Hoặc lùi một bước mà nghĩ, đây kỳ thực cũng là một chuyện tốt, ít nhất Chung Sở Hồng cho là như vậy.

Từ chỗ ở của Chung Sở Hồng đi ra, Lâm Hựu Luân vẫn mang theo một bụng nghi hoặc, lần này qua đây điều duy nhất hắn làm rõ được chính là Chung Sở Hồng xác thực không có thành kiến gì với Lâm Trí Linh.

Lâm Hựu Luân không nói một lời ngồi lên xe, A Kiệt lập tức ý thức được sự việc có khả năng đã bại lộ, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Trên đường đi cậu ta mấy lần muốn mở miệng giải thích, nhưng đều không tìm được cơ hội thích hợp.

Lâm Trí Linh ở lại công ty cũng không rõ chuyện này, cô ngồi ở quầy tiếp tân nhìn thấy Lâm Hựu Luân và A Kiệt từ trong thang máy đi ra, lập tức đứng dậy chuẩn bị chào hỏi.

A Kiệt đi sau lưng Lâm Hựu Luân vội vàng nháy mắt ra hiệu cho cô. "Chào Lâm tiên sinh!" Lâm Trí Linh bất động thanh sắc chào hỏi Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân ừ một tiếng, sau khi đi ra hai bước đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn về phía này nói: "Lâm tiểu thư, cô đến văn phòng một chuyến." A Kiệt lén lút làm một cái biểu cảm lực bất tòng tâm với Lâm Trí Linh.

Lâm Trí Linh trong lòng đại khái đã đoán được chuyện gì, cho nên cũng không quá căng thẳng.

Lâm Hựu Luân ngồi xuống ghế giám đốc, rất không có phong độ gác hai chân lên bàn làm việc, giật lỏng cà vạt rồi nhìn Lâm Trí Linh đang đứng duyên dáng trước bàn làm việc.

Hồi lâu sau hắn mới mở miệng nói: "Lâm tiểu thư, cô thật sự khiến tôi có chút bất ngờ." "Không biết Lâm tiên sinh nói là phương diện nào?" Lâm Trí Linh lúc này biểu hiện rất trấn tĩnh.

Trải qua mấy ngày tiếp xúc, cô cũng gần như đã nắm rõ tính khí của Lâm Hựu Luân, nếu như Lâm Hựu Luân rất tức giận, tuyệt đối sẽ không nói nhảm với cô như thế này. "Tôi thật sự không ngờ tới, cô nhanh như vậy đã có thể khiến Hồng Cô chấp nhận cô, tôi rất tò mò cô rốt cuộc đã làm thế nào?" Lâm Hựu Luân đầy hứng thú nhìn Lâm Trí Linh, tựa hồ muốn từ trên mặt cô tìm ra đáp án. "Vấn đề này dính dáng đến một chút riêng tư cá nhân, tôi có thể từ chối trả lời không?

Đương nhiên tôi có thể cam đoan với Lâm tiên sinh, mục đích tôi tiếp cận Hồng Cô tuyệt đối không có bất kỳ ác ý nào, tất cả những gì tôi làm chẳng qua là để sau này tôi có thể đảm nhiệm công việc trợ lý tốt hơn mà thôi." "Tôi có thể tin tưởng cô không?" Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Trí Linh, nhưng nhìn thấy lại là sự trong veo và thản nhiên.

Lâm Trí Linh mỉm cười trả lời: "Tôi cảm thấy là có thể." "Vậy được rồi, chuyện giữa cô và Hồng Cô tôi có thể không quá hỏi đến, bất quá tôi hy vọng Lâm tiểu thư có thể nhớ kỹ lời mình nói." Lâm

Hựu Luân hài lòng gật gật đầu.

Nói thật, thái độ phản ứng lần này của Chung Sở Hồng xác thực cho hắn một sự ngạc nhiên không nhỏ, mà hắn cũng càng ngày càng cảm thấy sự lợi hại của cô trợ lý xinh đẹp này.

Tuy rằng Lâm Hựu Luân còn chưa xác định tìm Lâm Trí Linh làm trợ lý có phải là một quyết định chính xác hay không, nhưng hắn đã bắt đầu có thêm vài phần mong đợi đối với biểu hiện trong tương lai của Lâm Trí Linh, biết đâu cô thật sự có thể mang đến cho hắn nhiều bất ngờ không tưởng hơn nữa.

Lâm Trí Linh vừa đóng cửa văn phòng lại, A Kiệt liền vội vàng đi tới. "Lâm tiểu thư, ông chủ không giận chứ?" Lâm Trí Linh hai tay ôm cuốn sổ tay, mỉm cười lắc đầu.

A Kiệt lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hôm kia cậu ta đáp ứng để Lâm Trí Linh giúp mình đưa kịch bản cũng là nhất thời xúc động, sau đó hối hận ngay lập tức.

May mà Lâm Trí Linh thành công giành được thiện cảm của Chung Sở Hồng, nếu không A Kiệt cũng không dám tưởng tượng sẽ xảy ra hậu quả đáng sợ gì.

Thấy A Kiệt nhắc tới chuyện này với vẻ mặt còn sợ hãi, Lâm Trí Linh trong lòng có chút không cho là đúng.

Nếu A Kiệt biết lấy được sự tín nhiệm của Chung Sở Hồng chỉ là một trong số rất nhiều "thành quả" của cô trong mấy ngày nay, phỏng chừng mắt sẽ lồi cả ra ngoài.

Đương nhiên sở dĩ Lâm Trí Linh hao tâm tổn trí giành lấy sự tín nhiệm của những người phụ nữ bên cạnh Lâm Hựu Luân như vậy, ngoại trừ để giảm thiểu trở ngại cho công việc sau này, còn có một số toan tính cá nhân của cô.

Giữa ông chủ và nữ thư ký rất dễ khiến người ta nảy sinh những liên tưởng không tốt.

Chứng minh trực quan nhất về điểm này chính là mấy ngày đầu Lâm Trí Linh mới đến công ty, liên tục có các nam đồng nghiệp đến nghe ngóng các loại thông tin về cô, nhưng vừa nghe nói cô là thư ký mới tuyển của Lâm Hựu Luân, mọi người lập tức im hơi lặng tiếng.

Mọi người đều cảm thấy Lâm Trí Linh đến làm việc cho Lâm Hựu Luân trực tiếp chính là "đưa dê vào miệng cọp".

Lâm Trí Linh lúc đầu cũng có nỗi lo như vậy, nhưng thông qua hai ngày quan sát, cô cơ bản có thể xác định Lâm Hựu Luân không phải loại dê xồm nhìn thấy phụ nữ đẹp là nhất định phải chiếm đoạt, nhưng dùng từ "háo sắc thành tính" để đánh giá hắn thì một chút cũng không oan uổng.

Lâu dài ở bên cạnh một ông chủ như vậy, Lâm Trí Linh chung quy vẫn có chút không yên tâm.

Để có thể "tự xử" tốt hơn khi ở bên cạnh Lâm Hựu Luân, Lâm Trí Linh mới nghĩ đến việc phải nỗ lực tạo quan hệ tốt với những người phụ nữ của hắn, hoặc nói thẳng ra một chút, chính là kết thành đồng minh lợi ích với họ.

Cơ sở hợp tác của đôi bên nằm ở chỗ: Lâm Trí Linh với tư cách trợ lý có thể giúp những người phụ nữ này ngăn chặn những "ong bướm" đang cố gắng tiếp cận Lâm Hựu Luân, mà những người phụ nữ này thì có thể giám sát Lâm Hựu Luân, không cho hắn có cơ hội ăn "cỏ gần hang", như vậy Lâm Trí Linh cũng sẽ an toàn.

Đáng tiếc Lâm Hựu Luân cũng không biết những điều này, trong lòng đang tính toán nên thuyết phục những người phụ nữ khác chấp nhận sự tồn tại của Lâm Trí Linh như thế nào cho giống Chung Sở Hồng.

Chương 976

Cuộc gặp gỡ với Chung Sở Hồng hôm nay đã nhắc nhở Lâm Hựu Luân, cứ "giấu giấu giếm giếm" Lâm Trí Linh như vậy cũng không phải là cách, không khéo ngược lại sẽ làm cho người ta cảm thấy hắn có tật giật mình.

Thay vì như vậy, chi bằng hào phóng giới thiệu Lâm Trí Linh cho họ làm quen, dù sao quan hệ hai người cũng là trong sạch, trước đó là do chính hắn nghĩ sự việc quá phức tạp.

Nghĩ thông suốt điểm này, Lâm Hựu Luân liền cầm điện thoại lên gọi vào số của Chu Tuệ Mẫn, cũng không nói gì nhiều, chỉ hẹn cô tối nay cùng nhau ăn cơm.

Phía Chu Tuệ Mẫn không hỏi gì liền đồng ý, hai người hẹn gặp nhau ở nhà hàng.

Gác điện thoại, Lâm Hựu Luân cầm lấy chiếc cà vạt vứt ở một bên thắt lại, cầm áo khoác chuẩn bị ra ngoài.

A Kiệt đang đứng ngoài cửa câu được câu chăng trò chuyện với Lâm Trí Linh, cửa văn phòng đột nhiên mở ra, Lâm Hựu Luân vừa mặc áo khoác vừa đi ra.

A Kiệt lập tức đón đầu. "Ông chủ, muốn ra ngoài sao?" "Buổi tối tôi hẹn Tiểu Mẫn cùng ăn cơm, hẹn gặp ở nhà hàng.

Cậu sắp xếp một chiếc xe đi đón cô ấy ở Quảng Bá đạo, sau đó bên tôi cũng lập tức ngồi xe qua đó." Lâm Hựu Luân thuận miệng phân phó hai câu.

A Kiệt đang định đi làm, Lâm Hựu Luân lại đột nhiên gọi cậu ta lại. "Cậu ở lại, việc này để Lâm tiểu thư đi làm, lát nữa cô ấy cùng tôi

qua đó." A Kiệt còn đang ngẩn người, phía bên kia Lâm Trí Linh đã cầm điện thoại lên bắt đầu liên hệ tài xế, mọi việc đều tỏ ra quen thuộc đường đi nước bước, đâu ra đấy.

Nhìn thấy phản ứng của Lâm Trí Linh nhanh chóng như vậy, A Kiệt đột nhiên sinh ra một loại giác ngộ, e rằng ngày tháng mình ở lại bên cạnh Lâm Hựu Luân sẽ không còn dài nữa. ——— Lâm Hựu Luân và Lâm Trí Linh ngồi xe đến cửa nhà hàng, xe đi đón Chu Tuệ Mẫn cũng vừa vặn đến nơi.

Trên đường tới đây, trong đầu Lâm Hựu Luân từng cấu tứ rất nhiều loại cảnh tượng khi Chu Tuệ Mẫn và Lâm Trí Linh gặp nhau, nhưng một màn xảy ra trước mắt này lại khiến hắn hoàn toàn ngây người.

Chu Tuệ Mẫn vừa xuống xe liền đi về phía bên này, Lâm Hựu Luân tiến lên hai bước định chào hỏi Chu Tuệ Mẫn, nào ngờ Chu Tuệ Mẫn đi thẳng qua người hắn, thân mật kéo tay Lâm Trí Linh, hai cô gái rất quen thuộc trò chuyện với nhau.

Lâm Hựu Luân tháo kính râm xuống, xác nhận không nhìn lầm, lúc này mới lắp bắp hỏi: "Hai người... trước đây đã quen biết?" "Lâm tiểu thư sau này chính là trợ lý của anh, em và cô ấy quen biết rất kỳ quái sao?" Chu Tuệ Mẫn hỏi lại một câu như vậy, ngược lại làm cho Lâm Hựu Luân có chút luống cuống, đành phải đưa mắt nhìn Lâm Trí Linh, hy vọng cô có thể cho mình một lời giải thích.

Lâm Hựu Luân dù sao cũng là ông chủ, Lâm Trí Linh đương nhiên phải cho hắn cái mặt mũi này. "Hôm qua tôi hẹn Chu tiểu thư cùng ăn một bữa cơm, chúng tôi ở cùng nhau nói một số chủ đề mà mỗi người đều tương đối hứng thú." Lâm Trí Linh không nói cô và Chu Tuệ Mẫn đã nói những gì, trong tình huống này Lâm Hựu Luân cũng không thể đi hỏi, đành phải tạm thời nén nghi hoặc xuống.

Là một trợ lý đạt chuẩn, khi ông chủ và bạn gái ăn cơm hẹn hò, Lâm Trí Linh lẽ ra phải né tránh, bản thân cô cũng có sự tự giác này, nhưng Chu Tuệ Mẫn lại khăng khăng muốn cô cùng đi ăn.

Lâm Trí Linh ban đầu không chịu đồng ý, Chu Tuệ Mẫn đành phải dùng ánh mắt nhìn Lâm Hựu Luân, làm cho Lâm Hựu Luân cũng không đành lòng, đành phải phá lệ đồng ý để Lâm Trí Linh dùng bữa cùng bọn họ.

Đến trên bàn ăn, Lâm Hựu Luân rất buồn bực phát hiện, Chu Tuệ Mẫn từ đầu đến cuối chỉ mải nói chuyện với Lâm Trí Linh, ngược lại lạnh nhạt vứt Lâm Hựu Luân sang một bên.

Lâm Hựu Luân vốn dĩ phải là nhân vật chính, lại ngạnh sinh sinh biến thành "bóng đèn".

Mãi đến lúc này, Lâm Hựu Luân mới coi như có một nhận thức toàn diện hơn về năng lực của Lâm Trí Linh.

Hóa ra cô không chỉ giải quyết xong Chung Sở Hồng, thậm chí trong tình huống hắn hoàn toàn không hay biết gì, ngay cả Chu Tuệ Mẫn cũng giải quyết xong rồi.

Cũng không biết cô đã làm thế nào, dù sao giờ khắc này Lâm Hựu Luân đối với Lâm Trí Linh thật sự là nhìn bằng con mắt khác.

Một bữa cơm trôi qua, Chu Tuệ Mẫn và Lâm Trí Linh từ chuyện làm đẹp nói đến trang phục, tóm lại toàn là những chủ đề giữa phụ nữ với nhau.

Cái lợi của việc Lâm Trí Linh chủ tu mỹ thuật ở đại học liền hiện ra, cô đối với thời trang trang phục đặc biệt có ý tưởng, tùy tiện bình luận một bộ quần áo đều có thể khiến Chu Tuệ Mẫn cảm thấy hai mắt tỏa sáng.

Hai cô gái càng nói càng hăng say, mà Lâm Hựu Luân thì hoàn toàn

biến thành một khán giả.

Ngay lúc hắn bắt đầu cảm thấy có chút vô vị, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại "cục gạch" vang lên.

Chu Tuệ Mẫn không mang điện thoại, tự nhiên liền nhìn về phía hai người Lâm Hựu Luân và Lâm Trí Linh.

Lâm Hựu Luân lúc đầu tưởng là điện thoại của mình kêu, nhưng lấy từ trong túi ra xem lại không phải.

Lâm Trí Linh đẩy ghế đứng lên: "Chu tiểu thư, ngại quá thất lễ một chút, tôi ra ngoài nghe điện thoại!" Đi đến bên cửa sổ, Lâm Trí Linh lúc này mới nhận điện thoại.

Thừa dịp Lâm Trí Linh nghe điện thoại ở đằng kia, Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn nói chuyện với nhau. "Bữa cơm lần này vốn định chính thức giới thiệu cô ấy cho em làm quen, không ngờ cô ấy còn đi trước anh một bước...

Em có vẻ ấn tượng với cô ấy không tệ?" "Nếu em nói không thích cô ấy, anh sẽ sa thải cô ấy sao?" Chu Tuệ Mẫn đột nhiên thốt ra một câu như vậy, Lâm Hựu Luân hoàn toàn không có chuẩn bị, nhất thời cũng không biết nên trả lời cô thế nào.

Nhìn bộ dạng quẫn bách của Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn che miệng, phì cười một tiếng. "Biết ngay là anh trả lời không được mà.

Thôi được rồi, không làm khó anh nữa, em cảm thấy Lâm tiểu thư làm trợ lý cho anh xác thực rất thích hợp, có cô ấy ở bên cạnh anh, em cũng yên tâm hơn một chút." Lâm Hựu Luân hiểu sai ý nghĩa câu "yên tâm hơn" của Chu Tuệ Mẫn, trong lòng buồn bực không nói nên lời. "Nếu gặp phải tình huống gì, bản thân cô ấy còn bảo vệ không xong, chẳng lẽ em còn trông cậy vào cô ấy đến bảo vệ anh?" "Em không phải có ý đó!" Chu Tuệ Mẫn phủ nhận xong còn chưa kịp giải thích,

Lâm Trí Linh đã nghe điện thoại xong đi trở về. "Chuyện bên công ty à?" Lâm Hựu Luân hỏi trước một câu.

Lâm Trí Linh lắc đầu: "Là một người bạn hẹn tôi tối nay đi dạo phố." Lâm Hựu Luân không kìm được có chút tò mò: "Cô mới đến Hong Kong không bao lâu, nhanh như vậy đã quen bạn mới rồi?" "Đối phương cũng là người Đài Loan, cho nên nói chuyện tương đối hợp." Lâm Trí Linh nói như vậy, Lâm Hựu Luân cũng không nghi ngờ. "Buổi tối bên tôi không có việc gì, cô cũng không cần đi theo nữa, đi dạo phố với bạn cô đi!" Lâm Hựu Luân nói là nói như vậy, nhưng dụng ý thực sự là không muốn Lâm Trí Linh tiếp tục làm bóng đèn cản trở giữa hắn và Chu Tuệ Mẫn.

Lâm Trí Linh không nghĩ nhiều, nhưng Chu Tuệ Mẫn lại đoán được ý đồ của Lâm Hựu Luân, sau đó tức giận trừng hắn một cái.

Ăn cơm xong, nhân lúc Chu Tuệ Mẫn đi nhà vệ sinh, Lâm Trí Linh nói cho Lâm Hựu Luân biết "chân tướng" cuộc điện thoại cô vừa nghe. "Cái gì?

Tiểu Hiền rủ cô đi dạo phố với cô ấy?" Lâm Hựu Luân lập tức lộn xộn trong gió.

Hắn còn chưa kịp hoàn hồn từ mối quan hệ thân mật giữa Lâm Trí Linh và Chu Tuệ Mẫn, Lâm Trí Linh lại nói cho hắn biết, cô và Vương Tổ Hiền cũng rất thân.

Chẳng lẽ mấy ngày nay cô ngay cả Vương Tổ Hiền cũng giải quyết xong rồi?

Vấn đề từng khiến Lâm Hựu Luân đau đầu vô cùng, đến tay Lâm Trí Linh cư nhiên giải quyết nhẹ nhàng như vậy, điều này làm cho Lâm Hựu Luân có một loại cảm giác rất không chân thực. "Rốt cuộc cô còn bao nhiêu chuyện giấu giếm không nói cho tôi biết?" "Tôi chỉ là tối qua cùng Vương tiểu thư đi làm đẹp một lần, những chuyện khác

Lâm tiên sinh anh đều đã biết rồi?" "Chỉ những thứ này?" Miệng hỏi như vậy, nhưng trong lòng Lâm Hựu Luân lại thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Lâm Trí Linh trong thời gian ngắn như vậy còn giải quyết xong càng nhiều phụ nữ hơn nữa, Lâm Hựu Luân thật sự có khả năng còn có chút không chấp nhận nổi. "Vậy bước tiếp theo cô định làm thế nào?" "Lợi tiểu thư và Khâu tiểu thư hiện tại người đều không ở Hong Kong, nếu không tôi cũng muốn tìm cơ hội giao lưu với họ nhiều hơn một chút.

Còn có Ôn tiểu thư, Củng tiểu thư bọn họ, có cơ hội tôi cũng sẽ làm quen với họ." Lâm Hựu Luân vẻ mặt cổ quái nhìn chằm chằm Lâm Trí Linh suốt nửa phút, sự việc phát triển đến bước hiện tại thật sự khiến hắn được mở rộng tầm mắt. "Xem ra cô đã thích ứng rất tốt với công việc hiện tại...

Ngày mai tôi sẽ bảo A Kiệt bàn giao nốt công việc trên tay với cô, sau này cô chính thức trở thành trợ lý của tôi!" Giữa tháng 6, Vô Tuyến tuyên bố với bên ngoài một hạng mục điều chỉnh nhân sự, hội đồng quản trị công ty sau khi thảo luận đã đồng ý bổ sung một thành viên ban quản trị không điều hành, mà người đảm nhiệm chức vụ này chính là trợ lý cũ của Lâm Hựu Luân - Trần Văn Kiệt.

Mặc dù thành viên ban quản trị không điều hành chỉ phụ trách giám sát hội đồng quản trị, cũng không đảm nhiệm chức vụ trong tầng quản lý công ty, nhưng hành động này vẫn được giới bên ngoài phổ biến giải đọc là một tín hiệu Lâm Hựu Luân điều chỉnh cục diện quyền lực cao tầng Vô Tuyến.

Chương 977

Cùng lúc đó, Lâm Trí Linh - người tiếp thay thế A Kiệt đảm nhiệm trợ lý mới của Lâm Hựu Luân - cũng chính thức bước vào tầm mắt công chúng.

Có lẽ là vì những năm này công chúng đã hiểu quá nhiều về những sự tích phong lưu của Lâm Hựu Luân, nên không quá ngạc nhiên khi bên cạnh hắn xuất hiện một vị nữ trợ lý xinh đẹp như vậy.

Truyền thông rất nhanh đã điều tra rõ ràng bối cảnh của Lâm Trí Linh —— Sinh ra trong một gia đình giàu có ở Đài Loan, cấp ba bắt đầu du học tại Canada, trước khi đảm nhiệm trợ lý cho Lâm Hựu Luân là một sinh viên đang theo học tại Đại học Toronto, đã lấy được bằng Cử nhân Nghệ thuật, đồng thời đang học thêm bằng Cử nhân Kinh tế.

Thân hình cao ráo, nụ cười ngọt ngào, lại thêm học lực trường danh tiếng, lập tức khiến Lâm Trí Linh trở thành nhân vật chủ đề nóng hổi của giới giải trí Hong Kong.

Thậm chí có người nói đùa nếu cô tham gia thi Hoa hậu Hong Kong, khẳng định có thể giành giải quán quân, bởi vì trên người cô thật sự giải thích rất tốt khẩu hiệu tranh cử Hoa hậu Hong Kong "tài sắc vẹn toàn".

Lâm Trí Linh khi đối mặt với truyền thông tỏ ra rất khiêm tốn, đồng thời nói rõ mình không có dự định phát triển trong giới giải trí, những thảo luận liên quan lúc này mới cáo một đoạn kết.

Tuy nhiên những tin đồn scandal giữa cô và Lâm Hựu Luân lại càng ngày càng kịch liệt.

Đối với việc này Lâm Trí Linh ngược lại không trực tiếp đưa ra

phản hồi, nhưng cô rất nhanh đã dùng hành động thực tế đập tan lời đồn.

Theo việc những bức ảnh Lâm Trí Linh cùng Vương Tổ Hiền đi dạo phố, ra sân bay tiễn Chu Tuệ Mẫn, hay bế con gái Hồng Hồng của Lâm Hựu Luân cùng Chung Sở Hồng đi dạo trung tâm thương mại lần lượt được đăng trên báo, tất cả những kẻ lúc đầu thề thốt khẳng định Lâm Trí Linh và Lâm Hựu Luân có quan hệ ái muội đều không lên tiếng nữa.

Người sáng suốt đều nhìn ra được, nếu giữa Lâm Hựu Luân và Lâm Trí Linh thật sự có vấn đề, quan hệ giữa Lâm Trí Linh và những người phụ nữ bên cạnh Lâm Hựu Luân tuyệt đối không thể hòa hợp như hiện tại.

Những nghị luận liên quan đến việc này cuối cùng cũng kết thúc, tầm mắt của mọi người cũng bị Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong sắp khai mạc thu hút nhiều hơn.

Liên hoan phim năm nay có một biến hóa rất rõ rệt chính là số lượng phim Hollywood đến tham gia triển lãm tăng lên rõ rệt, tuy nhiên phim điện ảnh Châu Á vẫn là chủ lưu.

Trong đó bộ phim tham gia triển lãm được chú ý nhất chính là bộ phim bom tấn kỹ xảo hợp tác giữa Hong Kong và Hollywood - 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》.

Bộ phim này tiêu tốn gần hai năm, đầu tư vượt quá 80 triệu đô la Mỹ, lúc này đã hoàn thành toàn bộ hậu kỳ, sau khi tham gia triển lãm tại Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong sẽ công chiếu đồng bộ tại phần lớn các khu vực trên toàn cầu.

Khoan bàn đến soái ca Mỹ Brad Pitt và mỹ nữ Anh quốc Kate Beckinsale, người được chú ý nhất trong 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 không nghi ngờ gì chính là Lương Giai Huy thủ vai nhân vật chính của

bộ phim.

Trước đó khi bộ phim tuyên truyền tại Mỹ, từng công bố một bộ poster định trang, tạo hình cổ quái và động tác cơ thể khoa trương của Lương Giai Huy bị truyền thông Mỹ chế giễu là chú hề trong rạp xiếc.

Đoàn làm phim 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 cũng không đưa ra bất kỳ phản hồi nào đối với loại bình luận này, nhưng với tư cách là đạo diễn phim, Luc Besson kỳ thực vẫn luôn cảm thấy phong cách biểu diễn này của Lương Giai Huy quá đi trước thời đại, khán giả chưa chắc sẽ thích.

Quan điểm của vị đạo diễn người Pháp thực tế đại biểu cho nỗi lo lớn nhất của một bộ phận lớn mọi người đối với bộ phim này, nhưng Lâm Hựu Luân kiên trì muốn Lương Giai Huy tiến hành biểu diễn theo phong cách như vậy, những người khác có ý kiến cũng chỉ có thể chấp nhận.

Đương nhiên, lúc đầu khi thuyết phục Luc Besson, Lâm Hựu Luân vẫn tốn một phen công phu.

Đạo diễn người Pháp bị thuyết phục, trong đó nguyên nhân lớn nhất chính là Hollywood kể từ sau bộ phim 《Hải tặc》 những năm 60, chưa có bộ phim hải tặc thứ hai nào có thể đạt được thành công về phòng vé.

Hải tặc trong các tác phẩm văn học phương Tây vẫn luôn đại biểu cho sự tự do và phản nghịch, quan niệm này thâm căn cố đế ảnh hưởng đến đại bộ phận khán giả.

Biểu diễn theo khuôn phép cũ rất khó đột phá ấn tượng chủ quan của khán giả, muốn thành công thì chỉ có thể đi đường kiếm khác thường.

Luc Besson cuối cùng bị thuyết phục, nhưng sự gia nhập của ông

cũng không thay đổi cách nhìn của truyền thông Mỹ đối với bộ phim 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 này.

Lâm Hựu Luân quay 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 ngay từ đầu đã không được truyền thông Mỹ đánh giá cao, thậm chí bởi vì đạo diễn là người Pháp, rất nhiều truyền thông ví von bộ phim này rất hình tượng là trận Waterloo trong việc Lâm Hựu Luân tiến quân vào Hollywood.

Ngay cả ở Hong Kong, người không coi trọng bộ phim này cũng có khối người.

Đương nhiên không có ai sẽ công khai chế giễu bộ phim này, tất cả những nghi ngờ trước khi liên hoan phim khai mạc về cơ bản đều xoay quanh việc bộ phim có thể thu hồi vốn hay không.

Một bộ phim đầu tư vượt quá 30 triệu đô la Mỹ, tại khu vực Châu Á đều không có khả năng hoàn toàn thu hồi chi phí, mà tại chiến trường phòng vé chính là khu vực Bắc Mỹ, tiền cảnh của bộ phim này cũng không được người ta coi trọng.

Loại quan điểm này trên báo chí Hong Kong còn khá có thị trường, nhưng rất nhanh các tòa soạn liên quan liền hối hận. 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 tổng cộng chỉ chiếu thử 6 suất tại liên hoan phim, trừ đi giám khảo liên hoan phim, số vé xem phim còn lại phân phối cho truyền thông vốn dĩ đã không nhiều, mà ban tổ chức khi phát vé xem phim chuyên môn liệt kê ra một "danh sách đen", tất cả những truyền thông từng phỉ báng 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 đều bị cấm nhận vé.

Lý do chính thức phía chính quyền đưa ra là: Đã những truyền thông này cho rằng 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 là một bộ phim rác, thì cũng không cần thiết phải tham gia buổi chiếu thử của bộ phim này, những truyền thông này nên dành thời gian hữu hạn để đi quan tâm những bộ phim mà họ cho rằng đáng quan tâm.

Lý do này nhìn qua thì đường hoàng, nhưng người sáng suốt đều

nhìn ra đây chính là một loại trả thù nhằm vào những ngôn luận vô trách nhiệm trước đó của các truyền thông này, ý đồ rất rõ ràng, hơn nữa đều không thèm che giấu.

Bởi vì đây là thông báo phát đi dưới danh nghĩa Ban tổ chức Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, khiến cho những truyền thông bị tước đoạt quyền xem chiếu thử 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 tìm được thóp, bọn họ liền bắt đầu liên kết lại, kêu gọi người Hong Kong tẩy chay việc tổ chức liên hoan phim quốc tế.

Càng có truyền thông thông qua báo chí trực tiếp gọi hàng chính quyền Hong Kong, hy vọng chính phủ cân nhắc lại xem Lâm Hựu Luân có tư cách chủ trì Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong hay không.

Những năm gần đây chính quyền Hong Kong thuộc Anh cũng có bất mãn đối với một số cách làm thân cận Đại lục của Lâm Hựu Luân, mượn cơ hội này liền phái người đến tìm Lâm Hựu Luân, danh nghĩa là hiệp thương, ý đồ chân chính lại là muốn lấy quyền tổ chức Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong làm sự uy hiếp, gõ đầu Lâm Hựu Luân một chút.

Người phụ trách đến giao thiệp việc này với Lâm Hựu Luân là thư ký của Thống đốc Bành Định Khang - Edward, một người Anh mũi to, thái độ cũng kiêu ngạo y như cái mũi của gã. "Lâm tiên sinh, tôi nghĩ ông rất rõ tính chất của Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong, đây là một hoạt động công chúng được chính phủ ủy quyền và có ngân sách chuyên dụng, mục đích là để thúc đẩy sự phát triển của ngành điện ảnh Hong Kong.

Nhưng một số cách làm hiện tại của ông, không nghi ngờ gì đã khiến tính công chính của hoạt động này chịu phải một số nghi ngờ.

Ngài Thống đốc mười phần quan tâm việc này, tôi lần này tới,

chính là hy vọng Lâm tiên sinh có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý." Trong mắt chính quyền Hong Kong thuộc Anh, Lâm Hựu Luân dù sao cũng là một thương nhân đặt lợi ích lên hàng đầu, ở vấn đề này hẳn sẽ có chút nhượng bộ, mà Edward lại là thư ký của Bành Định Khang, thái độ nói chuyện tự nhiên cũng chẳng tốt đẹp gì. "Giải thích?" Lâm Hựu Luân ngồi sau bàn làm việc cười lạnh một tiếng, "Edward tiên sinh chẳng lẽ gần đây đều không đọc báo sao?

Về nguyên do của chuyện này, Ban tổ chức liên hoan phim đã giải thích qua một lần, lời tương tự chẳng lẽ còn cần lặp lại lần thứ hai?" Edward thấy Lâm Hựu Luân không chịu nhượng bộ, thái độ cũng càng phát ra cứng rắn. "Lâm tiên sinh, cái gọi là lời giải thích kia của ông chính là ngòi nổ làm sự kiện leo thang, mà ông dường như còn chưa ý thức được tình hình.

Nếu ông kiên trì thái độ hiện tại, chính quyền sẽ đệ trình Cục Lập pháp xem xét thu hồi quyền tổ chức Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong từ trong tay ông." Lâm Hựu Luân rướn người về phía trước, hai tay đặt trên bàn làm việc, ánh mắt nhìn Edward tràn đầy vẻ trêu tức. "Edward tiên sinh, người không nắm rõ tình hình hẳn là ông mới đúng chứ?

Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong xác thực có khoản ngân sách chuyên dụng của chính phủ, nhưng đó chẳng qua chỉ là 50 vạn đô la Hong Kong, chút tiền ấy thậm chí ngay cả chi trả chi phí bình thường một ngày của liên hoan phim cũng không đủ.

Thu hồi quyền tổ chức của tôi?

Thống đốc Bành Định Khang phái ông qua đây là để kể cho tôi nghe chuyện cười này sao?" "Lâm tiên sinh, tôi cũng không cảm thấy việc này có bao nhiêu buồn cười.

Tuy rằng chính phủ cấp ngân sách cho liên hoan phim không nhiều,

nhưng cá nhân ông cũng không đầu tư bao nhiêu vốn vào liên hoan phim, duy trì liên hoan phim vận hành đều là đến từ sự tài trợ của các đối tác thương nghiệp." Edward cố ý cao giọng, thực tế cũng có ý vị cảnh cáo Lâm Hựu Luân ở bên trong. "Vậy thì địa điểm thì sao?

Đại lộ Ngôi Sao bao gồm một số công trình phụ trợ xung quanh đều là tài sản tư nhân đứng tên tôi, cho nên mảnh đất đó chính quyền cũng chuẩn bị cùng nhau thu hồi đi?

Đương nhiên rồi, nếu Thống đốc Bành Định Khang kiên trì muốn mua lại chỗ đó, tôi cũng sẽ không từ chối, bất quá các ông phải chuẩn bị sẵn một cái giá khiến tôi hài lòng, nếu không tất cả miễn bàn." "Liên hoan phim cũng không nhất định chuyên môn phải tổ chức ở Đại lộ Ngôi Sao, hơn nữa không có ưu thế là hội trường chính của liên hoan phim, tin rằng giá trị của mảnh đất kia lập tức sẽ giảm xuống rất nhiều!" Edward vẫn còn mạnh miệng, nhưng trong lòng đã bắt đầu cảm giác có chút không ổn. "Hóa ra Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong đã có sức ảnh hưởng như vậy rồi sao, nhưng tại sao tôi là người tổ chức lại không có cảm giác này nhỉ?" Lâm Hựu Luân sau khi nhịn không được trào phúng sự vô tri của Edward, tiếp đó liền tung ra đòn sát thủ: "Liên hoan phim không dùng Đại lộ Ngôi Sao làm hội trường chính cũng được đi, nhưng tổng cũng phải có địa điểm để chiếu phim tham gia triển lãm chứ?

Chẳng lẽ chính quyền còn chuẩn bị đầu tư xây dựng thêm mấy rạp chiếu phim mới?" Edward phắt cái đứng dậy từ trên ghế, nộ thị Lâm Hựu Luân nói: "Lâm tiên sinh, ông đây là đang lấy rạp chiếu phim làm yêu sách uy hiếp phủ Thống đốc sao?" "Hiện tại mới nhìn ra à, tôi thật hoài nghi Edward ông làm sao được Thống đốc Bành Định Khang chọn làm thư ký, chẳng lẽ giữa các người là họ hàng?" Lâm Hựu Luân nói câu này chẳng qua là để tiêu khiển Edward, không ngờ lại chó ngáp phải ruồi nói trúng chân tướng sự việc.

Edward xác thực là vì có chút quan hệ họ hàng với Bành Định Khang nên mới có được chức vụ hiện tại, nhưng người biết chuyện này cũng không nhiều, cho nên phản ứng đầu tiên của Edward chính là Lâm Hựu Luân từng điều tra mình.

Tại thời điểm bị chọc giận, Edward cũng bỗng nhiên ý thức được, mình dường như đã làm hỏng chuyện Bành Định Khang giao phó.

Chiếc ghế ông chủ quay lưng về phía bàn làm việc, Lâm Hựu Luân đang ngồi trên đó, ngẩn ngơ nhìn ra khung cảnh đường phố bên ngoài cửa sổ sát đất.

Đúng lúc này, một tràng tiếng giày cao gót lách cách trên sàn đã cắt ngang dòng suy tư của anh.

Không cần quay đầu lại cũng biết là Lâm Trí Linh đã tới.

Chương 978

"Anh Lâm, ông Edward đã đi rồi." "Tôi biết rồi." Lâm Hựu Luân đáp khẽ một tiếng, rồi không có phản ứng gì thêm.

Lâm Trí Linh hai tay ôm một tập tài liệu, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Dường như cảm nhận được tâm tư của cô, Lâm Hựu Luân đột nhiên quay đầu lại. "Sao thế, còn có chuyện gì à?" "Lúc ông Edward rời đi rất tức giận, tôi lo ông ấy…" Dáng vẻ cau mày của Lâm Trí Linh có chút khiến người ta đau lòng, nhưng Lâm Hựu Luân lại bật cười. "Lo ông ta mách lẻo với Bành Định Khang sao?" "Chẳng lẽ anh không lo?" Lâm Trí Linh buột miệng hỏi một câu như vậy, rồi lập tức ý thức được đây không phải là chuyện cô nên hỏi, vội vàng lấy tay che miệng, trong động tác không khỏi có mấy phần tinh nghịch.

Lâm Hựu Luân lúc này đột nhiên hiểu ra tại sao rất nhiều ông chủ đều thích tìm một cô thư ký trẻ đẹp, bỏ qua loại quan hệ không đứng đắn kia, cả ngày đối diện với một mỹ nữ quả thực có thể khiến người ta vui vẻ thoải mái. "Edward là một kẻ ngu ngốc, không có nghĩa là Bành Định Khang cũng ngốc.

Nếu ông ta cũng ngốc đến mức không thể cứu chữa như thư ký của mình, vậy thì ông ta cũng không thể ngồi vào vị trí ngày hôm nay.

Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong muốn tổ chức thành công, cần có cơ sở vật chất, vốn đầu tư, càng cần có người tham gia, hệ thống rạp chiếu phim chỉ là một trong những con bài tẩy của tôi, hơn nữa chuyện này thực tế cũng không làm khó được Phủ Thống đốc.

Mấu chốt là nếu Bành Định Khang muốn thu hồi quyền tổ chức Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong từ tay tôi, vậy thì Liên hoan phim năm sau sẽ bị toàn bộ giới điện ảnh Hong Kong liên hợp tẩy chay,

không có phim Hong Kong đăng ký tham gia, Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong cũng sẽ chỉ còn trên danh nghĩa… Bành Định Khang vị Thống đốc Hong Kong này tuy chỉ còn ba năm tại vị, nhưng ông ta cũng không đến mức ăn no rửng mỡ mà nhất quyết gây khó dễ cho tôi." Một tràng giải thích của Lâm Hựu Luân khiến Lâm Trí Linh bỗng nhiên thông suốt, hóa ra con bài tẩy thật sự trong tay anh là cái này, nhưng trong lòng cô vẫn còn một thắc mắc nhỏ: "Vậy vừa rồi anh…" "Cô nghĩ tôi đang buồn rầu vì chuyện làm Edward tức giận bỏ đi sao?" Lâm Hựu Luân cười lắc đầu, "Vừa rồi tôi đang nghĩ đến một chuyện khác… Phải rồi, cô có thích xem phim không?" Thông minh như Lâm Trí Linh, sao lại không biết Lâm Hựu Luân đang cố ý chuyển chủ đề.

Cô rất giữ kẽ lắc đầu. "Làm trợ lý của tôi mà không thích điện ảnh là không được đâu.

Tôi có hai vé buổi chiếu thử phim 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 ngày mai, đến lúc đó cùng đi xem nhé?" Lâm Trí Linh che miệng cười khẽ nói: "Thôi đừng ạ?

Tôi sợ cô Chu hoặc cô Vương sẽ ghen." "Bây giờ số lần cô gặp họ còn nhiều hơn cả tôi, cô còn lo họ sẽ ghen với cô sao?" "Chuyện này không giống nhau, vì tôi là trợ lý của anh, nên họ mới bằng lòng qua lại với tôi… Mối quan hệ giữa tôi và họ, thực ra không tốt như anh nghĩ đâu." "Vậy thì cô cứ coi như là giúp tôi đi.

Cô biết tôi không thể nào dẫn cả hai người họ đi cùng lúc, mà dù chọn dẫn ai đi, người còn lại chắc chắn sẽ không vui, cho nên cách tốt nhất là dẫn cô đi cùng." Không đợi Lâm Trí Linh trả lời, Lâm Hựu Luân đã quả quyết nói: "Vậy cứ quyết định vui vẻ như thế nhé!" --- Dù trong lòng Lâm Trí Linh trăm lần không tình nguyện, nhưng ngày hôm sau vẫn cùng Lâm Hựu Luân ngồi vào rạp chiếu phim.

Vì buổi chiếu thử này chủ yếu nhắm vào những người trong

ngành điện ảnh và giới truyền thông, nên ngay khi Lâm Hựu Luân và Lâm Trí Linh bước vào đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Lâm Hựu Luân thì không sao, nhưng Lâm Trí Linh lại có chút không quen với cảm giác bị mọi người xung quanh nhìn chằm chằm. "Thả lỏng đi, hít một hơi thật sâu, cố gắng đừng nghĩ đến việc người khác đang nhìn mình, như vậy sẽ không căng thẳng nữa." Giọng nói của Lâm Hựu Luân vang lên bên tai.

Bị nói trúng tim đen, Lâm Trí Linh lại không chịu thừa nhận: "Ai nói tôi căng thẳng, tại sao tôi phải căng thẳng chứ?" Lâm Hựu Luân vốn đang nhìn thẳng về phía trước bỗng đột nhiên quay đầu lại, dọa Lâm Trí Linh giật nảy mình. "Cô không phải là lần đầu tiên đi xem phim một mình với người khác giới đấy chứ?" Dưới ánh mắt chăm chú của Lâm Hựu Luân, Lâm Trí Linh bỗng có cảm giác hoảng hốt, lập tức phủ nhận cách nói này.

Nhưng trên thực tế, đây đúng là lần đầu tiên cô đi xem phim một mình với người khác giới, đây cũng là nguyên nhân chính khiến cô do dự không biết có nên đến hay không. "Nhìn vào mắt tôi này." "Anh muốn làm gì?" Lâm Trí Linh vừa thẹn vừa giận, xung quanh có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn, sao cô có thể làm chuyện "mất mặt" như vậy được. "Làm theo lời tôi nói!" Lâm Hựu Luân dùng giọng điệu ra lệnh, Lâm Trí Linh lúc này mới không thể không khuất phục.

Đối mặt với ánh mắt oán giận của Lâm Trí Linh, Lâm Hựu Luân hạ thấp giọng nói: "Lần sau nói dối nhất định phải có ánh mắt kiên định như tôi, giống như cô vừa rồi, người khác liếc mắt một cái là biết cô đang nói dối." Lâm Trí Linh đột nhiên có một sự thôi thúc muốn đánh người.

Nhưng Lâm Hựu Luân lại như vừa làm một chuyện rất bình thường, ngồi thẳng người lại tiếp tục nhìn màn ảnh rộng, như thể

vừa rồi chưa có chuyện gì xảy ra.

Đèn trong phòng chiếu tắt ngấm, bộ phim chính thức bắt đầu, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào bộ phim sắp chiếu.

Mở đầu phim 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》, các nhân vật xuất hiện toàn là tóc vàng mắt xanh, rất dễ khiến khán giả nảy sinh ảo giác mình đang xem một bộ phim nước ngoài chứ không phải phim phương Tây, phần lồng tiếng hoàn toàn bằng tiếng Anh càng làm sâu sắc thêm ấn tượng này.

Để trả thù Lâm Hựu Luân vì vừa rồi đã "trêu chọc" mình, Lâm Trí Linh cố ý châm chọc: "Chúng ta thật sự không đi nhầm phòng chiếu chứ?

Hay là nhân viên chiếu phim lấy nhầm đĩa rồi?" "Kiên nhẫn xem đi, sẽ có bất ngờ đấy!" Lâm Hựu Luân chỉ nói một câu như vậy, rồi ánh mắt lại quay về màn ảnh.

Sương mù dày đặc bao phủ đường biển, trên một con tàu của Anh đang di chuyển, một cô bé vì khẽ hát bài hát lưu truyền trong giới cướp biển mà bị thủy thủ đoàn phàn nàn rằng làm vậy rất dễ gọi cướp biển đến.

Thuyền trưởng người Anh chẳng thèm để ý đến lời nói mê tín của người thủy thủ này, nhưng ngay sau đó họ gặp một cậu bé đang trôi dạt trên một mảnh ván vỡ, tiếp theo là cảnh một con tàu buôn bị cướp biển tấn công đốt cháy hiện ra trước mắt mọi người.

Cậu bé được cứu lên như một người sống sót, cô bé phụ trách chăm sóc cậu, và phát hiện trên người cậu một đồng tiền vàng của cướp biển.

Trong sương mù, một con tàu cướp biển rách nát quỷ dị từ từ rời đi, cô bé đột nhiên tỉnh giấc, khán giả lúc này mới nhận ra, những gì

vừa rồi chỉ là một giấc mơ khi cô hồi tưởng lại quá khứ.

Lần đầu tiên xuất hiện của Kate Beckinsale mang lại một cảm giác vô cùng kinh diễm, mặc dù khán giả có mặt đều là người Hong Kong, nhưng trong phòng chiếu vẫn vang lên một tràng tiếng trầm trồ. "Nữ diễn viên người Anh này rất có khí chất cổ điển, anh có biết tên cô ấy không?" "Xem tuổi tác của cô ấy chắc là một diễn viên mới?

Dù sao thì trước đây tôi chưa từng nghe nói giới điện ảnh Anh có một người như vậy, nếu có, cô ấy hẳn đã sớm nổi tiếng rồi." "Điều này khó nói lắm, nếu không có bộ phim này, có lẽ cô ấy vĩnh viễn chỉ là một người bình thường.

Những ví dụ như vậy thực ra rất nhiều, cho nên tôi vẫn luôn cảm thấy, là vai diễn làm nên diễn viên!" "Nhưng diễn viên xuất sắc cũng có thể ngược lại làm nên một vai diễn, ví dụ như vậy cũng rất nhiều.

Ví dụ như những bộ phim Hoàng Thu Sinh đóng, ngoài 《Sự im lặng của bầy cừu》 ra, thực tế đều là phim dở, nhưng trong những bộ phim dở đó ông ấy lại có thể tạo ra những vai diễn khiến người ta khó quên, đây tuyệt đối là công lao của diễn viên!" Cuộc thảo luận nhỏ của hai nhà phê bình phim ngồi hàng trước lọt vào tai Lâm Hựu Luân và Lâm Trí Linh. "Cô tán thành quan điểm nào hơn?" "Thực ra cả hai người họ nói đều có lý, vai diễn làm nên diễn viên, diễn viên làm nên vai diễn, đương nhiên còn phải tùy tình huống." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân không khiến Lâm Trí Linh hoàn toàn hài lòng, nhưng đây là trong rạp chiếu phim, đối phương lại là ông chủ của cô, nên cô đành phải nhịn không hỏi thêm.

Sự xuất hiện của Brad Pitt cũng khiến người ta sáng mắt, nhưng lần này những người trầm trồ đa số là khán giả nữ, trong đó có cả Lâm Trí Linh đang ngồi bên cạnh Lâm Hựu Luân.

Lần này đến lượt Lâm Hựu Luân tò mò: "Cô từng xem phim anh ta

đóng trước đây à?" "Từng xem rồi, hồi còn đi học." Lâm Trí Linh gật đầu, nhưng mắt vẫn dán chặt vào khuôn mặt điển trai của Brad Pitt trên màn ảnh.

Lâm Hựu Luân nhìn Brad Pitt trên màn ảnh, đánh giá không khách khí: "Sau này có lẽ anh ta có thể trở thành một diễn viên xuất sắc, nhưng bây giờ anh ta thật sự vẫn chưa học được cách dùng kỹ năng diễn xuất để lèo lái vai diễn, phần lớn vẫn là dựa vào mặt để kiếm cơm." "Có lẽ vậy." Trong lòng Lâm Trí Linh thực ra không đồng tình với quan điểm của Lâm Hựu Luân, thậm chí còn cảm thấy anh thực sự đang ghen tị với vẻ đẹp trai của đối phương nên mới cố ý nói như vậy, nhưng cô không nói ra suy nghĩ này.

Đúng lúc này, lại nghe thấy Lâm Hựu Luân tự lẩm bẩm một câu: "Sắp đến rồi!" Lâm Trí Linh đang định hỏi cái gì sắp đến, màn ảnh chuyển cảnh, một người đàn ông đứng sừng sững trên cột buồm, nghênh đón gió biển cứ thế đột ngột xuất hiện trước mắt khán giả, tạo hình trang phục có phần kỳ dị ngay từ cái nhìn đầu tiên đã để lại ấn tượng sâu sắc.

Nhìn từ sau lưng, lần xuất hiện đầu tiên của Lương Gia Huy quả thực rất có khí thế, nhưng ấn tượng này tan thành mây khói khi ống kính di chuyển về phía trước, khán giả nhìn rõ diện mạo của anh từ chính diện.

Mặc dù trước đây Lương Gia Huy đã đóng không ít vai hài nhảm, nhưng chưa có tạo hình nào khoa trương như lần này.

Gương mặt ngăm đen quả thực có vài phần dáng vẻ thường xuyên dãi dầu mưa nắng, nhưng lối trang điểm mắt khói kỳ quái, bộ râu dê tết thành bím nhỏ, đã phá vỡ nghiêm trọng sự hài hòa của toàn bộ khuôn mặt.

Bất cứ ai nhìn thấy bộ dạng này của Lương Gia Huy, cảm giác

đầu tiên là rất kỳ quái, cảm giác thứ hai là không nhịn được muốn cười.

Trên thực tế, trong phòng chiếu thật sự có người đã bật cười, chỉ là tiếng cười bị kìm nén rất nhỏ.

Trang phục trên người Lương Gia Huy vẫn là tạo hình cướp biển phương Tây bình thường, nhưng nhà thiết kế trang phục đã thêm vào một số yếu tố phương Đông theo yêu cầu của Lâm Hựu Luân, trông không mấy hài hòa, nhưng lại càng làm nổi bật sức hút kịch tính của cả con người anh.

Dù lúc này trong lòng mọi người đánh giá vai diễn này của Lương Gia Huy như thế nào, nhưng có một điều chắc chắn không thể nghi ngờ, đó là tạo hình cướp biển này của Lương Gia Huy đã thành công để lại ấn tượng sâu sắc cho khán giả ngay từ lần đầu xuất hiện. --- Lâm Trí Linh cũng không biết nên đánh giá tạo hình của Lương Gia Huy trong bộ phim này như thế nào, lúc này cô cũng như rất nhiều khán giả khác, đã bắt đầu bị tình tiết phim thu hút, việc suy xét đánh giá bộ phim này ngược lại đã trở thành chuyện thứ yếu.

Lương Gia Huy đứng trên cột buồm nhìn ra xa, cảng Singapore thời thế kỷ 17 xuất hiện trong tầm mắt.

Sau khi thể hiện hết mình, Lương Gia Huy nhảy từ cột buồm xuống.

Khán giả đều nghĩ anh sẽ đáp xuống boong một con tàu cướp biển, rồi ngay sau đó sẽ là một trận đại chiến hoành tráng cướp biển tấn công Singapore.

Tiếc là mọi người đều đã nghĩ sai.

Ống kính chuyển cảnh, Lương Gia Huy đáp xuống một chiếc thuyền nhỏ tội nghiệp, hơn nữa thuyền còn đang không ngừng bị rò

nước.

Tất cả mọi người đều bị góc quay của ống kính đánh lừa.

Chương 979

Cách xử lý đầy hài hước này mang một chút trào phúng kiểu hài nhảm, đồng thời cũng có chút bóng dáng của sự hài hước kiểu Hollywood.

Trong phòng chiếu xuất hiện tiếng cười đầu tiên, nhưng vẫn chưa kết thúc.

Dưới sự chứng kiến của những người lao công, chủ tàu bận rộn ở cảng, một chiếc thuyền đã chìm hoàn toàn xuống nước, chỉ còn cột buồm trơ ra, vừa vặn cập vào bến tàu, Lương Gia Huy đứng trên cột buồm tao nhã bước lên bến.

Lúc này một cảnh kịch tính hơn đã xảy ra, một viên quan thuế ở cảng liếc nhìn chiếc thuyền chìm, rồi nghiêm túc bước tới thu thuế neo đậu của Lương Gia Huy.

Nhìn đến đây, ngay cả Lâm Trí Linh đang giữ kẽ cũng không nhịn được che miệng cười. "Tên cướp biển do Lương Gia Huy đóng khá thú vị đấy." "Bây giờ kết luận còn quá sớm phải không?

Hơn nữa, khán giả Hong Kong thích, khán giả nước ngoài chưa chắc đã mua vé.

Thị trường chính của bộ phim này vẫn là ở Bắc Mỹ, thành công hay không thực ra chúng ta nói đều không tính, cuối cùng phòng vé sẽ quyết định!" Hai nhà phê bình phim kia lại bắt đầu thảo luận nhỏ ở hàng ghế trước.

Nghe thấy những lời này, Lâm Trí Linh không khỏi có chút lo lắng nhìn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân khẽ nghiêng đầu về phía Lâm Trí Linh, hạ thấp

giọng nói: "Cô Lâm, chúng ta đến đây để xem phim, không phải để nghe lén người khác nói chuyện." Lâm Trí Linh lập tức lúng túng vô cùng, trong lòng thầm mắng một câu "không biết lòng người tốt", không còn quan tâm đến những cuộc thảo luận nhỏ của những người xung quanh, chuyên tâm xem phim.

Thuyền trưởng cướp biển Jack do Lương Gia Huy thủ vai âm mưu cướp chiếc thuyền buồm của hải quân Anh, nhưng lại bị bắt và giam vào tù vì cứu Kate Beckinsale vô tình rơi xuống nước.

Đồng tiền vàng của cướp biển mà Kate Beckinsale nhận được từ Brad Pitt đã dẫn dụ bọn cướp biển tấn công thành, trong lúc hỗn loạn cô bị cướp biển bắt đi.

Brad Pitt để cứu người thương, không thể không cầu cứu thuyền trưởng Jack đang bị giam trong tù, cuối cùng anh ta giúp Jack trốn thoát, và khéo léo cướp được một chiếc thuyền buồm của hải quân Anh.

Kẻ bắt cóc Kate Beckinsale chính là những tên cướp biển trên tàu Ngọc Trai Đen đã phản bội thuyền trưởng Jack.

Chúng vì tham lam lấy đi những đồng tiền vàng trong một kho báu mà trúng phải lời nguyền cổ xưa, dưới ánh trăng sẽ biến thành những bộ xương bất tử bất diệt.

Muốn giải trừ lời nguyền chỉ có cách trả lại tất cả những đồng tiền vàng, mà đồng tiền trên tay Kate Beckinsale chính là đồng cuối cùng, vì vậy chúng đưa Kate Beckinsale đến nơi cất giấu kho báu, chuẩn bị hoàn thành nghi thức cuối cùng.

Thuyền trưởng Jack và anh thợ rèn Brad Pitt kịp thời đến nơi, hai bên xảy ra một trận ác chiến, cuối cùng phe thuyền trưởng Jack đã khéo léo lợi dụng lời nguyền để chiến thắng.

Để đổi lấy sự tự do cho các thủy thủ cũ, thuyền trưởng Jack chủ động để hải quân Anh bắt giữ, cuối cùng tại pháp trường anh đã trốn thoát thành công, dưới sự tiếp ứng của tàu Ngọc Trai Đen, anh lại một lần nữa hướng về biển cả tự do.

Ra khỏi rạp chiếu phim, ngoài việc hồi tưởng lại câu chuyện trong phim, Lâm Trí Linh còn cảm thấy vô cùng hứng thú với nhạc nền của bộ phim.

Tiếng cello u uất, tiếng đàn dây bi ai dịu dàng, tiếng trống dồn dập, khúc điệu ai oán nặng nề, cùng nhau tạo nên một bản sử thi biển cả hùng tráng.

Âm nhạc hòa quyện hoàn hảo với chủ đề phim, khí thế hòa hợp tự nhiên.

Giống như Lâm Trí Linh, rất nhiều nhà phê bình phim cũng chú ý đến phần nhạc phim của 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》, nhiều thông tin hơn về tác giả của bản nhạc này cũng được giới truyền thông khai thác.

Bản nhạc phim mang tên 《He is a Pirate》 này là của một nghệ sĩ violin người Đức, nhưng khi trả lời phỏng vấn, người này lại tuyên bố, phần lớn cảm hứng của bản nhạc đều do Lâm Hựu Luân cung cấp cho anh. "Trên thực tế, ngài Lâm Hựu Luân mới là tác giả sáng tác đầu tiên của ca khúc này.

Ông ấy đã ngân nga cho tôi nghe giai điệu chính của bản nhạc, trên cơ sở đó tôi đã tiến hành hoàn thiện một phần.

Nhưng sau khi bản nhạc hoàn thành, ngài Lâm lại từ chối đứng tên tác giả của ca khúc này.

Khi đó ông ấy nói đây nên là vinh dự thuộc về tôi, điều này khiến tôi cảm thấy rất xấu hổ." Báo chí đã đăng tải nguyên văn lời của nghệ

sĩ violin người Đức này, chỉ là ở Hong Kong không có quá nhiều người cảm thấy bất ngờ về điều này.

Nguyên nhân là vì Lâm Hựu Luân thời trẻ đã từng viết lời cho rất nhiều ca khúc, hơn nữa trong giới vẫn luôn đồn rằng, mấy bài hát nổi tiếng của Chu Tuệ Mẫn đều do Lâm Hựu Luân phổ nhạc viết lời, chỉ là anh không trực tiếp đứng tên.

Trước đây Lâm Trí Linh cũng từng nghe qua những lời đồn này, nhưng vẫn luôn không coi là thật.

Trong ấn tượng của cô, Lâm Hựu Luân vẫn nổi tiếng hơn về việc viết tiểu thuyết và kịch bản phim, vì vậy khi đọc được tin này trên báo không khỏi có chút bất ngờ.

Ngạc nhiên thì ngạc nhiên, Lâm Trí Linh vẫn nhanh chóng thu dọn tâm trạng, sắp xếp tất cả các tờ báo có đăng bài bình luận về 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 vào một tập tài liệu, sau đó đẩy cửa văn phòng của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân rất hài lòng với việc Lâm Trí Linh chỉ dùng một buổi sáng đã hoàn thành nhiệm vụ anh giao cho cô.

Anh lật xem những bài bình luận trên báo, đại đa số nội dung đều đọc lướt qua, chỉ có một số ít bài viết anh mới đọc kỹ.

Ví dụ như lúc này trong tay anh đang cầm một bài chuyên mục của 《Đông Phương Nhật Báo》, vị tác giả đó khi bình luận về bộ phim 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 đã không khách khí viết: "Không thể phủ nhận đây là một bộ phim rất xuất sắc, từ diễn xuất của diễn viên đến hiệu ứng đặc biệt của tình tiết đều ở trên mức tiêu chuẩn.

Sự kết hợp giữa trai đẹp Mỹ và mỹ nữ Anh rất bắt mắt, diễn xuất khoa trương có phần thần kinh của Lương Gia Huy càng là điểm sáng lớn nhất của bộ phim.

Nhưng tôi rất tiếc khi phát hiện, trong bộ phim này đã không còn thấy một chút bóng dáng nào của điện ảnh Hong Kong, hoàn toàn là hình thức của một bộ phim bom tấn thương mại Hollywood… Với tư cách là nhà đầu tư điện ảnh Hong Kong duy nhất thành công ở Hollywood, đây có lẽ là một sự thỏa hiệp bất đắc dĩ mà Lâm Hựu Luân đã làm vì doanh thu phòng vé của bộ phim.

Tôi không phải đang nghi ngờ cách làm của Lâm Hựu Luân, mà là đang cảm thấy bi ai cho điện ảnh Hong Kong.

Khi nào chúng ta dùng chính bộ phim của mình để được người khác công nhận, thì điện ảnh Hong Kong mới thực sự thành công trên trường quốc tế." Lâm Trí Linh lén liếc nhìn tờ báo trong tay Lâm Hựu Luân, bài chuyên mục này cô cũng đã đọc qua.

Quan điểm của vị tác giả này quả thực có vài phần đạo lý, nhưng nhìn chung vẫn có chút ý tứ bới lông tìm vết.

Lâm Hựu Luân đọc xong bài chuyên mục này, cảm thấy quan điểm trên các tờ báo sau có lẽ cũng tương tự, nên không tiếp tục đọc nữa.

Gấp tập tài liệu trong tay lại, Lâm Hựu Luân nhìn Lâm Trí Linh hỏi: "Tất cả những bài viết này cô đều đã đọc qua?" Lâm Trí Linh gật đầu. "Có suy nghĩ gì không?" "Tôi cảm thấy có một số người thuần túy là đang ghen tị, nói bộ phim này quay không hay, có bản lĩnh thì tự mình quay một bộ hay hơn đi." Lâm Trí Linh từ sau khi xem buổi chiếu thử đã thích bộ phim này, lúc này tự nhiên lên tiếng bênh vực. "Cũng không thể nói như vậy, phim quay ra là để cho người ta xem, mọi người có những cách nhìn khác nhau về nó cũng rất bình thường.

Chỉ là có một số người phê bình bạn với thiện ý, hy vọng bạn sau này làm tốt hơn, còn một số người thì như cô nói là vì ghen tị hoặc một số nguyên nhân khác, bám vào một số vấn đề nhỏ nhặt để bắt bẻ.

Đối với loại người sau, thái độ của tôi trước sau như một là không thèm để ý.

Hơn nữa họ càng chửi, doanh thu phòng vé của phim sẽ càng cao, tôi chính là thích cái vẻ phát điên và bất lực của họ khi cứ ra sức chửi rủa mà chẳng làm gì được tôi… Tôi nói như vậy, cô có cảm thấy tôi có vấn đề về tâm lý không?" Lâm Trí Linh hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

Lâm Hựu Luân không ngờ Lâm Trí Linh lại thẳng thắn như vậy, vội vàng ho khan một tiếng để che giấu sự lúng túng của mình. "Phải rồi, vé máy bay đi Anh đã đặt xong chưa?" Biết rõ Lâm Hựu Luân đang chuyển chủ đề, Lâm Trí Linh lại không thể không đi theo bước của anh, vì chuyện đi Anh cũng là do Lâm Hựu Luân đã sắp xếp từ trước.

Lâm Trí Linh lật cuốn sổ tay mang theo bên mình, tất cả lịch trình trong tuần tới của Lâm Hựu Luân đều được ghi lại trên đó. "Đã đặt xong rồi ạ, máy bay vào trưa ngày kia." Lâm Hựu Luân gật đầu, rồi dặn dò Lâm Trí Linh: "Lần này đi cô có thể phải chuẩn bị thêm vài bộ quần áo, vì chúng ta có thể sẽ ở lại đó một thời gian." Khi Lâm Hựu Luân yêu cầu mình đặt vé máy bay đến Edinburgh, Scotland, Lâm Trí Linh đã nảy sinh một số nghi ngờ.

Cô cảm thấy lần này Lâm Hựu Luân đến Anh có lẽ là để tham gia các hoạt động quảng bá cho 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》, nhưng thông tin cô nhận được là lịch trình quảng bá của 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 ở châu Âu được sắp xếp rất chặt chẽ, đến Anh chỉ quảng bá ở London, nhưng điểm đến của Lâm Hựu Luân lại là Edinburgh, điều này bản thân nó đã có chút không đúng.

Bây giờ Lâm Hựu Luân lại nói sẽ ở lại Anh một thời gian, Lâm Trí Linh theo bản năng ý thức được rằng chuyến đi Anh lần này có lẽ

không liên quan nhiều đến 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》.

Dường như nhận ra sự do dự của Lâm Trí Linh, Lâm Hựu Luân chủ động giải thích với cô: "Tôi đến Anh là để tìm một người, một người phụ nữ sẽ giúp ích rất nhiều cho kế hoạch tương lai của tôi." "Phụ nữ?" Lâm Trí Linh dường như biết được điều gì đó, gật đầu ra vẻ suy tư.

Theo Lâm Trí Linh, Lâm Hựu Luân chắc chắn lại vướng vào rắc rối tình cảm với người phụ nữ nào đó, nói không chừng đối phương còn là một người Anh, cho nên anh đã lén giấu người ở bên đó.

Lâm Hựu Luân vừa nhìn thấy vẻ mặt này của Lâm Trí Linh, liền biết cô chắc chắn đã hiểu lầm ý của mình, trong lòng vô cùng uất ức – chẳng lẽ hình tượng của mình trong lòng Lâm Trí Linh đã tệ đến mức này, tùy tiện nhắc đến một người phụ nữ cũng sẽ khiến cô cảm thấy mình và đối phương có quan hệ bất chính gì đó sao? --- Cầm ô đi dạo trên đường phố Edinburgh, Lâm Trí Linh mới có nhận thức sâu hơn về đất nước nhiều mưa này.

Lâm Trí Linh và Lâm Hựu Luân đã đến Edinburgh được ba ngày, trong đó hai ngày đều là mưa dầm dề, và trong khoảng thời gian này kế hoạch tìm người của Lâm Hựu Luân cũng không tiến triển thuận lợi lắm.

Chương 980

Tìm được người đại diện xuất bản sách tên là Christopher Little thì không tốn quá nhiều công sức, nhưng đối phương lại cho biết mình chưa bao giờ nghe nói đến một nữ nhà văn tên là J.K.

Rowling, cũng chưa nhận được bất kỳ bản thảo nào của cô gửi đến.

Manh mối từ người đại diện sách đến đây là đứt, Lâm Hựu Luân không thể không điều chỉnh chiến lược, trực tiếp tìm kiếm "mẹ đẻ của Harry Potter" sau này thông qua phương pháp tra cứu tên người.

Sau khi sàng lọc hơn mười người trùng tên trùng họ, Lâm Hựu Luân cuối cùng đã khoanh vùng mục tiêu vào một người phụ nữ đang trong quá trình kiện tụng ly hôn.

Dữ liệu cho thấy, đối phương tốt nghiệp Đại học Exeter, chuyên ngành tiếng Pháp và văn học cổ điển.

Sau khi rời trường, cô đã sống ở Manchester một thời gian, sau đó đến Bồ Đào Nha, và ở đó đã quen biết người chồng hiện tại.

Nhưng cuộc hôn nhân này của Rowling không hề mỹ mãn.

Sau khi sinh con gái vào năm ngoái, mâu thuẫn giữa cô và chồng không ngừng leo thang.

Cuối cùng, trong một cuộc cãi vã kịch liệt, chồng đã bỏ mặc Rowling một mình trên đường phố Porto.

Giáng sinh, Rowling mang theo con gái Jessica rời Bồ Đào Nha trở về Edinburgh, Scotland, và cách đây không lâu đã chính thức đệ đơn ly hôn chồng.

Vì thất bại trong hôn nhân, Rowling đã mắc chứng trầm cảm nhẹ,

vì vậy mỗi ngày đều phải dành hơn một tiếng đồng hồ để tiếp nhận liệu pháp nhận thức hành vi của bác sĩ tâm lý.

Mục tiêu của Lâm Trí Linh trong chuyến đi một mình dưới mưa lần này, chính là phòng khám tâm lý mà Rowling đang điều trị.

Theo thông tin do thám tử tư cung cấp, mỗi ngày vào giờ này Rowling sẽ kết thúc buổi trị liệu và trở về nhà.

Khoảng thời gian sau khi cô rời khỏi phòng khám chính là thời điểm tốt nhất để tiếp cận.

Lâm Hựu Luân vốn định tự mình ra mặt, nhưng xét đến việc Rowling vừa mới ly hôn, theo bản năng sẽ có chút bài xích với đàn ông khác giới, nên đã quyết định để Lâm Trí Linh tiếp xúc với Rowling trước.

Lâm Trí Linh mặc một chiếc áo khoác màu be, chiếc ô đen che nửa khuôn mặt, chân đi một đôi giày cao gót màu đen.

Sau khi đến gần phòng khám tâm lý đó, cô từ từ đi chậm lại.

Giơ tay lên xem đồng hồ, còn khoảng ba phút nữa là Rowling kết thúc buổi trị liệu.

Lâm Trí Linh đoán rằng đối phương sắp ra ngoài, đang định bước về phía đó thì cửa kính của phòng khám đột nhiên được kéo ra, một người phụ nữ lấy túi xách che đầu, nhanh chóng chạy ra lề đường, giơ tay muốn gọi một chiếc taxi.

Lâm Trí Linh vừa nhìn đã nhận ra đối phương chính là J.K.

Rowling mà cô cần tìm, vội vàng cầm ô đi tới.

Cảm thấy trên đầu không còn giọt mưa nào rơi xuống, Rowling bỏ túi xách xuống, kỳ lạ ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một chiếc ô đen lớn, quay đầu lại mới phát hiện một phụ nữ châu Á cao ráo đang cầm

ô đứng sau lưng cô.

Lúc đầu Rowling chỉ xem Lâm Trí Linh là một người qua đường tốt bụng, lập tức cảm ơn cô.

Lâm Trí Linh mỉm cười lắc đầu, rồi hỏi một câu: "Cô chính là cô J.K.

Rowling phải không ạ?" Rowling ngẩn người, theo bản năng hỏi: "Chúng ta từng quen biết nhau sao?" "Trước đây không quen, nhưng bây giờ chúng ta có thể coi là đã quen biết rồi." Lâm Trí Linh giới thiệu đơn giản về thân phận của mình.

Nghe nói Lâm Trí Linh đến từ Hong Kong, Rowling tỏ ra vô cùng tò mò.

Vì Anh sắp mất quyền quản hạt đối với Hong Kong, thời gian này có không ít người Hoa từ Hong Kong di cư đến Anh, trên lầu căn hộ mà Rowling ở cũng có một cặp vợ chồng người Hoa, nhưng cô về cơ bản không có giao tiếp gì với họ.

Trong ấn tượng của Rowling, người Hoa ở Anh đều không giỏi giao tiếp với người khác, và dù ở xứ người, họ cũng sẽ có những vòng tròn nhỏ cố định của riêng mình, ví dụ như các khu phố Tàu hoặc khu người Hoa ở các thành phố.

Trong tình huống bình thường, họ rất ít khi chủ động giao tiếp với người dân địa phương, càng không nói đến việc tham gia các hoạt động tụ tập do cộng đồng tổ chức.

Dựa trên nhận thức này, Rowling cảm thấy mình có lẽ không quen biết bạn bè người Hoa nào, điều này khiến cô càng tò mò hơn về mục đích đến của Lâm Trí Linh. "Ở đây hình như không thích hợp để nói chuyện… Ý tôi là muốn mời cô Rowling đến một quán cà phê gần đây ngồi một lát, không biết cô có thời gian không?" Lâm Trí Linh chủ

động đưa ra lời mời, Rowling cảm thấy cô không có ác ý gì, liền đồng ý. "Tôi vừa hay biết một quán cà phê, ngay gần căn hộ tôi ở, cà phê của họ rất ngon, tôi thường đến đó để viết lách… Quên tự giới thiệu, tôi hiện đang thất nghiệp, đang định viết một bộ tiểu thuyết." Rowling đang nói thì một chiếc xe nhỏ màu đen dừng lại trước mặt hai người.

Lâm Trí Linh kéo cửa xe, làm một động tác mời.

Rowling nhận ra đây là xe chuyên dụng mà một khách sạn sang trọng ở địa phương cung cấp cho khách VIP để đi lại, càng cảm thấy tò mò hơn về thân phận của Lâm Trí Linh.

Lên xe, Rowling đột nhiên nhớ ra một chuyện rất quan trọng khác. "Cô Lâm, rất xin lỗi, vừa rồi quên nói với cô, tôi có một cô con gái chưa đầy một tuổi, lát nữa tôi có thể phải về căn hộ một chuyến, để con bé ở nhà một mình tôi hơi không yên tâm." "Không sao cả, cô Rowling có thể mang con bé đi cùng, tôi chắc chắn con bé sẽ không đến nghe lén cuộc nói chuyện của chúng ta đâu." Sự hài hước của Lâm Trí Linh đã lan tỏa đến Rowling, cô cười gật đầu nói: "Đúng vậy, con bé bây giờ chỉ có thể hiểu được một số câu nói cơ bản, và rất hay ngủ." "Con gái của cô nhất định rất đáng yêu." Nhắc đến con gái, ánh mắt của Rowling lập tức dịu đi rất nhiều. "Tôi rất yêu con bé, tốn nhiều thời gian và tiền bạc để kiện tụng với chồng cũ, cũng là để giành được quyền nuôi dưỡng con bé vĩnh viễn." Nhận thấy Rowling đang phiền não vì chuyện kiện tụng, Lâm Trí Linh đúng lúc đề nghị mình có thể giúp đỡ.

Rowling lại lắc đầu, "Vấn đề chính bây giờ là tôi cần thuê một luật sư giỏi, như vậy có thể rút ngắn đáng kể thời gian kiện tụng, nhưng luật sư giỏi thu phí rất cao, hiện tại tôi tạm thời không trả nổi nhiều chi phí như vậy." "Vậy cô đã thử gửi tiểu thuyết của mình cho các nhà xuất bản chưa?" "Cho đến nay, tôi đã bị 12 nhà xuất bản từ chối, họ đều cho rằng tiểu thuyết của tôi không có giá trị phát hành

thương mại." Nghe xong lời kể của Rowling, trong lòng Lâm Trí Linh cuối cùng cũng đã hiểu tại sao Lâm Hựu Luân lại phải tốn nhiều công sức như vậy để tìm kiếm Rowling.

Chắc hẳn anh đã xem được bản thảo của Rowling qua một kênh nào đó, nhưng lại không có phương thức liên lạc cụ thể của đối phương, nên mới dùng cách ngốc nghếch này để tìm người.

Nơi ở của Rowling không xa phòng khám tâm lý, trong lúc họ nói chuyện, đã đến nơi.

Dưới lời mời nhiệt tình của Rowling, Lâm Trí Linh đồng ý lên căn hộ của cô ngồi một lát, tiện thể cũng có thể quan sát môi trường sống của Rowling, qua đó phán đoán tình hình kinh tế hiện tại của cô.

Theo Lâm Trí Linh, Rowling là một bà mẹ đơn thân, một mình nuôi con gái chưa đầy một tuổi, cuộc sống chắc chắn rất khó khăn, nhưng tình hình thực tế lại không phải như vậy.

Căn hộ Rowling ở tuy không thể coi là sang trọng, nhưng các loại tiện nghi đều đầy đủ, một ngôi nhà như vậy không giống như một gia đình đơn thân phải dựa vào tiền trợ cấp của chính phủ để sinh sống có thể thuê được.

Nói cách khác, cuộc sống của Rowling còn lâu mới đến mức nghèo túng, điều này có chút khác biệt so với một số tình huống mà Lâm Hựu Luân đã nói với Lâm Trí Linh.

Rowling bế con gái từ phòng ngủ ra, cô bé vừa mới ngủ dậy, một đôi mắt sáng ngời tò mò nhìn Lâm Trí Linh, một ngón tay nhỏ đặt trong miệng, trông vô cùng đáng yêu.

Sau khi được Rowling cho phép, Lâm Trí Linh bế cô bé qua, ôm dỗ một lúc rồi mới trả lại cho Rowling.

Thái độ của Lâm Trí Linh đối với con gái, khiến Rowling càng có

thêm vài phần thiện cảm với người phụ nữ phương Đông vừa mới quen này.

Mang theo con gái, Rowling cùng Lâm Trí Linh ra ngoài, đi bộ đến quán cà phê mà cô đã giới thiệu.

Rowling quả thực là khách quen ở đây, vì vừa vào cửa nhân viên phục vụ đã chào hỏi cô, và hỏi có phải vẫn như cũ không. "Không không, lần này tôi đi cùng bạn." Rowling lập tức giải thích.

Nhân viên phục vụ liếc nhìn Lâm Trí Linh đứng bên cạnh Rowling, rồi lại hỏi một câu: "Vậy vẫn là chỗ ngồi gần cửa sổ cũ chứ ạ?" Lần này Rowling không từ chối, cũng không cần nhân viên phục vụ dẫn đường, tự mình dẫn Lâm Trí Linh đi đến chỗ ngồi một cách quen thuộc.

Sau khi mỗi người gọi một ly cà phê, Rowling bắt đầu trò chuyện với Lâm Trí Linh. "Cô Lâm, câu hỏi mà tôi đã hỏi cô khi chúng ta gặp nhau, bây giờ cô có thể cho tôi biết câu trả lời được chưa?" Lâm Trí Linh nhìn Rowling mỉm cười: "Cô Rowling thực ra đã đoán được rồi, phải không?" Rowling lập tức lộ vẻ vui mừng, "Nói vậy là cô Lâm thật sự đến vì bản thảo của tôi?" "Vừa rồi cô Rowling không phải nói mình đã viết bảy bản mở đầu tiểu thuyết sao?

Tôi không chắc bộ tiểu thuyết mà cô đang chuẩn bị viết có phải là bộ mà tôi quan tâm hay không, cho nên…" Lâm Trí Linh không nói tiếp, nhưng cô biết Rowling chắc chắn hiểu ý mình. "Đương nhiên, bộ tiểu thuyết tôi đang chuẩn bị viết kể về câu chuyện của một trường học phép thuật.

Và cảm hứng cho tiểu thuyết này, là trong một chuyến tàu từ Manchester đến London, đối diện tôi có một cậu bé tóc đen gầy gò, đeo kính, suốt chặng đường cậu bé không nói gì, nhưng vẫn luôn mỉm cười với tôi.

Tôi không nói được lý do tại sao, cũng không nói được là vì điều gì đã thôi thúc, đột nhiên tôi đã có một khung sườn câu chuyện cơ bản: một cậu bé, cậu không biết thân phận của mình, cũng không biết mình sinh ra là một phù thủy, cho đến một ngày, cậu nhận được một lá thư mời nhập học từ một trường học phép thuật." "Trước đây tôi chưa từng vì một ý tưởng nào mà lại phấn khích đến vậy.

Chương 981

Vì lúc đó trên tay không có giấy bút, tôi đành phải hình dung về ngôi trường đó, cũng như hình dáng của các loại người mà nhân vật chính sẽ phải đối mặt trong trường suốt chặng đường.

Sau khi đến London, tôi đã nóng lòng ghi lại ý tưởng câu chuyện này, nhưng vì một số lý do, mãi đến gần đây tôi mới chuẩn bị bắt tay vào viết hoàn chỉnh câu chuyện này." Rowling nói đến đây, Lâm Trí Linh đã có thể cơ bản xác định, cô chính là nữ nhà văn mà Lâm Hựu Luân muốn tìm.

Tại quán cà phê, Lâm Trí Linh thuật lại cho J.K.

Rowling về ấn tượng của mình trước khi gặp bà. "Một người mẹ đơn thân đói rét bủa vây, chỉ có thể dựa vào tiền trợ cấp để sống qua ngày.

Vì căn hộ đang ở không có lò sưởi, bị cái lạnh thấu xương thúc ép nên bà buộc phải đến một quán cà phê địa phương để viết lách, còn cô con gái đang quấn tã lót thì nằm ngay bên cạnh." Rowling nghe xong lời kể của Lâm Trí Linh, hai tay che miệng, trên mặt lộ ra vẻ biểu tình khó tin. "Không sai, tôi thực sự thích viết lách ở quán cà phê, và con gái tôi đúng là ngủ bên cạnh tôi.

Nhưng tôi không phải vì sưởi ấm mới đến đây viết đâu.

Thẳng thắn mà nói, tôi đến đây vì cà phê ngon, tôi không muốn vì thỉnh thoảng phải đứng dậy pha cà phê mà làm gián đoạn dòng tư duy sáng tác của mình." Nếu không phải trước đó đã đến căn hộ Rowling ở, Lâm Trí Linh có lẽ sẽ cho rằng bà đang cố ý nói dối để che đậy sự quẫn bách của mình, nhưng qua lần tiếp xúc ngắn ngủi vừa rồi, Lâm Trí Linh hoàn toàn có thể xác định Rowling không hề nói dối.

Rowling không phải là hạng văn sĩ vô sản nghèo khổ gì, bà là một sinh viên tốt nghiệp đại học xuất thân từ gia đình trung lưu, từng có thời gian lưu lại Bồ Đào Nha và bước vào lễ đường hôn nhân tại đó.

Sau này hôn nhân thất bại, bà đưa con gái mới sinh trở lại Edinburgh, tâm trạng vô cùng sa sút, đối mặt với tương lai mờ mịt.

Sau đó, giống như nhiều sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành văn học khác, Rowling thử viết tiểu thuyết.

Bà thích viết, và cũng rất giỏi viết. "Hồi nhỏ tôi suốt ngày đắm chìm trong những giấc mơ hão huyền của mình, không ngừng thêu dệt nên các câu chuyện.

Thỉnh thoảng bước ra khỏi mộng cảnh, tôi lại hành hạ cô em gái tội nghiệp của mình, ép nó nghe tôi kể chuyện, cùng tôi chơi những trò chơi do tôi bịa ra.

Sau đó vào năm sáu tuổi, tôi viết ra câu chuyện đầu tiên, từ đó không thể dừng lại được nữa, có lẽ tôi sẽ viết cả đời không nghỉ." Rowling vừa uống cà phê vừa kể cho Lâm Trí Linh nghe về những kinh nghiệm trong quá khứ, những điều này đều trùng khớp với tư liệu trong tay Lâm Hựu Luân. "Nói nhiều như vậy, Lâm tiểu thư, cô thực sự chuẩn bị xuất bản bộ tiểu thuyết này của tôi sao?" "Không phải tôi, mà là ông chủ của tôi!" Câu trả lời của Lâm Trí Linh khiến Rowling càng thêm yên tâm, vì bà cũng không nghĩ một người trẻ như Lâm Trí Linh lại có thể sở hữu một nhà xuất bản, chỉ là không tiện nói ra. "Vậy khi nào tôi có thể gặp ông chủ của Lâm tiểu thư?" Rowling rất nỗ lực khiến ngữ khí của mình nghe không quá cấp thiết, nhưng thực tế bà thực sự cần một khoản tiền lớn để thuê một luật sư giỏi hơn nhằm giành chiến thắng trong vụ kiện tranh chấp quyền nuôi con gái. "Nếu bà Rowling đã chuẩn bị xong, hiện tại tôi có thể đưa bà đi gặp anh ấy." Lâm Trí Linh khẳng định trả lời. "Ông chủ của Lâm tiểu

thư có phiền nếu tôi đưa con gái đi cùng không?" Rowling muốn lập tức gặp vị ông chủ kia, nhưng lại không yên tâm để con gái ở nhà một mình. "Tôi nghĩ không vấn đề gì đâu, ông chủ của tôi cũng có một cô con gái đáng yêu, và anh ấy rất thích trẻ con." Câu trả lời của Lâm Trí Linh khiến Rowling gạt bỏ nỗi lo cuối cùng. "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?

Xuất phát thôi!" Trước khi gặp mặt, Rowling đã có một dự đoán khái quát về thân phận của Lâm Hựu Luân, bà đoán ông có thể là một người Hoa, nhưng không ngờ Lâm Hựu Luân lại trẻ như vậy, thậm chí còn kém bà một tuổi.

Điều khiến Rowling càng không ngờ tới là người đàn ông Hoa duệ trẻ tuổi trước mắt này lại là vị tỷ phú nằm trong top tài sản của Hong Kong, dưới tên có một tờ báo rất có sức ảnh hưởng và một đài truyền hình chiếm hơn 70% nghiệp vụ truyền hình tại địa phương, hơn nữa còn khống chế toàn bộ hệ thống rạp chiếu phim của Hong Kong. "Lâm tiên sinh, thật không ngờ ông lại để mắt đến tiểu thuyết của tôi.

Rất nhiều bộ phim do ông đầu tư sản xuất tôi đều đã xem qua, ví dụ như 《Hắc Dạ Truyền Thuyết》, 《Nhân Quỷ Tình Vị Liễu》, 《Ca Tư Lạp》, 《Chu La Kỷ Công Viên》... tôi hoàn toàn có thể coi là một nửa người hâm mộ của ông!" Rowling nói đến chỗ kích động, trực tiếp có chút nói năng lộn xộn, và phản ứng này của bà khiến những lời thoại chuẩn bị sẵn của Lâm Hựu Luân hoàn toàn mất đi đất dụng võ.

Sớm biết Rowling là người hâm mộ của mình, Lâm Hựu Luân cũng chẳng cần đi một vòng lớn như vậy, cứ trực tiếp tìm bà bàn hợp tác là được.

Tất nhiên, hiện tại vở kịch đã diễn đến đây, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không bỏ dở giữa chừng. "Bà Rowling, tác phẩm của tôi có

thể nhận được sự công nhận của bà khiến tôi cảm thấy rất vui mừng, cũng khiến tôi thêm phần tự tin vào sự hợp tác giữa chúng ta.

Còn hiện tại, điều tôi muốn biết nhất là tiến độ sáng tác bộ tiểu thuyết này của bà đã đến đâu rồi?" Lâm Hựu Luân nhắc đến chuyện tiểu thuyết, tư duy của Rowling lập tức trở nên rõ ràng. "Theo kế hoạch, bộ tiểu thuyết này tôi chuẩn bị hoàn thành trong 7 tập, vì ngôi trường ma thuật trong truyện có chế độ học 7 năm, có chút giống sự kết hợp giữa cấp ba và đại học ngoài đời thực.

Hiện tại tập đầu tiên tôi đã có đại cương hoàn chỉnh, lúc tôi gửi bản thảo cho các nhà xuất bản cũng có kèm theo một bản đại cương câu chuyện.

Lâm tiên sinh đã xem qua bản thảo của tôi, chắc hẳn cũng đã xem qua bản đại cương đó rồi." Lâm Hựu Luân căn bản không biết chuyện bản thảo nào cả, nhưng Rowling đã nói vậy, anh cũng đành diễn theo "kịch bản" của bà. "Đúng thế, Harry cuối cùng đã đập tan âm mưu của Voldemort, bảo vệ được Hòn đá Phù thủy!" Lâm Hựu Luân không dám đảm bảo cấu tứ của Rowling sẽ giống y hệt ký ức của mình nên nói rất mập mờ.

Nhưng đối với Rowling, thế này là đủ rồi.

Có thể nói ra tên nhân vật chính và phản diện, lại còn biết về Hòn đá Phù thủy, nếu Lâm Hựu Luân không xem bản thảo thì tuyệt đối không thể biết nhiều như vậy. "Nếu Lâm tiên sinh nguyện ý xuất bản bộ tiểu thuyết này, tôi có thể trong nửa năm... không, ba tháng là có thể viết xong tập đầu tiên, nhưng tôi có một điều kiện, nhuận bút có thể tạm ứng trước không?" Rowling biết yêu cầu này có chút quá đáng, nhưng bà vẫn nêu ra, đương nhiên bà không hy vọng Lâm Hựu Luân sẽ đồng ý hoàn toàn, chỉ cần đối phương đồng ý ứng trước một phần nhuận bút là bà đã có thể chấp nhận được rồi.

Lâm Trí Linh ghé tai Lâm Hựu Luân, thấp giọng kể cho anh nghe những khó khăn hiện tại của Rowling.

Nghe xong lời giải thích, Lâm Hựu Luân trong lòng đã có quyết định. "Vậy bà Rowling chuẩn bị chuyển nhượng bản quyền tập đầu tiên của 《Cáp Lợi Ba Đặc》 với mức giá nào?" "10 vạn bảng Anh." Rowling cẩn thận báo ra một con số, mức giá này đối với một tác giả vô danh như bà đã là cao ngất trời rồi, nhưng phải có ngần ấy tiền bà mới mời được luật sư tốt nhất để thắng vụ kiện ly hôn với chồng cũ. "10 vạn bảng Anh?" Lâm Hựu Luân không nhịn được lặp lại con số này.

Phản ứng đó lọt vào mắt Rowling khiến bà nghĩ Lâm Hựu Luân chắc chắn cho rằng mức giá này quá đắt không thể chấp nhận, nhưng thực tế Lâm Hựu Luân lại nghĩ, mình dùng 10 vạn bảng Anh mà mua được bản quyền xuất bản tập đầu của 《Cáp Lợi Ba Đặc》, cái món hời này lớn đến mức anh cảm thấy hơi ngại. "Nếu Lâm tiên sinh cảm thấy không phù hợp, mức giá này chúng ta còn có thể thương lượng lại." Rowling nói thế chẳng khác nào bảo Lâm Hựu Luân có thể tiếp tục ép giá, nhưng anh thực sự cảm thấy 10 vạn bảng Anh mình đã lãi lắm rồi, ép giá thêm nữa thì quá tham lam vô độ.

Để không bị Rowling nhìn ra sơ hở, Lâm Hựu Luân cố ý nhíu mày suy nghĩ một lát rồi mới đưa ra quyết định. "Được rồi, 10 vạn bảng Anh, chúng ta chốt giá, hơn nữa khoản tiền này tôi có thể tạm ứng trước cho bà ngay bây giờ." Theo ánh mắt ra hiệu của Lâm Hựu Luân, Lâm Trí Linh lấy ra một tờ séc trống cùng với bút đưa cho anh.

Cầm tờ séc Lâm Hựu Luân vừa viết xong đưa qua, Rowling có chút không dám tin tất cả là sự thật, phải đến khi Lâm Hựu Luân lên tiếng, bà mới hoàn toàn tin mình không nằm mơ. "Bà Rowling, ngày mai tôi sẽ để Lâm tiểu thư đưa luật sư đến tìm bà để xác nhận sự hợp tác này.

Trước đó tôi còn hai điều kiện.

Thứ nhất, 6 tập còn lại của hệ thống tiểu thuyết 《Cáp Lợi Ba Đặc》 bà đều phải giao cho tôi chịu trách nhiệm xuất bản, nhuận bút chúng ta có thể thương lượng dựa trên doanh số tiêu thụ.

Thứ hai, quyền cải biên điện ảnh của hệ thống tiểu thuyết này tôi sở hữu quyền ưu tiên mua lại, nghĩa là vào thời điểm thích hợp, tôi sẽ cân nhắc chuyển thể tiểu thuyết này thành phim, và bà Rowling không được từ chối vì bất kỳ lý do gì." Lâm Hựu Luân nhìn Rowling vẫn chưa thoát khỏi sự kích động khi nhận được khoản nhuận bút đầu tiên, nhấn mạnh từng chữ: "Hai điểm này đều sẽ được ghi rõ trong hợp đồng, vì vậy bà Rowling phải cân nhắc kỹ.

Tất nhiên, dựa trên tinh thần hợp tác hữu nghị, tương lai dù là nhuận bút hay phí chuyển nhượng bản quyền điện ảnh, tôi đều sẽ đưa ra mức giá khiến bà hài lòng." Điều kiện Lâm Hựu Luân đưa ra cũng có thể coi là khắc nghiệt, nhưng trong mắt Rowling thì điều này rất bình thường, nếu không sẽ chẳng thể giải thích được vì sao Lâm Hựu Luân lại sẵn lòng đáp ứng mức giá của một tác giả vô danh như bà.

Thậm chí Rowling còn có cảm giác, điều Lâm Hựu Luân thực sự nhắm tới không phải là việc xuất bản tiểu thuyết mà là cải biên điện ảnh, dù sao đó mới là lĩnh vực sở trường nhất của anh.

Sau khi nghĩ thông suốt, Rowling không còn nghi ngờ thành ý hợp tác của Lâm Hựu Luân nữa và cũng đồng ý với hai điều kiện của anh.

Ngày hôm sau, Lâm Trí Linh đưa luật sư cùng Rowling chính thức ký kết thỏa thuận hợp tác.

Nhìn bản hợp đồng mang về, trên mặt Lâm Hựu Luân tuy không biểu hiện ra nhưng trong lòng thực tế đã vui như mở hội.

Chương 982

Trong thời không song song này, không ai hiểu rõ giá trị tiềm ẩn của hệ thống tiểu thuyết 《Cáp Lợi Ba Đặc》 hơn Lâm Hựu Luân.

Tiểu thuyết, phim ảnh cộng thêm các sản phẩm ăn theo khác, ít nhất có thể tạo ra giá trị sản nghiệp lên tới hàng chục tỷ đô la Mỹ, mà trong đó phim cải biên từ tiểu thuyết là hái ra tiền nhất.

Hiện tại miếng bánh lớn nhất này đã nằm chắc trong tay anh.

Lâm Trí Linh lờ mờ cảm thấy Lâm Hựu Luân đang giấu mình một số nội dung quan trọng trong chuyện này, nhưng lại không nghĩ ra rốt cuộc là chỗ nào không đúng, cuối cùng chỉ đành quy kết tất cả là do ảo giác của mình.

Tại sân bay quốc tế Heathrow ở London, Lâm Hựu Luân cùng vài thành viên chủ chốt trong đoàn phim 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 lần lượt bắt tay chào tạm biệt.

Vì quá trình lấy được bản quyền tiểu thuyết và điện ảnh 《Cáp Lợi Ba Đặc》 từ tay Rowling thuận lợi ngoài dự kiến, Lâm Hựu Luân đã kịp tham gia hoạt động tuyên truyền của 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 tại Anh.

London là trạm cuối của đợt tuyên truyền tại châu Âu, xong xuôi cả đoàn phải không ngừng nghỉ bay sang Mỹ để tham gia lễ công chiếu toàn cầu tổ chức tại New York.

Lúc ôm chào tạm biệt, Luc Besson không khỏi tiếc nuối nói: "Lâm tiên sinh, anh thực sự không cùng chúng tôi sang Mỹ sao?" Lâm Hựu Luân cười vỗ vai Luc Besson: "Xem ra chuyến tuyên truyền ở châu Âu này mang lại cho ông không ít tự tin nhỉ!" "Kết quả thu được thực sự ngoài dự đoán.

Tại Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong tôi chỉ cảm thấy bộ phim này có thể được khán giả yêu thích, nhưng qua mấy ngày tuyên truyền này, tôi càng ngày càng xác định đây sẽ là một bộ phim được mọi người đón nhận." Luc Besson tỏ ra rất chí khí, nếu 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 đại thắng về doanh thu phòng vé, không chỉ có thể bịt miệng những nhà làm phim trong nước Pháp vẫn chỉ trích ông rời bỏ lộ tuyến phim nghệ thuật, mà đồng thời còn cung cấp cho ông một bàn đạp tốt hơn để tiến quân vào Hollywood.

Tạm biệt Luc Besson, Lương Giai Huy đứng trước mặt Lâm Hựu Luân. "Bộ phim này nếu có thể nhận được sự công nhận tại Mỹ, nói không chừng cậu có thể trở thành diễn viên Hong Kong thứ hai sau Thành Long được Hollywood công nhận.

Đã nghĩ sau này nên đi con đường nào chưa?" "Có cơ hội tốt đương nhiên sẽ cân nhắc ở lại bên đó, nhưng tôi tổng cảm thấy Hollywood không hợp với mình lắm, nên sau này chắc vẫn về Hong Kong tiếp tục phát triển thôi." Lương Giai Huy nói xong có chút lo lắng nhìn Lâm Hựu Luân một cái. "Lâm tiên sinh, tôi nói vậy anh sẽ không mắng tôi là không có chí khí chứ?" Lâm Hựu Luân chỉ tay vào Lương Giai Huy, cười lắc đầu nói: "Bây giờ tôi cuối cùng cũng biết vì sao năm đó đạo diễn Lý Hàn Tường lại mắng cậu không có chí khí rồi!" Đầu thập niên 80, Lý Hàn Tường phát hiện ra Lương Giai Huy, định đào tạo anh thành một đại minh tinh, nên đã nhắc nhở anh không được vai nào cũng nhận, nhưng Lương Giai Huy lại chỉ muốn làm một diễn viên, sau khi nổi tiếng thì nhận đủ loại vai diễn không nề hà gì.

Quyết định của Lương Giai Huy đúng hay sai thực sự rất khó nói, chỉ có một điều chắc chắn, nếu anh thực sự đi theo lộ tuyến mà Lý Hàn Tường thiết kế cho mình, có lẽ sẽ không để lại vô số vai diễn hài hước gây ấn tượng sâu sắc, đương nhiên cũng khó mà rèn giũa ra

được diễn xuất điêu luyện như hiện tại. "Cậu có biết bao nhiêu diễn viên Hong Kong muốn đến Hollywood phát triển không, cậu thì hay rồi, rõ ràng có cơ hội ở lại đó phát triển mà lại một lòng muốn quay về." Lời này của Lâm Hựu Luân nhìn như đang mắng Lương Giai Huy, nhưng Lương Giai Huy lại nghe ra được Lâm Hựu Luân không hề có ý trách móc mình, ngược lại còn có một sự tán thưởng khó tả đối với quyết định của anh.

Vì đó chỉ là một cảm giác nên Lương Giai Huy cũng không tiện hỏi thẳng Lâm Hựu Luân, nhưng sau khi cả đoàn đã vào cửa lên máy bay, Lâm Trí Linh không nhịn được hỏi về chuyện này. "Nếu 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 có thể thành công tại thị trường Bắc Mỹ, Lương Giai Huy ở lại Hollywood phát triển không phải tốt hơn sao?" Lâm Hựu Luân đưa vé máy bay cho nhân viên soát vé, quay đầu nói với Lâm Trí Linh: "Vai Thuyền trưởng Jack đã làm nên tên tuổi của Lương Giai Huy, nhưng cũng hạn chế con đường diễn xuất tương lai của cậu ấy.

Nghĩa là sau này cậu ấy ở lại Hollywood cũng chỉ có thể diễn những vai tương tự Thuyền trưởng Jack, mà loại vai này không phải đưa vào bộ phim nào cũng thành công...

Nếu cậu ấy là một người Mỹ da trắng thì hạn chế này không tồn tại, nhưng đáng tiếc cậu ấy không phải." Chuyến bay của họ cũng sắp khởi hành, nhưng đích đến là Hong Kong.

Sau khi xác nhận vé máy bay của hai người không có sai sót, nhân viên lập tức cho qua.

Khi vào đường ống lên máy bay, Lâm Trí Linh khó hiểu hỏi: "Vậy tâm huyết anh bỏ ra khi chọn Lương Giai Huy đóng bộ phim này chẳng phải uổng phí sao?

Trực tiếp tìm một diễn viên Mỹ đóng Thuyền trưởng Jack có lẽ

doanh thu phòng vé sẽ còn tốt hơn." "Việc để khán giả Mỹ chấp nhận diễn viên Hoa duệ dường như là một bài toán khó bị hiểu lầm, nhưng có câu 'nước chảy đá mòn', chỉ cần chúng ta thay đổi từng chút một, tổng có một ngày tình trạng này sẽ bị đảo ngược.

Không nói đến việc thay đổi triệt để, ít nhất cũng có thể cải thiện.

Vì vậy tôi không hối hận khi chọn Lương Giai Huy, hơn nữa đứng ở góc độ đầu tư cá nhân, nếu bộ phim 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 này được thị trường công nhận, tất nhiên sẽ cân nhắc quay các phần tiếp theo.

Với tư cách là linh hồn của bộ phim, cô thấy một diễn viên Hong Kong dễ kiểm soát hơn hay một diễn viên Mỹ dễ kiểm soát hơn?

Đạo lý nằm ở đó đấy." Lâm Hựu Luân ở trên máy bay mất khoảng mười phút mới giải thích rõ vấn đề này cho Lâm Trí Linh, đổi lại là người khác chắc chắn anh sẽ không kiên nhẫn như vậy. "Cho nên bao gồm cả bộ phim 《Trò Chơi Của Người Dũng Cảm》 của Phát ca, anh cũng cân nhắc như vậy sao?" Lâm Hựu Luân cảm thấy rất hài lòng với sự thông minh biết suy luận của Lâm Trí Linh, gật đầu nói: "Điểm bán khách thực sự của bộ phim đó vẫn nằm ở kịch bản và kỹ xảo.

Nếu phim bán chạy, Phát ca đến Hollywood phát triển cũng sẽ có một khởi điểm cao hơn, nhưng ông ấy muốn dựa vào bộ phim này để đứng vững bên đó thì cũng không thực tế lắm.

Có lẽ trong một khoảng thời gian nào đó, các hãng phim Hollywood sẽ rất hứng thú với ông ấy, nhưng sau khi sự nhiệt tình này qua đi, cuộc sống của Phát ca bên đó sẽ không dễ dàng đâu." Loa phát thanh bắt đầu nhắc nhở hành khách thắt dây an toàn, máy bay sắp cất cánh.

Khóa dây an toàn của Lâm Trí Linh bị kẹt, Lâm Hựu Luân giúp cô

cài lại, rồi hai người tiếp tục chủ đề vừa rồi. "Những lời này anh đã nói với Phát ca chưa?" "Nói rồi, nhưng ông ấy vẫn không cam tâm, muốn đi thử một lần." Nghe xong lời này, trong lòng Lâm Trí Linh đột nhiên nảy sinh một cảm giác rất kỳ lạ.

Cô cảm thấy Lâm Hựu Luân dường không muốn các diễn viên Hong Kong đến Hollywood phát triển cho lắm, Lương Giai Huy là vậy, Châu Nhuận Phát cũng thế.

Cô nói ra thắc mắc này, không ngờ Lâm Hựu Luân lại thừa nhận. "Ngoài việc không lạc quan về sự phát triển của họ ở Hollywood, nguyên nhân quan trọng hơn là nếu mọi người đều đi Hollywood hết thì điện ảnh Hong Kong còn chơi bời gì nữa?

Tất nhiên phong trào này là do tôi khởi xướng, nên về chuyện này tôi cũng rất mâu thuẫn.

Những năm qua tôi bố cục ở Hong Kong, Đại lục, Mỹ không phải mong một ngày điện ảnh Hong Kong vượt mặt Hollywood, mà chỉ hy vọng tại thị trường châu Á, điện ảnh Hong Kong có thể đứng ngang hàng với điện ảnh Hollywood.

Để thực hiện mục tiêu này, ngoài việc cần một nhóm diễn viên và đạo diễn liên tục tạo dấu ấn cho điện ảnh Hong Kong ở Hollywood, càng cần những người làm điện ảnh Hong Kong thực sự tĩnh tâm lại, dựa vào thị trường bản địa để làm ra những bộ phim có tâm." Nhắc đến vấn đề này, Lâm Trí Linh đột nhiên nhớ đến cuộc điện thoại của Tổng biên tập tờ 《Minh Báo》 - Đổng Thiên Lý gọi cho cô hai ngày trước. "Nhưng sau khi Đông Phương Mộng Công Xưởng được thành lập, rất nhiều người cho rằng anh đã bắt đầu từng bước tách rời và chuyển dịch các sản nghiệp cốt lõi về điện ảnh từ Hong Kong sang Mỹ.

Hơn nữa thời gian gần đây, cách nói này thường xuyên xuất hiện

trên các mặt báo Hong Kong, thậm chí trên tờ 《Minh Báo》 cũng có người đang bàn luận vấn đề này." "Tin tức này là Đổng Thiên Lý nói cho cô biết sao?" "Đổng lão cảm thấy chuyện này có chút không bình thường nên bảo tôi có cơ hội thì đề cập với anh một chút." Lâm Hựu Luân nghe vậy không khỏi khẽ nhíu mày.

Theo đà tăng trưởng tài sản và sức ảnh hưởng không ngừng mở rộng của anh, việc 'cây to đón gió' dẫn đến những lời dị nghị là bình thường, nhưng nói anh chuẩn bị rút vốn khỏi Hong Kong thì hơi quá đáng!

Dựa trên một số dự báo về tình hình kinh tế Hong Kong tương lai, Lâm Hựu Luân hai năm qua đúng là có làm chậm lại việc đầu tư tại Hong Kong, nhưng nếu tính cả TVB, tập đoàn 《Minh Báo》, hệ thống rạp Gia Nghị cùng với các bất động sản anh âm thầm thu mua trước đây, Lâm Hựu Luân ít nhất vẫn còn một nửa gia sản để lại Hong Kong.

Còn về đầu tư điện ảnh, Lâm Hựu Luân quả thực có ý định đặt trọng tâm ở Mỹ, điều này không có nghĩa là anh từ bỏ điện ảnh Hong Kong, mà là trong tình hình hiện tại, đầu tư vào phim Hollywood kiếm tiền hơn.

Đây là sự lựa chọn bình thường của tư bản theo đuổi lợi nhuận, nhưng dưới sự lợi dụng có ý đồ của một số người, nó lại biến thành tin đồn anh chuẩn bị rút vốn khỏi Hong Kong.

Nếu gặp phải tình huống này trước đây, Lâm Hựu Luân có thể không thèm để ý, nhưng hiện tại thời điểm Hong Kong trở về đã cận kề, xuất hiện những ngôn luận như vậy nếu anh không kịp thời làm rõ, khó bảo đảm sẽ không có những ngôn luận ác độc hơn xuất hiện. "Sau khi về Hong Kong, cô lập tức liên hệ với truyền thông, nói rằng tôi muốn tổ chức một buổi họp báo, lúc đó sẽ có tin tức trọng đại

tuyên bố!" Lâm Trí Linh ghi nhớ chuyện này, vừa về đến Hong Kong cô liền thông báo ngay cho giới truyền thông.

Đa phần truyền thông Hong Kong đều không đoán được Lâm Hựu Luân định làm gì, nhưng chỉ cần là tin tức liên quan đến Lâm Hựu Luân thì chưa bao giờ thiếu sự quan tâm, mọi người cũng hào hứng tham gia.

Buổi họp báo được sắp xếp tại phòng hội nghị của một khách sạn, hiện trường có thể ngồi được hơn 200 người, nhưng những phóng viên đến muộn phát hiện ra căn bản không tìm được chỗ ngồi, chỉ có thể đứng ở lối đi hai bên.

Họp báo nói là mười giờ bắt đầu, nhưng giờ đã qua hơn mười phút mà Lâm Hựu Luân vẫn chưa lộ diện, các phóng viên dưới đài bắt đầu bàn tán xôn xao. "Ông nói xem lần này Lâm Hựu Luân có phải định tuyên bố tin tức về thành tích phòng vé của 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 tại Bắc Mỹ không?" "Cái đó còn cần tuyên bố sao?

Tin tức từ hôm qua đã truyền về Hong Kong rồi, ngày đầu ra mắt thu về 1300 vạn đô la Mỹ tiền vé, tôi đoán hôm nay nhiều tờ báo ở Mỹ đều đưa tin này lên trang đầu rồi." "Phải nói là Lương Giai Huy này vận khí cũng thật tốt, vừa vào nghề đã được Lý Hàn Tường để mắt, tuổi còn trẻ đã thành Ảnh đế Kim Tượng, giờ lại được Lâm Hựu Luân ưu ái nâng đỡ thành siêu sao quốc tế." "Lời không thể nói thế được, năm đó Lương Giai Huy sa sút đến mức ra đường bày hàng vỉa hè, ai còn nhớ cậu ta là Ảnh đế Kim Tượng đâu.

Giờ người ta khổ tận cam lai, người ngoài cũng chẳng có gì phải đố kỵ!" Đúng lúc này, cửa phòng hội nghị có một trận xôn xao.

Lâm Hựu Luân cùng Trâu Văn Hoài, Phương Dật Hoa bước vào phòng hội nghị, đội hình này trực tiếp làm các phóng viên dưới đài ngây người.

Chẳng lẽ lần này Lâm Hựu Luân thực sự có tin tức cực kỳ trọng đại muốn tuyên bố?

Bước lên chủ tịch đoàn, Trâu Văn Hoài và Phương Dật Hoa ngồi hai bên Lâm Hựu Luân, quan hệ chính phụ nhìn qua là hiểu ngay.

Nhìn đội hình này, các phóng viên dưới đài dù không đoán ra Lâm Hựu Luân định tuyên bố tin gì cũng có thể đoán được chuyện này mười phần thì hết tám chín là có quan hệ trọng đại với giới điện ảnh Hong Kong.

Với việc Thiệu thị phục hưng, ảnh đàn Hong Kong lại quay về cục diện Gia Hòa và Thiệu thị song hùng tranh bá của trước thập niên 80.

Trong tình huống này mà có thể khiến hai bên bình hòa ngồi lại với nhau, ngoài nể mặt Lâm Hựu Luân ra, nguyên nhân lớn hơn chắc chắn có liên quan đến tin tức sắp được tuyên bố.

Chương 983

Nghĩ thông điểm này, các phóng viên truyền thông bên dưới ai nấy đều phấn chấn tinh thần. "Lần này cùng Trâu tiên sinh và Phương tiểu thư mời mọi người tới đây, chuyện cần nói thực ra không còn là tin mới nữa.

Khoảng hai ba năm trước, tôi từng đề xuất một 'Kế hoạch trăm ức trăm phim' nhằm nâng cao trình độ sản xuất điện ảnh Hong Kong, tức là trong mười năm tới sẽ bỏ ra 100 tỷ đô la Hong Kong để hỗ trợ những người làm điện ảnh Hong Kong sáng tác 100 bộ phim chất lượng cao.

Lúc đó tôi dự định dùng sức mạnh cá nhân để thúc đẩy kế hoạch này, còn hiện tại tôi rất vinh dự tuyên bố với mọi người, hai công ty điện ảnh Gia Hòa và Thiệu thị cũng đã chính thức gia nhập kế hoạch này.

Tương lai ba bên chúng ta sẽ cùng hợp lực thúc đẩy nó." 100 tỷ đô la Hong Kong để quay 100 bộ phim, lúc Lâm Hựu Luân đề xuất kế hoạch này năm đó, thực sự không có mấy người coi là thật.

Còn giờ đây khi anh nhắc lại, đã không còn mấy người cho rằng anh đang nói đùa nữa.

Bộ phim đang chiếu 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 đầu tư hơn 8000 vạn đô la Mỹ, bộ phim do ngôi sao hành động nổi tiếng nước Mỹ Jean-Claude Van Damme, tiểu sinh đang nổi Johnny Depp cùng dàn sao Hong Kong đóng chính là 《Siêu Cấp Học Giáo Bá Vương》 tiêu tốn hơn 1 ức đô la Mỹ.

Còn bộ phim do dàn sao Hong Kong đóng chính toàn bộ là 《Quyền Hoàng》 bản người đóng có mức đầu tư trên 8000 vạn đô la

Mỹ.

Gần đây, bộ phim do các ngôi sao từ ba vùng lãnh thổ hợp tác là 《Thái Bình Luân》 mức đầu tư trực tiếp lên đến 2 ức đô la Mỹ.

Cộng thêm những tác phẩm lớn mà Lâm Hựu Luân tham gia đầu tư trước đó như 《Ca Tư Lạp》, 《Chu La Kỷ Công Viên》, 《Quỷ Thổi Đèn》, 《Xác Ướp Ai Cập》, tổng vốn đầu tư cộng lại đã gần 10 ức đô la Mỹ, quy đổi ra đô la Hong Kong theo tỷ giá hiện tại là gần 80 tỷ.

Từng bộ phim "đốt tiền" này đủ để chứng minh Lâm Hựu Luân tuyệt đối có khả năng bỏ ra 100 tỷ đô la Hong Kong hỗ trợ giới điện ảnh Hong Kong quay 100 bộ phim.

Mà Gia Hòa và Thiệu thị chọn gia nhập lúc này, chắc chắn là vì kế hoạch này mang lại cho họ lợi ích đủ lớn để hấp dẫn. "Năm nay Gia Hòa sẽ hợp tác cùng Lâm tiên sinh khai máy hơn ba bộ phim có mức đầu tư trên một ức, sau này mỗi năm trên cơ sở này sẽ tiếp tục tăng số lượng phim, góp một phần sức lực cho sự phồn vinh của sự nghiệp điện ảnh Hong Kong!" Sau khi Trâu Văn Hoài tuyên bố kế hoạch năm của Gia Hòa, phía Phương Dật Hoa cũng không chịu kém cạnh, tiếp đó liền tuyên bố Thiệu thị năm nay sẽ có 5 bộ phim đồng thời khởi quay, hơn nữa toàn bộ đều thuộc về các phim nằm trong 'Kế hoạch trăm ức trăm phim'.

So với việc hai đại công ty điện ảnh kèn cựa nhau, thực tế phóng viên hiện trường quan tâm hơn đến nguyên nhân Lâm Hựu Luân tung ra kế hoạch này vào thời điểm này. "Thời gian gần đây, trên các mặt báo Hong Kong xuất hiện nhiều suy đoán rằng tôi chuẩn bị rút vốn khỏi Hong Kong.

Rõ ràng đây là tin đồn do một số người vì mục đích không thể tiết lộ, có ý đồ riêng tung ra.

Nói tôi 'rút vốn' đúng là một trò đùa.

Năm nay tôi vừa hoàn thành kế hoạch nắm quyền kiểm soát đài truyền hình Vô Tuyến, chỉ riêng hạng mục đầu tư này đã huy động hơn 40 tỷ đô la Hong Kong tiền vốn, sao có thể nói là rút vốn?

Thật là chuyện viển vông, một trò cười lớn!

Nhà của tôi ở Hong Kong, căn cơ sự nghiệp ở Hong Kong, tôi sẽ vĩnh viễn không rời khỏi Hong Kong!" Vấn đề phát triển kinh tế của Hong Kong sau khi trở về luôn là đề tài mọi người rất quan tâm, mà gần hai năm nay các tập đoàn Anh bắt đầu rút khỏi Hong Kong, nhiều người Hong Kong cũng chuẩn bị bán tháo tài sản để di dân hải ngoại.

Trong bối cảnh đó, tuyên bố "vĩnh viễn không rút vốn khỏi Hong Kong" của Lâm Hựu Luân sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến những người còn đang quan sát. "Lâm tiên sinh, vậy giải thích thế nào về việc đầu tư thành lập công ty điện ảnh ở Mỹ, cũng như việc đầu tư lượng lớn vào phim Hollywood những năm gần đây?" Một phóng viên dưới đài không nhịn được lên tiếng hỏi.

Vì câu hỏi của anh ta không được cho phép trước nên Lâm Hựu Luân vốn có thể từ chối trả lời, nhưng anh chú ý đến thẻ căn cước của đối phương có chữ 《Tín Báo》 nên đột nhiên đổi ý. 《Tín Báo》 là một tờ báo kinh tế khá chuyên nghiệp ở Hong Kong, lập trường luôn giữ khách quan trung lập, mà người sáng lập Lâm Hành Chỉ nói ra thì cũng có chút duyên nợ với tập đoàn 《Minh Báo》, vì vậy Lâm Hựu Luân mới quyết định phá lệ trả lời câu hỏi của đối phương. "Tư bản luôn chảy về nơi và ngành nghề kiếm ra tiền nhất, điểm này tôi tin các vị ở đây đều không có thắc mắc gì.

Những năm qua tôi đúng là có tăng cường đầu tư tiền vốn vào phim ảnh ở Mỹ, và tương lai sẽ còn tiếp tục tăng cường.

Nguyên nhân là vì Bắc Mỹ sở hữu thị trường điện ảnh lớn nhất

thế giới, đến như công ty Sony của Nhật Bản còn đến đó đầu tư, tại sao tôi lại không thể?

Tôi đem tiền kiếm được ở Mỹ về để thúc đẩy điện ảnh bản địa Hong Kong phát triển, chẳng phải tốt hơn sao?

Vì vậy tôi nhấn mạnh một lần nữa, ngay cả sau này có nghiệp vụ rút ra đều chỉ vì cân nhắc thương mại, không liên quan đến việc 'rút vốn'." Phóng viên của tờ 《Tín Báo》 sau khi được nếm chút ngọt ngào liền hỏi tiếp: "Vậy Lâm tiên sinh nghĩ nguyên nhân gì khiến cách nói này ngày càng lan rộng?" "Vấn đề này thực ra tôi cũng rất tò mò, người đầu tiên nói như vậy có lẽ là muốn khơi mào chuyện thị phi, còn những người khác không hiểu rõ nên nói theo thôi.

Những năm qua quy mô đầu tư bất động sản của tôi ở Đại lục cũng rất lớn, tại sao không ai nói tôi chuẩn bị rút tiền từ Hong Kong để đầu tư vào Đại lục nhỉ?

Cùng là hành vi đầu tư bình thường, tôi đầu tư quay phim ở Mỹ thì bị người ta không ngừng lôi ra nói, mọi người hãy bình tĩnh suy nghĩ một chút là có thể hiểu được tâm địa của những người này!" Trâu Văn Hoài và Phương Dật Hoa thấy phóng viên dưới đài ai nấy đều hăng hái muốn hỏi, sau khi chào Lâm Hựu Luân liền lần lượt đứng dậy rời khỏi khán đài, mà các phóng viên truyền thông bên dưới đều không mấy để ý đến việc này. "Lâm tiên sinh nhìn nhận thế nào về môi trường kinh tế của Hong Kong sau khi trở về?" "Tôi tin tưởng vào chính sách Một quốc gia hai chế độ, cũng tin tưởng chính phủ trung ương Đại lục sẽ không thất tín với dân, vì làm như vậy không có lợi cho bất kỳ bên nào.

Còn về môi trường kinh tế Hong Kong sau khi trở về, hiện tại nhiều nguồn vốn rút khỏi Hong Kong khiến mọi người lo lắng, thực tế điều này là hoàn toàn không cần thiết, vì sau khi trở về sẽ có thêm

nhiều nguồn vốn từ Đại lục tràn vào Hong Kong.

Cái lợi là sau này môi trường đầu tư thương mại ở Hong Kong sẽ ngày càng tốt hơn, cái hại là giá nhà, vật giá đều sẽ bị đẩy lên cao hơn, khoảng cách giàu nghèo cũng sẽ tiếp tục dãn ra.

Tất nhiên vấn đề này là chuyện đau đầu của các chính phủ trên toàn thế giới, việc có xử lý tốt được hay không sẽ là thử thách lớn nhất đối với chính quyền đặc khu Hong Kong sau khi trở về." Toàn bộ buổi họp báo kéo dài hơn một tiếng đồng hồ, Lâm Hựu Luân rất kiên nhẫn trả lời nhiều câu hỏi của phóng viên.

Tất nhiên không phải tất cả phóng viên có mặt đều cảm thấy hài lòng, trong đó phải kể đến các phóng viên của các báo giải trí là uất ức nhất.

Lâm Hựu Luân đầu tiên là làm rõ tin đồn "rút vốn", sau đó bàn luận sâu về xu hướng kinh tế tương lai của Hong Kong, mãi đến khi họp báo kết thúc, những phóng viên giải trí này vẫn không tìm được cơ hội đặt câu hỏi, chuyến này coi như đi không công.

Lúc ngồi xe rời khách sạn, Lâm Trí Linh từ ghế phụ quay đầu lại, nói với Lâm Hựu Luân một chuyện. "Trâu tiên sinh trước khi đi có mời anh tham gia lễ khánh thành tượng đồng Lý Tiểu Long trên Đại lộ Ngôi sao vào ngày mai, đồng thời công ty Gia Hòa chuẩn bị làm một hoạt động kỷ niệm 21 năm ngày mất của Lý Tiểu Long." Sau khi Lý Tiểu Long qua đời, vào tháng 7 hằng năm Hong Kong đều tổ chức một số hoạt động kỷ niệm liên quan, điều duy nhất Lâm Hựu Luân không hiểu nổi là tại sao Gia Hòa lại chọn kỷ niệm 21 năm ngày mất của Lý Tiểu Long để làm việc này.

Lâm Trí Linh liền giải thích: "Vốn dĩ năm ngoái Gia Hòa đã định làm việc này vì đúng dịp kỷ niệm 20 năm ngày mất của Lý Tiểu Long, lúc đó tượng đồng đã làm xong rồi.

Nhưng vì tháng 4 năm ngoái Lý Quốc Hào gặp tai nạn qua đời tại trường quay bộ phim 《Ô Nha》 do anh ấy đóng chính.

Vì chuyện này mà hoạt động kỷ niệm dự kiến của Gia Hòa năm ngoái đành phải hủy bỏ." Ngày Cá tháng Tư năm 93, con trai của Lý Tiểu Long là Lý Quốc Hào bị trúng đạn thật khi đang đóng phim ở Mỹ, được đưa đi cấp cứu gấp nhưng 12 giờ sau thì tuyên bố tử vong.

Theo bác sĩ điều trị tiết lộ, nguyên nhân cái chết của Lý Quốc Hào là do mất máu quá nhiều, phổi đầy dịch không thể hô hấp, qua phim X-quang cho thấy cột sống của anh bị một vật kim loại bắn trúng, vết thương ở bụng gần 1 inch.

Vì sự việc xảy ra quá đột ngột và bất ngờ, giả thuyết về âm mưu ám sát rộ lên một thời, đặc biệt là các hội nhóm người Hoa ở Hong Kong, Đài Loan và Mỹ phản ứng rất mạnh mẽ, truyền thông liên tục đưa tin và truy đuổi sự thật về cái chết của Lý Quốc Hào.

Cảnh sát Mỹ sau khi xem lại đoạn phim Lý Quốc Hào bị trúng đạn, cùng các chuyên gia vũ khí kiểm tra súng đạn, đã đưa ra hai kết luận: một cái nạp đạn thật, cái kia là trong súng vốn đã có một đầu đạn.

Dù là kết luận nào cũng không có bằng chứng trực tiếp chứng minh Lý Quốc Hào bị ám sát.

Cảnh sát Mỹ cuối cùng kết luận đây là tai nạn ngoài ý muốn, nhưng những thảo luận về việc này vẫn chưa bao giờ kết thúc. 20 năm sau khi Lý Tiểu Long qua đời, con trai ông cũng mất đi sinh mạng vì một tai nạn, trong tình huống đó Gia Hòa chỉ đành hoãn lại hoạt động kỷ niệm đã chuẩn bị sẵn.

Lâm Hựu Luân và Lý Quốc Hào không có mối giao hảo nào, đối với chuyện xảy ra với anh ấy cũng chỉ biết cảm thấy tiếc nuối.

Còn phía Trâu Văn Hoài đã mời anh tham gia lễ khánh thành tượng đồng Lý Tiểu Long, nếu anh không đi thì có vẻ hơi không nể mặt đối phương. "Ngày mai tôi có sắp xếp hoạt động quan trọng nào không?" Lâm Trí Linh lật sổ tay mang theo xem một lượt rồi lắc đầu nói: "Hiện tại thì không." Lâm Hựu Luân gật đầu: "Vậy cô hồi âm cho Trâu tiên sinh, nói là ngày mai tôi sẽ tới tham gia hoạt động đó." Trên Đại lộ Ngôi sao, bức tượng đồng Lý Tiểu Long mới khánh thành đã thu hút không ít du khách đến vây xem và chụp ảnh lưu niệm.

Ở khu vực tổ chức hoạt động kỷ niệm cách đó không xa, Lâm Hựu Luân đã gặp vợ của Lý Tiểu Long là Lâm Đạt cùng con gái Lý Hương Ngưng. "Anh trai em rất thích những bộ phim do Lâm tiên sinh sản xuất, anh ấy từng nói với em rằng, nếu có cơ hội nhất định phải hợp tác cùng Lâm tiên sinh một lần, đáng tiếc là nguyện vọng này còn chưa kịp thực hiện thì anh ấy đã..." Lý Hương Ngưng nói đến đây, giọng nói không kìm được mà nghẹn ngào, nước mắt bắt đầu chực trào trong hốc mắt. "Thực ra tôi đã nghe danh Quốc Hào từ sớm, chỉ là lúc đó tôi muốn xem cậu ấy có thể trưởng thành thành một diễn viên vĩ đại như cha mình hay không, nên mới chưa tìm cậu ấy hợp tác.

Giờ xem ra đó thực sự là một sai lầm nghiêm trọng.

Về nỗi bất hạnh xảy đến với cậu ấy, tôi cảm thấy vô cùng đáng tiếc!" Vừa an ủi Lý Hương Ngưng, Lâm Hựu Luân vừa đưa cho cô một tấm danh thiếp, nói rằng sau này nếu gặp khó khăn gì mà anh có thể giúp đỡ thì cứ theo phương thức liên lạc trên này mà tìm anh.

Ở một phía khác của hiện trường, Hồng Kim Bảo và Lâm Chấn Anh đang đứng cạnh nhau.

Chương 984

"Thật sự không định qua đó chào hỏi một câu sao?" Lâm Chấn Anh nhìn Lâm Hựu Luân đang trò chuyện với mẹ con Lâm Đạt và Lý Hương Ngưng, do dự một hồi rồi cuối cùng vẫn lắc đầu. "Anh đấy, cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội quá cố chấp!" Hồng Kim Bảo nhìn Lâm Chấn Anh, bực bội nói: "Hoàn Á đã là chuyện quá khứ rồi, Á Thị cũng sắp bị bán đi, có thể nói cha con Lâm gia đã thua sạch dưới tay Lâm Hựu Luân.

Anh chẳng qua chỉ giúp Á Thị đóng hai bộ phim truyền hình, thế mà cứ ôm khư khư quan niệm cũ không chịu cúi đầu trước Lâm tiên sinh, điều này chẳng có lợi gì cho anh sau này đâu!" Lâm Chấn Anh đối với những lời này lại tỏ ra thờ ơ. "Lâm tiên sinh muốn làm phim, dưới tay thiếu gì người để dùng?

Thêm tôi một người không nhiều, thiếu tôi một người không ít.

Tôi cứ làm tốt việc của mình là được rồi." Vì bộ phim 《Cương Thi Đạo Trưởng》 bị 《Tôi Có Hẹn Với Cương Thi》 đánh bại, trong lòng Lâm Chấn Anh luôn có khúc mắc.

Bản thân anh lại là người rất hiếu thắng, bảo anh phải "khúm núm" đi tìm Lâm Hựu Luân hợp tác, anh thực sự không làm được.

Hồng Kim Bảo ra vẻ rèn sắt không thành thép, nhưng vẫn không từ bỏ việc khuyên nhủ Lâm Chấn Anh. "Hôm qua anh xem báo chưa?

Lâm tiên sinh liên hợp với Thiệu Thị và Gia Hòa khởi động 'Kế hoạch trăm triệu trăm phim', chẳng phải anh luôn nói với tôi là muốn đóng một bộ phim cương thi kết hợp kỹ xảo và phương pháp quay truyền thống sao?

Đây chính là cơ hội!

Hiện tại dòng phim cương thi đã bị quay đến nát rồi, ý tưởng của anh tôi cũng đã nói với ông Trâu, ông Hà, nhưng họ đều không mấy hứng thú.

Bên Thiệu Thị chắc tình hình cũng tương tự thôi.

Thế nên tôi mới bảo, nếu Hong Kong hiện nay còn ai sẵn lòng ủng hộ anh đóng phim cương thi, người đó nhất định là Lâm tiên sinh!" Nghe xong lời này, gương mặt Lâm Chấn Anh không khỏi lộ ra chút biểu cảm do dự.

Hôm nay anh được mời tham gia lễ khánh thành tượng đồng Lý Tiểu Long chủ yếu là vì thời gian trước anh giúp Gia Hòa quay một bộ phim điện ảnh tên là 《Thanh Phong Hiệp》.

Nội dung phim có chút liên quan đến bộ phim truyền hình 《Thanh Phong Hiệp》 từng giúp Lý Tiểu Long thành danh tại Mỹ, nhưng không hẳn là cải biên, cùng lắm chỉ được coi là một sự mô phỏng và tri ân.

Lâm Chấn Anh từng đảm nhận vai trò chỉ đạo võ thuật cho bộ phim đầu tiên của Lý Tiểu Long là 《Đường Sơn Đại Huynh》, đồng thời còn đóng một vai phụ trong đó, anh là một trong những chỉ đạo võ thuật được Lý Tiểu Long tin tưởng nhất.

Cộng thêm sự tiến cử của Hồng Kim Bảo, Gia Hòa mới giao 《Thanh Phong Hiệp》 cho anh đạo diễn.

Vì kinh phí phim rất thấp nên Lâm Chấn Anh chỉ có thể tìm những diễn viên không mấy tên tuổi.

Thêm vào đó, bản gốc truyền hình do Lý Tiểu Long đóng không dễ gì vượt qua được, nên sau khi công chiếu khán giả không mặn mà lắm.

Tuy không đến mức lỗ vốn nhưng kết quả cách xa dự kiến của

Gia Hòa.

Cũng vì nguyên do này, khả năng kế hoạch phim cương thi kỹ xảo của Lâm Chấn Anh nhận được sự ủng hộ từ Gia Hòa là rất thấp.

Còn bên Thiệu Thị, Lâm Chấn Anh lại không muốn hợp tác.

Thế nên đúng như Hồng Kim Bảo đã nói, hiện giờ anh chỉ còn một con đường duy nhất là hợp tác với Lâm Hựu Luân.

Lâm Chấn Anh còn chưa kịp đưa ra quyết định thì đã có một người nhanh chân tìm đến Lâm Hựu Luân trước. "Tinh, thành tích doanh thu của 《Thử Đảm Long Uy》 vẫn làm cậu hài lòng chứ?" Chu Tinh Trì cười rộ lên: "Nếu em bảo không hài lòng, Lâm tiên sinh nhất định sẽ mắng em tham lam vô độ mất...

Nhưng nói thật là em rất mãn nguyện, chỉ hơi tiếc là hôm tiệc mừng công Lâm tiên sinh không đến được." Trong hoạt động hôm nay, Chu Tinh Trì không phải nhân vật chính nên sớm đã rời khỏi đài chủ tịch, đúng lúc thấy chỗ ngồi bên cạnh Lâm Hựu Luân còn trống liền "tự giác" chạy lại.

Dĩ nhiên Chu Tinh Trì không hoàn toàn chỉ đến để góp vui.

Trong bộ phim 《Thử Đảm Long Uy》 vừa kết thúc trình chiếu với doanh thu 41 triệu tệ, nhân vật do Chu Tinh Trì thủ vai đã mặc bộ đồ liền thân màu vàng, múa nhị khúc côn, rất nhiều chi tiết thực chất là để tri ân Lý Tiểu Long.

Sự kết hợp lần này giữa Lý Liên Kiệt và Chu Tinh Trì là một thử nghiệm táo bạo, kết quả doanh thu khiến cả hai vô cùng hài lòng.

Lâm Hựu Luân vì bận đi Anh nên đã lỡ mất buổi tiệc mừng công, nhưng anh cũng không thấy có gì đáng tiếc, bởi anh tin rằng sau này mình sẽ còn nhiều cơ hội hợp tác với Chu Tinh Trì và Lý Liên Kiệt.

Sau khi nói xong về chủ đề 《Thử Đảm Long Uy》, Chu Tinh Trì

đột nhiên nhắc đến một chuyện khiến Lâm Hựu Luân rất bất ngờ. "Lâm tiên sinh, trong tay em chỉ còn một bộ phim đang quay, xong xuôi em muốn đến Hollywood thử vận may một chút, không biết anh có lời khuyên nào cho em không?" Lâm Hựu Luân ngẩn người mất chừng ba giây.

Ở dòng thời gian gốc, Chu Tinh Trì suốt những năm 90 luôn ở lại Hong Kong phát triển, nên khi nghe cậu ấy bảo muốn sang Hollywood, ý nghĩ đầu tiên của Lâm Hựu Luân là: Cậu ta đang tấu hài đấy à? "Tinh, vấn đề này hình như trước đây chúng ta đã thảo luận qua rồi.

Nếu cậu thực sự muốn nghe lời khuyên của tôi, thì tôi chỉ có thể nói rằng, Hollywood không hợp với cậu đâu." Tuy đã đoán trước Lâm Hựu Luân sẽ nói vậy, nhưng khi thực sự nghe thấy, Chu Tinh Trì vẫn không tránh khỏi thất vọng. "Tôi biết, cậu thấy Thành Long, Phát ca đều sang Hollywood phát triển nên cũng muốn thử sức.

Nhưng tôi có thể khẳng định với cậu, Phát ca ở Hollywood nhiều nhất là ba năm sẽ quay về, và ở đó anh ấy cũng sẽ không đạt được thành tựu gì quá lớn.

Còn Thành Long cùng lắm cũng chỉ nổi tiếng được bảy tám năm, xong rồi cũng phải ngoan ngoãn về Hong Kong phát triển thôi." Chu Tinh Trì nghe vậy, trong lòng vơi bớt khó chịu nhưng vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ ý định. "Diễn viên hài được thị trường bản địa công nhận đã không dễ, nói gì đến ra hải ngoại.

Điểm này không cần tôi nói nhiều, chính cậu cũng nên có một nhận thức rõ ràng." Lâm Hựu Luân nói vậy không phải là khoa trương mà là muốn nhắc nhở Chu Tinh Trì nhìn rõ thực tế.

Nếu năm ngoái tại lễ trao giải Kim Tượng, Lâm Hựu Luân không ngầm ý bảo ban giám khảo "nương tay" thì Chu Tinh Trì căn bản không có cơ hội cùng Lương Gia Huy nhận giải Ảnh đế.

Ở Hong Kong còn như vậy, huống hồ là Hollywood.

Theo Lâm Hựu Luân, thà lúc này dội một gáo nước lạnh cho Chu Tinh Trì còn hơn để cậu ấy đâm đầu vào Hollywood rồi nhận thất bại quay về.

Ở vị trí của anh bây giờ, dù Chu Tinh Trì có không cảm kích thì cũng chẳng dám trở mặt.

Thấy Chu Tinh Trì im lặng, Lâm Hựu Luân cũng không nói gì thêm, anh định để cậu ấy tự bình tĩnh lại rồi mới bàn kỹ vấn đề này.

Bên kia, Hồng Kim Bảo thấy đây là cơ hội tốt để tiến lại bắt chuyện, liền kéo Lâm Chấn Anh đi tới.

Sự xuất hiện của Lâm Chấn Anh khiến Lâm Hựu Luân hơi bất ngờ.

Nhớ lần trước gặp nhau đã là hơn ba năm trước, khi đó anh còn nhắc nhở Lâm Chấn Anh nên uống rượu điều độ, chẳng biết anh ta có nghe vào không. "Lâm tiên sinh, anh và Tinh đang tán gẫu chuyện gì thế?" "Bàn chút chuyện về điện ảnh thôi.

Sao vậy, Hồng tiên sinh có việc tìm tôi à?" "Không có, chỉ là qua chào hỏi thôi, phải không Chánh Anh?" Lâm Chấn Anh trước sự ra hiệu của Hồng Kim Bảo có chút chậm chạp, chỉ lầm lì gật đầu.

Hồng Kim Bảo đang sốt ruột không biết làm sao để Lâm Chấn Anh mở lời với Lâm Hựu Luân thì bên cạnh Chu Tinh Trì đột nhiên lên tiếng: "Bộ 《Thanh Phong Hiệp》 của Lâm sư phó hình như chiếu cùng lúc với bộ 《Thử Đảm Long Uy》 của em, cuối cùng doanh thu được bao nhiêu ạ?" Lâm Chấn Anh nghe xong, vẻ mặt lập tức trở nên rất ngượng ngùng. "Chu tiên sinh đừng giễu cợt tôi nữa, bộ phim đó mới chiếu chưa đầy hai tuần đã phải gỡ xuống, cậu bảo doanh thu có thể tốt đến mức nào?" Nghe câu trả lời của Lâm Chấn Anh, Chu Tinh

Trì mới nhận ra mình hỏi chuyện này hơi không đúng lúc.

Tất nhiên câu trả lời của Lâm Chấn Anh cũng làm cậu không vui, phim mình làm không thành công, người khác quan tâm một chút lại coi như là mỉa mai, đúng là làm ơn mắc oán.

Trước mặt Lâm Hựu Luân, Chu Tinh Trì chắc chắn sẽ không tranh chấp với Lâm Chấn Anh, cậu chỉ nhún vai đầy tiếc nuối, coi như vừa rồi chưa nói gì.

Nhưng chủ đề họ vừa thảo luận lại gợi ý cho Lâm Hựu Luân. "Bộ 《Thanh Phong Hiệp》 của Lâm sư phó là bản làm lại từ bộ phim truyền hình do Lý Tiểu Long đóng chính tại Mỹ những năm 60 sao?" Ở dòng thời gian gốc, Lâm Chấn Anh quả thực có quay một bộ phim truyền hình, Lâm Hựu Luân cũng chỉ nghe nói qua, vì không mấy nổi tiếng nên anh chưa từng xem kỹ.

Chương 985

"Kịch bản và nhân vật có tham khảo một số thiết lập của bản truyền hình, nhưng tổng thể thì không liên quan nhiều, chỉ là trùng tên thôi." Lâm Chấn Anh cảm thấy mình quay bộ phim này không tốt, dĩ nhiên cũng chẳng dám khoe rằng nó thực chất là để tri ân Lý Tiểu Long.

Lâm Hựu Luân tuy chưa xem bản 《Thanh Phong Hiệp》 của Lâm Chấn Anh, nhưng anh đã xem bản Hollywood.

Kỹ xảo không mấy ấn tượng, những cảnh quay chậm máy móc, cộng với một đống đồ chơi công nghệ cao và dàn diễn viên diễn tròn vai, đã biến bộ phim đó thành một tác phẩm giải trí kiểu mì ăn liền.

Theo Lâm Hựu Luân, bộ phim đó thất bại từ kịch bản đến diễn viên, điểm sáng duy nhất lại là cô thư ký xinh đẹp trong phim.

Bây giờ nhớ lại bộ phim đó, rồi nhìn Chu Tinh Trì đang ngồi cạnh, một ý tưởng thú vị đột nhiên nảy ra trong đầu Lâm Hựu Luân.

Bản 《Thanh Phong Hiệp》 do Seth Rogen biên kịch và đóng chính, vai trợ thủ Kato mà Lý Tiểu Long từng đóng, ban đầu nhà sản xuất định mời Chu Tinh Trì thủ vai.

Nhưng vì Chu Tinh Trì và Seth Rogen nảy sinh bất đồng về kịch bản, cộng thêm việc cậu ấy đang bận đóng một phim khác nên đã từ bỏ, vai diễn đó sau đó được giao cho ngôi sao nhạc Pop Châu Kiệt Luân.

Khi xem bộ phim đó, Lâm Hựu Luân từng nghĩ nếu Chu Tinh Trì đóng vai đó thì sẽ thế nào.

Lúc đó chỉ là nghĩ thôi, còn giờ đây anh có thể biến ý nghĩ đó thành

hiện thực.

Hồng Kim Bảo và Lâm Chấn Anh vẫn đứng cạnh chưa đi, Lâm Hựu Luân đã không kịp chờ đợi mà quay sang bàn với Chu Tinh Trì. "Tinh, nếu cậu thực sự muốn đến Hollywood thử vận may, tôi lại có một ý tưởng." Chu Tinh Trì vốn đã định từ bỏ ý định đó, nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, hy vọng lại bùng lên. "Câu chuyện của cậu và Lâm sư phó vừa rồi đã nhắc nhở tôi.

Tôi chuẩn bị mua lại bản quyền cải biên điện ảnh của bộ phim truyền hình 《Thanh Phong Hiệp》, sau đó làm lại thành phim điện ảnh, và cậu sẽ đóng vai Kato!" Khi Lâm Hựu Luân vừa nói ra ý tưởng này, Chu Tinh Trì còn chưa kịp phản ứng thì Lâm Chấn Anh ở bên cạnh đột nhiên thốt lên: "Lâm tiên sinh, tôi không đồng ý anh làm như vậy!" Một câu nói lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người tại đó.

Hồng Kim Bảo thực sự chỉ muốn bịt ngay miệng Lâm Chấn Anh lại.

Trực tiếp phản đối Lâm Hựu Luân như vậy, Lâm Chấn Anh thực sự không muốn lăn lộn trong giới điện ảnh Hong Kong nữa sao!

Chu Tinh Trì lúc nãy đã có chút bất mãn với Lâm Chấn Anh, giờ nghe anh phản đối mình vào vai Kato, ánh mắt nhìn Lâm Chấn Anh càng thêm âm trầm.

Chỉ có Lâm Hựu Luân là không mấy bận tâm đến hành động có vẻ mạo phạm của Lâm Chấn Anh, ngược lại còn tò mò nhìn anh, muốn nghe xem anh sẽ nói gì. "Năm xưa Lý Tiểu Long tiên sinh đóng bộ phim truyền hình này là nhờ thân thủ vô song mà chiếm hết hào quang của nhân vật chính, từ đó mới tạo được danh tiếng tại Mỹ.

Lâm tiên sinh muốn làm lại bộ phim này, thế nào cũng nên tìm một diễn viên võ thuật vào vai Kato, chứ không phải thấy ai nổi tiếng là

mời người đó." Lời này của Lâm Chấn Anh hoàn toàn là xuất phát từ cái tâm với nghề, nhưng lọt vào tai người khác lại giống như anh đang cố tình làm khó Chu Tinh Trì.

Hồng Kim Bảo lúc này đã bắt đầu hối hận vì kéo Lâm Chấn Anh tới, việc chính chưa bàn đã đắc tội với Chu Tinh Trì rồi.

Tuy Lâm Chấn Anh và Chu Tinh Trì vốn nước sông không phạm nước giếng, ai cũng không quản được ai, nhưng vô duyên vô cớ đắc tội Chu Tinh Trì thì theo Hồng Kim Bảo là rất không đáng.

Sắc mặt Chu Tinh Trì ngày càng khó coi.

Từ bao lâu nay cậu luôn sùng bái Lý Tiểu Long như thần tượng, giờ Lâm Chấn Anh lại dám bảo cậu không xứng đáng đóng vai mà Lý Tiểu Long từng đóng, điều này đã chạm đến giới hạn của cậu.

Không đợi Chu Tinh Trì lên tiếng phản bác, Lâm Hựu Luân đã nói trước. "Lâm sư phó, suy nghĩ của anh tôi có thể hiểu được, nhưng tôi có một vấn đề muốn thỉnh giáo.

Anh thấy Tinh không thích hợp đóng Kato vì cậu ấy không phải diễn viên võ thuật.

Vậy anh thấy ai đóng vai này có thể thực sự thay thế được Lý Tiểu Long?

Thành Long, Lý Liên Kiệt, Triệu Văn Trác hay là Chân Tử Đan?" Lâm Chấn Anh ngẩn ra, vấn đề này anh thực sự chưa từng nghĩ kỹ, trước câu hỏi của Lâm Hựu Luân, anh càng không biết trả lời sao cho phải. "Người ta thường nói giới giải trí rất thực dụng, một ngôi sao chỉ cần vài tháng không lộ diện là dễ dàng bị lãng quên.

Còn Lý Tiểu Long tiên sinh đã mất bao nhiêu năm nay, tại sao người Hong Kong đến giờ vẫn luôn thương tiếc anh ấy?

Tôi nghĩ nguyên nhân chính là cho đến tận bây giờ, làng điện ảnh

Hoa ngữ vẫn chưa xuất hiện diễn viên nào có thể thay thế anh ấy.

Điều này đặt ra cho chúng ta một nan đề: anh tìm ai đóng cũng không thể thay thế được Lý Tiểu Long, vậy thì tìm một người biết võ công và một người không biết võ công thì có gì khác biệt?" Lâm Chấn Anh mấp máy môi, rất muốn phản bác quan điểm của Lâm Hựu Luân, nhưng anh lại không tìm được lý do thích hợp.

Dù rất không muốn thừa nhận nhưng anh buộc phải công nhận Lâm Hựu Luân nói rất có lý. "Tất nhiên tôi chỉ nói bản thân Lý Tiểu Long là khó có thể vượt qua, chứ không phải những tác phẩm kinh điển anh ấy để lại không có cách nào vượt qua.

Quan trọng là anh không được mô phỏng một cách đơn thuần mà phải có sự sáng tạo của riêng mình.

Về điểm này, 《Tinh Võ Anh Hùng》 đã làm rất tốt.

Nếu tôi nói vai Trần Chân của Lý Liên Kiệt vượt qua Lý Tiểu Long, chắc chắn anh sẽ không đồng ý, nhưng nếu tôi nói bộ phim 《Tinh Võ Anh Hùng》 không hề thua kém 《Tinh Võ Môn》 năm xưa của Lý Tiểu Long, thậm chí chủ đề kịch bản còn có phần vượt trội, điều này chắc anh không phủ nhận chứ?" Lâm Chấn Anh không lên tiếng, Lâm Hựu Luân coi như anh đã thừa nhận. "Cùng một đạo lý đó, nếu 《Thanh Phong Hiệp》 cứ theo khuôn mẫu cũ mà quay, khi đã có bản truyền hình của Lý Tiểu Long như 'ngọc quý' phía trước, muốn đột phá trên nền tảng đó là vô cùng khó khăn.

Chỉ có cách thoát khỏi những khuôn sáo cũ, tìm ra một con đường mới, bộ phim mới có khả năng đạt được thành tựu đột phá." Những lời này của Lâm Hựu Luân khiến Hồng Kim Bảo và Chu Tinh Trì nghe mà mắt sáng rực lên, còn Lâm Chấn Anh bị chấn động càng lớn hơn.

Anh lờ mờ nhận ra rằng, nguyên nhân lớn nhất khiến bản 《Thanh

Phong Hiệp》 của mình không thành công có lẽ là do anh chịu ảnh hưởng quá lớn từ bản gốc truyền hình nên không dám vung tay thực hiện theo ý mình. "Tôi tìm Tinh đóng bộ phim này là vì trong phim, tôi định thử nghiệm kết hợp võ thuật và kỹ xảo.

Thực ra thử nghiệm kiểu này trước đây đã từng có, bộ phim 《Đội bóng Thiếu Lâm》 do Tinh đóng chính là một ví dụ điển hình.

Tuy thành công của phim đó có phần nhờ sức nóng của World Cup, nhưng ít nhất con đường này là đúng đắn." Với thân phận của Lâm Hựu Luân, anh vốn không cần phải giải thích nhiều với Lâm Chấn Anh như vậy, nhưng anh vẫn làm thế.

Xét về tình về lý, Lâm Chấn Anh đều không còn gì để nói. "Nghe anh nói một hồi, thực sự hơn cả mười năm đọc sách.

Hôm nay tôi coi như đã được mở mang tầm mắt!" Hồng Kim Bảo sợ Lâm Chấn Anh không biết điều, liền vội vàng nói vài câu xã giao đế vào, đồng thời không ngừng ra hiệu bằng mắt cho Lâm Chấn Anh. "Hôm nay nghe những lời cao kiến của Lâm tiên sinh làm tôi thông suốt ra nhiều điều.

Giờ không dám làm phiền nữa, sau này có cơ hội sẽ lại đến thỉnh giáo Lâm tiên sinh sau!" Lâm Chấn Anh bị Lâm Hựu Luân phản bác đến mức không nói nên lời, tự nhiên cũng không còn mặt mũi nào nhắc đến chuyện phim cương thi của mình nữa, nói xong định quay người rời đi.

Hồng Kim Bảo cũng thấy giờ mà nhắc chuyện kia thì không tiện, nên không ngăn cản.

Nhưng đúng lúc đó Lâm Hựu Luân lại gọi Lâm Chấn Anh lại. "Lâm sư phó dừng bước, tôi còn có chuyện muốn nói với anh!" "Không biết Lâm tiên sinh còn điều gì chỉ giáo?" Lâm Chấn Anh quay người lại, cười khổ hỏi.

Anh đã chuẩn bị tâm lý bị Lâm Hựu Luân mỉa mai một trận, nhưng câu nói của Lâm Hựu Luân lại làm anh kinh ngạc. "Tôi định mời Lâm sư phó đảm nhận vai trò chỉ đạo võ thuật cho 《Thanh Phong Hiệp》, không biết ý anh thế nào?" Lâm Chấn Anh còn đang ngây người đứng đó, Hồng Kim Bảo đã vỗ vai anh một cái: "Đây là cơ hội ngàn năm có một, anh còn do dự gì nữa, mau đồng ý đi!" Lâm Chấn Anh muốn thử nghiệm kết hợp phim cương thi truyền thống với kỹ xảo, mà Lâm Hựu Luân vừa rồi đã khẳng định 《Thanh Phong Hiệp》 sẽ thử nghiệm kết hợp võ thuật và kỹ xảo, đạo lý của hai bên thực ra là tương đồng.

Nếu Lâm Chấn Anh có thể đảm nhận vai trò chỉ đạo võ thuật cho 《Thanh Phong Hiệp》, sau này quay bộ phim cương thi của mình sẽ càng thêm chắc chắn.

Thấy Lâm Chấn Anh mãi không chịu lên tiếng, Lâm Hựu Luân đành chủ động hỏi: "Sao vậy, Lâm sư phó không có thời gian à?" Lâm Chấn Anh vội xua tay nói: "Không phải, không phải, tôi chỉ đang lo mình không gánh vác nổi trọng trách này, phụ lòng mong đợi của Lâm tiên sinh." Lâm Hựu Luân vờ giận nói: "Nói vậy là Lâm sư phó nghi ngờ mắt nhìn người của tôi sao?" Lâm Chấn Anh nhất thời không biết trả lời thế nào, chỉ đành nhìn Hồng Kim Bảo cầu cứu.

Hồng Kim Bảo đứng ra dàn xếp: "Được rồi, đã là Lâm tiên sinh tin tưởng cậu, cậu cứ nỗ lực làm tốt để không phụ lòng Lâm tiên sinh là được.

Đừng quên cậu từng là chỉ đạo võ thuật cho Lý Tiểu Long đấy nhé!" Thấy Lâm Chấn Anh cuối cùng cũng gật đầu, gương mặt Lâm Hựu Luân mới lại hiện lên nụ cười hài lòng.

Chương 986

Tuy chưa đạt được mục đích thực sự nhưng lại bất ngờ có được một cơ hội thực hành hiếm có, Lâm Chấn Anh và Hồng Kim Bảo đều thấy mãn nguyện với kết quả này.

Tuy nhiên Chu Tinh Trì thì không nghĩ vậy.

Lâm Chấn Anh vừa rồi cứ nhắm vào cậu, giờ anh ta làm chỉ đạo võ thuật cho phim, sau này chẳng phải cậu phải nghe anh ta chỉ huy sao?

Chu Tinh Trì càng nghĩ càng thấy không vui, đợi Lâm Chấn Anh và Hồng Kim Bảo đi khuất, cậu lập tức muốn nói chuyện này với Lâm Hựu Luân. "Lâm tiên sinh, em..." "Cậu không muốn hợp tác với Lâm Chấn Anh chứ gì?" Lâm Hựu Luân liếc mắt đã thấu tâm tư của Chu Tinh Trì, đương nhiên cũng hiểu được vì sao cậu lại phàn nàn.

Lâm Chấn Anh hơi cứng nhắc và bộc trực, tính khí đó thực sự rất dễ đắc tội người khác, mà Chu Tinh Trì cũng chẳng phải người rộng lượng gì cho cam, muốn hai người hợp tác ăn ý thực sự không phải chuyện dễ dàng.

Vì nể mặt Lâm Hựu Luân, hai người có thể không trực tiếp bùng nổ xung đột, nhưng những va chạm nhỏ ngầm bên dưới chắc chắn sẽ không thiếu. "Tôi biết cậu có ý kiến với Lâm Chấn Anh, nhưng tính tình anh ấy vốn thế.

Cậu không tin thì cứ đi hỏi thăm mà xem, tôi tin những lời vừa nãy của anh ấy chỉ là đối sự bất đối nhân, nên cậu cũng đừng quá để tâm." Lâm Hựu Luân đã nói đến mức đó, Chu Tinh Trì cũng không tiện đưa ra yêu cầu gì thêm, nhưng trong lòng vẫn luôn có một chút khúc mắc, giống như một cái gai cắm ở đó, rất khó chịu. "Anh ta rất khó chiều,

ngộ nhỡ em và anh ta nảy sinh bất đồng ý kiến thì sao?" Chu Tinh Trì nói vậy hoàn toàn là đặt mình vào thế yếu, nhưng Lâm Hựu Luân nghe xong lại thấy rất kỳ cục, vì theo anh, người thực sự khó chiều phải là bản thân Chu Tinh Trì mới đúng.

Tất nhiên đối diện với Chu Tinh Trì, anh sẽ không nói thẳng ra. "Điểm này cậu không cần lo lắng, bộ phim này tôi sẽ tìm một người quen cũ của cậu làm đạo diễn.

Đến lúc đó cậu cũng không cần tiếp xúc trực tiếp với Lâm Chấn Anh, có vấn đề gì cứ trao đổi với đạo diễn là được!" Người quen cũ của Chu Tinh Trì mà Lâm Hựu Luân nhắc tới chính là Lưu Trấn Vĩ, người được mệnh danh là "Thần Kinh Đao" của làng điện ảnh Hong Kong.

Từ bộ 《Đại Thoại Tây Du》 thuở ban đầu cho đến bộ 《Biến Tướng Quái Kiệt》 sau này, Lưu Trấn Vĩ và Chu Tinh Trì đã hợp tác rất nhiều lần, đôi bên khá hiểu nhau và là những người bạn tốt.

Có Lưu Trấn Vĩ đứng giữa điều phối, Chu Tinh Trì và Lâm Chấn Anh một người đóng chính, một người chỉ đạo võ thuật, chỉ cần không tiếp xúc trực tiếp thì chắc có thể chung sống hòa bình.

Lưu Trấn Vĩ nhận được điện thoại của Lâm Hựu Luân, không chút do dự mà đồng ý ngay.

Sau khi Chu Tinh Trì thành danh, Lưu Trấn Vĩ thực tế đã chủ động giảm bớt sự hợp tác giữa hai người, vì ông biết rằng khi danh tiếng ngày càng lớn, Chu Tinh Trì càng trở nên khó hợp tác.

Chu Tinh Trì đã mấy lần tìm ông nhưng đều bị ông từ chối bằng nhiều lý do khác nhau.

Lần này ông đồng ý chủ yếu vì nể mặt Lâm Hựu Luân, vả lại bộ phim này quan hệ mật thiết đến sự thành bại của Chu Tinh Trì khi tiến

quân vào Hollywood, nên Chu Tinh Trì chắc chắn sẽ trở nên biết nghe lời.

Hai ngày sau, Lưu Trấn Vĩ cùng Lâm Hựu Luân bước lên chuyến bay đi Mỹ.

Lâm Hựu Luân đi Mỹ vì sắp đến ngày dự sinh của Khâu Thục Trân, anh phải sang đó túc trực bên cô.

Còn Lưu Trấn Vĩ thì đi gặp một diễn viên chính khác của 《Thanh Phong Hiệp》.

Rèm cửa phòng ngủ đột nhiên bị kéo ra, ánh nắng chói mắt chiếu thẳng vào mặt.

Kim Khải Thụy vơ lấy cái gối che mặt, xoay người tiếp tục ngủ khì.

Người đại diện Mã Văn bước lại giật phăng cái gối, sau đó chỉnh chuông báo thức sắp reo ném xuống bên cạnh đầu Kim Khải Thụy. "Ôi, Mã Văn.

Cho tôi ngủ thêm một lát nữa được không?" Kim Khải Thụy định dùng chăn trùm đầu thì tiếng chuông báo thức chói tai lập tức đánh tan mọi cơn buồn ngủ trong não bộ.

Anh bật dậy khỏi giường với vẻ mặt như vừa chịu một cú sốc lớn.

Nhìn lại kẻ vừa khiến mình giật mình tỉnh giấc, Kim Khải Thụy lập tức có thôi thúc muốn ném hắn vào thùng rác.

Anh dùng tay xoa xoa thái dương, bực bội than vãn với người đại diện đang khoanh tay đứng cạnh giường: "Mã Văn, tôi đã nhấn mạnh với anh rất nhiều lần rồi, đừng dùng cách này để gọi tôi dậy, nếu không có ngày tôi bị anh làm cho đứng tim mà chết mất!" "Khải Thụy, anh xem giờ đi.

Sắp trưa rồi, ăn trưa xong là có một buổi thử vai quan trọng, nếu đến muộn anh sẽ bị tước tư cách ngay lập tức." Mã Văn nghiêm túc nhắc nhở.

Kim Khải Thụy ôm đầu đau khổ: "Nhưng anh không thể đổi cách khác sao?

Còn cái đồng hồ báo thức đáng ghét này nữa, tôi nhớ lần trước mình đã vứt cái ở nhà đi rồi mà, anh lại mua cái mới à?" Mã Văn khoanh tay cười: "Tôi đã thử rất nhiều cách để gọi anh dậy, chỉ có cách này là hiệu quả nhất...

Cùng một kiểu dáng, cùng một màu sắc, tôi phải chạy qua ba cái siêu thị mới mua được đấy.

Thế nào, thích không?" "Có lẽ mai anh lại đây nó đã nằm trong thùng rác ngoài kia rồi." Kim Khải Thụy lầm bầm một tiếng xui xẻo, rồi bắt đầu rời giường, vơ lấy quần áo trên tủ đầu giường tròng vào người. "Không sao, lần này tôi mua một lúc mười cái, tôi không tin anh vứt hết được chúng đâu." Lời của người đại diện làm Kim Khải Thụy có cảm giác phát điên, anh bắt đầu tăng tốc độ mặc quần áo, tránh để đối phương lại nói ra điều gì khiến anh không chịu nổi. "Vỏ chai rượu, nội y phụ nữ để lại...

Tôi thấy cuộc sống của anh không nên cứ tiếp tục hoang đường như vậy nữa.

Tôi biết rất nhiều nghệ sĩ tiền đồ rộng mở cuối cùng đều hủy hoại trong tay rượu chè và đàn bà!" Kim Khải Thụy chẳng biết đây là lần thứ bao nhiêu nghe người đại diện nói câu này, tai anh sớm đã miễn dịch với nội dung đó rồi. "Được rồi, Mã Văn, có thể lấy cho tôi một đôi tất mới từ trong ngăn kéo đằng kia không, tôi thích loại màu xám có hoa văn ấy." Kim Khải Thụy cắt ngang lời giáo huấn.

Mã Văn có chút cạn lời nhìn Kim Khải Thụy một cái, cuối cùng

không chịu nổi ánh mắt khẩn thiết van nài của anh, đành đi lấy tất cho anh. "Mã Văn, nếu anh không nói nhiều như vậy, tôi nghĩ anh tuyệt đối là người đại diện xuất sắc nhất tôi từng gặp!" Kim Khải Thụy vừa xỏ tất vừa nói.

Mã Văn nhún vai: "Cảm ơn lời khẳng định của anh, có điều thứ anh coi là khuyết điểm lại chính là ưu điểm lớn nhất của tôi, về điểm này tôi và anh vĩnh viễn sẽ có bất đồng." "Thôi được, chúng ta nói chuyện chính đi.

Ngoài buổi diện thí trưa nay, gần đây còn kịch bản nào hay muốn giới thiệu cho tôi không?" "Một đạo diễn đến từ Hong Kong đã đưa cho tôi một kịch bản, tôi thấy cũng được, có lẽ anh nên cân nhắc một chút." Mã Văn suy nghĩ rồi nói. "Một bộ phim Hong Kong mời tôi đóng vai chính, anh chắc chứ?" Gương mặt Kim Khải Thụy lộ vẻ khó tin, "Tôi thì khá hứng thú với mấy vị lạt ma ở Tây Tạng, nhưng đoán là họ không tìm tôi diễn vai đó đâu." "Chỉnh lại cách nói của anh một chút, anh chỉ là một trong các diễn viên chính thôi.

Và nếu anh thể hiện không tốt, thậm chí sẽ bị diễn viên chính còn lại chiếm hết hào quang...

Ngoài ra, Hollywood hiện nay không thiếu phim Hong Kong do người Mỹ đóng chính, ví dụ như bộ 《Cướp biển vùng Caribbean》 hiện có doanh thu Bắc Mỹ vượt quá 100 triệu đô la, hay như bộ 《Siêu Cấp Học Giáo Bá Vương》 đang trong quá trình quay, trong danh sách diễn viên anh có thể thấy Jean-Claude Van Damme và Johnny Depp.

Và điều tôi muốn nói là, nhà đầu tư của bộ phim này là Lâm Hựu Luân, phim sẽ được đầu tư sản xuất dưới danh nghĩa Xưởng phim Giấc Mộng Phương Đông.

Vậy nên chính xác mà nói, đây là một bộ phim Hollywood chứ

không phải phim Hong Kong, dù cho ê-kíp đoàn phim ngoài anh ra có thể đều đến từ Hong Kong." Kim Khải Thụy mồm đầy bọt kem đánh răng, thò đầu ra từ phòng vệ sinh: "Nên lời khuyên của anh là bảo tôi đi thử một chút?" Mã Văn kéo ghế ngồi xuống: "Trừ phi anh không tự tin vào bản thân, nếu vậy thì tôi cũng chịu." "Tôi mà không tự tin ư?

Mã Văn, anh đang đùa đấy à?" Kim Khải Thụy vệ sinh xong xuôi, khăn lông còn vắt trên cổ đã bước ra ngoài. "Nghe tôi nói hết đã được không?

Diễn viên chính còn lại của bộ phim này ở Hong Kong cũng rất nổi tiếng với dòng phim hài, hơn nữa phong cách biểu diễn của cậu ta có vài phần tương đồng với anh." Dù Mã Văn đã nhấn mạnh, nhưng Kim Khải Thụy vẫn không đủ kiên nhẫn nghe hết. "Anh đang nói đến gã trong phim 《Biến Tướng Quái Kiệt》 à?" Phim do Chu Tinh Trì đóng chính được lưu truyền rộng rãi nhất ở khu vực Bắc Mỹ chính là 《Biến Tướng Quái Kiệt》.

Đây cũng là tác phẩm mà Kim Khải Thụy vô cùng yêu thích.

Lối diễn xuất khoa trương của anh trong 《Thám tử Ace Ventura》 có một phần là tham khảo từ lối diễn của Chu Tinh Trì trong bộ phim đó.

Khi người đại diện Mã Văn nhắc đến chuyện này, người đầu tiên Kim Khải Thụy nghĩ đến chính là Chu Tinh Trì. "Câu trả lời chính xác, nhưng không có thưởng." Vẻ mặt Kim Khải Thụy trở nên nghiêm túc, anh bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, ai quen anh đều biết đây là biểu hiện thường thấy khi anh đang phấn khích.

Chương 987

"Anh nói thế làm tôi nôn nóng muốn biết nội dung bộ phim này là gì rồi đấy.

Mã Văn, chắc chắn anh đã xem kịch bản rồi đúng không?" "Khải Thụy, tôi khuyên anh tự mình đọc kịch bản rồi hãy quyết định, chứ không phải qua lời kể của tôi.

Như vậy sẽ không giúp ích gì cho việc anh thấu hiểu nhân vật đâu." Mã Văn dứt khoát từ chối yêu cầu của Kim Khải Thụy. "Thôi mà Mã Văn, lần cuối cùng thôi được không?

Kịch bản tôi sẽ đọc sau, nhưng tôi muốn biết trước đây là một câu chuyện thú vị như thế nào." "Lý Tiểu Long chắc chắn anh biết chứ?" Mã Văn đột ngột hỏi một câu không đầu không đuôi.

Kim Khải Thụy nghi hoặc gật đầu: "Lý Tiểu Long có liên quan gì đến chủ đề chúng ta đang bàn không?" "Tất nhiên là có.

Lý Tiểu Long thời kỳ đầu từng đóng một bộ phim truyền hình tên là 《Thanh Phong Hiệp》 tại Mỹ.

Anh ấy đóng vai trợ lý của Thanh Phong Hiệp, nhờ thể hiện được những đường quyền cước linh hoạt mà được khán giả Mỹ biết đến, còn diễn viên đóng vai Thanh Phong Hiệp thì thật bi kịch, bị Lý Tiểu Long chiếm hết hào quang." Mã Văn nói đến đây, Kim Khải Thụy lại một lần nữa ngắt lời. "Lúc nãy anh nhắc tôi là sơ suất một chút sẽ bị chiếm hào quang, vậy bộ phim này chính là cải biên từ 《Thanh Phong Hiệp》 đúng không?

Đúng rồi, nhất định là vậy!" Mã Văn nhún vai: "Được rồi, anh đoán đúng rồi." 《Thanh Phong Hiệp》 vốn từ kịch truyền thanh của đài ABC, những năm 40 ra mắt truyện tranh, sau đó lượng người hâm

mộ siêu anh hùng này ngày càng đông, rồi đến những năm 60 được dựng thành phim truyền hình.

Lý Tiểu Long nhờ đó mà thành danh, nhưng bản thân bộ phim truyền hình đó không mấy thành công.

Sau đó Hollywood liên tục có tin đồn sẽ dựng thành phim điện ảnh nhưng mãi không thấy động tĩnh gì, không ngờ cuối cùng bản quyền lại bị Lâm Hựu Luân mua mất.

Hiểu rõ tình hình cơ bản của bộ phim, Kim Khải Thụy lại nảy sinh thắc mắc mới. "Theo tôi được biết, cộng sự của tôi trong phim hình như không giỏi đóng cảnh hành động, anh cũng bảo cậu ta là diễn viên hài giống tôi.

Chẳng lẽ diễn viên đến từ Hong Kong chỉ cần muốn là đều có thể thể hiện được quyền cước linh hoạt sao?" Mã Văn đứng dậy khỏi ghế, nhìn Kim Khải Thụy, nghiêm túc khuyên: "Đó cũng chính là nguyên nhân thứ hai tôi khuyên anh nhận bộ phim này.

Theo mô tả của vị đạo diễn Hong Kong kia, nhà đầu tư hy vọng biến bộ phim này thành một tác phẩm siêu anh hùng kiểu hài hước kết hợp kỹ xảo.

Tôi không chắc ý tưởng này nhất định sẽ thành công, nhưng với anh, đây chắc chắn sẽ là một thử nghiệm biểu diễn rất hữu ích." Kim Khải Thụy gật đầu: "Nghe có vẻ rất thú vị, vậy chúng ta còn chờ gì nữa?

Liên lạc với vị đạo diễn Hong Kong kia ngay đi!

Đồng ý với ông ấy, nói rằng tôi sẵn lòng tham gia bộ phim này!" "Khải Thụy, tôi đã nói với anh rất nhiều lần rồi, xem kịch bản xong mới quyết định, chẳng lẽ anh quên rồi sao?" Mã Văn hơi đau đầu nhìn Kim Khải Thụy, "Vả lại, bên kia chỉ mời anh đi thử vai thôi, chưa

chắc đã chọn anh đóng đâu!" "Ôi, câu này của anh làm tôi bị đả kích quá đấy.

Vậy tôi có thể xem kịch bản trước được chưa?" Kim Khải Thụy nháy mắt với Mã Văn, trước những phản ứng kỳ quặc của anh, Mã Văn hoàn toàn cạn lời.

Lưu Trấn Vĩ đội chiếc mũ bóng chày, ngồi kín đáo trong quán cà phê của một khách sạn tại Los Angeles. "Đạo diễn...

Lưu?" Một giọng nói hơi do dự ngắt quãng dòng suy tư của Lưu Trấn Vĩ.

Ông ngẩng đầu lên, thấy một cô gái tóc vàng cao ráo đứng trước mặt.

Lưu Trấn Vĩ quan sát đối phương một lượt, hơi không chắc chắn hỏi: "Cô Cameron Diaz?" Cô gái tóc vàng lập tức nở nụ cười rạng rỡ, gật đầu mạnh: "Đúng vậy, là tôi!" Lưu Trấn Vĩ đứng dậy bắt tay Cameron Diaz: "Sao cô Diaz lại đến một mình?" "Ông đang nói đến người đại diện Judi của tôi sao?

Cô ấy đi vệ sinh rồi, sẽ quay lại ngay!" Cameron Diaz quay đầu chỉ về phía nhà vệ sinh, sau đó thấy người đại diện của mình đang đi tới. "À, cô ấy đến rồi." Judi là một phụ nữ da trắng ngoài ba mươi tuổi, đeo kính, ăn mặc toát lên khí chất đảm đang, tháo vát. "Chào ông, tôi là Judi, người đại diện của Diaz!" Judi chủ động bắt tay Lưu Trấn Vĩ, sau đó ông mời cô và Cameron Diaz cùng ngồi xuống. "Ông Lưu, tôi rất tò mò, làm sao ông biết Diaz và thấy cô ấy phù hợp đóng vai nữ chính trong phim của mình?" Vừa ngồi xuống, Judi đã đưa ra thắc mắc khiến cô trăn trở bấy lâu.

Judi phát hiện ra Cameron Diaz lúc đó mới 16 tuổi tại một buổi tiệc ở Hollywood.

Khi ấy, cô thấy cô gái có ngoại hình xinh đẹp và thân hình quyến rũ này có tiềm năng rất lớn.

Dưới sự thuyết phục của Judi, Cameron Diaz bắt đầu làm người mẫu và nhanh chóng nổi tiếng sau khi đóng quảng cáo cho các thương hiệu lớn như Coca-Cola.

Judi cảm thấy Diaz đã có thể rời sàn catwalk để lấn sân sang màn ảnh rộng.

Và ngay sau khi cô đưa ra quyết định đó không lâu, Diaz đã nhận được thông báo thử vai cho 《Thanh Phong Hiệp》.

Mọi chuyện xảy ra quá trùng hợp khiến Judi không khỏi nghi ngờ liệu có yếu tố chủ đạo kín đáo nào đứng sau hay không. "Nói ra chắc cô Judi sẽ không tin, thực ra đây là lần đầu tiên tôi gặp cô Diaz, trước đó tôi thậm chí còn chưa từng nghe qua tên cô ấy." Sự "thẳng thắn" của Lưu Trấn Vĩ khiến cả Judi và Cameron Diaz đều ngẩn người.

Thấy vẻ nghi hoặc trong mắt hai người, Lưu Trấn Vĩ lấy từ trong cặp táp ra một tờ quảng cáo tuyên truyền của một hãng hàng không. "Trên máy bay đến Mỹ, có người đã đưa cái này cho tôi và bảo tôi hãy tìm mọi cách để tìm được cô ấy, mời cô ấy đảm nhận vai nữ chính của bộ phim." Judi nhận ra tờ quảng cáo trong tay Lưu Trấn Vĩ, đó là quảng cáo đại ngôn mà Cameron Diaz chụp cho một hãng hàng không từ hơn hai tháng trước. "Xin mạo muội hỏi, vị tiền bối nào đã tiến cử Diaz cho ông Lưu vậy?" "Là nhà sản xuất phim, anh Lâm Hựu Luân!" Câu trả lời của Lưu Trấn Vĩ khiến Judi sững lại.

Cô đương nhiên hiểu rõ cái tên "Lâm Hựu Luân" có ý nghĩa gì ở Hollywood.

Dù truyền thông Mỹ không mấy thân thiện với nhà làm phim đến từ Hong Kong này, nhưng không thể phủ nhận phim do anh đầu tư đều rất được ưa chuộng tại Mỹ.

Có rất nhiều ví dụ như vậy, gần đây nhất là bộ phim 《Mã Lục Giáp Hải Đạo》 đang gây sốt.

Bộ phim này khiến diễn viên Hong Kong Lương Gia Huy trở thành "thuyền trưởng Jack" nổi tiếng khắp nước Mỹ, còn chàng thợ rèn điển trai Brad Pitt thì nhờ đó mà củng cố địa vị ngôi sao trẻ đang lên, nghe nói thù lao đã tăng vọt.

Nhưng người thu hoạch lớn nhất có lẽ là nữ diễn viên người Anh Kate Beckinsale, nhờ đóng vai nữ chính mà từ một diễn viên nhỏ chỉ đóng vài vở kịch sân khấu đã vụt sáng thành nữ diễn viên người Anh được chú ý nhất Hollywood. "Anh Lâm Hựu Luân là nhà sản xuất của bộ phim này sao?" Cameron Diaz lấy tay che miệng, vẻ mặt lộ rõ sự xúc động.

Là người đại diện, Judi vẫn giữ được sự bình tĩnh. "Ông Lưu, vậy chúng ta có thể bàn trước về vấn đề thù lao của Diaz không?" "Thù lao của cô Diaz sẽ thực hiện theo tiêu chuẩn tân binh của Hollywood, cô Judi thấy thế nào?" Judi cau mày, thật lòng cô không mấy hài lòng với đề nghị này. "Ông Lưu, Diaz khi làm người mẫu đã nhận rất nhiều quảng cáo của các thương hiệu lớn, đây không phải là điều tân binh bình thường có thể so sánh được." "Nhưng những điều đó không thay đổi được sự thật đây là lần đầu tiên cô Diaz đóng phim.

Theo tôi biết, rất nhiều nữ diễn viên giống như Diaz thậm chí còn không nhận được mức thù lao này, tôi nói không sai chứ?" Judi im lặng, cô đương nhiên nghe ra ẩn ý trong lời nói của Lưu Trấn Vĩ, nếu họ không chấp nhận mức thù lao này, đoàn phim vẫn còn rất nhiều diễn viên dự phòng. "Được, vấn đề thù lao chúng tôi có thể chấp nhận, nhưng đoàn phim phải đảm bảo thời lượng xuất hiện của Diaz trong phim, tôi hy vọng vai diễn của cô ấy có thể phát huy vai trò quan trọng hơn." "Điều này còn tùy thuộc vào trạng thái khi quay phim của cô Diaz, nếu cô ấy thể hiện xuất sắc, tôi rất sẵn lòng cho cô ấy thêm

nhiều cảnh quay." Cuối cùng Judi cũng không giành được lợi lộc gì từ chỗ Lưu Trấn Vĩ.

Điều khiến cô bực bội hơn là khi rời khách sạn, cô lại gặp phải kẻ mà mình ghét nhất ngay cửa – đồng nghiệp cũ Marvin.

Trước đây hai người cùng làm chung một công ty quản lý và quan hệ rất tồi tệ.

Marvin tháo kính râm, quan sát kỹ Judi đang đi tới rồi lộ vẻ kinh ngạc. "Tôi không nhìn nhầm chứ?

Judi?" Judi định giả vờ không nhận ra Marvin để lướt qua, nhưng nghe anh ta gọi tên mình, cô đành dừng bước. "Tôi rời công ty mới hơn 6 năm, chẳng lẽ anh đã không nhận ra tôi rồi sao?" "Chúng ta mới 6 năm không gặp?

Tôi còn tưởng đã mười mấy năm rồi chứ, thực lòng trông cô thay đổi nhiều quá..." Marvin tháo kính râm cài vào túi áo, lời chưa nói hết đã bị Judi thiếu kiên nhẫn ngắt lời.

Chương 988

"Marvin, anh biết không?

Anh vẫn là gã khốn như ngày nào!" "Cô cũng vẫn nóng nảy như xưa, thực ra tôi vừa định nói trông cô như trẻ ra mười tuổi vậy!" Marvin nhún vai đầy bất lực. "Cảm ơn lời khen, nhưng tôi có thể hiểu là 6 năm trước trong mắt anh, tôi là một phụ nữ trung niên không?" Judi lườm Marvin một cái.

Jim Carrey đứng bên cạnh nghe cuộc đối thoại thú vị của hai người, không nhịn được mà mím môi cười trộm.

Tiếng cười thu hút sự chú ý của Judi, cô nhìn sang phía anh. "Carrey, chúng ta lại gặp nhau rồi!" "Phải, Judi, cô vẫn như trước, cứ gặp Marvin là cãi nhau.

Thực ra giờ hai người không còn chung công ty nữa, không cần thiết phải như vậy." Jim Carrey thu lại vẻ cợt nhả, nghiêm túc nói với Judi. "Tôi và anh ta cả đời này không thể là bạn...

Đúng rồi, suýt nữa quên chúc mừng anh, phim 《Thần Thám Phi Cơ Đầu》 đóng rất tốt, mừng anh cuối cùng đã tìm được con đường diễn xuất phù hợp." Judi đưa tay ra cho Jim Carrey, anh do dự một chút rồi cũng đưa tay ra.

Khi bắt tay, Judi nói nhỏ vào tai anh: "Bao nhiêu năm rồi, tôi thực sự khâm phục anh vì có thể chịu đựng Marvin làm người đại diện cho mình lâu như vậy!" Jim Carrey mỉm cười không nói gì, rút tay lại, dùng ánh mắt ra hiệu cho Judi nhìn ra phía sau.

Judi quay đầu lại, thấy Marvin đã trò chuyện rôm rả với Cameron Diaz, thỉnh thoảng còn làm cô bật cười. "Tôi nói sao trông cô quen mắt thế, hóa ra cô đã đại ngôn cho nhiều thương hiệu lớn như vậy.

Xem ra Judi đã tốn không ít công sức với cô, nhưng tôi dám chắc cô ấy đã dốc hết sức rồi.

Nếu định chuyển sang làm diễn viên, tôi khuyên cô tốt nhất nên đổi người đại diện, vì Judi không thể giúp cô thêm được nữa đâu.

Cô ấy rời giới này quá lâu rồi, cùng lắm chỉ tranh thủ được cho cô vài vai nhỏ không đáng kể thôi." Nụ cười trên mặt Cameron Diaz dần biến mất, Marvin nhìn ra ẩn ý nào đó từ biểu cảm của cô, rồi quay đầu lại thấy Judi đang bừng bừng nổi giận nhìn mình. "Xin lỗi Judi, tôi chỉ nói sự thật thôi, hy vọng cô không để tâm!" "Anh nghĩ tôi chỉ tranh thủ được cho Diaz những vai nhỏ không đáng kể sao?

E rằng sẽ khiến anh thất vọng rồi, Diaz sắp sửa đảm nhận vai nữ chính trong một bộ phim bom tấn đấy!" "Cô chắc chắn là phim bom tấn chứ?" Marvin bĩu môi, "Có lẽ trong mắt cô, phim đầu tư chục triệu đô đã là bom tấn rồi, còn Carrey vừa được tôi giúp trở thành nam chính của một bộ phim có ngân sách hơn 70 triệu đô, không biết nghe tin này cô cảm thấy thế nào?" Judi nhìn Marvin với vẻ châm chọc: "Đầu tư 70 triệu đô ghê gớm lắm sao?

Rất tiếc phải báo cho anh biết, bộ phim Diaz đóng cũng vậy thôi!" Marvin hoàn toàn không tin lời Judi nói. "Thật buồn cười!

Từ khi nào phim đầu tư 70 triệu đô ở Hollywood lại trở nên rẻ rúng như vậy?" Judi không chịu thua kém phản kích: "Đó cũng là lời tôi muốn nói với anh đấy!" Thấy hai người sắp cãi nhau to, Jim Carrey thấy mình không thể tiếp tục xem kịch được nữa. "Xin lỗi hai vị, tôi có thể ngắt lời một chút không?" Marvin và Judi đồng thời nhìn về phía Jim Carrey.

Anh cười với Judi rồi nói với Marvin: "Đến giờ hẹn gặp đạo diễn rồi, anh chắc chắn không muốn đi muộn trong lần đầu gặp mặt chứ?" Marvin nhìn đồng hồ treo ở sảnh khách sạn rồi gật đầu với Jim

Carrey.

Hai người định rời đi thì Judi đột nhiên gọi giật lại. "Marvin, vai diễn anh giành được cho Carrey không phải là nam chính của 《Thanh Phong Hiệp》 đấy chứ?" Nghe vậy, Marvin theo bản năng nhìn sang Jim Carrey, anh lắc đầu tỏ ý không phải mình nói cho Judi.

Marvin đầy nghi hoặc nhìn Judi, bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng.

Judi cũng cùng lúc xác định được suy đoán của mình qua biểu cảm của Marvin và Jim Carrey.

Hai người nhìn nhau, rồi không hẹn mà cùng thốt ra một câu chửi thề: "Mẹ kiếp!" "Chuyện này không khoa học chút nào!" Trong thang máy, Marvin vẫn còn ấm ức chuyện vừa rồi, "Judi không thể nào quen biết Lâm Hựu Luân hay bất kỳ ai bên cạnh anh ta, vậy cô ấy làm sao tiến cử được Diaz cho đoàn phim 《Thanh Phong Hiệp》?" "Có lẽ là đoàn phim chủ động tìm đến Diaz, giống như tôi thôi..." "Làm ơn đừng đặt anh và Diaz ngang hàng với nhau.

Dù tôi thừa nhận con bé đó đúng là có tiềm năng, nhưng với tư cách người đại diện, tôi và Judi tuyệt đối không cùng đẳng cấp." Jim Carrey nhún vai, trong lòng thực sự không đồng tình với cách nói của Marvin.

Marvin thử hỏi một câu: "Có lẽ lát nữa tôi nên hỏi đạo diễn xem chuyện này là thế nào?" "Bỏ đi Marvin, tôi thấy câu trả lời có lẽ sẽ khiến anh càng khó chấp nhận hơn đấy." Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Jim Carrey, Marvin mới từ bỏ ý định đó.

Hai người ra khỏi thang máy, nhanh chóng tìm thấy Lưu Trấn Vĩ đang ngồi trong một góc quán cà phê. "Chào ông, tôi là..." "Tôi là Jim Carrey!" Marvin cạn lời khi bị Jim Carrey nhanh nhảu bắt tay trước, đành bổ sung thêm: "Tôi là Marvin, người đại diện của Carrey." Lưu

Trấn Vĩ lần lượt bắt tay hai người rồi mời họ ngồi xuống. "Carrey, rất vui vì nhận được phản hồi của anh nhanh như vậy.

Tôi còn có một tin tốt muốn báo cho anh, nữ chính của bộ phim này đã được xác định, nghĩa là chúng ta không cần chờ đợi thêm nữa, một tháng sau phim có thể thuận lợi khởi quay!" Khi Lưu Trấn Vĩ nói đến đây, mí mắt Marvin giật nhẹ một cái không tự nhiên.

Quả nhiên, lời tiếp theo của Lưu Trấn Vĩ đã chứng thực linh cảm không lành của Marvin. "Nếu hai người đến sớm hơn một chút, có lẽ đã gặp được nữ chính và người đại diện của cô ấy rồi.

Đương nhiên sau khi phim khởi quay, các bạn sẽ có rất nhiều thời gian để giao lưu." Jim Carrey và Marvin nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Cả hai đều ăn ý không nhắc đến chuyện vừa xảy ra ở cửa khách sạn. "Ông Lưu, khi nào chúng tôi có thể gặp anh Lâm Hựu Luân một lát?" Sau khi Marvin đưa ra yêu cầu này, Jim Carrey cũng gật đầu theo.

Lưu Trấn Vĩ lộ vẻ mặt rất khó xử: "Tôi e là trong thời gian ngắn, anh Lâm không thể gặp hai người được." Ngay khi Marvin và Jim Carrey nhìn nhau ngơ ngác, Lưu Trấn Vĩ bổ sung thêm một câu. "Hiện tại anh ấy đang rất bận!" —— Lâm Hựu Luân thực sự rất bận.

Trong phòng sinh của một bệnh viện tư nhân tại Los Angeles, anh đang nắm tay Khâu Thục Trân, không ngừng cổ vũ cô. "A Trân, ráng thêm chút nữa, sắp xong rồi!" Khâu Thục Trân nhắm nghiền mắt đau đớn, một tay nắm chặt Lâm Hựu Luân, tay kia túm chặt ga giường.

Những giọt mồ hôi lớn lăn dài trên khuôn mặt tái nhợt của cô, y tá bên cạnh liên tục lau cho cô.

Ngoài phòng sinh, Trần Huệ Tình đứng bên cửa sổ, hai tay chắp lại thầm cầu nguyện trời xanh bảo hộ cho đứa cháu nội thứ hai của mình bình an chào đời.

Cuối cùng, một tiếng khóc oa oa vang lên từ trong phòng sinh.

Khâu Thục Trân trên bàn mổ như trút hết sức lực, bàn tay đang nắm chặt Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng nới lỏng đi nhiều. "Con... cho em xem con của em!" Sau khi bác sĩ xử lý đơn giản, Khâu Thục Trân dưới sự nâng đỡ của Lâm Hựu Luân gượng ngồi dậy.

Y tá bế bé gái đã được tắm rửa sạch sẽ, quấn trong tã lót đến trước mặt Khâu Thục Trân.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhăn nheo của con gái, Khâu Thục Trân không kìm được mà bật khóc.

Lâm Hựu Luân ôm Khâu Thục Trân vào lòng, nhu mì an ủi: "Ngoan nào, mọi chuyện qua rồi!" Y tá nhanh chóng bế bé gái đi, đặt vào lồng ấp để tiếp tục theo dõi.

Lâm Hựu Luân vẫn luôn ở bên cạnh Khâu Thục Trân, chăm sóc cô chu đáo, trò chuyện cùng cô.

Khâu Thục Trân tựa vào lòng Lâm Hựu Luân một lát rồi ngẩng đầu hỏi: "Không phải anh nói đã nghĩ xong tên cho con rồi sao?" "Nghĩ xong từ lâu rồi, gọi là..." Lâm Hựu Luân còn chưa kịp nói tên con gái, Khâu Thục Trân đã ngắt lời trước. "Không được gọi là Lâm Ái Trinh đâu nhé, nghe xấu chết đi được!" Lâm Hựu Luân thầm kêu may mắn, cũng may lần này anh không lười biếng, đã chuẩn bị sẵn nhiều cái tên dự phòng, nếu không thật sự không biết giải trình thế nào với Khâu Thục Trân. "Vậy em thấy Lâm Tư Trinh thế nào?" Khâu Thục Trân cau mày, vẫn thấy không hay. "Vậy Lâm Mộ Trinh thì sao?" Khâu Thục Trân vẫn lắc đầu, cô hy vọng Lâm Hựu Luân đặt cho con gái một cái tên khác biệt, còn kiểu đặt tên có chữ cuối trùng với tên mình thì cô không thích.

Điều này khiến Lâm Hựu Luân hơi lúng túng, những cái tên anh chuẩn bị trước đó đều theo quy luật này, nhất thời chưa nghĩ ra cái tên

nào hợp hơn.

Chương 989

"Nếu không được thì thôi vậy, để sau này từ từ đặt cũng được." Vẻ mặt Khâu Thục Trân hơi thoáng buồn. "Có rồi, gọi là Lâm Trinh Nhi đi!" "Trinh Nhi?" Khâu Thục Trân thầm lặp lại cái tên này vài lần, càng nghĩ càng thích. "Được, gọi là Lâm Trinh Nhi!" —— Tin tức Khâu Thục Trân sinh con gái cho Lâm Hựu Luân dù rất kín đáo nhưng nhanh chóng được một số người quen biết được.

Vợ chồng Vương Tinh sau khi nhận được tin lập tức bay từ Hong Kong sang thăm, vừa gặp đã tặng cho bé Trinh Nhi một chiếc khóa trường mệnh và vài món quà nhỏ.

Con gái bốn tuổi của Vương Tinh là Vương Tử Hàm áp mặt sát vào vách kính lồng ấp, tò mò nhìn bé gái bên trong. "Mẹ ơi, lúc con sinh ra cũng nhỏ như em thế này ạ?" A Vân bế con gái lên để cô bé nhìn rõ hơn tình hình trong lồng ấp. "Đúng vậy, lúc con mới từ trong bụng mẹ sinh ra cũng giống như em Trinh Nhi vậy.

Sau này con là chị lớn rồi, phải ngoan ngoãn và biết nghe lời hơn, biết chưa?" Vương Tử Hàm nửa hiểu nửa không gật đầu. "Lúc con nhỏ còn nghịch ngợm hơn em nhiều, suốt ngày khóc nhè, chẳng ngoan như Trinh Nhi, không khóc không quấy, thật hiểu chuyện!" Vương Tinh xen vào một câu, định lấy thuốc lá trong túi ra nhưng chợt nhận ra đây là phòng bệnh, đành lúng túng cất bao thuốc lại.

A Vân cũng gật đầu đồng tình: "Phải đó A Trân, Trinh Nhi ngoan lắm." "Đó là do mọi người chưa gặp lúc con bé nghịch ngợm thôi." Sắc mặt Khâu Thục Trân trên giường bệnh đã tốt hơn nhiều, bác sĩ nói sức khỏe cô rất ổn, quan sát thêm hai ngày nữa là có thể xuất viện. "Mỗi lần em cho con bú, con bé đều quấy khóc, thế mà chỉ cần ba nó

ở bên cạnh là lại ngoan ngay!" "Điều này chứng tỏ cái duyên với phụ nữ của A Luân tốt quá mà!" Vương Tinh lanh chanh nói một câu, rồi thấy lời này hơi lỡ miệng, lập tức sửa lại: "Ý tôi là Trinh Nhi quấn bố nên mới thế." "A Vân, hai người ngồi chơi một lát, tôi ra ngoài hít thở không khí." Lâm Hựu Luân nói rồi nháy mắt với Vương Tinh, sau đó đứng dậy ra khỏi phòng bệnh.

Vương Tinh nhanh chóng đi theo, lấy thuốc lá ra đưa cho Lâm Hựu Luân một điếu. "Thôi, mấy ngày này ở bên con, A Trân không cho tôi hút thuốc đâu." Lâm Hựu Luân lắc đầu từ chối.

Vương Tinh đành tự mình châm lửa, rít một hơi định nói chuyện thì thấy Lâm Trí Linh xách một túi đồ sơ sinh đi tới.

Thấy hai người đứng ở cửa phòng bệnh, Lâm Trí Linh mỉm cười gật đầu rồi đẩy cửa vào phòng.

Vương Tinh kinh ngạc bỏ điếu thuốc khỏi miệng: "Anh đưa cả cô ấy sang đây, không sợ A Trân ghen sao?" Lâm Hựu Luân bực mình hỏi vặn lại: "Cô ấy là trợ lý của tôi, tôi đi đâu cô ấy đương nhiên phải theo đó, A Trân việc gì phải ghen?" Vương Tinh trợn mắt nhìn Lâm Hựu Luân: "Để một cô thư ký xinh đẹp như thế bên cạnh rồi bảo anh và cô ấy trong sáng, anh nghĩ tôi sẽ tin chắc?" Lâm Hựu Luân liếc Vương Tinh một cái, lười giải thích thêm. "Vãi, anh với cô ấy thật sự không có quan hệ đó sao?" Vương Tinh không nhịn được chửi thề một câu, trong lòng thầm mắng Lâm Hựu Luân đúng là phí của trời. "A Luân, không phải tôi nói anh đâu, để cô ấy bên cạnh thế này thật không ổn.

Nếu anh đụng vào cô ấy thì anh là cầm thú, mà nếu anh không đụng vào thì anh còn chẳng bằng cầm thú, thế chẳng phải là tự làm khó mình sao?

Hay là chúng ta bàn bạc thế này đi, điều kiện tốt như cô ấy mà làm

thư ký thì phí quá, hay để cô ấy đi đóng phim đi, tôi đảm bảo chỉ cần ba bộ phim là giúp cô ấy nổi đình nổi đám khắp Hong Kong luôn!" "Có cần tôi phải nói ra chữ đó không?" Vương Tinh lập tức lấn tới, đầy mong đợi nhìn Lâm Hựu Luân: "Là chữ 'Được' phải không?" "Cút!" Vương Tinh lau nước miếng bị Lâm Hựu Luân phun đầy mặt: "Được rồi, chúng ta đổi chủ đề.

Anh định giúp mẹ con A Trân thế nào?

Đưa họ về Hong Kong hay để họ ở lại Mỹ?" Thấy Vương Tinh không đùa nữa, sắc mặt Lâm Hựu Luân mới dịu đi đôi chút. "Ý của A Trân là tiếp tục ở lại Mỹ, đợi Trinh Nhi lớn hơn một chút mới đưa về Hong Kong." Vương Tinh nghe xong gật đầu. "Thế cũng tốt, giấu được lúc nào hay lúc ấy, nếu không truyền thông Hong Kong lại không biết dùng lời lẽ gì để chỉ trích anh đâu!" Lâm Hựu Luân không quá bận tâm đến phản ứng của truyền thông, nhưng chuyện này suy cho cùng cũng cần có một lý do hợp lý để tiếp tục che giấu.

Vương Tinh đợi một lúc không thấy Lâm Hựu Luân nói gì, quay đầu lại thấy đối phương cứ nhìn mình chăm chằm. "Đừng bảo là lại muốn tôi hiến kế đấy nhé?" "Ban đầu lấy cớ A Trân sang Mỹ đóng phim để chờ sinh là ý của anh, giờ không thể bỏ dở giữa chừng được chứ?" Lâm Hựu Luân nói thế, Vương Tinh biết mình đã bị anh bắt thóp rồi. "Để tôi nghĩ xem...

Có rồi, chúng ta có thể cho A Trân gặp một vụ tai nạn!" Thấy Lâm Hựu Luân ngơ ngác, Vương Tinh lập tức giải thích: "Anh nghĩ xem, nếu A Trân trong lúc đóng phim không may bị thương, gãy xương sườn hay chỗ nào đó, làm cho tình trạng thương tích nghiêm trọng một chút, thế là cô ấy có lý do để ở lại Mỹ rồi!

Đương nhiên tôi không bảo cô ấy bị thương thật, mà là tung tin giả, làm cho thật sống động vào, tốt nhất là sắp xếp vài phóng viên

đến phỏng vấn, như vậy truyền thông Hong Kong sẽ không nghi ngờ, dễ dàng qua mặt thôi!" Lâm Hựu Luân nhất thời không nghĩ ra cách nào tốt hơn của Vương Tinh, đành chấp nhận gợi ý này.

Cách để mẹ con Khâu Thục Trân ở lại Mỹ đã có, nhưng điều khiến Lâm Hựu Luân không kịp trở tay là Chung Sở Hồng bỗng nhiên đưa Hồng Hồng sang Mỹ.

Vương Tinh lấy cớ đi Las Vegas khảo sát bối cảnh phim, rất thiếu nghĩa khí bỏ mặc Lâm Hựu Luân một mình rồi chuồn mất.

Trần Huệ Tình cũng tuyên bố để Lâm Hựu Luân tự xử lý chuyện này, bất kể anh dùng cách gì, dỗ dành hay lừa gạt, tóm lại không được để mẹ con Chung Sở Hồng cảm thấy bị tủi thân.

Trên đường ra sân bay, Lâm Trí Linh thấy Lâm Hựu Luân ủ rũ, trong lòng hơi không đành lòng nên đã tiết lộ sự thật trước. "Anh Lâm, thực ra lần này Hồng Cô sang là muốn đưa Hồng Hồng đến thăm em gái nhỏ một chút thôi..." "Cô nói gì cơ?" Lâm Hựu Luân đang khổ sở nghĩ cách giải quyết, đột nhiên nghe vậy, anh gần như không tin vào tai mình. "Hồng Cô đã gọi điện cho tôi trước khi quyết định sang Mỹ, ít nhất trong điện thoại chị ấy đã nói với tôi như vậy." Lâm Trí Linh nhún vai nhìn Lâm Hựu Luân, "Tôi nghĩ ý của Hồng Cô là muốn mượn miệng tôi nói với anh, vì chị ấy chắc chắn sẽ không nói trực tiếp với anh đâu." Lâm Hựu Luân im lặng hồi lâu rồi gật đầu. "Tôi biết rồi!" —— Tại sảnh chờ sân bay quốc tế Los Angeles, qua cửa kính sát đất có thể thấy những chiếc máy bay liên tục cất hạ cánh trên đường băng phía xa.

Hành khách qua lại chủ yếu là người da trắng và da đen, nên khi Chung Sở Hồng bế con gái bước ra từ cửa soát vé, Lâm Hựu Luân đang đợi bên cạnh đã lập tức nhận ra họ. "Ba ơi!" Hồng Hồng thấy Lâm Hựu Luân, liền vội vã chui ra khỏi lòng Chung Sở Hồng, vươn

đôi tay nhỏ đòi anh bế.

Lâm Hựu Luân thấy con gái nhoài hẳn người ra, vội vàng tiến lên hai bước đón lấy bé. "Trên máy bay con có nghe lời mẹ không?" Hồng Hồng gật đầu, sau đó ôm chặt cổ Lâm Hựu Luân không chịu buông. "Anh đã đặt sẵn khách sạn cho em rồi.

Bay lâu như vậy, đi nghỉ ngơi chút đi!" Lâm Hựu Luân bế con gái, hơi chột dạ nhìn Chung Sở Hồng.

Dù Lâm Trí Linh đã báo trước nhưng khi đối mặt với cô, anh vẫn không khỏi cảm thấy áy náy.

Lúc này Lâm Trí Linh cũng tiến lên định đón lấy vali từ tay Chung Sở Hồng, nhưng cô lại đưa tay kéo vali cho Lâm Hựu Luân. "Anh ấy là đàn ông con trai, sao lại để cô xách hành lý được." Chung Sở Hồng nói xong cũng chẳng thèm xem sắc mặt Lâm Hựu Luân ra sao, khoác tay Lâm Trí Linh đi thẳng ra ngoài.

Lâm Hựu Luân nhìn cái vali trong tay, cười khổ, trong lòng biết Chung Sở Hồng vẫn còn giận mình, và đây chính là một hình thức trừng phạt khéo léo. "Con gái ngoan, ôm chặt cổ ba, không được nghịch ngợm nghe chưa?" Lâm Hựu Luân một tay bế con, tay kia kéo vali, rảo bước đuổi theo Chung Sở Hồng và Lâm Trí Linh.

Tài xế đã đỗ xe ở cửa sân bay, thấy mọi người ra tới nơi, lập tức có người chạy lại đỡ vali giúp Lâm Hựu Luân.

Anh bế con gái lên xe, định dặn tài xế đến khách sạn, nhưng Chung Sở Hồng đồng thời lên tiếng: "Đến bệnh viện!" Tài xế hơi lúng túng nhìn Lâm Trí Linh ở ghế phụ, không biết nghe lệnh ai.

Sau khi dùng ánh mắt hỏi ý kiến Lâm Hựu Luân, Lâm Trí Linh quay lại bảo tài xế: "Đến bệnh viện đi." —— "Cái gì, Hồng Cô sắp đến cửa bệnh viện rồi sao?" Khâu Thục Trân nhận được điện thoại

báo tin bí mật của Lâm Trí Linh, lập tức luống cuống chân tay.

Cô nhìn con gái đang ngủ trên chiếc giường nhỏ bên cạnh rồi định ngồi dậy.

A Vân vội cản cô lại: "Cô định làm gì thế?" "Hồng Cô sắp đến rồi, tôi không thể cứ nằm trên giường đợi chị ấy đến gặp mình được?" Khâu Thục Trân vừa giải thích vừa cố ngồi dậy.

A Vân ấn Khâu Thục Trân nằm lại giường, ôn tồn an ủi: "Bất kể cô ấy đến vì mục đích gì, tôi nghĩ cô phải giữ đúng tư thế của mình.

Không cần phải lén lút như một kẻ tình nhân không dám lộ diện, đừng quên giờ cô đã là mẹ rồi, xét về vốn liếng cô cũng chẳng thua kém cô ấy bao nhiêu đâu!" "Nhưng mà..." Khâu Thục Trân vẫn còn do dự, nhưng A Vân đã dứt khoát ngắt lời. "Không nhưng nhị gì cả, cô không thấy mẹ của A Luân là bà Trần hôm nay cũng cố ý lánh mặt sao?

Trước đây ngày nào bà ấy chẳng qua thăm cháu nội, hôm nay không lộ diện chẳng phải vì không biết nên đứng về phía Hồng Cô hay phía cô sao.

Việc bà ấy do dự cho thấy vị trí của cô trong lòng bà Trần thực ra không kém Hồng Cô là bao.

Chương 990

Thế nên gặp mặt Hồng Cô cũng chẳng có gì đáng lo, người phải đau đầu là A Luân kìa, ai bảo anh ta đào hoa phong lưu quá làm chi!" Cuối cùng Khâu Thục Trân cũng bị A Vân thuyết phục, nhưng cô vẫn kiên trì ra cửa phòng bệnh đón Chung Sở Hồng.

Khâu Thục Trân hiểu rõ, giờ cô tuy là mẹ quý nhờ con, nhưng nói về địa vị trong lòng Lâm Hựu Luân, cô vẫn kém Chung Sở Hồng một bậc.

Thấy Khâu Thục Trân đứng ở cửa phòng bệnh với vẻ mặt hơi gượng gạo, Lâm Hựu Luân không khỏi dâng lên niềm xót thương, ánh mắt nhìn cô thêm vài phần nhu tình.

Sự ngoan ngoãn và hiểu chuyện của Khâu Thục Trân thực sự là điều mà những người phụ nữ khác khó lòng sánh kịp.

Chung Sở Hồng đi đến trước mặt Khâu Thục Trân, nhìn cô với vẻ mặt phức tạp: "Em vừa mới sinh xong, lẽ ra phải nằm nghỉ trên giường chứ." Khâu Thục Trân mỉm cười lắc đầu: "Ở Mỹ không có khái niệm ngồi cữ như mình, bác sĩ nói em đã có thể xuống giường đi lại rồi." "Hồi chị ở Pháp bác sĩ cũng nói vậy, nhưng thể chất người Á Đông mình dù sao cũng khác người châu Âu, em vẫn nên chú ý một chút." Khâu Thục Trân cảm ơn lời khuyên của Chung Sở Hồng rồi mời cô vào phòng bệnh.

Hồng Hồng ôm cổ Lâm Hựu Luân hỏi: "Ba ơi, mẹ nói con có một em gái nhỏ, em đâu rồi ạ?" "Ở trên chiếc giường nhỏ kia kìa, con muốn lại xem em không?" Hồng Hồng gật đầu.

Lâm Hựu Luân bế Hồng Hồng đến cạnh nôi, đúng lúc Trinh Nhi vừa tỉnh giấc, đôi mắt to tròn xoe nhìn Hồng Hồng, trông rất đáng yêu.

"Ba ơi, em đang cười với con kìa!" Hồng Hồng ngạc nhiên thấy Trinh Nhi nhếch môi cười, nước miếng chảy ra từ cái miệng nhỏ xinh, cô bé liền quay sang khoe với Lâm Hựu Luân. "Điều đó chứng tỏ em thích con đấy!" "Con cũng thích em, đợi em lớn con sẽ rủ em đi chơi cùng!" Hồng Hồng nhìn em gái không chớp mắt.

Sau khi nhìn chán chê, cô bé đột nhiên ngẩng đầu hỏi Chung Sở Hồng đang trò chuyện với Khâu Thục Trân: "Mẹ ơi, con hôn em một cái được không ạ?" Chung Sở Hồng và Khâu Thục Trân thực ra cũng chẳng biết nói gì nhiều, thấy con gái hỏi vậy, cô liền nhìn sang Khâu Thục Trân. "Cái này con phải hỏi dì Khâu, dì đồng ý mới được." "Để dì bế em lên cho con hôn nhé." Khâu Thục Trân bế con gái vừa tỉnh giấc lên, tiểu gia hỏa theo bản năng rúc vào ngực mẹ định bú sữa.

Hành động này làm Khâu Thục Trân hơi ngượng ngùng, nhưng Hồng Hồng chẳng thấy có gì lạ, vì trước đây bé cũng hay rúc vào ngực mẹ như vậy cho đến khi bị Chung Sở Hồng bắt sửa thói quen đó.

Khâu Thục Trân bế Trinh Nhi lại gần, Hồng Hồng cẩn thận hôn nhẹ lên má em gái một cái, bấy giờ mới mãn nguyện quay lại ôm Lâm Hựu Luân. "Được rồi Hồng Hồng, chúng ta đừng làm phiền dì Khâu và em nghỉ ngơi nữa, về khách sạn với mẹ nào!" Chung Sở Hồng đi tới bế con gái từ tay Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân định đưa hai mẹ con về nhưng Chung Sở Hồng không cho. "Con vừa mới sinh, anh ở lại chăm sóc hai mẹ con họ đi!" Nói xong cô quay lưng bước ra khỏi phòng bệnh, không cần Lâm Hựu Luân dặn dò, Lâm Trí Linh đã vội vàng đi theo.

Sau khi Chung Sở Hồng đi, Lâm Hựu Luân đầy áy náy ôm Khâu Thục Trân vào lòng: "Làm em khó xử rồi." Khâu Thục Trân tựa vào lòng anh, dịu dàng nói: "Không có gì đâu, thực ra em cũng hy vọng sau

này con gái lớn lên có một người chị để nương tựa, như vậy con bé sẽ không cô đơn." Lâm Hựu Luân gật đầu: "Vậy sau này hãy để hai đứa trẻ gần gũi nhau nhiều hơn." Khâu Thục Trân đặt con gái đã bú no vào nôi, quay sang bảo Lâm Hựu Luân: "Hồng Cô lặn lội đường xa sang đây, mấy ngày tới anh không cần ở bên cạnh em suốt đâu, hãy dành thời gian cho mẹ con chị ấy." Trước sự tâm lý của Khâu Thục Trân, Lâm Hựu Luân cảm thấy rất ấm lòng.

Sau khi đưa mẹ con Chung Sở Hồng về khách sạn, Lâm Trí Linh quay lại báo với Lâm Hựu Luân một chuyện. "Hồng Hồng trên đường đi có nói, anh từng hứa đưa bé đi xem phim hoạt hình nhưng anh đã thất hứa, bé đang giận lắm đấy!" Lâm Hựu Luân vỗ trán, nếu không có Lâm Trí Linh nhắc, anh thật sự đã quên bẵng mất. "Nhưng sao vừa nãy con bé không nói trực tiếp với tôi?" Lâm Trí Linh nhún vai: "Hồng Cô không cho bé nói, chắc là sợ anh bận quá không xuể." Lâm Hựu Luân càng thấy áy náy với Chung Sở Hồng, nhưng lúc này điều anh cần nghĩ tới là hoàn thành tâm nguyện của con gái, nếu không người làm cha như anh quá thất trách. "Cô tra giúp tôi xem dạo này ở Mỹ có phim hoạt hình nào đang chiếu không." Lâm Trí Linh như đã chuẩn bị từ trước, ảo thuật lấy ra một tấm áp phích phim đưa cho Lâm Hựu Luân.

Vừa nhìn thấy hình ảnh chú sư tử quen thuộc trên áp phích, Lâm Hựu Luân sững lại một chút rồi nhận ra ngay đó là phim gì.

Theo trí nhớ của anh, bộ phim hoạt hình kinh điển 《Vua Sư Tử》 của Disney chính là khởi chiếu vào thời điểm này, bộ phim này rất thích hợp để đưa Hồng Hồng đi xem. "Chỉ có một vấn đề, Hồng Hồng có xem hiểu được không nhỉ?" Lâm Trí Linh hơi lo lắng vì đây là ở Mỹ, phụ đề và lồng tiếng đều là tiếng Anh, mà Hồng Hồng hiện mới 3 tuổi, mới bắt đầu tập đọc chữ. "Hồng Cô cho Hồng Hồng học song ngữ từ nhỏ rồi nên cô không phải lo." Lâm Hựu Luân nhìn tấm áp

phích phim 《Vua Sư Tử》, khi thấy ngày khởi chiếu, ánh mắt anh bỗng nhiên có chút thay đổi. "Cho một ly cà phê, cảm ơn!" Lưu Trấn Vi bỏ mũ ra rồi ngồi xuống, quay đầu nói với người phục vụ một câu. "Xin chờ một lát." Người phục vụ gật đầu rời đi.

Lưu Trấn Vi quay đầu lại, nhìn Vương Giai Vệ đang ngồi đối diện với vẻ mặt nhàn hạ, tức giận nói: "Tôi cứ tưởng chuyện của 《A Phi Chính Truyện》 sẽ khiến anh phải phản tỉnh một chút, không ngờ anh vẫn chứng nào tật nấy." "Tôi phản tỉnh rồi, vốn dĩ muốn đến bệnh viện giải thích với ông Đặng một chút, nhưng người nhà ông ấy nhất quyết không cho tôi vào, tôi có cách nào chứ?" Vương Giai Vệ nhún vai. "Thôi đi, anh tốt nhất đừng đi thì hơn, ông Đặng hiện giờ thấy tôi đều không có sắc mặt tốt, anh mà xuất hiện thì không tức chết ông ấy mới lạ." Lưu Trấn Vi đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn, bưng ly cà phê mà người phục vụ vừa mang tới, "Nói đi, gấp gáp tìm tôi có việc gì?" "Tôi sắp được quay phim lại rồi." Vương Giai Vệ còn chưa nói dứt lời đã bị tiếng ho của Lưu Trấn Vi cắt ngang, ngay lúc đó, ly cà phê trên tay ông suýt chút nữa đã đổ ra quần. "Câu đùa này chẳng buồn cười chút nào." "Tôi nói thật đấy, thực sự có người tìm tôi, nói muốn đầu tư cho tôi quay phim." Vương Giai Vệ nghiêm túc nói.

Lưu Trấn Vi giống như phát hiện ra ốc đảo trong sa mạc, ngón tay gõ bàn, trừng mắt hỏi: "Người đó điên rồi sao?" "Người đó họ Lâm." Vương Giai Vệ thản nhiên nói một câu. "Anh đang nói là Lâm tiên sinh?" Lưu Trấn Vi thốt ra.

Theo Lưu Trấn Vi thấy, hiện tại ở Hong Kong nếu còn có người tìm Vương Giai Vệ quay phim, người đó nhất định là Lâm Hựu Luân, nhưng lần này ông đã đoán sai. "Là Lâm Kiện Nhạc." Khi Vương Giai Vệ nói ra đáp án, Lưu Trấn Vi gần như không dám tin vào tai mình.

Lâm Kiện Nhạc tìm Vương Giai Vệ quay phim, không nhầm chứ? "Hôm qua tôi mới uống trà chiều cùng Lâm Kiện Nhạc, tôi nói với ông

ta về một ý tưởng của mình, là một bộ phim võ hiệp, ông ta rất hứng thú, sau đó quyết định đầu tư cho tôi." Vương Giai Vệ giải thích đơn giản sự việc. "Cứ thế là xong rồi sao?" Lưu Trấn Vi đầy vẻ không tin, ông biết bản sự lừa phỉnh người khác của Vương Giai Vệ rất lợi hại, nhưng chuyện này cũng phải xem đối tượng là ai, Lâm Kiện Nhạc dù sao cũng đã đầu tư cho mấy bộ phim có tiếng tăm, tuyệt đối không thể nào chỉ vì vài câu nói mà bị thuyết phục, nhất là vào lúc này, cái tên Vương Giai Vệ gần như đồng nghĩa với thất bại, đầu tư cho anh ta chẳng khác nào tự sát. "Ông ta còn đưa ra một điều kiện." Vương Giai Vệ bổ sung thêm.

Trên mặt Lưu Trấn Vi lộ ra biểu tình quả nhiên là vậy, nhìn thần sắc của Vương Giai Vệ lúc này, đột nhiên có cảm giác rất không ổn. "Tôi đột nhiên nhớ ra hôm nay còn có việc gấp phải làm, chúng ta hôm khác nói tiếp nhé!" Lưu Trấn Vi đặt ly cà phê xuống chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Vương Giai Vệ khó khăn lắm mới dụ được Lưu Trấn Vi ra ngoài, làm sao có thể để ông trốn mất. "Anh không muốn biết Lâm Kiện Nhạc đưa ra điều kiện gì sao?" Vương Giai Vệ giữ Lưu Trấn Vi lại.

Lưu Trấn Vi không muốn vướng vào rắc rối của Vương Giai Vệ, dứt khoát nói: "Đó là chuyện của anh, không liên quan đến tôi!" Vương Giai Vệ thấy cứng không xong, đành phải thay đổi chiến lược. "Lần này chỉ có anh mới giúp được tôi!" Anh ta nhìn Lưu Trấn Vi với vẻ mong đợi. "Năm đó tôi có thể làm đạo diễn là nhờ Lâm tiên sinh nâng đỡ, anh đi giúp Lâm Kiện Nhạc quay phim thì thôi đi, đừng lôi tôi vào!" Lưu Trấn Vi đoạn tuyệt từ chối.

Lâm Hựu Luân và Lâm Kiện Nhạc quan hệ bất hòa đã là chuyện cả giới điện ảnh Hong Kong đều biết, vũng nước đục này những người khác đều tránh không kịp, vậy mà Vương Giai Vệ lại chủ động bám vào, Lưu Trấn Vi thực sự muốn hỏi xem đầu óc anh ta có hỏng

không. "Chẳng lẽ anh nỡ lòng nhìn tôi sau này không có phim để quay?

Sau này anh thành đạo diễn lớn, phong quang vô hạn, rồi tôi ngồi dưới khán đài thầm lặng vỗ tay cho anh sao?" Vương Giai Vệ nói một câu đầy cảm động. "Xì!" Lưu Trấn Vi gạt tay Vương Giai Vệ ra khỏi cánh tay mình, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Nói những lời này anh không thấy nổi da gà sao?" Vương Giai Vệ rất hiểu Lưu Trấn Vi, thấy ông không còn kiên trì đòi đi nữa, biết ngay là có hy vọng. "Đừng đứng đó, chúng ta ngồi xuống nói được không?" Vương Giai Vệ ấn Lưu Trấn Vi ngồi lại vị trí, gọi phục vụ thay cho mình một ly cà phê khác, lúc này mới nói: "Điều kiện Lâm Kiện Nhạc đồng ý đầu tư cho tôi là, anh cũng phải giúp Hoàn Á quay một bộ phim." Lưu Trấn Vi lập tức đứng dậy định đi tiếp, Vương Giai Vệ vội vàng khuyên lại. "Anh nghe tôi nói hết đã, anh xem, công ty của ông Đặng đóng cửa rồi, anh giúp ai quay phim mà chẳng giống nhau?

Giúp Hoàn Á quay một bộ phim, còn có thể tiện thể giúp tôi một lần." "Chuyện này sao giống nhau được?

Giúp Lâm Kiện Nhạc quay phim, anh có thể bảo đảm Lâm tiên sinh sẽ không vì thế mà có thành kiến với tôi không?

Tôi giúp anh không thành vấn đề, nhưng cũng không thể bắt tôi cùng chịu tội chứ?" Lưu Trấn Vi hừ lạnh một tiếng. "Tầm vóc của Lâm tiên sinh không nhỏ hẹp như anh nghĩ đâu, anh ấy và Lâm Kiện Nhạc không ưa nhau là thật, nhưng anh ấy sẽ không hạ thấp vị thế đến mức so đo với những người làm việc bên dưới, Từ Khắc cũng giúp Lâm Kiện Nhạc quay phim đấy thôi, hiện giờ anh ta chẳng phải vẫn ổn sao?" Vương Giai Vệ kiên nhẫn khuyên nhủ.

Lưu Trấn Vi không hề lung lay, phản bác lại: "Từ Khắc là vì Lâm Kiện Nhạc ủng hộ anh ta thực hiện 《Tru Tiên Chi Thanh Vân Kiếp》, bộ phim đó bị lỗ, cho nên Từ Khắc mới tiếp tục giúp Lâm

Kiện Nhạc quay thêm 《Đông Phương Tam Hiệp》 coi như bồi thường, hơn nữa Lâm tiên sinh cũng không phải hoàn toàn ngồi yên không quản, nếu không đã không đưa 《Phích Lịch Kiều Oa》 ra đấu với 《Đông Phương Tam Hiệp》 rồi...

Doanh thu của 《Đông Phương Tam Hiệp》 vốn dĩ có thể cao hơn, chẳng phải là vì bị 《Phích Lịch Kiều Oa》 ra mắt cướp mất sự chú ý sao." "Anh cũng có lý do mà, anh là vì giúp tôi!

Chương 991

Lâm tiên sinh chắc chắn sẽ thông cảm cho nỗi khổ của anh, còn về những chuyện còn lại, đó không phải là việc chúng ta cần cân nhắc, cứ để cho Lâm Kiện Nhạc đi lo liệu là được." Vương Giai Vệ giở trò vô lại như vậy khiến Lưu Trấn Vi cũng không còn cách nào, cuối cùng không chịu nổi sự cầu xin khổ sở của Vương Giai Vệ, Lưu Trấn Vi đành phải đồng ý. "Anh đừng trưng ra bộ mặt khổ sở như thế được không, tôi sẽ không để anh phải khó xử đâu, anh xem, tôi đã nghĩ ra cách giúp anh rồi." Vương Giai Vệ vừa nói vừa móc từ trong túi ra hai tấm vé xem phim, đặt lên bàn. "Anh lại muốn bày trò gì đây?" Lưu Trấn Vi cảnh giác nhìn Vương Giai Vệ. "Mời anh xem phim thôi!" Vương Giai Vệ vẻ mặt thản nhiên, "Anh không biết hôm nay là ngày 《Ngã Đích Dã Man Nữ Hữu》 công chiếu sao?

Tôi đặc biệt chọn rạp lớn nhất ở Trung Hoàn, lúc đó chắc chắn sẽ có phóng viên mai phục gần đó, khi chúng ta đi ra cố ý để họ phát hiện, rồi khi phỏng vấn, anh cứ nói tốt vài câu về bộ phim này, Lâm tiên sinh biết được chắc chắn sẽ ghi nhớ cái tốt của anh." Ý kiến này cũng không tồi, có thể biểu lộ thái độ lập trường với Lâm Hựu Luân một cách khéo léo —— tuy tôi đi giúp Lâm Kiện Nhạc quay phim, nhưng lòng tôi vẫn hướng về phía anh.

Nhưng chuyện gì cũng có hai mặt, lấy lòng Lâm Hựu Luân bên này thì Lâm Kiện Nhạc bên kia sẽ không vui. "Cái này anh không cần lo, lúc phóng viên hỏi tôi sẽ nói là tôi chuyên môn đi học hỏi kinh nghiệm từ loại phim thương mại thành công này, Lâm Kiện Nhạc biết được không những không giận mà chắc còn yên tâm về tôi hơn nhiều, không cần phải lo lắng tôi sẽ làm hỏng doanh thu của phim nữa." Vương Giai Vệ tỏ vẻ nắm chắc phần thắng.

Lưu Trấn Vi lần này không đưa ra ý kiến phản đối nữa, hai người ngồi trong quán cà phê một lát, đợi đến khi phim sắp bắt đầu mới lái xe đến rạp phim ở Trung Hoàn.

Đến cửa rạp phim, vừa lúc buổi công chiếu sớm kết thúc, khán giả lưa thưa từ bên trong đi ra, một đôi tình nhân trẻ đi ngang qua Lưu Trấn Vi và Vương Giai Vệ, vài câu nói nhẹ nhàng lọt vào tai hai người. "Em đau chân, chúng ta đổi giày đi anh?" Cô gái nũng nịu nói. "Thế này không hay lắm đâu...

ở đây đông người thế này." Chàng trai có chút do dự. "Đàn ông các anh đúng là khẩu thị tâm phi, vừa nãy còn nói thích cô nàng ngổ ngáo, giờ bảo đổi cái giày cũng không chịu!" Cô gái quay ngoắt đi, hậm hực tiến về phía trước.

Chàng trai đứng yên tại chỗ lẩm bẩm một câu, rồi mới vội vàng đuổi theo. "Anh có nghe thấy cậu ta nói gì không?" Lưu Trấn Vi tò mò hỏi. "Tôi thích cô nàng ngổ ngáo thật, nhưng anh tưởng ai cũng là Vương Tổ Hiền chắc." Vương Giai Vệ bĩu môi, lặp lại lời của chàng trai một lần. "Hình như có vẻ thú vị đấy." Vì nghe thấy đoạn đối thoại thú vị này, Lưu Trấn Vi đột nhiên sinh ra không ít hứng thú với bộ phim. "Tôi vẫn luôn tò mò, tại sao lại gọi là 《Ngã Đích Dã Man Nữ Hữu》 mà không phải là 《Ngã Đích Điêu Man Nữ Hữu》, tính cách con gái, điêu ngoa dù sao cũng tốt hơn dã man chứ?" Vương Giai Vệ lẩm bẩm một mình. "Vào xem rồi sẽ biết thôi." Lưu Trấn Vi theo thói quen kéo cổ áo, hòa vào dòng người tiến vào rạp, đi thẳng vào trong.

Phóng viên A Hi của tờ 《Đông Phương Nhật Báo》 từ cửa hàng tiện lợi bên cạnh mua thuốc lá quay về, thấy đồng nghiệp đang nhìn chằm chằm vào dòng người vào rạp, dường như đang tìm kiếm mục tiêu gì đó. "Nhìn gì thế?" Đồng nghiệp vừa tiếp tục kiễng chân tìm kiếm vừa trả lời: "Vừa thấy hai người, bóng lưng trông rất quen, hình như là Lưu Trấn Vi và Vương Giai Vệ." A Hi đang ngậm điếu thuốc,

định châm lửa, nghe thấy thế thì há hốc mồm, điếu thuốc vô tình rơi xuống đất. "Cậu không nhìn nhầm chứ?" A Hi còn chẳng thèm nhặt điếu thuốc, hỏi lại với vẻ không chắc chắn. "Thân hình và bóng lưng rất giống, quan trọng nhất là, cậu đã thấy ai đi xem phim mà vẫn đeo kính râm không chịu bỏ ra chưa?

Cái gã lùn béo kia có phải Lưu Trấn Vi không thì tôi không chắc, nhưng cái gã đeo kính râm kia tám chín phần mười là Vương Giai Vệ." Người bạn đồng hành khẳng định chắc chắn.

A Hi nhặt điếu thuốc dưới đất lên, thổi bụi đi, lại ngậm vào miệng, châm lửa rồi rít một hơi thật mạnh, vẻ mặt phấn khích nói: "Phen này chúng ta gặp cá lớn rồi." "Chỉ sợ họ sẽ bỏ đi giữa chừng." Người đồng hành có chút lo lắng, rất nhiều rạp phim có cửa phụ, nhiều ngôi sao vừa phát hiện mình bị phóng viên bám đuôi là sẽ lập tức chọn cách rời đi.

A Kiệt ném điếu thuốc mới rít được vài hơi xuống đất, dùng chân giẫm lên, nói: "Không sao, tôi đã điều tra rồi, rạp này chỉ có một lối ra duy nhất ở cửa chính, chúng ta chỉ cần đợi ở đây là được...

Tôi có linh cảm, nếu người cậu thấy đúng là Vương Giai Vệ và Lưu Trấn Vi, lần này chúng ta nhất định có được tin sốt dẻo từ miệng họ!"Thấy Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm vào ngày công chiếu của 《Sư Tử Vương》 mà không nói lời nào, Lâm Trí Linh ở bên cạnh giải thích: "Tấm áp phích này tôi phát hiện sáng nay, để lại cho anh xem thực ra là muốn nói cho anh biết, lịch công chiếu của 《Sư Tử Vương》 và 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 đã đụng nhau." Lịch công chiếu của 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 đã được xác định từ sớm, còn 《Sư Tử Vương》 thì chỉ vừa mới đột ngột công bố cách đây không lâu, mục đích của Địch Sĩ Ni làm vậy rõ ràng là muốn cùng 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 đánh một trận chiến đánh chặn doanh thu.

Lâm Hựu Luân đưa lại tấm áp phích cho Lâm Trí Linh, vô cảm nói: "Cho nên cô vẫn thấy tôi nên đưa con gái đi xem 《Sư Tử Vương》?" Lâm Trí Linh nhìn Lâm Hựu Luân trả lời: "Biết người biết ta... trừ phi anh đã xem bộ phim này qua kênh khác rồi." Lâm Hựu Luân thực chất đã "xem" qua 《Sư Tử Vương》 từ sớm, hơn nữa trong đầu có ấn tượng vô cùng rõ ràng.

Gác lại lập trường đối địch với Địch Sĩ Ni, Lâm Hựu Luân phải thừa nhận rằng, 《Sư Tử Vương》 là một bộ phim hoạt hình rất tuyệt, từ âm nhạc đến cốt truyện đều có thể coi là kinh điển, 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 gặp phải đối thủ như vậy, thực sự khiến người ta có chút đau đầu. "Được, giúp tôi mua ba vé người lớn và một vé trẻ em!" Lâm Trí Linh đối với quyết định của Lâm Hựu Luân có chút khó hiểu, "Tại sao lại là ba vé người lớn, ngoài Hồng cô ra anh còn định đưa ai đi cùng sao?" "Tấm vé cuối cùng là dành cho cô." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Lâm Trí Linh vô cùng bất ngờ. "Như thế này không hay lắm đâu?" Biểu tình Lâm Trí Linh hơi lộ vẻ xoắn xuýt: "Ý tôi là anh và Hồng cô đưa con đi xem phim, tôi không cần phải đi cùng chứ?" "Chính như cô vừa nói, cho nên mục đích xem phim lần này không đơn thuần chỉ là việc riêng của tôi.

Càng là để biết người biết ta.

Cho nên cô đương nhiên phải đi cùng...

Đương nhiên cô hoàn toàn không cần lo lắng sẽ làm phiền tôi và Hồng cô.

Bởi vì lúc đó tôi còn có một nhiệm vụ quan trọng hơn giao cho cô, đó là giúp tôi chăm sóc Hồng Hồng." Lâm Trí Linh rất cạn lời nhìn Lâm Hựu Luân, "Cho nên mục đích thực sự của anh là bắt tôi đi làm bảo mẫu cho Hồng Hồng sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu đầy đắc ý: "Rất vui vì cô có thể nghĩ như vậy, điều này chứng tỏ cô đã rất gần

với một trợ lý xứng chức rồi!" —— Theo dự định ban đầu của Lâm Hựu Luân, anh chuẩn bị để Lâm Trí Linh trông con gái, sau đó anh đi cùng Chung Sở Hồng, nhưng tình hình thực tế lại có chút sai lệch so với dự tính của anh.

Biết được đi xem phim, Hồng Hồng tỏ ra rất phấn khích.

Ngồi vào rạp phim rồi vẫn còn bám lấy Lâm Hựu Luân không rời, cho nên cuối cùng quan hệ của bốn người hoàn toàn đảo lộn lại, Lâm Hựu Luân trông con, Lâm Trí Linh đi cùng Chung Sở Hồng xem phim.

Là bộ phim hoạt hình kinh điển thứ 32 của Địch Sĩ Ni, 《Sư Tử Vương》 kể về một câu chuyện phiên bản động vật của 《Hamlet》, sư tử con Simba dưới sự đồng hành của những người bạn nhiệt tình chân thành, không những trải qua khoảnh khắc vinh quang nhất trong đời, mà còn gặp phải thử thách gian nan nhất, kinh qua sinh, tử, yêu, trách nhiệm cùng đủ loại khảo nghiệm trong sinh mệnh, cuối cùng cũng lên ngôi vua của muôn thú.

Và trong vòng tuần hoàn tự nhiên bất diệt mà trải nghiệm được ý nghĩa thực sự của sinh mệnh.

Cốt truyện xuất sắc, phối hợp với bản giao hưởng hùng vĩ.

Lại dung hòa âm nhạc cổ điển địa phương châu Phi, khiến chất lượng tổng thể của bộ phim nâng lên một tầm cao mới, còn Hồng Hồng vì tuổi quá nhỏ, rất nhiều chỗ xem không hiểu, thiên thiên tuổi này lại là lúc tò mò nhất, và điều này đã làm khổ Lâm Hựu Luân, trong suốt thời gian chiếu phim, anh cơ bản đều phải không ngừng giải đáp những thắc mắc thế này thế kia của Hồng Hồng.

Bởi vì Lâm Hựu Luân trước đây đã từng "xem" qua bộ phim này, cho nên câu trả lời của anh dành cho con gái luôn mang tính dự kiến rất cao, Hồng Hồng nghe xong không thấy có gì lạ, nhưng Lâm Trí Linh ở bên cạnh nghe thấy những lời này, trong lòng không khỏi nảy

sinh nghi hoặc.

Một hai lần đoán trúng cốt truyện còn có thể nói là ngẫu nhiên, nhưng giống như Lâm Hựu Luân lần nào cũng đoán trúng, chuyện này khiến người ta có chút nghi ngờ.

Chẳng lẽ Lâm Hựu Luân trước đó đã xem qua bộ phim này?

Lâm Trí Linh mấy lần định mở miệng hỏi vấn đề này, nhưng vẫn luôn không tìm được cơ hội thích hợp.

Khi bộ phim sắp kết thúc, một vệ sĩ đi tới nói khẽ vào tai Lâm Trí Linh vài câu, theo đó chân mày Lâm Trí Linh khẽ nhíu lại.

Lâm Hựu Luân đang giải thích nội dung phim cho con gái, thấy biểu tình này của Lâm Trí Linh liền dừng lại. "Sao vậy, có chuyện gì xảy ra sao?" Lâm Trí Linh có chút lo lắng nhìn hai mẹ con Chung Sở Hồng một cái, "Không biết nguyên nhân gì, bên ngoài rạp phim có một đám phóng viên, có lẽ lát nữa khi chúng ta đi ra sẽ gặp chút rắc rối." Lâm Hựu Luân nghe xong cũng nhíu mày, sau đó quay đầu nói khẽ với Chung Sở Hồng vài câu, đoạn Lâm Hựu Luân bế con gái từ ghế ngồi lên, giao vào lòng Chung Sở Hồng, sau đó dặn dò Lâm Trí Linh: "Các cô cứ đi cửa sau rời đi trước, hiện giờ phim còn chưa kết thúc, phóng viên bên ngoài sẽ không theo dõi quá sát, hơn nữa mục tiêu của bọn họ chắc chắn là nhắm vào tôi, chỉ cần tôi không xuất hiện, bọn họ sẽ không khinh cử vọng động." Lâm Trí Linh hơi do dự một chút, sau đó liền gật đầu, cầm lấy túi xách cùng hai mẹ con Chung Sở Hồng rời khỏi rạp.

Lâm Hựu Luân ngồi một mình trong rạp phim, trong lòng lại đang toan tính lát nữa nên đối phó với đám phóng viên kia thế nào.

Lần này hành tung của Lâm Hựu Luân tại Mỹ có thể nói là rất kín tiếng, theo lý mà nói sẽ không thu hút sự chú ý của truyền thông Mỹ, vậy mà đám phóng viên này sớm không xuất hiện muộn không xuất

hiện, thiên thiên ngay lúc Lâm Hựu Luân đưa con gái đi xem 《Sư Tử Vương》 lại ló mặt ra, rõ ràng là ý đồ không tốt.

Thử nghĩ mà xem, 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 và 《Sư Tử Vương》 cùng kỳ công chiếu, vậy mà Lâm Hựu Luân lại chạy đi xem tác phẩm cạnh tranh là 《Sư Tử Vương》 ngay ngày đầu ra mắt, qua sự tô vẽ có chủ ý của truyền thông, rất dễ khiến khán giả nảy sinh hiểu lầm, làm cho mọi người tin rằng 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 không bằng 《Sư Tử Vương》.

Có thể nắm bắt cơ hội như vậy, bộ phận quan hệ công chúng của Địch Sĩ Ni chắc hẳn đã bỏ ra không ít tâm sức.

Sau khi bộ phim kết thúc, Lâm Hựu Luân cố ý đợi đến khi khán giả trong phòng chiếu đi gần hết, lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài.

Phóng viên đợi bên ngoài rạp phim gần như đều tưởng rằng Lâm Hựu Luân đã rời rạp từ sớm, vừa thấy anh từ lối ra đi tới, lập tức giơ máy ảnh vây lấy.

Bốn vệ sĩ rất tận chức trách chặn bên cạnh Lâm Hựu Luân, không để những phóng viên đó lại gần, nhưng máy ghi âm, micro các thứ vẫn có không ít cái đưa thẳng đến trước mặt Lâm Hựu Luân. "Lâm tiên sinh, rạp phim này không chiếu 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》, vậy bộ phim anh vừa xem là 《Sư Tử Vương》 phải không?" Phóng viên đặt câu hỏi đầu tiên rõ ràng là có chuẩn bị mà tới, vừa mở miệng đã chặn đứng câu trả lời phủ nhận của Lâm Hựu Luân.

Chương 992

"Tôi nói mình xem phim khác, các anh chắc chắn cũng không tin, cho nên tôi còn cần phải giải thích gì nữa không?" Câu trả lời của Lâm Hựu Luân tương đương với ngầm thừa nhận, có điều thái độ không mấy thân thiện.

Những phóng viên này đương nhiên sẽ không dừng lại ở đó, tiếp theo lập tức có người hỏi về ý kiến của Lâm Hựu Luân đối với bộ phim 《Sư Tử Vương》.

Bọn họ đã tính toán kỹ, nếu Lâm Hựu Luân chê bai bộ phim này, sau đó bọn họ có thể dùng doanh thu của phim và đánh giá của những người khác để vỗ mặt Lâm Hựu Luân; đương nhiên nếu Lâm Hựu Luân dành cho bộ phim một đánh giá tốt, bọn họ có thể mượn cơ hội đề cao 《Sư Tử Vương》 mà hạ thấp 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》. "Có thể thấy, Địch Sĩ Ni đặt kỳ vọng rất cao vào bộ phim hoạt hình kinh điển này, dù là cốt truyện hay nhạc nền của phim đều được thực hiện một cách hoàn hảo, cho nên nếu để tôi chấm điểm cho bộ phim này, cốt truyện tôi cho 85 điểm, âm nhạc tôi cho 90 điểm, còn về kỹ thuật vận dụng trong bộ phim này... thôi, vấn đề này tôi sẽ không bình luận." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân lúc đầu quả thực rất đúng ý các phóng viên, nhưng câu nói cố ý bỏ ngỏ phía sau của anh lại thành công khơi gợi sự hứng thú của họ.

Có phóng viên phản ứng nhanh đã tranh thủ hỏi trước một câu: "Lâm tiên sinh cảm thấy kỹ thuật hoạt hình của 《Sư Tử Vương》 không đủ tiên tiến sao?" "Không hề, từ nét vẽ đến việc mô tả bối cảnh, 《Sư Tử Vương》 có thể nói đều đạt đến trình độ bậc thầy, thậm chí tôi cảm thấy đây sẽ là tác phẩm tốt nhất của Địch Sĩ Ni trong những năm gần đây, cho nên theo tôi thấy, Địch Sĩ Ni thực chất là tự

làm khó mình, 《Sư Tử Vương》 quay hay như vậy, sau này bọn họ quay phim hoạt hình khác, e rằng rất khó vượt qua được bộ phim này." Lúc đầu các phóng viên đều tưởng Lâm Hựu Luân đang khen ngợi bộ phim 《Sư Tử Vương》, nhưng nghe những lời phía sau của anh, tiếp đó liền có người cảm thấy có gì đó không ổn, sao nghe giống như đang mỉa mai Địch Sĩ Ni vậy? "Phim hoạt hình truyền thống đã gặt hái thành công lớn trong tay Địch Sĩ Ni, điểm này tôi chưa bao giờ phủ nhận, và chính vì vậy, phim hoạt hình truyền thống cũng sẽ đi đến hồi kết trong tay Địch Sĩ Ni, vì đối thủ cạnh tranh mới đã xuất hiện, nếu Địch Sĩ Ni tiếp tục ôm khư khư phim hoạt hình truyền thống, thì 《Sư Tử Vương》 sẽ trở thành dấu chấm hết cuối cùng cho thời hoàng kim của phim hoạt hình Địch Sĩ Ni!" Những lời khen ngợi bên ngoài nhưng mỉa mai bên trong này của Lâm Hựu Luân thốt ra, các phóng viên có mặt lúc này mới lần lượt tỉnh ngộ, vừa nãy bọn họ thực chất đều đã bị Lâm Hựu Luân dắt mũi.

Mặc dù đa số vẫn giữ được lý trí, nhưng cũng có người thẹn quá hóa giận, trực tiếp trở mặt hỏi: "Lâm tiên sinh bây giờ nói những lời như vậy e là quá tự đại rồi, kỹ thuật hoạt hình 3D vận dụng trong 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 tuy tiên tiến, nhưng chưa chắc đã đánh bại được 《Sư Tử Vương》 về doanh thu, dũng khí của một người thách thức cố nhiên đáng khâm phục, nhưng tự tin thái quá chính là một loại ngạo mạn!" "Cảm ơn lời nhắc nhở của vị phóng viên này, nhưng anh vẫn chưa thực sự hiểu ý nghĩa những lời vừa rồi của tôi, đúng vậy, khả năng 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 thắng 《Sư Tử Vương》 về doanh thu là không lớn, nhưng ngay từ đầu định vị của bộ phim này đã không phải là đánh bại đối thủ để leo lên đỉnh cao, chúng tôi chỉ muốn thông qua bộ phim này nói cho mọi người biết, một hình thức phim hoạt hình hoàn toàn mới đã ra đời, sau này hoạt hình 3D tất yếu sẽ thay thế hoạt hình truyền thống trở thành dòng chính của thị trường, 《Sư Tử Vương》 đại diện cho sự kết

thúc huy hoàng của phim hoạt hình truyền thống, còn 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 tượng trưng cho sự khởi đầu của thời đại hoạt hình 3D, mặt trời mới mọc có lẽ không sánh được với sự huy hoàng vô tận của hoàng hôn, nhưng sức sống mãnh liệt mà nó đại diện là không thể ngăn cản!"Ngày thứ hai, các tờ báo và truyền hình Mỹ đều thảo luận về tuyên bố của Lâm Hựu Luân rằng 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 sẽ mở ra kỷ nguyên mới cho phim hoạt hình, phần lớn truyền thông đều cho rằng Lâm Hựu Luân nói điều này lúc này còn quá sớm. "Tôi luôn cảm thấy những kẻ cuồng kỹ thuật như James Cameron đã rất khó hiểu rồi, không ngờ Lâm Hựu Luân còn ngông cuồng hơn cả James Cameron, lại dám mơ tưởng dựa vào kỹ thuật hoạt hình 3D mà muốn lung lay vị thế của Địch Sĩ Ni trên thị trường phim hoạt hình, chuyện này làm tôi liên tưởng đến Don Quixote cầm giáo lao vào cối xay gió, dũng khí đáng khen, nhưng anh ta thực sự đã đánh giá quá cao thực lực của mình!" Một người dẫn chương trình truyền hình đã bình luận về "lời ngông cuồng" đó của Lâm Hựu Luân trong chương trình của mình, nhưng Robert, chủ tịch của Địch Sĩ Ni, người đang ngồi trong văn phòng xem chương trình, lại không lạc quan như vậy.

Mặc dù chính ông cũng không muốn thừa nhận, nhưng có một thực tế không ai biết, đó là sở dĩ Địch Sĩ Ni thực hiện bộ phim 《Sư Tử Vương》 một cách hoàn hảo đến vậy, phần lớn nguyên nhân là vì 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 do xưởng phim Bì Nhĩ Tư sản xuất bằng kỹ thuật hoạt hình 3D đã thực sự khiến Địch Sĩ Ni cảm thấy bị đe dọa to lớn.

Trong mấy chục năm Địch Sĩ Ni thống trị thị trường phim hoạt hình Hollywood, chuyện như vậy chưa từng xảy ra.

Kể từ khoảnh khắc Lâm Hựu Luân thâu tóm xưởng phim Bì Nhĩ Tư, Robert đã bắt đầu theo dõi sát sao từng cử động của xưởng phim

hoạt hình này, và lúc này trên tay ông là một bản tài liệu chi tiết về 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》.

Là bộ phim hoạt hình đầu tiên được sản xuất hoàn toàn bằng máy tính, 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 dựa trên độ phức tạp của khung hình, mỗi khung hình thời gian sản xuất mất từ 4 đến 13 tiếng tùy loại.

Toàn bộ hệ thống làm việc bao gồm 87 máy trạm SPARC CPU kép và 30 máy trạm SPARC 4 CPU.

Hơn nữa còn có một máy chủ SPARC 1000 phục vụ công việc.

Cộng thêm các khâu phát triển kỹ thuật liên quan, bộ phim này tiêu tốn hơn 100 triệu USD, chu kỳ sản xuất kéo dài tới 4 năm, quy mô đồ sộ khiến người ta phải kinh ngạc.

Một tác phẩm được mài dũa tinh xảo như vậy quả thực có tư cách thách thức 《Sư Tử Vương》 về doanh thu.

Đương nhiên, đe dọa về kỹ thuật vẫn không phải là điều khiến Robert lo lắng nhất, vì kỹ thuật hoạt hình 3D tuy tiên tiến, nhưng chỉ cần Địch Sĩ Ni sẵn lòng đầu tư kinh phí nghiên cứu, sẽ nhanh chóng đuổi kịp khoảng cách với xưởng phim Bì Nhĩ Tư, mấu chốt là ở cốt truyện của 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》.

Robert đã nhìn thấy một tham vọng khác biệt của xưởng phim Bì Nhĩ Tư.

Phim hoạt hình truyền thống của Địch Sĩ Ni đều là kết quả của tinh thần lý tưởng hóa qua lăng kính của trẻ em: sự kết hợp giữa trai tài gái sắc, chủ đề thiện thắng ác, nhân vật chính tà phân minh, các nhân vật phụ hài hước.

Nhưng các nhân vật trong 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 không còn là những "bức tranh khắc gỗ" trắng đen rõ rệt, mà đi sâu vào vùng

xám của nhân tính.

Sự đố kỵ của Woody và sự ngạo mạn của Buzz Lightyear là những điểm yếu chung của con người, nhưng những khiếm khuyết về phẩm chất này không có nghĩa họ là "người xấu", ngược lại khiến những nhân vật này trở nên đầy đặn hơn.

Woody là một cảnh sát trưởng cao bồi, đại diện cho truyền thống cũ; Buzz Lightyear là một cảnh sát vũ trụ, tượng trưng cho công nghệ cao hiện đại.

Giữa họ có mâu thuẫn giữa cái cũ và cái mới, giữa truyền thống và đổi mới.

Biên kịch không phân chia đơn giản ai đúng ai sai, mà khai thác tỉ mỉ sự hình thành và phát triển tâm lý của mỗi người.

Thiết kế nhân vật và cốt truyện như vậy đã mở rộng nhóm đối tượng khán giả xem phim hoạt hình truyền thống vốn chủ yếu là trẻ em sang cả nhóm người lớn, nghĩa là phim hoạt hình do xưởng phim Bì Nhĩ Tư sản xuất đang nỗ lực tiến tới mục tiêu phù hợp cho cả người lớn và trẻ em cùng xem.

Mở rộng phim hoạt hình sang nhóm khán giả người lớn là mục tiêu mà Địch Sĩ Ni cũng đang nỗ lực đạt tới, nhưng rào cản lớn nhất nằm trên con đường này là phim hoạt hình truyền thống đã tạo cho mọi người ấn tượng rằng nó chỉ phù hợp với trẻ em, người lớn bước vào rạp chỉ vì một nguyên nhân duy nhất, đó là đi cùng con cái, trong khi nhóm thanh thiếu niên đã lớn và người lớn không cần đi cùng trẻ em thực chất mới là nhóm khán giả chủ chốt của thị trường điện ảnh.

Làm thế nào để người lớn cảm thấy việc vào rạp xem phim hoạt hình không phải là một chuyện ấu trĩ, vấn đề này đã làm khó Địch Sĩ Ni trong thời gian rất dài, thậm chí không ít người còn cho rằng thế giới của trẻ em và người lớn là không thể điều hòa, cá và tay gấu

không thể kiêm đắc.

Hiện tại xưởng phim Bì Nhĩ Tư dường như đã tìm ra con đường kết nối cả hai, đó chính là kỹ thuật hoạt hình 3D, loại kỹ thuật mới khác biệt với hoạt hình phẳng truyền thống này sẽ khiến không ít khán giả điện ảnh hứng thú, cùng với cốt truyện, thiết kế nhân vật thiên về người lớn hóa, đồng thời lại không cảm thấy đi xem một bộ phim như vậy là chuyện vô cùng ấu trĩ.

Nếu 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 có thể gặt hái thành công, điều đó chứng minh xưởng phim Bì Nhĩ Tư đã tìm đúng con đường, lúc đó Địch Sĩ Ni sẽ rơi vào một tình thế rất khó xử.

Muốn đuổi kịp thì phải chuyển hướng, đẩy mạnh phát triển kỹ thuật hoạt hình 3D, nhưng nếu Địch Sĩ Ni làm vậy, chẳng khác nào thừa nhận kỷ nguyên của phim hoạt hình truyền thống đã kết thúc, điều này chắc chắn sẽ khiến nhiều người hâm mộ trung thành của Địch Sĩ Ni khó lòng chấp nhận.

Cho nên Robert hiện tại thực sự rất đau đầu! "Thưa ông, tôi có một tin tốt muốn báo cho ông, kết quả thống kê doanh thu ngày đầu của 《Sư Tử Vương》 và 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 đã có, chúng ta vượt đối thủ hẳn 5 triệu USD!" Trợ lý của Robert, cô Kelly, với vẻ mặt vui mừng bước vào văn phòng báo cáo kết quả cho cấp trên, nhưng nhanh chóng cô nhận ra ngài chủ tịch không hề vui mừng như cô tưởng tượng khi nghe tin này. "Cùng lắm chỉ hơn 5 triệu USD, nghĩa là thành tích ngày đầu của đối thủ cũng không tệ?" Robert cười khổ một chút, công ty trước đó dự tính doanh thu ngày đầu của 《Sư Tử Vương》 vào khoảng 15 triệu đến 20 triệu USD, và để đạt được thành tích như vậy, chỉ riêng kinh phí Địch Sĩ Ni bỏ ra cho việc quảng bá tiền kỳ của 《Sư Tử Vương》 đã lên tới 20 triệu USD.

Doanh thu ngày đầu của 《Sư Tử Vương》 không nằm ngoài dự

kiến, nhưng 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 thì lại khác, trong tình trạng quảng bá tiền kỳ và quy mô công chiếu đều không bằng 《Sư Tử Vương》, bộ phim này vậy mà cũng có thể thu về hơn mười triệu USD doanh thu ngày đầu, tin chắc không lâu nữa, các chuỗi rạp phim lớn đều sẽ bắt đầu cân nhắc tăng suất chiếu cho bộ phim này.

Robert không lo lắng 《Sư Tử Vương》 sẽ thực sự thua 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》, điều ông thực sự lo lắng là tiềm năng doanh thu mà 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 thể hiện.

Chẳng lẽ thực sự như Lâm Hựu Luân nói, tương lai phim hoạt hình 3D sẽ thay thế hoạt hình truyền thống, sẽ trở thành dòng chính của thị trường?

Robert rơi vào sự mâu thuẫn xoắn xuýt vô cùng. —— Cùng thời điểm đó, Lâm Hựu Luân cũng đang xem chương trình tin tức này trong phòng khách của bộ suite khách sạn.

Trên tấm thảm cạnh ghế sofa, Hồng Hồng đang ôm một đống đồ chơi mới mua chơi rất vui vẻ, khi Lâm Hựu Luân bế cô bé lên, tay cô bé vẫn còn nắm chặt một con chó lò xo.

Lâm Hựu Luân hôn một cái lên má con gái, "Con ngoan, có thích những món đồ chơi này cha tặng con không?" Hồng Hồng có chút không tình nguyện thoát khỏi "ma trảo" của Lâm Hựu Luân, bất mãn dùng bàn tay nhỏ bé lau má mình, trong ấn tượng của cô bé, cằm của ba luôn rất đâm người, cho nên luôn muốn theo bản năng né tránh.

Chung Sở Hồng thu dọn hành lý trong phòng ngủ rồi đi ra, Hồng Hồng lập tức chạy tới ôm chân cô, ngẩng đầu nhìn mẹ nói: "Mẹ ơi, con có thể mang hết đống đồ chơi này về nhà không?" Chung Sở Hồng nhìn đống đồ chơi sắp chất thành núi nhỏ trên thảm đỏ, kiên quyết lắc đầu. "Con chỉ có thể chọn vài món thích nhất mang đi thôi." "Nhưng những món đồ chơi này con đều rất thích!" Hồng Hồng thấy cầu xin

mẹ không được, lập tức quay đầu sang phía Lâm Hựu Luân, gửi tín hiệu cầu cứu tới anh.

Lâm Hựu Luân chịu không nổi nhất là ánh mắt đáng thương đó của con gái, lập tức mủi lòng nói: "Cứ để con mang hết về đi, chẳng qua chỉ là thêm một cái vali thôi mà." "Từ nhỏ đã nuông chiều tính khí của con, muốn gì được nấy, lớn lên còn dạy bảo thế nào được?" Chung Sở Hồng thái độ rất kiên quyết, cô không muốn con gái từ nhỏ đã hình thành tính cách công chúa điêu ngoa nhậm tính.

Thấy mẹ biểu tình nghiêm túc như vậy, mà ba cũng không lên tiếng nữa, Hồng Hồng cũng ý thức được chuyện không thành, đành phải nhìn đống đồ chơi đó mà do dự, cầm món này, chạm món kia, món nào cũng có vẻ rất luyến tiếc.

Thấy con gái mãi không đưa ra lựa chọn, Lâm Hựu Luân ở bên cạnh hiến kế: "Anh chàng cao bồi Woody này, còn có người máy Buzz Lightyear này nhất định phải mang theo, đây là nhân vật chính trong bộ phim mà cha đầu tư quay, ít nữa cha về Hong Kong sẽ đưa con đi xem bộ phim này!" Hồng Hồng vốn định chọn búp bê Barbie, nghe vậy liền dứt khoát ôm búp bê cao bồi và người máy vào lòng.

Thấy tay con gái vẫn còn ôm được thêm, Chung Sở Hồng cũng không ngăn cản, Lâm Hựu Luân lại tiếp tục gợi ý cho con gái thêm hai món đồ chơi, một là con chó lò xo lúc nãy cô bé vừa chơi, một là ông đầu khoai tây.

Hai món này đều là đồ chơi rất nổi tiếng ở Mỹ, đồng thời cũng là những nhân vật quan trọng trong 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》.

Thực tế trong 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 xuất hiện rất nhiều đồ chơi đều là những đồ chơi kinh điển nổi tiếng ở Mỹ, như chó lò xo, ông đầu khoai tây... xưởng phim Bì Nhĩ Tư trước khi quay bộ phim này đã lần lượt xin được bản quyền cho phép từ các công ty sản

xuất gốc của những đồ chơi này, rồi những món đồ chơi này mới có thể xuất hiện trên màn ảnh rộng.

Mặc dù 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 chỉ vừa mới bắt đầu công chiếu, nhưng đã có không ít siêu thị cửa hàng đặt những món đồ chơi này lại vị trí nổi bật để tiêu thụ, đống đồ chơi trên thảm kia đều là do Lâm Hựu Luân đặc biệt cho người mua từ cửa hàng về.

Mặc dù doanh thu ngày đầu kém 《Sư Tử Vương》 gần 5 triệu USD, nhưng Lâm Hựu Luân đã rất hài lòng với thành tích của 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》, bộ phim này được công chiếu sớm hơn một năm so với dự tính của anh, có thể đạt được thành công như vậy dưới áp lực mạnh mẽ của 《Sư Tử Vương》, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không đòi hỏi gì thêm. 《Ngoạn Cụ Tổng Động Viên》 chỉ là một sự khởi đầu, tiếng kèn của phim hoạt hình 3D thách thức hoạt hình truyền thống chỉ vừa mới bắt đầu vang lên!

Tuần đầu tiên công chiếu, 《 Sư Tử Vương 》 đã chiếm giữ ngôi vương phòng vé Bắc Mỹ với ưu thế tuyệt đối, hơn 《 Ngoạn Cụ Tổng Động Viên 》 tới 12 triệu USD.

Một bộ phim hoạt hình đạt được thành tích như vậy là điều vô cùng khó khăn, đồng thời cũng khiến lời dự ngôn của Lâm Hựu Luân về việc hoạt hình 3D chắc chắn sẽ thay thế hoạt hình truyền thống trở thành mục tiêu châm chọc của các phương tiện truyền thông lớn.

Thế nhưng ngay lúc này, tại cuộc họp hội đồng quản trị, Robert lần đầu tiên đề xuất kế hoạch phát triển phim hoạt hình 3D cho Disney. "Đúng vậy, hiện tại truyền thông đánh giá phim của chúng ta rất cao, doanh thu cũng cho thấy sự ủng hộ của khán giả, nhưng chúng ta nên tỉnh táo nhận ra rằng đây không phải là toàn bộ sự thật.

Chương 993

Rất nhiều người đã phớt lờ một vấn đề, hoặc đã thấy nhưng lại chọn cách làm ngơ theo thói quen, giống như đà điểu vùi đầu vào cát vậy...

Khoảng cách doanh thu giữa 《 Sư Tử Vương 》 và 《 Ngoạn Cụ Tổng Động Viên 》 đang không ngừng thu hẹp, chúng ta còn có thể ngồi ở vị trí quán quân tuần được bao lâu, đây là một vấn đề đáng nghi ngờ." Trước màn hình máy chiếu, Robert hùng hồn thuyết trình với các cổ đông. "Trong khi chúng ta còn đang đắc ý, cố chấp giữ mình trong khuôn khổ cũ, thì đối thủ đã đi trước một bước.

Dưới sự hỗ trợ tài chính của Lâm Hựu Luân, studio Pixar đã tìm ra con đường biến phim hoạt hình thành thể loại phim mà mọi lứa tuổi đều có thể chấp nhận được.

Đây là điều mà Disney chúng ta luôn muốn làm nhưng chưa làm được.

Vì vậy, chúng ta phải tỉnh táo nhận thức rằng sự thay đổi đã cận kề, nếu chúng ta không cải cách, đối thủ sẽ sớm bỏ xa chúng ta." Một vị cổ đông ngắt lời Robert: "Thưa Tổng giám đốc, xin lỗi vì đã ngắt lời ông, nhưng tôi rất muốn biết, dựa vào đâu mà ông cho rằng 《 Ngoạn Cụ Tổng Động Viên 》 đã trở thành một bộ phim được khán giả mọi lứa tuổi yêu thích?

Ông có số liệu điều tra nào hỗ trợ không?" "Tôi không có bằng chứng trực tiếp, nhưng tôi có thể dùng một số liệu trực tiếp hơn để minh họa, đó chính là doanh thu của 《 Sư Tử Vương 》." Robert chống hai tay lên bàn họp, nhìn thẳng vào vị cổ đông vừa đặt câu hỏi: "Tôi tin rằng phần lớn doanh thu của bộ phim này đến từ trẻ em dưới

14 tuổi và các phụ huynh đi cùng.

Tuần qua chúng ta thu về 45 triệu USD, nghĩa là trong số những cặp phụ huynh và trẻ em đi xem phim tại Bắc Mỹ tuần qua, ít nhất hơn 80% đã chọn 《 Sư Tử Vương 》.

Trong khi tự hào về điều đó, tôi cũng có một thắc mắc: Vậy hơn 30 triệu USD doanh thu của 《 Ngoạn Cụ Tổng Động Viên 》 công chiếu cùng kỳ từ đâu mà ra?

Câu trả lời rất rõ ràng, phần lớn doanh thu đó đến từ những khán giả không phải trẻ em.

Tôi nghĩ điều này đủ để chứng minh phán đoán của mình.

Tất nhiên nếu các vị cần báo cáo điều tra trực tiếp hơn, lát nữa tôi sẽ cho người thực hiện." "Studio Pixar đã dẫn đầu về kỹ thuật, có lẽ chúng ta có thể cân nhắc hợp tác với họ để cùng khai thác phim hoạt hình 3D, đó chẳng phải là lựa chọn tốt hơn cho chúng ta sao?" Một vị cổ đông khác lên tiếng.

Robert nhún vai: "Đúng vậy, hợp tác trực tiếp với Pixar quả thực phù hợp nhất với lợi ích hiện giai đoạn của chúng ta, nhưng các vị đã nghĩ đến cái giá của sự hợp tác chưa?

Phim của Pixar có thể nhờ kênh phát hành của chúng ta mà lớn mạnh, nhưng chúng ta chỉ được chia chưa đến một nửa lợi nhuận, trong khi vẫn phải chịu trách nhiệm đầu tư và gánh rủi ro thua lỗ.

Đến một ngày khi chúng ta không còn đáp ứng được tham vọng của Pixar, họ có thể đá chúng ta ra ngoài bất cứ lúc nào để tự làm một mình, và chúng ta ngoài cái danh tiếng hão ra thì chẳng nhận được gì cả." "Nhưng chúng ta cũng có thể đưa ra một số điều khoản ràng buộc đối phương trong hợp đồng." Vị cổ đông đó tiếp tục. "Tiền đề là Pixar phải sẵn lòng chấp nhận những điều khoản như vậy, nhưng tôi không

nghĩ đối phương sẽ đồng ý.

Có lẽ các thành viên của studio sẽ muốn, nhưng nhà đầu tư của họ là Lâm Hựu Luân thì nhất định không." Mặc dù Robert chưa bao giờ tiếp xúc chính thức với Lâm Hựu Luân, nhưng ông chắc chắn đối phương sẽ không chấp nhận những điều khoản hợp tác kiểu bá vương của Disney. "Dựa trên những nguyên nhân kể trên, tôi khẩn thiết hy vọng các vị nghiêm túc cân nhắc đề nghị của tôi.

Tôi biết đây sẽ là một quyết định vô cùng gian nan, nhưng tôi tin nó sẽ quyết định sự hưng suy thành bại của Disney trong tương lai!" Hội đồng quản trị Disney chưa lập tức đưa ra quyết định về kế hoạch hoạt hình 3D.

Tuy nhiên, sang tuần thứ hai công chiếu, 《 Sư Tử Vương 》 vẫn giữ vững ngôi đầu bảng với 35 triệu USD, trong khi 《 Ngoạn Cụ Tổng Động Viên 》 bám sát với 34 triệu USD, khoảng cách đã thu hẹp xuống dưới 1 triệu USD.

Sự tranh cãi trong nội bộ Disney bắt đầu leo thang, và những đánh giá về 《 Ngoạn Cụ Tổng Động Viên 》 trên truyền thông cũng trở nên khách quan hơn rất nhiều.

Ít nhất hiện tại không còn ai coi quan điểm "hoạt hình 3D sẽ sớm thay thế hoạt hình truyền thống" là một trò đùa nữa, vì bộ phim đã chứng minh dự ngôn đó bằng doanh thu thực tế.

Doanh thu của 《 Sư Tử Vương 》 đã bắt đầu có dấu hiệu mệt mỏi, trong khi 《 Ngoạn Cụ Tổng Động Viên 》 vẫn tiếp tục tăng tốc.

Đến tuần thứ ba, 《 Ngoạn Cụ Tổng Động Viên 》 với 40 triệu USD đã thay thế 《 Sư Tử Vương 》 trở thành quán quân phòng vé tuần, còn 《 Sư Tử Vương 》 lúc này đã tụt xuống mức 30 triệu USD.

Cuối cùng, hội đồng quản trị Disney cũng đạt được sự nhất trí về việc phát triển hoạt hình 3D.

Mặc dù người phát ngôn của Disney khi công bố tin tức đã cố gắng nhấn mạnh rằng họ vẫn tiếp tục sản xuất hoạt hình truyền thống và đó vẫn là trọng tâm trong thời gian dài, nhưng bên ngoài vẫn cảm nhận rõ rệt áp lực mà phim 3D đè lên Disney.

Một khi Disney đã coi Pixar là đối thủ đáng gờm, thì chiến trường so găng sau này của hai bên chắc chắn sẽ nằm ở mảng hoạt hình 3D, còn việc nói tiếp tục phát triển hoạt hình truyền thống chẳng qua chỉ là tấm vải che mặt cho Disney mà thôi.

Đối với phản ứng của Disney, Lâm Hựu Luân không hề thấy bất ngờ.

Hoạt hình 3D là xu hướng chủ đạo của thị trường tương lai, Disney sớm muộn cũng nhận ra, chẳng qua quá trình này bị anh đẩy nhanh hơn một chút.

Mặc dù thực lực giữa Pixar và Disney vẫn còn chênh lệch lớn, nhưng Lâm Hựu Luân đã dẫn dắt Pixar đi trên con đường của Disney, thì chỉ còn cách khiến Disney không còn đường mà đi.

Sau khi Khâu Thục Trân xuất viện, Lâm Hựu Luân luôn ở bên cạnh chăm sóc cô và con gái.

Tuy nhiên, trong thời gian này Lâm Trí Linh cũng không hề rảnh rỗi.

Theo yêu cầu của Lâm Hựu Luân, cô liên tục tiếp xúc với công ty Hasbro của Mỹ, cố gắng thuyết phục đối phương bán bản quyền chuyển thể điện ảnh của một bộ hoạt hình kinh điển cho Đông Phương Mộng Công Xưởng.

Trên đường đi xe đến trụ sở của Hasbro, Lâm Trí Linh giới thiệu

chi tiết tình hình cho Lâm Hựu Luân: "Từ tiến độ đàm phán hiện tại, Hasbro có hứng thú hợp tác với Marvel Comics để tung ra truyện tranh 《 Biến Hình Kim Cương 》 hơn là bán bản quyền điện ảnh." Lâm Trí Linh nói vậy chủ yếu muốn nhắc nhở Lâm Hựu Luân đừng quá kỳ vọng vào cuộc gặp gỡ với cấp cao của Hasbro lần này, nếu không kết quả có thể khiến anh thất vọng.

Lâm Hựu Luân thực ra không vội, vì ngay cả khi bây giờ lấy được bản quyền điện ảnh của 《 Biến Hình Kim Cương 》, thì phim quay xong cũng phải mười năm sau.

Việc bắt đầu tiếp xúc lúc này chỉ là để Hasbro thấy được thành ý của anh, thuận tiện kéo gần quan hệ giữa hai bên để sau này trên bàn đàm phán dễ dàng mặc cả hơn.

Vì biết Lâm Hựu Luân sẽ tới, một vị Phó tổng giám đốc của Hasbro đã đợi sẵn ở cổng công ty để đón tiếp.

Ngay khi Lâm Hựu Luân xuống xe, anh vô tình nhìn thấy một người quen.

Mấy tháng không gặp, Đặng Văn Địch không chỉ rạng rỡ hẳn lên mà khí chất cũng ngày càng chuyên nghiệp, nhanh nhẹn.

Thấy Lâm Hựu Luân, Đặng Văn Địch vốn định lên xe rời đi bèn khựng lại, rồi tươi cười đi về phía này.

Ánh mắt cô ta lướt qua Lâm Trí Linh đứng sau lưng Lâm Hựu Luân rồi mới dừng lại ở anh. "Lâm tiên sinh, thật không ngờ chúng ta lại gặp nhau sớm thế này!" "Lúc đó tôi đã nói chúng ta sẽ còn gặp lại, chỉ là tôi cũng không ngờ lại tái ngộ Đặng tiểu thư nhanh như vậy!" Lâm Hựu Luân và Đặng Văn Địch chào hỏi như những người bạn cũ, khiến vị Phó tổng giám đốc Hasbro đứng bên cạnh biến sắc.

Vốn dĩ Hasbro sắp xếp cuộc chạm trán "tình cờ" này là muốn Lâm

Hựu Luân và Đặng Văn Địch nhận ra sự hiện diện của nhau, nếu có thể kích động hai bên cạnh tranh, Hasbro sẽ nắm giữ nhiều quyền chủ động hơn trong đàm phán.

Nhưng giờ Lâm Hựu Luân và Đặng Văn Địch lại quen biết nhau, tình hình lập tức trở nên phức tạp.

Lâm Hựu Luân không mấy bận tâm đến biểu cảm của vị Phó tổng giám đốc Hasbro, điều anh quan tâm hơn là tại sao Đặng Văn Địch lại xuất hiện ở đây, và chuyện thú vị gì đã xảy ra với cô ta trong thời gian qua. "Quên giới thiệu với Lâm tiên sinh, hiện tôi đang làm việc cho công ty điện ảnh 20th Century Fox thuộc News Corporation, đây là danh thiếp của tôi." Nhận lấy danh thiếp từ Đặng Văn Địch, Lâm Hựu Luân thản nhiên lướt nhìn rồi hơi nhíu mày.

Chức danh in trên danh thiếp của Đặng Văn Địch là Trợ lý Tổng giám đốc, điều này rất khác so với trí nhớ của anh!

Dù không chắc sự thay đổi này là tốt hay xấu, nhưng Lâm Hựu Luân có thể khẳng định, với một người tham vọng và giỏi nắm bắt cơ hội như Đặng Văn Địch, việc làm một nhân viên cấp thấp trong công ty con của News Corporation chắc chắn không thể làm cô ta thỏa mãn.

Dù sao đi nữa, với chức vụ hiện tại, cô ta rõ ràng có cơ hội tiếp xúc với Murdoch dễ dàng hơn, và đây chính là một mắt xích quan trọng trong kế hoạch tương lai của Lâm Hựu Luân. "Thực ra tôi phải cảm ơn Lâm tiên sinh, chính vì sự từ chối của anh mà tôi mới có cơ hội có được vị trí hiện tại!" Đặng Văn Địch nói đầy cảm xúc.

Trong cuộc tuyển chọn trợ lý cho Lâm Hựu Luân hơn ba tháng trước, Đặng Văn Địch đã thua Lâm Trí Linh.

Nhưng ngay trên chuyến bay từ Hong Kong về Mỹ, cô ta tình cờ ngồi cạnh Bruce Bill, một cổ đông của tập đoàn News Corp.

Lúc đó vị này đang là Phó giám đốc điều hành của Star TV và chuẩn bị về Mỹ đảm nhận chức Tổng giám đốc của 20th Century Fox.

Máy bay còn chưa hạ cánh, Đặng Văn Địch đã dựa vào sự thể hiện xuất sắc của mình mà dễ dàng có được vị trí Trợ lý Tổng giám đốc 20th Century Fox.

Lần này cô ta đến Hasbro là đại diện cho Fox để thương thảo về bản quyền điện ảnh cho hoạt hình 《 Biến Hình Kim Cương 》.

Đặng Văn Địch không hề giấu giếm ý định của mình, vì cô ta biết dù mình không nói, Hasbro sau đó cũng sẽ báo cho Lâm Hựu Luân biết. "Thật không ngờ vừa gặp lại chúng ta đã trở thành đối thủ cạnh tranh!" Lâm Hựu Luân cười tự giễu, khi bắt tay tạm biệt Đặng Văn Địch, anh nói thêm một câu: "Rất mong chờ màn thể hiện gây bất ngờ hơn nữa của Đặng tiểu thư!" Đặng Văn Địch rõ ràng sững sờ một chút.

Chương 994

Từ sự sắp xếp của Hasbro, cô ta cũng lờ mờ đoán được mục đích của Lâm Hựu Luân, nhưng không ngờ anh lại nói thẳng thắn như vậy.

Điều này có thể hiểu là sự thành thật, hoặc cũng có thể coi là một loại tự tin.

Lâm Hựu Luân sẵn sàng nói thẳng với cô ta, chứng tỏ anh vô cùng tự tin vào việc giành được bản quyền điện ảnh 《 Biến Hình Kim Cương 》, nhưng sự tự tin đó từ đâu mà có thì lại là một ẩn số đối với Đặng Văn Địch.

Lâm Hựu Luân cùng vị Phó tổng giám đốc Hasbro đi vào tòa nhà trước.

Lâm Trí Linh vừa định đi theo thì bất ngờ bị Đặng Văn Địch gọi lại. "Lâm tiểu thư, lần trước tuy cô thắng, nhưng tôi sẽ dùng hành động để cho Lâm tiên sinh thấy, khi đó anh ấy đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng và nực cười đến mức nào!" Lời của Đặng Văn Địch mang ý khiêu khích rõ rệt.

Ban đầu Lâm Trí Linh quả thực có chút bất an, nhưng cô nhanh chóng thông suốt. "Đợi đến khi Đặng tiểu thư làm được điều đó rồi hãy đến khoe khoang với tôi!" Bỏ lại một câu như vậy, Lâm Trí Linh xoay người bước vào tòa nhà.

Đặng Văn Địch nhìn theo bóng lưng Lâm Trí Linh, thầm thề trong lòng, nhất định sẽ có ngày cô ta khiến tất cả những kẻ từng khinh thường mình phải hối hận.

Lâm Trí Linh vội vã đi vào tòa nhà, mới phát hiện nhóm Lâm Hựu Luân đang đợi mình trước cửa thang máy. "Cứ tưởng hai người phải trò chuyện lâu thêm chút nữa, không ngờ lại kết thúc nhanh thế, xem

ra hai người không hợp nhau lắm nhỉ!" Khi bước vào thang máy, Lâm Hựu Luân ghé tai Lâm Trí Linh trêu chọc một câu nhỏ.

Lâm Trí Linh quay đầu lại vặn hỏi: "Anh hy vọng em trò chuyện với cô ta lâu hơn sao?" "Tất nhiên rồi, như vậy em có thể tiện miệng hỏi thăm thêm chút tin tức, ví dụ như 20th Century Fox định trả giá bao nhiêu để mua bản quyền điện ảnh 《 Biến Hình Kim Cương 》 chẳng hạn." Vẻ mặt Lâm Hựu Luân đầy vẻ hiển nhiên.

Lâm Trí Linh tức đến nghẹn lời, với ông chủ "vô lại" này của mình, cô thật sự cạn lời.

Cũng may hai người giao tiếp bằng tiếng Trung, nếu không trong không gian hẹp của thang máy, nói nhỏ đến mấy cũng bị người bên cạnh nghe thấy.

Vị Phó tổng giám đốc Hasbro ban đầu quả thực rất tò mò về cuộc trò chuyện giữa Lâm Hựu Luân và Lâm Trí Linh, nhưng ông ta sớm nhận ra ngữ điệu và thần thái khi họ nói chuyện không hề giống mối quan hệ sếp và trợ lý bình thường, mà giống như đang tán gẫu thoải mái hơn.

Phát hiện này khiến ông ta lập tức từ bỏ ý định dò hỏi nội dung câu chuyện.

Trên đường từ thang máy đến phòng họp, Lâm Hựu Luân vẫn vui vẻ nói cười với Lâm Trí Linh.

Hành động này trong mắt vị Phó tổng giám đốc Hasbro lại tạo ra một nghi vấn mới.

Việc Lâm Hựu Luân biết 20th Century Fox cũng quan tâm đến 《 Biến Hình Kim Cương 》 mà vẫn thản nhiên không chút lo lắng là một điều rất bất thường.

Hoặc là Lâm Hựu Luân còn quân bài tẩy chưa lật, hoặc là anh đã

chuẩn bị từ bỏ cuộc đàm phán này, và dù là trường hợp nào thì đối với Hasbro cũng không phải tin tốt.

Thực tế chứng minh linh cảm của vị Phó tổng giám đốc Hasbro là chính xác.

Trên bàn đàm phán, Lâm Hựu Luân gần như không chút do dự lắc đầu từ chối một số yêu cầu hợp tác của Hasbro, còn ở những vấn đề then chốt, anh lại tỏ ra vô cùng cứng rắn, gần như không chịu nhượng bộ một bước nào.

Kết quả cuộc đàm phán đương nhiên là không đi đến đâu.

Điều may mắn duy nhất cho Hasbro là Lâm Hựu Luân không từ chối vòng đàm phán tiếp theo, nhưng về ngày giờ và kết quả cụ thể thì hai bên đều chưa đạt được đồng thuận nào.

Khi tiễn Lâm Hựu Luân lên xe, vị Phó tổng giám đốc phụ trách đàm phán rất lấy làm tiếc vì chưa thể thực hiện hợp tác, lúc này Lâm Hựu Luân mới chịu hé lộ một chút tin tức. "Thực ra người thực sự có hứng thú với bản quyền điện ảnh 《 Biến Hình Kim Cương 》 là Spielberg.

Ông cũng biết ông ấy luôn được gọi là đạo diễn có tâm hồn trẻ thơ nhất nước Mỹ.

Từ lâu ông ấy đã muốn chuyển thể bộ hoạt hình kinh điển này thành phim, nhưng do điều kiện kỹ thuật lúc đó còn hạn chế nên chưa thực hiện được.

Tất nhiên ngay cả bây giờ, tôi nghĩ điều kiện kỹ thuật để quay 《 Biến Hình Kim Cương 》 vẫn chưa chín muồi, không phải chúng tôi không làm được, mà là chi phí sản xuất hiện tại quá đắt đỏ...

Đề nghị của tôi là phía Hasbro cũng không cần quá vội vàng, vì theo tôi thấy, trong thời gian ngắn chúng ta khó lòng đạt được đồng

thuận, và tôi cũng rất mong chờ được hợp tác lâu dài hơn với Hasbro." Lâm Hựu Luân chưa nói xong với vị Phó tổng giám đốc Hasbro thì Lâm Trí Linh vừa nghe điện thoại xong đi tới. "Xin lỗi vì đã ngắt lời hai người, nhưng chúng ta phải đi rồi, phía công ty game EA vẫn đang đợi chúng ta qua đó..." Lâm Trí Linh nói với Lâm Hựu Luân, nhưng không biết vì lý do gì, cô không hề né tránh vị Phó tổng giám đốc Hasbro, hơn nữa còn dùng tiếng Anh để đối phương nghe hiểu. "Xem ra tôi phải đi rồi, rất mong chờ lần gặp sau của chúng ta!" Lâm Hựu Luân bắt tay vị Phó tổng giám đốc Hasbro rồi xoay người lên xe.

Lâm Trí Linh cũng bước lên theo, ngay khi cửa xe đóng lại, Lâm Hựu Luân nhìn cô với ánh mắt tán thưởng. "Màn kịch vừa rồi diễn tốt đấy!" "Nhưng tại sao anh lại muốn tiết lộ tin tức chúng ta hợp tác với công ty EA cho bên đó biết?" "Ai bảo họ lấy 20th Century Fox ra uy hiếp tôi?

Tôi đây là gậy ông đập lưng ông, để họ cũng phải lo lắng một chút, để họ biết rằng bên ta không phải chỉ chăm chăm vào mỗi 《 Biến Hình Kim Cương 》, ngoài bộ này ra, chúng ta còn rất nhiều phim khác để quay!" Theo Lâm Hựu Luân, việc anh hợp tác với EA sớm muộn gì cũng công bố, để Hasbro biết sớm cũng chẳng sao, hơn nữa làm vậy còn có ý đồ gây nhiễu cho Hasbro. 20th Century Fox cũng muốn tranh bản quyền 《 Biến Hình Kim Cương 》, nhưng Lâm Hựu Luân không có hứng thú nhảy vào cuộc chiến đẩy giá, vì như thế chỉ tổ làm lợi cho Hasbro.

Một khi không thể giành được bản quyền qua kênh thông thường, Lâm Hựu Luân sẽ phải cân nhắc dùng thủ đoạn phi thường, ví dụ như trực tiếp mua lại luôn công ty Hasbro.

Trước khi chính thức tiếp xúc với các cổ đông Hasbro, Lâm Hựu Luân phải nỗ lực tạo ra giả tượng tiếp tục đàm phán cho cả Hasbro và 20th Century Fox, đợi đến khi chuẩn bị hòm hòm sẽ trực tiếp lật bài

ngửa, một ván định thắng thua!

Điều khiến Lâm Hựu Luân hơi buồn bực là sau khi nghe xong toàn bộ kế hoạch, điều Lâm Trí Linh quan tâm lại là một vấn đề chẳng liên quan mấy. "Không phải anh hợp tác với EA làm một trò chơi sao?" "Trò chơi cũng có thể chuyển thể thành phim mà, bản người đóng của 《 Quyền Hoàng 》 là một ví dụ điển hình, tất nhiên cũng không thiếu những ví dụ thành công, như 《 Sinh Hóa Nguy Cơ 》 chẳng hạn." Trong thế giới song song, 《 Sinh Hóa Nguy Cơ 》 là game có trước rồi mới chuyển thể thành phim, còn Lâm Hựu Luân thì làm ngược lại, quay phim trước rồi mới tìm công ty game hợp tác làm game.

Thực tế chứng minh tác dụng thúc đẩy doanh thu game của phim lớn hơn nhiều so với tác dụng thúc đẩy phòng vé của game, nhưng phần lớn lợi nhuận từ game lại bị các công ty game chia mất, phần chảy vào túi Lâm Hựu Luân không nhiều.

Vì vậy lần này anh quyết định làm game trước, anh không mấy quan tâm đến chút tiền từ doanh số game, quan trọng là phải nắm giữ bản quyền chuyển thể điện ảnh của game trong tay. "Nhưng không phải những người thích chơi game đều là nam giới sao?

Anh làm một trò chơi hành động phiêu lưu bắn súng có nhân vật chính là nữ, anh chắc chắn trò chơi như vậy sẽ được đón nhận chứ?" Vì trò chơi đó đã bắt đầu sản xuất trước khi Lâm Trí Linh làm trợ lý cho Lâm Hựu Luân nên cô không biết rõ tình hình, chỉ biết sơ qua. "Cái đó còn phải xem nhân vật chính là nữ thế nào đã.

Game thủ hiện nay đa số đã chán ngấy phong cách game bắn súng góc nhìn thứ nhất với mấy gã đàn ông gai góc rồi.

Nếu trong game có thể điều khiển một mỹ nhân với quần ngắn, chân dài, mông cong, áo nịt bó sát, ngực 36D, rồi đi phiêu lưu khắp thế giới như Indiana Jones, cô chắc chắn là mọi người sẽ không thích

sao?" "Em thấy cái này còn tùy người, trừ khi anh nghĩ đàn ông trên thế giới này đều giống anh!" Lâm Trí Linh không khách khí đưa ra nhận xét, khiến Lâm Hựu Luân có chút cạn lời. "Có lẽ cô hiểu lầm ý tôi rồi, điều tôi muốn nhấn mạnh không phải là nhân vật game gợi cảm thế nào, mà là muốn nói loại game có nhân vật chính là nữ này sẽ đem lại cảm giác mới mẻ, giống như những bộ phim có nhân vật chính là nữ vậy." Lâm Trí Linh nhún vai: "Được rồi, thực ra em chỉ muốn biết trò chơi đó tên là gì?" "《 Cổ Mộ Lệ Ảnh 》!" Trên màn hình máy tính, một nhân vật nữ mặc áo ba lỗ da bó sát, quần ngắn, đi bốt cao, hai bên đùi đeo hai khẩu súng lục đang xoay 360 độ để trình diễn tạo hình toàn diện.

Kevin, người phụ trách nhóm sản xuất game 《 Cổ Mộ Lệ Ảnh 》, đang thuyết trình đồng bộ cho Lâm Hựu Luân.

Tất nhiên đối với nhân vật này, thực tế Lâm Hựu Luân còn biết rõ hơn cả anh ta.

Lara do EA thiết kế về cơ bản nhất trí với hình ảnh trong tâm trí Lâm Hựu Luân, chỉ có điều hình ảnh 3D trong game theo góc nhìn của anh vẫn còn hơi thô, và những hình ảnh này vốn đã có sự tham gia hợp tác của studio Pixar mới hoàn thành được.

Trong số các sản phẩm game hiện nay, chất lượng hình ảnh của 《 Cổ Mộ Lệ Ảnh 》 đã được coi là cực kỳ ưu tú, và EA còn đặc biệt phát triển một bộ engine game riêng cho trò chơi này.

Lâm Hựu Luân trực tiếp trải nghiệm trên máy chơi game PS hơn nửa giờ, sau đó bày tỏ sự khẳng định đối với công việc của EA trong dự án này. "Trò chơi này hiện vẫn đang thực hiện các bước tối ưu hóa và thử nghiệm cuối cùng, dự kiến năm 95 có thể chính thức phát hành trên các nền tảng game." Kevin tháp tùng Lâm Hựu Luân rời khỏi studio sản xuất game, nhưng ngay tại cửa lại gặp một cảnh tượng

khiến anh ta hơi bối rối.

Một anh chàng đẹp trai tóc vàng mắt xanh đang cố gắng bắt chuyện với cô thư ký xinh đẹp của Lâm Hựu Luân.

Nếu hai người trò chuyện vui vẻ thì không sao, vấn đề là dường như giữa họ đang xảy ra một chút hiểu lầm. "Thưa anh Jerry, tôi đã nói rồi, tối nay tôi không rảnh, vả lại tôi cũng không có hứng thú xem biểu diễn ca kịch!" Lâm Trí Linh rất bất lực nhìn cái gã không biết từ đâu chui ra này.

Chương 995

Dù cô thừa nhận đối phương quả thực rất có sức hút, nhưng giọng điệu tự cao tự đại của anh ta khiến cô không chịu nổi. "Có lẽ chúng ta có thể đi nghe nhạc giao hưởng.

Tôi vừa hay biết dàn nhạc giao hưởng Boston tối nay có một buổi biểu diễn.

Hơn nữa tôi có cách kiếm được vé.

Chỉ cần cô bằng lòng, chúng ta sẽ có một buổi tối vô cùng tuyệt vời!" Anh chàng đẹp trai Jerry không ngừng "phóng điện" về phía Lâm Trí Linh, Kevin cuối cùng không chịu nổi nữa. "Được rồi Jerry, để tôi giới thiệu cho cậu, đây là Lâm Hựu Luân tiên sinh, người hợp tác phát triển game 《 Cổ Mộ Lệ Ảnh 》 với chúng ta, toàn bộ ý tưởng câu chuyện của trò chơi này đều do anh ấy cung cấp." Jerry nghe vậy quay đầu lại, khi thấy Lâm Hựu Luân đứng sau lưng Kevin, vẻ mặt anh ta hơi khựng lại.

Lâm Trí Linh cuối cùng cũng tìm được lý do để thoát khỏi Jerry, cô đi nhanh về phía Lâm Hựu Luân trên đôi giày cao gót. "Gã này là ai vậy?" Lâm Hựu Luân nghiêng đầu hỏi Kevin một câu. "Cậu ấy là đồng sự bên bộ phận thị trường của công ty chúng tôi, Steve Jerry!" Lời Kevin vừa dứt, Jerry đã đưa tay ra. "Lâm tiên sinh, rất vinh hạnh được gặp anh!

Nhiều bộ phim anh sản xuất tôi đều đã xem, ví dụ như 《 Hắc Dạ Truyền Thuyết 》, 《 Ca Tư Lạp 》, 《 Hắc Siêu Đặc Cảnh Tổ 》... phải nói là những phim đó thực sự rất ngầu." Khi bắt tay, Jerry nói rất nhiều lời nịnh nọt, nhưng cuối cùng Lâm Hựu Luân lại hỏi một câu chẳng liên quan chút nào: "Nghe nói Jerry tiên sinh có cách kiếm được

vé xem buổi biểu diễn tối nay của dàn nhạc giao hưởng Boston?" Nụ cười trên mặt Jerry cứng đờ, nhưng sau đó lập tức bình thường trở lại. "Tất nhiên, nếu Lâm tiên sinh cần, tôi có thể gọi điện giúp anh ngay bây giờ." "Vậy làm phiền Jerry tiên sinh đặt giúp tôi hai vé, lát nữa tôi sẽ cho người chuyển tiền trực tiếp vào tài khoản ngân hàng của anh." Lâm Hựu Luân đề nghị trả tiền, Jerry tất nhiên sẽ không đồng ý. "Lâm tiên sinh là đối tác quan trọng của EA, được mời anh đi xem giao hưởng là vinh hạnh của tôi, tiền vé đương nhiên do tôi lo." Giá vé xem dàn nhạc giao hưởng Boston không hề rẻ, Jerry nói câu này mà lòng đau như cắt, nhưng bề ngoài chỉ đành giả vờ như rất sẵn lòng. "Jerry tiên sinh đã nói vậy thì tôi xin nhận vậy." Lâm Hựu Luân cũng không khách sáo, để lại một địa chỉ gửi vé cho Jerry, sau đó xoay người bắt tay tạm biệt Kevin rồi gọi Lâm Trí Linh chuẩn bị rời đi. "Lâm tiên sinh, xin đợi một lát!" Đi chưa được mấy bước, Jerry đã đuổi theo từ phía sau. "Jerry tiên sinh còn chuyện gì nữa sao?" "Công việc quảng bá thị trường cho 《 Cổ Mộ Lệ Ảnh 》 chính là do tôi phụ trách, tôi luôn có một ý tưởng muốn trao đổi với Lâm tiên sinh." "Ồ?" Lâm Hựu Luân dừng bước, ra vẻ lắng nghe.

Vừa rồi "tống tiền" được hai tấm vé từ tay Jerry coi như là một hình phạt nhỏ vì anh ta dám trêu chọc Lâm Trí Linh, nhưng dù sao cũng đã nhận lợi lộc của đối phương, nên Lâm Hựu Luân không ngại nghe xem anh ta nói gì. "Không biết Lâm tiên sinh có ý định chuyển thể trò chơi này thành phim không, nếu phim và game cùng phối hợp tuyên truyền thì hiệu quả chắc chắn sẽ tốt hơn!" Jerry đưa ra đề xuất này khiến Lâm Hựu Luân bớt khinh thường anh ta đi vài phần. "Thực ra tôi đang có ý định đó!" Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Jerry mừng rỡ, theo bản năng anh ta hỏi ngay: "Khi nào vậy?" Lâm Hựu Luân nhún vai vẻ tiếc nuối: "Thời gian cụ thể vẫn chưa xác định, sao vậy, Jerry tiên sinh muốn đóng một vai khách mời trong phim à?" Jerry khổ sở lắc đầu, anh ta biết Lâm Hựu Luân chỉ đang đùa. "Ý tôi là, nếu

bộ phim có thể kịp quay xong và công chiếu vào năm tới, có lẽ phim và game có thể đồng bộ tuyên truyền, như vậy sẽ có lợi cho cả hai bên." "EA mất khoảng 2 năm để sản xuất 《 Cổ Mộ Lệ Ảnh 》, còn quay phim có thể không cần lâu như vậy, nhưng ít nhất cũng phải mất 8, 9 tháng mới xong, cộng thêm hậu kỳ kỹ xảo có khi phải mất một năm, e là game ra mắt sẽ không đợi được lâu như thế đâu." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Jerry phải từ bỏ dự định ban đầu, nhưng chuyến này anh ta cũng không phải là không có thu hoạch, ít nhất anh ta xác định được sự thật rằng 《 Cổ Mộ Lệ Ảnh 》 sẽ được chuyển thể thành phim.

EA ra game trước tuy có chút thiệt thòi, nhưng lợi ích không thể chỉ nhìn trước mắt, sau khi phim công chiếu cũng tương đương với việc quảng cáo cho game, thực tế hai bên vẫn là hỗ trợ lẫn nhau.

Cửa thang máy từ từ đóng lại, Lâm Trí Linh nãy giờ không lên tiếng cuối cùng không nhịn được hỏi: "Anh thích nghe nhạc giao hưởng sao?" "Cũng không hẳn là thích lắm." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Lâm Trí Linh cạn lời. "Vậy sao anh còn bảo anh ta giúp đặt vé?" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Tôi tưởng em thích chứ?" "Em?" Lâm Trí Linh sững người. "Đúng vậy, nếu không tôi hỏi anh ta hai tấm vé làm gì?" Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn Lâm Trí Linh, "Hay là em nghĩ tôi thật sự chỉ để trêu chọc anh ta thôi?" "Em..." Lâm Trí Linh nhất thời không biết trả lời thế nào, ban đầu cô đúng là nghĩ như vậy.

Khi cửa thang máy mở ra, Lâm Hựu Luân nháy mắt với Lâm Trí Linh: "Được rồi, tối nay nhớ mặc trang trọng một chút, hy vọng đây sẽ là một buổi tối tuyệt vời!" Gió đêm hiu hiu, một buổi biểu diễn giao hưởng đặc sắc vừa kết thúc.

Để tiện bước xuống bậc thang của nhà hát, Lâm Trí Linh hai tay nhấc tà váy dạ hội màu bạc, lộ ra đôi giày cao gót đen và một phần bắp chân trắng nõn.

Lâm Hựu Luân bên cạnh rất lịch thiệp đề nghị xách túi giúp cô, nhưng bị từ chối. "Anh là ông chủ, lại đi xách túi cho em, vậy sau này ai trả lương cho em đây?" Lâm Trí Linh trông như đang nói đùa, nhưng thực tế cũng là đang nhắc nhở Lâm Hựu Luân về mối quan hệ của hai người.

Làm trợ lý cho Lâm Hựu Luân bấy lâu nay, cô luôn rất chú ý phương diện này, thậm chí có thể nói là có chút cẩn trọng.

Lâm Hựu Luân cười nhún vai, không ép thêm.

Tài xế thấy hai người ra khỏi nhà hát bèn sớm mở cửa xe đứng đợi.

Trước khi lên xe, Lâm Hựu Luân đột nhiên hỏi một câu: "Đúng rồi, tối nay có phải em có chuyện gì muốn hỏi tôi không?" Lâm Trí Linh bị đoán trúng tâm sự khi chưa kịp phòng bị, theo bản năng hỏi lại: "Sao anh biết?" Vừa nói xong cô đã thấy hối hận bèn mím môi, nhưng lại không nhịn được liếc nhìn Lâm Hựu Luân. "Buổi biểu diễn giao hưởng tối nay rất hay, nhưng em cứ luôn có vẻ không tập trung." "Nhỡ đâu em đang nghĩ chuyện công việc thì sao?" Lâm Trí Linh vặn lại.

Lâm Hựu Luân bĩu môi: "Tôi sẽ rất vui, nhưng sẽ không vì thế mà tăng lương cho em đâu!" Vẻ mặt Lâm Trí Linh kiểu "biết ngay anh sẽ trả lời thế mà", sau đó cô mới nói ra thắc mắc đã quấy rầy mình suốt cả tối: "Nhân vật nữ chính trong 《Cổ Mộ Lệ Ảnh》 anh định cho ai đóng?

Diễn viên Hong Kong hay diễn viên Mỹ?" Lâm Hựu Luân có ý thử thách Lâm Trí Linh: "Em thấy sao?" Lâm Trí Linh do dự một lát.

Từ góc độ doanh thu phòng vé, cô thấy chọn một diễn viên Mỹ sẽ phù hợp hơn để đáp ứng nhu cầu thị trường, nhưng từ góc độ tình cảm, cô lại thấy Lâm Hựu Luân có lẽ sẽ chọn một diễn viên Hong

Kong, dù điều này có thể làm mất một phần khán giả nhưng lại phù hợp với phong cách làm việc của anh. "Chiều nay ở công ty EA, nếu em đi vào tham quan cùng tôi thay vì chọn ở lại ngoài cửa, có lẽ bây giờ em đã không hỏi câu như vậy.

Nhưng nếu thế, chúng ta có lẽ sẽ bỏ lỡ một buổi biểu diễn giao hưởng hay như tối nay...

Nghĩ lại đúng là khiến người ta thấy mâu thuẫn!" Câu trả lời có vẻ không ăn nhập của Lâm Hựu Luân lại xác nhận dự đoán trong lòng Lâm Trí Linh, nhưng cô vẫn còn một thắc mắc.

Nếu định vị của 《 Cổ Mộ Lệ Ảnh 》 là một bộ phim hành động, cô thực sự nghi ngờ liệu Hong Kong hiện tại có ai thích hợp để đóng vai này hay không.

Lâm Hựu Luân khổ sở lắc đầu: "Em cứ nói thẳng là đả nữ Hong Kong đang lâm vào cảnh thiếu hụt người kế cận đi cho rồi." Lâm Trí Linh không trả lời, nhưng trong lòng rất đồng tình với câu nói đó.

Những nữ ngôi sao hành động nổi danh những năm 80 như Huệ Anh Hồng, Lý Tái Phượng tuổi tác đều đã không còn nhỏ, quan trọng hơn là họ đều nổi danh từ phim võ thuật, dù là hình tượng cá nhân hay phong cách biểu diễn đều hợp đóng phim cổ trang hơn, trong khi thứ Lâm Hựu Luân cần lúc này là một đả nữ có thể đóng phim hành động hiện đại.

Dương Tử Quỳnh thì phù hợp với yêu cầu này, nhưng Lâm Trí Linh biết chắc chắn Lâm Hựu Luân sẽ không chọn cô ấy.

Việc ai sẽ đóng vai nữ chính Lara trong 《 Cổ Mộ Lệ Ảnh 》 đã trở thành một bí ẩn mà Lâm Trí Linh không tài nào đoán ra nổi.

Tại phim trường Thanh Thủy Loan, một bộ phim hành động cổ trang đang ăn khách của Vô Tuyến đang trong quá trình quay phim

căng thẳng. "Cắt!" Đạo diễn đứng dậy từ sau màn hình giám sát, chỉ tay vào hai diễn viên phụ đang phối hợp diễn xuất với Vạn Kỳ Văn mà mắng lớn: "Hai người các cậu có biết diễn không hả?

Cái bàn có thật sự đập trúng người đâu, né tránh loạn xạ cái gì vậy!" Sau khi mắng mỏ hai diễn viên võ thuật xong, đạo diễn mới đi đến trước mặt Vạn Kỳ Văn, ông chắp tay đầy vẻ xin lỗi nói: "Vạn tiểu thư, thật ngại quá, hai tên này là người mới, không biết phối hợp, hay là cảnh này chúng ta làm lại một lần nữa nhé?" Vạn Kỳ Văn gật đầu bày tỏ sự thông cảm, đạo diễn lập tức gọi người đến dặm lại lớp trang điểm cho cô.

Cả đoàn phim đều xoay quanh Vạn Kỳ Văn, duy chỉ có hai nhân viên hậu cần không tiến lên phía trước mà đứng từ xa bàn tán. "Vạn tiểu thư bây giờ có lẽ được coi là người biết đánh võ nhất trong số các hoa đán của Vô Tuyến rồi." "Ở Hong Kong tìm nữ diễn viên biết đánh võ không khó, nhưng tìm được người vừa xinh đẹp vừa biết đánh võ thì lại càng khó hơn.

Nhìn xem tỉ suất người xem của 《Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện》 cao thế nào là biết ngay...

Bây giờ bên trong Vô Tuyến có rất nhiều bộ phim truyền hình đang tranh giành mời Vạn tiểu thư đóng, nếu đạo diễn Lưu không phải là tướng tài dưới trướng chú Lương, bộ phim này chưa chắc đã mời được Vạn tiểu thư đóng chính." 《Tiên Kiếm Kỳ Hiệp Truyện》 hoàn thành sản xuất năm ngoái và công chiếu tại Đài Loan, gây ra một cơn sốt tỉ suất người xem.

Nửa năm sau Vô Tuyến mới đưa bộ phim này về Hong Kong, không ngờ vừa phát sóng đã lập tức gây chấn động, chỉ mới chiếu ba tập đầu mà tỉ suất người xem trung bình đã đột phá 40%.

Những bàn luận về hướng đi của cốt truyện, tính cách nhân vật

đều trở thành đề tài nóng bỏng trên các mặt báo và tạp chí.

Lâm Chí Dĩnh, người tạm rời khỏi giới giải trí để thực hiện nghĩa vụ quân sự, đã không thể hưởng lợi từ sự thành công của 《Tiên Kiếm》, ngược lại hai nữ nhân chính lại là những người hưởng lợi cuối cùng.

Triệu Linh Nhi do Lý Nhược Đồng thủ vai và Lâm Nguyệt Như do Vạn Kỳ Văn đóng đều có lượng người ủng hộ đông đảo, nhưng người thu hoạch lớn nhất vẫn là Vạn Kỳ Văn.

Thông qua bộ phim này, tiềm năng làm "đả nữ" trên người Vạn Kỳ Văn đã được khai phá thêm một bước.

Chương 996

Không chỉ nội bộ Vô Tuyến tranh giành cô đóng phim khiến mấy vị giám chế suýt nữa trở mặt, mà các công ty điện ảnh bên ngoài cũng bắt đầu rục rịch chuẩn bị đào góc tường.

Không phải nói Lâm Hựu Luân thời gian này không có mặt ở Hong Kong nên các công ty điện ảnh mới bắt đầu không yên phận, mà là hành vi này vốn dĩ đã được Lâm Hựu Luân ngầm cho phép.

Ban đầu Vạn Kỳ Văn ký với Vô Tuyến là hợp đồng theo từng đầu phim, chỉ cần hoàn thành số tập phim quy định mỗi năm trong hợp đồng, thời gian còn lại cô đều có thể tự do sắp xếp.

Mà sau khi Lâm Hựu Luân nắm quyền Vô Tuyến, việc cải cách chế độ hợp đồng nghệ sĩ cũng mang lại cho các nghệ sĩ của Vô Tuyến nhiều quyền tự do lựa chọn hơn trước.

Tuy rằng ở mảng truyền hình vẫn phải phục tùng sự sắp xếp của Vô Tuyến, nhưng ở mảng điện ảnh lại có thể không bị hạn chế bởi hợp đồng với Vô Tuyến.

Ở Hong Kong, số lượng các công ty điện ảnh quan tâm đến Vạn Kỳ Văn không ít, trong đó Thiệu Thị là đơn vị thể hiện thái độ tích cực nhất.

Vô Tuyến tuy đã đổi chủ, nhưng Thiệu Nghị Phu vẫn là cổ đông lớn thứ hai của công ty, và Phương Dật Hoa cũng tiếp tục đảm nhiệm chức vụ Tổng giám đốc điều hành của Vô Tuyến.

Nhờ mối quan hệ này, phía Thiệu Thị tiếp xúc với Vạn Kỳ Văn vô cùng thuận tiện, không giống như các công ty điện ảnh khác, muốn gặp Vạn Kỳ Văn còn phải đi tìm các mối quan hệ, nhờ vả người này người nọ, cuối cùng chưa chắc đã nói chuyện được với phía Vạn Kỳ

Văn. —— Khi cửa phòng hóa trang bị đẩy ra, Vạn Kỳ Văn đang đối diện với gương tháo hoa tai.

Sau đó động tác mới làm được một nửa thì đột nhiên khựng lại. "Chị Trân!" Vạn Kỳ Văn vội vàng đứng dậy từ chỗ ngồi, quay người lại chào hỏi người mới đến. "Chuyên viên trang điểm nói em đã tẩy trang xong nên chị không gõ cửa mà vào luôn, không làm phiền em chứ?" Tằng Lệ Trân mỉm cười với Vạn Kỳ Văn, nụ cười trông rất thân thiết.

Tằng Lệ Trân ở Vô Tuyến luôn nổi tiếng là nghiêm khắc.

Năm ngoái khi Vô Tuyến tổ chức một chương trình hợp xướng cho toàn thể nghệ sĩ nhân dịp lễ kỷ niệm đài (Đài Khánh), lúc tập dượt có hàng trăm người tụ tập lại, rất nhiều người không nghiêm túc, không tán gẫu cười đùa thì cũng cầm điện thoại di động nghe gọi, tình trạng hỗn loạn khiến đạo diễn phụ trách chỉ huy cũng cảm thấy bất lực.

Lúc đó Vạn Kỳ Văn đang cùng Lý Nhược Đồng, Lê Tư trò chuyện về việc dưỡng da, đột nhiên một người phụ nữ hùng hổ xông lên sân khấu, cầm micro chỉ vào mũi mấy vị đại ngôi sao đang không chuyên tâm tập luyện mà mắng lớn, hơn nữa còn chỉ đích danh!

Cả hiện trường lập tức im phăng phắc, mấy ngôi sao đang nổi bị mắng đến ngây người nhìn người phụ nữ trước mắt, và Vạn Kỳ Văn chính là một trong những người bị điểm danh.

Từ đó về sau, Vạn Kỳ Văn hễ thấy Tằng Lệ Trân là lại thấy hơi sờ sợ, cho nên vừa rồi từ trong gương thấy Tằng Lệ Trân bước vào, cô lập tức đứng dậy ngay, hiện tại một bên hoa tai vẫn chưa kịp tháo xuống. "Được rồi, em đừng căng thẳng thế, hôm nay chị không đến gặp em với tư cách công việc, cho nên lần gặp mặt này và cuộc trò chuyện tiếp theo thuần túy chỉ là trao đổi cá nhân." Tằng Lệ Trân vẫy

tay ra hiệu cho Vạn Kỳ Văn ngồi xuống, chính mình cũng kéo một chiếc ghế qua. "A Văn, hợp đồng của em với Vô Tuyến sang năm là hết hạn, em có từng nghĩ sau này sẽ chuyên tâm làm một diễn viên điện ảnh không?" "Phía Vô Tuyến đã tìm em nói chuyện về vấn đề gia hạn hợp đồng, sau này mỗi năm em chỉ cần giúp Vô Tuyến đóng hai bộ phim truyền hình, thời gian còn lại em đều có thể tự mình sắp xếp, em thấy như vậy cũng rất tốt." Vạn Kỳ Văn khi trả lời câu hỏi này đã để lại một chút thận trọng, không trực tiếp nói cho Tằng Lệ Trân biết nội dung cụ thể của hợp đồng. "Có lẽ em hiểu lầm ý chị rồi, chị không phải muốn em rời khỏi Vô Tuyến, mà là nói hợp đồng truyền hình của em ký ở Vô Tuyến, sau đó diễn điện ảnh có thể ký ở công ty khác, ví dụ như Thiệu Thị." Nếu có thể, Tằng Lệ Trân cũng không muốn trực tiếp ngửa bài với Vạn Kỳ Văn như vậy, nhưng "thời gian" của bà thực sự không còn nhiều.

Một mặt, bộ phim truyền hình Vạn Kỳ Văn đang quay là do Lương Gia Thụ giám chế, Tằng Lệ Trân lần này là lén lút đến đây nên không thể ở lại quá lâu, nếu không sẽ bị bên kia phát giác; mặt khác, Tằng Lệ Trân đã quyết định đi theo Phương Dật Hoa sang Thiệu Thị làm việc, thời gian chính thức ở lại Vô Tuyến không còn dài, nhân cơ hội này bà đương nhiên muốn lôi kéo thêm một số nghệ sĩ cùng bà "nhảy máng" sang Thiệu Thị, như vậy tương lai địa vị của bà ở Thiệu Thị cũng sẽ vững chắc hơn.

Vạn Kỳ Văn đối với lời mời của Tằng Lệ Trân cũng có chút dao động, nhưng ngay sau đó cô lại nhớ tới một lần trò chuyện với Lý Nhược Đồng cách đây không lâu.

Lúc đó hai người bàn về sự phát triển trong tương lai, Vạn Kỳ Văn hỏi Lý Nhược Đồng sau này có ý định rời khỏi Vô Tuyến để làm một diễn viên điện ảnh chuyên nghiệp không, Lý Nhược Đồng đã dứt khoát lắc đầu, bày tỏ mình chắc chắn sẽ gia hạn hợp đồng với Vô

Tuyến.

Vạn Kỳ Văn bèn hỏi Lý Nhược Đồng quyết định như vậy có phải vì Lâm Hựu Luân hay không, Lý Nhược Đồng tiên là gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Từ khi vào nghề đến nay, Lý Nhược Đồng luôn nhận được rất nhiều sự quan tâm từ Lâm Hựu Luân, về mặt tình cảm cô chắc chắn sẵn lòng tiếp tục ở lại Vô Tuyến, nhưng cô đưa ra quyết định này không hoàn toàn vì yếu tố tình cảm.

Lý do của Lý Nhược Đồng rất đơn giản: dưới gốc cây lớn dễ hóng mát.

Sau khi Lâm Hựu Luân nắm quyền Vô Tuyến, sau này trong tay anh có vai diễn điện ảnh nào phù hợp, chắc chắn sẽ ưu tiên xem xét các nghệ sĩ của Vô Tuyến.

Tuy rằng làm như vậy, cơ hội đóng phim điện ảnh sau này chắc chắn không nhiều bằng việc ký hợp đồng trực tiếp với các công ty điện ảnh bên ngoài, nhưng những bộ phim do Lâm Hựu Luân sản xuất về mặt chất lượng là thứ mà các công ty điện ảnh khác khó lòng theo kịp, đóng một bộ phim của anh, danh tiếng có được có lẽ mười bộ phim khác cũng không bằng.

Đạo lý này không sai, nhưng Vạn Kỳ Văn biết mình và Lý Nhược Đồng là khác nhau.

Lý Nhược Đồng được Lâm Hựu Luân khám phá và đưa vào giới giải trí, hơn nữa lại được Chu Tuệ Mẫn chủ động nhận làm em nuôi, với mối quan hệ như vậy, sau này cho dù cô không làm gì cũng sẽ có rất nhiều cơ hội tự tìm đến cửa.

Còn đối với Vạn Kỳ Văn, một số cơ hội bắt buộc phải chủ động tranh thủ. "Chị Trân, chuyện này em có thể suy nghĩ thêm được

không?" Cô không trực tiếp đồng ý với Tằng Lệ Trân vì trước đó Gia Hòa cũng đã cử người tiếp xúc với Vạn Kỳ Văn, giữa hai công ty nên chọn thế nào, cô còn cần phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Tằng Lệ Trân cũng không nghĩ rằng chỉ vài câu nói là có thể thuyết phục được Vạn Kỳ Văn, chỉ cần Vạn Kỳ Văn có thái độ này là đủ rồi. "Vậy khi nào rảnh chúng ta lại trò chuyện chi tiết." Tằng Lệ Trân đứng dậy, bắt tay với Vạn Kỳ Văn, đang chuẩn bị rời đi thì nghe thấy bên ngoài phòng trang điểm truyền đến giọng nói của người mà bà không muốn nghe nhất. "Lâm tiểu thư, A Văn đang ở trong phòng trang điểm này, cô ấy có lẽ đang tẩy trang, hay là để tôi vào thông báo với cô ấy một tiếng?" Đấu đá ngầm ở Vô Tuyến bao nhiêu năm nay, Tằng Lệ Trân vô cùng quen thuộc với giọng nói của Lương Gia Thụ, điều khiến bà không hiểu nổi là vị "Lâm tiểu thư" trong miệng Lương Gia Thụ rốt cuộc là thần thánh phương nào mà Lương Gia Thụ nói chuyện lại khách khí như vậy, thậm chí còn có chút ý vị lấy lòng.

Trong ấn tượng của Tằng Lệ Trân, Lương Gia Thụ chỉ khi nói chuyện với Phương Dật Hoa mới có biểu hiện như vậy, nhất thời sự hiếu kỳ đối với thân phận của người đến thậm chí đã lấn át cả sự ngượng ngùng khi gặp mặt trực tiếp Lương Gia Thụ.

Đẩy cửa phòng trang điểm ra, Lương Gia Thụ với vẻ mặt tươi cười đang định chào hỏi Vạn Kỳ Văn bên trong, đột nhiên nhìn thấy Tằng Lệ Trân, vẻ mặt lập tức cứng đờ. "Sao bà lại ở đây?" "Phòng trang điểm này dành riêng cho phụ nữ, tại sao tôi lại không thể ở đây?" Tằng Lệ Trân vặn lại một câu khiến Lương Gia Thụ vô cùng ngượng ngùng. "Chú Lương, chú tìm cháu có việc ạ?" Vạn Kỳ Văn thấy không khí trong phòng không ổn, vội vàng đứng ra giảng hòa.

Lương Gia Thụ nhìn Tằng Lệ Trân một cái, do dự không chịu mở lời, lúc này lại nghe thấy từ phía sau ông truyền đến một giọng nữ êm tai. "Lương tiên sinh, không phải ông nói trong phòng trang điểm chỉ

có mình Vạn tiểu thư thôi sao?" Tằng Lệ Trân lúc này đã nhìn thấy Lâm Trí Linh đứng sau lưng Lương Gia Thụ, trong ánh mắt thoáng hiện lên một tia nghi hoặc, bà cảm thấy dường như mình đã gặp đối phương ở đâu đó rồi.

Chưa đợi Tằng Lệ Trân kịp phản ứng, Lương Gia Thụ đã nhanh chân bước tới giới thiệu cho Lâm Trí Linh: "Lâm tiểu thư, đây là bà Tằng Lệ Trân, Tổng giám đốc sản xuất của Vô Tuyến, đương nhiên là bà ấy sắp nghỉ việc rồi, nghe nói là định sang Thiệu Thị bên kia thăng tiến...

Bà Tằng, tôi nói như vậy không sai chứ?" Tằng Lệ Trân lúc này đã nhận ra vị Lâm tiểu thư sau lưng Lương Gia Thụ chính là cô thư ký mới tuyển của Lâm Hựu Luân, trong lòng căm hận Lương Gia Thụ chơi xấu mình, đồng thời cũng không nhịn được tò mò mục đích đối phương đến tìm Vạn Kỳ Văn.

Lâm Trí Linh chưa từng gặp trực tiếp Tằng Lệ Trân, nhưng cô lại rất quen thuộc với cái tên này.

Là cấp cao đầu tiên chủ động nộp đơn từ chức sau khi Lâm Hựu Luân nắm quyền Vô Tuyến, báo cáo từ chức của Tằng Lệ Trân hiện tại vẫn còn đang bị Lâm Hựu Luân giữ lại.

Tằng Lệ Trân mang đậm dấu ấn của Phương Dật Hoa, Lâm Hựu Luân cũng thấy bà ta tiếp tục ở lại Vô Tuyến là một rắc rối, nhưng vì Phương Dật Hoa hiện vẫn là Tổng giám đốc Vô Tuyến, trước khi Phương Dật Hoa chính thức từ nhiệm, Lâm Hựu Luân sẽ không phê chuẩn đơn từ chức của Tằng Lệ Trân, để tránh bị người ta nói là cố ý chặt đứt vây cánh của Phương Dật Hoa, bài xích người khác phe.

Lương Gia Thụ vì muốn chơi xấu Tằng Lệ Trân nên đã cố ý nói ra tin tức bà sắp nghỉ việc, Lâm Trí Linh đối với việc này có chút bất lực.

Với tư cách là trợ lý của Lâm Hựu Luân, mỗi lời nói hành động của Lâm Trí Linh ở bên ngoài đều có thể được hiểu là ý của Lâm Hựu Luân, mà cô hoàn toàn không ngờ lại đụng mặt Tằng Lệ Trân ở đây.

Sau một thoáng sững sờ, Lâm Trí Linh lập tức điều chỉnh lại vị thế của mình. "Bà Tằng, lần đầu gặp mặt, sau này xin hãy chỉ giáo nhiều hơn!" Thấy Lâm Trí Linh chủ động đưa tay ra, Tằng Lệ Trân cũng không dám tỏ thái độ. "Lâm tiểu thư quá khách sáo rồi, cô làm việc bên cạnh Lâm tiên sinh, tương lai đáng lẽ phải là tôi nhờ cô chỉ giáo nhiều hơn mới đúng!" Lương Gia Thụ vốn dĩ muốn mượn uy thế của Lâm Hựu Luân để áp chế khí thế của Tằng Lệ Trân, không ngờ Lâm Trí Linh lại thay đổi thái độ trò chuyện thân thiết với bà ta, khiến ông cảm thấy rất bực bội.

Để ngắt lời hai người, Lương Gia Thụ nghĩ đến Vạn Kỳ Văn. "A Văn, lại đây, để chú giới thiệu cho cháu, đây là Lâm tiểu thư, trợ lý của Lâm tiên sinh, hôm nay cô ấy đặc biệt đến tìm cháu đấy." Tằng Lệ Trân làm sao không nghe ra lời này của Lương Gia Thụ là nhắm vào mình, với tính tình trước đây của bà thì tuyệt đối sẽ không để yên, nhưng Phương Dật Hoa đã đặc biệt căn dặn bà phải cố gắng kiềm chế trong khoảng thời gian trước khi nghỉ việc, đừng tùy tiện đắc tội với ai, vì vậy bà đành phải nuốt trôi cục tức này. "Lâm tiểu thư, nếu cô đã có việc thì tôi không làm phiền nữa!" Tằng Lệ Trân nói xong bèn nhìn Lương Gia Thụ đầy khiêu khích rồi quay người rời khỏi phòng trang điểm. "A Văn, Tằng Lệ Trân đến đoàn phim tìm cháu làm gì?" Tằng Lệ Trân vừa đi, Lương Gia Thụ đã không nhịn được mà chất vấn Vạn Kỳ Văn. "Chị Trân chỉ đến gặp cháu để tìm hiểu một số tình hình thôi ạ, cũng không nói chuyện gì đặc biệt cả." Vạn Kỳ Văn nói dối một chút.

Lương Gia Thụ còn định hỏi thêm, lúc này Lâm Trí Linh mới lên tiếng.

Chương 997

"Lương tiên sinh, tôi muốn nói chuyện riêng với Vạn tiểu thư một lát." "Vậy tôi ra ngoài đợi Lâm tiểu thư." Lương Gia Thụ mặc dù cũng tò mò không biết Lâm Trí Linh rốt cuộc muốn nói gì với Vạn Kỳ Văn, nhưng Lâm Trí Linh đã ra lệnh đuổi khách, ông cũng đành phải tự giác rời đi.

Khi cửa vừa đóng lại, Lâm Trí Linh khoanh tay nhìn quanh Vạn Kỳ Văn hai lượt, cuối cùng gật đầu. "Vạn tiểu thư, Lâm tiên sinh gần đây chuẩn bị quay một bộ phim điện ảnh hành động lấy nhân vật nữ làm trung tâm.

Anh ấy hiện vì một số việc khác vẫn đang ở lại Mỹ, cho nên bảo tôi về đây trưng cầu ý kiến của cô trước." Hạnh phúc đến quá đột ngột khiến Vạn Kỳ Văn nhất thời chưa kịp phản ứng.

Trước đây cô luôn rất ngưỡng mộ Lý Nhược Đồng và Chung Lệ Đề vì cả hai đều được Lâm Hựu Luân đo ni đóng giày cho những bộ phim điện ảnh riêng, mà cô chưa bao giờ dám nghĩ rằng sẽ có một ngày mình cũng được hưởng đãi ngộ như vậy.

Sau khi xác định đây không phải là một câu nói đùa, Vạn Kỳ Văn gần như định đồng ý ngay lập tức, nhưng Lâm Trí Linh đã ngăn cô lại. "Vạn tiểu thư cô đừng vội quyết định, có một số việc Lâm tiên sinh muốn tôi nói rõ với cô trước...

Đây là một bộ phim hành động, mặc dù không yêu cầu cô phải đánh đấm được như Thành Long, nhưng khi đóng phim sẽ rất cực khổ và mệt mỏi, thậm chí có thể bị thương." "Trước khi đóng 《Phịch Lịch Kiều Oa》 tôi đã trải qua khoảng nửa năm huấn luyện, sau đó cũng thường xuyên đóng phim hành động, so ra thì chút khổ cực này

thực sự không thấm tháp gì.

Tôi thấy mình có thể khắc phục được." Thái độ của Vạn Kỳ Văn rất kiên quyết, nhưng Lâm Trí Linh vẫn chưa chấp nhận ngay. "Ý của Lâm tiên sinh là chuẩn bị bồi dưỡng Vạn tiểu thư thành một nữ đả nữ như Dương Tử Quỳnh, cho nên một khi cô xác định nhận bộ phim này, định hướng phát triển trong tương lai ở giới giải trí của cô sẽ phải thiết kế theo hình tượng nữ đả nữ, có nghĩa là sau này các vai diễn của cô sẽ chỉ liên quan đến phim hành động, việc này cô thực sự phải nghĩ cho kỹ." Vạn Kỳ Văn từ rất lâu trước đây đã biết Lâm Hựu Luân có dự định như vậy, nhưng lúc đó cô nghĩ các loại sắp xếp của Lâm Hựu Luân chủ yếu dành cho Chung Lệ Đề, không ngờ cuối cùng cơ hội này lại rơi xuống đầu mình.

Thực tế ban đầu Lâm Hựu Luân đúng là định biến Chung Lệ Đề thành một đả nữ, nhưng bản thân Chung Lệ Đề không chịu được khổ cực đó, hơn nữa hiện tại cô đã dựa vào nhiều bộ phim để xác định vị thế là một minh tinh gợi cảm, về khả năng định hình lại rõ ràng đã không còn lợi thế nữa.

Vạn Kỳ Văn không biết rõ nguyên nhân bên trong, nhưng cũng biết đây đối với mình tuyệt đối là một cơ hội vô cùng quý báu, đã như vậy, tại sao lại không nắm bắt lấy cho thật chặt?

Vạn Kỳ Văn còn chưa kịp lên tiếng, Lâm Trí Linh đã từ nét mặt thần thái của cô mà biết trước câu trả lời, và tất cả những điều này thực ra đều nằm trong dự liệu của Lâm Hựu Luân.

Lâm Trí Linh và Vạn Kỳ Văn trò chuyện trong phòng khoảng nửa tiếng đồng hồ, khi bước ra Vạn Kỳ Văn lộ rõ vẻ vui mừng, Lương Gia Thụ trong lòng rất tò mò nhưng lại không tiện hỏi nhiều.

Khi tiễn Lâm Trí Linh ra về, Lương Gia Thụ nhịn không được bèn hỏi thăm cô một việc. "Lâm tiểu thư, Lâm tiên sinh lần này đi Mỹ,

khoảng khi nào thì có thể về ạ?" "Chuyện này..." Lâm Trí Linh lộ vẻ hơi khó xử, không phải cô không muốn trả lời câu hỏi của Lương Gia Thụ mà là chính cô cũng không biết câu trả lời.

Lâm Hựu Luân ở lại Mỹ chủ yếu là để chăm sóc Khâu Thục Trân vừa mới sinh con, ngặt nỗi việc này không thể nói cho người ngoài biết, cho nên Lâm Trí Linh đành phải nói dối là anh ở bên đó xử lý một số công việc.

Nói xong Lâm Trí Linh tò mò hỏi ngược lại một câu: "Sao Lương tiên sinh đột nhiên lại hỏi chuyện này?" Vô tuyến hiện tại vẫn do Phương Dật Hoa nắm quyền, tình trạng này có lẽ sẽ còn tiếp diễn trong một thời gian nữa, trong hoàn cảnh này việc Lương Gia Thụ hỏi thăm hành trình của Lâm Hựu Luân có chút kỳ quái. "Mọi năm vào tầm này đáng lẽ đã phải bắt đầu cân nhắc các loại sắp xếp cho chương trình Đài Khánh rồi, nhưng năm nay phía cô Phương ước chừng không có quá nhiều tâm trí để làm việc này, cuối cùng có lẽ chỉ là làm qua loa cho xong chuyện." Nói đến đây, Lương Gia Thụ nhịn không được thở dài một tiếng: "Về sau những việc như thế này đáng lẽ phải do Lâm tiên sinh đưa ra ý kiến, cho nên tôi mới muốn hỏi khi nào anh ấy về, nếu anh ấy có thể về chủ trì đại cục, có lẽ cục diện sẽ lại khác đi." Lương Gia Thụ vừa nói thế, vẻ mặt Lâm Trí Linh cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Lễ kỷ niệm Đài Khánh của Vô Tuyến diễn vào cuối tháng 11, mà Phương Dật Hoa chắc chắn sẽ nghỉ việc trước đó, một số người có lẽ đang chờ xem trò cười của Lâm Hựu Luân nên cố ý không nhắc nhở, mà Lương Gia Thụ lúc này nhắc đến chuyện này, e là cũng có mục đích riêng biệt...) Khâu Thục Trân cho con gái bú xong bèn đặt bé lại vào nôi.

Đứa nhỏ tặc lưỡi một cái, hai bên khóe miệng vẫn còn dính chút vết sữa.

Khâu Thục Trân dùng khăn giấy lau cho bé, ngước đầu lên thì vừa vặn thấy Lâm Hựu Luân vừa nghe điện thoại vừa bước vào. "Lương Gia Thụ muốn thầu việc sản xuất phim Đài Khánh năm nay sao?" Lâm Hựu Luân ngồi xuống cạnh nôi, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của con gái khẽ lắc lắc, nhưng tâm trí rõ ràng đang đặt vào cuộc điện thoại viễn liên với Lâm Trí Linh.

Thành trì đổi chủ, với tư cách là công thần của công ty, Lương Gia Thụ nôn nóng thể hiện cũng là chuyện dễ hiểu, nhưng "khẩu vị" của ông ta có phần quá lớn, lại dám nhắm vào bộ phim truyền hình Đài Khánh năm nay.

Nếu Lương Gia Thụ có năng lực đó, Lâm Hựu Luân cũng không ngại để ông ta gánh vác thêm, nhưng vấn đề là tài nguyên nghệ sĩ mà Lương Gia Thụ có thể huy động trong tay còn lâu mới đáp ứng được yêu cầu của Lâm Hựu Luân đối với phim Đài Khánh năm nay.

Năm nay là kỷ niệm 37 năm thành lập Vô Tuyến, về mặt con số thì không có ý nghĩa gì quá đặc biệt đáng để kỷ niệm, nhưng đối với Lâm Hựu Luân mà nói, đây là lần Đài Khánh đầu tiên sau khi anh nắm quyền Vô Tuyến, nhất định phải làm lớn.

Chỉ cần sẵn lòng chi tiền, buổi tiệc tối Đài Khánh muốn làm long trọng bao nhiêu cũng được, nhưng điểm then chốt để khiến người ta ghi nhớ sâu sắc chính là ở bộ phim truyền hình Đài Khánh.

Các hoạt động Đài Khánh của Vô Tuyến bắt đầu từ năm 82, nhưng mãi đến năm 85 mới đưa ra bộ phim Đài Khánh đầu tiên đúng nghĩa.

Phải mất ba năm mới ra được phim Đài Khánh, Vô Tuyến thực ra cũng có những lý do bất đắc dĩ, nói trắng ra một chút, bộ phim này hoàn toàn là do đối thủ cạnh tranh ép mà ra.

Bởi vì trước đó, cấp cao Vô Tuyến không hề có ý niệm muốn quay

phim Đài Khánh, nhưng vào năm 85, đối thủ truyền kiếp của Vô Tuyến là Á Thị (ATV) bắt đầu tổ chức cuộc thi Hoa hậu Châu Á lần thứ nhất.

Trong thời gian đó, các loại tin tức câu khách xuất hiện liên tục, cuối cùng Lợi Trí đăng quang Hoa hậu Châu Á khóa đầu tiên, gây ra tranh cãi khổng lồ trên truyền thông và trong dân gian, tỉ suất người xem các chương trình của Á Thị cũng nhờ đó mà tăng vọt.

Cấp cao Vô Tuyến thấy tình hình như vậy thì không thể ngồi yên được nữa, Thiệu Nghị Phu đích thân lên tiếng: mọi người phải đoàn kết.

Vô Tuyến không có gì ngoài việc có nhiều ngôi sao, và vào thời khắc mấu chốt này, TVB đã đưa ra danh hiệu bộ phim Đài Khánh đầu tiên, các nghệ sĩ dưới trướng quy tụ đông đảo.

Từng người gạt bỏ ân oán cá nhân, không màng đến địa vị cao thấp, không quản vai chính vai phụ, vì tỉ suất người xem mà vô tư cống hiến.

Thế là, bộ phim truyền hình có dàn diễn viên hào hoa nhất lịch sử 《Dương Gia Tướng》 đã ra đời. "Ngũ hổ tướng" của Vô Tuyến đang nổi đình nổi đám lúc bấy giờ đã ôm trọn bốn vị trong bảy anh em nhà họ Dương, người còn lại là Thang Chấn Nghiệp đi đóng vai Bát Hiền Vương.

Còn về các nữ tướng trong Dương gia, các phu nhân do các đương gia hoa đán Lưu Gia Linh, Châu Hải My, Thích Mỹ Trân, Thương Thiên Nga, Tăng Hoa Thiên, Mao Thuấn Quân, Dương Phán Phán, Tạ Ninh cùng nhau "mặc giáp ra trận".

Tăng Giang, Lý Hương Cầm, Tô Hạnh Tuyền và các diễn viên gạo cội khác "chia nhau" các vai trung niên và lão niên như Ngọc Hoàng Đại Đế, Xà Thái Quân, Phan Nhân Mỹ.

Để "nhồi nhét ngôi sao" vào bên trong, Vô Tuyến đã viết cả các lộ thần tiên vào kịch bản, cho nên mới có chuyện Triệu Nhã Chi vào vai Quan Âm chỉ xuất hiện trong một khung hình, Uông Minh Thuyên vai Lê Sơn Thánh Mẫu, Trương Mạn Ngọc vai Cửu Thiên Huyền Nữ xuất hiện trong hai ba cảnh quay.

Vạn Tử Lương vai Hàn Tương Tử, Trịnh Du Linh vai Hà Tiên Cô, Chu Nhuận Phát vai Lữ Động Tân.

Đỗ Kỳ Phong, khi đó vẫn chưa trở thành đạo diễn điện ảnh, chỉ mất thời gian một tuần là quay xong bộ phim này.

Bài hát chủ đề do Cố Gia Huy đích thân soạn nhạc và Trương Quốc Vinh trình bày.

Ngày nay, rất nhiều diễn viên trong phim này đều đã tiến quân sang điện ảnh, không còn đóng phim truyền hình nữa, 《Dương Gia Tướng》 cũng trở thành bộ phim truyền hình có dàn sao hào hoa và thịnh vượng nhất trong lịch sử, nhiều trai xinh gái đẹp nhất.

Vô Tuyến sau đó năm nào cũng đưa ra phim Đài Khánh, hơn nữa mỗi năm từ một bộ đã biến thành hai bộ, nhưng cho đến thời điểm hiện tại vẫn chưa có bất kỳ bộ phim Đài Khánh nào có thể vượt qua được 《Dương Gia Tướng》. "Cô bảo Lương Gia Thụ, phim Đài Khánh năm nay tôi định đích thân đứng tên giám chế, nếu ông ta còn có ý tưởng gì khác thì cứ để ông ta trực tiếp tìm tôi." Cúp điện thoại, Lâm Hựu Luân bế tiểu Trinh Nhi vẫn đang mở to mắt không chịu đi ngủ lên từ trong nôi, đang định cúi đầu hôn một cái lên gương mặt nhỏ nhắn của bé thì Khâu Thục Trân đã ngăn lại. "Mặt Trinh Nhi còn non lắm, râu của anh sẽ làm đau con đấy." Lâm Hựu Luân trân trân nhìn Khâu Thục Trân bế con gái từ tay mình đi, vẻ mặt bất lực sờ sờ cằm. "Nhưng hôm nay anh mới cạo râu mà..." "Thế cũng không được." Thái độ của Khâu Thục Trân rất kiên quyết, đồng thời để xua

tan ý định này của Lâm Hựu Luân, cô bèn lái câu chuyện sang nội dung cuộc điện thoại vừa rồi của anh với Lâm Trí Linh. "Với thân phận hiện tại của anh, chạy đi giám chế một bộ phim truyền hình liệu có gì đó không thích hợp không?" Lâm Hựu Luân nhún vai, giải thích: "Đây là kỳ Đài Khánh đầu tiên sau khi anh tiếp quản Vô Tuyến, mà phim Đài Khánh lại là trọng trung chi trọng, giao cho người khác anh đều không yên tâm." Khâu Thục Trân bế con gái, khẽ dỗ dành bé ngủ, sau đó đặt bé vào nôi, lúc này mới ngẩng đầu nói với Lâm Hựu Luân: "Anh có thể ở bên mẹ con em lâu như vậy sau khi con gái chào đời, em đã rất mãn nguyện rồi.

Chuyện bên Hong Kong nếu không thể bỏ mặc được thì anh cứ về đó chủ trì đại cục đi." Lâm Hựu Luân ôm Khâu Thục Trân vào lòng, nhu tình nói: "Trí Linh đã về trước rồi, cô ấy sẽ xử lý tốt chuyện bên Hong Kong, cho nên tạm thời anh vẫn có thể tiếp tục ở bên em thêm một thời gian nữa." "Vậy chuyện phim Đài Khánh..." "Đóng cái gì anh đã nghĩ kỹ rồi, đợi hai ngày này rảnh rỗi phác thảo ra đại cương, những việc còn lại giao cho các biên kịch chuyên nghiệp của Vô Tuyến làm là được." "Anh định quay bộ gì?" "Câu chuyện về một nữ bác sĩ thời cổ đại." Lâm Hựu Luân trả lời không cần suy nghĩ.

Khâu Thục Trân có chút không hiểu: "Bác sĩ thời cổ đại chẳng phải đều là nam giới sao?" Lâm Hựu Luân cúi đầu nhìn Khâu Thục Trân một cái, rồi cười giải thích: "Thời đại trọng nam khinh nữ đúng là như vậy, nhưng phàm việc gì cũng có ngoại lệ, trong lịch sử phương Đông có bốn vị nữ bác sĩ rất nổi tiếng, họ lần lượt là Nghĩa Chước thời Tây Hán, Bảo Cô thời nhà Tấn, Trương Tiểu Nương Tử thời nhà Tống và Đàm Doãn Hiền thời nhà Minh." "Vậy anh muốn quay về ai?" "Nghĩa Chước." "Tại sao lại là bà ấy?" "Vì câu chuyện của Nghĩa Chước tương đối dễ cải biên, quay lên sẽ rất truyền cảm hứng." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân xem chừng không có vấn đề gì,

nhưng trong lòng anh thực ra không nghĩ như vậy.

Sở dĩ muốn quay câu chuyện về Nghĩa Chước hoàn toàn là do ảnh hưởng của một bộ phim truyền hình khác trong trí nhớ.

Bộ phim đó chính là 《Nàng Dae Jang Geum》 của Hàn Quốc.

Kinh nghiệm của Nghĩa Chước ở một mức độ nào đó rất giống với nữ ngự y Từ Trường Kim trong 《Dae Jang Geum》.

Cô vào cung để học hỏi y thuật cao siêu hơn, trải qua nhiều lần tranh đấu và hãm hại, nếm trải bao nỗi khổ tù đày, không kiêu ngạo không tự ti, lần lượt làm qua nhũ y, nữ y, nữ thị y, cuối cùng được Hán Vũ Đế sắc phong là nữ quốc y đầu tiên trong lịch sử Tây Hán, cũng là nữ ngự y duy nhất trong lịch sử phương Đông.

Bộ phim 《Dae Jang Geum》 đã thúc đẩy "Làn sóng Hàn" càn quét châu Á, mà Lâm Hựu Luân lần này có dã tâm lớn hơn với việc cải biên này.

Anh chuẩn bị thông qua bộ phim truyền hình này để khiến cho "Hán phong" trở thành một loại văn hóa đại chúng được giới trẻ toàn châu Á công nhận rộng rãi.

Chương 998

) 《Dae Jang Geum》 có thể coi là tác phẩm tiêu biểu nhất của làn sóng Hàn thời hậu thế, không chỉ tại bản địa Hàn Quốc, mà tại đại lục, Đài Loan, Hong Kong và các khu vực khác của châu Á, mỗi khi phát sóng đều quét sạch mọi đối thủ, liên tục phá vỡ kỷ lục tỉ suất người xem.

Để tái hiện chân thực thời đại mà "Trường Kim" sinh sống, đội ngũ sáng tạo phía Hàn Quốc đã nghiên cứu một lượng lớn lịch sử về "Trường Kim", công sức bỏ ra ở hậu trường vượt xa so với những gì thể hiện trên màn ảnh.

Ngoài việc đạo diễn và biên kịch phải đọc lượng lớn sách về y tế, ẩm thực, đằng sau 《Dae Jang Geum》 còn có một đội ngũ cố vấn gồm nhiều chuyên gia học giả về lịch sử, phục trang, Hàn y cũng như ẩm thực cung đình, thực hiện chỉ đạo toàn diện cho việc sáng tác.

Nhà đầu tư còn đặc biệt tham khảo Cảnh Phúc Cung, một trong những di tích cổ quan trọng của triều đại Triều Tiên để xây dựng bối cảnh chính "Làng Dae Jang Geum", nhằm cầu mong bối cảnh không chỉ phải vô cùng hoa lệ mà còn phải phù hợp với khảo cứu lịch sử.

Nếu không có thái độ nghiêm cẩn cầu chứng, không cho phép sai sót của đội ngũ sáng tạo hậu trường, sẽ không có thành công của 《Dae Jang Geum》.

Về cấu trúc câu chuyện, trải nghiệm của Nghĩa Chước và Trường Kim vô cùng giống nhau.

Nghĩa Chước xuất thân trong một gia đình có truyền thống y học, cha là ngự y cung đình, vì y thuật cao minh nên bị Thái y lệnh thừa Thôi Phủ Chí, người đứng đầu Thái y viện đố kỵ.

Một ngày nọ, một hoàng tử đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, cha của Nghĩa Chước được lệnh chẩn trị, nhưng đơn thuốc ông viết ra đã bị Thôi Phủ Chí lén lút sửa đổi phân lượng thuốc, cuối cùng hoàng tử yểu mệnh, Nghĩa Chước bị phán tội tru di cửu tộc.

Nghĩa Chước vì mới sinh nên được miễn tội chết, cuối cùng được người bạn thân của cha khi còn sống là đại phu dân gian Hứa Thiện Hữu bế đi nuôi dưỡng.

Nghĩa Chước thiên tư thông minh, có niềm đam mê đặc biệt với y học, lập chí trở thành một đại phu, nhưng cha nuôi lấy lý do Nghĩa Chước là phận nữ nhi, kiên quyết không cho cô học y, cũng không truyền thụ cho cô bất kỳ ngón nghề nào.

Sự phản đối của cha nuôi không làm nhụt chí học y của Nghĩa Chước, ngược lại càng làm kiên định thêm quyết tâm trở thành nữ đại phu của cô.

Cô vừa tự học y thư, vừa lén lút học lỏm trong lúc giúp việc cho cha nuôi.

Đáng tiếc cảnh đẹp không dài, khu vực Thăng Long bùng phát đại dịch, Hứa Thiện Hữu không màng đến an nguy cá nhân, đứng ra cứu trị thường dân mắc bệnh, bản thân không may nhiễm phải dịch bệnh, thuốc thang vô hiệu.

Trước khi lâm chung, ông đã nói cho Nghĩa Chước biết sự thật.

Hóa ra Hứa Thiện Hữu không cho Nghĩa Chước học y là vì ông cho rằng cha của Nghĩa Chước chính là vì y thuật cao minh mà cuối cùng đánh mất tính mạng của mình.

Cho nên ông thà rằng Nghĩa Chước cả đời chỉ làm một người bình thường.

Khi Hứa Thiện Hữu qua đời, ông yêu cầu Nghĩa Chước thề vĩnh

viễn không học y, để cha nuôi yên tâm ra đi, Nghĩa Chước đành phải trái lòng đồng ý.

Sau khi lo xong hậu sự cho Hứa Thiện Hữu, Nghĩa Chước đem y quán cũ bán rẻ cho một đại phu khác, với điều kiện đối phương phải đồng ý tiếp tục giúp người nghèo khám bệnh miễn phí.

Nghĩa Chước đi du lịch bên ngoài trở về, lại phát hiện người mua y quán đó không hề thực hiện lời hứa, thậm chí còn đuổi những người nghèo không có tiền khám bệnh ra khỏi y quán.

Trong cơn phẫn nộ, Nghĩa Chước đành phải phá vỡ lời thề, cầm lại y thuật, chuyên môn khám chữa cho những người nghèo khổ không có tiền xem bệnh, được người dân địa phương gọi là Hoạt Bồ Tát.

Trong lúc chữa bệnh cứu người, Nghĩa Chước không hề quên lý tưởng ban đầu của mình, để học hỏi y thuật cao hơn, cô bái đệ nhất danh y Trường An là Trịnh Vô Không làm thầy, khổ luyện y thuật.

Sinh mẫu của Hán Vũ Đế là Vương Thái hậu mắc phải chứng bệnh lạ, các ngự y trong cung đều bất lực, Trịnh Vô Không được triệu vào cung để chẩn trị cho Thái hậu, Nghĩa Chước đi cùng.

Trong lúc Trịnh Vô Không cùng mấy vị thái y đang hội chẩn trước mặt Vũ Đế, Nghĩa Chước đã mạnh dạn đề xuất một khả năng.

Trịnh Vô Không vô cùng ủng hộ, nhưng mấy vị thái y đều cảm thấy rất hoang đường. "Lời lẽ mạo phạm" của Nghĩa Chước đã thu hút sự hứng thú của Vũ Đế, sau khi biết về trải nghiệm của Nghĩa Chước, Vũ Đế đồng ý tiến hành điều trị cho Thái hậu theo chẩn đoán của Nghĩa Chước, cuối cùng bệnh tình của Thái hậu quả nhiên chuyển biến tốt đẹp.

Nghĩa Chước nhờ đó được đặc cách vào Thái y viện, chuyên khám

bệnh cho các nữ quyến trong cung.

Ở Thái y viện, Nghĩa Chước tiếp xúc với không ít đồng liêu cũ của sinh phụ, cũng từ miệng họ mà có được nhận thức rõ ràng hơn về cha ruột của mình, điều này càng làm kiên định thêm quyết tâm rửa sạch oan ức cho cha của cô.

Trong lúc Nghĩa Chước thu thập chứng cứ liên quan, thân phận thật sự của cô chẳng may bị kẻ thù của cha mẹ là Thái y lệnh thừa Thôi Phủ Chí biết được.

Đối phương dùng lại chiêu cũ, lợi dụng sự cố Trương Quý phi trong cung sau khi tắm suối nước nóng đột nhiên hôn mê vô cớ để hãm hại thầy trò Trịnh Vô Không và Nghĩa Chước.

Vũ Đế không rõ chân tướng đã hạ ngục hai thầy trò, định tội chết, may nhờ Vương Thái hậu nhớ đến công lao của hai người đã chữa khỏi bệnh lạ cho bà nên đã cầu xin Vũ Đế miễn tội chết, đổi thành phát phối biên cương.

Thôi Phủ Chí kế này không thành lại bày kế khác, thông qua các mối quan hệ để đổi nơi phát phối của Nghĩa Chước thành quận Đôn Hoàng, nơi đó là tiền tuyến của quân Hán chiến đấu với quân Hung Nô, những tội nhân bị phát phối đến đó cơ bản là cửu tử nhất sinh, có đi không có về.

Trịnh Vô Không không may qua đời trên đường phát phối, Nghĩa Chước đã vượt qua muôn vàn khó khăn đến được Đôn Hoàng, đồng thời kế thừa di chí của Trịnh Vô Không, tiếp tục phát huy y thuật chữa bệnh cứu người, nhanh chóng giành được sự tôn trọng của người dân và quân trú đóng địa phương.

Vương Thái hậu ở Trường An trong một lần tình cờ đã quan tâm đến tình hình của Nghĩa Chước, sai người điều tra mới biết có kẻ đã lén lút sửa đổi ý đồ của hoàng đế, đổi nơi phát phối của Nghĩa Chước

thành Đôn Hoàng.

Vũ Đế sau khi biết chuyện từ Vương Thái hậu thì vô cùng chấn nộ, xử lý các quan viên liên quan, đồng thời xá miễn tội trạng của Nghĩa Chước, hạ chỉ triệu cô quay về Trường An.

Tuy nhiên Thôi Phủ Chí vẫn không từ bỏ cơ hội hãm hại Nghĩa Chước, tìm trăm phương nghìn kế để hại chết cô, đáng tiếc sự việc không như mong đợi, Nghĩa Chước cuối cùng cũng điều tra rõ nguyên nhân thực sự khiến Quý phi hôn mê năm xưa, cô đánh bạo cầu xin Vũ Đế minh oan cho Trịnh Vô Không đã khuất, cũng như rửa sạch nỗi oan ức cho người cha ruột bị hàm oan nhiều năm.

Thôi Phủ Chí bị Vũ Đế xử tử, Nghĩa Chước ở Thái y viện dày công nghiên cứu y thuật, khổ công tìm kiếm các phương thuốc điều trị các loại bệnh tật, các ngự y trong Thái y viện cũng dần dần gạt bỏ định kiến, chấp nhận vị thế y thuật của Nghĩa Chước.

Cuối cùng Nghĩa Chước bằng nỗ lực cá nhân, y thuật tinh thâm, lòng yêu thương vô hạn và sự quan tâm vô tư, đã trở thành nữ quốc y được đích thân Hán Vũ Đế sắc phong.

Lâm Hựu Luân đã tham khảo khung cốt truyện của 《Dae Jang Geum》, đồng thời dựa trên lịch sử về Nghĩa Chước để thực hiện những thay đổi, tên bộ phim này được gọi là 《Nữ Quốc Y》.

Về phần cốt truyện đã tiết kiệm được cho Lâm Hựu Luân không ít công sức, nhưng một số công việc liên quan ở hậu trường thì không thể lược bớt, ví dụ như nghiên cứu khảo cứu thói quen sinh hoạt của người thời Hán, tất cả đều phải mời các chuyên gia chuyên môn đến giúp đỡ. 《Dae Jang Geum》 đã khiến trang phục Triều Tiên được biết đến rộng rãi, lấy đó làm gương, Lâm Hựu Luân chuẩn bị thực hiện một cuộc triển lãm tập trung về Hán phục trong 《Nữ Quốc Y》, những điều này cũng cần sự khảo cứu tỉ mỉ của những người chuyên

nghiệp.

Ngoài phục trang, còn có vấn đề về địa điểm quay phim.

Bộ phim này phải lên sóng vào tháng 11, việc dựng bối cảnh tạm thời rõ ràng là không thực tế, nhưng may mắn là năm ngoái Lâm Hựu Luân đã đi đại lục một chuyến, tiện thể còn tham quan hiện trường quay phim 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》, anh quyết định sẽ sử dụng những bối cảnh mà đoàn phim 《Tam Quốc Diễn Nghĩa》 để lại để quay phim.

Tính toán như vậy, công sức bỏ ra cho hậu trường có lẽ còn nhiều hơn nhiều so với trước ống kính.

Đối với một Vô Tuyến vốn đã quen sản xuất các tác phẩm theo dây chuyền, việc giao một bộ phim như thế này cho họ quay thì Lâm Hựu Luân chắc chắn là không yên tâm, nhưng về nhân tuyển đạo diễn, nhất thời anh lại có chút chưa quyết định được.

Tiếng khóc của con gái đã cắt ngang dòng suy nghĩ của Lâm Hựu Luân, anh vội vàng bế đứa nhỏ lên từ trong nôi, kiểm tra tã lót thì quả nhiên đã ướt rồi.

Khâu Thục Trân vừa ra ngoài nghe một cuộc điện thoại, quay lại nghe thấy tiếng khóc của con gái bèn vội vàng chạy vào phòng, thấy Lâm Hựu Luân đang cùng người giúp việc thay tã cho con thì lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Hựu Luân đang định hỏi Khâu Thục Trân vừa rồi ai gọi điện cho cô, còn chưa kịp mở miệng thì chiếc điện thoại di động anh đặt một bên đã vang lên. "Để em bế cho." Khâu Thục Trân đón lấy con gái từ tay Lâm Hựu Luân để anh rảnh tay nghe điện thoại.

Lâm Hựu Luân cầm điện thoại đi ra một bên, sau khi kết nối thì có chút ngạc nhiên vì cuộc gọi này là do Lâm Trí Linh gọi đến.

Nửa tiếng trước hai người mới vừa thông điện thoại xong, lúc này Lâm Trí Linh lại gọi đến khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy là lạ. "Sao vậy, vừa rồi quên chưa nói chuyện gì à?" "Không phải, vừa rồi tôi nhận được điện thoại từ người nhà của đạo diễn Lý Hàn Tường, nói là đạo diễn Lý đột phát bệnh tim ở Yến Kinh..." "Cái gì!" Sắc mặt Lâm Hựu Luân lập tức biến đổi, trong ấn tượng của anh, Lý Hàn Tường đại khái là sẽ qua đời trong vòng một hai năm nay.

Vì chuyện này, anh còn đặc biệt nhắc nhở Lưu Hiểu Khánh, người mời Lý Hàn Tường sang đại lục quay phim truyền hình, phải chú ý nhiều hơn đến tình trạng sức khỏe của ông, không ngờ Lý Hàn Tường vẫn xảy ra chuyện.

Một dự cảm không lành dâng lên trong lòng Lâm Hựu Luân.

Như cảm nhận được sự lo lắng của Lâm Hựu Luân, Lâm Trí Linh trực tiếp nói ra kết quả. "Đạo diễn Lý không sao, cấp cứu kịp thời nên ông ấy đã thoát khỏi nguy hiểm, hai ngày này đang nằm viện theo dõi." Lâm Hựu Luân vừa cảm thấy may mắn cho Lý Hàn Tường, vừa biết rằng quỹ đạo vận mệnh của ông ấy e rằng từ đây sẽ bước sang một quỹ đạo khác.

Đương nhiên rồi, người bình an vô sự là tốt rồi!

Ngay trong lúc Lâm Hựu Luân đang cảm thán, Lâm Trí Linh đã thuật lại cho anh chi tiết hơn diễn biến sự việc —— Lý Hàn Tường nhận lời mời của Lưu Hiểu Khánh sang đại lục quay bộ phim 《Hỏa Thiêu A Phòng Cung》.

Chương 999

Bộ phim truyền hình dài 40 tập này đã quay ròng rã hơn hai năm trời, trong thời gian đó còn xảy ra chuyện biển thủ kinh phí quay phim, vì việc này mà Lý Hàn Tường và Lưu Hiểu Khánh đã xảy ra xích mích không nhỏ.

Lý Hàn Tường thấy Lưu Hiểu Khánh không trượng nghĩa, nhưng việc này Lưu Hiểu Khánh cũng rất uất ức.

Vốn dĩ cô ấy ở giới giải trí đại lục cũng được coi là một phú bà có hạng, nhưng vì khoản đầu tư cho bộ phim này quá lớn nên tay trắng đã trở nên vô cùng túng quẫn.

May mà bộ phim này sắp đóng máy, cô ấy cũng coi như có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay tại buổi họp công việc cuối cùng của đoàn phim, Lý Hàn Tường đang phát biểu thì đột nhiên ôm ngực ngã xuống.

Đoàn phim biết Lý Hàn Tường có bệnh tim nên luôn chuẩn bị sẵn thuốc cấp cứu, lúc đó có người vội vàng tìm thuốc cho Lý Hàn Tường uống, sau đó đưa ông đi cấp cứu khẩn cấp nên mới giữ được mạng cho ông.

Cúp điện thoại, Lâm Hựu Luân đem chuyện này kể lại với Khâu Thục Trân, Khâu Thục Trân buột miệng nói một câu rằng Lý Hàn Tường đại nạn không chết tất có hậu phúc, Lâm Hựu Luân nghe xong thì trong lòng bỗng nảy ra một ý tưởng.

Chẳng phải 《Nữ Quốc Y》 đang sầu vì không tìm được nhân tuyển đạo diễn thích hợp sao?

Nếu Lý Hàn Tường lần này xuất viện mà sức khỏe không có vấn

đề gì lớn, có lẽ có thể tìm ông ấy đến quay bộ phim này.) Ngày nay khi nhắc đến Lý Hàn Tường, rất nhiều người sẽ nghĩ ngay đến những bộ phim phong nguyệt.

Thực tế, từ những năm 50, Lý Hàn Tường đã là quán quân phòng vé ở cả Hồng Kông và Đài Loan, là đạo diễn xuất sắc nhất châu Á.

Những bộ phim nhạc kịch Hoàng Mai thịnh hành suốt mười mấy năm ở hai nơi này thực chất đều là những thứ ông đã chơi chán từ những năm 60.

Những bộ phim phong nguyệt ông quay vào những năm 70 chẳng qua chỉ là tác phẩm mang tính chất dạo chơi, điểm này ngay cả chính ông cũng không phủ nhận: "Tôi quay những bộ phim hài, phim phong nguyệt đó hoàn toàn là để kiếm tiền.

Bởi vì chỉ khi giúp ông chủ kiếm đủ tiền, tôi mới có cơ hội quay những bộ phim mình thích." "Những bộ phim mình thích" mà Lý Hàn Tường nhắc đến ở đây chính là sau khi giúp Thiệu Thị quay nhiều phim hài phong nguyệt, Thiệu Thị đã ủng hộ ông khai thác các bộ phim cung đình thanh triều như 《Khuynh Quốc Khuynh Thành》 và 《Doanh Đài Khấp Huyết》, cùng với bộ phim sau này đã đưa Lương Gia Huy lên ngôi Ảnh đế là 《Thùy Liêm Thính Chính》.

Thời trẻ, Lý Hàn Tường từng ở Bắc Kinh rất lâu, luôn si mê văn hóa truyền thống.

Lại vì đã rời Đại lục từ những năm đầu lập quốc, ông tránh được ảnh hưởng của mười năm biến động văn hóa.

Suốt đời ông thích sưu tầm các loại đồ cổ, thư họa và những món đồ chơi nhỏ.

Khi quay phim, ông luôn nỗ lực phục dựng truyền thống văn hóa.

Lại thêm xuất thân từ chuyên ngành mỹ thuật, khi bắt tay vào các

đề tài điện ảnh liên quan đến lịch sử văn hóa, ông như cá gặp nước.

Cho dù là quay phim phong nguyệt với tâm thế dạo chơi, việc thiết kế và phục dựng văn hóa truyền thống của Lý Hàn Tường vẫn được thực hiện nghiêm túc hơn bất kỳ ai.

Trong 《Bắc Địa Yên Chi》, cảnh động phòng đại hôn của hoàng đế Đồng Trị chính là mô phỏng theo Đông Noãn các của cung Khôn Ninh trong Cố Cung.

Hay khi quay 《Càn Long Hạ Giang Nam》, Nhạc Hoa – người thủ vai Trịnh Bản Kiều – đã bị Lý Hàn Tường yêu cầu phải luyện tập "thư pháp sáu phần rưỡi" để theo đuổi sự chân thực, quay một mạch không cắt cảnh.

Tất nhiên, ở một phương diện khác, sự phục dựng diện mạo văn hóa truyền thống của Lý Hàn Tường, bên cạnh việc theo đuổi sự nghiêm cẩn, cũng có sự tưởng tượng phóng đại của một nghệ sĩ.

Điển hình nhất là trong 《Khuynh Quốc Khuynh Thành》, Lý Hàn Tường đã biến tẩm cung của Từ Hi thành một đại điện lộng lẫy, rất phù hợp với tưởng tượng của khán giả về hậu cung hoàng gia.

Khi đó, để dựng bối cảnh đại điện này, một phim trường của Thiệu Thị là không đủ, Phương Dật Hoa vốn tính keo kiệt cuối cùng cũng đồng ý thông hai phim trường để ông quay phim.

Đãi ngộ như vậy ở Thiệu Thị chỉ có Lý Hàn Tường từng được hưởng qua.

Trong phim, đại điện phải thông hai phim trường mới chứa hết bối cảnh, nhưng thực tế tẩm cung của Từ Hi trong Cố Cung lại nhỏ đến đáng thương...

Bước sang những năm 90, có lẽ chính Lý Hàn Tường cũng biết mình không theo kịp trào lưu của giới điện ảnh chính thống, nên ông

dứt khoát chọn cách rút lui.

Sau khi hoàn thành ba bộ phim cấp ba theo hình thức bao trọn gói tại Thái Lan và Hàn Quốc để trả nợ ân tình cho Thiệu Nghị Phu năm xưa, Lý Hàn Tường không còn tác phẩm điện ảnh nào khác ra mắt.

Việc giúp Lưu Hiểu Cầm quay 《Hỏa Thiêu A Phòng Cung》 được xem là một lần thử sức tiến quân vào thị trường phim truyền hình Đại lục của Lý Hàn Tường, chỉ có điều lần này ông "chơi" lớn quá, suýt chút nữa đã đánh đổi cả mạng sống.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Hựu Luân đều cảm thấy Lý Hàn Tường là lựa chọn thích hợp nhất để đạo diễn 《Nữ Quốc Y》.

Còn về tình trạng sức khỏe của Lý Hàn Tường có chịu đựng nổi hay không, việc này còn phải đợi Lâm Hựu Luân quay về Hồng Kông xác nhận lại. "Đúng rồi, vừa nãy anh gọi điện thoại cho ai mà nói chuyện lâu thế?" Khâu Thục Trân dỗ con gái ngủ xong mới nhớ ra để hỏi. "Là Tiểu Hiền, em ấy chuẩn bị sang Mỹ một chuyến." Khâu Thục Trân nhún vai, Lâm Hựu Luân nghe vậy thì ngẩn người. "Tiểu Hiền muốn đến Mỹ thăm em à?" Lâm Hựu Luân vốn định hỏi Khâu Thục Trân rằng mối quan hệ giữa cô và Vương Tổ Hiền từ khi nào đã trở nên "hòa hợp" như vậy, nhưng lời đến cửa miệng lại nhịn được. "Cô ấy nói muốn đến thăm bé Trinh..." Khâu Thục Trân nói đến đây, khẽ thở dài: "Em nghĩ phần nhiều là cô ấy không cam tâm thôi!" Lâm Hựu Luân nhất thời không biết nên mở lời thế nào, chỉ đành giữ im lặng. "Máy bay của cô ấy đến vào trưa ngày kia, bên phía bé Trinh em không rời đi được, nên anh đi đón cô ấy đi." "Đây cũng là chuyện hai người đã bàn bạc xong trong điện thoại rồi à?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại một câu. "Chuyện này cần gì phải nói?

Cô ấy chắc chắn sẽ đoán được thôi." Khâu Thục Trân bĩu môi, nghe cô nói vậy, Lâm Hựu Luân không nói thêm gì nữa.

Trên chuyến bay từ Hồng Kông đến Mỹ, tiếp viên hàng không bắt đầu nhắc nhở từng hành khách chưa thắt dây an toàn chuẩn bị sẵn sàng, máy bay còn mười mấy phút nữa sẽ bắt đầu hạ cánh.

Thân máy bay rung nhẹ một chút, đánh thức Vương Tổ Hiền từ trong giấc ngủ sâu.

Cô mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, sau đó quay đầu sang phía bên kia, Triệu Nhã Chi đang chăm chú đọc một cuốn tạp chí.

Vương Tổ Hiền vận động chân tay, tò mò hỏi: "Chị Chi, chị không ngủ à?" Triệu Nhã Chi đặt cuốn tạp chí xuống, mỉm cười giải thích: "Chị tỉnh trước em nửa tiếng rồi." "Chúng ta sắp đến chưa chị?" "Chắc là sắp rồi, vừa nãy loa phát thanh đã nhắc nhở là sắp hạ cánh." Vương Tổ Hiền ngồi thẳng dậy, sau đó có chút lo lắng nhìn Triệu Nhã Chi: "Chị Chi, chị nói xem rốt cuộc em có nên đi thăm cô Trân và đứa bé không?" "Máy bay sắp hạ cánh rồi mà em còn đắn đo vấn đề này à?" Triệu Nhã Chi cạn lời nhìn Vương Tổ Hiền. "Bởi vì em không biết phải đối diện với chuyện này thế nào." Gương mặt Vương Tổ Hiền viết đầy sự khổ sở.

Triệu Nhã Chi khuyên nhủ: "Cô Trân sinh con gái, mối đe dọa đối với em đã giảm xuống mức thấp nhất rồi.

Cho nên bây giờ em nhất định phải thử thuyết phục chính mình chấp nhận sự tồn tại của mẹ con cô ấy.

Nếu hiện tại em còn không làm được điểm này, thì sau này nếu em thực sự trở thành vợ của Luân, em sẽ đối diện với vấn đề này ra sao?" Vương Tổ Hiền biết Triệu Nhã Chi nói rất có lý, nhưng trong lòng luôn không thể thuyết phục được bản thân.

Triệu Nhã Chi tiếp tục phân tích giúp cô: "Chị biết đưa ra quyết định này rất khó khăn, nhưng một khi em bước ra bước này, em sẽ giành được nhiều ưu thế hơn người khác.

Ít nhất là giữa em và cô Chu, em đã giành được tiên cơ rồi." Vương Tổ Hiền im lặng gật đầu.

Chu Tuệ Mẫn và Lâm Hựu Luân là thanh mai trúc mã, hơn nữa lại là con dâu được mẹ Lâm "ấn định".

Vương Tổ Hiền muốn tranh với cô ấy thì phải nỗ lực nhiều hơn ở chỗ Lâm Hựu Luân.

Cũng chính vì lý do này mà Vương Tổ Hiền mới quyết định đến Mỹ thăm mẹ con Khâu Thục Trân.

Tất nhiên, để tránh ngượng ngùng khi gặp mặt, cô đã vất vả lắm mới thuyết phục được Triệu Nhã Chi cùng đi với mình.

Triệu Nhã Chi thực ra cũng muốn xem con gái của Lâm Hựu Luân, chỉ là vì không có cái cớ nào thích hợp.

Yêu cầu của Vương Tổ Hiền đúng lúc trúng ý cô, nên cô cũng thuận thế đồng ý.

Trong lúc trò chuyện, máy bay chở hai người đã hạ cánh xuống sân bay quốc tế Los Angeles.

Lâm Hựu Luân dẫn theo vài vệ sĩ đứng đợi trong đám đông đón người.

Chương 1000

Vương Tổ Hiền và Triệu Nhã Chi vừa bước ra khỏi cửa khẩu, đôi bên đã nhìn thấy nhau.

Vương Tổ Hiền mặc áo sơ mi trắng, phối với một chiếc mũ cói màu cam, lớp trang điểm trên mặt vô cùng tinh tế, thanh xuân tịnh lệ.

Đi cùng cô là Triệu Nhã Chi mặc một chiếc áo thun bó sát cổ thuyền, quần jean, trang phục đơn giản khoác thêm một chiếc áo mỏng, trông thành thục đoan trang.

Hai người chênh lệch nhau hơn mười tuổi, nhưng đi cùng nhau trông như một cặp chị em.

Lâm Hựu Luân chỉ biết Vương Tổ Hiền sẽ đến, chứ không ngờ Triệu Nhã Chi cũng đi cùng.

Anh đón lấy vali từ tay hai người giao cho vệ sĩ phía sau, quay người lại, ánh mắt dừng trên người Vương Tổ Hiền một lát rồi mới chuyển sang mặt Triệu Nhã Chi.

Sau giây phút ngỡ ngàng ngắn ngủi, Lâm Hựu Luân không nén nổi vui mừng, vì anh vốn đang định tìm Triệu Nhã Chi, không ngờ cô lại tự mình tìm đến tận cửa.

Triệu Nhã Chi lườm Lâm Hựu Luân một cái, sợ anh thân mật quá mức với mình trước mặt Vương Tổ Hiền, bèn giả vờ trách móc: "Sao thế, không hoan nghênh chị qua đây à?" Lâm Hựu Luân cười lắc đầu: "Làm sao có chuyện đó được, chị Chi và Hiền cùng qua đây, tôi hoan nghênh còn không kịp nữa là!" Vừa dứt lời, Vương Tổ Hiền liền hỏi: "Em có gọi điện cho cô Trân rồi mà, sao cô ấy không đi cùng anh?" "Đứa bé còn nhỏ quá, em ấy không rời tay được, nên để anh đi đón hai người." Lâm Hựu Luân giải thích ngắn gọn.

Vốn dĩ anh tưởng Vương Tổ Hiền sẽ nổi chút tính tiểu thư vì chuyện này, nhưng không ngờ cô nghe xong chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

Điều này khiến Lâm Hựu Luân vô cùng ngạc nhiên, đồng thời cũng cảm thấy an lòng.

Sau bao lâu nay tính tình bướng bỉnh, Vương Tổ Hiền cuối cùng cũng đã bắt đầu trưởng thành hơn rồi.

Sau khi lên xe, Vương Tổ Hiền mới hỏi Lâm Hựu Luân là sẽ về khách sạn trước hay đến chỗ ở của Khâu Thục Trân trước.

Lâm Hựu Luân từ ghế phụ lái quay đầu lại trả lời: "Tôi và cô Trân đều nghĩ em sẽ đi một mình, nên ở chỗ ở đã chuẩn bị riêng một phòng khách cho em.

Tất nhiên chị Chi cùng đi cũng không sao, bên đó nhiều phòng, tôi sẽ sai người chuẩn bị thêm một phòng cho chị là được." Nghe nói phải ở cùng Khâu Thục Trân, Vương Tổ Hiền nhất thời có chút do dự. "Em và cô Trân lâu rồi không gặp, chắc chắn sẽ có nhiều chuyện để nói.

Hơn nữa căn nhà bên đó được chuẩn bị chuyên để cô ấy sinh con, môi trường rất tốt, các tiện nghi sinh hoạt cũng đầy đủ, chắc chắn không kém gì ở khách sạn đâu." Lâm Hựu Luân cứ ngỡ Vương Tổ Hiền lo lắng về môi trường chỗ ở, nhưng điều Vương Tổ Hiền thực sự lo lắng là việc đối mặt với Khâu Thục Trân.

Trên xe chỉ có Triệu Nhã Chi là hiểu tâm trạng của Vương Tổ Hiền, cô nhìn Vương Tổ Hiền với ánh mắt an ủi, ra hiệu cho cô đừng lo lắng.

Để đánh lạc hướng sự chú ý của Vương Tổ Hiền, tránh để cô quá đắn đo, Triệu Nhã Chi liền đổi chủ đề. "Luân này, gần đây chị tham

gia một hoạt động của TVB, gặp rất nhiều người quen, nghe họ đều đang bàn tán về chuyện lễ khánh đài năm nay.

Nghe nói tháng mười cô Phương sẽ chính thức nghỉ việc, chuyện này e rằng phải do anh đứng ra lo liệu rồi." "Chuyện ở Hồng Kông tôi đã để cô Lâm về xử lý rồi.

Các hoạt động trong dịp lễ khánh đài thì tôi không lo, hiện tại chủ yếu vẫn là vấn đề phim khánh đài." Triệu Nhã Chi gật đầu, nói với Lâm Hựu Luân rằng hiện tại mọi người đang đồn đoán xem dàn sao trong phim khánh đài của anh có thể vượt qua bộ 《Dương Gia Tướng》 năm 85 hay không.

Lâm Hựu Luân nghe xong cười khổ: "Chị Chi, chị nói vậy thực sự làm tôi áp lực lắm đấy." "Thế à?" Triệu Nhã Chi che miệng cười khẽ: "Phim khánh đài 《Dương Gia Tướng》 năm 85 tuy có nhiều ngôi sao khách mời, nhưng không phải là không có cách vượt qua, ít nhất đối với anh thì chắc không phải chuyện gì quá khó khăn chứ?" Phim khánh đài 《Dương Gia Tướng》 của TVB năm 85 sở dĩ quy tụ dàn sao rầm rộ phần lớn là vì lúc đó những người như Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ đều chưa chuyển sang đóng điện ảnh.

Nếu bây giờ bảo TVB tìm dàn diễn viên tương tự để đóng phim truyền hình thì tuyệt đối là chuyện không thể.

Tất nhiên TVB không làm được, không có nghĩa là Lâm Hựu Luân không làm được.

Trong mắt Triệu Nhã Chi, nguồn tài nguyên nghệ sĩ mà Lâm Hựu Luân có thể huy động nhiều hơn TVB rất nhiều, chỉ cần anh lên tiếng, việc mời các đại minh tinh đến đóng vai khách mời trong phim truyền hình không phải là chuyện khó khăn gì.

Quan điểm của Triệu Nhã Chi thực chất đại diện cho cách hiểu của đa số người Hồng Kông về việc này.

Mọi người đều cảm thấy Lâm Hựu Luân chỉ cần hô một tiếng, tự nhiên sẽ có rất nhiều ngôi sao hưởng ứng, nên phim khánh đài của TVB năm nay chắc chắn sẽ "tinh quang rực rỡ".

Lâm Hựu Luân vốn dự định dành nhiều tâm huyết hơn vào việc nâng cao chất lượng bản thân bộ phim, nên từ kịch bản đến khâu chuẩn bị tiền kỳ, bao gồm cả việc chọn đạo diễn, anh đều tốn rất nhiều tâm tư.

Nhưng lời của Triệu Nhã Chi lúc này lại nhắc nhở anh.

Người bình thường căn bản sẽ không chú ý đến những thứ đằng sau bộ phim, mọi người quan tâm hơn là bộ phim này có những ngôi sao nào đóng.

Vì vậy, ngay cả khi ban đầu Lâm Hựu Luân không có ý định "nhồi nhét ngôi sao" vào phim, thì giờ anh cũng đã có thêm một vài ý tưởng mới.

Hiện tại mọi người đều đang mong đợi, Lâm Hựu Luân cũng không nỡ làm khán giả thất vọng, nên anh quyết định sẽ cân nhắc lại về dàn diễn viên khách mời cho một số vai diễn.

Tất nhiên, đối với 《Nữ Quốc Y》, đó đều là những vấn đề thứ yếu, việc chọn nữ diễn viên chính mới là mấu chốt quyết định thành bại của bộ phim.

Về việc ai sẽ thủ vai Nghĩa Chước, trong lòng Lâm Hựu Luân đã có một ý tưởng rõ ràng. "Em đóng á?" Triệu Nhã Chi ban đầu tưởng Lâm Hựu Luân nói đùa, nhưng khi anh nghiêm túc xác nhận, cô bỗng thấy luống cuống.

Vương Tổ Hiền cũng giúp lời: "Em thấy ý kiến này hay đấy, chị Chi cũng lâu rồi không đóng phim truyền hình, chị không sợ khán giả quên chị sao?" Vấn đề này Triệu Nhã Chi thực sự không lo lắm.

《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》 phát sóng hai năm trước đã nổi đình nổi đám từ Hồng Kông, Đài Loan sang tận Đại lục.

Đến nay các đài truyền hình ở Đài Loan, Hồng Kông vẫn thường xuyên chiếu lại, chưa kể ở Đại lục mỗi dịp hè, bộ phim này đã trở thành chương trình nhất định phải phát của đài trung ương.

Vương Tổ Hiền tuy cũng từng đóng vai Bạch Xà trong phim điện ảnh 《Thanh Xà》 của Từ Khắc, nhưng từ tận đáy lòng cô vẫn cảm thấy Triệu Nhã Chi mới là người thể hiện vai diễn này tốt nhất.

Giống như sau bản Tiểu Thiến của Vương Tổ Hiền thì không còn nữ quỷ nào khác, sau bản Bạch nương tử của Triệu Nhã Chi thì không còn Bạch Xà nào nữa!

Đây vừa là sự khẳng định đối với diễn viên, nhưng đồng thời cũng làm tăng độ khó khi diễn viên muốn chuyển hình.

Năm xưa Vương Tổ Hiền để thoát khỏi ảnh hưởng của vai diễn Tiểu Thiến đã thề không đóng vai nữ quỷ nữa, mãi cho đến khi cô nhờ 《Cô Nàng Ngổ Ngáo》 đoạt giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất tại Kim Tượng mới thực sự chuyển hình thành công.

Triệu Nhã Chi hiện tại cũng đang đối mặt với vấn đề tương tự.

Trước 《Tân Bạch Nương Tử Truyền Kỳ》 cô luôn kín lịch đóng phim, nhưng sau bộ phim đó số người mời cô đóng lại ít đi, chính vì hình tượng của cô trong lòng khán giả đã bị đóng khung, khiến phạm vi diễn xuất bị hẹp lại.

Theo Lâm Hựu Luân, đây không phải vấn đề quá lớn, và với tư cách là đại diện cho vẻ đẹp cổ điển của khu vực Hoa ngữ, Triệu Nhã Chi hoàn toàn phù hợp với vai Nghĩa Chước trong 《Nữ Quốc Y》.

Trên đường về chỗ ở, Lâm Hựu Luân tranh thủ thời gian kể sơ qua cốt truyện 《Nữ Quốc Y》 cho Triệu Nhã Chi nghe.

Dù là một bộ phim lịch sử cổ trang, nhưng Triệu Nhã Chi có thể cảm nhận rõ ràng câu chuyện của 《Nữ Quốc Y》 lồng ghép nhiều yếu tố hiện đại, thậm chí có thể nói nữ chính Nghĩa Chước là một người phụ nữ cổ đại mang tinh thần kiên cường của phụ nữ hiện đại.

Trước đây, một số tác phẩm điện ảnh khi xây dựng hình ảnh phụ nữ thành công thường đi theo lối mòn "nữ cường nhân", yêu cầu nhân vật có tính cách hoàn mỹ, luôn tranh cường hiếu thắng, tuy không thua kém nam giới nhưng lại tỏ ra đáng kính mà không đáng gần, càng không nói đến sự đáng yêu. 《Nữ Quốc Y》 đi ngược lại lối mòn đó, sự kiên trì đối mặt với nghịch cảnh của nữ chính khiến người ta cảm nhận được phụ nữ cũng có một loại vẻ đẹp đầy sức mạnh, mang đậm khí chất hiên ngang của nam nhi.

Dù là vai diễn hay câu chuyện, Triệu Nhã Chi đều có chút xao lòng, nhưng cân nhắc đến tình hình bản thân cũng như tầm quan trọng của bộ phim này đối với Lâm Hựu Luân, cô vẫn lắc đầu: "Vai này phải đóng từ thời thiếu nữ, nếu chị đóng thì e là nhiều người sẽ có ý kiến đấy." "Làm gì có, chị Chi bảo dưỡng tốt như vậy, ai dám bảo chị không hợp với vai này chứ?" Vương Tổ Hiền lập tức bày tỏ sự ủng hộ Triệu Nhã Chi nhận vai, còn lấy 《Hoàn Châu Cách Cách》 ra làm ví dụ.

Triệu Nhã Chi vẫn chưa tự tin vào bản thân: "《Hoàn Châu Cách Cách》 là quay từ 5 năm trước rồi, lúc đó được không có nghĩa là bây giờ cũng được." "Không thử một lần sao biết mình không làm được?" Lâm Hựu Luân quay đầu nhìn Triệu Nhã Chi một cái, không cho cô cơ hội phản bác, trực tiếp nói: "Chị Chi, chị đừng từ chối nữa, lần này coi như giúp tôi đi!" "Em thấy chuyện này cứ quyết định vậy đi!" Vương Tổ Hiền nhanh nhảu thay Triệu Nhã Chi đồng ý.

Bên phía Khâu Thục Trân nhận được điện thoại đã đợi sẵn ở cửa nhà.

Thấy Vương Tổ Hiền bước xuống xe, cô hơi do dự một chút rồi chủ động tiến lên đón.

Dù biết Vương Tổ Hiền lần này không phải đến để "đánh ghen", nhưng khi Khâu Thục Trân tiến lại gần, Lâm Hựu Luân vẫn có cảm giác thấp thỏm, sợ rằng hai người phụ nữ đang mỉm cười chào hỏi nhau này giây tiếp theo sẽ cãi vã ầm ĩ.

Rõ ràng là anh đã lo lắng thừa, Vương Tổ Hiền nhìn Khâu Thục Trân với ánh mắt phức tạp, cuối cùng vẫn mỉm cười gật đầu với cô.

Khâu Thục Trân tiếp đó chào hỏi Triệu Nhã Chi rồi mời mọi người vào nhà.

Bảo mẫu dẫn Vương Tổ Hiền và Triệu Nhã Chi về phòng khách để sắp xếp hành lý.

Chương 1001

Sau khi ổn định xong, việc đầu tiên hai người làm là đến phòng trẻ em để thăm con gái của Khâu Thục Trân.

Lâm Hựu Luân ra ban công hút một điếu thuốc rồi quay lại, thấy bé Trinh đang được Triệu Nhã Chi bế trong lòng, Khâu Thục Trân giúp con gái lau nước miếng ở khóe miệng, còn Vương Tổ Hiền đứng bên cạnh nhìn với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ.

Lâm Hựu Luân đang cảm khái trước cảnh tượng hòa hợp này thì điện thoại ở phòng khách đột nhiên reo vang.

Thấy ánh mắt cả ba người cùng hướng về phía mình, Lâm Hựu Luân tự giác ra nghe máy.

Khi nhấc ống nghe lên, tâm trạng Lâm Hựu Luân đang khá tốt, rồi đầu dây bên kia vừa cất lời, anh đã nhận ra đó là giọng của Lâm Trí Linh.

Nhẩm tính lại múi giờ, ở Hồng Kông lúc này chắc khoảng hơn 9 giờ sáng, Lâm Trí Linh gọi điện vào lúc này khiến Lâm Hựu Luân có chút bất ngờ.

Khi gọi điện, Lâm Trí Linh vừa bước ra khỏi thang máy bệnh viện, đi trên một hành lang, một tay cầm điện thoại, tay kia ôm một bó hoa tươi. "Lâm tiên sinh, tôi sắp đến phòng bệnh của đạo diễn Lý Hàn Tường rồi, ông có gì đặc biệt cần tôi chuyển lời không?" Lâm Trí Linh nói vậy, Lâm Hựu Luân mới nhớ ra hôm nay anh bảo cô thay mình đi thăm Lý Hàn Tường. "Tôi không có gì đặc biệt để nói, cô gặp đạo diễn Lý rồi tùy cơ ứng biến, chủ yếu là xác định tình trạng sức khỏe hiện tại của ông ấy.

Nếu tình hình của ông ấy có vẻ ổn, thì hãy lựa lời đề cập đến bộ

phim truyền hình 《Nữ Quốc Y》 để thăm dò thái độ của ông ấy." Lâm Trí Linh vừa gọi điện vừa bước đi, rồi lúc rẽ ở góc hành lang, cô không chú ý nên va phải một người phụ nữ đeo kính râm. "Xin lỗi, thành thật xin lỗi!" Lâm Trí Linh vội vàng xin lỗi.

Đối phương thấy Lâm Trí Linh một tay ôm hoa, một tay cầm điện thoại di động to đùng, nghĩ cô cũng không cố ý nên không có ý định truy cứu.

Khi hai người lướt qua nhau, người phụ nữ đó như chợt nhớ ra điều gì, vội vàng lục trong túi xách lấy ra một cuốn tạp chí, lật ra tìm một tấm hình trên đó để đối chiếu, cảm thấy chính là cùng một người.

Khi cô quay đầu lại thì Lâm Trí Linh đã đi xa. "Lâm tiểu thư, xin đợi một chút!" Lâm Trí Linh nghe thấy phía sau có người gọi mình, quay đầu lại thì phát hiện là người phụ nữ lúc nãy. "Xin hỏi chúng ta có quen nhau không?" Lâm Trí Linh lịch sự hỏi một câu.

Đối phương tháo kính râm xuống, lộ ra một gương mặt khiến Lâm Trí Linh cảm thấy có vài phần quen thuộc. "Tôi tên là Lưu Hiểu Cầm, Lâm tiểu thư chắc đã nghe qua tên tôi rồi chứ?" Lâm Trí Linh nghe vậy mới sực nhớ ra, khi tìm hiểu tư liệu về Lý Hàn Tường cô đã thấy ảnh của Lưu Hiểu Cầm, hèn gì trông quen mắt. "Hóa ra là Lưu tiểu thư, vừa nãy thực sự xin lỗi chị." Lâm Trí Linh xin lỗi lần nữa, nhưng Lưu Hiểu Cầm xua tay, cô đuổi theo không phải để nói chuyện đó.

Nhìn bó hoa trong tay Lâm Trí Linh, Lưu Hiểu Cầm hỏi tiếp: "Lâm tiểu thư đến thăm đạo diễn Lý Hàn Tường phải không?" Lâm Trí Linh gật đầu, đồng thời cũng đoán được Lưu Hiểu Cầm xuất hiện ở bệnh viện này chắc cũng cùng mục đích với mình, hơn nữa cô ấy chắc vừa từ phòng bệnh của Lý Hàn Tường đi ra. "Lưu tiểu thư, nhân tiện tôi muốn hỏi một chuyện, đạo diễn Lý hiện tại rốt cuộc tình hình thế nào?" Lưu Hiểu Cầm nhìn Lâm Trí Linh: "Vấn đề này là Lâm tiểu thư

muốn biết, hay là Lâm tiên sinh muốn biết?" "Tất nhiên là ông chủ của tôi rồi, lần này chính là ông ấy bảo tôi qua đây." Lâm Trí Linh nói vậy, Lưu Hiểu Cầm mới yên tâm gật đầu. "Kết quả chẩn đoán của bác sĩ ở Hồng Kông thì tôi không rõ, nhưng khi ở Đại lục tôi đã hỏi bác sĩ phụ trách cấp cứu cho đạo diễn Lý lúc đó, ông ấy nói tim của đạo diễn Lý thực sự có vấn đề, nhưng không phải quá nghiêm trọng, ít nhất không giống kiểu đột ngột phát tác cần cấp cứu..." Lâm Trí Linh không khỏi hơi nhíu mày, cô đã nghe ra từ lời của Lưu Hiểu Cầm rằng chuyện này dường như còn có ẩn tình khác. "Ý của Lưu tiểu thư là, đạo diễn Lý thực chất căn bản không có vấn đề gì?" "Tuy đây chỉ là phỏng đoán của tôi, nhưng đạo diễn Lý thực sự có lý do để giả bệnh.

Lâm tiểu thư có lẽ không biết, trong thời gian quay 《Hỏa Thiêu A Phòng Cung》, đạo diễn Lý từng chiếm dụng một khoản kinh phí, bị tôi phát hiện sau đó mới bù vào.

Gần đây phim vừa đóng máy, tôi kiểm tra sổ sách đoàn phim mới phát hiện lại có một khoản tiền không rõ đi đâu." Dù đây chỉ là lời nói từ một phía của Lưu Hiểu Cầm, nhưng Lâm Trí Linh lại có dự cảm chuyện này e rằng còn phức tạp hơn cô tưởng tượng.

Sau khi biết được sự thật từ Lưu Hiểu Cầm rằng Lý Hàn Tường có thể đang "giả bệnh", Lâm Trí Linh đã có thêm nhiều toan tính cho cuộc gặp gỡ sắp tới. "Cảm ơn Lưu tiểu thư đã cho tôi biết tin này, nếu chị không còn việc gì khác, tôi đi thăm đạo diễn Lý trước đây." Nhìn bóng lưng Lâm Trí Linh rời đi, tâm trạng Lưu Hiểu Cầm rất phức tạp.

Vừa nãy cô rất muốn mở lời nhờ Lâm Hựu Luân đứng ra giúp giải quyết chuyện này, nhưng cuối cùng lời vẫn không nói ra được, vì cô cảm thấy Lâm Hựu Luân không đời nào tham gia vào chuyện này, và cô hiện đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, thực sự không được thì chỉ còn cách trở mặt đưa Lý Hàn Tường ra tòa.

Lý Hàn Tường trong phòng bệnh không hề biết mình sắp vướng vào một vụ kiện.

Lúc Lưu Hiểu Cầm đến thăm, ông luôn giả vờ bệnh tật ốm yếu.

Sau khi xác định Lưu Hiểu Cầm đã rời đi, cả người ông lập tức khôi phục sinh lực, không chỉ rút ống thở oxy mà còn trực tiếp ngồi dậy trên giường bệnh.

Khi cửa phòng bệnh bị gõ, Lý Hàn Tường tưởng con trai Lưu Hiểu Cầm quay lại, bèn bực bội nói một câu: "Gõ cái gì mà gõ, cửa có khóa đâu!" Nghe giọng nói đầy khí thế của Lý Hàn Tường truyền ra từ phòng bệnh, Lâm Trí Linh theo bản năng sững lại một chút, cô đã tin quá nửa lời của Lưu Hiểu Cầm lúc nãy.

Lý Hàn Tường cũng không ngờ người đẩy cửa vào không phải con trai mình, mà là một cô gái cao ráo tay ôm hoa tươi.

Ông sững sờ một lát rồi thốt ra một câu: "Cô nương, cô nhầm phòng rồi phải không?" Thấy vẻ mặt Lý Hàn Tường căn bản không nhận ra mình, Lâm Trí Linh đành tự giới thiệu trước. "Đạo diễn Lý, tôi là trợ lý mới của Lâm tiên sinh, lần đầu gặp mặt mong ông giúp đỡ nhiều hơn!" Lâm Trí Linh đưa tay ra, Lý Hàn Tường không chút do dự bắt tay cô, đây cũng được xem là một đặc quyền của người đẹp.

Tiếp đó, khi nghe rõ thân phận của Lâm Trí Linh, Lý Hàn Tường ngẩn người một lát mới nhận ra mình vẫn còn đang nắm tay cô, bèn vội vàng buông ra và liên thanh xin lỗi. "Lâm tiểu thư, thật ngại quá.

Hai năm nay tôi cơ bản đều ở Đại lục, gần đây mới về Hồng Kông dưỡng bệnh, hiện tại thông tin giữa hai nơi không được thông suốt lắm, nếu cô không nói, tôi thực sự không biết trợ lý của Lâm tiên sinh đã thay đổi rồi...

Đúng rồi, cậu trợ lý Trần bên cạnh Lâm tiên sinh trước đây từ

chức rồi à?" Lý Hàn Tường vừa giải thích vừa không quên quan tâm đến tung tích của A Kiệt – trợ lý cũ của Lâm Hựu Luân.

Lâm Trí Linh mỉm cười giải thích: "Trợ lý Trần hiện tại đã là giám đốc độc lập không điều hành của TVB, vừa mới nhậm chức được hai tháng." Lý Hàn Tường gật đầu: "Hóa ra là thăng chức rồi, xem ra lần tới gặp mặt phải chúc mừng cậu ấy mới được." Lúc này Lâm Trí Linh không nhịn được tò mò hỏi: "Đạo diễn Lý không quen biết tôi, mà sao lại khẳng định những gì tôi vừa nói đều là thật?" "Lâm tiểu thư đang nói đến thân phận của cô à?" Lâm Trí Linh gật đầu.

Lý Hàn Tường cười rộ lên: "Chuyện đó còn phải nghi ngờ sao?

Tôi vừa nhìn đã thấy Lâm tiểu thư có tướng minh tinh, ở Hồng Kông người có thể dùng cô làm trợ lý, đại khái chỉ có Lâm tiên sinh thôi." Lời này của Lý Hàn Tường không chỉ giải đáp thắc mắc của Lâm Trí Linh, mà còn thuận miệng nịnh bầm cô một câu không dấu vết.

Lâm Trí Linh đặt bó hoa lên tủ cạnh giường bệnh, quay người lại mỉm cười. "Trông dáng vẻ của đạo diễn Lý, thực sự không giống một bệnh nhân cho lắm." "Tôi cũng là người sắp đến tuổi thất thập rồi, lần này may mắn giữ lại được cái mạng, sống thêm ngày nào là lãi ngày đó, tâm thái tự nhiên cũng thoải mái hơn." Lý Hàn Tường phản ứng rất nhanh, lập tức tìm được một lý do nghe qua không có quá nhiều kẽ hở cho hành vi của mình.

Nếu không phải Lâm Trí Linh vừa gặp Lưu Hiểu Cầm, cô đã tin lời giải thích của ông rồi. "Lúc tôi đến có gặp một người, hình như người đó vừa rời khỏi chỗ đạo diễn Lý..." Vẻ mặt Lý Hàn Tường bỗng khựng lại.

Lời nói dối bị Lâm Trí Linh vạch trần trực diện như vậy, dù ông đã sống gần bảy mươi tuổi vẫn không khỏi thấy ngượng ngùng.

"Không biết người đó có nói gì với Lâm tiểu thư không?" Lý Hàn Tường lo lắng nhất là Lưu Hiểu Cầm mời được Lâm Hựu Luân ra mặt giúp đỡ, nếu vậy chuyện sẽ trở nên vô cùng rắc rối. "Chuyện này khi về tôi sẽ báo cáo trung thực với Lâm tiên sinh, nhưng đạo diễn Lý có thể yên tâm, tôi nghĩ Lâm tiên sinh sẽ không có quá nhiều hứng thú với chuyện giữa ông và Lưu tiểu thư đâu." Câu trả lời của Lâm Trí Linh khiến Lý Hàn Tường thở phào nhẹ nhõm, sau đó ông cũng nói thật với cô: "Thực ra sức khỏe của tôi không có gì đáng ngại, khiến Lâm tiểu thư chê cười rồi." Lý Hàn Tường giả bệnh ở bệnh viện Hồng Kông cũng chỉ là để lừa hạng người chân ướt chân ráo như Lưu Hiểu Cầm.

Với Lâm Hựu Luân, anh có quá nhiều cách để làm rõ bệnh tình của ông, nên ông không giấu giếm gì nữa.

Làm vậy tuy không lấy lại được điểm số đã mất vì vụ chiếm dụng kinh phí đóng phim trong lòng Lâm Hựu Luân, nhưng ít nhất cũng khiến tình cảnh của ông không quá bị động.

Lâm Trí Linh cũng là người thông minh, nhìn ra toan tính của Lý Hàn Tường nhưng không vạch trần, cô tiếp tục đề cập đến chuyện khác. "Vậy có nghĩa là đạo diễn Lý vẫn có thể tiếp tục ra ngoài đóng phim chứ?" Ẩn ý trong lời nói của Lâm Trí Linh đã quá rõ ràng, Lý Hàn Tường sao có thể không hiểu. "Sức khỏe tôi thực sự không vấn đề gì, nhưng tuổi tác dù sao cũng lớn rồi, những đạo diễn cùng lứa với tôi giờ chắc chỉ còn mình tôi là vẫn tiếp tục quay phim..." Nói đến đây, Lý Hàn Tường chuyển hướng câu chuyện: "Phim của người khác tôi chắc chắn phải cân nhắc xem có nhận hay không, nhưng nếu Lâm tiên sinh có nhu cầu, tôi chắc chắn sẽ hết lòng." Lâm Trí Linh sợ Lý Hàn Tường hiểu lầm, đặc biệt đính chính: "Lý tiên sinh đừng vội đồng ý, vì lần này Lâm tiên sinh mời ông quay không phải phim điện ảnh, mà là một bộ phim truyền hình." "Phim truyền hình?" Vẻ mặt Lý

Hàn Tường tuy không có thay đổi gì, nhưng trong lòng không khỏi có chút chạnh lòng.

Rốt cuộc ở trong mắt Lâm Hựu Luân, mình đã sa sút đến mức chỉ có thể đi đóng phim truyền hình rồi sao. "Đạo diễn Lý nếu gần đây có theo dõi báo chí chắc hẳn có để ý thấy một vài thông tin về lễ khánh đài năm nay của TVB." Lâm Trí Linh chỉ nói đơn giản một câu, Lý Hàn Tường lập tức phản ứng lại ngay, Lâm Hựu Luân muốn mời ông quay phim khánh đài.

Tuy vẫn không thể so được với phim điện ảnh, nhưng dù sao cũng tốt hơn phim truyền hình thông thường, điều này cũng gián tiếp cho thấy Lâm Hựu Luân vẫn dành cho ông sự tôn trọng và coi trọng đúng mực.

Chương 1002

Lý Hàn Tường tự an ủi mình như vậy, trong lòng quả nhiên thấy dễ chịu hơn hẳn.

Lâm Trí Linh thấy Lý Hàn Tường không từ chối, liền giới thiệu sơ qua cho ông về đề cương cốt truyện và ý tưởng quay phim 《Nữ Quốc Y》 của Lâm Hựu Luân.

Ánh mắt Lý Hàn Tường ngày càng sáng rực, cuối cùng biến thành một loại hào quang hưng phấn không thể kiềm chế.

Loại đề tài phim ảnh liên quan đến khảo cứu văn hóa này chính là thể loại ông thích nhất, hơn nữa 《Nữ Quốc Y》 còn có một mạch truyện rất hay.

Điều đáng tiếc duy nhất là thời gian của bộ phim này quá gấp, độ dài 50 tập mà yêu cầu hoàn thành trong 3 tháng, đây thực sự là một bài toán khó đối với một người vốn thích làm kỹ, làm chậm như Lý Hàn Tường. "Lâm tiểu thư, tôi có một đề nghị, hy vọng cô có thể phản hồi cho Lâm tiên sinh biết." Lý Hàn Tường nhìn Lâm Trí Linh với vẻ nghiêm túc. "Tôi cho rằng 《Nữ Quốc Y》 là một bộ phim truyền hình rất đáng để được mài giũa kỹ lưỡng.

Nếu có thể cho tôi một năm hoặc lâu hơn nữa, tôi đảm bảo chất lượng của bộ phim này sẽ được nâng tầm hoàn toàn khác biệt.

Một tác phẩm có khả năng trở thành kinh điển như vậy, tôi cảm thấy dùng làm phim khánh đài thực sự có chút... nói là lãng phí có lẽ không thích đáng lắm, nhưng tuyệt đối không phải là lựa chọn tối ưu." Lâm Trí Linh không ngờ Lý Hàn Tường lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Tuy cảm thấy có chút khó tin, nhưng cô vẫn muốn nghe xem Lý

Hàn Tường sẽ dùng lý do gì để thuyết phục Lâm Hựu Luân. "Tôi biết đây là lần khánh đài đầu tiên sau khi Lâm tiên sinh tiếp quản TVB, đối với ông ấy điều này rất quan trọng.

Hiện tại truyền thông và công chúng Hồng Kông đều đang kỳ vọng vào biểu hiện lần này của TVB.

Nhưng không phải tôi có ý phê bình chế độ quay phim truyền hình của TVB, nói thẳng ra, những bộ phim TVB quay toàn là sản phẩm ra lò từ dây chuyền lắp ráp.

Họ có thể dùng hơn một tháng để hoàn thành một bộ phim mấy chục tập, nhưng phim ra lò như vậy cũng giống như đồ ăn nhanh, có thể làm no bụng nhưng tuyệt đối không khiến người ta phải dư vị...

Tôi cho rằng một bộ phim có thể thể hiện chiều sâu chi tiết lịch sử văn hóa như 《Nữ Quốc Y》 mà quay theo kiểu đồ ăn nhanh thì đúng là lãng phí một đề tài tuyệt hảo." Lâm Trí Linh cũng thấy Lý Hàn Tường nói khá có lý, nhưng cô cũng rất tò mò, nếu Lý Hàn Tường cảm thấy 《Nữ Quốc Y》 không thích hợp làm phim khánh đài của TVB, vậy thì loại phim nào mới thích hợp? "Giống như phim Tết mỗi năm, phim khánh đài không nhất thiết yêu cầu chất lượng quá cao, nhưng nhất định phải náo nhiệt, vui vẻ, và quan trọng nhất là phải có dàn sao hùng hậu.

Mà hai điểm này 《Nữ Quốc Y》 đều không mấy phù hợp." Lý Hàn Tường giải thích lý do, rồi phân tích từng điểm một. "Đầu tiên, bộ phim này nên mang đề tài truyền cảm hứng.

Thứ hai, các vai phụ trong phim tuy nhiều nhưng đất diễn của mỗi người không đồng đều.

Nếu mời các ngôi sao đóng, việc phân bổ thế nào sẽ là một vấn đề lớn.

Mà kiểu nhân vật thuần túy làm nền, chỉ xuất hiện thoáng qua thì lại không có ý nghĩa gì mấy.

Tốt nhất là kiểu phân bổ vai diễn tương đối công bằng, sau đó mỗi vai đều có đặc điểm riêng, giống như bộ phim cứu trợ thiên tai 《Long Phụng Điếm》 năm 91, ai cũng có đất diễn, như vậy sẽ tốt hơn." Lý Hàn Tường nói rất nhẹ nhàng, nhưng ông cũng biết bộ phim như 《Long Phụng Điếm》 rất khó có phần thứ hai, phim truyền hình mà quay được như vậy không phải chuyện dễ dàng.

Tất nhiên, chuyện đó không phải việc ông cần lo, ông chỉ nói ra những suy nghĩ thật lòng của mình, còn việc phải đau đầu thế nào thì đó là việc của Lâm Hựu Luân. "Đạo diễn Lý, ông đúng là đang đưa ra cho tôi một bài toán khó đấy!" Lâm Trí Linh bĩu môi.

Vốn dĩ nhiệm vụ Lâm Hựu Luân giao cho cô là thuyết phục Lý Hàn Tường đảm nhiệm vai trò đạo diễn 《Nữ Quốc Y》, Lý Hàn Tường đồng ý thì có đồng ý, nhưng lại đưa ra một yêu cầu còn "vô lý" hơn. 《Nữ Quốc Y》 vốn được Lâm Hựu Luân chuẩn bị riêng cho kỳ khánh đài này, vậy mà Lý Hàn Tường lại bảo nó không hợp làm phim khánh đài.

Ngay cả Lâm Trí Linh cũng không chắc Lâm Hựu Luân sẽ phản ứng ra sao trước chuyện này.

Tại phòng họp tầng thượng của trụ sở Vô Tuyến (TVB), các quản lý cấp cao đã ngồi vào vị trí của mình trước bàn họp.

Đây là buổi họp lệ định hằng tháng của cấp cao Vô Tuyến.

Bình thường, nhiều người sẽ canh đúng giờ mới vào, nhưng dạo gần đây mọi người đều trở nên "tự giác" hơn hẳn, hầu như ai cũng đến sớm vài phút.

Chiếc ghế chủ tọa vẫn để trống, trước đây là vị trí của Thiệu Nghị

Phu, sau đó thuộc về Phương Dật Hoa, và hơn hai tháng nữa, nó sẽ đón một vị chủ nhân mới. "Bên ngoài bàn tán xôn xao bấy lâu nay, vậy mà phim khánh đài năm nay vẫn chưa có chút tin tức nào, không lẽ Lâm tiên sinh đã quên chuyện này rồi sao?" "Có lẽ đã bắt đầu chuẩn bị rồi, chỉ là chúng ta chưa biết thôi." "Không lẽ nào, chuyện này mà có động tĩnh gì thì tuyệt đối không giấu được lâu đâu." "Vậy thì chỉ còn một khả năng thôi." Người vừa nói nhìn sang Lương Gia Thụ đang nhắm mắt dưỡng thần: "Chắc là có quá nhiều người nhắm vào vị trí làm phim khánh đài, khiến Lâm tiên sinh khó lòng quyết định." "Không đâu, Chân tỷ sắp đi rồi, sau này mảng sản xuất phim truyền hình chắc không còn ai tranh được với Lương thúc nữa?" "Chính vì Chân tỷ sắp đi nên Lương thúc mới càng khó có được cơ hội này.

Cho dù ai làm ông chủ, cũng sẽ không muốn thấy cấp dưới của mình rơi vào tình trạng quyền lực quá lớn không thể kiểm soát." Cho đến khi Phương Dật Hoa bước vào và ngồi xuống, tiếng bàn tán trong phòng họp mới dần lắng xuống.

Sau khi cuộc họp bắt đầu, Phương Dật Hoa theo lệ thường hỏi thăm tình hình gần đây của các bộ môn, vừa định bắt đầu nghị đề đầu tiên thì trợ lý đột nhiên hốt hoảng đẩy cửa xông vào.

Bất chấp ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, trợ lý vội bước đến bên cạnh Phương Dật Hoa, cúi người nói nhỏ vài câu.

Sắc mặt Phương Dật Hoa biến đổi, lập tức đứng dậy: "Lâm tiên sinh tới rồi, mọi người đợi một lát, tôi ra đón một chút!" Phương Dật Hoa bỏ lại câu nói đó rồi xoay người rời khỏi phòng họp, để lại một đám quản lý cấp cao nhìn nhau ngơ ngác.

Chẳng phải Lâm Hựu Luân đang ở Mỹ sao?

Hắn về Hồng Kông từ lúc nào mà không ai nghe thấy chút phong thanh gì vậy?

Sự nghi hoặc của mọi người cũng chính là sự nghi hoặc của Phương Dật Hoa.

Tuy nhiên, bà hiện tại không rảnh để nghĩ nhiều, trong lòng chỉ đau đáu về mục đích của cuộc "đột kích" này.

Lâm Hựu Luân lần này trở về quả thực rất đột ngột, ngay cả Lâm Trí Linh cũng chỉ nhận được tin tức sau khi máy bay của hắn hạ cánh xuống Hồng Kông.

Cô vội vàng chạy đến sân bay nhưng giữa đường lại nhận được điện thoại của hắn, yêu cầu cô đến thẳng trụ sở Vô Tuyến hội quân.

Vì thời gian quá gấp rút, Lâm Trí Linh chỉ có chút ít thời gian trong thang máy để báo cáo nhanh cho Lâm Hựu Luân về lời khuyên của Lý Hàn Tường. "Lý Hàn Tường thật sự nói như vậy sao?" Lâm Hựu Luân dừng bước.

Lần này tới đây hắn vốn định tuyên bố chọn 《Nữ Quốc Y》 làm phim khánh đài, nhưng nghe xong lời của Lâm Trí Linh, hắn lập tức có chút do dự.

Lý do Lý Hàn Tường cho rằng 《Nữ Quốc Y》 không thích hợp làm phim khánh đài cũng chính là vấn đề Lâm Hựu Luân vẫn luôn lo lắng.

Để kịp dịp khánh đài, thời gian dành cho việc quay phim 《Nữ Quốc Y》 chưa đầy ba tháng.

Với hầu hết các phim của TVB thì thời gian đó là quá đủ, nhưng đối với một bộ phim tập trung thể hiện chi tiết văn hóa lịch sử thì lại thực sự quá gấp gáp.

Kiếp trước, 《Dae Jang Geum》 phải quay hơn hai năm mới hoàn thành.

Dù 《Nữ Quốc Y》 có khéo léo trong khâu kịch bản, nhưng nhiều

công đoạn hậu kỳ không thể đi đường tắt, muốn ép tiến độ chắc chắn phải đánh đổi bằng chất lượng.

Trên máy bay về Hồng Kông, Lâm Hựu Luân đã luôn cân nhắc xem làm vậy có đáng hay không, lời khuyên của Lý Hàn Tường rõ ràng càng khiến hắn khó lựa chọn hơn.

Ngay khi Lâm Hựu Luân đang ngần ngừ, Phương Dật Hoa đã được trợ lý hộ tống vội vàng chạy tới. "Lâm tiên sinh, anh đến thì nên báo trước một tiếng để bên chúng tôi còn chuẩn bị chứ." Lời của Phương Dật Hoa nghe thì khách sáo nhưng thực chất có ý trách móc. "Tôi xuống máy bay mới nhớ ra hôm nay là buổi họp lệ kỳ của cấp cao Vô Tuyến, sẵn có chuyện cần tuyên bố nên tôi ghé qua luôn." Lâm Hựu Luân giải thích như vậy chỉ là để giữ thể diện cho Phương Dật Hoa, thực tế hắn chẳng mấy bận tâm đến cách nói của bà. "Bà quay lại tuyên bố với mọi người, buổi họp hôm nay sẽ thêm một nghị đề nữa." Phương Dật Hoa quay sang dặn trợ lý, người đó gật đầu rồi vội vàng đi ngay.

Trên đường tháp tùng Lâm Hựu Luân vào phòng họp, Phương Dật Hoa nhân cơ hội hỏi về chuyện phim khánh đài.

Chương 1003

Lâm Hựu Luân trước giờ không hỏi han gì đến chuyện này khiến bà lo sợ hắn sẽ nhân cơ hội này hủy bỏ hoạt động khánh đài.

Làm vậy tuy gây ảnh hưởng tiêu cực như giảm tỷ suất xem hay bị khán giả khiếu nại, nhưng lại là cách tốt nhất để xóa bỏ dấu ấn của "thời đại Thiệu Nghị Phu".

Những năm qua Thiệu Nghị Phu dù lui về hậu trường, rất ít khi lộ diện nhưng hằng năm chung kết Hoa hậu Hồng Kông và lễ khánh đài, ông vẫn tham gia đều đặn.

Đây có thể nói là hai sự kiện thành công nhất trong thời gian ông điều hành Vô Tuyến.

Lâm Hựu Luân tiếp quản Vô Tuyến chắc chắn sẽ dùng hàng loạt thủ đoạn để làm suy yếu ảnh hưởng của người tiền nhiệm.

Lâm Hựu Luân vốn không hài lòng với cuộc thi Hoa hậu từ lâu, tương lai chắc chắn sẽ cải tổ mạnh tay, mà giờ đến cả lễ khánh đài cũng lung lay, nếu dự đoán này là thật thì Phương Dật Hoa chắc chắn sẽ thấy chạnh lòng. "Hôm nay tôi tới là để nói chuyện này.

Khánh đài chắc chắn vẫn phải tiếp tục tổ chức, nhưng tôi thấy nên có một vài thay đổi mới dựa trên hình thức cũ." Hoạt động khánh đài của Vô Tuyến thường kéo dài một tháng với hàng loạt chương trình đặc biệt và phim truyền hình chào mừng.

Từ năm 1982, gần đến ngày khánh đài, Vô Tuyến sẽ trang trí lại tường ngoài trụ sở và tổ chức lễ thắp đèn vào trung tuần tháng 10.

Thường thì Thiệu Nghị Phu sẽ cùng Hoa hậu Hồng Kông đương nhiệm chủ trì, đánh dấu tháng khánh đài chính thức bắt đầu, đồng thời

giới thiệu các phim khánh đài và chương trình liên quan, toàn bộ lễ thắp đèn đều được truyền hình trực tiếp.

Vào ngày 19 tháng 11, ngày thành lập đài, Vô Tuyến sẽ tổ chức một buổi đại nhạc hội tổng hợp quy mô lớn.

Trước năm 1987, buổi lễ này gọi là 《Long Phượng Trình Tường Hạ Khánh Đài》, hình thức là các nghệ sĩ chia thành đội nam và nữ thi đấu vui nhộn.

Sau năm 1987, đổi tên thành 《Vạn Thiên Tinh Huy Hạ Khánh Đài》, hình thức cũng thay đổi, không chia theo giới tính nữa mà nam nữ phối hợp diễn xuất để tranh giải "Vạn Thiên Tinh Huy Đại Tưởng".

Lâm Hựu Luân đề xuất đổi mới hoạt động khánh đài, Phương Dật Hoa theo bản năng nghĩ rằng hắn muốn sửa đổi hình thức chương trình đại nhạc hội hoặc đặt cho nó một cái tên mới.

Nhưng câu trả lời của hắn lại khiến bà bất ngờ. "Điện ảnh Hồng Kông có giải Kim Tượng và Kim Long, nhưng mảng phim truyền hình lại chưa có một giải thưởng chuyên nghiệp nào.

Do cục diện cạnh tranh của mấy đài truyền hình ở Hồng Kông, việc tổ chức bình chọn toàn ngành không thực tế, nên chúng ta có thể làm một cuộc bình chọn nội bộ Vô Tuyến.

Giống như giải điện ảnh, chúng ta sẽ bầu chọn Phim truyền hình xuất sắc nhất năm, Giám chế xuất sắc nhất, Đạo diễn xuất sắc nhất, Nam nữ nhân vật chính được yêu thích nhất, Nam nữ diễn viên phụ, Ca khúc phim...

Thực chất là mượn dịp khánh đài để tổng kết lại các phim đã phát sóng trong năm." Ý tưởng này của Lâm Hựu Luân thực tế là đẩy sớm việc bình chọn Thị Đế và Thị Hậu tương lai của Vô Tuyến.

Theo quỹ đạo lịch sử, phải sau năm 97 Vô Tuyến mới bắt đầu giải này, nhưng Lâm Hựu Luân còn mở rộng phạm vi giải thưởng, tham khảo hình thức giải điện ảnh để bao quát cả nhân viên tiền tuyến lẫn hậu trường.

Trong đó, Phương Dật Hoa đặc biệt chú ý Lâm Hựu Luân dùng cụm từ "được yêu thích nhất" thay vì "xuất sắc nhất" cho giải nam nữ chính, nghĩa là cách thức bình chọn có thể sẽ khác biệt. "Các giải hậu trường sẽ do hội đồng giám khảo chuyên nghiệp quyết định, còn tất cả giải trước ống kính đều do khán giả bỏ phiếu bầu ra, đó chính là sự khác biệt giữa hai bên." Ý của Lâm Hựu Luân rất rõ ràng, giải Nam nữ nhân vật chính được yêu thích nhất không so bì thực lực diễn xuất mà so độ nổi tiếng.

Điều này khác với giải điện ảnh nhưng lại phù hợp với lợi ích của Vô Tuyến hơn.

Vì dù sao đây cũng là giải thưởng nội bộ tôn vinh nghệ sĩ của đài, còn giải điện ảnh thường là toàn ngành tham gia.

Dù hình thức giống nhau nhưng lập trường và điểm xuất phát hoàn toàn khác biệt.

Ánh mắt Phương Dật Hoa chợt sáng lên nhưng rồi nhanh chóng mờ đi.

Trước đây Vô Tuyến luôn có khái niệm "đương gia hoa đán" hay "trụ cột của đài", nhưng đó chỉ là cách gọi bên ngoài, nội bộ không có sự bình chọn rõ ràng.

Cách làm của Lâm Hựu Luân chẳng khác nào đưa vào một cơ chế cạnh tranh giữa các nghệ sĩ, không chỉ khiến nghệ sĩ hạng nhất có cảm giác cấp bách mà còn cho những người chưa nổi tiếng thấy được hy vọng.

Chỉ cần thể hiện tốt, có duyên với khán giả là có thể được công nhận một cách công bằng.

Điều này cực kỳ có lợi cho việc khuyến khích sáng tạo và duy trì tỷ suất xem, chỉ tiếc là Phương Dật Hoa chưa từng nghĩ tới.

Sau này nếu Vô Tuyến đạt thành tích cao hơn, công lao và vinh dự cũng chỉ đổ lên đầu Lâm Hựu Luân.

Phòng họp đang ồn ào bàn tán bỗng chốc im bặt khi Lâm Hựu Luân và Phương Dật Hoa bước vào.

Lâm Hựu Luân cũng nể mặt Phương Dật Hoa vài phần, sau khi ngồi xuống hắn chủ động đề nghị bà tuyên bố quyết định về giải thưởng Thị Đế, Thị Hậu.

Điều này tạo ra ảo giác cho những người không biết chuyện rằng đây là việc hai người đã thương lượng từ trước, khiến Phương Dật Hoa dù muốn dù không cũng phải nhận cái ân tình này.

Thấy mọi người bên dưới bàn tán xôn xao, Phương Dật Hoa đành phải hắng giọng thật mạnh: "Về việc bình chọn Thị Đế, Thị Hậu, tôi và Lâm tiên sinh mới chỉ thảo luận ra ý tưởng khái quát, nên bộ phận kế hoạch hành chính phải nhanh chóng đưa ra phương án cụ thể giao cho tôi... nhầm, giao cho Lâm tiên sinh thẩm duyệt." Phương Dật Hoa lỡ miệng theo thói quen, quên mất mình sắp không còn ngồi ở vị trí này lâu nữa.

Cả phòng họp lại vang lên tiếng xì xào, đợi mọi người thảo luận một lúc, Lâm Hựu Luân mới giơ tay ra hiệu im lặng. "Được rồi, chuyện bình chọn Thị Đế Thị Hậu dừng lại ở đây.

Tiếp theo tôi muốn nói với mọi người một chuyện khác, về bộ phim khánh đài lần này..." Nghe đến ba chữ "phim khánh đài", tất cả mọi người quanh bàn họp đều tập trung tinh thần, vểnh tai lên nghe.

"Vốn dĩ tôi đã chuẩn bị một bộ phim cổ trang lấy bối cảnh văn hóa lịch sử nhà Hán để làm phim khánh đài năm nay, nhưng ngay trước khi bước vào phòng họp, tôi đột nhiên thấy bộ phim này không phù hợp." Tâm trạng mọi người trong phòng họp như đang đi tàu lượn siêu tốc.

Ban đầu nghe nói phim đã chuẩn bị xong, người thì vui kẻ thì thất lạc, giờ Lâm Hựu Luân lại bảo không tính nữa, khiến tâm tư một số người lại bắt đầu rục rịch.

Lâm Trí Linh ngồi phía sau ghi chép cũng không khỏi dao động.

Cô có nghĩ tới việc Lâm Hựu Luân sẽ cân nhắc phim khác thay thế 《Nữ Quốc Y》, nhưng không ngờ hắn lại quyết đoán đến thế.

Bộ phim kia còn chưa thấy bóng dáng đâu mà hắn đã trực tiếp tuyên bố bỏ 《Nữ Quốc Y》.

Sau đó, Lâm Hựu Luân giải thích lý do cho mọi người. "Thứ nhất, bộ phim này sản xuất mất rất nhiều thời gian, quay xong chắc cũng kịp khánh đài năm sau.

Ngoài ra chủ đề của nó cũng không mấy ăn nhập với không khí vui tươi dịp khánh đài.

Vì vậy tôi quyết định chọn lại một bộ phim khác, yêu cầu là thời gian sản xuất phải ngắn, không khí phải đủ náo nhiệt, vui vẻ, và phải đảm bảo có thật nhiều nhân vật để dễ dàng mời các ngôi sao ca nhạc, điện ảnh đến đóng khách mời." Phòng họp lại một phen bàn tán xôn xao.

Hai yêu cầu đầu của Lâm Hựu Luân khá bình thường, nhưng yêu cầu có nhiều nhân vật xuất hiện mà không làm kịch bản bị rời rạc thì hơi khó.

Những người có mặt ở đây không ai ngây thơ đến mức nghĩ rằng chỉ cần đưa một kịch bản sơ sài là khiến Lâm Hựu Luân hài lòng, nên

nhất thời không ai dám lên tiếng nhận việc, ngay cả Lương Gia Thụ vốn rất nhiệt tình lúc này cũng im lặng. "Lâm tiên sinh, cần bao nhiêu nhân vật xuất hiện mới gọi là đạt yêu cầu ạ?" Cuối cùng cũng có người nhịn không được lên tiếng hỏi. "Hàn Tín điểm binh, càng nhiều càng tốt!" Nghe câu trả lời không có giới hạn trên của Lâm Hựu Luân, ai nấy đều hiểu rõ mười hay hai mươi vai khách mời chắc chắn không đủ thỏa mãn yêu cầu của hắn.

Bên ngoài đang đồn đoán hắn sẽ mời những ngôi sao nào, xem ra lần này hắn định chơi một vố lớn thật sự.

Phương Dật Hoa suốt quá trình không nói gì, đến dịp khánh đài chắc chắn bà đã từ chức rồi.

Sau này mối liên hệ của bà với khánh đài có lẽ chỉ là được mời lên sân khấu cắt bánh kem cùng Thiệu Nghị Phu vào cuối đêm tiệc.

Khi Thiệu Nghị Phu còn nắm quyền, việc này luôn do bà Lợi Hiếu Hòa - phu nhân của cố chủ tịch hành chính, đồng thời là cổ đông lớn thứ hai thực hiện.

Giờ đây Lâm Hựu Luân là chủ mới, Thiệu Nghị Phu trở thành cổ đông thứ hai, chuyện này chắc sẽ tới lượt bà.

Chương 1004

Chờ một lúc không thấy ai nhận việc, Phương Dật Hoa mới quay sang nói nhỏ vài câu với Lâm Hựu Luân.

Sau khi được hắn đồng ý, bà mới tuyên bố tạm gác lại việc thảo luận này để chuyển sang nghị đề tiếp theo.

Cuộc họp kết thúc, Lâm Trí Linh ôm sổ tay lững thững đi theo sau Lâm Hựu Luân.

Đầu óc cô vẫn đang mải mê nghĩ về những chuyện vừa diễn ra trong cuộc họp nên hơi mất tập trung, không để ý Lâm Hựu Luân đi phía trước đột nhiên dừng lại.

Hắn vừa quay người lại thì cô đâm sầm vào lồng ngực hắn.

Tài liệu trong tay rơi lả tả xuống đất, Lâm Trí Linh cũng chẳng kịp bối rối vì khoảnh khắc ngực mình chạm vào tay Lâm Hựu Luân, vội vàng cúi xuống nhặt tài liệu.

Lâm Hựu Luân sau khi cảm nhận được sự mềm mại đàn hồi vừa rồi cũng cúi xuống giúp cô nhặt giấy tờ, không ngờ hành động này lại giúp hắn nhận được một món "lợi lộc" lớn hơn.

Cổ áo sơ mi trắng của Lâm Trí Linh hơi trễ, khi Lâm Hựu Luân cúi xuống, tầm mắt hắn vừa vặn có thể nhìn thẳng vào trong.

Hai khối tròn trịa ẩn sau lớp áo lót nhạt màu có hình dáng rất đẹp, quy mô không thể gọi là hùng vĩ nhưng cũng thuộc hàng hiếm thấy ở những phụ nữ có chiều cao như cô.

Lâm Trí Linh thấy Lâm Hựu Luân cũng cúi xuống định khuyên ngăn thì phát hiện ánh mắt hắn đang tham lam nhìn chằm chằm vào ngực mình.

Nhận ra mình bị hớ hênh, cô vội dùng tay che ngực, vừa giận vừa thẹn trừng mắt nhìn Lâm Hựu Luân một cái.

Lâm Hựu Luân ngượng nghịu thu hồi ánh mắt, giúp cô nhặt nốt tài liệu rồi đứng dậy đưa trả. "Lần sau đi đường đừng có không nhìn đường như thế nữa, may là đâm vào tôi, chứ đâm vào người khác không phải thiệt thòi lớn sao?" Lâm Hựu Luân vừa đùa vừa thật nói một câu.

Lâm Trí Linh thầm nghĩ đâm vào anh mới là thiệt thòi lớn nhất, nhưng ngoài miệng chẳng nói gì, chỉ im lặng để tỏ thái độ phản đối.

Lâm Hựu Luân thấy mình tự chuốc lấy sự tẻ nhạt, đành hắng giọng để che giấu sự lúng túng. "Từ lúc ra khỏi phòng họp tôi thấy cô cứ tâm sự nặng nề, có phải có chuyện gì muốn nói với tôi không?" Lâm Trí Linh lúc này đã điều chỉnh lại tâm trạng, gật đầu nói ra sự nghi hoặc của mình.

Việc không có quản lý cao cấp nào muốn nhận sản xuất phim khánh đài theo cô là do yêu cầu của Lâm Hựu Luân quá cao khiến mọi người chùn bước, nhưng bản thân hắn trông lại chẳng có vẻ gì là lo lắng. "Bởi vì tôi đã có ý tưởng cho phim khánh đài mới rồi." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Lâm Trí Linh vừa kinh ngạc vừa cạn lời. "Vậy mà lúc nãy trong cuộc họp anh còn nói thế..." "Tôi còn tưởng cô sẽ tò mò đó là bộ phim như thế nào chứ." Lâm Hựu Luân nhún vai, vẻ mặt có chút tiếc nuối: "Về bộ phim này tôi chỉ mới có ý tưởng, cụ thể vẫn cần có người thực hiện.

Thế nên ai có thể lĩnh ngộ được ý đồ từ những lời tôi nói trước nhất, bộ phim này sẽ giao cho người đó sản xuất." Lâm Trí Linh cực kỳ hoài nghi lời của Lâm Hựu Luân, cô thấy chắc chẳng ai hiểu nổi ý hắn đâu.

Nhưng ngay khi cô và hắn xuống lầu, vừa ngồi lên xe chuẩn bị rời

đi thì chiếc điện thoại cục gạch trong tay cô bỗng reo vang. "Lâm tiểu thư phải không?

Tôi là Lương Gia Thụ đây.

Về bộ phim khánh đài Lâm tiên sinh nhắc tới trong cuộc họp hôm nay, tôi có một ý tưởng muốn báo cáo với anh ấy, cô xem có thể sắp xếp một chút không?" Lâm Trí Linh nghe xong mục đích cuộc gọi của Lương Gia Thụ thì hơi ngẩn người, còn Lâm Hựu Luân thì đắc ý đón lấy điện thoại từ tay cô, trực tiếp nói chuyện với Lương Gia Thụ. "Ngày mai anh qua nhà tôi một chuyến, chuyện này tôi sẽ nói riêng với anh." Sau khi cúp máy, Lương Gia Thụ biết lần này mình đã đặt cược đúng, nhưng Lâm Trí Linh ở phía bên này thì lại rất hậm hực.

Lâm Hựu Luân trả điện thoại cho cô, đồng thời giải thích: "Thực ra đơn giản lắm, ở vị trí của tôi, mỗi lời nói cử chỉ đều sẽ được người ta soi xét và nghiền ngẫm kỹ lưỡng.

Nên nhiều khi muốn làm gì tôi không cần nói thẳng, chỉ cần để lộ ra chút ý tưởng, tự khắc sẽ có người lĩnh hội và đi thực hiện nghiêm túc." Lâm Trí Linh gật đầu nửa hiểu nửa không, rồi lại quan tâm đến một vấn đề khác.

Lâm Hựu Luân đưa ra yêu cầu cao như thế trong cuộc họp, bộ phim hắn nghĩ tới liệu có đạt được không?

Nếu không đạt được, chẳng phải là tự tát vào mặt mình sao? "Dạo gần đây đài NBC của Mỹ bắt đầu chiếu một bộ Sitcom tên là《Friends》, hay lắm đấy, lúc nào rảnh cô tìm mà xem." Lúc đầu Lâm Trí Linh tưởng hắn cố ý lảng tránh chủ đề, nhưng nghĩ kỹ lại thấy không đơn giản như vậy.

Với sự thông minh của mình, cô nhanh chóng phản ứng kịp.

Lâm Hựu Luân nhắc tới 《Friends》 không phải để nói chuyện

tầm phào mà là đang ám chỉ với cô, bộ phim hắn định quay chính là một bộ Sitcom (phim hài tình huống).

Năm 1994 là một năm rất đặc biệt đối với thể loại Sitcom.

Ở bên kia bờ Thái Bình Dương, bộ phim làm mưa làm gió khắp nước Mỹ suốt mười năm là 《Friends》 bắt đầu phát sóng.

Còn ở Đại lục, bộ Sitcom đầu tiên 《Ngã Ái Ngã Gia》 cũng ra mắt khán giả vào khoảng thời gian đó, tầm ảnh hưởng của nó tại Đại lục lúc bấy giờ không hề thua kém 《Friends》 ở Mỹ.

Tất nhiên bối cảnh thành công của hai bộ phim là khác nhau. 《Friends》 được hâm mộ ở Mỹ vì ngành công nghiệp truyền hình ở đó quá phát triển, khán giả đã chán những bộ phim tâm lý thông thường nên nghiện thể loại có nhịp điệu nhẹ nhàng, kịch bản vui vẻ này.

Nhưng sự thịnh hành của 《Ngã Ái Ngã Gia》 ở Đại lục thì ngược lại, thời đại này trình độ sản xuất phim của Đại lục nhìn chung còn thấp, những bộ Sitcom đầu tư thấp ngược lại dễ tạo ra siêu phẩm.

Mỹ và Đại lục đều có Sitcom tiêu biểu trong năm này, duy chỉ có Hồng Kông là chưa có tác phẩm nào ra hồn.

Lâm Hựu Luân cảm thấy Hồng Kông không nên vắng mặt trong cuộc vui này, sẵn dịp khánh đài Vô Tuyến nên hắn nảy ra ý định quay một bộ Sitcom.

Tiết kiệm chi phí, thời gian, lại có thể sắp xếp nhiều vai diễn khách mời, những đặc điểm này của Sitcom như được đo ni đóng giày cho phim khánh đài của Vô Tuyến vậy.

Tất nhiên làm thế đồng nghĩa với việc dồn hết áp lực thành bại lên kịch bản câu chuyện, đối với người khác đây là thử thách lớn, nhưng

với Lâm Hựu Luân thì lại là việc dễ dàng nhất.

Trong đầu Lâm Hựu Luân có rất nhiều bộ Sitcom kinh điển của Mỹ, Đại lục và Hồng Kông.

Cách đơn giản nhất là lấy bộ kinh điển nhất của Hồng Kông là 《Nam Thân Nữ Ái》 ra.

Bộ phim đó được mệnh danh là "siêu phẩm thiên niên kỷ", vừa chiếu đã gây sốt khắp Hồng Kông, tỷ suất xem nhiều tuần đứng đầu, tập cuối đạt mức trung bình 47 điểm, cao nhất 50 điểm, lập kỳ tích với 3,018 triệu khán giả theo dõi.

Dùng làm phim khánh đài thì 《Nam Thân Nữ Ái》 là quá đủ, nhưng dã tâm của Lâm Hựu Luân không dừng lại ở đó.

Hắn hy vọng bộ phim này có thể tạo tiếng vang trên toàn khu vực Hoa ngữ.

Mà 《Nam Thân Nữ Ái》 tập trung vào cuộc sống thị dân Hồng Kông, chiếu ở đây thì phản ứng tốt nhưng ra ngoài khu vực Hoa ngữ khác thì rất khó thành công lớn.

Yếu tố thành công số một của Sitcom là câu chuyện phải khiến khán giả thấy gần gũi.

Điểm này 《Friends》 của Mỹ và 《Ngã Ái Ngã Gia》 của Đại lục đều làm rất tốt.

Lâm Hựu Luân muốn thành công trên toàn khu vực Hoa ngữ thì phải dày công ở mảng này.

Trong 《Friends》, môi trường sống của sáu nhân vật chính là hình ảnh thu nhỏ điển hình của Mỹ, bối cảnh chính đặt ở quán cà phê - nơi người Mỹ thích đến nhất để trò chuyện, kết bạn và thư giãn.

Biên kịch chọn bối cảnh như vậy đương nhiên khiến khán giả Mỹ

thấy thân thuộc.

Tương tự, 《Ngã Ái Ngã Gia》 thông qua một gia đình sáu người ở Bắc Kinh thập niên 90 cùng hàng xóm, họ hàng thân thích để tạo nên một lát cắt xã hội, lấy phòng khách làm bối cảnh chính, qua các đoạn đối thoại để phản ánh tính cách các loại nhân vật, tái hiện sự đổi thay trong đời sống người dân thường giữa làn sóng cải cách.

Chiếu ở Đại lục đương nhiên được đón nhận nồng nhiệt.

Sitcom lấy bối cảnh hiện đại do khác biệt vùng miền nên rõ ràng không thể khiến khán giả toàn khu vực Hoa ngữ thấy gần gũi được, vì thế Lâm Hựu Luân nghĩ ngay tới đề tài võ hiệp cổ trang.

Tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung, Cổ Long thì khắp thế giới người Hoa không ai không biết, ngay cả Lâm Hựu Luân thuở đầu cũng nhờ đó mà thành danh.

Chương 1005

Quay đề tài này thực sự không gì hợp hơn, và trong lòng hắn đã có sẵn một bộ phim có thể mang ra "mượn tạm".

Sau khi Lâm Hựu Luân nói ý tưởng này với Lâm Trí Linh, cô lại thấy rất thắc mắc. 《Friends》 lấy quán cà phê làm bối cảnh chính, 《Ngã Ái Ngã Gia》 lấy phòng khách làm bối cảnh chính.

Vậy Sitcom đề tài võ hiệp cổ trang thì nên đặt bối cảnh chính ở đâu? "Cô nghĩ xem, trong các tiểu thuyết võ hiệp và phim ảnh, bối cảnh nào xuất hiện nhiều nhất?" Lâm Hựu Luân gợi ý.

Lâm Trí Linh thử đoán là đấu trường, Lâm Hựu Luân lắc đầu.

Cô đoán tiếp là chùa miếu, hắn vẫn lắc đầu. "Chẳng lẽ là khách sạn (điếm)?" Lâm Trí Linh cuối cùng ướm hỏi một câu.

Gương mặt Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng lộ ra vẻ hài lòng, hắn chờ đợi chính là câu trả lời này.

Đã là tiểu thuyết võ hiệp thì hầu như đều xuất hiện bối cảnh quán trọ (khách điếm), và rất nhiều tình tiết gay cấn đều xảy ra tại đây.

Bộ phim Lâm Hựu Luân định quay cũng sẽ xoay quanh bối cảnh chính là một quán trọ.

Chính xác mà nói là xoay quanh một bà chủ quán trọ ở một thị trấn nhỏ cùng mấy tên làm thuê với hàng loạt câu chuyện hài hước. "Tên bộ phim này tôi cũng nghĩ xong rồi, gọi là 《Võ Lâm Ngoại Truyện》!" —— Tại Đại hội đường Hồng Kông, một buổi biểu diễn "Đống đốc tiếu" (Hài độc thoại) vừa kết thúc.

Hoàng Tử Hoa đứng trên sân khấu cúi chào cảm ơn khán giả, đáp lại anh là những tràng pháo tay nồng nhiệt.

Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn lẫn trong đám khán giả đang vỗ tay nên không gây quá nhiều sự chú ý, ngay cả Hoàng Tử Hoa trên đài cũng không hề hay biết.

Từ "Đống đốc tiếu" bắt nguồn từ bản dịch tiếng Quảng Đông của từ tiếng Anh "stand-up comedy".

Người phát minh ra từ này chính là Hoàng Tử Hoa đang đứng trên sân khấu.

Hình thức biểu diễn này có nhiều nét tương đồng với tướng thanh đơn khẩu của Đại lục hay talkshow của Mỹ.

Đây là lần đầu tiên Chu Tuệ Mẫn đi xem "Đống đốc tiếu", trước đó cô không ngờ rằng chỉ đứng trên một sân khấu không có bất kỳ bối cảnh hay bài trí nào mà kể chuyện cười cũng có thể thú vị đến thế, lúc này những tràng pháo tay của cô hoàn toàn là xuất phát từ lòng ngưỡng mộ chân thành.

Lâm Hựu Luân vỗ tay có phần tùy ý hơn.

Tối nay đưa Chu Tuệ Mẫn đi xem, hắn còn có mục đích khác, nên phần lớn thời gian đều quan sát Hoàng Tử Hoa hơn là nội dung biểu diễn.

Sau khi tri ân khán giả, Hoàng Tử Hoa trở lại hậu trường chuẩn bị tẩy trang, nhưng trong phòng hóa trang đã có người đợi sẵn. "Chào Hoàng tiên sinh, tôi là trợ lý của Lâm Hựu Luân tiên sinh." Lâm Trí Linh đeo một chiếc kính gọng đen không độ, bộ váy công sở đen bó sát tôn lên những đường cong hoàn hảo, cộng thêm vóc dáng cao ráo và khuôn mặt ngọt ngào, ngay lập tức để lại ấn tượng sâu sắc cho Hoàng Tử Hoa.

Chỉ tiếc là thân phận "trợ lý của Lâm Hựu Luân" đã lập tức dập tắt mọi ảo tưởng của anh, thái độ của anh theo đó cũng trở nên khách

sáo hơn.

Hoàng Tử Hoa từng làm biên kịch ở Vô Tuyến một thời gian, nhưng đam mê thực sự của anh là biểu diễn, nên sau đó anh gia nhập đoàn kịch Hồng Kông, đồng thời làm DJ radio một thời gian.

Trước khi chính thức đưa hình thức "Đống đốc tiếu" vào biểu diễn, anh sống khá chật vật, thậm chí từng có ý định rời bỏ làng giải trí.

Sau khi Lâm Hựu Luân tiếp quản Vô Tuyến, hắn cũng được coi là "ông chủ cũ" của Hoàng Tử Hoa.

Việc hắn đột nhiên phái người đến tìm khiến anh vừa ngạc nhiên vừa phấn khích.

Sau khi thành danh nhờ "Đống đốc tiếu", Hoàng Tử Hoa luôn hy vọng có thể đưa phong cách biểu diễn này vào phim ảnh.

Ban đầu anh nỗ lực ở mảng điện ảnh nhưng hiệu quả không tốt, sau đó anh lại nhắm đến phim truyền hình nhưng khổ nỗi không có cửa.

Giờ đây Lâm Hựu Luân lại đích thân đi xem anh diễn, bản thân điều đó đã là một sự khẳng định cho nỗ lực của anh những năm qua. "Tối nay Lâm tiên sinh đã xem buổi diễn của anh, ông ấy rất hứng thú với Hoàng tiên sinh và muốn trò chuyện một chút!" Buồn ngủ gặp chiếu manh, niềm hạnh phúc đến quá bất ngờ khiến Hoàng Tử Hoa có cảm giác không kịp trở tay. "Ngay bây giờ sao?" Anh theo bản năng hỏi một câu.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định từ Lâm Trí Linh, Hoàng Tử Hoa vội vàng chỉnh đọng lại kiểu tóc rồi chuẩn bị cùng cô đi gặp Lâm Hựu Luân.

Thấy bộ dạng cuống quýt của anh, Lâm Trí Linh nhịn không được

nhắc nhở một câu: "Hoàng tiên sinh, tôi thấy anh nên tẩy trang trên mặt trước đã rồi hãy đi, như vậy có lẽ sẽ tốt hơn." Hoàng Tử Hoa lúc này mới nhận ra mình quá nóng vội, anh cười xin lỗi Lâm Trí Linh rồi gọi thợ hóa trang nhanh chóng giúp mình tẩy trang.

Cuộc gặp mặt được sắp xếp tại một quán cà phê gần Đại hội đường Hồng Kông.

Khi Hoàng Tử Hoa theo Lâm Trí Linh đến nơi, Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn đang trò chuyện về chủ đề gì đó khiến Chu Tuệ Mẫn bị chọc cười đến mức phải che miệng.

Thấy Hoàng Tử Hoa đi tới, Chu Tuệ Mẫn đứng dậy trước, chủ động đưa tay ra bắt, còn Lâm Hựu Luân bên cạnh vẫn ngồi yên không động đậy.

Hoàng Tử Hoa bị tình huống này làm cho ngơ ngác, chẳng lẽ người tìm anh không phải Lâm Hựu Luân mà là Chu Tuệ Mẫn?

Nhưng cô tìm anh làm gì?

Lúc này Chu Tuệ Mẫn lên tiếng: "Hoàng tiên sinh, hôm nay xem anh biểu diễn thực sự làm tôi mở mang tầm mắt.

Nếu có cơ hội, tôi hy vọng có thể mời anh đến chương trình 《Giải trí tinh chu hối》 làm một kỳ." Hoàng Tử Hoa liếc nhìn Lâm Hựu Luân bên cạnh, thấy hắn không có phản ứng gì, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Tuy nhiên anh không để lộ ra mặt, vẫn khách sáo trả lời: "Được lên chương trình của Chu tiểu thư là vinh hạnh của tôi!" Chu Tuệ Mẫn gật đầu, sau đó có một hành động bất ngờ.

Cô khoác tay Lâm Trí Linh bên cạnh rồi nói rất thân thiết: "Được rồi Trí Linh, bây giờ chúng ta có thể đi mua sắm rồi!" Lâm Trí Linh nhìn sang phía Lâm Hựu Luân, thấy hắn khẽ gật đầu, gương mặt cô

cũng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Làm trợ lý bên cạnh Lâm Hựu Luân thu nhập tuy rất cao nhưng thời gian riêng tư lại cực kỳ ít, một ngày ngoài lúc ngủ thì hầu như không có thời gian rảnh.

Trước đây cô thường tháp tùng mấy người phụ nữ bên cạnh Lâm Hựu Luân đi mua sắm để thích nghi tốt hơn với vai trò trợ lý, giờ cô coi chuyện này như một cách thư giãn sau giờ làm việc.

Dù sao hiện tại quan hệ của cô với mấy người phụ nữ của Lâm Hựu Luân ngày càng tốt hơn, họ cứ dăm bữa nửa tháng lại hẹn cô đi mua sắm, Lâm Hựu Luân không bao giờ ngăn cản, cô cũng vui vẻ coi như tự cho mình nghỉ phép.

Hai người phụ nữ khoác tay nhau rời đi, chỉ để lại một Hoàng Tử Hoa với vẻ mặt ngơ ngác.

Cho đến khi Lâm Hựu Luân vẫy vẫy tay ra hiệu cho anh ngồi xuống.

Khi ngồi xuống, tâm trạng Hoàng Tử Hoa có chút kích động, suýt chút nữa đã làm đổ ly cà phê phục vụ vừa bưng lên.

Lâm Hựu Luân không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề: "Hoàng tiên sinh, lần này tôi tìm anh là vì có một vai diễn trong bộ phim truyền hình sắp tới tôi thấy rất hợp với anh.

Không biết anh có ý định quay lại Vô Tuyến làm việc không?" Lâm Hựu Luân đích thân xuất mặt coi như đã cho Hoàng Tử Hoa đủ mặt mũi.

Hoàng Tử Hoa thậm chí còn chưa hỏi mình đóng vai gì đã trực tiếp đồng ý luôn, thái độ dứt khoát khiến Lâm Hựu Luân cũng hơi bất ngờ. "Đây là kịch bản hai tập đầu, anh xem qua đi...

Sở dĩ tìm anh đóng là vì đây là một bộ Sitcom, rất hợp để anh phát

huy phong cách biểu diễn 'Đống đốc tiếu' của mình." Khi nhận lấy kịch bản, thực tế Hoàng Tử Hoa không mấy tin lời Lâm Hựu Luân nói, vì anh cho rằng chỉ có kịch bản do chính mình viết mới hợp nhất với phong cách của mình.

Thế nhưng sau khi đọc xong tập đầu tiên, anh lại có chút không dứt ra nổi câu chuyện này.

Đặc biệt là nhân vật "Bạch Triển Đường" trong phim khiến Hoàng Tử Hoa nảy sinh một cảm giác mãnh liệt rằng vai diễn này sinh ra là để dành cho mình vậy.

Chương 1006

《Võ Lâm Ngoại Truyện》 tuy khoác lên mình lớp áo "phim võ hiệp" và "hài kịch tình huống", nhưng thực tế nội dung lại không hẳn nói về giang hồ, trái lại còn có xu hướng phản võ hiệp.

Tuy nhiên, mức độ trào phúng được nắm bắt rất tốt, giải cấu cấu trúc và mỉa mai võ hiệp nhưng không hề đảo lộn tinh thần hiệp nghĩa.

Trong tập đầu tiên, con gái của đại hiệp là Quách Phù Dung thử sức hành hiệp trượng nghĩa, tự cho là đang cứu người giúp đời, nhưng thực chất chỉ gây ra thương hại cho người khác, kết quả sau khi được bà chủ khách sạn Đồng Phúc là Đồng Tương Ngọc điểm tỉnh thì đã "sa cơ" làm tạp dịch cho khách sạn.

Đạo thánh Bạch Triển Đường danh tiếng lẫy lừng trên giang hồ, thực tế lại lương thiện và nhát gan, những sự tích quang huy về giang hồ mà anh ta truyền bá phần lớn là tự mình thổi phồng lên; còn Hình bộ đầu của trấn Thất Hiệp thì chỉ biết nói lời quan sáo, ăn chực uống chực, những lúc then chốt toàn dựa vào đầu cơ trục lợi để vượt qua thử thách...

Những chi tiết như vậy khiến người ta không khỏi nhịn cười.

Một câu chuyện như thế này lại xuất phát từ tay Lâm Hựu Luân, điều này khiến Hoàng Tử Hoa có chút bất ngờ.

Tuy chỉ mới xem hai tập kịch bản, nhưng những thủ pháp chắp vá, châm biếm và nhại lại (parody) được vận dụng trong đó đã mang lại cho Hoàng Tử Hoa không ít gợi ý để phát triển thêm phương thức biểu diễn "Hài Độc Thoại" (Đống đốc tiếu) của mình. "Lâm tiên sinh, vai diễn của tôi trong bộ phim này là...?" Trong vài giây chờ đợi Lâm Hựu Luân trả lời, trong lòng Hoàng Tử Hoa luôn thầm niệm cái tên

"Bạch Triển Đường".

Kết quả đúng như anh mong đợi, Lâm Hựu Luân thực sự dự định giao vai diễn này cho anh.

Trong khi trút bỏ được gánh nặng tâm lý, Hoàng Tử Hoa lại không kìm được sự tò mò về các vai diễn khác trong phim. "Các vai diễn khác vẫn chưa định đoạt xong, nhưng danh sách khách mời thì đã có rồi, nằm ở trang cuối cùng của kịch bản tôi đưa cho anh đấy." Hoàng Tử Hoa nhìn thấy danh sách đó theo lời gợi ý của Lâm Hựu Luân, cái nhìn đầu tiên khiến anh tưởng mình nhìn nhầm.

Danh sách này gần như quét sạch những ngôi sao có máu mặt nhất trong làng điện ảnh và âm nhạc Hong Kong.

Việc có quá nhiều tên tuổi lớn đóng vai phụ khách mời trong bộ phim truyền hình này lập tức khiến một người đóng vai chính như anh cảm thấy áp lực không nhỏ.

Người cũng cảm thấy áp lực tương tự là Lương Gia Thụ.

Kể từ sau khi đến nhà Lâm Hựu Luân một chuyến, ông trở nên vô cùng bận rộn.

Trong văn phòng, mỗi ngày đều có không ít nghệ sĩ bị ông gọi ra gọi vào.

Khi những người này bước ra, có người vui mừng, có người thất vọng.

Thời gian trôi qua, người ngoài không khỏi dò hỏi, sau đó mới biết Lương Gia Thụ đang tuyển diễn viên cho bộ phim khánh đài năm nay.

Những nghệ sĩ đến văn phòng ông cũng không hoàn toàn là do ông gọi đến, mà phần lớn là thuộc diện "tự ứng cử". "Tuy là tuyển diễn viên cho phim khánh đài, nhưng có cần phải tốn công thế không?

Ai nổi tiếng thì cho lên thôi." "Cậu thì biết cái gì, chú Lương chỉ có quyền tiến cử thôi, người thực sự quyết định vẫn phải là Lâm tiên sinh.

Liệu nhân tuyển mà chú Lương tiến cử lần này có được Lâm tiên sinh chấp nhận hay không sẽ quan hệ trực tiếp đến việc sau này chú ấy có được Lâm tiên sinh trọng dụng hay không.

Cậu bảo chú ấy có thể không cẩn trọng sao?" Bên cạnh có hai nhân viên đang nhỏ to bàn tán, cửa văn phòng Lương Gia Thụ đột nhiên đẩy ra, Cổ Thiên Lạc vẻ mặt ủ rũ từ bên trong bước ra.

Theo sau là Lương Gia Thụ tiễn cậu ta. "A Cổ, lần này thực sự không phải anh không giúp cậu, mà là nhân vật nam chính trong phim Lâm tiên sinh đã định người khác rồi, nên anh cũng không có cách nào.

Hơn nữa đây là một bộ phim hài, với phong cách hình tượng của cậu cũng không phù hợp lắm." Lương Gia Thụ vỗ vỗ vai Cổ Thiên Lạc, nói vài câu khích lệ, sau khi tiễn cậu ta đi thì quay lại văn phòng.

Trợ lý A Thành rất nhanh nhạy bưng một tách trà vào, nhân tiện hỏi thăm Lương Gia Thụ về tiến độ tuyển chọn diễn viên.

Lương Gia Thụ ngồi trước bàn làm việc với vẻ mặt đau đầu, bất đắc dĩ giải thích: "Các vai khác đều ổn, quan trọng là bà chủ khách sạn, người nhắm đến vai này thì rất nhiều, nhưng người thực sự phù hợp với yêu cầu thì chẳng có ai!" "Công ty có bao nhiêu nữ nghệ sĩ như vậy, chẳng lẽ không có lấy một người hợp sao?" A Thành cẩn thận hỏi. "Vai diễn này yêu cầu phải có phong tình, nhưng lại không được cho người ta cảm giác lẳng lơ, nữ nghệ sĩ trong công ty cơ bản không ai đi theo phong cách này, cậu bảo tôi chọn thế nào đây?" Lương Gia Thụ dang hai tay, rõ ràng là bị vấn đề này làm cho muộn phiền.

A Thành ngẫm nghĩ kỹ các yêu cầu của vai diễn này một lượt,

bỗng nhớ ra một người.

Lương Gia Thụ cũng đã phiền lòng vì vai này, không màng đến vẻ mặt ngập ngừng của A Thành, lập tức bảo cậu nói ra cái tên đó. "Lam Khiết Anh." "Cậu nói gì?" Lương Gia Thụ giật mình đứng phắt dậy, ánh mắt sắc như dao nhìn về phía A Thành.

Nếu không phải đối phương đã theo ông bảy tám năm, luôn trung thành tận tụy, Lương Gia Thụ đã nghi ngờ A Thành cố ý lấy chuyện này ra để hại mình. "Lam Khiết Anh khó chiều thế nào cậu không biết sao?

Cô ta giống như một quả bom hẹn giờ không biết sẽ nổ lúc nào, vạn nhất lúc đóng phim mà xảy ra vấn đề, trách nhiệm đó chẳng phải đổ hết lên đầu tôi sao?" Lương Gia Thụ lắc đầu như trống bỏi, A Thành thấy vậy cũng không dám nói thêm gì nữa, định rời đi, nhưng Lương Gia Thụ lại đột ngột gọi cậu lại. "Cậu thấy Lam Khiết Anh thực sự phù hợp sao?" Một mặt, Lương Gia Thụ rất e ngại tính khí thất thường của Lam Khiết Anh, mặt khác ông lại phải thừa nhận rằng, người từng được mệnh danh là "Tịnh Tuyệt Ngũ Đài Sơn" như Lam Khiết Anh thực sự là nhân tuyển phù hợp nhất cho vai bà chủ phong tình trong 《Võ Lâm Ngoại Truyện》 giữa các nữ nghệ sĩ của Vô Tuyến.

Đây chính là điều khiến ông do dự không quyết. "Chú Lương, có câu nói 'giàu sang cầu trong hiểm nguy', chú cứ tiến cử Lam Khiết Anh lên, nếu Lâm tiên sinh thực sự hài lòng, đối với chú tuyệt đối sẽ có lợi ích to lớn.

Vả lại Lam Khiết Anh những năm nay chìm nổi, bị công ty đóng băng ba lần rồi, chắc cũng đã biết nặng nhẹ.

Bây giờ chú cho cô ấy một cơ hội, sau này nếu cô ấy nổi tiếng lại, ít nhất cũng sẽ không quên ơn của chú!" Nghe A Thành nói vậy,

Lương Gia Thụ cảm thấy sự mạo hiểm này thực sự đáng giá.

Lam Khiết Anh có nhan sắc cực kỳ diễm lệ, mỗi nụ cười mỗi ánh mắt đều kiều mị sinh tình.

Khi mới vào Vô Tuyến, cô từng là hoa đán được kỳ vọng nhất, có thể nói là tập hợp mọi sự sủng ái.

Nhưng khi gia hạn hợp đồng, vì từ chối ký hợp đồng dài hạn 5 năm, cô lần đầu bị Vô Tuyến đóng băng.

Năm 87, trước cuộc khủng hoảng tài chính, Vô Tuyến dưới sự "gợi ý" của Lâm Hựu Luân đã khởi quay sớm bộ phim 《Đại Thời Đại》, và nhờ một câu nói của Lâm Hựu Luân, Lam Khiết Anh đã được giải phong.

Sức nóng của 《Đại Thời Đại》 giúp Lam Khiết Anh trở lại vị trí hoa đán tuyến một, nhưng chẳng bao lâu cô lại chứng nào tật nấy.

Vô Tuyến định giao cho cô vai chính trong 《Đại Hong Kong》, cô lại chê tạo hình "đầu heo" quá xấu không chịu cắt tóc nên từ chối; bảo cô đóng phim cổ trang, cô lại chê mùa hè quá nóng sợ nổi rôm sảy nên từ chối.

Ban lãnh đạo Vô Tuyến nổi giận lần nữa đóng băng cô.

Lần này không có ai nói đỡ cho Lam Khiết Anh, nên mãi cho đến khi hết hạn hợp đồng, cô cũng không được Vô Tuyến trọng dụng lại.

Sau khi rời Vô Tuyến, Lam Khiết Anh sang Đài Loan phát triển, nhưng mọi chuyện không dễ dàng như cô tưởng.

Tính cách vốn thanh cao tự phụ, Lam Khiết Anh không chấp nhận quy tắc ngầm nên đắc tội cấp cao, thậm chí còn bị đồng nghiệp tát tai vì đi muộn, ở bên đó chịu đủ mọi uất ức.

Lúc này Vô Tuyến lại liên lạc với Lam Khiết Anh, dùng hợp đồng

1 năm để chiêu mộ cô "về tổ".

Cô liên tiếp đóng hai bộ phim lớn là 《Người Phụ Nữ Hái Sao》 và 《Vạn Gia Truyền Thuyết》, không chỉ diễn xuất được tán thưởng mà thái độ làm việc cũng chuyển biến.

Nhưng ngay khi mọi người tưởng cô đã "thông suốt", Lam Khiết Anh lại bắt đầu không hài lòng với TVB, chỉ ký hợp đồng theo đầu phim, đồng thời từ chối nhiều bộ phim khác, sau đó còn chuyển sang ký hợp đồng với công ty quản lý của Trần Tự Cường – quản lý của Thành Long, nhằm phát triển bên mảng điện ảnh.

Vô Tuyến lần nữa tuyên bố phong sát Lam Khiết Anh, phàm là bất kỳ bộ phim nào liên quan đến cô đều không được quảng bá trên Vô Tuyến.

Sự cứng rắn của Vô Tuyến cộng với vị trí cổ đông của Thiệu Nghị Phu tại rạp chiếu Gia Nghị đã khiến nhiều công ty điện ảnh phải e dè, do đó sự nghiệp điện ảnh của Lam Khiết Anh cũng không có nhiều khởi sắc.

Khi Lâm Hựu Luân tiếp quản Vô Tuyến, ông nới lỏng các hạn chế hợp đồng đối với nghệ sĩ.

Trong bối cảnh đó, việc mời Lam Khiết Anh trở lại Vô Tuyến đóng phim đã trở thành khả thi.

Chương 1007

Dựa trên những cân nhắc này, Lương Gia Thụ cuối cùng đã đưa tên Lam Khiết Anh vào danh sách nhân tuyển tiến cử lên Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nhìn thấy tên Lam Khiết Anh trên danh sách mà Lương Gia Thụ gửi đến, nói thật anh cũng có chút bất ngờ.

Cứ hễ nghĩ đến Lam Khiết Anh, Lâm Hựu Luân lại bất giác nhớ tới vai diễn Xuân Tam Thập Nương tuyệt mỹ trong bộ phim 《Đại Thoại Tây Du》 (vốn dĩ trong kiếp này có thể sẽ không được quay nữa) – đào hoa đi qua, không chừa một ai!

Để Lam Khiết Anh đóng vai nữ chưởng quầy trong 《Võ Lâm Ngoại Truyện》, đối với Lâm Hựu Luân mà nói thực sự là một niềm vui bất ngờ.

Chỉ có điều Lương Gia Thụ không biết điều này, ông ngồi trên ghế sofa đối diện, tay cầm chén trà thanh do Ngô mụ vừa mang lên, trong lòng vô cùng căng thẳng, luôn bí mật quan sát sự thay đổi sắc mặt của Lâm Hựu Luân.

Đợi đến khi Lâm Hựu Luân đặt danh sách xuống, Lương Gia Thụ liền tranh thủ giải thích: "Lâm tiên sinh, về chuyện của Lam Khiết Anh..." Lâm Hựu Luân biết Lương Gia Thụ muốn nói gì, anh giơ tay ngăn ông nói tiếp. "Anh có thể nghĩ đến việc để Lam Khiết Anh đóng vai nữ chưởng quầy, chứng tỏ anh thực sự đã bỏ ra không ít công sức nghiên cứu vai diễn, nhân tuyển này tôi rất hài lòng." Lương Gia Thụ vừa định thở phào nhẹ nhõm, Lâm Hựu Luân đột nhiên đổi tông giọng. "Nhân tuyển nữ chưởng quầy chọn rất tốt, nhưng các vai diễn khác mà anh tiến cử thì thực sự không ra làm sao!" Lương Gia Thụ

lập tức lo lắng, nhìn Lâm Hựu Luân mà không biết giải thích thế nào. "Được rồi, tôi biết khi tuyển vai anh phải cân nhắc đến nhiều mối quan hệ tình cảm trong công ty, nên tôi cũng không làm khó anh nữa.

Những vai còn lại không cần tuyển nữa, cứ để tôi quyết định là được." Đáng lẽ khi bị tước quyền tiến cử vai diễn, Lương Gia Thụ phải cảm thấy thất vọng, nhưng thực tế ông lại có cảm giác như trút được gánh nặng.

Một mặt phải chiếu cố những nghệ sĩ thân cận, mặt khác lại không thể để Lâm Hựu Luân thấy mình dùng người thiên vị, kẹt ở giữa, ông thực sự cảm thấy tốn công vô ích.

Dù sao đi nữa, Lâm Hựu Luân đã chấp thuận Lam Khiết Anh đóng vai nữ chính, đối với Lương Gia Thụ đã được coi là một thành công.

Hiện tại Lâm Hựu Luân thu hồi quyền tuyển vai thực tế cũng là một cách thể hiện sự thấu hiểu cho cấp dưới.

Lương Gia Thụ trong lòng không hề có oán hận, trái lại còn tràn đầy sự cảm kích.

Trên bàn ăn, Trần Tuệ Tình đặt đũa xuống, nhìn Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn ngồi đối diện, ôn tồn nói: "Mẹ xong rồi, hai đứa cứ thong thả ăn." Vừa đẩy ghế đứng dậy, bà lại nhớ ra một chuyện. "Đúng rồi, Tiểu Mẫn, nhớ lát nữa gọi điện về nhà một tiếng, tối nay đừng về nữa nhé." Chu Tuệ Mẫn đỏ mặt, động tác gắp thức ăn cũng khựng lại.

Lâm Hựu Luân ở bên cạnh thầm giơ ngón tay cái với mẹ, đề nghị này thực sự đúng ý anh, nhưng không ngờ mẹ lại lườm anh một cái sắc lẹm.

Để Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn "tạo người" thành công, Trần Tuệ Tình có thể nói là đã tốn bao tâm tư, chỉ là bụng của Chu Tuệ

Mẫn mãi chưa có phản ứng gì, khiến bà không khỏi sốt ruột.

Đặc biệt là sau khi Khâu Thục Trân sinh con gái cho Lâm Hựu Luân, ý nghĩ này của Trần Tuệ Tình càng trở nên bức thiết, nên lần này vừa từ Mỹ trở về, bà đã không thể chờ đợi mà gọi Chu Tuệ Mẫn đến nhà dùng bữa.

Khó khăn lắm Trần Tuệ Tình mới đi khỏi, Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn vẫn ngồi trước bàn ăn đều thở phào nhẹ nhõm.

Để tránh ngượng ngùng, cả hai đều ăn ý tránh né chủ đề vừa rồi. "Nghe nói anh đã lấy lại quyền chọn người của 《Võ Lâm Ngoại Truyện》 từ chỗ chú Lương?" Chu Tuệ Mẫn đột nhiên quan tâm đến chuyện này, khiến Lâm Hựu Luân hơi bất ngờ. "Sao vậy, em đi ghi hình ở Vô Tuyến nghe thấy lời ra tiếng vào gì à?" Đầu tiên là để Hoàng Tử Hoa và Lam Khiết Anh – hai cựu nghệ sĩ Vô Tuyến – đóng nam nữ chính, tiếp theo lại tước quyền chọn người cho bộ phim khánh đài từ tay Lương Gia Thụ, một chuỗi hành động này của Lâm Hựu Luân thực sự đã gây ra không ít tranh cãi tại Vô Tuyến.

Chu Tuệ Mẫn mỗi tuần đều đến Vô Tuyến ghi hình, nghe được vài lời bàn tán cũng là chuyện thường tình.

Lâm Hựu Luân cũng muốn nghe xem mọi người đang thảo luận những gì.

Nhưng Chu Tuệ Mẫn lại lắc đầu.

Mối quan hệ giữa cô và Lâm Hựu Luân thì ai cũng biết, nhân viên Vô Tuyến không có ai dại dột đến mức bàn tán chuyện đó trước mặt cô.

Lâm Hựu Luân ngẩn người, sau đó nghĩ đến một khả năng khác. "Vậy là có người nhờ em giúp đỡ sao?" "Là Đồng Đồng đó, thời gian này cô ấy không nhận phim nào, hôm qua gặp em liền hỏi xem có thể

nói với anh một tiếng không, cô ấy cũng muốn đóng một vai trong bộ phim này." Vừa nghe là Lý Nhược Đồng nhờ Chu Tuệ Mẫn giúp đỡ, Lâm Hựu Luân không chút do dự từ chối ngay. "Phong cách của bộ phim này không hợp với Đồng Đồng, định vị hiện tại của cô ấy vẫn là nên đóng tốt các phim chính kịch." "Biết ngay anh sẽ nói vậy mà!" Chu Tuệ Mẫn hơi giận dỗi bĩu môi.

Cô đặt bát đũa xuống nói: "Lát nữa anh thưa với bác gái, bảo là tối nay em còn có việc, không ở lại đây qua đêm đâu." Vừa nghe Chu Tuệ Mẫn đòi đi, Lâm Hựu Luân lập tức chịu thua. "Được rồi, được rồi, anh đồng ý với em, sẽ sắp xếp cho cô ấy một vai trong phim này." "Anh lại định dùng một vai chỉ xuất hiện vài cảnh để lừa người ta sao?" Thấy Chu Tuệ Mẫn không dễ lừa, Lâm Hựu Luân đành tiếp tục thỏa hiệp: "Một vai phụ quan trọng, thời lượng lên hình chỉ sau mấy nhân vật chính, thế được chưa?" Chu Tuệ Mẫn lúc này mới hài lòng đứng dậy. "Em lên lầu trò chuyện với bác gái đây, anh cứ thong thả mà ăn!" Sau khi Chu Tuệ Mẫn đi, bàn ăn chỉ còn lại một mình Lâm Hựu Luân, anh bất đắc dĩ nhún vai, nhưng cũng bắt đầu nghiêm túc cân nhắc chuyện vừa hứa.

Vốn dĩ Lý Nhược Đồng không nằm trong kế hoạch nhân sự của Lâm Hựu Luân, giờ đây anh buộc phải điều chỉnh lại danh sách vai diễn trong đầu.

Gạt bỏ vai của Lam Khiết Anh và Hoàng Tử Hoa, trong số các nhân vật chính của 《Võ Lâm Ngoại Truyện》 chỉ còn lại Quách Phù Dung, nhưng vai này Lâm Hựu Luân đã có người ưng ý, vả lại vai này cũng không thực sự hợp với Lý Nhược Đồng.

Nên sắp xếp vai gì cho Lý Nhược Đồng đây, việc này khiến Lâm Hựu Luân hơi đau đầu một chút.

Cuối cùng, anh nghĩ đến nhân vật sư muội Chúc Vô Song của

Bạch Triển Đường.

Nhân vật này tham khảo từ Lục Vô Song trong tiểu thuyết võ hiệp 《Thần Điêu Hiệp Lữ》 của Kim Dung, cũng là một nhân vật nữ khá "nghiêm túc" trong cả bộ phim, giao cho Lý Nhược Đồng đóng cũng rất phù hợp.

Giải quyết xong tâm sự này, Lâm Hựu Luân mới có hứng thú ăn tiếp.

Phía Trần Tuệ Tình cũng rất "tâm lý", tầm hơn 9 giờ đã cho Chu Tuệ Mẫn về phòng.

Chu Tuệ Mẫn vừa bước vào phòng ngủ đã bị Lâm Hựu Luân – người vừa tắm xong – ôm chầm lấy từ phía sau.

Cô vừa xoay người chưa kịp vùng vẫy, đôi môi đã bị Lâm Hựu Luân chặn lại.

Trong nụ hôn nồng cháy, quần áo trên người cả hai lần lượt rơi xuống đất, căn phòng sớm chỉ còn lại hơi thở dồn dập của người đàn ông và tiếng rên khẽ khàng của người phụ nữ.

Chu Tuệ Mẫn gối đầu lên ngực Lâm Hựu Luân, đôi mắt đẹp vẫn còn vẻ mệt mỏi sau cuộc mây mưa, khiến cả người cô toát lên một vẻ phong vận quyến rũ lười biếng. "Việc em bắt anh sắp xếp vai cho Đồng Đồng có phải là hơi quá đáng không?" Lâm Hựu Luân đang vuốt ve mái tóc mây của Chu Tuệ Mẫn bỗng khựng lại, cười khì: "Sao em lại nghĩ như vậy?

Chỉ cần là yêu cầu em đưa ra, bất luận thế nào anh cũng không từ chối." "Vậy anh cũng đừng trách Đồng Đồng, không phải cô ấy không hiểu chuyện mà cứ muốn góp vui, mà là bộ phim khánh đài lần này thực sự rất quan trọng với cô ấy." Giọng nói ngọt ngào của Chu Tuệ Mẫn truyền vào tai Lâm Hựu Luân, khiến anh không nỡ ngắt lời.

"Đồng Đồng gia nhập Vô Tuyến lâu như vậy mà chưa bao giờ được đóng phim khánh đài.

Cô ấy là do anh tiến cử vào, nên trước đây cô ấy không bao giờ tranh giành gì.

Hiện tại anh đã trở thành ông chủ của Vô Tuyến, cũng nên để cô ấy toại nguyện một lần." Lâm Hựu Luân khẽ vỗ vỗ vào tấm lưng mịn màng như ngọc của Chu Tuệ Mẫn, dịu dàng an ủi: "Lần này em thực sự nghĩ nhiều rồi, cho dù em không nói gì, anh cũng không bao giờ có ý kiến gì với Đồng Đồng cả." Nói thì nói vậy, nhưng Lâm Hựu Luân cũng nhận ra bấy lâu nay mình đã lơ là cảm nhận của Lý Nhược Đồng.

Kể từ ngày đầu tiên vào Vô Tuyến, Lý Nhược Đồng đã bị đóng dấu là người của anh.

Điều này giúp cô phát triển thuận lợi tại Vô Tuyến nhưng đồng thời cũng tạo ra một khoảng cách với các nghệ sĩ Vô Tuyến thực thụ, khiến cô không thể thực sự hòa nhập vào tập thể này.

Phía Vô Tuyến tuy cũng rất coi trọng Lý Nhược Đồng, nhưng không phải kiểu đối xử như "người nhà", trong mắt ban lãnh đạo Vô Tuyến trước đây, Lý Nhược Đồng vẫn luôn là một "người ngoài".

Khó khăn lắm mới đợi được Lâm Hựu Luân tiếp quản Vô Tuyến, Lý Nhược Đồng rốt cuộc cũng có cơ hội thực sự hòa nhập, nên việc cô có chút nôn nóng cũng là điều dễ hiểu.

Thực tế không chỉ có Lý Nhược Đồng, toàn thể Vô Tuyến hiện nay đều đang dán mắt vào mấy vai diễn còn lại của 《Võ Lâm Ngoại Truyện》, vì đây là bộ phim khánh đài đầu tiên sau khi Lâm Hựu Luân nắm quyền.

Việc dùng người trong phim rất có thể sẽ đại diện cho xu hướng

nâng đỡ diễn viên của Vô Tuyến trong tương lai.

Và khi quyết định nhân tuyển cho các vai này, ngoài việc cân nhắc sự phù hợp, Lâm Hựu Luân thực tế còn phải tính toán đến việc cân bằng các phe phái nghệ sĩ nội bộ Vô Tuyến.

Ví dụ như "nhất tỷ" bấy lâu nay của Vô Tuyến là Uông Danh Thuyên, tuy trong phim này Lâm Hựu Luân không sắp xếp vai cho bà, nhưng lại giao cho bạn trai bà là La Gia Anh vai "Hình bộ đầu" – một vai phụ quan trọng có đất diễn chỉ sau các nhân vật chính.

Chương 1008

Còn vai đệ tử "Tiểu Lục" của Hình bộ đầu thì giao cho biên kịch kiêm người dẫn chương trình Hoàng Nhất Sơn.

Ngoài việc dẫn chương trình, hai năm nay anh ta còn hoạt động năng nổ bên điện ảnh, thường xuyên xuất hiện trong các bộ phim hài.

Trong số các nhân vật chính được chú ý nhất, vai đầu bếp "Lý Đại Chủy" giao cho Âu Dương Chấn Hoa – người tốt nghiệp lớp đào tạo nghệ sĩ khóa 11 của Vô Tuyến.

Anh ta đã là một diễn viên gạo cội của Vô Tuyến, đồng thời được mệnh danh là "sát thủ của các bà nội trợ" vì thường xuyên đóng vai những người đàn ông tốt chăm lo gia đình, hoặc những vai hơi tinh quái nhưng bị phụ nữ cảm hóa thành người tốt, nên thường khiến các bà nội trợ Hong Kong yêu cầu chồng mình phải học tập theo.

Vai "Lữ thư sinh" do Trương Đạt Minh mới gia nhập Vô Tuyến đảm nhận.

Hiện tại anh ta tuy chưa có danh tiếng gì lớn, nhưng tương lai thực sự là một trong những nhân vật đại diện của làng "Hài Độc Thoại", sánh ngang với Hoàng Tử Hoa.

Điều khiến mọi người bất ngờ nhất chính là người thủ vai Quách Phù Dung lại là Mạc Văn Úy.

Có người cho rằng Mạc Văn Úy không phải nghệ sĩ của Vô Tuyến, cũng có người bảo phải.

Thực tế cả hai quan điểm đều có lý.

Bảo cô không phải là vì từ khi ra mắt đến nay, ngoài phát hành đĩa nhạc, cô chỉ đóng vai chính trong phim điện ảnh 《50 cuộc hẹn đầu

tiên》 của Chu Tinh Trì, chưa từng đóng bộ phim truyền hình nào của Vô Tuyến.

Bảo cô là người của Vô Tuyến vì công ty đĩa nhạc Hoa Tinh nơi cô đầu quân vốn là công ty con của Vô Tuyến, xét về quan hệ lệ thuộc thì cách nói này hoàn toàn hợp lệ.

Tất nhiên đó chỉ là những tranh cãi nội bộ Vô Tuyến về Mạc Văn Úy.

Đối với giới truyền thông bên ngoài, tin tức Mạc Văn Úy đóng vai nữ thứ chính trong phim khánh đài của Vô Tuyến gây tranh cãi nhiều hơn ở ngoại hình của cô.

Xét về nhan sắc, nhiều người cảm thấy Mạc Văn Úy không thuộc kiểu mỹ nữ, thậm chí trông còn hơi lạ, nhưng đôi chân dài và khuôn miệng rộng đặc trưng của cô lại toát ra một sức quyến rũ phong tình khác biệt.

Lý do Lâm Hựu Luân chọn Mạc Văn Úy cho vai này rất đơn giản: vì cô có những đặc điểm ngoại hình rất gần gũi với Diêu Thần – người đóng vai Quách Phù Dung trong ký ức của anh.

Vừa hay Mạc Văn Úy cũng có chút liên quan đến Vô Tuyến, nên vai diễn này đã rơi vào tay cô.

Danh sách diễn viên của 《Võ Lâm Ngoại Truyện》 vừa công bố không chỉ gây nhiệt nghị trên truyền thông mà còn tạo ra chấn động không nhỏ trong nội bộ Vô Tuyến.

Nguyên nhân là các tiểu sinh, hoa đán đang hồng của Vô Tuyến không một ai tham gia bộ phim này.

Đối với một bộ phim khánh đài, điều này thực sự khó tin.

Nhìn vào dàn chính của phim, những nghệ sĩ đã rời Vô Tuyến như Hoàng Tử Hoa, Lam Khiết Anh lại bất ngờ được trọng dụng.

Mọi người đều hiểu rằng đây là tín hiệu mà Lâm Hựu Luân muốn phát đi: không chấp nhặt chuyện cũ, bất kể trước đây có mâu thuẫn gì với Vô Tuyến, chỉ cần có năng lực đều có thể được trọng dụng lại.

Còn việc những nghệ sĩ vốn bị gạt ra rìa như Trương Đạt Minh, Hoàng Nhất Sơn được giao vai quan trọng cho thấy Lâm Hựu Luân sẽ chú trọng hơn đến sự công bằng về cơ hội trong nội bộ Vô Tuyến.

Điều này tương đương với việc tuyên bố với mọi nghệ sĩ: chỉ cần nỗ lực, ở Vô Tuyến sẽ luôn có cơ hội vươn lên.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy, Lâm Hựu Luân sắp tiến hành một cuộc cải cách triệt để tại Vô Tuyến.

Đầu tháng 10 năm 94, Phương Dật Hoa chính thức đệ đơn lên hội đồng quản trị Vô Tuyến xin từ chức Tổng giám đốc điều hành, và hội đồng quản trị cũng sớm chấp thuận.

Sự ra đi của Phương Dật Hoa đánh dấu sự kết thúc chính thức của "thời đại Thiệu Nghị Phu" tại Vô Tuyến.

Trong khi mọi người cảm thán về việc tre già măng mọc, thì vị trí Tổng giám đốc điều hành mà bà để lại sẽ do ai kế nhiệm cũng trở thành vấn đề được nhiều người quan tâm.

Ngay khi giới truyền thông và cấp cao Vô Tuyến đều cho rằng hội đồng quản trị sẽ chưa bổ nhiệm ngay người mới, một quyết định nhân sự đột ngột đã được công bố với tốc độ chớp nhoáng.

Du Tranh, Phó chủ tịch Đài phát thanh Thương nghiệp, vào thời điểm Phương Dật Hoa từ chức đã thông qua một người bạn tiết lộ với truyền thông rằng bà sẽ sang Vô Tuyến kế nhiệm chức vụ cũ của Phương Dật Hoa.

Tin tức này gây xôn xao dư luận Hong Kong, và cuối cùng tại lễ lên đèn chính thức bắt đầu "Tháng Khánh Đài" của Vô Tuyến, đích

thân Lâm Hựu Luân đã xác nhận chuyện này. "Tôi và Du Tranh đã bắt đầu hợp tác từ kỳ Kim Tượng lần thứ 4, tôi luôn vô cùng tán thưởng năng lực của bà ấy.

Nếu bà ấy không sang Đài Thương nghiệp thì vị trí Chủ tịch ban tổ chức Kim Tượng có lẽ vẫn do bà ấy đảm nhận.

Tất nhiên đối với bà ấy, việc tiếp tục ở lại phụ trách tổ chức Kim Tượng đúng là có chút lãng phí tài năng.

Những gì bà ấy thể hiện ở Đài Thương nghiệp những năm qua cũng chứng minh rằng, bà ấy có thể giúp hội đồng quản trị Vô Tuyến quản lý tốt các công việc thường nhật của đài." Những lời này của Lâm Hựu Luân đã gián tiếp thừa nhận việc Du Tranh nhậm chức Tổng giám đốc điều hành Vô Tuyến là quyết định của anh, cũng có nghĩa là thông báo với tất cả mọi người rằng Du Tranh là người của anh, điều này sẽ giúp ích rất lớn cho việc Du Tranh kiểm soát cấp cao Vô Tuyến sau này.

Người cùng Lâm Hựu Luân chủ trì lễ lên đèn là Hoa hậu Hong Kong đương nhiệm Đàm Tiểu Hoàn.

Xét về nhan sắc, cô cũng thuộc hàng khá trong số các hoa hậu các nhiệm kỳ, chỉ là vận may trong sự nghiệp không tốt lắm, mãi không thể bật lên hàng sao lớn.

Sau này cô rời Vô Tuyến, ra bán cá viên ở Đồng La Loan, làm ăn rất phát đạt, tin tức này còn được truyền thông rầm rộ một thời gian.

Đang lúc mải suy nghĩ vẩn vơ, MC hiện trường đã tuyên bố lễ lên đèn chính thức bắt đầu, Lâm Hựu Luân vẫn chưa nhấn nút trên tay, phải đến khi Đàm Tiểu Hoàn bên cạnh nhắc khẽ một câu anh mới sực tỉnh.

Đoạn Lâm Hựu Luân lơ đễnh này đã bị cắt bỏ khi phát sóng trực

tiếp, nhưng giới truyền thông tại hiện trường đã bắt được khoảnh khắc này và chuẩn bị về viết bài giật gân.

Mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, sau khi hoạt động kết thúc, Lâm Hựu Luân và Du Tranh cùng ngồi chung một xe rời đi, trên đường đi anh còn bị Du Tranh trêu chọc một phen. "Lâm tiên sinh, vừa rồi không phải anh mải ngắm mỹ nữ bên cạnh nên mới lơ đễnh đấy chứ?" Mặc dù trở thành cấp dưới của Lâm Hựu Luân, nhưng Du Tranh khi nói chuyện riêng tư với anh vẫn không có quá nhiều kiêng dè.

Một phần vì tính cách bà vốn vậy, phần khác là vì bà có mối quan hệ thâm giao với Lợi Trí.

Lần này Du Tranh có thể đảm nhận chức Tổng giám đốc điều hành Vô Tuyến cũng nhờ một phần lớn vào sự tiến cử của Lợi Trí với Lâm Hựu Luân.

Du Tranh chỉ nói đùa, không ngờ Lâm Hựu Luân lại thừa nhận thật. "Đúng vậy, quả thực khi nhìn thấy Đàm Tiểu Hoàn, tôi đã nhớ tới một vài chuyện." Du Tranh tỏ vẻ ngạc nhiên.

Bà thừa nhận Đàm Tiểu Hoàn trông cũng xinh đẹp, nhưng so với mấy vị hồng nhan tri kỷ của Lâm Hựu Luân thì vẫn còn khoảng cách không nhỏ.

Hơn nữa những năm gần đây tính cách hào hoa của Lâm Hựu Luân thực tế đã thu liễm rất nhiều, ngoài việc tuyển một cô thư ký xinh đẹp mới thì không còn scandal nào khác.

Ngay cả Lâm Trí Linh, qua quan sát Du Tranh cũng kết luận được rằng mối quan hệ giữa Lâm Hựu Luân và cô thư ký này vẫn dừng lại ở mức chỉ có thể nhìn chứ chưa thể chạm vào, nên khả năng Lâm Hựu Luân ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt thực sự không lớn.

Trong chuyện này, Du Tranh thực sự đã hiểu lầm Lâm Hựu Luân, vì anh không hề có ý đồ gì với Đàm Tiểu Hoàn mà chỉ từ cô nghĩ đến cuộc thi Hoa hậu Hong Kong.

Hoa hậu năm nay được coi là một nhiệm kỳ có chất lượng rất cao, ngoài Đàm Tiểu Hoàn còn có vài người sau này hoạt động rất năng nổ trong các phim của Vô Tuyến, nhưng hoa hậu năm sau mới khiến Lâm Hựu Luân lo lắng.

Tất nhiên bây giờ lo chuyện đó vẫn còn sớm, nên Lâm Hựu Luân không nói ra mà chuyển sang bàn với Du Tranh về một số sắp xếp cho đêm tiệc khánh đài sắp tới. "Mối quan hệ nhân sự trong Vô Tuyến là phức tạp nhất mà tôi từng thấy, nói là một cái giang hồ cũng không quá lời.

Cứ lấy đơn giản chuyện đứng vị trí nào khi chụp ảnh tập thể đêm khánh đài thôi cũng đã có bao nhiêu quy tắc rồi.

Biết thế tôi phải đòi anh trả lương cao hơn mới đúng!" Ảnh chụp tập thể TVB bắt đầu từ năm 1990, tất cả nghệ sĩ đều được mời lên sân khấu chụp một tấm ảnh gia đình, và tấm ảnh tưởng chừng hòa thuận đó thực tế lại chứa đựng sự cân nhắc của cấp cao Vô Tuyến đối với sự phát triển của nghệ sĩ trong năm nay cũng như kế hoạch năm tới.

Mỗi năm vị trí đứng đều có quy tắc, thường lấy Thiệu Nghị Phu làm trung tâm, có hai bảo vật của đài là Uông Danh Thuyên và Trịnh Ngọc Linh đứng hai bên tạo thành hạt nhân.

Nghệ sĩ nào đứng càng gần vị trí này thì chứng tỏ họ càng được Vô Tuyến coi trọng.

Rất nhiều nhà quảng cáo của Vô Tuyến đều thông qua tấm ảnh này để xác định năm tới đài sẽ nâng đỡ ai, từ đó chọn người đại diện quảng cáo.

Chương 1009

Vì vậy vị trí ở hàng thứ nhất, thứ hai cực kỳ quý giá, thường bị tranh giành đến sứt đầu mẻ trán, nên Du Tranh mới đau đầu vì chuyện đó.

Tất nhiên phàn nàn thì phàn nàn, Du Tranh cũng biết Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ không vì thế mà tăng lương cho mình, nên không phí lời thêm về chủ đề này.

Ngay khi Du Tranh muốn chuyển sang chuyện tiếp theo, Lâm Hựu Luân đột nhiên lên tiếng: "Tôi thấy chi bằng thế này, từ năm nay hình thức chụp ảnh có thể thay đổi một chút.

Nghệ sĩ nam và nữ tách riêng ra thành hai nhóm.

Nhóm nam mời Lục thúc, Phương tiểu thư và Lợi phu nhân đứng giữa, còn nhóm nữ thì tôi đứng giữa, như vậy chỗ trống sẽ nhiều hơn, dễ sắp xếp hơn, bà thấy sao?" Du Tranh nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ mặt kỳ quặc, rồi nghiêm túc trả lời: "Tôi thấy ý này không tồi, nhưng tốt nhất Lâm tiên sinh nên đổi vị trí với ngài Thiệu và những người khác thì hơn!" Nghe xong gợi ý của Du Tranh, lúc này Lâm Hựu Luân thực sự rất muốn nói mình đâu có đồng tính giống bà mà rảnh rỗi đi đứng chụp ảnh với một đám đàn ông, nhưng cuối cùng anh vẫn nhịn được.

Thấy Lâm Hựu Luân im lặng với vẻ mặt hầm hầm, Du Tranh lại bật cười. "Được rồi Lâm tiên sinh, vừa rồi tôi đùa với anh thôi.

Anh là ông chủ, đương nhiên cứ làm theo lời anh nói rồi." Đêm tiệc khánh đài phải đến ngày 19 tháng 11 mới bắt đầu, nhưng phim khánh đài thì đã chính thức lên sóng.

Trước đó, truyền thông nhận định rằng các vai quần chúng của

《Võ Lâm Ngoại Truyện》 mới là điểm xem lớn nhất.

Lời này tuy hơi phiến diện nhưng cũng không hoàn toàn sai.

Trong thời gian quay phim, các ngôi sao lớn bao gồm cả "Song Chu Nhất Thành", "Tứ Đại Thiên Vương" đều lần lượt cho biết họ đã nhận được lời mời của Lâm Hựu Luân và sẽ đóng một vai khách mời trong phim này.

Xét về dàn sao, 《Võ Lâm Ngoại Truyện》 không chỉ vượt qua 《Dương Gia Tướng》 năm 85, mà còn là tác phẩm có nhiều minh tinh tham gia nhất kể từ sau bộ phim 《Long Phượng Điếm》 được giới nghệ sĩ Hong Kong thực hiện năm 91 để gây quỹ cứu trợ lũ lụt Hoa Đông.

Ngược lại, dàn chính của 《Võ Lâm Ngoại Truyện》 thậm chí còn không được coi là diễn viên tuyến một của Vô Tuyến, người hơi nổi tiếng một chút chỉ có Hoàng Tử Hoa và Lam Khiết Anh, đây cũng chính là lý do chủ yếu khiến truyền thông công kích bộ phim.

Tất nhiên cũng có một số người lý trí cho rằng, cho dù Vô Tuyến có đưa các hoa đán, tiểu sinh đang hồng vào phim này thì trước dàn phụ quá hùng hậu kia, họ cũng sẽ bị lu mờ.

Vì vậy Vô Tuyến không dùng những diễn viên đó thực chất là để bảo vệ lòng tự tin của họ.

Đáng tiếc quan điểm này không nhận được nhiều sự chú ý, truyền thông vẫn bám lấy dàn chính "nghèo nàn" để soi xét, chờ đợi xem trò cười của Vô Tuyến sau khi phim phát sóng.

Cuối cùng mọi người đúng là đã thấy "trò cười", nhưng là tiếng cười sảng khoái từ kịch bản phim. 《Võ Lâm Ngoại Truyện》 áp dụng cấu trúc chương hồi rất mới mẻ, đơn giản là dùng một tuyến nội dung chính để xâu chuỗi nhiều câu chuyện nhỏ.

Ngay tập đầu tiên phát sóng đã mang đến cho khán giả một bất ngờ không nhỏ.

Phim mở màn bằng cảnh Hình bộ đầu do La Gia Anh thủ vai xông ra từ một khách sạn, theo sau là bà chủ do Lam Khiết Anh đóng đang túm váy đuổi theo.

Cả hai có một cuộc đối thoại vô cùng tình cảm khiến những khán giả chưa rõ đầu đuôi đều hiểu lầm mối quan hệ giữa họ.

Đồng thời cuộc đối thoại này cũng dẫn dắt bối cảnh câu chuyện của tập này: trấn Thất Hiệp xuất hiện một cặp ác nhân tên là "Thư Hùng Song Sát" khiến cư dân hoang mang, khách sạn Đồng Phúc mời bộ đầu địa phương đến trấn giữ, nhưng trời chưa tối đối phương đã đòi đi nên hai bên giằng co.

Bà chủ hết lòng giữ lại, nhưng Hình bộ đầu khăng khăng đòi đi, ngay khoảnh khắc bà chủ đang tình tứ trước đó lập tức lật mặt, tính toán chi ly từng khoản nợ rượu của Hình bộ đầu.

Hình bộ đầu thấy tình hình không ổn, lập tức lấy lý do đuổi bắt tặc nhân để chuồn lẹ.

Lúc ông ta chạy trốn, âm thanh lồng tiếng lại là tiếng động cơ máy bay gầm rú, kết hợp với động tác gây hài khiến khán giả trước màn ảnh nhỏ cười nghiêng ngả.

Những người ban đầu đến để "đếm sao" trong phim cũng dần bị cuốn hút bởi cốt truyện.

Các nhân viên trong khách sạn được bà chủ triệu tập để thảo luận cách đối phó với "Thư Hùng Song Sát", lúc này Quách Phù Dung do Mạc Văn Úy đóng xuất hiện trên mái nhà.

Cái tên Quách Phù Dung rất dễ khiến khán giả liên tưởng đến Quách Phù trong 《Thần Điêu Hiệp Lữ》, thực tế bối cảnh thân phận

của cả hai cũng rất giống nhau: cha là một đại hiệp, cô từ nhỏ tính hiếu thắng không muốn sống dưới bóng của cha nên dẫn theo tỳ nữ dứt khoát chọn con đường bỏ nhà đi bụi để độc hành giang hồ.

Họ đã làm được vài việc "hành hiệp trượng nghĩa" tại trấn Thất Hiệp, sau đó nhắm mục tiêu vào khách sạn Đồng Phúc.

Quách Phù Dung và tỳ nữ từ trên trời rơi xuống mái nhà khách sạn khiến người bên trong giật mình một phen, và lúc này tỳ nữ Tiểu Thanh của Quách Phù Dung tháo mặt nạ dạ hành ra, khán giả kinh ngạc phát hiện người đóng vai này chính là Ông Mỹ Linh – người đã rời xa làng giải trí Hong Kong gần mười năm sau sự cố tự sát không thành!

Người ta thường nói giới giải trí rất thực tế, nhưng người Hong Kong lại vốn có lòng hoài cựu.

Kể từ sau sự kiện tự sát rồi rút lui khỏi giới giải trí, đã hơn mười năm trôi qua, tin tức về việc Ông Mỹ Linh tái xuất vẫn thường xuyên xuất hiện trên các mặt báo.

Tuy cuối cùng đều được chứng thực là tin giả, nhưng vẫn có rất nhiều khán giả luôn nhớ về cô.

Ngày thứ hai sau khi bộ phim 《Võ Lâm Ngoại Truyện》 lên sóng, đường dây nóng của TVB gần như bị khán giả làm cho nghẹt mạng.

Mọi người đều gọi điện hỏi thăm tình hình của Ông Mỹ Linh, các phóng viên truyền thông cũng tụ tập đông đảo trước cổng trụ sở TVB, cố gắng dò hỏi thêm những tin tức nội bộ.

Tổng giám đốc nhân sự nghệ sĩ Nhạc Dịch Linh vừa đi làm vào sáng sớm, vừa xuống xe đã bị đoàn phóng viên vây kín. "Tổng giám đốc Nhạc, bà có thể giới thiệu một chút về tình hình của cô Ông Mỹ Linh không?" "Tổng giám đốc Nhạc, lần này cô Ông xuất hiện trong

phim khánh đài, có phải là dấu hiệu cô ấy sẽ quay lại TVB đóng phim không?" Nhạc Dịch Linh đẩy chiếc micro đang suýt đâm vào mặt mình ra, vẻ mặt bất đắc dĩ giải thích với các phóng viên: "Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến phim khánh đài của TVB.

Lần này có rất nhiều ngôi sao khách mời trong phim, cô Ông chỉ là một trong số đó.

Lý do cô ấy đồng ý đóng khách mời thì tôi tin mọi người đều đã rõ.

Còn về vấn đề mọi người quan tâm nhất là liệu Ông Mỹ Linh có chuẩn bị tái xuất hay không, ít nhất hiện tại tôi vẫn chưa nhận được tin tức liên quan.

Nếu có, tôi chắc chắn sẽ thông báo cho mọi người ngay lập tức." Từ tối qua, điện thoại nhà Nhạc Dịch Linh đã reo không ngừng, toàn bộ đều hỏi về chuyện của Ông Mỹ Linh, và câu trả lời của bà cũng giống hệt như bây giờ.

Không chỉ Nhạc Dịch Linh, toàn bộ nhân viên TVB lần này đều được thống nhất câu trả lời, nên dù ai bị hỏi cũng đều đáp như vậy.

Truyền thông không tìm được đột phá từ phía TVB, đành phải tự đưa ra suy đoán.

Có người cho rằng Ông Mỹ Linh sẽ tái xuất, nhưng nhiều người lại nghĩ khả năng này không cao.

Lý do là nếu cô thực sự chuẩn bị quay lại, thái độ của TVB sẽ không mập mờ như hiện tại.

Còn đứng ở góc độ của Ông Mỹ Linh, bản thân cô cũng chưa chắc đã muốn ra ngoài đóng phim trở lại.

Về việc tại sao Ông Mỹ Linh đồng ý đóng khách mời trong 《Võ Lâm Ngoại Truyện》, Nhạc Dịch Linh đã dùng câu trả lời "ai cũng

hiểu mà", và truyền thông cũng không có ý kiến gì.

Năm đó Ông Mỹ Linh tự sát, nếu không nhờ Lâm Hựu Luân tình cờ gặp được, cô có lẽ đã sớm hương tiêu ngọc tổn.

Có ơn cứu mạng này, việc Ông Mỹ Linh đáp ứng Lâm Hựu Luân đóng khách mời cũng không có gì lạ.

Nhờ sự xuất hiện của Ông Mỹ Linh, tỷ suất người xem tập đầu tiên của 《Võ Lâm Ngoại Truyện》 đã đạt mức kỷ lục 60 điểm, tập thứ hai là 55 điểm.

Chỉ có điều khiến khán giả tiếc nuối là trong các tập sau đó, Ông Mỹ Linh không còn xuất hiện nữa.

Tuy nhiên, sự góp mặt của dàn sao khách mời hùng hậu cũng bù đắp phần nào nỗi thất vọng của khán giả.

Trong tập 3 của 《Võ Lâm Khách Sạn》, Chu Nhuận Phát đóng vai một thầy giáo; tập 5, Lê Tư vào vai một nữ bổ đầu muốn thi vào Lục Phiến Môn; tập 6, Lưu Gia Linh đóng vai một cô gái kén rể...

Các ngôi sao của giới giải trí Hong Kong lần lượt xuất hiện với các vai diễn khác nhau, khiến khán giả hoa cả mắt, đồng thời tỷ suất người xem cũng ổn định ở mức quanh 56 điểm.

Ngày 19 tháng 11, tại hiện trường đêm hội TVB 《Vạn Thiên Tinh Huy Hạ Đài Khánh》, Lâm Hựu Luân ngồi cùng Thiệu Nghị Phu ở dưới sân khấu, lúc trò chuyện cũng nhắc đến Ông Mỹ Linh. "Lâm sinh thực sự không có ý định mời A Ông quay lại đóng phim sao?

Anh có ơn cứu mạng với cô ấy, anh mở lời thì chắc cô ấy sẽ không từ chối đâu." Thiệu Nghị Phu dù đã nhường lại ghế Chủ tịch Hội đồng quản trị TVB nhưng vẫn là cổ đông lớn thứ hai của công ty.

Chương 1010

Đề nghị này của ông thực tế cũng là vì cân nhắc cho TVB, nếu Ông Mỹ Linh có thể quay lại, chắc chắn sẽ giúp ích không nhỏ cho sự phát triển của đài.

Lâm Hựu Luân lắc đầu, chuyện ép người ta trả ơn thì anh không làm được, vả lại cũng không cần thiết.

Thiệu Nghị Phu biết ý định của Lâm Hựu Luân xong cũng không nói gì thêm, chỉ thở dài đầy tiếc nuối. "Tôi chỉ cảm thấy A Ông rút lui sớm như vậy thật sự quá đáng tiếc.

Năm đó nhiều nữ diễn viên không nổi tiếng bằng cô ấy, giờ đều đã trở thành những ngôi sao rạng rỡ của điện ảnh Hong Kong.

Nếu A Ông không rời đi, thành tựu chưa chắc đã thấp hơn họ." "Vậy sao năm đó Lục thúc không giữ cô ấy lại?" Thiệu Nghị Phu sửng sốt, lập tức hiểu ý đồ câu hỏi của Lâm Hựu Luân, ông cười khổ lắc đầu: "Năm đó tôi cũng muốn chứ, nhưng tôi càng sợ giữ cô ấy lại sẽ xảy ra chuyện.

Thành thật mà nói, tính cách của cô ấy vẫn khiến tôi lo lắng, tuổi còn trẻ mà đã không trân trọng mạng sống như vậy, tiếp tục ở lại giới giải trí chưa chắc đã là chuyện tốt cho cô ấy." Lâm Hựu Luân cũng thở dài theo: "Lý do Lục thúc không giữ cô ấy năm đó cũng chính là lý do hiện tại tôi không muốn gọi cô ấy quay lại.

Tính cách quyết định vận mệnh, tôi thấy câu này dùng cho cô ấy là hợp nhất.

Với tính cách đó, cô ấy định sẵn chỉ có thể là một khách qua đường trong giới giải trí này thôi." "Nhưng tính cách con người cũng có thể thay đổi, giống như Lam Khiết Anh vậy.

Luận về điều kiện bản thân, trong dàn nghệ sĩ nữ cùng thời không có mấy người bì được với cô ấy.

Nếu tính tình cô ấy không quật cường như thế thì những năm qua cũng không phải chịu nhiều khổ cực đến vậy.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không chịu khổ thì có lẽ tính cách cô ấy vĩnh viễn không đổi được.

Giờ chẳng phải đã tốt rồi sao, nghe nói lúc đóng 《Võ Lâm Khách Sạn》 cô ấy như biến thành người khác, những tật xấu trước kia đều biến mất.

A Ông đã rời Hong Kong mười năm, chắc hẳn cũng đã xem nhẹ nhiều chuyện rồi.

Lâm sinh đã sẵn lòng cho Lam Khiết Anh cơ hội, sao không cho A Ông một cơ hội chứ?" Thiệu Nghị Phu nói nhiều như vậy, quanh đi quẩn lại vẫn là quay về chuyện của Ông Mỹ Linh. "Tôi biết Lục thúc vì quý trọng tài năng, nhưng ông có từng nghĩ rằng mười năm A Ông rời đi vừa là giai đoạn hoàng kim cho sự phát triển cá nhân cô ấy, cũng vừa là giai đoạn hoàng kim của ngành phim ảnh Hong Kong.

Mà hiện tại tình hình đã khác rồi, thế hệ diễn viên cũ đã đứng vững chân, thế hệ mới cũng đã trưởng thành.

Với tình hình TVB hiện tại, cô ấy quay lại chưa chắc đã tìm được vị trí phù hợp cho mình.

Cho nên tôi thấy, thay vì để cô ấy tái xuất rồi mờ nhạt giữa đám đông, thà rằng cứ để một niềm ký ức đẹp đẽ lại trong lòng khán giả, đối với cô ấy cũng coi như là một cái kết trọn vẹn." Sau khi Lâm Hựu Luân nói ra những lời này, Thiệu Nghị Phu im lặng hồi lâu.

Có vẻ như đã bị thuyết phục, sau đó ông không nhắc đến chuyện để Ông Mỹ Linh quay lại TVB nữa.

Trên sân khấu, các tiết mục biểu diễn của nghệ sĩ đã gần kết thúc.

Các giải thưởng xen kẽ cũng đã hoàn tất sau khi tân Tổng giám đốc điều hành TVB Du Tranh trao giải Nam diễn viên chính được yêu thích nhất.

Ôn Triệu Luân và Trịnh Ngọc Linh lần lượt đoạt ngôi Thị đế và Thị hậu, kết quả này được bình chọn bởi gần 70 vạn khán giả truyền hình.

Một chiếc bánh kem khổng lồ được nhân viên đẩy lên sân khấu, Thiệu Nghị Phu và Phương Dật Hoa cùng được mời lên để chủ trì nghi thức cắt bánh.

Toàn thể cấp cao và nghệ sĩ TVB dưới sự dẫn dắt của Lâm Hựu Luân đều đứng dậy, dành tràng pháo tay nồng nhiệt nhất cho Thiệu Nghị Phu đang được Phương Dật Hoa dìu lên đài.

Camera hiện trường đầu tiên quay cận cảnh Thiệu Nghị Phu, sau đó chuyển sang Lâm Hựu Luân đang vỗ tay dưới khán đài.

Sự thay đổi ống kính này dường như cũng ngụ ý cho sự chuyển giao quyền lực tại TVB.

Từ khoảnh khắc này, sự vinh nhục hưng suy của TVB đều nằm trên vai Lâm Hựu Luân.

Ở tuổi chưa đầy ba mươi đã nắm quyền điều hành đài truyền hình có tầm ảnh hưởng lớn nhất Hong Kong, đây vừa là thành tựu khó ai sánh kịp, vừa là một trách nhiệm nặng nề.

Thiệu Nghị Phu đứng trên đài dù không phải lần đầu hưởng thụ những tràng pháo tay như thế, nhưng cảm giác lần này rất đặc biệt.

Trước khi cắt bánh, ông đầy cảm xúc nói trước ống kính: "Trước đây đều là Lợi thái thái cắt bánh, rồi tôi đứng dưới nhìn, giờ đổi thành tôi đứng trên này cắt bánh, nhất thời thực sự chưa thích ứng được.

TVB từ khi thành lập đến nay chớp mắt đã 37 năm, và TVB trong tay tôi cũng đã trải qua hơn hai mươi năm.

Có thể nói cả đời tôi, nửa đời trước gắn bó với điện ảnh, nửa đời sau gắn bó với truyền hình, giống như một vòng luân hồi vậy.

Nay tôi giao sự nghiệp này lại cho Lâm sinh để quay lại làm điện ảnh, với tôi là một khởi đầu mới, và với quý vị ở đây cũng là một khởi đầu mới.

Vì vậy cảm ơn tràng pháo tay lúc nãy của mọi người, đó vừa là sự khích lệ cho tôi, đồng thời cũng là sự khích lệ cho tất cả các bạn!" Một số nhân viên lâu năm của TVB khi nghe Thiệu Nghị Phu nói vậy đều cảm thấy sống mũi cay cay, thậm chí có người không cầm được nước mắt. "Đây có lẽ là lần cuối cùng tôi xuất hiện trên sân khấu khánh đài của TVB.

Tại đây tôi muốn xin lỗi Lâm sinh trước vì quyết định này chưa bàn bạc qua với anh, nhưng xin mọi người hãy tin rằng, TVB dưới sự dẫn dắt của Lâm sinh chắc chắn sẽ có một tương lai huy hoàng hơn.

Tôi dù sao cũng già rồi, sức khỏe không cho phép năm nào cũng cố gắng có mặt, hy vọng Lâm sinh cùng mọi người có thể lượng thứ!" Đêm hội vốn đang vui vẻ tưng bừng, nhưng vì lời chia tay này của Thiệu Nghị Phu mà tăng thêm mấy phần bùi ngùi.

Lâm Hựu Luân dẫn đầu vỗ tay, sau đó những người khác mới phản ứng lại, tràng pháo tay như thủy triều lại một lần nữa quét qua toàn trường.

Người ngoài không nhìn ra, nhưng Lâm Hựu Luân lại hiểu rất rõ, Thiệu Nghị Phu đây là chuẩn bị rút lui hoàn toàn khỏi TVB, không can thiệp vào công việc ở đây nữa, cũng coi như giúp anh kiểm soát TVB tốt hơn.

Người tinh mắt qua hành động này có thể thấy được sự lão luyện của Thiệu Nghị Phu.

Sau khi TVB đổi chủ, từ cấu trúc quyền lực trong Hội đồng quản trị đến sự quy phục của nhân tâm toàn đài thực chất đều đang dần nghiêng về phía Lâm Hựu Luân.

Thiệu Nghị Phu hiểu tình hình này khó mà xoay chuyển, nên dứt khoát thuận nước đẩy thuyền, tặng món nhân tình này, chủ động bày ra tư thế nhường đường cho Lâm Hựu Luân.

Đây là một dương mưu đàng hoàng, Lâm Hựu Luân dù nhìn thấu đạo lý bên trong thì cũng phải nhận món nợ ân tình này của Thiệu Nghị Phu.

Khoảnh khắc Thiệu Nghị Phu cắt bánh, pháo hoa xung quanh sân khấu phun trào, chiếu sáng những gương mặt trên đài dưới đài.

Lúc này suy nghĩ của mỗi người tuy khác nhau, nhưng trong lòng đều có một nhận thức chung: Sau đêm nay, "thời đại Thiệu Nghị Phu" của TVB chính thức khép lại.

Hoàng Triêm cầm một tờ báo, đẩy cửa bước vào quán cà phê.

Nhân viên phục vụ lập tức đón tiếp: "Hoàng tiên sinh, vẫn như cũ chứ ạ?" "Hôm nay tôi có hẹn một người, chuẩn bị hai phần, phần của tôi lên trước đi." Nói xong Hoàng Triêm kẹp tờ báo đi đến chỗ ngồi dành riêng cho mình, đặt mông xuống rồi mở báo ra xem.

Nhân viên phục vụ bưng cà phê tới, đặt lên bàn rồi liếc nhìn tờ báo trong tay Hoàng Triêm, thấy ông đang xem tin tức về đêm khánh đài TVB tối qua, kèm theo ảnh chụp chung của Lâm Hựu Luân với toàn bộ nghệ sĩ nữ của TVB.

Lâm Hựu Luân đứng chính giữa, hai bên lần lượt là Uông Minh Thuyên và Trịnh Ngọc Linh, hàng thứ hai phía sau là Lý Gia Hân, Vạn

Kỳ Văn và Lê Tư; các nghệ sĩ đang nổi như Tăng Hoa Thiến, Quách Ái Minh, Lê Mỹ Nhàn, Viên Vịnh Nghi cũng đứng ở hàng đầu rất gần vị trí trung tâm. "Để toàn bộ mỹ nữ của TVB làm phông nền cho mình, đây e rằng mới là mục đích thực sự của cậu khi vào chủ quản TVB nhỉ?" Hoàng Triêm chằm chằm nhìn vào bức ảnh trên báo một hồi lâu, lẩm bẩm một câu.

Nhân viên phục vụ không dám nghe lén tiếp, bưng khay quay người rời đi, đúng lúc đó một vị khách quen khác bước tới. "Thái tiên sinh, thật ngại quá, hôm nay khách hơi đông nên đã hết chỗ, hay là ông đợi một lát?" "Không cần, hôm nay có người hẹn tôi qua đây, chắc ông ấy đã đặt chỗ rồi..." Thái Lan vừa nói vừa không ngừng đưa mắt nhìn xung quanh.

Nhân viên phục vụ sực nhớ đến lời dặn của Hoàng Triêm lúc nãy, trong đầu liền nảy ra ý nghĩ. "Thái tiên sinh, người hẹn ông là Hoàng tiên sinh phải không ạ?" Thái Lan thu hồi ánh mắt, tò mò nhìn nhân viên phục vụ trước mặt: "Sao cậu biết?" "Hoàng tiên sinh là khách thường xuyên ở đây, lúc nãy ông ấy tới có nói là hẹn một người bạn, tôi đoán chắc là Thái tiên sinh." Nhân viên phục vụ vừa nói vừa chỉ tay ra phía sau: "Chỗ của Hoàng tiên sinh ở đằng kia, ông ấy vừa tới đã xem báo, chắc là không thấy Thái tiên sinh vào đâu." Trong khi dẫn Thái Lan đi qua, nhân viên phục vụ nhiệt tình trò chuyện. "Thái tiên sinh, ông và Hoàng tiên sinh chẳng phải từng cùng đóng chính trong một bộ phim tên là 《Túc Túy》 sao?

Hai hôm trước tôi xem lại băng hình bộ phim đó ở nhà, thấy đó thực sự là một bộ phim hài rất thú vị, lúc công chiếu hình như doanh thu cũng rất tốt, nhưng tại sao lại không ra phần tiếp theo liên tục như 《Nhà Có Chuyện Hỷ》 nhỉ?" "Bộ phim đó hả!" Thái Lan dừng bước, cười lắc đầu nói: "Nếu cậu không hỏi thì tôi cũng sắp quên bộ phim đó rồi...

Chương 1011

Tình hình là thế này, bộ phim đó ngoài tôi và Hoàng Triêm ra, Lâm tiên sinh cũng là diễn viên chính, mà mấy năm nay cậu ấy khá bận rộn nên không có thời gian đóng tiếp." Nghe câu trả lời của Thái Lan, nhân viên phục vụ không khỏi thất vọng: "Vậy là bộ phim đó sẽ không có phần tiếp theo sao?" "Cái này thì khó nói, biết đâu ngày nào đó Lâm tiên sinh đột nhiên nhớ ra chuyện này thì sao." Thái Lan bĩu môi, vì ông cũng không biết khi nào Lâm Hựu Luân mới tái khởi động dự án phần tiếp theo của 《Túc Túy》.

Hoàng Triêm vừa đặt tờ báo xuống thì thấy Thái Lan đi tới. "Hôm nay có tin tức gì mới không?" Thái Lan ngồi xuống đối diện Hoàng Triêm, tựa lưng vào ghế sofa hỏi. "Ngoài đêm khánh đài TVB tối qua thì còn tin gì nữa?" Hoàng Triêm bưng cà phê uống một ngụm, lắc đầu nói: "Đừng bảo tôi là tối qua ông không xem tivi nhé." Thái Lan nhún vai, tức tối đáp: "Ông tưởng tôi ngày nào cũng rảnh rỗi như ông chắc?" Hoàng Triêm dang hai tay: "Tôi cũng muốn làm việc lắm chứ, nhưng dạo này chẳng có ai tìm tôi viết nhạc cả, tôi biết làm sao được?" Những bài hát Hoàng Triêm viết cực kỳ được ưa chuộng trong suốt những năm 70, nhưng sang những năm 80, ông dần rút lui khỏi việc sáng tác nhạc trẻ, bắt đầu tập trung sức lực vào sáng tác nhạc chủ đề cho phim truyền hình và điện ảnh.

Phải nói vận may của Hoàng Triêm cũng không tệ, đúng lúc ca khúc của ông có phần khó sống trong làng nhạc trẻ thì phim truyền hình võ hiệp trỗi dậy, giúp sở trường của ông có đất dụng võ mới.

Những năm phim võ hiệp hot nhất cũng chính là thời gian Hoàng Triêm đắc ý nhất.

Trong thời gian này, ông từng thử mở công ty điện ảnh, công ty quảng cáo nhưng đều không thành công, tiền kiếm được đa số đều thua lỗ hết.

Khi làn sóng phim võ hiệp lắng xuống, việc kiếm sống của Hoàng Triêm cũng bắt đầu trở nên khó khăn hơn.

Chính vì thấy Hoàng Triêm sống không mấy như ý, Lâm Hựu Luân mới mời ông và Thái Lan cùng đóng 《Túc Túy》, tiền hoa hồng từ bộ phim đó đã giúp Hoàng Triêm kiếm được một khoản lớn, vượt qua giai đoạn khó khăn nhất trong đời.

Sau đó, làn sóng phim võ hiệp mới do Từ Khắc dẫn đầu trỗi dậy, các ca khúc chủ đề do Hoàng Triêm điền từ gần như trở thành cấu trúc tiêu chuẩn cho loại phim này, không chỉ kiếm được bộn tiền mà còn giành được ba tượng vàng Kim Tượng liên tiếp.

Chỉ tiếc là thời thế tốt đẹp đó giờ cũng đã đến hồi kết.

Mấy năm nay phim võ hiệp mọc lên như nấm, dù các đạo diễn đã vắt óc suy nghĩ để đổi mới nhưng khán giả cuối cùng vẫn bị mệt mỏi về thẩm mỹ, ngay cả phim võ hiệp do Từ Khắc giám chế cũng không còn doanh thu như trước.

Ví dụ đơn giản nhất là bộ 《Bạch Phát Ma Nữ Truyện》 đầu năm nay, dù danh sách diễn viên có tên Lâm Thanh Hà và Trương Quốc Vinh nhưng cuối cùng doanh thu cũng chưa đầy 17 triệu, mà nếu là hai ba năm trước, chỉ cần có Lâm Thanh Hà đóng chính thì doanh thu dễ dàng vượt qua 20 triệu.

Phim võ hiệp xuống dốc, các công ty điện ảnh tìm Hoàng Triêm viết nhạc cũng ít dần, nên lời nói lúc nãy của Thái Lan thực sự không sai, Hoàng Triêm hiện tại khá "nhàn rỗi", nếu không đã chẳng nghĩ đến chuyện rủ Thái Lan đi uống trà.

Thái Lan cũng nhận ra tâm trạng Hoàng Triêm không tốt lắm nên không tiếp tục đề tài đó nữa. "Trong bức ảnh chụp chung này, sao Đàm Tiểu Hoàn lại đứng tít ngoài rìa thế?

Cô ấy là Quán quân Hoa hậu Hong Kong năm nay mà!" Thái Lan lấy tờ báo từ tay Hoàng Triêm, nhìn kỹ rồi nói.

Hoàng Triêm nhìn Thái Lan, cuối cùng xác định là thời gian gần đây Thái Lan thực sự không xem tivi nghiêm túc, vì vừa qua TVB đã phát sóng liền ba bộ phim do Đàm Tiểu Hoàn đóng chính, nhưng tỷ suất người xem đều không mấy lý tưởng. "Dàn Hoa hậu năm nay nhìn chung là ổn, chỉ tiếc là mấy người nổi bật cuối cùng đều thiếu đi một chút khí chất ngôi sao.

Thay vì lãng phí thời gian vào lứa Hoa hậu này, thà đặt kỳ vọng vào cuộc thi năm sau có thể chọn ra một người ra hồn.

Phía TVB chắc chắn cũng thấy vấn đề này nên mới không tiếp tục đầu tư quá nhiều tài nguyên vào Đàm Tiểu Hoàn...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu năm sau TVB vẫn không chọn được một Quán quân Hoa hậu ra trò thì cái mác Hoa hậu Hong Kong sau này thực sự sẽ không còn giá trị nữa đâu." Khi Hoàng Triêm và Thái Lan đang bàn luận về Hoa hậu Hong Kong trong quán cà phê, Lâm Hựu Luân và Du Tranh cũng vừa hay nhắc đến chuyện này.

Phán đoán của Du Tranh cũng giống Hoàng Triêm, cảm thấy Hoa hậu Hong Kong những năm gần đây thực sự quá "nhạt nhòa", cứ tiếp diễn thế này sẽ dần làm xói mòn sự quan tâm của các bên, cuối cùng trở thành một sự tồn tại vô thưởng vô phạt. "Hoa hậu Hong Kong những năm 70 có Chu Linh Linh, những năm 80 có Lý Gia Hân, nhưng sang thập niên 90 vẫn chưa xuất hiện nhân vật biểu tượng mới nào.

Sau khi Hong Kong trao trả sẽ ra sao thì không ai biết, năm tới hoặc năm sau nữa nếu không chọn được một Quán quân vừa ý thì vận

khí của cuộc thi này coi như cũng tận rồi." Du Tranh đẩy gọng kính, khi nhắc đến Lý Gia Hân, bà cố ý liếc nhìn Lâm Hựu Luân một cái.

Năm 88 khi Lý Gia Hân đăng quang, Du Tranh từng nghe nói có lời đồn rằng Quán quân năm đó thực tế đã được nội định, và người tiến cử Lý Gia Hân với TVB chính là Lâm Hựu Luân.

Dù TVB và Lâm Hựu Luân đều phủ nhận nhưng sau đó khi tin đồn tình cảm giữa anh và Lý Gia Hân xôn xao, nhiều "bằng chứng" cho thấy hai người quen biết từ trước đã bị truyền thông công bố.

Tuy nhiên lúc đó Lý Gia Hân đã ngồi vững trên ngôi vị Hoa hậu đẹp nhất, mọi người cũng chỉ cười trừ bỏ qua.

Hiện tại tình hình cũng gần giống như trước năm 88, vì sau Chu Linh Linh đã quá lâu không có một Quán quân đại diện thực sự nào, sức hút của cuộc thi sụt giảm.

Dù lúc đó không ai dám công khai đề nghị ngừng tổ chức nhưng thực tế có không ít người cảm thấy đầu tư của TVB vào cuộc thi không tương xứng với kết quả, cho rằng đây là một phi vụ lỗ vốn.

Tuy nhiên sau khi Lý Gia Hân thành danh, tình thế lập tức xoay chuyển, tỷ suất người xem cuộc thi những năm sau đó liên tục tăng trưởng ổn định.

Năm nay tỷ suất xem trận chung kết so với năm ngoái còn tăng thêm 3%, chỉ có điều để đánh giá một Hoa hậu có thành công hay không, ngoài biểu hiện lúc dự thi, quan trọng hơn là xem cô ấy có đứng vững được trong năm đầu đăng quang hay không.

Lý Gia Hân khi đương nhiệm cũng đóng vài phim truyền hình nhưng không để lại ấn tượng sâu sắc, ngay cả sau này đóng những phim điện ảnh nặng ký như 《Quỷ Thổi Đèn》, điều bị truyền thông chỉ trích nhiều nhất vẫn là diễn xuất của cô.

Nhiều người nói Lý Gia Hân đứng vững được trong giới chỉ nhờ một chữ "đẹp", nhưng Du Tranh hiểu rõ, nếu không có sự giúp đỡ âm thầm của Lâm Hựu Luân, con đường sự nghiệp của cô tuyệt đối không thể thuận lợi như bây giờ.

Vì vậy Du Tranh cảm thấy, muốn đưa cuộc thi Hoa hậu thoát khỏi cảnh khốn cùng hiện tại chỉ có hai cách: hoặc Lâm Hựu Luân tìm cách "nội định" một người làm Quán quân năm sau, hoặc Lâm Hựu Luân và Quán quân năm tới lại xảy ra một câu chuyện scandal nào đó.

Tất nhiên cách sau thì Du Tranh chỉ nghĩ thầm, lời khuyên thực sự bà đưa ra cho Lâm Hựu Luân vẫn là cách đầu tiên.

Nếu có thể tìm được một mỹ nhân triển vọng như Lý Gia Hân để nội định làm Quán quân năm tới, sự huy hoàng của Hoa hậu Hong Kong mới có thể tiếp nối thuận lợi.

Lâm Hựu Luân từ khi nổi danh đến nay, chỉ cần việc anh muốn làm thì chưa từng thất bại, nên Du Tranh cảm thấy đây không phải việc gì khó đối với anh.

Được Du Tranh tin tưởng như vậy, Lâm Hựu Luân cũng không biết nên vui hay nên bó tay.

Từ khi trọng sinh, anh luôn nỗ lực thay đổi xu hướng của giới giải trí Hong Kong, ngay cả khi hiện tại phim Hong Kong đã chiếm được một vị trí tại Hollywood, anh cũng không dám khẳng định đã thực sự xoay chuyển được vận mệnh suy tàn của dòng phim này, và Hoa hậu Hong Kong cũng vậy.

Từ việc âm thầm bảo đảm Lý Gia Hân đăng quang thuận lợi như lịch sử, anh vẫn luôn cố gắng thay đổi sự sa sút của cuộc thi.

Ví dụ năm ngoái, anh đã thành công ngăn chặn Mạc Khả Hân đăng quang, đưa Quách Kha Doanh - người vốn không lọt nổi vào top 3 -

lên ngôi vị Quán quân.

Cuộc thi năm nay diễn ra đúng vào thời kỳ cổ phiếu TVB biến động, Lâm Hựu Luân đánh bại liên minh Lưu Loan Hùng và Lâm Kiện Nhạc để tiếp quản đài.

Để đảm bảo công ty vận hành bình thường, anh tuyên bố giữ nguyên toàn bộ ban điều hành, nên cuộc thi vẫn diễn ra như cũ.

Còn hiện tại TVB đã hoàn tất việc giao thoa quyền lực mới cũ, nên đêm khánh đài năm nay và cuộc thi Hoa hậu năm sau đối với Lâm Hựu Luân là hai bài kiểm tra quan trọng.

Làm tốt sẽ chứng minh việc anh vào chủ quản TVB là thành công, ngược lại sẽ có kẻ bắt đầu nói ra nói vào.

Lâm Hựu Luân đồng ý với đề nghị của Du Tranh, nhưng anh cũng có điều kiện. "Tôi sẽ cố gắng xem có tìm được nhân tuyển phù hợp không, nhưng phía cuộc thi cũng cần tiến hành một số điều chỉnh tất yếu, đặc biệt là cách sử dụng Hoa hậu sau khi chọn xong, phương diện này bà cần tốn tâm tư nhiều hơn." Du Tranh gật đầu: "Chỉ cần Lâm tiên sinh phía anh OK, tôi bên này không vấn đề gì." Hai người bàn bạc thêm vài chuyện khác, sau khi Du Tranh đi rồi, Lâm Hựu Luân khoanh tay tựa vào ghế, trong lòng cân nhắc về chuyện vừa hứa.

Anh rà soát lại một lượt dàn nghệ sĩ nổi tiếng nhờ Hoa hậu Hong Kong trong những năm tới nhưng vẫn chưa tìm được ai thực sự phù hợp về mọi mặt, đúng lúc này Lâm Trí Linh đẩy cửa bước vào.

Lâm Trí Linh liếc nhìn tách cà phê trên bàn làm việc, cô nhớ rất rõ khi bưng tách này vào, Lâm Hựu Luân bảo cô cứ đặt đó, giờ tách vẫn còn nguyên, chưa hề có dấu hiệu được động tới.

Từ đó suy ra, nãy giờ Lâm Hựu Luân mải suy nghĩ nên đến cà phê pha sẵn cũng chưa kịp uống. "Tôi không làm phiền anh chứ?" "Có

chuyện gì sao?" Lâm Hựu Luân bưng cà phê lên uống một ngụm mới nhận ra nó đã nguội ngắt. "Tôi vừa nhận được tin nội bộ, Lâm Bạch Hân đã bán toàn bộ số cổ phần Á Thị nắm giữ cho Chủ tịch Tập đoàn Liên Kiều là Hoàng Bảo Hân, dự kiến sáng mai tin tức sẽ đăng báo." Lâm Hựu Luân định nhờ Lâm Trí Linh đổi giúp tách cà phê khác nhưng nghe xong lời này thì sững người.

Trong cuộc đại chiến cổ phiếu TVB, Lâm Kiện Nhạc đã thua lỗ gần một trăm triệu đô Hong Kong, Lâm Bạch Hân vì thế mà tức đến phát bệnh nặng, trước đó mới nghe nói đã xuất viện, không ngờ ông ta lại nhanh chóng bán sạch cổ phiếu Á Thị như vậy.

Dù đã đoán trước được kết quả này nhưng hành động của Lâm Bạch Hân vẫn khiến Lâm Hựu Luân đột nhiên có cảm giác mất đi đối thủ.

Tất nhiên anh nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái.

Á Thị đổi chủ là chuyện tốt cho TVB, và quan trọng hơn là qua chuyện này, Lâm Hựu Luân đột nhiên nhớ đến một người.

Chương 1012

"Á Thị chắc chắn sẽ có một đợt biến động điều chỉnh nội bộ.

Tìm cách mua chuộc người phụ trách đăng ký dự thi Hoa hậu Châu Á, tôi muốn có toàn bộ tư liệu của các thí sinh báo danh năm tới!" Lâm Hựu Luân đang sầu vì không tìm được cái cớ hợp lý để đi tìm người đó, giờ Á Thị đổi chủ lại cung cấp cho anh một lá chắn tốt nhất.

Chỉ cần xác định người đó đã báo danh, phía TVB có thể ra tay trước để "cướp" người về.

Khi Hoa hậu Châu Á (Á tả) mới ra đời, khí thế rất lớn, muốn đối kháng trực diện với Hoa hậu Hong Kong, phong đầu nhất thời vô nhị.

Nhưng sau vài năm huy hoàng ban đầu, tốc độ xuống dốc của cuộc thi này thảm không nỡ nhìn, hơn nữa các Quán quân mỗi năm phát triển trong giới giải trí đều không mấy thuận lợi.

Sau Khâu Nguyệt Thanh và Diệp Ngọc Khanh, đã có vài đời Hoa hậu Châu Á chọn cách "xuống biển" đóng phim cấp ba.

Thủ đoạn mua chuộc người phụ trách để cướp người trước đây vốn là chiêu Á Thị hay dùng với TVB, thường là bên ở thế bất lợi mới tính đến cách này.

Tình cảnh của Á Thị hiện tại đúng là tệ hơn TVB nhiều, hành động của Lâm Hựu Luân thực sự khiến Lâm Trí Linh rất khó hiểu.

Tất nhiên cô cũng biết anh đã quyết định như vậy thì chắc chắn có lý do của mình, là thư ký, cô chỉ cần thực hiện nghiêm túc mệnh lệnh của ông chủ là được.

Giải quyết xong chuyện này, tâm trạng Lâm Hựu Luân nhẹ nhõm

hẳn, thậm chí còn có tâm trí đùa giỡn với Lâm Trí Linh. "Còn chuyện gì khác không?

Không có thì tôi chuẩn bị cho mình tan làm đây." Lâm Trí Linh nhìn đồng hồ trên tường, mới phát hiện sắp đến giờ tan sở thật, nhưng cô vẫn còn một chuyện chưa báo cáo với anh. "Phim 《Trò Chơi Kỳ Ảo》 sẽ có buổi công chiếu toàn cầu vào đêm Giáng sinh, anh đã tính xem sẽ dẫn bạn gái nào cùng tham gia sự kiện hôm đó chưa?" Lâm Hựu Luân nhìn khuôn mặt Lâm Trí Linh, cười nói: "Dẫn cô đi được không?" Áo sơ mi trắng kết hợp chân váy đen dài đến gối, đôi chân dài thon thả bọc trong tất chân màu da, chiếc kính gọng đen trông hơi già dặn không những không làm hỏng vẻ đẹp tổng thể mà ngược lại còn hiện lên dáng vẻ của một người phụ nữ thạo việc.

Lâm Trí Linh lườm Lâm Hựu Luân một cái, đẩy gọng kính đen nói: "Tôi đang nghiêm túc đấy!" Lâm Hựu Luân nhún vai: "Được rồi, cô có đề nghị gì hay không?" "Cô Ôn cũng đóng một vai trong phim đó, nên đề nghị của tôi là anh đi một mình là được rồi." Câu trả lời của Lâm Trí Linh dù có chút ý vị trả đũa nhưng lời khuyên vẫn rất xác đáng.

Cô vừa nói thế, Lâm Hựu Luân cũng nhớ ra Trương Bách Chi đã được anh gửi chỗ Ôn Bích Hà bỏ bê bấy lâu nay.

Trong bộ phim 《Trò Chơi Kỳ Ảo》, Trương Bách Chi cũng đóng một vai, nên lần này không tránh khỏi việc phải gặp mặt đối phương.

Nhắc đến chuyện này, Lâm Hựu Luân có chút đau đầu.

Ôn Bích Hà đã vài lần nói với anh về vấn đề chín chắn sớm của Trương Bách Chi.

Những cô gái bình thường ở tuổi cô bé còn chưa tốt nghiệp trung học, mà Trương Bách Chi từng lời nói hành động đều đã như người lớn.

Dù Ôn Bích Hà năm xưa cũng là một tiểu thái muội, sớm học được cách độc lập, nhưng đối với Trương Bách Chi cũng cảm thấy hơi bó tay.

Vì muốn giữ quan hệ tốt với Ôn Bích Hà, Lâm Trí Linh và Trương Bách Chi cũng có vài lần tiếp xúc, ấn tượng của cô là đối phương rất dẻo miệng, và luôn thích quanh co lòng vòng để dò hỏi tin tức về Lâm Hựu Luân. "Cô bé đó chắc là mắc chứng luyến phụ rất nặng, lại đúng lúc cô bé yếu lòng nhất thì anh ra tay giúp đỡ, nên về mặt tâm lý sẽ nảy sinh một kiểu ỷ lại vào anh...

Tôi nói vậy chắc anh đắc ý lắm, nhưng đừng vui mừng quá sớm, tôi nghĩ cô bé đã thích anh rồi." Lâm Hựu Luân bưng tách cà phê Lâm Trí Linh vừa pha lại uống một ngụm, chưa kịp nuốt xuống đã nghe lời này suýt nữa thì sặc. "Đừng đùa như thế chứ?

Tôi lớn hơn cô bé đó tầm mười lăm tuổi, sao cô bé có thể thích tôi được?" Lâm Trí Linh lại nghiêm túc khẳng định: "Khoảng cách tuổi tác phải xem là ở giai đoạn nào.

Một người đàn ông hai mươi tuổi tất nhiên không thể yêu một cô bé năm tuổi, nhưng một cô gái hai mươi tuổi và một người đàn ông ba mươi lăm tuổi ở bên nhau thì chắc không mấy người thấy lạ đâu.

Hiện tại anh thấy cô bé không thể thích anh là vì cô bé chưa thành niên, nhưng đợi khi cô bé hai mươi tuổi, anh dám chắc giữa hai người không có chút khả năng nào sao...

Hoặc nói cách khác, khi cô bé lớn lên, anh đảm bảo mình chắc chắn sẽ không động lòng trước cô ấy?

Những cô gái trẻ đẹp tuổi đôi mươi luôn có sức hút nhất đối với đàn ông mà." "Dừng lại!

Nói tiếp nữa thì tôi trong miệng cô biến thành hạng người gì rồi?"

Lâm Hựu Luân đặt tách cà phê xuống, lắc đầu cười khổ. "Vốn dĩ cũng chẳng phải người tốt lành gì!" Lâm Trí Linh lẩm bẩm một câu nhỏ xíu, cứ ngỡ nói nhỏ vậy thì Lâm Hựu Luân chắc chắn không nghe thấy, ai dè đúng lúc anh ngẩng đầu lên, thấy miệng cô đang động đậy. "Cô nói gì?" Ánh mắt Lâm Hựu Luân mang theo vẻ nghi hoặc rõ rệt, điều này làm Lâm Trí Linh thở phào: "May mà không nghe rõ".

Trong lòng thầm thấy may mắn, cô vội vàng chuyển chủ đề. "Đã biết cô bé có thiên hướng chín chắn sớm như vậy, anh định xử lý thế nào?" "Tôi vốn định gửi cô bé đi học lại, nhưng cô bé mới đến trường được vài ngày đã đòi nghỉ, tuổi nhỏ mà lại rất hứng thú với đóng phim, tôi cũng chịu thôi.

Đợi một thời gian nữa tôi sẽ tính cách gửi cô bé vào Học viện Nghệ thuật Diễn xuất Hong Kong để đào tạo thêm, còn sau khi trưởng thành cô bé chọn con đường nào thì đó là việc của bản thân cô bé." Ý của Lâm Hựu Luân đại khái là cứ chiều theo sở thích của Trương Bách Chi mà bồi dưỡng, điều này trong mắt Lâm Trí Linh là một thái độ rất thiếu trách nhiệm. "Anh đã làm hại bao nhiêu phụ nữ rồi, thiếu cô ấy thì anh chết chắc!" Rút kinh nghiệm lần trước, lần này Lâm Trí Linh chỉ thầm nói trong lòng, còn ngoài miệng lại nói một bộ lý lẽ khác. "Nếu anh thực sự không có ý định gì với cô bé thì nên sớm dập tắt ý nghĩ đó của cô bé đi, tránh để sau này phiền phức." Lâm Hựu Luân dang tay: "Tôi cũng muốn thế lắm chứ, nhưng không biết nên làm thế nào." Lâm Trí Linh chỉ chờ anh hỏi câu này, vì cô đã nghĩ sẵn đáp án. "Chuyện này đơn giản thôi.

Cô bé thích đóng phim, anh cứ lăng xê cô bé thành một đại minh tinh, hơn nữa phải là kiểu minh tinh không được tùy tiện yêu đương, dùng sự nghiệp để trói buộc cô bé, ép cô bé phải từ bỏ ý định với anh." Lâm Hựu Luân xoa xoa cằm: "Sao tôi nghe như kiểu ép cô bé đi làm ni cô thế này." Lâm Trí Linh cạn lời, ý của cô thực chất là muốn

Lâm Hựu Luân lăng xê Trương Bách Chi thành Chưởng môn nhân Ngọc nữ thế hệ tiếp theo của Hong Kong, rồi để giữ vững hình tượng trong mắt người hâm mộ, cô bé sẽ không được yêu đương tùy tiện.

Đợi sau này khi cô bé tiếp xúc với nhiều người hơn, dần dần sẽ không còn ỷ lại vào anh như hiện tại, trong lòng tự nhiên sẽ dứt bỏ được những ý nghĩ không nên có.

Nghe xong cao kiến của Lâm Trí Linh, Lâm Hựu Luân không nhịn được gật đầu, anh thấy chủ ý này không tệ, thay đổi một người theo kiểu mưa dầm thấm lâu vẫn tốt hơn là dứt khoát cắt đứt hy vọng của đối phương ngay lập tức.

Thấy Lâm Hựu Luân đã có vẻ xuôi theo, Lâm Trí Linh bèn bồi thêm một câu: "Chuyện này anh phải giữ bí mật giúp tôi, tuyệt đối không được nói ý kiến này là của tôi, nếu không cô bé sẽ hận tôi cả đời đấy!" Trong phòng thay đồ, Trương Bách Chi đang đứng trước gương thử một chiếc váy hai dây dáng dài.

Nhìn bộ ngực hơi nhô lên của mình, cô khẽ nhíu mày không hài lòng.

Thời gian qua cô vẫn luôn lén uống nước đu đủ do Ôn Bích Hà mua về, nhưng sao đã lâu như vậy mà chẳng thấy hiệu quả gì?

Lúc đi tắm chung, Trương Bách Chi đã tận mắt thấy đôi gò bồng đảo đầy đặn của Ôn Bích Hà nên trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, không biết bao giờ mình mới có được thân hình quyến rũ như thế.

Đang lúc tự oán tự trách, cửa phòng đột ngột bị đẩy ra.

Trương Bách Chi quay đầu lại, thấy Ôn Bích Hà đang ôm một chiếc hộp đựng lễ phục đi vào.

“Biết ngày mai là lần đầu tiên em tham gia buổi công chiếu bộ phim mình đóng, anh Luân đã đặc biệt đặt may riêng cho em một bộ lễ

phục, cô Lâm vừa mới gửi tới xong, em mặc thử xem có vừa không." Ôm lấy chiếc hộp từ tay Ôn Bích Hà, Trương Bách Chi thích thú không rời tay.

Năm đó Lâm Hựu Luân từng đặc biệt thiết kế lễ phục cho Chung Sở Hồng, Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, Củng Lợi...

Khi ấy mọi người chỉ coi đó là thủ đoạn 'tán gái' của anh, nhưng theo thời gian, ai nấy mới nhận ra những bộ váy mặc trên người mấy cô gái đó đã âm thầm ảnh hưởng đến tư duy thiết kế của giới thời trang.

Cho đến tận bây giờ, kiểu dáng của những bộ lễ phục đó vẫn là chủ lưu trên thảm đỏ các lễ trao giải và buổi lễ chúc mừng.

Nhận được món quà như thế này từ Lâm Hựu Luân, Trương Bách Chi cảm thấy vô cùng hân hoan, trong đầu bắt đầu ảo tưởng cảnh mình diện bộ váy độc nhất vô nhị này xuất hiện trước truyền thông, khiến họ phải kinh ngạc ra sao.

Đương nhiên, nếu có thể cùng Lâm Hựu Luân xuất hiện với tư cách bạn gái thì mọi chuyện sẽ thật hoàn hảo!

Đang chìm đắm trong ảo tưởng đẹp đẽ, đầu Trương Bách Chi bỗng bị Ôn Bích Hà vỗ nhẹ một cái: "Em đang nghĩ gì thế?" "Không có gì, không có gì ạ!" Trương Bách Chi hoàn hồn, biểu cảm hơi hoảng hốt như sợ bị nhìn thấu tâm tư.

May mà Ôn Bích Hà không để ý, chỉ thúc giục cô mau mở ra xem có vừa không, vì Lâm Trí Linh vẫn đang đợi dưới phòng khách, không có thời gian cho cô lề mề.

Trương Bách Chi cẩn thận mở hộp, lấy ra một chiếc váy dài đuôi cá cổ tròn họa tiết xanh lam.

Cô hào hứng ướm thử trước gương, ban đầu thấy rất hài lòng

nhưng nhanh chóng nhận ra vấn đề.

Chương 1013

Ôn Bích Hà khoanh tay đứng bên cạnh gật đầu: "Đẹp đấy, kiểu dáng rất thanh lịch, mau mặc vào thử xem có vừa người không." Trương Bách Chi quay lại, hỏi một câu chẳng liên quan: "Chị cũng nhận được lễ phục đúng không?" "Phải, bộ của chị đã thử rồi, rất vừa vặn." Ôn Bích Hà trả lời ngay, nhưng rồi chị nhận ra giọng điệu của Trương Bách Chi có chút kỳ quái: "Sao thế, em không thích bộ này à?" "Cũng được ạ, chỉ là cảm thấy thiết kế hơi bảo thủ.

Ngày mai em vẫn muốn mặc bộ này hơn." Trương Bách Chi chỉ vào chiếc váy hai dây vừa bị mình vứt sang một bên.

Dù thân hình chưa hoàn toàn nảy nở, nhưng cô đã nôn nóng muốn phô diễn cho ai đó xem.

Ôn Bích Hà liếc nhìn chiếc váy kia, chị nhớ đó là bộ hai người đi mua chung dạo trước.

Lúc đó chị đã thấy chiếc váy quá 'hở hang', không hợp với lứa tuổi của Trương Bách Chi, nhưng vì cô kiên trì nên chị mới miễn cưỡng đồng ý mua cho.

"Buổi công chiếu ngày mai có rất nhiều truyền thông, cả báo chí hải ngoại cũng tham gia.

Em mặc bộ kia liệu có quá thiếu trang trọng không?" Ôn Bích Hà nói khéo, nhưng ý tứ rất rõ ràng là không muốn cô mặc bộ đó.

"Chỉ một lần này thôi được không chị?

Lần sau em nhất định nghe chị sắp xếp." Trương Bách Chi lập tức bày ra vẻ mặt đáng thương, đây là chiêu quen thuộc mỗi khi cô vòi vĩnh Ôn Bích Hà và thường rất hiệu nghiệm.

Nhưng lần này cô đã tính sai.

“Đây không phải là vấn đề chị có đồng ý hay không, mà lễ phục là do anh Luân gửi tới.

Em không mặc, ngày mai chị biết ăn nói thế nào với anh ấy?” Ôn Bích Hà lôi Lâm Hựu Luân ra khiến Trương Bách Chi cứng họng.

Một lúc sau, cô mới ngập ngừng: “Thì cứ bảo váy không vừa nên không mặc được, như vậy là được chứ gì?” Ôn Bích Hà cạn lời nhìn cô: “Làm ơn đi, tìm cái cớ nào cho giống một chút.

Lễ phục này được đặt may theo số đo của em, sao có chuyện không vừa?

Hơn nữa cô Lâm đang đợi bên dưới, nếu em nói không vừa, cô ấy chắc chắn sẽ đưa em đi sửa lại ngay lập tức.” “Vậy phải làm sao bây giờ?” Trương Bách Chi cuống quýt.

“Dù sao cô Lâm cũng ở đó, nếu em thật sự không muốn mặc thì cứ tự đi mà nói với cô ấy.” Ôn Bích Hà nói xong liền quay người rời đi, để mặc Trương Bách Chi trong phòng.

Cô ngồi thẫn thờ trên giường một lúc lâu mới quyết định đứng dậy đi xuống lầu.

Dưới nhà, Ôn Bích Hà đang thảo luận về chủ đề làm đẹp với Lâm Trí Linh.

Thấy Trương Bách Chi đi xuống, hai người rất ăn ý dừng câu chuyện lại.

“Sao rồi, lễ phục có ưng ý không?” Lâm Trí Linh đứng dậy, tò mò nhìn cô.

“Kiểu dáng rất đẹp, chỉ là...” Trương Bách Chi ngập ngừng, liếc nhìn Ôn Bích Hà, thấy chị không phản ứng gì mới lấy can đảm nói:

“Chị Linh, thực ra em đã chuẩn bị sẵn một bộ cho ngày mai rồi.

Lần này em muốn mặc bộ tự chuẩn bị trước, lần sau sẽ mặc bộ anh Lâm tặng, chị thấy có được không?” “Chuyện này e là không ổn lắm.” Lâm Trí Linh cân nhắc lời nói: “Em đang tuổi lớn, qua một thời gian nữa chưa chắc chiếc váy này đã còn vừa.

Vả lại đây là anh Lâm đặc biệt đặt cho em, nếu ngày mai em không mặc, anh ấy chắc chắn sẽ không vui đâu.” Lâm Trí Linh không nói cho Trương Bách Chi biết rằng ý tưởng đặt lễ phục thực chất là của cô.

Ban đầu Lâm Hựu Luân chỉ định đặt cho Ôn Bích Hà, khi Lâm Trí Linh đi thực hiện thì thuận miệng gợi ý đặt cho cả Trương Bách Chi một bộ.

Lúc đó Lâm Hựu Luân còn hơi khó hiểu, vì anh đã nói tương lai không muốn vướng víu với cô gái này, giờ lại tặng lễ phục là sao?

Lâm Trí Linh giải thích rằng chính vì thế nên mới cần tặng, vì đây là bước đầu tiên trong kế hoạch 'định hướng phong cách' cho 'ngọc nữ'.

Nghe xong Lâm Hựu Luân mới vỡ lẽ, rồi bảo cô đặt một bộ thật kín đáo gửi tới.

Trương Bách Chi không chịu mặc, dù Lâm Trí Linh nói chuyện rất nhẹ nhàng nhưng khi lôi Lâm Hựu Luân ra, khác nào đang ép cô phải tuân theo.

Thấy không thuyết phục được Lâm Trí Linh, Trương Bách Chi cầu cứu Ôn Bích Hà nhưng chị hoàn toàn ngó lơ.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, cô đành phải chấp nhận sự sắp xếp này.

Hẹn ngày mai sẽ đưa chuyên gia trang điểm tới, Lâm Trí Linh mới

ra về.

Ngày hôm sau, Trương Bách Chi đã thay đồ từ sớm, buồn chán ngồi lật tạp chí thời trang.

Khi Ôn Bích Hà đi xuống, cô vừa ngẩng đầu nhìn lên liền không thể rời mắt.

Ôn Bích Hà diện một chiếc váy dài xẻ cao, hở lưng và khoét sâu phần ngực, đôi chân thon dài thấp thoáng sau lớp vải.

Sự quyến rũ này khiến Trương Bách Chi cũng phải sững sờ.

Vừa kinh ngạc, cô lại vừa ngưỡng mộ, thầm nghĩ nếu mình có thể diện bộ cánh gợi cảm như thế xuất hiện chắc nằm mơ cũng cười tỉnh.

Ôn Bích Hà bị nhìn đến mức hơi khó chịu, cau mày hỏi: "Sao vậy, bộ váy của chị có gì không ổn à?" "Thật không công bằng, tại sao chị được mặc gợi cảm thế này, còn em chỉ được mặc cái bộ kín cổng cao tường chỉ hở mỗi cánh tay?" Trương Bách Chi quẳng cuốn tạp chí xuống, bĩu môi phàn nàn.

"Muốn mặc như chị thì đợi mười năm nữa đi em!" Ôn Bích Hà không thèm để ý đến ánh mắt ghen tị của cô, đi thẳng tới gương soi ở sảnh để kiểm tra lại.

Thấy cổ áo hơi trễ xuống, chị dùng tay kéo nhẹ lên.

Trương Bách Chi thấy cảnh đó liền hả hê trêu chọc: "Cái váy này trên thì lỏng, dưới thì xẻ cao, đến lúc công chiếu chị không sợ bị hở trên hở dưới sao?" "Có gì phải lo, miễn là đẹp là được." Ôn Bích Hà nói vậy nhưng thực tế chiếc váy hơi nặng và lỏng, chị đã tính rồi, dù có bị hở chút cũng không sao, còn vấn đề trễ cổ áo thì chị sẽ chú ý dùng tay kéo lại thường xuyên, nhìn chung không vấn đề gì lớn.

Trương Bách Chi thấy công kích bằng lời nói không có tác dụng, đành hậm hực cầm tạp chí che mặt, không muốn nói chuyện với Ôn

Bích Hà nữa.

Có một điều cô không nói cho Ôn Bích Hà biết, đó là dây áo lót của chị bị lộ ra, lúc soi gương chị không để ý, và cô cũng chẳng thèm nhắc.

Để lát nữa tại buổi công chiếu, Ôn Bích Hà phải xấu hổ một phen cho bõ ghét.

Tiếc là tính toán nhỏ nhặt của cô không thành.

Chuyên gia trang điểm mà Lâm Trí Linh mang tới đã phát hiện ra vấn đề ngay khi chỉnh trang cho Ôn Bích Hà và nhắc chị xử lý.

Điều khiến Trương Bách Chi khó chịu nhất là chuyên gia trang điểm lại biến cô thành một 'ngoan ngoãn nữ' thanh thuần, hoàn toàn trái ngược với mong muốn ban đầu của cô.

Nếu không phải bên ngoài đã có tiếng còi xe thúc giục, cô nhất định sẽ yêu cầu làm lại.

Trước cửa là một chiếc Lincoln kéo dài.

Thấy Lâm Trí Linh dẫn Ôn Bích Hà và Trương Bách Chi ra, tài xế lập tức mở cửa.

Lâm Hựu Luân trong bộ vest chỉnh tề đã ngồi sẵn bên trong.

Ôn Bích Hà là người lên xe đầu tiên nên đương nhiên ngồi cạnh anh.

Trương Bách Chi lên sau, thấy cạnh Lâm Hựu Luân đã hết chỗ, đành miễn cưỡng ngồi đối diện hai người.

Lâm Trí Linh lên sau cùng ngồi cạnh Trương Bách Chi.

Lâm Hựu Luân đánh giá Trương Bách Chi hai lượt, rất hài lòng với cách ăn mặc hôm nay của cô, khẽ gật đầu với Lâm Trí Linh tán thưởng ý tưởng này rất hay.

Lâm Trí Linh vốn lo bị Trương Bách Chi nhận ra nhưng cô sớm thấy mình lo hão.

Từ lúc lên xe, mọi nỗi bất mãn trong lòng Trương Bách Chi đã biến thành sự lo lắng.

Buổi công chiếu này là lần đầu tiên cô ra mắt truyền thông với tư cách diễn viên, không khẩn trương sao được.

Chương 1014

Mọi người trên xe đều nhận ra sự bồn chồn của cô.

Ôn Bích Hà vì chuyện cô không nhắc vụ lộ dây áo mà vẫn còn giận nên chẳng thèm an ủi.

Lâm Hựu Luân vốn định lên tiếng nhưng cân nhắc tình hình trong xe, cuối cùng nhìn sang Lâm Trí Linh.

Lâm Trí Linh hiểu ý, liền bắt đầu trấn an cô: "Thực ra em không cần lo lắng quá đâu, cứ coi như họ không tồn tại, chỉ cần mỉm cười trước ống kính là được." Trương Bách Chi nhìn Lâm Trí Linh đầy cảm kích, rồi hỏi một câu khiến cô trợ lý cạn lời: "Nhưng nếu họ phỏng vấn em thì sao?" Dù thông minh đến mấy, Lâm Trí Linh cũng bị câu hỏi ngây ngô này làm cho lúng túng: "Cái này... thì em cứ kệ họ thôi." Câu trả lời có chút chiếu lệ, vì cô biết rõ tại buổi công chiếu sẽ chẳng có phóng viên nào đặt câu hỏi cho Trương Bách Chi cả.

Nhưng vì sợ làm tổn thương sự tự tin của cô bé nên cô không nỡ nói thật.

Dù tên Trương Bách Chi có trong danh sách diễn viên của 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》, nhưng truyền thông chỉ quan tâm đến Chu Nhuận Phát, Ngô Quân Như, hay thậm chí là Thích Tiểu Văn và Tạ Đình Phong dù đất diễn không nhiều bằng cô.

Lý do đơn giản: Trương Bách Chi là một người mới hoàn toàn, ngoại trừ tin đồn bị nhầm là con riêng của Lâm Hựu Luân và Ôn Bích Hà trước đó, chẳng ai thực sự chú ý đến sự hiện diện của cô.

"Nếu em từ chối phỏng vấn, liệu có bị nói là mắc bệnh ngôi sao không ạ?" Trương Bách Chi tuy sớm đời nhưng chưa thực sự tiếp xúc với showbiz nên suy nghĩ vẫn còn khá non nớt.

Đang lúc Lâm Trí Linh đau đầu không biết trả lời thế nào thì Ôn Bích Hà ngồi đối diện không nhịn được cười: "Sao, em còn lo truyền thông nói mình chảnh à?" "Vâng..." Trương Bách Chi đáp không chút phòng bị, rồi mới nhận ra mình nói hớ.

Cô mới đóng phim lần đầu, còn chưa được coi là diễn viên chính thức, lấy đâu ra ai coi cô là ngôi sao.

Lâm Hựu Luân không nỡ nhìn Lâm Trí Linh khó xử thêm nữa, bèn lên tiếng: "Nếu em thật sự lo lắng, lát nữa anh sẽ nói với anh Phát và đạo diễn một tiếng, nếu có ký giả nào hỏi, họ sẽ đỡ lời giúp em." Ôn Bích Hà cũng gật đầu tiếp lời: "Nếu thật sự có người hỏi, em cứ nghĩ gì nói nấy, nếu nói sai chị sẽ giúp em chữa cháy, vậy là được chứ gì?" Trong lòng Trương Bách Chi có chút bất phục, tại sao chị Hà lại chắc chắn là cô sẽ nói sai?

Nhưng trong tình cảnh này, cô cũng không muốn tranh cãi, đành gật đầu đồng ý.

Đến hiện trường buổi công chiếu, vừa xuống xe, Trương Bách Chi đã bị choáng ngợp bởi dàn phóng viên hùng hậu.

Ánh đèn flash chớp liên tục khiến mắt cô hoa lên, đầu óc trống rỗng, chỉ còn nhớ lời Lâm Trí Linh dặn là nỗ lực mỉm cười trước ống kính.

Một lúc sau cô mới hoàn hồn và nhận ra mọi lo lắng ban nãy, kể cả việc tập cười, đều là uổng phí.

Vì chẳng có mấy phóng viên để mắt đến cô.

Mọi sự chú ý đều đổ dồn vào một Ôn Bích Hà quyến rũ chết người.

Dù có chút không cam lòng nhưng Trương Bách Chi cũng phải khâm phục Ôn Bích Hà.

Diện một bộ đồ khó xử lý như vậy mà trước ống kính, chị một tay vừa giữ ngực, một tay vừa cầm ví che chắn để tránh hớ hênh mà vẫn có thể tạo dáng chuyên nghiệp cho phóng viên chụp ảnh.

Dù bị biến thành phông nền cho Ôn Bích Hà, nhưng Trương Bách Chi cũng học hỏi được không ít, thầm thề rằng có ngày mình sẽ làm tốt hơn thế.

Lâm Hựu Luân đã quá quen với cảnh tượng này, anh vẫn đeo kính râm như mọi khi và chẳng có ý định tháo ra.

Trong giới giải trí Hong Kong chỉ có hai người đeo kính râm đi sự kiện mà không bị coi là làm màu, một là Vương Gia Vệ, hai là Lâm Hựu Luân.

Vương Gia Vệ là vì mắt có vấn đề sợ ánh sáng, còn Lâm Hựu Luân là vì thói quen và chẳng bao giờ bận tâm đến lời đàm tiếu, lâu dần mọi người cũng quen.

Nếu ngày nào đó anh không đeo kính xuất hiện, người ta lại thấy không quen.

Sự xuất hiện của Lâm Hựu Luân, Ôn Bích Hà và Trương Bách Chi gây ra một sự hỗn loạn nhỏ, nhưng bảo vệ đã nhanh chóng dẹp đường.

Thấy đoàn người chuẩn bị vào rạp, các ký giả ngừng chụp ảnh và bắt đầu đặt câu hỏi dồn dập cho Lâm Hựu Luân, vì họ biết đây là cơ hội duy nhất trước khi buổi công chiếu bắt đầu.

Làm việc với truyền thông nhiều năm, các phóng viên đã nắm thóp được tính khí của Lâm Hựu Luân nên không hỏi những chuyện nhảm nhí mà đều xoay quanh bộ phim 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》.

"Lâm tiên sinh, bên ngoài đồn rằng bộ phim này là do anh đặc biệt 'đo ni đóng giày' cho anh Phát tiến quân vào Hollywood, anh đánh giá

thế nào về việc này?" "Lâm tiên sinh, nghe nói anh Phát đã có ý định sang Hollywood phát triển từ lâu nhưng vì bộ phim này nên mới ở lại đến giờ, có đúng vậy không?" Hai luồng ý kiến khác biệt khiến Lâm Hựu Luân chú ý.

Việc Chu Nhuận Phát muốn sang Hollywood không còn là tin mới ở Hong Kong, từ năm ngoái anh đã không nhận phim mới nên năm nay hầu như không thấy bóng dáng anh trên màn ảnh.

Ý định của Chu Nhuận Phát không khó đoán, nhưng thái độ của Lâm Hựu Luân trong chuyện này lại có hai luồng tin trái ngược, nên mới có những câu hỏi như vậy.

"Câu hỏi này chắc các bạn cũng đã hỏi anh Phát rồi, tôi nói thêm cũng không có ý nghĩa gì nhiều.

Đi Hollywood hay không chủ yếu vẫn là ý muốn của cá nhân anh ấy.

Với tư cách là bạn bè, dù anh ấy chọn thế nào tôi cũng ủng hộ.

Đương nhiên thái độ của tôi từ trước tới nay không đổi, tôi khuyến khích và ủng hộ những nhà làm phim Hong Kong tích cực hợp tác với Hollywood.

Nếu diễn viên nhận được lời mời từ bên đó thì nên thử sức.

Tuy nhiên, hợp tác là hợp tác, không thể vì bên đó trả thù lao cao mà đi rồi không trở lại.

Dù sao Hong Kong mới là cái gốc.

Hơn nữa, diễn viên châu Á sang đó chưa chắc đã thành công, mà thành công cũng chưa chắc đã là mãi mãi.

Với chúng tôi, thị trường cần nắm chắc vẫn là ở châu Á.

Đó là quan điểm cá nhân tôi, còn các nhà làm phim khác thì tùy vào

sự cân nhắc của họ.” Lời của Lâm Hựu Luân tiết lộ khá nhiều thông tin, may mà có máy ghi âm nếu không các phóng viên khó mà nắm bắt hết.

Thấy anh không ngại bàn luận, họ tiếp tục đặt thêm nhiều câu hỏi.

Lâm Hựu Luân chỉ chọn những vấn đề mình thấy hứng thú để trả lời.

Trong đó, một phóng viên đã đưa ra câu hỏi khá khác biệt và thành công thu hút sự chú ý của anh.

“Lâm tiên sinh, ba diễn viên bảo chứng phòng vé 'Song Chu Nhất Trình' của Hong Kong thì Thành Long đã sang Hollywood từ lâu, mấy năm nay phim Hong Kong của anh ấy ngày càng ít, chủ yếu là hợp tác với bên đó.

Anh Phát hiện tại cũng chuẩn bị sang đó phát triển, còn tôi nghe nói Chu Tinh Trì gần đây cũng đang hợp tác với hai diễn viên Hollywood trong một bộ phim do anh đầu tư và cũng có ý định ở lại đó.

Nếu cả ba người họ đều đi, ai sẽ là người trụ cột cho thị trường điện ảnh Hong Kong?” Việc truyền thông Hong Kong quan tâm đến vấn đề chảy máu chất xám diễn viên khiến Lâm Hựu Luân hơi bất ngờ.

“Câu hỏi này thực tế tôi cũng có nỗi lo giống như bạn.

Nhưng nếu nói Thành Long, anh Phát và Tinh Gia đều đi thì Hong Kong không còn ai, quan điểm này tôi không đồng tình.

Nói cách khác, nếu thị trường Hong Kong luôn chỉ do ba người họ làm chủ thì đó mới là điều bất bình thường.

Cần có người kế thừa vị trí của họ để không bị đứt đoạn thế hệ.

Những cái tên như Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ, Lương Gia Huy đều rất xuất sắc.

Tôi tin tương lai họ đủ sức kế thừa địa vị của ba người đi trước.

Đương nhiên, để điện ảnh Hong Kong duy trì sự phồn vinh, ngoài việc bồi dưỡng diễn viên, quan trọng hơn là khai thác thêm nhiều đề tài đặc sắc.

Ở đây tôi đặc biệt muốn nói là, Teddy Robin đã mang lại cho tôi một bất ngờ lớn khi đạo diễn 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》.

Ban đầu tôi cấu tứ bộ phim này theo khuôn mẫu thương mại Hollywood, nhưng trong quá trình quay, anh ấy đã góp ý để bộ phim mang đậm màu sắc phương Đông hơn.

Tôi nghĩ đây là một hướng đi rất tốt." Khi cải biên 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》, Lâm Hựu Luân chỉ đặt bối cảnh câu chuyện tại Hong Kong, phần còn lại cơ bản giữ nguyên nội dung bản gốc trong ký ức.

Chương 1015

Nhưng sau khi xem kịch bản, Teddy Robin thấy một số chỗ có thể cải tiến.

Trong phim, mỗi khi quân cờ di chuyển trên bàn cờ sẽ xuất hiện những sinh vật kỳ quái.

Teddy Robin cho rằng có thể thay thế bằng các loài vật đặc hữu phương Đông như gấu trúc, cò thìa mặt đen, cá sấu Dương Tử...

Ngay cả nhân vật tay súng truy sát nam chính cũng được đổi thành một võ sĩ phương Đông sử dụng cung tên.

Những thay đổi nhỏ này không ảnh hưởng đến cốt truyện nhưng lại mang đến cảm giác mới lạ cho khán giả, và Lâm Hựu Luân đã lập tức tiếp thu.

Cuối cùng, hiệu ứng kỹ xảo của phim không thua kém gì 《Công Viên Kỷ Jura》, thậm chí còn nhỉnh hơn bản gốc trong ký ức của Lâm Hựu Luân, đồng thời những yếu tố phương Đông được lồng ghép cũng khiến người ta phải trầm trồ.

Anh đánh giá cao bộ phim trước báo giới, một phần là để quảng bá, phần khác là ngầm ám chỉ giới làm phim Hong Kong có thể học hỏi sự kết hợp giữa Đông và Tây từ tác phẩm này.

Vì bận trả lời phỏng vấn nên Lâm Hựu Luân, Ôn Bích Hà và Trương Bách Chi vào rạp vừa kịp lúc buổi lễ bắt đầu.

Hầu hết các chỗ ngồi trong rạp đã kín người.

Sự xuất hiện của ba người thu hút không ít sự chú ý, nhưng vì lúc này hiện trường cấm chụp ảnh nên các phóng viên đành tiếc nuối nhìn họ đi thẳng về hàng ghế đầu.

Thấy Lâm Hựu Luân đến, dàn ê-kíp và khách mời ngồi hàng đầu đều đứng dậy bắt tay anh.

Đến lượt vợ chồng Từ Khắc và Thi Nam Sinh, Lâm Hựu Luân mới nhận ra chỗ của mình ngay sát cạnh Từ Khắc.

Từ Khắc đến đây là để ủng hộ Teddy Robin, vì năm xưa hai người đều là thành viên của nhóm 'Thất nhân bang' tại hãng Cinema City, quan hệ rất tốt.

Đương nhiên, việc ngồi cạnh Lâm Hựu Luân là do Từ Khắc chủ động yêu cầu, nhân cơ hội này ông cũng có vài chuyện muốn thảo luận với anh.

Sau khi buổi lễ bắt đầu, toàn bộ ê-kíp chính của phim được mời lên sân khấu, chỗ ngồi cạnh Từ Khắc và Lâm Hựu Luân liền trống ra.

Không còn ai làm phiền, Từ Khắc thoải mái trò chuyện với Lâm Hựu Luân.

"Lâm tiên sinh, lúc quay 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》, Teddy Robin đã thảo luận với tôi về một số tình tiết.

Bộ phim này cuối cùng có thể xếp vào hàng ngũ phim ma ảo phương Đông rồi nhỉ?" Lâm Hựu Luân liếc nhìn Từ Khắc: "Cái đó còn tùy vào việc anh phân loại thế nào." Từ Khắc cân nhắc một chút rồi nói: "Phàm là phim có pháp thuật, kỵ sĩ, ma thú thì xếp vào ma ảo phương Tây.

Còn có võ sĩ, thuật pháp, yêu quái thì có thể coi là ma ảo phương Đông." Lâm Hựu Luân nhếch môi: "Theo cách nói của anh thì 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》 thực chất chỉ mới chạm đến ranh giới ma ảo phương Đông thôi.

Nếu nói đến phim ma ảo phương Đông thuần túy thì phải là bộ 《Quỷ Chổi Đèn 2》 mà anh đang quay mới đúng." Từ Khắc khơi gợi

chủ đề này thực chất là để dẫn dắt đến 《Quỷ Chổi Đèn 2》.

Bộ phim này đang trong giai đoạn hậu kỳ cuối cùng, dự kiến ra mắt vào kỳ nghỉ hè năm sau.

Lâm Hựu Luân đã đầu tư vào đó khoảng 140 triệu USD, Từ Khắc cũng đã dồn tâm huyết suốt một năm rưỡi để quay.

Sự hợp tác giữa hai bên khá vui vẻ, và theo ý của Lâm Hựu Luân, chỉ cần doanh thu tốt là có thể quay tiếp phần 3, anh vẫn hy vọng Từ Khắc tiếp tục cầm lái.

"Tôi cũng đang muốn thưa với Lâm tiên sinh chuyện này.

Series 《Quỷ Chổi Đèn》 tôi thấy mình tham gia một phần là đủ rồi, nếu làm thêm nữa e là tôi không đưa ra được những ý tưởng sáng tạo hay hơn trước, quay ra lại thành dở." Việc Từ Khắc chủ động từ chối làm đạo diễn phần 3 khiến Lâm Hựu Luân hơi bất ngờ.

Phần 1 do Vương Tinh đạo diễn dù doanh thu tốt nhưng phong cách gây tranh cãi nhiều, nên phần 2 mới giao cho Từ Khắc.

Trong mắt Lâm Hựu Luân, Từ Khắc là người phù hợp nhất cho dòng phim này, và những đoạn phim mẫu của phần 2 mà anh xem đều rất đạt.

Nguyên do Từ Khắc rút lui thật đáng suy ngẫm.

Năm nay phần 4 của series 《Hoàng Phi Hồng》 ra mắt gặp lạnh, nhiều phần tiếp theo do Từ Khắc giám chế cũng không thành công như mong đợi, có lẽ sự tự tin của ông đã bị ảnh hưởng.

Lâm Hựu Luân định an ủi vài câu, không ngờ Từ Khắc lại đưa ra một lý do khác.

"Thời gian trước khi thảo luận về ý tưởng quay 《Dũng Cảm Giả Đích Du Hí》 với Teddy Robin, tôi bỗng nảy ra một ý tưởng.

Nếu đưa võ hiệp hướng tới phong cách ma ảo, chắc chắn sẽ mang lại nhiều điều mới mẻ cho khán giả." Lâm Hựu Luân hiểu ngay, Từ Khắc vì đã có kế hoạch cho phim mới nên mới từ chối tiếp tục series kia.

Dù hơi tiếc nhưng anh không có ý định ép buộc, ngược lại còn tỏ ra rất hứng thú với dự án mới của Từ Khắc.

"Nói ra thì chuyện này còn liên quan đến Lâm tiên sinh nữa đấy." Từ Khắc nhìn anh, cố ý lấp lửng.

"Liên quan đến tôi?" Lâm Hựu Luân càng tò mò, bắt đầu đoán xem đó là bộ phim nào.

"Thời gian qua TVB và ATV cùng lúc chiếu hai bản 《Bao Thanh Thiên》 khác nhau, rồi tôi chợt nhớ trước đây Lâm tiên sinh dường như cũng từng đầu tư một bộ phim truyền hình tương tự.

Bộ phim tôi muốn quay có liên quan đến tác phẩm đó." Từ Khắc vừa dứt lời, Lâm Hựu Luân lập tức đoán ra đáp án: "Anh muốn quay về Địch Nhân Kiệt?" Từ Khắc gật đầu, bổ sung thêm: "Bộ truyền hình anh đầu tư kể về những vụ án thời vãn niên của Địch Nhân Kiệt, còn tôi muốn quay về thời thanh niên của ông ấy.

Một sự thử nghiệm mới kết hợp giữa võ hiệp, huyền nghi và ma ảo." Việc đảo lộn hình tượng nhân vật vốn không phải chuyện lạ với Từ Khắc.

Giống như trước khi series 《Hoàng Phi Hồng》 ra đời, ấn tượng về nhân vật này chỉ là một ông già đội mũ nhỏ mặc áo chẽn, giỏi võ miền Nam và tính tình nhẫn nhịn.

Hay như trong 《Đông Phương Bất Bại》, chẳng ai ngờ một nhân vật phản diện mờ nhạt trong nguyên tác lại có thể trở nên nghiêng nước nghiêng thành như thế.

Cho nên lần này Từ Khắc nhắm tới Địch Nhân Kiệt, Lâm Hựu Luân không hề thấy lạ, thậm chí trong ký ức của anh, Từ Khắc thực sự đã làm rất tốt với những bộ phim kiểu này.

Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, việc Từ Khắc khai thác loạt phim điện ảnh "Địch Nhân Kiệt" là chuyện của mười mấy năm sau, hiện tại vì nhiều nguyên nhân thúc đẩy khiến Từ Khắc nảy sinh ý tưởng này sớm hơn, Lâm Hựu Luân cũng không nỡ ngăn cản.

Hơn nữa Từ Khắc chủ động nhắc chuyện này với Lâm Hựu Luân, khẳng định cũng hy vọng nhận được sự ủng hộ của anh cho loạt phim này, loại cơ hội kiếm tiền tự tìm đến cửa này, Lâm Hựu Luân dĩ nhiên sẽ không từ chối.

Ngay lúc Lâm Hựu Luân và Từ Khắc đang ghé sát đầu thấp giọng bàn bạc chuyện này, trên đài người dẫn chương trình cũng giới thiệu sơ qua về quá trình quay phim và chế tác của bộ phim "Dũng Cảm Giả Đích Du Hí", sau đó liền mời các thành viên trong đoàn phim lần lượt chia sẻ cảm nhận khi tham gia bộ phim này.

Người phát ngôn đầu tiên là đạo diễn Thái Địch La Tân, sau khi nhận micro ông không cần suy nghĩ mà bắt đầu nói ngay: "Trước khi nhận được điện thoại của Lâm tiên sinh, tôi căn bản không hề nghĩ tới mình có cơ hội chấp đạo bộ phim này, bởi vì vài năm trước tôi từng giúp người khác quay một bộ phim, sau đó đã từng đối đầu với phim do Lâm tiên sinh sản xuất, chuyện này truyền thông Hong Kong chắc hẳn đều biết, theo cách nói của một số người, tôi không bị phong sát đã là rất may mắn rồi, còn việc hợp tác với Lâm tiên sinh thì căn bản là chuyện không thể nào...

Nói nhiều như vậy không phải muốn chứng minh ai đúng ai sai, chỉ là muốn nói lúc mới đảm nhận vai trò đạo diễn bộ phim này, trên người tôi quả thực có chút áp lực, lúc đó trong lòng tự nhủ, dù thế nào

cũng không thể phụ lòng tin tưởng không màng hiềm khích cũ của Lâm tiên sinh." "Hiện tại phim đã quay xong, anh cảm thấy mình đã đạt được mục tiêu trước khi khai máy chưa?" Người dẫn chương trình hỏi tiếp một câu. "Cá nhân tôi vô cùng hài lòng với bộ phim này, vì có sự ủng hộ toàn lực của Lâm tiên sinh, lại có nhiều diễn viên giỏi cùng hợp tác, tôi không có lý do gì để làm ra một bộ phim rác." Thái Địch La Tân dừng lại một chút, dường như cảm thấy trước khi phim chiếu mà nói quá lời thì không thích hợp lắm, sau đó bổ sung thêm: "Dĩ nhiên, đây chỉ đại diện cho quan điểm cá nhân tôi, bộ phim này có thành công hay không, quan trọng vẫn phải xem phòng vé cuối cùng." Sau khi Thái Địch La Tân nói xong cảm nhận của mình, micro được chuyền đến tay Chu Nhuận Phát.

Người dẫn chương trình đưa micro đến gần miệng mình, nhưng mặt lại hướng về phía Chu Nhuận Phát. "Phát ca, nếu anh không đóng bộ phim này, anh nghĩ hiện tại mình đang làm gì?" Chu Nhuận Phát không ngờ người dẫn chương trình lại hỏi như vậy ngay từ đầu, hơi khựng lại một chút, sau đó mới cầm micro nói: "Chắc là đang đóng phim ở Hollywood rồi!" Câu nói này vừa thốt ra, lập tức gây ra một trận xôn xao dưới khán đài.

Tin tức về việc Chu Nhuận Phát muốn sang Hollywood phát triển luôn râm ran trên truyền thông Hong Kong, nhưng bản thân Chu Nhuận Phát chưa từng phản hồi, mà hiện tại anh nói như vậy, chẳng khác nào thừa nhận những lời đồn trước đó.

Người dẫn chương trình đợi tiếng bàn tán dưới đài nhỏ bớt, rồi hỏi tiếp một câu: "Cho nên là Lâm tiên sinh đã dùng bộ phim này để giữ anh lại?" Chu Nhuận Phát đổi tay cầm micro, nói: "Ngược lại hoàn toàn, bộ phim này là vì tôi muốn đi Hollywood nên Lâm tiên sinh mới tìm tôi đóng, xem như là một món quà trước khi tôi đi Hollywood." "Nói như vậy Lâm tiên sinh cũng rất ủng hộ anh sang

Hollywood phát triển sao?" Vì Chu Nhuận Phát là diễn viên chính nên người dẫn chương trình hỏi anh đặc biệt nhiều, những câu hỏi trước đều ổn, nhưng câu này lại hơi khó trả lời.

Chu Nhuận Phát khoanh tay cân nhắc giây lát, bấy giờ mới mở lời: "Thật lòng mà nói, Lâm tiên sinh thực tế hi vọng tôi có thể ở lại, nhưng tôi là người khá cố chấp, đã nhận định việc gì thì nhất định phải làm, sau đó Lâm tiên sinh cũng bày tỏ sự thấu hiểu, nên về chuyện này tôi vẫn rất cảm kích anh ấy." Sau khi hỏi liên tiếp ba câu, người dẫn chương trình mới buông tha cho Chu Nhuận Phát, micro chuyển đến tay nữ chính Ngô Quân Như.

Có lẽ cảm thấy không khí trên đài quá nghiêm túc, Ngô Quân Như liền bắt đầu cố ý dẫn dắt chủ đề sang hướng nhẹ nhàng hơn. "Thật ra tình huống của tôi cũng gần giống đạo diễn, lúc đầu căn bản không nghĩ tới sẽ làm nữ chính bộ phim này, đặc biệt nam chính còn là Phát ca, nhưng Lâm tiên sinh đến tận nhà tìm tôi nói chuyện này, phản ứng đầu tiên của tôi là anh ấy đang đùa, đóng cặp với Phát ca chẳng lẽ không phải nên tìm một nữ diễn viên xinh đẹp hơn tôi sao?" "Nhưng tôi thấy chị cũng rất xinh đẹp mà?" Người dẫn chương trình nịnh một câu. "Đó là vì cô là nữ nên mới nghĩ vậy, hay là cô tìm một người đàn ông nào đó hỏi thử xem, là tôi đẹp, hay là Vương Tổ Hiền, Trương Mạn Ngọc bọn họ đẹp?" Ngô Quân Như vốn là đang đùa, nhưng không ngờ Chu Nhuận Phát nghe xong lại giơ tay ra hiệu nhân viên công tác đưa cho anh một cái micro. "Tôi biết có một người khẳng định sẽ nói em đẹp hơn!" Ngô Quân Như đầy kỳ vọng nhìn Chu Nhuận Phát: "Là anh sao?" "Là đạo diễn Trần Khả Tân, anh ấy khẳng định sẽ nói em đẹp." "Anh ấy dù có thừa nhận thì cũng là bị ép buộc, nên cái đó không tính nha!" Câu trả lời của Chu Nhuận Phát khiến Ngô Quân Như mừng hụt một phen, nhưng màn đối đáp của hai người lại khiến mọi người dưới đài đều bật cười. "Chuyện đẹp hay không

chúng ta tạm thời không thảo luận, ít nhất tôi thấy em rất hợp với bộ phim này, đổi diễn viên khác đóng vai của em, chưa chắc đã tốt hơn em đâu." Chu Nhuận Phát nói vậy rõ ràng có ý nghi ngờ đánh trống lảng, nhưng Ngô Quân Như lại không có ý kiến gì.

Chương 1016

"Lúc đó Lâm tiên sinh cũng nói với tôi như vậy, nhưng anh biết không, tôi sẵn lòng nhận vai diễn này, nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì anh!" "Tôi?" Chu Nhuận Phát hơi không chắc chắn tự chỉ vào mình. "Đúng vậy, diễn một lần đối đầu với anh là ước mơ bấy lâu nay của tôi, lần này cuối cùng cũng toại nguyện rồi, phấn khích quá!" Câu này của Ngô Quân Như nói có chút mập mờ, dưới đài cũng hùa theo trêu chọc. "Riêng tư em lén nói với tôi là được rồi, nói trực tiếp thế này, vạn nhất đạo diễn Trần Khả Tân ghen với tôi thì tính sao?" Chu Nhuận Phát nháy mắt với Ngô Quân Như, biểu cảm tinh quái phối hợp với vẻ mặt nghiêm túc của anh lập tức khiến dưới đài cười vang.

Hai người trêu chọc nhau một hồi mới chuyền micro cho người bên cạnh.

Người dẫn chương trình tiếp tục phỏng vấn Ôn Bích Hà, khen hôm nay cô trông thật gợi cảm.

Ôn Bích Hà hôm nay ăn mặc đã rất nổi bật rồi, khi trả lời phỏng vấn lại khiêm tốn hơn nhiều, chỉ đơn giản nói qua về vai diễn của mình trong phim rồi chuyền micro xuống dưới.

Hách Thiệu Văn bốn tuổi dưới sự hướng dẫn của mẹ đã trả lời vài câu hỏi của người dẫn chương trình, sau đó mới đến lượt Trương Bách Chi.

Vì thời gian toàn bộ hoạt động được kiểm soát rất chặt chẽ nên người dẫn chương trình chỉ hỏi đơn giản Trương Bách Chi hai câu.

Trương Bách Chi lúc đầu vì căng thẳng nên trả lời không có gì nổi bật, mãi mới bình tĩnh lại được thì người dẫn chương trình lại tuyên bố hoạt động buổi công chiếu chuyển sang phần tiếp theo, khiến cô

rất ấm ức.

Kết thúc buổi công chiếu trở về chỗ ở, Trương Bách Chi vẫn cứ "canh cánh trong lòng" về biểu hiện đầu tiên của mình trước truyền thông, trằn trọc trên giường không ngủ được, cô mặc váy ngủ bò dậy, muốn đi tìm Ôn Bích Hà trò chuyện.

Cửa phòng Ôn Bích Hà đã khóa, Trương Bách Chi vừa định đưa tay nắm lấy tay nắm cửa thì nghe thấy bên trong truyền ra một trận âm thanh rất kỳ quái, rồi trong não không tự chủ được hiện lên cảnh tượng cô nhìn thấy qua khe cửa vào đêm mưa đó, cô như bị điện giật mà rụt tay lại.

Như bị ma ám, cô đi bộ về phòng ngủ, dùng chăn trùm kín đầu, nỗ lực muốn gạt bỏ những hình ảnh xấu hổ đó ra khỏi đầu.

Không biết qua bao lâu, Trương Bách Chi mới chìm vào giấc ngủ mê mệt giữa mớ suy nghĩ hỗn loạn.

Một đêm cuồng nhiệt đầy nồng cháy trôi qua, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa mỏng chiếu vào phòng ngủ, bộ lễ phục rộng rãi gợi cảm mà Ôn Bích Hà mặc trong buổi công chiếu bị vứt tùy tiện trên thảm cạnh cửa phòng, trên giường là Lâm Hựu Luân và Ôn Bích Hà đang ôm nhau ngủ trong tình trạng trần trụi.

Khi Lâm Hựu Luân ăn mặc chỉnh tề, ngáp dài bước ra khỏi biệt thự thì một chiếc xe hơi màu đen đã chờ sẵn ở cửa, lúc anh đi qua vườn hoa, Ôn Bích Hà mặc váy ngủ xuyên thấu từ phía sau đuổi tới. "Sắp đi rồi sao?" Vẻ mặt nũng nịu, dáng vẻ quyến rũ vắt vẻo trên cổ Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân vỗ vỗ lên má Ôn Bích Hà, nhu giọng nói: "Buổi sáng còn có chút việc phải đến công ty xử lý, thời gian tới anh lại đến bồi em!" Hai người chia tay trong một nụ hôn sâu, cuối cùng Ôn Bích Hà nhìn Lâm Hựu Luân lên xe mới quay người vào nhà.

Đêm qua giày vò một đêm, Ôn Bích Hà đang định quay về ngủ bù một giấc, nhưng khi lên lầu về phòng ngủ, cô đột nhiên phát hiện cửa phòng Trương Bách Chi không đóng.

Trong ấn tượng Trương Bách Chi không có thói quen dậy sớm, thấy cửa phòng cô ấy không đóng, Ôn Bích Hà đột nhiên nghĩ tới một khả năng khác.

Trương Bách Chi cả đêm ngủ không ngon, tỉnh cũng đặc biệt sớm, vừa định dậy ra ngoài xem tình hình thì ngoài cửa đột nhiên truyền tới một trận tiếng bước chân, sợ tới mức cô vội vàng nhắm mắt lại, giả vờ như đang ngủ say.

Quả nhiên hai giây sau, cửa phòng được nhẹ nhàng đẩy ra.

Ôn Bích Hà mặc váy ngủ nhìn Trương Bách Chi đang nằm bất động trên giường, trong mắt không khỏi hiện lên chút nghi hoặc.

Chính lúc Ôn Bích Hà đang do dự có nên đi tới xác nhận xem Trương Bách Chi đã tỉnh thật chưa, thì Trương Bách Chi nằm trên giường đã không nhịn được nữa, mạnh bạo hất chăn ngồi dậy.

Ôn Bích Hà bị Trương Bách Chi đột ngột ngồi dậy làm cho giật mình, tay ôm ngực vỗ vỗ. "Em tỉnh rồi à?" "Có chuyện gì không chị?" Trương Bách Chi lảng tránh, cố gắng chuyển chủ đề. "Không có gì, chỉ là thấy cửa phòng em mở nên qua xem thử, chị còn tưởng em đã dậy rồi." Ôn Bích Hà nhìn Trương Bách Chi một cái, phát hiện ánh mắt cô có chút né tránh. "Lâm tiên sinh đêm qua ở lại phòng chị qua đêm sao?" Trương Bách Chi ma xui quỷ khiến hỏi một câu.

Ôn Bích Hà lập tức cảnh giác, "Em hỏi cái này làm gì?" "Không có gì, em ngủ tiếp đây." Trương Bách Chi tự giác lỡ lời, vội vàng nằm xuống đắp chăn, đồng thời cũng quay lưng về phía Ôn Bích Hà để che đậy sự lúng túng của mình.

Nhưng Ôn Bích Hà không định bỏ qua như vậy, cô ngồi xuống cạnh giường, chất vấn Trương Bách Chi: "Thành thật khai báo, đêm qua có phải em lén nghe trộm ngoài phòng chị không?" "Không có!" Trương Bách Chi vội vàng phủ nhận, nhưng thần tình hoảng loạn trong mắt đã bán đứng cô.

Ôn Bích Hà lườm Trương Bách Chi một cái, trong lòng vừa giận vừa buồn cười.

Chưa đợi cô mở miệng, Trương Bách Chi đã nhanh chóng giải thích: "Đêm qua em không ngủ được, vốn định tìm chị tâm sự, nhưng tới cửa em liền biết chị và Lâm tiên sinh đang làm 'chuyện đó' bên trong, rồi em về luôn, thật sự cái gì cũng không nghe thấy!" Vốn cũng không phải chuyện gì lớn, thấy biểu cảm của Trương Bách Chi không giống giả vờ, Ôn Bích Hà cũng không có ý định truy cứu thêm. "Sao em đột nhiên lại muốn tâm sự với chị?" "Em chỉ muốn hỏi chị xem biểu hiện của em trong buổi công chiếu hôm qua thế nào, ai dè..." Trương Bách Chi nhìn Ôn Bích Hà một cái, không nói tiếp nữa. "Chị thấy ổn mà, nhiều người mới lần đầu còn không có biểu hiện được như em đâu, chị thấy em đã rất khá rồi." "Thật không chị?" Trương Bách Chi ngẩng đầu nhìn Ôn Bích Hà, trong mắt vẫn còn chút nghi ngờ. "Nếu em không tin, chúng ta đánh cược đi, trên báo hôm nay chắc chắn sẽ có tin tức về buổi công chiếu tối qua, khẳng định sẽ nhắc tới em, xem họ có bới lông tìm vết em không nhé?" Ôn Bích Hà nói vậy khiến Trương Bách Chi yên tâm không ít, dĩ nhiên cô còn một câu chưa nói, đó là báo chí đưa tin không nhất định sẽ nhắc tới Trương Bách Chi, chứ đừng nói đến việc đưa ra bất kỳ nhận xét nào về biểu hiện của cô đêm qua.

Kẹp giữa dàn sao hạng A của "Dũng Cảm Giả Đích Du Hí", một người mới như Trương Bách Chi thật sự rất khó được truyền thông chú ý, Ôn Bích Hà không tin truyền thông sẽ tốt bụng giúp một diễn

viên mới ra mắt tuyên truyền miễn phí.

Giải quyết xong tâm sự này, Trương Bách Chi lại sực nhớ ra một chuyện khác. "Đúng rồi, đêm qua bộ lễ phục đó chị có thể cho em mượn mặc thử một chút được không?" Trương Bách Chi cứ nhớ mãi bộ lễ phục gợi cảm giúp Ôn Bích Hà chiếm trọn sự chú ý đó, dù kích thước cơ thể hai người không giống nhau nhưng cô vẫn muốn mặc thử một lần. "Bộ lễ phục đó hả..." Ánh mắt Ôn Bích Hà thoáng hiện lên vẻ kỳ lạ, "Đêm qua về không cẩn thận bị chị làm bẩn rồi, hôm nay chị định cho người mang đi giặt, đợi giặt sạch gửi về rồi cho em mặc thử sau nhé." Trương Bách Chi hơi nghi ngờ lời của Ôn Bích Hà, nhưng cô đã nói vậy thì mình cũng không tiện ép thêm.

Thấy Trương Bách Chi không nhắc chuyện này nữa, Ôn Bích Hà lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Bộ lễ phục đó không phải bị làm bẩn, mà là đêm qua trên giường đã bị Lâm Hựu Luân xé hỏng rồi, nguyên nhân hơi khó nói nên cô đành bịa ra một lý do khác.

Trên đường đến công ty, Lâm Hựu Luân vừa xem các văn kiện cần mình phê duyệt, vừa nghe Lâm Trí Linh báo cáo. "Tổng biên tập Minh Báo - ông Đổng Thiên Lý hẹn anh từ chín giờ đến mười giờ, nói là muốn giới thiệu một tác giả từ đại lục cho anh làm quen." Cuốn sổ ghi chép màu đen mở ra đặt trên đùi Lâm Trí Linh, bên trên ghi lại toàn bộ lịch trình hôm nay của Lâm Hựu Luân. "Tác giả từ đại lục sao?" Lâm Hựu Luân đặt văn kiện đang xem xuống, hơi do dự nhìn về phía Lâm Trí Linh ở ghế phụ. "Ông Đổng nói vị tác giả đại lục đó muốn thông qua tập đoàn Minh Báo giúp xuất bản một cuốn sách mới, ông ấy không quyết định được nên mới đưa người tới gặp trực tiếp anh để bàn bạc." Đổng Thiên Lý là nguyên lão từ thời Kim Dung để lại, sau khi Lâm Hựu Luân tiếp quản Minh Báo cũng dành cho ông sự tin tưởng tuyệt đối, thậm chí dùng câu "dưới một người trên vạn người"

để hình dung địa vị của ông tại Minh Báo cũng không quá lời.

Đổng Thiên Lý quả thực cũng không phụ lòng tin của cả hai đời ông chủ Kim Dung và Lâm Hựu Luân, quản lý Minh Báo đâu ra đấy.

Điểm này dĩ nhiên cũng thể hiện sự khác biệt giữa Kim Dung và Thiệu Nghị Phu, Kim Dung chuyển giao tập đoàn Minh Báo cho Lâm Hựu Luân là giao một sự nghiệp vào tay anh, nhân sự để lại cũng hết lòng phò tá; còn Thiệu Nghị Phu bán TVB cho Lâm Hựu Luân chỉ có thể coi là một hành vi thương mại bình thường, nên sau khi tiếp quản anh phải tốn không ít công sức mới hoàn toàn kiểm soát được toàn bộ công ty.

Lâm Hựu Luân bình thường rất ít khi chủ động can thiệp vào sự vụ của Minh Báo, Đổng Thiên Lý cũng biết anh bận rộn chuyện gia đình nên nếu không gặp tình huống đặc biệt, ông thường sẽ không đẩy chuyện sang chỗ anh.

Chính vì thế, Lâm Hựu Luân mới cảm thấy hiếu kỳ về vị tác giả đại lục mà Đổng Thiên Lý dẫn tới, anh nhớ lần trước Đổng Thiên Lý tìm anh vì chuyện xuất bản là do trên thị trường xuất hiện một cuốn sách ngụy tác dưới danh nghĩa "Côn Luân", cuối cùng chuyện này lại truy ra đến đầu của Hoàng Dịch khi đó còn chưa thành danh.

Lâm Hựu Luân không truy cứu hành vi viết "Côn Luân" ngụy tác của Hoàng Dịch, điều này khiến Hoàng Dịch vô cùng cảm kích, hiện tại toàn bộ tiểu thuyết anh ta xuất bản đều do nhà xuất bản tập đoàn Minh Báo phụ trách phát hành, không thể không nói chính là nhờ "thiện duyên" Lâm Hựu Luân kết năm đó.

Có tấm gương của Hoàng Dịch đi trước, lần này Lâm Hựu Luân đối với vị tác giả đại lục mà Đổng Thiên Lý mang tới dĩ nhiên cũng tràn đầy kỳ vọng.

Lâm Hựu Luân còn chưa tới công ty, Đổng Thiên Lý đã dẫn vị tác

giả kia đến chờ sẵn, nên anh còn chưa vào văn phòng đã thấy người tới — một người đàn ông trung niên đeo kính, để tóc húi cua, ngoại hình trông khá đôn hậu.

Dù không khớp với bất kỳ tác giả đại lục nổi tiếng nào trong ký ức của mình, nhưng Lâm Hựu Luân không hề có ý khinh thường đối phương, có câu nói nhìn người không thể nhìn mặt, dùng trong giới tác gia đặc biệt hợp lý.

Có rất nhiều kẻ trông bình thường, nhưng khi nói ra tác phẩm họ viết, thậm chí có thể khiến người ta giật mình. "Vẫn chưa được thỉnh giáo tôn tính đại danh của vị tiên sinh này." Sau khi bắt tay, đối phương có lẽ vì căng thẳng nên quên tự giới thiệu, nên Lâm Hựu Luân đành chủ động hỏi. "Miễn quý họ Trương, Trương Hiểu Ba!" Lâm Hựu Luân bề ngoài thản nhiên mỉm cười gật đầu, nhưng trong lòng lại nảy sinh một tia nghi hoặc.

Cái tên này nghe hoàn toàn không có ấn tượng gì, chẳng lẽ thực sự là một kẻ vô danh tiểu tốt?

Nén lại sự nghi hoặc trong lòng, Lâm Hựu Luân đưa tay mời Trương Hiểu Ba và Đổng Thiên Lý vào văn phòng, đồng thời dặn Lâm Trí Linh chuẩn bị ba tách cà phê.

Chương 1017

"Thanh trà là được rồi, cà phê cái món này tôi uống không quen lắm." Trương Hiểu Ba đẩy kính, nói ra một câu khiến Lâm Hựu Luân hơi bất ngờ.

Trong bầu không khí gặp mặt còn xa lạ thế này, thông thường đều là khách tùy chủ tiện, vậy mà đối phương lại trực tiếp đưa ra yêu cầu như thế, người hẹp hòi một chút có lẽ sẽ thấy đối phương không đủ tôn trọng mình.

Dĩ nhiên Lâm Hựu Luân không phải hạng người đó, vả lại anh cũng biết nhiều tác gia không thể đối xử theo lẽ thường, chỉ cần có tài thực học, tính cách "phóng khoáng" một chút cũng không khó để chấp nhận.

Trương Hiểu Ba không nhận ra điểm này, trái lại Đổng Thiên Lý hơi lo lắng nhìn Lâm Hựu Luân, thấy biểu cảm của anh không có thay đổi gì mới yên tâm. "Vậy chuẩn bị cho Trương tiên sinh một tách thanh trà vậy." Lâm Hựu Luân quay đầu dặn Lâm Trí Linh một câu, mỉm cười mời hai người vào văn phòng.

Sau khi chủ khách yên vị, Đổng Thiên Lý lập tức giới thiệu lai lịch của Trương Hiểu Ba cho Lâm Hựu Luân. "Trương tiên sinh là một trong những nhân vật đại diện cho phong trào thơ ca thế hệ thứ ba của đại lục những năm 80, là ngọn cờ đầu của 'Trường phái thơ đô thị' Thượng Hải, từng viết không ít tác phẩm văn học ưu tú." "Hóa ra Trương tiên sinh là một thi sĩ, thất kính thất kính!" Lâm Hựu Luân bưng cà phê, cười gật đầu với Trương Hiểu Ba.

Đại lục những năm 80 quả thực xuất hiện không ít thi sĩ, nhưng người thực sự khiến thiên hạ nhớ tên lại không nhiều, Lâm Hựu Luân

khá quen thuộc là Hải Tử và Cố Thành, còn Trương Hiểu Ba và "Trường phái thơ đô thị" thì anh vẫn là lần đầu nghe nói. "Không dám, những năm 80 đó tôi quả thực lập chí làm một thi sĩ, nhưng hiện tại tôi chỉ muốn làm một thương nhân mang khí chất văn hóa giống như Lâm tiên sinh ngài đây." Trương Hiểu Ba nói chuyện không nhanh không chậm, không có vẻ kiêu ngạo thường thấy của giới văn nhân, điều này lại rất phù hợp với định vị bản thân của ông.

Đổng Thiên Lý bổ sung thêm một câu: "Trương tiên sinh hiện tại là một người kinh doanh sách." Lâm Hựu Luân lúc này mới vỡ lẽ, hèn chi anh chưa nghe qua tên Trương Hiểu Ba, hóa ra người này đã chuyển sang làm xuất bản. "Ở thời đại của tôi, một số thi sĩ và tiểu thuyết gia ưu tú đã dành cả đời mình chỉ để tiếp cận chân lý của văn học, nhưng tôi thì không, tôi đã nỗ lực hết sức dường như chỉ để rời xa chân lý hơn, hoặc có thể nói trong tiểu thuyết của mình, tôi đã bẻ cong chân lý đến mức gần như dị dạng, nên có người nói tôi hoang đường, còn gọi tôi là 'Kafka của Việt Nam' (Trung Quốc), thật ra tôi và Kafka hoàn toàn khác biệt, cái hoang đường của Kafka là để tiếp cận chân lý đã định sẵn đó, vì để 'thấu hiểu' và 'tận cùng'; còn toàn bộ nỗ lực của tôi là để phá hủy chân lý ban đầu mình đã định ra, là rời xa trong sự lún sâu." Trương Hiểu Ba có ý tự giễu khi nói về chủ đề này, việc không được dòng chính công nhận cũng là một trong những nguyên nhân khiến ông chọn chuyển sang làm xuất bản. "Đây là cuốn sách tôi tham gia biên soạn, xuất bản ở đại lục gặp phải một số trở ngại, nên tôi muốn thử phát hành ở Hong Kong trước xem sao." Trương Hiểu Ba vừa nói vừa lấy từ trong cặp công văn ra một xấp bản thảo, hai tay dâng tới trước mặt Lâm Hựu Luân.

Trước khi đến Hong Kong, Trương Hiểu Ba đã xác định rõ mục tiêu hợp tác của mình phải phù hợp với những điều kiện: ở Hong Kong phải có đủ tầm ảnh hưởng, đồng thời không có quá nhiều định

kiến với đại lục, những điều kiện này chỉ có tập đoàn Minh Báo dưới tên Lâm Hựu Luân là hoàn toàn phù hợp.

Lúc đầu người tiếp xúc với bản thảo này của Trương Hiểu Ba chỉ là một người phụ trách của nhà xuất bản Minh Báo, vì bị hấp dẫn bởi nhiều lời lẽ kinh thế hãi tục trong đó, bản thảo nhanh chóng được gửi tới tay Đổng Thiên Lý.

Đổng Thiên Lý không mấy đồng tình với một số quan điểm khích lệ trong bản thảo này, nhưng để thận trọng, ông vẫn dẫn Trương Hiểu Ba cùng bản thảo tới để Lâm Hựu Luân đưa ra quyết định. "Đây là một tập thơ sao?" Lâm Hựu Luân không biết những chuyện này, dựa vào thân phận của Trương Hiểu Ba mà theo bản năng nghĩ tới khả năng đó, nhưng Trương Hiểu Ba lại lắc đầu. "Không phải tập thơ, mà là một tập tạp văn bình luận chính trị." Thơ ca và chính trị trong mắt Lâm Hựu Luân căn bản là hai hướng đi khác nhau, nếu Trương Hiểu Ba nói đây là một cuốn tiểu thuyết thông tục, thậm chí là loại sách công cụ như thực đơn dưỡng sinh bảo vệ sức khỏe thì Lâm Hựu Luân cũng không ngạc nhiên như bây giờ.

Trương Hiểu Ba là một thi sĩ xuất thân, lại đi viết một công trình bình luận chính trị, điều này ít nhiều cho Lâm Hựu Luân cảm giác không mấy đáng tin.

Dĩ nhiên người là do Đổng Thiên Lý tiến cử, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không dễ dàng đưa ra kết luận như vậy, nên anh lật mở bản thảo đó, cái tiêu đề lọt vào mắt khiến anh sững người. "Chính Trị Và Lựa Chọn Tình Cảm Trong Thời Đại Hậu Chiến Tranh Lạnh"?

Tiêu đề này sao trông quen thế này, dường như đã thấy ở đâu rồi.

Lâm Hựu Luân không biết rằng, cái nhíu mày này của anh đã gây ra áp lực không nhỏ cho Trương Hiểu Ba.

Trương Hiểu Ba rất rõ mình viết gì trong cuốn sách này, cũng hiểu

rõ đối với Lâm Hựu Luân, nếu xuất bản cuốn sách này có thể dẫn tới một số rắc rối không đáng có, nên lòng ông thực tế không có chút nắm chắc nào về việc chuyến đi Hong Kong này có đạt được mục tiêu hay không.

Ngay lúc Trương Hiểu Ba đang kinh nghi bất định, Lâm Hựu Luân đã nhớ ra xuất xứ của cuốn sách này, vì trong ấn tượng của anh, "Chính Trị Và Lựa Chọn Tình Cảm Trong Thời Đại Hậu Chiến Tranh Lạnh" chỉ là một tiêu đề phụ của cuốn sách này, nó còn phải có một tiêu đề chính nổi tiếng hơn nữa.

Với nhận thức đó, Lâm Hựu Luân tiếp tục xem xuống, nhanh chóng kiểm chứng được dự đoán trong lòng.

Khoảng mười phút sau, Lâm Hựu Luân khép bản thảo lại.

Trương Hiểu Ba thấy vậy, thầm nghĩ thôi xong rồi, Lâm Hựu Luân mới xem một lát đã dừng lại, hiển nhiên không mấy hứng thú với việc xuất bản cuốn sách này.

Nhưng phản ứng của Lâm Hựu Luân lại nằm ngoài dự đoán của Trương Hiểu Ba. "Trương tiên sinh, bản thảo này của anh rất thú vị, cho tôi hai ngày thời gian, tôi sẽ đọc kỹ hết nó, lúc đó tôi nhất định sẽ cho anh một câu trả lời dứt khoát." Chuyện đột nhiên xoay chuyển, tâm trạng Trương Hiểu Ba như đang ngồi tàu lượn siêu tốc vậy, tuy Lâm Hựu Luân không lập tức đồng ý, nhưng nhìn thái độ của anh, ít nhất cũng khiến Trương Hiểu Ba thấy được vài phần hy vọng.

Rời khỏi văn phòng của Lâm Hựu Luân, Trương Hiểu Ba mang theo tâm trạng hơi phấn khích, nhưng Đổng Thiên Lý ở lại văn phòng lại tỏ ra có chút lo lắng.

Ngay khi Trương Hiểu Ba rời đi, ông liền không kiềm được mà hỏi: "Lâm tiên sinh, anh thực sự định xuất bản cuốn sách này sao?" "Đổng lão cảm thấy cuốn sách này viết không được sao?" "Có một số

quan điểm không tệ, nhưng quá khích, vả lại tâm lý chủ nghĩa dân tộc hẹp hòi chiếm ưu thế, thiếu đi nhận thức và tư duy lý tính đối với vấn đề, hơn nữa..." Đổng Thiên Lý nhìn Lâm Hựu Luân một cái, thấy anh không có biểu hiện gì mới yên tâm nói tiếp: "Một cuốn sách mang đậm màu sắc chủ nghĩa dân tộc như vậy thực tế sẽ không được chào đón ở Hong Kong, vì người dân Hong Kong hiện tại thậm chí còn chưa tìm thấy cảm giác thuộc về đại lục, nói gì tới việc sinh ra cộng minh với đủ loại chủ nghĩa dân tộc cực đoan, vả lại Hong Kong sở dĩ có được thành tựu kinh tế như hiện nay, mô hình phát triển hướng ngoại chính là thứ bị phê phán kịch liệt trong sách, xuất bản một cuốn sách như vậy, triển vọng thị trường ảm đạm chỉ là thứ yếu, quan trọng là có thể dẫn tới một số rắc rối và hiểu lầm không cần thiết." Với tư cách là chủ biên Minh Báo, Đổng Thiên Lý rất rõ lập trường chính trị của Lâm Hựu Luân, cuốn sách này qua tay anh xuất bản ở Hong Kong, chính phủ đại lục sẽ có thái độ thế nào thật sự rất khó nói, không khéo còn ảnh hưởng tới mối quan hệ cấp cao mà Lâm Hựu Luân dày công gây dựng.

Mặt khác, cuốn sách này xuất bản ở Hong Kong chắc chắn sẽ gây ra tranh cãi không nhỏ, mà Lâm Hựu Luân lại là cây cao đón gió, nên loại chuyện này cuối cùng chắc chắn sẽ lôi kéo tới đầu anh.

Chỉ riêng hai quan điểm này đã đủ để Đổng Thiên Lý phản đối việc xuất bản cuốn sách này, mà nếu Lâm Hựu Luân nói cho ông biết cuốn sách này sau này xuất bản ở đại lục từng tạo nên kỷ lục tiêu thụ nhưng sau đó lại bị cấm một thời gian, ước chừng Đổng Thiên Lý sẽ càng phản đối dữ dội hơn. "Đổng lão không cần lo lắng, chuyện này tôi có cân nhắc của riêng mình, bản thảo cứ để lại chỗ tôi, hai ngày sau tôi sẽ đích thân đi nói chuyện với Trương Hiểu Ba." Quyết định của Lâm Hựu Luân không nằm ngoài dự kiến của Đổng Thiên Lý, vì từ lúc Lâm Hựu Luân giữ lại bản thảo của Trương Hiểu Ba, ông đã

có dự cảm về kết quả này, nhưng khi thực sự biết quyết định của anh, ông vẫn có chút bất lực.

Đổng Thiên Lý rất rõ tính cách của Lâm Hựu Luân nên không khuyên thêm, nhưng khi đi ông lại tìm gặp Lâm Trí Linh, trò chuyện riêng với cô một lát.

Lúc Lâm Trí Linh đẩy cửa đi vào, Lâm Hựu Luân đang xem bản thảo Trương Hiểu Ba để lại, đầu cũng không ngẩng lên mà hỏi: "Đổng lão đi rồi sao?" Lâm Trí Linh biểu cảm do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định khuyên Lâm Hựu Luân một câu. "Tôi thấy lo lắng của ông Đổng không phải không có lý, anh vẫn nên cân nhắc kỹ lại một chút." Lâm Hựu Luân ngẩng đầu nhìn Lâm Trí Linh, "Vừa nãy Đổng lão nói với cô rồi à?" Lâm Trí Linh gật đầu, việc bản thảo này trong mắt cô chính là một việc làm tốn công vô ích, không khéo còn ảnh hưởng tới quan hệ với chính phủ trung ương đại lục, cô thực sự không nghĩ ra Lâm Hựu Luân có lý do gì nhất thiết phải làm việc này. "Tôi xuất bản cuốn sách này không có nghĩa là tôi đồng ý với các quan điểm trên đó." Lâm Hựu Luân mới nói một câu đã lập tức bị Lâm Trí Linh bác bỏ. "Nhưng người khác không nghĩ như vậy, họ chỉ thấy anh rất tán thành quan điểm trong sách nên mới làm việc này." "Từ khi nào cô lại trở nên quan tâm đến tôi như vậy?" Miệng Lâm Hựu Luân đột nhiên thốt ra một câu ngoài lề như thế, khiến Lâm Trí Linh tức đến dậm chân. "Anh bớt tự luyến đi, tôi là lo lắng nếu anh xảy ra vấn đề gì, tôi muốn tìm một công việc đãi ngộ tốt hơn hiện tại sẽ khá khó khăn, chỉ có thế thôi!" "Thật sao?" Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Trí Linh hai giây, thấy đối phương không có phản ứng biểu cảm nào mới bất lực nhún vai. "Được rồi, cô nghe tôi nói hết đã, tôi biết xuất bản cuốn sách này khẳng định sẽ gây ra một số tranh cãi, tuy phần lớn là nhắm vào nội dung cuốn sách, nhưng một phần nhỏ cũng có thể chỉ trích tôi, mà tôi cần chính là hiệu quả này, nếu không

tôi sẽ không có lý do để làm việc tiếp theo." "Việc tiếp theo?" Lâm Trí Linh đầy nghi hoặc nhìn Lâm Hựu Luân, nhưng không nhận được đáp án mong muốn từ anh. "Chuyện này tạm thời giữ bí mật, đúng rồi, đến chiều cô liên hệ với Trương Hiểu Ba, hẹn ông ấy thời gian gặp mặt vào ngày mai, đồng thời cũng chuyển lời cho ông ấy, cuốn sách này tôi có thể giúp ông ấy xuất bản, nhưng tên sách phải đổi lại một chút." "Đổi tên sách?" Lâm Trí Linh mặt đầy khó hiểu. "Tên hiện tại quá trực tiếp, vả lại cũng không đủ thu hút sự chú ý." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân khiến Lâm Trí Linh hơi cạn lời, đây đâu phải tiểu thuyết, chẳng lẽ Lâm Hựu Luân còn kỳ vọng nó bán được mấy chục vạn bản?

Dĩ nhiên nghi ngờ thì nghi ngờ, vì nhu cầu liên hệ với Trương Hiểu Ba vào buổi chiều nên Lâm Trí Linh vẫn hỏi một câu: "Tên gì vậy anh?" "Trung Quốc Có Thể Nói Không!" Trương Hiểu Ba không ngờ Lâm Hựu Luân lại đưa ra phản hồi nhanh đến thế, càng không ngờ tới việc vừa bắt đầu Lâm Hựu Luân đã yêu cầu anh ta đổi tên sách.

Sau khi gác máy, Trương Hiểu Ba trong lòng không ngừng nghiền ngẫm cái tên 《Âu Lạc Có Thể Nói Không》.

Dù cái tên này có xu hướng mô phỏng cuốn 《Nhật Bản Có Thể Nói Không》, nhưng phải thừa nhận rằng nó thực sự thu hút hơn cái tiêu đề dài dòng trước đó rất nhiều.

Ngay khi Trương Hiểu Ba còn đang do dự về việc này, Lâm Hựu Luân đã ngồi trong văn phòng của Hoàng Lập Thành - Xã trưởng phân xã Tân Hoa Xã tại Hong Kong, đang nói về bản thảo của bộ sách 《Âu Lạc Có Thể Nói Không》.

Sau khi biết ý định của Lâm Hựu Luân, Hoàng Lập Thành nhanh chóng lật xem mục lục bản thảo.

Với kinh nghiệm nhiều năm làm công tác tuyên truyền, ông đã nhận ra điểm bất thường của bản thảo này. "Lâm tiên sinh nói bộ sách này vẫn chưa có giấy phép xuất bản ở đại lục sao?" "Nghe nói là gặp phải một số trở ngại, có lẽ do các quan điểm trong sách hơi cực đoan.

Tuy nhiên, tôi tin rằng lập trường và xuất phát điểm của tác giả đều tốt, đúng như câu 'yêu cho roi cho vọt'." Lâm Hựu Luân đặt chén trà xuống, thản nhiên nói một câu. "Chỉ là hơi cực đoan thôi sao?" Hoàng Lập Thành thầm lắc đầu.

Nếu sự việc thực sự như Lâm Hựu Luân nói, cuốn sách này đã không phải lận đận đi vòng tới tận Hong Kong để tìm cách xuất bản.

Hơn nữa, nhìn vào tiêu đề trong mục lục, lập trường của cuốn sách này có vấn đề rất lớn.

Nhìn thấu điểm này, Hoàng Lập Thành lại càng thêm thắc mắc.

Ông tin tưởng lập trường của Lâm Hựu Luân, việc Lâm Hựu Luân báo trước một tiếng với bên này trước khi xuất bản đã giải thích rõ nhiều vấn đề, nhưng chẳng lẽ anh không thấy được rắc rối ẩn chứa trong đó sao?

Hoàng Lập Thành tháo kính xuống, có chút bất lực cười khổ với Lâm Hựu Luân: "Lâm tiên sinh thực sự đã đưa ra cho tôi một bài toán khó đấy." "Hoàng xã trưởng đừng hiểu lầm, tôi không định nhờ ông giúp thúc đẩy việc xuất bản cuốn sách này ở đại lục, chỉ là muốn thông báo một tiếng, tránh để khi cuốn sách này được xuất bản tại Hong Kong, các ông lại hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý." Lời này của Lâm Hựu Luân khiến Hoàng Lập Thành hơi bất ngờ.

Chương 1018

Chuyên môn chạy tới một chuyến chỉ để thông báo một tiếng, lý do này có vẻ hơi nhẹ nhàng quá.

Hơn nữa, từ lời của Lâm Hựu Luân, Hoàng Lập Thành còn nghe ra một tầng ý nghĩa khác, đó là anh có đủ nắm chắc rằng cuốn sách này cuối cùng vẫn có thể xuất bản ở đại lục. "Tôi rất tò mò, tại sao Lâm tiên sinh lại có hứng thú với cuốn sách này đến thế?" Lập trường của Lâm Hựu Luân tuy thân với đại lục, nhưng những năm qua thái độ chính trị của anh luôn mập mờ, trước đây anh luôn né tránh các hoạt động liên quan đến chính trị, lần này lại chủ động tham gia vào, đây là điều Hoàng Lập Thành không hiểu nổi. "Theo cách nhìn của Hoàng xã trưởng, một số chủ đề trong cuốn sách này có thể đã chạm tới các vấn đề nhạy cảm, nhưng tôi lại thấy không nhất thiết phải như vậy.

Chúng ta nên dùng thái độ ôn hòa hơn để nhìn nhận cuốn sách này, coi nó như một góc nhìn khác, chứ đừng coi nó như thú dữ mà đề phòng." Theo Lâm Hựu Luân, các quan điểm phản ánh trong cuốn sách thực chất là một xu hướng phát triển của trào lưu tư tưởng chủ nghĩa dân tộc từ hệ tư tưởng chính thống sang dân gian, đó là kết quả tất yếu khi xã hội phát triển đến một giai đoạn nhất định.

Ở góc độ nào đó, cuốn sách này có thể coi là tác phẩm khai sáng cho giới "phẫn thanh" (thanh niên phẫn nộ), dù trong đó trộn lẫn nhiều yếu tố thiếu lý trí, nhưng sự phát triển tiến bộ của xã hội thực sự cần một bộ phận người như vậy lên tiếng.

Hoàng Lập Thành lúc này đã nhìn ra, Lâm Hựu Luân đến đây lần này chắc chắn còn mục đích khác. "Lâm tiên sinh đến đây chắc không

chỉ để thảo luận về cuốn sách này với tôi chứ?" "Hoàng xã trưởng quả nhiên có tuệ nhãn." Lâm Hựu Luân gật đầu, "Nếu chỉ đơn thuần thảo luận về việc xuất bản, tôi có lẽ sẽ không đích thân tới tìm ông.

Chủ yếu là cuốn sách này gợi cho tôi một ý tưởng, tôi muốn quay một bộ phim tài liệu truyền hình thảo luận về chủ đề quốc gia trỗi dậy." Tin tức này khiến Hoàng Lập Thành vừa mừng vừa lo.

Mừng là vì sau bộ 《Âu Lạc Trên Đầu Lưỡi》, chính phủ đại lục đã vài lần có ý mời Lâm Hựu Luân quay các bộ phim tài liệu tương tự nhưng đều bị anh khéo léo từ chối, lần này khó khăn lắm anh mới chủ động đề xuất, nhìn dáng vẻ cũng không giống như đang nói đùa.

Lo là vì đề tài Lâm Hựu Luân muốn quay quá nhạy cảm, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ chạm vào vùng cấm, thực sự khiến Hoàng Lập Thành lo lắng.

Như nhìn thấu suy nghĩ của Hoàng Lập Thành, Lâm Hựu Luân bổ sung: "Hoàng xã trưởng không cần lo lắng, chủ đề này tôi không định lấy Âu Lạc làm ví dụ phân tích, mà sẽ lấy con đường trỗi dậy của chín cường quốc phát triển để làm tổng kết, dùng tầm nhìn quốc tế để nhìn nhận mô hình phát triển của nước ngoài, tìm kiếm sức mạnh căn bản thúc đẩy quốc gia phát triển, nhằm lấy đó làm gương cho sự nghiệp hiện đại hóa của Việt Nam hiện nay.

Tên phim tôi cũng đã nghĩ xong, gọi là 《Đại Quốc Quật Khởi》." Lâm Hựu Luân đem ý tưởng của mình nói ra hết, Hoàng Lập Thành lúc này mới thực sự nhìn rõ ý đồ của anh.

Việc xuất bản cuốn sách kia chắc chắn sẽ mang lại cho Lâm Hựu Luân một số tranh cãi, và cách tốt nhất để giải quyết những tranh cãi đó không phải là đi tranh luận với người khác, mà là tự mình đưa ra một quan điểm để biểu minh lập trường, đó mới là cách trực tiếp và hiệu quả nhất.

Từ những cấu tưởng mà Lâm Hựu Luân đề cập, bộ phim tài liệu này hy vọng mở mang tầm nhìn cho người dân với một tâm thái cởi mở, tư tưởng chủ đạo hoàn toàn khác biệt với cuốn sách kia.

Trong mắt Hoàng Lập Thành, việc quay 《Đại Quốc Quật Khởi》 chính là một cách để Lâm Hựu Luân "chứng minh" bản thân, nên ông không nghĩ theo hướng khác, nhưng thực tế mưu đồ của Lâm Hựu Luân không chỉ dừng lại ở đó.

Sau khi Hong Kong trở về, chính phủ trung ương đại lục cũng sẽ đón nhận một đợt thay đổi nhiệm kỳ quan trọng.

Vị Tổng lý sắt đá sắp lên đài trong nhiệm kỳ của mình đã làm được rất nhiều việc thực tế, đối nội quan trọng nhất là chống tham nhũng, đối ngoại quan trọng nhất là thúc đẩy Âu Lạc gia nhập WTO.

Ý tưởng trung tâm của 《Đại Quốc Quật Khởi》 trùng khớp với tiến trình "nhập thế" tương lai của Âu Lạc.

Sau khi bộ phim này được quay xong, Lâm Hựu Luân sẽ sở hữu một nguồn vốn chính trị không nhỏ trong tương lai.

Hoàng Lập Thành đương nhiên không ngờ Lâm Hựu Luân lại có bố cục sâu xa như vậy.

Vì là thảo luận về con đường phát triển trỗi dậy của nước ngoài, không liên quan đến thảo luận trong nước, nên bộ phim tài liệu này cũng không có khả năng chạm tới các vấn đề nhạy cảm, Hoàng Lập Thành đương nhiên không có lý do phản đối. "Ý tưởng của Lâm tiên sinh tôi sẽ báo cáo lại với trung ương.

Có bộ 《Âu Lạc Trên Đầu Lưỡi》 làm tiền đề, tôi nghĩ việc này sẽ không gặp quá nhiều trở ngại." Lâm Hựu Luân muốn quay một bộ phim tài liệu không liên quan đến chính trị trong nước như vậy, với thân phận của anh thì căn bản không cần tới thảo luận với Hoàng Lập

Thành, cũng không cần báo cáo với trung ương, nhưng anh vẫn làm vậy, nguyên nhân chỉ có một: anh hy vọng bộ phim này có thể được phát sóng tại đại lục.

Chính vì nhìn ra điểm này nên Hoàng Lập Thành mới đưa ra lời hứa như vậy.

Lâm Hựu Luân đứng dậy từ chỗ ngồi, bắt tay với Hoàng Lập Thành. "Việc này làm phiền Hoàng xã trưởng để tâm nhiều hơn!" —— Việc quay 《Đại Quốc Quật Khởi》 là một việc tốn thời gian và công sức.

Dù trong não Lâm Hựu Luân đã có sẵn kịch bản, có thể rút ngắn đáng kể chu kỳ sản xuất, nhưng để hoàn thành toàn bộ việc quay phim, ước tính cũng phải mất hơn một năm, cộng thêm hậu kỳ thì không dưới một năm rưỡi.

Đương nhiên Lâm Hựu Luân cũng không vội.

Tuy anh đã đồng ý với Trương Hiểu Ba về việc xuất bản sách ở Hong Kong, nhưng không nói cụ thể khi nào.

Bình thường một cuốn sách từ khi quyết định xuất bản đến lúc ra mắt mất khoảng nửa năm, mà trong tay Lâm Hựu Luân hoàn toàn có thể kéo dài thêm vài tháng nữa.

Dù sao anh cũng có thể trả trước một khoản phí bản quyền cho Trương Hiểu Ba, nên không lo anh ta không đồng ý.

Về việc xuất bản ở đại lục, nếu Lâm Hựu Luân nhớ không nhầm thì đó là chuyện của mùa hè năm 96, cách hiện tại còn hơn một năm rưỡi, đủ để hoàn thành 《Đại Quốc Quật Khởi》.

Đợi sau khi cuốn sách kia gây ra tranh cãi lớn tại đại lục, Lâm Hựu Luân sẽ thuận thế tung ra bộ phim tài liệu này, phản ứng thu được chắc chắn sẽ còn lớn hơn kiếp trước.

Ra khỏi tòa nhà phân xã Tân Hoa Xã, tâm trạng Lâm Hựu Luân rất tốt, nhưng trên đường về, Lâm Trí Linh lại nhắc với anh một chuyện. "Vừa rồi quản lý Sầm gọi điện tới nói kế hoạch quay phim cho mùa Tết đã có rồi, sau đó cô ấy còn tiện thể nhắc rằng tình hình mùa phim Tết năm nay có vẻ không mấy lạc quan." Tâm trạng tốt của Lâm Hựu Luân không vì thế mà bị phá hỏng, ngược lại anh còn thản nhiên hỏi: "Sao vậy?" Bộ phim 《Trò Chơi Kẻ Dũng Cảm》 công chiếu trước thềm Giáng sinh chỉ trong hai ngày đã thu về gần mười triệu doanh thu, doanh thu cuối cùng phá mốc trăm triệu chắc không thành vấn đề.

Có bộ phim như vậy, mùa Tết năm 95 sắp tới sẽ không quá lạnh lẽo, vả lại phim dự kiến công chiếu đầu năm tới cũng không ít, trong đó bộ 《Siêu Cấp Học Giáo Bá Vương》 với dàn sao Hong Kong và Hollywood liên thủ là trọng điểm, tất cả đều là nguồn tự tin của Lâm Hựu Luân. "Không phải lo về doanh thu, mà quản lý Sầm đề cập rằng cơ cấu phim mùa Tết có chút bất thường.

Trước đây vào tầm này phim hài luôn chiếm chủ đạo, nhưng năm nay số lượng phim hài lại giảm đi rất nhiều." Lâm Trí Linh vừa nói xong, biểu cảm của Lâm Hựu Luân cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Tuy không ngờ kết quả lại như vậy, nhưng nguyên nhân thì Lâm Hựu Luân nắm rõ.

Đầu tiên là do Chu Tinh Trì, với tư cách là "Vua hài" không thể bàn cãi của Hong Kong, mỗi năm anh ta đóng tới hơn 5 bộ phim hài, nhưng năm nay vì tham gia 《Thanh Phong Hiệp》 nên tạm thời chưa có tác phẩm mới.

Một nguyên nhân quan trọng khác là sự rút lui của Hoàn Á, dẫn đến việc kết thúc loạt phim hài Tết kinh điển "Hỉ Sự".

Vị ông chủ họ Dương mua lại công ty điện ảnh Hoàn Á tuy có ý định quay tiếp, nhưng thời gian quá gấp rút, không thể tập hợp đủ

diễn viên cần thiết, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Chu Tinh Trì sau này chắc chắn sẽ quay lại, và loạt phim "Hỉ Sự" cũng sẽ được khởi động lại, nhưng nhìn chung, phim hài Hong Kong thực sự đang xuống dốc, đó mới là điều Lâm Hựu Luân thực sự lo lắng. "Đúng rồi, dạo này có tin tức gì của Thái Lan và Hoàng Triêm không?" Lâm Trí Linh không hiểu tại sao Lâm Hựu Luân đột nhiên hỏi tới hai người này, do dự một lát mới nói: "Tin tức lớn thì không có, chỉ là chương trình 《Đêm Nay Không Đề Phòng》 họ cùng chủ trì với Nghê Khuông đã bị hủy bỏ.

Thái tiên sinh chắc đang bận quay phim bên Nhật Bản, còn Hoàng tiên sinh thì không rõ, có vẻ dạo này ông ấy khá rảnh rỗi, vì phóng viên thường xuyên chụp được ảnh ông ấy cùng bạn bè ra ngoài uống trà." Chỉ qua vài lời của Lâm Trí Linh, Lâm Hựu Luân đã đoán được tình trạng hiện tại của Hoàng Triêm. "Xem ra chú Triêm dạo này sống không được như ý nhỉ." Lâm Trí Linh thấy lạ khi Lâm Hựu Luân đột nhiên quan tâm đến Hoàng Triêm và Thái Lan, nhưng nghe lời này cô chợt nghĩ ra một chuyện.

Lâm Hựu Luân không nói gì nữa, vẻ mặt như đang suy tính điều gì đó.

Lâm Trí Linh càng khẳng định phán đoán của mình, nhưng cô không vội mở lời mà im lặng đợi Lâm Hựu Luân đưa ra quyết định. "Chú Triêm nếu đã rảnh như vậy, cô giúp tôi gọi điện hỏi xem hôm nay ông ấy có rảnh không, tôi mời ông ấy uống trà chiều." Lâm Hựu Luân nói xong, Lâm Trí Linh hơi do dự một chút rồi hỏi một câu: "Có cần gọi cả Thái Lan tiên sinh luôn không ạ?" Lâm Hựu Luân nhìn Lâm Trí Linh một cái, biết cô đã đoán được ý định của mình, bèn nhún vai nói: "Cô chẳng bảo Thái Lan thời gian này vẫn ở Nhật Bản sao?" Lời vừa rồi chỉ là để thử lòng Lâm Hựu Luân, thực ra Lâm Trí Linh cũng không chắc chắn lắm. "Gần Tết chắc ông ấy sẽ về một chuyến chứ?"

"Vậy cô cứ gọi điện thử xem, nếu ông ấy ở Hong Kong thì mời ông ấy cùng qua đây." Lâm Hựu Luân tìm Hoàng Triêm và Thái Lan đương nhiên là vì chuyện quay 《Túc Túy 2》.

Phim hài Hong Kong đã xuất hiện dấu hiệu mệt mỏi thì phải tìm cách kích thích thị trường, và theo Lâm Hựu Luân, 《Túc Túy 2》 là một điểm đột phá rất tốt.

Thái Lan nhận được điện thoại của Lâm Trí Linh, vừa khéo ông đang ở Hong Kong, nghe nói Lâm Hựu Luân mời uống trà chiều, không cần suy nghĩ nhiều đã đồng ý ngay.

Hai bên hẹn gặp nhau tại khách sạn Peninsula.

Khi Thái Lan lái xe tới nơi, vừa vặn gặp được Hoàng Triêm cũng tới dự hẹn. "Thật khéo, anh cũng tới đây uống trà chiều sao?" "Khéo cái khỉ gì, đừng bảo anh là anh không bị Lâm Hựu Luân gọi tới nhé." Thái Lan biết Hoàng Triêm dạo này tâm trạng không tốt nên cũng không chấp nhặt. "Lâm tiên sinh có bảo gọi chúng ta tới có việc gì không?" "Cậu ta không nói, tôi cũng chẳng hỏi, nhưng đã gọi cả hai chúng ta thì tám chín phần mười là chuyện quay 《Túc Túy 2》 mà anh nhắc lần trước rồi." Hoàng Triêm bĩu môi đầy vẻ bất cần.

Chương 1019

Thái Lan trong lòng vui mừng, đây quả là một chuyện tốt. "Anh chắc chắn chứ?" "Không thì anh nghĩ sao?

Bên cạnh cậu ta có bao nhiêu phụ nữ, nếu không có việc gì thì sao lại gọi hai gã đàn ông chúng ta đi uống trà chiều?" Hoàng Triêm bực bội quăng lại một câu rồi đi thẳng vào khách sạn.

Thái Lan phía sau cười khổ lắc đầu, rồi cũng nhanh bước theo sau.

May mà là ông, đổi lại người khác chắc chẳng chịu nổi cái tính thối của Hoàng Triêm. "Chiều hôm qua, truyền thông phát hiện Lâm Hựu Luân, Thái Lan, Hoàng Triêm ba người tụ tập mật hội tại khách sạn Peninsula, bên ngoài suy đoán lần gặp mặt này có thể liên quan đến bộ phim 《Túc Túy 2》.

Sau đó trợ lý của Thái Lan cho biết mình hoàn toàn không biết gì về việc này, thư ký của Hoàng Triêm là Trần tiểu thư cũng tuyên xưng không tiện nói nhiều.

Rất nhiều người hâm mộ sau khi nghe tin đều bày tỏ, dù 《Túc Túy 2》 có khởi quay hay không, họ đều rất mong đợi ba vị tài tử có thể hợp tác lần nữa trong điện ảnh..." Màn hình tối sầm, hình ảnh trên tivi đột ngột dừng lại.

Lâm Bạch Hân đặt chiếc điều khiển từ xa xuống, sắc mặt rất khó coi.

Tại Á Thị dưới thời Lâm Bạch Hân có một quy tắc ngầm - không đưa bất kỳ tin tức nào liên quan đến Lâm Hựu Luân.

Hiện tại Lâm Bạch Hân mới bán Á Thị đi chưa đầy nửa năm, những quy tắc do chính miệng ông định ra đã lần lượt bị bãi bỏ, cả

tầng lớp quản lý đều dao động, không ít tướng tài đắc lực nếu không đi Đài Loan phát triển thì cũng nhảy việc sang Vô Tuyến làm.

Trong lúc cảm thán Á Thị sa sút, Lâm Bạch Hân cũng đang tự kiểm điểm bản thân.

Hồi đó khi ông mua lại Á Thị từ tay Khâu Đức Căn, Á Thị chưa nói tới chuyện vượt qua Vô Tuyến, nhưng ít nhất cũng có thực lực đối kháng ngang ngửa.

Nhìn Á Thị bây giờ, đừng nói là tranh cao thấp với Vô Tuyến, làm sao để tiếp tục kinh doanh cũng là một vấn đề lớn.

Dù không còn là Chủ tịch Á Thị, nhưng đối với sự sa sút này, Lâm Bạch Hân vẫn có một nỗi thất vọng sâu sắc.

Cả đời Lâm Bạch Hân không tin vào mệnh số, nhưng ông không thể không thừa nhận rằng, Lâm Hựu Luân thực sự là khắc tinh trong đời của cha con ông.

Dù là Á Thị, Hoàn Á thất bại trong kinh doanh, hay khoản lỗ hơn 200 triệu vốn đầu tư trong cuộc chiến cổ phiếu Vô Tuyến, những cú ngã lớn nhất của cha con họ Lâm những năm gần đây đều là do Lâm Hựu Luân.

Đương nhiên, Lâm Bạch Hân không giống con trai Lâm Kiện Nhạc căm thù Lâm Hựu Luân, trái lại ông cảm thấy tất cả thực chất là cái giá phải trả cho quyết định sai lầm khi dấn thân vào ngành điện ảnh truyền hình.

Dù học phí này khiến cả gia tộc họ Lâm tổn thương gân cốt, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng, nhận rõ thực tế để không lặp lại sai lầm tương tự mới là quan trọng nhất.

Sau một trận bạo bệnh, Lâm Bạch Hân cũng nhận thấy sức khỏe của mình không còn như trước, bắt đầu cân nhắc chuyện hậu sự.

Điều khiến Lâm Bạch Hân lo lắng nhất vẫn là Lâm Kiện Nhạc, nếu anh ta không buông bỏ được ân oán này, cứ một lòng muốn tìm Lâm Hựu Luân báo thù, Lâm Bạch Hân thực sự không yên tâm giao cả gia nghiệp lớn của họ Lâm vào tay anh ta. "Ba, đến giờ uống thuốc rồi." Một giọng nói ôn hòa vang lên bên tai, kéo toàn bộ dòng suy nghĩ của Lâm Bạch Hân trở lại.

Lâm Bạch Hân quay đầu lại, thấy con trưởng Lâm Kiện Danh đang cung kính đứng ở cửa, phía sau là một người giúp việc bưng ly nước và lọ thuốc, trong mắt ông thoáng hiện vẻ thất vọng.

Lúc này người ông muốn thấy nhất là Lâm Kiện Nhạc chứ không phải Lâm Kiện Danh.

Đối với người con trưởng do người vợ đầu sinh ra này, ông vốn luôn không mấy thiện cảm, cho rằng Lâm Kiện Danh năng lực bình thường, lại có đời tư hỗn loạn, hạng người này tuyệt đối không phải người kế thừa lý tưởng cho gia nghiệp.

Nếu là trước kia, Lâm Bạch Hân dù có tâm trạng như vậy cũng sẽ không dễ dàng lộ ra, nhưng lúc này tâm tình đang sa sút, ông cũng chẳng buồn để ý đến cảm nhận của con trưởng, trực tiếp lộ rõ vẻ thất vọng trên mặt.

Khóe mắt Lâm Kiện Danh khẽ giật một cái, nhưng biểu cảm trên mặt lại càng thêm cung kính, ít nhất về thái độ thì Lâm Bạch Hân cũng không bắt lỗi được gì. "Em trai con đâu?" Vốn tưởng mình biểu hiện tốt sẽ nhận được cái nhìn thiện cảm từ cha, không ngờ đợi mãi lại là câu hỏi này, Lâm Kiện Danh mặt không biến sắc nhưng trong lòng lại càng thêm căm hận người "em trai tốt" cùng cha khác mẹ kia.

Lâm Kiện Nhạc một mực đòi đối đầu với Lâm Hựu Luân, không chỉ khiến họ Lâm bại trận toàn diện ở cả mảng điện ảnh lẫn truyền hình, mà còn khiến gia đình lỗ hàng trăm triệu trong đại chiến chứng

khoán vừa qua, nhưng dù vậy, trong mắt cha, Lâm Kiện Danh vẫn không bằng được Lâm Kiện Nhạc.

Lâm Kiện Danh hít một hơi thật sâu, dù không phục nhưng không dám lộ ra. "Nghe nói là đi Thái Lan tìm một vị pháp sư giải đáp khúc mắc, đã đi hơn một tuần rồi, chắc cũng sắp về thôi ạ." Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng Lâm Kiện Danh chỉ mong Lâm Kiện Nhạc đừng bao giờ quay về, như vậy sẽ không có ai cạnh tranh quyền kế thừa với anh ta nữa. "Láo xược!" Lâm Bạch Hân tức giận đập mạnh vào tay vịn ghế.

Lâm Bạch Hân luôn rất phản cảm việc Lâm Kiện Nhạc kết giao với mấy vị pháp sư cao nhân này.

Mấy ngày trước Lâm Kiện Nhạc lấy lý do du lịch để xin rời Hong Kong một thời gian, Lâm Bạch Hân cũng nghĩ con mình vừa thua đau dưới tay Lâm Hựu Luân nên cũng cần đi đây đó giải khuây, không ngờ anh ta lại chạy đi tìm vị "cao nhân" đó để chỉ điểm.

Thấy vẻ mặt thất vọng của cha, Lâm Kiện Danh thầm mừng rỡ.

Việc Lâm Kiện Nhạc đi Thái Lan không mấy người biết, Lâm Kiện Danh phải mua chuộc một trợ lý thân cận của em trai mới biết được, giờ tung ra chính là để hạ thấp địa vị của Lâm Kiện Nhạc trong lòng Lâm Bạch Hân.

Lâm Bạch Hân cũng không hồ đồ, sau khi nén cơn giận, ông nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

Lâm Kiện Danh mấy ngày nay siêng năng chạy tới thăm ông, mục đích chắc chắn là để vạch trần khuyết điểm của anh em mình, tâm cơ thật đáng trách!

Bên ngoài cường địch rình rập, trong nhà hai con trai lại minh tranh ám đấu, tất cả khiến Lâm Bạch Hân đột nhiên nảy sinh cảm giác mệt

mỏi, đây là cảm giác mà mấy chục năm qua ông chưa từng có.

Định vạch trần tâm tính tiểu nhân của Lâm Kiện Danh rồi mắng cho một trận, nhưng lúc này Lâm Bạch Hân chỉ thấy mất hết hứng thú, phẩy tay nói: "Được rồi, con đi đi, ta muốn yên tĩnh một mình." Lâm Kiện Danh không hề hay biết tâm tư của mình đã bị cha nhìn thấu, tự đắc cho là mưu kế đã thành.

Sau khi bước ra khỏi đại trạch họ Lâm, trên mặt anh ta lập tức lộ ra nụ cười đắc ý.

Cho dù Lâm Bạch Hân có thiên vị đến đâu, chỉ cần Lâm Kiện Nhạc tiếp tục phạm sai lầm, Lâm Kiện Danh tự tin mình sẽ dần thay thế vị trí của em trai trong lòng cha.

Lâm Kiện Danh đang huyễn tưởng về cảnh tượng huy hoàng một ngày nào đó trở thành người kế thừa gia nghiệp thì chiếc điện thoại trên tay thư ký vang lên.

Sau khi được Lâm Kiện Danh đồng ý, thư ký kết nối máy. "Tôi là thư ký của Lâm Kiện Danh tiên sinh, xin hỏi ông là..." Chưa đợi anh ta nói hết câu, đầu dây bên kia đã mất kiên nhẫn ngắt lời: "Đưa điện thoại cho Lâm Kiện Danh." Thư ký còn đang do dự có nên làm theo không, bên kia bồi thêm một câu: "Tôi là Lâm Hựu Luân!" Lâm Kiện Danh nghe thấy tên Lâm Hựu Luân, không nói hai lời giật lấy điện thoại từ tay thư ký. "Trong tay tôi có một thứ anh rất quan tâm, vì vậy tốt nhất anh nên ra ngoài gặp tôi một lát!" Lâm Kiện Danh mặt đầy nghi hoặc đặt điện thoại xuống, lời Lâm Hựu Luân vừa nói vẫn còn vang vọng trong đầu.

Anh ta rất thắc mắc Lâm Hựu Luân rốt cuộc đang nắm giữ điểm yếu gì của mình mà lại dám hẹn gặp một cách không kiêng dè như vậy, đồng thời trong lòng cũng thầm lo lắng, chẳng lẽ mình thực sự có gì sơ hở rơi vào tay anh ta sao?

Nghĩ mãi không ra, Lâm Kiện Danh đành nén sự nghi hoặc, chờ đợi cuộc gặp sắp tới với Lâm Hựu Luân. —— Thời gian quay ngược về năm tiếng trước, một người đàn ông lạ mặt không hẹn trước mà yêu cầu được gặp Lâm Hựu Luân.

Yêu cầu này tự nhiên bị lễ tân lịch sự từ chối, nhưng đối phương khẳng định mình có việc rất quan trọng và bắt đầu làm loạn tại sảnh.

Vừa khéo Lâm Trí Linh đi lấy văn kiện ngang qua, nghe thấy lời người này thì nảy sinh chút hứng thú, thăm dò vài câu, không ngờ lại hỏi ra được chút thông tin. "Chuyện liên quan đến Lâm Kiện Nhạc sao lại tìm tới chỗ tôi?" Lâm Hựu Luân đặt văn kiện đang xem xuống, ngẩng đầu nhìn Lâm Trí Linh đối diện bàn làm việc.

Lâm Trí Linh nhún vai, cho biết mình cũng không rõ, nhưng người kia quả thực nói như vậy nên cô mới vào hỏi xem anh có muốn gặp không. "Vậy để tôi bảo người đuổi anh ta đi nhé?" Cô ướm hỏi một câu.

Lâm Hựu Luân vốn không muốn gặp, nhưng bất chợt đổi ý.

Chẳng mấy chốc Lâm Trí Linh đã dẫn một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi bước vào, sau khi được Lâm Hựu Luân ra hiệu, cô mới đóng cửa rời đi.

Lâm Hựu Luân nhìn người mới tới một lượt, thản nhiên nói một câu "Mời ngồi", anh vẫn ngồi trên ghế chủ tịch, hoàn toàn không có ý định đứng dậy bắt tay đối phương.

Chương 1020

Người đàn ông đó cũng biết điều, biết rằng nếu trong tay mình không nắm giữ thứ Lâm Hựu Luân quan tâm, có lẽ anh ta chẳng bao giờ có cơ hội bước vào văn phòng này. "Lâm tiên sinh, tôi có một cuốn băng video, nội dung bên trong chắc chắn ông sẽ hứng thú, chỉ có điều..." Người đàn ông ra dấu tay ám chỉ tiền bạc, rồi đầy vẻ mong đợi nhìn Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân cũng không vòng vo, hỏi thẳng: "Anh muốn bao nhiêu?" Tuy chưa biết nội dung cuốn băng, nhưng đối phương đã dám tìm đến tận cửa thì ắt hẳn phải có chỗ dựa.

Quả nhiên, người đàn ông tiết lộ một tin tức rất gây sốc. "Trong cuốn băng này có cảnh ân ái của Lâm Kiện Danh - anh trai Lâm Kiện Nhạc - với vài người phụ nữ.

Không biết Lâm tiên sinh có hứng thú không?" Lời này thực sự khiến Lâm Hựu Luân dậy sóng trong lòng, nhưng anh không để lộ cảm xúc đó lên mặt. "Thứ này anh có tìm nhầm người mua không đấy?" Người đàn ông dường như đã lường trước Lâm Hựu Luân sẽ hỏi vậy, liền dứt khoát lắc đầu: "Tôi biết Lâm tiên sinh và cha con Lâm Bạch Hân, Lâm Kiện Nhạc không ưa nhau, thứ này vào tay Lâm tiên sinh chắc chắn sẽ phát huy tác dụng lớn hơn!" "Anh muốn tôi dùng thứ này uy hiếp Lâm Kiện Nhạc sao?" Lâm Hựu Luân cười lạnh một tiếng.

Đừng nói là anh khinh bỉ thủ đoạn này, mà dù anh có dùng thật thì Lâm Kiện Nhạc chắc cũng chẳng thèm để tâm, biết đâu anh ta còn mong anh trai mình bêu xấu để cơ hội giành quyền kế thừa gia tộc của mình lớn thêm vài phần.

Người đàn ông không mấy bất ngờ trước phản ứng của Lâm Hựu Luân, thong thả nói: "Tôi tin chắc Lâm tiên sinh sẽ không làm vậy!" Thái độ chắc chắn của anh ta lại khiến Lâm Hựu Luân có chút tò mò. "Dựa vào đâu mà anh nghĩ thế?" "Vì cuốn băng này chính là Lâm Kiện Nhạc thuê tôi quay." Lâm Hựu Luân ngẩn ra một chút, nhận thấy việc mình quyết định gặp người này quả là một lựa chọn đúng đắn, sự việc bắt đầu thú vị rồi đây. "Lâm Kiện Nhạc bảo anh quay lén Lâm Kiện Danh, hứa trả anh một khoản hậu hĩnh sau khi xong việc.

Sau đó anh cực khổ có được cuốn băng này nhưng lại thấy giá Lâm Kiện Nhạc đưa ra quá thấp, nên tìm đến tôi?" Lâm Hựu Luân phân tích sơ qua động cơ của anh ta, đối phương liền vỗ tay tán thưởng. "Lâm tiên sinh đoán không sai một chút nào!" "Tôi rất tò mò, rốt cuộc anh muốn bán thứ này giá bao nhiêu?" Dưới ánh mắt của Lâm Hựu Luân, người đàn ông giơ một ngón tay. "Chốt giá, một triệu!" Nghe báo giá, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng hiểu tại sao anh ta tìm tới mình.

Chỉ là một cuốn băng nóng của Lâm Kiện Danh, công bố ra cùng lắm là làm tổn hại danh tiếng họ Lâm, cái giá một triệu đô Hong Kong thực sự hơi đắt. "Lâm tiên sinh đừng vội, nghe tôi nói hết đã.

Tôi không nói tiền đô Hong Kong, mà là một triệu đô Mỹ!" Vừa nghe đến đây, Lâm Hựu Luân chỉ muốn cầm tập văn kiện trước mặt ném thẳng vào mặt hắn.

Ngay cả phim cấp ba được sản xuất tinh xảo ở Hong Kong cũng chẳng mấy bộ có kinh phí tới 1 triệu đô Mỹ, gã này thật sự coi mình là tên ngốc nhiều tiền để chém sao? "Một triệu đô Hong Kong tôi còn thấy đắt, cầm đồ của anh đi tìm người khác đi!" Lâm Hựu Luân không ngần ngại đuổi khách, người đàn ông cũng bắt đầu cuống lên. "Lâm tiên sinh, giá cả chúng ta có thể thương lượng lại mà, không được thì 80 vạn đô Mỹ cũng được." "20 vạn đô Mỹ, nhiều hơn một xu cũng

không có, anh có thể đi được rồi!" "Lâm Kiện Nhạc vì muốn lấy cuốn băng còn sẵn sàng bỏ ra 50 vạn đô Mỹ, nếu Lâm tiên sinh chỉ trả bấy nhiêu thì tôi đành cáo từ!" Người đàn ông nói rồi đứng dậy, mà Lâm Hựu Luân cũng chẳng có ý ngăn cản.

Đợi hắn đi được vài bước, giọng Lâm Hựu Luân mới vang lên từ phía sau. "Nếu anh có thể bán được cuốn băng này cho kẻ khác, thì còn cần tìm đến tôi làm gì?" Người đàn ông khựng lại như bị sét đánh, khi quay mặt lại thì sắc mặt đã xám xịt như tro. "Tôi không hiểu Lâm tiên sinh đang nói gì." "Thật sự không biết sao?" Lâm Hựu Luân cười lạnh, "Tác dụng lớn nhất của cuốn băng này là khiến Lâm Kiện Danh thân bại danh liệt.

So với quyền thừa kế tài sản hàng tỷ đô, anh có hét giá 1 triệu đô Mỹ hắn ta cũng sẽ đưa.

Nhưng chính anh cũng rõ, anh có mạng cầm tiền nhưng chưa chắc có mạng mà tiêu, vì Lâm Kiện Nhạc chắc chắn sẽ không để một kẻ biết chuyện như anh được sống yên ổn, mà cách tốt nhất để một người im miệng chính là biến hắn thành người chết!" Người đàn ông cố giữ bình tĩnh phản bác: "Tôi còn có thể bán nó cho Lâm Kiện Danh, hắn chắc chắn cũng sẵn lòng chi tiền." Lâm Hựu Luân nhún vai, "Lâm Kiện Danh sẽ bỏ tiền mua cuốn băng, nhưng không có nghĩa là hắn chấp nhận bị anh tống tiền.

Cầm tiền của hắn xong, e là anh còn chết nhanh hơn." Người đàn ông im lặng, hắn thừa nhận Lâm Hựu Luân nói đúng sự thật. "Thực ra anh cũng là người thông minh, nếu không đã chẳng nghĩ đến chuyện bán cuốn băng cho tôi.

Chiêu 'mượn đao giết người' này không chỉ chuyển toàn bộ hận thù của hai phía Lâm Kiện Nhạc, Lâm Kiện Danh lên đầu tôi, mà anh còn kiếm được một khoản, sau đó cũng chẳng sợ bị bên nào trả thù.

Chỉ tiếc là tham vọng của anh quá lớn.

Thứ này đối với tôi cũng có chút tác dụng, nhưng giữ trong tay anh chỉ là một củ khoai nóng bỏng tay mà thôi.

Vì thế đây là cơ hội cuối cùng tôi dành cho anh, 10 vạn đô Mỹ, để đổ lại." Người đàn ông vốn đã bị những lời này của Lâm Hựu Luân làm lung lay hoàn toàn ý định mặc cả, nhưng thấy Lâm Hựu Luân vừa mở miệng đã chém giá xuống một nửa thì có chút không chấp nhận nổi. "Một là đồng ý, hai là biến, tôi không muốn nghe bất kỳ lời nhảm nhí nào nữa!" Trong mắt người đàn ông thoáng hiện sự do dự, cuối cùng hắn nghiến răng, quay lại đặt cuốn băng video lên bàn trước mặt Lâm Hựu Luân.

Sau khi người đàn ông rời đi, Lâm Hựu Luân cân nhắc cuộn băng video vừa mới có được trong tay, rồi rơi vào trầm tư.

Trong ấn tượng của anh, Lâm Kiện Danh chính là vì cuộn băng video này mà danh dự tiêu tan, cuối cùng trong cuộc tranh giành quyền thừa kế sản nghiệp gia tộc đã thua dưới tay Lâm Kiện Nhạc.

Hiện tại cuộn băng đã ở trong tay mình, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không công bố nó ra ngoài.

Có lẽ có thể đi tìm Lâm Kiện Danh nói chuyện một chút!

Lâm Hựu Luân vừa tính toán như vậy, vừa không quên cho cuộn băng vào máy phát, kết nối với tivi, rồi quay lại chỗ ngồi, cầm lấy điều khiển bấm nút mở.

Màn hình tivi lóe lên một cái, theo đó là từng đoạn cảnh nóng dưới các góc máy khác nhau.

Chất lượng hình ảnh quay tuy không cao, nhưng vẫn có thể nhận diện rất rõ nam nhân vật chính chính là Lâm Kiện Danh.

Những người phụ nữ xuất hiện trong băng đều có thân hình và

nhan sắc không tệ, chỉ tiếc là Lâm Kiện Danh đè lên người họ với một thân mỡ bụng thực sự khiến người ta buồn nôn.

Lâm Hựu Luân kiên nhẫn xem vài phút rồi bắt đầu không ngừng tua nhanh, khi anh còn chưa xem hết thì cửa văn phòng đã bị đẩy ra.

Lâm Trí Linh cầm một bản fax vừa nhận được đi vào, thấy Lâm Hựu Luân đang cầm điều khiển xem tivi, liền hiếu kỳ liếc nhìn màn hình một cái.

Chính cái liếc mắt này đã đánh tan mọi tâm trạng tốt của cô.

Hai cơ thể xích khỏa đang quấn lấy nhau, cảnh tượng vô cùng khó coi.

Lâm Trí Linh phản ứng ngay lập tức, vội vàng dời mắt khỏi màn hình tivi.

Lâm Hựu Luân nhìn biểu cảm của Lâm Trí Linh là biết cô đã hiểu lầm. "Cô nghe tôi giải thích, sự việc không phải như cô nghĩ đâu..." "Đó là sở thích của anh, anh không cần giải thích với tôi!" Lâm Trí Linh đặt bản fax lên trước mặt Lâm Hựu Luân, quay người định rời đi.

Lâm Hựu Luân đứng dậy đi vòng qua bàn làm việc đuổi theo, chặn Lâm Trí Linh lại trước khi cô ra khỏi cửa.

Anh biết hôm nay nếu không giải thích rõ ràng, hiểu lầm sẽ ngày càng lớn.

Quan trọng hơn là Lâm Trí Linh rất thân với những người phụ nữ bên cạnh anh, nếu để họ biết anh trốn trong văn phòng xem phim khiêu dâm thì đúng là giải thích không nổi. "Tôi không biến thái như cô nghĩ đâu, cô quay đầu nhìn lại đi, sẽ phát hiện người đàn ông trong băng video cô cũng biết đấy." "Phi, đồ lưu manh!" Lâm Trí Linh lườm Lâm Hựu Luân một cái, thế nào cũng không chịu tin lời anh nói.

Thấy dùng mềm mỏng không xong, Lâm Hựu Luân đành phải dùng biện pháp mạnh, anh dùng hai tay giữ lấy vai Lâm Trí Linh, cưỡng ép xoay người cô lại.

Lâm Trí Linh định lấy tay che mắt, nhưng bất ngờ phát hiện video đã bị tạm dừng, hình ảnh trên tivi dừng lại ở đặc tả khuôn mặt của một người đàn ông.

Sau khi xác nhận không phải cảnh dung tục, Lâm Trí Linh mới nhìn kỹ hơn vào màn hình tivi, lúc này cô mới phát hiện người đàn ông trên đó trông rất quen mắt. "Đây là..." "Anh trai của Lâm Kiện Nhạc, Lâm Kiện Danh!" Nghe Lâm Hựu Luân đưa ra đáp án, Lâm Trí Linh sững người hồi lâu mới phản ứng lại, nhưng ánh mắt lại càng thêm nghi hoặc.

Lâm Kiện Danh xuất hiện trong cuộn băng video như vậy đã rất khó tin rồi, điều khiến Lâm Trí Linh không hiểu hơn là làm sao cuộn băng này lại rơi vào tay Lâm Hựu Luân?

Lâm Hựu Luân giải thích ngọn ngành sự việc từ đầu đến cuối một lần, lúc này ánh mắt Lâm Trí Linh mới lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Chương 1021

"Lâm Kiện Nhạc dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy để đối phó với anh trai mình, có phần quá đáng quá rồi!" "Liên quan đến quyền thừa kế hàng tỷ tài sản, đừng nói họ chỉ là anh em cùng cha khác mẹ, dù có là cùng một mẹ sinh ra, lúc cần trở mặt thì cũng chẳng nể nang gì đâu." Lâm Hựu Luân nhún vai nói.

Những chuyện tranh giành gia sản hào môn ở Hong Kong nhiều vô số kể, loại chuyện này Lâm Trí Linh cũng thường xuyên thấy trên báo, nhưng trước đây chỉ xem như xem náo nhiệt, lần này mới thực sự thấy được sự hiểm độc trong đó.

Lâm Hựu Luân tắt tivi, lấy cuộn băng ra rồi quay đầu nói với Lâm Trí Linh: "Được rồi, giúp tôi liên lạc với Lâm Kiện Danh, nói là tôi muốn gặp ông ta một chuyến." Lâm Trí Linh không cử động mà nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ kinh ngạc. "Anh định dùng cái này để uy hiếp Lâm Kiện Danh sao?" "Không nghiêm trọng đến thế, chỉ là làm một cuộc giao dịch với ông ta thôi." Lâm Hựu Luân nói rất nhẹ nhàng, nhưng Lâm Trí Linh biết sự việc chắc chắn không đơn giản như vậy. "Dù sao Lâm Kiện Danh cũng là người của Lâm gia, ngay cả khi anh nắm giữ điểm yếu của ông ta, e rằng muốn ông ta ngoan ngoãn nghe lời cũng không phải chuyện dễ dàng." "Cô thực sự nghĩ nhiều quá rồi, tôi chỉ muốn trả cuộn băng video này lại cho Lâm Kiện Danh, chỉ có thế thôi." "Thật sao?" Gương mặt Lâm Trí Linh lộ rõ vẻ không tin, cô không tin Lâm Hựu Luân lại tốt bụng như vậy. "Đương nhiên không cho không, dù sao cuộn băng này tôi cũng bỏ ra 10 vạn USD để mua về, Lâm Kiện Danh muốn lấy lại, bỏ ra 100 vạn USD chắc cũng không quá đáng chứ?" "Anh nghĩ Lâm Kiện Danh sẽ sẵn sàng bỏ ra 100 vạn USD để mua thứ này sao?" "Ông ta bắt buộc phải mua!" Lâm

Hựu Luân khẳng định chắc nịch. "Tại sao?" Lâm Trí Linh không hiểu hỏi. "So với việc thân bại danh liệt, triệt để mất đi quyền thừa kế sản nghiệp gia tộc, 100 vạn USD thì có xá gì?

Lâm Kiện Danh chỉ cần não không hỏng, chắc chắn biết phải chọn thế nào." "Người bán cuộn băng video cho anh chắc chắn cũng biết tầm quan trọng của nó đối với Lâm Kiện Danh, tại sao ông ta không trực tiếp đi tìm Lâm Kiện Danh?" Lâm Trí Linh tiếp tục hỏi.

Lâm Hựu Luân khoanh tay hỏi ngược lại: "Nếu cô là Lâm Kiện Danh, cô sẵn lòng tin tưởng lời hứa của một gã không rõ lai lịch, hay sẵn lòng tin tưởng lời hứa của tôi?" Lâm Trí Linh nhanh chóng nghĩ thông điểm mấu chốt, nhưng cô vẫn còn một thắc mắc. "Nhưng điều này có lợi gì cho anh chứ?" Thật trùng hợp, trong cuộc gặp bí mật sau đó, Lâm Kiện Danh cũng hỏi một câu y hệt Lâm Trí Linh. "Bởi vì tôi không muốn để Lâm Kiện Nhạc thừa kế sản nghiệp của Lâm thị, chỉ vậy thôi." Lâm Kiện Danh ngẩn người, không ngờ đáp án lại đơn giản như vậy.

Khi mới biết Lâm Hựu Luân nắm trong tay cuộn băng video như thế, Lâm Kiện Danh vừa kinh vừa nộ, nếu là kẻ quay phim trực tiếp tìm đến, ông ta có đầy cách để đối phó, nhưng thứ này lại ở trong tay Lâm Hựu Luân, ông ta hoàn toàn không biết ra tay từ đâu.

Sau khi bình tĩnh lại, Lâm Kiện Danh lại thầm cảm thấy may mắn, cuộn băng rơi vào tay Lâm Hựu Luân, đối với ông ta có lẽ là vạn hạnh trong điều bất hạnh.

Bỏ ra 100 vạn USD mua lại cuộn băng cũng không sao, nhưng trước đó Lâm Kiện Danh phải làm rõ xem trong chuyện này có âm mưu gì khác không. "Tôi vẫn không hiểu, tại sao Lâm tiên sinh lại giúp tôi như vậy?" Lâm Hựu Luân vừa uống cà phê, vừa liếc nhìn Lâm Kiện Danh: "Kẻ thù của kẻ thù là bạn, mà Lâm công tử hiện tại

chính là bạn của tôi!" Lâm Kiện Danh tuy đã hiểu ý của Lâm Hựu Luân, nhưng vẫn chưa vội biểu đạt thái độ.

Lâm Hựu Luân đặt ly cà phê xuống, nói một cách nghiêm túc: "Chúng ta hãy thử đặt mình vào vị trí của nhau xem, nếu Lâm tiên sinh ở vị trí của tôi, anh hy vọng một kẻ có thâm thù đại hận với mình nắm giữ sản nghiệp gia tộc Lâm gia, sau này có cơ hội là nhảy ra đối đầu với mình, hay hy vọng một người không có thù oán gì với mình thừa kế sản nghiệp, sau này mọi người nước sông không phạm nước giếng?" Lâm Kiện Danh không lên tiếng, nhưng trong lòng đã bị Lâm Hựu Luân thuyết phục. "Lâm công tử nếu nhất thời chưa quyết định được thì có thể từ từ suy nghĩ, tôi cho anh ba ngày để cân nhắc." Lâm Hựu Luân nói xong định đứng dậy rời đi, lúc này Lâm Kiện Danh mới không nhịn được nữa. "Lâm tiên sinh xin hãy dừng bước!" Lâm Hựu Luân ngồi xuống trở lại, vắt chéo chân nhìn Lâm Kiện Danh với vẻ thích thú: "Không biết Lâm công tử còn gì chỉ giáo?" "Cuộn băng này tôi sẵn lòng mua lại, nhưng có một việc tôi muốn thỉnh giáo Lâm tiên sinh." Lâm Kiện Danh ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân một cái, "Không giấu gì Lâm tiên sinh, lần này tôi cũng bị kẻ khác gài bẫy nên mới bị quay cảnh này, nếu tôi giao cuộn băng cho cha tôi, giải thích rõ tình hình với ông, liệu có ích gì cho tôi không?" "Lâm công tử định chơi chiêu khổ nhục kế sao?" Lâm Hựu Luân cười lắc đầu, "Chiêu này nếu để Lâm Kiện Nhạc dùng thì có lẽ còn có chút tác dụng, còn Lâm công tử thì thôi đi, bản thân anh trong mắt cha anh đã không mấy được lòng rồi, cuộn băng này chỉ khiến ông ấy có ấn tượng xấu hơn về anh thôi.

Hơn nữa với kinh nghiệm của cha anh, chút tâm tư nhỏ mọn đó của anh chắc chắn không qua mắt nổi ông ấy đâu, nên tôi khuyên Lâm công tử tốt nhất nên từ bỏ ý định này, đừng để gậy ông đập lưng ông." "Vậy chuyện này cứ thế mà bỏ qua sao?" Lâm Kiện Danh hỏi

với vẻ không cam lòng.

Ông ta có thể chịu đựng việc Lâm Hựu Luân "tống tiền" mình 100 vạn USD, thậm chí còn thầm cảm kích anh, nhưng lại không thể chịu đựng được việc mình bị Lâm Kiện Nhạc chơi một vố mà không thể phản kích.

Lâm Hựu Luân không khỏi tiếc nuối nhún vai: "Việc nhỏ không nhẫn sẽ làm hỏng mưu lớn, nếu Lâm công tử chỉ muốn một phút sảng khoái nhất thời thì lần này tôi thực sự đã nhìn lầm người rồi." Lâm Kiện Danh bị lời này khích tướng, lập tức thay đổi thái độ: "Vì đại nghiệp sau này, đương nhiên tôi có thể nhẫn nhịn cơn giận này, nhưng làm sao để nhận được sự ưu ái của cha tôi, xin Lâm tiên sinh hãy chỉ giáo!" "Rất đơn giản, chỉ một chữ thôi: Hiếu!" "Hiếu?" Trong mắt Lâm Kiện Danh lộ vẻ mê mang.

Cùng lúc đó, tại một ngôi chùa ở Bangkok, Thái Lan, Bạch Long Vương đã nhập định hơn ba tiếng đồng hồ đột nhiên mở mắt.

Đại đệ tử đứng hầu bên cạnh lập tức nhận ra phản ứng của sư phụ, vội vàng cúi người hành lễ. "Sư phụ, có phải người đã thấy gì không?" Bạch Long Vương thở dài một tiếng, không trả lời câu hỏi của đại đệ tử mà hỏi sang chuyện khác. "Người đó vẫn còn ở trong chùa sao?" Đại đệ tử sững người một lúc mới phản ứng lại Bạch Long Vương đang ám chỉ ai. "Lâm lão bản nói nếu một ngày không được sư phụ chỉ điểm, ông ta sẽ không rời đi!" Lâm Kiện Nhạc đến đây đã hơn nửa tháng, Bạch Long Vương vẫn luôn tránh mặt, hai ngày nay ngay cả đại đệ tử của Bạch Long Vương cũng thấy không đành lòng, đang định tìm cơ hội nói giúp cho Lâm Kiện Nhạc, không ngờ lúc này Bạch Long Vương lại chủ động hỏi tới. "Khí số đã tận, nói nhiều cũng vô ích, bảo ông ta đi đi!" Bạch Long Vương nói xong liền nhắm mắt, không nói thêm lời nào.

Dù không hiểu mấy câu đó có ý nghĩa gì, nhưng đại đệ tử biết rằng Bạch Long Vương chắc chắn sẽ không gặp Lâm Kiện Nhạc nữa.

Lâm Kiện Nhạc lần này tới Thái Lan có hai mục đích, một là để gặp Bạch Long Vương, hai là để phủi sạch quan hệ sau khi cuộn băng nóng của anh trai Lâm Kiện Danh bị phanh phui.

Hiện tại Bạch Long Vương không chịu gặp, kẻ nắm giữ cuộn băng kia lại mất tích bí ẩn, Lâm Kiện Nhạc với tâm trạng vô cùng u uất quay về khách sạn ở Bangkok, trên đường đi thế nào cũng không hiểu được rốt cuộc khâu nào đã xảy ra vấn đề.

Người cũng u uất không kém là Lâm Kiện Danh, ban đầu ông ta còn tràn đầy mong đợi nghĩ Lâm Hựu Luân sẽ đưa ra cao kiến gì, không ngờ lại nhận được một câu trả lời chung chung là "tận hiếu trước mặt cha", trong lòng không khỏi thất vọng. "Lâm tiên sinh, cách này tôi đã thử từ lâu rồi, không có tác dụng đâu, cha tôi căn bản không ăn chiêu này." Cứ nghĩ đến mỗi lần về nhà định nịnh nọt cha, đổi lại chỉ là thái độ lạnh băng của đối phương, Lâm Kiện Danh lại không nhịn được lắc đầu cười khổ.

Xảy ra kết quả như vậy không phải do Lâm Bạch Hân thiên vị, mà trách Lâm Kiện Danh không cầu tiến, trước đây làm quá nhiều chuyện hoang đường khiến Lâm Bạch Hân hoàn toàn thất vọng.

Trong tình huống bình thường, Lâm Kiện Danh muốn thay đổi hình tượng trong lòng cha là chuyện không thể, nhưng Lâm Hựu Luân lại biết vài năm tới sẽ có một cơ hội cực tốt, nếu Lâm Kiện Danh có thể nắm bắt, chưa biết chừng có thể xoay chuyển tình thế. "Lâm công tử, nếu một ngày nào đó trong tương lai, cha anh gặp phải một vụ kiện tụng ở một nơi nào đó ngoài Hong Kong, trước khi có kết quả điều tra bị hạn chế xuất cảnh, thậm chí có thể bị tuyên án, lúc đó anh đứng trước hai lựa chọn: một là ở lại Hong Kong chủ trì đại cục,

nhân cơ hội nắm giữ thêm quyền lực sản nghiệp gia tộc, hai là bất chấp tất cả đi cùng cha anh, cùng ông ấy vượt qua hoạn nạn, anh sẽ chọn cái nào?" "Cái này còn tùy tình huống, nếu vụ án thực sự nghiêm trọng đến mức như Lâm tiên sinh nói, tôi có qua đó cũng chẳng có tác dụng gì, thà rằng..." Lâm Kiện Danh chưa nói hết câu, Lâm Hựu Luân đã trực tiếp ngắt lời. "Nếu thực sự xảy ra tình huống đó, Lâm công tử hãy nhớ kỹ lời tôi, nhất định phải đi cùng cha anh vượt qua khó khăn, hơn nữa thái độ phải cực kỳ kiên quyết, không được có một chút do dự nào!" "Nhưng mà..." Lâm Kiện Danh vừa mở miệng, Lâm Hựu Luân đã bồi thêm một câu: "Không có nhưng nhị gì cả, Lâm công tử chỉ cần nhớ kỹ lời tôi là được, vì đó là cơ hội lật ngược thế cờ duy nhất của anh." "Lâm tiên sinh, không phải anh nghe được tin tức gì rồi chứ?" Lâm Kiện Danh dù phản ứng có chậm chạp đến đâu thì lúc này cũng nhận ra Lâm Hựu Luân có thể đang ám chỉ điều gì đó cho mình. "Tại sao tôi nói như vậy thì Lâm công tử không cần biết, tóm lại anh chỉ cần nhớ, nếu chuyện này thực sự xảy ra, nhất định phải có mặt bên cạnh cha anh trước Lâm Kiện Nhạc, sau đó tìm mọi cách ngăn cản Lâm Kiện Nhạc đi theo.

Trong thời gian này, hai cha con anh có thể chịu chút uất ức, nhưng chỉ cần vượt qua giai đoạn đầu, về sau sự việc sẽ phát triển theo hướng ngày càng tốt đẹp, và sau chuyện này, cách nhìn của cha anh đối với anh tuyệt đối sẽ thay đổi nghiêng trời lệch đất...

Lời tôi đã nói hết, Lâm công tử tự lo liệu đi!" Trong ấn tượng của Lâm Hựu Luân, Lâm Bạch Hân trong vài năm tới sẽ vướng vào một vụ kiện tại Đài Loan.

Nguyên nhân là do Lâm Bạch Hân dưới sự chỉ điểm của Trang Dục Hỗn - nguyên Cục trưởng Cục Địa chính huyện Đài Bắc, đã mua một mảnh đất công nghiệp tại trấn Tam Hiệp, huyện Đài Bắc với giá rẻ.

Sau đó, chính quyền huyện Đài Bắc công bố kế hoạch quy hoạch đất khu đặc định của Đại học Đài Bắc, giá đất mảnh đó tăng vọt, Lâm Bạch Hân thu được khoảng 800 triệu Đài tệ tiền bồi thường đất, còn Trang Dục Hỗn cũng nhận được thù lao hơn 100 triệu Đài tệ.

Trước khi gặp Lâm Kiện Danh, Lâm Hựu Luân đã đặc biệt cho người điều tra tình hình liên quan, Lâm Bạch Hân hai năm trước quả thực có mua một mảnh đất ở Đài Bắc, gần đây vừa mới bị chính quyền Đài Bắc trưng dụng làm khu đại học, mọi thông tin đều trùng khớp cao độ với ký ức của Lâm Hựu Luân.

Nghĩa là vụ án tham nhũng này hiện tại đã xảy ra, chỉ là chưa bị điều tra mà thôi.

Lâm Hựu Luân nhớ rất rõ, sau khi Hong Kong trở về với Trung Quốc năm 97, vụ việc này mới bị Cục Điều tra Đài Bắc phanh phui.

Khi đó Lâm Bạch Hân đang tham dự giải Kim Mã tại Đài Loan liền bị bắt giữ điều tra, ngày hôm sau bị áp giải đến nhà tạm giam Thổ Thành.

Trong thời gian đó Lâm Bạch Hân nhiều lần xin về Hong Kong nhưng bị từ chối, mãi đến một năm sau chính quyền đặc khu Hong Kong can thiệp hòa giải, tòa án địa phương Đài Bắc phán Lâm Bạch Hân tội đưa hối lộ thành lập, tuyên án ba năm hai tháng tù, tăng tiền bảo lãnh lên tới 40 triệu Đài tệ mới cho phép ông bảo lãnh về Hong Kong chờ phúc thẩm.

Vụ án tham nhũng đất đai Đại học Đài Bắc gây chấn động một thời với số tiền hối lộ lập kỷ lục trong lịch sử tư pháp Đài Loan này xảy ra không lâu sau khi Hong Kong được trao trả, vì liên quan đến các cuộc đấu tranh chính trị phức tạp giữa Đại lục và Đài Loan nên tiến trình điều tra rất chậm chạp.

Lâm Bạch Hân bị giam giữ tại Đài Loan gần một năm, thậm chí

nhiều người còn nghĩ ông sẽ phải ngồi tù ở đó.

Sau khi trở về Hong Kong, Lâm Bạch Hân từng nói về chuyện này, bảo đó là nỗi nhục lớn nhất đời ông, và ông có thể vượt qua được là nhờ có sự đồng hành khích lệ của con trai Lâm Kiện Nhạc.

Không lâu sau, Lâm Bạch Hân tuyên bố Lâm Kiện Nhạc là người thừa kế của mình, lập di chúc chính thức trao quyền thừa kế sản nghiệp gia tộc.

Lâm Hựu Luân từng nghiên cứu kỹ lịch sử phát đạt của Lâm Kiện Nhạc và rút ra kết luận: trong thời gian Lâm Bạch Hân bị giam ở Đài Loan, những biểu hiện của Lâm Kiện Nhạc là chìa khóa giúp ông ta đánh bại Lâm Kiện Danh để trở thành người kế nghiệp.

Vì đã kết thù khó giải với Lâm Kiện Nhạc, Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không ngồi yên nhìn ông ta thuận lợi trưởng thành.

Nâng đỡ Lâm Kiện Danh thay thế Lâm Kiện Nhạc trở thành người thừa kế Lâm thị chính là một bước quan trọng trong kế hoạch của anh.

Trên đường về, Lâm Hựu Luân có chọn lọc kể lại kế hoạch của mình cho Lâm Trí Linh nghe, nhưng Lâm Trí Linh lại đưa ra ý kiến khác. "Anh không lo bùn nhão không trát nổi tường sao?

Phong tiếng của Lâm Kiện Danh xưa nay rất tệ, đời sống riêng tư hỗn loạn, ngay cả khi không có vụ băng video này thì hình tượng của ông ta trong lòng Lâm Bạch Hân cũng chẳng tốt đẹp gì.

Chương 1022

Hơn nữa gác chuyện đó qua một bên, xét về năng lực, ông ta và Lâm Kiện Nhạc không cùng đẳng cấp, giao sản nghiệp gia tộc cho một đứa con tầm thường như vậy, Lâm Bạch Hân chắc không hồ đồ thế chứ?" "Chuyện này thành công thì tốt, không thành cũng chẳng sao, ngay cả khi Lâm Kiện Danh và Lâm Kiện Nhạc cùng trở thành người thừa kế thì cũng tốt hơn để một mình Lâm Kiện Nhạc lên ngôi." Nghe Lâm Hựu Luân giải thích xong, Lâm Trí Linh lộ vẻ suy tư: "Ý anh là khiến Lâm Kiện Danh và Lâm Kiện Nhạc bất hòa, như vậy Lâm Kiện Nhạc sẽ không còn thời gian rảnh rỗi tìm rắc rối cho anh nữa?" "Không sợ kẻ địch mạnh như sói, chỉ sợ đồng đội ngu như lợn!" Lâm Hựu Luân thốt ra một câu mà Lâm Trí Linh chưa từng nghe bao giờ, ánh mắt cũng trở nên vô cùng kiên định: "Lâm Kiện Nhạc vốn dĩ đã là bại tướng dưới tay tôi, bây giờ tôi tặng thêm cho ông ta một vị đồng đội lợn, cô nghĩ sau này ông ta còn tư cách đấu với tôi không?" Lâm Kiện Nhạc nếu không thể kế thừa hoàn toàn sản nghiệp gia tộc thì ngay cả tư cách làm kẻ thù của Lâm Hựu Luân cũng không có, mà điều Lâm Hựu Luân hiện tại quan tâm hơn thực ra là một chuyện khác. "Thứ tôi cần bên phía ATV đã lấy được chưa?" Lâm Trí Linh lấy từ trong túi công văn mang theo một xấp tài liệu đưa cho Lâm Hựu Luân. "Cuộc đăng ký của Hoa hậu Châu Á (Miss Asia) khu vực Hong Kong vẫn chưa bắt đầu, nên bên đó chỉ cung cấp thông tin tài liệu của những người đăng ký từ hải ngoại, khoảng hơn một trăm người." Đối với tập tài liệu tốn tới 10 vạn đô Hong Kong mới mua được từ một quản lý cấp cao của ATV này, Lâm Trí Linh luôn nghi ngờ về tác dụng của nó, nhưng Lâm Hựu Luân lại có vẻ rất coi trọng, vừa ở trên xe đã trực tiếp lật xem. "Xác định tất cả thông tin người đăng ký hải ngoại đều ở đây chứ?" Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của

Lâm Trí Linh, Lâm Hựu Luân không nói gì thêm, cúi đầu chăm chú xem.

Tốc độ lật tài liệu của anh rất nhanh, nhanh đến mức Lâm Trí Linh ngồi bên cạnh cũng nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, hình như anh đang tìm ai đó nên ngay cả ảnh cũng không xem, chỉ liếc nhanh qua cột tên rồi lật thẳng sang trang tiếp theo.

Hai phần ba thông tin người đăng ký bị Lâm Hựu Luân trực tiếp "ngó lơ", cho đến khi một cái tên quen thuộc hiện ra trước mắt.

Bàn tay định lật trang của Lâm Hựu Luân đột nhiên dừng lại, sau khi xác nhận mình không nhìn lầm, anh rút tờ tài liệu đó ra, nhìn kỹ bức ảnh trên đó.

Không sai, chính là cô ấy!

Lâm Hựu Luân thầm gật đầu trong lòng.

Thấy biểu cảm của Lâm Hựu Luân như vậy, Lâm Trí Linh không khỏi hiếu kỳ liếc nhìn vào tờ tài liệu.

Cô gái trong ảnh có đôi lông mày thanh tú, mắt phượng, dù để mặt mộc cũng có thể thấy là một mỹ nhân hiếm gặp, chỉ là cái tên "Dương Cung Như" nghe rất lạ lẫm.

Lâm Trí Linh chắc chắn mình không hề biết đối phương, nhưng cũng phải thừa nhận cô gái này thực sự xứng đáng nhận được sự quan tâm đặc biệt. "Anh làm thế nào vậy?" Nghe thấy câu hỏi của Lâm Trí Linh, Lâm Hựu Luân quay đầu lại với vẻ mặt ngơ ngác. "Gì cơ?" "Anh vừa xem ít nhất sáu bảy mươi bộ tài liệu, tại sao lại chỉ chọn trúng cô ấy?" Lâm Hựu Luân không trực tiếp giải đáp nghi vấn của Lâm Trí Linh mà hỏi ngược lại một câu: "Nói vậy cô cũng thấy cô ấy không tệ?" Lâm Trí Linh nhún vai vẻ không phủ nhận, nhưng lại truy vấn không buông: "Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi lúc nãy của tôi."

Lâm Hựu Luân nhìn Lâm Trí Linh một cái, biểu cảm có chút kỳ quái. "Cô thực sự muốn biết sao?" Lâm Trí Linh gật đầu. "Bởi vì cô ấy rất giống một người tôi quen." "Có sao?" Lâm Trí Linh ghé đầu qua, nhìn kỹ bức ảnh trên tờ đơn đăng ký trong tay Lâm Hựu Luân, nhưng nghĩ mãi không ra cô ấy giống ai. "Gần ngay trước mắt, xa tận chân trời!" Lâm Hựu Luân gợi ý một câu như vậy, Lâm Trí Linh liền phản ứng lại, người anh nói chính là mình. "Anh thấy tôi và cô ấy trông rất giống nhau sao?" Câu nói này đã mang theo giọng điệu nghi ngờ nghiêm trọng. "Đừng hiểu lầm, tôi không hề nói hai người trông giống nhau, ý tôi là nền tảng học vấn của hai người rất giống nhau, và cô có để ý không, cô ấy bằng tuổi cô, thậm chí còn lớn hơn cô vài tháng." Lúc này Lâm Trí Linh mới lưu ý thấy cô gái tên Dương Cung Như này cũng sinh năm 74, hiện đang theo học tại Đại học York ở Canada.

Lời giải thích của Lâm Hựu Luân xem chừng hợp lý, nhưng Lâm Trí Linh vẫn cảm thấy có chút khiên cưỡng.

Lâm Hựu Luân không cho Lâm Trí Linh cơ hội đặt câu hỏi thêm, trực tiếp chuyển chủ đề. "Được rồi, phần còn lại để tôi mang về từ từ xem, bây giờ cô giúp tôi liên hệ với Du Tranh, bảo cô ấy chiều nay đến văn phòng tôi một chuyến." Lâm Trí Linh không nói gì, nhưng trong lòng biết rõ phần tài liệu người đăng ký còn lại chắc Lâm Hựu Luân sẽ không xem nữa.

Hiện tại Lâm Trí Linh đã chắc chắn, việc Lâm Hựu Luân lật tài liệu nhanh như vậy thực chất là để tìm cô gái tên Dương Cung Như này.

Lâm Hựu Luân làm sao biết Dương Cung Như?

Tại sao chắc chắn cô ấy sẽ đăng ký tham gia Miss Asia năm nay?

Đó là những điều Lâm Trí Linh không hiểu nổi, nhưng có một điểm cô chắc chắn, một khi đã bị Lâm Hựu Luân nhắm tới thì cô gái

Dương Cung Như này e là sẽ không xuất hiện trên sân khấu Miss Asia nữa.

Tại một giảng đường ở Canada, buổi học Kinh tế học của Giáo sư Kuler vừa kết thúc, sinh viên bên dưới đã về gần hết, ngoại trừ một nữ sinh gốc Hoa bị giữ lại riêng. "Kristy, buổi thảo luận học thuật chiều nay em chắc chắn không tham gia sao?" Nữ sinh gật đầu, Giáo sư Kuler lộ vẻ vô cùng tiếc nuối trên mặt. "Vậy được rồi, hy vọng buổi thảo luận thứ Ba tới em đừng vắng mặt nữa, nếu không thầy thực sự không thể đảm bảo cuối kỳ em có đủ điểm để vượt qua môn học này, em hiểu ý thầy chứ?" Nhìn bóng dáng nữ sinh rời đi, Giáo sư Kuler không khỏi thở dài.

Ban đầu ông rất coi trọng học sinh này, thông minh và cần mẫn, nhưng gần đây không biết có chuyện gì mà khi lên lớp cô luôn tỏ ra tâm hồn treo ngược cành cây, thảo luận sau giờ học cũng không còn tích cực phát biểu như trước.

Cứ tiếp tục thế này, Giáo sư Kuler rất nghi ngờ liệu nữ sinh có thể thuận lợi hoàn thành khóa học hay không.

Ngay khi Giáo sư Kuler còn đang lo lắng cho hành vi bất thường gần đây của nữ sinh, thì cô đã bước ra khỏi giảng đường hội hợp với người bạn đang đợi sẵn. "Kristy, cậu thực sự định bảo lưu việc học để về Hong Kong tham gia cái cuộc thi sắc đẹp gì đó sao?" Cô bạn Tiểu Mỹ đẩy gọng kính, lộ ra mấy nốt tàn nhang rõ nét trên má. "Là cuộc thi Hoa hậu Châu Á!" Dương Cung Như đính chính. "Nếu cậu hứng thú với lĩnh vực đó, tại sao không thử đăng ký thi Hoa hậu Hong Kong (Miss Hong Kong)?

Dù là tầm ảnh hưởng hay độ nổi tiếng, Cảng tả đều lớn hơn Á tả rất nhiều mà." Tiểu Mỹ không hiểu hỏi. "Sự cạnh tranh ở Hoa hậu Hong Kong rất khốc liệt, hơn nữa đăng ký tham gia còn có một số hạn

chế về điều kiện, đặc biệt là đối với những thí sinh không phải người Hong Kong bản xứ như chúng ta, muốn nổi bật giữa đám đông thực sự rất khó." Dương Cung Như không phải chưa từng cân nhắc đăng ký thi Cảng tả, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ.

Nguyên nhân ngoài những điều cô vừa nói, còn có một lý do khác là vì cô sinh ra ở Thượng Hải, đến năm 10 tuổi mới theo cha mẹ di cư sang Canada, dù cô có muốn thừa nhận hay không thì trên người vẫn bị dán nhãn người Đại lục.

Cảng tả tổ chức từ năm 73 đến nay mới chỉ có một người là Tạ Ninh có xuất thân từ Đại lục đoạt vương miện, đó là nhờ ảnh hưởng từ bản "Tuyên bố chung Trung - Anh" năm đó, người Hong Kong vì muốn lấy lòng Đại lục nên vương miện mới rơi vào tay Tạ Ninh.

Dương Cung Như không nghĩ mình có được vận may như Tạ Ninh, nên mới chọn đăng ký Miss Asia, nhưng điều cô không ngờ tới là cuộc thảo luận của cô và Tiểu Mỹ đã bị một người đứng sau cột đá cẩm thạch nghe thấy không sót một chữ. "Dương tiểu thư nghĩ như vậy là sai rồi!" Một giọng nói đột ngột vang lên từ phía sau cột trụ, làm Dương Cung Như và Tiểu Mỹ đều giật mình.

Người bước ra từ sau cột đá cẩm thạch để tóc ngắn, đeo kính, ăn mặc rất trung tính, nếu không phải vừa rồi nghe thấy đối phương nói chuyện, Dương Cung Như và Tiểu Mỹ suýt nữa đã coi cô ta là đàn ông. "Cô nghe lén chúng tôi nói chuyện sao?" Tiểu Mỹ nhìn người đó với vẻ không thiện cảm.

Dương Cung Như khẽ kéo tay Tiểu Mỹ, nhưng trong đôi mắt đẹp cũng đầy vẻ nghi hoặc. "Thưa bà, trước đây chúng ta có quen nhau không?" "Dương tiểu thư có thể không biết tôi, nhưng tôi biết Dương tiểu thư." Người đó không hề để ý đến phản ứng của Tiểu Mỹ, bởi vì ngay từ lúc xuất hiện, ánh mắt cô ta đã luôn đặt lên người Dương

Cung Như, "Tự giới thiệu một chút, tôi tên Du Tranh." Nhìn bàn tay đưa ra, Dương Cung Như hơi do dự, còn Tiểu Mỹ đứng bên cạnh đột nhiên hét lên. "Chị là Du Tranh!

Chị thực sự là Du Tranh!" Dương Cung Như và Du Tranh đồng thời sững người, đều không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Gương mặt Tiểu Mỹ không còn vẻ đề phòng lúc nãy, thay vào đó là ánh mắt ngưỡng mộ của một fan cuồng, cô không nói hai lời liền lôi từ trong cặp sách ra một cuốn sổ tay, xin Du Tranh ký tên cho mình. "Em đã đọc bản dịch tiếng Anh cuốn tự truyện của chị rồi, em thực sự rất ngưỡng mộ những người phụ nữ mạnh mẽ như chị!" Du Tranh dường như không mấy thích xưng hiệu "nữ cường nhân", nhưng vẫn nhận lấy bút ký tên cho Tiểu Mỹ. "Như vậy được rồi chứ?" Tiểu Mỹ ôm cuốn sổ gật đầu lia lịa, đồng thời tò mò hỏi: "Chị Du Tranh, sao chị lại biết Kristy?" Du Tranh nhìn Dương Cung Như đang đứng bên cạnh: "Thực ra lần này tôi đặc biệt đến tìm Dương tiểu thư." "Tìm tôi?" Dương Cung Như chỉ vào chính mình, biểu cảm càng thêm nghi hoặc. "Nếu không thì làm sao chuyện lại tình cờ thế được, tôi đứng sau cột vừa hay nghe được cuộc trò chuyện của hai người?" Nghe Du Tranh giải thích xong, Dương Cung Như không nhịn được hỏi: "Nói vậy chị Du Tranh vừa rồi đã đứng đây đợi tôi?" "Đúng vậy, nhưng tôi không có ý nghe lén cuộc trò chuyện của các em, cái này thực sự là tình cờ gặp thôi." Du Tranh nhún vai nói. "Vậy chị Du Tranh tìm tôi là vì chuyện gì?" "Chính là vì chuyện mà Dương tiểu thư và người bạn của em vừa thảo luận đấy." Du Tranh vừa dứt lời, Tiểu Mỹ liền xen vào một câu. "Chị Du Tranh nhảy sang ATV rồi sao?" Trong tự truyện Du Tranh có nhắc tới việc mình đảm nhiệm chức Phó Chủ tịch Đài Phát thanh Thương mại Hong Kong, mà cuốn tự truyện đó mới xuất bản năm ngoái, qua câu hỏi này cũng thấy Tiểu Mỹ thực sự không nói dối, cô thực sự đã đọc cuốn sách đó. "Tôi đúng

là đã nhảy việc, nhưng chủ mới không phải ATV." Tiểu Mỹ lộ vẻ hiểu ra gật đầu, "Em đã bảo mà, bạn ở Hong Kong có nói với em là dạo này ATV sống thảm lắm." Nhìn vẻ mặt như đã quen từ lâu của Tiểu Mỹ, Du Tranh cũng thấy hơi đau đầu. "Dương tiểu thư, có tiện nói chuyện riêng một chút không?" Dương Cung Như có vẻ hơi dao động, chỉ là trước mặt Tiểu Mỹ không tiện đồng ý ngay. "Ái chà, tớ đột nhiên nhớ ra có một cuốn sách để quên trong lớp, tớ phải quay lại lấy, hai người cứ nói chuyện đi nhé!" Tiểu Mỹ vỗ trán một cái, rồi quay người đi ngược lại.

Du Tranh rất hài lòng với cách làm "biết điều" của Tiểu Mỹ, sau đó đề nghị Dương Cung Như cùng mình đến một quán cà phê gần đó ngồi một lát.

Chương 1023

Dương Cung Như không từ chối, cô cũng rất muốn biết tại sao Du Tranh lại tìm đến mình.

Trong một góc cạnh cửa sổ, Du Tranh và Dương Cung Như ngồi đối diện nhau.

Lúc này là buổi trưa, khách trong quán không nhiều, hai người trò chuyện cũng không cần cố ý hạ thấp giọng. "TVB và ATV luôn trong trạng thái cạnh tranh, điểm này trước tiên tôi phải nói rõ với Dương tiểu thư, tránh để xảy ra hiểu lầm gì đó." Du Tranh dùng thìa bạc nhẹ nhàng khuấy cà phê, mắt vẫn luôn dán chặt vào Dương Cung Như.

Trước khi đến Canada, Du Tranh chỉ cảm thấy quyết định của Lâm Hựu Luân vô cùng hoang đường, về điểm này quan điểm của cô rất giống Lâm Trí Linh, Cảng tả dù có sa sút thế nào cũng không đến mức hạ thấp vị thế đi tranh giành người với Á tả.

Nhưng Lâm Hựu Luân lại kiên trì bảo cô phải đi một chuyến, hơn nữa còn nói rõ việc có thuyết phục được Dương Cung Như từ bỏ Á tả để sang Cảng tả hay không quan hệ đến toàn bộ kế hoạch phục hưng Cảng tả.

Ban đầu Du Tranh còn hoài nghi cách nói này, nhưng sau khi gặp bản thân Dương Cung Như, cô lập tức thay đổi quan điểm.

Phải thừa nhận rằng Lâm Hựu Luân thực sự có con mắt nhìn phụ nữ mà người thường khó lòng bì kịp, chỉ qua một tấm ảnh mà đã khai phá được một miếng "ngọc thô" như thế này, nếu là vài năm trước chắc chắn lại là một giai thoại đào hoa khiến cả thành phố bàn tán xôn xao.

Những năm qua Lâm Hựu Luân đã vướng vào không ít nợ tình, kể

từ khi con gái chào đời, tính cách lăng nhăng cũng thu liễm nhiều, gần đây trên báo chí hiếm khi thấy scandal của anh, nếu không Du Tranh thực sự sẽ nghi ngờ Dương Cung Như và Lâm Hựu Luân liệu trước đây đã có gì với nhau chưa.

Dương Cung Như không thấy kỳ lạ trước ánh mắt dò xét sau cặp kính của Du Tranh, thực tế cô cũng đang quan sát Du Tranh, chỉ là không làm rõ ràng như đối phương.

Đối mặt với vấn đề Du Tranh đưa ra, Dương Cung Như thông minh chọn cách im lặng.

Quả nhiên, Du Tranh không có ý định bắt Dương Cung Như trả lời câu hỏi đó, chỉ dừng lại giây lát rồi nói tiếp: "Cho nên Dương tiểu thư chắc chắn sẽ rất tò mò, rõ ràng mình đăng ký tham gia Á tả, tại sao tôi lại tìm đến tận cửa?

Đơn giản là vì chúng tôi có vài 'người bạn' bên ATV, từ tay họ chúng tôi có được tài liệu của những người đăng ký Á tả năm nay.

Ban đầu chúng tôi làm vậy chỉ để hiểu rõ hơn động thái của đối thủ, nhưng không ngờ lại phát hiện ra một thí sinh như Dương tiểu thư, cũng coi như là một thu hoạch bất ngờ." "Ý của chị Du Tranh là khuyên tôi đừng tham gia Á tả?" "Á tả và Cảng tả ai có tầm ảnh hưởng lớn hơn, điểm này Dương tiểu thư chắc hẳn rất rõ, nếu không cũng sẽ không có cuộc trò chuyện lúc nãy giữa em và người bạn.

Vốn dĩ thân phận của Dương tiểu thư đúng là không phù hợp với điều kiện đăng ký của Cảng tả, nhưng loại chuyện này không phải không thể linh động, quan trọng là thái độ của Dương tiểu thư.

Nếu bây giờ tôi nói em có thể tham gia Cảng tả, em có sẵn lòng từ bỏ Á tả không?" Dương Cung Như cắn chặt môi, câu hỏi này của Du Tranh làm cô thấy hơi khó xử.

Cô chọn tham gia Á tả thay vì Cảng tả, ngoài việc Cảng tả có hạn chế đăng ký, còn một nguyên nhân quan trọng hơn là sự cạnh tranh của Cảng tả sẽ rất kịch liệt, mà mỗi năm quán quân chỉ có một người.

Du Tranh cũng nhận ra sự đắn đo của Dương Cung Như.

Trước khi đến Canada, Lâm Hựu Luân đã dặn dò rằng chỉ cần Dương Cung Như đồng ý tham gia Cảng tả, có thể đảm bảo cô ít nhất sẽ lọt vào vòng chung kết.

Lâm Hựu Luân tuy không nói quán quân đã nội định là Dương Cung Như, nhưng Du Tranh hiểu anh thực sự có ý định đó.

Du Tranh biết rõ một khi cô đưa ra điều kiện "chắc chắn vào chung kết", đó tuyệt đối là một quân bài đầy sức nặng để thuyết phục Dương Cung Như, nhưng cô không muốn làm vậy.

Trong ngành thực sự có một số quy tắc ngầm không thể tránh khỏi, nhưng những chuyện này càng ít người biết càng tốt, tốt nhất là giấu luôn cả người trong cuộc, đó mới là trạng thái lý tưởng nhất.

Một nguyên nhân khác là Du Tranh muốn nhân cơ hội này thể hiện năng lực của mình với Lâm Hựu Luân, nếu không cần đưa ra cam kết đó mà vẫn thuyết phục được Dương Cung Như, đó mới là bản lĩnh thực sự. "Ngày nay có rất nhiều cuộc thi sắc đẹp, nhưng ít nhất tại khu vực Hoa ngữ, tầm ảnh hưởng của Cảng tả vẫn chưa có cuộc thi nào sánh kịp, Dương tiểu thư có biết tại sao không?" Đáp án cho câu hỏi này rất hiển nhiên, Dương Cung Như có chút nghi ngờ Du Tranh đang cố ý khoe khoang, nhưng đã được hỏi, cô vẫn nghiêm túc trả lời: "Bởi vì Cảng tả do TVB tổ chức, mà TVB lại là đài truyền hình lớn nhất Hong Kong, hơn nữa có tầm ảnh hưởng rất lớn trong toàn bộ khu vực Hoa ngữ." "Vậy Dương tiểu thư có thể kể cho tôi vài ngôi sao nữ xuất thân từ Cảng tả mà em biết không?" "Triệu Nhã Chi, Chung Sở Hồng, Trương Mạn Ngọc." Dương Cung Như gần như

không cần suy nghĩ đã thốt ra tên của ba người này, nghĩ một lát rồi bổ sung thêm một ông Mỹ Linh, đó là tất cả những ngôi sao Cảng tả cô có thể nhớ ra.

Du Tranh tiếp lời: "Nhưng tất cả những người này đều không phải là quán quân năm đó." Dương Cung Như sững sờ vài giây, đôi mắt đẹp thoáng hiện vẻ dao động, dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Chỉ cần sẵn lòng lăn lộn trong giới giải trí, quán quân Cảng tả thường có thể nhận được hợp đồng một năm với TVB, đồng thời TVB cũng rất sẵn lòng ký hợp đồng với những thí sinh không đoạt giải nhưng có biểu hiện nổi trội và có nhân khí cao.

Mỗi năm TVB đều đo ni đóng giày sản xuất một đến hai bộ phim cho quán quân Cảng tả, còn những người đẹp không đoạt giải nhưng được TVB ký hợp đồng cũng đều có cơ hội đóng vai phụ trong các tập phim Tết hàng năm.

Chỉ là trên con đường diễn xuất, hầu hết các quán quân Cảng tả lại phát triển không bằng những "bại tướng" năm xưa của mình.

Đến khi Triệu Nhã Chi, Chung Sở Hồng, Trương Mạn Ngọc thành danh, không còn mấy ai nhớ quán quân Cảng tả cùng khóa với họ là ai.

Ngay cả Lý Gia Hân được mệnh danh là Hoa hậu đẹp nhất, nếu không vì sự quan tâm đặc biệt của ai đó thì trong giới giải trí cũng chỉ tồn tại như một bình hoa, tuy cái bình hoa này đẹp hơn những cái khác nhưng bản chất không thay đổi.

Câu hỏi của Du Tranh thực tế đã hàm chứa một sự gợi ý: Chỉ cần Dương Cung Như sẵn lòng tham gia Cảng tả, sẽ có cơ hội trở thành nghệ sĩ ký hợp đồng của TVB, dù cuối cùng không đoạt được vương miện thì chỉ cần nhận được sự coi trọng của TVB, vẫn có khả năng trở thành đại minh tinh.

Dương Cung Như đăng ký tham gia Á tả cũng là vì khao khát cuộc sống ngôi sao, bây giờ Du Tranh bày ra một miếng bánh ngọt lớn như vậy trước mặt, cô lập tức động lòng.

Đương nhiên vì cẩn trọng, Dương Cung Như không đồng ý ngay mà xác nhận lại với Du Tranh lần nữa. "Tôi đích thân ngồi trước mặt Dương tiểu thư, chẳng lẽ điều đó còn chưa đủ nói lên vấn đề sao?" Du Tranh nói vậy, Dương Cung Như mới nhớ ra mình còn chưa kịp hỏi Du Tranh đảm nhiệm chức vụ gì ở TVB.

Du Tranh mỉm cười không trả lời, chỉ lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Dương Cung Như. "Dương tiểu thư khi nào suy nghĩ kỹ rồi đều có thể liên lạc với tôi theo phương thức trên này." Cho đến khi Du Tranh thanh toán tiền rồi rời đi, Dương Cung Như vẫn ngẩn ngơ nhìn tấm danh thiếp trong tay, bốn chữ "Tổng giám đốc điều hành" như có ma lực nào đó thu hút ánh mắt cô, hồi lâu không thể rời mắt.

Sau khi nghe xong điện thoại từ Canada gọi về, Lâm Hựu Luân tựa lưng vào ghế, thở phào một hơi dài.

Vì đài Vô Tuyến năm ngoái vừa hoàn thành một đợt thay đổi cổ phần quan trọng, nên cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm nay tự nhiên trở thành tiêu điểm chú ý của các bên.

Đặc biệt là trong hoạt động mừng lễ khánh đài năm ngoái, bộ phim quy tụ dàn sao cực khủng mang tên 《Võ Lâm Ngoại Truyện》 đã tạo nên kỷ lục tỷ lệ người xem cao nhất lịch sử phim truyền hình Hong Kong.

Cuộc bình chọn "Thị đế, Thị hậu" càng thu hút sự tham gia nhiệt tình của công chúng, giúp Vô Tuyến nhân cơ hội này được một phen vẻ vang náo nhiệt, sự kỳ vọng của mọi người đối với cuộc thi Hoa hậu năm nay cũng theo đó mà nước nổi thuyền dâng.

Việc Dương Cung Như đồng ý tham gia tuyển chọn, đối với Lâm

Hựu Luân mà nói, có thể xem là tin tốt nhất mà anh nghe được trong thời gian gần đây.

Lâm Hựu Luân đang cân nhắc nên vận hành cuộc thi năm nay thế nào để tối đa hóa lợi ích từ việc dự thi của Dương Cung Như, thì một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng cắt đứt dòng suy nghĩ của anh.

Bà vú Ngô đứng ở cửa thư phòng, hai tay đan chặt vào nhau, vẻ mặt cung kính nói: "Thưa cậu Lâm, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, bà chủ bảo tôi đến thông báo với cậu một tiếng." Lâm Hựu Luân ngẩng đầu lên, lông mày hơi nhíu lại: "Chẳng phải bảo là đợi Mẫn tới sao?" "Cô Chu đã đến từ nửa tiếng trước rồi, lúc đó cậu đang gọi điện thoại nên cô ấy không muốn vào làm phiền, mà sang bầu bạn nói chuyện với bà chủ." Nghe bà vú Ngô nói vậy, sắc mặt Lâm Hựu Luân lập tức dãn ra, anh gật đầu bảo: "Được, tôi biết rồi, tôi xuống ngay đây." Bà vú Ngô xuống lầu đến phòng ăn, thuật lại nguyên văn lời của Lâm Hựu Luân, Trần Tuệ Tình liền chào mời Chu Tuệ Mẫn cầm đũa, vừa ăn vừa đợi.

Khoảng năm phút sau, Lâm Hựu Luân mới từ trên lầu đi xuống.

Bên này Chu Tuệ Mẫn đã xới sẵn cơm cho anh, anh vừa ngồi xuống, đũa còn chưa kịp động, Trần Tuệ Tình đã bắt đầu lải nhải chuyện anh và Chu Tuệ Mẫn sinh con.

Vì chuyện này, cách đây không lâu Trần Tuệ Tình còn đích thân ép Lâm Hựu Luân đi bệnh viện kiểm tra một chuyến.

Các kết quả xét nghiệm đều chứng minh Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn đều có thể thuận lợi mang thai, nhưng bụng của Chu Tuệ Mẫn đến nay vẫn chưa có phản ứng, bác sĩ đều nói có lẽ là do vận may chưa tới.

Trần Tuệ Tình không cam lòng, lại đưa Chu Tuệ Mẫn đi thử đủ loại bí phương cầu con, nhưng vẫn không thấy chuyển biến gì.

Lâm Hựu Luân vốn tưởng mẹ mình sẽ chịu dừng lại một thời gian, không ngờ bây giờ bà lại chuyển sang tin vào thần phật. "Hôm qua mẹ lên miếu Thiên Hậu thắp hương, cũng xin cho hai đứa một quẻ xăm, sau đó người giải xăm nói với mẹ rằng, hai đứa muốn được như ý nguyện thì còn thiếu một cơ duyên, mà cơ duyên này chính là ở phương Tây Nam." Chu Tuệ Mẫn dừng đũa, rõ ràng rất hứng thú với nội dung Trần Tuệ Tình nói.

Lâm Hựu Luân thì ngược lại, ngoại trừ thỉnh thoảng gắp thức ăn cho Chu Tuệ Mẫn, anh chỉ lo vùi đầu ăn cơm, coi lời của Trần Tuệ Tình như gió thoảng bên tai.

Thấy thái độ này của Lâm Hựu Luân, Trần Tuệ Tình tức giận đặt đũa xuống bàn cái "cộp". "Con có đang nghiêm túc nghe mẹ nói không hả?" Lâm Hựu Luân vốn định mở miệng bác bỏ quan điểm của mẹ, nhưng Chu Tuệ Mẫn đã dùng chân đá nhẹ anh dưới gầm bàn, ra hiệu cho anh đừng nóng nảy. "Mẹ, nếu mẹ đã tin vào lời giải xăm như vậy, thì đối phương có nói cụ thể cho mẹ biết là phải đi đâu tìm cơ duyên này không?" Lâm Hựu Luân hỏi vậy đương nhiên là muốn mẹ mình thấy khó mà lui, không ngờ Trần Tuệ Tình lại thực sự có cách nói của mình. "Mẹ đương nhiên là có hỏi, nhưng đại sư nói lời trong quẻ này cần phải tự mình lĩnh hội, cho nên mẹ mới tìm hai đứa tới để cùng thương lượng." Lâm Hựu Luân nhún vai: "Mẹ xem, ngay cả đại sư còn không biết thì bọn con làm sao mà biết được?" Trần Tuệ Tình lần này thực sự nổi giận, bà lườm Lâm Hựu Luân một cái: "Con cố tình đối đầu với mẹ phải không?" "Bác gái, anh Luân chỉ nói đùa thôi mà." Chu Tuệ Mẫn vừa khuyên Trần Tuệ Tình bớt giận, vừa nháy mắt với Lâm Hựu Luân, bảo anh mau xin lỗi. "Được rồi, con biết sai rồi không được sao, cần phải làm gì con đều nghe theo mẹ tất." Lâm Hựu Luân vừa nói vừa gắp một miếng thịt kho tàu vào bát mẹ, "Chúng ta cứ ăn cơm trước đã, vừa ăn vừa thảo luận có được không?" Sắc mặt Trần

Tuệ Tình lúc này mới dịu đi nhiều, nhưng vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc: "Hai đứa đều nghĩ cho kỹ xem, thời gian tới có kế hoạch rời khỏi Hong Kong không, định đi đâu thì đều phải nói cho mẹ biết." Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn nhìn nhau, đều không biết phải trả lời thế nào. "Mẫn, em nói trước đi." "Em sao?" Chu Tuệ Mẫn hơi khó xử nhìn Lâm Hựu Luân, thấy đối phương cũng ra vẻ lực bất tòng tâm, đành phải cứng đầu trả lời: "Có lẽ vào tháng Ba con sẽ đi Nhật Bản và Hàn Quốc tham gia vài hoạt động, ngoài ra chắc là sẽ không rời khỏi Hong Kong." "Nhật Bản và Hàn Quốc?" Trần Tuệ Tình bảo bà vú Ngô lấy bản đồ trong phòng ngủ ra, xem qua vài lần rồi lại đặt xuống: "Không đúng, hai nơi này đều ở hướng Đông Bắc của Hong Kong." "Mẹ, mấy chuyện này mẹ nghe cho vui thôi, đừng tưởng thật quá." Lâm Hựu Luân lại nhịn không được khuyên nhủ.

Chương 1024

Trần Tuệ Tình bực bội lườm anh một cái, trực tiếp bảo anh im miệng.

Lâm Hựu Luân tự chuốc lấy nhục, đành cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Trần Tuệ Tình tự mình nghiền ngẫm một hồi, không tìm ra manh mối nào, liền nhớ ra Lâm Hựu Luân vẫn chưa khai báo lịch trình sắp tới. "Mẫn nói xong rồi, còn con thì sao?" "Chẳng phải mẹ bảo con im miệng à?" Lâm Hựu Luân vừa dứt lời, Trần Tuệ Tình đã giơ tay định đánh: "Còn đùa giỡn nữa, mau nói đi!" "Tháng Ba có lễ trao giải Kim Tượng, trước đó con chắc chắn sẽ không rời Hong Kong, còn sau đó..." Lâm Hựu Luân nói đến đây đột nhiên khựng lại, vì anh chợt nhớ ra một chuyện. "Sau đó thì sao?" Trần Tuệ Tình sốt ruột thúc giục. "Sau đó con có lẽ phải đi Thái Lan một chuyến, dự kiến sẽ ở lại đó một thời gian." Trước mặt mẹ và Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân cũng không có gì phải giấu diếm, anh liền kể chuyện mình đã hẹn với Hoàng Triêm và Thái Lan đi Thái Lan quay bộ phim 《Túc Túy 2》. "《Túc Túy》 cuối cùng cũng quay phần tiếp theo à?" Chu Tuệ Mẫn nhịn không được xen vào một câu ngoài lề.

Câu hỏi này khiến Lâm Hựu Luân thấy khá hổ thẹn, nếu không phải anh quên béng chuyện này, thì lẽ ra ngay sau khi tập một đại thắng đã phải quay ngay phần tiếp theo rồi, chứ không phải để trì trệ suốt bao nhiêu năm như vậy. "Gần đây anh có gặp Hoàng Triêm và Thái Lan, đúng lúc thời gian này họ cũng rảnh nên tranh thủ quay luôn.

Nếu đợi thêm vài năm nữa, hai người họ từ 'ông chú háo sắc' sẽ biến thành 'lão già lụ khụ' mất." Cách nói của Lâm Hựu Luân khiến Chu Tuệ Mẫn bật cười, còn Trần Tuệ Tình ở bên cạnh lại dán mắt

vào tấm bản đồ trong tay, hoàn toàn không nghe thấy cuộc đối thoại của hai người. "Không sai, chính là chỗ này!" Trần Tuệ Tình đặt bản đồ xuống, vẻ mặt phấn khởi tuyên bố với Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn rằng bà đã tìm ra huyền cơ ẩn chứa trong quẻ xăm. "Thái Lan chẳng phải nằm ở phía Tây Nam của Hong Kong sao?

A Luân đi Thái Lan đóng phim, đúng lúc ứng nghiệm với lời trong quẻ rồi!" Chu Tuệ Mẫn vẻ mặt không thể tin nổi, còn Lâm Hựu Luân thì nhíu mày: "Mẹ, vị đại sư giải xăm đó có biết thân phận của mẹ không?" "Biết chứ, chỗ đó mẹ thường xuyên tới, với vị đại sư đó cũng coi như là người quen rồi." Trần Tuệ Tình đáp một câu mà không hiểu ý đồ của con trai. "Tin tức con đi Thái Lan quay phim tuy chưa công bố chính thức nhưng trên báo chí đã có tin đồn râm ran rồi.

Con đoán vị đại sư đó chắc là xem báo rồi cố ý bày ra cái cục này để chúng ta nhảy vào thôi." Lâm Hựu Luân chưa nói xong đã bị Trần Tuệ Tình ngắt lời: "Đừng nói bậy, quẻ của vị đại sư đó giải lúc nào cũng linh nghiệm hết.

Còn con nữa, đừng có tìm lý do thoái thác, lần này nhất định phải đưa cả Mẫn đi cùng!" "Hả?" Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn cùng sững sờ, đều không ngờ tới kết quả này. "Sao nào, hai đứa có ý kiến gì à?" "Bác gái, anh Luân lần này đi đóng phim, con cũng đi theo e là không tiện lắm đâu ạ?" Chu Tuệ Mẫn vừa nói thế, Trần Tuệ Tình cũng cảm thấy việc này hơi phiền phức.

Nếu là Lâm Hựu Luân phản đối thì bà còn có thể cưỡng ép, nhưng nếu Chu Tuệ Mẫn thấy không ổn thì bà không thể ép buộc cô được.

Ngay lúc Trần Tuệ Tình đang rơi vào thế lưỡng nan, Lâm Hựu Luân đột nhiên lên tiếng: "Thực ra cũng chẳng có gì không tiện.

Bộ phim đó quay ở Thái Lan cũng khá lâu, chúng ta có thể tranh thủ lúc rảnh rỗi đi tham quan vài cảnh đẹp ở đó, cứ xem như là vừa

làm việc vừa đi du lịch vậy." Lâm Hựu Luân đã không có ý kiến, lại thêm Trần Tuệ Tình khuyên bảo bên cạnh, Chu Tuệ Mẫn đành phải đồng ý.

Tuy nhiên trong lòng cô vẫn có chút nghi hoặc, quyết định sau khi xong xuôi sẽ tìm Lâm Hựu Luân hỏi cho rõ ràng.

Ăn cơm xong, Chu Tuệ Mẫn lại bị Trần Tuệ Tình gọi riêng vào phòng dặn dò một hồi.

Lúc trở ra, cô đi ngang qua thư phòng của Lâm Hựu Luân, thấy đèn bên trong vẫn còn sáng nên đẩy cửa bước vào.

Lâm Hựu Luân nghe tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên, thấy Chu Tuệ Mẫn vào thì dừng việc đang làm, đứng dậy dắt tay cô tới ghế sofa ngồi xuống. "Có làm phiền anh không?" "Danh sách đề cử giải Kim Tượng năm nay đã có rồi, bên đó vừa fax qua một bản để anh xem qua, cơ bản là không có vấn đề gì." Lâm Hựu Luân đưa tay vuốt lại những sợi tóc rối trên trán Chu Tuệ Mẫn, mỉm cười hỏi: "Có phải em có chuyện gì muốn nói với anh không?" Tâm trí Chu Tuệ Mẫn vốn đã bị danh sách đề cử Kim Tượng thu hút, nghe Lâm Hựu Luân hỏi vậy mới hoàn hồn trở lại. "Chuyện đi Thái Lan, anh nói thật đấy chứ?" "Sao thế, em không muốn đi à?" Chu Tuệ Mẫn vội vàng lắc đầu: "Không phải mà, ý em là đi như vậy thật sự không sao chứ?" "Đương nhiên là không sao.

Bộ phim này quay thế nào đều do anh quyết định.

Nếu em thực sự để tâm chuyện đó, thì anh sẽ sắp xếp cho em một vai diễn khách mời không có nhiều cảnh quay, như vậy hai chúng ta có thể danh chính ngôn thuận cùng đi sang đó nghỉ dưỡng rồi." Lâm Hựu Luân nói vậy nhưng trong lòng lại có tính toán khác. 《Túc Túy 2》 kế thừa phong cách của phần trước, vẫn là câu chuyện hài hước về ba gã đàn ông uống say bí tỉ.

Nội dung phim rất thú vị, nhưng quá trình quay phim thì khá khô khan, đặc biệt là phải đối mặt với hai ông già Hoàng Triêm và Thái Lan suốt cả ngày, anh cảm thấy thực sự rất nhạt nhẽo.

Nếu Chu Tuệ Mẫn có thể đi cùng, không chỉ lúc buồn chán có người trò chuyện, mà lúc không có cảnh quay còn có thể cùng nhau đi du lịch, chuyến đi Thái Lan cũng sẽ thoải mái hơn nhiều.

Chu Tuệ Mẫn không có ý kiến gì với sự sắp xếp của Lâm Hựu Luân.

Sau khi kết thúc thảo luận chuyện đó, cô liền hỏi sang chuyện giải Kim Tượng.

Lâm Hựu Luân đứng dậy đi tới bàn làm việc, lấy bản fax đưa cho cô. "Nè, em tự xem đi." Chu Tuệ Mẫn nhanh chóng lướt qua danh sách đề cử, cảm giác đầu tiên là sao lại có nhiều tên Vương Gia Vệ đến vậy?

Lâm Hựu Luân cũng rất bất lực với kết quả này.

Nếu là mọi năm, có lẽ anh sẽ kìm hãm Vương Gia Vệ một chút, nhưng năm nay tình hình hơi đặc biệt.

Thứ nhất là vì năm 1994 phim Hong Kong thực sự không có quá nhiều tác phẩm xuất sắc.

Thứ hai là Vương Gia Vệ, vốn nổi tiếng với tốc độ làm phim rùa bò, năm ngoái lại đột nhiên bùng nổ, có hai bộ phim cùng công chiếu, hơn nữa chất lượng đều được coi là đỉnh cao nhỏ trong sự nghiệp đạo diễn của ông ta.

Vì thế không có gì nghi ngờ khi cả hai bộ phim này đều cùng lọt vào danh sách đề cử Kim Tượng năm nay, và trở thành đối thủ cạnh tranh ở nhiều hạng mục.

Trong lịch sử giải Kim Tượng, việc một diễn viên cùng lúc được

đề cử ở một hạng mục cho hai bộ phim khác nhau vẫn thỉnh thoảng xảy ra, nhưng việc cùng một đạo diễn có hai tác phẩm cùng tranh giải ở một hạng mục, tự mình đối đầu với chính mình thì lại hiếm thấy.

Vương Gia Vệ coi như đã phá một kỷ lục.

Hai bộ phim giúp ông ta nhận đề cử là 《Đông Tà Tây Độc》 và 《Du Thành Sâm Lâm》.

Bộ phim 《Đông Tà Tây Độc》 này đã ngốn của ông ta gần hai năm trời.

Trong giới thậm chí còn mỉa mai rằng bộ phim này đã làm phá sản công ty Hoàn Á của Lâm Kiện Nhạc.

Trước đó đã làm khổ Đặng Quang Vinh, sau lại làm khổ Lâm Kiện Nhạc, Vương Gia Vệ quả thực có thể coi là "cơn ác mộng" của các nhà đầu tư điện ảnh Hong Kong, rất nhiều người đều tránh ông ta như tránh tà.

Thế nhưng vẫn có người không tin vào điều đó.

Sau khi Hoàn Á ngừng sản xuất và nhanh chóng bị bán lại, nhiều người tưởng rằng 《Đông Tà Tây Độc》 sẽ bị chết yểu, hoặc là đổi đạo diễn rồi lấy những đoạn phim Vương Gia Vệ đã quay xong đem đi cắt ghép bừa bãi để chiếu, dựa vào dàn sao hạng A cực khủng đó mà thu hồi chút vốn liếng.

Nhưng điều khiến mọi người không ngờ tới là ông chủ Dương, người tiếp quản Hoàn Á, lại chọn tiếp tục ủng hộ Vương Gia Vệ, nhờ đó 《Đông Tà Tây Độc》 mới được quay xong thuận lợi.

Đương nhiên ông chủ Dương đó cũng không phải kẻ ngốc.

Ông ta sẵn sàng làm việc này thực tế là vì nhắm trúng bộ phim 《Đông Thành Tây Tựu》 vốn sử dụng cùng một dàn diễn viên với 《Đông Tà Tây Độc》.

Khi Lưu Trấn Vĩ quay xong bộ phim này, đầu phim vẫn hiện logo của công ty Hoàn Á, nhưng đến khi phim thực sự công chiếu thì đã đổi thành biểu tượng của công ty mới.

Lưu Trấn Vĩ dùng vài tuần để quay bộ phim hài nhảm này, và khi nó ra mắt vào tháng 2 năm 1995, nó đã lập tức gây chấn động lớn.

Chỉ trong vòng nửa tháng, doanh thu phòng vé đã càn quét hơn 30 triệu tệ, lúc này mọi người mới quay sang tán thưởng nhãn quan nhạy bén của ông chủ Dương.

Tất nhiên, trong mắt giới chuyên môn, thành công của Lưu Trấn Vĩ thực chất là một sự may mắn, doanh thu như vậy không có nghĩa đây là một bộ phim hài xuất sắc.

Bộ phim này ăn khách chủ yếu là vì vào đầu năm 1995, các bộ phim hài của Châu Tinh Trì vốn lẽ ra sẽ thống trị lịch trình này lại vắng mặt vì nhiều lý do khác nhau, dẫn đến thị trường phim hài Hong Kong xuất hiện một khoảng trống lớn.

Sự xuất hiện của 《Đông Thành Tây Tựu》 đã đáp ứng đúng nhu cầu của bộ phận khán giả này, nên việc ra mắt bùng nổ cũng không có gì lạ.

Chương 1025

Điều thực sự khiến người ta thấy kỳ lạ là thái độ của chính Lưu Trấn Vĩ đối với bộ phim này.

Sau này khi trả lời phỏng vấn truyền thông, ông nói: "Nếu anh hỏi tôi thích bộ phim nào nhất thì tôi không nói được, nhưng ghét nhất thì chính là 《Đông Thành Tây Tựu》." Dù thế nào đi nữa, 《Đông Thành Tây Tựu》 đã đạt được thành công vang dội về mặt doanh thu, trong khi 《Đông Tà Tây Độc》 với cùng dàn diễn viên lại chỉ thu về hơn 10 triệu tệ.

Đó là còn nhờ một bộ phận khán giả nể mặt dàn sao quá khủng mà bỏ tiền mua vé vào rạp giết thời gian, nếu không doanh thu còn thảm hại hơn nhiều.

Ngay từ thời 《A Phi Chính Truyện》, khán giả đã biết Vương Gia Vệ là kẻ thích "treo đầu dê bán thịt chó".

Theo quảng cáo trước khi chiếu, bộ phim đó lẽ ra phải là phim hành động đấu súng, nhưng cuối cùng khán giả vào rạp lại ấm ức phát hiện ra cả phim từ đầu đến cuối chỉ nổ đúng một hay hai phát súng, hoàn toàn không khớp với thể loại hành động.

Trong 《Đông Tà Tây Độc》, Vương Gia Vệ lại tiếp tục phát huy phong cách đó.

Phim cơ bản không có cảnh võ thuật nào, thay vào đó là những đoạn đối thoại nhân vật dài dằng dặc, khó hiểu.

Những khán giả kỳ vọng xem phim kiếm hiệp chắc chắn sẽ thất vọng.

Tuy nhiên, trong mắt giới chuyên môn, những màn trình diễn đầy

nội lực trong phim lại được coi là điển hình của dòng phim văn nghệ Hong Kong.

Đặc biệt là đoạn Trương Quốc Vinh và Lương Gia Huy ngồi đối diện uống nước, người ngoài nhìn vào thấy khá thú vị, nhưng người trong cuộc thì chẳng hưởng thụ chút nào.

Khi quay cảnh đó, cả Lương Gia Huy và Trương Quốc Vinh đều uống nước đến mức muốn nôn, cuối cùng mới quay được hiệu ứng khiến Vương Gia Vệ hài lòng.

Trong khi bên chỗ Lưu Trấn Vĩ thì đơn giản hơn nhiều, các diễn viên có thể tự biên tự đạo tự diễn, mặc đồ cổ trang nhưng nhảy điệu Chachacha, ngay cả bài hát cũng là do Trương Quốc Vinh ứng tác tại chỗ.

Những ngày quay cả hai bộ phim cùng lúc, buổi sáng quay 《Đông Thành Tây Tựu》, buổi chiều quay 《Đông Tà Tây Độc》, một bên cười đùa hết cỡ, một bên lại nghiêm túc trầm buồn đến phát ngất, các diễn viên đều bị hành hạ đến mức có dấu hiệu rối loạn tinh thần.

Trong đó người khổ nhất chính là Lâm Thanh Hà, bà phải đóng hai vai trong 《Đông Tà Tây Độc》, người khác chỉ bị "hành" một lần, còn bà phải bị "hành" những hai lần.

Trong số các ngôi sao lớn tham gia, người duy nhất không phải chịu khổ chính là Vương Tổ Hiền —— vì Vương Gia Vệ quay quá chậm, khi bà quay xong 《Đông Thành Tây Tựu》 thì bên 《Đông Tà Tây Độc》 mới chỉ quay được vài cảnh hậu trường của bà, mà lịch trình bà dành cho Vương Gia Vệ cũng đã kết thúc.

Cuối cùng 《Đông Tà Tây Độc》 chỉ xuất hiện đúng một cảnh quay nghiêng của Vương Tổ Hiền, kéo dài chưa đầy hai giây, chỉ những người hâm mộ tinh ý nhất mới nhận ra.

Sau khi phim công chiếu, có phóng viên phỏng vấn Vương Gia Vệ, hỏi tại sao lại cho Vương Tổ Hiền ít đất diễn như vậy.

Vương Gia Vệ nói thật tình, nhưng không lâu sau lại đổi giọng bảo rằng sau này 《Đông Tà Tây Độc》 sẽ ra mắt bản đặc biệt (Ultimate Edition), trong đó chắc chắn sẽ tăng thêm cảnh quay của Vương Tổ Hiền.

Vương Gia Vệ tự giải thích rằng quyết định này là theo yêu cầu khẩn thiết của người hâm mộ, nhưng trong giới lại lưu truyền một cách nói khác —— vì không có cảnh quay của Vương Tổ Hiền, Lâm Hựu Luân sau khi xem 《Đông Tà Tây Độc》 đã rất không vui, và cho người nhắn lời tới Vương Gia Vệ, bảo ông ta tự biết đường mà làm.

Sự thực không phức tạp đến vậy, chủ yếu là chính Vương Gia Vệ cũng cảm thấy rất có lỗi với Vương Tổ Hiền.

Vì ban đầu nhà đầu tư là công ty Hoàn Á, với mối quan hệ tệ hại giữa Lâm Kiện Nhạc và Lâm Hựu Luân, việc Vương Tổ Hiền đồng ý tham gia đã là nể mặt Vương Gia Vệ rất nhiều.

Hơn nữa, lúc mới nhận phim này khi được hỏi, cô còn rất vui vẻ trả lời: "Tôi thường không nhận nhiều phim có quá nhiều nhân vật chính, nhưng phim này tôi hoàn toàn tin tưởng đạo diễn, nên tôi mới nhận." Thực ra Vương Gia Vệ cũng thấy khá uất ức.

Dàn sao của 《Đông Tà Tây Độc》 nhìn thì hào nhoáng, nhưng khi thực hiện lại vô cùng đau đầu.

Bản thân Vương Gia Vệ không phải là đạo diễn có hiệu suất làm phim cao, mà các ngôi sao lớn này ai nấy đều bận rộn.

Như Lâm Thanh Hà thì cùng lúc nhận mấy bộ phim, lịch trình dành cho phim này vốn đã hạn hẹp.

Mọi người cứ đến rồi đi, những gì quay được chỉ là những cảnh

vụn vặt, rồi chỉ có cảnh của Trương Quốc Vinh là tương đối hoàn chỉnh, nên cuối cùng Vương Gia Vệ đã thiết kế cấu trúc phim theo kiểu mượn lời của Tây Độc Âu Dương Phong để kể về câu chuyện của từng nhân vật khác nhau.

Việc này làm khổ người dựng phim.

Ban đầu người dựng phim cho Vương Gia Vệ là Đàm Gia Minh.

Vị đạo diễn phim văn nghệ nổi tiếng trong làn sóng mới của điện ảnh này cũng được coi là nửa sư phụ của Vương Gia Vệ, từng được đài Vô Tuyến cấp kinh phí sang Mỹ học chuyên sâu về kỹ thuật dựng phim, trước đây 《A Phi Chính Truyện》 chính là do một tay ông đảm nhiệm.

Lẽ ra sự hợp tác của hai người phải rất vui vẻ, nhưng thực tế cuối cùng cả hai lại đường ai nấy đi trong không vui.

Nguyên nhân là vì Vương Gia Vệ lấy bản phim Đàm Gia Minh đã dựng xong đem cho người khác "chỉnh sửa" lại một chút, việc này khiến Đàm Gia Minh rất không hài lòng.

Ông cho rằng dù Vương Gia Vệ không ưng ý bản dựng của ông thì cũng nên tìm ông để sửa đổi.

Sau đó, Vương Gia Vệ còn tìm Đàm Gia Minh để dựng phim khác, nhưng Đàm Gia Minh không bao giờ đồng ý giúp nữa.

Cũng chính vì thế mà trong danh sách đề cử Kim Tượng năm nay không thấy tên của Đàm Gia Minh.

Người thay thế Đàm Gia Minh là một người tên là Trương Thúc Bình.

Với tư cách là chỉ đạo mỹ thuật hàng đầu Hong Kong, Trương Thúc Bình đã là khách quen của giải Kim Tượng, nhưng lần đầu tiên anh nhận đề cử ở hạng mục dựng phim.

Tác phẩm giúp anh nhận đề cử không phải là bản 《Đông Tà Tây Độc》 mà anh đã "chỉnh sửa" giúp Đàm Gia Minh, mà là một tác phẩm khác của Vương Gia Vệ: 《Du Thành Sâm Lâm》.

Khi 《Đông Tà Tây Độc》 còn đang làm hậu kỳ, Vương Gia Vệ đã bắt đầu quay 《Du Thành Sâm Lâm》.

Lần này tốc độ của ông ta lại rất nhanh, 《Du Thành Sâm Lâm》 thậm chí còn công chiếu trước 《Đông Tà Tây Độc》 hai tháng.

Đúng là "có lòng trồng hoa, hoa chẳng nở; vô tình cắm liễu, liễu xanh om".

Siêu phẩm võ hiệp 《Đông Tà Tây Độc》 làm khổ Vương Gia Vệ và dàn sao đến mức nôn ra máu thì khi chiếu lại phản ứng bình thường, ngược lại tiểu phẩm mang phong cách MV quay nhanh như chớp mang tên 《Du Thành Sâm Lâm》 lại nhận được phản hồi nhiệt liệt.

Có lẽ rút kinh nghiệm từ 《Đông Tà Tây Độc》, trong 《Du Thành Sâm Lâm》 Vương Gia Vệ chỉ tìm Lương Triều Vỹ là ngôi sao lớn duy nhất, rồi tìm Kim Thành Vũ và Vương Phi, hai "tân binh", để đóng cặp.

Nói sao nhỉ, Vương Gia Vệ quả thực rất biết chọn diễn viên, hai người này đều là Thiên vương, Thiên hậu tương lai, nhưng vào lúc này họ vẫn chỉ mới bắt đầu có chút danh tiếng.

Ban đầu Vương Gia Vệ còn định tìm Lâm Thanh Hà diễn một vai, nhưng không may lại đúng lúc bà chuẩn bị giải nghệ.

Mà Vương Gia Vệ lại không có cái uy lớn như Lâm Hựu Luân để có thể thuyết phục một bà chủ hào môn như Lâm Thanh Hà tái xuất, nên ông ta đành phải chọn người khác.

Cuối cùng, Vương Gia Vệ chọn Trần Hồng.

Trần Hồng nghe được không ít đánh giá tiêu cực về Vương Gia Vệ từ chỗ Vương Tổ Hiền, nên lúc đầu có chút do dự.

Sau đó Vương Gia Vệ đích thân ra mặt, Trần Hồng bị sự thành tâm của ông làm cảm động nên cuối cùng đồng ý tham gia.

Kim Thành Vũ là thần tượng đang lên, Vương Phi là tân binh làng nhạc, lẽ ra nếu 《Du Thành Sâm Lâm》 có tạo ra đề tài nóng hổi nào thì cũng phải xoay quanh họ mới đúng.

Thế nhưng sau khi phim công chiếu, một diễn viên khác lại bị kéo vào vòng xoáy, đó chính là nữ phụ Chu Giai Linh.

Chu Giai Linh đóng vai bạn gái của Lương Triều Vỹ trong phim, có một cảnh nóng táo bạo và quấn quýt với anh, từ đó dẫn đến nhiều tranh cãi trái chiều.

Thực tế 《Du Thành Sâm Lâm》 không phải lần đầu Chu Giai Linh và Lương Triều Vỹ hợp tác, cũng không phải lần đầu họ đóng cảnh nóng.

Hai năm trước, bộ phim đầu tay của Chu Giai Linh là đóng cặp với Lương Triều Vỹ trong phim 《Tân Nan Huynh Nan Đệ》 do Trần Khả Tân đạo diễn, đóng vai một bác sĩ tâm lý có quan hệ tình cảm với bệnh nhân là Lương Triều Vỹ.

Chu Giai Linh là Á hậu cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm 1991.

Hoa hậu năm đó là Quách Ái Minh, Á hậu 2 là Thái Thiếu Phân.

Chỉ nhìn hai người này là biết nhan sắc và vóc dáng của Chu Giai Linh chắc chắn không phải dạng vừa.

Sự nghiệp diễn xuất của cô lý thuyết mà nói thì rất may mắn khi bước chân vào màn ảnh rộng với danh hiệu Á hậu, ba bộ phim đầu tay là 《Tân Nan Huynh Nan Đệ》, 《Triêu Cửu Vãn Ngũ》, 《Du Thành Sâm Lâm》 đều là những tác phẩm chất lượng.

Chương 1026

Đạo diễn phim đầu tiên Trần Khả Tân nổi tiếng mát tay lăng xê Ảnh hậu, đạo diễn phim thứ hai Trần Đức Sâm nổi tiếng biết nâng đỡ tân binh, đạo diễn phim thứ ba Vương Gia Vệ nổi tiếng giỏi rèn giũa diễn viên.

Được hợp tác với những đạo diễn này, dù chỉ đóng vai phụ cũng thu hoạch được rất nhiều.

Nhưng ngặt nỗi vấn đề của Chu Giai Linh lại nằm ở chỗ: lý do các đạo diễn này chọn cô đóng vai chính đều rất đơn giản, họ cần một mỹ nữ nóng bỏng sẵn sàng hy sinh vì nghệ thuật với những cảnh hở hang táo bạo.

Trần Khả Tân thì nhẹ nhất, chỉ quay một cảnh mặc quần áo. 《Triêu Cửu Vãn Ngũ》 dù bị xếp vào loại phim nhạy cảm nhưng sau này Chu Giai Linh thừa nhận có dùng diễn viên đóng thế cảnh khỏa thân.

Chỉ có trong 《Du Thành Sâm Lâm》, Chu Giai Linh là đích thân ra trận.

Một cảnh nóng táo bạo quấn quýt với Lương Triều Vỹ lập tức trở thành đề tài bàn tán khắp thành phố, tin đồn tình cảm của hai người cũng theo đó mà xôn xao.

Cha của Chu Giai Linh còn mắng cô: "Con có biết là cha còn phải đi làm, phải gặp mặt mọi người không hả?" Điều khiến Chu Giai Linh khó xử nhất là truyền thông coi cô là người thứ ba xen vào mối tình marathon 7 năm của Lương Triều Vỹ và Lưu Gia Linh.

Những tranh cãi về việc này đến tận bây giờ vẫn chưa lắng xuống.

Chu Tuệ Mẫn đặt bản danh sách xuống, đôi mắt long lanh nhìn Lâm Hựu Luân: "Anh nói xem tin đồn lần này của Vỹ là thật hay giả?" Lâm Hựu Luân đặt ly cà phê bà vú Ngô vừa mang vào sang một bên, cười hỏi: "Lời trên báo mà em cũng tin à?" Chu Tuệ Mẫn lại hỏi vặn một câu: "Nói vậy là anh chưa xem phim 《Du Thành Sâm Lâm》 phải không?" Lâm Hựu Luân cũng thấy hứng thú với chủ đề này: "Việc này có liên quan gì đến chuyện anh đã xem phim hay chưa?" "Đương nhiên là có liên quan, vì chỉ cần anh xem bộ phim đó, anh sẽ thấy màn biểu diễn trong cảnh đó của Vỹ và Chu Giai Linh là thật.

Nhìn ánh mắt họ là thấy ngay, hai người đó chắc chắn có vấn đề!" Chu Tuệ Mẫn bưng ly cà phê Lâm Hựu Luân đưa cho, nghiêm túc nói. "Em lại xem kỹ đến thế cơ à?" Lâm Hựu Luân tỏ vẻ hơi khoa trương nhìn cô, làm Chu Tuệ Mẫn rất ngượng ngùng. "Không phải như anh nghĩ đâu, em chỉ là xem hơi kỹ một chút thôi.

Anh biết phim của Vương Gia Vệ phải xem thật nghiêm túc mới hiểu được mà." Lâm Hựu Luân nhún vai, rõ ràng có quan điểm khác nhưng anh không muốn tranh luận với cô. "Cũng có thể là do Vỹ nhập vai quá sâu.

Dưới bàn tay của Vương Gia Vệ, diễn xuất của cậu ấy thực sự tiến bộ rất nhiều, ít nhất năm nay anh rất lạc quan về việc cậu ấy đoạt giải." "Nhưng cũng có khả năng là phim giả tình thật..." Lâm Hựu Luân ngắt lời Chu Tuệ Mẫn: "Theo cách nói của em, chẳng lẽ những diễn viên đóng phim người lớn cứ đóng một lần là lại yêu một lần sao?

Anh tin Vỹ, cậu ấy và Lưu Gia Linh chắc chắn sẽ tu thành chính quả thôi." Chu Tuệ Mẫn bĩu môi: "Nhưng quanh hai người họ lúc nào cũng có chuyện.

Bên này Vỹ thỉnh thoảng lại vướng tin đồn với bạn diễn nữ, bên

kia Lưu Gia Linh cũng có quan hệ mập mờ với đủ hạng nam tinh, đại gia, em thực sự nghi ngờ liệu họ có thể đi tiếp như vậy không." Lâm Hựu Luân khoanh tay: "Hai người cuối cùng ở bên nhau thực sự là vì yêu sao?" "Chẳng lẽ không phải ạ?" Chu Tuệ Mẫn hỏi lại. "Ban đầu có lẽ là vậy, nhưng đến cuối cùng nhiều khả năng đó là một loại thói quen và sự ăn ý.

Anh quen có em, em quen có anh, rồi cả hai chẳng ai rời xa được ai." Lời của Lâm Hựu Luân khiến Chu Tuệ Mẫn rơi vào trầm tư.

Lâm Hựu Luân nói tiếp: "Cụ thể với hai người họ đi, sau khi trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, em nghĩ Lưu Gia Linh ngoài gả cho Vỹ thì còn có thể gả cho ai?

Trong mắt đám đại gia kia, hạng phụ nữ như Lưu Gia Linh có đầy, ở bên cô ấy cùng lắm cũng chỉ là chơi bời thôi, ai coi là thật?" "Thế còn Vỹ?

Lựa chọn của cậu ấy chắc phải nhiều lắm chứ?" Chu Tuệ Mẫn nhịn không được nói một câu. "Ngược lại hoàn toàn, Vỹ cũng chẳng cưới được ai khác đâu.

Bao nhiêu năm nay người ta chỉ nhìn thấy vẻ ngoài điển trai của cậu ấy, ai quan tâm đến sinh hoạt hằng ngày của cậu ấy thế nào?

Ít nhất anh thấy Vỹ rất khó tìm được ai khác như Lưu Gia Linh, người đã cùng cậu ấy đi qua tuổi trẻ, cùng cậu ấy vui đùa, cùng cậu ấy buồn bã." Lâm Hựu Luân dừng lại một chút: "Đôi khi hôn nhân chỉ là một sự bàn giao cho nhau, không nhất thiết phải yêu đến mức thề non hẹn biển." Trong lòng Chu Tuệ Mẫn cứ vương vấn câu nói cuối cùng của Lâm Hựu Luân.

Dù đang thảo luận chuyện của Lương Triều Vỹ và Lưu Gia Linh, nhưng cô lại có một cảm giác kỳ lạ, rằng câu nói này nếu áp dụng vào cô và anh cũng hoàn toàn thích hợp.

Bao nhiêu năm qua, cô giống như đà điểu vùi đầu vào cát, làm ngơ trước những chuyện trăng hoa bên ngoài của Lâm Hựu Luân.

Ngoài một tấm chân tình thâm sâu, thì còn vì cô đã quen ở bên cạnh anh, được anh chăm sóc, ngày tháng trôi qua lâu dần cũng tạo ra một sự ăn ý ngầm.

Bên ngoài luôn đoán xem Lâm Hựu Luân cuối cùng sẽ kết hôn với ai trong số những hồng nhan tri kỷ, nhưng Chu Tuệ Mẫn biết rằng, chỉ cần cô mở lời, anh chắc chắn sẽ lập tức cưới cô.

Nhưng cuộc hôn nhân đó cũng chính như lời anh vừa nói, chỉ là một sự bàn giao cho nhau mà thôi.

Thâm tình không bằng sự đồng hành lâu dài, câu nói này dùng để hình dung quan hệ của hai người có lẽ là thỏa đáng nhất.

Suy nghĩ của Chu Tuệ Mẫn chưa kịp bay đi xa thì tiếng chuông điện thoại trên bàn làm việc của Lâm Hựu Luân đã kéo cô trở lại.

Lâm Hựu Luân đi tới bàn, nhấc ống nghe lên, sau khi nghe rõ giọng nói bên kia là ai, sắc mặt anh hơi biến đổi, lộ vẻ không tự nhiên.

Sau một thoáng do dự, Lâm Hựu Luân che ống nghe lại, nói khẽ giải thích với Chu Tuệ Mẫn đang nhìn sang: "Là điện thoại của Hiền." Chu Tuệ Mẫn đứng dậy khỏi ghế sofa, vẻ mặt trông rất bình thản... "Em vừa hay cũng có chút chuyện cần bàn với bác gái, anh cứ bận việc của anh đi." Nhìn bóng lưng Chu Tuệ Mẫn rời đi, biểu cảm của Lâm Hựu Luân trở nên rất phức tạp, đứng ngẩn ra khoảng vài giây, anh mới cầm lại ống nghe điện thoại. "Em làm cái gì vậy?" Vương Tổ Hiền bị bỏ lửng vài giây, trong lòng có chút bực bội. "Vừa nãy anh đang uống nước, tìm anh có việc gì sao?" Lâm Hựu Luân lảng sang chuyện khác. "Dĩ nhiên là có việc rồi!" Vương Tổ Hiền đổi tay cầm điện thoại, "Em hỏi anh, có phải phim 'Túc Túy 2' sắp khởi quay rồi không?" "Ừ." "Nghe nói sẽ quay cảnh ở Thái Lan, đại khái sẽ ở đó bao

lâu?" "Cả bộ phim đều quay ở bên đó, kiểu gì cũng phải mất một hai tháng chứ?" Lâm Hựu Luân nghe đến đây, trong lòng bắt đầu nảy sinh một dự cảm không lành, quả nhiên lời tiếp theo của Vương Tổ Hiền đã xác nhận suy đoán đó. "Thời gian đó em vừa vặn trống lịch, hay là em đi cùng anh nhé?" Nếu không phải đã hẹn trước với Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ đồng ý với Vương Tổ Hiền, nhưng hiện tại anh thật sự rất đau đầu. "Sao đột nhiên lại muốn cùng anh đi Thái Lan?" "Em còn chưa bao giờ được chơi bời tử tế ở đó, cứ coi như đi du lịch thôi." Vương Tổ Hiền cố gắng giữ giọng điệu thoải mái, nhưng Lâm Hựu Luân ở đầu dây bên này vẫn nghe ra được điểm bất thường. "Không đúng, trực giác bảo anh là em chắc chắn có chuyện gì đó giấu anh." "Làm gì có!" Vương Tổ Hiền khăng khăng phủ nhận. "Thế thì chắc chắn là có rồi." Giọng điệu Lâm Hựu Luân càng thêm khẳng định, "Thành thật khai báo đi, em cùng anh đi Thái Lan rốt cuộc là muốn làm gì?" "Người ta chỉ là muốn ở bên cạnh anh nhiều hơn thôi mà, anh không chịu thì thôi." Vương Tổ Hiền nhận ra Lâm Hựu Luân bắt đầu nghi ngờ, dứt khoát giở thói tiểu thư. "Nếu em không nói, anh thật sự sẽ không đưa em đi đâu đấy." Lâm Hựu Luân cố ý đe dọa.

Vương Tổ Hiền vừa rồi còn sống chết không thừa nhận, lúc này lại đổi giọng: "Vậy có phải em nói ra thì anh nhất định sẽ đưa em đi không?" "Chỉ cần lý do của em đủ chính đáng, anh đương nhiên sẽ không ngăn cản em, có điều anh phải tuyên bố trước, lần này anh còn hẹn người khác, cho nên..." Lâm Hựu Luân chưa nói hết câu, đầu dây bên kia Vương Tổ Hiền đã lạnh lùng buông một câu: "Vậy thì cứ coi như em chưa nói gì đi!" Lâm Hựu Luân đang định giải thích thì Vương Tổ Hiền bên kia đã cúp máy.

Lâm Hựu Luân cầm ống nghe cười khổ lắc đầu, đang chuẩn bị gọi lại nhưng bấm được hai số thì lại đặt xuống.

Lúc này gọi lại, Vương Tổ Hiền đang cơn giận chắc chắn sẽ không nghe, thôi thì đợi thêm một lát, đợi cô ấy nguôi giận rồi tính tiếp.

Nghĩ đến đây, Lâm Hựu Luân bưng cà phê uống một ngụm, trong đầu đang cân nhắc lát nữa nên giải thích với Vương Tổ Hiền thế nào, thì điện thoại trên bàn lại vang lên.

Lâm Hựu Luân nhìn sang đó, trong lòng không khỏi nghi hoặc, ai mà khéo thế, lại gọi tới đúng lúc này?

Chần chừ giây lát, Lâm Hựu Luân nhấc ống nghe. "Anh hẹn đi Thái Lan cùng với ai?" Giọng của Vương Tổ Hiền truyền đến, có thể nghe ra cô ấy vẫn còn đang giận chuyện này, hoàn toàn là giọng điệu chất vấn.

Lâm Hựu Luân trong lòng thở dài, "Em cũng đã đoán ra rồi, còn cần anh phải nói sao?" "Em biết ngay là cô ta mà!" Vương Tổ Hiền hậm hực nói một câu qua điện thoại.

Lâm Hựu Luân đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị Vương Tổ Hiền cúp máy lần nữa, nhưng phản ứng của cô lại nằm ngoài dự liệu của anh. "Em không quan tâm, dù sao anh cũng không được bỏ mặc em một mình!" Nghe câu này, Lâm Hựu Luân không nhịn được mà nhíu mày.

Ban đầu anh còn đang đau đầu không biết nên dỗ dành Vương Tổ Hiền thế nào, giờ cô ấy kiên trì đòi đi, vấn đề lại trở thành làm sao giải thích với Chu Tuệ Mẫn.

Ngoài ra, phản ứng lần này của Vương Tổ Hiền thực sự rất đáng nghi.

Hai người phụ nữ này đấu đá ngầm nhiều năm như vậy, giữa họ thực tế đã hình thành một kiểu ngầm hiểu, một người xuất hiện bên cạnh Lâm Hựu Luân thì người kia chắc chắn sẽ chọn tránh đi.

Chương 1027

Lần này Vương Tổ Hiền dù biết Chu Tuệ Mẫn sẽ đi nhưng vẫn kiên trì đòi theo, Lâm Hựu Luân khẳng định trong chuyện này có vấn đề.

Anh vốn định hỏi cho ra lẽ, nhưng dù anh truy vấn thế nào, Vương Tổ Hiền cũng nhất quyết không tiết lộ bất cứ thông tin gì, khiến anh rất phiền muộn.

Tại hiện trường lễ trao giải Kim Tượng, Vương Tinh đang đứng ở cửa hội trường đợi người, vẻ mặt khoa trương nhìn Lâm Hựu Luân vừa từ thảm đỏ đi xuống: "Trời ạ, tôi có nhìn nhầm không đây?

Lễ trao giải Kim Tượng long trọng thế này mà đại chủ tịch Lâm của chúng ta lại không có mỹ nhân bầu bạn, lẽ nào mắt tôi hoa rồi?" Vương Tinh không nhắc tới chuyện này thì thôi, vừa nhắc tới là Lâm Hựu Luân lại thấy bực.

Tối nay lễ trao giải Kim Tượng, Chu Tuệ Mẫn đã đồng ý cùng anh đi thảm đỏ, nhưng vì chuyện Vương Tổ Hiền cũng đòi đi Thái Lan, cô em gái Mẫn Mẫn vốn luôn dịu dàng thục hiền cũng hiếm khi nổi giận một phen.

Vốn dĩ Lâm Hựu Luân muốn tìm bạn nữ khác cũng dễ, nhưng anh lo lắng như vậy sẽ làm Chu Tuệ Mẫn càng thêm tức giận, nên đành thành thật làm một người cô đơn trên thảm đỏ.

Lâm Hựu Luân lườm Vương Tinh một cái sắc lẹm qua lớp kính râm: "Anh không nói chuyện thì không ai bảo anh bị câm đâu!" Vương Tinh da mặt dày, chỉ hắc hắc cười. "Anh có phát hiện ra, lễ trao giải tối nay hình như hơi đìu hiu không?" Lâm Hựu Luân vốn dĩ trong lòng đã không vui, gã béo Vương Tinh này cứ nhằm vào chỗ đau mà nói,

nếu không phải thấy bộ dạng vô tội của gã, Lâm Hựu Luân thực sự phải nghi ngờ gã cố tình đối đầu với mình.

Đương nhiên cũng không thể trách Vương Tinh phàn nàn, lễ trao giải Kim Tượng năm nay quả thực là kỳ có ít minh tinh tham dự nhất kể từ khi Lâm Hựu Luân tiếp quản việc tổ chức.

Nguyên nhân rất đơn giản, năm nay Kim Tượng không có phim thương mại nào có dàn sao cực mạnh lọt vào đề danh, các phim được đề cử đều là phim nghệ thuật.

Bộ phim có dàn diễn viên mạnh nhất là 'Đông Tà Tây Độc' thì nhiều diễn viên chính hôm nay vì nhiều lý do khác nhau mà không thể có mặt. "Ăn thịt cá mãi cũng chán, thỉnh thoảng đổi khẩu vị cũng không tệ." Khi Lâm Hựu Luân nói câu này, cảm giác có chút không thật lòng, và Vương Tinh cũng không vạch trần.

Gã biết tình huống năm nay chỉ là ngoại lệ, đợi năm sau và năm sau nữa một loạt phim bom tấn công chiếu, tình hình sẽ tốt hơn nhiều. "Đúng rồi, bao giờ anh khởi hành đi Thái Lan?" "Sao anh cũng hỏi chuyện này?" Vương Tinh hơi bất ngờ trước phản ứng của Lâm Hựu Luân: "Quan tâm anh chút thôi mà?

Sao thế, không được à?" "Đừng nhắc nữa, tôi sắp phát điên vì chuyện này rồi!" Lâm Hựu Luân nhún vai, đơn giản kể lại chuyện Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn cùng đi Thái Lan cho Vương Tinh nghe.

Vương Tinh nghe xong lại sực nhớ ra một chuyện. "Anh không nói tôi cũng quên mất, hồi trước có một hôm tôi nghe A Vân gọi điện cho Tiểu Hiền, hai người họ hình như có nhắc tới Thái Lan." "Tiểu Hiền từ bao giờ lại thân với A Vân thế?" Lâm Hựu Luân tỏ vẻ ngạc nhiên.

Vương Tinh bĩu môi: "Năm ngoái sang Mỹ thăm A Trân, lúc về hai người họ hình như liên lạc với nhau nhiều hơn." "Vậy anh còn nhớ họ

đã nói những gì không?" Trực giác mách bảo Lâm Hựu Luân rằng phản ứng bất thường của Vương Tổ Hiền có lẽ liên quan đến chuyện Vương Tinh vừa nói.

Vương Tinh cố gắng hồi tưởng lại tình hình lúc đó, vì đã cách mấy ngày nên gã nhớ cũng không rõ lắm. "Hình như có nhắc tới ở Thái Lan có một pháp sư tên là Bạch Long Vương, có thể giúp người ta chỉ điểm mê muội, vô cùng linh nghiệm, sau đó họ cụ thể nói chuyện gì thì tôi không để ý." "Bạch Long Vương?" Lâm Hựu Luân nhíu mày, đây không phải lần đầu anh nghe thấy cái tên này, trước đây từ miệng Chung Sở Hồng, anh cũng đã từng nghe qua.

Vương Tinh vừa nhắc tới, một số thông tin về Bạch Long Vương liền hiện lên trong đầu Lâm Hựu Luân.

Thân thế lai lịch của Bạch Long Vương có nhiều truyền thuyết, có người nói ông ta trước đây là thợ sửa đồ điện, lại có người nói là thợ sửa xe đạp, tóm lại không phải xuất thân từ gia đình đại phú đại quý, rồi một ngày ông ta đột nhiên giác ngộ mình là Bạch Long Vương chuyển thế, thế là chuyển nghề, cứ mỗi thứ sáu, bảy, chủ nhật lại xem tướng, đoán cát hung cho người đời.

Sau này trong giới giải trí Hong Kong có rất nhiều minh tinh là tín đồ của Bạch Long Vương, không ít ông chủ công ty giải trí thậm chí còn mời ông làm cố vấn cá nhân hoặc sự nghiệp, nói rằng ông có thể dự đoán tương lai, mang lại vận may.

Vốn định là có cơ hội sẽ đi kiến thức vị pháp sư có thể dự kiến tương lai này một chút, không ngờ Vương Tổ Hiền lại dính dáng tới người này trước.

Lâm Hựu Luân tuy miệng không nói gì nhưng trong lòng thầm ghi nhớ chuyện này, quyết định sau đó nhất định phải tìm Vương Tổ Hiền hỏi cho rõ ràng.

Chu Tuệ Mẫn mặc một chiếc váy dài cúp ngực màu hồng phấn bước lên sân khấu, nụ cười vẫn ngọt ngào khả ái như xưa, khán giả qua ống kính tự nhiên không phát hiện ra một nét u sầu nhàn nhạt giấu kín trong mắt cô...

Tuy đang giận Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn vẫn kiên trì tham gia lễ trao giải tối nay.

Với tư cách là Ảnh hậu Kim Tượng kỳ trước, cô có nghĩa vụ đảm nhiệm vai trò khách mời trao giải cho Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm nay.

Người cùng trao giải với Chu Tuệ Mẫn là Ngô Quân Như.

Vừa lên đài, cô đã tự trào rằng, đáng lẽ trao giải này phải tìm một nam minh tinh đi cùng Chu Tuệ Mẫn, nhưng vì tính cách mình quá 'đàn ông bà' nên ban tổ chức Kim Tượng mới tìm đến cô.

Khán giả bên dưới được một trận cười rộ, nhưng đa số mọi người vẫn dán mắt vào chiếc phong bì trong tay Chu Tuệ Mẫn.

Những giải thưởng kỹ thuật được trao trước đó không ngoài dự đoán đều bị mấy bộ phim nghệ thuật thâu tóm, đặc biệt là Trương Thúc Bình hợp tác cùng Vương Gia Vệ, không chỉ tự mình thu hoạch hai tượng vàng nhỏ, mà còn cùng hai người khác nhận giải Biên tập xuất sắc nhất.

Đương nhiên điều khiến mọi người bất ngờ nhất vẫn là bộ phim nghệ thuật cải biên từ kịch bản sân khấu kinh điển Hong Kong 'Tôi Có Hẹn Với Mùa Xuân', một hơi giành được giải Tân binh xuất sắc nhất và Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Trong khi đó, Chu Giai Linh, người trước đó nhận được nhiều sự chú ý vì scandal với Lương Triều Vỹ, lại rất đáng tiếc không thể giành giải. "Mỗi lần nhìn người khác nhận giải, tôi đều rất ngưỡng mộ,

không biết bao giờ mình mới lấy được.

Nghĩ nhiều quá, tôi đúc rút ra một quy luật: hình như những người từng làm khách mời trao giải Kim Tượng, về sau đều dễ đoạt giải hơn.

Cho nên vừa nãy tôi chỉ nói đùa thôi, được làm khách mời trao giải lần này tôi thực sự rất vui." Ngô Quân Như vừa khơi mào chủ đề, Chu Tuệ Mẫn liền bồi thêm một câu: "Nhưng cũng có rất nhiều người thường xuyên làm giám khảo Kim Tượng mà đến nay vẫn chưa từng được nhận giải đấy thôi." "Có hả?" Ngô Quân Như hơi kinh ngạc che miệng, "Đại ca Thành Long hôm nay không đến chứ?" Ống kính trực tiếp quét qua dưới khán đài, Thành Long tối nay quả thực không có mặt.

Ngô Quân Như thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói: "May mà anh ấy không có ở đây, không thì anh ấy chắc chắn sẽ đứng lên mắng tôi mất.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đại ca Thành Long tuy chưa từng nhận giải dưới danh nghĩa cá nhân, nhưng Thành Gia Ban đã nhận giải mấy lần rồi, điều đó cũng rất đáng nể." Chu Tuệ Mẫn gật đầu, tổng kết: "Thực ra không chỉ đại ca Thành Long, rất nhiều diễn viên ưu tú vẫn chưa nhận được giải thưởng này, và có những người cũng phải đợi rất lâu mới cuối cùng chạm tay vào nó.

Cho nên khi chúng ta chúc mừng các diễn viên đoạt giải, cũng nên dành tràng pháo tay cho những người không đoạt giải.

Họ không phải vì thực lực không đủ, mà chỉ là thiếu một chút may mắn mà thôi." "Được rồi, nói nhiều quá chắc người dưới đài đang sốt ruột lắm rồi, chúng ta đừng 'tra tấn' họ thêm nữa." Ngô Quân Như nhìn Chu Tuệ Mẫn mở phong bì, cố kìm lòng không nghé mắt nhìn qua, cô biết Chu Tuệ Mẫn sẽ tuyên bố kết quả ngay sau đó.

Nhưng Chu Tuệ Mẫn lại không làm vậy, mà đưa phong bì đã mở

cho Ngô Quân Như. "Tôi cảm thấy kết quả này để cô tuyên bố sẽ ý nghĩa hơn." Cách làm này của Chu Tuệ Mẫn trong mắt người bình thường chỉ là một biểu hiện khiêm nhường, nhưng trong mắt những người tinh ý tại hiện trường, họ đã đoán ra kết quả đoạt giải.

Ngô Quân Như nhận lấy kết quả, liếc nhìn một cái rồi nén xúc động tuyên bố: "Người giành giải Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất kỳ Kim Tượng này là...

Viên Vịnh Nghi trong phim 'Kim Chi Ngọc Diệp'!" Dưới khán đài, Viên Vịnh Nghi kinh ngạc che miệng, hưng phấn đến mức không kiềm chế được.

Trong khi đó, nhiếp ảnh gia truyền hình trực tiếp lại hướng ống kính vào Trần Khả Tân đang ngồi ở phía bên kia, cho ông một khung hình cận cảnh.

Trần Khả Tân nổi danh trong giới điện ảnh Hong Kong là đạo diễn mát tay lăng-xê Ảnh hậu, và việc Viên Vịnh Nghi đoạt giải lần này một lần nữa chứng minh quy luật đó.

Các giải Đạo diễn xuất sắc nhất và Phim hay nhất vẫn chưa được trao, Trần Khả Tân đối mặt với ống kính chỉ mỉm cười.

Việc Viên Vịnh Nghi đoạt giải đương nhiên khiến ông an tâm, nhưng ông càng hy vọng mình có thể đích thân lên đài nhận giải.

So với đó, Trương Quốc Vinh ngồi bên tay phải Trần Khả Tân lại tỏ ra bình thản hơn nhiều.

Mặc dù anh cũng nhờ 'Kim Chi Ngọc Diệp' mà lọt vào đề cử Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nhưng đối với một Trương Quốc Vinh đã từng nhận giải Ảnh đế Kim Tượng, lại đang cân nhắc chuyện giải nghệ, việc có đoạt giải hay không đối với anh thực sự không quan trọng.

Hơn nữa, trong lịch sử Kim Tượng chưa từng có bộ phim nào đồng thời thâu tóm cả Ảnh đế và Ảnh hậu.

Viên Vịnh Nghi đoạt giải Nữ chính cũng đồng nghĩa với việc khả năng Trương Quốc Vinh đoạt giải tối nay đã trở nên cực kỳ thấp.

Tất nhiên, biên đạo tại hiện trường chuyển ống kính sang phía Trương Quốc Vinh phần lớn là vì một câu nói đùa năm xưa của anh.

Ai cũng biết, trước khi đoạt giải Ảnh đế Kim Tượng, Trương Quốc Vinh từng 'làm nền' tại Kim Tượng suốt nhiều năm.

Có một lần anh lại trượt giải dù được đề cử, sau đó trong buổi hòa nhạc của mình, anh đã tự khen mình là ngôi sao may mắn, rằng nữ diễn viên nào đóng cặp với anh thì phần lớn đều có thể lên đỉnh cao, vận khí tệ nhất cũng lọt vào đề cử Kim Tượng.

Đó vốn là một câu nói đùa, ai ngờ lại ứng nghiệm như thần.

Chương 1028

Đầu tiên là Mai Diễm Phương hợp tác với anh, lần đầu đóng phim nghiêm túc đã đoạt Ảnh hậu Kim Tượng, sau đó Vương Tổ Hiền lại nhờ 'Thiến Nữ U Hồn' mà lên ngôi Ảnh hậu Kim Mã, rồi cộng thêm những nữ diễn viên khác đoạt giải hoặc lọt vào đề cử, cái danh 'ngôi sao may mắn' của Trương Quốc Vinh quả là danh bất hư truyền.

Tất nhiên tình trạng này không phải không có nguyên do.

Những năm đó Trương Quốc Vinh là nam diễn viên hot nhất Hong Kong, đạo diễn giỏi, kịch bản hay đều tìm đến anh, lẽ tự nhiên, các nữ diễn viên hợp tác cùng anh cũng có cơ hội đoạt giải cao hơn.

Trương Quốc Vinh cũng không biết đang nghĩ gì, bỏ qua hình tượng mỹ nam tử mà bắt đầu chơi phong cách 'bụi bặm', ngay cả khi tham gia hoạt động quan trọng như lễ trao giải Kim Tượng mà cũng để râu ria xồm xoàm, khiến khán giả trước màn hình tivi thoạt nhìn đều cảm thấy khó tin.

Lúc giành giải Ảnh đế Kim Tượng nhờ 'A Phi Chính Truyện', tuy trong phim anh suốt ngày lờ đờ, uể oải nhưng ngoài đời trong mắt mọi người vẫn là hình tượng một quý công tử nho nhã.

Thế nhưng kể từ sau khi đóng 'Bá Vương Biệt Cơ', cả con người anh hoàn toàn thay đổi, không chỉ tiêu chuẩn chọn kịch bản ngày càng thiên về nghệ thuật, mà ngày thường cũng bắt đầu phóng khoáng đi theo con đường cá tính, báo chí thường xuyên đăng ảnh anh không cạo râu ra ngoài ăn cơm, tụ tập cùng bạn bè.

Bình thường thế nào cũng được, nhưng đây là lễ trao giải Kim Tượng, Trương Quốc Vinh làm vậy có chút quá tùy ý.

May mà anh còn biết chừng mực, bộ lễ phục vẫn được mặc chỉnh

tề trên người, ít nhất không đi dép lê ra dự lễ.

Ống kính trực tiếp dừng trên người Trương Quốc Vinh ròng rã ba giây, sau đó mới cắt về phía bục nhận giải.

Viên Vịnh Nghi nhận lấy tượng vàng nhỏ từ tay Chu Tuệ Mẫn, vẻ mặt hưng phấn bắt đầu phát biểu cảm tưởng đoạt giải.

Viên Vịnh Nghi nói gì không có quá nhiều người quan tâm, lúc này nhiều người dưới đài đang nghĩ, liệu trong tương lai trên sân khấu Kim Tượng có xuất hiện thêm nhiều diễn viên xuất thân từ Hoa hậu Hong Kong như Viên Vịnh Nghi hay không?

Đáp án có lẽ chỉ Lâm Hựu Luân mới biết, nhưng từ việc Viên Vịnh Nghi đoạt giải, ít nhất trong tương lai, các nữ diễn viên xuất thân từ Hoa hậu Hong Kong sẽ rất có ưu thế trên sân khấu Kim Tượng, điểm này chắc chắn không sai.

Đương nhiên thế sự không tuyệt đối, cũng xuất thân từ Hoa hậu nhưng vận khí của Chu Giai Linh lại không tốt lắm.

Năm nay lọt vào đề cử Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất có lẽ là lần cô ở gần giải thưởng nhất.

Năm nay không thể đoạt giải, ước chừng sau này khả năng đoạt giải cũng không lớn.

Dù sao không phải bộ phim nào cũng mang tên 'Trùng Khánh Sâm Lâm', và cũng không phải đạo diễn nào cũng được gọi là Vương Gia Vệ.

Nhìn Viên Vịnh Nghi hưng phấn đến lệ nhòa trên sân khấu, Chu Giai Linh không khỏi đau lòng, còn 'bạn trai tin đồn' của cô là Lương Triều Vỹ thì mặt mày căng thẳng, vì tiếp theo sẽ trao giải Nam diễn viên xuất sắc nhất.

Từ lần đầu lọt vào đề cử giải này đến nay, anh đã phải chờ đợi

ròng rã 8 năm.

Lương Triều Vỹ lần đầu lọt vào đề cử Ảnh đế Kim Tượng là tại kỳ Kim Tượng lần thứ 6, không may gặp phải 'Tiểu Mã Ca' trong 'Bản Sắc Anh Hùng' xuất thế, đương nhiên là phải trắng tay ra về.

Thua Chu Nhuận Phát lần đầu cũng thôi đi, Lương Triều Vỹ cũng không phải hạng người không chịu nổi thất bại.

Để chứng minh điều đó, sau này anh còn hợp tác với Chu Nhuận Phát trong 'Lạt Thủ Thần Thám', nhưng chuyện bực mình cứ thế kéo đến.

Trong phim này, đất diễn của Lương Triều Vỹ và Chu Nhuận Phát thực tế là ngang ngửa nhau, nhưng trên poster Lương Triều Vỹ chỉ được đối đãi như bình hoa trong phim, còn khi đề cử Kim Tượng, anh lại được thông báo lọt vào đề cử Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Lần này ngay cả Lưu Gia Linh cũng không nhịn được, riêng tư đã kể lể với bạn bè về các cảnh quay của Lương Triều Vỹ trong phim này, đưa ra kết luận là cảnh quay của Lương Triều Vỹ còn nhiều hơn Phát ca hai cảnh, dựa vào đâu mà Phát ca được đề cử Nam chính còn Lương Triều Vỹ chỉ được đề cử Nam phụ?

Có sự ủng hộ của Lưu Gia Linh, Lương Triều Vỹ dứt khoát làm theo tiền bối Hứa Quán Anh, buông một câu 'Tôi là nhân vật chính' và thẳng thừng từ chối đề cử này.

Chuyện này lập tức lan truyền trong giới, cuối cùng náo tới chỗ Lâm Hựu Luân, dẫn đến cuộc cải cách trình tự đề cử của ban tổ chức Kim Tượng.

Cuối thập niên 80, Phát ca ở thời kỳ toàn thịnh, dù là doanh thu phòng vé hay giải thưởng đều áp chế cực mạnh khiến nhiều người phải ngậm ngùi suốt nhiều năm, Lương Triều Vỹ cũng là người có

vận khí kém hơn người khác một chút.

Khó khăn lắm mới đợi được Chu Nhuận Phát chơi chán ở Hong Kong, chuẩn bị đổi địa bàn sang Hollywood, lúc này Lương Triều Vỹ trong sự nghiệp cũng coi như có chút thành tựu, kiên trì mãi cũng sắp đến ngày gặt hái, nhưng xui xẻo thay, trong cuộc tranh đoạt Ảnh đế năm nay, anh lại đụng độ Chu Nhuận Phát.

Bước sang thập niên 90, Chu Nhuận Phát đầu tiên là 'bỏ bê công việc chính' đi đóng phim hài vài năm, tiếp theo chuẩn bị phát triển ở Hollywood.

Các giám khảo đại khái cảm thấy Phát ca mấy năm gần đây luôn 'vắng mặt' tại Kim Tượng, lần này khó khăn lắm anh ấy mới đóng một bộ phim tử tế, nên vội vàng trao cho anh một đề cử Ảnh đế.

Ngoài Chu Nhuận Phát ra, lọt vào danh sách Ảnh đế kỳ này còn có Trương Quốc Vinh, Chu Tinh Trì.

Hai vị này cũng không kém cạnh Phát ca là bao.

Có thể vượt qua 'bảng tử thần' này hay không, chính Lương Triều Vỹ cũng không có quá nhiều nắm chắc.

Ống kính trực tiếp quét qua dưới đài, những khán giả tinh mắt sẽ phát hiện ở hàng ghế đầu có vài chỗ trống lác đác.

Chu Nhuận Phát, Chu Tinh Trì vì đang ở Mỹ đóng phim nên đều vắng mặt tại lễ trao giải tối nay.

Sáu ứng cử viên được đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất thực tế chỉ có bốn người đến dự.

Ngoài Trương Quốc Vinh ra, ba người còn lại bao gồm Lương Triều Vỹ đều lộ rõ vẻ căng thẳng trên mặt.

Lưu Thanh Vân cầm phong bì chứa danh sách đoạt giải bước lên

đài, người cùng trao giải với anh là Hoàng Thu Sinh. "Tại sao người khác lên đài trao giải đều đi cùng mỹ nữ, còn người đồng hành cùng tôi lại là anh?" Lưu Thanh Vân khoanh tay nhìn Hoàng Thu Sinh, vẻ mặt đầy thắc mắc.

Hoàng Thu Sinh bĩu môi: "Cái này anh không hiểu rồi, ban tổ chức Kim Tượng sắp xếp như vậy hoàn toàn là vì tốt cho anh đấy." Lưu Thanh Vân rất ngạc nhiên: "Vậy sao?

Sao tôi chẳng cảm thấy thế chút nào?" "Anh nghĩ xem, nếu sắp xếp một người đẹp cùng anh trao giải, khán giả thấy hai người đứng trên đài chắc chắn sẽ nghĩ, nếu thay Lưu Thanh Vân bằng Lưu Đức Hoa thì hoàn mỹ rồi.

Trai tài gái sắc đứng cạnh nhau mới đủ mãn nhãn.

Vô hình trung anh bị lép vế ngay, mất mặt lắm." Lời này của Hoàng Thu Sinh làm Lưu Thanh Vân không khỏi phiền muộn: "Ý anh là tôi không đẹp trai bằng Lưu Đức Hoa?" Hoàng Thu Sinh vỗ vai Lưu Thanh Vân, an ủi: "Anh cũng rất đẹp trai, chỉ là đẹp trai không rõ ràng bằng Lưu Đức Hoa thôi." "Vậy ban tổ chức sắp xếp anh cùng tôi trao giải là có ý gì?" "Để tôi làm nền cho anh chứ sao!

Không tin anh thử hỏi ai đó dưới đài xem, hai chúng ta đứng đây, mọi người có cảm giác là so với Hoàng Thu Sinh, Lưu Thanh Vân thực ra trông cũng khá là đẹp trai không?" Lời của Hoàng Thu Sinh khiến khán giả bên dưới cười rộ lên.

Ai cũng biết anh đang nói đùa, nhưng vẫn bị khiếu hài hước tự trào của anh chọc cười.

Đợi phía dưới yên tĩnh lại, Lưu Thanh Vân mới tiếp lời: "Thực ra anh cũng nhầm rồi, dụng ý thực sự của ban tổ chức Kim Tượng không phải để anh làm nền cho tôi, mà là để hai chúng ta làm nền cho Ảnh đế tối nay.

Anh không thấy sáu người lọt vào đề cử lần này toàn là những anh chàng đẹp trai sao?" Vừa dứt lời, màn hình điện tử khổng lồ phía sau sân khấu hiện lên ảnh của sáu ứng cử viên Ảnh đế.

Mọi người nhìn qua thì thấy lời Lưu Thanh Vân nói quả không sai, ít nhất là phần lớn đều đúng.

Chu Nhuận Phát, Trương Quốc Vinh đã là những mỹ nam gạo cội của giới giải trí Hong Kong, không cần bàn cãi; Lương Triều Vỹ và Trương Học Hữu được coi là những hậu bối tài năng, so nhan sắc hay danh tiếng đều không thua kém hai tiền bối; Đương nhiên so với bốn người trên, Chu Tinh Trì có lẽ hơi chịu thiệt một chút, nhưng đặt trong hàng ngũ diễn viên hài, nhan sắc của anh đã được coi là rất ưa nhìn, ít nhất cũng đạt tiêu chuẩn đẹp trai.

Trong sáu ứng cử viên được đề cử, người duy nhất không liên quan đến chữ 'đẹp' là Cát Minh Huy, lọt vào danh sách nhờ bộ phim 'Ba Chàng Trai Yêu Nhau'.

Trong ảnh, gã này cười ngây ngô hớn hở, đặc biệt khi đặt cạnh năm diễn viên đẹp trai kia thì càng thêm nổi bật.

Sau khi giới thiệu xong sáu nam diễn viên được đề cử, Hoàng Thu Sinh không nhịn được trêu chọc rằng chắc hẳn Cát Minh Huy ngồi dưới đài đang sướng rơn, vì đây chắc chắn là lần đầu tiên có người khen anh ta đẹp trai trên một sân khấu quan trọng như lễ trao giải Kim Tượng.

Ống kính cũng hướng về phía Cát Minh Huy, anh cười tươi giơ tay chào khán giả truyền hình, có vẻ không hề bận tâm chuyện Hoàng Thu Sinh lấy mình ra làm trò đùa.

Thực tế, cặp bài trùng 'Soft & Hard' của Cát Minh Huy và Lâm Hải Phong vẫn rất nổi tiếng trong giới giải trí Hong Kong, và diễn xuất của Cát Minh Huy cũng phản ánh đúng cái tên của nhóm, mang lại

cảm giác biến hóa linh hoạt.

Tác phẩm giúp anh lọt vào đề cử Ảnh đế lần này là 'Ba Chàng Trai Yêu Nhau' cũng là một bộ phim Hong Kong hiếm hoi thảo luận nghiêm túc về cuộc sống, cảm xúc của người đồng tính và xu hướng tính dục ảnh hưởng đến tính cách của họ như thế nào.

Cả bộ phim được quay rất chân thực và cảm động, biểu diễn của Cát Minh Huy đặc biệt xuất sắc, vì vậy có được một đề cử Kim Tượng thực sự là danh xứng với thực.

Nghe nói sau khi quay xong bộ phim này, Vương Tinh đã nhắm trúng Cát Minh Huy, quyết định chọn anh đóng nam chính trong 'Thánh Bài 2'.

Trước đó truyền thông từng bày tỏ nghi ngờ về việc liệu Cát Minh Huy có thể thay thế vị trí của Chu Tinh Trì trong loạt phim 'Thánh Bài' hay không, việc lần này Cát Minh Huy cùng Chu Tinh Trì lọt vào đề cử Ảnh đế đã khiến phần lớn mọi người phải im lặng.

Chương 1029

Ống kính quay trở lại sân khấu, Lưu Thanh Vân dưới sự thúc giục của Hoàng Thu Sinh đã mở phong bì. "Người đoạt giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất kỳ Kim Tượng lần này là...

Lương Triều Vỹ trong phim 'Trùng Khánh Sâm Lâm'!" Lưu Thanh Vân tuyên bố kết quả, Hoàng Thu Sinh cũng bồi thêm một câu chúc mừng.

Dưới đài, Lương Triều Vỹ ngẩn ra ròng rã ba giây, sau đó đột ngột đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, làm một việc khiến tất cả mọi người không ngờ tới.

Trước sự chứng kiến của gần ngàn người tại hiện trường và ống kính truyền hình trực tiếp, Lương Triều Vỹ và bạn gái Lưu Gia Linh đi cùng đã có một nụ hôn nồng cháy vượt mức thân mật thông thường.

Khoảnh khắc này khiến bao người ngây dại, trì trệ mất vài giây hiện trường mới vang lên tiếng pháo tay như sấm dậy.

Nụ hôn này trong mắt người thường chỉ là do hưng phấn quá độ, nhưng trong mắt giới truyền thông hiếu kỳ, nó lại được giải mã thành bằng chứng 'chứng minh tình cảm hai người vững như bàn thạch'.

Bước lên đài, nhận tượng vàng từ tay Hoàng Thu Sinh, biểu hiện của Lương Triều Vỹ chẳng giống chút nào với vẻ điềm tĩnh thường ngày của anh.

Khi phát biểu cảm tưởng, giọng nói của anh còn hơi run rẩy. "Tôi thực sự rất muốn, tôi thực... thực sự rất muốn...

Tôi... tôi... nhớ lần đầu tiên tôi được đề cử Nam chính đã thua, đây

là lần thứ hai tôi được đề cử giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của Giải thưởng Điện ảnh Hong Kong, có thể đoạt giải thực sự khiến tôi rất vui." Ngồi dưới đài, Lâm Hựu Luân chứng kiến cảnh này, trong lòng không khỏi cảm thán.

Có lẽ chẳng ai ngờ được, một Lương Triều Vỹ phát biểu cảm tưởng còn lắp bắp thế này, sau này sẽ đoạt giải đến mỏi tay, và biểu hiện trên sân khấu cũng ngày càng điềm tĩnh.

Việc gì cũng có lần đầu, Lương Triều Vỹ có biểu hiện như vậy cũng không có gì lạ.

Theo trình tự trao giải thông thường, sau khi trao giải Ảnh đế, Ảnh hậu sẽ đến lượt Đạo diễn xuất sắc nhất và Phim hay nhất, nhưng năm nay Kim Tượng đã có một số điều chỉnh, giải Biên kịch xuất sắc nhất được đẩy xuống phần cuối cùng để làm giải thưởng quan trọng chốt hạ.

Một sự thay đổi trình tự tưởng chừng đơn giản nhưng thực tế lại cho thấy sự coi trọng của Kim Tượng trong việc nâng cao vị thế của giới biên kịch.

Đương nhiên cũng có người suy đoán rằng sự sắp xếp này thực chất là theo ý của Lâm Hựu Luân.

Bất kể nói thế nào, giải Biên kịch xuất sắc nhất năm nay thực sự rất được coi trọng, điểm này có thể thấy qua việc Lâm Hựu Luân đích thân làm khách mời trao giải, và người đoạt giải cuối cùng cũng có chút bất ngờ.

Vương Gia Vệ, người lọt vào đề cử với hai tác phẩm 'Đông Tà Tây Độc' và 'Trùng Khánh Sâm Lâm', vốn là ứng cử viên nặng ký nhưng lại trượt giải.

Thay vào đó, Đỗ Quốc Uy, người đã cải biên thành công kịch bản

sân khấu kinh điển 'Tôi Có Hẹn Với Mùa Xuân', đã giành giải với tư thế một chú ngựa ô.

Khoảnh khắc này, không ít người bắt đầu lo lắng cho Vương Gia Vệ, vì trước lễ trao giải, nhiều người coi giải Biên kịch xuất sắc nhất lần này là kim chỉ nam cho giải Đạo diễn xuất sắc nhất và Phim hay nhất.

Phim nào đoạt được giải này thì khả năng cao sẽ thâu tóm hai giải trọng đại còn lại.

Với tư cách là chủ tịch Kim Tượng, ấn tượng mà Lâm Hựu Luân để lại cho bên ngoài luôn là ít can thiệp vào kết quả bình chọn, thậm chí có chút cảm giác mặc kệ.

Nhưng không vì thế mà mọi người phớt lờ ảnh hưởng từ thái độ của Lâm Hựu Luân đối với việc bình chọn của Kim Tượng.

Ai cũng biết cá nhân Lâm Hựu Luân thiên hướng về sự phát triển của phim thương mại, và những bộ phim Hong Kong đạt được thành công thương mại rực rỡ ở trong và ngoài nước những năm qua, tám chín phần mười đều xuất phát từ tay Lâm Hựu Luân.

Ngược lại, Lâm Hựu Luân không mặn mà lắm với phim nghệ thuật.

Tuy hệ thống rạp Gia Nghị có vài rạp chuyên dụng để chiếu phim nghệ thuật, nhưng trong mắt những người tinh ý, động thái này chẳng qua chỉ để trang trí bộ mặt, thực chất không đóng góp nhiều cho doanh thu của hệ thống rạp Gia Nghị, thậm chí mỗi năm còn phải bù lỗ mới duy trì được.

Kim Tượng xưa nay vẫn trọng phim nghệ thuật, điểm này ngay cả Lâm Hựu Luân cũng không có cách nào thay đổi, nếu không anh cũng chẳng thiết lập thêm giải Kim Long tại Liên hoan phim Quốc tế Hong

Kong bên cạnh giải Kim Tượng.

Nhờ vào triết lý lấy phim thương mại làm chủ đạo, hai năm nay tiếng tăm của Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong ngày càng lớn, trọng lượng của giải Kim Long trong mắt mọi người cũng bắt đầu có xu hướng đuổi kịp và vượt qua Kim Tượng.

Lâm Hựu Luân có lẽ không vội, nhưng các giám khảo Kim Tượng chắc chắn bắt đầu sốt sắng rồi.

Dưới tiền đề kiên trì lập trường cũ, các giám khảo Kim Tượng chắc chắn sẽ hơi nghiêng về phía phim thương mại một chút, và đây không phải là tin tốt cho Vương Gia Vệ.

Bản thân Vương Gia Vệ cũng đang lo lắng về vấn đề này, rồi đâm ra thẫn thờ.

Đợi đến khi người bên cạnh hích một cái, ông mới đột nhiên phát hiện ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh đều đang hướng về mình. "Chúc mừng đạo diễn Vương, anh là người thứ hai hai lần đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất tại Kim Tượng!" Trên đài, người đoạt giải Đạo diễn xuất sắc nhất kỳ trước là Nhĩ Đông Thăng nói với giọng hơi pha chút ngưỡng mộ.

Vương Gia Vệ lúc này mới phản ứng lại, đúng lúc ông đang thẫn thờ thì kết quả giải Đạo diễn xuất sắc nhất đã được tuyên bố xong.

Tuy trong lòng hơi ảo não vì không nên thẫn thờ vào khoảnh khắc quan trọng như vậy, nhưng Vương Gia Vệ vẫn nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, đứng dậy bước lên bục. "Đối với tất cả những người làm điện ảnh Hong Kong, được đứng ở đây nhận giải chắc chắn là một chuyện vô cùng kích động và vinh dự, đương nhiên tôi cũng không lệ ngoại.

Lần đầu tiên tôi đoạt giải, tôi đã nghĩ không biết bao giờ mình mới

lại được đứng trên sân khấu này, nhưng tôi thực sự không ngờ nguyện vọng của mình lại thực hiện nhanh đến vậy.

Tại đây đương nhiên phải cảm ơn Kim Tượng, cảm ơn tất cả những người bạn đã quan tâm ủng hộ tôi." Vì là lần thứ hai đoạt giải nên Vương Gia Vệ tỏ ra rất điềm tĩnh.

Sau khi phát biểu cảm tưởng ngắn gọn, ông cầm cúp xuống đài.

Nhưng chưa đầy năm phút sau, ông lại được mời lên lần nữa, lý do là 'Trùng Khánh Sâm Lâm' đoạt giải Phim hay nhất.

Vương Gia Vệ không ngoài dự đoán đã trở thành người chiến thắng lớn nhất tại kỳ Kim Tượng lần này.

Tuy kết quả này nhiều người đã nghĩ tới, nhưng khi nó thực sự xảy ra vẫn khiến mọi người có chút bất ngờ.

Đặc biệt là những chuyện xảy ra trong lễ trao giải lần này chắc chắn sẽ trở thành đề tài nóng hổi cho truyền thông Hong Kong trong một thời gian dài sắp tới.

Tại quán cà phê của một khách sạn nào đó ở Bangkok, Thái Lan, Hoàng Triêm và Thái Lan đang ngồi đối diện nhau.

Hai người vừa uống cà phê vừa trò chuyện tán gẫu, không biết từ lúc nào đã nhắc tới lễ trao giải Kim Tượng nửa tháng trước. "Bây giờ tôi cuối cùng cũng hiểu vì sao có nhiều người nằm mơ cũng muốn làm ngôi sao rồi.

Khi đóng phim có thể danh chính ngôn thuận ngủ với gái đẹp, xong xuôi chỉ cần buông một câu nhẹ tênh là do 'nhập vai quá sâu' nên không cần chịu trách nhiệm, làm đàn ông như thế đúng là quá sướng!" Với ánh mắt lão luyện của Hoàng Triêm, tự nhiên có thể nhìn ra đoạn cảnh nóng trong 《Trùng Khánh Sâm Lâm》 kia, Lương Triều Vĩ có nghi vấn rất lớn là 'phim giả làm thật'.

Rõ ràng là chiếm hết tiện nghi, nhưng sau khi kéo quần lên lại trở mặt không nhận người.

Lấy được Ảnh đế Kim Tượng thì cũng thôi đi, đằng này ngay tại hiện trường lễ trao giải, trước ống kính truyền hình trực tiếp, hắn còn cùng Lưu Gia Linh hôn nồng cháy để khoe tình cảm, dẫn đến ấn tượng chung của Hoàng Triêm đối với Lương Triều Vĩ không được tốt lắm.

Thái Lan uống một ngụm cà phê, sau khi đặt tách xuống liền liếc nhìn Hoàng Triêm một cái: "Không phải anh đang ghen tị với người ta đấy chứ?" Hoàng Triêm giống như bị giẫm phải đuôi, lập tức sa sầm mặt mũi: "Tôi mà thèm ghen tị với hắn?" "Chẳng lẽ không phải sao?" Thái Lan bĩu môi, "Bất kể anh có thừa nhận hay không, đẹp trai chính là một loại vốn liếng.

Anh xem trong bộ phim đó Chu Giai Linh cũng mang vẻ mặt đầy tận hưởng, nếu nam chính không phải Lương Triều Vĩ, anh nói xem cô ta có cam tâm tình nguyện đóng những cảnh táo bạo như vậy không?" Hoàng Triêm nhất thời không tìm được lời phản bác, đành phải lảng sang chuyện khác: "Đó là vì người phụ nữ này quá ngốc, tưởng rằng làm vậy là có thể thắng được Lưu Gia Linh, không ngờ cuối cùng lại bị người ta chơi xỏ." "Trong giới giải trí những ví dụ mượn scandal để thượng vị còn ít sao?

Chuyện này chỉ có thể nói là vận khí của Chu Giai Linh không tốt lắm.

Nếu cô ta có thể đoạt giải Nữ phụ xuất sắc nhất tại Kim Tượng, sau đó Lương Triều Vĩ lại không rạch ròi quan hệ một cách trực tiếp như vậy, cứ để scandal tiếp tục xào nấu, tôi trái lại rất lạc quan về tiền đồ tương lai của cô ta.

Biến thành thế này đúng là có chút đáng tiếc." Thái Lan thở dài một

hơi, nhưng Hoàng Triêm lại tỏ ra không mấy đồng tình.

Chương 1030

"Chu Giai Linh đã được định sẵn là không thể đoạt giải, điểm này tôi đã khẳng định chắc chắn từ trước lễ trao giải rồi." "Vì sao?" Thái Lan tò mò hỏi. "Chỉ vì cô ta là thí sinh Hoa hậu Hong Kong đầu tiên đi đóng phim cấp ba!" Hoàng Triêm trả lời chắc nịch.

Thái Lan ngẩn người, sau đó mỉm cười lắc đầu: "Hoa hậu Á Châu đến nay đã có bao nhiêu người đóng phim cấp ba rồi?

Chu Giai Linh chỉ là tham gia tuyển chọn Hoa hậu Hong Kong, chứ có phải thực sự đắc cử đâu, lý do này của anh có vẻ hơi khiên cưỡng quá rồi?" "Phía Hoa hậu Hong Kong trước đây thường dùng việc các quán quân Hoa hậu Á Châu đi đóng phim cấp ba để chứng minh mình cao hơn đối phương một bậc.

Trong mắt đại bộ phận mọi người, Hoa hậu Hong Kong và Hoa hậu Á Châu luôn khác biệt, giống như sự khác biệt giữa hào môn và kẻ giàu xổi vậy.

Làm hào môn cũng có nỗi khổ của hào môn, đó chính là chú trọng thể diện hơn, phải giữ vững lằn ranh cuối cùng.

Phía Á Châu dù có nhiều người đóng phim cấp ba hơn nữa, mọi người cũng không thấy có gì sai, nhưng trong hàng ngũ Hoa hậu Hong Kong chỉ cần xuất hiện một diễn viên đóng phim cấp ba, thì chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng, không khéo danh tiếng tích lũy bao nhiêu năm của cuộc thi sẽ bị hủy sạch." Nghe Hoàng Triêm nói vậy, trong mắt Thái Lan cũng lộ ra vẻ suy tư.

Hoàng Triêm bưng cà phê lên uống một ngụm, tiếp tục nói: "Kỳ Kim Tượng này có thể nói Lâm tiên sinh đã đi một quân cờ hay, nâng đỡ Viên Vịnh Nghi xuất thân từ Quán quân Hoa hậu Hong Kong lên

ngôi Ảnh hậu để đánh lạc hướng dư luận.

Còn Chu Giai Linh thì thật bi kịch, tôi dám nói thành tựu của cô ta trong giới giải trí chỉ đến đây là cùng, thậm chí cái tên này sẽ sớm bị mọi người quên lãng." Đối với những phân tích này của Hoàng Triêm, Thái Lan đại thể vẫn tán đồng, nhưng đồng thời lại không nhịn được cảm thấy hơi tiếc nuối.

Chu Giai Linh có thân hình đẹp như vậy, nhân lúc này truyền thông đang xào nấu chút danh tiếng, nếu đóng vài bộ phim diễm tình chắc chắn sẽ có thị trường, vả lại số người có suy nghĩ như vậy ước chừng không ít.

Chỉ tiếc là sự việc liên quan đến danh tiếng tương lai của Hoa hậu Hong Kong, những bộ phim như vậy có quay ra chắc cũng không có cơ hội công chiếu tại Hong Kong.

Chu Giai Linh sau này nếu không 'giải nghệ', ngoan ngoãn quay về TVB đóng phim truyền hình, vận khí tốt nói không chừng còn tranh được vị trí Hoa đán, còn nếu tiếp tục ở lại giới điện ảnh thì đúng như Hoàng Triêm nói, sẽ dần nhạt nhòa khỏi tầm mắt công chúng và cuối cùng bị lãng quên.

Giới giải trí đôi khi chính là tàn khốc như vậy.

Nghĩ đến đây, Thái Lan không nhịn được lại thở dài một hơi, sau đó ông chuyển chủ đề: "Đúng rồi, anh có biết Lâm tiên sinh cùng Chu tiểu thư, Vương tiểu thư đi đâu không?" "Hình như là đi bái phỏng một ngôi chùa nào đó, cụ thể tôi cũng không rõ lắm." Hoàng Triêm nhún vai, "Dù sao cũng không phải đi du lịch là được." "Ra ngoài đóng phim mà bên cạnh vẫn có thể mang theo hai vị mỹ nhân, diễm phúc của Lâm tiên sinh này thật không nhỏ nha!" Thái Lan cảm thán một câu, đáp lại ông là tiếng cười khẩy của Hoàng Triêm. "Anh tưởng hưởng phúc tề thiên là dễ lắm sao?

Hai cô nàng đó đều không phải dạng vừa đâu.

Đừng nhìn họ trước mặt mọi người ra vẻ hòa thuận, đó là vì nể mặt Lâm tiên sinh thôi, còn sau lưng không biết đấu đá quyết liệt đến mức nào.

Kẹt ở giữa, anh thấy đó là một sự hưởng thụ sao?" Cùng lúc đó, tại tỉnh Chonburi miền Trung Thái Lan, trước cổng một ngôi chùa cách Pattaya không xa, Lâm Hựu Luân vừa xuống xe đã không nhịn được hắt hơi một cái.

Chu Tuệ Mẫn quay đầu lại, đôi mắt đẹp viết đầy vẻ quan tâm: "Có phải hôm qua lúc đóng phim bị nhiễm lạnh rồi không?" Lâm Hựu Luân lắc đầu, ra hiệu mình không sao, thực tế chính anh cũng cảm thấy có chút khó hiểu trước cái hắt hơi đột ngột này. "Hắt hơi không nhất định là nhiễm lạnh, cũng có thể là có người đang nói xấu sau lưng anh đấy." Vương Tổ Hiền xen vào một câu, giọng điệu ẩn hiện ý tứ châm chọc đối đầu với Chu Tuệ Mẫn.

Lần này đến Thái Lan bái phỏng Bạch Long Vương, ban đầu là ý kiến của Vương Tổ Hiền, nhưng trên đường đi Lâm Hựu Luân đã kể chuyện này cho Chu Tuệ Mẫn, thế là Chu Tuệ Mẫn cũng nảy ra ý định đi cùng xem thử.

Lâm Hựu Luân đương nhiên sẽ không từ chối Chu Tuệ Mẫn, nhưng điều này lại khiến Vương Tổ Hiền bực mình.

Vương Tổ Hiền đến bái phỏng Bạch Long Vương không phải là nhất thời hứng khởi, nói chính xác cô đến để thỉnh giáo làm sao mới có thể mang thai con của Lâm Hựu Luân, ai ngờ Chu Tuệ Mẫn lại cùng đi theo.

Nếu Bạch Long Vương gặp cả ba người cùng lúc, cô cũng không biết phải mở lời chuyện này thế nào.

Suốt dọc đường Vương Tổ Hiền đều khổ não vì chuyện này, tính khí cũng trở nên hơi tệ.

Thấy quan hệ giữa hai người phụ nữ ngày càng căng thẳng, Lâm Hựu Luân đang đau đầu không biết tính sao thì lúc này từ trong chùa có một người đàn ông trung niên bước ra, đi thẳng về phía này. "Cho hỏi vị khách quý này có phải là Lâm Hựu Luân, Lâm tiên sinh không?" Đối phương hành lễ trước, sau đó mới lên tiếng hỏi.

Lâm Hựu Luân tỉ mỉ quan sát người này vài lượt, xác định mình trước đây chưa từng quen biết ông ta, trong lòng không khỏi sinh nghi.

Thấy sắc mặt Lâm Hựu Luân trầm mặc như nước, không chịu lên tiếng, người kia mỉm cười nhẹ. "Sư phụ đã dặn dò tôi, mấy ngày gần đây sẽ có quý khách đến thăm.

Nếu Lâm tiên sinh tới, không cần chờ đợi, xin mời vào thẳng trong chùa gặp mặt." "Sư phụ ông biết tôi sẽ đến?" Câu nói này của Lâm Hựu Luân tương đương với việc thừa nhận thân phận, nhưng anh quan tâm hơn đến việc vì sao Bạch Long Vương lại biết hành tung của mình.

Người đàn ông trung niên không giải thích, chỉ làm một thủ thế mời vào trong tự viện: "Vạn vật thế gian đều có duyên pháp, ba vị xin mời đi theo tôi!" Tự viện nơi Bạch Long Vương cư ngụ tọa lạc dưới chân một vách núi xanh mướt, phía sau chùa là một cánh rừng rậm rạp.

Ngôi chùa tường vàng ngói đen trang nghiêm túc mục, tiếng chuông gió nơi góc điện khẽ vang theo gió, càng làm nổi bật không gian u thâm tĩnh mịch bên trong.

Nhóm người Lâm Hựu Luân dưới sự dẫn dắt của người đàn ông trung niên tự xưng là đại đệ tử của Bạch Long Vương đã đi tới một căn phòng giống như phòng khách.

Sau khi dâng trà hương, họ được thông báo rằng Bạch Long Vương mỗi lần chỉ gặp một người, ai trước ai sau sẽ do ba người Lâm Hựu Luân tự quyết định.

Vương Tổ Hiền trong lòng đang mang bí mật không thể nói cho ai biết, người đàn ông trung niên vừa dứt lời cô đã tranh nói trước: "Để em vào trước!" Người đàn ông trung niên liếc nhìn Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn một cái, thấy cả hai đều không phản đối, bèn gật đầu dẫn Vương Tổ Hiền rời khỏi phòng.

Hai người vừa rời đi, Chu Tuệ Mẫn đã không nhịn được quay sang nhìn Lâm Hựu Luân: "Vị Bạch Long Vương này thật sự linh nghiệm đến vậy sao?" Lâm Hựu Luân nhún vai, trước khi gặp được bản thân Bạch Long Vương, anh cũng không dám đưa ra kết luận: "Vậy khi gặp ông ấy em nên hỏi gì đây?" Chu Tuệ Mẫn dời tầm mắt ra cửa, vẻ mặt có chút đắn đo. "Em thật sự tin trên đời này có người tiên tri được tương lai sao?" Lâm Hựu Luân mỉm cười lắc đầu, "Bất kể ông ấy nói gì với em, em cứ nghe cho biết thôi, không cần quá xem là thật đâu." Chu Tuệ Mẫn khẽ 'ân' một tiếng, nhưng trong lòng lại có toan tính khác.

Trước khi đi Thái Lan, Trần Tuệ Tình từng dặn dò cô rất kỹ rằng khi đến đây nhất định phải lưu tâm tìm kiếm 'cơ duyên' mà trong quẻ xăm đã nói.

Ban đầu chuyện này vẫn chưa có manh mối gì, nhưng hiện giờ Chu Tuệ Mẫn lại có một cảm giác mơ hồ, cái gọi là 'cơ duyên' kia e rằng sẽ ứng nghiệm lên người Bạch Long Vương.

Thấy Chu Tuệ Mẫn đang trầm tư suy nghĩ, Lâm Hựu Luân không làm phiền cô, anh bưng chén trà định uống thì phía cửa truyền đến tiếng bước chân.

Ngẩng đầu lên, thấy Vương Tổ Hiền bước vào với vẻ mặt đầy

tâm sự, Lâm Hựu Luân không khỏi bất ngờ.

Mới chưa đầy mười phút mà đã gặp xong rồi sao?

Chưa đợi Lâm Hựu Luân hỏi, đại đệ tử của Bạch Long Vương đứng ở cửa đã lên tiếng trước: "Lâm tiên sinh, Chu tiểu thư, hai vị ai vào trước?" Chu Tuệ Mẫn nhìn Lâm Hựu Luân một cái, rồi mới từ chỗ ngồi đứng dậy: "Để em đi cho." Tiễn hai người rời đi, khi quay đầu lại Lâm Hựu Luân mới phát hiện vẻ mặt Vương Tổ Hiền vẫn giữ nguyên trạng thái ngẩn ngơ lúc mới vào phòng, lòng anh càng thêm nghi hoặc. "Ông ấy đã nói những gì?" "Hả?" Vương Tổ Hiền ngơ ngác ngẩng đầu, vẻ mặt cho thấy cô hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi vừa rồi của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đành phải lặp lại câu hỏi.

Ai ngờ Vương Tổ Hiền nghe xong lại lắc đầu: "Những chuyện này không thể nói ra, nói ra sẽ không linh nữa." Lâm Hựu Luân cảm thấy bực bội: "Sao cơ, ngay cả anh mà cũng không thể nói sao?" "Chuyện em hỏi có liên quan đến anh, cho nên đương nhiên là không thể nói rồi." Vương Tổ Hiền đưa ra vẻ mặt đầy lý lẽ khiến Lâm Hựu Luân cạn lời. "Em không nói, vậy lát nữa anh tự đi hỏi vậy." Lâm Hựu Luân dùng lời này để đe dọa.

Anh cứ ngỡ ít nhất cũng khiến Vương Tổ Hiền hé lộ chút ít, nhưng không ngờ cô chẳng hề lo lắng, trái lại còn bĩu môi nói: "Tùy anh thôi." Lâm Hựu Luân càng thêm bực mình, cũng không lãng phí lời lẽ nữa, trong lòng hạ quyết tâm lát nữa nhất định phải xem thử vị Bạch Long Vương này rốt cuộc có gì thần kỳ.

Thời gian Chu Tuệ Mẫn gặp Bạch Long Vương cũng rất ngắn, khoảng hơn mười phút sau cô đã trở lại phòng.

Biểu cảm trên mặt cô cũng mang vẻ mông lung giống hệt Vương Tổ Hiền lúc nãy.

Lâm Hựu Luân định mở miệng hỏi tình hình gặp mặt, Chu Tuệ Mẫn đã buông một câu: "Pháp sư đang đợi anh đó, anh mau đi đi!" Lâm Hựu Luân nhìn Chu Tuệ Mẫn, rồi lại nhìn Vương Tổ Hiền, cảm giác hôm nay sau khi họ gặp Bạch Long Vương xong cứ như bị trúng tà vậy, hành vi cử chỉ đều trở nên quái lạ.

Thấy đại đệ tử của Bạch Long Vương đang đứng đợi ở cửa, Lâm Hựu Luân không hỏi thêm nữa.

Khi ra khỏi cửa, anh liếc mắt ra hiệu cho hai vệ sĩ đứng bên ngoài, bảo họ để mắt kỹ phía này.

Lâm Hựu Luân đi theo đại đệ tử của Bạch Long Vương dọc theo một con đường nhỏ lát sỏi khúc khuỷu, cuối cùng dừng lại trước một căn phòng độc lập.

Đại đệ tử đẩy cửa ra, Lâm Hựu Luân nhìn vào bên trong, chỉ tiếc là có một bức bình phong đã che khuất tầm mắt. "Lâm tiên sinh, mời!" Lâm Hựu Luân hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn bước chân vào phòng.

Chương 1031

Đệ tử của Bạch Long Vương đóng cửa lại sau lưng anh.

Ánh sáng trong phòng lập tức mờ đi nhiều, nhưng không ảnh hưởng đến việc Lâm Hựu Luân nhìn rõ cách bài trí phía sau bức bình phong.

Căn phòng không lớn như vẻ bề ngoài, ngoài vài bộ ghế sofa thì không có thêm đồ đạc gì khác.

Sàn nhà trải thảm màu nâu, cửa sổ đóng kín, ánh sáng bên ngoài xuyên qua khe hở chỉ còn lại chút ít, tạo cảm giác mông lung và tĩnh lặng.

Đương nhiên điều thực sự thu hút sự chú ý của Lâm Hựu Luân là người đàn ông trung niên đang ngồi trên sofa.

Khuôn mặt thon dài, làn da trắng trẻo, vầng trán rộng nhô ra, đường nét khuôn mặt ôn hòa, đôi mắt dưới đôi lông mày đang nhìn anh với vẻ đầy hứng thú.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Bạch Long Vương mỉm cười giơ tay, chỉ vào chiếc sofa trước mặt: "Lâm tiên sinh, mời ngồi!" Lâm Hựu Luân nghe theo ngồi xuống, trong lòng trào dâng thêm nhiều nghi hoặc, nhất thời không biết nên bắt đầu từ đâu.

Bạch Long Vương thấy Lâm Hựu Luân không nói lời nào, bèn chủ động khơi mào câu chuyện: "Lâm tiên sinh, thực ra tôi đã đợi anh rất lâu rồi!" "Chu tiên sinh nói vậy là có ý gì?" Lâm Hựu Luân gọi thẳng họ của ông mà không dùng tôn xưng, cũng là để nhắc nhở Bạch Long Vương rằng anh rất rõ gốc gác của ông.

Bạch Long Vương cười cười, sau đó nói ra một câu khiến Lâm

Hựu Luân không tài nào ngờ tới: "Ban đầu tôi cứ ngỡ mình là độc nhất vô nhị trên thế gian này, nhưng sau khi gặp Lâm tiên sinh, tôi cuối cùng có thể chắc chắn rằng chúng ta ở một phương diện nào đó hẳn là có điểm chung." Đồng tử Lâm Hựu Luân đột nhiên co rụt lại, trong lòng lập tức nghĩ đến một khả năng, nhưng anh không vội vàng thừa nhận: "Lời này tôi thật sự không hiểu lắm, xin Chu tiên sinh nói rõ cho." Bạch Long Vương mỉm cười nhàn nhạt, ánh mắt nhìn sang như thể có thể xuyên thấu nội tâm người khác: "Lâm tiên sinh không phải là người của thế giới này, tôi nói đúng chứ?" Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm vào Bạch Long Vương suốt nửa phút, sau khi xác định không cảm thấy bất kỳ ác ý nào từ ông, anh mới mỉm cười hỏi ngược lại một câu: "Chu tiên sinh không phải đang cố ý trêu chọc tôi đấy chứ?" Bạch Long Vương dường như đã lường trước phản ứng này của Lâm Hựu Luân, ông tựa lưng vào sofa, đôi mắt lộ vẻ hồi tưởng: "Nếu Lâm tiên sinh không vội rời đi, tôi có một câu chuyện muốn kể cho anh nghe, mọi thắc mắc của anh đều sẽ tìm thấy đáp án trong đó." Qua lời kể chậm rãi của Bạch Long Vương, một câu chuyện mà nếu người ngoài nghe thấy tuyệt đối sẽ cảm thấy không thể tin nổi dần dần hiện ra toàn bộ.

Một thanh niên làm công việc sửa chữa điện cơ, dùng từ ngữ sau này để diễn tả thì chính là một 'kẻ thất bại + trạch nam' tiêu chuẩn.

Bình thường không có sở thích gì khác ngoài việc đọc tiểu thuyết mạng, thỉnh thoảng trong đầu cũng huyễn tưởng mình một ngày nào đó đột nhiên trở thành nhân vật chính trong tiểu thuyết, có vô số mỹ nữ bên cạnh, thỏa ý vẫy vùng.

Đó chỉ là những suy nghĩ viển vông lúc buồn chán của hắn, không ngờ chuyện quỷ dị ly kỳ lại thực sự xảy ra với chính mình.

Một ngày nọ trên đường đi làm về phòng trọ, một chai bia từ trên trời rơi xuống đập trúng đầu khiến hắn ngất đi.

Sau khi tỉnh lại, hắn phát hiện cả thế giới đã thay đổi.

Thời gian quay ngược lại hai mươi năm trước một cách thần bí, hắn biến thành một pháp sư rất có uy tín tại Thái Lan.

Kinh ngạc phát hiện chuyện 'xuyên không' vốn chỉ tồn tại trong tiểu thuyết lại xảy ra với mình, chàng thanh niên ban đầu vừa hưng phấn vừa lo lắng, nhưng hắn sớm nhận ra lần xuyên không này hoàn toàn là một trò đùa của ông trời.

Hắn quay về hai mươi năm trước là thật, nhưng cái giá phải trả là từ một thanh niên biến thành một lão già hơn bốn mươi tuổi.

Những sự kiện lớn trong ký ức tương lai không sự kiện nào có thể tham gia đã đành, bi kịch hơn là hắn lục lọi trí nhớ cũng chẳng có kiến thức hữu ích nào để giúp cải thiện cuộc sống.

Lúc này hắn mới vô cùng hối hận, tại sao ban đầu mình không học thêm chút kiến thức, mà lại lãng phí phần lớn thời gian vào việc đọc tiểu thuyết mạng.

Nếu xem thêm vài bộ phim, biết đâu hắn có thể đi làm đạo diễn; nghe thêm vài bài hát, tuy với tuổi tác của mình không làm được ngôi sao ca nhạc, nhưng ít ra cũng có thể viết nhạc bán lấy tiền; nếu thường ngày chịu khó học chút kiến thức kinh tế, tìm hiểu động thái chính trị trong và ngoài nước, hắn đã có thể đi đầu tư cổ phiếu, chơi dầu mỏ, nhẹ nhàng trở thành tỷ phú.

Đáng tiếc những thứ đó hắn đều không có, trong đầu chỉ có hàng trăm bộ tiểu thuyết mạng, hơn nữa cũng chỉ nhớ được nội dung đại khái, cuối cùng ngay cả con đường viết tiểu thuyết cũng bị cắt đứt.

Cuối cùng, hắn đành bất lực chấp nhận thân phận của mình, bắt đầu nghiêm túc học cách làm một 'thầy cúng'.

May mắn là chủ nhân cũ của cơ thể đã để lại cho hắn một nền

tảng không tồi, ông ta đã có một lượng lớn tín đồ tại Thái Lan, nhờ sự cung phụng của những người này, ít nhất hắn cũng có cuộc sống no đủ.

Nhưng với tư cách là một người xuyên không, sở hữu tầm nhìn vượt trước hai mươi năm, đương nhiên hắn không thỏa mãn với việc rú rú ở Thái Lan làm một thầy bói dự trắc tương lai để nhận thù lao ít ỏi.

Hắn biết chỉ có cách khuếch trương danh tiếng của mình, thu hút những đại gia, ngôi sao trở thành tín đồ thì nghề 'thầy cúng' này mới coi là có chút thành tựu, tương lai mới có cuộc sống tốt hơn.

Trong suốt thập niên 80, Hong Kong trong mắt người dân Đông Nam Á chính là đại diện cho sự phồn hoa, nên tự nhiên hắn chọn mục tiêu đầu tiên là Hong Kong.

Tầng lớp đại gia Hong Kong thì ban đầu hắn không dám hy vọng tới, nên hắn nghĩ đến việc bắt đầu từ giới ngôi sao.

Nhờ phim Hong Kong thời đó rất thịnh hành, hắn cũng có chút hiểu biết về những ngôi sao nổi tiếng, tự thấy dựa vào năng lực của mình để 'chỉ điểm mê tân' cho họ chắc không vấn đề gì.

Nhưng khi thực sự bắt tay vào làm, hắn mới phát hiện rất nhiều trải nghiệm của các ngôi sao hoàn toàn khác với ký ức của hắn.

Ban đầu hắn còn tưởng mình đến một thời không khác, nhưng sớm nhận ra chỉ có những lịch sử liên quan đến giới giải trí Hong Kong là có sự dịch chuyển so với ký ức.

Chính từ lúc này, hắn nhận thức được thế giới này có lẽ còn tồn tại một người có trải nghiệm giống mình, hơn nữa đối phương còn nắm giữ nhiều kiến thức hữu ích hơn hắn rất nhiều.

Giữa biển người mênh mông, tìm được người này vốn không phải

chuyện dễ dàng, nhưng sau khi nghiên cứu kỹ những biến hóa của giới giải trí Hong Kong những năm qua, hắn bất ngờ phát hiện mọi sự thay đổi khác biệt so với ký ức của hắn đều liên quan mật thiết đến một người.

Nói đến đây, Bạch Long Vương nhìn Lâm Hựu Luân với ánh mắt đầy ẩn ý.

Lúc này trong lòng Lâm Hựu Luân đang diễn ra cuộc đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

Thân phận người xuyên không là bí mật lớn nhất của anh, cũng là căn bản để anh lập thân ở thế giới này.

Ban đầu anh định chôn vùi bí mật này vĩnh viễn trong lòng, không ngờ giữa đường lại lòi ra một Bạch Long Vương cũng có trải nghiệm tương tự.

Tuy đối phương rất thẳng thắn kể ra thân thế, có thể nói là biểu hiện thành ý cực lớn, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn không thể chắc chắn liệu đối phương có ý đồ khác hay không.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là do sự chênh lệch về thân phận.

Lâm Hựu Luân là đại gia Hong Kong sở hữu khối tài sản hàng tỷ, còn Bạch Long Vương chẳng qua chỉ là một pháp sư có chút danh tiếng.

Việc lộ thân phận xuyên không đối với Bạch Long Vương sẽ không có tổn thất gì lớn, nhưng với Lâm Hựu Luân thì hoàn toàn khác. "Lâm tiên sinh đại khái cũng đoán được rồi, nhân vật chính đen đủi trong câu chuyện vừa rồi chính là tôi.

Hơn nữa thật mỉa mai là, tôi từng oán trách ông trời bất công, tại sao những người khác xuyên không đều có 'bàn tay vàng' này nọ, còn tôi thì chẳng có gì, ngay cả chuyện cũ cũng không nhớ hết.

Gặp được Lâm tiên sinh, tôi mới phát hiện không phải ông trời bất công, mà là vì nhân vật chính của câu chuyện này vốn dĩ không phải là tôi!" Thấy Lâm Hựu Luân nghe xong câu chuyện của mình mà mặt vẫn không biến sắc, Bạch Long Vương chỉ đành khẽ thở dài: "Tôi biết trên người Lâm tiên sinh chắc chắn đã xảy ra những chuyện còn kỳ dị hơn tôi nhiều, và thành công của anh chắc chắn có liên quan lớn đến việc đó.

Đương nhiên, những trải nghiệm thực tế bao năm qua nói cho tôi biết, không phải chỉ cần biết xu hướng tương lai, xuyên không đến là có thể dễ dàng thay đổi lịch sử.

Chắc hẳn trước khi xuyên không Lâm tiên sinh đã là một người rất thành công, ít nhất là hiểu biết nhiều kiến thức và kỹ năng hơn tôi, cho nên anh mới đạt được thành tựu như hiện tại.

Và tôi cũng không có ý định muốn dòm ngó những bí mật thầm kín trong lòng anh." Lâm Hựu Luân không nói gì, nhưng trong lòng thầm gật đầu.

Từ thái độ mà Bạch Long Vương thể hiện cho thấy người này rất thức thời và biết chừng mực, ít nhất không làm người khác khó chịu, có thể cân nhắc tiếp xúc.

Theo lời kể của Bạch Long Vương, ông không có bất kỳ đặc dị công năng nào sau khi xuyên không, nhưng Lâm Hựu Luân thì khác.

Chỉ cần nhắm mắt lại, mọi mảnh ghép cuộc sống trước khi xuyên không sẽ hiện ra trong đầu như đang xem phim, nhờ vậy anh có thể viết ra những bộ tiểu thuyết dài hàng triệu chữ, làm ra những bộ phim tương tự hậu thế, và dự báo chính xác các biến động kinh tế, chính trị.

Đương nhiên phương thức ghi nhớ độc đáo đó chỉ là hỗ trợ, người Lâm Hựu Luân thực sự muốn cảm ơn chính là lượng kiến thức tích lũy phong phú và niềm đam mê đặc biệt với phim ảnh, tiểu thuyết từ

kiếp trước.

Đúng như Bạch Long Vương nói, nếu trước khi xuyên không không nắm vững những kiến thức đó, thì dù có khả năng ghi nhớ như vậy, Lâm Hựu Luân cũng không thể có được thành tựu như hiện nay. "Cảm ơn Chu tiên sinh đã chia sẻ câu chuyện này, trải nghiệm của ông rất thú vị, nhưng tôi muốn hỏi một câu, nói nhiều như vậy, rốt cuộc ông muốn đạt được điều gì từ tôi?" Nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, mắt Bạch Long Vương lập tức sáng rực lên: "Tôi không có năng lực lớn như Lâm tiên sinh, tự nhiên cũng không có tham vọng cao xa như anh, chỉ mong nửa đời sau có thể sống thật thoải mái." Yêu cầu của Bạch Long Vương xem ra đơn giản, nhưng để thực hiện thực sự không hề dễ dàng.

Đối với một kẻ ăn mày, mười vạn tệ có thể giúp hắn sống thoải mái cả đời, nhưng đối với một đại gia, có lẽ một tỷ cũng không đủ để tiêu xài nửa đời.

Nói đi nói lại, cuối cùng vẫn là nhắc tới tiền, ấn tượng tốt đẹp vừa mới tích lũy được trong lòng Lâm Hựu Luân về Bạch Long Vương lập tức tan biến. "Chu tiên sinh cứ ra giá đi." Thấy thái độ đối phương cũng được, Lâm Hựu Luân không ngại chi một khoản 'phí bịt miệng', nhưng tiền đề là ông ta không được tham lam quá mức.

Bạch Long Vương giống như chịu nhục nhã ghê gớm, lập tức nói: "Lâm tiên sinh mà nói vậy thì chúng ta chẳng còn gì để bàn nữa." Phản ứng của Bạch Long Vương hơi nằm ngoài dự tính của Lâm Hựu Luân, thấy đối phương định tiễn khách, anh trái lại không muốn đi nữa: "Tôi đi cũng được, nhưng trước đó Chu tiên sinh có thể cho tôi một lời giải thích rõ ràng không?" Bạch Long Vương vừa rồi cũng chỉ là làm bộ làm tịch một chút để Lâm Hựu Luân khỏi xem thường mình, thấy hiệu quả đã đạt được, thái độ của ông cũng mềm mỏng xuống: "Lâm tiên sinh là người thông minh, sao không nghĩ xem, tôi đã đoán

được thân phận lai lịch của anh, nếu muốn dùng nó để uy hiếp lấy tiền thì cần gì đợi đến tận bây giờ?" Bạch Long Vương còn nửa câu chưa nói ra, đó là dù ông có tống tiền thành công thì cũng phải giữ được mạng mới xài được số tiền đó.

Chuyện này không thiếu gương sáng đi trước, như tên cướp Trương Tử Cường lừng lẫy Hong Kong và Ma Cao, gan to bằng trời đấy thôi, cuối cùng vẫn bị người ta âm thầm xử gọn.

Chương 1032

Bạch Long Vương không tự nhận mình giỏi hơn Trương Tử Cường, nên đương nhiên không dám trực tiếp đòi hỏi Lâm Hựu Luân. "Vậy Chu tiên sinh muốn gì?" "Tôi muốn hợp tác với Lâm tiên sinh." Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Bạch Long Vương, Lâm Hựu Luân không nhịn được mà bật cười: "Chu tiên sinh, tôi không hề có ý xem thường ông, nhưng ông thấy giữa chúng ta có gì để hợp tác sao?" Với địa vị của Lâm Hựu Luân, nói như vậy đã là rất khách sáo rồi, Bạch Long Vương đương nhiên không hiểu lầm: "Tôi biết, Lâm tiên sinh hiện giờ tiền tài danh vọng đều có đủ, bên cạnh lại có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ, hoàn toàn có thể coi là người thắng cuộc trong đời.

Nhưng không biết Lâm tiên sinh có nhận ra, trong thành công của anh thực tế đang tiềm ẩn một mối đe dọa rất lớn?" "Ồ?" Ánh mắt Lâm Hựu Luân nhìn Bạch Long Vương thêm vài phần hứng thú, dù đối phương có đang hù dọa đi nữa, anh cũng muốn nghe thử. "Lâm tiên sinh từ khi phất lên đến nay hầu như đều thuận buồm xuôi gió, nhưng anh hẳn phải rõ, vận may này rồi cũng có ngày dùng hết, lúc đó anh sẽ tính sao?" Bạch Long Vương đặt ra câu hỏi này khiến Lâm Hựu Luân hơi bất ngờ, nhưng anh không hề lo lắng.

Tuy ký ức trong đầu rồi sẽ có ngày cạn kiệt, nhưng Lâm Hựu Luân đã dùng những kiến thức vượt thời đại đó để tạo dựng một nền tảng sự nghiệp vô cùng vững chắc.

Sau này chỉ cần không phạm sai lầm chí mạng, dù anh có nghỉ hưu ở tuổi bốn mươi thì khối tài sản đang nắm giữ cũng đủ để anh sống sung túc cả đời.

Bạch Long Vương thấy ánh mắt Lâm Hựu Luân thoáng qua nhưng

không có vẻ lo âu, liền biết lý lẽ của mình chưa đủ thuyết phục, trong lòng thầm nản chí, đồng thời cũng may mắn là vừa rồi mình vẫn giữ lại nửa câu chưa nói. "Lâm tiên sinh hiện đang làm sản nghiệp lớn như vậy, chắc chắn đã có tính toán cho tương lai, nhưng điều tôi thực sự lo lắng là trong quá trình đó, liệu có khiến người ta nghi ngờ không?" "Nghi ngờ?" Lâm Hựu Luân nhíu mày, chưa hiểu rõ ý của Bạch Long Vương. "Chẳng lẽ Lâm tiên sinh không nhận ra, từ khi khởi nghiệp đến giờ anh luôn quá thuận lợi sao?

Không hề trải qua bất kỳ thất bại nào, nhẹ nhàng tích lũy được khối tài sản mà người khác có khi phải vài đời mới tạo ra được, chẳng lẽ người ta không nghi ngờ sao?

Dù Lâm tiên sinh không quan tâm, nhưng cây to đón gió, về lâu dài e rằng vẫn sẽ có ảnh hưởng không tốt đến anh." Những lời này cuối cùng đã thu hút được sự chú ý của Lâm Hựu Luân.

Vấn đề này anh không phải chưa từng nghĩ tới, nhưng vẫn chưa tìm được giải pháp hiệu quả nào. "Chẳng lẽ Chu tiên sinh có cao kiến gì?" "Đã không có cách nào xóa bỏ, Lâm tiên sinh đã bao giờ nghĩ tới việc dùng một phương thức nào đó để đánh lạc hướng sự chú ý của mọi người chưa?" Lâm Hựu Luân liếc nhìn Bạch Long Vương, đột nhiên nhận ra mình đã đánh giá thấp đối phương: "Chu tiên sinh có gì cứ nói thẳng ra." "Nếu thành công của Lâm tiên sinh có thể được giải thích bằng một lý do khác, vậy sự chú ý của mọi người có phải sẽ được chuyển dời không?

Ý tưởng của tôi rất đơn giản, đây cũng là chuyện chính tôi muốn bàn với Lâm tiên sinh hôm nay." Bạch Long Vương chỉnh đốn lại vẻ mặt, tiếp tục nói: "Tôi hy vọng Lâm tiên sinh có thể trở thành tín đồ của tôi, đương nhiên chỉ là làm bộ làm tịch bên ngoài thôi, chỉ cần tạo ra một giả tượng cho người ngoài thấy là được.

Đây có thể coi là lời thỉnh cầu của tôi đối với Lâm tiên sinh, cũng có thể coi là một cuộc hợp tác giữa hai chúng ta, bởi vì cả hai đều có thể thu được lợi ích." Lâm Hựu Luân không lên tiếng, mà tĩnh lặng đợi Bạch Long Vương nói tiếp. "Tôi biết Lâm tiên sinh chắc chắn không tin chuyện quỷ thần, nhưng nếu đem thành công của anh gán cho yếu tố tâm linh, bất kể có bao nhiêu người tin, ít nhất cũng có tác dụng gây nhiễu.

Còn tôi cũng có thể nhờ danh tiếng của Lâm tiên sinh mà hưởng sái, chỉ cần một bộ phận người tin rằng thành công của Lâm tiên sinh là nhờ tôi chỉ điểm, thì chẳng cần Lâm tiên sinh giúp đỡ, sau này cuộc sống của tôi tự nhiên sẽ rất thoải mái." Lâm Hựu Luân rất hứng thú với đề nghị của Bạch Long Vương, nhưng anh không lập tức đồng ý: "Ý tưởng của ông không tồi, nhưng lại có một khiếm khuyết chí mạng, ông vốn không thực sự có năng lực dự trắc tương lai, lỡ như chỉ điểm cho người khác không linh nghiệm, chẳng phải sẽ bị lộ tẩy sao?" Bạch Long Vương mỉm cười: "Có câu nói là tâm thành tất linh, sự việc không thành chỉ có thể trách bản thân họ tâm không thành.

Chỉ cần phía Lâm tiên sinh phối hợp tốt với tôi, sau này người tin tưởng tôi sẽ chỉ có ngày một nhiều hơn." Lâm Hựu Luân không nhịn được mà cau mày: "Vậy chẳng phải biến thành mê tín sao?" Bạch Long Vương buông một câu phá tan huyền cơ: "Có cầu mới mê, không cầu mới là tín, chỉ tiếc thế gian này có mấy ai thực sự làm được vô dục vô cầu?" Lâm Hựu Luân lúc này mới nhận ra mình đã quá lo xa, cho dù anh không hợp tác "diễn kịch" với Bạch Long Vương thì những kẻ thần côn trên thế gian này cũng chẳng bớt đi, suy cho cùng vẫn là do có người tình nguyện tin vào những thứ đó.

Còn đề nghị của Bạch Long Vương, ngoài việc có thể giúp Lâm Hựu Luân giải quyết những rắc rối tiềm tàng, đồng thời cũng khiến anh nhìn ra thêm một phương pháp khác để khống chế nghệ sĩ trong

giới giải trí Hong Kong ngoài danh lợi.

Trong lòng Lâm Hựu Luân hiểu rất rõ, sau khi Hong Kong trở về với đại lục, cùng với việc thị trường đại lục dần mở rộng, sự kiểm soát của anh đối với giới nghệ sĩ Hong Kong sẽ dần suy yếu.

Hiện tại là vì anh nắm giữ toàn bộ hệ thống rạp phim ở Hong Kong, lại đạt được liên minh lợi ích với mấy công ty điện ảnh lớn, nên mới có thể dễ dàng khống chế cục diện giới giải trí.

Tương lai khi thị trường Hong Kong không còn quan trọng nữa, sự ràng buộc này sẽ dần mất đi hiệu lực.

Những bố cục trước đó của Lâm Hựu Luân tại đại lục và Hollywood đều là để ứng phó với tình hình có thể xảy ra trong tương lai, mà hiện tại sự xuất hiện của Bạch Long Vương có thể coi là một quân cờ dự phòng.

Tuy không trông mong sẽ phát huy tác dụng lớn đến đâu, nhưng bắt đầu bố cục từ lúc này, biết đâu sau này sẽ có những thu hoạch bất ngờ.

Sau khi cân nhắc như vậy, Lâm Hựu Luân rất dễ dàng đạt được thỏa thuận chung với Bạch Long Vương.

Sau này bất kỳ bộ phim nào Lâm Hựu Luân đầu tư đều sẽ mời Bạch Long Vương đến chủ trì nghi thức cầu phúc.

Với sức ảnh hưởng của Lâm Hựu Luân tại Hong Kong, chẳng bao lâu sau Bạch Long Vương sẽ trở thành vị pháp sư mà nhà nhà đều biết ở Hong Kong, thậm chí là cả khu vực Đông Nam Á.

Còn về việc bắt đầu từ bộ phim nào, trong lòng Lâm Hựu Luân đã có tính toán.

Bàn xong chính sự, Lâm Hựu Luân mới nhớ ra hỏi Bạch Long Vương, vừa rồi ông ta đã nói gì với Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn.

Bạch Long Vương vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn Lâm Hựu Luân: "Chẳng lẽ Vương tiểu thư và Chu tiểu thư đều không nói với Lâm tiên sinh sao?" Thấy Lâm Hựu Luân hừ lạnh một tiếng đầy khó chịu, Bạch Long Vương mới ý thức được câu hỏi vừa rồi của mình thật ngớ ngẩn, nếu Lâm Hựu Luân biết thì việc gì phải hỏi lại? "Vương tiểu thư và Chu tiểu thư đều hỏi tôi khi nào mới có thể mang thai con của Lâm tiên sinh." Câu trả lời của Bạch Long Vương khiến Lâm Hựu Luân sửng sốt, sau đó anh lập tức truy hỏi: "Vậy ông đã nói gì với họ?" Nếu không biết lai lịch của Bạch Long Vương thì thôi, đã biết rõ rồi, Lâm Hựu Luân tự nhiên không tin ông ta có khả năng tiên tri.

Sợ Lâm Hựu Luân hiểu lầm, Bạch Long Vương liền giải thích: "Về điểm này Lâm tiên sinh cứ yên tâm.

Tôi nói với Vương tiểu thư và Chu tiểu thư đều là những lời cát tường khiến người ta yên lòng!" "Ông cũng thật dám nói!" Lâm Hựu Luân trừng to mắt nhìn Bạch Long Vương, trong lòng thầm bội phục gã này.

Chuyện khi nào có con với Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền, ngay cả bản thân Lâm Hựu Luân còn chẳng dám chắc, Bạch Long Vương chẳng dựa vào đâu mà dám kết luận bừa bãi, bộ không sợ lời tiên đoán không linh nghiệm sao?

Bạch Long Vương lại đầy tự tin đáp: "Lâm tiên sinh quá xem thường tôi rồi, tôi đã dám kết luận thì khẳng định là có căn cứ." Thấy Lâm Hựu Luân vẫn không tin, Bạch Long Vương liền nghiêm túc phân tích. "Thật không giấu gì Lâm tiên sinh, trước đó để xác định thân phận của anh, tôi đã thu thập rất nhiều tư liệu về anh và nghiên cứu trong một thời gian dài.

Chu tiểu thư và Vương tiểu thư đều là những người phụ nữ theo

sát bên cạnh anh từ sớm, theo lý thì các anh sớm đã nên có con rồi, không mang thai được chỉ có hai cách giải thích: hoặc là một bên có vấn đề về sức khỏe, hoặc là thời cơ chưa tới.

Hiện tại ý niệm cầu con của hai cô ấy mạnh liệt như vậy, khả năng cơ thể có vấn đề đã bị loại trừ, nếu không họ đã đi tìm bác sĩ chứ không phải tìm tôi." Lâm Hựu Luân gật đầu, ý bảo Bạch Long Vương nói tiếp. "Nếu Lâm tiên sinh còn lo lắng, tôi sẽ viết lời phê cho Vương tiểu thư và Chu tiểu thư ra đây, anh xem là biết ngay, thực tế tôi chỉ dựa vào suy nghĩ trong lòng họ mà dẫn dắt một chút thôi." Bạch Long Vương vừa nói vừa cầm bút viết xuống hai lời phê khác nhau đưa đến trước mặt Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đón lấy nhìn, lời viết cho Vương Tổ Hiền là: "Con muộn con sớm mệnh đã định, hãy cứ an tâm chớ lo phiền, hiện tại mong cầu chưa như ý, thong thả rồi sẽ được toại nguyện"; còn viết cho Chu Tuệ Mẫn là: "Đầu cành liền lý hoa cùng nở, hoa trước quả sau tự nhiên về, tâm lành định được trời phù hộ, tự có Kỳ Lân tống tử lai".

Sợ Lâm Hựu Luân không hiểu ý nghĩa hai đoạn sấm truyền này, Bạch Long Vương còn đặc biệt giải thích thêm một lần. "Bốn câu tôi cho Vương tiểu thư thực chất là muốn nói với cô ấy rằng trong mệnh nếu có con cái thì sinh sớm hay muộn đều đã được sắp đặt rồi.

Bảo cô ấy cứ yên tâm, không cần lo âu, hiện tại điều cô ấy cầu vẫn khó thực hiện vì thời gian chưa tới.

Còn về Chu tiểu thư thì đơn giản hơn, chính là nói với cô ấy chuyện mang thai sinh con là chuyện nước chảy thành sông, chỉ cần một lòng hướng thiện thì nhất định có thể toại nguyện." Loại sấm truyền này thực tế ở nhiều ngôi chùa đều có thể cầu được, nhưng hai đoạn Bạch Long Vương tặng cho Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn

không phải tùy tiện tìm đại để lừa bịp, mà dựa trên tình hình thực tế của họ kết hợp với phán đoán cá nhân.

Theo Bạch Long Vương, hiện tại người có khả năng trở thành vợ của Lâm Hựu Luân nhất là Chu Tuệ Mẫn, nên mới tặng đoạn sấm đó, nói rằng kết hôn sinh con là chuyện sớm muộn.

Nếu cuối cùng Lâm Hựu Luân không chọn kết hôn với Chu Tuệ Mẫn thì điều kiện tiên quyết không còn, lời sấm không linh nghiệm cũng là lẽ thường.

Còn sấm tặng cho Vương Tổ Hiền cũng có tính toán, chỉ nói cô sẽ có con nhưng không nói là khi nào, nếu cuối cùng cô không ở bên Lâm Hựu Luân thì lời sấm đó tự nhiên không tính nữa.

Giữa Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền nên chọn ai, thực tế chính Lâm Hựu Luân cũng chưa quyết định được, nên anh hy vọng cả hai lời sấm này đều có thể thực hiện. "Những việc khác tôi có thể không giúp được Lâm tiên sinh, nhưng chuyện này nếu anh cần, tôi có thể từ bên cạnh khuyên nhủ Vương tiểu thư và Chu tiểu thư cố gắng chấp nhận đối phương, tất nhiên tiền đề là cả hai đều phải tin lời tôi nói." Đề nghị của Bạch Long Vương tuy tốt nhưng Lâm Hựu Luân vẫn từ chối, anh không muốn dùng cách này để lừa dối hai người phụ nữ của mình, tương lai kết quả thế nào cứ để vận mệnh an bài.

Rời khỏi chùa của Bạch Long Vương, Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền mỗi người đều mang tâm sự riêng.

Vốn dĩ lần này ra ngoài họ dự định chơi ở Pattaya vài ngày mới về, nhưng hiện tại cả ba đều không còn tâm trạng du ngoạn. "Phải làm sao đây, anh đã cho đoàn phim nghỉ một tuần rồi, có khi một số người đã bay về Hong Kong rồi cũng nên, giờ chúng ta về Bangkok cũng chẳng có việc gì làm." Trên xe, Lâm Hựu Luân bắt đầu hỏi ý kiến của Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền.

Vương Tổ Hiền cũng không có ý tưởng gì hay, ngược lại Chu Tuệ Mẫn do dự một chút rồi nói: "Chùa chiền ở Chiang Mai rất nổi tiếng, hay là chúng ta đến đó bái Phật đi?" Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tổ Hiền, thấy cô cũng có vẻ dao động nhưng ngại nên không nói ra, bèn gật đầu: "Được rồi, chúng ta đi Chiang Mai!" Chiang Mai là thành phố lớn thứ hai của Thái Lan, cũng là trung tâm chính trị, kinh tế, văn hóa của miền Bắc Thái Lan, độ phát triển chỉ đứng sau thủ đô Bangkok, lại vì khí hậu ôn hòa mát mẻ nên luôn là địa điểm nghỉ dưỡng yêu thích của du khách khắp nơi trên thế giới.

Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đáp máy bay đến Chiang Mai khi trời đã về chiều.

Trước đó Lâm Hựu Luân đã đặt phòng tại khách sạn tốt nhất địa phương là Imperial Mae Ping.

Kế hoạch ban đầu là về khách sạn ổn định rồi mới sắp xếp hành trình, nhưng vừa rời sân bay, Vương Tổ Hiền đột nhiên đề nghị muốn đi nếm thử các món ăn vặt nổi tiếng địa phương.

Còn Chu Tuệ Mẫn lại bảo đi máy bay hơi mệt, muốn về khách sạn nghỉ ngơi trước.

Chương 1033

Giữa việc về khách sạn hay đi ăn trước, hai người nảy sinh bất đồng ý kiến khá lớn, rồi cùng hướng ánh mắt về phía Lâm Hựu Luân.

Thông thường thì đây là lúc Lâm Hựu Luân phải đau đầu, nhưng lần này anh rất may mắn, vì khách sạn anh chọn là Imperial Mae Ping nằm ở khu vực hiện đại và cao cấp nhất Chiang Mai, gần đó có chợ đêm và rất nhiều món ăn vặt, có thể thỏa mãn yêu cầu của cả hai người cùng lúc.

Sau khi dỗ dành được hai cô gái, Lâm Hựu Luân quay đầu tựa vào ghế phụ thở phào nhẹ nhõm, thầm cảm thấy may mắn vì mình đã sáng suốt chọn khách sạn này, nếu không hôm nay ải này thật khó qua.

Để đánh lạc hướng chú ý của hai nàng, anh bảo tài xế bật radio trên xe, đúng lúc đài phát thanh đang phát một ca khúc tiếng Hoa vô cùng quen thuộc. "Tiểu thành cố sự đa, sung mãn hỉ hòa lạc...

Thỉnh nhĩ đích bằng hữu nhất khởi lai, tiểu thành lai tố khách..." Giọng hát ngọt ngào đặc trưng của Đặng Lệ Quân vang lên từ radio, lập tức khiến bầu không khí trong xe hài hòa hơn nhiều.

Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn cũng bỏ xuống định kiến, chuyên tâm lắng nghe ca khúc "Câu chuyện thành phố nhỏ".

Sau khi bài hát kết thúc, mấy người vẫn còn đắm chìm trong ý cảnh của ca khúc, một lúc sau mới nghe Chu Tuệ Mẫn thốt lên một câu: "Thật khéo quá, ở đây mà cũng nghe được nhạc của Đặng Lệ Quân." "Đặng Lệ Quân là đại ca hậu lừng lẫy cả Đông Nam Á, nghe được nhạc của chị ấy ở Thái Lan có gì lạ đâu." Nhắc đến Đặng Lệ Quân, Vương Tổ Hiền lộ vẻ mặt đầy tự hào, nguyên nhân là vì Đặng Lệ Quân cũng là người Đài Loan giống cô.

Vì đang thảo luận về ca khúc này nên ngữ khí của Chu Tuệ Mẫn rất ôn hòa, cũng không có ý định đấu khẩu với Vương Tổ Hiền. "Em không lạ chuyện nghe thấy nhạc Đặng Lệ Quân ở Chiang Mai, mà là em nghe nói có cách nói rằng bản thân chị Đặng Lệ Quân đặc biệt thích Chiang Mai, thường xuyên đến đây du lịch, thậm chí ở lại vài tháng, nên nhiều người đoán 'thành phố nhỏ' trong bài hát chính là Chiang Mai." Đối mặt với cách nói này, Vương Tổ Hiền cũng không biết phản bác thế nào, đành nhìn sang Lâm Hựu Luân, hy vọng có được câu trả lời chính xác hơn. "Dù 'Câu chuyện thành phố nhỏ' do Đặng Lệ Quân hát nổi tiếng, nhưng lời và nhạc đều không phải do chị ấy viết, ca khúc không hẳn là viết riêng cho Chiang Mai.

Tuy nhiên theo anh biết, chuyện chị Đặng Lệ Quân thích thành phố này là thật, có lẽ trong lòng chị ấy đã coi Chiang Mai chính là thành phố nhỏ trong bài hát của mình." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân rất trung lập, vừa giữ được chút thể diện cho Vương Tổ Hiền, vừa quan tâm đến cảm nhận của Chu Tuệ Mẫn.

Cuộc tranh luận về việc bài hát có viết về Chiang Mai hay không chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ trên đường đến khách sạn, cả ba ban đầu đều không để tâm, càng không biết tại khách sạn Imperial Mae Ping còn có một bất ngờ đang chờ đợi họ.

Lâm Hựu Luân đặt phòng Tổng thống tốt nhất, khách ở phòng này đều có nhân viên chuyên trách đón tiếp.

Một phục vụ trẻ tuổi tên Pee Sai được giao nhiệm vụ dẫn đường.

Dù đã qua đào tạo chuyên nghiệp nhưng sau khi nhận ra Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền, Pee Sai vẫn không nén nổi kích động, suốt quãng đường biểu hiện rất nhiệt tình, chỉ thiếu điều trực tiếp mở miệng xin chữ ký.

Trong thang máy, Vương Tổ Hiền tò mò hỏi một câu: "Nghe giọng

anh, hình như trước đây khách sạn các anh từng đón tiếp nhiều minh tinh Hong Kong, Đài Loan lắm sao?" "Tất nhiên rồi." Pee Sai kiêu ngạo ưỡn ngực, sau đó kể vanh vách thời gian nào minh tinh nào từng ở đây, rồi trong lúc lỡ miệng đã tiết lộ một tin tức quan trọng: "Á châu ca hậu Đặng Lệ Quân tiểu thư mỗi lần đến Chiang Mai đều ở khách sạn chúng tôi, chị ấy có một phòng riêng ở đây, chính là phòng 150..." Pee Sai kịp thời tỉnh ngộ không nói ra số phòng cuối cùng, nhưng điều đó không còn quan trọng nữa vì Lâm Hựu Luân đặt chính là phòng 1501, mà phòng Tổng thống của một khách sạn chắc chắn không nhiều, nghĩa là phòng riêng của Đặng Lệ Quân rất có thể ở ngay sát vách họ.

Lâm Hựu Luân đeo kính râm nãy giờ không lên tiếng, lúc này đột ngột hỏi: "Nói vậy là chị Đặng hiện giờ cũng đang ở Chiang Mai?" "Rất xin lỗi, chuyện này liên quan đến quyền riêng tư của khách hàng, tôi không thể trả lời." Với câu trả lời của Pee Sai, Lâm Hựu Luân không thấy ngạc nhiên.

Nhưng anh không từ bỏ vì thấy cả Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn đều rất hứng thú với tin này.

Anh lấy từ ví ra một tờ tiền mệnh giá 1000 Baht đưa đến trước mặt Pee Sai. "Bây giờ anh có hai lựa chọn, nói cho chúng tôi đáp án, số tiền này là tiền boa của anh; hoặc từ chối trả lời, khi lên đến phòng tôi sẽ gọi quản lý khách sạn đến và thuật lại những gì anh vừa nói!" "Thưa ngài, tôi..." Pee Sai lập tức hoảng hốt, anh ta biết nếu quản lý đến thật, bất kể anh ta có tiết lộ quyền riêng tư hay không thì cũng sẽ bị sa thải ngay lập tức, mất đi công việc đầy triển vọng này.

Thấy dáng vẻ hoảng hốt của Pee Sai, Chu Tuệ Mẫn hơi không nỡ, định khuyên Lâm Hựu Luân thôi đi, nhưng Lâm Hựu Luân đã trực tiếp nhét tờ 1000 Baht vào tay anh ta. "Được rồi, cho dù chị Đặng Lệ Quân có biết chuyện này, tôi tin chị ấy cũng sẽ không để bụng đâu.

Nên anh cứ yên tâm nói cho chúng tôi biết, tôi bảo đảm ngoài những người có mặt ở đây ra sẽ không có ai khác biết chuyện này." Sự cam kết của Lâm Hựu Luân cộng với tờ 1000 Baht tiền boa cuối cùng đã thuyết phục được Pee Sai. "Chị Đặng đã đến khách sạn được một tuần rồi, ở phòng 1502, chị ấy thường ngủ đến khi tự tỉnh, sau đó ăn sáng đơn giản trong phòng.

Vì sợ nóng nên ngay cả ban ngày chị ấy cũng kéo rèm và bật máy lạnh rất mạnh, buổi tối thì cùng bạn trai người Pháp đi dạo chợ đêm, ăn vặt hoặc mua trái cây." Đã lỡ "phá lệ", Pee Sai tuôn ra một hơi tất cả những gì biết về Đặng Lệ Quân, bao gồm cả những món chị ấy thích gọi như ổi, quýt, chuối hay món ăn miền Bắc Thái, và quy luật sinh hoạt hàng ngày.

Trong mắt Pee Sai, Đặng Lệ Quân là người cực kỳ khiêm tốn và thân thiện, thường không làm phiền nhân viên phục vụ nhiều.

Nghe nói ở cùng khách sạn với Đặng Lệ Quân, Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn đều hơi kích động.

Dù danh tiếng hiện tại của hai nàng không thua kém Đặng Lệ Quân là bao, nhưng khi cô thành danh thì họ vẫn còn nhỏ, sự yêu thích và sùng bái từ ngày đó vẫn còn ảnh hưởng đến tận bây giờ.

Chu Tuệ Mẫn kín đáo hơn, không trực tiếp mở lời muốn gặp, còn Vương Tổ Hiền thì nói thẳng luôn suy nghĩ của mình.

Cô nói vậy làm Pee Sai bên cạnh sợ muốn chết.

Nếu Vương Tổ Hiền cứ thế xông thẳng đến tìm Đặng Lệ Quân thì chuyện anh ta tiết lộ thông tin chắc chắn không giấu nổi. "Chúng ta vừa mới đến đã xông xáo đến tìm thì thật bất lịch sự, dù sao chúng ta cũng ở đây vài ngày, chắc chắn sẽ có cơ hội gặp mặt thôi." Lâm Hựu Luân nói vậy nên Vương Tổ Hiền đành thôi, nhưng đúng lúc này Pee Sai đột ngột chen vào một câu: "Ba vị khách muốn gặp chị Đặng, thực

ra tối nay là có thể đấy!" "Thật sao?" Vương Tổ Hiền mặt đầy ngạc nhiên nhìn Pee Sai, ngay cả Chu Tuệ Mẫn cũng không nhịn được mà nhìn anh ta thêm mấy lần.

Được hai đại mỹ nữ chỉ thấy trên phim nhìn chằm chằm, Pee Sai bỗng thấy lâng lâng, đằng nào chuyện của Đặng Lệ Quân anh ta cũng nói nhiều rồi, không ngại nói thêm chút nữa. "Chị Đặng Lệ Quân theo yêu cầu của phía khách sạn đã đồng ý tối nay sẽ hát hai bài tại đại sảnh khách sạn, nhưng chị ấy yêu cầu khách sạn không được nói cho khán giả biết chị ấy là ai." Pee Sai vừa dứt lời, một kế hoạch hoàn hảo đã hình thành trong đầu Vương Tổ Hiền. "Chúng ta sẽ giả vờ xuống đại sảnh dùng bữa, sau đó vô tình nhận ra chị Đặng, như vậy là có thể mời chị ấy lại gặp mặt rồi!" Suy nghĩ của Lâm Hựu Luân thực chất cũng giống Vương Tổ Hiền, nhưng anh lại cố tình nói ngược lại: "Anh nhớ là hình như em nói tối nay muốn đi dạo chợ đêm mà." Vương Tổ Hiền chẳng thèm để ý đáp một câu: "Thì giờ em đổi ý rồi, không được sao?" Lâm Hựu Luân nhún vai, quay sang nhìn Chu Tuệ Mẫn, xác định cô cũng có ý đó, rồi mới lấy thêm 1000 Baht nữa từ ví đưa cho Pee Sai. "Đây là phần thưởng cho tin tức vừa rồi, hãy nhớ là anh chưa bao giờ nói với chúng tôi bất cứ điều gì về chị Đặng Lệ Quân, hiểu chưa?" Pee Sai phấn khởi nhận tiền boa, gật đầu lia lịa.

Bước sang thập niên 90, Đặng Lệ Quân thực tế đã ở trong trạng thái bán giải nghệ, chủ yếu vì đã bước sang tuổi trung niên, cô hy vọng giữ được hình ảnh tốt đẹp trong lòng khán giả nên có ý thức giảm bớt xuất hiện công khai.

Ngoài những buổi diễn từ thiện hiếm hoi, những buổi biểu diễn từng làm mưa làm gió năm nào đã trở thành tuyệt hưởng.

Vì ít tham gia hoạt động công khai, tình trạng sức khỏe của Đặng Lệ Quân cũng luôn được dư luận quan tâm, đặc biệt là năm 1990 khi cha cô qua đời ở Đài Bắc, cô đã lâm bệnh nặng ở Paris nên không thể

về chịu tang, thậm chí từng có tin đồn cô mắc trọng bệnh.

Cộng thêm việc cô hầu như không chủ động tiếp nhận phỏng vấn truyền thông, lại trì hoãn việc thu âm album mới, nên các tin đồn càng lan truyền mạnh mẽ.

Đầu năm nay, Đặng Lệ Quân từng quay về Đài Bắc một thời gian, tuy không công khai phỏng vấn nhưng bị truyền thông tình cờ bắt gặp tại khách sạn, cô cũng giải thích đơn giản về việc muốn sống cuộc đời bình lặng, từ đó đập tan những lời đồn thổi.

Buổi biểu diễn tối nay tại sảnh khách sạn Imperial Mae Ping chỉ là ý định nhất thời của Đặng Lệ Quân, chủ yếu để cảm ơn khách sạn đã chu đáo trong thời gian cô lưu trú.

Tất nhiên cô không muốn chuyện này bị người ngoài biết nên yêu cầu khách sạn bảo mật thân phận.

Để tránh bị nhận ra, cô không hát bài nào của mình mà hát hai ca khúc tiếng Thái.

Nếu không phải có tin tức từ Pee Sai trước đó, Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền ngồi dưới sảnh nghe giọng, có lẽ cũng khó nhận ra người hát chính là Đặng Lệ Quân.

Sau khi hát xong hai bài, Đặng Lệ Quân bước xuống sân khấu chuẩn bị về phòng thì bị một nhân viên phục vụ ở đại sảnh chặn lại. "Chị Đặng, ở đại sảnh có ba vị khách nói là bạn của chị, hy vọng mời chị qua đó ngồi một lát." Đặng Lệ Quân còn chưa kịp mở lời, bạn trai người Pháp của cô là Paul đã mất kiên nhẫn quát mắng: "Thật là nhảm nhí!

Tôi đã yêu cầu các người bảo mật thân phận của Teresa rồi mà?

Sao vẫn có người nhận ra cô ấy?" "Chuyện này tôi cũng không rõ, khách nói là nghe giọng nhận ra chị Đặng, và yêu cầu tôi đưa cái này

cho chị ấy." Người phục vụ vẻ mặt đầy oan ức giải thích, đồng thời đưa một tấm danh thiếp đến trước mặt Đặng Lệ Quân.

Paul nhanh tay cướp lấy tấm danh thiếp, định tiện tay vứt đi mà không thèm nhìn, nhưng Đặng Lệ Quân đã ngăn lại. "Có lẽ là bạn thật sự mà em quen biết." Đặng Lệ Quân cầm lấy danh thiếp, chỉ nhìn một cái sắc mặt liền thay đổi hẳn. "Paul, em rất xin lỗi, e rằng người này em nhất định phải đi gặp một lát." "Vậy anh đi cùng em là được chứ gì." Paul hơi khó chịu khi Đặng Lệ Quân bác bỏ ý kiến của mình, chỉ là không biểu hiện trực tiếp ra mặt.

Đặng Lệ Quân không vội đồng ý với Paul mà quay sang hỏi nhân viên phục vụ: "Vị tiên sinh đó chỉ nói mời mình em qua thôi sao?" "Hình như là vậy ạ." Đối phương gật đầu, nhưng thực tế Lâm Hựu Luân chưa bao giờ nói thế. "Vậy em cứ qua đó một mình thôi." Đặng Lệ Quân nhìn bạn trai với vẻ áy náy. "Tại sao?" Paul lập tức nổi giận.

Vì kém Đặng Lệ Quân tới hơn mười tuổi, ở bên cô anh luôn phải chịu nhiều nghi kỵ, thậm chí có truyền thông nói anh được cô bao nuôi, chính vì thế lòng tự trọng của anh nhạy cảm hơn người bình thường nhiều.

Chương 1034

"Chính là vì cái này." Đặng Lệ Quân đưa tấm danh thiếp cho Paul, khi ba chữ "Lâm Hựu Luân" lọt vào mắt, Paul đột nhiên phát hiện não bộ mình có chút không đủ dùng.

Sau khi định cư ở Pháp, mỗi năm Đặng Lệ Quân vẫn dành khoảng nửa thời gian ở Hong Kong, Paul tất nhiên cũng ở bên cạnh cô.

Đối với cái tên Lâm Hựu Luân, Paul chẳng hề xa lạ, và anh biết rõ cái tên này có ý nghĩa gì. "Được rồi, vậy anh về phòng trước." Lâm Hựu Luân ngồi ở một góc riêng tư trong đại sảnh, hai chậu cây cảnh che chắn phía trước, chỉ để lộ một góc đủ để thấy một chỗ ngồi trống.

Sau khi lại gần, Đặng Lệ Quân mới phát hiện người đang đợi cô không chỉ có mình Lâm Hựu Luân, mà Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền cũng có mặt ở đó.

Lâm Hựu Luân thấy Đặng Lệ Quân đến, cố tình nói lớn: "Tôi đã bảo người hát là chị Đặng mà, giờ thì hai em tin rồi chứ?" Vương Tổ Hiền lườm Lâm Hựu Luân một cái sắc lẹm, biểu cảm đó rõ ràng là muốn nói: Diễn xuất của anh có thể giả trân hơn chút nữa không?

Thấy Lâm Hựu Luân vẻ mặt đầy vô tội, Chu Tuệ Mẫn ngồi bên cạnh che miệng cười thầm.

Đặng Lệ Quân thì bị tình hình trước mắt làm cho ngơ ngác. "Ba vị, chuyện này là..." Lâm Hựu Luân đứng dậy bắt tay Đặng Lệ Quân, giải thích với vẻ hơi áy náy: "Hành động mời chị Đặng qua đây vừa rồi thực sự mạo muội, mong chị bỏ qua cho!" "Đâu có, đâu có, ngưỡng mộ đại danh Lâm tiên sinh đã lâu, hôm nay có duyên gặp gỡ, tôi cũng thấy rất vinh dự." Đặng Lệ Quân không nói thì Lâm Hựu Luân suýt

quên mất, trong dòng thời gian này, đây là lần đầu tiên anh chính thức gặp cô. "Chị Đặng, lại gặp nhau rồi." Chu Tuệ Mẫn mỉm cười nhẹ nhàng với Đặng Lệ Quân.

Cô và Đặng Lệ Quân quen nhau từ một buổi diễn từ thiện cứu trợ thiên tai ba năm trước, sau đó cô còn đến nhà Đặng Lệ Quân ở Hong Kong để làm một buổi phỏng vấn độc quyền.

Hai người tuy chưa đến mức là bạn thân nhưng cũng coi như người quen cũ.

Đặng Lệ Quân mỉm cười gật đầu với Chu Tuệ Mẫn: "Chu tiểu thư vẫn trẻ trung xinh đẹp như vậy, còn tôi thì đã già rồi." Chu Tuệ Mẫn khẽ nhíu mày, ngạc nhiên nói: "Trông chị Đặng chẳng thay đổi chút nào, sao lại nói vậy ạ?" Đặng Lệ Quân cười lắc đầu, ánh mắt sau đó dừng lại trên người Vương Tổ Hiền. "Không ngờ ở Thái Lan còn có thể gặp được đồng hương.

Vương tiểu thư, thật là khéo quá!" Vốn dĩ lúc Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn chào hỏi, Vương Tổ Hiền đã kìm nén một bụng chuyện muốn nói với Đặng Lệ Quân, nhưng đến lúc này bỗng nhiên lại chẳng biết nói gì. "Vâng, em cũng không ngờ lại gặp chị Đặng ở đây." "Các em đến Chiang Mai để quay phim sao?" Về những vướng mắc tình cảm giữa Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền, Đặng Lệ Quân cũng có nghe qua, nên cô mới mạnh dạn đoán hai người cùng xuất hiện bên cạnh Lâm Hựu Luân là để đóng phim, nếu không thì thật khó giải thích.

Lâm Hựu Luân định đính chính thì dưới gầm bàn, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đồng thời đá anh một cái.

Trước sự "uy hiếp" của hai nàng, anh đành ngậm ngùi mặc định cách giải thích đó. "Chiang Mai này mỗi năm tôi đều đến ở một thời gian.

Chu tiểu thư, Vương tiểu thư nếu có thời gian đi tham quan, tôi có thể giới thiệu cho hai em vài nơi hay ho." "Tốt quá, thực ra bọn em đến..." Vương Tổ Hiền nhanh miệng suýt lộ tẩy, may mà Chu Tuệ Mẫn phản ứng nhanh liền tiếp lời: "Bọn em ngưỡng mộ danh tiếng nơi này nên đến.

Nghe nói chùa chiền ở đây rất linh thiêng, có cơ hội tụi em nhất định sẽ đi bái phật." Nghe Chu Tuệ Mẫn muốn bái phật, Đặng Lệ Quân nhiệt tình giới thiệu vài ngôi chùa địa phương nổi tiếng linh nghiệm.

Chu Tuệ Mẫn ghi nhớ từng nơi, hứa sẽ đi xem.

Vương Tổ Hiền thì quan tâm đến ăn uống và vui chơi hơn, cũng nhân cơ hội thỉnh giáo Đặng Lệ Quân một phen và thu hoạch được không ít.

Ba người phụ nữ trò chuyện, Lâm Hựu Luân không chen vào được, chỉ lẳng lặng ngồi uống cà phê.

Đúng lúc này, một câu thoại vô tình lọt vào tai anh. "Chị Đặng, dạo này chị bị cảm sao?

Vừa rồi em nghe chị hát, giọng hình như hơi khàn một chút." Cùng là ca sĩ nên Chu Tuệ Mẫn khá nhạy bén về phương diện này.

Cô nói vậy chỉ là quan tâm Đặng Lệ Quân, nhưng lời này lọt vào tai Lâm Hựu Luân bỗng nhiên làm chấn động một mảnh ký ức trong anh.

Thái Lan Chiang Mai, khách sạn Imperial Mae Ping, năm 1995, Đặng Lệ Quân, bệnh hen suyễn tái phát...

Một chuỗi manh mối tập hợp lại, cùng chỉ hướng đến một đáp án đáng sợ.

Ở phía bên này, Đặng Lệ Quân không chú ý đến sắc mặt đột biến

của Lâm Hựu Luân, chỉ nhẹ nhàng giải thích: "Năm ngoái khi diễn ở Sendai, Nhật Bản, tôi không may bị cảm, sau đó mãi không khỏi hẳn nên dạo này tôi đang nghỉ dưỡng." Tình trạng sức khỏe của Đặng Lệ Quân thực tế không tốt như cô nói.

Đầu năm nay khi về Đài Loan thăm mẹ, người nhà đã rất kinh ngạc vì cô gần như không rời bình xịt hen suyễn, sức khỏe sa sút.

Cô trấn an người nhà bằng cùng một lý do: cảm lạnh dai dẳng, cộng thêm nhà ở Hong Kong bị mất điện khiến độ ẩm quá cao làm bệnh hen kinh niên tái phát.

Sợ mẹ lo lắng, cách đây hai ngày cô còn gọi điện về nhà nói rằng dù ở Thái Lan có vài lần lên cơn hen nhưng sức khỏe không vấn đề gì lớn, bảo họ đừng lo. "Dạo này giới nghệ sĩ không yên ổn cho lắm, chị Đặng vẫn nên chú ý nhiều hơn." Cách đây hai tháng, nữ minh tinh kỳ cựu Lâm Thúy nổi tiếng từ thời Thiệu Thị vừa qua đời vì bệnh hen suyễn tại nhà riêng ở Đài Loan, vì vậy vấn đề về hen suyễn đang được truyền thông và người dân Hong Kong - Đài Loan đặc biệt quan tâm.

Chu Tuệ Mẫn ẩn ý nhắc tới chuyện này thực chất là ý tốt muốn nhắc nhở Đặng Lệ Quân.

Đặng Lệ Quân cũng có nghe qua chuyện đó, gật đầu nói: "Thời tiết Đài Loan khá ẩm ướt, đúng là không thích hợp cho người bệnh hen suyễn sống lâu dài." "Chiang Mai khí hậu hình như còn nóng ẩm hơn phải không?

Tôi thấy nếu chị Đặng muốn dưỡng bệnh thì chọn ở đây e rằng không phải quyết định sáng suốt." Lâm Hựu Luân đột ngột thốt lên một câu khiến ánh mắt mọi người đều bị hút về phía anh.

Đặng Lệ Quân vốn chỉ nói bâng quơ, không ngờ Lâm Hựu Luân lại đặt câu hỏi một cách trịnh trọng như vậy, trong lòng hơi kinh ngạc,

nhưng vì anh có ý tốt nên cô không thể không trả lời. "Tôi tin theo Mật tông Phật giáo, lần này đến Chiang Mai thực chất là để bái Phật, hy vọng tìm được chút khai sáng." Nghe Đặng Lệ Quân nói vậy, dự cảm bất an trong lòng Lâm Hựu Luân càng mạnh mẽ, nhưng anh lại không biết phải khuyên cô thế nào.

Thấy Lâm Hựu Luân trầm mặc, Chu Tuệ Mẫn lo bầu không khí bị chùng xuống nên chuyển chủ đề sang hướng khác.

Trong lúc đó Lâm Hựu Luân cũng không ngồi yên, bộ não nhanh chóng hồi tưởng lại toàn bộ quá trình Đặng Lệ Quân qua đời vì hen suyễn, rồi chợt nhận ra mình đã bỏ sót một người cực kỳ quan trọng — bạn trai người Pháp của cô, Paul. "Đúng rồi, sao không thấy anh Paul đâu?" Đặng Lệ Quân đang trò chuyện vui vẻ với Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền nghe vậy hơi sững lại, biểu cảm có chút thay đổi nhỏ. "Anh ấy về phòng trước rồi." "Vậy sao..." Vẻ mặt Lâm Hựu Luân lộ rõ sự tiếc nuối, có thể thấy anh rất quan tâm đến Paul.

Chuyện tình cảm và tin đồn của Đặng Lệ Quân suốt sự nghiệp ca hát chưa bao giờ dứt, trong đó có cả hỏa mù lẫn tin giả, không thiếu những cái tên đại minh tinh như Thành Long, Tần Tường Lâm.

Nhưng sau khi kết thúc mối tình với đại gia Quách Khổng Thừa, người ngoài chỉ biết cô sống tự tại, gần như ở ẩn với bạn trai Paul và không có ý định kết hôn, dường như đã tuyệt vọng với cuộc sống hôn nhân.

Trong thời gian này, Paul luôn chăm sóc cô với tư cách trợ lý, tỏ ra khá chu đáo.

Lâm Hựu Luân đưa ra chủ đề này, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền cũng tỏ ra khá hứng thú. "Nếu chị Đặng sức khỏe không tốt, bạn trai chị nên ở bên cạnh chị mới phải chứ!" Vương Tổ Hiền bắt đầu đòi lại công bằng cho Đặng Lệ Quân.

Thấy Vương Tổ Hiền hiểu lầm, Đặng Lệ Quân vội giải thích: "Paul vốn định cùng qua đây, nhưng là do em bảo anh ấy về phòng nghỉ trước." Câu nói này tuy giải thích được nguyên nhân nhưng lại khiến người ta nảy sinh nghi ngờ, vì chuyện cô và Paul ở bên nhau từ lâu đã không còn là bí mật, tại sao không đường đường chính chính dắt ra gặp mặt?

Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đều có thắc mắc đó nhưng trước mặt Đặng Lệ Quân, họ chắc chắn không hỏi thẳng. "Nghe nói công việc của chị Đặng đều do anh Paul quản lý, đúng lúc lễ khai mạc Liên hoan phim Quốc tế Hong Kong năm nay còn thiếu một khách mời nặng ký, nếu lúc đó sức khỏe chị cho phép, tôi muốn mời chị tham gia...

Chuyện này tôi có nên bàn bạc với anh Paul một chút không?" Lâm Hựu Luân nói rất khách sáo khiến Đặng Lệ Quân có chút cảm giác được ưu ái, cô tin rằng nếu Paul nghe được những lời này nhất định sẽ rất vui. "Được Lâm tiên sinh coi trọng, lúc đó tôi nhất định sẽ tham gia." "Vậy định lúc nào đó tôi và anh Paul gặp mặt để bàn bạc cụ thể các hạng mục, chị Đặng thấy sao?" Lâm Hựu Luân không hề nghĩ cô sẽ từ chối, mục đích thực sự của anh là để gặp Paul nhằm nhắc nhở anh ta phải luôn chú ý đến sức khỏe của cô.

Nhưng điều anh không ngờ tới là vì thái độ quá nhiệt tình nên lại khiến Đặng Lệ Quân thấy hơi ngại. "Không cần đâu, dạo gần một năm nay tôi không có kế hoạch công tác nào, thời gian rất dư dả, đến lúc đó Lâm tiên sinh chỉ cần thông báo trước cho tôi một tiếng là được." Câu trả lời của Đặng Lệ Quân khiến Lâm Hựu Luân cảm thấy mình đã làm hỏng việc, hơn nữa cô đã nói rõ ràng như vậy, nếu anh còn nhắc đến Paul thì khó tránh khỏi bị nghi ngờ.

Trước tình hình này, anh chỉ còn cách nghĩ biện pháp khác.

Chương 1035

"Được rồi, tôi ở phòng 1501, nếu chị Đặng và anh Paul có thắc mắc hay ý kiến gì về việc này thì có thể trực tiếp đến tìm tôi." "Á, thật khéo quá!

Tôi ở phòng 1502, ngay sát vách Lâm tiên sinh luôn." Đặng Lệ Quân đầy kinh ngạc nhìn Lâm Hựu Luân, rồi ánh mắt lại không kìm được mà nhìn sang Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn. "Tụi em ở phòng khác." Vương Tổ Hiền ngại thừa nhận mình và Chu Tuệ Mẫn đều ở chung phòng với Lâm Hựu Luân nên đã nói dối một chút.

Liên quan đến quyền riêng tư của người khác, dù Đặng Lệ Quân có nghi ngờ nhưng cũng không hỏi thêm gì nhiều.

Trước tượng Phật, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền chắp hai tay, nhắm nghiền mắt, vẻ mặt vô cùng thành kính.

Bên ngoài đại điện, Lâm Hựu Luân nhìn những bức tường đỏ của ngôi chùa ẩn hiện dưới ánh hoàng hôn, tỏa sáng rực rỡ vẻ đẹp vốn có.

Tiếng chuông chiều vang vọng trong gió, nhưng tâm trí anh đã bay đi xa.

Ngày Đặng Lệ Quân phát bệnh qua đời trong ký ức ngày càng gần, trong lòng Lâm Hựu Luân luôn có một nỗi bất an mơ hồ.

Dù trước đó khi gặp mặt anh đã nhắc nhở Đặng Lệ Quân nên chú ý sức khỏe, nhưng lời khuyên này có được cô coi trọng hay không, Lâm Hựu Luân cũng không dám chắc. "Anh đang nghĩ gì vậy?" Một tiếng gọi nhẹ nhàng cắt ngang dòng suy nghĩ của Lâm Hựu Luân.

Anh quay đầu lại, thấy Chu Tuệ Mẫn đã đứng sau lưng mình từ lúc nào, còn Vương Tổ Hiền cũng vừa từ đại điện đi ra. "Các em đã

ước điều gì thế?" Lâm Hựu Luân tò mò hỏi. "Chuyện này nói ra sẽ không linh nghiệm nữa, nên không thể nói đâu." Chu Tuệ Mẫn lắc đầu. "Còn lâu mới nói cho anh biết!" Vương Tổ Hiền bỏ lại một câu rồi quay người đi ra ngoài chùa.

Lâm Hựu Luân nhún vai với Chu Tuệ Mẫn, sau đó hai người cũng đi theo.

Ra khỏi chùa, Vương Tổ Hiền đề nghị đi thưởng thức món ăn vặt địa phương, nhưng Lâm Hựu Luân lại nói muốn về khách sạn trước một chuyến.

Vì chợ đêm không xa khách sạn đang ở, Vương Tổ Hiền cũng không phản đối.

Ba người bắt xe trở về, vừa xuống xe đã thấy một người bất chấp tất cả lao về phía này.

Hai vệ sĩ nhanh tay nhanh mắt ngăn người đó lại trước khi hắn kịp tiếp cận. "Tôi là nhân viên phục vụ khách sạn, Lâm tiên sinh biết tôi mà!" Sau khi bị chặn lại, người đó dùng tiếng Anh hét lớn.

Lâm Hựu Luân nhận ra kẻ vừa xông tới là Bì Tái Soa, nhân viên phục vụ phòng của khách sạn, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Theo ý ra hiệu của anh, hai vệ sĩ mới buông Bì Tái Soa ra.

Chưa đợi Lâm Hựu Luân kịp hỏi có chuyện gì mà hốt hoảng như vậy, Bì Tái Soa đã vội vàng kêu lên: "Lâm tiên sinh, cuối cùng anh cũng về rồi, Đặng tiểu thư xảy ra chuyện rồi!" Nghe thấy vậy, sắc mặt Lâm Hựu Luân đột nhiên biến đổi.

Anh bước nhanh tới trước mặt Bì Tái Soa: "Cậu nói gì?" "Vừa rồi có nhân viên phục vụ phát hiện Đặng tiểu thư ngất xỉu ở hành lang ngoài phòng khách, hiện tại phía khách sạn đã bắt đầu tiến hành cấp cứu cho cô ấy..." Bì Tái Soa chưa nói hết câu, Lâm Hựu Luân đã quát

hỏi: "Khách sạn các người làm ăn kiểu gì vậy, tại sao không lập tức đưa người đi bệnh viện?" Bì Tái Soa mặt đầy vẻ uất ức, chuyện này cậu ta cũng không có quyền quyết định.

Hơn nữa khách sạn làm vậy cũng có tính toán riêng.

Đặng Lệ Quân đột ngột hôn mê, nhân viên cấp cứu của khách sạn sơ bộ phán đoán là do bệnh hen suyễn cấp tính phát tác nên đã triển khai cấp cứu ngay, nhưng trong việc xử lý tiếp theo thì phía khách sạn lại xuất hiện bất đồng.

Một bộ phận cho rằng nên đưa cô đi bệnh viện ngay lập tức, bộ phận khác lại đứng trên góc độ riêng tư của khách hàng, hy vọng cứu tỉnh Đặng Lệ Quân trước, hỏi ý kiến của cô rồi mới quyết định.

Thân phận của Đặng Lệ Quân không hề tầm thường, khách sạn có lo lắng như vậy cũng bình thường, nhưng lúc này Lâm Hựu Luân không quản được nhiều thế, theo anh thấy, khách sạn hoàn toàn đang làm lỡ thời cơ cấp cứu tốt nhất. "Ngộ nhỡ các người không cứu tỉnh được Đặng tiểu thư thì sao?

Định giương mắt nhìn cô ấy gặp chuyện à?" Thấy cảm xúc của Lâm Hựu Luân đột nhiên mất khống chế, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền nhanh chóng liếc nhìn nhau rồi đạt thành sự đồng thuận.

Vương Tổ Hiền giữ tay Lâm Hựu Luân, ra hiệu anh đừng kích động, còn Chu Tuệ Mẫn thì hỏi Bì Tái Soa thêm về tình trạng phát bệnh. "Có đưa Đặng tiểu thư đi bệnh viện hay không, tại sao bạn trai cô ấy là Bảo La không quyết định?" "Bảo La tiên sinh rời khách sạn từ buổi chiều, đến giờ vẫn chưa về, mà Đặng tiểu thư phát bệnh không lâu sau khi anh ta đi." Bì Tái Soa thuật lại tình hình chi tiết rồi nhìn Lâm Hựu Luân đầy mong đợi.

Phía khách sạn bảo cậu ta đợi ở cửa thực chất là muốn Lâm Hựu Luân giúp đưa ra ý kiến.

Dù sao thân phận của anh cũng ở đó, sau này Đặng Lệ Quân có không hài lòng thì nể mặt anh cũng sẽ không truy cứu.

Rõ ràng, phía khách sạn vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Đầu óc Lâm Hựu Luân lúc này cũng là một mảnh hỗn loạn, anh không còn tâm trí đâu để suy nghĩ tại sao ngày phát bệnh của Đặng Lệ Quân lại sớm hơn trong ký ức, trong lòng chỉ có một ý niệm duy nhất: không thể chậm trễ thêm giây phút nào nữa, phải lập tức đưa Đặng Lệ Quân đi bệnh viện. "Tôi yêu cầu các người lập tức sắp xếp xe đưa Đặng tiểu thư đi bệnh viện.

Mọi hậu quả tôi sẽ gánh chịu!" Bì Tái Soa định xác nhận lại lần nữa, nhưng Vương Tổ Hiền đã mất kiên nhẫn lườm cậu ta một cái: "Cậu còn đứng đần ra đó làm gì, mau đi thông báo cho khách sạn sắp xếp đi chứ!" Bì Tái Soa vội vã chạy vào đại sảnh khách sạn.

Lâm Hựu Luân quay sang nhìn Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền, ánh mắt không giấu nổi vẻ lo âu. "Chuyện xảy ra đột ngột, anh phải đi theo đến bệnh viện để xác nhận tình hình, các em..." "Em cũng đi!" Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đồng thanh đáp.

Ba người vừa thống nhất xong thì phía khách sạn đã đưa Đặng Lệ Quân đang hôn mê lên xe cứu thương, lao thẳng về phía bệnh viện.

Trước cửa phòng cấp cứu, Bì Tái Soa đang kể lại chi tiết quá trình Đặng Lệ Quân phát bệnh cho Lâm Hựu Luân nghe. "Buổi trưa Đặng tiểu thư không đặt cơm tại khách sạn, khách sạn còn đặc biệt dặn tôi lên hỏi xem sao.

Lúc đó tôi đã thấy có gì đó không ổn, vì trước đây mỗi lần tôi gõ cửa đều là bạn trai cô ấy, anh Bảo La ra mở, duy chỉ có lần này là Đặng tiểu thư ra mở cửa, sắc mặt rất tệ.

Suốt quá trình đó tôi không thấy bóng dáng Bảo La tiên sinh đâu, nhưng tôi chắc chắn anh ta đang ở trong phòng, chỉ là vì lý do nào đó mà không ra...

Lúc đó tôi còn tưởng Đặng tiểu thư cãi nhau với bạn trai, không ngờ buổi chiều lại xảy ra chuyện." Theo lời Bì Tái Soa kể, Đặng Lệ Quân phát hen suyễn đột ngột vào khoảng 6 giờ chiều, khi đó Bảo La không rõ vì lý do gì đã rời khách sạn, trong phòng chỉ có một mình cô.

Để cầu sinh, cô đã liên tục đập cửa cầu cứu.

Nhân viên phục vụ nghe thấy tiếng động đã đến phòng 1502 kiểm tra.

Khi họ mở cửa, Đặng Lệ Quân đã gần như không thở nổi, mọi người luống cuống đưa cô đến khu cà phê của khách sạn để cấp cứu sơ bộ.

Vì trong phòng cô có sẵn thiết bị cấp cứu nên nhân viên đã nhanh chóng tiến hành xoa ngực, xoa bóp cho đến khi Lâm Hựu Luân về và yêu cầu đưa đi bệnh viện. "Cách xử lý của khách sạn các người đúng là tồi tệ hết chỗ nói.

Phát hiện khách gặp nguy hiểm mà không đưa đi bệnh viện ngay, lại chỉ nghĩ đến chuyện bít tin trốn trách nhiệm!" Vương Tổ Hiền không nhịn được phàn nàn, giọng điệu đầy vẻ khinh bỉ.

Bì Tái Soa cười khổ giải thích: "Vương tiểu thư, sự việc thật sự không như cô nghĩ đâu.

Khi Đặng tiểu thư đến khách sạn đã luôn bệnh tật ốm yếu, lại còn bị cảm cúm nhiều lần, nên khách sạn mới dự trữ thiết bị cấp cứu chuyên dụng.

Trong thời gian này, mỗi khi thấy không khỏe, cô ấy đều mời bác sĩ đến tận khách sạn thăm khám và kiểm tra sức khỏe, khách sạn làm

vậy cũng là vì tôn trọng sự riêng tư của cô ấy..." Bì Tái Soa vừa dứt lời, cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, một bác sĩ đeo khẩu trang vội vã đi ra, đảo mắt nhìn mọi người rồi hỏi: "Ai là người nhà bệnh nhân?" Sau nửa giây do dự, Lâm Hựu Luân bước lên.

Vị bác sĩ nhìn anh một cái, thấy hơi quen mắt nhưng lúc này không có tâm trí nghĩ nhiều. "Anh có quan hệ gì với bệnh nhân?" "Bạn bè!" "Bạn bè?" Bác sĩ trợn tròn mắt, "Người nhà cô ấy đều không có ở đây sao?" Lâm Hựu Luân gật đầu.

Chương 1036

"Anh chắc chắn mình có thể quyết định được chứ?" Bác sĩ nghi ngờ nhìn anh. "Ngoài tôi ra ông nghĩ chúng ta còn lựa chọn nào khác sao?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại. "Vậy được rồi." Bác sĩ kéo khẩu trang xuống, giọng trầm trọng nói: "Tình trạng của bệnh nhân rất tệ, khi đưa đến đây sắc mặt đã tái xanh, nhịp tim và mạch đập từng có lúc gián đoạn, đồng tử cũng có dấu hiệu giãn ra.

Hiện tại dù tình hình đã ổn định hơn một chút nhưng vẫn ở trong trạng thái vô cùng nguy hiểm.

Bệnh viện hiện có hai phương án: Một là chúng tôi cố gắng ổn định dấu hiệu sinh tồn rồi tìm kiếm sự giúp đỡ từ bệnh viện tốt hơn, nhưng trong quá trình đó bệnh tình của cô ấy có thể ác hóa bất cứ lúc nào, kết quả thì tôi không nói anh cũng biết.

Hai là chúng tôi lập tức tiến hành điều trị cấp cứu, nhưng rủi ro rất lớn, chúng tôi không thể đảm bảo chắc chắn sẽ cứu sống được người." Hai phương án này, một bảo thủ một mạo hiểm, thảo nào trong tình huống nguy kịch thế này vẫn phải bắt người nhà đưa ra quyết định cuối cùng.

Lâm Hựu Luân do dự khoảng ba giây rồi ngẩng đầu nhìn vị bác sĩ đó. "Tôi có thể tin ông không?" "Ngoài tôi ra anh nghĩ chúng ta còn lựa chọn nào khác sao?" Vị bác sĩ đó trả lại nguyên văn câu nói đầu tiên của Lâm Hựu Luân.

Ánh mắt Lâm Hựu Luân lóe lên, sau đó trở nên kiên định: "Được rồi, tôi chọn phương án thứ hai, tất cả nhờ vào các ông!" Bác sĩ gật đầu, đeo lại khẩu trang rồi quay vào phòng cấp cứu.

Đèn phẫu thuật trước cửa lại sáng lên, nhóm người bên ngoài

chìm vào sự chờ đợi lo âu. "Đặng tiểu thư thành tâm tin Phật như vậy, em tin rằng Phật Tổ nhất định sẽ phù hộ cho cô ấy." Chu Tuệ Mẫn lên tiếng an ủi Lâm Hựu Luân.

Vương Tổ Hiền cũng khuyên nhủ: "Đúng vậy, chuyện này anh đã cố hết sức rồi, Đặng tiểu thư chắc chắn sẽ không sao đâu." Giữa lúc mọi người đang thầm cầu nguyện cho Đặng Lệ Quân, Bì Tái Soa đột nhiên nhớ ra một việc. "Lâm tiên sinh, suýt nữa tôi quên nói một điểm này.

Lúc nhân viên phục vụ phát hiện Đặng tiểu thư hôn mê, má trái của cô ấy đỏ hồng, giống như là..." Cảm nhận được ánh mắt sắc như dao của Lâm Hựu Luân đang dán vào mặt mình, Bì Tái Soa cố gắng nuốt nước bọt, cân nhắc từ ngữ rồi mới nói ra một chuyện khiến mọi người có mặt đều sững sờ. "Cậu nói gì?

Trên mặt Đặng tiểu thư lúc phát bệnh có dấu bàn tay?" Vương Tổ Hiền tròn mắt nhìn Bì Tái Soa, không nhịn được lặp lại lời cậu ta vừa nói.

Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn cũng đầy vẻ kinh ngạc, đồng thời trong mắt còn có chút nghi ngờ.

Thấy vậy, Bì Tái Soa vội giải thích: "Cái này là do nhân viên phục vụ đầu tiên phát hiện Đặng tiểu thư phát bệnh nói nhỏ với tôi, cũng có thể là cô ấy nhìn nhầm." "Chuyện này cậu còn nói với ai khác không?" Chu Tuệ Mẫn tinh tế hỏi thêm một câu.

Bì Tái Soa lắc đầu, chuyện không phải tận mắt cậu ta thấy, nói ra chắc cũng chẳng mấy người tin. "Bất kể chuyện này có thật hay không, việc cậu cần làm là quên tiệt nó đi, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra." Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm Bì Tái Soa, ánh mắt sắc lẹm như mũi dùi. "Tôi không muốn có thêm bất kỳ ai biết thông tin này, bao gồm cả người phục vụ đã kể cho cậu, bảo cô ta

quản tốt cái miệng của mình đi!" Sau khi cảnh cáo một hồi, Lâm Hựu Luân xua tay, Bì Tái Soa như trút được gánh nặng, vội lùi sang một bên.

Trước cửa phòng cấp cứu chỉ còn lại Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền.

Mấy vệ sĩ đứng đằng xa để đảm bảo không có ai quấy rầy cuộc trò chuyện.

Vương Tổ Hiền quay sang nhìn Lâm Hựu Luân, ngập ngừng hỏi: "Chuyện này không lẽ là thật chứ?" Lâm Hựu Luân nhún vai, vẻ mặt của anh thực chất đã trả lời cho thắc mắc của cô.

Dù lời của Bì Tái Soa có độ tin cậy cao, nhưng chỉ dựa vào đó mà kết luận thì vẫn còn quá vội vàng, vì không loại trừ khả năng phía khách sạn cố ý tung tin giả để đánh lạc hướng dư luận, nhằm trốn tránh trách nhiệm.

Chu Tuệ Mẫn lúc này xen vào một câu: "Thực ra chúng ta thảo luận chuyện này thật hay giả bây giờ cũng vô ích, đợi Bảo La đến xem anh ta phản ứng thế nào, chân tướng chẳng phải sẽ rõ ràng sao?" Lâm Hựu Luân dành cho Chu Tuệ Mẫn cái nhìn tán thưởng, rồi đưa tay xem đồng hồ: "Tính thời gian thì Bảo La cũng nên về tới khách sạn rồi." Kèm theo tiếng bước chân dồn dập ở cuối hành lang, Bảo La với gương mặt trắng bệch loạng choạng lao tới.

Hắn túm lấy một vệ sĩ của Lâm Hựu Luân hỏi lớn: "Cô ấy đâu rồi?" Thấy đối phương mặt lạnh tanh không đáp, Bảo La lập tức chuyển mục tiêu sang vệ sĩ khác nhưng kết quả vẫn vậy.

Liên tiếp vấp phải sự lạnh nhạt khiến cảm xúc của Bảo La gần như sụp đổ, may mà lúc này hắn nhìn thấy Lâm Hựu Luân.

Đối với một người sống lâu năm ở Hong Kong như Bảo La, hắn

không hề xa lạ với Lâm Hựu Luân.

Dù Lâm Hựu Luân không phải ngôi sao lớn, nhưng với tần suất xuất hiện trên mặt báo Hong Kong, chỉ cần ai để ý đến tin tức một chút là có thể nhận ra anh.

Sau khi buông hai vệ sĩ ra, Bảo La đi thẳng tới chỗ Lâm Hựu Luân. "Lâm tiên sinh, rốt cuộc chuyện này là thế nào?" Lâm Hựu Luân chưa kịp mở lời, Vương Tổ Hiền đứng bên cạnh đã cướp lời: "Câu đó phải để chúng tôi hỏi anh mới đúng!

Anh thừa biết sức khỏe Đặng tiểu thư không tốt, tại sao còn để cô ấy ở khách sạn một mình?" "Tôi..." Bảo La khựng lại, hắn không thể nói với Vương Tổ Hiền rằng mình vì cãi nhau to với Đặng Lệ Quân nên mới giận dữ bỏ đi, không ngờ lúc mình đi lại xảy ra chuyện như vậy.

Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn lẳng lặng nhìn nhau, phản ứng của Bảo La đã đủ để nói lên nhiều điều. "Tôi là bạn trai cô ấy, tôi yêu cầu được gặp bác sĩ!" Thái độ của Bảo La đột ngột quay ngoắt 180 độ, trở nên cứng rắn hẳn lên.

Lâm Hựu Luân cười lạnh trong lòng, anh đương nhiên nhìn ra Bảo La đang cố tỏ ra mạnh mẽ để che đậy sự lúng túng, càng như vậy càng chứng tỏ gã này có tật giật mình. "Bác sĩ đang cấp cứu cho Đặng tiểu thư, e là không có thời gian gặp anh đâu!" Bảo La nhìn chằm chằm Lâm Hựu Luân vài giây, rồi chợt nhận ra người đứng trước mặt không phải nhân viên khách sạn, lời nói của hắn đối với Lâm Hựu Luân chẳng có chút sức nặng nào. "Lâm tiên sinh, tôi muốn biết tại sao anh lại ở đây?" Vương Tổ Hiền vốn dĩ đã ngứa mắt với Bảo La, nghe hắn dùng giọng điệu chất vấn trắng trợn như vậy liền nổi cáu ngay: "Anh có ý gì?

Anh đang nghi ngờ chúng tôi à?" "Chẳng lẽ không phải sao?

Nếu các người không liên quan, tại sao lại xuất hiện ở đây?" Bảo La lúc này cũng chẳng màng gì nữa, giống như con chó điên, gặp ai cũng cắn.

Trước biểu hiện của Bảo La, Chu Tuệ Mẫn cũng không nhịn nổi nữa: "Câu hỏi đó Bảo La tiên sinh nên tự hỏi chính mình thì hơn.

Trước khi rời khách sạn anh đã làm gì Đặng tiểu thư, đừng tưởng chúng tôi không biết!" Bảo La như con mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức căng thẳng, ánh mắt cảnh giác nhìn ba người Lâm Hựu Luân, trong lòng không rõ đang nghĩ gì.

Lâm Hựu Luân chỉ coi Bảo La như một gã hề, chẳng buồn để ý, nhưng Chu Tuệ Mẫn thì không dễ dàng bỏ qua cơ hội tìm hiểu chân tướng. "Nếu Bảo La tiên sinh không nhớ ra, tôi có thể nhắc cho anh nhớ một chút.

Trước khi anh rời khách sạn, anh và Đặng tiểu thư đã có một cuộc tranh cãi rất kịch liệt, tôi nói không sai chứ?" Đối mặt với sự chất vấn của Chu Tuệ Mẫn, Bảo La đột nhiên ngẩng đầu phủ nhận: "Cô nói bậy, sự việc căn bản không phải như cô nói, chúng tôi không hề xảy ra tranh cãi nào hết!" Thấy Bảo La vẫn ngoan cố, Chu Tuệ Mẫn thong thả hỏi thêm: "Vậy tại sao anh lại bỏ mặc Đặng tiểu thư ở khách sạn một mình suốt thời gian dài như vậy?" "Tôi đâu phải bảo mẫu, không cần lúc nào cũng phải túc trực bên cạnh cô ấy, đi đâu là tự do của tôi!" Bảo La chết cũng không nhận, Chu Tuệ Mẫn đành phải ngửa bài với hắn. "Nhưng lúc rời khỏi phòng khách sạn, anh đã tát Đặng tiểu thư một cái, chuyện này anh giải thích thế nào?" Bảo La nghe vậy, sắc mặt lập tức như gặp quỷ, hắn không tài nào hiểu nổi tại sao Chu Tuệ Mẫn lại biết chuyện này. "Tôi..." "Được rồi, anh không cần giải thích nữa." Chu Tuệ Mẫn lạnh lùng cắt lời Bảo La, "Bây giờ việc duy nhất anh cần làm là ngậm miệng lại, cầu nguyện cho Đặng tiểu thư bình an vô sự.

Nếu Đặng tiểu thư thực sự có mệnh hệ gì, anh biết hậu quả sẽ thế nào rồi đấy!" Bảo La bị Chu Tuệ Mẫn mắng một trận cũng tỉnh táo lại.

Hắn đứng đây cãi nhau với nhóm Lâm Hựu Luân chẳng có ý nghĩa gì.

Chỉ cần Đặng Lệ Quân không sao, hắn vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Ngược lại, nếu cô thực sự gặp bất hạnh mà chuyện này lại bị người có địa vị như Lâm Hựu Luân biết được, hắn có muốn trốn cũng không xong.

Vì vận mệnh không còn nằm trong tay mình, Bảo La đành bỏ cuộc, một tay bịt miệng, dựa vào tường không nói thêm lời nào. "Mau tránh ra!" Tiếng hô lớn vang lên từ phía thang máy cuối hành lang, mấy người mặc đồng phục bệnh viện đẩy xe cáng lao nhanh tới.

Thấy trên xe là một bệnh nhân đang đau đớn, vệ sĩ không ngăn cản, Lâm Hựu Luân cùng hai cô gái cũng nhường đường để người đó được đưa vào phòng cấp cứu.

Người nhà bệnh nhân đi theo xe cứu thương khóc lóc thảm thiết ngoài phòng cấp cứu khiến Lâm Hựu Luân phiền lòng.

Đang định gọi Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền ra ngoài hít thở không khí thì cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra. "Ai là người nhà của Tally Teng?" Bảo La đang đứng thẫn thờ nghe thấy vậy liền giật mình ngẩng đầu, lao đến trước mặt bác sĩ: "Cô ấy không sao rồi đúng không?" "Anh là người nhà bệnh nhân?" Bác sĩ nghi ngờ nhìn Bảo La.

Chương 1037

"Tôi là bạn trai của Teresa Teng, chúng tôi đang nghỉ dưỡng ở đây." Bảo La cố gắng chứng minh thân phận, nhưng không ngờ đối phương lại lườm hắn một cái. "Tôi tìm người nhà của Tally Teng, anh nhầm người rồi phải không?" Bảo La sững sờ đứng đó đầy vẻ ngượng ngùng.

Lúc này một phụ nữ châu Á đang không ngừng lau nước mắt mới ngẩng đầu lên. "Bác sĩ, tôi là chị của Tally Teng, em ấy thế nào rồi?" Bác sĩ gạt Bảo La đang ngơ ngác sang một bên, đi tới trước mặt người phụ nữ trung niên, buồn rầu nói: "Thưa bà, em gái bà khi đưa đến đây đã qua đời rồi.

Chúng tôi đã cố gắng hết sức để cứu chữa nhưng vẫn không thể giành lại sự sống cho cô ấy, rất xin lỗi." Người phụ nữ nghe bác sĩ nói xong thì mắt tối sầm lại, đổ rầm xuống đất.

Bác sĩ xác nhận bà ta chỉ bị ngất, không có gì đáng ngại, liền bảo y tá đưa sang phòng bệnh khác, còn mình thì quay lại phòng cấp cứu.

Lúc này Bảo La không biết từ đâu nhảy ra chặn đường vị bác sĩ. "Bác sĩ, ông có biết tình hình của Teresa Teng thế nào không?

Tôi là bạn trai cô ấy..." "Được rồi, anh không cần phải nhấn mạnh nữa vì vừa nãy anh đã nói một lần rồi.

Bệnh nhân đưa đến trước đó vẫn đang được cấp cứu, tôi chỉ có thể cho anh biết chừng đó thôi!" Nói xong, bác sĩ lách qua Bảo La đi thẳng vào trong.

Bảo La định truy hỏi thêm nhưng cửa phòng cấp cứu đã đóng lại, đèn báo đang phẫu thuật lại sáng lên. "Hú vía, em cứ tưởng bác sĩ ra thông báo chuyện của Đặng tiểu thư." Vương Tổ Hiền vỗ ngực, vẫn

còn sợ hãi nói.

Chu Tuệ Mẫn lúc nghe bác sĩ tuyên bố bệnh nhân tử vong cũng suýt tin đó là Đặng Lệ Quân, giờ cô không khỏi cảm thán: "Tên của Đặng tiểu thư và người vừa mất kia giống nhau quá, thật dễ làm người ta nhầm lẫn." Một câu nói vô tình nhưng lại khiến một ý nghĩ xẹt qua đại não Lâm Hựu Luân, nhưng khi anh định suy nghĩ kỹ thì lại không còn manh mối gì. "Chắc chỉ là trùng hợp thôi." Lâm Hựu Luân đáp hờ hững, trong lòng hơi bồn chồn vì theo tiềm thức, anh cảm thấy mình vừa bỏ lỡ một thông tin vô cùng quan trọng.

Chẳng lẽ là ảo giác sao?

Lâm Hựu Luân lắc đầu, cuối cùng cũng gạt ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

Sau hơn một tiếng đồng hồ chờ đợi dài đằng đẵng, đèn báo phẫu thuật cuối cùng cũng tắt, vị bác sĩ phụ trách cấp cứu cho Đặng Lệ Quân bước ra với vẻ mặt mệt mỏi.

Bảo La lập tức lao đến: "Bác sĩ, cô ấy không sao rồi phải không?" Vị bác sĩ cau mày, ông không chắc Bảo La có quan hệ gì với bệnh nhân bên trong nên đương nhiên không trả lời.

Ánh mắt ông lướt qua Bảo La, nhìn mọi người rồi dừng lại trên người Lâm Hựu Luân. "Lâm tiên sinh, bạn của anh đã qua cơn nguy kịch." Vị bác sĩ đi thẳng tới trước mặt Lâm Hựu Luân, thông báo tin mừng với vẻ mặt nhẹ nhõm.

Lâm Hựu Luân nắm chặt tay bác sĩ, gật đầu mạnh: "Vô cùng cảm ơn ông!" Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền hiếm khi nhìn nhau trao đổi ánh mắt, cả hai đều thấy được niềm vui trong mắt đối phương.

Nghe tin Đặng Lệ Quân bình an, họ đều thở phào nhẹ nhõm.

Bảo La đương nhiên cũng nghe thấy, sau giây phút xúc động là một nỗi sợ hãi tột cùng.

Nếu lần này Đặng Lệ Quân thực sự xảy ra chuyện, đừng nói là hắn không thể tha thứ cho mình, mà ngay cả người hâm mộ của cô và truyền thông châu Á cũng sẽ không để yên cho hắn. "Vị này là bạn trai của Đặng tiểu thư, về diễn biến bệnh tình tiếp theo, các ông có thể bàn bạc xử lý cùng anh ta, tôi sẽ không can thiệp nữa." Lâm Hựu Luân chỉ rõ thân phận của Bảo La, đồng thời gọi người phụ trách khách sạn lại dặn dò vài câu, sau đó cùng Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền rời khỏi bệnh viện.

Lên xe, Vương Tổ Hiền có chút thắc mắc: "Đặng tiểu thư và Bảo La vừa cãi nhau xong, để anh ta ở lại chăm sóc liệu có ổn không?" "Chuyện này em không hiểu rồi, hiện tại Bảo La thực ra là người lo lắng cho an nguy của Đặng tiểu thư nhất." Lâm Hựu Luân cố ý úp mở định thử thách Vương Tổ Hiền.

Tiếc là Chu Tuệ Mẫn đã xen vào: "Bảo La chỉ là một nhiếp ảnh gia người Pháp bình thường, nghe nói trước khi quen Đặng tiểu thư cuộc sống của anh ta rất túng quẫn.

Nếu Đặng tiểu thư có mệnh hệ gì, có lẽ anh ta lại phải quay về kiếp sống nghèo khổ trước kia, em nghĩ anh ta có cam lòng không?" Vương Tổ Hiền chợt hiểu ra: "Hèn gì em trông anh ta cứ ngứa mắt thế nào ấy, hóa ra là một gã tiểu bạch kiểm bám váy phụ nữ!" Lâm Hựu Luân bĩu môi: "Hai em đừng nói thế, biết đâu họ cãi nhau cũng vì lý do này đấy." Chu Tuệ Mẫn khẽ thở dài: "Hy vọng qua chuyện này Đặng tiểu thư có thể nhìn rõ vài thứ.

Em luôn cảm thấy cô ấy và Bảo La không hợp nhau, cũng chẳng mấy ai ủng hộ mối quan hệ này." Lâm Hựu Luân nhìn tòa nhà bệnh viện lùi dần trong gương chiếu hậu: "Cầu trời là như thế." Sáng hôm sau sau khi ăn sáng xong, Lâm Hựu Luân cùng Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đang ngồi tán gẫu ở quán cà phê khách sạn thì thấy Bì Tái Soa hớt hải chạy tới.

Đến gần anh mới để ý thấy gã phục vụ này mặt mày phờ phạc, chắc là đêm qua bị giữ lại bệnh viện cả đêm không chợp mắt. "Cần một tách cà phê để tỉnh táo không?" Vì Đặng Lệ Quân đã bình an nên Lâm Hựu Luân tâm trạng rất tốt, không màng đến sự khác biệt thân phận mà đùa với Bì Tái Soa. "Lâm tiên sinh, xảy ra chuyện lớn rồi!" Bì Tái Soa mặt mày đau khổ, chẳng còn tâm trí đâu mà đùa lại.

Sắc mặt Lâm Hựu Luân lập tức thay đổi, chưa kịp đặt tách cà phê xuống đã hỏi: "Xảy ra chuyện gì?" Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền cũng đầy vẻ quan tâm nhìn qua.

Bì Tái Soa cố gắng nuốt nước bọt, làm dịu cái cổ họng khô khốc vì vội vã chạy tới rồi mới thuật lại sự việc.

Hóa ra không lâu sau khi Lâm Hựu Luân rời bệnh viện tối qua, tin Đặng Lệ Quân hôn mê được đưa đi cấp cứu đã bị truyền thông địa phương biết được.

Sau đó một đám đông phóng viên đã đổ xô đến bệnh viện để tìm hiểu tình hình. "Lúc đi tôi đã dặn các người phải giữ bí mật thông tin, xem ra các người chẳng nghe lời tôi chút nào." Lâm Hựu Luân hừ lạnh, ai cũng nghe ra sự bất mãn cực độ trong giọng nói của anh.

Bì Tái Soa vẻ mặt khó xử.

Cậu ta chỉ là một phục vụ khách sạn, nhiều việc không đến lượt cậu quyết định, hiềm nỗi quản lý khách sạn cứ bắt cậu sang hỏi ý kiến Lâm Hựu Luân, nên trước sự giận dữ của anh, cậu chỉ biết cắn răng chịu đựng.

Thấy không khí căng thẳng, Chu Tuệ Mẫn đứng ra dàn xếp: "Sáng nay Đặng tiểu thư chẳng phải đã tỉnh lại rồi sao?

Nếu khách sạn không biết giải thích thế nào với báo chí thì đi mà hỏi cô ấy, tìm chúng tôi có tác dụng gì?" Vương Tổ Hiền cũng phụ

họa: "Đúng thế, nếu quản lý của các người ngay cả chuyện nhỏ này cũng không nghĩ ra thì nên từ chức sớm cho rảnh nợ." Bì Tái Soa cười khổ lắc đầu.

Nếu sự việc đơn giản như họ nói thì cậu đã không phải sang đây chịu mắng, vấn đề là tình hình hiện tại đã hoàn toàn mất kiểm soát. "Có phóng viên thông qua các mối quan hệ ở bệnh viện, biết được tối qua có một phụ nữ gốc Hoa họ Đặng cấp cứu không thành công đã tử vong, nên họ khẳng định người chết là Đặng tiểu thư.

Báo chí sáng nay đã bắt đầu đăng tin cô ấy qua đời rồi!" Lâm Hựu Luân sững sờ.

Một ý nghĩ xẹt qua đầu anh như tia chớp, cái ý nghĩ mà tối qua anh không bắt kịp được: một bệnh nhân có tên gần giống nhập viện cấp cứu cùng lúc với Đặng Lệ Quân, mọi chuyện xảy ra quá trùng hợp, trong khi thông tin chưa được công khai kịp thời, cực kỳ dễ dẫn đến sự hiểu lầm của truyền thông.

Với tầm ảnh hưởng của Đặng Lệ Quân trong làng giải trí Hoa ngữ, cơn bão do chuyện này gây ra chắc chắn không hề nhỏ.

Lâm Hựu Luân thậm chí có thể tưởng tượng được lúc này ở Hong Kong, Đài Loan, rất nhiều phóng viên đã mua vé máy bay sang Chiang Mai, những người nhanh chân có lẽ đang trên đường tới đây rồi.

Một đại ca hậu qua đời nơi đất khách quê người, tin tức này đủ sức gây chấn động cả châu Á!

Nghĩ thông suốt điều này, Lâm Hựu Luân gần như không cần suy nghĩ mà nói: "Thế các người còn đợi gì nữa, mau tìm người đứng ra đính chính với báo chí đi!

Nếu không để đến lúc các phóng viên phát hiện ra bị lừa, khách sạn Mi Tân các người sẽ trở thành bia đỡ đạn đấy." "Khách sạn đã

phối hợp với bệnh viện tổ chức họp báo giải thích rồi, nhưng đám phóng viên không tin, họ cho rằng chúng tôi đang liên thủ để bít tin." Bì Tái Soa nói rồi nhìn Lâm Hựu Luân.

Ý của khách sạn là muốn mời Lâm Hựu Luân đứng ra giải thích, dù sao anh cũng là người trực tiếp chứng kiến vụ việc, với danh tiếng và địa vị của anh ở Hong Kong và Đài Loan, lời nói ra sẽ không còn ai nghi ngờ.

Đây là cách tốt nhất mà phía khách sạn nghĩ ra lúc này, nhưng Lâm Hựu Luân có đồng ý hay không lại là vấn đề lớn.

Với vị thế của anh, nếu anh không muốn, khách sạn không những không thể ép mà còn phải giúp anh giấu kín tin tức. "Tôi sẽ không trực tiếp đứng ra giải thích gì với báo chí cả, vì đó không phải việc tôi nên làm." Thái độ của Lâm Hựu Luân rất quyết liệt, không có chút chỗ nào để thương lượng, điều này khiến Bì Tái Soa vô cùng thất vọng.

Thấy Bì Tái Soa lủi thủi rời đi, Chu Tuệ Mẫn lo lắng hỏi liệu Lâm Hựu Luân thực sự định khoanh tay đứng nhìn sao? "Nếu để truyền thông biết tôi cũng có mặt trong vụ việc này, mọi chuyện sẽ chỉ càng thêm phức tạp." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân chỉ là một phần sự thật, phần còn lại ngay cả những người gần gũi như Chu Tuệ Mẫn anh cũng không thể nói, vì nó chạm đến bí mật sâu kín nhất trong lòng anh.

Anh sớm có "dự cảm" về việc Đặng Lệ Quân sẽ gặp nạn trong thời gian này, và nhờ sự xuất hiện của anh mà quỹ đạo vận mệnh của cô đã thay đổi.

Chương 1038

Trước đây có lẽ Lâm Hựu Luân sẽ không cẩn thận như vậy, nhưng từ sau khi gặp Bạch Long Vương, anh làm việc gì cũng thêm một phần dè chừng.

Những năm qua, anh thực tế đã "cứu" được không ít người, từ Ông Mỹ Linh tự tử không thành, đến Cổ Long không còn chết trẻ vì nghiện rượu, rồi đến thủ lĩnh ban nhạc BEYOND - Hoàng Gia Câu không sang Nhật Bản tham gia gameshow, và cả Lâm Chánh Anh nhận lời làm chỉ đạo võ thuật cho phim của anh nên sớm phát hiện bệnh gan để điều trị.

Lâm Hựu Luân đều tham gia trực tiếp vào những chuyện đó.

Cổ Long, Hoàng Gia Câu, Lâm Chánh Anh thì không sao, vai trò của anh ít người biết đến, nhưng vụ Ông Mỹ Linh thì khác, cả Hong Kong đều biết anh có ơn cứu mạng với cô ấy, nên cô ấy mới chịu phá lệ xuất hiện khách mời trong phim của đài TVB sau mười năm quy ẩn.

Cứu một mình Ông Mỹ Linh thì có thể giải thích là trùng hợp, nhưng nếu sự trùng hợp đó lại lặp lại với Đặng Lệ Quân thì chắc chắn sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Chính vì lý do đó, Lâm Hựu Luân không những không giúp đính chính mà còn phải tìm cách gạt bỏ sự liên quan của mình để tránh những rắc rối không đáng có.

Vương Tổ Hiền liếc Lâm Hựu Luân đầy ẩn ý, trêu đùa: "Làm việc tốt không để lại tên, anh từ khi nào trở nên cao thượng thế này?" "Anh là sợ phiền phức đấy được chưa?" Lâm Hựu Luân lườm cô một cái. "Em thừa biết giới truyền thông khó đối phó thế nào mà, anh không

thể vì chút hư danh cứu người mà tự chuốc họa vào thân chứ?" Đến tầm này của Lâm Hựu Luân, danh tiếng nhiều khi lại là gánh nặng.

Dù anh có thừa nhận hay không thì Đặng Lệ Quân vẫn sẽ coi anh là ân nhân cứu mạng, ơn nghĩa này không bao giờ mất đi được. "Vậy chuyện này anh định xử lý thế nào?

Cứ đứng một bên xem kịch à?" Vương Tổ Hiền hỏi tiếp.

Dù vừa bảo không tham gia, nhưng trong lòng Lâm Hựu Luân thực tế đã nghĩ ra cách giải quyết, có điều anh không nói ra ngay. "Chuyện này chưa cần vội, việc quan trọng nhất hiện nay là chúng ta phải đổi khách sạn.

Nếu bị họ phát hiện ra chúng ta cũng ở đây, mấy ngày còn lại đừng hòng bước chân ra khỏi cửa nửa bước." Thực tế chứng minh Lâm Hựu Luân rất có tầm nhìn xa trông rộng.

Phía bọn họ vừa rời đi, một nhóm lớn phóng viên đã lập tức đổ bộ đến khách sạn Imperial, trong đó có Hứa Nham Thành, phóng viên của tờ 《Minh Báo》.

Các phóng viên đến từ Hong Kong và Đài Loan đa phần vẫn đang trên đường tới Chiang Mai, còn Hứa Nham Thành có thể đến sớm như vậy chủ yếu là nhờ cơ duyên xảo hợp.

Hứa Nham Thành vừa mới kết hôn, đang trong kỳ nghỉ nửa tháng để đưa vợ đi Thái Lan hưởng tuần trăng mật, và Chiang Mai chính là điểm dừng chân cuối cùng trong chuyến hành trình của họ.

Do thói quen nghề nghiệp, Hứa Nham Thành luôn giữ liên lạc với tòa soạn.

Vào lúc hơn ba giờ sáng nay, anh bị đánh thức bởi cuộc điện thoại từ phó tổng biên tập, thông báo tin Đặng Lệ Quân đã qua đời sau khi cấp cứu không thành công.

Trước tin buồn này, truyền thông Hong Kong chia làm hai phe: một phe cho rằng phía Thái Lan không thể đùa giỡn chuyện này, nên lập tức đưa tin để tranh thủ thời gian; phe còn lại thận trọng hơn, cho rằng cần xác nhận rồi mới đăng. 《Minh Báo》 thuộc phe sau, vì thế phó tổng biên tập mới gọi cho Hứa Nham Thành.

Khi nghe tin Đặng Lệ Quân qua đời, ban đầu Hứa Nham Thành thấy không thể tin nổi, nhưng sau khi bình tĩnh lại và tiêu hóa thông tin, anh nhận ra đây là cơ hội tuyệt vời để gây dựng danh tiếng trong giới báo chí.

Phản ứng của truyền thông Hong Kong dù nhanh nhưng để đến được Chiang Mai cũng mất ít nhất nửa ngày.

Nếu anh có thể điều tra rõ ngọn ngành trước đó, chắc chắn sẽ lập được công lớn.

Hứa Nham Thành nửa đêm chạy đến bệnh viện Ram – nơi cấp cứu Đặng Lệ Quân, túc trực đến sáng cũng không có thêm tin tức gì hữu dụng.

Sau đó, anh dò hỏi được địa chỉ khách sạn nơi Đặng Lệ Quân ở lúc phát bệnh và vội vàng chạy tới, nhưng đến nơi mới thấy rất nhiều phóng viên địa phương của Thái Lan đã nhanh chân hơn mình.

Cảm thấy chuyến này có lẽ không thu hoạch được gì nhiều, Hứa Nham Thành tìm một bốt điện thoại gần đó gọi về cho vợ ở khách sạn, hỏi xem trong lúc anh đi vắng, tòa soạn Hong Kong có chỉ thị mới nào không. "Em đang định tìm cách liên lạc với anh đây.

Vừa nãy, ông Đổng tổng biên tập của tòa soạn gọi tới..." Đầu dây bên kia, vợ anh chưa nói hết câu đã bị Hứa Nham Thành kích động ngắt lời: "Em chắc chắn là chính Đổng lão gọi tới chứ?" Vợ Hứa Nham Thành thấy chồng nghi ngờ mình thì có chút bất mãn, giọng điệu mang theo chút hờn dỗi: "Người gọi tới tự xưng là Đổng Thiên

Lý.

Nếu em không nhớ nhầm, thì tập đoàn 《Minh Báo》 của các anh, ngoại trừ vị Lâm xã trưởng không mấy khi quản sự kia, thì vị Đổng tiên sinh này là người có tiếng nói nhất rồi phải không?" Lâm Hựu Luân bình thường hiếm khi can thiệp vào vụ nội bộ của tập đoàn 《Minh Báo》, khiến bên ngoài có ấn tượng anh không mấy quản sự, nhưng những ai hiểu nội tình đều không nghĩ vậy.

Trong số các sản nghiệp của Lâm Hựu Luân, tập đoàn 《Minh Báo》 không có tài sản đồ sộ nhất, cũng không có khả năng sinh lời cao nhất, nhưng chắc chắn là mảng anh coi trọng nhất.

Trong môi trường dư luận cởi mở ở Hong Kong, nắm giữ một tờ báo có tầm ảnh hưởng như 《Minh Báo》 có thể dẫn dắt dư luận xã hội ở một mức độ nào đó.

Vai trò này là thứ mà các sản nghiệp khác của Lâm Hựu Luân không có được, ngay cả đài truyền hình TVB chiếm hơn 70% thị phần cũng không có chức năng này. "Ai nói Lâm tiên sinh không quản sự, em đừng có nói bừa!" Hứa Nham Thành lập tức đính chính cho vợ.

Làm việc ở 《Minh Báo》, anh hiểu rõ đằng sau nhiều chuyên đề tin tức quan trọng những năm qua hầu như đều thể hiện ý chí cá nhân của Lâm Hựu Luân. "Được rồi, em không tranh luận chuyện này với anh...

Đổng tiên sinh dặn sau khi liên lạc được với anh thì bảo anh gọi lại ngay cho ông ấy." "Được, anh gọi ngay đây, cúp máy nhé!" Hứa Nham Thành gác máy rồi nhấc lên ngay, bấm số điện thoại vợ vừa cung cấp.

Vì là cuộc gọi quốc tế đường dài nên việc kết nối hơi chậm, Hứa Nham Thành đợi gần ba phút mới thông. "Đổng tiên sinh, tôi là Hứa Nham Thành đây..." "Nham Thành à, tôi đang tìm cậu đây.

Vừa nãy gọi đến khách sạn, vợ cậu nói cậu đi phỏng vấn...

Thế nào, có thu hoạch gì không?" "Tình hình bên này rất hỗn loạn, bệnh viện Ram và khách sạn Imperial đều kiên quyết phủ nhận tin Đặng Lệ Quân qua đời.

Nhưng theo nguồn tin nội bộ đáng tin cậy từ bệnh viện, chiều tối qua quả thực có một phụ nữ họ Đặng cấp cứu không thành và đã tử vong.

Cho đến lúc này, danh tính người chết vẫn chưa được xác nhận." Hứa Nham Thành thuật lại đại khái tình hình ở Chiang Mai.

Anh cứ ngỡ Đổng Thiên Lý sẽ thất vọng, nhưng không ngờ đầu dây bên kia chỉ "ừ" một tiếng thản nhiên, dường như không mấy bận tâm. "Nửa đêm bắt cậu phải chạy đi túc trực phỏng vấn, thực sự vất vả cho cậu rồi!" Đổng Thiên Lý khích lệ Hứa Nham Thành vài câu, sau đó lại hỏi anh đang ở đâu.

Hứa Nham Thành nói mình đang ở khách sạn Imperial.

Anh tưởng Đổng Thiên Lý sẽ bảo mình tiếp tục đợi tin, nhưng không ngờ Đổng Thiên Lý lại bảo anh bỏ hết mọi việc đang làm, lập tức đến một khách sạn khác ở Chiang Mai để gặp một người.

Nghe sắp xếp này, ý nghĩ đầu tiên của Hứa Nham Thành là tòa soạn chuẩn bị cử người khác đến đưa tin, nhưng câu nói tiếp theo của Đổng Thiên Lý đã giúp anh hoàn toàn yên tâm. "Về vụ Đặng Lệ Quân qua đời, tòa soạn hiện nắm được một manh mối độc quyền.

Tóm lại cậu khẩn trương qua đó, gặp người đó rồi cậu sẽ hiểu hết mọi chuyện." Đổng Thiên Lý không cố ý úp mở, mà chỉ lo bên cạnh Hứa Nham Thành có người khác.

Chuyện này bên kia đã dặn phải giữ bí mật, càng ít người biết càng tốt, nên ông mới cố ý giấu bớt một phần sự thật với Hứa Nham

Thành.

Hứa Nham Thành cũng không nghĩ nhiều, lập tức theo lời dặn đến khách sạn đó.

Trong một phòng suite, anh đã gặp được người gọi là "người biết chuyện". "Lâm tiên sinh, ngài là..." Hứa Nham Thành kinh ngạc nhìn Lâm Hựu Luân đang ngồi thảnh thơi trên sofa, suýt chút nữa nghi ngờ mình bị hoa mắt.

Lâm Hựu Luân cười nhạt, giơ tay ra hiệu cho Hứa Nham Thành ngồi xuống nói chuyện.

Trước mặt Lâm Hựu Luân, Hứa Nham Thành có chút khúm núm, khi ngồi xuống chỉ đặt nửa mông lên ghế, lưng thẳng tắp, vẻ mặt vô cùng tập trung. "Cậu biết vì sao tôi tìm cậu đến đây không?" Hứa Nham Thành do dự một chút rồi gật đầu.

Chương 1039

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Lâm Hựu Luân, anh đã lờ mờ đoán ra một khả năng, và lời nói của Lâm Hựu Luân lúc này càng chứng thực điều đó. "Vậy tôi có thể tin tưởng cậu không?" Lâm Hựu Luân hỏi tiếp.

Nếu cuộc trò chuyện trước đó còn có vẻ tùy ý, thì sau câu hỏi này, Hứa Nham Thành cảm nhận rõ rệt một áp lực đến từ ánh mắt dò xét của Lâm Hựu Luân.

Sau khi hít sâu một hơi, Hứa Nham Thành gật đầu khẳng định lần nữa. "Mọi tin tức về việc Đặng Lệ Quân qua đời đều là giả." Hứa Nham Thành hơi sững sờ.

Biết được tin này từ miệng Lâm Hựu Luân anh không thấy lạ, điều thực sự khiến anh ngạc nhiên là giọng điệu vô cùng khẳng định của anh.

Nhìn ra sự nghi hoặc trong lòng Hứa Nham Thành, Lâm Hựu Luân bổ sung thêm một câu: "Tối qua tôi đã ở bệnh viện Ram." Mất khoảng năm sáu phút, Hứa Nham Thành mới tiêu hóa hết thông tin này.

Vì trong lòng có quá nhiều thắc mắc, nhất thời anh không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu. "Chắc cậu cũng biết thời gian này đoàn phim 《Túc Túy 2》 đang quay ngoại cảnh tại Thái Lan.

Gần đây đoàn phim đang nghỉ phép nên tôi qua Chiang Mai nghỉ ngơi vài ngày.

Rất trùng hợp là tôi và Đặng tiểu thư ở cùng một khách sạn, trước đó chúng tôi còn gặp nhau một lần.

Khi đó cô ấy đã đồng ý làm khách mời biểu diễn trong lễ khai mạc

Liên hoan phim quốc tế Hong Kong năm nay, không ngờ mới cách một ngày cô ấy đã gặp chuyện." Lời của Lâm Hựu Luân đương nhiên có giữ lại vài phần, nhưng đối với Hứa Nham Thành bấy nhiêu đã là quá đủ. "Tối qua tôi đi ra ngoài về, phía khách sạn vội vàng tìm tôi và báo chuyện Đặng tiểu thư phát bệnh.

Vì lúc đó bạn trai của Đặng tiểu thư không có bên cạnh nên tôi bảo khách sạn đưa cô ấy đi cấp cứu trước, sau đó tôi cũng đi theo đến bệnh viện.

Mãi đến khi bác sĩ phụ trách cấp cứu đích thân nói với tôi rằng Đặng tiểu thư đã qua cơn nguy kịch, tôi mới rời bệnh viện.

Hiện tại truyền thông nhận định Đặng tiểu thư đã tử vong thực chất là một sự hiểu lầm, vì tối qua quả thực có một bệnh nhân cấp cứu không thành và qua đời ngay sau khi Đặng tiểu thư được đưa vào phòng cấp cứu không lâu.

Lúc bác sĩ ra thông báo kết quả cho người nhà bệnh nhân, chúng tôi cũng bị giật mình, sau đó mới phát hiện chỉ là tên phát âm hơi giống nhau." Nghe Lâm Hựu Luân kể lại toàn bộ sự việc như vậy, Hứa Nham Thành kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Thế gian lại có chuyện trùng hợp đến thế, nếu không phải tất cả đều thốt ra từ miệng Lâm Hựu Luân, Hứa Nham Thành thật sự rất khó tin. "Tôi biết chuyện này ở Hong Kong đang rầm rộ, lần này 《Minh Báo》 chọn lập trường xác thực rồi mới đưa tin khiến tôi rất hài lòng.

Đương nhiên việc cấp bách nhất bây giờ không phải là đứng nhìn các báo khác bêu xấu, mà là phải nhanh chóng công bố sự thật, không để ảnh hưởng của chuyện này lan rộng thêm nữa." Nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, Hứa Nham Thành lập tức trịnh trọng gật đầu. "Lâm tiên sinh yên tâm, tôi về sẽ phát bản thảo ngay, gửi về chắc chắn kịp cho

số báo sáng mai." "Không cần đợi đến ngày mai, số báo 《Minh Báo》 hôm nay đã được Đổng lão trì hoãn phát hành đến buổi tối.

Trang đầu đặc biệt để trống chờ bài viết này của cậu, thời gian không còn nhiều đâu." 《Minh Báo》 lập ra bao nhiêu năm qua, số lần trì hoãn phát hành vì một tin tức trọng đại chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Được hưởng đặc quyền như vậy, Hứa Nham Thành vừa không nén nổi phấn khích vừa cảm thấy áp lực không nhỏ. "Tôi sẽ quay về phát bản thảo ngay, tuyệt đối không làm lỡ việc phát hành báo hôm nay." Nói đoạn, Hứa Nham Thành đứng dậy định đi. "Đợi đã!" Lâm Hựu Luân gọi Hứa Nham Thành lại, nhìn anh đầy ẩn ý. "Tôi không muốn trong bài báo này xuất hiện bất cứ nội dung nào liên quan đến tôi, cậu hiểu ý tôi chứ?" Ngày hôm đó tại Hong Kong, tin Đặng Lệ Quân đột ngột qua đời chiếm lĩnh trang nhất của hầu hết các mặt báo.

Một thế hệ thiên hậu cứ thế ra đi, dù không phải người hâm mộ cũng không khỏi bùi ngùi cảm thán.

Suốt cả ngày hôm đó, hầu như mọi người đều bàn tán về chủ đề này.

Việc 《Minh Báo》 trì hoãn phát hành không gây ra quá nhiều sự chú ý, chỉ có những độc giả trung thành của tờ báo này là thấy thắc mắc vì buổi sáng không mua được báo.

Tiêu Minh Thành, nhân viên một doanh nghiệp ngoại thương, chính là một trong những người thắc mắc đó.

Từng tiếp nhận giáo dục cao đẳng và có thời gian du học nước ngoài, Tiêu Minh Thành luôn là độc giả trung thành của tờ 《Minh Báo》.

Mỗi ngày đi làm mua một tờ, đọc các cột bình luận chuyên mục lúc rảnh rỗi đã trở thành thói quen không thể thiếu trong sự nghiệp của

anh suốt nhiều năm.

Cả ngày hôm nay anh cứ thấy thiếu thiếu gì đó.

Tăng ca đến tám giờ tối, khi đợi xe ở bến bus, anh còn đặc biệt ghé vào một sạp báo gần đó định mua tờ báo hôm nay về đọc dần. "Tiên sinh, xin lỗi nhé, anh đến muộn rồi, tờ 《Minh Báo》 hôm nay đã bán sạch rồi." "Bán sạch rồi sao?" Tiêu Minh Thành ngạc nhiên nhìn chủ sạp.

Trong số báo chí Hong Kong, tuy lượng tiêu thụ của 《Minh Báo》 nằm trong top đầu nhưng trong ấn tượng của anh chưa bao giờ đắt hàng đến mức này, hôm nay quả là chuyện lạ. "Được rồi, để tôi qua chỗ khác xem còn không." Tiêu Minh Thành vừa quay người đi, chủ sạp báo đã gọi với theo. "Anh này, tôi khuyên anh đừng lãng phí thời gian nữa.

Khắp các sạp báo ở Hong Kong hôm nay chắc chẳng còn sót lại tờ nào đâu." Tiêu Minh Thành dừng bước, tò mò nhìn chủ sạp. "Sao vậy, là do lượng in ấn không đủ à?" "Số lượng vẫn như mọi khi, có điều số này người mua cực kỳ đông, nên tôi đoán anh không mua nổi đâu." Chủ sạp nhún vai đưa ra câu trả lời.

Tiêu Minh Thành vô cùng khó hiểu: "Tôi mua báo này hàng ngày, mọi khi đâu thấy nó đắt hàng như ông nói." Thấy lúc này không có ai đến mua báo, chủ sạp dựa vào cửa sổ tán gẫu với anh: "Thì cũng tại cái tin Đặng Lệ Quân qua đời mà ra cả." Nghe vậy, Tiêu Minh Thành càng mù mịt hơn.

Chuyện Đặng Lệ Quân hôm nay báo nào chẳng đăng, 《Minh Báo》 bán hết thì liên quan gì? "Toàn là tin giả thôi, Đặng Lệ Quân căn bản chưa chết!" Câu nói của chủ sạp khiến Tiêu Minh Thành đứng hình. "Cái... cái này là tin giả sao?

Nhưng tất cả báo chí Hong Kong đều đưa tin cô ấy đột tử ở Thái

Lan, cấp cứu không thành mà!" Trước phản ứng của Tiêu Minh Thành, chủ sạp báo chẳng thấy lạ chút nào. "Thì thế hôm nay tờ 《Minh Báo》 mới đắt hàng, vì trên đó có đăng một bài báo đính chính chuyện này.

Cũng tại anh đến muộn, chứ tầm nửa tiếng trước tôi vẫn còn mười mấy tờ, nhưng chỉ trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi đó là bị người ta mua sạch rồi." Nghe chủ sạp nói vậy, Tiêu Minh Thành đành tự trách mình đen đủi.

Nếu hôm nay không tăng ca thì đã không đến mức một tờ báo cũng không mua được.

Dù có chút tiếc nuối nhưng anh càng tò mò hơn khi cả Hong Kong đều nghĩ Đặng Lệ Quân đã chết, vậy 《Minh Báo》 làm sao để làm rõ chuyện này? "Báo nói là 《Minh Báo》 tình cờ có một phóng viên đang nghỉ mát ở Chiang Mai, tòa soạn liên lạc trực tiếp bảo anh ta đi xác thực tin tức...

Tuy giờ vẫn có người tin cả hai luồng thông tin, nhưng tôi nghĩ với nguyên tắc làm báo của 《Minh Báo》, nếu không có bằng chứng xác thực thì họ không dám đưa tin bừa bãi đâu." Về điểm này, Tiêu Minh Thành không có ý kiến gì.

Thực sự trong số báo chí Hong Kong, lập trường của tờ 《Minh Báo》 được coi là nghiêm cẩn nhất.

Làm vậy có cái lợi là không sai sót, nhưng cái hại là trước nhiều tin nóng, phản ứng thường chậm chân hơn đối thủ.

Hôm nay đăng tin này, có thể nói 《Minh Báo》 đã tát một cú trời giáng vào mặt các báo khác.

Không biết sau đêm nay sẽ có bao nhiêu tổng biên tập phải ngậm ngùi từ chức.

Hiểu ra chuyện đó, Tiêu Minh Thành cũng từ bỏ ý định đi tìm mua báo ở nơi khác.

Chương 1040

Đúng như lời chủ sạp nói, đêm nay chắc chắn không còn tờ 《Minh Báo》 nào sót lại. — Bangkok, Thái Lan, tại khách sạn đoàn phim 《Túc Túy 2》 lưu trú.

Hoàng Triêm vừa từ Hong Kong bay về, cầm theo một tờ báo gõ cửa phòng Thái Lan, vừa gặp đã nói: "Báo chí Hong Kong lần này bị truyền thông Thái Lan hố thảm rồi." Thái Lan mời Hoàng Triêm vào phòng, vừa rót trà vừa hỏi: "Tôi có lỡ mất chuyện gì thú vị không?" Trong thời gian đoàn phim nghỉ phép, Thái Lan không về Hong Kong mà đi Singapore một chuyến, anh quay lại đoàn sớm hơn Hoàng Triêm một ngày. "Hơn hai mươi vị tổng biên tập tập thể từ chức, náo nhiệt này có tính là lớn không?" Hoàng Triêm nhận tách trà, tùy tiện đặt sang một bên, hưng phấn kể lại ngọn ngành sự việc, cuối cùng chốt lại một câu: "Lần này may nhờ có một phóng viên của 《Minh Báo》 ở Chiang Mai kịp thời điều tra chân tướng để đính chính, nếu không mặt mũi truyền thông Hong Kong phen này mất sạch!" Thái Lan gật gù đồng tình: "Trước đây không ít người chỉ trích tác phong bảo thủ của 《Minh Báo》, sau vụ này chắc cũng im hơi lặng tiếng được một thời gian." "Đúng rồi, Lâm tiên sinh đã về chưa?" "Về rồi, anh ấy còn về sớm hơn tôi một ngày." "Bên cạnh có hai vị mỹ nhân bầu bạn, tôi cứ tưởng anh ấy phải là người về muộn nhất, không ngờ đấy..." Hoàng Triêm tặc lưỡi, "Xem ra phúc hưởng tề nhân cũng không dễ nuốt đâu." "Chu tiểu thư và Vương tiểu thư chắc là chơi đủ rồi nên cả hai đều đã về rồi." Thái Lan tùy miệng đáp một câu. "Anh đợi chút!" Trong đầu Hoàng Triêm đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, liền hỏi: "Anh có biết mấy ngày nay Lâm tiên sinh đi đâu không?" Thái Lan vốn không mặn mà với việc bàn tán chuyện riêng tư của người khác, nghe vậy khẽ nhíu

mày: "Thái Lan nhiều điểm tham quan như thế, sao tôi biết được anh ấy đi đâu?

Mà anh hỏi cái này làm gì?" "Anh đừng hiểu lầm, tôi không có ý gì khác, chỉ là đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Anh nói xem vụ Đặng Lệ Quân có liên quan gì đến Lâm tiên sinh không?

Nếu không thì phản ứng của 《Minh Báo》 lần này nhanh quá mức.

Tôi cứ cảm thấy nếu chỉ là một phóng viên bình thường nghỉ mát ở đó thì không thể đào sâu được nội tình nhanh đến thế." Nghe Hoàng Triêm nói vậy, Thái Lan cũng nhận thấy có gì đó không ổn. "Nếu chuyện này liên quan đến Lâm tiên sinh thì sự nghi ngờ của anh có thể giải thích được, nhưng tôi thấy khả năng đó thấp quá.

Trùng hợp Lâm tiên sinh ở Chiang Mai, trùng hợp Đặng Lệ Quân gặp chuyện, trên đời làm gì có chuyện xảo hợp đến vậy?" "Thì tôi cũng chỉ nói thế thôi, chân tướng thế nào chắc chỉ người trong cuộc mới rõ." Hoàng Triêm bĩu môi, định kết thúc chủ đề này thì chuông điện thoại trong phòng Thái Lan vang lên.

Thái Lan ra hiệu cho Hoàng Triêm đợi một chút rồi đi tới bắt máy. "Ồ, là Lâm tiểu thư, cô tìm tôi có việc gì không?" "Thái tiên sinh, có phải anh đang ở cùng Hoàng tiên sinh không?" Đầu dây bên kia vang lên giọng nói ngọt ngào đặc trưng của Lâm Trí Linh.

Bình thường nghe cô nói chuyện là một sự hưởng thụ, nhưng lúc này Thái Lan lại nhíu mày, anh nhìn Hoàng Triêm một cái, hơi phân vân không biết trả lời thế nào.

Thấy Thái Lan do dự, Lâm Trí Linh dường như cảm nhận được sự khó xử của anh liền giải thích: "Sự việc là thế này, Lâm tiên sinh

có chút việc phải quay về Hong Kong xử lý, việc quay phim tiếp theo của 《Túc Túy 2》 có thể phải hoãn lại vài ngày.

Vì sự việc đột ngột, trước khi lên máy bay Lâm tiên sinh có dặn tôi gọi điện giải thích với hai anh, nhưng nãy giờ tôi gọi phòng Hoàng tiên sinh mãi không thấy ai nghe máy, nên muốn hỏi xem anh ấy có ở chỗ anh không." Vì sự do dự ban nãy, Thái Lan thấy hơi ngại nếu thừa nhận Hoàng Triêm đang ở trong phòng mình, thế là anh nói dối rằng không biết Hoàng Triêm ở đâu, nhưng hứa là khi nào Hoàng Triêm về sẽ báo lại ngay.

Sau khi cúp máy, Thái Lan vẫn không khỏi thắc mắc.

Có thể khiến Lâm Hựu Luân vội vã quay về Hong Kong như vậy, chứng tỏ sự việc ắt hẳn rất trọng đại, chỉ tiếc là Lâm Trí Linh không tiết lộ thông tin gì.

Thái Lan nghĩ mãi mà không ra manh mối.

Hoàng Triêm thấy Thái Lan đứng ngẩn ngơ liền trêu: "Sao thế, anh có hứng thú với cô thư ký xinh đẹp của Lâm tiên sinh à?" "Tôi không giống anh, chưa nói được ba câu đã kéo sang chuyện đàn bà." Thái Lan lườm Hoàng Triêm một cái rồi thuật lại chuyện Lâm Trí Linh vừa báo. "Mẹ kiếp, chúng ta vừa tới thì cậu ta lại đi, rõ ràng là cho chúng ta leo cây mà!" Hoàng Triêm không nhịn được thốt lên một câu. "Bộ phim này Lâm tiên sinh mời chúng ta diễn, lại còn cho chúng ta góp vốn đầu tư, nhận lợi lộc của người ta rồi thì giữ mồm giữ miệng chút đi!" Thái Lan ngắt lời Hoàng Triêm không để lão càm ràm thêm.

Hoàng Triêm vẻ mặt bất cần: "Anh sợ gì chứ, đằng nào cậu ta cũng đi rồi, tôi có nói xấu thêm mấy câu cậu ta cũng chẳng nghe thấy đâu." Thái Lan thấy vậy cũng lười tranh luận, đánh trống lảng: "Tôi chỉ thấy lạ là chuyện gì có thể khiến Lâm tiên sinh đi vội vàng thế, thậm chí không kịp chào chúng ta một tiếng." Hoàng Triêm nhìn Thái

Lan đầy bí hiểm: "Anh muốn biết à?" "Anh biết sao?" Thái Lan chỉ nghĩ Hoàng Triêm đang nói đùa nên không tin. "Anh đừng vội kết luận, xem cái này đi đã!" Hoàng Triêm đưa tờ báo mang từ trên máy bay xuống cho Thái Lan.

Thái Lan bán tín bán nghi mở ra, đập vào mắt là dòng tiêu đề đen nổi bật: 《Lâm Bạch Hân bị phía Đài Loan tạm giam vì tình nghi liên quan đến vụ án hối lộ đất đai ở Đài Bắc》.

Đọc nhanh bài báo một lượt, Thái Lan ngẩng lên nhìn Hoàng Triêm hỏi: "Chuyện này xảy ra khi nào?" Hoàng Triêm đảo mắt: "Trên báo có in ngày tháng đấy, anh không biết còn hỏi à?" "Ý tôi là chuyện này bắt đầu lên báo từ khi nào?" "Đây chắc là tin mới nhất rồi." Nghe Hoàng Triêm nói thế, Thái Lan dường như vỡ lẽ ra điều gì đó. "Anh không phải đang nghĩ Lâm tiên sinh vội về Hong Kong là vì chuyện này đấy chứ?" Hoàng Triêm nhún vai: "Chẳng phải rõ rành rành rồi sao?

Cha con Lâm Bạch Hân, Lâm Kiện Nhạc trước đây chẳng ít lần đối đầu với Lâm Hựu Luân, lần này Lâm Bạch Hân ngã ngựa ở Đài Loan, e là chuyện này cũng có liên quan đến Lâm Hựu Luân đấy." Thái Lan không nói gì thêm.

Nếu sự việc đúng như lời Hoàng Triêm nói thì cuộc đấu đá ở tầm cỡ đó không phải là thứ anh có thể xen vào, tốt nhất là nên coi như không biết gì.

Thực tế Hoàng Triêm nhìn thấu được sự việc nhưng anh chỉ đoán đúng kết quả mà đoán sai nguyên nhân.

Lâm Hựu Luân vội vã về Hong Kong quả thực liên quan đến việc Lâm Bạch Hân bị tạm giam ở Đài Loan, nhưng bản thân vụ Lâm Bạch Hân gặp chuyện không có quan hệ trực tiếp với anh.

Có điều, không ít người cũng có suy nghĩ giống Hoàng Triêm,

trong đó Lâm Kiện Danh là người nghi ngờ nhất.

Từ mấy tháng trước, Lâm Hựu Luân đã "tiên tri" rằng Lâm Bạch Hân sẽ gặp chuyện ở Đài Loan.

Lúc đó Lâm Kiện Danh vẫn còn bán tín bán nghi, nhưng giờ Lâm Bạch Hân thực sự xảy ra chuyện, thái độ của Lâm Kiện Danh cũng theo đó mà chuyển biến âm thầm.

Anh ta bắt đầu nghi ngờ toàn bộ sự việc đều là âm mưu được sắp đặt của Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân khích anh ta tranh đấu với Lâm Kiện Nhạc, bề ngoài là giúp anh ta nhưng thực chất là lợi dụng anh ta để hai anh em đấu đá sống chết, cuối cùng Lâm Hựu Luân hưởng lợi.

Đương nhiên nghi ngờ vẫn là nghi ngờ, sau khi biết Lâm Hựu Luân lặng lẽ về Hong Kong, Lâm Kiện Danh vẫn sốt sắng tìm đến tận nơi. "Lâm tiên sinh, anh nói thật cho tôi biết, chuyện này có phải thực sự liên quan đến anh không?" Vừa gặp mặt, Lâm Kiện Danh đã nóng lòng hỏi ngay.

Lâm Hựu Luân liếc mắt ra hiệu cho Lâm Trí Linh.

Hiểu ý, cô bước tới đóng cửa văn phòng lại.

Lúc này Lâm Hựu Luân mới quay sang nhìn Lâm Kiện Danh, cười như không cười hỏi: "Nếu tôi nói không, liệu Lâm công tử có tin không?" Lâm Kiện Danh cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên không vì một lời giải thích của Lâm Hựu Luân mà tin ngay. "Vậy Lâm tiên sinh giải thích thế nào về những lời anh nói với tôi trước đây?

Khi đó anh bảo tôi nếu cha tôi gặp chuyện ở bên ngoài, dù khó khăn đến mấy tôi cũng phải ra ngoài ở bên ông ấy.

Lúc đó anh đã biết cha tôi sẽ gặp chuyện rồi, hay tất cả đều là do anh sắp xếp?" "Thân phụ của anh đấu thầu mảnh đất ở Đài Bắc đó

chắc cũng từ mấy năm trước rồi, chẳng lẽ Lâm công tử nghĩ tôi bắt đầu tính kế Lâm gia từ hồi đó sao?" Lâm Kiện Danh nhất thời cứng họng.

Lúc Lâm Bạch Hân lấy được mảnh đất đó, Lâm gia mới bắt đầu lấn sân sang mảng điện ảnh, mâu thuẫn với Lâm Hựu Luân chưa gay gắt như bây giờ, đôi bên cùng lắm chỉ là đối thủ cạnh tranh, chưa được coi là kẻ thù.

Mãi cho đến khi Lâm Kiện Nhạc và Lưu Loan Hùng hợp sức đánh phá giá cổ phiếu TVB thì đôi bên mới thực sự xé mặt nhau.

Lâm Hựu Luân dù có bản lĩnh trời ban cũng không thể tiên liệu được từ mấy năm trước rằng mình sẽ có mâu thuẫn kịch liệt với Lâm gia để mà sớm giăng bẫy như vậy. "Nói thật với Lâm công tử, trước đó tôi quả thực nhận được tin tức từ một số kênh đặc biệt rằng thân phụ của anh có thể sẽ gặp chuyện.

Và tôi cũng có thể nói thẳng với anh, vụ kiện này các anh không thắng nổi đâu, điều duy nhất thân phụ anh có thể tranh thủ lúc này là nhanh chóng thoát thân khỏi Đài Loan.

Hiện tại Đài Loan và Hong Kong chưa có hiệp định dẫn độ, tương lai càng không thể có, nên chỉ cần thân phụ anh về được Hong Kong thì cho dù bên Đài Loan có kết án ông ấy có tội đi nữa thì họ cũng không thể bắt ông ấy từ Hong Kong về ngồi tù được." Lâm Kiện Danh bình tĩnh lại và cũng nhanh chóng hiểu ra ý đồ của Lâm Hựu Luân. "Nói cho cùng, Lâm tiên sinh vẫn muốn tôi đi Đài Loan ở bên cha tôi?" "Có thể nói là vậy." Lâm Hựu Luân không phủ nhận, trái lại càng khiến Lâm Kiện Danh thêm nghi ngờ. "Nhưng sao tôi cứ cảm thấy Lâm tiên sinh đang lợi dụng tôi nhỉ?" Lâm Hựu Luân đột nhiên bật cười: "Lâm công tử bây giờ mới nhận ra tôi đang lợi dụng anh, chẳng lẽ anh không thấy đã quá muộn rồi sao?" "Lâm tiên sinh đừng

quên tôi vẫn chưa đi Đài Loan!" "Điểm này không cần Lâm công tử phải nhấn mạnh, tôi hiểu rất rõ.

Nhưng vấn đề hiện giờ là nếu Lâm công tử không đi Đài Loan, liệu anh còn lựa chọn nào tốt hơn không?

Xét về năng lực và danh tiếng, Lâm Kiện Nhạc đều mạnh hơn anh rất nhiều.

Nếu thân phụ anh thực sự không thể thoát khỏi rắc rối ở Đài Loan, anh nghĩ ông ấy sẽ chọn ai làm người kế nghiệp quản lý sản nghiệp ở Hong Kong?" Khóe mắt Lâm Kiện Danh giật nhẹ một cái, rõ ràng lời của Lâm Hựu Luân đã chạm đúng chỗ hiểm.

Thấy Lâm Kiện Danh im lặng, Lâm Hựu Luân tiếp tục kích tướng: "Đúng thế, tôi chính là đang lợi dụng anh, mục đích là không để Lâm Kiện Nhạc được yên ổn.

Tôi và Lâm Kiện Nhạc đã xé mặt nhau rồi, đời này không có khả năng hòa giải.

Chương 1041

Anh ta mà sống tốt thì tôi sẽ không yên.

Cho nên tôi thà để phần lớn sản nghiệp của Lâm gia do anh kế thừa, ít nhất giữa chúng ta không có thù oán sâu đậm đến vậy." "Nếu tôi kế thừa sản nghiệp Lâm gia nhưng lão ba tôi lại yêu cầu tôi tiếp tục đối đầu với Lâm tiên sinh thì chẳng phải Lâm tiên sinh tốn công vô ích sao?" Lâm Hựu Luân mỉm cười lắc đầu, dường như hoàn toàn không bận tâm đến lời Lâm Kiện Danh nói. "Nếu Lâm công tử thực sự nghe lời thân phụ mình thì sao lại rơi vào tình cảnh như hiện tại?" Lâm Kiện Danh đương nhiên nghe ra ý mỉa mai trong lời của Lâm Hựu Luân nhưng không thể phát tác, biểu cảm trên mặt thay đổi cực kỳ đặc sắc. "Tôi đang hỏi là Lâm tiên sinh định làm thế nào, chứ không phải để anh dạy đời tôi!" Anh ta hậm hực nói. "Chuyện đó đơn giản thôi, chẳng qua là diễn một vở kịch cho người khác xem, tôi tin là việc này Lâm công tử còn thạo hơn cả tôi." Câu trả lời hời hợt của Lâm Hựu Luân không làm Lâm Kiện Danh hài lòng, anh ta gằn giọng: "Lâm tiên sinh thực sự nghĩ cha tôi dễ đối phó thế sao?" "Thân phụ anh không dễ đối phó, chẳng lẽ tôi là kẻ dễ bắt nạt?" Lâm Hựu Luân lạnh lùng cười, "Nếu bài học từ lần Lâm gia bỏ vốn đánh phá cổ phiếu TVB lần trước vẫn chưa đủ sâu sắc, tôi không ngại cho các anh một bài học sâu sắc hơn đâu!" Lâm Hựu Luân buông lời đe dọa, thái độ của Lâm Kiện Danh lại mềm mỏng xuống. "Lâm tiên sinh đừng hiểu lầm, tôi chẳng qua chỉ lo lắng nên mới muốn bàn bạc trước với anh, tránh sau này không còn cơ hội." "Lâm công tử còn chưa vượt qua nổi ải của thân phụ anh mà đã lo xa thế liệu có quá vội vàng không?

Hơn nữa, thân phụ anh năm nay đã hơn bảy mươi rồi, chuyện

tương lai ai mà nói trước được?" Sắc mặt Lâm Kiện Danh thay đổi thất thường, anh ta làm sao không nghe ra được ẩn ý trong lời nói của Lâm Hựu Luân.

Lâm Bách Hân tuổi tác đã cao, không biết lúc nào sẽ buông tay xuôi tay, sau đó Lâm gia có muốn tiếp tục đối địch với Lâm Hựu Luân hay không, chẳng phải là do chính Lâm Kiện Danh quyết định sao?

Đương nhiên, tất cả những điều này phải được xây dựng trên tiền đề là Lâm Kiện Danh có thể giành được tư cách người kế thừa gia tộc. "Lâm công tử, tôi biết anh có nhiều lo ngại về chuyến đi Đài Loan lần này, hoặc là đi rồi không về được, hoặc là sau khi về phát hiện Lâm Kiện Nhạc đã danh chính ngôn thuận nắm quyền kiểm soát toàn bộ sản nghiệp gia tộc.

Thế nhưng có câu rủi ro càng cao lợi nhuận càng lớn, đối với anh mà nói, còn rủi ro nào lớn hơn việc cả đời phải sống dưới cái bóng của Lâm Kiện Nhạc?

Nếu thất bại, tình cảnh của anh cũng chẳng tệ hơn hiện tại là bao, nhưng nếu thành công, những lời tôi vừa nói sẽ đảo ngược lại, Lâm Kiện Nhạc cả đời sẽ phải nhìn sắc mặt anh mà hành sự...

Lời đã nói hết, quyết định thế nào là việc của chính Lâm công tử!" Nói xong, Lâm Hựu Luân ra hiệu bằng mắt cho Lâm Trí Linh đang đứng bên cạnh.

Cô bước tới, lịch sự nhắc nhở Lâm Kiện Danh rằng thời gian cuộc hẹn tiếp theo đã đến.

Sau khi tiễn Lâm Kiện Danh, Lâm Trí Linh quay lại văn phòng của Lâm Hựu Luân, thấy anh đang nhắm mắt tựa vào ghế đại bành, khoanh tay không biết đang nghĩ gì.

Lâm Trí Linh định lặng lẽ rời đi, nhưng chưa kịp quay người thì

Lâm Hựu Luân đã mở mắt. "Sao vậy, có chuyện muốn nói với tôi à?" Lâm Trí Linh lo lắng nhìn Lâm Hựu Luân: "Anh thực sự nghĩ Lâm Kiện Danh đi Đài Loan lần này có thể thành công sao?" "Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, con đường tôi đã chỉ cho anh ta rồi.

Thành hay bại thì phải xem anh ta có cái số đó không!" "Anh cũng tin mệnh sao?" Trong mắt Lâm Trí Linh lộ ra vài phần ngạc nhiên. "Tôi chỉ nói vận khí là một phần của thành công, chuyện đó thì liên quan gì đến việc tin mệnh hay không?" Lâm Hựu Luân ngồi thẳng dậy, tò mò hỏi ngược lại một câu. "Nếu anh không tin, tại sao anh còn định mời vị pháp sư gọi là Bạch Long Vương ở Thái Lan sang chủ trì nghi thức cầu phúc khai máy cho phim mới?" Lâm Hựu Luân ngẩn ra: "Chuyện này sao cô biết?" Chưa đợi Lâm Trí Linh lên tiếng, anh đã tự hỏi tự trả lời: "À, tôi biết rồi, chắc chắn là Mẫn hoặc Hiền nói với cô đúng không?" Lâm Hựu Luân vừa nói vừa lắc đầu, không ngờ quan hệ giữa Lâm Trí Linh với Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền đã tốt đến mức này, sau này bên cạnh mình có bất kỳ động tĩnh gì, e là đều không giấu được cô thư ký xinh đẹp trước mặt này. "Tôi không tin.

Nhưng trong giới điện ảnh Hong Kong không ít người tin cái này, tôi mời Bạch Long Vương tới cầu phúc cũng chỉ là thuận theo số đông mà thôi." Lời giải thích của Lâm Hựu Luân có vẻ hợp lý, nhưng Lâm Trí Linh luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Đương nhiên, nghi ngờ thì nghi ngờ, cô không tiếp tục dây dưa vào đề tài này nữa. "Nói vậy là anh đã nghĩ xong phim mới sẽ quay thể loại gì rồi chứ?" "Chỉ mới có ý tưởng sơ bộ thôi, xác định cuối cùng còn phải đợi kịch bản ra lò mới nói được." Mặc dù đã hứa với Bạch Long Vương, nhưng có thể thấy Lâm Hựu Luân không mấy mặn mà với việc này.

Dù sao người sốt ruột cũng không phải là anh.

Lâm Trí Linh đối với biểu hiện thỉnh thoảng lười biếng này của Lâm Hựu Luân cũng không thấy lạ, đang định đổi chủ đề thì điện thoại trên bàn làm việc của Lâm Hựu Luân đột nhiên vang lên.

Thấy Lâm Hựu Luân không có ý định nghe máy, Lâm Trí Linh đành bước tới cầm ống nghe lên. "Xin chào, đây là văn phòng của Lâm tiên sinh." Điện thoại gọi từ quầy lễ tân của công ty, mà giọng nói của Lâm Trí Linh khá đặc biệt, nên bên kia lập tức nhận ra danh tính của cô. "Trợ lý Lâm, quản lý Mạch Đan Hùng của bộ phận phát hành hải ngoại thuộc rạp phim Gia Nghị muốn gặp Lâm tiên sinh.

Anh ấy nói trước đó có hẹn với cô, nhưng bên chúng tôi không có ghi chép, nên..." Vừa nghe đến tên Mạch Đan Hùng, Lâm Trí Linh mới chợt nhớ ra chuyện này. "Đúng vậy, quản lý Mạch hôm qua đúng là có gọi điện hẹn với tôi.

Tôi vẫn chưa kịp báo lại cho các bạn." "Vậy bây giờ có thể để quản lý Mạch vào không?" "Đợi một lát, để tôi xác nhận lại." Lâm Trí Linh nói rồi lấy tay che ống nghe, sau đó nói nhỏ với Lâm Hựu Luân: "Mạch Đan Hùng tới rồi." Lâm Hựu Luân hơi nhíu mày: "Cô biết anh ta tìm tôi có việc gì không?" "Hình như anh ấy có ý tưởng cho một bộ phim mới, hôm nay chắc là tới để nói với anh về chuyện này." "Được rồi, cô đưa anh ta vào đi." Lâm Hựu Luân thắt lại chiếc cà vạt đang nới lỏng, nhờ Lâm Trí Linh kiểm tra giúp, xác nhận không có vấn đề gì mới ngồi thẳng người, chuẩn bị gặp Mạch Đan Hùng.

Lâm Trí Linh dẫn Mạch Đan Hùng vào văn phòng, sau đó bưng lên hai tách cà phê vừa pha xong rồi khép cửa rời đi.

Lâm Hựu Luân nhấp một ngụm cà phê, đặt xuống rồi cười hỏi Mạch Đan Hùng: "Sao nào, không ngồi yên được lại muốn ra ngoài múa tay múa chân chút à?" "Lâm tiên sinh chê cười rồi, nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn tái xuất, lần này tôi vẫn chỉ làm giám chế,

việc quay cụ thể vẫn giao cho đội ngũ của công ty sản xuất làm." Câu trả lời của Mạch Đan Hùng không nằm ngoài dự liệu của Lâm Hựu Luân, nhưng anh cũng không hoàn toàn tin lời này.

Trong giới điện ảnh Hong Kong, Mạch Đan Hùng và Từ Khắc đều nổi tiếng là những đạo diễn thích treo danh giám chế để thực sự điều hành, nên dù đạo diễn trên danh nghĩa là người khác, mọi người khi bàn luận vẫn coi đó là tác phẩm của hai người họ.

Đương nhiên đây đều là vấn đề chi tiết, Lâm Hựu Luân quan tâm hơn là lần này Mạch Đan Hùng muốn quay cái gì. "Phim xã hội đen, và nếu không có gì bất ngờ thì đây chắc là bộ phim xã hội đen cuối cùng của tôi." "Đừng nói cái gì mà bộ cuối cùng hay không, chuyện tương lai không ai nói trước được.

Nếu sau này phim xã hội đen có triển vọng, chẳng lẽ anh thực sự không quay nữa sao?" Lâm Hựu Luân nhíu mày, rõ ràng không mấy đồng tình với cách nói của Mạch Đan Hùng. "Lâm tiên sinh thực sự nghĩ phim xã hội đen sau này còn không gian sinh tồn sao?" Mạch Đan Hùng hỏi ngược lại một câu. "Anh đang lo lắng sau khi Hong Kong trở về, chính phủ sẽ không cho phép quay loại phim này nữa sao?" Lâm Hựu Luân lập tức hỏi trúng điểm mấu chốt.

Mạch Đan Hùng gật đầu.

Thực tế không chỉ mình anh ta, rất nhiều người làm phim Hong Kong hiện nay đều có lo ngại như vậy.

Sau khi Hong Kong trở về, một số đề tài có lẽ sẽ không thể chạm vào nữa. "Chuyện không phức tạp như anh nghĩ đâu.

Chính phủ Đại lục đã cam kết sau khi Hong Kong trở về 'ngựa vẫn chạy, nhảy vẫn nhảy', tại sao phim xã hội đen lại không thể quay nữa?

Chỉ là sau này phim xã hội đen thực sự sẽ càng ngày càng ít đi, xu

hướng này anh nhìn không sai, nhưng nó không liên quan quá nhiều đến việc Hong Kong trở về.

Nguyên nhân chính là vì sau này các băng nhóm xã hội đen ở Hong Kong sẽ ngày càng kín tiếng, mà chính phủ cũng sẽ trấn áp mạnh tay hơn với những hành vi này.

Sau này khi mọi người nhắc đến xã hội đen Hong Kong, có lẽ chỉ có thể hoài niệm trong phim ảnh thôi." Nói đến đây, Lâm Hựu Luân chợt nhận ra mình hơi lạc đề, bèn kéo lại câu chuyện: "Phim xã hội đen sau này sẽ ít dần, một mặt là do thay đổi khí hậu xã hội của Hong Kong, mặt khác chủ yếu do yếu tố thị trường quyết định.

Sau khi Hong Kong trở về, thị trường điện ảnh Đại lục sẽ mở rộng hơn với chúng ta.

So với đó, thị trường Hong Kong sẽ trở nên không đáng kể.

Phim xã hội đen vừa không được phép chiếu ở Đại lục, vừa thiếu nền tảng khán giả, sau này các đạo diễn quay loại phim này tự nhiên cũng sẽ ít đi." Mạch Đan Hùng không khỏi gật đầu, về phương diện này Lâm Hựu Luân đúng là nhìn thấu đáo hơn anh ta. "Lâm tiên sinh nói vậy thì tôi yên tâm rồi, sau này có thể mạnh dạn quay bộ phim mình muốn." Nghe thấy thế, Lâm Hựu Luân định nâng tách cà phê lên uống thì vội giơ tay ngắt lời Mạch Đan Hùng: "Anh cũng vừa phải thôi, đừng có mà gây ra chuyện nguy hiểm gì trên phim trường đấy, cẩn thận sau này bị cả khán giả lẫn diễn viên liên thủ tẩy chay!" Mạch Đan Hùng cười ngượng ngùng.

Lâm Hựu Luân cũng chỉ nhắc nhở Mạch Đan Hùng một chút chứ không có ý làm khó anh ta, nên lập tức chuyển chủ đề. "Lần này anh lại định đưa đại lão nào trên giang hồ lên màn ảnh đây?" Mạch Đan Hùng năm xưa đã dùng bộ 《Bả Hào》 dẫn đầu trào lưu phim tiểu sử xã hội đen Hong Kong, năm ngoái lại quay bộ 《Hào Giang Phong

Vân》 mang tính chất tự truyện của Doãn Quốc Câu, gây chấn động một thời.

Nếu nói ở Hong Kong ai quay loại phim này giỏi nhất và gan nhất, Mạch Đan Hùng nhận số hai thì tuyệt đối không ai dám nhận số một.

Mạch Đan Hùng muốn quay phim xã hội đen, Lâm Hựu Luân tự nhiên liên tưởng theo hướng đó, nhưng câu trả lời của Mạch Đan Hùng lại nằm ngoài dự liệu của anh. "Lần này câu chuyện tôi muốn quay cũng dựa trên thực tế, nhưng nhân vật là hư cấu, hơn nữa lần này tôi không muốn quay về Hong Kong, mà là Đài Loan!" Thấy Lâm Hựu Luân lộ ra vẻ mặt trầm tư, Mạch Đan Hùng thầm nghĩ anh chắc hẳn có hứng thú với đề tài này, bèn tiếp tục giới thiệu: "Trong phim điện ảnh Hong Kong trước đây thường xuyên đề cập đến nội dung liên quan đến xã hội đen Đài Loan, nhưng cơ bản đều là những chuyện về ân oán tình thù, dù là khắc họa nhân vật hay miêu tả tình tiết đều rất hời hợt, chứ đừng nói đến việc có một bộ phim chuyên phản ánh về xã hội đen Đài Loan..." "Đơn thuần chỉ là kể về xã hội đen thôi sao?" Lâm Hựu Luân đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời Mạch Đan Hùng.

Chương 1042

Mạch Đan Hùng ngẩn ra, nhìn biểu cảm của Lâm Hựu Luân đã khác hẳn vừa rồi. "Nói vậy là Lâm tiên sinh đã đoán được rồi?" Tâm trạng của Mạch Đan Hùng lúc này không hề bình tĩnh như giọng nói.

Anh ta còn chưa thực sự nói ra ý tưởng của mình mà Lâm Hựu Luân đã sớm nhìn thấu ý đồ, trực giác như vậy thật đáng kinh ngạc. "Nếu chỉ là một bộ phim xã hội đen thông thường, Đài Loan và Hong Kong có gì khác biệt chứ?" Lâm Hựu Luân nhìn chằm chằm Mạch Đan Hùng, "Hơn nữa đó cũng không phải phong cách của anh." Lời này tuy đã giải đáp được phần nào thắc mắc trong lòng Mạch Đan Hùng, nhưng hiện tại anh ta quan tâm hơn là Lâm Hựu Luân đã đoán được ý tưởng của mình, vậy Lâm Hựu Luân có ủng hộ quyết định của anh ta không? "Anh muốn quay, tôi không ngăn cản, thậm chí có thể cung cấp cho anh một số thuận lợi, nhưng trên danh nghĩa tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận có bất kỳ quan hệ nào với bộ phim này, anh hiểu ý tôi chứ?" Thấy Lâm Hựu Luân nói trịnh trọng như vậy, Mạch Đan Hùng ngược lại có chút ngoài ý muốn. "Lâm tiên sinh có phải đánh giá tôi quá cao rồi không?

Đúng vậy, bộ phim này thực sự sẽ đụng chạm đến một số vấn đề chính trị ở Đài Loan.

Nhưng định vị của tôi cho bộ phim này vẫn là một bộ phim thương mại, dù sao tôi cũng không muốn vì bộ phim này mà rước họa vào thân." Vốn tưởng nói rõ ràng là xong chuyện, không ngờ Lâm Hựu Luân nghe xong lại lắc đầu nguầy nguậy. "Tôi nghĩ bây giờ anh mới thực sự hiểu lầm ý tôi.

Nếu anh chỉ muốn quay một bộ phim thương mại, vậy tôi có thể

nói rõ với anh rằng, tôi không có chút hứng thú nào với bộ phim này." Mạch Đan Hùng trợn to mắt, căn bản không ngờ mình lại nhận được câu trả lời như vậy, điều khiến anh ta ức chế nhất là anh ta còn chẳng biết mình sai ở chỗ nào.

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của Mạch Đan Hùng, Lâm Hựu Luân thầm thở dài một tiếng.

Thực tế khi Mạch Đan Hùng nói ra ý tưởng sơ bộ, Lâm Hựu Luân đã đoán được anh ta muốn quay bộ phim nào, sở dĩ nhanh như vậy là vì bộ phim đó lưu lại ký ức cực kỳ sâu sắc trong não Lâm Hựu Luân.

Bộ phim đó trong ký ức của Lâm Hựu Luân được quay vào năm 1996, lúc đó chính trường Đài Loan đang điên đảo vì tệ nạn "Chính trị Hắc Kim", các phần tử xã hội đen thông qua cái gọi là "hiến kim chính trị" để câu kết với quan chức cao cấp nhằm có được quyền tham chính, xã hội đen lộng hành.

Quan chức tham ô, chính trường hỗn loạn, lòng dân xuống dốc, cộng thêm lúc đó là cuộc bầu cử "Tổng thống" Đài Loan, quân đội Đại lục tiến hành diễn tập quân sự ở eo biển Đài Loan, nên không khí chính trị năm đó trở nên rất căng thẳng.

Mạch Đan Hùng lấy đó làm điểm đột phá, mời Lưu Đức Hoa, Lương Giai Huy - hai ngôi sao lớn - quay một bộ phim mang tên《Hắc Kim》.

Là tác phẩm tái xuất sau thời gian rời xa màn ảnh, Mạch Đan Hùng đã dốc hết tâm sức cho bộ phim này, tra cứu không ít tư liệu, về mặt tả thực có thể nói là vượt xa bất kỳ bộ phim cùng loại nào.

Từ đó trình hiện một cách chân thực sinh động những bộ mặt xấu xa của chính trường Đài Loan lúc bấy giờ: tầng lớp quan chức cao cấp tham ô nhận hối lộ, thế lực xã hội đen mở rộng quyền lực, các nhân vật tôn giáo câu kết với quan tham hành nghề lừa đảo, các phần

tử xã hội đen hãm hại lẫn nhau, mỗi kẻ một ý đồ riêng, các phe phái tranh cử "Lập ủy" náo loạn, v.v., đầy rẫy những sự hiểm độc và phức tạp.

Lúc đó Mạch Đan Hùng chọn đề tài này đương nhiên là để thu hút sự chú ý, đồng thời cũng muốn mượn những sự kiện chính trị đó để "tuyên truyền miễn phí" cho bộ phim.

Thực tế khi bộ phim công chiếu đã gây ra chấn động không nhỏ.

Mạch Đan Hùng tuyên bố muốn dùng bộ phim này để tuyên chiến với "Chính trị Hắc Kim" của Đài Loan, đồng thời cũng muốn so tài với phim Hollywood, nên đã dốc sức đầu tư gần 60 triệu đô la Hong Kong.

Cảnh quay trong phim cực lớn như chó sói đuổi bắt, taxi gây rối, trực thăng truy kích, tác động thị giác cực mạnh, cộng thêm sức hút phòng vé của hai diễn viên chính, thực sự là không tầm thường.

Là một bộ phim có khí thế, có cấu trúc, có lớp lang, 《Hắc Kim》 rõ ràng là thành công, trong đó không ít phần dàn dựng thậm chí có thể sánh ngang với các phim cùng loại của phương Tây.

Thế nhưng trong việc thiết kế một số tình tiết, 《Hắc Kim》 lại rất thất bại.

Nhân vật phản diện Chu Triều Tiên do Lương Giai Huy thủ vai có tính cách đầy đặn, trong khi nhân vật cảnh sát điều tra do Lưu Đức Hoa thủ vai lại không có gì nổi bật, những nội dung liên quan đến anh ta hoàn toàn có thể coi là một thất bại lớn của bộ phim.

Không phải nói Lưu Đức Hoa diễn không tốt, mà là vai diễn của anh trong bộ phim này vốn dĩ đã tỏ ra rất thừa thãi, khiến một bộ phim lẽ ra có thể trở thành kinh điển như 《Bố Già》 cuối cùng lại bị quay thành một thứ chẳng ra sao.

Đương nhiên Lâm Hựu Luân cũng có thể hiểu nỗi khổ của Mạch Đan Hùng, vì lúc đó môi trường sinh tồn của phim Hong Kong đã bắt đầu xấu đi, đầu tư nhiều tiền như vậy đương nhiên không thể để mất trắng.

Để đảm bảo doanh thu, đồng thời để nhà đầu tư yên tâm, bắt buộc phải có những ngôi sao đang nổi như Lưu Đức Hoa làm diễn viên chính.

Mà Lưu Đức Hoa thực tế cũng là người chịu thiệt, vốn dĩ vấn đề diễn xuất của anh đã luôn có tranh cãi, trong bộ phim này diễn xuất của anh lại bị Lương Giai Huy hoàn toàn lấn át, biến thành một người làm nền.

Trong danh sách những bộ phim mà Lưu Đức Hoa hối hận khi nhận lời, 《Hắc Kim》 tuyệt đối đứng ở vị trí đầu.

Đó cũng là lý do tại sao Lâm Hựu Luân khi nghe Mạch Đan Hùng định vị bộ phim này là phim thương mại, thái độ lập tức trở nên không hài lòng.

Mạch Đan Hùng không biết những điều này nên anh ta rất thắc mắc. "Được rồi, cũng không thể để anh đi không công một chuyến, anh để kịch bản lại tôi xem, những việc khác đợi tôi rảnh xem xong kịch bản rồi nói sau." Lâm Hựu Luân cũng không giải thích nhiều, trực tiếp bày ra thái độ tiễn khách.

Khi bước ra khỏi văn phòng của Lâm Hựu Luân, Mạch Đan Hùng lộ rõ vẻ mặt ức chế, Lâm Trí Linh thấy vậy rất kỳ lạ nhưng không mở miệng hỏi nhiều.

Nhìn theo bóng dáng Mạch Đan Hùng biến mất sau cánh cửa thang máy đang từ từ khép lại, Lâm Trí Linh mới quay trở vào văn phòng.

Lâm Hựu Luân vẫn tiếp tục ngồi trên sofa, tay cầm kịch bản đang

mở ra.

Thấy Lâm Trí Linh bước vào, anh chỉ ngước mắt lên rồi ánh mắt lại rơi vào kịch bản trong tay.

Thấy Lâm Hựu Luân xem chăm chú như vậy, Lâm Trí Linh cũng không tiện lên tiếng làm phiền, bưng hai tách cà phê uống dở định rời đi thì Lâm Hựu Luân gọi cô lại từ phía sau. "Cô lập tức gọi điện cho quản lý Mạch, bảo anh ta đừng vội đi, vừa rồi có thứ tôi quên giao cho anh ta, lát nữa cô giúp tôi mang xuống đưa cho anh ta." Nghe vậy, Lâm Trí Linh đành đặt tách cà phê xuống, rảo bước tới bàn làm việc cầm ống nghe, lật danh bạ tìm số của Mạch Đan Hùng rồi gọi đi.

Khi nhận được điện thoại, Mạch Đan Hùng vừa vặn lên xe định rời đi, rốt cuộc anh ta chỉ có thể bảo tài xế đợi một lát, trong lòng rất tò mò không biết Lâm Hựu Luân còn có thứ gì muốn đưa cho mình.

Kiên nhẫn đợi khoảng hơn mười phút, ở đầu kia bãi đậu xe ngầm cuối cùng cũng vang lên tiếng giày cao gót lộc cộc gõ xuống mặt đất.

Thấy Lâm Trí Linh cầm một cái hộp đi tới, Mạch Đan Hùng cũng đẩy cửa xe bước xuống. "Quản lý Mạch, đây là thứ Lâm tiên sinh bảo tôi giao cho anh." Mạch Đan Hùng nhận lấy chiếc hộp từ tay Lâm Trí Linh, khẽ ước lượng một chút, cảm thấy không nặng lắm, đang định mở miệng dò hỏi xem trong hộp đựng gì thì Lâm Trí Linh đã chủ động cho anh ta biết đáp án. "Bên trong là một cuốn băng video phim, là thứ Lâm tiên sinh mang từ Mỹ về vài năm trước, vẫn luôn được anh ấy sưu tầm trong văn phòng.

Bây giờ cho quản lý Mạch mượn xem vài ngày, nói là anh xem kỹ bộ phim này xong sẽ hiểu ý của anh ấy." Lâm Trí Linh thuật lại nguyên văn lời của Lâm Hựu Luân, chào Mạch Đan Hùng một tiếng rồi quay người rời đi.

Đợi đến khi bóng dáng Lâm Trí Linh biến mất ở đầu kia bãi đậu

xe, Mạch Đan Hùng mới mở chiếc hộp trong tay ra, lấy từ bên trong một cuốn băng video.

Người đàn ông già đứng trong bóng tối đang ôm một con mèo trên bìa băng video, Mạch Đan Hùng liếc mắt đã nhận ra đó là nam diễn viên nổi tiếng người Mỹ Marlon Brando, mà nội dung cuốn băng video này cũng theo đó hiện lên trong đầu.

Bộ phim xã hội đen kinh điển của Mỹ —— 《Bố Già》!

Nhìn cuốn băng video trong tay, Mạch Đan Hùng chìm vào trầm tư.

Lâm Trí Linh xuống lầu đưa băng video xong, quay lại định báo cáo với Lâm Hựu Luân thì thấy anh đang chắp tay đứng trước cửa sổ sát đất khổng lồ trong văn phòng, giữa lông mày dường như đang u uất một tâm sự nào đó.

Lâm Trí Linh còn chưa quyết định có nên lên tiếng làm phiền không thì Lâm Hựu Luân đột nhiên quay đầu lại nhìn cô một cái. "Cô nói xem bây giờ có phải tôi ngày càng nhát gan rồi không?" Lâm Trí Linh bị câu hỏi không đầu không đuôi này làm cho hồ đồ, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. "Được rồi, không nói chuyện này nữa, thứ đã giao tận tay Mạch Đan Hùng chưa?" Lâm Trí Linh gật đầu, nhưng trong lòng vẫn đang ngẫm nghĩ câu nói vừa rồi của Lâm Hựu Luân. "Vậy thì tốt, hy vọng anh ta có thể hiểu ý tôi." Lâm Hựu Luân nói xong bèn quay đầu lại tiếp tục chú thị ra ngoài cửa sổ.

Lâm Trí Linh nhìn qua kịch bản mà Mạch Đan Hùng để lại trên bàn làm việc, cuối cùng vẫn nhịn được tò mò không hỏi thêm nữa, quay người lui ra ngoài. —— Mặc dù là ban ngày, nhưng trong phòng họp của công ty sản xuất của Mạch Đan Hùng lại là một mảnh tối đen.

Tấm rèm cửa đóng kín ngăn cản ánh sáng bên ngoài, ánh sáng

trong toàn bộ phòng họp chỉ có ở hai nơi, một nơi là đốm thuốc lá chưa cháy hết trong tay Mạch Đan Hùng, một nơi là màn hình tivi ở phía trước. "Nói cho em biết đây có phải sự thật không?" Nữ nhân vật chính xinh đẹp tóc vàng mắt xanh nhìn nam nhân vật chính, vẻ mặt chân thành hỏi.

Chương 1043

"Không phải!" Nam nhân vật chính trả lời vô cùng khẳng định.

Nữ nhân vật chính thở phào nhẹ nhõm, đổ gục vào vòng tay nam nhân vật chính: "Ôi, Michael." Nam nhân vật chính hôn nữ nhân vật chính một cái, sau đó vỗ vỗ vai cô rồi buông ra. "Anh nghĩ cả hai chúng ta đều cần uống một ly, anh đi rót." Nữ nhân vật chính bước ra khỏi văn phòng.

Khi ngoái đầu lại thì phát hiện trong văn phòng của chồng bỗng nhiên xuất hiện ba người một cách thần bí.

Nữ nhân vật chính quay đầu nhìn lại, một trong số đó bước tới đóng cửa.

Nhạc nền dần tắt theo tiếng cửa đóng, màn hình đen lại, bộ phim kết thúc. "Xoẹt" một tiếng, rèm cửa văn phòng theo đó được kéo ra, toàn bộ phòng họp lập tức trở nên sáng sủa, giống như sự giao thoa giữa bóng tối và ánh sáng ban ngày.

Mạch Đan Hùng xoay ghế từ hướng tivi về phía bàn làm việc, ánh mắt lần lượt quét qua mấy người đang ngồi trước bàn.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt em trai mình là Mạch Đan Kiệt. "A Kiệt, em nói trước xem nào!" Mạch Đan Kiệt ngẩn ra, sau đó cười khổ lắc đầu. "Văn Kiệt, vậy anh thấy sao?" Mạch Đan Hùng lại dời ánh mắt sang khuôn mặt của đạo diễn phim 《Bả Hào》 là Phan Văn Kiệt, đối phương cũng mang vẻ mặt mờ mịt, xem chừng cũng không nói ra được lý do.

Hỏi liên tiếp hai người đều không có câu trả lời, Mạch Đan Hùng không khỏi bực bội. "Mấy tiếng đồng hồ vừa rồi các người làm cái gì thế?

Bảo các người xem kỹ bộ phim này, rồi giúp tôi ngẫm nghĩ xem Lâm tiên sinh tặng tôi cuốn băng này rốt cuộc có ý gì, các người hay thật, hỏi ba câu không ra được một cái rắm!" "Được rồi, A Hùng, anh cũng đừng làm khó hai người họ nữa." Tiêu Nhược Nguyên đứng ra giải vây, đồng thời cũng ra hiệu bằng mắt cho Mạch Đan Hùng. "Được rồi, các người ra ngoài trước đi." Mạch Đan Hùng xua tay, đuổi cả Mạch Đan Kiệt và Phan Văn Kiệt ra ngoài, chỉ để một mình Tiêu Nhược Nguyên lại. "A Nguyên, anh thực sự nhìn ra được gì rồi sao?" Tiêu Nhược Nguyên gật đầu, hỏi ngược lại Mạch Đan Hùng một câu: "Anh cảm thấy Michael trong phim là người tốt hay người xấu?" "Theo tiêu chuẩn đo lường xã hội thông thường thì đương nhiên là người xấu.

Nhưng..." "Nhưng khán giả không ai cảm thấy anh ta rất xấu, ít nhất là không ai coi anh ta là nhân vật phản diện để nhìn nhận.

Tôi nói đúng chứ?" Tiêu Nhược Nguyên ngắt lời Mạch Đan Hùng.

Mạch Đan Hùng gật đầu, thừa nhận cách nói của Tiêu Nhược Nguyên.

Tiêu Nhược Nguyên tiếp tục nói: "Thực tế mọi người không những không coi Michael là nhân vật phản diện, mà còn coi anh ta là thần tượng để sùng bái, nếu không thì truyền thông Mỹ cũng sẽ không gọi bộ phim này là 'Kinh Thánh' cho sự trưởng thành của đàn ông, và nó trở thành bộ phim xã hội đen vĩ đại nhất trong lịch sử nước Mỹ." "Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến chúng ta?" Mạch Đan Hùng khó hiểu hỏi. "Anh đừng vội, tôi còn chưa nói xong mà!" Tiêu Nhược Nguyên thong thả châm một điếu thuốc, "《Hắc Kim》 cũng kể về câu chuyện của một 'bố già' xã hội đen, nhưng trong kịch bản của anh, anh ta lại là một nhân vật phản diện hoàn toàn.

Bây giờ Lâm tiên sinh tặng anh băng video 《Bố Già》, hàm ý

trong đó anh còn không hiểu sao?" Mạch Đan Hùng mắt lóe lên tia sáng: "Ý anh là, Lâm tiên sinh hy vọng chúng ta biến Chu Triều Tiên trong 《Hắc Kim》 thành một nhân vật chính diện?" Tiêu Nhược Nguyên phả ra một ngụm khói: "Trước đây trong 《Bả Hào》, còn có 《Hào Giang Phong Vân》, anh chẳng phải vẫn luôn xử lý như vậy sao?" "Nhưng nếu vậy thì phần cảnh sát trong kịch bản coi như hỏng bét hết.

Vốn dĩ tôi muốn tìm Lưu Đức Hoa đóng vai này, nếu giảm bớt đất diễn của vai này, có mời được Thiên vương họ Lưu hay không lại là một vấn đề." Mạch Đan Hùng nói rồi nhíu mày, "Thêm nữa, quay bộ phim này ý định ban đầu của tôi là muốn vạch trần 'Chính trị Hắc Kim' của Đài Loan, nếu xây dựng Chu Triều Tiên thành một hình tượng chính diện, chẳng phải dụng ý này coi như đổ sông đổ biển sao?" "Hai cái đó xung đột sao?" Tiêu Nhược Nguyên nhún vai, "Trong 《Bố Già》, những việc làm của băng nhóm dưới trướng Michael chẳng lẽ không tàn nhẫn?

Và khán giả chẳng lẽ đều không nhìn thấy những điều đó?

Họ thấy chứ, nhưng họ lại không để tâm đến chuyện đó, nguyên nhân là vì trong bộ phim này, ranh giới giữa thiện và ác đã bị làm mờ bởi những yếu tố như sự thanh lịch, ấm áp, nhân từ, gia đình.

Hình tượng 'bố già' trong phim cũng đảo lộn nhận thức truyền thống của mọi người về đại lão xã hội đen.

Đại lão xã hội đen không còn là kẻ mặt đầy sẹo, hống hách ngang ngược, ông ta có thể ôn hòa nhân từ; không còn là kẻ thắt lưng dắt súng, cổ đeo dây chuyền vàng, ngực xăm trổ, họ có thể cực kỳ đàng hoàng thanh lịch, nhưng đằng sau hình tượng đó vẫn là những mưu đồ xã hội đen tàn nhẫn...

Những điều này áp dụng lên người Chu Triều Tiên trong 《Hắc

Kim》 đều có thể thực hiện được, câu chuyện vẫn là câu chuyện cũ, chỉ là thay đổi một cách kể khác, tôi nghĩ dụng ý của Lâm tiên sinh chính là ở chỗ này." Những lời của Tiêu Nhược Nguyên khiến Mạch Đan Hùng bừng tỉnh đại ngộ, một ý tưởng câu chuyện mới theo đó hình thành trong não anh ta. —— "Haizz..." Kèm theo một tiếng thở dài thườn thượt, Lương Giai Huy khép lại kịch bản trong tay.

Vợ anh là Giang Giai Niên vừa lúc đi ngang qua, thấy vậy bèn không nhịn được hỏi: "Sao thế anh?" "Kịch bản này khiến anh thấy khó xử quá." Đối với Giang Giai Niên, Lương Giai Huy chẳng có gì phải giấu giếm, lập tức nói ra tâm sự của mình. "Là kịch bản mà Mạch Đan Hùng gửi tới đó hả?" Giang Giai Niên đặt việc đang làm xuống, ngồi cạnh Lương Giai Huy, ân cần hỏi: "Có phải lần này Mạch Đan Hùng lại định quay những cảnh quay độ khó cao, nguy hiểm cao không?

Nếu vậy anh cứ trực tiếp từ chối đi, với danh tiếng và thành tựu hiện tại của anh, thực sự không cần phải liều mạng như thế nữa." Lương Giai Huy lắc đầu: "Không liên quan nhiều đến Mạch Đan Hùng, chủ yếu là vấn đề của bản thân kịch bản." "Vậy là anh không hài lòng với cốt truyện?" Lương Giai Huy lại lắc đầu: "Dù là cốt truyện hay nhân vật, kịch bản này có thể nói là kịch bản tốt nhất mà anh nhận được trong những năm qua, chỉ là..." Giang Giai Niên đẩy Lương Giai Huy một cái: "Thôi đi, đừng có ấp a ấp úng nữa, có lo ngại gì anh cứ trực tiếp nói ra đi." "Lần này Mạch Đan Hùng mời anh đóng vai một ông trùm xã hội đen Đài Loan, kẻ này thông qua một loạt thủ đoạn như khủng bố, hối lộ bầu cử, suýt chút nữa đã đắc cử Lập ủy, rồi ngay lúc ông ta sắp thành công thì lại vì cục điều tra nghe lén phi pháp mà lấy được bằng chứng phạm tội, công sức đổ sông đổ biển, trong quá trình chạy trốn sự truy bắt của cảnh sát, người phụ nữ ông ta yêu nhất cũng vì thế mà mất mạng." Lương Giai Huy tóm tắt

sơ qua cốt truyện của 《Hắc Kim》, Giang Giai Niên nghe xong liền dứt khoát nói: "Không cần suy nghĩ nữa, trực tiếp từ chối đi." Mặc dù chưa trực tiếp xem kịch bản, nhưng chỉ dựa vào miêu tả của Lương Giai Huy, Giang Giai Niên đã nhận ra bộ phim này cực kỳ có khả năng mang lại rắc rối cho Lương Giai Huy.

Khuyên xong Lương Giai Huy, Giang Giai Niên lại không nhịn được phàn nàn: "Mạch Đan Hùng này cũng thật là, bản thân thích gây rắc rối thì thôi đi, cứ phải tìm đến anh, chẳng lẽ ông ta không biết anh từng ngã ngựa đau đớn vì những chuyện như thế này sao?" Mạch Đan Hùng muốn quay một bộ phim để vạch trần chính trị hắc kim của Đài Loan, Giang Giai Niên có vài phần khâm phục, nhưng cái gã này tìm ai đóng chính không tìm, lại cứ chọn trúng Lương Giai Huy từng bị Đài Loan phong sát một lần, đây chẳng phải là cố ý gây thêm phiền phức sao?

Thấy Giang Giai Niên vẻ mặt đầy phẫn nộ, Lương Giai Huy ngược lại quay sang an ủi cô: "Thực ra tình hình cũng không nghiêm trọng như em nghĩ đâu, bây giờ phía Đài Loan muốn phong sát anh cũng phải cân nhắc ấn tượng của các bên, không còn tùy tiện như năm xưa nữa." Lương Giai Huy hiện tại không còn là tân binh vừa mới ra mắt năm xưa, sau khi đóng xong bộ phim 《Người Tình》 (L'Amant), anh đã trở thành siêu sao Hoa ngữ lừng danh hải ngoại.

Mà Đài Loan kể từ khi bãi bỏ lệnh cấm báo chí, toàn bộ môi trường dư luận đã cải thiện rất nhiều, không còn chuyện một ngôi sao nào đó vì đóng một bộ phim xúc phạm chính quyền mà bị phong sát nữa. "Vậy thì ông ta không thể tìm người khác đóng sao?

Cứ nhất định phải tìm anh đóng, em thấy ông ta là cố ý!" Giang Giai Niên vẫn không nguôi giận.

Nếu Mạch Đan Hùng lúc này có mặt ở đây, chắc chắn sẽ kêu oan

thảm thiết.

Việc để Lương Giai Huy đóng 《Hắc Kim》 thực tế không phải ý của anh ta.

Ban đầu anh ta muốn tìm Lưu Đức Hoa, vì trong bộ phim 《Lôi Lạc Truyện》 trước đó, Lưu Đức Hoa đã đóng vai tương tự và thể hiện khá tốt, hơn nữa quan trọng nhất là Lưu Đức Hoa hiện có thị trường, chỉ cần có anh đóng thì cơ bản phim sẽ không lỗ vốn.

Thế nhưng ý tưởng này truyền đến tai Lâm Hựu Luân liền bị gạt phắt đi.

Vì rất nhanh sau đó Lâm Hựu Luân cũng chuẩn bị khai máy một bộ phim xã hội đen, mà Lưu Đức Hoa chính là một trong những nam chính được nhắm sẵn.

Lý do như vậy trực tiếp khiến Mạch Đan Hùng không còn gì để nói, anh tự nhận mặt mũi mình chưa lớn đến mức có thể tranh người với Lâm Hựu Luân.

Hơn nữa việc quay bộ phim 《Hắc Kim》 này, Lâm Hựu Luân tuy nói rõ mình sẽ không trực tiếp đầu tư, cũng không thừa nhận mình có bất kỳ quan hệ nào với bộ phim, nhưng ngầm lại có thể cung cấp cho Mạch Đan Hùng không ít sự giúp đỡ.

Trong tình huống đó, Mạch Đan Hùng cũng chỉ có thể chọn cách thỏa hiệp.

Tại cổng phim trường, ngay từ sáng sớm đã có rất đông giới truyền thông tụ tập. "Cái tên 《Vô Gian Đạo》 này lạ thật, có ai biết bộ phim này thuộc thể loại gì không?" "Tôi chỉ biết từ 'Vô Gian' này có lẽ bắt nguồn từ kinh 《Niết Bàn》, trong đó nói 'Bát đại địa ngục thì Vô Gian địa ngục là đáng sợ nhất, ý chỉ phải chịu đại khổ không bao giờ gián đoạn', còn cụ thể bộ phim này thuộc thể loại gì thì không

rõ." "Liên quan đến kinh Phật, liệu có phải là phim cổ trang ma ảo không?" "Cũng có thể là phim ma." Không biết ai đã khơi mào, nhưng các phóng viên tham gia thảo luận ngày càng đông, duy chỉ có một người đàn ông trung niên đứng khoanh tay một bên, dường như không chút hứng thú với chủ đề mọi người đang bàn tán. "A Khải, trong số họ có ai đoán đúng không?" Một phóng viên quen thuộc tiến lại gần, vẻ mặt nịnh nọt hỏi.

Người đàn ông trung niên nhìn gã đang định bắt chuyện này một cái: "Sao hả, định moi tin của tôi à?" "Chẳng lẽ anh còn lo tôi cướp mất tin tiêu điểm của anh sao?" Người đó vừa nói vừa rút một điếu thuốc đưa qua: "Lễ khai máy sắp bắt đầu rồi, quan hệ giữa hai ta tốt như vậy, anh cứ coi như tiết lộ chút tin nội bộ cho tôi đi!" Người đàn ông trung niên nhận lấy điếu thuốc, châm lửa rồi rít một hơi. "Lại gần đây, chuyện này tôi chỉ có thể lén nói cho một mình anh thôi." Đối phương nghe lời ghé tai lại gần, người đàn ông trung niên hạ thấp giọng nói một câu: "Ngại quá, thực ra tôi cũng không biết!" "Anh..." Đối phương lúc này mới nhận ra mình bị trêu chọc, sắc mặt tái mét, trông rất khó coi.

Người đàn ông trung niên trưng ra bộ mặt vô tội: "Sao thế, anh không tin à?" "Tin anh mới là lạ!" Đối phương không nhịn được mắng một câu, rồi hậm hực nói tiếp: "Chỉ cần là phim liên quan đến Lâm tiên sinh, tờ 《Minh Báo》 các anh lần nào chẳng nắm được tin tức đầu tiên?" "Anh nói vậy không sai, nhưng lần này thật sự là ngoại lệ, có thể là bộ phim này do Lâm tiên sinh đột ngột quyết định quay.

Thế nên phía 《Minh Báo》 cũng không nhận được bất kỳ tin tức gì...

Nếu không tôi và anh còn cần phải túc trực ở đây sớm thế này sao?" Nghe xong lời giải thích, gã phóng viên kia thực tế đã tin đến bảy tám phần, nhưng đã hạ mình đi thăm dò tin tức như vậy, gã

đương nhiên không muốn bỏ cuộc dễ dàng. "Vậy thì phía các anh cũng phải nghe ngóng được chút phong thanh chứ, ít nhất bộ phim này thuộc thể loại gì chắc chắn các anh phải biết." Có lẽ vì bị người này đeo bám có chút phiền, đồng thời cũng nể tình điếu thuốc vừa rồi, người đàn ông trung niên mới khẽ tiết lộ một chút thông tin. "Cái gì?

Phim xã hội đen?" Gã phóng viên nghe ngóng tin tức sững sờ, gã không tài nào hiểu nổi tại sao một bộ phim xã hội đen lại đặt một cái tên lấy từ kinh Phật. "Cái này tôi không thể nói, nhưng tôi có thể cho anh biết, cái tên này không phải do Lâm tiên sinh đặt, còn là ai đặt thì lát nữa anh sẽ biết thôi." Người đàn ông trung niên cố ý lấp lửng.

Chương 1044

Gã phóng viên kia còn muốn hỏi thêm, nhưng lúc này từ phía đám đông vang lên tiếng loa dồn dập.

Một chiếc xe hơi màu đen rẽ đám đông, từ từ tiến về phía cổng.

Cửa sổ sau hạ xuống, Lưu Đức Hoa thò đầu ra ngoài, vẫy tay chào các phóng viên hai bên.

Chưa đợi các phóng viên kịp đặt câu hỏi, cửa sổ đã được kéo lên, chiếc ô tô tăng tốc chạy vào phim trường.

Toàn bộ quá trình diễn ra không đầy nửa phút.

Tuy nhiên, có những phóng viên tinh mắt phát hiện Lưu Đức Hoa hôm nay mặc một chiếc áo thun trắng.

Ban đầu mọi người cũng không đặc biệt để tâm, điều họ quan tâm hơn là Lưu Đức Hoa lần này sẽ đóng vai trò gì trong 《Vô Gian Đạo》, nhưng chẳng mấy chốc tất cả đã thay đổi suy nghĩ.

Sau khi Lưu Đức Hoa vào trong, nam chính còn lại của bộ phim là Lương Triều Vỹ cũng đến hiện trường.

Trước khi vào cổng, anh cũng giống như Lưu Đức Hoa, dặn tài xế lái chậm lại, hạ cửa sổ xuống chào phóng viên hai bên.

Lúc này mọi người mới phát hiện, Lương Triều Vỹ cũng mặc một chiếc áo thun trắng y hệt Lưu Đức Hoa.

Dù phần lớn mọi người đã đoán được đây có lẽ là sự sắp xếp đặc biệt của đoàn phim 《Vô Gian Đạo》, nhưng cũng có người cảm thấy đây có thể là trùng hợp, hoặc là Lưu Đức Hoa và Lương Triều Vỹ đã hẹn nhau trước.

Đợi đến khi Hoàng Thu Sinh, Tăng Chí Vỹ cũng đều mặc một thân đồ trắng lộ diện, mọi người mới nhận ra buổi lễ khai máy hôm nay rất không bình thường.

Ngay lúc mọi người còn đang đồn đoán xôn xao, xe của Lâm Hựu Luân cũng đã tới.

Tài xế không hề giảm tốc độ ở cổng như mấy diễn viên chính trước đó, mà chạy thẳng vào trong.

Phóng viên hai bên chỉ mờ ảo nhìn thấy ở ghế sau có hai người ngồi.

Một người trong đó không cần đoán cũng biết chắc chắn là Lâm Hựu Luân, nhưng danh tính của người còn lại lại khơi dậy trí tò mò của mọi người. "Các anh đoán xem ai ngồi cạnh Lâm tiên sinh?" "Chắc chắn là phụ nữ." "Anh nói nhảm gì thế?

Anh thấy Lâm tiên sinh dự sự kiện mà đi cùng nam giới bao giờ chưa?" Đám đông bàn tán xôn xao, những cái tên như Chu Tuệ Mẫn, Vương Tổ Hiền liên tục được nhắc đến, kế đến là Lý Gia Hân, Ôn Bích Hà.

Thậm chí có người còn nhắc tới Lâm Trí Linh. "Người mà anh vừa nhắc tới, không lẽ chính là người ngồi cạnh Lâm tiên sinh sao?" Người đàn ông trung niên không trả lời câu hỏi đó, khoanh tay nhìn chiếc xe của Lâm Hựu Luân chạy vào phim trường, ánh mắt đầy suy tư.

Tại hiện trường lễ khai máy, Lưu Đức Hoa đã đến trước cũng đang hỏi thăm đạo diễn Lưu Vĩ Cường về việc này.

Lưu Vĩ Cường cũng mặc một thân đồ trắng lắc đầu, những sắp xếp hôm nay đều do Lâm Hựu Luân trực tiếp dặn xuống, nhưng lại không giải thích nguyên nhân, trong lòng Lưu Vĩ Cường cũng rất thắc

mắc.

Khi Lương Triều Vỹ bước vào, anh chào hỏi mọi người rồi im lặng đứng một bên, ngược lại Hoàng Thu Sinh và Tăng Chí Vỹ lại chụm đầu vào nhau thì thầm to nhỏ, trông rất đáng nghi. "Rảnh rỗi cũng chán, hay là chúng ta đánh cược đi." Người nói là Tăng Chí Vỹ.

Hoàng Thu Sinh thực tế không quá thân với Tăng Chí Vỹ, nhưng thấy đối phương chủ động tiếp cận, anh cũng khó từ chối. "Được thôi, anh nói đi, cược cái gì?" "Cược xem hôm nay Lâm tiên sinh sẽ dẫn người đẹp nào tới đây." Hoàng Thu Sinh cạn lời nhìn Tăng Chí Vỹ: "Bên cạnh Lâm tiên sinh có bao nhiêu là phụ nữ, sao mà đoán được?" "Không sao, có thể chọn nhiều người mà, anh chọn một người tôi chọn một người, dù sao cuối cùng chắc chắn cũng có người trúng." Tăng Chí Vỹ vừa dứt lời, Hoàng Thu Sinh liền nói ngay: "Được, vậy tôi trước, tôi chọn Lâm Trí Linh!" Tăng Chí Vỹ nghe vậy thì ngẩn người, sau đó lắc đầu như trống bỏi. "Không được, không được, anh làm thế là gian lận.

Lâm tiểu thư là thư ký của Lâm tiên sinh, về cơ bản Lâm tiên sinh đi đâu cô ấy theo đó, chọn cô ấy thì ván cược này không tiến hành được nữa." Hoàng Thu Sinh lại không chịu: "Sao thế, anh định quỵt à?" Tăng Chí Vỹ đang định phản bác thì lúc này xe của Lâm Hựu Luân đã đến bên ngoài hiện trường lễ khai máy.

Lưu Vĩ Cường cùng Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ đều đã ra đón, Tăng Chí Vỹ và Hoàng Thu Sinh cũng đành gác lại tranh chấp, cùng nhau đi tới.

Đầu tiên từ trên xe bước xuống là Lâm Trí Linh ngồi ở ghế phụ, Hoàng Thu Sinh không khỏi đắc ý nháy mắt với Tăng Chí Vỹ, ý bảo mình đã thắng.

Tăng Chí Vỹ giả vờ không thấy, trong lòng lại thầm cầu nguyện

Lâm Hựu Luân nhất định phải dẫn theo bạn nữ khác tới...

Kết quả lại khiến tất cả mọi người ngẩn ngơ, đi cùng Lâm Hựu Luân từ ghế sau xuống xe là một người đàn ông trung niên mặc áo trắng, tuổi tác trông khoảng hơn năm mươi.

Thấy cách ăn mặc của người này, những người có mặt đều mờ mờ đoán được tại sao hôm nay Lâm Hựu Luân lại yêu cầu mọi người đều mặc đồ trắng, bao gồm cả bản thân anh cũng không ngoại lệ, nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc hơn cả chính là thái độ của Lâm Hựu Luân đối với người này.

Vô cùng cung kính, giống như đối đãi với bậc trưởng bối của mình vậy.

Với danh tiếng và địa vị của Lâm Hựu Luân hiện nay, ngay cả khi gặp những ông lớn như Thiệu Nghị Phu, Trâu Văn Hoài, anh cũng chưa chắc đã có phản ứng như thế.

Trong chốc lát, những suy đoán về việc nhân vật này rốt cuộc là thần thánh phương nào đã trở thành nghi vấn chung trong lòng mọi người. "Đến đây, tôi xin giới thiệu với mọi người một chút, vị này chính là Bạch Long Vương đại sư mà tôi mời từ Thái Lan về để chủ trì nghi lễ kính thần khai máy hôm nay!" Lâm Hựu Luân vừa nói xong, mấy người đứng trước mặt mới phản ứng lại, vội vàng không ngớt lời chào hỏi Bạch Long Vương.

Những người khác đều rất tích cực, duy chỉ có Lưu Vĩ Cường là cố ý chậm nửa nhịp, khi mọi người đang nói chuyện với Bạch Long Vương, ông ngẩng đầu nhìn Lâm Trí Linh đứng bên cạnh, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Lưu Vĩ Cường quay phim dưới trướng Lâm Hựu Luân không phải một hai lần, cũng rất hiểu tính cách của anh.

Trước đây Lâm Hựu Luân không mấy mặn mà với chuyện cúng bái khai máy này, lần này sao đột nhiên lại nghiêm túc vậy?

Đang ở đó không tiện hỏi nhiều, nhưng Lưu Vĩ Cường vẫn lưu tâm, khi Lâm Hựu Luân hộ tống Bạch Long Vương vào trường quay, ông cố ý tụt lại sau cùng. "Lâm tiểu thư, vị Bạch Long Vương đại sư này..." "Đạo diễn Lưu muốn hỏi tại sao Lâm tiên sinh lại mời Chu đại sư đến phải không?" Lưu Vĩ Cường gật đầu. "Chu đại sư là người Lâm tiên sinh quen biết ở Thái Lan năm nay, nghe nói rất có đạo hạnh, có thể giúp người chỉ điểm mê tân.

Nếu không anh cũng biết đấy, trước đây Lâm tiên sinh đâu có tin mấy chuyện này." Lâm Trí Linh nói vậy khiến nghi hoặc trong lòng Lưu Vĩ Cường vơi đi đôi chút, nhưng ông vẫn còn vài chỗ không thông. "Kịch bản phim chắc đạo diễn Lưu đã xem rồi chứ?" Lâm Trí Linh bỗng dưng nhắc tới một câu không liên quan, khiến Lưu Vĩ Cường mịt mù. "Cái tên 《Vô Gian Đạo》 này chính là do Chu đại sư giúp đặt đấy.

Nghe Lâm tiên sinh nói lúc mới bắt đầu viết kịch bản này, viết thế nào cũng không trôi, rõ ràng trong đầu có câu chuyện nhưng lại không viết ra được, chuyện này trước đây chưa từng xảy ra với anh ấy.

Sau đó anh ấy gặp được Chu đại sư, đối phương chỉ điểm rằng do tên phim không tốt, sau khi đổi tên, kịch bản thật sự đã được viết ra một cách thuận lợi." Cách giải thích huyền bí như vậy, nếu từ miệng người khác nói ra, Lưu Vĩ Cường chắc chắn sẽ không tin, nhưng từ miệng Lâm Trí Linh nói ra, ông lại không thể không tin.

Nếu không, hành động hôm nay của Lâm Hựu Luân thật sự không thể giải thích nổi.

Nhìn về phía Bạch Long Vương, trong mắt Lưu Vĩ Cường lại thêm vài phần kính sợ.

Lưu Vĩ Cường không biết rằng, tất cả những chuyện này đều là do Lâm Hựu Luân và Bạch Long Vương bàn bạc trước.

Để vở kịch này thêm phần chân thực, Lâm Hựu Luân thậm chí còn đi đầu làm "tín đồ" của Bạch Long Vương, quỳ trước mặt ông trong buổi lễ khai máy để nhận lời chúc phúc.

Phóng viên bên dưới nhìn mà ngây người, còn Lưu Đức Hoa, Lương Triêu Vỹ trên đài thì vẻ mặt vô cùng trịnh trọng.

Bởi vì ngay vừa rồi, Bạch Long Vương đã tặng cho mỗi người bọn họ một câu nói, và không ngoại lệ, đều nói trúng những bí mật thầm kín trong lòng họ.

Chiêu này đã hoàn toàn trấn áp được nhóm Lưu Đức Hoa, còn Lâm Hựu Luân khi nhìn Bạch Long Vương, trong mắt lại thêm vài phần nghi hoặc.

Bạch Long Vương trước đó từng nói thẳng rằng sau khi mình xuyên không thì chẳng có gì đặc biệt, nhưng tình hình trước mắt lại khiến Lâm Hựu Luân nghi ngờ gã này không hoàn toàn nói thật với mình.

Đương nhiên, ai cũng có bí mật riêng, giống như Lâm Hựu Luân không nói hết mọi chuyện với Bạch Long Vương, thì Bạch Long Vương có chỗ giữ lại cũng là chuyện bình thường.

Chương 1045

Chỉ cần người này có thể giúp ích cho mình, Lâm Hựu Luân cũng không có ý định đào sâu vào phần sự thật gã đang che giấu. "Lâm tiên sinh, mời đứng lên." Bạch Long Vương đưa tay đỡ Lâm Hựu Luân dậy, dàn nhân sự chính quỳ sau lưng anh cũng đứng lên theo.

Đám phóng viên bên dưới nén một bụng thắc mắc, mãi mới đợi được đến phần đặt câu hỏi tự do, gần như mỗi người trong đoàn phim đều bị nhét cho bảy tám cái micro.

Người đầu tiên có cơ hội đặt câu hỏi vẫn là phóng viên của tờ 《Minh Báo》, và người đứng dậy chính là người đàn ông trung niên từng bị mọi người vây quanh hỏi thăm bên ngoài cổng phim trường. "Lâm tiên sinh, bên ngoài đều rất ngạc nhiên, tại sao anh lại chọn thời điểm này để đầu tư sản xuất một bộ phim xã hội đen, anh có thể chia sẻ lý do quyết định quay bộ phim này không?" Vốn dĩ mọi người đều nghĩ 《Minh Báo》 sẽ dẫn dắt chủ đề sang Bạch Long Vương, vì bất kỳ ai có chút tinh ý đều thấy được sự coi trọng của cả đoàn phim dành cho Bạch Long Vương, đương nhiên danh tính của người này đã trở thành trọng tâm chú ý.

Người đàn ông trung niên lại hỏi một vấn đề chẳng mấy liên quan, khiến mọi người có chút bất ngờ. "Anh nói còn chưa hoàn toàn chính xác, phải nói đây là lần đầu tiên tôi đầu tư sản xuất phim điện ảnh xã hội đen.

Đương nhiên 《Vô Gian Đạo》 không phải là một bộ phim xã hội đen thuần túy, hay có thể nói nó khác hoàn toàn với tất cả các phim xã hội đen trước đây, đó cũng chính là lý do tôi đột nhiên cảm thấy hứng thú với đề tài này." Câu trả lời của Lâm Hựu Luân rõ ràng là cố tình

khêu gợi sự tò mò của mọi người, nhưng phóng viên có mặt đều hiểu rõ, muốn từ miệng anh biết thêm nhiều nội dung kịch bản e rằng khó hơn lên trời.

Ngay cả vị phóng viên của 《Minh Báo》 cũng không tiếp tục đeo bám vấn đề này, mà mượn câu hỏi vừa rồi để mở rộng sang dự báo về triển vọng tương lai của toàn bộ dòng phim xã hội đen Hong Kong.

Câu hỏi này không nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Nếu phóng viên của 《Minh Báo》 mà cứ đeo bám mấy chuyện vụn vặt hay tin đồn nhảm nhí thì đã không phải phong cách của họ. "Có thể đặt ra câu hỏi này, thực ra anh cũng nhận thấy rằng hai năm nay phim xã hội đen Hong Kong quả thực đã sa sút, và tôi cũng biết nhiều người lo lắng rằng trong tương lai dòng phim này sẽ bị đàn áp thêm nữa...

Tôi thừa nhận phim xã hội đen quả thực không còn như trước.

Nhưng nguyên nhân chủ yếu không phải như mọi người nghĩ, mấu chốt vẫn là thị trường phim xã hội đen đang không ngừng thu hẹp lại.

Từ thuở ban đầu của 《Bản Sắc Anh Hùng》 đến sau này là 《Người Trong Giang Hồ》, 《Hào Què》, phim xã hội đen Hong Kong thực tế đã huy hoàng trong nhiều năm, đừng nói là khán giả đã chán ngấy, ngay cả tôi cũng cảm thấy hơi nhiều.

Đương nhiên ý tôi là có quá nhiều bộ phim không có gì mới mẻ, như mấy bộ phim xã hội đen gần đây của Đỗ Kỳ Phong quay lại rất thú vị.

Sở dĩ tôi nhảy vào lĩnh vực này, ở một mức độ nào đó cũng là nhờ nhận được một vài gợi ý từ Đỗ Kỳ Phong." Những năm gần đây doanh thu phòng vé của phim xã hội đen Hong Kong quả thực kém

hơn trước, nhưng phần thị trường mất đi đó lại được các thể loại phim khác bù đắp, tổng thể thị trường không bị ảnh hưởng quá nhiều, thế nên lời này của Lâm Hựu Luân nói ra không ai đứng lên phản bác.

Ngay cả khi có người không cam tâm, muốn lấy chuyện Hong Kong sắp bàn giao để viết bài, thì với những thủ đoạn đối phó truyền thông ngày càng kín kẽ của Lâm Hựu Luân, e rằng cũng khó lòng lấy được câu trả lời hữu ích từ anh, thay vì tự chuốc lấy sự tẻ nhạt, chi bằng chẳng ai hỏi gì nữa.

Trả lời xong vài câu hỏi, Lâm Hựu Luân liền rời đi giữa chừng, không ít phóng viên chứng kiến anh và Bạch Long Vương cùng lên một chiếc xe rời đi, điều này càng làm tăng thêm sự tò mò về danh tính của Bạch Long Vương.

Ngay sau đó có phóng viên nêu vấn đề này ra, nhưng mấy người nòng cốt đều đã được dặn trước, tuyệt đối không nhắc đến bất kỳ chủ đề nào liên quan đến Bạch Long Vương.

Phóng viên thử vài lần không có kết quả, cuối cùng đành từ bỏ ý định tìm hiểu danh tính Bạch Long Vương trực tiếp từ đoàn phim 《Vô Gian Đạo》, nhưng sau lưng đều quyết định sẽ điều tra kỹ lưỡng lai lịch của vị Bạch Long Vương này.

Câu hỏi dần trở lại quỹ đạo, nhiều phóng viên hỏi về những vấn đề liên quan đến bản thân bộ phim 《Vô Gian Đạo》.

Với tư cách là hai nam chính của phim, Lưu Đức Hoa và Lương Triêu Vỹ đều là đối tượng được truyền thông "quan tâm" trọng điểm, bởi bộ phim này là lần hợp tác tiếp theo của hai người kể từ sau 《Yêu Thú Đô Thị》, nên các phóng viên đều đồng thanh hỏi lý do hai người nhận lời đóng phim này.

Câu trả lời của Lương Triêu Vỹ rất đơn giản, chỉ nói là kịch bản hay nên anh đóng, không giải thích gì thêm.

Ban đầu phóng viên bên dưới còn hơi thắc mắc, sau đó câu trả lời của Lưu Đức Hoa mới giải tỏa được đôi chút nghi vấn trong lòng mọi người. "Cậu ấy đóng người tốt, tôi đóng người xấu, nói ra lần này tôi cảm thấy mình hơi chịu thiệt thòi đấy." Lưu Đức Hoa liếc nhìn Lương Triêu Vỹ đứng bên cạnh rồi cười nói một câu.

Ngay khi mọi người đều tưởng anh đang đùa, thì Lưu Đức Hoa lại nghiêm túc giải thích. "Chuyện này nói ra còn liên quan đến Mạch Đương Hùng, vì thời gian trước ông ấy có tìm tôi, nói trong tay có một bộ phim muốn tôi đóng vai chính, lúc đầu nhân vật là một cảnh sát, sau đó lại đổi thành đại ca xã hội đen, chuyện đó cũng thôi đi, rồi một ngày ông ấy đột nhiên gọi điện cho tôi bảo: 'Hoa Tử, tôi xin lỗi cậu, vai diễn trong phim đó tôi đã giao cho người khác rồi'.

Lúc đó tôi thấy rất phiền lòng, sau này mới biết, lúc đầu Mạch Đương Hùng vẫn muốn tôi đóng, dù sao hai chúng tôi cũng đã nói xong xuôi, nhưng ông ấy có đi tìm Lâm tiên sinh một lần, thấy kịch bản của 《Vô Gian Đạo》, ông ấy cảm thấy nhân vật trong này hợp với tôi hơn, nên đã đề cử tôi với Lâm tiên sinh." Câu trả lời này của Lưu Đức Hoa dĩ nhiên là do Lâm Hựu Luân gợi ý, và không lâu sau khi Lưu Đức Hoa nói những lời này trước mặt phóng viên, tin tức đã truyền đến chỗ Lâm Hựu Luân.

Khi Lâm Trí Linh nhận điện thoại rồi tới báo cho Lâm Hựu Luân chuyện này, anh đang chào tạm biệt Bạch Long Vương tại cửa khách sạn. "Chu đại sư khó khăn lắm mới tới Hong Kong một chuyến, không định ở lại thêm vài ngày sao?" "Hong Kong tuy tốt nhưng chung quy không phải nơi tu hành, sáng mai tôi đã chuẩn bị quay về Thái Lan rồi." "Nếu đại sư đã quyết định đi, tôi cũng không tiện ép giữ, sau này có rảnh tôi sẽ sang Thái Lan bái phỏng." "Quý khách ghé thăm, tôi tất sẽ quét dọn giường chiếu sẵn sàng đón tiếp!" Hai người nhìn nhau cười ý nhị, nhìn Bạch Long Vương bước vào khách sạn, Lâm Hựu

Luân mới quay người lên xe.

Thấy Lâm Trí Linh bên cạnh có vẻ muốn nói lại thôi, Lâm Hựu Luân biết cô đang nghĩ gì, mỉm cười hỏi: "Có phải có vấn đề gì muốn hỏi anh không?" "Anh và vị Chu đại sư này rốt cuộc là quan hệ gì?" Lâm Trí Linh do dự một lát, cuối cùng vẫn hỏi ra câu này. "Nói vậy là em đã nhận ra rồi sao?" Lâm Trí Linh bĩu môi: "Anh bảo em nói những lời đó với Lưu Vĩ Cường, kẻ ngốc mới không thấy có vấn đề." "Vậy em thấy anh và ông ấy quan hệ thế nào?" Lâm Hựu Luân nổi hứng, muốn thử lòng Lâm Trí Linh. "Tóm lại là anh đối với ông ấy tuyệt đối không cung kính như vẻ ngoài thể hiện, giữa hai người giống như có thỏa thuận gì đó hơn." Lâm Trí Linh rất thông minh, biết lời nào có thể nói, lời nào không, nên dù chỉ ra vấn đề nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức gợi mở. "Không sai, đúng là giữa anh và ông ấy có một số thỏa thuận, anh giúp ông ấy tạo thanh thế tại Hong Kong, sau này khi cần ông ấy cũng sẽ giúp anh làm một số việc." Sự thẳng thắn của Lâm Hựu Luân nằm ngoài dự tính của Lâm Trí Linh, cô hơi ngẩn ra, sau đó lí nhí nói: "Thực ra anh không cần phải giải thích với em nhiều thế đâu." Lâm Hựu Luân không mấy để tâm nhún vai: "Những chuyện bên cạnh anh còn cần phải giấu em sao?" Má Lâm Trí Linh bỗng nóng bừng, vội vàng chuyển chủ đề. "Vậy hôm nay tại sao anh và Chu đại sư lại bỏ về giữa chừng, em thấy truyền thông tại hiện trường rất hứng thú với Chu đại sư, nếu ở lại biết đâu sẽ có người chuyên môn đặt câu hỏi cho ông ấy, như thế không phải tốt hơn sao?" "Ông ấy đâu phải ngôi sao, cần lộ diện nhiều thế làm gì?" Câu hỏi ngược lại của Lâm Hựu Luân khiến Lâm Trí Linh sững sờ, rồi cô lập tức hiểu ý anh.

Phàm việc gì cũng có mức độ, đối với những người như Bạch Long Vương, điều quan trọng nhất không phải là để tất cả mọi người biết đến, mà là giữ vững một sự thần bí trước mặt đám đông.

Dù là việc rời khỏi lễ khai máy 《Vô Gian Đạo》 giữa chừng, hay

rút ngắn hành trình tại Hong Kong, thực tế đều là để lại cho bên ngoài một sự thần bí như vậy.

Chuyện càng thần bí thì càng dễ khơi dậy ham muốn tìm hiểu của mọi người.

Có thể dự đoán được rằng sau ngày hôm nay, truyền thông Hong Kong tuyệt đối sẽ dốc hết tâm tư đào bới lai lịch của Bạch Long Vương, điều này còn hiệu quả hơn nhiều so với việc trực tiếp đi quảng bá.

Lâm Trí Linh tuy không đoán ra được sau này Lâm Hựu Luân rốt cuộc sẽ dùng đến Bạch Long Vương ở chỗ nào, nhưng đã là Lâm Hựu Luân làm thì chắc chắn có lý do của anh, chuyện này cô không lo lắng lắm.

Giải tỏa được nghi hoặc trong lòng, đôi mày thanh tú của Lâm Trí Linh giãn ra nhiều, đang định hỏi Lâm Hựu Luân chuyện dặn Lưu Đức Hoa nhắc tới bộ phim của Mạch Đương Hùng trước mặt truyền thông có phải để giúp bộ phim đó quảng bá không, thì chiếc điện thoại cầm tay trong túi xách đột nhiên vang lên.

Nghe máy được hai câu, Lâm Trí Linh liền che ống nghe nói với Lâm Hựu Luân rằng cuộc gọi là của Vương Tinh gọi tới. "Gã mập này lại định giở trò gì đây?" Trong lúc nhận điện thoại, ý nghĩ đó nhanh chóng lóe lên trong đầu Lâm Hựu Luân.

Nửa giờ sau, Vương Tinh vội vã xông vào văn phòng của Lâm Hựu Luân. "Nghe nói cậu chuẩn bị lấy 《Hangover 2》 làm tác phẩm giải nghệ của mình à?" Lâm Hựu Luân đặt văn kiện trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Vương Tinh một cái. "Sao thế, có vấn đề gì à?" "Tất nhiên là có vấn đề!" Vương Tinh kéo một chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, vẻ mặt đầy lý lẽ: "Dù sao chúng ta cũng là bạn bè bao nhiêu năm, bộ phim đầu tiên cậu đóng không phải do tôi đạo diễn thì cũng

thôi đi, bộ phim cuối cùng cũng không phải tôi đạo diễn, chuyện này nói thế nào cũng không thông được chứ?" Lâm Hựu Luân ngồi thẳng dậy, hơi tò mò hỏi: "Tin này anh nghe từ đâu ra thế?" "A Vân nói, cách đây không lâu bà ấy lại sang Mỹ thăm A Trân, rồi chính A Trân nói cho bà ấy biết." "Thảo nào." Lâm Hựu Luân bĩu môi, chuyện này anh chỉ nói với vài người thân cận, ngay cả Lâm Trí Linh còn chưa biết, tự nhiên cũng không báo cho Vương Tinh. "Tôi biết cậu đóng phim chỉ là để dạo chơi, giờ chơi chán rồi không muốn chơi tiếp, nhưng cậu có nghĩ đến cảm thụ của tôi không, cậu làm thế tôi sẽ đau lòng lắm đấy!" Vương Tinh cố ý làm ra vẻ mặt đau khổ hối tiếc, khiến Lâm Hựu Luân một trận khinh bỉ. "Thôi cái kiểu giả tạo đó trước mặt tôi đi, làm như tôi có lỗi với anh lắm không bằng." Vương Tinh bắt đầu giở trò ăn vạ: "Tôi không quan tâm, tóm lại bộ phim cuối cùng của cậu phải do tôi đạo diễn, như thế mới xứng với tình bạn bao nhiêu năm của chúng ta!" Lâm Hựu Luân không lên tiếng, Vương Tinh thầm vui mừng, tưởng mình đã đắc kế, không ngờ Lâm Hựu Luân đột nhiên buông một câu: "Có phải anh chuẩn bị xong cả kịch bản rồi không?" "Lần này tôi định quay một bộ phim khoa học viễn tưởng, tên là..." Vương Tinh không chút phòng bị, lỡ miệng nói ra, khi nhận ra liền vội vàng lấy tay che miệng.

Lâm Hựu Luân hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến Vương Tinh nữa, cầm văn kiện trước mặt lên xem tiếp.

Chút mánh khóe trong lòng bị Lâm Hựu Luân nhìn thấu, Vương Tinh cũng rất ngượng ngùng, chỉ một lúc sau gã bắt đầu bất an cựa quậy, ngồi không yên. "Được rồi, tôi khai thật, thực ra mục đích chính tôi tới lần này là muốn thuyết phục cậu đầu tư cho phim mới của tôi." Lâm Hựu Luân không ngẩng đầu, chỉ "ừ" một tiếng tỏ ý đang nghe.

Vương Tinh xoa tay, mặt lộ vẻ lo lắng. "Đó là một bộ phim khoa học viễn tưởng..." "Anh nói cái gì?" Lâm Hựu Luân cuối cùng không

nhịn được lại đặt kịch bản xuống, trừng mắt nhìn Vương Tinh: "Anh đang tấu hài đấy à?" Vương Tinh đỏ mặt, ấm ức như một cô vợ nhỏ. "Tôi nói thật đấy." "Nếu anh đã lấy tình bạn của hai ta ra để nói chuyện, vậy tôi đứng trên lập trường bạn tốt khuyên anh một câu, dù anh có nói anh muốn quay phim kinh dị tôi cũng sẽ không nói gì, chỉ cần anh muốn quay tôi sẽ đầu tư cho anh, dù cuối cùng có thất bại cũng chẳng sao, nhưng anh lại cứ đòi quay phim khoa học viễn tưởng.

Không phải tôi đả kích anh, thực tế anh căn bản không có thiên phú quay phim khoa học viễn tưởng, thế nên những gì anh vừa nói, theo tôi thấy chỉ là một trò cười triệt đầu triệt đuôi!

Thay vào người khác, tôi đã không có thời gian lãng phí lời lẽ với gã, nên anh tự liệu đi." Lâm Hựu Luân nói xong lại tiếp tục xem văn kiện, bỏ mặc Vương Tinh sang một bên.

Chương 1046

"Tôi..." Vương Tinh liếm liếm môi khô khốc, do dự hồi lâu mới hạ quyết tâm: "Tôi biết cậu không mấy tin tưởng tôi, nhưng ít nhất cậu cũng nên nghe thử ý tưởng kịch bản của tôi chứ?" Sự khẩn cầu của Vương Tinh khiến Lâm Hựu Luân có chút bất ngờ, nếu là trước đây, bị anh đả kích như vậy, Vương Tinh sớm đã dẹp bỏ ý định đó, vậy mà lần này gã vẫn không bỏ cuộc.

Nghĩ đến đây, Lâm Hựu Luân liền từ bỏ ý định tiếp tục đả kích Vương Tinh, anh muốn xem xem rốt cuộc loại kịch bản gì có thể khiến Vương Tinh cố chấp đến thế. "Cho anh nửa tiếng, nếu kịch bản của anh không làm tôi hứng thú, thì biến ngay lập tức!" Nghe Lâm Hựu Luân đổi ý, Vương Tinh lập tức mừng rỡ ra mặt, vội vàng kể ngay: "Thực ra ý tưởng này đã có trong đầu tôi từ lâu rồi.

Nhưng tôi thấy phim 《Terminator》 của Cameron, rồi nghĩ có thể quay một bộ phim tương tự." "Anh cứ nói muốn sao chép dòng phim 《Terminator》 là được rồi, con người anh thế nào tôi còn không rõ sao?" Lâm Hựu Luân bực mình hừ một tiếng, rõ ràng không mấy mặn mà với ý tưởng này của Vương Tinh. "Chỉ là mượn vài tình tiết thôi.

Câu chuyện hoàn toàn là của riêng tôi, sao có thể nói là sao chép được?" Vương Tinh hùng hồn biện minh, chẳng cảm thấy việc mình làm có gì sai trái.

Lâm Hựu Luân cũng lười tranh luận với gã, vẫy tay nói: "Được rồi, được rồi, mau nói anh định quay cái gì đi!" "Câu chuyện này xảy ra vào 100 năm sau, lúc đó vì ứng dụng màn chắn năng lượng mặt trời, nhân loại hoàn toàn thoát khỏi khủng hoảng năng lượng, nhưng do nguồn năng lượng mới làm tổn hại đến lợi ích của nhiều thương

nhân năng lượng truyền thống, họ tìm mọi cách để trừ khử bác sĩ Mã, người phát minh ra màn chắn.

Tại lễ kỷ niệm 10 năm phát minh màn chắn, họ cử đoàn quân cải tạo do Kalon dẫn đầu ám sát bác sĩ Mã, nhưng bị cảnh sát tương lai Chu Chí Hào cùng vợ là Mỹ Lệ hợp lực ngăn cản, vợ của Chu Chí Hào cũng vì thế mà hy sinh." Vương Tinh nói đến đây thì cổ họng hơi khô, chộp lấy cốc trà trên bàn uống một ngụm.

Lâm Hựu Luân nhướng mày một cái vì Vương Tinh vừa dùng cốc của mình, nhưng anh không lập tức nổi giận, bởi vì câu chuyện của Vương Tinh làm anh thấy quen thuộc một cách khó tả, để kiểm chứng phán đoán trong lòng, anh quyết định kiên nhẫn nghe tiếp. "Không sát hại được bác sĩ Mã, các thương nhân năng lượng sau đó đã đánh cắp tài liệu tuyệt mật về du hành thời gian mà chính phủ đang nghiên cứu, đồng thời cải tạo Kalon và vợ của Chu Chí Hào là Mỹ Na thành công cụ giết người tối thượng rồi đưa về quá khứ để giết bác sĩ Mã lúc trẻ, hòng thay đổi tương lai.

Để bảo vệ bác sĩ Mã, Chu Chí Hào đang mang nỗi đau mất vợ cũng được cải tạo thành siêu chiến binh, đưa con gái Kỳ Kỳ về năm 2020 tìm kiếm và bảo vệ bác sĩ Mã khi đó mới 12 tuổi, hai bên lại chạm mặt và mở ra một cuộc đại chiến khốc liệt hơn." Vương Tinh nói đến đây, Lâm Hựu Luân đã cơ bản có thể khẳng định, bộ phim gã đang nói chính là bộ phim trong ấn tượng của anh.

Đương nhiên bộ phim này được anh nhớ tới không phải vì nó xuất sắc, trái lại vì nó cực kỳ dở, dở đến mức khiến khán giả xem xong có thể tuyệt vọng với dòng phim kỹ xảo Âu Lạc.

Và hậu thế, bộ phim mang tên 《Tương Lai Cảnh Sát》 này đúng là xuất phát từ tay Vương Tinh.

Cốt truyện chắp vá, kỹ xảo sơ sài, Vương Tinh vốn muốn mượn

bộ phim đầu tư lớn này để lấy lại thanh thế, không ngờ lại tự đào hố chôn mình, và cả nam chính Lưu Đức Hoa cũng bị vạ lây.

Nghe đâu Lưu Đức Hoa cũng tham gia đầu tư cho phim này, còn cuối cùng có thu hồi được vốn không thì không rõ, dù sao doanh thu phòng vé của bộ phim này căn bản không xứng với những quảng cáo khoa trương trước khi công chiếu và kinh phí sản xuất lên tới 300 triệu đô la Hong Kong.

Lâm Hựu Luân thậm chí không cần suy nghĩ, trực tiếp bác bỏ đề nghị của Vương Tinh.

Sau khi tiễn Vương Tinh đi, Lâm Trí Linh quay lại văn phòng của Lâm Hựu Luân. "Đạo diễn Vương không phải là bạn tốt nhất của anh sao?

Anh từ chối thẳng thừng như vậy có phải hơi bất nhân tình rồi không?" Giọng Lâm Trí Linh mang theo một chút quan tâm nhàn nhạt, điều này ngay cả bản thân cô cũng không nhận ra.

Lâm Hựu Luân đứng dậy, đưa tài liệu đã ký xong cho Lâm Trí Linh. "Chính vì anh ta là bạn tốt nhất của tôi, nên tôi mới không muốn thấy anh ta nhanh chóng phình to ra như vậy...

Đúng là anh ta là đạo diễn phim thương mại thành công nhất Hong Kong, nhưng so với các đạo diễn nổi tiếng khác, thành công của anh ta rõ ràng có một phần rất lớn là may mắn.

Tuy anh ta khoác lác rằng mình có thể quay bất cứ bộ phim nào, nhưng có thể quay và quay tốt là hai chuyện khác nhau." "Nhưng làm vậy thật sự không sao chứ?" Lâm Trí Linh ôm tài liệu, kiên trì nói.

Lâm Hựu Luân đang định ngồi xuống thì ngẩng đầu, nghiêm túc đánh giá Lâm Trí Linh hai mắt. "Nếu không phải tôi biết cô chắc chắn sẽ không làm vậy, tôi thật sự sẽ nghi ngờ cô có phải bị cái gã mập

chết tiệt kia mua chuộc rồi không, lại giúp anh ta nói đỡ như vậy." Lâm Trí Linh lườm anh một cái không vui, bực bội nói: "Tôi đang giúp anh suy nghĩ đó có được không?

Bạn bè càng thân thiết, càng dễ xảy ra hiểu lầm vì một chút chuyện nhỏ nhặt.

Có lẽ trong mắt anh, từ chối Vương Tinh là một chuyện rất bình thường, nhưng mối quan hệ xa cách thường bắt đầu từ những chuyện nhỏ nhặt tinh tế như vậy đấy." Lời của Lâm Trí Linh khiến Lâm Hựu Luân trầm mặc, vấn đề này anh quả thật chưa từng suy nghĩ nhiều.

Bây giờ nghĩ lại, có phải cách làm trước đây của mình là gọi Vương Tinh đến thì đến, đuổi đi thì đi, có hơi tùy tiện quá không?

Thấy lời nói của mình đã có tác dụng, Lâm Trí Linh liền tiếp tục khuyên: "Tuy rằng, so với các đạo diễn khác, năng lực của Vương Tinh thật sự không tính là xuất sắc, nhưng anh ta có một ưu điểm mà người khác không có.

Dù quay phim gì, anh ta cũng sẽ tuyệt đối tuân thủ ý đồ và ý tưởng của anh.

Đối với người khác, đây có thể là biểu hiện của sự bất tài, nhưng đối với anh mà nói lại là một sự tiện lợi rất lớn." Lâm Hựu Luân khoanh tay, trong mắt lộ ra vẻ suy tư. "Mấy năm nay anh và Vương Tinh hợp tác nhiều nhất, bên ngoài đều cho rằng đó là vì hai người có quan hệ tốt.

Nguyên nhân thật sự có lẽ ngay cả bản thân anh cũng bỏ qua.

Vương Tinh 'vô dụng' như vậy, tại sao anh vẫn hết lần này đến lần khác hợp tác với anh ta?

Đương nhiên điều này có liên quan đến việc hai người quen nhau lâu nhất, quan hệ thân thiết nhất.

Nhưng tôi nghĩ quan trọng hơn vẫn là vì anh cảm thấy anh ta 'dễ dùng' hơn người khác.

Đương nhiên với thân phận hiện tại của anh, quay phim không lo không tìm được đạo diễn biết nghe lời, nhưng chưa chắc đã tìm được người dùng thuận tay như Vương Tinh." "Vậy cô nghĩ tôi nên thành toàn cho anh ta lần này?" Lâm Hựu Luân véo cằm hỏi. "Với tư cách là trợ lý, tôi nên nhắc nhở anh.

Còn việc quyết định thế nào là chuyện của anh." Lâm Trí Linh nhún vai, xoay người chuẩn bị rời đi.

Có thật chỉ là trách nhiệm của một trợ lý không?

Nhìn bóng lưng uyển chuyển rời đi của Lâm Trí Linh, khóe môi Lâm Hựu Luân hiện lên một nụ cười kỳ lạ. —— Trở lại văn phòng của mình, Lâm Trí Linh mất một lúc lâu mới bình tĩnh lại được.

Những lời cô nói trong văn phòng Lâm Hựu Luân vừa rồi, đứng trên góc độ trợ lý rõ ràng là đã "vượt quyền", nhưng vì một số lý do ngay cả bản thân Lâm Trí Linh cũng không thể nói rõ, cô vẫn nói ra.

Tuy không hối hận, nhưng Lâm Trí Linh lại lo lắng Lâm Hựu Luân sẽ vì thế mà nhận ra điều gì đó, như vậy chắc chắn sẽ đẩy mối quan hệ giữa cô và Lâm Hựu Luân vào một tình thế càng thêm tế nhị và khó xử.

Lâm Trí Linh đang đau đầu về việc phải xử lý thế nào khi ở bên cạnh Lâm Hựu Luân thì một tiếng chuông điện thoại gấp gáp cắt ngang suy nghĩ của cô. "Cô Lâm, bên ngoài có một quý cô tự xưng là trợ lý tổng tài của công ty điện ảnh 20th Century Fox của Mỹ muốn gặp anh Lâm.

Cô ấy nói mình họ Đặng..." "Họ Đặng?" Trong đầu Lâm Trí Linh đột nhiên lóe lên hình ảnh một người, "Anh Lâm tạm thời không có

thời gian, cô sắp xếp cô ấy đến phòng khách, tôi sẽ đến ngay." "Vâng." Bên tổng đài đáp một tiếng rồi cúp điện thoại, còn Lâm Trí Linh bên này vẫn chậm rãi không đặt ống nghe xuống.

Đặng Văn Địch đến Hong Kong vào lúc này để làm gì? —— "Đây là phòng khách của công ty các cô sao?" Đặng Văn Địch nhìn sảnh lớn bài trí giống hệt một quán cà phê trước mặt, trong mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên. "Anh Lâm không ở lại công ty cố định.

Thường thì khách đã có hẹn đến sau cũng phải đợi một lúc mới gặp được anh ấy, nên anh Lâm đã cho sửa chỗ này thành một quán cà phê, tiện cho khách đến có chỗ để giết thời gian." Từ giọng điệu quen thuộc của cô tiếp tân, không khó để nhận ra cô ta không phải là người đầu tiên hỏi câu này. "Xem ra tôi không thể làm việc ở công ty này thật sự là một điều đáng tiếc." Lời tự nói của Đặng Văn Địch đã thành công khơi dậy sự tò mò của cô tiếp tân kia. "Cô Đặng trước đây từng ứng tuyển vào công ty chúng tôi sao?" "Phải đó, mà còn suýt chút nữa là thành công rồi." Đặng Văn Địch bĩu môi, không tiết lộ thêm chi tiết nào nữa.

Có thể được sắp xếp làm việc ở tổng đài, nhân viên phụ trách tiếp đón Đặng Văn Địch đương nhiên không phải loại người không tinh ý.

Thấy Đặng Văn Địch im lặng, cô ta cũng không hỏi thêm, sau khi hỏi Đặng Văn Địch thích uống cà phê gì, liền gọi người phục vụ chuẩn bị.

Cà phê được pha xong mang lên, Lâm Trí Linh cũng vừa lúc bước vào. "Cô Lâm, chúng ta lại gặp nhau rồi." Đặng Văn Địch đứng dậy, chủ động chìa tay về phía Lâm Trí Linh.

Chương 1047

"Không ngờ cô Đặng lại đến Hong Kong lần nữa, thất lễ quá!" Lâm Trí Linh bắt tay Đặng Văn Địch, rồi lùi lại ngồi xuống ghế sofa đối diện.

Đặng Văn Địch hỏi thẳng: "Anh Lâm bây giờ không có thời gian sao?" "Anh ấy hiện đang xử lý một số việc, tạm thời không thể tách thân, cho nên..." Lâm Trí Linh còn chưa nói xong, Đặng Văn Địch đã gật đầu. "Tôi hiểu rồi, nhưng không sao, chuyện này nói với cô Lâm cũng như nhau, tôi nghĩ cô Lâm nhất định sẽ truyền đạt ý của tôi một cách đầy đủ cho anh Lâm biết." "Đương nhiên." Lâm Trí Linh đáp nhàn nhạt một câu, trong lòng lại càng thêm nghiêm túc, bởi vì cô luôn cảm thấy mục đích chuyến đi lần này của Đặng Văn Địch e rằng không hề đơn giản. "Lần trước khi gặp nhau ở công ty Hasbro, tôi còn nghĩ rằng trong việc bản quyền phim Transformers, chúng ta có thể sẽ là đối thủ của nhau.

Bây giờ nghĩ lại, cảm thấy mình thật sự có chút buồn cười.

Đương nhiên, thủ đoạn của anh Lâm để giải quyết chuyện này cũng thật sự có chút nằm ngoài dự đoán." Khi Đặng Văn Địch nói lời này, trong giọng điệu mang theo sự bất cam nồng đậm.

Ban đầu, cuộc đàm phán giữa 20th Century Fox và Hasbro vẫn tiến triển rất thuận lợi, cho dù Hasbro đồng thời còn đang tiếp xúc với Mộng Công Hán do Lâm Hựu Luân đại diện, nhưng Đặng Văn Địch vẫn luôn cho rằng đó chỉ là một thủ đoạn của Hasbro để nâng giá, chứ không hề nghĩ đến việc Lâm Hựu Luân có thể trở thành đối thủ cạnh tranh của mình.

Nhưng sự thật đã cho cô một cái tát vang dội.

Chỉ một tháng trước, Mộng Công Hán đã thành công mua lại 70% cổ phần của Hasbro với điều kiện 200 triệu đô la Mỹ và 10% cổ phần.

Và cuộc đàm phán giữa Hasbro và 20th Century Fox cũng ngay lập tức bị thông báo dừng lại.

Quả ngọt chiến thắng sắp đến tay cứ thế bị người khác cướp mất, điều này đối với Đặng Văn Địch, người vừa mới bước vào tầm ngắm của cấp cao 20th Century Fox, là một thất bại không nhỏ.

Cấp cao của 20th Century Fox vẫn còn khá nhiều tranh cãi về kế hoạch chuyển thể phim hoạt hình thành phim người thật đóng, nên trách nhiệm thất bại trong cuộc đàm phán với Hasbro không hoàn toàn đổ lên đầu Đặng Văn Địch.

Ngược lại, vì lần ra tay này của Lâm Hựu Luân, cấp cao 20th Century Fox càng kiên định quyết tâm tiếp tục thực hiện kế hoạch này.

Hasbro bên này chắc chắn không còn hy vọng, bởi vì hiện tại đã có tin tức lan truyền rằng Steven Spielberg chuẩn bị đích thân đảm nhiệm vai trò đạo diễn phim người thật đóng Transformers, sau đó Mộng Công Hán cũng đã xác nhận điều này.

Tuy nhiên, họ cũng thẳng thắn nói rằng bộ phim này hiện tại vẫn chỉ nằm trong kế hoạch, chưa có câu trả lời chính xác về thời điểm khởi quay.

Sau khi bỏ lỡ Transformers, cấp cao 20th Century Fox lại chuyển ánh mắt sang loạt siêu anh hùng của Marvel Comics.

Đây cũng là lý do tại sao Đặng Văn Địch lại xuất hiện ở Hong Kong.

Marvel Comics đã được Lâm Hựu Luân mua lại với giá cao từ hai năm trước.

Lúc đó, hành động này đã khiến nhiều người không hiểu, cho đến gần đây khi các công ty điện ảnh đều bắt đầu chú ý đến phim chuyển thể từ truyện tranh, mọi người mới nhận ra quyết định ban đầu của Lâm Hựu Luân có tầm nhìn xa đến nhường nào.

Warner Bros., Universal, Sony, Paramount và các công ty khác đã lần lượt cử người đến thương lượng với Lâm Hựu Luân về vấn đề này.

Theo thông tin phản hồi, Lâm Hựu Luân không có ý định giao tất cả các siêu anh hùng thuộc Marvel Comics cho Mộng Công Hán sản xuất.

Thứ nhất, thực lực của Mộng Công Hán hiện tại chưa đủ để nuốt một miếng bánh lớn như vậy.

Thứ hai, làm như vậy dễ gây ra sự công kích tập thể từ các công ty điện ảnh khác.

Vì vậy, giới bên ngoài đều cho rằng, Lâm Hựu Luân nên nhượng lại một phần quyền chuyển thể phim của các siêu anh hùng để hợp tác với các công ty điện ảnh khác. "Vậy cô Đặng cũng vì điều này mà đến?" Lâm Trí Linh rất dễ dàng đoán được ý định thực sự của Đặng Văn Địch từ lời nói của cô ta.

Mặc dù cô không thể quyết định trong chuyện này, nhưng cô vẫn rất tò mò Đặng Văn Địch sẽ dùng lý do gì để thuyết phục Lâm Hựu Luân. "Tôi biết trong lĩnh vực điện ảnh, anh Lâm luôn rất tự tin vào năng lực của mình.

George Lucas và Steven Spielberg cũng là những nhân vật tài năng xuất chúng.

Nhưng chính vì vậy, Mộng Công Hán muốn đứng vững ở Hollywood lại càng khó khăn hơn, vì nó có thể khiến tất cả các công ty

điện ảnh cảm thấy bị đe dọa.

Trong tình huống này, Mộng Công Hán muốn phát triển tốt hơn, thì nhất định phải có một đối tác hợp tác mạnh mẽ.

Và cô Lâm chắc hẳn cũng biết, 20th Century Fox chỉ là một trong nhiều ngành công nghiệp của News Corporation tại Mỹ.

Đồng thời, chúng tôi còn sở hữu kênh FOX và một số tờ báo rất có ảnh hưởng ở Mỹ.

Tất cả những điều này đều có thể giúp Mộng Công Hán thoát khỏi tình cảnh khó khăn hiện tại.

Ngược lại, nếu chúng tôi trở thành kẻ thù, thì áp lực mà Mộng Công Hán phải đối mặt cũng sẽ tăng lên gấp bội.

Nói tóm lại, đây là một sự hợp tác rất có lợi cho cả hai bên, tôi nghĩ anh Lâm không nên từ chối." Trong phòng khách sạn, Đặng Văn Địch đang nói chuyện điện thoại với tổng bộ. "Tôi không gặp được anh ấy, nhưng tôi đã gặp trợ lý của anh ấy..." Đầu dây bên kia truyền đến một tràng xì xào bàn tán, rõ ràng không chỉ một người đang nghe điện thoại, sau đó một người trong số đó mất kiên nhẫn ngắt lời: "Tiến độ như vậy cũng đáng để cô báo cáo cho chúng tôi sao?" "Nếu tôi nói người phụ nữ đó và Lâm Hựu Luân rất có khả năng là 'tình nhân' của nhau, các vị còn cảm thấy lời nói của cô ta không đáng kể sao?

Nếu điều này vẫn chưa đủ, tôi có thể nói cho các vị thêm một chuyện nữa.

Tất cả các hoạt động kinh doanh bất động sản của Lâm Hựu Luân ở châu Âu đều giao cho một 'tình nhân' khác của anh ấy quản lý.

Theo thông tin từ McKinsey, phần tài sản này ít nhất trị giá 3 tỷ đô la Mỹ." Đầu dây bên kia im lặng như tờ, tất cả mọi người đều bị

thông tin mà Đặng Văn Địch cung cấp làm cho chấn động. "Vậy cô chắc chắn 'tình nhân' trợ lý này của anh ta có thể chi phối quyết định của Lâm Hựu Luân trong chuyện này?" "Gần như là như vậy." Đặng Văn Địch đưa tay xoa xoa hai bên thái dương, trên mặt lại lộ vẻ bực bội.

Mặc dù đã thuyết phục được cấp cao của 20th Century Fox, nhưng cô ta lại không vui vẻ chút nào.

Vị trí trợ lý của Lâm Hựu Luân lẽ ra là của cô ta, chỉ vì Lâm Trí Linh đẹp hơn cô ta, nên cô ta đã trở thành kẻ thất bại.

Mặc dù chuyện này đã qua rất lâu, nhưng Đặng Văn Địch vẫn canh cánh trong lòng, thậm chí việc cô ta nỗ lực "leo" lên cao trong News Corporation, một trong những lý do rất quan trọng là muốn chứng minh cho Lâm Hựu Luân thấy, quyết định ban đầu của anh là sai lầm.

Lần gặp mặt ở công ty Hasbro, Đặng Văn Địch từng nghĩ rằng mình đã tiếp cận được mục tiêu đó, nhưng những gì xảy ra sau đó lại khiến cô ta vô cùng thất vọng.

Lâm Hựu Luân đã dễ dàng giành chiến thắng bằng một phương pháp đơn giản và thô kệch, còn tất cả những nỗ lực trước đó của cô ta, trong mắt đối phương căn bản không khác gì những chú hề trong rạp xiếc.

Sự chênh lệch về thân phận địa vị giống như một vực sâu không thể vượt qua nằm giữa hai người.

Người bình thường chỉ cảm thấy tuyệt vọng, chỉ có những người phụ nữ đầy tham vọng như Đặng Văn Địch mới nghĩ đến việc vượt qua.

Đương nhiên Đặng Văn Địch cũng rất rõ ràng, nếu dùng cách

thông thường, cô ta e rằng cả đời cũng không thể đạt được tầng lớp của Lâm Hựu Luân.

Muốn thành công, nhất định phải thông qua một số thủ đoạn "đặc biệt" khác.

Nhớ lại bữa tiệc nội bộ công ty không lâu trước đây, ánh mắt đầy hứng thú của tổng tài News Corporation, Murdoch, khi nhìn về phía mình, khóe môi Đặng Văn Địch không khỏi hiện lên một nụ cười mỉm.

Cô ta đã biết mình nên làm gì rồi. —— Nhận lấy ly cà phê Lâm Trí Linh đưa, Lâm Hựu Luân tựa lưng vào bàn làm việc, vẻ mặt đầy suy tư. "Nếu tôi không nhầm, chức vụ của Đặng Văn Địch ở 20th Century Fox hình như là trợ lý tổng tài." "Đúng vậy, lần này cô ấy đến cũng dùng danh nghĩa đó." Lâm Trí Linh nhìn Lâm Hựu Luân, trong đôi mắt đẹp lại lóe lên vẻ nghi hoặc, cô không hiểu tại sao Lâm Hựu Luân lại không quan tâm đến những chuyện quan trọng hơn, mà lại hỏi về chức vụ của Đặng Văn Địch. "Đây chính là cái gọi là thành ý của công ty 20th Century Fox sao, cử một trợ lý tổng tài đến nói chuyện với tôi về chuyện này?" Lâm Hựu Luân cười lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

Lâm Trí Linh lại đã phản ứng kịp, hóa ra Lâm Hựu Luân bất mãn về điều này.

Những công ty điện ảnh nhắm vào các siêu anh hùng thuộc Marvel Comics không chỉ có mình 20th Century Fox.

Paramount phản ứng nhanh nhất đã cử một phó tổng tài đến, Sony cử một giám đốc.

Chương 1048

Thân phận của Đặng Văn Địch rõ ràng không thể so sánh với những người này, cũng khó trách Lâm Hựu Luân lại cảm thấy 20th Century Fox không có thành ý. "Có lẽ Đặng Văn Địch chỉ đến để thăm dò, nếu chúng ta bên này lộ ra ý hướng hợp tác, bên kia chắc chắn sẽ cử người cấp cao hơn đến chủ trì đàm phán.

Hơn nữa, bỏ qua những điều này, với tình cảnh hiện tại của Mộng Công Hán, quả thật cần một đồng minh như News Corporation." Lâm Hựu Luân hơi ngạc nhiên nhìn Lâm Trí Linh, "Cô không thích người phụ nữ Đặng Văn Địch này lắm sao?

Sao đột nhiên lại giúp cô ta nói đỡ rồi?" Lâm Trí Linh lập tức đính chính: "Đây là hai chuyện khác nhau." Lâm Hựu Luân cười lắc đầu. "Theo tôi thấy, hai chuyện này thực ra là một.

Cô không thích cô ta, tôi cũng không thích cô ta, cho nên tôi không muốn hợp tác với 20th Century Fox.

Lý do đơn giản vậy thôi." Lâm Trí Linh nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ mặt phức tạp, đang định mở miệng, thì bị Lâm Hựu Luân giơ tay ngăn lại. "Tôi biết cô muốn nói, làm vậy có phải quá khinh suất không, nhưng nhìn từ một góc độ khác, nhiều người vất vả tranh đấu để leo lên cao vì điều gì?

Không phải là để có thể làm nhiều điều mình thích mà không bị ràng buộc sao?

Đến khi tôi ở vị trí hiện tại, nếu vẫn phải cân nhắc trước sau, lo cái này lo cái kia, vậy thì mấy năm nay tôi chẳng phải đã bận rộn vô ích rồi sao?" "Đây không phải là một lý do hay để thuyết phục người khác." Lâm Trí Linh tỏ thái độ không lay chuyển, Lâm Hựu Luân

không khỏi bật cười khổ. "Đôi khi phụ nữ quá thông minh cũng chưa chắc là chuyện tốt." "Ít nhất sẽ không bị đàn ông lừa!" Lâm Trí Linh lập tức phản bác.

Lâm Hựu Luân nhún vai, "Được rồi, biết không qua mặt được cô, thực ra tôi không muốn hợp tác với News Corporation, là vì hiện tại chúng ta càng dựa vào đối phương nhiều, sau này sẽ càng bị người khác kiểm soát nhiều.

Ngược lại, nếu Mộng Công Hán có thể ngay từ đầu đứng vững trước mọi áp lực, thì con đường sau này sẽ càng rộng mở.

Mấy công ty điện ảnh lớn ở Hollywood không phải là một khối sắt.

Ban đầu họ có thể sẽ liên thủ gây áp lực vì Mộng Công Hán mang lại mối đe dọa cho họ, nhưng thời gian trôi qua chắc chắn không thể duy trì.

Sự trưởng thành của một công ty, nếu ngay từ đầu quá thuận lợi, chưa chắc đã là chuyện tốt." "Nhưng từ chối thẳng thừng như vậy, tương đương với việc tạo ra một kẻ thù mạnh mẽ cho Mộng Công Hán, anh thật sự đã suy nghĩ kỹ hậu quả chưa?" Lâm Trí Linh không khỏi lo lắng nói.

Lâm Hựu Luân vẻ mặt thờ ơ, nhún vai nói: "Sớm muộn gì cũng sẽ trở thành đối thủ, chậm một ngày hay sớm một ngày thì có gì khác nhau?" Đối với thái độ hờ hững này của Lâm Hựu Luân, Lâm Trí Linh không khỏi có chút bực bội. "Được rồi, vậy cứ coi như tôi lo chuyện bao đồng đi." Thấy Lâm Trí Linh giận dỗi muốn bỏ đi, Lâm Hựu Luân vội vàng đặt ly cà phê xuống, chạy lên phía trước chặn cô lại. "Được rồi, được rồi, tôi xin lỗi cô...

Tôi biết cô đang quan tâm tôi, nhưng chuyện này thật sự không nghiêm trọng như cô nghĩ đâu.

News Corporation tuy có nhiều ngành công nghiệp ở Mỹ, nhưng không phải mỗi ngành đều chiếm vị trí chủ đạo, đặc biệt là trong lĩnh vực truyền hình và điện ảnh, News Corporation vẫn phải đối mặt với nhiều đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ.

Cho dù lần hợp tác này không thành công, bên kia cũng sẽ không thật sự trở mặt với chúng ta, vì làm vậy chỉ đẩy chúng ta sang phía đối thủ cạnh tranh của họ." Thấy sắc mặt Lâm Trí Linh dịu đi một chút, Lâm Hựu Luân lập tức chuyển đề tài. "Thôi được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này nữa.

Có một chuyện tôi muốn bàn bạc với cô...

Hôm qua những lời cô khuyên tôi, về nhà tôi đã suy nghĩ kỹ, quả thật việc tôi từ chối thẳng thừng Vương Tinh không hay lắm.

Bất kể đứng trên lập trường bạn bè, hay vì sự hợp tác sau này, đều có chút không thỏa đáng, nên bây giờ tôi đã thay đổi ý định rồi." "Nhưng anh không phải nói, kịch bản Vương Tinh mang đến rất tệ sao?" Trong đôi mắt đẹp của Lâm Trí Linh tràn ngập vẻ phức tạp.

Vốn dĩ Lâm Hựu Luân chịu nghe lời khuyên của cô là rất vui, nhưng đứng trên góc độ đầu tư điện ảnh, cô lại có chút lo lắng làm vậy sẽ khiến Lâm Hựu Luân mất trắng một khoản tiền.

Lâm Hựu Luân đặt tay lên vai Lâm Trí Linh, đẩy cô ngồi xuống ghế của mình, sau đó anh đứng bên cạnh thao thao bất tuyệt. "Kịch bản của Vương Tinh chắc chắn không thể dùng, nhưng ý tưởng của anh ta lại cho tôi một chút cảm hứng...

Có lẽ tôi có thể đưa nhân vật Iron Man thuộc Marvel Comics sang đây, kết hợp với tình hình Hong Kong để làm lại một kịch bản, cô thấy thế nào?" Lâm Trí Linh mắt sáng bừng, không thể không thừa nhận ý tưởng này của Lâm Hựu Luân quả thật rất khả thi.

Người khác muốn thực hiện ý tưởng này, trước hết bản quyền đã là một vấn đề rất lớn, còn đối với Lâm Hựu Luân thì đây lại là khâu ít cần phải lo lắng nhất.

Cả Marvel Comics đều nằm trong tay anh, việc giành được quyền chuyển thể phim Iron Man là vô cùng đơn giản.

Có thể đạo diễn phiên bản Hong Kong của Iron Man, Vương Tinh chắc chắn sẽ không từ chối, hơn nữa dụng ý của Lâm Hựu Luân khi quay bộ phim này còn hơn thế nữa.

Ở giai đoạn hiện tại, Mộng Công Hán chỉ có thể tồn tại trong kẽ hở giữa các công ty điện ảnh lớn.

Lâm Hựu Luân nắm trong tay tài nguyên Marvel Comics khiến các công ty điện ảnh lớn đều thèm muốn, đương nhiên không thể độc chiếm.

Mấy siêu anh hùng kiếm tiền nhất, Lâm Hựu Luân chắc chắn sẽ không đem ra hợp tác với người khác, còn những siêu anh hùng khác đem ra để lôi kéo một nhóm đồng minh thì lại là một lựa chọn không tồi.

Việc tiếp xúc với một số công ty điện ảnh vẫn chưa có tiến triển thực chất, vấn đề chính vẫn nằm ở giá cả.

Hiện tại, các công ty điện ảnh lớn ở Hollywood tuy đều hứng thú với các siêu anh hùng trong tay Marvel Comics, nhưng đối với thị trường phim chuyển thể từ truyện tranh vẫn đang ở giai đoạn dự đoán rất bảo thủ.

Để thận trọng, giá chào mua bản quyền chuyển thể phim siêu anh hùng của các công ty đều không mấy làm hài lòng.

Việc khởi quay phiên bản Hong Kong của Iron Man, lợi ích lớn nhất là có thể chứng minh tiềm năng thị trường của phim chuyển thể

từ truyện tranh cho các công ty điện ảnh Hollywood, đồng thời lại không khiến mọi người cảm thấy bị đe dọa cạnh tranh, bởi vì phiên bản Hong Kong chắc chắn sẽ sử dụng toàn bộ diễn viên châu Á, cho dù thành tích có tốt đến đâu, đối với Hollywood vĩnh viễn cũng chỉ là một bộ phim ngoại, sẽ không ảnh hưởng đến lợi ích căn bản của các công ty điện ảnh lớn.

Mà nếu lúc này lấy danh nghĩa Mộng Công Hán để quay bộ phim này, lại dùng toàn bộ diễn viên Mỹ, thì các công ty điện ảnh lớn ở Hollywood sẽ phải ăn ngủ không yên rồi.

Lợi ích của phiên bản Hong Kong Iron Man hiển nhiên rõ ràng, đến mức Lâm Trí Linh cũng không khỏi có chút kích động.

Một khi bộ phim này thành công, mọi người thấy được tiềm năng thị trường của phim chuyển thể từ truyện tranh, thì đó là lúc các công ty điện ảnh lớn ở Hollywood sẽ vung tiền để cầu xin Lâm Hựu Luân hợp tác. "Vậy bên 20th Century Fox cũng đừng vội từ chối, cứ kéo dài như vậy, sau này đàm phán với các công ty điện ảnh khác vẫn có thể phát huy tác dụng không nhỏ." Sau khi hiểu rõ toàn bộ ý đồ của Lâm Hựu Luân, Lâm Trí Linh cuối cùng đã đưa ra một đề nghị như vậy. "Bố ơi!" Vương Tử Hàm vừa thấy bố mình là Vương Tinh đẩy cửa vào nhà, lập tức buông búp bê vải trên tay ra và lao tới.

Vương Tinh đưa tay ôm con gái, nhấc bổng lên khỏi đầu xoay một vòng, rồi cúi xuống hôn tới tấp. "Con gái ngoan, ở nhà có nghe lời mẹ không?" "Có ạ!" Vương Tử Hàm gật đầu mạnh mẽ. "Tốt lắm, con muốn phần thưởng gì, lát nữa bố sẽ mua cho con!" Vương Tinh véo véo má con gái, hài lòng nói. "Ưm..." Vương Tử Hàm dùng ngón tay nhỏ chọc vào cằm, vẻ mặt lưỡng lự.

Lúc này, vợ của Vương Tinh là A Vân nghe thấy tiếng động ở phòng khách, từ nhà bếp đi ra. "Sao hôm nay về sớm vậy?" "Bên công

ty không có việc gì, nên tôi về sớm." Để nói chuyện nghiêm túc với vợ, Vương Tinh đặt con gái xuống trước. "À mà, em đã bắt đầu nấu cơm chưa?" A Vân xoa đầu con gái, bảo con bé về phòng chơi. "Đang chuẩn bị làm, sao vậy, anh đói à?" Vương Tinh lắc đầu, "Đừng làm nữa, tối nay cả nhà chúng ta ra ngoài ăn." A Vân cởi tạp dề, tò mò nhìn Vương Tinh: "Hôm nay có chuyện gì vui sao, sao đột nhiên lại muốn ra ngoài ăn?" "Vẫn là em hiểu anh nhất." Vương Tinh cười hì hì đi tới, đỡ vai vợ, để cô ngồi xuống ghế sofa, mình ngồi bên cạnh. "Em còn nhớ hai hôm trước anh tìm anh Luân nói muốn quay một bộ phim khoa học viễn tưởng không?" A Vân gật đầu, "Nhớ chứ, anh nói anh Luân không đồng ý, rồi hôm đó anh buồn bã cả đêm không ngủ được." "Anh Luân hôm nay gọi điện cho anh, nói anh ấy đổi ý rồi." Vương Tinh vui vẻ thông báo tin tức này, vốn tưởng vợ sẽ vui mừng cho mình, không ngờ đổi lại là vẻ mặt nghi hoặc của A Vân. "Anh Luân không phải là người dễ dàng thay đổi ý định như vậy đâu phải không?" "Chuyện là thế này.

Lúc đầu kịch bản mà anh muốn quay, anh Luân thấy không hay.

Bây giờ anh ấy đã đổi một kịch bản mới, vì nó là chuyển thể từ một siêu anh hùng trong Marvel Comics của Mỹ, khoản đầu tư bỗng chốc tăng lên hơn 3 lần so với dự kiến ban đầu của anh, nhiều hơn mấy chục triệu so với Men In Black của Chương Quốc Hùng trước đây.

Chương 1049

Bên Mỹ thì anh không rõ, ít nhất ở Hong Kong đây thì chắc là bộ phim khoa học viễn tưởng có vốn đầu tư lớn nhất cho đến nay." Trước mặt vợ mình, Vương Tinh cũng không cảm thấy ngại, đã giải thích rõ ràng toàn bộ quá trình sự việc.

A Vân nghe xong gật đầu, "Nếu vậy thì đối với anh đúng là một tin vui.

Nhưng chỉ ba người chúng ta ăn mừng thì có vẻ hơi vắng vẻ.

Hay là mời bố mẹ chồng qua luôn đi, cả gia đình tụ tập cũng tốt." Vương Tinh vỗ đùi, "Ý này hay đấy, anh gọi điện cho bố ngay đây!" Nửa tiếng sau, gia đình Vương Tinh ăn mặc chỉnh tề ra khỏi nhà, lái xe đến đón bố Vương Thiên Lâm và mẹ Lương Thục Hoa trước, sau đó liền thẳng tiến đến một nhà hàng ở Tsim Sha Tsui.

Vì là bữa cơm gia đình nên cũng không có thêm nhiều người đi cùng.

Đến nơi, A Vân cùng bố mẹ Vương Tinh vào trước để gọi món, còn Vương Tinh tự mình đi đậu xe.

Lúc quay lại, anh bị mấy tay săn ảnh không biết từ đâu xuất hiện chặn ngay trước cửa.

Nếu là bình thường gặp phải tình huống này, Vương Tinh chắc chắn sẽ mặt đen sầm đuổi người đi, nhưng hôm nay tình cờ tâm trạng anh rất tốt, ngay cả những tay săn ảnh vốn rất chướng mắt ngày thường cũng trở nên dễ nhìn hơn nhiều.

Anh thậm chí còn đùa giỡn với họ. "Xin các vị, tôi đói bụng lắm rồi, hay là đợi tôi ăn no rồi mới phỏng vấn các vị nhé?" Khó khăn lắm

mới có được cơ hội như vậy, mấy phóng viên kia đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Bất đắc dĩ, Vương Tinh đành đồng ý mỗi người cho họ một câu hỏi. "Đạo diễn Vương, gần đây có tin đồn rằng anh sẽ đảm nhiệm vai trò giám khảo vòng chung kết Hoa hậu Hong Kong năm nay, xin hỏi tin tức này có đúng không?" "Tin tức của các cô rất nhanh nhạy đó, tôi vừa mới đồng ý xong mà các cô đã biết rồi!" Vương Tinh cười cười, không phủ nhận. "Vậy các thí sinh năm nay, đạo diễn Vương xem trọng ai nhất?" Một phóng viên bên cạnh liền hỏi theo.

Nhận ra đối phương muốn moi móc lời mình, Vương Tinh lập tức giữ chặt miệng. "Vừa nãy tôi đã nói rồi, tôi cũng mới nhận được tin tức, cụ thể năm nay có những thí sinh nào vào chung kết tôi còn chưa rõ.

Bây giờ bảo tôi nói xem trọng ai nhất, câu hỏi này tôi chắc chắn không thể trả lời các cô được." Những phóng viên kia vẫn không chịu bỏ cuộc, tiếp tục truy hỏi: "Đạo diễn Vương trước đây không quan tâm đến vòng sơ khảo Hoa hậu Hong Kong sao?" "Không có quy định nào nói rằng tất cả mọi người ở Hong Kong đều phải quan tâm đến chuyện Hoa hậu Hong Kong chứ?

Nếu không phải TVB hôm nay gọi điện cho tôi nói chuyện này, tôi có lẽ cũng sẽ không quan tâm nhiều đến nó, trừ khi có người nói với tôi rằng, trong số các thí sinh năm nay có người đẹp hơn Lý Gia Hân, có lẽ tôi mới bắt đầu quan tâm trước vòng chung kết." Vương Tinh lấy Lý Gia Hân làm ví dụ, ý định ban đầu là muốn bịt miệng đám phóng viên này.

Theo anh thấy, cho dù các thí sinh Hoa hậu Hong Kong năm nay có xuất sắc đến đâu, chỉ riêng về nhan sắc để vượt qua Lý Gia Hân thì e rằng cũng không chọn ra được một ai.

Phải biết rằng danh hiệu Hoa hậu Hong Kong đẹp nhất không phải là tự xưng, ngay cả trong toàn bộ làng giải trí Hong Kong, những người có thể vượt qua Lý Gia Hân về ngoại hình cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Vương Tinh tính toán vạn lần, lại không ngờ rằng trong số các thí sinh Hoa hậu Hong Kong năm nay, thật sự có một người đặc biệt như vậy.

Mặc dù nhan sắc kém hơn Lý Gia Hân một chút, nhưng cũng được coi là một trong những thí sinh có ngoại hình nổi bật nhất trong các cuộc thi Hoa hậu Hong Kong những năm gần đây, thậm chí có một số phương tiện truyền thông còn xem cô là người kế nhiệm của Lý Gia Hân. "Không phải chứ, có mỹ nữ như vậy mà tôi lại chưa từng nghe nói đến sao?" Vương Tinh vừa giả vờ kinh ngạc làm vẻ mặt rất khoa trương, vừa giơ tay nói: "Được rồi, được rồi, hôm nay đến đây thôi.

Còn về người mà các cô nói tên là gì ấy nhỉ..." "Dương Cung Như." Một phóng viên đối diện nhắc nhở một câu. "Đúng đúng, chính là Dương Cung Như đó, nếu cô ấy cuối cùng có thể giành được vương miện Hoa hậu Hong Kong, tôi sẽ mời cô ấy làm nữ chính trong phim mới của tôi, như vậy được chưa?" Vương Tinh nói như vậy hoàn toàn là để thoát khỏi đám phóng viên phiền phức này, chứ không tiếp tục suy nghĩ sâu xa.

Đến khi quay người vào nhà hàng anh mới nhận ra có chút không ổn.

Khoảng thời gian này trong tay anh chỉ có một bộ phim Iron Man phiên bản Hong Kong đang chờ quay, mà nghe giọng điệu của đám phóng viên vừa rồi, thí sinh tên Dương Cung Như đó hình như khá nổi tiếng.

Nếu cô ấy thật sự giành được quán quân, chẳng lẽ thật sự phải để

cô ấy đóng vai chính trong Iron Man sao?

Chưa nói đến việc Lâm Hựu Luân bên kia có đồng ý hay không, bản thân Vương Tinh cũng cảm thấy chuyện này không đáng tin, chỉ là anh đã lỡ lời rồi, đến lúc đó có người hỏi đến, chẳng lẽ mình tự vả mặt phủ nhận chuyện này sao?

Trong lúc ăn cơm, Vương Tinh vẫn luôn trăn trở về chuyện này, vì mất tập trung còn bị Vương Thiên Lâm mắng mấy câu.

Cuối cùng anh thực sự không yên tâm, bèn lấy cớ đi vệ sinh, gọi điện thoại cho tổng tài TVB Du Tranh.

Du Tranh lúc này vẫn đang làm thêm giờ ở văn phòng, nhận được điện thoại của Vương Tinh, giọng điệu tuy khách khí, nhưng lại không có thời gian khách sáo với anh, mở miệng liền hỏi có chuyện gì.

Vương Tinh tiếp xúc với Du Tranh không nhiều, chỉ biết người phụ nữ này năng lực xuất chúng, nên được Lâm Hựu Luân trọng dụng, chỉ là không ngờ cô nói chuyện thẳng thắn như vậy, nhất thời còn có chút không quen. "Cô Du, là thế này, bên TVB không phải có mời tôi làm giám khảo vòng chung kết Hoa hậu Hong Kong lần này sao?" "Ừm, chuyện này tôi biết, sao vậy?" Vương Tinh vừa nói được nửa câu đã bị Du Tranh ngắt lời, trong lòng có chút buồn bực, nhưng cuộc điện thoại này là anh chủ động gọi cho Du Tranh, hơn nữa là có việc cần nhờ vả, nên anh cũng chỉ đành nhịn. "Tôi muốn hỏi cô Du về một thí sinh tên Dương Cung Như, có thể vào chung kết, bên TVB chắc cũng đã có một số sắp xếp cho cô ấy rồi phải không?" Du Tranh ở đầu dây bên kia khi nghe đến tên "Dương Cung Như", vẻ mặt trở nên hơi kỳ lạ. "Anh Vương có gì thì cứ nói thẳng." Sự thẳng thắn của Du Tranh thật sự khiến Vương Tinh có chút lúng túng, chẳng lẽ anh vừa rồi ám chỉ còn chưa đủ sao?

Bất đắc dĩ, anh đành nói thẳng ra: "Được rồi, tôi chỉ muốn hỏi,

Dương Cung Như này có khả năng vào top 3 không?" Đầu dây bên kia im lặng một lát, sau đó mới truyền đến giọng nói của Du Tranh. "Đạo diễn Vương e rằng đã hỏi nhầm người rồi phải không?" Vương Tinh lập tức không vui, "Cô Du, cô nói vậy là có ý gì, quán quân cuộc thi sắc đẹp được sản sinh ra như thế nào, cô và tôi đều rõ trong lòng, chẳng lẽ nhất định phải để tôi nói rõ hết mọi chuyện sao?" Du Tranh ở đầu dây bên kia vừa buồn cười vừa bực mình, "Đạo diễn Vương, anh đã hiểu lầm ý của tôi rồi.

Tôi là nói chuyện này anh nên hỏi anh Lâm, anh ấy chắc chắn sẽ cho anh một câu trả lời thỏa đáng." Lần này đến lượt Vương Tinh ngớ người, nghe giọng điệu của Du Tranh, Dương Cung Như còn có liên quan đến Lâm Hựu Luân sao? "Những gì có thể nói tôi đều đã nói rồi, đạo diễn Vương tự mình suy nghĩ đi." Du Tranh nói xong liền cúp điện thoại, chỉ còn lại Vương Tinh một mình ngớ ngẩn cầm điện thoại. —— Từ nhà vệ sinh trở về, Vương Tinh cứ bộ dạng tâm sự nặng nề.

Trên bàn ăn trước mặt bố mẹ chồng, A Vân không mở miệng, đợi đến trên đường về mới hỏi Vương Tinh có chuyện gì.

Vương Tinh kể lại toàn bộ sự việc cho A Vân nghe, A Vân cũng cảm thấy chuyện này có chút khó xử. "Nếu Dương Cung Như kia thật sự có liên quan đến anh Luân, thì anh tốt nhất nên nhanh chóng giải thích với anh ấy, nếu không đợi những lời anh nói được đăng báo, hiểu lầm sẽ lớn lắm!" "Anh bây giờ chính là không nắm chắc được anh Luân và Dương Cung Như rốt cuộc có quan hệ gì, bên Du Tranh lại không chịu nói nhiều, như vậy mạo muội giải thích với anh Luân cũng không hay." Vương Tinh cố ý khó xử nhìn A Vân một cái, "Hay là em thông qua A Trân giúp anh hỏi thử xem?" "Anh đầu heo à!

Chuyện này sao có thể để A Trân biết được, cô ấy mà vì chuyện này mà giận dỗi với anh Luân, anh Luân chẳng phải sẽ tính sổ cả

chúng ta sao?" A Vân nói như vậy, rõ ràng đã khẳng định mối quan hệ giữa Dương Cung Như và Lâm Hựu Luân không hề tầm thường. "Vậy phải làm sao đây?" Thấy Vương Tinh vẻ mặt buồn bã, A Vân đột nhiên nghĩ đến một người. "Hay là anh hỏi cô Lâm thử xem?" Mắt Vương Tinh sáng bừng, trong lòng âm u tan biến.

Nếu không phải con gái còn đang ngồi bên cạnh, anh thật sự muốn ôm lấy vợ hôn mấy cái.

Lâm Trí Linh ngày nào cũng ở bên cạnh Lâm Hựu Luân, nếu Lâm Hựu Luân và Dương Cung Như thật sự có quan hệ gì, nhất định không thể qua mắt được cô ấy...

Chỉ là điều khiến Vương Tinh buồn bực là, phương pháp đơn giản như vậy sao trước đây anh lại không nghĩ ra nhỉ? "Cô Lâm, A Luân thực sự không còn giận nữa chứ?" Trên đường đi cùng Lâm Trí Linh tới văn phòng của Lâm Hựu Luân, trong lòng Vương Tinh vẫn luôn lo lắng không yên.

Mặc dù tối qua anh ta đã gọi điện giải thích toàn bộ tình huống với Lâm Trí Linh, và cô cũng hứa sẽ nói giúp trước mặt Lâm Hựu Luân, nhưng cứ nghĩ đến việc mình suýt chút nữa phá hỏng kế hoạch của anh, Vương Tinh biết lần này chắc chắn sẽ không dễ dàng qua ải. "Sáng nay lúc xem báo anh ấy có nổi giận một trận, giờ thì chắc đã đỡ hơn nhiều rồi." Lâm Trí Linh vừa nói vừa đẩy cửa văn phòng.

Vương Tinh chần chừ một chút, cuối cùng vẫn cắn răng bước vào.

Vừa vào cửa, anh ta đã cảm nhận được hai ánh mắt sắc lẹm như dao phóng tới.

Ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt Lâm Hựu Luân âm trầm như sắp nhỏ ra nước, rõ ràng là dư nộ vẫn chưa tan. "Việc tốt anh làm đấy!" Lâm Hựu Luân ném một tờ báo đến trước mặt Vương Tinh, "Anh bảo bây

giờ tôi phải thu dọn tàn cuộc thế nào đây?" Vương Tinh cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt phẫn nộ của Lâm Hựu Luân, nhỏ giọng giải thích: "Lúc đó tôi không biết Dương Cung Như đã được anh nhìn trúng, nếu biết tôi chắc chắn sẽ không nói như vậy!" Lâm Hựu Luân hừ lạnh một tiếng: "May mà anh không biết, nếu không anh đã đem bán đứng cả tôi luôn rồi!" Vương Tinh im lặng không lên tiếng.

Anh ta biết Lâm Hựu Luân đang trong cơn nóng giận, lúc này giải thích gì cũng vô dụng.

Chương 1050

Lâm Trí Linh từ bên ngoài bưng hai tách cà phê đi vào, Vương Tinh lập tức như thấy cứu tinh, ánh mắt mong chờ nhìn về phía cô. "Đạo diễn Vương cũng không phải cố ý, anh trút giận lên anh ấy như vậy thì giải quyết được vấn đề sao?" "Cô không cần nói giúp anh ta, hôm nay bất kể là ai tới xin tình cũng vô dụng!" Lâm Hựu Luân nhận lấy cà phê từ tay Lâm Trí Linh, giọng điệu không hề có chút nới lỏng.

Lâm Trí Linh còn muốn khuyên thêm, nhưng Lâm Hựu Luân xua tay: "Việc ở đây cô không cần quản nữa, đi làm việc khác trước đi." Lâm Trí Linh bất lực nhún vai với Vương Tinh, vẻ mặt lộ rõ sự cảm thông nhưng không thể giúp gì được.

Vương Tinh mấp máy môi, cuối cùng đành trố mắt nhìn Lâm Trí Linh rời đi, chút hy vọng cuối cùng trong lòng cũng theo đó mà tan biến.

Sau khi Lâm Trí Linh đi khỏi, Lâm Hựu Luân nới lỏng cà vạt vứt sang một bên, rồi quay lại lườm Vương Tinh một cái: "Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Ngồi xuống đi!" Vương Tinh suýt chút nữa đã nghi ngờ tai mình có vấn đề.

Anh ta đã chuẩn bị tâm lý để bị Lâm Hựu Luân mắng một trận tơi bời, không ngờ lại nhận được kết quả thế này. "Không chịu ngồi sao?

Vậy anh cứ đứng đó đi!" Lâm Hựu Luân vừa dứt lời, Vương Tinh lập tức kéo ghế ngồi xuống.

Dù không biết trong hồ lô của Lâm Hựu Luân bán thuốc gì, nhưng anh ta có thể cảm nhận được dường như Lâm Hựu Luân đã hết giận. "Trước đây tôi không đồng ý đầu tư bộ 《Tương Lai Cảnh Sát》 là

muốn anh bình tĩnh lại một chút, đừng để những thành công mấy năm qua làm mờ mắt.

Thế mà anh hay thật, vừa cho anh làm đạo diễn 《Cương Thiết Hiệp》, anh đã gây ra cho tôi một rắc rối lớn thế này, anh bảo sau này tôi làm sao tin tưởng anh được nữa?" Vương Tinh trong lòng thực sự cảm thấy oan ức, anh ta cũng không ngờ lời mình tùy tiện ứng phó ký giả lại gây ra rắc rối lớn đến vậy.

Dương Cung Như là quán quân Cảng Tỷ mà Lâm Hựu Luân đã định sẵn, chuyện này trong nội bộ Vô Tuyến cũng chỉ có Du Tranh biết.

Để Vương Tinh làm giám khảo đêm chung kết là để đảm bảo Dương Cung Như có thể thuận lợi đăng quang, không ngờ cái miệng rộng của Vương Tinh chỉ bằng một câu nói đã đẩy Dương Cung Như lên đầu sóng ngọn gió.

Nếu Dương Cung Như không phải là quán quân định sẵn thì thôi, nhưng một khi cô ấy chiến thắng trong đêm chung kết, chắc chắn sẽ kéo theo hàng loạt tranh cãi.

Vương Tinh với tư cách là giám khảo sẽ là người đầu tiên bị nghi ngờ, và vì mối quan hệ thân thiết giữa anh ta với Lâm Hựu Luân mà ai nấy đều biết, những kẻ có dã tâm sẽ nhân cơ hội này chĩa mũi dùi vào Lâm Hựu Luân, từ đó gây ra cuộc khủng hoảng niềm tin của công chúng đối với cuộc thi Hoa hậu Hong Kong.

Vương Tinh nghe chuyện nghiêm trọng đến vậy cũng đờ người ra: "Vậy... vậy phải làm sao bây giờ?" "Còn làm sao được nữa?

Hiểu lầm đã phát sinh thì tương kế tựu kế thôi.

Sau đêm chung kết, tôi sẽ sắp xếp cho Dương Cung Như và anh đóng vài cảnh phim, tóm lại phải khiến truyền thông nghĩ rằng hai

người đang hẹn hò.

Như vậy mọi người cùng lắm chỉ trách anh làm giám khảo có tư tâm, chỉ cần tiếng xấu không kéo theo Vô Tuyến là được." Lâm Hựu Luân ngay từ đầu đã định để Vương Tinh gánh cái "nồi đen" này, nên lời nói vô cùng hùng hồn, chẳng có chút ý tứ thương lượng nào.

Thấy vẻ mặt Vương Tinh đầy vẻ không cam lòng, tính kiên nhẫn của Lâm Hựu Luân cũng cạn sạch. "Đừng có được hời mà còn khoe mẽ.

Nếu không phải vì anh phá hỏng kế hoạch của tôi, cơ hội như vậy liệu có đến lượt anh không?" Chỉ được nhìn mà không được chạm, đây mà gọi là được hời sao?

Vương Tinh lầm bầm trong lòng, nhưng miệng vẫn nói: "Tôi thì sao cũng được, chỉ là bên chỗ A Vân khó mà ăn nói." "Cái đó anh yên tâm, tôi sẽ đánh tiếng trước với chị A Vân." Lâm Hựu Luân đã sớm đoán được Vương Tinh sẽ nói thế, lập tức chặn đứng đường lui của anh ta.

Sau khi chấp nhận thực tế này, Vương Tinh cảm thấy nản lòng vô cùng: "Được rồi, chuyện này cứ theo ý anh mà làm, nếu không còn việc gì khác tôi đi trước đây." "Anh tưởng chuyện này thế là xong à?" Lâm Hựu Luân hừ lạnh một tiếng.

Vương Tinh vừa định đứng lên liền rùng mình một cái, trong lòng đột nhiên dâng lên một dự cảm chẳng lành: "Còn... còn có chuyện khác nữa sao?" "Kẻ nào đó chẳng phải đã dõng dạc tuyên bố trước mặt phóng viên rằng, nếu Dương Cung Như đắc cử quán quân Cảng Tỷ thì sẽ để cô ấy làm nữ chính phim mới sao?

Đừng bảo với tôi là phóng viên bịa đặt nhé!" Vương Tinh bị ánh mắt sắc lạnh của Lâm Hựu Luân nhìn đến lạnh sống lưng, rụt cổ nói: "Anh... anh muốn làm gì?" "Không làm gì cả, chỉ muốn hỏi một chút,

bộ phim mới anh nói có phải là 《Cương Thiết Hiệp》 không?" Vương Tinh rên rỉ trong lòng, biết ải này không thể trốn tránh được nữa: "Thực sự không được thì tôi mở một bộ phim mới để lăng xê Dương Cung Như, như vậy tổng cộng ổn rồi chứ?" Lâm Hựu Luân lắc đầu: "Vẫn chưa đủ!" Vương Tinh nghe vậy suýt chút nữa thì nhảy dựng lên, nếu không phải đang đối mặt với Lâm Hựu Luân, anh ta đã sớm chửi đổng lên rồi.

Trước một Vương Tinh đang tức tối, ngữ khí của Lâm Hựu Luân vẫn rất thong thả. "Anh là đạo diễn của 《Cương Thiết Hiệp》, nhân tuyển nam nữ chính chẳng lẽ không phải do anh quyết định sao?" "Nếu tôi mà quyết định được thì còn phải ngồi đây nhìn sắc mặt người khác à?" Đến tượng đất cũng có ba phần hỏa khí, Vương Tinh lần này thực sự nổi giận. "Không, lần này anh là người quyết định!" Câu trả lời chém đinh chặt sắt của Lâm Hựu Luân khiến Vương Tinh ngẩn người.

Anh ta chỉ tay vào mình, hỏi lại không chắc chắn: "Thật sự là tôi quyết định?" "Anh nghĩ tôi đang đùa với anh sao?" Lâm Hựu Luân đanh mặt lại, lúc này Vương Tinh mới thực sự tin tưởng.

Nhưng nghi vấn mới lại nảy sinh, tại sao Lâm Hựu Luân lại làm vậy? "Còn nhớ lần đầu tiên anh đến tìm tôi đã nói gì không?" Thấy Vương Tinh vẫn chưa thông suốt, Lâm Hựu Luân đành gợi ý một câu.

Vương Tinh trầm ngâm gật đầu, sau đó sắc mặt liền thay đổi: "Thực ra lúc đó tôi nói vậy chỉ vì muốn anh ủng hộ tôi quay bộ phim kia..." Lâm Hựu Luân không khách khí ngắt lời Vương Tinh: "Nhưng tôi đã tin là thật!" Gương mặt Vương Tinh thoáng hiện vẻ không thể tin nổi, nhưng ngay sau đó lại nghĩ ra điều gì: "Nói vậy anh thực sự muốn đóng vai nam chính trong 《Cương Thiết Hiệp》 sao?" "Sao nào, anh thấy tôi không hợp à?" Cảm nhận được giọng điệu không mấy thiện cảm của Lâm Hựu Luân, Vương Tinh lập tức lắc đầu:

"Không có, không có, nếu toàn Hong Kong có ai hợp với vai này nhất thì anh xếp thứ hai, tuyệt đối không ai dám đứng thứ nhất!" "Sao tôi nghe câu này của anh giống như đang mắng tôi vậy?" Lâm Hựu Luân cau mày hỏi.

Vương Tinh vẻ mặt đầy oan ức: "Anh nói ngược rồi chứ?

Vừa nãy anh mắng tôi như con cháu trong nhà đấy thôi!" "Vậy sao?" Lâm Hựu Luân làm bộ nỗ lực nhớ lại, "Hình như đúng là có chuyện đó, cần tôi xin lỗi anh không?" "Bái phục, anh đừng trêu tôi nữa, có gì cứ nói thẳng đi!" Vương Tinh giơ tay xin hàng. "Vậy xin hỏi đại đạo diễn Vương, tôi làm diễn viên chính của 《Cương Thiết Hiệp》 có vấn đề gì không?" "Không vấn đề gì, ai dám bảo có vấn đề tôi liều mạng với kẻ đó luôn!" Vương Tinh lập tức bày tỏ thái độ, sợ nói chậm lại khiến Lâm Hựu Luân không vui. "Vậy còn nữ chính thì ai đóng đây?" Lâm Hựu Luân hỏi tiếp một câu.

Vương Tinh sững sờ, vấn đề này anh ta thực sự chưa từng nghĩ tới.

Anh ta lén nhìn Lâm Hựu Luân một cái, ánh mắt Lâm Hựu Luân cũng vừa lúc nhìn sang, hai người chạm mắt nhau, rồi Vương Tinh dường như hiểu ra điều gì. "Ý anh là, nữ chính cần tìm một nhân tuyển thích hợp?" Lâm Hựu Luân lườm Vương Tinh một cái sắc lẹm, chẳng lẽ nói thừa?

Vương Tinh như xác định được suy đoán nào đó, hỏi tiếp: "Vậy anh thấy ai hợp hơn?" Lâm Hựu Luân ho khan một tiếng, rồi nhìn về phía cửa văn phòng.

Vương Tinh ban đầu ngẩn ra, sau đó lập tức hiểu ý Lâm Hựu Luân. "Chỉ cần anh có thể thuyết phục được cô ấy, chuyện lúc trước tôi sẽ không tính toán với anh nữa." Sau khi Lâm Hựu Luân nói câu này, Vương Tinh đã hoàn toàn hiểu ra.

Vừa rồi Lâm Hựu Luân nổi trận lôi đình thực chất đều là đang diễn kịch, làm vậy là để cho Vương Tinh ăn một gậy trước rồi mới cho một quả táo ngọt, mục đích thực sự là muốn anh ta đi làm thuyết khách. "A Luân, có câu thỏ không ăn cỏ gần hang..." Lâm Hựu Luân giơ tay, mất kiên nhẫn ngắt lời: "Bớt nói nhảm đi, anh chỉ cần trả lời tôi là có làm hay không?" Vương Tinh tỏ vẻ đau lòng nhưng cũng bất lực lắc đầu, sau đó lại thốt ra một câu khiến Lâm Hựu Luân muốn vung tay tát cho một cái. "Chỉ đóng phim cùng nhau thôi hình như vẫn thiếu chút lửa nhỉ?

Hay là tôi thêm cho hai người một cảnh giường chiếu nhé?" Thấy Lâm Hựu Luân sắp nổi đóa, Vương Tinh vội đứng lên giải thích: "Tôi đùa thôi, anh đừng để tâm nhé!" Lâm Hựu Luân nén giận, lườm Vương Tinh một cái: "Xong rồi chứ?" "Anh yên tâm, chuyện này cứ giao cho tôi, nếu không thuyết phục được cô ấy thì chức đạo diễn phim này tôi cũng không làm nữa!" Vương Tinh nghiến răng, hạ quyết tâm ngay trước mặt Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân đứng dậy, vỗ vỗ vai Vương Tinh: "Tôi đợi tin tốt của anh!" Tuy Lâm Hựu Luân không dùng nhiều lực, nhưng Vương Tinh cảm thấy vai mình như gánh một áp lực nặng nề.

Vương Tinh từ văn phòng Lâm Hựu Luân đi ra, vừa vặn gặp Lâm Trí Linh đi photocopy tài liệu quay về.

Lâm Trí Linh nhìn về hướng văn phòng rồi quay sang nhìn Vương Tinh với vẻ đồng cảm. "Đạo diễn Vương, không sao chứ?" Vương Tinh rút khăn giấy lau mồ hôi trên trán, khẽ thở dài: "Tạm coi là qua ải rồi." Gây ra chuyện lớn như vậy, Lâm Trí Linh rất tò mò Vương Tinh định kết thúc thế nào, nhưng thấy vẻ mặt thiểu não của anh ta, đoán chừng vừa rồi bị Lâm Hựu Luân mắng không ít, nên cô không định xát muối vào vết thương của anh ta nữa. "Vậy đạo diễn Vương đi thong thả." Vương Tinh gượng cười, gật đầu với Lâm Trí Linh, đi được vài

bước bỗng dừng lại. "Đạo diễn Vương còn việc gì sao?" "Cái đó...

Chương 1051

cô Lâm, chiều nay cô có rảnh không?" "Chiều nay?" Đôi mắt đẹp của Lâm Trí Linh lộ vẻ bối rối. "Tôi muốn mời cô Lâm cùng đi uống trà chiều." Trước lời mời đột ngột của Vương Tinh, Lâm Trí Linh nhất thời không phản ứng kịp: "Đạo diễn Vương, anh có chuyện gì sao?" Vẻ mặt Vương Tinh cứng đờ, sau khi bị nhìn thấu ý đồ liền cười gượng gạo: "Thực sự là có chút việc muốn nhờ cô Lâm giúp đỡ, không biết cô Lâm có sẵn lòng nể mặt không?" Lâm Trí Linh lộ vẻ do dự: "Nói ở đây không được sao?" Vương Tinh nhìn về phía văn phòng của Lâm Hựu Luân rồi kiên quyết lắc đầu.

Thấy phản ứng của Vương Tinh, Lâm Trí Linh dường như đã hiểu ra điều gì đó. "Được rồi, chiều nay tôi cũng được nghỉ!" "Vậy lát nữa chúng ta liên lạc sau." Vương Tinh làm động tác gọi điện thoại với Lâm Trí Linh, khi bước vào thang máy, cả người anh ta cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Chỉ cần Lâm Trí Linh đồng ý gặp mặt, nhiệm vụ Lâm Hựu Luân giao phó đã coi như hoàn thành một nửa.

Tại góc phố Stanley, Trung Hoàn.

Một chiếc Maserati màu đen bước xuống hai người đẹp đeo kính râm. "Sao bảo Vương Tinh cũng là đạo diễn nổi tiếng Hong Kong, sao lại chọn chỗ này mời cậu uống trà chiều?" Lý Giai Hân đóng cửa xe, khoác chiếc túi mới mua bước tới bên cạnh Lâm Trí Linh.

Lâm Trí Linh tiến lên khoác tay Lý Giai Hân: "Lục Vũ Trà Thất cũng rất nổi tiếng mà, lúc tớ du học ở Canada đã có bạn học người Hong Kong đề cử quán này với tớ, nói ở đây có thể ăn được những món điểm tâm Quảng Đông chính tông nhất." "Người bạn đó không

lừa cậu đâu, quán này luôn giữ được hương vị nguyên bản của tửu gia Hong Kong và phong cách trang trí, phục vụ cổ xưa nhất.

Bàn ghế, quạt trần, đồng hồ treo tường, quầy thu ngân ở đây đều giữ phong cách thập niên 30-40, trong các phòng nhã gian trên lầu hai và lầu ba còn có bút tích thực của các đại sư quốc họa...

A Luân trước đây rất thích đến quán này uống trà, tớ còn đi cùng anh ấy hai lần." "Được đại mỹ nhân Lý hộ tống, chẳng phải tớ vinh hạnh lắm sao?" Lâm Trí Linh che miệng cười khẽ.

Lý Giai Hân lườm cô một cái. "Thôi được rồi, đừng mải đùa nữa, mau vào thôi kẻo bị người ta nhận ra." Hai người tuy đeo kính râm nhưng vóc dáng duyên dáng vẫn không thể che giấu được, chỉ đứng bên đường một lát đã thu hút không ít ánh nhìn của người qua đường.

Thấy thời gian đã gần đến, Lâm Trí Linh kéo tay Lý Giai Hân cùng bước vào quán trà mà họ vừa bàn luận.

Vừa vào cửa, nhân viên phục vụ đã nhiệt tình đón tiếp.

Biết hai người đến theo lời hẹn, nhân viên trực tiếp mời họ lên nhã gian lầu hai.

Khi cửa phòng được đẩy ra, Vương Tinh đang giơ tay xem đồng hồ, thấy Lâm Trí Linh bước vào liền vội vàng đứng dậy.

Lời chào mừng còn chưa kịp thốt ra, ánh mắt anh ta rơi vào người đi sau Lâm Trí Linh, nhất thời sững sờ, nửa ngày không nói nên lời. "Đạo diễn Vương, hôm nay Reis cũng hẹn tớ đi mua sắm, buổi tối bọn tớ còn định đi tập gym cùng nhau nên tớ đưa cô ấy theo luôn, chắc anh không phiền chứ?" Nụ cười trên mặt Vương Tinh trở nên gượng gạo.

Vốn dĩ anh ta hẹn Lâm Trí Linh uống trà chiều là muốn nói riêng chuyện đó, giờ lại có thêm Lý Giai Hân, sao có thể không phiền được?

Vương Tinh đang cân nhắc nên mở lời thế nào thì Lý Giai Hân đã bĩu môi với Lâm Trí Linh. "Xem ra đạo diễn Vương không mấy hoan nghênh mình, hay là mình đi trước vậy!" Lời vừa dứt, Vương Tinh đã tiến lên một bước chặn ở cửa: "Reis, mọi người đều là chỗ quen biết, em đừng đùa thế.

Hôm nay em mà đi thì sau này anh còn mặt mũi nào đi gặp A Luân nữa?" Lý Giai Hân và Vương Tinh thực tế mới chỉ hợp tác một lần trong phần một của 《Quỷ Thổi Đèn》, quan hệ không quá thân thiết, nhưng vì Vương Tinh đã mở lời giữ lại, cô đương nhiên không thể không nể mặt, hơn nữa Lâm Trí Linh vẫn đang đứng bên cạnh.

Thấy Lý Giai Hân không nhắc chuyện rời đi nữa, Vương Tinh vội vàng mời hai người ngồi xuống, rồi gọi phục vụ gọi thêm vài món điểm tâm đặc sắc.

Trong lúc đó, bộ não của Vương Tinh cũng không hề nhàn rỗi.

Anh ta đoán Lâm Trí Linh đưa Lý Giai Hân theo chủ yếu là để tránh nghi ngờ, điểm này đúng là anh ta đã thiếu sót, nhưng may mà người đi cùng là Lý Giai Hân, chứ nếu là Chu Tuệ Mẫn hay Vương Tổ Hiền thì chuyện này khó giải quyết rồi.

Vương Tinh còn chưa biết mở lời thế nào thì Lâm Trí Linh đã lên tiếng trước: "Đạo diễn Vương, lúc trước anh nói có việc muốn nhờ tớ giúp, giờ có thể nói được rồi chứ?" "Không biết cô Lâm có hứng thú đóng phim điện ảnh không?" Vương Tinh đột ngột hỏi một câu như vậy khiến cả Lâm Trí Linh và Lý Giai Hân đều sững sờ.

Một lúc sau, Lâm Trí Linh mới phản ứng lại. "Đạo diễn Vương, anh không đùa đấy chứ?" Vương Tinh nghiêm túc lắc đầu. "Chuyện này..." Lâm Trí Linh lộ vẻ khó xử, do dự không biết trả lời thế nào.

Lý Giai Hân bên cạnh đột nhiên xen vào: "Phim mới của đạo diễn Vương định mời Trí Linh làm nữ chính sao?

Nhưng tớ nghe nói anh đã hứa với truyền thông rằng sẽ mời quán quân Cảng Tỷ mà anh tâm đắc đóng phim mới của mình, sao lại đổi ý rồi?" Vương Tinh thót tim, biết lời này của Lý Giai Hân không mấy thiện chí nhưng vẫn phải trả lời, vì Lâm Trí Linh cũng đang nhìn sang với vẻ thắc mắc. "Không có, không có, bộ phim tôi đang nói không phải là bộ đó." Lý Giai Hân có vẻ hài lòng với câu trả lời này, gật đầu ra hiệu để Vương Tinh tiếp tục.

Lúc này Lâm Trí Linh đã định bụng từ chối.

Bất kể Vương Tinh nói bộ phim nào, cô tham gia đều không mấy thích hợp, vì công việc của cô là trợ lý cho Lâm Hựu Luân chứ không phải diễn viên. "Đạo diễn Vương, tôi..." "Cô Lâm, cô đừng vội từ chối, nghe tôi nói hết đã." Vương Tinh nhận ra dấu hiệu từ chối trong mắt Lâm Trí Linh nên vội ngắt lời cô. "Thời gian qua truyền thông Hong Kong rộ lên tin đồn 《Túc Túy 2》 sẽ là bộ phim cuối cùng của A Luân.

Lúc đó tôi đã hỏi xác nhận với cậu ấy, tuy cậu ấy không khẳng định nhưng thực sự có ý định đó.

Thế nên tôi muốn thực hiện một bộ phim do tôi đạo diễn và cậu ấy đóng chính trước khi cậu ấy giải nghệ, dù sao chúng tôi cũng là bạn tốt bao nhiêu năm, coi như làm kỷ niệm." "Nhưng chẳng phải bộ phim đó đã bị Lâm tiên sinh từ chối rồi sao?" Lâm Trí Linh nhịn không được chen ngang. "Đúng vậy, A Luân đã từ chối, nhưng đó là vì cậu ấy thấy kịch bản tôi đưa không hợp, sau đó cậu ấy tự viết một kịch bản khác.

Chắc hẳn cô Lâm cũng đã nghe qua bộ phim đó..." Vương Tinh nói đến đây, Lâm Trí Linh lập tức đoán ra đáp án. "Đạo diễn Vương đang nói tới 《Cương Thiết Hiệp》?" Vương Tinh gật đầu: "Đúng vậy, chính là bộ phim đó." Lâm Trí Linh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Ban đầu chính cô khuyên Lâm Hựu Luân đừng từ chối Vương Tinh thẳng thừng như thế, không ngờ giờ Vương Tinh lại trở thành thuyết khách, còn cô lại trở thành người cần được thuyết phục.

Lý Giai Hân nghe tin này cũng không khỏi bồn chồn.

Phim Lâm Hựu Luân đóng chính mà Vương Tinh lại mời Lâm Trí Linh làm nữ chính là ý gì đây?

Bất kể Vương Tinh có dụng ý gì, Lý Giai Hân lúc này thực sự cảm thấy ghen tị.

Cô thậm chí chưa bao giờ đóng chung một bộ phim riêng với Lâm Hựu Luân, chỉ mới hợp tác một lần trong 《Ái Tình Hô Khiếu Chuyển Di》, vậy mà Lâm Trí Linh lại trực tiếp trở thành nữ chính. "Đạo diễn Vương, anh cũng thiên vị quá rồi đấy.

Đã là bộ phim cuối cùng của A Luân, vậy anh cũng sắp xếp cho em một vai đi chứ?" Dụng ý của Lý Giai Hân sao Vương Tinh không hiểu, nhưng việc để Lâm Trí Linh đóng nữ chính là ý của Lâm Hựu Luân, anh ta không có cách nào khác. "Reis, em nói thế là hiểu lầm anh rồi.

Không phải anh không muốn mời em, mà là vai nữ chính lần này hơi đặc thù.

Thân phận của cô ấy là trợ lý của nam chính, đóng vai này thì thực sự không ai hợp hơn cô Lâm cả." Vương Tinh giải thích như vậy khiến Lý Giai Hân không tiện chất vấn thêm, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Lâm Trí Linh lúc này cũng chưa quyết định được, bèn hỏi một câu: "Đây là ý của đạo diễn Vương, hay là ý của Lâm tiên sinh?" "Đương nhiên là ý của tôi rồi." Vương Tinh không chút do dự trả lời.

Nghe câu này, sắc mặt Lý Giai Hân dịu lại đôi chút, còn Lâm Trí

Linh thì càng thêm do dự. "Tất nhiên chuyện này tôi đã nói qua với A Luân, cậu ấy cũng đồng ý rồi." Vương Tinh bổ sung thêm.

Sắc mặt Lý Giai Hân thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn thu lại tâm tư nhỏ mọn của mình, không nhắc chuyện đòi vai diễn nữa.

Lâm Trí Linh cũng tỉnh ngộ ra, nếu không có sự cho phép của Lâm Hựu Luân, Vương Tinh chắc chắn sẽ không tìm đến mình trực tiếp như vậy, lòng cô càng thêm rối bời.

Chương 1052

"Nếu đúng như đạo diễn Vương nói, tớ thấy cậu cứ thử xem sao." Lý Giai Hân đổi thái độ rất nhanh.

Sau khi biết mình không thể tranh vai này với Lâm Trí Linh, cô lập tức quay sang khuyên bạn mình chấp nhận.

Làm vậy một mặt có thể cho Lâm Hựu Luân thấy cô hiểu chuyện, mặt khác lại khiến Vương Tinh nợ mình một ân tình, quả là nhất cử lưỡng tiện.

Vương Tinh dù không hiểu nổi tại sao Lý Giai Hân lại đổi thái độ nhanh như thế, nhưng trước thiện ý của cô, anh ta buộc phải có biểu hiện đáp lại, lập tức hứa sẽ sắp xếp cho Lý Giai Hân một vai khách mời trong 《Cương Thiết Hiệp》.

Với sự "phản chiến" của Lý Giai Hân cộng với sự thuyết phục nhiệt tình của Vương Tinh, Lâm Trí Linh cuối cùng cũng gật đầu đồng ý. "Đạo diễn Vương, lần này Trí Linh đồng ý có công lớn của em đấy, anh định tạ ơn em thế nào đây?" Lý Giai Hân khẽ hất chiếc cằm xinh đẹp, đôi mắt đẹp thoáng chút lười biếng nhưng dường như lại đầy thâm ý.

Vương Tinh đang bưng tách trà định nhuận giọng, nghe câu này liền khựng lại một nhịp: "Lý tiểu thư yên tâm, vai diễn lần này tôi sắp xếp đảm bảo em sẽ hài lòng." "Ồ?" Lý Giai Hân liếc nhìn Lâm Trí Linh vẫn còn đang thẫn thờ vì quyết định vừa rồi, rồi quay sang nhìn Vương Tinh: "Em cũng muốn nghe xem đạo diễn Vương định làm em hài lòng thế nào." "Cái này có nguy cơ tiết lộ kịch bản, vốn dĩ tôi không được nói, ít nhất là lúc này, vì A Luân yêu cầu bảo mật nghiêm ngặt.

Nhưng Reis, em khác với những người khác nên anh có thể nói trước cho em biết, nhưng đừng có nói lung tung với người khác đấy nhé!" Vương Tinh uống một ngụm trà, đặt chén xuống rồi hắng giọng: "Trong nguyên tác truyện tranh, Iron Man là con trai của một ông trùm vũ khí, sau khi cha mất đã kế thừa gia nghiệp khổng lồ, bản thân lại là một thiên tài chế tạo vũ khí nên mới chế ra được bộ giáp công nghệ cao như vậy.

Giờ chúng ta chuyển thể câu chuyện về Hong Kong, thiết lập nhân vật chính chắc chắn không thể bê nguyên xi truyện tranh vào.

Ý tưởng của A Luân là biến nhân vật chính thành con trai của một phú hào, kế thừa khối tài sản ăn mấy đời không hết.

Trong một lần dự tiệc trên du thuyền thì bị bọn tội phạm bắt cóc đưa đến một hòn đảo nhỏ.

Tại đó, với sự giúp đỡ của một nhà khoa học cũng bị bắt giữ, anh ta đã tự chế tạo một bộ giáp sắt cho mình và trốn thoát thành công." "Chuyện đó liên quan gì đến vai của em?" Lý Giai Hân khẽ cau mày, lộ rõ vẻ thắc mắc. "Đương nhiên là có liên quan chứ.

Vì em đóng vai một nữ phóng viên xinh đẹp, để lấy được tin tức sốt dẻo nhất từ bên cạnh nam chính, sau đó giữa hai người đã xảy ra 'tình một đêm'." Vương Tinh nói xong liền có chút căng thẳng nhìn Lý Giai Hân.

Kịch bản của 《Cương Thiết Hiệp》 do Lâm Hựu Luân ấn định, nhân vật nữ xuất hiện không nhiều, vai phóng viên này là hợp nhất để Lý Giai Hân đóng khách mời.

Chỉ có điều thiết lập thân phận "người tình qua đường" này rất dễ khiến Lý Giai Hân hiểu lầm, vì thực tế cô đang là "người tình bí mật" của Lâm Hựu Luân.

Mối quan hệ của họ dù không công khai trực tiếp như Chu Tuệ Mẫn hay Vương Tổ Hiền, nhưng trong giới và truyền thông thực ra ai cũng ngầm hiểu. "Đạo diễn Vương, dù là khách mời thì anh để Reis đóng vai như vậy cũng quá sơ sài rồi đấy." Lâm Trí Linh lo lắng nhìn Lý Giai Hân, ánh mắt nhìn Vương Tinh có thêm vài phần oán trách.

Chẳng phải là đụng chạm vào nỗi đau của người ta sao?

Vương Tinh chỉ đành cười gượng với Lâm Trí Linh, vẻ mặt rất bất đắc dĩ. "Được rồi Trí Linh, cậu đừng làm khó đạo diễn Vương nữa, tớ thấy vai này khá hay đấy." Câu nói này của Lý Giai Hân khiến Vương Tinh như trút được gánh nặng, còn Lâm Trí Linh thì đầy vẻ khó hiểu: "Reis, cậu sao thế..." "Không sao đâu, thực ra tớ cũng không thích đóng phim lắm vì mệt lắm, vai ít phân cảnh thế này lại rất hợp với tớ." Lý Giai Hân nói nhẹ như không, dường như thực sự không để bụng chuyện này.

Lâm Trí Linh không nói thêm gì nữa nhưng trong lòng không khỏi thắc mắc.

Lý Giai Hân định làm gì đây?

Lâm Trí Linh không đoán ra, Vương Tinh càng không đoán ra, nhưng sự đồng ý của Lý Giai Hân đã giúp anh ta đỡ mất công giải thích.

Thời gian còn lại, anh ta kể sơ lược cốt truyện 《Cương Thiết Hiệp》 bản Hong Kong cho hai người nghe.

Sau khi nam chính thoát hiểm trở về Hong Kong, anh ta đã chế tạo một bộ giáp mạnh mẽ hơn trên nền tảng bộ giáp cũ.

Sau đó bắt đầu hành hiệp trượng nghĩa dưới danh nghĩa Iron Man.

Đúng lúc này, cô trợ lý của anh ta tình cờ phát hiện ra nhân vật số hai của công ty – người bạn thân nhất của cha nam chính – đang âm

mưu chiếm đoạt toàn bộ sản nghiệp.

Việc nam chính bị bắt cóc trước đó cũng do lão ta dàn dựng, vốn định mượn tay bọn tội phạm giết chết anh, không ngờ anh lại may mắn thoát chết.

Sau đó lão ta bắt đầu vạch ra một âm mưu còn lớn hơn nữa.

Vương Tinh đang hào hứng kể đến đây thì chiếc điện thoại cục gạch trong túi đột ngột vang lên. "Hai mỹ nữ, xin lỗi nhé, tôi đi nghe điện thoại chút." Vương Tinh ra ngoài nghe máy, Lâm Trí Linh và Lý Giai Hân nhìn nhau. "Thực ra kết cục mình cũng đoán được rồi.

Với sự giúp đỡ của cô trợ lý, nam chính đã phá tan âm mưu của đối phương, cuối cùng đại phản diện thân bại danh liệt, còn nam chính thì ôm được người đẹp về dinh." Lý Giai Hân bĩu môi, thú thực cốt truyện này không có gì mới mẻ, nhưng xét đây là phim bom tấn thương mại thì thiết kế kịch bản thế này là ổn rồi.

Lâm Trí Linh gật đầu: "Tớ cũng thấy vậy." Vừa dứt lời, Vương Tinh đã đẩy cửa bước vào: "Gặp phải kẻ điên, gọi nhầm số còn khăng khăng bảo tôi đang trêu chọc hắn!" Vương Tinh vẻ mặt bực bội ngồi xuống, nhìn hai mỹ nhân như hoa như ngọc trước mặt: "Vừa nãy tôi nói đến đâu rồi nhỉ?" "Anh đang nói về cốt truyện 《Cương Thiết Hiệp》 sao?" Lý Giai Hân vờ như đang suy nghĩ nhớ lại, "Hình như anh đã kể xong rồi." "Thật sao?" Vương Tinh nghi ngờ nhìn sang Lâm Trí Linh để xác nhận. "Đúng là anh kể xong rồi." Lâm Trí Linh gật đầu, vì cả cô và Lý Giai Hân đều đã đoán được hướng đi của câu chuyện, thực sự không cần nghe Vương Tinh lặp lại lần nữa.

Thấy mọi chuyện đã xong xuôi, tâm trạng Vương Tinh cực tốt: "Được rồi, kịch bản tôi sẽ sai người gửi đến tay hai người sau, nếu có thắc mắc gì về vai diễn cứ liên hệ trực tiếp với tôi bất cứ lúc nào." Vương Tinh nói thế chỉ là xã giao, ai ngờ ngay tối hôm đó đã có một

cuộc điện thoại gọi đến.

Nhận ra giọng Lý Giai Hân ở đầu dây bên kia, Vương Tinh lấy làm lạ, không hiểu giờ này cô gọi cho mình có việc gì, nhưng khi nghe máy giọng điệu vẫn rất khách khí: "Reis, tối muộn thế này gọi anh có việc gì không?" Vì bà xã A Vân đang ngồi ngay bên cạnh, Vương Tinh cố ý nói to để chứng tỏ mình không có gì mờ ám. "Đạo diễn Vương, chuyện chiều nay anh nói với em, về nhà em đã suy nghĩ kỹ rồi, cảm thấy vẫn có chỗ không thỏa đáng." A Vân nhìn thì như đang chăm chú xem tivi, thực chất tai vẫn đang dỏng lên nghe ngóng.

Lý Giai Hân nói gì cô cũng chỉ nghe loáng thoáng, nhưng bấy nhiêu đủ để cô bắt đầu liên tưởng. "Không vấn đề gì, nếu em cảm thấy vai diễn hiện tại không hài lòng, anh có thể đổi vai khác cho em." Vương Tinh ngoài miệng đồng ý dễ dàng nhưng trong lòng thì đang khổ sở.

Chẳng lẽ lại nhồi thêm một vai nữa vào kịch bản?

Đừng nói Lâm Hựu Luân có đồng ý hay không, ngay cả Vương Tinh cũng thấy không ổn, nhưng ai bảo người gọi là Lý Giai Hân chứ?

Vương Tinh vừa than thở vì toàn gặp phải những chuyện khó xử đôi đường, vừa phải nỗ lực nghĩ cách đối phó. "Không phải đâu, đạo diễn Vương hiểu lầm ý em rồi.

Em muốn hỏi anh là, phân cảnh của vai diễn đó có thể tăng thêm một chút được không?" Lý Giai Hân nói vậy khiến Vương Tinh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hóa ra là chê ít đất diễn, so với việc thêm vai mới thì thêm cảnh quay đơn giản hơn nhiều. "Cái này thì không vấn đề gì, không cần thương lượng với A Luân anh cũng có thể trực tiếp đồng ý với em." Vương Tinh không hề nói khoác, chẳng qua là cho Lý Giai Hân thêm vài cảnh quay trong phim, việc nhỏ này anh ta với tư cách đạo diễn

vẫn có thể quyết được.

Lý Giai Hân hài lòng với kết quả này, không đòi hỏi gì thêm, ngược lại Vương Tinh đột nhiên nhớ ra một chuyện. "Reis, có việc này chiều nay anh quên chưa nói, vai của em có một cảnh thân mật với nam chính, em có cần dùng thế thân không?" Nếu là phim khác, Vương Tinh sẽ không bao giờ hỏi câu này.

Thực tế không chỉ anh ta mà bất cứ đạo diễn Hong Kong nào mời những nữ tinh có quan hệ mật thiết với Lâm Hựu Luân đóng phim đều biết quy tắc bất thành văn: cảnh hôn phải dùng góc quay giả, cảnh thân mật phải dùng thế thân.

Nhưng nam chính của 《Cương Thiết Hiệp》 là Lâm Hựu Luân, tình hình lại khác hẳn, nên Vương Tinh mới hỏi một câu.

Lý Giai Hân ở đầu dây bên kia hơi chần chừ một chút: "Chắc không cần đâu, nếu không mấy tờ báo nhiều chuyện lại chớp lấy cơ hội nói em đóng phim không chuyên tâm." Vương Tinh ngoài miệng vâng dạ, nhưng trong lòng lại thấy buồn cười.

Chuyện dùng thế thân, chỉ cần đoàn phim bảo mật tốt thì truyền thông khó mà biết được, Lý Giai Hân nói thế rõ ràng là đang tự tìm cái cớ cho mình.

Lý Giai Hân đã không chịu thừa nhận trực tiếp, Vương Tinh đương nhiên cũng không vạch trần.

Sau khi cúp máy, Vương Tinh đang tính xem có nên báo chuyện này cho Lâm Hựu Luân một tiếng không thì tai đã bị A Vân xách ngược lên. "Con hồ ly tinh đó gọi điện cho anh làm gì?" "Ối ối, em nhẹ tay thôi, đứt tai anh bây giờ." Vương Tinh vừa xin tha vừa kể lại vắn tắt chuyện của Lý Giai Hân.

Chương 1053

A Vân nghe xong không khỏi nhíu mày, trong lòng thầm thấy bất bình cho cô bạn thân Khâu Thục Trân đang ở tận Mỹ. "Người đàn bà này nhìn qua đã biết là có dã tâm, anh nên khuyên A Luân nhiều vào, đừng để anh ấy lại gần cô ta quá!" Tai vẫn đang bị vặn nên Vương Tinh đành phải gật đầu hứa hẹn.

Khi A Vân buông tay, Vương Tinh vừa xoa tai vừa vẻ mặt đầy oan ức nói: "Thực ra em nghĩ nhiều quá rồi, đừng thấy Reis tâm cơ như vậy, thực tế cô ta chẳng có cơ hội nào đâu.

Chỉ cần Tiểu Mẫn hoặc Tiểu Hiền sinh cho A Luân một mụn con trai, cô ta có mơ cũng đừng hòng thượng vị." "Nhưng cũng phải cẩn thận đề phòng chứ, vạn nhất cô ta có thai với A Luân thì sao?" A Vân phản bác.

Cô không hẳn là có thành kiến với Lý Giai Hân, chỉ là lo lắng địa vị của mẹ con Khâu Thục Trân trong lòng Lâm Hựu Luân sẽ bị ảnh hưởng.

So ra thì dù là Chu Tuệ Mẫn dịu dàng hay Vương Tổ Hiền từng là chị em tốt của Khâu Thục Trân, sau khi thượng vị cũng sẽ không làm khó mẹ con cô ấy, còn Lý Giai Hân thì chưa chắc.

Vương Tinh lúc này lại quay sang an ủi vợ: "Yên tâm đi, A Luân sẽ không bất cẩn như thế đâu." Không được, em phải gọi điện cho A Trân mới được!" A Vân đứng dậy, Vương Tinh vội vàng giữ cô lại. "Đây là chuyện riêng của A Luân, em đừng có mà gây thêm phiền phức vào đấy!" "Nhưng mà..." "Không có nhưng mà gì cả, chuyện này em nhất định phải nghe anh!" Vương Tinh thái độ cứng rắn ngắt lời A Vân, sau đó giọng điệu lại dịu đi: "Thật ra lần này Lý Giai Hân thể

hiện chủ động như vậy, nguyên nhân không phải như em nghĩ là muốn tranh sủng với ai, mà khả năng lớn hơn là để tự vệ." A Vân nghi ngờ nhìn Vương Tinh, trong mắt tràn đầy vẻ không tin.

Vương Tinh đưa tay khoác vai A Vân, "Em thấy mấy người phụ nữ bên cạnh A Luân thế nào?" "Chuyện này có liên quan gì đến chuyện anh vừa nói không?" A Vân bực bội hỏi. "Đương nhiên có liên quan!" Vương Tinh nhích người lại gần A Vân, "Anh thừa nhận A Luân rất đào hoa, nhưng cậu ta không lạm tình, những người phụ nữ có thể ở bên cậu ta, mỗi người đều có những điểm khác biệt, giống như Hồng Cô đại khí bao dung, Mẫn ôn nhu hiền thục...

Vậy Lý Giai Hân dựa vào đâu mà có thể đứng vững bên cạnh A Luân?" "Chẳng phải vì có một gương mặt xinh đẹp thôi sao!" A Vân bĩu môi, vì Khâu Thục Trân mà cô không có ấn tượng tốt lắm với Lý Giai Hân, nhưng cô cũng thừa nhận, nhan sắc của Lý Giai Hân thực sự đã đến mức ngay cả phụ nữ cũng lười ghen tị. "Không sai, những người phụ nữ khác có thể ở lại bên cạnh A Luân ít nhiều đều có những yếu tố khác, còn Lý Giai Hân thì đúng là chỉ dựa vào nhan sắc.

Nói về ngũ quan tinh xảo, cô ấy đích thực có thể được gọi là đệ nhất mỹ nữ Hong Kong!

Trước khi xuất hiện người phụ nữ nào xinh đẹp hơn cô ấy bên cạnh A Luân, địa vị của cô ấy đều vô cùng vững chắc." Vương Tinh giải thích như vậy, A Vân dường như đã hiểu ra điều gì đó. "Ý anh là, bây giờ có người đã có thể uy hiếp đến địa vị của cô ấy rồi sao?" Vương Tinh gật đầu, sau đó cố ý úp mở. "Em có biết ngày mốt là ngày gì không?" "Hoa hậu Hong Kong!" Vừa nói ra đáp án này, trong đầu A Vân lập tức phản ứng lại ý đồ của Vương Tinh khi nhắc đến chủ đề này.

Lý Giai Hân chính là xuất thân từ Hoa hậu Hong Kong, hơn nữa

còn luôn được truyền thông gọi là Hoa hậu Hong Kong đẹp nhất, mà Vương Tinh cố ý dẫn dắt chủ đề về phía Hoa hậu Hong Kong, đồng nghĩa với việc ám chỉ người khiến Lý Giai Hân cảm thấy bị uy hiếp chính là một trong mười sáu thí sinh lọt vào chung kết Hoa hậu Hong Kong năm nay. "Em chỉ đoán đúng một nửa!" Vương Tinh khẽ thở dài, "Cuộc thi Hoa hậu Hong Kong hàng năm, ít nhiều đều có một số góc khuất không mấy hay ho, trong đó năm Lý Giai Hân tham gia, người chiến thắng thực ra đã được định sẵn trước khi cuộc thi diễn ra, và người đứng sau dàn xếp chuyện này chính là A Luân!" Những năm này truyền thông vẫn luôn nghi ngờ việc Lý Giai Hân đăng quang năm đó có mối quan hệ rất lớn với Lâm Hựu Luân, nhưng vẫn khổ sở vì không có bằng chứng xác thực mà không thể kết luận, giờ đây Vương Tinh đích thân xác nhận sự tồn tại của chuyện này, sự chấn động mà nó mang lại cho A Vân có thể tưởng tượng được. "Anh nói như vậy, em nhất định sẽ cảm thấy A Luân làm như vậy là để nâng đỡ Lý Giai Hân, thực ra không phải.

Bởi vì chuyện này ông Lục cũng biết, hơn nữa ông ấy đã đồng ý." Nghe nói chuyện này lại còn liên quan đến Thiệu Dật Phu, A Vân chỉ cảm thấy mọi chuyện thực sự phức tạp hơn cô tưởng rất nhiều. "Khi đó, độ nổi tiếng của Hoa hậu Hong Kong giảm sút rất nghiêm trọng, đài Á Thị bên kia lại cứ thế mà chèn ép, ông Lục không còn cách nào mới nhờ A Luân giúp đỡ, sau đó A Luân đã đề xuất ý tưởng xây dựng một hình tượng mới cho Hoa hậu Hong Kong, để vãn hồi danh tiếng.

Lý Giai Hân chẳng qua là vừa khéo được chọn, còn chuyện sau đó thì em đều biết.

Lý Giai Hân thuận lợi đăng quang Hoa hậu Hong Kong, sau đó rất nhanh thay thế Chu Linh Linh trở thành Hoa hậu Hong Kong đẹp nhất mới.

Và mấy kỳ Hoa hậu Hong Kong sau khi Lý Giai Hân nổi tiếng, dù

là độ nổi tiếng hay rating đều có sự phục hồi lớn.

Vô tuyến phát hiện cách này hiệu quả, mấy năm nay thực tế đều vẫn cố ý nâng đỡ một số người, chỉ là hiệu quả đều không được tốt như lần Lý Giai Hân đăng quang...

Nếu nói về nhãn quan độc đáo, Hong Kong e rằng thực sự không có ai có thể so sánh với A Luân." Vương Tinh bên kia vẫn đang cảm thán, nhưng A Vân đã nghĩ đến cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm nay.

Tương tự như tình hình năm Lý Giai Hân tham gia Hoa hậu Hong Kong, cuộc thi Hoa hậu Hong Kong năm nay cũng đối mặt với tình cảnh nhân khí giảm sút, hơn nữa đây là cuộc thi Hoa hậu Hong Kong đầu tiên sau khi Lâm Hựu Luân nắm quyền Vô tuyến, một kết quả bình thường thậm chí còn khó chấp nhận hơn cả việc làm hỏng cả cuộc thi.

Và từ những tình huống được Vương Tinh tiết lộ, năm nay Lâm Hựu Luân rất có khả năng sẽ "tái diễn chiêu cũ", chọn trước một ứng cử viên vô địch, sau đó sau khi cô ấy đăng quang sẽ dốc sức tuyên truyền, để đạt được hiệu quả như Lý Giai Hân năm đó. "Này, đây là đối tượng mà A Luân chuẩn bị dốc sức nâng đỡ năm nay!" Vương Tinh đứng dậy lục lọi trong cặp tài liệu tìm một tờ báo, đưa cho A Vân.

A Vân nhanh chóng liếc qua nội dung trên báo, phát hiện đó là một bài báo giới thiệu các ứng cử viên vô địch Hoa hậu Hong Kong hot nhất năm nay, đồng thời còn kèm theo ảnh của mấy người.

Mặc dù Vương Tinh không nói rõ người đó là ai, nhưng A Vân vẫn nhận ra ngay thí sinh số 11 tên Dương Cung Như, trực giác mách bảo cô, đây chính là người phụ nữ khiến Lý Giai Hân cảm thấy bị uy hiếp.

Khi A Vân chỉ ra điểm này, Vương Tinh còn cảm thấy hơi bất

ngờ. "Sao em lại khẳng định là cô ấy?" "Chẳng lẽ anh không thấy cô ấy rất giống Lý Giai Hân sao?" A Vân hỏi ngược lại.

Vương Tinh cầm tờ báo xem kỹ, miệng tặc lưỡi khen ngợi: "Em không nói anh còn không để ý, đúng là có chút giống thật!" A Vân sau đó bổ sung: "Nhưng khí chất thì không giống!" "Cái này còn có cách nói gì nữa sao?" Vương Tinh tò mò hỏi. "Cả hai đều rất xinh đẹp, nhưng cô Dương Cung Như này cảm giác khá... hàng xóm à?

Không biết diễn tả thế nào, nói chung là đẹp mà không có quá nhiều khoảng cách, còn Lý Giai Hân cũng xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp của cô ấy là loại cần phải ngẩng đầu ngắm nhìn, nên em vẫn thích cô Dương Cung Như này hơn, Lý Giai Hân cảm giác quá 'đại hình', không phải người bình thường có thể chế ngự được." A Vân chỉ vào tờ báo, phát biểu một tràng quan điểm của mình. "Cô Dương Cung Như này thật sự tốt như em nói sao?" Vương Tinh không nhịn được lại nhìn thêm hai lần vào tờ báo, anh ta thiên về Lý Giai Hân đẹp hơn.

Nhưng A Vân nói như vậy, anh ta lại không khỏi có chút dao động. "Cái đó còn tùy xem so với ai." A Vân đặt tờ báo sang một bên, quay đầu nhìn Vương Tinh: "Chỉ xét trong top 16 Hoa hậu Hong Kong năm nay, cô Dương Cung Như này chắc chắn là độc nhất vô nhị, nhưng nếu muốn cạnh tranh danh hiệu Hoa hậu Hong Kong đẹp nhất với Lý Giai Hân, ước chừng Vô tuyến bên này có lẽ phải tốn nhiều công sức hơn trong việc tuyên truyền, hơn nữa hiệu quả chưa chắc đã tốt." Vương Tinh lại bị cách nói của A Vân làm cho hồ đồ, vừa rồi khi so sánh cô ấy còn nói thích Dương Cung Như hơn, bây giờ lại nói Dương Cung Như hơi khó vượt qua Lý Giai Hân.

Đây chẳng phải là mâu thuẫn sao? "Những gì em nói trước đó chỉ đại diện cho quan điểm của riêng em, nói một cách khách quan, ngoại hình của Dương Cung Như không phải hoàn hảo không tì vết, anh để ý nhìn đôi mắt cô ấy, đẹp thì đẹp thật, nhưng luôn cảm thấy thiếu đi

một chút thần thái, còn ngược lại, Lý Giai Hân mọi mặt đều không thể chê vào đâu được.

Danh hiệu Hoa hậu Hong Kong đẹp nhất quả thực xứng đáng." Vương Tinh khá đồng tình với cách nói này của A Vân, sau đó chủ đề lại quay trở lại với Lý Giai Hân. "Nhưng cô ấy lại không nghĩ như vậy, nếu không vừa rồi cũng sẽ không gọi điện cho anh rồi!" "Sao mà không căng thẳng cho được?

Theo lời anh vừa nói, cô Dương Cung Như này rõ ràng là người A Luân đẩy ra để thay thế cô ấy gánh vác bộ mặt của Hoa hậu Hong Kong, nếu mọi chuyện diễn ra thuận lợi, tiếp theo chắc chắn sẽ là thay thế địa vị của cô ấy bên cạnh A Luân." Đã hiểu rõ nguyên nhân hậu quả của mọi chuyện, A Vân đối với Lý Giai Hân lại không còn ghét như trước nữa.

Đàn ông ham của lạ bỏ của cũ, nhưng lại bắt phụ nữ gánh chịu hậu quả, bản thân điều này đã là một sự bất công. "A Luân muốn nâng đỡ Dương Cung Như là thật, nhưng vì thế mà nhận định cậu ấy có ý với Dương Cung Như thì hơi võ đoán, Lý Giai Hân dù sao cũng đã theo A Luân nhiều năm như vậy, A Luân sẽ không vô tình như thế." Vương Tinh giải thích giúp Lâm Hựu Luân vài câu, sau đó biểu cảm lại trở nên do dự. "A Vân, thật ra có một chuyện anh vẫn chưa kịp giải thích với em, cô Dương Cung Như này, thực ra còn có một chút liên quan đến anh." "Cái gì?" Sắc mặt A Vân đột nhiên thay đổi, khiến Vương Tinh vội vàng giải thích. "Em đừng hiểu lầm, mọi chuyện là như thế này...

Hôm qua anh không phải đã lỡ lời trước truyền thông sao?

Sáng nay khi anh đi giải thích với A Luân thì mới biết cô Dương Cung Như này là Hoa hậu Hong Kong đã được định trước năm nay, sau đó vụ cá cược giữa anh và phóng viên đã bị lộ tẩy, chắc chắn sẽ

gây ra nghi ngờ cho một số người.

Để dàn xếp chuyện này, sau đó A Luân sẽ sắp xếp một số tin đồn giữa anh và Dương Cung Như xuất hiện trên truyền thông, để chuyển hướng sự chú ý của mọi người.

Chuyện này vốn dĩ cậu ấy định tự mình nói với em, nhưng anh nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là anh nói với em trước thì tốt hơn." A Vân nghi ngờ nhìn Vương Tinh, rõ ràng là không tin lắm lời giải thích của anh ta.

Ngay lúc này, chiếc điện thoại bàn bên cạnh đột nhiên đổ chuông.

Vương Tinh vì muốn lấy lòng vợ, tranh giành chạy đến nghe điện thoại.

A Vân ngồi yên không nhúc nhích, nhưng ánh mắt lại cùng dõi theo, chỉ thấy Vương Tinh nhấc ống nghe, vừa nghe thấy giọng nói từ đầu dây bên kia, lập tức che ống nghe lại phấn khích quay đầu. "Điện thoại của A Luân, chắc chắn là tìm em!" A Vân bán tín bán nghi nhận lấy ống nghe, vừa nghe quả nhiên là giọng của Lâm Hựu Luân.

Chương 1054

"A Luân, cậu tìm tôi?" Lâm Hựu Luân ở đầu dây bên kia dường như đã sững người lại một lúc, sau đó lẩm bẩm một câu: "Kỳ lạ, không lẽ tên mập chết tiệt đó đã bán đứng mình rồi sao?" Vương Tinh đứng cạnh nghe lén điện thoại lập tức xấu hổ vô cùng, A Vân thì không nhịn được phì cười.

Ngay sau đó, cô nhận ra mình đang nói chuyện điện thoại với Lâm Hựu Luân, vội vàng ho khan một tiếng, làm bộ nghiêm chỉnh hỏi: "A Luân, cậu nói gì cơ?" "Không có gì, nghe nói chị A Vân vừa rồi lại đi thăm A Trân, tôi muốn gọi điện đến hỏi thăm, Trân nhi cô ấy thế nào rồi?" "A Trân không nói với cậu sao?" "Có chứ, nhưng mỗi lần cô ấy chỉ nói Trân nhi rất tốt, cụ thể tốt thế nào thì lại không nói rõ được." "Cái này tôi cũng không giúp cậu được, có thời gian cậu vẫn nên tự mình qua thăm thì tốt hơn." Lâm Hựu Luân ở đầu dây bên kia một trận câm nín, vốn dĩ cậu muốn nhân tiện chủ đề này để nhắc đến chuyện để Vương Tinh gánh họa thay, nhưng không ngờ A Vân lại không tiếp lời, nhất thời cậu cũng không biết nên mở lời thế nào. "Thôi được rồi, không làm khó chị nữa, A Kính thật ra cũng đã nói hết với tôi rồi, chuyện đó đã là phiền phức do anh ta gây ra, tôi cũng có thể chấp nhận sắp xếp của cậu, nhưng chúng ta phải nói trước, nếu anh ta thật sự có gì đó mờ ám với người phụ nữ đó, thì tôi sẽ không chịu đâu!" Vương Tinh đứng một bên vừa định bày tỏ thái độ, Lâm Hựu Luân bên kia đã đưa ra lời hứa. "Chị A Vân cứ yên tâm, chuyện này tôi có thể đảm bảo với chị, chỉ là đóng mấy màn kịch cho truyền thông xem thôi, có tôi ở đây, chắc chắn sẽ không để tên mập chết tiệt đó có cơ hội đâu!" Hồng Khám Thể dục quán, hiện trường chung kết Hoa hậu Hong Kong.

Trên sân khấu được bài trí theo phong cách Thượng Hải cũ, Đặng Lệ Quân trong bộ sườn xám màu hồng xẻ tà thấp đang đứng trước micro, giọng hát ngọt ngào mềm mại bay theo gió đêm, khiến người ta say đắm.

Mười sáu thí sinh lọt vào chung kết cũng đều mặc các loại sườn xám, đồng loạt múa phụ họa phía sau Đặng Lệ Quân.

Một khúc "Ngọt Ngào" vừa kết thúc, Đặng Lệ Quân cúi người chào khán giả bên dưới, đáp lại cô là một tràng vỗ tay vang dội khắp khán đài.

Trên hàng ghế khách quý, Thiệu Dật Phu hơi nghiêng đầu về phía Lâm Hựu Luân, đùa cợt nói: "Xem ra vẫn là Lâm tổng có mặt mũi lớn, ngay cả một diva ca nhạc cũng chịu đến ủng hộ cậu." "May mắn mà thôi, để ông Lục chê cười rồi." Lâm Hựu Luân nói vậy không hoàn toàn là khiêm tốn, Đặng Lệ Quân sở dĩ đồng ý làm khách mời biểu diễn cho chung kết Hoa hậu Hong Kong, chủ yếu vẫn là vì cô nợ Lâm Hựu Luân một ân tình lớn ở Chiang Mai, Thái Lan.

Thêm vào đó, trước đây cô vốn đã hứa với Lâm Hựu Luân sẽ làm khách mời biểu diễn trong lễ khai mạc Liên hoan phim quốc tế Hong Kong, nhưng khoảng thời gian đó sức khỏe cô chưa hoàn toàn hồi phục, nên không thể thực hiện.

Lần chung kết Hoa hậu Hong Kong này thực tế chỉ có thể coi là bù đắp cho lời hứa chưa thực hiện lần trước.

Ánh mắt Thiệu Dật Phu lóe lên rồi nhanh chóng trở lại bình tĩnh.

Ông không biết Lâm Hựu Luân từng cứu Đặng Lệ Quân một mạng ở Chiang Mai, nhưng với kinh nghiệm nhân sự bao năm, ông có thể đoán rằng giữa Lâm Hựu Luân và Đặng Lệ Quân chắc chắn tồn tại một mối quan hệ bất thường, nếu không với việc đã rút lui khỏi làng ca nhạc và hai tháng trước vừa trải qua trận bệnh thập tử nhất

sinh, Đặng Lệ Quân tuyệt đối sẽ không xuất hiện trên sân khấu chung kết Hoa hậu Hong Kong.

Hơn nữa còn với tư cách là khách mời biểu diễn mở màn. "Tôi nghe nói Đặng Lệ Quân không lâu sau khi dưỡng bệnh từ Thái Lan trở về đã tuyên bố chia tay với bạn trai người Pháp đã yêu nhau nhiều năm, cứ tưởng cô ấy sẽ chìm trong buồn bã một thời gian vì chuyện này, không ngờ lại nhanh chóng thoát khỏi bóng tối như vậy." Phương Dật Hoa chen vào một câu.

Thiệu Dật Phu chỉ cười nhạt, còn lông mày Lâm Hựu Luân thì nhíu lại.

Tin tức Đặng Lệ Quân chia tay Paul vừa được đăng báo quả thực đã gây chấn động không nhỏ ở Hong Kong và Đài Loan, nhưng bây giờ thời gian đã trôi qua hơn một tháng, Phương Dật Hoa nhắc lại chuyện cũ, khó tránh khỏi khiến người ta nghi ngờ bà ta rõ ràng có ý đồ khác.

Người khác có thể còn cần suy nghĩ một chút, nhưng Thiệu Dật Phu thì không cần nghĩ cũng hiểu ý của Phương Dật Hoa.

Đặng Lệ Quân đã trở lại độc thân, còn Lâm Hựu Luân thì nổi tiếng phong lưu trong giới, mặc dù hai người cách nhau hơn mười tuổi, nhưng điều đó không ngăn cản một số người nghĩ theo hướng đó, Phương Dật Hoa là một trong số đó.

Thành thật mà nói, Thiệu Dật Phu lúc đầu cũng từng nghi ngờ về mặt này, nhưng sau khi ánh mắt ông vô tình lướt qua Lý Giai Hân đang ngồi cạnh Lâm Hựu Luân, trong lòng ông đã có kết luận.

Đặng Lệ Quân tuy là nữ thần chung trong lòng mấy thế hệ người hâm mộ, nhưng những người phụ nữ bên cạnh Lâm Hựu Luân cũng không kém sắc là bao, họ trẻ hơn và xinh đẹp hơn Đặng Lệ Quân, hơn nữa không có kinh nghiệm tình trường phức tạp như Đặng Lệ Quân.

Là đàn ông ai cũng biết nên lựa chọn thế nào.

Thiệu Dật Phu sở dĩ chắc chắn như vậy, là vì trước Đặng Lệ Quân đã có người khác chứng minh điều này, người đó chính là Lâm Thanh Hà đã kết hôn.

Nếu xét về mức độ thân mật, mối quan hệ giữa Lâm Thanh Hà và Lâm Hựu Luân xa hơn Đặng Lệ Quân rất nhiều, cần biết rằng trước khi Lâm Thanh Hà giải nghệ đã hợp tác với Lâm Hựu Luân mấy lần, thậm chí sau khi giải nghệ còn đồng ý giúp Lâm Hựu Luân quay thêm một bộ phim.

Còn Đặng Lệ Quân trước đó cơ bản không có giao thiệp gì với Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân ngay cả Lâm Thanh Hà cũng "bỏ qua" rồi, đương nhiên sẽ không có ý đồ gì khác với Đặng Lệ Quân.

Thiệu Dật Phu đã hiểu ra đạo lý này trong một thời gian rất ngắn, khi nhìn Lý Giai Hân đang ngồi cạnh Lâm Hựu Luân, ánh mắt ông lại thay đổi.

Không thể không thừa nhận, Lâm Hựu Luân có nhãn quan tuyệt vời trong việc chọn phụ nữ, và người khác chỉ thấy Lâm Hựu Luân thu phục những nữ diễn viên xinh đẹp này, nhưng Thiệu Dật Phu lại biết rằng đằng sau thành công của những nữ diễn viên này đều là kết quả của sự thúc đẩy của Lâm Hựu Luân.

Lý Giai Hân trước mắt chính là một ví dụ rất điển hình.

Không có sự giúp đỡ của Lâm Hựu Luân, Lý Giai Hân với vẻ đẹp trời phú của mình cũng có thể nổi bật trong giới giải trí, thậm chí đoạt giải Hoa hậu Hong Kong năm đó cũng không phải là chuyện khó khăn gì, nhưng muốn đạt được danh tiếng và địa vị hiện tại thì tuyệt đối không dễ.

Trong đó, vừa có sự tuyên truyền rầm rộ của Lâm Hựu Luân thông qua truyền thông, đồng thời cũng vì Lâm Hựu Luân không tiếc chi phí đầu tư vào những bộ phim bom tấn như "Ma Thổi Đèn", "Xác Ướp", và để Lý Giai Hân đóng vai nữ chính, điều này mới đưa cô lên vị trí ngôi sao hạng A đình đám.

Mặc dù diễn xuất luôn bị chỉ trích, nhưng Lý Giai Hân vẫn luôn vững vàng ở vị trí top 5 diễn viên có cát-xê cao nhất Hong Kong, các hợp đồng đại diện cho thương hiệu xa xỉ không ngừng.

Có một số tờ báo đã từng thống kê, chưa kể những bất động sản Lâm Hựu Luân tặng Lý Giai Hân, chỉ tính thu nhập từ việc đóng phim và quảng cáo của Lý Giai Hân những năm qua đã vượt quá trăm triệu, chỉ trong vòng 5, 6 năm ngắn ngủi đã tích lũy được khối tài sản phong phú như vậy, ngay cả "song Chu nhất Trình" cũng không hơn là bao.

Chính vì mọi thứ đến quá dễ dàng, nên Lý Giai Hân càng phải nắm chặt Lâm Hựu Luân. "Cô Lý, với tư cách là cựu Hoa hậu Hong Kong, và đã từng đảm nhiệm vị trí giám khảo của mấy kỳ chung kết, tối nay cô xem trọng thí sinh nào nhất?" Phương Dật Hoa lại lần nữa mở lời, nhưng lần này đối tượng trò chuyện của bà đã đổi thành Lý Giai Hân.

Lý Giai Hân vẫn luôn tập trung theo dõi cuộc thi trên sân khấu, đột nhiên nghe thấy câu hỏi của Phương Dật Hoa, như thể tâm sự thầm kín bị nói trúng, trong mắt nhanh chóng lóe lên một chút hoảng loạn không ai nhận ra, sau đó rất nhanh trấn tĩnh lại. "Xét về biểu hiện của mười sáu thí sinh hiện tại, thí sinh số 11 và số 5 đều rất tốt, đương nhiên cuối cùng ai có thể đoạt giải, còn phải xem biểu hiện của họ trong các vòng trình diễn tiếp theo, và cả sở thích cá nhân của các giám khảo kỳ này nữa..." Nói đến đây, Lý Giai Hân lén nhìn lên mặt Lâm Hựu Luân một cái, thấy vẻ mặt cậu ấy vẫn như thường, lúc này mới yên tâm tiếp tục bình luận từng thí sinh còn lại.

Cuộc trò chuyện giữa Phương Dật Hoa và Lý Giai Hân đương nhiên cũng thu hút sự chú ý của Thiệu Dật Phu, Lý Giai Hân vừa nói xong, ông liền quay đầu nhìn Lâm Hựu Luân bên cạnh. "Lâm tổng năm nay xem trọng ai nhất?" Nghe thấy giọng điệu thăm dò trong lời nói của Thiệu Dật Phu, Lâm Hựu Luân cũng không giấu diếm, rất trực tiếp nói: "Thí sinh số 11 tên Dương Cung Như rất tốt!" Lý Giai Hân nghe vậy lập tức biến sắc, trong mắt Thiệu Dật Phu lại hiện lên vẻ suy tư.

Lời này nói ra từ miệng Lâm Hựu Luân, không khác gì trực tiếp công bố kết quả cuộc thi, năm đó Lý Giai Hân cũng được chọn ra như vậy, nên Thiệu Dật Phu có lý do để tin rằng Lâm Hựu Luân cũng có ý định tương tự với Dương Cung Như.

Nhìn Dương Cung Như trên sân khấu, rồi lại nhìn Lý Giai Hân đang ngồi dưới khán đài, khóe miệng Thiệu Dật Phu rất nhanh hiện lên một nụ cười đầy ẩn ý.

Trên TV đang trực tiếp cảnh chung kết Hoa hậu Hong Kong.

Khi ống kính từ từ kéo gần, Mai Diễm Phương trong bộ sườn xám đen đang đối diện với micro kiểu cổ điển, say đắm trình bày ca khúc nổi tiếng "Đóa Hoa Phụ Nữ" của cô.

Từ Khắc thu tầm mắt lại từ màn hình TV, quay đầu nhìn Thi Nam Nhuế bên cạnh. "Đầu tiên là Đặng Lệ Quân, bây giờ lại là Mai Diễm Phương, anh đoán người tiếp theo xuất hiện sẽ là ai?" Thi Nam Nhuế chăm chú nhìn màn hình TV, nhưng không phải nhìn Mai Diễm Phương, mà là nhìn mười sáu thí sinh Hoa hậu Hong Kong múa phụ họa phía sau cô. "Mai Diễm Phương đã đến rồi, vậy Trương Quốc Vinh chắc chắn không thể thiếu, sau đó Lưu Đức Hoa, Lê Minh chắc chắn sẽ đến.

Trong Tứ đại thiên vương thì chỉ có hai người họ phát triển tốt

nhất trong làng điện ảnh, hơn nữa quan hệ với Lâm tiên sinh đều rất tốt.

Trương Học Hữu ước chừng cũng sẽ được mời, còn Quách Phú Thành thì khó nói.

Đương nhiên, chỉ cần Lâm tiên sinh đồng ý, việc tái hiện cảnh Tứ đại thiên vương cùng biểu diễn 2 năm trước cũng không phải là không thể." Quan điểm của Thi Nam Nhuế tương đồng với dự đoán của truyền thông Hong Kong trước đó, và cũng như nhiều người Hong Kong khác, cô mong chờ nhất là có thể lại được chứng kiến Tứ đại thiên vương cùng biểu diễn trên một sân khấu.

Đương nhiên Thi Nam Nhuế cũng hiểu rõ, việc để Tứ đại thiên vương cùng biểu diễn bây giờ khó khăn hơn 2 năm trước rất nhiều.

Bởi vì buổi biểu diễn chung sân khấu tại chung kết Hoa hậu Hong Kong 2 năm trước đã khai sinh ra cách gọi "Tứ đại thiên vương" trong giới giải trí Hong Kong, và 2 năm sau đó, danh xưng Tứ đại thiên vương đã ăn sâu vào lòng người.

Bốn người này đều sở hữu lượng fan đông đảo, hơn nữa giữa họ đấu đá nhau rất dữ dội, thế trận không kém gì cuộc "Đàm Trương tranh bá" nổi tiếng giữa Đàm Vịnh Lân và Trương Quốc Vinh năm xưa.

Vì vậy, bây giờ muốn để bốn người này cùng biểu diễn đã không còn chỉ là vấn đề tiền bạc nữa.

Mà còn cần có mặt mũi lớn đến mức kinh thiên động địa, và những người như vậy trong giới giải trí Hong Kong chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Trong đó, phần lớn những người đó đều tự giữ thân phận sẽ không thật sự hạ mình đi xúc tiến việc này, cũng chỉ có Lâm Hựu

Luân không cần phải đi thương lượng với Tứ đại thiên vương, mà chỉ cần cậu ấy hé lộ một chút tin tức, Tứ đại thiên vương sẽ chủ động hợp tác.

Nguyên nhân chính là như Thi Nam Nhuế vừa đề cập, Tứ đại thiên vương bây giờ không chỉ phát triển trong làng ca nhạc, mà như Lưu Đức Hoa, Lê Minh, việc đóng phim chiếm tỷ lệ lớn hơn việc ca hát trong sự nghiệp của họ, và muốn phát triển trong giới điện ảnh Hong Kong, kết giao tốt với Lâm Hựu Luân là điều bắt buộc.

Trong giới giải trí Hong Kong, có rất nhiều người muốn bán mặt mũi cho Lâm Hựu Luân, nếu không phải chung kết Hoa hậu Hong Kong năm nay có ý nghĩa đặc biệt đối với Lâm Hựu Luân, thì ngay cả Tứ đại thiên vương muốn bán mặt mũi này cũng ước chừng không dễ dàng như vậy.

Thi Nam Nhuế phán đoán Tứ đại thiên vương rất có thể đều sẽ lên sân khấu biểu diễn tối nay, Từ Khắc không hề nghi ngờ về điều đó, thực tế điều khiến ông thực sự hứng thú là định vị phong cách của chung kết Hoa hậu Hong Kong năm nay.

Chương 1055

Bối cảnh sân khấu phong cách Thượng Hải cũ, Đặng Lệ Quân và Mai Diễm Phương lần lượt xuất hiện trong bộ sườn xám.

Cùng với các ca khúc mà họ chọn để biểu diễn, tất cả đều khiến toàn bộ chung kết Hoa hậu Hong Kong tràn ngập một bầu không khí hoài cổ.

Điều này không giống với những gì truyền thông Hong Kong dự đoán trước đó, vì đây là kỳ Hoa hậu Hong Kong đầu tiên sau khi Lâm Hựu Luân nắm quyền Vô tuyến, rất nhiều người đều cho rằng Vô tuyến bên này nhất định sẽ thiết kế một phong cách sân khấu hoàn toàn khác biệt, để phân biệt với cuộc thi Hoa hậu Hong Kong thời Thiệu Dật Phu. "Xem ra chúng ta đều đã đánh giá thấp Lâm tiên sinh, cậu ấy không phải là không thể, mà là không thèm làm như vậy." "Dù sao Thiệu Dật Phu vẫn là cổ đông lớn thứ hai của Vô tuyến, ngoài lý do anh nói, Lâm tiên sinh chắc cũng có cân nhắc về mặt này nhỉ?" Thi Nam Nhuế do dự nói một câu.

Từ Khắc cười lắc đầu, rõ ràng là ông không hoàn toàn đồng tình với quan điểm của Thi Nam Nhuế, nhưng cũng không phản bác. "À phải rồi.

Trong mười sáu thí sinh lọt vào chung kết năm nay, anh thấy ai có khả năng đoạt giải nhất?" "Ban đầu tôi rất lạc quan về thí sinh số 11 Dương Cung Như.

Nhưng một thời gian trước Vương Tinh đã tuyên bố trước truyền thông rằng nếu Dương Cung Như đoạt giải, anh ta sẽ mời cô ấy làm nữ chính trong phim mới của mình, sau đó tôi lại hơi không chắc chắn nữa." Thi Nam Nhuế vừa nhắc đến Vương Tinh, màn hình trực tiếp

TV liền rất "ăn khớp" chiếu ống kính vào hàng ghế giám khảo dưới khán đài, Vương Tinh đang ngồi ở vị trí giám khảo chính, nghiêng người nói chuyện vui vẻ với một giám khảo bên cạnh. "Điều tôi khó hiểu nhất là, tại sao Vô tuyến lại mời anh ta làm giám khảo chung kết." Thi Nam Nhuế thu tầm mắt lại, bất lực nhún vai với Từ Khắc. "Cũng giống như lý do anh ta có thể làm đạo diễn cho những bộ phim bom tấn như "Ma Thổi Đèn", "Xác Ướp" vậy thôi, ai bảo anh ta có quan hệ tốt với Lâm tiên sinh." Dường như nhận ra lời nói của mình có chút chua chát, Từ Khắc sau đó bổ sung: "Đương nhiên nói đi thì cũng nói lại, trình độ quay phim của Vương Tinh thì bình thường, nhưng nhãn quan chọn nữ diễn viên của anh ta thì không tệ chút nào." Thi Nam Nhuế không nhịn được mím môi cười, "Tôi sao lại cảm thấy anh nói câu đó giống như đang mắng anh ta vậy?" Từ Khắc tò mò hỏi ngược lại: "Có sao?" "Anh quên những năm này anh ta quay nhiều nhất là loại phim gì rồi sao?

Nếu đài Á Thị mời anh ta làm giám khảo cho Hoa hậu Á Thị thì tôi lại thấy rất thích hợp, dù sao những năm này Hoa hậu Á Thị xuống biển quay phim cấp ba cũng không phải một hai người, nói không chừng còn có thể xuất hiện một Diệp Ngọc Khanh nữa.

Anh ta làm giám khảo Hoa hậu Hong Kong, tôi sao cũng thấy hơi khó chịu.

Đặc biệt là anh ta còn nói sẽ mời Hoa hậu Hong Kong đóng nữ chính, anh nói xem nếu thí sinh số 11 Dương Cung Như này thật sự đoạt giải, sau đó Vương Tinh mời cô ấy quay phim cấp ba, Lâm tiên sinh sẽ phản ứng thế nào?" Từ Khắc cũng không nhịn được cười, "Vương Tinh mà thật sự dám làm như vậy, thì tôi thật sự phải nhìn anh ta bằng con mắt khác!" Đương nhiên những lời này cũng chỉ có thể coi là nói đùa, Từ Khắc tin rằng dù có cho Vương Tinh một trăm lá gan, anh ta cũng không dám có ý nghĩ như vậy, nếu không Lâm Hựu

Luân sẽ là người đầu tiên không tha cho anh ta.

Cảm thấy chủ đề đã hơi lạc đề, Từ Khắc liền dừng lại không bàn luận thêm chuyện này nữa, mà hỏi Thi Nam Nhuế rằng ban đầu cô xem trọng thí sinh số 11, bây giờ lại trở nên không chắc chắn, điều này có liên quan gì đến Vương Tinh? "Vương Tinh nói những lời như vậy trước mặt phóng viên, thì chỉ có hai khả năng, một là anh ta đã biết trước ai là người đoạt giải từ Lâm tiên sinh, nói khoác cũng không cần chịu trách nhiệm; hai là anh ta biết khả năng Dương Cung Như đoạt giải rất cao, nên đã bắt đầu tạo thế cho cô ấy từ trước." Câu trả lời của Thi Nam Nhuế khiến Từ Khắc im lặng.

Đối với một số quy tắc ngầm trong giới, Từ Khắc đã tai nghe mắt thấy bao năm như vậy, đương nhiên sẽ không ngây thơ đến mức cho rằng Hoa hậu Hong Kong thực sự được các giám khảo "chọn" ra, bất kỳ cuộc thi nào như vậy, ít nhiều cũng sẽ có một số góc khuất, ngay cả giải Kim Tượng vốn được coi là công bằng nhất cũng không thể tránh khỏi, huống chi là Hoa hậu Hong Kong, một hoạt động thi sắc đẹp chú trọng kết quả chứ không phải quá trình.

Hai khả năng mà Thi Nam Nhuế đề cập đều có điều kiện để thành lập, Từ Khắc lúc này đang cân nhắc làm thế nào để mình có thể hưởng lợi từ đó. "Tôi nghe nói Vương Tinh sắp hợp tác với Lâm tiên sinh quay một bộ phim điện ảnh nữa, nếu cô Dương Cung Như này thật sự đăng quang, Vương Tinh có thật sự để cô ấy đóng vai nữ chính trong bộ phim đó không?" Việc quay bộ phim "Người Sắt" phiên bản Hong Kong hiện vẫn đang trong giai đoạn bảo mật, nhưng một bộ phim có vốn đầu tư lớn như vậy, chỉ riêng giai đoạn chuẩn bị ban đầu cũng sẽ không nhỏ, giới điện ảnh Hong Kong nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, với năng lực của Từ Khắc đương nhiên có thể tìm hiểu được một số tin tức. "Tôi định nói chuyện này với anh, hôm nay khi tôi đến trường quay thì gặp cô Vương, trong lúc trò chuyện tiện

thể đã hỏi thăm chuyện này..." Thi Nam Nhuế chưa nói dứt lời, Từ Khắc đã sốt ruột hỏi: "Thế nào?" "Cô Vương dường như không muốn nhắc đến chuyện này lắm, nhưng vì nể mặt vẫn tiết lộ một chút, hình như Lâm tiên sinh chuẩn bị đích thân đảm nhận vai nam chính trong bộ phim này, hơn nữa đây có thể là bộ phim cuối cùng cậu ấy đóng, sau đó vai nữ chính cũng đã được định sẵn người, nghe giọng điệu của cô Vương, vai nữ chính có mối quan hệ khá thân thuộc với cậu ấy, chỉ là đến cuối cùng cô ấy cũng không nói đối phương là ai." Nói đến đây, Thi Nam Nhuế không khỏi có chút tiếc nuối, nếu không phải cô thăm dò quá rõ ràng khiến Vương Tổ Hiền cảnh giác, có lẽ cô đã thành công moi được từ miệng Vương Tổ Hiền người đó là ai rồi.

Từ Khắc lắc đầu, "Vai nữ chính của bộ phim đó là ai không quan trọng đối với chúng ta, điều quan trọng là có thể loại bỏ Dương Cung Như, đây mới là mấu chốt!" "Ý anh là sao?" Thi Nam Nhuế nghi ngờ nhìn Từ Khắc, dường như đã nghĩ ra điều gì đó. "Bộ phim tôi đang lên ý tưởng một thời gian trước, bây giờ đã có chút manh mối rồi, nhân dịp cuộc thi Hoa hậu Hong Kong lần này, có lẽ chúng ta có thể làm một số bài viết." Trước mặt Thi Nam Nhuế, Từ Khắc cũng không có gì phải che giấu, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

Năm đó Từ Khắc với "Hoàng Phi Hồng" và "Tiếu Ngạo Giang Hồ chi Đông Phương Bất Bại" đã thổi bùng lên làn sóng phim võ hiệp mới ở Hong Kong, thu hút vô số người học theo, ngay cả Vương Gia Vệ, người vốn không liên quan gì đến phim võ hiệp, cũng mượn danh phim võ hiệp để quay một bộ "Đông Tà Tây Độc", cho thấy ảnh hưởng sâu rộng của làn sóng này.

Chuyện này từng khiến Từ Khắc tự hào, nhưng rất nhanh ông đã không còn vui vẻ nữa, mọi người xem loại phim này kiếm tiền, đều bắt đầu học theo tranh nhau quay, ngay trong năm "Tiếu Ngạo Giang Hồ chi Đông Phương Bất Bại" công chiếu, nữ diễn viên chính Lâm

Thanh Hà đã xuất hiện trong 7, 8 bộ phim võ hiệp với tạo hình tương tự Đông Phương Bất Bại, Từ Khắc không đành lòng nhìn tác phẩm kinh điển của mình bị người ta hủy hoại, sau đó quay phần tiếp theo muốn chính lại trật tự, nhưng doanh thu phòng vé lại không như ý.

Đây không phải là Từ Khắc không dụng tâm, mà là toàn bộ thị trường phim võ hiệp đã bắt đầu hiển hiện rõ sự suy tàn.

Với Từ Khắc chỉ có thể lực bất tòng tâm, những người học theo khác tình cảnh lại càng tệ hơn, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, phim võ hiệp mới từng một thời huy hoàng nay đã trở nên lạnh lẽo vắng vẻ, mặc dù không đến mức bị thị trường loại bỏ hoàn toàn, nhưng sản lượng đã giảm sáu, bảy phần so với thời kỳ đỉnh cao.

Từ Khắc muốn thay đổi xu hướng suy thoái của phim võ hiệp này, nhưng ông cũng biết khán giả đã chán ngấy những bộ phim tương tự, nếu không thể đổi mới, thì mọi nỗ lực đều chỉ là công cốc.

Sau một thời gian khổ sở suy nghĩ, Từ Khắc đã nghĩ ra một cách kết hợp trinh thám huyền nghi và võ hiệp, để tăng tính huyền nghi, ông lại thêm vào một chút màu sắc ma ảo cho câu chuyện, nhưng làm như vậy thì buộc phải nhờ đến kỹ xảo máy tính, chi phí quay phim tăng vọt một đoạn lớn.

Mặc dù thị trường phim võ hiệp đã suy thoái, nhưng với danh tiếng của Từ Khắc, việc tìm kiếm đầu tư cũng không khó, nhưng bây giờ chi phí quay phim lại tăng lên, các nhà đầu tư điện ảnh ban đầu hứa hẹn với ông đều lần lượt rút lui.

Bất đắc dĩ, Từ Khắc mới nảy ra ý định nhờ đến Lâm Hựu Luân.

Trong tình cảnh phim võ hiệp đang thoái trào, chỉ có Lâm Hựu Luân mới chịu bỏ ra một khoản tiền lớn để ủng hộ Từ Khắc quay bộ phim võ hiệp kỳ bí mang tính "thử nghiệm" này.

Thế nhưng, Từ Khắc cũng không thể cứ thế mà tìm đến, anh ta cần một lý do thích hợp.

Và hiện tại, Dương Cung Như, người đang nhận được rất nhiều sự chú ý trong cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, đã lọt vào tầm ngắm của anh ta.

"Anh đặt cược hết vào cô ấy như vậy có hơi mạo hiểm không?

Hay là cứ đợi kết quả rồi quyết định?" Thi Nam Nhuy đương nhiên đã nhìn ra suy nghĩ của Từ Khắc, nhưng trong vấn đề này, quan điểm của em nghiêng về sự bảo thủ hơn.

Từ Khắc cũng biết làm vậy rất mạo hiểm, nhưng anh ta lại có lý do buộc phải làm như vậy.

"Nếu đợi kết quả ra rồi, có lẽ chúng ta sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa." Anh ta cười khổ nói.

Thi Nam Nhuy cũng im lặng.

Em biết nỗi lo của Từ Khắc không phải không có lý, nếu Dương Cung Như thật sự là tân binh Hoa hậu Hong Kong mà Lâm Hựu Luân chuẩn bị dốc sức lăng xê, với độ nổi tiếng và sự quan tâm cực cao của cô ấy trong suốt cuộc thi, thực tế thì đã sớm thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Chẳng qua mọi người hiện tại vẫn đang chờ xem, và một khi kết quả được công bố, số người có ý định với cô ấy chắc chắn sẽ không ít.

Lúc đó, đối mặt với vô số đối thủ cạnh tranh, khả năng Từ Khắc thuyết phục Lâm Hựu Luân đầu tư cho bộ phim của mình sẽ lập tức giảm đi năm, sáu phần.

"Hay là thế này đi, em gọi điện cho Du Tranh, dò hỏi ý tứ từ cô ấy xem sao." Thi Nam Nhuy vừa nhắc đến Du Tranh, mắt Từ Khắc lập

tức sáng lên.

"Ý này không tệ!

Anh đi lấy điện thoại cho em ngay đây!" Thi Nam Nhuy thấy Từ Khắc phấn khích như vậy, liền nói trước để anh ta đừng quá hy vọng: "Chuyện này anh cũng đừng ôm hy vọng quá lớn, em và Du Tranh chỉ là quen biết xã giao.

Hơn nữa, cô ấy hiện tại là Tổng giám đốc Vô Tuyến, lập trường và thân phận đã quyết định cô ấy sẽ không nói quá nhiều cho em biết." "Mặc kệ có ích hay không.

Có còn hơn không!" Từ Khắc đứng dậy giúp Thi Nam Nhuy lấy chiếc điện thoại di động, mắt nhìn chằm chằm cô gọi điện cho Du Tranh.

Khi điện thoại đổ chuông, Du Tranh đang ở hiện trường đêm chung kết Hoa hậu Hong Kong, hơn nữa chỗ ngồi của cô và Lâm Hựu Luân chỉ cách Lý Gia Hân một ghế.

Cảm thấy có vài ánh mắt đang nhìn mình, Du Tranh đương nhiên không thể nghe điện thoại trước mặt nhiều người như vậy, vội vàng đứng dậy cầm chiếc điện thoại di động đi về phía lối đi khu khách quý.

Đến lối đi, Du Tranh mới bắt máy.

"Cô Thi, sao lại nhớ ra gọi cho tôi giờ này?" Nghe ra ngữ khí của Du Tranh có chút trách móc, Thi Nam Nhuy ở đầu dây bên kia ngập ngừng.

"Sao vậy, cô Du bây giờ không tiện nghe điện thoại à?" "Vừa rồi quả thực có chút bất tiện, nhưng bây giờ thì không sao rồi." Du Tranh lướt qua chủ đề này, sau đó hỏi mục đích cuộc gọi của Thi Nam Nhuy.

Tiếng ồn ào truyền đến từ điện thoại đã khiến Thi Nam Nhuy đoán được Du Tranh đang ở hiện trường cuộc thi Hoa hậu Hong Kong, trong lòng thầm mừng rỡ, nhưng lại kiềm chế rất tốt không để cảm xúc đó lộ ra ngoài.

"Vừa rồi khi xem trực tiếp đêm chung kết Hoa hậu Hong Kong, tôi có để ý đến một thí sinh.

Cảm thấy ngoại hình của cô ấy khá ổn, nên muốn hỏi cô Du một vài thông tin về cô ấy." Du Tranh vừa nghe lời này liền nhíu mày, đêm chung kết Hoa hậu Hong Kong còn chưa kết thúc mà Thi Nam Nhuy đã như muốn "đào góc tường", hơn nữa lại còn trực tiếp đưa ra đề nghị trước mặt cô, Tổng giám đốc Vô Tuyến, khiến cô lập tức cảm thấy không thoải mái.

"Cô Thi.

Thông tin chi tiết về mười sáu thí sinh này đã được công bố ra bên ngoài khi họ tham gia vòng sơ khảo rồi, những chuyện cô muốn biết, e rằng tôi cũng đành chịu." Thấy Du Tranh từ chối thẳng thừng như vậy, Thi Nam Nhuy biết cô ấy có lẽ đã hiểu lầm ý mình.

Vội vàng giải thích: "Cô Du đừng hiểu lầm, tôi không phải muốn đào góc tường của Vô Tuyến.

Tôi chỉ muốn hỏi thái độ của Vô Tuyến đối với thí sinh này là gì, sau đó mới tiện liên hệ với bên cô thôi." Các thí sinh Hoa hậu Hong Kong lọt vào top 16, chỉ cần có tiềm năng nhất định đều sẽ được Vô Tuyến để mắt tới, dù cuối cùng không giành được quán quân, họ cũng sẽ được Vô Tuyến ký hợp đồng làm nghệ sĩ và bồi dưỡng.

Chương 1056

Thi Nam Nhuy hiểu rõ điểm này, nên cô đã nói thẳng trong cuộc trò chuyện với Du Tranh.

"Vậy à..." Du Tranh dừng lại một chút, vì Thi Nam Nhuy đã nói rõ rằng cô ấy sẽ làm theo quy tắc của Vô Tuyến, nên cô cũng không tiện tiếp tục giữ vẻ mặt lạnh lùng từ chối.

"Không biết cô Thi có hứng thú với thí sinh nào?

Tôi sẽ kiểm tra xem bên này có thêm tài liệu liên quan nào không." "Dương Cung Như số 11!" "Dương Cung Như?" Tay Du Tranh nắm chặt điện thoại không khỏi siết chặt thêm vài phần, trong lòng dấy lên nghi ngờ.

Sao trùng hợp thế, Thi Nam Nhuy cũng có hứng thú với Dương Cung Như?

Thi Nam Nhuy dường như nhận ra sự bất thường trong ngữ khí của Du Tranh trong thoáng chốc, liền hỏi tiếp: "Cô Du có ấn tượng gì về người này à?" Du Tranh liếc nhìn sân khấu phía trước, trấn tĩnh lại.

"Đương nhiên rồi, thí sinh này có điều kiện nổi bật về mọi mặt, từ vòng sơ khảo chúng tôi đã bắt đầu chú ý đến cô ấy rồi." "Vậy là dù kết quả tối nay của cô ấy thế nào, Vô Tuyến cũng nhất định sẽ ký hợp đồng với cô ấy phải không?" Đối mặt với câu hỏi của Thi Nam Nhuy, Du Tranh nhất thời không biết phải trả lời thế nào, chẳng lẽ lại nói với Thi Nam Nhuy rằng Dương Cung Như chính là quán quân Hoa hậu Hong Kong đã được định sẵn năm nay sao?

"Chuyện này bây giờ tôi vẫn chưa thể đưa ra câu trả lời rõ ràng cho cô Thi được, nhưng tôi lại rất hứng thú, không biết vì sao cô Thi lại quan tâm đến cô ấy?" Du Tranh hỏi như vậy, thực chất là muốn dò

hỏi xem Thi Nam Nhuy có biết một vài nội tình về chuyện này không, bởi vì chuyện của Dương Cung Như, trong Vô Tuyến chỉ có cô và Lâm Hựu Luân là biết.

Nếu Thi Nam Nhuy gọi điện đến vì nghe được tin tức gì đó, thì nguồn tin đó chỉ có thể là Lâm Hựu Luân.

"Là thế này, chồng tôi gần đây đang chuẩn bị một bộ phim mới, vai nữ chính muốn dùng người mới, vừa hay hôm nay anh ấy cùng tôi xem trực tiếp Hoa hậu Hong Kong, phát hiện Dương Cung Như này ngoại hình rất tốt, nên mới nhờ tôi hỏi ý của bên Vô Tuyến." Kể từ khi Lâm Hựu Luân nắm quyền Vô Tuyến, các hạn chế hợp đồng đối với nghệ sĩ trực thuộc đã được nới lỏng rất nhiều, cho phép họ ngoài việc hoàn thành công việc của Vô Tuyến, cũng có thể nhận đóng phim điện ảnh tùy theo tình hình cá nhân.

Chính vì vậy, Du Tranh nghe tình hình này cũng không cảm thấy bất ngờ.

"Nếu đạo diễn Từ có ý định như vậy, bên chúng tôi đương nhiên có thể tạo điều kiện trong khả năng cho phép, nhưng tất cả những điều này đều phải đợi kết quả đêm chung kết tối nay." Câu trả lời của Du Tranh khiến Thi Nam Nhuy có chút thất vọng, nhưng cô vẫn kiên trì hỏi: "Vậy còn Dương Cung Như..." Lúc này Du Tranh cũng đang do dự không biết có nên "nhắc nhở" Thi Nam Nhuy một chút hay không, đối phương đã chú ý đến Dương Cung Như rồi, đợi lát nữa kết quả được công bố, rất dễ dàng suy đoán ra một vài chuyện, dù sao cũng không thể giấu mãi được, chi bằng bây giờ cứ làm một ân huệ.

"Về thông tin của các thí sinh, thời gian gần đây báo chí đã đăng tải rất nhiều rồi, tôi ở đây cũng không có nhiều điều để bổ sung.

Tuy nhiên, có một tin tức tôi có thể nói cho cô Thi biết, Dương Cung Như này ban đầu thực ra đã đăng ký tham gia Á Thị, sau đó bị

một nhân viên của Vô Tuyến chúng tôi thuyết phục, rồi mới đổi sang đăng ký Hoa hậu Hong Kong...

Ngoài ra, tôi thật sự không có gì khác để nói." Thi Nam Nhuy từ từ đặt điện thoại xuống, trong đầu vẫn đang suy nghĩ về những lời Du Tranh vừa nói.

"Anh nói cô ấy nói cho em biết điều này rốt cuộc là có dụng ý gì?" Từ Khắc nghe Thi Nam Nhuy giải thích cũng tỏ vẻ nghi hoặc, suy nghĩ khoảng hơn ba phút, sau đó mới nghĩ ra một khả năng.

"Em nghĩ đáp án chắc sẽ nằm ở nhân viên Vô Tuyến đã thuyết phục Dương Cung Như đó, nếu thân phận người này rất quan trọng, vậy thì Dương Cung Như thật sự có khả năng là người được Vô Tuyến coi trọng." Quan điểm của Từ Khắc lập tức nhận được sự đồng tình của Thi Nam Nhuy.

"Đúng vậy, Du Tranh sẽ không vô duyên vô cớ nói với em điều này, nghĩa là thân phận của người đó nhất định sẽ rất quan trọng, nhưng người đó sẽ là ai đây?" Thi Nam Nhuy và Từ Khắc nhìn nhau nửa ngày, sau đó trong đầu họ đồng loạt hiện ra một người.

"Anh nói người đó có phải là anh Lâm không?" Sau khi Từ Khắc nói ra phỏng đoán này, biểu cảm của Thi Nam Nhuy trở nên rất kỳ lạ.

"Em cũng đang định nói với anh điều đó." "Mặc kệ nhiều chuyện như vậy!

Em gọi điện cho anh Lâm ngay bây giờ, chậm trễ nữa thì không kịp rồi!" Nói là làm, Từ Khắc liền gọi điện cho Lâm Hựu Luân.

Du Tranh vừa mới trở lại chỗ ngồi chưa được bao lâu, Lý Gia Hân ngồi bên cạnh cô đột nhiên đứng dậy, đi thẳng về phía lối ra.

Du Tranh tò mò nhìn về phía đó, phát hiện nữ trợ lý xinh đẹp của Lâm Hựu Luân đang đứng ở đó, Lý Gia Hân đi tới trò chuyện nhỏ vài

câu với cô ấy, sau đó quay lại chỗ ngồi, ghé sát miệng vào tai Lâm Hựu Luân nói nhỏ vài câu.

Lâm Hựu Luân nghe xong nhìn về phía Lâm Trí Linh đang đứng, chào Thiệu Dật Phu một tiếng rồi đứng dậy đi về phía đó.

Ánh mắt Du Tranh lại theo dõi, nhìn thấy Lâm Hựu Luân nhận chiếc điện thoại di động từ tay Lâm Trí Linh, bóng dáng anh nhanh chóng biến mất ở lối vào hành lang.

Lâm Hựu Luân đi qua lối vào hành lang, dừng lại ở một góc yên tĩnh gần cửa sổ, hai vệ sĩ cách đó không xa đều gật đầu với anh, ý nói xung quanh không có ai, sau đó anh mới yên tâm nhấc điện thoại.

"Đạo diễn Từ, sao tự nhiên lại nhớ gọi cho tôi vậy?" Từ Khắc thuật lại lời Thi Nam Nhuy vừa nói với Du Tranh bằng lời lẽ của mình, vừa nghe thấy anh ta lại nhắm trúng Dương Cung Như, Lâm Hựu Luân liền nhíu mày.

Chủ yếu là chuyện này quá trùng hợp, khiến anh rất khó không nghi ngờ động cơ của Từ Khắc.

"Thời gian gần đây tôi vẫn luôn thai nghén một bộ phim võ hiệp mới, hôm nay tranh thủ xem trực tiếp, nhìn thấy thí sinh số 11 mặc sườn xám xuất hiện trên sân khấu thật sự khiến tôi rất kinh ngạc, bởi vì cô ấy quá ăn khớp với vai nữ chính trong ý tưởng của tôi, nên tôi mới không kiềm chế được mà gọi cho anh Lâm." Từ Khắc đã sớm nghĩ ra lời giải thích, nhưng anh ta cũng biết lời này rất khó lừa dối Lâm Hựu Luân, cùng lắm thì cũng chỉ để lại cho mình một lối thoát hiểm thể diện khi đối phương nhìn thấu ý đồ của anh ta.

"Chuyện này thật trùng hợp, Vương Tinh cách đây không lâu cũng nói với tôi rằng anh ta để mắt tới Dương Cung Như, hơn nữa còn tuyên bố trước truyền thông rằng sẽ cho cô ấy đóng vai nữ chính trong phim mới.

Đạo diễn Từ không biết chuyện này sao?" Lâm Hựu Luân đẩy Vương Tinh ra làm bia đỡ đạn, Từ Khắc nhất thời cũng không nắm rõ được thái độ của anh ta, đành thận trọng ứng phó: "Tôi nhớ lời gốc của đạo diễn Vương là nếu Dương Cung Như giành được quán quân, anh ta sẽ mời cô ấy làm vai nam chính trong phim mới, còn nếu Dương Cung Như không giành được quán quân..." Quả bóng bị khéo léo đá ngược về phía Lâm Hựu Luân, khiến anh ngược lại có chút khó xử.

Rõ ràng biết Dương Cung Như nhất định sẽ giành quán quân, nhưng lời này lại không thể nói thẳng với Từ Khắc.

"Vì Vương Tinh từng nhắc đến chuyện này với tôi, nên sau đó tôi cũng đã tìm hiểu một chút về Dương Cung Như.

Ngay từ vòng sơ khảo, cô ấy đã là ứng cử viên sáng giá cho ngôi quán quân rồi, hơn nữa biểu hiện tối nay của cô ấy cũng rất nổi bật, quan trọng là Vương Tinh còn là giám khảo của ngày hôm nay." Lâm Hựu Luân nói đến đây thì dừng lại, nếu Từ Khắc đủ thông minh, chắc chắn sẽ hiểu ý anh.

Từ Khắc trong lòng mừng rỡ như điên, vì anh ta biết mình đã cược đúng rồi, nhưng chuyện này không thể để Lâm Hựu Luân nhận ra, nên anh ta chỉ có thể tiếp tục giả ngây giả dại.

"Thật sự không được sao, có thể thương lượng với đạo diễn Vương để anh ấy nhường người cho tôi không?" "Cái này..." Lâm Hựu Luân vốn định để Từ Khắc tự đi tìm Vương Tinh nói chuyện, tránh việc anh nói nhiều lại dễ bị Từ Khắc nhìn ra vấn đề, nhưng nghĩ lại, anh đột nhiên lại có một ý tưởng.

Sau khi Dương Cung Như đắc cử, Vương Tinh sẽ bị Lâm Hựu Luân đẩy ra để bịt miệng truyền thông, tạo ra một ít scandal giữa anh ta và Dương Cung Như thì dễ dàng.

Công tác tư tưởng với vợ Vương Tinh, A Vân, bên đó cũng đã xong, nhưng đoạn scandal này cuối cùng nên kết thúc thế nào thì Lâm Hựu Luân vẫn chưa nghĩ ra.

Theo cách thức quen thuộc để xử lý loại chuyện này, nên là do Vô Tuyến đứng ra yêu cầu Dương Cung Như đưa ra một tuyên bố.

Làm rõ rằng cô ấy và Vương Tinh không có bất kỳ quan hệ nào, nói trắng ra là để Dương Cung Như công khai bỏ rơi Vương Tinh.

Đương nhiên cũng có thể ngược lại, để Vương Tinh bỏ rơi Dương Cung Như, nhưng như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng của Dương Cung Như, không phù hợp với kế hoạch của Lâm Hựu Luân.

Vì vậy chỉ có thể dùng cách thứ nhất, tuy Vương Tinh sẽ phải chịu một chút thiệt thòi, nhưng theo lời Lâm Hựu Luân thì đây là do Vương Tinh tự chuốc lấy, hơn nữa tên gã mập này vốn dĩ danh tiếng đã không mấy tốt đẹp, chuyện nhỏ này đối với anh ta chỉ là muỗi.

Hiện tại Từ Khắc cũng thể hiện sự hứng thú mạnh mẽ như vậy đối với Dương Cung Như.

Lâm Hựu Luân đột nhiên cảm thấy mượn tay Từ Khắc để kết thúc scandal giữa Vương Tinh và Dương Cung Như cũng không phải là một cách giải quyết tồi.

Về việc vở kịch này diễn thế nào, Lâm Hựu Luân thậm chí đã nghĩ xong cả "kịch bản" rồi.

Vương Tinh đã hứa trước đêm chung kết rằng sẽ cho Dương Cung Như đóng vai nữ chính, nhưng sau khi scandal bị phanh phui, do áp lực từ nhiều phía nên không thể tự mình làm đạo diễn bộ phim này được, vì vậy đã nhờ Từ Khắc giúp sắp xếp một bộ phim cho Dương Cung Như.

Đợi đến khi sự chú ý của truyền thông bị chuyển hướng, Vương Tinh có thể rút lui khỏi chuyện này, sau đó một thời gian nữa sẽ sắp xếp cho Dương Cung Như nhận phỏng vấn phóng viên, cũng không cần phải làm rõ chuyên về mối quan hệ của cô ấy và Vương Tinh.

Chỉ cần nói rằng cô ấy và Vương Tinh không có bất kỳ mối quan hệ nào, còn việc cô ấy và Vương Tinh vốn dĩ không có quan hệ đó hay đã từng có rồi chia tay, chuyện này cứ để truyền thông thỏa sức đoán, càng có nhiều lời đồn đoán thì mọi người càng không dễ đoán được đáp án thật sự.

"Vậy thế này đi, lát nữa tôi sẽ nói chuyện với Vương Tinh một tiếng.

Sau đó hai người tự bàn bạc cụ thể xem làm thế nào nhé?" Sau khi Lâm Hựu Luân đưa ra đề nghị này, Từ Khắc vội vàng không ngớt lời đồng ý, sợ rằng Lâm Hựu Luân sẽ đột nhiên đổi ý.

Bởi vì chuyện này có chút ý muốn lợi dụng Từ Khắc, nên việc anh ta đồng ý dễ dàng như vậy khiến Lâm Hựu Luân ngược lại có chút ngại, đương nhiên cũng không nghĩ nhiều.

Sau khi cúp điện thoại.

Từ Khắc khó giấu nổi vẻ mặt kích động, đang định báo tin vui này cho Thi Nam Nhuy.

Nhưng lại thấy Thi Nam Nhuy đang chăm chú nhìn màn hình TV, hoàn toàn không chú ý đến động tĩnh bên này của anh ta.

Từ Khắc cũng tò mò đưa mắt nhìn về phía màn hình TV, đáp án ngay lập tức được tiết lộ.

Hóa ra, trong khoảng thời gian anh ta gọi điện cho Lâm Hựu Luân, đêm chung kết Hoa hậu Hong Kong đã đi đến giai đoạn cuối cùng, mười sáu thí sinh đứng thành một hàng trên sân khấu, chờ đợi ban

giám khảo dưới khán đài tổng kết điểm cuối cùng.

Cảnh quay trực tiếp đã cho mỗi người một đoạn cận cảnh, có thể thấy mỗi người đều vô cùng căng thẳng, ngay cả Dương Cung Như, người đã được hứa hẹn từ trước, cũng không thể tránh khỏi.

Chương 1057

Lần gặp mặt cuối cùng, Du Tranh đã hứa với cô rằng chắc chắn sẽ lọt vào top ba, nhưng trên chặng đường từ vòng sơ khảo đến bây giờ, Dương Cung Như cũng nhận thấy ưu thế của mình trong số tất cả các thí sinh thực sự rất nổi bật, hơn nữa tối nay cô ấy cũng rất hài lòng với màn trình diễn của mình, đương nhiên kỳ vọng vào ngôi quán quân cũng theo đó mà tăng cao rất nhiều.

Dưới khán đài, nơi camera không hướng tới, Vương Tinh đang cùng vài giám khảo khác tiến hành thảo luận cuối cùng.

Đương nhiên đến lúc này, Vương Tinh cũng chỉ là làm màu thôi, từ trước đó anh ta đã thông qua các ám chỉ để các giám khảo khác đều hiểu ý mình.

Vốn dĩ những người này không phải ai cũng sẽ nể mặt Vương Tinh, nhưng xét đến việc Vương Tinh làm như vậy rất có thể là ý của Lâm Hựu Luân, dù không phải, ít nhất Lâm Hựu Luân cũng nên biết ý định của Vương Tinh và đã ngầm đồng ý cho anh ta làm như vậy.

Trong tình huống này, đương nhiên sẽ không có ai chống đối Vương Tinh, kết quả thống kê cuối cùng rất nhanh đã được gửi đến tay hai MC tại hiện trường, sau đó họ liền lớn tiếng công bố kết quả.

Dương Cung Như kinh ngạc vui mừng bịt miệng, vẻ mặt lộ rõ sự khó tin, các thí sinh đứng bên cạnh cô dù biểu cảm thất vọng, nhưng vẫn có vài người rộng lượng tiến đến chúc mừng Dương Cung Như.

Quách Khả Doanh, Hoa hậu Hong Kong tiền nhiệm, đặt chiếc vương miện ngọc trai tượng trưng cho ngôi quán quân lên đầu Dương Cung Như, sự chuyển giao giữa Hoa hậu mới và cũ cứ thế hoàn tất.

Dương Cung Như khoác áo choàng đỏ đi quanh sân khấu một

vòng, mỉm cười chào khán giả đang vỗ tay dưới khán đài.

Trên ghế khách quý, Thiệu Dật Phu và Phương Dật Hoa đều đã sớm đoán được kết quả này, Lâm Hựu Luân vừa nghe điện thoại xong trở về vẫn giữ thần sắc như thường, chỉ có biểu cảm của Lý Gia Hân lúc này là vô cùng phức tạp.

Những người khác đều đang vỗ tay, chỉ riêng cô ấy thẫn thờ ngồi đó, hoàn toàn không phản ứng gì.

"Sao vậy, cô Lý có tâm sự à?" Du Tranh ở bên cạnh quan tâm hỏi một câu, Lý Gia Hân lúc này mới hoàn hồn.

"Cũng không hẳn là tâm sự gì, chỉ là có chút cảm khái, nhìn thấy nhiều gương mặt trẻ trung trên sân khấu như vậy, tôi cảm thấy hình như mình đã già rồi." "Thành công nhất thời chẳng là gì, chịu đựng được thử thách của thời gian mới là thành công thật sự.

Về phương diện này, cô Lý đã được coi là nhân vật kiệt xuất trong số các Hoa hậu Hong Kong rồi, lẽ nào còn lo lắng sẽ bị người khác vượt qua?" Du Tranh nói vậy vốn dĩ là để an ủi Lý Gia Hân, nhưng những lời này lọt vào tai Lý Gia Hân lại hoàn toàn đổi ý nghĩa.

Nhìn Dương Cung Như trên sân khấu được mọi người vây quanh rạng rỡ vô hạn, Lý Gia Hân trong lòng cũng không ngừng tự hỏi, người này liệu có thật sự đe dọa đến địa vị của mình không?

Ngay khi Lý Gia Hân đang lo được lo mất, Thiệu Dật Phu đã đứng dậy dưới sự dìu đỡ của Phương Dật Hoa.

Lâm Hựu Luân đưa ông đến lối ra, khi quay lại thì Lý Gia Hân vẫn còn ngồi thẫn thờ trên ghế.

Du Tranh thấy Lâm Hựu Luân đi về phía mình, vội vàng đứng dậy.

"Reis, anh đợi một lát, tôi còn có chút chuyện muốn bàn bạc với cô Du." Dưới ánh mắt ám chỉ của Lâm Hựu Luân, Du Tranh theo anh đến

lối ra ở một bên hành lang.

Sau khi dừng lại, câu đầu tiên Lâm Hựu Luân hỏi Du Tranh là: "Kế hoạch có một vài thay đổi, nhưng bên Dương Cung Như vẫn như cũ.

Tối nay cô hãy nói cho cô ấy biết những sắp xếp tiếp theo của chúng ta, nói rõ lợi ích và thiệt hại cho cô ấy hiểu, tránh để cô ấy có những ý nghĩ không đáng có." Du Tranh gật đầu, vốn định kể cho Lâm Hựu Luân nghe chuyện Thi Nam Nhuy vừa gọi điện cho cô, nhưng nhìn biểu cảm của Lâm Hựu Luân lúc này, cô lại âm thầm gạt bỏ ý nghĩ đó.

"Bên cô Dương tôi nhất định sẽ thuyết phục cô ấy hợp tác tốt, nhưng còn bên đạo diễn Vương..." Du Tranh có chút khó xử nhìn Lâm Hựu Luân một cái, cô không phải lo lắng Vương Tinh, mà là lo lắng phản ứng của gia đình Vương Tinh, nếu bên đó làm ầm ĩ lên, mọi chuyện sẽ khó mà thu xếp được.

"Chuyện đó cô cứ yên tâm, bên đó tôi đã nói chuyện rồi, chuyện cô lo lắng sẽ không xảy ra đâu." Lâm Hựu Luân nói với ngữ khí chắc chắn, Du Tranh cũng theo đó mà yên tâm, sau đó bắt đầu suy nghĩ xem làm thế nào để thuyết phục Dương Cung Như chấp nhận sắp xếp của họ.

Trong phòng trang điểm hậu trường, Dương Cung Như vừa tẩy trang xong, trên mặt vẫn còn vương vấn niềm vui chưa tan.

Đứng trên sân khấu, cô chỉ cảm thấy rất kích động, đến khi xuống sân khấu mới thực sự cảm nhận được sự thay đổi địa vị mà danh hiệu Hoa hậu Hong Kong mang lại.

Các nhân viên công tác bên cạnh lập tức khách khí hơn rất nhiều với cô, đặc biệt là người thợ trang điểm phụ trách tẩy trang cho cô, từ đầu đã không ngừng khen cô có dáng mặt đẹp, da đẹp, thậm chí còn

nhiệt tình giới thiệu cho cô đủ loại kiểu tóc và cách trang điểm.

Nếu là bình thường, Dương Cung Như chắc chắn sẽ thấy người đó rất phiền, nhưng lúc này tâm trạng cô đang tốt, nghe những lời khen đó không những không ghét mà còn có chút âm thầm đắc ý.

Còn trong phòng trang điểm bên cạnh, vài thí sinh bị loại đang tụ tập lại với nhau, bàn tán đủ thứ chuyện trong cuộc thi lần này.

"Có gì mà ghê gớm chứ, chẳng phải vì đi cửa sau với ban giám khảo sao?

Mấy người có thấy Vương Tinh nhìn cô ta lúc đó mắt sáng rực không, còn không biết ngấm ngầm hai người đã làm những chuyện gì không đứng đắn nữa!" "Đúng vậy, đừng thấy bây giờ cô ta đắc ý, một năm nữa còn có thể rạng rỡ như vậy không thì chưa biết chừng!" Tiếng bàn tán bảy mồm tám mỏ truyền ra từ cánh cửa phòng khép hờ, trong đó vài câu vừa vặn lọt vào tai Du Tranh đang đi ngang qua.

Thấy Du Tranh nhíu mày, trợ lý đi phía sau cô lập tức đẩy cửa bước vào.

Du Tranh không dừng lại, chuyện nhỏ như vậy để trợ lý của cô ra mặt là đủ rồi, mục đích thật sự chuyến đi này của cô là để gặp Dương Cung Như.

"Cô thật là không lịch sự, không gõ cửa đã vào à?" Người thợ trang điểm đang không ngừng nịnh nọt Dương Cung Như thấy cửa bị đẩy ra, không thèm nhìn người đến là ai đã mắng lên.

"Cô chắc chắn muốn tôi gõ cửa rồi mới vào à?" Ngữ khí của Du Tranh không mang theo một tia cảm xúc, người thợ trang điểm nhìn rõ mặt cô ấy thì như thấy quỷ, mặt lập tức trắng bệch.

"Cô Du, tôi..." Du Tranh đến nhìn người này cũng lười, sốt ruột vẫy tay cắt ngang lời giải thích của cô ta.

“Ra ngoài đi, ở đây không có chuyện gì của cô nữa!” Dương Cung Như lúc này cũng nhìn thấy Du Tranh từ gương trang điểm, vội vàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, biểu cảm cũng trở nên bất an.

“Cô Dương hình như rất căng thẳng?” Du Tranh nheo mắt lại thành một đường, lộ ra ý nghĩa sâu xa.

Dương Cung Như hai tay nắm chặt vào nhau, ánh mắt có chút không dám nhìn thẳng Du Tranh.

“Trên sân khấu chỉ lo hưng phấn thôi, sau khi xuống sân khấu mới có chút sợ hãi.” “Sợ hãi?” Du Tranh lặp lại từ này với ngữ khí có chút trêu chọc, “Xem ra lời hứa của tôi trước đây không cho cô quá nhiều tự tin rồi.” “Cô Du, tôi không phải là...” Dương Cung Như còn chưa nói xong, Du Tranh đã giơ tay cắt ngang lời cô ấy.

“Cô yên tâm, lần này tôi đến ngoài chúc mừng ra không có ý gì khác...

Đương nhiên, tiện thể tôi cũng muốn nói chuyện với cô một chút về một vài vấn đề phát triển của cô trong tương lai.” Sau khi giành được danh hiệu Hoa hậu Hong Kong, ngoài việc phải thực hiện trách nhiệm một năm nhiệm kỳ Hoa hậu Hong Kong, Dương Cung Như còn phải ký kết một hợp đồng nghệ sĩ với Vô Tuyến.

Thời hạn hợp đồng dài hay ngắn tùy thuộc vào tình hình, nhưng nói chung sẽ không ngắn hơn hai năm.

Những chuyện này Dương Cung Như đều rõ, nên cô ấy mới nghi hoặc trước lời nói của Du Tranh.

Đương nhiên, nghi hoặc thì vẫn nghi hoặc, vì Du Tranh đã đề cập đến chuyện này, Dương Cung Như liền phải có một thái độ rõ ràng.

“Có thể giành được quán quân đã cảm thấy rất may mắn rồi, sau này tôi sẽ cố gắng làm tốt việc trong phận sự của mình.” Du Tranh

khá hài lòng với câu trả lời của Dương Cung Như, mặc dù đến hiện tại cuộc trò chuyện của cô và Dương Cung Như vẫn chỉ dừng lại ở cấp độ thăm dò, nhưng bây giờ Du Tranh đã quyết định nói thẳng.

"Đạo diễn Vương Tinh ngồi trên ghế giám khảo hôm nay, cô Dương chắc hẳn không xa lạ gì phải không?" Ánh mắt Dương Cung Như trở nên có chút nghi hoặc, "Ý cô Du là sao?" "Đạo diễn Vương từng đánh cược với truyền thông trước đêm chung kết.

Nếu cô Dương giành được ngôi quán quân Hoa hậu Hong Kong lần này, anh ta sẽ đặc biệt làm một bộ phim mới cho cô...

Bây giờ cô đã giành được quán quân.

Mọi chuyện có lẽ sẽ có chút phiền phức." Dương Cung Như ngây người ra, cô ấy trước đây vẫn luôn nghĩ rằng Vương Tinh làm như vậy đều là xuất phát từ sự sắp xếp của bên Vô Tuyến, nhưng bây giờ nghe ngữ khí của Du Tranh nói lời này, dường như tình hình không giống như cô ấy nghĩ.

"Mối quan hệ giữa đạo diễn Vương và anh Lâm quá rõ ràng rồi, những người có ý đồ rất dễ sẽ theo đường dây đó mà cuối cùng nghi ngờ đến anh Lâm.

Bất kể kết quả thế nào, đều sẽ có ảnh hưởng không tốt đến cô.

Cũng sẽ cản trở rất lớn kế hoạch trước đây của anh Lâm, cho nên..." Du Tranh nói đến đây cố ý dừng lại một chút, ánh mắt dừng lại trên mặt Dương Cung Như vài giây sau đó mới tiếp tục nói: "Cô Dương chắc hẳn biết rõ, anh Lâm đặt rất nhiều kỳ vọng vào cô, để toàn bộ kế hoạch có thể thuận lợi thực hiện, ngay sau đây chúng ta sẽ sắp xếp một đoạn scandal cho cô." Nếu không phải biểu cảm của Du Tranh khi nói lời này vô cùng nghiêm túc, Dương Cung Như thật sự sẽ nghi ngờ Du Tranh có đang đùa không.

Thấy Dương Cung Như mắt trừng lớn, trên mặt vẫn còn mang vẻ không thể tin nổi, Du Tranh lại không nhịn được bật cười.

"Trước đêm chung kết thì nên đề phòng paparazzi, sau đêm chung kết thì thích hợp để tạo scandal, tôi tưởng tất cả những người tham gia Hoa hậu Hong Kong đều hiểu rõ điều này chứ." Trước đêm chung kết Hoa hậu Hong Kong, truyền thông sẽ đào hết tâm tư lật tung tất cả tài liệu của các thí sinh lọt vào vòng chung kết.

Có phẫu thuật thẩm mỹ chưa, có quá khứ không trong sáng không, và tất cả các thí sinh lúc này đều tìm mọi cách "ngụy trang" mình thành những thiếu nữ trong sáng, ngoan ngoãn.

Còn sau khi đêm chung kết Hoa hậu Hong Kong kết thúc, có thể thích hợp tiết lộ chuyện tình cảm của mình.

Nếu là người độc thân có thể thích hợp tiết lộ xu hướng muốn hẹn hò, rất nhanh sau đó các đại gia xuất hiện xung quanh sẽ mang đến vô số đề tài cho truyền thông.

Còn nếu đang trong tình yêu, việc chia tay đúng lúc cũng không phải là một cách hay để thu hút sự chú ý của truyền thông.

Chương 1058

Tóm lại, như Du Tranh đã đúc kết, trước đêm chung kết cố gắng giữ thái độ khiêm tốn, sau đêm chung kết thì ngược lại phải tìm cách tăng độ phơi bày của mình.

Điểm này thậm chí đã trở thành một tiêu chuẩn quan trọng để đánh giá một Hoa hậu Hong Kong có đạt yêu cầu hay không.

Ánh mắt hoảng loạn, để lộ sự rối bời trong lòng Dương Cung Như lúc này.

Từ khi Du Tranh mở lời nói cho cô biết quyết định này, cô đã hiểu rõ mình không có bất kỳ chỗ nào để từ chối, nhưng vừa nghĩ đến việc phải gánh tiếng xấu tiểu tam và diễn vở kịch này với Vương Tinh, trong lòng cô luôn có chút không cam lòng.

"Chuyện này chắc chắn sẽ có một vài ảnh hưởng đến danh tiếng của cô, nhưng sẽ không vượt quá tầm kiểm soát của chúng ta." Nhớ lại cuộc điện thoại của Thi Nam Nhuy lúc trước, Du Tranh lại bổ sung một câu: "Sau chuyện này, nói không chừng còn có những bất ngờ đang chờ đợi cô." Tiếng giày cao gót lộc cộc trên sàn nhà từ xa vọng lại gần, Từ Khắc, người vốn không để tâm vào tờ báo, lập tức ngẩng đầu lên.

Cửa phòng khách khẽ mở ra, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở cửa.

Lâm Trí Linh chỉnh lại chiếc kính gọng đen không độ trên sống mũi, mỉm cười gật đầu với Từ Khắc đang nhìn về phía này.

"Đạo diễn Từ, cuộc họp bên anh Lâm đã kết thúc rồi, anh ấy đang đợi anh ở văn phòng!" Từ Khắc đặt tờ báo xuống đứng dậy, đang chuẩn bị sải bước đi, đột nhiên lại dừng lại.

“Cô Lâm, tôi có thể hỏi cô một chuyện trước được không?” “Đạo diễn Từ cứ nói.” “Chuyện của Vương Tinh và Dương Cung Như, Hoa hậu Hong Kong năm nay, anh Lâm có biết trước không?” Từ khi nhận được điện thoại đồng ý gặp mặt của Lâm Hựu Luân, trong lòng Từ Khắc vẫn luôn suy nghĩ về chuyện này, hai ngày nay báo chí đã xào xáo ầm ĩ chuyện này, bên Vương Tinh thì mệt mỏi ứng phó, lúc thì ra tuyên bố biện giải, lúc thì tổ chức họp báo giải thích, nhưng điều kỳ lạ là Vô Tuyến, đáng lẽ ra phải sốt ruột nhất, lại luôn không có phản ứng gì.

Giới bên ngoài liên tục đưa ra phỏng đoán, trong lòng Từ Khắc cũng không chắc, nên anh ta muốn nhân cơ hội này dò hỏi ý tứ trước, mà Lâm Trí Linh có vị trí rất đặc biệt bên cạnh Lâm Hựu Luân, không nghi ngờ gì là người tốt nhất để hỏi tin tức.

“Đạo diễn Từ cứ yên tâm, hôm nay anh Lâm tìm anh đến là để nói chuyện này.” Vì Lâm Hựu Luân bên đó đang đợi, Lâm Trí Linh không nói quá nhiều, nhưng trong lời nói của cô lại tiết lộ cho Từ Khắc một tin tức rất quan trọng: Lâm Hựu Luân đã biết chuyện này từ sớm, hơn nữa rất có thể đã có những biện pháp đối phó có mục tiêu.

Việc Vô Tuyến giữ thái độ im lặng cho đến bây giờ, không nghi ngờ gì đã chứng minh điểm này.

Đến đây, Từ Khắc cuối cùng cũng yên tâm, trong lòng anh ta đối với cuộc gặp mặt lần này lại có thêm vài phần tự tin.

Trong văn phòng, Lâm Hựu Luân đang cầm một xấp bản vẽ phác thảo, tỉ mỉ xem xét.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, anh quay đầu lại nhìn, thấy là Từ Khắc đến, vẻ mặt nghiêm nghị như tảng đá mới lộ ra một nụ cười mỉm. "Đạo diễn Từ đến đúng lúc lắm, giúp tôi xem 23 tấm hình này đi!" Nói rồi anh đưa xấp bản vẽ trong tay cho Từ Khắc.Từ Khắc có

chút khó hiểu, nhưng vẫn nhận lấy tất cả. "Sau 6 năm, loạt phim 《007》 lại có tác phẩm mới ra mắt, lần này người đóng James Bond là diễn viên phái thực lực Hollywood Pierce Brosnan, tôi phải nói là MGM đã đưa ra một quyết định vô cùng chính xác."Từ Khắc phản ứng cũng không chậm, lập tức tiếp lời Lâm Hựu Luân. "Anh Lâm rất xem trọng Brosnan này sao?" "Có lẽ anh ta sẽ vượt qua Sean Connery, trở thành người đóng Bond được yêu thích nhất trong lịch sử." Lâm Hựu Luân nhún vai, sau đó mới đưa chủ đề trở lại 23 bản phác thảo trong tay Từ Khắc. "Sau khi xem bộ 《007》 mới ra này, tôi cứ mãi suy nghĩ, tại sao điện ảnh Hoa ngữ của chúng ta lại không thể tạo ra những tác phẩm như 《007》 có thể quay liên tiếp hết bộ này đến bộ khác, chẳng lẽ là vì chúng ta thiếu những đề tài tương tự?"Từ Khắc lắc đầu, "Tôi thấy không phải vấn đề đề tài, nguyên nhân chủ yếu vẫn là Hồng Kông thiếu một công ty điện ảnh 'trường thọ' như MGM."Bộ phim đầu tiên của loạt 《007》 được quay vào đầu những năm 60, trong khi các công ty điện ảnh Hồng Kông cùng thời kỳ, ngoài Thiệu thị ra, còn lại đều đã phá sản đóng cửa.

Ngay cả Thiệu thị giữa những năm 80 cũng từng lâm vào tình trạng ngừng sản xuất, muốn liên tiếp ra mắt các phần tiếp theo như loạt 007.

Điều kiện tiên quyết đã không cho phép.

Thứ hai, xã hội Hồng Kông trong hơn ba mươi năm qua luôn ở trong giai đoạn biến động mạnh mẽ, "Hoàng Mai Điều" thịnh hành trên làng giải trí những năm 60 giờ đây căn bản không còn bất kỳ thị trường nào, trong khi xã hội phương Tây phát triển ổn định, đề tài điệp viên như 007 cũng có thể duy trì sức sống mãnh liệt. "Ngoài những nguyên nhân anh nói, sự thiếu trưởng thành của thị trường điện ảnh Hồng Kông cũng là một yếu tố quan trọng, một đề tài hay vừa ra, lập tức có cả đống phim ăn theo.

Đáng lẽ một đề tài có thể quay chục năm không lỗi thời, nhưng giờ đây cùng lắm hai ba năm là hoàn toàn hết thời, phim cương thi, phim cờ bạc, phim võ hiệp đều như vậy."Giọng Lâm Hựu Luân ít nhiều có ý tự trách, Từ Khắc thấy không khí không đúng, vội nói: "Từ khi hệ thống rạp Gia Nghị đưa ra quy định cùng một thời điểm không thể có quá 10 bộ phim cùng thể loại cùng lúc ra rạp, tình trạng đua theo trào lưu quay gấp đã thực sự tốt hơn rất nhiều, nếu không thì tình hình còn tệ hơn."Lâm Hựu Luân cười cười, không nói gì.Dưới sự chỉnh hợp mạnh mẽ của Lâm Hựu Luân, thị trường điện ảnh Hồng Kông đã không xuất hiện cục diện hỗn chiến nội hao giữa các hệ thống rạp, nhưng đối với vấn đề đua theo trào lưu, Lâm Hựu Luân vẫn cảm thấy lực bất tòng tâm.

Nguyên nhân chủ yếu là vì thành phần chủ thể đầu tư điện ảnh Hồng Kông những năm này quá phức tạp, xã hội đen, nhà đầu cơ, đủ loại người không liên quan đều đổ xô vào ngành này, những người này căn bản không hề xem xét sự phát triển lâu dài của toàn bộ thị trường.

Họ chỉ muốn kiếm tiền nhanh, loại hình nào kiếm tiền thì họ quay loại đó, thị trường đều bị họ làm loạn cả.Những năm này Lâm Hựu Luân liên tục dẫn dắt điện ảnh Hồng Kông phát triển theo hướng chế tác lớn, mục đích là để nâng cao ngưỡng cửa gia nhập ngành điện ảnh, từ đó loại bỏ một số công ty điện ảnh muốn kiếm tiền nhanh.

Thị trường điện ảnh Hồng Kông đã có thể duy trì sự phồn vinh, chứ không như hậu thế giữa những năm 90 đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu suy tàn, một loạt bố trí của Lâm Hựu Luân đã phát huy tác dụng rất lớn.

Nhưng vấn đề đua theo trào lưu, rốt cuộc vẫn chưa được giải quyết triệt để."Một số đề tài thực sự đáng tiếc, ví dụ như loạt phim 《Hoàng Phi Hồng》 của anh quay, nếu không có quá nhiều tác phẩm

ăn theo xuất hiện, duy trì tốc độ hai năm một bộ, đề tài này quay mười mấy năm chắc không thành vấn đề, hơn nữa doanh thu phòng vé cũng không đến nỗi thấp như mấy bộ cuối anh quay."Nghe Lâm Hựu Luân nhắc đến loạt 《Hoàng Phi Hồng》, biểu cảm của Từ Khắc cũng trở nên ảm đạm.

Đáng lẽ loạt phim này thực sự có thể có tuổi thọ dài hơn, nhưng vô cùng nhiều tác phẩm ăn theo xuất hiện, nếu Từ Khắc không tự quay, đề tài này sớm muộn cũng sẽ bị các loại "hàng nhái" làm cho tan nát, ôm ý nghĩ thà thối rữa trong tay mình còn hơn trong tay người khác, Từ Khắc mới một hơi quay 5 bộ, ba bộ đầu doanh thu phòng vé còn khá hài lòng, nhưng hai bộ sau tình hình rất tệ, chỉ dựa vào danh tiếng tích lũy từ trước và thu nhập bán bản quyền mới miễn cưỡng hòa vốn, kết quả như vậy đối với Từ Khắc mà nói cơ bản không khác gì thua lỗ."Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa, hôm nay tìm anh đến là muốn anh giúp tôi đưa ra ý kiến, vì tôi nhớ trước đây anh từng nhắc với tôi muốn quay một bộ phim kết hợp võ hiệp và trinh thám, sau đó khi tôi xem bộ phim 007 mới nhất này, đột nhiên nảy ra một ý tưởng, có lẽ chúng ta có thể mở rộng ý tưởng này thêm một bước, làm ra một loạt phim 007 phiên bản võ hiệp."Lời của Lâm Hựu Luân làm Từ Khắc mắt sáng rực.

Anh ta hiện tại chỉ nghĩ đến việc quay một bộ phim như vậy để thăm dò, không ngờ dã tâm của Lâm Hựu Luân còn lớn hơn, muốn biến nó thành một loạt phim.Từ Khắc vẫn đang suy nghĩ về chuyện này, Lâm Hựu Luân liền tiếp tục nói: "23 tấm bản vẽ phác thảo trong tay anh là tôi tìm Mã Vinh Thành bên kia vẽ ra, mỗi tấm đại diện cho 23 ý tưởng câu chuyện, tên câu chuyện có trên bản vẽ, anh giúp tôi chọn xem, rốt cuộc nên quay cái nào trước thì thích hợp hơn!"Từ Khắc ban đầu định nói rằng mình đã chuẩn bị sẵn một câu chuyện, nhưng lời đến môi lại nuốt vào.

Một mặt anh không muốn làm mất hứng Lâm Hựu Luân, mặt khác là vì anh đã bị 23 bản phác thảo này thu hút.Thông Linh Thần Cung, Thanh Đồng Chiến Sĩ, Cự Linh Chưởng, Đoạt Mệnh Thịnh Yến, Côn Luân Kim Đỉnh, Tình Nhân Đằng, U Linh Cốc, Ngũ Quỷ Phách Môn, Cửu Vĩ Hồ, Già Lâu La, Thất Diện Nhân, Thông Thiên Đế Quốc, Hải Thị Thận Lâu, Sát Nhân Phượng Hoàng, Thần Đô Long Vương, Cửu Đỉnh Thần Châu, Bạch Mi Đạo Nhân, Linh Lung Tháp, Thiên Hỏa, Cao Lệ Mỹ Nhân, Phích Lịch Phạm Âm, Hoàng Kim Quyển Trục... 23 tấm bản vẽ xem qua, một chút bất mãn trong lòng Từ Khắc hoàn toàn bị sự tò mò lấn át, trực giác mách bảo anh rằng, đằng sau 23 bản phác thảo này chắc chắn đều có một câu chuyện vô cùng đặc sắc, so với đó, kịch bản mà anh đã phác thảo sẵn ngược lại có chút không đáng kể.Lâm Hựu Luân không nhắc đến, Từ Khắc đương nhiên cũng không tiện lấy kịch bản mình mang theo ra, sau đó dồn hết tâm trí vào việc nghiên cứu 23 bản phác thảo này.Sau khi Từ Khắc xem xong một lượt, Lâm Hựu Luân lại bổ sung: "23 câu chuyện này về nội dung hoàn toàn độc lập, chỉ là về mặt thiết lập nhân vật có thể có sự kế thừa nhất định, cụ thể có thể tham khảo hình thức của 007, toàn bộ câu chuyện chỉ có hai nhân vật không thay đổi, một là Địch Nhân Kiệt, một là Võ Tắc Thiên, quan hệ thân phận của hai người tương tự như James Bond và Madame M trong 007."Từ Khắc không nói gì, chỉ chăm chú so sánh vài bản phác thảo, cuối cùng chọn ra hai tấm, cầm trong tay do dự không quyết.Lâm Hựu Luân liếc qua từ bên cạnh, trong lòng thầm tặc lưỡi, vì Từ Khắc chọn ra chính là 《Thông Thiên Đế Quốc》 và 《Thần Đô Long Vương》, dù sao anh mới là người sáng tạo thực sự của những câu chuyện này, ngay cả thứ tự cũng không thay đổi.Từ Khắc cũng không biết tại sao mình lại chọn hai tấm này, chỉ là cảm thấy hai tấm này thích hợp, nhưng giải thích như vậy chắc chắn không thể làm Lâm Hựu Luân hài lòng, nên anh ta lại suy nghĩ khổ sở một lúc, cuối cùng cũng tìm được một manh mối. "Hai bản

phác thảo này, tôi đại khái có thể đoán được một chút tình tiết câu chuyện." Từ Khắc trước tiên cầm bản phác thảo Thông Thiên Đế Quốc, chỉ vào bức tượng Quan Âm khổng lồ sừng sững giữa Trường An thành trong hình nói: "Bức tượng này cho tôi cảm giác hơi giống Nữ thần Tự do của Mỹ, câu chuyện chắc chắn có liên quan rất lớn đến điều này."Lâm Hựu Luân cười cười không tỏ thái độ, ý bảo Từ Khắc tiếp tục nói.Từ Khắc lại cầm bản phác thảo 《Thần Đô Long Vương》, "Cái này thì rõ ràng hơn, chắc là kể chuyện liên quan đến quái vật biển."Nụ cười trên mặt Lâm Hựu Luân trở nên đầy ẩn ý, "Tôi thấy anh vẫn còn lý do chưa nói ra."Từ Khắc sững người, trong lòng cười khổ liên tục.

Quả nhiên vẫn không giấu được Lâm Hựu Luân. "Vì tôi cảm thấy trong tất cả 23 câu chuyện này, chi phí quay hai cái này có lẽ là thấp nhất." Từ Khắc nói ra lý do cuối cùng.Lâm Hựu Luân liền hỏi: "Vậy anh nghĩ trong hai cái này cái nào chi phí thấp hơn một chút?"Lần này Từ Khắc cuối cùng cũng bị làm khó, anh ta cầm hai bản phác thảo nhìn đi nhìn lại, cuối cùng lắc đầu. "Cái này phải xem nội dung câu chuyện cụ thể và anh Lâm cuối cùng hy vọng bộ phim đạt được hiệu quả gì, ví dụ như bức tượng Quan Âm này, trong phim có cảnh quay toàn cảnh không, cần đạt đến mức độ chân thực đến đâu, những điều này đều sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến chi phí, rồi đến con quái vật biển giống bạch tuộc này, trong phim có xuất hiện trực tiếp không, toàn bộ hay cục bộ, cảnh chiến đấu trên biển lớn đến đâu, chỉ khi xác định rõ những vấn đề này, tôi mới có thể trả lời câu hỏi của anh Lâm.""Tượng Quan Âm yêu cầu tối thiểu của tôi là đạt hiệu quả tương đương cảnh quyết chiến cuối cùng trên tượng Nữ thần Tự do trong 《Chiến tranh Việt Nam》, còn quái vật bạch tuộc thì phải sánh ngang 《Godzilla》."Lâm Hựu Luân vừa đưa ra câu trả lời, trong lòng Từ Khắc lập tức có tính toán. "Vậy không nghi ngờ gì, chi phí quay 《Thông Thiên Đế Quốc》 sẽ thấp hơn một chút."Lâm Hựu Luân lập

tức chốt: "Được, vậy quay bộ 《Thông Thiên Đế Quốc》 này trước!"Từ Khắc mấp máy môi, muốn hỏi Lâm Hựu Luân chuẩn bị tìm ai làm đạo diễn bộ phim này, nhưng Lâm Hựu Luân trước đó vẫn không nhắc đến vấn đề này, anh ta cũng không tiện hỏi thẳng. "À phải rồi, hôm thi Hoa hậu Hồng Kông anh gọi điện cho tôi, nói là muốn tìm Dương Cung Như quay một bộ phim, Vương Tinh bên kia thì đồng ý rồi, nhưng nếu anh vẫn kiên trì dùng Dương Cung Như, cát-xê của cô ấy sẽ không còn là giá trước đó nữa đâu."Từ Khắc trong lòng cay đắng, Dương Cung Như đã trở thành Hoa hậu Hồng Kông, thân phận đương nhiên khác xưa, Lâm Hựu Luân đề nghị tăng giá cũng rất bình thường, dù sao Dương Cung Như hiện tại đại diện cho bộ mặt của cả Hoa hậu Hồng Kông, không thể tùy tiện coi thường.(Còn tiếp.

Nếu bạn yêu thích tác phẩm này, hoan nghênh bạn đến ủng hộ tại Qidian.com, bình chọn phiếu đề cử, phiếu tháng, sự ủng hộ của bạn là động lực lớn nhất của tôi.

Người dùng điện thoại vui lòng đọc tại m.xiaoshuodaquan.com.)Từ Khắc đang vò đầu bứt tai nghĩ cách giải thích với Lâm Hựu Luân, Lâm Hựu Luân đột nhiên đưa tay vỗ vai anh ta. "Thôi được rồi, tôi cũng không vòng vo với anh nữa, đưa cho anh xem 23 bản phác thảo này, thực ra cũng là muốn tìm anh làm đạo diễn cho loạt phim này, vì vốn dĩ ý tưởng này xuất phát từ chỗ anh, hơn nữa Hồng Kông cũng không có ai khác thích hợp hơn anh để quay bộ phim này...

Tôi nói vậy có hơi ép buộc anh không?"Từ Khắc cười khổ không nói nên lời, đứng đơ ra đó, vẻ mặt khá lúng túng.Lâm Hựu Luân dường như nhìn thấu tâm tư của anh ta, liền nói: "Tôi biết trong tay anh đã có một kịch bản hoàn chỉnh, nhưng không sao, toàn bộ loạt phim Địch Nhân Kiệt không chỉ có 23 bộ này, nếu anh cảm thấy ý tưởng của mình đủ hay, có thể đưa vào làm một tài liệu mới, vả lại

hiện tại 23 câu chuyện này ở chỗ tôi chỉ là một khái niệm sơ bộ, nội dung chi tiết vẫn cần anh phát triển thêm, đây cũng là một lý do khác tại sao tôi nhất định phải tìm anh làm đạo diễn cho loạt phim này."Lời đã nói đến mức này, Từ Khắc biết mình đã không còn đường từ chối, vả lại anh ta thực sự hứng thú với 23 khái niệm câu chuyện mà Lâm Hựu Luân đưa ra, nên cũng đồng ý. "Được, những bản phác thảo này anh cứ mang về từ từ nghiên cứu, bây giờ chúng ta nói về chuyện diễn viên." Lâm Hựu Luân chỉ vào khu vực nghỉ ngơi bên cạnh, Từ Khắc hiểu ý đi theo.Ngồi xuống, Lâm Hựu Luân bắt chéo chân, toàn thân dựa vào chiếc ghế sofa thoải mái, bày ra tư thế trò chuyện thoải mái, Từ Khắc bên này cũng đành đổi sang một tư thế ngồi tùy ý hơn, nhưng đầu óc thì đang vận hành cực nhanh.Lời nói vừa rồi của Lâm Hựu Luân mang theo chút ý thăm dò, tức là anh vẫn chưa quyết định được một số nhân vật.

Lúc này suy nghĩ của Từ Khắc trở nên vô cùng quan trọng.

Để đối phó với những câu hỏi có thể bất ngờ xuất hiện của Lâm Hựu Luân, trong lòng Từ Khắc đã chuẩn bị sẵn vài phương án nhân sự.Nhưng cuộc trò chuyện vừa bắt đầu Lâm Hựu Luân không hỏi ngay vấn đề này. "Nữ nhân vật chính anh chắc chắn dùng Dương Cung Như?" Vừa nãy, Lâm Hựu Luân đã kể sơ qua cốt truyện của 《Thông Thiên Đế Quốc》 cho Từ Khắc nghe, nên việc anh hỏi vậy lúc này cũng không đột ngột.Trong bộ phim này, nữ nhân vật chính trên danh nghĩa là Võ Tắc Thiên, nhưng vai nữ có nhiều đất diễn nhất lại là một thị nữ có võ công cao cường bên cạnh Võ Tắc Thiên, Từ Khắc hiểu rõ, Lâm Hựu Luân đang nói đến người sau. "Chỉ xem cô ấy có chịu được khổ không, vì những cảnh đánh võ thường rất mệt." Từ Khắc nói rồi còn nhìn Lâm Hựu Luân một cái, anh ta không rõ Lâm Hựu Luân đóng vai trò gì giữa Vương Tinh và Dương Cung Như.

Vì vậy chỉ có thể thăm dò như vậy trước.Lâm Hựu Luân căn bản

không để tâm đến vấn đề này, vẫy tay nói: "Nếu ngay cả chút khó khăn này cũng không vượt qua được, thì làm diễn viên làm gì?"Từ Khắc liền hỏi tiếp: "Vậy bên đạo diễn Vương thì sao?"Lâm Hựu Luân bĩu môi cười nói: "Bây giờ ông ta đang bận bù đầu, anh giúp ông ta giải vây, ông ta mừng còn không kịp, sao lại phản đối?""Vậy bên tôi không có vấn đề gì nữa." Từ Khắc không suy nghĩ nhiều liền đồng ý.Không phải Từ Khắc không cẩn thận về vấn đề này, mà là vì vai diễn này bản thân có tính chất tương tự như Bond Girl trong loạt phim 007.

Trong phim chỉ đóng vai trò bình hoa, không yêu cầu diễn xuất quá cao, dù xét từ góc độ nào, cũng giống như được "đo ni đóng giày" cho Dương Cung Như, tân Hoa hậu Hồng Kông vừa đăng quang.Lâm Hựu Luân sắp xếp Dương Cung Như đóng vai này có lẽ còn có những tính toán sâu xa hơn, nhưng điều này không phải là điều Từ Khắc cần suy nghĩ, anh ta quan tâm hơn là Địch Nhân Kiệt và Võ Tắc Thiên sẽ do ai đóng. "Cái này còn tùy xem anh chuẩn bị dùng diễn viên mới hay diễn viên đã thành danh." Về vấn đề này, Lâm Hựu Luân tuy có một số suy nghĩ, nhưng anh chủ yếu vẫn muốn nghe ý kiến của Từ Khắc."Nếu là diễn viên mới e rằng sức ảnh hưởng có thể hơi thiếu, dù sao đây là tác phẩm đầu tiên của loạt phim này, mở đầu tốt vô cùng quan trọng, nên ý tôi vẫn là dùng diễn viên đã thành danh." Lâm Hựu Luân véo cằm, dường như đang cân nhắc lợi hại.Từ Khắc tiếp tục nói: "Cách đây không lâu tôi có nhắc qua với Lưu Đức Hoa, bên anh ấy rất có hứng thú."Lâm Hựu Luân chen lời nói: "Ý anh là để anh ấy đóng Địch Nhân Kiệt?"Từ Khắc cũng không né tránh, nói thẳng: "Dù là danh tiếng hay diễn xuất, anh ấy đều là lựa chọn thích hợp nhất hiện nay.""Tôi còn tưởng anh sẽ tiến cử Lý Liên Kiệt hoặc Triệu Văn Trác." Lâm Hựu Luân đột nhiên buông ra một câu như vậy. "Nếu là phim võ hiệp thuần túy, hai người họ chắc chắn là lựa chọn hàng đầu, nhưng loạt phim Địch Nhân Kiệt thì không được, nói thẳng ra là hai người họ diễn

xuất đều không có biểu cảm, điểm này đã hạn chế sự phát triển của họ." Từ Khắc nhắc đến điểm này, có thể nói là một bệnh chung của các diễn viên hành động, ít nhất hiện tại làng giải trí Hồng Kông vẫn chưa xuất hiện một diễn viên nào vừa biết diễn xuất lại vừa giỏi võ công, bao gồm cả Lý Tiểu Long đã qua đời nhiều năm cũng vậy."Được rồi, vậy do anh đứng ra nói chuyện với Hoa Tử, tôi nghĩ anh ấy chắc sẽ không từ chối."Thấy Lâm Hựu Luân chấp nhận ý kiến của mình, Từ Khắc đương nhiên rất vui, cứ như thể muốn nhân cơ hội này xác định luôn cả nhân vật Võ Tắc Thiên, nhưng đúng lúc này Lâm Trí Linh đẩy cửa bước vào.Lâm Hựu Luân đứng dậy đi vài bước sang bên cạnh, Lâm Trí Linh đến trước mặt anh, nói nhỏ: "Có thể ngắt lời một chút không?

Bên này có một cuộc điện thoại rất quan trọng."Lâm Hựu Luân quay đầu lại, hơi ái ngại nhún vai với Từ Khắc: "Bên này có chút việc, hôm nay chúng ta nói chuyện đến đây thôi."Từ Khắc rất ý tứ gật đầu, đứng dậy cáo từ.Lâm Trí Linh đích thân tiễn Từ Khắc đến cửa thang máy, Từ Khắc bảo cô dừng bước, sau đó tự mình bước vào thang máy.——"Xin lỗi nhé, tôi Ù rồi!" Tăng Chí Vĩ đẩy chồng mạt chược trước mặt, hớn hở chờ thu tiền. "Khỉ thật, hôm nay anh sao mà hên thế?" Đàm Vĩnh Lân vừa móc tiền từ ví ra, ánh mắt lại nhìn về phía Lương Triều Vĩ và Lưu Gia Linh đang ngồi cùng bàn.Không phải anh ta đa nghi, mà là Tăng Chí Vĩ hôm nay đã thắng liên tiếp 7 ván, nếu không phải Lương Triều Vĩ và Lưu Gia Linh hai người ăn ý "nhường bài", tuyệt đối không thể xảy ra tình huống như vậy.Lương Triều Vĩ ngượng ngùng cười với Đàm Vĩnh Lân, ánh mắt đầy bất lực.Lưu Gia Linh phản ứng tốt hơn, ngầm còn nhìn Đàm Vĩnh Lân một ánh mắt cầu xin.Nhìn hai người, rồi lại nhìn Tăng Chí Vĩ đang hớn hở thu tiền, Đàm Vĩnh Lân dường như hiểu ra điều gì, vì nể tình nên cũng không nói gì thêm.Mạt chược tiếp tục, Lưu Gia Linh nhìn đúng thời cơ liền bắt chuyện với Tăng Chí Vĩ. "Anh Chí Vĩ, gần đây anh có liên hệ với

đạo diễn Từ Khắc không?""Có chứ, mấy hôm trước tôi còn nói chuyện điện thoại với anh ấy, sao vậy?" Tăng Chí Vĩ vừa xếp bài vừa hỏi. "Không có gì, không có gì." Lưu Gia Linh lắc đầu, trong giọng nói lại đầy tâm sự.Tăng Chí Vĩ thực ra đã sớm nhìn ra Lưu Gia Linh và Lương Triều Vĩ hôm nay liên tục cố ý nhường bài cho mình, liên hệ với phản ứng vừa rồi của Lưu Gia Linh, trong lòng anh ta lập tức có tính toán. "Không đúng, cô chắc chắn có chuyện!""Thực ra cũng không phải chuyện gì lớn đâu, đạo diễn Từ gần đây và anh Lâm chuẩn bị hợp tác quay một bộ phim võ hiệp, nghe nói đầu tư khá cao, truyền thông hiện tại đã có tin tức nói, Lưu Đức Hoa và tân Hoa hậu Hồng Kông Dương Cung Như đều sẽ đóng những vai quan trọng trong bộ phim này...""Vậy nên cô cũng muốn tranh thủ một vai diễn trong đó?" Tăng Chí Vĩ trực tiếp vạch trần suy nghĩ của Lưu Gia Linh.Lưu Gia Linh gật đầu, xem như thừa nhận. "TVB hiện tại ý muốn lăng xê Dương Cung Như rất rõ ràng, mà phim mới của Từ Khắc lại do anh Lâm đầu tư, vì đã có tin tức lan truyền cô ấy sẽ tham gia bộ phim này, chắc chắn không phải nữ nhân vật chính thì không được, tôi cùng lắm có thể giúp cô tranh thủ được một vai phụ, nhưng như vậy thì chẳng có ý nghĩa gì."Tăng Chí Vĩ nói rõ tình hình, sau đó quyền lựa chọn vẫn để lại cho Lưu Gia Linh.Lúc này Lương Triều Vĩ ho một tiếng, thu hút ánh mắt của Tăng Chí Vĩ.

Chương 1059

"Hôm qua tôi gọi điện cho Hoa Tử, anh ấy nói với tôi rằng, trong bộ phim đó vẫn còn một vai rất quan trọng chưa được xác định."Lương Triều Vĩ giải thích như vậy, Tăng Chí Vĩ lập tức hiểu ra, hóa ra mục đích của Lưu Gia Linh là cái này.Đương nhiên điều khiến Tăng Chí Vĩ bất ngờ nhất là phản ứng của Lương Triều Vĩ, anh ấy vì muốn giúp Lưu Gia Linh tranh thủ vai diễn này, lại sẵn lòng bỏ qua sĩ diện gọi điện cho Lưu Đức Hoa.

Cần biết rằng truyền thông vẫn luôn lấy hai người họ ra để so sánh, đặc biệt là gần đây hai người lại diễn vai đối thủ trong 《Vô Gian Đạo》, hai người thực ra vẫn luôn ai cũng không phục ai, lần này coi như là Lương Triều Vĩ chủ động nhượng bộ.Ngạc nhiên xong, Tăng Chí Vĩ cũng hiểu rằng Lưu Gia Linh thực sự rất để tâm đến vai diễn này, mà đối phương đã cầu cạnh đến anh, anh ta cũng không tiện từ chối. "Được rồi, tôi bây giờ sẽ gọi điện cho Từ Khắc hỏi thử, nhưng tôi không đảm bảo chuyện này nhất định sẽ thành công, vì tính khí của Từ Khắc thì các cô cũng rõ rồi, hơn nữa lần này phía trên anh ấy còn có anh Lâm, ước chừng rất nhiều chuyện anh ấy cũng không thể tự mình quyết định."Tăng Chí Vĩ đứng dậy đi gọi điện, Lưu Gia Linh vẻ mặt căng thẳng nhìn về phía đó, ánh mắt tràn đầy mong đợi.Tăng Chí Vĩ và Từ Khắc nói chuyện điện thoại đại khái năm sáu phút, sau đó khi quay lại vẻ mặt anh ta không mấy hài lòng.Lưu Gia Linh thấy vậy, cả trái tim lập tức thắt lại. "Tôi đã nói ý của cô với Từ Khắc rồi, nhưng tình hình hơi phức tạp, vì vai diễn này đồng thời còn có một người khác cũng đang tranh giành, hơn nữa cô ấy đi theo con đường của anh Lâm, chỉ là bên anh Lâm vẫn đang cân nhắc."Tăng Chí Vĩ nói ra tin tức này, sắc mặt Lưu Gia Linh lập tức

trở nên hơi xám xịt, gắng gượng cười hỏi: "Vậy đạo diễn Từ có nói người đó là ai không?""Diễn viên đại lục Lưu Hiểu Cầm.""Sao lại là cô ấy?" Lưu Gia Linh không nhịn được nhíu mày.Tăng Chí Vĩ nhún vai, đối với tin tức này anh ta cũng rất bất lực. "Với sự coi trọng thị trường đại lục của anh Lâm, tôi nghĩ cô ấy sẽ là đối thủ mạnh của cô, đương nhiên bên Từ Khắc cũng đã đồng ý cân nhắc tiến cử cô với anh Lâm để đóng vai này, tôi chỉ có thể làm được bấy nhiêu thôi, nếu cô thực sự muốn có được vai diễn này, tốt nhất vẫn nên nghĩ đến những con đường khác."Lưu Gia Linh đờ đẫn nửa ngày, rồi mới gật đầu. (Còn tiếp.

Nếu bạn yêu thích tác phẩm này, hoan nghênh bạn đến ủng hộ tại Qidian.com, bình chọn phiếu đề cử, phiếu tháng, sự ủng hộ của bạn là động lực lớn nhất của tôi.

Người dùng điện thoại vui lòng đọc tại m.xiaoshuodaquan.com.)Sau khi làm việc xong, Lâm Hựu Luân vẻ mặt khó hiểu ngẩng đầu nhìn Lâm Trí Linh. "Lý Hàn Tường gọi điện cho cô, nhờ cô tiến cử Lưu Hiểu Cầm cho tôi à?"Lâm Trí Linh nghiêm túc gật đầu.Lâm Hựu Luân nhíu mày, "Khoảng thời gian trước họ không phải vẫn đang kiện tụng sao?

Bây giờ lại hòa giải rồi à?"Trong thời gian Lý Hàn Tường quay 《Hỏa Thiêu A Bàng Cung》 đã lén lút sử dụng một khoản tiền không nhỏ của Lưu Hiểu Cầm, sau đó Lưu Hiểu Cầm phát hiện và đòi Lý Hàn Tường trả lại, Lý Hàn Tường nhất quyết không thừa nhận, Lưu Hiểu Cầm không còn cách nào, đành phải khởi kiện Lý Hàn Tường ra tòa.Vụ việc này đã gây ra không ít xôn xao trên truyền thông cả Hồng Kông và đại lục, ngay cả Lâm Hựu Luân lúc đó đang quay phim ở Thái Lan cũng có nghe nói qua, chỉ là không quá để tâm.

Sau đó làng giải trí Hồng Kông liên tiếp xảy ra vài sự kiện lớn, sự chú ý của truyền thông bị chuyển hướng, vụ kiện giữa Lưu Hiểu

Cầm và Lý Hàn Tường ai thắng ai thua cũng không còn được nhắc đến.Nếu không phải Lâm Trí Linh đột nhiên nhắc đến, Lâm Hựu Luân đã quên mất chuyện này. "Nghe nói là sau khi mọi chuyện trở nên lớn, hai người đều có chút không thể kiểm soát được, đành phải hòa giải riêng, sau đó Lưu Hiểu Cầm đã rút đơn kiện."Lâm Hựu Luân không hề có hứng thú với việc Lý Hàn Tường và Lưu Hiểu Cầm đã đạt được thỏa thuận hòa giải gì, anh chỉ muốn biết tại sao Lý Hàn Tường lại muốn tiến cử Lưu Hiểu Cầm cho mình, chẳng lẽ ông ta không biết đạo diễn của bộ phim này là Từ Khắc?Từng vì chuyện của Hồ Kim Thuyên, Lý Hàn Tường đã đánh cược và thề trước truyền thông rằng cả đời này thà chết đói cũng không hợp tác với Từ Khắc, mặc dù sau này quan hệ giữa Hồ Kim Thuyên và Từ Khắc có phần hòa hoãn, nhưng bên Lý Hàn Tường vẫn luôn không hợp với Từ Khắc.Nếu Lý Hàn Tường không biết Từ Khắc là đạo diễn của bộ phim này thì không sao.

Nếu ông ta biết mà vẫn làm vậy, vậy thì ý đồ ban đầu của ông ta rất đáng nghi ngờ."Lý Hàn Tường đồng ý hoàn trả số tiền đã lén sử dụng của Lưu Hiểu Cầm.

Nhưng với tình hình kinh tế hiện tại của ông ấy chắc chắn không thể lấy ra khoản tiền đó, nếu tôi đoán không sai, lần này ông ấy giúp tiến cử Lưu Hiểu Cầm, chắc chắn có liên quan đến chuyện này."Sau khi Lâm Trí Linh đưa ra phán đoán của mình, sắc mặt Lâm Hựu Luân lập tức trở nên khó coi. "Ông ta đã có thời gian rảnh rỗi để quản chuyện này, vậy cô hãy gọi điện nói với ông ta, 《Nữ Quốc Y》 chậm nhất cuối năm tôi phải thấy bản thành phẩm, chậm một ngày cũng không được.

Còn nữa, phái người đến đại lục kiểm tra các khoản chi tiêu của đoàn làm phim, ông ta đã có tiền án biển thủ quỹ, tôi muốn xem ông ta có đang chơi trò gì với tôi không!"Lâm Trí Linh trong lòng rùng mình,

xem ra lần này Lâm Hựu Luân thực sự tức giận rồi, nếu nói việc nghiêm lệnh hoàn thành 《Nữ Quốc Y》 đúng thời hạn mục đích chỉ là để cảnh cáo Lý Hàn Tường, bắt ông ta chuyên tâm quay phim; thì việc cử người đi kiểm tra sổ sách trực tiếp là cảnh cáo Lý Hàn Tường, bảo ông ta đừng lo chuyện bao đồng.Cũng trách Lý Hàn Tường xui xẻo.

Nếu ông ta gọi điện cho Lâm Trí Linh sớm hơn một ngày, có lẽ sẽ không rước lấy cơn giận lớn như vậy từ Lâm Hựu Luân, nhưng rất không may là hôm qua có một tin tức từ đại lục truyền về, khiến tâm trạng của Lâm Hựu Luân trở nên rất tệ.Sau khi bán bản quyền hải ngoại của 《Âu Lạc Có Thể Nói Không》 cho Lâm Hựu Luân, Trương Hiểu Ba mang số tiền mà Lâm Hựu Luân ứng trước quay về trong nước, sau hơn ba tháng nỗ lực.

Cuối cùng đã giúp 《Âu Lạc Có Thể Nói Không》 vượt qua kiểm duyệt, xuất bản thuận lợi, bản đầu tiên phát hành 5 vạn cuốn, chỉ mất hai tuần để in ấn và xuất bản, vừa bán ra đã gây tiếng vang lớn trong nước.Những năm đó ở đại lục, để đánh giá một cuốn sách có bán chạy hay không, một chỉ số rất quan trọng là xem có sách lậu xuất hiện hay không, và 《Âu Lạc Có Thể Nói Không》 có thể nói là đã tạo nên một kỳ tích trong ngành phát hành đại lục.Chỉ riêng ở Trường Sa, Hồ Nam đã thu giữ 40 vạn cuốn sách lậu trong một lần, và khi vài tác giả được mời đến một hiệu sách Tân Hoa để ký tặng sách, họ phát hiện những cuốn sách mà hiệu sách cung cấp cho độc giả đều là sách lậu, từ đó có thể thấy cuốn sách này thực sự bán chạy đến mức mà Trương Hiểu Ba và những người khác trước đây căn bản không dám tưởng tượng.Trương Hiểu Ba và những người khác đã kiếm được bao nhiêu từ cuốn sách này, Lâm Hựu Luân không thể biết, anh chỉ biết cách đây không lâu Trương Hiểu Ba đã chi hơn mười triệu ở Thủ đô để mở một nhà hàng.So với đó, 《Âu Lạc Có Thể Nói Không》

được xuất bản và phát hành sớm hơn ở Hồng Kông, nhưng đến nay cũng chỉ bán được chưa đến 1 vạn cuốn.Đương nhiên điều khiến Lâm Hựu Luân tức giận không phải là sự chênh lệch về doanh số giữa hai nơi, mà là cuốn sách này đột nhiên bị chính phủ đại lục phong tỏa, nguyên nhân là những quan điểm trong sách về quan hệ Trung-Mỹ sau Chiến tranh Lạnh và chủ nghĩa dân tộc không chỉ gây ra cuộc thảo luận lớn trong nước, mà còn thu hút sự chú ý của truyền thông phương Tây, truyền thông Mỹ sau đó đã xuất hiện một số luận điệu yêu cầu kiềm chế sự phát triển của Âu Lạc.《Âu Lạc Có Thể Nói Không》 bị phong tỏa, người buồn bực nhất chắc hẳn là Trương Hiểu Ba, ngược lại đối với Lâm Hựu Luân không có ảnh hưởng gì, hơn nữa vì trở thành sách cấm, cuốn sách này lại bán chạy ở nước ngoài, chỉ riêng ở Nhật Bản đã bán được hơn 10 vạn cuốn.Điều thực sự khiến Lâm Hựu Luân tức giận là cuốn sách này bị phong tỏa quá nhanh, nếu chậm thêm nửa năm nữa, 《Đại Quốc Quật Khởi》 đã có thể sản xuất xong, sau đó có thể nhân đà thảo luận sôi nổi mà 《Âu Lạc Có Thể Nói Không》 gây ra trong nước, đẩy sức ảnh hưởng của bộ phim tài liệu này lên một tầm cao mới.Chỉ tiếc là kế hoạch không theo kịp thay đổi, vì Lâm Hựu Luân, con bướm này vỗ cánh, đã khiến 《Âu Lạc Có Thể Nói Không》 được xuất bản sớm hơn ở đại lục, vốn còn hy vọng có thể trụ thêm một thời gian, không ngờ cuối cùng vẫn không thoát khỏi số phận sách cấm.Xem ra chỉ có thể đẩy sớm kế hoạch đó thôi!Suy nghĩ rất lâu, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng đưa ra quyết định.——"Anh Lâm, hôm nay gió nào thổi anh đến đây vậy?"Hoàng Lập Thành đặt công việc dang dở xuống, đứng dậy đi vòng qua bàn làm việc, bắt tay với Lâm Hựu Luân, người đến thăm.Lâm Hựu Luân biểu cảm phức tạp nhìn Hoàng Lập Thành một cái, không nói gì.Hoàng Lập Thành sững người, rồi cười khổ lắc đầu. "Nếu anh Lâm đến vì chuyện 《Âu Lạc Có Thể Nói Không》 bị phong tỏa, vậy tôi cũng chỉ có thể nói xin lỗi, chuyện này tôi cũng lực

bất tòng tâm."Mặc dù đã sớm biết Hoàng Lập Thành sẽ trả lời như vậy, nhưng khi thực sự nghe lời này từ miệng đối phương nói ra, Lâm Hựu Luân vẫn không tránh khỏi có chút thất vọng. "Thực ra ngay từ lần đầu tiên đọc bản thảo 《Âu Lạc Có Thể Nói Không》, tôi đã dự liệu được rằng cuốn sách này sẽ có một ngày như vậy, chỉ là không ngờ lại nhanh đến thế, năm ngoái tôi đã từng nhắc với Giám đốc Hoàng rồi."Lâm Hựu Luân có thể nói ra lời này, tương đương với việc bày tỏ thái độ của mình, Hoàng Lập Thành cũng thở phào nhẹ nhõm. "Cái trí nhớ của tôi này, sao lại quên mất chuyện này chứ!" Hoàng Lập Thành vỗ trán, trước tiên nhiệt tình mời Lâm Hựu Luân ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, sau đó mới hỏi về ý định thực sự của Lâm Hựu Luân. "Quan điểm của cuốn 《Âu Lạc Có Thể Nói Không》 tuy có hơi cực đoan, nhưng những nhận định về tình hình quốc tế vẫn có một số cái đáng khen ngợi, cá nhân tôi về phương diện này cũng có một số cái nhìn sơ sài, gần đây đã viết một cuốn sách, muốn mời Giám đốc Hoàng giúp chỉ giáo."Vừa nghe Lâm Hựu Luân nói vậy, Hoàng Lập Thành đang chuẩn bị uống trà liền vội vàng đặt chén trà xuống, liên tục xua tay. "Anh Lâm nói quá rồi, anh là tài tử nổi tiếng khắp Hồng Kông, bài viết của anh tôi không dám tùy tiện phát biểu ý kiến."Lâm Hựu Luân thấy vậy đành đổi lời: "Vậy tôi mời Giám đốc Hoàng giúp một tay tổng cộng có thể chứ?

Cuốn sách này tôi hy vọng có thể xuất bản ở đại lục, và cũng hy vọng thông qua mối quan hệ của Giám đốc Hoàng để giúp thông suốt."Với thân phận của Lâm Hựu Luân hiện tại, đưa ra yêu cầu như vậy cũng không quá đáng, nhưng Hoàng Lập Thành lại có chút khó xử.Nếu Lâm Hựu Luân viết tiểu thuyết, chuyện này thì rất dễ làm, nhưng vừa nãy nghe ý của Lâm Hựu Luân, nội dung cuốn sách này dường như còn liên quan đến việc bàn luận về thời cuộc, cái này thì nhất định phải hết sức thận trọng. "Có thể được đọc trước tác phẩm lớn của anh Lâm, tôi đương nhiên cầu còn không được, vậy thế này

đi, cho tôi ba ngày, sau đó tôi sẽ trả lời anh Lâm một cách chính xác."Lâm Hựu Luân lấy ra một xấp bản thảo từ cặp công văn, đặt trên bàn trà trước mặt. "Vậy thì nhờ Giám đốc Hoàng bận tâm rồi."Tiễn Lâm Hựu Luân đi, Hoàng Lập Thành trở lại văn phòng liền cầm xấp bản thảo đó lên xem.Ban đầu Hoàng Lập Thành nghĩ đây sẽ là một cuốn sách tương tự như 《Âu Lạc Có Thể Nói Không》, nhưng vừa nhìn thấy tên sách 《Chiến Tranh Tiền Tệ》, anh ta lại không khỏi hoài nghi phán đoán trước đó của mình.

Từ tên sách mà xem, cuốn sách này giống như liên quan đến kinh tế hơn.Đặt bản thảo xuống, lông mày của Hoàng Lập Thành đã nhíu chặt lại, nếu không nhìn thấy cuốn sách này, anh ta suýt nữa đã quên mất, những năm này rất nhiều bài bình luận liên quan đến kinh tế trên 《Minh Báo》 đều do Lâm Hựu Luân chấp bút, nghiên cứu của anh về phương diện này không hề kém cạnh một số chuyên gia học giả nào, chỉ là vì danh tiếng của anh ở các phương diện khác quá lớn, che lấp tài năng này.Chẳng trách Kim Dung lại yên tâm giao 《Minh Báo》 vào tay Lâm Hựu Luân, hai người họ thực sự có không ít điểm chung.

Mọi người đều biết tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung, nhưng rất nhiều người không biết ông đồng thời còn là một phóng viên xuất sắc, Lâm Hựu Luân cũng vậy, mọi người đều biết anh là tài tử nổi tiếng khắp Hồng Kông, người hô mưa gọi gió trong giới điện ảnh, siêu đại gia phong lưu và lắm tiền, nhưng lại bỏ qua rằng anh đồng thời còn là một nhà bình luận kinh tế.Nghĩ đến điểm này, Hoàng Lập Thành càng ngày càng coi trọng cuốn 《Chiến Tranh Tiền Tệ》 trong tay, thậm chí đã quyết định không quản nội dung bên trong viết gì, đều phải báo cáo lên chính phủ trung ương chờ chỉ thị. "Tuyệt đối đừng làm tôi thất vọng nhé!"Ôm ý niệm này, Hoàng Lập Thành lật bản thảo ra, sau khi xem xong mục lục, ánh mắt anh ta không tài nào rời đi được nữa.Thời

gian lặng lẽ trôi qua, trời dần tối, cho đến khi không còn nhìn rõ chữ trên bản thảo, Hoàng Lập Thành mới ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, chợt nhận ra đã ba tiếng đồng hồ trôi qua.Vận động cái cổ hơi nhức mỏi, Hoàng Lập Thành có chút lưu luyến khép lại bản thảo chỉ mới đọc được một nửa, tâm trí lại vẫn không thể bình tĩnh lại được.Bản thảo mà Lâm Hựu Luân để lại, nội dung của nó kinh người, vượt xa sức tưởng tượng của Hoàng Lập Thành, hay nói cách khác là đã khiến anh ta mở rộng tầm mắt.Cuốn sách này bắt đầu từ năm 1694 khi Ngân hàng Anh Quốc được thành lập, thông qua việc miêu tả thế lực tư bản tài chính quốc tế và người đại diện của họ trong mỗi sự kiện trọng đại của thế giới, cách họ thông qua thao túng mạch máu kinh tế của một quốc gia để nắm giữ vận mệnh chính trị của đất nước, kích động các sự kiện chính trị, gây ra khủng hoảng kinh tế, kiểm soát dòng chảy và phân phối tài sản thế giới, từ đó hé lộ cuộc đấu tranh vì tiền bạc đã chi phối sự phát triển lịch sử phương Tây và sự phân phối tài sản quốc gia như thế nào.Một bộ lịch sử tài chính thế giới, dưới ngòi bút của Lâm Hựu Luân đã trở thành một bộ lịch sử âm mưu tìm cách thống trị tài sản nhân loại, các thủ đoạn và kết quả của các cuộc chiến tài chính mà câu lạc bộ tinh hoa thống trị thế giới phương Tây không ngừng gây ra trên các lĩnh vực chính trị và kinh tế khiến người ta phải kinh hoàng!(Còn tiếp.

Nếu bạn yêu thích tác phẩm này, hoan nghênh bạn đến ủng hộ tại Qidian.com, bình chọn phiếu đề cử, phiếu tháng, sự ủng hộ của bạn là động lực lớn nhất của tôi.

Người dùng điện thoại vui lòng đọc tại m.xiaoshuodaquan.com.) “Đồng chí Lập Thành, nhân tiện hôm nay cả tôi và anh đều có thời gian, anh hãy kể cho tôi nghe, rốt cuộc Lâm Hựu Luân là người như thế nào?” Phó Tổng lý hứng thú nồng hậu đọc xong chương cuối cùng của 《Chiến tranh tiền tệ》, tựa vào lưng ghế bành thoải mái, hai

hàng lông mày bất giác nhướng lên, đôi mắt dài hẹp bắn ra ánh sáng sắc bén, nhìn thẳng vào Hoàng Lập Thành đang ngồi đối diện.

Đối mặt với vị lãnh đạo lớn tuổi vốn nổi tiếng nghiêm khắc này, Hoàng Lập Thành vô thức ngồi thẳng người, trong mắt lộ ra vẻ hồi ức.

"Năm 86, giới công thương nghiệp Hong Kong tổ chức đoàn đại biểu lên phía Bắc, do một nhà làm phim Hong Kong từng làm việc với tôi làm cầu nối, anh ta tìm đến tôi, hy vọng Đại lục có thể mở cửa thị trường cho phim Hong Kong, đồng thời tăng cường hợp tác giữa ngành điện ảnh hai bên.

Chuyện này liên quan rộng, trong tình huống lúc đó tôi cũng không thể cho anh ta một câu trả lời rõ ràng.

Ngày hôm sau, vị Thủ trưởng cũ tiếp kiến đoàn đại biểu công thương nghiệp Hong Kong tại Đại lễ đường Nhân dân, trước mặt Thủ trưởng, những người khác đều nói những lời hay ý đẹp xã giao, chỉ có anh ta nói một câu lạc đề, đại ý là nói điện ảnh Hong Kong đang đứng trên bờ vực nguy hiểm, điều này đã thu hút sự chú ý của Thủ trưởng, tối đó còn gọi riêng anh ta đến để hỏi thêm một số tình hình." "Trong tình huống đó mà vẫn có thể kiên trì quan điểm của mình, chứng tỏ người này không tệ." Phó Tổng lý gật đầu, rồi ra hiệu cho Hoàng Lập Thành tiếp tục.

"Lúc đó anh ta đã quay một bộ phim tên là 《Chân thật hoang ngôn》, trong phim có xuất hiện một số vũ khí, máy bay của quân đội Mỹ.

Bộ phim này sau khi được giới thiệu vào Đại lục đã gây ra phản ứng rất lớn.

Sau này, trong một lần gặp mặt, Thủ trưởng cũ đã hỏi anh ta, liệu trang bị vũ khí của quân đội Mỹ có thực sự lợi hại đến thế không.

Anh ta trả lời rằng sức mạnh của quân đội Mỹ trong phim chỉ là một phần nhỏ, bao gồm cả Thủ trưởng cũ, mọi người đều cảm thấy lời anh ta có phần khoa trương.

Ai ngờ năm 91, sức mạnh quân sự mà Mỹ thể hiện trong Chiến tranh vùng Vịnh đã khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc." Phó Tổng lý biết việc Lâm Hựu Luân nhiều lần được Thủ trưởng cũ tiếp kiến trước và sau này, nhưng đây là lần đầu tiên ông nghe nói về việc Lâm Hựu Luân tiên đoán sức mạnh quân đội Mỹ, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ hứng thú hơn.

"Tầm nhìn của anh ta thực sự chuẩn như anh nói vậy sao?" "Sau khi tôi nhậm chức ở Hong Kong đã đặc biệt xem xét các tài liệu liên quan của anh ta.

Trong mắt người thường, anh ta nổi lên nhờ viết tiểu thuyết, quay phim, nhưng thực ra không phải vậy.

Khoản tiền đầu tiên giúp anh ta phất lên là từ việc đầu tư đầu cơ ngoại hối vào năm 85." Lời Hoàng Lập Thành vừa dứt.

Phó Tổng lý lập tức nghĩ ra điều gì đó.

"Anh nói anh ta từng lợi dụng Hiệp định Plaza để đầu cơ yên Nhật sao?" Hoàng Lập Thành không dám giấu giếm, kể cặn kẽ tình hình mình nắm được cho Phó Tổng lý.

Phó Tổng lý khẽ nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ suy tư sâu sắc.

Theo lời giới thiệu của Hoàng Lập Thành, thủ pháp thao tác của Lâm Hựu Luân rất giống với việc đã biết trước năm nước Mỹ, Nhật, Anh, Pháp, Đức sẽ ký kết Hiệp định Plaza.

Nếu không phải do may mắn, thì tầm nhìn này thực sự khiến người ta phải thán phục.

Có thể trong mấy đợt tai họa chứng khoán và biến động giá bất

động sản ở Hong Kong mà không hề hấn gì, nếu nói thành công của Lâm Hựu Luân hoàn toàn là nhờ vận may, e rằng không mấy ai tin.

"Vậy là anh ta cũng đã biết trước Trung ương sẽ ban hành văn bản kiểm soát phát triển bất động sản, nên đã rút hết vốn trước khi thị trường bất động sản Hải Nam sụp đổ?" Phó Tổng lý đột ngột đổi giọng, ánh mắt bỗng trở nên nghiêm khắc.

Hoàng Lập Thành thầm kêu khổ trong lòng, lần gặp mặt này anh ta lo lắng nhất là Phó Tổng lý sẽ hỏi về chuyện này, không ngờ cuối cùng vẫn không tránh được.

"Thực ra ban đầu tôi cũng có nghi ngờ về điều này, nhưng nhìn vào thời điểm anh ta rút vốn.

Còn hơn nửa năm nữa thị trường bất động sản Hải Nam mới sụp đổ, nếu anh ta nắm được thông tin nội bộ thì hoàn toàn có thể rút muộn hơn một chút để thu lợi cao hơn.

Hơn nữa, phần lớn số vốn anh ta rút ra đều đầu tư vào việc phát triển Phố Đông.

Nếu anh ta thực sự muốn kiếm tiền từ Đại lục, thì số tiền đó lẽ ra đã được chuyển đi nơi khác rồi." Thấy Phó Tổng lý từ từ thả lỏng hàng lông mày đang nhíu chặt, Hoàng Lập Thành thầm thở phào nhẹ nhõm, anh ta biết cửa ải này có lẽ đã qua.

"Anh đã đọc toàn bộ bản thảo này của anh ta chưa?" Hoàng Lập Thành gật đầu.

"Cảm thấy thế nào?" Phó Tổng lý hỏi lại.

Hoàng Lập Thành đã đọc cuốn sách này ba lần.

Chương 1060

Lần đầu đọc chỉ cảm thấy vô cùng chấn động, lần thứ hai mới bắt đầu suy nghĩ về một số vấn đề được đề cập trong sách, đến lần thứ ba cuối cùng mới phát hiện ra một số vấn đề.

"Kiến giải rất độc đáo, nhưng tôi luôn cảm thấy nội dung có chút khoa trương, giống như gia tộc Rothschild đó, nếu thực sự lợi hại như trong sách nói, tại sao bây giờ lại không có mấy người biết đến sự tồn tại của gia tộc này?" "Gia tộc Rothschild quả thực đã từng cực thịnh, ít nhất trong thế kỷ 19 họ là tập đoàn tài chính xuyên quốc gia có ảnh hưởng nhất được công nhận, trong hệ thống tài chính quốc tế ngày nay cũng có một vị trí nhất định, nhưng cũng không thần bí như trong sách nói.

Hơn nữa, một số quan điểm trong sách tôi không đồng ý, ngành tài chính là một trong những ngành cạnh tranh gay gắt nhất trong kinh tế hiện đại, nhưng cơ cấu ngành và tổ chức độc quyền lại khác xa nhau.

Ngược lại, ngành tài chính là ngành bị quản lý chặt chẽ nhất trong kinh tế hiện đại, các hoạt động kinh doanh của nó chịu sự giám sát nghiêm ngặt của chính phủ các nước như Bộ Tài chính, Ngân hàng Trung ương, cơ quan quản lý tài chính chuyên trách, thậm chí cả các tổ chức quốc tế.

Cái gọi là 'nhà ngân hàng quốc tế' với quyền lực thần bí, cố ý được miêu tả trong sách là đứng trên cả chính phủ quốc gia và chế độ luật pháp chính trị quốc tế, là điều không thể tồn tại." Lời của Phó Tổng lý khiến Hoàng Lập Thành sững sờ.

Theo lẽ thường, Lâm Hựu Luân không nên mắc lỗi sơ đẳng như vậy, nhưng anh ta lại cố tình viết như thế trong sách, chuyện này nhìn

thế nào cũng thấy có gì đó bất thường.

Thấy Hoàng Lập Thành vẻ mặt cau mày chặt, Phó Tổng lý liền biết anh ta đã lĩnh hội ý nghĩa lời mình vừa nói.

"Có lẽ nào anh ta muốn thu hút độc giả nên cố ý viết như vậy?" Hoàng Lập Thành thử đưa ra một giả thuyết như thế, và điểm này thực tế Phó Tổng lý cũng đã nghĩ tới từ sớm.

"Đó là một cách giải thích, nhưng anh có nghĩ rằng Lâm Hựu Luân không giống những tác giả bình thường không?

Anh ta không thiếu danh lợi, việc từ bỏ sự nghiêm cẩn của tác phẩm chỉ để thu hút độc giả, lý do này không thể giải thích được ở anh ta." Phó Tổng lý vừa nói vậy, Hoàng Lập Thành mới nhận ra mình quả thực đã nghĩ vấn đề quá đơn giản.

"Để lộ sơ hở lớn như vậy, anh ta không sợ gây ra bàn tán sao?

E rằng anh ta cố ý làm vậy, mục đích là để chuyển hướng sự chú ý của mọi người." Hoàng Lập Thành lại nghe mà mơ hồ, lẽ nào trong bản thảo này còn ẩn chứa bí mật gì đó ít người biết đến?

"Đây cũng chính là vấn đề tôi đang suy nghĩ." Phó Tổng lý chỉ vào chồng bản thảo trên bàn làm việc, "Không biết anh có để ý không, chương cuối của cuốn sách này có nhắc đến một cuộc chiến tranh tiền tệ có thể bùng nổ ở châu Á trong tương lai, hơn nữa cuộc khủng hoảng này hiện tại đã lộ ra một số dấu hiệu báo trước.

Kết hợp với một số vấn đề xuất hiện trong quá trình phát triển kinh tế của các quốc gia Đông Nam Á mấy năm gần đây, cuộc khủng hoảng mà cuốn sách dự đoán rất có thể sẽ bùng phát trong tương lai gần." Hoàng Lập Thành đã đọc phần luận giải của chương này trong sách, không ngoài việc các quốc gia Đông Nam Á có một số lỗ hổng trong cơ chế tài chính, nếu không chú ý phòng ngừa, rất có thể sẽ thu

hút sự dòm ngó của các dòng vốn đầu cơ quốc tế.

Và theo quan điểm trong sách, mỗi lần khủng hoảng kinh tế trên thế giới bùng phát, đều có thể thấy bóng dáng của những người này đằng sau.

Quan điểm như vậy nếu tách riêng ra chắc chắn sẽ gây chú ý cho nhiều người, nhưng đặt trong một tác phẩm như 《Chiến tranh tiền tệ》 vốn chứa đầy những quan điểm mới lạ, ngược lại lại không quá nổi bật, thậm chí rất dễ bị bỏ qua.

"Ý của ngài là, Lâm Hựu Luân muốn thông qua cuốn sách này để cảnh báo các quốc gia châu Á sao?" Phó Tổng lý gật đầu.

Hoàng Lập Thành tiếp tục hỏi: "Vậy tại sao anh ta không trực tiếp nói rõ quan điểm này ra, như vậy chẳng phải dễ đạt được mục đích hơn sao?" Phó Tổng lý khẽ thở dài: "Theo cách nói trong bản thảo, các dòng vốn đầu cơ quốc tế có lẽ hiện tại đã bắt đầu bố cục cho cuộc chiến tranh tiền tệ này.

Nếu trực tiếp đưa ra quan điểm, chắc chắn sẽ rước lấy sự đố kỵ, thù hận từ những người đó.

Còn bây giờ anh ta chỉ đưa ra quan điểm này như một loại phỏng đoán, hơn nữa bản thân các quan điểm trong sách không hoàn toàn chặt chẽ, chắc chắn sẽ gây ra nghi ngờ từ nhiều người.

Như vậy cùng lắm là gây ra sự nghi ngờ của những người đó, chứ không rước lấy sự trả thù có mục đích." Hoàng Lập Thành không hiểu hỏi: "Vì việc này tốn sức mà không được lòng, tại sao anh ta vẫn làm vậy?" Phó Tổng lý trầm mặc hồi lâu, cuối cùng chậm rãi thốt ra hai chữ.

"Hong Kong!" "Hong Kong?" Hoàng Lập Thành đầu tiên sửng sốt, sau đó đột nhiên như hiểu ra điều gì đó, sắc mặt đại biến nói: "Những

người này điên rồi sao?

Ngay cả Hong Kong cũng không chịu bỏ qua?" "Những người đó đã dám nhắm vào các quốc gia Đông Nam Á, thì làm sao có thể bỏ qua Hong Kong – miếng mồi béo bở này?

Hơn nữa, trong chuyện này không chỉ có yếu tố kinh tế, mà còn ẩn chứa nhiều ý đồ chính trị hơn." Nói đến đây, trong mắt Phó Tổng lý không khỏi hiện lên một tia lo lắng.

Theo phán đoán của Lâm Hựu Luân trong bản thảo, cuộc khủng hoảng tài chính có thể càn quét toàn bộ khu vực Đông Nam Á này rất có khả năng sẽ bùng phát sau khi Hong Kong trở về.

Nếu để những kẻ đó đắc thắng, sự phá hoại đối với kinh tế Hong Kong chắc chắn sẽ là hủy diệt.

Và nếu kinh tế Hong Kong sụp đổ, tính hợp lý của việc Hong Kong trở về cũng sẽ bị người ta nghi ngờ.

Lúc này Hoàng Lập Thành xem như đã hiểu vì sao Lâm Hựu Luân lại phải tốn công sức như vậy để cảnh báo chính phủ Đại lục.

Không phải vì giác ngộ của anh ta cao siêu đến mức nào, mà là vì lợi ích của anh ta đã gắn bó sâu sắc với Hong Kong.

Nếu kinh tế Hong Kong sụp đổ, anh ta cũng sẽ phải gánh chịu tổn thất to lớn, đúng như câu 'một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn'.

"Vậy tại sao anh ta không trực tiếp nói rõ với chính phủ Trung ương?" "Chuyện như thế này nếu nói thẳng ra, anh có tin không?" Phó Tổng lý hỏi ngược lại.

Hoàng Lập Thành nhất thời nghẹn lời, không sao trả lời được.

Phó Tổng lý thở dài, "Đừng nói là anh không tin, ngay cả tôi cũng không tin, thậm chí còn vì thế mà nghi ngờ anh ta có dụng ý khác.

Anh ta cũng rất thông minh, lựa chọn cách xuất bản sách, vừa có tác dụng cảnh báo, đồng thời cũng không mang lại quá nhiều phiền phức cho bản thân." Nghe xong lời của Phó Tổng lý, Hoàng Lập Thành lúc này mới chợt nhận ra, Lâm Hựu Luân ban đầu đã để lại… Lâm Hựu Luân đang ở Hong Kong đương nhiên không biết bản thảo của mình đã lọt vào mắt xanh của một nhân vật lớn như Phó Tổng lý.

Mục đích ban đầu của anh chỉ là hy vọng thông qua mối quan hệ của Hoàng Lập Thành để thúc đẩy việc xuất bản 《Chiến tranh tiền tệ》 trong nước.

Với những quan điểm mới lạ trong cuốn sách này, sự chấn động và ảnh hưởng nó gây ra chắc chắn sẽ không thua kém gì 《Châu Âu có thể nói không》.

Sau đó, các cấp cao của chính phủ châu Âu tự nhiên sẽ chú ý đến một số quan điểm được đề cập trong sách.

Lâm Hựu Luân vốn dĩ là muốn "cứu nước theo đường vòng", không ngờ mình lại được Phó Tổng lý "để mắt" đến trước.

Mặc dù Lâm Hựu Luân có cảm tình rất lớn với vị Phó Tổng lý "tay sắt" tương lai này, nhưng việc thực sự bị đối phương để mắt đến lại là một chuyện khác.

"Cái gì, hôm nay lại không quay nữa sao?" Trên đường đến trường quay 《Hiệp Sĩ Thép》, Lâm Hựu Luân đột nhiên nhận được điện thoại của Vương Tinh, thông báo rằng buổi quay hôm nay bị hủy.

Đầu dây bên kia, Vương Tinh cũng rất bất đắc dĩ.

"Tôi có cách nào đâu, cô Lâm đột nhiên xin nghỉ phép, cô ấy không có mặt thì quay làm sao?" Đến lượt Lâm Hựu Luân thấy bực bội, trợ lý xin nghỉ mà anh, một ông chủ, lại không hề hay biết trước.

"Nghe nói hình như Hiền có chuyện tìm cô ấy, cô ấy không kịp gọi

cho anh, nên đặc biệt nhờ tôi nói với anh một tiếng.” Sau khi cúp điện thoại, Lâm Hựu Luân trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Tuy anh biết mối quan hệ giữa Lâm Trí Linh và Vương Tổ Hiền vẫn luôn rất tốt, nhưng hôm nay lúc ra khỏi nhà mí mắt anh cứ giật liên tục, cứ như thể sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Đang suy nghĩ xem có nên gọi điện cho Lâm Trí Linh hỏi rõ chuyện này không, chiếc điện thoại di động thời xưa trong tay anh bỗng tự reo lên.

“A Luân, con về nhà ngay lập tức.

Mẹ có chuyện quan trọng muốn bàn với con!” Giọng mẹ anh, Trần Tuệ Tình, truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Mẹ, con vừa mới ra khỏi nhà mà.

Có chuyện gì tối về nói không được sao?” Lâm Hựu Luân “Không được, con về ngay cho mẹ.

Không được chậm trễ một phút nào!” Trần Tuệ Tình thái độ kiên quyết bất thường, Lâm Hựu Luân đành chịu, chỉ đành bảo tài xế quay đầu xe trở về.

Lâm Trí Linh ấn chuông cửa nhà Vương Tổ Hiền, không ngờ người ra mở cửa lại là Triệu Nhã Chi.

“Cô Lâm, mời vào nhà trước đã!” Lâm Trí Linh nén sự tò mò bước vào, Triệu Nhã Chi đóng cửa lại, sau đó mới giải thích: “Cô Lâm có phải rất lạ không?

Giờ này tôi không lẽ phải ở Đại lục quay phim sao?” Lâm Trí Linh cười cười, không nói gì, nhưng trong lòng quả thực có sự nghi hoặc này.

Một thời gian trước, vì chuyện của Lưu Hiểu Cầm, Lâm Hựu

Luân đã nổi giận không nhỏ, ra lệnh Lý Hàn Tường phải hoàn thành việc quay 《Nữ Quốc Y》 trong thời hạn.

Theo lẽ thường mà nói, Lý Hàn Tường hiện tại nên đang tăng ca gấp rút quay bộ phim truyền hình này, nhưng Triệu Nhã Chi, với tư cách là nữ nhân vật chính, lại về Hong Kong vào lúc này.

Chuyện này giải thích thế nào cũng không thông.

"Tôi muốn về, đạo diễn Lý ban đầu kiên quyết không đồng ý, nhưng tôi lại có lý do không thể không về..." Triệu Nhã Chi nhìn thoáng lên phòng ngủ trên lầu, "Tiểu Hiền gặp chuyện rồi!" "Cô Vương gặp chuyện rồi?" Dù Lâm Trí Linh trấn tĩnh, nghe tin này cũng không khỏi có chút hoảng loạn.

Chương 1061

“Cô Lâm đừng lo, mọi chuyện không nghiêm trọng như cô nghĩ đâu.

Nhưng cũng rất nan giải...

Tôi và Tiểu Hiền có sự khác biệt lớn về cách xử lý chuyện này, nên mới mời cô đến đây, hy vọng cô có thể khuyên nhủ cô ấy!” Triệu Nhã Chi hai tay nắm chặt vào nhau, vẻ mặt nhìn qua rất mâu thuẫn.

Lâm Trí Linh không động thanh sắc rút tay đang định đưa vào túi xách ra, từ bỏ ý định lập tức gọi điện cho Lâm Hựu Luân.

Mặc dù không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô có thể cảm nhận được cả Triệu Nhã Chi và Vương Tổ Hiền dường như đều không muốn Lâm Hựu Luân biết chuyện này.

“Vậy cô Vương cô ấy...” Lâm Trí Linh liếc nhìn vào phòng khách, không thấy bóng dáng Vương Tổ Hiền.

“Hiện giờ cô ấy có chút không ổn định về cảm xúc, tôi đã bảo cô ấy vào phòng ngủ nghỉ ngơi trước.” Triệu Nhã Chi dẫn Lâm Trí Linh vào phòng khách, mời cô ngồi xuống, rồi bản thân cũng ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện.

“Chị Chi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” “Tiểu Hiền cô ấy có thai rồi!” “A!” Lâm Trí Linh kinh ngạc che miệng, đầu óc một khoảng trống rỗng.

“Hôm qua tôi đã cùng cô ấy đi bệnh viện kiểm tra, tuyệt đối không thể sai được.” Triệu Nhã Chi liền bổ sung thêm một câu, xác thực hoàn toàn tin tức này.

Sau cơn kinh ngạc ban đầu, Lâm Trí Linh rất nhanh đã bình tĩnh

lại.

“Tôi thấy chuyện này nên báo cho anh Lâm ngay lập tức!” “Không được!” Triệu Nhã Chi quả quyết phủ quyết đề nghị của cô.

“Tại sao?” Lâm Trí Linh không hiểu hỏi.

Triệu Nhã Chi có vẻ muốn nói rồi lại thôi, khiến Lâm Trí Linh càng thêm nghi hoặc.

“Lẽ nào...” Chưa đợi cô nói hết lời, Triệu Nhã Chi lập tức ngắt lời: “Đứa bé là của A Luân, chuyện này cô Lâm cứ yên tâm!” “Vậy tại sao hai người lại muốn giấu giếm chuyện này?” Lâm Trí Linh không nhịn được hỏi.

Triệu Nhã Chi sắc mặt trầm xuống, “Bởi vì Tiểu Hiền đang mang thai một bé gái!” Lâm Trí Linh đang định nói điều này thì có quan hệ gì, lẽ nào vì Vương Tổ Hiền mang thai bé gái mà Lâm Hựu Luân sẽ không nhận sao?

Sự thật hoàn toàn ngược lại, Lâm Hựu Luân không chỉ một lần nhắc đến trước mặt cô rằng anh thích con gái, nói rằng con gái là “người tình” kiếp trước của mình, hơn nữa từ thái độ của Lâm Hựu Luân đối với hai con gái Hồng Hồng và Trinh Nhi có thể thấy, anh thực sự không nói dối.

Lời đến miệng, Lâm Trí Linh đột nhiên lại kìm lại, bởi vì cô đã nghĩ đến Chu Tuệ Mẫn.

Mặc dù Lâm Hựu Luân có nhiều hồng nhan tri kỷ bên cạnh, nhưng cuối cùng cũng phải kết hôn với một người.

Chung Sở Hồng sau khi con gái chào đời, ý nghĩ kết hôn ngày càng nhạt đi, còn lại những người có quan hệ thân thiết nhất với Lâm Hựu Luân chỉ có Vương Tổ Hiền và Chu Tuệ Mẫn.

Hai người hiện tại tuy đều ở bên Lâm Hựu Luân, nhưng cuối cùng

định mệnh chỉ có một người được ở bên anh, trở thành người vợ danh chính ngôn thuận của anh.

Hai người phụ nữ này trong lòng Lâm Hựu Luân có vị trí ngang nhau, dù từ bỏ ai đối với Lâm Hựu Luân cũng là một chuyện vô cùng khó khăn.

Bây giờ chỉ còn xem ai có thể mang thai con của Lâm Hựu Luân trước, chính xác hơn là mang thai một bé trai.

Mà hiện tại Vương Tổ Hiền đang mang thai bé gái, trừ khi Chu Tuệ Mẫn sau này cũng mang thai bé gái, nếu không, Vương Tổ Hiền sẽ hoàn toàn không còn hy vọng.

Với cá tính của Vương Tổ Hiền, cô ấy không thể nào cam tâm làm một "người tình" không danh phận như Khâu Thục Trân.

Điều đó có nghĩa là cô ấy chỉ có thể chọn rời xa Lâm Hựu Luân.

Lâm Trí Linh có chút khó khăn mở miệng hỏi: "Vậy cô Vương bây giờ định tính sao?" Triệu Nhã Chi u u thở dài một hơi.

"Ban đầu cô ấy muốn bỏ đứa bé này, không cho A Luân biết, nhưng bác sĩ lại nói với cô ấy rằng nếu làm vậy rất có thể sẽ ảnh hưởng đến khả năng sinh nở sau này.

Hơn nữa, cô ấy ở bên A Luân lâu như vậy mới có thai, liệu sau này có thể mang thai nữa không vẫn là một ẩn số.

Cô ấy bây giờ đã hoàn toàn không còn chủ ý nữa, nên mới gọi điện thoại cầu cứu tôi." Lâm Trí Linh nhìn Triệu Nhã Chi một cái.

"Vậy ý của chị Chi là?" "Đứa bé nhất định không thể bỏ, tôi không muốn thấy Tiểu Hiền sau này hối hận, cũng không muốn A Luân sau này hận tôi, nhưng tôi lại không biết nên dùng lý do gì để khuyên Tiểu Hiền." Triệu Nhã Chi vẻ mặt khó xử, hiển nhiên chuyện này khiến cô cảm thấy vô cùng nan giải.

Lâm Trí Linh hiểu rõ ý của Triệu Nhã Chi, nhưng cô không nghĩ mình có thể thuyết phục được Vương Tổ Hiền.

"Chuyện này e rằng tôi cũng đành bất lực...

Tuy nhiên, tôi biết có một người có thể giải tỏa khúc mắc cho cô Vương, đương nhiên điều kiện tiên quyết là cô ấy phải tự nguyện làm chuyện này." Đôi mắt Triệu Nhã Chi vốn đã bị thất vọng bao phủ lại một lần nữa sáng lên, cô ấy vội vàng hỏi người đó là ai.

Lâm Trí Linh do dự một lát, cuối cùng vẫn nói ra đáp án.

"Chị Hồng!" Triệu Nhã Chi nghe vậy không khỏi cười khổ.

Nếu nói Chung Sở Hồng thực sự là người thích hợp nhất để thuyết phục Vương Tổ Hiền thì đúng vậy, không vì điều gì khác, chỉ vì cô ấy đã sinh con gái đầu lòng cho Lâm Hựu Luân, hơn nữa từng là người có khả năng cao nhất trở thành vợ của Lâm Hựu Luân, chỉ là cuối cùng cô ấy đã tự mình từ bỏ.

Nhưng muốn thuyết phục Chung Sở Hồng giúp đỡ lại không phải chuyện dễ dàng, nguyên nhân là Chung Sở Hồng từ bỏ cơ hội trở thành vợ của Lâm Hựu Luân là vì cô ấy không thể chấp nhận chồng mình bên ngoài còn có những người phụ nữ khác.

Nếu không phải vì ràng buộc tình cảm với Lâm Hựu Luân, lại vì có con gái Hồng Hồng, có lẽ cô ấy đã sớm chọn rời đi.

Muốn thuyết phục Chung Sở Hồng đến khuyên giải "tình địch" của mình, độ khó có thể tưởng tượng được.

"Dù sao đi nữa, đây là cách duy nhất hiện giờ.

Bên cô Vương vẫn phải nhờ chị Chi tốn nhiều tâm sức rồi, còn bên chị Hồng thì để tôi đi nói chuyện." Triệu Nhã Chi hiện tại đã hoàn toàn không còn chủ ý, Lâm Trí Linh nguyện ý gánh vác chuyện này, Triệu Nhã Chi đương nhiên sẽ không từ chối.

Lâm Trí Linh không lên lầu thăm Vương Tổ Hiền mà trực tiếp cáo từ ra về.

Đến chỗ ở của Chung Sở Hồng, vừa hay gặp bảo mẫu đang dẫn Hồng Hồng chơi đùa trên bãi cỏ trong vườn.

"Dì Lâm!" Hồng Hồng thấy Lâm Trí Linh đi đến, buông quả bóng nhỏ trong tay xuống rồi chạy lại.

Lâm Trí Linh đưa tay bế nhóc con lên, thơm một cái vào má nó.

"Lần trước dì Lâm tặng con chú gấu bông lớn đó có thích không?" "Thích ạ, bây giờ ngày nào con cũng ôm chú ấy đi ngủ!" Hồng Hồng giơ khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh hồng hào lên, hưng phấn nói.

"Thích thì lần sau dì Lâm đến lại mua cho con một con nữa nhé?" Hồng Hồng vừa định đồng ý, khóe mắt liếc thấy mẹ mình đang đi về phía này, liền lập tức do dự.

"Thôi được rồi, đừng cứ bám lấy dì Lâm mãi, để dì Lưu dẫn con đi chơi đi." Chung Sở Hồng đón con gái từ trong lòng Lâm Trí Linh, xoa đầu nhỏ của bé, rồi đặt bé xuống đất.

Bảo mẫu dì Lưu đi tới dẫn Hồng Hồng đi, còn Chung Sở Hồng thì kéo Lâm Trí Linh vào nhà nói chuyện.

"Sao lại buồn bã thế, có phải có chuyện gì trong lòng không?" Trong phòng khách, Chung Sở Hồng đặt một ly cà phê trước mặt Lâm Trí Linh.

Lâm Trí Linh hơi ngượng ngùng sờ lên mặt mình, "Sắc mặt tôi tệ lắm sao?" Chung Sở Hồng ngồi xuống đối diện Lâm Trí Linh, cười nói: "Dù sao thì bình thường cô không như vậy." Lâm Trí Linh tay nâng ly cà phê, u u thở dài: "Cô Chung, lần này quả thực tôi gặp chút phiền phức, muốn nhờ cô giúp đỡ!

Đương nhiên đây chỉ là một lời thỉnh cầu cá nhân của tôi, cô hoàn

toàn có thể từ chối.” Vốn dĩ không sao, nhưng vừa nghe Lâm Trí Linh bổ sung thêm câu này, vẻ mặt Chung Sở Hồng liền trở nên nghiêm túc.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Lâm Hựu Luân nửa đường bị mẹ Trần Tuệ Tình gọi về nhà, trong lòng đã chất chứa đầy nghi vấn.

Sau khi vào cửa, anh phát hiện Chu Tuệ Mẫn cũng ở đó, cảm giác kỳ lạ trong lòng càng lúc càng mạnh.

Lâm Hựu Luân vừa bước vào, ánh mắt Chu Tuệ Mẫn liền không tự chủ mà nhìn về phía anh.

Hai người chạm mắt nhau, nhưng Chu Tuệ Mẫn lại có chút hoảng hốt né tránh.

Lâm Hựu Luân trong lòng chợt bàng hoàng, trong ấn tượng anh đã nhiều năm không thấy Chu Tuệ Mẫn e thẹn trước mặt mình như vậy, hơn nữa trong sự e thẹn này còn xen lẫn một chút ngọt ngào, giống như cảm giác của hai người khi mới yêu nhau.

Chương 1062

Trần Tuệ Tình không tốt bụng trừng Lâm Hựu Luân một cái, "Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau lại đây ngồi xuống, mẹ có chuyện muốn nói với con!" "Rốt cuộc là chuyện gì, mà thần thần bí bí vậy?" Lâm Hựu Luân nghe lời ngồi xuống ghế sofa, mắt lén nhìn Chu Tuệ Mẫn, vốn muốn nhận được chút gợi ý từ cô ấy, không ngờ Chu Tuệ Mẫn lại cố ý tránh ánh mắt của anh.

"Con cũng sắp ba mươi tuổi rồi, đến lúc nên tính chuyện lập gia đình!" Chủ đề này Trần Tuệ Tình đã không phải lần đầu nhắc đến trước mặt Lâm Hựu Luân.

Nếu Chu Tuệ Mẫn không ở đây, Lâm Hựu Luân nhất định sẽ dùng đủ mọi lý do để thoái thác, nhưng trước mặt Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân chỉ ừ một tiếng, không nói đồng ý cũng không nói phản đối, rồi sau đó im lặng.

"Nếu bây giờ mẹ muốn con và Tiểu Mẫn kết hôn, con có đồng ý không?" Trần Tuệ Tình đột nhiên thốt ra một câu như vậy.

Lâm Hựu Luân ngạc nhiên ngẩng đầu, có chút không hiểu mẹ anh đang diễn vở kịch gì.

"Mẹ chỉ hỏi con có đồng ý không!" Trần Tuệ Tình nhất quyết muốn Lâm Hựu Luân trả lời câu hỏi này, khiến anh vô cùng khó xử.

Vốn dĩ anh muốn tìm cớ trì hoãn một chút, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt yếu ớt xen lẫn chút mong đợi của Chu Tuệ Mẫn bên cạnh, lòng anh bất giác mềm nhũn.

"Con đồng ý!" Lâm Hựu Luân nói ra câu này, tâm trạng lại vô cùng phức tạp.

Còn Trần Tuệ Tình đối diện thì vẻ mặt đầy vui mừng, kéo tay Chu Tuệ Mẫn vỗ vỗ nhẹ.

"Tiểu Mẫn, thằng con trời đánh này của mẹ đúng là có hơi hỗn đản một chút, nhưng trong lòng nó thật sự có con, nếu không vừa nãy cũng sẽ không dễ dàng đồng ý như vậy.

Không uổng công con vất vả mang thai cốt nhục của nó!" Lâm Hựu Luân vốn dĩ vẫn còn mơ hồ, nhưng khi nghe đến câu cuối cùng.

Anh chợt bật dậy khỏi ghế sofa.

"Mẹ, mẹ vừa nói Tiểu Mẫn đã mang thai con của con sao?" Vì kích động, giọng Lâm Hựu Luân có chút run rẩy, nhưng bản thân anh lại không nhận ra vấn đề này.

"Nếu không thì mẹ gọi con về gấp làm gì?" Trần Tuệ Tình nói xong câu đó không để ý đến Lâm Hựu Luân nữa, mà đặt ánh mắt lên cái bụng nhỏ của Chu Tuệ Mẫn vẫn chưa hề lộ ra dấu hiệu mang thai.

"Tạ trời tạ đất, nhà họ Lâm cuối cùng cũng có hậu rồi!" Lâm Hựu Luân vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại từ tin tức Chu Tuệ Mẫn mang thai, ngay sau đó lại bị lời nói của Trần Tuệ Tình làm cho sững sờ.

Anh khó khăn quay đầu lại, nhìn Chu Tuệ Mẫn, run rẩy hỏi: "Tiểu Mẫn, là... là một bé trai sao?" Chu Tuệ Mẫn thẹn thùng cắn môi, đôi mắt to chứa đựng nụ cười vui sướng, không chịu nói gì.

Lâm Hựu Luân chỉ cảm thấy trong đầu mình "ong" một tiếng, ngây ngốc đứng đó như một khúc gỗ.

Hưng phấn chạy đến muốn ôm Chu Tuệ Mẫn lên ăn mừng, nhưng lúc này tai anh đột nhiên bị mẹ anh kéo lại.

"Trong bụng Tiểu Mẫn hiện giờ đang mang cháu trai bảo bối của mẹ đó, con mà dám làm bậy, xem mẹ xử lý con thế nào!" Lâm Hựu Luân cũng vì nhất thời kích động mà hồ đồ, lúc này mới phản ứng lại.

Anh biết cơ thể Chu Tuệ Mẫn bây giờ quý giá hơn bao giờ hết, tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ suất nào.

Vội vàng xin lỗi nói: "Cháu trai của mẹ chẳng phải là con trai của con sao?

Nói cứ như con không phải con ruột của mẹ vậy!" Trần Tuệ Tình càng dùng sức nhéo tai Lâm Hựu Luân, "Con còn dám nói bậy!" "Được được, con im lặng, vậy được rồi chứ?" Lâm Hựu Luân không dám đôi co với mẹ nữa, hai tay ôm lấy vai Chu Tuệ Mẫn, nhẹ nhàng hỏi: "Chuyện này sao em cứ giấu anh không nói?" "Một tháng trước mới kiểm tra ra, lúc đó em đã lén nói với bác gái, bác ấy bảo em cứ giấu đi trước, đợi đến khi biết là trai hay gái mới nói với anh." Lâm Hựu Luân nhẹ nhàng ôm Chu Tuệ Mẫn vào lòng, để đầu cô tựa vào vai mình.

"Đồ ngốc, chỉ cần là con của chúng ta, dù là trai hay gái anh cũng đều thích như nhau!" Thấy hai người tình tứ với nhau, Trần Tuệ Tình cuối cùng cũng nhận ra mình cứ ở lại sẽ chỉ vướng víu, bà đứng dậy lên lầu, đồng thời dặn dò người làm không được lại gần làm phiền, để lại không gian riêng tư cho Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn.

Lâm Hựu Luân cẩn thận đỡ Chu Tuệ Mẫn ngồi xuống, cả lòng chìm đắm trong niềm vui sướng.

"Em mang thai khi nào?" "Từ khi từ Thái Lan về thì em vẫn chưa có kinh nguyệt, sau đó đi bệnh viện kiểm tra mới biết đã mang thai." "Vậy là đã gần bốn tháng rồi sao?" Lâm Hựu Luân thầm mắng mình sơ suất, vậy mà lại không hề hay biết gì về chuyện này.

"Xem ra đại sư Bạch Long Vương thật sự rất linh nghiệm, lời tiên tri lần trước ông ấy nói cho em, không ngờ lại nhanh chóng ứng nghiệm như vậy!" Chu Tuệ Mẫn vẻ mặt hạnh phúc tựa vào lòng Lâm Hựu Luân, tùy tiện nhắc đến một câu.

Cô không hề nhận ra, khi Lâm Hựu Luân nghe câu nói đó, biểu cảm của anh đột nhiên thay đổi.

Không hiểu vì sao, Lâm Hựu Luân trong lòng đột nhiên nghĩ đến Vương Tổ Hiền, rồi bất chợt cảm thấy một khoảng trống trong tim, trống rỗng, niềm vui sướng vì Chu Tuệ Mẫn mang thai cũng vì thế mà nhạt đi rất nhiều.

"Tiểu Hiền mang thai con của A Luân?" Chung Sở Hồng khi nghe tin này đã sững sờ mất nửa phút, đợi đến khi nhận được xác nhận từ biểu cảm của Lâm Trí Linh, sắc mặt cô ấy lập tức trở nên nghiêm trọng.

"A Luân đã biết chuyện này chưa?" Lâm Trí Linh lắc đầu, trên đường đến đây cô quả thực đã nghĩ đến việc lén nói cho Lâm Hựu Luân, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại.

"Cô đây là quan tâm quá hóa loạn, chuyện này cô thực ra nên nói cho A Luân biết." Chung Sở Hồng khẽ thở dài, "Ngay cả tôi đi nữa, cũng không chắc có thể làm Tiểu Hiền bình tĩnh lại được.

Chuyện này chỉ có A Luân đích thân ra mặt mới được." Lâm Trí Linh nghe Chung Sở Hồng nói vậy, cũng cảm thấy mình có lẽ đã nghĩ vấn đề phức tạp quá rồi, liền lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho Lâm Hựu Luân.

Nhưng chưa kịp bấm số, lại có một cuộc gọi đến.

Vừa nhìn số hiển thị trên màn hình, Lâm Trí Linh không khỏi giật mình, bởi vì cuộc gọi này chính là từ Lâm Hựu Luân.

Trước mặt Chung Sở Hồng, Lâm Trí Linh cẩn thận nghe điện thoại.

"Cô vẫn ở chỗ Tiểu Hiền sao?" Giọng Lâm Hựu Luân truyền đến từ điện thoại, Lâm Trí Linh có thể cảm nhận anh dường như có chút

bồn chồn.

"Tôi đã rời đi rồi, có chuyện gì sao?" Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, sau đó mới nghe Lâm Hựu Luân hỏi: "Bên cô ấy không có chuyện gì chứ?" Lâm Trí Linh trong lòng "thịch" một tiếng, suýt nữa thì nghĩ Lâm Hựu Luân đã biết tình hình bên này rồi, may mà cô kịp thời bình tĩnh lại.

"Không có gì, cô ấy chỉ có chút chuyện riêng tìm tôi...

Ừm, chuyện giữa phụ nữ với nhau." Lâm Trí Linh khi nói câu này rất chột dạ, bởi vì lý do này đến cô còn không thể thuyết phục được chính mình, nhưng kỳ lạ là Lâm Hựu Luân lại không hề nghi ngờ cũng không truy hỏi.

"Được rồi, thời gian này có lẽ cô sẽ vất vả một chút, có thời gian thì ở bên cô ấy nhiều hơn." Câu nói này vừa thốt ra, Lâm Trí Linh liền nhận ra tình huống có chút không đúng, quả nhiên Lâm Hựu Luân tiếp đó liền báo cho cô tin tức Chu Tuệ Mẫn mang thai.

Lâm Trí Linh ngây người cầm chiếc điện thoại di động, cảm thấy đầu óc mình thật sự không đủ dùng.

Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền vậy mà lại cùng lúc mang thai, điều chết người nhất là Chu Tuệ Mẫn lại mang thai một bé trai.

Chuyện này nếu để Vương Tổ Hiền biết, thật không biết sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì!

Chung Sở Hồng ngồi đối diện Lâm Trí Linh, rất nhanh cũng nhận ra biểu cảm bất thường của Lâm Trí Linh, chỉ là cô ấy vẫn đang nói chuyện điện thoại với Lâm Hựu Luân, nên cô ấy cũng không tiện mở lời hỏi nhiều.

Đầu óc Lâm Trí Linh đã trở thành một mớ bòng bong, những gì Lâm Hựu Luân nói sau đó trong điện thoại cô hoàn toàn không để ý

lắng nghe.

Cuối cùng, Chung Sở Hồng thấy cô nửa ngày không phản ứng, mới không nhịn được lên tiếng nhắc nhở một câu.

Lâm Trí Linh hoàn hồn lại, lúc này mới phát hiện trong điện thoại đã biến thành tiếng "tút tút" bận.

"Sao vậy?" Chung Sở Hồng thấy Lâm Trí Linh biểu cảm ngây dại đặt điện thoại xuống, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

"Cô Chu cũng mang thai rồi, hơn nữa lại là một bé trai!" "A!" Chung Sở Hồng lập tức sững sờ, cô ấy không ngờ Lâm Hựu Luân gọi điện thoại đến lúc này, vậy mà lại báo cho Lâm Trí Linh một tin tức như vậy.

Lâm Trí Linh lúc này hoàn toàn không còn chủ ý nữa, ánh mắt nhìn Chung Sở Hồng đầy vẻ cầu cứu.

Chung Sở Hồng cũng rối loạn tâm thần, chỉ là tình hình có khá hơn Lâm Trí Linh một chút.

Cô ấy đứng dậy, đi đi lại lại mấy bước trong phòng khách.

"Vốn dĩ chuyện này không nên giấu A Luân, nhưng bây giờ nếu báo tin cho anh ấy, chỉ khiến anh ấy thêm khó xử, thậm chí có thể khiến anh ấy mất bình tĩnh...

Cô Lâm nếu cảm thấy khó xử, chuyện này cứ để tôi quyết định, tạm thời không nói cho A Luân biết.

Nếu sau này có hậu quả xấu gì xảy ra, tôi cũng sẽ gánh chịu tất cả!" Lời Chung Sở Hồng vừa thốt ra, đầu óc Lâm Trí Linh cũng tỉnh táo được vài phần.

"Cô Chung, cô không cần nói nữa, chuyện này vốn không liên quan đến cô.

Chương 1063

Là tôi đến cầu cô giúp đỡ, nếu có vấn đề gì xảy ra, trách nhiệm không phải ở cô mà là ở tôi!" Chung Sở Hồng giơ tay ngắt lời Lâm Trí Linh.

"Được rồi, hai chúng ta không cần tranh cãi nữa.

Tôi đoán chuyện này cũng không thể giấu được lâu, mấu chốt vẫn là bên Tiểu Hiền, tôi lo cô ấy thực sự sẽ không chấp nhận được chuyện này." Lâm Trí Linh cười khổ nhún vai, "Chuyện này e rằng thật sự phải nhờ chị Hồng ra mặt khuyên cô Vương thôi, lúc này lời người khác nói có lẽ cô ấy cũng sẽ không nghe lọt tai." Chung Sở Hồng chần chừ một lát, cuối cùng vẫn gật đầu.

"Bây giờ cũng chỉ có thể làm vậy...

À đúng rồi, chuyện này ngoài cô và tôi ra, còn ai khác biết không?" "Cô Triệu Nhã Chi cũng biết chuyện này, cô ấy là sau khi nhận được điện thoại của cô Vương thì đặc biệt từ Đại lục gấp rút trở về, hiện giờ cô ấy đang ở nhà cô Vương." Lâm Trí Linh giải thích nhiều như vậy, chủ yếu là lo Chung Sở Hồng sẽ có suy nghĩ khác, nhưng thực tế là cô ấy đã nghĩ quá nhiều, Chung Sở Hồng căn bản không hề bận tâm chuyện này.

"A Luân là cha đỡ đầu của hai đứa con của cô Triệu, có cô ấy ở đó thì lại có thêm vài phần xoay sở.

Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi!" Trong phòng khách, tất cả đồ đạc, vật dụng đều đã được phủ vải chống bụi.

Vương Tổ Hiền kéo vali hành lý, ánh mắt chầm chậm lướt qua căn phòng, từng chút kỷ niệm xưa ùa về, khiến tâm trạng cô càng thêm nặng nề. "Em thật sự quyết định đi sao?" Triệu Nhã Chi nhìn

thấy sự luyến tiếc trong mắt Vương Tổ Hiền, lòng càng thêm rối bời.

Ba ngày trước, Lâm Trí Linh đã mời Chung Sở Hồng đến, hai người ở trong phòng ngủ trò chuyện với Vương Tổ Hiền gần nửa ngày, tạm thời coi như đã an ủi được tâm trạng của Vương Tổ Hiền.

Nhưng không ngờ sáng hôm sau, truyền thông lại bùng nổ tin tức Chu Tuệ Mẫn được mẹ của Lâm Hựu Luân, Trần Tuệ Tình, đưa đến bệnh viện kiểm tra thai, khiến cả giới xôn xao.

Sau khi Vương Tổ Hiền đọc được tin tức này, cô im lặng ngồi suốt một ngày trong phòng khách, không nói một lời nào, nhưng Triệu Nhã Chi có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng và đau khổ trong lòng cô.

Rời khỏi Hương Cảng, nơi đầy đau buồn này, đối với Vương Tổ Hiền mà nói, cũng chẳng phải là một sự giải thoát sao. "Chị Chi, em đã nghĩ kỹ rồi, chị đừng khuyên em nữa!" Vương Tổ Hiền đã quyết tâm rời đi, Triệu Nhã Chi không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng giúp Vương Tổ Hiền cầm một phần hành lý.

Hai người sánh bước ra ngoài, ban đầu Triệu Nhã Chi định tự lái xe đưa Vương Tổ Hiền ra sân bay, nhưng đến cổng thì phát hiện chiếc xe hơi Bentley mà Lâm Hựu Luân thường đi đã đỗ ở đó.

Vương Tổ Hiền dứt khoát quay người lại, vẻ mặt kiên quyết nói: "Mặc kệ anh ấy, em không muốn gặp lại anh ấy!" Triệu Nhã Chi cũng không ngờ Lâm Hựu Luân lại đích thân đến, nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, cửa xe mở ra, một bàn chân đi giày cao gót màu đen bước xuống.

Triệu Nhã Chi ngẩn người một lát, rồi quay lại kéo tay Vương Tổ Hiền. "Là cô Lâm!" Vương Tổ Hiền quay đầu lại, phát hiện người

bước xuống từ xe của Lâm Hựu Luân quả thật là Lâm Trí Linh, lúc này cô mới dừng bước.

Thấy vẻ mặt không tin tưởng của Vương Tổ Hiền, Lâm Trí Linh trong lòng cũng rất bất lực.

Ngay khi tin tức Chu Tuệ Mẫn mang thai bị truyền thông Hương Cảng tiết lộ, Lâm Trí Linh đã biết mọi chuyện đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của cô và Chung Sở Hồng.

Trong tình huống an ủi Vương Tổ Hiền không thành, rất nhanh cô đã biết được từ Triệu Nhã Chi tin Vương Tổ Hiền chuẩn bị rời khỏi Hương Cảng.

Từ sâu thẳm trong lòng, Lâm Trí Linh hoàn toàn tán thành quyết định của Vương Tổ Hiền.

Hiện tại sự chú ý của truyền thông Hương Cảng tạm thời đều dồn vào Chu Tuệ Mẫn, nhưng không lâu sau họ sẽ phản ứng lại, rồi dồn sự chú ý vào Vương Tổ Hiền.

Bởi vì trong số tất cả những người phụ nữ của Lâm Hựu Luân, chỉ có Vương Tổ Hiền mới có thể đặt ngang hàng với Chu Tuệ Mẫn.

Một khi Vương Tổ Hiền bị phóng viên bám riết, những phiền toái gây ra cho công việc và cuộc sống bình thường vẫn còn là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là chuyện cô mang thai chắc chắn sẽ không thể giấu được lâu.

Nếu tin tức Vương Tổ Hiền mang thai cũng bị truyền thông phát hiện, vậy thì mọi chuyện sẽ thực sự trở nên ầm ĩ.

Các đối thủ của Lâm Hựu Luân tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, nhất định sẽ đồng loạt tấn công, cho dù với địa vị hiện tại của Lâm Hựu Luân, đối mặt với chuyện như vậy cũng phải chịu không ít áp lực dư luận.

Việc Vương Tổ Hiền rời đi lần này, đồng nghĩa với việc tránh được trận thị phi này.

Tình cảnh của Lâm Hựu Luân tương ứng cũng sẽ không quá bị động.

Điều duy nhất khiến Lâm Trí Linh cảm thấy mâu thuẫn và rối rắm là Lâm Hựu Luân cho đến nay vẫn chưa biết tin Vương Tổ Hiền mang thai, nếu không anh ấy cũng sẽ không vì áy náy mà không dám gặp Vương Tổ Hiền, cho nên chỉ phái Lâm Trí Linh đến đưa Vương Tổ Hiền ra sân bay.

Lâm Trí Linh trong lòng rất rõ, nếu Lâm Hựu Luân biết Vương Tổ Hiền mang thai, vậy thì anh ấy tuyệt đối sẽ không để Vương Tổ Hiền rời khỏi Hương Cảng.

Như vậy, bên Chu Tuệ Mẫn chắc chắn cũng sẽ biết chuyện này, đến lúc đó Lâm Hựu Luân kẹt ở giữa chỉ càng thêm khó xử.

Vì muốn tốt cho Lâm Hựu Luân, Lâm Trí Linh đành phải giấu anh ấy tin tức này. "Cô Lâm, chúng ta không phải đã nói rồi sao?

Chuyện này không để anh Luân biết..." Triệu Nhã Chi tiến lên một bước chặn Lâm Trí Linh lại, trong ngữ khí không khỏi mang theo một chút trách cứ. "Chị Chi, chị nghĩ tôi là người như vậy sao?

Kể từ khi tin tức đó bùng nổ trên báo chí, anh Lâm đã luôn để tôi chú ý đến tình hình của cô Vương.

Chuyện cô Vương muốn rời đi lớn như vậy, làm sao có thể giấu được anh ấy chứ?" Mặc dù lời này của Lâm Trí Linh là để giải thích cho Triệu Nhã Chi nghe, nhưng mắt cô vẫn luôn nhìn về phía Vương Tổ Hiền.

Quả nhiên Vương Tổ Hiền nghe thấy cuộc nói chuyện này, sắc mặt liền dễ chịu hơn rất nhiều.

Triệu Nhã Chi liền hỏi: "Vậy chuyện Hiền mang thai thì sao?" "Chuyện này tôi không nói." Lời nói này của Lâm Trí Linh khiến Triệu Nhã Chi hoàn toàn yên tâm, quay đầu nhìn Vương Tổ Hiền một cái, thấy cô không phản đối, lúc này mới giúp Vương Tổ Hiền mang hành lý lên xe mà Lâm Hựu Luân đã phái đến.

Xong xuôi, Vương Tổ Hiền lên xe trước, Triệu Nhã Chi cố ý nán lại một lát, vì trong lòng cô vẫn còn một vấn đề muốn làm rõ. "Cô Lâm, chuyện này cô định giấu anh Luân bao lâu?" "Điều này phải xem cô Vương có tính toán gì sau khi đến Gia Nã Đại, nếu cô ấy quyết định sinh đứa bé trong bụng ra, tôi sẽ giúp cô ấy giấu tin tức cho đến khi đứa bé chào đời.

Nếu cô ấy thật sự không định giữ đứa bé này..." Nói đến đây, Lâm Trí Linh rõ ràng do dự một chút, "...Có lẽ tôi sẽ giúp cô ấy giấu mãi mãi, hoặc có lẽ đợi vài năm nữa khi thời cơ thích hợp, tôi vẫn sẽ nói chuyện này cho anh Lâm biết." Triệu Nhã Chi gật đầu, đây chính là điều cô muốn bàn bạc với Lâm Trí Linh, không ngờ Lâm Hựu Luân đã nghĩ đến rồi. "Đợi khi quay xong 《Nữ Quốc Y》, em sẽ lập tức qua Gia Nã Đại ở cùng Hiền, đứa bé trong bụng cô ấy đã là con của anh Luân, vậy thì nhất định không thể có bất kỳ sơ suất nào." Việc quay phim 《Nữ Quốc Y》 đã gần đến hồi kết, Triệu Nhã Chi đưa ra quyết định như vậy, Lâm Trí Linh cũng không cảm thấy lạ, thậm chí cô còn sẵn lòng thúc đẩy chuyện này trong phạm vi khả năng của mình. "Nếu không tôi gọi điện thoại cho đạo diễn Lý Hàn Tường, bảo ông ấy quay xong tất cả các cảnh của chị trước, như vậy chị có thể sớm thoát thân khỏi đó...

Thành thật mà nói, cô Vương đi Gia Nã Đại một mình, tôi thật sự có chút không yên tâm." "Như vậy được không?" Triệu Nhã Chi khá động lòng với đề nghị này, nhưng cô lại có chút lo lắng, vì Lý Hàn Tường không phải là một đạo diễn dễ nói chuyện. "Chị Chi quên thân

phận của tôi rồi sao?

Tôi gọi điện thoại qua đó, đạo diễn Lý Hàn Tường chỉ nghĩ đây là ý của anh Lâm, lời người khác ông ta có thể không nghe, nhưng lời anh Lâm thì ông ta không dám không nghe." Triệu Nhã Chi gật đầu, khi ở đoàn phim cô đã nghe Lý Hàn Tường nói riêng rằng, trong giới giải trí Hương Cảng, ông ta chỉ phục hai người, một là Thiệu Dật Phu, người kia chính là Lâm Hựu Luân.

Mặc dù làm vậy có chút mạo hiểm, nếu bị lộ ra chắc chắn sẽ có ảnh hưởng đến Lâm Trí Linh, nhưng trong tình huống hiện tại cũng không thể quan tâm nhiều như vậy được nữa.

Hai người bàn bạc ổn thỏa, lúc này mới cùng nhau lên xe.

Trên đường, Triệu Nhã Chi nói cho Vương Tổ Hiền nghe quyết định mà mình và Lâm Trí Linh vừa bàn bạc, Vương Tổ Hiền cảm kích nở nụ cười với Lâm Trí Linh, sau đó ánh mắt lại tiếp tục hướng ra ngoài cửa sổ.

Triệu Nhã Chi và Lâm Trí Linh biết Vương Tổ Hiền muốn lần cuối cùng nhìn kỹ Hương Cảng, thành phố đã cho cô cả yêu lẫn ghét này, nên cả hai đều rất ăn ý không nhắc đến bất kỳ chủ đề nào khác nữa. —— Sân bay Khải Đức, sảnh chờ.

Lâm Trí Linh đứng trước ô cửa kính trong suốt, nhìn một chiếc máy bay Boeing chầm chậm cất cánh rời đi, lúc này mới lấy điện thoại di động ra, gọi số của Lâm Hựu Luân.

Sau khi nghe Lâm Trí Linh nói Vương Tổ Hiền đã lên máy bay rời khỏi Hương Cảng, Lâm Hựu Luân im lặng ở đầu dây bên kia một lúc lâu, rồi chỉ nói một chữ "được", sau đó liền cúp điện thoại.

Lâm Trí Linh chỉ nghĩ Lâm Hựu Luân đang buồn rầu vì chuyện của Vương Tổ Hiền, cũng không nghĩ nhiều, nhưng vào khoảng hơn

chín giờ tối, cô lại đột nhiên nhận được điện thoại của Trần Tuệ Tình.

Chương 1064

"Trợ lý Lâm, anh Luân đi đâu cô biết không?" "Anh Lâm không về nhà sao?" Lâm Trí Linh vừa tắm xong, khá bất ngờ, vì cả ngày hôm nay Lâm Hựu Luân đều không đến công ty, cô còn tưởng anh ấy sẽ ở nhà.

Sau đó, Lâm Trí Linh lại nghĩ đến một khả năng. "Có khi nào là ở chỗ cô Chu không?" "Vừa rồi tôi đã gọi điện hỏi rồi, không ở chỗ Tiểu Mẫn." Ngữ khí của Trần Tuệ Tình lộ rõ vẻ lo lắng, kể từ khi tin tức Chu Tuệ Mẫn mang thai bị báo chí tiết lộ, bà đã nhận thấy tâm trạng của con trai đột nhiên trở nên rất buồn bã, hỏi Lâm Hựu Luân có chuyện gì, anh ấy cũng không chịu nói nhiều.

Hôm nay từ chiều, điện thoại của Lâm Hựu Luân không gọi được, cho nên Trần Tuệ Tình mới gọi điện cho Lâm Trí Linh. "Bác gái đừng lo, cháu sẽ lập tức xác minh chuyện này, có tin tức sẽ báo cho bác ngay." Lâm Trí Linh cúp điện thoại, khẽ nhíu mày.

Lâm Hựu Luân có thể đi rất nhiều nơi, nhưng Lâm Trí Linh không thể gọi điện hỏi Chung Sở Hồng, Lý Giai Hân, Ôn Bích Hà từng người một, cách tốt nhất là hỏi vệ sĩ của Lâm Hựu Luân.

Nghĩ đến đây, Lâm Trí Linh liền cầm điện thoại lên gọi một số. "Cái gì?

Các anh cũng không biết anh Lâm ở đâu sao?" "Cô Lâm, chúng tôi cũng không còn cách nào, anh Lâm nói anh ấy muốn đi một mình, không cho ai đi theo!" "Vậy các anh không đi theo lén sao?

Nếu anh Lâm xảy ra chuyện gì, các anh có gánh được trách nhiệm này không?" Lâm Trí Linh lần này thật sự tức giận, cô vốn nổi tiếng là người nhã nhặn và thân thiện, hiếm khi nổi giận như vậy.

Đầu dây bên kia căn bản cũng không biết phải giải thích thế nào, chỉ có thể dùng sự im lặng để đáp lại. "Vậy các anh nghĩ kỹ xem, khi anh Lâm ra ngoài có nói cho các anh biết anh ấy sẽ đi đâu không?

Hoặc là anh ấy có bất kỳ hành động bất thường nào không." "Anh Lâm không nói anh ấy sẽ đi đâu, nhưng khi anh ấy lái xe đi, vẻ mặt có chút u uất, trông có vẻ tâm trạng không được tốt." Vương Tổ Hiền hôm nay rời đi, tâm trạng Lâm Hựu Luân chắc chắn không tốt, lời này nói ra cũng như không, Lâm Trí Linh cúp điện thoại xong thì vẻ mặt đầy bất lực.

Lâm Hựu Luân rốt cuộc sẽ đi đâu?

Câu hỏi này khiến Lâm Trí Linh khá đau đầu, trong tình huống Vương Tổ Hiền đã đi xa, Chu Tuệ Mẫn lại mang thai, Lâm Hựu Luân không thể nào đi tìm những người phụ nữ khác, nhưng ngoài nhà của những người phụ nữ này, anh ấy còn có thể đi đâu nữa?

Đúng lúc này, một ý nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu.

Có lẽ Lâm Hựu Luân đã đi đến nơi đó.

Lâm Trí Linh thay quần áo xuống lầu, vừa ngồi vào xe thì nhận được điện thoại của Chu Tuệ Mẫn.

Sau khi nhận được điện thoại của Trần Tuệ Tình hỏi về tung tích của Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn không yên tâm, cũng đã gọi cho Lâm Hựu Luân mấy lần, nhưng đều không liên lạc được, bất đắc dĩ đành gọi cho Lâm Trí Linh. "Cô Chu đừng vội, tôi đã nghĩ đến một nơi rồi, anh Lâm chắc là ở đó...

Tôi bây giờ sẽ đi xác nhận trước, nếu anh Lâm thật sự ở đó, tôi sẽ lập tức gọi điện cho cô." Vừa nghe Lâm Hựu Luân có tung tích, Chu Tuệ Mẫn gần như không suy nghĩ đã nói: "Tôi đi cùng cô." Chu Tuệ Mẫn quan tâm Lâm Hựu Luân, đưa ra yêu cầu như vậy cũng không

quá đáng, nhưng Lâm Trí Linh ở đầu dây bên này lại lúng túng, nơi cô sắp đến có thể sẽ có chút kiêng kỵ đối với Chu Tuệ Mẫn.

Đúng lúc Lâm Trí Linh đang do dự, Chu Tuệ Mẫn ở đầu dây bên kia đã nhận ra sự bất thường. "Cô Lâm, có phải có vấn đề gì không?" Lâm Trí Linh lúc này cũng không tiện giấu giếm nữa: "Cô Chu, là thế này, chỗ tôi sắp đến là nhà của cô Vương... vì tôi đoán anh Lâm có thể ở đó." "Vậy à." Chu Tuệ Mẫn ở đầu dây bên kia dường như do dự một chút, "Không sao, tôi vẫn đi cùng cô, chỉ cần xác nhận anh Luân không sao là tôi sẽ rời đi." "Vậy cô Chu đợi một lát, tôi sẽ đến đón cô ngay." Chu Tuệ Mẫn đang mang thai, Lâm Trí Linh không dám lơ là, lập tức tạm dừng cuộc gọi, vỗ vỗ ghế lái phía trước, ra hiệu cho tài xế quay đầu xe.

Gần đến chỗ Chu Tuệ Mẫn, Lâm Trí Linh gọi điện báo trước cho bên đó.

Khi đến nơi, Chu Tuệ Mẫn đã đứng ở cổng, bên cạnh còn có một bảo mẫu.

Thấy Lâm Trí Linh bước xuống xe, Chu Tuệ Mẫn quay đầu nói với bảo mẫu: "Được rồi, dì Hứa, dì về đi." "Cô Chu, phu nhân Trần dặn tôi phải luôn ở bên cạnh cô để chăm sóc..." Chu Tuệ Mẫn ngắt lời bảo mẫu: "Được rồi, tôi chỉ ra ngoài một lát thôi, sẽ về rất nhanh." Thấy Chu Tuệ Mẫn đi về phía mình, Lâm Trí Linh vội tiến lên một bước đỡ cánh tay cô.

Điều này còn khiến Chu Tuệ Mẫn "oán trách" một trận. "Cô Lâm, tôi mới mang thai chưa đầy 4 tháng, cô không cần phải như vậy đâu." "Bây giờ thân thể cô rất quý giá, nhất định phải cẩn thận!" Lâm Trí Linh cẩn thận đỡ Chu Tuệ Mẫn lên xe, sau đó chính mình cũng ngồi vào.

Xe khởi hành, Chu Tuệ Mẫn liền không nhịn được hỏi về chuyện

Lâm Hựu Luân "mất tích". "Cô Chu có lẽ vẫn chưa biết, hôm nay cô Vương đã rời khỏi Hương Cảng.

Chính tôi đã tiễn cô ấy lên máy bay." Lâm Trí Linh chỉ nói có một câu như vậy, Chu Tuệ Mẫn liền đại khái đoán được đầu đuôi câu chuyện. "Đây là ý của anh Luân sao?" "Là ý của cô Vương." Trong xe chìm vào im lặng một lát, một lúc sau mới nghe Chu Tuệ Mẫn khẽ thở dài.

Vương Tổ Hiền đã đi rồi, Chu Tuệ Mẫn cảm thấy mình đáng lẽ phải vui mừng mới phải, nhưng không hiểu sao, trong lòng cô lại không có chút cảm giác vui vẻ nào.

Trải qua bao nhiêu sóng gió những năm qua, mối quan hệ của Chu Tuệ Mẫn và Vương Tổ Hiền cũng từ "minh tranh ám đấu" ban đầu dần phát triển thành "hòa bình chung sống".

Mặc dù cả hai đều rất rõ, cuối cùng chỉ có một người có thể thật sự ở bên Lâm Hựu Luân, nhưng những vướng mắc tình cảm bấy lâu nay, nào phải nói đi là có thể dứt bỏ được? "Cô Chu, thật ra tôi vẫn luôn có một câu hỏi muốn hỏi cô... nếu người mang thai bé trai là cô Vương chứ không phải cô, vậy cô sẽ chọn thế nào?" Chu Tuệ Mẫn ngẩn người.

Cô đương nhiên nghe ra ý an ủi trong lời nói của Lâm Trí Linh, chỉ là không ngờ Lâm Trí Linh lại nhắc đến chuyện này vào lúc này.

Chu Tuệ Mẫn nhìn cảnh đêm đèn hoa rực rỡ ngoài cửa sổ xe, có chút chắc chắn nói: "Chắc là... tôi cũng sẽ chọn giống như cô ấy thôi." Lâm Trí Linh gật đầu, sau đó không nói thêm gì nữa. —— Đến nhà của Vương Tổ Hiền, xe của Lâm Hựu Luân quả nhiên đã đậu ở cổng.

Lâm Trí Linh và Chu Tuệ Mẫn nhìn nhau, cả hai đều thở phào nhẹ nhõm. "Bây giờ anh Luân chắc chắn đang rất buồn, cô Lâm, cô giúp tôi khuyên anh ấy nhiều vào nhé!" Một chân đã bước ra khỏi xe của

Lâm Trí Linh ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn Chu Tuệ Mẫn. "Cô Chu không định vào cùng tôi sao?" "Tôi chỉ muốn xác nhận anh Luân không sao, bây giờ mục đích đã đạt được rồi, cũng đến lúc tôi phải về." Chu Tuệ Mẫn khẽ vuốt ve cái bụng hơi nhô lên của mình, "Nếu để bác gái biết tôi ra ngoài muộn thế này, nhất định sẽ bị bà ấy mắng một trận, nên tôi phải về nhanh mới được." Với sự thông minh của Lâm Trí Linh, làm sao cô lại không nghe ra đây là lời Chu Tuệ Mẫn đang tìm cớ, trong lòng ban đầu có chút không hiểu, nhưng ngay lập tức lại nghĩ thông dụng ý của Chu Tuệ Mẫn.

Lâm Hựu Luân sau khi Vương Tổ Hiền rời đi một mình đến đây, dụng ý đã rất rõ ràng rồi, nếu Chu Tuệ Mẫn lúc này xuất hiện trước mặt anh ấy, Lâm Hựu Luân vì để ý đến cảm xúc của cô, nhất định sẽ che giấu nỗi buồn, mà cố gắng vui vẻ chỉ khiến anh ấy trong lòng càng thêm đau khổ.

Tấm lòng tinh tế như vậy, cũng chỉ có thể xuất hiện ở Chu Tuệ Mẫn mà thôi.

Lâm Trí Linh dõi theo bóng Chu Tuệ Mẫn rời đi, khẽ thở dài một tiếng, quay người đẩy cửa sắt vào.

Khi Vương Tổ Hiền đi, cô đã giao tất cả chìa khóa ở đây cho Lâm Trí Linh, nhờ cô trả lại cho Lâm Hựu Luân, bây giờ đúng lúc tiện cho Lâm Trí Linh.

Mở cửa biệt thự, bên trong tối om. "Anh Lâm, anh có ở trong đó không?" Vừa bật đèn hành lang, Lâm Trí Linh khẽ gọi một tiếng.

Trong nhà không có bất kỳ tiếng đáp lại nào, Lâm Trí Linh không khỏi nhíu mày.

Chẳng lẽ mình đoán sai, Lâm Hựu Luân không có ở đây?

Đè nén sự nghi hoặc trong lòng, Lâm Trí Linh bật đèn phòng

khách.

Tình hình trong phòng khiến Lâm Trí Linh giật mình, Lâm Hựu Luân nằm nghiêng trên ghế sofa, trên bàn trà bên cạnh đặt mấy chai rượu rỗng, vừa đến gần đã ngửi thấy mùi cồn nồng nặc.

Lâm Hựu Luân luôn là một người rất tiết chế, ít nhất Lâm Trí Linh đã làm trợ lý bên cạnh anh ấy lâu như vậy, chưa từng thấy anh ấy say mèm không tỉnh bao giờ. "Anh làm thế này để làm gì chứ?" Lâm Trí Linh không vui lắc đầu, quay người lên lầu tìm một chiếc chăn, đắp cho Lâm Hựu Luân.

Chương 1065

Xong xuôi, thấy một tay Lâm Hựu Luân vẫn buông thõng xuống sàn nhà, Lâm Trí Linh đi đến định nâng tay anh ấy đặt lại dưới chăn, nhưng không ngờ hành động nhỏ này lại khiến Lâm Hựu Luân tỉnh dậy. "Tiểu Hiền, là em sao?

Em không đi, tốt quá rồi!" Lâm Hựu Luân một tay nắm chặt tay Lâm Trí Linh, mạnh mẽ kéo cô vào lòng ôm chặt, miệng lầm bầm nói.

Mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, đại não Lâm Trí Linh ngừng trệ vài giây mới phản ứng lại, cô mạnh mẽ đẩy Lâm Hựu Luân ra đứng dậy. "Anh Lâm, anh nhận lầm người rồi!" Vì tức giận, ngữ khí của Lâm Trí Linh có chút lạnh lùng.

Mắt Lâm Hựu Luân đã mở, nhưng đầu óc vẫn chưa tỉnh táo hẳn, anh ấy ngơ ngác nằm trên ghế sofa nhìn "Vương Tổ Hiền" vừa đẩy mình ra, không hiểu tại sao đối phương đột nhiên lại trở nên lạnh nhạt như vậy. "Tiểu Hiền, chẳng lẽ giữa chúng ta thật sự đã đi đến bước này rồi sao?" Lâm Trí Linh ban đầu muốn sửa lại nhận thức sai lầm của Lâm Hựu Luân, nhưng không hiểu vì sao, nhìn thấy vẻ mặt đau khổ như vậy trong mắt anh ấy, trong lòng cô mềm nhũn không lý do. "Anh Lâm, anh thật sự uống nhiều rồi." Mắt Lâm Hựu Luân ngơ ngác nhìn Lâm Trí Linh, ánh mắt dần trở nên nghi hoặc. "Em không phải Tiểu Hiền?" Thấy Lâm Hựu Luân đã tỉnh táo được vài phần, Lâm Trí Linh liền tiếp tục thăm dò nói: "Anh Lâm anh quên rồi sao?

Cô Vương đã đi rồi." "Đi rồi?" Lâm Hựu Luân như thể đột nhiên nhớ ra điều gì, ánh mắt nhanh chóng ảm đạm. "Đúng vậy, cô ấy đi rồi." Nói rồi anh ấy đưa tay định lấy chai rượu đặt trên bàn, Lâm Trí Linh vội vàng ngăn anh ấy lại. "Anh Lâm, anh không thể uống nữa!"

Lâm Hựu Luân ợ một tiếng, mắt đỏ hoe nhìn Lâm Trí Linh. "Tiểu Hiền đi rồi, cô ấy không cần anh nữa, bây giờ em lại không cho anh uống rượu, chẳng lẽ anh làm vẫn chưa đủ tốt sao?

Các em rốt cuộc muốn thế nào mới hài lòng?" "Anh Lâm, tôi không có ý đó, nhưng anh thật sự không thể uống nữa!" Lâm Trí Linh nắm chặt chai rượu trong tay Lâm Hựu Luân, ánh mắt vô cùng kiên định.

Lâm Hựu Luân trừng mắt nhìn Lâm Trí Linh một lúc, bàn tay nắm chai rượu từ từ nới lỏng. "Em nói xem anh có phải tự mình làm tự mình chịu không?" Anh ấy tự giễu hỏi một câu.

Lâm Trí Linh nhìn Lâm Hựu Luân với vẻ mặt phức tạp, nếu là hai năm trước, cô nhất định sẽ không chút do dự gật đầu, nhưng bây giờ cô lại do dự.

Thay vào bất kỳ người đàn ông nào khác, với quyền thế và địa vị như Lâm Hựu Luân, đối mặt với những cám dỗ đủ loại bên cạnh, e rằng thật sự không có mấy ai không động lòng.

Vốn dĩ chỉ là chơi bời thì thôi, đằng này Lâm Hựu Luân lại động thật lòng, điều này cũng đã gây ra nỗi đau khổ hiện tại của anh ấy.

Nhưng, Lâm Hựu Luân làm vậy có đáng được thông cảm không?

Câu trả lời trong lòng Lâm Trí Linh là phủ định, cho nên cô mới không biết phải trả lời câu hỏi của Lâm Hựu Luân thế nào.

Không đợi được câu trả lời của Lâm Trí Linh, Lâm Hựu Luân không khỏi có chút thất vọng, anh ấy ôm mặt, cúi đầu, cả người đều trở nên trầm mặc.

Lâm Trí Linh không chắc liệu Lâm Hựu Luân lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo hay chưa, cũng không tiện mở miệng khuyên anh ấy điều gì, chỉ có thể lặng lẽ ngồi bên cạnh anh ấy như vậy.

Không biết qua bao lâu, Lâm Hựu Luân mới chầm chậm ngẩng

đầu lên. "Có thể lấy cho anh một ly nước không?" Cảm giác Lâm Hựu Luân nói câu này đã tỉnh táo hơn trước rất nhiều, Lâm Trí Linh vội vàng đứng dậy, quay vào bếp rót cho anh ấy một ly nước.

Uống cạn sạch nước trong ly một hơi, cảm giác khô khát ở cổ họng cuối cùng cũng dịu đi phần nào, Lâm Hựu Luân đặt ly xuống, nhìn Lâm Trí Linh đang đứng bên cạnh với vẻ mặt đầy quan tâm. "Để em lo lắng rồi." "Anh không sao là tốt rồi." Lâm Trí Linh lùi lại ngồi xuống ghế sofa bên cạnh, xem ra cô không định rời đi ngay. "Còn chuyện gì sao?" Lâm Trí Linh bị ánh mắt của Lâm Hựu Luân nhìn đến có chút chột dạ, vội vàng lắc đầu.

Ngay trong khoảnh khắc này, Lâm Trí Linh suýt chút nữa đã có thôi thúc muốn nói cho Lâm Hựu Luân biết tin Vương Tổ Hiền mang thai, nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Ban đầu Lâm Trí Linh định đợi một thời gian nữa tìm cơ hội nói cho Lâm Hựu Luân biết chuyện này, nhưng sau khi nhìn thấy phản ứng của Chu Tuệ Mẫn khi biết Vương Tổ Hiền rời đi, trong lòng cô đã có tính toán mới.

Sau khi tỉnh rượu, Lâm Hựu Luân từ bỏ ý định qua đêm ở đây, cùng Lâm Trí Linh rời đi.

Trước khi lên xe, Lâm Hựu Luân lần cuối cùng nhìn lại nhà của Vương Tổ Hiền, bởi vì lần sau trở lại không biết là khi nào. "Đây là những thứ cô Vương để lại trước khi đi, bây giờ trả về chủ cũ." Lâm Trí Linh lấy từ trong túi ra một chùm chìa khóa, đưa đến trước mặt Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân lắc đầu, "Chùm chìa khóa này cứ để em giữ." "Cái này không thích hợp lắm đâu ạ?" Lâm Trí Linh lộ vẻ do dự. "Chỉ là nhờ em giữ giúp thôi, chứ có bảo là tặng em đâu mà không thích hợp?

Vả lại, em nghĩ anh là loại người đem đồ đã tặng người khác làm

quà sao?" Lâm Trí Linh nghe vậy vô cùng ngượng ngùng, cô đâu có ý đó, nhưng đúng là sự hiểu lầm này lại khó giải thích. "Được rồi, em đừng nghĩ linh tinh, anh thật sự không có ý gì khác, để lại chìa khóa cho em, chủ yếu là muốn em tìm người định kỳ đến dọn dẹp, tất cả đồ đạc, nội thất bên trong đều không được động đến...

Khi Tiểu Hiền đi là thế nào, anh hy vọng khi cô ấy trở về vẫn là như vậy." Lâm Hựu Luân nói xong lại trầm mặc, rõ ràng chủ đề này lại gợi lên nỗi đau trong lòng anh ấy.

Lâm Trí Linh không mở miệng quấy rầy nữa, chỉ thầm ghi nhớ chuyện này trong lòng. —— "Cắt!" Vương Tinh ngồi trước màn hình giám sát hô lớn một tiếng.

Trước máy quay, Lâm Hựu Luân và Lâm Trí Linh đều nhìn về phía này với vẻ mặt nghi hoặc không hiểu.

Đoạn diễn vừa rồi cả hai đều tự cảm thấy rất đạt, vậy mà Vương Tinh đột nhiên hô dừng, tâm trạng chán nản có thể tưởng tượng được.

Đừng nói là hai diễn viên chính, ngay cả quay phim cũng cảm thấy sự ngắt quãng này có phần đột ngột. "Các cậu đều nhìn tôi làm gì, đoạn này đã qua rồi!" Vương Tinh vừa giải thích như vậy, mọi người mới phản ứng lại, bên cạnh chuyên viên trang điểm vội vàng tiến lên để trang điểm lại cho Lâm Hựu Luân và Lâm Trí Linh. "Được rồi, mọi người đừng bận nữa, nghỉ nửa tiếng!" Vương Tinh phẩy tay, xua những kẻ "gây cản trở" bên cạnh đi, tự mình xáp lại gần Lâm Hựu Luân.

Lâm Hựu Luân nhìn Vương Tinh một cái, rồi ánh mắt lại rơi vào kịch bản trên tay. "Có chuyện gì à?" Vương Tinh lén liếc nhìn Lâm Trí Linh đang ở không xa đang học lời thoại, xác nhận cô ấy không thể nghe thấy cuộc nói chuyện bên này.

Lúc này mới hạ thấp giọng nói: "Hai người...

đã làm cái đó rồi à?" Lâm Hựu Luân có chút mất kiên nhẫn nhíu mày, "Cái gì mà cái đó với cái đó, có gì nói thẳng, có rắm thì xì mau!" "Chính là cái đó mà?" Vương Tinh nháy mắt với Lâm Hựu Luân, ra vẻ anh biết cả rồi đấy.

Lâm Hựu Luân không vui ném kịch bản trong tay vào lòng Vương Tinh, "Anh đừng lấy chuyện này ra trêu tôi, anh còn không thấy tôi phiền đủ rồi sao?" "Cũng phải.

Tiểu Hiền đi rồi, Tiểu Mẫn lại mang thai, chắc đoạn thời gian này cậu thật sự không có tâm tư đi phong lưu với những người phụ nữ khác...

Nhưng không có lý do gì cả, nếu cậu và cô Lâm không có gì, vậy tại sao sự ăn ý giữa hai người lại đột nhiên tốt như vậy chứ?" Vương Tinh có chút khổ não tự lẩm bẩm.

Sau khi Chu Tuệ Mẫn mang thai cũng không lập tức dừng công việc, cho nên trên báo chí thường xuyên có những tin tức mới nhất về cô ấy.

Truyền thông lúc này cũng dần bình tĩnh lại, bắt đầu chú ý đến những ảnh hưởng có thể gây ra bởi chuyện này.

Đặc biệt là sau khi truyền thông phát hiện chuyện Vương Tổ Hiền rời khỏi Hương Cảng, cuộc thảo luận này càng tăng nhiệt, cuối cùng biến thành cuộc đại thảo luận về việc Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn sẽ kết hôn vào lúc nào.

Vì chuyện này, Lâm Hựu Luân gần đây trở nên rất "phiền não".

Một mặt là áp lực từ dư luận.

Chương 1066

Mặt khác là mẹ anh, Trần Tuệ Tình, cũng rõ ràng bày tỏ muốn Lâm Hựu Luân sớm kết hôn với Chu Tuệ Mẫn.

Mỗi ngày nhìn thấy đủ loại bình luận trên báo chí đã thấy phiền, về nhà nghe mẹ lải nhải cũng thấy phiền.

Chỉ có lúc đóng phim anh ấy mới có thể yên tĩnh một chút, vậy mà Vương Tinh cái tên mập này lại nhắc đến chuyện này, tâm trạng của Lâm Hựu Luân đột nhiên trở nên rất tệ. "Trong đầu anh toàn là những suy nghĩ bậy bạ gì vậy, đóng phim ăn ý, không thể nào là vì diễn xuất của chúng tôi tiến bộ rồi sao?" "Được rồi, cứ xem như tôi chưa nói gì." Vương Tinh rất thức thời ngậm miệng lại, nhưng trong lòng lại không nhịn được lẩm bẩm.

Nếu nói Lâm Hựu Luân và Lâm Trí Linh không có gì, đánh chết anh ta cũng không tin, những thứ khác không cần nói, chỉ nhìn ánh mắt đối diện giữa hai người lúc đóng phim cũng đủ để nói lên rất nhiều vấn đề.

Đương nhiên, Lâm Hựu Luân không chịu thừa nhận, Vương Tinh cũng sẽ không vạch trần.

Hai người đang nói chuyện, phó đạo diễn vội vã chạy đến, ghé sát tai Vương Tinh, nhỏ giọng nói hai câu.

Vương Tinh còn chưa nghe xong đã mất kiên nhẫn vẫy tay: "Tôi không phải đã nói rồi sao?

Đoàn phim bây giờ là quay khép kín, ai cũng không được đến thăm ban!" Vì dạo gần đây truyền thông đều muốn phỏng vấn Lâm Hựu Luân, để đảm bảo việc quay phim 《Cương Thiết Hiệp》 diễn ra bình thường, Vương Tinh mới đưa ra quy định này, không ngờ anh ta vừa

công bố hai ngày trước, vậy mà đã có người dám "làm trái lệnh". "Bất kể người đến là ai, lập tức đuổi người đó đi!" Vương Tinh nói xong liền quay đầu lại, chuẩn bị tiếp tục trò chuyện với Lâm Hựu Luân, nhưng vị phó đạo diễn kia lại không lập tức rời đi, mà đứng đó với vẻ mặt khó xử.

Vương Tinh không khỏi có chút tức giận, "Anh còn đứng ngây ra đó làm gì, không nghe thấy lời tôi vừa nói sao?" Chuyện đã đến nước này, vị phó đạo diễn kia đành phải nói thật: "Đạo diễn Vương, người đến thăm ban là cô Chu." "Tôi mặc kệ cô Chu hay cô Lưu, không được là không được!" Vương Tinh nhất thời nói nhanh, xong xuôi mới phản ứng lại, "Đợi chút, anh nói ai đến?" Phó đạo diễn còn chưa nói gì, bên kia Lâm Hựu Luân đã ném kịch bản xuống, không thèm quay đầu lại mà vội vã chạy về phía cửa trường quay. "Đầu óc anh vào nước rồi hả, sao lúc đầu không nhắc tôi?" Vương Tinh tức giận mắng một câu, cũng không quan tâm vị phó đạo diễn kia vẻ mặt thế nào, nhấc chân liền đuổi theo. —— Chu Tuệ Mẫn đến thăm ban, đương nhiên sẽ không đến tay không, cô không chỉ mang theo canh bồi bổ do chính tay mình nấu cho Lâm Hựu Luân, đồng thời còn gọi đồ ăn bên ngoài, mọi người trong đoàn phim 《Cương Thiết Hiệp》 ai cũng có phần. "Lại đây, cô Lâm, đây là canh sườn trà nấm tôi tự tay nấu, cô nếm thử xem sao." Chu Tuệ Mẫn bảo bảo mẫu đi cùng múc một bát canh trước cho Lâm Trí Linh, còn mình thì được Lâm Hựu Luân cẩn thận đỡ, từ từ ngồi xuống. "Mẫn, phần của tôi đâu?" Vương Tinh vừa ngửi thấy mùi thơm bay ra từ hộp giữ nhiệt, liền không nhịn được nữa. "Yên tâm, tôi mang đến nhiều lắm, đủ cho anh uống." Chu Tuệ Mẫn một tay khẽ vuốt ve cái bụng hơi nhô lên, một tay chỉ huy bảo mẫu chia canh cho mọi người.

Lâm Trí Linh uống một ngụm trước, đặt bát xuống rồi khen không ngớt. "Cô Chu nấu canh giỏi quá, sau này có thời gian tôi phải học hỏi

cô thật nhiều mới được." "Được thôi, dù sao tôi cả ngày ở nhà cũng không có việc gì làm, cô Lâm nếu chịu học thì tôi lúc nào cũng hoan nghênh." Vương Tinh đang uống canh nghe thấy lời này, vẻ mặt ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Lâm Hựu Luân một cái, khi nào thì Chu Tuệ Mẫn và Lâm Trí Linh lại có quan hệ tốt như vậy rồi?

Lâm Hựu Luân trong lòng cũng đang thắc mắc, anh ấy biết Lâm Trí Linh và mấy người phụ nữ bên cạnh mình đều có mối quan hệ rất tốt, nhưng ngữ khí Chu Tuệ Mẫn và Lâm Trí Linh nói chuyện vừa rồi, hoàn toàn giống như hai người bạn thân thiết đang trò chuyện.

Sau khi đã hẹn với Chu Tuệ Mẫn, Lâm Trí Linh uống hết canh còn lại trong bát, lấy cớ kịch bản vẫn chưa đọc xong, xin phép cáo từ rời đi trước.

Vương Tinh cũng phản ứng lại theo, uống hết canh một hơi, cũng nói mình có việc, đứng dậy liền đi.

Chu Tuệ Mẫn nhìn thấy trong hộp giữ nhiệt còn khá nhiều canh, liền bảo dì Lưu đi chia canh cho những người khác trong đoàn phim uống.

Dì Lưu đáp một tiếng, ôm hộp giữ nhiệt rời đi.

Trong phòng nghỉ chỉ còn lại Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn.

Lâm Hựu Luân đặt bát xuống, kéo tay Chu Tuệ Mẫn. "Công việc trên tay đoạn thời gian này đều dừng lại rồi chứ?" "Chị Tiểu Mạn đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi, chỉ có bên Vô Tuyến này, ban đầu nói muốn quay nốt một kỳ 《Giải Trí Tinh Chu Hội》 cuối cùng, nhưng bên đó sao cũng không đồng ý, làm em đành phải xin lỗi các khách mời đã hẹn trước để lên chương trình." Nghe ra trong lời nói của Chu Tuệ Mẫn có chút hờn dỗi, Lâm Hựu Luân bật cười. "Em cũng đừng trách bên Vô Tuyến cứng nhắc, chủ yếu là anh đã dặn dò họ rồi, không được sắp xếp em quay bất kỳ chương trình nào nữa, họ không dám

không nghe lời anh đâu." Đôi mắt đẹp của Chu Tuệ Mẫn tràn đầy vẻ kinh ngạc, "Sao anh không nói sớm, hại em trách lầm người ta rồi." Lâm Hựu Luân bĩu môi, "Để vợ mình bụng mang dạ chửa đi làm, dù sao anh cũng không làm được!" Má Chu Tuệ Mẫn đỏ bừng, tim đập thình thịch liên hồi, vì cô đã linh cảm được, Lâm Hựu Luân sắp nói gì rồi. "Mẫn, gả cho anh nhé?" Lâm Hựu Luân hai tay nắm chặt đôi bàn tay mềm mại của Chu Tuệ Mẫn, vẻ mặt trở nên đặc biệt nghiêm túc.

Vô oán vô hối đi theo Lâm Hựu Luân bên cạnh bao nhiêu năm nay, Chu Tuệ Mẫn cuối cùng cũng đợi được câu nói này, nhưng kỳ lạ là lúc này tâm trạng cô lại vô cùng bình tĩnh, thậm chí ngay cả chính cô cũng cảm thấy kinh ngạc. "Là vì đứa bé trong bụng em sao?" Lâm Hựu Luân ngẩn người, trong khoảnh khắc đó ánh mắt quả thật thoáng qua một tia mơ hồ, nhưng rất nhanh đã bị một sự kiên định khác thay thế. "Từng có lúc anh cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ anh đã hiểu ra rồi, em là người ở bên anh lâu nhất, cũng là người anh không thể phụ lòng nhất, cho dù không có đứa bé này, cuối cùng anh cũng chỉ chọn ở bên em thôi!" Chu Tuệ Mẫn ngả người vào lòng Lâm Hựu Luân, dịu dàng ngẩng đầu lên, nhìn anh ấy như muốn uống cạn. "Cho dù anh đang lừa em, nghe được câu nói này em cũng mãn nguyện rồi." Lâm Hựu Luân ôm chặt Chu Tuệ Mẫn, khẽ nói một câu: "Đồ ngốc!" Chu Tuệ Mẫn không nói gì, chỉ từ từ nhắm mắt lại, một nụ cười tinh tế nở trên mặt cô. "Cho anh một tháng, anh nhất định sẽ cho em một đám cưới hoành tráng nhất!" Vì đã quyết định cưới Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân liền không muốn kéo dài thêm chuyện này nữa, nhưng không ngờ Chu Tuệ Mẫn nghe xong lại kiên quyết lắc đầu. "Có phải cảm thấy một tháng quá gấp không?

Vậy thì hai tháng, thời gian dài như vậy đủ để chúng ta sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa." Lâm Hựu Luân vốn tưởng rằng nới lỏng thời gian kết hôn, như vậy Chu Tuệ Mẫn sẽ đồng ý, nhưng kết quả vẫn y

như cũ. "Vậy là vì sao?" Thấy vẻ mặt sốt ruột của Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn đột nhiên che miệng cười. "Đồ ngốc, vào khoảnh khắc kết hôn quan trọng như vậy, người ta mới không muốn mang bụng bầu mặc váy cưới đâu, xấu chết đi được!" Chu Tuệ Mẫn kiên quyết muốn đợi cơ thể phục hồi sau sinh mới bàn chuyện cưới hỏi, Lâm Hựu Luân cũng không tiện cưỡng ép, huống hồ trong đó còn ẩn chứa một phen dụng tâm lương khổ của cô.

Hiện tại, cả Hong Kong đều biết Chu Tuệ Mẫn mang thai con của Lâm Hựu Luân, vào thời kỳ nhạy cảm này mà đột nhiên tuyên bố hôn sự, khó tránh khỏi tạo ấn tượng "cưới chạy bầu".

Chuyện kết hôn tạm thời gác lại, mặc dù truyền thông Hong Kong thỉnh thoảng vẫn ồn ào một phen, nhưng những điều đó cơ bản không ảnh hưởng gì đến Lâm Hựu Luân.

Kể từ khi anh và Chu Tuệ Mẫn hẹn định hôn kỳ vào năm sau, tai không còn phải nghe mẹ Trần Tuệ Tình cằn nhằn không ngừng, Lâm Hựu Luân cả người thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tiến độ quay bộ phim 《Cương Thiết Hiệp》 bản Hong Kong cũng nhờ vậy mà tăng tốc đáng kể do sự ăn ý giữa Lâm Hựu Luân và Lâm Trí Linh ngày càng tốt.

Phần quay ngoại cảnh chỉ mất chưa đầy hai tháng đã hoàn tất, những cảnh còn lại liên quan đến nhiều kỹ xảo tổng hợp, đều cần phải hoàn thành trong phim trường.

Phần hiệu ứng hình ảnh của phim do công ty Cực Quang và Công nghiệp Quang Ma liên hợp sản xuất.

Khi liên quan đến các cảnh có kỹ xảo, đạo diễn Vương Tinh cơ bản chỉ là người làm cảnh, mọi thứ đều do chỉ đạo kỹ xảo quyết định.

Hai phần đầu của 《Quỷ Xuy Đăng》 và sau này là 《Mộc Nãi

Y》 đều được quay như vậy, Vương Tinh đối với điều này không có gì không thích ứng, nhưng cấp dưới của ông lại sinh ra vài lời oán trách.

Cảnh quay hôm nay bắt đầu vào buổi trưa.

Vương Tinh vừa đến phim trường, phó đạo diễn quản lý chi tiêu của đoàn làm phim đã chạy đến than khổ với ông.

"Đạo diễn Vương, ông cũng thấy rồi đấy, mấy tên Tây này thật sự rất khó chiều, một cảnh quay đi quay lại mấy lần vẫn không vừa ý, tôi thấy bọn họ thuần túy là đang làm việc cho có!" Vương Tinh dừng lại, hơi khó chịu trừng mắt nhìn người đó.

"Lời này cậu nói với tôi thì được, trước mặt người khác phải giữ mồm giữ miệng." Phó đạo diễn vừa nghe Vương Tinh nói với giọng điệu không thiện ý, trong lòng giật mình, nhưng lại không hiểu mình đã nói sai ở đâu.

"Nhưng nếu phim cứ quay như thế này thì sẽ vượt quá ngân sách!" "Chuyện ngân sách cậu không cần lo.

Không đủ thì thêm vào là được." Vương Tinh nói một câu rất nhẹ nhàng, nhưng vị phó đạo diễn kia lại đơ ra.

Ngân sách quay 《Cương Thiết Hiệp》 đã là một con số thiên văn rồi, nếu cứ tiếp tục thêm vào nữa, liệu bộ phim này về sau có còn muốn thu hồi chi phí nữa không?

Anh ta tuy không nói thẳng ra, nhưng lại viết rõ suy nghĩ của mình lên mặt.

Thấy biểu cảm đó của anh ta, Vương Tinh trong lòng không ngừng lắc đầu, thầm mắng anh ta là đồ ngốc!

Kẻ ngốc cũng có thể thấy rằng Lâm Hựu Luân đầu tư vào 《Cương Thiết Hiệp》 căn bản không trông đợi bộ phim này có thể

kiếm được bao nhiêu tiền, mà là muốn đặt một dấu chấm hết hoàn hảo cho sự nghiệp diễn xuất của mình.

Mặc dù Vương Tinh cũng cảm thấy Lâm Hựu Luân làm như vậy quá xa xỉ, nhưng dù sao cũng không phải tiền của ông, làm sao đến lượt ông phải xót, chỉ cần Lâm Hựu Luân vui vẻ là được, dù sao tiền mà Vương Tinh đáng lẽ được nhận thì một xu cũng sẽ không thiếu, căn bản không cần ông phải lo lắng vớ vẩn.

Phó đạo diễn thấy Vương Tinh không quan tâm đến chuyện ngân sách, một kế không thành lại sinh ra kế khác.

Chương 1067

"Thật ra tôi chủ yếu là không ưa cái tên tổng giám sát kỹ xảo tên Sử Mật Tư kia.

Luôn ra vẻ cao ngạo không coi ai ra gì, đừng nói chúng ta, ngay cả lời của đạo diễn Vương ông ta còn dám phản bác, cái tên cứng đầu như vậy ở trong đoàn làm phim rõ ràng là một tai họa!" "Tôi cảnh cáo cậu đấy, sau này ít gây chuyện thị phi cho tôi, nếu lời này của cậu không may để anh Luân biết được, không cần anh ấy mở lời, tôi là người đầu tiên sẽ đuổi cổ cậu ra khỏi đoàn!" Vương Tinh hung hăng trừng mắt nhìn vị phó đạo diễn kia một cái, quăng tay đi vào phim trường, không ngờ vừa vào cửa đã gặp người quen.

"Ông George, gió nào đưa ông đến đây vậy?" Sau giây phút ngạc nhiên ngắn ngủi, Vương Tinh lập tức nở một nụ cười, nhanh hơn một bước đưa tay về phía người đàn ông nước ngoài có bộ râu rậm mà ông gọi là George.

"Đạo diễn Vương, tôi đến đây sẽ không làm phiền công việc của ông chứ?" George Lucas cười và bắt tay Vương Tinh.

Vì mối quan hệ với Lâm Hựu Luân, hai người họ cũng khá quen biết nhau, nên khi nói chuyện tự nhiên bớt đi rất nhiều sự khách sáo gò bó.

"Tất nhiên là không rồi, thật ra tôi còn mong ông George có thể thường xuyên ghé qua, như vậy trình độ kỹ xảo của bộ phim này của tôi chắc chắn sẽ nâng lên một tầm cao mới!" Vương Tinh chỉ nói câu đó vì lịch sự, không ngờ Lư Khắc Tư nghe xong lại lắc đầu.

"Đạo diễn Vương nghĩ như vậy là sai rồi, đội ngũ sản xuất kỹ xảo tinh nhuệ nhất của Công nghiệp Quang Ma đang ở trong đoàn làm

phim của ông, hơn nữa còn có đội ngũ kỹ xảo Cực Quang do Sử Mật Tư dẫn đầu, ngay cả những sản phẩm đỉnh cấp nhất của Hollywood cũng chỉ đến thế.

Ngay cả khi tôi tham gia vào quá trình sản xuất bộ phim này, cũng không thể mang lại đột phá lớn hơn cho bộ phim, vì nó đã là tốt nhất rồi!" Mình có ý tốt nịnh bợ, không ngờ Lư Khắc Tư lại không lĩnh tình, Vương Tinh ban đầu quả thực có chút mất mặt, nhưng sau khi nghe những lời sau đó của Lư Khắc Tư, ông mới nhận ra mình đã hiểu lầm đối phương.

Đứng bên cạnh Lư Khắc Tư, Sử Mật Tư đã nhìn thấy sự thay đổi biểu cảm của Vương Tinh, ông ta liếc môi, vẻ mặt tỏ vẻ rất khinh thường.

Là một kẻ cuồng kỹ thuật, Sử Mật Tư rất khinh thường những cuộc xã giao vô vị này, ông ta xin lỗi Lư Khắc Tư và Vương Tinh, rồi tự mình bỏ đi.

"Ông George, Sử Mật Tư có tính cách như vậy đấy, ngoài kỹ xảo ra, bất cứ thứ gì khác trong mắt ông ấy đều không đáng kể." Vương Tinh có chút ngượng nghịu giải thích.

Lư Khắc Tư nhún vai, sau đó nói ra một câu khiến Vương Tinh sững sờ.

"Nếu không phải tôi và Lâm là bạn tốt kiêm đối tác, tôi thậm chí sẵn lòng trả gấp đôi tiền lương để chiêu mộ Sử Mật Tư về công ty của tôi!" "Thế thì ông phải chuẩn bị chảy máu tiền đấy, chỉ riêng phí bồi thường hợp đồng của Sử Mật Tư đã là một khoản khổng lồ rồi!" Một giọng nói từ cửa truyền đến.

Lư Khắc Tư và Vương Tinh cùng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâm Hựu Luân mặc bộ chiến y đặc chế dành cho Iron Man của đoàn làm phim, sải bước đi về phía này.

“Tạo hình này của cậu rất ngầu đấy!” Lư Khắc Tư nhìn Lâm Hựu Luân từ trên xuống dưới một lượt, sau đó rất hài hước nói một câu.

“Ông không biết mặc cái thứ này khổ sở đến mức nào đâu!” Lâm Hựu Luân nhét chiếc mũ giáp đang ôm trong tay cho người hóa trang phía sau, ý bảo Lư Khắc Tư đến một bên nói chuyện.

Vương Tinh viện một cớ, rất biết điều không đi theo, vì ông biết chủ đề mà Lâm Hựu Luân và Lư Khắc Tư muốn thảo luận chắc chắn không liên quan gì đến ông.

Vị phó đạo diễn đứng phía sau Vương Tinh đã sợ toát mồ hôi lạnh từ lâu, giờ khắc này càng thầm thấy may mắn vì những lời anh ta chỉ trích Sử Mật Tư “ngang ngược” đã không lọt vào tai Lâm Hựu Luân.

Một nhân tài được Lâm Hựu Luân và George Lucas đồng thời coi trọng, há lại là một nhân vật nhỏ bé không đáng kể như anh ta có thể lật đổ được sao?

Bên này, Lâm Hựu Luân và Lư Khắc Tư đã đi đến một chỗ vắng người và bắt đầu trò chuyện.

“Ông sẽ không phải là cũng vì lịch chiếu của 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 mà đến đấy chứ?” Bị Lâm Hựu Luân đoán trúng ý đồ, vẻ mặt Lư Khắc Tư lập tức trở nên rất u ám.

“Sớm biết thái độ của cậu cứng rắn như vậy, có lẽ tôi không nên đồng ý cho Stephen chạy một chuyến như thế này.” Lâm Hựu Luân lộ vẻ mặt “tôi biết ngay là như vậy”: “Stephen đối với tác phẩm của mình lại không có lòng tin đến thế, lại phải nhờ ông chạy đến làm người thuyết phục thay ông ấy sao?” Lư Khắc Tư nhún vai, “Không phải đều vì đám truyền thông đáng chết đó sao, bọn họ vừa nghe nói cậu đặt 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 và 《Thái Bình Luân》 chiếu cùng một lịch, lập tức như uống thuốc kích thích mà hưng phấn lên.” Lâm Hựu Luân lập tức đính chính: “Chỉ là chiếu đồng thời ở châu Á

thôi, ở Bắc Mỹ, ngày chiếu của hai bộ phim này là lệch nhau." Lư Khắc Tư bất lực cười cười, "Tôi biết, nhưng bọn họ vẫn rất hưng phấn!" Lâm Hựu Luân vẻ mặt không nói nên lời, trong lòng thầm nghĩ "điểm bùng nổ" của truyền thông Mỹ cũng quá thấp, chuyện nhỏ thế này cũng có thể khiến bọn họ hưng phấn đến vậy.

"Không không, tôi nghĩ cậu có thể đã đánh giá thấp ảnh hưởng của chuyện này." Lư Khắc Tư lắc đầu, rồi bỗng thay đổi giọng điệu: "Cậu dự đoán doanh thu phòng vé của hai bộ phim này thế nào?" Lâm Hựu Luân không nói gì.

"Vậy nên cậu cũng không mấy lạc quan về doanh thu phòng vé của hai bộ phim này phải không?" Lư Khắc Tư đã sớm đoán được phản ứng của Lâm Hựu Luân, trong lòng khẽ thở dài. 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 mặc dù do Spielberg đạo diễn, trong quá trình quay cũng quả thực gây được sự chú ý rộng rãi của cộng đồng quốc tế, nhưng do hạn chế về đề tài, bộ phim này rất khó đạt được thành tích như 《Bản Danh Sách Của Schindler》.

Hơn nữa ở châu Á, bộ phim này không phải tất cả các quốc gia đều rất quan tâm, ít nhất có một quốc gia mà Lư Khắc Tư tin rằng họ tuyệt đối không muốn thấy bộ phim này được chiếu, đó chính là Nhật Bản.

Nhật Bản không giống Đức, quốc gia này đối với những tội ác mà mình đã gây ra trong Thế chiến II không có ý hối lỗi, thậm chí còn cố gắng che đậy, vì vậy tình huống như khi 《Bản Danh Sách Của Schindler》 chiếu ở Đức mà thủ tướng đích thân đến dự, chắc chắn sẽ không xảy ra ở Nhật Bản.

Thậm chí bộ phim này còn không được phép chiếu ở Nhật Bản.

Lư Khắc Tư không quan tâm thái độ của Nhật Bản như thế nào, nhưng ông biết vị trí của Nhật Bản trên thị trường điện ảnh châu Á.

Và trên con đường quốc tế hóa mở rộng của điện ảnh Hong Kong, thị trường điện ảnh Nhật Bản cũng đóng một vai trò vô cùng quan trọng, hai năm nay thậm chí còn vượt qua Đài Loan, trở thành thị trường phòng vé số một cho phát hành phim Hong Kong ở nước ngoài.

Sau khi mất đi một thị trường quan trọng như Nhật Bản, liệu 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 rốt cuộc có thể đạt được bao nhiêu doanh thu phòng vé đã trở thành một vấn đề đáng lo ngại.

Lâm Hựu Luân hơi bất ngờ nhìn Lư Khắc Tư.

"Stephen lẽ nào không nói với ông, rằng châu Âu đã chính thức quyết định giới thiệu bộ phim này sao?" "Thật sao?" Lư Khắc Tư ngẩn người, trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Đây quả thực là một tin tốt, nhưng tôi vẫn giữ quan điểm ban đầu. 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 có lẽ sẽ không lỗ vốn, nhưng nó rất khó mang lại cho cậu lợi nhuận lớn về doanh thu phòng vé." Lâm Hựu Luân đối với điều này không có phản ứng quá lớn, "Nếu là để kiếm tiền, tôi căn bản sẽ không chọn loại hình phim này." Lư Khắc Tư gật đầu, thực ra ngay từ đầu ông đã rõ, mục đích Lâm Hựu Luân đầu tư quay 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 cũng gần giống như Spielberg quay 《Bản Danh Sách Của Schindler》, đều là do một loại tình cảm trong lòng thúc đẩy, mà không pha trộn quá nhiều cân nhắc lợi ích.

"Vậy còn 《Thái Bình Luân》 thì sao?

Tôi đã xem đoạn kỹ xảo chìm tàu do Cameron phụ trách sản xuất, sự đầu tư không tiếc chi phí quả thực rất ấn tượng, nhưng bộ phim này muốn thu hồi vốn, e rằng còn khó hơn cả 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 phải không?

Khán giả phương Tây có lẽ sẽ quan tâm đến loại phim thảm họa này, nhưng cũng chỉ là đối với những cảnh kỹ xảo chấn động trong phim.

Hơn nữa, so với chi phí sản xuất cao ngất ngưởng của bộ phim này, ngay cả khi tất cả các diễn viên trong phim đều được thay bằng các ngôi sao hạng A của Hollywood, muốn thu hồi vốn cũng có áp lực không nhỏ." Lư Khắc Tư nhìn Lâm Hựu Luân đang trầm mặc, "Đây cũng chính là vấn đề, dù là 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 hay 《Thái Bình Luân》, chiến trường chính về doanh thu phòng vé của hai bộ phim này chỉ có thể là ở châu Á.

Vậy nên cậu hiểu vì sao truyền thông Mỹ lại quan tâm đến chuyện này đến vậy chưa?" "Tôi vẫn không hiểu, vì sao sự thành bại của hai bộ phim này đều không liên quan gì đến Hollywood, mà truyền thông Mỹ lại tham gia vào chuyện ồn ào gì?" Lâm Hựu Luân khoanh tay, "Hay nói cách khác, từ khi nào tôi trở nên được hoan nghênh đến vậy ở Hollywood?" "Cậu vẫn chưa hiểu ý tôi." Lư Khắc Tư tiếc nuối nhún vai, "Truyền thông Mỹ quan tâm không phải bản thân hai bộ phim này, mà là ý nghĩa đằng sau chúng." "Ý nghĩa đằng sau?" Lâm Hựu Luân cau mày.

"Đúng vậy, 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 đại diện cho Stephen, còn 《Thái Bình Luân》 đại diện cho Cameron.

Hai người họ hiện đều là những đạo diễn hàng đầu của Mỹ, vì vậy lần này không chỉ là cuộc đối đầu về doanh thu phòng vé của hai bộ phim, mà đồng thời còn là cuộc đấu đỉnh cao giữa hai vị đạo diễn hàng đầu Hollywood.

Chuyện này trước đây chưa từng xảy ra, hay nói cách khác, mọi người đều rất lý trí né tránh khả năng đối đầu trực diện như vậy." Lâm Hựu Luân không thể không một lần nữa đính chính lời nói của Lư Khắc Tư.

"Đạo diễn của 《Thái Bình Luân》 là Ngô Vũ Sâm, Cameron chỉ phụ trách sản xuất kỹ xảo." "《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 cũng

không hoàn toàn là tác phẩm của Stephen, ý tôi là bộ phim này không phải do ông ấy tự nảy sinh ý tưởng rồi bỏ tiền quay, mà là vì cậu, nên ông ấy mới quay bộ phim này.

Nói cách khác, bộ phim này thực chất là sản phẩm dưới ý chí của cậu, Stephen chỉ là một người thực hiện." Lư Khắc Tư rất kiên nhẫn giải thích.

"Theo lời ông nói, như vậy truyền thông Mỹ càng không có lý do để coi cuộc đối đầu của hai bộ phim là cuộc đối đầu giữa Stephen và Cameron chứ?" "Mọi chuyện không đơn giản như cậu nghĩ đâu." Lư Khắc Tư lắc đầu, "Stephen từng không chỉ một lần nhắc với tôi, rằng thành quả lớn nhất của ông ấy khi quay 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 chính là đoạn phim chiến tranh ở đầu phim, điều này có ích rất lớn cho bộ phim mới mà ông ấy sắp quay." Bộ phim mới của Spielberg mà Lư Khắc Tư nhắc đến, chính là 《Giải Cứu Binh Nhì Ryan》 phản ánh cuộc đổ bộ Normandy trong Thế chiến II.

"Còn Cameron, cậu hẳn còn rõ hơn tôi, việc ông ấy đồng ý phụ trách sản xuất kỹ xảo cho 《Thái Bình Luân》, phần lớn là để tích lũy kinh nghiệm kỹ thuật cho 《Thái Thản Ni Khắc Hào》 mà ông ấy đang quay." Đến lúc này, Lâm Hựu Luân cuối cùng cũng hiểu rõ ngọn ngành của sự việc, sắc mặt anh lập tức trở nên âm trầm.

"Vậy nên truyền thông Mỹ coi cuộc đối đầu doanh thu phòng vé của 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 và 《Thái Bình Luân》, là một cuộc diễn tập trước cho cuộc đối đầu giữa 《Giải Cứu Binh Nhì Ryan》 và 《Thái Thản Ni Khắc Hào》 sao?" Lư Khắc Tư biết Lâm Hựu Luân rất bất mãn về điều này, nhưng có những lời ông ấy buộc phải nói.

"Thực tế là 《Giải Cứu Binh Nhì Ryan》 và 《Thái Thản Ni Khắc Hào》 căn bản không thể chiếu cùng một lịch, nên đây là lần

duy nhất Stephen và Cameron có khả năng va chạm." Lâm Hựu Luân ánh mắt u ám, không mở lời.

"Tất nhiên rồi, bọn họ cũng không quên cậu đâu." Lư Khắc Tư nửa đùa nửa thật nói: "Vì hai bộ phim này đều do cậu đầu tư, nên bọn họ gọi cuộc đối đầu này là 'cuộc chiến của tay trái và tay phải'." Lâm Hựu Luân cười lạnh một tiếng, "Vậy nên tôi còn phải cảm thấy vinh hạnh nữa sao?" "Vì sao không?" Nụ cười trên mặt Lư Khắc Tư càng sâu hơn, "Có thể sai khiến Stephen và Cameron như tay trái tay phải, ở Hollywood cũng chỉ có cậu mới làm được." Lâm Hựu Luân lại không hề động lòng, mà nghiến răng thề: "Tôi nhất định sẽ khiến bọn họ thất vọng!" Lư Khắc Tư bỗng lộ vẻ mừng rỡ, "Nói vậy là cậu quyết định dời lịch chiếu của hai bộ phim này ra rồi?" Lâm Hựu Luân nhìn Lư Khắc Tư, trên mặt đầy vẻ bất lực.

"Xem ra ông vẫn chưa từ bỏ ý định thuyết phục tôi." Lư Khắc Tư cười hắc hắc, coi như ngầm thừa nhận lời nói của Lâm Hựu Luân.

"Dời lịch chiếu của hai bộ phim này thì rất đơn giản, nhưng ông đã nghĩ đến hậu quả của việc làm như vậy chưa?" Lời của Lâm Hựu Luân khiến Lư Khắc Tư lập tức trở nên nghiêm trọng, vấn đề này ông ấy thật sự chưa từng cân nhắc.

"Truyền thông đã xác định đây là một cuộc đối đầu không tiếng súng giữa Stephen và Cameron, vậy thì dù có điều chỉnh bộ phim nào chiếu trước hay sau, bọn họ cũng sẽ nói rằng Stephen sợ Cameron, hoặc Cameron sợ Stephen.

Thay vì như vậy, chi bằng cứ để bọn họ phân định thắng thua một lần đi." Lâm Hựu Luân trước đây còn rất bất mãn với cách làm của truyền thông, nhưng giờ anh đã đổi ý.

"Tôi hiểu rồi!" Lư Khắc Tư nhìn Lâm Hựu Luân với ánh mắt thâm ý, "Thực ra ngay từ đầu cậu đã muốn xem hai bộ phim này rốt

cuộc ai có thể thắng thế hơn một bậc, tôi nói đúng không?" "Chẳng lẽ ông không muốn sao?" Lâm Hựu Luân hỏi ngược lại một câu.

Lư Khắc Tư ngẩn ra, rồi cũng cười theo.

"Cậu nói như vậy, tôi còn thực sự có chút mong chờ cuộc đối đầu này." Lâm Hựu Luân và Lư Khắc Tư sau một hồi đàm thoại, cuối cùng đã định ra chủ trương chính cho cuộc đối đầu này. 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 và 《Thái Bình Luân》 đều xác định sẽ chiếu vào dịp Tết Nguyên Đán năm 1996, hơn nữa lễ ra mắt toàn cầu đều được tổ chức tại Hong Kong.

Chương 1068

Tin tức vừa được đưa ra, các tờ báo Hong Kong liên tiếp mấy ngày đều thảo luận về chuyện này, đủ loại số liệu so sánh về hai bộ phim 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 và 《Thái Bình Luân》 cũng theo đó mà "mới ra lò". 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 tổng đầu tư vượt quá 70 triệu đô la Mỹ, còn bên sản xuất 《Thái Bình Luân》 vẫn chưa công bố số liệu liên quan, nhưng có tin tức cho rằng tổng đầu tư của bộ phim này đã vượt quá 150 triệu đô la Mỹ, gấp đôi 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 và hơn thế nữa.

Chỉ xét từ số tiền đầu tư, dường như 《Thái Bình Luân》 chiếm hết ưu thế, nhưng so sánh như vậy không khách quan.

Giá của một chiếc đồng hồ xa xỉ phẩm chỉ tương đương với một chiếc ô tô bình thường, nhưng rất nhiều người sở hữu ô tô bình thường, còn đồng hồ xa xỉ phẩm thì chỉ một số ít người mới được hưởng, vì vậy so sánh giá trị đơn thuần là vô nghĩa.

Phim đề tài chiến tranh mà 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 đại diện và phim đề tài thảm họa mà 《Thái Bình Luân》 đại diện bản thân đã không cùng một loại hình.

Đối với một bộ phim chiến tranh, đầu tư 70 triệu đô la Mỹ đã có thể coi là sản phẩm đỉnh cấp.

So với đó, 《Thái Bình Luân》 là một bộ phim thảm họa đầu tư 180 triệu đô la Mỹ (lúc nãy là 150 triệu đô la Mỹ), nghe có vẻ khoa trương, nhưng thực tế, chi phí đầu tư của phim thảm họa nói chung đều cao hơn.

So sánh như vậy, 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 và 《Thái Bình Luân》 về mức độ đầu tư chỉ có thể coi là ngang tài ngang sức.

Truyền thông tất nhiên không chịu dừng lại ở đây, liền chuyển sang "làm bài" về đội ngũ sáng tạo chính của hai bộ phim. 《Thái Bình Luân》 do Ngô Vũ Sâm đạo diễn, James Cameron phụ trách sản xuất kỹ xảo và làm giám chế.

Về diễn viên, phim quy tụ những ngôi sao hàng đầu của làng điện ảnh Hoa ngữ, vai nữ chính do Lâm Thanh Hà, Chung Sở Hồng, Trần Hồng ba người đảm nhiệm, về vai nam chính có Trần Đạo Dân, Trương Quốc Vinh, Lương Triều Vỹ gánh vác vai trò quan trọng.

Đội hình như vậy trong lịch sử điện ảnh Hoa ngữ tuyệt đối không thể tìm ra bộ thứ hai.

Vì vậy, trong vòng so sánh này, truyền thông Hong Kong cơ bản đều không mấy lạc quan về 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》.

Tuy nhiên, truyền thông Mỹ lại đưa ra những tiếng nói khác biệt.

Theo họ, đội ngũ sáng tạo chính của 《Thái Bình Luân》 tuy hùng hậu, nhưng sức ảnh hưởng chỉ giới hạn ở khu vực Hoa ngữ, còn 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 thì khác, dù là đạo diễn Stephen Spielberg hay diễn viên chính Tim Robbins, đều có sức ảnh hưởng lớn hơn trên trường điện ảnh quốc tế.

Hơn nữa, ở châu Âu – chiến trường chính về doanh thu phòng vé của hai bộ phim này – 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 có lợi thế tự nhiên.

Mặc dù hai vai quan trọng nhất trong phim đều do tân binh đảm nhiệm, nhưng một loạt các vai phụ khác đều do các diễn viên điện ảnh truyền hình nổi tiếng quen thuộc với khán giả Đại lục đảm nhiệm, gần gũi với "đời sống" hơn 《Thái Bình Luân》.

Truyền thông Hong Kong và Mỹ vì vấn đề này mà cãi nhau không dứt, cuối cùng lại không tranh luận ra một kết quả, đành ngầm thừa

nhận rằng hai bộ phim này cũng ngang tài ngang sức về đội ngũ sáng tạo chính.

Truyền thông Hong Kong không hài lòng với điều này, rất nhanh liền tìm chiến trường khác, mở rộng thảo luận sang việc so sánh đề tài của hai bộ phim.

Lần này truyền thông Mỹ lại không tham gia vào chuyện ồn ào nữa, nhưng nội bộ truyền thông Hong Kong lại xuất hiện ý kiến bất đồng.

Một bộ phận người cho rằng 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》, loại phim thể hiện đề tài chiến tranh xâm lược Trung Hoa của Nhật Bản, sẽ thắng thế hơn một bậc.

Bởi vì sự xuất bản ăn khách của 《Trung Quốc có thể nói không》 (một cuốn sách gây tranh cãi về chủ nghĩa dân tộc), và trong thời gian này, tinh thần dân tộc chủ nghĩa ở khu vực Đại lục đang dâng cao, sẽ có rất nhiều người vì lý do này mà đi xem 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》.

Những người phản đối cũng nắm bắt điểm này, dùng lập luận rằng quan hệ Trung-Nhật những năm gần đây không có mâu thuẫn lớn, nên từ cấp độ chính thức, 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 rất khó nhận được sự ủng hộ trực tiếp.

Còn ở Đại lục, nguồn lực mà chính phủ có thể huy động lớn đến mức vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người, thậm chí vượt xa vai trò của thị trường.

Nếu chủ đề mà bộ phim thể hiện phù hợp với nhu cầu chính trị hiện tại, chính phủ Đại lục thậm chí có thể tổ chức tất cả các bộ phận chính phủ, các đơn vị sự nghiệp, trường học xem tập thể.

Chỉ riêng lượng khán giả này đã có thể mang lại doanh thu phòng

vé cực kỳ khách quan cho bộ phim.

Từ quan hệ Trung-Nhật hiện tại mà xét, 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 không có khả năng được hưởng đãi ngộ như vậy.

Còn 《Thái Bình Luân》 thì khác.

Mối quan hệ giữa Đại lục và Đài Loan hiện tại vẫn luôn là trọng điểm được quốc tế quan tâm, mà 《Thái Bình Luân》 lại phản ánh đúng giai đoạn cuối của cuộc nội chiến Quốc Cộng, có ý nghĩa chính trị rất mạnh mẽ đối với cả Đại lục và Đài Loan.

Kể từ khi 《Thái Bình Luân》 khởi quay, chính phủ Đại lục và chính quyền Đài Loan đã luôn rất coi trọng các tin tức liên quan đến bộ phim.

Hai bên, vì những mục đích khác nhau của riêng mình, đều sẽ hỗ trợ cho việc công chiếu bộ phim.

Quan điểm này vừa được đưa ra, quả thực nhận được không ít sự ủng hộ.

Nhưng cũng có người phản bác rằng, với lập trường thân Đại lục của Lâm Hựu Luân từ trước đến nay, bộ phim 《Thái Bình Luân》 về lập trường cũng sẽ thiên về Đại lục hơn.

Điều này có thể được chứng minh từ việc Lâm Hựu Luân gần đây liên tục giảm tỷ lệ cổ phần cá nhân trong TVBS Đài Loan.

Khi lập luận này xuất hiện, ngay lập tức có tin đồn cho rằng Lâm Hựu Luân sẽ từ bỏ hoàn toàn thị trường Đài Loan sau khi quan hệ giữa Đại lục và Đài Loan xấu đi hơn nữa.

Ban đầu chỉ có truyền thông Hong Kong nói như vậy, sau đó truyền thông Đài Loan cũng tham gia vào.

Thêm vào đó, cuộc tập trận quân sự gần đây của chính phủ Đại

lục ở eo biển Đài Loan với mục tiêu giả định là đổ bộ chiếm đảo, càng làm tăng thêm dự đoán bi quan của người dân Đài Loan về quan hệ hai bờ.

Trong tình huống này, ngay cả khi Lâm Hựu Luân không muốn phản hồi, anh cũng buộc phải đứng ra biểu lộ thái độ lập trường của mình.

Đương nhiên, cách Lâm Hựu Luân biểu lộ thái độ không phải là tổ chức một buổi họp báo để làm rõ.

Một doanh nhân công khai bàn luận chính trị, đó thuần túy là tự mình chuốc lấy phiền phức.

Cách tốt nhất vẫn là thông qua việc sắp xếp một cuộc phỏng vấn để gián tiếp thể hiện xu hướng thái độ của mình.

Theo nguyên tắc "nước mỡ không chảy ruộng người ngoài" (lợi ích không để người ngoài hưởng), cuộc phỏng vấn đặc biệt này tất nhiên vẫn giao cho 《Minh Báo》 thực hiện.

Lâm Hựu Luân giao phó chuyện này xuống, không ngờ 《Minh Báo》 lại cử một người mà anh không ngờ tới.

"Ông Đổng, sao lại là ông đến vậy?" Lâm Hựu Luân đặt công việc xuống, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Đổng Thiên Lý được Lâm Trí Linh mời vào văn phòng.

"Với cái thân già này của tôi ở 《Minh Báo》 cũng không làm được bao lâu nữa, trước khi nghỉ hưu, dù sao cũng phải tự mình phỏng vấn ông Lâm một lần, nếu không thì tiếc lắm." Ngay từ hai năm trước, Đổng Thiên Lý đã lấy lý do tuổi cao xin từ chức Tổng biên tập 《Minh Báo》, nhưng Lâm Hựu Luân vẫn luôn không đồng ý.

Sau đó Đổng Thiên Lý nhiều lần yêu cầu, thậm chí thuyết phục Kim Dung giúp ông nói chuyện, Lâm Hựu Luân mới nới lỏng, đồng ý

bắt đầu tìm kiếm ứng cử viên Tổng biên tập mới, và trước khi tìm được người thích hợp, Đổng Thiên Lý vẫn phải tiếp tục tại nhiệm.

Sau một thời gian xem xét ứng cử viên, Lâm Hựu Luân trong lòng đã có vài lựa chọn, nhưng vẫn chưa định công bố, muốn giữ Đổng Thiên Lý ở lại thêm một thời gian nữa.

Đổng Thiên Lý đoán chừng cũng đã nhìn thấu ý định của Lâm Hựu Luân, nên mới chủ động nhận nhiệm vụ phỏng vấn Lâm Hựu Luân lần này, thực chất cũng là dùng cách này để biểu lộ ý định chuẩn bị nghỉ hưu của mình.

"Ông Đổng hà tất phải khổ vậy?" Lâm Hựu Luân thở dài, đưa tay mời Đổng Thiên Lý ngồi xuống ghế sofa bên cạnh.

"Dù sao tuổi tác không tha người, hơn nữa tôi cứ mãi giữ vị trí này, cấp dưới cũng sẽ có ý kiến." Đổng Thiên Lý nói lời lẽ khẩn thiết, có thể thấy ông ấy thật sự đã hạ quyết tâm muốn nghỉ hưu.

Lâm Hựu Luân nhận tách trà từ tay Lâm Trí Linh, tự mình đưa cho Đổng Thiên Lý.

"Ông Đổng hà tất phải tự ti, những năm qua 《Minh Báo》 có ông trấn giữ, tôi mới có thể kê cao gối ngủ không lo lắng.

Nếu là người khác, nói thật tôi thật sự có chút không yên tâm." Lời nói của Lâm Hựu Luân ý muốn níu giữ rất rõ ràng, nhưng Đổng Thiên Lý đã hạ quyết tâm.

"《Minh Báo》 hưng thịnh nhờ ông Tra (Kim Dung) gây dựng, lại may mắn gặp được người có tầm nhìn như ông Lâm tiếp quản, tương lai phát triển rất đáng kỳ vọng.

Với sự sáng suốt trong việc nhìn người của ông Lâm, chắc chắn có thể tìm được hiền tài cho 《Minh Báo》.

Nếu tương lai sự nghiệp của 《Minh Báo》 tiến thêm một bước,

truyền ra ngoài cũng là một giai thoại đẹp." "Được rồi, dù sao ông Đổng nghỉ hưu cũng không vội vàng gì, chuyện này chúng ta sau này hãy bàn." Lâm Hựu Luân tuy miễn cưỡng đồng ý, nhưng giữa thần sắc không tránh khỏi vài phần tiêu điều.

Đổng Thiên Lý rất hài lòng với kết quả này, tất nhiên cũng không quên mục đích thực sự của chuyến đi lần này.

Chương 1069

Tuy nhiên, với mối quan hệ giữa ông và Lâm Hựu Luân, cuộc phỏng vấn sẽ chỉ diễn ra dưới hình thức trò chuyện.

"Gần đây truyền thông Đài Loan vẫn luôn thảo luận về vấn đề "bị gạt ra rìa", ông Lâm hẳn cũng có nghe nói phải không?" "Bỏ qua các yếu tố chính trị, thực tế Đài Loan từ trước đến nay chưa bao giờ thực sự bước vào dòng chảy chủ đạo, vậy thì hà cớ gì nói là bị gạt ra rìa?" Một câu hỏi ngược của Lâm Hựu Luân khiến Đổng Thiên Lý sững sờ.

Suy nghĩ kỹ, Lâm Hựu Luân nói quả thực có lý.

Về mặt chính trị, Đài Loan xưa nay chỉ là một con cờ bị Mỹ lợi dụng để kiềm chế Đại lục, và cùng với sự cải thiện quan hệ Trung-Mỹ, vai trò của con cờ Đài Loan cũng ngày càng nhỏ đi.

Về mặt kinh tế, cùng với sự trỗi dậy nhanh chóng của kinh tế Đại lục, vị thế của Đài Loan, từng là một trong Bốn con rồng châu Á, cũng không còn như xưa.

Còn về mặt văn hóa, Đài Loan cũng không có nhiều thành tựu đáng kể, đặc biệt trong lĩnh vực giải trí điện ảnh, hoàn toàn trở thành nền cho Hong Kong.

Vào đầu những năm 80, thị trường Đài Loan từng vô cùng quan trọng đối với điện ảnh Hong Kong, nhưng giờ đây tình trạng đó đã sớm không còn nữa.

Điện ảnh Hong Kong đã liên tiếp mở rộng thị trường ở Đông Nam Á, Nhật Bản, Hàn Quốc, vị thế của thị trường Đài Loan không còn như trước.

Huống hồ ở châu Á còn có một thị trường dân số đông đảo, tiềm năng vô hạn như Đại lục.

Ngay cả cuộc đối đầu phòng vé đang được thảo luận sôi nổi nhất là 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 và 《Thái Bình Luân》, mọi người đều nói đến Đại lục, nói đến Nhật Bản, thậm chí nói đến Bắc Mỹ, duy nhất không hề cân nhắc đến Đài Loan.

"Ông Lâm không lạc quan về sự phát triển tương lai của Đài Loan sao?" "Không phải nói không lạc quan, mà là Đài Loan cần phải xác định đúng vị trí của mình.

Lý lẽ tương tự cũng áp dụng cho Hong Kong, đừng lúc nào cũng dùng thái độ tự cao tự đại để nhìn nhận sự thay đổi của các quốc gia và khu vực xung quanh.

Thái độ này nếu không thay đổi được, về sau chỉ tự chuốc lấy sự không vui." "Vậy còn tin đồn về việc rút vốn…" "Không có chuyện đó đâu, tôi chỉ là chuyển cổ phần cá nhân trong TVBS thành cổ phần do Vô Tuyến nắm giữ, đây là một số điều chỉnh nhằm thích ứng với quy định hạn chế tỷ lệ cổ phần do vốn ngoại sở hữu của chính quyền Đài Loan, không liên quan đến chính trị." "Chủ đề về việc rút vốn, ban đầu là từ cuộc đối đầu doanh thu phòng vé của 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 và 《Thái Bình Luân》 mà ra.

Không biết trong mắt ông Lâm, hai bộ phim này ai có cơ hội thắng cao hơn?" "Tại sao nhất định phải phân định cao thấp chứ?" Câu trả lời của Lâm Hựu Luân quả nhiên độc đáo, điểm này không nằm ngoài dự liệu của Đổng Thiên Lý.

Không đợi Đổng Thiên Lý tiếp tục đặt câu hỏi, Lâm Hựu Luân lại nói: "Những cuộc thảo luận trên báo chí thời gian qua tôi đều đã xem, nhưng đều chưa thảo luận đúng trọng tâm.

Tại sao tôi lại đặt hai bộ phim này chiếu cùng một lịch?

Đều là phim tôi đầu tư, ai hơn ai kém đối với tôi không có ý nghĩa gì.

Đã vậy tôi còn không quan tâm, mọi người quan tâm đến vấn đề này như vậy có phải là…" "Vua không lo thái giám lo sao?" Đổng Thiên Lý nhanh miệng nói một câu.

Lâm Hựu Luân cười không phủ nhận cũng không thừa nhận, "Đó là ông nói, tôi thì không nói gì cả." "Vậy tức là thực ra ông không mấy quan tâm đến kết quả doanh thu phòng vé của hai bộ phim này?" "Quả thực ngay từ đầu, tôi đã không trông đợi hai bộ phim này sẽ kiếm được tiền, chỉ cần thu hồi vốn là tôi đã rất mãn nguyện rồi, thậm chí chỉ cần không lỗ quá nhiều cũng có thể chấp nhận được.

Nhưng không phải nói là tôi không coi trọng doanh thu phòng vé của hai bộ phim này, mà ngược lại, tôi rất coi trọng kết quả này, đương nhiên điểm quan tâm không nằm ở bộ phim nào có doanh thu phòng vé cao hơn, mà là ở hình thức quay phim, ứng dụng kỹ thuật, và phản ứng của thị trường." "Tức là cả hai bộ phim này đều mang tính chất thử nghiệm." "Có thể nói như vậy, nếu mọi người có thể chấp nhận hai bộ phim này, cũng coi như là đã mở ra một con đường khả thi cho phim điện ảnh kinh phí lớn của Hoa ngữ." "Thị trường phải phản ứng đến mức độ nào thì mới được coi là thành công?" "Thật lòng mà nói, tôi cũng không rõ." Đây là lần đầu tiên Lâm Hựu Luân đưa ra câu trả lời khiến Đổng Thiên Lý bất ngờ kể từ khi cuộc phỏng vấn bắt đầu, nên anh ta liền truy vấn: "Tại sao?" "Từ góc độ thị trường điện ảnh châu Á hiện tại, các thị trường điện ảnh Đông Nam Á, Đài Loan, Nhật Bản, Hàn Quốc đều đã bão hòa, Hồng Kông thì khỏi phải nói, vì bị hạn chế bởi dân số và quy mô thị trường, một bộ phim đạt doanh thu phòng vé trên một trăm triệu đã là giới hạn, hơn nữa đây là trong tình huống giá vé gấp đôi, một bộ phim bình thường có thể đạt 50 triệu doanh thu đã là cực hạn rồi, mà hiện tại những bộ

phim như vậy cơ bản mỗi năm đều xuất hiện vài bộ, vì vậy, phản ứng thị trường mà tôi nói ở đây không bao gồm những khu vực này." Lâm Hựu Luân giải thích như vậy, Đổng Thiên Lý hoàn toàn hiểu ra, dụng ý thực sự của Lâm Hựu Luân là ở thị trường đại lục. "Mặc dù phim Hồng Kông từ cuối những năm 80 đã bắt đầu được đưa vào đại lục, nhưng cơ chế thị trường điện ảnh đại lục vẫn chưa hoàn thiện, từ lâu vẫn sử dụng bộ máy kinh tế kế hoạch, và cùng với sự cải cách mở cửa ngày càng sâu rộng ở đại lục, thực tế giới lãnh đạo cấp cao của chính phủ cũng đã nhận ra vấn đề này, việc mở cửa thị trường điện ảnh đại lục trong tương lai là một xu thế tất yếu, tôi tin rằng sẽ có rất nhiều người giống tôi, rất muốn biết thị trường với hàng tỷ dân này rốt cuộc ẩn chứa tiềm năng thị trường lớn đến mức nào, thậm chí tôi có thể không khoa trương dự đoán, mười năm đầu của thế kỷ mới, tổng lượng kinh tế Âu Lạc chắc chắn có thể vươn lên vị trí thứ hai thế giới, và thị trường điện ảnh Âu Lạc cũng sẽ trở thành khu vực sản xuất doanh thu phòng vé lớn thứ hai chỉ sau Bắc Mỹ.

Thị trường điện ảnh Hồng Kông dựa vào thị trường cố hữu để phát triển đến nay đã đạt đến một nút thắt cổ chai, muốn tiến xa hơn nữa trong tương lai thì điểm nhìn chỉ có thể đặt vào thị trường đại lục." Từ cuộc trò chuyện này, Đổng Thiên Lý có thể cảm nhận rất rõ ràng sự tự tin của Lâm Hựu Luân đối với thị trường điện ảnh đại lục.

Và trong bài báo được tổng hợp từ cuộc phỏng vấn này sau đó, anh ta cũng đặc biệt đề cập đến quan điểm này của Lâm Hựu Luân.

Việc Lâm Hựu Luân coi trọng thị trường điện ảnh đại lục đã có từ lâu, sau khi bài báo này được đăng trên số mới nhất của 《Minh Báo》, thế giới bên ngoài đa phần chỉ xem đó là một cách để Lâm Hựu Luân bày tỏ lập trường chính trị của mình.

Cùng với việc ngày công chiếu của 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 và 《Thái Bình Luân》 ngày càng đến gần, sự chú ý của truyền thông

đã sớm chuyển sang hai bộ phim này, tất cả truyền thông đều đoán xem Lâm Hựu Luân sẽ đến tham dự buổi công chiếu của bên nào.

Về phía 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》, đạo diễn Tư Bì Nhĩ Bá Cách hoàn toàn là vì mối quan hệ cá nhân với Lâm Hựu Luân nên mới đồng ý chỉ đạo bộ phim này, nếu không thì bất kỳ đạo diễn nào khác cũng sẽ không dễ dàng động chạm đến một đề tài nhạy cảm không liên quan nhiều đến bản thân mình, bởi vì đây hoàn toàn là một việc làm ơn mắc oán.

Hơn nữa, Lâm Hựu Luân và Tư Bì Nhĩ Bá Cách không chỉ đơn thuần là bạn bè, với tư cách là hai trong ba ông trùm của Đông Phương Mộng Công, hai người còn có lợi ích rất nhất quán.

Dù công hay tư, Lâm Hựu Luân đều nên đến ủng hộ.

Đương nhiên nếu mọi chuyện đơn giản như vậy, truyền thông cũng sẽ không vì vấn đề này mà cãi vã, thậm chí có người còn dùng nó để cá cược, thật ra 《Thái Bình Luân》 cũng liên quan rất nhiều đến Lâm Hựu Luân.

Đạo diễn Ngô Vũ Sâm là một trong những đạo diễn hợp tác sớm nhất với Lâm Hựu Luân ở Hồng Kông, những năm qua hai người đã hợp tác nhiều lần, mối quan hệ phi thường.

Còn ba nữ nhân vật chính của bộ phim, Lâm Thanh Hà và Lâm Hựu Luân là chị em kết nghĩa, nếu không phải vì nể mặt Lâm Hựu Luân, cô đã kết hôn và giải nghệ sẽ không bao giờ ra diễn lại; Chung Sở Hồng thì khỏi phải nói, cô đã sinh cho Lâm Hựu Luân một cô con gái.

Thế giới bên ngoài thậm chí còn đồn rằng Lâm Hựu Luân đã bỏ ra cái giá lớn như vậy để làm bộ phim này hoàn toàn vì cô ấy; còn nữ nhân vật chính cuối cùng Trần Hồng thì được Lâm Hựu Luân một tay nâng đỡ.

Mặc dù không có bằng chứng cho thấy hai người đang hẹn hò, nhưng mối quan hệ ám muội giữa họ là một sự thật không thể chối cãi.

Cộng thêm những nam diễn viên như Trương Quốc Vinh, Lương Triều Vỹ, những người này cũng ít nhiều đồng ý tham gia vì Lâm Hựu Luân, nên nếu Lâm Hựu Luân vắng mặt trong buổi công chiếu 《Thái Bình Luân》 thì chắc chắn cũng không thể chấp nhận được.

Vào ngày công chiếu, nhiều truyền thông Hồng Kông không chắc Lâm Hựu Luân sẽ đến bên nào, nên đành phải chia làm hai nhóm, còn các phóng viên từ nước ngoài mới đến thì không rối rắm như vậy.

Phóng viên Mỹ cũng chạy hai bên, nhưng số lượng người đến buổi công chiếu 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 rõ ràng nhiều hơn 《Thái Bình Luân》, phóng viên Nhật Bản thì đơn giản, cơ bản đều đến phía 《Thái Bình Luân》, cộng thêm một số phóng viên từ đại lục, Đài Loan, Đông Nam Á, về cơ bản số lượng phóng viên có mặt ở cả hai buổi công chiếu đều gần như nhau.

Tại phòng biên tập của một tạp chí, một thanh niên vội vàng đẩy cửa xông vào. "Chủ biên, buổi ra mắt của 《Thái Bình Luân》 đã kết thúc, rất nhiều ngôi sao đã đến ủng hộ, nhưng Lâm Hựu Luân không xuất hiện, phía hiện trường cũng đã xác nhận, ban tổ chức không sắp xếp chỗ ngồi cho Lâm Hựu Luân." Người đàn ông trung niên đeo kính sau bàn làm việc phấn khích đứng dậy, "Không đến phía 《Thái Bình Luân》, vậy chắc chắn là ở 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 rồi, nhanh lên, lập tức liên hệ với phóng viên bên đó, xác nhận tình hình!" Lời vừa dứt, chiếc điện thoại đặt bên cạnh reo lên. "Anh nói gì, Lâm Hựu Luân cũng không đến buổi công chiếu của 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》, làm sao có thể?" Rất nhanh, phần lớn truyền thông Hồng Kông đều xác nhận tin tức này, Lâm Hựu Luân không tham gia buổi công chiếu của 《Thái Bình Luân》, cũng không tham gia buổi công

chiếu của 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》, còn về việc Lâm Hựu Luân rốt cuộc đã đi đâu, không ai biết.

So với sự hoảng loạn của các phóng viên, các nhà phê bình phim lại tỏ ra bình tĩnh hơn nhiều, sự chú ý của họ hoàn toàn tập trung vào bản thân hai bộ phim.

Lưu Thụy Thành là một nhà phê bình phim độc lập như vậy, khi bước ra từ rạp chiếu phim, trong đầu anh vẫn còn đang hồi tưởng lại trận chiến kéo dài nửa tiếng đồng hồ ở phần mở đầu của 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》, đạn pháo, đạn bay khắp nơi, máu thịt văng tung tóe, nhắm mắt lại là những hình ảnh đó, thậm chí anh còn cố gắng nhớ lại chi tiết cuối cùng có bao nhiêu binh lính Âu Lạc trong trận bảo vệ Nam Kinh, cuối cùng còn lại bao nhiêu người, vân vân và vân vân.

Rõ ràng chiến tranh không phải là chủ đề mà bộ phim này muốn thể hiện, nhưng Tư Bì Nhĩ Bá Cách vẫn dành một phần lớn dung lượng phim để khuếch đại sự tàn khốc thực sự của chiến tranh, nếu không thì sẽ không có đoạn mở đầu thể hiện cảnh chiến đấu trong trận bảo vệ Nam Kinh như vậy.

Trong phim Hồng Kông từ trước đến nay không thiếu cảnh chiến đấu, cảnh quay cũng có những cảnh hoành tráng, máu lửa, nhưng những điều này không cùng đẳng cấp với phim chiến tranh.

Chính vì sự thiếu vắng của thể loại phim này, nên mỗi khi xem phim chiến tranh với cảnh tượng hoành tráng như vậy, Lưu Thụy Thành đều không tự chủ được mà rất khâm phục tài năng của đạo diễn, và Tư Bì Nhĩ Bá Cách rõ ràng là bậc thầy trong lĩnh vực này.

Anh ấy đã kiểm soát toàn bộ bộ phim đến mức thu phóng tự nhiên, đơn giản là khiến khán giả có cảm giác như đang ở hiện trường, và khoảng cách giữa khán giả và bộ phim này lại được thể hiện một cách tinh tế thông qua các chi tiết khác nhau của bộ phim.

Ví dụ, trước khi trận chiến nổ ra, những người lính Âu Lạc biết rõ mình đã bị bao vây thể hiện những phản ứng khác nhau: có người tay vô thức run rẩy, có người lặng lẽ lau súng, một sĩ quan hạ ống nhòm xuống, lấy ra ảnh vợ nhìn lần cuối, đủ mọi chi tiết truyền tải rõ ràng cảm giác căng thẳng trước trận đại chiến đến khán giả.

Và khi trận chiến nổ ra, sự căng thẳng này nhanh chóng biến thành sự tàn khốc.

Vị trí phòng thủ của quân đội Âu Lạc bị hỏa lực pháo binh dữ dội bao trùm, một người lính bị nổ đứt một cánh tay đi khắp nơi tìm cánh tay của mình, sau đó tìm thấy cánh tay bị đứt cầm trên tay không biết phải làm sao; một thương binh bị thương nặng nằm đó không ngừng rên rỉ; một viên đạn bắn chết đồng đội bên cạnh người lính, ngay khi người lính này đang mừng vì người chết không phải mình, một viên đạn khác đã bắn nát đầu anh ta...

Xương cốt gãy nát, não bộ vỡ vụn, ruột gan từ vết thương cơ thể chảy ra, mỗi cảnh quay đều khủng khiếp đến kinh hoàng.

Lưu Thụy Thành thề rằng, trận bảo vệ Nam Kinh trong 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 chắc chắn là cảnh chiến tranh chân thực và chi tiết nhất mà anh từng xem, đẫm máu đến mức không đành lòng nhìn, đến mức khi xem phim, có khán giả đã lén lút che mắt lại, không nỡ nhìn.

Cách miêu tả chân thực cảnh chiến tranh này không hề mang bất kỳ màu sắc chủ quan nào, đây có lẽ là một lợi thế độc đáo của Tư Bì Nhĩ Bá Cách với tư cách là một đạo diễn nước ngoài khi quay thể loại phim này, anh ấy sẽ không phán xét ai là phe chính nghĩa trong trận chiến này, chỉ đơn thuần thể hiện sự tàn khốc của chiến tranh một cách chân thực, và thông qua sự xúc động và chấn động này, tự nhiên sẽ khiến khán giả nhận ra sự phi nhân đạo của chiến tranh và giá trị

của hòa bình.

Cách làm này so với việc chỉ đơn thuần phản ánh sự tàn bạo của quân Nhật, thì cao minh hơn không chỉ gấp một lần.

Lưu Thụy Thành suy nghĩ những vấn đề này, đi ra ngoài theo dòng người tan rạp, lúc này chiếc máy nhắn tin đeo ở eo lại reo lên.

Sau khi nhìn thấy số hiển thị trên đó, Lưu Thụy Thành chạy đến cửa rạp, bàn bạc một chút với chủ một cửa hàng, sau đó dùng điện thoại trong cửa hàng đó gọi lại. "Thế nào rồi, bên anh cảm thấy ra sao?" Điện thoại vừa kết nối, Lưu Thụy Thành đã vội vàng hỏi.

Người bạn kiêm đồng nghiệp ở đầu dây bên kia im lặng một lúc, "Quá chấn động, toàn bộ quá trình chìm tàu Thái Bình Luân hoàn toàn giống như thật, căn bản không thấy bất kỳ dấu vết hiệu ứng đặc biệt nào, cảnh đó tôi có chút không biết phải dùng ngôn ngữ gì để hình dung nữa." "Chỉ là hiệu ứng đặc biệt thôi sao, còn về cốt truyện thì sao?" Lưu Thụy Thành cau mày. "Cốt truyện cũng rất cảm động, đoạn sinh tử ly biệt của ba cặp tình nhân khi tàu chìm trong phim đã khiến rất nhiều người trong rạp khóc." Đồng nghiệp mô tả đơn giản cảm nhận của mình khi xem phim, sau đó hỏi về tình hình bên Lưu Thụy Thành.

Chương 1070

"Tư Bì Nhĩ Bá Cách kiểm soát cảnh chiến tranh trong bộ phim này chắc chắn là kiệt tác trong các bộ phim cùng thể loại, không, hoàn toàn có thể nói là sách giáo khoa của phim chiến tranh, còn về cốt truyện thì tôi xin giữ bí mật, tóm lại rất đáng xem!" Lưu Thụy Thành đổi tay cầm ống nghe, "Đúng rồi, tôi không thấy Lâm Hựu Luân ở buổi công chiếu, anh ấy đến bên anh à?" Câu trả lời của đồng nghiệp khiến anh vô cùng bất ngờ. "Không có, tôi còn tưởng anh ấy ở bên anh chứ!" Lưu Thụy Thành không khỏi cau mày, Lâm Hựu Luân lại không tham gia cả hai buổi công chiếu, chuyện này quá bất thường rồi!

Từ cửa hàng bước ra, Lưu Thụy Thành càng nghĩ càng thấy chuyện này thật nực cười.

Đặt xuống một đồng xu năm tệ tiền điện thoại, cũng không đợi chủ cửa hàng thối tiền, liền quay người bỏ đi.

Vừa bước ra khỏi cửa hàng, Lưu Thụy Thành đã va phải một người đang vội vã.

Lời chửi mắng còn chưa kịp thốt ra, Lưu Thụy Thành đã nhận ra người này là phóng viên của một tờ báo Hồng Kông, vì công việc nên hai người đã gặp nhau vài lần, cũng coi như là nửa quen biết.

Vừa thấy bộ dạng của đối phương, máy ảnh, máy ghi âm không thiếu thứ gì, Lưu Thụy Thành liền biết anh ta vừa từ buổi công chiếu 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 đi ra. "Phóng viên Từ, thật trùng hợp, anh cũng đến tham gia buổi công chiếu của 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 sao?" Phóng viên tên Từ Lập Hoa thấy là người quen, lời thô tục đã đến miệng vội vàng nuốt trở lại. "Ôi, là Lưu tiên sinh, thật xin lỗi, vừa rồi đi có chút vội, không đâm trúng anh chứ?" Lưu Thụy

Thành lắc đầu, ý bảo mình không sao, mắt lại không nhịn được tò mò nhìn sang mặt Từ Lập Hoa.

Bởi vì vừa nói chuyện với mình đây thôi, mặt Từ Lập Hoa đã hiện rõ vẻ lo lắng, cộng thêm bộ dạng vội vã của anh ta lúc nãy, rõ ràng là gặp phải chuyện gì đó gấp gáp. "Phóng viên Từ có chuyện gấp sao?" "Lưu tiên sinh vẫn chưa biết sao?" Từ Lập Hoa ngạc nhiên nhìn Lưu Thụy Thành.

Thấy vẻ mặt mờ mịt của Lưu Thụy Thành, Từ Lập Hoa mới nhớ ra đối phương là nhà phê bình phim chứ không phải phóng viên, tin tức đương nhiên sẽ không nhạy bén như mình.

Từ Lập Hoa nhìn sang hai bên, sau đó hạ giọng nói: "Cô Chu sinh rồi!" "Cô Chu nào sinh rồi?" Lưu Thụy Thành theo bản năng hỏi một câu.

Sau đó, vẻ mặt anh ta đột nhiên cứng đờ, ngay cả giọng nói cũng trở nên lắp bắp: "Anh nói là...

Chu Tuệ Mẫn?" "Ngoài cô ấy ra còn ai nữa?

Anh không thấy hôm nay Lâm Hựu Luân không lộ diện sao?

Chắc chắn là đã túc trực ở bệnh viện từ sáng sớm rồi!" Từ Lập Hoa vội vàng giải thích hai câu với Lưu Thụy Thành, sau đó liền quay người bỏ đi.

Lưu Thụy Thành từ cú sốc do tin tức này mang lại đã lấy lại tinh thần, một tay túm lấy Từ Lập Hoa. "Con trai hay con gái?" "Cái này còn chưa rõ, nhưng chắc sẽ có tin tức ngay thôi." Từ Lập Hoa chào Lưu Thụy Thành một tiếng rồi không quay đầu lại mà đi ngay, anh ta bây giờ còn phải vội đến bệnh viện, nếu chậm trễ thì ước chừng sẽ không thu thập được tin tức gì cả.

Nhìn Từ Lập Hoa đón một chiếc taxi rời đi, Lưu Thụy Thành nghĩ

thầm truyền thông Hồng Kông hôm nay có lẽ sẽ rất bận rộn.

Vốn dĩ buổi công chiếu của 《Kim Lăng Thập Tam Thoa》 và 《Thái Bình Luân》 đã đủ gây chú ý rồi.

Bây giờ lại có thêm tin tức Chu Tuệ Mẫn sinh con thuận lợi, ước chừng rất nhiều tờ báo đã lên kế hoạch trang nhất đều phải thay đổi hoàn toàn.

Nếu Chu Tuệ Mẫn sinh con gái, mọi chuyện còn đơn giản, nhiều nhất là truyền thông xôn xao một thời gian rồi cũng qua đi, dù sao những năm gần đây những câu chuyện phong lưu của Lâm Hựu Luân đã không phải là một hai vụ, trước đó có Chung Sở Hồng sinh hạ con gái lớn Hồng Hồng cho anh ta, sau đó một thời gian trước lại có truyền thông chụp được Khâu Thục Trân đã lâu không xuất hiện ở nơi công cộng đi mua sắm, bên cạnh có bảo mẫu bế một bé gái không quá hai tuổi, hẳn là cũng liên quan đến Lâm Hựu Luân, chỉ là phía bên đó phòng bị nghiêm ngặt, tạm thời vẫn chưa để truyền thông tìm được nhiều bằng chứng hơn.

Với tài sản và địa vị của Lâm Hựu Luân vào thời điểm này, việc có thêm một hai cô con gái trong mắt người ngoài căn bản không phải là chuyện gì to tát, điều mọi người thực sự quan tâm vẫn là ai có thể trở thành vợ của anh ta.

Còn vào những năm đầu, mẹ của Lâm Hựu Luân là Trần Tuệ Tình để "ép" con trai sớm kết hôn, từng tuyên bố trước truyền thông rằng ai có thể duy trì hương hỏa cho nhà họ Lâm thì người đó mới có tư cách vào nhà họ Lâm.

Lúc đó Trần Tuệ Tình nói vậy, ý định ban đầu là muốn tạo thế cho Chu Tuệ Mẫn, đồng thời cũng tạo cho nàng dâu "đã định" này một chút cảm giác cấp bách.

Bụng của Chu Tuệ Mẫn cũng coi như là tranh khí.

Mặc dù không phải là người phụ nữ đầu tiên mang thai con của Lâm Hựu Luân, nhưng cô ấy thực sự đã sinh hạ một bé trai cho nhà họ Lâm.

Tin tức này sau đó lan truyền khắp Hồng Kông như có cánh, một lần nữa gây chấn động.

Mặc dù sau khi tin tức Chu Tuệ Mẫn sinh con được lan truyền, các phóng viên đổ xô đến đã vây kín bệnh viện tư nhân chịu trách nhiệm đỡ đẻ cho Chu Tuệ Mẫn đến mức không lọt một giọt nước, nhưng vẫn có phóng viên không ngừng từ các nơi đổ về.

Thấy số lượng phóng viên tập trung ở đây sắp vượt quá ba trăm người, cảnh sát buộc phải điều động lực lượng đến hiện trường để duy trì trật tự.

Một phóng viên trẻ tuổi đến nơi thấy cổng bệnh viện đông nghịt người, lập tức nản lòng một nửa, thời gian họ nhận được tin tức chỉ chậm hơn người khác nửa tiếng, đến hiện trường đã là tình huống này, có tin tức gì đó có lẽ đã bị phóng viên khác giành mất rồi. "Sếp, tôi thấy hôm nay mình rút lui thôi, Chu Tuệ Mẫn hôm nay mới sinh con, chắc chắn sẽ không xuất viện nhanh như vậy." Nhiều tờ báo để giành được tin tức độc quyền, không ngần ngại đưa ra khoản tiền thưởng hậu hĩnh, chẳng hạn như bức ảnh cận cảnh con trai của Chu Tuệ Mẫn, đã bị đẩy lên mức giá trời ơi 5 triệu đô la Hồng Kông, đây cũng là lý do quan trọng khiến nhiều phóng viên đổ xô đến cổng bệnh viện không chịu rời đi.

Người phóng viên trung niên được gọi là "sếp" quay đầu lườm phóng viên trẻ tuổi một cái, trong mắt đầy vẻ khinh thường. "Một triệu đó cậu đừng có mà mơ, vì số tiền này không ai lấy được đâu." "Tại sao?" Phóng viên trẻ tuổi trông rõ dáng vẻ của một "lính mới", khiến phóng viên trung niên có giận cũng không phát ra được, suýt

chút nữa thì tức đến nội thương. "Cậu nghĩ các giám đốc báo, tổng biên tập đều là đồ ngốc à?

Bỏ ra năm triệu để mua một tấm ảnh sao?

Sở dĩ đưa ra giá cao như vậy, là vì họ chắc chắn sẽ không có ai chụp được tấm ảnh như vậy...

Cậu cũng không động não suy nghĩ xem, Lâm Hựu Luân là nhân vật như thế nào.

Năm xưa Hồng Cô sinh con gái cho anh ta, nếu không phải đến lúc đầy năm mới đưa về Hồng Kông, ước chừng bây giờ mọi người vẫn còn bị lừa trong bóng tối; còn Khâu Thục Trân, nói là đi Mỹ quay phim, ai ngờ là đi lén lút sinh con?

Đừng thấy lần này Chu Tuệ Mẫn từ khi mang thai đã không mấy khi tránh né tầm nhìn của truyền thông, nhưng chỉ cần Lâm Hựu Luân không muốn, ai dám vỗ ngực nói mình nhất định có thể chụp được ảnh đứa bé đó?" Phóng viên trẻ tuổi cúi đầu như một đứa cháu bị mắng một trận, mãi đến khi người phóng viên trung niên nói mệt, anh ta mới ngẩng đầu nịnh nọt tiếp lời: "Vẫn là sếp nhìn thấu đáo." Phóng viên trung niên khẽ hừ một tiếng, "Cậu nghĩ những người đang đứng ở cổng đó đều vì năm triệu không nhìn thấy mà không chạm tới được sao?" "Không phải sao?" Phóng viên trẻ tuổi theo bản năng nói một câu, sau đó mới nhận ra lời này hơi ngốc, vội vàng dùng tay che miệng. "Tôi nói cậu sao lại không hiểu ra vấn đề chứ?

Lâm Hựu Luân vừa có con trai, chuyện lớn như vậy, người trong giới sẽ thờ ơ sao?

Cứ chờ xem, tối nay những ông trùm, ngôi sao lớn đến bệnh viện thăm hỏi chắc chắn sẽ không ít, đội hình chắc chắn sẽ không kém gì lễ trao giải Kim Tượng đâu!" Lời của phóng viên trung niên vừa dứt, một chiếc Mercedes màu đen chuẩn bị vào bệnh viện vừa đúng lúc bị

chặn lại ở cổng.

Khuôn mặt tròn quen thuộc của Vương Tinh vừa xuất hiện trước truyền thông, lập tức gây ra một trận xôn xao không nhỏ. "Xin làm ơn các vị, tôi cũng vừa mới nhận được tin tức, tình hình bên trong thế nào tôi căn bản không rõ, có vấn đề gì đợi tôi ra ngoài rồi nói được không?" Vương Tinh chắp hai tay vái chào xung quanh, cuối cùng dưới sự giúp đỡ của bảo vệ bệnh viện và vệ sĩ đi cùng mới thoát thân vào bệnh viện.

Vương Tinh vừa vào được vài phút, lại có một chiếc ô tô dừng ở cổng bệnh viện, lần này từ trên xe bước xuống lại là hai người nước ngoài.

Một trong số đó là người đàn ông trung niên đeo kính tròn không gọng, mặt mũi hiền hòa cười mỉm, lập tức được nhận ra là đạo diễn nổi tiếng người Mỹ Tư Bì Nhĩ Bá Cách, còn người đàn ông râu quai nón đi cùng anh ấy, một phóng viên tinh mắt liền hô ra tên của anh ấy – Kiều Trị - Lư Khách Tư.

Họ không giống Vương Tinh, trước khi vào cửa còn chào hỏi truyền thông, mà trực tiếp được bảo vệ hộ tống vào bệnh viện.

Hai người vừa vào, ngay sau đó lại có người đến, hơn nữa lần này có hai chiếc xe cùng lúc.

Hai bên đến từ hai hướng khác nhau, rõ ràng không phải cùng một nhóm, Từ Khắc và vợ Thi Nam Nhuệ vừa xuống xe, thấy đối diện Ngô Vũ Sâm và vợ cũng xuống xe, nhất thời cũng có chút không kịp phản ứng.

Tương tự, Ngô Vũ Sâm thấy Từ Khắc cũng có chút bất ngờ.

Đương nhiên, với nhiều phóng viên xung quanh như vậy, hai người đương nhiên sẽ không ôn chuyện ở đây, mặc dù đã nhiều năm

trôi qua kể từ lần hợp tác gần đây nhất, nhưng sự ăn ý giữa hai người vẫn còn, chỉ cần một ánh mắt đơn giản, cả hai đã hiểu ý đối phương.

Không cho phóng viên bất kỳ cơ hội đặt câu hỏi nào, hai người đồng loạt chọn cất bước đi thẳng vào bệnh viện.

Phía phóng viên vẫn đang chụp ảnh bóng lưng của hai người, ở cổng lại có hai chiếc xe cùng lúc đến.

Phương Dật Hoa bước xuống xe, thấy nhiều phóng viên tập trung ở cổng bệnh viện như vậy, không khỏi cau mày.

Trợ lý rất biết điều đứng chắn trước mặt cô, ngăn cản phần lớn các bức ảnh, lúc này đối diện từ trên xe cũng bước xuống một người, thấy Phương Dật Hoa không khỏi sững sờ.

Chương 1071

"Phương tiểu thư, trùng hợp vậy?" Hà Quán Xương không lập tức vào bệnh viện, mà đi về phía Phương Dật Hoa. "Có gì mà trùng hợp hay không?

Hà tiên sinh đến đây chắc hẳn có cùng mục đích với tôi, anh cứ vào trước đi!" Phương Dật Hoa rõ ràng không muốn cùng Hà Quán Xương vào bệnh viện, thà tự mình đợi thêm một lát. "Vậy tôi xin nhận vậy." Hà Quán Xương chắp tay với Phương Dật Hoa, quay người vào bệnh viện.

Sau khi tránh Hà Quán Xương, Phương Dật Hoa cũng bước vào bệnh viện, cũng không nhận bất kỳ cuộc phỏng vấn nào của phóng viên.

Gia Hòa, Thiệu Thị đã khởi đầu, rất nhanh các đại diện của các công ty điện ảnh Hồng Kông lần lượt có mặt: vợ chồng Hướng Hoa Cường, Ngô Tư Nguyên, Đặng Quang Vinh...

Cho đến sau đó các phóng viên cũng có chút tê liệt, chỉ cơ giới bấm nút chụp ảnh, ghi lại từng vị khách đến thăm bệnh viện.

Những người này như đã hẹn trước lần lượt đến, thân phận không phải ông chủ công ty điện ảnh thì cũng là những đạo diễn nổi tiếng đã lâu, thứ tự chỉnh tề không lộn xộn.

Địa vị và sức ảnh hưởng của Lâm Hựu Luân trong giới điện ảnh Hồng Kông ai cũng biết, nhưng trước đây người thường vẫn luôn thiếu một nhận thức cụ thể rõ ràng về điều này, bao gồm cả nhiều phóng viên tại hiện trường cũng vậy, cho đến hôm nay khi rất nhiều ông trùm trong giới lũ lượt đến bệnh viện thăm hỏi, mọi người mới có một nhận thức trực quan nhất về vấn đề này.

Tối hôm Chu Tuệ Mẫn sinh con, những người đến thăm đều là những nhân vật có tiếng tăm trong giới giải trí, còn những ngôi sao quen biết thì rất ăn ý đợi đến ngày thứ hai mới bắt đầu xuất hiện ở bệnh viện.

Chu Tuệ Mẫn bình thường đã có mối quan hệ tốt, lại kiêm chủ trì 《Giải Trí Tinh Châu Hội》 nhiều năm như vậy, hầu hết các ngôi sao hơi nổi tiếng ở Hồng Kông đều quen biết cô ấy, nên số lượng người đến thăm rất đông, trong đó không thiếu những người có mối quan hệ bình thường nhưng muốn nhân cơ hội này để bắt chuyện với Lâm Hựu Luân.

Buổi tối đầu tiên thăm hỏi, vì thân phận của những người đến, Lâm Hựu Luân không tiện ngăn cản, nhưng hôm nay thì không còn khách khí như vậy nữa, để Chu Tuệ Mẫn được nghỉ ngơi tốt hơn, những người đến thăm hỏi bình thường căn bản còn chưa bước vào cửa phòng bệnh đã bị lịch sự chặn lại.

Ngoại trừ một vài nghệ sĩ, ca sĩ có quan hệ rất tốt với Chu Tuệ Mẫn, phần lớn mọi người đều ăn "cửa đóng then cài", tuy nhiên Lâm Hựu Luân đã phái người nhận quà tặng của họ và tiến hành đăng ký, bày tỏ rằng mình "ghi nhận" tấm lòng thăm hỏi của mọi người, nên những người bị từ chối vào cơ bản cũng không có lời oán trách nào.

Những người có thể vào phòng bệnh đương nhiên là những người có quan hệ thân thiết với Lâm Hựu Luân, Chu Tuệ Mẫn, những người này sau khi ra ngoài cũng lác đác tiết lộ một số thông tin cho phóng viên đang túc trực ở cổng bệnh viện.

Người đầu tiên được phép vào phòng bệnh thăm hỏi là Vương Tinh, sau khi ra ngoài đã rất đắc ý tuyên bố với truyền thông rằng mình đã nhận con trai của Lâm Hựu Luân làm "con đỡ đầu", tin tức này vừa truyền ra, lập tức khiến rất nhiều người có ý định tương tự

tiếc hùi hụi, chửi gã mập Vương xảo quyệt, chuyện tốt như vậy lại bị hắn giành mất.

Vương Tinh "đắc thắng" chưa được bao lâu, sau đó lại có một tin tức khác truyền ra, Lâm Hựu Luân không chỉ đồng ý cho Vương Tinh làm "cha đỡ đầu" của con trai mình, đồng thời còn để Tư Địch Phân - Tư Bì Nhĩ Bá Cách làm "cha đỡ đầu" của con trai mình.

Lúc này Vương Tinh liền "xìu" xuống.

Xét về danh tiếng, Tư Bì Nhĩ Bá Cách còn nổi tiếng hơn Vương Tinh rất nhiều.

Người ta từ bệnh viện ra ngoài cũng không đi đâu tuyên truyền rằng mình làm cha đỡ đầu của con trai Lâm Hựu Luân, Vương Tinh cũng không tiện khoe khoang khắp nơi nữa.

Từ Khắc và Ngô Vũ Sâm đều không vào được phòng bệnh, nhưng vợ của hai người thì vào được, sau khi ra khỏi bệnh viện, một người nói "cậu chủ nhà họ Lâm rất khỏe mạnh", một người nói "cậu chủ nhà họ Lâm rất đáng yêu", không nói thêm lời thừa thãi nào.

Các ngôi sao, nghệ sĩ đến thăm mẹ con Chu Tuệ Mẫn vào ngày thứ hai thì mang đến nhiều thông tin hơn, ví dụ như đứa bé sinh ra nặng 5.7 cân, Chu Tuệ Mẫn lo lắng sữa mẹ không đủ cho bé bú, đã bí mật nhờ bạn bè giúp tìm phương pháp thúc sữa bằng thuốc đông y, v.v.

Mặc dù thông tin thu được có hạn, nhưng truyền thông Hồng Kông vẫn không ngừng bận rộn.

Trên báo chí, các chủ đề thảo luận xoay quanh "Chu Tuệ Mẫn sinh con" bắt đầu xuất hiện không ngừng.

Mai Diễm Phương sau khi thăm Chu Tuệ Mẫn đã vô tình nói một câu trước truyền thông rằng "Chu Tuệ Mẫn trong thời gian mang thai vóc dáng không thay đổi nhiều, vẫn vô cùng xinh đẹp", nhưng vì vậy

đã gây ra một trận tranh cãi gay gắt trong truyền thông.

Có tin đồn nói rằng Chu Tuệ Mẫn là do áp dụng phương pháp "mang thai mập con không mập mẹ" nên mới giữ được vóc dáng thon gọn, sau đó "phương pháp ăn uống khi mang thai" này đã trở thành đối tượng được các phương tiện truyền thông bàn tán sôi nổi, cuối cùng tin tức này đến tai Chu Tuệ Mẫn, sợ một số bà mẹ mang thai bị hiểu lầm, cô ấy vội vàng ủy thác người quản lý Lâm Tiểu Mạn ra mặt đính chính.

Cái gọi là "mập con không mập mẹ" là tùy thuộc vào từng người.

Để thỏa mãn sự tò mò của công chúng, Lâm Tiểu Mạn cũng tiết lộ bí quyết giữ dáng không béo ú của Chu Tuệ Mẫn trong thời kỳ mang thai: "Tăng cân nhất định phải chậm, hấp thu quá nhiều dinh dưỡng hoặc chất bổ chỉ làm mập mình chứ không mập bé." Còn về bức ảnh của bé con mà truyền thông quan tâm nhất, Lâm Tiểu Mạn chỉ nói gia đình Lâm Hựu Luân sẽ công bố ảnh và tên của bé vào thời điểm thích hợp, mong mọi người đừng vội vàng.

Chu Tuệ Mẫn điều dưỡng một tuần tại bệnh viện sau sinh, khi xuất viện công ty bảo an Hồng Nham đã điều động hàng trăm vệ sĩ, nghiêm cấm phóng viên tiếp cận, còn chiếc xe đón mẹ con Chu Tuệ Mẫn trực tiếp chạy đến cửa sảnh lớn bệnh viện, hoàn toàn không cho phóng viên bất kỳ cơ hội nào chụp được ảnh đứa bé.

Truyền thông bắt đầu đồn đoán Lâm Hựu Luân sẽ công bố ảnh con trai bằng cách nào.

Và hai ngày sau, số mới nhất của 《Minh Báo》 đã đưa ra câu trả lời.

Vị trí nổi bật nhất trên trang đầu, một bức ảnh Chu Tuệ Mẫn bế con thơ tựa vào lòng Lâm Hựu Luân thu hút ánh nhìn của mọi người.

Những ngón tay trắng nõn nắm chặt tờ báo, một giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt yếu ớt sau sinh, rơi xuống tờ báo, chỗ loang ra vừa vặn là nụ cười hạnh phúc ngọt ngào của Chu Tuệ Mẫn trong bức ảnh.

Vương Tổ Hiền đang nằm trên giường bệnh không để ý đến chi tiết này, mắt cô ấy dán chặt vào dòng thông báo do Lâm Hựu Luân viết tay ký tên trên tờ báo, bởi vì trong dòng thông báo này, ngoài việc chia sẻ niềm vui đón con trai, Lâm Hựu Luân còn chính thức công bố tên tiếng Trung của con trai là "Lâm Kiến Hiền", với ý nghĩa "kiến hiền tư tề" (thấy người hiền thì noi theo).

Khi Vương Tổ Hiền nhìn thấy hai chữ "Kiến Hiền", cô ấy đột nhiên bịt miệng quay mặt đi, nước mắt không ngừng tuôn trào khỏi khóe mắt.

Một tràng tiếng khóc "oa oa", cắt ngang nỗi đau khổ không kìm nén được của Vương Tổ Hiền. "Ngoan nào, bé con đừng khóc, mẹ ở bên con đây, sẽ không bao giờ rời xa." Vương Tổ Hiền ngừng khóc, cẩn thận bế đứa con gái mới sinh hai ngày bên cạnh, nhẹ nhàng dỗ dành.

Ngoài phòng bệnh truyền đến một tràng tiếng bước chân, sau đó cửa phòng được đẩy ra, Triệu Nhã Chi xách một đống đồ bổ đi vào.

Triệu Nhã Chi ngồi xuống mép giường, có chút lo lắng hỏi: "Thế nào rồi, hôm nay có sữa chưa?" Vương Tổ Hiền nghe vậy vẻ mặt ảm đạm, lắc đầu.

Con gái đã sinh ra hai ngày, cô vẫn chưa có dấu hiệu ra sữa một chút nào, bác sĩ đã kiểm tra tổng thể cho cô, kết quả mọi thứ đều bình thường, cuối cùng chỉ có thể quy nguyên nhân là do Vương Tổ Hiền bị trầm cảm sau sinh, dẫn đến thiếu sữa.

Triệu Nhã Chi nhìn đứa bé trong lòng Vương Tổ Hiền, trong mắt đầy vẻ đau xót và yêu thương. "Cứ như thế này không được, chị nghĩ

vẫn nên tìm vú nuôi thôi." Vương Tổ Hiền còn đang do dự, đứa bé trong lòng lại bắt đầu khóc.

Vương Tổ Hiền vội vàng dỗ dành lần nữa, nhưng không có tác dụng gì, vẫn là Triệu Nhã Chi với kinh nghiệm của người đã từng làm mẹ lão luyện hơn, đầu tiên xác nhận đứa bé có tè dầm không, sau đó liền khẳng định thằng bé con bị đói. "Được rồi, chị đi pha sữa bột giúp em." Nói rồi Triệu Nhã Chi liền cầm bình sữa đặt trên đầu giường đứng dậy, lúc này khóe mắt lại liếc thấy tờ báo bị Vương Tổ Hiền vội vàng đặt sang một bên, cả người cô ấy đột nhiên sững lại.

Triệu Nhã Chi có chút xót xa nhìn Vương Tổ Hiền một cái. "Em đều biết rồi sao?" "Biết rồi thì sao chứ?" Vương Tổ Hiền tự mình cởi áo, đưa đầu vú đến miệng con gái.

Mặc dù không có sữa, nhưng để con gái ngậm vào cũng có thể tạm thời làm dịu tiếng khóc của bé con. "Anh ấy đặt tên con trai là 'Kiến Hiền', chứng tỏ trong lòng anh ấy vẫn chưa quên em...

Bất kể thế nào, đứa bé bây giờ đã chào đời rồi, chuyện này không thể cứ mãi giấu anh ấy được." Vương Tổ Hiền không lên tiếng.

Triệu Nhã Chi khẽ thở dài, đang định đi, đột nhiên nghe thấy Vương Tổ Hiền khẽ rên một tiếng.

Triệu Nhã Chi quay người lại, nhìn thấy dòng sữa chảy ra từ miệng bé gái trong lòng Vương Tổ Hiền, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc. "Chuyện này... là sao?" Sự thay đổi đột ngột này cũng khiến Vương Tổ Hiền sững sờ.

Một cảm xúc phức tạp đan xen giữa chua xót và vui mừng lan tỏa trong lòng cô.

Triệu Nhã Chi vừa mới chỉ ra tâm ý của Lâm Hựu Luân, mình lập tức có sữa, lẽ nào ông trời đã định cả đời này mình không thể cắt đứt

mối liên hệ với người đàn ông đó? —— Sau khi Lâm Hựu Luân cao điệu "khoe" ảnh con trai trên 《Minh Báo》, truyền thông Hồng Kông rất nhanh lại tung ra một tin tức gây chấn động hơn.

Lâm Hựu Luân sẽ chính thức kết hôn với Chu Tuệ Mẫn vào tháng 3 năm nay!

Tin tức vừa ra, cả Hồng Kông, Đài Loan và Đông Nam Á đều chấn động!

Chương 1072

Ở đại lục, tin tức này không được đăng trên chuyên mục giải trí, mà xuất hiện trên trang đầu của 《Nhân Dân Nhật Báo》!

Ngay cả truyền thông Mỹ vốn không mấy ưa Lâm Hựu Luân, lần này cũng phá lệ đưa tin này, một nhà bình luận nổi tiếng của 《New York Times》 thậm chí còn dùng giọng điệu chua chát viết trong chuyên mục của mình: "Mặc dù phần lớn chúng ta đều không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói, người đàn ông Âu Lạc đó thực sự đã có sức ảnh hưởng quan trọng ở Hollywood, thậm chí là toàn bộ nước Mỹ." Truyền thông Hồng Kông thì càng khoa trương hơn, trực tiếp so sánh đám cưới này với "đám cưới thế kỷ" của Công nương Diana và Thái tử Charles năm 1981, thậm chí nhiều người còn cho rằng, ở khu vực châu Á, mức độ chú ý của đám cưới này sẽ vượt xa đám cưới hoàng gia Anh.

Dù sao thì Hồng Kông chỉ còn hơn một năm nữa là sẽ trở về đại lục.

Truyền thông Hồng Kông cũng không cần phải dè chừng cảm nhận của hoàng gia Anh nữa, thậm chí còn xen lẫn một chút oán giận – Hồng Kông bị Anh quốc "bỏ rơi", người Hồng Kông tự nhiên cũng không cần phải sùng kính Nữ hoàng nữa, Hồng Kông chỉ là thuộc địa của Anh quốc, nhưng lại có một người Hồng Kông như Lâm Hựu Luân với sức ảnh hưởng tại địa phương vượt xa hoàng gia Anh.

Đám cưới của anh ấy, tự nhiên được coi là "đám cưới hoàng gia" của Hồng Kông.

Trong vấn đề này.

Tất cả các tờ báo tiếng Trung của Hồng Kông đều có lập trường

nhất trí chưa từng có, cho dù trước đây không ưa Lâm Hựu Luân đến mấy, lúc này cũng phải nâng anh ta lên cao, bởi vì đám cưới này không còn đơn thuần là chuyện riêng của Lâm Hựu Luân, mà còn đại diện cho thể diện của người Hồng Kông.

Nhất thời, các trang báo lớn nhỏ ở Hồng Kông đều tràn ngập các loại đồn đoán về đám cưới này.

Đài truyền hình Vô Tuyến tuyên bố sẽ tường thuật trực tiếp toàn bộ đám cưới, và tiết lộ một số chi tiết nhỏ về công tác chuẩn bị đám cưới.

Tiệc cưới sẽ có hai buổi, một buổi đối ngoại, mời các nhân vật chính trị, thương gia, và người nổi tiếng trong giới giải trí Hồng Kông; một buổi đối nội, chỉ mời người thân của hai bên gia đình, buổi trước dự kiến chi phí sẽ vượt quá 50 triệu đô la Hồng Kông, buổi sau cũng tốn gần 1 triệu đô la Hồng Kông.

Cộng thêm các khâu chuẩn bị khác cho đám cưới, nhẫn cưới kim cương trị giá hàng chục triệu, hàng triệu bông hồng màu sâm panh trị giá 5 triệu đô la Hồng Kông tại hiện trường đám cưới, váy cưới do CHANEL thiết kế riêng, độc nhất vô nhị trên thế giới, chi phí sắp đặt địa điểm, âm thanh, quan hệ công chúng, an ninh, trang điểm, rượu... dự kiến toàn bộ đám cưới sẽ tiêu tốn hơn một trăm triệu đô la Hồng Kông.

Một đám cưới xa hoa đến vậy, khiến nhiều người ngoài Hồng Kông phải tắc lưỡi, nhưng trong mắt đa số người Hồng Kông, điều này đối với Lâm Hựu Luân chẳng là gì cả.

Một người có thể bỏ ra hàng trăm triệu đô la Mỹ để làm một bộ phim, việc chi một trăm triệu đô la Hồng Kông để tổ chức một đám cưới hoành tráng cho mình là quá đỗi bình thường, hơn nữa với gia tài của Lâm Hựu Luân hiện tại, đây chỉ có thể coi là một khoản "tiền

nhỏ".

So với những sắp đặt xa hoa của đám cưới, mọi người càng quan tâm đến sức ảnh hưởng to lớn mà đám cưới này mang lại, được biết lễ trao giải Kim Tượng vốn dự định tổ chức vào giữa tháng 3 cũng vì đám cưới này mà hoãn lại, vì vậy Ủy ban tổ chức Kim Tượng còn đặc biệt triệu tập một buổi họp báo để giải thích.

Tại hiện trường, Đỗ Kỳ Phong, người đảm nhiệm chủ tịch luân phiên của Kim Tượng năm nay, khi được phóng viên hỏi việc lễ trao giải bị hoãn có liên quan đến đám cưới lớn của Lâm tiên sinh hay không, ngữ khí đầy vẻ bất lực: "Thực ra chúng tôi cũng không muốn như vậy, nhưng ngày tổ chức lễ trao giải ban đầu lại trùng với ngày cưới của Lâm tiên sinh, nếu không hoãn lại, dù là người trao giải hay người nhận giải e rằng đều sẽ vắng mặt một lượng lớn...

Mọi người vẫn luôn nói Kim Tượng là Kim Tượng của người Hồng Kông, nhưng ở đây tôi muốn đặc biệt nhắc nhở mọi người một điểm.

Từ kỳ Kim Tượng thứ tư trở đi, tính chất của giải thưởng này đã từ công cộng đồng tổ chức trở thành sở hữu tư nhân.

Kim Tượng là Kim Tượng của người Hồng Kông, nhưng càng là Kim Tượng của Lâm tiên sinh, việc lễ trao giải Kim Tượng nhường đường cho đám cưới của Lâm tiên sinh, dù là công hay tư cũng là một việc đương nhiên." Lời nói này của Đỗ Kỳ Phong vừa thốt ra, lập tức gây ra tranh cãi lớn trong truyền thông, nhưng một sự thật không thể chối cãi là: Lâm Hựu Luân những năm qua đã cố ý giảm bớt sự hiện diện của mình trong các vấn đề chủ trì Kim Tượng, đến mức mọi người đều quên rằng năm xưa chính Lâm Hựu Luân đã chủ động tiếp nhận Kim Tượng đang đứng trên bờ vực phá sản, sau đó mới có mười năm huy hoàng của Kim Tượng. "Cái gã Đỗ Kỳ Phong này, tự dưng

nhắc chuyện đó làm gì?

Còn chưa đủ phiền phức cho tôi sao?" Lâm Hựu Luân búng búng tờ báo trong tay, phàn nàn một tràng với Vương Tinh ở đầu dây bên kia điện thoại.

Chu Tuệ Mẫn bế con trai bước vào phòng, Lâm Hựu Luân vội vàng chạy lại nhìn con trai, cũng không quản chuyện còn chưa nói xong, đơn giản chào hỏi Vương Tinh một tiếng rồi cúp điện thoại. "Ngoan con, lại đây ba bế!" Đón con trai từ lòng Chu Tuệ Mẫn, Lâm Hựu Luân cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán bé con.

Không ngờ hành động này lại đánh thức giấc mộng đẹp của bé con, bé "oa" một tiếng rồi khóc òa lên. "Ngoan nào con, đừng khóc, lại đây mẹ bế!" Chu Tuệ Mẫn xót ruột giành lại con trai, vừa dỗ bé vừa lườm Lâm Hựu Luân một cái đầy vẻ không hài lòng.

Lâm Hựu Luân bất lực nhún vai, ý bảo mình không cố ý, Chu Tuệ Mẫn lúc này mới không chấp nhặt với anh.

Mãi mới dỗ được bé con yên lặng, Chu Tuệ Mẫn nhẹ nhàng đặt bé vào nôi, sau đó đi ra ban công, từ phía sau ôm lấy Lâm Hựu Luân đang hút thuốc.

Lâm Hựu Luân dập tắt điếu thuốc, quay người ôm Chu Tuệ Mẫn vào lòng. "Sao vậy?" "Hai ngày nay em cứ bồn chồn không yên." "Anh còn tưởng chỉ có mình anh bị chứng lo lắng trước hôn nhân.

Không ngờ em cũng..." Lâm Hựu Luân còn chưa nói hết câu, Chu Tuệ Mẫn đã ngẩng đầu cắt ngang lời anh. "Không phải vì chuyện đó, mà là gần đây em biết một chuyện, sau đó cứ do dự mãi không biết có nên nói cho anh biết không." "Nếu em không muốn nói, vậy thì đừng nói nữa." Lâm Hựu Luân lắc đầu, anh không muốn tìm hiểu chuyện này, chỉ đơn thuần là không muốn Chu Tuệ Mẫn có bất kỳ phiền muộn nào.

Trong lòng Chu Tuệ Mẫn ấm áp, cô lại tựa vào lòng Lâm Hựu Luân. "Em cũng từng nghĩ sẽ giấu anh chuyện này mãi, nhưng em cảm thấy mình không thể làm như vậy, vì như thế quá ích kỷ...

Em biết anh vẫn luôn không quên Tiểu Hiền, vậy thì hãy đi Canada đi!

Trước khi kết hôn, anh nên đi thăm cô ấy một lần!" Lâm Hựu Luân có chút ngạc nhiên nhìn Chu Tuệ Mẫn, "Sao em lại có suy nghĩ như vậy?" Chu Tuệ Mẫn cắn chặt môi, "Anh đặt tên con trai em liền biết, anh vẫn luôn không quên cô ấy." Lâm Hựu Luân mím môi không nói, trong lòng tuy không đến nỗi hối hận, nhưng cũng cảm thấy vô cùng áy náy với Chu Tuệ Mẫn. "Em không muốn chia sẻ anh với người khác, nhưng càng không muốn anh cả đời sống không vui vẻ!" Khi nói câu này, nước mắt của Chu Tuệ Mẫn cuối cùng cũng không kìm được mà chảy xuống.

Lâm Hựu Luân dịu dàng nâng mặt Chu Tuệ Mẫn, ngón tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên má cô. "Tại sao?" "Lâm tiểu thư hai ngày trước đã đến tìm em, cô ấy kể cho em một chuyện, nhưng trước khi em kể cho anh chuyện này, anh nhất định phải hứa với em, không được trách những người trước đây đã giấu anh tin tức này, vì họ làm như vậy đều là vì tốt cho anh!" Dường như đoán được Chu Tuệ Mẫn muốn nói gì, Lâm Hựu Luân im lặng.

Sau một hồi lâu, anh mới khẽ thở dài. "Được rồi, anh hứa với em." "Tiểu Hiền trước khi rời Hồng Kông đã mang trong mình cốt nhục của anh, Hồng Cô, cô Chi và Lâm tiểu thư đều biết chuyện này, vì lúc đó lo anh làm chuyện dại dột, nên họ đều quyết định sẽ giấu anh trước." Chu Tuệ Mẫn nghĩ rằng sau khi nói xong những lời này Lâm Hựu Luân sẽ phản ứng rất dữ dội, nhưng không ngờ ánh mắt của Lâm Hựu Luân lúc này lại bình tĩnh đến lạ thường. "Là con gái?" Chu Tuệ Mẫn im lặng gật đầu.

Trong mắt Lâm Hựu Luân đột nhiên dâng lên một nỗi buồn u uất, cũng không biết là vì đứa bé đó, hay vì những người phụ nữ bên cạnh mình lại liên thủ lừa dối mình lâu như vậy.

Sau một hồi lâu, anh mới mở miệng hỏi: "Vậy đứa bé đó sau này thế nào rồi?" Bản thân việc hỏi như vậy, thực ra đã che giấu một dự đoán không hay về sự việc, chỉ là trong lòng anh vẫn còn một tia may mắn, muốn nghe được một câu trả lời khác. "Ngay một tuần sau khi con trai anh chào đời, Tiểu Hiền đã sinh cho anh một cô con gái!" Thân hình Lâm Hựu Luân run lên, hai tay nắm chặt cánh tay Chu Tuệ Mẫn. "Em nói gì?

Anh còn có một cô con gái?

Tiểu Hiền đã sinh cho anh một cô con gái?" Vẻ mặt Chu Tuệ Mẫn ảm đạm, cúi đầu không nói thêm một lời nào.

Lâm Hựu Luân thấy vậy, chỉ ôm chặt Chu Tuệ Mẫn, muốn dùng cách đó để giảm bớt sự áy náy trong lòng, nhưng lúc này, tâm trí anh đã bay về Canada xa xôi. —— Trong vườn bệnh viện, Triệu Nhã Chi cùng Vương Tổ Hiền ra ngoài đi dạo. "Thật sự không định nói cho anh ấy biết sao?" "Em cảm thấy hiện tại như vậy rất tốt mà, không nghĩ gì cả, chỉ hy vọng con gái có thể khỏe mạnh lớn lên." Kể từ khi bắt đầu cho con bú, Vương Tổ Hiền mang nhiều nét dịu dàng của người mẹ hơn, ngay cả tâm lý cũng thay đổi rất nhiều. "Chị không tin em thật sự đã buông bỏ đâu, nếu không thì sao lại lén lút theo dõi tin tức bên Hồng Kông làm gì?" Triệu Nhã Chi nhìn Vương Tổ Hiền một cái, trong mắt lóe lên một tia cười h mischievous. "Em xem báo chí thì có liên quan gì đến chuyện này?

Vốn dĩ em định quan tâm đến tình hình gần đây của những người bạn ở Hồng Kông, ai ngờ truyền thông Hồng Kông gần đây như không còn chuyện gì để làm, cứ lặp đi lặp lại mãi chuyện đó, em có

cách nào khác đâu?" Vương Tổ Hiền cố gắng tỏ ra rất thờ ơ, nhưng vẻ bối rối trong ánh mắt đã bán đứng cô ấy.

Triệu Nhã Chi che miệng cười khúc khích. "Sao chị nghe lời này lại có một mùi giấm nồng nặc vậy?" "Đâu có!" Vương Tổ Hiền tức đến dậm chân, đang định phản bác, thì đột nhiên nhớ ra một chuyện. "Chết rồi, lúc ra ngoài mải dỗ dành bé con, quên kiểm tra tã cho bé rồi...

Không được, em phải nhanh chóng quay về!" Vương Tổ Hiền bây giờ toàn tâm toàn ý lo cho con gái, mới ra ngoài một lát đã bắt đầu lo lắng đủ thứ.

Chương 1073

Triệu Nhã Chi biết Vương Tổ Hiền lo lắng cho con gái, liền cùng cô ấy quay về.

Ở cửa phòng, hai người gặp một người quen. "Lâm tiểu thư, sao cô lại đến đây?" Vương Tổ Hiền thấy cửa phòng bệnh mở, nhưng Lâm Trí Linh chỉ đứng ở cửa, trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Lâm Trí Linh không trực tiếp trả lời, mà hướng về phía phòng bệnh nhếch môi. "Bé con vừa thức!" Vương Tổ Hiền như đột nhiên nhớ ra điều gì, mạnh mẽ đẩy cửa.

Trong phòng, một người đàn ông đang bế con gái, ngẩng đầu lên, mỉm cười với cô ấy.

Vương Tổ Hiền sững sờ, cô ấy cắn chặt răng, nhưng nước mắt không ngừng chảy xuống.

Mấy tháng qua, cô ấy đã vô số lần mơ thấy Lâm Hựu Luân đến tìm mình, nhưng giấc mơ đều tan vỡ khi tỉnh dậy, giờ đây gương mặt khiến mình hồn xiêu phách lạc lại xuất hiện trước mắt, đơn giản là khiến cô ấy có chút không dám tin vào mắt mình. "Anh đến làm gì?" Vương Tổ Hiền cố kìm nén sự thôi thúc muốn lao vào lòng Lâm Hựu Luân, yếu ớt tựa vào khung cửa.

Lâm Hựu Luân cẩn thận đặt đứa con gái trong vòng tay xuống, thấy Vương Tổ Hiền cứ khóc ngây dại như vậy, muốn dỗ cô ấy cười như trước đây, nhưng khóe mắt anh lại ướt át trước. "Những năm qua anh vẫn luôn mơ một giấc mơ dài, nhưng không có em, giấc mơ đó sẽ không trọn vẹn...

Anh đến đây, chính là để giữ lấy em, nếu không giấc mơ này của anh sẽ mãi có tiếc nuối!" Hậu Ký (Thượng) Đêm 30 tháng 6 năm

1997, Trung tâm Hội nghị và Triển lãm Hồng Kông.

Trong tiếng quốc ca trang nghiêm, lá cờ đỏ năm sao từ từ bay lên, sự thống trị thực dân kéo dài hàng trăm năm của Anh tại Hồng Kông chính thức kết thúc.

Thái tử Charles sau khi buổi lễ bàn giao kết thúc liền vội vàng rời đi, chiếc xe chuyên dụng của Thống đốc Hồng Kông cuối cùng Bành Định Khang thì chạy vài vòng quanh Dinh Thống đốc, cuối cùng mang theo chút không cam lòng và lạc lõng, u buồn rời đi.

Trưởng quan hành chính đầu tiên của Hồng Kông trong buổi lễ tuyên thệ nhậm chức đã có bài phát biểu với tiêu đề 《Theo đuổi sự xuất sắc, cùng thịnh vượng》, trong đó có một đoạn đặc biệt đề cập đến ngành công nghiệp điện ảnh đang phát triển mạnh mẽ của Hồng Kông, máy quay truyền hình lia qua khán đài, rất dễ dàng tìm thấy Lâm Hựu Luân đang ngồi ở hàng ghế đầu.

Nhiều người dân đại lục đang xem truyền hình trực tiếp, không hiểu tại sao máy quay trực tiếp lại dừng lại lâu như vậy trên người thanh niên trông chỉ mới ngoài ba mươi tuổi này, thay vì quay nhiều quan chức chính phủ quan trọng ở hiện trường.

Sau khi máy quay di chuyển đi, một số người mới đột nhiên nhớ ra, người vừa xuất hiện trên màn hình trực tiếp đó, dường như rất giống nam nhân vật chính trong bộ phim bom tấn hiệu ứng đặc biệt 《Người Sắt》 của Hồng Kông đã gây sốt khắp đại lục mấy tháng trước.

Còn khán giả Hồng Kông đang xem trực tiếp lúc này, trong lòng lại có một cảm xúc khác.

Mặc dù đã hơn một năm trôi qua kể từ đám cưới gây chấn động toàn thành phố năm ngoái, nhưng nhiều người Hồng Kông vẫn còn nhớ rõ sự kiện hoành tráng lúc bấy giờ.

Bữa tiệc cưới xa hoa tốn hàng ngàn vàng, dàn khách mời chưa từng có, đèn màu và pháo hoa chiếu sáng toàn bộ bến cảng Victoria về đêm, tất cả đều cung cấp vô số chủ đề cho đám cưới này.

Ngày hôm đó, hàng trăm đài truyền hình từ các quốc gia và khu vực khác nhau trên thế giới đã đồng loạt đưa tin về đám cưới của Lâm Hựu Luân và Chu Tuệ Mẫn cùng một phần hình ảnh đám cưới, Hồng Kông và Đài Loan đã thực hiện truyền hình trực tiếp đồng bộ, còn ở đại lục, tin tức về đám cưới này thậm chí còn xuất hiện trên bản tin thời sự của Đài truyền hình Trung ương.

Dù xét về tổng chi phí, dàn khách mời, hay sự chú ý từ bên ngoài, đám cưới này đều xứng đáng được gọi là "nhất thế kỷ".

Còn việc Lâm Hựu Luân xuất hiện trong cảnh quay trực tiếp của buổi lễ bàn giao lúc này, đối với người Hồng Kông lại mang một ý nghĩa đặc biệt hơn.

Mặc dù Chủ tịch các nước Âu Lạc đương nhiệm trước đó trong bài phát biểu tại buổi lễ bàn giao đã trịnh trọng tái khẳng định lập trường của chính phủ "Một quốc gia hai chế độ, người Hồng Kông tự trị, mức độ tự trị cao, 50 năm không đổi", nhưng liệu sau khi trở về có thực sự giữ nguyên được mọi thứ như cũ hay không, không ít người Hồng Kông vẫn còn hoài nghi.

Toàn bộ buổi lễ tuyên thệ nhậm chức kết thúc đã là hơn 3 giờ sáng, nhưng các phóng viên túc trực ở cổng hội trường vẫn không hề xao nhãng, vào khoảnh khắc Lâm Hựu Luân bước ra khỏi hội trường, anh lập tức bị vô số micro bao vây.

Mặc dù bị hỏi rất nhiều câu hỏi, nhưng các phóng viên Hồng Kông thực chất quan tâm nhất vẫn là liệu cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông năm nay có thể diễn ra đúng hẹn hay không.

Bởi vì xét về thời gian, cuộc thi Hoa hậu Hồng Kông sẽ là sự kiện

lớn đầu tiên của giới giải trí Hồng Kông sau khi trở về, ý nghĩa mà nó đại diện, không còn đơn thuần là một cuộc thi sắc đẹp, mà còn gửi gắm kỳ vọng của người Hồng Kông về việc liệu lối sống sau khi trở về có thể giữ nguyên không thay đổi hay không.

Câu trả lời của Lâm Hựu Luân không làm mọi người thất vọng, vòng chung kết Hoa hậu Hồng Kông sẽ diễn ra đúng hẹn, hơn nữa quy mô và dàn khách mời năm nay sẽ vượt xa các năm trước.

Lời hứa này, khiến nhiều người Hồng Kông thở phào nhẹ nhõm, thì ra, Hồng Kông vẫn là Hồng Kông, không thay đổi.

Hậu Ký (Hạ) Thành phố này không thay đổi, nhưng những người sống ở đây thì vẫn luôn thay đổi.

Kể từ khi kết hôn, số lần Lâm Hựu Luân xuất hiện trước công chúng ngày càng ít đi, những tin tức liên quan đến đời tư của anh cũng trở nên bí ẩn hơn.

Về sau, ngoại trừ những lần xuất hiện thường lệ tại giải Kim Tượng và lễ kỷ niệm đài Vô Tuyến mỗi năm, Lâm Hựu Luân đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt công chúng.

Trong một năm nào đó tại giải Kim Tượng, anh đã nhận được "Giải Thành Tựu Điện Ảnh Thế Kỷ", các diễn viên từng đoạt Ảnh Đế, Ảnh Hậu của các kỳ Kim Tượng trước đây đều tề tựu làm nền cho anh, không kể thứ hạng mà xếp hàng trên sân khấu, vỗ tay đồng loạt khi anh nhận giải.

Quay đầu đếm tên, Châu Nhuận Phát, Trương Quốc Vinh, Thành Long, Châu Tinh Trì, Lương Gia Huy, Lưu Đức Hoa, Lương Triều Vỹ, Mai Diễm Phương, Trương Mạn Ngọc, Lưu Gia Linh...

Trong số những diễn viên hàng đầu của điện ảnh Hồng Kông, chỉ thiếu vắng vài người "hồng nhan tri kỷ" của anh.

Chu Tuệ Mẫn sau khi kết hôn chuyên tâm chăm sóc chồng con, ngoại trừ thỉnh thoảng tham gia một số hoạt động từ thiện, hiếm khi xuất hiện trước công chúng.

Chung Sở Hồng nhờ màn trình diễn xuất sắc trong 《Thái Bình Luân》 mà gặt hái thành công lớn, nhưng sau đó không như khán giả mong đợi mà tái xuất đóng phim, mà cùng con gái di cư sang Pháp, mặc dù không còn diễn xuất, nhưng vẫn là khách quen của các tuần lễ thời trang châu Âu.

Vương Tổ Hiền sau vài năm định cư ở Canada đã trở về Đài Loan, bên cạnh cô có thêm một cô con gái, các đạo diễn từng hợp tác với cô đều đến mời cô tái xuất, nhưng đều bị cô từ chối với lý do chăm sóc con gái.

Khâu Thục Trân tiếp tục sống ở Mỹ, thỉnh thoảng được phóng viên chụp ảnh khi cô đưa con gái ra ngoài mua sắm, ảnh được đăng báo, các fan hâm mộ ngày trước đều hết lời khen ngợi nữ thần vẫn giữ được phong thái.

Trên bảng xếp hạng tài sản Forbes năm 2004, tên của Lợi Trí xuất hiện ở vị trí thứ 3 trong danh sách nữ đại gia Hồng Kông, cựu Hoa hậu châu Á đã trở thành một nữ hoàng kinh doanh nổi tiếng.

Củng Lợi ngày càng nổi tiếng trên trường quốc tế, những năm qua cô đã gần như giành hết tất cả các giải thưởng mà một nữ diễn viên có thể nhận được cả trong và ngoài nước.

Trần Hồng chuyển sang làm nhà sản xuất, liên tiếp đầu tư vào vài bộ phim có cả danh tiếng và doanh thu phòng vé đều tốt, năng lực của cô cuối cùng cũng được giới chuyên môn công nhận.

Lý Gia Hân với danh hiệu "Hoa hậu Hồng Kông đẹp nhất" vẫn "đẹp không thể cưỡng lại", giá đại diện thương hiệu ngày càng cao, hơn nữa còn sở hữu thương hiệu thời trang riêng của mình.

Ôn Bích Hà ngoài việc thỉnh thoảng đóng vai khách mời trong các bộ phim truyền hình của đài Vô Tuyến, phần lớn thời gian đều đi du lịch khắp thế giới, trong thời gian đó cô còn liên tiếp viết nhiều cuốn sách bán chạy về ẩm thực, cảnh đẹp...

Tại một hòn đảo tư nhân ở Địa Trung Hải.

Trên bãi cát trắng tinh, một chuỗi dấu chân lộn xộn, lớn nhỏ khác nhau kéo dài ra xa, vài tiếng cười khúc khích của trẻ con từ xa vọng lại, dần dần rõ ràng hơn. "Ba ơi, khi nào chúng ta về Hồng Kông ạ?" Một bé trai cầm chiếc xô nhỏ chạy đến, khoe những vỏ sò, cua mà mình và mấy cô em gái vừa nhặt được trên bãi biển cho ba mình xem.

Lâm Hựu Luân bế đứa con trai vừa tròn 6 tuổi lên, "Sao vậy, nhớ nhà nhanh vậy à?" Bé trai lắc đầu, bĩu môi nói: "Chị Hồng Hồng hứa mấy hôm nữa sẽ đưa con đi Pháp chơi, mẹ cũng đã đồng ý rồi ạ!" "Anh nói sao em lại sốt ruột vậy, thì ra là tơ tưởng đến chuyện đi chơi!" Lâm Hựu Luân không vui xoa đầu con trai, sau đó ánh mắt lại rơi vào mấy cô con gái đang dùng xẻng nhỏ xây lâu đài cát cách đó không xa. "Cũng được, ngày mai ba sẽ đưa các con về Hồng Kông!" Lời tự sự khi hoàn thành sách: Đã viết ba cuốn sách, đây là lần đầu tiên viết, thực sự có chút xấu hổ.

Vốn dĩ nên kết thúc vào tháng Bảy, nhưng lại cứ "kìm nén" đến tận bây giờ, tôi biết mọi người xem không đã, thực tế bản thân tôi cũng viết rất khó khăn.

May mắn thay, cuốn sách này vẫn được hoàn thành thuận lợi.

Nội dung trong đại cương cơ bản đã được viết vào, đương nhiên cũng có một số không được viết vào, ví dụ như kết cục trước đây vốn muốn viết 《Sưu Thần Ký》 và 《Chúa Tể Của Những Chiếc Nhẫn》 đối đầu giữa Đông và Tây, nhưng cuốn sách này khi viết đến năm 93, 94, nội dung bắt đầu có chút kiệt sức, một là khi cuốn sách

viết đến 200 vạn chữ, 300 vạn chữ, một số ý tưởng, cấu tứ, tình tiết của tôi đã gần như dùng hết, hai là điện ảnh Hồng Kông trong thực tế chính từ thời kỳ này bắt đầu suy tàn, không có nhiều tác phẩm tốt hơn, những nhà làm phim xuất sắc hơn xuất hiện, cụ thể hóa vào cuốn sách này cũng rất khó để viết ra những tình tiết khiến mọi người bất ngờ, đương nhiên, điều này cũng liên quan đến năng lực bản thân tôi còn hạn chế, một lần nữa xin chân thành xin lỗi các độc giả.

Khi bắt đầu viết sách, có người nói tôi là "mượn vỏ" giải trí Hồng Kông, thực tế lại viết giải trí Hollywood, nói trắng ra là cuốn sách này thiếu hương vị "Hồng Kông", điểm này tôi thừa nhận.

Không giấu gì mọi người, thực ra trước khi viết cuốn sách này, hiểu biết của tôi về điện ảnh Hồng Kông không nhiều, cũng không nói là yêu thích đến mức nào, chủ yếu là vì tôi từ tuổi tác đã không phải là thế hệ lớn lên cùng điện ảnh Hồng Kông, thời đại băng video khi tôi còn đi học đã sớm trở thành quá khứ, nên rất tiếc, tôi thực sự không có cái tình cảm đặc biệt mà thế hệ đó dành cho phim Hồng Kông.

Và trong cuốn sách này mọi người cũng đã thấy, những bộ phim kinh điển của Hồng Kông thời đó được viết rất ít, mà đa phần là "tham khảo" việc điện ảnh Hollywood cải tạo điện ảnh Hồng Kông, cách viết này không phải tôi là người đầu tiên, nhưng tôi tự thấy mình vẫn viết ra được một số sáng tạo, mặc dù một số ý tưởng trong đó đối với một số độc giả có chút "lôi", nhưng nhiều người bạn vẫn có thể "kiên trì" theo dõi, chứng tỏ cách viết này của tôi vẫn có một số điểm đáng để giữ lại.

Vốn dĩ lúc đầu tôi chỉ muốn viết một câu chuyện YY thuần túy, nhưng viết dần tôi phát hiện mình đã yêu thích câu chuyện này, yêu thích các nhân vật trong đó, nên dần dần cũng muốn viết ra một chút tình cảm của mình, chỉ tiếc là bút lực có hạn, chưa thể tận hứng, ở đây xin lỗi những bạn đọc đã từng có kỳ vọng cao hơn vào cuốn sách

này.

Cuối cùng, vẫn rất tự luyến mà nói một câu, cảm ơn mọi người đã yêu thích cuốn sách này, thực ra tôi cũng rất thích!